ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ 3827
Αριθ. εισ. 568
ΔΩΡΕΑ Αντων. Τσολιελη
GRVER-00478

Α 89

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΠΑΠΕ

ΤΗΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΕΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΕΞΙΚΩΝ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΑΣΣΟΒ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗΙ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΙ ΠΛΑΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΡΙΘ. 56
1883

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔξ-ισος· ἴσος Ἱππокр. δι. γρ. aequalis
Ἐξ-ισόω· κάμνω ἴσον, ἐξισώνω· «κἀξισώσαντες ζυγὰ» Σοφ. Ἠλ. 728 καὶ μτφ. «ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις», Οἰ. τ. 425 «μηδ' ἐξισώσῃς τάςδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς», 1507· καὶ παθ. «τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φίλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ», Ἠλ. 161, ἔνθ' ὁ Σχολ. ἐξηγ. «οὐκέτι ἴσα φρονοῦσιν, ἀλλὰ τὸ «μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ» ἐκληπτέον ἁπλῶς. = δὲν ἐξισοῦται, ὁμοιάζει μὲ μητέρα, 1185· οὕτω δὲ καὶ τὸ «ἐξισώσαντες τοῖς ἄλλοις» Θουκ. 6, 87, ἂν καὶ δυνάμεθα νὰ τὸ ἐκλάβωμεν καὶ ὡς μεταβατικὸν = δὲν κάμνει τίποτε ἴσον πρὸς μητέρα, ποιήσαντες ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους)· «ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας» Ἀριστ. βατρ. 688, Ἰσοκ. 4, 91. Ἐν τῷ πεζ. ἴσος εἶμαι, ἴσος γίνομαι Ἡρ. 2, 34, Θουκ. 2, 97· «ἐξισοῦσθαι τοῖς προϊοῦσι» Ἰσοκ. 3, 60, Ἀντιφ. 4, 6, 1· «μέτοικον ἀστῷ καὶ ἀστὸν μετοίκῳ ἐξισοῦσθαι» Πλατ. πολ. 8, 563· «τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι πλήθος» = κατὰ τὸ πλῆθος ἴσοι ὄντες Πλουτ. Θεμ. 15· «χρήμασι πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐξισωθῆναι» Ἀγις 7, ἀφωμο. Ἐξ-ιστάνω ἐξίστημι Μακκαβ. Γ. 1, 25· ἀλλὰ καὶ ἐξιστάω ἐν. Πραξ. ἀποστ. 8, 9.
Ἐξ-ίστημι· ἔξω στήνω, φέρω, πρὸ πάντ. ἐκ τῆς συνήθους καταστάσεως εἰς ἄλλην μεταφέρω· -φύσιν Τιμ. Λοκρ. 100· «ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν», Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 12· «ἔκστησον φρενῶν»=κάμνω ἔξω φρενῶν Εὐρ. Βακχ. 848, ὅστις λέγει καὶ «οἶνος ἐξίστησί με»· πρβλ. Ἀθην. 1, 31· «τὰ φαλάγγια τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι» Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 12· «ἐξέστησε ταῖς διανοίαις πάντας» Πολνβ 11, 27, 7, Δημ. 21, 72· «ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν» = τοὺς κάμνει ἔξω ἑαυτῶν, ἔξω φρενῶν, καὶ μτγν. Πλουτ. Ποπλικ. 6 «τὴν ψυχὴν εἰς ἀναλγησίαν», ὡς καὶ «τὸν λογισμόν, τὴν διάνοιαν» = συνταράττω, Σολ. 21, Κράσ. 23· ἔτι δὲ «-ἀρετὴν πρὸς τὸ ἐναντίον» = μεταβάλλω εἰς τὸ ἐναντίον καὶ μάλιστα διαφθείρω, κάμνω χειροτέραν ὡς καὶ· -τὴν πολιτείαν, Κικ. 10. Συχνότ. μέσ. μέ παρκ. καὶ ἀόρ. 6'. ἐνερ. ἐκβαίνω ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἀναχωρῶ· «ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξίσταται ὅδε» Εὐρ. Ἡαχ. 926· πρὸ πάντ. -τινί = ἐνώπιόν τινος ὑποχωρῶ, κάμνω θέσιν εἰς αὐτόν· «ἐξίστατο νυκτὸς κύκλος τῇ ἡμέρᾳ Σοφ. Ἀγ. 657· «σοί γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι» = θὰ ὑποχωρήσω ἑκουσίως, Φίλ. 1012, ἀντίθ. τῷ μένειν, Ἀντ. 560· «φεύγετε, ἐξίστασθε» = φεύγετε, ἀναχωρεῖτε Εὐρ. Ι. Τ. 1229· οὕτω καὶ ἐξίστω Ἀριστ. Ἀχ. 617· -τῆς ὁδοῦ Ἡρ. 3, 70· «ἐκέλευεν αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι» Ξεν. Ἀν. 1, 5, 14· «ἐξίστασθαι ὁδοῦ» = ἀναχωρῶ ἐκ τῆς ὁδοῦ, συμπ. 5, 31, Πλουτ. Ῥωμ. 20· «-τινί τῆς τάξεως» Ποπλικ. 12· «-τοῦ ὅλου τινί»=τὸν παραχωρῶ εἰς αὐτὸν Ἀθην. 10, 415· ἄνευ προσθήκ. ὑποχωρῶ· «κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ ἀεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίστηται» Πλατ. πολ. 8, 563. πρβλ. Ἀριστ. βατρ. 354· «-ἐκ τῆς δυνάμεως», Τιμ. 50· «-τρόπων τῶν αὐτῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς» = μεταβάλλομαι εἰς τὸν χαρακτῆρά μου, νόμ. 10, 907· «μηδὲν ἐξιστάμενος τῆς αὐτοῦ ἰδέας» = μηδόλως ἀπομακρυνόμενος ἐκ τῆς ἰδίας του, Κρατ. 439· -ἀρχῆς = παραιτοῦμαι τὴν ἐξουσίαν Θουκ. 2, 63· «-ἁπάντων τῶν ὄντων» = παραχωρῶ πᾶσαν τὴν περιουσίαν μου Δημ. 36, 50· οὕτω καὶ «τῆς οὐσίας ἐκστησόμενος» Ἀντιφ. 2, 6, 9· «ἐξεστήκει τῶν ἑαυτοῦ» = κάμνω χρεωκοπίαν Δημ. 33, 25· -τῆς φιλίας = παραιτοῦμαι τὴν φιλίαν Λυσ. 8, 18· οὕτω καὶ «-τῶν ἀνθρωπίνων ἀπουδασμάτων» Πλατ. Φαῖδρ. 249· -τῶν πεπραγμένων = τὰ παραιτοῦμαι, τὰ ἀρνοῦμαι Δημ. 19, 72, καὶ μτγν. - τῶν πόλεων Πολυβ. 18, 33, 5· ὅθ. ὁ Ἀριστ. λέγει «κρεῖττον ἐκτῆναι τὸ παράπαν τοῦ πατρὸς μᾶλλον ἢ ναυμαχεῖν», σφ. 477, ἔνθα ὁ Σχολ. ὀρθῶς λέγει «μὴ ἔχειν πατέρα» =εἶναι καλλίτερον νὰ μὴ ἔχω πατέρα· -τῶν μαθημάτων = λησμονῶ τὰ μαθήματα Ξεν. Κυρ. 3, 3, 54· μτφ. «ἐξίστην φρενῶν, γνώμας» = χάνω τὰς φρένας Εὐρ. Ὀρ. 1021· «μὴ τοῦ φρονεῖν ἐξεστηκὼς ὦ· Ἰσοκ. 5, 18· «ψυχῆς ἐξεστηκυίας τῶν λογισμῶν· Πολυβ. 32, 25, 8· «ἐκστάντος (κυνὸς) τῆς φαντασίας· Σ. Ἐμπ. Πύρ. 1, 68· συχνὰ δὲ παρὰ μτγν. καὶ ἄνευ προσθήκ. «ἐξίσταται καὶ μαίνεται» Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 6, 22, Ν. Δ. Ἀλκιφρ. 3, 2· περὶ ὑπνου ἐκπλήττομαι, ταράσσομαι Πλουτ. Ἀντ. 39. Γενικώτ. «ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός· εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὁμεῖς δὲ μεταβάλλετε» = δὲν ἀλλάσω τὴν γνώμην μου Θουκ. 2, 61· «μᾶλλον μὲν καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν» = ὑποχωρῶ, παρορμῶμαι νὰ πράξω Σοφ. Ἀντ. 1092. Ἐκτρίπομαι, ναθριοῦμαι· «τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως» Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 1, 1· διαφθείρω, πρὸ πάντ. «οἶνος ἐξεστηκώς» = χαλασμένο κρασί Δημ. 35, 32· «πρόσωπα ἐξεστηκότα» = πρόσωπα δυσμορφάναντα, ἀλλάξαντα Ξεν. Κυρ. 5, 2 31. Ἐπὶ τέλους δὲ συνδέεται πάλιν μετ' αἰτ. ἀποφεύγω τι, ἀποσύρομαι ἐκ τινος· «φρονοῦντά τινα» Σοφ. Αἴ. 82· -κίνδυνον Δημ. 24, 184. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 1, 14 τὸ ἐξέστηκα = ἐξίχω, προέχω.
Ἐξ-ιστορέω· ἐρωτῶ, διερευνῶ, τινά Ἡρ. 7, 105· -μοῖραν Αἰσχ. Ἑπτ. 488 καὶ «-σαφηνίσαι δόξαν», Χο. 667· «-ὁδὸν βουλευμάτων» Εὐρ. Ἑκ. 744 καὶ συχνὰ καὶ μτγν. θεωρῶ, κατασκοπεύω, sciscitor.
Ἐξ-ιστορητέον· πρέπει νὰ ἐξιστορήσῃ τις Κλ. Ἀλ. στρ. 4.
Ἐξ-ισχιος, 2· ὁμοῦ προέχω τὸ ἰσχία Ἱππокр.
Ἐξ-ισχναίνω· ἐπιτεί. τὸ ἁπλοῦν Θεμιστ.
Ἐξ-ισχνόω· τῷ ἄνωτ. Ἱππокр.
Ἐξ-ισχύω· εἶμαι πολὺ ἰσχυρός, δυνατός, ὁρατήριος· «ἡ ἐπιμέλεια ἐξίσχυσεν ὥστε τοσαύτην πατισθῆναι χώραν» Στραβ. 17, 788, Ν. Δ. διεκνύω τὴν δύναμίν μου εἴς τι· «τὸ ὁπλιζόμενον ἐντεῦθεν τοὺς τυράννους, πίτυος δίκην ἢ παίδων ἐξισχύον» = διεκνύει τὴν δύναμιν καὶ εἰς τὰ παιδιά, καθότι τὰ ἐξαφανίζει Αἰλ. Π. Ἰσ. 6, 13, ραιδιω.

Ἐξ-ἰσχω· ἐξίχω· «ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοτο βειρέθεου»=κρατεῖ τὰς κεφαλὰς ἔξω τοῦ βαράθρου Ὀδ. μ, 94· ἀλλ'«ἐξίσχοντες ὀφθαλμοί»= προέχοντες Ἱπποκρ. πρόλ. Παυσ. 5, 12, 1.
Ἐξ-ἰσωσις, ἡ· τὸ ποιεῖν ἴσον Πλουτ.Σολ. 18.
Ἐξ-ισωτέον· πρέπει νὰ ἐξισώσῃ τις Σοφ. Οἰ. τ. 408.
Ἐξ-ισωτής, ὁ· ὁ ἐξισώνων μτγν. Παρὰ Λουκ. Φιλοπατρ. 19 ἄρχων ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, ὁρίζων τοὺς φόρους, διανέμων ἐπ' ἴσης, ἴσως ὅτι καὶ καθιστῶν ἴσα τὰ μέτρα καὶ σταθμά· καθ' Ἡσύχ. «ἔμπτης.
Ἐξ-ἰτηλία· μωρία Ἡσυχ.
Ἐξ-ἴτηλος, (ἐξ-ιέναι) 2· εὐκόλως βγαίνων, πρὸ πάντ. περὶ χρωμάτων, ξεβάφων· - πορφυρίδες=περὶ μὴ γνησίων πορφυρῶν ἐνδυμάτων Ξεν. οἰκ. 10,3, ἀντίθ. τῷ ἀληθινός· ἐν γέν. ἐξαφανιζόμενος φθειρόμενος· - τροφὴ = μὴ ἰσχυρὰ τροφή· -σπέρμα = χάνον τὴν φύσιν καὶ δύναμιν αὐτοῦ Πλατ. πολ. 6, 497· -φάρμακον Ἀθην.ὕθ.«ἐξίτηλος γίνομαι»=παρέρχομαι, ἀφανίζομαι· -γένος Ἡρ. 5, 39·«ἡ τοῦ θεοῦ μοῖρα ἐξ. ἐγίνετο ἐν αὐτοῖς» Πλατ. Κριτι. 121· «ὥστε μηδέπω νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς»=αἱ συμφοραὶ νὰ μὴ λησμονηθῶσιν ἀκόμη Ἰσοκ. 5, 60 καὶ μτγν. «ἐξίτηλον ποιεῖν»=ἐξαφανίζειν,ἐξαλείφειν Διοσκ.evanidus..
Ἐξ - ιτήριος, 2 καὶ 3· ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον, ἀναχώρησιν· - λόγος = ἀποχαιρετισμοῦ ἐκκλ. καὶ μτγν.-ιὐχὴ ἀρ. λεξ.
Ἑξάγης, ὁ· ὁ κύβος μὲ τὸν ἀριθμὸν ἓξ Πολυδ. 9, 100, senarius.
Ἐξ-ιτητέον· δεῖ ἐξιέναι Ξεν. ἀπομ.1, 1, 14.
Ἐξ-ιτητός, 3· τῷ ἐπομ. ἐκπορευόμενος Ἡσυχ. «οὐδενὶ ἐξιτητόν» = οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξέλθῃ Ἀλκίφρ. 3, 30, egredions.
Ἐξ-ιτός, 3 (ἐξιέναι)· ὅστις δύναται νὰ ἐξέλθῃ· «τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστιν» Ἡσ. Θε. 732
Ἐξ-ιχνευσις, ἡ· τὸ ἀνιχνεύειν Γεωπ. 2, 6.
Ἐξιφάνης· περιπατητικὸς φιλόσοφος Β. Ἀν.
Ἐξ-ιχνευτέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἀνιχνευθῇ Βασιλ. Μ.
Ἐξ-ιχνευτής, ὁ ἀνιχνεύων Σχολ. Ἀριστ.
Ἐξ-ιχνεύω· ἀνιχνεύω, κατασκοπεύω· - εἰ Αἰσχ. Ἀγ. 359· - τὸν ξένον Εὐρ. Βακχ. 352 καὶ μτγν. - τοὺς λανθάνοντας Πλουτ. Πομπ. 27· κυρ. περὶ κυνῶν Πολυαιν. 4, 2, 16· ἔτι ὲ - τοῖς ὀνείρασιν = διὰ τῶν ὀνείρων Λουκ. Φιλοπατρ. 22, investigo.
Ἐξ - ιχνιάζω· τῷ ἄνωτ. Ο'.
Ἐξ-ιχνιασμός, ὁ· τὸ ἀνιχνεύειν Ο'.
Ἐξ-ιχνο-σκοπέω· ἀνιχνεύω, κατασκοπεύω Σοφ. Τρ. 270. Μέσ. ΑΥ. 976.
Ἐξ-ἰχωρίζω· ἐκβλίβω τὸ πῦον Συνίδ.
Ἑξ-καί-δεκα, ἑξ-και-δέκατος κτλ. = ἑκκαίδεκα κλπ. Ἱπποκρ καὶ μτγν.
Ἑξ-και-πεντηκοντα-πλάσιος (κάλλ. νὰ γράφ. χωριστά), ἀντὶ ἑκκαιπ. ἑξηκονταπενταπλοῦς Πλουτ.
Ἐξ-μέδιμνος, 2· ὁ ἓξ μεδίμνων Ἀριστ. εἰρ. 631.
Ἑξάμετρα· ἑξάμετρα Ἡσυχ.
Ἐξ-ογκέω· ὑπερανω τινὸς ἔχω ὄγκον, προέχω, τινός Ἱπποκρ. ἐπιστολ.
Ἐξ-ογκόω· ἐξογκώνω, φουσκώνω· «μητέρα τάφῳ»=εἰς τὴν μητέρα ἀνεγείρω τάφον, καὶ οὕτω τιμῶ αὐτὴν Εὐρ. Ὀρ. 402. Παθ. φουσκώνω,παραγεμίζω· -τραπέζαις=παραφορτώνομαι μὲ φαγητὰ Εὐρ. Ἑκ. 883, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀθην. 6, 250, ἔχει τραπέζας=γεμίζω μὲ φαγητά· «πάντα, ἐξόγκωτο» πρὸς «τὸ ξύδυστο» ἀνάλογ Ἡρ. 6, 125· μτφ. φουσκώνω, ἁλαζονεύομαι· ἐξωγκωμένοι τινὶ Εὐρ. Ἀνδρ.704, Ἡρ. 6,126, καὶ μτγν. τὰ ἐξωγκωμένα»ἡ εὐτυχία Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 921, εἰλημμένον» ἐκ τοῦ ἱστίου, ὅπερ ὀγκώνει ὁ οὔριος ἄνεμος. Μέσ. ἐξαγκώσασθαί τι=κομπωδῶς λέγω Ἀθην.7,290.
Ἐξ-ογκύλόω· μεγαλώνω Τζέτζ.τὸ ὀγκύλλω.
Ἐξ-όγκωμα, τό· τὸ ἐξογκωθέν, ἀνυψωθέν· - λάϊνα,-τύμβοι, - τάφοι Εὐρ. Ἡρ. μ. 1332.
Ἐξ - όγκωσις, ἡ· τὸ ἐξογκώνειν, ἀνυψώνειν Εὐστ. altitudo.
Ἐξ - οδάω·ἀπαλλοτριώνω,πωλῶ Εὐρ.Κύκλ. 266.
Ἐξ-οδεία, ἡ ἐξοδία Στράβ. 5, 249, δι. γρ.
Ἐξ-οδεύω· ἐξέρχομαι, ἐξαρμῶ, ἐκστρατεύω Πολυβ. 5, 94, 7, Δ. Σικ. 19, 63, excedo.
Ἐξ-οδία, ἡ· ἡ ἔξοδος, πρὸ πάντ. στρατοῦ, ἐκστρατεία Ἡρ. 5, 56, Πολυβ. 8,26,1,exitus.
Ἐξ-οδιάζω· ἐξοδεύω, ἀναλίσκω, ὡς ὁ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 380 τὸ ἀναλώσας ἐξηγ. ἐξοδιάσας, Ο'. καὶ μτγν. οἷον Ἐπιγρ. 139,expendo.
Ἐξ οδίασις, ἡ· τὸ ἐξοδεύειν μτγν.
Ἐξ-οδυσμός, ὁ· 1) τῷ ἄνωτ. ἐξοδίασις, δαπάνη μτγν. ἐπιβολὴ φόρων Ἀρτεμιδωρ. 1, 59· 2) ἐξοδία Πολυβ. 23, 6, 1.
Ἐξ - οδιαστής,ὁ·ἀναλωτής, ἐξοδιαστὴς Βυζ.
Ἐξ-οδιαστικόν, τό· ἐκφορά, κηδεία Εὐχολογ. σ. 525.
Ἐξ-οδικός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον·-μέλη = ἐξόδια Σχολ. Ἀριστ. σφ. 270 καὶ μτγν. ἐπίρ. ἐξοδικῶς = διεξοδικῶς, ἀπηκριβωμένως Δ. Λαερ. 9, 64.
Ἐξ - όδιον, τό· ἔξοδος γραμ. πρὸ πάντ. ἔξοδος, τέλος δράματος· «δράματος μεγάλου τραγικὸν ἐξόδιον» Πλουτ. Ἀλεξ. 57· «εἰς τοῦτό φάσιν ἐξόδιον τὴν Κράσσου στρατηγίαν τελευτῆσαι», Κράσ. 33. Παρὰ τοῖς Ο', ἡ ἑορτὴ τῆς Ἐξόδου.
Ἐξ-όδιος· ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον· «μῖλος ὃ ἐξιόντες ἤδον» = ὅπερ ἐψάλλεν ὁ ἀπαχωρῶν χορὸς Πολυδ.4, 108·-νόμοι Κρατῖν.π. Συνίδ. πρόλ. Εὐστ. 2, 239, 20· -ῥήματα = τὰς τελευταίας λέξεις τῶν ἀποθνησκόντων ἐκκλ.
Ἐξ-οδοιπορέω· ἔξω ὁδοιπορῶ, πορεύομαι· -στέγης Σαφ. Ἠλ. 20.
Ἐξ-οδοντίζω· ἐκβάλλω τοὺς ὀδόντας, ἐν τῷ παθ. Σχολ. Ὀδ. σ, 29.
Ἔξ - οδος, ἡ· ἡ ἔξοδος, ἔξω παρεία· 1) ὁ τόπος ὅθεν ἐξέρχεταί τις· «πυλῶν ἔξοδος» Αἰσχ. Ἑπτ. 33, Εὐρ. Ῥῆσ. 514· - Θυρῶνος Σοφ. Ἠλ. 320, Θουκ. 1, 106 καὶ οἱ ἑφεξ. Ἐν γέν. ἄναιγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεταί τι, π. χ. περὶ τῶν αἰδοίων Ἀριστοτ. Περὶ τοῦ ἀτόματος ποταμοῦ Ἡρ. 7, 130· 2) ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξέρχεσθαι, τὸ ἐξέρχεσθαι Σοφ.ΑΥ. 785· -Ἡράκλειος= τοῦ Ἡρακλείους, Τρ. 51· ἀντίθ. τῷ εἴσοδος Εὐρ. Ἡρ. μ. 623· μτφ.

«λήθη μνήμης ἐξ.» = ἔξοδος, ἐξάλειψις Πλατ. Φιλ. 33, πρὸ πάντ. α'.) περὶ πολεμικῶν ἐξόδων, ἐκστρατείαν Ἡρ. 9, 19, Θουκ. 2, 10 καὶ οἱ ἑφεξ. ἱστορικοὶ τὸ μὲν περὶ στρατείας, τὸ δὲ περὶ ἐξόδου πρὸς μάχην, ἢ ἐν γέν. περὶ ἐξόδου ἔκ τινος τόπου· «ἔξοδον ποιεῖσθαι» = ἐκστρατεύειν, ἔξοδον κάμνω Θουκ. 3, 5, Λυσ. 16, 18· -ἐξελθεῖν, Ἑλλ. 1, 2, 17· 6'.) ἔξοδος πομπῆς Ἡρ. 3, 14· πρὸ πάντ. περὶ κομπώδους ἐξόδου προκρίτων γυναικῶν μετ' ἀκολουθίας Δημ. 48, 55· πρβλ. Πλατ. νόμ. 6, 784· ἔτι δὲ περὶ ἐξόδου τῆς νύμφης ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας Δ. Ἀλ. ῥητ. 4· γ'.) ἡ ἔξοδος τοῦ χοροῦ εἰς τὰς τραγῳδίας· «ἔξοδον αὐλεῖν τινι» = αὐλῶ εἰς τινα νὰ ἐξέλθῃ Ἀριστ. σφ. 582, ἔνθα πρβλ. τὸν Σχολ. ὀθ. κατ' Ἀριστοτ. ποιητ. 12 «ἔξοδος μέρος ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος» = τὸ τέλος τῆς τραγῳδίας· ἐν γέν. πέρας, τέλος· «ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι» = εἶμαι εἰς τὸ τέλος Θουκ. 3, 11· -λόγων = τὸ τέλος, τὸ συμπέρασμα Πλατ. Πρωτ. 361· πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 4· 3) περὶ χρημάτων, τὸ ἐξοδιάζειν, ἡ δαπάνη «ἔξοδον ποιεῖν εἴς τι» Πολυδ. 6, 13, 2, Ν. Δ. καὶ μτγν.

Ἐξ-οδυνάω, ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν· «μή σ' ἐξοδυνηθεὶς ὁράσῃ τι μάταιον» Εὐρ. Κύκλ. 601.

Ἐξ-όζω· 'βγάνω μυρωδίαν, μυρίζω· «κακὸν ἐξόσδειν» δωρ.='βγάνω κακὴν μυρωδίαν Θεοκρ. 20, 10· -τινός=ἐμπροσθέν τινος μυρίζω, ἔτι δὲ πρός τι μυρίζω Θεοφρ. π. ὀσμ. 20, 47.

Ἐξ-όθεν· ἐξ οὗ, ἐξότου Νικ. Θηρ. 317· Ἔξοι, δωρ. καὶ αἰολ. = ἔξω ἀρ. λιξ.

Ἐξ-οίγω καὶ ἐξ-οίγνυμι· ἀνοίγω Ἱπποκρ. π. Ἡρωδν. περὶ μον λ. σ. 17, 14 παρεισάγεται ἐκ τοῦ Ἑρμίππ. καὶ «ἐξοιγνυμένης φήμης».

Ἐξ-οιδα· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν· «ἐξοιδα καὶ φύσει σεμνὴ πεφυκότα» Σοφ. Φιλ. 79, καὶ συχνά· «ἐξοιδ' ἔχουσα», Τρ. 5, ὡς καὶ «ἀνὴρ ὢν», Οἰ. Κ. 573· «ὅσον ἠνκέρδος», 984· «ὧν ἂν ἐξειδῶς κυρῶ», Τρ. 398· ἐξίδμεναι Ἀπολ. Ρ. 3, 332.

Ἐξ-οιδαίνω· τῷ ἐπομ. Ἀρεταῖ turgeo.

Ἐξ-οιδέω· φουσκώνω ἀμτδ. Εὐρ. Κύκλ. 227 καὶ μτγν. «νεκρὸς ἐξῳδηκὼς Λουκ. νεκρ. δι. 14, 5· -φαλλός Ἔρυκ. 6 (Πλαν. 242)· μτφ «ἐξοιδοῦν τι μέρος», Πολυδ. 6, 18, 7.

Ἐξ-οίδησις, ἡ· φουσκώνειν, πρῆξιμον μτγν.

Ἐξ-οιδίσκω· πρῆξιμον προξενῶ Ἱπποκρ.

Ἐξ-οικειόω· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν Μ. Ἀντ. 10, 31· πρὸ πάντ. ἐν τῷ παθ. «ἐξοικειοῦσθαί τινι»=συνειθίζω εἰς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά τινος, παραλαμβάνω αὐτά, ἐξοικειώνομαι Πλουτ. συμπ. 3, 2. Μέσ. - τινά = φιλιώνομαι μέ τινα Στραβ. 5, 4, 12· -τὴν χώραν = οἰκειοποιοῦμαι τὴν χώραν, 4, 1, 8.

Ἐξ-οικέω· ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας μου, μεταναστεύω ἐκ τῆς πατρίδος μου· «Μέγαρᾶδ' ἐξῴκηκε» Δημ. 29, 3· -εἰς ὑπερορίαν Λυσ. 39, 9· παρὰ Θουκ. 2, 17 «τὸ Πελασγικὸν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐξῳκήθη» = κατῳκήθη παντελῶς.

Ἐξ-οικήσιμος, ὁ· κατοικήσιμος· -τόπος Σοφ. Οἰ. Κ. 27, habitabilis.

Ἐξ-οίκησις, ἡ· τὸ ἐξέρχεσθαι μεταναστεύειν Πλάτ. νόμ. 4, 704.

Ἐξ-οικία, ἡ· ὁ ἀποικισμός, ἡ ἀποικία Πολύαιν. 4, 2, 11, δι. γρ.

Ἐξ-οικίζω· ἐκ τῆς κατοικίας, ἐκ τοῦ οἴκου ἐκδιώκω· «ἐπεὶ μ' ἐξῴκισεν οἴκων γάμος» Εὐρ. Ἐκ. 946· «λιμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν» = ἐρήμωσαν, 886· «Κατιαιὰς δὲ ἐξοικίσαντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον» Θουκ. 1, 114· «-ἐς ἄλλην χώραν» Πλατ. νόμ. 11, 928, Πλουτ. Ῥωμ. 24, ἀποικίζω εἰς ἄλλην χώραν· - πόλεις = ἐρημώνω Δ. Ἀλ. 5, 77, ἀντίθ. εἰσοικίζω. Μέσ. μεταναστεύω Ἀριστ. ἐρ. 127, 263· ἐξοικίσασθαι Αἰσχίν. 1, 124, καὶ οἱ ἑφεξ. «ὁ πόλεμος ἐξ Ἑλλάδος ἐξῳκισμένος» - ὅστις ἔχει καταλίπει τὴν Ἑλλάδα Πλουτ. Ἀγήσ. 15, ὅστις ὅμως τὸ ἔχει καὶ εἰς τὴν ὀνομ. τοῦ ἐνερ. συνάπτων· «ἀνδραποδίσασθαι Θήβας καὶ Μεσσήνην ἐξοικίσασθαι βουλόμενος», σύγκρ. Πομπ. καὶ Ἄγησ.

Ἐξ-οίκισις, ἡ· τὸ ἐκδιώκειν, ἀπάγειν ἐκ τῆς πατρίδος ἀλλαχοῦ Πλάτ. νόμ. 4, 704, δι. γρ. ἀντὶ ἐξοίκησις.

Ἐξ-οικισμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Φίλων.

Ἐξ-οικιστέον· πρέπει νὰ ἐκδιωχθῇ τις ἐκ τοῦ οἴκου Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 5.

Ἐξ-οικιστής, ὁ· ὁ ἐκδιώκων ἐκ τοῦ οἴκου, ἐκ τῆς κατοικίας Χαρώνδ. π Στοβ. Ἀνθ. 44, 40.

Ἐξ-οικοδομέω· ἐντελῶς οἰκοδομῶ· -τεῖχος Ἀριστ. ὄρν. 1124· - οἰκίας Ἡρ. 5, 62, Σίν. οἰκ. 20, 29 καὶ μτγν. - πύλας = τὰς ἀποικοδομηθείσας θύρας ἀνοίγω, κατακρημνίζω Δ Σικ. 11, 21· - τὸ περιτείχισμα Πλουτ. Δι. ν. 50· - τὸν κρημνὸν = ἀνοίγω δρόμον εἰς τὸν κρημνὸν Πολυδ. 3, 55, 6, ὅστις λέγει καὶ εἰς τὸ μέσ. «ἐξοικοδομήσασθαι τεῖχος» = δι' ἑμαυτὸν οἰκοδομῶ, 1, 48, 11.

Ἐξ-οικο-δόμησις, ἡ· τὸ ἐντελῶς οἰκοδομεῖν, ἐποικοδομεῖν· - τειχέων Ἰωσ. extructio.

Ἐξ-οικονομέω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Φίλου μεν. π. Ὀριθ.

Ἔξ-οικος, 2· ὁ ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἔξω τῆς πατρίδος, Ο'.

Ἐξ-οιμώζω· εἰς οἰμωγὰς ξεσπῶ· «εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς» Σοφ. Αἴ. 310· - γόοισιν, Ἀντ. 423, ομηρ.

Ἐξ-οινέω· εἶμαι μεθυσμένος Πγήσανδ. π. Ἀθην. 11, 477· ἐξμεθῶ Παυλ. Αἰγ.

Ἐξ-οίνησις, ἡ· τὸ νὰ ἐγεί τις μεθυσμένος Σχολ. Ἀριστ. Θεσ. 742.

Ἐξ-οινία, ἡ· τῷ ἀνωτ. Ἀθην. 12, 547.

Ἐξ-οινίζω· ἐξοινώω Πολυδ. 6, 21, δι. γρ.

Ἔξ-οινος, 2· μεθυσμένος, πιωμένος Μάχων π. Ἀθην. 8, 349, Ἀἰλ. Π. ἱ. 9, 26 καὶ μτγν.

Ἐξ-οινόω· μεθῶ τινα Εὐρ. Βακχ. 812, καὶ Ἀθην. 2, 38, ἐν τῷ παθ. inebrio.

Ἐξ-οιστέον, τό, ὑπῆρ. τοῦ ἐκφέρω· δεῖ ἐκφέρειν· -ὅπλα Εὐρ. Φοιν. 712, Ἀριστ. Ἀυσ. 931, Πλατ. Χαρμ. 128 καὶ μτγν.

Ἐξ-οιστός· ὁ δυνάμενος νὰ ἐκφερθῇ Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 122.

Ἐξ-οιστράω· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν Αἰλ. Ζ. Ἱ. 15, 19.

Ἐξ-οιστρέω· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν· -τινὰ Λουκ. νεκρ. διαλ. 10, 2, Αἰλ. Ἱστ. Ζ. 14, 18.

Ἐξ-οιστρ-ηλατέω· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν Πλουτ. π. ποτ. σ. 1258.

Ἐξ-οίσω, μέλ. τοῦ ἐκφέρω, efferam.

Ἐξ-οιχνέω· τῷ ἐπορμ. ἐξιχνεῦσι Ἰλ. ι, 384, σχεδ.

Ἐξ-οίχομαι· ἔξω τινός, μακράν τινος, ἐκ τινος πηγαίνω· - ἐς Ἀθηναίης = πρὸς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἰλ. ζ, 379· ἐξοίχει Σοφ. Οἰ. Κ. 871, καὶ μτγν. ἐξῴχηκα Παυλ. Σιλ. 21.

Ἐξ-οιωνίζομαι· θεωρῶ τι ὡς κακὸν οἰωνὸν καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀποφεύγω· «-τὸν ἴδιον δαίμονα» Πλούτ. Δημ. 2· «-γαμεῖν παρθένους», ἠθ. 289, abominor.

Ἐξ-οκέλλω· ἐξωθῶ, περὶ πλοίου, ἀποπλανῶ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ ὠθῶ πρὸς σκοπέλους καὶ ἀβαθῆ μέρη· «-τὴν ναῦν εἰς ἕρμα γῆς» Ἀππ. μτφ. «-τινὰ εἰς ἄτην» = ῥίπτω εἰς συμφορὰν Εὐρ. Τρ. 137· «ὁ πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον εἰς ἕτερον ἦθος» Μεν. π. Στοβ. ἀνθ. 93, 22. Συνηθ. ἀμτβ. μὲ τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἀποπλανῶμαι, πέφνω ἔξω, ναυαγῶ· «ἐξοκεῖλαι πρὸς χθόνα» Λίσχ. Ἀγ. 652, ὅστις ἔχει καὶ τὸ παθ. «ἕτερος δ' ἐξοκέλλεται» = ἐδῶ τὸ πρᾶγμα πέφτει ἔξω, ἐκ. 433· «ἡ ναῦς ἐξοκέλλει ἐς τὰς εἰσβολὰς τοῦ Πηνειοῦ» = ἀποπλανᾶται αὐτόσε Ἡρ. 7, 182· «μὴ τελευτῶντες εἰς τραχύτερα πράγματα ἐξοκείλωμεν» = περιέλθωμεν εἰς ἐπικίνδυνον θέσιν Ἰσοκ. 8, 18· «-εἰς λόγου μῆκος» = κάνομαι εἰς μακρὸν λόγον Ἰσοκ. ἐπ. 2, 13· εἰς πλάνας, εἰς κακίας ἐλαττώματα ἐμπίπτω, ἐξοκέλλω· -ἐς τρυφὴν Ἀθην. 12, 523· -ἐς παρακοπὴν Πλουτ. Μαρ. 45 καὶ ἄλλ. μτγν. ἔτι δὲ ἀπολ. Πολυβ. 4, 48, 1, delabor, impingo.

Ἐξ-ολβίζω· πλουτίζω τινὰ Γεωρ. Παχυμ.

Ἐξ-ολέκω· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν Χρ. Σιβ. perdo.

Ἐξόλη· θυγ. Θεσπιοῦ Ἀπολδ.

Ἐξ-ολίγ-ωρέω· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν μτγν.

Ἐξ-ολισθαίνω· πρὸς τὰ ἔξω ὀλισθαίνω, διαφεύγω Εὐρ. Φοιν. 1383, Ἀριστ. εἰρ. 140· -τὰς διαβολὰς = τὰς συκοφαντίας διαφεύγω, φεύγω ἐκ τῆς μνήμης Ἀριστ. ἐκκλ. 286· ἔτι δὲ - τινὸς Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 20· -ἐς ἡδονάς = λελησθότως περιπίπτω εἰς αὐτὰς Ἡρωδ. 1, 3, 4· «τὰς ἀτόμους ἐξολισθεῖν καὶ διαλυθῆναι» Πλουτ. Πυθ. χρ. 8.

Ἐξ-ολίσθησις, ἡ· τὸ διαφεύγειν Εὐσεβ. lapsus.

Ἐξ-ολισθος, ὁ· ὁ ἐξολισθαίνων, ἐκπίπτων Θεοφ. Πρωτοσπ.

Ἐξ-ολκή, ἡ· τὸ ἔξω ἕλκειν.

Ἐξ-ολλύμι· ἐντελῶς ἐξαφανίζω, ἐξολοθρεύω· «τοὺς Ζεὺς ἐξολέσσει» Ὀδ. ρ, 597· καὶ ἐν τμήσ. Ἰλ. π, 360, Εὐρ. Ἱππ. 725, Ἀριστ. πλ. 418. Μέσ. καὶ 6'. ἐνερ. παρκ. γάνομαι παντελῶς· «σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος» Σοφ. Τρ. 34, Ἀριστ. εἰρ. 366, extinguo.

Ἐξ-ολόθρευμα, τό· τὸ καταστραφέν, Ο'.

Ἐξ-ολόθρευσις, ἡ· ἐξαφάνισις, Ο'. Ἰώσ.

Ἐξ-ολοθρευτής, ὁ· ὁ καταστροφεύς Παύχ.

Ἐξ-ολοθρευτικός, 3· ἐξολοθρεύων Σχολ. Ἀριστ. πλ. 443, perniciosus.

Ἐξ-ολοθρεύω· ἐντελῶς καταστρέφω Ο'. Φίλων. deperdo.

Ἐξ-ολολύζω· ξεφωνίζω, θρηνολογῶ Βατρ. 101.

Ἐξ-ομάλίζω· κάμνω ὅλως διόλου ὁμαλόν, λεῖον Ἱπποκρ. «ἔβαφος ἐξωμαλισμένον» Δ. Σικ. 2, 10. Μέσ.-σώματα Στραβ. 15, 709· -τοὺς ἀνθρώπους = θέλγω, καταπραΰνω, complano.

Ἐξ-ομβρέω· ἀνομβρίω, ὡς βροχὴν χύνω, Ο'.

Ἐξ-ομβρίζω· τῷ ἀνωτ. Ο'.

Ἐξ-ομήρευσις, ἡ· τὸ ἐξασφαλίζειν εἰς ἑαυτὸν τὴν πίστιν ἄλλου διʼ ὁμήρων Πλουτ. Κάμιλλ. 33.

Ἐξ-ομηρεύω· ἐξασφαλίζω εἰς ἑαυτὸν τὴν πίστιν ἄλλου διʼ ὁμήρων, τινά· μτφ. «βούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις» = ἐξασφαλίζω εἰς ἑαυτὸν τὴν πίστιν τῶν βούλων ἐπιτρέπων γάμον καὶ τεκνοποιΐαν. Μέσ. -τοὺς πατδας = κάμνω νὰ μοῦ δώσωσιν ὁμήρους Πλουτ. Σερτ. 14· «ἐξομηρευσάμενος τὴν φιλίαν «=διὰ δόσεως ὁμήρων πορισθεῖς Στράβ. 6, 4, 2.

Ἐξ-ομ-ιλέω· 1) ἔχω συναναστροφὴν καὶ ἐπιμιξίαν μετά τινος, τὸν συναναστρέφομαι· -τινί Σεν. Ἀγησ. 14, 4· μτφ. «στεφάνων οὐ μία χροιὰ περὶ σὸν κρᾶτα ἐξομιλήσει» = θέλει περιπλακῆ Εὐρ. Κύκλ. 518, ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τὸ μέσ. «ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ» = εὑρίσκομαι ἔξω τῶν συνειθισμένων ὀπαδῶν εἰς τὸν ὄχλον, Ἰ. Α. 735· 2) μτβ. - τινά = διὰ τῆς συναναστροφῆς κερδίζω τινά, τὸν σύρω πρός τι Πολυβ. 7, 4, 6, Πλουτ.

Ἐξ-όμ-ιλος, 2· ὁ ἐκτὸς τῆς ἐπιμιξίας· «ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε βάσις» = μακρὰν ἀπὸ τῶν ἄλλων Σοφ. Τρ. 960.

Ἐξ-ομμάτους, ὁ· 1) ἐξόφθαλμος, μὲ προέχοντας ὀφθαλμούς Πολυδ. 5, 69 2) τυφλωμένος Νικήτ.

Ἐξ-ομματόω· 1) κάμνω νὰ βλέπῃ τις, ἀναίγω τοὺς ὀφθαλμούς· «ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται» Ἀριστ. πλ. 635· πρβλ. Λίλ. Ζ. Ἰ. 17, 20· ὅθ. περὶ πραγμάτ-, σαφηνίζω, κάμνω ἐναργῆ· «-σήματα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα» Λίσχ. Πρ. 497· 2) στερῶ τῶν ὀμμάτων, τυφλώνω Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 61 κ. μτγν.

Ἐξ-ομματώσις, ἡ· τὸ παρέχειν φῶς, καθιστᾶν καθαροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς Πολυδ. 2, 48.

Ἐξ-όμνυμι· ὁρκίζόμενος ἀρνοῦμαι· «ἐξώμοσεν ἄρρωστεῖν τουτονί» = τὸν ὑπεραποίσθη βεβαιώσας μεθʼ ὅρκου ὅτι ἦτο ἄρρωστος Δημ. 19, 124. Συνηθ. ἐν τῷ μέσ. βεβαιῶνω μεθʼ ὅρκου ὅτι δὲν εἶχεύρω τίποτε περὶ πράγματός τινος· «ἢ ἔοικεῖ τὸ μὴ εἰδέναι» Σοφ. Ἀντ. 531· «ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ» Πλατ. νόμ. 12, 949. Συχνὰ παρὰ ῥήτορσι Ἰσαΐ. 9, 18, Λυκοῦργ. 20, Δημ. 58, 7, οἱ μάρτυρες ὤφειλον νὰ καταθέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν ἢ νὰ ὁρκισθῶσιν ὅτι δὲν εἶξευρον τίποτε. Ἔτι δὲ -πρεσβείαν = ὁρκίζομαι, ὅτι δύναμαι νὰ διεξάγω τὴν πρεσβείαν (π. χ. διʼ ἀσθένειαν) Αἰσχιν. 2, 24· ὅθ. περί τινος πρὸ μικροῦ ἐκλεχθέντος, μὴ δεχομένου δὲ τὴν ἐκλογὴν Δημ. 19, 122 (ὅθ' ἀνωτέρω)· οὕτω -τὸ τίμημα Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 13· -τὴν ἀρχὴν Πλουτ. Μαρκ. 12.

Ἐξ-ομόθεν· ἐξ αὐτοῦ τούτου, αὐτόθεν Ὀδ. ε, 477, ἀπὸ παρ. Ὀρφ. χωριστὰ γράφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξ-ομοιάζω· τῷ ἑπομ. Καλλιχρ. π. Στοιβ. ἀ,0. 70, 11.

Ἐξ-ομοιόω· κάμνω ὅλως διόλου ὅμοιον· «ἐξομοιοῦμαι τὴν φύσιν Σοφ. Αἴ. 545· πρβλ. Εὐρ. Ἄνδρ. 354· «ἐξομοιωθέντες τὸ εἶδος» Ἡρ. 3, 24· «ἑαυτόν τινι» Πλατ. Γοργ 512 καὶ μτγν. πρός τι Πλουτ. Φλαμιν. 3, assimilo.

Ἐξ-ομοίωσις, ἡ· τὸ ποιεῖν ὅμοιον Πλουτ. Περικλ. 2, effictio.

Ἐξ ομοιωτικός, 3· ποιῶν ὅλως διόλου ὅμοιον Κλ. Ἀλ. στρ. 1, assimilans.

Ἐξ-ομο-λογέομαι· ὁμολογῶ,λέγω·«-τὴν ἀλήθειαν ἄνευ βασάνων» Πλουτ. Ἀντών. 59, Λουκ. Ἑρμοτ. 75 καὶ ἄλλ. μτγν. -τὰς ἁμαρτίας Ματθ. 3, 6· ἔτι δὲ εἰς τὸ ἑνερ. ὑπισχνοῦμαι Λουκ. 22, 6, ὅτι. γρ. confiteor.

Ἐξ-ομολόγησις, ἡ ὁμολόγησις, ἀναγνώρισις Πλουτ. Περικλ 13,confessio.

Ἐξ-ομολογουμένως· κατὰ τρόπον ὁμολογοῦντα, ἀναγνωρίζοντα Κλ. Ἀλ. στρ. 6.

Ἐξ-ομόργνυμι· σφογγίζω, καθαρίζω· «Ἐκ δ' ὄμματος ἀθλίου στόματος ἀφρώδη πέλανον» Εὐρ. Ὀρ. 219· καὶ μέσ. «αἷμα πέπλοις» = σφογγίζω τὸ αἷμά μου εἰς τὸ φόρεμα, Ἡρ. μ. 1339, καὶ μτφ. «-μορίαν τὴν σὴν ἐμοί» = μολύνομαι, κολλῶ ἀπὸ τὴν μορίαν σου, Βακχ. 344· ὅθ. κωμ. «-τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι» Ἀριστ. Ἀχ. 843· οὕτω καὶ «ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν» =ἀπετύπωσεν εἰς τὴν ψυχὴν Πλάτ.Γοργ. 525

Ἐξ-όμυρξις, ἡ· τὸ ἀποτυπώνειν, ἀπεικονίζειν· «-τοῦ πυρὸς ἐν τῷ ὄμματι» Πλατ. Τιμ. 80, impressio.

Ἐξ-ομφάλος, 2· ὁ παρέχων ὀμφαλὸν Γαλην. ἰατρ. οὐσ. ὁ ἐξ.=τὸ πρόπεσιμον, (ἐστηριγμένον) τοῦ ὀμφαλοῦ Παυλ. Αἰγ, ἰατρ.

Ἐξ-ονειδίζω· ἐπιτετ. τὸ ὀνειδίζω· -πικρῶς Τοφ. Οἰ. Κ. 994 «κακά, ταῦτ' ἀκούσας «ἐξονειδισθεὶς κακά», Φιλ. 382· «καλόν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας» Εὐρ. Ἰ. Α. 305 καὶ μτγν. πεζ. οἷον Λουκ. νεκρ. διαλ. 2. 1, Πλουτ. κ. ἄλλ.

Ἐξ-ονειδισμός, ὁ· τὸ ἐξονειδίζειν, ὀνειδίζειν Ἰώσ.

Ἐξ-ονειδιστικός, 3· ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἐξονειδίζειν, ὀνειδίζων τινί Μ. Ἀντων. 1,16.

Ἐξ-ονειρόω· ἐξονειρώττω Ἱπποκρ.

Ἐξ ονειρωγμός, ὁ, ἡ· ἡ καθ' ὕπνον ἐκροὴ τοῦ σπέρματος Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 19, 6.

Ἐξ-ονειρωκτικός, 3· πρὸς ὀνειρωγμοὺς ῥέπων, ὑπὸ τοιούτων ἐυριτυόμενος Ἀριστοτ. προβλ. 5, 31.

Ἐξ-ονειρώσσω, ἰων -ττω· καθ' ὕπνον χάνω τὸ σπέρμα, πάσχω ὀνειρωγμοὺς Ἱπποκρ. σ. 232, Ἀριστοτ. προβλ. 4, 34.

Ἐξ ονομάζω· ἐξηγοῦμαι, ἐκθέτω· -γενεὴν Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 39, καὶ ἐν τμήσ. συχνὰ μετὰ τοῦ «ἵπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν» = ἔλεγε τὴν λέξιν καὶ ἐξηγεῖτο Εὐρ Ἰ. Α. 1066 καὶ μτγν. πεζ. ὀνομάζω Πλουτ Κικ. 40.

Ἐξ ονομαίνω· ὀνομάζω καλῶ, φωνάζω -ἄνδρα Ἰλ. γ, 116 «ἀγέσθω γάμον ἐξονομήναι» = ἐνετρέπετο νὰ λέγῃ τὸν γάμον μὲ τὸ ὄνομα Ὀδ. ζ, 66, Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ 253.

Ἐξ-ονομα-κλήδην· μὲ τὸ ὄνομα, ὀνομαστί· «ἐξ. ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον» Ἰλ. γ, 415· -καλεῖν Ὀδ. μ, 230 καὶ ἐν τμήσ. -ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους», δ, 278· -προκαλεῖσθαι Κριτί. π. Ἀθην. 10, 432, nominatim.

Ἐξ-ονύσσω· 1) τοὺς ὄνυχας ἐκκόπτω, θλ. γρ. ἀντὶ ἐξευνουχίζω, ὅπερ ἴδε· πρβλ. ὀνυχίζω· -ῥόδα= ἐκκόπτω ἀπ' αὐτῶν τὰς ἀκάνθας μτγν. 2) ἀκριβῶς ἐξετάζω ἀρ. λεξ. ἀκριβολογεῖσθαι, λεπτολογεῖν· πρβλ. Ἀθην. 3, 97· «καὶ ἀκριβοῦν περὶ ἕκαστα» Ἀρτεμιδ. 1, 16.

Ἐξ- οξύνω· κάμνω ὅλως διόλου ξυνόν. Πα0. γίνομαι ξυνὸς Θεοφρ.

Ἐξ-οπάζω· ἐκπέμπω Ἡσυχ.

Ἐξ-οπίζω· τὸν ὀπόν, χυμὸν ἐκβάλλω Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 3, 20.

Ἐξ-όπιθε καὶ ἐξόπιθεν, ἐπ. ἀντὶ ἐξόπισθεν ἐξοπίσω,κατὰ νῶτον· «πεζοὺς ἐξ. στῆσεν» Ἰλ. δ, 298, καὶ Ἡσ. ἀσπ. 180· «ἐξόπιθεν κεράων» Ἰλ. ρ, 521,

Ἐξ-όπιν· τῷ ἄνωτ. «ὁ κελαινὸς ὀτ' ἐξόπιν ἀργὰς» Αἰσχ. Ἀγ. 114, ὁ Σχολ. ἐξοπίσω.

Ἐξ ὀπισθεν, π. καὶ ἐξόπισθε, ἀντὶ ἐξόπισθεν· κατὰ νῶτον, ὀπίσω·-ὄπισθε Πλατ. νόμ. 12. 947· «εἰς τὸ ἐξόπισθεν=ἀπὸ πίσω, Τιμ. 84, Ξεν Κυρ. 7,1, 24 καὶ μτγν. -τινός=ὀπίσω Ἀριστ. Ἀχ. 868 -μετὰ ταῦτα, κατόπιν· «τὰ δ' ἐξ. οἰνωτρίασε δίκειται» Σοφ. ἀποσπ. 527.

Ἐξ ὀπισθίως, ἐπίρ. ἀπὸ τὰ ὀπίσθια Τζέτζ.

Ἐξ-όπιστο, λέγει ὁ Σκύθης ἀντὶ ἐξόπισθεν Ἀριστ. Θύσ. 1124 «ἐξόπιστο πρωκτίζει» = ἀπὸ πίσω βινῶ.

Ἐξ-οπίσω· ἀπὸ πίσω, ὀπίσω Ἰλ. λ, 461, Πινδ. Ὀ 7, 88·-ἀποπέμπειν Ἡσ ἔρ.88.-τινός = ὄπισθεν Ἰλ. ρ, 357. Ἐπιγρόν. εἰς τὰ μέλλον, κατόπιν Ὀδ. δ, 35, Ἡσ. Θε. 500,retrum.

Ἐξ ὁπλίζω· 1)ἐντελῶς ὁπλίζω Ἡρ. 7,100· - Ἄρη Αἰσχ. Ἱκ. 666. Μέσ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 302 καὶ συχνότ. Ξεν. κ. ἄλλ. ἐξωπλισμένοι Πλατ. πολ. 8, 555,ὡς καὶ Ἀριστ. Λυσ. 451· ὅθ. παρὰ Ξεν. λέγω εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ ὁπλισθῶσι καὶ ὁρμήσωσιν ἐκ τοῦ στρατοπέδου, καὶ ἐν τῷ μέσ. ὁπλίζομαι καὶ ἐξορμῶ, π. χ. Ἀν. 1, 8, 3· μτφ. «-σῶμα ἐξωπλισμένη» Ἀριστ. εἰρ. 566· «μάζα πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη» Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 2, 60· 2) ἀφοπλίζω Ἀππ. Ἰμφ. πολ 2, 28.

Ἐξ-οπλισία, ἡ· τὸ ἐξοπλίζεσθαι καὶ ἐξορμᾶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Ξεν. Ἀν. 1, 7, 10· ἡ ἐπιθεώρησις, Πολυβ. 10, 22, 1, armatura

Ἐξ-όπλισις, ἡ· ἐξόπλισις, ὅπλισις Ξεν. Κυρ. 8, 5, 9 καὶ μτγν.

Ἐξ-οπλισμός, ὁ ἐξόπλισις μτγν.

Ἔξ-οπλος, 2· ἄοπλος, ἄνευ ὅπλων· «-μέρος τοῦ σώματος» Πολυβ. 3, 81, 2, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνευ ὑπερασπίσεως. armatus.

Ἐξ-οπτάω· ἐντελῶς ψήνω, ψήνω, καίω· «-σάρκας πυρί» Εὐρ. Κύκλ. 402· - τὰ λαγῷα Ἀριστ Ἀχ. 1005· -τὴν κάμινον Ἱππ. 4, 163· καίω, ξηραίνω, περὶ ἔρωτος· «ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ» Σοφ. ἀποσπ. 421, inasso.

Ἔξ-οπτος, 2· πολὺ ψημένος· - ἄρτος Ἱπποκρ. panis.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξ-οράω· βλέπω ἔξω· «ὁ δ' ἔπειτα μεγ' ἐξίδεν ὀφθαλμοῖσιν»=εἶδεν ἀπὸ τὰ ὄμματα του καθαρά, ἀφ' οὗ ἀφηρέθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ τυφλότης Ἰλ. υ, 243· βλέπω μακρόθεν Εὐρ. Ἡρακλ. 675· ἀκριβῶς βλέπω, παρατηρῶ· «ἐξίδοῦ ὅ, τι πράξεις» Σοφ. Φιλ. 840. Παρ' Ἱπποκρ. ἔχω μακρὰν ἐκ τῆς κεφαλῆς προέχοντας ὀφθαλμούς, prospicio.

Ἐξ-οργάω· ἐπιτετ τὸ ἁπλοῦν Πλουτ. συμπ. 3, 5, 2, turgeo.

Ἐξ-οργιάζω· πρὸς ὄργια παρασκευάζω, καθιερώνω· «ἐξοργιάζοντα τὴν ψυχὴν μίλεσιν» Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 7.

Ἐξ-οργίζω· πολὺ παροργίζω, διεγείρω, τινὰ Αἰσχιν. 1, 192· πρός τι Ξεν. ἀπομ. 3, 3, 7. Παθ. κυριεύομαι ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς Βατραχ. 185, Ἀριστειναι. 2, 20·

Ἐξ-ορθιάζω· στήνω ὀρθόν· «ἅγαλμα ἐξορθιάζων τῷ αἰδοίῳ» = μὲ ὡρθωμένον τὸ αἰδοῖον Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὄσ. 51. - Παρ' Αἰσχ. Χο. 269, μὲ μεγάλην φωνὴν φωνάζω, διακηρύσσω, arrigo, excito.

Ἐξ-όρθιος, ὁ· ὄρθιος, ὀρθὸς στημένος Σχολ. Ἀρατ. 161, rectus.

Ἔξ-ορθος, 2· τῷ ἄνωτ. Ἀθήν. 11, 496, Θεοφρ.

Ἐξ-ορθόω· ὀρθὰ στήνω, ὀρθὸν στηκώνω· τὸ πισὸν Πλατ. νόμ. 9, 862· ὀρθοκαθιστῶ, βελτιώνω· «πότμον Σοφ. Ἀντ. 83· «τὰς διεφθαρμένας περιόδους» Πλατ. Τιμ. 90. Μέσ. βελτιώνομαι, διορθώνομαι Εὐρ. Ἱκ. 1083, erigo.

Ἐξ-ορθρίζω· πρωΐ ἔρχομαι Ἀκ. Ψαλτ. 109, 4.

Ἐξ-ορία, ἡ· ἐξορία μτγν. τὸ ἐξόριος.

Ἐξορία· νῆσος ἢ τόπος ὅπ' ἐξορίαν ἐν Προποντίδι.

Ἐξ-ορίζω· πέραν τῶν ὁρίων ἐκφέρω, ἐξορίζω· «-γαθέν τινα» Εὐρ. Τρῳ. 1106, Δημ. 25, 95, Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 9 καὶ μτγν. ἐν γέν. ἀπομακρύνω· - ἀγριότητα Πλουτ. συμπ. 197, καὶ Δημ. 26, 16· -δαίδειαν Ποσειδ. π. Ἀθην. 6, 234. Μέσ. «ἐξορίζεσθαί τινος» = προέρχεσθαι, ἄρχεσθαι ἐκ τινος Εὐρ. Ἱππολ. 1381· ἀλλὰ Δ. Σικ. 13, 111, εἶμαι εἰς ἐξορίαν, extermino.

Ἐξ-ορίνω· ὅλως διόλου διεγείρω Αἰσχ. Ἀγ. 1614, excito.

Ἐξ-όριος, καὶ ἔξ-ορος, 2· ὁ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, ἐξωρισμένος Πολυδ. 6, 198· πρβλ. ἐξορία.

Ἐξ-όρισις, ἡ· ἐξορισμὸς Ἀθαναδ.

Ἐξ-ωρισμένος· ἐξωρισμένος Ἡσυχ. ἐν λ. δηπορτάτος.

Ἐξ-ορισμός, ὁ· τὸ ἄγειν πέραν τῶν ὁρίων, ἐξορία Δ. Ἀλ. 5, 12, μτγν. exterminatio.

Ἐξ-οριστέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐξορισθῇ Κλ. Ἀλ. παιδ. 2.

Ἐξ-οριστία, ἡ· ἐξορία Ἀθανάσ.

Ἐξ-οριστικός, 3· ὁ ἐξορίζων, ἀπομακρύνων· -δύναμις Δ. Λαερ. 10, 14, exterminans.

Ἐξ-όριστος, 2· πέραν τῶν ὁρίων φερθείς, ἐξορισθείς· «ἐξόριστον ἐκ τῆς γῆς ποιῆσαι» Δείν. 1, 77· «-τῆς Ἰταλίας καταστῆσαι» Πολυδ. 2, 7, 10, exul.

Ἐξ-ορκίζω· ἐξορκόω Δημ. 51, 26 καὶ πρὸ πάντ. μτγν. οἷον Πολυδ 3, 61, 10.

Ἐξ-όρκισις, ἡ· ἐξορκισμὸς Γρ. Νυσ.

Ἐξ-ορκισμός, ὁ· τὸ νὰ κάμνῃ τις τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, ἡ ὅρκωσις Πολυδ. 6, 21, 6, adjuratio.

Ἐξ-ορκιστής, ὁ· ὁ ὁρκίζων, ἐξορκίζων· «δαίμονα ἐξορκιστὴς ἐξέβαλε» Λουκ. Ἐπ. 13 (11, 427), adjurator.

Ἔξ-ορκος, 2· ὁρκίζων, ἐξορκίζων· «-βοὰ κάρυκος» Πινδ. Ὀ. 13, 95, juratus.

Ἐξ-ορκόω· κάμνω νὰ ὁρκισθῇ τις, ὁρκίζω, ἐξορκίζω, τινὰ Ἡρ. 3, 133, 4, 154· «ἀμυνόντων ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἀρχαί· ἐξορκούντων δὲ οἱ πρυτάνεις» Θουκ. 5, 47, Δημ. 59, 78, καὶ ἄλλ. ἔτι δὲ «-τὸ Στυγὸς ὕδωρ» = εἰς τὴν Στύγα Ἡρ. 6, 74, obtrigo.

Ἐξ-όρκωσις, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις τινὰ νὰ ὁρκίζεται, ἡ ὅρκισις Ἡρ. 4, 154.

Ἐξ-ορμάω· 1) ἐξωθῶ, ἐκπέμπω· «Σάρδεις ἐπόχους ἅρμασιν ἐξορμῶσι» Αἰσχ. Περσ. 46· -πόδα = τὸν πόδα πρὸς τὰ ἔξω κινῶ Ἀριστ. θεσ. 659· -χαλινοὺς Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 151· «ἅμα μὲν ἐξορμῶσιν, ἅμα δὲ καταπαύουσι δρόμου» Πλατ. πολιτ. 294· -καὶ παροξύνειν Θουκ. 6, 88· -ναῦν = τὴν κάμνω νὰ τρέχῃ ἔξω, 7, 14· «-ἐπὶ τὴν ἀρετήν» = ἐνθαρρύνω, παρορμῶ Ξεν. Ἀν. 3, 1, 24 καὶ μτγν. «-εἰς Εὔβοιαν» = πρὸς τὴν Εὔβοιαν ἐκπέμπω Πλατ. Δημ. 17. Παθ. πρὸς τὰ ἔξω σπεύδω, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὁρμῶ· «πτηνὸν ὄφιν θώμιγγος ἐξορμώμενον» Αἰσχ. Εὐμ. 173· -δεῦρο Σοφ. Οἰ. Κ. 30 καὶ συχνὰ παρὶ βελῶν Εὐρ. Ὀρ. 273· -πρὸς ἔργον, 1240, Ἡρ. 9, 51 καὶ οἱ ἑφεξ. συχνὰ ξεσπῶ, ἐξορμῶ, τὸ ἐνερ. εἰς ἀμτδ. σημ. ὡς τὸ παθ. Ὀδ. μ, 221· «ἐξόρμα κλῃθρων» = ἔρχου ἔξω Εὐρ. Ἰ. Α. 149· - χθονός, Τρῳ. 1131· καὶ ἡ ἀοθένεια «ἤνθηκε, ἐξώρμηκε, ἐξέσπασε» Σοφ. Τρ. 1079· καὶ ἐν παιζ. «σεῦρο ἐξορμῶμεν παῖζῃ» Ξεν. Ἀν. 5, 7, 17, proficiscor.

Ἐξ-ορμενίζω· ἐκβάλλω βλαστὸν μὲ σπόρον (ὅρμινος) Σοφ. ἀποσπ. 296· «ῥήτορες ἐξωρμενικότες» Νικοστρ. π. Φωτ. ἐν λ. ὅρμενα· πρβλ. Β. Ἀν. 24, 38, defloreo.

Ἐξ-ορμέω· ἐκτὸς τοῦ λιμένος, εἰς τὸν ὅρμον κεῖμαι, ἔτι δὲ τρέχω ἔξω, πηγαίνω εἰς τὴν θάλασσαν· «νεὼς περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης» (δι. γρ. ἐξορμώσης) Λυκουργ. 17· πρβλ. Ἀνδοκ. 1, 11, -ἐκ τῆς πόλεως = ἀναχωρῶ Αἰσχιν. 3, 299· μτφ. -ἐκ τοῦ νοῦ = χάνω τὰς φρένας μου Ποσειδ. 3, 4, 1, solvo.

Ἐξ-ορμή, ἡ· 1) τῷ ἑπομ. 2) ἡ ἐπὶ στρατείαν ἔξ. Πλατ. Θεαγ. 129, profectio.

Ἐξ-όρμησις, ἡ· 1) παρόρμησις, ἐνθάρρυνσις Ἀρρ. Ἀν. 3, 9, 12. Συνήθ. 2) τὸ ἔξω σπεύδειν, ἡ ἐξόρμησις, ἡ ἐκστρατεία, μάλιστα μτγν. οἷον Δ. Κασ. 75, 6· -ἰδιώτων = ἡ ἐξόρμησις τοῦ ἰδρῶτος Θεόφρ. impetus.

Ἐξ-ορμητικός, 3· πρατρεπτικὸς Σχολ. Πλατ. πολ. 3, 401.

Ἐξ-ορμίζω· τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ λιμένος ἢ τοῦ ὅρμου φέρω εἰς τὸ πέλαγος, ἀνάγω τὸ πλοῖον, ξεκινῶ· «-ναῦν ἐκ τοῦ λιμένος» Δημ. 33, 9· πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1247· μτφ. - πόδα = ξεκινῶ, Φοιν. 846. Παθ. ἐκπλέω, ξεκινῶ μτγν.

Ἐξ-ορμιστός, ὁ· ἰχθύς, ὁ ἄλλοτε μύρος ἢ μύραινα καλούμενος Κασσιοδωρ. 12, ἱπποτ. 4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξ-ορμος, 2· ἔξω τοῦ λιμένος πλέων· «Κρῆτας ἐξ. ἀνὴρ» Εὐρ. Ἱππ. 156· Σκοτεινὸν τὸ Ἀριστοτ. μόρ. Ζ. 4, 12 «τὸ γεῶδες ἐν τῷ σώματι καὶ ἔξορμον».

Ἐξ-ορνεόω· πτεινὸν κάμνω Νικητ. Εὐγ.

Ἐξ-όρνυμι· ἔξω τινὸς διεγείρω. Μέσ. ἐξορμῶ, σηκώνομαι μὲ ὁρμήν· ἐξῶρτο, δι. γρ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 306.

Ἐξ-ορυθόνω· τῷ ἁπλ. Στασῖν. π. Ἀθην. 8, 334, Κ. Σμ. 2, 31, concito.

Ἐξ-ορος· ἐξάριος Πολυδ. 6, 48.

Ἐξ-ορούω· ἐξορμῶ, ἐκπηδῶ Ἰλ. γ, 325, ἐν τμήσ. exilio.

Ἐξ-όροφος· τὸ ἐξώροφος.

Ἐξ-ορρίζω· καθαρίζω ἐκ τοῦ ὄρρου ἀρ. λεξ.

Ἐξ-ορρος, 2· καθαρὸς ἀπὸ ὄρρου Θεόφρ. Ι. Φ. 1, 11, exsiccatus.

Ἐξ-ορρύω· ὅλως διόλου εἰς ὄρρὸν μεταβάλλω, παθ. παρὰ Κλ. Ἀλ. παιδ. 1.

Ἐξ-όρυξις, ἡ· τὸ ἐξορύττειν, ξεχώνειν γλωσ.

Ἐξ-ορύσσω, ἀττ. -ττω· ξεχώννω, ἀποσπῶ· -ἄγλιθας Ἀριστ. Ἀχ. 763· -ἐλαίαν Λυσ. 7, 26· -φυτὰ Ξεν. οἰκ. 19, 4 κ. ἄλλ. «ὁ ἐξορυσσόμενος χοῦς» = τὸ ἐκβαλλόμενον χῶμα Ἡρ. 7, 23 - τοὺς ὀφθαλμούς = ἐγάζω τὰ μμάτια, 8, 116, Πλουτ. Μέσ. -χάρακας= ἀνοίγω χαρακώματα Δ. Ἀλ. 9, 55, effodio.

Ἐξ-ορχέομαι· ἔξω χορεύω· α'.) μέχρι τέλους, ἐντελῶς χορεύω. - ῥυθμὸν Φιλοστρ. εἰκ. 2, 12· μτφ. - πόλεμον = τὸν πόλεμον δι' ὀρχήσεως τελειώνω (ἴδε κατωτέρω). Αἰλ. Ζ. Ἱ. 16, 23· 6'.) πρὸς τὰ ἔξω χορεύω, χορεύων ἀναχωρῶ· «ᾤχετο αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος Διονυσίων τῇ πομπῇ» Δημ. 22, 68· μτφ. -τὴν ἀλήθειαν = ὑπερπηδῶ, περιφρονῶ τὴν ἀλήθειαν Πλουτ. κακ. Ἡρ. 33· γ'.) παριστῶ τι διὰ τῆς ὀρχήσεως καὶ οὕτω φέρω αὐτὸ πρὸς γνῶσιν ἄλλων· -«τὰ ἀπόρρητα, τὰ ἀνεκπύστα» = φλυαρῶ ἔξω τὰ μυστήρια, διεξηλώνω αὐτὰ Λουκ. ὀρχ. 15· «τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί», ὑπαινιττόμενοι τοὺς ἐν τῇ μυήσει συνήθεις χορούς· πρβλ. ἀλι. 23, Ἔρωτ. 34, καὶ Ἀλκίφρ. 3, 72· δθ. τινά -κάμνω τινὰ γελοῖον, μυκτηρίζω Πλουτ. Ἀρταξ. 22, insulto· «τὴν ἱερωσύνην περιεργότερον ἐξ.» = καθιστῶ γελοίαν τὴν ἱερὰν λατρείαν δι' ὑπερβολικῆς πομπῆς Ἡρ. 6'., 5, 4, salto.

Ἐξ-όσσω, δωρ. ἀντὶ ἐξόζω, ὅπερ ἴδε.

Ἐξ-οσιόω· 1) καθιερώνω, ἀφιερώνω Πλουτ. Κάμιλλ. 20· ἔτι δὲ μέσ. Ἄρατ. 53· 2) μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποτρέπω, τί Δ. Σικ. 15, 9· δθ. - τὰ θεῖα = πρασίζω εἰς θεῖα σημεῖα, ὅπως ἀποφύγω συμφοράν τινα Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. 17 καθ' Ἡσυχ. ἐξοσιοῦν = δικαιοῦν».

Ἐξ-οσίωσις, ἡ· ἁγνισμός, κάθαρσις εὐσέβεια Γεωρ. Παχ.

Ἐξ-οστείζω· ἀφαιρῶ τὰ ὀστὰ μτγν. Μέσ. Ὀραπ. Ἱερογλυφ. μτφ. Διοσκ. 5, 86.

Ἐξ-οστρακίζω· διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ ἐξωρίζω Ἡρ. 8, 79, Πλατ. Γοργ. 516 καὶ ῥήτορ. ἐν γέν. ἐξορίζω, ἀποδιώκω· - ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Λουκ. Σωκρ. 4, κωμ. Ἀριστ. ἐν Πλουτ. Ἀρ. καὶ Μενανδρ. συγκρ. 1 «ἀμφορεὺς ἐξοστρακισθείς».

Ἐξ-οστρακισμός, ὁ· ἐξορία διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ Πλουτ. Θεμ. 22, relegatio.

Ἐξ-οστρακιστέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐξοστρακισθῇ Εὐστ.

Ἐξ-οστρακιστός, 3· ὅστις δύναται νὰ ἐξοστρακισθῇ Ἰω. Δαμασκ.

Ἐξ-όστωσις, ἡ· ἐξόγκωμα τῶν ὀστῶν Γαλην. Ἰατρ.

Ἐξ-ότε· ἀπὸ πότε, ἀφ' ὅτου Καλλ. Ἀπολ. 48 κ. ἄλλ. μτγν. π.

Ἐξ-ότου, ὀρθότ. ἐξ ὅτου γραφόμ. ἀφ' ὅτου.

Ἐξ-ουρόω· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν Αἰσχ. Ἑπτ. 674· «ἵμερός σε ἐξ.» Εὐρ. Ἰκ. 24, Θουκ. 1, 84, 90, exhortor.

Ἐξουσάνους· πόλ. Φρυγίας Στ. Βυζ. = Ἀζανοί.

Ἐξ-ουσενίω· ἐξουδενίζω, Ο'.

Ἐξ-ουσένησις, ἡ· ἐξουδένωσις, δι. γρ.

Ἐξ-ουσενίζω· θεωρῶ μηδέν, ὀλίγον τιμῶ, περιφρονῶ Πλουτ. Παραλλ. 19.

Ἐξ-ουσενισμός, ὁ· περιφρόνησις, Ο'.

Ἐξ-ουσενόω· ἐξουδενίζω Ν. Δ. ἁρ. λεξ.

Ἐξ-ουσένωμα, τό· περιφρόνησις, Ο'.

Ἐξ-ουσένωσις, ἡ· τῷ ἀνωτ. Ο'.

Ἐξ-ουσενίω· ἐξουδενόω, περιφρονῶ Λουκ. 23, 11, Κορ. Α'. 1, 28.

Ἐξ-ουσένημα· ἐξουδένωσις, περιφρόνησις Νικήτ. χρον.

Ἐξ-ουσένησις, ἡ· περιφρόνησις Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 213.

Ἐξ-ουσενητικός, 3· ὀλίγων τιμῶν, περιφρονῶν Δ. Λαερ. 7, 119.

Ἐξ-ουσενίζω· ἐξουδενόω Ψ. Πλούτ.

Ἐξ-ουσενισμός, ὁ· 1) ἐξουδενισμός γλωσ. 2) λεπτότης, σχῆμά τι παρ' Ἰουλ. Φαρμ.

Ἐξ-ουσενόω· ἐξουδενόω ἁρ. λεξ.

Ἐξ-ούλης, δίκη (ἐξείλλω)· καθ' Ἁρποκρ. δίκη τὸ μὲν κατ' ἐκείνου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξειλήθη τις βιαίως ἐκ τῆς κατοχῆς πράγματός τινος (ἢ διεκωλύθη εἰς τὴν ἐξάσκησιν δικαιώματος ἀνήκοντος αὐτῷ), τὸ δὲ κατ' ἐκείνου, ὅστις δὲν πληρώνει πρόστιμον ἀπὸ τῶν δικαστῶν ἀποφασισθέν, ἔχει δ' ἀποκλείσει τὸν κατήγορον ἀπὸ κτήματος εἰς αὐτὸν ἐπιδικασθέντος Δημ. 21, 44 (ἔνθα ὁ Βάϊτερ παρεδέχθη τὴν δι. γρ. «ἐποίησεν ὁ νόμος τὴν ἐξούλην δίκην» καὶ συχνά. Παρ' Ἁγδοκ. 1, 73 εὕρηται «ἐξούλας ἡ γραφὰς ἐπιβολὰς ὠχλον», ἀλλαι ὅμως πτῶσεις τῆς λέξεως δὲν εὑρίσκονται.

Ἐξ-ουρ-αγία, ἡ· οὐραγία Δ. Σικ. (:)

Ἐξ-ουρέω· ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω κατουρῶ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 6, 23 καὶ μτγν.

Ἐξ-ούρησις, ἡ· τὸ ἔξω κατουρεῖν Φιλόπ. καὶ ἐξουρισμός.

Ἐξ-ουριάζω· μὲ ὅλα τὰ πανία δέχομαι τὸν ἐκ τῆς ξηρᾶς πνέοντα ἄνεμον Γεωρ. Παχ.

Ἐξ-ουρίας, κάλλ. νὰ γράφ. χωριστὰ ἐξ οὐρίας· ἴδ' οὖριος.

Ἐξ-ουρισμός, ὁ· κατούρημα Διοσκ. Παραδ. 2, 109.

Ἐξ-ουρος, 2· ὀξύς, σουβλερός, ὡς οὖρὰ πρὸς τὰ ἔξω προχωροῦν Ἱπποκρ.

Ἐξ-ουσία, ἡ (ἔξεστι)· τὸ ἐπιτρέπειν, ἡλευ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεῖα τοῦ ποιεῖν τι, τὸ δικαίωμα· - ἐπιτροπή νόμου Πλατ. ὅρ. 415· -τοῦ λέγειν, Γοργ. 461· «ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γενόμενος» = λαοῦν μ. δύναμιν τοῦ ἀδικεῖν, 526· «ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἐραστῇ θαυμαστὰ ἔργα ἐργαζομένῳ ἐπαινεῖσθαι» = νὰ ἀποκτᾷ ἔπαινον δι' ἀξιοθαυμάστων πράξεων, συμπ. 182, ποιεῖν τινι· «- ἐξεῖναι ἀπιέναι» = ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ, Κριτ. 51. Συχνὰ «ἐξουσία ἦν αὐτῷ», ἔπομ. ἀπαρ. Ἀντιφ. 1, 6 κ. ἄλλ. Ἔτι δὲ περὶ τοῦ ποιεῖν Πλατ. νόμ. 11, 936· καὶ «ἐπ' ἐξουσίας ἐστὶ» =εἶναι ἐλεύθερον, ὅπως θέλῃ καὶ ἐπιθυμῇ Δημ. κ. ἄλλ. «ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν» = ἔχειν, λαμβάνειν κ. ἄλλ. Ξεν. ἀπ. 2, 6, 24, καὶ συχνὰ παρὰ μτγν. Ἔτι δὲ εἰς κακὴν σημ. Θρασύτης Δημ. καὶ πρὸ πάντ. μτγν. Δύναμις ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐξουσία· «οἱ ἐν ταῖς ἐξουσίαις» = οἱ ἄρχοντες, ἐξουσιάζοντες Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 5, 3 καὶ μτγν. «ἡ ὑπατικὴ ἐξ.» = τὸ ἀξίωμα, ἡ δύναμις τοῦ ὑπάτου Δ. Σικ. 14, 113. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄρχοντες Δ Ἀλ. 11, 32· «ὑπ' ἐξουσίαν τεταγμένος» Ματθ 8, 9· -τῶν ἀναγκαίων = τὸ περίσσευμα, ὡς τὸ περιουσία Πλατ. νόμ. 8, 828· πρβλ. Θουκ 1, 123· ἐξωτερικὴ πολυτέλεια Πλουτ. Λίμιλ. 34.

Ἐξ-ουσιάζω· ἔχω ἄδειαν, δύναμιν, δικαίωμα πρός τι Δ Ἀλ. 9, 44· -τινός = ὡς πρός τι Ν. Δ. ἔτι δὲ φέρω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, αὐτόθι.

Ἐξ-ουσι-άρχης, ὁ· ἐξουσιαστής, ἄρχων Κωνστ. Καιρίμ.

Ἐξ-ουσι-αρχία, ἡ· ἐξουσία, ἀρχὴ Δ Ἀρεοπ.

Ἐξ-ουσί-αρχος, ὁ· κύριος, ἄρχων Ἀνδρ. Κρητ.

Ἐξ-ουσιαστής, ὁ· ἐξουσιάζων, Ο'. μτγν.

Ἐξ-ουσιαστικός, 3· μετερχόμενος ἐξουσίαν, βίαν ἐπιρρημ. ἐν τῷ συγκρ. ἐξουσιαστικώτερον Πολυβ. 5, 26, 3.

Ἐξ-ουσιο-κράτωρ· ἐξουσιάρχης Κωνστ Καιρίμ.

Ἐξ-ουσιο-ποιός, 2· ὁ ἐξουσίαν παρέχων Δ Ἀρεοπ.

Ἐξ-ούσιος, 2· στερημένος τῆς οὐσίας, τῆς περιουσίας του Ἐτ. Μ. Φίλων.

Ἐξ-ουσιότης, ητος, ἡ· ἐξουσία Δ. Ἀρεοπ.

Ἐξ-οφθάλμω· πολὺ μεγεθύνω, αὐξάνω· -ὦδα = πάντοτε μεγαλείτερα δῶρα προσφέρω Ὀδ. σ, 18.

Ἐξ-υφθαλμίζω· ξιτυφλώνω γλωσ.

Ἐξ-όφθαλμος, 2· ὁ μὲ προέχοντας ὀφθαλμούς, ἀντιθ. τοῦ κοιλόφθαλμος Πλατ. Θεαιτ. 209, Ξεν. ἱππ. 1, 9, Ἀριστοτ. προβλ. 31, 6· προσπίπτων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁρατὸς Πολυβ. 1, 10, 3.

Ἐξ-οφρύομαι· τὰς ὀφρῦς ἀνατείνω, ὑπερηφανεύομαι Σουΐδ.

Ἔξυχα· τὸ ἔξοχος.

Ἐξ-οχάδες, αἱ· αἱ ἐξογκούμεναι καὶ ἐξέχουσαι ἐν καιρῷ τῶν αἱμορροΐδων φλέβες Π. λ. Λίγ. ἰατρ.

Ἐξ-οχετεία, ἡ· ἀπαγωγὴ τοῦ ὀχετοῦ Στραβ. 4, 205, derivatio.

Ἐξ-οχέτευσις, ἡ· τῷ ἀνωτ. Παυλ. Λίγ.

Ἐξ-οχετεύω· δι' ὀχετοῦ ἀπάγω Ἱπποκρ. καὶ μτγν. Παθ. δι' ὀχετοῦ ἐκρέω Ἀθαναστ.

Ἐξ-οχή, ἡ· τὸ ἐξέχειν, πᾶν τὸ ἐξέχον, ὕψωμα, ἀντιθ. τῷ εἰσοχή, Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 372· Παρ' ἰατρ. «ὀψώματα ἐπὶ τοῦ σέρματος ἀγκιώματα Π ἄκρα, τὸ ἄκρον Ἀριστ. μορ. Ζ, 3, 2, Ἡρωδ. 4, 15, 6· τὸ προέχον τοῦ βράχου μτγν. χεῖλος ποτηρίου Ἀθην. 11, 486. Μτφ. «κατ' ἐξοχήν»=πρὸ πάντων γραμ. «ἄνδρες οἱ κατ' ἐξ. ὄντες τῆς πόλεως» = οἱ πρῶτοι Ν. Δ. eminentia.

Ἔξ-οχος, 2· ἐξέχων, προέχων «Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρείας ὤμους» = ἐξέχων μεταξὺ τῶν Ἀργείων κατὰ τὴν κεφαλὴν Ἰλ. γ, 327· καὶ οὕτω συχνὰ μτφ. ἐξέχων, ἐκλαμπρος, περὶ ἀνθρώπων, -ἀνήρ, 6, 188, μ, 269· «-ἐξ ἡρώων, σ, 56 καὶ πρὸ πάντ. -ἄλλων, -πάντων, περὶ ταύρου, 6, 480, περὶ αἰγῶν, Ὀδ. φ, 266, περὶ ἀψύχων πραγμάτων· -τέμενος = λαμπρὸν μέρος γῆς Ἰλ ζ, 194, υ, 184· «μέγ' ἔξοχα δώματα» Ὀδ, ο, 227. Σπανιώτ. μετὰ δοτ. Ἰλ. 6, 483· ἐπιτετ. «μέγ' ἔξοχος» Ἰλ 6, 480, φ, 266· ὡσ. «πάντις ἔξ.» Πινδ. Ὀ. 6, 91· -αἶσα, πρῶνες, Ν. 6, 49, 4, 52. Συγκρ. 3, 124· «ἔξοχον ἀριθμὸν σοφισμάτων» Αἰσχ. Πρ. 457· «ἐξοχώτατοι φρενῶν ἰατρομέαντες», Ἀγ. 1605, Σοφ. ἀποσπ. 518· «εἶδος ἐξοχώτατος» = κατὰ τὴν μορφὴν Εὐρ. Ἰκ. 889 καὶ μτγν. π. Συχνὰ ἐπίρ. «ἔξοχον καὶ ἔξοχα, ἐξοχά μιν ἐφίλατο» = ἠγάπησεν αὐτὸν κατ' ἐξοχήν, Ἰλ. ε, 61· -φιλεῖν, ἐχθαίρειν Ὀδ. ο, 70· «ἐμοὶ δόσαν ἔξοχα» = εἰς ἐμὲ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἐπιλοίπων, ι, 551· πρὸ πάντ. «ἔξοχα πάντων» = ὑπὲρ πάντας ἐξόχως, ὁ Ὅμ. συχνά· ἔτι δὲ μετ' ἐπιθ. «ἐξ. λυγρά» Ὀδ. λ, 432 καὶ τὸ ὑπερθ. ἐπιτείνων· «ἔξοχ' ἄριστοι» = ἐξόχως ἄριστοι Ἰλ. ι, 638 καὶ συχνά· «ἔξοχα πλούτου» Πινδ. Ὀ. 1, 2· -ἀνθρώπων ἑταίρων, αὐτόθι 1, 23, Π. 5, 25. Ἔτι δ' ἐπίρ. ἐξόχως, Ὀ. 9, 74, καὶ Εὐρ. Βάκχ 1235. Ἐν τῷ πεζ· μτγν. «μεγέθει σώματος ἐξ. γαλατῶν» Πλουτ. Μαρκ. 7· «στρατιωτῶν τοὺς ἐξοχωτάτους» Ἡρωδ. 7, 1, 16, καὶ 2, 12, 10 συνδέει «τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς», eminens.

Ἔξοχος· ἀνδρ. ὕν. Σωζοπόλ. ἐπιγρ.

Ἐξ-οχότης, ητος, ἡ· τὸ ἔξοχον γλωσ. imminentia.

Ἐξ-ορόω· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν Πλουτ. Κάμιλλ. 10.

Ἔξοχος· τὸ ἔξοχος.

Ἐξ-πηγυστί· ἐξ πηγῶν Σοφ ἀπόσπ. 876.

Ἐξ-ποδιατος, 3· ἔξπους Ἐπιγρ.

Ἔξ-πους, 2· ἐξ ποδῶν ἀρ. λεξ. ἐκ Πλάτ. κωμ. τὸ ἔξπους.

Ἐξ-υβρίζω· ξεσπῶ εἰς ἀλαζονείαν, θρασύτητα, γίνομαι ἀλαζὼν καὶ ἀκόλαστος Ἱπ. 4, 146, περὶ σεσαιαζούσης χώρας, 7, 2· -εὐπραγίαις Θουκ. 1, 84· «εἴ τις τῶν σατραπῶν ὑπὸ πλούτου καὶ πλήθους ἀνθρώπων ἐξυβρίσειεν» Ξεν. Κύρ. 8, 6, 1· «οὐκ ἂν ἐς τόδε ἐξύβρισαν»=δὲν ἤθελαν καταντήσει τόσον ἀλα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζόνες Θουκ. 3, 39, Πλατ. νόμ. 3, 691· «τάδ' ἐξυβρίζει» = ταῦτας τὰς λοιδορίας λέγει Σοφ. Ἠλ. 285· - «πλείω περὶ τοὺς θεούς» = ἁμαρτάνω εἰς τοὺς θεούς Λυσ. 2, 9 κ. ἄλλ. ὅθ. - εἴς τινα = ὑβρίζω τινὰ καὶ τὸν κακομεταχειρίζομαι Λουκ. π. 18 κ. ἄλλ. μτγν. ἀλλὰ καί - τινα Ἀντων. Λιβ. 12· ὅθ. παθ. τὰ ἐξυβρισμένα = τὰ περιφρονημένα Λογγῖν. 43, 5. - Περὶ φυτῶν ἀκολάστως, ὑπερβολικὰ αὐξάνομαι Θεοφρ. Πλουτ. ὡς καὶ «σώματα ἐξυβρίζοντα», Πλατ. νόμ. 3, 691.

Ἐξ-ύβρισις, ἡ· τὸ ξεσπᾶν εἰς ἀλαζονείαν, ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀλαζονείας (ξ)

Ἐξ-υγιάζω· ὅλως διόλου κάμνω ὑγιᾶ, θεραπεύω· - τοὺς τραυματίας Πολυβ. 3, 88, 2.

Ἐξ-υγιαίνω· γίνομαι ὅλως διόλου ὑγιὴς Ἱπποκρ. καὶ εἰς τῷ παθ.

Ἐξ-υγραίνω· διυγραίνω, ὅλως διόλου κάμνω ὑγρόν, βρίχω Θεοφρ. «τὰ σώματα ταῖς ἡδοναῖς ἐξ καὶ ἀνατήκειν» = κάμνω μαλθακὰ Πλουτ. π. ὀργ. δ. 406. Παθ. γίνομαι ὅλως διόλου ὑγρὸς Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 3, 19· περὶ χυμῶν, ἐξογκοῦμαι μτγν. ἐξυγρασμένος λέγεται παρὰ Θεοφρ. καὶ ὁ στερημένος ὑγρασίας, ξηρός.

Ἐξ-υγρος, 2· ὅλως διόλου ὑγρός, ὑδαρὴς Ἱπποκ.

Ἐξ-υδατόω· κάμνω ὅλως διόλου ὕδωρ μτγν. Παθ. γίνομαι ὕδωρ, ὑδαρὴς Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 10, 434, ἰατρ.

Ἐξ-ύδατίζω· τῷ ἀνωτ. Ἡσυχ.

Ἐξ-υδατόω· τῷ ἀνωτ. Ἱπποκρ. καὶ μτγν.

Ἐξ-υδάτωσις, ἡ· τὸ μεταποιεῖν εἰς ὕδωρ ἰατρ.

Ἐξ-υδρίας, ὁ· ἄνεμος μὲ βροχὴν Ἀριστοτ. κόσμ. 4.

Ἐξ-υδρωπιάω· γίνομαι ὑδρωπικός· πάσχω ὑδρωπικίαν Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 5, 2.

Ἐξ-ύλακτέω· γαυγίζω, καὶ μτφ. περὶ λόγου Πλουτ. Ἀρατ. 50· - γόον Λυκοφρ. 764.

Ἐξ-υλίζω· στραγγίζω, σουρώνω Γαλην.

Ἐξ-υλόω· ἐλοσκοπῶ Παγώμ.

Ἐξ-υμενίζω· ἐκβάλλω τὸν ὑμένα, τὸ δέρμα Διοσκ. 2, 86.

Ἐξ-υμενιστήρ, ῆρος, ὁ· μαχαίριον δι' οὗ χωρίζουσι τὸ δέρμα ἀπὸ τὸ κρέας ἰατρ.

Ἐξ-υμένω· ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν Πολυβ. 6, 47, 7.

Ἐξ-υπ-άγω· ἐπαλείφω διὰ τοῦ ὑπαγωγίως (τρουλλίου), κονιάω Ἀττ. ἐπιγρ.

Ἐξ-υπ-άλυξις, ἡ· ἀποφυγή, φυγὴ Ὀρφ. Ἀργ. 682.

Ἐξ-υπ-ἀλύσκω· ἀποφεύγω καὶ φεύγω Κ. Σρ. 12, 502, Ὀρφ. λιθ. 75, effugio.

Ἐξ-υπ-αν-ίστημι, μόν. Ἰλ. ε, 267 «σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη» = μώλωψ ἐπηγέρθη ὑπὸ τὸ δέρμα μεταξὺ τῶν ὤμων.

Ἐξ-υπ-είπειν· συμβουλεύσαι τινί τι Εὐρ. Βάκχ. 1264.

Ἐξ-υπερ-ζέω· ἔξω καὶ ὑπεράνω βράζω Τζέτζ. effervesco.

Ἐξ-ύπερθε· ὑπεράνωθεν Σοφ. Φιλ. 29.

Ἐξ-υπερ-οπτάω· ὑπερβολικὸ ψήνω Γαλην.

Ἐξ-υπηρετέω· ἐπιτετ. τὸ ὑπηρετέω Σοφ. Τρ. 1146· - τινί Λυσ. 12, 23 καὶ μτγν. Μέσ. ἐξυπηρετουμένη Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 1114.

Ἐξ-ύπιστα, αἰολ. ἀντὶ = ἐξόπισθεν Ἀπολλ.

Ἐξ-υπνέω· ἀφυπνῶ, ἀγρυπνῶ Ἀνθρ. Κρητ.

Ἐξ-υπνίζω· ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγείρω, ἐξυπνίζω Πλουτ. Ἀντων. 30 καὶ μτγν. ὑκὸ τῶν ἀττικῶν ἀπορρίπτεται· Ἰδ. Λουκ. Φρύν. 224.

Ἐξ-υπνισμός, ὁ· ξύπνισμα Θεοφ. Βουλγ.

Ἐξ-υπνιστής, ὁ· ξυπνιστὴς ἐκκλ.

Ἔξ-υπνος, 2· ξυπνητὸς Ν. Δ.

Ἐξ-υπνόω· ξυπνῶ· ἐξυπνωκὼς Σχολ. Βενετ. Ἰλ. κ, 98· φυλάττω, φρουρῶ, Ο'. edormio.

Ἐξ-υπο-λύω· ὁπολύω τὸν πόδα μτγν.

Ἐξ-υπο-σμύχω· ὁποκαίω Εὐστ.

Ἐξ-υπο-στρέφω· ἐπανέρχομαι Σωκρατ. Ἱστ. ἐκκλ. redeo.

Ἐξ-υπο-υργέω· ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι Νικηφ. Βρεμμ.

Ἐξ-υπτιάζω· πρὸς τὰ ὀπίσω κάμπτομαι· «κέρατα ἐξυπτιάζοντα» Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 2, 1· «πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες» = ἐναντίον τῆς ἐλκύσεως κάμπτομαι καὶ φέρομαι πρὸς τὰ ὀπίσω Λουκ. Ἰδρακλ. 3· ἔτι δὲ - ἑαυτὸν = κάμπτω ἑαυτὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, Καταπλ. 16· «εἰκὼν ἐξυπτιαζομένη» = τὸ ἐναντ. τοῦ ἐπινευομένη Σ. Ἐμπ. Πύρ. 1, 120· «ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν» = τὸ ἐναντ. τοῦ ἐπὶ πρόσωπον φέρεσθαι Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 1, 44. Σκοτεινὸν εἶνε τὸ τοῦ Αἰσχ. Ἑπτ. 557 «ἐξυπτιάζων ὄνομα Πολυνείκους βίαν», ζώσις· ὄμμα = στρέφων ὀπίσω τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸν ἰσχυρὸν Πολυνείκην, resupinor.

Ἐξ-υπτιόομαι· τρυφῷ Φώτ. Ἡσυχ.

Ἐξ-υφαίνω· ἐντελῶς ὑφαίνω· -πέπλον Βατραχ. 182· -φᾶρος Ἡρ. 2, 122 καὶ μτγν. Ἔτι δὲ -κηρία Ξεν. οἰκ. 7, 34· μτφ. -μέλος = τελειώνω Πινδ. Ν. 4, 44· «εἰν χάριτες ἐξυφαίνονται» = παρασκευάζονται εἰς σὶ χάριτες, εὐμενῆ πράγματα, Π. 4, 275· Ἔτι δὲ - ὅλου Πολυβ. 17, 10, 3· - ὁρίσμβον Εὐστ. ἔρ. 1· Μέσ. «ἐξυφ-ῶμαι» ἱστόν» Νικοφῶν π. Πολυβ. 3, 33, pertexo.

Ἐξ-υφ-αιρέω· ἐξαιρῶ, ἀφαιρῶ μτγν.

Ἐξ-υφαντέον· πρέπει νὰ ἐξυφανθῇ Κλ. Ἀλ.

Ἐξ-υφ-απλόω· ἐξιλίττω, ἐξαπλώνω Νικητ. Εὐγ.

Ἐξ-υφ-άπτω· (κρυφῷ) ἀνάπτω Σχολ. Ἰλ. φ, 333, Εὐσεβ.

Ἐξ-ύφασμα, τό· τὸ (τελειωμένον) ὕφασμα· -κερκίδος Εὐρ. Ἰλ. 534 καὶ μτγν. textura.

Ἐξ-υφ-ηγέομαι· ὁδηγῶ, προηγοῦμαι Σοφ. Οἰ. Κ. 1024, duco.

Ἐξ-υψόω· ἀνυψώνω, σηκώνω, Ο'. exalto.

Ἔξω (ἐξ)· ἔξω, καὶ μετὰ γεν. ἔξω, ἐκτὸς· εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὸ ὑπαίθριον Ὀδ. κ, 95, Σοφ. Οἰ. τ. 1410 κ. ἄλλ. Περὶ ἐξοριστου· «φυγὰς - ἔξω ἠλώμην», Οἰ. Κ. 445· «ἔξω δυστυχὴ τρίβει βίον», Ἰλ. 591· «οἱ ὁπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦντες» Πλατ. Κριτί. 108· «ἡ ἔξω στηλέων θάλασσα» = ἡ ἐκτὸς τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους κειμένη Ἡρ. 1, 202, ἢ καὶ ἁπλῶς ἡ ἔξω λεγομένη Πλουτ. συχνὰ μετὰ τοῦ ἄρθρου· «τὰ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ» Πλατ. Φαῖδρ. 247· «πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθρούς», πολ. 8, 566· τὰ ἔξω = τὰ ἐξωτερικὰ πράγματα, Θεαιτ. 198· «ἔξω εἶναι, γενέσθαι»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

= ἐξῆλθον, εἶμαι ἀπών Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 37 καὶ ἀλλαχ. «ἔξω βελῶν ἦσαν» = ἐκτὸς βολῆς τόξων, Κυρ. 3, 3, 69 «ἔξω τὴν χεῖρα ἔχων λέγειν» = ἐκτὸς τοῦ φορέματος, ἐλευθέραν ἔχων τὴν χεῖρα Αἰσχίν. 1, 25· «ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν» = ὅ,τι δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ πρᾶγμα Λυκουργ. 11· οὕτω καὶ Δυσ. 3, 46, Ἰσοκ. 15, 104 καὶ Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1, 5· οὕτως «ἔξω τοῦ πολέμου εἶναι» Θουκ. 2, 65, Ἔτι δ' ἐξαιρέσει, ἐκτός, ἄνευ Ἡρ. 1, 46, 7, 29, Θουκ. 5, 26 καὶ μτγν. Ἔτι δὲ ἔξω ἢ ἐκτὸς ὅτι, πλὴν ὅτι Ἡρ. 7, 228· 2) ἔξω, εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς τὴν ξένην γῆν Ἰλ. ρ, 265, Ὀδ. ξ, 526· -τινός = ἔξω ἀπό τι Ἰλ. κ, 94, Ὀδ. μ, 94· «ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν τινα» Αἰσχ. Ἱκ. 668· «ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα», Χο. 686· «ἔξω δωμάτων χωρεῖτε», Εὐμ. 170· «ἔξω γῆς βαλεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 622 καὶ συχνὰ Εὐρ. Ὁ Ἱκ. συνδέει «ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον πλέων», 7, 58· πρβλ. 5, 103. Ἔτι δὲ «ἐκ τῆς ταφῆς τὸν νέκυν ἐκφέρειν ἔξω», 3, 16· πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 650· «ἐὰν τις ἔξω ἀποδημῇ = ἐκτὸς τῆς χώρας Πλατ. πολ. 9, 579· «ἔξω τῶν ὁρίων ἐκβάλλειν», νόμ. 10, 909, καὶ = ἐκ· «τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου ἀπελθεῖν», Φιλ. 16. Συχνὰ μτφ. «θεσμῶν ἔξω φέρομαι» Σοφ. Ἀντ. 796· «σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον» = δύνασαι νὰ ὑπάγῃς μακράν, ἐλεύθερος ἐνοχῆς, αὐτόθι, 441· «οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σὺ δρᾷς» = δὲν πράττεις τίποτε τὸ ὁποῖον δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸν τρόπον τοῦ πατρός σου, Φιλ. 892. Οὕτω Πινδ. ἔξω φρενῶν, Ὀ. 7, 47· «γνώμης Εὐρ. Ἴων 926· Ἔτι δ' «ἔξω ἑαυτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ» = ἔξω φρενῶν Δημ. 19, 198· «ἔξω τῶν ἐπιθυμιῶν ἐγένετο» = ἠλευθερώθη ἀπ' αὐτῶν Ἀθην. 12, 552. Ἐπὶ χρόνου, πέραν, παρελθόντος Ξεν. Κύρ. 4, 4, 1· «ἔξω μέσων νυκτῶν» Δημ. 54, 26· «τὰ ἔξω τῶν ὁμμάτων» = τὸ νὰ προέχωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ Πλατ. Θεαίτ. 143, extrn.

Ἐξ-ω6άδια· ἐνώτια Λάκωνες Ἡσυχ.

Ἐξ-ώβολος· ἐξ ὀβολῶν ἄξιος μτγν.

Ἐξωβυλίται· λαὸς ἐν Σαρματίᾳ Εὐρ. Πτολ.

Ἐξωθεν· 1) ἀπὸ ἔξω, ἐκ τῆς ξένης· «ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται» Αἰσχ. Ἑπτ. 542· -εἰσελθεῖν Πλατ. Παρμ. 127, καὶ ἄλλ. συχνά· 2) ἔξω, ἔξω ἐκτός· «συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξω εἴην» Σοφ. Ἠλ. 1144· «οἱ δεσμάτων ἔξω» = ἐκτὸς φόβου Εὐρ. Ἡρ. μ. 723· «συγκαθήμενον ἔξω τῶν ὅπλων» Ξεν. Ἀν. 5, 7, 21· οἱ ἔξωθεν = οἱ ἐκτὸς Ἡρ. 9, 5· «αἱ ἔξω πόλεις» Πλατ. πολιτ. 307, ἀλλαχ. τὰ ἔξω = τὸ ἐναντ. «τοῦ τἄνδον τὰν δόμοις» Αἰσχ. Ἑπτ. 2, 1, Εὐρ. Ἠλ. 74, Ξεν. οἰκ. 7, 22· «οἱ ἔξω λόγοι» = οἱ μὴ ἔχοντες σχέσιν μὲ τὸ πρᾶγμα Δημ. 18, 9, externis.

Ἐξωθέω· ἔξω ὠθῶ, ἐκδιώκω, καὶ ἐκβάλλω Σοφ. Οἰ. Κ. 774, ἀντίθ. τῷ εἰσωθέω· -γῆς, 1298, Πλατ. Τιμ. 62· «τὰς ναῦς ἐξέωσαν πρὸς τὴν γῆν» = ἔδιωξαν, ὥθησαν πρὸς τὴν ξηρὰν Θουκ. 2, 90· «ἐξωσθῆναι ἂν τῇ ὥρᾳ ἐς χειμῶνα» = ἂν ἐβράδυνεν ἤθελε καταλάβει αὐτοὺς ὁ χειμών, 6, 34· «ἐξωσθήσομαι εἰπεῖν» Δημ. 24, 61· ὑπὸ ἀνέμου ἀποπλανῶμαι μτγν. «-τὴν πόλιν εἰς χαλεπόν» = φέρω εἰς κακὴν θέσιν Πλουτ. Νικ. 12 -τὸν νόμον = διακωλύω, Ἀγ. καὶ Κλεομ. 5, extrudo.

Ἐξ-ώθησις, ἡ· τὸ ἔξω ὠθεῖν Ἀλ. Ἀφρ. προβλ. 1, 90, expulsio.

Ἐξ-ωκεανίζω· πέραν τοῦ ὠκεανοῦ μεταφέρω Στραβ. 7, 299.

Ἐξ-ωκεανισμός, ὁ· τὸ ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ ἐξέρχεσθαι, πέραν τοῦ ὠκεανοῦ μεταθέτειν Στραβ. 1, 2, 10.

Ἐξω-κέλης, ητος, ὁ· λῃστρικὸν πλοῖον ἢ ἀστρωτος ἵππος Σουίδ.

Ἐξώ-κοιτος, ὁ· ἔξω κοιταζόμενος, κοιτόμενος Ἡσυχ. ὁ ἐξ. = θαλάσσιος ἰχθύς, ὅστις ὅπως κοιμηθῇ ἐξέρχεται εἰς τὴν ξηρὰν Αἰλ. Ζ. Ἱ. 9, 36· = ἀδώνις Κλεαρχ. Ἀθην. 8, 332, Ὀππ. ἁλ. 1, 158.

Ἐξ-ώλεια, ἡ· ἐντελὴς καταστροφή· «κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ τοῦ γένους καὶ τῆς οἰκίας διομεῖται» = θέλει ὁμόσει ὅρκον, εἰς τὸν ὁποῖον καταράται καταστροφὴν ἑαυτοῦ καὶ αὐτοῦ καὶ σύμπαντος τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ἂν ἤθελε ψευδορκήσει Δημ. 23, 67· «ἐξώλειαν ἐπαρώμενος ἑαυτῷ καὶ τῷ γένει» Ἀντιφῶν 5, 11· καὶ εἰς τὸν ὅρκον τῶν ἡλιαστῶν Δημ. 24, 151, Δυσ. 12, 10· Ἔτι δὲ - ἐπιορκεῖν = παραβαίνω τοιοῦτον τὸν ὅρκον Δημ. 57, 22· «μηδεμιᾶς ἐξωλείας ὑπόχους ἑαυτοὺς ποιεῖν» = χωρὶς νὰ ὁμόσωσι τοιοῦτον ὅρκον, αὐτόθι 53, internecio.

Ἐξ-ώλης, 2· ὅλως διόλου κατεστραμμένος, δυστυχὴς Ἡρ. 7, 9, 10· πρὸ πάντ. εἰς πανηγυρικοὺς ὅρκους καὶ κατάρας· «ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ προώλης» Δημ. 19, 172· «εὔχεσθαι αὐτὸν ἐξώλη ποιεῖν καὶ γένος καὶ οἰκίαν» αὐτόθι, 71· «τούτους ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσατε», 18, 324· πρβλ. Ἀνδοκ. 1, 98, Δείν. 2, 16· 2) ὀλέθριος· «οὐδὲν ἐξωλέστερον» Ἀριστοτ. πλ. 443, Δημ. 58, 63, ἂν καὶ εἰς ἀμφότερα τὰ χωρία δύναται νὰ ἐξηγηθῇ κατεστραμμένος. Περὶ ἠθικῆς διαφθορᾶς Λουκ. Νιγρ. 23, καὶ συχνὰ μτγν. πρβλ. προσέτι Αἰσχ. Ἱκ. 741.

Ἐξ-ωμία, ὁ· ὁμοῦ προεχόντων ὤμων Λουκ. βί. πρᾶσ. 7, ἡ = ἔξωμος

Ἐξ-ωμίδιος· ἀνήκων εἰς τὴν ἐξωμίδα.

Ἐξ-ωμιδο-ποιία, ἡ· τὸ κατασκευάζειν ἐξωμίδας Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 5.

Ἐξ-ωμιδο-ποιός, ὁ· κατασκευαστὴς ἐξωμίδων Πολυδ. 7, 34, 159.

Ἐξ-ωμίζω· γυμνώνω τὸν ὦμον, ἢ τὸν ἕτερον βραχίονα» = γυμνώνω τὸν ἕνα βραχίονα μέχρι τοῦ ὤμου Ἀριστ. Ἐκκλ. 267, Σχολ. «ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωθεῖσαι».

Ἐξ-ωμίς, ίδος, ἡ· ἁπλοῦν ἱπανωφόριον ἢ καὶ ὑποκάμισον (πρβλ. Ἡσυχ.), μὴ ἔχον μανίκιον, ἢ κατὰ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 444 μὲ ἓν μανίκιον «ἑτερομάσχαλα καὶ δουλικὰ ἱμάτια· ἐφόρουν δὲ τοῦτο οἱ δοῦλοι καὶ πτωχοὶ πολῖται Ἀριστ. Ἐκκλ. 662, 1021 (Ἔτι δὲ Σουίδ. «αὐτελὴς χιτὼν ἐλευθέριος οὐκ ἐπισκεπάζων τοὺς βραχίονας»· Ἔτι δὲ Πολυδ. 4, 118 λευκὸς ἄσημος κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φὴν οὐκ ἔχων)· ὡς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι Αἰλ. Π. Ἱ. 9, 34· καὶ οἱ ἀφέλειαν ἐπιτηδεύοντες κυνικοὶ Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 153. Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις κατὰ Γέλλ. 7, 12 tunica substricta et brevis citra humerum desinens, Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 3 καὶ ἄλλ. μτγν.

Ἐξ-ωμος· ὁ· ὁ μὲ βραχίονας ἀσκεπεῖς, οὕτως ὥστε οἱ ὦμοι μένουσιν ἐλεύθεροι· ἀλλὰ χιτὼν =ἐξωμὶς ἀρ. λεξ. καθ' Ἡσυχ.= χιτὼν δουλικός.

Ἐξ-ωμοσία, ἡ (πρβλ. ἐξόμνυμι)· ἄρνησις μεθ' ὅρκου, ὅρκος ὅτι δὲν ἔχει τις γνῶσιν πράγματός τινος ἢ κατὰ Β. Ἀν. 409, ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ χορηγήσῃ λειτουργίαν τινά· ἴσως καθ' Ἁρποκρ. ἐν γένει «μεθ' ὅρκου πρᾶξίν τινα ἀπαρνήσασθαι διὰ νόσον ἢ τινα ἑτέραν πρόφασιν) Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 1026, abjuratio.

Ἐξ-ωνέομαι· ἐξαγοράζω, ἀπολυτρώνω Αἰ. 3,36· «-χρήμασι τοὺς κινδύνους» Αὐσ. 24,17· «-ἀτιμίας μείζοσι τιμαῖς» Ἀριστοτ. πολ. 5, 11, περὶ αἰχμαλώτων, οἰκ. 2, 33· «ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων μὴ ἀπαχθῆναι» Λουκ. Περεγρ. 9. Τὸ δὲ ἐνερ. ἐξωνησάντες εὑρηται παρὰ Σχολ. Ἀπολλ.

Ἐξ-ώνησις, ἡ· τὸ ἐξαγοράζειν μτγν.

Ἐξ-ώνυχον· τὸ λιθόσπερμον Διοσκ. 3, 158.

Ἐξωπιάδης· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Ἐξ-ώπιος (ὤψ), 2· ὁ ἔξω τῆς ὄψεως, μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν· «ἐξώπιος δωμάτων βέβηκε, ἦν»=ἐκ τοῦ οἴκου Εὐρ. Ἰκ. 1038, ὃν ὁ Ἀριστ. Θεσ. 881 σκώπτει διὰ ταῦτο.

Ἐξώπιος· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Ἐξώ-προικα, τά· τὰ ὑπὸ τοῦ Ὁμ. ἐπιμελῶς Βουδαῖ. ἢ ἕδνα Ἐτ. Μ.

Ἐξώ-πυλος, 2· ὁ ἔξω τῶν πυλῶν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 1174.

Ἐξ-ωραΐζομαι· στολίζομαι Ἡσυχ. ἐκορνο.

Ἐξ-ωριάζω (ὥρα)· ἄνευ προσοχῆς ἀφήνω· -πατρὸς λόγους» = δὲν προσέχω εἰς αὐτούς Αἰσχ. Πρ. 17, negligo.

Ἐξ-ωρος (ὥρα), 2· ὁ ἔξω τῆς ὥρας, πέραν τοῦ καιροῦ· α', ἄκαιρα, παράκαιρα· «ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα» Σοφ. Ἠλ. 618, ἀρ. λεξ. ἄκαιρος· 6) ἐπίκεινα τῆς ἀκμῆς τῶν ἐτῶν ἀρ. λεξ. παλαιός, παρηκμακώς, πολὺ γέρων Αἰσχιν. 1, 95· -γυνὴ = παρακμάσασα Λουκ. Ἀλεξ. 6· «γέρων ἤδη καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος», Ἑρμοτ. 78, ὡς καὶ τοῦ ἔρανον, πέραν τῆς ἡλικίας καθ' ἣν ἐρωτεύονται τις, π. μισθ. συνόντ. 7, Πλουτ. Σύλλ. 36· ἐπίρ. «ἐξώρως ἔχειν τοῦ ἀποδημεῖν» Φιλοστρ.

Ἐξ-ώροφος (ὀροφή), 2· ὁ μὲ ἐξ ὀροφάς, πατώματα Δ. Ἀλ. 1, 3, Δ. Σικ. 14, 51.

Ἔξ-ωσις, ἡ· τὸ ἐξωθεῖν, ἐκβάλλειν Ἁποκρ. luxatura.

Ἔξ-ωσμα, τό· τὸ ἐξωσθέν, ἐπισθληθέν, Ο'.

Ἐξ-ωστήρ, ῆρος, ὁ· ἐξώστης.

Ἐξ-ώστης, ὁ· ὁ ἐξωθῶν· -ἄνεμοι= οἱ ἀποθοῦντες ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ Ἱππ. 2, 113 καὶ μτγν. -Ἄρης Εὐρ. Ῥησ. 322.

Ἐξ-ώστρα, ἡ· μηχανὴ τοῦ θεάτρου, ὡς καὶ τὸ ἐκκύκλημα Πολυδ. 4, 128· μτφ. Πολυβ. 11, 6, 8 «τῆς τύχης ἐπὶ τὴν ἐξ. ἀναβιβαζούσης τὴν ὁμετέραν ἄγνοιαν», ἐξαγγέλλω ὡς ἐπὶ τοῦ θεάτρου.

Ἐξ-ώτατος, 3· ὁ τὰ μάλιστα ἔξω Βασιλ. Β. 6, 30.

Ἐξωτάτω, ὑπερθ. τοῦ ἔξω Πλατ. Φαῖδ. 122.

Ἐξωτερικός, 3 ἀλλοδαπὸς Ἀριστοτ. πολ. 2, 10 καὶ συχνά. Πρὸ πάντ. τὰ ἐξωτερικά, ἀντιθ. τῷ ἐσωτερικά, τὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ συγγραφόμενα χάριν τῶν πολλῶν, μὴ στρεφόμενα δὲ περὶ τὰ ἀπουδαιότατα καὶ σκοτεινότατα τῆς φιλοσοφίας Ἀριστ. πολ. 3, 6· -σκέψις. 1, 3.

Ἐξώτερος, 3· συγκρ. τοῦ ἔξω, ὁ ἐξωτερικός, Ν. Δ. ἐπίρ. ἐξωτέρω· = τινὸς Αἰσχ. Χο. 1019.

Ἐξωτικός, 3· ἀλλοδαπός, ξένος μτγν.

Ἐξω-φᾶνής, 2· ὁ ἔξωθεν φαινόμενος Κυριλ. Ἀλεξ.

Ἐξω-φόρος, 2· ὁ φέρων ἔξω, γνωστοποιῶν· -λόγος Στοβ. Ἐκλ. ἠθ. 7, σ. 214· ὅταν δὲ τονίζεται ἐξώφορος=γνωστοποιούμενος· «ἐξώφ. ποιεῖσθαι» Ἰαμβλ. Πυθ. σ. 247.

Ἔξ-ωχρος, 2· πολὺ ὠχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9, 50, Θεοφρ. praepallidus.

Ἑο, ἐπ. ἀντὶ οὗ, αὐτοῦ· «ἑο αὐτοῦ»=ἑαυτοῦ Ἰλ. τ, 384, Ὀδ. ο, 211.

Ἑοἰλδων· Ἐφέσιος Μιονετ. νομισμ.

Ἑοῖ, ἐπ. ἀντὶ οἱ, αὐτῷ· «ἑοῖ αὐτῷ» = ἑαυτῷ Ἰλ. ν, 495.

Ἔοι· εἴη Ὅμ.

Ἑοιγμεν· ἐοίκαμεν· ἴσε τὸ ἑπόμ.

Ἔοικα, παρκ. τοῦ εἴκω (ΓΕΙΚ), ἴων, οἶκα, ὑπερσ. ἐῴκειν Ὅμ. καὶ ἐοίκειν Ἰλ. ν, 102, μετχ. ἐοικώς Ὅμ. πρὸς δὲ εἰοικυῖα Ἰλ. σ, 418, καὶ ἐοικυῖα, τ, 399 (οὕτως ὀρθῶς ὁ Βέκκ.) εἰκώς, φ, 251, παρ' ἀττ. δὲ ἐν τῇ σημ. τοῦ πρέπει, προσήκει ἐπικρατεῖ ὁ συνηθ. τύπ. ἴσε· ἀνωτέρω, ἐπ. δὲ τύποι τοῦ παρκ. εἶνε ἔικτον Ὀδ. ὃ, 27, ὡς καὶ εἰς τὸν ὑπερσ. ἔϊκτην Ἰλ. α, 401, Ὀδ. δ, 662 (ἔϊκτο Ἰλ. ψ, 107, καὶ ἤϊκτο Ὀδ. δ, 796 εἶνε π. ὑπερσ. = ἦτο ὅμοιος) ἀττ. εἴϊκασι = ἐοίκασι Εὐρ. Ἰ. Α. 648, Πλατ. πολιτ. 291 καὶ συχνά, ὡς καὶ κωμ. ὅτι δὲ εἷς τὸ α', πρόσωπ. ἐοίγμεν Σοφ. Αἴ. 1218, Εὐρ. Κυκλ. 99, εἶκεν=ἐοίκει Ἀριστ. ὄρν. 1298, εἰκέναι = ἐοικέναι, νεφ. 185, Εὐρ. Βακχ. 1282, μέλ. εἴξω Ἀριστ. νεφ. 1001· ἴ) εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω· - ἀθανάτοισιν Ὀδ. η, 209· «-μελαίνῃ Κηρί»=ὁμοιάζει μὲ τὴν μαύρην μοῖραν, εἶνε μισητὸς ὡς ὁ θάνατος, ρ, 500, τινί τι = πρός τινα κατά τι· «κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἐοικὰς κτίνῳ», α, 208· «-ἔϊκμας βασιλῆϊ», υ, 194 καὶ συχνά· ἴσε δὲ «εἰς ὦπα ἐοικέναι» Ἰλ. γ, 158· «ἅντα ἐοικώς», ω, 630· -ξένῳ Αἰσχ. Χο. 553· «χαρὰ ἐοικὲν ἄλλῃ μήκος οὐδὲν ἡδονῇ» Σοφ. Ἀντ. 389 καὶ παρὰ πεζ. ἀττ. «τοῦτο δαιμονίᾳ ἐοικὲν εὐεργεσίᾳ» = παρομοιάζει, ἀποδίδεται εἰς θείαν εὐεργεσίαν Δημ. 2, 1· «ἐοικὲ σημαίνοντι, ὅτι» = ὁμοιάζει μὲ σημαίνοντα, φαίνεται νὰ σημαίνῃ Πλατ. Κρατ. 437· «ἐοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν εἶναι» Ξεν ἀπομν. 1, 6, 10· οὕτω δὲ καὶ μετὰ μόν. τοῦ ἐπιθέτου· «ἐοικε τοῦτο ἀτόπῳ» = εἶνε ὅμοιον πρὸς παράδοξον, φαίνεται παράξενον Πλατ. Φαῖδ. 62. Οὕτω καὶ ἡ μτχ. (συνηθ. ἐοικώς) «φό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θος οὐδενὶ ἐοικώς» = μὴ ὁμοιάζων πρὸς κανένα, παρὰ πολὺ μεγάλος Θουκ. 7, 71 «λόγοι οὐδὲν εἰκότες τοῖς πράγμασιν» = μὴ ἀληθεῖς Ἀριστ. σφ. 1321. Ἐκ ταύτης ἡ σημ. 2) ἔχω τὸ φαινόμενον, φαίνομαι Πινδ. τραγ. καὶ ἐν τῷ πεζ. μετ' ἄπαρ. σπαν. δὲ μετὰ μτχ. «ἔοικε κεκλημένη» Πλατ. Κρατ. 408 καὶ συχνά· «ἔοικε καταδηλον γενόμεναν ἂν μᾶλλον, εἰ» = φαίνεται ὅτι θὰ ἐγένετο μᾶλλον φανερόν, 408· «προθυμούμενος ἔοικε» Ἀριστ. Θεσ. 38· «ἔοικατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι» Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 8. Ὅπως δὲ τὸ λατ. videri τὸ ἔοικα παρ' ἀττ. μάλιστα δὲ Πλατ εἶνε εὐγενεστέρα ἔκφρασις συμπεράσματος· «ὁ ἔλεγχος οὐδὲν ἔοικε» = ἀποδεικνύεται μηδαμινός, Γοργ. 475· «ἔοικε φιλία ἡ διὰ τὸ ἡδύ» Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 6. Πολλάκ. εἰς τὰς ἀποκρίσεις «ἔοικε, ἔοικε γοῦν» = φαίνεται, ἔχει καλῶς Πλάτ. συχνὰ δὲ ὅπου πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ μεγίστη βεβαιότης· ὡσ. δὲ τὸ πλειστάκ. παρενθετικῶς τεθειμένον ὡς ἔοικε, ὅπερ καὶ αὐτὸ βέβαιον σημαίνει συμπέρασμα. Ἀξιοπαρατήρητον εἶνε τὸ Σοφ. Τρ. 1226 «ἀνὴρ οὐ ὡς ἔοικεν, οὐ νέμειν», ἀντὶ νέμει. Οἱ μτγν. μεταχειρίζονται αὐτὸ ὡς τὸ λατ. mihi videor, ἔτι δὲ ὅπως ὁ Λουκ. Χαρ. 6 «ἔοικα νῦν καταβήσεσθαι» = διανοοῦμαι νὰ καταβῶ· πρβλ. ὅμως καὶ τὸ «ἔοικα ὀρηνεῖν μάτην» Αἰσχ. Χο 926· «ἔοικα πράξειν οὐδέν» Εὐρ. Ἐκ. 813· 3) πρέπει, ἁρμόζει, ταιριάζει· «ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥστε θεῷ» = ἁρμόζει εἰς ἐμὲ νὰ τραγουδῶ ἔμπροσθέν σου Ὀδ. χ, 518· «ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀργυμένοις ἴσα ξένοις ἐποικτείρειν σε» Σοφ. Φιλ. 317. Ἄλλως δὲ ἀπροσώπ. μόν. «ἔοικέ τινι» = ἁρμόζει εἰς τινα, ἢ ἀπολ. πρέπει συνήθ. μετὰ τῶν ἀρν. «οὔκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε» Ἰλ. ξ, 212, Ὀδ. θ, 358· μετὰ τοῦ ἄπαρ. Ἰλ. δ, 286· συχνότ. μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ. ὡς καὶ «νύκτα φυλάξεις ἐδνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικε», ὀηλ. καταλέξασθαι Ὀδ. χ, 196. Σπανίως παρὰ πεζ. «ἔοικε νέῳ ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν» Πλατ. νόμ. 9, 879· «ἀπίναι ἀπὸ πολεμίων, οὐδενὶ καλῷ ἔοικε» = δὲν φαίνεται ὅμοιον Ξεν. Ἀν. 6, 3, 17. Οὕτω δ' ἑρμηνευτέον πολλάκ. καὶ τὸ ὡς ἔοικε, ὡς καὶ τὸ ἐοικώς· οἷον «ἐοικότα καταλέξω» Ὀδ. δ, 239· «ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ» = κεῖται μὲ τὸν πρέποντα, ἀντάξιον ὄλεθρον, α, 46· «ἔκυτα ἄκοιτις» = ἥτις μοῦ ταιριάζει, εἶνε εὐάρεστος Ἰλ. ι, 399. Οἱ ἀττ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ μεταχειρίζονται σχεδὸν πάντοτε τὸ εἰκώς, ὅπερ ὕδε.

Ἐοικότως· τό· εἰκότως

Ἕοις, ἐπ. = εἷς.

Ἑόλει, κατὰ Βοίχ. Πινδ. Π. 4, 233 ἀντὶ αἰόλει, ὡς ὅμηρ. τύπ. αὐτοῦ ἢ κατὰ Βουτμ. λεξιλ. 2, σ. 79 ἐκ τοῦ ὄλεω, ἄλλ. τύπ. τοῦ εἴλω.

Ἑόλητο (εἴλω, ἴδε Βουτμ.)· ἦτο στενοχωρημένος, πεπιεσμένος· Ἀπολ. Ῥ. 3, 471. τὸ χειρογρ. αἰόλητο Μοσχ. 2, 74 κατὰ τὸν Μείνεκ. ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ «ἑόληται = τετάρακται».

Ἑύλπα, ἑώλπειν· τό· Ἔλπω.

Ἕον = ἦν, τοῦ εἰμί· ἕών, ἴων. ἀντὶ ὤν.

Ἔοργα, παρκ. τοῦ ἔρδω, ὅπερ ὕδε.

Ἐόργη, ἡ· σκεῦος μαγειρικὸν Παλυδ. 10, 98.

Ἐορδοί, Ἐορδαῖος ἢ Ἐορδαῖται· 1] λαὸς κατοικῶν ἐν Μυγδονίᾳ μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος Στ. Βυζ. 2) Ἐορδεία τόπος ἐν Θράκῃ ὡσ. 3) Ἐορδαία, τόπος ἐν Ἰβηρίᾳ ὡσ.

Ἔορδος· ἥρως ἐν Μακεδονίᾳ Στ. Βυζ.

Ἑόρτα· α) πόλις τῶν παρὰ τὸν Ἴστρον Σκορδίσκων Στράβ. 6) πόλ. τῆς Ἰνδικῆς παρὰ τὸν Γάγγην Πτολ.

Ἑορτάζω, ἰων. ὁρτάζω, παρατ. ἑώρταζον Πλουσ. 4, 19, 3· ἑωρτάζετο Δ. Κασ. 65, 4· ἑορτάζω, πανηγυρίζω Ἡρ. 2, 60 καὶ συχνὰ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1458, Θουκ. 3, 4· - ἑορτὰς Ξεν. Ἀθην. 3, 2· - τὰ Διάδεια κτλ. Λουκ. ἡμέρας Πλουτ. Καμ. 42· - νίκην, Ἀντ. 56· - τῷ θεῷ Λουκ. Ἀναχ. 23, γλωσ. festivo.

Ἑορτα (ι)· ἕδοξε· χρησμᾠδεῖται (αἰολ.;) Ἡσυχ.

Ἑορταῖος, 3· ὁ τῆς ἑορτῆς, ἑορτάσιμος· -καιροί Δ. Ἀλ. 4, 74. festus.

Ἑορτάσιμος, 2· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· -ἡμέρα Πλουτ. ἠθ. 270· «οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα ἐμοί» = δὲν εἶνε τὰ πράγματά μου δι' ἑορτὴν Λουκ. Κρονοσ 11.

Ἑορτάσιος, ὁ· νόμιμος, ἑορταστικός, συνήθης Γρ. Ναζ.

Ἑορτάσις, ἡ· ἑορτασμός· -καὶ παιδιὰ Πλουτ. νόμ. 2, 657.

Ἑόρτασμα, τό· τὸ ἑορτάζειν, Ο'. festivitas.

Ἑορτασμός, ὁ· ἑόρτασις Πλουτ. ἠθ. 1101.

Ἑορταστής· ὁ· ὁ ἑορτάζων Παλυδ. 2, 34.

Ἑορταστικός, 3· ἀνήκων εἰς ἑορτήν· -μάχη Πλατ. νόμ. 8, 829· -ἡμέρα = ἑορτὴ Λουκ. Ἐρωτ. 1, Ἀλκίφρ. 3, 57, solennis.

Ἑορτή, ἡ, ἰων. ὁρτή· γεωρτὴ κοιν. Ὀδ. υ, 156· - θεοῖο, φ, 258 καὶ ἐξ. κατὰ Πλατ ὅρ. 415 «ἑορτὴ χρόνος ἴσος κατὰ νόμους»· ὁ δὲ πλ. εἶνε συχνότ. τοῦ ἑν., ἑορτὴν καὶ ἑορτὰς ἄγειν καὶ ἑορτάζειν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· - παρούσιον Εὐρ. Ἰλ. 625· - παιζὸν τινι Θουκ. 2, 15. Ἐν γέν. εὐχαριστήσεις, τέρψις Αἰσχ. Εὐμ. 182· -καὶ ᾠδαὶ Πλατ. πολ. 2, 364· - καὶ παιδιά, Φαῖδρ. 286· -ὄψιος Αἰλ. Π. Ἱ. 13, 1, festum.

Ἑόρτιος, 3 ἑορταῖος Γρ. Ναζ. μτγν.

Ἑόρτιος· ἀνδρ. ὄν. Λιβάν.

Ἕορτις, ιος, ἡ· ἑορτή Σχολ. Ἰλ. ε, 299

Ἑορτο-λόγιον, τό· ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ εἶνε σημειωμέναι αἱ ἑορτάσιμοι ἡμέραι, καλενδάριον τῶν ἑορτῶν Σουΐδ.

Ἑορτ-ώδης, 2· ἑορτάσιμος· - ἡμέρα Σχολ. Θουκ. 5, 51.

Ἑορτών, ῶνος, ὁ· ἀττικὸς μὴν Εὐστ.

Ἑός, ἡ, ὄν, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ οὗ· ἰδικός του Ὁμ. καὶ μτγν. Ἔτι δὲ Εὐρ. Ἰλ. 1206· κατ' ἐπίτασιν «ἰοὶ αὐτοῦ θῆτες» «αὐτοῦ τοῦ ἰδίου μισθωτοί Ὀδ. δ, 643· «ἐφ' αὐτοῦ θυμῷ» = εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχὴν Ἰλ. κ, 204, ὅπερ ὕστερον λέγεται ἑαυτοῦ. Παρ' Ἡσ. Ἔρ. 58 = σφέτερος, οὕτω δὲ καὶ μτγν. π. οἷον Ἀπολ. Ῥ. Ἔτι δὲ = ἐμός, 1, 285, 2, 226· = σός, 2, 634, 3, 140 καὶ συχνότ. Θεοκρ. 17, 50, Μοσχ. 4, 77 καὶ ἄλλ. μτγν. π. = ἡμέτερος Ἀπολ. Ῥ. 4, 203· = ὑμέτερος, 2, 332, 3, 207, sum.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐοσσητήρ, ηρος, ὁ (ἀντὶ ἀοσσητήρ)· ἐπίκουρος, τιμωρὸς Ἡσυχ.

Ἐοῦς, δοιωτ. ἀντὶ ἑᾶ, οὖ, Κορίννα.

Ἐπ-αδελτερῶ· καθιστῶ τινα ἵτι μᾶλλον ἀδέλτερον, ἁπλούστερον Μιναν. π. Σουίδ.

Ἐπ-αγαίομαι· 1) διά τι ὀργίζομαι, αἰσθάνομαι φθόνον, τινί Ἀπολ. Ῥ. 3, 470 2) χαίρω, εὐφραίνομαι, γαυριῶ· -κάρτεϊ, 3,1162 τῷ ἐπάγαμαι.

Ἐπαγάθη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπαγαθίων· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Ἐπαγαθός· 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) Ὀργομένιος ὠσ. 3) παιδαγωγὸς τοῦ Ἀριστείδου Ἀριστείδ. λ. 28· 4) ἀπελεύθερος τοῦ Καρακάλλα Δ. Κασ.

Ἐπαγαθώ, οὖς· 1) γυνὴ Ἀδριανοῦ Ἀνθ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ἐπ-αγάλλομαι· ἀγάλλομαι ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι διά τι· «-πολίμῳ καὶ δηϊοτῆτι» Ἰλ. π, 91· -χάρμῃ = ἐκ χαρᾶς Φωκυλ. 110· -ἐπί τινι Ξεν. οἰκ. 4, 17, exulto.

Ἐπ-άγαμαι· ἐπαγαίομαι, ἐπαγασάμην, τινί, ποιητ. παρὰ Παρθεν. 21, 18.

Ἐπ ἀγανακτέω· διά τι ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι Πλουτ. Ἀλκ. 14 καὶ ἄλλ. μτγν.

Ἐπ-αγγελία, ἡ· τὸ ἀναγγέλλειν· ά.) ἡ διαταγή, ἀπαίτησις Πολυβ. 9, 38, 2· β'.) ὑπόσχεσις· «ἐπαγγελίας ποιεῖσθαί τινι πρὸς τὴν ἀπόστασιν» = κάμνω ὑποσχέσεις διὰ τὴν ἀποστασίαν Πολυβ. 1, 72, 6· «τὸ ἐν ἐπαγγελίᾳ καὶ φάσει μόνον εἰρημένον», 7, 13, 2, Ν. Δ. ἔτι δὲ -ὧμων = ὅτι ὑπόσχονται οἱ ὦμοι, ὅτι δύνανται νὰ σηκώσωσι Φιλόστρ. εἰκ. 1, 4· γ'.) ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ τῶν ἀττ. ἀπαγγελία τῆς κατηγορίας, δοκιμασίαι κατὰ ῥητόρων καὶ πολιτικῶν, διὰ κακὴν διαγωγὴν Β. Ἀν. 256· «ἐπὶ τῶν πεπορευμένων» καὶ δημηγορούντων» = ἀναφέρω πρὸς τοὺς θεσμοθέτας Δημ. 22, 29· «ἠπείλησεν ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ ἥνικα ἐγὼ Τριάρχῳ ἐπήγγειλα» Αἰσχίν. 1, 64, denuntiatio.

Ἐπ-αγγέλλω· ἀναγγέλλω· 1) μηνύω, κάμνω γνωστόν· -ἔσω Ὀδ. δ, 775, Ἡρ. 3, 36 κ. ἀλλ. πρὸ πάντ. περὶ πολιτικῶν πραγμάτων, καθιστῶ δημοσίᾳ γνωστά· «μὴ ἐπηγγέλθαι πω τὰς σπονδὰς ἐς Λακεδαίμονα» Θουκ. 5, 49· ὃθ. -πόλεμον = ἀναγγέλλω, κηρύττω πόλ. Πλατ. νόμ. 5, 702. Μάλιστα δὲ 2) κάμνω γνωστὴν ὑπηρεσίαν, ἐκδίδω πρὸς τοῦτο διαταγήν· «-στρατιὰν ἐς τοὺς συμμάχους» = νὰ παρασκευάσωσι στρατὸν Θουκ. 7, 17· «-κατὰ πόλεις τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος», 3, 16, ὅπως καὶ τὸ λατ. imperare· -λέγειν Λυσ 2, 1· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. «ἐπαγγείλαι τοὺς Λακεδαιμονίους παρεῖναι» Ἡρ 1, 77· ἡ «-τινὶ στρατεύειν» Ξεν. Κυρ. 4, 4, 11, Δημ. 59, 101· οὕτω καὶ «ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν (αὐτοὺς) ἀναιρεῖν», 43, 57· οὕτω καὶ μτγν. μάλιστα Ἡρωδν. Ἔτι δὲ ἐν τῷ μέσ. «ᾔδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀ'πηγγελλόμην» Σοφ. Ἰλ. 1006· «ἐπηγγέλλετο ἑτοιμάζειν στρατιήν» Ἡρ. 7, 1· -ὅπως, 5, 98· «-ὅτι χρὴ δρᾶν» Πλατ. νόμ. 11, 615· ὃθ. ἀπαιτῶ Ἀριστ. Λυσ. 1049· -τινὶ = παρά τινος Ξεν. Κυρ. 8, 4, 33· ἔτι δὲ ζητῶ, παρακαλῶ Δ. Ἀλ. 5, 65, ὡς καὶ μέσ. π. Δημ. 19, 193· 3) ἐν τῇ δικανικῇ τῶν ἀττ. γλώσσῃ ἀναφέρω· «-δοκιμασίαν (ἐς' ἐπαγγελία) τῇ βουλῇ» Ἀνδοκ. 1, 15· ἔτι δὲ ἀπαιτῶ παρὰ τῶν διαδίκων νὰ ὁρίσωσι νέαν προθεσμίαν Δημ. 58, 43· 4) ἀναγγέλλω, ὑπόσχομαι· «-ξένοις δεῖπνα» Πινδ. Π. 4, 31· «-θεοῖς εὐχαί» Αἰσχ. Χο. 211. Συνηθ. μέσ. (ὁ Θωμ. Μάγ. παρατηρεῖ· «ἐπαγγέλλω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ αἰτῶ, σπανίως δὲ τὸ ὑπισχνοῦμαι· ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ ὑπισχνοῦμαι, σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ), κυρ. ἐκφράζομαι ὅτι δύναμαι ἢ θέλω νὰ πράξω τι Εὐρ. Μηδ. 721· «πόλεων ἐπαγγελλομένων καὶ αὐτῶν συμπολεμεῖν» Θουκ. 6, 88· «-ὥστε βαρθεῖν», 8, 86· -τιθέναι Ξεν. Ἀν. 7, 1, 33· -διδάσκειν Ἰσοκ. 1, 19· «οἱοί τε εἶναι ποιῆσαι καλὸν» Πλατ. Λαχ. 186· καὶ οὕτως ἰδίᾳ περὶ σοφιστῶν, οἵτινες ὑπόσχονται, ἐπαγγέλλονται, ὅτι θὰ διδάξωσί τι, ὡς τὸ λατ. profiteri, λέγω, ὅ,τι ἔχω τι ὡς ἐπάγγελμα καὶ τὸ διδάσκω, π. χ. -ἀρετήν Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 7· «τί ἐστιν ὁ ἐπαγγέλλεται καὶ διδάσκει» Πλατ. Γοργ. 447, Ἀριστοτ. ἠθ. 10 καὶ μτγν. (ἀντίθ. τῷ ὑπισχνέομαι = ὑπόσχομαι χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ἀπαιτήσωσιν, ὑπόσχομαι νὰ κάμω ὑπηρεσίαν τινά. Παρὰ μτγν. πρῶτον περὶ ἀβύσσων πραγμάτων Ἀλκιφρ 1, 10 «ἄνεμοι τὸ πέλαγος κινήσειν ἐπαγγελλόμενοι», denuntio.

Ἐπ-άγγελμα, τό· τὸ ἀναγγέλλειν Δ. Ἀλ. π. Δημ. 33, τὸ ὑποσχέσθαι· - καὶ ὑποσχέσεις, 19, 178 κ. ἄλλ. ὡς τὸ λατ. professio, τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖόν τις ἐπαγγέλλεται· -ἐπαγγέλλεσθαι Πλατ. πρωτ. 319· ὃθ. τὸ «ἐπαγγέλματι μὲν εἶσι τέχνας», εἰς τὸ κατ' ἀλήθειαν ἀντιτίθεται, Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. pollicitatio.

Ἐπ-αγγελτικός, 3· ὑποσχόμενος, ὁ πάντοτε ὑποσχόμενος ἀλλὰ μηδέποτε πράττων Πλουτ. Παυλ. Αἰμ. 8· «ἐπαγγελτικώτερον εἰπών» = περισσότερον ὑποσχόμενος, ἤγουν τολμηρότερος Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 23· ἐπιρ. -ῶς γραμ. promittens.

Ἐπ-αγείρω συναθροίζω, περὶ ἀβύσσ. Ἰλ. α, 126· περὶ ἀνθρώπ. Πινδ Π. 9, 51, ἐν τμήσ. Πλθ. συνάγομαι Ὀδ λ, 631.

Ἐπ-άγερμός, ὁ· τὸ συναθροίζειν, συνάγειν Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 8, collectio

Ἐπ-άγερσις, ἡ· τῷ ἄνωτ. -στρατοῦ Ἡρ. 7, 19.

Ἐπ-άγω ἐνάγω Ἡρ. 2, 2, Κ. Σμ. 6, 235, adduco.

Ἐπ-αγκυλέω· κάμπτω, κυρτώνω· «ἐπηγκυλημένα ξύλα, τὰ κεκαμμένα εἰς θεατρικὴν σχῆμα, εἰς χρῆσιν ὅπλων» Σουΐδ.

Ἐπ-αγκωνισμός, ὁ· εἶδος ἅλματος Ἀθην. 14, 630.

Ἐπ-αγλαΐζω· (ἔτι μᾶλλον) λαμπρύνω Ἀριστ. ἐκκλ. 275. Μέσ καυχῶμαι διά τι, μεγαλαυχῶ· ἐπαγλαΐσθαι μέλ. Ἰλ σ, 133. Πλθ «ἐπηγλαϊσμένοι μείρακες,· Κρατῖν. π. Ἀθην. 2, 49.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-άγνυμι· θραύω· «οὔτ' ἐπὶ νῶτα, ἵαγε» = οὕτινος τὰ νῶτα ἔπαγεν, ἤγουν ἐπικέκλασται Ἡσ. ἔρ. 532

Ἐπ-αγόρευσις, ἡ· ἀγόρευσις ἐπὶ νεκροῦ Θεμιστ. σ. 76.

Ἐπ-αγριόω· ἀγριόω Συμμ. Ψ. 34, 19.

Ἐπ-αγρος, 2· εἰς τὸ κυνήγιον εὐτυχὴς Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9, 18.

Ἐπ-αγροσύνη, ἡ· εὐτυχία εἰς τὸ κυνήγιον ἢ τὴν ἁλιείαν Θεοκρ. π. Ἀθην. 7, 284.

Ἐπ-αγρυπνέω· ἐπί τινας, εἴς τι ἀγρυπνῶ Πλουτ. Βρουτ. 37 καὶ ἄλλ. μτγν. «-ταῖς μεγίσταις πράξεσιν» Ὀνησανδρ. 1, 3· εἴς τι ἐνεδρεύω Δ. Σικ. 14, 68, invigilo.

Ἐπ-αγρύπνησις, ἡ· τὸ ἐπαγρυπνεῖν, ἐνεδρεύειν Ἀριστ. αἰν. 1, 27.

Ἐπ-αγρυπνία, ἡ· ἀγρυπνία Ἰαμβλ. β. Πυθ. 3, 13.

Ἐπ-άγρυπνος, 2· ἄϋπνος Συνεσ. μτγν.

Ἐπ-αγχάζομαι, π. ἀντὶ ἐπαναχάζομαι· ἐπαναχωρῶ Ἡσυχ.

Ἐπ-αγχέω· ἔτι μᾶλλον χύνω, δηλ. ὄακρυα Αἰσχ. Ἀγ. 1136.

Ἐπαγωὸ· ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Κυρήνῃ Ἐπιγρ.

Ἐπ-άγω· 1) ἐπί τινος, εἴς τι ἄγω, φέρω· ἀ.) μάλιστα περὶ ἐμψύχ. «ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν» Εὐρ. Φοιν. 905· -πρὸς Ἅιδαν, Ἐκ. 1032· «-Πέρσην, Μήδους» Ἡρ. 9, 1, Ἀριστ. θεσ. 365. Πρὸ πάντ. ἐχθρικῶς πρός τινα ἄγω· «-λιμὸν καὶ Ἄρηα», ποιητ. παρ' Αἰσχίν. 3, 184· «-Ἀργείους δώμασιν» Εὐρ. Ὀρ. 1533· -στρατιὴν = στρατόπεδον Ἡρ. 8, 112, Θουκ. 6, 69· «-τὸν Πέρσην ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας» Δημ. 12, 7· οὕτω καὶ «ἐπάγειν τὸ δεξιὸν κέρας» Ἀριστ. ὄρν. 353 καὶ πρὸ πάντ. μτγν. Πλουτ. Μαρκελ. 14· ἔτι δὲ καὶ χωρὶς τὸ -στρατεῦν, πρὸς τὸ φαινόμ. ἀρτεθ. Πολυθ. 2, 19, 2, Λουκ. π. Ἱστ. συγγρ. 21. Οὕτω περὶ κυνηγῶν· «ἐπάγοντες ἐπῆσαν», δηλ. κύνας (ὡς καὶ ὁ Ξεν. κυν. 10, 19, λέγει), ἐπάγων τοὺς κύνας κατὰ τῶν κάπρων Ὀδ. τ, 445· πρβλ. ἐπακτήρ. Διὸ συχνά· δ'.) ἐν γένει δυστυχίαν ἐπάγω· «ἅταν Σοφ. Αἴ. 1168· πρβλ. Αἰσχ. Χο. 398· -πῆμά τινι Ἡσ. ἔρ. 240· «γῆρας νόσους ἐπάγει» Πλατ. Τιμ. 33· -κινδύνους τινὶ Ἰσατ. 8, 3· -πόλεμον Αἰσχίν. 3, 140· γ'.) ἐπὶ ἀψύχ. -κέντρον = ἐπιφέρω κεντρίον Εὐρ. Ἱππ. 1194· -γνάθον = ἐπάγω, ἐπιβάλλω Ἀριστ. αφ. 370· ἔτι δὲ - τὰ ἐπιτήδεια Θουκ. 7, 60· καὶ «ἅμαξαι λίθους ἐπήγαγον, 1, 93· «-τὰ ἐκ τῶν διωρύχων νάματα» Πλατ. Κριτί 118. Ἐν γέν. προσάγω, προσθέτω Ἀριστ. νεφ. 389· «-ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας παρὲξ τοῦ ἀριθμοῦ» Ἡρ. 2, 4· πρβλ. Δ. Σικ. 1, 50· δ'.) αἱ ἐπαγόμεναι, δηλ. ἡμέραι = αἱ ἐμβόλιμοι Πλουτ. τῷ λόγῳ ἔργον, αὐτόθ. Λουκ. 8, μτγν. Ἔτι δὲ τὸ ἐπαγόμενον = τὸ ἐπόμενον· δ'.) ὑπάγω σχεδὸν ὅπως εἰς τὸ δ'.)· -δίκην τινὶ = περιπλέκω τινὰ εἰς δίκην Πλατ. νόμ. 9, 881, Δημ. 18, 150· «γραφάς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας ἐμοὶ ἐπάγουσιν», 18, 249 καὶ συχνά· «-αἰτίαν ψευδῆ τινι» = ψευδῆ κατηγορίαν κάμνω κατά τινος, 18, 141 καὶ συχνά· «-ψῆφόν τινι» = κάμνω νὰ γείνῃ περί τινος ψηφοφορία Θουκ. 1, 87, 125· «οὐ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο» = δὲν εἶχε γείνει ἀκόμη περὶ αὐτοῦ ψηφοφορία, ἤτοι δὲν εἶχε καταδικασθῇ Ξεν. Ἀν. 7, 7, 57· «ἂν ψῆφον καθ' ἑαυτοῦ ἐπαχθῆναι» Δημ. 17, 28· -ὅρκον τινί = κάμνω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ Παυσ. 4, 14, 4· -πληγήν τινι = κτυπῶ Πλουτ. καὶ ἄλλ. ε'.) καὶ περὶ ψυχῆς· «οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω» = δὲν σὲ κατέφερα, σὲ ἔφερα ᾽ς τὰ νεράμου Ὀδ. ξ, 392· «-πότερα τὸ χρῆν σ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν» Εὐρ. Ἐκ. 260, Θουκ. 1, 107· «ἐπάγειν τινὰ ἐπὶ τὰ γιγνωσκόμενα» Πλατ. πολιτ. 278· τινὰ ἐπί τι Δημ. 3, 31· «-τὴν διάνοιαν θεάμασι» = animum advertere Πλουτ. Περικλ. 1 καὶ συχνά. μτγν. Παρ' Ἀριστοτ. τοπ. 8, 1 μεταχειρίζομαι τὴν λογ. ἐπαγωγήν· 2) μέσ. πρὸς ἑαυτόν, δι' ἑαυτὸν ἐπάγω· ἀ.) τὰ χρειώδη, τὰ ἐπιτήδεια· «-ἐκ θαλάττης ὧν δέονται» Θουκ. 1, 81· -τὰ ἐπιτήδεια, 6, 99· «Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται» = δὲν θὰ παράσχῃ εἰς ἑαυτὸν τρόπον ὑπεκφυγῆς, δὲν θὰ διαφύγῃ Σοφ. Ἀντ. 362· -σοφιστὴν Εὐρ. Ῥῆσ. 949, Πλατ. Μενεξ. 238· «-ἑαυτοῖς δεσπότην τὸν νόμον», Γοργ. 492· δ0. πρὸ πάντ. -μάρτυρα = φέρω τινὰ ὡς μάρτυρα, πολ. 2, 384· «ποιητὰς ἐν τοῖς λόγοις», Πρωτ. 347· -μαρτύρια Ξεν. συμπ. 8, 34· «ἐπάγεσθαί τινα ἐπ' ὠφελίᾳ» Θουκ. 1, 3· β'.) ὡς ἐν τῷ ἐνερ. ἐπισύρω πρὸς ἑαυτὸν δυστυχίαν· -συμφοράν Λυσ. 4, 19· «-αὐθαίρετον αὐτοῖς δουλείαν» Δημ. 19, 259· «-δούλωσιν τῶν συμμάχων» = πρασπαθῶ νὰ ἐπιφέρω Θουκ. 3, 10· -φθόνον = ἐπισύρω πρὸς ἑαυτὸν Ξεν. ἀπολ. 32· γ'.) πρὸς ἑαυτὸν σύρω, δι' ἑαυτὸν μεταχειρίζομαι· -τὸ πλῆθος Θουκ. 5, 45· «-τοὺς Λακεδαιμονίους, συγχωρήσαι», 5, 41· -τινὰ = εἰς τὴν ὁμιλίαν Ἰσοκ. εἰς τὴν εὔνοιαν Πολυθ. 7, 14, 5· «-καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοάς» Δ. Ἁλ. 3, 33, induco.

Ἐπ-αγωγεύς, ὁ, παρὰ Πολυθ. 8, 101 οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες.

Ἐπ-αγωγή, ἡ· ἀ.) τὸ ἐπάγειν, πρυσπαρίζειν· -τῶν ἐπιτηδείων Θουκ. 5, 82· -συμμαχίας = ξένην βοήθειαν, 3, 82· δθ. ε'.) τὸ ἐπιβάλλειν, ἐπιστρατεύειν, (πρβλ. ἐπάγω 1. ἀ.) Θουκ. 3, 100· «-αἱ ἐπὶ τοὺς ἐναντίους» Πολυθ. 10, 21, 7 καὶ συχνά, ἀντίθ. τῷ ὑποχώρησις Δ. Ἁλ. 8, 67· γ'.) κατὰ Τιμ. λεξ. «ἀγωγαὶ δαίμονες = κύλου ἐπί τινα γινόμεναι» (ἐξήγ. εἰς τοὺς Πλατ. νόμ. 11, 933, ἔνθα συνάπτονται «ἐπαγωγαὶ καὶ ἐπῳδαί») σημαίνει ἐξορκισμοί, προσκλήσεις (ὑποχθονίων θεῶν κατά τινος· πρβλ. πολ. 2, 364· -τοῖς ἐχθροῖς Λουκ. Ἀλεξ. 5· δ'.) εἰς τὴν ῥητορικὴν ἡ ἐπαγωγὴ ὅταν τις ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα συμπεραίνῃ τὰ καθόλου (Ἀριστοτ. τοπ. 1, 10· «ἡ ἀπὸ τῶν καθέκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος), ἐπάγει τὴν ἀπόδειξιν φέρων παρομοίας περιπτώσεις Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 2, Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 204, importatio.

Ἐπ-αγωγικός, 3· προσέλκιων, θέλγων Δ. Ἁλ. 4, 56· ἐπίρ. -ῶς = κατὰ τρόπον ἐπαλλαγῆς Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 195, «ὁ ἐπ. τρόπος», 196.

Ἐπ-αγώγιμος, 2· εἰσαγόμενος, ἐπομ. ξένος Πλουτ. Λυσ. 27, invectus.
Ἐπ-αγώγιον, τό· ἡ πόσθη, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον Διοσκ. 3, 25, praeputium.
Ἐπ-αγωγός, 2· ἐπάγων, ἐφέλκων μανίας Αἰσχ. ἀποσπ. 51· -ὕπνου Πλατ. Τιμ. 45· 60. θέλγων, θελκτάζων, παραπλανῶν· -γοητευτικά, Φιλ. 44· τὰ ἐπαγωγότατα λέγειν» Ἡρ. 3, 53· -λόγοι Δημ. 59, 70· «-καὶ οὐκ ἀληθῆ» Θουκ. 6, 8 καὶ συχνά· «ἐπαγωγόν ἐστινε», μετ' ἀπαρ. ἔλκει, παρακινεῖ Ξεν. ἀπομν. 2,55· περὶ φαγητῶν Ἀντιφαν. π. Ἀθην. 1,28 «μειδιᾶν ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν», ὁ Λουκ. συχνά· -πρός τι Ξεν. οἰκ. 13, 9· -εἴς τι Παυσ. 9, 12, 4· «Ἰσοκράτης ἐπὶ τῶν ἀκροωμένων» Δ. Ἀλ. π. Ἰσοκ. 3· ἐπίρ. -ὡς Πολυδ. 4, 24.
Ἐπ-αγωνίζομαι· εἴς τι, διά τι ἀγωνίζομαι μτγν.-τεκμηρίοις=μὲ ἀποδείξεις Πλουτ. νόμ. 8. Ἔτι μᾶλλον ἀγωνίζομαι Σ. Ἔμπ. κ. γεωμ. 93· - ταῖς νίκαις = προσθίτω εἰς τὰς νίκας νίον ἀγῶνα Πλουτ. Κιμ. 13· - τῷ Ἀννίβᾳ=πρὸς αὐτὸν πάλιν ἀγωνίζομαι, Φαβ. 23.
Ἐπ-αγώνιος, ὁ, ἐνόμισαν ὅτι τὸ εὕρον ἐν τῷ καπαγώνιος Αἰσχ. Ἀγ. 498· ἴσ· ὅμως ἀπαγώνιος.
Ἐπ-ᾄδω ἢ ἐπ-αείδω (ἴδ' ἀείδω)· προσέτι ᾄδω· «-ᾠδὰν ἱμῷ χορῷ» Εὐρ. Ἡλ. 864· -θεογονίην Ἡρ. 1, 132, ἀρχίζω νὰ ᾄδω· «ἐπάσομαι μέλος» Ἀριστ. ἐκκλ. 1152· -λόγον Πλατ. πολ. 10, 608· - «μῦθον ἐπὶ τῷ θηρίῳ»=προσέτι διηγοῦμαι Αἰλ. Ζ. Ἱ. 6, 51. Πρὸ πάντ. ἀρχίζω νὰ τραγουδῶ, ὅπως θέλξω, παραπλανήσω τινά· «ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ» Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 11· -«ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς» Πλατ. νόμ. 7, 812· «αἷμα τίς ἀγκαλίσαιτ' ἐπᾴδων»=δι' ἐξορκισμῶν, ἐπικλήσεων Αἰσχ. Ἀγ. 1020· «τὴν ψυχὴν παρασχεῖν ἐπᾶσαι ταῖς ἐπῳδαῖς» = νὰ γοητεύσωσι, μαγεύσωσι Πλατ. Χαρμ. 157 καὶ ἀλλαχοῦ συχνά. Ἔτι δὲ παθ. «ἐπάδεσθαι ὑπό τινος», 176.
Ἐπ-αείρω, ἰων. καὶ ἐπαίρω· ἐπιγείρω, σηκώνω ἐπάνω· -κεφαλὴν Ἰλ. κ, 80· «ἐπάειραν αὐτὸν ἀμαξάων» =ἐσήκωσαν καὶ τὸν ἔθηκαν ἐπὶ τῆς ἁμάξης, 426· «ατερφάνων ἄωτοι κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείροντι μητέρα» Πινδ. Ὀ. 9, 20· πρβλ. ἐπαίρω, accino.
Ἐπ-αέξομαι· αὐξάνομαι Νικ. θηρ. 449. Τὸ ἐνερ. μόν. ἐν τμήσ. «θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἄξῃ»= κάμνει νὰ αὐξήσῃ Ὀδ. ξ, 65, augeo.
Ἐπ-αθλον, τό· ἄθλον, βραβεῖον ἀγῶνος Εὐρ. Φοιν. 52· -τοῦ πολέμου κ. ἄλλ. Πλουτ. Φλαμιν. 12, Ἡρωδν. 1, 17, 24.
Ἐπ-αθρέω· εἰσαθρέω Ἀπολ. Ῥ. 4, 497 καὶ ἄλλ. μτγν. π. οἷον Κ. Σμ. 1,111, conspicor.
Ἐπ-αθροίζω· προσέτι συναθροίζω Πλουτ. Ἀντ. 44, ἐν τῷ παθ. congrego.
Ἐπ-αθύρω· ἐμπαίζω, καταγελῶ Νικηφ. πρωγ.
Ἐπ-αιάζω· προσέτι θρηνῶ· -τῷ νεκρῷ Λουκ. Θε.διαλ.14, 2· «-πρὸς τὸ μέλος», π.πένθ. 20· -μόρον Νικ. ἀλ. 303, allamentor.
Ἐπ-άϊγδην· πρός τι ἐφορμᾶν Ὀππ. ἁλ. 2, 616, καθ' Ἡσυχ. = ὅσον ἐπιψῦσαι.
Ἐπ-αιγιαλίτις, ἰδος, ἡ ἠϊὶς τὴν παραλίαν· -χηλὴ Ἀρχ. 17 (10, 8).
Ἐπ-αιγίζω (πρβλ. αἴξ)· εἴς τι ἐφορμῶ ἐπωθούμενος· «ζέφυρος, οὖρος ἐπαιγίζων» Ἰλ. 6, 148, Ὀδ. ο, 293· -βορρᾶς Ἀλκίφρ. 3, 42, παρ' ᾧ πανταχοῦ πραστίθεται· τὸ - λάβρος αὖται Παυλ. Σίλ. 30 (5, 286) περὶ τοῦ Κρότος «λάβραν ἐπαιγίζων» εἶπεν. Ὁ δὲ Ὀππ. περὶ ποταμοῦ· «ἐν παθίσιοι» = διὰ τῆς πεδιάδος ῥυχθεί, κυν. 2, 125 καὶ περὶ δελφῖνος· «πόντον ἐπαιγίζει»= ὑρμᾷ διὰ τῆς θαλάσσης, ἁλ. 2, 583.
Ἐπ-αιδέομαι· αἰδέομαι, «ἴς τι ἐντρέπομαι, ἀπολ. Σοφ. Ἀντ. 500· «οὐκ ἐπαιδέσθη σομαι πρασπίσειν τὸ σὸν γόνυ» Εὐρ. Ἰ. Α. 900· «μηδὲν τὸν θεὸν ἐπαιδεσθεῖς»=τὸν θεὸν μηδόλως φοβηθείς, αἰδεσθεῖς Πλατ. νόμ. 11, 921 καὶ μτγν., τινί=διά τι ἐντρέπομαι, ἀν τίθ. τῷ γαυροῦσθαι Θεόφρ. 43, 14.
Ἐπ-αιθύσσω· κατά τινος τινάσσω· -«σφιν-Θηρᾶς τινι» Νον. Δ. 2, 322, ἁμτδ. ἐφορμῶ Ὀππ. κυν. 4, 176.
Ἐπ-αίθω· καίω Ἐπ. ἀδ. 678 (7, 48), ἐν τῷ παθ. comburo.
Ἐπ-αίκλεια, τά· ἴδε τὸ ἑπόμ.
Ἐπ-άϊκλον, τό, Ἀθην. 14, 664, καὶ πλ. ἐπ-άϊκλα (ἴδ' αἴκλον) ὥσπ. τὸ γαλλ. dessert = τὰ μετὰ δεῖπνον τραγήματα, ἐπιδόρπια Ἀθην. 4, 140· ἔτι δ' ἐπ-αίκλεια, τά, 14, 642.
Ἐπ-αίμονες· ἀπόγονοι Ἡσυχ.
Ἐπ-αίνεσις, ἡ· τὸ ἐπαινεῖν, πλ. Εὐρ. Τρ. 418, ἀντίθ. τῷ ὀνείδος.
Ἐπ-αινετήριος, 3· ἐπαινετικὸς Εὐστ.
Ἐπ-αινέτης, ὁ· 1) ὁ ἐπαινῶν ἐγκωμιάζων· -Ὁμήρου Πλατ. Πρωτ. 300, Θουκ. 2, 11 ὁ ῥαψῳδὸς Πλατ. Ἴων 536· πρβλ. ἐπαινέω. 2) Ἐπαινέτης, ὁ, ἀστὴρ ἐπαινετός, ἀρμάτιος, κλίνων Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 3· -λόγος Λουκ. εἰκ. 19· -ἐπίρ. -ως Εὐστ.
Ἐπ-αινέτις ἰδος, ἡ· ἐπαινέτρια Θεμιστ. 18, σ. 219.
Ἐπ-αινετός, 3· ἄξιος ἐπαίνου, ἐπαινεμένος· «ἐπαινετὰ μὲν πάντα ἐστὶ τὰ τοιαῦτα» Πλατ. νόμ. 1, 637· ἐπίρ. - ὡς Βασιλ. Μ.
Ἐπαίνετος· 1) Ἀθηναῖος ἄρχων Ὀλ. 46, 1 Ἐπιγρ. 2) Σπαρτιάτης Πλουτ. 3) Βοιωτὸς Πολυδ. 4) Ἄνδριος Δημ. 5) Ἀχαιὸς Ν. Δ. 6) ναύαρχος Πτολεμαίου Δ. Σικ.
Ἐπ-αινέω (αἰνέω), μέλ. ἐπαινέσομαι Εὐρ. Βακχ. 1195, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσω Σιν. Ἀν. 1, 4, 16 (τὸ δὲ π. Πλατ. νόμ. 4, 719 πρέπει διὰ τὸν ἐκεῖ εὑρισκόμενον ἂν νὰ μετατραπῇ εἰς ἐπαινέσαι), ἐπαινήσω μόν. παθ. ὡς Πινδ. Π. 10, 69, ἐπηνημένος Ἰσοκ. 12, 233, ἐπαινεθήσεται Πλατ. πολ. 5, 474, ῥ. ἐπῄνεσα, ἐπαινετέον, 3, 390· ἐπαινῶ, ἀποδέχομαι, κρίνω εὔλογον, ὅτι μὲν ἀπολ. «οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι» Ἰλ. γ, 461, ὅτι δὲ μετὰ αἰτ.«-μῦθον Ὀδυσῆος», 6, 335· -Ἕκτορι δηλ. συμφωνεῖν, σ, 312· -μῦθόν τινε Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 457, σπαν. καὶ πεζ. «ἐπαινεσάντων δ' αὐτῶν» = μετὰ τὴν ἔγκρισιν αὐτῶν Θουκ. 4, 65· συνήθ. τραγ. καὶ πεζ. 1) ἐπαινῶ ἀντίθ. τῷ ψέγω Πλατ. Θεαιτ. 145, ὅπου εὑρίσκεται συνάμα καὶ «πρὸς ἀρετὴν καὶ σοφίαν» πρβλ. εἰς καὶ πρός· -τῷ ἀτιμάζειν Ξεν. Ἀν. 1, 6, 20· «πάντ' ἔχει σ' ἐπαινέσαι

λόγοισι» = εἰς πᾶσαν περίστασιν = κατὰ πάντα Σοφ. Αἴ. 138· «ἃ ἐγὼ Σωκράτη ἐπαινῶ» = εἰς τὰ ὁποῖα τὸν Σ. ἤ = τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Σωκρ. ἐπαινῶ Πλατ συμπ. 222· καὶ «τινά τινος» ὡς Δ. Ἀλ. ῥητ. 14· ἐπί τινι Ξεν. Ἀν. 5, 1, 45· τινὶ Δείν. 3, 22· κατά τι Δ. Σικ. 1, 37· 2) παραινῶ, συμβουλεύω, νουθετῶ (πρβλ. παραινέω)· «ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμέ» Αἰσχ. ἱκ. 974· καὶ «ὑμῖν ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν», Χο. 574· «θαρσεῖν, σιγᾶν» = κελεύω, Οἰ. Κ. 671· 3) εὐχαριστῶ τινα διά τι τὰ μάλιστα, μετ' ἀθρᾳρροσύνης, κομψῶς καὶ φιλοφρόνως παραιτοῦμαι, εὐχαριστῶν· «κάλλιστ' ἐπαινῶ» Ἀριστ. βατρ. 519 = κατὰ Σχολ. παραιτούμενοι ἔλεγον· -τὴν κλῆσιν = διὰ τὴν πρόσκλησιν εὐχαριστεῖν Ξεν. συμπ. 1, 7, 52· 4) πανηγυρικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς διεξέρχομαι, ἐπί τῆς ἀπαγγελίας τῶν ῥαψῳδῶν Πλατ. Ἴων 536, laudo.

Ἐπ-αινή· ἡδ' ἐπαινός.

Ἔπ-αινος, ὁ· συναίνεσις, συγκατάθεσις, ἐπιδοκιμασία, ἐγκώμιον (ἔπαινος εἰς ἀνθρώπους, ὕμνος εἰς θεούς) Πινδ. ἀποσπ. 174· «ἔπαίνου τυχεῖν» Σοφ. Ἀντ. 661, καὶ πληθ. Οἰ. Κ. 722, ἀντίθ. ψόγος Πλατ. πολιτ. 284· «λόγος ἔπαινος», συμπ. 177, Φαῖδρ. 260· -τινὸς (=ἔκ τινος ἢ πρός τινα, πρός τι) -«τινός τινος» (προσωπ. καὶ πραγ.) εἴς τινα, ἐπί τινι, κατά τινος, περί τινος, ὑπέρ τινος Πλατ. Εὐρ. Δημ. Αἰσχιν. Ξεν. Πολυβ. Διοδ. -ἐπαινεῖν (τινὰ) Πλατ. Λαχ. 181· -εἰπεῖν, Φαῖδρ. 243· -ποιεῖσθαι, 260· περί, ὑπέρ, κατά τινος Πλατ. «οἱ κατὰ Δημοσθένους ἔπαινοι» = τὰ ὑπέρ τοῦ Δημοσθένους ἐγκώμια Αἰσχίν. 3, 50· «ὁ παρ' ἡμῶν ἔπαινος», «ἔπαινον ἔχειν πρὸς ὠφέλειαν». Ἔπαινοι πλ. συνήθ. = ἐγκώμια, ἐπαινετικοὶ λόγοι, κλέος, εὔκλεια· «ἐπαίνους ἐπαινεῖν» = ἐπαινεῖν τὰ ἐπαινετά· ἰδ. δέ = πολιτικὴ τιμή, ἀνταμοιβή, laudatio.

Ἐπ-αινός, 3· μόν. τὸ θηλ. εὔχρ. ὡς ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης· «ἐπαινὴ Περσεφόνεια» Ἰλ. ι, 457, Ὑσ. θε. 768, ἐπιτετ. τόπ. τοῦ ἐπίθ. αἰνή = δεινή, φοβερὰ (saeva), διότι ἡ Περσ. εἶνε θεὰ τοῦ φοβεροῦ βασιλείου τῶν νεκρῶν. Ὁ Βουτμάν. λεξ. 2, σ. 114 γράφει ἐπ' αἰνῆ = πρὸς τούτοις ἡ δεινή, ὡς ἀναφερομένης τῆς Περσ. μετὰ τοῦ Ἅιδου· παρὰ Λουκ. νεκυομ. 9 ἀναφέρ. καὶ εἰς τὴν Ἑκάτην. Κατ' ἄλλ. Σχολ. ἐπαινὴ (ἐκ συγκοπ.) = ἐπαινετὴ = (κατ' εὐφημισμὸν) «ἣν ἂν τις ἐπαινῶν παραιτήσαιτο, ὡς παραιτητήν», ἢ καὶ κατ' ἀντίφρασιν (ἐναντίωσιν) «ἣν οὐκ ἂν τις ἐπαινήσειεν» (οὐκ ὀρθόν).

Ἐπ-αινουμένως, ἐπίρ. (ἐπαινέω)· κατὰ τρόπον ἐπαινετόν, ἀξιεπαίνων Δ. Σικ. 16, 88.

Ἐπ-αιονάω, μέλ. -ήσω· ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω ὑγρόν τι, ἐφυγραίνω, περι-, κατα-βρέχω· «-δοῦνας τῷ θυμῷ» Ἀθην. 2, 41. Μέσ. -λουτροῖς Νικ. ἀλ. 462.

Ἔπ-αίρω, ἰῶν. ἐπαείρω, μέλ. ἐπᾶρῶ, ἀόρ. ἐπῆρα κτλ. α) μτβ. 1) σηκώνω ἐπάνω, ὑψώνω λ. tollo)· -κρᾶτα Εὐρ. ἱκ. 301, ὄμμα, ὀφρύν, βλέφαρα, ἐμέ, θύματα Σοφ. Φιλ 877, Ἴλ 624· -σαυτὸν Εὐρ. Ἴων 727· -τὴν δεξιὰν Ξεν. ἱππ. 12, 6· «ἱστία ἐπαίρω», ἀντίθ. τῷ ὑφίημι (χαλῶ καταβιβάζω) Πλουτ. Λουκ. 30· -τὴν τράπεζαν Ἀθην. 14, 641· -τὴν φωνήν Δημ. 19, 336· «-θυμόν τινι = ὀργίζομαι κατά τινος· 2) μτφ. -τινά, καθιστῶ τινα ὑπερήφανον (πρβλ. πρυάγεσθαι, φυσᾶν), ἐνδόξον, μεγαλύνω τινὰ διὰ λόγων alliollo· «ἐπᾶραι καὶ θαρσεῖς ποιῆσαι» Δημ. 18, 175· «τί πέρα τοῦ καιροῦ τοὺς ἑτέρους ἐπαίρουσιν» = διὰ τί ὑπερυψοῦσι, μεγαλύνουσιν διὰ τῶν λόγων Δημ. 16, 23· «-τὸν πατρῷον οἶκον» = τιμῶ, καθιστῶ ἔνδοξον (πρβλ. ὀρθοῦν) Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 2· 3) μτφ. παρορμῶ, ἐρεθίζω, ὠκίλο, διεγείρω, παρακινῶ, παράγω, παρασύρω, παρακινῶ τινὰ (ὡς καὶ νῦν λέγομεν τὸν 'πῆρε ὁ διάβολος)· «τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων» Σοφ. Οἰ. τ. 1328, Σχολ. «ἔπεισε· «μ' ἐπᾶρας ἔργον εἰς ἀνασιώτατον» Εὐρ. Ὀρ. 216· τινά, μετ' ἀπαρ. ἢ μετὰ τοῦ ὥστε· «ἐπῆρε ἡμᾶς ἐξαμαρτάνειν» Ἰσοκ. 4, 108· πρβλ. Εὐρ. ἱκ. 581· «-τινὰ θερμότερον» Ἀντιφ. 2, α, 7· καὶ μετὰ δύο αἰτ. κατὰ τὸ σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος· «τοῦτό σε ψυχὴν ἐπαίρει» Εὐρ. Ἡρ. 174· 6) ἀμτβ. σηκώνομαι Ἡρ. 2, 162 «ἐπάρας ἀπεματάσε»· γ) μέσ. σηκώνω, ὑψώνω (ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τὸ ἐμαυτοῦ) τὴν βακτηρίαν, τὸ βόπαλον, τὴν κίταριν (φορεῖν ὀρθίαν)· «λόγχην ἐπαίρομαι ξένοις» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1484· «-ὅπλα θεῷ», Βακχ. 788· -σκέλος, -τοὺς ἱστοὺς Πολυβ. 1, 61, 7· «τί τὴν ἄδουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε» = ἠγείρατε ὀιχόνοιαν, ἔριδα Σοφ. Οἰ. τ. 635· «ὀρασεῖς λόγους τῇ πόλει ἐπαιρόμενος» Δημ. 18, 222· δ) παθ. 1) ἀνυψώνομαι, σηκώνομαι· «ἐπῆρται τοῦτό γε» Ἀριστ. Αυσ. 137· 2) διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι, παρακινοῦμαι, παρασύρομαί τινι ἢ ὑπό τινος, -κέρδει, ἡδονῇ, ἐλπίδι, τοῖς λόγοις, ἀβουλίᾳ, θωρήμασιν· «ἐπαρθέντες κιβδήλοισι μαντηίοισι» Ἡρ. 5, 91· «ἐπαιρόμενος πλούτῳ καὶ πλήθει» Πλατ. πολιτ. 4, 434· «οὔτε τιμῇ ἐπαρθεὶς οὔτε χρήμασιν», 10, 608· - τοῖς κακοῖς Ἀνδοκ. 1, 37· «-ὑπὸ τῆς τύχης» Αυσ. 2, 10· -ἐλπίδι, 9, 21· «-ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ» Θουκ. 7, 13· -μισθῷ Αἰσχιν. 1, 137, καὶ μετ' ἀπαρ. «ἐπήρθην γράφειν» Ἰσοκ. 5, 10· 3) γίνομαι ὑπερήφανος, ἔχω ἔπαρσιν, μεγαλαυχῶ, ἐξιππάζομαι, ἄνευ πτώσ. Ἀριστ. νέφ. 810· «ἐπηρμένος» = ὑπερήφανος Θουκ. 8, 2· -νίκῃ Ἡρ. 9, 49· -πλούτῳ Πλ. -τῇ εὐτυχίᾳ Θουκ. ἐπί τινι Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 25, πράς τι, Θουκ. 6, 11· ἔκ τινος Πολυβ. 1, 29, 4· ἐπαρθεὶς τῷ θυμῷ, ταῖς διανοίαις.

Ἐπ-αισθάνομαι, μέλ. αἰσθήσομαι, ἀποθ. μέσ. αἰσθάνομαι καλῶς διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἔχω τῆς ἀκοῆς, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, ἀκούω, τινός· «-Ὀδυσσέως ὀμφῆς» Σοφ. Φιλ. 1280· -κακῶν, Αἴ. 549· μετὰ μετχ. «-ἐκ θεοῦ καλούμενος» = ὅτι προσκαλοῦμαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Οἰ. Κ. 1625· «-αὐτὸν ἡσθέντα» Εὐρ. Κυκλ. 419· -τί = ἀκούω, μανθάνω τι Αἰσχ. Ἀγ. 85· «τὸν σὸν μόρον» Σοφ. Αἴ. 992, καὶ πεζ. «οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν σαθρῶν» Δημ. 2, 21.

Ἐπ-αίσθημα, ατος, τό· ἀποτέλεσμα τῆς αἰσθήσεως, τὸ αἴσθημα, «τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως» Ἐπίκτ. π. Πλουτ. ἀρισκ. φιλοσ. 4, 81.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-αίσθησις, εως, ἡ· τὸ ἐπαισθάνεσθαι, ἡ κατανόησις, συναίσθησις Δ. Λατερ. 10, 52.

Ἐπ-αΐσσω, ἀττ. ἰπάσσω, ἴπάττω, μέλ. ἰξω, ἀόρ. ἐπῆξα, ἐπαΐξασκε· α) ἀμτδ. ὁρμῶ, τινάζομαι μὲ ὁρμὴν ἰδίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐπιτίθεμαι· ἄνευ πτώσ. ἢ μετὰ τοῦ ἐπιρρ. πάλιν (ὀπίσω) Ἀριστ. Ἀχ. 1171, σπαν. παρὰ πεζ. Πλατ. Θεαιτ. 190· «ἐπᾴξας εἰς δόμους» Σοφ. Αἴ. 305, μετ' ὀργαν. ὁυτ. -μελίῃσι, -ἴγχει, Ἰλ. κ, 348, Ὀδ. ξ, 281· -ξίφει Ἰλ. ε, 584· -δουρί, ἐπὶ ἀνέμ. Ἰλ. 6, 146, ἐπὶ αἵματ. Ἐμπεδ. 254· ἐπὶ ἀσθεν. Νικ. ἀλ. 611· ἐπὶ κατακλίντ. βράχου Ἀπολ. Ῥ. 2,170, -τινός· «ἵππων ἐπαΐξαι» = κατὰ τῶν ἵππων ὁρμῆσαι Ἰλ. ε, 263· = νεῶν, ν, 687, ἐν Ὀδ. ὀδοαμ. μετὰ γεν. -τινί· «Κίρκῃ ἐπαΐξαι»= κατὰ τῆς Κίρκης Ὀδ. κ, 295· «ἐπῇϊσαν μοι μελίῃσι» Ὀδ. ξ, 281· «δηΐοισι Ἀπολ. Ῥ. 1, 75· «Ἕκτορα ἐπαΐσσων» Ἰλ. ψ, 64· -τεῖχος μ, 308, ἵππο· β) μτδ. κινῶ τι ταχέως, μὲ ὁρμήν· «τᾷ πόδ' ἐπαΐξας» = ποὺ τρέχεις Εὐρ. Ἑκ. 1071· «ξίφος παλάμῃ» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1254· γ) μέσ. ταχέως κινοῦμαι, φέρομαι ὁρμητικῶς, σπεύδω πρός τι· «-χέῖρας ὤμων» = εἰς τοὺς ὤμους Ἰλ. ψ, 628 ἄτλον Ἰλ. ψ, 773· -ὁδοῖο ἡ ὁδοῖς = πρὸς τὸν ὄρομον Ἄρατ. 1138, celeriter movetur.

Ἐπ-άϊστος, ἴων. 2, (ἐπαΐω)· πασίγνωστος, διαβόητος, περιβόητος, γνωστός, φανερός, μετὰ τοῦ γίνεσθαι· -ὑπό τινος, «ἵνα τι ἐπάϊστος ἐγένετο ὑπὸ Καμβύσεω» Ἡρ. 3, 15, καὶ μετὰ μετχ. «ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος» = ὡς ἐγνώσθη ὅτι ἔκαμε τοῦτο Ἡρ. 2, 119.

Ἐπ-αΐσχης, ές, 2· ἐπονειδίστος, αἴσχιστος, προξενῶν μέγα αἶσχος, ἀτιμώτατος Δ. Κάσ. 56, 13.

Ἐπ-αισχύνομαι, μελ. ανθήσομαι· κυρ. παθ. αἰσχύνομαι (ἐντρέπομαι) πρὸς τούτους, ἐπί τινος, διά τι, ἄνευ πτώσ. Πλατ. πολιτ. 9, 573, τινί, Ἡρ. 1, 143, - τὶ Πλατ. σοφ. 247· = τινά = αἰδοῦμαι, τὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 34, μετ' ἀπαρ. «τἀναντία εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι» Αἰσχ. Ἀγ. 1346· μετὰ μετχ. «οὐκ ἐπαισχύνει μ' ὁρῶν» = δὲν αἰσχύνεσαι νὰ μὲ βλέπῃς Σοφ. Φιλ. 917, pudore afficior, vereor.

Ἐπ-αιτεία, ἡ· τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ-αιτέω, π. μέλ. -ήσω· 1) (προσέτι, πρὸς τούτοις) παρακαλῶ, ζητῶ, ἀπαιτῶ, -τί· «-ἄλλο μείζον» Ἰλ. ψ, 521· 2) ἐπανειλημμένως, ἐπιμόνως ζητῶ, ἐπαιτῶ ὡς ἐπαίτης, -τί· -βίον Εὐρ. Ῥῆσ. 715, -τινά τι· «-ἄλλους τὸν καθ' ἡμέραν βίον», Οἰ. Κ. 1366· 3) μέσ. ζητῶ τι δι' ἐμαυτόν Σοφ. Ἠλ. 1113, posco.

Ἐπ-αίτης, ου, ὁ· ὁ ἐπαιτῶν, ζητῶν, ὁ ἐπαίτης Πλουτ. ἠθ. 235, Ἀθην. 5, 192.

Ἐπ-αίτησις, εως, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ ἐπαίτου, (διακονιαρασύνη) Δ. Ἀλ. ῥητ. 13.

Ἐπ-αιτιάομαι, μέλ. άσομαι, ἀποθ. μέσ. κατηγορῶ τινα ἢ τι, ἀποδίδω εἰς τινα τὴν αἰτίαν τινός, λέγω τινὰ αἴτιόν τινος, μέμφομαί τινα ἢ τι· -τινά, Ἡρ. 2, 21, -τί· «τὴν ἰδίαν συμφορὰν ἐπῃτιάσατο» (πρὸ τοῦ Βιππερ. ἐπῃτίασε) Θουκ. 8, 81· πρβλ. Πλατ. ἐπ. 7, 329, καὶ μετ' αἰτ. -αἰτίας Πλατ. Φαίδ. 98· -μείζονα = μείζονας αἰτίας ἀποδίδω Ἡρ. 1, 26· τινά τι (οὐσ. αἰτ.) «ἀ ἐπαιτιῶμαι τὴν γυναῖκα ταύτην» Ἀντιφ. 1, 10· - τινός τινος Θουκ. 6, 28, -τινά τινι· «ἐμέ τι συμφορᾶς ἐπαιτιᾷ» Αἰσχ. Πρ. 976, -τινὰ μετ' ἀπαρ. «- τινὰ δρᾶν τι» Σοφ. Οἰ. τ. 645· -τινά ὅτι Ἡρ. 6, 30, criminor, queror.

Ἐπ-αίτιατος, ὁ· ὁ ἄξιος τοῦ ἐπαιτιᾶσθαι, ἀξιοκατηγόρητος Ἰωσ.

Ἐπ-αιτίνδα (ἐπαιτέω), Ἰπίρ. «ἐπαιτίνδα παίζειν» = παίζειν τὸ ἐπαιτεῖν Β. Ἀν. 3, σ. 1353, ἐκτὸς ἂν διορθ. ἐφιτίνθα.

Ἐπ-αίτιος, ον, (αἰτία)· 1) ἔνοχος, αἰτιάς τινος· «οὔ τι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι» = δὲν μοῦ εἶσθε αἴτιοι οἱ αἴτιοι, δὲν μοῦ πταίετε σεῖς Ἰλ. α, 335· «ἐπαίτιόν τινα πρὸς τοὺς πολίτας ποιεῖν» Πλουτ. σύγκρ. Διον. καὶ Βρουτ. 2· -τινός, Αἰσχ. Εὐμ. 443· - κακῶν Εὐρ. Ἱππ. 1383, reus. 2) ἐπὶ πραγμ. ἀξιοκατάκριτος, ἐπιλήψιμος, ἐπίμεμπτος· - ἀναχώρησις Θουκ. 5, 65· «ἐπαιτιώτατος τῶν κινδύνων» Δυσ. 7, 39, vituperabilis· 3) τὰ ἐπαίτια = ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλομένη ποινὴ Δημ. 24, 105.

Ἐπ-αιχμάζω· ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, -τινί· «κάπραι ἐπαιχμάζουσι σύεσσι» Ὀππ. κυν. 1, 388, διόρθ. Βρουγκίου ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐποχμάζουσι.

Ἐπ-αΐω καὶ ἐπήω, ἀορ. ἐπῆϊσα Ἡρ. 9, 93, ἐπῆϊσαν [ῖ] Ἀπολ. Ῥ. 1, 1023· 1) ἀκούω μετὰ προσοχῆς, προσέχω, αἰσθάνομαι ἐν γένει· -τῆς φωνῆς Πλούτ. Βρούτ. 16· -σιδηρίων Ἡρ. 3, 29· -δηγμάτων Ἀλέξ. Ἰα. Ζ. 1, 5· «-θεῶν οὐδέν» Αἰσχ. ἱκ. 740, -τί· «-τὴν βάρβαρον γλῶσσαν» Σοφ. Αἴ. 1242, μετὰ μετχ. «-ἀνιόντας ἥρωας» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1063· -καταγελώμενος Ἀριστ. σφ. 516, percipio, sentio· 2) ἐννοῶ, ἔχω γνῶσιν τινος τί· «-τό τι καλὸν καὶ μὴ» Πλατ. νόμ. 3, 701· -οὐδὲν ἢ τί τινος· «οὐδὲν τῆς τέχνης», Φαῖδρ. 268· «- τί τῆς Ῥωμαίων γλώσσης» Λουκ. περὶ τινος ἢ τι (οὐδὲν) περὶ τινος, ὧν πέρι οὐδὲν Πλατ. ἀπολ. 19, intelligo.

Ἐπ-αιωρέω· κρατῶ μετέωρον ἐπί τινος, ἐπιθέτω, -τι· «-τὴν φάρυγγα τοῖς γόνασιν» Ἡλιοδ. 3, 1, -τί τινι· «-στέφανον καρήνῳ» Νον. Δ. 5, 130· μετφ. «-εὐτυχίαις βίον» Ἀνθ. 7, 645, -τί τινος· «πέτρον καρήνων» Νον. Δ. 4, 456· 2) παθ. συνηθέστ. κρίμαμαι μετέωρος, κινοῦμαι ἐπάνω τινός, ἐπίκειμαι, εἶμαι ἕτοιμος νὰ πέσω, νὰ ἐπιφέρω κίνδυνον· «ξίφος τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον» Ἡρωδ. - τινί, Πλουτ. Πομπ. 17· «τοῖν σφιν ἐπὶ θάνατος ἠωρεῖτο» Ἀπολ. Ῥ. 1, 639· -τοῖς πράγμασιν Πλουτ. Τιμ. 2· «ἐπῃωρεῖτο τῷ πολίμῳ» = διατάζων ὡδήγει τὸν πόλεμον Πλουτ. Πελοπ. 29· μτφ. «ἐλπίσιν ἐπαιωρούμενοι» = κυμαινόμενοι Λουκ. Ἀλεξ. 16

Ἐπ-ακανθίζω· εἶμαι ὀλίγον ἀκανθώδης, ἔχω ὀλίγας ἀκάνθας Θεόφρ.

Ἐπ-ακέομαι· ῶδ' ἐφακέομαι.

Ἐπ-ακμάζω, μέλ. άσω· 1) αὐξάνω, λαμβάνω αὔξησιν, εἶμαι ἐν τελείᾳ ἀκμῇ κατὰ τὴν δύναμιν, τὸ κάλλος· «ἐφ' ἅπασιν ἐπήκμαζον

ὡραῖοι καὶ χαρίεντες νέοι» Ἰλιοδ. 7,8. μτφ. ἀκμάζω κατὰ τὴν δύναμιν, τὴν ὑπόληψιν Πλουτ. συγκρ. Φιλοπ. 2· Συνεκδχ. «ἡ περὶ τὰς αἰσθήσεις ἐπήκμασε πολυτέλεια» Ἀθην. 1,18· «ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους» -τινί=ζῶ, ἀκμάζω μετὰ (ὕστερον ἀπό) τινα Δι. Ἁλ. ῥητ. 4, σ. 451.

Ἐπ-ακμαστικός, 3· ὁ αὐξάνων, ἀκμάζων κατὰ τὴν δύναμιν Γαλην.

Ἔπ-ακμος, 2· α) ὁ πλησίον τῆς ἀκμῆς, ὁ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του· -κόρη (πρβλ. ἐπίγαμος) = ἐν ὥρᾳ γάμου Δ. Ἁλ. 4, 28· 6) ἐπὶ πραγ. ὀξύς, κοπτερός, σουβλερός· = ὁδοὺς Πλουτ. ἠθ. 968· -ἄκανθα Διοσκ.

Ἐπ-ακόησις, εως, ἡ (ἐπακούω)· τὸ ἐπακούειν, μανθάνειν, ἔννοιαν μτγν.

Ἐπ-ακολουθέω· 1) ἀκολουθῶ κατόπιν, ἄνευ πτωσ. καὶ -τινί Ἀριστ. σφ. 1328· «ὄπισθέν τινι» Ἀριστ. =κατὰ πόδα, ἰδίως τὸν ἐχθρόν - ἐπὶ πλέον Θουκ. 4, 128· ἐπὶ ἀψύχ. «ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησε» Σεν. Κυρ. 7,3,8· μέμψις τινὶ ἐκ τινος Πολυδ. 30, 9, 10· 2) συνεχῶς. -τινί,=ὑπακούω εἷς τινα, διευθύνω ἐμαυτὸν εἰς τὰς πράξεις μου κατὰ τὴν θέλησίν τινος, ἀφοσιοῦμαι πρός τινα, πρὸς τὴν μερίδα τινός, ἐνδίδω· καὶ δοτ. πραγμ. -τῷ πραττομένῳ Πλατ. πολ. 2, 370· -τοῖς πάθεσιν Δημ. 26, 18· «ταῖς τῶν συμμάχων γνώμαις» Ἰσοκ. 3) (διὰ τῆς διανοίας) ἀκολουθῶ τὴν πορείαν τῆς συζητήσεως εἰσέρχομαι εἰς τὰ καθέκαστα, ἐννοῶ τι· -τοῖς λεγομένοις Ἰσοκ. 15, 56· - λόγῳ Πλατ. Θεαίτ. 168· -λέγουσι, ἀντίθ. ἀπολείπομαι, persequor.

Ἐπ-ακολούθημα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἀκολουθεῖ, ἡ συνέπεια· -τινὸς = ἐκ τινος Πλατ. Νικ. 4 «κατ' ἐπακ.» = ἀντίθ. τῷ «προηγουμένως» Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 34

Ἐπ-ακολούθησις, εως, ἡ· τὸ ἐπακολουθεῖν, ἡ συνέπεια· «κατ' ἐπακ.» =ἀντίθ. τῷ «κατὰ προηγούμενον λόγον» Πλουτ. ἠθ. 117.

Ἐπ-ακολουθητέον· πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τις, νὰ διευθύνῃ ἑαυτὸν πρός τι· «-τῇ τούτων ἀπονοίᾳ» Δημ. σ. 1402, 14.

Ἐπ-ακολουθητικός, 3· ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος νὰ ἀκολουθῇ, τινός· τὸ ἐπακολουθητικὸν=συνέπεια, ἐπακολούθημα, συνεπόμενον (consectarium, Κικ.).

Ἐπ-ακολουθία, ἡ· ἡ συνέπεια, ἀκολουθία Φιλόδημ. π. ὀργ. 1, σ. 81.

Ἐπ-ακόλουθος, 2· ὁ κατόπιν ἀκολουθῶν, ὁ κατὰ συνέπειαν γινόμενος, σύμφωνος· «τὸ ἐπακόλουθόν τινος» = ὅ,τι ἐκ τινος ἀκολουθεῖ Ἀριστείδ.

Ἐπ-ακολούθως, ἐπίρ. συμφώνως· «-ἑαυτῶν τρόπῳ» Στοβ. ἀνθ. 70, 13.

Ἐπ-ακοντίζω, μελ. ἰσω· ῥίπτω ἐπὶ (ἐπάνω) τινος τὸ ἀκόντιον, ἐν γέν. ῥίπτω τι πρός τι· Ἐπ. Σωκρ. σ. 66, 29.

Ἐπ-ακοντισμός, ὁ· 1) τὸ ἐπακοντίζειν, τὸ βέλος τοῦ ἀκοντίου· 2) ὄνομα σκώληκος Ἡσύχ. ὁ Πολυδ. ὀνομάζει αὐτὸν ἐπακοντιστήν, 7, 204.

Ἐπ-ακοντιστής, οῦ, ὁ· 1) ὁ ῥίπτων τὸ ἀκόντιον πρός τι· 2) ὄν. σκώληκος Πολυδ. 7, 204.

Ἐπ-άκοος, 2· ἐπήκοος. ὁωρ. ἀκούων, ἐπακούων, εἰσακούων Πινδ. Ο'. 14. 21.

Ἐπ-ακούω, 2ª ὁ εἰσακούων, ἀκροώμενος· -τινὸς Ἡσ. ἔρ. 29· πρβλ. ἐπήκοος.

Ἐπ-ακούω, μελ. σομαι· α) ἀκούω προσεκτικῶς ἐκ τοῦ σύνεγγυς, κατὰ τύχην, εἰς ἀπάντησιν, προσέχω, ἐννοῶ· «πάντ' ἀφορᾷ (ἥλιος) καὶ πάντ' ἐπακούει» Ἰλ. γ, 277· «ὁποῖον κ' εἴπηθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις» =ὁποῖον λόγον καὶ ἂν εἴπῃς, τοιοῦτον εἰς ἀπάντησιν θὰ ἀκούσῃς Ἰλ. υ, 250· ἀπτώτ. Αἰσχ. Χο. 714· «μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούσῃ» Πλατ. Θεαίτ. 155· -τί· - φωνὴν Ἡσ. ἔρ. 446· -χρησμὸν Ἀριστ. ἱππ. 1080· μετὰ μετχ. «-ὁρῶντα ἢ λέγοντα» Πλάτ. νόμ. 5, 729 συνηθίστ. -τινός· «βουλῆς Ἰλ. ζ, 143· «ἐμῶν μύθων» - ἐμοῦ Σοφ. Φιλ. 1403· - βουλευμάτων Ἡρ. 5, 106· -τῶν λεγομένων Πλατ. Πρωτ. 315· «ἀκούειν δοκοῦσι τινων διαλεγομένων αὐτοῖς, ὧν ἡμεῖς οὐκ ἐπακούομεν» = ἐννοοῦμεν Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 52· τί τινος· «-ἔπος ἐμίθεν» Ὀδ. κ, 19, exaudio, attendo· β) ὑπακούω, εἰσακούω (obsedio, dicto audiens sum)· - τινὸς Ἡσ. ἔρ. 277· - διαμένων Πολυδ. - εὐχῶν Λουκ. Τιμ. 34· -τινί, Πλατ. σοφ. 227· - ταῖς εὐχαῖς Δ. Ἁλ. ἐπιτ. 13, 7· -κελεύσμασι Ἡρ. 4, 141.

Ἐπ-ακρία, ἡ· μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀττικῇ πόλεων καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς κληθεῖσα ἐν αὐτῇ χώρα Στραβ. 9, σ. 397, Στ. Βυζ. κάτ. Ἐπακριεύς, ἴως, ὁ, Στ. Βυζ. πρβλ. ἐπάκριος.

Ἐπ-ακριβόω· πράττω τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐπιμέλειαν, ἐξακριβώνω· - τὸν λογισμὸν Ἐπικτ. π. Δ. Λαιρ. 10, 45. Μέσ. ἐξακριβοῦ· -τὰ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν Δ. Σικ. 1, 36.

Ἐπ-ακρ(ζω, μέλ. ἰσω· π. φθάνω εἰς τὴν κορυφήν, εἰς τὸ ἔπακρόν τινος· «πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε τλήμων Ὀρέστης» = προέβη εἰς τὴν μεγίστην ὅλων τῶν προγενεστέρων μιαιφονιῶν τῶν Ἀτρειδῶν Αἰσχ. Χο. 920.

Ἐπ-άκριος, 3· ὁ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων εὑρισκόμενος, κατοικῶν, ἐπίθ. τοῦ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων λατρευομένου Διός Ἐτ. Μ. Ἡσύχ. πρβλ. ἀκραῖος.

Ἐπ-ακροάομαι, μελ. άσομαι, ἀποθ. μέσ. =ἐπακούω, ἀκούω προσεκτικῶς Πλάτ. κ. Β. Ἀν. σ. 360, 7· -τινὸς Λουκ. Ἰκαρ. 1.

Ἐπ-ακρόασις, εως, ἡ· τὸ εἰσακούειν, ὑπακούειν, ὑπακοὴ ἀρ. λεξ.

Ἔπ-ακρος, 2 (ἄκρα)· ὃ ,ἰς ὀξὺ κατ-λήγων, σουβλερὸς Ἱπποκρ.

Ἐπ-ακτάτος, 3· ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ λατρευόμενος, ἐπίθ. Ποσειδῶνος ἐν Σάμῳ Ἡσύχ.

Ἐπ-ακτέον· πρέπει τις νὰ ἐπιφέρῃ· - λόγον Ὀππ. ἁλ. 2, 127· «μέτρον τῷ πράγματι=νὰ ἐφαρμόσῃ Λουκ. »-πόλεμον τῇ χώρᾳ» Κικ. πρὸς Ἀττ. 9, 4, 2.

Ἐπ-ακτήρ, ῆρος, ὁ (ἐπάγω)· 1) ὁ κύων, δίκτυα ἐπάγων, ὁ εἰς κυνήγιον ἐξερχόμενος, κυνηγὸς Ὀδ. τ, 435· 2) ἁλιεὺς Ἀπολ. Ῥ. Ι, 625.

Ἐπ-ακτικός, 3 (ἐπάγω)· 1) ἐπαγωγικός, ἑλκυστικός, θελκτικός· «ἐπακτικώτατα πρὸς πότον τὸ ἀμύγδαλα» Ἀθην. 2, 52· -εἰς εὔνοιαν Ἰλιοδ. 4, 3, 2· 2) ὁ ἀνήκων εἰς ἐπα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γωγήν, ὁ ἀποδεικνύων τι ἐπακτικῶς· - λόγοι Ἀριστοτ. μεταφ. 12, 4, ἀντίθ. συλλογιστικός, τοπ. 1, 18· - δεῖξις = ἀπόδειξις δι' ἐπαγωγῆς Ἀλ. Ἀφροδ.

Ἐπ-ακτικῶς, ἐπίρ. δι' ἐπαγωγῆς Ἀριστοτ.

Ἐπ-άκτιος, 3 καὶ 2 (ἀκτή)· παραθαλάσσιος Εὐρ. Ἀνδρ. 854· «ἐπακτίᾳ Τίρυνς» Σοφ. Τρ. 1141 -Νέμος, Αἴ. 408· -χέρσος, Λυκοφρ. 1405· 2) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀπολ. Ῥ. 1, 403, maritimus.

Ἐπ-ακτός, 2, καὶ 3(ή) (ἐπάγω)· ἐπείσακτος, φερόμενος, προσκαλούμενος ἔξωθεν· «οὐκ ἀστός, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονὸς» Εὐρ. Ἴων 290· «τὰ ἐκ ποταμῶν ἐπακτὰ ὕδατα» Δ. Σικ. 2, 57· «πόλεμος ἐπ. ὑπό τινος γίγνεται» = φέρεται πλησίον Πλουτ. συγκ. Ἡρ. καὶ Φαβ. 3· 2) ξένος, ἀλλοδαπός, συνών. ἀλλότριος, ὁ ἔξωθεν προσγινόμενος ἀντίθ. σύντροφος, σύμφυτος Πινδ. Ὀ. 11, 89· - στράτευμα Αἰσχ. Ἐπτ. 565, στρατός, δόρυ Σοφ. Οἰ. Κ. 1525 δύναμις· - σῖτος Θουκ. 6, 20· - πατήρ = προερχόμενος (καταγόμενος) ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς· - ἀνήρ = μοιχός, πόρνος Σοφ. Αἴ. 1296· - ἀρετή = ἡ διὰ μαθήσεως προερχομένη, ἡ μὴ ἔμφυτος Ἡρ. 7, 102· 3) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ προερχόμενος· «νόσος Σοφ. Τρ. 491, Σχολ. «γάμων ἐπακτὰν ἄταν» Εὐρ. Φοιν. 315· - μανία Πλατ. πολ. 9, 573· - ὅρκος = σφοδρὸς Πινδ. Π. 6, 10· - ὅρκος ὁ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προτεινόμενος (καὶ οὐχὶ καθ' Ἁρποκρ. ὁ ἑκουσίως λαμβανόμενος Ἰσοκ. 1, 23· Θηλ. ἐπακτὴ ἀντὶ ἐπακτὸς ἀνεγινώσκετο πρότερον παρὰ τὸ μέτρον Εὐρ. Φοιν. 345, καὶ ἐν Ἰσιδ. καὶ Ζων. ἐπακτοὶ ἀντὶ ἐπακτοὶ ἡμῖραι = ἐμβόλιμοι, προστιθέμεναι πρὸς ἐξίσωσιν τοῦ ἡλιακοῦ καὶ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ· ἡ δὲ διόρθωσις «ἔπακτος» τοῦ λεξικογρ. Schweigh Ἡρ. σ. 232 εἶν βιβλιοῦται ὑπὸ τῶν γειρογράφων.

Ἐπ-ακτρεύς, ἑως, ὁ· ἐπακτήρ Ἡσύχ. Ἐτ. Μ. ἁλιεύς, ψαρᾶς.

Ἐπ-άκτρια, ἡ, Ἐτ. Μ. καὶ

Ἐπ-ακτρίς -ίδος ἡ (ἀκτή)· λέμβος, τῶν ἁλιέων (ψαροπόλα) καὶ πειρατῶν, παραπλέουσα τὰς ἀκτὰς Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 11.

Ἐπ-ακτρο-κέλης, ητος, ὁ· ταχόπλουν πειρατικὸν πλοῖον Αἰσχιν. 1, 191.

Ἐπ-ακτρον, τό· ἐπ-ακτρὶς Νικ. Θηρ. 824.

Ἐπ-αλαζονεύομαι, ἀποθ. μέσ. προσέτι ἢ διά τι καυχῶμαι, ἢ μεγαλαυχῶ· - τινί Ἰώσ.

Ἐπ-αλαλάζω, μελ. -άξω· φωνάζω πρὸς τούτοις (ἀλαλά) τὴν φωνὴν τῆς μάχης Αἰσχ. Ἐπτ. 479· - τὸν δεξιὸν νόμον, 934· - τῷ Ἐνυαλίῳ Ξεν. Κυρ. 7, 1, 26· - τῷ ῥοθίῳ Ἀππ. acclamo.

Ἐπ-αλαλκεῖν, ἀορ. 6', ἀπαρ. τοῦ ἐπαλέξω.

Ἐπ-αλάομαι, ἀποθ. μέσ. μέ π. ἀόρ. μελ. -αλήσομαι· π. περιπλανῶμαι, περιέρχομαι, φέρομαι ὡς πλάνης μετ' αἰτ. τοῦ τόπου· - Αἰγυπτίους Ὀδ. δ, 83· «πολλὰ ἄστεα» Ἀπολ. Ῥ. 3, 348, μετ' αἰτ. - πολλὰ Ὀδ. δ, 81, ἀορ. παθ. ἐπαληθείς, ὑποτ. ἐπαληθῇ Ὀδ. ο, 401, vagando abeo, vagor.

Ἐπ-αλαστέω, π. μελ. ήσω· δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι· - ἐπί τινος Ὀδ. α, 252, Σχολ. ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν ὡς ἁλάστοις οὖσι δεινοπαθήσασα· πρβλ. Ἀπολ. Ῥ. 3,369, indignor.

Ἐπ-αλγέω, π. μελ. ήσω· π. λυποῦμαι, αἰσθάνομαι ἀλγηδόνα· - τινὸς Εὐρ ἰκ. 63.

Ἐπ-αλγής, 2, (ἄλγος)· ὁ προξενῶν ἄλγος (πόνον), ἀλγεινός, ὀδυνηρὸς Στράβ. 11, σ. 523· -ῶδῆς Ὀππ. ἁλ. 4, 508· - δύσχροια Διοσκ. Θηρ. 6· ἐπίρ. ἐπ-αλγῶς Πολυδ. 3, 99.

Ἐπ-αλγύνω· προξενῶ δεινὸν ἄλγος Νικ. ἁλ. 335· - τινὰ Κ. Σμ. 6, 416.

Ἐπ-άλειμμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἀλείφεται ἐπί τινος, ἀλοιφή.

Ἐπ-άλειφω, μελ. ψω· 1) ἀλείφω τι ἀποπάνω· -τί ἐπί τινος· «ἐπ' οὐατε πᾶσιν ἄλειψα» Ὀδ μ, 47· «-τοὺς τοίχους» Παυσ. 6, 3, 15, -τί τινι· «-κηρὸν τοῖς ὠσί» Φιλοστρτ. ἰνιαγο· 2) ἰρεθίζω διὰ τῆς ἐπαλείψεως φαρμάκων (ἰατρικῶν) - καρκίνον Ἱπποκρ. σ. 1147· 2) μτφ. (ἐκ τῶν ἀθλητῶν), διεγείρω, ἑτοιμάζω τινὰ κατά τινος, ὁπλίζω· - τινὰ ἐπί τινα Πολυδ. 5, 1, 2.

Ἐπ-άλειψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαλείφειν, πασσάλειμμα Μ. Ἐτ.

Ἐπ-αλέξησες, εως, ἡ· βοήθεια, ἐπικουρία Μ. Ἐτ. ἐκ τοῦ

Ἐπ-αλέξω, π. μελ. ήσω· βοηθῶ, φέρω βοήθειαν· - τινί Ἰλ. θ, 365, κ, 428· 2) - τινί τι, ἀπομακρύνω τι ἐκ τινος· «μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ» Ἰλ. υ, 415· «κακὴ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ» = ἀποκρούσαι τὴν δυστυχίαν, βοηθῆσαι κατὰ τῆς δυστυχίας Νικ. Θηρ. 352, opitulor.

Ἐπ-ἀλετρεύω, π. μελ. εὐσω· ἀλέθω τι ἐπί τινος· - τί τινος, «-πιλάνους μόλης» = ἐπὶ τῆς μύλης Ἀπολ. Ῥ. 1, 1077.

Ἐπ-αληθείς, παθ. μετχ. τοῦ ἐπαλάομαι.

Ἐπ-αληθεύω· βεβαιῶ, ἀποδεικνύω τι ὡς ἀληθές, - τί, Θουκ. «λόγον τινὸς» Θουκ. 4, 85, Σχολ. βεβαιοῦν. Παθ. «ἐπαληθεύεται ἡμῖν ὅδ' ὁ λόγος» Δ. Ἀλ. ἀρχ. 1, 58, confirmo.

Ἐπ-αληθίζω· ἐπαληθεύω Ἡσυχ. καὶ μέσ. Εὐστ.

Ἐπ-αλής, 2· πλήρης, πυκνὸς Ἡσ. Ἔρ. 491· «ἐπαλέα λέσχην τινὲς ἀναγινώσκουσιν ἐπ' ἀλία. Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ ἀλέα (θερμότης), καθ' ἣν ἀλεὴς ἡ ἐπαλὴς ἤθελε σημαίνει θερμός, εἶνε ἀπορριπτέα, διότι τὸ α ἐν τῇ λέξει ταύτῃ εἶνε βραχύ.

Ἐπ-αλθαίνω ἢ ἐπαλθέω καὶ ἐπάλθω, π. μελ. θήσω· ἰατρεύω Νικ. ἁλ. 395. Μέσ. ἐπαλθήσαιο Νικαν. Θηρ. 654.

Ἐπ-αλθής, 2· 1) ἐνερ. ἰαματικός, ἰατρεόντων· - ῥίζα Νικ. Θηρ. 500· 2) παθ. ἰάσιμος, θεραπευόμενος· «-νοῦσαν ἔτευξε» Νικ. ἁλ. 156.

Ἐπ-αλινδέω ἢ ἐπ-αλίνδω, π. συνηθ. μόν. τὸ παθ. ἐπ-αλινδέομαι, ἢ ἐπαλίνδομαι· κυλιόμενος ἐπισωρεύομαι ἀπό τινος, καλύπτομαι· «μεσάτῳ ἐπαλίνδεται ὅλκιῳ» Νικ. Θηρ. 266. «ἴχνια νυγίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισι» Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1463, Σχολ. ἐπεκάλυπτο.

Ἐπ-αλίνδομαι· ὑπ' ἐπαλινδέομαι.

Ἐπ-αλκής, π. 2· ὁ προξενῶν ἀλκὴν (ἰσχύν) Αἰσχ. Χο. 409, Σχόλ. ἰσχυροποιός.

Ἐπάλκης· ὤν. Ἑλλ. ἀνδρ. ἐπιγρ.

Ἐπ-αλλαγή, ἡ· ἐπάλλαξις, σχέσις, ἐπιμιξία· «γάμων ἐπαλ.»=ἐπιγαμία Ἡρ. 1, 74· «γάμων ἐπαλλαγαί»Διον. Ἁλ. ἀρχ. 10, 7, permutatio.

Ἐπ-αλλάξ, ἐπίρ. ἐναλλάξ Ξεν. ἱππ. 1, 7.

Ἐπ-άλλαξις, εως, ἡ· 1) μεταβολή, ἀλλαγή, ἐπιμιξία Ἀρποκρ. καὶ Ἀντιφ 2) μετάβασις ἐκ μιᾶς τάξεως εἰς ἄλλην Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 1· 3) διασταύρωσις, περίφραξις, συμπλοκὴ Πλατ. σοφ. 240· - μηρῶν = τὸ νὰ βάλλῃ τις τοὺς πόδας τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, σοφ. 240, συμπλοκὴ δακτύλων Ἀριστοτ. προβλ. 31, 11· τὸ ἀναιβοκαταίβασμα τῶν δακτύλων τοῦ παίζοντος τὸν αὐλόν· - τοῦ χάρακος Πολυδ. 18, 1, 11· πρβλ. ἐπαλλαγή.

Ἐπ-αλλάσσω, ἀττ. -ττω· 1) ἐνερ. ἀλλάζω, τοποθετῶ τι ἀντὶ ἄλλου, μεταβάλλω, διασταυρώνω· «πολέμου πεῖραρ ἐπαλλάξαντες» =σύροντες ποτὲ μὲν ἔδω, ποτὲ δὲ ἐκεῖ τὸ σχοινίον τοῦ πολέμου, μαχόμενοι ἀμφιρρεπῆ μάχην Ἰλ. ν, 359 (πρβλ. ἐπαμείβω) (ἡ εἰκὼν ἐκ τοῦ παιγνιδ. διελκυστίνδα), ἢ κατὰ τὸν Σχολ. = συνάψαντες τὸν πόλεμον, (conserere pugnam), μὴ εὑρίσκοντες τέλος τῆς μάχης· - ἅλματα Ξεν. κυν. 5, 20· «ἐπαλλάττειν τοὺς ὀδόντας»=ἔχειν ἐναλλὰξ ἐνηρμοσμένους, ἐμπίπτοντας τοὺς ὀδόντας Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 1· πρβλ. «ποὺς ἐπαλλαγθεὶς ποδὶ»=ὡς τὸ «ἀνὴρ ἐπ' ἀνδρὶ στὰς» Εὐρ. Ἡρακλ. 836· «ἐπηλλαγμέναις δι' ἀλλήλων ταῖς χερσί»=διὰ χειρῶν διεσταυρωμένων Πλουτ. Λυκουλ. 21· «ἐπηλλαγμένα ἔχνια» Ξεν. κυν. 8, 3· «μή πη ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ»= νὰ μὴ παριξηγηθῇ Ξεν. ἀπομ. 3, 8, 1, permisto· 2) ἀμτδ. ἀλλάζω, μεταβάλλομαι, ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο μεταβαίνω, πλησιάζω· «ποιεῖ τὰς πολιτείας ἐπαλλάττειν, ὥστε ἀριστοκρατίας ὀλιγαρχικὰς εἶναι» Πολυδ. 6, 1· «- πρὸς τὴν βασιλείαν, 4, 10· «τῷ γένει τῶν ἰχθύων» = πλησιάζει, συγγενεύει Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 1· «ὀδόντες ἐπαλλάσσοντες»=οἱ ἐναλλὰξ ἐμπίπτοντες Ἀριστοτ. «ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν» = νὰ διαφέρωσι, νὰ διφορῶνται = ut rationes alternent Ἀριστοτ. πολ. 1, 6, ambiquitate detorquebo, alternare.

Ἐπ-αλληλία, ἡ· ἀδιάκοπος συνέχεια, ἰδίως ἐπισώρευσις τῶν αὐτῶν γραμμάτων, συλλαβῶν, λέξεων Μ. Ἐτ. - τῶν φωνηέντων Εὐστ. ἐκ τοῦ

Ἐπ-άλληλος, 2 καὶ 3 (Δ. Σικ. 3, 53)· α) ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀλλεπάλληλος, ἀμοιβαῖος, - χεῖρες = ἀλληλοφόνοι Σοφ. Ἀντ. 57· «μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν»=αὐτόθι διορθ. Ἑρμάν. ἀντὶ τοῦ πρότερ. ἐπ' ἀλλήλοιν· -φθοραὶ Φίλων 2 σ. 175, 40, mutuus· 2) πυκνός, συνεχὴς ἀδιάκοπος· -φάλαγξ Πολυδ. 2, 69, 9· -τάξεις, 11, 11, 7· «χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλ.» Ἀλκίφρ. 1, 23, ἡδοναί, πληγαί, βοή, ταφαί, Ἤρωδ. Ἀλκίφρ. Πλουτ. ἐπίρ. ἐπαλλήλως.

Ἐπ-αλληλότης, ητος, ἡ· ἐπαλληλία Ἀπολλών. ἐν Β. Ἀν. 525, 14.

Ἐπ-αλλό-καρπος, 2· φυτὸν ἐπακουμβοῦν τὸν καρπὸν ἐπὶ ἄλλου φυτοῦ Θεόφρ.

Ἐπ-αλλό-καυλης, 2· φυτόν, οὗ ὁ καυλὸς ἐπακουμβεῖ ἐπὶ ἄλλου φυτοῦ Θεόφρ.

Ἐπ-άλυδες, ἐπίρ. = ἄλλη εἰς ἄλλο μέρος· «ἐπάλυδις ἄλλος» Χρ. Σιβ. 12, 97· πρβλ. ἄλλυδις.

Ἐπ-άλμενος, μετχ. μ. ἀορ. 6', συγκεκ. τοῦ ἐφάλλομαι ἀντὶ ἐφαλόμενος Ὁμ.

Ἐπ-άλξιον, τό, Ἐπιγρ. καὶ

Ἐπ-αλξις, εως, ἡ (ἐπαλέξω)· 1) προμαχών, ἰδ. τὸ ἄνω μέρος τῶν τειχῶν, ᾧ ὁπιαθεν ἐμάχοντα ἀμυνόμενοι οἱ πολεμοῦντες, ἐν τῷ ἐν. καὶ πλ. Ἰλ. μ, 263, 381· (οὐχὶ ἐν Ὀδ.) Ἡρ. 9, 7, καὶ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν· «ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἔχουσῶν» Θουκ. 4, 115, propugnacula· 2) μτφ. π. προστασία, βοήθεια, ἀντίληψις· - πλούτου Αἰσχ. Ἀγ. 371· - σωτηρίας Εὐρ. Ὀρ. 1203· 3) κατὰ Μ. Ἐτ. καὶ Β. Ἀν. δικαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις.

Ἐπ-αλξίτης, ου, ὁ· λίθος τῆς ἐπάλξεως, ὁ ἀνήκων, ἁρμόδιος εἰς ἔπαλξιν Ἐτ. Μ.

Ἐπ-αλπνος, 2· γλυκύς, εὐχάριστος· - νάστος Πινδ. Π. 8, 88· πρβλ. ἄλπνιστος.

Ἐπάλτης, ου, ὁ· πολεμιστὴς ἐκ Λυκίας Ἰλ.

Ἐπᾶλτο, γ' ἐν. μ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐφάλλομαι, συγκεκ. ἀντὶ ἐφάλετο Ἰλ. ὡς τὸ ἔπαλτο ἐκ τοῦ πάλλομαι.

Ἐπ-αλφῖτίζω, ἴσως (ἄλφιτον)· παοπαλίζω μὲ ἄλφιτα (κριθάλευρον, polenta)· - τὸν οἶνον Ἀθην. 10, 432, κατ' ἄλλ. γρ. ἀπαλφιτίζω ἢ ἀπαλφιτόω(;), ἀνθ' οὗ ὁ Ἐπινικ. π. Ἀθην. (αὐτόθι) λέγει «ἐπ' ἀλφίτου πίνειν».

Ἐπ-αλώστης, ου, ὁ (ἁλαόω)· ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἁλώνιον καὶ ῥίπτων τοὺς μὴ τεθλιμμένους στάχυας πρὸ τοὺς πόδας τῶν βοῶν ἢ ἵππων ἵνα ἁλωνισθῶσι Ξεν. οἰκ. 18, 6.

Ἐπ-αμαξεύω, (ἰων.) π. ἀντὶ ἐφαρ. ὁδ' ἀμάξης διαβαίνω, διέρχομαι ἐπάνω ἀπό. Παθ. «γῆ ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν» Σοφ. Ἀντ. 251.

Ἐπ-αμάομαι, μελ. ἠσομαι, (ἀμάω)· ἐπισωρεύω, ἐπιρρίπτω· «εὐνὴν ἐπαμήσατο» Ὀδ. ε, 482· - γῆν = ἐπιρριπτω χῶμα (ἐπὶ τοῦ τύμβου π. χ.) Ἡρ. 8, 24, Ξεν. οἰκ. 19, 11· τί τινι, Πλουτ. ἠθ. 982· «- αἰγιαλτιν θῖνα» Ἀνθ. 6, 404· 2) ἐνερ. μτγν. «γῆν ἐπαμᾶν» Δ. Λαερ. 6, 79· ἐφαμάω (;) παρ' Ἡλιοδ. «φυλλάδος πλεῖστον ἐφ' ἑαυτὸν ἐφαμήσας», 2, 20· ἐπ' ἄμη, accumulo.

Ἐπ-αμαυρόω· ἀμαυρώνω, σκοτίζω πρὸς τοῦτοις ἀρ. λεξ.

Ἐπ-αμβαίνω, π. ἀντὶ ἐπαναβαίνω.

Ἐπ-αμβατήρ, π. ῆρος ὁ· ἐπαναβατήρ, ἐπαναβάτης, ἐπιβάτης, ἐπαχθής, ὁ ἐπάνω εὑρισκόμενος, διεσκορπισμένος· «σαρκὸς λιχὴν» Αἰσχ. Χο. 280.

Ἐπ-αμβλήθην κ. ἐπαμβληθὸν ἀντὶ ἐπαναβλήθην καὶ ἐπαναβληθὸν Ἡσυχ.

Ἐπ-αμβλύνω· ἀμβλύνω Ἀρτεμιδ. 2, 28· ὁ Σναϊδεβῖν. γράφ. ἀπαμβ.

Ἐπ-αμείβω, π. μελ. ψω· ἐπαλλάσσω· 1) ἀνταλλάσσω, κάμνω ἀλλαξιάν· «- τεύχεα ἀλλήλοις» Ἰλ. ζ, 230· - φύσεις Ὀρφ. Ἀργ. 420· 2) μέσ. μεταβαίνω ἀμοιβαίως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον· «νίκη ἐπαμείβεται ἄνδρας» Ἰλ. ζ, 339· «ἑτέρους ἀμείψεται» Ἀρχιλ. ἀποσπ. 48.

Ἐπαμαίνων, ονος, ὁ· ὁν κύρ. Ἐπιγρ. Ἱππokρ.

Ἐπᾰμεινώνδας, ου, ὁ· 1) ὁ περίφημος Θη-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δαῖος στρατηγὸς Ξεν. 2) Ἀθηναῖος ἄρχων Διόδ.

Ἐπ-αμερῑμνέω· ἀμέριμνῶ, ἐπαναπαύομαι, ἡσυχάζω εἴς τι μτγν. πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. 629.

Ἐπ-άμερος, δωρ. ἀντὶ ἐφημέρος Πινδ.

Ἐπαμινώνδας, ὁ· Ἐπαμειν. Ἐπιγρ. καὶ ἐν κακοῖς χειρογρ. Ξεν.

Ἐπ-αμηχανέω· εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν περί τινος μτγν.

Ἐπ-αμμένος, ἰων. μετχ. παρκ. τοῦ ἐφάπτω, ἀντὶ ἐφημμένος Ἡρ.

Ἐπ-αμ-μένω, π. ἀντὶ ἐπαναμένω Αἰσχ. Πρ. 608.

Ἐπ-άμοιβαδίς, ἐπίρ. (ἐπαμείβω), π. ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ· «ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπ.» Ὀδ. ε, 481.

Ἐπ-άμοιβαδόν· ἐπαμοιβαδὶς Ἡσυχ.

Ἐπ-άμοιβος, 2· ἐπαμοιβόδ· «ἐπαμοίβια ἔργα»=αἱ συναλλαγαί, τὸ ἐμπόριον Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 516.

Ἐπ-αμοίβιμος, διόρθ. Οὐλφ. ἀντὶ τοῦ ἐπαμοίβιος, κατὰ ἐν χειρόγρ. ἐπ' ἀμοίβιμα.

Ἐπ-άμοιβος, 2· ὁ ἐξ ὑπαμοιβῆς γινόμενος, ἀμοιβαῖος· «ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν ἄλλῳ» Ἀπολ. Ῥ. 2, 1076· πρβλ. ἐπημοιβός

Ἐπ-αμπέχω, ἀορ. β. ἐπήμπεσχον, ἀπαρ. ἐπαμπισχεῖν· ἐνδύω, σκεπάζω ἀπὸ πάνω· «γῆν τινι» Εὐρ. Τρ. 1148· μτφ. «ὕδρει καὶ κύμπῳ» Πλουτ. Ὀθ. 5· «φύσις ἐπαμπεχομένη λογισμῷ» Πλουτ. Στρτ. 10. Μέσ. ἐνδύομαι, καλύπτομαι· -ράκιον Φίλων, μτφ. Πλουτ. ἠθ. 1102. Ἐπ-αμ-πήγνυμι· ἐπαναπήγνυμι Ὀρφ. Ἀργ. 380.

Ἐπαμπίσχω (ῐ) ἐπαμπέχω Φίλων.

Ἐπ-άμυντωρ, ορος, ὁ· ἀμύντωρ, ὑπερασπιστής, βοηθὸς Ὀδ. π, 263, γράφεται καὶ «ἐπ' ἀμύντορε» ὡς Θηλ. «ἐπ. καμάτων» Ὀρφ. λθ. 681, auxiliator.

Ἐπ-άμῡνω, μελ. υνῶ· βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι· ἅπτωτ. Ἰλ. π, 540, συνήθ. -τινί ζ, 361, (οὐχὶ ἐν Ὀδ)· -ταῖς συμφοραῖς Ἰσοκ. 4, 52· -τινός, «Πατρόκλου ἐπάμυνον» Ἰλ. σ, 171· -τι· -τὴν βουλίην Ἀνθ. 5, 7, 3· πρβλ. Κ Ὠμ. 13, 102, opitulor, arceo.

Ἐπ-αμ-φέρω, π. ἀντὶ ἐπαναφέρω· -τινί = εἰς τινα Σολ. ἀποσπ. 19, 2.

Ἐπ-αμφιάζω· περικαλύπτω, -βάλλω· -τί· μτφ. Μένανδρ. π. Στοβ. ἀνθ. 68, 4. Μέσ. «αἰδῶι πολλὴν ἐπαμφιασαμένη» Ἀριστείδ.

Ἐπ-αμφι-έννυμι· ἐνδύω, βάλλω ἀπὸ πάνω, καλύπτω, σκεπάζω· «ἐπημφιεσμένος πτίλον κύκνειον» Σοφ. ἀποσπ. 708.

Ἐπ-αμφίσκω· ἐπαμφιέννυμι Πολ. Φίλων.

Ἐπ-αμφοτεριζόντως, ἐπίρ. κλίνων πρὸς τὰ δύο μέρη, μὲ τρόπον διλημματικόν, ἀμφιβόλως, ἀμφιρρεπῶς Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 851.

Ἐπ-αμφοτερίζω, μέλ. ἰσω, ἀττ. ιῶ· κλίνω πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη· 1) ἵσταμαι ἐν τῷ μέσῳ, μετέχω δύω πραγμάτων ἢ καὶ περισσοτέρων· ἅπτωτ. καὶ -τινί· «τῷ ἀνδρώπῳ καὶ τοῖς τετράποσιν» «ἐπαμφοτερίζει καὶ μηδετέρων τ' εἶναι καὶ ἀμφοτέρων» Ἀριστοτ. Ἱσ. Ζ. 2, 8· «ὁ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι», γεν. Ζ. 4, 4· 2) ἀμφιταλαντεύομαι, ἀμφιβάλλω Πλατ. Φαῖδρ. 257· -τοῖς λογισμοῖς Πλουτ. Μαρ. 40· 3) κλίνω ποτὲ μὲν πρὸς τὴν μίαν ποτὲ δὲ πρὸς τὴν ἄλλην πολιτικὴν μερίδα Θουκ. 8, 85· 4) εἶμαι οὐδέτερος Πλουτ. Ἀνδ. 22· «μηδὲν μᾶλλον μετὰ τῶν ἐπαινούντων ἢ τῶν ψεγόντων ὄντας ἀλλ' ἐπαμφοτερίζειν δυναμένους» Ἰσοκ. 12, 240· 5) ἐπὶ πραγμ. ἐξηγοῦμαι, ἐκλαμβάνομαι διττῶς· «λοξὰ καὶ ἐπαναμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον» Λουκ. Θε. διάλ. 10, 1.

Ἐπ-αμφοτερισμός, ὁ· τὸ κλίνειν πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, τὸ ἀμφιταλαντεύεσθαι, ἡ ἀμφιβολία Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 25· «ὁ τῶν τέχνων ἐπ.» = ἡ ἀμφιβολία εἰς τίνα ἀνήκουσι τὰ τέκνα Φίλ.

Ἐπ-αμφοτεριστής, οῦ, ὁ· ὁ κλίνων πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, ἀμφίβολος Φίλων.

Ἐπ-αμφότερος, 2· ὁ κλίνων πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, ὁ διττῶς ἐξηγούμενος, ὁ ἔχων δύο σημασίας Φιλόστρ. Ἰώσ. ἐπίρ. «ἐπαμφοτέρως εἰπεῖν» Φιλόστρ.

Ἐπ-ᾱμων, ονος, π. ὁ (ἕπομαι)· ἀκόλουθος, ὀπαδός, ὑπηρέτης = ὀπάων Ἀθην. 6, 267, (κατ' εἰκασ.) Ἡσύχ.

Ἐπάν (=ἐπὶ ἄν), ἰων. ἐπέαν, ἐπ. καὶ ἀττ. ἐπὴν Εὐρ. Ἱππ. μ. 1350, Ἀριστ. Ὄρν. 983 Θουκ. 5, 47, Ξεν. Κυρ. 3, 2, 1· Ἡ σημ. αὐτοῦ εἶνε αὐτὴ ἡ τοῦ «ἐπεί» τροποποιουμένη διὰ τοῦ ἄν (ἰδ. τ. λ.), =ἐπειδάν, ἀφ' οὗ, ὅταν, ὁπότε, ὁπόταν· 1) μεθ' ὑποτ. καὶ μάλιστα α) εἰς δήλωσιν ὑποτιθεμένων γεγονότων ὧν ἡ πραγματοποίησις παρίσταται ὡς αὐτόματος καὶ τυχαία ἢ ὡς ἐκ περιστάσεων γινομένη Ἰλ. α, 168· συνηθέστ. π. Ὅμ. καὶ λοιπ. β) εἰς δήλωσιν ἐπαναλήψεως ἐν τε τῷ παρόντι καὶ μέλλοντι Ἰλ. τ, 223, Ὀδ. λ. 192, Ἡρ. 1, 183· 2) μετὰ εἰκτ. καὶ μάλιστα α) εἰς δήλωσιν ἐπαναλήψεως πράξεώς τινος ἐν τῷ παρελθόντι Ὀδ. ε, 105· β) ἐν πλαγίῳ λόγῳ καὶ μάλιστα μετὰ κυρίαν πρότασιν εὐχὴν ἢ ἐπιθυμίαν δηλοῦσαν Ἰλ. τ, 208, cum, quotiquam.

Ἐπ-αναβαθμός, ὁ· βαθμός, σκαλοπάτιον Πλατ. συμπ. 211, ἔνθα τὰ καλλίτερα χειρόγρ. ἔχουσι -βασμός.

Ἐπ-αναβαίνω, π. ἐμβαίνω, μέλ. βήσομαι· 1) ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς, ἅπτωτ. ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν ἵππον· «αὐτῶν ἐπαναβεβηκότων» Ἡρ. 3, 85· ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν Θουκ. 7, 29· -ἐπὶ τὰ τείχη Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 8· -ἐπὶ τὸ φροντιστήριον Ἀριστ. νεφ. 1487· -ἐπ' ἐκεῖνο Πλατ. Τίμ. 63· -τοῖς ποταμοῖς = πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποτ. Αἰθ. ἐπὶ ὕδατος· -εἴς τι = ὑψώνομαι Παυσ. μτφ. «εἰς τὰς τῶν ταξιαρχῶν χώρας» = προβιβάζομαι ταξίαρχης Ξεν. Κυρ. 2, 1, 23· περὶ ἀστέρων Ἀριστοτ. μετεωρ. τὸ ἐπαναβαῖνον = τὸ ἄνω ἱστάμενον, τὸ γενικὸν Σ. Ἐμπ. -κριτήριων -γένος αὐτόθ. -αἰτία Διοσκ. conscendo, ascendo· 2) ἐπιβαίνω, ὀχεύω, βατεύω (ἐπὶ κτην.) Ἀριστοτ. Ἱσ. Ζ. 6, 23· «-χαλκῇ βοῒ» Ἀθην. 13, 603, permuto

Ἐπ-αναβάλλω, μέλ. βαλῶ· 1) ἀνακινῶ ἐπάνω· «-τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν» Κ. Ἀλ. παιδ. 3, σ. 281, Ἀθην. 12, 529· 2) μέσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βίπτω τι περὶ ἐμαυτόν, ἐνδύομαι· «θωμάτια ἐπαναβάλεσθε» Ἀριστ. ἐκκλ 276· 3) ἀναβάλλω, βραδύνω· «τρία ἔτεα ἐπανεβάλετο τὴν Σαρδίων ἅλωσιν» Ἡρ. 1, 91.

Ἐπ-ανάβασις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἀνάβασις, πρόοδος, Συνεσ. Μ. Ἀντων. 1, 9, 8.

Ἐπ-αναβασμός· ὁ ἐπαναβαθμός.

Ἐπ-ανα-βιβάζω, μέλ. άσω· ἀναιβάζω ἐπάνω· -ἄνδρας Θουκ. 3, 23, ἐπὶ τὰ τείχη Δ. Κασ. 50, 23, μτγν. αὐξάνω κατ' ὀλίγον τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου.

Ἐπ-αναβιόω, μέλ. διώσομαι· ἀναβιόω, ξαναζῶ μτγν.

Ἐπ-ανα-βλαστάνω· βλαστάνω ἐπάνω μτγν.

Ἐπ-ανα-βληδόν, ἐπίρ. 1) ῥιχτὰ ἀπὸ πάνω ἐν εἴδει ἐπανωφορίου· «ἐπὶ τούτοισι δὲ εἱρίνεα εἵματα ἐπ. φορέουσι» Ἡρ. 2, 1 (πρβλ. ἐπαμβλήδην)· 2) μὲ προανάκρουσιν, Ἡσυχ. 3) μὲ ἀναβολήν, μὲ τὸ σήμερον καὶ αὔριον.

Ἐπ-ανα-βοάω, μέλ. ήσομαι· φωνάζω μὲ δυνατωτέραν φωνήν, ξαναφωνάζω Ἀριστ. πλ. 292.

Ἐπ-ανα-γιγνώσκω, μέλ. γνώσομαι· ἀναγινώσκω ἀκόμη, πάλιν ξαναδιαβάζω Λυσ. 10, 18,

Ἐπ-άναγκάζω· ἀναγκάζω ἀκόμη, πάλιν, ξαναδιάζω, ἅπτωτ. Ἡρ. 8, 130· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. «ἐπηναγκαζέμιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε» Αἰσχ. Πρ. 674. Παθ. «ἀρουν ἐπαναγκασθείς» Ἀριστ. πλ. 525, cogo.

Ἐπ-άνάγκασμα, ατος, τό· πᾶν τὸ ἐπαναγκάζον, ἀνάγκη, ὑποχρέωσις ἀναγκαστικήμτγν.

Ἐπ-αναγκαστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀναγκάζων εἴς τι, ὁ εἰσπράττων τοὺς φόρους μτγν.

Ἐπ-άναγκες (οὐδ. τοῦ ἀχρ. ἐπανάγκης) ἐπίρ. ἐξ ἀνάγκης, ἀφεύκτως· -κομῶντες = ἐκ συνηθείας ἠναγκασμένοι νὰ φέρωσι κόμην Ἡρ. 1, 82· -ἐστι = εἶνε ἀναγκαῖον Ἀνδοκ. 3, 12, necessario.

Ἐπ-αναγορεύω· ἀνακηρύττω μεγαλοφώνως Ἀριστ. ὄρν. 1071.

Ἐπ-αν-άγω, μέλ. ξω· 1) μτδ. φέρω ἐπάνω· «-πρὸς τὸ φῶς» Πλατ. νόμ. 9, 724· «τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς» = τὸν στόλον ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ ἀνοικτ. πέλαγος Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 28. Παθ. «ἐκεῖθεν ἐπανήχθησαν εἰς τὴν Χίον» 6, 1, 38· «ἐπανάγονται ταῖς ναυσίν» Θουκ. 8, 42· ἐπομέν. ὑπὸ τῆς τύχης φέρομαι εἴς τι μέρος Ἡρ. 4, 103· 2) ἐπαναφέρω, σύρω ὀπίσω, καὶ μτφ. ἐρεθίζω· -φυγόντα = ἐξόριστον Δ. Κάσ. 45· «αὐθίς τινα» Λουκ. «τὸ στρατόπεδον εἰς εὐρυχωρίαν Θουκ. 7, 3· -τὰ δεξιὰ = σύρω ὀπίσω τὴν δεξ. πλευρὰν Ξεν. ἱππ. 12, 14· μτφ. -τὸν θυμὸν = ἐρεθίζω Ἡρ. 7, 160 ἐπαναφέρω τινὰ εἴς τι θέμα· «τινὰ εἰς τὸν λόγον» Πλατ. νόμ. 12, 949· τί εἴς ἢ ἐπί τινα = ἀναφέρω τι εἰς τὴν ἀπόφασίν τινος· «τὰς αἱρέσεις πάλιν εἰς τὸν δῆμον» Δ. Κάσ. 37, 37· «-τὰ δίκαια εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια» = κάμνω ἔφεσιν Πλατ. νόμ. 8, 846· -τί εἴς τι· «τὰ πράγματα εἰς ἐλευθερίαν» Δημ. 15, 19· «τὸν λόγον ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν» Ξεν. ἀπολ. 4, 6, 13, reduco, revoco· μτφ «ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν» = ἀνεκουφίσθην, ἀπηλλάγην Πλάτ. ἐπ. 7, 327· ἐπὶ ἰατρῶν = φέρω τὰ μέλη τοῦ σώματος «εἰς τὸ κατὰ φύσιν» Ὀρειβ. 2) ἀμτδ. ἐπιστρέφω, ἀποσύρομαι ἔνθα ἐν. ἐμαυτὸν ἢ στρατὸν Ξεν. Κυρ. 4, 1, 3· «ἐπὶ τὴν ἀπολειπομένην διήγησιν» = ἐπανέρχομαι Δ. Ἀλ. 4, 7.

Ἐπ-αν-άγωγή, ἡ· τὸ ἐπανάγειν, ἐπιστροφή, ὀπισθοδρόμησις, ἡ διεύθυνσις πρός τι· -τοῦ βελτίστου Πλατ. πολιτ. 7, 532· 2) ἡ ἔκπλευσις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ Θουκ. 7, 4, 34.

Ἐπ-αν-άγωγός, 2· ὁ ἐπανάγων, φέρων ὀπίσω· - Τύχη Δ Κασ. 54, 10 (προπαροξ.) ὁ ἐπανερχόμενος, ὀπισθοχωρῶν.

Ἐπ-ανα-δίρω· ἀναδέρω Ἱπποκρ.

Ἐπ-ανα-δίδωμι· λαμβάνω ἐπίτασιν, αὐξάνω· -παλμοί, πυρετὸς Ἱπποκρ.

Ἐπ-ανα-διπλάζω· διπλασιάζω, ἐπαναλαμβάνω, ξαναειρωτῶ Αἰσχ. Πρ. 819.

Ἐπ-ανα-διπλασιασμός, ὁ· ὁ διπλασιασμὸς Μ. Βτ.

Ἐπ-ανα-διπλόω· ἐπαναδιπλασιάζω Ἀριστοτ. μεταφ. 3, 2.

Ἐπ-ανα-δίπλωμα, ατος, τό· τὸ ἐπαναδιπλωμένον, τὰ σχηματίζων πολλὰς δίπλας (ὡς τὰ ἔντερα) Ἀριστοτ.

Ἐπ-ανα-δίπλωσις, εως, ἡ· 1) δίπλωμα ἀλλεπάλληλον, ξαναδίπλωμα· -τῶν ἐντέρων· 2) τροπ. ἡ ῥητορικὴ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως Κλ. Ἀλ. σ. 945 Σχολ. 3) ἡ ἐπανάληψις τοῦ πυρετοῦ Γαλην.

Ἐπ-ανά-δοσις, εως, ἡ· 1) ἡ βαθμηδὸν ἀνάδοσις, ἐπίδοσις· 2) ἐπιστροφὴ τοῦ δοθέντος, τὸ ὀπίσω δόσιμον Βυζ.

Ἐπ-ανα-δραμεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ ἐπανατρέχω.

Ἐπ-αναδ-ρομή, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομὴ Βυζ.

Ἐπ-ανα-ζεύγνυμι, μέλ. ζεύξω· ἀναζεύγω ἐκ νέου, ξαναζεύγω τοὺς ἵππους, ξανακινῶ μὰ τὰ πράγματά μου, ἐπιστρέφω Βυζ.

Ἐπ-ανά-ζευξις, εως, ἡ· ἐπιστροφὴ ἀπὸ δοξιπορίαν Βυζ.

Ἐπ-ανα-ζώννυμι· ζώνω ἀπὸ πάνω, σηκώνω τὰ φορέματά μου διὰ τῆς ζώνης. Μέσ. -χιτῶνας Φίλων.

Ἐπ-ανα-θαρρέω, -ῶ· ἀναθαρρέω, ἀναλαμβάνω πάλιν θάρρος, ἐνθαρρύνομαι ἐκ νέου Ὀνήσανδ. 14, 33.

Ἐπ-ανα-θεάομαι - ῶμαι, μέλ. άσομαι· θεωρῶ, παρατηρῶ ἀπὸ πάνω, πρὸς τὰ ἄνω· ἢ ἐκ δευτέρου, ξαναβλέπω, ξαναθεωρῶ Ξεν. Κυρ. 5, 4, 11.

Ἐπ-ανα-θερμαίνω· ἀναθερμαίνω, θερμαίνω πάλιν, ξαναθερμαίνω Ἱπποκρ.

Ἐπ-ανα-θέω, μέλ. θεύσομαι· τρέχω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνατρέχω, ἐφορμῶ ἐκ νέου Ὀνήσανδ. 6.

Ἐπ-ανα-θροίζω· ἀθροίζω ἐναντίον Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 173.

Ἐπ-ανα-θρώσκω (ῐ)· πηδῶ προσέτι ἐπάνω Αἰσχ. Πέρσ. 357.

Ἐπ-αν-αίρεσις, εως, ἡ· φόνος, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις Πολυβ. 5, 55, 4.

Ἐπ-αν-αιρέω, μέλ. ήσω· φονεύω· «ἐπανεῖλε τὸν ἄνδρα» ἴσως γραπτέον ἐπανείλετο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διοδ. 19, 51, Ἀππ. 4, 15. Συνηθίστ. μέσ. 1) ἀναδίχομαι νὰ κατορθώσω τι, ἐπιχειρίζομαι, ξαναρχίζω, κατορθώνω· -φιλίαν Πλατ. Λυσ. 219· -πόλεμον Πολυδ. 9, 29. 8· -μισος, ὀργὴν Διοδ. -τέχνην, βίον Λουκ. μισθ. συν. 1· 2) φονεύω, ἀφανίζω κατά κράτος, ἐξολοθρεύω· -τινά, Πολυδ. -φαρμάκῳ Πολύδ. 8, 14, 2· -τὰς Συρακοῦσας 1, 10,8· 3) λαμβάνω ὄπίσω πρότασιν ἢ νόμον τινά, ἀκυρώνω Πλουτ. Τ. Γραχχ. 10, abrogo.

Ἐπ-αν-αίρω· σηκώνω ὑψηλά· -τὰς κεφαλάς Ξεν. κυν. 6, 23. Μέσ. «-τὴν βακτηρίαν τινί» =ἐναντίον τινός Θουκ. 8, 84· -δόρυ Σοφ. Οἰ. Κ. 424· 2) σηκώνομαι ἐπάνω Ἀριστ. ἵππ. 784, ἀντίθ. καθίζεσθαι attollo.

Ἐπ-ανα-καινίζω ἀνακαινίζω ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω ἀρ. λεξ.

Ἐπ-ανα-καλέω· καλῶ ὄπίσω Εὐστ. revoco.

Ἐπ-ανα-κάμπτω· 1) κάμπτω, λυγίζω τι πρὸς τὰ ὀπίσω· 2) ἐπιστρέφω ὀπίσω, ξαναγυρίζω Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ, 3, 1.

Ἐπ-ανά-καμψις, εως, ἡ· ἐπιστροφή, Ὠκελλ. Λουκ. 1, 14

Ἐπ-ανά-κειμαι· κεῖμαι, ἵσταμαι, εἶμαι τεθειμένος ἐπάνω ὡς βραβεῖον ἢ ποινὴ Ξεν. Κυρ. 3, 3, 59.

Ἐπ-ανα-κεφᾰλαιόομαι-οῦμαι· ἀνακεφαλαιώνω - Ἑρμογ. σ. 34.

Ἐπ-ανα-κεφαλαίωσις, εως, ἡ· ἀνακεφαλαίωσις μτγν.

Ἐπ-ανα-κίρναμαι· ἀναμιγνύομαι πάλιν μετά τινος, ἑνοῦμαι· -τινὶ μτγν

Ἐπ-ανα-κλαγγάνω, γαυγίζω ἢ ξαναγαυγίζω δυνατὰ ἢ ἀδιακόπως Ξεν. κυν. 4, 5, 23

Ἐπ-ανά-κλησις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω πρόσκλησις Ἱπποκρ.

Ἐπ-ανα-κλίνω· κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφήνω τινὰ νὰ κατακλιθῇ· -τινά Ἱπποκρ. α. 403, 13.

Ἐπ-ανά-κλισις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω κλίσις, τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω γύρισιμον.

Ἐπ-ανα-κοινόω - ῶ, μέλ. ὠσω· κοινοποιῶ τι εἴς τινα ἵνα συμβουλευθῶ αὐτὸν περὶ τούτου, καθυποβάλλω εἰς σκέψιν· -τινί τι Πλατ. νόμ. 11, 918.

Ἐπ-ανα-κομ(ί)ζω, μ. ἴσως καὶ ιῶ· 1) φέρω τι πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν θέσιν του μτγν. 2) παθ. ἐπιστρέφω Δ. Κάσ. 40, 44.

Ἐπ-ανα-κράζω, μ. ξομαι· πάλιν φωνάζω μὲ δυνατὰς ἢ ἀδιακόπους φωνάς, (ἐπὶ κυνηγοῦ κράζοντος τοὺς κύνας) Πολυδ. 5, 85.

Ἐπ-ανα-κρέμαμαι· κρεμῶμαι ἐκ τινος Ἀριστοτ. πολ. 5, 6.

Ἐπ-ανα-κρεμάννυμι, μ. άσω· κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς· 2) παθ. εἶμαι ἐξηρτημένος ἐκ τινος, ἅπτωτ. «τὸ ἐπανακρέμασθαι καὶ μὴ πᾶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ,τι ἂν δόξῃ» Ἀριστοτ. πολ. 5, 85.

Ἐπ-ανα-κρῑνω· ἀνακρίνω μτγν.

Ἐπ-ανά-κρουσις, εως, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω σπρώξιμον Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 648.

Ἐπ-ανα-κρούω· 1) σπρώχνω, ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, κρατῶ τὸν δρόμον τοῦ πλοίου 2) μέσ ἐπιστρέφω· - δεῦρο Ἀριστ. ὄρν. 648.

Ἐπ-ανα-κτάομαι· πάλιν ἀποκτῶ μτγν.

Ἐπ-αν-ακτέον· δεῖ ἐπανάγειν Συνεσ. Ἐν. 56.

Ἐπ-ανα-κυκλέω, ῶ, μέλ. ήσω· 1) περιστρέφω κύκλῳ, ἐπαναλαμβάνω Δ. Ἀρεοπ. 2) μέσ. περιστρέφομαι κύκλῳ Πλατ. πολ. 10,617, repeto.

Ἐπ-ανα-κύκλησις, εως, ἡ· ἡ κύκλῳ περιστροφὴ Πλατ. Τιμ. 40, revolutio.

Ἐπ-ανα-κυκλόω· ἐπανακυκλέω μτγν.

Ἐπ-ανα-κύκλωσις, εως, ἡ· ἐπανακύκλησις.

Ἐπ-ανα-κύπτω, μ. ψω· 1) ἐξέχω γύρνια πρὸς τὰ ἄνω Ξεν. ἱππ. 12, 13· 2) ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι· - τινί Ἰώσ. Πλουτ. συμπ. 8, 3.

Ἐπ-ανα-λαμβάνω, μ. λήψομαι· πάλιν λαμβάνω, ξαναρχίζω, ξανακάμω, ἀρχίζω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν Πλατ. Γοργ. 488· ἐπανορθῶ, νόμ. 6, 781 «ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευεν=διέταξε κατ' ἐπανάληψιν, Φαῖδρ. 228, repeto.

Ἐπ-ανα-λέγω· πάλιν=λέγω, ἐπαναλαμβάνω, ξαναλέγω μτγν.

Ἐπ-ανα-λείφω· ἀλείφω ἀπὸ πάνω Γαλην.

Ἐπ-ανα-ληπτέον· δεῖ ἐπαναλαμβάνειν Κων. Μαν. χρον. repetendum.

Ἐπ-ανα-ληπτικός, 3· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπανάληψιν Εὐστ.

Ἐπ-ανάληψις, εως, ἡ· 1) ἀνάληψις, ἡ ἀπόκτησις· 2) τὸ ἐπαναλαμβάνειν τὰ εἰρημένα, ῥητορ. σχῆμα ἀρχ. ῥήτ.

Ἐπ-αν-ᾰλίσκω, μ. ώσω· ξοδεύω ἀκόμη· -χρόνον Δημ. 50, 42, insumo.

Ἐπ-ανα-λογέω· ἐπαναλέγω Ἠρ. 1, 90, ἔνθα παλιλλογέω διορθώθη.

Ἐπ-ανα-λύω· ἐπαναζεύγνυμι, ἐπιστρέφω ὀπίσω μτγν.

Ἐπ-ανα-μένω· 1) περιμένω περισσότερον ἀκόμη· «ἐπανέμειναν διατρίβοντες», Ἠρ. 8, 141· 2) προσμένω πουθενά· - τινά Ἀριστ. νεφ. 804· «-τὰς γυναῖκας ἐλθεῖν», Λυσ. 74· maneo 3) ἐπίκειμαι· «ὅτι μ' ἐπαμμένει παθεῖν» Αἰσχ. Πρ. 605· - τινί· «οὐ φρὶν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν» Αἰσχ. Περσ. 807.

Ἐπ-ανα-μιμνήσκω, μ. ἐπαναμνήσω· πάλιν ὑπενθυμίζω, ξανανθυμίζω· - τινά Πλατ. νόμ. 5, 688, Δημ. 8, 35, in memoriam revoco.

Ἐπ-ανά-μνησις, εως, ἡ· ξανανθόμισμα, ἡ ἐκ δευτέρου ὑπενθύμησις· - τινός Δ. Ἁλ. ἀρχ. 10, 18, commemoratio.

Ἐπ-ανα-νεόομαι, ἀποθ. μέσ. ἀνανιώνω, ἐπαναλαμβάνω· -τὸν λόγον Πλατ. πολ. 2,358.

Ἐπ-ανα-νέωσις, εως, ἡ· ἀνανέωσις, ξανανέωσις μτγν. renovatio.

Ἐπ-ανά-παυσις, εως, ἡ· τὸ ἐπαναπαύειν.

Ἐπ-ανα-παύω· ἀφήνω τινὰ νὰ ἀναπαύσῃ καὶ νὰ στηρίζηται ἐπί τινος· «-ἑαυτὸν τινί» Αἰλ. Ἱ. Ζ 5,56· Μέσ. 1) ἀναπαύομαι ἐπί τινος· «κατεχούσαις ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπανεπαύοντο» Ἡρωδ. 2, 1, 2· 2) στηρίζομαι εἴς τι, ἐπί τινος· - τινὶ Ἀρτεμίδ· -ἐπί τινα Κ. Δ. recreo.

Ἐπ-ανα-πειράομαι· πάλιν δοκιμάζω μτγν.

Ἐπ-ανα-πέμπω στέλλω πάλιν ὀπίσω Ἱπποκρ.

Ἐπ-ανα-πέτομαι, ἀορ. β. ἐπανεπτήνατ· ἐπανίπταμαι, πετῶ ἀκόμη ὑψηλὰ Ἡσύχ.

Ἐπ-ανα-πήγνυμι, μ. πήξω· στηρίζω ἐπάνω· «ἐπαμπήξασθαι» Ὀρφ. Ἀργ. 317.

Ἐπ-ανα-πηδάω, μ. δήσω· ξανακηδῶ ἐπάνω Ἀριστ. νεφ. 1372.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-ανα-πίπτω, μ. πεσοῦμαι· πίπτω ἐπάνω, πλαγιάζω ἐπάνω εἰς· -τινί «-φύλλοις ῥόδων» Λίλ. Ἰσ. Π. 9, 24.

Ἐπ-ανα-πλάττω· ἀναπλάττω, πάλιν πλάττω· -ἐχθὲς Ἀθην. 3, 95.

Ἐπ-ανα-πλέω, ἰων. ἐπαναπλώω, μ. -πλεύσομαι· 1) πλέω εἰς ἀνοικτὸν πέλαγος· «-ἐπί τινα» = ἐναντίον τινὸς Ἡρ. 8, 9· «-ἐπ' ἀργυρολογίαν» Ξεν. ἑλλ. 4, 8, 35· 2) πλέω πρὸς τὰ ὀπίσω· -δεῦρο Δημ. 56, 29· 3) πλέω, κολυμβῶ ἐπάνω, μτφ. φέρομαι πρός τι· «ὥστε ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεα κακὰ» = κακοὶ λόγοι ἔρχονται εἰς τὰ χείλη Ἡρ. 1, 212.

Ἐπ-ανα-πληρόω ῶ· ἀναπληρόω Θεόφρ.

Ἐπ-ανα-πνέω· ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου Ἱππokρ.

Ἐπ-ανα-ποδίζω· ἀναποδίζω, προσκαλῶ ὀπίσω καὶ ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐξ οὗ τὸ

Ἐπ-ανα-ποδιστέον· πρέπει τις νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοῦτο Ἀριστοτ.

Ἐπ-ανα-πολέω ῶ· ἀναπολέω ἐκ νέου εἰς τὴν μνήμην μου, ξαναμελετῶ Πλατ. νόμ. 4, 723.

Ἐπ-ανα-πόλησις, εως, ἡ· ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἀναπόλησις Φίλων.

Ἐπ-ανα-ρρήγνυμι· σχίζω ἢ σπάνω ἐκ νέου· -ἔλκεα Ἱππokρ. -τὸ τραῦμα Πλουτ. Κατ. 70.

Ἐπ-ανα-ρριπίζω· ἀναρριπίζω ἐπί, ξανανάπτω, ἐξάπτω, διεγείρω ἐκ νέου· -τινί Ἰώσ. Ἰουδ. πολ. 19, 2, 2.

Ἐπ-ανα-ριπτέω ῶ (καὶ ἐπαναρρίπτω)· 1) ῥίπτω τι ἐπάνω, ὑψηλά· 2) ἀμτδ. πηδῶ ὑψηλὰ Ξεν. κυν. 5, 4.

Ἐπαναρρύομαι· μετὰ τὴν ἀνάρρυσιν θύω.

Ἐπ-ανά-ρυμα, ἡ ἐπ-ανά-ρυμα, τό· ἐπίθυμα, θυσία ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Β. Ἀν. 417, 4.

Ἐπ-ανά-σεισις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω σήκωσίς τινος καὶ κούνησις κατά τινος· -ὅπλων Θουκ. 4, 126.

Ἐπ-ανα-σείω· σηκώνω ἐπάνω, ὑψηλά, καὶ κινῶ Ἱππokρ. ἀπειλητικῶς ὑψώνω καὶ κινῶ κατά τινος· «-τὴν δημαρχικὴν ἐξουσίαν» = ἀπειλῶ μὲ τὴν ὁ. ἐξ. Δ. Ἀλ. 11, 61· καὶ μέσ. -τινί = ἀπειλῶ τινα Ἰώσ.

Ἐπ-ανα-σκέπτομαι, μόν. μέλ. καὶ ἀόρ. πάλιν παρατηρῶ, ξαναστοχάζομαι, ἐξετάζω πάλιν Πλατ. Κρατ. 428· -πάλιν, Θεαίτ. 154.

Ἐπ-ανα-σκοπέω, ἐν. τοῦ προηγουμένου Πλατ. Ἱππ. ἐλ. 369.

Ἐπ-ανα-σπείρω· σπέρνω ἐκ νέου Τζέτζ.

Ἐπ-ανα-σπορά, ἡ· ἡ μετέπειτα σπορὰ Τζέτζ.

Ἐπ-ανά-στᾰσις, εως, ἡ (ἐπανίστημι)· α) ἔντρ. τὸ σήκωμα, ἡ ἀνατροπή· -θρόνων Σοφ. Ἀντ. 533· πρβλ. ἀνάστασις· β) ἀμτδ. (ἐκ τοῦ ἐπαναστῆναι) ψήλωμα, σήκωμα Διοδ. 18, 31, Θεοφρ. 2) στάσις, ἀποστασία· -ἐπί τινα «ἐγένετο ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς» Θουκ. 8, 21· 3) ἡ ἐκκίνωσις τῶν περιττωμάτων, ἡ πρὸς χέσιμον μετάβασις Ἱππokρ. 4) τὸ πρῆξιμον, ἐξάγκωμα· - τῶν φλυκταινῶν Διοσκ. 5) ὕψος λόγου Δημ. Φαλ. 278.

Ἐπ-ανα-στέλλω, μέλ. σταλῶ· 1) μαζώνω πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· «-ὀλίγον τοῦ παραπετάσματος» Κλ. Ἀλ. Μέσ. -τὸν χιτῶνα, αὐτ. 2) ἐμποδίζω· -τὰς φωνάς Ἀριστοτ. κόσμ. 5, 13.

Ἐπ-ανά-στημα, ατος, τό· 1) τὸ ὑψωμένον, ὕψος Ἡσυχ. Σχολ. Ἰλ. υ, 132· 2) πρῆξιμον Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 233.

Ἐπ-ανα-στρέφω· 1) ἔνερ. κάμνω τι νὰ ἐπιστρέψῃ· -τὸ εὐπρεπὲς Ἡρ. 3, 8, 10, ἔνθα ἀναγινώσκ. καὶ ἐπανέτριψε· 2) ἀμτδ. ἡ μέσ. ἑλλ. στρέφομαι πάλιν ὀπίσω κατά τινος Θουκ. 8, 105, κάμνω ἐναντίαν στροφὴν Ἀριστ. βατρ. 1102· καὶ μέσ. στρέφω ὀπίσω Ἀριστ. ἱππ. 244· 3) ἐν τῇ ῥητ. κάμνω ἐπαναστροφήν.

Ἐπ-ανα-στροφή, ἡ· σχῆμα ῥητορικόν, καθ' ὃ πρότασις ἄρχεται ἀπὸ τῆς λέξεως, μεθ' ἣν καταλήγει ἡ προηγουμένη Εὐστ. Ἑρμογ. «τοῦτον μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ» Δημ.

Ἐπ-ανα-σώζω· ἀνασώζω Εὐστ. κ. μτγν.

Ἐπ-ανα-σωστικός, 3· ἁρμόδιος πάλιν νὰ σώσῃ· -τύχη μτγν.

Ἐπ-ανα-τάμνω, ἰων. ἀντὶ ἐπανατέμνω.

Ἐπ-ανά-τᾰσις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω τέντωσις, ὕψωσις· -σκήπτρου Ἀριστοτ. πολ. 3, 14· -μάστιγος Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 2, 271· 2) ἀπειλή, Φίλων ἐκ τοῦ

Ἐπ-ανα-τείνω· 1) ὑψώνω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω· -τὰς χεῖρας Ὀρφ. Ἀργ. 60, 330· -τὸν τράχηλον Ξεν. Ἀν. 7, 4, 9· μτφ. «-μείζονας ἐλπίδας», Κυρ. 2, 1, 23· 2) μέσ. σηκώνω, ὑψώνω τι κατά τινος· «-βάκτρον τινί» Λουκ. καταπλ. 13· ἀπειλῶ· «φόβους τινί» Πολύδ. 2, 44· «ἀπειλαὶ πολέμων ἐπανατεῖσαι» Δ. Ἀλ. 7, 53· ἀνθίσταμαι Ἀλκίφρ. 3, 64, ἐν τῷ λόγῳ μακρόθεν ἄρχομαι, διεξοδικῶς ὁμιλῶ Δ. Ἀλ. ῥητ. 8, 14.

Ἐπ-ανα-τέλλω, π. ἐπαντέλλω· 1) κάμνω νὰ ἐξέλθῃ ἔξω ἢ ἐπάνω, ὑψώνω· «ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων Εὐρ. Φοιν. 103· κέρας ἐκ μετώπου Ὀππ. κυν. 2, 97· 2) ἀμτδ. ἀνατέλλω ἐκ νέου, ἐξέρχομαι πρὸς τὰ ἄνω· «ἡλίου ἐπανατέλλοντος» Ἡρ. 3, 81· «αἱ ἐπανατέλλουσαι φάλαγγες ἐκ τοῦ χάρακος» Πλουτ. Αἰμ. Παῦλ. 18· «ἐπαντέλλων χρόνος» = τὸ μέλλον Πίνδ. Ο. 8, 28· «εὐνῆς ἐπαντείλασα» = σηκωθεῖσα Αἰσχ. Ἀγ. 27.

Ἐπ-ανα-τέμνω, ἰων. ἐπανατάμνω· ξανακόπτω, ξανασχίζω· -φλέβα Ἀρεταί.

Ἐπ-ανα-τίθημι· θέτω ἀκόμη ἐπάνω = ξύλον τινί Ἀριστ. σφ. 148· μτφ. προσθέτω, ἀποδίδω· «-δύναμίν τινι» Πλάτ. νόμ. 11, 926.

Ἐπ-ανα-τολή, ἡ· ἐπιτολὴ ἀστέρος Πτολ.

Ἐπ-ανα-τρέπω· στρέφω ὀπίσω, διόρθ. ἀντὶ ἐπαναστρέψαι Κρατιν. ἀποσπ. Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 399.

Ἐπ-ανα-τρέφω· διὰ τροφῆς ἐπαναφέρω τὰς σωματ. δυνάμεις.

Ἐπ-ανα-τρέχω· τρέχω ὀπίσω· -πρός τι Λουκ. π. μισθ. συν. 36.

Ἐπ-ανα-τρυγάω· τρυγῶ ἐκ νέου, ξανατρυγῶ, ξαμπολογῶ ἀρ. λεξ.

Ἐπ-ανα-φέρω, π. ἐπαμφέρω· 1) μτδ. φέρω ὀπίσω, ἀναφέρω εἰς· «εἰς τὸν ἕνα» Πλατ. πολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4, 434· «τὶς ὅτι ἐπανέγκωμεν», Κρατ. 425· «εἰτ. εἰς τὸν Δι' ἐπανενεγκεῖν»=εἰς τὸν Δία ἀποδοῦναι τὴν αἰτίαν Ἀριστ. νεφ. 1079· «οὐδ' εἰς μίαν οὔτε δεινότητα, οὔτε ἀλαζονείαν ἐπανοίσω» Δημ. 5, 11· - ἐπί τι Πλατ. νόμ. 5, 630, πρός τι Ἱππокр. -τί εἴς τινα ἤ τι «-τὸν ἀριθμὸν τῶν χρημάτων εἴς τινα» Δημ. 27, 40· φέρω ὀπίσω εἰς ἀπόφασιν «ἐπὶ τὸ κοινὸν τὴν σκέψιν» «τὴν συζήτησίν τινι» Λουκ. φέρω εἰς τὸν λογαριασμόν Δημ. 41, 20. Μέσ. τι εἰς Ἀθήνας =ἀναγγέλλω 2) ἀμτδ. ἐπιστρέφω, - ἐπί τι Πλατ. Λυσ. 219· ἀναλαμβάνω Ἱππокр. «τὰ ὕχνη ἐπαναφερόμενα ὄζει» Ξεν. κυν. 5, 2 = ἐξατμιζόμενα.

Ἐπ-ανα-φορά, ἡ· τὸ ἐπαναφέρειν, ἡ ἀναφορὰ -πρός τι Θεόφρ. - εἴς τι Ἀριστ. ἠθ. Νικ. 5, 4· 2) τὸ προτείνειν τι πρὸς ἀπόφασιν Ἀνδοκ. 3, 33· 3) ῥητορ. σχῆμα ἐπαναλήψεως λέξεως ἐν ἀρχῇ τῶν προτάσεων.

Ἐπ-ανα-φορικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαναφορὰν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 545.

Ἐπ-ανα-σῴζω· ξαναφυσῶ, ξαναφουσκώνω ἀκόμη· -αὐλητὴς Ἀριστ. θεσ. 1175.

Ἐπ-ανα-φύω· ξαναφυτρώνω, ξαναβλασταρώνω Ἀλλ. Ἰσ. Ζ. 10, 13.

Ἐπ-ανα-φωνέω· ξαναφωνάζω ἔπειτα ἀπό τινα, ἐπαναλαμβάνω μεγαλοφώνως Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 130, ἀντίθ. πρυαναφωνέω.

Ἐπ-ανα-χέω, π. ἐπαγχέω· χύνω ἐπάνω, ξαναχύνω Ἐτ. Μ. κλαίω, δακρυρροῶ διὰ (μετὰ δοτ.) Βυζ.

Ἐπ-ανα-χρεμπτήριος, 2· ὁ συντελῶν πρὸς ἐπανάχρεμψιν Ἱππокр.

Ἐπ-ανα-χρέμπτομαι, μέσ. ἀποθ. χρεμπτόμενος ἐκβάλλω φλέγματα, ξερροχαλίζομαι Ἱππокр.

Ἐπ-ανά-χρεμψις, εως, ἡ· τὸ ἐκβάλλειν φλέγματα, ξερροχάλισμα Ἱππокр.

Ἐπ-ανα-χωρέω· ὑποχωρῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποσύρομαι Θουκ. 9, 131· «-ἐπὶ τὰ πρῶτα λεχθέντα» Πλατ. νόμ. 6, 781.

Ἐπ-ανά-χώρησις, εως, ἡ· ὀπισθοχώρησις -κύματος Θουκ. 3, 89.

Ἐπ-αν-διπλοΐζω· ἐπιδιπλοΐζω.

Ἐπ-ανδρίζομαι· ὑβρίζομαι ὑπὸ μετὰ δοτ.

Ἐπ-ανδρος, 2· ὁ ἁρμόζων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός· - πρᾶξις Δ. Σικ. 4, 50· -μουσικὴ Σ. Ἐμπ. κ. μουσ. 15· «ἐπ.-καὶ ἀρρενουργὰς» Φώτ. διβλ. σ. 144, 15· τὸ ἔπανδρον = τὸ ἀνδρικόν· ἐπίρ. ἐπάνδρως· - ἀγωνίζεσθαι Σ. Ἐμπ. κ. ἠθ. 107.

Ἐπ-ανδρόω· γεμίζω μὲ ἄνδρας = ἐσανδρόω. Ἀπολ. Ῥ. 1. 874.

Ἐπ-αν-εγείρω· ἀνεγείρω, σηκώνω πάλιν ἐπάνω, ἐρεθίζω Ἱππокр. Πλούτ.

Ἐπ-αν-έγερσις, εως, ἡ· ἐπανάστασις Ἡσύχ.

Ἐπ-ανε-θήσομαι, π. μελ. τοῦ ἐπανίημι.

Ἐπ-αν-ειλέω· περιτυλίζω ἐπάνω Γαλην.

Ἐπ-άν-ειμι· 1) ἔρχομαι, ἀναβαίνω ἐπάνω· - κάτωθεν Πλατ. Τίμ. 22· «Ὀλυμπίαζε οἴκοθεν εἰς τὸ ἱερόν», Ἱππ. ἐλ. 363, ascendo· 2) ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω οἴκαδε Θουκ. 6, 102, Ξεν. Κυρ. 2, 1, 29· - ἐπί τι Πλατ. πολ. 5, 462· «-ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον» Ἡρ. 7, 138· «-ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις» Δημ. 18, 42· «ἐγὼ δ' ἦνθον εἰς ταῦτα ἐξέδην ἐπάνειμι» Ξεν. Ἑλλ. 7, 41· ἐπὶ ἦχυν· «αὐλὸς ἐπάγνισι», Σοφ. Τρ. 639, 3) ἐκ νέου ἐξετάζω, διέρχομαί τι· «- περὶ φύσεως» Πλατ. νόμ. 9, 857· - τοὺς λόγους=ἐπαναλαμβάνω, νόμ. 3, 693· - τὰ ὑποτεθέντα, Τίμ. 61, transeo· ἐπὶ συγγενίας· «τὸ γένος δι' ἀδελφῶν καὶ ἀδελφιδῶν ἐπανιόν», νόμ. 11, 925.

Ἐπ-αν-ειται, ἀορ. 6. ἀπαρ. τοῦ ἐπανίημι.

Ἐπ-αν-ειπεῖν, ἀόρ. 6. τοῦ ἐπαναγορεύω· ἀκόμη ἀναγγεῖλαι, ὑποσχέσθαι· «-ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι» Θουκ. 6, 60.

Ἐπ-αν-είρομαι, ἰων. ἀντὶ ἐπανέρομαι Ἡρ. 3, 32.

Ἐπ-αν-έλευσις, εως, ἡ· ἐπάνοδος, ἐπιστροφὴ Εὔστ.

Ἐπ-αν-ελθεῖν, ἀόρ. 6. τοῦ ἐπανέρχομαι.

Ἐπ-αν-ελίττω, μ. (ξω· ξανατυλίζω.

Ἐπ-αν-ελκύω· σύρω πρὸς τὰ ἄνω Ἀρρ. Ἀν. 2, 19, 5, attraho.

Ἐπ-αν-εμέω, μ. ἰσω Ξερνῶ ἀδιακόπως Ἱππокр.

Ἐπ-άνεμος· ἐπήνεμος, ἀνεμώδης Ἱππокр.

Ἐπ-αν-ενεγκεῖν, ἀορ. 6. ἀπαρ. τοῦ ἐπαναφέρω.

Ἐπ-αν-ερεύγομαι, μ. - ρεύξομαι· ἐκβάλλω ἐξ ἐμαυτοῦ, ξερνῶ Ἱππокр.

Ἐπ-αν-έρομαι, ἰων. ἐπανείρομαι, ἐν τῇ ἀττ. μόν. ἀόρ. 6'. ἐπανηρόμην, ἐπανερέσθαι, μέλ. ἐπανερήσομαι Φρυν. Β. Ἀν. 11, 15· πρβλ. ἐπανερωτάω = ἐρωτῶ πάλιν· «τάδε σ' ἐπανέρωμαι Λίσχ. Περσ. 934· «μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με» Ἀριστ. βατρ. 435· - τινά τι Πλατ. Πρωτ. 329.

Ἐπ-αν-έρχομαι· 1) ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω εἰς ὑψηλὸν μέρος· «-εἰς τὰ ὄρη Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 35· ἐν γέν. μεταβαίνω εἰς ἄλλο μέρος· «δοκέει μοι ἐνθεῦτεν γεωμετρίῃ εὑρεθεῖσα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθεῖν» Ἡρ. 2, 109· 2) ἐπιστρέφω ὀπίσω· «-εἰς τὴν Κόρινθον» Θουκ. 4, 74· - οἴκαδε Πλατ. νόμ. 11, 925, καὶ ἐπὶ θετοῦ υἱοῦ ἐπιστρέφω εἰς τὸν πατρικ. οἶκον Δημ. Ἰσαι. 3) μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, ἐπανέρχομαι εἰς τὰ λεχθέντα· - εἰς, ἐπί τι Δημ. 18, 211, Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 29, μετὰ πλαγ. ἐρωτ. «ὅθεν ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν» Πλατ. Φαῖδ. 78· 4) πάλιν λόγον ποιοῦμαι, ἐπαναλαμβάνω, Τίμ. 19· - αὐτά, 17· - τὴν ἀρετὴν Ξεν. Ἀγησ. 11, 1.

Ἐπ-αν-ερωτάω, μελ. ήσω· ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ξαναερωτῶ· - τί Πλατ. νόμ. 1, 645· - τινά, Κρατ. 413.

Ἐπ-άν-εσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου ἐλάττωσις (ὕφεσις) τοῦ πυρετοῦ Ἀρεταί.

Ἐπ-αν-έχω· 1) μτδ. κρατῶ πρυσέτι ὑψηλά· «-ᾄδας τὴν δευτέραν χώραν» Δ. Σικ. 17, 115· 2) ὑποφέρω πρὸς τούτοις· «-τὰ οἰκεῖα πάθη τοῖς δημοσίοις» Πλουτ. Δημ. 22· 3) ἀμτδ. προσέχω, ἐπιστηρίζομαι, ἀρρωσιοῦμαι, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι· «-ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν» Δημ. 19, 51· «τοῖς παρ' ἡμῶν πεμπομένοις» Ἀλκίφρ. 1, 38· - τοῖς βιβλίοις Ἀρτεμίδ. 1, 12. Μέσ. ἀναλαμβάνω εἰς ἐμαυτόν τι· - τὸν πόλεμον Σουΐδ.

Ἐπ-αν-ήκω· ἐπανέρχομαι, ξαναέρχομαι

Εὐρ. Ἰ. Α. 1628· - ὡς τινα Δημ. πρός τινα Πολυβ. μτφ. πρὸς εὐδαιμονίαν Παυσ. 3, 9, 2· 2) ἔρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου κατάστασιν, ἀναλαμβάνω τὴν δύναμίν μου;

Ἐπανήλωκα, παρκ. τοῦ ἐπαναλίσκω.

Ἐπανήμει, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ ἐπανειμέω.

Ἐπανθήμενάι, π. ἀντὶ ἐπαναθεῖναι, ἀόρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ ἐπανατίθημι.

Ἐπ-ανθέω· ἐξέρχομαι, ἐπιφαίνομαι ὡς ἄνθος· «πολλὰς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ» Θεόφρ. 5, 131· μτφ. ἐπιπολάζω, φαίνομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἶμαι ὁρατός· «τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς» Ἀριστ. νεφ. 798· ἐπὶ τῶν τριχῶν· «τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα», ἐκκλ. 13· - ἅλμη Ἱππ. 2, 12· - πηλός, ἅλες Στραβ. τραχύτης Ἱπποκρ. - ἰρύθημα Λουκ. - κάλλος Θεοκρ. 20, 21· «τῷ Ἰσοκράτει πολλαὶ χάριτες ἐπήνθουν» Δ. Ἀλ. «τῷ προσώπῳ θηριώδες ἐπανθοῦν» Καλλίστρ. «ὅπερ εὐθὺς παισὶ σύμφυτον ἐπανθεῖ» Πλατ. νόμ. 4, σ 710· «τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει» Λουκ. «τοὐπιχώριον ἐπανθεῖ» = εἶνε σύνηθες, ἄφθονον, πολὺ Ἀριστ. νεφ. 1174· πρβλ. ἐπενήνοθε· 6) ἀνθίζω ἐξώρας (ἀργά).

Ἐπ-άνθημα, τος, τό· τὸ ἐπανθοῦν, τὸ στολίδιον, τὸ ἐξαίρετον μέρος πράγματός τινος· τὰ ἐπανθήματα τῆς ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς Ἰάμβλ.

Ἐπ-άνθηρος, διόρθ. ἀντὶ ἐπ' ἀνθηραῖς λιθάκεσσιν» Μάνεθ. 6, 343.

Ἐπ-άνθησις, εως, ἡ· τὸ ἐπανθεῖν, τὸ ἄνθισμα Πλωτῖν.

Ἐπ-ανθιάω, ἐπ. ἀντὶ ἐπανθέω· «ἐπανθιόωντας ἰούλους» Ἀπολ. Ῥ. 9, 519, διορθ ἐπιχνοάοντες.

Ἐπ-ανθίζω, ἴσω· στολίζω μὲ ἄνθη, ποικίλλω, πλουμίζω μὲ χρώματα· «χρώμασιν ἐπηνθισμένος» Δ. Σικ. 1, 49· «ὑπὸ κιναβάρεως τὸ ἄγαλμά ἐστιν ἐπηνθισμένον» Παυσ. 7, 26· «ἐλέφαντα ἐπήνθιζον χρυσῷ» Λουκ. Ἴστ. συγγρ. 51· «ἂν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημα πλεῖον ἐπανθίσῃ», ὡσ. 13· μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου· «ἀπαγγελία ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη» Φιλοστρ. «πολλοὺς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενειὰν» = μὲ πολλὰς θλίψεις πληρώσαντες τὸ γένος, ῥίψαντες εἰς πολλὰς δυστυχίας Λίσχ. Ἔπτ. 932· «κωκυτοῖς ἐπανθίζειν παιᾶνα» = κοσμεῖν μὲ θρήνους Σχολ. στέφειν ὡς ἄνθεσι, Χο. 148. Μέσ. «πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον» = ἐμολύνθης μὲ αἷμα, ὅπερ δὲν δύναται ν' ἀποπλυθῇ, Ἀγ. 1438.

Ἐπ-άνθισμα, τος, τό· τὸ ὡς ἄνθος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εὑρισκόμενον Ἱπποκρ.

Ἐπ-ανθισμός, ὁ· τὸ ἐπανθίζειν, πλουμίζειν μὲ ἄνθη ἢ ποικίλλα χρώματα Διοσκ.

Ἐπ-ανθο-πλοκέω -ῶ, ἠσω· πλέκω, στολίζω μὲ ἄνθη Ἀνθ. 12, 8· -κόρυμβον.

Ἐπ-ανθρακίδες, αἱ· μικροὶ ἰχθύες ψηνόμενοι ἐπὶ τῶν ἀνθράκων Ἀριστ. Ἀχ. 670, ἐν ἐνικῷ εἶδος ἄρτου Ἀθήν. 3, 110.

Ἐπ-ανθρακόω -ῶ· ψήνω ἐπὶ τῶν ἀνθράκων Πολυδ. 6, 55.

Ἐπ-ανιάσμαι -ῶμαι· λυποῦμαι διά τι· - τινι Ξεν. Ἔφεσ. 1, 15.

Ἐπ-αν-ίημι, ήσω· 1) χαλαρώνω ἐντελῶς, ἀφήνω ἐλεύθερον, ἐλευθερώνω· - τινά τινος Ξεν. κυν. 7, 1· - τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς» Πλουτ. Λυκ. 22· 2) καταπαύω, μετριάζω «δεῖ τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φόβον» Δημ. 18, 177· 3) ἀμτβ. ἐλαττοῦμαι, ἐνδίδω, καταπαύω, παρακμάζω, καταπίπτω, χαυνοῦμαι, ἀτονῶ, ἐπὶ ἀσθεν. Ἱπποκρ. «οὐκ ἐπανῆκε τέμνων πρὶν» Πλατ. Φαῖδρ. 266· «ὡς ἐπανῆκεν ὁ σῖτος» = ἐλαττώθη ἡ τιμὴ τοῦ σίτου Δημ. 32, 25. Παθ. «ἀτελὴς, ὃς ἐπανεῖται τὰ τέλη» Πολυδ. 8, 156· «ἁρμονία ἐπανειμένη» Πλουτ. μουσ 16.

Ἐπ-ανίπταμαι· ἐπαναπέτομαι, ξαναπετῶ πρὸς τὰ ἄνω Μανέθ. 5, 220.

Ἐπ-αν-ισόω -ῶ, μ. ώσω· ἐξισώνω ἐκτελῶ τι πρὸς ἄλλο· «- τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους» Θουκ. 8, 57. Παθ. γίνομαι, εἶμαι ἴσος· - τινὶ Πλατ. νόμ. 5, 745.

Ἐπ-αν-ιστάταται, ἰων. ἀντὶ ἐπανίσταται, γ'. πλ. μέσ. ἐν. ὁριστ. τοῦ

Ἐπ-αν-ίστημι· 1) μτβ. σηκώνω ἐναντίον· «ἄνδρας τινί» Πλούτ. Σερτ. 13, διεγείρω, παροξύνω· «- Ἰβηρίαν Ῥωμαίοις» Ἀππ. 2) πάλιν ἐγείρω, ἀνορθῶ· - τὰ τείχη Πλατ. νόμ. 6, 771· 3) συνηθέστ. μέσ. μετ' ἀορ. 6. καὶ παρκ. καὶ ὑπερσ. ἐνερ. ἀντὶ μέσ. σηκώνομαι (ἐκ τῆς θέσεώς μου) Ἰλ. 6, 85, Ἀπολ. Ῥ. 1, 363· πρὸς τιμήν τινος ἢ διὰ νὰ ὁμιλήσω· «ἐπανίστω» = ἐγέρθητι Ἀριστ. πλ. 539, Δημ. 19, 46· «ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος» Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 7· 4) ἐπαναστῶ κατά τινος, συνώμ. τῷ ἐπιβουλεύειν, ἀντίθ. ἀφίσταμαι Θουκ. 3, 39· - τινί, 1, 115· «οἱ μάγοι εἰσί τοι οἱ ἐπανεστῶτες» Ἡρ. 3, 63· «ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστῇ» = ἂν τις κάμῃ ἐπανάστασιν ἵνα γείνῃ τύραννος Ἀνδοκ. 1, 97· 5) ἐπὶ ἀψύχ. ὑψοῦμαι, ἀνεγείρομαι, πρήσκομαι Ἰατρ. «ἐπανιστηκὼς λόφος τῶν πτερῶν» Ἀριστοτ. Ἱστ. Ζ. 2, 12· «ἱερὸν μικρὸν ἐπανιστηκὸς τῆς ἀγορᾶς» Δ. Ἀλ. 2, 50· περὶ νέας πόλεως· «ἂν τὸ πόλισμα ἐπανιστήκῃ» Ἀριστ. ὄρν. 544· 6) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημ. «ἀλλήλοις ἐτόλμων ἐπανίστασθαι» Ἀθήν. 6, 260.

Ἐπ-α-νίσχω, ἀττ. ἀντὶ ἐπανέχω.

Ἐπ-αν-ίσωσις, εως, ἡ· ἡ ἐξίσωσις Φίλ.

Ἐπ-αν-ίτεον καὶ ἐπαν-ιτητέον ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπάνειμι.

Ἐπ-αν-ιών, -οῦσα, όν, μετχ. τοῦ ἐπάνειμι.

Ἐπ-άν-οδος, ἡ· 1) ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὁδός, πορεία «ἡ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάν.» Πλατ. πολ. 7, 532· 2) ἡ ἐπιστροφή, ἐπανέλευσις Πλούτ. Τιμολ. 38· 3) (ῥητορ.) ἀνακεφαλαίωσις· «τὸ τέλος τῶν λόγων, ὃ τινες ἐπάνοδον τίθενται ὄνομα» Πλατ Φαῖδρ 267.

Ἐπ-ανοίγω· καλὰ ἀνοίγω.

Ἐπ-αν-οιδέω -ῶ, ήσω· φουσκιόνω, πρήσκομαι Ἱπποκρ. Ἀριστοτ. προβλ. 10, 46.

Ἐπ-αν-οιδίσκω· ἐπανοιδέω Ἱπποκρ.

Ἐπ-αν-οίκτωρ, ορος, ὁ· ἀνοίγων τι· - θυρέτρων Μανέθ. 1, 310.

Ἐπ-αν-οιστέον, ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπαναφέρω· «- τὴν αἰτίαν οὐκ εἰς τὴν τύχην» Πολυβ. 1, 37, 3.

Ἐπ-ανοίσω, μελ. τοῦ ἐπαναφέρω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-αν-ορθόω, ώσω· 1) στήνω ἐπί τινος ὄρθιον· «-κλίμακας τῷ τείχει» Ἐπιγρ. 2) στήνω τι πάλιν ὄρθιον, φέρω τι εἰς τὴν προτέραν καὶ καλλιτέραν αὐτοῦ κατάστασιν, διορθώνω, βελτιώνω, ὑποστηρίζω, φέρω τινὰ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν· «τὴν δύναμιν τῆς πόλεως καίπερ πεπτωκυῖαν ἐπανορθώσοντες» Θουκ. 7, 77· - τὰ δυστυχηθέντα Λυσ. 2, 70· «εἴ τι ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα, σὺ ἐπανόρθου» Πλατ. Γοργ. 461· - νόμους, νόμ. 6, 769· - σφαλλομένους = βοηθῶ, ὑποστηρίζω Ξεν. ἀπομ. 2, 4, 6· «-καὶ βεβαιοῦν τὰς συνθήκας», ἀντίθ. λύειν Ἰσαί. 1, 18· - ταῖς πληγαῖς = σωφρονίζω Λιβάν. - τοὺς φιλοσοφοῦντας = διδάσκω Ἰσοκ. 1, 3. Συνηθέστ. μέσ. διορθώνω τὰ ἐμαυτοῦ, τὰ σφάλματά μου· «- ἐάν πη σφαλῇ» Πλατ. πολ. 2, 361· «προεξαμαρτάνοντες ἅπαντα ἐπανορθώσαντο» Ἰσοκ. 4, 165· «-τὰς ἀπορίας τοῦ δήμου» = βοηθῶ, συντρίχω Πλουτ. Περικλ. 11· - ἑαυτὸν Αἰλ. Π. Ἱσ. 14, 13. Παθ. «τὰ πράγματα ἂν ἐπανορθωθῆναι οἴομαι» Δημ. 9, 76

Ἐπ-αν-όρθωμα, τος, τό· τὸ ἐπανορθωθέν, ἡ ἐπανόρθωσις· «τὸ ἐπὶ μεῖζον ἁμάρτημα ἔχει ἡ ὁ ἐπανορθώτης» Πλατ. Πρωτ. 340· -τῶν ἁμαρτημάτων Δημ. 25, 16· «τὸ ἐπιεικὲς ἐπ. τοῦ νομίμου δικαίου» = ἐπιδιόρθωμα Ἀριστοτ. ἠθ. 5, 10.

Ἐπ-αν-όρθωσις, εως, ἡ· 1) ἡ πρὸς τὴν προτέραν ὀρθότητα ἀποκατάστασις, διόρθωσις, βελτίωσις· - ψυχῆς Τίμ. Λοκρ. 104· -τῶν νόμων Δημ. 24, 22· 2) ῥητορ. σχῆμα.

Ἐπ-αν-ορθωτέον· πρέπει τις νὰ ἐπανορθώσῃ· ἐπανορθωτέα Πλάτ. νόμ. 7, 809.

Ἐπ-αν-ορθωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπανορθῶν, διορθωτής· - τοῦ κάμνοντος Δ. Ἀλ. 8, 67. - τῶν τρόπων Δ. Κάσ. 54, 30.

Ἐπ-αν-ορθωτικός, 3· ἐπιτηδειος εἰς τὸ ἐπανορθώνειν Ἀριστοτ. ἠθ. 5, 7· - τῶν ἠθῶν Στραβ. 1, 2, 3.

Ἐπ-αν-τείνω, π. ἀντὶ ἐπανατείνω.

Ἐπ-αν-τέλλω, π. ἀντὶ ἐπανατέλλω.

Ἐπ-άντης, 2· ἀνάντης, ἀνηφορικός· -λόφος Θουκ. 7, 79.

Ἐπ-αντιάζω, ἀόρ. ἐπανιάσειε· ἀπαντῶ, συναντῶ Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 152.

Ἐπ-αντλέω, ῶ, μέλ. ήσω· 1) ἀντλῶν χύνω τι ἐπάνω εἴς τι, περιχύνω, κατακλύζω· «πληροῦσι αὐτὰ ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες» Πλατ. Φαῖδρ. 112· «εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν καὶ μάτην ἐπαντλήσειν» Λουκ. Τίμ. 18· «νήσους ἐπαντλουμένας» Δ. Σικ. 1, 33· πληρῶ, γεμίζω· «τοῦ βίου τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον» = πλήρες Πλουτ. ἠθ. 107· 2) εἰσάγω, ἐπισωρεύω εἰς τὸν λόγον πληθὺν παραδειγμάτων Λουκ. Περεγρ. 5· -λόγους τινὶ Εὐρ. παρ. Πλουτ. ἠθ. 502· «-ὄχλον ὀνομάτων τινί» Αἰλ. Ζ. Ἱστ. 6, 51, [mipleor· 3) (ἰατρ.) κάμνω ἔγχυσιν· -ὕδωρ τινὶ Γαλην.

Ἐπ-άντλημα, τος, τό· τὸ ἐπάνω χυνόμενον ὑγρὸν Διοσκ.

Ἐπ-άντλησις, εως, ἡ· τὸ ἐπαντλεῖν ἐπάνω, ἡ περίχυσις Ἱπποκρ. -ὑδάτων = ἄρδευσις, τὸ πότισμα Δ. Σικ. 2, 10.

Ἐπ-άνω, μέλ. ὑσω· φέρω εἰς πίρας ὅλως διόλου· «οὐδέ ποτέ σφιν νίκη ἐπηνύσθη» = ἡ μάχη ἔμεινεν ἀμφίρροπος Ἡσ. ἀσπ. 311.

Ἐπ-άνω, ἐπίρ. τόπ. ἐπάνω· «ἐπάνω κατακεισόμεθα» Ἀριστ. Λυσ. 773· «ὥσπερ θριγκὸς ἐπάνω κεῖσθαι» Πλατ. πολ. 7, 534, μετὰ τοῦ ἄρθρου ὡς ἐπίθ. «ὁ ἐπάνω», νόμ. 8, 844· «ὁ ἐπάνω πύργος» Ἡρ. 3, 54· «τὸ ἐπάνω δικαστήριον = ὁ Ἄρειος πάγος Ἰσαι. μετὰ γεν. «ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν» Πλατ. Φαῖδρ. 109· «χρημάτων ἐπάνω εἶναι» = περιφρονεῖν τὰ χρήματα Δ. Λοιρ. 6, 28· «ἐπ. τῆς κακίας γίγονε» Πλουτ. κατὰ Στωϊκ. 10· ἐπὶ συγγενείας· «πρόγονοι καὶ πατέρες καὶ τούτων ἐπάνω» = οἱ ἀνιόντες συγγενεῖς Δημ. 50, 7· ἐν τοῖς βιβλίοις, ἄνω, ἀνωτέρω· «ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται» = ἐν τοῖς ἐμπροσθεν Ξεν. Ἀν. 6, 3, 1· «τὰ ἐπάνω λεχθέντα» Στραβ. 2, 115· 2) χρον. «ἐν τοῖς ἐπ. χρόνοις» Δ. Σικ. 16, 42· 3) περισσότερον· «ἠδύνατο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων» Ν. Δ. εωρπ.

Ἐπ-άνωθεν, ἐπίρ. 1) τόπ. ἀπὸ ἐπάνω, ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος Εὐρ. Ἄλκ. 463· - ἡμῶν Τίμ. Λοκρ. 45· «τῶν Μακεδόνων εἰσὶ καὶ ἄλλα ἔθνη ἄνωθεν» = ἐκ τοῦ μεσογείου Θουκ. 2, 99· 2) χρον. «οἱ ἐπάνωθεν μουσικοί» = οἱ παλαιοὶ Θεοκρ. 20, 3.

Ἐπ-ά'νω θι, ἐπίρ. ἐπάνω· -τινὸς Λουκ. ἐπ. 19, (11, 401)

Ἔπαξε, ὥωρ. ἀντὶ ἔπηξε, ἀόρ. τοῦ πήγνυμι.

Ἐπάξει, ὥωρ. ἀντὶ ἐπᾴξει, ἀόρ. τοῦ ἐπάσσω ἀντὶ ἐπαίσσω.

Ἐπαξι-έραστος, 2· ἀξιαγάπητος Φίλων.

Ἐπ-άξιος, 2 καὶ 3· τῷ ὄντι ἄξιος· -τινός· -πάντων Πινδ. Ἰ. 5, 62· «-ὁράσεων ἐπαξίαν» Αἰσχ. Χο. 93· -γάμος = κατάλληλος Σοφ. Ἠλ. 977· -ἡγεμόνες Ἡρ. 7, 96· -εἰσφέρειν Πλατ. νόμ. 12, 961, dignas.

Ἐπ-αξιόω-ῶ, μέλ. ώσω· κρίνω ἐπάξιον, εὔλογον· «ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι» Σοφ. Ἠλ. 1266· «-παρασχεῖν χάριν», Οἰ. Κ 1194· «-τί δρᾶν» = πιστεύω ὅτι ὀφείλω νὰ πράξω τι, Φιλ. 792· φρονῶ, ὑποθέτω, πιστεύω, Ἠλ. 648· 2) παρακαλῶ, ἐξαιτοῦμαι. (ξ)

Ἐπ-αξίως, ἐπίρ. μὲ τρόπον ἐπάξιον, κατ' ἀξίαν Σοφ. Οἰ. τ. 133.

Ἐπ-αξιωσις, εως, ἡ· τὸ φρονεῖν ἐπαξίως, ὑπόληψις Δ. Ἀλ. 2, δίησις, αἴτησις, ἀξίωσις.

Ἐπ-αξονέω-ῶ· γράφω ἐπὶ ἀξόνων, πινάκων ἀρ. λεξ.

Ἐπ-αξόνιος, 2· ὁ ἐπὶ (συνεχόμενος μετὰ) τοῦ ἄξονος· -ὄχημα Θεοκρ. 25, 249· πρβλ. ἑναξ.

Ἐπάξω, ὥωρ. ἀντὶ ἐπήξω, β'. ἐν. μ. ἀορ ά. τοῦ πήγνυμι.

Ἐπάξω, μέλ. τοῦ ἐπάγω.

Ἐπαοιδή, ἰων. ἀντὶ ἐπῳδή· γοήτευμα διὰ ψαλμῳδίας, θελκτικὸν ᾆσμα Ὀδ. σ, 457, Πινδ. Ἰ. 3, 51, Ἡρ. 1, 132.

Ἐπ-αοιδία, ἡ ἐπαοιδὴ Λουκ. Φιλοψ. 9.

Ἐπ-αοιδός, ὁ· ἐπῳδός μτγν.

Ἐπ-απειλέω-ῶ, μέλ. ήσω· φοβερίζω· τινὰ περί τινος· -τινί Ἰλ. μ, 582· -τινί τι «-ἔοικεν Ἀχιλῆι», α, 319· «ἀπειλὰς Ὀδυσῆι· Ὀδ. μ, 127· «ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπαπείλησ' ἐκεῖ» Σοφ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Αἴ. 312· -τὴν ζημίαν Πλατ. νόμ. 4, 719, ἀπτώτ. Ἰλ. ν, 45, μετ' ἀπαρ. «δεῖν' ἐπηπείλει τελεῖν» Σοφ. Ἠλ. 779, Ἡρ. 1, 189.

Ἐπ-απείλησις, εως, ἡ· φοβερισμός, ἀπειλή Σουΐδ ἐν λ. ἀνάτασις.

Ἐπ-απειλητικός, 3· ἀπειλητικός.

Ἐπ-απ-ερείδω, μέλ. -ερείσω· ἀκουμβῶ τι ἐπί τινος, ἐπακουμβῶ. Μέσ. στηρίζω ἐμαυτὸν ἐπί τινος· -τινί Ἀθην. 12, 550, κτυπῶ ἐπάνω, προσβάλλω.

Ἐπ-απ-ερεύγω ἢ -ομαι, μέλ. ἐρεύξομαι, ἀόρ. 6'. ἐπαπήρυγον· ἀπερεύγομαι, Ξερεύγομαί τι ἐπί τινος Φίλων.

Ἐπ-απ-έρχομαι· ἀπέρχομαι κατόπιν τινός· τινί μτγν.

Ἐπ-απο-δύω· ἐκδύω τινά (ἵνα πολεμήσῃ) κατά τινος, θέτω τινὰ ἀντίπαλόν τινος· -τινί Πλουτ. ἠθ. σ. 788. Μέσ. ἐκδύομαι, ὁπλίζομαι (ἐκ τῶν ἐκδυομένων ἀθλητῶν) κατά τινος· -τινί «-τοῖς νενικηκόσι» Πλουτ. Μάρκελ. 3· -τῷ πράγματι Ἀριστ. Λυσ. 651.

Ἐπ-απο-δύτέον· πρέπει τις νὰ ὁπλισθῇ -τῷ πόνῳ = κατὰ τοῦ π. Κλ. Ἀλ.

Ἐπ-απο-θνήσκω· ἀποθνήσκω ἀμέσως μετά τινα· -τινί «ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι»=μετὰ τὸν ἀποθανόντα Πλατ. συμπ. 180· ἀποθνήσκω ἔπειτα Πλουτ. Αἰμ. Π. 35· -τῇ νίκῃ = ἐπάνω εἰς τὴν νίκ. Φιλοστρατ. morior.

Ἐπ-απ-οικίζω· στέλλω ἀκόμη ἀποίκους, ἀποικίζω ἐκ νέου· -Καρχηδόνα Δ. Κάσ. 52, 43.

Ἐπ-απο-κρίνομαι· ἀποκρίνομαι ἀκόμη Φωτ. βιβλ.

Ἐπ-απο-κτείνω· φονεύω ἀκόμη· -ἐπί τινι Δ. Κάσ. 49, 23.

Ἐπ-απο-λαύω· ἀπολαμβάνω πρσέτι· «-ἡδονάς τὸν τοῦ ζῆν χρόνον» Δ. Σικ. «-αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης» Λίσωπ. 121.

Ἐπ-απ-όλλυμι, καὶ ἐναπόλλυω, μέλ. -λέσω, ἀττ. ολῶ· φονεύω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω προσέτι, ἢ ἔπειτα· «ἐκεῖνον μὲν διέφθειραν, ἑαυτοὺς δὲ ἐπαπώλεσαν» Αἰλ. Ἱσ. Ζ. 10, 48. Μέσ. ἀφανίζομαι προσέτι ἢ μετά τινα Δ. Κάσ. 60, 34.

Ἐπ-απο-λογέομαι - οῦμαι, ἀποθ. μέσ. ἀπολογοῦμαι μετά τινα προλαλήσαντα Πλουτ. Μάρκελ. 27, 1.

Ἐπ-απο-λύω· ἐξήγησις τοῦ ἐπαφῆκεν Ησύχ.

Ἐπ-απ-ονίναμαι, ἀόρ. ἐπαπόνασθαι· ἀπολαμβάνω, ὠφελοῦμαι ἀκόμη Φίλ. περὶ γεωργ. σ. 78.

Ἐπ-απο-πνίγω· πνίγω προσέτι. Παθ. πνίγομαι πρὸς τούτοις Ἀριστ. ἱππ. 900.

Ἐπ-απορέω-ῶ· ἀπορῶ προσέτι, εἶμαι ἀβέβαιος, ἀμφιβάλλω· μετὰ πλαγ. ἐρωτ. Πολυβ. 6, 3, 6. Παθ. «ἐπαπορεῖταί τι» Θεοφρ. «τὰ νῦν ἐπαπορηθέντα» Πολυβ. 6, 5, 3.

Ἐπ-απόρημα, ἄτος, τό· ἀπορία ἐπί τινος μτγν.

Ἐπ-απορηματικός, 3· ἐπαπορητικός.

Ἐπ-απόρησις, εως, ἡ· νέα (ἄλλη) ἀπορία ἐπί τινος μτγν. Ἡσυχ. Σουΐδ.

Ἐπ-απορητικός, 3· ὁ ἀμφιβάλλων ἐπί τινος, εὑρισκόμενος εἰς νέαν ἀπορίαν Δ. Λαερ. 7, 68.

Ἐπ-απο-στέλλω· 1) στέλλω κατόπιν ὡς διάδοχον· «-ἕτερον στρατηγὸν» Πολυβ. 6, 15, 6· 2) στέλλω ἐναντίον τινός, 32, 21, 11· «-γράμματα τινί» = στέλλω ἐπιστολὰς πρός τινα 31, 12, 14.

Ἐπ-απο-φαίνομαι· ἀποφαίνομαι ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-άπτω, ἰων. ἀντὶ ἐφάπτω Ἡρ.

Ἐπ-απύω, δωρ. ἀντὶ ἐπηπύω.

Ἐπ-απ-ωθέομαι· ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ μτγν.

Ἐπ-αρά, ᾶς, ἡ· κατάρα Ἰλ. θ. 456.

Ἐπ-αράομαι-ῶμαι, μ. ἀσομαι, ἰων. ήσομαι· εὔχομαι προσέτι· - τάδε μετ' ἀπαρ. Εὐρ. Ἰ. Α. 60, Σοφ. Ἠλ. 388· ἰδίως εὔχομαι κακά, καταρῶμαι· «τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο» (=κατάραν ἐξήνεγκον) «εἴ τινες κινήσειαν» Ἰσοκ. 4, 156· «τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι;» Δημ. 18, 142· -τινὶ Πλατ. νόμ. 11, 931· -τινί τι «=Πέρσῃσι πολλὰ» Ἡρ. 3, 75· «-δεινάς ἀράς τινι» Δημ. Αἰσχιν. «τὴν ἐξώλειαν ἑαυτῷ, καὶ οἰκίᾳ τῇ ἑαυτοῦ» Δημ. 24, 151, imprecor.

Ἐπάρας, ασα, αν, ἀόρ. ἀ. μετχ. τοῦ ἐπαίρω.

Ἐπ-αράσιμος, 2· ἐπάρατος, ἄξιος ἐπαρᾶς (κατάρας) Φωκυλ. 13, 16.

Ἐπ-άρασσω, ἀττ. τττω, μ. ξω· 1) ῥίπτω τι μετὰ κρότου, κτυπῶ· -τὴν θύραν Πλατ. Πρωτ. 314· 2) ἀμτδ. πίπτω ὁρμητικῶς· «ἄνεμος ἐπαράσσει πολύς» Συνέσ. pulsando occludo.

Ἐπ-άρατος, 2· κατηραμένος· «-τύχη καὶ συμφορᾷ» Πλατ. νόμ. 9,877· «ὃ καὶ ἐπάρατον ἦν μὴ οἰκεῖν» = τεθειμένη κατάρα νὰ μὴ κατοικήσῃ μηδείς Θουκ. 2, 17· «ἐπάρατον ἐποιήσατο» = ἐπηράσατο, 8,97, exsecrabilis.

Ἐπ-άργεμος, 2· α) ὁ ἔχων (πάσχων ἀπὸ) ἄργεμον (λευκὴν κηλῖδα) εἰς τὸν ὀφθαλμόν, τυφλός· «-καὶ οὐκ ὀξυωπὴς» Ἀριστοτ. Ἱσ. Ζ. 9,1· «-καὶ πιπήρωται τοὺς ὀφθαλμούς», 9,34· β) μτφ. σκοτεινός, ἀσαφής· -θέσφατα Αἰσχ. Ἀγ. 1084· -λόγοι, Χο. 654, obscurus.

Ἐπ-άργυρος, 2· κεκαλυμμένος μὲ ἄργυρον, ἐπηργυρωμένος· -κλίνη Ἡρ. 1, 50, 9, 80· -βῆμα Δ. Κάσ. argento obductus.

Ἐπ-αργῡρόω-ῶ· σκεπάζω μὲ ἄργυρον, ἀσημώνω Ἐπιγρ. «ἐπιτάττειν ἐπηργυρωμέναι» = φαγητὰ πολύτιμα, ἀντὶ πολλῶν χρημάτων τιμώμενα Ἀθην. 8. 359.

Ἐπ-άρδευσις, εως, ἡ· πότισις Ἐπικουρ. π. Δ. Λαερ. 10, 89, 100, οὐσ. τοῦ

Ἐπ-αρδεύω, μτγ. Νον. Δ. 11, 166 ἀντὶ τοῦ

Ἐπ-άρδω, μ. ἀρσω· ποτίζω δι' αὔλακος, διευθύνω τὸ ὕδωρ ἐπάνω Τίμ. Λακρ. 102, Ἀρρ. Ἀν. 4, 6, 11 «-ὁ ποταμὸς τὴν χώραν»· μτφ. «-ταῖς ἀρεταῖς τὴν ψυχήν» Λουκ. γυμν. 26, irrigo.

Ἔπαρδος, ὁ· ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Μάρδων, Ἀρρ.

Ἐπ-άρήγω, μ. ξω· ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ· -τινί Ἰλ. ψ, 783, Ὀδ. μ, 391, ἐντιμήσ. Ἰλ. α. 408, Αἰσχ. Χο. 714, auxilior.

Ἐπ-αρηγών, όνος, π. 2· ἐπαρήγων, βοηθός, ἐπίκουρος Ἀπολ. Ῥ. 1, 1039· καὶ συγκότ. Θηλ. 4, 858.

Ἐπ-άρξις, εως, ἡ· τὸ ἐπαρήγειν, ἐπικουρία, βοήθεια Εὐστ. σ. 62, 39.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπάρηρει, ὁ, γ'. ἐν. ὑπερσ. τοῦ ἐπάρω.
Ἐπαρήσομαι, ἰων. μέλ. τοῦ ἐπαράομαι.
Ἐπαρθῆναι, π. ἀορ. ά. ἀπαρ. τοῦ ἐπαίρω.
Ἔπαρθον, ἀορ. β'. τοῦ πέρθω.
Ἐπ-αριθμέω-ῶ, ήσω· ἀριθμῶ, λογαριάζω προσέτι· Παυσ. 10, 5, 8, «διεξήλασεν ἐπαριθμῶν ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις» = διῆλθεν ἐπαριθμῶν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν μίαν πόλιν Ἀριστείδ.
Ἐπ-αριστερεύομαι· εἶμαι ἐπαριστερώτερος (ἀδέξιος, ἀνάπαδος, σκαιὸς) Ἡσύχ. (πρβλ. σκανεύομαι) ἐκ τοῦ
Ἐπ-άριστερος, 2· α) ἀριστερά, συνηθ. οὐδ. πλ. ἐπαρίστερα = πρὸς τὰ ἀριστερά, τινὲς ὀρθότ. γρ. ἐπ' ἀριστερά· πρβλ. ἀριστερός· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀδέξιος ἀνεπιτήδειος, ἐπιχειρῶν τι ἀνάπαδα, (ἀντίθ. ἀμφιδέξιος) Ἀθην. 4, 179, Πολυδ. 2, 160· ἐπὶ πραγμάτων· -βουλεύματα Διοδ. «ἐπαριστερ, ἔμαθες γράμματα» Θεόγν. π. Ἀθην. 15, 671· ἐπίρ. «ἐπαριστέρως· -λαμβάνεις» Κλ. Ἀλ. στρ. 2, 181, ineptus.
Ἐπ-αριστερότης, ητος, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπαριστέρου, ἀνεπιτηδειότης, ἀπειροκαλία, σκαιότης Ἀριστείδ.
Ἐπάριτοι, οἱ· φυλὴ Ἀρκαδικὴ Ξεν. Στ. Βυζ. Ἐπαρῖται.
Ἐπ-αρκεια, ἡ· βοήθεια, ἐπικουρία, ὀπόθαλψις, προμήθεια τροφῶν Πολύβ. 5, 51, 10.
Ἐπ-άρκεσις, εως, ἡ· βοήθεια, ἐπικουσία Σοφ. Οἰ. τ. 448, Εὐρ. Ἑκ. 789.
Ἐπ-αρκέω-ῶ, μ. ἐσω· 1) ἐμπαδίζω, ἀποτρέπω· - τὸ· - τόγε Ὀδ. ρ, 568· - κακότητα Ἀπολ. Ῥ. 2, 1168· - τινί τι, «οὐδέ τι οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον» Ἰλ. 6, 873· τὸ μὴ οὐ· «οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτο ἐπαρκέσει τὸ μηδὲ πεσεῖν» Αἰσχ. Πρ. 920· 2) βοηθῶ, παρίσταμαι, ὑποστηρίζω· «εἰς ἄρα ῥύσεται; τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν»; Αἰσχ. Ἑπτ. 92· - τινί· - τοῖς φίλοις Εὐρ. Ἑκ. 958· - τοῖς ἀτομένοις Ἀριστ. πλ. 830, Πλατ. πολ. 3, 393· (πρβλ. χραισμεῖν)· - τινῶν «τοιμένων ἐπαρκέσονται» Σοφ. Αἴ. 360· - τινά Εὐρ. Ὀρ. 793· 3) παρέχω, χορηγῶ, προμηθεύω, μεταδίδω· - ἄκος Αἰσχ. Ἀγ. 1143, Πινδ. Ν. 6, 62· «ξένια δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι» Εὐρ. Κύκλ. 301· «- ἀλληλοφθοριῶν διαφυγὰς αὐτοῖς» Πλατ. Πρωτ. 321· - τινί τινος = μεταδίδω τινὶ ἐκ τινος Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 60· 4) ἀμτδ. εἶμαι ἀρκετός, ἱκανός· «δῆμῳ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσον ἐπαρκεῖ» Πλουτ. Σόλ. 18· «ἐπαρκέσει νόμος δδε» = θὰ ἔχῃ ἰσχὺν Σοφ. Ἀντ. 608, valeo.
Ἐπ-αρκής, 2· α) ὁ ἐπαρκῶν, ἀρκετός, ἱκανός· «οὐσία ταῖς δαπάναις ἐπαρκὴς» Πλουτ. Κικ. 7· β) βοηθῶν, προστάτης Νικ. ὁλ. 577, sufficiens· ἐπίρ. ἐπαρκῶς μτγν.
Ἐπ-άρκιος, 2· ἐπαρκής, ἀρκετός ἱκανὸς Ἀνθ. 10, 76, Νον. Δ. 42, 241.
Ἐπ-αρκούντως, ἐπίρ. ἐπαρκῶς, ἔρκετά, ἀποχρώντως Σοφ. Ἠλ. 346.
Ἐπ-αρμα, τος· τό· 1) ὕψωμα, ὑψήλωμα, ὕψωσις· 2) πρήξιμον, φούσκωμα (ἰατρικ.)· - τῶν μαστῶν Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 7, 1· 3) μτφ. ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις· «ἂν χρυσοφορῇς τοῦτο τύφης ἐστὶ ἔπαρμα» Σωτάδ. π. Στοβ. ἀνθ. 22, 26· 4) ἔξαρμα τοῦ πόλου Πτολ.
Ἐπ-άρμενος, 3· κυρ. μετχ. παρκ. ἢ μᾶλλ. τοῦ ἡ ἐπάρω ὡς ἐπίθ. = ἐφηρμοσμένος, ταιριασμένος, ἑτοιμασμένος.
Ἐπ-αρνέομαι· ἀρνοῦμαι Παλαίφ. ὀπ. γρ.
Ἐπ-αρνησι-θεία, ἡ· ἡ ἄρνησις τοῦ θεοῦ Ν. Δ.
Ἐπ-αρνησί-θεος, ὁ· ἀρνούμενος τὸν θεὸν Ν. Δ.
Ἐπ-άρουρος, 2· ὁ ζῶν ἐν ἀγρῷ, ἐργαζόμενος τοὺς ἀγροὺς Ὀδ. λ, 480, Λουκ. νεκρ. διαλ. 15, 1.
Ἐπ-αρσίνοος, 2· ὁ ἐπαίρων (ὑψῶνων) τὸν νοῦν (φρόνημα)· - ἀρετὴ Θεοδ. Προδρ.
Ἔπ-αρσις, εως, ἡ· 1) τὸ ἐπαίρειν ἢ ἐπαίρεσθαι, τὸ ἀνύψωμα, ἀνύψωσις· 2) πρήξιμον, φούσκωμα (ἰατρ.)· - μαστῶν, αἰδοίων Ἀριστοτ. - κοιλίης Ἱπποκρ. «ἐπάρσεις ἰονώδεις» = ἐξανθήματα, σπυριὰ Θεοφρ.
Ἐπ-άρσω, μέλ. τοῦ ἐπάρω.
Ἐπ-αρτάω-ῶ, π. μ. ήσω· 1) κρεμῶ τι ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος· καὶ μέσ. «ὁρᾶτ' ἀπασῶν ἐπαρτήσαντο βοσίας» Ὀρφ. Ἀργ. 1334· 2) μτφ. «ἐπαρτᾶν φόβον τινί» = φοβερίζω τινὰ Αἰσχίν. 1, 175· «τιμωρίαν ἀφιστεμένοις» Αἰλ. Παθ. «τοσοῦτος ἐπήρτηται φόβος» = ἐπαπειλεῖ, κινδυνεύει νὰ ἐπιπέσῃ Δημ. 23, 140· - κίνδυνος Ἡρωδ. 2, 3, 16.
Ἐπ-άρτεια, ἰων. ἐπαρτιὴ, ἡ· παρασκευὴ Ἡσυχ. ἑτοιμασία ἐκ τοῦ
Ἐπ-αρτής, 2 (ἐπαρτύω)· ἕτοιμος, ἑτοιμασμένος, ὡπλισμένος· - ἑταῖρος Ὀδ. θ, 161· - νῆας Ἀπολ. Ῥ. 1, 234· - δαῖς, 2, 1177.
Ἐπ-αρτίζω, μέλ. ίσω· ἐπαρτύνω, ἑτοιμάζω, προπαρασκευάζω· «πάντα ἐπαρτίσασιν» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1210. Μέσ. ἑτοιμάζομαι· «νίσεσθαι, 1, 877.
Ἐπ-αρτικός, 3· ὁ προξενῶν ἔπαρσιν (φούσκωμα, πρήξιμον)· «τὸ σίσαρον φυσώδες καὶ στομάχου ἐπαρτικόν» Ἀρεταί.
Ἐπ-αρτύνω· παρασκευάζω· «ὀλεθρόν τινι ἐπαρτυνέουσι» Ὀππ. κυν. 2, 443. Μέσ. παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν· - δεῖπνον Ὁμ. ὕμν. Δημ. 128.
Ἐπ-αρτόω· ἐφαρμόζω· -πωμα Ὀδ. θ, 447.
Ἐπ-αρυστήρ, ῆρος, ὁ· ἐπαρυστῆρις.
Ἐπ-αρυστρίς, ίδος, ἡ· σκεῦος δι' οὗ ἐχύνων ἐδ. ἔλαιον εἰς τὸν λύχνον Ἡσύχ. Ο'.
Ἐπ-αρύτω καὶ ὑω· ἐπαντλῶ, μτφ. Δ. Χρυσ. τ. 1. σ. 411. Μέσ. Πλούτ. ἔξορ. 4.
Ἐπ-αρχ«ία, τά, παρὰ Πολυδ. 4, 66 ὡς καὶ «ἔπαρχ»· = μέρος «τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου», ὁ Βέκκερ. ἐξήλειψε τὴν λέξιν.
Ἐπ-αρχίω· εἶμαι ἔπαρχος Ἐπιγρ. 2047.
Ἐπ-αρχή, ἡ· ἀρχή, ἣν διαδέχεταί τις Κούρτ. Ἐπιγρ. 2.
Ἐπ-αρχία, ἡ· 1) ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπάρχου· 2) τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου διοικούμενον μέρος ἐπικρατείας τινός, ἐπαρχία Πλουτ. Καισ. 4 καὶ μτγν. provincia.
Ἐπ-αρχίδης, ου, ὁ· συγγραφεύς τις Ἀθήν.
Ἐπ-αρχικός, 3· α) ἀνήκων εἰς ἔπαρχον· - ἐξουσία Δ. Κάσ. 75, 14· β) ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν, κάτοικος ἐπαρχίας Πλουτ. Κικ. 36, provincialis.
Ἐπ-αρχιώτης, ου, ὁ, θηλ. ἐπαρχιῶτις, ίδος· ἐκ τῆς ἐπαρχίας καταγόμενος Ἰουλιαν. ἐπ. 7, Εὐαδε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔπ-αρχος, ὁ· 1) ὁ ἔχων τὴν ἀνωτάτην ἀρχήν, ἀρχηγός, κύριος, ἐξουσιαστής· -νεῶν= ναύαρχος Αἰσχ. Ἀγ. 1200· -τεκτόνων, τεχνητῶν Πλουτ. Κικ. 32, Βρούτ. 51· -πόλεως, στρατοῦ, Ὀδ. 3, 7, Γαλ6. 8· «-τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων» = αὐλάρχης, Γαλ6. 2· πρβλ. ὕπαρχος, praefectus praetorio· 2) ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας· -τῆς Σουσιανῆς Πολυϐ. 5, 46, 7· -Τάραντος Πλουτ. Φλαμιν. 1.

Ἔπ-αρχότης, ητος, ἡ· ἐπαρχία Φώτ. βιϐλ. σ. 57, 9.

Ἔπ-άρχω, ξω· 1) ἐνερ. εἶμαι ἄρχων, ἐξουσιάζω (ἐδ. κατακτηθεῖσαν χώραν)· - χώρας πολλῆς Ξεν. Κυρ. 4, 6, 2· 2) ἐκτείνω τὴν ἐξουσίαν μου ἐπό τινος· -ἔθνους, Κυρ 1, 1, 4, Ἰσοκ. 4, 68· «ὅσων ἐπῆρχον» Πλατ. Κριτ. 116· «ἐπῆρχε δὲ Μιλτιάδης σφιν» Ἐπίγρ. π. Παυσ. 6, 19, 6· 3) εἶμαι ἔπαρχος (ἰδίως παρὰ Ῥωμαίοις) διοικητὴς ἐπαρχίας, εἶμαι ἀρχηγός· -τῶν στρατοπέδων Ἡρωδ. 4, 12, 1· 4) μέσ. συνήθ. π. Ὁμ. «νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι Ἰλ. α, 471, Ὀδ. γ, 340· «οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν», σ, 418· «Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο» ὁ Σχολ. ἐν Ἰλ. α, 471 ἐξηγεῖ «ἐπιχέαντες τοῖς ποτηρίοις διέδωκαν πᾶσιν ἢ ἐπαρξάμενοι σπονδὴν τοῖς θεοῖς πᾶσιν ἐνώμησαν». Κατὰ τὸν Βουτμάν. (λεξιλ. 1, σ. 100) ἐν τῷ ἄρχεσθαι περιέχεται ἡ ἔννοια τῆς σπονδῆς, ἣν ἤντλουν διὰ ποτηρίων κατὰ πρῶτον ἐκ τοῦ κρατῆρος, ἢ δὲ ἐπὶ σημαίνει τὴν προσέλευσιν τοῦ οἰνοχόου πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν συμποτῶν, ἵνα προσφέρῃ τὸ ποτήριον. Κατὰ τὸν Νίτσ. (ἐν Ὀδ. γ, 340) διένειμαν εἰς πάντας (ἐκ τοῦ πλήρους κρατῆρος) χύνοντες τὸ ἄνω τοῦ οἴνου (πρὸς σπονδὴν) εἰς τὰ ποτήρια· διότι πάντοτε τὸ ἐπάρχεσθαι ἀναφέρεται ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόσεως, ἤτις γίνεται μετὰ σπονδῆς, μόν. δὲ ἐν τῷ ὕμνῳ Ἀπολ. 125 τὸ ῥημ. ἐπάρχεσθαι σημαίνει διανέμειν· κατ' ἄλλ. ἡ ἐπὶ σημαίνει ἐπανάληψιν, ἤτοι τὸ αὖθις περιφέρειν τὰ ποτήρια πρὸς τὰ δεξιά· 5) ἀφιερώνω ἢ παρέχω ὡς προσφορὰν ἢ ἀρχίζω «ἐπάρχεσθαι τοὺς χοροὺς χορείας τῷ Διονύσῳ» Ἐπιγρ. 2, 144.

Ἔπ-άρω (ἰδ' ἄρω, ἀραρίσκω), μόν. ἐν τῷ ἀορ. ἐπῆρσεν = ἐφήρμοσεν, ὡς π. χ. «θύρας ἐπῆρσε σταθμοῖσιν» = εἰς τοὺς παραστάτας ἥρμοσε δικλίδας, ἢ διπλᾶς θύρας Ἰλ. ξ, 167· (ἐν δὲ τῷ «ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἁμφοῖν» ἀόρ. ϐ', μόν. ἐν τρήσει Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 50), καὶ παρκ. ἐπάρηρα = ἥρμοσα, ἐταίριασά τι εἴς τι καλά, στεριά· «μία δὲ κληὶς ἐπαρήρει» = ὁ μάνδαλος ἦτο καλά, στερεὰ ἡρμοσμένος Ἰλ. μ, 456· «ἐπαρηρὼς ποσί» = στερεὰ στεκόμενος ὀρθὸς εἰς τὰ ποδάρια Ἄρατ. Φαιν. 83, μτχ. μ. ἀορ. συγκεκ. ἐπάρμενος = ἁρμοδίως καμωμένος, τελειωμένος· «-ϐιος, ὅπλα» Ἡσ. Ἔρ. 601.

Ἐπ-άρωγή, ἡ· ϐοήθεια, ὑποστήριξις Ἀπολ. Ῥ. 1, 302· - κούσσιο = κατὰ τῆς ἀσθενείας Λουκ. Ἀλεξ. 28, auxilium.

Ἔπ-άρωγος, 2· τῷ ἐπομ. Νικ. Ἀλ. 110.

Ἔπ-άρωγός, ὁ· ϐοηθός, = ἐπαρηγών· - ἀθλων Ἀπολ. Ῥ. 1, 32· καὶ οὐδ. «τὸ ζωᾶς ἐπαρωγάν» Ἀντιπ. 27 (6, 219).

Ἐπᾶσαι, ἀόρ. ἄπαρ. τοῦ ἐπάδω.

Ἐπάσαντο, μ. ἀόρ. εὐκτ. τοῦ ἐπάδω.

Ἔπ-ασθμαίνω· προσέτι ἀσθμαίνω μτγν.

Ἔπ-ασκέω· ἐπιμελῶς ἐκτελῶ, προμηθεύω τι· «αὐλὴ ἐπήσκηται τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι» = αὐλὴ προμηθευμένη ἐπιμελῶς μὲ τοῖχον καὶ γεῖσον = σκέπασμα μὲ κεραμίδια ἢ πλάκας εἰς τὴν κορυφήν Ὀδ. ρ, 286· ὁμ. «ἐπασκήσω τιμαῖς ἥρωα» Πινδ. Ν. 9, 10· προσέτι γυμνάζω· «-πεντάεθλον, παγκράτιον» Ἡρ. 6, 92· -τέχνην «τέχνην τινὰ ἐξασκεῖν, 2, 166, ὡς Αἰσχίν. 3, 255· -σοφίαν Ἀριστ. νεφ. 517· «-εἰς τὰ Ὀλύμπια παγκράτιον» Αἰσχίν. 3, 179· καὶ οὕτω συνήθ. ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν, «οἱ ἐπασκοῦντες Ἀχαι. π. Ἀθην. 10, 418· -μνήμην = προσπαθῶ νὰ διατηρῶ τὸ μνημονικὸν Ἡρ. 2, 77. Πα0. «Ῥωμαίοις ταῦτα ἐπήσκηται» Ἀρρ. Ἀν. 5. 8, 1, exerceo.

Ἐπ-ασκητέον, ῥ. ἐπίθ. δεῖ ἐπασκεῖν Ἀρρ. τακτ. 27, exercendum.

Ἐπ-ασκητής, ὁ· ἀθλητὴς Ἡσύχ. exercitator.

Ἔπ-άσκιον, τό· χώνη π. Σικελοῖς Ἡσύχ.

Ἔπ-ασμα, τό· ἐπῳδὴ Ζων. incantamentum.

Ἐπ-ασμενίζω· ἀρέσκομαί τινι Φώτ.

Ἔπ-ασμός, ὁ· ἔπασμα μτγν.

Ἐπ-ασπάζομαι· ἐναγκαλίζομαι μτγν.

Ἐπ-ασπαίρω· προσέτι πάλλομαι, ἀφαδάζω, ὡς τὸ ἀρνίον ὅταν σφάζηται· - μόχθῳ Ὀππ. ἁλ. 5, 407, palpito.

Ἐπ-ασπίδιος, 2· ὑπασπίδιος μτγν.

Ἐπ-ασπίδομαι· λαμϐάνω τι ἀντὶ ἀσπίδος· -αὐλάβειαν = μεταχειρίζομαι ὡς ἀσπίδα Φίλων 669, 42.

Ἐπ-ασσύτερος, 3 (λεξ. αἰολ. συνήθ. τοῖς π. ἐκ τοῦ ἄσσον· ϐλ. «τὸ ἐγγὺς καὶ τῇ ἐπαλλήλῳ πυκνὸν» Εὐστ. 491, 46, εἷς ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον· «κῦμα ἐπασσύτερον» = κῦμα ἐπὶ κύματος Ἰλ. δ, 123· ἄλλως δὲ χρῆται ὁ Ὁμ. τῇ λέξ. πάντοτε εἰς τὸν πλ. «σκοποὶ ἵζον αἰὲν ἐπασσύτεροι» = ἐκάθιζον ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου Ὀδ. π, 366· «πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί» = ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἔρριψε κατὰ γῆς Ἰλ. 0, 277· «θνήσκον ἐπασσύτεροι» = ἀπέθνησκαν εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, πλῆθος, α, 383· «πέτρας πέμπον ἐπασσυτέρας» Ἡσ. θε. 716· καὶ ἐπὶ μοναδικῶν πραγμάτων· «οὖρος ἐπασσύτερος» ἐπὶ χρόν. Ἀπολ. Ῥ. 1, 579.

Ἐπ-ασσυτερο-τριϐής, χερὸς ὀρίγματα, τά· πυκνὰ καὶ εὐθὺς ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀκολουθοῦντα κτυπήματα τῆς ἐκτεινομένης χειρὸς Αἰσχ. Χο. 420, κατὰ Σχολ. «ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα».

Ἐπ-αστέον, ῥ. ἐπίθ. δεῖ ἐπᾴδειν Πλατ. Χαρμ 158, incantandum.

Ἐπ-αστής ὁ· ἐπῳδὸς μτγν. incantator.

Ἐπ-αστράπτω· ἀστράπτω εἴς τι, προσέτι Βιαν. 13 (7, 49)· «-δεξιόν τινι» Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. 25· «-σπινθῆρας προσώπῳ» Νον Δ. 18, 74, fulguro.

Ἐπ-ασφαλίζομαι· εἴς τι ἀσφαλίζομαι Ἐπιφάν. 1, 412, confirmo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-ασχάλλω· δυσαρεστεῦμαι εἴς τι· - ἐπί τινι Μανεθ. 3, 86.
Ἐπ-ασχολέω· ἐνασχολέομαι, καταγίνομαι εἴς τι Γρηγ. Νυσ. 1, 403.
Ἐπ-άσχολος, 2· καταγινόμενος μτγν.
Ἐπ-ἀτενίζω· κυττάζω μὲ ὄμματα προσηλωμένα ἢ ἀκίνητα· - εἴς τι Θεόφρ. ἀποσπ. 8,9.
Ἐπ-άτερθεν· ἐπίκεινα Ἡσυχ.
Ἐπ-ατρεμέω· καθησυχάζω Ἱπποκρ. 800.
Ἐπ-άττω· ἐπαίσσω.
Ἐπ-αυγάζω· φωτίζω, λαμπρύνω τι Λουκ. Ζεὺς τραγ. 8· κυττάζω προσεκτικῶς εἴς τι Ἀντ Σιδ. 52 (9, 58)· ἀμτθ. ἐπαυγάζει=λάμπει, φέγγει· γίνεται ἡμέρα, χαράζει, ξημερώνει Πολυαιν. 4, 39,
Ἐπ-αύγασμα, τό· ἡ λάμψις, splendor.
Ἐπ-αυδάομαι· ἐπικαλοῦμαί τινα Σοφ. Φιλ. 394.
Ἐπ-αυδάω· ἐπιφωνῶ Ἡσύχ. invoco.
Ἐπ-αυθαδίζομαι· εἶμαι ἀκόμη περισσότερον ἰσχυρογνώμων Ἰώσ. 3, 7, 11.
Ἐπ-αύκλια· ἐπαικλα, εἶδος τραγημάτων μτγν. bellaria.
Ἐπ-αυλάς, άδος, ἡ· ἔπαυλις.
Ἐπ-αύλειος, 2· ὁ ἐν τῇ αὐλῇ Ὀδ. α, 104· ἡ τῆς αὐλῆς ὁδός Σουΐδ.
Ἐπ-αυλέω· παίζω τὸν αὐλὸν συμφώνως μέ τι, «δἀϊον μέλος ἐπαυλεῖται» Εὐρ. Ἡρ. μ. 895· «αὐτοῖς ἐπαυλήσαι μέλος» Σ' Ἐμπ. κ. μουσ. 8· «τῇ θυσίᾳ ἐπηύλουν» Λουκ. θυσ. 12· «-τινί ἐνόπλιον» Ἀθήν. 4, 184· «οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι»=ὅπως ἀντηχοῦσιν, ἀντιλαλοῦσιν αἱ βράχοι πρὸς τὰ λαλήματα τῶν αὐλῶν τῶν ποιμένων Λουκ. π. οἰκ. 3, incino.
Ἐπ-αύλημα, τό· ἆσμα συμφώνως πρὸς τὸν αὐλὸν Ἐτ. Μ. 757, 32.
Ἐπ-αύλησις, ἡ· τὸ ᾄδειν συμφώνως πρὸς τὸν αὐλὸν Ἐτ. Μ. 772, incentio.
Ἐπ-αυλητικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἐπαύλησιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἀμφ. incentivus.
Ἐπ-αυλία, ἡ· ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρα, ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι καὶ τῇ νύμφῃ, ἴσ. «ἀπὸ τοῦ αὐλίζεσθαι τὴν νυμφην» Ἡσύχ. «οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι» Εὐστ. Ἰλ. σ, 1337, 44.
Ἐπ-αυλίζομαι· κατοικῶ, διατρίβω πλησίον τινός, κοιμῶμαι εἰς τὴν σκηνήν· ἐπηυλίσαντο Θουκ. 4,134· - τῇ πόλει=πλησίον τῆς πόλεως Πλουτ. Συλ. 29· ἐπὶ πτηνῶν Ἀπολ. Ρ. 3,929.
Ἐπ-αύλιον, τό, ὁποκ. τοῦ ἔπαυλις· 1) μικρὸν ὑποστατικὸν Πολυβ. 4, 4, 1· 2) τὰ ἐπαύλια=ἐπαυλία, ἡ δευτέρα μετὰ τοὺς γάμους ἡμέρα καθ' ἣν ἡ νύμφη κατὰ πρῶτον ἔκοιμάτο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νυμφίου ἀρ. λεξ. villa
Ἔπαυλις, ἡ· ὑποστατικὸν Πλουτ. Πομπ. 24· ἀγρὸς καὶ ἐν γέν. ἐπὶ τῶν σταύλων τοῦ Λύγκειου Σχολ. Ἰλ. 6, 629· «οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἔπαυλιν» Πολυβ. 5, 35, 13· δ0. «τὴν ἔπαυλιν ποιεῖσθαι ἐπὶ τῇ τῶν ἐναντίων στρατοπεδείᾳ»=στρατοπεδεύειν, διανυκτερεύειν ἐν ὑπαίθρῳ, 10,15, 3, villa.
Ἐπ-αύλισις, ἡ· τῷ ἀπομ.
Ἐπ-αύλισμα, τό· ἔπαυλος Σχολ. Αἰσχ. Περ. 870, stabulum.
Ἐπ-αυλισμός, ὁ· ἕξω εἰς τὸ ὕπαιθρον διανυκτέρευσις Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 363 (ἴδε καὶ δύσαυλος), excubiae.
Ἐπ-αυλόκαρπος· ἐπαυλόκαυλος ἴσφ. ἀντὶ ἐπαλλόκ. ὃ ἴδε.
Ἔπ-αυλος, ὁ· σταῦλος, τόπος ἔνθα διανυκτερεύουσιν ἄλογα ζῶα Ὀδ. ψ, 358· ἐν γέν. κατοικία· «Θρηκίων ἐπαύλων» Αἰσχ. Περ. 851· ἔπαυλοι Ἀπολ. Ρ. 1,800· συνών. τὰ ἔπαυλα Σοφ. Οἰ. Κ. 662· «ἔπαυλα βοῶν» Λεων. Ταρ. 6 (6,262)· «Κιμμερίων ἔπαυλα» Λυκοφρ. 695.
Ἐπ-αυλος, 2· κατοικῶν εἰς τὴν αὐλήν, εἰς κατοικίαν, μέσα ἢ πλησίον που.
Ἐπ-αυλόσυνος, 2· ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών Ἐπιγρ. Ἀλεξ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 221, 8.
Ἐπ-αυξάνω (αὐξάνω)· μεγαλώνω τι πλειότερον· «τὴν πατρίδα Θουκ. 7, 70. Μέσ. Πλάτ. Τιμ. 19, ἔνθα ἡ γρ. κυμαίνεται μεταξὺ τοῦ ἐπαυξομένων καὶ ἐπαυξομένων· τὸν τελευτ. τύπ. ἔχει ὁ Σιν. οἰκ. 7, 43, τὸν δὲ πρῶτον Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 21, παρκ. ἐπιζήτηται Δημ. 4, 11, adaugeo.
Ἐπ-αύξη, ἡ· ἐπαύξησις Πλάτ. νόμ. 7, 815.
Ἐπ-αύξημα, τό· ἀποτέλεσμα αὐξήσεως μτγν. incrementum.
Ἐπ-αυξής, 2· αὔξησιν λαμβάνων· «ἐπαυξεῖς νοῦσοι» Ἱπποκρ. ἀφορ. 25, 5, 6.
Ἐπ-αύξησις, ἡ· ἐπαύξη, μεγάλυνσις Πλατ. νόμ. 12, 957· - τῶν μέτρων Πλουτ. ποτ. ζωφρον. 15· «εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῶν πολιτῶν»=πρὸς ὄφελος τῶν πολιτῶν Πολυβ. 6, 88,6.
Ἐπ-αύξω· ἐπαυξάνω.
Ἐπ-αυράω· ἴδ' ἐπαυρίσκω.
Ἐπ-αύρεσις, 2· τὸ ἔκ τινος πράγματος προερχόμενον ὄφελος ἢ ζημία, καρπός, ἀπόλαυσις ἐξ αὐτοῦ, ἐν τῷ κλ. Ἡρ. 7, 158.
Ἐπ-αυρέω· ἐπαυρίσκω.
Ἐπ-αύρησις, «ἡ· ἐπαύρεσις Δημοκρ.π. Στοβ. ἀνθ. 76, 17.
Ἐπ-αυρίζω· φυσῶ ἐπί τι Ἰώσ. 1, 21, 5.
Ἐπ-αύριον, ὀρθοτ. ἐπ' αὔριον· τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, ταχιά· ἴδ' αὔριον, postridie.
Ἐπ-αυρίσκομαι· ἐπαυρέω.
Ἐπ-αυρίσκω, (τὸ ἁπλοῦν δὲν εὑρίσκεται, ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ῥίζ. αυρω παράγ. καὶ τὸ ἀπαυράω)· 1) ἐνερ. ἐν. μόν. π. Θεόγν. «οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες»=ἀποκαλύπτουσι τὰς εὐεργεσίας, ἀόρ. 6'. ἐπηῦρον, δωρ. ἐπαῦρον = ἐζημιώθησαν Πινδ. Π. 3, 36· π. Ὀμ. ἐν τῇ ὁποτ. «ἢ τ' ἄλλως ὅτ' ἔμελλο καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ' ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλλεται» Ἰλ. λ, 391· «μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ»=ἐπιτυχαίνῃ εἰς τὸ δέρμα καὶ τὸ σχίζῃ πάνω πάνω μὲ τὸν σίδηρον, κάμνῃ ἐλαφρὰν πληγήν, ν, 619· «ὅστις ἐπαύρῃ» Νικ. θηρ. 76· ἀλλ' ὁ Ἀπολ. Ρ. «εἰ κ' ἐσθλοῖο κυβερνήτῃρος ἐπαύρῃ»=καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἐπιτύχει, 2, 174, ἀπαρ. ἐπαυρεῖν καὶ ἐπαυρέμεν· «πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν» Ἰλ. λ, 573· «λίθου δ' ἁλίασθαι ἐπαυρεῖν» = τὸ νὰ κτυπήσῃ τις ἐλαφρὰ περισσότερον πλησίον τινὸς πέτρας, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

Ἐπ-εγερτέον· ρ. ἐπιθ. τοῦ ἐπεγείρω Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 9, 81, excitandum.
Ἐπ-εγερτικός, 3· ἐξυπνίζων, ἐρεθίζων, παρορμῶν Πλουτ. γαμ. παραγγ. σ. 138.
Ἐπ-εγ-κἄγχάζω, μελ. -άσω καὶ δωρ. -άξω· γελῶ δυνατά, μεγαλοφώνως Λυκοφρ.
Ἐπ-εγ-κάθημαι· εἰς τι ἐπικάθημαι Εὐστ. 317, 24, insideo.
Ἐπ-εγ-καλέω (ἴδε καλέω)· ἐγκαλῶ, κατηγορῶ προσέτι· - τινί Λυσ. 8, 1, objicio.
Ἐπ-έγ-καμψαν· ἐπικατέκλασαν Ἡσύχ.
Ἐπ-εγ-κανάσσω, μελ. -νάξω· ἐπιχέω Ἡσύχ. infundo.
Ἐπ-εγ-κάπτω· ἀκόμη περισσότερον χάπτω Ἀριστ. ἱππ. 493, voro.
Ἐπ-εγ-καχάζω, ἐσφ. ἀντὶ ἐπεγκαγχάζω Λυκοφρ, 285,
Ἐπ-έγ-κειμαι· ἐπί τινος ἔγκειμαι Σχολ Ἰλ. ω, 657.
Ἐπ-εγ-κέλευμα, τό· ἐπίσημα Ἡσύχ. κατ' ἄλλ. ἀντὶ ἐγκέλευσμα, instigatio.
Ἐπ-εγ-κελεύω· παραινῶ προσέτι Εὐρ. Κυκλ. 652, incito.
Ἐπ-εγ-κεράννυμι ἀναπατώνω τι ἀκόμη περισσότερον μὲ ἄλλο· - τί τινι Πλουτ. π. γεν. ψυχ. ἐκ τοῦ Τιμ. 25. Μέσ. εἰς ἑαυτὸν δίχεσθαι Πλατ. πολιτ. 273· ὡς τὸ ἐνερ. Νικ. ἀλ. 370, immisceo.
Ἐπ-εγ-κλάω· διανεύω τοῖς ὄμμασιν Ἡσύχ. «τὸν αὐχένα γυναικίσας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεγκλάσας» Δ. Κασ. 79, 16, interqueo.
Ἐπ-εγ-κολάπτω· χαράττω ἀκόμη περισσότερον Λυκόφρ. 782, insculpo.
Ἐπ-εγ-κοτέω· ὀργίζομαι μτγν. irascor.
Ἐπ-εγ-κρεμάννυμι· κρεμῶ τι ἐπάνω εἴς τι. Μέσ. «ἐπεγκρεμάσαιο κάπνῳ» Νικ. π. Ἀθην. 9, 372, suspendo.
Ἐπ-εγ-κυκλέω· κάμνω τι ἀκόμη νὰ κυλίηται Ἀριστείδ. 2, 514, intervolvo.
Ἐπ-εγ-κύκλιος, 2· κύκλιος Γαλην.
Ἐπ-εγ-κῦλίω· κυλίω τι μέσα εἰς τι· - τινὶ Κλ. Ἀλ. στρ. 7, 877.
Ἐπ-εγ-κύρω· ἐμπίπτω εἴς τι μτγν.
Ἐπ-εγρήγορα· ἴδ' ἐπεγείρω.
Ἐπ-εγρήγορος, 2· ἐπεγρηγορῶς Τζέτζ. ἴδ' ἐπεγείρω.
Ἐπ-εγρόμενος, μτχ. μ. ἀόρ. β', τοῦ ἐπεγείρω Ὅμ.
Ἐπ-εγρόμην, μ. ἀόρ. β'. ὁριστ. ἐπεγείρω.
Ἐπ-εγ-χαίνω· περιγελῶ τινα κατὰ πρόσωπον Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1242, inhio.
Ἐπ-εγ-χαλάω· ἀφήνω τι χαλαρωμένον· - δεσμὰ Νικ. ἀλ. 439, laxo.
Ἐπ-εγ-χειρέω· ἐγχειρέω Γαλην. 2, 221, 15, adorior.
Ἐπ-εγ-χείρησις, ἡ· ἐγχείρησις Γαλην.
Ἐπ-εγ-χέω· (ἐπεγχεύησι Νικ. Ἀθην. 9, 372)· χύνω πάλιν ἢ προσέτι ῥευστόν τι εἴς τι Αἰσχ. Ἀγ. 1108 «ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ» Εὐρ. Κυκλ. 423, insuper infundo.
Ἐπ-εγ-χρίπτω· ἐπεγχρίπτω, ἐφορμῶ πρός τι ἢ κατά τινος μτγν.
Ἐπ-έγ-χυμα, τό· ἔγχυμα, τὸ προσεπιχυθέν.
Ἐπ-εγ-χυμάτίζω· χύνω τι ἐπάνω ἄλλου τινός, ἢ ἐκ δευτέρου εἰς ἄλλο τι Διοσκ. 5, 23, infundo.
Ἐπ-εγ-χύνω, νεωτ. σχημ. ἀντὶ ἐπεγχέω.
Ἐπ-εγ-χύτης, ὁ· οἰνοχόος π. Ἑλλησποντίοις Ἀθην. 10, 425.
Ἐπ-εδράμον, ἐνερ. ἀορ. β'. τοῦ ἐπιτρέχω Ὁμ. ἅπαρ. ἐπιδραμεῖν.
Ἐπ-έδρη, ἰων. ἡ· ἐφέδρα.
Ἐπ-έην, γ'. ἐν. προσ. παρατ. τοῦ ἔπειμι (εἰμί) ἐπ. ἀντὶ ἐπῆν Ἰλ. υ, 276.
Ἐπ-εθίζω· συνεθίζω Ἀριστόξενος Ἁρμ 11. σ. 33, assuesco.
Ἐπ-εθίσθην αι, π. ἀόρ. ἀ. ὑποτ. τοῦ προηγ.
Ἐπεί (ἐπί, πρβλ. ἐπειδή, ἐπειή, ἐπήν), σύνδ. 1) ἀρχῆθεν πρὸς δήλωσιν χρόνου· α) ἀφ' ὅτου, χρόνον ἀρχαιότερον ὅηλῶν περιοριζόμενον ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει λεχθέντος· «ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε» Ὀδ. α, 2· «οὔ σέ τ' ἔγωγε ὄψεσθαι, ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηΐ Πύλονδε» = ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέπλευσες εἰς Πύλον, π, 23· «δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Μενέλαος καὶ Ἀγαμέμνων ἦραν» = τοῦτο εἶνε τὸ δέκατον ἔτος ἀφ' ὅτου Αἰσχ. Ἀγ. 40· «ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς - οὐδὲν οἷδ' ὑπέρτερον» = ἀφ' ὅτου δὲ ἀνεχώρησεν ὁ στρατὸς Σοφ. Ἀντ. 15· συνηθέστ. π. Ἡρ. τὸ. ἐν τῇ πλοκῇ· ἐπεί τε, οὕτως· «ἐπεί τε Πέρσαι ἔχουσι τὸ κράτος, ἔστι τοῦ βασιλῆος», 3, 117· «ἐγὼ δὲ ἐπεί τε παρέλαβον τὸν θρόνον τοῦτο ἐφρόντιζον», 7, 81· ἁπαν. ἐν τῇ Ἀττ. πεζ. ὡς Θουκ. «ἔτη τριακόσια ἐπεὶ διέθησαν» 6, 2· οὕτως εὑρίσκεται· «ἐπεὶ τὰ πρῶτα» Ἰλ. μ, 420, ὡς ἀλλαχοῦ «ἐξ οὗ τὰ πρῶτα» 6) παρελθόν, ἀντίθ. τῷ μετέπειτα συμβαίνοντι = ὅτε, ἀπὸ Ὅμ. καὶ ἐξ. ἐν γέν. καὶ μάλιστα συνήθ. μετὰ ὁριστ. ἀορ. καὶ παρατ. καὶ ὑπερσ. Ἡ δ' εὐκτ. εἶνε ἐν χρήσ. τὸ μὲν πρὸς ἔκφρασιν τοῦ καθόλου ἢ τῆς ἐπαναλαμβ. πράξεως· «ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους· - δησάσκετο» = ἐπειδὴ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔπρατταν αὐτὸ πολλὰς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας Ἰλ. ω, 14· «ἐπεὶ δὲ μὴ ἀντανάγοιεν, ἡσύχασαν» = ὁσάκις δὲν ἀντεξέπλεον Θουκ. 8, 38· «τὸ γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμοὶ λῇ» Σοφ. Τρ. 93, ὅπου αὕτη ἡ ἄλλως μόν. διὰ τὸ παρελθὸν συνήθης πλοκὴ μεταφέρεται ἐν γενικῇ προτάσει εἰς τὸ ἐνεστώς, - ἢ ἐν ἐξαρτωμένῳ λόγῳ, εἴτε τῇ ὁριστ. τοῦ εὐθέος λόγου ἀντιστοιχεῖ εἴτε τῇ εὐκτικῇ τῆς ἐπαναλαμβανομένης πράξεως Ξεν. Κυρ. 1, 4, 21. Καὶ μετὰ δυνητ. Εὐκτ. Ἰλ. ι, 304· πρβλ. τὸ τοῦ Ἀριστ. «καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείῃ», ἱππ. 1056· ἢ ὑποτ. εὑρίσκεται κανονικ. μετὰ τοῦ τοῦ ἂν ἢ κε (πρβλ. ἐπὰν καὶ ἐπήν, καὶ τὸ ἐν τῇ πεζ. σύνηθες κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐπειδάν)· τὸ δὲ πρὸς ἔκφρασιν τοῦ καθόλου ἢ τῆς ἐπαναλαμβ. πράξεως ἐν τῷ παρόντι· «τὰ μὲν μένος πυρὸς - δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός» = ἑκάστοτε, ἅμα ἡ ψυχὴ ἐγκαταλείψῃ τὰ ὀστᾶ Ὀδ. λ, 221· καὶ μετὰ παραλείψεως τοῦ ἄν· «ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀθύρματα ἄψ αὖθις συνέχενε» Ἰλ. α, 363· καὶ π. Σοφ. «ἐπεὶ δ' ἁμάρτη, κεἶνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος, ὅστις ἀκεῖται», Ἀντ. 1012· ἢ πρὸς τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. ἀντιστοιχ. «ἐμὲ δ' ἔξει· ἐπεί κε θερέω» Ὀδ. ρ, 23· «οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη κεῖται θαλπωρὴ ἐπεὶ ἂν σύ γε πάτμον ἐπίσπῃς» = ἀφοῦ σὺ θὰ ἦσαι ἀπολαμμένος Ἰλ. ζ, 412· τῇ ἀπαρ. εἰς λόγον πλάγιον Ἡρ. 2, 32· ὡς καὶ π. Θουκ. 2, 93, ὅπου ὁ Κρύγ. ἀπαριθμεῖ πολλὰ παραδείγματα «ἐπεὶ τάχιστα» = εὐθὺς ἀφ' οὗ Ξεν. Ἀν. 1, 5, 6. καὶ ἀπανταχοῦ π. τοῖς ἀττ. διά τινος μεταξὺ παρεμπιπτ. λέξ. χωριζόμενος 2) μτρ. ἐπὶ αἰτιολογ. σχέσ. καθ' ὅσον τὸ κατὰ χρόνον προηγούμενον περιέχει συνηθ. καὶ τὸ αἴτιον ἢ τὴν ἀφορμὴν τοῦ ἑπομένου = ἐπειδὴ π. Ὁμ. καὶ ἐξ. ἀπανταχοῦ (ἡ ἐξαρτωμένη πρότασις κεῖται συνηθ. μετὰ τὴν κυρίαν) καὶ μετὰ ἐν. καὶ μέλ. «ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοι φρενῶν ἀνθ' ἵσταται, λέξον» Αἰσχ. Περ. 689· ὡς ἐν Ἰλ. λέγεται· «ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, τοὔνεκά τοι ἐρέω» Ἰλ. ζ, 393, οὕτω καὶ ἄνευ τῆς τελευταίας προσθήκης ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου συχνὰ ἀπολ. «Ἕκτορ' ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας· αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἔστιν ἀτειρής», γ, 59, ἔνθα δυνατὸν ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ «οὕτως ἐγώ σοι λέγω»· πρβλ. «ξεῖν' ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι· – «μέλλειν μὲν ποτε οἶκος ὅδ' ἐφνειὸς ἔμμεναι» Ὀδ. α, 131· καὶ οὕτως ὥστε μακρὰ παρεμπίπτουσα πρότασις πρὸ τοῦ κυρ. λόγου παρεμβάλλεται, ὅ, 204 ἐν ᾧ γ, 103 αὐθωμία κυρία πρότασις ἀκολουθεῖ, ἴδε Νίτσ. ἐν τῷ χωρίῳ. Συχνὰ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐπειδή· «οὕνεκ' ἐγὼ καύρης – ἄπαινα οὐκ ἐθέλω δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν» = ἐπειδὴ προτιμῶ Ἰλ. α, 112· συχνὰ εὑρίσκεται· «ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε» = ἐπειδὴ ταῦτα δὲν ἁρμόζει Πινδ. Ὀλ. 4, 13· εἰς ταύτην δὲ τὴν περίστασιν ἔπονται τῷ ἐπεὶ τὰ μὲν ὑποθετικαὶ συντάξεις, ὡς «ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατε – εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς» = ἐπειδὴ σεῖς δὲν ἠθέλατε πλεύσει Σοφ. Φιλ. 1026· «ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν ἥξειν θεῦρ' ἂν ἐξηύγουν», Ἀντ. 385· πρβλ. Οἰ. τ. 433 ὅπου ἡ πρότασις μετὰ τοῦ εἰ λείπει· «ἀλλ' ἴσως οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστίν, ἐπεὶ πάνυ γε σαφῶς ἔχαιμι ἂν ἐπιδεῖξαι», ὅπου δυνατὸν ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ, ἐπειδὴ ἄλλως εὐκόλως ἠδυνάμην νὰ τὸ δείξω, διότι εὔκολον θὰ ἦτο Πλατ. Εὐθύφρ. 9· «οὐ φιλόπονός ἐστιν, ἐπεὶ ἥρκει ἂν αὐτῷ» = ἄλλως ἠθελε μείνει εὐχαριστημένος Ξεν. Κυρ. 2, 2, 31· «σιώπησον περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε» = ἐπειδὴ ἄλλως (ἂν σὺ δὲν σιωπᾷς) θέλω σ' ἐρωτήσει Λουκ. Ξ. τραγ. 43. Συνηθ. διὰ τοῦ εἰ δὲ μὴ ἑρμην. – τὸ δὲ ἢ συν. εὐκτ. Σοφ. Αἴ. 899· ἢ ἡ προστ. «ἐπεὶ φέρ' εἰπέ» Σοφ. Οἰ. τ. 390· «ἐπεὶ ἐροῦ τινα τουτωνί» Πλατ. Γοργ. 472· «ἐπεὶ ἄθεος ὄλοιμην, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω», Οἰ. τ. 683· ἢ συνηθ. ἐρωτ. πρότ. ἴδ. τοιαύτη ἦτις μόν. ἄλλη τις ἔκφρ. εἶνε ἀντὶ ἀρνητ. προτ. «ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ» Αἰσχ. Χο. 212· «ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνωσιν ζῆν' ἄξουλον εἶδεν;» = οὐδεὶς εἶδε τὸν Δία Σοφ. Τραχ. 138· «ἐπεὶ τίνα οἶκον ναίουτ' ὀνομάξωμαι» Πινδ. Π. 7, 5· «οὐδαμῶς γε ἐπεὶ πῶς ἂν καλέσειας;» Ἀριστ. νεφ. 679· «ἐπεὶ σὺ δίξαι' ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν» = ἐπειδὴ σὺ θὰ ἐπροτίμας Πλατ. Γοργ. 474· «οὐ γὰρ λαθεῖν τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσιν πράττειν· ἐπεὶ οἵ γε πολλοὶ οὐδὲν αἰσθάνονται» = ἂν καὶ τὸ πολὺ πλῆθος δὲν παρατηρῇ τίποτε Πλατ. Πρωτ. 317· «ταύτῃ οὖν σε λανθάνει, ἐπεὶ οὐ κακῶς ἐπείκασας» = ἄλλως δέ, Παρμ. 128· «μὴ νῦν ἀπολλύηται (ἡ ψυχή), ἐπεὶ σῶμά γ' ἀεὶ ἀπολλύμενον οὐδὲν παύεται» = ἐπειδὴ ὅσον ἀπολλύπει εἰς τὸ σῶμα, δὲν παύει ποτέ, Φαιδ. 91· τὰς μετ' ἄλλων μορίων συμπλοκὰς αὐτοῦ ἕδε καθ' ἕκαστον, persiquam· ἐπεὶ ἆρα, συχν. π. Ὁμ. = ἀφ' οὗ λοιπὸν Ἰλ. ζ, 426· «ἐπεὶ ἦρ δὴ» Ὀδ. ρ, 185.

Ἔπεια, ἡ· ἡ νῦν Καριώνη μτγν.

Ἐπεὶ ἆρα· συχν. π. Ὁμ. = ἀφοῦ λοιπὸν Ἰλ. ζ, 426· «ἐπεὶ ἦρ δὴ» Ὀδ. 185.

Ἐπειάς, ἄδος, ἡ· τὸ ἐπειός.

Ἐπεὶ γάρ· διότι ἀφ' οὗ Ὁμ. ὅμν. Ἀπολ. 464, καὶ πεζ. «ἐπεὶ γὰρ δὴ καθέατο» Ὑμν. 9, 40.

Ἐπεί γε· ἀφ' οὗ βεβαίως, συνηθ. διὰ μιᾶς λέξ. χωριζόμενον, εἰς τὴν ὁποίαν κυρίως ἀναφέρεται τὸ γε Ἰλ. α, 352, quandoquidem.

Ἐπεί γε δή· χαρακτηριστικῶς καὶ μετὰ δυσαρισκείας· ἀφ' οὗ βεβαίως ἅπαξ Σοφ. Ἀντ. 914· «ἐπεί γε μὴν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον» Σοφ. Τρ. 484.

Ἐπειγεύς, ὁ· υἱὸς Ἀγακλέους, εἷς τῶν Μυρμιδόνων Ὁμ.

Ἐπειγεύς, ὁ· ὁ μετὰ σπουδῆς μεγίστης ἐπισπεύδων τι, ἐξ οὗ καὶ κύρ. ὄν. (ἴδε τὸ προηγ.) ὡς ἀπὸ τοῦ σπίρχομαι Σπερχειός.

Ἐπειγμένως, γρ. ἴσφ. ἀντὶ ἠπειγμένως· ἐπιτρυχάδην Σουΐδ.

Ἐπειγομένως· ταχέως μτγν.

Ἐπείγω (κατὰ Βουτμ. λεξ. 1, 275 δὲν εἶνε σύνθ. οὔτως εἶνε ἐν χρήσ. καὶ ἐν τῇ αὐξήσει (ὅπερ ἀείπατε λείπει)· πιέζω, στενοχωρῶ, βαρύνω· «ὀλίγον μὲν ἄχθος ἐπείγει» = μικρὸν βάρος τῷ προξενεῖ Ἰλ. μ, 452· «ἐπείγει γάρ με τοῦτ' θεοῦ παρόν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1537· «πόνος ἄλλος ἐπείγει» = ἄλλος μόχθος, φροντὶς ἑτερογχώρει Ὀδ. λ, 54· καὶ οὕτω συχνὰ ἄνευ πτώσ. «ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει» = ἡ ἀνάγκη στενοχωρεῖ Ἰλ. ζ, 86· –γθρας, ψ, 623· Ἔτι «κεμάδ' ἠὲ λαγωόν» = διώκω, κ, 361, ὡς παθ. «βελέεσσιν ἐπείγετο» = ἐδιώκετο ὑπὸ βιλῶν· «οὐδείς γὰρ ἡμᾶς ἐπείγων δώσει» = στενοχωρῶν Πλατ. νόμ. 10, 887· π. μτγν. τὸ ἐπίγει = εἶνε ἀναγκαῖον Λογγιν. 43, 6· τὰ ἐπίγοντα = τὰ ἀναγκαῖον Σ. Ἐμπ. π. μους. 6· «τῆς ὥρας ἐπιγούσης» = ἐπειδὴ ὁ καιρὸς βιάζει Πλουτ. παραμ. Ἀπαλλ. 335· ὡς – τῶν ἀρχαιρεσιῶν, Μαρκ. 24· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου· «οὖρος, ἵς ἀνέμου» = ὅστις ὠθεῖ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ πλοῖον Ὀδ. μ, 167· «αὐκέτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον» = δὲν ἔβαλλαν πλέον εἰς κίνησιν τὰ κωπία, μ, 205· 60.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν γέν. = ἐπισπεύδειν· - ὦνον Ὀδ. ο, 445· «τὸν οἶκαδ' ἤκειγον στόλον» Σοφ. Φιλ. 497· - τὴν ὑδροποιρίαν Ἡρωδν. 4, 1, 4· καὶ εἰς τὸ μέσ. «γάμον ἐπείγεσθαι» = ἐπισπεύδειν τὸν γάμον ὅι' ἑαυτόν Ὀδ. α, 97. Παθ. = σπεύδειν, ταχύνειν ἀπολ. καὶ μετ' ἀπαρ. Ἰλ. 6, 354· «ὄρνυθι τοῦτον· ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός», ζ, 363· καὶ μάλιστα συχν. εἰς τὴν μετχ. ἐπειγόμενος = βιαστικός, ταχύς, π. χ. -ἄνεμοι Ἰλ. ε, 501 καὶ ἐπίρ. «ψυχὴ - ἔσσυτ' ἐπειγομένη», ξ, 519· «δρῦς τάμον ἐπειγόμενοι» = ἔκοψαν αὐτὰς ταχέως, ψ, 119. Ἀλλὰ «πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε δῦναι ἐπειγόμενος» = ἐπιποθῶν ἵνα εἰσδύσῃ Ὀδ. ν, 30· «ἐπείγετο ὅττι τάχιστα ἐκτελέσαι» = ἐπεθύμει νὰ ἐκτελέσῃ Ἡσ. ἀσπ. 21· καὶ συνηθέστ. «ὁδοῖο ἐπειγόμενος» = ποθῶν ὁδοιπορίαν Ὀδ. α, 309· «Ἄρηος ἐπειγόμενος» = ποθῶν μάχην Ἰλ. τ, 142· κυρ. ἀπανταχοῦ = σπεύδων πρός τι, ὡς «ἐπειγόμενος περὶ νίκης», ψ, 496· «ὧραι ἐπειγόμεναι» Πινδ. Ν. 3, 34· «νυκτὸς ἄρμ' ἐπείγεται» Αἰσχ. Χο. 469· «οὔκουν ἐπείξῃ δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν», Ηρ. 52· «χωρεῖτ' ἐπειγόμεσθα» Εὐρ. Ὀρ. 1258· «σεῦρ' ἐπείγονται ξιφήρεις», Ἴων 1258, καὶ πεζ. ἀπολ. καὶ μετ' ἀπαρ. Θουκ. 2, 81· «τὴν παρασκευὴν ἐπειγόμενοι, τὸν πλοῦν» = ἐπιταχύνοντες, 3, 2· οἱ ἐπειγόμενοι = οἱ ταχύνοντες, σπεύδοντες ἀντίθ. «τῷ εὖ βουλευόμενοι» Ἀντιφ. 5, 94· «οὕτω σφόδρ' ἠπείχθησαν» Ἰσοκ. 4, 87· ἐπειχθῆναι ἀντίθ. τῷ ἐπισχεῖν, αὐτ. 175· «ἠπείγετο τιμωρήσασθαι» Αἰσχίν. 1, 145· «ἠπείγετο οἴκαδε» Πλατ. Θεαίτ. 112· «ὡς τοῦτο οὐδὲ ἐπεκτέον», νόμ. 3, 787· καὶ μετὰ μετχ. «ἦν μὴ ἐπειχθῇς ναυμαχίην ποιεύμενος» Ἡρ. 8, 68. Τὸ ἐνεργ. μὲ σημ. ἀμτβ. εὑρίσκεται εἰς Πινδ. «Ξάνθον ἤπειγεν» = πρὸς τὸν Ξάνθον, Ὀ. 8, 47· «ἦ νοτὶς ἔπειγε νῦν» = σπεύδει ἐκεῖσε Σοφ. Ἡλ. 1429· «ἐς λόχον» Ὀρφ. Ἀργ. 1029· ἴδε κατεπείγω, urgeo. Ἐπειγωλή, ἡ· σπουδή Ἐτ. Μ. λέξ. μτγν. Ἐπειδάν (= ἐπειδή ἄν)· ἀφ' οὗ, ὅταν, ἐκφράζον τι ἀπροσδιόριστον ἀλλὰ διὰ τὸ ἑπόμενον ῥῆμα τῆς κυρ. προτ. ὡς πράγματι ὑποτιθέμενον, προσέτι δὲ καὶ τὸ καθόλου ἢ ἐπαναλαμβανομένην τινα πρᾶξιν = ἑκάστοτε ἀφ' οὗ, ὅταν π. Ὅμ. μόν. «ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον εἰσίζηται λόχον ἀνδρῶν» = εὐθὺς ὅταν Ἰλ. ν, 285· συνήθ. π. μτγν. μετὰ ἀόρ. ὑποτ. ὡς μέλ. τετελ. «ἐπειδὰν διαπράξωμαι ἧξω» = εὐθὺς ἀφ' οὗ τὸ ἔχω τετελειωμένον Ξεν. Ἀν. 2, 3, 29· «ἐπειδὰν αὐτοὶ κτάνωσιν· τὶς ἂν πόροι» Αἰσχ. Ἑπτ. 716· «ἐπειδὰν σὺ βούλῃ διαλέγεσθαι, τότε σοι διαλεξόμεθα» Πλατ. Πρωτ. 335· «ἐπειδὰν θᾶττον συνιῇ τις τὰ λεγόμενα» = εὐθὺς ὅταν καταλαμβάνῃ, 325· «ἐπειδὰν μὲν-ὅταν δέ», 319. Καὶ εἰς πλάγιον λόγον μὲ τὴν τόσῳ συνήθη μετάβασιν εἰς τὸν εὐθύν· «εἶπε δὲ ὅτι ἐπειδὰν τάχιστα ἡ στρατεία λήξῃ εὐθὺς ἀπυπέμψει αὐτόν» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 9, καθ' ἣν περίπτωσιν εὑρίσκεται καὶ ἡ ἐπρ.τ. «δίκην με λήψεσθαι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθείην», ἀντὶ ἐπειδὴ Δημ. 30, 6· π. Ξεν. «ὅπως οὖν μὴ ἀπολῇ μαστιγούμενος, ἐπειδὰν οἴκοι εἴῃς» εἶνε πρατιμοτέρα ἡ ὑποτ. κατὰ Σχνείδερ. Κυρ. 1, 3, 18· Ἐσφ. εἶνε ἐπὶ τῆς ἐπαναλαμβανομένης πράξεως εἰς τὸ παρελθόν· «ἐπειδὰν ζώσιμι τὴν γραῦν - ἄρτον ἤσθιον» Λουκ. ἐρωτ. 2)· ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ καὶ ἀλλ. π. μτγν. εὐκτ. ἀντὶ τῆς ὑποτ. quum, postquam.

Ἐπειδή· ἐπεὶ δή, ἀφ' οὗ δά, χρόνου σημαντ. μόρ. = ἐπεί, ἀλλ' οὕτως, ὥστε ἡ συνέπεια τοῦ παρελθόντος παρίσταται ὡς τι ἐξακολουθοῦν εἰσέτι· «ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν» = ἀφ' ὅτου ἐγκατέλειψεν Ἰλ. α, 235· «οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ ἐπαύσαντο» = ἀφ' ὅτου ἔπαυσαν Θουκ. 1, 6, 3· «ἐπειδὴ τῶδ' ἐβούλευσας μόρον» Αἰσχ. Χο. 505· «εὐθὺς ἐπειδή» = εὐθὺς ἀφ' οὗ Θουκ. 1, 102· «ἐπειδὴ τάχιστα» = ἀμέσως ὅτε Πλατ. Πρωτ. 310· «ἐπειδὴ θάσσον» Δημ. 37, 41. Ἔτι δὲ αἰτιολ. ὡς ἐπεί, ἀλλὰ σπανιώτ. = ὅτε, ἀφοῦ ἐπειδὴ Θουκ. 7, 13· «ἐπειδὴ σὺ βούλει ἀποκρίνου» Πλατ. Γοργ. 448· καὶ ὡς τὸ ἐπεὶ ἐλλειπτικῶς, «ὦ φίλ' ἐπειδὴ ταῦτα μ' ἀνέμνησας· φασί» Ὀδ. γ, 211· μετὰ εὐκτ. τὸ μὲν εἰς πλάγ. λόγον Ξεν. Ἀν. 3, 5, 18, τὸ δὲ τὴν ἐπαναλαμβανομένην πρᾶξιν εἰς τὸ παρελθὸν ἐκφράζον· «ἐπειδὴ αὐτὸς ἀναστρέφοι, εὖ πως περισχίζοντο» = ὁσάκις ἐπέστρεφε Πλατ. Πρωτ 315· «ἐπειδὴ δέ τι ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο» = ἐσηκώνοντο ἑκάστοτε εὐθὺς ἀφ' οὗ εἶχον φάγει τι Ξεν. Ἀν. 4, 5, 8. Ἐν Ἰλ. εὑρίσκεται «αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς Ὀϊλιάδης, ὠμοφάγοι νιν Ὑῶες δαρδάπτουσιν» ἀντὶ «ἐπειδὰν δαμάσσηται», ἀλλὰ μὲ τὴν ὡρισμένην ἔκφρασιν ὅτι αὐτῷ γίνεται, λ, 458 εἰς λόγ. πλάγ. καὶ μετ' ἀπαρ Πλατ. πολ. 10, 614· ἐν δὲ Δημ. 19, 306 ἀντὶ ἀκούσαι ἀπὸ τοῦ Βέκκ. καὶ ἐξ. εἶνε ἀκοῦσαι (ὁ Ὅμ. χρῆται ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τῷ ε μακρῷ).

Ἐπειδή γε· ἀφ' οὗ δὲ Πινδ. Ἰ. 7, 9.

Ἐπειδή περ· ἐπειδή καί, ἀγκαλά καὶ Πλατ. Πρωτ. 357, siquidem.

Ἐπ-εἰδον, ἀόρ. 6'. ὁριστ. τοῦ ἐφοράω· 1) κυττάζω, παρατηρῶ, ἴχω πρὸ ὀφθαλμῶν μετὰ αἰτ. Ἰλ. χ, 61· 6) ὡς τὸ περιείδον = κυττάζω τι μὲ ἀδιαφορίαν· γ) βλέπω τι ἀκόμη ἐν ὥρᾳ ζῶ Ξεν. Ἀν. 3, 1, 13· δ) βασκαίνω = ἐποφθαλμιάω.

Ἐπειή, ἐπ. ἀντὶ ἐπεὶ Ἰλ. ε, 307 καὶ πολλάκ. π. Ὅμ. μόν. εἰς τὴν αἰτιολ. σημ. ἐν τῷ ἑπομένῳ κώλῳ, συνήθ. ἐν τῇ συντάξει· «ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν». Κατὰ τὸν Σχολ. Ἰλ. α, 156 γραμματικοί τινες ἔγραφον ἀντὶ τούτου ἐπεί ἤ, ὅπερ παρεδέχθησαν καὶ ὁ Σπίτανερ. καὶ Βέκκερ. καὶ ὁ Θύρν. Γραμμ. Ἑλλ. 324, 2 ἀποδέχεται ὅτι ἐξ ἐκείνου προέκυψε τὸ ἐπειή· (π. Ὅμ. τὸ εἰ εἶνε ἐν χρήσ. πάντοτε ὡς βραχύ).

Ἐπείη, γ'. ἐν. εὐκτ. ἐν. τοῦ ἔπειμι.

Ἐπειής, ἰδος, ἡ· ἴδ' ἐπειός.

Ἐπ-εικάδες, αἱ· αἱ μετὰ τὴν εἰκοστὴν ἑκάστου μηνὸς ἀκολουθοῦσαι ἡμέραι Ἐτ. Μ.

Ἐπ-εικάζω (πρβλ. τὸ ἁπλοῦν εἰκάζω)· στοχάζομαι, συμπεραίνω Αἰσχ. Χο. 14 καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολλάκι συνηθέστ. «ὡς ἐπεικάσαι πάθη πάρεστι», 970· «ὥς γ' ἐπεικάσαι» Σοφ. Οἰ. Κ. 150· «ὡς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ», Τρ. 1210· ὁ Ἕρμαν γράφει οὕτω καὶ Σοφ. Τρ. 140 ἀντὶ ἀπεικάσαι, conjicio

Ἐπ-εικασμός, ὁ· συμπερασμὸ· Γαληνὸ 14, 339, 11, conjectura.

Ἐπ-είκελος, 2· ἐπιείκελος

Ἐπείκεν, ἐπ. ἀντὶ ἐπειάν, ἐπήν· πρβλ. ἐπεί.

Ἐπεικίδαι, οἱ· ἀττ. δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς Ἐπγρ. ἐδ· Ἐπεικίδαι.

Ἐπεικτάς, ἡ· ὑπόσχεσις Ἡσύχ.

Ἐπεικτέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἐπείγω Πλατ. νόμ. 3, 687, urgendum.

Ἐπείκτης, ὁ· κατεπείγων καὶ ὁ τὴν κογχύλην ἀπαιτῶν Σουΐδ. instigator.

Ἐπ-εικτικός, 3· ταχύς, σπευστικὸς μτγν.

Ἐπεικτικῶς· σπευστικῶς, σφοδρῶς Σχολ

Ἐπεικτός, 3· ἐδ. ἀντὶ τοῦ ἐπεικτὸς Σουΐδ.

Ἐπεικτός, ἡ· ἐπεικτάς.

Ἐπείκων· ἄχρ. ἐν. τοῦ ἐπίοικα ὃ ἐδ.

Ἐπ-είκω, μέλ. ἐπείξω· ὑποχωρῶ Ἀρκάδ. 174, 25, concedo.

Ἐπ-ειλάρχης, ὁ· ἐπειλαρχίας, στρατηγὸς μτγν. dux.

Ἐπ-ειλαρχία, ἡ· ὀκτὼ καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἵππεῖς Ἀρρ. τακτ. 51, 19· = ἐπιλαργία, turma.

Ἐπ-ειλέω· ἑλίσσω, στρέφω μαθημ. involvo.

Ἐπ-είλησις, ἡ· συστροφὴ μτγν. involutio.

Ἐπ-ειλίσσω, ἰων. ἀντὶ ἐπιλίσσω, ἐφελίσσω.

Ἐπ-ειλόω· σκεπάζω μτγν. occulto

Ἔπ-ειμι, ἐπεῖναι (ἐδ εἰμί)· εἶμαι ἐπάνω, πλησίον, ἐπί τι· «ἀχλὺν-ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον ἡ πρὶν ἔπην» = ἦτις ἔκειτο ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν Ἰλ. ε, 127· «λεπτοτάτη δ' ἐπῆν ῥινὸς βοός» = ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, υ, 276· «κώπη δ' ἐλέφαντος ἔπην» Ὀδ. φ, 7· «κάρη ὤμοισιν ἔπειν» Ἰλ. δ, 259· «σῆμα δ' οὐκ ἔπην κύκλῳ· ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Αἰσχ. Ἑπτ. 573 «πόθεν τοῦτ' ἔπην στύγος στρατῷ» Ἀγ. 533 «ποινὰ γὰρ ἔπεσται» = ἡ τιμωρία θ' ἀκολουθήσῃ, Εὐμ. 514· «μελέτη δ' ἕπεσθ' παντὶ» Ἀνακρ. 59, 3· «λεπτὴ δ' ἔπην κόνις» Σοφ. Ἀντ. 256· «ἕπεσθ' ταῖς λύγκοις μύκητες» Ἀριστ. σφ. 262· «γέφυρα ἔπην» Ξεν. Ἀν. 1, 2, 5· «ἐπὶ ταῖς πλείσταις αἰκίαις τόρσεις ἕπησαν». 4, 4, 2· «ὄρος ἕπεσθ' ἐπὶ τῇ ἰσχατιᾷ» Δημ. 42, 5· «ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἑπόντων συχνῶν Περσέων» Ἡρ. 8, 118· πρβλ. «τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα ἑπόντα» Ἀριστ. πλ. 997 ἀλλὰ «ἐπὶ τῷ ποταμῷ πόλαι ἔπεισι» Ἡρ 5, 52· «χιλιάδες τε ἕπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ» = πρὸς τούτοις 7 χιλιάδες ἄνθρωποι, 7, 184· 60. προϊσταμαι, ἐπιστατῶ· «τίς δὲ ποιμάνωρ ἕπεσθ' ἑνί;» Αἰσχ. Περ. 237· «καὶ σφι ἔπην στρατηγὸς» Ἡρ. 8, 74· «ἕπεσθ' σφι δεσπότης ὁ νόμος», 7, 104· «οἷον ἕπεσθαι κράτος» = εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἦτο ἡ δύναμις Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 150, μεθ' οὗ συντάσσ. ὡς ἄνωτ. ποιν., οὕτω «νυνὶ πλεῖ κίρδος ἑπέσθαι» = θὰ προστεθῇ κίρδος Ἀριστ. ὄρν. 597 «τίς μοι ἔτ' οὖν τέρψις ἕπεσται» Σοφ. Αἴ. 1206 «τῷ ταῦτα ποιοῦντι νόμος ἕπεσται» Πλατ. συμπ. 183· «οὔτε τις τάξις οὐδὲ ἀνάγκη ἕπεσθαι αὐτοῦ τῷ βίῳ», πολ. 8, 561· «φόβος, κίνδυνος ἕπεσται» Δημ. 21, 9· «τιμωρίαι ἑπόμεναι» = τιμωρίαι πρέπει νὰ ἐπιβληθῶσι Πλατ. νόμ. 12, 943· ἐπὶ τοῦ χρόνου=μέλλει νὰ ἦνε, ἐπίκηται, «γῆρας Ἥκει. Ἐρ. 114· «οἱ ἑπεσόμενοι» = οἱ μετέπειτα μέλλοντες νὰ ζήσωσι Θεόκρ 12, 11· «ἀλλ' ἔτι πού τις ἕπεσται» = εἷς ἀκόμη ὑπολείπεται Ὀδ. δ, 756, supersto.

Ἔπ-ειμι, ἐπιέναι, μέλ. ἐπεισόμαι Ἰλ. λ, 367, ἐπιεισαμένη ὡς ἀόρ. φ, 424, παρατ. ἐπήϊεν, ρ, 741, ἐπήϊσαν Ὀδ. λ, 233, καὶ ἐπῆσαν, τ, 445· «τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόσχεσις ἔσται» Ὀδ. π, 42· «οὐκ ἐπιὼν δεῖ ξένος» Εὐρ. Ἴων 323· «ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος» Πλατ. Τιμ. 77· «ἐπιόντος τοῦ γνωσομένου», Κρατ. 439· ὁ ἐν. τῆς ὁριστ. ἰδ. κ. ἀττ. συνήθ. μελλοντ. σημ. ὡς ὁ Ὅμ. συντάσσ. «φῶκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισι» Ὀδ. δ, 411· ἐπὶ τῶν ῥητόρων προσέρχομαι Θουκ. 1, 82· μετὰ τῆς αἰτ. «ἄγρὸν ἔπειμι» Ὀδ. ψ, 359· «πρίν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν» = πρὶν πλησιάσῃ αὐτὸν τὸ γῆρας Ἰλ. α, 29· ἀλλὰ καὶ «ὁρμαγδὸς ἐπῄϊεν ἐρχομένοισιν», ρ, 741 - τὸ στράτευμα Θουκ. 7, 78· «ἔπειμι γῆρας» Πινδ. Ι. 6, 41· ἡ μτχ. «ὁ ἐπιών», ὡς «ἐπιτυχών» = ὁ ἁπλῶς ἐρχόμενος· «τό γ' αἴνιγμα οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς συμπιεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 393· ἰδ. α) ἐγθρικῶς ἐφορμῶ, προσβάλλειν, ἀντιδαίνειν, ἐναντίον προσέρχεσθαι, τὸ μὲν μετ' αἰτ. «τοὺς ἄλλους ἐπεισόμεθα» Ἰλ. λ, 367, ὁ ὁποῖος στίχος ἐπανέρχεται υ, 459· «οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισι» = ἐπάνωθέν σου ἔρχεται Αἰσχ. Πρ. 116· - τοὺς χώρους = ἐπιπίπτειν εἰς τοὺς Ἡρ. 5, 74· - τὸ δὲ ἀπολ. «ὁ ἐπιών» = ὁ προσβάλλων Ἰλ. ε, 238· «χειμὼν ἐπιόντα» Ἡσ. ἀσπ. 673· συνήθ. μετὰ δοτ. «ὃς μοι ἔπεισιν» Ἰλ. ν 182 «δεινῶν ἐπιόντων τοῖς Ἕλλησιν» Ἡρ. 7, 145· «ἐπιὼν τῷ λόγῳ», 4, 129· «τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν» Ἀριστ. Ἀχ. 627· «ἐπῇσι σοβαρῶς τοῖς πολεμίοις» Πολυδ. 18, 6, 7· «ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα» Ἡρ. 7, 157· «ἐπὶ πολλὰ τῆς χώρας ἐπιόντες» Θουκ. 7, 49· «πρός τινα», 1, 80· «πρὸς τὸ τεῖχος», 7, 4· «ἐπιόντος θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον» Πλατ. Φαίδ. 106· ἐπὶ τῆς νόσου, ἐπιπίπτειν, πολιτ. 283, «ἵνα μὴ ἐπορέγοιτο τὸ ἐπιόν», Φαίδρ. 238· «ἔπεισί μοι γελᾶν» Λουκ. διάλ. θε. 21, 2 60 6) «εἰς τὸν νοῦν ἔρχεσθαι, καταβαίνειν· «εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ἐπεῖν» Πλατ. πολ. 3, 388 «ἐμοὶ ἔοικε τοὐπιὸν εἰρῆσθαι τῷ γράφοντι», Φαίδρ 264· «ὅ,τι ἂν ἀπὸ ταὐτομάτου ἐπίῃ μοι συμβουλεύσω ὑμῖν» Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 4· γ) ἐπὶ τοῦ χρόνου ἐπέρχεσθαι, πλησιάζειν, ἐπικεῖσθαι· «ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ» = τῷ ἑπομένῳ Ξεν. Κυρ. 2, 1, 23· «τοῦ ἐπιόντος ἀεὶ χρόνου» Πλατ. νόμ. 6, 769· - τοὐπιόν = τὸ μέλλον Λουκ. δ. Ἰστ. 2, 27 60 ἕπεσθαι, «ἅμα ἡμέρᾳ τῇ ἐπιούσῃ» = μὲ τὰ χαράγματα τῆς ἑπομένης ἡμέρας Ἡρ. 9, 42· «νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν» Ἀριστ. ἐκκλ. 105· «εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐκκλησίαν ψη-

φίζεσθαι» Δημ. 59, 89· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ ἡμέρα· «τῇ ἐπιούσῃ, κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν» Πολυϐ. 5, 13, 10· ἔτι δὲ καὶ «πράγματα ἐπιόντα»=προκείμενα ἐνασχολήσεις π. Δημ. καὶ ἄλλ. «καὶ τὰ ἐπιόντα πάντα τούτῳ μαρτυρεῖ»=τὰ ἑπόμενα Πλατ. Πρωτ. 341· «τί μηνύει τὸ οὖ καὶ τὸ μὴ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων», σοφ 257· «αὐτόματα ἔπεισιν ἔκ τινος»=ἀκολουθεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, πολ. 4, 427· - ὁ ἐπιὼν=ὁ ἀκόλουθος Σοφ. Οἰ. Κ. 1529, invado, sequor.

*Ἐπ-είνῡμι, ἰων. ἀντὶ ἐφίννυμι.

*Ἔπειξις, ἡ· ταχύτης, ἐπιτάχυνσις Πλουτ. Ῥωμ. 29, festinatio.

*Ἐπειοί, οἱ· οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ Ἐπειοῦ υἱοῦ Ἐνδυμίωνος Ὅμ. Ἰλ. δ0. τὸ θηλ. Ἐπειΐς, ἴδος, παρθένος Στραϐ. καὶ Ἐπειάς Στ. Βυζ.

*Ἔπειον· ἴδ' ἔπιον.

*Ἐπειός, ὁ· 1) υἱὸς Ἐνδυμίωνος, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἤλιδος Παυσ. 2) υἱὸς Πανοπέως ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, ἔμπειρος εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ τεκτονικήν, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ὅστις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς λέγεται ὅτι κατεσκεύασε τὸν δούρειον ἵππον Ὅμ. Ἰλ. κατὰ Στησίχ. ἦτο ὁ Ἐπειὸς ἁπλοῦς τις ὑπηρέτης καὶ ὑδροφόρος τῶν Ἀτρειδῶν εἰς τὸ ἐν Τροίᾳ Ἑλλην. στρατόπεδον, Σουΐδ. 3) ὄν. ὄνου ὑδροφόρου Ἀθήν.

*Ἐπ-ειπεῖν· ἐξειπεῖν Ἡσύχ. προσέτι εἶπεν Ἡρ. 1, 123, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. 6'. ἔπειπον.

*Ἐπεί-περ· ἐπειδή καί, ἐπειδή ὅμως, π. Ὅμ. πάντοτε κεχωρισμένον «ἐπεί περ ἐν ἀνθρώποις εἰμι» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 26· «ἐπείπερ ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα» Πλάτ. Φαίδ. 114.

*Ἐπ-είπον (ἴδ' εἶπ.ιν)· λέγω, ὁμιλῶ προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· «διδόντα τὸν λαγὼν ἐπειπεῖν» Ἡρ. 1, 123· ἔτι «φύγον ἀλλοθρόοις» Αἰσχ. Ἱκ. 950.

*Ἐπ-ειρέομαι· ἴδ' ἐπέρω.

*Ἐπ-είρηκα ἴδ' ἐπερῶ καὶ πρβλ. ἐπιλέγω.

*Ἐπ-είρομαι, ἰων. ἐπέρομαι Ἡρ. 1, 30.

*Ἐπ-ειρύω, ἰων. ἀντὶ ἐπερύω Ἡρ. 4, 8.

*Ἐπειρώατο, ἰων ἀντὶ ἐπειρῶντο γ'. πλ. παρατ. τοῦ πειράομαι.

*Ἐπ-ειρωνεύομαι· πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰρωνεύομαι, ὁμιλῶ εἰρωνικῶς, περιγελαστικῶς Ἀπ. ἐμφ. πολ. 4, 70.

*Ἐπ-ειρωνεύω· τῷ προηγ.

*Ἐπ-ειρωτάω, ἰων. ἀντὶ ἐπερωτάω.

*Ἐπ-ειρώτημα, τό, ἰων. ἀντὶ ἐπερώτημα.

*Ἐπ-ειρώτησις, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἐπερώτησις.

*Ἔπεισα, ἔνερ. ἀόρ. ἀ. ὁριστ. τοῦ πείθω.

*Ἐπ-εί-σαγμα, τό· τὸ μετ' ἄλλου φερθέν, ἐπείσοδος, προσθήκη Σχολ. Φιλ. 775, γρ. ἐμφ. ἀντὶ ἐπίσαγμα, accessio.

*Ἐπ-εισ-άγω· φέρωτι προσέτι μέσα, «-χορείαν ἢ τράπεζαν δευτέραν» Ἀντιφαν. π. Ἀθην. 14, 642· «εἰς τὴν οἰκίαν ἑταίρας»=ἐκτὸς τῆς γυναικὸς Ἀνδοκ. 4, 14· τὸ δευτέρα γυνή· τοῖς τέκνοις μητρυιὰν εἰς τὸν οἶκον φέρειν» Δ. Σικ. 12, 14· οἱ ἐπεισαχθέντες=οἱ μετέπειτα γενόμενοι παραδεκτοὶ πολῖται Δ. Ἀλ. 2, 56· - μηχανὴν Πολυϐ. 32, 21, 11· «τούτῳ τῷ στρατηγήματι ἄλλο ἐπ.» Δ. Σικ. 16, 68· προσέτι φέρειν εἰς τὸ θέατρον Αἰσχιν. 3, 231. Μσ. υἱοθετῶ, ἀντὶ τέκνου μου δέχομαί τινα· «-ἄλλους ἔξωθεν» Πλατ. πολιτ. 293· «-νέους ἑταίρους», πολ. 9, 375, superinduco.

*Ἐπ-εισ-αγωγή, ἡ· πρὸς τούτοις εἰσαγωγὴ εἴς τι πλ. - εἰσαγωγὴ ἐκ τόπου ξένου εἰς τὴν χώραν, ἢ ἐπικράτειαν Θουκ. 8, 92· ἡ δευτέρας γυναικὸς εἰσαγωγὴ Ἰώσ. ἔτι=υἱοθέτησις μτγν. καὶ=εἰσαγωγὴ ῥητορ. σχημάτων Ῥητ. superinductio.

*Ἐπ-εισ-αγώγιμος, 2· ὁ πρὸς τοῖς ἄλλοις φερθεὶς που· τὰ ἐπ. = τὰ ἐμπορεύματα τὰ ἐκ τόπων ξένων εἰς τὴν ἐπικράτειαν εἰσαγόμενα Πλατ. πολ. 370, superinductitius.

*Ἐπ-εισ-ακτος, 2· ἐξωθεν εἰσαγόμενος· -αττος Δημ. Λεπτ. 31· - τροφὴ Ἡρ 8, 5· ξενικὸς ὡς τὸ ἐπακτός, ἀντίθ. τῷ οἰκεῖος Πλατ. Κρατ. 420· -γένος ἀντίθ. τῷ αὐτόχθονες Εὐρ. Ἴων 590· ἐπὶ τοῦ «τὰ πάτρια» Ἀθην. 5, 274 - ἡδονὴ Ἀριστοτ. ἠθ. 9, 9· οἰκεῖται Πλουτ. Τιϐ. Γράκχ., 8, adventitius.

*Ἐπ-εισ-άκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ἐκκλ.

*Ἐπ-εισ-αξις, ἡ· ξένη κληρονομία Ἰουστίν.

*Ἐπ-εισ-βαίνω (ἴδε βαίνω)· ἐμβαίνω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέσα εἰς τι Θουκ. 4, 14, ingredior.

*Ἐπ-εισ-βάλλω (ἴδε βάλλω)· θέτω, φέρω τι μέσα εἴς τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, «-σκύφον ποτῷ» Εὐρ. Ἠλ. 499· 2) ὁρμῶ, ἐπιπίπτω αἴφνης κατά τινος Θουκ. 8, 15· - τῇ ἀγέλῃ Παλαιφ. 1, 5.

*Ἐπ-εισ-βάτης, ὁ· ὁ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐμβὰς ἐπάνω εἴς τι, ὁ ἐπιβαίνων τοῦ πλοίου ἐκτὸς τῶν ναυτῶν, ὑπεράριθμος, ταξειδιώτης Εὐρ. Ἑλ. 155.

*Ἐπ-εισ-δείκνυται· ἐσφ. ἀντὶ ἐπιδείκν. Ἡλιοδ. 1, 14.

*Ἐπ-εισ-δέχομαι δέχομαι προσέτι μέσα Πλουτ. ἀρέσκ. φιλ. 4, 22.

*Ἐπ-εισ-δύνω· τῷ ἑπομ.

*Ἐπ-εισ-δύω (ἴδε δύω), ἀμτϐ ἐπεισδύομαι· -ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ μέσα εἴς τι ἀπαρατήρητος Ἀριστοτ. 5, 8, ἐσφ. γρ. παραδυομένη, ingredior.

*Ἐπ-είσ-ειμι· προσέτι ἐμβαίνω μέσα εἴς τι· «ἄλλοι ἐπεισήϊσαν» Ἡρ. 7, 210· «τῶν ἔξωθεν ἐπεισιόντων» Πλατ. Τιμ. 81· - εἰσέρχομαι, παριστῶμαι εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου· «-τραγῳδίαν, ἡρωϊκὰ πάθη» Αἰσχιν. 3, 153.

*Ἐπ-ει-σέλευσις, ἡ· εἰς τὰ ἐντὸς ἐπιϐρομὴ μτγν. irruptio.

*Ἐπ-εισ-ενεκτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπεισφέρω Στοϐ. ἐκλ. ἠθ. 2, 46.

*Ἐπ-εισ-έρρω (ἴδ' ἔρρω)· εἰσολισθαίνω, εἰσπίπτω Πολυδ. 9, 128, illabor.

*Ἐπ-εισ-έρχομαι· 1) ἐμβαίνω μέσα που προσέτι· - πόλιν Εὐρ. Ἴων 813 - δόμους, 851· ἀπολ. ἐπὶ δευτέρας γυναικὸς Ἡρ. 4, 154 (πρβλ. ἐπεισάζω)· «κατόπιν ἡμῶν ἐπεισῆλθον» Πλατ. Πρωτ. 316· -ἔξωθεν, Τιμ. 81· -τινὶ Θουκ. 8, 35· «-εἰς τὸ χωρίον» Δημ. 47, 53· «ἐπεισέρχεται τὰ πάντα»=εἰσάγονται Θουκ. 2, 38· ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν· «τὸ ἔπος τινά» Λουκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

6. ἱστ. 2, 42· «ἔννοια πολλοῖς ἐπεισῆλθεν» Πλουτ. π. δαιμ. Σωκρ. 16, ingredior.

Ἐπ-εισ-ηγέομαι· ὑποηγῶ τινα πρὸς τοὺς ἄλλους, «τοῖς ναυτικοῖς τὴν τῶν ἱστίων χρείαν» Δ. Σικ. 5, 7, superintroduco.

Ἐπ-είσ-θεσις, ἡ· εἴσοδος, ἀρχὴ Σχολ. Ἀριστ. ἵππ. 381, interpositio.

Ἐπ-είσιον, τό· ἐπίσειον Λυκοφρ. 1385.

Ἐπ-εισ-καλέω· προσέτι καλῶ μέσα Λουκ. φιλοψ. 29, λεξ. ἀμφ. accerso.

Ἐπ-εισ-κομίζομαι· δι' ἐμαυτὸν ὁμοῦ εἰσφέρω τι Στοβ. ἀνθ. 69, 1.

Ἐπ-εισ-κρίνομαι· ἀποχωρίζομαι καὶ πηγαίνω μέσα Σ. Ἔμπ. Πυρ. 3, 82· κατὰ δὲ Ἡσύχ. = ἐπεισέρχομαι, immisceo, indo.

Ἐπ-εισ-κρίνω· τῷ προηγ. τὸ ἐνερ. Γρ. Ναζ. 1, 126.

Ἐπ-εισ-κυκλέω· τιλύγω προσέτι, κουλουριάζω Σ. Ἔμπ. Πυρ. 2, 210· «τὰ μηδὲν προσήκοντα» Λουκ. ἱστ. συγκρ. 13, advolvo.

Ἐπ-εισ-κύκλησις, ἡ· ἀνακύκλησις Σουϊδ.

Ἐπ-εισ-κύπτω· σκύπτω εἴς τι προσέτι Σοφ. ἀποσπ. π. Ἀθην. 15, 668.

Ἐπ-εισ-κωμάζω· εἰσέρχομαι προσέτι, κυρ ἐπὶ βακχικῆς συνοδίας· μετὰ μουσικῆς καὶ χοροῦ, ἐν γέν. μετὰ θρασύτητος εἰσβάλλω· «οἱ ἔξωθεν οὐ προσῆκον ἐπεισεκεκωμακότες» Πλάτ. πολ. 6, 500· «ὑπὸ τῶν ἐπεισκωμαζόντων λόγων», Θεαιτ. 184· «πόλεμος ἐπεισκωμάζει» = ἐκρήγνυται Ἀριστειδ. 1, 258· ἡ μτθ. σημ. εἰσάγω εἴς τι προσέτι Πολυαρχ. π. Ἀθην. 12, 546, εἶνε ἀμφίβολος, πιθαν. ἀναγν. ἐπεισκομίζω.

Ἐπ-εισ-κώμασις, ἡ· φορά, προσβολὴ μτγν. impetus.

Ἐπ-εισ-οδιάζω· (εἰς ἐπεισόδιόν τι) ἐμβάλλω Φίλων. 1, 134, 5.

Ἐπ-εισ-όδιον, τό· μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ μεταξὺ (χορικῶν) μελῶν Ἀριστοτ. ποιητ. 12

Ἐπ-εισ-όδιος, 2· ὁ ἔξωθεν ἐρχόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπερ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ πρᾶγμα οὐσιωδῶς, ἀλλὰ τέρψεως καὶ ψυχαγωγίας χάριν παρεντίθεται, οὕτω λέγει ὁ Πλουτ. «τὰ δὲ ἐπεισόδια γέγονεν ἡδονῆς ἕνεκεν, χρείας μὴ συναγομένης, ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα καὶ γελωτοποιός τις», συμπ. 2. προοιμ. καὶ «ἀκροάματα ἐπεισόδια», Λουκουλ. 40· «ἐπεισόδιοι καὶ περιτταὶ ἐπιθυμίαι», π. δαιμ. Σωκρ. 15· «σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν οὐκ ἐπεισόδιον ἀλλ' ἀναγκαίαν οὖσαν», π. ἠθ. ἀρ 12· οὕτω καλεῖται τὸ προσφάγιον «δαψιλὴ γαστρὸς ἐπεισόδια» Κριναγ. 6 (6, 232)· καὶ ψιμμύθιον «φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον» Ῥουφιν. 14 (5, 19)· ἰδ. ἐπεισόδια εἰς τὴν ἀρχαίαν τραγῳδίαν, ὅπου ἀρχηθὲν ὁ χορὸς ἦτο τὸ κυριώτερον τῆς τραγῳδίας μέθοδος, εἶνε αἱ πράξεις αἱ ὁποῖαι παρεντίθεντο μεταξὺ τῶν χορικῶν μελῶν, ὁ διάλογος Ἀριστοτ. ποιητ. 12· π. Αἰσχύλῳ ἦσαν ἐπτὰ ἐπεισόδια, ἐξ ὧν τὰ τρία εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς τραγῳδίας σῴζονται, παραβάλλονται πρὸς τὰ τῶν Εὐρωπαίων acta (πράξεις)· ὥσ. ἐπεισόδια ἐκαλοῦντο ἐν γέν. καὶ πᾶσαι αἱ παρέν-θετοι πράξεις ἔν τε τῷ δράματι καὶ τῷ ἐπι, ὅσαι ἐσχημάτιζον μικρόν τι μέρος, καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον τέλειον πρβλ. Β. Ἀν. 253. Ὑμ. ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῷ ῥητ. λόγῳ Δ. Ἀλ. τόμ. 5, 133, 16· «ἐπεισόδιον τῆς τύχης» = παιγνίδιον τῆς τύχης Πολυβ. 2, 35, 5· π. μτγν. καὶ πᾶν τὸ εἰς τὴν εἴσοδον ἀναφερόμενον, superinductus, adventitius.

Ἐπ-εισ-οδιόω· ἐμβάλλω, παρεισάγω τι ὡς ἐπεισόδιον Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 17· «καὶ παρεκτείνειν, ποιητ. 17, 24.

Ἐπ-εισ-οδιώδης, 2· ὁ ὡς ἐπεισόδιον ὤν· «μῦθος ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετ' ἄλληλα οὔτ' εἰκὸς οὔτε ἀνάγκη εἶναι» ἑρμην. Ἀριστοτ. ποιητ. 9, adventitius.

Ἐπ-εισ-οδιωδῶς· ἐπίρ. τοῦ προηγ. Πορφυρ. 246, 3.

Ἐπ-είσ-οδος, ἡ· ἡ κατὰ προσθήκην, ἡ μεταξύ τινος ἔλευσις Σοφ. Οἰ. Κ. 734· π. Τζέτζ. = ἐπεισόδιον.

Ἐπ-εισ-παίω· προσέτι ὁρμῶ μὲ βίαν, ἐξαφνα Ἀρχιλ. ἀποσπ. 119· «ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν» Ἀριστ. πλ. 804, irrumpo.

Ἐπ-εισ-πέμπω· πέμπω τι μέσα προσέτι Δ. Κασ. 67, 17.

Ἐπ-εισ-πηδάω· πηδῶ ἐπάνω εἴς τι· «εἰς τὰς τάφρους» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 64· ἀπολ. Ἀριστ. ἵππ. 363· ὑπονοουμένου τοῦ «εἰς τὴν οἰκίαν» Δημ. 47, 56.

Ἐπ-εισ-πηδητής, ὁ· ὁ ἐνεργῶν τὰ προηγ. γλωσ. derectarius.

Ἐπ-εισ-πίπτω· μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσέρχομαι, πίπτω· «βρονταὶ καὶ πρηστῆρες» Ἱππ. 7, 42· ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰσβάλλω Σοφ. Οἰ. Κ. 919· «αὐτοῖς πίνουσι ἐπ.» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 27, «ναυστάθμοις Ἑβρ. Ῥησ. 448· ἔτι δὲ καὶ «τὴν πόλιν» Ἱππ. μ. 34, irrumpo.

Ἐπ-εισ-πλέω· ἐμβαίνω προσέτι = μὲ τὸ πλοῖον εἴς τι Θουκ. 6, 2· πρὸς ἰχθυρικὴν προσβολήν, 4, 13·

Ἐπ-εισ-πνέω· κατ' ἐπανάληψιν ἀναπνέω ἰατρ.

Ἐπ-εισ-παρεύομαι· ἐπάνωθεν μέσα κορεύομαι Ο' superingredior.

Ἐπ-εισ-πράττω· ζητῶ, συνάγω προσέτι δημόσια χρήματα Δ. Κασ. 74, 8.

Ἐπ-εισ-ρέπω· ῥέπω μέσα προσέτι Ἰάμβλ. π. μυστηρ. 162, superintroeo.

Ἐπ-εισ-ρέω· τρέχω, χύνομαι προσέτι εἴς τι Πλουτ. Νόμ. 20, superinfluo.

Ἐπ-εισ-ροή, ἡ· ῥοῦσις, χύσις εἴς τι μτγν.

Ἐπ-εισ-ρυσις, ἡ· ἡ πρὸς τι ῥοῦσις ἢ χύσις Ψ. Χρυσ. 823, 11, influxio.

Ἐπ-εισ-τρέχω· πρὸς τοὺς ἄλλους τρέχω εἴς τι μτγν. ἐπεισέδραμον Πολυδ. 9, 158.

Ἐπ-εισ-φέρω· φέρω τι προσέτι εἰς τι· «τῆμα Αἰσχ. Ἀγ. 838· «τείνασ' ὠμᾶσιν ἐπ.», Χο. 638· ἐπὶ τροφῆς = παραθέτω (πρὸς βρῶσιν) Ἀριστ. ἱππ. 1161· «λύγαν» = προφέρω προσέτι, θεσ. 1161· «τὸ ἐπεισφερόμενον πρᾶγμα» = τὸ μεταξὺ συμβαῖνον περιστατικὸν Ἱππ. 7, 50, Μέσ. «ἐπεισενεγκάμενος μαρτύρια» = μεθ' ἑαυτῶν Θουκ. 3, 53, superinfero.

Ἐπ-εισ-φοιτάω· συνεχῶς προσέρχομαι Φίλων, saepe advenio.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-εισ-φορά, ἡ· καταδίκη Σουΐδ. c. nomen. κατὰ δὲ Ἡσύχ. σ. 1392 = δῶρον ξένιον, καταδίκη.

Ἐπ-εισ-φορέω· τῷ ἑπομ. μτγν.

Ἐπ-εισ-φρέω· ἀφήνω τι νὰ εἰσχωρήσῃ πρασέτι «- τινά τινι» Εὐρ. Ἱλ. 1033· π. Σουΐδ. καὶ ἀμτδ. = ἐπεισενέγκω, ἐπεισέρχομαι, superintro.

Ἐπ-είσ-φρησις, ἡ· εἴσοδος, ἐμβολὴ μτγν.

Ἐπ-εισ-φορητέον· β. ἐπίθ. τοῦ προηγ. μτγν. immittendum.

Ἐπ-εισχέω· χύνω προσέτι μέσα εἰς ἄλλο τι Ἰωσ. 4, 3, 3.

Ἔπ-ειτα (ἐπὶ-εἶτα)· 1) ἔπειτα, ὕστερα, κατόπιν, τῆς ἀλλεπαλληλίας ἢ συνεχείας δύο πράξεων ἢ περιστάσεων δηλωτικόν· π. Ὅμ. καὶ τοῖς ἑφεξ. ἁπανταχοῦ Συγχ. εἰς τὰς ἀπαριθμήσεις, πρῶτον μὲν - ἔπειτα δέ, συχνὰ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ δὲ Ἱλ. ζ, 260· μετὰ τοῦ δὲ Πλατ. Πρωτ. 350 καὶ πλεονάκις = ἑφεξῆς, π.χ. Ξεν. Κυρ. 1, 3, 14· π. Ὅμ. ἐπιφέρεται συχν. καὶ εἰς ἄλλα μόρ. ὡς αὐτάρ, Ἱλ. ε, 459· αὐτίκα, 6, 322· καὶ οὕτως αἶψα, ὦκα, ἔνθα «πέμπει τ' ἔπειτα» συνάπτει ὁ Αἰσχ. Χο. 538· ἔτι «τοῦ μέν τε σθένος ὤρσεν, ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσαμύνει» Πινδ. Ο. ε, 139· ἄνευ ὡρισμένης ἐκπεφρασμένης σχέσεως πρὸς προηγ. πρᾶξιν· «εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα πεσσοῖσι-θυμὸν ἔτερπον» (πρότερον δυνατὸν ἄλλο τι νὰ ἔπραττον)· 2) ὃ σημαίνεται ὡρισμένως ἡ συνέχεια, ἀκολουθία ὡς Σοφ. «τὸ τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρίν» = τὸ πλησιέστατον καὶ τὸ ἀπώτερον μέλλον, Ἀντ. 606· ὁ ἔπειτα χρόνος Εὐρ. Ἄλκ. 242· οἱ ἔπειτα = οἱ κατόπιν ἐρχόμενοι Αἰσχ. Εὐμ. 642· «ἡ παραυτίκα λαμπρότης καὶ εἰς τὸ ἔπειτα δόξα», 2, 64· «τὸν ἔπειτα βίον» Πλατ. Φαιδ. 1, 16· «τῶν ἔπειτα ἐσομένων ἕνεκα», Τιμ. 76· «τοῦ νῦν καὶ τοῦ ἔπειτα», Παρμεν. 152· «ἡ εἰς τὸ ἔπειτα δόξα» = ἡ παρὰ ταῖς μτγν. φήμη Θουκ. 2, 64· ἡ ἔννοια τῆς ἀκολουθίας εὑρίσκεται καὶ εἰς τὰς ἑπομ. συντάξεις ὅπου τὸ ἑπόμ. κῶλα δι' αὐτοῦ συνδέονται στενώτερον, καὶ α) προηγ. μετοχῆς· «μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάθετο κόλπῳ» = ἐχαμογέλασε καὶ ἔπειτα ἔκρυψε τὴν ζώνην εἰς τὸν κόλπον της Ἱλ. ξ, 223· «Διὶ ῥίξαντες-ὄρκον ἔπειθ' ἑλόμεσθα», = ἀφ' οὗ ἐθυσιάσαμεν, τότε ἐκάμαμεν τὸ γεῦμα, λ, 730· «κἀμοῦν ἀκούσασ' ὑγμάτων ἔπειτα σὺ παιάνισον» = ἄκουσον καὶ ἔπειτα π. Αἰσχ. Ἑπτ. 249· «μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοὔτο καλύνειν θέλῃ». Σοφ. Ἀντ. 492· «εἰ βουλόμενος λέγειν, ἅτι χαλεπόν, ἔπειτα ἐνίεσθε τὸ μένος» Πλατ. Πρωτ. 343· «ἐκλέγεσθαι αὐτὸν συνδιαβάντα ἔπειτα οὕτως ἀπαλλάττεσθαι» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 4· ὁμ. εὑρίσκεται καὶ προηγούμενον τῆς μετχ. τὸ ἔπιτα, «βουλοίμην κεν ἔπειτα - σῆς αὐνῆς ἐπιβάς, ὄυναι δόμον Ἄϊδος εἴσω» Ὅμ. Ὕμν. Ἀφρ. 154· «ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἥδεται φακῇ» Ἀριστ. πλ. 1004· Ὅμ. 6) πρὸς τὸ. ἀνάδειξιν τοῦ ἑπομ. κώλου, εἴς τε τοὺς χρονικοὺς λόγους πρὸς μόρ. χρονικὸν τοῦ ἡγουμ. κώλου ἀντιστοιχοῦν, «ἐπειδὴ σφαῖρῃ πειρήσαντο, ὥρχεῖσθην δὴ ἔπειτα» = ἀφ' οὗ ἔπαιξεν τὴν σφαῖραν, ἐχόρευσαν ὕστερα Ὀδ. θ, 378· οὕτω καὶ προηγ. τοῦ ἐπεὶ Ἱλ. π, 247· ὁπότε, α, 545· ὡς, κ, 522· - ἦμος, α, 478· συνήθ. μετὰ τοῦ δή, δὴ τότε, καὶ τότε συνδεδεμένον. ὅσαν καὶ ἐν τοῖς ὑποθ. λόγοις· «εἰ δ' ἐτεὸν δὴ ἀγορεύεις, ἦ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν» = ἐὰν αὐτὰ ποῦ λέγεις εἶνε ἀληθεια, τότε βεβαίως οἱ θεοὶ σοῦ ἔπῆραν τὰ μυαλὰ Ἱλ. η, 360· «εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσῃς - νοστήσας δὴ ἔπειτα-κτερεΐξαι» Ὀδ. α, 290 οὕτω καὶ προηγ. τοῦ ἦν Ἱλ. ι, 394· ἐπὴν Ὀδ. λ, 121· ὁμ. καὶ «ὃν μὲν κ' ἔπειτα - κῆρες ἀκούσμεν, οὕτις ἔπειτα - τὸν γ' εἴσεται» = εἰ μὲν κ' ἐπεικὲς τινα ἀκουσίμεν» Ἱλ. α, 547· «ὃν δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάζειν, οὐ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἔσσεται», 6, 392· οὕτω καὶ ὁ Πλάτ. «ἐὰν μὴ ἔλθῃ ταῦτα εἰδώς παρ' αὐτόν, αὐτὸς διδάξειν ἔπειτα», Γοργ. 461· καὶ εἰς τοὺς συμπερασματικοὺς λόγους, ὅπου, ὅπως τὸ ὅμως, συνδέει δύο πράξεις ἢ περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν δὲν ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλας = ὅμως ἀλλ' ὅμως Ὑπ. ἀνωτ. α) συχν. π. Ἀριστ. π. χ. «μὴ μοι φθονήσητ' εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν μέλλω» = ἂν ἐγὼ, ἀναι εἶμαι πτωχός, ὅμως θέλω νὰ λέγω, Ἀχ. 472· «ὅστις γ' ἀκούσας, ὅτι τέθνηκε Πρωτέας, ἔπειτ' ἐρωτᾷς, ἔνδον ἔστ' ἡ ξώπυια», Θεσ. 884· «ἐρωῦσιν ὡς Μεσσήνιοί τινες εἶναι φάσκοντες, ἔπειτ' ἀτελεῖς εἶσιν» Δημ. 20, 131· γ) ὁμ. καὶ εἰς τοὺς ἐρωτ. λόγ. οὗτινες «ὑπὲρ μὲν εἶνε ἄλλη τις ἔκφρασις τοῦ ἑπομένου κώλου· «εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε καλεῖτε μ' αὐτὸν ἐλίσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαθοίμην;» = πῶς θὰ ἠδυνάμην ἔπειτα νὰ λησμονήσω τὸν Ὀδυσσέα, Ὀδ. ν. 423· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀδ. α, 65 ὡς πρὸς τὸν λόγον τῆς Ἀθηνᾶς· ὅτε δὲ μόν. εὑρισκόμενον ἐν ἀρχῇ τῆς ἐρωτήσεως, ἴδ. π. τοῖς Ἀττ. ὑπερβάσεις, τὸ παρὰ προσδοκίαν ἤτοι ἔκπληξιν ἐκφράζον, συχνὰ μετὰ εἰρωνίας· «ἔπειτ' οὐκ ἀναίδες ὄσκει;» Πλάτ. Θεαίτ. 196· «ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων;» = πιστεύεις λοιπὸν τῷ ὄντι; Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 11· ἔτι δὲ «ἔπειτα δῆτα» οὕτω συνηνωμένον Εὐρ. Ἄλκ. 822· «ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω;» Ἀριστ. Λυσ. 914· «ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών», Θεσ. 188· «κἄπειτ' ἔκτας;» = καὶ ὅμως ἐφόνευσες; Εὐρ. Μηδ. 1398· 4) ὡς τὸ οὖν συνέπειαν ἐκφράζον = δι' αὐτά, λοιπόν «ξεῖν' ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πάλινδ' ἰέναι μενεαίνεις» Ὀδ. ρ, 185· «ἔπειθ' ἕλοιμι γε θάνατα» Σοφ. Ἠλ. 345, deinde, postea. Ἔπειτε· ἐπεί τε = ἐπεὶ Ἱππ. π. Γρ. Κορ. σ. 412. Ἔπειτεν, ἰων. ἀντὶ ἔπειτα Ἱππ. 1, 146· καὶ δωρ. ὡς ὁ Μεγαρεὺς κἤπειτεν Ἀριστ. Ἀχ. 710. Ἐπ-εκβαίνω (ἔκ βαίνω) ἐκβαίνω προσέτι, κατόπιν· «- ἐς τὴν γῆν» Θουκ. 8, 105· - χέρσον = ἐξέρχομαι τοῦ πλοίου πρὸς τὴν ξηράν, ἐπὶ κυμάτων, Κριναγ. 31 (9, 276), egredior.

Ἐπ-εκ-βοάω· μεγαλοφώνως ἐπιπλήττω τινὰ Δ. Καν. 43, 24, diffamio.

Ἐπ-εκ-βοηθέω· ἐξέρχομαι τρίχων πρὸς βοήθειάν τινος Θουκ. 7, 53.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-εκ-διδάσκω· ἀκόμη πλειότερον διδάσκω Πλάτ. Εὐθύφρ. 7· «ὁ ἐπεκδιδάσκων λόγος» Πολυδ. 15, 35, 7· - ὅπως Πλουτ. Σόλ. 25.

Ἐπ-εκ-δίδωμι· δίδω ἔξω πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ κατόπιν Σχολ. Ἰλ. τ, 365, iterum edo.

Ἐπ-εκ-διηγέομαι· σαφηνίζω, διηγοῦμαι προσέτι ἐκτεταμένα Πλάτ. Φαιδ. 97.

Ἐπ-εκ-διήγησις, ἡ· ἡ περαιτέρω, ἐπανειλημμένη διασαφήνησις, διήγησις μτγν.

Ἐπ-εκ-δικέω· ἐκδικοῦμαι Τζετζ. ulciscor

Ἐπ-εκ-δίκησις, ἡ· ἐκδίκησις μτγν. ultio.

Ἐπ-εκ-δικία, ἡ· ὑπεράσπισις μτγν. defensio.

Ἐπ-εκ-δρομή, ἡ· ἡ κατά τινος ὁρμητικὴ καὶ ἐχθρικὴ ἔξοδος, εἰσβολὴ Θουκ. 4, 25, excursio.

Ἐπ-εκ-δύω· προσέτι, ἐπὶ τούτοις ἐκδύω Γρ. Νυσ. 2, 236.

Ἐπ-έκεινα, ἐπίρ. (ἐπ' ἐκεῖνα)· εἰς τὸ πέραν μέρος, μετὰ γεν. «ἄλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβείᾳ ὑπερέχοντος» Πλάτ. πολ. 6, 509· «ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπ. ὡς ἑκαίδεκα σταδίους» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 10. Συνηθ. μετ' ἄρθρου· «Πίνδου τε τἀπέκεινα» = τὰ πέραν τοῦ Π. κείμενα Αἰσχ. Ἱκ. 254· «ἀκτὴ τίς ἐστι τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς κειμένη» Εὐρ. Ἱππ. 1199· «τὰ ἐπέκεινα Εὐρώπης» Ἡρ. 3, 115· «οἱ ἐκ τοῦ ἐπέκεινα» = οἱ ἐκ τῆς ἀντιπέραν κειμένης γῆς Ξεν. Ἀν. 5, 4, 3· «εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς» Πλάτ. Φαιδ. 112· «τῶν νόθων ἡδονῶν εἰς τὸ ἐπ. ὑπερβὰς ὁ τύραννος», πολ. 9,587· «ἐν τῷ ἐπέκεινα» Θουκ. 7, 58. Καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου· «οἱ ἐπέκεινα χρόνοι» = οἱ προτητερινοὶ χρόνοι, πρὸ τῆς ὀνομασθείσης ἥττης Ἰσοκ. 6, 41· πρβλ. «τοὺς περὶ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τοὺς ἐπ. γενομένους ὀμνουμένους», 9, 6, ultra, illic.

Ἐπ-εκέκλετο, γ' ἐν. συγκεκ. ἀορ. τοῦ ἐπικέλομαι Ἰλ.

Ἐπ-έκ-θεσις, ἡ· ἔξοδος, τὸ τέλος μέτρου τινὸς ἢ μετρικῆς περιόδου Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 656.

Ἐπ-εκ-θέω· τρέχω εἰς ἐχθρικὸν τόπον ἵν' ἁρπάσω Θουκ. 3, 34, excurro.

Ἐπ-εκ-θύομαι· προσφέρω θυσίαν ἐπί τινι Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 7, 9· τὸ ἐπεξοιωνίζομαι.

Ἐπ-εκ-κλίνω· ἐπί τινι ἐκκλίνω Πλουτ. Φαβ. 16, declino.

Ἐπ-εκ-κόπτης, ὁ· γρ. ἐσφ. ἀντὶ ἐπικόπτης μτγν.

Ἐπ-εκ-κουφίζω· ἐλαφρύνω Ἰώσ. 1, 21, 12, allevo.

Ἐπ-εκ-λέγομαι· διέρχομαι Παυσ. 2, 3, percenseo.

Ἐπ-εκ-λύω· ἐκλύω Πλουτ. Νικ 14, exolvo.

Ἐκ-πίνω (πίνω)· προσέτι πίνω ὁλόκληρον Εὐρ. Κυκλ. 326, epibo.

Ἐπ-έκ-πλοος, ὁ· ἔκπλους κατά τινος, ὡς ἐπεκδρομὴ Θουκ. 8, 20, enavigatio.

Ἐπ-εκ-πνέω· ξανασαίνω προσέτι· ζῶ ἀντίθ. ἐπεισαπνέω, exhalo.

Ἐπ-έκ-ρηξις, ἡ· διάρρηξις Δ. Λαερ. 10,115.

Ἐπ-εκ-τροφέω· προσέτι ρουφῶ τι ὁλόκληρον Ἀριστ. Ἱππ. 698.

Ἐπ-έκ-ρῡσις, ἡ· πρός τι ἔξωθεν ῥύσις Λευκπ. π. Δ. Λαερ. 9, 32, influxio.

Ἐπ-εκ-στρατεύω· προσέτι στρατεύω κατά τινος Προδρ. 119.

Ἐπ-εκ-ταινίδες, αἱ· μακραὶ καὶ ἐκτεταμέναι Σχολ. Ὀδ. ε, 253.

Ἐπ-έκτᾰσις, ἡ· ἔτι μακρότερον τέντωμα Εὐστ. ἐν τῷ λογοπαιγνίῳ = ἔκτασις λέξεως, π. χ. τημοῦτος ἐκ τοῦ τῆμος Ἀπολλ. Δυσκ. ἀντων. 265, exporrectio.

Ἐπ-εκ-τατικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐπεκτείνειν ἀνήκων, ἁρμόδιος Εὐστ.

Ἐπ-εκτατικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ.

Ἐπ-εκτείνω· ἔτι μᾶλλον ἐκτείνω, ἁπλώνω· -τὰς προσόδους Στράβ. 17, 800· «ἐπεκτείνεται τῆς οἰκείας ὥρας» = πέραν τῆς κυρίας τοῦ ἔτους ὥρας Θεόφρ. Ι. Φ. 6, 8, 4· τὸ ἐπεκτεταμένον ἐξηγεῖ ὁ Ἀριστοτ. «ἐὰν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον ἢ τοῦ οἰκείου ἢ συλλαβῇ ἐμβεβλημένῃ» ὡς πόλης ἀντὶ πόλεως, Πηληϊάδεω ἀντὶ Πηλείδου, ποιητ. 21 καὶ Σχολ. αὐτ. extendo.

Ἐπ-εκ-τεταμένως· συντόνως, σφοδρῶς Σχολ. Αἰσχ. Πέρ. 1007.

Ἐπ-εκτικός, 2· ἐμποδιστικός, περιοριστικὸς Ἐπιφάν. 1, 569, coercens.

Ἐπ-εκ-τρέχω· ἐπεκθέω Ξεν. Ἑλλ. 4,4,17.

Ἐπ-εκ-τρίβω· ἐπάνωθεν συντρίβω Ἀθανασ. 2, 387, conterro.

Ἐπ-εκ-φέρω (ἴδε φέρω)· φέρω προσέτι ἀκόμη μακρύτερα Πλουτ. Ἀλέξ. 26, affero.

Ἐπ-εκ-φεύγω, ἐσφ.=ὑπεκφεύγω Ἰλ. υ, 191.

Ἐπ-εκ-φορά, ἡ· ἐπί τινι ἔξωθεν φορὰ μτγν. elatio.

Ἐπ-εκ-χέω· ἐκχύνω εἴς τι προσέτι Ἰώσ. Παθ. κεῖμαι ἐξηπλωμένος Κ. Σμ. 10, 481, expandor.

Ἐπ-εκ-χωρέω· ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν Αἰσχ. Πέρ. 393.

Ἐπ-ελᾶσία, ἡ· τῷ ἐπομ. Δ. Σικ. παρεκβ. 36, impetus.

Ἐπ-έλᾱσις, ἡ· ἡ κατὰ ἐχθροῦ ἐπιδρομή, προσβολή, τοῦ ἱππικοῦ Πλουτ. Τιμολ. 27· -τῶν ἐλεφάντων Λουκ. Ἱστ. συγγρ. 31, καὶ ἐν γέν. μτγν. expeditio.

Ἐπ-ελαύνω· 1) π. Ὁμ. σφυροκοπῶ ἐπὶ μετάλλου· «πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός» Ἰλ. ν, 804· «ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλαε χαλκὸν» 4,223· 2) διώκω, βιάζω τινὰ κατά τινος· «ἵππον τιφὶ» Ξεν. Ἱππ. 8, 11· προσάγω· «ὁ Διός με πατὶς μ' ἐπέλασε Νείλῳ» Εὐρ. Ἑλ. 677· -στρατιὰν Ἡρ. 1, 164· «Ἄρηα βίβρυξι» Ἀπολ. Ῥ. 2, 797. Ἀλλά «σφίσιν αὐτοῖς ὅρκους ἐπήλασαν» = κάμνω νὰ πέσῃ ὁ ὅρκος εἰς τὸν ἐναντίον μου, καὶ αὐτὸν τὸν ὑποχρεώνω νὰ ὁρκισθῇ Ἡρ. 1, 146. Συνηθ. μετὰ παραλείψεως τοῦ ἀντικειμένου, ἁμτθ. ἐπέρχομαι. «-ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα», 3, 151· «-τινὶ Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 21· μεθ' ἵππου ἢ ἅρματος Ἀρρ. ἐρήμην = διὰ χώρας ἐρήμου Λουκ. ῥητορ. ἐγκ. 5, induco.

Ἐπ-ελαφρίζω· κάμνω τι ἐλαφρὸν σηκώνων αὐτὸ ἐπάνω Φίλων π. κόσμ. 40, allevo.

Ἐπ-ελαφρύνω· τῷ προηγ. «τοῖς πεδήταις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν δεσμὸν ἐπελαφρύνει ὁ ὕπνος» Πλουτ. π. δεισιδ. 3 μετὰ τοῦ «-καὶ κουφίζειν τὴν ναῦν» Πολυδ. 1, 99,

Ἐπ-ελάω· ἐπελαύνω.

Ἐπ-έλδομαι, π. ἀντὶ ἐπιέλδομαι Ἀπολ. Ρ. 4, 783, concupisco.

Ἐπ-έλεγχος, ὁ· ἐπεξέλεγχος Πλατ. Φαιδ. 267.

Ἐπ-ελέγχω· ἐλέγχω Δ. Λαερ. 6, 97, coarguo.

Ἐπ-ελεέω· ἐλεέω Ι. Χρυσ. 5, 548, commiseror.

Ἐπ-ελευθεριάζω· ἐλευθεριάζω Φίλων.

Ἐπ-έλευσία, ἡ· τῷ ἐπομ. adventus.

Ἐπ-έλευσις, ἡ· ἔλευσις αἰφνιδία, κατὰ τύχην Πλουτ. Στωϊκ. ἐναντ. 23.

Ἐπ-ελεύσομαι, μελ. τοῦ ἐπέρχομαι Ὀδ.

Ἐπ-ελευστέον, ρ. ἐπίθ. τοῦ ἐπέρχομαι· δεῖ ἐπελθεῖν Εὐστ. 164, 47, percensendum.

Ἐπ-ελευστικός, 3· ὁ κατὰ τύχην ἐρχόνος που οὕτω καλεῖται ἐναντιωμάτ. Στωϊκ. τὸ τυχαῖον Πλουτ. Στωϊκ. π. 23.

Ἐπ-ελευστικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ.

Ἐπ-ελήλατο, γ'. ἐν. π. ὑπερσ. τοῦ ἐπελαύνω Ἰλ.

Ἐπ-ελήλυθα, παρκ. δ'. τοῦ ἐπέρχομαι Ὀδ.

Ἐπ-έλησε, γ'. ἐν. ἐνερ. ἀορ. ά. τοῦ ἐπιλανθάνω Ὀδ.

Ἐπ-ελθεῖν, ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ ἐπέρχομαι.

Ἐπέλιος, ὁ· ὄν. κόρ. Ἐπιγρ.

Ἐπ-ελίσσω, ἰων. ἀντὶ ἐφελίσσω.

Ἐπ-έλκω, ἰων. ἀντὶ ἐφέλκω.

Ἐπ-έλλαβε· ἐπέλαβε, π. γ', πρόσ. ἐνερ. ἀορ. δ', τοῦ ἐπιλαμβάνω Ὀδ. ὃ, 793.

Ἐπ-ελπίζω· 1) κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, ἐλπίδας ἐμποιῶ, διεγείρω· ὁπόσοι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψοντα Σικελίαν» Θουκ. 8, 1· 2) – τινί Σχολ. Ἰλ. ν, 385· = τὰς ἐλπίδας εἴς τι θέτω· – τινὶ Δ. Κασ. 41, 11· καὶ – ἔν τινι μτγν. 3) προσέτι ἐλπίζω, σχεδὸν ὁμ. τῷ ἁπλῷ ἐλπίζω· «ἢ σὸν οἶκίσειν ἐπήλπισα δόμον» Εὐρ. Ἱππ. 1010.

Ἐπ-έλπομαι· ἐλπίζω προσέτι Αἰσχ. Ἀγ. 1002· πρβλ. ἐπιέλπομαι.

Ἐπ-εμ-βάδόν· διὰ τοῦ ἀναβαίνειν ἐπάνω που, ἐν τῷ ἀναιβάσματι ἐπάνω τινὸς Μαριαν. Σχολ. ἐπ. 2 (9, 668), ascendendo.

Ἐπ-εμ-βαίνω· στέκομαι ἐπάνω εἴς τι· «οὐδοῦ ἐπεμβεβαιώς» = στεκόμενος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου Ἰλ. 1, 582· «δίφρου ἐπεμβεβαώς» Ἡσ. ἀσπ. 195· «τετραορίας, 324· «σὰς ἐπεμβαίνων χθονὸς» Σοφ. Οἰ. Κ. 928· «πύργοις ἐπεμβὰς» = ἀφοῦ ἀνέβη ἐπὶ τῶν πύργων (ἐχθρικῶς) Αἰσχ. Ἑπτ. 614· καὶ μετὰ αἰτ. «λύκους ἐπεμβεβῶτας ἑδραίαν βάχιν» Εὐρ. Ῥησ. 783· «Νεῖλον ἐπεμβὰς» Θεοκρ. 17, 98· «εἰς πάτραν ἐπεμβάσει» = πάλιν εἰσελεύσει Εὐρ. Ι. Τ. 649· προσέτι ἀναβαίνω εἰς τὸ πλεῖον· «τοῖς ὕστερον ἐπεμβᾶσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων» Δημ. 50, 25· ἐμβαίνω μέσα· «ἄκρας ἐπεμβαινούσης τῷ πελάγει» = ἐκτεινομένης ἐντὸς τοῦ πελάγους Λογγιν. ἐπιβαίνω, κακῶς μεταχειρίζομαι, αἰσχύνω· «ποδὶ ἐπεμβῆναι ἐχθροῖσιν» Σοφ. Ἠλ. 448· «κατ' ἐμοῦ ἐπεμβάσει», αὐτ. 825· συνήθ. μετὰ δοτ. προσώπ. Εὐρ. Ἱππ. 668· – τοῖς τετριμμένοις Πολεμ. 2, 26· «-τῷ καιρῷ τινος» = ὠφελεῖσθαι τῆς εὐκαιρίας πρὸς βλάβην τινὸς Δημ. 21, 203· «συγγενῶν ἐπεμβῆναι ἁμαρτήμασι» Πλουτ. κοιλ. φίλ. 25, ingredior.

Ἐμ-εμ-βάλλω· 1) βάλλω, θέτω τι προσέτι ἐπί τι· «-θῶμα πίθοιο» Ἡσ. Ἔρ. 98· «τῆς δὲ γῆς σωτῆρα σεαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ» Σοφ. Οἰ. Κ. 464· «-αἱματηρὰ στόμιά τινι» Εὐρ. Ι. Τ. 935· «καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλὼν» Ἡρ. μ. 864· γράμματα = παρενθέτειν Πλατ. Κρατ. 399. Μέσ. πολιτ. 277· «-χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέσσαρας» Λουκ. Τιμ. 57· ἐμφράττω «σῦκα ἐπεμβεβλημένα» Ἀθήν. 14, 653· 2) ἀμτβ. ἐπὶ ποταμῶν (δηλ. ὕδατος) = προσέτι ἐπιχύνω ἐντός τινος Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 6, superinjicio.

Ἐπ-έμ-βαμμα, τό· ἔμβαμμα, «τὸ ἐκ σκορόδων» Νικητ. πόλεως ἅλ. 382, intinctus.

Ἐπ-εμ-βάπτω· προσέτι βουτῶ μέσα Ἡσύχ. intingo.

Ἐπ-έμ-βασις, ἡ· ἡ κατά τινος προέλασις Δ. Ἀλ. 3, 19, incursus.

Ἐπ-εμ-βατήρ, ὁ· τῷ ἑπομ. ἴδε καὶ ἐπαμβατήρ.

Ἐπ-εμ-βάτης, ὁ· ἀναβάτης· – ἁρμάτων Εὐρ. Ἱκ. 585· -ἵππων, Βακχ. 782· «ἐνθ' ἅρματ' ἠγωνίζεθ' οἵ τ' ἐπεμβάται», Ἱκ. 865· «ἴχνεσι κούφοις» = μὲ βήματα, πατήματα ἐλαφρά Ὀρφ. Ὕμν. 30, 3.

Ἐμ-εμ-βάφίζω· ἐπεμβάπτω.

Ἐπ-εμ-βιβάζω· εἰσάγω Ἀθαν. ἀπολ. 301, 7, induco.

Ἐπ-εμ-βλητέον· πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ ἐντὸς Πλατ. Τιμ. 51, injiciendum.

Ἐπ-εμ-βοάω· κατά τινος βοάω· -τινὶ Νικ. ἅλ. 219, inclamo.

Ἐπ-εμ-βόησις, ἡ· ἀναβόησις, κραυγὴ Εὐστ. inclamatio.

Ἐπ-εμ-βολάς, ἡ· ἐγκεντρισμός, μπόλι ἐπὶ δένδρων Ἀθήν. 14, 658.

Ἐπ-εμ-βολή, ἡ· βάλσιμόν τινος μεταξὺ δύο ἄλλων, παρένθεσις, προσθήκη, σχῆμα ῥητορ. περὶ οὗ ὁ Ἑρμογ. Σχολ. «ἐπ. ἐστὶν ἡ μεταξυλογία, ὅταν μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας ἔξωθέν τι ἐπεμβάλλῃ (οἷον π. Δημ. σ. 230, 27 «τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου» εἶτα ἡ ἐπ. «οὐ δι' ἐμέ, οὐ γὰρ ἤγωγε ἐπολιτευόμην πω τότε»), 2, 280.

Ἐπ-εμ-βόλιμος, 2 (ὑπον. μήν)· ἐμβόλιμος Ἐπιγρ. Βοικχ. 2, 487.

Ἐπ-έμ-βολος, 2, (δηλ. μήν)· τῷ προηγ.

Ἐπ-εμβρῑμάομαι· ἐπιθωΰζω, κροτῶ Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 73, increpo.

Ἐπ-εμβύω· στοιβάζω τι ἐντός τινος μτγν. infarcio.

Ἐπ-εμέω· ἐμῶ ἐπί τινι μτγν. evomo.

Ἐπ-έμ-μηνος γυνή, ἡ· ἡ ἔχουσα τὰ καταμήνιά της Ἰωσ. Ἰδ' ἔμμηνος.

Ἐπ-εμ-πάσσω· πασπαλίζω τι ἀκόμη περισσότερον ἰατρ.

Ἐπ-εμ-πηδάω· ἐπεμβαίνω· «λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων» Σχολ. «αὖθις ἐπεμπηδᾶς· αὐτῷ κειμένῳ» Ἀριστ. νεφ. 550.

Ἐπ-έμ-πηκτος, 2· προσέτι ἐμπηγμένος μτγν. infixus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-εμ-πίνω· ἐπὶ τούτοις πίνω· ἐπεμπιεῖν = ἐπεγκανάξαι Ἡσύχ.

Ἐπ-εμ-πίπτω· πίπτω προσέτι ἐντός που· «-βάσιν τινι» ὡς τὸ ἔρχεσθαι ὁδὸν Σοφ. Αἴ. 42· - καὶ σπουδάζω Ἀριστ. εἰρ. 463, vado.

Ἐπ-εμ-φέρω· φέρω τι μέσα προσέτι· «-ἀνάγκην τινί» Ἱπποδαμ. π. Σταδ. ἀν0. 103, 26. Παθ. Νικ. ἀλ. 28, infero.

Ἐπ-εμ-φόρω· προσέτι ἀνακατώνω· «-χεῖρας ἡδύσμασιν» Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 146.

Ἐπ-ενάρίζω· προσέτι φονεύω, ἐναρίζω Σοφ. Οἰ. Κ. 1730.

Ἐπ-ένατος ἢ ἐπέννατος, λόγος· ἡ σχέσις τοῦ 9:10, δηλ. καθ' ἣν ὁ μεγαλείτερος ἀριθμὸς περιλαμβάνει τὸν μικρότερον μετὰ τοῦ ἐνάτου αὐτοῦ μέρους· οὕτω καὶ ἐπίτριτος, ἡμιόλιος, ἐφέβδομος Ἰαμβλ. εἰς Νικομ. ἀριθμ. 118, sesquinonus.

Ἐπ-ενδημέω· διάγω εἴς μτγν. dego in.

Ἐπ-εν-διδύσκω· προσέτι ἐνδύομαι Ἀθανασ. 1, 475, superinduo.

Ἐπ-εν-δίδωμι· δίδω ἀκόμη Αἴσχ. Ἀγ. 1359.

Ἐπ-ενδίεσαν· ἐπιφίεσαν Ἡσύχ. immiserunt· ζβ' ἐνδίημι.

Ἐπ-έν-δυμα, τό· ἐπανωφόριον Πλουτ. Ἀλλέξ. 32, superindumentum.

Ἐπ-εν-δύνω· ἐπενδύομαι· -ἄλλον χιτῶνα Ἡρ. 1, 195· μέσ. Β Ἀν. 260.

Ἐπ-έν-δυσις, ἡ· ἐπένδυμα Ἐῦστ.

Ἐπ-εν-δότης, ὁ· ἐπένδυμα Σοφ. ἀπόσπ. 391.

Ἐπ-εν-δύτο-πάλλιαν, τό· τῷ προηγ. Ἐπιγρ. 2663, pallium.

Ἐπ-εν-δύω· προσέτι ἐνδύομαι· «ἐσθῆτας γυναικείας ἐπενδεδυμένος ταῖς ὥραξι» Πλουτ. Πελοπ. 11, superinduo.

Ἐπ-ένεγξις, ἡ· τὸ πρὸς ταῖς ἄλλοις φέρσιμον Ἐτ. Μ.

Ἐπ-ενήνεκαι· ἐπενήνεγκαι, Ἰων. ἀόρ. ά. ἀπαρ. τοῦ ἐπιφέρω.

Ἐπ-ένειμε, γ'. ἐν. ἐνερ. ἀορ. τοῦ ἐπινέμω Ὀμ.

Ἐπ-ενεκτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιφέρω Ἐπιφάν. 1, 88, referendum.

Ἐπ-ένεξις, ἡ· ἐπένεγξις.

Ἐπ-ενέπω· ἐπεννέπω Ἀπόλ. Ῥ. 4, 1596.

Ἐπ-ενήνεον, παρατ. τοῦ ἐπινηνέω Ἰλ.

Ἐπ-ενήνοθε· τὸ κεῖσθαι ἐπί τι, τὸ εἶναι· ἀπολ. «-ψιθὴ λάχνη» = λεπτὰ ὀλίγα μαλλιὰ (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του) ἐπεκάθηντο Ἰλ. 6. 219· «-οὖλη λάχνη» = πυκνόν, κατσαρὸν μαλλὶ (ἐπὶ τοῦ μανδύου) ἐπεκάθητο, κ, 134· «στομίοισι πίριξ ἐπ. γαστρὸς (βδέλλα)» = ἐπίκειται Σχολ. Νικ. ἀλ. 509· καὶ μετὰ αἰτ. ἐπὶ τοῦ ἀμβροσίου μύρου· «οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν» = ὡς προσκολλᾶται εἰς τοὺς θεοὺς Ὀδ. 0,365· ἐπὶ τοῦ χρόνου, «πουλὺς ἐπ. αἰὼν» = πολὺς παρῆλθε χρόνος Ἀπολ. Ῥ. 4, 276.

Ἐπ-ένθεσις, ἡ· παρένθεσις, παρενθήκη μτγν. ἰδ. Σχολ. interpositio.

Ἐπ-εν-θετικός, 3· ὁ παρεντιθέμενος Σχολ. Ἰλ. ν, 137, interjetivus.

Ἐπ-εν-θήκη, ἡ· ἐπιθήκη Ἐῦστ. Ὀδ. 1349, 31, accessio.

Ἐπ-ενθουσιάω· ἀγριαίνομαι, μαίνομαι κατά τινος Ἰω. Χρυσ. 4, 727, 29.

Ἐπ-εν-θρώσκω, ἀόρ. δ'. ἐπενέθορον, ἄπαρ. ἐπενθορεῖν· πηδῶ προσέτι ἐντός τινος· «σέλμασι ναῶν ἐπενθορόντες» Αἰσχ. Πέρ. 351· «ἄνω ἐπενθοροῦσα» Σοφ. Τρ. 918· «ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει» = ἐφορμᾷ κατ' αὐτοῦ, Οἰ. τ. 469, insilio.

Ἐπ-εν-θυμέομαι· 1) κατόπιν συλλογίζομαί τι Εὐστ. 1, 47· 2) παρεμβάλλω τι ἐν θύμημα· ζβ τὸ ἑπόμ.

Ἐπ-ενθύμημας, τό· παρεμβαλλόμενον ἐνθύμημα οἷον τὸ π. Ἑρμογ. «καὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς διώρυξε τὸν Ἄθω, εἶτα τὸ ἐνθύμημα.... Καίτοι ἐκεῖνος μὲν ὄρος διῆρει, δυσκολώτερον πρᾶγμα, ἡμεῖς δὲ γῆν διασκάψομεν, πρᾶγμα οὐ δυσχερές», 3, 126, 4.

Ἐπ-εν-θύμησις, ἡ· τῷ προηγ. Ἑρμογ.

Ἐπ-εν-ίημι· ἐμβάλλω τι προσέτι εἴς τι Ἰατρ.

Ἐπ-έννατος· ἐπένατος.

Ἐπ-εννεα-και-δέκατος, λόγος, ὁ· ἡ σχέσις 19, 20, Ἀριστ Κυντ. σ, 115, sesquiundevigesimus.

Ἐπ-ενοχλέω· ἐνοχλῶ παρὰ πολὺ ἐκκλ.

Ἐπ-εν-σάλεύω· σαλεύω ἐπὶ Ἀριστοτ. φυσιογν. 813, 13, agito.

Ἐπ-εν-σείω· ἄνωθεν σείω Γαλην concutio.

Ἐπ-εν-τανύω· ἐπεντείνω· ἐπεντανύσας Ὀδ. χ, 467, intendo.

Ἐπ-έν-τασις, ἡ· σπουδή, ἐπίτασις μτγν. intentio.

Ἐπ-εν-τείνω· τεντώνω ἐπί τινος ἢ κατά τινας· ἐπενταθεὶς = ἐπὶ τοῦ ξίφους ἐξαπλωθεὶς Σοφ. Ἀντ. 1220· ἀμτδ. ἔτι μᾶλλον βιάζω ἐμαυτὸν εἰς ἐπιμέλειαν Ἀριστ. εἰρ. 515.· λόγος = ἡ φήμη ἐξαπλοῦται πλειότερον Θεοφρ. Χαρ. 9, 2, intendo.

Ἐπ-εν-τέλλω· πρὸς τοῖς ἄλλοις πλειότερον προστάζω - τινί τι Σοφ. Ἀντ. 218, insuper mando.

Ἐπ-εντερώματα· ἐπεντρώματα δ' ζβε.

Ἐπ-ένυ-ευκτος, 2· εὔκολος εἰς τὸ λαμβάνειν Παχυμ. εἰς Δ. Ἀριστ. 24.

Ἐπ-εν-τίθημι· ἐν τῷ μεταξὺ θέτω, παρενθέτω Ἀπολλων. π. συντ. σ. 88, interpono.

Ἐπ-εν-τρανίζω· θεωρῶ, ἀπευθύνω εἴς τι Εὐστ. 201, 65, intueor.

Ἐπ-εν-τράνσις, ἡ· ὄψις, θεωρία μτγν.

Ἐπ-εν-τριβή, ἡ· ὀχληρὰ διατριβή Ἐπιφαν. 1, 512, importunitas.

Ἐπ-εν-τρίβω· ἐπί τινος ἐντρίβω Πολυδ. 5, 102· «-πληγάς τινι» Εὐστ. infrico.

Ἐπ-εν-τρυφάω· ἀσωτεύω εἴς τι, ὑπερηφανεύομαι διά τι, -τινί = καταπολαύω Σουίδ.

Ἐπ-εν-τρώγω· τρώγω προσέτι, τραγανίζω Φίλων· ζβε τραγήματα.

Ἐπ-εν-τρώματα, τά· οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἐπίκουρος τὰς ἐπιζητήτους, δυσπέπτους τροφὰς (βλαβερὰς), ἃ. παρὰ τὸ τρώω ἢ τιτρώσκω, κατ' ἄλλους ἐντερώματα = τὰ εἰς τὰ ἔντερα ἐρχόμενα ἢ καταβαίνοντα· ἔσφ. δὲ εἶνε ἢ ἐκ τοῦ τρώγω παραγωγὴ Ἀθήν. 12, 546.

Ἐπ-έν-τρωσις, ἡ· τῷ προηγ. Φίλων.

Ἐπ-εν-τύνω· παρασκευάζω ἐναντίον· - χεῖρα ἐπί τινα» = τὴν χεῖρα θέλω νὰ μεταχειρισθῶ κατά τινος Σοφ. Αἴ. 446· «Ἀρηΐ τινι»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀππ. ἁλ. 5, 562. Μέσ. ἑτοιμάζομαι· - ἄεθλα = ἕνα ἐπιτύχω τὰ τοῦ ἀγῶνος ἆθλα Ὀδ. ω, 89· «- εἰς χορόν» Κολουθ. 4· - νέεσθαι = παρασκευάζεσθαι εἰς πορείαν Ἀπολ. Ῥ. 1, 720, iustruo.

Ἐπ-εντύω· τῷ προηγ. - ἵππους = ζευγνύω Ἰλ. θ, 374, apparo.

Ἐπ-εξ-άγω· ἐναντίον τινὸς ἐξάγω, στρατὸν εἰς μάχην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Θουκ. 2, 21· ἐπὶ τοῦ ἀτόλμου· «πλῷ πρὸς τὴν γῆν» = προσάγω 7, 52· ἐπὶ λόγου = εἰς τὸ μέρον προτείνω Δ. Κάσ. 46, 8· «- περί τινος», 55, 28· ἐκτείνω «- τὸ πωμήριον» Δ. Κασ. 43, 50· - τὴν διήγησιν Πλουτ. π. τῆς Ἡρ. κακ. 3· «τὸ ἀθέριτον εἰς ἄπειρον» Ἡλιοδ. 6, 15, educo, edissero.

Ἐπ-εξ-αγωγή, ἡ· ἐναντίον ἐξαγωγή, περαιτέρω ἔκτασις· - τοῦ κέρως Θουκ. 8, 105, progressio.

Ἐπ-εξ-αιτέω· ἀκόμη περισσότερον ζητῶ μτγν. deposco.

Ἐπ-εξ-αμαρτάνω· σφάλλω, πλανῶμαι προσέτι Ἰώσ peceo.

Ἐπ-εξ-αμαρτητέον, ρ. ἐπιθ. δεῖ ἐξαμαρτεῖν pecandum.

Ἐπ-εξ-αν-άπτω· ἀνάπτω τι προσέτι ἐκ τοῦ ἐσβεσμένου Σουΐδ.

Ἐπ-εξ-αν-ίσταμαι· ἐναντίον τινὸς σηκώνομαι ἐπάνω Φίλων, exsurgo.

Ἐξ-απατάω· ἀπατῶ τινα ἀκόμη περισσότερον μτγν.

Ἐπ-εξ-εγείρω· σηκώνω τινὰ ἔκ τινος.

Ἐπ-έξ-ειμι (εἰμι)· κατά τινος ἐξέρχομαι, ἐκστρατεύω, ἐπιδρομὴν ποιῶ Ἡρ. 7, 223 (ἐπεξῆσαν)· συγν. - τινί Θουκ. 2, 20· «- εἰς μάχην», 2, 13· ὅθ. «ἐπεξέρχομαι» = δικαστικῶς διώκω, κυρ. - δίκῃ Πλατ. νόμ. 6, 754· «- τῇ τοῦ τραύματος γραφῇ» Αἰσχίν. 2, 93· «τοῦ πατρὸς τὸν φονέα» Ἀντιφ. 1, 11, ὡς - φόνον, 5, 3· συνήθ. «- φόνου τῷ κτείναντι» = τὸν φονέα διὰ τὸν φόνον Πλατ. νόμ. 9, 866, «- πατρὶ φόνου», Εὐθυφρ. 4· «- τοῦ φόνου τινά» Δημ. 21, 107· ὅθ. = ἐκδικοῦμαι - τῷ παθήματι Πλατ. νόμ. 9, 866· «- τὴν παρανομίαν» = τιμωρεῖν Δ. Σικ. 1, 77· «- ἄχρι τέλους» = τὴν ἐσχάτην τιμωρίαν ἐπιβάλλειν Δ. Ἀλ. 7, 54· διέρχομαι, κυρ. «- ὁρείαις ὁρμοῖς» Ἀθην. 14, 619· ἴδ. = διηγοῦμαι· «- ὁμοίως σμικρὰ καὶ μεγάλα ἄστεα» Ἡρ. 1, 5· «- τῷ λόγῳ» Πλατ. Λυσ. 215· «- πάσας αἰτίας», Τιμ. 38· «- τὰς τιμωρίας» Θουκ. 3, 82· ἐν ὁριστ. μὲ σημ. μέλ. ὅδε τὸ ἁπλοῦν, erumpo.

Ἐπ-εξ-εργασμένως· ἔσφ. ἀντὶ ἐξειργασμένως Πλουτ. Ἀλεξ. 1.

Ἐπ-εξ-έλεγχος· ἐπέλεγχος.

Ἐπ-εξ-έλασις, ἡ· ἐπιδρομὴ μτγν. excursus.

Ἐπ-εξ-ελαύνω· ἐναντίον τινὸς ἐξέρχομαι ἐποχούμενος· - τοὺς ἵππεῖς Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 6.

Ἐπ-εξ-έλευσις, ἡ· καταδίωξις, ἐκδίκησις Εὐστ. Ἰλ. 120, 38, ultio, vindicta.

Ἐπ-εξ-ελευστικός, 3· ἐκδικητικός, καταδιωκτικὸς Εὐστ. 171, 11, vindicans.

Ἐπ-εξ-έλκω· προσέτι ἔξωθεν ἕλκω Ἱπποκρ. 8 82, extraho.

Ἐπ-εξ-εργάζομαι· προσέτι κατορθώνω, ἐντελῶς ποιῶ· «βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται», Ἴων π. Σ. Ἐμπ. κ. ῥητ. 24· πράττω Δημ. 18, 140· «ὀλωλότ' ἄνδρα» = ἅπαξ ἀποθαμμένον, ἠφανισμένον Σοφ. Ἀντ. 1274· «- ἀγρὸν φιλοπόνως» = γεωργεῖν Λουκ. Τιμ. 37· π. μτγν. ὡς Τζέτζ. πάλιν ἐπιμελῶς ἐργάζομαί τι, ἀκριβῶς τὸ ἐκτελῶ, ἐπὶ συγγραμμάτων, superefficio.

Ἐπ-εξ-εργασία, ἡ· μετ' ἐπιμελείας τελειοποίησις πράγματός τινος Σχολ. Ἰλ. λ, 126· ὅδε καὶ ἐξεργασία.

Ἐπ-εξ-εργαστής, ὁ· ὁ τελειωτὴς πράγματός τινος Τζέτζ. exsecutor.

Ἐπ-εξ-εργαστικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν, ἀνήκων εἰς αὐτὴν Εὐστ. συγκρ. Σ. Ἐμπ. κ. φυτ. 1, 144.

Ἐπ-εξ-εργατικῶς· μετὰ τρόπου ἐπεξεργ. ὅθ. συγκρ. ἐπεξεργατικώτερον = τελειότερον Βασιλ. 1, 24, perfectius.

Ἐπ-εξ-έρπω· ἐξέρχομαί που κοιλοσυρτὰ Ἱπποκρ. 375, 48, obrepo.

Ἐπ-εξ-έρχομαι· 1) ἐξέρχομαι κατά τινος, ἐφορμῶ, ἐπιδρομὴν ἢ ἔφοδον κατά τινος ποιῶ Θουκ. 3, 26· «αὐτοῖς ἐς μάχην» Θουκ. 5, 9· - ἀπειλῶν Σοφ. Ἀντ. 748· «- τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι» Πλατ. Πρωτ. 345· ἴδ. δικαστικῶς καταδιώκω, κατηγορῶ· - τοὺς φονεῦσιν Ἀντιφ. 1, 1· - τὸν φόνον = κατηγορεῖν ἕνεκα φόνου, 2, 2· «- τῷ πατρὶ φόνου» = τὸν πατέρα ἕνεκα φόνου Πλάτ. Εὐθύφρ. 4· «- τινὶ δίκην», νόμ. 9, 866· ὅθ. = σωφρονίζω, κολάζω, τιμωρῶ· - πόλιν Εὐρ. Ἀνδρ. Ἐν γέν. κατά τινος ἢ μετά τινος πράττειν· - τινί = ἐκδικεῖσθαί τινα Θουκ. 3, 38· 2) περαιτέρω προχωρῶ, πορεύομαι· «ἐπ' ὅσον ὕδρις ἐπεξῆλθε» = ὅσον ἐπροχώρησεν ἡ ὕδρις Ἡρ. 3, 80· - πρὸς τέλος Πλατ. νόμ. 1, 632· καὶ ἰδ. π ῥητ. «εἰς τέλος τ' ὀτῶν τῷ λόγῳ», Φιλ. 23· - χώραν = ἐντελῶς διέρχεσθαι Ξεν. Ἀν. 7, 8, 25· πρβλ. ἐπέξειμι· διεξοδικῶς διέρχομαι, διηγοῦμαι· «μακρὸν λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς» Αἰσχ. Ἡρ. 870· «ἀκριβείᾳ περί τινος» Θουκ. 1, 22· «- ὀλίγων» Πλατ. νόμ. 6, 778· «- τῷ παύγματι», Κλειτοφ. 408· - πᾶν = ἐπιχειρεῖν Θουκ. 5, 100· πρβλ. «τὸ πᾶν ἐπεξελθεῖν διζήμενον» = πάντα ἠρεύνησεν Ἡρ. 7, 166· ἐπὶ τέλος, ἐπὶ πέρας τι· = εἰς πέρας φέρειν Λουκ. τραγ. 17· τὴν νίκην = διώκειν τὴν νίκην Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 5, 91· «τῇ παρούσῃ τύχῃ ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐπεξελθεῖν» = ὅσον τὸ δυνατὸν καταδιώκειν Θουκ. 4, 14· «- ἔργῳ τι» = πράγματι διαπράττεσθαι, κατορθώνειν τι Δ. Ἀλ. 6, 43· πρβλ. τὸ Θουκ. «ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται», 1, 120, exsequor.

Ἐπ-εξ-έτασις, ἡ· ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἐπιθεώρησις Θουκ. 6, 42, recensus.

Ἐπ-εξ-εύρεσις, ἡ· ἐπί τινος εὕρεσις, ἀνακάλυψις μτγν. inventio.

Ἐπ-εξ-ευρίσκω· πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνακαλύπτω τι· «παρὰ ταῦτα οὐδὲν ἐπεξευρεῖν» Ἡρ. 2, 160.

Ἐπ-εξ-ηγέομαι· διηγοῦμαι, ἀναπτύσσω ἔτι πλέον Πλουτ. Ἀρταξ. 8, enarro.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-εξ-ήγημα, τό· προσθήκη εἰς τὴν ἐξήγησιν ἢ διήγησίν τινος ἀμφ. explicatum.
Ἐπ-εξ-ηγηματικός, 3· ὁ εἰς ἐπεξήγημα ἀνήκων, ἐπιτήδειος.
Ἐπ-εξῆς, ἰων. ἀντὶ ἐφεξῆς.
Ἐπ εξ-ήγησις, ἡ· «ἀσαφοῦς λόγου ἡ λέξεως σαφηνισμός· λέξεως μὲν ὡς εἰ λέγων τις ἀκινάκης, σαφηνίσαι λέγων, Περσικὸν εἶναι ξίφος τοιόνδε καὶ τοιόνδε· λόγου δὲ ὡς εἰ λέγοιμεν, ὁ οἶκος ὅδε βεβαίως οὐκ οἰκεῖται· καὶ σαφηνίζοντες αὐτὸ εἴποιμεν, οἱ μένοντες ἐκεῖ ταχὺ μετέρχονται» Γεωργ. Χοιροβ. 819.
Ἐπ-εξ-ηγητέον, ῥ. ἐπιθ. δεῖ ἐπεξηγεῖσθαι Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 43, enarrandum.
Ἐπ-εξ-ηχάζω· φωνάζω μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἔτι πλέον Αἰσχ. Ἐπτ. 601.
Ἐπ-εξ-ίημι· διεξέρχομαι, διηγοῦμαι ἀμφ. edissero.
Ἐπ-εξ-ισόω· κάμνω τι ἴσον προσέτι Μαξ. Τυρ. 30, 32.
Ἐπ-εξ-ιτέον· δεῖ ἐπιξιέναι ἐναντίον μτγν. prosequendum.
Ἐπ-εξ-ιτητέον τῷ προηγ.
Ἐπ-εξ-όδια, τά, ὑπον. ἱερά· ἐπ' ἐξόδῳ, θυσία γινομένη πρὶν κινήσῃ τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Ξεν. Ἀν. 6, 3, 2.
Ἐπ-εξ-όδιος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἔξοδον Ξεν. ἔνθ. ἀνωτ.
Ἐπ-έξ-οδος, ἡ· ἡ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐκστρατεία Θουκ. 5, 8, eruptio.
Ἐπ-εξ-οιωνίζομαι· πάλιν οἰωνίζομαι, συμβουλεύομαι τοὺς οἰωνοὺς Γαλην.
Ἐπ-εξ-ουσία, ἡ· ἴσφ. ἀντὶ ἐπ' ἐξουσίας Εὐσεβ. 544.
Ἐπ-εξ-ουσιαστής, ὁ· ἄρχων Ἐτ. Μ.
Ἐπ-οικα (ΟΙΚΩ εἴκω, ἔοικα)· ἔοικα (π. Ὁμ. παραδόξως ἕνεκα τοῦ δίγαμμα τοῦ ἔοικα, ἐν τῇ Ἰλ. ἐξαιρουμένου ἑνὸς χωρίου, α, 126 τὸ οὐκ ἐπέοικε δυνατὸν νὰ μετατραπῇ εἰς τὸ οὐχὶ ἔοικε, ἡ προηγουμένη λέξ. ἐκβλίβεται, ὥστε ὅσσ' ἐπέοικε πιθαν. ἀντὶ τοῦ ὅσσα ἔοικε Ὀδ. ω, 294, οὕτω κατὰ Ἄρενς, κατὰ δὲ Βέκκ. γραπτέον ὡς ἐπεῴκει), «ὅς τις αἴ τ' ἔπ. καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν» Ἰλ. ι, 392· συνηθ. ἄπροσ. ἁρμόζει, ταιριάζει· «σφῶϊν μὲν τ' ἔπ. μετὰ πρώτοισιν ἑόντας ἑσάμεν» Ἰλ. δ, 341· «ἀποδώσομαι ὅσσ' ἐπ.», ω, 595· «τὴν δ' ἔπ. Ἥρας πόσιν πειθέμεν» Πινδ. Ν. 7, 95· «ὁποῖά περ ὁμοῖσιν τοῖσδ' ἐπεικότα» Αἰσχ. Χο. 658, καὶ μτγν. πεζ. «οὐδὲ τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεικὸς ἦν» Ἀρρ. Ἀν. 7, 15.
Ἐπείπιθμεν· ἀ. πλ. 6'. ὑπερσ. τοῦ πείθω ἀντὶ ἐπιπίθειμεν Ἰλ. 6, 341.
Ἐπ-έπλως, 6'. ἐν. κατὰ συγκοπ. ἐπ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπιπλώω Ὀδ. γ, 15.
Ἐπεποίθει, γ'. ἐν. 6'. ὑπερσ. τοῦ πείθω Ἰλ.
Ἐπεπόνθει, γ'. ἐν. 6'. ὑπερσ. τοῦ πάσχω
Ἐπ-έπταρε, γ'. ἐν. π. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπιπταίρω Ὀδ. ρ, 545.
Ἐπ-έπτατο, γ'. ἐν. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπιπέταμαι, ἐφίπταμαι Ὅμ.
Ἐπείπυστο, γ'. ἐν. π. ὑπερσ. τοῦ πυνθάνομαι Ἰλ. ν, 674.
Ἐπ-έπω, ἰων. ἀντὶ ἐφέπω Ἱππ. 7, 8.
Ἐπ-έραστος, 2· ἐράσμιος Σουΐδ. ἀξιαγάπητος· -κόρη Λουκ. Τιμ. 17· πρβλ. ἐπήρατος, amabilis.
Ἐπ-εργάζομαι· ἐργάζομαι παρανόμως γῆν ἐπὶ ξένης χώρας, ξένην ἰδιοκτησίαν· «τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους» Πλατ. νόμ. 8, 843· ἐπὶ καλλιτερείας τῆς ἱερᾶς γῆς τῶν Ἀμφισσέων Αἰσχίν. 3, 113· «ἐργάζεσθαι τὰ περὶ τὰς μορίας χωρία» Δυσ. 7, 25· «ἐπ. ἀλλ' οὐ δημόσια» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 13· π. Παυσ. «ἐπείργασται τῷ χαλκῷ πολλὰ τῶν ἄθλων» = πολλὰ τῶν ἄθλων γεγλυμμένα ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ. 3, 17, 3, colo.
Ἐπ-εργασία, ἡ· 1) ἡ παράνομος καλλιέργεια ἀγροῦ ἐπὶ ξένης χώρας κειμένου, ἡ ἀγροῦ ἱεροῦ· «τῆς ἱερᾶς γῆς ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσιν ἐπικαλοῦντες» Θουκ. 1, 139· 2) τὸ παραχωρούμενον ἀμοιβαίως δικαίωμα τοῖς πολίταις δύο ὁμόρων ἐπικρατειῶν τοῦ ἔχειν καὶ καλλιεργεῖν ἀγρούς· -καὶ ἐπιγαμία Ξεν Κυρ. 3, 2, 23, cultura.
Ἐπ-εργαστικός, 3 κατορθωτικὸς Ἀνθ. πολ. 5, 178, efficax.
Ἐπ-έργια, ἡ· βοηθητικὸν ἔργον μτγν.
Ἐπ-έργιον, τό· τῷ προηγ. appendix.
Ἐπ-εργος, 2· συντελιστικός, ἐραστήριας, -τινός· «σωφροσύνη ἐστὶν ἔργων ἐπέργος καὶ ἐγκρατείας συνεργός» Στοβ. ὁμιλ. 6, 167.
Ἐπ-ερεθίζω· σχίζω ἢ ταυγκρανίζω ἐπιπολαίως ἢ ἐλαφρά· «-κραυγαῖς καὶ μάστιξιν ἵππους» Πλουτ. Εὐμ. 11· «πηκτίδα χερσὶν ἐπηρεθισθεῖσα» = κιθάρα κτυπᾶν Μ. Ἀργεντ. 23 (9, 270).
Ἐπ-ερεθισμός, ὁ· ἐρεθισμὸς Πλουτ. ἀρέσκ. φιλ. 5, 19, irritatio.
Ἐπ-ερείδω· ἐπακουμβῶ, στηρίζω τι ἐπί τινος· «ἐπέρεισε δὲ ἓν' ἀπέλθῃσιν» = ἔβαλε δύναμιν ἀμέτρητον, μεγίστην Ἰλ. κ, 269· «ἐπέρεισε ἔγχος εἰς κενεῶνα» = ἐνέπηξε τὸ ἔγχος εἰς τὴν κοιλίαν Ἰλ. ε, 586· π. Κ. Σμ. ἀντίθ. τῷ «ἀνωΐξαι πτύγας» = κλεῖσιν τὰς θύρας, 12, 331· «-τὴν φάλαγγά τινι» Πλουτ. Φλαμιν. 8· καὶ ἀμτβ. Πυρ. 21· μτφ. -τὴν διάνοιαν = πρός τι διευθύνειν Πλουτ. π. τοῦ ἐν Δελφ. εἰ. 18. Μέσ. Ἐπακουμβῶ· «ταῖς βακτηρίαις ἐπερειδόμενοι βαδίζετε» Ἀριστ. ἐκκλ. 277· «σχεδίας λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας» Εὐρ. Ἑκ. 114· -βίᾳ Πλατ. νόμ. 7, 789· -ἀντερείδειν Ἀριστ. βατρ. 1100· «δακτύλου ἐπερεισθέντος» Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 1, 374, infigo, incumbo.
Ἐπ-έρεισις, ἡ· ἡ ἐπιστήριξις, ἐπακούμβησις· -χειρός, ποδὸς Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 54· ἡ πρός τι διεύθυνσις τοῦ βλήματος Κλ. Ἀλ. illisus.
Ἐπ-έρεισμα, τό· ἐπακούμβημα μτγν. fulcrum.
Ἐπ-ερεισμός, ὁ· τῷ προηγ. Δ. Λαερ. 10, 50.
Ἐπ-ερειστικός, 3· ἁρμόδιος εἰς τὸ ἐπακουμβῆσαι· -βακτηρία Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 65.
Ἐπ-ερεύγομαι· ἐκχύνομαι «ἐς τινα ἢ κατά τινος Ἀπολ. Ῥ. 4, 631, effundor in.
Ἐπ-ερεύγω· πτύω «ἐς τι ἢ ἐξ ἐναντίας τινός, μᾶλλ. μέσ. ἐπὶ πατ. ἐκχύνομαι κατά τινος, πρός τι· - ἑκτὰς Ἀπολ. Ῥ. 4, 631· -ἠπείρους Δ. Πέρ. 95· πρβλ. προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπείφ· ἐπιφί ὅ τδε.
Ἐπίλειος, ὁ· ὄν. κύρ. Ἐπιγρ. ζδ' Ἐπίλεως.
Ἐπέραστος, ὁ μάντις Ἴλλειος Ὀλυμπιονίκης μτγν.
Ἐπ-ερέφω· σκεπάζω τι οἰκοδομῶν, τελειῶ τι, μόν. «ἐπὶ νηὸν ἔρεψε» Ἰλ. α, 39· γδ' ἐρέφω, tego.
Ἐπ-ερήρεισμαι, π. παρκ. τοῦ ἐπερείδω.
Ἐπ-έροαμαι, μόν. ἀόρ. ἐπηρόμην, ἐπερέσθαι, μελ. ἐπερήσομαι τοῦ ἐπερωτάω· πάλιν ἐρωτῶ Ξεν. Κυρ. 1, 3, 5 ἐν γέν. ἐρωτῶ, - τινὰ Σοφ. Οἰ. Κ. 563 κατ' εἰκασ. Ῥεϊσιγίου ἐπερήσομαι Ἀριστ. Λυσ. 98· - τὴν γνώμην Πλάτ. Ἀξ. 368· οὕτω ἴδ. ἐρωτᾶν τὴν γνώμην, συμβουλήν τινος· - βασιλέα Θουκ. 8,29· - θεόν τινα, μαντεῖον ἐρωτᾶν (Ἰων. σχημ. ἐπείρομαι) Θουκ, 3, 92· - τὸν δῆμον = εἰς ψηφηφορίαν θέτειν Δημ. 22, 5.
Ἐπ-ερρώσαντο, γ'. πλ. ἀορ. ά. τοῦ ἐπιρρώομαι Ἴλ. α, 529.
Ἐπ-ερυθριάω· ξεροκοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς διά τι μτγν. erubesco.
Ἐπ-ερύω· τραβῶ τι εἰς τι ἢ ἔκ τινος μέρους του· «θύρην δ' ἔπερυσε κορώνη ἀργυρέη» = ἔτραβηξε τὴν θύραν πιάνων αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀργυρὰν λαβήν Ὀδ. α, 441· καὶ ἐν τμήσει· «καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες» = καὶ στήλην ἐπ' αὐτῆς ἀνεγείραντες, ἰδρύσαντες, μ, 14· ἐπειρύσασα Ἀπολ. Ῥ. 3, 149. Μέσ. περιβάλλομαι· «ἐπειρυσάμενος τὴν λεοντὴν» Ἡρ. 4, 8, attrabo.
Ἐπ-έρχομαι· ἔρχομαι, πλησιάζω ἐρχόμενός που, ὁτὲ μέν ἀπολ. «μεῖναι ἐπερχόμενον» Ἰλ. η, 533 «ἐνθάδε, ὁπόσε» Ἰλ. ω, 651· ὁτὲ δὲ ὁατ. προσωπ. «ὄρνις γάρ σφιν ἐπήλθεν» Ἰλ. μ, 200· «βροτοῖσιν ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ» Αἰσχ. Περ. 592, ὁτὲ δὲ μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου, πρὸς ὃν τις πηγαίνει, ὃν ἐπισκέπτεται· - ἀγρὸν Ὀδ π. 27· «πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν», δ, 268· «πολλὰ δὲ τάγκε' ἐπῆλθε» = διεπέρασε πολλὰς κοιλάδας Ἰλ. σ, 321· «ὁ Νεῖλος ἐπέρχεται τὸ Δέλτα» = ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ Δέλτα, πλημμυρεῖ αὐτὸ Ἡρ. 2, 19· «λειμῶνα ἐπέρχεται ὕδωρ τὸ Νείλου» πρβλ. ζτι «δόμους, ναοὺς» Αἰσχ. Ἱκ. 554, Σοφ. Ἴλ. 1289· καὶ «-εἰς τόπον», Δῆ. 433· -εἰς ποταμόν Ὀδ. η, 280· «εἰς τὸ κενούμενον» Ξεν. οἰκ. 8, 7· - πόλιν Εὐρ. Ἡρ. μ. 593· «χώρας ὅσην ἐπήλθομεν» Ξεν. Ἀν. 7, 8, 25· «ἅπασαν τὴν οἰκουμένην» = διοδεύειν, διαπορεύεσθαι Δειν. 1, 13· - τοὺς χειρωνακτικοὺς Πλατ. Ἀξίοχ. 368· «ὄψεσιν ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους», συμπ. 1, 2, 1· ἀπολ. ἐπὶ τῆς εἰς τὸ βῆμα παρουσιάσεως τῶν ῥητόρων· «ἐπῆλθεν, ἔλεξε δὲ» Εὐρ. Ὀρ. 931· «ἐπελθὼν καὶ πείσας τὴν πόλιν» Πλάτ νόμ. 8, 850· «ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν δῆμον» Ἡρ. 5,97· «-ἐπὶ τοὺς ἐφόρους» = παρουσιασθεὶς εἰς τὸν δῆμον, εἰς τοὺς ἐφόρους, 9, 7, 11· «-ἐπὶ τὸ κοινὸν» Θουκ. 1, 90· ἐπὶ τοῦ χρόνου, φθάνω ἐκβαίνω· «ἐπῆλθον ὧραι» = ἐπανῆλθον αἱ ὧραι τοῦ ἔτους Ὀδ. 6, 107· «νὺξ ἄρ' ἐπῆλθε», ξ, 457· «ἔκαθεν ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος» Πινδ. Ὀ. 11, 7· «ἐπεὶν νὺξ ἐπέλθῃ» Ἡρ. 4, 84· «ἦρί τ' ἐπερχομένῳ» Ἀριστ. νεφ. 311· «ἐπῆλθεν Ὀλύμπια» Θουκ. 1, 126· καὶ οὕτω πολλάκ. ἰδ. ἐπὶ κανον. ἐπανερχομένων χρονικῶν τμημάτων· δθ. ὁ Αἰσχ. ἀντιθέτει «τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα», Ἡρ. 98· μετφ. «νοῦσος ἐπήλυθέν μοι» = ἐπέσκηψεν, ἐπέπεσεν εἰς ἐμὲ ἀσθένεια Ὀδ. λ, 200· «γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ». ε, 472· ἀλλὰ καὶ «τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος» = μ' ἐπλάκωσεν ὁ ὕπνος = αἴφνης ἐπέπεσε, δ, 793· «ἔρως ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται» Σοφ. ἀποσπ. 607· «ἐπέρχεταί μοι», καὶ «-με» ὡς «τῷδ' ἐπέρχεται χαίρειν» Σοφ. Τρ. 135· «καὶ οἱ ἐπῆλθε πταρεῖν» Ἡρ. 6, 107· «ἐμοὶ τοιαῦτ' ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν» Πλάτ. Γοργ. 485· «καί μοι ὥσως οὐδὲν θαυμαστὸν πάθος ἐπῆλθε», νόμ. 7, 811· «ἡμέρος ἐπελθὼν ἡμῖν», 823· «ἀλλὰ καὶ «ἡμέρος ἐπίρεσθαί με ἐπῆλθέ σε» (ἴσφ. γρ. μοι) Ἡρ. 1, 30, ὡς «αὐτόν με νῦν τοιοῦτόν τι λέγειν ἐπέρχεται» Πλατ. Φαιδ. 88· πρβλ. καὶ νόμ. 7,823, ἔνθα ἡ γρ. κυμαίνεται μεταξὺ «τὸν νοῦν» καὶ «εἰς τὸν νοῦν» καὶ ἄνευ πτώσ. «ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ λέγειν» = νὰ λέγῃ ὅ,τι τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν Πλουτ. κ. Στωϊκ. 28· 2) ἐχθρικῶς ἔρχομαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω, ἀπολ. ὁ Ὅμ. καὶ ἑπομ. ἢ μετὰ τῆς ὁοτ. «βουσὶν ἐπήλυθεν» Ἰλ. υ, 91· - μάσχοις Εὐρ. Βακχ. 736· «τὴν τῶν πέλας ἐπελθεῖν» Θουκ. 2, 39· «τμηθὴν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε» = ἡ λόγχη ἐνέπεσεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου Ἰλ. η, 262· ἔτι δὲ ἐπιπλήττω, ἐλέγχω Εὐρ. Ἀνδρ.689· «ταῦτά σε ἐπῆλθον», Ἰ. Α. 349· - τὴν παρανομίαν = τιμωρεῖν Πλουτ. ἔτι δὲ μτφ. = ἀντιλαμβάνεσθαί τινος· «πάντα διὰ βραχέων» Πλατ. πολιτ. 279· πρβλ. τὸ Θουκ. «τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ» = διεπράξαντο, 1, 97· - τινί τι = διέρχεσθαι τί τινι Ἀριστ. ἱππ. 618· ἐν τῷ λόγῳ διηγεῖσθαι· - τὰς ξυνωμοσίας Θουκ. 8, 54· «-τὰ εἰρημένα» Ἀριστ. ἠθ. Νικ. 10, 1, 4· συχνότ. «περί τινος» π. μτγν. «κρύσταλλος οὐ βέβαιος ὥστ' ἐπελθεῖν» = ὥστε νὰ δυνηθῇ τις νὰ περάσῃ δι' αὐτοῦ Θουκ. 3, 23, advenio, accedo.
Ἐπ-έριο· τῷ ἑπομ. καὶ ἐπερόμενος = ἐπερωτῶν Σουΐδ.
Ἐπ-ερωτάω, ἰων. ἐπειρωτάω καὶ - τέω προσέτι ἐρωτῶ· - τινὰ περί τινος Ἡρ. 1, 32· - τὰ χρηστήρια, 1, 53· καὶ οὕτως ἰδ. περὶ τῆς ἐρωτήσεως τῶν θεῶν· - τὸν θεὸν Θουκ. 1, 118· «θυσίαις καὶ οἰωνοῖς ὅ τι χρὴ ποιεῖν» Ξεν. οἰκ. 5, 19· «ἐάν τις καὶ σμικρὸν ἐπερωτήσῃ τι τῶν ῥηθέντων» Πλάτ. Πρωτ. 329· «δικαίως ἂν ἐπερωτηθεῖμεν ἅπερ αὐτοὶ ἠρωτῶμεν» Σοφ. 250· ἅμα ἐρωτῶ Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 10, 2. Πρὸς ἀκέψιν ἢ ἀπόφασιν προτείνω· «ὁ κήρυξ ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα» Αἰσχίν. 1, 22, interrogo.
Ἐπ-ερώτημα, ἰων. ἐπειρώτημα· τό, 1) = ἐρώτησις Ἡρ. 6, 67· 2) ὁμολογία Ν. Δ. quaestio.
Ἐπ-ερωτηματικῶς· κατὰ τρόπον ἐπερωτήσεως Κυριλ.
Ἐπ-ερώτησις, ἰων. ἐπειρώτησις, ἡ· ἐρώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τησις Ἡρ. 6, 67· - τῶν χρησμῶν, 9, 44, ἐν τῷ πλ. Θουκ. 4, 38, interrogatio.

Ἐπ-ερωτητής, ὁ· ὁ ἐπερωτῶν ἀμφ. interrogator.

Ἔπεσα, σπάν. ἀόρ. ἀ. ἐνερ. ἀντὶ παθ. τοῦ πίπτω ἐν τοῖς λυρ. χωρίοις ἀντὶ ἔπεσον.

Ἔπεσαν, γ'. πλ. παρατ. τοῦ ἔπειμι Ἐπ. ἀντὶ ἐπῆσαν Ὀδ.

Ἐπ-εσ-βαίνω· ἐπεισβαίνω ὃ ἴδε.

Ἐπ-εσ-βάλλω, ἰων. ἀντὶ ἐπεισβάλλω Θουκ.

Ἐπ-εσ-βολέω· καταλαλῶ, ὑβρίζω, κατηγορῶ· - λυγρὰ Λυκοφρ. 130.

Ἐπ-εσ-βολία, ἡ· 1) τὸ ῥίπτειν λόγους πολλοὺς καὶ αὐθάδεις· 2) «ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν» = τὸ διηγεῖσθαι, λέγειν φλυαρίας Ὀδ. δ,159· 3) = κακολογία «τοὺς νείκεα ἐπεσβολίῃσι κακῇσι» Κ. Σμ. 1, 748, ἴδ. ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν τοῦ Ἀρχιλόχου Ἀθ. Παλ. 503 (9,185), convitium, nugae.

Ἐπ-εσ-βόλος, 2· (ὁ ἔπεσι βάλλων, τ. ἔ. ἰάπτων. Δενδερλ.)· ὁ ῥίπτων λόγους αὐθάδεις καὶ ἀπρεπεῖς· - λωβητήρ Ἰλ. 6, 275· - νεῖκος Ἀπολ. Ῥ. 4, 1727 - ἀραὶ Λυκόφρ. 332· - ἦχος ἀοιδῆς ἐπὶ ὑβριστικῶν πανημάτων Ἀγάθ. προοιμ. 128 (4, 3), convitiator.

Ἐπ-εσθίω· πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐσθίω, τρώγω Ἀριστ. πλ. 1005· «μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον» ὡς ἰχθῦν μὲ ὀλίγον ἄρτον Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 3· «βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα» Ἀθήν. 7, 276· «ὅταν ἔγχεος φάγῃ, ἐπισθίει ὁρίγανον» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 6, superedo.

Ἐπ-έσθω, π. = τῷ προηγ. Ἐπιχαρμ. π. Ἀθην. 3, 85.

Ἐπ-εσκεμμένως, ἐπίρ. μετὰ περισκέψεως Μ. Βασιλ. considerate.

Ἐπ-εσκιασμένως· σκοτεινῶς Ἰω. Χρυσ. 1, 4, 163, obscure.

Ἐπ-εσ-κωμμάζω, ἰσφ. ἀντὶ ἐπεισκωμάζω.

Ἔπεσον, ἀόρ. τοῦ πίπτω.

Ἐπ-εσπευσμένως· μετὰ ταχύτητος, σπουδῆς Ἡσύχ. festinanter.

Ἐπ-έσπον, ἀόρ. τοῦ ἕψω Ὀδ.

Ἐπ-έσσεται· ἐπέσεται, γ'. ἐν. μέλλ. τοῦ ἔπειμι Ὀδ. δ, 756.

Ἐπ-έσσευεν, π. γ. ἐν. παρατ. τοῦ ἐπισεύω.

Ἐπ-εσσεύοντο, π. γ. πλ. μ. ὑπερσ. τοῦ ἐπισεύω.

Ἐπ-εσσυμένως ἐπίρ. μετὰ ταχύτητος ὁρμῆς Κ. Σμ. 3, 443, properanter.

Ἐπ-έσσυται, γ'. ἐν. π. παρκ. τοῦ ἐπισεύω, μετχ. ἐπεσσυμένος Ὅμ.

Ἐπ-εστεώς, ἰων. παρκ. μετχ. τοῦ ἐφίστημι.

Ἐπ-έστη, γ'. ἐν. ἀορ. 6. τοῦ ἐφίστημι Ὅμ.

Ἐπ-έστιος, ἰων. 3· ἐφέστιος ὃ ἴδε.

Ἐπ-εστραμμένως· διεστραμμένως Θ. Μαγ. 338, perverse.

Ἐπ-εσ-φέρω, ἰων. = ἐπεισφέρω Ἡρ. 7, 50,

Ἐπ-εσχαρία, ἡ· γῆ, ἔδαφος τῆς ἑστίας Ἐπιγρ. Βαικχ. 2, 2321, 2.

Ἐπ-εσχάριος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, πυροστιᾶς· - δαλὸς Λεων. Ταρραν. 64 (7, 648), focarius.

Ἐπ-εσχάτιος, 2· τελευταῖος π. Σιβυλ. Μαΐου 12, 104.

Ἐπ-εσχόμην, ἀ. προσ. μ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπίσχω.

Ἐπ-έσχον, ἀορ. 6'. τοῦ ἐπίσχω.

Ἐπ-ετειό-καρπος, 2· ὁ ἐτησίως καρποφορῶν Θεόφρ.

Ἐπ-ετειόκαυλος, 2· ὁ ἐτησίως ἐκβάλλων βλαστοὺς Θεοφρ.

Ἐπ-έτειος, 2 καὶ 3, ἰων. ἐπέτεος· «ἐξ ἀλόκων ἐπετείαν» Αἰσχ. Ἀγ. 988· «θυσίῃσι ἐπετείῃσι» Ἡρ. 6, 105· ἐτήσιος· - καρπός Πλατ. πολ. 5, 470· - ἐπικαρπία, νόμ. 12, 955· τὰ ἐπέτεια = τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα Ἐπιγρ 158· - ἐπιφόρως Ἡρ. 5, 49· ἐπὶ ἓν ἔτος διαρκῶν, εἰς ἓν ἔτος ἰσχύων· «τὰ τῆς βουλῆς ψηφίσματα ἐπέτεια εἶναι» Δημ. 23,92· ὡς «ἴγνυαι ἐπέτειοι» 33, 27· «τὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς ἐπέτεια ἐστι» Πολυβ. 6,46· μτφ. «ἐπέτειος τὴν φύσιν» = ἐτησίως τὴν φύσιν ἀλλάσσοντες, κατὰ Σουΐδ. = εὐμετάβλητοι, μὴ διαμένοντες ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεί· μτφ. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει Ἀριστ. ἱππ. 518, annalis, annuus.

Ἐπ-ετειο-φορέω· ἐτησίως φέρω εἰσόδημα Θεόφρ. αἰτ. φ. 1, 20, 3.

Ἐπ-ετειο-φόρος, 2· ὁ ἐτησίως φέρων εἰσόδημα Θεόφρ.

Ἐπ-ετειό-φυλλος, 2· ἐτησίως φέρων νέα φύλλα Θεόφρ. Ἱ. Φ. 7, 11, 3.

Ἐπ-έτεος, ἰων. ἀντὶ ἐπέτειος Ἡρ. 3, 89, annotinus.

Ἐπέτης, ὁ· ἀκόλουθος, θεράπων Πινδ. Π. 5, 4, pedisequus, famulus.

Ἐπ-ετήσιος· ἐπέτειος· - καρπὸς = ὁ διαρκῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος Ὀδ. ρ, 118· - τελεσφορίη = κατὰ πᾶν ἔτος Καλλ. Ἀπόλλ. 78.

Ἐπετίνη, ἡ, γρ. ἰσφ. ἀντὶ ἡ πιτυΐνη Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 8, 1.

Ἐπέτιον, τό· πόλ. Δαλματίας Πτολ.

Ἐπέτις, ιδος· θηλ. τοῦ ἑπέτης Ἀπολ. Ῥ. ο, 666, pedisequa.

Ἔπετον, δωρ. ἀντὶ ἔπεσον, ἀόρ. τοῦ πίπτω.

Ἐπ-ετος· ἐπ' ἔτος Βαβρ. 89, 5· κατὰ δὲ Σουΐδ. ἐπέτος = ἐφέτος = κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος Ἐτ. Μ. 354, 53.

Ἐπέτυσσε, δωρ. ἀόρ. = ἐπέτυχεν· ἴδ' ἐπιτύσσαις.

Ἔπευ, ἰων. προστ. τοῦ ἕπομαι, ἀντὶ ἕπου Ὅμ.

Ἐπεύαδε, ἀόρ. 6'. τοῦ ἐφανδάνω Μουσ. 180.

Ἐπ-ευάζω· φωνάζω μετὰ χαρᾶς φωνὴν μεγάλην· - ἄνακτα Ὀρφ. Ὑμν. 78, 9, acclamo.

Ἐπ-ευ-δακέω· ἐφησυχάζω, στέργω, συγκατανεύω μτγν. acquiesco, probo.

Ἐπ-ευθύμέω· εὐθυμός εἰμι διά τι Ο'.

Ἐπ-ευθύνω· διευθύνω, κάμνω τι νὰ τρέχῃ γσια πρός τι· - τὸ σῶμα Ξεν. κυν. 5, 32· μτφ. «- νομίσματα πύργινα» = διοικῶ Αἰσχ. Περ. 845· π. Αἰσχ. 3, 158 εἶνε ἀντὶ τοῦ ἀπευθύνειν, dirigo, rego.

Ἐπ-ευθύς· εὐθύς, ἴσια Ἰώσ. 15, 8, 5.

Ἐπ-ευ-κλείζω· κάμνω τι λαμπρὸν προσέτι, συνάμα· - πατρίδα Σιμωνιδ. 65 (13, 14), decoro.

Ἐπεύκτας, ὁ· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Ἐπ-ευκτέος, 3· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἐπ-ευκτός, 3· ὁ ἐπιθ. τοῦ ἐπεύχομαι Κλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλ. στρ. 3, 201, 21, εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας ἄξιος Ο', exoptandus.

Ἐ π - ε υ λ α β έ ο μ α ι· φυλάττομαι προσέτι, προσέχω καλῶς εἴς τι μτγν. vereor.

Ἐ π - ε υ λ ο γ έ ω· προσέτι, συνάμα εὐλογῶ μτγν. benedico.

Ἐπ-ευ-μοιρέω· ἐπιτυγχάνω μτγν. nanciscor.

Ἐ π - ε ύ ν α κ τ ο ς, 2· ἐπευνακτής· ἴδε τῷ ἑπόμ.

Ἐ π - ε υ ν α τ α ί, (εὐνάζω) οἱ· συγκοιμηταί Ἡσύχ. οὕτως ἐκαλοῦντο ἐν Σπάρτῃ οἱ Εἵλωτες, οἱ γεννηθέντες ἐκ τῶν γυναικῶν τῶν κυρίων αὐτῶν, τῶν ἀπολεσθέντων εἰς τὸν δεύτερον Μεσσηνιακὸν πόλεμον, καὶ τοῦ πολίτου λαβόντες τὰ δικαιώματα Θεόπομπ. π. Ἀθην. 6, 271· ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ τὴν λέξ. διὰ τοῦ παρθενίαι· λέγονται καὶ ἐπευνακταί Δ. Σικ. ἐκδρ. π. 10, concubini.

Ἐπ-ευρίσκω, ἰων. ἀντὶ ἐφευρίσκω.

Ἐ π - ε υ φ η μ έ ω· δεικνύω διὰ φωνῆς τὴν εὐαρέσκειάν μου· «ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ αἰδεῖσθαι» Ἰλ. α, 22· - τινί Ἀπολ. Ῥ. 4, 295· ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· - τύχας Αἰσχ. ἀποσπ. 266· λέγω συνάμα λέξεις καλῆς σημασίας· «χοαῖσιν ὕμνους ἐπευφημεῖτε», Περ. 612· «ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν παῖηνα» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1403· καὶ ἀπολ. Ἀρρ. Ἀν. 6, 13, 9· νόστον τινί = εὐτυχῆ ἐπάνοδον εὔχεσθαι Ἀπολ. Ῥ. 1, 556.

Ἐ π - ε υ - φ η μ ί ζ ο μ α ι· εὐφημισμὸν μεταχειρίζομαι Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1421· περὶ τοῦ ἐνιπ. ὁ Λοβ. ἐν Φρυν. ἀποδοκ. αὐτό.

Ἐ π - ε υ - φ η μ ι σ μ ό ς, ὁ· εὐμενής, ἀγαθὴ ἐπιφώνησις Εὐστ. Ἰλ. 120, 8.

Ἐ π ε υ φ ρ α δ ί τ ι ο ι, οἱ· 1) οἱ κάτοικοι τοῦ Εὐφράτου, = ἡ παρὰ τὸν Εὐφράτην χώρα Λουκ.

Ἐ π - ε υ φ ρ α ί ν ο μ α ι· ἐπί τινι εὐφραίνομαι Βασιλ. lactor.

Ἐπ-ευφρατίδιος, ὁ· κάτοικος τοῦ Εὐφράτου Λουκ.

Ἐπ-ευχαριστέομαι· εὐχαριστῶ μτγν.

Ἐ π - ε υ χ ή, ἡ· ἡ δέησις Πλατ. νόμ. 871.

Ἐ π - ε ύ χ ι ο ν, τό· τάπης, στρωννύμενος τοῖς ἐν ἐκκλησίᾳ δεομένοις ἢ ὁμιλίας ἐκφωνοῦσιν μτγν.

Ἐ π - ε ύ χ ο μ α ι· 1) δέομαι εἰς θεόν τινα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας μου· «- θεοῖς, νοστῆσαι Ὀδυσσῆα» = ἱκετεύω τοὺς θεοὺς ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα Ὀδ. ξ, 423· «Διὶ Ἀρτέμιδι» οὕτω - ματρὶ Πινδ. Π. 3, 77· «τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς» Αἰσχ. Ἑπτ. 261· «Ἥλιῳ - ἐχθροὺς τίνειν», Ἀγ. 1296· «Νύμφαις ἐπευξάμενοι νόστου σωτῆρας ἐκέσθαι» Σοφ. Φ.λ. 1456· «τοῖσι θεοῖσιν διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν» Ἀριστ. εἰρ. 1285· «τῷ θεῷ τὸ κεχαρισμένον αὐτῷ θῦμα ἐλεῖν» Πλατ. Κριτ. 119· «τοῖσι θεοῖς, εὐτυχίαν μοι δοῦναι» Δημ. 18, 141· καὶ συχνὰ ἀπολ. ὡς «τὰς δ' ἐπεύχεσθαι λίτας» Σοφ. Οἰ. Κ. 485· ἔτι δὲ = προσέτι ἱκετεύω Εὐρ. Ἑκ. 542. Κατὰ πρῶτον π. μτγν. καὶ μετὰ αἰτ. προσωπ. = ἱκετεύω· - θεοὺς Ἀρισταιν. 2, 2, - ἐπαινεῖσθαι, καυχᾶσθαι· «ἐπεύχομαι θήσειν τρόπαια» Αἰσχ. Ἑπτ. 258· εὔχομαι, ἴδ. κακόν τι· « - μόρον ἄφιρτον Πελοπίδαις», Ἀγ. 1582· «ὅρκος μεγάλας ἀρὰς ἐπευχόμενος τοῖς ἀπειθοῦσι» Πλάτ. νόμ. 11, 931· «καὶ ἐπεύχεται αὐτοῖς μήτε γὴν καρποὺς φέρειν» Αἰσχίν. 3, 111· π. μτγν. καὶ ἀγαθόν, ὡς «εὐτυχίαν τινί» Πλουτ. Γάλβ. 18. 2) κομπάζω, καυχῶμαι Ἰλ. ε, 119· « - δοιοῖσιν Ἱππασίδῃσιν», λ, 431· μετ' ἀπαρ. Αἰσχ. Ἀγ. 1235· καὶ μετὰ μτχ. Εὐμ. 58· «Ἄργος πατρίδ' ἐμήν», Εὐρ. Ἰ. Τ. 508· «μέγα θράσους», Ῥῆσ. 693· «ἣν οὔ ποτε ἐπεύξεται τις δαστόνῃ παραλαβεῖν» Πλατ. ἐπιν. 991, procor.

Ἐπ-ευ-ωνέομαι, ἑσφ. ἀντὶ ἐπευωνίζομαι Βασιλ.

Ἐ π - ε υ - ω ν ί ζ ω· εὔωνον καθιστῶ τι· - τὴν ἀγορὰν Πλουτ. Κικ. 8· «πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες» Δημ. 23, 201· π. δὶ Πολυδ. 3, 125 = ἄξια πιπράσκω Ἐν γέν. πωλῶ, ἀντὶ 0. τῷ χαρίζω Δ. Κασ. 47, 14, ὅστις καὶ παθ. χρῆται, 60, 17· «ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν» Πολυδ. 1, 51.

Ἐ π - ε υ ω χ έ ο μ α ι· εὐωχοῦμαι, ξεφαντώνω εἴς τι· - ἐπὶ στρωμάτων Δ. Κασ. 62, 15, epulor.

Ἐ π έ φ α ν τ ο, γ', πλ. π. ὑπερσ. τοῦ φαίνω Ἡσ. ἀσπ. 166.

Ἔ π ε φ ν ο ν, ἀόρ. 6'. τοῦ ἀγρ. φένω φονεύω.

Ἐ π έ φ ρ α δ ο ν, ἀόρ. 6'. τοῦ φράζω.

Ἐ π έ φ υ κ ο ν, ἐπ. ὑπερσ. τοῦ φύω ἀντὶ ἐπεφύκεσαν Ἡσ. ἔρ. 151, κατὰ τύπ. παρατ. σχηματισθεὶς ὡς ἀπὸ παρκ. π έ φ υ κ α, ἐξ ἀρρήτου ἐν. π ε φ ύ κ ω Βουτμ. ἑλλ. γραμ. 2, 4.

Ἐ π έ χ ύ θ η ν, π. ἀόρ. τοῦ πέκω.

Ἐπ-έχω· 1) κρατῶ, βάλλω τι ἐπί τινος· «θρῆνον, τῷ κεν ἐπισχοίης πόδας» Ἰλ. ξ, 241· προτείνω, παρέχω· «κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν», χ, 494· -οἶνον Ὀδ. π, 444· « - μαζὸν παιδὶ» Ἰλ. χ, 83· «μαστὸν νόθοισι σοῖς ἐπέσχον» Εὐρ. Ἀνδρ. 225 (ἴδ. ἐν τῷ μέσ. «ἐπὶ χείλεσι πρώτη μαστὸν ἐπισχομένη» Εὐφορ. π. Στόβ. ἀνθ. 78, 5)· ὁμ. «γάλακτι δ' οὐκ ἐπίσχον οὐδὲ μαστῷ τραφεῖα μητρὸς οὐδὲ λουτρὰ χειρῶν», Ἰων 1492· «- ποτῷ κρωσσὸν» Θεοκρ. 13, 46· «πιεῖν ἐπίσχον» Ἀριστ. νεφ. 1364· καὶ ἀπολ. εἰρ. 1133, «ἰσθίω κἀπίσχω» ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ εἰς τὸ στόμα ἐμβάλλω· ἴδε καὶ κατωτ. τὸ μέσ. - 2) κρατῶ κινῶν τι πρός τι, διευθύνω πού τι· « - σκαπῷ τόξον» Πινδ. Ο. 2, 98· «ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξα» Εὐρ. Ἡρ. μ. 984 (ἴδε καὶ μέσ. κατωτ. «ὀφθαλμόν τινι» = διευθύνειν τὸν ὀφθαλμὸν πρός τινα Λουκ. διαλ. ἑνάλ. 1, 2· «τὴν διάνοιαν ἐπὶ μείζοσι γάμοις», Πλατ. νόμ. 11, 926· «τὴν γῶμην τῷ πολίτῃ» Πλουτ. Αἰμίλ. 3· ὁμ. μετὰ παραλείψεως ἀμτδ. ἀντικ. «τί μοι ὧδ' ἐπέχεις» = τί ὀρμᾷς οὕτως ἐναντίον μου; Ὀδ. τ, 71· «ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν», χ, 73. Οὕτως ὁ Ἡρ. «ἐπεῖχε ἐπὶ Λακεδαιμονίους» = διευθύνθη κατὰ τῶν Λακεδ. πρασίᾳ βαλεῖν αὐτούς, 9, 59· - κατά τινα, 9, 31· «τὰ ἐπὶ ἀφίσι ναῦς ἐπεχούσας» = κατ' αὐτῶν ὀρμησάσας Θουκ. 8, 105· εἰσθύω, εἰσβάλλω· «ὄχλος τε πᾶς ἐπεῖχε Βακχῶν» Εὐρ. Βακχ. 1131· «ὁ δ' ἤδη τὴν ὀδὸν ἐπεῖχε κρούων» Ἀριστ. ἐκκλ. 319· «ἄνδρα ἐπίσχοντα Πύρρῳ» Πλουτ. Πυρ. 16· - πρός τι, Ἀντ. 66· ἐπὶ δὲ « - ταῖς ἀρχαῖς» = ἐπιδιώκειν τὰς ἀρχὰς Ἀριστ. Λυσ. 490. Μετὰ τοῦ παραλειπομένου νοῦν, ὁ Ἡρ. ὡς «ἐπὶ Νάξον ἐπεῖχον στρατεύεσθαι, οἱ Πέρσαι» = διελογίζοντο, ἐβουλεύ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οντο 6, 96· 3) σταματῶ· - φίεθρα Ἰλ. φ, 144· «ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν» Σόφ. Αἴ. 834· «πῶς ἐπίσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου», 50· «μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν», Φιλ. 869· «ἐπίσχες ὀργὰς» Εὐρ. Ἡλ. 1642· «οὐκ ἐφίξετε στόμα», Ἐκ. 1283· κατὰ ταῦτα καὶ κτήσας στόμα χρησμοὺς ἐπίσχον», = ἐκράτησε πάλιν, ἀπεσιώπησεν αὐτοὺς Φοιν. 866· «καί τε καὶ αὐτοὺς ὁ στρατὸς ἐπίσχε» Θουκ. 4, 5· - «τὴν ζημίαν» = ἀποβάλλειν, 5, 63· ὁ Πλάτ. συνάπτει «ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς» Θεαίτ. 165· - τινά τινος = ἐμποδίζειν τινὰ ἀπό τινος· «ὧν ἐπισχήσω σ' ἐγώ» Εὐρ. Ἀνδρ. 160· «εἰ οἴεσθε ἐπισχήσειν τοῦ ὀνειδίζειν τινά ὑμῖν» Πλατ. ἀπολ. 39· «αὐτοὺς τῆς διώξεως» Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 14· ὅθ. παθ. «τὴν φωνὴν ἐπίσχητο» = δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ Πλουτ. Βρουτ. 15· μετ' ἀπαρ. καὶ τοῦ μὴ «ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ μήτοι θυραίαν γῆ οὖσαν αἰσχύνειν φίλους» = σὲ ἐμπόδιζε νὰ καταισχύνῃς φίλους Σοφ. Ἡλ. 507· Ὁμ. π. Θουκ. «σὲ μήτε νὺξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι», 1, 120· «συμβουλεύειν ἐπισχήσομεν» = θέλομεν ἀναβάλει τὸ συμβουλεύειν, ἢ μὲ τοῦτο θὰ βραδύνωμεν, μεταβαίνει εἰς τὸ ἀμτδ. Ξεν. ἀπομ. 3, 7, 10. Μετὰ παραλείψ. τοῦ ἀντικειμ. ἑαυτὸν καὶ ἄλλ. ἀμτδ. = κρατῶ εἰς ἑαυτόν, βραδύνω ἢ ἀργοπορῶ, περιμένω Ὀδ φ. 186· ἐπίσχες = στάσου Αἰσχ. Χο. 883, ἴδ. ἐν τῇ πρυστ. «ἐπίσχετον μάθωμεν» Σοφ. Φιλ. 535· «ἀλλ' ἐπίσχες ἕως ἂν σκέψωμαι» Πλάτ. Χαρμ. 165· «μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ» Ἀριστ. εἰρ. 1042· «πρὶν ἂν τελευτήσῃ ἐπισχεῖν, μηδὲ καλεῖν κω ὄλβιον» = νὰ μὴ ἐκφέρῃ, νὰ κρατῇ εἰς ἑαυτὸν τὴν γνώμην του Ἡρ. 1, 32· συχνότ. «ἐπισχὼν ὀλίγον χρόνον», 1, 132· π. Ἀντιφ. εὑρίσκεται ἀντίθ. τῷ τὸ παραχρῆμα, 5, 73, ὡς π. Ἰσοκ. «ἀτραπιὰν ἐπισχεῖν» τῷ, ἐπειχθῆναι, 4, 175. Οὕτω μετὰ γεν «ἐπίσχες τοῦ δρόμου» Ἀριστ. ὄρν. 1200· - τῆς πορείας Ξεν. Κυρ. 4, 2, 12· «ἐπίσχον τοῦ λόγου» Πλατ. Λυσ. 210· «- τοῦ γράφειν» = ἀπομακρύνεσθαι τοῦ γράφειν, ὅταν ὀηλ. ἔχῃ τις ἀρχίσει, Φαῖδρ. 257· οὕτως «ἐπισχὼν ὧν ὥρμηκε» Δημ. 14, 5· ἔτι δέ, - περί τινος, ἵνθα ὑπονοητέον τὸ διαλέγεσθαι, πράττειν κλ. Θουκ. 5, 32. Ὁ Εὐρ. συντάσσει μετὰ μετχ. «τάσσων ἐπίσχον» Φοιν. 449, ὡς ὁ Ἀριστ. «εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφίξεις», ἱππ. 916· Καθ' Ἡροδότειον χωρίον 1, 32 γίνεται ἰδ. π. τοῖς σκεπτικοῖς τεχνικὸς ὅρος = κρατῶ ἢ ἐμποδίζω τὸν ἔπαινον ἢ γνώμην, ἢ τὴν συγκατάθεσίν μου εἴς τι, δὲν ἀποφασίζω τι Σ. Ἐμπ. πρβλ. ἐφεκτικός· 4) περιέχω, πιάνω, ἰδ. κρατῶ τόπον, ἐκτείνομαι, ἁπλώνομαι ἐπὶ τόπου· «χῶρον ἅπαντα, ὅσαν ἐπίσχε νέκυς» Ἰλ. ψ, 190· «ὁπόσον ἐπίσχε πυρὸς μένος» = ὅσαν ἔφθασε τὸ πῦρ, 238· «ἑπτὰ δ' ἐπίσχε πέλεθρα», φ, 407· «πρὸ τῆς ἕλαίης γὴν πᾶσαν ἐπισχεῖν τοὺς κλάδους» Ἡρ. 7, 19· οὕτως ἰδ. «ἐπίσχον Κορινθίους» = ἐτάχθησαν εἰς τὴν ἀπέναντι αὐτῶν τῆς μάχης τάξιν, 9, 31· ὅθ. = κρατῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου Θουκ. 2, 101 «δαίμονας πάντα ἐπίσχοντος» Ξεν. συμπ. 8, 1· «ἰχνὰ καὶ θυσίαι ἐπεῖχον τὴν πόλιν» Πολυδ. 3, 112, 8· «κρασγὴ ἐπίσχει τὴν ἐκκλησίαν» Δ. Σικ. 13, 87· ἄνευ πτώσ. = ἐπικρατεῖν, ὑπερισχύειν, ἐν γέν. συμβαίνειν· «τύχην ἣ νοῦν ἐπίσχει» Δημ. 18, 253· «ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπίσχῃ» Ἡρ. 2, 96, ὡς «τῶν ἐτησίων ἐπεχόντων» Πολυδ. 5, 5, 6· «ἐπεὶ σκότος ἐπίσχεν» Πλουτ. Μαρ. 20· «σεισμοὶ ἐπὶ πλεῖστον μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι ἐπέσχον» Θουκ. 1, 23· «ἐπὶ πλείους ἡμέρας ὁ σεισμὸς ἐπεῖχεν» Δ. Κασ. 68, 25· ὁ δὲ Ἡρ. ἔχει συνάμα καὶ «ἐπ' ὀκτὼ μῆνας Κυρηναίους ἔσχεν» = ἀπασχολεῖ αὐτούς, 4, 199· π. Ἰσοκ. εὑρίσκεται τὸ μέσ. = ἐπεκτείνομαι, ἁπλώνομαι ἐπί τι· «ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ» = σημαδεύων Ὀδ. χ, 15· 60. - φάσγανα = τὸ ξίφος πρός τινα διευθύνω Ἀπολ. Ῥ. 2, 274· «χειρὸς ἐπισχόμενος» = ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενος· 4, 751 «ἐπισχόμενος δίπας ἀμφοτέρῃσι πίνε» = εἰς τὸ στόμα σου κρατῶν, 1, 472· ἐν δὲ Πλάτ. «ἐπισχόμενος τὰ ὦτα» = κρατῶν τὰ ὦτα, συμπ. 216· π. Θουκ. ἐπίσχοντο γρ. ἐσφ. ἀντὶ ἐπίσχον τό, 7, 33· σταματῶ, βραδύνω, «ἐπίσχετο κατὰ τοὺς Ἀθηναίους» Πολυδ. 30, 17, inhibeo, moror, reprimo.

Ἐπ-ηβάω, ἰων. ἀντὶ ἐφηβάω Ἡρ. 6, 83.

Ἐπη-βολία, ἡ· ἐπιτυχία Ἐτ. Μ. 357, 29.

Ἐπη-βολή, ἡ διαπυτεία καὶ ἐπηβολὴν ἔχων = διαπόζων Ἡσύχ.

Ἐπή-βολος (ἐκ τοῦ ἐπιβάλλω τοῦ ἐξαμέτρου χάριν ἀντὶ ἐπίβολος), 2· ὁ ἐπιτυχών τι, μέτοχός τινος, «νηὸς ἑρετάων» Ὀδ. 5, 319· φρενῶν = ναυνοχὴς Αἰσχ. Ἱκ. 442· - νόσου = ὑπὸ νόσου κατεχόμενος, νοσῶν, Ἀγ. 528· - θεῶν Ἡρ. 8, 111· «ἐπιστήμης, παιδείας» Πλάτ. Εὐθυδ. 289· «τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν» Ἀριστοτ. Νικ. 1, 10 π. μτγν. συντάσσεται καὶ μετ' ἀπαρ. «κλίψαι πράγματα ἐπηβολώτατος» = ἐπιτηδειότατος πρὸς τὸ κλ. Πλουτ. Ἀρατ. 10· ἔτι = ἁρμόδιος, - τινὶ Θεοκρ. 28, 2· «ἐπήβολος ἅρματι, νάσσα» = ὁ τῷ ἅρματι τεθεὶς σκοπὸς = τὸ σημάδι τὸ τεθὲν ἵνα τρέξῃ ἕως ἐκεῖ τὸ ἅρμα Ἀπολ. Ῥ. 3, 1272, compos, possidens.

Ἐπήβολος, ὁ· Μισσηνιὺς τις μάντις Παυσ.

Ἐπη-βόλως, ἐπίρ. τοῦ προηγ.

Ἐπ-ήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ ἐπάγω Ὀδ.

Ἐπηγητής, ὁ ὄν. πλαθὲν ἐκ τοῦ Ἐπιγεὺς ὃ γάδε· ductor.

Ἐπ-ηγκενίδες, αἱ (ἐνεγκεῖν)· «ἡ ἀπὸ πρώρας ἕως πρύμνης ἐπενεχθεῖσα σανίς» Σχολ. «Ἔκρια δὲ στήσας, ἁραρὼν θαμέσι σταμίνεσι, ποίει· ἀτὰρ μακρῆσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα» = αἱ μακραὶ σανίδες εἰς τὰ δύο πλάγια τοῦ πλοίου, αἱ σκεπάζουσαι ἔξωθεν τὰ ἔκρια ἤτοι τὰ στραβὰ ξύλα, ἤτοι τὰ πλευρὰ τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι τοῦ πλοίου τὴν κοιλίαν, καὶ αἱ ὁποῖαι οὕτω σκεπάζουσιν ὅλον τὸ πλαῖον ἔξωθεν εἰς τὰ πλάγιά του, καὶ ὁμοῦ μὲ τὰς σταμίνας, ἤτοι τὰς δοκούς, μὲ τὰς ὁποίας εἶνε συνδεδεμένα ἔσωθεν τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, σχηματίζουσι τὸ κοίλωμα, ὅπερ ὁ Ὀδυσσεὺς διεστοίβασε μὲ κλάδους ἐτιῶν· «ῥίπαιν οἰσυΐνῃσιν», καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔβαλεν ἐν τέλει πολὺ ἔρμα (= καβούαν), ὅμμον ἢ χῶμα, ὕλην πρὸς τὸ

ἐμποδίζειν τὴν ἐν τῷ πλοίῳ εἴσοδον τῶν κυμάτων· «κύματος εἶλαρ ἔμεν». Οὕτω λοιπὸν τὰ ἴχρια, αἱ σταμῖνες καὶ αἱ ἐπηγκενίδες ἀπετέλουν πάντα ὁμοῦ τὰ πλάγια τοῦ πλοίου Ὀδ. ε, 253-4· ἐν δὲ Ἀπολ. λεξ. = τὰ διηνεκῆ ξύλα.

Ἐπ-ηγορεύω· ὁμιλῶ κατά τινος, κατηγορῶ τινα διά τι· «τινί τι» = ἐγκαλῶ τινα ὡς πταίστην, ὡς αἴτιόν τινος, ὡς τὸ κατηγορέω Ἡρ. 1, 90· τινὲς προτιμῶσι τούτου τὸν σχηματ. ἐπηγορέω, accuso.

Ἐπ-ηγορέω· τῷ προηγ.

Ἐπ-ηγορία, ἡ· μέμψις κατά τινος, κατηγορία ἐπί τινι Δ. Κασ. 55, 18, accusatio.

Ἔπ-ηειν, παρατ. τοῦ ἔπειμι = πηγαίνω πρός τινα.

Ἐπήεις, ὁ· Αἰγύπτιος ἱεροφάντης Φιλ. βιβλ. ἀποσπ. 19.

Ἔπ-ηεν, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ ἔπειμι = παρευρίσκομαι, ἐπ. ἀντὶ ἐπὴν Ὅμ.

Ἐπ-ητᾰνός, 2, π. Ἡσ. καὶ 3 (ἔτος)· ὁ διαρκῶν ὅλον τὸ ἔτος· «ἐπηεταναὶ τρίχες» καὶ «πλατάνιστοι ἐπηεταναί» = ὁλόκληρον ἔτος διαρκοῦσαι Θεόκρ. 25· «αἰεὶ παρίχουσιν ἐπητανὸν γάλα θῆσθαι», ὡς πλυνοί, ἀρῶμαι Ὀδ. ζ, 86· - σιτος, σ, 360· οὕτω «βίος ἐπητανὸς» Ἡσ. ἔρ. 31, ὅπου μεταβαίνει εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἄρκων, ἄφθονος· - κομιδὴ Ὀδ. θ, 233· ἐπίρ. ἐπητανόν = τὸ ἐπαρκοῦν καθ' ὅλον τὸ ἔτος Ὀδ. ζ, 128· ἐν γέν. ἀφθόνως, ζ, 99· - κομίζειν Ἀπολ. Ῥ. 2, 1178· πρβλ. ἐπέτειος καὶ ἐπετήσιος (τὸ π. Ἡσ. ἔρ. 605, Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 113 διὰ συνιζ. τετρασύλλαβον), annuus.

Ἐπήϊεν, ἐπ. γ'. ἐν. παρατ. τοῦ ἔπειμι πηγαίνω που Ἰλ. ρ, 741.

Ἐπήϊσαν, γ'. πλ. παρατ. τοῦ ἔπειμι Ὀδ. λ, 233.

Ἔπηκαν, ἰων. γ'. πλ. ἐν. ἀορ. ά. τοῦ ἐφίημι, ἀντὶ ἐφῆκαν Ἡρ.

Ἐπ-ήκοος, 2 (πρβλ. ἐπακουός)· ὁ ἀκούων τινός, ἰδ. ἐπὶ θεῶν· «ἐπάκοος γενεῦ» Πινδ. Ο. 14, 15· «-δίκης κακῶν» Αἰσχ. Εὐμ. 702· - λόγων Εὐρ. Ἡρ. 120· «ἂν πέρ γε ἐμαῖς εὐχαῖς ἔπ. γίγνηταί τις τῶν θεῶν» Πλατ. Φιλ. 25· «ὧν εὔχοντο τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἔπ. γεγόνασιν» = ἔχουσιν ἀκούσει, Μενεξ. 247· «-καὶ θεαταί», νόμ. 6, 767. Ἀλλὰ καὶ «ἃ πᾶς ὁμνεῖ ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν» = ἅπερ ἠκούσθησαν ἐκ μέρους τῶν θεῶν Πλατ. νόμ. 11, 931· 2) ὁ τόπος ἐξ οὗ δύναταί τις ν' ἀκούσῃ· «ἔστησαν εἰς ἐπήκοον» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 38· «εἰς ἐπήκοον καλεσάμενος αὐτούς», 3.3,1· «προσελθόντες εἰς ἐπήκοον ἠρώτων», 4, 4, 5, πάντοτε περὶ λόγων μετὰ ἐχθρῶν ἀλλήλους ἀκουόντων ἐκ τοῦ πλησίον· «ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ» Λουκ. Ἰκαρομ. 23· ἔτι δὲ «ἀναγνῶναι ἐς ἐπήκοον» = οὕτως ὥστε πάντες νὰ δύνωνται ν' ἀκούσωσι συμπ. 21.

Ἐπήκοος, ἡ· ἐπών. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Καρχηδόνι Ἡσύχ. ἰδ. Πὰν Εὔοδος.

Ἐπήλατος, οἱ τοῖχοι τῶν ἐπηλάτων γρ. ἔσφ. ἀντὶ σπηλαίων π. Ψ. Δ. 2, 250.

Ἔπηλις, ἡ· ἴφηλις ἢ ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία Σοφ. ἀποσπ. 877 π. Εὐστ. σ. 1562, 38.

Ἐπ-ηλαγμένως· ἀμοιβαίως ἐπίρ. μετχ.-π. παρχ. τοῦ ἐπαλλάττω Ἱεροκλ. π. προν. 26.

Ἐπ-ηλῠγάζω· ἐπισκιάζω, ἀκεπάζω, ἐν τῇ κυρ. σημασ. Εὐσεβ. «νέφος τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας» μετὰ τοῦ «καλύπτειν» Λίλ. Ι. Ζ. 1, 41· συνηθέστ. ἐν τῷ μέσ. α) σκεπάζομαι, «-τὴν κεφαλὴν» ἐπὶ πτηνῶν κατασκευαζόντων τὴν ἑαυτῶν φωλεὰν Λίλ. «ἐπηλυγαζόμενος ὕλην, ἄκανθαν» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 1· καὶ μτφ. «ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸν σφέτερον ἐπηλυγάζωνται» Θουκ. 6, 36· β) - τινά = κρύπτομαι ὑποκάτω τινὸς Πλάτ. Λυσ. 207· ἴδε πολλὰ παραδείγματα, ἔνθα ἰδ. ἐκ μτγν. καταριθμεῖ ὁ Ῥουγκέν. ἐν Πλάτ. Τιμ. 117, inumbro.

Ἐπ-ηλῠγατος, 3· ἐπινέφελος, ἐσκιασμένος, σκοτεινός Β. Ἀν. 243, nubilus.

Ἐπ-ηλυγάς, ἡ· ἴδ' ἐπηλυξ.

Ἐπ-ηλίζομαι· ἐπηλυγάζομαι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 39.

Ἐπ-ηλῠγίζω· ἐπισκιάζω· ἴδε τὸ προηγ.

Ἐπ-ηλυγισμός, ὁ· ἐπισκιασμὸς Ἡσύχ.

Ἐπ-ήλῠδος· ἐπήλυτος.

Ἐπ-ήλῠθον, ἐπ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπέρχομαι ἀντὶ ἐπῆλθον Ὅμ.

Ἐπ-ῆλυξ, υγος, ὁ· ἐπηλυγατος· -πέτρα Εὐρ. Κυκλ. 680.

Ἔπ-ηλυς, υδος, 2 (ἦλυθον)· ξένος, νεωστὶ ἐλθὼν εἴς τινα τόπον· «πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους, ἐπήλυδας» Αἰσχ. Πέρ. 239· «ὦ ξένοι ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις» = ἔλθετε πάλιν Σοφ. Φιλ. 1175· «ξενοφρονεῖν ἐπήλυδας» Εὐρ. Ι. Τ. 1021· ἐπιθετικῶς, «ἡ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἔπηλυς αὕσα» = ἡ καταγωγὴ τῶν ὄντων εἶναι ἔξωθεν, ξένη Πλάτ. Μενεξ. 237, ἀντίθ. τῷ αὐτόχθων Ἡρ. 1, 78· καὶ «ἐπήλυδα ἔθνεα» Ἡρ. 8, 73· «τοῦ ἐπήλυδος γένους» Δ. Ἀλ. 1, 60· «τὸ ὕδωρ ἐπηλυ» Παυσ. 2, 5, 3, advena, peregrinus.

Ἐπ-ηλῠσίη, ἡ· ἐπῳδὴ φαρμάκων Ἡσύχ. μάγευμα ἰδ. κατὰ κακὴν σημ. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 228, incantatio.

Ἐπ-ήλῠσις, ἡ· ἔλευσις Ὀππ. ἁλ. 4, 228.

Ἐπ-ηλύτης, ὁ· σπαν. λέξ. ἀντὶ ἔπηλυς Θουκ. 1, 9.

Ἐπ-ήλῠτος, 2· ἐλθὼν Ξεν. οἰκ. 11, 4, ἔπηλυς.

Ἐπ-ημᾰ́διος, 3· πᾶν ὅ,τι γίνεται τὴν ἡμέραν, ἡμερήσιος, καθημερινός, diurnus.

Ἐπ-ημάτιος, 2· τῷ προηγ. «ἐπημάτιαι ἀγέρονται» Ἀπολ. Ῥ. 3, 893, quotidianus.

Ἐπ-ημοιβηδόν· ἐξ ἀμοιβῆς, Ἰλ. μ, 456, ἀλ. γρ.

Ἐπ-ημοιβός, 2· ἀμοιβαῖος, - ὀχῆες = δύο μοχλοί, ἀντιθέτως συρόμενοι, ὀπλ. ὁ εἷς ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ὁ ἄλλος ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ Ἰλ. μ, 456· «χιτῶνες ἐπημοιβοὶ» = ἐνδύματα δι' ἀλλαγμα Ὀππ. κυν. 1, 78· καὶ εἰς τὸ θηλ. «ἐπημοιβαῖς προβολῇσιν» ἂν ἡ γρ. ἦνε ὀρθὴ Ὀππ. ἁλ. 5, 135, permutatorius.

Ἐπ-ημύω· σκύπτω, κλίνω πρός τι (ἐπικαταλλάν, ἐμπίπτειν ἀρ. λεξ.) Νικ. Θηρ. 870· «ἐπημύει δὲ κεραίη» Ὀππ. ἁλ. 1, 228 (ὅπου τὸ ὐ πρβλ. ἡμύω), inclino.

Ἐπήμων· ἐπάμων ὁ ἴδε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπήν, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἐπὰν ὅ ὅτε Θουκ. 5, 47.

Ἐπ-ηνέμιος, 2· ἀνεμώδης· μτφ. -πλοῦτος = μάταιος, πρόσκαιρος Σουΐδ. ventosus.

Ἐπήνεον, ἐπήνεσα, ἐπ. παρατ. καὶ ἀόρ. τοῦ ἐπαινέω Ὅμ.

Ἔπηξα, ἀόρ. τοῦ πήγνυμι Ἰλ.

Ἔπηξις, γρ. ἔσφ. ἀντὶ ἔπειξις Κυριλλ. 2, 686, 67.

Ἐπήολος, ὁ· πεταλούδα ἡ περὶ τὸν λύχνον πετομένη Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 27, papilio.

Ἐπ-ηόνιος, 2 (ἠϊών)· ὁ ἐπὶ τῆς ὄχθης, τῆς παραλίας ὤν· -κύκλος Βασσ. 1 (5, 125) ἐξ εἰκασίας Βρ. littorius.

Ἐπ-ήορος, 2 (ἀείρω, αἰωρῶ)· ὁ ἀπό τινος, ἢ εἴς τι, ἢ ἐν τῷ ἀέρι κρεμάμενος· «ἐπήορα δοῦρα θ' ὑπερθεν» Ἀπολ. Ῥ. 2, 1065· «ἄνθος καυλοῖσιν διδύμοισιν ἐπήορον», 4, 142, sublimis.

Ἐπηός, ὁ· Γορ. ἀντὶ πηὸς = κηδεστὴς Πολυδ. 3, 3, cognatus.

Ἐπ-ηπύω· ἐπαλαλάζω, δείχνω τὴν ἀρίσκειάν μου φωνάζων, χαυλιάζων· - τινί Ἰλ. σ, 502· ἀπολ. Ὀρφ. Ἀργ. 526, acclamo.

Ἐπ-ήρανος, 2· ἔσφ. ἀντὶ ἐπιήρανος Ὀρφ. Ἀργ. 821.

Ἐπηράτη, ἡ· ὄν. Νύμφης Ἐπιγρ.

Ἐπήρατος, ὁ· 1) ἔφορος ἐν Σπάρτῃ Ξεν. 2) Τενέδιος Δημ. 3) Φαραιεύς, στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν Πολυβ.

Ἐπ-ήρᾰτος, 2· ἀξιέραστος, ἀξιαγάπητος, χαρίεις· -δαῖς Ἰλ. ι, 228· -άντερον, ν, 113, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν, ὅθ. καὶ ἐν Ὀδ. δ, 606 εὑρίσκει ὁ Νίτσ. τὴν ἔννοιαν τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως (ἄρω), τοῦ ὑψηλοῦ· ὁ δὲ Ἡσ. συντάσ. μετὰ τοῦ «εἶδος, ὅσσα», ἔρ. 63, Θε. 67· π. Πινδ. - κλέος, δόξα, Π. 5, 73· «νεανίδων ἐπηράτων», Αἰσχ. Εὐμ. 917· «-ὄνομα, παρθενικὴ» Ἀπολ. Ῥ. 3, 5· -ἡμέρα Διονυσ. 2· «ναυσὶν ἐπήρατος ὅρμος» Δ. Περ. 617, amabilis, jucundus.

Ἐπηρεάζω (ἐπήρεια)· ἀπειλῶ, φοβερίζω Ἡρ. 6, 9· καὶ ἐν γέν. ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαι· «οἱ κατήγοροι καὶ οἱ ἐπηρεάζοντες» Ἀντιφ. 6, 8· - τινὶ Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 31· - τοῖς ψηφίσμασιν Δημ. 18, 320· «-αὐτὸν ἑαυτῷ» Πλουτ. Φαῦ. 19· σπανιώτ. μετὰ γεν. μτγν. καὶ π. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 874· «συκοφάνται καλοῦνται οἱ ἐπηρεάζοντες» καὶ Ξεν. λέγει· «ἡ ὑφηλὴ ῥὶς ὥσπερ ἐπηρεάζουσα διατετείνικε τὰ ὄμματα» συμπ. 5, 6· π. μτγν. ὡς Ν. Δ. καὶ μετὰ αἰτ. καὶ - εἴς τινα· πρβλ. τὸ ἐπόμ. minor, vexo.

Ἐπηρεασμός, ὁ· φοβερισμός, κακομεταχείρισις, βλάψιμον· «τρία δ' εἴδη ἐστὶν ὀλιγωρίας, καταφρόνησίς τε καὶ ἐπηρ. καὶ ὕβρις. . . καὶ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν· ἔστι γὰρ ὁ ἐπηρεασμὸς ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 2· «τύχης ἐπηρεασμόν» Δ. Σικ. 20, 54, vexatio.

Ἐπηρεαστής, ὁ· τῷ ἐπομ. Γρ. Νυσσ. 2, 689, vexator.

Ἐπηρεαστικός, 3· ὁ εἰς ἐπηρεασμὸν κλίνων, ἐπιτήδειος Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1, 194, calumniator.

Ἐπηρέαστος, 2· ὁ εὐκόλως ἐπηρεαζόμενος μτγν. violabilis.

Ἐπήρεια, ἡ (ἀρειά;)· ἀπειλή, φοβέρα, ὑπερήφανον, ὑβριστικὸν πρός τινα φέρσιμον, ὅ, τι δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς βλάβην ἢ ζημίαν ἄλλου (πρβλ. ἐπηρεασμός)· ὁ Δημ. συνών. μετὰ τοῦ ὕβρις, λοιδορία, πραπηλακισμός Δημ. 18, 12· «οὐδ' ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν» αὐτ. 13· «ἡ περὶ τὸν χορὸν ἐπήρεια», 21, 25· - εἴς τινα Δ. Σικ. 19, 8· «κατ' ἐπήρειαν» π. χ. «κελεύειν» = προστάζω μὲ δυσμενῆ σκοπὸν ὕβρεως, βλάβης, φοβεριστικά, τυραννικὰ Θουκ. 1, 26· «τοῦτ' τὸ κακὸν τῶν σκυτοτόμων κατ' ἐπήρειαν γεγένηται» = πρὸς βλάβην τῶν σκυτοτόμων Ἀμιψ. Δ. Λαερ. 2, 28, π. Ἀριστοτ. «πρὸς ἐπήρειαν» ἀντιθ. τῷ «πρὸς χάριν», πολιτ. 3, 16, contumelia.

Ἐπ-ηρεμέω ἡσυχάζω κατόπιν, ὕστερά τινος· - τοῖς καμάτοις Λουκ. ἱρωτ. 45.

Ἐπ-ηρέμησις, ἡ ἡσυχία Βασιλ. 3, 29, requies.

Ἐπ-ηρέτειον, τό· προσκεφάλαιον Ἡσύχ. ὅπερ ὁ Ῥεῖσκιος διώρθ. ὑπηρέσιον.

Ἐπ-ήρετμος, 2 ὁ ἐπ' ἐρετμὰ ἐζόμενος, ὁ ἐπὶ τοῖς ἐρετμοῖς ὤν, κωπηλάτης· - ἑταῖροι Ὀδ. δ, 403· ὁ μὴ ἐρετμὰ προμηθευμένος· - νῆες, ε, 16.

Ἐπ-ηρεφής, 2· α) ἄνωθεν ἐσκιασμένος, σκιὰν ἀποτελῶν, σκεπάζων· - πέτραι = ἄνωθεν ἐπικρεμάμεναι Ὀδ. κ, 131· - κρημνοί Ἰλ. μ, 54· β) ἄνωθεν σκεπασμένος, καμαρωτός, θολωτός· - σῖμβλοι Ἡσ. Θε. 598· - σπέος Ἀπολ. Ῥ. 2, 736 (πρβλ. κατηρεφής)· - τινί = μέ τι, 4, 134· - κότινος Θεοκρ. 25, 208, tectus, opacus.

Ἐπ-ήρης, 2· προμηθευμένος μέ τι· - τινὶ μτγν. - κελήτιον μὲ κώπας προμηθευμένον Ἀρρ. 5, 7, 3.

Ἐπ-ήριστος, 2· τῷ ἐπομ. Εὐστ.

Ἐπ-ηρῖτος, 2· ἀμίλλης ἄξιος δι. γρ. κατ' ἄλλους ἀντὶ τοῦ προηγ. (ὡς ἐκ τοῦ ἐρίζω) ἐριστός, ἀμφισβητήσιμος Εὐστ. 725, 16.

Ἐπ-ηρμένως· ὑπερηφάνως Ἐτ. Μ. εἰκαιο.

Ἔπηρος (ὁ;) ὅρμος· ἐν τῇ μεγάλῃ Σύρτει ζῷ· οἰσπορίς.

Ἐπᾶρσε, ἐπ. γ', ἐν. ἐν. ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπάρω, Ἰλ. ξ, 167.

Ἐπ-ῆσαν, ἐπ. γ'. πλ. παρατ. τοῦ ἔπειμι, ἀντὶ ἐπῆϊσαν, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἐπάνσαν Ὀδ. 1, 445.

Ἐπ-ησθείην· ἰων. γ'. πλ. ἀ. ἀορ. τοῦ ἐφγίδομαι ἀντὶ ἐφησθείησαν.

Ἐπ-ηταν ός, ἑαφ. γρ. ἀντὶ ἐπητανός Μάξ.

Ἐπήτεια, ἡ· ἐπητὺς Ἀπολ. Ῥ. 3, 1007, εἰς τὸν πλ. Σχολ. = ἐπιστήμαι.

Ἐπητής, ὁ (ἔπος Ἀπ. λεξ. Ὅμ. λόγιος, παρὰ τὰ ἔπη κατὰ Λοβεκ. παραλ. 440 συγγεν. μετὰ τοῦ ἔτης;)· πᾶς τις μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ὁμιλήσῃ, φρόνιμος Ὀδ. ν, 332· φιλάφρων, καλοθελητής· «ἐπητὴ ἀνδρὶ ἔοικας», σ, 128· π. Ἀπολ. Ῥ. περὶ τῶν Ἀμαζόνων «οὐ μάλ' ἐπητέες», 2, 987, facundus.

Ἐπητικός, 3· ἀκολουθητικὸς Πυθαγ. Στοβ.

ἀνθ. 1, 64, ἀντίθ. τῷ ἀγεμονικός, sequax.
Ἐπ-ήτριμος, 2 (ἤτριον κυρ. παρυφασμένον)· πυκνὰ τὸ ἐν ὀπίσω ἢ ἐπάνω τοῦ ἄλλου εὑρισκόμενον· «πυρσοὶ ἐπήτριμοι» = εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, πυκνοί Ἰλ. σ, 211· καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου ἔπιπτον ἐπ. = εὐθὺς ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, τ, 226, densus.
Ἐπήτριος, 2· λόγιος, πανοῦργος Ἡσύχ. versutus· ἴδ' ἐπητής.
Ἐπητύς, ύος, ἡ· φιλοφροσύνη (ἴδ' ἐπητής) Ὀδ. φ, 306, comitas.
Ἐπηφί, ἄκλ. π. Αἰγυπτίοις ὁ ἐνδέκατος μὴν Ἀνθ. 9, 383· ἴδ' ἐπιφί.
Ἐπ-ηχέω· ἀπ' ἐναντίας ἠχῶ, ἀντιλαλῶ· «-ἄντρον, πέτραι» Εὐρ. Κυκλ. 426· τὸ δὲ «ἅπας δ' ἐπήχησε στρατὸς» = κατόπιν ἀνέκραξε Εὐρ. Ἰ. Α. 1584, assono.
Ἐπ-ήχησις, ἡ· ἀντιλαλιὰ Στ. Βυζ. ἐν λέξ. Δωδώνη, assonatio.
Ἔπ-ηχος, ὁ· ἦχος μτγν. sonus.
Ἐπ-ηῴος, 2· ὁπηῴος Ἐσφ. γρ. Ὅρω. Ἀργ. 656.
Ἐπί· πλησίον, ὡς ἐπίρ. ἄνευ πτώσ. π. ἐπικοῖς συχν. ὅπου κανονικῶς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τμῆσις «ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ μάτερες» Σοφ. Οἰ. τ. 182· οὕτως ἰδ. «ἐπὶ δὲ» εἰς ἀπαριθμήσεις Ἡρ. 7, 65· συνήθ. πρόθ. συντασσ. γεν. ὁσ. καὶ αἰτ. ἐπάνω, πλησίον (πρβλ. ὀπίσω καὶ Ἄ.)
1. Μετὰ γεν. 1) ἐπὶ τόπου ἡρεμίαν διατρι βὴν ἐκφράζουσα = ἐπάνω, ἀπὸ Ὅμ. πανταχοῦ· «ἐπὶ νηῶν» Ἰλ. θ, 528· «ἐπὶ νεὼς» Σοφ. Φιλ. 512· «καθίζειν ἐπὶ θρόνου» Ἰλ. α, 536· «λέξασθαι ἐπὶ πύργων» θ, 519· «ἐπ' ἀγροῦ» Ὀδ. α, 185· «στῆναι ἐπὶ πύργου, ἐκτάων» καὶ Ἄ. Ἰλ. π, 700· «κεῖσθαι ἐπὶ χθονός», υ, 345· «ἐφ' ἵππων χάζεσθαι, φεύγειν», γ, 255· ὡς «ἐπ' ὀχέων» θ, 455· «ἴδαν οἱ μὲν ἐφ' ἵπποιν, οἱ δ' ἐπὶ νεῶν» Αἰσχ. Περ. 18· «ἐπὶ πώλου βεβῶσα, ἐπ' ἀφήνης ἐμβεβῶσα» Σοφ. Οἰ. Κ. 313· «ἐφ' ἵππων παρῆσαν» Ἡρ. 3, 86· «βαδίζειν ἐπὶ δουὸν σκέλοιν, πορεύεσθαι ἐφ' ἑνὸς σκέλους» Πλατ. συμπ. 190· «διαβαίνειν ἐπὶ γεφύρας» Ξεν. Ἀν. 2, 4, 13· «ἐφ' ἧς νήσου ναίει, ἐπ' ὀρέων» Σοφ. Φιλ. 609· συχνὰ «ἐπὶ ξένης» (ἴδε π. χ. ἁλάομαι) καὶ μτγν. «ἐπὶ τῆς γῆς» Πολυβ. 1, 37, 8· «ἐπὶ τοῦ προαστείου» Θουκ. 2, 34· «ἐπ' ἀλλοτρίας πόλεως» Εὐρ. Ἀνδρ. 137· «ἐπὶ τῆς πατρίδος» Λουκ. πατρ. ἐγκ. 9· (ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐπὶ γεωγραφ. ὀνομάτων πρβλ. δ)· «ἐπ' ὤμων φέρειν» Ὀδ. κ, 170· - λαβεῖν Ἀνακρ. 12, 8· «λαβὼν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε» Ἀριστ. πλ. 1198· «σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος ἔχει» Αἰσχ. Ἑπτ. 369· «ὀπτᾶσθαι ἐπὶ τῶν ἀνθράκων» Ἀθήν. 3, 86· «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, ἐπ' ἄκρων» ἴδ' ἀκμή, ἄκρος, ὡς «ἐπὶ γῆς βεβηκότες, ἴδε βαίνω· «ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύω», ἴδ' ἄγκυρα καὶ πρβλ. «ἐπ' ἀγκυρίων ὥρμεον» Ἡρ. 7, 88· «ἐπὶ κλίνης φερόμενος» Ἀνδοκ. 1, 61· «ἐπὶ προσπόλου μιᾶς χωρεῖν» = ἐπ' αὐτῆς ἐστηριγμένος Σοφ. Οἰ. Κ. 780· ἐκ τοῦ «στὰς ἐπὶ τομίων κάπρου ὄμνυσιν» Δημ. 23, 68 ἐξηγεῖται τὸ «ἐπὶ τῶν σφαγίων ὅρκους διδόναι» Πολυβ. 4, 77, 1· «ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστάσθαι» Λουκ. Φιλοψ. 21· «ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου εἶναι» Πλουτ. Ῥωμ. 16· «ἐπ' οἰκήματος καθῆσθαι» = ἐργαστηρίου, πορνοβοσκείου Πλατ. Χαρμ. 163· «ἐπ' ἰατρείου», αὐτ. 40· «ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων κατθίζειν» Ἰσοκ. 7, 15· 6) ἐγγύς πλησίον, «ἐπὶ τῶν πηγῶν πλυνοὶ ἕασι» Ἰλ. χ, 152· οὕτω καὶ «ἐπὶ Θράκης» = ἐπὶ τῶν Θρᾳκικῶν ὁρίων π. χ. Θουκ. 5, 34, οὐχὶ ἐν Θρᾴκῃ, ὡς καὶ Ἡρ. «αἱ ἐπὶ Λήμνου ἐπικείμεναι νῆσοι», 7, 6· «ἐπὶ νόσου πόλις ἔχεται» Σοφ. Ἀντ. 1128 δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ «τὴν πόλιν οἰκοῦντες ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ» Θουκ. 1, 13, εὑρίσκεται «ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ», 1, 56· «μένειν ἐπὶ Θράκης» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 25· «ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων» Ἡρ. 5, 92· πρβλ. «οἱ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καθήμενοι» Αἰσχ. (v. l.) 74· «ἡ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μάχη» Δημ. 18, 210· συχν. π. Πολυβ. «αἱ ἐφ' Ἑλλησπόντου πόλεις» = παρὰ τ. Ἑλλ. 18, 27, 8· καὶ «στρατοπεδεύεσθαι ἐπί τινος», 1, 73, 6· «μένειν ἐπὶ τούτων τῶν τόπων, 21, 8, 13· «ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ», 17, 7, 1· «αἱ ἐπὶ τῆς Ἀσίας πόλεις» συχν. = ἐν τῇ Ἀσίᾳ· πρβλ. «οἱ ἐπὶ τῆς Ἀσίας κατοικοῦντες» Ἰσοκ. 12, 103· μτφ. «μένειν ἐπὶ τῆς ὀργῆς, ὑπάρχειν ἐπὶ τῆς γνώμης» Πολυβ. 3, 9, 7· «ἐπὶ γνώμης γίγνεσθαι» Δημ. 4, 6· «μένειν ἐπὶ τούτων ἃ κατέστραπται», 4, 9· ἐπὶ τῆς ἀρχῆς μένειν = ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἄρχοντα διατελεῖν Ξεν. Ἀγ. 1, 37· γ) δθ. καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ, ἐνώπιον· «ἐπὶ μαρτύρων» Ἀντίφ. 2, 3, 10· «ἐπ' ἐγγυητῶν» Ξεν. π. προσοδ. 3, 14· «ἐπωμόσαντο ἐπὶ τῶν στρατηγῶν» Δημ. 18, 173· «ἐπὶ δυοῖν κλητήρων καλεῖσθαι» Πλατ. νόμ. 8, 846· ὁμ. «γράψωμαί σε παρανόμων ἐπὶ Ῥαδαμάνθυος» Λουκ. καταπλ. 18· «κατηγορεῖν ἐπὶ τοῦ βασιλέως» Δ. Σικ. 16, 93· δθ. «ἐπ' ἐκκλησίας» = ἐν συνελεύσει Θουκ. 8, 81· ἐνταῦθα δύναταί τις νὰ καταλίξῃ· «ἐπ' ὀμμάτων εἰσορᾶν τινα» = πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν Εὐρ. Ἰκ. 1154· «ἐφ' ἑαυτῶν» = καθ' ἑαυτούς, ἀπὸ Ἡρ. συχν. ὡς ἤδη ἀπὸ Ὅμ. «σιγῇ ἐφ' ὁμείοιν» Ἰλ. η, 195· «ἐν στέγῃ ἐρήμῃ ἐφ' ἑαυτῶν κεῖσθαι» Ἡρ. 2, 2· «αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἴσχώρουν» Ξεν. Ἀν. 2, 4, 10· «ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν» Θουκ. 8, 8· -σκοπεῖν, 6, 40· «αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς» = αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν Πλατ. συμπ. 180· «αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ διεξιέναι» σοφ. 217, ἀντίθ. εἶνε «κατὰ τωὐτό» Ἡρ. 1, 142· πρβλ. τὰ λοιπὰ κατωτέρω, 2· ε) ἴδε δὲ τὸ «οὐδεὶς ἐπ' ἀνθρώπων» = κανεὶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων Σοφ. Ἀντ. 784 ἀνήκει ἐνταῦθα· «οἱ δ' ἐπ' ἠθέων λεκτοί», Οἰ. τ. 1, δ) κίνησιν εἰς τόπον καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἠρεμίαν σημαίνουσα· «τὴν μὲν καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου» Ἰλ. σ, 389· «κατέθηκεν ἐπὶ χθονός» γ, 293· πρβλ. «λέπαδν' ἐπ' αὐχίνων τίθημι» Αἰσχ. Περ. 187· «ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 54· «ἐφ' ἵππων βάντες» σ, 551 (ἀναβάντες Ξεν. Κυρ. 3, 3, 27), καὶ «περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων», φ, 45· «κύμαι' ἐπ' ἠόνος κλύζασκον», ψ, 61· «πρὸ τριήροντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν», ε, 700· «ἐγεγωνεῖν ἐπὶ Αἴαντος κλισίης» = φωνάζω ὥστε ν' ἀκουσθῇ ἕως εἰς τὴν σκηνὴ

θ, 224. Ἀπὸ τοῦ Ἡρ. π. τοῖς ἱστορικοῖς ἰδ. «ἀποπλεῖν ἐπὶ Λιγύπτου, ἐτράποντο ἐπ' Ἀθηναίων», 1, 1· «ἐπὶ Δωδώνης θεοπρόπους ἔκαλλεν» Αἰσχ. Πρ. 661· «στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν»· ἰδ. «ἐπ' οἶκου ἀπελαύνειν, ἀποκομισθῆναι» Ἡρ. 2, 121. Οὕτως «ὁδὸς ἡ ἐπὶ Καρίας φέρουσα», 7, 31· «ἡ ἐπὶ Βαβυλῶνος ὁδὸς» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 37· «προῆγε τὴν ἐφ' Ἁλυάττεω καὶ τὴν ἐπὶ Ἑλλάδος» Λουκ. Νιγρ. 3· ὅθ. «τείχια τὰ ἐπὶ Θράκης» = τὰ ἐν αὐτῇ κείμενα Ἡρ. 6, 33· «κόλπος ἐπὶ Παγασέων φέρων», 4, 193· πρβλ. ἴτι Θουκ. «ἔπλεον ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν γῆν ἴσαν ἐπὶ τοῦ κόλπου», 2, 90· 2) μτφ. ἐκφράζουσα περιστάσεις συνοδευούσας καὶ παραγούσας· α) περὶ οὗ ὁ λόγος, «ἐπὶ τοῦ καλοῦ παιδὸς» Πλατ. Χαρμ. 155· «ἐπ' ἐμοῦ λέγειν» = ἐπὶ τῷ ἐμῷ παραδείγματι, πολ. 5, 475, ἰδ. εἰς τὰς γραμματικὰς ἐκφράσεις, π. χ. «τὸ ταχερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ» Ἀθήν. 9, 366· ἐνταῦθα ἔπονται κατὰ σειρὰν τοῦ Ἡρ. αἱ μεταλλαγαί, κατά τινα ὀνομάζεσθαι, «καλεῖται Γυγάδας, ἐπὶ τοῦ ἀναθέντος, ἐπωνυμίην», 1, 14· «ὄνομα γίγνεταί μοι ἐπί τινος», 4, 148· «ἐπώνυμος γίγνομαι ἐπί τινα», 4, 148· «δοκέουσι κληθῆναι ἐπὶ τούδε, διότι», 2, 57· (ἄλλως «ἐπ' ὀνόματος τούτου ἦν» = ἦμην εἰς τοῦτο ἐγγεγραμμένος Δημ. 39, 21)· «εἶπεῖν ἐπ' ὄρκου», 9, 11· «ἐπί τινας ἐπαίνους ποιεῖσθαι» Δημ. 60, 12· «ἐπὶ πάντων ὀργίζεσθαι» = περὶ παντός, 21, 183· ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, «ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐτεθέαντο θρασὺν ὄντα» Δημ. 21, 2, ὡς «ἐπὶ πολλῶν ἰδεῖν», 2, 1, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ τῷ «ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι· «ἐφ' ἑνὸς παιδεῖν» = εἰς ἓν τεμάχιον Λυκουργ. 64· καὶ συχνὰ «σποπεῖν, θεωρεῖν ἐπί τινος»· πρβλ. Ξεν. ἀπομν. 3, 9, 3· «τὰς ἐναντιώσεις ἐπὶ μὲν τῶν λόγων τηροῦντες, ἐπὶ δὲ τῶν ἔργων μὴ καθορῶντες» Ἰσοκ. 13, 7· «ἀγνοεῖν ἐπί τινος» Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 2· «ἐπὶ τοῦ βοηθεῖν τὴν χάριν ἀποδίδοναι» Δημ. 21, 70· «οἱ ἐφ' ἑκάστης μαντείας προφαινόμενοι θεοί», 21, 54· ἴτι ἰσχυρότερον «ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη» = ἡ διὰ τῆς μεσολαβήσεως αὐτοῦ κλεισθεῖσα Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 35· «αἱ ἐπ' Ἀσσαράκῳ γενόμεναι ὁμολογίαι» Πολυδ. 3, 15, 5· καὶ «λόγον ἐπέχειν ἐπὶ Ῥωμαίων», 18, 35, 3, ἀναμιμνήσκουσα τὸ 1, γ)· «σωζοίμεθα ἐπί τινος ἀλογίας» Πλατ. Φιλ. 14· 6) ὅθ. «ἐφ' ἑαυτοῦ κεῖσθαι οἰκήσαι» = ἀνεξαρτήτως, μετὰ καὶ τοῦ «αὐτόνομος» Θουκ. 2, 63· πρβλ. «ἐπὶ προστάτου οἰκεῖν» = ὑπὸ τὴν προστασίαν Λυσ. 31, 9· «τὸ ἐφ' ἑαυτῶν προσορώμενοι» = ὅ,τι ἀνήκει εἰς αὐτούς, τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον Θουκ. 1, 17· γ) ἐπί τινος τάττεσθαι πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἀρχῆς καὶ ἀσυλίας· «ἐφ' οὗ ἐτάχθημεν» Ἡρ. 5, 109· καὶ πρβλ. «ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ» Λουκ. διαλ. θε. 4, 4· «αἱ ἐπὶ τούτων ἱδρυτηκυῖαι ἀρχαί» Πλατ. πολ. 5, 460· «ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ κατασταθεὶς» = ταχθεὶς ἐν ψηφίσματι Δημ. 18, 118· «ἐφ' ἧς ἀρχῆς ἥρησαι» Ξεν. ἀπομ. 3, 3, 2· «οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων» = οἱ ἐπιφορτισμένοι τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας Δημ. 18, 147· «οἱ ἐπὶ τοῦ δανείζειν ὄντες», 56, 48· «ἐπὶ τῆς ἀργυρίας ὢν, ἐπὶ τῆς κατηγορίας, ἀπολογίας εἶναι» 33, 4, 59, 115· «πράττειν ταῦτα, ἐφ' ὧν ἔστι νῦν», 6, 3· «ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος» = ὁ ὀρύσσων ὁ ῥίπτων εἰς τὸ βάραθρον, κρημνίζων τοὺς καταδικασμένους προδότας τῆς πατρίδος Λυκουργ. 121 (ἐπὶ τῷ ὀρύγματι Δειν. 1, 62), ὡς «ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν» Λουκ. τοξ. 29· καὶ «ὁ ἐπὶ τοῦ βασάνου» = βασανιστὴς Φρυν. 474· «ὁ ἐπὶ τῆς φρουρᾶς» Πλουτ. Ἀρατ. 34· «οἱ ἐπὶ τῶν ἔργων» Δ. Σικ. 13, 47· «ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων (στρατηγὸς)» = ὁ τῶν βαρέως ὡπλισμένων (ὁπλιτῶν) ἀνώτερος ἀρχηγὸς Δημ. 18, 38· «ὁ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν», δείκτοι ἐν τοῖς γράμμασιν ἢ μαρτυρίοις, 116. Συχν. π. Πολυδ. «οἱ ἐπὶ τῶν θηρίων» = ὁδηγὸς τῶν ἐλεφάντων, 1, 34, 1· «ἐπὶ πάντων καταστήσας», 5, 72, 8· «ἡγεμόνα ἐπὶ πάσης τῆς γῆς κατέλιπεν αὐτόν», 3, 35, 4· «ὁ ἐπὶ τοῦ οἴνου» Πλουτ. Πυρ. 5· «ὁ ἐπὶ τοῦ νομίσματος», Αἰμ. Π. 23. Οὕτω π. μτγν. συνηθ. περιγραφή· «ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς» = ὁ ἐν θεάτρῳ παριστῶν ὑποκριτής· «οἱ ἐπ' ἀξίας» = οἱ ἐν ἀρχαῖς, ἀξιώμασι Λουκ. Νιγρ. 24· 8) «ἐπὶ καιροῦ νόμους τιθέναι» = κατὰ τὴν ἀπαίτησιν ἢ χρείαν τῶν ἑκάστοτε περιστάσεων Δημ. 20, 90· «ἐπ' ἀληθείας οὐδεμιᾶς εἰρημένα» = ἐναντίον πάσης ἀληθείας, 13, 17· ὅθ. «ἐπὶ τῶν παλαιῶν νόμων» = κατά, συμφώνως Πλάτ. νόμ. 3, 700· 3) ἐπὶ χρόνου διαρκείας = ἐνῷ, «ἐπ' εἰρήνης» = ἐν καιρῷ εἰρήνης Ἰλ. 6, 797· «ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων», 7, 637· «ἐπὶ Κρόνου» Ἡσ. ἔρ. 111· «τὰ ἐπὶ Κρόνου καὶ Ῥέας» Πλάτ. Κρατ. 402· «ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 31, καὶ ἰδ. π. ἱστορικοῦς εἰς ὁλόκληρον τοῦ χρόνου τῆς ἀρχῆς ἢ κυβερνήσεως· «ἐπὶ τούτου τυραννεύοντος, ἐπὶ Δευκαλίωνος βασιλῆος, ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων» Ἡρ. 1, 15, 50, 134· «ἐπὶ Κέκροπος», 8, 44· «ἐπὶ ἐφόρου μὲν ὄντος - ἄρχοντος δὲ» Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 1· καὶ οὕτω συνηθ. ἐπὶ ὀνομασίας τῶν ἀρχόντων· «ἐπὶ τῶν τριάκοντα» Λυσ. 13, 2· «ἐπ' ἐμοῦ» = ἐπὶ τῆς ἐποχῆς μου ἀντιθ. τῷ πρότερον Ἡρ. 2, 46· «ἐπ' ἐμοῦ γὰρ οὐχὶ πάλαι» Δημ. 3, 2· καὶ «οἱ ἐφ' ἡμῶν» Ξεν. Ἀν 1, 9, 12· «ἐπὶ τῆς ἐμῆς ζωῆς» Ἡρ. 1, 38· «οἱ ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότες» Πλάτ. Φαῖδρ. 242· «ἐπ' ἐμῆς νεότητος» = ἐν καιρῷ τῆς νεότητός μου Ἀριστ. Ἀχ. 211· «ἐπὶ γήρως» Ἰσαι. 5, 12· «ἐπὶ τελευτῆς», ἀντιθ. τῷ «τὴν μὲν ἀρχήν» Ἰσοκ. 4, 122· «ἐπὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου» Δειν. 2, 22· «ἐπὶ τῶν καιρῶν» = εἰς τὸν ἁρμόδιον, τὸν πρέποντα καιρὸν Αἰσχίν. 3, 220· «ἐπὶ τοιαύτης ἀκαιρίας» = εἰς τοιοῦτον ἀνάρμοστον καιρόν, 211· καὶ «ἐπὶ τῶν πράξεων» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 25· «ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κινδύνου» Πολυδ. 5, 65, 8· «ἐπὶ τῶν δείπνων» Δ. Σικ. 4, 3· «ἐπὶ τῆς τραπέζης» = ἐν καιρῷ τραπέζης Πλουτ. Ἀλέξ. 23· «ἐπὶ τοῦ ποτηρίου», 53· «ἐπὶ τῆς κύλικος» Λουκ. ἁλ. 34· ὁ Παυσ. λέγει συχν. «ἐπ' Ὀλυμπιάδος», καὶ ὁ Λουκ. «ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας», διαλ. νεκρ. 11, 2· τὸ δ' «ἐφ' ἡμέρᾳ ἑκάστῃ»

εἶνε διανεμητικὸν Ἡρ. 5, 117· ἐν γέν. «ἐπὶ πολλῆς ἡσυχίας καὶ ἠρεμίας ὑμῶν» = καθ' ὃν χρόνον ὑμεῖς ἐντελῶς ἀπρακτεῖτε Δημ. 13, 8· «ἐπὶ σχολῆς» ἐν ταῖς ὥραις τῆς εὐκαιρίας Αἰσχίν. 3, 100· «ἐπ' ἀδείας», ἐν ἀσφαλείᾳ Πλουτ. Σολ. 22· 4) εἰς ἀριθμοὺς διανεμητ. ἀνά κυρ. σημαίνουσα τὸ κατὰ τόπον ἕνα ὀπίσω τοῦ ἄλλου εἰς τὰς παρατάξεις Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 29 «ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς» Θουκ. 2, 90· ἰδ. ἐπὶ παρατάξεως στρατιωτῶν «ἐπὶ τριῶν» = τρεῖς ἄνδρες κατὰ βάθος Ξεν. Ἀν. 1, 2, 15· «ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συντεταγμένοι», Ἑλλ. 6, 4, 12 (πρβλ. στρατιὰ παρατεταγμένη οὐκ ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων» = εἰς ἀρκετὸν βάθος Θουκ. 7, 79) καὶ τὸ «μέτωπον ἐπὶ τριακοσίων» = τὸ μέτωπον ἔφερε 300 ἄνδρας Ξεν. Κυρ. 2, 4, 2, ὡς καὶ «ἐφ' ἑνὸς ἦν ἡ κατάβασις» = μόνον εἷς ἄνθρωπος μετὰ τὸν ἄλλον ἠδύνατο νὰ καταβαίνῃ, Ἀν. 5, 2, 6· ὁμ. λέγεται «ἐπὶ κέρως, ἐπὶ φάλαγγος, γενέσθαι, καθίστασθαι, προάγειν», Κυρ. 6, 3, 21· καὶ «ὁ τοῖχος ἦν ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων» = ὀκτὼ πλίνθους πλατύς, 7, 8, 14· 5) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅλως ἐπιρρηματικῶς «ἐπ' ὀλίγας» Σοφ. Ἰλ. 1051· «οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων», Αἴ. 1247· «ἐπὶ σπουδῆς» = σπουδαίως Πλατ. συμπ. 192· «ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ μιᾶς ῥοπῆς» Θουκ. 5, 103· «ἐπὶ τῆς ἀληθείας» Δημ. 18, 22· «καὶ τοῦ πράγματος» Δημ. 21, 72· «ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν», 60, 6· «ἐπὶ παραδείγματος ἔσται ὁ λόγος» Αἰσχίν. 1, 177· «ἐπ' ἐξουσίας» Δημ. 9, 61· «ἐπ' ἀδείας» Λουκ. 11) μετὰ δοτ. 1) ἐπὶ τόπου, ὡς μετὰ γεν. α) τὴν ἠρεμίαν ἐκφράζουσα, ἐπάνω, π. Ὅμ. σπανιώτ. τῆς γεν. «ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι» Ὀδ. γ, 406· «καίειν ἐπὶ βωμῷ», 0, 240· «ναίουσ' ἐπ' ὄχοις» Αἰσχ. Πρ. 712· «ἐμεῦ ζώντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο» Ἰλ. α, 88· «ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί» Σοφ. Τρ. 808· «τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμα», Φιλ. 353· «δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἕθυον» Αἰσχ. Εὐμ. 108· «ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμεναι» Σοφ. Οἰ. Κ. 1616· «κείμενος ἐπὶ τῇ πυρᾷ» Πλατ. πολ. 10, 614· «ἔκειντο ἐπ' αὐτῷ» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 27· «ἐπὶ ταῖς οἰκίαις τύρσεις ἐπῆσαν», 4, 4, 2· ἀλλὰ «δικάζειν δίκας ἐπὶ ταῖς οἰκίαις» = ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἀριστ. σφ. 801· «ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων», πλ. 338· καὶ «ἐπὶ δώμασιν ἕλκειν ζωὰν» Εὐρ. Φοιν. 1534· «κληροῦχους ἐπὶ τῇ χώρᾳ λείπουσι» = ἐν τῇ χώρᾳ Ἰλ. 5, 77· «μένειν ἐπὶ ταῖς ὅπλοις» = ἐν τοῖς ὅπλοις, ἐν τῷ στρατοπέδῳ Ξεν. Κυρ. 7, 2, 8· «ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχειν ἄγγος» Ἰλ. 5, 12· «ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς καὶ τοῖς ὤμοις ἁλωπεκίδας φορεῖν» Ξεν. Ἀν. 7, 4, 4· «ἐπ' ὤμοις φέρειν» Εὐρ. Φοιν. 1139· «ἐφ' ἵππῳ» μετὰ τῆς ἐσφ. γρ. ἐφ' ἵππου Ξεν. Κυρ. 5, 2, 1, ἀνωτ. = παρά, κατά, «ἐπ' ὠκυρόῃ Κελάδοντι μάχοντο» Ἰλ. η, 133· «ἐπὶ φάτνῃ», ε, 271· «πᾶς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ», Ὀδ. κ, 448· «ἐπ' ἀλεῷ ἄλσος» Πινδ. Ο. 8, 9 καὶ συχν. πεζ. ἰδ. π. τοῖς ἱστορικοῖς, π. χ. «ἐπὶ τῷ ποταμῷ Ἡρ. 4, 86· «= ἡ ἐπὶ Λοκροῖς νῆσος» Θουκ. 2, 32· «ἐπὶ θαλάττῃ οἰκεῖν» Ξεν. Κυρ. 7, 4, 9· «ἐπὶ τοῖς ὅπλοις μένειν», Κυρ. 7, 2, 8· καὶ συχν. «ἐπὶ ταῖς πύλαις» = ἐν τῇ αὐλῇ ὡς ἐν ταῖς θύραις Σοφ. Αἴ. 49· «ἐπὶ θύραις κοιμώμενος» = εἰς τὴν θύραν Πλατ. συμπ. 203· «ἐπ' αὐτῷ νῦν ἐσμὲν ἤδη», πολιτ. 274· «ἐπὶ τῷ δεξιῷ κέρα» = εἰς τὸ δεξιὸν κέρας Θουκ. 1, 50· συχν. «ἐπὶ τοῖς ὁρίοις» = ἐπάνω εἰς τὰ σύνορα Ξεν. Ἀν. 5, 4, 1· «ἥλιός ἐστιν ἐπὶ δυσμαῖς» = πλησιάζει νὰ δύσῃ· ὅθ. «ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γίγνεσθαι» = πλησίον τοῦ θανάτου φθάνειν, ἀπομ. 1, 5, 2· «ἐπὶ τοῖς δικασταῖς λέγειν» = ἐνώπιον τῶν δικαστῶν Δημ. 19, 243, πρβλ. ἀνωτ. γεν. γ) Καὶ εἰς ῥήματα κινήσεως σημαντικὰ οὕτως ὥστε δεικνύεται ὁ τόπος, ὅπου ἡ κίνησις καταντᾷ εἰς ἠρεμίαν = ἐπάνω εἰς, «ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης» Ὀδ. ο, 498 πρβλ. ἰδ. «νῆα ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις» Ἰλ. α, 486, «κατέδησαν ἐπὶ κάπησιν» εἰς τὴν φάτνην, 0, 434· «πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε», π, 310· οὕτω «πίπτον ἐπ' ἀλλήλοις» Αἰσχ. Περ. 498· «εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι» Ἑπτ. 385· «ἐπὶ γᾶ πίσε» Σοφ. Ἀντ. 134· «χωρεῖ ἐφ' ἡμῖν», Ἠλ. 1425· «ἥκει ἐπὶ ἀνδρὶ τῷδε τελευτή», Οἰ. Κ. 1479· «ὅρᾳ νῦν τάδε μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρίπε», Ἀντ. 1094· «βλέπειν ἐπί τινι», Αἴ 338· καὶ μτφ. «ἐπὶ φρεσὶ θήκε» Ὅμ. συχν. «ἐπὶ οἱ καλέσας» = πρὸς ἑαυτὸν Ὀδ. ρ, 330· συχν. ἐν ἐχθρικῇ σχέσει κατά, ἐναντίαν· «ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος» Ἰλ. α, 382· «ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο τόξα», ε, 97, ὡς «ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον ἄρηα», γ, 132· «ἰοὺνειν, ἔχειν ἵππους ἐπί τινι», 0, 110· «ἐφ' Ἕκτορι ἀκοντίσασι», π, 358· οὕτως «ἀνὴρ ἐπ' αὐτῷ τέτακται», Αἰσχ. Ἑπτ. 429· «Ἀτρέως παῖδας ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει», Ἀγ. 61· «ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος», Χο. 983· «ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φονίαν τρέπειν» Σοφ. Αἴ. 759· σπανιώτ. πεζ. ὡς «συνιστάναι τινὰ ἐπί τινι» = ἀναστατώνειν τινὰ κατά τινος Ἡρ. 6, 74· «συνομνύναι ἐπί τινα», 7, 235· «ἐπὶ τοῖς πλήθεσιν ἰδίᾳ δυνάμει κεκτῆσθαι» Δημ. ψ, 124· ὡς «ἐφ' ἡμῖν ὄντα» 137, ἴδ. ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας (ἴδε κατωτ. 5) γ) ἡ κατὰ τόπον ἐπαλληλία ἐκφράζει προσέγγισιν ἀφοσίαν· «ὄγκνη ἐπ' ὄγκνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ» Ὀδ. η, 120· ὡς «μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος ἔσσεται» Ἡσ. Ἔρ. 642· καὶ «ἑσλὰ ἐπ' ἑσλοῖς δόμεν» Πινδ. Ο. 9, 84· «ἀστὴν ἑτέραν ἐπάγειν ἐπ' ἄστῃ» Αἰσχ. Χο. 399· «πῆματ' ἐπὶ πήμασι πίπτοντα» Σοφ. Ἀντ. 950· «φόνος ἐπὶ φόνῳ» Εὐρ. Ι. Τ. 197· «μυρία ἐπὶ μυρίοις ἔθνη» Πλατ. νόμ. 1, 638· «ἐπὶ ταῦτα ἀνάγεται καὶ ἡ σημασ. τῆς ἐξωτερικῆς προσελεύσεως· «ἄλλα τε πολλ' ἐπὶ τῆσι» = ἐκτὸς τούτων Ἰλ. ι, 539· «οὐ γάρ τι στυγερώτερ' ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο» Ὀδ. η, 216 (ὡς «ἄλλοισι δ' ἐπ' ἄλλοι μεγάλοι» Πινδ. Ο. 1, 113)· «ἐπὶ τῷδε ἔνεστι» = μετὰ τοῦτον Ἰλ. π, 163· «τἀπὶ τούτοις» Αἰσχ. Ἀγ. 246· «κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν πρύσθες» Σοφ. Τρ 124· «ἐπὶ Μόσχῳ Δεξίθεος εἰσῆλθε» Ἀριστ. Ἀλ. 13· καὶ πεζ. «ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ» Θουκ. 2, 101·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

«ἐπὶ τούτῳ» = ἐκτὸς τούτου Ἡρ. καὶ ἄλ. «τἀπὶ τούτοις» = τὰ παρὰτοῦτο Ἡρ. 9, 78· «ἐπὶ πᾶσι» = τελευταῖον μτγν. «ἐπί τινι εἶναι» = κατάπειν τινός, ἐπὶ διατάξεων Ξεν., Κυρ. 6, 3, 24· «οἱ ἐπὶ πᾶσιν» = τὸ ἔσχατον μέλος, αὐτ. 25· «ἐπὶ τῷδε ἠγόρευε» = μετὰ τοῦτον Εὐρ. Ὀρ. 898. Καὶ εἰς τὰς τῶν ἀριθμῶν συμπλοκάς· «πέμπτος ἐπὶ εἴκοσι» Πινδ. Ν. 6, 60· «τρίτος ἐπὶ δέκα» Αἰσχ. Ἀγ. 1587· καὶ εἰς τοὺς τακτικοὺς ἀριθμούς, «τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις» Πλουτ. Ποπλ. 9, «γαμεῖν ἄλλην γυναῖκα ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι» Ἡρ. 4, 154· καὶ τὸ π. μτγν. π σύνηθες «ζῆν ἐπὶ παισί» καὶ «τελευτᾶν» = «τέκνα ἔχων καὶ ἐγκαταλείπων τέκνα· πρβλ. «παλλακὴν ἐπ' ἐλευθέροις παισὶν ἔχειν» Δημ. 23, 53· ἔ) ἐν γέν. συνοδεύουσαι περιστάσεις· «εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε» = εἰς ταύτην τὴν μορφὴν Ὀδ. ρ, 308, ὡς «οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν», ρ, 454· ἀντιστοιχοῦσα τῇ ἐν, «ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ», δ, 258· «καιρὸς ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος» = ἐν πᾶσιν Ἡσ. ἔρ. 692· καὶ εἰς ἄλλας παρασημασίας, ὡς «βοῦς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνε» = πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Ἰλ. ψ, 776· ὡς «διοικεῖν, ἄεθλα κατατιθέναι ἐπί τινι» αὐτ. 274· «ὁ λίθινος λέων ἕστηκεν ἐπὶ Λεωνίδῃ» = πρὸς τιμὴν τοῦ Λ. ἐπὶ τοῦ τάφου του Ἡρ. 7, 225· ὅθ. «ἔπαινον» λέγειν ἐπί τινι» = ἐγκωμιαστικὸν λόγον ἐπὶ θανόντι ἐκφωνεῖν Θουκ. 2, 34· «ἐρῶν ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι» Δημ. 18, 285· «μονομαχίας ἐπὶ τῷ πατρὶ ποιεῖν» = πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς Πολυβ. 32, 14, 5· «κείρεσθαι χαίτης ἐπ' Ἀδώνιδι» = διὰ τὸν Ἄδωνιν Βίων 1, 81 ἔδε κατωτ. 4)· πρβλ. «ἐπὶ τῷ τεθυμένῳ τάδε μέλος» Αἰσχ. Εὐμ. 325· «πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν», μεταβαίνει εἰς τὴν σημ. τῆς περί, Ἑπτ. 905· «λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθὰς» = εὐχὰς ὑπὲρ τῶν Ἀργ., ἐκ. 825· ὡς «ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ» = ὡς πρὸς ἡμᾶς Σοφ. Οἰ. Κ. 415· «κἀπὶ τῷ λέγει τάδε», Αἴ. 784· «τἀπὶ σοὶ κακὰ» = τὸ δυστύχημά σου, Φιλ. 795· πρβλ. ἔτι «θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις» - εἰς Ἀντ. 88· «ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν» = ὡς πρὸς τοὺς ἀποθαμμένους, εἰς τοὺς ἀποθαμμένους, Ἡλ. 237· «ἐπὶ τῇ κόλικι ᾄδειν» Πλατ. συμπ. 214 (ἀνθ' οὗ ὁ Λουκ. λέγει «ἐπὶ τῆς κόλικος φιλοσοφεῖν», Φιλοψ. 34· ἴδ' ἀνωτέρω· «ἐπ' οἴνοις» Φερεκρ. π. Ἀθην. 8, 364· οὕτως «ἐπὶ τῷ παρόντι» = εἰς τὴν παροῦσαν εὐκαιρίαν Θουκ. 2, 36· μόν. π. «ἐπὶ δακρύοις» Εὐρ. Ι. Α 1184· «ἐπ' ἀσφάκτοις μηλοῖς» = χωρὶς νὰ θυσιασθῶσιν, Ἴων 235· 2) ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ νυκτί, ἐπ' ἡματι = ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν ἡμέραν Ἰλ. 9, 329· «ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτί» Ἡσ ἔρ. 102· «αἰὲν ἐπ' ἤματι» = καθ' ἑκάστην ἡμέραν Σοφ. Οἰ. Κ. 691, ἀνθ' οὗ ὁ Ἡρ. «ἐπ' ἡμέρῃ ἑκάστῃ» λέγει· «ἐπὶ τῷ δείπνῳ» = ἐν καιρῷ τραπέζης Ξεν. Κυρ. 1, 3, 12· «ἐπὶ τῷ οἴνῳ πίνειν», 6, 2, 7 (πρβλ. «εἰσθίειν ἐπὶ τῷ οἴνῳ ὄψον», ἀπομ. 3, 14, 2), καὶ «ἐπὶ χρόνῳ, ἐπὶ ὥρᾳ» μτγν. Ἔτι = μετά, κατὰ τὸ 1, γ), ὡς «ἐπ' ἐξειργασμένοις» = τῷ ὄντι Αἰσχ. Περ. 517, ὡς «ἦκειν ἐπ' ἔξ.» Ἡρ. 4, 164· 3) εἰς, «ὃς μ' ἐπὶ βουσὶν εἶσε» Ὀδ. υ, 209· «βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενος», αὐτ. 221 εἶνε ἡ ἀρχαιοτάτη τοπικὴ σημασία· εἰς τοὺς βόας συνδεδεμένους μὲ αὐτὸν τὴν βοσκήν· πρβλ. «οὖρον κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἑμοῖσιν», ο, 89· «ποιμαίνειν ἐπ' ἄεσσι» Ἰλ. ζ, 25, καὶ οὕτω γίνεται α) ἐπί, ὡς 1, 2, γ ἐν χρήσ. ἐπὶ ἀρχῆς καὶ ἐνασχολήσεως· «ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθείς» Αἰσχ. Περ. 289· «ἐπὶ ἁμαξῆσιν σημαίνειν» = τὴν ἐπὶ τῶν ὑπηρετριῶν πρόστεξιν ἔχειν Ὀδ. χ, 427· «τὸ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς, ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 28· «ἀρχὴν ἐπὶ τούτοις ἦν», 5, 3, 50· «ναύαρχος ἐπὶ ταῖς ναυσίν», Ἀν. 1, 4, 2· «καταλιπὼν ἐπὶ ταῖς ναυσὶν Ἀντίοχον», Ἑλλ. 1, 5, 11· «οἱ ἐπὶ τούτοις ὄντες» = οἱ ἐπὶ τούτων ἐπιτεταγμένοι Ἀν. 4, 1, 13· «οἱ ἐπὶ ταῖς καμήλοις ἄνδρες», Κυρ. 6, 3, 33· «ἐπὶ τῷ θεωρικῷ τεταγμένος ἐν τῷ νόμῳ» Δημ. 18, 55· «οἱ ἐπὶ τοῖς μακροῖς πλοίοις», 58, 55· «οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ὄντες» = οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, 9, 2· οἱ μτγν. λέγουσι «μάντις ἐπ' ὄρνισιν» 60, 6) «ἐπί τινι εἶναι» = εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς εἶναι· «ἄρχει τις αὐτῶν ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;» = ἢ ὁ δῆμος ἔχει (τὴν ἐξουσίαν) νὰ ὁμιλῇ; Σοφ. Οἰ. Κ. 65· «τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται» = δὲν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν των Πινδ. Π. 8, 76· οὕτως «ἐπί τινι εἶναι, γίγνεσθαι» Ἡρ. 7, 52· «εἰμὶ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ» Πλατ. Γοργ. 508· «τὰ μὲν ἐπ' ἐμοί», 5, 4, 11· «ἐπὶ μάντεσιν ἦν», 1, 6, 2· «τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι», Ἀν. 6, 4, 23· «ἐπὶ Τημένῳ ἐσώθη ποτ' ἂν» = ἂν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸν Τήμενον Πλατ. νόμ. 3, 692· «μὴ ἐπὶ ταύτοις ἐξερημῶσαι τὸν οἶκον» Ἰσαῖ. 7, 33· «ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες» = εἰς τὴν ἐξουσίαν σας ἀφήσαντες Δημ. 18, 215· «ἐπὶ τῇ τῶν λεγόντων δυνάμει τὸ πρᾶγμα καταστῆσαι», 22, 11· «ἐπί τινι ποιεῖσθαι» Πλουτ. Σερτ. 6· -τίθεσθαι Ἀριστειδ. 24· «τὰ μὲν τότ' ἦν ἐπὶ τοῖς τότ' ἤθεσιν» = ἀπ' αὐτῶν ἐξηρτᾶτο Δημ. 20, 114· καὶ «ἐπὶ τοῖς θεοῖς ἐστιν - ὥστε καὶ διδόναι» Πλατ. Ἀλκ. 2, 148· ὅθ. «δίαιται ἐγίγνοντο ἐπὶ τοῖς νόμοις» = ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν νόμων = κατὰ τοὺς νόμους Δημ. 24, 56· «ἐπὶ πᾶσι δικαίοις» = ἐντελῶς κατὰ τὸ δίκαιον, 20, 88· ἔ) τὴν αἰτίαν, ἀφορμὴν σημ. = ἕνεκα, ἐξ αἰτίας· «γελᾶν ἐπί τινι», (ἔνθα ὑποσημαίνεται καὶ ὅτι τὸ γελᾶν φαίνεται ὡς ἐξωτερικόν τι σύμπτωμα) Ἰλ. δ, 170· «μαγεῖν ἐπί τινι» = μογθεῖν «ἐς τι, α, 162· «ἐπὶ σοὶ μάλα πολλὰ ἔπαθον» = ἐξ αἰτίας σου ἔπαθον πολλά, 1, 192· «αἰκίζει τοιαύτῃ ἐπ' αἰτιάσασιν» = διὰ τοιαύτας παραπόνα καὶ μέμψεις Αἰσχ. Περ. 255· δυσφορεῖν, καμπάζειν, Ἑπτ. 762, Ἀγαμ. 1373· - γελᾶν, Εὐμεν. 130· «ἐπ' εὐνοίᾳ» = ἕνεκα τῆς εὐνοίας, Ἑπτ. 998· «γέλωτα γενέσθαι ἐπὶ τῇ παρρησίᾳ αὐτοῦ» Πλατ. συμπ. 222· «ἐπαινεῖν ἐπί τινι» Ἰσαῖ. 15, 121· «ἐπὶ συμφοραῖς οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγαμεν», ξ, 47· «ἐφ' αἵματι φεύγειν» = ἕνεκα φόνου ἐξαρίζεσθαι Δημ. Μιδ. 105· «αἰδοῖ ἐπὶ χρήμασιν», 24, 168· «ζημιοῦσθαι ἐπὶ τῇ ὠνῇ», 24, 122· «ἐδόξαν ἔχειν ἐπ' ἀνδρίᾳ»

Δημ. 11, 10· ὡς «ἡ ἐπὶ τοῖς ἔργοις δόξα», 3, 24· καὶ «ἀδοξία ἡ ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις». 1, 11· «ἀγαναχτεῖν, δακρύειν, συμνύνεσθαι, φιλοτιμεῖσθαι, στεφανοῦσθαι» Λυκουργ. 25, 41, 98, 139· «ἔφ' ᾗ (ἀπολογίᾳ) δικαίως ἂν ἀποθάνοιεν», 63· «θαυμάζειν, φιλεῖσθαι καὶ ἄλ.» «πράως, χαλεπῶς φέρειν» ἴδε τὰς λέξ. κατ' ἰδίαν· «ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐπλήρουν» = εἰς ταύτην τὴν εἴδησιν Θουκ. 8, 97· «ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι», 1, 102· «ἐπὶ γογγυλίσι διαβιῶναι» = μὲ γογγυλίδας ζῆν Ἀθήν. 10, 419. Ταύτῃ πλησιεστάτη εἶνε 5)· ἡ σημασία τοῦ σκοποῦ· «ἐπ' ἀρωγῇ» = ἵνα παράσχῃ βοήθειαν Ἰλ. ψ, 574· «ἐφ' οἷς ἐλήλουθας» Σοφ. Φιλ. 50· «ἐπὶ τῷ λέγει τάδε», Αἴ. 784· «ἐπὶ θανάτῳ, ἐπὶ φίλτροις φάρμακα δοῦναι» = πρὸς τὸ θανατῶσαί τινα, πρὸς τὸ ἐμβαλεῖν ἀγάπην Ἀντιφ. 1, 9· «ἐπ' ὠφελείᾳ ἐψεύδετο», 6, 47· «ἐπὶ τῇ δήμου καταλύσει» = ἵνα τὴν δημοκρατίαν καταστρέψῃ, 1, 36· «ἐπ' ἀγαθῷ Κύρου» = πρὸς ὠφέλειαν τοῦ Κύρου Ξεν. Κυρ. 7, 4, 3 ὡς· «ἐπὶ τῷ ἐκείνου κακῷ», 4, 6, 6· «ἡ γενομένη ἐπὶ τῷ Μήδῳ συμμαχία» = πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ κατὰ τῶν Μήδων πολέμου Θουκ. 1, 102· «ἐπὶ σφίσιν ἔχοντες» = ἐν ᾧ αὐτοὶ εἰς αὐτοὺς ἀνέθετον Ἡρ. 6, 49· «νῆες ἐφ' ἡμῖν τετάχαται» = ἐναντίον ἡμῶν = ἵνα ὑποτάξωσιν ἡμᾶς Θουκ. 3, 13, ὡς «οἱ στρατηγοὶ οἱ ἐπὶ σφίσι τεταγμένοι», 2, 70 «νόμους ἐπὶ τοῖς ἀδικοῦσι ἀνεγράψατε» = ἵνα τοὺς ἀδικοῦντας τιμωρήσητε Δημ. 24, 5· ὁμ. «ἐπ' ἀνδρὶ νόμον θεῖναι, ἐπὶ πᾶσιν Ἀθηναίοις» Ἀνδοκ. 1, 87· «πάντες γίγνονται ἐπὶ τῷ εὖ καὶ κακῶς πράττειν» «τοῦτο εἶνε ὁ προορισμὸς των Ἀνδοκ. 2, 5· «ἐπὶ τῷ ὑβρίζεσθαι» Θουκ. 1, 38· καὶ «ἐπὶ τούτῳ ὅπως» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 16· «ἐπὶ πορείᾳ ὑέσθαι», Κυρ. 2, 4,18· «οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες ὡς δημιουργὸς ἐασόμενος, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ» μορφώσεως χάριν Πλατ. Πρωτ. 312· καὶ ἔπειτα «ἐπὶ τέχνῃ μανθάνει ὡς σοφιστὴς ἐασόμενος» = ἵνα κάμῃ ἐξ αὐτοῦ ἐπάγγελμα, ἐπιτήδευμα, 315· «ἐπ' ὠφελίᾳ τῶν φίλων καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν» = πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὴν ὠφέλειαν τῶν φίλων, καὶ πρὸς βλάβην τῶν ἐχθρῶν, πολ. 1, 334· «ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ λέγει» = ἵνα με διαβάλῃ, ἀπολ. 20· «ἐπὶ σωτηρίᾳ» Θουκ. 2, 13· «Ἐριφύλη ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένη» = ἵνα προδώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της, ἢ = ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ προδώσῃ αὐτὴν Πλατ. πολ. 9, 590· «ὠνουδοκεῖν ἐπὶ πράξει» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 17 καὶ π. μτγν. ὄχι σπανίως, π. χ. «ἐπὶ πολέμῳ διαβαίνειν Ἤθηρα» Πολυβ. 2, 13, 7· «ἐπ' ἐξανδραποδισμῷ, πόλεμον ἐκφέρειν τινί», 6, 49· «ἐφ' ἑτέρᾳ ἀποδημίᾳ ἐμπορίᾳ» Δημ. 52, 3· ἴδ. ἐπὶ βραβείου, ἐπὶ μισθοῦ πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου κοπιάζει τις «ἐπί τινι ἀθλεύειν» Ἰλ. ψ, 274· «ἐπὶ ἀέθλῳ, ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ δώρῳ» = ἵνα λάβῃ βραβεῖον, μισθόν, δῶρον· 1, 602· «ἐπ' ἀργύρῳ τὴν ψυχὴν προδοὺς» Σοφ. Ἀντ. 322· «ἐπὶ κέρδεσι λέγων», 1048· «ἐπὶ κέρδει ποιεῖν τι» Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 58· Ὁμ. «ἐπὶ δίκῃ ταλάντοις γαμεῖν» Ἀνδοκ. 4, 13 (πρβλ. «ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ δέκα μνᾶς λαβεῖν προῖκα» Ἰσαι. 2· 5) «οὐκ ἂν ἐπὶ τῷ βίῳ παντὶ βούλοιτο ἀκοῦσαι» Ξεν. ἀπομ. 2, 2, 8· «ἐπ' οὐδενί» = διὰ κανέν βραβεῖον Ἡρ. 3, 38· «ἐπὶ πύαν ἄν τις ὀξαιτο;» = ὡς πόσον ἡμποροῦσά τις νὰ δώσῃ δι' αὐτό; Πλατ. ἀπολ. 41· πρβλ. καὶ «ἄγειν τὴν ἐπὶ θανάτῳ» Πολυαιν. 5, 2, 12· (καὶ Ξεν. Ἀν. 1, 6, 10 ἔχουσι τὰ καλλίτερα χειρόγρ. «ὅτι ἐπὶ θανάτῳ ἄγοιτο» διὰ τὴν αἰτ. πρβλ. καὶ «ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ» αὐτ. καὶ 5, 7, 34)· «ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν» Ἰσοκ. 4, 154· «ἦσθα ἐπὶ θητείᾳ πλάνης = θητεύων Σοφ. Οἰ. τ. 1029· ἴν γέν. σημ. τὸ ἀποτέλεσμα· «μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσιν ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ» = οὕτως ὥστε κακὴ φήμη γενήσεται, Αἴ. 143· «ἀνάλκιδες οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ» Ἰλ. ν, 104· «μελέους θανάτους εὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ» Αἰσχ. Ἑπτ. 861· «εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ», Χο. 855· «ἐπὶ δορὶ καὶ φόνῳ καὶ ἐμῶν μελάθρων λώβᾳ» = ἵνα γείνῃ ἐκ τούτου φόνος καὶ ἐκπόρθησις Εὐρ. Ἑκ. 649· «ἐπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθέ μου θανόντος» Σοφ. Οἰ. Κ. 1540· 50. καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ φόρου, «τοκαφορεῖν ἐπ' ἐννέ' ὀβολοῖς» Δημ. 59, 52· «δανείζομαι ἐπὶ μεγάλοις τόκοις», 1, 15· 60. «ἐπὶ δραχμῇ» = 1 0|0 τὸν μῆνα = 12 0|0 «ἐπὶ πέντ' ὀβολοῖς» = 10 0|0 Δημ. Ἄλλως ὅμως «ἐπὶ τοῖς σώμασι μηδένα δανείζειν» = ἐπὶ σωμάτων ἐνεχυριάσει Πλουτ. Σολ. 15· 60. 6) ὁ ὅρος ὀφ' οὗ ἐπὶ παντὸς ἐγγυτέρου προσδιορισμοῦ, γίνεταί τι· «καὶ σπονδαὶ ἐγένοντο ἐπὶ τούτοις» = ὑπὸ τούτους τοὺς ὅρους π. Ἡρ. καὶ ἄλλ. ἱστορικοῖς συχνά· ἴδ. ἐν τῇ σημ. «ἐφ' ᾧ τε» μετ' ἀπαρ. = μὲ συμφωνίαν ὥστε Ἀριστ. Ἀχ. 722· καὶ «ἐπ' ᾧ τε ἄρξομαι» Ἡρ. 3, 83· «ἐφ' ᾧ τηρήσονται» Θουκ. 4, 30· πλήρως δὲ ἐν τῷ «ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ἐπ' ᾧ» Ἡρ. 7, 158· καὶ «ἐπὶ τοῖς ὅτε ἐπ' ᾧ τε», 5, 82· ἢ «ἐπὶ τούτῳ ἐφ' ᾧ τε, πανταχοῦ· «ἐπ' ἴσοις» = μὲ ὅρους ἐπεικεῖς· «ἐφ' ᾧ μόνον ὑμᾶς κακῶς ποιεῖν» Πολυβ. 9, 28, 7· 7) γενικὴ εἶνε ἡ σχέσις πρός· «τὸ δὲ ἔργον ἐφ' ᾧ καλοῦμεν τὸ ὄνομα» (= τὸ πρᾶγμα, εἰς ὃ θέτομεν τὸ ὄνομα (= εἰς τὸ ὁποῖον ἐκφράζομεν τὸ ὄνομα) Πλατ. σοφ. 218· «ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς», Παρμ. 174· «ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ οἰκείου ἐχθρᾳ στάσις κέκληται ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος» = γίνεται χρῆσις ἐπ' αὐτῇ τῆς ἐκφράσεως πολέμου, πολ. 5, 470· π. μτγν. ὡς καὶ ἀνωτέρω 1, 2, α· «καλεῖν τινα ἐπί τινι» «κατά τινα ὀνομάζειν Πλουτ. Δημ. 2, 111, μετ' αἰτ. τὴν κίνησιν ἡ διεύθυνσιν πρός τινα σκοπὸν ἐκφράζουσα· 1) τοπικῶς α) πρός, εἰς κατ' ἐξοχὴν «εἰς ῥήματα κινήσεως σημαντικά· «ἐπὶ νῆας ἔρχεσθαι» καὶ ἄλλ. ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἑπομ. ἴδ. πρός τι σημεῖον ὑψηλότερον ἐπάνω εἰς· «ἐπὶ πύργον βαίνειν ἐπ' ἐπάλξεις» Ἰλ. ζ, 386· «ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ ὄρος» Ἡρ. 1, 131· «ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβιβαστέον» Πλατ. πολ. 5, 467· «προσελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα» Θουκ. 2, 34· «ἐπὶ πόλιν διώκων» = μέσα πρὸς τὴν πόλιν Αἰσχ. Ἑπτ. 89· «ἐς Μακεδόνων χώραν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀφικόμεσθ' ἐπ' Ἀξιὸν ποταμόν», Περ 485· «κέλσας ἐπ' ἀκτάς», Εὐμ. 10· «εἶμ' ἐπὶ ναῦν» Σοφ. Φιλ. 622· «ἐπὶ σεμνὸν ἐξόμην βάθρον», Οἰ. Κ 100· «ἐξῆλθον ἐπὶ τὴν Χαλκιδικήν» Θουκ. 2, 72· «ὅταν πρὸς δαῖτά τε καὶ ἐπὶ θοίνην ἴωσι» Πλατ. Φαιδρ. 238· «κληθεὶς δεῦρ' ἐπὶ δεῖπνον», συμπ. 174· «ὐδὸς ἐπὶ Σαῦσα φέρει» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 15· σπανιώτ. οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων = πρός τινα, 4, 7, 23· «ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν» ὅθ τὴν λέξ. ταύτην· καὶ ἐπὶ τῶν ἡρεμίας σημαντικῶν ῥημάτων (πρβλ. εἰς) π. χ. «καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος = εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου Θουκ. 4, 84· «καταστὰς ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους», αὐτ. 97· «ἐπισταῖναι ἐπὶ ζυγὸν» Ἀρρ. Ἀν. 2, 3· «παρεῖναι ἐπὶ τὰς θύρας» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 12· καὶ «ἐπὶ τὸν τάφον» Θουκ. 2, 24· «ἐπὶ τὰς εἰσόδους στῆναι» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 68· «τὰ δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον ἔχειν, δηλ. λαβόντες», Ἀν. 1, 3, 25· «ἦσαν ἐπὶ γαράδραν», 4, 2, 3· «εἴκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔστεσθαί σε» Λουκ. Ἑρμοτ. 2· π. μτγν. ὡς «ἐπί τινος» π. χ. Λογγ. 4, 34· εἰς ὃ τὰ «ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά» ἐννοεῖται πάντοτε ἢ εἴς τι κίνησις Ἰλ. η, 238· ἰδ. ἐν ταῖς συντάξ. «τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ἐσπλέοντι τοῦ Ἑλλησπόντου αἴρει πάντα» Ἡρ. 6, 33· οὕτως ἐπ' ἐκεῖνα ὅπερ καὶ ἐπέκεινα γράφεται· «ἐπὶ θάτερα» Θουκ. 7, 37· «ἐπὶ δόρυ ἀναστρέφειν» = μεταστρέφειν, ἐπανακάμπτειν Ξεν. Ἀν. 4, 3, 29· «ἐπὶ τάδε» = ἐντὸς συχν. π. Πολυβ· «λέγειν ἐπί τινα» = πρός τινα λέγειν Ἡρ. ἰδ. εἰς ἐγθρ. σημ. - ἐναντίον ἀπὸ Ὁμ. παντὸς γοῦν ἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων· «ἐπ' ἄλλην ἄλλος γοῦνεν δόρυ» Αἰσχ. Περ. 403· «ἐπιθρώσκειν, ὁρμᾶσθαι» Σοφ. Οἰ. τ. 469· «ὥσπερ θηρίον ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος» Πλατ. πολ. 1, 336· 6) τὴν ἐν τόπῳ ἔκτασιν, «ἐπ' ἔννέα κεῖτο πλέθρα» = ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς ἔννέα πλέθρα γῆς Ὀδ. λ, 577· οὕτω συχν. «πλεῖν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, περᾶν, ὁρᾶν, λεύσσειν»· «ἐπὶ πολλὰ ἀλήθην» = εἰς πολλὰς χώρας, ξ, 120· «κλέος πάντας ἐπ' ἀνθρώπους» = μεταξὺ πάντων τῶν ἀνθρώπων διαδεδομένη φήμη Ἰλ. κ, 213· «ἐπὶ πᾶσαν χθόνα θεῖον ἔλαυνει» Αἰσχ. Περ. 74· «ἐπὶ τὸ πᾶν πέλαγος» Πλατ. Κριτ. 108· «ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην ἔλλόγιμοι ἦσαν» καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, 112, «τὸ κάλλιστον γένος ἐπ' ἀνθρώπους γεγονός» Τίμ. 23· καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ μέτρου· «παρετέτατο ἡ τάφρος ἐπὶ δώδεκα παρασάγγας» Ξεν. Ἀν. 1, 7, 15· «πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο στάδια», Κυρ. 7, 5, 8· ὅθ κατωτ. 3· 2) ἐπὶ χρόνου, ἔκτασιν μέχρις ὡρισμένης τινὸς στιγμῆς· «ἐπὶ χρόνον» = εἰς χρονικόν τι διάστημα Ἰλ. 6, 299· «ἐπ' ἠῶ» = μέχρι τῆς πρωΐας Ὀδ. η, 288· «ἐπὶ γῆρας», θ, 226· «ἐπὶ πολλὸν χρόνον», μ, 407· «ἐπὶ δηρὸν» = ἐπὶ μακρὸν Ἰλ. ι, 415· «τὸ ἐπ' ἡμέραν ἔχων» = ὃ τὸ καθημερινὸν ἔχων ἵνα ζήσῃ Ἡρ. 1, 32· ἐπὶ χρόνον τινά, ἐπὶ πολὺν χρόνον Πλάτ. Πρωτ. 344· «ἐπ' ἀνθρώπων γενεὰς» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 4· «ἐφ' ἡμέραν ἀρκεῖν», 6, 2, 34· 3) ἐπὶ ὁρισμῶν ἀριθμοῦ καὶ μέτρου, = μέχρι, ἕως εἰς· «ἐπὶ δισχιλίους» = μέχρι διακοσίων Ἡρ. καὶ ἄλ «ἐφ' ὅσον» Ἰλ. γ, 12· «ἐπὶ τόσον» = μέχρι τόσου μεγέθους Ὀδ. ε, 251· «ὅσσαν τ' ἐπὶ ἦμισυ πάσης» = μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ πλαίσιου, ν, 114· «ἐπὶ μακρόν» ζ, 117· «διασπειρόμενοι ἐφ' ὅσον καλῶς εἶχε» = εἰς διάστημα τόσον εὐρύ, ὅσον ἦτο καλὸν Ξεν. Ἀν. 6, 1, 19· «ἐφ' ὅσαν ἔποψις τοῦ ἱροῦ εἶχεν» Ἡρ. 1, 64· «ἐπὶ πολύ» Θουκ. 2, 79· «ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 12· (ἄλλα «ὡς ἐπὶ τὸ πολύ» = τὸ μέγιστον μέρος, 3, 1, 42)· ὅθ. «ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι» = πολλοὶ κατὰ βάθος, 4, 8, 11· «ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας» Ἀρρ. «ἐπὶ μίαν ναῦν» Πολυβ. 1, 26, 13· 4) μτφ. τὸν σκοπὸν ἐκφράζ. «ἐπὶ ἔργα τράποντο» = εἰς τὰς ἐργασίας ἐτράπησαν Ἰλ. γ, 422· «ἐπ' ἰθὺν» = πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν Ὀδ. ὃ, 434· «ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 18· «εἶναι ἐπὶ τὸν ἀγῶνα», 3, 1, 22· «εἶναι ἐπὶ θήρᾳ» Ἡρ. 1, 37· «-ἐπὶ θεωρίαν» Πλατ. Κριτ. 52· «ἐπὶ ἐμπορίαν ἀποδημεῖν» = χάριν ἐμπορίου ξενιτεύεσθαι Λυκουργ. 57· «ἐπ' αὐτό γε τοῦτο πάρεσμεν» Πλατ. Γοργ. 447· «οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἥλθομεν» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 22· «ἐπὶ πᾶν ἴλθειν» = πᾶν ἐπιχειρεῖν, πᾶν μηχανᾶσθαι, 3, 1, 18· «ἐπὶ πάντ' ἀφῖγμαι κοὐδὲν ἐργασμαι πλέον», Εὐρ. Ἱππολ. 286· «ἐπὶ πάντ' ἀφῖξομαι» Σοφ. Οἰ. τ. 265· «ἐπ' ἔσχατα βαίνειν», Οἰ. Κ. 217· ἰδ. πρὸς ἐπιτυχίαν τινὸς εἰς τὰ κινήσεως σημαντικὰ ῥήματα, «στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην» Ἰλ. ὃ, 384· «ἐπὶ βοῦν ἴτω» = ἂς ὑπάγῃ νὰ φέρῃ βοῦν, γ, 421· σπανιώτ. καὶ ἐπὶ προσώπ. «ἐπ' Ὀδυσῆα ἴτε» ε, 149· «ποτὲ μὲν κακὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει» Σοφ. Ἀντ. 364· «πέμπειν ἀρωγὴν ἐπὶ νίκην» Αἰσχ. Χο. 471· «ἐφ' ὃ ἕκαστος πέφυκεν, ὡς ἐπὶ τὸ μὴ πονεῖν γεγονότας» Πλατ. πολ. 7, 537· «λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον καταβῆναι», ἵνα τὸν Κέρβερον ἐξαγάγῃ Ξεν. Ἀν. 5, 10, 2· «ἐπὶ ξύλα παρέπεμψεν» Θουκ. 4, 13· «οἱ ἐπὶ τὰ χρήματα παρόντες» Πολυβ. 29, 3, 7· «φρούρανα συλλέγειν ὡς ἐπὶ πῦρ» Ξεν. Ἀν. 4, 3, 11· 5) γενικὰς σχέσεις· «ἐπὶ στάθμην» συμφώνως πρὸς τὴν στάθμην Ὀδ. ι, 240· «ἐπ' ἴσα» ἐπιρρηματ. = ἐξ ἴσου, ἰσοπαλῶς, ἀμφιβόλως Ἰλ. μ, 436· «ἐπὶ πλέον οὐκ ἀκήκοα» Πλατ. Φαιδρ. 261· «ἐπ' ἔλαττον», 93· «ἐπὶ τὸ βέλτιστον λέγων», Γοργ. 503· «ἐπὶ τὰ γελοιότερα ἐπαινέσαι» = οὕτως ὥστε γελοῖον γίνεται, συμπ. 214· «ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμεῖν» = ὑπερβαλλόντως Θουκ. 1, 10· «καθ' ἕκαστα - ἐπὶ πάντα» Πλατ. σοφ. 235, super, apud, de, sub.

Εἰς τὰς συνθέσεις εἶν. 1) τοπικ. = ἐπάνω σημαίνουσα οὐ μόνον τὴν ἠρεμίαν· «ἐπίγειος, ἐπιπολάζω» ἀλλὰ καὶ τὴν κίνησιν· «ἐπιβαίνω, ἐπιτίθημι» ἔτι κατὰ τὴν διεύθυνσιν, καὶ ἐχθρικῶς, = ἐναντίον, ἔπειμι, ἐπιστρατεύω, μτφ. ἐπιθυμέω = προσέπτ, ἐπιθρηνέω· 2) χρον. = μετὰ ταῦτα, ἐπιγίγνομαι, ἐπιδιδω, καὶ ἐν γέν. = προσέρχομαι, ἐπιδίδωμι· 3) ἀφορμὴν, ἐπιγελάω· 4) ἐπανάληψιν, ὡς ἐπέρομαι· 5) ἐξάρτησιν, ὑποταγὴν· «ἐπαίτιος, ἐπικίνδυνος»· ὅθ. τὸ οἰκεῖον, τὸ προσῆκον, ὡς ἐπίκαιρος· περὶ τῶν συντάξ. μετ' ἀριθμητικῶν· ἴδε αὐτὰ τὰ οὐσιαστικά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔπι· ἐπί ἐν ἀναστροφῇ π. παιητ. ἴδ. τοῖς ἐπικαῖς.

Ἔπι· ἔπεστι = ὑπάρχει, εὑρίσκεται, μάλιστα μετὰ δοτ. Ἰλ. α, 515· «οὐδ' ἔπι φειδώ», π, 315· «ἔπι δέ μοι γέρας παλαιὸν» Αἰσχ. Εὐμ. 371, καὶ μετ' ἀπαρ. ἐπομένου «ἀρὴν ἀμῦναι» Ὀδ. 6, 59.

Ἐπί· ἐπάνω, κατόπιν, ἄνευ = πρός. «ἐπὶ δὲ λάφοι ἐσείοντο» Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 1071· «ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον» Ἡσ. ἔρ. 590· «κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας» Ἰλ. ε, 705, desuper.

Ἐπιμέγα, ὅι. γρ. ἀντὶ ἐπὶ μέγα = μεγάλως.

Ἐπι-αγαπητός, 3· ἀγαπητότατος ἅμφ.

Ἐπι-ᾱγή, ἡ· ἐπικαμπὴ Ἄρατ. 688.

Ἐπι-άγουρος, 2· ἄγουρος μτγν. juvenis.

Ἐπια-λής, 2· τερπνός Ἡσύχ. delectabilis.

Ἐπι-άλλομαι, π. ἀντὶ ἐφάλλομαι Ὅμ. χρῆται μόν. τῷ ἐπιάλμενος μτχ. ἀορ. 6 Ἰλ. η, 15, ἀντὶ ἐφαλόμενος.

Ἐπι-άλλω· ἐξαποστέλλω, ῥίπτω· ὡς τιμῆσ. θεωρεῖται τὸ «ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἔαλλεν» Ὀδ. ι, 288· καὶ τὸ «ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἔαλλεν», ο, 475· «ἐπὶ δεσμὸν ἧηλεν», θ, 447· «οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα» = οὗτος ἐνήργησεν, ἐπροξένησεν, ἔκαμε νὰ γείνωσι ταῦτα Ὀδ. χ, 49· ἄλλως πλὴν τοῦ Ἀριστ. νεφ. 1281 ἐπιαλῶ, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ ἐπιπέμψω, ἡ γρ. ποικίλλει καὶ π Θουκ. «οἵκαδε ἐπιάλλειν». 5, 77, ἅττ. ἐφιάλλω Ἀριστ. σφ. 1318.

Ἐπι-άλμενος· ἴδ' ἐπιάλλω.

Ἐπιάλτης, ὁ· ἐφιάλτης· 1) εἷς τῶν γιγάντων, τοξευθεὶς ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἡρακλέους Ἀπολλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλωέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὄτου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας. Οὗτος θέλων ν' ἀναβῇ τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἵν' ἁρπάσωσι τὴν Ἥραν, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἰλ. 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδήμου, ὁ προδόσας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων, ἵνα ὁρμήσωσιν ἐκ τῶν ὄπισθεν τῶν ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων Ἡρ. 4) υἱὸς τοῦ Σοφωνίδου, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, πενέστατος Αἰλ. 5) δαίμων τις = ἐφιάλτης γεν. τητος καὶ ἐφίλης, καὶ ἐπιάλλης, καὶ ἐπίαλος καὶ ἐπωφέλης ὀνομασθεὶς (Σοφ. Ἀλκ. π. Εὐστ.) Ἡσύχ.

Ἐπιάναξ, ὁ· ὕν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπι-ανδάνω· ἐφανδάνω.

Ἐπι-ανίω· ἐπιτρέπω Ἡσύχ.

Ἐπι-άπτω· ἐφάπτω.

Ἐπι-άρματος, 2· ἡ πομπή, ἀντὶ ἐφ' ἅρματος μτγν.

Ἐπί-αρον, τό· ἐφίερον ὅωρ. καὶ αἰολ. Βοικχ. 1, 26, multa, sacra.

Ἐπί-αρος, 2· ἐφίερος ἰων. Ἐπιγρ. 11.

Ἐπι-άρπαγμα, τό· νία ἁρπαγῆ μτγν.

Ἐπίασσα, ἡ· Δήμητρος ἐπώνυμον Ἡσύχ.

Ἐπίατρος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπ-ιαύω· κοιμῶμαι πλησίον που· «ὗες, ἧσι συβώτης ἐπίαυεν» Ὀδ ο, 556, ὅπου νῦν ἐνιαύειν ἀναγινώσκεται· -ήσιν = εἰς τὰς ὄχθας Ἀρχι. 10 (6, 192), incubo.

Ἐπ-ιάχω· κραυγάζω μεγαλοφώνως, ὡς σημεῖον εὐαρεσκείας· «ἐπίαχον, μῦθον ἀγασσάμενοι» = ἐπεβόησαν Ἰλ. ι, 50· πρβλ. «ἐπὶ δ' ἴαχε λαός», ν, 822· φωνάζω δυνατά· «ὅσσαν δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον», ε, 580, acclamo.

Ἐπί-βα· ἐπίβηθι, προστ. ἀόρ. β'. Θεογν. 847.

Ἐπι-βάθρα, ἡ· σκάλα κινητή, τὴν ὁποίαν ἔπακουμβᾷ τις ἵν' ἀναβῇ που, πλοίου ἀναβάθρα Δ. Σικ. 12, 62· πρβλ. ἀποβάθρα· ἀναβάθρα στρατιωτῶν εἰς τὰ τείχη δι' ἐφόδου Ἀρρ. Ἀν. 4, 27· γέφυρα κινητὴ Ἰώσ. 7, 8, 5· μτφ. δίοδος, ἐν γέν. πᾶν δι' οὗ μεταβαίνει τις που· «πάσας ἀφαιρούμενοι τὰς ἐπιβάθρας Ῥωμαίων» Πολυβ. 3, 24, 14· «Ἀθῆναι, ἐπιβάθρα τῆς Ἑλλάδος» Πλουτ. Δημ. 8, scala.

Ἐπι-βαθραίνω· δι' ἐπιβάθρας ἀναβαίνω Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 11, ascendo.

Ἐπίβαθρον, τό· ναῦλος, ὃν ὁ ἐπιβάτης ἐπὶ τοῦ πλοίου δίδει Ὀδ. ο, 449· «δίξω θυηλήν, ἣν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτιθείμεθα νηός» = ὡς θυσίαν (ἣν προσέφερον τοῖς θεοῖς ἐπιβαίνοντες ἐπὶ τῶν πλοίων ἵνα ταξιδεύσωσί που) Ἀπολλ. Ῥ. 1, 420· ὁ δὲ Πλούτ. λέγει περὶ τοῦ πελαργοῦ «ἐπίβαθρον τῆς γῆς δίδωσι» = μισθὸν δι' αὐτήν, = ἵνα τὴν γῆν (ἢ τὸ σῶμα) κατοικῇ = ἐνοίκιον, συμπ. 8, 7, 3· «ἐπίβαθρον ὀρνίθων» = ὀρνιθοκούμασον Ἰουλ. Αἰγ. 37 (19, 661), naulum, sedile.

Ἐπιβαίνω (ἴδε βαίνω)· 1) περιπατῶ, στέκομαι ἐπάνω που· «-γῆς, ἠπείρου» = πατῶ Ὀδ. 1, 83· «-πατρίδος αἴης», δ, 521· καὶ παίζ. συχνὰ Ἡρ. 4, 125· -ἱερῶν Πλατ. νόμ. 9, 874· καὶ μεταφορικ. σημ. = ὁρμῶ, ἐπέρχομαι· «πρὶν Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν Ἰλ. ξ, 229· «-τῆς Λακωνικῆς ἐπὶ πολέμῳ» Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 6· -Αἰγύπτου Πλατ. Μενεξ. 239· «-εἰς Βοιωτίαν» Δ. Σικ. 14, 84· «-ἵππων, δίφρου» = ἀναβαίνειν ἐπὶ ἁμάξης Ἰλ. ε, 46· «-νηῶν, πύργων», θ, 165, 512· καὶ συνηθ. -εὐνῆς = τὴν κλίνην ἀναβαίνειν = συνουσιάζεσθαι, ὡς καὶ «πρὶν λέκτρων ἐπιβῆναι» Αἰσχ. ἱκ. 39· «Διὸς λεχέων ἐπίβας» Εὐρ. Ἑλ. 376· «-νεῶν, τεθριππων», Ῥῆσ. «ἐπίβησαν τοῦ τείχεος» Ἡρ. 9, 70· Καὶ μετὰ αἰτ. «νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες» Ἡσ. ἀσπ. 286· «Πιερίην ἐπιβάς» Ὀδ. ε, 50· «-λειμῶνα, ἅλιον πλατὺν» Σοφ. Αἴ. 144· «-πέτραν, συζυγίαν πώλων» Εὐρ. Βακχ. 1097· -γῆν Ἡρ. 7, 50. -ἀγρὸν Λουκ. Νιγρ. 26· μετὰ δοτ. ἐν τιμήσ. «ὕτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν» Ἰλ. 6, 351· «ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν» Θουκ. 7, 70· καὶ οὕτω μτφ. «ἀνορίαις ὑπερτάταις ἐπέβα» Πινδ. Ν. 3, 19· καὶ ἐπὶ μετ' αἰτ «-ἐπὶ τὴν νῆα» Ἡρ. 8, 120· «-ἐπὶ τὰς ναῦς» = ἀναβαίνειν, ἐπιβαίνειν Θουκ. 1, 111· «ἐπὶ τὴν ἱερὰν χώραν» Δημ. 18, 154· καὶ ἐπὶ μετὰ γεν. «-ἐπὶ νεώς» Ἡρ. 8, 118· «ἐπὶ τῶν ἵππων» Πλουτ. π. ἀρετ. 377· ἄλλαι σημ. εἶνε «ἄχρι Μιλήτου ἐπιβ.» Λουκ. διαλ. νεκρ. 24, 1· «-εἰς τὸν ἐσπέριον Ὠκεανὸν» Πλουτ. Καισ. 22· ἐπίβαινε πρόσω» = προχώρει Σοφ. Οἰ. Κ. 175· ἐπὶ ζῴων = ἀναβαίνειν, πηδᾶν· «-τὸ θῆλυ» καὶ «-ἐπὶ τὸ θῆλυ» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 2· «-ταῖς ἵπποις» Λουκ. ὄν. 27· ὡς «πάλησ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιβ. = φθάνειν Ἰλ. π, 396, λέγεται καὶ ἐπὶ ἡλικίας· «τετταράκοντα δ' ἐπιβαίνοντα ἐτῶν» = φθάνειν ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν Πλατ. νόμ. 2, 666· - ἐχθρικῶς = ὁρμᾶν, ἐπέρχεσθαι κατά τινος, προσβάλλειν τινί· «-τῷ Ἀσσυρίῳ» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 26· «-τοῖς ἀρίστοις» Πλουτ. Κίμ. 15· π. καὶ μετὰ αἰτ. «σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἐπιβῇ» Σοφ. Αἴ. 138· «τὰ παθήματα πρὸς αὐτὸν ἐπίβη» Φιλ. 194· ἀπολ. «μηροῦ ἐξερύσαι ὀδύρ- ὀφρ' ἐπιβαίνῃ» = ἵνα δυνηθῇ νὰ περιπατῇ Ἰλ. ε, 666· «ὅσον ἐπιβᾶσα κορώνη ἴχνος ἐποίησεν» Ἡσ. Ἔρ. 677· «ῥυθμῷ πρὸς αὐλὸν Πλουτ. Λυκουργ. 22· ὁ Λουκ. συνάπτει καὶ «-πόδα» = ατερεώνω, πατῶ τὸν πόδα, Τοξ. 48. Μτφ. μέτοχος γίνομαι, ἐπιτυγχάνω· «ὄφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐπιβήτην ἀμφατέρω φίλον ἦτορ» Ὀδ. ψ, 52· «ἀναιδείης» = τρίπεσθαι, καταντᾶν εἰς ἀναίδειαν, χ, 424· «τιμῆς καὶ γεράων» Ἡσ. Θε 396 «τῆς εὐσεβείας ἐπιβαίνοντες» Σοφ. Οἰ. Κ. 189, ὑπὸ τοῦ Εὐστ. ἐξηγ. «εὐσεβοῦντες» «δύξης πατὲ τῆσδ' ἐπιβάντες» = δοξάσαντες, Φιλ. 1449 καὶ μτγν. π. ὡς «-τερπωλῆς» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1165· σπαν. πεζ. ὡς «τῶν μεγίστων σοφίας περὶ θεῶν γενέσεως ἐπιβ.» Πλατ. ἐπιν. 981· - ἁρμαῖς Ἀππ. «-τοῦ λόγου» Λουκ. ἀπολ. 8· 2) μτβ. μέλ. ἐπιβήσω, ἀόρ ἐπέβησα· «ὃν ἵππων ἐπέβησε» Ἰλ. Ο, 129· «πολλοὺς πυρὸς ἐπέβησε κελεύθου» Ἡσ. Ἔρ. 578· μτφ. «νῦν ἀρχαίας ἐπέβησε πότμος ἐναμερίας» Πινδ. Ἰ. 1, 39· «χαλιφρονέοντα (θεοὶ) σαοφροσύνης ἐπέβησαν»=ἔκαμαν ὥστε νὰ ἐπιτύχωσι, νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν σωφροσύνην Ὀδ. ψ, 13· «ὀλκὶς ἐπίβησον»=κάμε της ζυγίσεως μέτοχον Ἰλ. Ο, 285· «λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς» Ἡσ. Ἔρ. 657· καὶ αὐτὸ μτγν. «ἐπιβῆσαι τινὰ τῆς σαρκός» Λουκ. διαλ. νεκ. 6, 4· -πάτρης Ὀδ. η, 223· «-ψυχομάθων Ἀϊδίδος» Εὐρ. Ι. Τ. 215, π. Ὁμ. ἴν χρήσ. ἔτ. «ἐπιβήσεο ὀχέων» Ἰλ. ε, 221· καὶ ἐπεβήσετο= ἐπέβη π. χ. ὀχέων ν, 26· ἀλλὰ π. Ὀρφ. Ἀργ. 1193 εἶνε ἐπεβήσατο=ἐπέβησε· τὸ παθ. ἐπιβαθῆναι Σχολ. Θουκ. 6, 99, conscendo.

Ἐπι-βαχχεύω· φωνάζω μεγαλοφώνως ὡς εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου Νικοστρ. π Ἀθην. 3, 168, irruo.

Ἐπι-βάλλαν, τό· «ζῶον κατὰ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν ζῶν, καὶ ἐπιβάλλον καλούμενον, ὅπερ αὐθημερὸν τήν τε γένεσιν καὶ τὴν φθορὰν ὑφίσταται» Σχολ. ἀνων. ἐν περιπλ. Εὐξ Π.

Ἐπι-βαλλόντως, ἐπίρ. ἁρμαδίως, μτγν convenienter.

Ἐπι-βάλλω· 1) ῥίπτω τι ἐπάνω· «ἃς (τρίχας) ἐπίβαλλον κειρόμενοι» ἐπὶ τῶν νεκρῶν Ἰλ. ψ, 135, καὶ συχν. ἐν τμήσει, π. χ. «ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ» Ὀδ. ξ, 520 «ἑωυτὸν ἐπέβαλε ἐς τὸ πῦρ» = ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ ἄνωθεν Ἡρ. 7, 107· «ἐπιβαλὼ ὕλην» Ξεν. Ἀν. 3, 5, 10· «ἄνωθεν ἐπιβαλόντες» Θουκ. 2, 52· «ἐπὶ ἀμάξης», 4, 48· «ἐπὶ τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλῶνας κόπρον» Πλάτ. Πρωτ. 334· «-γεῖρά τινι» Ἀριστ. Λυσ. 410· «καὶ πότ' ἂν Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι» Αἰσχ. Χο. 389· καὶ μτφ. «-τὰς χεῖρας τοῖς πράγμασι» Πολυβ. 3, 2, 8· - Γωμαίοις, 18, 34, 8· «-ὀφθαλμόν τινι» = βίπτειν ὀφθαλμὸν ἐπί τινος Ἄλεξις ἐν Β. Ἀν. 110· ἀρ. λεξ. ἑρμηνεύουσι «περιέργως θεᾶσθαι»· 2) ἐπιθέτω, βάλλω τι ἐπάνω· «-ἵπποις ἱμάσθλην» = ὄἴδω αὐτοῖς μάστιγα Ὀδ. ζ, 320· «-πληγάς τινι» Ξεν. Λακ. 2, 9· -σφραγῖδα = τυπώνω, θέτω σφραγῖδα ἐπάνω τινὸς Ἀριστ. Θεσ. 415· -σύμβολον, ὅρν. 1215· «-γράμμασι σημεῖα» Πλατ. νόμ. 9, 856· «-τὸν δακτύλιον» Ἡρ. 2, 38· ἰδ. ἐπιθέτω, ἐπιβάλλω ποινήν, φόρον καὶ τὰ ὅμ. Ἡρ. 1, 106· «-φυγὴν ἑωυτῷ ἐκ Λακεδαίμονος», 7, 3· «καὶ σφι ὑπ' Ἀργείων ἐπεβλήθη ζημίη», 6, 92· «τοῖς ἀπειθοῦσι ζημίας» Πλάτ. νόμ. 12, 947· - ἐπιβολάς, 20, 14· καὶ ἀπολ. «τιμωρῶ, 15, 5· καὶ μτγν. «-φόρον ταῖς πόλεσι» Πλουτ. Ἀντ. 51· ὅμ. «ἀνάλγητα γὰρ αὖδ' ἐπίβαλε θνατοῖς Κρονίδας» Σοφ. Τρ. 128· «-λύπην τινί» Εὐρ. Μηδ. 115· «κινδύνους καὶ φόβους ψυχαῖς» Πλατ. Θεαίτ. 373· «ἐπιβάλλοντος αὐτοῦ ἃ φέρειν οὐκ ἠδύναντο» Θουκ. 8, 108· «πλήματα ἐπιβάλλειν» =ἀνυψόνεσθαι, ἐπαυξάνειν Θεοφρ. 2) ἄνευ τοῦ ἑαυτόν, ἀμτδ. = κινοῦμαι πρός τι, πλέω, ἐπὶ πλοίων· «ἡ δὲ Φᾶρε ἐπίβαλλε» = ἔπλεε πρὸς τὰς Φᾶρε Ὀδ. ε, 297· -ἐπιπίπτω· «πατοῦσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλουσαι» Πλάτ. Φαίδρ. 248, ἰδ. μτγν. «Ἀλέξανδρος ἐπίβαλε τοῖς Ἀρβήλοις» Δ. Σικ. 17, 61· - λάφοις Πολύβ. 5, 18, 3· καὶ «ἐπὶ τὸν τόπον ἐπιβαλεῖν», 5, 6, 6· «-εἰς Ἰταλίαν», 2, 24, 17· «εἰς τοὺς Λοκροὺς» 12, 10, 2· «τὰ κόμματα ἐπιβάλλειν ἐς τὸ πλοῖον», Ν. Δ. Μτφ. βίπτομαι εἴς τι, ἐπιχειρῶ τι· «τοῖς κοινοῖς πράγμασι» Πλουτ. Κικ. 4· «-τοῖς αὐλοῖς» Δ. Σικ. 3, 59· «τούτῳ ἐπιβαλὼν»= πρὸς τοῦτο παρατηρῶν Μ. Ἀντων. 10, 30· κίπτω ἐπί τινος. «πρὶν τὸν ἥλιον ἐπιβάλλειν» Πολυβ. 4, 78, 7· ἀκολουθῶ τινα· «ἐπιβάλλειν τινί» Πλουτ. Αἰμιλ. Παυλ. 33· «ἐπιβαλὼν ἕψῃ», 1, 80, 1· ὅθ. «ἐπιβάλλει μοι» καὶ «ἐπιβάλλει μοί τι» = συμβαίνει μοι, γίνεται, ἀκολουθεῖ μοί τι· «μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπιβάλλει» Ἡρ. 7, 23· «ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὰ ἐπιβάλλον»= τὸ ἀνῆκον μέρος, 4, 115, π. Δημ. «τὰ ἐπιβάλλον ἐμοὶ ἡμῖν μέρος», 18, 254· «καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς» Ἀριστοτ. πολ. 5, 6· «κατὰ τὸ ἐπιβάλλον αὐτοῖς μέρος» Δ. Σικ. 14, 17· ὁ δὲ Πλουτ. καὶ «ἐπιβάλλει τοῦτο ποιεῖν» λέγει, = προσήκει τοῦτο πράττειν, κ. Στωϊκ. 12. Μέσ. βάλλομαι εἴς τι, καταγίνομαι μετὰ προθυμίας· - ἐνάρων = θράττω τὸ ὅπλα Ἰλ. ζ, 68· ἐν γέν. ἐπιθυμῶ, ζητῶ τι ἐκ ψυχῆς· «τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται» Δημ. 18, 161· «οὐκ ἀνάνδρῳ ἐπιβάλλετο τόλμῃ καὶ πράξει» Πολυβ. 5, 81, 1· μετὰ αἰτ. «-ταυτὸν ἔργον» Πλατ. Τίμ. 48· «-τὴν μ.θοῦσαν» Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 1· μετὰ γεν. «τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται» =προσπαθοῦσι μετὰ ζήσεως. 1, 9· βάλλω τι ἐπάνω μου, ἐπὶ ἐνδυμάτων περιενδύομαι· «ἐπιβαλλομένων (Κύπριν) χαίτεσιν εὐώδη ῥοδίνων πλόκων ἀνθέων», κατὰ τὸν

Σχολ. = περιτιθεμένην Εὐρ. Μηδ. 810· οὕτω μτγν. ὡς «ἐπιβεβλημένος σινδόνα» Ν. Δ. καὶ μτφ. «αὐθαίρετον δουλείαν» = ἀναδέχεσθαι Θουκ. 6, 41· π. Ξεν. «τοξόται ἐπιβεβλημένοι» = οἱ ἔχοντες τὸ βέλος εἰς τὸ τόξον = ἕτοιμοι νὰ ῥίψωσι τὸ βέλος, Ἀν. 4, 3, 28· ὡς «ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς», 5, 2, 12· π. Πολυδ. - σφραγῖδας 24, 4, 10 ὡς ἀνωτ. ἐν τῷ ἐνεγρ. injicio.

Ἐπί-βαλμα, τό· ὑποπόδιον Ἡσύχ.

Ἐπί-βαλος, ὁ· ὁ τέταρτος δάκτυλος τῆς χειρὸς ὁ πρὸ τοῦ μικροῦ· ἐπίβαλοι = πτέρναι ἢ ὀφυρά Ἡσύχ. calcanea.

Ἐπι-βαπτίζω· βουτῶ εἴς τι πολλάκις κατ' ἐπανάληψιν Ἰώσ. immergo.

Ἐπί-βαπτος, 2· ἄνωθεν βεβαμμένος μτγν. tinctus.

Ἐπι-βάπτω· χρωματίζω Θεοφρ. intingo.

Ἐπι-βαρέω· ἐπιβαρύνω Δ. Ἀλ. 4, 9· «τοῖς ἑτέρων ἀτυχήμασιν» Ἀππ. Συρ. 38, aggravo.

Ἐπι-βαρής, 2· βαρύς, ὀχληρὸς μτγν. ponderosus.

Ἐπι-βάρησις, ἡ· τὸ βάρος ἢ ἐνόχλησις μτγν. onus.

Ἐπι-βαρύ'νω· βάλλω πλειότερον βάρος εἴς τι, ἐνοχλῶ μτγν. aggravo.

Ἐπί-βαρυς, 3· βαρὺς κατά τι Θεόφρ. gravis.

Ἐπι-βασία, ἡ· ἐπίβασις (ἐπιβαίνω), τὸ νὰ βαδίζῃ νὰ περιπατῇ ἐπάνω εἴς τι Πολυδ. 2, 200.

Ἐπί-βασις, ἡ· τῷ προηγ. - χάρακος Δ. Ἀλ. 5, 41· - ὄνων = βάτευμα, πήδημα Πλουτ. Ἐρωτ. 16· ἡ προσβολὴ Λουκ. ἐπὶ θαλάσσης ἡ πλημμύρα Πολυδ. 34, 9, 6· μτφ. «καὶ ὁρμαὶ» Πλατ. πολ. 6, 511· «ἐπίβασιν εἴς τινα ποιεῖσθαι» = παρόρμησιν Ἡρ. 6, 61· τὸ διά τινος πείρασμα· «τῆς χιόνος ἄδηλον ποιούσης τὴν ἐπίβασιν» Πολυδ. 3, 54, 5, ingressus.

Ἐπι-βασκαίνω· φθονῶ μτγν. invideo.

Ἐπι-βάσκω, π. ἀντὶ ἐπιβαίνω, ἀμτδ. μετὰ γεν. μόν. Ἰλ. «κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν» = νὰ φέρῃς τοὺς Ἕλληνας εἰς δυστυχίας, 6, 234, induco.

Ἐπι-βαστάζω· βαστῶ τι ἐπί τινος· «-χερσὶν»=κρατῶ ἢ πέρνων τι εἰς τὸ χέρι ζυγίζω, ἢ δοκιμάζω τὸ βάρος του Εὐρ. Κύκλ. 379.

Ἐπι-βᾶται, αἱ· φρούριον πλησίον τῆς Σιληβρίας μτγν. ταυτὸν δὲ καὶ χωρίον οὕτω καλούμενον.

Ἐπι-βατέον, ῥ. ἐπῑ0. τοῦ ἐπιβαίνω Ἀριστοτ.

Ἐπι-βατεύω· εἶμαι ἐπιβάτης, ὡς ταξειδιώτης ἢ ναύτης· πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 48· «ἐπὶ πασέων τῶν νεῶν ἐπιβάτευον Πέρσαι» Ἡρ. 7, 96· «ἐφ' ἣ (νηΐ, ἐφ. ἧς) ἐπεβάτευε» Πλατ. Δαχ. 183· - νεὼς Λουκ. παρασ. 46· πατῶ ἐπί τινος· «-τοῦ Σμέρδιος, οὐνόματος» = ἐπιστηρίζομαι εἰς τόνομα τοῦ Σμέρδιος, τὸ μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν Ἡρ. 3, 63· «τῆς ἡγεμονίας ἐπιβατευκέναι» Δ. Κασ. 79, 7· ἀναβαίνω εἴς τι· «τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς» Λουκ. ἐπισκοπ. 2· - Συρίας = εἰσβάλλω εἰς τὴν Συρίαν ἵνα τὴν κυριεύσω Πλουτ. Ἀντ. 28· - Κλεισθένει, αἰσχρ. σημ. ὡς ἐπιβαίνειν πλοίου, ὡς βατεύειν ζῷον Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 48, vehor, incumbo.

Ἐπι-βατ-ηγός, ἡ, ναῦς· ἡ ἄγουσα ἐπιβάτας μτγν.

Ἐπι-βατήριος, 3· ὁ εἰς ἀναίβασμα ἀνήκων, ἐπιτήδειος· π. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. εἶνε ἐπιβατήρια = ἐπίβαθρα, 1, 421· - μηχαναί = αἱ χρήσιμοι πρὸς τὸ ἀναβαίνειν εἰς τείχη καὶ τοὺς πύργους Ἰώσ. ὡς π. Σουΐδ. «ὅσα τειχῶν ἐπιβατήρια»· - λόγος=ὁ κατὰ τὴν εἰς πόλιν εἴσοδον ἡγεμόνος ἀπαγγελλόμενος Ῥητ. π. δὲ Παυσ. εἶνε τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπώνυμον ἐν Τροιζῆνι διὰ τὴν αἰσίαν ἐπιστροφὴν τοῦ Διομήδους καὶ τὴν ἐπὶ τῆς χώρας ἐπίβασιν, 2, 32, 10.

Ἐπι-βάτης, ὁ· ὁ ἀναβαίνων εἴς τι συνήθ. ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὡς ναυτικὸς στρατιώτης, ἢ ἀποδημητὴς (οὐχὶ ὡς ναύτης) εὑρισκόμενος· «ἐπιβάται καὶ ὑπηρεσίαι», καὶ ἀντίθ. τῷ ναύκληρος Δημ. 50, 10, καὶ 32, 4· ἐπὶ δὲ τῆς ἁμάξης = ὁ παρὰ τῷ ἁμαξηλάτῃ ἱστάμενος Πλατ. Κριτίᾳ 119· ἵππων Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 6· ὁδηγὸς τῶν ἐλεφάντων Ἀρρ. Ἀν. 5, 17, 4· ὄνος = ὁ ἀναβάτης Γεωπ. inscensor, vector.

Ἐπι-βατικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπιβάτην· τὸ ἐπιβατικὸν = οἱ τοῦ πλοίου ἐπιβάται Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 6· - χρεία Πολυδ. 1, 47, 9· π. Β. Ἀν. «τὰ ἐπιβατικά», λέγοντες ἐκεῖνα, «ἃ οἱ ναυτικοὶ παρενθήκας λέγουσι ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶς πλεόντων, 97, 19· ἐπιβατικὰ δὲ ῥήματα π. γραμματικοῖς καλεῖ ὁ Θεόδωρος Γαζῆς· «τὰ τῶν διαβατικῶν ἐλλειπτικά, ὡς ζῶ ζωήν, μάχομαι μάχην, διαβατικὰ δέ, διδάσκω σε τὰ γράμματα».

Ἐπι-βατικῶς· βαίως μτγν.

Ἐπι-βατόριος, ὁ, ἵππος· ὁ ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει τις Σουΐδ. admissarius.

Ἐπι-βᾰτός, 3, ὁ εἰς ὃν δύναταί τις ν' ἀναβῇ, νὰ ἐπιβῇ Ἡρ. 4, 62· «ἐξ ἧς ἐπιβατὸν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους» = ἐξ ἧς ἐδύνατό τις νὰ περάσῃ εἰς τὰς ἄλλας νήσους Πλατ. Τιμ. 24· μτφ. - χρυσίῳ = δωροδόκος Πλουτ. Δημ. 14· ὁ Δ. Κασ. λέγει «ἐπιβατὴν Κελτικὴν ποιῆσαι», 14, 42.

Ἐπί-βδᾱ, συνήθ. πλ. (καὶ ἐπιβάδαι γραφόμ.) ἡ· ἡ κατόπιν τῆς ἑορτῆς ἡμέρα, μειόρτου, ἰδ. ἡ ἐν Ἀθήναις ἡ μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων Κρατιν. π. Ἡφαιστ. σ. 84· ἡ μετὰ τοὺς γάμους ἡμέρα ἀρ. λεξ. τὰ παρ' ἡμῖν 'πιστρόφια· μτφ. «ἕρπειν πρὸς ταχίαν ἐπίβδαν» = ἔχειν πικρὰ μειόρτου, τὸ τῆς συνηθ. νὰ τοῦ βγῇ πικρή, ξυνὴ ἡ χαρὰ Πινδ. Π. 4, 140· π. Ἀριστειδ. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἡμέρα παρὰ Ῥωμαίοις ἡ πρωτοχρονιά.

Ἐπι-βδάλλω· ξαναμίλγω Σχολ. Πινδ. Π. 4, 140.

Ἐπι-βεβαιόω· βεβαιώνω προσέτι· - νόμον Πλουτ. Κατ. νεωτ. 32.

Ἐπι-βεβαίωσις, ἡ· ἡ τοῦ ἐπιβεβαιοῦν πρᾶξις ἢ ἐνέργεια ἀμφ. confirmatio

Ἐπι-βελτίωσις, ἡ· καλλιτέρευσις ἀμφ.

Ἐπί-βημα, τὸ καὶ συνήθ. πλ. τὰ ἐπιβήματα εἴδη χορικῆς ὀρχήσεως Ἡσύχ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-δήμεναι, ἐπ. ἀντὶ ἐπιδῆναι, ἀπαρ. ἀορ. β'. τοῦ ἐπιβαίνω Ὁμ.

Ἐπι-δήμιος, ὁ· ἐπών. Διὸς ἐν Σίφνῳ Ἡσύχ.

Ἐπι-δήσασ· ἐπαναδήχω, ἐπαναχρίπτομαι Ἱπποκρ. tussio.

Ἐπι-δήτης, ὁ· ἐπιδήτωρ.

Ἐπι-δήττω· ἐπιδήσασα.

Ἐπι-δήτωρ, ορος, ὁ· ἀναδάτης· α) - ἵππων = ἱππεύς Ὀδ. σ, 263· - κούρη Νον. Δ. 1,151· - νεώς = ἐπιδάτης Ἀντ. Σιδ. 108 (7, 498)· β) ὀχευτής, βατευτής, ἐπὶ τῶν ἀρσ. ἀλόγων ζώων· «- συῶν ἐπιδ.» = ὁ κάπρος Ὀδ. λ, 131· ἐπὶ ταύρων Θεοκρ. 25, 128· γ) πᾶν ὅ,τι ἀναβαίνει ἐπάνω, ἀνυψοῦται, π. χ. - παλμὸς Νον. Δ, 20, 113, inscensor.

Ἐπι-διάζομαι· προσίτει ἢ κατόπιν βιάζομαι Κλ. Ἀλ. στρ. 7, 11, 61.

Ἐπι-δίβάζω· ἀφήνω ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῇ που· «Ἐπ' ὀλίγας ναῦς τὰς ὁπλίτας» Θουκ. 6, 85 «εἰς πλοῖον» Πλατ. ἐπ. 7, 329· «ἐπὶ τὸ ἵδιον κτῆνος» Ν. Δ. Παθ. ἀναβαίνω.

Ἐπι-διβάσκω· τῷ προηγ. «- τὸν κάπρον πρὸς βάτευμα» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 18.

Ἐπι-διβάω· ἐπιβαίνω Ἡσύχ.

Ἐπι-διβρώσκω· τρώγω προσίτει, ἐν τμήσει Καλλ. ὕμν. εἰς Δία 49.

Ἐπί-διος, 2· ὁ ἐπιζῶν, ἤτοι ὁ ζήσας καὶ ἰδὼν πράγματα τὰ ὁποῖα ἄλλοι δὲν ἔζησαν νὰ ἴδωσι Ἰσαΐ. π. Πολυδ. 3, 108, supervidens.

Ἐπι-διόω· ἐπιζῶ, κατόπιν ζῶ· «εἰς ἂν ἐγὼ ἐπιδιῶ» Πλατ. ἐπ. 13, 361· «μετὰ τὴν ποίησιν ἐπιδίω» Ἰσοκ. 2, 15· «ἐπιδίων διὰ παντὸς αὐτοῦ» Θουκ. 5, 26· «ἐπιδιοῦντος μετὰ ταῦτα αὐτοῦ πλεῖον ἢ πέντ' ἡμέρας» Δημ. 41, 18, supervio.

Ἐπι-δλᾰβής, 2 (βλάβη)· βλάβην, ζημίαν προξενῶν Σχολ. Ἰλ. ε, 880, noxius.

Ἐπι-δλᾰξ (ἐπιδλὰς κώδ)· συννεφὴς Ἡσύχ. τὸ· ἐπιδλῆξ.

Ἐπι-δλάπτω· βλάπτω προσίτει μτγν. (π. Θουκ. 8, 109 ἰσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἔτι βλάπτω).

Ἐπι-δλαστάνω· βλαστάνω πλησίον ἢ ἐπάνω που Πλουτ. συμπ. 8, 4, 2· κατόπιν αὐξάνω Θεοφρ. Ι. Φ. 3 7, supergermino.

Ἐπι-δλαστέω· τῷ προηγ.

Ἐπι-δλάστησις, ἡ· ἡ κατόπιν ἢ βραδύτερον βλάστησις Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 62, supergerminatio.

Ἐπι-δλαστικός, 3· ὁ εἰς βλάστησιν ἁρμόδιος Θεοφρ.

Ἐπι-δλασφημέω· ἔτι μᾶλλον ἢ προσίτει βλασφημῶ Ἰώσ convitior.

Ἐπι-δλεπτέον· δεῖ ἐπιβλέπειν Ἀριστοτ. ἀναλ. πρότ. 1, 29, inspiciendum.

Ἐπι-δλεπτικός, 3· εἰς τὸ ἐπιβλέπειν ἐπιτήδειος Βασίλ.

Ἐπι-δλέπω· βλέπω, κυττάζω τι προσεκτικῶς· «- εἰς ἡμᾶς» Πλατ. Φαιδ. 63· - λόγους, νόμ. 7, 811· «- τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας» Ἰσοκ. 1, 21· «ἐπιδλέψατε ἐπὶ τῶν Θηβαίων πόλιν» Δείν. 1, 72· «ἐφ' ἑαυτὸν» Ἀριστοτ. Νικ. 4, 2· - τινί Λουκ. ἀστρολ. 20· καὶ οὕτω «τύχαις ἐπιδλέπειν» = φθονεῖν Σοφ. Οἰ. τ. 1526· π. Δίωνι Χρυσ. «ἐποφθαλμιάω, intueor.

Ἐπι-δλεφᾰρίδιος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων εὑρισκόμενος· - τρίχες Συνεσ. σ. 70.

Ἐπι-δλεφᾰρίς, ίδος, ἡ· ὀμματόφυλλον, μματοτεύνορον πλ. = αἱ τρίχες τῶν μματοφύλλων μτγν. supercilium.

Ἐπί-δλεψις, ἡ· τὸ βλέπειν προσεκτικῶς Ἀριστοτ. ἀναλ. προτ. 1, 29· - θεωρία Ἐπικουρ. π. Δ. Λατρ. 10, 35, inspectio.

Ἐπιδλή, ἡ· περόνη Ἡσύχ. fibula.

Ἐπι-δλῆδην, ἐπίρ. κατὰ τρόπον ἐπιδολῆς Ἀπολ. Ρ. 2, 80, injectim.

Ἐπί-δλημα, τό· τὸ ἐπιδαλλόμενον, ἐπάνω βιπτόμενος, ἐπίθεμα Νικοστρ. π. Ἀθην. 3, 111· ἐπανωφόρεμα Γαλην. σκέπασμα «πάσης ἐπιδλημάτων Βαδυλωνίων» Ἀρρ. Ἀν. 6, 29, 8· τὸ ἐπιτιθὲν ἐπίρραμμα Ν. Δ. amiculum.

Ἐπι-δληματικός, 3· πρόσθετος μτγν. additicius.

Ἐπι-δλῆξ· ἐπιδλάξ.

Ἐπι-δλής, ῆτος, ὁ· δοκὸς εἰς τὴν θύραν ἢ αὐρτης Ἰλ. ω, 453· ὁ Ἁρποκρ. ἐκ τοῦ Λυσίου ἐξηγεῖ δοκός· ὅμ. μετὰ σημ. αἰσχρᾶς ἀμφιλογίας Ἐρατοσθ. Σχολ. 1 (542) π. Θεοδωρίδ. «πέτρος γυρὴ καὶ ἄτριπτος ἐπιδλὴς» θεωρητέον ὡς ἐπίθ. 18 (7, 479), pessulus, rectis.

Ἐπι-δλήσκομαι· βίπτομαι μέσα ἢ κατόπιν μτγν. injicior.

Ἐπι-δλητέον, ρ. ἐπίθ. δεῖ ἐπιδληθῆναι Παυλ. Αἰγ. 3, 43, injiciendum.

Ἐπι-δλητικός, 3· ὁ βιπτόμενος ἐπί τινος διά τῆς διανοίας μτγν.

Ἐπι-δλητικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Δ. Λατρ. 10, 50· ὁ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. δι' αὐτοῦ ἐξηγεῖ τὸ ἐπιδλήδην, 2, 80.

Ἐπί-δλητος, 2· ὁ ἐπάνω, πλησίον τινὸς ῥιφθείς, ὁ εἴς τι προστεθείς, προσαρμοσθείς, ἀμφ. adventitius.

Ἐπί-δλητρος, ὁ· σπαρὶς ἢ ἔχουσα τὸ ἔλαιον μτγν. ἀμφ. inaurium.

Ἐπι-δλήτωρ, ὁ· ἐπίδλητρος.

Ἐπι-δλυγμός, ὁ· πίδαξ, πηγὴ ἀναπηδητικὴ μτγν. scaturigo.

Ἐπι-δλύζω· ἀναδλύζω τι προσίτει «ἐς τι Λεωνίδ. Ἀλεξ. Ἀνθ. Παλ. 9, 349, 1, ebullio.

Ἐπι-δλύζ, ἐπίρ. ἀφθόνως, πλουσίως· βίω Φερεκρ. π. Ἀθην. 6, 269, affluenter.

Ἐπι-δλυσμός, ὁ· ἐπιδλυγμός.

Ἐπι-δλύω· ἐπιδλύζω Ἀπολ. Ρ. 4, 1238.

Ἐπι-δοάω, μέλ. ἐπιδοήσομαι, ἐπ. ἐπιδώσομαι· βοῶ, φωνάζω μεγαλοφώνως, συνατά· - τινὶ Θουκ. 5, 65· καὶ μετ' ἀπαρ. «ταῖς Ἀθηναίοις βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν ἐπιδοῶντες», 7, 70· «μέλος χέρνιδι» = συνάμα ψάλλειν Ἀριστ. ὄρν. 895· πρβλ. «στέρν' ἄρασσε κἀπιδόα τὸ μοῦσον» Περ. 1011· «ὕφημον δ' ἐπιδοᾶσθαι Μοῦσαι» ἐκ. 675· καὶ διαβάλλω Θουκ. 6, 16· καὶ ἐπὶ κυνῶν, συνάμα ὀλαστῶ, βαύζω Ξεν. κυν. 6, 19. Μέσ. ἐπικαλοῦμαι, ζητῶ μὲ σέβας τὴν ἀντίληψιν· «θεοὺς ἐπιδώσομαι» Ὀδ. α, 378· «ἐπιδοᾶται δίμιν» Εὐρ. Μήδ. 168· «τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιδώσασθαι» Ἡρ. 87· «- τὴν ἄλλην στρατιήν» 9, 28· «θεοὺς

ἐπιβοώμεναι» Θουκ. 3, 59· ἔτι δὲ φωνάζω τὴν πολεμικὴν βοὴν ἀλαλὰ Ἡρ. 5, 1· ὀνειδίζω τινὰ μεγαλοφώνως Λουκ. διαλ. ἑταιρ. 12, 1, inclamo.

Ἐπι-βοή, ἡ· ἐπιβόησις Δ. Λαερ. 5, 90

Ἐπι-βοήθεια, ἡ· τὸ νὰ πηγαίνῃ τις εἰς βοήθειάν τινος Θουκ. 3, 51, auxilium.

Ἐπι-βοηθέω· πηγαίνω εἰς βοήθειάν τινος· -τινί Ἡρ. 3, 146· (ἐπιβωθέειν 8, 1, 14)· ἀπολ. συχν. π. Θουκ. - τινί Ξεν. Ἀν. 6,5,9.

Ἐπι-βοήθησις, ἡ· ἡ πρὸς βοήθειάν τινος ἔλευσις Νικητ. 7, 2, σ. 117, auxilium.

Ἐπι-βόημα, τό· πρός τι φώναγμα Θουκ 5, 65, acclamatio.

Ἐπι-βόησις, ἡ· κραυγὴ μεγαλόφωνος ὡς δεῖγμα ἐπιδοκιμασίας· «καὶ κρότοι» Πλουτ. Ἄρατ. 23.

Ἐπι-βόητος, 2· δυσφημισμένος, κακοφημισμένος, Θουκ. 6, 16· «ἡ ἐπιβόητος Νικὼ» Ἀσκλ. 14 (5, 150)· «ἐπιβόητος ἀνθρώποις» Ἀθήν. 8, 335, diffamatus.

Ἐπι-βοήτως, ἐπίρ. ταῦ προηγ. Πολυδ. diffamate.

Ἐπι-βόθριος, 3· ὁ ἐπάνω τοῦ βόθρου μτγν.

Ἐπί-βοιον, τό, θῦμα· θυσία προβάτου τῇ πανδρόσῳ Ἀθηνᾷ μετὰ τὴν θυσίαν βοὸς Β. Ἀν. 254.

Ἐπι-βόλαιον, τό· ἐπανωφόριον ἀρ. λεξ.

Ἐπι-βολεύς, ὁ· ἐπών. Ἡρακλείους π. Θουρίοις Ἡσύχ.

Ἐπι-βολή, ἡ· τὸ νὰ ῥίπτῃ τίς τι ἐπάνω εἴς τι, τὸ σκέπασμα· «ἱματίων ἐπιβολαί» Θουκ. 2, 49· - πλίνθων, 3, 20· «-χειρῶν σιδηρῶν», 7, 62· ἡ θέσις - σημείων Λουκ. Τιμ. 13· - διανοίας Λαγγιν. 35, 3· καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης ταύτης = θεωρία, παρατήρησις ἐπίκ. π. Δ. Λ. 2) ἡ ἐπιβαλλομένη ποινή, ἰδ πράστιμον, χρηματικὴ ζημία Ἀριστ. σφ. 769· «ἐπιβολὰς ἐπιβάλλειν» Λυσ. 20, 14· πρβλ. ἔτι «ἐπιβολὰς ὠφλον» Ἀνδοκ 1, 73, ὅπου οἱ κώδ. ἔχουσιν ἐπιβουλάς = εἰς τιμωρίαν καταδικάζεσθαι· - ὁ δασμός, ὁ φόρος π' Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 18· γ) ἡ προσβολὴ Πολυβ. 6, 25, 7· «χειρῶν ἐπιβολαὶ ἐγένοντο» = συνεπλάκησαν Δ. Ἁλ. Ἐν γέν. ἡ ἐπιχείρησις, ἡ βουλή· «τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζειν» Θουκ. 3, 45· «βραδὺς ἐφάνη ταῖς ἐπιβολαῖς» Πλουτ. Μαρ. 33· «ἡ τῶν ὅλων ἐπιβολή» Πολυβ. 1, 3, 6· «οἱ ἐξ ἐπιβολῆς ἀδικήσαντες» Δ. Σικ. 13, 27· ἐν τῇ μουσικῇ ὁ Ἀρτέμων π. Ἀθην. 14, 647· πρβλ. ἐπιβάλλω· π. τοῦ ῥητ. τὸ μὲν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου, ἡ μέρους τινός, τὸ δὲ τὴν κόσμησιν τοῦ λόγου σημαίνει, injectio.

Ἐπί-βολος, 2· ἐσφ. γρ. ταῦ ἐπήβολος ὃ ἴδε.

Ἐπι-βόλως· φρονίμως Ἡσύχ. prudenter.

Ἐπι-βομβέω· ἔτι μᾶλλον βομβῶ, κάμνω κρότον, βοήν· «βομβέω ἐπὶ τῷ τυμπάνῳ» Λουκ. διαλ.. θε. 12, 1, increpo.

Ἐπι-βοσκέω· ἀφήνω ζῷόν τι νὰ βόσκῃ ἔν τινι τόπῳ, ἐπὶ ποιμένων ἢ βοσκῶν. Μέσ. ἐπὶ ποιμνίων, ἀγελῶν, κατατρώγω ὅλην τὴν βασκὴν τόπου τινός· μτφ. ἀσωτεύω εἴς τι, καταχορταίνω ἀμφιθ.

Ἐπι-βόσκησις, ἡ· τὸ βόσκειν, ἢ τρώγειν ὅλην τὴν ἔν τινι τόπῳ εὑρισκομένην τροφὴν Θεοφρ. αἰτ. Φ. 5 (17, 6), depastio.

Ἐπι-βοσκίς, ἡ· ἡ μύτη, τὸ συνθλιβὸν μέλος τοῦ σώματος τῶν μελισσῶν καὶ μυιῶν, κωνώπων καὶ λοιπῶν ζωῦφίων· πρβλ. προβοσκίς Ἀριστοτ. μόρ. Ζ. 4, 5, promuscis.

Ἐπί-βοσκον, τό· ἡ ῥίζα τῆς μαλάχης Γαλην.

Ἐπι-βόσκομαι (βόσκω)· ἐπιβοσκέω· - «πράσοις χλοεροῖς» Βατρ. 54· - ποίμνης Μοσχ. 2, 82· ἐν γέν. κατατρώγω - πάντα, ἐπὶ πυρὸς Ἡρωδ. 1, 14, 9· οὕτω καὶ παθ. Θεοφρ. pasco.

Ἐπι-βουκόλος, ὁ· βουκόλος, ἰδ. ὁ βοσκὸς τῶν βοῶν, ἐξάκις ἐν Ὀδυσσείᾳ εὑρισκόμενον καὶ πάντοτε μετὰ τοῦ βοῶν, ὡς «βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ» Ὀδ. γ, 422.

Ἐπι-βούλευμα, τό· ἐνέδρα Θουκ. 4, 68· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐπιβουλεύειν, διανόημα, ἐπιχείρημα μτγν. molimen, insidiae.

Ἐπι-βούλευσις, ἡ· τὸ ἐπιβουλεύειν τινὰ Πλατ. νόμ 872, insidiatio.

Ἐπι-βουλευτής, ὁ· ὁ ἐπιβουλεύων· - στρατοῦ Σοφ. Αἴ. 713, insidiator.

Ἐπι βουλευτικῶς· ἐνεδρευτικῶς ἐκκλ. insidiose.

Ἐπι-βουλευτός, 3· ὁ εἰς ἐπιβουλὴν ὑπακείμενος, ἐκτεθειμένος Δ. Κασ. insidiatorius.

Ἐπι-βουλεύω· ἔχω τι ἐν νῷ ἵνα πράξω, ἰδ. μετὰ παρασημασίας ἐχθρικοῦ καὶ μυστικοῦ πρὸς βλάβην τινὸς στοχασμοῦ· ἀπολ. - λάθρᾳ Σοφ. Οἰ. τ. 618· «ἐπιβουλευόμενοι καὶ ἐπιβουλεύοντες» Πλάτ. πολ. 3, 417· «ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασίν τινι» Ἡρ. 3, 119· «-θάνατόν τινι», 3, 122· «-κατάλυσιν τῇ τυραννίδι» Θουκ. 6, 54· Συνήθ. μετὰ ἁπλῆς δοτ. τοῦ προσώπου, = παραμονεύω Αἰσχ. Ἑπτ. «θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσι» Πλάτ. πολ. 2, 378· «ὥσπερ ἑραστὴς παιδικοῖς». Γενικῶς «πρήγμασι μεγάλοισι» = ἔχω σκοπόν, προτίθεμαι νὰ κάμω πράγματα μεγάλα Ἡρ. 3, 122· «- τοιούτοις ἔργοις» Λυσ. 28, 8· - τυραννίδι Πλάτ. Γοργ. 473· «- τῇ τῶν Ἑλλήνων φθορᾷ», Μενεξ. 241· καὶ μετ' ἀπαρ. «τοὺς δὲ ἐπιβουλεύειν τὸν Ἀρίονα ἐκβαλόντας ἔχειν τὰ χρήματα» Ἡρ. 1, 24· «ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν» Θουκ. 3, 20· ἄνευ προσθήκης, ἐν τῇ πολιτείᾳ, νεωτερισμοὺς ἐπιχειρῶ Πλατ. νόμ. 9, 856· ἐπὶ καλῆς σημασ. ἐννοεῖν τὸν ἁρμόδιον καιρόν, «εἰσῆλθεν ἐπιβουλεύσας ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 13. Παθ. ἐπιβουλεύομαι = μὲ ἐπιβουλεύουσιν Ἀντιφ. 4, 6, 5· «ἐπιβουλευθεὶς ἀνῃρέθη» = ἐξ ἐνέδρας ἐφονεύθη Ἡρ. τὰ ἐπιβουλευόμενα = ἐνέδραν Ξεν. Ἱππαρχ. 9, 8· «ὅσα πράγματα ἐπιβουλεύεται» Ἀντιφ. 2, α, 1. Μέσ. ἐπιβουλεύσασθαι = ἐνεδρεύσασθαι Θουκ. 3, 82· ὁ Δ. Κάσ. ἔχει καὶ ἐπιβουλευθῆναι, 59, 26· ἀλλ' ἐπιβουλεύσομαι εὑρίσκεται ἀντὶ π. μέλλ. Ξεν. Κυρ. 5, 4, 4, insidior.

Ἐπι-βουλή, ἡ· στοχασμὸς κατά τινος ὀλίου πρὸς βλάβην Θουκ. 4, 76· ἐπιβουλὴν ἀρτύειν» Ἡρ. 1, 12· - ἐπιβουλεύειν Λυσ. 13, 18· ἐξ ἐπιβουλῆς = μετ' ἐνέδρας Θουκ. 8, 92· ἀλλὰ καὶ γενικῶς = κατὰ προαίρεσιν, = ἐπίτηδες = ἀπὸ γνώμης Ἀντιφ. 1, 3· καὶ «μετ' ἐπιβουλῆς» Πλατ. νόμ. 9, 867· «τῇ ἐπιβου-

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-ῆ» ἀντίθ. τῷ ἀπροβουλίᾳ, αὐτ. «φθόνοι καὶ πιβουλαί», Ηρωτ. 316, insidiae.
Ἐπι-βουλία, ἡ· τῷ προηγ. Πινδ. Ν. 4,37.
Ἐπί-βουλος, 2· ὁ ἐπιβουλεύων, στοχαζόμενος πῶς νὰ βλάψῃ τινά, δολίως παραμονεύων· «Ἥρας νόσοι» Αἰσχ. Ἱκ. 582 μετὰ τοῦ κρυφίους καὶ δολερὸς Ξεν. Κυρ. 1, 6, 27· - τινί Πλατ. συμπ. 203· ἀλλὰ «τὰς ἐπιβουλὰς καὶ πολέμια τῶν ἀνθρώπων» = κατὰ τῶν ἀνθρώπων Πλουτ. συμπ. 8, 7, 3· «δυσκολώτεραν ζῴων καὶ ἐπιβουλότεραν» Πλάτ. Θεαίτ. 174, insidiosus.
Ἐπι-βούλως· δολίως· «ἐπιβούλως διακεῖσθαι πρός τινα» Δ. Ἀλ. 11, 47 dolose.
Ἐπι-βραβεύω· φιλῶ, συνάπτω Αἴσωπ. concilio.
Ἐπι-βραδύνω· ἀργοπορῶ εἴς τι Λουκ. Τιμ. 46, immoror.
Ἐπι-βραδύς· μελλητὴς Ἡσύχ. lentus.
Ἐπι-βράζω· βράζω πρὸς τι μτγν. exacstuo.
Ἐπί-βραγος, 2· βραχώδης μτγν. vadosus.
Ἐπί-βραχυ, κάλλιον χωριστὸν ἐπὶ βραχύ· εἰς ὀλίγον καιρόν, ὠδε βραχύς.
Ἐπι-βράχω)· μόν. ἀόρ. ἐπιβραχεῖν· θορυβεῖν, «μέγα δὲ σφιν ἐπίβραχε "Ἴδη"» Κ. Σμ. 5, 458· καὶ ἐν τμήσ. «ἐπὶ δ' ἴθραχεν ἄσπετος αἰθήρ» Ὀφρ. Ἀργ. 993, personaro.
Ἐπί-βρεγμα, τό· ὀγρὸν κατάπλασμα Ἀθήν. 15, 692, perfusio.
Ἐπι-βρεκτέον· βαντιστέον, ὑγραντέον μτγν.
Ἐπι-βρέμω· κάμνω κρότον· «τὸ (πῦρ) ἐπιβρέμει ἓς ἀνέμοιο» = τὸ σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου φύσημα κάμνει τὸ πῦρ νὰ ἀνάπτῃ μετὰ κρότου Ἰλ. ρ, 739· «ἅμα δ' ἐπ' ἐὐάσμασιν ἐπιβρέμει τάδε» Εὐρ. Βακχ. 151· ἀμτδ. π. μτγν. π. «ἐπιβρέμει οὐδαιν ἠχὴ» = ἠχεῖ ἐν τοῖς ὠσὶ Μουσ. 193· τὸ μέσ. ἔχει ὁ Ἀριστ. «ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται - χελιδών» = κροτεῖ μὲ τὰ χείλη της δεινῶς ἡ χελιδών, βατρ. 680· «ἐπιβρέμεται δ' ὅλυς αἰθὴρ» Ὀππ. κυν. 4, 171, adfremo
Ἐπι-βρενθύομαι· ὑπερηφανεύομαι μτγν.
Ἐπι-βρέχω· ἄνωθεν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας βρέχω· καὶ ἐν γέν. βρέχω, «ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ» Συμπλικ. εἰς Ἐπικτ. σ. 347, perfundo.
Ἐπι-βρίζω· ἐπιβρίθω Νον. Δ. 20, 347, ἐσφαλ.
Ἐπι-βριθής, 2· βαρύων εἴς τι, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, «παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς ἐνδίκοις δικαίαις» Αἰσχ. Εὐμ. 923, gravis.
Ἐπι-βρίθω· καταβαρύνω, πίπτω ἐπάνω μὲ ὅλον τὸ βάρος· «ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος» = ὅταν ὁ Ζεὺς καταρρίψῃ βροχὴν μετὰ σφοδρότητος Ἰλ. ε, 91· ἐπὶ πολέμου, «μὴ πατ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος», η, 343 ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγ. μετὰ βάρους ὥρμησαν· ἐπὶ καλῆς σημασίας· «ὁπότε δὴ Διὸς ὥραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεν» = ὅταν οἱ καιροὶ τοῦ ἔτους, ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀτελλόμενοι, βίπτωσι τὴν ἐνεργητικήν των δύναμιν εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ κάμνωσιν ὥστε νὰ ὡριμάζωσιν αἱ σταφυλαὶ Ὀδ. ω, 344· «πλοῦτος ἐπιβρίσας» Πινδ. Π. 3, 106· Συγκ. π. τοῦ μτγν. π. «αἴ κεν ἐπιβρίσῃ Θρῄξ στρατὸς» Ἀπολ. Ῥ. 1, 678· - τινί Νον. Δ. 47, 688· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος· «ἐγὰρι γὰρ πάνδημος ἐπιβρίθει Κυθέρεια» Ὀππ. κυν. 1, 392· ἐπὶ ὕπνου, ἐπ. 433 (11, 481)· πιέζ. πρῶτον π. Πλουτ. καὶ μτγν. ἐνερ. «κείνου ἐπιβρίσαντος ἀκωκὴν» Ὀππ. ἁλ. 2, 467, ingravesco.
Ἐπι-βρῑμάομαι· ὀργίζομαι κατά τινος ἐξ εἰκασίας ἀντὶ τοῦ ἐπιβρωμάομαι, infremo.
Ἐπι-βρομέω· ἐπιβρέμω μτγν. π. «πόντος ὀξείησιν ἐπιβρομέων ἀπιλάδεσσιν» Ἀπολ. Ῥ. 3, 1371· «περὶ στέρνοισι τεύχη ἐπιβρομέουσι» Κ. Σμ. 9, 291· ἐπὶ λεόντων, «ὄγλας ἐπιβρομέει βριαρὸν βρύχημα λεόντων» Ὀππ. κυν. 3, 35, rugio.
Ἐπι-βροντάω· βροντῷ προσέτι Πλουτ. Μαρκελ. 12, intono.
Ἐπι-βρόντητος, 2· ἐμβρόντητος Σοφ. Δῆ. 1365· κυρ =· ὁ ἐκτραπεὶς τῶν φρενῶν ὑπὸ ὄγκου βρουτῆς», Σχολ. attonitus, vecors.
Ἐπι-βροχέω· λαμβάνω διὰ βρόχου Γαλην. 789, 13.
Ἐπι-βροχή, ἡ· τὸ βρέξιμον, μαύσκευμα Γαλην. 7, 455, perfusio.
Ἐπι-βρῡ́κω· σφιχταδαγκάνω· - δόδοντα Τιμ. 4 (7, 433)· - κἀπιβρῡξὶ Ἀρχιπ. Σχολ. Ἀριστ. σφ. 416· ἀρχαϊσμὸς ἀντὶ τοῦ ἐπιβρύχω Τζέτζ. infrundo.
Ἐπι-βρῡχάομαι· τῷ ἐπομ. μτγν.
Ἐπι-βρῡ́χιος· μουγκρίζω δυνατὰ μτγν. rugio.
Ἐπι-βρύω· ἀναβρύων πηδῶ ἐπάνω, πλήρης ὑμί· - ἀκιδληξιν Ἀλκίφρ. 1, 17· ἐπὶ ἀνθέων, ἀνθῶ, λουλουδιάζω ὑπερβολικά· «ἄνθεα, ὅσα' ἔαρος λήγοντος, ἐπιβρύει ἀν λειμῶνας» Θεοκρ. 22, 43, scateo.
Ἐπι-βρωμάομαι· 'γγαρίζω ὡς ὄνος Καλλ. Δηλ. 46, ἔνθα νομίζουσιν ὀρθότ. ἐπιβρῑμάομαι, nimugio.
Ἐπι-βρώσκω· ἐπιβιβρώσκω, τρώγω προσέτι Γαλην. 74, 10· ὡς τμῆσ. λογίζεται ἐκ τούτου τὸ τοῦ Καλλ. ὕμν. εἰς Δία 49.
Ἐπι-βύθίζω· καταπλημμυρίζω τι μτγν.
Ἐπί-βυθιος, 2· ὁ ὑπὸ ὕδατος ἐσκεπασμένος Θεοφιλ. Ἰστ. 140.
Ἐπι-βύστρα, ἡ· τὸ στούπωμα Λουκ. Λεξιφ. 1, obstructrix.
Ἐπι-βύω· στουπώνω· «- στόμα κέρμασιν» Ἀριστ. πλ. 379· «καὶ μὴ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα» Κρατιν. π. Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 923. Μίσ. «- τὰ ὦτα» Λουκ. Τιμ. 9, obtuto.
Ἐπι-βωβάω, ιων. ἀντὶ ἐπιβωβέω.
Ἐπι-βωμίζω· ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θέτω, καθ' Ἡσύχ. = θύω.
Ἐπι-βώμιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· - ψόλος Αἰσχ. ἀποσπ. 20· - πῦρ Εὐρ. Ἀνδρ. 1024· «ἐπιβώμια μηλ' ἐρύσαντες» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1124· καὶ γεν. «ἐπιβώμια ῥέζειν» Θυσιάζειν Θεοκρ. 16, 26· ἐπὶ τοῦ βωμοῦ Ἀνθ. 116 (9, 453).
Ἐπι-βωμι-αστατέω· στέκομαι πλησίον τοῦ βωμοῦ βοήθειαν ἐπικαλούμενος· «νῆας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα ὄγλιν πελάζειν· ἐπιβωμιαστατεῖν» Εὐρ. Ἱκ. 44.
Ἐπι-βωμίς, ίδος, ἡ· ἐσχάρα, ἐπίθεμα βωμοῦ ἀμφ. altarium.
Ἐπι-βωμίτης, ὁ· ὁ εἰς τὸν βωμὸν ἀνήκων Λυσιμαχ. π. Ἰωσ. κ. Ἀπίων. 1, 34, sacrificus.
Ἐπι-βώσασθαι, ἐπ. ἀντὶ ἐπιβοήσασθαι, μέλ. τοῦ ἐπιβοάω Ὁμ.

Ἐπι-βωστρέω· ἐπιβοάω Θεοκρ. 12, 35, ἐσφαλ. ἐπιβωτάω, ὡς Εὐστ. Ἰλ. 218, 11, exclamo.
Ἐπι-βωτάω· τῷ προηγ. ἴδε καὶ βωτάω.
Ἐπί-βωτος, ιων. 2· ἐπιβώτητος· καθ' Ἡσύχ. = λεῖος, ὁμαλός, levis.
Ἐπι-βώτωρ, ορος, ὁ· ποιμήν· «ἐπιβώτωρ μήλων» = βοσκὸς προβάτων Ὀδ. ν, 222, ὡς τὸ βουκόλος, ἐπιβουκόλος, pastor.
Ἐπί-γαιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς Ἡρ. 2, 125, 4 = ἐπιχθόνιος, terricola.
Ἐπι-γαιόω· σκεπάζω τι μὲ γῆν, χῶμα, κάμνω τι νὰ φαίνηται ὡς γῆ μτγν.
Ἐπι-γαμβρεία, ἡ· ἐσφ. γρ. καὶ ἐπιγαμβρία, συγγένεια, ἐκ γάμου, συμπεθεριὰ μτγν. ὡς Σχολ. Νικ. θηρ. 2, affinitas.
Ἐπι-γάμβρευμα, τό· τῷ προηγ. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 477.
Ἐπι-γάμβρευσις, ἡ· τῷ προηγ. μτγν.
Ἐπι-γαμβρευτής, ὁ· ὁ τὴν ἐξ ἀδελφοῦ νύμφην του εἰς γυναῖκα λαβὼν Δευτερ. 25, 7.
Ἐπι-γαμβρεύω· γίνομαι συγγενὴς τινος ἐκ γάμου· - τινί Ο'. καὶ - τινά Ν. Δ.
Ἐπι-γαμβρία, ἡ· ἐπιγαμβρεία.
Ἐπι-γαμέω· (ἴδε γαμέω)· δευτέραν γυναῖκα νυμφεύομαι· «ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης γενόμενος» = ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς Πλουτ. Θεμ. 32· «ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα» = ἐνυμφεύθη πλὴν τῆς θυγατρὸς καὶ τὴν μητέρα Ἀνδοκ. 1, 128 καὶ ἐπὶ τῆς γυναικός· - πόσει πόσιν» = καὶ ἄλλον ἀκόμη ἄνδρα ὑπανδρεύθη Εὐρ. Ὀρ. 589· ἰδ. εἰς τὰ τέκνα τοῦ πρώτου γάμου. μητρυιὰν διὰ γάμου δευτέρου φέρειν· «μὴ ἐπιγήμῃς τοῖς ἐμὲ μητρυιὰν τέκνοις» Εὐρ. Ἀλκ. 305· «τοῖς ἐνηλίκοις παισί τινα» Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 24, superduco uxorem.
Ἐπι-γαμήλιος, 2· ὁ εἰς ἐπιγαμίαν ἀνήκων Εὐμάθ. nuptialis.
Ἐπι-γαμία, ἡ· 1) ξαναϋπάνδρευμα, ὁ κατόπιν, ὁ δεύτερος γάμος Ἀθήν. 13, 560· 2) συνηθ. ἡ μεταξὺ δύο πολιτειῶν συνθήκη, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνωσιν οἱ πολῖται αὐτῶν ἀμοιβαίως νύμφας ἐκ τῶν ἄλλων, connubium· «ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι» Ξεν. Κυρ. 1, 5, 3· ἔτι ἐπεργασίαν, 3, 2, 23· «οἱ τῶν ἐπιγαμιῶν δεσμοί» Πλατ. πολιτ. 310· - τοῖς Εὐβοιεῦσι» Λυσ. 34, 5· «- πρός τινα», Ο'. ὡς «ἐπιγαμίαι ἦσαν πρὸς ἀλλήλους» Στράβ. 5, 231.
Ἐπι-γάμιος, 2· ὁ εἰς τὴν ἐπιγαμίαν ἀνήκων Φίλων 301, 2, nuptialis.
Ἐπί-γαμος, 2· ὁ ἡλικίαν ἔχων γάμου Ἱππ. 1, 196· - θυγάτηρ Δημ. 40, 4, nubilis.
Ἐπι-γανόω· ἀνωθεν ἁλείφω τι καὶ τὸ κάμνω ὁαλιστερόν· «μυελὸν συλλίπῳ ἐπιγανώσας» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 3, 11[illegible]
Ἐπι-γάνυμαι· χαίρω δι[illegible] Ἀλ. ἀλεξ. πρβλ. γάνυμαι, insulto.
Ἐπι-γάννυμαι· τῷ προηγ
Ἐπι-γάστριον, 2· ὁ ἐπάνω [illegible] τῆς γαστρός, τὸ ἐπιγάστριον, λέγεται τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος τοῦ σώματος, ὑπογάστριον δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέχρι τῶν αἰδοίων Πολυδ. 2, 170· «ἐπιγάστριος βίος» = ζωὴ λαιμάργου, ἐκδότου εἰς τὰ τῆς κοιλίας, κοιλιοδούλου Κλ. Ἀλ. σ. 173.
Ἐπι-γαυριάω· χαίρω διά τι Βασιλ. σ. 1097. laetor.
Ἐπί-γαυρος, 2· ἰσχυρὸς Ἡσύχ. validus
Ἐπι-γαυρόω· ὑπερήφανον, ὑψηλόφρονα ποι[illegible] τινα· - ἑαυτοὺς Πλουτ. π. αἴσθ. προκ. ἀρε[illegible] σ. 250· «- τινὰ τιμαῖς καὶ ἀρχαῖς» Δ. Κα[illegible] 56, 6. Παθ. ὑπερηφανεύομαι καμαρώνω [illegible] τι, - τινι· «ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ» Ξεν. Κυρ[illegible] 2, 4, 30, extollo.
Ἐπι-γδουπέω, π. ἀντὶ ἐπιδουπέω Ἰλ. [illegible] 45, ἐν τμήσ. - καναχὴν Νον. 1, 243.
Ἐπί-γεια, τά· πρωινὴσια Πολυδ. 1, 93.
Ἐπι-γείζω· εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς Ἑρμῆς [illegible] Στοβ. Ἐκλ. 1, σ. 1074.
Ἐπι-γείνομαι· ἐπιγίγνομαι Πινδ. Π. 4, 4[illegible] supernascor.
Ἐπι-γειό-καυλος, 2· φυτόν, τοῦ ὁποί[illegible] τὰ κλωνάρια ἁπλώνουσιν ἢ ἐγγίζουσιν εἰς τ[illegible] γῆν Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, humicaulis.
Ἐπί-γειον, τό· γήϊον, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς Πτολ[illegible]
Ἐπί-γειος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆ[illegible] ὁ κατὰ γῆς ἕρπων, ὡς ἐπίγειοι μύκητες π[illegible] θην. - ζῷα, ἀντιθ. τῷ φυτὰ ἔγγεια Πλα[illegible] πολ. 8, 546· - ἄνθρωπος Ἀξιοχ. 368· - βρ[illegible] τοὶ Ἀνθ. Παλ. 710, 367· προσέτι = ἐπὶ τ[illegible] ἐδάφους, χαμηλός· - φυτὸν Φίλων· - κάλ[illegible] μος ἀντιθ. τῷ εἰς τὸ ὕδωρ αὐξάνοντι Θεόφ[illegible]
Ἐπίγειος, ὁ· ὁ π. μτγν. Οὐρανὸς κληθεὶς [illegible] τῇ Φοινικικῇ μυθολ. Φιλ. Βυβλ. ἀποσπ. 2, 1[illegible]
Ἐπι-γειό-φρων, 2· ὁ τὰ ἐπίγεια φρονῶν ἐκ[illegible]
Ἐπι-γειό-φυλλος, 2· τὸ φυτόν, οὗ [illegible] φύλλα ἐγγίζουσι τὴν γῆν Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8, [illegible]
Ἐπι-γεισόω· ὀριγκόω Ἡσύχ.
Ἐπι-γειτνιάω· ἐπιχωρῶ Ἡσύχ. γειτ[illegible] νεύω vicinor.
Ἐπι-γείως· ἐπὶ τῆς γῆς μτγν.
Ἐπι-γελαστής, ὁ· ὁ καταγελῶν, Λάκων[illegible] Ἡσύχ. irrisor.
Ἐπι-γέλαστος, 2· ὁ γέλωτος ἄξιος Γρ. Νυ[illegible] 2, 860, ridiculus.
Ἐπι-γελάστως· κατὰ τρόπον ἀξιογέλαστ[illegible] ἐκκλ. ridicule.
Ἐπι-γελάω· γελῶ προσέτι διά τι Ἀριστ[illegible] θεσ. 978· «λόγοι ἐπιγελῶντες» = φιλόφρο[illegible] Πλουτ. π. ἀκ. σ. 7· περιγελῶ, σκώπτω, [illegible] τινί Ἀρρ. Ἀν. 4, 12, 3· μτφ. «τὸ κῦμα [illegible] γελᾷ» Ἀριστοτ. προβλ. 23, 1, 24· «στόμα[illegible] ἐπιγελῶντα» = τὰ στόματα, ἤτοι οἱ τόπω[illegible] ὧν ἐξέρχεται καὶ τρέχει ποταμός τις μ[illegible] μεγάλου κρότου Στραβ. 11, 501, arrideo.
Ἐπι-γεμίζω· γεμίζω προσέτι Β. Ἀν. [illegible] οἱ δὲ ἀρ. λεξ. ἐξηγ. διὰ τοῦ ἐπισάξαι, ὁπω[illegible]
Ἐπι-γένεσος, 2· ὁ μέχρι τῆς γενειάδος [illegible] νων, ὁ ἐγγίζων αὐτὴν μτγν.
Ἐπι-γενεσι-ουργός, 2· γενεσιουργὸς [illegible] Ἀλ. creator.
Ἐπιγένευ· ὄν. κύρ. Ἐπιγρ.
Ἐπι-γέννημα, τό· «τὸ ἐξ ὑστέρου τοῖς πρ[illegible] μασιν ἀναφυόμενον» Σουΐδ. «δεῖ τοὺς [illegible] βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπ[illegible] καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀρρωστίαις, μηδὲν ἧττον [illegible] ἐπιγεννημάτων ποιεῖσθαι λόγον ἢ τῶν ἐξ [illegible] χῆς ὑποκειμένων παθῶν» Πολυβ. π. Σου[illegible] ἴσ. γρ. ἀντὶ ἐπιγέννημα.

Δημόσιο Κέντρο Βιβλιοθηκών

Ἐπι-γενής, 2· ὁ μετέπειτα γεννηθείς Πολυδ. 4, 194, ἀλλ' ἐν 3, 15, ἀποδοκ. τὴν λέξ.

Ἐπι-γένης, ὁ· 1) Ἀθηναῖος· α) υἱὸς τοῦ Ἀντιφῶντος, Κηφισιεύς, μαθητὴς Σωκράτους Ξεν. ἢ υἱὸς Κρίτωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Δ. Λαερ. β) πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις Λυσ. γ) τριήραρχος Λυσ. δ) ναυπηγὸς Βοικχ. Δτν. ναυτ. ε) τραπεζίτης Δειν. ς) ποιητὴς τῆς μέσης Ἀττικῆς κωμῳδίας Σουίδ. ζ) Λαμπτρεύς, πατὴρ τοῦ Ἐνδίου Δημ. η) Ἄλλος τις ἐν τῇ δίκῃ τοῦ Εὐμάθους Δ. Ἀλ. 8) Ἐρχιεύς, υἱὸς Ἐπαμεινώνδα τινὸς Ἐπιγρ. 1) υἱὸς Μεταγένους Ἐπιγρ. κ) πατὴρ Νικίου τινός, Κυδαθηναιεύς Ἐπιγρ. λ) Ἄλλ' ἐπὶ νομίσμ. Δτν. 2) Δήλιος, ἄρχων, υἱὸς Πολυκράτους Ἐπιγρ. 3) Θεσπιεύς, μάντις Κλ. Ἀλ. 4) Σικυώνιος τραγ. ποιητὴς Ἀποστολ. 5) Ῥόδιος συγγράψας π. γεωργίας· - γραμματικὸς Ἀθην. 6) στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου Πολυδ. 7) πρισβευτὴς πρὸς τὸν Ἀττίλαν Πρισκ. 8) Θάσιος· 9) ἐπὶ Θασίου νομισμ.

Ἐπι-γεννάω· προσέτι, κατόπιν γεννῶ Θεολ. Ἀριθ. «τὰ ἐπιγεγεννημένα αὖκα» = μετέπειτα αὐξηθέντα Ἀθήν. 14, 653.

Ἐπι-γέννημα, τό· τὸ μετὰ ταῦτα, γεννηθέν, αὐξηθὲν Ὠκελλ. Λευκ. 1, 8· π. ἰατρ. = σύμπτωμα· - π. τοῖς Στωϊκ. = τὸ ἐκ προηγηθέντων ἐπακολούθημα Δ. Λαερ. 7, 86· ἔτι = ἀποτέλεσμα· «ἡ τῶν λόγων κρίσις, πολλῆς πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα» Λαγγιν. 6, 1.

Ἐπι-γεννηματικός, 3· ὁ εἰς τὸ προηγ. ἀνήκων, ὁ ἔκ τινος προηγηθέντος ἑπόμενος Κικ. π. ὁρισμ. καλ. καὶ ἀγαθ. 3, 9, 32, agnatus.

Ἐπι-γεννηματικῶς· συμπτωματικῶς Γαλην.

Ἐπι-γέννησις, ἡ· συγγένεια ἀμφ. agnatio.

Ἐπι-γέννητος, εἴτε ἐπιγεννητός, 2· κατόπιν γεννηθείς Ἐπιφαν. 2, 12, agnatus.

Ἐπι-γεραίρω· μὲ τιμὴν τινα περιβάλλω, ἀνταμείβω Ξεν. Κυρ. 8, 6, 11, muneror.

Ἐπι-γεύομαι· κατόπιν γεύομαι Πλουτ. Γρυλλ. 7, degusto.

Ἐπι-γεωμόροι, οἱ· οἱ τεχνῖται καὶ χειρότεχναι οἱ κατὰ τὴν τάξιν κατόπιν ἢ δεύτεροι ἐρχόμενοι μετὰ τοὺς γεωμόρους Β. Ἀν. 257.

Ἐπι-γηθέω· χαίρω διά τι· - τινί· Αἰσχ. Πρ. 156· «γάμῳ δ' ἐπιγηθήσαντες» Ὀππιάλ. 1, 570.

Ἐπιγήθης, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Πλουτ.

Ἐπι-γηράσκω· κατόπιν γίνομαι γέρων Ἰουλιαν. ἐπιστ. 21, inseneisco.

Ἐπίγηρις, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπι-γῆτις, ιδος, ἡ· ἡ κληματὶς Διοσκ. 4.

Ἐπι-γίγνομαι, ιων. καὶ μεγν. ἐπιγίνομαι (ἴδε γίγνομαι)· γίνομαι προσέτι ἢ μετέπειτα, ἐπὶ χρόνου· «ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη» Ἰλ. ζ, 148· «χρόνου ἐπιγενομένου» = μετὰ παρέλευσιν χρόνου Ἡρ. 1, 28· «τοῦ δ' ἐπιγινομένου θέρους» = τὸ ἑπόμενον θέρος Θουκ. 4, 52· «τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ» 3, 75· «νὺξ ἐπιγένετο τῷ ἔργῳ» = ἐπῆλθε νύξ, ἐκστάζθασε νύξ, 4, 25· «καὶ ὕστερον πάσαις ἅμα ναυσὶν ἐκείνους ἐπιγενέσθαι» καὶ εἰς ἐχθρικὴν σημαίαν ἐπιπίπτειν· «οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἀναστάντες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου», 3, 108· ἐπὶ ἐξωτερικῶν συμβάντων ἢ περιπτώσεων «ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φυγῇ», 3, 74· «πνεῦμα, ὑετός, χειμὼν» καὶ ἄλ. «τοσαύτη ἡ ξυμφορὰ ἐπεγεγένητο», 8, 96· - νόσος, 2, 64 (πρβλ. («πλούσιοι αὐτοῖς χειμὼν τε καὶ ὕδωρ ἐπεγένετο» Ἡρ. 8, 13)· καὶ ἐν γέν. «εἴς ἀρχομένοις ἐπεγένετό τι», 5, 20· «τὰ ἐναντία ἐπιγιγνόμενα» = ἐὰν τὸ ἐναντίον συμβῇ Ἀντιφ. 2, 6, 1· «ἐπινενομένης ἁρπαστίας αὐτῷ» Δημ. 36, 7 «ἐπιγίνεται ὀφλ τέρια ἔτι μείζονα», 8, 37· καὶ «τὰ ἐπὶ τούτῳ δεύτερα ἐπιγενόμενα», αὐτοθ. «οἱ ἐπιγενόμενοι ταύτῳ σοφισταί»=οἱ μετέπειτα γεννηθέντες, οἱ μεταγενέστεροι σοφισταί, posteri Ἡρ. 2, 49· «οἱ ἐπιγινόμενοι» = οἱ κατόπιν ἐρχόμενοι, 9, 85· «τῶν ὕστερον ἐπιγιγνομένων» Ηλατ. νόμ. 12, 969· «ἡλικίας πλῆθος ἐπιγεγενημένης» = τῆς κατόπιν αὐξηθείσης Θουκ. 6, 26 (πρβλ. «ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι ἐπιγενήσονται» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 12)· «τὰ ἐπιγενόμενα» = τὰ νεώτερα, 1, 70· ἐν γέν. προσέρχεσθαι, παρατυγχάνειν «ὀδὴν ἐπιγίγνεσθαι ψεύδος τε καὶ ἀληθὲς» Πλατ. Φιλ. 37· π. Δημ. εἶνε «αἱ ἐπιγενόμεναι μισθώσεις» = ἃς ὀφείλει πληρῶσαι = αἱ πληρωτέαι, 36, 9, supernascor.

Ἐπι-γιγνώσκω, καὶ ἐπι-γινώσκω (ἴδε γιγνώσκω)· 1) πάλιν γνωρίζω, ἀναγνωρίζω· «αἴ κε μ' ἐπιγνώῃ» (π. Βεκκερ. π. ἐπ Οὐολφ. ἐπιγνοίη) Ὀδ. ω, 217· «τὴν πρὸς Ἀντίστιον γραφεῖσαν ἐπιστολήν» Δ. Ἀλ. 2) ὡς θεατὴς μεταξὺ ἄλλων παρατηρῶ, θεωρῶ· «ἵνα πάντες ἐπιγνῶσι» Ὀδ. σ. 30· ἐν γέν. γνωρίζω, μανθάνω· - τινὸς Πινδ. Ο. 4, 279· «ἐπιγνοὺς ἔργων οὐ καταίσιον» Αἰσχ. Δγ 1580· «ἐπέγνω μανίαις φαύων τὸν θεὸν» Σορ. Ἀντ 950· «νὺν ἐπέγνως τὸ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βᾶσιν κυκλοῦντι», Αγ 18· - ἀφαγτῶα Θουκ. 1,132· «ἐπιγνοίης ἂν αὐτὴν οἰκείαν γενομένην» Πλατ. Εὐθύδ 301· «ὅσους ἐπέγνωσαν τῶν ἐχθρῶν ὄντας» = ὅσους ἐγνώρισαν ὅτι ἀνήκον εἰς τοὺς ἐχθρούς Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 12· 3) ἐπὶ δικαστοῦ, κρίνω, ἀποφαίζω· «τὰ πρόσφορα ἐπιγιγνώσκοντες» Θουκ. 2, 65· πρβλ. καὶ τὸ ἐν 1, 70, ὅπου εἶνε = τῇ ἐπινοίᾳ· 4) βραδύτερον γνωρίζω, ἐννοῶ Στρατ. 28 (12, 186)· 5) ἄνδρα γνωρίζω Ο'. agnosco.

Ἐπι-γλισχραίνω· γλισχραίνω, κολλώδης, δύσθηρον ποιῶ· «τὸ πνεῦμα πυκνὸν ἐὸν ἐπιγλισχραίνει τὸ πτύελον» Ἱπποκρ. 386, 29.

Ἐπι-γλίχομαι· ἐπιθυμῶ τι προσέτι· - τινὸς Κλ. Ἀλ. παιδ 201, ἐρρεῖο.

Ἐπι-γλυκαίνω· μᾶλλον γλυκὺ ποιῶ τι Θεοφρ. αἰτ. Φ. 6, 15, 4, indulco.

Ἐπί-γλυκυς, 2 ὑπόγλυκυς Θεοφρ. ἱ. Φ. 3, 18, 10, subdulcis.

Ἐπι-γλυφίς, ίδος, ἡ· ξύλινόν τι ἐργαλεῖον Λουκ. δι. νε. 10, 9, cala.

Ἐπι-γλύφω· σκάπτω, ἐγχαράττω, Ἡσύχ. insculpo.

Ἐπι-γλωσσάομαι· λοιδορῶ, βλασφημῶ τινα - τινὸς Αἰσχ. Πρ. 930· λέγει ὕβρεις δυσφήμους· «μὴ ἐπιγλωσσῶ κακά». Χι. 1041· κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπιγλωσσεῖ-

σομαι τοιοῦτον οὐδὲν» Ἀριστ. Λυσ. 37, ὅπου ὁ Σχολ. ἐξηγ. «οὐ βλασφημήσω» π. δὲ Πολυδ. 2, 109 = λοιδορεῖσθαι, convicior.

Ἐπι-γλωσσίς, ίδος, ἡ· τὸ γλωσσίδι, ἡ τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς γλώσσης, τὸ σκεπάζον τῆς τραχείας ἀρτηρίας τὸ στόμιον ἤτοι τὸν λάρυγγα ἐν τῷ καταπίνειν Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 11, lingula, caruncula.

Ἐπι-γλωττίς, ἡ· τῷ προηγ.

Ἐπί-γναμπτος, 3· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἡ τὰ μέσα γυρμένος, λυγισμένος· - ἕλικας Ὅμ. Ὕμν. Ἀφρ. 87, inflexus, tortus.

Ἐπι-γνάμπτω· λυγίζω τι·-δόρυ Ἰλ. φ, 178· «ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι» Ἀπολ. Ῥ. 2,591, καὶ μέσ. Νικ ἀλ. 363· μτφ. μετατρέπω, κατανύγω· «ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη» Ἰλ. ε, 14· «-φίλον κῆρ» = τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ καρδίαν κρατεῖν, μετριάζειν = ἐναντιώνεσθαι εἰς τὴν ἰδίαν θέλησιν, α, 569 κατὰ Σχολ. = πραΰνουσα· «νόον ἐσθλῶν» = τῶν εὐγενῶν τὸ φρόνημα καθοδηγεῖν, ι, 514· -ἦτορ Ὀρφ. inflecto· πρβλ. τὸ ἑπομ.

Ἐπι-γνάπτω· ξαναλευκαίνω, ξανασπρίζω, καθαρίζω μάλλινόν τι λερωμένον φόρεμα, ξαναβγραίνω τὸ μαλλί του, τὸ ἰσάζω αφίγγων αὐτό εἰς τὸ πιστήριον Λουκ. φυγ. 28, subigo.

Ἐπί-γναφος, 2· πάλιν ἐπιλευκασμένος, δευτερουργὴς Σουΐδ. interpolatus.

Ἐπί-γνοια, ἡ· ἐπίνοια Σχολ. Σοφ. Ἰλ. 584.

Ἐπι-γνοφόω· ἐπισκοτίζω μτγν. obscuro.

Ἐπι-γνώμη, ἡ· διάγνωσις Ἡσύχ.

Ἐπι-γνωμονεύω· κριτής, διαιτητής εἰμι Ἐπιγρ. Ῥώσσ. 1, 4, 9.

Ἐπί-γνωμος, ὁ· ὄν, ἀνὴρ Πλαυτ.

Ἐπι-γνωμονικός, 3· διακριτικός, ἐξεταστικὸς Ἡσύχ. exploratorius.

Ἐπι-γνωμοσύνη, ἡ· ἐπιγνώμη, φρόνησις Ο' prudentia.

Ἐπι-γνώμων, 2· ὁ γνωρίζων τι καλῶς καὶ βεβαίως, ἰδ. ὁ αἱρετὸς κριτής, διαιτητής, ἤτοι ὁ ἐκλεγόμενος ὑπὸ δύο διαφερομένων ἕνα κρίνη καὶ ἀποφασίση περὶ τῆς διαφορᾶς των, ὡς οὖσ. «τούτων ἐπιγνώμονές τε καὶ δικασταὶ» Πλάτ. νόμ. 8, 843· «τῆς τιμῆς τοῦ παιδὸς» ἐκτιμητὴς τῆς ἀξίας τοῦ δούλου Δημ. 37,40· διαιτητὴς Πλουτ. Καμ. 18, καθ' Ἁρποκρ. = ἐπίσκοπος, ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν ἐλαιῶν ἐν Ἀθήναις Λυσ. 7, 25 = γνώμων· συγγνωμονικός, παραβλέπων τὸ σφάλμα· - τινί Μοσχ. 4, 71· ὁ ἐπιστήμων, ἔμπειρός τινος, ἀντίθ. τῷ ἰδιώτης· - τινὸς Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 1, 56, cognitor, inspector, arbiter.

Ἐπι-γνωρίζω· γνωστὸν ποιῶ Ξεν. κυν. 6, 23 μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. significo.

Ἐπι-γνωρισμός, ὁ· ἀναγνώρισις, γνωστοποίησις Ἀθανάσ. agnitio.

Ἐπι-γνωσία, ἡ· τῷ ἑπομ. μτγν.

Ἐπί-γνωσις, ἡ· ἀναγνώρισις· - τῶν σφραγίδων Ἡρωδ. 7, 6, 15· ἐν γέν. γνῶσις Πολυδ. 2, 7, 6, agnitio.

Ἐπι-γνωστέαν· γνωριστέον μτγν. cognoscendum.

Ἐπι-γνωστικός, 3· ὁ ἀναγνωρίζειν ἐπιτήδειος Εὐστ. 265, 40, agnoscens.

Ἐπί-γνωστος, 2· γνωστός, γνωρισμένος Ο', cognitus.

Ἐπι-γογγύζω· γογγύζω προσέτι μτγν. admurmuro.

Ἐπιγόνα, ἡ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-γονάτιον, τό· εἶδος κοσμήματος τῶν ἐπισκόπων, εἰκὼν κεντητὴ ἐπάνω εἴς τι τετράγωνον ὑφάσματος, τὴν ὁποίαν κρεμῶσιν ἰδ. οἱ ἀρχιερεῖς ὥστε νὰ φθάνῃ μέχρι τοῦ δεξιοῦ γόνατος, ὅταν ἱερουργῶσιν Δουκαγγ. 1643, mappula.

Ἐπι-γονατίς, ἰων. ἐπιγουνατίς, ἡ· τὸ κλειδοειδὲς καὶ στρογγύλον ὀστοῦν τὸ σκεπάζον τὴν κλείδωσιν τοῦ γόνατος, τὸ καὶ μύλη λεγόμενον Γαλην. 303, 30· ἔνδυμα μέχρι γονάτων διῆκον Παυσ. π. Εὐστ. Ἰλ. 976, 15, patella.

Ἐπι-γόνειον, τό· μουσικὸν ὄργανον, ὅπερ ἐφεῦρεν ὁ Ἐπίγονος, ἔχων τεσσαράκοντα χορδάς, αἵτινες ἀνὰ δύο ἕνα τόνον, ἤτοι πᾶσαι μόνον 20 τόνους ἐξέδιδον, ἐπειδὴ αἱ λοιπαὶ 20 ἦσαν σύμφωνοι κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον μὲ τὰς ἄλλας 20 Πολυδ. 4, 59.

Ἐπι-γονή, ἡ· ἡ μετέπειτα ἐρχομένη γενεά, ἡ κατὰ διαδοχὴν γέννησις καὶ αὔξησις ἀνθρώπων καὶ ἰδ. ἀλόγων ζώων Πλουτ. Φαβ. Μαξ. 4· μτφ. - κακίας Λουκ. Τιμ. 3· «ἐπιγονὴν λαμβάνει λόγος» = ἡ φήμη αὐξάνει Πλουτ. π. ἀδολεσχ. 10, suboles.

Ἐπιγόνη, ἡ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἐπίγονοι, οἱ· 1) οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ ἡρώων τῶν πεσόντων ἐν τῷ κατὰ τῶν Θηβῶν πολέμῳ, ὁ Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος υἱοὶ τοῦ Ἀμφιάρεω, ὁ Αἰγιαλεὺς υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Αἰγιαλεὺς υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, ὁ Σθένελος υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Θέρσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ὁ Εὐρύαλος υἱὸς τοῦ Μηκιστέως Ἀπολλ. καὶ οὗτοι ἐκστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐκυρίευσαν τὰς Θήβας κατὰ κράτος Πινδ. Ὅπως οὗτοι καὶ ὁ χάριν ἐκδικήσεως πόλεμος αὐτῶν ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐγένετο πρωτίμως ἀντικείμενον τῆς ἐποποιΐας·, οὕτως οἱ Ἐπίγονοι τοῦ Ὁμήρου ὡς μέρος τῆς Θηβαΐδος Πρ. καὶ ἄλ. ἐπικῶν ποιημάτων Παυσ. οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν ἵσταντο ἐν Δελφοῖς, Παυσ. 2) ἡ ἐκ τῶν κατακτηθεισῶν χωρῶν τῷ Ἀλεξάνδρῳ προσαχθεῖσα καὶ εἰς τὴν Μακεδονικὴν τοῦ πολέμου τέχνην ἀσκηθεῖσα νέα γενεὰ Ἀρρ. 3) οἱ ἀπόγονοι τῶν διαδόχων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου Δ. Ἅλ.

Ἐπί-γονος, 2· ὁ προσέτι μετέπειτα γεννηθείς, συνήθ. οὐσ. ὁ βραδύτερον ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου γεννηθείς, ὡς ἐξηγεῖ· «εἰ δὲ καὶ ἐκ διαφόρων μητέρων εἶεν, ἐπίγονος ἂν ὁ δεύτερος τῷ πρωτέρῳ ὀνομάζοιτο» Πλάτ. νόμ. 5, 740· ἐν γέν. οἱ ἐπίγονοι = οἱ μεταγενέστεροι, οἱ υἱοὶ τῶν ἐν τῷ πρωτέρῳ Θηβαϊκῷ πολέμῳ πεσόντων ἡρώων Αἰσχ. Ἑπτ. 885· ἔτι δὲ οἱ υἱοὶ καὶ ἀπόγονοι τῶν διαδόχων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου Δ. Σικ. 1, 3, agnatus, post natus.

Ἐπίγονος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος Ἀναγυράσιος Σουΐδ. 2) τύραννος τῆς Κολοφῶνος Πλουτ. 3)

μουσικὸς ἐξ Ἀμβρακίας, ἐφευρετὴς νοῦ ὑπ' αὐτοῦ κληθέντος Ἐπιγονείου ὀργάνου, ἔχοντος 40 χορδὰς ἀλλὰ μόναν 20 τόνους· Ἀθην. 4) ποιητὴς Θεσσαλονικεὺς Ἀνθ. 5) ἀγαλματοποιὸς Πλιν. 6) ἄλλοι τινὲς Ἐπιγρ.

Ἐπι-γουνατίς, ἡ· ἐπιγονατίς.

Ἐπι-γουνατισμός, ὁ· γρ. ἑορ. ἐν Ἐτ. Μ. 53, 34 ὑπ' Ἐρρ. Στεφ. διωρθωμένη ἐν λ. ἀκρομύλη.

Ἐπι-γουνίδιος, 2· τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων καθήμενον ζῷον· = κατθηκάμενος Πινδ. Π. 0, 84.

Ἐπι-γουνίς, ίδος, ἡ· τὸ ἄνωθεν τῶν γονάτων μέρος τοῦ σώματος, ὁ μηρός· «μεγάλην ἐπιγουνίδα θέτω» = ἠμποροῦσι νὰ βάλῃ νὰ ἀποκτήσῃ χονδρά, δυνατὰ μηριὰ Ὀδ. ρ, 225· «οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει» = πῶς φαίνονται οἱ μηροί του ἀναμέσον τῶν ξεσχισμένων φορεμάτων του, ὅπου οἱ παχεῖς μηροὶ ἀναφέρονται ὡς σημεῖα εὐτροφίας, ἀνδρείας καὶ ὑγείας, σ, 73· 2) = ἐπιγονατὶς Ἱπποκρ 3) = τὸ γόνυ αὐτὸ Ἀνθ.

Ἐπι-γράδδην· ζουγκρανιστά, ἐπάνω ἐπάνω, ἁλαφά· «ἐπιγράδδην βάλε χειρὸς» Ἰλ. φ, 166, stricti m.

Ἐπί-γραμμα, τό· ἐπανώγραμμα Πλάτ. Φαιδρ. 264· ἰδ. ἐπὶ βωμῶν καὶ μνημείων ἐπιτυμβίων Εὐρ. Τρ. 1191· ὡς ἐπὶ ἔργων τέχνης καὶ ἀφιερωμάτων Δημ. 24, 180· ἡ ἐπιγραφὴ συγγράμματος Δ. Ἀλλ. ῥητ. 8· ἡ τοῦ πράγματος ὑπόθεσις διὰ τῆς ἐπιγραφῆς πρβλ. Αἰλ. Π. Ἱ. 9, 11, π. χ. ὡς ἐν δικαστηρίῳ ἡ ὑπόθεσις τῆς χρηματικῆς ποινῆς ἢ τοῦ προστίμου, ἐφ' ᾧ καταγγέλλει ὁ κατήγορος· «τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 14, ὡς καὶ π. Δημ. «πρὸς τριάκοντα μνῶν ἐπίγραμμα ὑπὲρ τοσούτων χρημάτων εἰς ἀγῶνα καθίστημεν» = εἰς κίνδυνον ἠλθομεν ν' ἀπολέσωμεν τόσῳ σημαντικὸν ποσόν, τοῦ κατηγόρου ὁρίσαντος τὸ πρόστιμον τριάκοντα μνῶν, 38, 2· ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀνωτέρω καταλεχθέντα ἡ μνημεῖα ἢ ἔργων τέχνης ἀξιόλογα καὶ θαυμαστὰ ἔργα ἐγράφοντο συνήθ. τοιοῦτόν τι πρὸ τοῦ Προδότου εἰς στίχους, μετηνέχθη τὸ ὄνομα ἐπίγραμμα εἰς ἰδιαίτερόν τι εἶδος συντομωτέρων, τὸ πλεῖστον ἐν ἑξαμέτροις καὶ πενταμέτροις στίχοις ἀμοιβαίως συγγεγραμμένων ποιημάτιον, διὰ τῶν ὁποίων ἐπεικονίζεται ἐν εὐπρεπεῖ καὶ γλαφυρᾷ συντομίᾳ ἰδιαίτερά τις σεμνὴ ἢ κομψή, καταγνωκτική, ἢ ἀστεία ἰδέα ἢ ἱστορική τις ἀνάμνησις ἢ βιογραφία τις. Ἡ Ἑλλην. ἀνθολογία περιέχει 4500 περίπου ὑπὸ 300 σχεδὸν συγγραφέων πεποιημένα ἐπιγράμματα, inscriptio τὸ ἐπιγραφή.

Ἐπι-γραμματίζω· κάμνω εἴς τινα ἐπίγραμμα· -τινά Δ. Λαιρ. 143.

Ἐπι-γραμμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἐπίγραμμα Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 1.

Ἐπι-γραμματό-γραφος, ὁ· ὁ συγγραφεύς, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Σχολ. Θεοκρ. 7, 40.

Ἐπι γραμματο-ποιός, ὁ· τῷ πρωτ. Εὐστ. 397, 20.

Ἐπι-γραμματο-φόρος, ὁ· τῷ πρωτ. Τζετζ. Ἱστ. 826.

Ἐπι-γραφεύς, ὁ· ἐν Ἀθήναις· ὁ προσδιορίζων· α) τὸν ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων φόρον καὶ ἐν ταῖς τριηραρχικαῖς συμμορίαις τὰς εἰσφοράς· β) τὸν φόρον τῶν ὑποτεταγμένων πόλεων ἀρ. λιξ. οὗτοι ἐσημείωναν εἰς τὸ κατάστιχον πόση ἐγίνετο ἡ τίμησις τῆς περιουσίας ἑκάστου· «οὗτοι τὰ ὀφειλόμενα ἐφ' ἑκάστῳ ἐπέγραφον, καὶ τοὺς αὐτὸ εἰσφέροντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπέγραφον δὲ καὶ τὰ τιμήματα ἑκάστοις κατὰ τὴν ἀξίαν, καὶ ἐν ταῖς αἰτοδείαις ἐγίγνοντο αἵτου ἐπιγραφεῖς ὡς Ἀντιφῶν» Πολυδ. 8, 103.

Ἐπι-γραφή, ἡ· ἐπανώγραμμα, ὡς τὸ ἐπίγραμμα, ἐπὶ ἐπιγραφῶν ἐπιτυμβίων καὶ ἀφιερωμάτων· «στηλῶν σημαίνει ἐπιγραφή» Θουκ. 2, 43· «ἵνα μὴ πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν ἀλλὰ πρὸς τὰ πράγματα βλέπωσι», 3, 9, 3· 50, καὶ ἡ φήμη, «τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν», 1, 31, 4, ὡς «ἡ καλλίστη ἐπιγραφή» 17, 11, 11· «τῆς νίκης τὴν ἐπιγραφὴν οὐδ' αὐτῷ παραχωρεῖν τῷ Ἀλεξάνδρῳ» Δ. Σικ. «τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ πρωτερήματος αὐτὸς ἀφηνίγκατο», 16, 50 εἰς ὃ χωρὶον πολλὰ παραδείγμ. καταλέγει ὁ Βεκκέλιγγ. π. Ἰσαι. «ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπιγραφὴ» = ἡ καταγραφὴ τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐγγράφῳ, 4, 2, 41· π. Ἰσοκ. «εἰσφορᾶς προσταχθείσης καὶ ἑτέρων ἐπιγραφῶν γενομένων», ἐννοεῖται ἐκτάκτως γενόμενος πολεμικὸς φόρος, ἐπειδὴ ὤφειλον πρὸς τοῦτο νὰ καταγράψωσιν οἱ πολῖται τὰ εἰσοδήματά των, 17, 41, inscriptio, descriptio.

Ἐπι-γράφω· 1) ἐπιπολαίως ζουγκρανίζω, σχίζω, ἁλαφρὰ πληγώνω· «- χρόα φωτός» Ἰλ. δ, 139· καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταραὸν», λ, 338· «Πτήλιππος δ' Εὔμαιον - ἔγχει ὦμον ἐπέγραψεν» Ὀδ. χ, 280· «ἄκρῃσι δακτύλοις» Λουκ. ἐρωτ. 42· οὕτω καὶ «ὃς μιν (κλῆρον) ἐπιγράψας κυνέῃ βάλεν», ἔνθα δὲν ἐννοεῖται γράμμα ἀλφαβητικόν, ἡ, 187· 2) γράφω ἐπάνω τινός, κάμνω ἐπιγραφήν, μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀφιερωμάτων, μνημείων, βιβλίων· «ἐπὶ τρίποδα» Θουκ. 1, 132· «εἰς τὸν τρίποδα» Δημ. 59, 97· «ἐπίγραμμα ὃ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ φασιν ἐπιγεγρῆφθαι» Πλάτ. Φαιδρ. 264· «- τὸ αὐτοῦ ὄνομα» Ξεν. Ἀν. 5, 3, 5· καὶ τὸ μέσ. «ἐπιγράφοντο ὡς Θηβαῖοι» = ὁπλ. αἱ ἀσπίδες ὡς αἱ τῶν Θηβαίων Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 20· ἐν γέν. ἐπαναμάζω· «τὸ δρᾶμα ταῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Κῦνοῦχον» Ἀθην. 11, 496. Ὀδ. μτφ. αἰτιῶμαι· «ἐὰν δὲ αὐτόματόν τι συμβῇ, σαυτὸν ἐπὶ τὸ γεγενημένον ἐπιγράφεις· = Θέλεις ἀποδώσει τοῦ γεγενημένου τὴν αἰτίαν εἰς τὸν ἑαυτόν σου Αἰσχ(ν). 3, 167· ὡς «- ἑαυτὸν τοῖς ἀλλοτρίοις πόνοις» Αἰλ. Ι. Ζ. 8, 2· «- ὑποτὸ ἔργον» Ἰλιόδ. 8, 9· κωμικῶς· «Φοίβῳ τὰς ἀνίσους χεῖρας» = τὴν ἀνισότητα τῶν Φοίβου ἐπιγράφειν Ἀντιφ. 18 (9, 203)· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἰδιοποιοῦμαι· «οἱ ἐπιγραφόμενοι ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις» = οἱ ἀνακαλούμενοι ἐαυτοὶ ἢ τὰ ὀνόματα των εἰς τὴν πρότασιν

ἄλλου καταγράφωνται = οἱ ἀλλοτρίας γνώμας ἰδιαποιούμενοι Δημ. 59, 43· καὶ παθ. «τὸν ἐπὶ τοῖς τῆς πόλεως ἀτυχήμασιν ἐπιγεγραμμένον» = εἰς τοῦ ὁποίου τόνομα εἶνε τῆς πόλεως ἡ ἀτυχία ἐπιγεγραμμένη Δημ. 1, 29· 3) ἐγγράφω, ἰδ. ἐπὶ δημοσίων ἐγγράφων, θέτω τὸ ὄνομά τινος, π. χ. ἐπὶ ψηφίσματος· «ἐπιγραφομένων τοιούτων ῥητόρων ἐπὶ τὰς τοῦ δήμου γνώσεις» Αἰσχίν. 1, 188· «οἱ ἐπιγραφόμενοι τοῖς δόγμασιν» = ὑπογραφόμενοι Δ. Ἀλ. 6, 84· καὶ εἰς καταλόγους, π. χ. «-εἰς τοὺς πράκτορας» = εἰς τοὺς χρεωστικοὺς καταλόγους τῶν πρακτόρων ἀπογράφειν Ἀνδοκ. 1, 77· «οἱ πρόεδροι μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν καθ' ἕκαστον ἀδίκημα τοῖς πράκτορσι ἐπιγράφειν κυριευέτωσαν», ἐν τῷ νόμῳ Αἰσχίν. 1, 35· «πολίτας ἐπεγράψαντο πολλούς» Θουκ. 5, 4· ἐν τῇ π. ἀττικοῖς διανικῇ γλώσσῃ· α) ὡς περὶ τοῦ νομοθέτου λέγεται, «τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράψας» = τὴν μεγίστην τιμωρίαν ἐν τῷ νόμῳ προσθέσας Αἰσχίν. 1, 14· «καὶ τῆς συντάξεως μετατροπῇ, πραστίμοις μεγάλοις ἐπέγραψε τοὺς ἁμαρτάνειν μέλλοντας» Δ. Σικ. 12, 12· οὕτως ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐγγράφω τὴν ποινὴν προσδιορίζειν, τὸ πρόστιμον προτείνειν· «τὴν διπλασίαν τοῦ ἐπιγραφέντος βλάβους τῷ ἀφαιρεθέντι τινέτω» Πλάτ. νόμ. 11, 915· «ἐπιγεγραμμένον ἐπὶ τῇ παρανόμων γραφῇ τίμημα» Δειν. 2, 12· ἐπὶ κατηγόρου «τίμημα ἐπιγραψάμενος» Αἰσχίν. 1, 16· «τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐτίμησαν» = οἱ δικασταὶ ἐξετίμησαν ἢ ὥρισαν τὴν ποινὴν κατὰ τὴν πρόκλησιν Δημ. 29, 8· β) εἰς τὸ κατηγορητήριον ἔγγραφον ὡς μάρτυρα καλεῖν τινα· - κλητῆρα, μάρτυρας Δημ. 53, 14· γ) ὡς κληρονόμον μου γράφω τινὰ Δημ. 43, 15· καὶ τὴν δικαστικῶς ληφθεῖσαν κληρονομίαν ἐκτιμῶ· «ἐπιγράφεσθαι τίμημα τῷ κλήρῳ» Ἰσαι. 3, 2· καὶ δικαστικῶς ληφθεῖσαν κληρονομίαν ἀξιοῦμαι, 4, 2· δ) σημειώνω εἰς κατάλογον τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν τῶν πολιτῶν, ἵνα διανεμηθῇ κατ' αὐτὴν τὸ κοινὸν δόσιμον, ἢ εἰς τὴν πολιτείαν συνεισφορά, καὶ μέσ. λέγω πόση εἶνε ἡ περιουσία μου, καὶ κατ' αὐτὴν γράφω τὸ ὄνομά μου εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κοινοῦ δασμάτος· «ἐπέγραψε τοὺς πλουσιωτάτους αὐτῶν κλῆθος ἀργυρίου» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 29· «ἐμαυτῷ μὲν ἐπέγραψα τὴν μεγίστην εἰσφοράν» Ἰσοκ. 17, 41, ὅπερ πρὸ τῆς ἐκδ. Βεκκερ. ἦν ἐπιγραφήμην· ἐν τῷ μέσ. καὶ - προστάτην = λαμβάνω καὶ λέγω νὰ κατεγραφῶ Ἀριστ εἰρ. 685, ὅπως οἱ μέτοικοι ὠφειλον ἐν Ἀθήναις νὰ ζητῶσι τὴν ἐν τῷ καταλόγῳ ἐγγραφὴν Ἀθηναίου πολίτου ὡς προστάτου· πρβλ. Ἑρμαν. πολιτ. ἀρχαιοτ. 135, 2· οὕτω καὶ κωμ. - Γοργόνα = τὴν Γοργόνα ποιεῖν προστάτριαν ἑαυτοῦ Ἀριστ. Ἀχ. 1095· σπαν. ἐν τῷ ἐνερ «προστάτην τινὰ ἐπιγράφειν» Λουκ. Περιεργ. 11· ὁμ. - Ὅμηρον = ἀναφέρω, ὀνομάζω τὸν Ὅμ. ὡς βεβαιωτὴν καὶ μάρτυρα, Δημ. Ἐγκωμ. 2· - Πλάτωνα = ὡς διδάσκαλόν μου ὀνομάζω, ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι μαθητὴς ἢ ὀπαδὸς τῆς σχολῆς τοῦ Πλάτωνος· «οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι» = οἱ μαθηταὶ τοῦ Πλάτωνος, Ἑρμοτ. 14, inscribo, superscribo.

Ἐπί-γρυπος, 2· ὀλίγον λυγισμένος· - πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ ῥάμφους τῆς Ἴβιδος Ἡρ. 2, 76, ἰδ. ἐπὶ τῆς ῥινὸς Πλατ. Εὐθύφρ. 2.

Ἐπι-γύης· δίκης ὄνομα ἀρ. λεξ. ἢ ἐκ δύο λέξεων ἐπὶ γύης ἐκ τοῦ γύη, ὃ ἴδε·

Ἐπί-γυια, τά πρυμνήσια Σουΐδ.

Ἐπι-γυμνάζομαι· κατόπιν ἢ προσέτι γυμνάζομαι μτγν. exerceor.

Ἐπι-γυμνάζω· τῷ προηγ. Φίλων.

Ἐπί-γυιον, τό· ἐπίγειον Πολυδ. 3, 46. 3.

Ἐπι-γώνιος, 2· ὁ εἰς ἢ ἐπὶ τῆς γωνίας Νικομ. ἀριθμ. 1, 19, σ. 48, angularis.

Ἐπι-δαίομαι· δίδω τινὶ τὸ ἀνάλογον μερίδιον· - ὅρκον = βεβαιώνω τι διʼ ὅρκου Ὅμ. Ὀμν. Ἑρμ. 383, κατʼ εἰκασ. Ἑρμαν. ἐπιδώσομαι. Ἐν τμήσ. Ἡσ. Θε. 789, tribuo.

Ἐπι-δαίσιος, 2· διαμοιρασμένος Καλλ. Ὀμν. εἰς Δία 59· κατὰ Σουΐδ. = ὁ ἐπίκοινος καὶ οὐ μεριστός, ὁ ἐξ ἴσου κατ-λειφθεὶς δύο τιαίν.

Ἐπι-δαιτίομαι· τριώγω μετὰ τὸ φαγητὸν τὰ γλυκύσματα· = εὐωχοῦμαι, Ἡσύχ. epulor.

Ἐπί-δαιτρον, τό ὄψον Ἡσύχ. τὸ εἰς τὴν τράπεζαν παρατιθέμενον μετὰ τὰ ἄλλα φαγητά, π. Ἀθην. ἐξηγ. «πλακουντῶδες μαζίον ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐσθιόμενον», 14, 646, opsonium.

Ἐπι-δάκνω· σφικτὰ δαγκάνω τι Ἀθην. 1, 32, mordeo

Ἐπι-δακνώδης, 2· ὁ συνειθίζων νὰ δαγκάνῃ μτγν. mordax.

Ἐπί-δακρυς, 2· ὁ χύνων δάκρυα ἀρ. λεξ.

Ἐπι-δακρύω· χύνω ἄφθονα δάκρυα προσέτι ἁπολ. Ἀριστ. αφ. 882· - τινὶ Πλουτ. δαίμον. Σωκρ. 14.

Ἐπί-δαλος· ἐπίδηλος.

Ἐπι-δάμνᾶμαι· ὑποτάσσω Ἀνθ. παλ. 36 (12, 26).

Ἐπιδάμνιος, ὁ· πατὴρ τῆς Ἑλένης, ἥτις ὡς θεράπαινα τῆς Ἀφροδίτης ὡς καὶ ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ τῶν Ἐπιδαμνίων ἐτιμᾶτο Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπίδαμνος, ἡ· 1) πόλ. τῆς Ἑλλην. Ἰλλυρίας ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ὕστερον Δυρράχιον κληθεῖσα Θουκ. τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα, ἐνομίζετο ὑπάρατον π. Ῥωμαίοις Δ. Κασ. κάτ. Ἐπιδάμνιοι τὸ θηλ. Ἐπιδαμνίδες Στ. Βυζ. 2) βασ. καὶ ἱδρυτὴς τῆς πόλεως Ἀππ. Ἰδὲ καὶ Δυρράχιον.

Ἐπί-δαμος, 2· ἐπίδημος.

Ἐπι-δανείζω· δανείζω ἐκ δευτέρου, μὲ δευτέραν ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ ἰδίου κτήματος ἢ ὑποστατικοῦ Δημ. 35, 22. Μέσ. 34, 6· ἐν γέν. = δανείζω π. χ. - ἐπὶ κτήμασι Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 3 μτφ. «παρὰ τῆς τύχης χρόνον εἰς ἄδοξον βίον» Πλουτ. Βρουτ. 33, feneror.

Ἐπι-δαπανάω· προσέτι ἐξοδεύω μτγν.

Ἐπί-δασυς, 2· ὀλίγον τριχώδης Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3, 18, 5, densus.

Ἐπιδαύρια, τά· ἑορτὴ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ τιμωμένου Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἀθήναις Παυσ. 2, 26.

Ἐπιδαύριος, ὁ· ἀν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπιδαύριος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ λατρευομένου Ἀσκληπιοῦ Ὀβίδ.

Ἐπίδαυρος, ὁ· υἱὸς Ἄργου ἢ κατ' ἄλλ. Πέλοπος καὶ Εὐάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐπίδαυρος Παυσ. Ἐπίδαυρος, ἡ· 1) πόλ. Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῆς νήσου Αἰγίνης· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀραχναίου ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς ὃν συνέρρεον ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος οἱ πάσχοντες διὰ νὰ ἀναλάβωσιν ἐν αὐτῷ τὴν προτέραν ὑγείαν των, περὶ δὲ τὸν ναὸν εὑρίσκετο ἱερὸν ἄλσος τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, ὅπερ ἐξύλαττον αὐστηρῶς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πόλις αὕη ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Καρῶν ἐκ τῆς Ἀσίας, διὸ καὶ Ἐπίκαρος ἐλέγετο, εἰς ἣν τὸ πάλαι ἐνηργεῖτο ἐμπόριαν· ταύτην Ἐπίδαυρος ἢ Ἰδαυρα, κάτ. Ἐπιδαύριοι καὶ Ἐπίδαυροι Στ. Βυζ. καὶ Ἐπιδαυριώτης Ἐτ. Μ. τὸ Θηλ. Ἐπιδαυρίς Ἐτ. Μ. ἐπιθ Ἐπιδαύριος, ἰα Σουΐδ. π. χ. -λόγος, ἵππος Αἰλ. - χώρα καὶ ἡ Ἐπίδαυρος χώρα Σκόλ. Ἐπιδαυρόθεν=ἐξ Ἐπιδαύρου Θουκ. 60. ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ἐπιδαυρία Θουκ. π Ὅμ. ὁ Ἐπίδαυρος, ἄλλως δὲ ἀείποτε θηλ. Ἡρ. 2) Ἐπίδαυρος ἡ Λιμηρὰ (λιμήν) πόλ. ἐπίσημος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἀξιόλογον ἔχουσα λιμένα καὶ ναὸν Ἀσκληπιοῦ, ἀποικία τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων Θουκ. ταυτὶν παλαιὰ Μονεμβασία· 3) πόλ. Δαλματίας τανῦν Ῥαγούζα Πτολ.

Ἐπιδαψιλεύομαι, ἀποθ. μέσ. δίδω προσέτι, πλουσιοπαρόχως, ἐν ἀφθονίᾳ· - τινί τι Ἡρ. 5, 20· τινί τινος Ξεν. Κυρ. 2, 2, 15· τινί Λουκ. διαλ. νεκρ. 32· 60. - ἐπί τινος Δ. Ἀλ. ῥητ. 6, 2· τὸ ἐνερ. ἐπιδαψιλεύω μὲ σημ. ἀμτβ. εἶμαι ἐν ἀφθονίᾳ Ἀθήν. 14, 650, largior

Ἐπι-διάβροσις, π. παρκ. 6'. τοῦ Ἐπιτρέχω Ὀδ.

Ἐπι-δείς, 2· ἱστιρημένος· - τινὸς Ξεν. Κυρ 8, 7, 12· «πλείστων ἐπιδεέστατος» Πλατ. πολ. 9, 579· «ἐκείνων ἐπιδεέστερα» = κατώτερα, πολιτ. 311, indigus.

Ἐπι-δεῶς· οὐχὶ ἱκανῶς Πλατ. νόμ. 10, 899.

Ἐπιδέησις, ἡ· ἱκεσία μτγν. supplicatio.

Ἐπιδεῖ· ἐπειδὴ δ' ἴδε.

Ἐπί-δειγμα, τό· τὸ δοκίμιον, τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τιθέν· «σοφίας πλείστης ἐπίδειγμα» Πλατ. Ἱππ. ἐλ. 368· «ἱκανὸν δικαιοσύνης ἐπ.» Ξεν. ἀπομ. 4, 4, 12· «ἐπίδειγμα ἐπιδεῖξαι», Κυρ. 8, 2, 9· «ἐπίδειγμα χειμῶνος μεγάλου», Στραβ. 2, 1, 84, indicium.

Ἐπι-δείελα· μ. μεσημβρ. πρὸς τὴν ἑσπέραν, κατάβραδα Ἡσ. ἐργ. 810, ὅπερ καὶ ἐπὶ δείελα γράφεται Βουτμαν. λεξ. 2, 188.

Ἐπι-δείελον, τό· τῷ προηγ. δείλη.

Ἐπι-δείελος, 2· ὁμοτ. μεσημβρίαν γινόμενος.

Ἐπι-δείκνυμι· δείχνω, παρουσιάζω, γνωστὸν ποιῶ· «ἵν' τ' ἀθλοισιν ἀριστεύων ἐπιδείξειν θέαν» Πινδ. Ν. 11, 14· «τά τε νῦν ἐπιδείξω πιστὰ ἐκμήρια» Αἰσχ. 52· «(οὐ μόνον λόγῳ ἤγγειλαν) ἀλλὰ κἀπέδειξαν» Σοφ. Ἠλ. 1145· «σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖσι ξένοις» Ἀριστ. ὄρν. 666· «πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τοῖσι Πέρσαις» Ἡρ. 3, 135· (καὶ μέσ. - τὸν στρατόν, 7, 146)· «- τῷ Κυαξάρει τὴν δύναμιν» Ξεν. Κυρ. 5, 5, 5· «- τοὺς πρίσβεις τοῖς στρατιώταις», Ἀν. 6, 4, 4· - τὸ στράτευμα = παράταξιν αὐτοῦ ποιῶ, 1, 2, 14· ἰδ. τελειωμένων τι ἔργων ὡς δεῖγμα παρουσιάζω, ἐκθέτω εἰς θέαν· «Ζεῦξις καλὴν εἰκάσας γραφὴν γυναῖκα ἐπιδείκνυεν», οἰκ. 10, 1· -ῳδάς, ῥαψῳδίαν Πλατ. νόμ. 7, 817· οὕτω καὶ -σοφίαν, Εὐθυδ. 274· «- τὴν εὔνοιαν καὶ ἀρετὴν αὐτοῦ ἐν τινι», Λυσ. 18, 3 καὶ -ἑαυτὸν=ἐπιδείκνυσθαι, Θεαιτ. 145· σύνηθέστ. μέσ. ἐπιδείκνυμαι, ἰδ. πρὸς ἀπόκτησιν φήμης καὶ ἐπιδοκιμασίας· «τοὺς ἐπαινέτας τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν», Φαιδρ. 258· «ἢ ποίησιν ἢ τινὰ ἄλλην δημιουργίαν», πολ. 6, 493· «-τὴν δύναμιν τῆς σοφίας», Εὐθυδ. 247· -τινί=ἐπίδειξιν ποιοῦμαι ἔμπροσθέν τινος Ἀριστ. βατρ. 771· «εἰς δικαιοσύνην εἴ τι ἐπιδείκνυσθαι βούλαιτο» = ὡς πρὸς τὴν δικ. Ξεν. Ἀν. 1, 9, 16· «ψάλτης Ἀντιγόνῳ ἐπιδείκνυτο» = ἐπιδεικνύετο ἔμπροσθεν τοῦ Ἀντ. Αἰλ. Π. 1. 9, 36· «ἀρετὰς ἐν τινι» Ἰσοκ. 4, 85· «δοκοῦσιν ἐπιδείξεσθαι τὴν μαλακίαν», αὐτ. 149· «νῦν καιρός ἐστιν ἐπιδείξασθαι τὴν παιδείαν» Ξεν. Ἀν. 4, 6, 15· «τὰ ἔργα φιλανθρωπίας» = ἐπιδείκνυσθαι ἑαυτὸν φιλάνθρωπον, 8, 4, 8· -λόγον=ἐπιδείκνυσθαι μετὰ τῆς ῥητορείας ἑαυτοῦ, ἵνα κἀμὲ γνωστὸν τὴν ἑαυτοῦ εὐγλωττίαν, 5, 5, 47· -δύναμιν λόγων Λουκ. Νιγρ. 1· -αὐλήματα, ἁρμον. 2· καὶ ἐπὶ λόγων ἀγωνίων καὶ ἐπιδεικτικῶν ἀπαγγελλομένων κ. Πλουτ. πολλαχοῦ, 2) ἀποδεικνύω, φανερὸν ποιῶ, - τὴν αἰτίαν Πλατ. Φαιδ. 100· μεθ' ἑπομένου ὅτι Πλατ. πολ. 5, 391· «ὡς διδακτόν ἐστιν ἡ ἀρετὴ» Πλατ. Πρωτ. 320· μεθ' ἑπομέν. μετχ. «ἐὰν ἐπιδείξω τὴν μητέρα φονέα οὖσαν» Ἀντιφ. 1, 3· «-Μειδίαν ὀβρικόπαν» Δημ. 21, 7· «ἐπιδείξω καὶ αἱ ταῦτα τὰ θαυμαστὰ συνομαλογοῦντα» Πλατ. Εὐθυδ 295· καὶ μετὰ ἀπαρ. «κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι χρηστὸς εἶναι» Ξεν. ἀπομ. 3, 2, 17· τοῦ ἐπιδεικνύω παρατ. ἐπιδείκνυν, Κυρ. 1, 4, 10, μετχ. ἐν. ἐπιδεικνύων, ἀπομ. 4, 1, 3, ostendo, demonstro.

Ἐπι-δεικτέον, ρ. ἐπιθ τοῦ ἐπιδείκνυμαι Ξεν. κυν. 10, 21, ostendendum.

Ἐπι-δεικτιάω, ἰφικτικὸν τοῦ ἐπιδείκνυμι· ἐπιθυμῶ νὰ κάμω ἐπίδειξιν μτγν.

Ἐπι-δεικτικός, 3· ὁ παρασταλῶν τι ὡς δεῖγμα, ἐκθέτων τι εἰς θέαν· «ἡ ἐπιδεικτικὴ (δηλ. τέχνη)» Πλατ. σοφ. 224· «-γένος λόγων» = ἀγωνίδες καὶ ἐπιδεικτικὸν εἶδος τῆς ῥητορικῆς τὸ ἔπαινον καὶ ψόγον περιέχον ῥητ. -λόγοι Δημ. 61, 2· -λέξις Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 12· συνδεδεμένον μετὰ τοῦ πανηγυρικοῦ Πλουτ. πρεσβεί. καὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν ῥητόρων Πλουτ. συγκρ. Δημ. καὶ Κικ. 1. ostentatorius.

Ἐπι-δεικτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἰσοκ. 4, 1, ostentatorie.

Ἐπί-δε(ι)κτος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπίγρ.

Ἐπι-δεῖν, ἀόρ. β'. ἄπαρ τοῦ ἐπιδέω.

Ἐπι-δεινοπαθέω· ἐπὶ τινι δεινοπαθῶ, ἀνιῶμαι Ἀπολλ. λεξ Ὅμ. λ. ἰπαλαστήσατε.

Ἐπί-δειξις, ἰων. ἐπίδειξις, ἡ· τὸ νὰ παρασταίνῃ τις, νὰ θέτῃ εἰς κοινὴν θέαν, ἀσκήσεων, καὶ ὁ αἱματωκὸς ἐργμάτων ἢ σωμάτων θεῶν

σόφισμα κἀπίδειξις Ἑλλάδι»«ἀπόδειξις τῆς τιμωρίας τῶν θεῶν Εὐρ. Φοιν. 871· «ἀνδρῶν καὶ ὅπλων καὶ ἵππων» = στρατεύματος ἐπίδειξις Ξεν. Κυρ. 8, 6, 15· «τὴν πονηρίας ἐπίδειξιν ποιούμενος» Δημ. 25, 50, ἰδ. παράδοσις ἢ διδασκαλία, δι' ἧς θέλει τις νὰ δείξῃ τὴν πυλυμάθειαν ἢ εὐγλωττίαν του· - ποιεῖσθαι = τοιαύτην τινὰ διδασκαλίαν ὡς π. Πλάτ. «ἠκηκόειν παρὰ Πρωδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν», Κρατ. 384· «-λόγων καὶ φωνασκίας» Δημ. 18, 280· - ἀπόδειξις· «τῶν ἄλλων τὴν ἐπίδειξιν ἡμῖν εἰς αὐθις ἀπόθεσθον» Πλατ. Εὐθυδ. 275· «ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι» = ἀποδεικνύειν, Φαίδ. 90· π. δὲ Θουκ. καὶ στρατιωτικὴν ἐπίδειψιν ποιοῦμαι, 3, 16· «ἐπίδειξιν λαμβάνειν» = παράταξιν ποιεῖν Πλουτ. Σερτ. 14· «τοῦτο εἰς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ἀφίκετο» = ἦλθεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων Ἡρ. 2, 46, ostentatio.

Ἐπι-δειπνέω· τρώγω τὰ μετὰ τὸ κυρίως φαγητὸν φερόμενα εἰς τὴν τράπεζαν γλυκύσματα καὶ τὰ τοιαῦτα Ἀριστ. ἵππ. 1140· -τῶν πράσων Ἀλεξ. π. Ἀθήν. 13, 572.

Ἐπι-δεῖπνιος, 2· ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον· -ἄφιγμαι Λουκ. Ἀλεξ. 9· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δεῖπνον ἢ γεῦμα· -ᾠδὴ μτγν.

Ἐπι-δειπνίς, ίδος, ἡ· τὰ μετὰ τὸ κυρίως φαγητὸν παρατιθέμενα ἐν τῇ τραπέζῃ κατ' Ἀθήν. «μακεδονικῶς κώθωνος ἡδυσμα», 14, 656, postcoenium.

Ἐπι-δειπνον, τό· τῷ προηγ. κατ' Ἀθήν. «περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτά, καὶ τρυφῇ πλακούντων· τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ πρασηγόρευον ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἐπαικλον· τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα», 14, 664.

Ἐπι-δεκανεύω· τῷ ἐπομ. decumor.

Ἐπι-δεκατεύω· τὸ δέκατόν τινος λαμβάνω μτγν. decimo.

Ἐπι-δέκατος, 2· ὁ περιέχων ἀριθμόν τινα ἀκέραιον, καὶ προσέτι τὸ δέκατον αὐτοῦ· «ὁ γὰρ νη' τοῦ νγ' ἐλάσσων ἐστὶν ἢ ἐπιδέκατος, εἴ γε ἔχει ὁ μείζων τὸν ἐλάττονα καὶ ἔλαττον ἢ τὸ δέκατον αὐτοῦ» Νικομαχ. ἀριθμ. σ. 76· τὸ ἐπιδέκατον» 11|10 Ἀνδοκ. 1, 96· «τὰ χρήματα δημοσιωθῆναι, τὸ δ' ἐπιδέκατον τῆς θεοῦ εἶναι» Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 10, decimus.

Ἐπι-δεκτέον· δεῖ ἐπιδέχεσθαι Πολυβ. 36, 3, 4, accipiendum.

Ἐπι-δεκτικός, 3· ἱκανός, περιλαμβάνειν, ἐπιδέχεσθαί τι· -τινός μτγν. «οὔτε ἡ τῆς χώρας φύσις πόλεων ἐπιδεκτικὴ πολλῶν ἐστιν» Στράβ. 3, 163, capax.

Ἐπι-δεκτός, 3· τῷ προηγ.

Ἐπίδεκτος, 2· ἐπίσημος, μέγας Ἡσύχ.

Ἐπι-δέκτωρ, ὁ· ὁ ἐπιδεχόμενος, λαμβάνων τι· ὡς ἐπίθ. - τινός = ἐπιδεκτικὸς Στράβ. ἐκλ. φυσ. 1, 850, receptor.

Ἐπι-δελεάζω· θέτοι ἐπί τινος δέλεαρ· «ἀγγίστρους ἔχουσιν ἐπιδελεασμένας ὑείας σάρκας» Δ. Σικ. 1, 35, escam impono.

Ἐπί-δεμα· τό· πληγὴς ὀδύνων Ἐπιφάν. 1, 512, obligatio.

Ἐπι-δέμνιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς κλίνης «ἐπιδέμνιος ὡς ἐπιπέσοιμι ἐς εὐνὰν» = κρεββάτι «ἔτε κλίνην δατρωμένην Εὐρ. Ἑκ. 915·

Ἐπι-δέμω· κτίζω τι ἐπί τινος, μόν. «ἄρκυας ἀσσυτέροις ἐπιδειμάμενοι σταλίκεσσι» Ὀππ. κυν. 4, 121, superstruo.

Ἐπι-δένδριος, ὁ· ὁ ἐπὶ δένδρου Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24, σ. 393.

Ἐπι-δέννω· δεσμεύω μτγν. Ἰῆρ· ἴδε δέννω, δέννομαι

Ἐπί-δεξ ιχος, ὁ· πλήρης, κενὸς Ἡσύχ.

Ἐπι-δέξια, ἐπίρ. τοῦ ἐπιδέξιος ὅ ἴδε

Ἐπι-δεξι-ελευθέρως· ἐπιδεξίως καὶ ἐλευθέρως Σουΐδ.

Ἐπι-δεξιόομαι· δεξιόομαι Ἀναξιμ. π. Δ. Λαερ. 2, 4.

Ἐπι-δέξιος, 2· ὁ πρὸς τὰ δεξιά, π. Ὁμ. μόν. ἐπιδέξια, ἐπιρρημ. πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ ἐπιστροφὴ καὶ διεύθυνσις αὐτὴ ἐθεωρεῖτο ὡς εὐτυχίαν φέρουσα καὶ ἱερά, καὶ ἐφυλάττετο εἰς πάσας τὰς δημοσίας συνελεύσεις καὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἑστιάσεις· «ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες· - ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει» = πρῶτον ὅστις εἶνε εἰς τὸν πρῶτον τόπον πλησίον τοῦ κρατῆρος, ἔπειτα ὁ πλησίον αὐτοῦ δεξιὰ Ὀδ. φ, 141· «τὸν ἐπιδέξια τράπων πίνειν» Ἀθην. 11, 463· ἐξ Ἀναξανορίδου· «πίνειν ἐπιδέξια» Εὐπολ. π. Πολυδ. 2, 159· «ὁρᾶγειν προπόσεις» Κριτίας π. Ἀθην. 10, 432· «περιῖθι τὸν βωμὸν ἐπιδέξια» Ἀριστ. εἰρ. 957· ὀθ. «ἀστράπτων ἐπιδέξια» = πρὸς τὰ δεξιὰ = σωτηρίαν ἀναγγέλλων Ἰλ. 6, 353, ὡς «ἐπιδέξια σήματα φαίνων ἀστράπτει», 1, 236· «κατακλίναντες ἐπιδέξια πρὸς τὸ πῦρ» Πλατ. πολ. 4, 420· πρβλ. καὶ τὸ τοῦ Πλατ. Θεαιτ. 175, ἔνθα ἡ ἐσφ. γρ. ἐπὶ δεξιά, ὡς καὶ εἰς τὸν Ὅμ. ἐγράφετο, ἂν καὶ ἡ ἀντίθετος πράτ. «ἐπ' ἀριστερὰ» ἔπρεπε ν' ἀναδειχθῇ (ἴδε Ἰλ. η, 238 καὶ ἀνωτέρω δεξιάς)· «ἐπιδέξια χειρὸς νιν ἄγεις» Πινδ. Π. 6, 19· «πάντα τἀπιδέξια» = σύνολον τὸ δεξιὸν μέρος Ἀριστ. ὄρν. 1493· 2) ἐπιτήδειος, χαρίεις καὶ κόσμιος Αἰσχίν. 1, 178· μετὰ τοῦ εὐτράπελος Ἀριστοτ. ἦθ. 4, 8· - τωθάσαι, ῥητ. 2, 4· «ἀνὴρ πρὸς τὰς ὁμιλίας ἐπιδέξιος» Πολυβ. 6, 39, 6· - καὶ προσηνὴς Πλουτ. συμπ. 7, 6, 3· - καὶ χαρίεις, Λίμιλ. Παῦλ. 37· - περὶ τὴν θήραν Δ. Κασ. 69, 10· ἐπὶ πλοίων Ἀντιφιλ. 41 (9, 242), dexter, dextrorsum.

Ἐπι-δεξίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ἐπιτηδείως· «-τοῖς πράγμασι χρῆσθαι» Πολυβ. 3, 19, 13· οὕτω καὶ ἐπιδέξια Νικομ. Ἀθην. 7, 291.

Ἐπι-δεξιότης, ἡ· ἐπιτηδειότης, κομψότης, «- ἡ ἐν τοῖς πότοις» Αἰσχίν. 2, 47· - καὶ νουνέχεια Πολυβ. 4, 82, 3· - καὶ ἀγχίνοια 18, 11, 6, πλ. Πλουτ. ἦθ. ἀρετ. 2, dexteritas.

Ἐπι-δεξι-πολίης, (ἐπί, δεξιὸς καὶ πολίω)· ἐκ τῶν δεξιῶν μερῶν περιστρέφων Ἡσύχ.

Ἐπί-δεξις, ἰων. ἡ· ἐπίδειξις Ἡρ.

Ἐπι-δέξιος· ἴδ' ἐπιδέξιος.

Ἐπι-δέομαι· χρειάζομαι προσέτι, ἔχω ἀνάγκην· «ὀμμάτων δ' ἐπιδεῖτο οὐδέν» Πλατ. Τιμ. 33· «οὐδὲν ἐπιδεῖται λόγου» Ξεν. συμπ. 8, 16· «τὴν ἀρχὴν πλείων ἢ τριάκοντα ἐπ'

δεομένην ἡμερῶν»=εἰς αὐτὴν ἔλειπαν ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας Πλατ. νόμ. 6, 766· προσέτι παρακαλῶ μτγν. πρβλ. ἐπιδέω, ἐπιδεύομαι, ορθο.

Ἐπί-δερις, ἡ· κλειτορίς, τὸ ἐν μέσῳ σχίσματι σκαῦρον σαρκίον Πολυδ. 2, 174.

Ἐπι-δέρκομαι· κυττάζω πρός, παρατηρῶ· τινα Ἡσ. Ἐρ. 266, intueor.

Ἐπί-δερκτος, 2· ὁ δυνάμενος νὰ παρατηρηθῇ Ἐμπεδ. 330, visus.

Ἐπι-δερματίς, ἡ· τῷ ἐπομ. μτγν.

Ἐπι-δέρμις, ἡ· τὸ ἔξω δέρμα Ἱπποκρ. προσέτι ἐπὶ τῶν πτηνῶν ὅσα κυλυμβῶσι, τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν αὐτῶν δέρμα Σχολ. Ἰλ. 6, 460, cuticula.

Ἐπί-δερρις· ἐπίδερις.

Ἐπί-δεσις, ἡ· τὸ ἄνωθεν δέσιμον Ἱπποκρ.

Ἐπί-δεσμα, τό· ἐπίδεσμος Λουβσκ. εἰς Φρυν. 292.

Ἐπι-δεσμεύω· δένω τι ἐπάνωθεν, πληγωμένον τι μέλος, ἐπὶ ἰατρῶν ἐπ. ἀδ. 96 (11, 125), obligo.

Ἐπι-δεσμέω· τῷ προηγ.

Ἐπι-δέσμιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἐπίδεσμος.

Ἐπι-δεσμίς, ἡ· ἐπίδεσμος Γαλην.

Ἐπί-δεσμος, ὁ· ἐπανώδεμα, ἢ φασκιὰ δι' ἧς δένουσι τὰς πληγὰς Ἀριστ. αφ. 1440, ligamen.

Ἐπι-δεσμο-χαρής, 2· ὁ ἐπιδέσμοις χαίρων, ἐπίθ. ποδάγρας Λουκ. τραγωδ. 197.

Ἐπι-δεσπάζω· ἐξουσιάζω τι· = ατρατοῦ Λίσχ. Πέρ. 237, impero.

Ἐπι-δετέον· δεῖ ἐπιδεθῆναι μτγν. obligandum.

Ἐπιδευής, 2· ἐπ. ἐπιδεής, ὁ χρείαν τινὸς ἔχων, ἔλλειψίν τινος· «=τυροῦ καὶ κρεῶν» Ὀδ. ο, 87· «=δαιτὸς ἴσης» Ἰλ. ι, 225 καὶ ἀπολ. «κτήματά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής, (ὃηλ.) αὐτῶν», ε, 481· «βίης ἐπιδευέες»=χωρὶς τελείαν, σωστὴν δύναμιν=ἀδύνατος Ὀδ. φ, 185· «εἰ δὲ τοσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν = Ὀδυσσῆος», κατώτερος κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ Ὀδ. 253· καὶ ἀπολ. «οὐδέ τις ἡμείων δύνατο = νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν» =πολὺ ἀδύνατοι, ω, 171· - βιότου Ἡσ. Θε. 685· «τῶν πάντων ἐπιδευὲς» Πρ. 4, 130 «λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς»=δὲν πάσχετε ἔλλειψιν ὕβρεως καὶ ἐντροπῆς, δηλ. εἶσθε ἀρκετὰ ὑβρισμένοι καὶ ἐντροπιασμένοι Ἰλ. ν, 622· «ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα»=ἵνα μὴ ἦνε τὸ δίκαιόν σου ἐλλειπὲς, ἵνα ἔχῃς τὸ δίκαιόν σου σωστόν, τ, 180, indigus.

Ἐπι-δεύομαι, ἐπ. ἀντὶ ἐπιδέομαι, ἔχω χρείαν, ἔλλειψίν τινος· «χρυσοῦ ἐπιδεύεαι» Ἰλ. 6, 229· «σεῦ ἐπιδευομένους», σ, 77· σοφίης Θεογν. 942· ἐπιδευήσασθαι Ἀπολ. Ρ. 3, 717· εἶμαι ἀσθενέστερος, ἥττων· «πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν»=εἶσαι πολὺ κατώτερος ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν Ἰλ. ε, 636· «μάχης ἐπιδεύετ' Ἀχαιῶν»=εἰς τὴν μάχην, ἀδυνατώτερος ἤτο παρὰ τοὺς Ἀχαιούς, ω, 385· «ἢ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι», ψ, 670· «οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθα»=κατὰ τὴν δύναμιν Ἀπολ. Ρ. 2, 1220, ορθο.

Ἐπιδεύτερον· πάλιν, δευτέραν φορὰν Ὀδ. γ, 161 ἀλλὰ καὶ διῃρημένως ἐπὶ δεύτερον.

Ἐπι-δευτερόω· τὸ δεύτερον ἐπαναλαμβάνω Β. Ἀν. 93, 18, itero.

Ἐπι-δευτέρωσις, ἡ· δευτέρα ἐπανάληψις μτγν. iteratio.

Ἐπι-δεύω· νοτίζω, μουσκεύω, γεμίζω τι μὲ ὑγρόν τι· «ἐπιδεύεται αἵματι κρατὴρ» Ὀρφ. Ἀργ. 1074· ἐπιδεύσην μέλ. ἀπαρ. π. Σαπφ. 2, 15, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ ἐπιδεύομαι μετατρέπει δὲ ὁ Ἑρμὰν. εἰς τὸ ἐπιδευής, irrigo.

Ἐπι-δέχομαι, ἰων. ἐπιδέκομαι· προσέτι δέχομαι Ἡρ. 8, 75· «=τὰς πρεσβείας πως» Δ. Ἁλ. 1, 63· «τοὺς παραγενομένους φιλανθρώπως» Πολυβ. 22, 1, 3· «ἐὰν τὰ μετὰ γυναικὸς ἐπιδέχηται χρήματα» Στοβ. ἀνθ. 70, 5· - πόλεμον Πολυβ. 4, 31· «=ὅτι φόρους δώσει», 27, 8, συγχωρῶ· «οὐκ ἐπιδέχεται ὁ χρόνος μακρολογεῖν» Δείν. 1, 36· «τοῦτ' ἤδη πᾶσαν ἐπιδέχεται κατηγορίαν» Δημ. 10, 28· «ὥστε μὴ ἐπιδέχεσθαι δόξαν αἰτίας πονηρᾶς» Αἰσχίν. 1, 48 = ἀνέχομαι, ἐγκρίνω, ἐνδίδω· «=τὴν παρρησίαν τινός» Πολυβ. 33, 15, 6, accipio.

Ἐπι-δέω· δένω τι πλησίον ἢ ἐπί τινος· «τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν» Ἀριστ. βατρ. 1038, ὡς ὁ Ἡρ. χρῆται τῷ μέσ. «καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι κάρῃ εἶαι οἱ καταδέξαντες», 1, 171· καὶ ἐπὶ τοῦ δεσίματος τῶν πληγῶν· - ἐπιδῆσαι Πλουτ. Κατ. νεωτ. 70· «ἐπιδεδεμένοι τὰ τραύματα»· ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων αἱ πληγαὶ ἦσαν δεδεμέναι Ξεν. Κυρ. 5, 2, 32· «ἐπιδεδεμένους τὸν μὲν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα», 2, 3, 19, obligo.

Ἐπι-δέω· ἔχω προσέτι χρείαν, χρειάζομαι· «τῆς τέχνης ἂν μόνον ἐπιδέοι» Πλατ. νόμ. 4, 709· «ῥητορείᾳ κιγκλίδων ἐπιδέουσα» Πλουτ. ποτ. ζωι. φρον. 22· καὶ ἄπρσ. «ἐὰν δὲ καὶ ἄλλης ἐπιδέῃ βοηθείας» Δ. Ἁλ. 6,63· «τετρακοσίας μυριάδας ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιάδων» = ἐξ ὧν ἔλλειπουσιν ἑπτὰ χιλιάδες, ὀλιγώτεροι 7 χιλ. ἄνθρ. Ἡρ. 7, 28· Ὑδ' ἀνωτέρω ἐπιδέομαι καὶ ἐπιδεύομαι, ορθο, indigeo.

Ἐπι-δεῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπιδεής· μὲ ἔλλειψιν καὶ χρείαν Πλατ.

Ἐπι-δηκτικός, 3· δαγκαστικὸς Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 9, 122, διορθ. ἀντὶ ἐπιδεικτικός, mordens.

Ἐπιδήλιον, τό· «χωρίον Λακωνικῆς ἐν ὄρεσι Βοιατῶν Ἀπόλλωνος ἱερόν· τὸ γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνος ξόανον, ὃ νῦν ἐστιν ἐνταῦθα, ἐν Δήλῳ ποτὲ ἵδρυτο» Παυσ. Ὑβε Δήλιον.

Ἐπί-δηλος, ὥρ. 2· λομικὸν Ἡσύχ.

Ἐπί-δηλος, 2· σαφής, φανερὸς Θέογν. 442· «Θέλων μὴ ἐπίδηλος εἶναι τοῖς Ἕλλησιν» Ἡρ. 8, 97· καὶ μτχ. «κλέπτων δῆπου σ' ἐπίδηλος»=εἶνε φανερὸς κλέπτης Ἀριστ. ἐκκλ. 661· «ἐπίδηλον ὑμῖν τοῖς πρασσόπουσιν ποιεῖν» = διὰ νεύματος πληροφορεῖν, ἱππ. 38· τὸ δὲ «ἄλλ' ἐστὶν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι (βλέμμα)», πλ. 368· - ἐξαίρετος Ξεν. οἰκ. 21, 10· ἐπίρ. ἐπιδήλως Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 21, manifestus.

Ἐπι-δηλόω· φανερὰ δεικνύω· - νεύματί τι Φιλοστρ. 6. Ἀπολ. 5, 34, significo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-δήλως, ἐπίρ. τοῦ ἐπίδηλος, manifesto.
Ἐπι-δήλωσις, ἡ· φανέρωσις Φωτ.
Ἐπί-δημα, τό· ὅι. γρ. ἀντὶ πήδημα καὶ ἐπίδημία, saltus, mansio.
Ἐπι-δημεύω· τῷ ἅπαξ. Ὀδ. π, 28.
Ἐπι-δημέω· εὑρίσκομαι ἐν μέσῳ τῶν ὁμογενῶν, εἰς τὴν πατρίδα μου· «οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν» Θουκ. 1, 136· «τὸ σῶμα μόνον ἐντὴ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ», Πλατ. Θεαιτ. 173, ἀντίθ. τῷ «-οἴχεσθαι πλέων» Ἀντιφ. 5, 25· τῷ ἀποδημέω Ξεν. Κυρ. 7, 5, 69· «οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις μακρὰν ἀπόντος» Αἰσχίν. 3, 168· «τοῖς μυστηρίοις ἐπιδημοῦντος ἐπελάβετο» Δημ. 21, 176· ἔτι δὲ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἔρχεσθαι· «ἐκ τῆς ἀποδημίας νῦν ἐπιδημήσας» Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 1· «πόθεν τὰ νῦν ἐπιδεδήμηκας;» Πλατ. Ἴων ἀρχ. «ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν», συμπ. 172· ὡς ξένος ἔρχομαι εἴς τινα τόπον, καὶ αὐτόθι διαμένω· «ἐπεδήμει Πρόδικος» Πλατ. Πρωτ. 315· «ἀφικόμενος προπάρυσιν εἰς τὴν πόλιν, οὕπω δύο μῆνας ἐπιδεδημηκώς, κατελέγην στρατιώτης» Λυσ. 9, 4· καὶ «-εἰς Μέγαρα» Δημ. 59, 37· - πρός τινα Δ. Λακρ. 9, 28· «ἐπιδημῶν ταῖς Ἀθήναις» = ὡς ξένος διαμένων ἐν Ἀθήναις Ἀθην. 4, 138· «τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους» Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 61· «οἱ ἐν τῷ δείπνῳ ἐπιδημήσαντες» = παρατυχόντες Ἀθήν. 1, 1· «τὰ Ἴσθμια ἐπιδημεῖν» =ἐπισκέπτεσθαι Λουκ. κατάπλ. 20· π. δὲ Ἱπποκρ. καὶ ἰατρ. ἐπὶ ἀσθενειῶν=εἶνέ τι γενικῶς διαδεδομένον εἰς τὸν λαόν.
Ἐπι-δημ-ηγορέω· κατά τινος δημηγορῶ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ μτγν. concionor super.
Ἐπι-δημησις, ἡ· ἔλευσις ξένου καὶ διαμονή· «τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως» Πλάτ. ἐπιστ. 7, 330, adventus.
Ἐπι-δημητικός, 3· ὁ οἰκοι μένων, εἰς τὴν πατρίδα, τὸν τόπον του· -ζῶα, ἀντίθ. τῷ ἐκτοπιστικὰ Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 1.
Ἐπι-δημία, ἡ· ἡ ἐν τῇ πατρίδι διαμονή, ἡ ἔν τινι τόπῳ διατριβή· «ἀνεγνώρισέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας» Πλατ. Παρμ. 127· «διὰ τὰς ἐπιδημίας τὰς τῶν συμμάχων» Ξεν. Ἀθην. 1, 17· τὸ δικαίωμα τῆς ἔν τινι τόπῳ διαμονῆς· «ἐπιδαμία δίδοται τινι» Ἐπιγρ. Ῥην. μουσ. 4, 2, σ. 166· ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἡ διάδοσις, ἐξάπλωσις ἔν τινι λαῷ Ἱπποκρ. ἔτι δὲ = ἐπιδήμησις, ἡ ἔλευσις Ἡρωδ. 3, 14, 8· «ὑστοῦ ἀπειλοῦντος» Αἰλ. Ι. Ζ. 5, 13, adventus.
Ἐπι-δήμια, τά, (ἴδ. ἐπίδημος)· ἑορτὴ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου.
Ἐπιδημία, ἡ· ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς Ἡμέρας Προπεμπτ.
Ἐπι-δημικός, 3· ἴδ' ἐπίδημος.
Ἐπι-δήμιος, 2· ὁ ἐν τῇ πατρίδι, ἐν τῷ λαῷ Ἰλ. ω, 262· ὁ ἐν τῷ οἴκῳ παρών Ὀδ. α, 194· - πόλεμος = ἐμφύλιος Ἰλ. 1, 64· ὁ εἰς ὅλον τὸν λαὸν διαδεδομένος, ἐπὶ λοιμῶν, ἀσθενειῶν ἐπιδημικῶν Ἱπποκρ. «οὐδ' ἐόντι αἰδοῖς ἐπιδήμιος» = οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου Ἀπολ. Ῥ. 2, 1024.
Ἐπι-δημια-ουργέω· ἀποτελειώνω ἔργον τι Ἱπποκρ. 1285, 25, fabricor.
Ἐπι-δημιο-ουργοί, οἱ· οἱ ἄρχοντες, διοικηταί, τοὺς ὁποίους αἱ ἑλληνικαὶ μητροπόλεις ἔστελλον κατ' ἔτος εἰς τὰς ἀποικίας· «ἄρχοντες πεμπόμενοι, φυλάρχων τάξιν ἔχοντες» Σχολ. Θουκ. 1, 56· π. μτγν. = δημιουργοί.
Ἐπι-δήμιος, ἐπίρ. τοῦ ἐπιδήμιος ὁ ἴδε.
Ἐπί-δημος, 2· ἐπιδήμιος φάτις Σοφ. Οἰ. τ. 494· - εἰλαπίνη = δημοσία = τῆς ὁποίας μετέχει πᾶς ὁ λαός Τρυφιόδ. 448. - Μιλήτῳ = ἐν Μιλήτῳ διαμένων Καλλ. ὕμν. Ἄρτ. 226· π. Ἀντιφαν. καὶ = ἔνδημος Β. Ἀν. 93.
Ἐπιδήν καὶ ἐπιδηρόν, ἐπ. ὀρθότ. ἐπὶ δήν καὶ ἐπὶ δηρόν· ἐπὶ μακρόν, διὰ πολὺν καιρόν, dlu· ἴδε δήν καὶ δηρόν.
Ἐπί-δησις, ἡ· ἐπίδεσις ὁ ἴδε.
Ἐπι-δια-βαίνω· περνῶ μετά τινα ἄλλον, κατόπιν ἄλλου, ἢ ἀντιπέραν· «διαβάντων δὲ τούτων τὸν ποταμόν, οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἐδίωκον» Ἡρ. 4, 122· - τάφρον Θουκ. 6, 101· περνῶ, ἐχθροῦ ἀντίπεραν ἀνθισταμένου· «-ἐπὶ τοὺς βαρβάρους» Πολυδ. 3, 14, 8· -τινὶ Στραβ. 2, 116· καὶ μτφ. «ἐπιδιέβαινε ταῖς ἐλπίσι, καὶ μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει» Ἰώσ. 13, 1, 3.
Ἐπι-δια-βάλλω· πρασέτι διαβάλλω Φιλοστρ. 2, 581· ἴδε διαβάλλω.
Ἐπι-δια-γιγνώσκω (γιγνώσκω)· διαλογίζομαι τι μετέπειτα, ξαναερευνῶ Ἡρ. 1, 133, ἀντίθ. τῷ προβουλεύσασθαι, recognosco.
Ἐπι-δια-θήκη, ἡ· προσθήκη εἰς τὴν διαθήκην τ. ἔ. ὅταν τις ὅστις ἔκαμε προτήτερα τὴν διαθήκην του, προσθέσῃ μετὰ καιρὸν καὶ ἄλλο τι εἰς αὐτὴν Ἰωσ. καθ' Ἁρποκρ. π. Λυσ. ἡ κατάθεσις ἐνεχύρου· ἴδ' ἐπιδιατίθημι.
Ἐπι-διαίρεσις, ἡ· μερισμὸς δεύτερος ἢ διαίρεσις· «ὅταν τῶν ἤδη διαιρεθέντων διαίρεσιν ἑτέρων ποιησώμεθα» Σχολ. Διονυσ. Β. Ἀν. 796, 32, subdivisio.
Ἐπι-διαιρετέον· δεῖ ἐπιδιαιρεῖν μτγν. incidendum.
Ἐπι-δι-αιρέω· διαιρῶ, μερίζω τι προσέτι Πολυδ. 1, 73, 3· «πολίτας ποιησάμενος ταῖς φράτραις ἐπιδιεῖλε» = διεμοίρασεν αὐτοὺς μεταξὺ τῶν φυλῶν ἢ φρατριῶν Δ. Ἁλ. 2, 55· «-τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν σατραπίαν» Δ. Σικ. 19, 44. Μέσ. μοιράζω τι εἴς τινας, καὶ κρατῶ καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου τὸ μερίδιόν μου Ἡρ. 1, 150, subdivido.
Ἐπι-διαίτησις, ἡ· ἡ μετέπειτα δίαιτα εἰς τὰ φαγητὰ Διοσκ.
Ἐπι-διά-κειμαι· κεῖμαι ἐπάνω ἢ πλησίον που (ἴδ' ἐπιδιατίθημι) Πολυδ. 9, 96, acquiesco.
Ἐπι-δια-κινδυνεύω· τολμῶ νὰ κάμω τι μετὰ κινδύνου Ἰώσ. 14, 14, 3, periclitor.
Ἐπι-δια-κρίνω· κρίνω τι μετέπειτα Δ. Κασ. 57, 20, secerno.
Ἐπι-δια-λάμπω· διαλάμπω ἐπάνωθεν Θεόφρ. perlúceo.
Ἐπι-δια-λείπω· ἀφήνω μεταξὺ διάστημα μτγν.
Ἐπι-δι-αλλάττω· πάλιν συμβιβάζω Ἰωσ.
Ἐπι-δια-μένω· μένω προσέτι πλησίον που μτγν. permaneo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-δια-μονή, ἡ· τὸ νὰ ἐπιμένῃ τις εἴς τι ἀκόμη Μ. Ἀντων. 4, 21, permansio.
Ἐπι-δια-νέμω· διανέμω τι προσέτι Φιλων, distribuo.
Ἐπι-δια-νοέομαι· μετέπειτα στοχάζομαι ἀκόμη Ἱπποκρ.
Ἐπι-δια-πέμπω· μετέπειτα στέλλω τι ἀκόμη Δ. Κασ. 60, 20.
Ἐπι-δια-πλέω· μετέπειτα περνῶ που διὰ πλοίου εἰς ἀντικρυνὸν τόπον Δ. Κασ. 47, 47.
Ἐπι-δια-πρίω· πριονίζω τι προσέτι.
Ἐπι-δι-αρθρόω· κατόπιν συναρμόζω τι προσέτι μτγν.
Ἐπι-δια-ρρέω· διαρρέω προσέτι μτγν.
Ἐπι-δια-ρρήγνυμι· διαρρηγνύω τι προσέτι. Παθ. ἐπιδιαρραγῶ = σκάζω ἐπάνω ἢ πλησίον που Ἀριστ. Ἱππ. 701, disrumpo.
Ἐπι-δια-σᾰφέω· ἐξηγῶ τι σαφέστερα Ἡρωδν. π. σχημ. 54, 30. Παθ. εἶμαι σαφέστερος, εὐληπτότερος Πολυβ. 32, 26, 5.
Ἐπι-δια-σκέπτομαι· ἐπιδιασκοπῶ μτγν.
Ἐπι-δια-σκευάζω· ἐξετάζω καὶ διορθώνω ἐκ δευτέρου, ἰδ. ἐπὶ βιβλίων· «αἱ μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες ἰητρικώτερον δὴ τι ἐπῆλθον περὶ τῶν προσοιστέων ἑκάστοισι ἐνεών» δηλ. ὅτι «τὸ δεύτερον βιβλίον ἰητρικώτερον συνέκειτο τοῦ πρότερου» Σχολ. Ἱπποκρ. 383, 45, retracto.
Ἐπι-δια-σκεύασις, ἡ· δευτέρα, διωρθωμένη βιβλίου ἔκδοσις, retractatio.
Ἐπι-δια-σκοπέω· σκέπτομαι περιπλέον Δ. Κασ. ἀποσπ. σ. 184.
Ἐπι-δια-στρέφω· μετέπειτα διαστρέφω Εὐσέβ. perverto.
Ἐπι-δια-σύρω· πάλιν διασύρω, καταλαλῶ, διαβάλλω Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 201, perstringo.
Ἐπι-δια-σχίζω· προσέτι διασχίζω μτγν.
Ἐπι-δια-τάσσομαι· διατάσσω τι προσέτι Ν. Δ. Γαλατ. 3, 15.
Ἐπι-δια-τείνω· ἔτι πλέον ἐξαπλώνω Γαλην. ἀμτδ. ἐκτείνομαι, φθάνω μέχρι τινός· -φήμη Πολυβ. 32, 9, 3, extendor.
Ἐπι-δια-τίθημι· τακτοποιῶ, διορίζω τι, κάμνω τι νὰ ἐξακολουθῇ· μανομαχίαν Δ. Κασ. 62 15. Μέσ. καταθέτω τι ὡς ἐνέχυρον· «ἐὰν μὴ ὁμόσῃ ἀργύριον» Δημ. 33, 13· «ἐπιδιατίθεσθαι ἐστὶ τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι κατατιθεμένους τι ῥητὸν ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γινομένων, ὅτερ ἐγγυᾶται ἑκατέρῳ ὥστε εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὡμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι· τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ λέγεται ἐπιδιαθήκη» Ἁρποκρ.
Ἐπι-δια-τρῑβω· ἐνδιατρίβω, διατρίβω εἴς τι περνῶ τὸν καιρὸν εἴς τι, πλησίον τινός· Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 1· - τινί Θεοφρ. π. ὀσμ. 11, immoror.
Ἐπι-δια-φέρω· κατόπιν, προσέτι μεταφέρω Θουκ. 8, 8, perfero.
Ἐπι-δια-φθείρω· διαφθείρω, χαλῶ προσέτι μτγν.
Ἐπι-δια-φθορά, ἡ· ἐπ' ἴδιᾳ φθορᾷ Μελαμποδ. π. παλμ. σ. 491.
Ἐπι-διά-φραγμα· τό· ἐπάνωθεν διάφραγμα μτγν. septum.
Ἐπι-δια-χέομαι· ἐκβοηθῶ, ἐκτρέχω μτγν.
Ἐπι-δια-χωρέω· τῷ ἑπομ.
Ἐπι-δια-χωρίζω· διαχωρίζω τι προσέτι· ὃθ. ἐπιδιαχεχωρίσθαι Πολυβ. 18, 152, dirimo.
Ἐπι-διδάσκω· προσέτι διδάσκω Σεν. Κυρ. 1, 3, 17, addoceo.
Ἐπι-διορημητικά, τά· τὰ οὐδέποτε μεταβάλλοντα ἔδαφη ἐκ δι.γρ. ἀντὶ ἐπιδημητικά.
Ἐπι-δῐπλοΐς, ίδος, ἡ· τὸ δέρμα τὸ περιτυλίσσουν (τὸ δίδυμον=) τοὺς ὄρχεις· «μόριον ἐπικείμενον κατὰ κεφαλὴν ὄρχεως» «κάλυμμα καὶ οἷον ἕλυμά τι κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενον τῷ διδύμῳ» Γαλην. 4, 298, 9.
Ἐπῐ-δύσκω· ἐνδύω Εὐμάθ. Ἴσμην. 11, 428.
Ἐπι-δίδωμι· δίδω τι προσέτι Ἡσ. ἔρ. 394· - τινί τι Ἰλ. ψ, 559· καὶ ἐν τμήσει, ι, 290· ἐπὶ προικός· «ὅπλα φησὶν ὁ ποιητὴς παρὰ θεῶν προῖκα ἐν τοῖς γάμοις ἐπιδοῦναι Θέτιδι» Πλατ. νόμ. 12, 944· «ἐπιδίδωμι αὐτῇ φερνὴν Μηδίαν» Ξεν. Κυρ. 8, 5, 19· «πρυτανεῖα τάλαντον» Δημ. 40, 6· «ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπιδίδου χεροῖν» Εὐρ Βακχ. 1178, ἰδ. προσφέρω αὐταθελήτως συνεισφοράν ἢ δῶρον εἰς τὰ δημόσια χρήματα πρὸς ἀνακούφισιν, ἀντίθ. τῷ εἰσφέρειν Ἰσαι. 5, 37· «- μεγάλας ἐπιδόσεις» Δημ. π. Στεφ. 171· - τριήρη, 21, 160· «τὰς ναῦς ταῖς Λακεδαιμονίοις» Θουκ. 4, 11 «ταῦ ἑαυτοῦ μέρους» = ἐκ τοῦ ἰδικοῦ του μεριδίου Ξεν. Κυρ. 1, 5, 1· «τὴν ἐπισταλὴν τινι» = ἐγχειρίζειν Δ. Σικ. 14, 47· «ψῆφον ἐπίδωκε τοῖς πολίταις» Πλουτ. νόμ. 7· - ἑαυτόν = παραδίδομαι, ἀφιερώνω τὸν ἑαυτόν μου· «ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως μοι» Ἀριστ. θεσ. 213· ἰδ. μτγν. «αὐτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἐλπίδι» = παρεδόθη εἰς τὴν ἐλπίδα Ἡρωδν. 2, 7, 9· «ἑαυτὸν εἴς τι, 3, 4, 2· καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτδ. «- εἰς τρυφὴν Ἀθην. 8, 525· - εἰς ὑπερηφανίαν, αὐτ. 536· Συνηθ. πεζ ἀμτδ. προσδεύειν, προχωρεῖν, αὐξάνεσθαι, «ἦν οὕτω ἡ χώρη ἐπιδοῦσα ἐς ὕψος» Ἡρ. 2, 13· «ἐπεδίδοσαν ἐς τὸ ἀγριώτερον» =ἐγίνοντο ἀεὶποτε ἀγριώτεροι Θουκ. 6, 60· «ἐπιδίδου ἐπὶ τὸ μεῖζον», 8, 24· «- ἐς τὸ μισεῖσθαι», 8, 83· συχν. π. Πλατ. ἀπολ. καὶ «ἐπὶ τὸ βέλτιον», Πρωτ. 318· «- πρὸς ἀρετήν», νόμ. 11, 913· «εἰς τὸ ἀξιότεροι γίγνεσθαι», πολ. 7, 526· πλεῖστον πρὸς ἀρετὴν» Ἰσοκ. 1, 12· «πρὸς εὐδαιμονίαν», 3, 32· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «ἐπιδιδοῦσαν τὴν τῶν παλαιῶν ἰσχύν» Θουκ. 7, 8· «αἱ ἄλλαι τέχναι ἐπιδεδώκασι» Πλατ. Ἱππ. μειζ. 281. Μέσ. «θεοὺς ἐπιδιώμεθα» = ἂς ἐπικαλεσθῶμεν τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας Ἰλ. χ, 254· πρβλ. περιδίδωμι καὶ Ἑρμαν εἰς Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 383.
Ἐπι-δι-ἐξ-ειμι (ἴδ εἶμι)· τῷ ἑπομ. Παλλάιν. 4, 20.
Ἐπι-δι-εξ-έρχομαι· τῷ ἑπομ. Γαλην.
Ἐπι-δι-έρχομαι (ἴδ ἔρχομαι)· διέρχομαι προσέτι, διηγοῦμαι, σαφηνίζω ἔτι μᾶλλον Πολυβ. 1, 163, perlustro.
Ἐπι-δι-ετής, δρθός, ἐπὶ διετὲς ὁ τόκος.
Ἐπι-δίζημαι· προσέτι ἐξετάζω, ἐρευνῶ νὰ πληροφορηθῶ τι Ἡρ. 1, 75, inquiro.
Ἐπι-δίζομαι· τῷ πρωτ. Μοσχ. 2, 38.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-δι-ηγέομαι· ἐπαναλαμβάνω τὴν διήγησιν Ἀριστειδ. 1, 298.
Ἐπι-δι-ήγησις, ἡ· ἡ κατ' ἐπανάληψιν διήγησις Ἀριστ. ῥητ. 3, 13.
Ἐπι-δι-ήκω· διέρχομαι, διαπερνῶ προσέτι μτγν. pertingo.
Ἐπι-δι-ίστημι· ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω προσέτι μτγν. discerno.
Ἐπι-δικάζω· δικαστικὴν ἀπόφασιν ἐκφέρω, ἐπὶ δικαστῶν, ἰδ. ἐπὶ κληρονομίας· «ἐπεδίκασέν ὁ ἄρχων τοῖς ἀντιδίκοις τὸν κλῆρον» Δημ. 48, 26· 60. «παρὰ τοῦ ἐπιδεδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον», 43, 7· ἐπιδικασθεῖσα Ἰσοκ. 6, 14. Μέσ. = ἀφήνω τι εἰς τοῦ δικαστηρίου τὴν ἀπόφασιν Πλατ. νόμ. 9, 874· ἰδ. περὶ κληρονομίας, - τοῦ κλήρου Δημ. 43, 3· τῆς οὐσίας Ἰσοκ. 19, 3· « - τῆς ἐπικλήρου» = πλουσίαν μοναχοκληρονόμον Δημ. 43, 55· -γυναικὸς Ἀνδοκ. 1, 119· ἐν γέν. καταγίνομαι - ν' ἀποκτήσω τι Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 7· - ἀνδρὸς Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 40, adjudico.
Ἐπι-δικαιόω· ἐπί τινι, προσέτι δικαιῶ Δ. Ἀλ. Ῥ. ἀρ. 7, 61.
Ἐπι-δικασία, ἡ· δικαστικὴ πρᾶξις ἡ διεκδίκησις τοῦ ζητοῦντος κληρονομίαν· - κλήρου Ἰσοκ. 3, 14.
Ἐπι-δικάσιμος, 2, τινί· ὁ περὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ γείνῃ δίκη καὶ κρισολογία πρὸς ἀποστήριξιν τῶν ἀξιώσεων συντελεστική· «οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς» = περὶ οὗ φιλονικία γίνεται τίς νὰ τὸν ἀποκτήσῃ φίλον Λουκ. ἐνύπν. 9.
Ἐπι-δικεῖν (ἴδε δίκω)· ῥίπτειν εἴς τι· «πολλὰ μὲν κεῖνοι δίκον φόλα· ἐπὶ καὶ στεφάνους» ἐν τιμήσει ἢ ἀναστροφῇ Πινδ. Π. 9, 128, injecisse.
Ἐπί-δικος, 2· ὁ ἐφ' οὗ ἔχει τις δικαίωμα, καὶ δύναται πρὸ τοῦ δικαστηρίου νὰ διεκδικήσῃ τὸ δίκαιόν του, ἰδ. ἐπὶ κληρονομιῶν καὶ ἐπικλήρων θυγατέρων· - ὁ κλῆρος Ἰσοκ. 2, 2. «ἐπιδίκου ὄντος τοῦ κλήρου» Δημ. 43, 96· πρβλ. ἡ ἐπίδικος κατὰ Β. Ἀν. = ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ καταλελειμμένη, ὀρφανή, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ» = ἡ πλουσία μοναχοκόρη διὰ τῆς ὁποίας - τὴν κληρονομίαν ἐπὶ δικαστηρίου ἀγωνίζονται οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς τίς νὰ τὴν νυμφευθῇ 256· ἐν γέν. περιμάχητος· «-νίκη, νίκημα» Πλουτ. Φαβ. 3· «δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον δημόταις»=παραδίδομαι εἰς τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν τῶν πολιτῶν Δ. Ἀλ. 7, 58, controversus.
Ἐπίδικος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Στοβ.
Ἐπι-δι-μερής, 2· ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ δύο τρίτα ἤτοι 5|3 Νικομαχ. Ἀριθμ. 1, 20, bessilter.
Ἐπι-δί-μοιρος, 2· τῷ προηγ. Βλ. Ἀλ. στρ. 6, 658.
Ἐπι-δῖνεύω· τῷ ἑπομ. -ὀφρῦν Ἠλιοδ. 3, 3.
Ἐπι-δινέω· κλωθογυρίζω, στρηφογυρίζω τι διὰ νὰ πάρω παρηγόρημα εἰς τὸ νὰ τὸ ῥίψω μὲ περισσοτέραν ὁρμὴν «τὴν μὲν ῥῖψ' ἐπιδινήσας» Ἰλ. γ, 378· «κηφῆνες ἑαυτοὺς ἐπιδινοῦντες» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 40, ὡς ἐν τῷ παθ. στρηφογυρίζομαι, ἐπὶ πτηνῶν, ἐπιδινηθήτην Ὀδ. ε, 151. Μέσ. μτφ. «ἐμὸν τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι πόλλ' ἐπιδινεῖται» = τὸ φέρω κατὰ πολλοὺς τρόπους ὁλόγυρα μὲ τὸν νοῦν μου Ὀδ. υ, 218, ὡς τὸ λατ. volvere animo.
Ἐπίδιον, τό· 1) ἄκρωτ. τῆς Βρεττανίας κάτ. Ἐπίδιοι Πτολ. 2) νῆσος τῆς Ἰβηρίας Πτολ.
Ἐπι-δι-ορθόω· διορθώνω τι μετέπειτα μτγν.
Ἐπι-δι-όρθωσις, ἡ· ἡ μετὰ ταῦτα διόρθωσίς τινος Ἡρωδν. π. σχημ. 53, 22, correctio.
Ἐπι-διορθωτικός, 3· ὁ τὰ ῥηθέντα βουλόμενος καὶ ἱκανὸς διορθῶσαι Ἑρμογ.
Ἐπι-δι-ορθωτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 483.
Ἐπι-δι-ορίζω· κατόπιν διορίζω Γαλην. π. κρισ. 2, 116, definio.
Ἐπίδιος, ὁ· 1) ὁ Ῥωμαῖος ῥήτωρ Γάϊος Ἐπίδιος Μάρουλλος Δ. Κασ. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
Ἐπι-δι-ουρέω· κατουρῶ μετέπειτα Ἱπποκρ. 88, permingo.
Ἐπι-δι-πλᾰσιάζω· ἔτι μᾶλλον διπλασιάζω, ἢ ἐκ δευτέρου Ἡρωδν. 7, 3, 17, duplico.
Ἐπι-διπλάσιος, 2· ὁ ὃς ἐπηυξημένος μτγν.
Ἐπι-διπλοΐζω, συνηρ. ἐπιδιπλοίζω· διπλοῦν τι ποιῶ, ἐπαναλαμβάνω Αἰσχ. Εὐμ. 968, ὅπερ ὁ Ἑρμάν. γράφει ἐπανδιπλοίζω.
Ἐπι-διπλόω· τῷ προηγ. Ἀρρ. τακτ. 178.
Ἐπι-δίπλωσις, ἡ· διπλασιασμός, τὸ διπλασιάζειν Φίλων 2, 479, 14, duplicatio.
Ἐπι-διστάζω· εἴς τι διστάζω Θεοφρ. π. ὀσμ. 45, dubito.
Ἐπι-δίστασις, ἡ· ἐνδοιασμός, ἀμφιβολία, ἀσάφεια Γαλην. 6, 83, dubitatio.
Ἐπι-δί-τριτος, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ δύο τρίτα περιέχων ὡς ὁ 5 περιέχει 3 καὶ 2 Νικομαχ. ἀριθμ. 1, 21.
Ἐπι-δι-φριάς, άδος, ἡ· μέρος ἢ δίφρου ἢ τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος, περὶ ἣν περατοῦται ἡ δίφρος Εὐστ. κατὰ δὲ Σχολ. ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τῆς περιφερείας ἥτις καὶ ἄντυξ ὀνομάζεται καὶ ἐπιδιφριάς Ἰλ. κ, 475.
Ἐπι-δίφριος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος καθήμενος ἢ στεκόμενος (δίφρου) π. χ. «θῶρα ἐπιδίφρια τιθέναι» Ὀδ. ο, 51· «τέχνη ἐπιδίφρια τιθέναι» Ὀδ. ο, 51· «τέχνη ἐπιδίφριος» = ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζοντος δίφρους, καθεστικὴ τέχνη Δ. Ἀλ. 2, 28· - ἄνθρωπος, ἀντικρισ. π. Θουκ. 49· ἀλλὰ «τεχνίτης ἐπιδίφριος» = ἁμαξοποιὸς Ἰάμβλιχ. ὁ. Πυθ. 245.
Ἐπί-διχα· ἐπὶ δίχα ὀρθοτ. γρ.
Ἐπι-δίχασμός, ὁ διαμοιρασμὸς Ἀθανασ.
Ἐπι-δίψιος, 2· ἄνυδρος, διψαλέος· - ἄτη Νικ. θηρ. 436, siticulosus.
Ἐπι-διωγμός, ὁ· ἡ περαιτέρω δίωξις Πολυβ. 11, 18, 7, persecutio.
Ἐπι-διώκτης, ὁ· ὁ μακρύτερα διώκων ἀμφ.
Ἐπι-διώκω· μακρύτερα διώκω Ἡρ. 6, 104 κατὰ Πολυβ. π. Ἰσαι=πάλιν δικάζομαι, 8, 67, exsequor.
Ἐπι-δίωξις, ἐπιδιωγμὸς Στράβ. 10, 493.
Ἐπ-ίδμων· ἐπίδμων Τζέτζ. μιθ' Ὁμ. 89.
Ἐπίδναι ἢ Ἐπιδνατ· πλέκται ἢ πύλαι Πανύ.
Ἐπι-δοιάζω· διστάζων στοχάζομαι πότε τὸ ἓν πότε τὸ ἄλλο· «πολέας ἐπιδοίασα βολὰς» Ἀπόλ. Ῥ. 3, 21.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-δοκέω· νομίζω τι προσέτι Ἀνδ. 4, 29.
Ἐπι-δοκιμάζω· δοκιμάζω, ὑπερμαχῶ Σουίδ. probo.
Ἐπι-δοκίς, ίδος, ἡ· προσδοκία Ἡσυχ.
Ἐπίδοκος, ὁ· Συρακούσιός τις Ξεν.
Ἐπί-δομα, τό· προσθήκη, ἐπίμετρον· «δεῖπνα ἐξ ἐπιδομάτων» ἀντὶ «ἐπιδόσιμα» ἔλεγον οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τὰ κατὰ θέλησιν οὐχὶ κατὰ χρέος Ἀθήν. 8, 364, additamentum.
Ἐπι-δομέω· ἐποικοδομῶ· ἴδ' ἐπιδωράω.
Ἐπι-δονέω· πάταγον, ἦχον ἀποτελῶ· «ἐφθὸς τυρὸς ἐπεδόνει πολύς» Ἀντιφαν. π. Ἀθην. 3, 96, instrepo.
Ἐπι-δοξάζω· μετέπειτα ατοχάζομαι· «ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιστοχαζόμενον εἰρήσθω» Θεοφρ. αἰτ. φ. 1, 5, 5.
Ἐπί-δοξος, 2· ὁ περὶ οὗ προσμένει τις, ατοχάζεται ὅτι θέλει πράξει τι· «ἐπίδοξοι τωὐτὸ ταῦτο πείσεσθαι» = φόβος εἶνε μήπως πάθωσι τὸ ἴδιον Ἡρ. 6, 12· «ἐπίδοξος ἦν ἔτι μείζονα πάσχειν» Ἀντιφ. 2, 1, 5· «ἡ δυσπραγία ἐπίδ. μεταβάλλειν», 2, 4, 9· «οἱ ἐπίδοξοι γενήσεσθαι πονηροί» Ἰσοκ. 20, 12· καὶ μετ' ἄπαρ. ἀορ. «τίνες τῶν νέων ἐπίδ. γενέσθαι ἐπιεικεῖς» = περὶ ποίων νέων νὰ περιμένωμεν νὰ γείνωσιν ἐπ. Πλατ. Θεαιτ. 443· καὶ μετὰ μετχ. «Λίτωλοὶ ἦσαν ἐπίδοξοι ἐμβαλοῦντες εἰς Πελοπόννησον» Πλουτ. Ἀγ. 13· καὶ ἄνευ προσθήκης, «ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν ἀντεῖπε, καίπερ ἐπίδοξος ὢν ὑπ' ὀργῆς δηλ. ἀντειπεῖν», Ἄρατ. 50· καὶ ἐπὶ πραγμάτων· «τάδε ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι» = ταῦτα ἀναμένονται νὰ γείνωσιν ἐξ αὐτῶν Ἡρ. 1, 89· ὁ ἐν τιμῇ καὶ ὀπολήψει, περιδόητος· -κόδος Πινδ. Ν. 9, 46· καὶ συνηθέστ. π. μτγν. πρβλ. Λοβ. Φρύν. 132.
Ἐπι-δοξότης, ἡ· λαμπρότης, εὐδοξία μτγν.
Ἐπι-δόξως· εὐκλεῶς, Ἀρτεμιδ. 2, 30.
Ἐπι-δορᾶτις, ίδος, ἡ· ἡ ἀνωτέρω ἄκρα τοῦ δόρατος Πολυβ. 6, 25, 5· πρβλ. σαυρωτήρ Β. Ἀν. cuspis.
Ἐπι-δορπέω· ἐπιδειπνέω, ἐπιδορπήσασθαι Πολυβ. 6, 102, supercoeno.
Ἐπι-δορπτ' ὄτος· ἐπιδόρπιος· -πῶμα Φανι. 5 (6, 299).
Ἐπι-δορπίζομαι· ἐπιδορπέω Διφιλ. π. Ἀθην. 14, 640.
Ἐπι-δόρπιος, καὶ 3· ὁ εἰς τὸ δεῖπνον ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνήκων· - ὕδωρ Θεοκρ. 13, 36· «ἐπιδόρπιαι τράπεζαι» = αἱ μετὰ τὸ δεῖπνον Ἀθην. 4, 130, posteoenius.
Ἐπι-δορπίς, ἡ· δεῖπνον Ἀθην. 1, 11.
Ἐπι-δόρπισμα, τό· τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα φαγητὰ Φιλιππίδ. Ἀθην. 14, 664.
Ἐπι-δορπισμός, ὁ· τῷ πρωῒ. Ἀριστ. π. Ἀθην. 14, 641.
Ἐπι-δόσιμος, 2· ὁ ἐξ ἰδίων οἰκειοθελῶς διδόμενος Ἀθήν. 4, 141· «ἐπιδόσιμα δεῖπνα» = τράπεζα τὴν ὁποίαν δίδει τις ἐξ ἰδίων του, ἢ ὅ, τι συνεισφέρει προσέτι ἰδιαιτέρως εἰς συμπόσιόν τι Ἄλεξ. π. Ἀθην. 8, 364, additicius· πρβλ. ἐπίδομα.
Ἐπί-δοσις, ἡ· 1) προσθήκη, οἰκειοθελὴς δῶρον, ἴδ. ἐν τῇ πολιτείᾳ· «οἱ τὰς μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδόντες» Δημ. 18, 171· «τριήρη ἐπίδοσιν παρεῖχον» (ἴδ. ἐπιδίδωμι), 21, 165· «ἐν ἐπιδόσει καὶ χάριτι» Πολυβ. 24, 8, 10· 2) τὸ ἐνδίδειν, ὑποχωρεῖν Ἱπποκρ. 3) συνηθ. ἐπίδοσις, αὔξησις, πρακοπή· «ἡ νεότης εἰς πᾶν ἐπίδοσιν ἔχει» Πλατ. Θεαίτ. 146· «ἡ σοφία πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχει», συμπ. 175· «ἐπίδοσιν λαμβάνειν» Ἰσοκ. 4, 10· καὶ -ποιεῖσθαι, καὶ - παρασκευάζειν Πολυβ. 1, 36, 2· - τεχνῶν Ἀριστοτ. ἠθ. Νικομ. 1, 7, 15· 4) ἡ εἴς τι πρᾶγμα προσήλωσις, ἐπιμέλεια καὶ σπουδὴ πρὸς κατόρθωσιν πράγματος· πρβλ. Σχαίφερ εἰς Δ. Ἀλ. π. συνθ. λεξ. σ. 64.
Ἐπι-δότης, ὁ· δωρούμενος, ἐπιών. Διὸς ἐν Μαντινείᾳ Παυσ. 8, 9, 2, largitor.
Ἐπι-δοτικός, 3· κλίσιν ἔχων δομένως νὰ συνεισφέρῃ Ἀμμων. σ. 57, ἔνθα γίνεται διάκρισις μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ μεταδοτικός· «ἐπιδοτικὸς μὲν ὁ τοῖς δεομένοις ἐπιδιδούς, μεταδοτικὸς δὲ ὁ τοῖς φίλοις».
Ἐπι-δουλεύω· εἶμαι δοῦλος, ὑπηρέτης Ἰουλιαν. ἐπ. 59, 15, servio.
Ἐπι-δουπέω, ἐπ. καὶ ἐπιγδουπέω· κάμνω ἦχον, κρότον προσέτι, ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν ἐν τιμήσει Ἰλ. λ, 45· «τὰς δ' ἀσπίδας ἀνέλων καὶ ταῖς σαρίσαις ἐπιδουπήσαντες ἠλάλαξαν» Πλουτ. Εὐμ. 14· ἐν ἐπ. τόπῳ ὁ Νον. «καναχὴν ἐπεγδούπησαν» Διαν. 1, 243· -τινος= εἴς τι, 36, 218.
Ἐπι-δοχεῖον, τό· δοχεῖόν τινος ἄμφ.
Ἐπι-δοχή, ἡ· τὸ νὰ δέχηταί τις τι ὑστερώτερα Θουκ. 6, 17.
Ἐπι-δραμεῖν, ἀόρ. ἄπαρ. τοῦ ἐπιτρέχω.
Ἐπι-δραμέτην, γ. δυϊκ. ἀορ. β. τοῦ ἐπιτρέχω Ἰλ. ψ, 418.
Ἐπι-δραμητέον· δεῖ ἐπιδραμεῖν.
Ἐπι-δράσασθαι καὶ ἐπιδράττεσθαι· πιάνω, ἁδράζω, περιλαμβάνω τι διὰ τῶν χειρῶν· - τινός, π. χ. λιβανωτοῦ Πλουτ. Ἀλεξ. 25· «-παντὸς πολιτεύματος»=οἰκειοποιεῖσθαι, εἰ πρεσβ. πολιτ. 18· -τί Ἀλκίφρ. 3, 60· καὶ μτφ. καταλαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ Γρ. Νυσ. 2, 772, prehendo.
Ἐπι-δράω· ἐκτελῶ εἴς τινά τι· -τινί τι Φιλοστρ. 6. Ἀπολ. 8, σ. 234, 33 perpetro.
Ἐπι-δρέπομαι· πρυσέτι κόπτω, συνάζω καρπούς, ἀπολαύω· - τιμὴν Κλ. Ἀλ. σ. 26.
Ἐπι-δρομάδην· κατὰ σπουδήν, παρέργως Ἡσυχ. «- στέον ἔρπει» Νικ. θηρ. 481· - ἀγορεύειν Ὀρφ. Ἀργ. 559· πρβλ. ἐπιτρυχάδην, festinanter.
Ἐπι-δρομή, ἡ· 1) ἔφοδος, αἰφνιδία προσβολή· - τῷ τειχίσματι = κατὰ τῆς ὀχυρώσεως Θουκ. 4, 23· ἴδ. ἐπὶ αἰφνιδίας προσβολῆς, ὡς π. Ἡρ. «ἁρπαγὴ ἐξ ἐπιδρομῆς» Ἡρ. 1, 6, ἔνθα σημ. λεηλασία ἀντίθ. τῷ πρὸς καθυπόταξιν χώρας τινὸς ἐχθρικοῦ στρατοῦ ἐπέλευσις· οὕτω καὶ Πλουτ. «δέχεσθαι τὴν τῶν πολεμίων ἐπιδρομήν», Καισ. 41· «σημαίνων ἐπιδρομὴν» = δίδων σημεῖον πρὸς ἔφοδον, Καμιλ. 31· «ἐξ ἐπιδρομῆς» Ἱππερημ. = ἐξ ἐφορμήσεως. ἀπροσδοκήτως· «- τὰς αἱρέσεις ποιεῖσθαι» Πλατ. πολ. 10, 619· «ση-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν» Δημ. 21, 138· -λέγειν = ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐξ ἀπροόπτου, αὐτοσχεδίως Πλουτ. Ἀντων. 80· π. Εὐρ. «Λιβύης ἐρήμους ἀξένους τ' ἐπιδρομὰς πέπλευκα» = παράλια μισόξ να, Ἑλ 404, percursio.

Ἐπι-δρομία, ἡ· τῷ προηγ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 593, incursio.

Ἐπι-δρομικός, 3· ταχὺς Σ. Ἐμπ. κ. ἀστρολ. 3 ἐν τῷ συγκρ. cursorius.

Ἐπι-δρομίς, ἴδος, ἡ· τροχαλία Γλωσ. trochlea.

Ἐπί-δρομος, 2· εὐκολοκυρίευτος, εἰς ἐπιδρομὴν ἐκτεθειμένος· «- ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος» = εὐάλωτον Ἰλ. ζ, 434· «ἐπίδρομον ζεφύροισιν» = ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς ζεφύρους Σατυρ. 3 (10, 19) - ἀνέμοισιν Ὀππ. ἁλ. 3, 635· «Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος»" = ἐφ' οὗ δυνατὸν ἅρματα νὰ τρέχωσιν Ἀντιπ. Σιδ. 52 (9, 58)· «τὰ ἐπίδρομα καὶ πεδινὰ» Πλουτ. Εὐμ. 9· - ὁδὸς = ἣν ἅμαξαι πολλαὶ διέρχονται Πολυβ. 3, 96· «νησοις ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα» Μοσχ. 2, 137· μτφ. ἐλαφρόνους, ἀπερίσκεπτος· - ὅρκος Παυσ. 9, 33, 3· ὁ ἐπίδρομος = σχοινίον τοῦ δικτύου συρόμενον ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω Ξεν. Κυν. 6, 9, περὶ οὗ ὁ Πολυδ. φησὶν «ἐπίδρομός ἐστι τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον ᾧ συνέλκεται τε τὰ δίκτυα καὶ πάλιν ἀναλύεται», 5, 29· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου κρεμάμενον, «καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς ἀκάτιος, ὁ δὲ κατόπιν ἐπίδρομος ὁ δὲ ἐλάττων δόλων» αὐτ. 1, 91· «δι' ὀργάνων καὶ ἐπιδρόμων κατήγοντο» Πλουτ. Σερτ. 22, cursorius, expeditus.

Ἐπίδρομος, ὁ· 1) Λαρισσαῖος, υἱὸς Ἀνδραμάχου Πορφυρ. 2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Ἐπι-δροσίζω· δρόσον ἐπί τινος καταβάλλω Γρ. Νυσ. 1, 562, irrogo.

Ἐπίδυκος, ὁ· πατὴρ Ἀκίστορος εἷς τῶν προγόνων τοῦ Μιλτιάδου Μαρκελ. 5. Θουκ.

Ἐπι-δυναστεύω· ἐξουσιάζω, κατέχω τὸ κράτος, τὴ βασίλειον μετά τινα, κατὰ διαδοχὴν ἢ μετέπειτα Συνεσ. Ὕδε παραδυναστεύω.

Ἐπι-δύνω· ἐπιδύω Μανεθ.

Ἐπι-δυσ-φημέω· ψέγω, ἐλέγχω τινὰ Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 7, 1, 3.

Ἐπι-δύω, ἀμτθ. κρύπτομαι ὑποκάτω «πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι» = πρὶν ὁ ἥλιος βασιλεύσῃ Ἰλ. ε, 413· - ἐπί τινι, «ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω τῇ ὀργῇ» = πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καταπαυέσθω ἡ ὀργή, Ἐφεσ. 4, 26, superoccido.

Ἐπι-δυσωχέω· ἐπιτωθάζω Ἡσύχ. cavillor.

Ἐπίδω, ἀόρ. 6' ὑποτ. τοῦ ἐφοράω.

Ἐπιδῶ, ἀόρ. 6'. ὑποτ. τοῦ ἐπιδίδωμι.

Ἐπι-δωμάτιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος· - χόρτος Γρ. Νυσ. 1, 352.

Ἐπι-δωμάω· οἰκοδομῶ προσέτι, κτίζω ἐπί τινος Φίλων inaedifico.

Ἐπι-δώμεθα, ὑποτ. μ. ἀορ. α. τοῦ ἐπιδίδωμι.

Ἐπι-δωμέω· ἐπιδωμάω.

Ἐπιδών, μετχ. ἀόρ. 6'. τοῦ ἐφοράω.

Ἐπι-δωρέομαι· δωροῦμαι προσέτι, δωρεὰν δίδω κατόπιν Γαλην. 14, 805, 11.

Ἐπιδώσω, ἐν. μελλ. ἀ. τοῦ ἐπιδίδωμι.

Ἐπι-δώτης· ἐπιδότης, dator· Ὕδε τὸ ἐπόμ.

Ἐπι-δώτης, ὁ· δοτήρ, ἐπών. Θεῶν ἐν γέν. Παυσ. καὶ ἰδιαιτ. α) τοῦ Διὸς ἐν Λακεδαίμονι καὶ ἐν Μαντινείᾳ· «Λακεδαίμονι δαίμονα τιμῶσιν ἐπιδώτην»· καὶ «Μαντινεῦσι δέ ἐστι καὶ ἄλλα ἱερά, τὸ μὲν Σωτῆρος Διός, τὸ δὲ ἐπιδώτου καλούμενον· ἐπιδιδόναι γὰρ δὴ ἀγαθὰ αὐτὸν ἀνθρώποις» Παυσ. 8) ἐπών. τοῦ Ὕπνου ἐν Σικυῶνι Παυσ. «Ὕπνος κατακοιμίζων λέοντα, ἐπιδώτης δὲ ἐπίκλησιν» Παυσ.

Ἐπι-εἴδομαι· εἴδομαι, καθ' Ἡσύχ. ἐπιεσαμένη = ὁμοιωθεῖσα, assimilor.

Ἐπιείκεια, ἡ· ἡ π. λατ. clementia, θεότης μέγαον Πλουτ. Καισ.

Ἐπι-εἰκεια, ἡ· τὸ πρέπον, τὰ προσήκον κατὰ Πλατ. ὅρ. 412, καὶ κατ' Ἀριστοτ. μετρίασις αὐστηροῦ δικαίου ὡς πρὸς τὰς περιστάσεις· «ἐπιεικείᾳ τινὶ δικαίᾳ χρώμενον» Πλατ. νόμ. 5, 735· «οὐκ ἄξιον οὔτε κατὰ χάριν οὔτε κατ' ἐπιείκειαν οὔτε κατ' ἄλλο οὐδὲν ἢ κατὰ τοὺς ὅρκους ψηφίσασθαι» Ἰσοκ. 18, 34· «εἰ δὲ δεῖ τὰς χάριτας καὶ τὰς ἐπιεικείας ἀνελόντας τὸν ἀκριβέστατον τῶν λόγων εἰπεῖν» = ἀσχέτως πρὸς τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπιείκειαν, 4, 63· - καὶ πρᾶότης Πλουτ. Πυρικλ. 39· καὶ ἐν Καισ. «ἔστιν ἐπιεικείας ἱερόν», clementiae fanum, 57· κ. π. Θουκ. οἰκτοι καὶ ἐπιείκεια συνάπτεται, 3, 48· ἐν γέν. καλός, κόσμιος τρόπος τοῦ ζῆν ἀντίθ. τῇ ἀπολαυστίᾳ Λυσ. 16, 11, clementia, lenitas.

Ἐπι-εἰκελος, 2· εἰκελος, παρόμοιος· «ἐπιεικελος ἀθανάτοισιν» Ἰλ. α, 265· καὶ «θεοῖς ἐπιεικελα τέκνα» Ἡσ. Θε. 968· π. Ὀππ. καὶ ἐπείκελος, κυν. 2, 167, assimilis.

Ἐπι-εικεύομαι· ἐπιεικὴς εἶμι, Ο'.

Ἐπι-εικεύω· τῷ προηγ.

Ἐπι-εικής, 2 προσήκων, ἁρμόδιος, εὔπρεπής· «τύμβον οὐ μάλα πολλόν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον» = ὄχι πολὺ μεγάλον ἀλλ' ἀξιοπρεπῆ τάφον Ἰλ. ψ, 246· «τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν» = θὰ πληρώσωσιν ἀναλόγως πρέπουσαν ζημίαν διὰ τοὺς κλαπέντας βοῦς Ὀδ. μ, 382· καὶ συχν. τὸ οὐδέτ. μόν. «ὡς ἐπιεικὲς» = ὡς ἐστιν ἁρμόδιον καὶ πρέπον Ἰλ. τ, 147· καὶ μετ' ἀπαρ. «ὧν κ' ἐπιεικὲς ἀκούειν» = τὸν ὁποῖον εἶνε δίκαιον νὰ ἀκούσῃ τις Ἰλ. σ, 547· «οἱ ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων» = ὁποῖα εἶνε πρέπον νὰ ἦνε τὰ ἔργα τῶν θεῶν τ, 21· καλός, «παῖς τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικής, ἄφωνος δέ» = κατὰ τὰ ἄλλα καλός, βωβὸς δμως Ἡρ. 1, 85· «ἐπιεικὴς λόγος" = μέτριος Πλατ. ἀπολ. 34· οὕτως «ἐπιεικέστερα λέγειν», Πρωτ. 336· π. τοῖς ἀττ. ὑπερισχύει ἡ ἔννοια τοῦ συγκαταβατικὸς (πρβλ. ἐπιείκεια), σχηματίζει ἀντίθ. τοῦ αὐστηροῦ νομικοῦ δικαίου καὶ καλεῖται π. Ἀριστοτ. «ἐπανόρθωμα νομίμου δικαίου», ἠθ. 5, 10· «ἔστιν ἐπ. τὸ παρὰ τὸν γεγραμμένον νόμον δίκαιον», ῥητ. 1, 13· «τοὐπιεικὲς» Σοφ. Οἰ. Κ. 1129· «τὸ ἐπιεικὲς καὶ σύγγνωμον» Πλατ. νόμ. 6, 757· «τἀπιεικῆ συγχωρεῖν τινι» Ἀριστ. νεφ. 1438· «τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστερα προτιθέναι» Ἡρ. 3, 63· ἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καλός.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη

ἔμφρων, κόσμιος, ὁ μένων εἰς τὰ ὅρια τῆς τάξεως καὶ μετριότητος Θουκ. 8, 93· «ἵν' ἐπιεικεῖς δοκῶσιν εἶναι περὶ τὰ συμβόλαια» Δημ. 24, 30· «ἐπιεικὴς ὢν τὴν ψυχὴν» Πλατ. συμπ. 210· «ἐπιεικέστεροι ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν», ἀπολ. 22· πρβλ. ἴσ. «ἐν καπηλείῳ φαγεῖν ἢ πιεῖν οὐδεὶς οὕδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἔτλημεν» Ἰσοκ. 7, 49· «ἁπλῆ καὶ ἐπιεικὴς γυμναστικὴ» Πλατ. πολ. 3, 404· γνώμη Ἀριστ. αφ. 1027· – πρόφασις Θουκ. 3, 9· – ὁμολογία = μετρία, 3, 4· πρὸς τὸ ἐπιεικὲς = ἡμερότητα, προσήνειαν, μαλακότητα, 4, 19· «ἡ τρίτη ὁδῶν πολλὰν ἐπιεικεστάτη οὖσα»=ἔχει τὴν μεγίστην πιθανότητα καθ' ἑαυτὴν Ἡρ. 2, 22, ὡς «λόγος ἐπιεικής», ἀντίθ. τῷ παράδοξος Πολυδ. 10, 48, 3· «ὁδὸς ἐπιεικὴς» = ἡ παλαιῶς διατηρουμένη Πλουτ. Κρασ. 22· ἐπίρ. ἐπιεικῶς = ἱκανῶς· – λέγεις Πλατ. συμπ. 201· ἀρκούντως Ἡρ. 2, 92· – διεδήλωται Πλατ. Φίληβ. 31· «ἐπ. παραπλησία ἀλλήλοις ἐστίν» =ὁμοιοτάτη, Πρωτ. 349· «ταῦτ' ἐπιεικῶς μέν ἐστιν ὑπό τι ἄτοπα» = εἶνε βεβαίως κατά τινα τρόπον παράδοξα, Γοργ. 493· περίπου, σχεδὸν Πολυδ. 6, 26, 8· «ἐπιεικῶς ἔχειν πρός τινα» = πρῶον εἶναι Ἰσοκ. 15, 4· μετὰ τοῦ πρᾴως Πλουτ. Πυρ. 23, decens, mollis.

Ἐπι-είκησις, ἡ· εὐσέβεια Ἰερών. εἰς Ἀμὼς 5, pietas.

Ἐπιεικία, ἡ· κώμη παρὰ τῆς Σικυῶνα Ξεν.

Ἐπιεικίδαι, οἱ· δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς· ὁ δημότης Ἐπιεικίδης, τοπικῶς «ἐξ Ἐπιεικιδῶν»· «ἐν Ἐπιεικιδήσιν» Στ. Βυζ.

Ἐπι-εικίζω· ἐκ πίστεως ἀγαθῆς ἀποφαίζω μτγν.

Ἐπι-είκισις, ἡ· ἐπιείκησις ὁ ὕδε.

Ἐπι-εικτός, 2 (εἴκω)· ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ παραχωρεῖν, ἐνδοτικός, πάντοτε μετ' ἀρνήσεως «μένος οὐκ ἐπιεικτὸν» = ἀήττητος Ἰλ. ε, 892· «σθένος Ἰλ. θ, 32· –πένθος, π, 549· «ὀστέον οὐκ ἐπιεικτὸν» Ὀππ. ἁλ. 1, 625· «ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ» = δεινά, ἀνυπόφορα, ὧν ὅηλ. ἡ συνείπεια δὲν δύναται νὰ ἀκυρωθῇ, νὰ γείνωσιν ὡς νὰ μὴ ἦσαν Ὀδ. θ, 307, cedens, tolerabilis.

Ἐπι-είκω· ἐπείκω ὁ ὕδε.

Ἐπι-εικῶς· οὐκ ἀτόπως, λίαν πρεπόντως Σουΐδ. πιθανῶς Δημ. 10, 7· μετρίως Πλουτ. ἠθ. σ. 199, moderate· σχεδὸν «οἱ πυρετοὶ ἐς τεταρταίον ἐπιεικέως μεθίστανται» Ἱπποκρ. σ. 139, fere· πάνυ Ἡρ. 2, 92· παραδόξως καὶ παρ' ἐλπίδα Ἐτ. Μ. συγκρ. «τῶν ἐπιεικεστέρων διακειμένων» Ἰσοκ. σ. 171, ὑπερθ. «ὡς μὲν οὖν γένοιτ' ἂν ἐπιεικέστατα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὑμῖν τὰ νῦν εἰρήσθω» Πλατ. νόμ. 6, 753.

Ἐπι-ειμένος· ἐφειμένος μτφ. π παρκ. τοῦ ἐπιέννυμι, ἐφιέννυμι Ὅμ.

Ἐπι-εισάμενος· ἐπ. ἀορ. τοῦ ἔπειμι Ἰλ. φ, 424.

Ἐπι-είσομαι, ἐπ. μ. μελ. τοῦ ἔπειμι = πηγαίνω που Ἰλ. λ. 367.

Ἐπι-έλδομαι· ἐπέλδομαι Ἀπολ. Ρ. 4, 783.

Ἐπι-ελίκτωρ, ορος, ὁ· περιελίσσων Σχολ. Ἰλ. τ, 398, circumvolutor.

Ἐπι-έλπομαι· ἐλπίζω εἴς τι, ἔχω ἐλπίδα ὅτι θὰ γείνῃ τι, μετ' ἀπαρ. Ἰλ. α, 541· «ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ, νεηνίῃ ἐπιτανύσειν» Ὀδ. φ, 126· Ὑδ' ἐπέλπομαι.

Ἐπί-ελπτος, 2· περιμενάμενος, ἐλπιστὸς Ἀρχίλ. ἀπόσπ. 30· ἐπιλπομένη ἔχει ὁ Αἰσχ. Ἀγ. 1002, speratus.

Ἐπ-εἶναι· ἐν. ἀπαρ. τοῦ ἔπειμι.

Ἐπι-έννυμι, ἰων. ἀντὶ ἐφίννυμι· προσέτι ἐνδύω· «χλαῖναν δ' ἐπέσσαμεν» = ἐνδύσαμεν ἐπάνω αὐτοῦ σκέπασμα, ἐπανωφόριόν τι Ὀδ. υ, 143· σωηθίστ. μέσ. καὶ παθ. «ἐπιεσσάμενος νώτοιν κρύκαις» = σκεπάσας τὴν ῥάχιν μου μὲ ὑφασμένα φορέματα Πινδ. Ν. 10, 44· «γᾶν ἐπισσόμενος» = περιτυλιχθησόμενος, περισκεπασθησόμενος μὲ γῆν = ταφησόμενος, 11, 16· «γῆν ἐπίεσσθαι» Ξεν. Κυρ. 6, 4, 6, ὅπερ π. Ἡσύχ. = ταφῆναι (Ὑδ' ἐφέννυμι)· «τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα» Λίαν. Ταρ. 66 (7, 480)· «Ἅιδαο ἐπιεμένους ἀχλύν» 96 (7, 283)· «χαλκὸν ἐπίεσται» =ἐνε μὲ χαλκὸν περισκεπασμένος Ἡρ. 1, 47· μτφ. «θηθύριν ἐπιεμένοι ἀλκήν» Ἰλ. θ, 262· «μεγάλην ἐπιεμένον ἀλκήν» = δυνατὸς Ὀδ. ι, 214· «ἀναιδείην ἐπιεμένε» = ἀναίσχυντε Ἰλ. α, 149· καὶ μετὰ δοτ. «λευκοῖσιν δ' ἐκάτερθε κόμας ἐπιεμένη ὦμοις» (Ὑδ' ἕπομαι) = ἀκολουθουμένη Ἀπολ. Ρ. 4, 45, induo.

Ἐπι-έπομαι (Ὑδ' ἕπομαι)· ἀκολουθῶ, κατατρέχω Ἀπολ. Ρ. 2, 18.

Ἐπι-έπω· ἐπιτελῶ Ἡσύχ.

Ἐπι-εργάζομαι· ἐπεργάζομαι.

Ἐπι-έσπερος· ἑσπέριος.

Ἐπι-έσπομαι· ἑσπόμαι, ἐπίσπεται Ὀππ. κυν. 3, 272.

Ἐπι-έσσαμεν, ἀορ. ά, τοῦ ἐπιέννυμι.

Ἐπι-ετής, 2 ἐπέτειος, ἐφετεινὸς Πολύδ. 3, 55, 1.

Ἐπι-ζαής, 2· ἄγαν σφοδρῶς πνέων Ὀδ. μ, 313, vehemens.

Ἐπι-ζάξ· «ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐπὶ τὴν σύντομον καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαγίου ἢ συντόμως· Ἀθηναῖοι» Ἡσύχ.

Ἐπι-ζαρέω· ἐπιβαρέω Εὐρ. Φοιν. 45.

Ἐπι-ζάφελος, (ζα – ἡ ὀφέλλω, τὸ ἁπλοῦν εἶν εὑρίσκεται· σφοδρός, – χόλος Ἰλ. ι, 525· ἀφ' οὗ τὸ ἐπίρ. ὡς ἀπὸ ταῦ ἐπιζαφελής)· ἐπιζαφελῶς = λίαν ὁρμητικῶς· – χαλεπαίνειν, μηνιαίνειν Ἰλ. ι, 516· –κοτέειν Ὀρφ. Ἀργ. 1359· «ἐπιζάφελον κατέουσαι» Ἀπολ. Ρ. 4, 1672· – ἐρεείνω Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. 487.

Ἐπι-ζάω· ζῶ ἔτι μᾶλλον, μακρότερον χρόνον Πλουτ. Πομπ. 53· π. Πλατ. μεταβλητέον τὸ ἐπιζῶν εἰς τὸ ἐπιζῆ, νόμ. 2, 661· πρβλ. τὸ ἰων. ἐπιζώω, supervivo.

Ἐπι-ζείω· ἐπιζέω Ὀρφ. Ἀργ. 457·

Ἐπί-ζεμα, τό· ἀφίψημα, ἀπόβρασμα μτγν.

Ἐπι-ζεύγνῡμι· ζεύγνυμι, δένω εἰς τὸν ζυγὸν ζῷόν τι· «πώλοις ἀκμαίοις τάνδ' ἐπιζεύξας ὄχον» Αἰσχ. Εὐμ. 382· μτφ. «μὴ ἐπίζευχθῇς ἀτόμα φήμαις πονηραῖς» = μὴ λάβῃς λίξεις πονηρὰς σημασίας εἰς τὸ σῶμα, Χο. 1040· ἐν γέν. συνδέω· «κορμοὺς αὐθις ἐπεζεύγνυον» Ἡρ. 7, 36· «χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοΐσιον ἱμᾶσιν» Θεοκρ. 22, 3· «καὶ «χαίτας ζευχθέντες ἐπ' αὐχένων» Διον. Περ.

3, 6· γέφυρα ἐπιζευγμένη ὕδατος» Λουκ. 6. ἱστ. 2, 43· προσθέτω «κοινὸν ὄνομα οὐδὲν ἐπέζευκται» Ἀριστ. Ι. Ζ. 1, 4, 7· περιβάλλω· «γεωλόφων ἐπιζευγνύντων τὸν αὐχένα» Πολυδ. 1, 75, 4 «θάλασσα τὴν μίαν πλευρὰν ἐπιζεύγνυσι», 3, 49, 7, conjungo.

Ἐπι-ζευκτήρ, ὁ· σειρά, σχοινίον δι' οὗ συνδέομεν Ἡσύχ. catena, series.

Ἐπι-ζευκτικός, 3· ὁ εἰς σύνδεσιν ἐπιτήδειος· - σύνδεσμος Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 1349, copulativus.

Ἐπί-ζευξις, ἡ· σύνδεσις· «ἐν τῇ ἐπιζεύξει τῶν ἐπιτιθεμένων οὐ δεῖ περικαλύπτειν τὰς ἀρχάς» Θεοφρ. Ι. Φ. 2, 6, 1· ἔτι = ἐπανάληψις, «ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις», π. Γρ. Ναζ. conjunctio.

Ἐπι-ζεφύριοι, οἱ, καὶ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι· ἀποικία τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, οἵτινες περὶ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 24ης Ὀλυμπιάδος ἐλθόντες εἰς τὰ μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας κατῴκησαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ζεφυρίου ἀκρωτ. ἀφ' οὗ καὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Λοκροὺς· ἰσχημάτιζον δὲ οὗτοι ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν τοῦ Ζαλεύκου, ὕστερον δὲ κατ' ὀλίγον ἐξασθενούμενοι διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας των, ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πύρρου, τῶν Καρχηδονίων καὶ τελευταῖον ὑπετάγησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους Ἰῤ. Στρ46.

Ἐπι-ζεφύριος, 2· τῷ ἐπομ. ἰδ. ὡς ἐπίθ. γενεᾶς τινος τῶν Λοκρῶν Σχολ. Ἰλ. 6, 527.

Ἐπι-ζίφυρος 2· ὁ πρὸς τὸν δυτ. ἄνεμον Εὐφορίων π. Στ. Βυζ. ἐν λεξ. Δύμη.

Ἐπι-ζέω, καὶ π. ἐπιζείω· προσέτι, ἐπιπλέον βράζω, ζεματίζω, ἀμτθ. «ἐκ βυθοῦ νῆσον ἀναδῦναι μετὰ πυρὸς πολλοῦ καὶ κλύδωνος ἐπιζέσαντος» Πλουτ. π. χρησμ. Πυθ. 11· μτφ. «ἄμμιγά νιν αἰκίζει-κέντρ' ἐπιζέσαντα», ἐπὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων ὑπὸ τοῦ ζηλητηρίου τοῦ Νέσσου αὐξανομένων Σοφ. Τρ. 837· «δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε» Εὐρ. Ἐκ. 581· «ἡ νεότης ἐπέζεσε» = τῷ τῆς συνηθ. ὕβρασε τὸ αἷμά του Ἰῤ. 7, 13· «ἡ χολὴ ἐπιζεῖ» = βράζει ἡ χολὴ Ἀριστ. θεσ. 468· «θυμάλυψ ἐπέζεσεν», Ἀχ. 321· «ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους» Λουκ. ἀποκηρ. 16· «δεινὴ τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε» Εὐρ. Ἐκ. 583, ὅπου τὸ ἑπόμενον «σπέρμα» δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ· ἐνερ. ζεσταίνω, θερμαίνω τι· «λέβης· ἐπέζεσεν πυρὶ» Εὐρ. Κυκλ. 391, ἀμφ. infervesco.

Ἐπί-ζηλος, 2· ἀξιοζήλευτος, εὐτυχὴς Αἰσχ. Ἀγ. 913, aemulandus.

Ἐπί-ζηλος, ὁ· 1) Ἀθηναῖός τις Ἰῤ. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἐπι-ζηλο-τυπέω· ὑπὸ ζηλοτυπίας πάσχω Λουκ. διαλ. θε. 18, 2.

Ἐπι-ζηλόω· ἐπιθυμῶ τι Ἰουλιαν. σ. 103.

Ἐπι-ζήμιος, 2· α) ζημίαν, βλάβην ἐπιφέρων· - πραγματεῖαι Ἰσοκ. 2, 18· «- τί πονηρὸν καὶ ἐπιζήμιον» Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 57, ἀντίθ. ξύμφορον Θουκ. 1, 32· - τινί, 2, 7, 9· 6) τιμωρίᾳ ὑποκείμενος· «ἐπιζήμιοι ἦν μὴ ἴωσι» Πλατ. νόμ. 6, 567· «ἐπιζήμιόν ἐστι τῶν νόμων τινί» = ἀξιόποινον Αἰσχίν. 1, 45· - τὰ ἐπιζήμια = ἡ ποινὴ Πλατ. νόμ. 6, 784· «- ἐπιζήμια τιθέναι», 7, 788· ἐπίρ. Πολυδ. 5, 135, damnosus.

Ἐπι-ζημιόω· τιμωρῶ· «στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα» Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 22, mulcto.

Ἐπι-ζημίωμα, τό· ἡ ποινὴ Πολυδ. 8, 140.

Ἐπι-ζημίως, ἐπίρ. τοῦ ἐπιζήμιος, βλαβερῶς Πολυδ. 8, 147, damnose.

Ἐπι-ζητέω· ζητῶ προσέτι ἐπὶ πλέον ἢ εὑρῶ τι· «μηδ' ἃ τερ' ἐπιζήτει καλά» Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 4, 142· «τῆς αἰτίας αἰτίαν ἐπιζητούσης» Πολυδ. 1, 5, 3, ἰδ. ἀνιχνεύω ἐπὶ κυνηγίου Ξεν. Κυρ. 2, 4, 25· «ὁπόσοι μὴ παρεῖεν τούτους ἐπιζήτει», 8, 1, 16· ὀρέγομαι, ἐπιποθῶ Ἰῤ. 3, 36· ζητῶ τι, ζήτημα ἐγείρω Πολυδ. 3, 57, 2· ἐπιζητεῖται Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 10, 2, 4· μετὰ ἄπαρ. «ἐπιζητοῦσι ἀκούειν» = ζητοῦσι ν' ἀκούσωσι Πολυδ. 3, 57, 7· ζητῶ, ἐπιποθῶ νὰ εὕρω τι ἀπολεσθέν· «τέσσαρας καὶ δέκα ἐπιζητήσαι τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν» Πλουτ. Συλ. 19, quaero, desidero.

Ἐπι-ζήτημα, τό· τὸ ζητούμενον, ζήτημα Κλ. Ἀλ. στρ. 3, 189, quaestio.

Ἐπι-ζητήσιμος, 2· ὁ δυνάμενος ζητηθῆναι, συνήθ. ζητούμενος ἀμφ.

Ἐπι-ζήτησις, ἡ· ἀναζήτησις, ἐπιπόθησις Ἀπολ. Ῥ. 3, 154, requisitio.

Ἐπι-ζητητέον· δεῖ ἐπιζητεῖν Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 1, 1 ἐν τῷ μέσῳ, quaerendum.

Ἐπι-ζητητικός, 3· ἐρωτηματικός· - σύνδεσμος Σουϊδ. interrogativus.

Ἐπι-ζοφόω· θέτω ἐν σκότει μτγν.

Ἐπι-ζόγέω· εἶμαι ἐν τῷ ζυγῷ, μόν. ἐπιζυγίοντε εὑρίσκεται Νικ. π. Ἀθην. 15, 583.

Ἐπι-ζύγιαν, τό· μέρος νηὸς Ἡσύχ.

Ἐπι-ζῦγίς, ἴδος, ἡ μέρος τι βλητικῆς μηχανῆς καταπέλτου μτγν.

Ἐπι-ζυγκεῖν ἐπισκαρδαμύττειν Ἡσύχ.

Ἐπι-ζῴγόω· κλείω διὰ μοχλοῦ· - τὰς θύρας Ἀρτεμίδ. 1, 4· κατὰ Πολυδ. = κλείω, 10, 20.

Ἐπι-ζῴγωμα, τό· δεσμός· ἴδε ἐμάς.

Ἐπι-ζῴγωσις, ἡ· τῷ προηγ. μτγν.

Ἐπι-ζωή, ἡ· ἡ μετέπειτα ζωὴ Εὐστ. 151, 8.

Ἐπι-ζώννυμι· ἐπιζωννύω, ζώνω ἐπάνω Ἰῤ. «τύπτονται ἐπεζωσμέναι» = στερεῶς ὑπὸ στήθος τῶν ἐζωσμένα ἔχουσαι τὰ φορέματα, 2, 85· «μικρὸν ὑπεζωσμένος ἐγχειρίδιον» = ἐζωσμένος μὲ μικρὸν ἐγχ. Πλουτ. Γαΐ. Γρ. 15, succingo.

Ἐπι-ζώστρα, ἡ· ζωστὴρ Σοφ. π. Πολυδ. 7, 68, balteus.

Ἐπι-ζώω, ἰων. ἀντὶ ἐπιζάω Ἰῤ. 1, 120.

Ἐπι-ήδομαι· ἐρῶμαι ὁ ἴδ.

Ἐπ-ι-ηλε, γ' ἐν. ἀορ. τοῦ ἐπιάλλω Ὁ.

Ἐπ-ίημι, ἰων. ἀντὶ ἐφίημι Ἰῤ.

Ἐπι-ήνδανε, ἐπ. ἀντὶ ἐφήνδανε, γ' ἐν. παρατ. τοῦ ἐφανδάνω Ὁδ.

Ἐπί-ηρα φέρειν τινί, μόν. Ἰλ. α, 572 · 578 (ὁ Βέκκερ. γραφ. μετὰ τοῦ Βουτμ. λ. σ. 152 ἐπὶ ἦρα) · «ἦρα φέρειν τινί» Σοφ. Οἰ. 1094 = χαρίζεσθαι· «ἐπίηρα φέρεσθαι» πειθαρχεῖν τινος λαμβάνειν Ἀπολ. Ῥ. 1, 375· «ἐπίηρα οἰχόμενοι» Φαιδιμ. 1 (13, 22)· τὸ ἐπίηρα-

Ἐπι-ήρανος, (ἐκ τοῦ προηγ.) 2· ἄριστος, ποθητός, χαριτωμένος· «ποδίνιπτρα ἐπιήρανα θυμῷ» Ὀδ. τ, 243· π. τοῖς μεθ' Ὅμ. π. ἡ λέξ. παίζει ἐν τῷ ἤρανος = καίρανος πρβλ. Βουτμ. λεξ. 1, 158· «ὄφρα κεν εἰς Κόλχους Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω» = ὡς βοηθὸς τῶν Μινυῶν Ὀρφ. Ἀργ. 96· πρβλ. «ἐπιήρ· Λίθιοπήων» = ἡγεμόνων τῶν Αἰθ. Νον. Δ. 2, 10· «ὅλης ἐπ' ἄγρης» ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς προστατευούσης τὸ κυνήγιον αὐτ. «πότνι' Ἀθηναίων ἐπιήρανε τριτογένεια» Μαρκελλ. Ἀπ. 50, 1)· «ἢ πάρος ἀντιπάλων ἐπιήρανος ἀσπὶς ἀκόντων» = κατὰ τῶν ἀκόντων προστατεύουσα, ἀποκρούουσα αὐτὰ Θέων Ἀλ. 1 (9, 51) Ὀθ. «καλῶν ἐπιηρ. ἔργων» = κάτοχος ὡραίων ἔργων Ἰων π. Ἀθην. 10,447· «νεύρων ἐπιήρανος» = δυναμωτικὸς τῶν νεύρων Πλατ. κωμ. π. Ἀθην. 1, 5, jucundus.

Ἐπιηρεῖδης, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἀνθ.

Ἐπιηρεφής, ἰων. ἀντὶ ἐπιρρεφής.

Ἐπί-ηρος, 2· τερπνός, ἀγαπητός (πρβλ. ἐπίηρα)· «ἐπίηρον ἀμειδόμενοι γέρας ἀνδρὶ» π. π. Σχολ. Λυκοφρ. 1263· ὅθι καὶ Ἐμπιδ. 208 (π. Ἀριστοτ. π. ψυχ. 1, 5), ὅπου ὁ Βουτμ. προτιμᾷ τὴν γραφὴν ἐρίηρος· συγκρ. ἐπιηρέστερος ἀναφέρει ὁ Εὐστ. 1441, 25 ἐκ τοῦ Ἐπιχάρμου, gratus, adjutor.

Ἐπι-θαλαμιο-γράφος, ὁ· ὁ τὰ ἐπιθαλάμια ᾄσματα γράφων Τζέτζ. προλ. εἰς Λυκοφρ.

Ἐπι-θαλάμιος, 2· ἀνήκων εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν νυμφίων ἢ τὸν γαμήλιον· -ἐπιβουλὴ Λουκ. ὄρχ. 44· λόγος, ῥήτορ. τεχνογρ. καὶ ἄνευ ταύτης τῆς προσθήκης, λόγοι γαμήλιοι καὶ ὕμνος = γαμήλιον ᾆσμα, πρὸ τοῦ κοιτῶνος τῶν νεονύμφων ἀδόμενον Θεοκρ. 18, nuptialis.

Ἐπιθαλαμήτης, ὁ· ἐπών. Ἑρμοῦ (κατ' εἰκασ. Μαϊνικ. τοῦ Ἔρωτος) ἐν Εὐδοίᾳ Ἡσύχ.

Ἐπι-θαλασσίδιος, ἀττ. ἐπιθαλαττίδιος, 2· τῷ ἑπομ. καὶ 3· - πόλις Ξεν. Ἑλλ. 3, 428· «Σίφαι εἰσὶ ἐπιθαλασσίδιοι» Θουκ. 4, 76, ἀντίθ. χερσαίος Πλατ. νόμ. 4, 704.

Ἐπι-θαλάσσιος, 2 καὶ 3· ὁ παρὰ τῇ θαλάσσῃ Ἡρ. 5, 30· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ κατοικῶν πλησίον τῆς θαλάσσης, 1, 154· χωρία, πόλισμα Θουκ. 2, 66· «αἱ ἐπιθαλάττιοι πόλεις», Ἑλλ. 3, 1, 16· τριακατάλητον Πλατ. νόμ. 4, 704, maritimus.

Ἐπι-θάλασσος καὶ ἐπι-θάλαττος ἀττ. =τῷ προηγ. Ἀπ. Ἰσπ. 12.

Ἐπι-θάλης, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπι-θάλλω καὶ ἐπ. ἐπιθηλέω· ἐπαυξάνω Νον. Διον. 3, 151, supercresco.

Ἐπι-θαλπής, 2· ὁ θερμαίνων, τερπνὸς Ἡσύχ. calidus.

Ἐπι-θάλπω· θερμαίνω, ἰδ. ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας Ἰλ. Ι. Ζ. 10, 35· «ἄστροις ἐπιθαλπόμενα καὶ σελήνῃ» Πλουτ. πρὸς ἡγεμ. ἀπαίδ. 3.

Ἐπι-θαμβέω· μετὰ θάμβους παρατηρῶ τι Νον. Ἰώ. 7, 15, stupeo.

Ἐπι-θανάσιος, 2· τῷ ἑπομ. Γρ. Νυσ. 1, 247.

Ἐπι-θανάτιος, 2· εἰς θάνατον καταδικασμένος Δ. Ἀλ. 4, 35· θανατηφόρος· - νόσημα μετγν. «ἐπιθανατίως νοσεῖν» μετγν. - Ἔχειν = εἶναί τινα μέχρι θανάτου ἄρρωστον Αἰλ. Π. Ι. 13, 27.

Ἐπι-θάνατος, 2· α) πλησίον τοῦ θανάτου, ἀσθενὴς μέχρι θανάτου Δημ. 50, 60· ἐπίρ. «ἐπιθανάτως ἔχειν» Πολυδ. 3, 106· 2) θανατηφόρος Θεόφρ. - φάρμακον Πολυδ. 5, 132, lethifer, mortifer.

Ἐπι-θανάτως ἐπίρ. τοῦ προηγ. ὅ τδε.

Ἐπι-θανής, 2· ἐπιθάνατος· 1) Σουΐδ.

Ἐπι-θάπτω· προσάπτ., ἢ ἐκ νέου θάπτω Φιλόστρ. Ἥρ. σ. 670.

Ἐπι-θαρρέω· ἐμπιστεύομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα ἢ εἴς τι «οὐ μόνον ὅπλοις καὶ ἵπποις ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀρωγαῖς» Πλουτ. Βρουτ. 37· «ἐπιτεθαρρήκασιν αὐτῷ» Σ Ἐμπ. κ. γραμ. 270· 2) κάμνω καρδίαν ἐναντίον τινός· - τοῖς ἐχθροῖς=κατὰ τῶν ἐχθρῶν Ἀππ. ἐμφυλ. πόλ. 3, 10· «ταῖς ὀρείοις θήραις» = τολμᾶν κατ' αὐτῶν, 5, 56 Αἰλ. Ἱ. Ζ. 4, 34· - πελάγει = ἐπὶ τῆς θαλάσσης, 5, 56, confido.

Ἐπι-θαρρύνω· ἴτ. μάλλον ἐγκαρδιώνω· - τινὰ Ἰλ. ὄ, 183, animo.

Ἐπι-θαρσύνω· τῷ προηγ. Πλουτ. Λουκουλ. 10.

Ἐπι-θαυμάζω· θαυμάζω· «ἐπιθαυμάσας τὸ παράλογον τῆς τελευτῆς» Πλουτ. Μαρκελλ. 30, ἰδ. τιμῶ διὰ διώρων· «ἐπιθαυμ. τὸν διδάσκαλον» Ἀριστ. νεφ. 1147, admiror.

Ἐπι-θεάζω· ἐπιθειάζω· «- καὶ ἀγαναιτῶ» Πλατ. Φαίδρ. 241· «ἁρπάσαι κἀπιθεάζει τῷ πατρί», Φερεκρ. π. Εὐστ. Ὀδ. 1438· π. δὲ Σουΐδ. εἶνε καὶ ἀντιθεάζει.

Ἐπι-θεάομαι· ἄνωθεν παρατηρῶ, ἐπιθεωρῶ τι Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 199· σκέπτομαι, ἐξετάζω Πολυδ. 6, 115, specto, considero.

Ἐπι-θειάζω· τοὺς θεοὺς ἐπικαλοῦμαι, κράζω αὐτοὺς ὡς μάρτυρας Θουκ. 2, 75, ὅπου ἀντιστοιχεῖ τῷ προηγ. «ἐς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν κατίστη»· «ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν» = μάρτυρας τοὺς θεοὺς ἐπικαλουμένων, ὅτι δὲν θέλουσιν αὐτὸν καταγάγει, 8, 53· 2) δίδω θύαν τινα πρύσωπιν· «ταῦτ' εἰπὼν Θεμιστοκλῆς ἐπεθείασε τῷ λόγῳ διελθὼν τὴν ὄψιν» = παρέστησεν ὡς ἐκ θεοῦ Πλουτ. Θεμ. 28· «τὸ δαιμόνιον ἐπιθειάζον ταῖς αὐτοῦ προαιρέσεσι», π. τ. δαιμ. Σωκρ 10· «οἱ δὲ ὡς θεοφιλεῖς εἶναι δοκοῦσιν, ἐπιθειάζουσι τὰς πράξεις, ὀνείρατα καὶ φάσματα προϊστάμενοι» = περιβάλλοντες μὲ θείαν λάμψιν, αὐτ. 9· «οἱ δὲ πολλοὶ καταβαρβάρου σιν οἴονται τὸ δαιμόνιον ἀνθρώποις ἐπιθειάζειν» = εἰσηγεῖσθαι, ὑποβάλλειν, αὐτ. 20· «-τόπος ἐπιτεθειασμένος» = ἀφιερωμένος Πολυδ. 1, 15· - ἀνήρ, 1, 20· ἔτι προφητεύω· «ὡς ἡ θέμις αὐτοῖς ἐπιθειάζουσα ἔφραζεν» Δ. Ἀλ. 1, 31· ἐπιτεθειασμένως Πολυδ 1, 16, vaticinor.

Ἐπι-θειάσεις, ἡ· ἐπίκλησις, διαμαρτύρησις τῶν θεῶν Πλουτ. πρὸς Κολωτ. 17, obtestatio.

Ἐπι-θειασμός, ὁ· τῷ προηγ. Θουκ. 7, 75, θεία ζμπνευσις μτγν.

Ἐπι-θειαστικός, 3· ἐπιθειάζων· «νομοφύλητοι, οἱ κατεχόμενοι Νόμαις· μάντεις δέ εἰσι καὶ ἐπιθειαστικοί» Ἡσύχ.

Ἐπι-θεῖνω· μαστιγῶ, πλήττω μτγν.

Ἐπι-θεῖτε· κατὰ συγκοπ. β΄. πλ. ἀόρ. β΄ τ.

ενκτ. τοῦ ἐπιτίθημι, ἀντὶ ἐπιθείητε Ἰλ. ω, 264.
Ἐπι-θέλγω· θέλγω προσέτι, γλυκαίνω τὴν καρδίαν τινὸς μὲ κολακευτικά, μαγευτικὰ λόγια, τὸν κάμνω νὰ μὲ ἀκούῃ ὡς μαγευμένος· «ἐπιθέλγων καὶ καθιστὰς τὴν ὀργὴν τοῦ ῥήτορος» Πλουτ. π. ἀοργ. 6, demulceo.
Ἐπί-θεμα, τό· τὸ ἐπάνω θεμένον σκέπασμα· π. ἰατρ. τὸ ἔμπλαστρον· πρβλ. ἐπίθημα καὶ Λοβεκ. Φρύν. 249.
Ἐπι-θεματίζω· ἀγοράζω ἐν δημοπρασίᾳ μτγν. liceor.
Ἐπί-θεματισμός, ὁ· ὑπόθεσις, ἔλεγχος γλωσ. argumentum.
Ἐπί-θεος, ὁ· σημεῖον ἐν θυτικῇ Ἡσύχ.
Ἐπι-θεράπευσις, ἡ· ἐπιδεδαίωσις τοῦ ῥηθέντος μετά τινος δριμύτητος ῥητορ. τεχνογρ.
Ἐπι-θεράπεύω· προσέτι περιποιοῦμαι, εἶμαι ὑπηρετικός· «-τὰ μέτρια» μετὰ τοῦ «δουλεύειν» Θουκ. 8, 84· φροντίζω προσέτι, ἔχω ἔννοιαν διά τι· «-τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον» Θουκ. 8, 47· προμηθούμενος Σουΐδ. = μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας πραγματευόμενος Σχολ. Θεραπεύω μετέπειτα, μεταχειρίζομαι ἐν δευτέρᾳ ἰατρείᾳ ἄλλον τρόπον θεραπείας Γεωπ. 17.
Ἐπι-θερμαίνω· θερμὸν ποιῶ Ἱπποκρ. 938.
Ἐπιθέρσης, ὁ· 1) Ἐρυθραῖος, Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 2) Νικαεὺς γραμματικὸς ἐπὶ Τιβερίου Πλουτ.
Ἐπιθερσίδης, ὁ· Κνίδιός τις Δ. Σικ.
Ἐπι-θεσία, ἡ· δόλος μτγν. ἴδε καὶ ἐπίθεσις.
Ἐπί-θεσις, ἡ· 1) τὸ θέτειν ἐπί τινος· - χειρῶν Ν. Δ. «διὰ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων ἐπιθ.» Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολ. σ. 102· προσθήκη, ἐπίθετον Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2, 14· 2) (ἐπιτίθεσθαι) προσβολή· «μή τις ἐπίθεσις γένοιτο τοῖς καταλελειμμένοις» Ξεν. Ἀν. 4, 4, 22· «ἡ Περσῶν ἐπίθεσις τοῖς Ἕλλησιν» Πλατ. νόμ. 3, 698· ἐπί τι Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 10· «ἐπίθεσιν κατά τινος ποιεῖσθαι» Δ. Ἀλ. 5, 7· ἐν γέν. ἐπιχείρησις· «ἡ διὰ τοῦ πυρὸς ἐπίθεσις τοῖς ἔργοις» Πολυβ. 1, 45, 2, impositio
Ἐπι-θεσπίζω· ἐπὶ μαντείων, ἀναγγέλλω, διορίζω· «ἐπιθεσπίζω τῷ τρίποδι» = καθήμενος ἐπὶ τοῦ τρίποδος προσφέρω χρησμὸν Ἀρρ. Ἀν. 4, 11, 7, valticinor.
Ἐπι-θεσπισμός, ὁ· χρησμός, μαντείου ἢ θεοῦ τινος παραγγελία, ἐπιβεβαίωσις Ἀρρ. Ἀν. 6, 19, 9, oraculum.
Ἐπι-θετέον· δεῖ ἐπιτεθῆναι Γεωπ. 17, 23.
Ἐπι-θέτης, ὁ· ἐπίβουλος, ἀπατεὼν Λουκ. τραγ. 171, stellio.
Ἐπιθέτης, ὁ· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.
Ἐπι-θετικός, 3· προθύμως ἐπιτιθέμενος, ἐπιχειρῶν· - στρατηγὸς Ξεν. ἀπομ. 3, 1, 6· ἐπὶ κυνῶν· «ἐπιθετικὸς τοῖς θηρίοις», 4, 1, 3· «ἐπιθετικώτατον γὰρ τοιοῦτον ἦθος περὶ πάσας τὰς πράξεις» = πανοῦργος, ἀπατεὼν Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11· καὶ εὐκόλως τι ἀρχίζων, ἀντίθ. τῷ τελεστικός, φυσιογν. 6 (813, 9)· ἀπατεών· τὸ ἐπιθετικόν = τὸ ἐπίθετον ὄνομα γραμ.
Ἐπι-θετικῶς· ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἰλ. ν, 2[illegible] πλαστῶς Δ. Ἀρεοπ. 136, ficte.
Ἐπί-θετον, τό· ἐπίθεμα ἢ ἐπίθημα ἰατρικὸ[illegible] Ἀρεταῖ. σ. 76.
Ἐπί-θετος, 2 προστεθείς, προσαρμοσθείς· [illegible] ἐπιστολή = ἡ ἐπιδοθησομένη τινὶ Λυσ. π. Ἀ[illegible] ποκρ. - φυλαί Δ. Ἀλ. 3, 70· - ἐξουσία = [illegible] κοιοποιηθεῖσα Πλουτ. Κλεομ. 10· καὶ οὕτω[illegible] ἰδ. ἀντίθ. τῷ οἰκεῖος καὶ φυσικός, = ξένος· [illegible] ἑορταί = μετέπειτα εἰσαχθεῖσαι, ἀντίθ. τ[illegible] πάτριαι Ἰσοκ. 7, 29· «ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύ[illegible] σει κακά» Μεν. π. Στοβ. ἀνθ. 98, 8· «ἐπί[illegible] θετα ἀγωνίσματα», περὶ τοῦ Βρούτου Πλουτ. [illegible] συμπ. 5, 2· «ἐπίθετον ἑαυτοῦ κατεψεύσατο [illegible] μωρίαν» Δ. Ἀλ. 4, 68· «μωρία οὐκ ἀληθινὴ [illegible] ἀλλ' ἐπίθετος» = πλαστή, αὐτ. 70· «τὰ μὲ[illegible] ἐπίθετα καὶ πόρρωθεν» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, [illegible] «τὸ ἐπίθετον» δηλ. ὄνομα Ἀριστοτ. ῥητ. [illegible] 2· «τῷ δὶ τρίτῳ ὀνόματι ὕστερον ἐχρήσατο [illegible] πράξεώς τινος ἢ τύχης ἐπιθέτῳ» Πλουτ. Κο[illegible] ριολ. 11· «ἐξ ἐπιθέτου» = ὡς προσθήκη, Μαρ[illegible] 1, adjectus.
Ἐπι-θέτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «ἐπιθέτως τῷ Νότου ἀργίστου λεγομένου» Στράβ. 1, 2, 21
Ἐπι-θέω· κατόπιν τινὸς τρέχω· - ὁλκὰς Πλουτ. Μαρκ. 14, ἰδ. ἐχθρικῶς Ἡρ. 9, 107· «-πρὸς τὴν συσταδὸν μάχην» Ἡρωδν. 6, 7, 19· διώκω, ἐπὶ κυνηγῶν Ξεν. κυν. 8, 10· - τινά Ἀπ[illegible] Ἰσαπ. 7, incurro.
Ἐπι-θεωρέω· προσέτι θεωρῶ τι, κυττάζω προσεκτικῶς καὶ μετ' ἀκριβείας Πλουτ. Δη[illegible] μητρ. 1, prospicio.
Ἐπι-θεώρησις, ἡ· προσεκτικὴ παρατήρη[illegible] Μ. Ἀντων. 8, 26, inspectio.
Ἐπι-θεωρητέον· δεῖ ἐπιθεωρεῖν μετ[illegible]
Ἐπι-θεωρία, ἡ· ἐπιθεώρησις Στραβ. 10, [illegible]
Ἐπι-θήγω· προσέτι ἀκονῶ τι κατά τι· [illegible] «-τῇ βαφῇ τὰ κέντρα» Αἰλ. Ι. Ζ. 5, [illegible] μτφ. - ἐπιθυμίας Πλουτ. ἐν πρεσβ. πολιτ.
Ἐπι-θήκη, ἡ· προσθήκη, αὔξησις· «πλεί[illegible] μὲν πλεόνων μελέτη, πλείων δ' ἐπιθήκη» [illegible] ἔρ. 378· ἐπίθεμα, ἐπίβλημα μτγν. addit[illegible]
Ἐπι-θηλέω· ἐπιθάλλω.
Ἐπί-θημα, τό· ἐπίθεμα, ἐπίβλημα· «γ[illegible] ριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέφηνεν» = καπνι[illegible] κιδωτῶν Ἰλ. ω, 228· «τοὐπίθημα τῆς [illegible] τρας ἀφελών» Ἡγησιπ. π. Ἀθην. 7, [illegible] (στιχ. 13)· μνημεῖον ἐπιτάφιον· «ἔθαψα [illegible] ἐπίθημα καλὸν ἐπέθηκα» Ἰσοκ. 2, 36· πρ[illegible] πεπηγμένον, ὅθ. ἡ τοῦ δόρατος αἰχμή [illegible] Σικ. 5, 30· κατὰ τοὺς ἀττικιστὰς ὀρθότ[illegible] τοῦ ἐπίθημα πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρυν. [illegible] operculum.
Ἐπι-θηματικός, 3· ὁ εἰς σκέπασμα [illegible] κων· - τέχνη = τῷ ἐπομ. Πολυβ. 7, 208
Ἐπι-θηματο-υργία, ἡ· κατασκευὴ [illegible] σμάτων καὶ τῶν ὁμ. Πλατ. πολιτ. 280
Ἐπι-θηματόω· σκεπάζω, βάλλω τι [illegible] πασμα ἐπί τι Ἀντικλειδ. π. Ἀθην. 11.
Ἐπι-θηρ-αρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ [illegible] θηράρχου Αἰλ. Τακτ. 22, γρ. ἔσφ. ἀντὶ [illegible] φανταρχία (ὡς ἐπειλαρχία καὶ ἐφιππαρχ[illegible]
Ἐπι-θήρ-αρχος, ὁ· ἐπιστάτης τῶν θη[illegible] χων μτγν.

Δημόσια Κοινωνική Βερόιας

Ἐπιθήσω· ἴν. μέλ. ἀ. τοῦ ἐπιτίθημι.
Ἐπι-θηριόω· εἰς θηρίον διαβιβάζω, διαπειράω, Παθ. «ἐπιθηριώθη, ἐν τῇ ἐρήμῳ διέτριβεν» Κυριλλ. 49, 10.
Ἐπι-θησαυρίζω· ἐπὶ τοῖς ἄλλοις θησαυρίζω Κλ. Ἀλ. 1, 336, reconda.
Ἐπι-θησαυριστέον, ρ. ἐπιθ. τοῦ προηγ. Κλ. Ἀλ.
Ἐπι θήτωρ, ὁ· ἐπιθήτωρ Νον. 1, 51, ἀμφ.
Ἐπι-θι, ἔ. πρόσ. προστ. τοῦ ἔπειμι.
Ἐπι-θιγγάνω· ψηλαφῶ τι ἐπάνω, ἐπὶ τῆς πιφανείας Θεόφρ. π. ὀσμ. 11· -τῆς κεφαλῆς Πλουτ. Τιβ. Γρακχ. 19 -τινί, συμπ. 1, 8.
Ἐπί-θλασις, ἡ· σύντριψις μτγν. contusio.
Ἐπι-θλάω· συντόμως λέγω Ἡσύχ.
Ἐπι-θλίβω· θλίβω τι ἐπάνωθεν· πίεζω· -σπόγγοις Δ. Σικ. 3, 14· «-καὶ πιέζω» Πλουτ. πρὸς ἡγεμ. ἀπαίδ. 6, premo.
Ἐπί θλιψις, ἡ· ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τινὸς θλῖψις μτγν. compressio.
Ἐπι-θνήσκω· κατόπιν θνήσκω Δ. Ἀλ. Ῥ. ἀρχ. 234, 21, morior.
Ἐπι-θοάζω· κάθημαι ἐπί τινος, ὡς ἱκέτης ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν, μετὰ τοῦ ἐπεύχομαι Αἰσχ. Χο. 483· «ἐπιθοάζω μαρτυρούμενος δαίμονας» Εὐρ. Μηδ. 1409, ἴσ. ἐπιθοάζω ἴδε Βουτμαν. λεξ 2, 109, insideo
Ἐπι-θολόω· θολώνω, ῥυπαίνω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, σκοτεινὸν ποιῶ, σκοτίζω Λουκ. λεξιφ. 4· «πάλιν ἐπιθολούμενον τὸ θροΐζον εἰς τὸ πράσινον μεταβάλλει» Πλουτ. ἀρεσκ. φιλοσ. 3, 5· - τὸ κάλλος = ἀσχημίζω Λίλ. καὶ μτφ. «ἡ ψυχὴ ἐπιθολοῦται φόβοις, ἄπαισι» Ἀρτεμιδ. 4, προοίμ. infusco.
Ἐπι-θορεῖν, ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ ἐπιθρώσκω· ὁ ἐν ἐπιθορέω μόν. π. μτγν. superalio.
Ἐπι-θόρνυμαι· συνουσιάζομαι, βατεύω· -γυναικὶ Φιλοστ. 6. Ἀπολλ. 5, 29. Συνήθ. ἐπὶ ζώων· -βουσὶ Λουκ. ἐρωτ. 22, insilio.
Ἐπι-θορόω· γονοποιῶ, ἐγκαστρώνω· «οὐδὲ τοῖς λαγνιστάτοις τῶν ζώων συγχεχώρηκεν ἡ φύσις τὸν τῆς περιττώσεως πόρον ἐπιθορεῦον» Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 222.
Ἐπι-θορῦβέω· κάμνω προσέτι θόρυβον, διὰ μεγάλων φωνῶν καὶ θορύβου δείχνω τὴν συγκατάθεσιν καὶ ἐπιδοκιμασίαν μου· - ἰδιωτ. Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 50· καὶ ἐπὶ δυσαρεσκείας, 1, 7, 13, adstrepo.
Ἐπι-θράνιον, τό· μέρος νηὸς Ἡσύχ.
Ἐπι-θράσσω· συνῳρ. ἀντὶ ἐπιταράσσω ἀρλεξ. punga.
Ἐπι-θραύω· συντρίβω προσέτι· «τρύφος ἄρτου αὐονν» Ἀπολλιν. 7 (6, 105), effringo
Ἐπι-θρέξας, μετ. ἀορ. τοῦ ἐπιτρέχω Ἰλ. ν, 409.
Ἐπί-θρεπτος, 2· καλῶς θρεμμένος, ἐπηυξημένος· - αἰὼρ Ἱπποκρ. σ. 106.
Ἐπι-θρηνέω· κλαίω, θρηνῶ προσέτι Πλουτ. π. ἐδεξ. 373· - τινὶ μτγν. allamentor.
Ἐπι-θρήνησις, ἡ· τὸ κλαίειν, θρηνεῖν διά τι Πλουτ. παραμυθ. πρ. γυν. 9, lamentatio.
Ἐπι-θρήνητος, 2· ἀξιοθρήνητος Ἡσύχ.
Ἐπι-θριαμβος, ὁ· ὁ κατόπιν θρίαμβος μτγν. ἴδε τὸ ἁπλοῦν.
Ἐπι-θριδάκια, τά· ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Ἡσύχ.

Ἐπι-θροέω· σείω προσέτι, διαπνέω μτγν.
Ἐπι θρομβόω· κάμνω τι νὰ πήξῃ. Παθ. πήγνυμαι· «ἢν δ' ἐπιθρομβωθῇ γάλα» Νικ. Ἀλεξιφ 364, coagulo.
Ἐπι-θρυλλέω· ψιθυρίζω, ὑπογογγύζω Ἐτ. Μ. 356, 40, admurmuro.
Ἐπι-θρύπω· ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω Πλουτ. Δίων 17, frango, Παθ. ἐπιθρύπτομαι· Ἀριστ. 1, 28, orno, pollo.
Ἐπι-θρώσκω· πηδῶ ἐπί τινος· «-τῷ τόμῳ»=ἐπὶ τοῦ τάφου μετὰ τῆς παρασημ. δόξας ἐστικῆς ἐννοίας Ἰλ. δ, 177· - φλογμῷ Ἀπολ. Ῥ. 4, 603· μετὰ γεν. - νηὸς Ἰλ. θ, 515· -νεῶν Εὐρ. Ῥησ. 100. Ἀλλὰ «τάσσαν ἐπιθρώσκουσι» = τόσον πολὺ διάστημα ὑπερπηδῶσιν Ἰλ. ε, 772· «μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται» Ἡσ. ἀσπ. 438· καὶ ἀμτδ. «τεῖχος πέτρη ἐπιθρώσκει» Ὀρφ. Ἀργ. 847, 1264· εἰς ὕψος ἀναβαίνω· - ὁμίχλη Μουσ. 113, insilio.
Ἐπι-θυίω· ἐπιθύω ὅ ἴδε
Ἐπι-θυλλίς· γήθυον εἴτε γήτειον ὅ ἴδε.
Ἐπι-θυμα, τό· θύμα, τὸ θυσιαζόμενον ζῷον Ἡσύχ. hostia.
Ἐπί-θυμβρον, τό· φυτὸν ἐκ τῶν παραοίτων, ἐπὶ τὴν θύμβραν αὐξάνον Διοσκ. τὸ ἐπίθυμον.
Ἐπι-θυμέω· ἔχω ἐπιθυμίαν, ὄρεξιν, πόθον, ἀγάπην πρὸς ἀπόκτησίν τινος· - τινὸς Αἰσχ. Ἀγ. 209· μετ' ἀπαρ. Σοφ. Τρ. 614· «ἐπιθυμῶ εἰδέναι» Πλατ. Γοργ. 474· «τὸ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ», συμπ. 180· -τῆς σοφίας. Φαιδ. 96· ἀλλὰ καὶ «τὰ ἐπιθυμούμενα», Φιλ. 35· «τὸ ἐπιθυμοῦν» = ἡ ἐπιθυμία, ὁ πόθος· «-τοῦ κλύειν» Θουκ. 6, 54· καὶ ὡς «ἐρᾶν, γυναικὸς ἢ παιδός» Ξεν. Ἀν. 4, 1, 14· καὶ ἐπὶ ζώων, «οἱ ὄνοι οὐκ ἐπιθυμοῦσιν ἵππων» Δ. Χρυσ. - ἐπιθυμίαν ἔ. π. μτγν. ὡς Μεν. π. Κλ. Ἀλ. 605 συντάσσ. καὶ μετ' αἰτ concupisco, desidero.
Ἐπι-θύμημα, τό· ὅ, τι ἐπιθυμεῖ, εὔχεται ν' ἀποκτήσῃ τις Ξεν. Ἱερ. 1, 22· ἡ ἐπιθυμία, τὸ ἐπιθυμητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς Πλατ. νόμ. 3, 687· - πωμάτων, 6, 782, cupiditas desiderium.
Ἐπι-θύμησις, ἡ· τὸ ἐπιθυμεῖν, ποθεῖν τι Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 1, ἀρχ.
Ἐπι-θυμήτειρα, θηλ. τοῦ ἑπομ. «Ἀμπζονίδες πολέμου ἐπ» Καλλ. ὕμν. Ἀρτ. 237.
Ἐπι-θυμητής, ὁ· ἐπιθυμῶν, εὐχόμενός τινος· «-νεωτέρων ἔργων» Ἱππ. 7, 6· -σοφίας Πλατ. πολ. 5, 475· -καὶ ἐραστής, νόμ. 1, 643· φίλος, ὀπαδὸς Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 60, desiderator, concupiscens.
Ἐπι-θυμητικός, 3· εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι ἐπιρρεπής· -τινὸς Πλατ. νόμ. 5, 475· τὸ ἐπιθυμητικὸν = ἡ δύναμις τοῦ ἐπιθυμεῖν (Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 13)· «αἰτῶν καὶ ποτῶν» = λαιμαργία, Τιμ. 70.
Ἐπι-θυμητικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. -ἔχω = ἐπιθυμῶ Πλατ. Φαίδρ. 108.
Ἐπι-θυμητός, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
Ἐπι-θυμητός, 3· ποθητός, ἀγαπητὸς Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 10, desiderabilis.
Ἐπι-θυμητῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἐτ. Μ. 148, 7.

Ἐπι-θυμία, ἡ· θεάτης Τζέτζ.

Ἐπι-θυμία, ἡ· ὄρεξις, ἀγάπη, κλίσις τῆς ψυχῆς θερμὴ πρὸς ἀπόλαυσίν τινος (καὶ τὸ τῆς συνηθείας ἐπιθυμία· «ἡ γὰρ ἐπιθυμία ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰοῦσα δύναμις ἐκλήθη τοῦτο τὸ ὄνομα» Πλατ. Κρατ. 419)· - ἡδονῶν Πλατ. Φαιδρ. 237· -τῆς παρθένου, Τιμ. 19· - τοῦ ὕδατος Θουκ. 2, 52· -τοῦ πιεῖν, 7, 84· «-ἡ περὶ τοὺς παῖδας καὶ γυναῖκας» Ἰσοκ. 3, 39· «αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι καὶ ἡδοναὶ» Πλατ. πολ. 1, 328· «καὶ αἱ πρὸς τοὺς παῖδας ἐπιθυμίαι» Ξεν. Λακ. 2, 15, ὡς «πρὸς τὸ ζῆν» Πολυϐ. 3, 63, 6· «ἐν ἐπιθυμίᾳ εἶναί τινος» = ὄρεξιν ἔχειν πρός τι Πλατ. Πρωτ. 318· -γίγνεσθαι, νόμ. 8, 841· «εἰς ἐπιθυμίαν τινὸς ἐλθεῖν», Κριτί. 113· «ἐπιθυμίαν εἶχεν ἀκούειν» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 3· «ἐπιθυμίαις μείζοσι χρῆσθαι» Θουκ. 6, 15· «ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν», 4, 81· -ἐμϐάλλειν Ξεν. Κύρ. 1,1,8· ἡδονή, ἀπόλαυσις Πλατ. Φαιδ. 82· γνώμη, διάνοια Εὐρ. Κυκλ. 448· ὄρεξις· «ἐπιθυμίας τυχεῖν» Πιττακ. π. Στοϐ. ἀνθ. 3, 79· «τὴν ἐπιθυμίαν κτήσασθαι» Ἀθην. 7, 275, cupiditas.

Ἐπι-θύμαμα, τό· τὸ εἰς τὸ θυμιατίζειν χρήσιμον Σοφ. Οἰ. τ, 913, suffimentum.

Ἐπι-θυμιατράς, ὁ· καπνίζων, ὁ τὸ θυμίαμα ἐπὶ τοῦ ϐωμοῦ ἀνάπτων Βοιακ. Ἐπιγρ. 2, 612, suffitor.

Ἐπι-θυμιάω προσετ. θυμιατίζω, ἀνάπτων εἰς τὸ θυμιατήριον θυμίαμα Πλουτ. Ἀλεξ. 25· - τινί = πρὸς τιμὴν τινος· -ἡλίῳ, Ἴσ. καὶ Ὄσ. «ἐπιθυμιάσας τῷ Βορίᾳ λιϐανίδιον» Μεν. π. Ἀθην. 9, 385, suffio.

Ἐπι-θυμικός, 3· ἐπιθυμητικὸς μτγν.

Ἐπι-θύμιος, 2· τῷ προηγ. - τινός Μανεθ. 4, 565, cupidus.

Ἐπι-θῦμίς, ίδος, ἡ· 1) στέφανος ἐξ ἀνθέων, τὸν ὁποῖον ἔθετον περὶ τὸν λαιμόν, διὰ νὰ εἰσπνέωσι τὴν εὐωδίαν του Ἡσύχ. 2) ϐοτάνη ὁ θύμος Διοσκ. 3, 38, thymus.

Ἐπι-θυμό-δειπνος, 2· τοῦ δείπνου ἐπιθυμητής, οὕτως ἐκαλοῦντο ὅσοι καίτοι καὶ ὑπὸ ἀσχαλιῶν ἐδυσκολεύοντο ἀλλ' ὑπὸ ἐπιθυμίας τῶν δείπνων ἀγόμενοι ἔσπευδον καὶ ἔφθανον ἀργὰ εἰς τὰ δεῖπνα· «οἱ ὀψὲ παραγινόμενοι ἐπὶ δεῖπνον» Πλουτ. συμπ. 8, 6, 1· ἴδε καὶ τρεχέδειπνος.

Ἐπί-θῦμον, τό· φυτόν τι τῶν παρασίτων, αὐξάνον ἐπὶ τοῦ θύμου Διοσκ. 4, 179.

Ἐπι-θύνω· ἐπευθύνω, ἐπανορθοῦμαι Σοφ. Φιλ. 1048· ἴχνεσι τὴν Ἀπολ. Ῥ. 3, 1325, dirigo· πρϐλ. ἐπιθύω.

Ἐπι-θύραιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς θύρας, πρόχειρος· «θυσίαν ἐπιθύραιον τὸν καπὸν ἔχουσαν» Ἰ. Χρυσ. 1, 73, 45, promptus.

Ἐπι-θυρίζω· ἐπιψιθυρίζω ἴσφ.

Ἐπι-θυσιάω· θαυμάζω Ἐτ. Μ. 443, 53.

Ἐπι-θυσιάζω· τῷ ἐπομ. προσφέρω θυσίαν μετέπειτα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἢ βάλλω θυμίαμα εἰς τὸ θυμιατήριον· ἴδε τὸ προηγ. π. Ἐτ. Μ. ἐν λεξ. Θαυμάζω φέρει μαρτυρίαν ἐκ τοῦ Σώφρονος· «φέρε τὸ θαύμακτρον κἀπιθυσιῶμες», 443, 53· π. δὲ Δ. Ἀλ. γρ. ἴσφ. ἀντὶ ἐπιθειάζω, 1, 31.

Ἐπι-θύω· ῥίπτω θυμίαμα εἰς τὸ πῦρ ἐπὶ τοῦ ϐωμοῦ Δ. Σικ. 12, 11· ἐν γέν. ἐπὶ τοῦ ϐωμοῦ θυσιάζω· «-ἐπὶ τοῦ ϐωμοῦ τὰς δεκάτας» Δ. Ἀλ. 1, 40· προσέτι δὲ = κατόπιν, ἔτι μᾶλλον θυσιάζω· «τὸν δ' ἀπέτισιν τέλειον νεαροῖς ἐπιθύσας» Αἰσχ. Ἀγ. 1485. Μέσ. «τὸ δεύτερον ἐπιθυσάμενος» Πλουτ. Μαρκ. 29· «Νίκωνι Γάλβαν ἐπιθυσιώμεθα», Γαλϐ. 14· ἐν γέν. θυσιάζω· «-τοῖς θεοῖς» Ἀριστ. πλ. 1116, sacrifico· τούτου διάφορον εἶνε τὸ ἑπόμ.

Ἐπι-θύω, μόν. ἐπ. λεξ. μετὰ διαστολῆς τοῦ ι ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου· ὅθ. καὶ ἐκ τοῦ ἰθύω ἠθέλησαν νὰ τὸ παράγωσι, καὶ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ· «ἐπ' εὐθείας ὁρμᾶν» = ὁρμητικῶς τρέχειν που· « οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Τρῶες ἐπιθύουσι» Ἰλ. σ. 174· «ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα» Ὀδ. π, 297· «αἰετὸς αἰθερίοισιν ἐπιθύων γυάλοισιν» Ὀππ. κυν. 1, 281· ἐν γέν. σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι μετὰ ἅπαρ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 1154· πρϐλ. καὶ μέσ. «οἷσί τ' ἐπιθύνωσ' ἔργοις», ὅπου τὸ ἐπιθύνωσι φαίνεται μετατρεπτέον εἰς τὸ ἐπιθύωσι, 2, 340.

Ἐπι-θωράκιδιον, τό· τὸ ἐπάνω τοῦ θώρακος φόρεμα Πλουτ. Ἀλέξ. 11, ἴσφ. γρ. περιθ.

Ἐπι-θωρᾰκίζομαι· ἐπιθέτω τὸν θώρακα Ξεν. Κυρ. 3, 3, 27, loricor.

Ἐπι-θωρήσσομαί τινι· ἑτοιμάζομαι ἐναντίον τινὸς Ἀπολ. Ῥ. 1, 42.

Ἐπι-θωρήσσω· ὁπλίζω στρατὸν κατά τινος· ἴδε τὸ προηγ.

Ἐπι-θωτάζω· ἐπιτωθάζω.

Ἐπι-θωύσσω· ἐπιφωνῶ, φωνάζων παροτρύνω καθ' Ἡσύχ. ἐπικελεύομαι· «οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώυξας ταῦτα» Αἰσχ. Πρ. 277· «ἐπιθωύξει κώπαις ὁ κάλαμος» = ἡχεῖ προσέτι Εὐρ. Ι. Τ. 1127· - σκύλακας = παρακινῶ, τὰ τῆς συνηθείας ἀναγκάζω Συνέσ.

Ἐπι-ἰδμων· ἐπίστωρ, τινὸς Μακεδ. 27 (6, 175)· πρϐλ. ἐπίδμων.

Ἐπι-ιερεύς, έως, ὁ· ἱερεὺς πρόσθετος τῷ Δηλίῳ ἱερεῖ π. Ἀθηναίοις Βοιακ. Ἐπιγρ. 1, 440, 38.

Ἐπι-ιερουργέω· εὐωχοῦμαι γλωσ.

Ἐπι-ίημι· ἰφίημι.

Ἐπι-ἵζομαι· ἐφίζομαι ὅ ἴδε

Ἐπι-ἴστωρ, ορος, ὁ· ὁ γνωρίζων τι, ἔμπειρός τινος· - μεγάλων ἔργων Ὀδ. φ, 26, καὶ μτγν. π. π. χ. - δίσκων Παλλαδ. 27 (11, 371)· - θήρης Κ. Σμ. 5, 203· καὶ συνειδώς Ἀπολ. Ῥ. 4,16· μάρτυς, 4,87, scienS, peritus.

Ἐπικάϐαλλε· ἐπικατάϐαλλε.

Ἐπι-καγχάζω· ἐπιγελῶ Ἡσύχ. ἀσέμνως γελῶ Φαϐωρίν.

Ἐπι-καγχᾰλάω· ὑπερηφανεύομαι διά τι· -τινί Κ. Σμ. 1, 161, superbio.

Ἐπι-καγχάστρια, ἡ· γελάστρια, ἡ εἰωθεία γελᾶν Ἡσύχ.

Ἐπί-καδος, ὁ· ἀπελεύθερος τοῦ Σύλλα Σουητών

Ἐπι-καθ-αιρέω· κατακρημνίζω· ἐπικαθελὼν Θουκ. 8, 20.

Ἐπι-καθαίρω· καθαρίζω Ἱπποκρ. κρισ. 3.

Ἐπι-καθαρίζω· τῷ προηγ. Βασιλ. 3, 149.
Ἐπι-κάθαρσις, ἡ· καθάρισις Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 6, 50, purpurgatio.
Ἐπι-καθ-ίζομαι· κάθημαι ἐπί τινος· «ἐφ' οἷς ἂν ἐπικαθίζηται» Ἀριστ. πολ. 185· π. μτγν. ἐν χρήσ. καὶ ὁ π. ἄορ. ἐπικαθεσθείς Ἀρτεμιδ. 2, 20, considо.
Ἐπι-καθ-έλκω· σύρω ἐπί τι μτγν. detrahо.
Ἐπι-κάθετον, τό· κάθετος κανών ἢ στάθμη γλωσ. perpendiculare.
Ἐπι-καθ-εύδω· καιμῶμαι ἐπί τι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 9· - τινί Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 4.
Ἐπι-καθ-ηλόω· καρφώνω τι ἐπί τινος· - τινί μτγν. affigo.
Ἐπι-κάθ-ημαι· κάθημαι ἐπί τινος, ἀπολ. ἐπὶ τῶν ὠῶν κάθημαι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 33· - τινί Ἀριστ. Ἰππ. 1089· ἐπί τινι, βατρ. 1044· «ἐπὶ τῆς τραπέζης» ἐπὶ κολλυβιστοῦ Δημ. 49, 17· καί - τινά, π. χ. καμήλους Ἀππ. Συρ. 32· «λόφον ἐπικαθημένη πόλις» = ἐπὶ λόφου κειμένη Δ. Ἀλ. 1, 14· πολιορκῶ Θουκ. 7, 27· - τινί Ἀππ. Μιθρ. 73.
Ἐπι-καθ-ιζάνω· τῷ ἑπομ. «-ἐπὶ τὴν κεφαλήν» Ἀντιφαν. π. Ἀθην. 6, 257, insideo.
Ἐπι-καθ-ίζω· βάλλω τι νὰ καθίσῃ ἐπί τινος, τοποθετῶ π. Θουκ. ἀναγινώσκεται· «φυλακὴν ἐπικαθίσταντο» = ἐπικαθίσαντο, 4, 130· Συνηθ. κάθημαι ἐπί τινος· «πειθὼ τὶς ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν» Εὔπολ. π. Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 529· «γλαῦκα τοῖς καρχησίοις ἐπικαθίζουσαν» Πλουτ. Θεμ. 12· καὶ - πόλει = πολιορκῶ Πολυβ. 4, 61, 6, insideo.
Ἐπι-κάθ-ημι· καταρρίπτω ἐπί τινος· «-σχῆμα βακτηρίᾳ» Ἐφιππ. π. Ἀθην. 11, 509· «ἐκ τοῦ μηχανήματος ἐπικαθῆκαν τὰς πύλας» Ἀππ. Ἀννιβ. 51· «ἐπικαθιέντες» ἐπὶ τῶν χωλαινόντων Γαλην. 662, 14, demitto.
Ἐπι-κάθισμα, τό· τὸ ἐπί τινος κάθισμα μτγν. insessus.
Ἐπι-καθ-ίστημι· βάλλω τι νὰ σταθῇ ἐπί τινος· «ἐπὶ ταῖς μαντείαις κριτὰς» Πλάτ. Τίμ. 72· «θεοπόμπου τὴν τῶν Ἐφόρων ἀρχὴν ἐπικαταστήσαντος» Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11 μετ' ἄλλον τινὰ εἰς τοῦτον τὴν θέσιν καταστάντα Πολυβ. 2, 19, 8· «ὁ ἐπικατασταθεὶς στρατηγός», 2, 2, 11. Μέσ. ὁ ἐμαυτὸν θέτω Θουκ. 4, 130, ἴσφ. γρ. ἐπικαθίσαντο, ἀνθ' οὗ ὁ Δ. Κασ. «φυλακὰς ἐπικαθίστη» λέγει, 41, 50, substituo.
Ἐπι-καινίζω· ξανακαινουργιώνω τι Μακκαβ. 1, 10, 44, renovo.
Ἐπι-καινο-τομέω· τῷ προηγ. ἑκκλ.
Ἐπι-καινο-υργέω· πάντοτε νέον τι ποιῶ Δημοκρ. π. Στοβ. Ἀνθ. 1, 40.
Ἐπι-καινόω· ξανανεώνω· - νόμους = μεταβάλλω Αἰσχ. Εὐμ. 663, novo.
Ἐπι-καίνυμαι· ὑπερτερῶ, νικῶ· «-Ἑλένην κάλλεϊ» Τζετζ. πρὸ Ὁμ. 285 vinco.
Ἐπι-καιρέομαι· δαψιλὴς καὶ εὔπορός εἰμι Εὐσέβ. Ἱστ. ἑκκλ. 495.
Ἐπι-καιρία, ἡ· καιρὸς ἁρμόδιος, πύκαιρία Ἱπποκρ. περὶ ἐπικαιριῶν Δημοκρ. Δ. Δαερ. 9, 48, opportunitas.
Ἐπι-καίριος, 2· ὁ ἐν πρέποντι, ἁρμοδίῳ καιρῷ ἢ τόπῳ (πρβλ. ἐπίκαιρος)· «ἐς τόπους ἐπικαιρίους» = ἐπικινδύνους, θανασίμους ἐν τῷ σώματι τόπους Τιμ. Λοκρ. 102· - τραῦμα = πληγή, ἐξ ἧς ἡ ζωὴ κινδυνεύει Ἱπποκρ. π. Ξεν. «οἱ ἐπικαίριοι» συχνὰ καλοῦνται οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ καὶ ἀνωτέρω, Κυρ. 3, 3, 12· πρβλ. τὸ χωρίον ἔνθα ὁ Ξεν. λέγει πρὸς αὐτοὺς· «ὑμεῖς μέγιστον ἔχετε καιρόν», Ἀν. 3, 1, 36· «τοὺς ἐπικαιριωτάτους ξυνελάμβανον» = τοὺς ἀρχηγούς τῆς στάσεως, Ἑλλ. 3, 3, 11· τὸ δὲ «οἱ θεραπευόμενοι ἐπικαίριοι» = τῶν ὁποίων ἡ κατάστασις τῆς ὑγιείας ἀπαιτεῖ ἀναγκαίως θεραπείαν, Κυρ. 8, 2, 25. Ἐνγέν. ὁ εἴς τι χρήσιμος· «καὶ ἐπικαιριώτατοι πράξεις», οἰκ. 5, 4.
Ἐπι-καιρίως· ἁρμοδίως· - τόρυται Στραβ. 9, 424, opportune.
Ἐπί-καιρος· πόλ. Ἰουδαΐας Πτολ.
Ἐπί-καιρος, 2· ὁ ἐν ἁρμοδίῳ χρόνῳ, πρέποντι τόπῳ κείμενος· «ἐπικαιρότατος ἰατήρ» Πινδ. Π. 4· «ἃ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα» συνών. ὁ Σοφ. Οἰ. τ. 875· «τρίπους ἀμφιπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον» = πρὸς λουτρὸν ἐπιτήδειον, Λέ. 1385· «τὸ μὲν ἐπικαιρότατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης ἀπαγορεῦσαι» Θουκ. 1, 68 - νίκη, 8, 106 - φυλακαί Ξεν. ἀπομ. 3, 6, 10· «τὰ ἐπίκαιρα φυλάσσοντες», Ἱέρ. 10, 5· «τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων» Δημ. 18, 27· καὶ «ἐπικαίριος» = ἐλαφρὰ πληγωμένος, ἐπικίνδυνος, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 4, 1· - ἕλκος Ἱπποκρ. προσκαίρως παριεργόμενον ἀντίθ. τῷ ἀΐδιος Στοβ. Ἀνθ. 5, 112· - ζημία Κλ. Ἀλ.
Ἐπι-καίρως· ἁρμοδίως μτγν. opportune.
Ἐπι-καίω, ἀττ. ἐπι-κάω· ἀνάπτω ἐπί τινος· - πῦρ Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. 491· καὶ ἐν τμήσ. «ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν» = ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θύτων ἕκαιεν Ἰλ. χ, 170· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ ἐν γέν. κατακαίω· «οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικαυμένοι» Πλατ ἐπ. 7, 340· «τῷ χρώματι παρὰ τὴν φύσιν ἐπικαυμένος» Πολυβ. 39, 2, 7· «ἐπικαίεσθαι ἐν τῷ ἡλίῳ» ὡς ἡ κοινὴ ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ «χραίνεσθαι πρὸς ἥλιον» ἐξηγ. Β. Ἀν. ἐπὶ ἀστραπῆς Ἀριστοτ μετεωρ. 3, 1· ἐπὶ αἰθέρου πυρωμένου Δ. Σικ. 3, 53· μτφ. ἐξηγ. ὁ Σχολ. Ἀριστ. «ἐπιτυφῇ μου» διὰ τοῦ «ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί» Λυσ. 221, adуro.
Ἐπι-καλαμάομαι· σταχυολογῶ, ἤτοι ἀφ' οὗ θερίσωσι τὰ χωράφια ζητῶ καὶ συνάζω τὰ ἀπομεινάρια τῶν σταχύων Λουκ. Τοξ. 16, ἴσφ γρ. ἐπιπαλαμάομαι.
Ἐπι-καλαμίς, ίδος, ἡ ἴσφ. γρ. ἀντὶ ἐπισκαλμίς Διοσκ. 1, 89.
Ἐπι-κάλαμος, 2· ὁ ἐπί τῆς καλάμης ἢ καλαμιᾶς ταῦ σίτου· «πυροὶ ἐπικάλαμοι οἱ μηδέπω θερισθέντες, ἀλλ' ἑνόντες ἐπὶ τῆς καλάμης καὶ φύοντες· ἢ οἱ μηδέπω ἀπηλωμένοι, ἀλλ' ἔτι ἐν θράγμασιν ὄντες· ἢ οἱ ἀπὸ τοιαύτης γῆς, ἥτις ἀνάπαυμα οὐκ ἔσχεν, ἀλλὰ σίτος ἐπὶ σίτῳ ἔσπάρη» Θ. Ἀν. 291, 23.
Ἐπι-κάλ-έω· 1) προσκαλῶ, οὕτως ἐκτίθησι π. Ὁμ. «γέροντας ἐπὶ πλοίων καλέσαντες»

Ὀδ. η, 189· «ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν» Ἀριστ. Αυσ. 1280· οὕτω - θεὸν = ἐπικαλεῖσθαι Ἡρ. 2, 39· - τινι = διά τινα 1, 199. Συνηθ. οὕτως ἐν τῷ μέσ. «Λακεδαιμονίους ἐπικαλοῦντο καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον» Θουκ. 1, 199· «ἐπεκαλέοντο αὐτοὺς ἐπὶ γῆς ἀναδασμῷ» Ἡρ. 4, 159· «-βασιλέα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα», 7, 6· «ἐπικαλεόμενοί σφιν βοηθέειν», 5, 80· «- τινὰς συμμάχους» = ἵνα σύμμαχοι γείνωσιν, 8, 649· «τὸν Πανδίονα μάρτυρα» = προσκαλεῖν ἵνα μαρτυρήσῃ Πλατ. νόμ. 2, 664· συχν. «θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι», Τίμ. 27· «θεοὺς ἐπεκαλεῖτο καθορᾶν τὰ γιγνόμενα» Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 23· ἔτι καλῶ ἐνώπιον τῶν Ἐφόρων Ἡρ. 5, 39· ἐκφωνῶ τὸ ὄνομά τινος, ἀνώτερόν τινα καλῶ· - τοὺς Δημάρχους Πλουτ. Μαρκελλ. 2· «-τὸν δῆμον ἀπὸ τῶν δικαστῶν», Τιβ. Γρακχ. 16· 2) ὀνομάζω, ἰδ. μὲ ἐπων. τι· «ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι» Ἡρ. 8, 44· «Σαΐτικὸς ἐπικαλούμενος νομὸς» Πλατ. Τιμ, 21 «ὄνομα ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο», νόμ. 3, 700· - τί τινι = ἐγκαλεῖν τινα διά τι Ἀριστ. εἰρ. 663· «οὐκ ἐπικαλῶ ἑκόντα ἀποκτεῖναι» Ἀντιφ. 3, 1, 1· καὶ παθ. αὐτ. 2, 5 «ἐπικαλέσαντες τοῦ πολέμου αἴσιον αἴτιος εἶναι» Θουκ. 2, 27, «- τὴν ἀπόστασιν ὅτι ἐποιήσαντο», 3, 36· «ὅσα ἂν ἕτερος ἑτέρῳ ἐπικαλεῖ» Πλατ. νόμ. 6, 761· «τὰ ἐπικαλούμενα» = αἱ μέμψεις, ἐγκλήσεις Ἰσαν. 11, 44· «τὰ ἐπικαλούμενα χρήματα» = τὰ χρημ. δι' ἃ κατηγορεῖται τις Ἡρ. 2, 118.

Ἐπι-καλλύνω ατολίζω, καλλωπίζω τι ἐπάνωθεν Θεμιστ. λογ. 32· exorno.

Ἐπι-καλλωπίζω· ἐπιχρίω μτγν. illino.

Ἐπι-κάλυμμα, τό· τὸ ἐπάνωθεν σκέπασμα Μεν. π. Στρ. Ἀνθ. 91, 19· π. Ἀριστοτ. καλεῖται οὕτως ἡ οὐρὰ τῶν καραβίδων καὶ τῶν καρκίνων· «ἐπικαλύμματα πτυχώδη», Ζ. Ἱ. 5, 7, operculum.

Ἐπι-κᾰλυπτέος, 3· ὄν δεῖ ἐπικαλύψαι Κλ. Ἀλ. tegendus.

Ἐπι-κᾰλυπτήριον, τό· ἐπικάλυμμα· «τοῖς δ' ἀνθρώποις ἐπικαλυπτήρια» (ὄνυχες) Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 10, operimentum.

Ἐπι-κᾰλυπτήριος, 2· ὁ ἐπικαλύπτων, σκεπάζων τι Ἀριστοτ. ὡς ἄνωτ.

Ἐπι-κᾰλύπτω· ἐπισκεπάζω· «κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει» Ἡσ. Θε. 798· «βλιφάρων φάος» Εὐρ. μ. 642· - τὴν ἀπορίαν Πλατ. Χαρμ. 169· 2) ἐπισκοτίζω· «ἡ τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία ἐπικεκάλυπται», Κρατ. 395· «τὸν νοῦν πάθει» Ἀριστοτ. π. Ψ. 3, 3, contego.

Ἐπι-κάλυψις, ἡ· σκέπασμα Βασιλ. 1,909.

Ἐπι-καμμύω· κλείω τοὺς ὀφθαλμούς μτγν.

Ἐπι-κάμνω· μετέπειτα λυποῦμαι, ἀδημονῶ διά τι· -τινί Αἰλ. Π. Ἱ. 14, 6, indoleo.

Ἐπι-κάμπειον, τό· ἐπικάμπιον, καμπτόν· -τῆς στοᾶς Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. 24.

Ἐπι-κάμπειος, ἐσρ. ἀντὶ ἐπικάμπιος ὅ τδε.

Ἐπι-καμπή, ἡ· κάμψις, κύρτωσις, λύγισις Ἡρ. 1, 180· ἡ τοῦ στρατεύματος ἀναστροφὴ πρὸς τὸ πλάγιον ἐν τῇ μάχῃ Ξεν. Κύρ. 7, 1, 6, curvatio.

Ἐπι-καμπής, 2· κυρτωμένος, γυρτός, λυγισμένος, ἐπὶ κέρατος, σάλπιγγος Πλουτ. Κάμ. 32, incurvus.

Ἐπικαμπία, ἡ· κάμψις μτγν. inflexio.

Ἐπι-κάμπιος, 2· ἐπικαμπής, ἰδ. «ἐπικάμπιον ἐποίησε τὴν τάξιν» Πολυβ. 6, 31, 2 ἄνευ τοῦ τάξις, = ἡ ἐν τῇ μάχῃ παράταξις μὲ κάμψιν τοῦ κέρατος πρὸς τὰ ἐντὸς ἢ ἐκτός, 19, 27· ταιαῦτον ὀπισθοχωροῦν κέρας καλεῖται· «ἐπικάμπιον» Πολυαιν. 4, 3, 22.

Ἐπί-καμπτος, 2· γυρτός· «βόπαλον ἐκ θατέρου τῶν ἄκρων ἐπίκαμπτον, οἷα φέρουσι βουκόλοι» Δ. Ἀλ. ἐπιτομ. σ. 31, inflexus.

Ἐπι-κάμπτω· κυρτώνω, λυγίζω Ἱπποκρ. 276, 75· -τὸν δάκτυλον Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 5, 30, ἰδ. ἐπὶ στρατοῦ, στρέφω τὸ κέρας αὐτοῦ πρὸς τὰ ἐντὸς ἢ ἐκτός· «- εἰς κύκλωσιν» = ἵνα περιζώσω τὸν ἐχθρὸν Ξεν Ἑλλ. 4, 2, 20, ἀπολ. «ἐπίκαμπτεν ὡς εἰς κύκλωσιν» Ἀν. 1, 8, 23, flecto.

Ἐπι-καμπύλος, 2· κυρτωμένος, λυγισμένος Ὁμ. ὑμν. Ἑρμ. 90· -κᾶλα Ἡσ. ἔρ. 425,

Ἐπι-καμπῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπικαμπής.

Ἐπί-καμψις, ἡ· ἐπικαμπή Δ. Κασ. 50, 31.

Ἐπι-κανθίς, ἴδος, ἡ· ἐγκανθίς Πολυδ. 2, 71.

Ἐπί-κᾰρ· ἐπὶ κεφαλῆς, κατακέφαλα· πρβλ. ἀνάκαρ, ὀρθότ. χωριστὰ ἐν Ἱλ. π, 392.

Ἐπι-καρδιάω· τῷ ἁπλῷ Νικ, ἀλ. 19.

Ἐπι-καρία, ἡ· πόλ. Δαλματίας Πτολ.

Ἐπι-κάρτιον, τό· ἐπικάρσιον.

Ἐπίκαρος, ὁ· Ἐπίταυρος Στραβ. ἐσφ

Ἐπικαρπία, ἡ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-καρπία, ἡ· πρόσοδος, ἀπόλαυσις τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων· «ἡ ἐπίτειος ἐπικαρπία» Πλατ. νόμ. 12, 955· «τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργούντων» Ἀνδοκ. 1, 92· «αἱ ἐκ τῆς γῆς ἐπικαρπίαι» Δ. Ἀλ. 3, 58· «-ἐξ ὠνῆς» Ἀνδοκ. 1, 92· «τὰς ἐπικαρπίας λαμβάνειν» = τὴν ὠφέλειαν ἔχειν Ἰσαν. 8, 125, ἰδ. καὶ ἐπὶ χρήσεως τοῦ ἀργυρίου, τόκων, ἀντίθ. τῷ κεφαλαίῳ, «ἀρχαῖον» Δημ. 27, 50, fructus.

Ἐπι-καρπίδιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ καρποῦ· «μήλων χνοῦς ἐπικ.» Ζων. 6 (9, 226).

Ἐπι-καρπίζομαι· ἐξαντλῶ τὰς δυνάμεις τόπου τινός, σπείρων αὐτὸν κατὰ συνέχειαν ὥστε δὲν καρποφορεῖ πλέον Θεοφρ. defrugo.

Ἐπι-κάρπιος, 2· 1) καρποφόρος, κέρδους, ὠφελείας πρόξενος, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ζεύς, ὁ καρποδότης Ἀριστοτ. π. κόσμ. 7· - θεοὶ Πλουτ. κ. Στωϊκ. 33· - θεοὶ Πολυδ. 1, 24· -ῶραι Ἀρατ. 552· - τὰ ἐπικάρπια = οἱ μίσχοι, τὰ κουκούτσια τῶν καρπῶν Θεοφρ. pediculi· 2) ὄφεις = ὀφιοειδῆ βραχιόλια Φιλοστ. ἐπ. 40· = καρπός, πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρὸς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν πρώτων κλειδώσεων τῶν δακτύλων, τὸ ἀντίθ. τῆς παλάμης, ὅπου συνειθίζουσι νὰ ἀσπάζωνται τὴν χεῖρα.

Ἐπι-καρπο-λογέομαι· συνάζω τὰ ἀπομεινάρια τῶν καρπῶν μετὰ τὸν θερισμὸν ἢ τρυγητόν· «ἐπικαρπούμενος τοὺς ἀμητοὺς ἐπιρρωγαλογούμενος τοὺς ἀμπελῶνας» = Ἰώβ. Μακκαβ. 2, 9, spicas lego.

Ἐπί-καρπος, ἀντὶ ὀψίκαρπος· «ἅπασα ἡ

ἀκανθική φύσις ὀφίκ.» Θεοφρ. Ι. Φ. 6, 4,6.
Ἐπι-κάρσιος, 3, π. Ὀππ. κυν. 2,169 καὶ «ἐπικάρσιαι αἰχμαί», ἰδ. μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω· «νῆες ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι» = τὰ πλοῖα ἐσπρώχνοντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τόσον ὥστ' ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔμελλαν ν' ἀναποδογυρισθῶσιν, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. = πλάγιαι = ἐγκάρσιοι· οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ἀντιθ. τῷ ἴθεῖα· «ὁδὸς» = λοξή Ἡρ. 1, 180· «τὰ ἐπικάρσια» ἀντιθ. τῷ ὄρθια, 4, 101· - τοῦ Πόντου = ἐγκαρσίως, πρὸς τὸν Π. 7, 36· π. Συνεσ. = διαγώνιος, obliquus.
Ἐπι-καρσίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μτγν.
Ἐπι-καρτερέω· ἐπιμένω μτγν. persevero.
Ἐπι-κάρσιος· ἀρτύω Ἡσύχ.
Ἐπι-κασσύω· ἐπικαττύω.
Ἐπικάστη, ἡ· θυγ. 1) Μινοικέως καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα Ὁμ. Ἰλ. ἄλλως Ἰοκάστη λεγομένη ὃ ἴδε 2) τοῦ Καλυδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγγήνορος Ἀπολλ. 3) τοῦ Ἀβγείου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλὸν Ἀπολλ.
Ἐπι-καταβαίνω· 1) καταβαίνω, πηγαίνω πρὸς τὰ κάτω τόπου τινός· «- εἰς Πλαταιάς» Ἡρ. 9, 25· «- πρὸς τὴν πόλιν» Θουκ. 6, 97· «- πρὸς τὴν θάλασσαν» Πλουτ. Κιμ. 13· 2) ἀπολ. Θουκ. 4, 11· 3) = ἐπεξέρχομαι Πιν. Ἡρακλ. 224, descendo.
Ἐπι-κατα-βάλλω· προσέτι ῥίπτω τι κάτω μτγν.· τὰ ὦτα = ἀφήνω νὰ κρέμανται Ξεν. κυν. 4, 3· ἐπικαβάλλω Ἀπολ. Ῥ. 4, 188.
Ἐπι-κατα-γελάω· ἔτι πλέον καταγελῶ Σ. Ἐμπ. κ. μαθημ. 2, 58.
Ἐπι-κατ-άγνυμι· κατασυντρίβω πρὸς τοῖς ἄλλοις Ἀριστ. ἀμφ. frango.
Ἐπι-κατ-άγομαι· μετ' ἄλλον τινὰ προσορμίζομαι Ξεν. κυν. 4, 3.
Ἐπι-κατ-άγω· ὁδηγῶ τι, φέρω πρὸς τὰ κάτω. Μέσ. ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς τὸν λιμένα, ἢ τὸ παράλιον φέρομαι· «ἡ δὲ ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατάγεται» Θουκ. 3, 49, appellor.
Ἐπι-κατα-βαρθάνω· μετέπειτα ἀποκοιμῶμαι, ἀπαρ. ἐν. Πλατ. πολ. 7, 534· ἐπικαταβαρθούσης Θουκ. 4, 133· «ἐὰν ἐπικαταβαρθῶσι», Πλουτ. συμπ. 6, 2, 1, indormio.
Ἐπι-κατα-δέω· δένω τι ἐπί τινος Ἱπποκρ. δένω τι προσέτι εἰς ἄλλο δεμένον Λουκ. ὄν. 16, 34, superfilligo.
Ἐπι-κατα-δύνω· ἐγκαταδύνω Ἀρατ. φαιν. 24, occido.
Ἐπι-κατα-δύομαι· καταδυθίζω ἐπί τινος Πολυδ. 1, 198· ἐπὶ ἀστέρων. κρύπτομαι ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα Σχολ. Εὐρ. Ῥῆσ. 528, occido.
Ἐπι-κατά-δυσις, ἡ· κατάπιν δύσις Πτολ. 2, 101, 29.
Ἐπι-κατα-δῶ· βυθίζω Πολυδ. 1, 108.
Ἐπι-κατα-θέω· κατόπιν τρέχω κατά τινος μετ' ἐχθρικῆς προσβολῆς Δ. Κασ. 40, 36.
Ἐπι-κατα-θλάω· συντρίβω Σχολ. Ἰλ. τ, 93, confringo.
Ἐπι-κατα-θύω· ἐπὶ πλέον θυσιάζω Κ. Μαν. χρον. 41, immolo.
Ἐπι-κατ-αιγίζω· ἐπαιγίζω Σχολ. Ἰλ. 6, 148, ingruo.
Ἐπι-κατ-αίρω· ἄνωθεν καταπίπτω· «νεκροὺς ὥσπερ ὄρνιν ἐπικαταίρειν» Πλουτ. Πομπ. 31, decumbo.
Ἐπι-κατα-καίω· ἔτι πλέον κατακαίω Λιβαν. comburo.
Ἐπι-κατα-κάμπτω· ἐπικατάγω ὃ ἴδε.
Ἐπι-κατα-κλάω· ἐπιγνάμπτω Ἀπολ. λεξ. Ὁμ. infringo.
Ἐπι-κατα-κλείω· κατακλείω Ξεν. Κυρ. 4, 1, 18, concludo.
Ἐπι-κατα-κλίνω· κλίνω, ἀκουμβῶ τι ἐπί τι Σχολ. Ἰλ. 6, 148, inclino.
Ἐπι-κατα-κλύζω· ἔτι μᾶλλον πλημμυρίζω τι· - Ἀσίην Ἡρ. 1, 107, inundo.
Ἐπι-κατα-κλώθω· ἐπικλώθω Ἡσύχ.
Ἐπι-κατα-κοιμάομαι· ἐπικαταδαρθάνω Ἡρ. 4, 172, indormio.
Ἐπι-κατα-κοιμίζομαι· τῷ προηγ. Σχολ. Πλατ. πολ. 7, 363.
Ἐπι-κατ-ακολουθέω· ἀκολουθῶ κατόπιν· - φωνῇ Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 6, 108, sequor.
Ἐπι-κατα-λαμβάνω· τρέχω κατόπιν τινὸς καὶ τὸν προφθάνω, καταπλακώνω τινὰ ἐξαίφνης· - ναῦς Θουκ. 2, 90· «ἐπεισὰν σελήνη ἥλιον ἐπικαταλάβῃ» Πλατ. Τιμ. 39· «τῆς νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης» Δ. Σικ. 18, 71. Παθ. Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 9, 6, anteverto.
Ἐπι-κατάληψις, ἡ· κατάληψις μτγν.
Ἐπι-κατ-αλλαγή, ἡ· κόλλυβος, τὸ περιπλέον ὅπερ λαμβάνει ἐν τῇ ἀλλαγῇ νομισμάτων ὁ ἀργυραμοιβὸς Θεοφρ. χαρ. 30 π. αἰσχρολ.
Ἐπι-κατα-μένω· διατρίβω, πλείονα χρόνον διαμένω Ξεν. Κυρ. 1, 2, 11, immoror.
Ἐπι-κατα-μωκάομαι· καταμωκάομαι Πολυδ. 8, 77.
Ἐπι-κατα-μωμέομαι· ἐπικαταμ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 791, irrideo.
Ἐπι-κατα-νεύω· κατανεύω Θεοφρ. προδρ. 2, 129.
Ἐπι-κατα-ξύω· καταξύω Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ. λεξ ἐπιγράβδην, rado.
Ἐπι-κατα-πέτομαι· πετῶ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω μτγν. advolo.
Ἐπι-κατα-πηδάω· ἄνωθεν πηδῶ που Ἰώσ. 3, 10, 9, insilio.
Ἐπι-κατα-πίμπρημι· προσέτι καταπορπολῶ, κατόπιν καταχαίω, ἀόρ. Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 22, incendo.
Ἐπι-καταπίπτω· καταπίπτω ἐπάνω που Λουκ. Ἀναχ. 1, superincumbo.
Ἐπι-κατα-πλάσσω· βάλλω κατάπλασμα, ἔμπλαστρον εἴς τι Ἱπποκρ. 767.
Ἐπι-κατα-πλέω· μὲ τὸ πλοῖον δρμῶ κατά τινος Δ. Σικ. 16, 66.
Ἐπι-κατα-πνέω· φυσῶ ἐναντίον τινός, ἐπὶ ἀνέμου Ἐτ. Μ. ἐξηγεῖ τὸ ἐπικαταπνέων διὰ τοῦ ἐπαιγίζων, 554, 1, ingruo.
Ἐπικαταπτάς, μετχ. ἀόρ. β', τοῦ ἐπικαθίπταμαι.
Ἐπι-κατα-πρήθω· κατακαίω τι ἐπάνωθέν τινος Ἀππ.
Ἐπι-κατ-αράομαι· ἔτι πλέον καταρῶμαί τινα Ο'. ἐπικατάρατος = κατηραμένος Ν. Δ.

Ἐπι-κατ-ἀράσσω· εἴς τι ἐκσφενδονίζω. Παθ. Δ. Ἀλ. 11, 26, percutio.
Ἐπι-κατ-άρασις, ἡ· ἐκτομή, ἐπιδίωξις μτγν. exsecratio
Ἐπι-κατ-άρατος. 2· κατηραμένος Ἰωάν. 7, 49, exsecrabilis.
Ἐπι-κατ-αρράσσω· ἐπικαταράσσω ὃ ἴδε.
Ἐπι-κατ-αρράττω· τῷ προηγ.
Ἐπι-κατα-ρρέω· χύνομαι ἄνωθεν ἐπί τινος Ἱπποκρ. 287, 34· - νεκροῖς = καταπίπτω Πλουτ. Πελοπ. 4, corruo.
Ἐπι-κατα-ρρήγνυμι· καταξεσχίζω τι μετέπειτα, κατασυντρίβω. Παθ. καταπίπτω· «-μάχαις υἱέτοι» Πλουτ. Μαρ. 21· «ἐπικαταρραγεὶς αὐτῷ πέτρος» Δ. Ἀλ. 10, 16, superscindo.
Ἐπι-κατα-ρριπτέω· καταρρίπτω τι ἄνωθεν πόθεν ἐπί τινος Ξεν. Ἀν. 7, 4, 13, dejicio.
Ἐπι-κατα-ρρίπτω· τῷ προηγ.
Ἐπι-κατα-σείω· ῥίπτω τι ἄνωθεν εἰς τὸ ἔδαφος, κουνῶ τι πρὸς τὰ κάτω· «ἐπικατέσεισιν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα», Ἰώσ. 1, 1, 5.
Ἐπι-κατασκάπτω· σκάπτων κάτωθεν κάμνω τι νὰ καταπέσῃ· - τί τινι· «ἐπικατασκάπτει τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον» = ἔπεσε τὸ σπήλαιον καὶ κατεπλάκωσε τὸν κλέπτην Δ. Ἀλ. 1, 39, superinfodio.
Ἐπι-κατα-σκευάζω· κατασκευάζω τι πρόσθετι Δ. Κασ. 50, 23, superexiruo.
Ἐπι-κατα-σκήπτω· αἴφνης ἐπιπίπτω Εὐσεβ. ingruo.
Ἐπι-κατα-σκοπέω· παρατηρῶ προκ. Ἱστ. 325, speculor.
Ἐπι-κατα-σπάω· τραβῶ τι ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω Ἱπποκρ.
Ἐπι-κατα-σπένδω· προσεπιχύνω ὑγρόν τι πρὸς θυσίαν Ἰώσ. 1, 3, 6, desuper libo.
Ἐπι-κατα-στρατο-πεδεύω· ἀντικρύ τινος στρατοπεδεύω ἐσφ. ἀντὶ ἴστ καταστρατοπ. Πολυβ. 5, 46, 12.
Ἐπι-κατα-στρέφω· στρηφογυρίζω τι μετέπειτα, γυρίζω ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους· «ἕτερον ὀθόνιον ποτήριον ἢ τι ἄλλο τῶν διαφαινόντων ἐπικαταστρέφουσι τοῖς σύκοις» = ἀνεστραμμένον ἐπιθέτουσι Γεωπ. 10, 56, 6, superinverto.
Ἐπι-κατα-σφάζω· ἴστ μᾶλλον σφάζω, φονεύω· «-τῷ νεκρῷ τῷ τύμβῳ» Ἡρ. 1, 45, supermacto.
Ἐπί-κατα-σφάττω· τῷ προηγ.
Ἐπι-κατα-τέμνω· συνάπτων, βουλεύων μεταλλεῖόν τι ἐξέρχομαι ὑπὲρ τὰ ὅριά του Δημ. 37, 36, concido.
Ἐπι-κατα-τρέχω· κατά τινος ἐπιδρομὴν ποιῶ· «-ἐκ τῶν χωρίων» Δ. Ἀλ. 9, 21.
Ἐπι-κατα-φέρομαι (ἴδε φέρω)· κινοῦμαι ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, πηγαίνω ἢ τρέχω τὸν κατήφορον μτγν.
Ἐπι-κατα-φέρω· προσέτι ἐκσφενδονίζω ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω Λιδαν. defero in.
Ἐπι-κατα-φορά, ἡ· μέρος τι τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου ἀντίθ. τῷ ἐπαναφορὰ (ὃ ἴδε) μαθ.
Ἐπι-κατά-φορος, 2· πρός τι κλίνων, ἐπιρρεπής, ἔχων κλίσιν εἴς τι, ὀρεγόμενός τι καὶ ζητῶν ἀπιρισκέπτως νὰ τὸ ἀπολαύσῃ· «-πρὸς τὰ ἀφροδίσια» Ἀθην. 9, 391· - ἐπί τι, 13, 608, proclivus.
Ἐπι-κατα-χέω· ἄνωθεν προσεπιχύνω τι Γαλλην. affundo.
Ἐπι-κατα-χωννύω· προσέτι καταχλίζω τι
Ἐπι-κατα-ψάω· ἐπιπολαίως, τὴν ἐπιφάνειαν ζουγκρανίζω Στράβ. 17, 831, vetro.
Ἐπι-κατα-ψεύδομαι· λέγω ψεύματα ἐπάνω εἰς ψεύματα (πρὸς βλάβην τινός) Ἡρ. 3, 63· «πολλὰ ἐπικαταψευδόμενος ἔλεγεν» Θουκ. 8, 74, ementior.
Ἐπι-κατα-ψήχω· χαϊδεύω ἔπειτα, καταπραΰνω Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 145, demulceo
Ἐπι-κατ-εῖδον, ἀπαρ. κατ-ιδεῖν (ὁ ἐνεστ. ἐπικαθοράω δὲν ἀπαντᾷ)· παρατήρησα ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω Ἱπποκρ.
Ἐπι-κάτ-ειμι· καταβαίνω ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω Θουκ. 2, 49, descendo.
Ἐπι-κατ-ενέγκω· ἐπικαταφέρω.
Ἐπι-κατ-ερύω· χύνω ἄνωθεν προσέτι μεταγγίζω Γαλην. κ. τοπ. 7, transfundo.
Ἐπι-κατ-έρχομαι· ἐπικάτειμι Ἱπποκρ.
Ἐπι-κατ-έχω· κρατῶ τι στερεὰ προσέτι Δ. Ἀλ. 9, 60, detineo.
Ἐπι-κατ-ηγορέω· ἴστ μᾶλλον κατηγορῶ - τί τινι Πλουτ. πρ. Κολ. 11· λέγω, διϊσχυρίζομαι προσέτι μτγν. - τί τινος Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 9, 615.
Ἐπι-κατ-ηγόρημα, τό· προσαγόρευμα μτγν. appellatio.
Ἐπι-κατ-ηγόρησις, ἡ· τῷ ἐπομ. Δ. Ἀλ. 1, 60.
Ἐπι-κατ-ηγορία, ἡ προστεθειμένος ὁρισμὸς Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 2, 297, appellatio.
Ἐπι-κατ-οικέω· πλησίον τινὸς κατοικῶ Κεβ. πίν. 76, inhabito.
Ἐπι-κατ-ονομάζω· ἀναμάζω τινά κατὰ τὸ ὄνομα ἄλλου τινός· - τινί Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 168, dedico.
Ἐπι-κατ-ορθόω· μετέπειτα διορθώνω, φέρω εἰς τὴν ὀρθὴν θέσιν Ἱπποκρ.
Ἐπι-κατ-ορύσσω· προσέτι καταθάπτω «-ἐπικατορυχθήσομαι ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ἀπαιδίᾳ» Ἀντιφ. 3, 2, 10, ὅπου ὁ Ῥείσκ. «ἔτι κατορ.» διατείνεται, sepelio.
Ἐπι-καττύω· ἐμπαλώνω· «ἐπικαττύουσα τὸ σαπρὰ τῶν χιτωνίσκων» Λιβαν. sarcio.
Ἐπί-κάτω· κατωτέρω «ἐπιπρηνὴς, ἐπικάτω κατεστραμμένον» Ἡσύχ. infra.
Ἐπι-καυλό-φυλλος, 2· ὁ ἔχων φύλλα εἰς τὸν καυλὸν Θεοφρ. Ι. Φ. 7, 8, 3.
Ἐπί-καυμα, τό· τὸ ἐπιπολαίως, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κατακαυθέν, ἴστ δὲ καὶ τὰ σπυράκια τῆς ἐπιδερμίδος· «ἐπίκαυμα δέ ἐστιν ὅταν ἐξ ἐπιπολῆς ἡ ἐπιδερμὶς ἐπικαυθεῖσα ἐλκωθῇ ἢ καὶ βραχὺ βαθυτέρα γένηται» Γαλην. 54, 1, ἴδε ἔγκαυμα, adustio.
Ἐπί-καυσις, ἡ· τῷ προηγ. Πλάτ. Ἀξιοχ. 368· ἡ φλόγωσις, πύρωσις τοῦ σίτου=ἐρυσίβη.
Ἐπί-καυστος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς καῆς Ἡρ. 7, 71, obustus· ἴδε ἐπικαίω.
Ἐπι-καυχάομαι· καυχῶμαι κατά τινος - τινί = διά τι Σχολ. Ἰλ. υ, 388, glorior
Ἐπι-αύχησις, ἡ· τὸ νὰ καυχᾶταί τις ἐναντίον τινός Ἑρμογεν. ambitio.

Ἐπι-καχλάζω· κτυπῶ ἐπί τινος· «κῦμα πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν» Ἀπολ. Ῥ. 4, 944. Παθ. «ἐπικαχλάζεται»,=διακινεῖται Ἡσύχ.

Ἐπι-κάω· ἐπικαίω ὅ ἴδε.

Ἐπί-κειμαι· ἐπιτίθειμαι, κεῖμαι ἐπάνω· «θύραι δ' ἐπίκειντο φατνωταί» = θύραι ἦσαν ἐπίπροσθεν καὶ κεκλεισμέναι Ὀδ. ι, 16· πρβλ «θύραι γλώσσῃ ἐπίκεινται» = γινώσκουσι νὰ σιωπῶσι Θεογν. 421· «ἐπίκειται σῇ κεφαλῇ στέφανος», 1259· «- ὀφθαλμὸς μετώπῳ»=εὑρίσκεται εἰς τὸ μέτωπον Ἡσ. Θε. 143· «τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπίκειτο προσώπῳ» Θεοκρ. 24, 116· «ἐπικείμενος ἐπὶ πυρῇς» Δ. Καισ. 67, 18· «νῆσοι ἐπίκεινται τῇ Θρῃκίῃ» =παρ' αὐτῇ κεῖνται Ἡρ. 7, 185· «- ἐπὶ λήμνου», 7, 6· μτφ. «ἐπικείμενα σκώμματα» = πρόχειρα, εὔκολα σκώμ. Λογγιν. 34, 2· «ἐπικείσεται ἀνάγκη» = θὰ στενοχωρήσῃ, βιάσῃ ἀνάγκη Ἰλ. ζ, 458· «οἷς ἐπίκειτο φροντίζειν» Πλουτ. πρεσβ. πολιτ. 6· «κἀπικείσομαι βαρὺς»=θὰ πιέσω, βασανίσω βαρέως Εὐρ. Ῥῆσ. 101· ἐχθρικῶς ἐπιτίθεμαι, «ἐπικείμενος βάλε» Ἀριστ. ἐππ. 252· «ὅτε οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπίκειντο» Ξεν. Ἀν. 4, 1, 16· συνών. μετὰ δοτ. «ἀναγομένοισι ἐπίκειτο» Ἡρ. 8, 84· «ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους» Θουκ. 7, 81· καὶ μτγν. ὡς «ἐπικείμενος κίνδυνος» Ἡρωδ. 1, 13, 8· καὶ παρακαλῶν ἐπίκειμαι, διὰ τῶν παρακλήσεών μου παρενοχλῶ τινα, μὴ ἀφήνων αὐτῷ ἡσυχίαν Ἡρ. 5, 104· ἐπὶ ποινῶν, ἐνυπάρχει εἴς τι, ἐμπεριέχεται, εἶνε διωρισμένη τιμωρία· «ἐπίκειται θάνατος ἢ ζημίη θύσαντι» Ἡρ. 2, 38· «τηλικούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν» = περιμενομένων, ἀπειλούντων Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 5· «τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα ἐπίκειται» = τὸ ὄνομα προστίθεται εἰς τὰ πράγματα Πλάτ. Κρατ. 411. Παθ. ἔχω τι ἐπάνω μου βαλμένον ἰδ. π. μτγν. ἐν τῇ μετ. «ἐπικείμενον κάρα κυνέης» = ἔχων περικεφαλαίαν ἐπὶ κεφαλῆς Εὐρ. Ἰκ. 716· «τοὺς καλουμένους ἄπικας ἐπικείμενοι ταῖς κεφαλαῖς» Δ. Ἁλ. 2, 70· - κόμην Λουκ. Ἀλεξ. 3· «ἡ πρύμνα χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη»=μὲ αὐτὸν προμηθευμένη, καταπλ. 5· «μυρρίνης στέφανον ἐπικείμενος» Πλουτ. Μαρκ. 22· «θεράποντός ἐπικείμενον πρόσωπον» = προσωπίδα ἔχων θεράπ., Λυσ. 23· καὶ «- ἀσθητα, ὠτειλάς» Ἀππ. ἐμφ. πολ. 4, 134· «ἐπικείμενος κίνδυνον», «εἰς κίνδυνον ἐκτεθειμένος, ἐμφ. πολ. 4, 124, superimponor, immineo.

Ἐπι-κείρω, ἐπ. δόρ. ἐπέκειρα· κουρεύω, κορφολογῶ φυτόν τι ἵν' αὐξήσῃ καλλίτερα· - οἶτον Θεόφρ. «Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρῶτας ἐπέκειρε φάλαγγας» = ἐθέρισε μὲ τὸ ξίφος του τὰς ἐμπροσθινὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν Ἰλ. π, 394, ὃ οἱ ἀρχαῖοι ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ διακόψαι, διαφθεῖραι, ἐν τμήσ. «ἐπὶ μηδέν' ἔκειρεν» = τὰς ἐπιβουλὰς ἐμποδίζειν, ματαιοῦν, ο, 467, attondeo.

Ἐπι-κεκαλυμμένως· σκεπαστὰ Εὐστ. ἀσυμφανῶς Ἡσύχ. ἐπίρ. τῆς μτχ. παρκ. τοῦ ἐπικαλύπτω, ὡς καὶ τὸ ἐπόμ. μτγν.

Ἐπικέκαμμαι, ὑπερσ. π. παρκ. συνεπικάμπτω.

Ἐπι-κεκρυμμένως· κρυφὰ ἐπίρ. μτχ. παρκ. τοῦ ἐπικρύπτω, μτγν. occulte.

Ἐπι-κελάδεω· μεγαλοφώνων διεκνύω τὴν ἀρίσκειαν καὶ ἐπιδοκιμασίαν μου· «ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν» = μεγαλοφώνως ἐκρότησαν, ἐπευφημοῦντες ἐδόκησαν Ἰλ. δ, 542 καὶ σ, 310 ἐν τμήσ. Πινδ. Ὀ. 10, 14, adstrepo.

Ἐπι-κέλευσις, ἡ· ἐπιφώνησις πρὸς ἐνθάρρυνσιν Θουκ. 4, 95, adhortatio.

Ἐπι-κέλευσμα, τό· τῷ προηγ. Ἡσύχ.

Ἐπι-κελευσμός, ὁ· τῷ προηγ. Σχολ. Λουκ. καταπλ. 19.

Ἐπι-κελευστής, ὁ· κελευστὴς Δ. Σικ. 20, 51.

Ἐπι-κελευστικός, 3· ἐγχαρακτικῶν, παροτρύνων· τὰ ἐπικ. = σημεῖον πρὸς ἐφοδον, προσβολήν· « - προπαραγγελίας τοῖς ἑαυτοῦ στρατιώταις πρὸς μὲν τὸ ἀνακλητικὸν ἐπιθέσθαι, πρὸς δὲ τὸ ἐπ. ἀναχωρῆσαι» Πολυαιν. 5, 16, 4.

Ἐπι-κελεύω· (ἐκ δευτέρου) ἀναπαλῶ, παροτρύνω Εὐρ. Βακχ. 1088· - τινί Ἰλ. 1224· «πρὸς τοὺς ἄλλους κελεύσασι τάδε» Ξεν. κυν. 6, 20 ὡς ἀπολ. Πλατ. Φαιδ. 20, ὅπου μετὰ τοῦ παρακελεύεσθαι (ὃ ἴδε), καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἑπομ. «ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπεκέλευεν» = προτρέπειν εἰς τὸ ἤδη ἀρχόμενον ἔργον· π. Θουκ. «ἐπικ. τὸν μὴ διανοούμενον», 3, 82· Καὶ μέσ. «ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ» μετ' ἀπαρ. 4, 28, hortor.

Ἐπι-κέλλω· σπρώχνω, ἰδ. ἐπὶ πλοίων, δράζω, πλησιάζω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν· «πρὶν νῆας ἐπικέλσαι» = πρὶν κάμῃ τὰ πλοῖα κωπηλατῶν νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὴν ξηράν Ὀδ. ι, 148· καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων αὐτῶν· «ἢ μὲν - ἠπείρῳ ἐπέκελσεν», ν, 113· καὶ ἐν γέν. ἄνευ αἰτ. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ. προσορμίζειν, 1, 138· «ἐπικέλσετε νήσῳ» Ἀπολ. Ῥ. 5, 382· «χέρσῳ ἐρετμοῖς», 3, 575· - γῇ», 2, 352, appello.

Ἐπι-κέλλομαι, μόν. ἀόρ. 6', ἐπεκέλετο· προσάπτω προσκαλῶ, - Ἐρινὺς Ἰλ. ι, 454· καὶ -τινι Ἀπολ. Ῥ. 3, 85, invoco.

Ἐπί-κενος, 2, μάταιος, ἄφρ. ναπαῖ.

Ἐπι-κεντρόω· 1) κεντρώνω, σχίζω τὴν ἐπιδερμίδα μὲ κέντρον Β. Ἀν. 2, 225· 2) ἐπὶ δένδρων, ἐμβολιάζω· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἐπι-κεντρίζω· τῷ προηγ. Φιλιππ. 30 (9, 77)· π. τῷ γεωπ. = ἐγκεντρίζω, «stimulo.

Ἐπί-κεντρος, 2· ὁ ὑπεράνω τοῦ κέντρου στραγγύλου τινὸς πράγματος Σ. Ἐμπ. κ. ἀστρολ. 40.

Ἐπι-κέντρωσις, ἡ· ἡ ἐπὶ τοῦ κέντρου στάσις, ἡ παρόρμησις μτγν.

Ἐπι-κεραίνω· ἐπικεράννυμι Ἀλ. Τραλλ. 1, 38.

Ἐπι-κεράννυμι· ἐκ δευτέρου ἀνακατώνω· «οἶνον ἐπικρῆναι» Ὀδ. η, 164· ἐν γέν. μιγνύω μτγν. admisceo.

Ἐπί-κερας, ατος, τό· βοτάνη τις, καὶ τηλὶς λεγομένη Ἱπποκρ.

Ἐπι-κερατικός, 3· ὁ πρασμιγνύων, μετριάζων Ἰατρ.

Ἐπι-κεράω· ἐπικεράννυμι.

Ἐπι-κερδαίνω· κερδαίνω προσέτι· «ἑνιαυτὸν ἐπικερδᾶναι τῇ ἀρχῇ» Πλουτ.Φλαμιν. 4.
Ἐπι-κέρδεια, ἡ· κέρδος, ἰδ. ἐπὶ πωληθεισῶν πραγματειῶν Φιλοστ. 6. σαφ. 2, 2.
Ἐπι-κέρδειον, τό· τῷ προηγ.
Ἐπικέρδης, ὁ· Κυρηναῖός τις βοηθήσας τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους Δημ.
Ἐπι-κερδής, 2· φέρων κέρδος Σχολ. Σοφ. Αΐ. 743, lucrosus.
Ἐπι-κέρδια, τά· κέρδος ἐκ τῶν ἐμπορευμάτων· τὸ τοῦ Ἡρ. 4 152· «τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερδίων ἐξελόντες» εἶνε ἴσφ. γρ. ἀντὶ ἐπικερδέων.
Ἐπι-κέρδιον, τό· ἐπικέρδεια.
Ἐπι-κερδῶς· μετὰ κέρδους Σωκρ. Ἱστ. ἐκκλ. 3, 21, 198, quaestuose.
Ἐπικίρνης, ὁ· ὅρος τι μτγν.
Ἐπι-κερτομέω· κακολογῶ, ὑβρίζω, ὀνειδίζω μετὰ τοῦ ὀνειδίζω Ἡρ. 8, 92· «τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη Ἀχιλλεὺς» = ἐγκωμιαστικοὺς προφέρων λόγους, ὡς ἀστεϊζόμενος ἵνα τὸν περιπαίξῃ ὡς μωρὸν Ἰλ. ω, 649· «παλλὰ τὸν Λεύκωλλον ἐπικερτομήσας» Πλουτ.Πομπ. 38, deludo, irrideo.
Ἐπι-κερτόμημα, τό· περίπαιγμα, δηκτικὸς λόγος, (μετὰ γλευασμοῦ) ἐρεθιστικὸς ἐπὶ τὸ λυπῆσαι τοὺς ἐχθροὺς συντεθειμένος, οἷον, ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο κύνας τε σὰς τ' ἀπερύκων κτλ. Ἡρωδν. π. σχημ. 52, 4, objurgatio.
Ἐπι-κερτόμησις, ἡ· ὕβρις, πεῖραξις εἰρωνικὴ Ἡρωδν. π. Οὐϊλλ. ἀνέκδ. 2, 90· ἴδε τὸ πρωτ.
Ἐπι-κέρτομα, βάζειν· περιπαίζειν, περιυβρίζειν Κ. Σμ. 1, 136.
Ἐπι-κέρτομος, 2· ὁ ἔχων κλίσιν, συνήθειαν νὰ χλευάζῃ Κ. Σμ. 1, 136, indificabilis.
Ἐπι-κεύθω· κρύπτω, κρατῶ τι μυστικόν· «μηδ' ἐπικεύσῃς» Ὀδ. ο, 263· «οὐδ' ἐπικεύσω», ε, 143· – μύθον, δ, 744· «τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω», ρ, 141· – τινα = ἐνώπιόν τινος· «οὐ γὰρ ἐπικεύσω» Αἰσχ. Ἀγ. 774.
Ἐπι-κέφαλα· ἐπὶ κεφαλῆς μτγν. praecarpa.
Ἐπι-κεφάλαιον, τό· φόρος κεφαλῆς Ἀριστοτ. οἰκ. 14, capitatio.
Ἐπι-κεφαλαιόομαι· κεφαλαιωδῶς, περιληπτικῶς ἀναγράφω τὰ κυριώτερα Πολυδ. 2, 40, 4.
Ἐπι-κεφάλαιος, 2· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένος· «τιάρα κόσμος ἐπικεφάλαιος» Σχολ Πλατ. πολ. 8, 294.
Ἐπι-κεφάλιον, τό· ἐπικεφάλαιον Κικ. πρὸς Ἀττ. 5, 16.
Ἐπι-κεφάλιος, 2· ἐπικεφάλαιος.
Ἐπι-κέφαλον, τό· ἐπικεφάλιον Ἡσύχ.
Ἐπι-χειρέω· ἐπιχειρέω μτγν.
Ἐπι-κεχύδως, (χέζω)· κωμ. ὄν πτηνοῦ π. Ἀριστ. ζῴων, ὄρν. 68.
Ἐπι-κηδεία, ἡ· νεκρικὴ πομπὴ Λιβαν.
Ἐπι-κήδειος, 2· εἰς ἐπικηδείαν ἀνήκων, εἰς ἐνταφιασμὸν λειψάνου· – ᾠδαὶ Πλατ. νόμ. 7, 800· – μέλος Αἰλ. Ι. Ζ. 5, 34· λόγος ἐπικήδειος = ἐπιτάφιος Πλουτ. «τὸ ἐπικήδειον» = νεκρικόν, πένθιμον ποίημα Πλουτ. Πελοπ. 1, funebris.
Ἐπι-κηδεύω· 1) θάπτω τὰ ἐπιψέγω· 2) συζεύγω· «γάμους ἀλλήλοισι ἐπικηδεύσαι» Προκοπ. π. οἰκοδ 56, funero.
Ἐπι-κήδιον, τό· ἐπικήδειαν, γρ. ἴσφ.
Ἐπι-κηκάζω· ἐπονειδίζω ἴδε Λουδ. Φρυν. 452, dedecoro.
Ἐπι-κήκαστος, 2· ἐπονείδιστος, καταγέλαστος Εὐστ. Ὀδ. 1402, 53, ridiculus.
Ἐπι-κήπιος, 2· ὁ εἰς κῆπον ἀνήκων· «αὔρη Νον. Ἰώ. 19, 219, hortensis.
Ἐπι-κηραίνω· ἐπιδυσμενεύομαι Ἡσύχ.
Ἐπι-κήριος, 2· τῷ ἐπομ. Ἡρακλ. π. Λουβρί. συγγρ. 14.
Ἐπί-κηρος, 2· εἰς τὴν εἱμαρμένην, εἰς τὸν θάνατον ἐκτεθειμένος, θνητὸς καὶ ἐν γήρᾳ πρόσκαιρος, ἐξίτηλος, ἀντιθ. τῷ ἀκηράτῳ, βίος Καλλ. 50 (7, 277)· π. Ἀριστοτ. συνέπτεται μετὰ τοῦ φθαρτός, π. κόσμ. 2, 9· «θνητὰ καὶ ἐπίκηρα σπέρματα» Δ. Ἀλ. ἡ, 60· «ζῶον ἐπίκηρον καὶ ἀσθενές» Σ. Ἐμπ. φυσ. 1, 90· «τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές» = ὅ,τι ἔχει ἡ φύσις πλημμελὲς καὶ τῇ φθορᾷ ὑποκείμενον Πλατ. Ἀξιοχ. 367· ἐπίρ. «τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης καὶ φθονουμένης» = ἀδυνάτως ἐχούσης Ἰσοκρ. 11, 49, fluxus, caducus.
Ἐπι-κηρόω· κηρώνω ἐπάνωθεν, ἀλείφω μὲ κηρίον Πολυαιν. 2, 20, cero.
Ἐπι-κήρυγμα, τό· κήρυγμα Πρακτ. συνοδ. 3, 829, 52, praedicatio.
Ἐπι-κηρυκεία· ἡ· «τοῦ περὶ διαλλαγῶν καὶ φιλίας κήρυκας πέμπειν» Ἀρποκρ. ἀποστολὴ κήρυκος ἢ μηνυτοῦ ἵνα προτείνῃ πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἀνακωχὴν ὅπλων ἢ εἰρήνην· ἔτι δὲ αἱ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ διαπραγματεύσεις· «διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν» Δημ. 5, 18· «ἔτι μενούσης τῆς ὑπὲρ τῶν διαλύσεων ἐπικηρυκείας πρὸς ἀλλήλους» Πολυβ. 14, 2, 13, καὶ πλ. Δ. Σικ. 5, 75· κατὰ δὲ Σουΐδ. = φιλία ἢ ἐκ τῶν πολεμίων.
Ἐπι-κηρύκευμα, τό· ἡ διὰ ταῦ κήρυκος διαπραγμάτευσις Εὐρ Μηδ. 738, legatio.
Ἐπι-κηρυκεύομαι, μέσ. ἀποθ. διακηρυκεύομαι, προτείνω τι διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι μετά τινος, ἰδ. περὶ εἰρήνης Δ. Ἀριστ. Θεσ. 386· μεγαλοπρεπῶς κηρύττω, 1163· «ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα» = ἐπράτεινε τῷ Πεισ. ἂν ἤθελε Ἡρ. 1, 60· «– τινί τι» 9, 97· «– πρός τινα», 9, 87· – τινὶ Θουκ. 3, 101· ἐπικηρυκεύσασθαι Πλατ. Μενεξ. 243· «– περί τινος» Δ. Σικ. 14, 75· «ὑπέρ τινος» Παυσ. 4, 8, 13· καὶ μετ' ἀπαρ. «καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποστῆναι» = διεπραγματεύετο μετ' αὐτῶν περὶ ἀποστασίας Θουκ. 8, 80· πρβλ. «ἐπικηρυκευόμενον πρὸς αὐτόν, ὥστε μὴ ἀπανίστασθαι», 7, 49· ὡς κήρυκ ἔρχομαι Πολυβ. 21, 13, 1. Παῦλ. π. Πλουτ. «διακουσίων ἐπικηρυκευομένων» εἶνε γρ. ἴσφ. ἀντὶ ἐπικεκηρυγμένων, Θεμ. 26, τὸ ἐν. ἀπαντᾷ σπαν. π. μτγν. ὡς Δ. Κασ. 49, 24.
Ἐπι-κηρυκεύω· κήρυκα πέμπω πρὸς διαπραγμάτευσιν εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς Β. Ἀν. 152, 10.

Ἐπι-κήρυκτος, 2· προγεγραμμένος, εἰς θάνατον καταδεδικασμένος· «Ἀσδρούβαν, ᾧ θάνατος ἐπικήρυκτος ἦν» Ἀππ. Λιβ. 93.
Ἐπι-κήρυξις, ἡ· δημοσία κήρυξις, δημοσία κοινοποίησις, π.χ. ἀνταμοιβῆς, βραβείου μτγν.
Ἐπι-κηρύσσω· 1) διὰ κήρυκος ἀναφωνῶ, γνωστοποιῶ εἰς τὸ κοινόν, ἰδ. βραβεῖόν τι ἢ ποινήν· «ἐπικήρυξαν ἐπὶ Κορυδάλλῳ ἀργύριον» = ὥρισαν ὡς ἀμοιβὴν ἀργυρίου ποσότητα διὰ τὴν προσαγωγὴν ἢ τὸν θάνατον τοῦ Κορυδ. Ἡρ. 7, 214· «ἐπικηρύχθη αὐτῷ ἀργύριον», 7, 213· «ἐπεκήρυξεν ὡς ἂν ἁλίσκηται διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν» = θανατικὴν ποινὴν διὰ κήρυκος διώρισε Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 10· «διὰ ταῦτα χρήματα αὐτῷ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναι» = βραβεῖον οἱ Θηβ. ἔθεσαν διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Δημ. 19, 21. Παῦλ. «ἀφελόμενος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει παρὰ τῶν Χίων τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα» Ἀθην. 6, 268· «ὡς καὶ ἐκεῖνα ἐπεκηρύχθη» = ἅτε καὶ ἐκεῖνος προεγράφη Δ Κασ. 47, 12, ἀνθ' οὗ εἶνε ἐν χρήσει καὶ «ὁ ἐπικηρυχθείς». 37, 10· μετ' ἀπαρ. «ἐπικηρύττοντες τάλαντον ἀργυρίου δώσειν τῷ ἀποκτείναντι» Λυσ. 6, 18· «χρημάτων πλῆθος τοῖς ἀναλύσει» = ὡς ἀμοιβὴν Δ. Σικ. 14, 8· «τὸ λάφυρον ἐπεκήρυξαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν» = ἐγνωστοποίησαν τοῖς Αἰτωλοῖς τὴν ἄδειαν τῆς λαφυραγωγίας Πολυβ. 4, 26, 7· «ἐκείνῳ πόλεμος ἐπεκηρύχθη» ἁπλῶς = ἐκηρύχθη πόλεμος ἐναντίον ἐκείνου Δ. Κασ. 78, 38· π. Αἰσχ. «πύργοις ἐπεμβὰς κἀπεκηρυγθεὶς ὑθνεί» = ὑπὸ κήρυκος βασιλεὺς ἀναγορευθείς, ἢ διὰ κήρυκος ἀπειλῶν ὅτι θὰ βλάψῃ τὴν χώραν, Ἐπτ. 616· 2) ὡς ἀποκηρύσσω, πωλῶ διὰ δημοπρασίας Πλουτ. Καμιλ. 8· π. δὲ Γρ. Ναζ. «ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον» = μετέπεσα διώρισαν.
Ἐπι-κήρως, ἐπίρ· τοῦ ἐπίκηρος ὁ ἴδε
Ἐπι-κηφισία· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, κάτ. ἐπικηφίσιος Εὐστ. ἐπίρ. ἐπικηφισάθεν ἐκ τῆς Ἐπικ. Στ. Βυζ.
Ἐπι-κίδνημι· ἐπάνωθεν ἐξαπλώνω· «– ἀλλ' ὑπὸν ἐξ ἀδύτοιο κακοῖς ὃ' ἐπικίδνατο θυμὸν» = ἐκτείνατε γενναιοψυχίαν ἐπὶ τῆς δυστυχίας, μὴ ἀπελπίζεσθε, ἅτε γενναιόκαρδοι χρήσιμ. π. Ἡρ. 7, 140. Παῦλ. ἐκτείναμαι, «ὦδωρ, ἐπικίδνατα αἶαν» = ὑπὲρ τὴν γῆν Ἰλ. 6, 850· «ὅσον ἐπικίδναται ἠώς» = ὅσον ἐκτείνεται, φθάνει τὰ φῶς τῆς αὐγῆς δηλ. ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, η, 451· «ἐπεκίδναντα οὐρανὸν ἄστρα» Κ. Σμ. 5, 347, dissipo.
Ἐπι-κίν-αιδιαμα, τό· ἀσαλγὴς λόγος καὶ πρᾶξις «καὶ τὸ πορνικὸν ἀναίδην εἰς ἀσέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιφοροῦντες ἐπικιναίδισμα» Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, σ. 270.
Ἐπι-κινδυνεύομαι· ἐν κινδύνῳ ἀναστρέφομαι, εἰς κίνδυναν καταντῶ μτγν.
Ἐπι-κινδῡνεύω· ταλμῶ τι μὲ κίνδυνον «ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι τὰ χρήματα» = τὰ ἐμπορεύματα κινδυνεύουσι, τὰ φορτωθέντα εἰς πλοῖον κινδυνεύει νὰ χάσῃ ὁ δανείσας τὰ χρήματα Δημ. 34, 28.
Ἐπι-κίνδῡνος, 2· μὲ κίνδυνον συνδεδεμένος· «καὶ δεινὴ ἔρις» Πλατ. νόμ. 5, 735· – στρατεῖται πολ. 5, 467· – ἡ Ἰωνίη, ἀντιθ. τῷ ἀσφαλῶς ἱδρυμένη Ἡρ. 6, 86, 1, ὡς καὶ π. Δημ. εἶνε ἀντιθ. τῷ ἀσφαλές, 10, 72· – βίος Λυσ. 5, 2· «– τὸν βίον καθιστάναι», 7, 32· «ἐπικίνδυνον ἦν μὴ λαμβάνειν» = ἦτο κίνδυνος, φόβος μὴ Ἡρ. 7, 239· «ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο» Θουκ. 4, 137· ἐπίρ. ἐπικινδύνως, 3, 37· ὁ Σοφ. συνάπτει «ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται» = τὸ πᾶν εἶνε πλῆρες κινδύνων, Φιλ. 500, periculosus.
Ἐπι-κινδῡν-ωδης, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Σοφ. Ἰλ. 222.
Ἐπι-κίνδῡνως· τὸ· ἐπικίνδυνος.
Ἐπι-κῑνέω· κινῶ προσέτι μτγν. Μέσ. κινοῦμαι προσέτι, κάμνω προσέτι χειρονομίας Ἐπικτ. ἐγχειρ. 33, 10, admoveo.
Ἐπι-κίνημα, τό· προσαγωγή, πρόσοδος μτγν. admotio.
Ἐπι-κῑνῠμαι· κινῶ ἑμαυτόν· «οἷς ἐπικίνυται ἵππος» Κ. Σμ. 12, 145
Ἐπι-κίρνημι, ἰων. ἀντὶ ἐπικεράννυμι· «ἐπικίρναται ὁ κρητὴρ» Ἡρ. 1, 51, admisceo.
Ἐπι-κιχλίδες, αἱ· ποιήματά τι ἀποδιδόμενα εἰς τὸν Ὅμηρον Ἀθην. 14, 639· «ὅτι τὸ εἰς τὸν Ὅμηρον ἀναφερόμενον ἐπύλλιον, ἐπιγραφόμενον δὲ ἐπικιχλίδες ἔσχε ταύτης τῆς προσηγορίας διά τι τὸν Ὅμηρον ἅδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλας δῶρον λαμβάνειν», 2, 65.
Ἐπικιχράδας, ὁ· ἰχθύς. Διὸς ἐν Κῷ Ἡσύχ.
Ἐπι-κίχρημι· προσέτι δανείζω· ἐπέχρησα Πλουτ. Πομπ. 52.
Ἐπι-κλαγγάνω· τῷ ἑπομ.
Ἐπι-κλάζω· προσέτι φωνάζω, ἦχον, κλαγγὴν ποιῶ· «εἰρεσίη - ἐπικλάζουσι ἐείσαντες» Ὀππ. ἁλ. 5, 295· ἦχον ἀκόμη πρβλ. ἐνταῦθα. «ἐπὶ οἱ Ζεὺς ἐκλαγξε βροντὴν» Νικηθ. Π. 4, 23, adstrepo, acclamo.
Ἐπι-κλάω, ἀττ. ἐπικλῶ· κατανόγω τὴν καρδίαν τινός, τὸν κινῶ εἰς συμπάθειαν· «οὐδ' ἐπικλᾶσαι δύναται» Ἀριστ. Θεσ. 1063· ἐπάνωθέν τινος στενάζω, θρηνῶ Ἰδ. μτγν. π. «Φαίδωνος ἐπικλαίοντας ἀλθροῖς» Νον. Δ. 30, 114, defleo.
Ἐπί-κλασις, ἡ· θραῦσις Νεμεσ. π. φυσ. ἀνθρ. 154, infractio.
Ἐπί-κλασμα, τό· τῷ προηγ.
Ἐπί-κλαυτος, 2· κλαψιάρης· «ἀηδόνιος νόμος», ἐπὶ τοῦ κελαδήματος τῆς ἀηδόνος Ἀριστ. βατρ. 682.
Ἐπι-πλάω· συντρίβω, λυγίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον· «ἡ δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπεκλασμένη» Λουκ. διαλ. θε. 11, 2· «ἐπικλασμένος τὸν αὐχένα», ῥητ. ἐγκ. 11· καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, «ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων κυμάτων» Ἀλκιφρ. 1, 1· συνηθ. μεφ. «φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτου λαβόντες» = συνεκινήθησαν καὶ ἠλέησαν Θουκ. 3, 59· «μὴ παλαιᾶς ἀρετῆς ἀκούοντες ἐπικλασθῆτε», 3, 67· «παροῦσα δυστυχία τῷ Περικλεῖ περὶ τὸν οἶκον ἐπέκλασε τοὺς Ἀθηναίους» Πλουτ. Περικλ. 37· «εἰς οἶκτον ἐπικλάσαι τοὺς ἀκούοντας» Αἰλ. Ι. Ζ. 10, 26· «εἴ πως ἐπικλασθείην τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα πα-

ραδοῦναι»=τὸ θάρρος ἀπολέσωσι καὶ τὰ ὅπλα παραδῶσωσι Πλουτ. ἀρετ. σ. 300· «τὸ ἐπικεκλασμένον τῶν μελῶν» = τὸ ἁπαλόν, τὸ εὐκολοανάλυτον Λουκ. Δημων. 12, frango, flecto.

Ἐπι-κλεής, 2· ξξάκουστος, περίφημος, = ἄστυ Ἀπολ. Ῥ. 4, 1472 ὁ κατά τι ὀνομασθείς, ἢ διά τινος γνωστός· «λάβρακα σφετέρησιν ἐπικλέα λαβροσύνῃσιν» Ὀππ. ἁλ. 2, 130, celeber, gloriosus.

Ἐπικλείδας, ὁ· υἱὸς τοῦ Λεωνίδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένους Γ', βασιλέως τῆς Σπάρτης Παυσ.

Ἐπικλείδια, τά· ἑορτὴ Δήμητρος Ἀθήνησιν Ἡσύχ.

Ἐπι-κλείζω· ἐπικληίζω ἢ ἐπικλήζω.

Ἐπι-κλείω· κλείω προσέτι· = τοὺς πρωκτοὺς Ἀριστ. εἰρ. 101· ἐπὶ τῆς θύρας Β. Ἀν. 111· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀναπτύσσομαι, ἐπὶ τοῦ θώρακος, ἐπικλείονται Ξεν. π. ἱππ. 12, 6· καὶ μέσ.-τὰς θύρας Λουκ. Τόξ. 20· ἐν. ἐπικῷ σχηματισμῷ «ἐπεκλήϊσε θύρην» Τρυφιοδ. 200· = ὀχῆα Νον. 2, 178, occludo.

Ἐπι-κλέπτω· ἐπιθυμῶ Ἡσύχ.

Ἐπι-κλέω· ἐπικλείω Χρ. Σιβ.

Ἐπί-κλη, ἡ ἐπίκλησις π. ἀττ. ἐπίκλη, ἐπωνυμία Ἡσύχ.

Ἐπι-κλήδην· ἐπίκλην, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ὀνομακλήδην Ὀππ. κυν. 1, 471.

Ἐπι-κληδών, ἰσφ. γρ. ἀντὶ ἐπικληδόνα Ἡσύχ.

Ἐπι-κλήζω καὶ ἐπικληίζω, ἰων. καὶ π. ἀντὶ ἐπικλείω· προσέτι ἐπαινῶ, κατά τι ἐπονομάζω· «τοῦτο γὰρ ἐπικλήϊζετο» Δ. Λαερ. 100· «Θερμοπύλαι ἀπὸ τοῦδ' ἐπικληίζονται» Ἀππ. Συρ. 17, cognomino.

Ἐπι-κληίω· ἐπικλείω.

Ἐπί-κλημα, τό· ἔγκλημα· «ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ» Ξεν. οἰκ. 11, 4· ἐπιτίμημα, ἐγκάλεσμα, κατηγορία· «ἐξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοὔτό μου» Σοφ. Ὀρ. 529, criminatio.

Ἐπί-κλην, ἐπίρ. παραγ. ἐκ τοῦ ἐπικαλέω· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ ἐπίκλη διὰ τοῦ «ἐπίκλησις» καὶ «ἐπωνυμία», «δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην», ἐπιστ. ἀδ. 190 (239)· πρβλ. «ἐπίκλην ἔχοντα πλανητά», μὲ τὴν ἰσφ. γρ. ἐπίκλησιν Πλατ. Τιμ. 38· «ἐπίκλην λέγεσθαι, καλεῖσθαι» = ἐπονομάζεσθαι, Φιλ. 48· «τοὔνομα ἡ ἀσπαλιευτικὴ ἐπίκλην γέγονε», σοφ. 221· «ἐς τὸν τοῦ Λύγρούστου ἐπίκλην λιμένα» Δ. Κασ. 75, 16· «Δίφιλος ὁ λαβύρινθος ἐπ.» Λουκ. συμπ. 6· κατὰ τὸ ὄνομα Ἀπολλωνδ. 3, 13, 4, cognomento.

Ἐπι-κληρικός, λόγος· ὁ εἰς τὸν Δείναρχον ἀποδιδομένος λόγος ὑπὲρ τῆς Ἰοφῶντος γυναικὸς = εἰς τὴν ἐπίκληρον ἀναφερόμενος Δ. Ἀλ. π. Δειν. 12.

Ἐπι-κληρῖτις, ἰδος, ἡ· ἐπίκληρος Πολυδ. 3, 33 ἐκ τοῦ Σόλωνος· «ἢ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ἄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ» Ἁρποκρ.

Ἐπι-κληροδοτέω, λέξ. ἀπαντῶσα π. Θεοδ. Προδρ. τετραστ. 64.

Ἐπί-κληρος, 2· κληρονόμος τῆς πατρῴας περιουσίας, ἰδ. ἡ μονογενὴς θυγάτηρ, μονοχόρη, ἡ μὴ ἔχουσα ἀδελφόν, καὶ ἐπομένως τὴν πατρῴαν περιουσίαν σύμπασαν κληρονομοῦσα, ἥτις ὅμως ἵνα μὴ περιέλθῃ ἡ περιουσία εἰς ξένην οἰκογένειαν ὤφειλε νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν πλησιέστατον συγγενῆ της· καθ' ἣν περίπτωσιν οἱ συγγενεῖς ἐφιλονείκουν πρὸς πλησιέστερος καὶ δικαιούμενος κατὰ τοὺς νόμους νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἐγίνετο δίκη καὶ ὅσον διήρκουν αἱ ἐπὶ δικαστηρίου περὶ αὐτῆς φιλονεικίαι, ἡ κόρη ἐκαλεῖτο ἐπίδικος· πρ... Ἀνδοκ. 1, 117· «αἱ τῶν ἐπικλήρων δίκ... Λυσ. 13, 3· «πατὸ' ἐπίκληρον» Ἀριστ. ... 503· «ἡ μήτηρ ἐμὴ ἐπὶ παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπ... κληρος οὖσα» Ἰσ. 10, 4, 1· ἐν γέν. ἡ κλ... ρονόμος· «- οὐσίας μεγάλης» Πλουτ. Κλε... 1· «- τῇ ἀρχῇ» = κληρονόμος τῆς βασιλε... Δ. Ἀλ. 1, 70, dotalis, haeres

Ἐπίκληρος, ὁ· Ἀθηναῖός τις Δ. Σικ.

Ἐπι-κληρόω· διανέμω τι διὰ κλήρου· «... λῃ μία τῷ μορίῳ ἑκάστῳ ἐπικληρωθεῖσα» Πλατ. νόμ. 6, 760· «τοῖς χοροῖς τοὺς αὐλ... τὰς» Δημ. 21, 13· «ἐπὶ θανάτῳ τινὰς» = κλήρου εἰς θάνατον ὁρίζειν, δεκατίζειν Κασ. 41, 35· «τὸ ἔθνος ὃ ἐπεκεκλήρωτο ... ἐπαρχία ἣν εἶχε κληρώσει, 37, 50

Ἐπι-κλήρωσις ἡ· ἡ διὰ κλήρου διανομή

Ἐπι-κληρωτός, 3· ὁ διὰ κλήρου δοθ... «δικαστήριον ἐπικληρωτόν, ἐν ᾧ οἱ λαγχ... νοντες δίκαζουσι» Β. Ἀν. 260, 23.

Ἐπίκλης, ὁ· 1) Λύκιος ἡγεμών, σύμμαχ... τῶν Τρώων, καὶ ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόνος, ... τῇ μάχῃ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴ... τος Ὅμ. Ἰλ. 2) Ἀθηναῖος· α) πατὴρ ... Πρωτέου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. ... ἄρχων ἐν Ἀθήναις Ἀποστολ. γ) ἀντίπαλ... τις τοῦ Δημοσθένους Πλουτ. δ) Γαργη... Ἐπιγρ. 3) Σπαρτιάτης Δ. Σικ. 4) κιθαρῳ... Ἑρμιονεὺς Πλουτ. 5) πατὴρ τῆς Φρύνης θε... πιεὺς Ἀθην. 6) ἄλλοι Ἀθην.

Ἐπι-κλής, 2· ἐπικλεὴς Ὀππ. ἁλ. 1, 3...

Ἐπί-κλησις, ἡ· ἐπωνυμία, παρωνύμιο... «ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέο... σιν» = τὸ ζῴδιον ἄρκτον, τὴν ὁποίαν καὶ (τὸ ἐπωνύμιον) ἅμαξαν ἐπονομάζουσι Ἰλ. ... 487· «Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέ... σιν» = ὅπως οἱ Τρῶες μὲ τὸ ἐπωνύμιον ὁν... μάζουσι, διότι ὁ πατήρ του ὠνόμαζεν αὐ... Σκαμάνδριον, χ. 506· ἀλλὰ τὸ «Μενέσθ... ἔτεκε Πολυδώρη Σπερχείῳ, αὐτὰρ ἐπίκλη... Βώρῳ» = ἐγέννησε τὸν Μενέσθιον ἐγγύμ... γενομένην ὑπὸ τοῦ Σπερχείου, ὁ Σπέρχ. ὄμ... συνευρίθη μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομ... Βῶρος, π, 177· «Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέσ... τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον» ... ὠνόμασεν αὐτοὺς Τιτᾶνας διὰ τοῦτο, ἐπει... αὐτοὶ ἐν τῇ ἀσεβείᾳ τῶν κατεγίνοντο νὰ πρ... ξωσι μέγα τι ἀσέβημα, ἔνθα τὸ «ἐπίκλησ... δεικνύει τὴν ἐξ ὡρισμένου αἰτίου παρουσ... σίαν Ἡσ. Θε. 207· καὶ πεζ. ἐπιρρημ. «ἐπ... κλησιν δὲ αὐτῇ ἡ κρήνη καλέεται Ἰλιόθ... Ἡρ. 4, 181· «Ἀθηναίης ἐπίκλησιν Ἀγλα... σίης», 1, 19· «τὸν τοῦ βουκόλου ἐπίκλη... παῖδα» = κατὰ τὸ ὄνομα, 1, 111· πρβλ. ἐπ...

Δημόσιο Πανεπιστήμιο Κύπρου

κλην· ἡ ὀνομασία Πλατ. ἐπιν. 974· αἰσχίστη = ἡ μεγίστη λοιδορία, ὕβρις, Θουκ. 7,68· «ἐπίκλησιν ἔχει κακὸς εἶναι» Ξεν. Λακ. 9, 4· ἡ ἐπίκλησις· - δαιμόνων Δ. Κασ. 78, 4· - τῶν δημάρχων Πλουτ. Κατ. νεωτ. 46· ἡ φήμη Ἀπολωνδ. 1, 3, 2, cognominatio, appellatio.

Ἐπι-κλήσκω· ἐπ. ἀντὶ ἐπικαλέω Ὀρφ. Ἀργ. 1359, ἔνθα ὀρθότερον «νῆσον κικλήσκουσιν» ἀναγνωστέον.

Ἐπι-κλητέον· δεῖ ἐπικαλεσθῆναι Γρ. Νυσ. 2, 966, invocandum.

Ἐπίκλητος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπί-κλητος, 2· προσκεκλημένος· «σύλλογον ἐπίκλητον ποιεῖσθαι» = συγκαλεῖν συνέλευσιν Ἡρ. 7, 8· «οἱ ἐπίκλητοι» = ἡ συνέλευσις τῶν βουλευτῶν, 8, 101· ἔτι ὁ καλούμενος εἰς βοήθειαν, 5, 75· ἐκλεκτὸς Δ. Ἀλ. 2, 76· προσκαλεσμένος Ἀριστ. εἰρ. 1232, τὸ. ὑπεράριθμος συμπότης· «ὁ (καθ' Ἡσύχ.) ἔξωθεν ἐπεισερχόμενος δαιτυμών», Κατακτὸς οὐχὶ ὁ καθ' αὐτὸ προσκεκλημένος· πρβλ. Πλουτ. συμπ. 7, 6, 1· ἔξωθεν φερμένος, ξενωτικὸς Πολυβ. 8, 13, 1· ἀντίθ. τῷ ἐπιχώριος Δ. Ἀλ. 6, 53· «ἐπίκλητος ἐγένετο» = κατηγορήθη Δ. Κασ. 78, 21, evocatus, accitus.

Ἐπι-κλῖδάνιος, 2· ὁ τοῦ κλιδάνου προϊστάμενος, -Ἄρτεμις Καρνεαδ. π. Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 185, furnarius.

Ἐπι-κλινής, 2· ὁ κλίνων εἴς τι, κατηφορικός· «ἐξήρτηται τὸ χωρίον καὶ ἐπικλινές ἐστι» Θουκ. 6, 96, ἀντίθ. τῷ ὀρθὸς Θεοφρ. -λόφοι Πλουτ. Ἀντων. 45· «ἐπικλινεῖς ἐκραδοῖζειν τοὺς πονηροὺς ἐκ τῆς πόλεως» = κατακέφαλα μαστιγοῦν, κατακρημνίζειν, ἐξελαύνειν τῆς πόλεως Ἀριστ. Λυσ. 575· μτφ· «ἐπικλινῶς ἔχειν πρός τι» = προθύμως, εὐμενῶς Φίλων.

Ἐπι-κλινίδιος, 2· ἐπὶ κλίνης βεβλημένος Γρ. Νυσ. 1, 543.

Ἐπι-κλίντης σεισμός, ὁ· ὁ κατ' ὀξείας γωνίας πρὸς τὰ πλάγια σεισμὸς Ἀριστοτ. κόσμ. 4, inclinans.

Ἐπί-κλιντρον, τό· ἔδαφος κλίνης, ἔνθα στρώνουσι τὰ στρώματα, ἢ ἀκουμβᾷ, πλαγιάζει, ἀναπαύεται τις Ἀριστ. ἐκκλ. 907· κατὰ Φρυν. ἀττικὸν ἀντὶ ἀνάκλιντρον, 13· πρβλ. καὶ Πολυβ. 6, 9, acclinatorium.

Ἐπι-κλίνω· κλίνω, ἀκουμβῶ ἐπί τι· «οὐδὲ πύλησιν εὐρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας» = κλεισμένα τὰ φύλλα τῶν θυρῶν Ἰλ. μ, 121· «-τὴν θύραν» = κλείω τὴν θύραν Ἀριστ. ἐκκλ. 420· πρβλ. ἀνακλίνω· «κεκραται ἐπικεκλιμέναι» = ἐπὶ ἢ ὑπὲρ τὰ τείχη κείμενα πλάγια ξύλα, ἱστοκεκραται Θουκ. 2, 76· «τὰ ὦτα· θέτω τὰ ὦτα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τῶν κυνῶν Ξεν. κυν. 6, 15· π. Εὐρ. παθ. «Σαλαμῖνος τᾶς ἐπικεκλιμένας ὄρθοις ἱεροῖς» = τῆς ἐπικειμένης, Τρ. 797· «Κολχὶς πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν» Ἀπολ. Ῥ. 2, 417· ἀμτδ. κλίνω πρός τι, «-πρὸς ταῦτα τὰ πράγματα» Δημ. 3, 8· «-ἐπί τινα» μτγν. ἐπικλίνθην = ἐκάθισα εἰς τὴν τράπεζαν Ἀμμιαν. 19 (11, 14), inclino.

Ἐπι-κλινῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπικλινὴς ὅ ὕδε.

Ἐπί-κλισις, ἡ· τὸ νὰ κλίνῃ τις, ν' ἀκουμβᾷ εἴς τι Πλουτ. π. Στωικ. ἐναντ. 22, inclinatio.

Ἐπι-κλονέω· φέρω τι εἰς κλόνον, σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν (Ἰλ. σ, 7 νῦν «ἐπικλονέονται)· ἐν γέν. παρακινῶ, παροξύνω· «θρασαίες γὰρ ἐπικλονέεσκον Ἔρωτες» Ἀπολ. Ῥ. 3, 687, ὃ κατὰ Σχολ. = ἐβαρύθουν, ἐννοητέον ὅμως τὸ «αὐτήν»· «σῆριν ἐπικλονέουσι» = ἀνακινοῦσιν ἀγῶνα Κ. Σμ. 8, 426. Παθ. «ἐκμύτεραι γὰρ ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες, γηθόσυναι ξείνῳ», ἔνθα ὁ Σχολ. «οἱ καλῶς εἰρηκεν ἅμα τῇ χαρᾷ, κλόνος γὰρ ἡ ταραχή» Ἀπολ. Ῥ. 1, 783, perturbo.

Ἐπι-κλοπία, ἡ· δόλος, ἀπάτη = πολυμηχανος Νον. Δ. 8, 121, (ἐκ τοῦ ἑπομ.) versutia.

Ἐπί-κλοπος, 2· κλεπτικός, ἀπατηλός, πανοῦργος, συνηθ. πρὸς βλάβην ἄλλων· - καὶ ἠπιροπεὺς Ὀδ. λ, 364· - καὶ κερδαλέος, ν, 291· «ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο μύθων» = εἷς τὸ λέγειν ἐπιτήδειος Ἰλ. χ, 281, ὡς - τόξων = τόξων εἰδήμων = ἐπιτήδειος τοξεύειν Ὀδ. φ, 397· ὁ Ἴλιος συντάσ. «κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος», ἔρ. 67· - μῆτις Ἀπολ. Ῥ. 3, 781· ἀπανιωτ. πιζ. «γένος λαθραιότερον καὶ ἐπικλοπώτερον τὸ θῆλυ» Πλατ. νόμ. 6, 781 καὶ ἀπαν. μτγν. «- καὶ πανοῦργος ἀνήρ» Ἀππ. Συρ. 24· δαγμάτων = εἰδήμων Πλουτ. ἐκλ. χρηστ. 23, furax.

Ἐπι-κλόπως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. δολίως μτγν.

Ἐπι-κλύζω· πλημμυρῶ, ἐξχειλίζω Θουκ. 3, 89· - τινὰ Λουκ. Τιμ. 18· «γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη» Ἀριστοτ. κ. κόσμ. 5· - τινὸς Αἰλ. Ζ. Ι. 6, 43· μτφ. «ἅπασαν ὑγρὸν ἐπικλύσει πόλιν» Εὐρ. Τρω. 1328· πρβλ. τὸ τοῦ Θεοκρ. «Πισᾶας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὥς, λῖς ἄμοτον κεράϊζε» = ἠφάνιζε, 25, 201· «τὸ βασιλικὸν χρυσίον τὴν δαπάνην αὐτοῦ ἐπικέκλυκεν» = τὸ χρυσίον ὑπερεκχειλίζει τὴν δαπάνην = ἡ δαπάνη ἀδυνατεῖ νὰ ἐξαντλήσῃ τὸν θησαυρὸν Αἰσχίν. 3, 173 ἀμτδ. «ἁδρόαις ἐπικλύζει ταῖς παρισώσεσιν» = ἐγχύνεται, σπαταλᾷ, πνίγει μὲ τὰς παρισώσεις Δ. Ἀλ. κ. Ἰσοκ. 14· «ὁρίσκομαι ἐν ἀφθονίᾳ αὐτ. 6,17.

Ἐπι-κλύσιμος, 2· ὁ δυνάμενος νὰ ἐπικλυσθῇ, νὰ καταπλημμυρισθῇ μτγν. inundatus.

Ἐπί-κλυσις, ἡ· ὑπερεκχείλισις, καταπλημμύρισις Θουκ. 3, 89, proluvies.

Ἐπι-κλυσμός, ὁ· τὴ πραγ. Ἡλιοδ. 9, 3.

Ἐπί-κλυστος, 2· πλημμυρισμένος, μὲ ὕδωρ σκεπασμένος· - Αἴγυπτος Δ. Σικ. 1, 10.

Ἐπί-κλυτος, 2· περίφημος, ἐξακουστός· -ἄλδω Ἀπολ. Ῥ. 2, 256, celebris.

Ἐπι-κλύω· ἀκούω, ἐπακούω· - τί Ἰλ. ψ, 652· - τινὸς Ὀδ. ε, 150· ἀπολ. Κ. Σμ. 13, 34, audio.

Ἐπι-κλώθω· νήθω, κλώθω, ἐπὶ τῶν θεῶν, μάλιστα τῶν μοιρῶν, αἵτινες ἔκλωθον εἰς τοὺς θνητοὺς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν μὲ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς των. Ἐν γέν. παρέχω, χορηγῶ· «τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν αὐτοὶ» = οἱ θεοὶ αὐτοὶ προσδιώρισαν Ὀδ. λ, 139· «ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμονες», π, 64· καὶ μέσ. «θεοὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται ὄζους», υ, 196· καὶ μετ' ἀπαρ. «θεοὶ οἱ ἐπικλώσαντο οἶκόν δε νεῖσθαι», ω, 17· «τοῦτο γὰρ λάχες

Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἔχειν» Αἰσχ. Εὐμ. 321· καὶ πεζ. Πλατ. Θεαιτ. 169· «ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα ποιεῖν» = τὴν τύχην ἀμετάβλητον ποιεῖν, πολ. 10, 620· «μοῖραι ἑκάστῳ τὸν ἅτρακτον ἐπικλῶθουσαι» Λουκ. Χαρ. 16· «τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος», καταπλ. 3· «ὁ ἐπικλωσθεὶς τῆς ζωῆς βίος» Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολλ. σ. 350, neo, destino.

Ἐπι-κλώπειος· ἐπικλόπειος

Ἐπί-κλωσις, ἡ· γνέσιμον Ἐτ. Μ. 495, 24.

Ἐπί-κλωσμα, τό· τὸ κλωσμένον· «ὁ τῆς κλωθοῦς ἄτρακτος, καὶ τὸ ἐπειλημμένον αὐτῷ νῆμα, καὶ τὸ ἐπίκλωσμα τοῦτου» Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. σ. 265, netio.

Ἐπι-κναίω· ἐπικνάω Σουΐδ.

Ἐπι-κνάμπτω· ἐπιγνάμπτω, ὅ ἴδε

Ἐπι-κνάφων· ἔλκων, διαφθείρων· «οἱ γὰρ γναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοὺς σωροὺς ἔκναπτον» ὀρθότ. ἐπὶ κνάθου (= σωροῦ) ἔλκων Ἡσύχ.

Ἐπι-κνάω· ἐπισχίζω, ἐπιξέω· «ἐπικνῶσιν τυρόν, ἐπικνῶ (προστ. ἐν. μέσ.) σίλφιον» Ἀριστ. ὄρν. 533· (πρβλ. τὸ Ὅμ. «ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν», Ἰλ. λ, 638)· «τὴν παρειὰν ἐπικνῶσα» = γρατσουνίζουσα Ἡλιοδ. 2, 8.

Ἐπ-ικνέομαι, ἰων. ἀντὶ ἐφικνέομαι.

Ἐπι-κνήθω· ἐπικνάω Νικ. Θηρ. 698.

Ἐπι-κνήμιον, τό· ἀντικνήμιον Ξεν. Κυρ. 2, 3, 19.

Ἐπι-κνημίς, ἡ· ἴδ' ἐπικνημίδιον.

Ἐπι-κνίζω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ζουγκρανίζω Θεοφρ. Ι. Φ. 4, 2· «-χέρσον ἀρότρῳ» Ἀπολλωνὸς 5 (6, 238), rado, scalpo.

Ἐπί-κνισις, ἡ· ξέσχισμα, ζουγκράνισμα Θεοφρ. αἰτ. φυτ· 5, 2, 4, scalptura, incisio.

Ἐπι-κοιλαίνω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κοιλον, βαθουλὸν ποιῶ μτγν. excavo.

Ἐπι-κοιλίδες, ων, αἱ· ἐπικυλίδες ὅ ἴδε

Ἐπικοιλίς, ἡ· γρ. ἀδόκ. ἴδ' ἐπικυλίς.

Ἐπί-κοιλος, 2· ὁ εἰς τὸ ἄνω μέρος βαθουλωτὸς Ἱπποκρ. 279, 31, cavus.

Ἐπι-κοιμάομαι, μετὰ π. ἀορ. ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω· «ἀλλά μοι δοκεῖ οὐ καθεύδων ἐπικεκοιμῆσθαι» Πλατ. Εὐθυδ. 300, -τοις βιβλίοις Λουκ. Ἀλεξ. 49· μτφ. εἶμαι ἀμελής, νυσταλέος Πολυδ. 2, 13, 4, indormio.

Ἐπι-κοίμησις, ἡ· τὸ νὰ ἀποκοιμᾶταί τις Ἱπποκρ. dormitio.

Ἐπι-κοιμητηριάσασθαι· ὑπηρετικὸν ὄνομα Ἡσύχ.

Ἐπι-κοιμίζω· ἀποκοιμίζω, μτφ. «τριπόδων ὐιάδα φωνὴν» Νον. Δ. 4, 307, sopio.

Ἐπι-κοινῆς, ἐπίρ. ἐπὶ κοινῆς, κοινῶς μετ' ἄλλων Ἡσύχ. communiter.

Ἐπι-κοινόομαι· ἴδε τὸ προηγ. καὶ ἐπικοινόω.

Ἐπι-κοίνιος, 2· ἐπών. Διὸς ἐν Σαλαμῖνι Ἡσύχ.

Ἐπί-κοινος, 2· κοινός· «μίξιν ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν παιδοῦνται» = ἔχουσι τὰς γυναῖκας κοινάς» Ἡρ. 4, 180· πρβλ. τὸ «διδύμων λέκτρων ἐπίκοινον» Εὐρ. Ἀνδρ. 24· ἀμφότερον= ἀγαθοποιὸς καὶ κακοποιός Σ. Ἐμπ. κ. ἀστρολ. 29· ἐπίκοινα, ἐπίρ. π. χ. «χρῆσθαι ταῖς γυναιξίν» Ἡρ. 1, 216· «τὰ ἐπίκοινα»= ὀνόματα κοινά, ἅτινα εἶνε ἐν χρήσ. ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ὡς χειλιῶν, ἀετός, λαγὼς γραμ. communis.

Ἐπι-κοινόω· κοινόν τι ποιῶ, μεταδίδω· «-τινί περί τινος» Δ. Κασ. 66, 10. Μέσ. «περὶ τούτου οὔτε τῷ πατρὶ ἐπεκοινώσω» = δὲν τὸ μετέδωκες τῷ πατρὶ διὰ νὰ συσκεφθῆτε μετ' αὐτοῦ περὶ τούτου Πλατ. Πρωτ. 313· «-τινί τι» Δ. Κασ. 52, 11, communico.

Ἐπι-κοινωνέω· ἔχω τι κοινὸν μετ' ἄλλου· - ἀλλήλοις Πλατ. Γοργ. 464· - τινὶ Δημ. 29, 36· «νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ περὶ τῶν στεφανουμένων» Αἰσχίν. 3, 44. Παθ. «γάμους ἀλλήλοις ἐπικοινωνουμένους ὡς ἐπικοίνου.» Πλατ. νόμ. 1, 631, μετὰ τῆς ἐσφ. γρ. ἐπικοινουμένους.

Ἐπι-κοινωνία, ἡ· τὸ ἔχειν τι κοινὸν μετ' ἄλλου, κοινότης Πλάτ. σοφ. 252, communio.

Ἐπι-κοίνωνος, 2· κοινωνὸς μτγν.

Ἐπι-κοίνως· ἐπίρ. τοῦ ἐπίκοινος

Ἐπι-κοίρανος, ὁ· κοίρανος Ὀρφ. Ἀργ. 291, τοπ.

Ἐπι-κοιτάζομαι· τῷ ἐπομ. «ἐν τόποις» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 14.

Ἐπι-κοιτέω· κοιτομαι, κοιμῶμαι ἐπί τινος· «-ἐπὶ τῶν ἔργων» = ἐπαγρυπνῶ Πολυδ. 22, 10, 6, excubo.

Ἐπι-κοίτιος, 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πηγαίνοντα νὰ κοιμηθῇ· - ὄσμα Ἱεροκλ. εἰς Πυθ. Χρυσ. ἔπ. σ. 208.

Ἐπι-κοιτωνίτης, ὁ· ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος μτγν. cubicularius.

Ἐπι-κοκκάζω· ἴδε τὸ ἐπόμ.

Ἐπι-κοκκάστρια, ἡ· ἡ τὸν κοῦκον μιμουμένη, φωνάζουσα ὡς ὁ κόκκυξ· «ἦχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια» Ἀριστ. θεσ. 1050, παράγ. π. τὸ ἐπικοκκάζω.

Ἐπι-κοκκύστρια, ἡ· τῷ προηγ. ὅ. γρ. π. Ἀριστ. ἔνθ. ἀνωτ. cavillatrix.

Ἐπι-κολλάπτω· ἐπί τινος σκαλίζω Ἐπιγρ.

Ἐπι-κολλαίνω· τῷ ἐπομ. Θεοφρ.

Ἐπι-κολλάω· κολλῶ τι ἐπί τινος μτγν. agglutino.

Ἐπι-κόλλημα, τό· τὸ ἐπί τινος κολλώμενον Θεόφρ. Ι. Φ. 4, 3, 3.

Ἐπι-κόλλωμα, τό· ἐπικόλλημα

Ἐπι-κολπίδιος, 2· νήπιος ἐπὶ τῶν κόλπων βασταζόμενος· -βρέφος μτγν. πρβλ. καὶ ὑπάγκαλος.

Ἐπι-κόλπιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ, ἐν τῷ κόλπῳ ὤν Αἰλ. Ι. Ζ. 2, 50.

Ἐπι-κολπόω· κάμνω, σχηματίζω κόλπον Ἀγαθί. 3, 22, sinuo.

Ἐπι-κολυμβάω ἐπινήχομαι Ἡσύχ. innato.

Ἐπι-κόλωνος, 2, ὁδός· ἡ ἐπὶ τοῦ λόφου ὁδὸς Δ. Σικ. 19, 19.

Ἐπι-κομάω· ἔχω κόμην, μακρυὰ μαλλία· «- ξανθῇ κόμῃ» Πολυδ. 2, 25.

Ἐπι-κόμβιον, τό· νόμισμα μετὰ χρίκου ἢ καθάμματος, τὸ ὁποῖον οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες χρισθέντες καὶ ἐξερχόμενοι τοῦ ναοῦ ἔρριπτον εἰς τὸν λαὸν Βυζ.

Ἐπι-κομίζω· φέρω τι εἴς τι Δ. Α. 5, 14· «τὴν τροφὴν ἐπικομίσασθαι» = μεθ' ἑαυτοῦ φέρειν Δ. Κασ. 50, 11, apporto.

Ἐπι-κομμόω· στολίζω, καλλωπίζω Θεμιστ. 13, σ. 167, fuco.

Ἐπί-κομος, 2· ἔχων κόμην Πολυδ. 4, 137, crinitus.
Ἐπι-κομπάζω· καυχῶμαι πρασίτι· «ὁ δ' ἠλάλαξε κἀπεκόμπασεν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 981· - λόγῳ Πλουτ. Καμιλ. 21, «-όλίγῳ μισθῷ» Καλλ. ὕμν. Ἄρτ. 263, glorior.
Ἐπι-κομπέω· τῷ προηγ. «ὑπισχνεῖτο δ' οὖν τάδε μέγιστα ἐπικομπῶν» Θουκ. 8, 81.
Ἐπι-κόμπιον, τό· ἐπικόμβιον.
Ἐπι-κομψεύω· περαιτέρω στολίζω, κάμνω τι κομψόν Ἰώσ. ἐκορπ.
Ἐπι-κομψέω· τῷ προηγ. ἀμφ.
Ἐπι-κονίω· ἐκφυείρω Ἡσύχ. perdo.
Ἐπι-κόπανον, τό· τὸ χανδρὸν ξύλον, ἐφ' οὗ οἱ κρεωπῶλαι λιανίζουσι τὸ κρέας Μένανδρ. π. Πολυδ. 10, 101.
Ἐπι-κοπή, ἡ· «καλοῦσι δ' ἐπικοπήν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικύψῃ τις τὸ ἄκρον (τοῦ δένδρου)» Θεόφρ. αἰτ. Φ. 5 (17, 3)· «κατὰ μὲν τὴν ἐπικοπὴν φθείρεται ἐλάτη, πεύκη, πίτυς, φοίνιξ, ἔνιοι δὲ καὶ τὸ κέδρον καὶ κυπάριττόν φασι», 4, 16, 1· ἡ πληγὴ «- καὶ τὰ τραύματα» Δ. Κασ. 49, 29, incisio.
Ἐπι-κοπίς, ἡ· ἐπίκοπον Λουκ. truncus.
Ἐπί-κοπος, 2· ὁ· εἰς τὴν κορυφὴν κομμένος, ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν Θεόφρ. «τὸ ἐπίκοπον» = ἐπικόπανον Λουκ. δ. ν 10, 9· ἐπὶ δὲ νομισμάτων = ὁ τὸ δεύτερον τυπωμένος, μετατυπωμένος ἀρ. λεξ. praecisus.
Ἐπι-κοπρίζω· κοπρίζω Γεωπ. 2, 23.
Ἐπι-κόπτης, ὁ· ἐπισκώπτης Δ. Λαερ. 2, 127, castigator.
Ἐπι-κόπτω· κόπτω, φονεύω, κτυπῶν ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω· «πέλεκυν ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων» = ὁ ταῦρος θέλει φονευθῇ δι' ἑνὸς κτυπήματος ἐπὶ τοῦ τραχήλου Ὀδ. γ, 442· ἐπὶ νομισμ. τυπώνω· «ἐπικόψας χαρακτῆρα» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 20· «μύλον ἀποτριδέντα» = τὴν μυλόπετραν ὀξύνουσι, κοιν. χαράζουσι τὸν μύλον Στράβ. ἐπὶ φυτῶν καὶ ἰδ. δένδρων, κόπτω, κλαδεύω Θεόφρ. ὕδ. μτφ. - τοὺς Μήδους = ἐξαδυνατεῖν Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 9· «φιλόσοφος φιληδονίαν ἐπικόπτων ἀκόλαστον» = καταστέλλων, πιέζων Πλουτ. π. δυσωπ. 2· π. Δ. Λαερ. «γέγραφε καθ' Ὁμήρου ἐπικπότων αὐτοῦ τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα» = ἐλέγχων. Μέσ. κτυποῦμαι εἰς σημεῖον λόπης, θρηνῶ· «ἔκρυψα πέπλους κἀπεκοψάμην νεκρόν», ὅπερ ἄλλοι ἐξηγοῦσιν ὡς παρὰ τὸ ἀποκόπτω παράγοντες αὐτὸ = τῆς κεφαλῆς μου τὰς τρίχας ὑπὸ λύπης ἀποκόπτων Εὐρ. Τρ. 623· ἴδε καὶ ἀποκόπτω, incido.
Ἐπι-κορίζω· ἴσ. ὑποκορίζομαι· «τῶν περὶ ἵππους οἱ τιθασσοὶ τοὺς ἀγρίους ὀχεύουσι καὶ ἐπικορίζουσι» Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 9, 8, sperno· ἴδε καὶ ἐπικορρίζω.
Ἐπι-κόρμιον, τό· ἐπικόπανον ἀρ. λεξ.
Ἐπί-κορμος, ὁ· κορμός, κούτσουρον Εὐστ. Ὀδ. λ, 423.
Ἐπίκορον, τό· «ἐπίκοπον Πάφιοι» Ἡσύχ.
Ἐπί-κορρι· ἐπὶ κονδυλίῳ Ἡσύχ.
Ἐπι-κορρίζω· ἐπικορίζω Ἡσύχ.
Ἐπι-κορριστός, 3· ἐπικονδυλιστὸς ἐκ τοῦ ἐπὶ κόρρης Ἡσύχ.
Ἐπί-κορσος, 2· ὁ εἰς τὸ πλάγιον τῆς κεφαλῆς, ὁ ἐπὶ τῆς παρειᾶς.
Ἐπι-κορύσσομαι· ὁπλίζομαι, μάχομαι κατά τινος· - τινί Λουκ. Ἀλεξ. 57, armor.
Ἐπι-κορυφόομαι· ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀνίσταμαι Γρ. Νυσ. 1, 413.
Ἐπι-κόρυφωμα, τό· ἐπικτίλωμα Ἡσύχ.
Ἐπι-κορύφωσις, ἡ· ἡ πολλαπλασίασις ἀριθμοῦ τινος Νικομαχ. ἀριθμ. 2, σ. 110.
Ἐπι-κόρως, ἐπίρ. τοῦ ἐπίκορος· χορταστικῶς μτγν. satianter.
Ἐπικός, 3· ποιητικός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔπος· - ποίησις γραμ. - ποιητής, ὁ καὶ ἐποποιός· - στίχοι οὓς συνειθίζουσιν οἱ ἐποποιοὶ Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1296, epicus.
Ἐπικός, ὁ· Μιλήσιός τι νόμισμ. Μιον.
Ἐπικῶς· κατὰ τρόπον ἐπικόν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐποποιΐας ἀρ. λεξ.
Ἐπι-κοσμέω· στολίζω, κυτρικίζω Ἀριστ. βατρ. 383, orno.
Ἐπι-κόσμημα, τό· στολισμὸς μτγν.
Ἐπι-κόσμησις, ἡ· στολισμὸς μτγν. ornatus.
Ἐπι-κόσμιος, 2· λαμπρός, στολισμένος Ψ. Χρυσ. 1, σ. 300, 35, splendidus.
Ἐπι-κοτέω· κοτέω Νικ. θηρ. 181, irascor.
Ἐπί-κοτος, 2· θυμώδης, ὠργισμένος· - στάσις Πινδ. ἀποσπ. 228· «ἐπ' ἀνδρὶ δῆριν ἐπικότῳ = κατὰ τῶν ἰχθύων Αἰσχ. Χο. 619· ἐπίμομφος καὶ μιαιτός Δ. Λαερ. 7, 111.
Ἐπι-κοτταβίζω· χύνω εἴς τι τὸν κότταβον (ἴδε κοτταβίζω) Πολυδ. 6, 40.
Ἐπι-κότως, ἐπίρ. τοῦ ἐπίκοτος Αἰσχ. Πρ. 192, irascunde.
Ἐπι-κούρειος, ἡ ἐπικουρικός, ὁ ἀκολουθῶν τὸ δόγμα τοῦ ἐπικούρου· «οἱ ἐπικούρειοι», ὑπον. φιλόσοφοι Λουκ. Ἑρμοτ. 10, epicureus.
Ἐπι-κουρέω· ἔρχομαι ὡς ἐπίκουρος, ἤτοι εἰς βοήθειάν τινος ἐν πολέμῳ Ἰλ. ε, 614· - τινί Εὐρ. Ἰ. Α. 1453· ἐν γέν. βοηθῶ τινα ἐν ἀνάγκῃ, δυστυχίᾳ, κινδύνῳ εὑρισκόμενον· - νόσοις Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 13· - λιμῷ, γήρᾳ, Λαχ. 2, 7· «ἑαυτὴν ἀφθονωτέρα πολλὰ καὶ ὑγιαίνοντι καὶ κάμνοντι ἐπικουρεῖ» = ὑπηρετεῖ καλῶς, Κυρ. 6, 2, 30· «νόμος ἐπικουρῶν τινι» Δημ. 24, 112· «τῇ δικαιοσύνῃ» Πλατ. πολ. 2, 368· «εἴ τῳ χειμῶνα ἐπικούρησα» = ἂν τινα κατὰ τοῦ χειμῶνος ἐβοήθησα Ξεν. Ἀν. 5, 8, 25· ἀλλὰ «οὐδὲ κάραβον μέγαν γυναικὶν ἐπικουρήσατε» = οὐδ' ἐπρομηθεύσατε αὐταῖς Ἀριστ. π. Ἀθην. 3, 104· πρβλ. «εἰ τέχνην ἐργάζεται ἐπικουρῶν τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ» = πρὸς διατήρησιν ἑαυτοῦ φροντίζων Αἰσχίν. 1, 27· ἀπολ ὑπηρετῶ μισθωτὸς στρατιώτης Ἰσοκ. 4, 168· - μισθοῦ Πλατ. πολ. 9, 575, auxilior.
Ἐπι-κούρημα, τό· ὑπεράσπισις Ξεν. Ἀν. 4, 5, 13, defensio.
Ἐπι-κούρησις, ἡ· βοήθεια· - κακῶν = ἐναντίον δυστυχημάτων Εὐρ. Ἀνδρ. 28· - τῆς ἀπορίας Πλάτ. νόμ. 11, 919· «ἡ ἐκ θεῶν ἐπικούρησις» Εὐρυφ. π. Στοβ. ἀνθ. 103, 27, auxilium.
Ἐπι-κουρητικός τινος· βοηθητικὸς καθ' Ἡσύχ. = ἐπίκρανα, adjumenta.
Ἐπι-κουρία, ἡ· βοήθεια, μετὰ τοῦ ἀρωγή Αἰσχ. Ὑκ. 717· «εἶεν' ἐπικουρίαν λάβωμ'»

Εὐρ. Ὀρ. 266· ἰδ. ἐν πολέμῳ βοηθητικὰ στρατεύματα, μισθωτοὶ στρατιῶται Ἡρ. 5, 63· «ἐπικουρίαν ποιεῖσθαι» = ἐπικουρεῖν Θουκ. 1, 33· - ἐκπέμψαι Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 17· - ἔχειν Πλατ. Γοργ. 492· «-ἀλλήλοις ἔχειν», Λυσ. 205· «ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν», Τιμ. 70, auxilium.

Ἐπι-κουριανός, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-κουρίζω· τὸν Ἐπίκουρον ἀκολουθῶ μτγν.

Ἐπικουρικός, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπικουρικός, 3· βοηθητικός, ἰδ. «τὸ ἐπικουρικὸν» = οἱ πρὸς βοήθειάν τινος σταλέντες στρατιῶται, μάλιστα μισθωτοὶ Θουκ. 4.

Ἐπι-κούριος, 2· τῷ προηγ. - θεοὶ Παυσ.

Ἐπικούριος, ὁ· ἐπών. Ἀπόλλωνος, ὑφ' οὗ εἶχε ναὸν μεγαλοπρεπῆ ἐν Βάσσῃ, κώμῃ Ἀρκαδίας. Ἐνθα λέγεται ὅτι ἔσωσε ποτὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀπὸ λοιμοῦ φθαροποιοῦ Παυσ.

Ἐπίκουρος, ὁ· 1) εἷς τῶν περιφήμων φιλοσόφων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἱδρυτὴς τῆς λιγομένης Ἐπικουρείου αἱρέσεως, γεννηθεὶς ἐν Γαργηττῷ, κώμῃ τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 π. Χ. ἐκ πενιχρῶν γονέων· ἡ μήτηρ αὐτοῦ Χαιρεστράτη ἐπηγγέλλετο τὴν μαντικήν, δι' ἧς ἔζη· ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μετὰ τινος ἀποικίας Ἀθηναίων εἰς Σάμον, ἔμεινεν αὐτόθι μέχρι τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ὅτε αὖθις ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέφθη τὰς αὐτόθι σχολὰς τῆς φιλοσοφίας· περὶ δὲ τὸ 32ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἐσύστησεν ἐν Μιτυλήνῃ ἰδίαν σχολὴν τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ πάλιν ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε μέχρι τέλους τὴν φιλοσοφίαν του εἷς τινα μικρὸν κῆπον, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν· τὸ πρῶτον καὶ κύριον δόγμα τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου ἦν ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἡδέος, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐστήριζε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ ἀποφυγὴ παντὸς πόνου καὶ ἀλγηδόνος· μόνη δὲ ἡ αἴσθησις ὑπάρχει τὸ ἀληθὲς μέσον καὶ μέτρον πρὸς εὕρεσιν πάσης ἀληθείας· ἔγραψεν ὁ Ἐπίκουρος διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα, ἀποτελοῦντα τριακόσια περίπου βιβλία, τῶν ὁποίων ὅμως δυστυχῶς οὐδὲ ἓν ἐσώθη ἐκτὸς μόν. ὅσα ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει εἰς τὸν βίον τοῦ φιλοσόφου τούτου· 2) πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Πάχητος Θουκ. 3) κατήγορός τις τοῦ Φωκίωνος Πλουτ. 4) ἄλλος τις ἐκ Μαγνησίας Δ. Λαερ. 5) υἱὸς τοῦ Λεοντίως ὠσ. 6) υἱὸς Μητροδώρου ὠσ. 7) ἀθλητὴς ὠτ. Epicurus.

Ἐπί-κουρος, 2· βοηθός, ὑπερασπιστὴς π. Ὅμ. πάντοτε οὐσ. ὡς ὁ Ἕκτωρ ἐν πολέμῳ, ἰδ. τὰ βαρβαρικὰ στρατεύματα τὰ πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων· «Τρῶες ἠδ' ἐπίκουροι», ἢ «Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι» Ἰλ. 6, 815· ἡ ἐπίκουρος, «Ἀφροδίτη ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος», φ, 431· οὕτω καὶ π. τοῖς μετέπειτα Αἰσχ. Περ. 807 στρατεύματα συμμαχικά, στρατιῶται μισθωτοὶ Ἡρ. 2, 152· «ἀπὸ Ἀρκαδίας ἐπίκουροι» Ἑρμιπ. π. Ἀθην. 1, 27, ἀντίθ. τῷ πολῖται, ἐγχώριοι, ἐντόπιοι Θουκ. 6, 55· προσέτι δὲ καὶ οἱ ξένοι σωματοφύλακες τῶν βασιλέων Ἡρ. 1, 64· π. Πλατ. καλοῦνται οἱ κύνες· «ἐπίκουροι ποιμνίων» = φύλακες, πολ. 3, 416· μετὰ τοῦ «σωτῆρες», 5, 463· ὡς ἐπίθ. ὑπερασπιστικός· - λόγος Θεαιτ. 165· «γίγνεσθαί τινι», νόμ. 10, 890· - τινός, «χεὶρ' ἐπίκουρον κακῶν» Εὐρ. Ι. Α. 1027· «ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος φάρμακον» Πλατ νόμ. 2, 666· ὡς «ἐπίκουρον ψύχους» Ξεν. ἀπομ. 4, 3, 7· ἄλλως δὲ π. Σοφ. «Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδηλων θανάτων» = ὡς ἐδαίκτης, Οἰ. τ. 496· «ἔλθοις πατρὶ αἱμάτων ἐχθίστων ἐπίκουρος» Εὐρ. Ἡλ. 138· οἱ γραμματικοὶ διακρίνουσι τὸ ἐπίκουρος τοῦ σύμμαχος, ὡς τοῦ μὲν ἐπίκ. δηλοῦντος = βοηθοῦ τοῦ πολεμουμένου, τοῦ δὲ σύμμ. τοῦ προσβάλλοντος μέρους· ἀλλ' αὕτη ἡ διαφορὰ δὲν τηρεῖται πάντοτε, auxiliator.

Ἐπι-κουφίζω· ἐλαφρύνω, σηκώνω ὑψηλά· «σὺ δὲ πατρὸς πλευρὰς σὺν ἐμοὶ ἐπικούφιζε» Σοφ. Αἴ. 1390· «τὴν νῆα ἐπικουφισθεῖσαν» Ἡρ. 8, 118· «ἡ τιμὴ ἐπικουφίζει τι τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 25· φίλους ἀνακουφίζω, βοηθῶ Πλατ. ἐπιν. 3, 315· «- τὰς συμφορὰς» Δημ. 28, 70· πρατρέπω, παρορμῶ Ξεν. Κυρ. 7, 1, 18· καὶ - τινός, ἐλευθερώνω τινὰ τινὸς βάρους π. χ. - μόχθου Εὐρ. Ἡλ. 72· «ἐπικούφισεν αὐτοὺς τοῦ δέους» Δ. Καϛ. 43, 18· ἐπὶ σημ. ἐλαφρύνω τι ποιῶ· «νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός, πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην» Θεογν. 629.

Ἐπι-κουφισμός, ὁ· ἐλάφρωσις Κλ. Ἀλ. στ. 880, allevatio.

Ἐπί-κουφος, γρ. ἐσφ. ἀντὶ ἐπίκυφος Μακκαβ. 3, 4, 5.

Ἐπι-κραδαίνω· κουνῶ τι, τραντάζω ἐπάνωθέν τινος Πολυδ. 5, 82, quatio, evibro.

Ἐπι-κραδάω· τῷ προηγ. - ἱρτμὰ Ἀπολ. Ῥ. 1, 552· - ἄκοντας Ὀππ. κυν. 1, 91.

Ἐπι-κράδιον· ἐπικάρσιον.

Ἐπι-κράδιος, ὁ· Ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαντινείας Παυσ.

Ἐπι-κράζω· φωνάζω δυνατὰ ἐπί τινι Λουκ. γυμν. 1, inclamo· τῶν καὶ ἐπικλάζω.

Ἐπι-κραιαίνω· ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ. «οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων» = ἀπετελέτωνες, ἐξεπλήρου Ἰλ. 6, 419· «νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ», α, 455.

Ἐπι-κραίνω· κατορθώνω, φέρω εἰς πέρας· «ἀρὴν ἐπικρήνειε» Ἰλ. ο, 599· «Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος» Αἰσχ. Ἱκ. 619· «γάμου πικρὰς τελευτάς», Ἀγ. 724· «ἄλλων πόνας θανάτων ἐπικρανεῖ» = θὰ φέρῃ εἰς τέλος, Ἀγ 1313· «δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν» Σοφ. Φιλ. 1454· καὶ μτγν. «τέρμα γὰρ εἷς μὲ βίου Μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε Ἐπ. ἀδ. 734 (148)· εἰς Ὅμ. ὕμν. «(ῥάβδος) πάντας ἐπικραίνουσα θεοὺς» = κυβερνῶσα αὐτεξουσίως, ὅπερ ὅμως ὁ Ἑρμαν. φρονεῖ γραπτέον «πάντας ἐπικραίνουσ' οἴμους ἰόντων», officio.

Ἐπι-κράνιον, τό· ἐπίκρανον Πολυδ 2, 42.

Ἐπι-κράνιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ κρανίου τῆς κεφαλῆς εὑρισκόμενος Πτολ.

Ἐπι-κρανίς, ἴδος, ἡ· περικεφαλὶς Πολυδ. 2, 45· μηνιγξ· τοῦ ἐγκεφάλου Πλουτ. ἀρίστ. φιλ. 4, 5, cerebellum.

Ἐπι-κρᾱνίτιδες, αἱ, ζηλ. πλίνθοι· λίθοι ὑπὸ τὸ κιονόκρανον Ἐπιγρ. 160,2, capitellum.

Ἐπί-κρᾰνον, τό· πᾶν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον ὡς κόσμημα· «βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν» = κεφαλόδεσμος Σχολ. Εὐρ. Ἱππ. 201· καὶ τῆς κεφαλῆς σκέπασμα Στράβ. 11, 504· ἡ περικεφαλαία Πολυδ. 7, 70· ἐν δὲ τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τὸ κιονόκρανον Πυδ. ἀποσπ. 58, galea.

Ἐπί-κρᾱσις, ἡ· μίξις, μετρίασις Ἀθήν. 3, 91, attemperatio.

Ἐπι-κραταιόω· ἔτι μᾶλλον κραταιώνω Ο'.

Ἐπι-κράτεια, ἡ· δύναμις ὑπερίσχουσα, κράτος ὑπέροχον· «ἔξω τῆς τοῦ τυράννου ἐπικρατείας γίγνεσθαι» Ξεν. Ἱέρ. 6, 13 καὶ = ἡ νίκη. 2, 1, 3· ἡ χώρα, «εἰς τὴν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν φυγεῖν» Πλατ. ἐπ. 7, 347· «κρήνη ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ χωρίου» Ξεν. Ἀν. 6, 2, 4, imperium, ditio.

Ἐπι-κρατέω· ἐξουσιάζω, - νήεσσιν Ἰλ. κ. 214· - νήεσσιν Ὀδ. α, 245, καὶ ἀπολ. «εἴτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνάκτες» = ὅταν οἱ βασιλεῖς δὲν ἔχωσι πλέον ἐξουσίαν, ρ, 320· ὑπέρτερος, νικητὴς εἶμι Ἰλ. ξ, 98· οὕτω καὶ «χρησμὸς ὅμιν ἐστιν ἐπικρατέειν» Ἀριστ. Λυσ. 767· «κατὰ θάλατταν» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 6 συνηθ. - τινός; = κύριον γίνεσθαί τινος, ἐξαναγκάζειν, - ἱρώτων Πινδ. Ν. 8, 5· «θαλάσσης, νήσου Περσῶν» = κυριεύειν Ἡρ. 1, 17. 3, 52. 4, 119· - τοῦ πυρός, 1, 36· - πραγμάτων, 4, 164· - μάχῃ = νικᾶν, 5, 116· - τινός, 7, 155· - γήρως Πλατ. νόμ. 6, 752, «ἕως ὁμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ» = μεχρισοῦ ὑπερισχύσω Ἀριστ. βατρ. 267· «-τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς» = ἀποκτᾶν τὴν ἀναγκ. τροφὴν Θουκ. 1, 2· καὶ μεθ' ὑπομ. ἀπαρ. «ἐπικράτουν μὴ δέχεσθαι τοὺς Ἀθηναίους» = κατιώρθωσαν ὥστε νὰ μὴ δέχ., 6, 74· «πολὺ τῷ ναυτικῷ» = ὑπερτερεῖν, 2, 93, απαν. μετ' αἰτ. «τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας» Ἰσοκ. 1, 52· ὑπερισχύω· «τὸν ἐπικρατοῦντα λόγον» Δ. Σικ. 5, 62· «ἐπεκράτησε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων τῶν Πελοποννησίων» Πολυβ. 2, 38,1· «ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος» Λουκ. Ἐπικρατής, 2· ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἔχων τι, ἐξουσιαστής, νικητής, μόν. ἐν τῷ συγκρ. «ἐπικρατέστεροι τῇ μάχῃ ἐγένοντο» Θουκ. 6, 88· «ὅσα τῆς βουλῆς ἐπικρατέστεροι ἦσαν», 36, 26· «διεπολέμησαν κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον» = ἀνεδείχθησαν νικηταὶ Δ. Σικ. Ἐπιρ. Ἐπικρατῶς, π. χ. «ἔμπεσε ἐπικρ.» = σφοδρῶς· μὲ δύναμιν ὑπερτέραν, βιαίως Ἰλ. φ, 863 Ἐπικράτης, ὁ· 1) Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ πολιτικός, ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διά τινα αὐτοῦ πρεσβείαν Δημ. πιθανῶς ὁ αὐτός, ὃν κωμῳδεῖ ὁ Ἀριστ. ἐν Ἐκκλ. 71· 2) ἀδελφὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηβίων Δημ. 3) φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου Πλατ. 4) ποιητὴς κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐξ Ἀμβρακίας, ἀκριβῶς δὲ εἶνε ἄγνωστος ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη· σώζονται τούτου λείψανά τινα μόν. τῶν διαφόρων κωμῳδιῶν του· 5) φίλος τοῦ Τιμοκράτους Δημ. 6) ἱερεὺς ἐξ Ἀμφιάλου Ἐπιγρ. 7) Ἀργεῖός τις νομισμ. Μιον. 8) Ἀχαιὸς ὠδ. 9) Σάμιος ὠδ. 10) ἄλλοι Ἐπιγρ.

Ἐπι-κράτησις, ἡ· ἡ ὑπερίσχυσις, ἡ νίκη· «-τῶν Αἰγινητῶν» Θουκ. 1, 4, 1.

Ἐπι-κρατητέον, ρ. ἐπῖθ τοῦ ἐπικρατεῖν· ἐξουσιαστέον, ὑπερνικητέον· «τοῦ συνουσιαστικοῦ ἐπικρ. μορίου τοὺς σοφίαν διώκουσι» Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 83, 2, dominandum.

Ἐπι-κρατητικός, 3· ὁ κατέχων τι σφιγκτά, στερεὰ ἰατρ.

Ἐπι-κρατήτωρ, ὁ· ἀστήρ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ὁποίου εἶνε αἱ μέγισται δυνάμεις = οἰκοδεσπότης, ὁ κυβερνῶν Πτολ. ἐκατ. 217.

Ἐπι-κρᾰ́τιδες, αἱ· εἴδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς, τὸ π. Ἱπποκρ. «τρίψις ἐπικρατίδων φευκτέα» ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ στηθονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, sudarium.

Ἐπι-κρατίδης, ὁ· πατὴρ Τυρεννίωνος τοῦ Ἀμισηνοῦ Σουΐδ.

Ἐπι-κρᾰτίδιον· ὁποκ. τοῦ ἐπικρατίδες Ἡσύχ.

Ἐπι-κρᾰτικός, 3· ἐπικρατητικὸς Γαλην. ὑγιειν. 4.

Ἐπι-κρατικός, 3· ὁ κυριεύων, ἔχων τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του Δ. Λαερ. 9, 42· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπικρατητικός.

Ἐπι-κρατῖνος, ὁ· Ἀργεῖός τις Ἐπιγρ.

Ἐπικρατίς, ίδος, ἡ· ἐν. τοῦ ἐπικράτιδες Ἱπποκρ. παραγγ. 28, 7, sudarin.

Ἐπι-κρατόω· ἐπικρατιδόω Ἡσύχ.

Ἐπι-κρᾰτῶς καὶ ἐπ. ἐπικρατέως· ἰσχυρῶς Ἡσ. ἀσπ. 321, potenter, valide.

Ἐπι-κραυγάζω· φωνάζω δυνατὰ πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 21, acclamo.

Ἐπι-κρίκω· κρίκῳ ἅμφ.

Ἐπι-κρεμάννυμι· κρεμῶ τι ἐπάνω καὶ παθ. ἐπικρέμαμαι· «ὑπὲρθε πέτρη ἐπικρέμαται» Ὁμ. Ὀμν. Ἀπολλ. 284· «οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ» Πλουτ. Ποπλ. 10· συνήθ. μτφ. «ἐπικρέμαται θάνατος» = ἀπειλεῖ, ἐπίκειται, πλησίον ἵσταται Σιμων. π. Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολ. σ. 330· «ἐπικρέμαται ἡμῖν ὄλεθρος» Ἀπολ. Ῥ 2, 173· «ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου» = τοῦ ἔτι ἀπειλοῦντος κινδύνου Θουκ. 7, 75· «μὴ δὲ τοῦ ἐπικρεμασθέντος ποτὲ δεινοῦ, ἀμνημονοῦντες», 3, 40· καὶ ἴνιρ. «Ῥωμαίοις μέγαν ἐπικρεμάσασα κίνδυνον» Πολυβ. 2, 31, 7· «οὐδὲ φίλοισιν ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπικρέμασεν» Θιογν. 306· καὶ μτγν. «ἄθλος ζωᾶς ἐπικρέματο» Ἀντιθ. 1 (6, 237), suspendo.

Ἐπι-κρεμάω· τῷ προηγ. «πηλῆχες ἐπικρεμόωντο μελάθρῳ» Νον. Δ. 20, 173.

Ἐπι-κρεμής, 2· ἐπικρεμάμενος· ὄθ. ἀμφίβολος Σχολ. Σοφ. Αἴ. 23, pensilis.

Ἐπι-κρήδιος, ὁ· χοροῦ εἶδος π. Κρησίν Ἀθήν. 14, 629.

Ἐπί-κρημνος, 2· ἀπόκρημνος, κατηφορικός, κατάντης Φιρικ. π. Σχολ. Ὀδ. φ, 23.

Ἐπικρῆναι· ἑορτὴ Δήμητρος π. Λάκωσιν Ἡσύχ.

Ἐπι-κρήνον, τό· ἐπίκρανον Ἡσύχ.

Ἐπι-κρήνων, προσ. ἄφρ. ἐπ. τοῦ ἐπικραίνω· ἐπ. ἐπικραίνω Ἰλ.

Ἐπι-κρήνειε, γ'. ἐν. ἀόρ. ά. εὐκτ. τοῦ ἐπικραίνω Ἰλ.

Ἐπι-κρῆσαι, ἐπ. ἀόρ. ά. ἀπαρ. τοῦ ἐπικεράννυμι, ἀντὶ ἐπικεράσαι Ὀδ. η, 164.

Ἐπι-κρητηρίδιος ἠθμός· ὁ ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ κρατῆρος Πολυδ. 10, 108.

Ἐπι-κρῖδόν· κατ' ἐκλογήν, διαλεκτ. Ἀπολ. Ῥ. Ἀργ. 2, 302, lectim.

Ἐπί-κρῖμα, τό· ἀπόφασις, προσταγή Βοηχ. ἐπιγρ. 2, 493, 24, decretum.

Ἐπι-κρίνω· δι' ἐξετάσεως ἀναγνωρίζω, ἀποφαίζω, ἐν γέν. ἐπικυρώνω· «τὴν βουλὴν ἐπικρίνειν αὐτῶν τὴν αἵρεσιν» Πλατ. νόμ. 6, 768· -περί τινος Δημ. 18, 38· «τό τε πλεῖον καὶ τὸ ἔλαττον» Δ. Ἀλ. 3, 29· «-καὶ ἐπιψηφίζειν», 7, 38· «-τινὶ θάνατον» Μακκαβ. «ἐξ ἑαυτῶν ἄριστον»=ἐκλέγειν Δ. Σικ. 1, 75.

Ἐπ-ί-κριον, τό· τὸ ξύλον καραβοπανίου, τὸ ὁποῖον κεῖται πλαγίως ἐπὶ τὸν ἱστὸν (κατάρτι), τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀντένα Ὀδ. ε, 254· ὁ δὲ Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἑρμηνεύει· «τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα», 2, 1246, antenna navis.

Ἐπί-κρισις, ἡ· κρίσις μετὰ σκέψεως, ἀπόφασις Πλουτ. π. Σ. Ἔμπ. «εἰδώλων ἐπίκρισις», ἀντίθ. τῷ ἀπόκρισις, Πυρ. 3, 51, approbatio.

Ἐπι-κρῖτέον ἐσφ. ἀντὶ ἐπιρρητέον Φίλων.

Ἐπ-ί-κριτήριον, τό· κριτῶν συνέλευσις Βοηχ. ἐπιγρ. 2, 412, 67, judicium.

Ἐπι-κρ.τής, ὁ· ὁ ἀποφαίζων, ἐπιβεβαιώνων Πολυδ. 14, 3, 7, approbator.

Ἐπι-κριτικός, 3· τῷ προηγ. -τινός, ὁ δύναμιν ἔχων βεβαιωτικὴν Δ. Λαερτ. 47.

Ἐπί-κριτος, 2· ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος Ἰώσ. 3, 5, 5, delectus.

Ἐπί-κροκον, τό· εἶδος γυναικείου φορέματος· -Ἰπανθητὸν Ἡσύχ. εἴτε παρὰ τὸ κρόκος = κροκοβαφὲς εἴτε παρὰ τὸ κρόκη = μὲ χνοῦδι, λεπτὰς τρίχας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, καὶ π. Ῥωμαίοις, epicrocum.

Ἐπι-κροταλίζω· ἐπικροτέω.

Ἐπι-κροτᾶφιος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων Νικητ. Χων. temporalis.

Ἐπι-κροτέω· κάμνω προσέτι κρότον, ἤχον ταραχώδη· «ἅρματα ἐπικροτέοντα» = ἁμάξια, τὰ ὁποῖα τρίζοντα προξενοῦσι κρότον Ἱππ. ἀφ. 308· «-τοῖς ὀδοῦσι» = τρίζω τὰ ὀδόντια Λουκ. Φιλοπατρ. 21· «-τῷ χειρὶ» = κτυπῶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἀρεσκείας Συνέσ. καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης· «ἐξάραντες ἐπικροτήσατε» Μενανδρ. π. Σχολ. πλ. 689· -τινὶ Λουκ. Χαρ. 8· «ἐπικρ. τοῖς δακτύλοις» = κτυπῶ ἐπάνω τι μὲ τὰκρα τῶν δακτύλων καὶ κάμνω κρότον, ἢ ὀλίβω τὸν μίγαν δάκτυλον εἰς τὸν τρίτον ἢ μέσον, καὶ παράγω κτύπον, ἀφήνων τὸν μέσον νὰ ξεγλιστρήσῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ θέναρ ἤτοι τὸ χονδρὸν κρέας τοῦ μεγάλου Ἀθήν. 12, 530· προσέτι «ἄκραν τὴν ὀπλὴν τῇ γῇ» = δι' αὐτῆς κτυπᾶν Ἡλιοδ. «-τὰ κύμβαλα» = κτυπῶ Ἀλκιφρ. 1, 12, applaudo.

Ἐπι-κρότησις, ἡ· ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις γλωσ. increpatio.

Ἐπί-κρυτος, 2· δυνατά, σφικτὰ στιβαγμένος, κτυπημένος, πατημένος, ἐπὶ ἐδάφους καὶ ὁδοῦ ὁμαλῆς καὶ πατημένης, ὡς ἁλώνιον· «ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἱππεύειν» Ξεν. Ἱππ. 3, 14· «ἐπίκροτον ποιεῖν» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 33· «τὸ ἐπίκροτον τοῦ λόγου» = ἐμβριθές, βαρύτης Φιλόστρ. 6. σοφ. 1, 7, pulsatus.

Ἐπί-κρουμα, τό· ἐπίπλημμα ἢ ἐπιχάραγμα Σοφ. ἀποσπ. π. Ἡσυχ. ἀμφ. pulsus.

Ἐπί-κρουσις, ἡ· τὸ νὰ κτυπᾷ τις ἐπί τινος Γαλην. percussio.

Ἐπι-κρούω· κτυπῶ τι ἐπάνω τινός· «χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντες» = τὴν γῆν πλήξαντες μὲ τὰς βακτηρίας Αἰσχ. Ἀγ. 196· κτυπῶ καρφίον Ἀριστ. θεσ. 1004· «τῇ χειρὶ τὸ ξίφος» = μὲ τὴν χεῖρα κτυπῶ ἐπάνω εἰς τὸ ξίφος Πλουτ. Πομπ. 58· μτφ. «εἰς δασύτυδά τινα ἐπικροῦσαι» = ἐπισκῶψαι Ἀθην. 13,579.

Ἐπι-κρυπτέον· δεῖ ἐπικρύπτειν Κλ. Ἀλ.

Ἐπι-κρυπτικός, 3· ὁ εἰς τὸ κρύπτειν ἐπιτήδειος, δι. γρ. occultatorius.

Ἐπί-κρυπτος, 2· κρυπτὸς Τζετζ. Σχολ. μεθ' Ὁμ. 282, occultus

Ἐπι-κρύπτω· κρύπτω· «χεῖρας φονίας» Αἰσχ. Εὐμ. 307· «τὸ ψεῦδος προσγενόμενον ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος» Πλατ. Κρατ. καὶ μτγν. ἀορ. 6'. ἐπέκρυφε Κ. Σμ. 7, 235· συνήθ. μέσ. κρυφόν, μυστικὸν κρατῶ· «-τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν» Πλατ. Λαχ. 196· «ὅτι οὐχ' ὑγιαίνει», πολ. 5,476, ἀντίθ. τῷ «ἀναφανδὸν ἀποδείκνυσθαι τοὺς πολλούς» = ἐνώπιον τοῦ πλήθους, Θεαιτ. 180· «ἐπεκρύπτοντο ἔτι τῶν πεντάκις χιλίων ὀνόματι, μὴ ἀντικρυς ὀνομάζειν» Θουκ. 8, 92· «δύναμιν ἠθροισεν ὡς μάλιστα ἐδύνατο ἐπικρυπτόμενος» = τόσαν μυστικὰ ὅσον ἠτο δυνατὸν Ξεν. Ἀν. 1, 1, 6· -ταληθῆ Δημ. 17, 17· «πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα ἀφιστικὴν δεινότητα» = ἐνώπιον τοῦ πλήθους ὑπὸ τὸνομα τῆς μ. ἐκρύπτετο σοφιστ. δεινότης Πλουτ. Περ. 4· -ἐσθῆτι, Καισ. 38, abscondo.

Ἐπι-κρύφαιος, 2· δι. γρ. ἀντὶ ἐπὶ κρυφ. Π. Δ.

Ἐπι-κρυφίζω· ἐπικρύπτω Ἰώσ.

Ἐπί-κρῦφος, 2· κρυφός, μυστικὸς Πινδ. Ὀ. 8, 69, occultus.

Ἐπι-κρύφω· ἐπικρύπτω, ἡ ἀόρ. 6'. τῷ' ἄνωτ.

Ἐπί-κρυψις, ἡ· κρύψιμον, μυστικότης Πλουτ. Νικ. 23, occultatio.

Ἐπι-κρώζω· κράζω δυνατά, ἐπὶ κοράκων Ἀριστ. Ἱππ. 1046· - τινὶ Θεμιστ. crocito.

Ἐπι-κτάομαι· ἀποκτῶ προσέτι· «-σύμμαχον, φίλους» Αἰσχ. Εὐμ. 641, 861· «ξυμμάρτυρας ὑμῖν' ἐπικτώμαι» = σᾶς παραλαμβάνω μάρτυρας Σοφ. Ἀντ. 839· «πατρίοισι χρεώμενοι νόμοισι ἄλλον οὐδένα ἐπικτεινόντας», Ἡρ. 2, 79· «ἢ παρίλαβες ἢ ἐπικτήσω» Πλάτ. πολ. 1, 330· «τριήρεις κέκτησθε πολλάς, καὶ πάτριον ἡμῖν ἐστι ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 3, acquiro, comparo.

Ἐπίκτας καὶ Ἐπικτᾶς, ὁ· Ἐπίκτητος· 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) Θηβαῖος ὠσ. 3) ἄλλος ὠσ.

Ἐπι-κτείνω· ἐκ δευτέρου φονεύω· «τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπαπανεῖν;» Σοφ. Ἀντ. 1017·

«τοὺς κειμένους νεκροὺς ἤδη καὶ τοὺς ἐπικτεινομένους» = καὶ τοὺς προσέτι φονευομένους Πλουτ. Καισ. 46.

Ἐπι-κτένια, τά· 1) ὁ ὑπεράνω τῶν τριχῶν τῶν αἰδοίων τόπος Γαλην. λεξ. Ἱπποκρ. σ. 611, 43· 2) ὁ τῷ κτενὶ προσιζάνων γνοῦς ἐν τῇ ἐργασίᾳ, αὐτ. σ. 587, 55· γ) ἐπικτάνια, τὰς ἠλακάτας, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοὺς δακτύλους μέρος Ἡσύχ.

Ἐπι-κτερεΐζω· κηδεύω, θάπτω Τζετζ. ἐτι δὲ = κτερίζω Νον. Δ. 47, funero.

Ἐπί-κτημα, τό· τὸ προσαποκτηθέν, ἐπιπροσθέν, ἐπιξημίωμα, ἐπιξημίωσις· «κτήματα καὶ ἐπικτήματα διαφέρει· κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ, ἐπικτήματα δὲ τὰ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ», σ. 84.

Ἐπι-κτηνίτης, ὁ· ὁ τῶν κτηνῶν, ὁποζυγίων ὤν, γλωσ. jumentarius.

Ἐπί-κτησις, ἡ· ἡ προσαπόκτησις, πρόσθετον κέρδος· «καλὴ γὰρ ἡ ἐπίκτησις» Σοφ. Φιλ. 1328· – χρημάτων» Ἀριστοτ. Ἠ. Ζ. 3, 20· αὔξησις ἰδιοκτησίας Δ. Ἀλ. 9, 53.

Ἐπίκτησις, ἡ· ὄν. γον. ἐπιγρ.

Ἐπικτήσων, ὁ· δούλου ὄν. ἐπιγρ.

Ἐπικτήτα, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἐπικτήτας, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἐπικτήτειος, 2· ὁ εἰς τὸν Ἐπίκτητον ἀνήκων· «ἐπικτήτεια ὑπομνήματα» Μ. Ἀντων. 1, 7, epicteteus.

Ἐπι-κτητέον· δεῖ ἐπικτᾶσθαι Εὐστ.

Ἐπικτήτης, ὁ, Ἰο. ἑσφ. ἀντὶ ἐπικριτὴς Σουΐδ.

Ἐπίκτητος, ὁ· 1) φιλόσοφος Στωϊκός, γεννηθεὶς ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας, κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἐπαφροδίτου, ἀξιωματικοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος, ἐν Ῥώμῃ ζῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δομετιανοῦ, ἀφ' ὅπου ἐξορισθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτόθι φιλοσόφων ὑπῆγεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ὅπου ἐδίδαξε χρόνον τινὰ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν· ἐπανελθὼν δὲ ὕστερον αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Σῴζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ φιλοσόφου τούτου ἐγχειρίδιον, ὅπερ ὅμως νομίζεται ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀρριανοῦ· 2) Ἀθηναῖος Λαμπτρεύς, υἱὸς τοῦ Ζωσίμου, ἐπιγρ. 3) Κορίνθιος Αἰμίλιος, ποιητής, ἐπιγρ. 4) Σμυρναῖος, νομισμ. Μιον. 5) ἐπωνυμ. Νικήρου τινὸς καὶ ἄλλοι ἐπιγρ.

Ἐπίκτητος, ἡ· 1) τὸ μέρος τῆς Φρυγίας τὸ ὁποῖον ὁ Εὐμένης ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως Προυσίου, κάτ. οἱ Ἐπίκτητοι Στράβ. 2) μέρος τι τῆς Αἰτωλίας.

Ἐπί-κτητος, (ῶ· ἐπικτάομαι) 2· προσαποκτηθείς· – φίλοι, ἀντίθ. τῷ ἀρχαῖος Ξεν. Ἀγησ. 1, 36· «ἡ ἐπίκτητος» δηλ. οὐσία Πλατ. νόμ. 11, 924· «ἡ ἐπίκτητος ἀπ' Αἰγύπτου γυνὴ» = ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου φερθεῖσα Ἡρ 3, 3· – γῆ = ἡ διὰ τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νείλου ἀποκτηθεῖσα, 2, 5, 10· ὅθ. παραδεδεγμένη, τεχνητός, προσκοινητὸς ξένος· – δόξα, ἀντίθ. τῷ ἔμφυτος ἐπιθυμία Πλατ. Φαίδρ. 237· «τῶν φύσει περὶ ψυχὴν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτήτων», πολ. 10, 918· – μαντική, ἀντίθ. τῷ ἔμφυτος Δ. Ἀλ. 3, 70· ὅθ ἐπίθετος καὶ ἐπακτός, ascititius.

Ἐπι-κτήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Μιθοθ.

Ἐπι-κτίζω· κατόπιν, προσέτι κτίζω· «πόλεις Ἑλληνίδας ἐπικτίζοντες ἀγρίοις ἔθνεσι» = πόλεις μεταξὺ ἀγρίων ἐθνῶν ἱδρύοντες Πλουτ. π. Ἀλεξ. τύχ. 1, 4· ἐκ δευτέρου κτίζω Στράβ. 17, 831· π. ὃν Πολυβ. = κτίζω, 10, 24, 3.

Ἐπί-κτιτος· ἴδ· ἐπίκτητος.

Ἐπι-κτόλωμα, τό· ἐπικυρώσωμα Ἡσύχ.

Ἐπι-κτόριον, τό· κῶμα τῆς χύτρας Ἡσύχ.

Ἐπι-κτυπέω· κάμνω προσέτι κτύπον· «τοῖς ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε» = κτυπῶν τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια Ἀριστ. ἐκκλ. 483· «σακίσασιν ἐπέκτυπον» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1130· – τῷ κυμβάλῳ Λουκ. διαλ. θε. 12, 1· «πᾶς ὁ ἐπικτύπησ' Ὄλυμπος» = ἠπείλησεν Ἀριστ. ὄρν. 780· ἐπὶ χυρῶν, ἀντηχῶν Πολυβ. 30, 13, 9.

Ἐπι-κυδαίνομαι· ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου, ὑπερηφανεύομαι διά τι – τινί Δ. Καπ. 71, 2.

Ἐπικυδείδης, ὁ· πατρων. τοῦ Ἐπικύδους χρησμ. π. Ἡρ. 6, 86.

Ἐπι-κυδεστέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ ἐπικυδής.

Ἐπι-κυδής, 2· ἔνδοξος, μόν. συγκρ. «οἱ Λακεδαιμόνιοι πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 36· «ἐπικυδέστερα τὰ πράγματα τούτων ἐποίησα» Ἰσοκ. 4, 139· «συνίδῃ πάλιν ἐπικυδέστερα γενόμενα τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα» Πολυβ. 4, 39, 9· «ἐπικυδεστέρας ἔχειν ἐλπίδας», 16, 4, 3· «ἐπικυδέστερος ὢν ταῖς ἐλπίσι κατὰ τὴν ναυμαχίαν» = ἀσφαλέστερος, 5, 69, 11· ἐπίρ. «ἐπικυδεστέρως ἀγωνίζεσθαι» = ἐνδόξως ὁρίσασθαι τὸν ἀγῶνα, νίκην ἐξ αὐτοῦ κομίζειν Πολυβ. 5, 23, 2.

Ἐπικυδείδης, ὁ· πατρων. = Γλαύκος Ἡρ.

Ἐπικύδης, ὁ· 1) πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Γλαύκου Ἡρ. 2) Συρακούσιος φίλος τοῦ Ἀννίβου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους πρεσβευτὴν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσῶν ἵνα τὸν παρακινήσῃ νὰ γείνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων κατὰ τῶν Ῥωμαίων Πολυβ. 3) Ὀλόνθιός τις μετ' Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν Ἀρρ. 4) Ἀθηναῖός τις Πλουτ. 5) ἄλλοι τινὲς Ἀνθ.

Ἐπι-κυδιάω· ἐπικυδαίνομαι Ἀπολ. Ῥ. 4, 383.

Ἐπικυδίδας, ὁ· στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου Θουκ.

Ἐπι-κυίω· γίνομαι πάλιν ἔγκυος· «ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπικύησε τρίτον» Ἀριστοτ. Ἠ. Ζ. 7, 5· «τὸ ἐπικυηθὲν» = ὁ διδυμος, 8, 4, superfoeto.

Ἐπι-κύημα, τό· ἡ δευτέρα ἐγκυμοσύνη Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 5· «τὸ δὲ πολυτόκα ἐπικυΐσκεται διὰ τὸ τὰ πλείονα τοῦ ἑνὸς εἶναι θάτερον θατέρου ἐπικύημα» Ἱπποκρ. σ. 1144, superfoetamentum.

Ἐπι-κύησις, ἡ· ἡ κατόπιν ἐγκυμοσύνη Ἑλ. Ἀλ. παιδ. σ. 223, superfoetatio.

Ἐπι-κῠ'σκομαι· τὸ παθ. τοῦ ἐπομ. «λαγὼς ἐπικυΐσκεται μοῦνον πάντων θηρίων» Ἡρ. 3, 108.

Ἐπι-κυΐσκω· ξαναγκαστρώνω, εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην γέννα πάλιν ἐγκαστρώνω Ἀριστοτ. superfeto.

Ἐπι-κυκάω· ἐπικυλίνδω.

Ἐπι-κυκλέω· κυλινδρίζω Δ. Ἀλ. ῥητ. 10, 17, involvere.

Ἐπι-κυκλίδιος, 2· Ζεὺς Ἡσύχ.

Ἐπι-κύκλιος, ὁ, πλακοῦς· εἶδος πλακοῦντος Συρακουσίου, πιθανῶς οὕτω κληθὲν ἐκ τοῦ σχήματός του· π. Πλουτ. «ἐπικύκλιοι λόγοι» εἶνε ἡ = ἐγκύκλιοι, ἢ ἐπικυλίκιοι, μουσ. 42, Ἀθην. 14, 645.

Ἐπί-κυκλος, ὁ· κύκλος ἐπὶ κύκλου, π. ἀστρονόμοις ὁ μικρότερος κύκλος, τοῦ ὁποίου τὸ κέντρον εἶνε ἓν τινι σημείῳ τῆς περιφερείας μεγαλειτέρου τινὸς κύκλου Κόσμ. Τοπογρ. Χριστ. σ. 119, epicyclus.

Ἐπι-κυκλόω· περικυκλώνω μτγν. circumdo.

Ἐπι-κύκλωσις, ἡ· ἐνέργεια τοῦ περικυκλώνειν μτγν.

Ἐπικυλίδας, ὁ· ἐπών. τοῦ Διὸς Ἀθήν.

Ἐπι-κυλίδες, καὶ ἐπικοιλίδες, αἱ· τὰ ἐπάνω ὀμματόφυλλα, τὰ δὲ κάτω ὑποκοιλίδες Πολυδ. 2, 66· ἴδε κοιλιδιάω.

Ἐπι-κύλικειος, 2· ὁ ἐπὶ κύλικος λεγόμενος, ἤτοι καθ' ὃν χρόνον πίνεται οἶνος· - λόγοι = ὁμιλίαι ἐπὶ τραπέζης Ἀθην. 1, 2· - ἐξηγήσ. Δ. Λαερ. 4, 42· πρβλ. ἐπικύκλιος.

Ἐπι-κῡλινδέω· κυλίω τι προσέτι, ἐπί τινος· «καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους» Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 20· «ἐπάλληλα τὰ ὄρη» Λουκ. Χαρ. 5· ἀμτδ. «τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων» = ἐὰν τὰ κύματα κυλίωνται τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου Λουκ. Φιλόπατρ. 3, devolvo.

Ἐπι-κυλινδρόω· κυλίω τὸν κύλινδρον, ἤτοι ξύλον μακρὺ καὶ στρογγύλον ἐπί τινος καὶ τὸ κάμνω ὁμαλὸν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5 6, (7, ἴδε κυλινδρόω.

Ἐπι-κυλίνδω· τῷ προηγ. Παυσ. 3, 8, 9, παθ. ἐν. ἴν τμήσει.

Ἐπι-κύλιον, τό· ἐπικυλίδες Εὐστ. 1951.

Ἐπι-κυλίς, ἡ· «τὸ ἄνωθεν βλέφαρον» Πολυδ. 2, 66, ὁν. τοῦ ἐπικυλίδες.

Ἐπι-κυλισμός, ὁ· καμπαί, τροχιαὶ Ο'. revolutio.

Ἐπι-κυλίω· ἐπικυλινδέω· «τὰς πέτρας τινί» Πολυδ. 3, 53, 4· «τόκων τόκοις ἐπικυλισθέντων» = τόκων ἐπὶ τόκων σωρευθέντων Πλουτ. π. δανειζ. 8, volvo.

Ἐπι-κυλλόω· «ἐπικωλύω, ἐπαυξάνω, ἀπὸ τῶν διαρτυζόντων, οἳ καταλείπουσι τὸ σταῖς, ἵνα τῷ δοκοῦντι μικρὸν προστιθῆται» Ἡσύχ.

Ἐπι-κύλλωμα, τό· «τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάπλασιν περισσευόμενον» Σουΐδ.

Ἐπι-κῡμαίνω· ῥίπτω κύματα, πλημμυρῶ Φιλοστρ. εἰκ. 2, 17· μτφ. «τῷ πιδίῳ τὰ ἔθνη», αὐτ. 2, 14· ἐπὶ φάλαγγος, εἰσβάλλω μεθ' ὁρμῆς Ἰλιαδ. 33.

Ἐπι-κῡμᾰτίζω· ἐπιπολάζω τῷ ὕδατι Πολυδ. 8, 138 εἶμαι ἐπὶ τῶν κυμάτων, καλυμδῶ μτγν. = καὶ ἐπινήχομαι Φίλων, innato.

Ἐπι-κῡμάτωσις, ἡ· σάλος, ταραχὴ θαλάσσης, τὸ ἀνακαταίδασμα τῶν κυμάτων· «τὰς ἐπικυματώσεις τῶν μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων» = τὰς ἐκ νέου μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ἐρχομένας καὶ ἐναλλαττομένας μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις Μ. Ἀντων. 9, 28, fluctuatio.

Ἐπι-κῡνέω· ἐπὶ τοῦ στόματος φιλῶ Ἐτ. Μ. σ. 361, osculor.

Ἐπι-κυπτάζω· τῷ ἑπομ. μτγν.

Ἐπι-κύπτω· ἀκύπτω ἐπάνω εἴς τι Ἀριστ. θεσ. 239· «τῶν ἐπικυπτόντων ἐπὶ βώλους» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 18· «οὐκ ἐπικεκυφὼς ὀρθός ἐστι» Ἀναξανδρ. π. Ἀθην. 3, 106· «εἰς βιβλίον ἐπικεκυφὼς» = σκυμμένος εἰς βιβλίον καὶ ἀναγινώσκων Λουκ. Ἑρμοτ. 2· «οἰκέτας τέτρασιν ἐπικεκυφότα» = εἰς τέσσαρας ὑπηρέτας ἐπακουμδῶν, διαλ. νεκρ. 6, 2, incumbo.

Ἐπι-κῡρέω· ἀπαντῶ κατὰ περίστασιν, ἐν τμήσει π. Ἡσ. «ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κύρσας» Ἐρ. 753· «μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσαι» Ἰλ. γ, 23· «τινί, μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν» Πινδ. Π. 10, 21· «ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς», δηλ. ὕμνῳ, Ὀ. 6, 7· μέτοχος γίνομαι, καὶ μετὰ γεν. - βιατᾶς Αἰσχ. Περ. 839.

Ἐπικυρίδας, ὁ· Σπαρτιάτης τις Παυσ.

Ἐπι-κῡρόω· ἐπικυρώνω, ἐπιδεδαιώνω τι· «ἐπικυρώσας τὸ πρᾶγμα, τὴν γνώμην» Ἰσαιν. 7, 2· «ἤκουσεν ὧν δεῖ (ἡ Νέμεσις) κἀπεκύρωσεν καλῶς» Σοφ. Ἠλ. 783· «- ἡμᾶς θανεῖν» = ὁρίζειν Εὐρ. Ὀρ. 862· «ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἐπικυρωσάτω» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 32, confirmo.

Ἐπί-κυρτος, 2· ὀλίγον κυρτός· «τοῦ Πλάτωνος τὸ ἐπίκυρτον», ἡ καμπούρα Πλουτ. πῶς διακρ. κολ. τοῦ φιλ. 12, incurvus.

Ἐπι-κυρτόω· λυγίζω τι, κάμνω τι κυρτόν· «ἐπικυρτωθέντι κάρηνα» Ἡσ. ἀσπ. 234. Μέσ. «αἱ σάρκες τῶν γλουτῶν ὡς ὑπερίγραφοι ἐπικυρτοῦνται» Λουκ. ἐρωτ. 14, incurvo.

Ἐπι-κύρω· ἐπικυρίω ὅ ἴδε.

Ἐπι-κύρωσις, ἡ· βεβαίωσις μτγν.

Ἐπί-κυφος, 2· ἐπίκυρτος Σχολ. Ὀππ. Ἀλ. 1, 342, incurvus.

Ἐπι-κυψέλιας, 2· προστάτης, φύλαξ τῶν κυψελῶν, μελισσοκοφίνων, ἐπών. τοῦ Πανὸς Ζων. 6 (9, 226).

Ἐπί-κυψις, ἡ· τὸ νὰ σκύψῃ τις, ἵνα κυττάξῃ προσεκτικῶς μτγν. inclinatio.

Ἐπι-κύω· ἐπικυέω ὅ ἴδε.

Ἐπι-κωδωνίζομαι, περαιτέρω πίνω Πολυδ. 6, 31, perpoto.

Ἐπι-κωκύω· προσέτι κλαυθμυρίζω· - τί Σοφ. Ἠλ. 275· «τὸν ἰὸν ὀλολύτα», 795, allamentor.

Ἐπί-κωλος· ἐπίχωλος ὅ ἴδε.

Ἐπι-κώλῡσις, ἡ· ἐμπόδισις· «ἔχοντες ἐπικώλυσιν ἀλλήλοις», ἑορ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐπικωλύσωσιν ἀλλήλους Ξεν. οἰκ. 8, 4, impeditio.

Ἐπι-κωλύω· ἐμποδίζω· «τίς ἔσται μ' ὃς ἐπικωλύσων τάδε;» = ποῖος εἰς ταῦτα θέλει μ' ἐμποδίσει; Σοφ. Φιλ. 1226· «τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικωλύσει» Θουκ. 6, 17, impedio· πρβλ. καὶ τὸ προηγ.

Ἐπι-κωμάζω· μὲ πανηγυρικὴν, ἑορταστικὴν πομπὴν προσελαύνω Πολυδ. 26, 10· σφοδρῶς κινῶ, πηγαίνω σιατρηλατούμενος· - εἰς τὰς πόλεις Πλατ. νόμ. 12, 950· «ἐπὶ πάν-

ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας» Ἀριστ. Ἀχ. 982· «-ἐπὶ τὴν οἰκίαν» Πλουτ. φιλ. διηγ. 2· καὶ -τινὶ Ἀλκιφρ. 1, 39· ἐπὶ δυστυχημάτων, ἐπιπίπτω· «Ἅδης ἐπεκώμασεν» Ἀντ. Θαλλ. (7, 188). Τὸ παθ. «εἰ φέρει πράως ἐπικωμαζόμενος οὕτως ἀσελγῶς καὶ παροινούμενος» Πλουτ. Πυρ. 13.

Ἐπι-κώμαιος, ὁ· ἐπιών. Ἀπόλλωνος Θεοφρ.

Ἐπι-κωμαστικός, 3· ὁ εἰς τὸν κῶμον ἀνήκων ὑπόθ. Θεοκρ. 3· ἐπίρ. -ῶς = ἐγκωμιαστικῶς Σχολ. Πινδ. Ν. 8, 1, comessabundus.

Ἐπι-κωμαστικός, 3· τῷ προηγ. ἐγκωμιαστικός, κατὰ τρόπον ἐγκωμίου Σχολ. Πινδ. Ν. 8, 1.

Ἐπι-κώμιος, 2 καὶ 3 (ἐπικωμία ὁδὴ Πινδ. Π. 10, 6)· ἐγκώμιος, εἰς ἔπαινον τῆς νίκης ἀνήκων· -ὕμνος, Ν. 8, 50, laudatorius.

Ἐπί-κωμος, 2· ὁ ἀνήκων εἰς κῶμον, ἑορταστικὴν καὶ πανηγυρικὴν πομπήν, εἴσοδον εἰς οἰκίαν μετὰ φωνῶν, χορῶν καὶ ᾀσμάτων Ἀλκιφρ. 1, 37· καθ' Ἡσύχ. = ὁ ἐπᾴδων τῇ φίλῃ ἢ ἀπὸ οἴνου ᾄδων comessator.

Ἐπι-κωμῳδέω· χλευάζω προσέτι ὡς ἐν κωμῳδίᾳ Πλατ. Δπολ. 31, insuper irrideo.

Ἐπι-κωπαστήρ, ὁ· ἐπικωπητήρ· ἴδε κωπητήρ.

Ἐπί-κωπος, 2· ὁ ἐπὶ κώπης καθήμενος, κωπηλατῶν Β. Ἀν. 2, 56, 14· ὁ μὲ κώπας προμηθευμένος· - κέρκουρος Ἀθήν. 5, 208· -νῆες Δ Ἀλ. 3, 44 = ἐπήρετμος, κωπηλάτης, «ὁ ἐπὶ τὴν κώπην ὢν ἕτοιμος εἰς τὸ ἐρίσσειν» Εὐστ. Ὅ,τι ἐμπήγεται ἢ χώνεται μέχρι τῆς λαβῆς, οἷον ξίφος, μάχαιρα κτλ, remex.

Ἐπί-πωρος, 2· ἐπίκαυρος.

Ἐπικῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπικός ὃ ἴδε.

Ἐπί-κωφος, 2· κωφὸς μτγν. surdus.

Ἐπι-κώφωσις, ἡ· κώφωσις Ἱπποκρ. σ. 79.

Ἐπι-λαβή, ἡ· πιάσιμον, διὰ χειρὸς κράτημα· - πέπλων Αἰσχ. Ἱκ. 427· τόπος πρὸς πιάσιμον = ἀντιλαβὴ καὶ ἀντίληψις, 643, 3, apprehensio, ansa.

Ἐπι-λαγχάνω· προσέτι, ἢ μετὰ ταῦτα γίνομαι μέτοχος· «τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον - γῆρας» = πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔρχεται τὸ γῆρας Σοφ. Οἰ. Κ. 1237· συνηθ. διὰ κλήρου εἰς τὴν θέσιν ἄλλου τινός, ὅστις ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἀπεβλήθη ἢ ἀπέθανεν, εἰς ἀρχὴν τινα ἐξελέχθη Λρποκρ. «εἰσέρχεται βουλευτὴς οὔτε λαχὼν οὔτε ἐπιλαχών»· ἔτι δὲ ὡς ἀντικρύσωπος Αἰσχίν. 2, 62.

Ἐπ-ιλᾰδόν· ἰλαδὸν Δ. Περ. 763, confertim.

Ἐπι-λάζυμαι· πιάνω, κρατῶ στερεὰ Εὐρ Ἀνδρ. 249, prehendo.

Ἐπιλῃθάδαι, ἀπαρ. μ. ἀορ. 5' τοῦ ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπι-λαιμαργέω· εἶμαι λαίμαργος εἴς τι, ἀφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι Κλ. Ἀλ. 2, 171, inhio.

Ἐπι-λαῖς, ἴδος, ἡ· ὁπωλαῖς πτηνόν τι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 3, curuca.

Ἐπί-λακκος, ὁ· ἡ κορυφὴ τοῦ λάρυγγος· «τὸ ἐπίλακκον μέρος τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἔχον ἀποτελοῦν» Σχολ. Θεοκρ. 3, 54, ὅπερ καὶ σφαγὴ λέγεται, ὁ λάκκος τοῦ τραχήλου Ἵππατ. μέθ. σωμ. σ. 148, jugulum.

Ἐπι-λᾰλέω· προσέτι, ἐν τῷ μεταξὺ φλυαρῶ, ὁμιλῶ Ο', obloquor.

Ἐπι-λαλιά· ἐπῳδή Εὐσεβ. incantatio.

Ἐπι-λαμβάνω· λαμβάνω προσέτι, μετέπειτα· «τὸν θεὸν ἐπηρτῶντων εἰ τὰς Ἀθήνας ἐπιλήψονται» = ἂν τὰς Ἀθ. διὰ πολέμου θὰ κατακτήσωσι Πλουτ. Λυκ. 34· «ἐπὶ τοῖς πεντήκοντα ταλάντοις ἐπίλαβεν ὀκτώ» Ἀριστοτ. πολ. 1, 11· «ἔθος Ῥωμαίοις τοὺς θετοὺς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν» = προσέτι λαμβάνειν Ἀππ. ἐμφ. π. 3, 14· - οἰνάριον = ὀλίγον οἶνον ἐν ἑαυτῷ λαμβάνειν = πίνειν Πλουτ. Κατ. νε. 1· «τεθνάναι δ' ἑτέτακτο ἐπιλαβόντα ἄνδρα τῆς ἀρχῆς» = ἐάν τις ἐκ τῆς ἀρχῆς του προσέτι ἔλαβεν, ἤτοι διῴκησε πέραν τοῦ (κανονισμένου) νομίμου χρόνου Παυσ. 9, 14· δθ. «πολὺν χῶρον» = πολὺν τόπον περιλαμβάνειν = ταχέως διέρχεσθαι, διατρέχειν αὐτὸν Θεοκρ. 18, 65· καὶ μτφ. «τὴν χρηστότητα τῆς δικαιοσύνης πλατύτερον τόπον ὑρῶμεν ἐπιλαμβάνουσαν» = μεγαλειτέραν ἕκτασιν ἔχουσαν Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 5· «ἕβδομον ὑπόσους ἐπιλάμβανε τὸ κίρας» = ὅσον ἔφθανε τὸ κίρας τοῦ στρατοῦ καὶ τοὺς κειμένους νεκροὺς περιελάμβανε Ξεν. Ἀν. 6, 3, 5· ἐν γεν. καταλαμβάνω, ἐπὶ χρόνου καταφθάνω· «ταχὺ ἐπιλαβὸν γῆρας» Πλάτ. Ἐπιν. 974· «μὴ σφῶν χειμὼν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι» Θουκ. 4, 27· «νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον» = διακοψάσης, 4, 96· «εἰ μὴ νὺξ ἐπιλαμβάνοι τὴν ἔριν», 7, 16· καὶ ἀμτδ. ἀμέσως ἀκολουθεῖν τι Θεοφρ. «νυκτὸς ἐπιλαβούσης» = μὲ τὸ φθάσιμον τῆς νυκτὸς» Δ. Σικ. «ἐπιλαβόντος τοῦ πολέμου» Παυσ. 1, 40, 3· ἐπὶ ἀσθενειῶν, πίπτειν Ἱπποκρ. «ἐπιλαβὼν λοιμός τι τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερίη διέφθειρε» Ἡρ. 8, 115· «ὃς γὰρ τὸν αὐτὸν οὐκ ἐπελάμβανε» = ὁ λοιμὸς ὃν προσέβαλλεν ἐκ δευτέρου τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον Θουκ. 2, 51· καὶ παθ. «τοιῷδ' ἐπείληπται νόσῳ» Σοφ. Ἀντ. 728· ἀπολ. «ἐπιλαμβάνεσθαι» = προσβάλλεσθαι ὑπό τινος ἀσθενείας, ἀπόπληκτον γίνεσθαι Ἀριστοτ. Ζ. 1, 3, 3· δθ. «ἐπιληφθεὶς τὴν αἰσθησιν» = ἀτερπεῖς Πλουτ. Φλαμ. 6 ἐχθρικῶς προσβάλλω, «οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν» Λουκ. καταπλ. 36, φθάνω, ἐπιζῶ· «ἡ δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου ἐπίλαβεν ὀκτώ» Θουκ. 4, 133· «φυλλοβολεῖ τὸ μὲν θέρεος, τὸ δὲ βραδύτερον ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαβεῖν» = ὥστε καὶ μέχρι τοῦ χειμῶνος νὰ φθάσῃ Θεοφρ. πολ. λαγοῦ· κρατῶ ὄπισθεν, σταματῶ· -τὴν ῥῖνα Ἀριστ. πλ. 703· -τοὺς μυκτῆρας Γαλην. πρβλ. «ἐπιλαβόντες τὸ κλύσμα τῆς ὀπίσω ὁδοῦ» = τὴν διέξοδον ἐμποδίσαντες Ἡρ. 2, 87· - τοὺς αὐλίσκους Πολυδ. 10, 44, 12· καὶ οὕτως «ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ» = ἐμπόδισον τὴν κίνησιν τῆς κλεψύδρας, ἐπὶ δικαστηρίου, ὅπερ ἐγίνετο ὅτε ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ χρόνου, ὅστις διωρίζετο εἰς τινα ῥήτορα ἐπὶ κρητηρίου, ἐμελλε νὰ γείνῃ ἐξέτασις μαρτύρων ἢ ἀνάγνωσις ἄλλων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, ἡ κίνησις δηλ. τοῦ ὕδατος ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ, διὰ νὰ μὴν ὑπολογισθῇ ὁ χρόνος εἰς ζημίαν τοῦ ῥήτορος Λυσ. 23, 4. Μίσος ταῦνομας, κρατοῦμαι ἀπό τινος, = τὸν

ἀφλάστων νηὸς» Ἡρ. 6, 114· «- αὐτοῦ τῆς ὕτυος» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 12· «καί μου ἀνισταμένου ἐπιλαμβάνεται Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ» Πλατ. Πρωτ. 335· «ἐπειδάν σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ», Γοργ. 527· «τῆς ἐρημίας ἐπειλημμένοι» Δημ. 3, 27· «ἐπειλημμένος τῆς χλανίδος» Λουκ. καταπλ. 5· ἴδ. οἰκειοποιοῦμαι, σφετερίζομαι, ξένον τι κάμνω ἰδιοκτησίαν μου· «ὅπως μηδεὶς ἰδιώτης μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μήτ' οἰκοδομήμασι μήτ' ὀρύγμασιν ἐπιλήψεται» Πλατ. νόμ. 6, 779· «ἐπελάβετο τῶν παίδων ἐξαγομένων» Δημ. 33, 13· «ἀπάξειν ἐς τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν» Αἰσχίν. 3, 150· σπανιώτ. μετὰ αἰτ. ὡς Ν Δ. ἐπὶ ἀσθενειῶν, «ἱππομανία τινὸς» Λουκ. Νιγρ. 29· ἐχθρικῶς προσβάλλω· «ἐπελάβοντο Κορινθίων ἀναχωρούντων»·Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 22· - τῶν ὁρῶν Πλουτ. Ἀντων. 41· - προφάσιος Ἡρ. 3, 36· -λογισμῷ Πλατ. Φαιδ. 79· ἐπὶ διαλόγων, ἀντιλέγω, ἀντικρούω· «ἀκούων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τισι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν», Γοργ. 506· «ἐάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ», συμπ. 214· - τοῦ ψηφίσματος Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 32· ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ Ἰσοκ. - αὐτοῦ Πλουτ. ἐπιχειρῶ τι· - τῇ εὐχῇ Λουκ. καταπλ. 17· συνηθ. μετὰ γεν. «πράξεων μεγάλων» Πλουτ. Μαρ. 7· ἴδ. εἰς λόγους ἔρχομαι, μεταχειρίζομαι· «ἄλλης ἐπιλαμβάνει πολιτείας, πρὶν ταῦτο ἱκανῶς διελέσθαι» Πλατ. πολ. 5, 449· -λόγων σοφ. 217· «σὺ καὶ νῦν δὴ ἐπιλαβόμεθα ἐν τῇ ἀποκρίσει», Λυσ. 293· φθάνω, ἐπιτυγχάνω τί, μάλιστα κατὰ τύχην· - γαλήνης, πολιτ. 273· -ἐξουσίας, πολ. 2, 360· - δόξης, ἐπιν. 978· -ἐρημίας, ἀτελείας Δημ. 13, 17· ὅθ. καὶ ὡς ἀνωτέρω τὸ ἐνερ. «εἰ ἐπιλάβοιτο ὁ χειμών»· = ἂν ἔλθῃ ὁ χειμών Ἀλκιφρ. 1, 1, assumo.

Ἐπί-λαμπος, 2· ἐπίσημος, ἔξοχος, λαμπρὸς Σχολ. Ἀρατ. φαιν. 156, illustris.

Ἐπί-λαμπρος, 2· τῷ προηγ. λαμπρὸς Ἀρτεμιδ. 3, 61, splendidus.

Ἐπι-λαμπρύνω· κάμνω τι λαμπρόν, στίλβον, στολίζω· «- οἶκον, -τράπεζαν» Πλουτ. Λυσ. 30, Κλειομ. 13· «-γένος τιμαῖς» Δ. Ἀλ. 6, 41· «-τὴν φωνήν» = κάμνω νὰ ἠχῇ δυνατὰ ἡ φωνὴ Πλουτ. ζητ. φυσ. 2, illustro.

Ἐπί-λαμπτος, 2· ἐπίληπτος, ὁ ληφθεὶς ἐπὶ τῷ ἔργῳ, ἐν ᾧ ἔπραττέ τι, π. χ. -ἀφάσσουσα = συλληφθεῖσα ἐν ᾧ ἐψηλαφοῦσαν Ἡρ 3, 69, manifestus.

Ἐπι-λάμπω (ἴδε λάμπω)· φέγγω, λάμπω ἐπί τινος· «ἥλιος ἐπέλαμψεν» = ἔλαμψε πάλιν εἰς τὴν γῆν, μετὰ τὴν πάροδον τῆς νεφέλης Ἰλ. ρ, 650, καὶ ἐπὶ σελήνης Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 141· «ὡς σφι ἐπέλαμψε ἡμέρα» = ἅμα ἤρχιζε νὰ χαράζῃ, νὰ ξημερώνῃ Ἡρ. 8, 14· «ἕως ἐπιλάμψαντος» = ἐπελθόντος, 8, 130· «ὁ ἥλιος ἐπέλαμψε τῷ ἔργῳ» Ἀρατ. 22· «ἐὰν ὁ ἥλιος ἐπιλάμπῃ» Ξεν. κυν. 8, 1· «αἱ φλόγες ἄκροις ἐπιλάμπουσαι τοῖς κέρασι» = ἔλαμπον ἐπὶ τῶν κεράτων Πλουτ. Φαβ. Μαξ. 6· - τοῖς σίαξιν, Λυσ. 12· «σωτῆρες ἐν πολέμοις ἐπιλάμπουσι», προσ. κυκλ. σελήν. 30· «αὔριος ἐπέλαμψον ἐμῷ ἔρωτι καὶ ἑστῷ Κύπρι» = μετὰ διπλῆς εἰκόνος, ὡς οὐρανὸν ἄνεμον, Γαϊτ. 1 (5, 17)· «ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσοῦς» = ἐγνώσθη Ἀθήν. 6, 231· μτγν. καὶ μτδ. φωτίζω, κάμνω φωτεινόν· - κολώνας Ἀπολ. Ῥ. 2, 164· ὅθ. παθ. ἐν τινι στίλβει, 2, 920· «τὸν ἥλιον ἐπὶ πάντας» = κάμνω τὸν ἥλιον νὰ φέγγῃ εἰς πάντας Ἐλ. Ἀλ. 141, superfulgeo.

Ἐπί-λαμψις, ἡ· λάμψις Χρυσοστ. 1, σ. 1052, illustratio.

Ἐπι-λανθάνω (παθ. ἐπιλήθω)· κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι, μόν. ἀορ. «ὕπνος ἐπέλησεν ἁπάντων» = ὁ ὕπνος ἔκαμε νὰ λησμονηθῇ τὰ πάντα, Ὀδ. υ, 85· συνηθ. ἐν μέσ. λησμονῶ· «ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται» Ὀδ. α, 57· καὶ συνηθ. πεζ. «καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλήσεσθαι» Πλατ. Φαιδρ. 228· «τοῦ φθόνου ἐπελέλησται» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 8· «ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ ὅτι γέγονε» Δημ. 18, 172· «μὴ περὶ τῶν πεπραγμένων ἐπιλάθησθε» Ἀνδοκ. 1, 148· - ὅτι ἤσθε Ξεν. Κυρ. 1, 3, 10· καὶ ἀπαρ. Ἀριστ. σφ. 853· μετὰ μετχ. ἴδε Πινδ. κατωτέρω· σπαν. μετὰ αἰτ. μάλιστα τῶν ἀντων. - τὸ τοιοῦτον Πλατ. πολ. 3, 413· - αὐτὸ τοῦτο, Φαιδ. 75· - τὰς τύχας Εὐρ. Ἑλ. 275· -τοῦτο Ἀριστ. νεφ. 631· οὕτω καὶ παρκ. ἐνερ. «τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα ἐπιλελῆσθαι» Ἡρ. 3, 46, ὡς ἴσως γρ. ἐπιλελῆσθαι· «ἐπιλέλαθα ὀφείλων» Πινδ. Ὀλ. 4, 3· ἐπιλελάθαμες Πλουτ. ἀποφθ. κ. μτγν. ὡς ἐν Ν. Δ. εἶνε ἐπιλέλησμαι καὶ παθ. «ἔργον ἐπιλασθέν» Πινδ. ἀποσπ. 86· ἀντὶ τοῦ σιγαθὲν ἢ ἐπιταθὲν κ. Δ. Ἀλ. κ. δυναμ. 26, τὸν ἀόρ. ἐπελησάμην ἔχει ὁ Νον. Δ. 48, 969, lateo, obliviscor.

Ἐπ-ιλ-άρχης· ὁ διοικῶν ἐπιλαρχίαν μτγν.

Ἐπι-λάρκισμα, τό· λάρκου βύσμα Ἐτ. Μ.

Ἐπ-ιλ-αρχία, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις διοικητὴς καὶ ἄρχηγὸς δύο ἴλων, 128 ἱππέων, καὶ οὕτω καὶ ἐπιλάρχης μτγν. ΝΤ ἐπειλαρχία καὶ ἐπειλάρχης.

Ἐπί-λᾱσις, ὥωρ. ἡ· ἐπίλησις, λησμονησία.

Ἐπι-λεαίνω· κάμνω τι λεῖον, ὁμαλόν, γυαλιστερόν· «ὥσπερ οἱ λιθοξόοι τὰ πλησίστα καὶ περικυπέντα ἀγάλματα ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες» Πλουτ. διακρ. κάλ. καὶ φίλου· μτφ - τὴν γνώμην = παραδεκτήν, ἀποδεκτὴν ποιῶ Ἡρ. 7, 9· καταπραΰνω Λουκ. καταπλ. 6, levigo.

Ἐπι-λέαναις, ἡ· τὸ ποιῆσαι ὁμαλὴν, λείαν τὴν ἐπιφάνειαν Φίλων, levigatio.

Ἐπι-λεγδήν· ἐκλεκτικῶς Εὐστ. selegendo.

Ἐπι-λέγω· λέγω πρόσθεν, προσθέτω καὶ ἄλλα εἰς τὰ ῥηθέντα, «- λόγον τόνδε» Ἡρ. 2, 156· «κεφαλὰς παραῤῥίει καὶ ἐπιλέγει ὧς», 4, 65· «παίζουσι ἐπιλέγοντες», 5, 4· -λόγους Πλατ. νόμ. 3, 700· - τεκμήρια = ἀποδείξεις Θουκ. 6, 28· «ἔπεμπεν ἐπιλέγειν κελεύων τὸν φέροντα» = προσθέτειν λόγον Ξεν. Ἀν. 1, 4, 16· ἐγκαλῶ, ἐνοχλῶ Ἀπτ. ἐμφ. πολ. 3, 18· 2) ἐκλέγω· «τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλήν» Ἡρ. 3, 81· «τῶν εἱλώτων ἐπιλεξάμενοι τοὺς βελτίστους» Θουκ. 7, 19· Παῦ. «ὑμεῖς καὶ τῶν ὁμοτίμων γεγόνατε καὶ ἐπιλελεγμένοι ἐστε» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 41· «ἀριστεύσην ἐπι-

λεγμένως· Ἰσοκ. 4, 146, ἔνθα ὁ Βέκ. ἔχει «ἐπιλελεγμένοις»· 3) μέσ. α) ἐνδοιάζω, διστάζω Αἰσχ. Ἰκ. 48· β) μετὰ τοῦ «μή»· ὑπομένω Ἡρ. 7, 149· καὶ = φοβοῦμαι, 3, 68· «ὡς εἰκῆ», 1, 86· - αἰσχύνην Δ. Ἀλ. 9, 57· γ) διέρχομαι ἀναγινώσκων π. Ἡρ. συχν. - βιβλίον, γράμματα, 1, 124· 3, 41, oligo, recenseo, lego.

Ἐπι-λείβω· χύνω προσέτι σπουδὴν ἐπί τινος Ὀδ. γ, 341· - ἱεροῖσιν Ἀπολ. Ῥ. 1, 1133· ἐν γέν. = - ἅλατι ὕδωρ», 4, 1721, libo, infundo.

Ἐπί-λειμμα, τό· ἀπομεινάριον Σχολ. Λρατ. 786, reliquiae.

Ἐπι-λείσω· ἐπιλείνω, λεῖον ποιῶ· «τὸ γένειον ἐπιλειοῦτον» = ἀφῆρει, ὄκειρε τὸ γένειόν του Δ. Κασ. 48, 34, levigo, tondeo.

Ἐπι-λείπω· ἀφήνω νὰ λείψῃ τι, νὰ μὴ φθάσῃ, ἰδ. ἐν ἀόρ. ἐπὶ περιουσίας, ὡς τῶν μέσων τῆς ζωῆς· «περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν» Ἀριστ. πλ. 554· «ἵνα μὴ ἐπιλίπῃ κατεσθιόμενα» Ἡρ. 3, 108· «τοῦ αἴτου ἐπιλιπόντι πιέζεσθαι» = διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ αἴτου Θουκ. 3, 20· «τῆς τροφῆς ἐπιλελοιπυίας» Πλατ. πολιτ. 274· «ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐκλιπεῖν», Πρωτ. 334· «τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 1· «ἐπιλείπει τὰ ῥήματα» = στερεύουσι Δημ. 14, 30, καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου· «ὕδωρ μιν ἐπέλιπε» = τοῦ ἔλειψε τὸ νερόν, δὲν εἶχε πλέον, 7, 21· «τὸ δὲ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε» Ξεν. Ἀν. 1, 5, 6· πρβλ. «γλαυκὰς ὁμᾶς αὖθαι ἐπιλείψουσι» Ἀριστ. ὄρν. 1106· καὶ κωμ. «τοὺς πρεσβύτας ἐπιλείψει τὸ πέος», ἐκκλ. 620· «πεισθὲν αὐτοὺς ἐπιλίπωσιν αἱ ἐλπίδες» Θουκ. 3, 103· «κινδυνεύει ἡτοῦ Ἐδυόφρανάς με μυσαρὰ ἐπιλελοιπέναι» Πλατ. Πρωτ. 529· ὅσ. «ἐπιλείπει με ὁ χρόνος, ἡ ἡμέρα» δὲν μὲ φθάνει, δὲν μοῦ εἶναι ἀρκετὴ νὰ πράξω τι Δυσ. 12, 1· καὶ μετὰ δοτ. «ταῖς ἑρμωνεσπάτας φύσεσιν ἐπιλείπει τὸ θαρρεῖν», Πλουτ. Κίκ. 42· μετ. ἄφ. «ὁ Σκάμανδρος ἐπίλιπε τὸ ῥέεθρον» = ἐχαστέλιπε τὴν κοίτην του, ἤτοι ἐξηράνθη Ἡρ. 7, 43· «- οὐδὲν τῶν ἐμῶν» = ὅσον ἐξαρτᾶται ἐκ μέρους μου δὲν ἀφήνω νὰ λείψῃ τίποτε Πλατ. Πρωτ. 310· «μυρία ἐπλείπομεν λέγων», Φιλ. 26· «μηδὲν - ἐλλίγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης» = καταλείπων πρὸς ἀπόδειξιν, 52· 30. παθ. «ἡ φορὰ ἐπιλείπεται παντὸς ἀριθμοῦ» ἐπιν. 978· «τὸ ἐπιλειπόμενον τῆς φάλαγγος», = τὸ ἀπομένον ὄπισθεν Ξεν. Ἀν. 1, 8, 18, desisto, desum.

Ἐπι-λείχω· γλύφω, λείχω τι ἐπάνω Δογγ. 1, 24, γρ. ἐσφ.

Ἐπί-λειψις, ἡ· τὸ νὰ λείψῃ τι· - ὀρνίθων Θουκ. 2, 50· - τῆς δυνάμεως Πλουτ. συμπ. 6, 8, 6, defectio.

Ἐπι-λεκτ-άρχης, ὁ· ἀρχηγὸς τάγματος ἐκλεκτῶν στρατιωτῶν Πλουτ. Ἀρατ. 22.

Ἐπι-λέκτης, ὁ· συλλέκτης Ἐδυστ. collector.

Ἐπί-λεκτος, 2· ἐκλεκτός, ἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν, τάγμα ἐξ ἐκλεκτῶν Ξεν. Ἀν. 3, 4, 43· Ἐπι-λέκτως· λογάδην, κατ' ἐκλογὴν Σχολ. Θουκ. 4, 1.

Ἐπιλέλησμαι, π. παρε. ὑριστ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπι-λελογισμένως· περιττοτερημένως Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 186, consideratus.

Ἐπιλέλογχα, ἐν. παρκ. 6' ὑριστ. τοῦ ἐπιλαγχάνω.

Ἐπιλέλοιπα, ἐν. παρκ. 6' ὑριστ. τοῦ ἐπιλείπω.

Ἐπί-λεξις, ἡ· τὸ ἐκλέγειν, ἡ ἐκλογὴ Ἀπολ. ἰαμ. πολ. 3, 6, delectus.

Ἐπί-λεπτος, 2· λεπτός Γεωπ. 2, 21, 3, tenuis.

Ἐπι-λεπτόνω· ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειαν πολὺ λεπτά· - τιτάνῳ Πολυλ. 7, 124.

Ἐπι-λίπω· ξεφλουδίζω· «- δάφνης ὄζον σιδήρῳ» Ὁμ. ὑμν. Ἑρμ. 109.

Ἐπι-λευκάδιοι, οἱ· πόλ. μετὰ Δαρδανίαν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, τὰ ἐθνικὰ Λευκάδιος Στ. Βυζ.

Ἐπι-λευκαίνω· λευκήν τινος ποιῶ τὴν ἐπιφάνειαν Ἀριστοτ. μύρ. Ζ, 4, 1, albico.

Ἐπι-λευκία, ἡ· λεύκη, μετὰ τοῦ λίπερα Πλουτ. συμπ. 4, 5, 3.

Ἐπί-λευκος, 2· ὀλίγον τι ἐπάνω λευκὸς Θεοφρ. albus, candidus.

Ἐπι-λεύσσω· βλέπω, «κατάζω· φύσσον τις ἐπιλεύσσει» = ὅσον μακρυὰ ἠμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ Ἰλ. γ, 12, prospicio.

Ἐπι-λέων, οντος, ὁ· υἱὸς Νηλέως Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.

Ἐπί-ληθες· ἀρχαία ἰων. γρ. ἀντὶ ἐπιλήθου π. Ὁμ. π. χ. Κλ. Ἀλ. κ. ἰδ.

Ἐπι-λήθης, 2· προξενῶν λησμονησίαν Κλ. Ἀλ. προτρ.

Ἐπιλήθης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπί-ληθος, 2· ὁ λησμονησίαν ἐπιφέρων· «- πακῶν ἁπάντων» Ὀδ. δ, 221 (ἀρχ. γρ. εἶνε ἐπιλήθου ὡς μετχ. ἴδε Σχολ. ὅπερ ὁ Βουτμάν. προτιμᾷ)· «ἴυγγα δέρυς ἐπιλήθουσα» Ἰλ. Φ. Ζ. 15, 19.

Ἐπι-λήθω· πρωτότυπον τοῦ ἐπιλανθάνω, οὗ βλέπε τοὺς ἄλλους χρόνους· ὁ ἐν. ἐπιλήθουσα Ἀρεταί. καὶ μέσ. «ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδίης ἐπελήθετο» Ὀδ. ε, 324· ἐπιλήθω Ἡσ. ἔρ. 273· «σεῖ' ἐπιληθόμενον» Ὁμ. ὑμν. Ἀφρ. 10· «γονέων ἐπιλάθεται» Σοφ. Ἠλ. 141· «ἐπιλάθεται ἀλγέων» Εὐρ. Τρ. 602· «ἐπιλήθεται κακῶν», Ὀρ. 66· «ἐπιλήθει σὺν Ἀριστ. νεφ. 785· ἀπασιωπῶ, «τούτων ἐκὼν ἐπελήθετο» Ἡρ. 3, 75, obliviscor.

Ἐπιληΐδες, αἱ· αὗται τῶν Ἑσπερίων τινὲς ἰκαλοῦντο Ἡσύχ.

Ἐπι-ληίς, ίδος, ἡ· λιθλατημένη· - πόλις Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 23.

Ἐπι-ληκάω· κρούω, θορυβῶ προσέτι· «ἐπιλήκεον» Ὀδ. θ, 379, ἐκρότουν ἐν χορῷ, ὅπερ π. Ἀθην. ἑρμηνεύεται «ἐπικροτεῖν ταῖς λιχαναῖς δακτύλοις», 1, 15, applaudo.

Ἐπι-λήκητος, ὁ· τετυφλωμένος Ἡσύχ. excoecatus.

Ἐπι-ληκυθίστρια, Μοῦσα, ἡ· κωμ. ἔπιον. Μνασάλκης ἐλεγειογράφου, τραγικῆς Μούσης, ὡς ἐν βαρυφθόγγοις, ἐνίοτε δὲ καὶ διακένοις σεμνολογήμασιν - ἀρέσκουσαν, ἐφημοσμένην, εὐπρεπῶς καὶ περιφανῶς καλλωπισμένην, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν «ἀπ' ἔξω κοῦκλα καὶ μέσα παναγία», ἢ καὶ τὸ «θεωρία ἐπιπόλαιον καὶ καρδία κυλώνεια» Θευδωρίδ. 2 (12, 21).

Ἐπί-λημπτος, -λημπτικός, -λημψις ἀντὶ ἐπίληπτος - ληπτικὸς - ληψις Ἱπποκρ.

Ἐπι-λήναιος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν ληνῶν· - ἀγὼν Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 503,

Ἐπι-λήνιον, τό· ὁ τριπλῆρ τῶν σταφυλῶν ἐπὶ τοῦ ληνοῦ Ὀππ. κυν. 1, 127, torcular.

Ἐπι-λήνιος, 2· ὁ εἰς τὸν ληνὸν ἀνήκων, ἐν τῷ τρυγητῷ γινόμενος· - ὕμνος Ἀνακρ. 57, 8· - μέλος Ἀθην. 5, 199· - ὄρχησις Λαγγ. ποιμ. 2, 36· «ἐπιλήνια χαίρει» Ὀππ. κυν. 1, 127.

Ἐπι-ληπτέον· δεῖ ἐπιλαμβάνειν Θεοφρ. π. χρωμ. 12, assumendum.

Ἐπι-ληπτεύομαι· τῷ ἑπομ. Ο'.

Ἐπι-ληπτίζω· εἶμαι ἐπιληπτικός, πάσχω ἐπιληψίαν Πλουτ. Ῥωμ. ζητ. 111.

Ἐπι-ληπτικός, 3· πάσχων ἐπιληψίαν Ἀριστοτ. Ὕπν. 5· - νόσος, ὡς «τὰ ἐπιληπτικὰ» = συμπτώματα = ἡ ἐπιληψία Ἱπποκρ. «- τοῖσιν ὁδρωπιοειδέσιν ἐπιληπτικὰ ἐπιγενόμενα ὀλέθριον», σ. 190.

Ἐπι-ληπτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ἰατρ.

Ἐπι-λήπτομαι· ἐπιληπτίζω, Ο'.

Ἐπί-ληπτος, 2· πιασθείς, αυλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ «πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος ἡρέθη» Σοφ. Ἀντ. 402, ὡς ἐπίλαμπτος Ἡρ. 3, 69· ἰδ. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς νόσου ἐπιληψίας κατεχομένων, = ἐπιληπτικῶν· «ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι» Δημ. 25, 80, ὅπου ἐν σημ. γενικωτέρᾳ ἐπιφέρει· «αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ»· «ἐπιλήπτους ὑπὸ πάθους γενομένους» Πλουτ. πολ. παραγγέλ. 2· π. μτγν. = ἀξιόμεμπτος, ἀξιοκατάκριτος· «- καὶ ἀπάρατος βίος» Φίλων. πρβλ. καὶ ἐπιλήψιμος.

Ἐπι-λήπτωρ, ορος, ὁ· προσβάλλων, ἀναιδίζων, ἐλέγχων Τίμ. π. Δ. Λακρ. 9, 25, reprehensor.

Ἐπι-λήπτως· ἐγκληματικῶς Ὠριγεν. Φιλοκαλ. 21, 60, criminaliter.

Ἐπι-ληρέω· φλυαρῶ, μτγν. nugor.

Ἐπί-ληψις, δωρ. ἐπίλασις ἡ· λησμονησία· «ἐπίλασις καμάτων» Πινδ. Π. 1, 46, oblivio.

Ἐπι-λήσμη, ἡ· ἐπιλησμοσύνη Ἀλεξ. π. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 788.

Ἐπι-λησμονείη, ἡ· τῷ προηγ. Ἡσύχ.

Ἐπι-λησμονέω· λησμονῶ Ἰσιδωρ. Πηλ. 14, oblivisco.

Ἐπι-λησμονή, ἡ· ἐπιλήσμη Ν. Δ.

Ἐπι-λησμόνως, ἐπίρ. μὲ τρόπον ἐπιλήσμονα Πολυδ. 4, 142.

Ἐπί-λησμος, 2· ἐπιλήσμων Ἀριστ. νεφ. 788 ἐν τῷ ὑπερθ.

Ἐπι-λησμοσύνη, ἡ· λησμονησία Κρατιν. π. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 788, ἰσφ. γρ. ἐπιλήσμονι, ἔνθα ὁ Βεργκ. ἐπιλησμονὴ διατείνεται· πρβλ. Δ. Κασ. 56, 41, oblivio.

Ἐπι-λήσμων, 2· ὁ λησμονῶν Ἀριστ. νεφ. 129· μετὰ γεν. ὁ μὴ ἐνθυμούμενος πράγμά τι· «ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον» = ὅπερ ἔμαθον ὀλίγον τὸ κατέχω Ξεν. ἀπολ. 6· καὶ λησμονησίαν ἐπιφέρων· - ἐπῳδὴ Χίων ἐπιστ. 3.

Ἐπι-λήσομαι, μ. μελ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι Ὁμ.

Ἐπι-ληστικός, 3· ἐπιλήσμων Εὐστ.

Ἐπι-ληψάω· ὑπὸ ἐπιληψίας νοσῶ π. Δουκαγγ. Ἰστ. Βυζ. σ. 128.

Ἐπι-ληψία, ἡ· ἐπίληψις Ἀριστοτ. προβλ. 2· 1, ἰδ. ἱερὰ νόσος, σεληνιασμὸς Πλουτ. καὶ ἰατρ.

Ἐπι-λήψιμος, 2· ὃν δύναταί τις νὰ μεμφθῇ Λουκ. ῥητ. παραγγ. 22, ἐν δὲ Β. Ἀνέρμην. «ἐπιληπτόν, τὸν ἐπιλήψιμον τῷ τῆς σελήνης πάθει», 255.

Ἐπι-ληψίμως· ἁλαττωματικῶς, μτγν. vitiose.

Ἐπί-ληψις, ἡ· τὸ νὰ πιάσῃ τις, νὰ κρατήσῃ, νὰ πλακώσῃ ἐξαφνα, ἰδ. ἐπιληπτικὴ προσβολὴ Ἱπποκρ. καὶ ἐπίπληξις· «ἐπιλήψεις ποιεῖσθαι» Ἰσοκ. 8, 61· «καίπερ ἐπαινούμενον οὐκ ἐλάττους ἔχει ἐπιλήψεις» = παρέχει ἀφορμὴν μομφῆς Ἀθην. 5, 187· «ἡ ἀξίωσις διϊσχυριζομένου ὅτι εἶνε ἰδικόν του κτῆμά τι Πλατ. νόμ. 12, 954· προσαπόκτησις, πρόσληψις Ἀππ. ἐμφυλ. πολ. 5, 77, apprehensio.

Ἐπι-λίζῆν· ἐπιπολαίως, ζουγκρανιστά, Ἰλ. ρ, 599, strictim.

Ἐπι-λίζω· ἐπάνωθεν ζουγκρανίζω Νικ. π. Ἑτ. Μ. σίζω· ἐπιλίξαι = ἐπιψαῦσαι ἐπιπολαίως Σχολ. Ὀδ. χ, 278, stringo.

Ἐπι-λίημι· ἐπιτρέπω Ἡσύχ. ἰσφ. ἀντὶ ἐπιλίνημι· τὸ δ λίνημι.

Ἐπι-λιμνάζω· ἀποτελῶ λίμνην διὰ πλημμύρας· «πεδία ἐπιλελιμνασμένα χειμάρρ = πλημμυρισμένα Πλουτ. Καισ. 25, aquæ stagno.

Ἐπιλίμνιος· ἐπών. Ποσειδῶνος Ἡσύχ.

Ἐπι-λιμπάνω· ἐπιλείπω Κραμ. Ἀν. 393, 1.

Ἐπι-λινάω· ἐπιπορεύομαι τὰ ἑστῶτα λίνα καὶ ἐπιβλέπω Ἡσύχ. retia observo.

Ἐπι-λινευτής, ὁ· ὁ διὰ δικτύων κυνηγῶν ὁ ὁπολινευτὴς Ἀντιπ. Σιδ. 13 (6, 93).

Ἐπι-λινεύω· ἐπιλινάω, κυνηγῶ, ἀμφ.

Ἐπι-λιπαίνω· ἐπάνωθέν τι λιπαίνω παχύ ποιῶ· «ὥστε τὸ ὄξυμα τρῖς λουομένοις ἐπιλιπαίνειν» Πλουτ. Ἀλεξ. 57.

Ἐπι-λιπαρέω· ἐπιμόνως π., ἀκαλῶ Θεμιστ. 457, 5, oro.

Ἐπι-λίπής, 2· ἐλλιπὴς Ἡσύχ. = ἐπίλοιπος Πλουτ. Συλ. 7, sufficiens ὁπολιπὴς ἀρχειρουργ. Ὀριβ. 114, 11, subpinguis.

Ἐπι-λιπῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-λιχμάομαι· ἐπιλείχω Φίλων, ἀμφ. pascor.

Ἐπι-λιχμάσσω· ἐπιλιχμάζω Σχόλ. Γρ. Ναζ. 874, delambo.

Ἐπι-λιχμάω· τῷ προηγ. «ἀνὴρ ταὐτὸ μοι πιλιχμήσῃς τοὔλαιον» Βαβρ. 48, 6. Μέσ. Φίλωνι· τὸ ἐπιλιχνεύομαι.

Ἐπι-λιχνεύομαι· ἐπιλείχω.

Ἐπι-λιχνεύω· λάπτω, κατατρώγω Φίλων.

Ἐπι-λλείβω· ἐπιλείβω.

Ἐπι-λλίγδην· ἐπιλίγδην.

Ἐπι-λλίζω· νεύω μὲ τὸν ὀφθαλμόν, βλέπ ρίζω, κυττάζω ἀλήθωρα· «οὐκ ἄρεις ὅτι μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες» Ὀδ. σ, 11, Σχ «διανεύοντες τοῖς ὀφθαλμοῖς (ἴλλω = ὀφθ μοί) πρβλ. Ὑμ. Ὑμν. Ἑρμ. 387· ὅπου ἐν σημαίνει βόλον καὶ πανουργίαν, ἢ ὀφθαλμικῶς, εἰρωνικῶς, κυττάζω· «καὶ ἐπιλλίζων ἡμείβετο κερτομίαισιν» Ἀπολ.

Ἀποθετήριο Κεντρικής Βιβλιοθήκης

4, 486, μέλ. ἐπιλλίξω, 3, 791· «ὑπναλέοις ἐπιλλίζουσα ὄσσοις» = συνεχῶς τοῖς ὄμμασιν ἐπινεύουσα Σχολ. Νικ. θηρ. 161. Μέσ. τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκλείω, διὰ νὰ παρατηρήσω τι Ἀριστοκλ. π. Εὐσεβ. προπ. εὐαγ. 14, σ. 762· ὕδε καὶ τὸ ἐπόμ.

Ἐπ-ιλλος, ὁ· παράστραβος, διάστραφος τοῖς ὄμμασιν Εὐστ. Ἰλ. 643, 10.

Ἐπ-ιλλόω· κυττάζω μὲ τὰς ἄκρας τῶν ὀφθαλμῶν καταφρονητικά, ὑβριστικά, μυκτηρίζω Εὐστ.

Ἐπ-ιλλειν· εἰλεῖν, στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς διανεύοντα Ἐτ. Μ. 361, 44.

Ἐπ-ιλλώπτω· ἐπιλλόω· «οἱ κόλακες οὐκ ἀληθινὴν οὐδ' ὠφέλιμον ἀλλ' οἷον ἐπιλλώπτουσαν ἐξ ὀφρύος παρρησίαν προσφέρουσιν» Πλουτ. διακρ. κολ. καὶ φίλου 7.

Ἐπι-λοβίς, ίδος, ἡ· τοῦ ἥπατος λοβός, ὠτίον Ἡσύχ.

Ἐπι-λογή, ἡ· ἐκλογή μτγν. electio.

Ἐπι-λογίζομαι, ἀποθ. μέσ. π. Ἡρ. π. ἀορ. στοχάζομαι, σκέπτομαι· «ἐπιλογισαμένοις ὅτι ἔξουσι» Ἡρ. 7, 177· ἐν Πλατ. Ἀξ. 365· «οὐδὲν τούτου ἐπελογίσαντο» Ξεν. Ἑλλ. 7,5,16· προσθέτω εἰς τὸν λογαριασμόν - τινὶ Πλουτ. computo.

Ἐπι-λογικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸν ἐπίλογον, τὸ τέλος τοῦ λόγου· - οἶκτος Ἀθην. 13, 590.

Ἐπι-λογικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ὑπόθ. Αἰσχιν. λογ. 3, 154.

Ἐπι-λόγισις, ἡ· τῷ ἑπομ. Πλουτ. οὐ δυν ζ. κατ' Ἐπικ. 7.

Ἐπι-λογισμός, ὁ· ξαναστοχασμός, συλλογισμός, τὸ παρατηρεῖν Πλουτ. πρ. Κολώτ. 21· λογαριασμὸς Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 8· - αἰτίας = ἔρευνα καὶ ὑπόθεσις τῆς αἰτίας Πλουτ. ἐκλ. χρηστ. 46, computatio.

Ἐπι-λογιστέον· δεῖ ἐπιλογίζεσθαι Εὐστ. Ἰλ. 1336, 23, supercogitandum.

Ἐπι-λογιστικός, 3· πρὸς συλλογισμὸν ἐπιτήδειος, φρόνιμος Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 254.

Ἐπί-λογος, ὁ· 1) στοχασμός, ξεναλογάριασμα, ἰων. = ἐπιλογισμὸς Ἡρ. 1, 27· 2) τοῦ λόγου τὸ συμπέρασμα ἀντίθ. τῷ πρόλογος Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 13· τὸ τέλος τοῦ δράματος Σχολ. Ἀριστ βατρ. 1548· ἔτι δὲ καὶ ἡ πρὸς διασάφησιν προστιθεμένη κατόπιν πρόταξις Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 21, epilogus.

Ἐπίλογχος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπί-λογχος, 2· ὁ σιδηρᾶν ἔχων αἰχμήν, κορυφήν, λόγχην· - βέλος Εὐρ. Ἱππολ. 222.

Ἐπι-λοιδή, ἡ· λοιδή Ὀρφ. Ἀργ. 601.

Ἐπι-λοίδιος, φιάλη, ἡ· ἡ πρὸς λοιδήν, ἀπονδὴν χρησιμεύουσα Χριστοδ. ἐκφρ. 157.

Ἐπι-λοιδορέω· ἔτι μᾶλλον λοιδορῶ, καταλαλῶ Πολυδ. 15, 33, 4, ὀρθότ. γρ. ἀπολοιδορέω, convitior.

Ἐπι-λοίμια, ἔπη, τά· τὰ διὰ τὸν λοιμὸν ἀδόμενα ᾄσματα, καθαρτήριοι ᾠδαὶ Πολυδ.

Ἐπί-λοιπος, 2· ὄπίσω ἀπομένων, περισσεύων Πινδ. Ὀ. 1, 33· «τἀπίλοιπα τῶν λόγων» Σοφ. Φιλ. 24· «τἀπίλοιπ' ἄκουσον» Εὐρ. Τρ. 923 - χρόνος = ὁ ἔτι ἀπομένων, ἀκόλουθος χρόνος Ἡρ. 3, 67· «τοῦ ἐπιλοίπου βίου» Λυσ. 2, 71· περὶ τοῦ θηλ. ἐπιλοίπη· ὕδε Λοβεκ. παραλ. 472.

Ἐπι-λοίσθιος, 2· λοίσθιος Παυλ. Σιλ Ἀμβ. 171.

Ἐπί-λουτρον, τό· πληρωμή, ἀντίτιμον τοῦ λουσίματος Λουκ. Λεξιφ. 2.

Ἐπι-λόχια, τὰ τῆς Θεοτόκου· ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου οὕτω καλουμένη Ἀρσεν. συνοψ. Καν. σ. 754, decubitus.

Ἐπι-λοχισμός, ὁ· παρεμβολὴ λόχων Ψελλὸς π. πολεμ. τάξ. σ. 221.

Ἐπι-λυγάζομαι· ἐπηλυγάζομαι μτγν.

Ἐπι-λυγάζω, ἑαρ. γρ. ἀντὶ ἐπηλυγάζω· ὕδε Ῥυγκεν. εἰς Τιμ. σ. 118.

Ἐπι-λύγαιος, 2· ἐπινέφελος, σκοτεινός Ἡσύχ. tenebrosus.

Ἐπι-λυγίζομαι· ἐπηλυγίζομαι μετὰ τοῦ παρακαλύπτομαι Πλουτ. π. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 48· ὕδ' ἐπηλυγάζω.

Ἐπι-λῦγίζω· στρέφω ὡσὰν λυγαρίαν μτγν. flecto.

Ἐπι-λύζω· ἔχω προσέτι λύζιγκα Νικ. ἀλ. 81, singultio.

Ἐπίλυκος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος· α) πατὴρ Τισάνδρου Πλουτ. β) υἱὸς Τισάνδρου Ἀνδοκ. γ) Γαργήττιος Ἀθην. 2) Ἀμφιπολίτης Θεσπ. π. Ἀθην. 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας Ἀθην.

Ἐπι-λυμαίνομαι· βλάπτω, ἐχθρικῶς ἐναχλῶ· - βίαν Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 1, 7, infesto.

Ἐπι-λυπέω· ἔτι μᾶλλον λυπῶ· - τινὰ Ἡρ. 9, 50. Παθ. Σ. Ἐμπ. κ. 10. 127, contristo.

Ἐπι-λυπία, ἡ· πικρία, λύπη διά τι Ζήνων π. Στοβ. ἐκλ. ἠθ. σ. 100, tristitia.

Ἐπί-λυπος, 2· λυπημένος μτγν. καὶ ἐνερ. λύπην προξενῶν Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 11, 4, tristis

Ἐπιλυσαμενός, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-λυσία, ἡ· ἑαρ. γρ. ἀντὶ ἐπιληψία Πολυδ. 4, 187.

Ἐπί-λυσις, ἡ· λύσις, ἐλευθέρωσις ἀπό τινος· «ἐπίλυσιν φόβων δίδου» Αἰσχ. Ἐπτ. 127· «- τῶν σοφισμάτων» = λύσιν Σ. Ἐμπ Πυρ. 2, 246, solutio.

Ἐπι-λυσσάω· λυσσῶ, μαίνομαι κατά τινος μτγν. furo.

Ἐπι-λυτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιλύω Κλ. Ἀλ στρωμ. 736, solvendum.

Ἐπι-λύτης, ὁ· λύων, σαφηνίζων Ἐτυμ. Μ. 32, explicator.

Ἐπιλυτίδας, ὁ· Σπαρτιάτης τις Ξεν.

Ἐπι-λυτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιλύειν σαφηνίζειν Σουΐδ.

Ἐπί-λυτος, ὁ· ἐπηλύτης

Ἐπί-λυτρον, 2· διὰ λύτρων ἐλευθερωθεὶς Στραβ. 11, 496.

Ἐπι-λυττάω· ἐπιλυσσάω.

Ἐπι-λύχνιος, 2· ὁ ἐπὶ λυχνίας, εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας γινόμενος· - εὐχαριστία Βασιλ. 3, 62.

Ἐπί-λυχνος, 2· ἀμφ. Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 4, 173, ὡσ. ἀντὶ ἔτι λύχνος.

Ἐπι-λύω· λύω, ξεσφίγγω ἀπὸ δεσμά ἢ ἀλύσους· - κύνας Ξεν. κυν. 7, 3· «τὰ δεσμὰ οἱ πιλῦσαι» Θεόκρ. 30, 42· «τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακοὺργους» Λουκ. παρασ. 50· - γρῖφους = λύω, ἐξηγοῦμαι γρίφους Ἀθην. 10, 449·

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιλυθήσεται = θέλει ἐξηγηθῆ Ν. Δ. Μίσ. συνήθ. μτφ. ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω· «ἀλλ' οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ» οὐ ἡλικία δὲν ἀπαλλάττει αὐτὸν τῆς ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ θανάτου Πλάτ. Κριτ. 43· καὶ ἐξηγῶ «ἐπιλυσάμενος τὸ τῆς σφιγγὸς αἴνιγμα» Σχολ. Ὀδ. λ, 271· «τὰς ἐπιστολὰς» ἀνοίγειν Ἡρωδν. 6, 12, 14· εἶνε δὲ «τοὺς μὲν ἐπιλύσασθαι» μετὰ τοῦ «ἐκείνους δὲ μέγα δυνήσασθαι» ἀντὶ ἐπιλυθῆσασθαι (πρβλ. λύω) = οὗτοι θέλουσιν ἐξασθυνατήσει Λουσ. 25, 33· «τὰ κεφάλαια τῶν κατηγορηθέντων ἐπιλυσάμενος» = ἀντικρούσας Λουκ. δίς κατηγ. 30, dissolvo.

Ἐπι-λωβάομαι· πάσχω ἀπὸ λώβαν Ὀνειρόκρ. 54, 41.

Ἐπι-λωβάω τῷ ἐπομ. βλάπτω, περιπαίζω· ἐπιλωβητός, = ὑβριστὰς Λυκαφρ. 1172.

Ἐπι-λωβεύω· περιγελῶ τινα διά τι Ὀδ. 6, 323, convicior.

Ἐπι-λωβής, 2· ἐπιβλαβὴς Νικ. θηρ 771.

Ἐπι-λώβητος, 2· ἐφύβριστος Λυκαφρ. 1173.

Ἐπι-λωφάω· ἐλαφρύνω, μτγν. allevo.

Ἐπι-μάζιος (μαζὸς) 2· ἐπιράστιος, ἐπιμαστίδιος Βιαν. 15 (9, 548).

Ἐπι-μάθεια, ἡ· τὸ μετέπειτα, ὀψὲ μανθάνειν Καρνουτ. 18.

Ἐπι-μαιμάω· σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι· - τινὸς Λυκαφρ. 301, concupisco.

Ἐπι-μαίνομαι· τρελλαίνομαι διά τι, ἐπιθυμῶ τι μανιωδῶς, Ἰδ. ἐπὶ ἐρωτος· «τῷ δὲ γυνὴ Πρύτου ἐπεμήνατο - φιλότητι μιγήμεναι» Ἰλ. ζ, 160· συνήθ. μτφ. ἐσ. «τρόποις ἐπεμάνην» Ἀριστ. σφ. 1466· - παιδὶ Λεων. Ἀλ. 31 (9, 345)· «καλὸν ἐραστὴν ἐπιμεμηνέναι σοι» Λουκ. διαλ. θαλ. 1, 1· «ἄλλοθεν ἄλλος ἐπιμήνατο κάλλει κούρης», Μουσ. 85· «τὴν Σαρδιλίαν ἐπιμανεῖσαν αὐτῷ» Πλουτ. Θρουτ. 5· καὶ ἐπὶ ζώων· «λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσι» Λουκ. ἐρωτ. 22· ἐμμανῶς τρέχω κατά τινος, καταπλακώνω τινά· «δορυτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται» Αἰσχ. ἑπτ. 140· «φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται», Δημ. 1492· ἐναντίον τινὸς μαίνομαι, «Θήβης Καπανεὺς ἐπερχόμενος πόργοις», Ἐπιστ. ἀδεσπ. 298 (Πλαν. 106)· Ἐπι-μαίνω· μανιώδη ἔρωτα ἐμβάλλω τινί Σουΐδ.

Ἐπι-μαίομαι· 1) ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ μὲ τὰ δυνατά μου ν' ἀπολαύσω τι, νὰ καταλάβω τι· «σκοπέλου ἐπιμαίεσ» = ἐπιμελοῦ, κωπηλάτει μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις σου ἵνα φθάσῃς τὸν σκόπελον Ὀδ. μ, 220· «ἐπιμαίεσ νόστου» = ἐπασχίσε νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου, ε, 344· «ἐὼν ἐπιμαίετο θυμὸς» = ἡ ψυχή του ὑπερπόθει νὰ λάβῃ δίκαια, ν' ἀποκτήσῃ θησαυρούς Ἰλ. κ, 401· «φυγῆς ἐπιμαίετο» Τέμ. κ. Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 57· καὶ μετὰ αἰτ. «ἕξεως ἐπεμαίετο κώκυειν» = ἠγάπα νὰ ξεσπαθώσῃ, νὰ βάλῃ τὴν χεῖρά του εἰς τὴν λαβὴν του ξίφους Ὀδ. λ, 531· «ἐπεμαίετο τίχνην» = ἐπροσπάθει νὰ ἐπινοήσῃ τίχνην πῶς ν' ἀνάψῃ πῦρ Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 108· «νόῳ ἐπεμαίετ' ἕκαστα» Ἀπολ. Ρ. 3, 816· «ὀφθαλμοῖσιν, 2, 316· 2) ψαύω, θίγω, ἐγγίζω· «οἷον ἐπεμαίετο νῶτα» = ἐψηλαφοῦσε τὴν βάχιν τῶν προβάτων Ὀδ. ι, 441, μετέπειτα· «τὸν δ' ἐπιμασσάμενος» αὐτοῦ. «μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους» = ἐκτύπα ἐλαφρῶς καὶ ταχέως μὲ τὴν μάστιγα τοὺς ἵππους Ἰλ. π, 748· «ἰφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο» Ἡσ. π. Ἄθην. 14, 498· «ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἕλκος» = θὰ ἐρευνήσῃ τὴν πληγὴν Ἰλ. δ, 190· «ῥάβδῳ μιν ἐπεμάσσατο» = ἤγειρεν αὐτὸν διὰ τῆς ῥάβδου Ὀδ. ν, 430· καὶ ἄνευ πτώσεως, π, 172· «χεῖρ' ἐπιμασσάμενος» = διὰ τῆς χειρός του συλλαμβάνων, ἀντιλαμβανόμενος, θ, 302· «χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγγος λάβε δεξιτερῇφιν», τ, 480· π. Ἀπολ. Ῥ. «τὴν δ, 106· ἐπιμάσσατο χειρὸς» ἔπιασεν αὐτὴν ἐν τῷ χειρὶ «πυκνὰ λιγυκνίης ἐπεμάσσατο», θ, 18· ἰδιαζόντως «δολιχὴ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν» = ἡμακρὰ νῦξ ἀπανταχοῦ ἐπῆλθε Ὀρφ. Ἀργ. 116· πρβλ. «φρομαρὴς δ' ἀκμῆτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου», αὐτ. 932, ingero, incito.

Ἐπί-μακρος, 2· μακρουλὸς Ἱπποκρ. oblongus.

Ἐπι-μαλλος, 2· μαλακός, πραεῖνής, ἀγαθός, ἀσθενὴς λίαν Ἡσύχ.

Ἐπι-μάλλον, ὀρθότ. ἐπὶ μᾶλλον, ἔτι πλέον.

Ἐπι-μανδαλωτόν, τό· ἡδονικὸν καὶ ἐρωτικὸν φίλημα, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ φιλούμενοι ἐγγίζουσιν ἢ θίγουσι τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης των ἀμοιβαίως ὁ εἷς εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑτέρου «ἐπιμαγὲ καταγλώττισμα» Ἀριστ. Ἀχ. 1201· 60, καὶ ἡδονικόν τι ᾄσμα παλαιᾶτα ὀμ. «καταγλωττισμένων καὶ μανδαλωτόν», Θεσ. 131.

Ἐπι-μανής, 2· ὁ μετὰ μανιώδους, ἀκρατήτου ἐπιθυμίας ὀργιζόμενός τινα ἢ ἀγαπῶν· «γυναῖκα μάχλον καὶ πρὸς ἄνδρας ἐπιμανῆ» Αἰσχ. Τάτ. 8, 1· «τὸ ἐπιμανὲς ἐς τὰς γυναῖκας» = μανιώδες πάθος Παυσ. 1, 6, 8· ἐν γέν. μανικός Ἀθην. 2, 35· - νόημα Πλουτ. Δίων 47· ἐπιρ. «ἐπιμανῶς ἔχειν πρός τι» = ἐπιμαίνεσθαί τινι Ἀθήν. 7, 276, insanus, furiosus.

Ἐπι-μανθάνω· προσέτι μανθάνω Ἡρ. 1, 131, ἀντίθ. προμανθάνω Θουκ. 1, 138.

Ἐπιμανίκιον, τό· τῆς ἐνδυμασίας τοῦ ἱερέως τὸ ἐπὶ τοῦ μετακαρπίου τῶν χειρῶν περίβλημα Χρυσ. λειτουργ. 6, 983.

Ἐπι-μαντεῖον, τό, ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐστὶ μαντεῖον Παυσ. 1, 40, 6.

Ἐπι-μαντεύομαι· προφητεύω Ἀπ. ἐμφ. πολ. 4, 127, vaticinor.

Ἐπι-μανῶς· ἐπίρ. τοῦ ἐπιμανής, ὃ ὅδε.

(Ἐπι-μάομαι), ἐκ τούτου παράγεται ὁ μέλ. ἐπιμάσσομαι καὶ ἄορ. ἐπιμασσάμην, ἀνήκοντες εἰς τοῦ ἐπιμαίομαι τὴν 2) σημ.

Ἐπι-μαργαίνω· ἐπιμαίνομαι, μανιωδῶς ἐπιθυμῶ τι· - τινί Ἀρατ. 1123, insanio in.

Ἐπί-μαργος, 2· ὁ μαινόμενος διά τι, μεμηνὼς Σουΐδ. insanus.

Ἐπι-μαρμαίρω· λάμπω μτγν. splendeo.

Ἐπι-μάρπτω· ἁρπάζω, καταλαμβάνω Ἡσύχ. prehendo.

Ἐπι-μάρτυρ, υρος, ὁ· ἐπιμάρτυρος· ὁ ἐπιμάρτυς.

Ἐπι-μαρτυρέω· εἶμαι μάρτυς πράγματός τινος, διὰ τῆς μαρτυρίας μου ἐπιβεβαιώνω· «εἰ ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερρίας

κεῖσθαι» Πλατ. Κρατ. 397, ἀντίθ. ἀντιμαρτυρῶ Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 211, καὶ συχνὰ Πλουτ. - τι Λυσ. 22, ἀποδ. Νικ. 6. Μέσ. = ἐπιμαρτύρομαι· «Λακεδαιμονίοισι παρτυρέοντο μὴ ποιεῖν» Ἡρ. 5, 93, attestor.

Ἐπι-μαρτύρησις, ἡ· μαρτυρία, διαβεβαίωσις Πλουτ. πρ. Κολ. Δ. Κασ. 59, 25, ἀντίθ. ἀντιμαρτύρησις Ἐπίκουρ. π. Δ. Λατρ. 10,147.

Ἐπι-μαρτυρητής, ὁ· 1) ἡ ἐπίκλησις πρὸς μαρτυρίαν· - θεῶν Θουκ. 2, 74· 2) = τῷ προηγ. Μανέθ. 2, 400, attestatio.

Ἐπι-μαρτυρία, ἡ· ἡ ὡς μάρτυρος ἐπίκλησις τινος· - θεῶν Θουκ. 2, 74· ἔτι δὲ = ἐπιμαρτύρησις Μανέθ. 2, 400.

Ἐπι-μαρτύρομαι· μαρτυρίαν παρέχω, διαβεβαιῶ· «τόδε δέξιον ἐπιμαρτύρασθαι ὅτι» Πλάτ. Φαίδρ. 244. Συνηθ. ὡς μάρτυρας προσκαλῶ, μάρτυρας εἰσάγω, ἴδ. - θεούς, ἐπὶ παραβάσει συνθηκῶν, ἢ ἐπὶ διαπραχθέντων ἀδικημάτων Ξεν. Κυρ. 8, 5, 25· - τὸν Δία Πλατ. Ἐπιν. 7, 350· ἀποδ. Ἀριστ. νεφ. 495· «ἐπιμαρτύρομαι μὴ κατιστάναι τυραννίδας» Ἡρ. 5, 92, ι· «ἐπιμαρτύρετο μὴ ἀδόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὰς ἀποδέχεσθαι» = μάρτυρας ἐπικαλεῖτο τοὺς θεούς, ἐπίτευεν αὐτοὺς Θουκ. 6, 29· ἐπὶ μαρτύρων διαβεβαιοῦμαι· «πολλοὺς παριστάντας ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι -» Δημ. 34, 28, γδ' ἐπιμαρτυρῶ, detestor, attestor.

Ἐπι-μάρτυρος, ὁ· ὁ εἷς τι, περί τινος μαρτυρῶν· «Ζεὺς δ' ἅμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω» Ἰλ. η, 70· -θεοὶ Ὀδ. α, 273, ὡς Θηλ. Ὀρφ. Ἀργ. 349, testis.

Ἐπί-μαρτυς, ὁ· τῷ προηγ. ἐπιμάρτυσι Ἀριστ. Λυσ. 1237· αἴτ. «κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων» Μουσ. 1· «κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων» Ἀπολ. Ῥ. 4, 229, ὡς Θηλ. Χριστοδ. Ἐκφρ. 195.

Ἐπι-μασάομαι· προσέτι, μετέπειτα μασσῶ, τρώγω Ἀλκιφρ. 3, 51.

Ἐπι-μάσσω· ζυμώνω Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 14. Μέσ. ψηλαφῶ, ἐφάπτομαι = ἐπιμαίομαι· «πατὴρ ἀξιτρᾷ κεφαλὴν ἐπιμάσσεται», Πίρρ. 4 (7, 730), ὅπου πρότερον ἦτο πιμάσατο, καὶ ὡς μέλ. δύναται νὰ ἐξηγηθῇ· ἄλλως δὲ τὸ ἐπιμάσσομαι εἶνε μέλ. καὶ ἐπεμασσάμην ἀόρ. τοῦ ἐπιμαίομαι 2), rinso, subigo.

Ἐπιμαστεύω· ζητῶ Σχολ. Ὀδ. υ, 377.

Ἐπι-μαστίδιος, 2· ἐπὶ τοῦ στήθους κείμενος, θηλάζων· «βλῆχαὶ τῶν ἐπιμαστιδίων» = τῶν θηλαζόντων, τῶν νεογνῶν Αἰσχ. Ἐπτ. 331· - γόνος Σοφ. Ἀποσπ. 962· - βρέφος Εὐρ. Ι. Τ. 231· - παιδίον Λουκ. Τόξ. 61, lactans.

Ἐπι-μάστιος, 2· τῷ προηγ.

Ἐπι-μαστίω· μαστίζω· «ἀσχίνα ἐπιμάστιε κεστῷ» Νον. Δ. 1, 80, flagello.

Ἐπί-μαστος, ὁ· ἁλιεύς, εἴτε ἐπαίτης, ζητούλας, περιφερόμενος καὶ ζητῶν τὰ πρὸς ζωάρκειάν του· «ὁ τροφὴν μαστεύων» Εὐστ. Ὑπόθ. ἐπαίτης Σχολ. ἡ ζητιάνος, τὸν ὁποῖον εὑρίσκει τις περιφερόμενον καὶ τὸν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του Ὀδ. υ, 377, = ἐπίλητος Ἡσύχ. mendicus.

Ἐπι-μάχω· βοηθῶ τινα ἐν τῇ μάχῃ· - τῷ ἀλλήλων, δηλ. «χώρᾳ» Θουκ. 5, 27· κατὰ τὸν Ἀμμώνιον· «ἐπιμαχεῖν λέγουσιν ὅταν τοὺς ἐπὶ τισὶν ἀμύνοντάς τινες μόνοι, συμμαχεῖν δὲ τὸ τοὺς ἐπιόντας μετ' ἐκείνων οἷς συμμαχοῦσιν ἀμύνεσθαι», μόνον δηλ. ἐπὶ ἐνώσεως πρὸς ἀμυναίαν ὑπεράσπισιν κατά τινος ἐπιδρομῆς Β. Ἀν. 2, 380· τὸν τὸ ἐπόμ. opitulor.

Ἐπι-μαχία, ἡ· συνθηκολογία, ἕνωσις πρὸς ὑπεράσπισιν διαφέρουσα τῆς συμμαχίας· «συμμαχίαν μὴ ποιήσασθαι ὅστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν, ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων (δηλ. χώρᾳ) βοηθεῖν» = συμφωνία τὴν ὁποίαν ἔχουσι μεταξὺ των δύο δυνάμεις, ἢ βασιλεῖς, ἂν κηρύξῃ τις πρὸς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν πόλεμον, νὰ πηγαίνῃ ὁ σύμμαχός του πρὸς βοήθειάν του, ὁμ. καὶ ἂν αὐτὸς κυρύξῃ πόλεμον πρός τινα νὰ πηγαίνῃ πάλιν ὁ σύμμαχός του μὲ τὰ στρατεύματά του μαζί του κατ' ἐκείνου Θουκ. 1, 44.

Ἐπι-μάχιμος, 2, Ἰσφ. ἀντὶ ἐπίμαχος Ἀρρ. Ἀν. 1, 25, 3.

Ἐπί-μαχος, 2· εὐκολοπολέμητος, εὐκολοκυρίευτος, ἐπὶ τόπου· «τῇ ἦν ἐπίμαχον τὸ χωρίον τῆς ἀκροπόλιος», Ἡρ. 1, 84· ἀντίθ. τῷ ἄμαχος· «τῇ μάλιστα ἦσαν ἐπίμαχον τοῦ τείχους», 6, 133, καὶ ὑπερθ. 9, 21· «ὃ ἦν ἔκ τι θαλάσσης ἀπόκρημνον καὶ ἐκ τῆς γῆς ἥκιστα ἐπίμαχον» Θουκ. 4, 31· 2) = σύμμαχος μεταγν. 3) = ἑτοιμοπόλεμος Θωμ. Μαγ. 1) = ἀμφισβητήσιμος Ἰλ. 8, 1· 5) = ἐπίκουρος καὶ βοηθὸς Ἡσύχ. oppugnabilis.

Ἐπίμαχος, ὁ· μάρτυς τις ἐν τῷ μαρτυρολογίῳ Ἐκκλ.

Ἐπιμάω· ἄχρ. θέμα τοῦ ἐπιμάομαι, ἐπιμαίομαι ὃ ἴδε.

Ἐπι-μειδάω· χαμογελῶ διά τι, π. Ὅμ. πάντοτε «τόνδ' ἐπιμειδήσας προσέφη» π. χ. Ἰλ. θ, 38· καὶ ἐπὶ σκωπτικοῦ γλώττος Ἰλ. κ, 400· - τινί Κριναγ. 9 (6, 345), arrideo.

Ἐπι-μειδίασις, ἡ· χαμογέλασμα διά τι Πλουτ. οὐ δύν. ἡδ. ζ. κατ' Ἐπίκουρ. 9, arrisio.

Ἐπι-μειδιάω· ἐπιμειδάω Ἀπολ. Ῥ. 3, 129, subrideo.

Ἐπι-μείζων, 2· ἔτι πλέον μείζων· «σωφροσύνη τὰ τερπνὰ δέξει καὶ ἡδονὴν ἐπιμείζονα ποιεῖ» Στοβ. ἀνθ. 5, 49, major.

Ἐπι-μείλια, τά, δι. γρ. κατ' Ἀρίσταρχον· «ἐπὶ μείλια δώσω» Ἰλ. ι, 147· ἴδε μείλια.

Ἐπι-μείλιον, τό· ἴδε μείλιον.

Ἐπι-μειλίσσω· δίδω Ἡσύχ. πο.

Ἐπι-μελαίνομαι· γίνομαι μέλας Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 15, 6· ἐπιμελανθέντων Πλουτ. π. ψυχρ. 19.

Ἐπι-μελαίνω· μέλαιναν ποιῶ τὴν ἐπιφάνειάν τινος· ἴδε τὸ προηγ.

Ἐπι-μέλας, 3· ἐπανωθεν μέλας, μαυρουδερὸς Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 8, 6, nigricans.

Ἐπι-μέλεια, ἡ· φροντὶς, ἐμφροντὶς προσπάθεια εἴς τι· - τῶν ἔργων Θουκ. 3, 46· - ἀγέλης = φροντὶς δι' ἀγέλην τινά Πλατ. πολιτ. 267· -σώματος, πολ. 3, 407· «-τῶν καμνόντων» = φύλαξις καὶ περιθαλψις, νόμ. 4, 720· ἐπὶ θείας λατρείας Ξεν. Κυρ. 1, 6, 1· «-καὶ θεραπεία τῶν φίλων», 8, 2, 13· καὶ ἐπὶ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιμῆς, τῆς πρὸς τοὺς τεθνεῶτας δεικνυομένης, ἀφομν. 4, 8, 10· καὶ ἡ περὶ τὰς πόλεις ἐπιμέλεια Πλατ. νόμ. 6, 864· καὶ «-πρὸς τὴν πόλιν», 754· ὡς «ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια» Δημ. 22, 78· «ἡ εἰς τὰ ἀναγκαῖα ἐπιμέλεια» Ποσειδων. π. Ἀθην. 6, 263· «ἡ περὶ τοὺς νόμους» Λυκουργ. 106. Συνηθ. συντάξεις εἶνε αἱ ἑξῆς· «ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι» = φροντίδα καταβάλλειν εἴς τι, συνηθ. μετὰ γεν. Πλατ. πολ. 6, 488, απαν. περί τι, Θεαιτ. 113· περί τινος Θ υκ. 7, 56· καὶ «-τούτου ὅπως» Ξεν. οἰκ. 11, 22· ἔτι «τοσαύτης τῆς ἐπιμελείας οὔσης περὶ ἀρετῆς» Πλατ. Πρωτ. 326· «ἐπιμ. αὐτῶν ἔσται» = θέλει ληφθῆ περὶ τούτων φροντὶς Θουκ. 7, 16· «εἴ τις ἐπιμ. ἀνθρωπίνων ὑπὸ θεῶν γίνεται» Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 10, 8· «πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχειν περί τι» Πλατ. πολ. 5, 451· - τινός, Τίμ. 18· «δι' ἐπιμελείας ἔχειν τινά» Ἰσοκ. 7, 14· «μετ' ἐπιμελείας ἔχειν τινά» Ξεν. ἐφιπ. 2, 10· «ἵν' ἐπιμελείᾳ ἔχειν, πέμπειν» Πολυδ. π. Ἀθην. 2, 45· ἐπιμελείᾳ = μετὰ σκοποῦ = ἐκ προνοίας Ξεν. Κυρ. 3, 5, 47· «κατ' ἐπιμέλειαν», Ἑλλην. 4, 4, 8· ἰδ. καὶ διοίκησις ἀρχῆς τινος, ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἀρχὴ ἐπιθεωρητοῦ ἢ ἐπιστάτου· «-ναυτικοῦ, οἰκείων καὶ πολιτικῶν» Θουκ. 2, 39· τῶν κοινῶν Ἰσοκ. 7, 25· «ἦν βαρβαρικῆς δεσποτείας ἀπαλλαγέντες Ἑλληνικῆς ἐπιμελείας τύχωσιν», ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας, 5, 154· «ἡ κατὰ γῆν ἐπ.» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 10· ὁ Αἰσχίν. ὁμιλεῖ κατὰ τῶν λεγόντων· «ὅσα τις αἱρεῖται ὧν πράττειν κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχὴ ἀλλ' ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία» = ἰδιαιτέρα τις ἐπιτροπεία, 3, 13· «ἡ τῶν ἱφήβων ἐπιμέλεια» εἶνε ἰδιαιτέρα τις ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις Δειν. 3, 16· «πολλὰς ἐπιμελείας ἅμα προστάττειν τινί» Ἀριστοτ. πολ. 4, 12· ἔτι δὲ ἐπὶ ἐπιστημονικῆς ἀσχολίας, ἐπιστήμης, τέχνης· «εἴ τινα ἐπιμέλειαν ἐδίδαξέ με» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 13· «μετὰ ποίας ἂν ἐπιμελείας καὶ διατριβῆς εὔξαιτο διαγαγεῖν;» Ἰσοκ. diligentia, studium.

Ἐπι-μελέομαι, μέσ. μετχ. π. ἀορ. (ἐπεμελησάμην λίαν μτγν.), μέλ. παθ. = μέσ. μόν. Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 8, παρχ. ἐπιμεμελήμεθα· φροντίδα καταβάλλω, κυβερνῶ, διοικῶ· «οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βραυτοί, τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα» Εὐρ. Φοιν. 556· συνηθ. - τινὸς = διά τι Ἀριστ. πλ. 1117· «τῶν ἄλλων ἐπιμεληθησόμενος» Θουκ. 3, 25· «τῆς ψυχῆς οὐκ ἐπιμελεῖ οὐδὲ φροντίζεις» Πλατ. ἀπολ. 29· καὶ «ταῦτα μὲν οὕτω περὶ τῆς μουσικῆς ἐπιμεληθῆναι», νόμ. 7, 812· «τῶν περὶ γάμους γυναικῶν ἐπιμελουμένων» αὐτ. 11, 932· περί τινος Ξεν. ἀπομ. 5, 7, 10· ἀντιθ. τῷ ἀμελεῖν, 3, 12, 5· ὑπέρ τινος Κυρ. 1, 6, 13· «πᾶσαν ἐπιμέλειαν» Πλατ. Πρωτ. 32· μεθ' ἑπομ. τοῦ ὅπως· «τῶν νέων ἐπιμεληθῆναι ὅπως ἔσονται ὅτι ἄριστοι», Εὐθύφρ. 2· «τῶν βαρβάρων ἐπεμελεῖτο ὡς πολεμίων ἱκανοὶ εἶησαν» Ξεν. Ἀν. 1, 1, 5· «τούτων ἐπεμελήθη ὡς τύχοιεν πάντων» = ἐφρόντισεν ὥστε νὰ τύχωσιν ἢ λάβωσι πάντα, Κυρ. 7, 2, 16· «-περί τινος, ὅπως», Ἱππ. 4, 3· καὶ μεθ' ἑπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. οἰκ. 11, 17· μετ' αἰτ. 41· «ὁ Φυλλίδας τὰ ἄλλα πάντα ἐπεμελεῖτο τοῖς πολεμάρχοις», Ἑλλ. 5, 4, 4, ἴδ. ἐπί τινος πράγματος ἀρχὴν τινα διοικεῖν, προστάτην εἶναι· - τῶν δημοσίων Ἡρ. 5, 29· «προστάναι τῆς πόλεως καὶ ἐπιμελεῖσθαι» Πλατ. Γοργ. 520· - καὶ ἄρχειν, πολ. 1, 353· «διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος», Φαιδρ. 246· «δρόμου τε ἐπιμεληθῆναι καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατῆσαι» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 35· ἴδ. ἐπὶ τοῦ Ἀραίου πάγου Βαικχ. ἐπιγρ. 1, σ. 114· ἐπιμελεῖσθαι πράγμα τι, ἀσκεῖν αὐτό· «-ἀρετῆς, ἐπιστημῶν» Πλατ. καὶ Ξεν. Κατὰ τοὺς ἀττικιστὰς ὁ ἴδ. ἀττ. τύπ. εἶνε ἐπιμέλομαι ἐν τῷ ἐν. καὶ παρατ. οἵτινες ὅμως σπανιώτ. οἱ ἄλλοι εὑρίσκονται ὡς Ἡρ. 1, 98· τὰ δὲ χειρόγραφα κυμαίνονται ἐν παλλοῖς χωρίοις, studeo, curo.

Ἐπι-μελετάω· μελετῶ κατόπιν, ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-μελέτησις, ἡ· ἡ ἐπὶ πλέον, ἡ κατόπιν ἄσκησις, μελέτη Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 169.

Ἐπι-μέλεον· ῥῶ· ἐπιμελῶς.

Ἐπι-μελεστέρως, ἐπιμελεστάτως· ῥῶ· ἐπιμελῶς.

Ἐπι-μελέω· ῥῶ· ἐπιμελέομαι.

Ἐπι-μελέως· ῥῶ· ἐπιμελῶς.

Ἐπι-μέλημα, τό· ὅ,τι τις ἐπιμελεῖται, ἡ φροντίζει περὶ αὐτοῦ, ἐνασχόλησις, σπουδὴ Ξεν. οἰκ. 4, 4, studium.

Ἐπι-μελής, 2· α) ἐνερ. φροντίζων διά τι· - τινός, π. χ. - τῶν ξυμμάχων Ξεν. Κυρ. 4, 2, 38· - ἀγαθῶν Πλατ. συμπ. 197· ἀπολ. «ἦν ἐπιμελὴς ὢ καὶ προθύμως μανθάνω» Ἀριστ. νεφ. 501· «ἐπιμελέστατος στρατηγῶν Κόνων», ὁ τὰ μάλιστα ζηλωτὴς ἐν τῇ κλήσει του ἢ τῷ ἐπαγγέλματί του Ἰσοκ. 4,142, ὡς «δεῖ τοὺς ἄρχοντας ἐπιμελεστέρους γίγνεσθαι τοὺς νῦν τῶν πρόσθεν» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 30· «ἐπιμελεστέραν θεραπείαν ἔχειν» Μεν. π. Στοβ. ἀνθ. 106, 8. Καὶ - περί τι ἀπομ. 3, 4, 9· β) παθ. περὶ οὗ τις φροντίζει· «οἷς ἀγνεία τούτων ἐπιμελὴς» Πλατ. νόμ. 10,909· ἴδ. οὐδ. «ἐπιμελὲς τινί ἐστιν» ἢ «γίγνεται Ἡρ. 3, 40· «ἐπιμελές μοι ἦν ὁρᾶν», 2, 150· «οἷς ἐπιμελὲς οἵη εἰδέναι» Θουκ. 1, 5· «οἷς ἐπιμελὲς ἦν κακῶς ἐμὲ ποιεῖν», 18, 240· «τοῖς ἄρχουσιν ἐπιμελὲς ἔστω μή τις ἀδικῇ» Πλατ. νόμ. 11, 932· «ἐπιμελὲς παπαῖ μοι εἰδέναι», συμπ. 172· καὶ - τινός, «ὅσοις ἀνδρείας τῆς θείας ἐπιμελές», νόμ. 7, 824· ὡς «τούτων πάντων ἐπιμελὲς ἔσει τῇ συγκλήτῳ» Πολυδ. 6, 13, 5· 50. «τὸ ἐπιμελὲς τοῦ ὁρωμένου πολλοῖς προσήκει», ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐπιμέλεια ἑρμηνεύεται, Θουκ. 3, 66· π. Ἡρ. «ἐπιμελὲς ἐγίνετο τῷ Κύρῳ τὰ Κροίσου εἶπε» = τοῦ Κροίσου οἱ λόγοι διήγειραν τὴν προσοχὴν τοῦ Κύρου. Ἐπιμελῶς = μετὰ ζήλου Πλάτ. Τιμ. 88· ἐπιμελεστέρως Ἀθην. 14, 629, diligenter.

Ἐπι-μελής, ἡ· ὄν. γεν. Θράσσης Ἐπιτρ.

Ἐπι-μελητέον· δεῖ ἐπιμελεῖσθαι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 70, curandum.

Ἐπι-μελητεύω· εἶμαι ἐπιμελητὴς Ἐπιγρ.

Ἐπι-μελητής, ὁ· φροντιστής, ἐπιστάτης,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔφορος· «-όνων καὶ ἵππων» Πλουτ. Γοργ. 916· - παιδείας, νόμ. 765· (καὶ «περὶ τῆς παιδείας 9, 951)· - καὶ προστάτης αὐτόθ. 766· - τῆς πόλεως, πολ. 4, 424· - καὶ φύλαξ Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 14· τῶν κακούργων Ἀντιφ. 5, 17, δ. ἐ. οἱ ἕνδεκα· ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο οὕτως ἐπιτροπεῖαί τινες κατὰ καιροὺς χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἀρχὴν πραγματικήν (πρβλ. ἐπιμελέομαι)· οὕτω - τῶν νεωρίων=ἐπιστάτης τοῦ ναυστάθμου Δημ. 22, 63· - τῶν φυλῶν, 21, 13· - ἐμπορίου Δειν. 2, 10· «-οἱ ἐν ταῖς συμμορίαις», 47, 21· - τῶν μυστηρίων, 21, 171· -εἰς Διονύσια, 21, 15· «-τῶν κοινῶν προσόδων» = ταμίας Πλουτ. Ἀριστ. 4· π. μτγν. ἔπαρχος Πολυδ. 4, 82, 15· τῆς οὐρανίας = ἄρχων, στρατηγῶν, 3, 79, 4, curator, magistratus.

Ἐπι-με-λητικός, 3· ὁ εἰς ἐπιμέλειαν, φροντίδα ἐπιτήδειος Ξεν. οἰκ. 12, 19· ἡ ἐπιμελητική, ὀηλ. τέχνη = τήρησις, περιποίησις Πλατ. πολιτ. 275, curatorius.

Ἐπι-μελητός· ὁ περὶ οὗ γίνεται φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια ἀμφ.

Ἐπι-μελήτρια, ἡ· κοσμήτρια Ἡσύχ. ὕδε κομίστρια, ornatrix.

Ἐπι-μελίη· ἰων. ἡ· ἐπιμέλεια Ἡρ. βι. Ὁμ. 5, 7.

Ἐπι-μέλλω· ὀκνῶ, βραδύνω ἐπὶ πλέον μτγν. ὁ. γρ. cunctor.

Ἐπι-μέλομαι· ἐπιμελέομαι.

Ἐπι-μέλπω· ψάλλω προσάπτ. ἐν ταὐτῷ «Ἅιδᾳ ἐχθρὸν παιᾶνα» Αἰσχ. Ἐπτ. 851.

Ἐπι-μελ-ῳδέω· τῷ προηγ. Ἀριστειδ. 1, 519, accino.

Ἐπι-μελ-ῳδημα, τό· τὸ ἐν ταὐτῷ, προσέτι ψαλλόμενον Σχολ. Θεοκρ. 1, 64=ἐπῳδή.

Ἐπι-μελῶς· ὕδ' ἐπιμελής.

Ἐπι-μέμβλεται, ἐπ. ἀντὶ ἐπιμελεῖται ἐκ τοῦ ἐπιμελέομαι μὲ σημ. ἐν. Κ. Σμ. 3, 123· ὕδε μεμβλεται.

Ἐπι-μεμιγμένως· ἐπιμίξ Ἀπολ. λεξ. Ὁμ. α. 288.

Ἐπι-μέμονα (μάομαι)· εἷς τι μετὰ ζήλου καταγίνομαι

Ἐπί-μεμπτος, 2· ἀξιοκατάκριτος Δ. Λαερ 7, 130, accusabilis.

Ἐπι-μεμφής, 2· τῷ προηγ. Γεμιν. 2 (6, 260), culpabilis.

Ἐπι-μέμφομαι, ἀποθ. μέσ. «κατηγορῶ, ἐπιπλήττω διά τι· - τινί τι· «ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι» Ὀδ. π. 97· «ἐμὶν ἐπεμέμψατο», 2, 144· «τὰ Κροῖσος ἐπιμεμφόμενος τῷ Κύρῳ ἐς τὰ χρηστήρια ἔπεμπε» Ἡρ. 1, 75· «τινὶ ἀντί τινος», 4, 159· σπαν. τινά τινος, π. χ. «ὧν ἐπιμεμφομένα σε» Σοφ. Τρ. 122· «τινί τινος» Λουκ. διαλ. νεκρ. 27, 2· παραπονοῦμαι διά τι, δυσαριστοῦμαι, ὀργίζομαι· «εἰ δ' ἐθελοκλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης» = διὰ τὴν ἑκατόμβην Ἰλ. α, 65· καὶ μετὰ τοῦ ἕνεκα, α, 94· «ἐπιμέμφεσθε ὅσα ἡμῖν Μίνως ἐπέμψε δακρύματα» Ἡρ. 7, 169. conqueror, excuso.

Ἐπίμεμψις, ἡ· κατάκρισις, ἐπίπληξις Δ. Ἁλ. 3, 11, reprehensio.

Ἐπι-μενείδης, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπιμένης, ὁ· 1) Μακεδών τις, υἱὸς Ἀραίου Ἀρρ. 2) Μιλήσιος· 3) Θεσσαλὸς Ἐπιγρ.

Ἐπιμενείδιον, τό· ῥίζα τοῦ ἀσφοδέλου κατὰ Θεοφρ. Ι. Φ. 7, 12, 1 ἣ θαλάσσιον κρύμμυον ἐξ οὗ κατεσκεύαζεν ὁ Ἐπιμενίδης τροφήν, διὰ τῆς ὁποίας μόνης ἐτρέφετο πολὺν καιρόν, καὶ ἔγεινε μακρόβιος, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἐπιμενείδιον φάρμακον· ταύτης ἡ περιγραφὴ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς μαθηματικοῖς σ. 38, epimenideum.

Ἐπιμενίδης, ὁ· 1) υἱὸς Φαιστίου καὶ τῆς Νύμφης Βάλτης, ἢ Βλάστης, ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Σόλωνος Πλατ. περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν εὔνοιαν, ζήσας καθὰ λέγεται 150 ἔτη· νόμων πατρίων τὰ πράδατα ἐπί τινος λειμῶνος τῆς νήσου Κρήτης, καὶ περιπλανηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκοιμήθη 52 ἔτη· ἐγερθεὶς δὲ καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρικήν του οἰκίαν εὗρε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ γέροντα ἤδη, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν τότε συμπολιτῶν του ἐλογίσθη ὡς θεόπνευστος καὶ θεοφιλής· διὸ καὶ συνεβουλεύοντο αὐτὸν εἰς πᾶσαν σπουδαίαν περίστασιν, ἐκτιμῶντες τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς ἱεροὺς χρησμούς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι προσεκάλεσαν αὐτὸν ποτὲ διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν πόλιν των ἐξ ἐπισυμβάντος λοιμοῦ, δι' ὃ καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως Πλατ. εἰς τοῦτον ἀπεδίδοντο διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔγραψε μετὰ τὴν ἔγερσιν ἐκ τοῦ πολυχρονίου ὕπνου του Δ. Λαερ. 2) Ἀθηναῖος· α) εἷς τῶν ἡρώων τῆς Ἀττικῆς = Βουζύγης Ἡσύχ. 6) Θορίκιος Ἐπιγρ. 3) Ῥόδιος ἱστοριογράφος Ἀθήν. 4) ὁ γενεαλόγος Δ. Λαερ.

Ἐπι-μένω· μένω ἔτι μᾶλλον, καρτερῶ· «ἐπιμεῖναι ἐς αὖριον» = περίμενε ἕως αὔριον Ὀδ. λ, 351· - ἐν μεγάροις, δ, 587· - ὧρα, α, 309· «ἐπίμενον τεύχεα δύω» = περίμενε μέχρις οὗ ἐνδυθῶ τὰ ὅπλα μου Ἰλ. ζ, 340· καὶ μετὰ τοῦ ἵνα Ὁμ. ὕμν. Δήμ. 160· καὶ «ἐς τὸ βουλεύσαιντο» Ξεν. Ἀν. 5, 5, 2· ὁμῶ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ἄξιναι στόμα» Σοφ. Τρ. 1160· ἄλλως ὁ Θουκ. «νεῶν ποίησιν ἐπέμειναν τελεσθῆναι»=ἐπεμελοῦντο, 3, 2· «τὸν μέτριον ἐπιμείναντες χρόνον» = ἀφ' οὗ εἶχαν περιμείνει Πλατ. νόμ. 12, 953. Ὁμ. καὶ = μένω = δὲν ἀλλάζω· «οὐ γὰρ ἐπιμένει τοῦ ἴχνους ἡ φύσις» Ξεν. κυν. 6, 4· «ἐπιμένοντος τοῦ πνεύματος» = σταματοῦντος Λουκ. ἁλ. ἰατ. 2, 2· ἐπί τινος στέκομαι, «ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς ἑστηκώς» Πλατ. Μεν. 93· «τὸν πηλὸν ἐπὶ τοῦ ὠοῦ ἔφερον ἐγκεκυφότες ὡς μάλιστα μέλλοι ἐπιμένειν» Θουκ. 4, 4· μένω σταθερῶς εἴς τι - ταῖς σπονδαῖς = δὲν τὰς παραβαίνω Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 6· «ἐπίμειναν ἐπὶ τῶν παραγγειῶν ἐν τῇ πόλει» Ἀνδοκ. 1, 75· «ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμείνωμεν» Πλατ. Λαχ. 144· ὡς «ἐπὶ τῷ λόγῳ», Θεαιτ. 179· καὶ «ἐπὶ τοῦ κακουργήματος» Δημ. 24, 86· μετ' αἰτ. περιμένω, «τίς ἆρά με πότμος ἐπιμένει» Σοφ. Οἰ. Κ. 1718· «οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει» Πλατ. πολ. 2, 450· μένω ὄπισω Στράβ. 161, remaneo.

Ἐπι-μερής, 2· ἐπιμόριος· «ἀριθμὸς οὕτω λέγεται, ὅταν ὁ μείζων τοῦ ἐλάττονος ὑπερέχῃ μέρει τινί» Ἡσύχ. ἢ ἀκριβέστερον κατὰ Νικόμ. «ἔστι δὲ ἐπιμερὴς μὲν σχέσις ὅταν ἀριθμὸς τὸν συγκρινόμενον ἔχῃ ἓν ἑαυτῷ ὅλον καὶ προσέτι μέρη αὐτοῦ πλείονα ἑνός», ἀριθμ. 1, 20· -λόγος = ἡ σχέσις 5, 3 = πρβλ. ἐπιμόριος.

Ἐπιμετρίζω· προσθέτω τι κατὰ μέρος· «τετρακισχιλίους ταῖς φράτραις ἐπεμέρισαν» Δ. Ἁλ. 2, 50· μοιράζω Στραβ. 13, 587· ἐπιμεριζόμενα εἶνε π. τοῖς γραμματικοῖς αἱ ἀντωνυμίαι ἑκάτερος, ἕκαστος καὶ ἄ. καὶ τὰ διανεμητικὰ ἀριθμητικά· πρβλ. Χοιροβ. Β. Ἀν. 1340, impertior.

Ἐπι-μερισμός, ὁ· διανομή, κατὰ μέρος προσθήκη, ἀπαρίθμησις τῶν μερῶν ὅλου τινός ῥητορ. distributio.

Ἐπι-μεριστής, ὁ· ὁ διανέμων γλωσ.

Ἐπι-μεριστικός, 3· ὁ εἰς τὸ μερίζειν ἐπιτήδειος Εὐστ. distributor.

Ἐπι-μεριστός, 3· διαμεριζόμενος Ἡσύχ. impertitus.

Ἐπι-μερότης· σχέσις τοῦ ἐπιμεροῦς Ἰάμβλ.

Ἐπί-μεσος, 2· ὁ ἐν τῷ μέσῳ· - ῥῆμα π. γραμ. τὸ μέσως ἢ παθ. σχηματιζόμενον καὶ οὐδέποτε ἐναργητικῶς, καὶ σημαῖνον εἴτε ἐνέργ. μόν. καὶ οὐδέποτε πάθ. εἴτε πάθ. μόν. καὶ οὐδέποτε ἐνέργ. οἷον χρῶμαι, τεκμαίρομαι, δίομαι, ἡττῶμαι, ὀδύρομαι κ. τ. ὅμ. περὶ δεκτικίας ἐπίμεσος=μεσόκοπος Β. Ἀν. 108, 24.

Ἐπι-μεσ-ουράνημα, τό· τὸ ἑσπερινὸν κορύφωμα Πτολ. 2, 103, 21.

Ἐπί-μεστος, 2· πλήρης, πάνυ πλουτῶν ὡς ἐξηγ. Β. Ἀν. 40· ἐν γέν. πλούσιος Καλλ. Θμν. Δημ. 134, superplenus.

Ἐπι-μετα-πέμπομαι· πάλιν ἢ μετέπειτα προσκαλῶ νὰ ἔλθῃ τις Θουκ. 6, 21.

Ἐπι-μετρέω· μετρῶ προσέτι, εἰς τὸ μετρηθὲν προσθέτω Ἡσ. Ἐρ. 395· «οἱ δ' οὐχ οἷαν συνεστάλησαν, ἀλλ' ἐπεμέτρησαν» = ἀλλ' ἔτι πλέον ἐπροχώρησαν Πολυβ. 5, 15, 8· «οὐκ ἐπιμετρῶν τὸν θυμὸν τοῖς πραττομένοις», 5, 10, 3· «ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἄλλα τοσαῦτα ἐπιμετρήσας» Λουκ. διαλ. νεκρ. 5, 1· «Καίσαρι ἄλλην πεντετίαν ἐπιμετρηθῆναι τῆς στρατηγίας» Πλουτ. Καισ. 31· «διακόσια τάλαντα δωρεὰν τοῖς μισθοφόροις», Ἀλεξ. 42· τῇ ἐσχῇ = προσθέτειν Λουκ. καταπλ. 18· - τὸν οὐρανὸν = διαμετρεῖν, Ἰκάρομ. 6· ἀμτβ. «λόγος ἐπιμετρῶν» = ἀποτελῶν προσθήκην Πολυβ. 15, 34, 1· «τὸ ἐπιμετροῦν», 12, 15, admetior.

Ἐπι-μετρία, ἡ· ἀμετρία Γρ. Νυσ. 2, 603.

Ἐπι-μετρίς, ἡ· τὸ ἐπίμετρον ὃ προσάπτεται τῷ χιτῶνι, ἐπίβλημα Ἡσύχ.

Ἐπί-μετρον, τό· προσθήκη, μέτρου ὑπέρβασις Θεοκρ. 12, 26· «ἓν ἐπιμέτρῳ, (π. χ.) λόγον διατίθενται» ὅπερ ἀνωτέρω ἐπιμετρῶν λόγος σημ. Πολυβ. 6, 46, 6· ἐξ ἐπιμέτρου Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 2, 2, nuctarium.

Ἐπι-μετώπιος, 2· ὁ ἐν τῷ μετώπῳ κωνστ. Μαν 97.

Ἐπι-μήδης, ὁ· 1) εἷς τῶν Κουρήτων, ἀδελφὸς Ἡρακλείους, ἔχων καὶ ῥωμὰν Παυσ. 9· Ἐπιμενίδης· 2) ἀοιδὸς τοῦ Πριάμου Σχολ. Ἰλ. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἐπι-μήδιαν, τό· βοτάνη τις Διοσκ.

Ἐπι-μήδομαι· ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ τι κατά τινος· «-δόλον πατρί» Ὀδ. δ, 437, excogito.

Ἐπι-μήθεια, ἡ· τὸ μετὰ τὴν πρᾶξιν σκέπτεσθαι, ἀντίθ. τῷ προμήθεια.

Ἐπι-μηθέομαι· τῷ ἑπόμ. Κορνουτ.

Ἐπι-μηθεύομαι· συλλογίζομαι, ἀφ' οὗ πράξω τι καὶ ἴδω ὅτι ὄσφαλα, ἀντίθ. τῷ προμηθεύομαι Εὐστ. Ἰλ. 87, 17· τὸ Ἐπιμηθεύς.

Ἐπι-μηθεύς, ὁ· ἀπροβούλευτος ἀπερίσκεπτος, ἀντίθ. τῷ προμηθεύς, περιεσκεμμένος. Αὕτη ἡ χαρακτηριστικὴ ἀντίθεσις τῶν δύο ἀδελφῶν (Προμηθέως καὶ Ἐπιμ. ἴδε) μετεπλάσθη ὑπὸ τῶν πάλαι εἰς διαφόρους διηγήσεις, ἐξ ὧν αἱ παροιμίαι «μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως» καὶ Ἐπιμηθεὺς Προμηθέως καταδεέστερος· ὁ ἀπροστόχαστος ἢ μωρὸς στοχάζεται μετὰ τὴν πρᾶξιν καὶ ὕστερον μετανοεῖ, τοὐναντίον δὲ ὁ φρόνιμος· ἀνάλογα τῶν ἀρχ. παροιμ. ἐκφράζει ἡ συνήθεια «κάλλιο λόγια 'ς τὸ χωράφι παρὰ μάλωμα 'ς τἀλώνι».

Ἐπι-μηθεύς, ἴως, ὁ· υἱὸς Ἰαπετοῦ καὶ Κλυμένης, θυγ. Ὠκεανοῦ, ἀδελφὸς Προμηθέως Ἡσ. κατεφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πανδώραν, ἥτις ἔφερεν αὐτῷ πρᾶκα μίαν κιβωτόν, ἐξ ἧς ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ἐπιμηθεὺς τὴν Πύρραν, γυναῖκα τοῦ Δευκαλίωνος Ἀπολλόδ. κατ' ἄλλ. δ' ἐγέννησε καὶ ἄλλας δύο θυγ. τὴν Πρόφασιν καὶ Μεταμέλειαν Πινδ. ἐξ αὐτοῦ παρῆχθη ἡ παροιμία «τό γε μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον οὐ Προμηθέως ἐστίν» Λουκ. Πρ. 7 ἢ «Ἐπιμηθεῖ τὰ μὲν μέλειν οὐκ ἦν, τὸ δὲ μεταμέλειν ἔνην» Συνεσ.

Ἐπι-μήθης, 2· ἐπιμελὴς Θεόκρ. 25, 79.

Ἐπι-μηθίας, ἄδος, ἡ· ἡ βραδέως, ὀφὶ νοσοῦσα Συνεσ. Θμν. 3, 682.

Ἐπι-μηθικῶς· κατὰ τρόπον ἀνθρώπου μετὰ τὴν πρᾶξιν σκεπτομένου Εὐστ.

Ἐπιμηθίς, ἴδος, ἡ· θυγ. Ἐπιμηθέως Ὀβίδ.

Ἐπι-μηκάζω· τῷ ἐπικηκάζω.

Ἐπι-μήκης, 2· μακρουλός, μακρὸς Δημοκρ. Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 1, 118· «ἐπιμηκεστέραν γίγνεσθαι τὴν νύκτα» Λουκ. διαλ. Θε. 10, 1· ὁ Φίλων καὶ Ἀλκιφρ. ἔχουσι τὸν ἀκανονίστως ἐσχημ. ὑπερθ. ἐπιμηκίστα, τοὐναντίον ἐπιμηκέστατος Ἡρωδ. 8, 1, 12, oblongus.

Ἐπι-μηκύνω· εἰς μάκρος τι κινῶ, μακρύνω· - τὴν μάχην Παυσ. 4, 10, 4· - φάλαγγα Πολυαιν. 2, 1, 24.

Ἐπι-μηλιάδες· τῷ ἑπόμ. Παυσ. 8, 4, 2.

Ἐπι-μηλίδες νύμφαι, αἱ· προστάτριαι τῶν ποιμνίων (μῆλα) λογγ. 2, 39· κατ' ἄλλων δ' ἑρμηνείαν = αἱ νύμφαι τῶν ὀπωροφόρων δένδρων· πρβλ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1322.

Ἐπιμηλίδης· θεμελιωτὴς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Κορωνείας.

Ἐπι-μήλιος, 2· νόμιος, ἐπιών. Ἀπόλλωνας Μακροβ. Σατ. 1, 17· τοῦ Ἑρμοῦ Παυσ. 9, 34, 3.

Ἐπι-μηλίς, ίδος, ἡ· εἰδός τι μεσπίλων Διοσκ. 1, 171, ἡ εἶδος ἀπιδίων Ἀθην. 3, 82.

Ἐπι-μηλο-βοτήρ· ποιμὴν προβάτων ἐκ δι. γρ. ἐπιμηλοβοτῆρας ἀντὶ ἐπὶ μηλοβοτῆρας Ἰλ. σ, 529, pastor.

Ἐπι-μηνία· τὸ ἐπιμήνιος

Ἐπι-μηνιεία, ἡ· ἡ ἀρχὴ ἐπιμηνίου τινὸς Ἐπιγρ.

Ἐπι-μηνιεύω· προσφέρω τὰ ἐπιμήνια, θυσίας μηνιαίας Ἐπιγρ. 2, σ. 364.

Ἐπι-μήνιος, 2· μηνιάτικος· - αἶτος Πλουτ. Φλαμ. 5· συνήθ. τὰ ἐπιμήνια· 1) αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι· -ἐπιτελεῖν Ἡρ. 4, 41· - θύειν Ἀθην. 6, 244· 30. οἱ ἐπιμήνιοι = οἱ τοιαύτην θυσίαν τελοῦντες, ἢ καὶ = οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς = οἱ κατὰ μῆνα τὴν ἐπιστασίαν ἔχοντες Μαρμ. Ὀξ. π. 7· 2) αἱ κατὰ μῆνα ζωοτροφίαι, καὶ ἐν γέν. προμήθεια ἑνὸς μηνός, ἡ ὁποία συνήθ. ἐδίδετο προτήτερα Πολυδ. 31, 20, 13· κατὰ Β. Ἀν. = τὰ ἐφόδια, 254· 3) ἡ κατὰ μῆνα καθάρισις τῶν γυναικῶν = τὰ καταμήνια Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 10, 7· καὶ «ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν» Διοσκ.

Ἐπί-μηνις, ἡ· μῆνις κατ' Ἀριστοφ. Ἰλ. α, 178.

Ἐπι-μηνίω· ὀργίζομαι· - τινί Ἰλ. ν, 460· - τινί τι = κατά τινος διά τι Ἀπολλ. Ἐμφ. π. 3, 55, irascor.

Ἐπι-μηνότης, ὁ· μηνυτὴς Σοφ. γρ. π. Ἀρρ. Ἀν. 3, 26, 3.

Ἐπι-μηρύομαι· ἐπισύρω μτγν. attraho.

Ἐπι-μητιάω· ἀκέπτομαι περί τινος Ἀπολλ. Ρ. 3, 668, cogito.

Ἐπι-μηχανάομαι· τέχνας, δόλους ἐπινοῶ κατά τινος· «ἀλλὰ ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανώμενοι» Ξεν. Κυρ. 8, 8, 16· «πάντα ἐπιμηχανώμενοι μὴ ταῦτα γένοιτο» Δ. Ἀλ. 10, 2· - τινί = κατά τινος Λουκ. διαλ. θε. 3, 1· ι. - ἀνεκτὰ θεοῖς» Κ. Σμ. 14, 427, εἰς ὃ καταλογίζεται ὡς τιμήσις καὶ τὸ «πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωντες» Ὀδ. δ, 822· π. Ἡρ. «ἄγας ἐκθύσασθαι οὐκ οἷοί τε ἐγένοντο ἐπιμηχανώμενοι» = ἂν καὶ ὕστερον (ὅτε ἦτο πολὺ ἀργὰ) προσεπάθησαν, 6, 91, admelior.

Ἐπι-μηχάνημα, τό· τὸ μέσον δι' οὗ, ὁ κατά τινος δόλος Στοβ. ἀνθ. 43, 93, machina.

Ἐπι-μηχάνησις, ἡ· τὸ τεχνικὸν μέσον Στοβ. ἐκλ. φυσ. σ. 378 ἐκ τοῦ Χρυσίππου.

Ἐπι-μηχανητέον· δεῖ ἐπιμηχανᾶσθαι Γαλην. 14, 169, 9.

Ἐπι-μήχανος, 2· δόλους μηχανώμενος, ἐπινοῶν· «κακῶν ἐπιμήχανος ἔργων» χρησμ. π. Ἡρ. 6, 19, molitor, machinator.

Ἐπι-μιγή, ἡ· μῖξις Σ. Ἐμπ. Ηυρ. 1, 124.

Ἐπι-μίγνυμι· μιγνύω, ἀνακατώνω τι προσέτι Νικ. Θηρ. 572· - αἷμα θνητοῖς» Νυμφ. Π. 2, 32· «-Αἰθιόπεσσι γεῖτας» = μετ' αὐτῶν συμπλέκεσθαι, Ν. 3, 58· μτφ. «- ἀγλαΐαισι λαόν», 9, 31· «ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονὴν» Πλατ. Φαιδρ. 240. Συνήθ. ἐν τῷ μέσ. συναναστρέφεσθαι μετά τινος, ἀνακατώνεσθαι εἴς τι· «ἐπεμίγνυντο ἀκηρυκτὶ παρ' ἀλλήλους» Θουκ. 2, 1· «ἐπεμίγνυντο καὶ παρ' ἀλλήλους ἑφοίτων», 1, 146· καὶ ἐνερ. «ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις», 1, 2· «ἐπιμιγνύναι σφῶν τε (ὀηλ. τινὰς) πρὸς ἐκείνους καὶ ἐκείνους πρὸς αὐτούς», ἡ ὀρθοτ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐπιμίγνυσθαι Ξεν. Ἀν. 3, 5, 16· «ἀλλήλοις φυσικῶς», Κύρ. 7, 4, 5· «γυναῖκα μὴ ἐπιμεμιγμένην ἑτέρῳ ἀνδρὶ» Δημ. 59, 75· - τόπῳ = ἐπανειλημμένως εἰς τόπον τινὰ συγκάζω, πηγαίνω Συγκκεν. ἐπ. κριτ. σ. 99· «- ταῖς πράξεσιν» Πλουτ. Φλαμ. 2· πρβλ. ἐπιμίσγω.

Ἐπι-μικτέα· δεῖ ἐπιμίγνυσθαι μετ' admiscendum.

Ἐπί-μικτος, 2· σμιγμένος, ἀνακατωμένος μὲ ἄλλο τι Νικ. Θηρ. 528· «ἐστὶ τὰ χωρὶς ταῦτα λυδοῖς καὶ Κάρσιν ἐπίμικτα» = εἶνε εἰς αὐτοὺς κοινὰ Στραβ. 14, σ. 647, mistus.

Ἐπι-μιμνήσκω (ἴδε μιμνήσκω), μόν. μτγν. Συνήθ. μ. ἀόρ. ἐπεμνησάμην καὶ π. τοῖς ἀτ. συνήθ. ἐπεμνήσθην καὶ μέλ. ἐκτὸς τοῦ ἐπιμνήσομαι καὶ ἐπιμνησθήσομαι Ἡρ. 2, 3· ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι τι· «ἐπιμνησαίμεθα χάρμης» = ἐνθυμηθῶμεν μάχην, ἂς πηγαίνωμεν εἰς τὴν μάχην Ἰλ. μ. 103· «τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς» Ὀδ. α, 31· «ὅτε ἐπιμνησαίμεθα σεῖο», δ, 191· καὶ ἐν τιμήσει, «ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων» Ἰλ. ο, 662· «ἐκεῖ δὲ ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων πόνων» = ἀνέφερα Αἰσχ. Χο. 614· «μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι Τροίας» Σοφ. Φιλ. 1286· οὕτω καὶ μετὰ γεν. Ἡρ. 1, 5· «θαμὰ ἐπεμέμνηνται Σωκράτους» = συνεχῶς ὁμιλοῦσι περὶ Σωκράτους Πλατ. Λαχ. 180· «διὰ βραχείων ἐπιμνηστέον», Τιμ. 20· «- περί τινος» Ἡρ. 2, 101· «καὶ περὶ γυναικῶν ἐπεμνήσθημεν» Πλάτ. Τιμ. 18· ὁ Ἡρ. συντάσσει καὶ «τῆς μάχης τε πολλὴ ἐπεμεμνημένη καὶ τὴν λήμνου ἄφεσιν», 6, 136, ὅπως εὑρίσκεται παρ' αὐτῷ καὶ ἡ αἰτ. τῶν ἄντων. «τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες» = διηγηθέντες, 1, 14· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι, «ἐπιμνήσθη τις ὅτι καταλελοίποιεν» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 8, memini, recordor.

Ἐπι-μίμνω, π. ἀντὶ ἐπιμένω· «ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμίμνω» Ὀδ. ξ, 66· ὡς τιμήσις λογίζεται τὸ «κτενεῖν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων» = περιμένων Ἡρ. ἔρ. 496, persisto.

Ἐπι-μίξ· ἀνακατωμένα, ἄνευ διαφορᾶς ἀπ' ἀλλήλων· «ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί» Ἰλ. λ, 525· «κτείνονται ἐπιμίξ», ξ, 60· «ἐπιμὶξ μαίνεται Ἄρης» = ἄνευ διακρίσεως μαίνεται πότε κατὰ τοῦ ἑνὸς πότε κατὰ τοῦ ἄλλου Ὀδ. λ, 537, promiscue.

Ἐπι-μιξία, ἡ· ἀνακάτωσις, ἴδ. ἡ συναναστροφὴ τῶν ἀνθρώπων μετ' ἀλλήλων· «πρὸς τοὺς Τεγεήτας» Ἡρ. 1, 68· «ἐπιμιξίας σὺσης παρ' ἀλλήλους» Θουκ. 5, 78· «ἡ πόλεων ἐπιμιξία πόλεσιν» Πλάτ. νόμ. 12, 949· «ἐπιμιξίᾳ χρωμένων τῶν Αἰγινητῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 1, admixtio.

Ἐπί-μιξις, ἡ· τὸ προηγ. Θεογν. 297.

Ἐπι-μίσγω, π. ἐπιμίγνυμι, π. Ὁμ. μόν. μέσ. κοινωνίαν, συναναστροφήν, συναλλαγὰς ἔχω, εἰς τὴν Ἰλ. πέντοτε ἐπὶ σημ. ἐχθρικ. «αἰεὶ Τρῶισιν ἐπιμίσγομαι» = συμπλέκομαι, κ, 548· ἐπὶ εἰρηνικῆς συγκοινωνίας· «οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος» = ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς Ὀδ. ζ, 205· καὶ - τινά = ἔρχεσθαι, πηγαίνειν πρός τινα Καλλ. θμν. εἰς Δῆν 11· καὶ μετὰ τοῦ «σὺν» καὶ τ. βοη-

λὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτα» = οὔτε εἰς τὸ συμβούλιον ἔρχεται ποτὲ οὔτε εἰς τὴν τράπεζαν Ἡσ. Θε. 802· ἐν δὲ πεζ. «ἐπιμισγόμενοι τῇ Ἑλλάδι» Ἡρ. 2, 104· καὶ ἀπολ. 1, 185, «ἐπιμισγόμενοι ἀλλήλοις», Ξεν. Ἀθην. 2, 7, καὶ Θουκ. ὅστις οὐ μόνον ἐνερ. χρῆται «παρ' ἀλλήλους ἐπιμισγόντων», 1, 13, ἀλλὰ καὶ μέσ. «μὴ ἐπιμισγομένους εἰς τὴν ξυμμαχίαν μήτε ἡμᾶς πρὸς αὐτούς, μήτε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς», 4, 118, accedo, ingredior.

Ἐπι-μίσθιος, 2· ὁ ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ, μισθωτὸς Δαμασκ. π. Συνῆθ. ἐν λέξ. Σεβηριανός, mercenarius

Ἐπι-μισθίς, ίδος· Θηλ. τοῦ προηγ. = πόρνη Μ. Ἀργ. 32 (7, 403), meretrix.

Ἐπι-μισθοφορά, ἡ· μισθός, πληρωμὴ ἔκτακτος Δ. Καισ. 78, 36.

Ἐπι-μισθόω· οἶδω τι εἴς τινα μὲ μισθόν· - τινί τι Διὶ Π. Ἰ. 3, 14, ἢ ὀρθοτ. ἀναγν. τὸ ἀπαμισθόω.

Ἐπι-μνάομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπιμιμνήσκομαι Ὁμ. reminiscor.

Ἐπι-μνημόνευμα, τό· ἐνθύμημα γλωσ.

Ἐπι-μνημονεύω· ἐκ μνήμης ἀναφέρω = μνημονεύω· ἐπεμνήσαντο Σχολ. Ἰλ. ω, 515· π. Ἀθην. εἶνε γρ. ὀρθοτ. ἀπομν. memoro.

Ἐπι-μνήμων· 2· ἐνθυμούμενος μτγν.

Ἐπι-μνησαίμεθα, μ. ἀορ. ά. εὐκτ. τοῦ ἐπιμιμνήσκω Ἰλ. ρ, 103.

Ἐπιμνησθείς, μετχ π ἀόρ. τοῦ ἐπιμιμνήσκομαι Ἰλ. δ, 189.

Ἐπί-μνησις, ἡ· διήγησις Ἐτ. Μ.

Ἐπιμνηστέον· δεῖ ἐπιμνησθῆναι Πολυδ. 6, 104, recordandum.

Ἐπι-μοιράω· διὰ λαχνοῦ μοιράζω, δίδω τινὶ τὸ ἀνῆκον αὐτῷ μέρος ὁ Σχολ. ἐξηγῶν τὸ ἐπεκλώσαντο Ἰλ. ω, 515. Μέσ. «γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι» καὶ «-κόνιν» = γῆν, σκόνιν ἐπὶ τῶν ἀτάφων ῥίπτειν νεκρῶν, τάσην γῆν, ὅση ἁρμόζει εἰς τὸν τάφον Φωκυλ. 93 καὶ Μοσχίων π. Στοβ. ἐκκλ. φυσ. 1. σ. 244, impertior· πρβλ. ἐπαμάομαι.

Ἐπι-μοίριος, 2· ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας διοριζόμενος, εἰς τὴν μοῖραν ὑποκείμενος· - νήματα Λεων. Ταρ. 93 (7, 504), fatalis.

Ἐπί-μοιρος, 2· μετέχων τινός, ἱκανὸς πρός τι· - τινὸς Στοβ. ἀνθ 103, 27, particeps.

Ἐπι-μοιχεύω· προσέτι, ἔτι μᾶλλον μοιχεύω, ἔτι ἐξακολουθῶ τὴν παράνομον συναναστροφὴν ὑπανδρευμένης γυναικός Λουκ. Φιλοπατρ. 6, adultero.

Ἐπι-μοιχίδιος, 2· μοιχικὸς μτγν.

Ἐπι-μολαίνω, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ἀχρ. ἐπιβλώσκω· ὁρμῆσαι κατά τινος, ὁρμητικῶς ἐπιπεσεῖν Σοφ. Τρ. 852, advenire.

Ἐπί-μολος, 2· ὁ ἐρχόμενος, ὁρμῶν κατά τινος· - γῆς Αἰσχ. Ἑπτ. 610, advena, invasor.

Ἐπι-μολύνω· μολύνω προσέτι Ἐπιφαν 1, σ. 521, polluo.

Ἐπι-μομφή, ἡ ἐπίμεμψις Πινδ. Ὀ. 11, 9.

Ἐπί-μομφος, 2· ἀξιοκατάκριτος· «περαίνων ἐπίμομφον ἄταν» Αἰσχ. Χο. 817· «τὰ μὲν τις ἂν λέξειαν εὐκτιῶς ἔχειν τάδ' αὖτε ἐπίμ.» = μὲ τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε τις εὐχαριστημένος, Ἀγ. 593· ἀλλὰ τὸ «ἐπίμομφος εἰ φίλοις» = ἐπιμέμφει Εὐρ. Ῥησ. 327, querendus.

Ἐπι-μονή, ἡ· τὸ ἐπιμένειν, σταθερῶς μένειν εἴς τι Πλατ. Κρατ. 395· μετὰ τοῦ σχολαιότης = χρονοτριβὴ Θουκ. 2, 18· π. ῥήτορ. = τῷ νὰ μὴ βιάζῃ τις, ἀλλὰ νὰ ἐνδιατρίβῃ εἴς τι, θέλων νὰ τὸ ἐκθέσῃ διεξοδικώτερα, permansio.

Ἐπι-μόνιμος, 2· τῷ ἐπομ. Γεωπ. perennis.

Ἐπί-μονος, 2· ὁ σταθερῶς μένων εἴς τι, μὴ μεταβάλλων γνώμην, μὴ παραιτῶν τι· -στρατηγὸς Πολυδ. 6, 15, 6· «-ἐν τῷ κολάζειν» Πλουτ. Φλαμ. 1· καὶ ὑπομονητικός· - βίος Ἀρτεμιδ. «ἐπίμονόν τι ποιεῖν» = παύειν τι, προστάζειν ὥστε νὰ μείνῃ ἄπρακτον, ἀνεκτέλεστον Πολυδ. 38, 3, 10, perdurans.

Ἐπι-μοριασμός, ὁ σχηματισμὸς τῆς τοῦ ἐπιμορίου (ὃ ἴδε) ἰδιότητος Ἰαμβλ.

Ἐπι-μόριος, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ μέρος αὐτοῦ περιέχων, καθ' ἓν μέρος μεγαλείτερος Νικομ. ἀριθμ. 1, 19· «ὑπερέχων ἑτέρου μέρους μέρει τινί» Ἡσύχ. - λόγος = ἡ σχέσις τῶν ἀριθμῶν, καθ' ἣν ὁ εἷς ἀριθμὸς ὡς πρὸς ὡρισμένον τι μέρος εἶνε μεγαλείτερος τοῦ ἄλλου 3: 4, 8: 10· «οὔτε γὰρ ἐπιμόριοι οὔτε πολλαπλάσιοι» Ἀριστοτ. προβλ. 19, 41, superparticularis.

Ἐπι-μοριότης, ἡ· ἡ τοῦ ἐπιμορίου σχέσις Ἰαμβλ. εἰς Νικομ. ἀριθμ.

Ἐπι-μορίως, ἐπίρ. τοῦ ἐπιμόριος Νικομ. ἀριθμ. 2, 20· πρβλ. ἐπιμερῶς.

Ἐπι-μορμύρω· κελαρίζω, μουρμουρίζω Δ. Περ. 784 ἐν τμήσ. admurmuro.

Ἐπί-μορτος, (μορτή), γεωργός, ὅστις καλλιεργεῖ ἀγρόν τινα, διὰ νὰ λάβῃ μέρος τοῦ καρποῦ αὐτοῦ Ἡσύχ. - γῆ = ἀγρὸς πρὸς καλλιέργειαν διδόμενος ἵνα λάβῃ ὁ καλλιεργητὴς μέρος τοῦ καρποῦ αὐτοῦ Σόλων π. Πολυδ. 7, 151.

Ἐπι-μορφάζω· ὑποκρίνομαί τι, κάμνω προσποίησιν ὡς πρός τι· - τι Φίλων 1, 288, 1.

Ἐπι-μορφίζω· τῷ προηγ. ἐκκλ.

Ἐπι-μορφόω· σχηματίζω, διαπλάττω Ἡσύχ. figuro.

Ἐπι-ματόω· ἐπιθέτω μότον Ἡλιοδ. Ὀρειβασ. σ. 277.

Ἐπι-μοχθέω· σὺν μόχθῳ ἐπιπονέω Ἡσύχ.

Ἐπί-μοχθος, 2· ἐπίπονος μτγν. π. χ. - βίος Μανηθ. 4, 248, aerumnosus.

Ἐπι-μόχθως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀπφ. Καρχ. 72, laboriose, operose.

Ἐπι-μοχλόω· περνῶ εἰς τὴν θύραν τὸν μοχλὸν Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 422.

Ἐπι-μύζω· μυκτηρίζω, ἔκφρασις δυσαρεσκείας· «καὶ δ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη» ἐπὶ ἀνάρθρου φωνῆς μὲ κεκλεισμένα χείλη ἐξαγομένης οὕτως ὥστε μόλις νὰ δύναται ὁ στεναγμὸς νὰ ἀκουσθῇ Ἰλ. θ, 457, κατ' ἀρ. λεξ. = ἐπιμυκτηρίζω· τὸ μέσ. ἐπιμύξατο καθ' Ἡσύχ. = ἐπεστέναξεν.

Ἐπι-μυθέομαι, ἀποθ. μέσ. ὁμιλῶ προσέτι, λέγω πρός τινα λόγους καθησυχαστικοὺς ἔσφγρ. ἀντὶ ἀπομυθέομαι ὃ ἴδε, suadeo.

Ἐπι-μυθεύω· τῷ προηγ. καὶ μέσ. τὰ παθ. ἔχει «τὰ δὲ ἐπιμυθευόμενα πέπλασται» = τὰ πρὸς ταύτοις λεχθέντα Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 24, affabulor.

Ἐπι-μύθιος, 2· ὁ εἰς μῦθον προστιθέμενος· «τὸ ἐπιμύθιον» = ἡ εἰς τὸν μῦθον προσαρτωμένη ἢ ἐξ αὐτοῦ προερχομένη χρήσιμος διδασκαλία Λουκ. Βακχ. 8, affabulatio.

Ἐπι-μυκτηρίζω· σουφρώνω τὴν μύτην, ἐξ ἧς ἐκβάλλω φωνὴν ἀπαρεσκείας, καὶ περιγέλωτος Μενανδρ. π. Πλουτ. πῶς ἂν τις ἑαυτ. ἐπαιν. 21, subsanno.

Ἐπι-μυκτηρισμός, ὁ· τὸ ἐπιμυκτηρίζειν Ἡσύχ. subsannatio.

Ἐπί-μυκτος, 2· περιγελασμένος Θεογν. 269· πρβλ. ἐπιμύζω.

Ἐπι-μύλη, ἡ· ἐπιμυλίς, ἐπιγονατὶς Ἡσύχ.

Ἐπι-μυλίδιος, 2· τῷ ἐπομ. Ἡσύχ.

Ἐπι-μύλιος, 2· ἀνήκων εἰς τὸν μύλον· - ᾆσμα Ἀθήν. 14, 618· - ᾠδὴ Πολυδ. 4, 53 ψαλλόμενα εἰς τοὺς μύλους ὅτε ἤλεθον· πρβλ. Αἰλ. Π. Ἱ. 7, 4 καὶ ἰμαῖος· ἡ Ἀρτεμις οὕτω Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1,185, molarius.

Ἐπι-μυλίς, ἡ (μύλη)· ἐπιγονατὶς Πολυδ.

Ἐπι-μυμόω, δι. γρ. ἐσφ. ἀντὶ ἐπιμωμάομαι.

Ἐπί-μυξις, ἡ· στεναγμὸς Ἡσύχ. κρυφοστεναγμὸς εἰς δήλωσιν λύπης, ἀθυμίας, χλευὴς Εὐστ. 227, 92, suspirium.

Ἐπι-μῦρίζω· προσέτι χρίω, ἀλείφω Θεοφρ. π. ὀσμ. 4, 45, ungo.

Ἐπι-μύρομαι· περικλύζομαι ὑπὸ θαλάσσης Ἀπολ. Ῥ. 1, 938, alluor.

Ἐπί-μυσις, ἡ· σκαρδαμυγμός, τὸ κλείσιμον τῶν βλεφάρων καὶ χειλέων ἐνταυτῷ Ἐτ. Μ. 490, 54, nictatio.

Ἐπι-μύσσω· ἐπιμύζω, ἀλλ' οἱ ἀρ. λεξ. ἀναφέρουσι μόν. τὸν ἀόρ. ἐπέμυξαν, ἑρμηνεύουσιν ἐπεμυκτήρισαν, subsanno.

Ἐπι-μυχθίζω· ἐπιμύζω, ἐπιμυκτηρίζω.

Ἐπι-μύω· κλείω τοὺς ὀρθαλμούς, τὸ στόμα· τοὺς ὀφθαλμοὺς Δ. Σικ. 1, 48· - ὄμματα Ὀππ. ἁλ. 2, 110· - ὀπωπάς, κυν. 4, 144· καὶ ἄνευ προσθήκ. «- ἄνοια τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν» Πολυδ. 4, 27, 7· κλείω τὸ στόμα ὡς σημεῖον ὁμολογίας Ἀριστ. σφ. 934· «ὠτειλαὶ δ' ἐκάτερθεν ἐπιμύουσιν ὀδόντων» Ὀππ. κυν. 2, 290, cohibeo.

Ἐπι-μωκάομαι· περιγελῶ, χλευάζω Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 970, subsanno.

Ἐπι-μώκησις, ἡ· περιγελως μτγν. ludibrium.

Ἐπι-μωμάομαι· προσέτι ὀνειδίζω τινά· - τινὶ Δ. Περ. 896, vitupero.

Ἐπιμωμητός, 3· ὠνειδισμένος, ἐπονείδιστος Ἡσ. ἔρ. 13, vituperabilis.

Ἐπί-μωμος, 2· τῷ προηγ. ἀξιόμεμπτος Ἡλιοδ. 7, 2.

Ἐπι-μώομαι· ἐπιμαίομαι, ἐφευρίσκω· - τέχνην Βίων 11, 2.

Ἐπι-ναίω· κατοικῶ· «ἐπενάσθην, ἐπῳκίσθην» Ἡσύχ. habito.

Ἐπι-νάσσω· γεμίζω τι, στοιβάζω ἔτι μᾶλλον· «τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων» Ἀριστ. ἐκκλ. 838, ἐπινενησμένος - κατακεκλυσμένος Δινδ.

Ἐπι-νάστιος (ναίω) 2· ἔποικος, ὡς ξένος ἐρχόμενος νὰ κατοικίσῃ εἴς τινα τόπον Ἀπολ. Ῥ. 1, 795, inquilinus.

Ἐπι-ναυμάχια, ἡ· μάχη παρὰ τὰς ναῦς Ψ. Πλουτ. 6. Ὅμ. σ. 387.

Ἐπιναύτις· ὁ ἐπίναυτιν.

Ἐπι-ναυπηγέω· οἰκοδομῶ προσέτι ἐν νηΐ Πολυδ. 1, 92, superstruo.

Ἐπι-ναύσιος, 2· ὁ αἰσθανόμενος ἀηδίαν, ἀναγούλαν Πολυδ. 31, 22, 2.

Ἐπι-νεάζω· φέρομαι ὡς νεανίας Πολυδ. 10, 53, juvenor.

Ἐπι-νεανικεύομα, ἀποθ. μέσ. ἵνα δείξω ἐν τῇ νεανικῇ μου ὑπεροψίᾳ, ἤτοι διὰ νὰ δείξω ὅτι ἔχω πολλὴν νεανικὴν δύναμιν πράττω τι ὑπὲρ τὸ καθηκόν μου Πολυδ. 3, 121.

Ἐπι-νεικής, 2· ἴσφ. ἀντὶ ἐπιεικὴς Θεμίστ. λ. 13 σ. 166.

Ἐπινείκιος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπί-νειον τό (ναῦς)· 1) ἀγκυροβόλιον τῶν πλοίων Ἡρ. 6, 116· μικρότερον τοῦ λιμένος Πολυδ. π. Σουΐδ. = καὶ λιμένες Ἀριστοτ. πολ. 8, 6· ἐν γεν. λιμὴν Πλουτ Φωκ. 15· 2) παραθαλασσία πόλις μὲ λιμένα ὅπου ναυπηγεῖται ἡ θαλασσία δύναμις Θουκ. 2, 84· «πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων ἦν ὡς ὁ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Νίσσαια τῶν Μεγαρίων, ἡ Κυλλήνη τῶν Ἠλείων» Θουκ. 1, 30. ἐν γεν. παραθαλάσσιον ἐμπορεῖον Δ. Ἀλ. 9, 56.

Ἐπι-νεῖσομαι· ἐπινίσσομαι, ἐπινίσσεται = ἐπελεύσεται Ἡσυχ.

Ἐπι-νείφω· ἐπινίφω

Ἐπι-νέμησις, ἡ· 1) ἡ διανομὴ Ἱπποκρ. 27, 32· 2) ἐπὶ ἐξαπλουμένου πυρὸς (μέσ.) καὶ καταναλίσκοντος Πλουτ. Αυσ. 12, distributio.

Ἐπι-νέμω· 1) διανέμω· - τραπέζῃ Ἰλ. ι, 216· διαμοιράζω μεταξὺ πολλῶν· «στὸν δὲ ἑαυτοῦ ἐπένειμε» Ὀδ. υ, 254· «τὴν τε γῆν καὶ τὰς οἰκήσεις ἴσας ἐπινεμητέον» Πλατ. νόμ. 5,737· 2) ποίμνιόν τι βόσκω ἐπὶ ξένης βοσκῆς· «ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ» Πλατ. νόμ. 8, 843· «τῶν γειτόνων ἐπινεμόντων ἅμα καὶ ὀνειδιζόντων διὰ τοῦ χωρίου» Δημ. 55, 11· ὡδε καὶ ἐπινομία Ἀριστοτ. πολ. 5, 5· μέσ. βόσκων περνῶ τόπον τινὰ ἐπὶ κτηνῶν Πλουτ. - τινὶ Ι. Ζ. 8, 2· ἰδ. μτφ. καταλαμβάνω τρώγων καὶ ἐν γέν. ταχέως διαδίδομαι· «ἄγων ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος» Αἰσχ. Ἀγ. 472· «πῦρ ἐπινέμεται πόλιν» = διαδίδεται, ἐξαπλοῦται περὶ τὴν πόλιν καταναλίσκον αὐτὴν Ἡρ. 5, 101· «νόσος ἐπινέμετο Ἀθήνας μάλιστα» Θουκ. 2, 54· «τὴν φαυλότητα καθάπερ λοιμικὴν νόσον ἐπινέμεσθαι τὸν βίον» Δ. Σικ. 12, 12· «ἐπινεμηθείσης τῆς φλογὸς ἐπὶ πολὺν τόπον», 14, 53· ἐπὶ παλέμου, «ἐπινεμήσεσθαι καὶ καθίξειν τὴν Γαλατίαν» Πλουτ. Καισ. 19· «ἐπενείματο ἡ δύναμις πᾶσαν τὴν θάλασσαν» = ἐξηπλώθη ἐπὶ ὅλην τὴν θάλασσαν, Πομπ. 25· «ἐπένειμαι ἀφορτήρια» Ἀλκίδος» = προσέγγισι Πινδ. Ὀλ. 9, 7, ἔτι δὲ κατοικῶ Λουκ. Βακχ. 6, partior.

Ἐπί-νευσις, ἡ· ἡ διὰ νεύματος διδομένη βεβαίωσις· - κεφαλῆς, ὡς σημεῖον συγκαταθέσεως καὶ ἀποδοχῆς Ἀθην. 2, 66· ἐπικύρωσις Ἰώσ. ἀπάρνησις μτγν. πιστοῦ, inclinatio.

Ἐπι-νευστάζω· ῥέπω, κλίνω Ἀρατ. φαιν. 789, inclinor.

Ἐπι-νεύω· κάμνω νεῦμα, ὡς σημεῖον ἐπιβεβαιώσεως· «ἐμοὶ δ' ἐπένευσα κάρητι» = μὲ τὴν κεφαλήν μου ἔκαμα νεῦμα, τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐνισχύων Ἰλ. ο, 75· καὶ ἐν τμήσ. «ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων», α, 258, μετ' ἀπαρ. 1, 616· «ἐπὶ βλεφάροις νεῦσαν» Πινδ. I. 7, 45· ἐν γέν. καταφάσκω, ἐνισχύω, ὑπόσχομαι Εὐρ. Ὀρ. 284· «ὦ μ' ἐπένευσε», Ἑλ. 681· κωμ. «ἑλληνικὸν ἐπένευσιν» Ἀριστ. Ἀχ. 115, ἀντίθ. ἀνανεύω Πλατ. πολ. 1, 351· «μάγις πως ἐπενευσάτην» = μετὰ δυσκολίας ἐσυμφώνησαν, Δυσ. 222· «ἐπινεύσας ἀληθὲς εἶναι», μετὰ τοῦ ὁμολογήσας Αἰσχίν. 3, 59· ὑπέρ τινος Πολυδ. 21, 2, 3· διὰ κλίσεως δίδω σημεῖον, σημαίνω Ξεν. Κυρ. 5, 5,37· ἐν γέν. ἄνωθεν κλίνω· «κάρηθι ἐπένευε φαεινῇ» = μὲ τὴν περικεφαλαίαν Ἰλ. χ. 314· «λόφων ἐπένευον ἴθειραι» Θεοκρ. 22, 136· κλίνω – εἴς τινα Ἀριστ. ἱππ. 657· καὶ ἐπὶ ὁρέων· «πέτραι ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι» = ἐπικρεμάμεναι Λουκ. Προμ. 1· «εἰκὼν ἐπινευομένη», εἶνε ἀντίθ. τῷ ἐξυπτιαζομένη Σ. Ἔμπ. Πυρ. 1, 120· καὶ μτβ. συγκάμπτω Ἠρώ, innuo.

Ἐπι-νεφελίς, ίδος, ἡ· νεφέλιον Ἀλ. Τραλλ. 2, 49, nubecula.

Ἐπι-νέφελος· συννεφιασμένος· «ἐπινεφέλων ὄντων» = ὅτε ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφιασμένος Ἡρ. 7, 37· «ὅταν ἐπινέφελον ᾖ» Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 9· «ἐναιώρημα ἐπινέφελον» = νέφη εἰς τὸ οὖρον, μέσον μεταξὺ λευκοῦ καὶ βαθέος μαύρου Ἱπποκρ. σ. 1082, obnubilus.

Ἐπι-νεφέω· σκεπάζω μὲ νέφη Ἀριστοτ. προβλ. 56, 38· «ἐπινεφεῖ ὁ Ζεύς» = ὁ οὐρανὸς σκεπάζεται μὲ νέφη Ἄλεξις π. Φωτ. λεξ 243· καὶ ἀπολ. Θεοφρ. obnubilo.

Ἐπι-νεφής, 2· σκοτεινός, νεφελώδης Θεοφρ. αἴτ. φ, 5, 12, 2· – ἄνεμος = νεφελώδης καὶ βροχερός, obnubilus.

Ἐπι-νεφρίδιος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν· – ὄγκος Ἰλ. φ, 204.

Ἐπι-νέφω· ἐπινεφέω Σουΐδ. ἀμφ. nubilo.

Ἐπί-νεψις, ἡ· συννέφεια, συννέφιασμα Ἀριστοτ. προβλ. 26, 38, obnubilatio.

Ἐπι-νέω 1 (ἴδε νέω, νήθω)· κλώθω, γνέθω ἐπὶ τῶν Μοιρῶν· – τινί τι π. χ. «Αἶσα, Μοῖρα, γεινομένῳ ἐπέννησε λίνῳ» = εὐθὺς ὡς τὸν ἐγέννησεν, ἔκλωσε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, ἐπομ. ἀπαρ. Ἰλ. τ, 128· «τὰ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα εἰς ἅπαντας» = ἐπικεκλωσμένα Λουκ. Φιλοπ. 14· «δ' ἐπινησθεὶς μόχθος» Αἰλ. Ι. Ζ. 7, 1.

Ἐπι-νέω, 2· σωρεύω, πλήρης εἶμαι Ἡρ. 4, 62· «ἀγαθῶν πάντων ἐπινέννηται ἡ τράπεζα» = πιπλήρωται Φρυν. Β. Ἀν. 13 ἑρμην. ἐπισωρεύεται, μεμίστωται, accumulo.

Ἐπι-νέω 3· κολυμβῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τινος Ἄλεξ. π. Ἀθην. 14, 650· – ἐπί τινος Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 37, innato.

Ἐπι-νεωτερίζω· πάλιν νεωτερισμοὺς ἐπιχειρῶ Εὐσέβ. Ἱσ. ἐκκλ. 342, innovo.

Ἐπι-νήθω· ἐπινέω Σχολ. Αυκαφρ. 585.

Ἐπι-νήϊος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς τοῦ πλοίου· – χορτοτρίπη Ἀντιφ. θε. 51 (9, 82).

Ἐπι-νηνέω· ἐπινέω 2· «νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεων» = ἐπεσώρευον τὰ τῶν νεκρῶν πτώματα ἐπὶ τῆς πυρᾶς Ἰλ. η, 428· γεμίζω, φορτώνω μέ τι· «ἅμαξαν φρυγάνων» Ἡρ. 4, 62, γρ. ἐνφ. ἀντὶ ἐπινέω.

Ἐπι-νησίδιος, 2· νησιώτης, νησιωτικὸς μτγν. insularis.

Ἐπι-νήσιος, 2· ἐπὶ τῆς νήσου κείμενος μτγν.

Ἐπι-νηστεύω· νηστεύω προσέτι, κατόπιν Ψ. Χρυσ. 1. σ, 472, 27, jejuno post.

Ἐπίνητρον, τό· ἄτρακτον καὶ ἀφόνδυλον, ἐφ' οὗ τὴν κρόκην τρίβουσιν Ἡσύχ. fusum.

Ἐπι-νήφω· νηφάλιος εἶμαι, ἢ μένω· – τινί Λουκ. ἐρωτ. 45· – τῷ βίῳ Πλουτ. πῶς ἂν ἐχθρ. ὠφελ. σ. 272, sobrius sum.

Ἐπι-νήχομαι· πλέω, κολυμβῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· – πόντῳ Βατραχ. 106· ἐπινάχετο Θεοκρ. 23, 61· κολυμβῶ πρός τι· – νῆσον Καλλ. Δηλ. 21, innato.

Ἐπι-νήχυτος, 2· νήχυτος Ὀρφ. Ἀργ. 310.

Ἐπι-νήω· ἐπινέω, ἐπισωρεύω, accumulo.

Ἐπι-νίζω· ἐπινίπτω.

Ἐπι-νικάω· νικῶ Ο'. vinco.

Ἐπινίκη, ἡ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-νίκιος, 2· τῷ ἐπομ. τὸ Σοφ. ἐκ χειρογρ. «ἐπινικίῳ οἰδίνει», καθ' Ἑρμάν. ἀντὶ τοῦ κοινοῦ «ἐπινικίῳ οἰδίνει», Οἰ. Κ. 1090.

Ἐπι-νίκιος, 2· εἰς τὴν νίκην ἀνῆκων· – ᾠδὴ Πινδ. Ν. 4, 79· – ἀγῶνες Πολυδ. 30, 13 καὶ ἐξ. ἐτι «ὁ ἐπινίκιος (ὑηλ.) ὕμνος» καὶ «τὸ ἐπινίκιον (ὑηλ.) μέλος» Σχολ. Ἀθην. 1, 3· οὕτω «καὶ ἐπινίκια κλάζων» Αἰσχ. Ἀγ. 167· «ἐνεγκὼν πάντα ἐπινίκια» = βραβεῖον νίκης Σοφ. Ἰλ. 682· «τὰ ἐπινίκια θύειν» = ἑορτὴν τελεῖν ἕνεκα νίκης Πλατ. συμπ. 173· – πομπὴ = νίκης ἕνεκα μτγν. ἐπινίκια πέμπειν = θριαμβεύειν, triumphum agere Δ. Κασ. 36, 8.

Ἐπι-νικίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «ἐπινικίως ἀλαλάζει» Ἡσύχ.

Ἐπινίκιος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. π. Φωτ.

Ἐπί-νικος, 2· ἐπινίκιος· «χειρῶν ἄωτον» Πινδ. Ὀ. 8, 75, victorialis.

Ἐπίνικος, ὁ· 1) φίλος τοῦ Δημοσθένους Δημ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας Ἀθην. 3) στρατηγὸς τῶν Φωκέων Ἐπιγρ. 4) ἐπὶ Ἀχαϊκοῦ νομισμ. Μιον. 5) ἔξαρχος ἐπὶ τοῦ Βασιλίσκου Σουΐδ. 6) ὑπηρέτης τῆς Βερενίκης Φωτ. 7) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἐπι-νιπτρίς, ίδος, ἡ, κόλιξ· τὸ κρασοπάτηρον, τὸ ὀπαῖον συνήθ. δίδεται ἀφ' οὗ νίψωσι τὰς χεῖρας καὶ πλύνωσι τὸ στόμα των οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὴν τράπεζαν Πολυδ. 6, 31.

Ἐπι-νίπτω· βρέχω, μουσκεύω ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειάν τινος Θεοφρ. ἴδ' ἐπινίφω.

Ἐπι-νίσσομαι· πηγαίνω μετέπειτα, ἔρχομαί που· – πεδίων = ἐπὶ τῶν πεδιάδων Σοφ. Οἰ. Κ. 695· ἀπολ. Θεοκρ. 8, 43· μετ' αἰτ. «καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται ἄτη» Ἀπολ. Ῥ. 4, 817· – οὖρα Νικ. θηρ. 470, adeo.

Ἐπι-νίφω· προσέτι ἢ ἐπάνω χιονίζω· «ὅταν δ' ἐπινίφῃ» Ξεν. κυν. 8, 1· π. Θεοφρ. ἱσ. καὶ μτβ. σκεπάζω μὲ χιόνα, ningo.

Ἐπι-νοέω· ἔχω τι ἐν νῷ, συλλογίζομαι, ἐφευρίσκω· «πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι;» Ἀ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριστ. Ἱππ. 1202· «ἐπινοήσας τὰ ἦν ἀμήχανον ἐξευρεῖν» Ἡρ. 1, 48· ὁ Θουκ. «καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ», 1, 70· «ὃ νῦν ἐπινοοῦμεν ζητεῖν» = σκεπτόμεθα νὰ ζητήσωμεν Πλατ. Σοφ. 218· - κακουργήματα, νόμ. 3, 677· «- ἀργύριον τελεῖν», Πρωτ. 311· προσέτι αἰσθάνομαι μετὰ μετχ. «ὡς κινηθὲν αὐτὸ ἐπενόησε», Τιμ. 37· «οὐκ ἐπινοοῦσι τὴν τέχνην ἀθετοῦντες» = ὅτι ἀθετοῦσι Πλουτ. Περ. 6· «οὐδ' ἐπινοοῦμεν τοιοῦτον οὐδέν» = δὲν συλλογιζόμεθα κανὲν τοιοῦτον Ξεν. Ἀν. 2, 5, 4· - κακῶς τινι Ἀππ. πολ. ἐμφ. 3, 61. Τὸ μέσ. μετὰ τοῦ ἀορ. ἐπενοήθην μὲ τὴν αὐτὴν σημ. Ἡρ. 6, 115, excogito.

Ἐπι-νόημα, τό· συλλογισμὸς Ἀρχιλ. 33.

Ἐπι-νοημᾰτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ συλλογίζεσθαι, τὸ ἐφευρίσκειν.

Ἐπι-νοήμων, 2· νοῦνεχής, πνευματώδης μτγν. ingeniosus.

Ἐπι-νόησις ἡ· ἡ τοῦ ἐπινοεῖν ἐνέργεια Σχολ. Ἀριστ. Θεσ. 772, cogitatio.

Ἐπι-νοητέον· δεῖ ἐπινοεῖν Νικομ. ἁρμ. σ. 9.

Ἐπι-νοητής, ὁ· ὁ συλλογιζόμενός τι Μ. Ἀντων. 1, 16, excogitator.

Ἐπι-νοητικός, 3· ἐφευρετικός· «- τοῦ διαιρεῖν αὐτὸν» Ἀθην. 7, 310.

Ἐπι-νοήτρια· θηλ. τοῦ ἐπινοητής Ψ. Χρυσ. 7, 440, inventrix.

Ἐπί-νοια, ἡ· διὰ τοῦ νοὸς ἐφεύρεσις· «πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ σὺμμηχανοι εἰς τέχνας» Πλατ. πολ. 10,600· «-θαυμασταί, ἀστειότατοι» Ἀριστ. Ἱππ. 539· «οἶναν σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν» = ὡς πρὸς τὴν ἐφεύρεσιν, τὴν ἐφευρετικὴν δύναμιν, 90· ὁ σκοπός, τὸ σκοπούμενον Εὐρ. Φοιν. 408· «εἰς ἐπίνοιάν τινος εἶναι» = μελετᾶν, φροντίζειν Θουκ. 3, 46· «οὐδὲ ἐπίνοιαν ποιεῖσθαί τινος» = οὐδὲ σκέπτεσθαι περί τινος Πολύβ. 1, 20, 11· «πάσαις ταῖς ἐπινοίαις γίγνεσθαι περί τι», 5, 110· κατ' ἐπίνοιαν Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 2, 348· «πᾶσαν ἐπίνοιαν ὑπερβάλλειν» = ἰδέαν, παράστασιν Πλουτ. κ. Στωικ. 14· ἐπίνοιαι καὶ τολμήματα Λουκ. Ἀλεξ. 1· τέχνη, μηχανή, 21· «φεύδει γὰρ ἡ ἐπίνοια τὴν γνώμην» = τὴν μετὰ ταῦτα σκέψιν Σοφ. Ἀντ. 385· ἐν γέν. φρόνησις «ἡ κοινὴ ἐπίνοια» Πολυβ. 6, 5, 2, commentum, solertia.

Ἐπι-νομή, ἡ· ἐπινέμησις, ἐξάπλωμα, ἐπὶ πυρὸς Πλουτ. Ἀλεξ. 35· - τοῦ ἰοῦ Λίλ. Π. Ι. 2, 32· πρβλ. ἐπινέμω depastio.

Ἐπι-νομία, ἡ· τὸ δικαίωμα τὸ διδόμενον ἀμοιβαίως ὑπὸ δύο γειτονικῶν ἐπικρατειῶν εἰς τοὺς κατοίκους των τόπων των ἵνα βόσκωσι τὰ ζῷά των ἀμοιβαίως εἰς τοὺς τόπους των, δικαίωμα νομῆς Ξεν. Κυρ. 3, 2, 11, depastio. Ἐπινομίσθης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-νομίζω· περιπλέον νομίζωμτγν. existimo.

Ἐπι-νόμιον, τό· ἐννόμιον, τὸ διὰ τὴν βοσκὴν πληρωτέον ἀργύριον Ἐπιγρ.

Ἐπι-νομίς, ἡ· τὸ εἰς τοὺς νόμους προστιθέμενον, ἐπιγραφὴ βιβλίου τοῦ Πλάτωνος· κατ' Ἀθήν. τὸ κατὰ τὴν τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς διδόμενον ὄψον, τὰ Ἀγιοβασιλιάτικα, τὸ καὶ ἀρχισμὸς λεγόμενον Ῥωμ. strena, 3, 97· ἔτι μέρος τι τῆς τριήρους.

Ἐπι-νομο-θετέω· ἀκόμη διορίζω τι μὲ νόμους Πλατ. νόμ. 6, 779.

Ἐπί-νομος, 2· 1) ὁ εἷς τὸ πλῆθος, τάγμα ἐνούμενος· «ἡρωϊδῶν στρατὸς» Πινδ. Π. 11, 7· 2) νόμιμος, ὡς τὸ ἔννομος Ἀππ. ἐμφ. πολ. 3, 94· 3) κληρονόμος Ἡσύχ. haeres.

Ἐπι-νοσέω· εἶμαι ἔτι ἀσθενὴς μετὰ νόσον Β. Ἀν. 69, 20, aegroto.

Ἐπί-νοσος, 2· φιλάσθενος· «ἐπίνοσον σῶμα» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 4· -χωρίον = νοσώδης τόπος μτγν. morbosus.

Ἐπι-νοσο-ποιέομαι· φωλεὰν κατασκευάζω· - τινὶ Δημοκρ. ἀποσπ. 4, 338.

Ἐπί-νοστος, 2· εὔνοστος Ἡσύχ.

Ἐπι-νόσως· κατὰ τρόπον ἐπίνοσον Πολυδ. 3, 105.

Ἐπι-νοτίζω· ἐπάνωθεν βρέχω, ραντίζω Διοσκ. 2, 105, inspergo.

Ἐπι-νυκτερεύω· περνῶ τὴν νύκτα μένων πλησίον τινὸς Πλουτ. συμπ. 6, 4, 1, pernocto.

Ἐπι-νύκτερος, 2· τῷ ἐπομ. «- φάσματ' ὀνείρων» Τζετζ. μεθ' Ὁμ. 135, nocturnus.

Ἐπι-νύκτιος, 2· ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς γινόμενος ἢ ὤν· «ἐπινύκτια μῆλα νομεύων» Λεων. Ταρ. 6 (6, 252), nocturnus.

Ἐπι-νυκτίς, ἴδος, ἡ· 1) θηλ. τοῦ προηγ. εἶδός τι κακῶν ἐξανθημάτων, τὰ ὁποῖα τὴν νύκτα συνήθ. διαρρήγνυνται· «ἐπινυκτὶς φλύκταινα ὑποπλιδνός, ὕφυγρος, ἔναιμος περὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινομένη» Κελσ. 5, 8, 1· 2) βιβλίον, ἐν ᾧ γράφονται τὰ τῆς νυκτὸς συμβεβηκότα, (ὡς τὸ περιέχον τὰ τῆς ἡμέρας ἐφημερίς), Συνὶσ. nocturna.

Ἐπι-νύμφειος, 2· ἐπινυμφίδιος.

Ἐπι-νυμφεύω· νυμφεύω, ὀπανδρεύω, συνδέω διὰ γάμου· - τινὶ Εὐμαθ.

Ἐπι-νυμφίδιος, 2· νυμφικός, γαμικός· - ὕμνος, νυφιάτικον τραγούδι Σοφ. Ἀντ. 808· - Ἄιδης Μελ. 125 (7, 182), nuptialis.

Ἐπι-νύσσω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κεντῶ, ἐπὶ τοῦ δέρματος κτυπῶ Λουκ. λεξ. 11, fodio.

Ἐπι-νυστάζω· μ' ἔρχεται ὕπνος ἐν ᾧ κάμνω τι· - τινὶ Πλουτ. Βρουτ. dormio.

Ἐπι-νύσταξις, ἡ· νυσταγμὸς Παροιμ. Σολ. 6, 4, dormitatio

Ἐπι-νωμάω· διανέμω· «ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος» Αἰσχ. Ἑπτ. 709· «ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπινώμα μέγας Ἄρης» Σοφ. Ἀντ. 139· «εἰ τάδε σώματα νεκρῶν ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπινώμας» Εὐρ. Φοιν. 1564· π. Σοφ. Φιλ. 168· «οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶνε», ἔξηγ. ὁ Σχολ. ἐξευρίσκειν· ἄλλοι ἐξηγοῦσιν αὐτὸ ἀμτδ. ἔρχεσθαι, πλησιάζειν, distribuo.

Ἐπι-νῶς· λίαν Λουκ. ἁλ. ἰστ. 2, 25· ἢ κατὰ Σχολ. = ἐφελκυστικῶς· διορθοῦσι δὲ ἐπιμανῶς.

Ἐπι-νωτιδίς, ὁ· γένος τι γαλαῶν, ἰχθύων, ἀπὸ τοῦ ἐξέχοντος νώτου, καὶ νωτιδανὸς καλούμενος Ἀθήν. 3, 294.

Ἐπι-νωτίδιος, 2· ὁ ἐπὶ τὰ νῶτα, ἐπινωτίδιον, τὸ χείμαστρον, σάκος ἐπὶ τῶν νώτων, χειμερινὸν ἔνδυμα, ἐπ. ἀδ. 178 (6, 21), saccus

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-νωτίζω· εἰς τὰ νῶτα ἐπιθέτω Εὐρ. Ἡρ. μ. 362· = ἐφορμῶ καθ' Ἡσύχ. ἐπενώτισεν, ἐφώρμησεν ἔκ τινος κωμ. ᾠδε Μείνεκ. 2, 716. Μέσ. Παυσ. π. Εὐστ. σ. 1282, 55.

Ἐπι-νώτιος, 2· ἐπινωτίδιος Βατραχ. 88.

Ἐπι-ξαίνω· ζουγκρανίζω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μτγν. exulcero.

Ἐπι-ξανθίζω· ἐπάνωθεν ξανθόν τι ποιῶ, παθ. ἐπεξανθισμένα Φερεκρ. π. Ἀθην. 6,269.

Ἐπί-ξανθος, 2· ἐπάνωθεν ξανθός, κίτρινος ὡς τὸ χρυσίον, μαυροκίτρινος π. χ. τὸ χρῶμα τῶν λαγῶν Ξεν. κυν. 5, 22· τῶν ἐλάφων Πολυδ. 5, 76· ἐπὶ φυτῶν Θεοφρ. subflavus.

Ἐπι-ξενόομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπιξενόομαι Ἀπολ. Ῥ. 2, 764.

Ἐπιξένα, ἡ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-ξεν-αγία, ἡ· ὄν. στρατ. τάξεων φιλῶν στρατιωτῶν Σουΐδ.

Ἐπιξένη, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-ξενίζομαι· τῷ ἐπομ. Σχολ.Αυκοφρ.717.

Ἐπι-ξενο-δοκέομαι· ἐπιμαρτύρομαι Ἡσύχ. testor.

Ἐπι-ξενόομαι, παθ. πηγαίνω που ὡς ξένος καὶ μὲ ὑποδέχεται τις φιλοξένως καὶ περιποιητικῶς ἐν τῷ οἴκῳ του· «Ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένῃ» Αἰσχ. Ἀγ. 1293· (ἐνταῦθα παραπέμπουσιν εἰς τὸν Ἡσύχ. ὃς ἐξηγεῖ μαρτύρεσθαι)· - τινί = ὑπό τινος Ἀπολ. Ῥ. 2, 764· «διὰ τὸ ἐπιξενῶσθαι πολλοῖς» = = ἕνεκα τῆς μετὰ πολλῶν φιλοξένου σχέσεως αὐτῶν Δημ. 50, 56· ὡς ξένος εἴς τινα τόπον ἔρχομαι· - πόλει Λουκ. ἐρωτ. 7· ἐν γέν. διατρίβω εἰς τὴν ἀλλοδαπήν· μτφ. «ἡ ἐπιξενωθεῖσα τοῖς σώμασι μοῖρα» Σ. Ἐμπ. κ. δογμ. 1, 130, hospitor.

Ἐπί-ξενος, 2· ὡς ξένος, ὡς φίλος ἐρχόμενος Κλ. Ἀλ. σ. 450, peregrinus.

Ἐπίξενος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-ξένωμα, τό· φιλοξενία Εὐστ.

Ἐπι-ξένωσις, ἡ· ἔλευσις φιλοξενουμένου Φιλοστρ. εἰκ. 13· ἐπίσκεψις ξένου τόπου καὶ γνωριμία μὲ τοὺς κατοίκους αὐτοῦ Δ. Σικ. ἐκδρ. 13, peregrinatio.

Ἐπι-ξεστικῶς· ἐπιγράβδην Σχολ. Ἰλ. φ. 166, strictim.

Ἐπι-ξέω· ξύω, γρατσουνίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος μτγν. scalpo.

Ἐπί-ξηνον, τὸ (ᾠδε ξηνός)· κούτσουρον, ἐφ' οὗ λειανίζουσι τὸ κρέας· τὸ κούτσουρον ἐφ' οὗ ὁ δήμιος κόπτει τὰς κεφαλὰς τῶν καταδίκων Αἰσχ. Ἀγ. 1250· «ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν» Ἀριστ. Ἀχ. 336.

Ἐπι-ξηραίνω· τὴν ἐπιφάνειάν τινος ξηραίνω Θεοφρ. exsicco.

Ἐπι-ξηραντικός, 3· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ξηραίνων.

Ἐπι-ξηρασία, ἡ· ξηρασία ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας Ἱπποκρ. siccitas.

Ἐπί-ξηρος, 2· ὁ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ξηρὸς Ἱπποκρ. siccus.

Ἐπι-ξιφίζω· ἐξορχοῦμαι, εἰς πρωτεταμένα ξίφη πηδῶ Εὐστ. Ἰλ. σ. 1167, 25.

Ἐπι-ξουθός, ἴαφ. ἀντὶ ἑτι ξουθός,

Ἐπί-ξυλον, τό· τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον Ἡσύχ.

Ἐπιξύης, ὁ· Πέρσης τις Πλουτ.

Ἐπι-ξυνόομαι· ἐπικοινόομαι Ἀπολ. Ῥ. 3, 1162· τὸ ἐνερ. ἔχει Νον. Δ. 26, 290, communico.

Ἐπί-ξυνος, 2· ἐπίκοινος Ἰλ. μ, 422.

Ἐπί-ξυνος, π. ἀντὶ ἐπίκοινος, π. χ. ἄρουρα = ἀγρὸς ἀνήκων εἰς τὸ κοινὸν Ἰλ. μ, 442.

Ἐπι-ξυνόω· ποιῶ τι ἐπίκοινον.

Ἐπι-ξῦρητέον· δεῖ ἐπιξυρεῖν μτγν. radendum.

Ἐπι-ξύριος, 2· εἰς τὸν ξυρὸν ἀνήκων· -φάρσος Φανι. 6 (ἀλλὰ 6, 307 εἶνε ὑποξύριος ὅ ᾠδε).

Ἐπι-ξύστης, ὁ· ὁ ἐπάνωθεν ξύων.

Ἐπι-ξύω· ἐπάνωθεν ξύω, ζουγκρανίζω Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 6· ὁ Σχολ. Ἀριστ. ἐξηγ. σμῆξαι, τὸ τὸν ῥύπον ἐπιξύσαι· καὶ παθ. «τυρὸν ἐπιξυσθέντα» Πλατ. πολ. 3, 405· - γαῖαν = γῆν ἐξομαλύνων Ἄρατ. 650.

Ἐπι-όγδοος· ἐπόγδοος, sesquioctavus.

Ἐπί-οικος, μένω· μένω κατ' οἴκους μτγν.

Ἔπιοι· οἱ· Ἦλεῖοι Ἡσύχ.

Ἐπι-οίνιον, ἄθλον, τό· τὸ ἐπὶ τοῦ οἴνου Θεογν. 271.

Ἐπι-οινο-χοέω· κιρνῶ κρασί· - θεοὺς Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 205.

Ἔπιον, τό· πόλ. Τριφυλίας Ἡρ. 4, 148.

Ἐπι-όπτης, Ζεύς, ὁ· ἐπόπτης.

Ἐπι-όπτομαι· ἐφοράω.

Ἐπί-οπτος, π. ἀντὶ ἔποπτος Ἄρατ. 25.

Ἐπίορα· χωρίου μέρος ἐν Σικελίᾳ.

Ἐπι-ορκέω, (μελ. ἐπιορκήσομαι, ἐπιορκήσω δὲ Ἰλ. π. 188, παρκ. ἐπιωρκηκότες Πλατ. νόμ. 12, 949, ἐπιόρκηκα Ἡρ. 4, 68)· ὁρκίζομαι ψευδῶς, ἀντιθ. εὐορκέω Στοβ. ἀνθ. 28, 14· πρὸς δαίμονος = εἴς τινα θειότητα Ἰλ. τ, 188· συνηθ. ἀπολ. Ἀριστ. νεφ. 400· ὅρκους τινὶ Δημ. 49, 65· «τὰς βασιληΐας ἑστίας» = εἰς τοὺς τοῦ βασιλέως οἰκιακοὺς θεοὺς ψευδῶς ὁρκίζεσθαι Ἡρ. 4, 68· «τὰς θεὰς ἐπιωρκηκώς» Δειν. 1, 47· «θεοὺς ἐπιορκεῖν» = τοὺς θεοὺς δι' ἐπιορκίας προσβάλλειν Ξεν. Ἀν. 2, 4, 7· ἐπιωρκήκασι, 3, 2, 10· ἐν δὲ τοῖς Σολωνείοις νόμοις π. Λυσ. ἐξηγεῖ αὐτὸ ὁ ῥήτωρ διὰ τοῦ ὄμνυμι, 10, 17, pejero.

Ἐπι-ορκητικός, 3· συνειθίζων, ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἐπιορκεῖν ἀμφ.

Ἐπι-ορκία, ἡ· ὅρκος ψευδὴς Ξεν. Ἀν. 3, 2, 4· - πρὸς θεούς, 2, 5, 21· πλ. Πλατ. Γοργ. 524, perjurium.

Ἐπι-όρκιον, τό· τῷ προηγ. σι. γρ.

Ἐπί-ορκος, 2· ψευδῶς ὁρκιζόμενος Ησ. ἔρ. 802· ἐπιορκότατος Ἀντιφ. 6, 48· «εἴ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον» τὸ δι' ὅρκου ψευδῶς βεβαιωμένον Ἰλ. τ. 264, ὡς «ἐπίορκον ὅρκον ὤμοσε» Ἀριστ. Βατρ. 150· «ἐπίορκον ὀμνύναι» Ἰλ. γ, 279 (ἀλλὰ τὸ «ἐπίορκον ὤμοσε» = ὤμοσεν ὅρκον μάταιον, ὅστις δὲν ἐξεπληρώθη, χωρὶς αὐτὸς ὑπ' ὄψιν του νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιορκίαν κ, 332), ὡς «ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται», 192· «μή τι θεοὺς ἐπίορκον ἐπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μνυθι» Θεογν. 1195· ἐπίρ. ἐπιόρκως Ἡρωδν. 6, 9, 2, perjurus.

Ἐπι-ορκοσύνη, ἡ· ἐπιορκία Στράβ. 89 (12, 250), perjurium.

Ἐπι-ορκόσυνος· ἐπίορκος ὦ ᾄδε.

Ἐπι-όρομαι· ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ, φυλάττω· ᾄδ' ὄρομαι, custodio.

Ἐπι-όσσομαι· ἔχω τι πρὸ ὀφθαλμῶν, θεωρῶ Ἰλ. ρ, 381· παρατηρῶ Ἀπολ. Ῥ. 2, 28, prospicio.

Ἐπι-ουδίς· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους Β. Ἀν. 1310.

Ἐπί-ουρα, τά· διαφορὰ τῆς ἀποστάσεως τοῦ διαστήματος, τὸ μεταξὺ διάστημα τόπου· «ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπίην ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων», ὅπου ὁ Σπίτνερ. καὶ ὁ Βέκκ. γράφουσιν ἐπὶ οὖρα, ὁ Ἀρίσταρχ. ἐξηγ. ὅσον μακρύτερα βήματα κάμνουσιν οἱ ἡμίονοι, παρὰ τοὺς βοῦς, ὅταν τραβῶσι τὸ ἄροτρον, ὡς ὁ π. αὐτὸς προσθέτει «καὶ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἐλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον» Ἰλ. κ, 351· πρβλ. τὸ τῆς Ὀδ. ὅπου ὅμως δὲν ἀναφέρονται οἱ βόες, καὶ ἡ ἔννοια εἶνε = ὅσον μέγα εἶνε τὸ διάστημα ἢ ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον διατρέχουσιν οἱ ἡμίονοι εἰς τὸ ὄργωμα, ὅσον διάστημα τόπου ὀργώνουσιν ἀζευγμένα μουλάρια θ, 124· περὶ τούτου σημειώνει ὁ Εὐστ. Ἐπίουρα τὰ ὁρμήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁρούειν, εἴτε τὰ μεταξὺ διαστήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὅρος, ὁ περιορισμός, δηλ. κατὰ γένους μεταπλασμόν, ὡς δάκτυλα, ταρσά, λύχνα, πεσσά, καὶ τὰ ὅμ. κατ' ἐναλλαγὴν γένους, limites, termini.

Ἐπιούριον, τό· σφηνίσκος, σφηνάριον μτγν. cuneolus.

Ἐπί-ουρος, ὁ· οὖρος (ὦ ᾄδε), ὡς ἔφορος, ἐπιστάτης, φύλαξ, διοικητής· «Μίνως τέκε Κρήτη Ἐπίουρον» Ἰλ. ν, 450, ὁ Ἀριστάρχ. ἐξηγ. ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα· καὶ ὁ Εὔμαιος καλεῖται «δῶν ἐπίουρος» = χοιροβοσκός, ἔχων τῶν χοίρων τὴν ἐπιστασίαν Ὀδ, ν, 405 (πρβλ. ἐπιβουκόλος)· οὕτω καὶ - βοῶν Θεοκρ. 8, 6· - φυτῶν 25, 1· - βουκολίων Ὀππ. κυν. 1, 174· - ναυτιλίης Ἀπολ. Ῥ. 4, 652· - κρήνῃ, 3, 1180· ἔτι δὲ ξύλινον καρφὶ Γεωπ. 10, 61, inspector, custos.

Ἐπιούσασις, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπίουρος, ὁ· πηδαλιοῦχός τις Λουκ.

Ἐπ-ιοῦσα (ἐκ τοῦ ἔπειμι ὦ ᾄδε), ἡ, δηλ. ἡμέρα· ἡ ἐρχομένη. ἀκόλουθος ἡμέρα.

Ἐπι-ούσιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἀκολούθου ἡμέρας· - ἄρτος, ὁ μέχρι τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ἐξαρκῶν ἄρτος, ἢ πρὸς ζωὴν ἐπαρκῶν (συνήθ. καθημερινὸς) ἄρτος Ματθ. 7, 11 ὁ δὲ Χρυσ. ἑρμην. «ἄρτον ἐπ. τοῦτέστιν ἐπὶ τὴν οὐσίαν τοῦ σώματος διαβαίνοντα, καὶ συγκροτήσαι ταύτην δυνάμενον», ὁμιλ. 30, τομ. 5, σ. 187· «τὸν μέλλοντα, τὸν ἐπιόντα» Ἀθαν. 1, 883· «τὸν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας» Ἀγ. Τατ. 265· κατὰ δὲ Ὠριγένην «ἡ λέξ. ἡ ἐπιούσιος π. οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων οὔτε τῶν σοφῶν ὠνόμασται οὔτε ἐν τῇ τῶν ἰδιωτῶν συνηθείᾳ τέτριπται, ἀλλ' ἔοικε πεπλάσθαι ὑπὸ τῶν εὐαγγελιστῶν», π. ῥητ. 16, quotidianus.

Ἐπί-οχος· ἔποχος.

Ἐπίοχος, ὁ· υἱὸς τοῦ Λυκούργου, ἀδελφὸς τοῦ Ἄλκαίου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.

Ἐπι-όψομαι· ἐπόψομαι.

Ἐπί-παγος, ὁ· τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος καὶ ἄλλ. ῥευστῶν σχηματιζόμενον δέρμα, πηκτὴ ὕλη Διοσκ. 1, 134· ἀλιῶδης Πλούτ. συμπ. Ῥ, ε, 4.

Ἐπί-παγχυ· ἐπίτετ. τὸ πάγχυ Θεοκρ. 17, 104, omnino.

Ἐπι-παθής, 2· εἰς πάθη, ἐντυπώσεις ὑποκείμενος Παῦλ. Αἴγ.

Ἐπι-παιανίζω· προσᾴδω ψάλλω νικητήριον ᾆσμα Πλουτ. Μαρκελ. 22, celebro.

Ἐπι-παιανισμός, ὁ ἑορ. γρ. ἀντὶ ἐπιπαιωνισμός.

Ἐπι-παίζω· περιγελῶ, περιπαίζω· - τῇ θαλάττῃ, = παρὰ τὴν θάλασσαν Φιλοστρ. εἰκ. 2, 17· - τινί Ἡλιοδ. 10, 13. Παθ. Ἀλεξις π. Ἀθην. 10, 448, deludo.

Ἐπί-παισμα, τό· πρόσπαισμα, πρόσκομμα Ἡσύχ. offensio.

Ἐπι-παιστικός, 3· ἀστεῖος, εὐτράπελος· = πρόβλημα Κλεαρχ. π. Ἀθην. 10, 448, illudens.

Ἐπι-παίω· κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι, προσαρούω, σκονταύβω ἀμφ. offendo.

Ἐπι-παιωνίζω· ἐπιπαιανίζω, ἀλαλάζω Ἡσύχ.

Ἐπι-παιωνισμός, ὁ· ᾆσμα νικητήριον, ψαλλόμενον διὰ νίκην τινὰ Στραβ. 9, 3, 421.

Ἐπι-πακτίς, ίδος, ἡ· θαμνίσκος μικρός, ἔχων πολὺ λίγιστα φυλλάρια, πρὸς τὸ θανάσιμα δὲ πίνεται καὶ πρὸς τὰ ἐν ὕπατι πάθη Διοσκ. 4, 109, ὑπ' ἄλλων καὶ ἑλλεβορίνη καλουμένη Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 11.

Ἐπι-πακτόω· καταλείω, κλειδώνω· - θύρας Ἀριστ. π. Πολυδ. 10, 27, claudo.

Ἐπι-παλαμάομαι· π. Λουκ. ἑορ. γρ. ἀντὶ ἐπικαλαμάομαι, ἐπινοῶ τι ἐναντίον, ὡς ἐπιμηχανάομαι, Τόξ. 16, molior.

Ἐπι-πάλάσσω· σπιλώνω, λερώνω ἐν τμήσ. «ἐπὶ ξίφος αἵματι παλάξαι» Εὐρ. Ι. Τ. 880· κατὰ Σκαλιγ. εἰκασ. ἀντὶ πελάσαι ἢ παλάσαι.

Ἐπι-παλλακεύομαι· παλλακίδι χρῶμαι πλὴν τῆς νομίμου γυναικὸς Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ. 205.

Ἐπι-πάλλω· κραδαίνω, τινάσσω· - βέλη Αἰσχ. Χο. 160 ἐπέπηλεν = ἐκλήρωσεν Ἡσύχ.

Ἐπι-παλόνω· πασπαλίζω, κατὰ τμῆσ. «ἐπὶ δ' ἅλφιτα λευκὰ πάλυνε» ᾄδε παλόνω.

Ἐπι-πάματίς, ίδος· θηλ. τοῦ ἐπιπάμων ἀρ. λεξ. ὁ Σχολ. Ἀριστ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἐπίκληρος, σφ. 281.

Ἐπί-παμμα, τό· ἑορ. γρ. ἀντὶ ἐπίπασμα ὦ ᾄδε

Ἐπι-παμφαλάομαι· ῥίπτω μίαν ᾆματιὰν εἴς τι Ἀπολ. Ῥ. 2, 127.

Ἐπι-παμφαλάω· καθορῶ Ἀπολ. Ῥ. 2, 127, circumspicio.

Ἐπι-πάμων, ὁων, 2· ἐπίκληρος ἀρ. λεξ.

Ἐπί-παν (ᾄδ' ἐπίπας)· ἐν γεν. ἐν ὅλῳ, κυρίως Αἰσχ. Περ. 42· ὡς ἐπίπαν = συνήθως Πολυδ. καὶ «ὡς τὸ ἐπίπαν» Ἡρ. 7, 50· εἰς ἐπίπαν Ξενοφαν. π. Ἀθην. 12, 526.

Ἐπι-πάξ· ἐπ' ἀριστερὰ Ἡσύχ. ᾄδ' ἐπιτάξ.

Ἐπί-παππος, ὁ· προσπάππος, πατὴρ τοῦ πάππου Πολυδ. 3, 18· πάππος τοῦ παππου Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 183, atavus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-παρα-γίγνομαι· ἔρχομαι προσέτι Πολυδ. 1, 31, 4· - τινί Στοβ. ἀνθ. 115, 26, supervenio.

Ἐπι-παρ-άγω· ἄγω, ὁδηγῶ προσέτι Ἱπποκρ. σ. 848, adduco.

Ἐπι-παραθέω· ἀκολουθῶ πλαγίως ἐπάνωθεν τὸ στράτευμα, τὸ διαβαῖνον κάτωθεν εἰς κοιλάδα.

Ἐπι-παρα-νέω· ἔτι μᾶλλον ἐπισωρεύω Θουκ. 2, 77, accumulo.

Ἐπι-παρασκευάζω· ἔτι μᾶλλον παρασκευάζω. Μέσ. ἑτοιμάζω, προμηθεύω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου Ξεν. Κυρ. 6, 3, 1, praeparo.

Ἐπι-πάρ-ειμι (ἰδ' εἶμι)· ἐπιπαραθέω Ξεν. Ἀν. 3, 4, 30 προσέτι, πλησίον ἀκολουθῶ, πηγαίνω πρός τι ἐπάνωθεν· - τῷ δεξιῷ = κατὰ τοῦ δεξιοῦ κέρατος ἐπέρχομαι Θουκ. 5, 10· πλὴν τούτου διέρχομαι προπορευόμενος Ἀππ. ἐμφ. πολ. 5, 7, supervenio.

Ἐπι-πάρ-ειμι (εἶμί)· ἔτι πλέον ἐγγύς εἰμι, παρὼν Θουκ. 1, 61.

Ἐπι-παρ-εμ-βάλλω· ἔτι μᾶλλον ῥίπτω τι μέσα· - τὴν φάλαγγα = παρατάττω Πολυδ. 12, 19, 6· καὶ ἀμτθ. εἰσελαύνω, εἰσέρχομαι, 3, 115, 10.

Ἐπι-παρ-έξ-ειμι· κατ' ὀλίγον ἐξέρχομαι, ἐκχωρῶ δι. γρ. sensim exeo.

Ἐπι-παρ-έρχομαι· προσπερνῶ, πηγαίνων πού· «- παρὰ τὴν ὄχθην» Δ. Κασ. 40, 35.

Ἐπι-πάρ-οδος, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου ἐμφάνισις τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Πολυδ. 4, 108.

Ἐπι-παρ-οξύνω· ἐρεθίζω τινὰ προσέτι κατά τινος Ἀχ. Τατ. 1, 8. Παθ. ὀπ' ἀρρωστίας ἐρεθίζομαι, ἰδ. ἐπὶ ἀρρώστων ἐκ πυρετοῦ, κατ' ἐπανάληψιν ἐπανερχομένων Ἱπποκρ. σ. 940. Ἐπι-παρ-ορμάω· ἔτι μᾶλλον ἐνθαρρύνω, ἐρεθίζω «- τινὰ πρός τι» Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολλων. σ. 361.

Ἐπί-παρος· πάρος Εὐρ. Ὀρ. 339, ὅπου ὁ Πόρσων γρ. ἔτι πάρος.

Ἐπι-παρ-ουσία, ἡ· ἀστέρων παρουσία, ὑπεράνω ἡμῶν μτγν.

Ἐπί-πας, 3· πᾶς Βοιχ. Ἐπιγρ. 2, σ. 409, 15 ἐν πλ.

Ἐπί-πασμα, τό· τὸ πασπαλιζόμενον, βαντιζόμενον μτγν. οὕτω καὶ Σχολ. Θεοκρ. ἀντὶ ἐπίπαμμα γραπτέον, 15, 114.

Ἐπι-πάσσω· προσέτι πασπαλίζω τι ἐπί τινος, ὡς τμῆσις καταλογίζεται ἐκ τούτου· «Ἐκ' ἄρ' ἦπια φάρμακα πάσσε» Ἰλ. ὃ, 219· καὶ ὁ Πλατ. λέγει «ἅλφιτα ἐπιπασθέντα», πολ. 3, 405· τί ἐπί τι Ἡρ. 2, 2, 172, ὡς «ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας» Μεν. π. Ἀθήν. 3, 119· μτφ. - τὰς εἰρωνείας Λουκ. ἁλι. 22.

Ἐπι-πάστας· ἑταίρας ἐπώνυμον Ἡσύχ.

Ἐπί-παστος, 2· πασπαλισμένος, τὰ ἐπίπαστα = εἴδός τι συνηθους μὲ ἅλας ἠλειμμένου ἄρτου, ἅστις ἀφ' οὗ ψηθῇ φαίνεται τὸ ἅλας ἐπάνω θ. του ὡς ἀφρὸς Ἀριστ. Ἀππ. 1089· - φάρμακον Θεοκρ. 11, 2, inspersilis.

Ἐπι-πατάγέω· κάμνω πάταγον, κρότον κατά τινος μτγν. superstrepo.

Ἐπι-πάτάσσω· κτυπῶ, κροῦω τι προσέτι ἢ ἐπάνω που Σχολ. Ἀριστ.

Ἐπι-πάττω· ἐπιπάσσω.

Ἐπι-πάτωρ, ὁ· μητρυιός, πατὴρ τέκνου νυμφευθεὶς τὴν χήραν μητέρα του Πολυδ. 3, 27.

Ἐπι-παύομαι· παύομαι νὰ κάμνω τι Διοσκ. 4, 13.

Ἐπι-παύω· παύω Γαλην. 14, 511, 7, ὅπου νομίζουσι γραπτέον ἐπιπάσσων.

Ἐπι-παφλάζω· χοχλάζω, βράζω τι μέσα ἢ ἐπάνω· «- κύματα - αἰγιαλοῖσιν» Κ. Σμ. 11, 229, inferveo.

Ἐπι-παχύνω· κάμνω τι ἀκόμη παχύτερον. Παθ. γίνομαι παχύτερος Ἰατρ. crassifico.

Ἐπι-πεδάω· ἐπιπεδίω, δεσμεύω Κορνουτ. Φ. 6, 7, 149, vincio.

Ἐπί-πεδος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τῆς γῆς· - στοαὶ ἀντίθ. τῷ ὑπερῷοι Δ. Ἀλ. 3, 68· ὅμοιος τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, ἴσος, ὁμαλός· «γεώδης ἦν πᾶσα καὶ πλὴν ὀλίγων ἐπ. ἄνωθεν» = ἄνευ ὀρέων Ἀττική, Πλάτ. Κριτ. 112· - χωρίον Ξεν. καὶ ἐπόμ. «ἦν οὐ πάνυ ἐν ἐπιπέδῳ ἀλλὰ πρὸς ὀρθίῳ τὸ στρατόπεδον» Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 14· τὸ ἐπίπεδον, ἰδ. ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, = πεδιάς· «μῆκος καὶ ἐπίπεδον καὶ βάθος» Πλατ. νόμ. 7, 817· - ἀριθμὸς = τετράγωνος Πλατ. Θειαιτ. 148, συγκρ. παρὰ τὸν κανόνα ἐπιπεδίτερος ἔχει ὁ Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 13, planus.

Ἐπι-πεδόω· κάμνω τι ἐπίπεδον, ὡς ἐπίπεδον σχῆμα παριστῶ Ἰαμβλ. π. Νικομαχ. ἀριθμ. 2, 7.

Ἐπιπέδως, ἐπίρ. τοῦ ἐπίπεδος Νικομ.

Ἐπι-πέδωσις, ἡ· ἐνέργεια τοῦ ἐπιπεδοῦν Ἰαμβλ. εἰς Νικομαχ. ἀριθμ. σ. 83.

Ἐπιπεδῶσα, ἡ· ὀν. πλοίου Ἀττ. ναυτ.

Ἐπι-πείθεια, ἡ· ἐπιβεβαίωσις, πεποίθησις, ἐμπιστοσύνη Στοβ. ἀνθ. 98, 16, fiducia.

Ἐπι-πειθαίη, ἰων. ἡ· τῷ προηγ. Ἡσύχ.

Ἐπι-πειθής, 2· ὑπήκοος Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 7, 13, obediens.

Ἐπιπείθης, ὁ· υἱὸς τοῦ Ξενοπείθους Ἐπιγρ.

Ἐπι-πείθομαι, παθ. μετάμ. μέλ. εἶμαι πεπεισμένος, καταπείθομαι, ὑποτάσσομαι· «ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ» Ὀδ. 6, 103· «μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι» Αἰσχ. Ἀγ. 1066· πείθομαι εἴς τινα, ὑπακούω· «ὅς κέ θεοῖς ἐπιπείθηται» Ἰλ. α, 218· «εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται οἴκαδ' ἰόντι = ἐὰν θέλῃ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ ρ, 154· «εὖ παραινεῖς κἀπιπείσομαι» Σοφ. Ἠλ. 1464, π. πεζ. δὲ οὐδαμοῦ pareo.

Ἐπι-πείθω· πείθω, ἄγω τινὰ εἰς τὸ ποιῆσαί τι μτγν. ἴδε τὸ προηγ. persuadeo.

Ἐπι-πειθῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπιπειθής.

Ἐπι-πειραι· ἐπιδιαπειραι, ἐπιληστεῖαι καὶ πειρατικὴ βλάβη Ἡσύχ.

Ἐπι-πειράω καὶ ἐπιπειρῶμαι· δοκιμάζω μτγν. experior.

Ἐπι-πείρω· ἐπιπεραίνω Ἡσύχ.

Ἐπι-πελάζω· κινῶ πρός τι πλησίον, πλησιάζω, ἐν τμήσ. «πρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῷ πελάσαι» Εὐρ. Ι. Τ. 881, admoveo.

Ἐπι-πελανίαι ἡ πιθανώτ. ἐπιπέλανοι· πλακοῦντια θυσιῶν Ἡσύχ. liba.

Ἐπι-πέλομαι· ἔρχομαι πού π. Ὁμ. ἐκτὸς τῶν χωρίων τὰ ὁποῖα ὡς τμῆσιν ἐκ τούτου καταλογίζουσιν· «οὐδέ τις ἄλλη μοῦσος ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στυγερὴ πέλεται βροτοῖσιν» Ὀδ. ο, 408, μόν. συγκεκ. ἀόρ. ἐπιπλόμενος· «ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε» = ὅτε, ἐνῷ ἤρχόμην ὁ ὄγδοος χρόνος ἦλθεν, η, 261· «ἐπιπλομένου ἐνιαυτοῦ» Ησ. Θε. 493· «τάχα ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν γεινόμεθα» = μετὰ παρέλευσιν τῶν εἰς ὡρίμανσιν τοῦ ἐμβρύου ἀναγκαίων ἐννέα μηνῶν = ὅτε ἔρθασιν ὁ καιρὸς τῆς γέννας (πρβλ. περιπέλομαι), ἀσπ. 87· καὶ μτγν. «ἥματι ἄλλῳ νυκτὶ τ' ἐπιπλομένῃ» Ἀπολ. Ρ. 2, 1001· καὶ ἐνίχθρ. σημ. ἐρωῶ, πλακώνω ξφανα· «νέφος ἐμὸν ἐπιπλόμενον ἄφατον», ἐπὶ συμφορᾶς Σοφ. Ol. τ. 1314, ὡς τάφος Ἀπολ. Ρ. 4, 465· «ἐπιπλόμεναί δέ μιν», 3, 205, accedo.

Ἐπί-πεμπτος, 2· ὁ ἀπειραίαν ὅλην τινὰ ποσότητα περιέχων καὶ τὸ πέμπτον αὐτῆς μέρος Νικομ. ἀριθμ. 1, 23· δηλ. ἐπὶ ἀναλογίας 5 : 6· «ἐπίπεμπτον δάνεισμα» = δάνειον περιέχων ἕκτὸς τοῦ κεφαλαίου καὶ τὸ πέμπτον μέρος αὐτοῦ, ἤτοι «ἑκοσι τοῖς ἑκατόν, ὁ συνήθ. ναυτικὸς τόκος Ξεν. πρόσοδ. 3, 9, π. Ἀριστ. = πέμπτος, ἀποσπ. 17, sesquiquintus.

Ἐπι-πέμπω· πρὸς τοὺς ἄλλους πέμπω· «-ἄλλην στρατιὰν Θουκ. 7, 115· «-πρὸς τὸ στράτευμα ἄλλην ὠφέλειαν», 6, 73· - σιτία Ἀριστ. Ἐκκλ. 236· «-χορηγίαν στρατοπέδοις» = στέλλειν κατόπιν Πολυδ. 6, 15, 4· - ἀγγελίας = στέλλειν Η. 1, 160· - ὄνειρον, 7, 15· ἴδ. ἐπὶ δυστυχίας καὶ εὐτυχίας παρὰ θεῶν πεμπομένων· «δεσμοὺς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα» Πλατ. Κριτ. 46· «πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ», Φαιδ. 62· «-θεὸς δέῃ καὶ κινδύνους τοῖς ἡσυχάζουσι», Λυσ. 6, 20· «πρεσβύτις ἄνθρωπος ὑπὸ γυναικὸς ἐπιπεμφθεῖσα» = σταλεῖσα, 1, 15, ὅπου ὅμως ὁ Βεκκερ. ὑποπ. ἔχει, καὶ οὕτω π. τοὺς ἑπομ. προσέτι ἐπὶ στρατιωτῶν· «ταῖς πόλεσιν ἐπιπέμπειν» = κατὰ τῶν πόλεων Ἡρωδν. 3, 3, 5· «-τρεῖς κατασκόπους τοῖς Ῥωμαίοις» Ἀππ. Καρχ. 39, remitto, relaxo.

Ἐπί-πεμψις, ἡ· ἡ πρός τινα ἀποστολὴ Θουκ. 2, 39, missio.

Ἐπι-πέντ-εκτος, 2· ἐπιπενταμερὴς Νικομ. ἀριθμ. 1, 21.

Ἐπι-πεντακοσιοστο-τέταρτος· 1 1|504 Ἀριστειδ. μουσ. σ. 115.

Ἐπι-πεντάμερής, 2· ὁ τὸ ὅλον περιέχων καὶ πεντάκις τὸ ἕκτον αὐτοῦ μέρος (= 1 5|6) Νικομ. ἀριθμ. 1, 20· πρβλ. ἐπιμερής.

Ἐπι-πεντά-μοιρος, 2· ὁ ἔχων σχέσιν ἢ λόγον οἷον ὁ 11 πρὸς τὸν ἀριθμὸν 6, κατὰ μέρη πέντε μεγαλείτερος τοῦ ἀριθμοῦ 5 Νικομαχ. ἀριθ. 1 σ. 108, quintarius.

Ἐπι-πεντ-έναπος καὶ ἐπιπεντέννατος, 2· ὁ τὸ ὅλον περιέχων ἀριθμὸς καὶ 5|9 αὐτοῦ Νικομ. ἀριθμ. 1, 23.

Ἐπι-πεπαίνομαι· ὡριμάζω Θεοφυλ. 3, 687, matureseo.

Ἐπι-πεπλαγμένως· ἐπαμοιβαδόν

Ἐπι-πέπτω· ἐπιπέττω.

Ἐπιπέπτωκα, ὑπερ. παρκ τοῦ ἐπιπίπτω

Ἐπι-περαίνω· μοιχεύω Ἀρτεμιδ. 1, 79

Ἐπί-περθεν· ἐφύπερθεν, ἀνεῖδ. τῷ ὑπένερθε

Πινδ. π. Πλατ. Θεαιτ. 173, ὅπου ὅμως ὁ Βέκκερ. ἐπίπεδα παραδέχεται.

Ἐπι-περι-τρέπω· τρέπω τι ὁλόγυρα, μετατρέπω τι πρὸς χρῆσίν μου Μ. Ἀντων. 8, 35, circumduco.

Ἐπι-πέριξ· ἐσφαλ. ἀντὶ ἐπὶ τὰ πέριξ Ὀππ.

Ἐπι-περκάζω· μαυρίζω, μελανιάζω, ἴδ. ἐπὶ ὡρίμων καρπῶν, μτφ ἐπὶ νεανιῶν, τῶν ὁποίων τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ ἐπισκιάζοντος τριχώματος τῶν γενείων γίνεται μελανόχρουν· «ἐπιπερκάζεις μιαρῇ τριχὶ» Φιλιππ. 3 (11, 36), nigresco.

Ἐπί-περκος ἢ ἐπί-περκνος, 2· μαυροσάρος, μελανόχρους, ἐπὶ τοῦ χρώματος γεροντοτέρων λαγῶν Ξεν. κυν. 5, 22 καὶ Πολυδ. 5, 69, ἴδ. ἐπὶ τῶν καρπῶν, ὅταν ἀρχίζωσι νὰ ὡριμάζωσι, subniger.

Ἐπι-πετάννυμι· ἐξαπλώνω τι ἐπάνω Ξεν. κυν. 5, 10· «τέφρῃ ἐπιπέπτατο» Κ. Σμ. 14, 25, extendo, insperso.

Ἐπιπεσών· μτχ. ἐ. ἀορ. τοῦ ἐπιπίπτω.

Ἐπι-πέτομαι καὶ ἐπι-πετάομαι· πετῶ πρός τι· «ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις» Ὀδ. ο, 524· καὶ ἐπὶ βέλους· «ἄλτο - καθ' ὅμιλον ἐπιπτάσθαι μενεαίνων», Ἰλ. δ, 125· μετὰ αἰτ. - πεδία Εὐρ. Ἑλ. 1106· «-γῆν καὶ θάλασσαν» Ἀριστ. ὄρν. 118· «καινὰ θαυμάσετ' ἐπεπτόμεσθα» = ἐβλέπομεν ἐν τῷ ὑπνοῦσθαι νέα, 147· καὶ μετὰ δοτ. αὐτ. 48· - ταῖς ἀρούραις Λίλ. Ι. Ζ. 17, 16· ὁ Πλάτ. συντάσσει· «ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι» = ὡσὰν ἁρπακτικὰ ὄρνια, πολ. 2, 365· «ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν» Λουκ. ἁλ. Ἰατ. 1, 28· «φῆς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετὸν» Λουκ. Πε. 41, advolo.

Ἐπί-πετρον, τό· φυτὸν ἐπὶ πετρῶν ἢ πετρωδῶν τόπων αὐξάνον Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 5, ἐλέγετο δὲ καὶ ἄκινος κατὰ Πλίν.

Ἐπι-πέττω· ἔτι μᾶλλον γονεύω μτγν.

Ἐπι-πηγάζω· (ἐκ τῆς πηγῆς πηγάζω ἤτοι), ἀφήνω νὰ τρέξῃ ἐκ τῆς πηγῆς Κλ. Ἀλ. στρ 1, 323.

Ἐπί-πηγμα, τό· ἐπί τινος ποσοπεπηγμένον μαθημ.

Ἐπι-πήγνυμι· 1) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀφήνω τι νὰ στερεωθῇ, νὰ πήξῃ ἢ νὰ παγώσῃ, ἐπὶ πάχνης ἢ πάγου Ξεν. κυν. 5, 1. Ησθ. ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας παγώνω Θεοφρ. 2) ἐνόττω, ἐμφυτεύω μτγν. congelo.

Ἐπι-πηδάω· πηδῶ ἐπάνω· «ὃ ἄρρην ἐπιπηδῶν ὀχεύει τὴν θήλειαν» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 2· πηδῶ κατά τινος, ἐπιπίπτω· «ἵν' ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς» Ἀριστ. σφ. 705· - τῷ ἐρωμένῳ Πλατ. Φαιδρ. 254· καὶ μέσ. μέλ. «ἡμῖν ἐπιπηδήσονται οἱ ἄνδρες» Λυσ. 216· καὶ μτφ. λόγῳ Πλουτ. π. ἀδολεσχ. 20, insulto.

Ἐπι-πήδησις, ἡ· τὸ νὰ πηδήσῃ τις ἐπί τινος, κατά τινος ἐφόρμησις Πλουτ. ἐρωτ. 23, insultum.

Ἐπί-πηξ, ηγος, ὁ· ἐπίπηγμα μαθημ. βλαστάρι δι' ἐμβόλιασμα ἐμπηγόμενον εἰς τὸ ἐμβολιαζόμενον δένδρον Γεωπ. 4, 12, surculus.

Ἐπί-πηξις, ἡ· ἀπονάρκωσις μτγν. astrictio.

Ἐπι-πήσσω· ἐπιπήγνυμι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπί-πηχυς, 2· ὁ ὑπὲρ τὸν πῆχυν τῆς χειρός Πολυδ. 2, 140· «ἐπιπηχῆ, τῶν πηχῶν τὰ ἄνω» Ἡσύχ.

Ἐπι-πιέζω· ἐπάνω ὀλίβω, πιέζω, ἐκ τούτου λογίζεται τὸ τῆς Ὀδ. ἐν τμήσ. «ἐπὶ μάτακα χερσὶ πίεζεν», ὃ, 287, καὶ «λαιὸν ἐπὶ στιβαρῷ πιέσαι ποδί» Ἀπολ. Ῥ. 3, 1335, comprimo.

Ἐπι-πιεσμός, ὁ· τὸ ἄνωθεν ζούλισμα Γαλην. 8, 19, impressio.

Ἐπι-πιθηκίζω· ἔτι μᾶλλον πιθηκίζω Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 1133.

Ἐπι-πικραίνω· κάμνω τι ἔτι πικρότερον Ἱπποκρ. 394, 36, exacerbo.

Ἐπί-πικρος, 2· ὀλίγον τι πικρὸς μτγν.

Ἐπι-πικρόω· ἐπιπικραίνω Ἐμπεδ. π. Δ. Λαιρ. 8, 76.

Ἐπι-πίλναμαι· προσπλησιάζω· «οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται» Ὀδ. ζ, 44, appropinquo.

Ἐπι-πίμπλημι· γεμίζω τι ἔτι μᾶλλον· «σπλάγχνων χεῖρ' ἐπίπλησαι» Ἀριστ. ὄρν. 972, impleo.

Ἐπι-πίνω· πίνω κ προσέτι· - κυκεῶνα Ἀριστ. εἰρ. 696· «ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου» Πλατ. πολ. 2, 372· κατόπιν τινὸς πίνω, «μετὰ τὸν αὐτὸν οἶνον» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 28· ἴδ. ἐπὶ τῆς μετὰ τὸ τέλος τῆς τραπέζης κατόπιν πόσεως Εὔπολ. π. Ἀθην. 1, 17· παρ' Ὅμ. λογίζεται ὡς τμῆσις «καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων» Ὀδ. θ, 297.

Ἐπι-πίπτω· πίπτω ἐπάνω τινός «εἰκὸς ἐπιπίπτειν τὰ ἄχυρα ἐπὶ τὸν σῖτον» Ξεν. οἰκ. 18, 7· «τὰ ἐκπίπτοντα ἐκ τοῦ τείχους» = τὰ ἐκ τοῦ τείχους ῥιπτόμενα Ἀππ. ἐμφ. πολ. 4, 111· ἴδ. ἐπὶ ἐχθρικ. εἰσβολῆς· - τινί Ἡρ. 9, 116· «ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις ταῖς ἐναντίοις» Ξεν. κυν. 7, 4, 3· «- εἴς τινα» Ἡρ. 7, 207· οὕτω καὶ ἐπὶ δυσαρέστων πραγμάτων συμβαινόντων εἴς τινα· «πόνων ἐπιπιπτόντων» Πλάτ. νόμ. 5, 732· «χειμὼν ἐπιπεσών», Πρωτ. 344· - ὁ βορρᾶς Ἡρ. 7, 189· - σήματα Πλατ. πολ. 3, 405· - ἀνάγκη, νόμ. 6, 762· «οὐχὶ σοὶ μόνῳ ἐπέπεσεν λύπαι» Εὐρ. Ἀνδρ. 1044· «ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι» Θουκ. 3, 82· - νόσος, 87· «- ἐπὶ ταύτην τὴν παράκλησιν»=καταντῶν Ἰσοκ. 5, 89· «ἐπιπίπτειν τοιούτους λογισμοὺς τοῖς γνησίοις τῶν στρατιωτῶν» Πλουτ. Ὀθ. 9, supercido.

Ἐπι-πίσσω· ἐπιπάσσω Ἡσύχ.

Ἐπι-πιστεύω· ἐμπιστεύομαι εἴς τινα Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1421.

Ἐπί-πιστος, 2, ἴσφ. ἀντὶ ἐπίπαστος Θεοκρ. 11, 2.

Ἐπιπίστωσις, ἡ· ἐπιβεβαίωσις, δευτέρα πίστωσις προστιθεμένη ἁπλῶς εἰς τὴν πίστωσιν, λέξ. τεχνικὴ ῥητορ. τοῦ Βυζ. Θεοδώρου π. Πλατ. Φαιδρ. 266, altera confirmatio.

Ἐπι-πλα, τά (ἴων. τὰ ἐπίπλοα μόν π. Ἡρ. 1, 94 ὥσπερ τὸ διπλᾶ ἐκ τοῦ διπλόα τὸ ἐν. ἄχρ. ἔχει δὲ μόν. ὁ Πολυδ. 10, 10 = «ἡ κούφη κτῆσις οἵαν τις ἂν καὶ πλέων ἐπικαμίζοιτο»)· τὰ ἐν τῷ οἴκῳ κινητὰ σκεύη, «ὅτ' ὢν ὤχει τὴν οἰκίαν» Ἰσοκ. 8, 35· ἐν γέν. πᾶσα κινητὴ περιουσία, ἀντιθ. τῷ ἔγγεια κτήματα Ἡρ. 1, 150· «ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἐπιπλα, χαλκὸς καὶ σίδηρος» Θουκ. 3, 68· ὁ Ἁρποκρ. ἀναφέρει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Σοφ. καὶ τὴν ἑρμην. «τὴν οἶον ἐπιπόλαιον κτῆσιν καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην», ἄποσπ. 7.

Ἐπι-πλάζω· πάντοθεν διώκω τι, τὸ κάμνω νὰ περιπλανᾶται, καὶ παθ. πλανῶμαι· «πόντον ἐπιπλαγχθείς»=πλανηθεὶς ἴδῳ κ' ἔκει κατὰ θάλασσαν Ὀδ. δ, 14· ὡς π. Ἀπολ. Ῥ. καὶ μ. ἀόρ. «πόντον ἐπιπλάγξασθαι», 3, 1066· καὶ π. Νικ. ἀλ. οὕτως ἐνερ. «γήρεια ἐπιπλάζοντα», 127, oberro.

Ἐπι-πλάζω· ἐπιπλήσσω ὕ ΐδε.

Ἐπι-πλαναόμαι· περιφέρομαι, τὸν ἀόρ. ἐπεπλανήθην ἔχει ὁ Ἡλιοδ. 3, 5, τὸ δὲ ἐπεπλανησάμην Δημοκρ. π. Κλ. Ἀλ. Στρ. 1, σ. 457· ἔτι δὲ «κιττὸς ἐπιπλανώμενος» = περικυκλῶν Λόγγος ποιμ. 1, 2, oberro, ἴδε καὶ ἐπιπλάζομαι.

Ἐπι-πλάνησις, ἡ· τὸ περιφέρεσθαι μτγν.

Ἐπι-πλανήτης, ὁ· ὁ περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε Ἐπιγρ.

Ἐπι-πλάξ, ακός, ἡ· πέλαγος, ἐπιβολή· «τὰς ἐπιπλακὰς ἀντὶ ἐπιβολὰς» Κλ. Ἀλ. σ. 218.

Ἐπί-πλασις, ἡ· ἐπίθεσις ἐμπλάστρου Ἀρεταῖ. σ. 89· μτφ. «δι' ἐπιπλάσεως τῶν διηγημάτων κατασιγάζουσιν αἱ μητέρες τὰ παιδία» Βασιλ. 3, σ. 552.

Ἐπί-πλασμα, τό· ἰατρικὸν ἐπιτιθέμενον ἰατρ.

Ἐπι-πλάσσω· 1) ἐπάνωθεν ἀλείφω τι· - τί τινι Γαλην. καὶ - τί ἰατρ. πρβλ. «ἐπιπλάττει τὰ ὦτα» = στουπώνει Ἀριστοτ. προβλ. 3, 27· 2) σχηματίζω τι Φίλων, illino.

Ἐπι-πλαστέον· ῥ' ἐπίθ. τοῦ προηγ. Γεωπ.

Ἐπί-πλαστος, 2· ἐπάνωθεν ἠλειμμένος ἰατρ. φκιασιδωμένος· - πρόσωπον Ἀλκιφρ. 3, 11· ὑποκριτικός, προσποιητός· - δάκρυα Λουκ. διαλ. νεκρ. 27, 7· - ὑπόκρισις, ἐρωτ. 3· - φιλία Ἡρωδ. 3, 15, 4, ficlus.

Ἐπι-πλαστώδης 2· ἐπιπλασματώδης μτγν.

Ἐπι-πλάστως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Μ. Ἀντων. 2, 16, simulate.

Ἐπι-πλατᾰγίω· χειροκροτῶ· «τοῖς μὲν ἐπιπλατάγησα καὶ αὐτίκα ὄρνυ ἔθωκα» = ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα Σχολ. Θεοκρ. 9, 22, applaudo.

Ἐπι-πλατής, 2· ἐπίπλατυς.

Ἐπί-πλατος· πλακοῦντος εἶδος Ἡσύχ. σχηματ. τῆς λέξ. λακωνικός.

Ἐπι-πλᾰτύνω· πλατύνω τι ἐπάνω, ἐξαπλώνω Ἀριστοτ. π. κόσμ. 3, 8 εἰς τὸ παθ. expando.

Ἐπί-πλᾰτυς, 2· ἄνωθεν πλατύς, ὁμαλός Θεοφρ. πρβλ. Λαῦσεκ. Φρυν. 539.

Ἐπι-πλεῖον· ἐπιπλέον.

Ἐπί-πλειος, 2· ἐπίπλεως.

Ἐπι-πλεῖστον ὀρθότ. χωριστὰ ἐπὶ πλεῖστον.

Ἐπι-πλείω, π. ἀντὶ ἐπιπλέω.

Ἐπι-πλείων, 2· πλείων κατ' ἐπίτασ.

Ἐπι-πλέκω· πλέκω τι προσέτι, ἐμπλέκω· «Ἡράκλειτον ἐπέπλεκεν» = ἐπλεξεν αὐτὸν ἐν τῷ στεφάνῳ Μελ. 2 (12, 256)· «νῆμα ἐπιπεπλεγμένον ἑκάστῳ» Λουκ. μισθ. 16· «ἐπιπεπλεγμένα προβλήματα» Ἑρμογ. πρβλ. Πο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λυδ. «τὰς ἐπιβολὰς τὰς Ἀννίβου ταῖς Ἑλληνικαῖς πράξεσιν ἐπιπεπλέχθαι», 4, 28, 4· ἐν γέν. ἐπὶ συγκοινωνίας, ἐπιμιξίας· «τῶν ἄλλων οὐκ ἐπιπλεκομένων τοῖς Ἕλλησιν» Στραβ. 14, 662· ἐπὶ σαρκ. μίξ. Ἀθην. 5,24, implico.

Ἐπι-πλέον· ἐπὶ πλέον, ἀκόμη περισσότερον, μάλλον ἐκτεταμένον Ἡρ.

Ἐπί-πλεος, ἀττ. 3· γεμᾶτος· «λειμὼν ἐπίπλεος κρεῶν ἐφθῶν» Ἡρ. 3, 18· «τράπεζα ἐπιπλέη ἀγαθῶν», 6, 139, plenus, refertus.

Ἐπί-πλεως, ἀττ. 2· τῷ προηγ.

Ἐπί-πλευρος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἢ τῶν ὀχθῶν Ἡσύχ.

Ἐπί-πλευσις, ἡ· τὸ ἐπάνω τινὸς πλέειν, ἢ κατὰ θάλασσαν προσβολή Θουκ. 7, 36.

Ἐπι-πλέω· πλέω ἐπί τινος· -ἁλμυρὸν ὕδωρ Ὀδ. ι, 227· -ὑγρὰ κέλευθα Ἰλ. α, 312· «τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον» Ἀντων. Λιθ. 31· ὁρμῶ μὲ τὸν στόλον ἐναντίον τινός· -τινὶ Θουκ. 1, 30· «-ἐπὶ τὰς ναῦς» Ξεν. Ἑλλ. 1, 5, 11· «ἐπὶ τὴν Χίον ἐπέπλεον», 2, 1, 16· ἐν γέν. μὲ πλοῖον πλέω Ἡρ. 7, 98· «Τὴν Ἀσσυρίην γῆν ἔρδην ἐπιπλέειν» Ἀππιαν. ἐμφ. 2, 148· «τριήρεις τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπέπλεον», 4, 36, navigo.

Ἐπί-πλεως, ἀττ. 2· ἐπίπλεος.

Ἐπιπλή, ἡ· λόφος ἀπόχρημνος Λίλ. Ἴσ. Ζ 14, 16.

Ἐπι-πλήγδην· στενῶς, ἀκριβιγῶς, strictim.

Ἐπί-πληγμα, τό· ἐπιτίμημα, ἐπίκρουμα, Ἐτ. Γ, σ. 189, 25, palsatio.

Ἐπι-πλήθύνω· ἐπιπληρόω Ο', augeo, accresco.

Ἐπι-πλήθω· εἶμαι καλὰ γεμάτος, παραγεμάτος·

Ἐπι-πλήκτειρα, ἡ· κτυποῦσα· -μάστιξ Μακκ. 6 (6, 233), castigatrix.

Ἐπι-πληκτήρ, ὁ· τῷ ἑπομ.

Ἐπι-πλήκτης· σωφρονιστὴς γλωσ. castigator.

Ἐπι-πληκτικός, 3· ὁ εἰς τὸ τιμωρεῖν, ἐπιπλήττειν ἐπιτήδειος Σοχλ. Σοφ. Τρ. 446.

Ἐπι-πληκτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μετ' ἐπιπλήξεως Δ. Σικ. 17, 114, increpative.

Ἐπί-πληκτος, 2· γρ. ἐσφ. ἀντὶ ἐπίληπτος Στοβ. ἀνθ. 3, σ. 314.

Ἐπι-πλημμοριάω· τῷ ἑπομ. Φιλοστρ. εἰκ. 2, 17.

Ἐπι-πλημμυρίζω· τῷ ἑπομ. Γρ. Ναζ. 3, 622, affluo.

Ἐπι-πλημμύρω· ὑπερεκχειλίζω Ὀππ. ἁλ. 1, 465, inundo.

Ἐπι-πλῆξία, ἡ· ἐμπληξία Πολυδ. 5, 121.

Ἐπί-πληξις, ἡ· ἀνείδισμα, μάλωμα, τιμωρία, παιδεία· - ἔχειν Αἰσχίν. 1, 177· μετὰ τοῦ κόλασις Τιμ. Λοκρ. 103· - πρός τινα Πλουτ. Σολ. 3, objurgatio.

Ἐπι-πληρόω· γεμίζω τι ἕως ἄνω, τὸ ποτήριον Ἐρατοσθ. π. Ἀθην. 11, 433· - κακοῖς κακὰ = σωρεύειν κακὰ ἐπάνω εἰς κακὰ Σ. Ἔμπ. κ. γραμ. 88. Μέσ. «οὐδ' ὁπόθεν ἐπιπληρωσάμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν» = πόθεν θὰ δυνηθῶμεν νὰ λάβωμεν πληρώματα τῶν πλοίων μας Θουκ. 7, 14, adimpleo.

Ἐπι-πλήρωσις, ἡ· ὑπερτέλεσμα Γαλην. 4, σ. 51, 29, superimpletio.

Ἐπι-πλήσσω· κτυπῶ πρόσω, ἐπί τινος· «τέξῳ ἐπιπλήσσων» Ἰλ. κ, 500· «λαΐνεσσιν ὀπέροισιν» Νικ. Θηρ. 952· μὲ λόγους, δηλ. ὀνειδίζω, μαλώνω· «καί μ' οὔ τινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν» Ἰλ. ψ, 580· καὶ μετὰ δοτ. «αἴσι μάν πώς μοι ἐπιπλήσσεις», μ, 211· - τοῖς γιγνομένοις = καταιρίνειν, ὀνειδίζειν τὰ γινόμενα Πλάτ. νόμ. 8, 567· «ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἐπεπλήξαμεν ἡμῖν αὐτοῖς», παλιτ. 286· - τινί τι, ὡς «τὴν αὐθαδίην μὴ 'πίπλησσέ μοι» Αἰσχ. Πρ. 80· ἀπολ. Σοφ. Αἴ. 281· «τί τόδ' ἐπέπληξας;», Οἰ. Κ. 1727· «τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς οὐ ποιήσω» Ἡρ. 3, 142· «ταύτῃσι οὐδεὶς οὕτω ἐπιπλήττει ὅτι» Πλάτ. Πρ. 329· παθ. «νουθετούμενος καὶ ἐπικληττόμενος», Γόργ. 478· ἀπτ. «-ὄρνιθες ἀρούραις» = πίπτουσι μέσα εἰς τὰς γαίας Ἄρατ. 1095, caedo, reprehendo.

Ἐπι-πλήττω· τῷ προηγ. κατὰ σχημ. ἀττ.

Ἐπι-πλινθο-δολέω· ἐπιρρίπτω πλίνθους Ἀθην. 36, 58.

Ἐπί-πλοα, τά, ἀρχ. ἀντὶ ἐπίπλα Ἡρ. 1,94.

Ἐπί-πλοιον, τό· ἐπίπλουν Φιλεταιρ. π. Ἀθην. 3, 106.

Ἐπι-πλοκάς, ἡ· τῷ ἑπομ. amplexus.

Ἐπι-πλοκή, ἡ· περιπλέξιμον, ἐμπέρδευσις Λουκ. Χαρ. 16· συγκοινωνία, συναναστροφή· «βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους» Πολυδ. 5, 37, 2· - εἰς Πελοπόννησον, 4, 3, 3· «-καὶ συνήθεια» Στραβ. 14, 662· ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως Δ. Σικ. 4, 9, implicatio.

Ἐπι-πλοκήλη, ἡ· σπάσιμον ὁποκάτω εἰς τὸ προσκοῖλι, ὅπερ συμβαίνει ἀπὸ σήκωμα βάρους, ἢ ἀπὸ πήδημα· ἔχει δὲ καὶ μέρος τοῦ ἐπιπλόου ἤτοι τῆς σκέπης ἤτις περιτυλίσσει τὰ ἔντερα· «ἐπιπλ. ἐστὶν ὀλίσθησις ἐπίπλου κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὀσχέου» Γαλην. 19, σ. 447, 9, hernia.

Ἐπι-πλο-κηλικός, 3· ὁ ἔχων ἐπιπλοκήλην Γαλην.

Ἐπί-πλοκος, 2· περιπεπλεγμένος μτγν. implicitus.

Ἐπι-πλόμενος, ἐπ μτχ. ἀορ. τοῦ ἐπιπέλομαι, ἀντὶ ἐπιπελόμενος· «ἔτος ὄγδοον ἐπιπλόμενόν μοι ἦλθεν» Ὀδ. η, 261· «νύφος ἐπιπλόμενον» = ἐπερχόμενον, πλησιάζον Σοφ. Οἰ. τ. 1314· «ἐπιπλομένῳ ἐνιαυτῷ» Ἡσ. ἀσπ. 87· «ἐπιπλομένῃ νυκτί» Ἀπολ. Ῥ. Ἀργ. 2, 1091.

Ἐπιπλ-όμφαλον, τό· πρίσμα τοῦ ὀμφαλοῦ, ὅταν τὸ ἐπίπλοον (τῶν ἐντέρων ἢ σκέπη) ἐκβαίνῃ τῆς θέσεώς του Γαλην.

Ἐπιπλοο-κομιστής, ὁ· ἐπιπλοκηλικὸς Γαλην.

Ἔπιπλον, παρατ. τοῦ ἄλλως μηδαμοῦ εὑρισκομένου πίπλω ἀντὶ πίμπλημι Ἡσ. ἀσπ. 291, ἔνθα ὅμως ἄλλ. γράφ. ἔπιτνον.

Ἔπιπλον, τό· ἓν. ἀριθ. τοῦ ἐπίπλα.

Ἐπί-πλοον τό· καὶ ὁ ἐπίπλους· ἡ τὰ ἔντερα συγκρατοῦσα σκέπη· «τὸν σπλῆνα καὶ τὸν ἐπίπλοον συνθεὶς ὁμοῦ» Ἡρ. 2, 47, καὶ συνῃρ. «ἥπατα περιειλημμένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ» «κεῖται ἐπὶ τοῦ λίπους καὶ τοῦ ὀμένος» Ἐπιχαρμ. π. Ἀθην. 3, 106· «ἐπίπλους, ὁ περιελίσσης ὀμὴν ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐντέρων» Ἡσύχ. omentum.

Ψηφιακό Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας

Ἐπί-πλοος, συνηρ. ἐπίπλους, ὁ· 1) ὕστερος πλοῦς ἀντίθ. τῷ πρόπλους, ἐπὶ τῶν τελευταίων πλοίων, τὰ ὁποῖα τελειώνουσι τὴν ὁρμὴν τοῦ στόλου Δ. Σικ. 20, 50· 2) ὁρμῶν, ἐπιτιθέμενος· – ναῦς Πολυθ. 1, 27, 8· ἴδε καὶ ἐπίπλοα.

Ἐπί-πλους, συνηρ. ἐπίπλους, ὁ· ἐφόρμησις πλοίου ἐναντίον ἐχθρικοῦ Θουκ. πολλαχοῦ· «ἐπίπλουν ποιεῖσθαι» = ἐπιπλέω = κατὰ στόλου ἑτοιμάζομαι· «-τῇ Μιλήτῳ» = κατὰ τῆς Μιλήτου, 8, 79· – τοῖς Ἀθηναίοις, 3, 78· «ἐπὶ τὴν Σάμον», 8, 63· «ἐπίπλουν θέσθαι» Πλουτ. Αἰμ. Παυλ. 9· αὐτὸς ὁ στόλος Θουκ. 2, 90· π. Σουΐδ. καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου ταξιδεύων = ἐπιβάτης, vector· καὶ Ἁρποκρ. μτγν. ὁ τοῦ πλοίου ἐπιθεωρητής, incursus, classis.

Ἐπί-πλους· ᾱθ' ἐπίπλοα = ἔπιπλα.

Ἐπι-πλουτίζω· πλούσιόν τινα ποιῶ Εὐστ. 306, 94, dito.

Ἐπι-πλύνω· πλύνω μτφ. μτγν. Ιανο.

Ἐπι-πλωτής, ὁ· ἐπίπλους, ἐπιβάτης μτγν.

Ἐπι-πλώω, ἰων. ἀντὶ ἐπιπλέω, supernavigo.

Ἐπι-πνεύω, π. ἀντὶ ἐπιπνέω Ὁμ.

Ἐπι-πνευματίζω· θέτω ἐπί τινος λέξεως ψιλὴν ἢ δασεῖαν Εὐστ.

Ἐπί-πνευσις, ἡ· ἔμπνευσις· – θεία Στραβ. 10, 467, inspiratio.

Ἐπι-πνευστικός, 3· ἐνθουσιασμὸν ἐμποιῶν Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 483.

Ἐπι-πνέω, αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ.

Ἐπι-πνέω· ἐπ. καὶ ἐπιπνείω· πνέω, φυσῶ Ἰλ. ε, 698· ἰδ. ἐπὶ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου· «νηῦς ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησιν ὄπισθεν» Ὀδ. δ, 357· «εἰσόκε ἐπιπνεύσωσιν ἄῆται», 1,139· «αὖραι ἐπιπνέουσι θάλασσαν» = προσπνέουσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης Ἡσ. Θε. 872· «κἀπιπνεῦσαι βόρειον αὐτοῖς» Ἀριστ. σφ. 265· «μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας Ἄρης» Αἰσχ. Ἑπτ. 325· ἔγκειται δὲ καὶ ἡ σημ. τοῦ ἐχθρικοῦ π. Σοφ. «ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων», Ἀντ. 136· «στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἵματι»= ὥστε τὸν ἕκαμεν αἱματόφυρτον ἢ κατ' ἄλλ. ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ γείνῃ φονεὺς Εὐρ. Φοιν. 776· «-Σπαρτῶν γένναι», 801· μτφ. ἐνθουσιάζω· «ὅσοις δαίμων ἀγαθὸς ἐπέπνευσεν» Πλατ. Ἀξ. 371· καὶ χαρίζομαι, ὠφελῶ, εὔνους εἰμί· «οὐδέ σε Κύπρις, οὐδ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνέουσιν Ἔρωτες» Ἀπολ. Ῥ. 3, 937· «τύχης ἐπιπνεούσης» Πολυβ. 11, 19, 5· – ἐμπνέω, φωτίζω τὸν νοῦν· «τῶν Μουσῶν προφῆται, ἐπιπεπνευκότες ἡμῖν τὸ γέρας» Πλατ. Φαιδρ. 262· – πυρὸς σέλας Ἀπολ. Ῥ. 3,1327· ἐπάνω, κατόπιν, ἐναντίον φυσῶ· «ὁ βορέας τῷ νότῳ» Θεοφρ. aspiro, afflo.

Ἐπι-πνίζω· πνίζω Ν. Δ. strangulo.

Ἐπί-πνοια, ἡ· φύσημα· – Διὸς Αἰσχ. Ἱκ. 17· – θεῖαι, 572· «οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῖον» = οὐχὶ ἄνευ θείας ἐμπνεύσεως Πλατ. νόμ. 7, 811· «τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπνοίᾳ πιστεύειε», Κρατ. 399· «οἷον ἐπιπνοίᾳ πρὸς τὸ καλὸν» Πλουτ. Ἀγ. 7, afflatus.

Ἐπί-πνοιος, τῷ ἐπομ. Ὀρφ. Ὑμν. 37, 25.

Ἐπί-πνοος, συνηρ. ἐπίπνους, 2· πεφυσημένος, μτφ. ἐμπνευσμένος· «παρὰ Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος», Πλατ. Κρατ. 428· «οἱ ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος ἐπίπνοι», συμπ. 181· «-καὶ φοιβόληπτος» Πλουτ. ποιμ. 48· περὶ τόπων καὶ ἀνθρώπων Πολυβ. 1, 15· «Ὀλυμπίᾳ ἦν ἐπίπνους μαντείας» Φώτ. καὶ π. Ἡσυχ. «ἔμπνοι, οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι», afflatus.

Ἐπί-πνως· τῷ προηγ.

Ἐπιποδία, ἡ· ὀν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἐπιπόδιος, ὁ· ὀν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπι-πόδιος, 2· ὁ εἰς τοὺς πόδας εὑρισκόμενος· «πέδαι ἐπικόδιαι» = δεσμὰ Σοφ. Οἰ. τ. 1350, ἀσχηματ. ὡς τὸ ἐμπόδιος καὶ περικόδιος.

Ἐπι-ποθέω· ἔχω πόθον, εὐχὴν, ἀγάπην πρός τι· «ἐπιποθήσειν Πεισιστρατίδας» Ἡρ. 5, 93· «ὃ ἔτι ἐπιποθῶ» Πλάτ. Πρωτ. 329· – ἀπόντα Δ. Σικ. 17, 107, desidero.

Ἐπι-πόθημα, τό· τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου Ο'. desiderium.

Ἐπι-πόθησις, ἡ· τὸ ποθεῖν, ἐπιθυμεῖν τι Ν. Δ. desiderium.

Ἐπι-πόθητος, 2· ποθητός, ἀξιαγάπητος, ὃν ἀγαπᾷ νὰ ἔχῃ τις.

Ἐπι-ποθία, ἡ· ἐπιπόθησις Ν. Δ.

Ἐπι-ποιέω· κάμνω τι προσέτι, προσθέτω· «-νεότητα τῷ εἴδει» Φιλοστρ. Μίσ. προσθέτω εἰς ἑαυτὸν βίος Ἰωάν. Δαμασκ. 1, 22· ἐπιποίητος = προσποιητὸς Συνεσ. fictus.

Ἐπι-ποίησις, ἡ· προσθήκη Εὐστ adjectio.

Ἐπι-ποίητος, 2· πλαστὸς Συνέσ. fictus.

Ἐπι-ποιήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἐπιφάν.

Ἐπι-ποικίλος, 2· λίαν ποικίλος, διαφόρων χρωμάτων Ἀρεταί. versicolor, varius.

Ἐπι-ποιμήν, ένος, ὁ· ποιμὴν, ἴσ. ἀρχιποιμὴν εἰς τὸ θηλ. «θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν» Ὀδ. μ, 131.

Ἐπί-ποκος, 2· ὁ μετὰ μαλλίου προμηθευμένος· – κριὸς Ο'.

Ἐπιπολαί· Ἐπίασσα· «οὕτως ἐν Λακεδαίμονι, ἡ Δημήτηρ ἱδρυμένη τιμᾶται» Ἡσύχ. ἴσφ. ἀντὶ Ἐπιπολᾶ Σουΐδ.

Ἐπι-πολάζω· ἐπικυματίζω, ἐὐρίσκομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπάνωθεν κολυμβῶ· «ἀποθανοῦσαι αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 2· μένω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας Ξεν. οἰκ. 16, 14, ἀντίθ. τῷ κάτω φέρεσθαι Πλουτ. συμπ. 7, 3, 2· καὶ μετὰ αἰτ. Ἡλιοδ. 2, 25· ὑπερβάλλω, ὑπερισχύω· «Φίλιππος ἐπιπολάζει» Δημ. 9, 25· ὁ Ἰσοκ. παριστὰ ἐν ἀντιθέσει «τὰς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι τὰς δὲ ἐπιπολάσειν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων», 5, 64· καὶ συνάπτει μετ' αὐτῶν «κύριον γίγνεσθαι τῶν τῆς σωτηρίας», 8, 107· ὑψηλοφρονῶ, φέρομαι ὑβριστικῶς Δ. Ἀλ. 11, 6· ὑπερηφία Ἀππ. ἐμφ. πολ. 3, 76· «– φορτικῶς καὶ σοβαρῶς τινι»=ὑψηλοφρόνως καὶ ὑβριστικῶς φέρομαι πρός τινα Πλουτ. συμπ. 2, 1, 12· ἰδ. ἐπὶ ἠθῶν καὶ ἐθίμων, δοξασιῶν, κακιῶν, αὐξάνει, αὐνηθῶς γίνεται, ὑπερικᾷ· «ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τὰ νῦν λεσχηνείας» = ὑπερισχυούσης φλυαρίας Πλατ. Ἀξ. 369· «δόξαι μάλιστα ἐπιπολάζουσαι» Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 4· «κακοπραγμοσύνη, δωροδοκία» = Πολυβ. 13, 3, 1· «ὕβρις ἐπιπολάζουσα» Ξεν. Ἀνα. 3, 3·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶμαι ἐν χρήσει, διαδεδομένος, εὐδοκιμῶ· «τὰ Ἀλκαίου οὐκ ἐπεπόλαζε διὰ τὴν διάλεκτον» Σχόλ. Ἀριστ. θεσ. 102, καὶ ὡς τὸ λατ. versari ἐνασχολοῦμαι εἴς τι· - τῇ ῥητορικῇ Λουκ. ῥητ. παραγγ. 26· ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὑπερισχύειν, μεθύσκεσθαι· «ἐπιπολάσαντος αὐτῷ τοῦ ποτοῦ» Ἀθην. 10, 438· ἐπὶ τροφῆς ἄπεπτον ἐν τῷ στομάχῳ εἶναι Ἀριστοτ. μόρ. Ζ. 2,11· περιφέρομαι, περικωμάζω Ἀππ. Μιθριδ. 75· κατὰ δὲ Πολυδ. μέσ. ἐπιπολαζόμενος, ὑπονηχόμενος, 1, 97, innato, fluito, redundo.

Ἐπιπολαί, αἱ· τόπος ἀπότομος καὶ βραχώδης τῆς νήσου Σικελίας ἀρκτικῶς τῶν Συρακουσῶν, τὸν ὁποῖον ὕστερον περιτειχίσας ὁ τύραννος Διονύσιος, ἤνωσεν αὐτὸν μετὰ τῆς πόλεως· ἐν αὐτῷ εὑρίσκοντο αἱ λατομίαι, εἰρκτὴ δημοσία εἰς τὰς ὁποίας ἐκλείοντο οἱ κατάδικαζόμενοι Θουκ.

Ἐπι-πολαιό-ρριζος, 2· ὁ τὰς ῥίζας ἔχων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, οὐχὶ βαθέως εἰσχωρούσας εἰς τὴν γῆν Θεοφρ. Ι. Φ. 16, 31.

Ἐπι-πόλαιος, 2· ὁ ἐπάνω κείμενος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εὑρισκόμενος, «- τραῦμα, βλάκη» Ἰατρ. - ὀφθαλμοί = ἐξοπεταχτοί, προεξέχοντες Ξεν. συμπ. 5, 5, συνήθ. μτφ. φανερός, σαφής· «ἐπιπόλαια λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10· «ἐπιπολαιότερον φαίνεται τοῦ ζητουμένου», ἠθ. 1, 5, 4· - ψεῦδος, πολιτ. 3, 12· ἔτι κατ' ἐπιφάνειαν, «καὶ πᾶσι κοινὴ παιδεία», ἀντίθ. τῷ ἀπηκριβωμένη Ἰσοκ. 15, 190· «τὰς ἐπιπολαίους ἡδονὰς καὶ διατριβὰς ἀγαπᾶν»= τὰς συνήθεις, κοινὰς Δημ. 61, 59· - ὄπνος = ἥσυχος Λουκ. Γαλλ. 25· - τραῦμα = ἐλαφρὰ πληγή, κατάπλ. 37· ἐπίρ. ἐπιπολαίως· τιτρώσκειν = ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐλαφρὰ Ἰώσ. Ἰουδ.

Ἐπιπολάτος, 3· ἐθνικὸν ὄν. τοῦ Ἐπιπολαί Στ. Βυζ.

Ἐπι-πολαιό-φυτος, 2· ἐπιπολαίως φυτευμένος μτγν.

Ἐπι-πολαίως· ὑπ' ἐπιπόλαιος Σουΐδ. ἐξ' Ἰωσήπ.

Ἐπι-πόλᾶσις, ἡ· τὸ εἶναί τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τὸ ἔρχεσθαί τι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 3, superlitio.

Ἐπι-πολασμός, ὁ· τὸ εἶναι, ἀναβαίνειν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος· - τῆς ζέσεως Ἀριστοτ. προβλ. 22, 8· μτφ. «ἐπιπολασμὸν ποιεῖσθαι κατά τινος» = ἀλαζονικῶς, φέρεσθαι πρός τινα Δ. Ἀλ. 6, 65, innatatio.

Ἐπι-πολαστικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κολυμβῶν, εἰς τὰ ἐπάνω ἀναβαίνων, ἐρχόμενος, ἐπὶ ἀπέπτων τροφῶν Ἀριστοτ. προβ. 3, 18, fluitans, innatans.

Ἐπι-πολαστικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ὑπερμέτρως· «- καὶ κατακόρως χριόμενοι τῇ κραυγῇ» Πολυβ. 4, 12, 9, redundanter.

Ἐπι-πολεμέω· πόλεμον ἐπιφέρω κατά τινος, ὡς ἐπιστρατεύω Ἡσύχ.

Ἐπι-πολεμόω· ποιῶ τινα πολέμιον, ἐρεθίζω εἰς πόλεμον Ἡσύχ.

Ἐπι-πολεύω· ἐπιπολάζω, εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας· «φάρμακον οὐκ ἐπιπολεύει ἀλλ' εἰς τοὺς ἔσω κόρους κατολισθάνει» Αἰλ. Ι. Ζ. 9, 61 fluctuo.

Ἐπι-πολέομαι· ἐπιπωλέσμαι.

Ἐπι-πολή, ἡ· ἐπιφάνεια· «τὸ ἐν ἐπιπολῇ» Στράβ. 12, 570· ἄλλως δὲ μόν. εἰς τὴν γεν. ἐπιπολῆς ἐπιρρηματικῶς; = ἐπάνω, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας Ἡρ. 2, 62· τὸ ἐπιπολῆς Πλατ. Φιλ. 48· «τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐντὸς κεκρασθέντων», 47· μετὰ γεν. = ἄνωθεν Ἡρ. 1, 187 (καὶ «καὐπέρθεν ἐπιπολῆς ξύλων», 4, 201)· καὶ «ἐξ ἐπιπολῆς» Ἀριστοτ. προβλ. 1, 43· σαφῶς, φανερῶς· - ἰδεῖν Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 38· «διὰ μὲν ἀργίας καὶ τὰ παντελῶς ἐπιπολῆς δυσχείρωτά ἐστι» Δημ. 61, 37, supra, summitato.

Ἐπι-πολῆτις, αἱ· πρόναι, αἷς αἱ γυναῖκες περονῶνται Ἡσύχ.

Ἐπιπολιαῖος· Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ Ἡσύχ.

Ἐπι-πολίζω· ἐποικοδομῶ Ἡσύχ. inaedifico.

Ἐπι-πολλόομαι· ἀρχίζω νὰ γίνωμαι πολιός, ν' ἀποκτῶ λευκὰς τρίχας Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 5, canesco.

Ἐπι-πολιορκητής, ὁ· πολιορκητὴς Ἀλείφρ. 2, 2.

Ἐπι-πόλιος, 2· οὗτινος αἱ τρίχες ἀρχίζουσι νὰ λευκαίνωνται Δημ. 54, 34, incanus.

Ἐπί-πολος, 2· πρόσπολος Σοφ. Οἰ. τ. 1323, socius.

Ἐπι-πολύ· ἐπὶ πολύ, παρὰ πολύ, πολὺν καιρόν· «ὡς ἐπὶ τὸ πολύ», τὸ περισσότερον μέρος, κοινῶς, συνήθως ὑπὸ πολλῶν.

Ἐπι-πολυ-πραγμονέω· προσέτι πολυπραγμονῶ μτγν.

Ἐπί-πομπα· ὑπὸ ποδόπομπα.

Ἐπι-πομπεύω· διά τι θριαμβεύω· «- ταῖς πατρίδος συμφοραῖς» Πλουτ. Καισ. 58, triumpho, insulto.

Ἐπι-πομπή, ἡ· τὸ ἀπεσταλμένον, τὸ εἰμαρμένον (τὸ συμβαῖνον «εἴς τινα δι' ἀνωτέρας ὑπερτάτης δυνάμεως), θρ. μάγευμα, βασκανία Διοσκ. Ν. 478, immissio.

Ἐπι-πονέω· ἐμπονέω, ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζωμαι, κοπιάζω ἀνενδότως, ἀκαταπαύστως· «ὅταν ἐπιπονήσαντες ἀγαθόν τι πράξωσιν» Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 15· «ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν βέλτιστοι», Κυρ. 5, 4, 17· «ἐπιπονεῖν φερούσας ἕως ἂν τριακὸς ἀποτελεσθῇ τὸ γενόμενον» Πλατ. νόμ. 7, 789, illaboro.

Ἐπι-πονία, ἡ· πονηρία Ἡσύχ. aerumna.

Ἐπί-πονος, 2· ὁ μὲ κόπους, μόχθους συνδεδεμένος, φιλόπονος, ἐπίμοχθος· - ἡμέρα Σοφ. Τρ. 651· - λατρεία, 828· - βίος Δυσ. 2, 16· - μόρος, Οἰ. Κ. 1557, καὶ ὑπερθ. 21, 19· «ἔργα καλὰ καὶ ἐπίπονα» = δύσκολα Πλατ. νόμ. 7,801· «- καὶ χαλεπόν», πολ. 2, 364· - ἄσκησις Θουκ. 2, 39· - ἀσχολία, 1, 70· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· «δεινὸν καὶ ἐπίπονον ἀνδρὸς» = πολυμόχθους ὑπομένοντος Πλάτ. Φαίδρ. 229· «ὅτι μέγας μὲν οἰωνὸς εἶη ἐπίπονος μέντοι», Ξεν. Ἀν. 5, 9, 23, laboriosus, operosus.

Ἐπι-πόντια, ἡ· ἐπών. Ἀφροδίτης Ἡσύχ.

Ἐπι-πόντιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης μτγν. supermarinus.

Ἐπι-πόντις, ἡ· ἰδιάζων ὕφ. σχημ. τοῦ προηγ. «ἐπιποντίδα νύμφαν» Ν. Ἀν. σ. 4.

Ἐπι-πόνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μετὰ πόνου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ μόχθου· – εὑρίσκειν Θουκ. 1, 22· «ἐπιπονώτατα ζῆν» Ξεν. Κυρ. 7,5,67, difficulter.

Ἐπι-πορεία, ἡ· ἐπιπόρευσις, πρόσοδος καὶ ἐπάνοδος μαθημ. accessus.

Ἐπι-πορεύομαι, μετὰ τοῦ π. ἄορ. ἐπεπορεύθην· πηγαίνω, πορεύομαι πρός τι, ταξειδεύω διά τινος, ἐπὶ στρατοῦ βαθίζοντος καὶ περιερχομένου ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· – τοῖς ἄγροις Πλουτ. Λυκ. 28· – τὴν οἰκουμένην, 30 «– τὴν Βοιωτίαν ἀπολέμως», Φλαμιν. 6· «– ἐπὶ τὸ πλῆθος» = κατὰ Πολυβ. 4, 9, 2· καὶ μτφ. διέρχομαι, περνῶ, διαβάζω· – τῇ διανοίᾳ, τῇ ὄψει Πλουτ. proficiscor.

Ἐπι πόρευσις· τὸ νὰ πηγαίνῃ τις, νὰ περιοδεύῃ τόπον τινά μτγν. accessus

Ἐπι-παρίζω· αἰξάνω μτγν. augeor.

Ἐπι-πόρπαμα, τό· «τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης, καὶ τῶν ἱππέων ἡ τὰς χλαμύδας συνέχουσα πόρπη» Ἡσύχ. τὸ διὰ πόρπης ὑπὲρ τοὺς ὤμους συνδεόμενον ἐπανωφόρεμα Πλουτ. Ἀλεξ. 32· κατὰ δὲ Β. Ἀν. καὶ κόσμημά τι ἐπ' αὐτοῦ, 254· «ἐπὶ τῇ πόρπῃ προσκόσμημα» Σχόλ. Πλατ. πολ. 4, 167· π. δὲ Πλάτ. κωμ. π. Πολυδ. «– ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφαπτίς», 10, 52· πρβλ. ἐπιπόρπημα.

Ἐπι-πορπέω· στερεώνω τι μὲ πόρπην, καρφοβέλονα. Μέσ. θηλυκώνω ὑπεράνω τῶν ὤμων τὸ φόρεμά μου· «ἐπιπορποῦνται σάγους βαβδωτοὺς» Δ. Σικ. 5,30· «πορφυρίδια ἐπιπεπορπημένος» Πολυβ. 39, 1, 2.

Ἐπι-πόρπημα, τό· ἐπιπόρπαμα, ἐμπερόνημα Ἀππ. Καρχ. 8, 109· «πόρπη μέν ἐστιν ἡ ἄνωθεν τῆς χλαμύδος πρόσθεσις· ἐπιπόρπημα δὲ τὸ ἐπὶ τῇ πόρπῃ προσκύσμημα λίθινον ἢ χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν» Β. Ἀν. 254.

Ἐπι-πορπίς, ίδος, ἡ· τῷ προηγ. Καλλ. Ὑμν. Ἀπολ. 32· ἡ = τῷ πόρπη.

Ἐπι-πορπόω· ἐπιπορπάω.

Ἐπι-πόρπωμα, τό· ἐπιπόρπαμα, τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης Ἡσύχ.

Ἐπι-πορσαίνω· χορηγῶ, παρέχω Νικ. ἀποσπ. 2, 54, praebeo.

Ἐπι-πορσύνω· παρασκευάζω· – κλισίην Κ. Σμ. 7, 712, apparo.

Ἐπι-πορφυρίζω· κλίνω εἰς τὸ χρῶμα τὸ πορφυροῦν Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 18, 2.

Ἐπι-πόρφῡρος, 2· ὁ εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα κλίνων Θεοφρ. Ι. Φ. 4, 6, 7.

Ἐπί-ποσον, τό· ὀλίγον τι, ὀρθότ. ἐπὶ ποσὸν δι. γρ. aliquantulum.

Ἐπι-ποσόω, ἑσφ. ἀντὶ ἐπὶ ποσόω.

Ἐπι-ποτάμιος, 2· ὁ πλησίον τοῦ ποταμοῦ· – ἐπιποταμία πόλις Ἑλλανικ. π. Ἀθην. 15, 679, fluviatilis.

Ἐπι-ποτᾱμίς, ίδος θηλ. τοῦ προηγ. – Νύμφαι Σχολ. Ἰλ. υ, 8, fluviatilis.

Ἐπι-ποτάομαι· ἐπάνωθεν ἐκτείνομαι· «καταγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπότηται» Αἰσχ. Περ. 656· μτγν. = ἐπιπέτομαι Διοσκ. 5,85, advolo.

Ἐπι-πότιος· ὁ ἐν συμποσίῳ γινόμενος· «Σκολιὰ δὲ κυρίως ἐστὶ τὰ ἐν συμποσίοις ἐπιπότια ἄσματα, ἃ ἦδον οἱ κιθαρισταί» Σχόλ. Ἀριστειδ. 2, σ. 137, potatorius.

Ἐπί-πους, 2· ποδιαῖος τὸ μῆκος μτγν. pedalis.

Ἐπι-πράσσομαι· τῷ ἑπομ.

Ἐπι-πράττομαι χρήματά τινα· ζητῶ, συνάζω ἀκόμη περισσότερον ἀπό τινα χρήματα Σουΐδ. insuper addo.

Ἐπι-ραύνω· πραΰνω Διον. Περ. 1052.

Ἐπι-πρηόνω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Ἐπι-πρέπεια, ἡ· πρόσηκον, κόσμιον φέρσιμον, σεμνὸς τρόπος Ἀρχυτ. Στοβ. ἀνθ. 1, 79, καὶ πλ. Πολυβ. 3, 78, 2, decus.

Ἐπι-πρεπής, 2· ὁ σεμνὸς τοὺς τρόπους, ὁ κόσμιον, πρόσηκον ἔχων φέρσιμον· «θέσεις καὶ ἕξεις» Διοτογ. π. Στοβ. ἀνθ. 48,61· «καὶ τῶν ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπὲς» Λουκ. εἰκ. 7 = ἐπιπρέπεια, decorus, eximius.

Ἐπί-πρεπτος, λέξ. ἀμφ. π. Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. 9, 4.

Ἐπι-πρέπω· ἐξέχω εἴς τι, εἶμαι ὁρατός· «οὐδέ τί σοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος» = οὐχὶ δουλικὴ μορφὴ καὶ μεγαλεῖον δεικνύεται ἐν σοὶ Ὀδ. ω, 252· «φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων λῆμα» Πινδ. Π. 8, 46· «οἷόν τι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει» Θεοκρ. 25, 38· καὶ πεζ. π. χ. «ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ» = σοῦ στέκει καλῶς Λουκ. δι. νε. 1, 1· π. Ξεν. «τῇ εὐδαιμονίᾳ φήσει τις τὴν κακίαν ἐπιπρέπειν»· μὲ τὴν ἔσφ. γρ. ἐπιτρέπειν = ἁρμόζειν 7, 5, 83.

Ἐπι-πρεσβεύομαι· πηγαίνω πρὸς πρεσβευτής, ἀπεσταλμένος Δ. Ἁλ. 2, 47· ἔτι δὲ = πρεσβείαν πρός τινα στέλλω· – πρός τινα Δ. Ἁλ. 6, 56· πάλιν στέλλω πρεσβείαν Ἀππ. Γαλλ. πόλ. 18· κ. Πολυδ. εὑρίσκεται κατὰ τὸ ἐπιπρεσβεύσασθαι καὶ τὸ ἐπιπρεσβεῦσαι, 8, 137.

Ἐπι-πρηνής, 2· κλίνων πρός τι· «Ἰσθμὸς χέρσῳ ἐπιπρηνὴς κατειμένος» Ἀπολ. Ῥ. 1, 939 Σχόλ. ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, cernuus.

Ἐπι-πρητήν, ῆνος, ὁ· ἀμνὸς πλέον τοῦ ἑνὸς ἔτους ἡλικίαν ἔχων Ἡσύχ. agnus anniculus.

Ἐπι-πρῖω· πριονίζω τι ἐπάνω· «– ὀδόντας, τρίζειν» καθ' Ἡσύχ. – γένειον Ἀντ. Θ. 26 (7, 531), serro, frendo.

Ἐπι-πρό· εἰς τοὔμπροσθεν Ἀπολ. Ῥ. 2, 138, ὃ δὲ Σχόλ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ «ἔμπροσθεν» ἢ «διόλου», 1, 983.

Ἐπι-προβαίνω· προχωρῶ εἴς τι Δ. Περ. 128 ἐν τῷ παρκ. progredior.

Ἐπι-προβάλλω· ῥίπτω τι ἐπί τινος· «– ὅπλα κούρῃ ἐπὶ στυγερῇ» = διὰ τὸ κοράσιον Πλουτ. Ῥωμ. 17, superinjicio.

Ἐπι-προ-εἶκα, ἐπ. ἄορ. ἀ. τοῦ προεῖμι ἀντὶ ἐπιπροῆκα Ὅμ.

Ἐπι-προ-εἶμεν, ἐπ. ἅπαρ. ἄορ. β'. τοῦ ἐπιπροεῖμι ἀντὶ ἐπιπροεῖναι Ἰλ. ο, 94.

Ἐπι-προ-έρχομαι· ὁ ἐν. τοῦ π. Ἡσυχ. ἄορ. β'. ἐπιπροῆλθεν· ἰδ' ἐπιπροϊάλλω.

Ἐπι-προ-ἴχομαι· (ἰδ' ἔχω), μέσ. τοῦ ἑπομ. ἐξέχω τινός· «νῆσοι ἐπιπροὔχοντο» Ἀπολ. Ῥ. 4, 524, exsto.

Ἐπι-προίσχω· κρατῶ τι ἔμπροσθεν τινος, οὐ τὸ μέσ. ἐνεργ. ἴδε τὸ προηγ.

Ἐπι-προσθέω· τρέχω προσέτι, μακρύτερα εἰς τὰ ἔμπροσθεν Ἀπολ. Ῥ. 1, 582, pergo.

Ἐπι-προ-ιάλλω· τῷ προηγ. «σφῶιν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν» = προσέταξε νὰ βάλωσι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τράπεζαν ἐμπρός των Ἰλ. λ, 827· «Ζεὺς πάντας ἐπιπροΐαλλεν» = ἔπεμπεν αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς) ἵνα μετὰ τὸν ἄλλον Ὀμ. Ὁμν. Δημ. 327· «τῆσιν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἰὸν» Κ. Σμ. 6, 231· ζῶε τὸ ἑπομ. protendo.

Ἐπι-προ-ίημι· ῥίπτω μεθ' ὁρμῆς τι ἐναντίον τινός· «τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰὸν» = νὰ ῥίψῃς βέλος κατὰ τοῦ Μενελάου Ἰλ. δ, 94· «κεῖνον δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα ἑλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα» = πρὸς τὰ πλοῖα, ρ, 708· «τὸν μὲν ἐγὼ ἐπιπροέηκα νηυσὶν Ἴλιον εἴσω» = ἐπὶ τῶν πλοίων τὸν ἔστειλα εἰς τὸν Ἴλιον, σ, 58· ὡς «ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους;» = ἔπεμψε τοὺς ἐκλεκτοτέρους, 1, 520· «νημερτέα βάξειν Ἥρη ἐπιπροέηκεν» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1617· «ἄλλον ἄλλῳ ἐπιπροΐεις» = ἄλλον μετ' ἄλλον ῥίπτων, 3, 124· «Κασπίῃ αἰπὺ ῥεεθρον ἐπιπροῆσαι θαλάσσῃ» = εἰς τὴν θάλασσαν Δ. Περ. 49· τὸ δ' ἐν Ὀδ. «ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν ὁρμαίνων» (παραλείπ. να ὁν) εἶνε οὐδ. ἡ ἀμτδ. = ἔκαμε πανία, ἀπέπλευσε διὰ τὰς νήσους ο, 298, transmitto.

Ἐπί-προικος, 2· «θυγάτηρ ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τῆς πατρῴας οὐσίας γεγαμημένη» Πολυδ. 4, 35· «ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνον προῖκα ἔχειν, ὀρφανὴ καταλελειμμένη, ἢ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν ἀρρένων αὐτῇ ὄντων» Β. Ἀν. 256, 10· ἰδ' ἐπίκληρος· ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα ἀντιθ. τῷ ἄπροικος Ἡσύχ. dotata.

Ἐπίπροικος, ἡ· ἡ ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα Ἡσύχ. ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνην προῖκα ἔχειν, ὀρφανὴ καταλελειμένη, ἢ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν ἀρρένων αὐτῇ ὄντων Σουΐδ. dotata, ἀντιθ. ἄπροικος.

Ἐπί-προιξ, οικος, ἡ· τὸ δεύτερον ἐπὶ προικὶ δῶρον Ἡσύχ.

Ἐπι-προμολεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ ἀχρ. προβλώσκω (μολεῖν ἀνωμαλ.)· προχωρῶ, πηγαίνω ἐμπρός Ἀπολ. Ῥ. 3, 685, prodire.

Ἐπι-προ-νέομαι· τῷ προηγ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1588, progredior.

Ἐπι-προ-νεύω· κάμνω νεῦμα, κλίνω πρός τι· «ἀμφὶ γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἐπιπρονένευκε γένειον» Νικ. Θηρ. 374, prominco.

Ἐπι-προπίνω, ἐσφ. ἀντὶ ἐπιπροτείνω Χρυσ. 6, 905.

Ἐπι-προ-πίπτω· πίπτω ἐπί τινος, ῥίπτομαι ἐπάνω τινός· «φορβάδι ἴσος ἐπιπροπεσὼν» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1449, procumbo

Ἐπι-προσβάλλω, ἀμτ. τρέπομαι πρός τι, ἁράζω, προσορμίζομαι· = Ἀδύδω Ἀπολ. Ῥ. 1, 931, accedo.

Ἐπι-προσ-γίγνομαι· προστίθεμαι ἀκόμη περισσότερον Ἀπολλ. π. συνταξ. σ. 260, 28.

Ἐπι-προσ-δέομαι· ἔτι μᾶλλον παρακαλῶ τινα Παρθεν. 17, 2.

Ἐπι-προσ-ήκω· προσέρχομαι φέρω πρόσοδον, ἐπὶ τόπων ἢ κτημάτων Ξεν. προσοδ. 3, 12.

Ἐπί-προσθεν καὶ ἐπί-προσθε Εὐρ. Ἰκ. 514· α) ἐπὶ τόπου, «ἐπίπροσθεν ὀφθαλμῶν ἔχειν» = πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχειν Πλατ. συμπ. 213· «ἐπίπροσθεν ποιεῖσθαί τινα» = βάλλω τι ἐμπρός μου διὰ νὰ σκεπάζωμαι ὄπισθέν του καὶ νὰ μὴ βλέπωμαι ὑπό τινος Ξεν. Κυρ. 1, 4, 24· προσέτι, «κιόνας καὶ γεωλόφους» = ὄπισθεν αὐτῶν πηγαίνειν καὶ ἀποκρύπτεσθαι, 3, 2, 28· «ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος θῶμαι» Εὐρ. Ὀρ. 468· ἀλλὰ «τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπίπροσθεν ποιούμενος» = τὴν αἰσχύνην ἔχων μᾶλλον πρὸ ὀφθαλμῶν = προτιμῶν Πλατ. νόμ. 1, 648, anteponо· δ) ἐπὶ τάξεως, βαθμοῦ τῆς ἀξίας· «τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθεν ἐστι καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν» Εὐρ. Ὀρ. 640· «μὴ 'πίπροσθε τῶν ἐμῶν τοὺς σοὺς λόγους θῇς» = μὴ προτιμήσῃς, Ἰκ. 514, καὶ μεταγ. ὡς Πολυδ. «κέρδη ἄδικα ἐπ. ἡ πιστὸς εἶναι ποιούμενος», 4, 4, 6· «τί τινος» Πλουτ. Προυτ. 4· «ἄγειν τινά τινος», Ἄλλ. 1, 25· γ) ἐμπόδιον εἶναι, ἐμπόδιον γίνεσθαί τινος Πλατ. Παρμ. 137· «ταῦτα αὐτοῖς πάντα ἐπίπροσθεν γίγνεται», Γοργ. 523· «ταῦτα δὴ αὐτοῖς πάντα ἐπ. γίγνεται», ὅπου πρότερον ἦτο ἐπιπρόσθεσις Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολλ. σ. 368, ulterius, impedimento.

Ἐπι-πρόσθεσις, ἡ, ἐσφ. ἀντὶ ἐπιπρόσθησις Εὐστ. 81, 12.

Ἐπι-προσθέτησις, ἡ· ἐπικρόσθησις λέξ. Ἐπικουρ. π. Δ. Λατρ. 10, 92.

Ἐπι-προσ-θέω· τρέχω ἀκόμη πρός τι.

Ἐπι-προσθέω· ἐμποδίζω, ἐπισκοτίζω, ἐμπροσθεν ἱστάμενός τινος· - τοὺς πόρους = τὴν θέαν ἀποσκεπάζω Πολυδ. 1, 47, 2· συχνὰ π. Πλουτ. «ἡ ὀργὴ τοῖς καταλαμβανομένοις ἐπιπροσθεῖ», π. ἠθ. ἀρετ. ἐν τέλ. «τὴν τραγῳδίαν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην», π. ἄκου. 5· ἰδ. ἐπὶ τῶν ἐπισκοτιζομένων οὐρανίων σωμάτων· «ἐπιπροσθεῖται ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει ὑπὸ τῆς σελήνης» Πλουτ. obtenebro.

Ἐπι-πρόσθησις, ἡ· ἔμπροσθεν στάσις, τοῦ φωτὸς ἐμπόδιον, ἐπισκίασις Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 5· πρβλ. καὶ ἐπιπροσθέτησις· ἰδ. ἐπὶ τῆς ἐπισκοτίσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης Νικομ. ἀριθ. 1, 5· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ φῶς στεκόμενον πρᾶγμα Πολυδ. 3, 71, 3, obumbratio.

Ἐπι-προσπλέω· ἐπὶ νηὸς πρός τι ταξιδεύω - τόπῳ = πρός τινα τόπον Στραβ. 1. α. 67, adnavigo.

Ἐπι-προσ-τίθημι· ἐπιπλέον τι προσθέτω Δ. Ἀλ. 6, 9, appono.

Ἐπι-προσ-φθέγγομαι· φωνάζω ἔτι μᾶλλον Ἰμερ. σ. 664, acclamo.

Ἐπι-πρόσω· ἔτι πλέον πρόσω, μακρύτερα Ἀρεταῖ. σ. 68· ἐν δὲ τῷ Ξεν. Κυρ. 7, 1, 7 εἶνε ὀρθοτ. ἡ γρ. ἔτι πρόσω.

Ἐπι-προ-τείνω· ἀκόμη πλειότερον προτείνω Χρυσ. 6, σ. 905, 5, protendo.

Ἐπι-προτέρωσι· ἔτι μακρύτερα πρός που· «ἐπιπροτέρωσι θέοντες» Ἀπολ. Ῥ. 2, 940.

Ἐπι-προ-φαίνομαι φαίναμαι, παρουσιάζομαι ἐμπρός· «ἐπιπροφανέντας οἰωνούς» Ἀπολ. Ῥ. 3, 917, apparco.

Ἐπι-προ-φαίνω· δείχνω τι, παρουσιάζω.

Ἐπι-προ-φέρω (ἴδε φέρω)· φέρω τι ἐμπρός μακρύτερα, προβάλλω· - ταρσὸν πόδι Ἀπολ. Ῥ. 4, 1519, promoveo.

Ἐπι-προ-χέω· χύνω ὑγρόν τι ἀκόμη· - θρήνου = χύνω καὶ πάλιν, κλαίω ἔτι μᾶλλον Ὀμ. Ὁμν. 18, 18· «ἐπιπροχυθεῖσα καρή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νῳ» =ἐφορμήσασα Νον. Δ. 21, 69, profundo.
Ἐπι-προ-ωθέω· σπρώχνω τι πρός τὰ ἔμπρός ἀκόμη περισσότερον Λουκ. ὁν. 10.
Ἐπι-πρυτανεύω· προσέτι ἐπαρκῶ, χορηγῶ τινί τι μτγν. suppedito.
Ἐπι-πρώθω· ἐπι-προ-θέω.
Ἐπι-πρωϊαίτερον· ἔτι μᾶλλον προτήτερα Ἱπποκρ.
Ἐπί-πρωρος, 2· ὁ πρὸς τὸ μέρος τῆς πρώρας· «ἐπιπρώρους, τὰς μὴ κατὰ πρύμναν προσεσχηκυίας» Ἡσύχ.
Ἐπι-πταίρω· πταρνίζομαι προσέτι, ἐν ᾧ λέγω ἢ κάμνω τι· «υἱός μοι ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν» =εἰς ὅσα ἔλεγα ἐπτερνίσθη ὁ υἱός μου Ὀδ. ρ, 545, τὸ ὁποῖον ἦτο, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, σημεῖον αἴσιον (πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3, 2, 9)· ὅθ. μτφ. ἐπὶ θεῶν εἶμαι εὐμενής· «ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν» Θεοκρ. 18, 16, sternuto.
Ἐπί-πταισμα, τό· ἐπίπαισμα Ἀριστ. π. Πολυδ. 2, 199, offensio (ὅθ' ἐπιπαιμα).
Ἐπι-πταίω· ἐπιπαίω ἀμφ. offendo.
Ἐπι-πταματίς, ἡ· ἐπίκληρος ἐκ δι. γρ. ἀντὶ ἐπιπαματίς.
Ἐπι-πτάρνυμι, ἐπιπταίρω Ἡσύχ. μεταχαλῶ, κατέχω· ἐπισχετικὸν γὰρ ὁ πταρμὸς πολλάκις Ἡσύχ.
Ἐπι-πτάρνυμι· π. ἀντὶ ἐπιπταίρω.
Ἐπί-πτερον, τό· βοτάνη τις Διοσκ. νοθ. 670, viperalis.
Ἐπι-πτέρυξις, ἡ· ἡ τῶν πτερύγων ἐξάπλωσις μτγν.
Ἐπι-πτέσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπίπετομαι Ἰλ. δ. 126.
Ἐπί-πτησις, ἡ· τὸ πρός τι μέρος πέτασμα ἀμφ.
Ἐπι-πτήσσω· πτήσσω Φιλοστρ.
Ἐπι-πτίσσω· τρίβω καὶ ξεφλουδίζω Γεωπ. 3, 7, 1, decortico
Ἐπί-πτυγμα, τό· διπλωμένον, ἐπίθεμα, σκέπασμα· π. Ἀριστοτ. ἐπὶ κοχλιῶν, τὸ κάλυμμα ἢ κόκκαλον αὐτῶν, καὶ ἡ πρὸς τὰ μέσα γυρισμένη ὀβρὰ τῶν καραβιδῶν, ἡ ὁποία σκεπάζει τὰ ὠά των, ἤτις ἄλλως ἐπικάλυμμα λέγεται, I. Z. 4, 2 καὶ 4, 5, operculum.
Ἐπί-πτυξις, ἡ· τὸ νὰ διπλώνῃ τίς τι, νὰ σκεπάζῃ, π. μτγν. =ἐπίπτυγμα Β. Ἀν. 72.
Ἐπι-πτύσσω· ἐπάνωθεν διπλώνω τι, σκεπάζω Γαλην.· τὸ γραμματεῖον Λουκ. Δημ. ἐγκ. 25. Μέσ. διπλούμενος ἐμπερικλείομαι εἴς τι· «ἐπὶ τὸ τρῆμα» Ἀριστοτ. I. Z. 1, 16· ἀπολ. ἐμπερικλείομαι, μορ. Z. 3, 3, complico.
Ἐπί-πτυστος, 2· κατάπτυστος, σικχαμερός, insputandus.
Ἐπι-πτύχή, ἡ· ἐπίπτυγμα· «ἔδαλεν ἐπὶ τὴν ἐπιπτυχὴν τοῦ θώρακος ἀκοντίσματι» Πλουτ. Πομπ. 35· «τριδώνιον ἔχων ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον» = κηλιδωμένον Λουκ. δι. νε. 1, 2, plicatura.
Ἐπι-πτύω (ὅθε πτύω)· πτύω ἐπί τινος· «ὡς μὴ βασκανθῶ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον», ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἰγυπτιακες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμενοι Καλλ. ἀποσπ. π. Θεοκρ. 6, 39, inspuo.
Ἐπί-πτωσις, ἡ· περίπτωσις, συμβεβηκός, Θεαγης Στοβ. ἀνθ. 1, 67· «κατὰ ἐπίπτωσιν καὶ συντυχίαν» Στραβ. 2, 102, accidentia, casus.
Ἐπι-πύησις, ἡ· ἐκ δι. γρ. ἀντὶ διαπύησις, τὸ νὰ ἐμπυάζῃ ἐκ δευτέρου ἡ πληγὴ Ἱπποκρ. 39, 3.
Ἐπι-πυκνόω· κάμνω τι ἔτι πυκνότερον· «ἐπιπυκνωθεὶς ὁ ἀήρ, καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ, πάντων λευκότατός ἐστιν» Ἀριστοτ. π. χρωμ. 20, denso.
Ἐπι-πύλιος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν πυλῶν οἶκος Γρ. Νυσ. 1, 399.
Ἐπι-πυνθάνομαι· ἐρευνῶ νὰ μάθω περί τινος· – τινός μτγν.
Ἐπι-πυργιδία, ἡ· προστάτρια τῶν πύργων· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἑκάτη ἐν Ἀθήναις Παυσ. 2, 30, 2.
Ἐπι-πυργίτις, ιδος, ἡ· ἐπών. Ἀθηνᾶς π. Ἀδδηρίταις Ἡσύχ.
Ἐπι-πυρέσσω· ὑποφέρω πάλιν ἐκ πυρετοῦ Ἱπποκρ. σ. 68.
Ἐπι-πυρεταίνω· τῷ προηγ. Ἱπποκρ. 255, 37.
Ἐπι-πυρέττω· ἐπιπυρέσσω.
Ἐπι-πυριάω· ἐπιτυφόω Ἡσύχ.
Ἐπί-πυρον, τό· ἡ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θέσις, ὅπου τὰ πῦρ ἀνάπτεται μτγν.
Ἐπι-πύρόω· ἐπιπυριάω Ἡσύχ. accendo.
Ἐπί-πυρρος, 2· ὁ εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα κλίνων, ὑπέρυθρος Ἀριστοτ. φυσιογν. σ. 47· «ἐπίπυρρος τὸ σῶμα» ἐπὶ λαγοῦ Πολυδ. 5, 68, rubidus.
Ἐπι-πυρσεία, ἡ· σημεῖον πρός τινα δι' ἀνάψεως πυρᾶς Πολυαιν. 6, 19, 2.
Ἐπι-πυρσεύω· δίδω σημεῖον ἀνάπτων πυράν.
Ἐπι-πωλέομαι· περιπορεύομαι, περνῶν κυττάζω· «ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν» ἐπὶ στρατηγῶν οἵτινες περιπορευόμενοι ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ ἐξετάζουσιν αὐτὸν Ἰλ. γ, 196, ἐν δὲ Ἰλ. λ, 294 καὶ 540 ἐπὶ ἐχθροῦ προμάχου, ὅστις παρατηρεῖ τὰς τάξεις τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ, ἵνα εὕρῃ τὸ μέρος, καθ' οὗ νὰ ἐφορμήσῃ· πρβλ. Λυδεκ. εἰς Φρυν. 584, obeo· ὅθεν καὶ ἐφοδεύομαι.
Ἐπι-πώλησις, ἡ· ἐπιπόρευσις, ἐξέτασις στρατοῦ, οὕτως καλεῖται τὸ τελευταῖον ἥμισυ τῆς τετάρτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος π. τοῦ πῶς δεῖ ν. π. ποιημ. ἀκ. 9.
Ἐπί-πωμα, τό· σκέπασμα μτγν. operculum.
Ἐπι-πωμάζω· σκεπάζω μὲ πῶμα Ἱπποκρ.
Ἐπι-πωμάννυμι· τῷ προηγ. μτγν.
Ἐπι-πωματίζω· τῷ προηγ. Θεοφρ. ἀποσπ. 3, 49, 59, operculo.
Ἐπι-πωματικός, 3· σκεπάζων, κατακλείων Σχολ. Ἀριστ. πλ. 616.
Ἐπι-πωρόω· σκληρύνω τι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν Ἱπποκρ. 383, 19, induro.
Ἐπι-πώρωμα, τό· ἐπάνωθεν σκλήρυμα, πάλιν ἰάτρευμα ὀστοῦ τεθραυσμένου Ἱπποκρ. σ. 802.
Ἐπι-πώρωσις, ἡ· ἀποσκλήρυνσίς τινος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μτγν. καὶ = τῷ προηγ. ἰατρ.
Ἐπι-πωτάομαι· ἐπιποτάομαι, ἐπάνωθεν πετῶ· «ἐπεπωτώμην ὑπὲρ ἅλμης» Φιλιππ. 32 (9, 88).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-ρραβδίζω· κτυπῶ διά ράβδου ἀκόμη Ἡσύχ.

Ἐπι-ραβδο-φορέω· φοβερίζω κρατῶν ράβδον· ἀμτδ. ἐπί Ἵππου, κάμνω τόν Ἵππον νά καλπάζῃ, νά τριποδίζῃ Ξεν. ἱππ. 7, 11.

Ἐπι-ρράπιξις, ἡ· ἐπιρράπισις Ἴων π. Ἀθην. 13, 604.

Ἐπί-ρρεγμα, τό· ὄρεξις, ἐπιθυμία, cupiditas.

Ἐπι-ρρέκω· ἐπισπεύδω Ἡσύχ. accelero.

Ἐπιρνύτιος, ὁ· Ζεύς ἐν Κρήτῃ Ἡσύχ.

Ἐπι-ροιζέω· ἐπιρροιζέω.

Ἐπι-ρραβδίζω· ἐπιραβδίζω Ἡσύχ.

Ἐπι-ραβδοφορέω· ἐπιραβδ.

Ἐπι-ραγο-λογέω· συνάζω ῥᾶγας ἀταφυλῆς, ἐπικαρπολογῶ μτγν. racemor.

Ἐπι-ρραθυμέω· εἶμαι ῥᾴθυμος, ὀκνηρός, ἀμελής εἴς τι Λουκ. ὁ. κατηγ. 1.

Ἐπι-ρραίνω· ἐπιραντίζω· «θαλλῷ - ὕδωρ» Θεοκρ. 24, 96· «-τὸν θορὸν ἐπὶ τὰ ὠά» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 13· καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, διασκορπίζω ἐπάνω· «Δήμητρος καρπούς ταῖς κεφαλαῖς» Δ. Ἀλ. 7,72, inspergo.

Ἐπι-ρραικτός, 3· ὁ μετά βίας ἐπάνω που ἀνεικτυπῶν, εἰσδύων καὶ κλείων· «θύρα ἐπιρραικτὴ» ἄλλως καὶ καταρρακτὴ Πλουτ. συμπ. 7, 1, injectus.

Ἐπί-ρραμμα, τό· τό ἐπάνω που ῥαμμένον, ἐμπαλωμένον Πολυδ. 4,119, assumentum.

Ἐπι-ρραντίζω· ἐπιρραίνω Ο'. aspego.

Ἐπι-ρράντισις, ἡ· ἐπιρραντισμός μτγν. aspersio.

Ἐπιρραντισμός, ὁ· ἐπιρράντισις μτγν. inspersio.

Ἐπι-ρᾰπίζω· διά ράβδου δέρνω, μαστιγώνω, ἐν γέν. κτυπῶ· «-τινά κατά κόρης» Ἀρισταιν. 1, 4· μτφ. διά λόγου τιμωρῶ, ἐπιπλήττω, ἀνειδίζω Ἀθην. 4, 168· π. Δ. Ἀλ. «ἐλώπεκα τὴν οὐρὰν διάθρυχον ἐκ τοῦ ποταμοῦ φέρουσαν ἐπιρραπίζειν τὸ καισάμενον πῦρ» = πλήττουσαν καὶ τὸ πῦρ σβύνουσαν, 1, 54, taxo, reprehendo.

Ἐπι-ρράπισις, ἡ· τῷ ἑπομ. τδ' ἐπιράπιξις.

Ἐπι-ρράπιξις, ἰων. ἡ· ἐπιρράπισις Ἀθην. 14, 604, castigatio.

Ἐπι-ρραπισμός, ὁ· ἐπίπληξις, ἀνειδισμός Πολυδ. 2, 64, 4.

Ἐπι-ρράπτω· ῥάπτω τι ἐπί ἄλλου, μπαλώνω Ν. Δ. assuo.

Ἐπι-ρράσσω· ἐπιρρήσσω, τραβῶ τι μὲ βίαν, κλείω· «πρὶν ἐπιρραγῆναι τὰς πύλας» Δ. Ἀλ. 8, 18· - τὸν λίθον Πλουτ. Πελοπ. 19· «-αὐτοῖς τὴν ἵππον» = τὸ ἱππικὸν ἐπάνω των ῥίπτω Δ. Ἀλ. 3, 25· ἀμτδ. εἰσέρχομαι, εἰσβαίνω μετὰ βίας· «ἢ τις ὁμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα» Σοφ. Οἰ. Κ. 1499· - τινί = προσβολὴν κατά τινος ποιοῦν Δ. Σικ. 15, 84· «ἄνεμος ἐ-ῤῥαξεν» Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 59, irruo.

Ἐπι-ρράττω· τῷ προηγ.

Ἐπι-ρράφω· ἐπιρράπτω Νον. Δ. 9,3, assuo.

Ἐπί-ρραφις, ἡ· ῥ. οὐσ. τοῦ προηγ. Ἡσύχ. sutura.

Ἐπι-ρραψῳδέω· ψάλλω τι προσέτι Λουκ. νεκυομ. 4.

Ἐπι-ρρέζω· κάμνω τι μετέπειτα, θυσιάζω Ὀδ. ρ, 211· «Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι χοτρον» Θεοκρ. 2, 4, 27, sacrifico.

Ἐπι-ρρεμβής, 2· ἀμελής.

Ἐπι-ρρεμβῶς, ἐπίρ τοῦ προηγ. ἀμελῶς «-ρεμβῶς καὶ ἀργῶς διαζῆν» Στοβ. ἐκλ. φυσ. 2, σ. 1092, negligenter.

Ἐπι-ρρεόντως· ἐπιρρυδόν.

Ἐπι-ρρέπεια, ἡ· ὁρμὴ τῆς ψυχῆς πρός τι· «ἐπίρ. καὶ πρόσκλισις» Ι. Χρυσ. 4, 835, 25, propensio.

Ἐπι-ρρεπής, 2· ὁ κλίνων πρός τι Ἀθην. 13, 607· «ἐπιρρεπέστερος ὢν πρὸς ἀφροδίσια», 576· «σὺ δ' ἀκίνδυνος καὶ πρὸς οὐδὲν ἐπιρρεπέστερος» Λουκ. Ἱστ. συγγρ. 60· «εἰς τὸ φιλάνθρωπον» Ἡρωδν. 6, 9, 7· «ἐπιρρεπεστέρας τὰς γνώμας πρὸς Ἀλέξανδρον εἶχον», 5, 8, 2· πρβλ. «ἐλπὶς ἐπιρρεπεστέρα» = εὐμενεστέρα Πολυβ. 1, 55, 1, proclivis.

Ἐπι-ρρεπῶς, ἐπίρ. ἔχειν πρός τι· κλίναν, διάθεσιν ἔχειν πρός τι Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 22, 1· ἐπιρρεπέστερον Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 280.

Ἐπι-ρρέπω· 1) κλίνω, πλησιάζω πρός τι· «ὅφρ' ἡμῖν αἶπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ» = ὄλεθρος νά πλησιάζῃ εἰς τὸ πλευρόν μας Ἰλ. ξ, 99, κυρ. ἐπὶ τῆς πλάστιγγος εἰλημμένου· «ὁμέναιον, ὃς ποτ' ἐπίρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείσειν» Αἰσχ. Ἀγ. 690· «εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆς δ' ἐπιρρέποι τύχης», 1012· «δάκος κεῖνόν ἐπιρρέπει» = ὀλίβει, πιέζει, Ὀππ. ἁλ. 2, 520· 2) μτδ. ἰδ. «τὸ τάλαντον ἄλλοτε ἄλλως» = τὴν πλάστιγγα ποτὲ μὲν πρὸς ταῦτα ποτὲ δὲ πρὸς ἐκεῖνο κλίνων Θεογν. 157· ἐν γέν. διανέμω, παρέχω, ἰδ. ἐπὶ κακῆς τύχης· «οὔτ' ἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μηνίν τινα» Αἰσχ. Εὐμ. 848· «Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον», Ἀγ. 242, propendeo.

Ἐπι-ρρεπῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπιρρεπής Ι. Χρυσ. proclivitor.

Ἐπι-ρρευμᾰτίζομαι· πάλιν πάσχω ὑπὸ ῥευματισμῶν ἰατρ.

Ἐπι-ρρευματισμός, ὁ· ὁ ἀκολούθως, μετέπειτα ῥευματισμός μτγν.

Ἐπί-ρρευσις, ἡ· ἐπιρροή Ἱπποκρ.

Ἐπι-ρρέω· τρέχω εἴς τι, χύνομαι ἐπί τινος, ῥέω ἐπάνωθεν· «ἀλλά τί μιν καὶ ὕπερθεν ἐπιρρέει» Ἰλ. ε, 754· «οὐδὲν γίγνεται ἐπιρρεόντων τῶν ποταμῶν πλείων ἡ θάλασσα» Ἀριστ. νεφ. 1294· «ἄνωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας ὕδωρ ἐπιρρεῖ» Πλάτ. Τιμ. 22· μτφ. «τὰδ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν» = ἔτρεχον ἐφεξῆς τὰ πλήθη τῶν πεζῶν Ἰλ. λ, 723· «-ὄγλος Γοργόνων» Πλάτ. Φαιδρ. 28· «οὐπιρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος ἔσται» = ὁ ἐπερχόμενος, ὁ μέλλων χρόνος Αἰσχ. Εὐμ. 815· «ὄλβου ἐπιρρυέντος» Εὐρ. Μηδ. 1229· «ἐπιρρεόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ γιγνομένων πλεύνων» Ἡρ. 9, 38· «ἐπιρρυείσης τῆς τροφῆς» Πλατ. Φαιδρ. 251· «ἐπιρρεόντων ἀγαθῶν» Ξεν. ἀπολ. 27, influo.

Ἐπι-ρρήγνυμι· ἐπιρρήσω· «πύλας ἐπιρρήξας ἔσω» = μετὰ βίας κλείσασα Σοφ. Οἰ. τ. 1244, ὡς ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐπιρρήσαι διὰ τοῦ ἐπικλεῖσαι ἐξηγεῖται· κατόπιν ἐσχίζοι· «πίλονδ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ» Αἰσχ. Περ. 987· «νάρθηκας ἐπιρρηγνύντες» Ἀλκίφρ. 3,51, irrumpo, scindo.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-ρρήδην· ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς ρὲ τὸ ἐπωνύμιον, ὡς ἐπίκλην καλέονται Εὐστ. π. Ἄρατ. 261· ἔτι = διαρρήδην, δημοσίᾳ, φανερὰ Ἀπολ. Ῥ. 2, 640, ὅπερ ὁ Σχολ. διὰ τοῦ ἀναφανδὸν ἐξηγεῖ, aperte.

Ἐπί-ρρημα, τό· τὸ προσέτι ἐκπεφρασμένον· α) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ μετὰ τὴν παράβασιν ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ συνήθ. εἰς 16 τροχαϊκὰ τετράμετρα ἀπαγγελλόμενον Ἡφαιστ. σ. 71· 6) τὸ ἐπίρρημα Ἀπολλων. Δυσκ. π. Β. Ἀν. σ. 529· πρβλ. καὶ ἐπίρραμα, adverbium.

Ἐπι-ρρηματικός, 3· ὁ εἰς ἐπίρρημα ἀνήκων Σχολ. Ἀριστ. πλ. 244, adverbialis.

Ἐπιρρηματικῶς· κατὰ τρόπον ἐπιρρήματος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 254, adverbialiter.

Ἐπί-ρρηξις, ἡ· διάσχισις Γαλην. τόμ. 14, 428, 18, scissura.

Ἐπί-ρρησις, ἡ· ὀνειδισμός, Πλουτ. ποιημ. ἀκου. 4· ψόγος, κατηγορία Ἡσύχ. π. Λουκ. Ἔκφρασις, πρόσρησις ἐπώδυνος, γάντος, Φιλοψ. 31, vituperatio.

Ἐπιρρήσσεσκε, ἐπ. παρατ. τοῦ ἐπιρήσσω Ἰ. ω, 454.

Ἐπι-ρρήσω· μετὰ βίας ἀράσσω, τραβῶ ἐπί τι καὶ κλείω· «κληῖδα θυράων ἐπιρρήσσεσκε» = μὲ βίαν ἔτραβα τὸν σύρτην εἰς τὴν θύραν Ἰλ. ω 456· ἴδ' ἐπιρρήγνυμι· ἀμτδ. ὁρμῶ μὲ βίαν· «ἐπιρρήσσουσι νότοι» Ἄρατ. 292· καὶ μετὰ αἰτ. «ἰήτας, οἵ μιν ἐπιρρήσσουσιν» = ἐφορμῶσι πρὸς αὐτόν, βίπτουσιν αὐτὸν Ὀππ. ἁλ 1, 634, jacto.

Ἐπι-ρρητέον· προσέτι δεῖ ῥηθῆναι Πλουτ. ἠθ. σ. 36, dicendum.

Ἐπι-ρρητορεύω· προσέτι ῥητορεύω, προσθέτω εἰς τὸν ῥητορικόν μου λόγον, «οἴκτους ἐπιλογικοὺς» Ἀθην. 13, 590 μὲ τὴν παρασημ. τοῦ φλυαρεῖν, φρασεολογεῖν, «τοσαῦτά τινι» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 26· κατά τινος Ἀχ. Τατ. 8, 8.

Ἐπί-ρρητος, 2· δυσφημισμένος, κακονοματισμένος Ξεν. Οἰκ. 4, 2· πρβλ. ἐπιβόητος, vituperabilis.

Ἐπι-ρρήττω· ἐπιρρήσσω.

Ἐπι-ρριγέω· πάλιν ἔχω ἀνατριχίλαις, ἀνατριχιάζω ὑπὸ βίγους πυρετοῦ Ἱπποκρ. rigeo.

Ἐπι-ρριγόω· τῷ προηγ. Ἱπποκρ.

Ἐπι-ρρίζιον, τό· κλωνάριον τῆς βίζης, κωλορίζι Διοσκ. 1, 10, radicamentum.

Ἐπι-ρρίνειον, τό· σκουλαρίκι τῆς μύτης Συμμαχ. παροιμ. 2, 12, ὅπου ἄλλοι ἐνώτιον ἔχουσι.

Ἐπί-ρρινος, 2· ῥυτιδωμένος, ἰσχνὸς Ξεν. κυν. 4, 1· rugosus.

Ἐπί-ρρινος, 2· ὁ ῥῖνα μεγάλην ἔχων, μυταρᾶς Λουκ. Φιλοψ. 12.

Ἐπί-ρρινον, ἡ ἐπι-ρρίνιον τό· κόσμημα τῆς ῥινὸς ἢ τοῦ μετώπου.

Ἐπι-ρριπτάριαν, τό· ἔνδυμα ἐπὶ τῶν ὤμων ῥιπτόμενον, εἴτε καλύπτρας εἶδος, τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους σκεπαζούσης μτγν.

Ἐπι-ρριπτέω, ἐν. καὶ παρατ. = τῷ ἐπομ. Ξεν. Ἀν. 5, 2, 23.

Ἐπι-ρρίπτω· ῥίπτω τι κατά τινος· «δαῦρά μοι ἐπίρριψαν» = ἐναντίον μου, κατεπάνω μου ἔρριψαν κωντάρια. Ὀδ. ι, 310· πτῆξε θυὸς τὰς δ' ἐπέρριψε πλάνας» = ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς Αἰσχ. Πρ. 740· «ὁ λέων ἐπιρρίπτει ἑαυτὸν ὅταν ᾖ πλησίον» = ἐφορμᾷ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 44· «χέτρα δ' ἐπέρριψεν» = ἔθεσεν ἐπάνω Ἀντιφαν. 6 (9, 84)· καὶ μτφ. «ψευδεῖς αἰτίας ἐπιρρίπτων» Δ. Σικ. 14, 12· «οὕτως ἀθιορίστως ἐπέρριψε περὶ τῶν λοιπῶν» = ἠμελημένως ἐπέβαλεν, ἐπὶ γραφῆς Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 5, superjicio.

Ἐπί-ρριψις, ἡ· ἐπίρραψις.

Ἐπι-ρρόγανον, τό· ἀπόμακτρον Ἡσύχ.

Ἐπι-ρροή, ἡ· ξεχείλισμα ῥευστοῦ, πλημμύρα· «αἱμάτων ἐπιρροαί» Αἰσχ. Ἀγ. 1491· μτφ. «ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιρροὴ φρονήσεως ἀπολιπούσης» = ὡσὰν παλίρροιά τις Πλατ. νόμ. 5, 732· ὅθ. μετὰ τοῦ αὔξη = πλημμυρίς, 6, 783· ἐπὶ μεγάλου πλήθους ἰδ. δυστυχήματος κακῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 349· ὑπερχείλισις Λουκ. Τιμ. 18, influxio.

Ἐπι-ρροθέω· προσέτι κάμνω κτύπον, κυρ. ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν κυμάτων, μτφ. ἐπὶ ἀτάκτων καὶ πεφυρμένων θορύβων, κρότων· «στάσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιρροθεῖ» Αἰσχ. Χο. 451, κατὰ Σχολ. ἐπιδοᾷ· «κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ κροτητὸν ἁμὸν κάρα», αὐτ. 421· «λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν» = ἐπεκρότησαν δεικνύοντες τὴν εὐαρέσκειάν των Εὐρ. Ἑκ. 553· μετὰ τῆς προσθήκης, «ὡς καλῶς λέγοι» Ὀρ. 901· ἀλλὰ τὸ «πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρόθησε» = ἐκωμῴδησεν, ἐνέπαιξε, Τρ. 283, κατὰ δὲ Σχολ = σφοδρῶς ὕβρισε· καὶ π. μτγν. μὲ τὴν σημ. τοῦ δεικνύω τὴν ἰδίαν εὐαρέσκειαν Δ. Ἁλ. 6, 83, tumultuor, convitior.

Ἐπι-ρρόθητος, 2· ἐπίψογος Ἡσύχ.

Ἐπί-ρραθος, 2· βοηθός, ὑπερασπιστής· 1) π. Ὅμ. ὁ τρέχων πρὸς βοήθειάν τινος· «τοῖσι δ' ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη» Ἰλ. ε, 390· «ἐπίρροθοι ἐφοράναι» Ἡσ. Ἔρ. 558· πρβλ. ἐπιτάρροθοι· μετὰ γεν. ἀνθ' οὗ, «ἕλκῃς ἔστι νύκτερον τέλος μολεῖν - ἀλγέων ἐπίρροθον» = πρὸς τοὺς πόνους Αἰσχ. Ἑπτ. 350· ἐν γεν. χρήσιμος, σωτήριος· - μῆτις Ἀπολ. Ῥ. - πύργος = προστατεύων, 4, 1045· 2) ἐπιτιθέμενος, λοιδορῶν· «κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπίρροθος κακοῖσι» = λοιδόροις, ὑβριστικοῖς Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 409. Παθ. ἐπίμεμπτος Σοφ. ἀποσπ. 17· ἀσαφὲς δὲ εἶνε εἰς τὸ «(οἶμος) λεῖη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίρροθος» = ἐπιδοκιμασίας, κροτήσεις χειρῶν διεγείρουσα, ὅθ. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπίκροτος νομίζουσι γραπτέον Ἀρχιμηδ. 2 (7, 50)· πρβλ. ἐπιρροθέω, adjutor, auxiliator.

Ἐπί-ρροια, ἡ· ἐπιρροὴ Αἰλ. Ἱ. Ζ. 10, 36· μτφ. «ἡ τῶν πραγμάτων ἐπίρροια» Δ. Σικ. 2, 6, influxus.

Ἐπι-ρροιβδέω· ῥοφῶ· «τὸν λοιμῷ ἐπερροίβδησε» Κ. Συ. 8, 321· π. Θεοφρ. σημ. φωνήν τινα ἰδιάζουσαν τοῦ κόρακος, ὅταν, ὡς νομίζεται, προμηνύῃ βραχερὸν καιρόν· πρβλ. ἐπιρροιζέω.

Ἐπι-ρροίβδην· μεθ' ὁρμητικῆς προσβολῆς καὶ τριγμοῦ Εὐρ. Ἡρ. μ. 860.

Ἐπι-ρροιζέω· τρίζω, ἐπὶ φωνῆς ἰδιαζούσης τῷ κόρακι, προμηνύοντι βραχερὸν καιρόν Ἄρατ. Φαιν. 230· «ταχέως καὶ ἐπιτρόχως

φθεγγόμενος» Αἰλ. Ἱσ. Ζ. 7, 7· π. Λίσχ. «ἢ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροιζεῖς φυγὰς» = κάμνω τινὰ μὲ τὰς ἀρῖας μου φωνὰς νὰ φύγῃ Λίσχ. Εὐμ. 402, Σχολ. = ἐπιδοᾷς· καὶ ἀμτδ. κτυπῶ, κάμνω κρότον· - δῖστο! Νον. Δ. 48, 940.

Ἐπι-ρραμβέω· κάμνω πρασίτι κρότον Σαπφ. ἀποσπ. 2, 11, irruo.

Ἐπι-ρροπή, ἡ· τὸ κλίνειν πρός τι, εἶναι βαρύτερον πρός τι μέρος, ἐκ τῆς πλάστιγγος εἰλημμένον μτφ. Στοβ. ἀποσπ. 2, 11.

Ἐπί-ρρους· ὁ· ἡ πρός τι ῥεῦσις· - αἵματος Ἱπποκρ. affluentia.

Ἐπι-ρραφάνω· τῷ ἐπομ. Ἱπποκρ.

Ἐπι-ρραφέω· ῥαφῶ, καταπίνω τι προσέτι, μετέπειτα πίνω Ἀριστοτ. προβλ. 27, 3· - τοῦ ὕδατος Πλουτ. Φωκ. 9· «ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρραφ.» (ἔνθα ἐννοεῖται ποτήριον) Θεοπ. κωμ. sorbeo.

Ἐπι-ρραφή, ἡ· ἡ κατόπιν ῥόφησις, κατάποσις Ἱπποκρ. sorbitio.

Ἐπι-ρρόφημα, τό· τῷ προηγ.

Ἐπι-ρρόχανον, τό· ἐπιρρόγανον.

Ἐπι-ρρυγχίς, ίδος, ἡ· τὸ κυρτὸν ἐμπρόσθιον τοῦ βάμφους τῶν ἁρπακτικῶν ὀρνέων, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦτο καὶ γαμψώνυχα ὀνομάζονται Σουΐδ.

Ἐπι-ρρυδόν· ἐπιρρέοντας Ἡσύχ. affluentior.

Ἐπι-ρρυέω· ἐπιρρέω καὶ ἐπιρρύω, ῥέω ἀφθόνως, πλημμυρῶ, ξεχειλίζω Ἱπποκρ. σ. 411.

Ἐπι-ρρύζω· τὸν σκύλον κατά τινος ἀναγκάζω, ἐρεθίζω· «ἐπί τινος ἐπιρρύξας» Ἀριστ. σφ. 705· καθ' Ἡσύχ. = ἐπαφίημι καὶ παρορμῶ, incito.

Ἐπι-ρρύημι· ἐπιρρυέω Θεοφρ.

Ἐπι-ρρυθμίζω· φέρω τοὺς στίχους ποιήματός τινος εἰς ῥυθμοὺς ὀρθοτέρους Πλατ. νόμ. 7, 802, concinno.

Ἐπι-ρρύομαι· διαφυλάττω, διασώζω· - Αἰσχίν. 7, 149, servo.

Ἐπι-ρρυπαίνω· λερώνω τι εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του Πλουτ. π. τοῦ δανειζ. 2, sordido.

Ἐπί-ρρυσις, ἡ· ἐπιρροή Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 2, influxio.

Ἐπι-ρρυσμίη, ἡ· ἴδε τὸ ἑπομ.

Ἐπι-ρρύσμιος, 2· χυνόμενος, ῥέων εἴς τι π. μον. Δημοκριτ. (Βέκκ. ἐπιρυσμίη) «ἐπιρρυσμίη δόξις» = παρὰ τῷ λαῷ ἐπικρατοῦσα δόξα, ἥτις ἐνστάζει εἰς καθένα ὡς ὁ ἀὴρ ἐπιδημικήν τινα νόσον ἁπάντων εἰς Σ. Ἐμπ. λογ. 1, 137.

Ἐπι-ρρυτής, ὁ· χώνη, μτγν. infundibulum.

Ἐπί-ρρυτος, 2· εἴς τι χυνόμενος· «τὰ τῆς τροφῆς νάματα οὕτως ἐπίρρυτα γεγονέναι» Πλατ. πολ. 6, 508· «σῶμα ἐπίρρυτον» = τὸ σῶμα, εἰς ὃ εἰσρέει τι, Τίμ. 43· - πεδίον = ποτιστικὸν Ξεν. Ἀν. 1, 2, 22· μτφ. ἄφθονος· «καρπῶν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον» Αἰσχ. Εὐμ. 867, adventitius, abundans.

Ἐπι-ρρύω· ἐπιστάζω Ἡσύχ. instillo.

Ἐπι-ρρωγο-λογέομαι· συνάζω τὰ ἀπομεινάρια τοῦ τρύγου, ῥωγοδιαλέγω, Ἰώσ. καὶ Ο'. πρβλ. ἐπικαρπολογέομαι.

Ἐπι-ρρωγο-λογέω· ἐπιρραγολογέω.

Ἐπι-ρρώννυμι· ἐνδυναμώνω, ἐνθαρρύνω· καὶται (αἱ νῆες) ὁπόσας ἐπίρρωσαν ἀπικόμενοι» Ἡρ. 8, 14· «τοὺς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἐπίρρωσεν», ἀντίθ. τῷ ἐξέπληξε Θουκ. 4, 36· ὡς μτγν. «τὸ μειράκιον πρὸς τὸν πόλεμον» Πλουτ. Λυσ. 4· «ἐπίρρωσον σαυτὴν» = ἐχαρδίωσον Λουκ. Τιμ. 41· Ὡρωδ. ἐν ἀντιθέσει τοῦ «θραῦσαι τὴν ἐλπίδα», 3, 2, 4. Παθ. ἐγχαρδιώνομαι· ἐπιρρωσθέντες Θουκ. 3, 6· «ἐς τἆλλα πολὺ ἐπίρρωντο» Θουκ. 7, 7, 17· «ἐπιρρωσθῆναι πρός τι» Πολυβ. 1, 24, 1· καὶ ἀπροσ. «'κείνοις δεῖν' ἐπερρώσθη λέγειν» = ἠθέλησεν αὐτοῖς τὸ θάρρος, ἀπετόλμησαν Σοφ. Οἰ. Κ. 667, invalesco, confirmo.

Ἐπι-ρρώομαι· 1) κρέμαμαι κυματίζων εἴς τι· «ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο» = ἡ κόμη τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς ἀθανάτου κεφαλῆς του κρεμαμένη ἐκυμάτισεν Ἰλ. α, 532· «πλωχμοὶ ἐπερρώοντο κιόντι» = ἐκυματοῦσαν τὰ μαλλιά του Ἀπολ. Ῥ. 2, 677· 2) καταβάλλω εἴς τι πάσας τὰς δυνάμεις μου, «μόλαις ζώβκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες» = εἰργάζοντο μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των εἰς τοὺς χειρομύλους Ὀδ. υ, 107· «ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν» = ἐκοπηλάτουν ὅλαις δυνάμεσιν Ἀπολ. Ῥ. 2, 601· τὸ δὲ «προσὶν ἐπερρώσαντο» = ἔσπευδον κινούμενοι· μὲ τοὺς πόδας των = ἔχόρευον Ἡσ. Θε. 8· «ἐπίρρωσαι δὲ χορείην λάτριν» = ἀνάψωσον τὸν χορὸν = τινάξου εἰς αὐτὸν = τῷ τῆς συνηθείας σήκωσέ τον Κ. Σμ. 11 (9, 103) τοὐναντίον «ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσι» = ἐκίνουν ταχέως τοὺς πόδας των Ἀπολ. Ῥ. 1, 385· «ἐπερρώοντο τιθήνῃ» = ἠκολούθουν μετὰ ζήλου Κολουθ. 100, concutior, moveor.

Ἐπι-ρρωπία· εὐτελῆ Ἡσύχ.

Ἐπί-ρρωσις, ἡ· ἐνδυνάμωσις, ἐγχαρδίωσις Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 1, corroboratio.

Ἐπί-σαγμα, τό· ἐφίππιον, σαμάρι τῶν ζώων· «ἐπίσαγμα τῶν ὄνων» Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 449· βάρος, φορτίον· «δεινόν γε τοὐπισάγμα τοῦ νοσήματος» Σοφ. Φιλ. 745, κατὰ τὸν Σχολ. ἢ ἐπίδρυμη, εἰσβολή· ἐν χειρογρ. τοὐπεισάγμα, epphippium.

Ἐπ-ισάζω· καταπατῶ, ἐξομαλίζω Ἀριστοτ. προβλ. 20, 13, inculco.

Ἐπί-σαθρος, 2· «ὕθραυστος Ἐπίφαν. 1, 236.

Ἐπι-σαίρω· ἀνοίγω τὰ χείλη σφίγγων τοὺς ὀδόντας, ἀπὸ θυμὸν κινούμενος μικροπρεπῆ, ὅπως οἱ σκύλοι ὅταν ἀγριώνωνται μεταξύ των ἢ κατά τινος, καὶ δεικνύωσι τοὺς ὀδόντας των γκρινιάζοντες.

Ἐπι-σαλεύω· εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἐκτὸς τοῦ λιμένος, παρά τινι τόπῳ ἐπὶ ἀγκύρας εὐρίσκομαι σαλευόμενος· - τοῖς ἀκρωτηρίοις Φιλοστρ. καὶ μτφ. «ἡ κόμη ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ» Φιλοστρ. οἰκ. νεωτ. 7. Παθ. «οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι» Λουκ. Ἐρωτ. 40, concutior.

Ἐπί-σαλος, 2· ὁ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος ἐπὶ ἀγκύρας ἱστάμενος, ζῷ. ἀβέβαιος, ἐμπαίκτωτος, κλονούμενος Ἡσύχ. instabilis.

Ἐπι-σαλπίζω· φυσῶ τὴν σάλπιγγα Ἰώσ.

Ἐπί-σαμος, 2· ἐπίσημος Εὐρ.

Ἐπί-σαξις, ἡ· γῆς ἐπισώρευσις Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 6, 3, accumulatio.

Ἐπί-σαπρος, 2· ὁ ἐπάνωθεν σαπρὸς Θεοφρ.
Ἐπι-σαρκάζω· περιγελῶ μὲ τρόπον ἐγγιστικόν· - τινί Σχολ Ἰλ. α, 110, cavillor.
Ἐπι-σάσαω· φορτώνω ἐπάνω τινός· «-τὰς διφθέρας ἐπὶ τοὺς ὄνους» Ἡρ. 1, 194· «καμήλων ἐπισεσαγμένων τὰ σκεύη» = φορτωμένων Πολυδ. 1, 139· - ἵππον=στρώνω, σαμαρώνω, σελώνω Ξεν. Ἀν. 3, 4, 35· «-τὴν ὄνον σάκα» Λουκ. Ὄν. 16, insterno, impono.
Ἐπι-σάττω, ἀττ. ἀντὶ τοῦ προηγ.
Ἐπι-σᾶφέω· τῷ ἐπομ. μτγν.
Ἐπι-σαφηνίζω· ἐξηγῶ, ποιῶ τι καταληπτότερον Κλ. Ἀλ.
Ἐπισαχθής, ὁ· χρεωφειλέτης Ἡσύχ. debitor.
Ἐπι-σβέννυμι· σβύνω προσέτι Νον. Δ. 21, 138, ὅπου ὅμως ὁ Γράζε ἀντικαθιστᾷ διὰ τοῦ ἀπεσβέννυμι. Παθ. «χόνδρος ἐπισβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι» Λουκ. Ζ. τραγ. 15.
Ἐπί-σειον, τό· τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρος, εἰς ὃ φυτρώνουσιν αἱ τρίχες Ἱπποκρ. μὲ τὴν ἐσφ. γρ. ἐπίσιον ὅπως εἶνε π. Ἀριστοτ. «τὸ μονοφυὲς τὸ μὲν ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν ἦτρον, τούτου δὲ τὸ ἔσχατον ἐπίσειον» Ι. Ζ. 1, 13· «αὕτη δὲ ἡ τρίχωσις ἤδη τε καὶ ἐπίσειον» Πολυδ. 2, 170, pubes.
Ἐπι-σείρω· τραβῶ πρός τι, ἴσ. ἀντὶ ἐπισύρω
Ἐπί-σειστος, 2· ὁ ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω σειόμενος, κυμαινόμενος· - κόμη = ἐπικυμαινομένη Λουκ. Γαλλ. 26· π. Πολυδ. ὁ ἐπίσαιστος εἶνε κωμ. τι προσωπεῖον μὲ μαλλία κρεμάμενα ὑπὲρ τὸ μέτωπον, 4, 146, ventillans.
Ἐπι-σείω· σείω, κουνῶ τι ἐναντίον τινός, τραντάζω· «Ζεὺς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν» = εἴθε κατὰ πάντων νὰ κουνήσῃ ὁ Ζεὺς τὴν σκοτεινήν, τρομερὰν αἰγίδα του Ἰλ. ὀ, 167· «μὴ ἐπίσειέ μοι τὰς αἱματωπούς καὶ δρακοντώδεις κόμας» = μὴ σηκώνῃς ἀπειλητικῶς, τρομακτικῶς ἐναντίον μου Εὐρ. Ὀρ. 249, ὅπερ παρῳδήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλέξιδος π. Ἀθην. 8, 339· - τὰ δόρατα Ἡρωδν. 2, 13, 8· - τὸ ξίφος μτγν.- τοὺς κρότους = κροτῶ τὰς χεῖρας Ἀλκιφρ. 3,72· τὴν χεῖρα = πάλλω, τινάσσω, κουνῶ Λουκ. Σκυθ. 11· μτφ. - πόλεμον = κινῶ, ἐγείρω Ἰώσ.- τὸν δῆμον = ἐρεθίζω Δ. Ἀλ. καὶ παθ. «ἡ αἰγὶς ἐπασείετο» Λουκ. Τιμ. 3· μτφ - φόβον τινί = ἐμβάλλω Λιβαν. καὶ δημ. - τοὺς Πέρσας = μὲ τοὺς Πέρσας ἀπειλῶν Πλουτ. 4· ἀμτβ. «ἄχρι ἂν οἱ πολ. τοῖς τείχεσιν ἐπισείωσι»= προσβάλλωσι Δ. Σικ. 13,94, incutio.
Ἐπι-σείων, ονος, ὁ· σημαία Πολυδ 1, 90, συγγεν. τῷ παράσειον ὃ ἴδε.
Ἐπι-σέληνος, 2· ὁ σελήνης ἔχων σχῆμα· «τὰ ἐπισέληνα», πλακούντων εἴδος μηνοειδῶν Πλατ. κωμ. π. Ἀθην. 10, 441· = πόπανα μηνοειδῆ Ἡσύχ. lunatus.
Ἐπι-σεμνο-λογέω· τιμὴν προσθέτω εἰς τὸν λόγον, κοσμῶ τι μὲ λόγους σεμνούς· «τὰ τῶν πλησίον ἁρπάζοντες ἐπισεμνολογοῦσι τὴν πρᾶξιν» ἀνὼν εἰς Βαλτ. ῥητ. 1, 599, 20.
Ἐπι-σεμνύομαι· ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου διά τι, καυχῶμαι· - ἐπί τινι Ἰώσ. glorior.
Ἐπι-σεμνύνω· σεμνύν τι παριστῶ· «οἱ Φιλιππήσιοι τῇ Ῥωμαίων ἑαυτοὺς ἐπισεμνύνουσι κλήσει» Φίλων 1, 599, 7.
Ἐπι-σεσαγμένος, μτχ. π. παρκ. τοῦ ἐπισάττω.
Ἐπι-σεσυρμένως, (ἐκ τῆς μετχ. π. παρκ. τοῦ ἐπισύρω)· μὲ ἐλαφρογνωμίαν, ἀφροντισίαν, ἀντίθ. τῷ «κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν» Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1145· μετὰ τοῦ ἀμελῶς, ἀντίθ. τῷ καθαρῶς Ἐπικτ. Ἐγχ. 31.
Ἐπι-σεύω, ἐπ. ἐπισσεύω· θέτω τι εἰς κίνησιν κατά τινος, παρορμῶ· «ἦέ τί μοι κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἁλός» Ὀδ. ε, 421· «κακά μοι ἐπέσσευε δαίμων» = μοῦ ἔστειλεν ἀθλιότητα, δυστυχίας, σ, 256· - ὀνείρατα, υ, 87· «ὅμβρας ἐπισσεύας» λ, 390· «Κῆρας ἐπισεύσασα βίον κύνας» Θεοδωριδ. 11 (7, 439)· συνηθέστ. παθ. τρέχω μὲ ὁρμήν, κατά τινος· «νηυσὶν ἐπεσσεύοντο» Ἰλ. ν, 757 (τὸ δὲ «νῆ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο» κατ' Ἀρίσταρχον νήᾳδ' ἐπ. Ὀδ. ν, 19. Ὀλοφ.)· «- ἀγορήνδε, νομάνδε» ἐν γέν. σπεύδω Ἰλ. δ, 207· ἰδ. παρκ. μὲ σημ. ἐν. ὑπερσ. ἐπεσσύμην, ἡ ἀόρ. συγκ. ἐπεσσύμενος· «αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο» Ἰλ. ε, 459· καὶ μετὰ αἰτ. «τείχεος ἐπεσσυμένους», μ, 143· «ἐπέσσυτο δέμνια κούρης» Ὀδ. ζ, 20· -εἴς τινα Ἰλ. ν, 757· καὶ μετὰ γεν. «ἐπισσύμενον πεδίοιο»= τρέχω μεθ' ὁρμῆς διὰ τῆς πεδιάδος, ξ, 147· τὸ δὲ - τείχεος= κατὰ τοῦ τείχους, ἂν μὴ ἐξαρτᾶται κάλλιον ἡ γεν. ἐκ τοῦ βάλε, μ, 388· μετ' ἀπαρ. «ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν» = ἔσπευσε νὰ διώξῃ, φ, 601· «ἐπεσσύμενας λάθε γούνων» = ἐνηγκαλίσθη βιαστικὰ τὰ γόνατα Ὀδ. χ, 310· καὶ ἐπὶ αἰφνιδίου ὁρμῆς πυρὸς καὶ ὕδατος Ἰλ. ρ, 737, Ὀδ. ε, 314· συγκ. ἀποκ. ἰδ. εἰς τὴν Ἰλ. μὲ τὴν σημ. ταχείας κινήσεως ἁπλῶς· «θυμὸς ἐπέσσυται, ἐπέσσυτο» = ἡ καρδία, ἡ ψυχή μου σφαδάζει ὁρμᾷ, ἐπιθυμεῖ, α, 173· «πέδον ἐπισύμενος»= κατὰ τῆς γῆς ἐφορμῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 782· «τείχεα δ' ἐπέσσυτο φλόξ» Εὐρ. Ἑλ. 1162, καὶ ἀόρ. «πάντες ὁμῶς ἵππῆες ἐπέσσυθεν» Ὀππ. κυν. 4, 136, impello, prorumpo.
Ἐπι-σήθω· προσέτι κοσκινίζω Ἰώσ. inexpergo.
Ἐπί-σημα, τό· ἐπίσημον Εὐρ. Φοιν. 1114· ἐπὶ τοῦ νομίσματος Σιμωνδ. π. Δ. Λαερ. 4, 45.
Ἐπι-σημαίνω· 1) κάμνω σημεῖόν τι περί τινος, σημειώνω, δηλώνω· «γράμματα ἐπισεσημασμένα» = σημειωμένα μὲ τὰ ἐπάνωθεν αὐτῶν σημεῖα Λίν. Τακτ. 31· ἐν γέν. σημαίνω· «καπισημανθήσεται καίνου κεκλῆσθαι λαὸς» Εὐρ. Ἴων 1593· ἰδ. ἐπὶ θεύτητος δίδω οἰώνισμα, διὰ προαιωνίσματος γνωστὴν ποιῶ τὴν θέλησίν μου, «ὁ θ. ὑ. ἐπεσήμαινεν αὐτῷ δαίονα εἶναι» Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 2· καὶ ἀντὶ μέσ. ἐπαινῶ Πολυδ. 9, 9. Μέσ. δείχνομαι εἰς τι, μὲ σημεῖόν τι προμηθεύομαι· «ἐάν τε βάσιμος ἐάν τε ἀνίατος δοκῇ εἶναι» Πλατ. Γοργ. 526· «τί τε βούλομαι», 5, 744· ἐν γέν. δηλοποιῶ, δίδω σημεῖόν τι, 3, 681· «τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώσσης τὴν διαμαρτίαν» Λουκ. π. πταισμ. 1· τὰς εὐθύνας = ὑποσημειώνει πρὸς ἔνδειξιν ὅτι αὕτη μὲς ὀρθή = καλῶς ἔχουσα ἀναγνωρίζεται Δημ. 18, 250· διὰ σημείου δεικνύω τὴν εὐαρέσκειάν μου, ἐπαινῶ· «-καὶ θορυβεῖν» Ἰσοκ. 12, 2· «ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοῦ λόγους» Αἰσχίν. 2, 49· «πάντων τὸ ῥηθὲν ἐπισημηναμένων» Πολυβ. 3, 111, 3· «κρότῳ μεγάλῳ τὸ γεγονὸς» Δ. Σικ. 17, 100· «χώρους τινά» = τιμᾶν τινα διὰ χώρων Πολυβ. 6, 39, 6· σπανιώτ. ἐπιπλήττω, ψέγω Ἀππ. ἐμφ. πολ. 5, 15· 2) ἀμτβ. γίνομαι κατάδηλος, δεικνύομαι, ἰδ. ἐπὶ σημείων ἀτμοσφαιρικῶν, μεταβολῶν καὶ ἀσθενειῶν, συμβαίνειν, ἐπέρχεσθαι· «τῶν ἀκρωτηρίων ἀντίληψις τοῦ λοιμοῦ ἐπεσήμαινε» Θουκ. 2, 50· καὶ συχν. π. Ἀριστοτ. «τὰ περὶ τοὺς μαστούς, τὰ ἐπιμήνια» γεν. Ζ. 1,19·1. Ζ. 7,3· «σεισμὸς ἐφ' ἓν καὶ ἐπὶ δύο ἔτη ἐπισημαίνει κατὰ τοὺς αὐτοὺς τόπους», μετεωρ. 2,8· «τῷ Ῥώμῃ ἐπισημαίνουσι γύπες ἐξ» Δ. Ἁλ. 1,86, approbo, signo.

Ἐπι-σήμανσις, ἡ· δεῖξις, φανέρωσις· - κεραυνῶν = κτύπημα Ἀριστοτ. προβλ. 24, 18.

Ἐσι-σημαντέον· παρατηρητέον Ἀριστοτ. τοπ. 8, 2, 6, animadvertendum.

Ἐπι-σημαντικός, 3· ὁ σημαίνων μτγν.

Ἐπι-σημασία, ἡ· σημεῖον προγνωστικὸν Δ. Σικ. 20, 102· ἰδ. σημεῖον προμηνύον ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς καὶ ἀσθενείας Δ. Σικ. 1, 50· ἐπὶ ἀνατολῆς καὶ δύσεως ἀστέρων τινῶν Πολυβ. 1, 37, 4· 2) τὸ σημεῖον, ἰδ. τοῦ ἐπαίνου, ἔπαινος· «ἄξιος ἐπισημασίας» Πολυβ. 40, 6, 1· εὐνοϊκή, 6, 6, 8· εἰς κακὴν σημ. «ἐπισημασίας ἔτυχεν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου κεραυνωθείς» Δ. Σικ. 16, 83· - populi = ἡ ψῆφος τοῦ δήμου Κικ. Ἀττ. 14, 3, significatio.

Ἐπι-σημειόω· σημειώνω, θέτω σημεῖον ἐπί τινος Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1480. Μέσ. π. Πλουτ. «ἐπισημειωσαμένων κρότῳ τὸ ἦθος καὶ ὑπερεπαινούντων» = διὰ χειροκροτήσεων ἐπιδοκιμασάντων Λακ ἀποφθ. σ. 243.

Ἐπι-σημείωσις, ἡ· παρατήρησις διὰ σημείου ἐπιτεθειμένου, ἐνγέν. σημείωσις Δ. Λαερ. 7, 20, annotatio.

Ἐπί-σημον, τό· ζῶε τὸ ἐπόμ. ἐπισήμως.

Ἐπίσημος, ὁ· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Ἐπί-σημος, 2· μὲ σημεῖόν τι προμηθευμένος, σημαδευμένος· - χρυσὸς Ἡρ. 9, 41· - ἀργύριον Θουκ. 2, 13· - χρυσίον Ξεν. Κυρ. 4, 5, 40· - ἀναθήματα = ἐνεπίγραφα Ἡρ. 1,51 - ἀσπίδες Ἐπιγρ. 139· γνωστός, περίφημος, ἐξαίρετος· «μνῆμ' ἐπίσημον» Σοφ. Ἀντ. 1243· ἐν βροτοῖς Εὐρ. Ἱππ. 103· - ξυμφοραί, Ὀρ. 513· «ἐπίσημοι σοφίην» = ὡς πρὸς τὴν σοφίαν Ἡρ. 2, 20· «τάφος ἐπισημάτατος» Θουκ. 2, 43· - καὶ περιβόητος Ἡρ. 1· ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ Λουκ. ῥητ. ἐγκ. «ἐν τοῖς ἐπαινουμένοις», μισοθ. 28· σπανιώτ. ὁ ἐπιπλήττων· «ἐς τὸν φόγον» Εὐρ. Ὀρ 249· «ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ» Λουκ. ῥητ. ἐγκ. 25, insignis, illustris.

Ἐπι-σημότης, ἡ· ἰδιότης τοῦ ἐπισήμου γλωσ. nobilitas.

Ἐπι-σήμως· μὲ τρόπον ἐξαίρετον ἐπισημοτέρως Ἀρτεμιδ 2,9· ὀβσ. τὸ ἐπίσημον = τὸ γνωστικὸν ἐπί τινος σημείου, π. χ. - νηός = ἐπὶ τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου Ἡρ. 8, 88· ἐπὶ τῆς σημαίας Δ. Σικ. ἐπὶ ἀσπίδος παράσημον, σύμβολον Αἰσχ. Ἑπτ. 641· ἐπὶ νομισμάτων, τὸ χαραγμένον Πλουτ. Θησ. 6, insigniter.

Ἐπ-ίσης· ἐπ' ἴσης μοίρας, εἰς ἴσα μέρη· «ἐπίσης ἔχει» Ἡρ. 7, 50, ὀρθοτ. γρ. ἐπ' ἴσης

Ἐπι-σόλευση, ἡ· ἐπισοβέντια Ἐπιγρ.

Ἐπισοβένης, ὁ· 1) στρατηγὸς τῶν πελταστῶν ἐξ Ἀμφικλείας Ξεν. 2) Ὀλόνθιος Ξεν. 3) Δήλιος Ἐπιγρ.

Ἐπι-σοβέω· ἰσχύω Κ. Σμ. 4,567, vnico.

Ἐπ-ίσθιον, τό· σκέπασμα περὶ τὸν τράχηλον Ἡσύχ.

Ἐπι-σιγάζω· σιωπῶ Τζέτζ. tacco.

Ἐπίσθμιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ ἀμφ.

Ἐπί-σιγμα, τό· ἐρεθισμὸς καὶ ῥίψιμον κυνὸς κατά τινος Σοφ. ἀποσπ. 8· = ἐπεγκέλευσμα κυσὶν Ἡσύχ. irritatio.

Ἐπι-σίζω· ἐρεθίζω, παρορμῶ τὸν κύνα Ἀριστ. αφ. 704, instigo.

Ἐπι-σίδια, γρ. ἰσφ, ἀντὶ ἐπισταοίδια.

Ἐπί-σιμος, 2· ὁ σιμὴν, κυρτὴν ἔχων μύτην Ἐπιγρ.

Ἐπι-σιμόω· κάμνω τι ὀλίγον κυρτόν, κάμπτω· - τὴν προβοσκίδα Αἰλ. Ι. Ζ. 8, 10· ἐπὶ στρατοῦ, διατάσσω νὰ πορευθῇ πρὸς τὰ πλάγια· «πρὸς ἐκείνους μὲν οὐκ ἦγεν, ἐπισιμώσας δὲ πρὸς τὴν πάλιν ἦει» Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 50, deflecto.

Ἐπι-σίνης, 2· εἰς βλάβην ἐστραμμένος καὶ ἀνερ. βλαβερός Θεόφρ. = βλαβερὸς Ἡσύχ.

Ἐπι-σίνιος, 2· βλάπτων, βλαβερὸς Ἡσύχ.

Ἐπι-σίνομαι· βλάπτω Νικ. Ἀλ. 313, nocco.

Ἐπί-σιον, τό· ἐπίσειον.

Ἐπί-σιστον, τό· τὸ ἐν κυνηγίῳ παρόρμημα τῶν κυνῶν Ἐτ. Μ. 363, 54.

Ἐπί-σιστος, 2· παρωξυμένος, παρωρμημένος κατά τινος.

Ἐπι-σιτέω· χορηγῶ τροφὴν Συνέσ.

Ἐπι-σίτησις, ἡ· τροφοδοσία, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ τρόφιμα Δ. Σικ. 20, 73, commeatus.

Ἐπι-σιτιάζω· τῷ ἐπομ. μτγν. victicor.

Ἐπι-σιτίζω· προσφέρω ζωοτροφίας. Μέσ. προμηθεύομαι ζωοτροφίας καὶ φορβὴν διὰ τὰ ἄλογα, ἐξάγω τὸν στρατὸν, ἐξέρχομαι πρὸς αὐναξίν τῶν ἐπιτηδείων· «ἐκ τῆς χώρας ἐπισιτίζεσθαι» Ἡρ. 7, 150· «ἐκεῖθεν ἐπισιτισάμενοι πάσῃ στρατιᾷ» Θουκ. 6, 94, κατὰ Σχολ. ἐφόδια λαβόντες· καὶ «ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀρίστου», 8, 95· μτφ. «τοὺς διαλεκτικοὺς ἐνδύντες ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν» = παραλαμβάνουσιν ἐκ τῆς διαλεκτικῆς διὰ τὴν σοφιστικὴν Πλουτ. προκ. ἀρετ. σ. 251· π Φίλωτρ. περιπλέον ἔτι τριώγω· ὁ δὲ Φιρεκρ. π. Ἀθην. 6, 246 χρῆται τῇ λέξ. = παρασιτέω.

Ἐπι-σίτιος, 2· ὁ κοπιάζων μόνον διὰ τὴν τροφήν· «καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοὺς σιτίους ὥσπερ οἱ ἄλλοι λαβόντες» Πλατ. πολ. 4, 420· κατ' Ἀθην. «οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες» = παράσιτοι, 6, 248· τὰ ἐπισίτια = ἡ τροφή, τὰ ἐπιτήδεια Λυσ. π. Ἁρποκρ. cibaria.

Ἐπι-σίτισις, ἡ· ἐπισιτισμὸς Δ. Σικ. 20, 73, ἡ εἰς τροφὴν δόσις καὶ τὸ εἰς τὸ τρέφεσθαι διδόμενον Ζωναρ. σ. 804.

Ἐπι-σίτισμα, τό· τὸ προμήθευμα τροφῆς Πολυαιν. 3, 10, 11, frumentatio.

Ἐπι-σιτισμός, ὁ· ἡ προμήθεια, συμμετοχὴ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, τροφαὶ Ξεν. Ἑλλ. 3,2,26· «τὰ ἐν πολέμῳ ἐπιτήδεια», Ἀν.

1,15,9· καὶ ἐν πλοίοις Δημ. 34,7, commeatus.
Ἐπί-σιτος, 2· ἐπισίτιος, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος Κράτης π. Ἀθην. 6, 247.
Ἐπι-σιτίτιον· ἐπισιάζω Ἡσύχ.
Ἐπι-σίφλιος, 2· αἰσχρός, μωμητός Ἡσύχ.
Ἐπί-σιφλος, 2· τῷ προηγ.
Ἐπι-σῖωπάω· σιωπῶ μτγν. taceo.
Ἐπι-σκάζω· χωλαίνω· - πόδεσσι Ἀπολ. Ῥ. 1, 669, claudico.
Ἐπι-σκαίρω· ἐπάνωθέν τινος πηδῶ Αἰλ. Ι. Ζ. 14, 8, insulto.
Ἐπι-σκαλίζω· ἐπάνωθέν τινος σκάπτω, ἐγχαράττω Ἰουστίν. μαρτ. 32, fodio.
Ἐπι-σκαλμίς, ίδος, ἡ· τοῦ πλοίου τὸ μέρος ἔνθα τὰ κωπία Πολυδ. 1,87 ἴδε σκαλμός.
Ἐπι-σκάπτω· 1) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σκάπτω, σκαλίζω· «ἐξ ἀσιδήρου χειρὸς ἐπισκάπτων λιτὸν ἔχωσε τάφον» Καρφυλλιδ. 1 (9, 52)· 2) γυρίζω τὸ ὄργωμα, τοῦτ' ἔστιν ἀφοῦ σπείρω τὸ χωράφι σκεπάζω τὸν σπόρον ξαναοργώνων αὐτὸ ἁλαφρὰ «ἐπισκάπτειν τὰ σπαρέντα» Γεωπ. 2, 24, infodio.
Ἐπι-σκαρδάμῡσσω· διανεύω τοῖς ὀφθαλμοῖς Ἡσύχ. nicto.
Ἐπι-σκαρδαμύττω· τῷ προηγ.
Ἐπι-σκἄρίζω· πάλλομαι, ἀσπαίρω μτγν.
Ἐπι-σκἄφεύς, ὁ· ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων Ἡσυχ.
Ἐπι-σκάφια, τά· ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις Ἡσύχ.
Ἐπι-σκευάζω· ἐπισκευάζω.
Ἐπι-σκευδάζω· τῷ ἐπομ.
Ἐπι-σκεδάννυμι· σκορπίζω ἐπί τινος· «ἐπὶ τὰς περιόδους ἐπισκεδαννύμενον» Πλατ. Τιμ. 85· «ἐπισκεδάσθη αὐτῷ» Πλουτ. Κατ. νεωτ. 32, dispergo.
Ἐπι-σκέλῐσις ἡ ὀρθότ. ἐπισκέλησις, ἡ· ἡ δρασκελιὰ ἅπου ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τρέχῃ εἰς τὰ τέσσαρα Ξεν. Ἱππ. 7, 12.
Ἐπι-σκέλλω, ὁ ἐν. ἐξ οὗ ὁ παρκ. μτχ. ἐπεσκληκότες π. Ἐπιχαρμ. Ἀθην. 2, 60, τὸ ὁποῖον εἰς ἐξεσκληκότες ἔτρεψεν ὁ Ναίκιος.
Ἐπι-σκεπάζω· σκεπάζω τι ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω Ο'. adoperio.
Ἐπι-σκεπής, 3· ἄνωθεν σκεπασμένος, προφυλαγμένος· «καθίζει χειμῶνος ἐν ἡλίῳ καὶ εὐσκεπεῖ» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 16.
Ἐπι-σκεπτέος, 2· ὅς πρέπει νὰ ἐξετασθῇ, ἐπιθεωρηθῇ Πλατ. πολ. 10, 598, spectandus.
Ἐπι-σκεπτήρ, ὁ· τῷ ἐπομ. ἴδ' ἐπισκηπτήρ.
Ἐπι-σκέπτης, ὁ· ἐπίσκοπος, ἐπιστάτης Β. Ἀν. 254, 15, explorator, inspector.
Ἐπι-σκεπτικὴ μέθοδος, ἡ· ἐπιθεωρητικὴ Σ. Ἐμπ. considerans, inspectans.
Ἐπι-σκεπτικός, 3· ζητητικός, ἐρευνητικὸς μτγν. inquirens.
Ἐπι-σκεπτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. 61, 48, considerate.
Ἐπι-σκεπτίτης, ὁ· ὁ ἐπισκεπτόμενος μτγν. visitator.
Ἐπι-σκέπτομαι (ὁ ἐν. σπαν. ἴδ' ἐπισκοπέω, συνηθέστ. ὅμως ἀόρ. καὶ μέλ.)· παρατηρῶ, κυττάζω Σοφ. Αἴ. 841· ἐπιβλέπω, ἐρευνῶ· «ἔπεμπε τοὺς ἐπισκεψομένους καὶ ἀναμετρήσοντας ὅσῳ ἔλασσον ὁ χῶρος γέγονε» Ἡρ. 2, 153· «τόδε ἐπίσκεψαι, εἴ τι λέγω», Φαιδ. 87· «τοσόνδε περὶ τῶν εἰρημένων», Θεαιτ. 189· ὡς «περὶ ἀρετῆς», Πρωτ. 348 ἰρεύνας ποιεῖσθαι μετὰ τοῦ τί ἑπομένου, πολ. 7, 544· «οἷον δυσμάς τε καὶ ἀνατολὰς ἐπισκεμμένον», ἐπιν. 990 «ὁ ἐπισκεψάμενος ἑαυτὸν ὁποῖός ἐστι» Ξεν. ἀπομ 1, 6, 4· «ὑπέρ τινος» Πολυδ. 3, 15, 2· τοὺς φίλους ἀσθενοῦντας» = χαιρετῶ, ἐπισκέπτομαι Πλουτ. π. ὑγ. α. 389· καὶ ἐπὶ ἰατροῦ Ἡρόδ. 4, 2, 7· ἐπίσκεπται μὲ σημασ. παθ. Ἀριστ. aspicio, considero, visito.
Ἐπί-σκεπτος, 2· ἐπιθεωρημένος Κράμ. Ἀν. 3, σ. 208, 25, consideratus.
Ἐπι-σκήπω· ἐπισκεπάζω, παθ. Φιλπ. 17 (6, 62), intego.
Ἐπι-σκευάζω· ἐπιδιορθώνω τι Θουκ. 7, 24· - ναὸν Ξεν. Ἀν. 5,3,13· - ναῦς Ἀνδοκ. 3,14· - τὰς ὁδοὺς Δημ. 3, 29· - τὰ φρούρια, 19, 125· τὰ πομπεῖα, 22,69. Μέσ. ὀ. ἑαυτόν· «οὕτ' ἂν παλαιὰν διαφθαρμένην ἐπισκευάζηται» Πλατ. νόμ. 5, 738· - ναῦς Θουκ. 8, 43· «ἐπισκευάσαι τὰ χρήματα ἐφ' ἁρμάτων» = τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν φορτῶσαι Ξεν. Κυρ 7, 3, 1. Μέσ. «ἐπισκευασάμενοι ὑποζύγια», Ἑλλ. 7, 2, 18· ἐν γέν. ἑτοιμάζω, - ναῦς καὶ τὰ ὅμ. Θουκ. 1, 29· λίμβους Πολυδ. 2, 9, 1· «τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστ' ἐπεσκευασμένον» = τὸ τραπέζι προητοιμασμένον Ἀριστ. Ἐκκλ. 1147· «τὰ ἐπεσκευασμένα» = ἐπισκευή Ἰσαϊ. 5, 29· ῥ. ἐπίθ. ἐπισκευαστός Πλατ. πολιτ. 270, instruo, apparo.
Ἐπι-σκευασία, ἡ· ἐπιδιόρθωσις Γλωσ. roperamen.
Ἐπι-σκευαστής, ὁ· ὁ θέτων εἰς καλὴν κατάστασιν, ἑτοιμάζων τι· - τῶν πομπείων Δημ. 24, 186· - τῶν ἱερῶν (ἱερέων εἶνε γρ. ἐσφ.), ἐν τῷ νόμῳ π. Ἀθην. 6, 235· π. Σχολ. Θουκ. = ὁ τῶν σαθρῶν οἰκοδόμος, 1, 29, instaurator.
Ἐπι-σκευαστικῶς· παρακλητικῶς Βασιλ. 2, σ. 164, precario.
Ἐπι-σκευαστός, 3· διορθωθείς, εἰς καλὴν κατάστασιν βαλθείς Πλατ. πολιτ. 270, instauratitius.
Ἐπι-σκευή, ἡ· ἐπιδιόρθωσις, εἰς καλὴν κατάστασιν ἀποκατάστασις· - τῶν ἱερῶν Ἡρ. 2, 174· τῶν νεῶν Θουκ. 1, 52· - τοῦ βαλανείου Ἰσοκ. 5, 28· τῶν τειχῶν Δημ. 18, 31· χορηγίαι καὶ ἐπισκευαί = παρασκευαὶ Πολυδ. 1, 72, 3, πλ. = καὶ σκεύη Δημ. 27, 20· τὸ δὲ Ἰσοκ. ἀντικατέστησεν ὁ Βεκκερ. διὰ τοῦ κατασκευάς, 7, 52, refectio, apparatus.
Ἐπί-σκεψις, ἡ· παρατήρησις· - τῶν ἱερῶν σ τῆς θυσίας Πλατ. νόμ. 8,849· - ἱππέων = ἐπιθεώρησις Πλουτ. ἀσθενῶν ἐπίσκεψις Πολυδ. 5, 56, 8· ζήτησις, ἔρευνα· «ὀρθοῦν ἡ ἐπίσκεψις ἡμῖν ἢν εἰ δυνατά γε λέγοιμεν» Πλατ. πολ. 5, 456· «ἐπίσκεψιν ποιεῖσθαι» Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 1, inspectio, consideratio.
Ἐπι-σκήνιον, τό· μέρος τοῦ θεάτρου, ἴσ. τὸ περιέχον τρία ὑπὲρ ἄλληλα ὑψούμενα πατώματα μὲ σειρὰς ἐδωλίων Βιτρουβ. 7, 5· καθ' Ἡσύχ. = τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώγιον· π. δὲ Βιτρουβ. καὶ ἡ ἐπίσκηνος, episcenium.
Ἐπί-σκηνος, 2· ὁ ἐπάνω ἢ πρὸ τῆς σκηνῆς· «μηδ' ἐπισκήνους γόους ὄκκρῦε» Σοφ. Αἴ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

576, ὅπερ ὁ Σουΐδ. καὶ ὁ Σχολ. Θεατρικοὺς ἐξηγ. («μεγάλους ἢ ἀπρεπεῖς οἵους ἐπὶ τῇ σκηνῇ») ὀρθότ. πρὸ τῆς σκηνῆς ἤτοι δημοσίως· «ὄχλος ἐπίκλητος καὶ ἐπίσκηνος». Δ. Ἀλ. 6, 53· οἱ ἐπίσκηνοι = οἱ ἐπήλυδες, ξένοι· 60. π. Πλουτ. ἐπὶ ξένων, πρὸς φύλαξιν κατασκηνούντων στρατιωτῶν, Σερτ. 24.

Ἐπι-σκηνόω· διαμένω ἐντὸς σκηνῆς, καταλύματος· «ταῖς οἰκίαις» Πολυϐ. 4, 72, 1· «- ἐπὶ τὰς οἰκίας» 4, 18, 8· «- ἐπί τινα» N. Δ. inhabito.

Ἐπι-σκήνωσις, ἡ· ἐγκατοίκησις Γρ. Νυσ. 1, 322, inhabitatio.

Ἐπι-σκηπτὴρ ῆρος, ὁ, δι. γρ. ἀντὶ ἐπισκεπτὴρ μτγν.

Ἐπι-σκήπτω· ἀντερείδω ἐπί τινος, ἀφήνω τινὰ πίσῃ κάτω ἐπί τινος, ῥίπτω τι ἐπί τινος· «ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων» = ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς τὸν παῖδά μου τὸ ὀλιϐερὸν ϐάρος τοῦ ἀποτελέσματος = νὰ τὸν εὕρωσι = καταπλακώσωσι τὰ λυπηρὰ ἐπακόλουθα τῶν θείων ῥητῶν Αἰσχ. Περ. 726· «ἐπέσκηψε Πέρσαις πολέμους διῖπειν» = ἐπέϐαλεν εἰς αὐτούς, 104· 60. ἐπιϐάλλω, ἐπιφορτίζω, προστάζω, ἐντέλλομαι, ἢ παρακλητικῶς, ϑερμῶς παρακινῶ· «ϐᾶσίν ἦλθεν Ἰνάχῳ σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη» Αἰσχ. Πρ. 667· «ὅμιν πάντα ταῦτ' ἐπισκήπτω τελεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 252· «ὑμῖν κοινὴν τήνδ' ἐπισκ. χάριν», Αἴ. 563 «πόλει καὶ σοὶ ταῦτα» Εὐρ. Φοιν 781· καὶ διπλῇ αἰτ. «ἐπισκήπτω σε τάδε» = παρακαλῶ σε διὰ ταῦτα, Ι. Τ. 683· «τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω» Σοφ. Τρ. 1211· καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου καὶ ἀπαρ. ὡς κελεύων Εὐρ. Ἄλκ. 372· παίζ. ἴϑ. ἐπὶ τῶν εἰκόνων καὶ παραγγελμάτων τῶν ϑνητῶν· «ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω, τοὺς ϑεοὺς ἐπικαλέων μὴ περιιδεῖν» Ἡρ. 3, 65· «μέμνησϑε τὰ ἐπίσκηψε Πέρσῃσι τελευτῶν τὸν βίον μὴ πειρωμένοισι ἀνακτᾶσθαι τὴν ἀρχήν» = τί εὐχήϑη τοῖς Πέρσαις ἐντειλάμενος ἐὰν δὲν προσπαθήσωσι, 3, 73· «ἐπισκήψαντος τοῦ πατρὸς ἐπειϑεῖσθαι τοῖς φονεῦσι» Ἀντιφ. 1, 1· «αὐτοῖς μηδένα ἐάσειν» Ἰσοκ. 9, 19· «ἃ οἱ κατέρες ἡμῖν ἐπίσκηπτον ἀπαγγέλλειν» Πλατ. Μενεξ. 246· καὶ μετὰ ὁμοτικῶν φράσεων «ἐπισκήπτω ὑμῖν πρὸς ϑεῶν» ὡς ὁρκίζω ὑμᾶς διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ϑεῶν Ἀνδοκ. 1, 32· οὕτω συντάσσ. «κλαίοντας, ἱκετεύοντας, - ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν ἀλιτήριον στεφανοῦν» Αἰσχίν. 3, 157 «ἐπισκήπτουσιν ὑμῖν πρὸς τὸν ὅρκον μηδὲν νεωτερίζειν» = σᾶς ἐπιϐάλλουσιν ὅρκον Θουκ. 2, 73· «-ϑεοὺς καὶ δαίμονας» Δ. Ἀλ. 10, 11· «τί περί τινος» Λουκ. διαλ. νεκρ. 13, 2· «-διὰ γραμμάτων» Πλουτ. Θεμ. 9· 2) μέσ. ἐπιστηρίζομαι εἴς τινα ἢ τι, ἐπικαλοῦμαί τινα - μάρτυρι Δημ. 34, 28, ὅπου ὁ Βεκκερ. τὸ ἁπλοῦν σκήπτει ἐντικαϑιστᾷ· ἐναντιώνομαι κατά τινος, ἐγκαλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν Ἀττικὴν δικανικὴν γλῶσσαν δίκην γράφομαι ψευδομαρτυρίας· - μαρτυρίᾳ Ἰσοκ. 3, 11· «-τοις μεμαρτυρηκόσι», αὐτ. 66· «τούτοις οὐκ ἐπισκήψατο ὅλον ὅτι ἐλήλυθε μεμαρτυρηκότας εἰδώς» Δημ. 20, 33· «ἐπισκήπτεσθαι ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ καὶ μέρει» Πλατ. νόμ. 11, 937. Παϑ. «ἐὰν ἐπισκηφϑῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρήσαι», ἀντιϑ. π. δὲ Δημ., «οὐδ' ἤτινι τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐπισκήψατο (δηλ. μαρτυρίᾳ) = δὲν ἐκίνησε καμμίαν ἀγωγὴν ψευδομαρτυρίας, 29, 7· καὶ ἕνεκα φόνου κινεῖν δίκην «ἐπεξιέναι καὶ ἐπισκήπτεσθαι φόνου τῷ πατρὶ» Πλάτ. Εὐθυφρ. 9· «ὁ ἐπιϐουλεύσας οὐκ ἐτόλμησε ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς» Λυσ. 3, 39· οὕτω καὶ ἐνερ. Θεαίτ. 145· παϑ. ὡς π. Πλατ. καὶ Σοφ. «αἰτίαν πρὸς τῆς ϑανούσης τῆσδ' ἐπισκήπτου μόρων» = ϑὰ ἠσαι ἔνοχος, ὑπαίτιος, Ἀντ. 1297· 3) ἀμτϑ. μετὰ δυνάμεως ἐπί τινος καταπίπτω, ἐξορμῶ κατά τινος· «ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε» Αἰσχ. Ἐβμ. 460· «νόσος ἐπέσκηψε» Πλουτ. Θησ. 15, innitor.

Ἐπι-σκηρίπτω· τῷ προηγ. Ἡσύχ.

Ἐπί-σκηψις, ἡ· 1) ἐπί ἐνερ. σημ. ἐπιστήριξις, ἡ πρόσταξις Πλουτ. Δίων 11 εἰς τ. πλ. 2) ἐπὶ μέσ. ἡ κατηγορία Πλατ. νόμ. 11, 937· 18. ἕνεκα ψευδομαρτυρίας· - ψευδομαρτυριῶν Ἰσοκ. 4, 17· καὶ ἄνευ ταύτης τῆς προσθήκης, 46, 7· ἕνεκα φόνου· «κελεύει ὁ νόμος τοὺς πρασσόντας ἐπεξιέναι, (δηλ. φόνου), κἂν αἰκέτης ᾖ, τούτων τὰς ἐπισκήψεις εἶναι», 47, 72, incubitus, mandatum.

Ἐπι-σκιάζω· προξενῶ σκιάν, ἀποσκιάζω «λαθραῖον ὄμμ' ἐπισκιασμένη φροῦρουν» = ἐκρύπτετο ἀπὸ τῶν κατασκοπευτικῶν βλεμμάτων Σοφ. Τρ. 910· «τὴ μὲν τῶν πτερύγων τὴν Ἀσίην τῇ δὲ τὴν Εὐρώπην ἐπισκιάζειν» Ἡρ. 1, 209· - τινί, καὶ - τινά, «ὁ τύμβος τινὰ ἐπισκιάζει» Ἀριστοτ. π. Ἀνϑ. Παλ. ἐπ. 3, (9, 10)· καὶ μτφ. «ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη ἐπισκιάζουσιν αὐτούς» Λουκ. π. διαϐ. 1, ἀντιϑ. τῷ φωτίζειν Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 141· «τὰ δεινὰ ἑτέροις ὀνόμασι» Στοϐ. ἀνθ. 117, 9· «τὸ ἰναχθὲς τοῦ λόγου ἐπισκιάσται τῷ ἀναγκαίῳ τῆς ἀπολογίας» Δ. Ἀλ. ὅπερ ὁ αὐτὸς ἀλλαχοῦ περὶ Δημ. ἐκφέρει «καὶ κέκρυπται τὸ πικρὸν τῆς κατηγορίας τῷ ἐπιεικεῖ τῆς ἀπολογίας», τέχν. ῥητ. 7, 8, adumbro.

Ἐπι-σκίασις, ἡ· τῷ ἑξομ. ἡ ἐπί τινος πίπτουσα σκιὰ χρον. πασχ. 374, 7, obumbratio.

Ἐπι-σκίασμα, τό· ἡ ἐπί τινος πίπτουσα σκιὰ Πρακ.

Ἐπι-σκιασμός, ὁ· κάλυμμα Ἡσύχ.

Ἐπι-σκιάω· ἐπισκιάζω, κάμνω σκιάν Ἄρατ. 736· «κολῶναι ἐπεσκιόωντο» Νον. Δ. 38, 20· «οἷον δή νυ ταῶνες ἐὸν δίμας ἀγλαόμορφον γραπτὸν ἐπισκιάουσιν ἀριπρεπέϊ», κων. 2, 590, obumbro.

Ἐπί-σκιος (σκιὰ) 2· 1) μὲ σκιὰν ἐσκιασμένος· «ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντίγουν κρατὸς» = τοὺς ὀφθαλμοὺς σκεπάζουσαν Σοφ. Οἰ. Κ. 1646· 2) ἐσκιασμένος, σκιερός, σκοτεινός· - τόπος Πλατ. πολ. 4, 432· «βίος ἐπίσκιος καὶ σχολαστὴς καὶ ἄριλος» = ἥσυχος καὶ οἰκιακός, ὡς ὁ τῶν πεπαιδευμένων καὶ χειροτεχνῶν, ὅσοι ἐργάζονται καθήμενοι, ἀντιϑ. τῶν καταγινομένων εἰς δημόσια ἔργα καὶ τῶν ὑπὲρ τῆς πολιτείας ἀσχολουμένων Πλουτ. π. εὐεξ. σ. 403, umbrosus.

Ἐπι-σκιρρόω· σκίρρον ποιῶ· «αἷμα ἐπι-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκιρρωθὲν» ποιητ. π. δυνάμεως φαρμακ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. 3, 636.

Ἐπι-σκιρτάω· ἐπί τινος πηδῶ· Ὀλύμπιῳ Νον. Δ. 2, 29· «ἔθειραι, ἴουλοι» = ἀρχίζουσι νὰ φυτρόνωσι τρίχες ἐν ταῖς παρειαῖς τῶν νέων Ῥουφιν. 31 (5, 103)· μτφ. αἰσχύνω· – νεκρῷ Πλουτ. Δημ. 22, insulto.

Ἐπι-σκίρτημα, τό· τὸ ἐπί τινος πήδημα Νον. Δ. 19, 152, exsultatio.

Ἐπι-σκιώδης, 2· σκιαδερὸς Ἀθανασ. 2, 355, opacus.

Ἐπι-σκίως, ἐπίρ. ταῦ ἐπίσκιος.

Ἐπί-σκληρος, 2· σκληρὸς ἐπάνωθεν ἢ ὀλίγον τι Ἱπποκρ. induratus.

Ἐπί-σκοος· ἐπίσκοπος, inspector.

Ἐπί-σκοπα· ἐπίρ. τὸ ἐπίσκοπος.

Ἐπι-σκοπατέω· ἐπισκοπεύω μτγν

Ἐπι-σκοπεία, ἡ· ἐπισκοπία.

Ἐπι-σκοπειανός, ὁ· ἐπίτροπος, ἐπιστάτης ἐπισκόπου Βασιλ. πλ. ὑπάλληλοι τοῦ Χαρτοφύλακος.

Ἐπι-σκοπεῖον, τό· τὸ κατοικητήριον τοῦ ἐπισκόπου Ἐκκλ.

Ἐπι-σκοπεύω· εἶμαι ἐπίσκοπος ἐκκλ.

Ἐπι-σκοπέω· τῷ προηγ. μτγν. τοῦτο Λοβεκ. Φρυν. σ. 591 τοῦτο τὸ ἐπόμ.

Ἐπι-σκοπέω, π. τοῖς καλλιτέρ. ἀττ. μόν. παρκ. καὶ ὑπερσ. (πρβλ. ἐπισκέπτομαι)· κυττάζω εἴς τι, παρατηρῶ, θεωρῶ· «τὸν ὀψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει» Αἰσχ. ἐκ. 376· ἐπιθεωρῶ, καθὼς ὁ στρατηγός, Εὐμ. 286· ἐπισκέπτομαι· «εὐνὴν ὀνείρου οὐκ ἐπισκοπουμένην», Ἀγ. 13· «Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιὰς» ἐπὶ τοῦ Βάκχου, θεοῦ προστάτου τῶν Θηβῶν Σοφ. Ἀντ. 1123· «δράκων ῥέεθρα δερμάτων κόραισι ἐπισκοπῶν» Εὐρ. Φοιν. 661· «χοροῦ κατάστασιν» Ἀριστ. θεσ. 957· καὶ πεζ. πρός τι Πλάτ. νόμ. 11, 924· «ἐμὲ φερόμενον», Κρατ. 414· «τῆς διαβολῆς τὴν αἰτίαν», πολ. 6, 498· «εἰ ἔστιν ἐπισκοπῶμεν», Χαρμ. 168· «πῶς ἔχει», Γοργ. 451· «τίς εἴη» Ξεν. ἀπομ. 3, 2, 4· περί τινος, 3,5, 1· «ἐπισκοποῦμεν εἴ τι ἐξαιροῦνται» Δημ. 35, 29· ἐπιθεωρῶ· «τὰς τάξεις» Ξεν. Ἀν. 2, 3, 1· ἀντιστοιχοῦσι τῷ ἐφορᾶν, οἰκ. 4, 6· ἀσθενεῖς ἐπισκέπτομαι, Κυρ. 8, 2, 25· καὶ μέσ. «εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοποῦμενος» Πλατ. Φιλ. 61· «θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς», Λυσ. 207· π. δὲ μτγν. = εἶμαι ἐπίσκοπος ἐκκλ. intueor, observo.

Ἐπι-σκοπή, ἡ· ἐπιστασία, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου Ν. Δ. τὸ συχνάζειν που ἰδ. πρὸς βοήθειαν, ἐκδίκησιν ἢ τιμωρίαν αὐτ. inspectio.

Ἐπι-σκόπησις, ἡ· παρατήρησις, ἐξέτασις Λίν. τακτ. 10, circumspectio.

Ἐπι-σκοπητέον· ἐξεταστέον, παρατηρητέον Σχολ. Λουκ. Δημ. ἐγκ. 43, videndum.

Ἐπι-σκοπία, ἡ· εὐστοχία Πολυδ. 6, 205· «τὴν γλυκερὴν ἡλίου ἐπισκοπὴν ἔλιπον» κατὰ τοῦ Ἰακ. διαρθ. = ὄψις ἐπ. ἀδ. (315)· ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου Ἐπιφάν. 1, 735.

Ἐπι-σκοπιανός, 3· ἐπίσημος· «κατὰ τοὺς περιφανεῖς ἀγυρτεύοντες οἴκους οὓς καὶ ἐπισκοπιανοὺς ὀνομάζουσι» Νικητ. σ. 338, episcopalis.

Ἐπι-σκοπικός, 3· ὁ εἷς τὸν ἐπίσκοπον ἀνήκων Σωζομ. Ἱστ. ἐκκλ. 5, 16, episcopalis.

Ἐπι-σκοπίς, ίδος, ἡ. γρ. ἐσφ. ἀντὶ ἐπίσκοπος· – ξύλον γλωσ. μτγν. cala.

Ἐπί-σκοπος, 2· ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τινός, τῶν θεῶν· «μάρτυροι ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων» = θὰ ἐπαγρυπνῶσιν ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῶν συντεθειμένων Ἰλ. χ, 255· – ὀθνείων = ἐπιστάτης τῶν ἐμπορευμάτων Ὀδ. θ, 163· ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος· «ὅλωλας ἐπίσκοπος ὅστις μιν αὐτὴν ῥύσκευ» = προστάτης Ἰλ. ω, 729· «χάριτες Μινυᾶν ἐπίσκοποι» Πινδ. Ὀ. 14, 4· «θεοῖς πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις» = τῆς ἀγορᾶς προστάταις Αἰσχ. Ἑπτ. 254, ὡς «πατρῴων ὁμμάτων ἐπισκόπους», Χο. 124· «σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι» Σοφ. Οἰ. Κ. 112· ἐπὶ τοῦ Βάκχου· «νυχίων φθεγμάτων ἐπισκ.», Ἀντ. 1134· – τοῦ νεκροῦ = οἱ ἐπὶ τῶν πτωμάτων προσέχοντες, 217· πρβλ. «ἢ τιν' ἑταίρων ὑτρύνεις Τρώεσσιν» = ἐπιτρητὴν κατὰ τῶν Τρώων Ἰλ. κ, 342· «Δράκων Δίρκης ναμάτων ἐπ.» Εὐρ. Φοιν. 932· καὶ πεζ. «πᾶσιν ἐπίσκοπος ἐτάχθη Νέμεσις» Πλάτ. νόμ. 717· «τούτων οἱ νομοφύλακες ἐπίσκοποι ἀκριβεῖς ἔστωσαν», 6, 762· «θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων» Πλουτ. Καμ. 5· «Ζεὺς μάρτυρ καὶ ἐπίσκοπος τῶν πραττομένων» Ἡρωδ. 7, 10, 6· «ἐπίσκοπος ὀϊστῶν» = ἐξουσιαστής, ὁδηγὸς τῶν βελῶν, διευθύνων αὐτὰ ὡς θέλει = ὅστις εἶν τοξεύει ματαίως, τοῦ ὁποίου τὸ βέλος ἐπιτυχαίνει τὸν σκοπὸν Θεοκρ. 24, 186· καὶ μετὰ δοτ. «ἀγυιαῖς ἔσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπ.» Καλλ. ὕμν. Ἄρτ. 39· π Ἀθηναίοις ἐκαλοῦντο ἐπίσκοποι ἰδ. οἱ εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἀποστελλόμενοι ἄνδρες, οἵτινες ἐκυβέρνων τὰ πράγματα αὐτῶν Ἀριστ. ὄρν. 1023· ἴδε καὶ τὸν Σχολ. αὐτ. π. ὃτ τῇ Ν. Δ. καὶ τοῖς ἐκκλ. οἱ ὑπὸ τῆς Μ. ἐκκλησίας πεμπόμενοι κυβερνῆται τῶν περὶ τὴν ἐκλησίαν ἀρχιερεῖς, inspector.

Ἐπί-σκοπος, 2· ὁ τὸν σκοπὸν ἐπιτυχαίνων· «ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα» = τὴν νίκην ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν, τὸ πῶς νὰ νικήσῃ = πρὸς τὴν νίκην Αἰσχ. Εὐμ. 863· «Τεύκρου βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος» = πρὸς ταύτην ἁρμόζον Σοφ. Αἴ. 955· «οὕτως ἐπίσκοπα τοξεύειν» = οὕτως ἐπιτηδείως τοξεύειν, ὥστ' ἐπιτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ Ἡρ. 3, 35· «βάλλοιμι δ' ἐπίσκοπον ἡχήν» Ὀππ. κυν. 1, 42· ἐπίρ. «ἐπισκόπως πέμπειν τοὺς ὀϊστούς» Θεμιστ «ἀκοντιεῖς ἐπισκοπώτατα» Παλυδ. 1, 215, dexter.

Ἐπι-σκόπως· ἐπίσκοπα, εὐτυχῶς, εὐστόχως, ἐπιτυχῶς Πολυδ. 6, 205.

Ἐπι-σκορπίζω· διασκορπίζω Σουΐδ. dissipo.

Ἐπι-σκοτάζω· τῷ ἑπομ. Ἱπποκρ. obscuro.

Ἐπι-σκοτέω· σκοτίζω, κάμνω τι διόλου σκοτεινόν, ἴσταμαι εἰς τὸ φῶς (καὶ προξενῶ σκότος)· «ἐπισκότει τῷ Κτησίππῳ τῆς ὄψεως» = ἐμπόδιζεν αὐτὸν τοῦ νὰ βλέπῃ Πλάτ. Εὐθυδ. 274· «οἰκίαν ᾠκοδόμησε τοσαύτην ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ» Δημ. 21, 158· «νέφος δ' ἐπισκοτήσει Μακεδόσιν» Παλυδ. 9, 37, 10· καὶ ἀπολ. 34, 12, 2· συνηθέστ. μτφ. «ἡ ῥώμη ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμε-

λείαις ἐπισκότησε»= ἐμποδίζει συνήθως, ἐμπόδιον καὶ σκότος ἐπιφέρει Ἰσοκ. 1, 6· «ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν» Δημ. 2, 20, συνωνυμ. τοῖς συγκρύπτειν καὶ συσκιάζειν· «τῇ κρίσει τὸ ἴδιον ἦθος» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1· «τὸν οἶνον τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖν» Εὔβουλ. π. Ἀθην. 2, 43· «ἐπισκοπεῖσθαι καὶ κωλύεσθαι» συνάπτει ὁ Πολυδ. 2, 39, 12· «τῇ ἀπειρίᾳ ἐπισκοτούμενος» = ἕνεκα ἀπειρίας εἰς ἀβεβαιότητα εὑρισκόμενος Ἱπποκρ. 1299, 4, obtenebro.

Ἐπι-σκότησις, ἡ· τὸ σκοτίνιασμα· - ὀφθαλμῶν Πλουτ. Περικλ. 35, obscuratio.

Ἐπι-σκοτίζω· ἐπισκοτέω· «ἀλήθεια ἐπισκοτισθεῖσα» Πολυδ. 13, 5, 3.

Ἐπι-σκότισις, ἡ· τὸ ποιεῖν τι σκοτεινὸν Προκλ. obumbratio.

Ἐπι-σκοτισμός, ὁ· τῷ προηγ. Προκλ.

Ἐπί-σκοτος, 2· ἐσκοτισμένος· - χώρα Πλουτ. Λίμιλ. 17.

Ἐπι-σκοτόω· σκότος ἐπί τινος ἐμποιῶ = ἐπισκοτέω πρβλ. Σχαῖφ. εἰς Δ. Ἀλ. συνθ. λεξ. σ. 148.

Ἐπι-σκύζομαι· ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι διά τι, ἐπισκύσσαιτο Ὀδ. τ, 306· τὸ ἐνερ. «ἐπισκύσαι τὸ χαλεπῆναι» Ἐτ. M. irritor.

Ἐπι-σκυθίζω· κατὰ τὸ ἦθος τῶν Σκυθῶν ἀκρατον οἶνον μετὰ τὸ φαγητὸν δίδω εἴς τινα πρὸς πόσιν Ἡρ. 6, 84· πρβλ. ἀκρατοποτῶ.

Ἐπι-σκυθρωπάζω· σκυθρωπόν, στρυφνὸν προσάτ. δείχνω τὸ πρόσωπον Ξεν. κυν. 3, 5.

Ἐπι-σκύνιον, τό· τοῦ μετώπου τὸ δέρμα τὸ σκεπάζον τὰς κάτω ἰσχατιὰς αὐτοῦ καὶ τὸ ἄνω τῆς περιφερείας τῶν κογχῶν, ἤτοι τὸ ἐπάνω τῶν κοιλωμάτων τοῦ κρανίου ἄκρον, ὅπου εἶνε οἱ ὀφθαλμοί· εἰς τὸ ὁποῖον κεῖνται αἱ ὀφρῦς, καὶ τὸ ὁποῖον κινεῖται διαφόρως κατὰ τὰ διάφορα πάθη ἢ κατὰ τὰς διαφόρους διαθέσεις τῆς ψυχῆς, ὥστε τό τε ἐπισκύνιον, ὡς καὶ αἱ ὀφρῦς ἐκλαμβάνονται ὡς σημεῖον ὀργῆς, ἀλαζονείας, ὑπερηφανείας, σπουδῆς, δραστηριότητος, ἀξίας, σεμνότητος, καταβιβαζόμενον καὶ ῥυτιδούμενον· ὅθ. ὁ Ὅμ. ἐπὶ λέοντος ἠγριωμένου λέγει· «πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων» = καταιβάζει τὸ δέρμα τοῦ μετώπου του καὶ δι' αὐτοῦ σκεπάζει τοὺς ὀφθαλμούς του Ἰλ. ρ, 136· καὶ ὁ Ἀριστ. περὶ Αἰσχύλου· «δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων βρυχώμενος ἦσε ῥήματα γομφοπαγῆ», βατρ. 823· «τοῖσι ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπῆκτο προσώπῳ» Θεοκρ. 24, 116· καὶ συχν. ἐν τῇ Ἀνθ. «γυρὸν ἐπισκύνιον ἐπιστρέψας» περί τινος λίαν σεμνοῦ, σπουδαῖον πρόσωπον δεικνύοντος Ἀγάθ. 67 (11, 376)· «πολιῷ ἐπισκυνίῳ σεμνός» Ζηνοδ. 7, 117)· καὶ ἐπὶ τοῦ Διογένους «γυμνώσαντα βίου παντὸς ἐπισκύνιον» = τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ματαιότητα τοῦ βίου ἐπ. ἀδ. 557 (7, 63)· ἀπαν. πεζ. = ἡ σεμνότης, Πολυδ. 26, 5, 6· «βαρύτης ἐπισκυνίου» Πλουτ. π. ἀκ. 8, supercilium.

Ἐπί-σκυρος, ὁ· εἶδος παιγνίου διὰ σφαίρας Πολυδ. 9, 103.

Ἐπι-σκόρωσις, ἡ· σκύρωσις Στραβ. 1, 603.

Ἐπί-σκωμμα, τό· σκῶμμα Ἐτ. M. 713, 2,

Ἐπι-σκωμματίζω· σκώπτω Ἐπιφαν. 1, ἀρχ. cavillor.

Ἐπι-σκωμματικός, 3· ὁ εἰς τὸ σκώπτειν ἐπιτήδειος Ἐπιφαν.

Ἐπι-σκωμματικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. κατὰ τρόπον σκωπτικόν Ἐπιφαν. 2, 106, cavillando.

Ἐπι-σκώπτης, ὁ· περιγελαστής Τίμων π. Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 224· πρβλ. ἐπικώπτης.

Ἐπι-σκώπτω· περιπαίζω, περιγελῶ προσέτι, ἡνωμ. μετὰ τοῦ παίζω καὶ χλευάζω Ἀριστ. βατρ. 375· «ἴφη ἐπισκώπτων»=εἶπεν ἀστεϊζόμενος Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 7· - τινὰ Πλατ. Εὐθύφρ. 11· - τι Ξεν. ἀπομ. 3, 11, 16· - εἴς τι Πλουτ. Λυκ. 30, cavillor.

Ἐπί-σκωψις, ἡ· περιγέλασμα, ἀστεϊσμός, μετὰ τοῦ παιδιὰ Πλουτ. Ἀντων. 24, cavillatio.

Ἐπι-σμάραγέω· ἐπάνωθέν τινος κρότον ποιῶ Ὀππ. κυν. 2, 78, instrepo.

Ἐπι-σμάω· ἀλείφω καὶ τρίβω τι ἵνα καλλήσῃ καλά· μτφ. «τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμᾷ τῶν κακῶν;» = καὶ πόσα κακὰ δὲν μᾶς λέγει κατόπιν, δὲν ζητεῖ νὰ κολλήσῃ ἐπάνω μας Ἀριστ. θεσ. 396, illino.

Ἐπι-σμήχω· τῷ προηγ. Ὀππ. κυν. 1,500· «ἐπισμήχει, ἐπιτρίβει· ἀπὸ τοῦ σμήχειν ἢ τρίβειν ἢ πλύνειν» Ἡσύχ.

Ἐπι-σμυγερός, 3· ὀβριστικός, φοβερός, οἰκτρός· - ἀχλὺς Ἡσ. ἀσπ. 264· - αἶσα Ἀπολ. Ῥ. 4, 1065, aerumnosus, miserabilis.

Ἐπι-σμυγερῶς· πικρῶς· «ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν» = ἐτιμωρήθη πικρά, φοβερά Ὀδ. γ, 175· «ἐπισμ. ναυτίλλεται» = ταξειδεύει μὲ κινδύνους καὶ ταλαιπωρίας, δ, 672, aerumnose.

Ἐπί-σμυκτον· τό· ἐπιμύττω.

Ἐπι-σμύχω· σμύχω, ἐπισμάω Ὀππ. κυν. 1, 500.

Ἐπι-σοβαρεύομαι· ὑπερηφανεύομαι διά τι Γρ. Νυσ. 1, 3, σ. 24, superbio.

Ἐπι-σοβέω· περιπατῶ ὑπερηφανα Ἡλιοδ. 4, 5· μτφ. «ἐπισοβεῖ κιθῶνά μοι» = ἐπιθέτει ἐπάνω μου τὸ ποτήριον Ἀλεξ. π. Ἀθην. 11, 483· συνάμα τινάσσω, συνάπτω Ἡλιοδ. 6, 11, incedo, immitto.

Ἐπ-ίσ-ογκος, 2· ὁ ἴσην, ὁμοίαν ἔχων περίμετρον, ὕλην· «κουφοτέρα ἡ γῆ τοῦ ἐπισόγκου ὕδατος» Στραβ. 13, 614.

Ἔπ-ισος, 2· ἴσος Πολυδ. 3, 115, 1, aequalis.

Ἐπι-σοφίζομαι· ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω τι Ἰαμβλ. π. 6. Πυθ. 86, σ. 184, excogito.

Ἐπι-σόφισις, ἡ· ἐξεύρεσις, ἐπινόησις Ἰουστιν. commentum.

Ἐπ-ισόω· κάμνω τι ἴσον, ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, ἐξισώνω τι μὲ ἄλλα Πλουτ. Λυσ. 19.

Ἐπι-σπάδην· μονορρύδι, μὲ μιᾶν κατάποσιν Ἱπποκρ.

Ἐπι-σπαίρω· λαχταρίζω, ὑποσκιρτῶ Πλουτ. π. Ἀλεξ. τύχ. 1, 3, subsulto

Ἐπίσπαρις, ἡ· κώμη Ἀρμενίας Φωτ.

Ἐπι-σπάσις, ἡ· εἴσπνοή Θεοφρ. αἰτ. φ. 5, 1, 10, adductio.

Ἐπι-σπασμός, ὁ· τῷ προηγ. Γαλην attractio.

Ἐπι-σπαστήρ, ῆρος, ὁ· τῶν θυρῶν τὸ πρηνηλωμένον σιδήριον, δι' οὗ ἀνακλίνεται καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιτίθεται ἡ πύλη Εὐστ. Ὀδ σ. 1420, 2· ἄλλως καὶ καρώνη καὶ ῥόπτρον λέγεται Ἡρ. 6, 91· «κρυφίου τρίκλωστον ἐπισπαστῆρα βόλιον»= σχοινίον ἁλιευτικὸν Ἀντιπ. Σιδ. 17 (6, 109), attractor.

Ἐπι-σπαστικός, 3· ἑφελκυστικὸς Πολυβ. 4, 84, 6· ἐπαγωγὸς Σχολ. Θουκ. 5, 111.

Ἐπι-σπαστικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σ. Ἐμπ. σ. 147.

Ἐπί-σπαστος, 2 ἡ ὀρθότ. ἐπισπαστός, (ἐπισπάω), 3· ὃν τις ἕσυρεν, ἐτράβηξε εἰς ἑαυτόν· - κακὸν αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακὸν Ἡσύχ. = δυστυχία τὴν ὁποίαν πάσχει τις ἐξ ἰδίας αὐτοῦ αἰτίας Ὀδ. σ, 461· μτφ. - βρόχοι = ὑπὸ τῶν ἐμπιπτόντων εἰς αὐτὰς πτηνῶν τραβηγμέναι παγίδες Εὐρ. Ἱππολ. 783· ὅταν γὰρ ἐπισπασθῇ σχοινίον, συνάγεται καὶ ἀποπνίγει· ἐξηπατημένος, ἐλεασμένος Παυσ. 8, 12, 6.

Ἐπί-σπαστρον, τό· πᾶν, δι' οὗ σύρει τις πρὸς ἑαυτόν τι, ῥόπτον, Πολυβ. 10, 22· παραπέτασμα ἢ κλεῖθρον δι' οὗ κρεμαμένου ἢ συρομένου κλείεται ἡ θύρα Δ. Σικ. 17, 90· δι' οὗ συλλαμβάνουσιν οἱ ὀρνιθοθῆραι τὰ πτηνὰ Ὀππ. Ἁλ. 3, 12, laqueum.

Ἐπι-σπάω· σύρω τι πρός τι μέρος, ὦθ. γίνομαι αἴτιος, δίδω ἀφορμὴν εἴς τι· «ὧν ἀντιποινα παῖς ἐμὸς πράξαι δοκῶν, τοσῶνδε πλήθος πημάτων ἐπέσπασεν» Αἰσχ. Πέρ. 469· «πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσαι κλέος» = ἔχω πεποίθησιν ὅτι θέλω ἀποκτήσει τὴν φήμην ταύτην Σοφ. Αἴ. 756· καὶ κυρ. «Μενέλαος αὐτὴν ἦγ' ἐπισπάσας κόμης» Εὐρ. Ἑλ. 116· «ἐπισπάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύειν» Ἡρ. 2, 4· «ἐπισπασθέντος ὑπ' αὐτοῦ τῇ χειρί» Θουκ. 4, 130· τὸ δὲ «θάλασσα ἐπισπωμένη βιαιότερον» Θουκ. 3, 89· ἑλκύω. ὑπό τοῦ Σχολ. ἐπελθοῦσα μετὰ μείζονος ὁρμῆς· - τὴν θύραν Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 36· - τὴν ψυχὴν Πλάτ. Κρατ. 420· «τίθνηκεν ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου» Δημ. 24, 139. Μέσ. σύρω πρὸς ἐμαυτόν· «- εἰς τὴν αὐτοῦ βούλησιν ἕκαστον» Πλατ. νόμ. 9, 863· προσελκύω, δελεάζω, - ἑραστὴν Λουκ. προσπορίζομαι, - κέρδος Ἡρ. 3, 72· - ἔχθραν = ἐπισύρειν Παλλαδ. (11, 340)· - τύμβον Ἀντιφιλ. 22 (9, 86) «τὸν Κύρον ἐπισπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα» = συνεκίνησεν ὥστε νὰ ἐμπλ. Κυρ. 5, 5, 10· «ἐπισπάσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι» = ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ δελεασθῶσι Θουκ. 4, 9. Παθ. «μὴ ἐπισπασθῶσιν ἡμῖν πολεμῆσαι» = ἐρεθισθῶσι, παρακινηθῶσι Δημ. 5, 19, attrabo, assequor. Ἐπι-σπεῖν, ἄπαρ. ἀόρ. 6'. τοῦ ἐφέπω Ὅμ.

Ἐπι-σπείρω· σκορπίζω μετέπειτα, μετασπέρνω - τι = κατασπείρω Ἡρ. 7, 115· μτφ. «μομφὰν ἁλιτροῖς» = ψέγειν Πινδ. Ν. 8, 39, superseminо.

Ἐπί-σπεισις, ἡ, - οἴνου· ἡ χύσις τοῦ οἴνου ἐπὶ τοῦ θύματος Ἡρ. 2, 39, libatio.

Ἐπί-σπεισμα, τό· τὸ ῥευστὸν τὸ ἐπί τινος κεχυμένον, ὁ τελευταῖος ῥανὲς καταδαπανηθείσης περιουσίας Πλουτ. π. ὀρ. Ἀθην. 6.

Ἐπι-σπένδω· ἐπάνωθέν τινος χύνω ῥευστόν τι· - νεκρῷ «ὅπερ τεθνεῶτος Αἴσχ. Ἀγ. 1368· «τοιαῖσδ' ἐπ' αὐχαῖς τάξδ' ἐπισπένδω χοάς», Χο. 147· ἰδ. οἶνον ἐπὶ τοῦ θύματος πρὸς ἁγιασμὸν τῆς θυσίας· «οἶνον κατὰ τοῦ ἱρηίου, κατὰ τῶν κεφαλέων» Ἡρ. 2, 39· «τοῖσι ἱροῖσι», 7, 167· «- γάλα τοῖς ἱεροῖς» Πλουτ. Ῥωμ. 4· - ἄκρυ = χύνω ἄκρυα διά τινα αἰτίαν, κλαίων βρέχω τι μὲ τὰ ἄκρυά μου Θεόκρ. 23, 38. Μέσ. (μετέπειτα, προσαίτι) κλείω συμμαχίαν μετά τινος Θουκ. 5, 22, 1lbo.

Ἐπι-σπερμαίνω, ἰσφ. ἀντὶ ἀποσπερμαίνω Εὐδοκ. σ. 159.

Ἐπι-σπερχ αστέρως, ἐπίρ. τοῦ συκγριτ. τοῦ ἐπ.

Ἐπι-σπερχής, 2· σπεύδων, αὐστηρός, σφοδρὸς Ἀριστοτ. ὅπου «τρίχωμα μαλακόν, τῷ σώματι συγκαθικὸς οὐκ ἐπισπερχὲς» ἀντιθέτει, Φυσιογν. 3, festinus.

Ἐπι-σπέρχω· ἐπιταχύνω, παρορμῶ· - κέντρῳ Ἰλ. ψ, 430· κατεπείγω Ὀδ. χ, 451· «ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα ἐπισπέρχει θεός» Αἰσχ. Ἑπτ. 671· «ἃ μὲν τοιαῦτα τούς τε ἄλλους ἐπίσπερχε καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἠνάγκασεν ἀκεῖλαι τὴν νοῦν» Θουκ. 4, 12· καὶ μτγν. παροτρύνω Λουκ. Χαρ. 17· - ἴχνος = ἀκολουθῶ, διώκω Ὀππ. κυν. 4, 96· «- χείρασι - ἑρετμούς» Ἀπολ. Ῥ. 3, 346· ἀμτδ. κινοῦμαι, μεθ' ὁρμῆς κινοῦμαι· - ἄελλαι Ὀδ. ε, 304, urgeo, impello.

Ἐπι-σπερχῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπισπερχὴς Ξεν. Κυρ. 4, 1, 3, studiose, ἐξ οὗ «ἐπισπερχαστέρως ἐξετάζειν» = μετὰ μείζονος αὐστηρότητος καὶ ἀκριβείας Λίν. πολιορκ. 26, rigidius.

Ἐπι-σπέσθαι, ἄπαρ. μ. ἀόρ. 6'. τοῦ ἑφέπω Ἰλ. ξ, 521.

Ἐπι-σπεύδω· ταχύνω· - τὸ ὁρᾶν Σοφ. Ἠλ. 459· - λόγον Πλουτ. πολιτ. 262· παροτρύνω, παρακινῶ· «οὐκ ἀποτρέπειν ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὴν στρατείαν» Ἰσοκ. 4, 138· - ὀδίταν Θεοκρ. 16, 23· ἀμτδ. τρέχω εἰς βοήθειαν, «ὦ γεραιὲ ποῦς ἐπίσπευσον» Εὐρ. Τρ. 1275· «- πρὸς φίλους» Ξεν. προσοδ. 3, 4, καὶ μτγν. «πολλὸν ἐπισπεύδουσι νέεσθαι» Ὀππ. ἁλ. 1, 613· ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, «οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν» Πλάτ. νόμ. 7, 810, accelero.

Ἐπί-σπευσις, ἡ· ἡ τοῦ ἐπισπεύδειν ἐνέργεια Θεοδ. Πρόδρ. 1, 46, acceleratio.

Ἐπι-σπευστικός, 3· ὁ ἐπιταχύνων Εὐστ. Ἰλ. σ. 831, 29, accelerans.

Ἐπι-σπλαγχνίζομαι· εὐσπλαγχνίαν αἰσθάνομαι διά τι Ο'.

Ἐπί-σπληνος, 2· σκληνιάρης, ὁ ἀπὸ σπλῆνα πάσχων Ἱπποκρ. 1238, splenicus.

Ἐπι-σπονδή, ἡ· μετέπειτα γενομένη συνθήκη πολ. Θουκ. 5, 32, inducise.

Ἐπί-σπονδος, 2· ὑπάσπονδος Ἰ. Δαμασκ. 149· τὸ ἐπίσπονδον = τῶν ὑπεσχημένων τήρησις Ἰωαν. μοναχ. μεταν. σ. 114.

Ἐπι-σπορά, ἡ· ἡ κατόπιν γενομένη, ὄψιμος σπορὰ Ν. Δ.

Ἐπι-σπορεύς, ὁ· ὁ κατόπιν, ὄψιμα σπείρων ἐκκλ.

Ἐπι-σπορία, ἡ· ἐπισπορὰ Πα. Ἑρ. 444· πρβλ. Πολυβ. «ἐπισπορία ὅταν τις εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα ἕτερον ἐπεμβάλλῃ» 1,223.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπί-σπορος, 2· ὁ μετέπειτα ἐσπαρμένος· «οἱ ἐπίσποροι» = οἱ ἀπόγονοι Αἰσχ. Εὐμ. 643, posteri· «τὰ ἐπίσπορα» = τὰ λαχανικὰ τὰ πολλάκις τοῦ ἔτους σπειρόμενα Θεοφρ.

Ἐπι-σπουδάζω· ἐπισπεύδω, παρορμῶ πρός τι, Ο'. ἀμτδ. ἐπισπουδάσας Λουκ. ἀλι. 2, festino.

Ἐπι-σπουδαστής, ὁ· ἐπιταχύνων τι Ο',

Ἐπί-σποιμι, εὐκτ. ἀόρ. 6. τοῦ ἐφίπω.

Ἔπισσα, ἡ· ἡ ὕστερον γενομένη Ἡσύχ. posterior.

Ἔπισσαι, αἱ· ἐπιγιγνόμεναι Ἑκαταῖος π. Ἐτ. Μ. πρβλ. μέτασσαι.

Ἐπισσείω ἐπισσεύω Ὁμ.

Ἐπισσεύω, ἐπ. ἀντὶ ἐπισείω Ἰλ.

Ἐπίσσοφος, 2· λέξ. ἀδιόριστόν τι ἄξίωμα σημαίνουσα ἐν Ἐπιγρ. δωρ. «ἐγγραφέτω αὐτὸν ὁ ἐπίσσοφος εἰς τὰ τοῦ κοινοῦ γράμματα», Βοικχ. 2, 367, 19.

Ἐπί-σσυτος (ἐπισεύω)· ὁ σπεύδων, βιαζόμενος νὰ πηγαίνῃ που, ὁ μεθ' ὁρμῆς ἢ ταχύτητος πρός τι κινούμενος· «κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαί» Ἀγ. 801· «- βίου τύχαι», Εὐμ. 883, impetuosus.

Ἐπίσσωτρον, τό, ἐπ. ἀντὶ ἐπίσωτρον.

Ἐπίστα, 6'. πρόσ. ἐν. ὁριστ. τοῦ ἐπίσταμαι ἀντὶ ἐπίστασαι Πινδ. nosti, existimas.

Ἐπί-σταγμα, τό· ἐπ. τῷ ἑπομ. Γαλην.

Ἐπι-σταγμός, ὁ· σταλαγμὸς Διοσκ. 3, 23, instillatio.

Ἐπι-στάδην, ἐσφ. ἀντὶ ἐπιτάδην π. Πολυδ. 4, 88.

Ἐπι-στἄδόν· μὲ τρόπον προσερχομένου, στεκομένου, προβαίνοντος· «νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν» Ὀδ. μ, 392· «νώμησεν δ' ἄρα πασιν ἐπισταδόν», λ, 53 καὶ μτγν. π. «ταὶ δὲ γυναῖκες ἀμφίπολοι γοάασκον ἐπισταδόν» = ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης Ἀπολ. Ῥ. 1, 293· «ἐπισταδὸν οὐτάζοντες», Σχολ. ἐπιστατικῶς καὶ ἀμετακινήτως 2, 84· «πασσὶν ἐπισταδὸν ἤωρεῖτο», 4, 1687· ἡ ἐξήγησις τοῦ ἐπιστ. διὰ τοῦ ἐπισταμένως (ἐκ τοῦ ἐπίσταμαι) ἂν καὶ παρὰ τῶν ἀρχ. ἑρμηνευτῶν τοῦ Ὁμ. ἀναφέρεται («δόρπον ἐπ. ὀπλίζοντο» τὸ ὁποῖον καὶ = ἐφεξῆς ἑρμηνεύεται Ὀδ π, 453), δὲν ἐπιδοκιμάζεται εἰς τὰ χωρία ἔνθα ὁλόγως εἶνε περὶ οἰνοχόου, instanter, instando.

Ἐπι-στάζω· στάζω τι ἐπάνω Ἱπποκρ. μτφ. «τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν» Πινδ. Ι. 3. 90· «κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξῃς» Λουκ. ἐρωτ. 19, superinstillo.

Ἐπί-σταθμα, τὰ (οὐδ. πλ. τοῦ ἐπίσταθμος)· κατάλυμα Πολυδ. 4, 173, stabulatio.

Ἐπι-σταθμάομαι· ζυγίζω, σκέπτομαι· - πάντα Αἰσχ. Ἀγ. 159, pondero.

Ἐπι-σταθμάω· τὸ ἔνερ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-σταθμεία, ἡ· ἐπισταθμία Δ. Σικ. 17, 47, deversatio.

Ἐπι-σταθμεύω· καταλύω, ἐξαιρέτως ὡς στρατιώτης· «τοὺς οἴκους ἐξέτριψεν ὅσοι τῶν ἐπισταθμευόντων» = τῶν καταλυόντων Πλουτ. Συλ. 25· - τινί = παρά τινι, Δημητρ. 23· καὶ μτφ. «ἐπισταθμεῖν τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις» = καταφορτώνειν, οἱονεὶ μὲ καταλύοντας πρ μηθεῖον καὶ ἐπιδαρύνον = ξενοφαῖνον μὲ φλυαρίας, μετὰ τοῦ ἐνοχλῶ· ὁθ. καὶ παθ. «οἰκίαι χαμαιτυπίαις ἐπισταθμευόμεναι» = οἰκίαι ὑπὸ πορνῶν κατοικούμεναι ἢ πορνοστάσια Πολυδ. π. Σουιδ. stabulor.

Ἐπι-στάθμη, ἡ· στάθμη, κανὼν Γρ. Νυσ. 1, 428, amussis.

Ἐπι-στάθμησις ἡ· στάθμησις, ζυγοστασία γλωσ. ponderatio.

Ἐπί-σταθμία, ἡ· τὸ καταλύειν, κατοικεῖν ἐν καταλύματι· «ποιεῖσθαι παρά τινι» = καταλύειν Δ. Σικ. 17,47· ἡ κατὰ καθήκον ὑποδοχὴ ξένων ἢ στρατιωτῶν ἵνα καταλύωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ Πλουτ. Σορτ. 6, stabulatio.

Ἐπί-σταθμον, τό· ἐν. τοῦ ἐπίσταθμα Πολυδ. 4, 173, mansiones.

Ἐπί-σταθμος, ὁ· ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς τῶν καταλυμάτων, διωρισμένος νὰ φροντίζῃ ἵνα προετοιμάζωνται καταλύματα· «ἐπισταθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστὰς» Ἰσοκ. 4, 120, curator· - Καρίας = ὁ σατράπης τῆς Καρίας, 162· κατὰ Πλουτ. οὗτος ἐκαλεῖτο ἐν Σικελίᾳ ὁ προκαθήμενος τοῦ συμποσίου, συμπ. προοιμ. 1· «ἥρως ἐπισταθμος ὁρμαι μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ» = ἐπὶ τῆς θύρας ἐπ. 32 (9, 336)· ἡ κατὰ Πολυαιν. ὁ καταλύων, κατοικῶν παρά τινι, 7, 40, 1, hospes.

Ἐπί-σταθμος, ὁ· ἐπὶ τοῦ βάρους προστιθέμενος καὶ πλ. τὰ ἐπισταθμα Πολυδ. 4,173.

Ἐπι-στάκτης· ὁ κατόπιν στάζων Ὀρειβ. χειρουργ. 102, 25, instillator.

Ἐπι-σταλάζω· ἐπιστάζω Λουκ. ἐπ. Σατ. 31, instillo.

Ἐπι-σταλάω· τῷ προηγ. «ἐκ μετώπου ἱδρὼς πιδύων ἀτιθος ἐπισταλάει» Λεων. Ταρ. 47 (9, 322).

Ἐπί-σταλμα, τό· παράγγελμα, πρόσταγμα μτγν. mandatum.

Ἐπί-σταλσις, ἡ· τῷ προηγ. ἐπιστολὴ Ἡσύχ.

Ἐπι-σταλτικός, 3· ὁ εἰς παραγγελίαν, στάλσιμον ἀνήκων· π. γραμ. ἡ ἐπίσταλσις = ἡ δοτικὴ Β. Ἀν. 636, mandativus.

Ἐπίσταμαι (ἐπί-ἵσταμαι, κυρ. ἰων. σχημ. ἀλλὰ καὶ π. ἀττ. διετηρήθη καὶ ἣν ἐν χρήσει οὐχὶ ὡς συγκρ. ὁ Βουτμ. ὅμως οὐχὶ ὀρθῶς ἰδιαιτέραν πρωτότυπον ῥ. λέξ ΠΙΣΤ, ὁποῖα συναπτέα οὐχὶ πρὸς τὸ πίστις, ἀλλὰ τὸ ἵσημι λεξιλ. 1, σ. 278), 6'. πρόσ. ἐπίστασαι Πλατ. Πρωτ. 330, σπανιώτ. ἐπίστα Πινδ. Π. 3,80· ὡς ἐπίστη Θεόγν. 1085· ἔτι δὲ ἐξεπίσταται Ἡρ. 7, 135, προστ ἐπίστασο, 7, 209· καὶ ἐπίστασσο Αἰσχ. Πρ. 840, καὶ ἐπίστασο, 7,209, παρατ. ἠπιστάμην, μέλ. ἐπιστήσομαι, ἀόρ. ἠπιστήθην· κατανοῶ, σκέπτομαι περί τινος, ἐπιτηδειος, ἔμπειρός εἰμι· πρός τι μετ' ἀπαρ. «ἐπιστήσεται πολεμίζειν» Ἰλ. π, 245· «καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι», ν, 238· «ἅρτια βάζειν», ξ, 92· «πᾶσιν ἠπίστατο μᾶλλιχος εἶναι», ρ, 671 οὐ μόνον περὶ πνευματικῆς ἐμπειρίας καὶ φρονήσεως, ἔτι δὲ «ἴσῃ φρεσίν», ξ, 92· καὶ - ὑμῷ, ὃ, 730, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σωματικῆς ἐπιδεξιότητος, καὶ μετὰ τῆς προσθήκης χερσὶν Ἰλ. ε, 60· καὶ μετ' αἰτ. ἐννοῶ, γινώσκω· - ἔργα, ψ, 703· ἐπίστασαι καὶ ἐπίστᾳ Πινδ. Π. 8, 7· ὁ τελευταῖος σχηματισμὸς καὶ π. Αἰσχ. Εὐμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

551· ἀλλ' ἐπίστη ὁποτ. Πλατ. Εὐθύδ. 296· π. τραγ. «σαφῶς ἐπίστασο» = γνώρισε καλὰ Αἰσχ. Πρ. 969· μετ' ἀπαρ. «σὺ γ' οὕτω σωφρονεῖν ἐπίστασαι», 984· «ψευδηγορεῖν οὐκ ἐπίστανται ἀτόμα τὸ Δίον» = δὲν δύνανται = δὲν εἶνε ἱκανόν, 1034· - πένεσθαι, Ἀγ. 936· «θυμοῦσθαι οὐκ ἐπίσταμαι νοσοῦντι κείνῳ» Σοφ. Τρ. 540· «ἄλογον κολάζειν προδότην οὐκ ἠπίστατο» Εὐρ. Ἡλ. 1028· «εἰ ἠπίστατο μὴ πολυπραγμονεῖν» «ἂν εἶχε γείνει τόσον φρόνιμος ὥστε νὰ μὴ ἀναμιγνύηται εἰς ξένας ὑποθέσεις Ἡρ. 3, 15· «ἐπίστω τοῦτό γε» = γνώριζε Σοφ. Φιλ. 417· προσέτι ἐπίστασο, Οἰ. τ. 818· «ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον» = ἀφ' οὗ γνωρίζεις, ἔχεις ἀκούσει, Τρ. 681· «ἐπίσταμαι μὲν ἀρτίως» = ἔχω ἤδη αὐτὸ μάθει, Αἴ. 663· «ὅσ' εἶδα κἀγὼ πάντ' ἐπιστήσει κλύων», Οἰ. Κ. 53· «τὰ θεῖα τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα πάντ' ἠπίστατο» Εὐρ. Ἑλ. 14· «ὁ παῖς οὐκ ἐπίσταται τοὺς τεκόντας» = δὲν γνωρίζει, Ἴων 51· «κιθαρίζειν οὐκ ἐπίσταται» Ἀριστ. σφ 959· καὶ πεζ. - τέχνην Ἡρ. 3, 130· «ὅσα ἀκοῇ περὶ αὐτῶν ἠπίστατο» Θουκ. 6, 60· - ἀρετὴν Πλατ. Μέν. 93· «τοῦτο τὸ ἄσμα», Πρωτ. 339· - περί τινος 312· «οὐκ ἐπιστέατο ἔνθεν ἐγένετο» Ἡρ. 2, 53· μετ' ἀπαρ. «εἶναι δεῖ τοιοῦτος» Ἡρ. 7, 92· - ἐπιστατεῖν Πλάτ. Κρατ. 390· τραγῳδίαν ποιῶ, συμπ. 223· αἴτ. μετὰ ἀπαρ. Ἡρ. 3, 134· μετὰ μετχ. «ἰσθλὸς ὢν ἐπίστασο» Σοφ. Αἴ. 1399· - ἀπὸ στήθους γνωρίζω Πλατ. Γοργ. 484· - μύθους, Φαιδ. 61· «συριστὶ ἐπιστάμενος» = συρικὰ καταλαμβάνων Ξεν. Κυρ. 7, 5, 31· π. Ἡρ. σημ. ἔτι πιστεύω, ἐννοῶ· - δόξῃ, 8, 132· - ὡς εἴη, 1, 122· αἴτ. μετ' ἀπαρ. 3, 140· «εὖ ἐπίστατο αὐτὸς σχήσων τὴν βασιλήην» = εἶχε πεποίθησιν, 5, 42· ἔτι δὲ = ἐξωτερικῶς γινώσκω· - τινὰ Πλοὺτ Κικ. 44· ἢ μετχ. ἐπιστάμενος = νοητικός, εἰδήμων, ἐπιτήδειος, συχν. ἀντὶ ἐπιθ. μετὰ γεν. «ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς» Ὀδ. φ, 406· - ἄκοντι = μὲ τὸ ἀκόντιον νὰ φενδονίζῃ Ἰλ. υ, 282· καὶ ἄνευ πτώσ. = ἔμφρων, νουνεχὴς Ὀδ. ξ, 359· καὶ ἐπὶ ἵππου· «ἐπιστάμενοι διωκέμεν» Ἰλ. ε, 222· «θρῄξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι» = μὲ τεχνικὰ γεγυμνασμένους πόδας, σ, 559· πεζ. ὡς τὸ ῥῆμα μετὰ τοῦ ἀπαρ. ἢ «περὶ ὀνομάτων» Πλατ. Κρατ. 394· «τὰ κατὰ ναῦν», πολ. 6, 488, scio, novi.

Ἐπισταμένως· ἐμπείρως· «εὖ καὶ ἐπισταμένως» Ἰλ. κ, 265· «μοῦσαν ἐπιστ. κατέλεξας» Ὀδ. λ, 368, scienter. perite.

Ἐπί-στασις, ἡ· ἡ μετέπειτα, πρωσέτι στάλαξις. τὸ χύνειν κατ' ἐπανάληψιν καὶ σταλάζειν, ἰδ. αἷμα ἐκ τῆς ῥινός, ὅπερ ἡ συνηθ. ἐκφράζει διὰ τοῦ ἔλυσεν ἡ μύτη Ἱπποκρ. σ. 80· τὸ ἐπιστάζω.

Ἔπι στασία, ἡ· ἐπίστασις· 1) προσοχὴ μετγν. «ἐπιστασίαν ἔχειν» Ἀθην. 2, 66· 2) τὸ ἄξίωμα τοῦ ἐπιστάτου, ἐξουσία Στραβ. 8,385· - τινὸς ἐφορία, ἐπίβλεψις ἐπί τινος Πλουτ. Ἀλεξ. 7· μετὰ τοῦ ἀρχή, π. ἠθ. ἀρετ. 1· ὁ αὐτὸς καὶ «δεκτικώτερον ἐπιστασίας» ἀντίθ. τῷ δυσαρκτότερον ἐν Λουκ. 2· «-τῶν Καρχηδονίων» Δ. Σικ. 20, 32· ἐν γέν. ἀρχή, ἄξίωμα Ἀππ. praefectura, imperium.

Ἐπι-στασιάζω· προσέτι, κατόπιν κινῶ στάσιν, διαφέρομαι Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 11, 37, dissideo.

Ἐπιστασίδια, τά· βιβλίαν Ἀρχιμήδ. Τζετζ.

Ἐπι-στάσιος, Ζεύς, ὁ· ὁ στήνων στερεά, ἵστασθαι ποιῶν κατὰ Πλούτ. π. Ῥωμ. «τοῦ Διὸς τοῦ Στάτωρος, ὃν ἐπιστάσιον ἄν τις ἑρμηνεύσειεν», Ῥωμ. 18, jupiter stator.

Ἐπί-στασις, ἡ· 1) τὸ νὰ θέτῃ τίς τι στερεά, νὰ βάλλῃ τι νὰ στέκηται στερεῶς Ξεν. Ἀν. 2, 4, 26, ἀντίθ. τῷ κίνησις Ἀριστοτ. π. ψυχ. 1, 3· 2) τὸ στάσιμον, ἀργοπορία που ἰδ. μετὰ σκέψεως, λογισμοῦ, παρατηρήσεως· «οὗ τῆς τυχούσης δεῖται ἐπιστάσεως καὶ θεωρίας» Πολυβ. 6, 3, 4, ὅστις τὸ «ἐξ ἐπιστάσεως», ἀντίθ. τῷ «ἐκ παρέργου», 3, 58, 3· «ἄξιος ἐπιστάσεως καὶ ζήλου», 11, 2, 4· «ἔχων φρονήσεως ἐπιστάσεις», ὅπου νοητέον μᾶλλον τὴν πραγματικὴν ἀργοπορίαν ἐν τῷ διαλογισμῷ Σοφ. Ἀντ. 225· 3) ἄξίωμα τοῦ ἐπιστάτου, ἐπίβλεψις, ἐπιμέλεια· «ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν» Ξεν. ἀπομ. 1,5,2· 4) προαίρεσις, ἐφοδος· «ποιεῖσθαι τὴν ἐπίστασιν» = ἐφορμᾶν Δ. Ἀλ. 6, 31, 1· «τὰ σκάφη τὴν ἐπίστασιν ἐπ' ἀλλήλοις εἶχεν» = ἐστέκοντο τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου Πολυβ. 1, 26, 12· καὶ ἡ ἀρχή· «ἐπίστασιν ποιεῖσθαι», 1, 12, 6· «ἐπεὶ τὴν ἐπίστασιν καὶ παρακατασκευὴν τῆς ὅλης ἱστορίας διειλήφαμεν», 271, 7, instantia.

Ἐπι-στατεία, ἡ· ἐφορία, ἡγεμονία Ἰάμβλ.

Ἐπι-στατεῖον· ἐπιστατηρίον.

Ἐπι-στατεύω· τῷ ἐπομ. Στοβ. ἀνθ 46,28.

Ἐπι-στατέω· εἶμαι ἐπιστάτης, ἔχω ἐπιστασίαν ἢ φροντίδα τινός, ἐπιτροπεύω· «οὐ ψεύδεις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ» Πινδ Ν 7, 49· «Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ» Αἰσχ. Ἀγ. 1221· «ποιμνίοις ἐπιστάτουν» Σοφ. Οἰ. τ. 1028· - τοῦ ἔργου, ἴσφ. γρ. ἐπίστασαν Ἡρ. 7, 22· συνήθ. πεζ. μετὰ δοτ. «ἐπιστατεῖ ὁ θεὸς τῇ ἁρμονίᾳ» Πλάτ. Κρατ. 405· «ἡ ψυχὴ τῷ σώματι», Γοργ. 465· «τὸν ταῖς ἀγέλαις ἐπιστατήσοντα», πολιτ. 294· «τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπιστήμην», πολ. 4, 443· - τοῖς αὐτοῖς Ἰσαϊ. 3, 18· - τοῖς τεχνίταις Πλουτ. Περικλ. 13· μετὰ γεν. - ποιμνίων Εὐρ. ἀποσπ. 25· «τὸν χεῖρα τῶν βελτίονων ἐπιστατεῖν» Πλατ. Πρωτ. 338· - τῶν πραγμάτων Ἰσοκρ. 4, 105· «ἐπιστατηκέναι» Ἀθήν. 8, 346· - νοσούντων = ἀσθενεῖς περιποιεῖσθαι Ἱπποκρ. - τοῦ εἶναι = φροντίζειν ἵνα ὑπάρχῃ τι Ξεν. Κυρ. 8, 1, 16· ἰδ. ἐν Ἀθήναις = εἶμαι ἐπιστάτης (ἴδε παρακατιὼν ἐπιστάτης 4) Θουκ. 4, 118· ὁμ. «ἐπιστατοῦντος τοῦτο Περικλέους» Πλουτ. Περικλ. 13· προσέρχομαι, προσπλησιάζω· «τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπιστάτει;» Σοφ. ἀποσπ. 163, praesum, moderor.

Ἐπι-στάτης, ἡ· ἐπιστάτις Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 436.

Ἐπι-στατήρ, ῆρος, ὁ· ἐπιστάτης Ἡσύχ. ὅστις ἐξηγεῖ αὐτὸ καὶ «στόμα νεὼς» καὶ «ἐπιστατῆρες, αἱ τῶν πλοίων νομεῖς, ὃ ἔγκοιλια».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιστατήριος, ὁ· ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ Ἡσύχ.

Ἐπι-στάτης, ὁ· 1) προσερχόμενος πλησίον που, παρὼν οὕτω μόν. ἐν Ὀδ. «οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης», ρ, 455, κατ' ἀρ. λεξ. «ἀπὸ τοῦ ἐφίστασθαι τῇ τραπέζῃ» = ὅστις πλησίον σου προσκολλᾶται μὲ τὰς παρακλήσεις του, τὰ ζητήματα = ζητουλιάς· 2) ὁ στεκόμενος ἐπί τινος· - ἁρμάτων, πολεμιστὴς ἐφ' ἁρμάξης Σοφ. Ἠλ. 692· - ἐλεφάντων Πολυβ. 1, 40, 11· 3) ὁ ἐν τῇ μάχῃ ὄπισθέν τινος ἱστάμενος, παραστάτης Ξεν. Κυρ. 3, 3, 59· π. δὲ Ἄρρ. = ποιμήν· 4) προστάτης, ἡγεμών, π. Αἰσχ. ἀντιστοίχων τῷ στρατηγός, Ἑπτ. 797 - ὅπλων, Πέρσ. 371· ποιμνίων Σοφ. Αἴ. 27· ἐπὶ θεοῦ προστάτου, Οἰ. Κ. 893· «καιρὸς ὅσπερ ἀνδράσιν μέγιστος ἔργου παντὸς ἵστ' ἐπιστάτης» = ἡ ὥρα ἥτις ἐπαγρυπνεῖ τακτοποιοῦσα πᾶσαν τῶν ἀνθρώπων πρᾶξιν, Ἠλ. 76· «- ἑρετμῶν, ταύρων» = ὁδηγὸς Εὐρ. Ἑλ. 1267· = ὁ ἡγεμὼν Ξεν. Κυρ. 8, 1, 6· ἐν γέν. ὁ ὁδηγῶν τι, φροντιζόντων περί τινος· - ἐργασίας Πλατ. Πρωτ. 312· ποιμνίων, νόμ. 10, 906· «γυμνικῶν ἀθλων ἐπ. καὶ βραβεῖς», 12, 949· «οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπ.» Ξεν. Λακ. 8, 4· ἐν Ἀθήναις ἑδ. α) ὁ καθ' ἑκάστην διὰ κλήρου ἐκλεγόμενος προεστὼς τῶν πρυτάνεων, ὁ ἔχων μίαν μόν. ἡμέραν τὴν φροντίδα τῶν δημοσίων πραγμάτων προεδρεύων ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ τοῦ δήμου ἐκκλησίᾳ· Δημ. π. Ἑρμ. πολιτ. ἀρχ. 127· β) «ἐπιστάται τῶν δημοσίων ἔργων», εἰς οὓς ἀνήκουσιν «οἱ τειχοποιοί, ὁδοποιοί, ἐπιστάται τῶν ὑδάτων» Βοικχ. πολιτ. ἀρχ. 1, 218· γ) προστὰς τοῦ ναοῦ Βοικχ. ἐπιγρ. 173· π. Πλατ. «ἐπιστ. τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν» περιέχεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ γνώστου, ἐπιστήμονος, Πρωτ. 312· «χρεμάσατον τύχῃ Ἀθῇ εἰς τὸν ἱπνὸν εἶσω πλησίον τοῦ 'πιστάτου», ἐξηγεῖται διαφόρως, εἴτε ὡς ἱπνολέθης = ὁ λίβης, τὸ χάλκωμα εἰς ὃ ζεσταίνουσιν ὕδωρ ἐν τοῖς λουτροῖς, εἴτε ὡς πήλινον ἄγαλμα τοῦ Ἡφαίστου, τὸ ὁποῖον ἵστατο ἐπὶ τῶν ἑστιῶν, ἢ ὁ τρίπους ὁ ἐπὶ τοῦ κρατῆρος Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 436, curator, supplex.

Ἐπι-στατητέον· φροντιστέον, ἐπιμεληθέον Ξεν. οἰκ. 7, 35, curandum.

Ἐπι-στατικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιστάτην, «ἡ ἐπιστατικὴ» δηλ. τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ ἐπιστατεῖν Πλάτ. πολιτ. 292· στερεῶς ἱστάμενος· - κατάλημμα Δ. Λαερ. 7, 45, meditabundus.

Ἐπι-στατικῶς· ἀκριβῶς Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 1, 182, diligenter.

Ἐπι-στάτις, ἰδος· θηλ. τοῦ ἐπιστάτης, π. χ. ἀρχὴ Σχολ. Ἀριστ. θεσμ. 373.

Ἐπί-στατον, τό· ὑποκρητήριον Ἐπιγρ. 8· ἴδ. ἐπιστάτης.

Ἐπι-στάχόω· ἐν εἴδει σταχύων αὐξάνω, ἄνθω, ἐπὶ φυτρώσεως τῶν τοῦ γενείου τριχῶν Ἀπολ. Τ. 1, 972, emergo.

Ἐπι-στεγάζω· σκεπάζω τι μὲ στέγην· «- τὸ οἴκημα δοκοῖς παχείαις» Κτησ. π. Ἀθην. 12, 529.

Ἐπι-στεγνόω· ἀποφράττω μτγν. obstruo.

Ἐπι-στείβω· πατῶ ἐπί τι Ἡσύχ. «ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον» Σοφ. Οἰ. Κ. 56· - ἔργον = ἐπιχειρῶ νὰ κάμω ἔργον Ὀρφ. Ἀργ. 941, calco.

Ἐπι-στένομαι· στενοῦμαι, συστέλλομαι Τζέτζ. Ὁμ. 428, angustior.

Ἐπι-στεῖριον, τό· τὸ ἐπὶ τῆς ἀτείρας τοῦ πλοίου, = «τὸ τῆς νηὸς» Σουΐδ.

Ἐπι-στειρίς, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἀτείρας (καταστρώματος) τοῦ πλοίου Σουΐδ.

Ἐπι-στείχω· πορεύομαι προσέτι, ἐπάνω τινός Πινδ. Ἰ. 5, 19· «- ἀνέμων ἀήματα χθόνα» Αἰσχ. Εὐμ. 866, accedo.

Ἐπι-στέλλω· στέλλω πρός τινα· - ἐπιστολάς, γράμματα μτγν. δι' ἐπιστολῶν ἢ μηνυτῶν ἀναγγέλλω, γράφω πρός τινα, ἢ στέλλω νὰ τοῦ εἴπωσί τι, εἰδοποιῶ· - τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν» Ἡρ. 7, 239· «ἐπιστέλλει περὶ αὐτοῦ ἐς Λακεδαίμονα, ὡς ἀδικαιοῦντος» Θουκ. 8, 38· «κρύφα ἐπιστείλας ὅτι», αὐτ. 50· «τὰ ἐπισταλέντα ἐκ Σάμου», 8, 50· π. Ἡρωιδ. σύγχ. «τὰ ἐπισταλμένα» = τὴν ἐπιστολὴν» Πλατ. ἐπ. 7, 337· 2) ἐπιφορτίζω, προστάζω Αἰσχ. Εὐμ. 196· «αἷς ἐπίσταλται τέλος», Ἀγ. 882· «πρᾶσσε τἀπισταλμένα», Χο. 768· «τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 106· «ἐπέστειλεν φράσαι» Ἀριστ. νεφ. 608, καὶ πιζ. «καί μοι ἐκ βασιλέως ὧδε ἐπίσταλται» Ἡρ. 6, 97· «ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν, ἀπέπεμψαν» Θουκ. 8, 72· «ἀπήγγειλαν τὰ ἐπεσταλμένα» 3, 4· «κατὰ τὰ ἐπισταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους» = «κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Δημ. 4, 8· «ἐπιστάλκει Ἀδουσίῳ συμμίξαντα ἄγειν» Ξεν. Κυρ. 7, 4, 41· «κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου» Πλατ. σοφ. 235· π. Χριστόδωρ. Ἐκφρ. εἶνε «φάρος ἐπιστείλασα = ὑποστείλασα», 140, mitto.

Ἐπι-στεναγμός, ὁ· στεναγμὸς διά τι γλωσ.

Ἐπι-στενάζω, μέλ. ἐπιστενάξω· στενάζω διά τι· «τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε;» Αἰσχ. Πέρσ. 713, ingemisco.

Ἐπι-στένακτος, βοή, ἡ· θρηνητικὴ βοή Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1301, gemens.

Ἐπι-στενάχω· ἐπιστοναχέω

Ἐπι-στενάχίζω, ἰσφ. ἀντὶ ἐπιστοναχίζω = ἐπιστενάζω Ὁσ. Θε. 843· - μύθῳ Νον. 8, 204, ingemisco.

Ἐπι-στενάχω· τῷ προηγ. «τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτοιμος» Αἰσχ. Ἀγ. 764, lamentor.

Ἐπί-στενος, 2· ὀλίγον ἢ στενὸς Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 3, 4, angustus.

Ἐπι-στενόω· κάμνω τι στενὸν Ἀνν. Κομν. α, 37, coarcto.

Ἐπι-στένω· ἐπιστενάζω Ὁσ. Θε. 679· «τί λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;» Εὐρ. Μηδ. 929, πιζ. καὶ ἀπτώτ. Πλουτ. Κατ. νεωτ. 3, ingemo.

Ἐπι-στέρησις, ἡ· λέξεων διπλῆ, γραμ. «γίνονται δὲ πολλάκις ἐν ταῖς συνθέσεσι στερήσεις τῶν προλαβουσῶν στερήσεων ἀναιρετικαί, αἵτινες καλοῦνται ἐπιστερήσεις» Ἐτ. Μ. 97, 11.

Ἐπι-στεφανόω· στέφανον ἐπί τινος ἐπιθέτω· - βωμὸν Πινδ. Ὀλ. 9, 120, corono.

Ἐπι-στεφάνωμα, τό· στεφάνωμα γλωσ.

Ἐπι-στεφής, 2· ὡς π. Ἀρχιλ. ἡ νῆσος Θάσος λέγεται «ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφὴς» = σκε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πασμένη μὲ δάση, ἀποσπ. 9· «κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο» Ὀδ. 6, 431, ἐπὶ τῶν μέχρι χειλέων ὑπὸ οἴνου πεπληρωμένων κρατήρων, οἵτινες δὲν πρέπει νὰ νοηθῶσιν ὡς ἐστεφανωμένοι ἀλλ' ὡς οἱ ἀρχ. ἐξηγοῦσι «πλήρεις καὶ ὑπερχείλεις, μέχρι τῆς στεφάνης μεστούς» Σχολ. ὥστε ὁ οἶνος νὰ στέκῃ ὑπὲρ τὰ χείλη τοῦ κρατῆρος καὶ νὰ φαίνηται οὗτος ὡσεὶ ἐστεφανωμένος Βουτμαν. λεξ. 1. σ. 96, plenus.

Ἐπι-στέφω, κυρ. περικυκλώνω τι ὡς μὲ στέφανον π. Ὁμ.μόν. μέσ. ἐν ταύτῃ τῇ σημ. «κρῦροι δὲ κρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖο» = ἐγέμισαν τοὺς κρατῆρας μέχρι τῶν χειλέων Ἰλ. α, 470· πρβλ. ἐπιστεφὴς καὶ τὸ αὐτόθ. ἀναφορ. χωρίον ἐκ τοῦ Βουτμαν. λεξ. π. δὲ Ἀθην. ἐξηγεῖται «ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ στεφανοῦσθαι», 1, 13· π. Σοφ. «τάςδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἂν ποθ' ὧν γ' ἔκτεινε τῷδ' ἐπέστεφε» = θυσίαν νεκρικήν, ἤτοι χύσιμον οἴνου εἰς θυσίαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦτον = δὲν θὰ ἐτίμα τὸν τάφον μὲ τὸ τοιοῦτον περιχύσιμον τοῦ οἴνου ὡς νὰ τὸν ἐστεφάνωνεν ὁλόγυρα, Ἰλ. 433· π. τῷ Ἀλκμᾶνι ὅμως «τράπεσαι μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφρισαι» = ἐπιστεφεῖς = μὲ ἄρτους σκεπασμένοι Ἀθήν. 3, 111· ἐπιστέφει, κεραννύει, οἰκοδομεῖ Ἡσύχ. infundo.

Ἐπι-στέωνται, ἰων γ'. πλ. ὑποτ. τοῦ ἐπίσταμαι ἂν τι ἐπίστωνται.

Ἐπίστη, 6'. ἐν. ἐν. ὁρ. τοῦ ἐπίσταμαι, ἀντὶ ἐπίστασαι.

Ἐπι-στηθίδιος, 2· ἐπιστήθιος· «τιτθοί, οἱ μαστοὶ ὅτι ἐπιστηθίδιοί τινές εἰσι» Ἐτ. Μ. 760, 48.

Ἐπι-στηθίζομαι· ἀκουμβῶ μὲ τὸ στῆθος ἐπάνω εἴς τι, Ο'.

Ἐπι-στήθιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους τινὸς ὢν μτγν. «ὁ ἐπιστήθιος καὶ ἠγαπημένος» ἐκκλ. οὕτω καλεῖται συχν. ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὑπὸ τῶν ἀρχ. ὡς «ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ» ἐπακουμβῶν Ἰωάν. 13, 23, intimus.

Ἐπι-στήκω· ἐπιρρέπω Ἡσύχ. insto.

Ἐπι-στηλόω· μὲ στήλην προμηθεύω μόν. «θεινὸς ἐπιστηλωμένον ἄχθος» π. Λεων. Ταρ. 92 (7, 503).

Ἐπί-στημα, τό· τὸ ἐπάνωθέν τινος στηνόμενον, ἴδ. ἐπὶ τῶν τάφων, στήλη ἐπιτάφιος Πλάτ. νόμ. 12, 958.

Ἐπι-στημάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. μτγν.

Ἐπι-στήμη, ἡ· τὸ ἐννοεῖν, εἰδέναι ἢ γινώσκειν· - ἔχειν Σοφ. Φιλ. 1046· «ἐπιστήμη προέχειν τινός», Οἰ. τ. 1115· «ἡ τοῦ νεῖν ἐπ.» Πλάτ. Γοργ. 511· «ἡ περὶ τὰ μαθήματα ἐπ.», Φιλ. 55· μετὰ τοῦ «ἐμπειρία» καὶ «τέχνη», πολ. 4, 422, ἀντίθ. τῷ ἀνεπιστημοσύνη, καὶ ἄγνοια, πολ. 1, 350· οὕτω καὶ π. τοῖς μετέπειτα ἁπανταχοῦ, «ἡ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπ.», Λυσ. 33, 7, scientia, peritia.

Ἐπιστήμη, ἡ· ὄν. μάρτυρος Χριστιανῆς, ἧ ἡ μνήμη τελεῖται τὴν 5 Νοεμβρ. Ἐπιγρ.

Ἐπίστημι, ἰων. ἀντὶ ἐφίστημι.

Ἐπι-στημικῶς, ἐσφ. ἀντὶ ἐπιστημονικῶς μτγν.

Ἐπι-στημον-αρχέω· εἶμαι ἐπιστημονάρχης Εὐστ. Ἰλ. 762, 21· γδ' ἐπόμ.

Ἐπι-στημον-άρχης, ὁ· ὁ εἰδώς, ἔμπειρος Εὐστ. ἐνθ' ἀνωτ. peritus.

Ἐπι-στημονίζω· διδάσκω, κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ μτγν. doceo.

Ἐπι-στημονικός, 3· ὁ εἰς ἐπιστήμην ἀνήκων, γινώσκων· «τὸ ἐπιστημονικὸν τῆς ψυχῆς μέρος» Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 2, scientificus.

Ἐπι-στημονικῶς· ἐμπείρως, ἀντίθ. τῷ ἀμαθῶς Πολυδ. 4, 8, perite.

Ἐπι-στημόνως· ἐπίρ. τοῦ ἐπιστήμων scienter.

Ἐπί-στημος, 2· ἐπιστήμων Ἱπποκρ. ἐπιδ. 6, 1200, ὁμ. ἁπαντᾷ π. ἀρχ. ἀχύρων καὶ ἄχυρος, ὀρυμῶν καὶ ὄρυμος, διπλασίων καὶ διπλάσιος, καὶ ὄωρ. μάκων καὶ μάκος Σχολ. Κοραὴ αὐτ.

Ἐπί-στημος, ἡ· ἐπιστατική, σύννους, ἐφεκτικὴ Γαλην. cogitabunda.

Ἐπι-στημοσύνη, ἡ· ἐπιστήμη Πολυδ. 4, 7· κατὰ Δ. Λαερ. ὁ Ξενοκράτης ἔγραψε περὶ ἐπιστημοσύνης, 4, 13, scientia.

Ἐπι-στημόω· διδάσκω, κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ Ἀκ. ψαλμ. 31, 8, erudio.

Ἐπι-στήμων, 2· ὁ ἐννοῶν, γινώσκων· «ἐπιστήμων βουλῆ τε νόῳ τε», Ὀδ. π, 374· συνήθ. - τινός = ὁ γινώσκων τι καλῶς καὶ ἀκριβῶς· - κακῶν Σοφ. ἀποσπ. 514· - τῆς θαλάττης Θουκ. 1, 142· - τοῦ ναυτικοῦ, 8, 45· - τῆς τέχνης Πλατ. Γοργ. 448· «-λέγειν τε καὶ σιγᾶν», Φαιδρ. 276· «-τούτων πέρι», πολ. 10, 599· «ἅπερ ἐπιστήμονες ταῦτα καὶ σοφοί», Θεαίτ. 145· - τὰ προσήκοντα Ξεν. Κυρ. 3, 3, 9· μετὰ τοῦ «τεχνικὸς» καὶ «δυνατὸς» Πλάτ. Θεαιτ. 207, πολ. 10, 618· ἐπιστημονέστερος, Χαρμ. 174· ἐπίρ. ἐπιστημόνως = ἐμπείρως, εἰδημόνως, μετὰ γνώσεως· «-ἔχειν πρός τι», σοφ. 233· - τοξεύειν Ξεν. Κυρ. 1, 5, 11, scions, peritus.

Ἐπι-στήριγμα, τό· ἀκούμβημα, ἔρεισμα Ο'. columen.

Ἐπι-στηριγμός, ὁ· τῷ προηγ. ἐκκλ.

Ἐπι-στηρίζω· στερεώνω, ἀκουμβῶ τι ἐπί τινος μτγν. Μέσ. = ἐπακουμβῶ, ἀνακλίνομαι ἐπί τινος Ἀριστοτ. πρβλ. 23, 13, incumbo.

Ἐπι-στήριξις, ἡ· ἐπακούμβησις, ἐπί τινος ἀνάκλισις Σχολ. Λυκοφρ. 707, nisus.

Ἐπι-στητέον, (ἐπίσταμαι)· πρέπει νὰ γινώσκῃ τις.

Ἐπι-στητικὴ ἕξις, ἡ· ἡ ἐν τῷ γινώσκειν ἱκανότης, ἐπιδεξιότης, εὐφυΐα Κλ. Ἀλ. 2, 17.

Ἐπι-στητικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐπίστασθαι ἀνήκων, εἰς τὸ ἐπιστήμην ἀποκτᾶν Κλ. Ἀλ.

Ἐπι-στητός, 3· (ἐπίσταμαι), ὅ,τι δύναταί τις νὰ μάθῃ Πλάτ. Θεαιτ. 201· π. Ἀριστοτ. διακρίνεται τὸ ἐπιστητὸν τοῦ δοξαστοῦ, ἀναλ. ὕστ. 1, 33.

Ἐπι-στιβάζω· ἐπισημειῶ, ἀναδείκνυμι μτγν.

Ἐπι-στιγμή, ἡ· ἡ ἐπάνω που τεθειμένη στιγμὴ μτγν. punctum.

Ἐπι-στίζω· θέτω ἐπί τινος στιγμὰς Νικ. Θηρ. 382· «τῷ νώτῳ οἱ ἐπίστικται ὠχραί» Λίλ. I. Z. 11, 24.

Ἐπι-στίλβω· ῥίπτω ἐπί τινος λάμψιν Πλουτ. Λύσ. 28· «γυναικὶ δ' ἀεὶ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις» Δυσκ. ἐρωτ. 20, nitco.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-ίστιος, ἰων. ἀντὶ ἑφέστιος, 2· ὁ εἰς τὴν ἑστίαν ἀνήκων, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποδοχῆς τυγχάνων, ξένος Ἡρ. 1, 35· «Ζεὺς ἐπίστιος» = ξένιος, 1, 44· «ἡ ἐπίστιος κύλιξ» = ἡ εὐπρόσδεκτος Ἀνακρ. Ἀθην. 10, 447· τὸ ἐπίστιον εἶνε· α) π. Ὁμ. τόπος ἐστεγασμένος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦσαν τοποθετημένα τὰ εἰς τὴν παραλίαν εἰλκυσμένα πλοῖα Ὀδ. ζ, 256· πρβλ. νεώσοικος καὶ νεώριον· 2) π. Ἡρ. τὰ ἀνήκοντα εἴς τινα οἰκίαν μὲ ὅλους τοὺς οἰκιακούς, οἰκογένεια, 5, 72.

Ἐπι-στίχάομαι· προχωρῶ, βαδίζω Νον. 4, 205, accedo.

Ἐπι-στιχίζω· τοποθετῶ κατὰ τάξιν μτγν.

Ἐπί-στιχος, 2· δραδιασμένος, κατὰ σειρὰν βαλμένος Σχολ. Ἰλ. λ, 68· «ἐπίστιχος φυτεία» Ἐτ. Μ. 634, 40, serie positus.

Ἐπι-στίχως· κατὰ τρόπον ἐπιστιχον, κατὰ τάξιν μτγν. per ordines.

Ἐπι-στοιβάζω· χλευάζω, περιπαίζω Ἀπολ. Ῥ. 3, 663, irrideo.

Ἐπι-στοιβασις, ἡ· ἐπισώρευσις Εὐστ. Ἰλ. 774, 5, «ipatio.

Ἐπι-στοίχειος· τὸ· ἐπίστιχον.

Ἐπι-στοιχίζω· τὸ· ἐπιστιχίζω.

Ἐπι-στολάδην· συνεσταλμένως καὶ κοσμίως Σχολ. Ἰσ. ἀσκ. 287, succinter.

Ἐπι-στολεύς, ὁ· ὁπονάυαρχος Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 23· 2) ἐπιστολογράφος, διανομεὺς ἐπιστολῶν μτγν.

Ἐπι-στολή, ἡ (τὸ διά τινος μηνυτοῦ στελλόμενον)· εἴδησις, ἀγγελία, προσταγή, συνήθ. πλ. «σοὶ δὲ χρὴ μέλλειν ἐπιστολάς, ἃς σοι πατὴρ ἔφειτο» Αἰσχ. Ηρ. 3· - λόγων Σοφ. Τρ. 493· - φέρειν, Αἴ. 768· «ἄγω σε Πενθέως ἐπιστολαῖς» Εὐρ. Βακχ. 442· «ἔλεγε ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς Δημαρήτου» Ἡρ. 6, 50· «κατὰ ἐπιστολὰς τὰς τοῦ Ποσειδῶνος» Πλατ. Κριτί. 119· ἡ ἐπιστολὴ καὶ συχν. πλ. Εὐρ. Ι. Α. 314· «τὴν ἐπιστολὴν ἀποδόντες» Θουκ. 7, 10· - διαπέμπειν 1, 129· - λύειν=ἀποσφραγίζειν, 1, 132· «αἱ ἐπιστολαὶ ἦκον» 8, 51· «ἔλθετε, ἀφικνεῖσθαι» αὐτ. 33, litterae, epistola.

Ἐπι-στολη-φόρος, 2· φέρων ἐπιστολὰς Εὐσέβ. Ἱστ. ἐκκλ. 1, 13, tabellarius.

Ἐπι-στολια-γράφος, 2· ἐπιστολογράφος Πολυδ.

Ἐπι-στολια-φόρος, 2· ἐπιστολεύς Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 25, tabellio.

Ἐπι-στολίδιον, τό· ἐπιστόλιον μτγν.

Ἐπι-στολίζω· στολίζω· - τινὰ Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 229, 496, instruo.

Ἐπι-στολικός, 3· εἰς ἐπιστολὴν ἀνήκων· - λόγοι Δ. Ἁλ. κρισ. π. Λυσ. 1, 3, epistolaris.

Ἐπι-στολιμαῖος, 2· ἐν ἐπιστολῇ περιεχόμενος, ἔγγραφος· - δυνάμεις = στρατεύματα μόν. ἐν τῷ χάρτῃ, τῇ ἐπιστολῇ γεγραμμένα καὶ μὴ πραγματικῶς ὑπάρχοντα, μὴ ἀποστελλόμενα Δημ. 4, 19, συχνότ. μτγν. καὶ τρικατάλ. πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. σ. 559, epistolaris.

Ἐπι-στόλιον, τό, ὑποκ. τοῦ ἐπιστολὴ Πλουτ. Ἀγησ. 13, epistolium.

Ἐπι-στολιοφόρος, 2· ὁ φέρων ἐπιστολάς, γραμματοκομιστής, ἐν γέν. ὁ φέρων πρός τινα προσταγάς· ἔτι = ἐπιστολεύς, ὃ ἴδε.

Ἐπι-στολο-γράφικός, 3· ὁ εἰς ἐπιστολογραφίαν χρησιμεύων μτγν.

Ἐπι-στολο-γράφος, 2· ἐπιστολὰς γράφων, γραμματεὺς Πολύδ. 31, 3, 16· πρβλ. ἐπιστολιαγράφος.

Ἐπι-στολο-ειδής, 2· ὁ μ' ἐπιστολὴν ὁμοιάζων μτγν.

Ἐπι-στοματίζω· ἐπιστομίζω Φίλων 1, 85, 28, cohibeo.

Ἐπι-στόμια, ἡ, γράφ. π. Ζηνοδοτ. Ὀδ. δ, 159 ἀντὶ τοῦ ἐπισδολία.

Ἐπι-στομίζω· 1) ἵππον διά τοῦ ἐπιστομίου δαμάζω καὶ ἡνιοχῶ, μτφ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, στουπώνω τὸ στόμα του· - τοὺς ἵππους Ἀριστ. Ἱππ. 845· «-τοὺς τὴν εἰρήνην ἐγκλείοντας» Αἰσχίν. 2, 110· «ἐπιστομιεῖν ἔφη τοὺς ἀντιλέγοντας» Δημ. 7, 33· ἐπιστομίσθη Πλατ. Γοργ. 482· 2) π. Λουκ. «μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ με» = ἐμποδίσῃ, εἰκ. 10· 3) «-φορβειᾷ καὶ αὐλοῖς ἑαυτὸν» = μ' αὐτὰ προμηθεύειν τὸ στόμα Πλουτ. συμπ. 7, 8· «ἐπιστομίσαι, ἐπισχεῖν λέγοντα» Πολυδ. 2, 102· «ἐπιστομεῖν, ἐμποδίσαι, κατασχεῖν» Ἡσύχ.

Ἐπι-στόμιον, τό· τὸ εἰς τὸ στόμιον ἀγγείου τινὸς ἐμπηγνύμενον αὐτόπωμα, ὁ στρόφιγξ Βιτρούβ. 3, 5, 16, epistomion.

Ἐπι-στομίς, ίδος, ἡ· τὸ ἐπίχαλκον στόμα τῶν αὐλῶν Ἡσύχ. postonis.

Ἐπι-στόμισμα, τό· τῷ προηγ. μτφ. τὸ ἐμπόδιον, δι' οὗ πιέζεται, κρατεῖται τι Ἰωσ.

Ἐπι-στομισμός, ὁ· τῷ προηγ. μτγν.

Ἐπι-στομιστέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιστομίζω Κλ. Ἀλ. obturandum.

Ἐπι-στομόω· ἐμφράττω, στουπώνω μτγν.

Ἐπι-στονάχίω· ἐπιστένω, στενάζω διά τι· - λίμνη Ἰλ. ω, 79, ingemisco.

Ἐπι-στοναχίζω· τῷ προηγ. Ἡσ. Θε. 843.

Ἐπι-στορίννυμι· στρώνω, ἁπλώνω τι ἐπί τινος, ἐν τμήσ. Ὀδ. δ, 50, superstermo.

Ἐπι-στραβής, ὁ· εἶδος ὀχήματος Ἡσύχ.

Ἐπί-στρατα, τά· ἀποπίπτοντα τῶν πεμμάτων καὶ ἔρματα Ἡσύχ.

Ἐπι-στρατάομαι· ἐπιστρατεύω Νον. Δ. 48, 32.

Ἐπι-στρατεία, ἡ· ἐκστρατεία κατά τινος, ἰων. ἐπιστρατηίη Ἡρ. 9, 3· - τῶν Πλαταιέων Θουκ. 2, 79, expeditio.

Ἐπι-στράτευμα, τό, Ἰσφ. π. Σουΐδ. ἐπιστρατευμάτων ἀντὶ ἐπὶ στρατευμάτων.

Ἐπι-στράτευσις, ἡ· ἐπιστρατεία Ἡρ. 3, 4.

Ἐπι-στρατεύω· εἰς ἐκστρατείαν «ἐπὶ κατά τινος, ἀπολ. «ἐπιστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ» Αἰσχ. Περ. 706· καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου πρὸς ὃν κινεῖταί τις· - πόλιν Εὐρ. Τρω. 22· μετὰ δοτ. προσώπ. καθ' οὗ ἐκστρατεύει τις· - Βάκχαισιν, Βακχ. 784· «ἐπιστρατεύσειν τῷ Διὶ» Ἀριστ. ὄρν. 1522· «-ἐπὶ τὴν χώραν» Πλατ. Μενεξ. 239· - εἰς Θετταλίαν Αἰσχίν. 3, 83· ἐπίσης μέσ. «τίς ἂν κλύοι σου πατρὶδ' ἐπιστρατευομένου» Εὐρ. Φοιν. 606· «διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπιστρατεύ-

το», Μηδ. 1185· - τινί Ἀριστ. σφ. 11· - χώρᾳ Ξεν. Κυρ. 8, 5, 25, bellum infero.
Ἐπι-στράτηγος, ὁ· ὑποστράτηγος. Στράβ.
Ἐπι-στρατηγή· ἐπιστρατεία Ἡρ. 9, 3.
Ἐπι-στρατο-λογέω· συνάζω στρατιώτας μτγν.
Ἐπι-στρατόομαι· ἐπιστρατεύομαι Νον. Δ.
Ἐπι-στρατο-πεδεία, ἡ· τοποθέτησις τοῦ στρατοῦ ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ Πολυδ. 1, 77.
Ἐπι-στρατο-πεδεύω· στήνω τὸ στρατόπεδόν μου κατέναντι τοῦ πολεμίου Πολυδ. 5, 30, 4· - τινί Δ. Σικ. 14, 99
Ἐπίστρατος, ὁ·ὄν, Ἀκαρνάνός τινος Πολυδ.
Ἐπι-στραφής, 2· ἐπιστρεφὴς Ἀμμων. προσεκτικὸς καὶ ἐπιμελὴς Ἀμμών. σ.55, diligens.
Ἐπι-στρεπτέαν (ἐπιστρέφω)· πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τι ὀπίσω Γρ. Nυσ. redeundum.
Ἐπι-στρεπτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ συνέρχηται εἰς ἑαυτὸν μτγν. elegans.
Ἐπι-στρεπτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Δ. Ἀρεοπ. 54, 56.
Ἐπι-στρεπτικώτατος, 3· ὀριμώτατος Εὐσεβ. Ἱστ. ἐκκλ. 28, acerrimus.
Ἐπί-στρεπτος, 2· ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἐπισύρων τὰς ψυχὰς ἢ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων, εὐτυχὴς καὶ ὡραῖος· - αἰὼν Αἰσχ. Χο. 345· - ὥρα=προσοχῆς ἀξία, ἰκ. 975, π. μτγν. εὔστροφος, versatilis.
Εὐ-στρέφεια, ἡ· προσοχή, ἀκρίβεια, φρόνησις μτγν. solertia.
Εὐ-στρεφής, 2· ὁ τρέπων τὴν προσοχήν του εἴς τι, προσεκτικός, φροντιστικός, ἀκριβής· - ῥήτωρ Ξεν. Ἑλλ. 6, 3,7· «-καὶ πολυωρητικὴ θεός» Πλουτ. ζητ. Ῥωμ. 46· ἐκτενής, αὐστηρός· «-καὶ στρατιωτικὴ δίαιτα» Ἡρωδ. 5, 2· «-καὶ κόσμιος ἀρχή», 7, 8· «πολὺ τὸ ἐπιστρεφὲς ἔσχε πρὸς τοὺς φαύλους» = ἦτο αὐστηρὸς κατ' αὐτῶν, 7, 10· «ἐπιστρεφεστέρας τὰς καταγραφὰς γιγνομένας» Δ. Ἀλ. 10,33· - φωνὴ=μελῳδική, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 49.
Ἐπι-στρεφέως, ἰων. ἀντὶ ἐπιστρεφῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. σφοδρῶς, μετὰ ζωηρότητος· - εἴρετο Ἡρ. 1, 30· «-καὶ ῥητορικῶς φήσουσι» Αἰσχίν. 1, 71· «-καὶ θρασέως καθήπτετο» Δ. Ἀλ. 7, 34, industrius.
Ἐπι-στρεφία, ἡ· περιστροφή, μεταβολὴ Ἰδριγ. κ. Κελσ. 132, conversio.
Ἐπι-στρεφομένως· ἐπιστροφάδην Ἡσύχ.
Ἐπι-στρέφω· 1) στρέφω πρός τι, γυρίζω· «Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' Ἀχαιούς» Ἰλ. γ, 370· «δεῦρ' ἐπιστρέψον κάρα» Εὐρ. Ἡρ. 942· «τὸ νόημα εἴς τι» Θεογν. 213· «νῶτον ἐπιστρέψας» χρησμ. π. Ἡρ. 7, 141· «τὰς ὄψεις εἰς ἑαυτὸν» = τὰ βλέμματα κινεῖν πρὸς ἑαυτὸν Ἡρωδ. 5, 3, 15· - τινὰ = τινὸς τὴν προσοχὴν διεγείρω· - τὸν Δία Λουκ. Τιμ. 11· - φάλαγγα = προσάγω Πλουτ. Ἀντ. 42· μτφ. «ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέψεις»; Σοφ. Τρ. 1172· 2) στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω· «ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς μετωπηδὸν ἔπλεον» Θουκ. 2, 90· - τὸ δεξιόν, 5, 10· ὀπ. κρούω πρὸς τὰ ὀπίσω Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 9. Παθ. στρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω ἵνα παρατηρήσω τι· «πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπιστράφη» Εὐρ. Ἄλκ. 187· «θεασάμενοι αὐτοὺς ἐπεστραμμένους καὶ τὰ νῶτα διδωκότας» Ἡρωδ. 7, 11, 18· μτφ. γυρίζω τινὰ ἐκ τῆς πλάνης του, τὸν φέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, παρακινῶ αὐτὸν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς γνώμης του· «οἶδα οὓς πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων» Λουκ. Ἱστ. συγγρ. 5· «ἵνίου; τὸ λειχθὲν ἐπέστρεψεν» Πλουτ. Ἄλκ. 16· 3) ἀμτβ. στρέφω ἐμαυτὸν πρός τι· «ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρο» Ἀριστ. σφ. 422, ὅπου δύναται τις νὰ ὑπον. πόδα· ἔτι = ἐπιστρέφω· «ἐντεῦθεν ἐπιστρέψας ὀπίσω ἦϊε» Ἡρ. 2, 103. Μέσ. μετὰ π. ἀορ. «ἐπιστρέφου τάδε» Αἰσχ. ἱκ. 503· «γαῖαν ἐπιστρέφεται» = διέρχεται τὴν γῆν Ἡσ. Θε. 753· - πάντη Ὁμ. Ὑμν Ἄρτ. 10· «τί Νείλου τάς δ' ἐπιστρέφει γύας;» Εὐρ. Ἑλ. 89· «πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον», 83· «ἃς διεξόδους θεῶν γόνος ἐπιστρέφεται» Πλατ. Φαιδρ. 247· μτφ. «ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη» = ἐπειδὴ ἡ γνώμη μου ἤλλαξεν = εἰς τοῦτο διευθύνθη Σοφ. Ἀντ. 1098· ἴδ. τὸν νοῦν εἴς τι τρέπω, προσέχω, «Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἐπιστρέφοντο» = πρὸς τοῦτον διεύθυναν τὴν προσοχήν των Σοφ. Φιλ. 395· «τῆς λευκῆς καλάμης οὐδὲν ἐπιστρέφομαι» Ῥουφιν. 36 (5, 48)· μετὰ εἰτ. Θεογν. 440· καὶ πεζ. «οὐδὲ ἐφροντίσατε οὐδὲ ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων» Δημ. 10, 9· ἀπολ. «οὐκ ἐπιστράφη», 23, 136· ἡ μετχ. παρκ. «ἐπεστραμμένη λέγειν» = ἐμφατικῶς, σπουδαίως Ἡρ. 8, 62· «σεμνότης ἐπεστραμμένη» τὸ ἐπιστρεφὲς ἀλλὰ «τριχίον ἐπεστραμμένον» «οὖλη θρίξ=στρηφογυρισμένη Ἀριστοτ. πρβλ. 3, converto, interqueo.
Ἐπι-στρεφῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπιστρεφὴς ὁ ὕδε.
Ἐπί-στρεψις, ἡ· περιστροφή, μεταβολὴ μτγν. conversio.
Ἐπι-στροφέω· στρέφω εἴς τι Τζετζ. Ὁμ. 462, verso in.
Ἐπι-στρογγύλλομαι· γίνομαι στρογγύλος Νικ. Θηρ. 514, rotundor.
Ἐπι-στρογγύλλω κάμνω τι στρογγύλον Νικ. ἐνθ' ἀνωτ. rotundo.
Ἐπι-στρόγγῡλος, 2· κλίνων εἰς τὸ στρογγύλον Ἀριστοτ. Ἱστ. Ζ. 5, 27, subrotundus.
Ἐπι-στρο-φάδην, ἐπίρ. στρεφόμενος ἴδῶ κ' ἐκεῖ, πρὸς πάντα τὰ μέρη, ὁ Ὅμ. συντάσσ. αὐτὸ μετὰ τοῦ κτείνειν καὶ τύπτειν Ἰλ. κ, 483 οἱ ἀρχ. ἑρμην. ὀρθότ. συνεστραμμένως καὶ ἰσχυρῶς, δηλ. ὡς τὸ ἐπιστρεφής, ἡ πρώτη ὅμως αὐτοῦ σημασία ἀναφαίνεται εἰς τὴν μετὰ τοῦ βαδίζειν σύνταξ. περιπλανῶμαι Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 210, strenue, studiose.
Ἐπι-στροφεύς, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν σπονδύλων, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος Πολυδ.
Ἐπι-στροφή, ἡ· 1) τὸ στρέφειν, γυρίζειν τί που Πλουτ. Ἄλ. 25· 2) συνηθ. ἐπὶ μέτ. α) γύρισμα, στροφή· «τῆς τοῦ ἁρτάκτου δίνης» Πλατ. πολ. 10, 620· «δαίων ἀνδρῶν ἐπιστροφαί» = ἡ εἰς φυγὴν τροπὴ πρὸς νέαν προσβολὴν Σοφ. Οἰ. Κ. 1049· οὕτω συχν. ἐπὶ τῶν κινήσεων καὶ κυμάνσεων τοῦ στρατοῦ ἀντιπερισπασμός τις Θουκ. 2, 90· «ἐξ ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στροφῆς», 1, 76, 5· «οἱ ἐξ ἐπιστροφῆς παθόντες», ἐπὶ ὑποτροπῆς τῆς νόσου Ἱπποκρ. «μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν» = ἡ πάντοτ' ἐπανερχομένη πληθὺς τῶν δυστυχημάτων Σοφ. Οἰ. Κ. 542· ἔτι = ἡ μετατροπὴ τῶν πραγμάτων Θουκ. 3, 71· καὶ ἡ ἔκβασις, τὸ τέλος· «τοιαύτην ἔσχε τὴν ἐπιστροφήν» Πολυβ. 25, 15, 15· 6) ἡ εἴς τι ἐπιστροφή τινος, καὶ ὁ τόπος αὐτός, εἰς ὃν γίνεται ἡ ἐπιστροφή· «πάλιν ἔξει πατρῴων δωμάτων τ' ἐπιστροφὰς» Αἰσχ. Ἑπτ. 630· «ξενοτίμους ἐπιστροφὰς δωμάτων», Εὐμ. 518· «οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί» = οἵτινες ἐνταῦθα δὲν δύνανται νὰ παραμένωσι Εὐρ. Ἑλ. 440· καὶ μτφ. προσοχή, προσήλωσις τοῦ νοῦ· «πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν» = φροντίδα λαμβάνειν ὑπὲρ τῶν ταθνεώτων Σοφ. Οἰ. τ. 134· «ἅσσα πάντες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 671· «ἄξιον ἔδοξε ἐπιστροφῆς εἶναι» = ἄξιον προσοχῆς, ἀξιοπαρατήρητον καὶ σκέψεως ἄξιον ἐφάνη ὅτι εἶνε Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 9· «οὐδεμίαν ἐποιεῖσθε ἐπιστροφὴν» Δημ. 12, 1 (ἐπ. Φιλ.)· «ἐὰν ἐπιστροφὴν ἡ πόλις ποιήσηται καὶ πρέσβεις πέμψῃ, δίκην ἐκεῖνοι δώσουσι» Δημ. 19, 306, καὶ - περί τινος Ἱεροκλ. π. Στοβ. ἀνθ. 85, 21· «ἐπιστροφὴν ἔχειν τινός» Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 1, 54· περιέχει δὲ καὶ τὴν τῆς τιμωρίας σημ. ὡς π. Πολυβ. «τῆς ἐπιστροφῆς καὶ κολάσεως ἄξιον», 27, 17, 7· π. δὲ Φιλοστρ. καὶ ῥητ. - τοῦ λόγου = ἔντασις καὶ δεινότης ὕφους· πρβλ. ἐπιστρεφής, conversio.

Ἐπι-στρόφησις, ἡ· ἡ εἴς τινα τόπον ἐπιστροφή, ἐπανάκαμψις, διατριβὴ Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1, σ. 94.

Ἐπιστροφία, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς = ἡ στρέφουσα, ἀνακάμπτουσα καὶ διηγοῦσα τὰς καρδίας Παυσ. 1, 40.

Ἐπι-στροφίδες, αἱ· συνεστραμμέναι, στρηφογυρισμέναι τρίχες ἀρ. λέξ. concinni.

Ἐπίστροφος, ὁ· 1) υἱὸς Ἰφίτου, ἡγεμὼν Φωκέων Ἰλ. 2) σύμμαχος τῶν Τρώων Στραβ. 3) υἱὸς Εὐήνου βασιλ. τῆς Λυρνησσοῦ Στραβ. 4) Ἐπιθάμνιός τις Ἡρ.

Ἐπί-στροφος, 2· περιστρέφων, εἰς κίνησιν θέτων· «τὸν ἐπίστροφον τῶνδε» = πρωταίτιον ἢ τὸν μετὰ τούτων ἀναστρεφόμενον Αἰσχ. Ἀγ. 386· 2) ἔχων δοσοληψίας μετά τινος· - ἀνθρώπων Ὀδ. α, 177, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑξῆγ. «ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτε ἀνθρώπων» ἢ «οὗ λόγον ἅπαντες ἐποιοῦντο», καὶ «ἐπίστροφος ὀδαίων» = ὁ ἐπιστατῶν καὶ προσέχων εἰς τὰς πραγματείας, ὅπου ὁ Οὐλὺξ. γρ ἐπίσκοπος, 0, 163· 3) ὡς τὸ ἐπιστρεφής, γυρτός, ἐπικαμπὴς = κέλευθος Ἀπολ. Ῥ. 2, 979· ὄρμος Δ. Πέρ. 75, rectprocus, flexuosus.

Ἐπι-στρόφως (ὡς ἐπιστρεφῶς)· ἐπιμελῶς· Ἀθην. 9, 370, diligenter.

Ἐπι-στρόφωσις, ἡ· ἐπιστροφησις.

Ἐπί-στρωμα, τό· τὸ ἐπί τινος ἁπλωθὲν, στρωθὲν μτγν. instragulum.

Ἐπι-στρώννυμι· ἐπιστορέννυμι· «-τῇ γῇ νιφετὸν» Λουκ. Φιλοπατρ 24· «κάμηλος ἀλουργίδι ἐπέστρωτο», Πρ. 4, insterno.

Ἐπι-στρωφάω, μόν: ὁ ἐν. ἐν ἐπεκτάσει τοῦ ἐπιστρέφω· συχνάζω εἴς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι αὐτόν· «θεοὶ ἐπιστρωφῶσι πόλησι» Ὀδ. ρ, 486· «ὃν τε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μύριμναι», Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 14· ὑμ. ἐν μέσ. «ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου» Αἰσχ. Ἀγ. 946· - Τρώεσσι Κ. Ἐμ. 3, 267, obeo.

Ἐπι-στυγής, 2· μισητός, βδελυκτός Κλ. Ἀλ. σ. 79, exsecrandus.

Ἐπι-στυγνάζω· σκυθρωπάζω, δυσχεραίνω διά τι, ἀντίθ. τῷ ἐπαγάλλομαι «ἔτε ἐφήδομαι» μτγν. contristor.

Ἐπι-στύλιον, τό· ἡ ἐπὶ τὸν στύλον ἀμέσως ἐπακουμβοῦσα, ἐπικειμένη δοκὸς Πλουτ. Περικλ. 13· ἡ αὐτὴ καὶ ἐπίστυλον Βοικχ. ἐπιγρ. 1, 160, 262, columen.

Ἐπι-στυλίς, ἴδος ἡ· τῷ προηγ. Φίλων.

Ἐπί-στυλον, τό· ἴδ· ἐπιστύλιον Γεωπ. 14, 6, 6.

Ἐπι-στυφελίζω· συνταράσσω Μουσαῖ. 296, ἔνθα γράφ. ἄλλως αἰὲι στυφ. conturbo.

Ἐπι-στύφω· κάμνω τι στυφόν, ἴδ, ἐπὶ ξυνῶν, στυφῶν φαγητῶν Νικ. ἀλ. 277· «τὰ κολλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα» Ἀθην. 3, 120· καὶ ἐπὶ δυσαρίστων ἐντυπώσεων τῆς ἀκοῆς· «ἐπιστ. τὴν ἀκοὴν» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 28· μτφ. περιγελῶ· «τὴν ἀπόνοιαν τῶν πλευτόντων ἐπιστύφοντος» Ἀλκίφρ. ἐπ. 1, 3, astringo.

Ἐπι-στωμύλλομαι· ἀριλλῶμαι, προσκαθῶνά ὑπερβῶ τινα εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς· - τινί Συνέσ. σ. 62.

Ἐπί-στωρ, ορος, ὁ· Λύκιός τις Ἰλ.

Ἐπι-συγ-γράφω· ἔτι πλέον γράφω Εὐσέβ. Ἱστ. ἐκκλ. 5, 16.

Ἐπι-συγ-κάμπτω· λυγίζω ἐπάνω τινὸς Ἱπποκρ. π. Γαλην. 642, 10.

Ἐπι-συγ-κεράννυμι· μιγνύω τι προσέτι Ἀθηναγ. ἀπολ. σ. 245, immisceo.

Ἐπι-συγ-κλείω· συνδέω, συνάπτω μτγν.

Ἐπι-συγ-κροτέω· ἔτι πλέον συναθροίζω· «τοὺς διασωθέντας ἐκ τῆς μάχης ἐπισυγκρατήσας» Ἰώσ. ἀρχ. 1, 1, 6, colligo.

Ἐπι-συγ-κρούω· προσκόπτω, προσκρούω Δ. Κασ. ἐκδρ. σ. 185, offendo.

Ἐπι-σύγ-χέω· ἐπάνωθέν τινος ὁμοῦ χύνω Φίλων. 1, 320, 15, confundo.

Ἐπι-συ-ζεύγνυμι· συζεύγνυμι Σχολ. Ἰλ. δ, 298, conjungo.

Ἐπι-συ-ζυγής, 2· συνδεδεμένος, συνηνωμένος· - τινί Ἰαμβλ. conjunctus.

Ἐπι-συ-ζυγία, ἡ· ὁδοζεύγη ἁρμάτων μτγν.

Ἐπι-σῦκο-φαντέω· ἔτι πλέον κατηλαλῶ, διαβάλλω τινὰ Πλουτ. Ἀντων. 21.

Ἐπι-συλ-λέγω· ἔτι μᾶλλον συλλέγω Ἰώσ.

Ἐπι-σύλ-ληψις, ἡ· ἡ κατόπιν, μετέπειτα γινομένη, δευτέρα συλλήψις, ἐγκυμοσύνη Πλουτ. ἀρίστ. φιλοσ. 5, 10, superfoetatio.

Ἐπι-συμ-βαίνει· συμβαίνει ἐν τῷ μεταξύ, προσέτι Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 371· ἡ μετχ. ὁ π. Ἀριστοτ. ῥητ. Ἀλεξ. 4, accidit.

Ἐπι-συμ-βαίνω· μετέπειτα συμβαίνω μτγν.

Ἐπι-συμ-βάλλομαι· σκεπάζω ἴσως ἀντὶ ἐπὶ νοῦν βάλλομαι Πλουτ. π. Ἀθην. 13, 593.

Ἐπι-συμμαχία, ἡ· συμφωνία ἀμοιβαίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βοηθείας κατὰ κοινοῦ τινος ἐχθροῦ Δημ. 12, 7 (ἱπιστ. Φιλ.)· τὸ ἐπιμαχία.

Ἐπι-συμ-μύω· κλείω, σφαλνῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάνω Θεοφρ. αἰτ. Φ. 1, 6, 3, conniveo.

Ἐπι-συμ-πίπτω· πίπτω που μετ' ἄλλου ἐνταῦτῳ πίπτει καὶ ἄλλο τι ἐπάνω που Ἰώσ.

Ἐπι-συμ-πλέκω· ἔτι μᾶλλον περιπλέκω ῥητ.

Ἐπι-συμ-φέρω· φέρω τι μεθ' ἑαυτοῦ συνάμα Νικομαχ.

Ἐπι-σύμ-φωνος, 2· σύμφωνος μτγν.

Ἐπι-συμ-ψέλλιον, τό· ἴσφ. ἀντὶ συψέλλιον, βάθρον, ἐδώλιον Ἐπιφάν. 1, 489.

Ἐπισυνάγγαι, αἱ· χώρα ἐν Ἀσίᾳ Θεοφρ.

Ἐπι-συν-άγω· προσέτι συναθροίζω = συνάγω Πολυϐ. 5, 97, 3, congrego.

Ἐπι-συν-αγωγή, ἡ· ἡ ἐπὶ πλέον συνάθροισις N. Δ. congregatio.

Ἐπι-συν-αθροίζω· ἐπισυνάζω μτγν.

Ἐπι-συν-αινέω· συναινέω· «τοῖς ὅρκοις ἐπισυναινέσαντος τοῦ πλήθους» Ἰωσ. 5, 1, 16, assentior.

Ἐπι-συν-αλλάττω· συμφιλιώνω μτγν.

Ἐπι-σύν-αξις, ἡ· συνάθροισις μτγν. collectio.

Ἐπι-συν-άπτω· προσέτι συναρμόζω, συνδέω τι μετά τινος Πολυϐ. 3, 2, 8, annecto.

Ἐπι-συν-άρχομαι· συγχρόνως ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ τι μετά τινος· – τινί Ἱπποδ. π. Στοϐ. ἀνθ. 103, 26.

Ἐπι-συν-ᾶφή, ἡ· «ὅταν τρία τετράχορδα κατὰ συναφὴν ἑξῆς μελῳδηθῇ, οἷον ὑπάτων, μέσων, συνημμένων» Βακχ. π. μουσ. 21.

Ἐπι-σύν-δεσις, ἡ· ἡ μετά τινος σύνδεσις, συνένωσις Μάρκ. Ἀντων. 6, 38, conjunctio.

Ἐπι-συν-δεσμεύω· προσέτι δεσμεύω μτγν.

Ἐπι-συν-δεσμός, ὁ· ἐπισύνδεσις μτγν.

Ἐπι-συν-δέω· δένω τι ἐπί τινος Ἱεροκλ. π. Στοϐ. ἀν 85, 21· – ἀπορίαν = συγχέω, ἔτι μᾶλλον ἐμπερδεύω, ἀντίθ. ἐπιλύω Θεοφρ. alligo.

Ἐπι-συν-δίδωμι· καταφέρομαι, πίπτω κάτω ἐνταῦτῳ, κατόπιν ἄλλου τινός· «ἐπισυνδιδόντων ὁλκῇ καὶ φορᾷ τοῦ ὀλιϐομένου πρὸς τὸ κενούμενον ῥευμάτων» Πλουτ. Λίμιλ. 14.

Ἐπι-συν-δρομή, ἡ· ἐπί τι συνδρομὴ μτγν.

Ἐπι-σύν-ειμι· συνέρχομαι εἰς ἓν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν Δ. Ἁλ. 1, 63, convenio.

Ἐπι-σύν-ειμι· εἶμαι προσέτι παρών που ἀμφ.

Ἐπι-συν-είρω· προσέτι ὁμοῦ συνάπτω Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 142, annecto.

Ἐπι-συν-εισ-φέρομαι· φέρω προσέτι μεθ' ἑαυτοῦ Ἐπιφαν. 1, 292.

Ἐπι-συν-εισ-φορά, ἡ· προσθήκη κέρδους, ὠφέλεια αὐτ. 1, 956, utilitas.

Ἐπι-συν-έμ-πτωσις, ἡ· λέξεων ὁμοιοκαταληξία καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλία Εὐστ. Ἰλ. σ. 1291, 42, concidentia, concursus.

Ἐπι-συν-εργέω· ἔτι μᾶλλον συνεργῶ Ὠκελλ. Λευκ. 4, 1.

Ἐπι-συν-έρχομαι· προσέτι συνέρχομαι Ἱπποδάμ. π. Στοϐ. ἀνθ. 3, 295.

Ἐπι-συν-έχω· συγκρατῶ Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 206, contineo.

Ἐπι-συν-ηγορέω· προστατεύω Ἰσίδωρ. Πηλουσ. ἐπιστ. 12, patrocinor.

Ἐπι-σύν-ηθες, τό· ἦθος, συνήθεια Σχολ· Ἰλ. α, 35, consuetum.

Ἐπι-συν-ήθης, 2· εἰωθώς· ἦδε τὸ προηγ.

Ἐπι-σύν-θεμα, τό· ἐπισώρευμα Νικητ. Ἰ. Κομν. σ. 17, acervus.

Ἐπι-σύν-θεσις, ἡ· συνένωσις, συναρμογή· «– ἡ πρὸς ἄλληλα» Λογγῖν. ὕψ. 10.

Ἐπ-συν-θετικῶς· κατὰ τρόπον ἐπισωρευτικόν, συνθετικὸν Σ. Ἐμπ. κ. γεωμ. 10.

Ἐπι-σύν-θετος, 2· σύνθετος Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 667, compositus.

Ἐπι-συν-θήκη, ἡ· προσθήκη εἴς τινα συνθήκην, συμφωνίαν περὶ εἰρήνης, δευτέρα συμφωνία Πολυϐ. 3, 27, 7.

Ἐπι-σύν-θημα, τό· ἐπισύνθεμα ὃ ἦδε.

Ἐπι-συν-ίστημι· στήνω, θέτω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο· – τινά τινι = συσταίνω, παρουσιάζω τινὰ εἴς τινα Λίλ. Π. Ἱστ. 4, 9· τὸ μέσ. μετὰ τῶν χρόνων ἀμτϐ. ἐναντιώνομαι, ἐπαναστατῶ μετ' ἄλλου κατά τινος Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. σ. 221, conspiro.

Ἐπι-συν-νέω· ἐπισωρεύω· «– ἕτερα ἐπ' αὐτοῖς» Δ. Κασ. 40, 2, coacervo.

Ἐπι-συν-νήω· σωρεύω ἐνταῦτῳ = τῷ προηγ. ἀμφ.

Ἐπι-σύν-οδος, ἡ· συνέδριον, τόπος συνιλεύσεως μτγν. conciliabulum.

Ἐπι-συν-οικίζω· φέρω που δευτέραν, νέαν ἀποικίαν Στραϐ. 5, σ. 213.

Ἐπι-συν-τάσσω· προσέτι συντάττω, συνθέτω· «– διαϐολάς τινι» Ἰώσ. 1, 28, 1, superconstruo.

Ἐπι-συν-τάττω· τῷ προηγ.

Ἐπι-συν-τείνω· τεντώνω ἔτι πλέον Πολυϐ.

Ἐπι-συν-τέμνω· συνέλκω, συντομεύω, συνάγω Σχολ. Ἰλ. 6. 156, concido.

Ἐπι-σεν-τήκω· συντήκω, συγχωνεύω Γαλην. παθ. ἐπισυντήκομαι = μαραίνομαι Ἰατρ.

Ἐπι-συν-τίθημι· ἔτι μᾶλλον θέτω Θεμιστ.

Ἐπι-συν-τρέχω· προσέτι μετ' ἄλλων τρέχω Ν. Δ. concurro.

Ἐπι-συν-ωθέω· συνάμα ὠθέω, ἀπριόχως Ἐπικουρ. π. Δ. Λαερ. 10, 104, compello.

Ἐπι-σῤρίζω· προσέτι, ἐνταῦτῳ συρίζω Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9,10· ἐπισύρισεν Νον. Δ. 1, 71.

Ἐπι-συρίσσω καὶ ἐπι-συρίττω, ἀττ. ἀντὶ τοῦ προηγ. exsibilo.

Ἐπί-συρμα, τό· ὄπισθο συρόμενον, ἡ οὐρά, «ἐπισύρματα τοῦ ξύλου» = τὰ ἴχνη σώματος συρομένου Ξεν. κυν. 9, 18, tractus.

Ἐπι-συρμός, ὁ· τὸ σύρειν κατὰ γῆς, παράτασις, ἀναϐολή· «εἰς ἐπισυρμὸν καὶ λήθην ἄγειν» = παραμέλησις Πολυϐ. 4, 49, 1· παραμέλησις, 40, 2, 10· π. Στοϐ. καὶ = χλευασμός, περιπαιξία ἐκλ. ἠθ. σ. 222, irrisio.

Ἐπί-σῦρος, 2· ὁ ὄπισθεν, χλευάζων, καταλαλῶν ἐν τῇ ὥρᾳ. κωμῳδία Μύλλερ. Δωρ. 2, 357.

Ἐπι-συ-ρράπτω· ἐπὶ πλέον συῤῥάπτω Ἀθαναδ. 2, 547.

Ἐπι-συ-ρρέω· συῤῥέω πρός τι, μετ' ἄλλων πολλῶν συντρέχω, συνέρχομαι Στράϐ. 5, σ. 240, confluo.

Ἐπι-σύ-ρροια, ἡ· ἡ πρός τι συῤῥοή Λίλ. Ἰ. Ζ. 12, 20, confluvium.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-σύρω· σύρω, σβαρνίζω τι κατόπιν· «-τὸ πόδε» Δ. Λαερ. 1, 81· οὕτω καὶ μέσ. «ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι» = ὄπισθεν αὐτῶν σύρουσαι Λουκ. Ἰ, ἁλ. 2, 46· τὸ πνεῦμα σύρειν πρὸς ἑαυτὸν Ἀλκίφρ. 3, 12· μετφ. ῥαθύμως, ἀμελῶς τι διαχειρίζομαι· «-ἀπολογήσασθαι ἐπισύροντο τὰ πράγματα καὶ διακλίποντα τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν» = ἄνευ τῆς ἀνηκούσης διακρίσεως λαλεῖν, πρὸς ἀποπλάνησιν καὶ σύγχυσιν ἄλλων Λυσ. 26, 3· «ζῶσι ἐπισύροντες ἐρῦσιν» = εἰς ἕδαφος ἕλκοντες, διασύροντες, διαβάλλοντες, οὐδὲν ἀληθὲς λέγοντες Δημ. Λεπτ. 131· «ἐπισεσυρμένα γράμματα» = ἀμελῶς καὶ μὴ βίαν γεγραμμένα Λουκ. διαλ. ἑταιρ. 10, 3· «ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τε καὶ συνεχὲς καὶ ἐπίτροχον», κατάπλ. 2· – χρήμπτεσθαι, φιλοψ. 20· ἐν γέν. παραμελεῖν ἀντίθ. τῷ ἐπαινεῖσθαι Πολυδ. 16, 20, 2· «ἐν ταῖς πράξεσιν» = ἀμελὴ εἶναι Μ. Ἀντων. 6, 55. Μέσ. ἕρπω, σύρομαι· «-ἐπὶ τῆς γῆς» Ξεν. κυν. 5, 13, ἀποσπῶ ἐκάνωθέν μου «δέρμα αἰγὸς» Λογγιν. 3, 24· «τὸ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου» = τὸ χαλαρωμένον ὕφος τοῦ λόγου ῥητ. ΥΔ· ἐπισεσυρμένως, attraho, negligo.

Ἐπι-συ-σκεύαζω, ἑαφ. ἀντὶ ἐποσυσκ. Ἔξοδ. 3, 22.

Ἐπι-σύ-στασις, ἡ· τὸ νὰ συντρέχωσι πολλοὶ πρός τινα στασιαστικῶς, ταραχή, θόρυβος Πράξ. 24, 12, conspiratio.

Ἐπι-συ-στέλλω· ἐπὶ πλέον συσφίγγω, συμμαζώνω Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2· «κοιλία ἐπισυνεσταλμένη» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 301, contraho.

Ἐπι-συ-στρέφω· συνάμα, προσέτι συστρέφω Λογγιν. π. ὕψ. 24, 1, colligo.

Ἐπι-σύ-σχεσις, ἑαφ. ἀντὶ ἐπίσχεσις Λευϊτ. 22, 36.

Ἐπι-συχνάζω· συχνάζω που ἐπὶ πλέον Βασιλ. 7, 488, frequento.

Ἐπί-συχνος, 2· συχνός Ἱπποκρ. 79, creber.

Ἐπι-σύχνως· συχνὰ Σουΐδ. crebro.

Ἐπι-σφᾶγεύς, ὁ· τὸ κοῖλον τοῦ τραχήλου, τὸ πλησίον τοῦ αφονδύλου στροφίως, οὕτω καλούμενον, ἐπειδὴ «ἐς τινα κτήνη ἐκεῖ τίθεται ὁ διασφακτὴρ σίδηρος» Ἱπποκρ. σ. 97, jugulator.

Ἐπι-σφαγιάζομαι· ἐπισφάζω, ὃ ὕδε.

Ἐπι-σφαγιεύς, ὁ· ἐπισφαγεύς.

Ἐπι-σφάγις, ἴδος, ἡ· τῷ προηγ. Πολυδ. 2, 134, mactator.

Ἐπι-σφάζω· σφάζω προσέτι, θυσιάζω· «κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ» Εὐρ. Ἐκ. 505· «τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν» = εἰς δύο θύματα ἀκόμη καὶ τρίτον, Ἡρ. μ. 395· – τινά τινι» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 29· «ὡς ἐπισφαγείη τῷ Ἀβραδάτᾳ» = εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀβραδάτα, Κυρ. 7, 3, 7· ἐπισφαγήσεται, αὐτ. 11· «πυρὰ αἷμα μηλείου φόνου» Εὐρ. Ἡλ. 92· καὶ ἐξ ὁλοκλήρου φονεύω Πλουτ. Ἀντων. 76· μετφ. διὰ λόγου ἀφανίζω Λουκ. Ζ. τραγ. 43, jugulo.

Ἐπι-σφάττω· τῷ προηγ. ὕδε σφάζω.

Ἐπί-σφαιρα, τά· δερμάτινον περικάλυμμα τῶν τοῦ παιγνίου σφαιρῶν ἐν τῇ σφαιρομαχίᾳ εἰς προφύλαξιν ἀπὸ ἐπικινδύνων κτυπημάτων· «τῶν ἐν ταῖς παλαίστραις διαμαχομένων ἐπισφαίροις ἐπιδέουσι τὰς χεῖρας, ὅπως εἰς ἀνήκεστον ἡ ἄμιλλα μηδὲν ἐκπίπτῃ, μαλακὴν ἔχουσα τὴν πληγὴν καὶ ἄλυπον» Πλουτ. πολιτ. παραγγλμ. σ. 825· καὶ ἐν τοῖς κτυπήμασι μουσικῶν «μαχαιρομαχεῖν ξύλιναις ἐσκυτωμέναις μετ' ἐπισφαίρων μαχαίρας» = τὸ εἰς τὴν αἰχμὴν ξυλίνων μαχαιρῶν δερμάτινον περίδεμα Πολυδ. 10, 20, 3, globi.

Ἐπι-σφαίριον, τά· ὑποκ. τοῦ προηγ. pugil.

Ἐπί-σφαιρον, τό· τὸ ἐπίσφαιρα.

Ἐπι-σφαίρωμα, τό· τῷ προηγ Ἄννα Κομν. σ. 78.

Ἐπι-σφᾰκελίζω· μοῦ γίνεται φλόγωσις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μέλους τινὸς τοῦ σώματός μου Ἱπποκρ. σ. 79, sideror.

Ἐπι-σφακέλισις, ἡ· γαγκραινίασμα Ἱπποκρ. 816, sideratio.

Ἐπι-σφάλεια, ἡ· ἀβεβαιότης· – τῆς τύχης Παλλαδ. Ἐκδρ. Βατ. σ. 459.

Ἐπι-σφαλής, 2· ὁ εἰς πτῶσιν ὑποκείμενος, ἀβέβαιος· «τὰ μεγάλα πάντ' ἐπισφαλῆ» Πλατ. πολ. 6, 497· «ἐπισφαλεστέρα δύναμις» Δημ. 2, 15· – τόποι = ὀλισθηροί Πολυβ. 1, 54, 3· ἐπικίνδυνος Λουκ. συμπ. 45· καὶ «ἐς» ἢ «πρός τι»· «-ἐς βλάβην» Πλουτ. συμπ. 3, 4, 1· Ἰπῆρ. «ἐπισφαλῶς διακεῖται ἡ πόλις» = κρίσκεται εἰς ἐπικίνδυνον θέσιν Πλουτ. Σολ. 13, lubricus.

Ἐπι-σφάλλω· ἐξαπατῶ Ἰώσ. ὕδε σφάλλω.

Ἐπί-σφαλμα, τό· σφάλμα ἑαφ. ἀντὶ τοῦ σφάλμα Ἰώσ. 19, 1, 11.

Ἐπι-σφαλῶς· ὕδε ἐπισφαλής.

Ἐπί-σφατος, 2· ὁλέθριος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ ἀπὸ τοῦ παρκ. πεφάσθαι Ἐδυσ. Ὀθ. 1728, 13, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑξῆγ. ἐπιμώμητος.

Ἐπι-σφάττω· ἐπισφάζω ὃ ὕδε.

Ἐπι-σφελίτης (σφέλας), ὁ· θρανίτης Παυσ. π. Ἐδυσ. 1818, 5, remex.

Ἐπι-σφετερίζομαι· σύρω πρὸς ἐμαυτόν, κάμνω τι ἰδικόν μου· «τἀλλότρια ἐπισφετερίζόμενος» Ἀρποκρ. λεξ. Σουΐλιος, interverto.

Ἐπι-σφηκόω· σφίγγω, δένω σφιχτὰ Νον. Δ. 2, 111, implico.

Ἐπί-σφηνον, τό· κλάσμα ξύλου Κλ. Ἀλ. στρ. 6, 18, surculus.

Ἐπί-σφηνος, 2· σφηνοειδής, σχῆμα ἔχων σφήνης Κλ. Ἀλ. στρ. 6, 15.

Ἐπι-σφηνόω· θέτω ἐπί τινος σφήναν, σφηνώνω μτγν. coagulo.

Ἐπι-σφίγγω· σφίγγω, δένω σφιχτὰ Ἀθην. 12, 543· «-πήχεσί τινα» = περιπλέκω, σφιχταγγαλιάζω Μακεδον. 4 (5,243)· «πέδιλα ἐπισφίγγοντα τοὺς πόδας» Λουκ. ἑρωτ. 41· «-ἀμφισβήτησιν», ἀντίθ. τῷ λύειν Σ. Ἐμπ. κ. ῥητ. 96· «-τὴν νήτην» = τὴν χορδὴν μουσικοῦ ὀργάνου τεντώνω Λίλ. Π. Ἰ. 9, 36, obstringo.

Ἐπι-σφιγής, 2, ἑαφ. ἀντὶ ἐπισφαλής.

Ἐπι-σφοβρύνω· κάμνω τι σφοδρόν· «ἐπισφοβρύνειν καὶ ἐντόνειν τὴν ἀρχήν» Πλουτ. Κλεομ. 10, augeo.

Ἐπι-σφοραί, δι. γρ. ἀντὶ ἐπισφοραί.

Ἐπι-σφράγίζω· θέτω σημεῖον, σφραγῖδα ἐπί τινος· «-κλεὸς θανόντι» Ἀνθ. Πλαν. 5, 366, 3· συνήθ. μέσ. «τῶν ῥηθέντων ἐπισφραγισα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένους ὅσα ἂν εἶναι καίρια δοκῇ» Πλατ νόμ. 9, 855, obsigno.

Ἐπι-σφραγίς, ἡ· σφραγίς Ἐπιφάν. 1, 515.

Ἐπι-σφράγισις, ἡ· βεβαίωσις ῥητ. obsignatio.

Ἐπι-σφράγισμα, τό· βεβαίωμα, βούλωμα Εὐσέβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 343, signaculum.

Ἐπι-σφραγισμός, ὁ· ἐπισφράγισις ῥητ.

Ἐπι-σφραγιστής, ὁ· ὁ ἐπισφραγίζων, βουλώνων Λουκ. Ἀλεξ. 23, obsignator.

Ἐπι-σφύζω· περιπλέον πλήττω, κτυπῶ Γαλην 4, 733, 11, pulso.

Ἐπι-σφύριον, τό· 1) λωρίον ἡ πόρπη, δι' ἧς ἑνώνονται τὰ δύο ἄκρα τῶν κνημίδων ἐπὶ τὰς γαστροκνήμας καὶ ἐπὶ τῶν ἀστραγάλων συγκρατοῦνται Ἰλ. γ, 331, εἰς τὸν πλ. λ, 18· ἄλλοι ἑξῆγ. σκέπασμα τῶν ἀστραγάλων τῶν ποδῶν Σχολ. Ἰλ. αὐτόθ. 2) τὸ μέρος τοῦ ποδὸς τὸ ἀνωτέρω τοῦ ἀστραγάλου (σφυροῦ) Ὀππ. κυν. 4, 438· «ἐπισφύρια ῥαδινά» Ἀντιπ. Σιδ. 21 (6, 206)· 3) μηνίσκος, σεληνοειδῆ κοσμήματα ἐπὶ τῶν σανδαλίων τῶν Ῥωμαίων γερουσιαστῶν, «ἐπισφύριον γέρας» Ἀππ. ἀνθ. 51, 31.

Ἐπι-σφύριος, 2· ὁ ὑπεράνω τῶν σφυρῶν εὑρισκόμενος τῶν ποδῶν Ἀνθ. Παλ. 51, 31.

Ἐπί-σφυρος, 2· τῷ πραγ. Φιλιππ. 8, (6, 107).

Ἐπι-σχάζω· ἐλαφρῶς χάσκω Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 13, hisco.

Ἐπι-σχεδιάζω· ἐκ τοῦ προχείρου λέγω τι ἁρμοδίως· - τῷ καιρῷ = δοθείσης εὐκαιρίας Φιλόστρ. 6. σ. 1. σ. 485, 25.

Ἐπι-σχιδόν· σύνεγγυς, πλησίον· «ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο» = ὅτε ἐπλησίαζεν Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 3· - τινὸς καὶ τινί Ἀπολ. Ῥ. 4, 948.

(Ἐπι-σχέθω· ἐπέχω, μόν. ἀόρ. κρατοῦμαι, μένω εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπισχεθοι Αἰσχ. Ἐπτ. 435.

Ἐπι-σχετν, ἐν. ἀόρ. β', ἀπαρ. τοῦ ἐπέχω.

Ἐπι-σχερώ (σχερός)· εἰς μίαν σειράν, εἰς μετὰ τὸν ἄλλον Ἰλ. λ, 668· βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον Θεόκρ. 14, 69· καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου «τρὶς ἐπισχερὼ» = τρεῖς φορὰς κατὰ συνέχειαν Σιμων(δ. 69 (13, 19)· - ἀοιδῆς = κατόπιν τῆς ᾠδῆς Ἀπολ. Ῥ. 4, 451, deinceps.

Ἐπίσχες, πρόστ. β', ἀόρ. τοῦ ἐπέχω· ἴδε ἐπίσχω.

Ἐπι-σχεσία, ἡ· πρόφασις, «οὐδὲ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε» = πρόφασιν Εὐστ. «διότι αἱ προφασιζόμενοι ἐπέχουσιν, ὁ ἐ. μένουσιν ἐννοούμενοι τί ἂν εἴποιεν» Ὀδ. φ, 70, praetextus.

Ἐπί-σχεσις, ἡ· τὸ νὰ κρατῇ τις τὴν κίνησιν, ὁρμὴν τινος ὀπίσω, νὰ ἐμποδίζῃ ἢ διακόπτῃ τὴν συνέχειάν τινος· - γενέσεως Πλατ. νόμ. 5, 749· - πνευμάτων = τῆς ἀναπνοῆς «λύγγα παύει πταρμὸς καὶ πνεύματος ἐπίσχεσις» Ἀριστοτ. προβλ. 33, 5· ἡ ἀναβολὴ Θουκ. 2, 18· τὸ ἐμπόδιον Πλουτ. - φωνῆς = κράτησις, σταμάτησις τῆς φωνῆς, Δημήτρ. 38· π. Ὁμ. «εἴ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἑλκητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι» = φειδὼ Σχολ. retentio, repressio.

Ἐπι-σχετέος, 3· κρατητέος Πλατ. Φαιδρ. 272, reprimendus.

Ἐπι-σχετικός, 3· ἐφικτικός· «- τῆς κάτω κοιλίας» Ἀθήν. 15, 666, ἀντίθ. τῷ προτρεπτικὸς Γαλην. 523, 8.

Ἐπι-σχετλιάζω· παραπονοῦμαι, θρηνῶ διά τι Ἰλ. ι, 686, lamentor.

Ἐπι-σχηματίζω· κατασκευάζω, συνθέτω, διαπλάττω Ἰώτ. 2, 2, 5, effingo.

Ἐπι-σχίδιον, τό· σφήν, cuneus· ἴδε ἐπισχίς.

Ἐπι-σχίζω· σχίζω τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας· - ἄρουραν Ἀπολ. Ῥ. 2, 662· - φλοιὸν Στράβ. 16, 763, infindo.

Ἐπι-σχίς, ἰδος, ἡ· σφὴν Βιτρουβ. 10, 18.

Ἐπί-σχισμα, τό· τὸ ἐπάνωθέν τινος σχίσμα Ἐτ. Μ. 555, 38, scissura.

Ἐπί-σχιστος, 2· ἐπάνωθεν σχιστὸς μετγν.

Ἐπι-σχναίνω· κάμνω τι ἰσχνόν, λιγνόν, ξηρὸν Φιλημ. Στοβ. ἀνθ. 57, 6· «τὰ ἕλκη φαρμάκοις» Πλουτ. συμπ. 1, 6, 4, arefacio.

Ἐπ-ισχναντέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-σχοίνιον, τό· ἐσφ. ἀντὶ ἐπισκύνιον Πολέμ. Φυσ. 1, 226.

Ἐπι-σχολάζομαι· διατρίβω, ἀργοπορῶ Σοφ. ἀποσπ. 296, cesso.

Ἐπ-ισχυρίζομαι· μετὰ δυνάμεως καὶ ἐπιμονῆς διαβεβαιῶ τι Πλουτ. Ὀθ. 16· «τῶν δὲ οὐκ ἀκολουθήσειν ἐπισχυριζομένων» = ἠρνήθησαν ἐπιμόνως Ἀρρ. Ἀν. 5, 25, 2.

Ἐπ-ισχυρίζω· ἐνδυναμώνω τι, corroboro.

Ἐπ-ίσχυρος, 2· συνεπισχύων, βοηθός, auxiliator· ἴδε ἐπίσκυρος.

Ἐπ-ισχύω· ἐνισχύω, δυναμώνω· - τὴν πόλιν = βοηθῶ Ξεν. οἰκ. 11, 13· ἀμτθ. γίνομαι δυνατὸς Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 1, 4· «τῆς κατὰ τὸ πεπρωμένον ἀνάγκης ἐπισχυούσης» Δ. Σικ. 5, 59· ὠθῶ, κατεπείγω Ν. Δ. invalesco.

Ἐπ-ίσχω· ἐπέχω, κρατῶ, σταματῶ· «ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς καὶ χειρας» Ὀδ. υ, 266, τὸ ὁποῖον καὶ προστ. ἀορ. β', τοῦ ἐπέχω δύναται νὰ ἦνε· «οὐδέν μ' ἐπίσχει» Εὐρ. Ι. Τ. 912· «τόδε γ' οὐδὲν ἐπίσχει» Θουκ. 3, 45· «φαρμακεῖαι ἐπισχουσι τὴν διάρρησιν» Πλατ. νόμ. 11, 932· διευθύνω, κάμνω νὰ κινηθῇ τι μὲ σφοδρότητα ἐναντίον τινός· «τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους» Ἡσ. ἀσπ. 350· - ἵππους = νὰ διώξῃ τοὺς ἵππους Ἰλ. ρ, 465· ἀμτθ. «ἐπισχόμενος ἐξέπιε» = μονορούφι = ἐξ ὁλοκλήρου ἔπιε, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του Πλατ. Φαιδ. 117, reprimo· πρβλ. ἐπέχω.

Ἐπι-σωζομένη, ἡ· «ἡ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου» λεγομένη οὕτω τῷ ἐπιχωρίῳ τῶν Καππαδοκῶν ἤθει, Χρυσ. 1. 19.

Ἐπι-σωματόομαι· ἐπὶ ἀψύχων, προσκολλῶμαι ἐπάνω εἰς ὕλην τινὰ ἢ εἴς τι σῶμα, καὶ ἑνοῦμαι μετ' αὐτοῦ, αὐξάνω τὸν ὄγκον μου Διοσκ. 5, 84, corporor.

Ἐπι-σωματόω· ἐνσωματόω ἴδε.

Ἐπί-σωμος, 2· σωματώδης, παχὺς Ἱππακρ.

Ἐπι-σωρεία, ἡ· τῷ ἐπομ. Νικομ.

Ἐπι-σώρευσις, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις σωρόν, συμφόρησις, συνάθροισις Ἀριστοτ. Νικ. 1, 10.

Ἐπι-σωρεύω· κάμνω σωρόν τινα μεγαλίτερον, προσθέτων εἰς αὐτόν τι Ἀθήν 3, 123, accumulo.

Ἐπί-σωτρον, τό· σιδήριον ὑπεράνω τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης προσηρτημένον ἐν τῇ περιφε-

Δημοσία κεντρική βιβλιοθήκη Θεσσαλ

ρείᾳ· «οὐδέ τε πολλὴ γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν λειπτὴ ἐν κονίῃ» Ἰλ. ψ 505· «τῶν δὲ περιελουμένων τῷ ἄξονι τροχῶν τὸ μὲν περὶ ταῖς ἀψῖσι σιδήρουν ἐπίσσωτρον, ἡ δὲ ἀψὶς καὶ σώστρα καλεῖται» Πολυδ. 1, 144.

Ἐπί-σσωτρον, τό· ἐπ. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Ἐπι-τᾰγή, ἡ· παραγγελία, προσταγὴ Πολυδ 13, 4, 3 - νόμων Δ. Σικ 1, 70 ἐπιβληθεὶς φόρος Πολυδ. 21, 4, 1, mandatum.

Ἐπί-ταγμα, τό· πρόσταγμα· «τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα» Πλατ. πολ. 2, 359· «ἐπίταγμα ἐπιτάξαι» Αἰσχίν. 1, 3· «ἐξ ἐπιταγμάτων» Ἀνδοκ. 3, 11 ἀπαίτησις Δημ. 59,29· π. Πολυδ. καὶ Πλουτ. ἡ οὐρὰ τοῦ στρατεύματος, ἢ τὸ ὄπισθεν παρατεταγμένον ἢ ἀκολουθοῦν μέρος τοῦ στρατεύματος, Πομπ. 69, jussum.

Ἐπι-ταγματικός, 3· ὁ εἰς ἐπίταγμα ἀνήκων.

Ἐπιτάδας, ὁ· Σπαρτιάτης, στρατηγὸς ἐν Σφακτηρίᾳ Θουκ.

Ἐπί-ταδε· ἐπὶ τάδε, ἀπὸ τούτου τὸ μέρος ἀντίθ. τῷ ἐπέκεινα Πλουτ.

Ἐπι-τάδες· μέχρι τούτου τοῦ καιροῦ μτγν.

Ἐπι-τάδιος, ὁ· ἐραστὴς Ἡσύχ. (ὥρ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτήδειος), amator.

Ἐπι-τακτήρ, ὁ· ὁ προστάζων Ξεν. Κυρ 2, 3, 4.

Ἐπι-τάκτης, ὁ· τῷ προηγ. Γεωπ. 17,2,4.

Ἐπι-τακτικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐπιτάσσειν, προστάζειν ἐπιτήδειος· «ἡ ἐπιτακτικὴ τέχνη» Πλατ. πολιτ. 260· «τὸ περὶ τὰ ζῶα ἐπιτακτικόν», 261, imperiosus.

Ἐπι-τακτικός, 3 (ἐπιτάσσω)· προστεταγμένος, διωρισμένος· - μέτρον Πινδ. Π. 4,236· π. Θουκ. «οἱ ἐπίτακτοι» = οἱ ἐν τῇ μάχῃ ὄπισθεν τῶν μαχομένων ταγμάτων παρατεταγμένοι στρατιῶται, 6, 67· «σπεῖραι ἐπίτακτοι» Πλουτ. Συλ 18· πρβλ. ἐπίταγμα.

Ἐπι-τακτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μὲ τρόπον προστακτικὸν Δ. Σικ. 619,80, imperiose.

Ἐπι-τάκτωρ, ὁ· σημάντωρ, εὐθυντὴς Ἡσύχ.

Ἐπι-ταλαιπωρέω· ὑποφέρω πρασίτι ταλαιπωρίαν, κόπους· «περὶ τῶν μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλ.» Θουκ 1, 123· «- πρὸς πολιτικοὺς» = κόπον ἀναδέχεσθαι Πλάτ. πολ. 7, 540.

Ἐπι-τάλᾰριος, 2· ἐπώνυμον Ἀφροδίτης = ἡ φέρουσα καλαθάκι, καὶ ναὸν ἔχουσα ἐν Ῥώμῃ Πλουτ. π. Ῥωμ. τύχ. 10, Venus, Calathima.

Ἐπι-τάλιον, τό· πόλ. Τριφυλλίας Ξεν

Ἐπί-ταλον, ἰων. ἀντὶ ἐπίτηλον· πολυχρόνιον Ἡσύχ. diuturnum

Ἐπί-τᾰμα, τό· τέντωμα· «- καὶ σπάσματα» Πλουτ. π. ἀοργ. 8, extensio.

Ἐπι-τάμνω· ῶ· ἐπιτέμνω Ἥρ

Ἐπι-τανίδες· ἐπεκτανίδες Ὀδ. ε, 253.

Ἐπι-τανύσσομαι· τῷ ἐπομ. τεντώνω ἐκδι. γρ. intendo.

Ἐπι-τᾰνύω, π. ἀντὶ ἐπιτείνω, ἐν τμήσ. Ἰλ. π, 567, intendo.

Ἐπι-τάξ· κατὰ σειράν, εἷς μετὰ τὸν ἄλλον· «ἐπιτὰξ ἄλλος παρακείμενος ἄλλῳ» Ἄρατ φαιν. 380· κατ' ἀρ. λεξ. καὶ = αὐντόμως· «ἥστις τῆς ὁδοῦ ἡγήσεται σοι τὴν ἐπιτάξ» = βραχεῖαν Ἐτ. Μ. 305, 25, previter.

Ἐπι-ταξίδες, αἱ· σιδηραῖ τινες ὡς ἄγκυραι Ἡσύχ.

Ἐπί-ταξις, ἡ· διάταξις, διαταγή· = φόρου Ἥρ. 3, 89· - θεῶν Πλατ. συμπ. 202· «- καὶ νόμοι», νόμ. 8, 834· «τὸ κατὰ τὴν τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐπίταξιν τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι» = κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς Πλατ. νόμ. 3,687.

Ἐπι-ταπεινός, 3· ἐπάνω ταπεινὸς Ὀρειβ. 4, 16, humilis.

Ἐπι-τάραξις, ἡ· ταραχή, διατάραξις Πλατ. πολ. 7, 518, perturbatio.

Ἐπι-ταράσσω· προσέτι ταράττω, ἀνακατόνω Ἥρ. 2, 139· «κοιλίη ἐπιταράσσεται» Ἱπποκρ. καὶ μτγν. «ἄθων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς» = διακόπτει Λουκ. διαλ. νεκρ. 2, 1, perturbo.

Ἐπι-ταράττω· τῷ προηγ.

Ἐπίταρις, ιδος, ἡ· πλοῖον φορτηγὸν Γελλ. 10, 25.

Ἐπι-τάρροθος (πρβλ. ἐπίρροθος καὶ τάρροθος), 2· βοηθός, παραστάτης, πάντοτε ἐπὶ θεῶν· «εἴ που τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι» Ἰλ. λ, 366· συχν. Ὀηλ. ε, 808· καὶ ἐν χρησμῷ τινι π. Ἥρ. «Τεγέης ἐπιτάρροθος ἔσσῃ» = νικητής, 1, 66, adjutor.

Ἐπί-τᾰσις, ἡ· τέντωσις, ἐξάπλωσις· «τῶν χορδῶν», ἀντίθ. ἄνεσις Πλατ. πολ. 1, 349· μτφ. - τῶν πόνων Θεόφρ. - τῶν ὄρων = ἔκτασις Δ. Ἀλ. - πυρετῶν = αὔξησις Ἱπποκρ. - ὄμβρων Πολυδ. 4, 39, 9· - χειμῶνος = ὁριμότης Θεοφρ. ἐπὶ φωνῆς = μετάβασις εἰς τόνους ὑψηλοτέρους Δ. Ἀλ. κριν. Ἰσοκ. 13· προσέτι = ἐπισώρευσις, αὔξησις λόγου, «ἐπιμονῆς εἶδος», ἐξαλλαγὴν ἔχον ἐπὶ τὸ μεῖζον Ἀλεξ π. σχημ. 2 καὶ Λογγιν. π. ὕψ. 38, exaggeratio, extensio.

Ἐπι-τάσσω· προστάζω, ἐντέλλομαι· «μὴ πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς» Σοφ. Οἰ. Κ. 843· «οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν» Ἀριστ σφ. 69, καὶ παῖζ. «τάδε αὐτοῖσι ἐπίταξον» Ἥρ. 1, 155· «τὸ βέλτιστον ἐπιτάττειν» Πλατ. πολιτ. 294· «εἰ τὴν μουσικὴν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν». Φαιδ 60· - τινός Δημ. Δημ. 30 καὶ παθ. «τὰ ἐπιτασσόμενα» Ἥρ 1, 1, 115· «ὁ ναυτικὸς στρατὸς ὁ ἐπιταχθεὶς ἑκάστοισι», 6, 94· «ἐπιταττόμενος φοιτᾷς» Ἀριστ. σφ. 686· «ἄλλα τι ἐπιταχθήσεσθε» Θουκ. 1, 140· «Λακεδαιμονίοις ναῦς ἐπιτάχθησαν ποιεῖσθαι», 2, 7· «τὴν ἐπιτεταγμένην αὐτοῖς τέχνην» Πλατ. πολιτ.281· οἱ ἐπιτεταγμένοι, εἰς οὓς ἐπιτάχθη τι, νόμ. 11, 925· καὶ μέσ. 2, 658· 2) ἐπὶ πλέον διατάσσω· «ἐπιτετάχατο εἰς τοὺς Πέρσας» Ἥρ. 7, 85· «ἐπετέτακτο Ἀριστοκράτει Περικλῆς» Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 29 ἴδ. ὄπισθεν τοποθετῶ· «ὄπισθε τοῦ πεζοῦ ἐπέταξε τὴν ἵππον» Ἥρ. 1, 80· «εἴτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τάξει εἴτε καὶ ὄπισθεν ἐπιτετεταγμένον» Πλατ. πολ. 5, 471· καὶ μέσ. «τοὺς ἱππέας ἐπετάξαντο ἐπὶ τῷ δεξιῷ» Θουκ. 6, 67· τάττω ἐν ἑαυτῷ Ξεν. Ἀν. 6, 5, 9, collloco, dispono.

Ἐπι-τᾰτικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐκτείνειν, αὐξάνειν ἐπιτήδειος γραμ. attentus.
Ἐπί-ταυρον· ἰσχυρὸν Ἡσύχ. robustum.
Ἐπίταυρος· τὸ Ἐπίδαυρος.
Ἐπί-ταυσα· πόλ. ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ Πτολ.
Ἐπι-τάφιος, 2· ὁ εἰς τάφον, ἐνταφιασμὸν ἀνήκων· - λόγος, ὁμιλία πένθιμος περὶ ἀποθανόντος τινός, ὁποῖαι ἐγίνοντο ἐν Ἀθήναις ἐκ μέρους τῆς πολιτείας εἰς τὸ τέλος ἑκάστου πολεμικοῦ ἔτους περὶ τῶν ἐν ταῖς μάχαις πεσόντων· τῶν τοιούτων λόγων διεσώθησαν δύο τοῦ Περικλέους π. Θουκ. 2, 35 καὶ Πλατ. Μενεξ. 236· καὶ ἄνευ τοῦ λόγος· «ἐπιτάφιον εἶπε» Λουκ. ἴστ. συγγρ. 26· - ἀγὼν Δ. Σικ. 17, 117, καὶ ἄνευ τοῦ ἀγών· «ἐπιτάφιον ἀγωνίσασθαι» = ἀγῶνας ἐπιταφίους συστῆσαι Παυσ. 1, 28, 7, sepulcralis.
Ἐπι-τᾰχύ'νω· κάμνω νὰ γείνῃ τι ταχέως, ἐπισπεύδω· «μαστιγοφόροι ἐπετάχυνον τῆς ὁδοῦ τοὺς σχολαίτερον προσιόντας» Θουκ. 4, 47· - τὸν πόλεμον Πλουτ. Περικλ. 29· - τὴν ὁδὸν Ἡρωδ. 2, 11, 2, accelero.
Ἐπι-τάχυσις, ἡ· τὸ προστάζειν ἵνα τι γείνῃ ταχέως Στοβ. maturatio.
Ἐπι-τέγγω· νοτίζω, ἐπάνωθεν βρέχω· - νέκταρ Ἀνακρ. 54, 22, irrigo.
Ἐπί-τεγκτος, 2· ἐπίβρεκτος Ἱπποκρ. 830.
Ἐπί-τεγξις, ἡ· νότισις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, μαλάκυνσις Ἱπποκρ. humectatio.
Ἐπίτεγμα, ἡ· ὄν. γεν. Ἐπιγρ. τοῦ ἐπίτευγμα.
Ἐπι-τεθειασμένος· μετ' ἐμπνεύσεως θείας, ἐνθουσιασμοῦ Πολυδ. 1, 16.
Ἐπι-τέθειμαι, π. παρκ. ὁριστ. τοῦ ἐπιτίθημι.
Ἐπιτείλαι· ἐνερ. ἀόρ. ἀ. ἀπαρμ. τοῦ ἐπιτέλλω.
Ἐπι-τείνω· 1) προσέτι, περιπλέον ἐξαπλώνω, π. Ὅμ. ἐν τμήσ. «ἐπὶ νῦν ὅλοὴ τέτατα δειλοῖσι βροτοῖσιν» Ὀδ. λ, 19· «ἐπιτείνεσκε ἐπὶ τὴν γέφυραν ξύλα» Ἡρ. 1, 186· ὅπερ τάφρου, 4, 201· Συνηθ. 2) τεντώνω, τόξον, ἀντίθ. τῷ ἀνίεναι Πλατ. Λυσ. 209· «τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν ἵνα ἐπιτείνωμεν» Πλουτ. παιδ. ἀγ. 13· - τὴν φωνήν = ὀξυφθέγγεσθαι Ἀριστοτ. φυσιογν. 2· μτφ. τανύζω εἴς τι, σπουδάζω· - ἑαυτόν, ὡς τὸ παθ. Πλουτ. Ἀλεξ. 40· ἐπαυξάνω· «τὰς ἡδονὰς ἢ τῶν οἴνων πόσις ἐπιτείνει» Πλατ. νόμ. 1,645· «μᾶλλον ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος», πολ. 3, 410· «ἐπιτείνει καὶ ἀνίησι» Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 1· - τὰ τιμήματα, πολ. 5, 8· «ἐπιτασθέντας ταῖς εὐνοίαις», πολ. 17, 16, 3· καὶ ἀπολ. «ἔτι μᾶλλον ἐπέτεινεν» Δημ. 56, 13· «ἐπέτεινεν ὁ λιμός» = ἔλαβεν αὔξησιν Πλουτ. Καμ. 28· ἡ ὀργὴ Πολυβ. 15, 27, 1· ἐπὶ πυρετοῦ Ἱπποκρ. Παθ. καταγίνομαι, προσπαθῶ διά τι· - εἰς ἀνδραγαθίαν Ξεν. Κυρ. 7, 5, 82, ὡς χρῆτ. τῷ ἐνερ. ὁ Ἀριστοτ. πολ. 4, 6· «ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω ἐπιταθῆναι» Ξεν. Λακ. 2, 5, intendo.
Ἐπι-τείρω· κατατρίβω Ὀρφ. Ἀργ. 1089.
Ἐπι-τειχίζω· τεῖχος, ὀχύρωμα, περιχαράκωμα κατά τινος ἐγείρω, ἁπολ. Θουκ. 1,142· - τινὶ = ἐναντίον τινός· - Αἰγινήταις Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 1· «τοῖς πολεμίοις ἐπιτετειχικὼς ἦσθα», 7, 2, 20· «ἦλθες ἐς Δεκέλειαν καὶ ἐπετείχισας τῇ πατρίδι» = καὶ ὠχύρωσες τὴν Δεκέλειαν Ἀνδοκ. 1, 101· «τυραννίδα ἐπετείχισεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ» = ὑπεστήριξεν, ὠχύρωσεν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ τύραννον ὡς ἐχθρὸν κατὰ τῶν Ἀθηναίων Δημ. 10, 8· μτφ. «τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν» = εἰς τὸν πλοῦτον τὴν ὑπεροψίαν ὡς ὀχύρωμα ἀντιθέτειν Λουκ. Νιγρ. 23· «- τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν πολέμιον» Πλουτ. Βρουτ. 20. Παθ. «τὸ φρούριον Ὑρκανίοις ἐπιτετειχίσται» Ξεν. Κυρ. 5, 3, 11· «Δεκελείας ἐπιτετειχισμένης» Αἰσχίν. 2, 76, communio.
Ἐπι-τείχισις, ἡ· ἡ κτίσις φρουρίων, ὠχυρωμάτων κατά τινος Θουκ. 1, 142, ὀχύρωσις· - Δεκελείας, 6, 93, munitio.
Ἐπι-τείχισμα, τό· τὸ ἐπιτετειχισμένον ἔρυμα, τὸ ἐναντίον τινὸς ἐγερθὲν ὀχύρωμα, περιχαράκωμα Θουκ. 8, 95· «κατασκευάζοντος ὑμῖν ἐπ. τὴν Εὔβοιαν» = ἔκαμε τὴν Εὔβοιαν ὀχύρωμα ἐναντίον μας Δημ. 8, 66· «- ἐπὶ τὴν Ἀττικήν», 18, 71· «τῆς αὐτοῦ χώρας», 4, 5· «- κατά τινος» Δ. Ἀλ. 3, 43· μτφ. «ἡ φιλοσοφία ἐπιτ. τῶν νόμων» = προστάτρια τῶν νόμων Ἀλκίδ. π. Ἀριστοτ. ὅστις ἀποδοκιμάζει τὴν ἔκφρασιν ῥητ. 3, 3, munimen.
Ἐπι-τειχισμός, ὁ· ἐπιτείχισις· - τῇ χώρᾳ Θουκ. 1, 122· «ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει» = ἐζήτει προσβολήν τινα Δημ. 18, 87, καὶ μτφ. Φίλων.
Ἐπι-τειχιστής, ὁ· ὁ τείχη ἀνεγείρων μτγν.
Ἐπί-τειχος, τό· τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως Εὐστ. Ἰλ. 969, 5.
Ἐπι-τεκμαίρομαι· προσέτι τεκμαίρομαι Ἀρατ. φαιν. 142, animadverto.
Ἐπί-τεκνοι γυναῖκες, αἱ· αἱ τέλος πάντων τεκνοποιήσασαι, δι. γρ. Ἱπποκρ.
Ἐπι-τεκνόω· μετέπειτα γεννῶ· «πολλῶν μυριάδων ἐπιτεκνωθεισῶν» Ἰώσ. 6, 5, 6.
Ἐπι-τεκταίνομαι, δόλον· μεταχειρίζομαι πανουργίαν κατά τινος Ὀππ. κυν. 3, 405.
Ἐπι-τεκτᾰντήρ, ὁ· παρασκευαστής Ἡσύχ.
Ἐπι-τεκτόνημα, τό· οἰκοδόμημα Θεοφυλ. 3, 735, aedificium.
Ἐπι-τέλεια, ἡ· οἱ ἐπὶ τέλει, ἐξουσία, διοίκησις Πολυαιν. 6, 9, 3.
Ἐπι-τέλεια· τελειάτης, ἐντέλεια Ἀριστέ. Ἴστ. 70, 105, perfectio.
Ἐπιτέλεια, ἡ· ὄν. γεν. Ἐπιγρ.
Ἐπι-τέλειος, 2· ἐντελής, τέλειος Ἰώσ. 16, 2, 4, perfectus.
Ἐπι-τελειόω· τελειώνω Ὀρειβ. 115· - θυσίαν Πλουτ. Μαρ. 22, perficio.
Ἐπι-τελείωμα, τό· προσφορὰ θυσίας γενομένη μετὰ τὴν κυρίως θυσίαν, ἀντίθ. τὰ προτέλεια = ἡ πρὸ τῆς κυρίως θυσίας γινομένη· ὅδε προτέλεια.
Ἐπι-τελείωσις, ἡ· τελείωσις· - τῆς εὐχῆς Πλουτ. Νομ. 14· - πολιτείας = τὸ ὕψιστον τῶν πολιτικῶν ἀξιωμάτων, Φλαμ. 18· π. Πλατ. «μήτε εἰς γάμους ἴτω μήτε εἰς τὰς τῶν παίδων ἐπιτελειώσεις», σημ. τὰς εὐχαριστηρίους θυσίας τὰς μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου τελου-

μένας ὑπὸ τῶν γονέων μετὰ τῶν συγγενῶν, νόμ. 6, 784, perfectio.
Ἐπι-τελεόω· ἐπιτελειόω Ἁρποκρ.
Ἐπι-τέλεσις, ἡ· τελείωσις Ἀριστοτ. προβλ. 10, 34, perfectio.
Ἐπι-τέλεσμα, τό· τετελειωμένον Πολυδ.
Ἐπι-τελεσμός, ὁ· ἐπιτέλεσις μτγν. perfectio.
Ἐπι-τελεστής, ὁ· ὁ τέλειόν τι ποιῶν Σχολ. Αυκοφρ. 305, perfector.
Ἐπι-τελεστικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐπιτελεῖν ἐπιτήδειος μτγν. efficax.
Ἐπι-τελεύτιος, 2· ὁ εἰς τὴν τελευτὴν ἀνήκων, ἀναφερόμενος Ἄννα Κομν. 482.
Ἐπι-τελέω· ἀποτελειώνω, κάμνω τι τέλειον· «-τὰ ἐπιτασσόμενα» Ἡρ. 1, 51· «-τὸν προκείμενον ἄεθλον», αὐτ. 126· «ὡς ἐπιτελέσθη τὸ οἴκημα», 2, 121· «μαθὼν τὸ χρηστήριον ἐπιτελεύμενον» = ἐκπληρούμενον, 2, 152· «ἐπιτελέσαι ἃ ὑπέσχετο» = τὰς ὑποσχέσεις ἐκπληρῶσαι Θουκ. 1, 138· «ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐπιτέλει», 2, 95· «ἐπετετέλεστο τὸ τεῖχος», 7, 2· - ἔργῳ, 1, 70· «ἅττ' ἂν σοι, λογιζομένῳ φαίνηται βέλτιστα, ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει» Ἰσοκ. 2, 38· «ἱκανοὶ ὄντες ἃ ἂν νοήσωσιν ἐπιτελεῖν» Πλατ. Γοργ 491. Μέσ. «κάλλιον τὴν κρίσιν ἐπιτελεσαίμεθα», Φιλ. 27· «ἐπιτελεσθέντος τοῦ λόγου» Ἰσοκ. 5, 23· «ὅπως ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ» Δημ. 18, 29· Ἰδ. ἐπὶ θυσιῶν Ἡρ. 1, 167· καὶ συχνάκις ἐν, 1,86· - ὁρτὰς = ἑορτὰς ἑορτάζειν αὐτόχοα; Δ. Ἀλ. 2, 52· καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης· «ἐπετέλουν αὐτῷ» Αἰλ Π. Ἱ. 12, 61· - γάμον Ἀθην. 13, 576· - ἀποφορήν, φόρον πληρώνειν Ἡρ. 2, 109· π. Πλάτ. «οἱ νομοφύλακες τὴν τῆς ἀσεβείας δίκην τούτοις ἐπιτελούντων», = ἃς ἐπιβάλλωσιν εἰς αὐτούς, καὶ ἃς ἐκπληρῶσιν οὗτοι νόμ. 10· τέλ. «τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι» = τὸ γῆρας, τὰ ἐλαττώματα τοῦ γήρατος ὑποφέρειν Ξεν. ἀπομ. 4, 8, 8· -τὰς δίκας Δ. Ἀλ. 10, 42. perficio.
Ἐπι-τελέωμα, τό· τὸ κατόπιν γινόμενον θῦμα Λυκουργ. π. Ἁρποκρ.
Ἐπι-τελέωσις, ἡ· ἐπιτελείωσις.
Ἐπι-τελής, 2· τελειωμένος· «ἐπιτελέα ἐγίνετο» Ἡρ. 3, 16· «ἐπιτελέα ποιεῖν» = ἐκπληροῦν Ἡρ. 3, 141· «ἐπιτελὴς δ' εἴη ἡ εὐχή» Πλατ. ἐπιν. 8, 353· - ἐπίνοιαι, πολ. 6, 15, 6· «κρίσιν λαμβάνει ὁ πόλεμος ἐπιτελῆ» = τέλος διακριτικὸν Δ. Ἀλ. 10, 46· - παρθένος = ἐν ὥρᾳ γάμου Ἡσύχ. τὸ δὲ - ὄρνιθες = ἐπιτελεστικαὶ Ἀντ. Λιβ. 19, effectus.
Ἐπιτέλης, ὁ· 1) Ἀργεῖος Παυσ. 2) Ἀθηναῖος Ῥοσσ. ἀττ. δημ. 3) Εὐβοεὺς Μιον. 4) ἄλλοι Ἐπιγρ.
Ἐπιτελίδας καὶ Ἐπιτελίδης, ὁ· 1) Σπαρτιάτης Δ. Σικ. 2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Ἐπι-τέλλω παραγγέλλω, προστάζω, ἐντέλλομαι· «σοί γ' ὦδ' ἐπίτελλω» Ὀδ. ρ, 9· «τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε» Ἰλ. δ, 229 καὶ μετὰ δοτ. = δίδω τινὶ παραγγελίας· «ἐλήθετο συνθεσιάων ἃς ἐπέτελλε Διομήδης», ε, 320· «σῶν μέμνημαι ἐφετμῶν ἃς ἐπέτειλας», ε, 818· μετ' ἀπαρ. μ, 84· οὕτω καὶ ἐν τμήσ. «κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἐτέλλετο» = ἀφοδράν, αὐστηρὰν λέξιν, μὲ λόγον δυνατὸν διέταξεν αὐτόν, α, 25· ὡσαύτ. «ἀλλ' ἐγὼ δ' ἐπὶ μῦθον ἐτέλλετο» Ὀδ. ψ, 349· «σοὶ δὲ γύναι ταῦθ' ἐπιτέλλω», αὐτ. 361, εἰς τὰ χωρία ταῦτα ἐμπεριέχεται παράγγελμα προσταγῆς μετ' ἐμφάσεως· «ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπίτειλον» = καὶ εἰς ἐμὲ πράσταξε, ἐπικρέμασε τὸν θάνατον Πινδ. Ν. 10, 77· ἴδε κατωτέρω· οὕτω καὶ μέσ. «ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο» Ἰλ. α, 295· μετὰ τοῦ κελεύω, τ, 192· καὶ μετ' ἀπαρ. «σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι», 6, 802· καὶ μετὰ αἰτ. «ὃ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους» = ἐπέταττε, λ, 622· ἀντὶ δὲ τούτου ὁ Ἡσ. χρῆται τῷ ἐνερ. θε. 985· «νόστος -, ὃν ἐπετείλατο Παλλὰς» = τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφήν, τὸν ὁποῖαν προώρισεν, ἐπέταξεν ἡ Παλλὰς Ὀδ. α, 327· «υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος» Πινδ. Π. 1, 70. Παθ. ἐντμήσ. «τῷδ' ἐπὶ πάντ' ἐπέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν» = ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ τὴν (ἐπὶ πᾶσιν) ὑπερτάτην ἀρχηγίαν ἐπὶ τῶν Αἰτωλῶν Ἰλ. 6, 643· 2) ἀμτθ. ἀνατέλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἄστρων, εἰς τὸ μέσ. «ἡλίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο» Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ 371, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀρκτούρου· «πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται» Ἡσ. ἔρ. 565· καὶ μτφ. «ὡραῖος καὶ ἔρος ἐπιτέλλεται» Θεογν. 1275· οὕτω καὶ τὸ ἐνερ. «πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτέλλαι;» = πότε θὰ ἐπιφανῇ τὸ τέλος; Αἰσχ. Πρ. 100· καὶ ἴδ. ἐπὶ τῶν ἄστρων Πολυβ. 9, 15, 9, mando, orior.
Ἐπι-τελῶς· ἴδ' ἐπιτελής.
Ἐπι-τέμνω· κόπτω τι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· «ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος» = ποιήσαντες μικράν τινα τομὴν εἰς τὸ σῶμα Ἡρ. 4, 70· «τὸ ἔσω τῶν χειρῶν», 3, 8· εἰς τὸ μέσ. - τοὺς βραχίονας 1, 74· - τὴν κεφαλὴν Δημ. 40, 32, ἀποκόπτω Αἰσχίν. 2, 93· μτφ. κάμνω συντομώτερόν τι, μικρότερον Πλουτ. καὶ μέσ. «ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν», Λουκ. εἰκόν. 16· «-τὰς προειρημένας γνώμας» Πολυβ. 5, 58, 3· ἐπιτεμεῖσθαι Αἰλ. Π. Ἱστ. 12, 32, praecido, concido.
Ἐπί-τεξ, εκος, ἡ (τίκτω, τεκεῖν)· ἡ πλησιάζουσα νὰ γεννήσῃ, ἑτοιμόγεννη, ἐπὶ ἀνθρώπων Ἡρ. 1, 111, καὶ καὶ ἐπὶ ζώων Πολυδ. 5, 52. parturiens· ἴδε καὶ ἐπίτοκος.
Ἐπί-τεξις, ἡ· γέννησις Θεοδ. Στουδ. 233 (ἀλλ' ἴσ. ὀρθότ. ἐπίτευξις), partus.
Ἐπιτέον, ἰσφ. ἀντὶ ἐπιθετέον Στραβ. 1, 272, 35.
Ἐπι-τερᾶτεύομαι· θαύματα εἰς τὴν διήγησίν μου παρεισάγω Παυσ. 8, 2, 7.
Ἐπι-τέρεναι· εἶδος ἄρτων Ἡσύχ.
Ἐπι-τέρμιος, 2· ὁ ἐπὶ τέρμασιν ὤν, π. χ. - Ἑρμῆς ὡς θεὸς τῶν ὁρίων, Ἡσύχ. ἔτι = τελευταῖος, ἔσχατος Ἡσύχ. ultimus.
Ἐπι-τερπής, 2· χαροποιός, εὐάρεστος· - χῶρος Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 413· «ἃ καὶ λόγῳ ἔστιν ἀκοῦσαι οὐκ ἐπιτερπές» Πλάτ. Φαῖδρ. 240· «τῶν πεπραγμένων ἐπιτερπεῖς αἱ μνῆμαι» Ἀριστοτ. ἠθ. 9, 4· «εὐχὴ πολίταις ἐπιτερπὴς ἰδεῖν» Πλουτ. Ῥωμ. 16· ἐπίρ. Πλουτ. Νομ. 13· ταῖς ἡδοναῖς ἐκδοτος Πλουτ. Ἀλκ. 23, jucunditas.
Ἐπί-τερπνος, 2· τερπνὸς Θεογν. 1060.

Ἐπι-τέρπω· προξενῶ τέρψιν, ἡδονήν, μόν. παθ. ἡδύνομαι, εὐφραίνομαι· - τινί Ὀδ. ξ, 228· - κακῷ ἔργῳ Ἡσ. Θε. 158· - ἵππους Πινδ. Ὀ. 5, 22, delecto.

Ἐπι-τερπῶς· τῷ ἐπιτερπής.

Ἐπι-ταραίνω· ἄνωθεν ἀποξηραίνω Ἀπολ. Ῥ. 4, 607, ὀρθότ. «ψαμάθοις ἐπιτεραίνονται».

Ἐπι-τεταγμένως· μετὰ τάξεως Βασιλ, 1, 496, 3.

Ἐπι-τεταμένως· τεντωμένα, δυνατά· - προπίνειν Ἀθήν. 2, 45, intense.

Ἐπι-τέταρτος, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ τὸ τέταρτον τοῦ ὅλου περιέχων, ἤτοι πέντε τέταρτα (4 : 5) Νικομ. ἀριθμ. 1, 19, superquartus.

Ἐπι-τετευγμένως· σκοπίμως, ἐπιτυχημένα Δ. Λαερ. 2, 42, feliciter.

Ἐπι-τετηδευμένως· ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς Δ. Ἀλ. συνθ. λέξ. 25, de industria.

Ἐπι-τετηρημένως· ἀγρύπνως, ἐπιμελῶς Βασιλ. 2, 480, vigilanter.

Ἐπι-τετμημένως· κατ' ἐπιτομήν, συντόμως Στραβ. 4, 202, compendiose.

Ἐπι-τετρα-έβδομος, 2· ὁ ἓν καὶ τέσσαρα ἕβδομα περιέχων Νικομ. ἀριθμ. 1, 23.

Ἐπι-τετρα-μερής, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ τὰ τέσσαρα τοῦ ὅλου μέρη περιέχων Νικομ. ἀριθμ. 1, 20.

Ἐπι-τετρά-πεμπτος, 2· τῷ προηγ. Νικομ. ἀριθμ. 1, 23.

Ἐπι-τετράφαται, ἰων. γ'. πλ. παθ. παρκ. τοῦ ἐπιτρέπω Ἰλ. 6, 25.

Ἐπι-τετυχημένως· εὐτυχῶς Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 944, prospere.

Ἐπί-τευγμα, τό· τὸ κατ' εὐχήν, εὐτυχῶς γενόμενον, ἡ εὐτυχία, ἀντίθ. τῷ ἐλάττωμα Δ. Σικ. 16, 105· «τὰ περὶ τὴν ποιητικὴν ἐπιτεύγματα» Δ. Λαερ. 8, 57· τὸ κατασκεύασμα, «χειρόκμητον» Στοβ. ἀνθ. 65, 17 (ἔσφ. γρ. ἐπιτήδευμα)· - ποιητῶν Δ. Σικ. 15, 6, successus.

Ἐπίτευγμα, ἡ· ὄν. γεν. Ἐπιγρ.

Ἐπιτευγμία, ἡ· θυγ. Ἀλεξάνδρου Ἐπιγρ.

Ἐπιτεύκτας, ὁ· ἐπεύκτας ὁ ἴδε.

Ἐπι-τευκτικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐπιτυγχάνειν, κατορθώνειν τὸν σκοπὸν τοῦ ἐπιτήδειος, εὐτυχής· - ζῆλος Πολυβ. 10, 25, 7· «χώρα ἐπιτευκτικωτάτη» = ἐπιτηδειοτάτη, εὐτυχεστέρη Πολυβ. 2, 29, 2· ἐνεργ. ὁ κατορθῶν τι, εὐτυχῶν· - τινός, 18, 25, 7.

Ἐπί-τευξις, ἡ· τὸ ἐπιτυγχάνειν, κατορθοῦν, εὐστοχεῖν Πλατ. 413· «εὐκαιρία, χρόνου ἐπίτευξις»· - θρόνων Ἰσοκ. ἐπ. 10, 11· δῶ. ἡ εὐτυχία Ἀππ. Καρχ. 105· ἔτι ἔντευξις, συνομιλία, διάλογος Θεοφρ. χαρ. 12, adeptio.

Ἐπίτευξις, ἡ· ὄν. γεν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-τευχής, 2· ἐπιτυχὴς Πολυβ. 6, 204.

Ἐπι-τεύχω· προσθέτω, κατασκευάζω προσέτι ἐν τιμῇ. Πινδ. Ὀ. 8, 32, addo.

Ἐπι-τεχνάζομαι· τῷ ἐπομ. Ὀππ. Ἁλ. 3, 194, machinor.

Ἐπι-τεχνάομαι· ὁλόους, πανουργίαν πρός τι ἐπινοῶ, μεταχειρίζομαι· «ἐπιτεχνᾶται τοιάνδε» Ἡρ. 2, 2· «- βουλὴν σοφωτάτην», 1, 63· «- πρᾶγμα οὐκ ὅσιον», 2, 119· «πᾶσας πείρας Δ. Ἀλ. 4, 55· - τινί τι = κατά τινος Δουκ. ὃς κατηγ. 1· «- ἄλλους ἐπ' ἄλλοις πολέμους» = ἕνα πόλεμον κατόπιν ἄλλου ἐγκαταπλέκειν Δ. Ἀλ. 6, 20· ἐπιτεχνητὸν φῶς = τὸ διὰ νέας τέχνης ἐφευρεθὲν Λουκ. Ἡρ. 18, mollior, comminiscor.

Ἐπι-τέχνασμα, τό· τῷ ἐπομ. Φωτ.

Ἐπι-τέχνημα, τό· πανοῦργον, δόλιόν τι ἐφεύρημα κατά τινος ἐπινοηθὲν μτγν. μοχθηρὸν ἐπιτέχνημα = νόθος, ἐπὶ ἡμιόνων Αἰλ. Ι. Ζ. 12, 16, inventum.

Ἐπι-τέχνησις, ἡ· τέχνη, πανουργία, ἐπινοηθεῖσα κατά τινος, ἐφεύρεσις Θουκ. 1, 71, κατὰ Σχολ. = ἐξεύρεσις· - καὶ τολμήματα Παυσ. 1, 6, 4· τέχνης χρῆσις ἢ δόλου εἴς τι· - ψυχρῶν ὑδάτων = τεχνικὴ ἑτοιμασία ἢ διατήρησις τοῦ ψυχροῦ ὕδατος Ἀθην. 4, 124· «αἱ δι' ἐπιτεχνήσεως κομμώσεις» = τεχνικαί, 13, 568· ἔτι δὲ καὶ ἡ περὶ τὸ ὕφος περιέργεια Δ. Ἀλ. Ἰσαι. 3, adinventio, solertia.

Ἐπι-τεχνητός, 3· τῷ ἐπιτεχνάομαι.

Ἐπι-τεχνίτευσις, ἡ· ἐπιτέχνησις μτγν.

Ἐπι-τεχνο-λογέω· προσέτι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ἑρμηνεύω μτγν.

Ἐπι-τηγάνίζω· μετέπειτα φρύγω, τηγανίζω· «ἦπαρ ὀπτὸν αἰγὸς ἐν μέλιτι ἐπιτηγανισθὲν» Διοσκ. παραθ. 2, 49.

Ἐπι-τήδειος, 3 καὶ 2, ἰων. ἐπιτήδιος (πρβλ. ἐπιτηδές)· ὁ πρός τι ἁρμόδιος, πρὸς ὡρισμένον τινὰ σκοπὸν χρήσιμος· «ἐπιτ. καὶ χρηστὸς» Πλατ. πολιτ. 308· «τῆς γῆς ἐούσης ἐπιτηδείης» Ἡρ. 4, 47· «- παῖς τῷ πατρὶ» = εὐάρμοστος, κατ' ἀρέσκειαν ἢ γνώμην τῷ πατρί, 3, 52· - ἱερὰ = καλά, 9, 37· καὶ δοτ. «ὀλιγαρχία ἐπιτηδεία τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη» Θουκ. 5, 81· «τροφὴν ἔχει ἐπιτηδείαν ᾗ ἂν τέκῃ» Πλατ. Μενεξ. 237· ἡ ἀναγκαία τροφή· - ᾧς τι Ἡρ. 1, 115· «ἑωυτῷ ἐπιτηδειωτάτους ἐς πίστιν», 3, 70· «φύσεως ἐπιτηδείας εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιτήδευμα» Πλατ. πολ. 2, 374· καὶ πρός τι, νόμ. 12, 968· καὶ συνήθ. μετ' ἄπαρ. «ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συμμαίαν μετρεῖν» Ἀριστ. εἰρ. 1220· «ἐπιτηδειώτατον χωρίον ἐνιππεύειν» = διὰ τὸ ἱππικὸν ἁρμοδιώτατον Ἡρ. 6, 102· «ἄνδρες οἳ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι ἀμφὶ τεῦξ' ἔχειν» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 22· «ὑδάτια ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά» Πλατ. Φαιδρ. 229· συχνά, «ἐπιτήδειόν ἐστιν» = χρήσιμον, ἀναγκαῖον· «ἐνθαῦτα ὑμῖν ἐπιτήδεον οἰκέειν» Ἡρ. 4, 158· καὶ μετὰ ἕλξεως «ἐπιτηδειότερος τεθνάναι» = ἀξίζει μᾶλλον ν' ἀποθάνῃ Ἀνδοκ. 4, 25· «ἐπιτήδειαι παθεῖν» = αἵτινες ἀξίζει νὰ πάθωσι Δημ. 22, 57· «ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἕπαιεν» = ἐκεῖνον ὅστις ἠξίζε (δηλ.) παίεσθαι Ξεν. Ἀν. 2, 3, 11· «ἄνδρας ἀπέκτειναν οἳ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι» Θουκ. 8, 70· ὁ ἐπιτήδειος = ὁ εὑρισκόμενος μετά τινος εἰς στενὸν σύνδεσμον, ὁ συγγενής, προσήκων, φίλος· - τινί Θουκ. 1, 60· συχνὰ ἀπολ. απαν. τινός, 7, 73· τὰ ἐπιτήδεια = τὰ χρειώδη = τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα Ἡρ. 2, 174· τὸ μὴ κανονικὸν συγκρ. ἐπιτηδειέστερος Δημοκρίτ. Εὐστ. Ὀδ. 1441, 18· ἐπίρ. ἐπιτηδείως, ἰων. ἐπιτηδέως Ἡρ. 9, 7, idoneus, opportunus.

Ἐπι-τηδειότης, ἡ· ἐπιδεξιότης, ἱκανότης, χρησιμότης εἴς τι· - πρός τι Πλατ. νομ. 6, 778· «-τῶν καιομένων ξύλων» = ἡ πρὸς καῦσιν ἐπιτηδειότης τῶν ξύλων Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 243· τὰ χρειώδη πράγματα, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα· «σίτου καὶ βελῶν καὶ τῆς ἄλλης ἐπιτηδειότητος πρὸς πόλεμον ἐπαισήσαντο παρασκευήν» Πολυδ. 2, 23, 11· π. τῷ Ἀριστείδῃ = καὶ φιλία, commoditas, utilitas.

Ἐπι-τηδειόω· ἐπιτήδειον, χρήσιμον ποιῶ Ἰαμβλ. 6. Πυθ. 228.

Ἐπι-τηδείως· ἴδ' ἐπιτηδείως.

Ἐπι-τηδές, ἀττ. ἐπίτηδες, δωρ. ἐπίταδες Θεοκρ. 7, 42 (ἐπίθετον ἐπιτηδὲς δὲν εὑρίσκεται καὶ τὸ ἐπίρ. ἐπιτηδέως παράγεται κανονικῶς παρὰ τὸ ἰων. ἐπιτήδεος Θουτμ. λεξ. 1, 46 παρὰ τὸ ἐπὶ τάδε)· 1) ὅσον εἴς τι ἀνήκει, ἀπαιτεῖται, ἐξαρκεῖ· «ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν» = τόσους κωπηλάτας, ὅσοι ἀπαιτοῦνται, εἶνε ἀρκετοί διὰ τὸ ταξείδι Ἰλ. α, 142· «μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λυχόωσιν» = οἱ πρῶτοι τῶν μνηστήρων = ἱκανοὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἢ τὴν δύναμιν σὲ ἐπιτηρῆσιν ἢ ἐνεδρεύουσιν Ὀδ. υ, 28, ἐν ᾧ χωρίῳ ὁ Εὐστ. ἑρμηνεύει ἐπιτηδὲς = ἐπιτηδείως· ὀρθότ. θὰ ἐγράφετο καὶ ἐνταῦθα ἐπίτηδες· πρβλ. Ἡρωδν. π. μον. λ. 74, 4· 2) ἐπιμελῶς, προμελετημένως, σκοπίμως, προσοπιτῶς, πλαστῶς· «ἢ μὴν ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας σαφῶς καὶ μὴ 'πίτηδες μηδὲν ἀλλ' ὅσον φρονῶ» Εὐρ. Ι. Τ. 476· «ἐπίτηδες πηδάλιον εἶχον» = σκοπίμως ἢ ὅτι αὐτὸ τοῦτο Ἀριστ. εἰρ. 142· «τοὺς Μεσσηνίους πρώτους ὁ Δημοσθένης ἐπίτηδες προὔταξεν» Θουκ. 3, 112, commodo. satis.

Ἐπιτήδευμα, τό· ἐνασχόλησις, ἐργόχειρον, βιοποριστικὸν μέσον, τρόπος ζωῆς· «ὅτι οὐδέν ἐστιν ἐπ. ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως» Πλατ. πολ. 5, 455· «ἢ μάθημα ἢ ἐπιτήδευμα καλόν», Λάχ. 180· «ἐκ τινος ἐπιτηδεύματος ἢ τινος ἤθους» νόμ. 6, 770· «πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα», πολ. 5, 454· καὶ τὰ ἤθη, Φαιδρ. 253· «-καπηλείας, ἀρετῆς» = ἐνασχόλησις εἰς, νόμ. 4, 711· «τὰ τῆς χώρας ἐπ.» = τὰ ἤθιμα τῆς χώρας, τὰ νόμιμα, τὰ καθεστῶτα Θουκ. 1, 138· «τὰ καθ' ἡμέραν ἐπ.» = αἱ ἐνασχολήσεις, 2, 37· «-εἰς τὸ θεῖον» = καθεστῶσα θεία λατρεία, 7, 86· - πρός τινα = τὸ πρός τινα φέρσιμον, ὁ τρόπος, 1, 32· «τὰ ἐν πενίᾳ καὶ νεότητι ἐπιτηδεύματα» Δημ. 24,124· π. Λεπτ. καὶ αἱ συνήθειαι τοῦ ἐκφωνεῖν ἐπιταφίους λόγους, 141· π. δὲ Ἰσοκ. καὶ τοῖς ἐπομ. ἀντιστοιχεῖ ἡ λέξ. τῷ ἔργα, 2, 2, institutum, professio.

Ἐπι-τήδευσις, ἡ· τὸ μετέρχεσθαι ἔργον τι, πρὸς πόρον ζωῆς· - πράγματος Πλατ. Γοργ. 524· - ἀρετῆς, νόμ. 9, 853· «ἡ πᾶσα εἰς ἀρετὴν νενομισμένη ἐπιτήδευσις» = ὁ ἐνάρετος τρόπος τοῦ βίου Θουκ. 7, 86, ἔτι δὲ ὑπερβάλλουσα ἀκρίβεια· «βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν» Εὐρ. Ἱππ. 261· «τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἅπαν» = πᾶν ἐπιτηδευτόν, πλαστὸν Δ. Ἀλ. π. Λυσ. 8· ἐν γέν. = ἐπιτήδευμα, industria, accuratio.

Ἐπι-τηδευτέος, 3 (ἐπιτηδεύω)· πρέπει τις νὰ ἐνεργῇ τι, νὰ ἐργάζηται ἐπιμελῶς Πλατ. νόμ. 9, 858, studendus.

Ἐπι-τηδευτής, ὁ· ὁ ἐπιτηδεύων, ἀσκῶν τι ἔργον Ἰώσ. 19, 1, 5, insectator.

Ἐπι-τηδευτός, 3· ὁ μεθ' ὑπερβαλλούσης ἀκριβείας κατεσκευασμένος· ὡς «ἐπιτ. κόμη» λέγεται ἡ ψευδὴς· «ἐπιτ. πρόφασις» = πλαστὴ Συνέσ. 63· «ἐπιτηδευτὸς Εὐδοξὺς» Σχολ. Ἰλ. ε, 831, affectatus.

Ἐπιτηδεύω, παρατ. ἐπετήδευον Πλατ. Φαιδ. 64, παρκ. ἐπιτετήδευκα, αὐτ. 82, ἂν καὶ ἁπλοῦν ὂν εὑρίσκεται (ἐπίτηδες)· ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς ἐξεργάζομαι, πράττω, ἐξασκῶ τι· «ἐν τοῖς κακοῖς πολλὴ γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά» = θεραπεύειν Σοφ. Ἠλ. 301· «λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι» = φλυαρῆσαι Ἀριστ. βατρ. 1069· - εὐπαθείας = εἰς εὐζωΐαν παραδίδεσθαι Ἡρ. 1, 135· «τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετήδευσαν» = ἐπιμελῶς ἔπραξαν Θουκ. 1, 37· - τέχνην = ἀσκεῖν Πλάτ. Θεαιτ. 149· «ἓξ ἕκαστος ἓν ἐπιτήδευμα καλῶς ἐπιτηδεύοι», πολ. 3, 394· - ἀρετήν, 10, 613· - φιλοσοφίαν, Εὐθυδ. 307· «τὸ μὲν ἐπιτηδευτέον, τὸ δ' οὔ», Θεαιτ. 176· - εὐσέβειαν Ἀντιφ. 2, 3, 11· ἁπολ. προσπαθῶ, «ἐπιτηδεύσας ὅπως ζεύξῃ» = πανούργως ἐπινοήσας Ἡρ. 3, 102· - τί πρός τι, 6, 125· καὶ παθ. «κακά τινι ἐπιτετήδευται» Λυσ. 13, 65· «κύνες ἐπιτετηδευμέναι πρὸς τὸ αἱρεῖν» = κύνες ἐξησκημέναι πρὸς τὸ συλλαμβάνειν Ξεν. Κυρ. 1, 6, 40· πρβλ. καὶ «τὸ δ' ἐπετηδεύθη» = ἐγένετο μετ' ἐπιμελείας Ἡρ. 1, 98· καὶ περιποιοῦμαι Ἡρ. 3, 18· «ἐπιτήδευε κομᾶν» Πλατ. Γοργ. 524, studeo.

Ἐπι-τήθη, ἡ· ἐπιπρομήτωρ, ἡ μήτηρ τῆς μάμης Εὐστ. Ἰλ. 971, 25· «τίθη μὲν ἡ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς μήτηρ, ἐπιτίθη δὲ ἡ ὑπὲρ αὐτὴν» Πολυδ. 3, 18 Θεοπομπ. δὲ ὁ κωμ. π. Ἐτ. Μ. τονίζει ἐπιτήθη, 366, 11, atavia.

Ἐπί-τηκτος, 2· ἐπί τι χυμένος, κολλημένος, ἰδ. ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλων μὲ ἀνάγλυπτον σκάλισμα κατεσκευασμένων, τὰ ὁποῖα κολλῶνται ἐπάνω εἰς μεγαλείτερα σκεύη, ἀγγεῖα, πρβλ. Βοιωχ. πολ. σίκ. 2, 301· - κόλλιξ Ἀλιξ. π. Ἀθην. 11, 471· τεχνητός· προσποιητός, πλαστός· «ἐπίτηκτα φιλοῦσα ἤλως, οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος» Μελ. 62 (5, 187), agglutinatus.

Ἐπι-τήκω· ἀναλελυμένον τι κολλῶ ἐπί τινος· «ἐπίτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα» Ἡρ. 7,239· «-τῷ νεκρῷ κηρὸν» Πλουτ. Ἀγησ. 40· ἐπιτακήσεται, αὐτ. οὐ συν. ἠδ. ζ. 26, illiquefacio· πρβλ. καὶ ἐντήκω.

Ἐπι-τηλίς, ἡ· μήκων, παπαρούνα ἔχουσα τὸν σπόρον της εἰς κεράτια, ὡς τὰ τῆς ξυλοκερατιᾶς Νικ. Θηρ. 852, papaver.

Ἐπί-τηλος· ἴδ' ἐπίταλος.

Ἐπι-τηρέω καιροφυλακτῶ, προσμένω μετὰ προσοχῆς· - νύκτα Ὅμ. ὕμν. Δημ. 245· - βαρέαν Ἀριστ. Ἀχ. 922· - τὴν θεράπαιναν Λυσ. 1, 8, 16· «ἐπιτηρῶν ὁπότε ἐμέλλον ὁμολογήσειν» Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 16· «- καιρὸν» καὶ ἁπλ. Πλουτ. «ἐπιτήρει τὸ βλάδος» Ἀριστ. βάτρ. 1151· «ἐπιτηροῦντες τοὺς Ἀθηναίους οἱ κατασχήσουσι» Θουκ. 4, 42· - ἐπιόντας, 3,

37· «ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν νοῦν ἔχοντα» Πλατ. Θεαγ. 129· «πρότερον μὲν γὰρ ὅ,τι παρ' ὑμῖν ἐψήφισται, τοῦτο ἐπετήρουν οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλληνες» Δημ. Μηδ. «-τὸν ἐκπλουν» Ἰλιοδ. 5, 20, observo.

Ἐπι-τήρησις, ἡ· παρατήρησις, προσοχὴ μτγν. observatio.

Ἐπι-τηρητής, ὁ· ἐπιστάτης, παρατηρητὴς Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτ. 36, observator.

Ἐπι-τηρητικός, 3· εἰς τὸ ἐπιτηρεῖν, προσέχειν ἐπιτήδειος Δ. Λαερ. 7, 114· - τινὸς Πλουτ. π. φθόν. 8, observans.

Ἐπι-τίθημι· θέτω, βάλλω τι ἐπί τινος· «-κρατὶ κυνέην, ἐπιθήσει φάρμακα» Ἰλ. δ, 190 «κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλὸπτρην» Ὀδ. τ, 232· «τύμβον τε χῶσαν κἀπίθες μνημεῖά μοι» Εὐρ. Ι. Τ. 702· «στήλην λίθου ἐπέθηκαν» Ἡρ. 7, 183· - δίστόν, 5, 105· καὶ συχνά - τινί τι Θουκ. 7, 36· - ζυγά τινι, Κυρ. 3, 1, 27· καὶ μετὰ τῆς προθ. «ἐπὶ πυρᾶς ἐπιθέντες τὸν νεκρὸν» Θουκ. 2,52· «ἀσκοὺς ἐπὶ τῶν ὄνων» Ἡρ. 2, 121, 4· μετὰ γεν. - τινὰ λιχείων = ἐπὶ τῆς κλίνης θέτειν Ἰλ. ω, 589· «-ἐπὶ τὰ στέρνα τὴν κεφαλὴν» Ξεν. ἱδ. α) φαγητὰ ἐπιθέτω· «εἴδατα πόλλ' ἐπίθεσα» Ὀδ. α, 140. «ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια», κ, 355, καὶ ἐπομ. ἐπὶ θυσιῶν· «ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτάξῳ», ἱδ. ἐπὶ ταῦ ῥωμοῦ θέτω, θυσιάζω, φ, 267· «οὐδ' ἂν θύσαιμ' οὐδ' ἂν σπείσαιμ' οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτὸν» Ἀριστ. νεφ. 425· «λιβανωτὸν ἐπιτιθείς», σφ. 96· 6) ὄνομα = δίδω ὄνομα, ἐπονομάζω Πλατ. συμπ. 205· γ) τιμωρίαν, ποινὴν ἐπιβάλλω· «σοὶ δὲ θωὴν ἐπιθήσομεν» Ὀδ. 6, 192· «-χαλεπὴν ἀμοιβήν» Ἡσ. Ἔρ. 332· «-αἵματος δίκην» Εὐρ. Ὀρ. 500· «δίκην, ζημίαν τινί, ἄποινα», α, 144· - δίκην Πλατ. Κριτ. 106· «ἐπὶ πᾶσι τάξεις καὶ ζημίας», νόμ. 7, 823· «τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν, ἐπέθηκαν» Δημ. 60, 11· ὁμ. «-μισθόν τινι» Πολυδ. 5, 18, 8· οὕτω θυστύχημα, πόνον ἐπιβάλλω, μεταδίδω, ἐν τιμήσει· «θήσειν γὰρ Ἕκτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσὶ» Ἰλ. 6, 39· «οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον», ζ, 357· - ἀνάγκην Ξεν. Ἀακ. 10, 7· 3) «τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις» = τὴν διήγησιν θὰ τελειώτῃς Ἰλ. τ, 107· ἐν γέν. τελειώνω, ἀποτελειώνω, «τῷ μύθῳ τέλος οὐκ ἐπέθεμεν» Πλατ. πολιτ. 107· «ἤδη κολοφῶνα ἐπιτίθῃς τῇ σοφίᾳ», Εὐθύδ. 301 (πρβλ. κολοφών)· Ὁμ. λέγει ὁ Δημ. «δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νενεανιευμένοις ἐπέθηκεν»=ἐπέθηκεν εἰς τὰς ἀναισίας του ὅμοιαν τὸν στέφανον, 21, 18· «πίστιν ἐπιθεῖναι» = λέγειν ἐνόρκως, ὁρκίζεσθαι Δημ. 29,33· ὃ. «λίθων ἐπέθηκε θύρησιν» Ὀδ. ν, 370, μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ κλείειν· «θύρας ἐπέθηκε φαεινάς», υ, 45· «ὡσεί τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη», ι, 314· πρβλ. «νέφος ἐπιθεῖναι», ἀντιθ. τῷ ἀνακλίνειν = τὸν οὐρανὸν κλείειν, ἐπὶ τῶν ὡρῶν Ἰλ. ε, 751· - λόχον, ἐπὶ ταῦ Τρωϊκοῦ ἵππου Ὀδ. λ, 25 (πρβλ. ἐπίκειμαι)· μτφ. - φρένα, μόν. ἐν τιμήσ. = τὸ πνεῦμα ὀλιγωρεῖν εἴς τι, προσηλώνειν Ὁμ. ἐπὶ δὲ = ἐπιστέλλω· «βιβλίον ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε» Ἡρ. 3,42· «Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας ἐπιτιθεῖ εἰς Μιτυλήνην», 5, 95· - ἐπιστολὴν Δημ. 34, 28, ὅπερ ὁ Ἀρποκρ. διὰ τοῦ παρέδωκεν ἐξηγεῖ· πρβλ. μέσ. 3)· 2) προσθέτω, προσάπτω· «κτήματα δ' ὅσα ἀγόμην πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ οἰκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι» = ἀκόμη καὶ ἄλλα ἐκ τῶν ἰδίων μου κτημάτων νὰ προσθέσω Ὀδ. χ, 62· «μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλὰ = οὔτε κατωτέρω πολλὰ οὔτ' ἀνωτέρω τῶν τριάκοντα ἐτῶν Ἡσ. Ἔρ. 695· ὅθ. ὡς ἐπίθ. χρῶνται οἱ μτγν. ὡς Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 118. Μέσ. 1) ἐπιτίθεμαι· «-στεφάνην κεφαλῇφιν» Ἰλ. κ, 30· «ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους στεφάνους» Εὐρ. Βακχ. 701· «οὐκ ἐπιθήσομαι ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοόν», Ἀνδρ. 1211· «χεῖρας στήθεσσί τινος» =τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ἐπιθέτειν Ἰλ. σ, 317· 2) ἐπιχειρῶ, ὅτε μὲν ἀπολ. «δικαιοσύνην ἐπιθύμενος ἤσκει» Ἡρ. 1, 96, συνήθ. μετὰ δοτ. - ναυτιλίῃσι, 1, 1· - ναυκληρίᾳ Λυσ. 6, 19· «ἐπιθέσθαι τῇ πείρᾳ ἠπείγετο» = ἐπροσπάθει Θουκ. 7, 42· - τῷ ἔργῳ Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 3· -κυβερνητικῇ Πλατ. πολιτ. 297· «ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς», Γοργ. 527· καὶ μετ' ἀπαρ. «ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθησόμεθα», σοφ. 242· «-τῇ καταλύσει τοῦ δήμου» = εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας καταγίνεσθαι Αἰσχίν. 3, 235· Δ. Σικ. καὶ τὸ ἐνερ. χρῆται· «τῷ κινδύνῳ ἐπιθείς», 15, 80· ἱδ. εἰς ἐχθρικὴν σημασίαν = προσβάλλω, ἐπιπίπτω, ἱδ. αἰφνιδίως, ἢ ἐξ ἐπιβολῆς ἢ ἐνέδρας, ἀπροσδοκήτως· - τινί Ἡρ. 6, 108· καὶ ἀόρ. ἀ. «πρώτοισι ἐπιθήκατο», 1, 26· «Μίλητός μοι ἐπέθετο», ἐπὶ δικαστικῆς καταδιώξεως Πλατ. ἀπολ. 23· «τῷ πατρικῷ λόγῳ», σοφ. 242· 3) παραγγέλλω, προστάζω· «ἐπιθέμενος ταῦτα ἐμοί» Ἡρ. 1, 111· «οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι τῷ μνήματι τάδε» Ἀθην. 11, 465· 4) θέτω ἐπί τινος ὡς ἐν τῷ ἐνερ. μετὰ ἰδίας ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμ. «πύλας μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπιθεῖσθε» = κλείσατε τὰ ὦτά σας Πλατ. συμπ. 218· «λόγον ἐπ' αὐτῇ νόμον ὕστερον ἐπιθώμεθα», νόμ. 11, 918· «σῖτον τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν» = παραγγέλλειν ἵνα φέρωσι Ξεν. Κυρ. 8, 2, 3· «ἐπέθεντο θάνατον, ζημίαν» Θουκ. 2, 24· οὕτω καὶ Αἰσχ. «τόδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἀρὰς» Ἀγαμ. 1383· ὁ Πλουτ. καὶ οἱ μτγν. χρῶνται καὶ τῷ παθ. ἀορ. μὲ σημ. μέσου, impono.

Ἐπι-τίκτω· γεννῶ μετέπειτα, καὶ ἐκ δευτέρου Ἱπποκρ. 260,11· -τινὶ Πλουτ. Φιλοπ. 1.

Ἐπι-τιλάω· χίζω, τὰ παρ' ἡμῖν κοινότ. τσιρλίζομαι εἴς τι, ἐν γέν. λερώνομαι· «ἐπετίλησε τῆς μαρίλης» = ἐλέρωσεν, ἄλειψε μὲ καπνιάν Ἀριστ. Ἀχ. 351, π. Σονίδ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐνετίλησε.

Ἐπι-τίματος, ὁ· οὕτως ἐπονομάζεται χάριν ἀστειότητος ὁ Σικελ. Ἱστοριογράφος Τίμαιος «διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως»=ὁ ὑπερβαλλόντως φιλόψογος π. Ἀθην. Π. 6, 272.

Ἐπι-τιμάω· ἐκτιμάω· 1) ὕστερον τιμῶ π. χ. μετὰ τὸν θάνατόν του τιμῶ τινα, θα-

νόντα τινὰ ἔχω ἐν τιμῇ Ἡρ. 6, 39· ἔτι μᾶλλον τιμῶ Πλουτ. Ἀρταξ. 14· 2) ὑπερτιμῶ, αὐξάνω τὴν τιμήν τινος, ἐπιτείνω τὴν τιμὴν τῶν ὠνίων· «οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ» Διφιλ. π. Ἀθην. 5, 228· καὶ παθ. «ὁ σῖτος ἐπετιμήθη» Δημ. 34, 39· «ὁρῶντες ἐν Παραιεῖ τὸν σῖτον ἐπιτιμώμενον», 50, 6· 3) ἐπὶ τῶν δικαστῶν ἀναγνωρίζω τιμωρίαν· «τὴν ἀρχαίαν δίκην» = τὴν παλαιάν, ἤδη πρότερον γενομένην καταδίκην ἐπιβεβαιώνω, ἐκ δευτέρου ἀναγνωρίζω Ἡρ. 4, 43· π. ἀττ. ῥητ. «τοῖς ἐξάρνοις ἐπιτιμήσατε ταλάντου ἑκάστῳ» Αἰσχίν. 1, 113· ἐν γέν. ἐπιπλήττω· – τινί Θουκ. 4, 28· «ὀρθῶς ἐπιτιμᾷ τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ» Πλατ. νόμ. 1, 634· «τῷ λόγῳ ὅτι», Θεαιτ. 169· καὶ – τινί τι, π. χ. «ὃ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν», Φαίδρ. 237· «περὶ τούτων ὧν σὺ δή μοι ἐπετίμησας», Γοργ. 487· «–ᾶ τοῖς πολλοῖς» Ἰσοκ. 1, 17· «ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις» Ματθ. 8, 26· «– τινί περί τι» Πολυδ. 8, 11, 1· ἐπί τινι, 7, 11, 9· καὶ παθ. «τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον» = ὅπερ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀνειδιστικῶς κατὰ τῶν φιλοσόφων ἀναφέρεται Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 31, nostimo, multo, reprehendo.

Ἐπι-τῑμέων· τῷ προηγ. ἰων. μετχ. π. Ἡρ 6, 39.

Ἐπι-τιμή, ἡ· 1) ἐπιτιμία Ἐπιγρ. 1692· 2) τὸ αἰδοῖον Ἀρτεμιδ. ὀνειρ. 1, 47.

Ἐπι-τίμημα, τό· ἐπίπληξις, ὀνείδισμα, μέμψις Ἀριστοτ. ποιητ 25.

Ἐπιτιμήθης, ὁ· ἴδ· Ἐπιτιμίδης· 1) φιλόσοφος Κυρηναϊκὸς Δ. Λ. 2) χριστιανός τις Αἰλ.

Ἐπι-τί̓μησις, ἡ· 1) αὔξησις τῆς τιμῆς πράγματός τινος· – σίτου Ἀππ. ἐμφ. πολ. 4, 117· 2) ἐπίπληξις, ὀνείδισις Θουκ. 7, 48· 3) ἡ τιμωρία Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1, reprehensio.

Ἐπι-τῑμητήρ, ῆρος ὁ· τῷ ἑπομ. «αἰδοῦς τε πραπίδων τε νόου τ' ἐπιτιμητῆρες» Ὀππ. ἁλ. 1, 682, censor.

Ἐπι-τιμητής, ὁ· παιδευτής, τιμωρητής· «– βαρὺς τῶν ἔργων» Αἰσχ. Πρ. 77· – καὶ κολαστὴς Σοφ. ἀποσπ. 478· – τῆς ὁμιλίας Πλατ. Φαίδρ. 239· π. Ἀντιφ. «ἦσαν καὶ βασανισταὶ καὶ ἐπιτιμηταὶ τῶν σφίσιν αὐτοῖς συμφερόντων» = διατιμηταί, 5, 32, reprehensor.

Ἐπι-τῑμητικός· 3· ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς ἐπιτίμησιν, ἐπιπληκτικός· – λόγος Πλατ. ὅρ. 416· ἐπὶ τοῦ Μώμου, ὁ πρὸς τὸ ψέγειν ἐπιρρεπὴς Λουκ. Ζ. τραγ. 23.

Ἐπι-τῑμήτωρ, ὁ· προστάτης καὶ ἐκδικητής· «Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἑκατάων τε ξείνων τε» = ξένιος, ὁ καὶ ἐκδικητὴς τῶν παραβιαζόντων τὴν φιλοξενίαν Ὀδ. ι, 270, punitor, ultor· πρβλ. ἐπιμάρτυρ.

Ἐπι-τῑμία, ἡ· 1) ἡ νόμιμος, κατὰ νόμον τιμωρία Ν. Δ. 2) ἡ κατάστασις τοῦ ἐπιτίμου, ἀπολαύοντος πάντα τὰ δίκαια τοῦ πολίτου, ἀντίθ. τῷ ἀτιμία (πρβλ. ἐπίτιμος), π. χ. «ὁρίζειν τὴν πόλιν τὸ γένος, τὴν ἐπιτιμίαν» Δημ. 21, 106· «τὸ συνειλεγμένον εἰς τὴν ἐπιτιμίαν ἀργύριον» = πρὸς διατήρησιν τῶν τοῦ πολίτου τιμῶν, καὶ ἀποφυγὴν τοῦ ὑποπεσεῖν εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀτιμίας, 18, 312· «τὴν ἑτέρου ζητῶν ἐπιτιμίαν ἀφιλέσθαι», 18· ἰδ· «κινδύνου περὶ τῆς ἐπιτιμίας ὄντος», 29, 50· «τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ἐπιτιμίαν τινὸς ἀφελόμενος» Αἰσχίν 2, 88· π. δὲ Ἀρτεμιδ. = τὸ αἰδοῖον, 1, 45, honorificentia, poena.

Ἐπιτιμίδης, ὁ· ἴδ· Ἐπιτιμήθης.

Ἐπι-τῑμιος, 2· ὁ εἰς τιμήν τινος χρησιμεύων· «ἐστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια» Σοφ. Ἠλ. 903· ἐν γέν. τὸ ἐπίτιμιον = τὸ πρόστιμον, ἡ τιμωρία, ἀντακόδοσις, ἀνταμοιβή· «τοὐπιτίμιον λαβεῖν» Αἰσχ. Ἑπτ. 1012· «τῶνδε τἀπιτίμια», Περσ. 809· «δέτξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωρεῦνται θεοί» Σοφ. Ἠλ. 1374· «ἐπιτίμια δίδωκεν» Εὐρ. Ἑκ. 1086· «ἐπιτίμια διδοῦσιν ἐκείνοις» Ἡρ. 4, 80· ἰδ. εἰς τὸ ἀττ. δίκαιον ἡ ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐπιβαλλομένη ποινή, μάλιστα χρηματική· «τοῖς ἐπιτιμίοις ἔνοχοι τοῦ φόνου» Ἀντιφ. 4, 1, 4· «τὰ ἐκ τῶν νόμων ἐπ.» Λυκουργ. 4· «ἔπεστι ταῖς ἐπαγγελίαις» Ἰσαι. 3, 47· «–ἔσται πρὸς τούτοις» Δημ. 24, 116· «ἐπιτιμίοις μεγάλοις ἐξελθεῖν τοὺς λαχόντας ἀναγκάσαντες» Πλουτ. Κοριολ. 13· «τὸ ἐπιτίμιον δὲ τὴν ἀτιμίαν καὶ τιμωρίαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημαίνει, λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, ἀπὸ τοῦ ῥήματος τὴν διττὴν σημασίαν ἐπαγάμενον» Βασιλ. εἰς Ψαλμ. σ. 1408, multa, poena.

Ἐπί-τῑμος, 2· ὁ ἐν τιμῇ, τιμημένος, οὕτω καλεῖται ἰδ. ὁ πολίτης, ὁ ἀπολαύων καθ' ὁλοκληρίαν πάντα τὰ πολιτικὰ του δικαιώματα, ἀντίθ. τῷ ἄτιμος· Ἀνδοκ. 1, 73· ἔτι δὲ «χρήματα ἐπίτιμα» ἐν τῷ νόμῳ = ἡ σώα καὶ ἀβλαβὴς περιουσία πολίτου φυγόντος ἐκ τῆς πατρίδος ἕνεκα ἀπρομελετήτου καὶ κατὰ περίστασιν συμβάντος ὑπ' αὐτοῦ φόνου Δημ. 23, 44, honorificus.

Ἐπι-τῑμῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Κλ. Ἀλ. σ. 507, honorifice.

Ἐπι-τῑνάσσω· σείω, ῥίπτω μέσα ἢ ἐπάνω τινὸς Βασιλ. 3, 546, incutio.

Ἐπι-τῐτθιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ στήθους κείμενος, ἔτι θηλάζων· – παῖς Νικαρχ. 15 (11, 243), lactens.

Ἐπι-τῑτράω· τρυπῶ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω Ὀρειβ. 98, 25, terebro.

Ἐπι-τῑτρώσκω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πληγώνω· – ἐπετρώθη Ἀντιπ. Σιδ. 42 (Πλαν. 131).

Ἐπίτῑω· ζημιώνω, τιμωρῶ, μετ' αἰτ. Βατραχ. 634.

(Ἐπι-τλάω), ἄχρ. ἐν. τοῦ ἁπλοῦ τλάω, μελ. τλήσω, ἀόρ. ἔπτλην, ἀπαρ. ἐπτλῆναι· ὑπομένω, ὑποφέρω τι προξενούμενόν μοι ὑπ' ἄλλου· «τῷ τοι ἐπτλήτω κραδίη» Ἰλ. ψ, 591· καὶ μετὰ τῆς προαθήκ. «μύθοισιν ἐμοῖσιν· = ἂς ἐπιμένῃ, προσδοκᾷ μεθ' ὑπομονῆς εἰς τοὺς λόγους μου ἡ καρδία σου = ἡσύχως ἀκουέ με, τ, 217· «μυρί' ἐπτλᾶς» = ὑφιστᾶς, ἐχαρτερήσας Νικ. Ἀλ. 241, perfero, tolero

Ἐπι-τμήγω, ἐπ. ἀντὶ ἐπιτέμνω Ἀπολ. Ῥ. 4, 707, incido.

Ἐπι-τμήσσω· τῷ προηγ.

Ἐπι-τμητέον (ἐπιτέμνω)· δεῖ ἐπιτέμνειν μτγν. breviandum.

Ἐπι-τοκία, ἡ· προσθήκη τόκου Φίλων 285, 10.

Ἐπι-τοκίδιος, 2· γενιθλιακὸς μτγν. natalitius.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-τόκιον, τό· τόκος, διάφορον Αἰσώπ. 133, usura.

Ἐπι-τόκιον, τό· ποίημα ἐν γενεθλίοις ᾄδόμενον Εὐμάθ. Ἰσμην. 4, 110.

Ἐπί-τοκος, 2· 1) ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, ἑτοιμόγεννη, ὡς μὴ ἀττ. ὑπὸ τοῦ Φρυνίχ. ἀντὶ τοῦ ἐπίτεξ ἀποδοκιμάζ. 333, ἀλλ' ἐκ τινος χωρίου ἐκ τοῦ Ἀντιφ. κωμ. ἀποδεικνύεται ἴδε Β. Ἀν. 96· ὁ Ἱπποκρ. χρῆται τῇ λξ. ἐπὶ προβάτων, ὁ δὲ Ἀριστοτ. καὶ ἐπὶ θηρίων, Ι. Ζ. 6, 18· 2) τόκους ἐπιφέρων· «τόκοι ἐπίτοκοι» = οἱ ἐπιφέροντες πάλιν τόκους, τόκοι ἐπὶ τόκων Πλατ. νόμ. 8, 842· - δάνεισμα Πολυδ. 8,141, foecundus.

Ἐπι-τόκως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. = ἐπὶ τόκῳ Πολυδ. foenerato.

Ἐπι-τολή, ἡ (ἐπιτέλλω)· ἀνάβασις, ἀνατολὴ πλ. - τῶν ἄστρων Εὐρ. Φοιν. 1116· «περὶ ἀρκτούρου ἐπιτολὰς» Θουκ. 2,78· - κυνὸς Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 19· καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου Πολυαιν. 7, 12· - ἀνέμων Παλαιφ. 18, 2, ortus.

Ἐπι-τολμάω· τολμῶ, λαμβάνω θάρρος· «σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν» = ἂς ἀποφασίσῃ, ἂς ἀναλάβῃ θάρρος ἡ καρδία σου ν' ἀκούσῃ Ὀδ. α, 353· καὶ ἀπολ. «ἀλλ' ἐπετόλμησε φρεσὶ δ' ἴαχετο»· ρ, 238· - τῇ διαβάσει Πλουτ. Φιλοπ. 10· - ἔργῳ, Ἀντων. 69, audeo.

Ἐπι-τολμητέον· ἐπίθ. τοῦ προηγ. Φίλων, audendum.

Ἐπι-τοματικός, 3, σύντομος Γαλην. compendiosus.

Ἐπι-τομή, ἡ· ἀποκοπή, χωρισμὸς μέρους ἀπὸ τοῦ ὅλου· - τῆς κεφαλῆς Αἰσχίν. 3, 51· πρβλ. ἐπιτέμνω· συντόμευσις, σύνοψις βιβλίου τινὸς γραμ. «ἐν ἐπιτομῇ» Κικ. Ἀττ. 5, 20· κωμ. καλεῖται ἡ Ῥώμη «ἐπιτομὴ τῆς οἰκουμένης» Ἀθην. 1, 20, incisio, praecisio.

Ἐπι-τομικός, 3· ἐπιτοματικὸς Σουΐδ.

Ἐπι-τομικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σουΐδ. compendiose.

Ἐπι-τομίς, ἡ· περιτομίς.

Ἐπί-τομος, 2· κομμένος, συντετμημένος· - ξύλα = μικρὰ σχιστὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα εἶνε τοιουτοτρόπως ἀπὸ τοῦ δένδρου κομμένα, ὥστε νὰ τὰ μεταχειρίζωνται εὐθὺς οἱ οἰκοδόμοι Θεοφρ. 1, Φ. 5, 2· ὁπον. ὁδός, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ ταύτης τῆς προσθήκης, ἡ συντομωτάτη ὁδός, εὐθεῖα ὁδὸς Λουκ. δι. νεκρ. 7, 2· «τὰ τῆς χώρας ἐπίτομα» = χώρα ὑπὸ λεωφόρων ὁδῶν διατεμνομένη Παυσ. 10, 31, 7, breviarius, praecisus.

Ἐπι-τόμως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. συντόμως Σχολ. Ἀριστοτ. σ. 681, 36.

Ἐπι-τόνιον, τό (ἐπιτείνω)· τὸ μέρος μουσικοῦ ὀργάνου ἢ τὸ πρᾶγμα δι' οὗ στρέφονται, τεντώνονται αἱ χορδαί του, π. Σχολ. Πλατ. ἐξηγεῖται διὰ τοῦ κόλλαβος, πολ. 7, 357· ἴδε καὶ τὸ ἐπιστόμιον ἀγγείου τινὸς Ἀθην 10, 456· μτφ. «ἡ συντροφία τῆς εὐνοίας ὥσπερ ἐπιτόνιον» = ἡ κοινὴ ἀνατροφὴ αὐξάνει τὴν εὔνοιαν Πλουτ. π. ἀγωγ. 5, vertibulum, amplificatio.

Ἐπί-τονος, 2 (ἐπιτείνω)· τεντωμένος, τανυσμένος· - φθέγμα Φιλοστρ. οὐσ. ὁ ἐπίτονος· 1) ὃηλ. ἱμὰς = σχοινίον, δι' οὗ τανύεταί τι, ἰδ. τὸ σχοινίον τῆς ἀντίνας, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ, ἢ καταρτίου Ὀδ. μ, 423, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· «τὸ τῶν κεράτων δεσμὸς ὁ ἀνέλκων τὸ κέρας πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἱστοῦ» ἔτι τὸ σχοινόπλεκτον ἔδαφος τοῦ κρεββατίου, ὅπου βάλλονται τὰ προσκεφάλαια καὶ στρώματα· «ἐπιτόνου» ἐφ. ἀντὶ ἐπὶ τόνου Ἀριστ. Λυσ. 922· 2) οἱ μεγάλοι τένοντες, τὰ νεῦρα τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ὤμων· «τοὺς ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῆ νεῦρα» Πλατ. Τιμ. 84, intentus.

Ἐπι-τόνως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. Αἰσχ. Εὐμ. 353.

Ἐπι-τοξάζομαι· τοξεύω, μὲ τόξον σημαδεύω κατά τινος Ἰλ. γ, 79· - τινὶ Λουκ. π. διαβ. 12.

Ἐπι-τοξεύω· τῷ προηγ. Δ. Καισ. 68, 31· καὶ - τινὰ Ἀρισταιν. 1, 1.

Ἐπι-τοξίς, ἴδος, ἡ· ἡ ἐντομή, χαραγματιά, σχισμάδα εἰς τὸ τόξον, ὅπου κεῖται ἡ χορδὴ Βιτρουβ. 10, 15· ἐπιτοξῖτις ἀρχ. μαθ.

Ἐπι-τοπίζω· εἶμαι ἐν τῷ τόπῳ Σουΐδ. ἀντίθ. τῷ ἐκτοπίζω.

Ἐπι-το-πλέον, ἐπι-το-πολύ, ἐπι-το-πλεῖστον καὶ ἐπι-τα-πλήθος, ἐπίρ. ἀντὶ ἐπὶ τὸ πλέον, ἐπὶ τὸ πολὺ κτλ. καθόλου, γενικῶς, τὰς περισσοτέρας φορὰς, τὰ μάλιστα.

Ἐπί-τορος, 2· εἰσδύων, ἀφοδρός, ἐπὶ φωνῆς· «ἐπίτορον ἀλαλάξασαι» Ἰσαάκ. Ἄγγ. σ. 254, penetrans, vehemens.

Ἐπιτόσσαι, ἀπαρ. ἀορ. β΄ῦ. ὁριστ. ἐπέτυσσα· «ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν ναὶ κρημνάντων ἐπέτυσσε», ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἐπεκύρησε, ἐπέτυχε Πινδ. Π. 4, 25, nanciscī.

Ἐπιτόσσαις, θωρ. μτχ. τοῦ ἀορ. ἐπέτυσσα· «κλειτὰς ἄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥίζοντας», Πινδ. Π. 10, 33, nanciscens.

Ἐπιτραγίαι ἢ ἐπιτραγίαι, οἱ· ἰχθύων εἶδος Ἀριστοτ. Ζ. 1, 4, Epitragae.

Ἐπι-τράγημα, τό· ἐπιδόρπιον πέμμα, δευτέρα τράπεζα· «ὄψον ἢ ἐπιτρ.» Νικητ. Ἀλεξ. Δουκ. σ. 367, bellaria.

Ἐπι-τραγηματίζω· θέτω ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ τραγήματα, γλυκίσματα μτγν.

Ἐπιτραγία, ἡ· ἐπών. Ἀφροδίτης, ἐκ τινος αἰγὸς εἰς τράγον μεταμορφωθείσης Πλουτ. Θησ. 18.

Ἐπι-τράγιαι, οἱ· ἰχθύων εἶδος, περὶ ὧν ὁ Ἀριστοτ. «εἰσὶ δέ τινες ἰχθύες οἳ καλοῦνται ἐπιτραγίαι· γίνονται δὲ τῶν ποταμίων τοιοῦτοι κυπρῖνος καὶ βάλαγρος· οὐκ ἔχουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οὔτε ᾠὸν οὔτε θρόμβον οὐδέποτε», Ζ. Ἱστ. 4, 11· ὃῦ. εἰσὶν ἄκαρπα καὶ ἄγανα καὶ στείρα τὰ θηλυκά των.

Ἐπι-τράγιος, 2· τῷ ἐπομ.

Ἐπί-τραγος καὶ πλ. ἐπίτραγοι, οἱ· μακρὰ καὶ ἄκαρπα κλήματα, κληματσίδες ἀμπέλου Δ. Ἀλ. ἐπιτ. 17, 2.

Ἐπι-τραγῳδέω· κατὰ τρόπον τραγικὸν πραοθέτω τι λέγων· «τὰς τῶν Ἑλλήνων συμφορὰς» Δ. Ἀλ. κρισ. Θουκ. 28· «ἐπετραγῴδει τούτῳ τῷ ὁράματι καὶ ἕτερον πάθος ὁ ὀνί-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μων» = παρέστησε καὶ ἄλλην ἐκ δευτέρου τραγῳδίαν Ἡλιοδ. 2, 29.

Ἐπι-τρανόω· διασαφηνίζω· «τῆς τῶν πραγμάτων διαφορᾶς καὶ ἑτερότητος ἐπιτρανουμένης» Φωτ. ἐπ. 192, 39.

Ἐπι-τραπεζίδιος, 2· τῷ ἑπομ. π. Ἡσυχ. ἐξηγεῖται παράσιτος.

Ἐπιτραπέζιος, ὁ· ὄν. μικροῦ τινος ἀνδριάντος τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ Λυσίππου κατασκευασθέντος Στατ.

Ἐπι-τραπέζιος, 2· ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς τὴν τράπεζαν ἀνήκων Θεοφρ. - ὕδωρ Λουκ. Ἑρμότ. 68.

Ἐπι-τράπεζος, 2· τῷ προηγ. Θεοφρ.

Ἐπι-τραπέζωμα, τό· τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατιθέμενα φαγητὰ Ἀθην. 14, 641.

Ἐπι-τρἄπέουσι, ἐπ. γ', πλ. ἐν. ἀντὶ ἐπιτρέπουσιν, ἰσχημ. κατὰ τὸν 6'. ἀόρ. Ἰλ. κ. 421.

Ἐπι-τραπέω· ἐπ. ἀντὶ ἐπιτρέπω. Ἰλ. κ. 421.

Ἐπι-τράπω, ἰων. ἀντὶ ἐπιτρέπω Ἡρ. 3, 81, καὶ ἐπέτραψε, 4, 202· ἐπιτραφθέντες, 1, 7, ἐπιτράψονται, 3, 155.

Ἐπι-τραυματίζω· ἐπὶ πλέον τραυματίζω Γρ. Νυσ. 2, 236.

Ἐπι-τραχήλιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ τραχήλου, εἰς τὸν τράχηλον ἀνήκων· - κόσμος Σουϊδ. monile.

Ἐπι-τράχηλον, τό· τὸ ὑπεράνω τοῦ τραχήλου μτγν. collare.

Ἐπι-τραχύνω· κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἄνω μέρος τινὸς τραχὺ μτγν.

Ἐπι-τράω· ἐπάνωθεν τρυπῶ τι μτγν.

Ἐπι-τρεπτέον (ἐπιτρέπω)· πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ, συγχωρηθῇ τι μτγν. permittendum.

Ἐπι-τρεπτικός, 3· ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἐπιτρέπειν, συγχωρεῖν, παρακινεῖν, προτρέπειν μτγν. hortatorius.

Ἐπι-τρεπτικῶς· μετὰ συγχωρήσεως Ι. Χρυσ.

Ἐπι-τρέπω, ἀόρ. ἐπέτρεψα, ὁ Ὅμ. καὶ ἐπέτραπον, καὶ μ. μόν. ἐπετραπόμην, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐπιτρἐφθην, ἰων. ἐπιτρέπω· στρέφω, γυρίζω τι πρός τι· 1) παραιτῶ, ἀφήνω, ἐμπιστεύομαι· «- οἶκον τινί» = ἐμπιστεύομαι, παραδίδω εἰς τινα τὸν οἶκον πρὸς ἐπιτήρησιν καὶ ἐπιστασίαν Ὀδ. 6, 226· «ἐπίτρεψον θεοῖσι», τ, 502· μετ' ἀπαρ. «Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν» Ἰλ. κ, 421· καὶ παθ. «ᾧ λαοί τ' ἐπιτέτραφται καὶ τόσσα μέμηλε», 6, 25· ὡς «Ὧραι, τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός» = ὁ οὐρανὸς εἶνε ἐπιτετραμμένος εἰς τὴν ἐπιτασίαν τῶν Ὡρῶν, ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν διορίζεται ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας καὶ οἱ τέσσαρες καιροὶ τοῦ ἔτους ε, 750· «παισὶ κτήματα» = καταλείπω Ὀδ. κ, 149· «αὐτοῖς σμικρὰς ἐλπίσιν» Εὐρ. ἀποσπ. συγν. πεζ. «τὰ πρήγματά τινι» Ἡρ. 6, 26· «ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ» Πλατ. ἀπολ. 35· «εἰ τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε ἔδει τῳ» Πρωτ. «ἐπιτρέψαι τῷ θεῷ περὶ τούτων», Γοργ. 512· - ἀρχήν τινι Ξεν. Ἀν. 5, 9, 31· καὶ Παθ. «ἰατρῷ ἐπιτροφθεὶς» Ἀντιφ. 14, 2, 4· «παρὰ τούτων Ἡρακλεῖδαι ἐπιτραφθέντες ἔσχον τὴν ἀρχήν» Ἡρ. 1, 7· ἰδ. παραδίδω ὡς ἔπαρχος, διοικητής, 1, 64· «οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακήν» = εἰς οὓς ἐνεπιστεύθησαν, παρέδωκαν τὴν φρούρησιν Θουκ. 1, 126· «οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι» Λουκ. Νιγρ. 34· 2) παραχωρῶ, ἀφήνω· - νίκην τινί Ἰλ. φ, 473· συγχωρῶ· «οὐκ ἂν ποτ' ἄλλῳ τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν» Ἀριστ. πλ. 1078· «εἰ βουλοίμεθά τῳ ἐπιτρέψαι παῖδας ἄρρενας παιδεῦσαι» Ξεν. ἀπομ. 1, 5, 2· «τινὶ χώραν διαπρᾶσαι», Ἀν. 1, 2, 19· «τούτοις ὁπότερ' ἂν ψηφίσωνται», 7, 7, 18· «οὔτε τοῖς ἄλλοις ἐπιτρέπομεν ποιεῖν» Πλατ. Χαρμ. 171· καὶ ἀπολ. «ταῖς ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις μὴ ἐπιτρέποντες», νόμ. 7, 802· ἔτι δὲ «τινὶ κακῷ εἶναι» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 31· «οὐδ' αὐτοῖς Θηβαίοις ἐπιτρέπετε αὐτονόμους εἶναι», Ἑλλ. 6, 3, 9· «ἀδικοῦντι τῷ ἀδελφῷ» Ἡρ. 2, 120· «μὴ ἐπιτρέπων τῷ ἀσεβοῦντι (ὃηλ. ἀσεβεῖν)» Πλατ. Εὐθυφρ. 5· καὶ μετ' αἰτ. μετ' ἀπαρ. «ἡμᾶς δ' οὐδ' ἐναυλισθῆναι ἐπιτρέπεις», 7, 78· μετ' ἀρνήσ. = ἀπαγορεύω, κωλύω· «ἣν δέ τις μαλακύνῃ, μὴ ἐπιτρέπετε» Ξεν. Κυρ. 3, 2, 5· «σὺ δ' ἐπιτρέπεις;», Ἀριστ. νεφ. 799· πληρεξουσιότητα δίδω τινί, γνώμην, κρίσιν, διάγνωσιν ἀφήνω τινὰ νὰ ἐκφέρῃ· «ἤθελον τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι» Θουκ. 1, 28, ἔνθα ὁ Σχολ. «τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κρίσεως δοῦναι» πρβλ. «οἱ δικασταί, οἷς ἂν ἐπιτρίψητε» Δημ. 7, 7· καὶ μετὰ τῆς προθ. περί, «Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου» = τὴν ἀπόφασιν = ἵν' ἀποφασίσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι περὶ αὐτῶν, ἐκτὸς μόνον τὴν θανατικὴν ποινὴν νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐπιδάλλωσι Θουκ. 4, 54· «τῷ θεῷ περὶ τούτων» Πλατ. Δημ. καὶ ἄλ. «περὶ τῶν ὅλων» = ἀπεριόριστον πληρεξουσιότητα Πολυδ. 1, 62, 3· - τινί = μεταδιδάζω, ἀναθέτω εἴς τινα τὴν ἐπιτροπείαν Λυσ. π. Ἁρποκρ. 3) ἀναθέτω, παραγγέλλω· «οἷς ἂν ἐπιτρίψωσιν οἵδε καὶ τάξωσιν, τούτοις ἐμμένειν» Πλατ. νόμ. 6, 781· «τὴν τάξιν ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἐπιτρίψιν ἐρέπεσθαι» Ξεν. Ἀν. 6, 3, 11· 4) ἀμτδ. ἔνθα δυνατὸν νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ ἑαυτόν· «τοῖσιν γὰρ ἐπιτρέπομέν γε μάλιστα» = ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους ἐνεπιστεύθημεν τὰ μάλιστα Ἰλ. κ, 59· «ὡς οἱ ἐπέτρεψε» Ἡρ. 3, 130· - τοῖς ὅρκοις Δ. Ἀλ. 7, 40· - γήραϊ Ἰλ. κ, 70· - ὀργῇ Δ. Ἀλ. 7, 45· - ἀήταις Ὀππ. ἁλ. 1, 360· 5) μέσ. τρέπομαι πρός τι, κλίνω· «σοὶ θυμὸς ἐπετράπετο εἰρεσθαι» = ἡ καρδία σου ὡρέχθη νὰ ἐρωτήσῃ Ὀδ. ι, 12· ἐμπιστεύομαι· - τινί = χρησιμεύω τινὶ ὡς διαιτητὴς Ἡρ. 1, 96· «ἐπίστευον αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιτρεπόμεναι» = ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ παραδίδομαι Ξεν. Ἀν. 1, 9, 8· ἐν γέν. ἐμπιστεύομαι· «τὰ ἄλλα ἐμοὶ ἐπιτράψονται» Ἡρ. 3, 155· ἐπιτρέψασθαι Δ. Λακρ. 1, 54, committo.

Ἐπι-τρέφης, ὁ· Ἀθηναῖος, πατὴρ Καλλικλέους, Θριάσιος Δημ.

Ἐπι-τρέφω· πρὸς τοὺς ἄλλους τρέφω, κάμνω, ἐπιμελοῦμαι νὰ αὐξήσῃ τι· «ἐπιτέτροφε τύμβῳ βάτρυν» Ἀλκ. Μεσσ. (7, 536)· τρέφω τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου, εἰς τὴν τράπεζάν μου Ἡρ. 8, 142· μτφ. «κακὸν τῇ πόλει» Δ. Ἀλ. 10, 7· παθ. «Κύρου δρέων ἐπιτρεφόμεναν» Ἡρ. 1, 123· «ἐκ τούτων σοι ἐπιτροφὴ γενήσεται»

ἐκ τούτων ἠξιώθησαν, ἐγεννήθησαν νέοι, 4, 3· καὶ μτφ. «οὐ μικρὸν αὐτῷ δέος ἐπιτρέφεσθαι νομίσας», 7, 9. Μέσ. «βροτοῖς ἐπεθρέψατο χαίτην» Μανέθ. 3,291, aluo, superinduco.

Ἐπι-τρεχόντως· ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἐπιτρέχω σχηματισθέν, ὡς νουνεχόντως, λογονεχόντως Ἴσοκ.

Ἐπι-τρέχω, ἀόρ. ἐπέδραμον, σπαν. ἐπέθρεξα Ἰλ. ν, 409, παρκ. ἐπιδεδράμηκα, π. ἐπιδέδρομα (ἴδε κατωτέρω)· 1) τρέχω που, πρός τι βοήθειαν, καὶ πρὸς προσβολήν Ἰλ. δ, 524· «ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέκετο» = μετὰ σφοδρότητος προσβαλὼν Πλατ. νόμ. 7, 799· σφοδρῶς ζητῶν τι, προθυμούμενος νὰ ἐπιτύχῃ Δημ. 29, 48· «φύλακας, οἷς ἐπέδραμον, διέφθειραν» Θουκ. 4, 32· «- ἐπὶ τὰ ἔξω», 101· ἀδ. - χώρην, κώμας = διέρχεσθαι καὶ λεηλατεῖν Ἡρ. 9, 23· ἔτι = προσβάλλω, καταπλακώνω· «ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη» Ἀπολ. Ῥ. 1, 645· οὕτω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ Σοφ «ὅταν θρήσσαισιν ἔριδος ὄφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς» Σχολ. «ἀντὶ τοῦ ἐκβάθους κινήσῃ τὴν θάλατταν», Ἀντ. 585· 2) κατόπιν τρέχω, ἐπικυλινδοῦμαι· «ἅρματα ἵπποις ἐπέτρεχον» Ἰλ. ψ, 504· 3) τρέχω ἐπάνωθέν τινος· «ἀσπὶς ἐπιθρίξαντος ἄυσεν ἔγχεος» Ἰλ. ν, 409 ἐπάνωθέν τινος ἐξαπλοῦμαι· «λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη» = λάμψις ἐπεκάλυψεν αὐτὸν Ὀδ. ζ, 45· «κακὴ ἐπιδέδρομεν ἀχλύς», υ, 357· καὶ δοτ. «λεπτὸν ἐπιδέδρομε νυκτὶ φέγγος» Ἀπολ. Ῥ. 2, 670· «εἴ τί οἱ ἐρευθὸς ἐπιτρέχει» Ἀρατ. 837· καὶ ἐπάνωθεν τρέχω· «-τὴν σύριγγα τῇ γλώσσῃ» Ἀλκιφρ. 3,12· «-τοῖς χείλεσι τοὺς καλάμους» Λογγ. 1,24· «-τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδάς» Ἀθήν. 4, 139· δεικνύεσθαι εἴς τι ἀντικείμενον, «ἰταμοῦ ἤθους σημεῖα τοῖς εἴδεσι τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει» Πλουτ. καὶ σωματικῶς, «μείοσι μὲν λυγκόεντι θείῳ ἐκέλον ἄνθος» Ὀππ. κυν. 3, 94· «τῷ δὴ μήλῳ ἐπιδέδρομεν ὀδμὴ» Ἑρμικπ. π. Ἀθην. 1, 29· ἔτι δ' ἐπὶ λόγου «ἐπιτρέχουσα τῇ λέξει ἀρσενθυμία» 5, 189· «- ταῖς θήλεσι» = μίγνυσθαι Πλουτ. πότ. ζώ. φρον. 9· ἐν τῷ λόγῳ ταχέως διαβάζω, συντόμως διηγοῦμαι, ὁμιλῶ τι· ἐπιδεδράμηται Ξεν. οἰκ. 15,1· «μικρὰ ἐπιδραμοῦμαι περὶ αὐτῶν» Δημ. 17, 19· - περί τινος Ἴσοκ. π. δὲ μτγν. καὶ - λόγῳ τι Λουκ. percurro.

Ἐπί-τρεξις, ἡ· πίστεως ἀγώνισμα Ἀθαν. 1, 677.

Ἐπί-τρησις, ἡ ἄνωθεν διατρύπησις ἀρχ. χειρουργ. terebratio.

Ἐπι-τριακοστο-δεύτερος, λόγος, ὁ· ἡ σχέσις λϐ'. πρὸς λγ'. (32: 33) Ἀριστειδ. Κυντ.

Ἐπι-τριακοστό-πεμπτος, λόγος, ὁ· ἡ σχέσις μεταξὺ λέ καὶ λς' Ἀριστειδ. Κυντ.

Ἐπι-τριακοστό-τριτος, λόγος, ὁ· ἡ σχέσεις λγ' πρὸς λϐ' (33 : 34) Ἀριστειδ. Κυντ. π. μουσ. 3, 115.

Ἐπι-τριβή, ἡ· 1) συντριβή Σχολ. Σοφ. ΑΥ. 103· 2) π. μτγν. θλῖψις, ζημία, ἐμπόδιον, ἐναντίωσις Ἀθαναο. 1, 659· ἐπιτριβὴ τοῦ πονηροῦ Ἐπιφάν. 1, 670, afflictio, pertinacia.

Ἐπι-τρίβω· τρίβω τὴν ἐπιφάνειάν τινος διὰ τῶν δακτύλων ἢ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς ἀλείφων αὐτὴν διά τινος. Μέσ. τρίβομαι μὲ ψιμύθιον, φυκιασιδώνομαι Β. Ἀν. 40, 28· «περὶ ἐμοῦ ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον» Ἀριστ βατρ. 88· «ἐπιτρίβετο τυπτόμενος», νεφ. 972 «ἐπιτριβείης», κατάρας ἔκφρασις, θεσ. 557· «ἐπιτριβείην εἴ τι ἐψευσάμην» Λουκ. διαλ. ἑτ. 2· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, «ὅτι σφᾶς καίων ἐπιτρίβει» Ἱππ. 4, 184· «ταῖς ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους τὰ φαλάγγια» Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 12 = φονεύω Λυσ. 13, 59· «Οἰνόμαον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπίτριψας» = διέφθειρες τὸ μέρος τῆς παρασκάσεως Δημ. 18, 180 ἐρεθίζω· - τὴν νόσον = σφοδρατέραν, ὀξυτέραν ποιῶ Ἀππ. πολ. Ἐμφ. 5, 59· ἐπιτρίψομαι παθ. Λουκ. Ἰκαρ. 33, attero, affligo.

Ἐπι-τριηρ-αρχέω· εἶμαι πέραν τοῦ κανονισμένου χρόνου τριηράρχος Δημ. 50, 54· «ἐπιτετριηραρχημένων ἤδη μοι τριῶν μηνῶν» = τριῶν μηνῶν ἤδη παρελθόντων ἀπὸ τοῦ νομίμου χρόνου τῆς τριηραρχίας μου αὐτ. § 20.

Ἐπι-τριηρ-άρχημα, τό· τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον Σουΐδ.

Ἐπι-τρι-μερής, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ τὰ τρία μέρη τοῦ ὅλου περιέχων = 1 3|4 Νικομ. ἀριθ. 1,20.

Ἐπί-τριμμα, τό· ὅ,τι ἔτριψέ τις ἐπί τι ἀλείφων μὲ αὐτὸ τὴν ἐπιφάνειάν του μτγν. καὶ μτφ. - ἡρώτων = λίαν ἔμπειρος, πανοῦργος εἰς τοὺς ἔρωτας, περὶ ἑταίρας Ι. Χρυσ. 2,424· «παρειῶν ἐπιτρίμματα, ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί» = φυκιασιδώματα, 6, σ. 44, pigmentum.

Ἐπι-τριμμός, ὁ· τῷ προηγ. μτγν. attrictio.

Ἐπίτριμος· ἐπήτριμος ὅ ἴδε

Ἐπι-τρί-πεμπτος, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ τὰ τρία τούτου πέμπτα περιέχων = 1 3|5 Νικομ. ἀριθ. 1, 28.

Ἐπι-τριπτέον (ἐπιτρίβω)· δεῖ ἐπιτριφθῆναι μτγν. atterendum.

Ἐπι-τριπτικός, 3· ἁρμόδιος, ἁνήκων εἰς τὸ ἐπιτρίβειν Ὀριϐ. 6, 6, atterens.

Ἐπίτριπτος, 2· κατατετριμμένος, μτφ. πανοῦργος, δόλιος μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ κατηραμένου, ἐξουθενημένου Ἀριστ. πλ. 619· - κίναδος ἐπὶ Ὀδυσσέως Σοφ. ΑΥ. 103· «ἡ ἐπ. καὶ κατεαγυῖα μουσική» Σ. Ἐμπ. κ. μουσ. 14· «ὁ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατος» Λουκ. Τίμ. 46, contritus.

Ἐπι-τρίς· τρεῖς φορὰς Διοσκ. ter.

Ἐπι-τέταρτος, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ τὰ τρία τούτου τέταρτα περιέχων = 1 3|4 Νικομ. ἀριθμ. 1, 23.

Ἐπί-τριτος, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ τούτου περιέχων τὸ ἓν τρίτον = 1 1|3 μεγαλείτερος Νικομ. ἀριθμ. 1, 19· - λόγος = ἡ σχέσις τοῦ τρία πρὸς τέσσαρα = 3: 4 Νικομ. - δάνεισμα = τόκος ἐν ᾧ λαμβάνει ὁ δανείζων παρὰ τοῦ δανειζομένου πλὴν τοῦ κεφαλαίου καὶ τὸ ἓν τρίτον αὐτοῦ Ξεν. προσοδ. 3,9· - τόκοι Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10· «πλέον ἢ ἐπίτριτον ζῆν τινος» = πλέον τοῦ τρίτου μακρότερον χρόνον ζῆν ἢ ἄλλος τις Πλουτ. π. ἐκλειοιπ. χρ. 20· ὁ ἐπίτριτος (ζῆλ) ποῦς = ὁ ἐκ σπονδείου καὶ ἰάμβου ἢ ἐκ σπονδείου καὶ τροχαίου συγκείμενος στίχος ἀδιαφόρως ὡς πρὸς τὴν θέσιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

αὐτῶν τίς προηγεῖται τοῦ ἑτέρου ἢ ἐπιφέρεται, ὅθ. προκύπτουσιν οἱ δύο τύποι τοῦ ἐπιτρίτου ⏑⏑–, ⏑–⏑, καὶ –⏑⏑, –⏑–, ἐν οἷς ὁ μὲν τροχαῖος περιέχει τρία ὁ δὲ σπονδεῖος τέσσαρα χρονικὰ διαστήματα Γραμ. καὶ Σχολ.

Ἐπι-τρίτόω· τρισσεύω, τὸ τρίτον ἢ τρὶς ποιῶ τι, ἀναφέρεται ἄνευ ἑρμην. ἐξ Ἀναξίλ. Β. Ἀν. 93, tertio.

Ἐπι-τρίτως, ἐπίρ. τοῦ ἐπίτριτος Νικομ.

Ἐπί-τριψις, ἡ· ἡ τοῦ ἐπιτρίβειν ἐνέργεια, κατάτριψις, ἐξολόθρευσις Ο'. fluctus.

Ἐπι-τρομέω· τρέμω, φοβοῦμαι διά τι Κ. Σμ. 2, 474, metuo.

Ἐπί-τρομος, 2· κατατρομασμένος, ἔντρομος Λίσχ. Ἑπτ. 78, trepidus.

Ἐπι-τροπάδην· ἐπιθέτως, οὐκ ἐκ ψυχῆς Ἡσύχ.

Ἐπιτροπαῖος, 3· ὁ ἐπιτραπείς, παραδοθείς, διαπιστευθείς, ἴδ. ἐπὶ ἐπιτρόπων, ἀφιθεὶς εἰς τὴν ἐπιστασίαν τινός· «ἐπιτροπαίην ἔχειν τὴν βασιληίην» Ἡρ. 4, 147.

Ἐπι-τροπάω· ἐπιτρωπάω ὃ ἴδε.

Ἐπι-τροπεία, ἡ· ἡ εἴς τινα διαπιστευθεῖσα διοίκησις, φροντὶς τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 239.

Ἐπι-τρόπευσις, ἡ· τῷ προηγ. – τῶν ὀρφανῶν Πλάτ. πολ. 7, 554, procuratio.

Ἐπι-τροπευτικός, 3· ὁ εἰς ἐπιτροπείαν, ἐπιστασίαν, διοίκησιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος Ξεν. οἰκ. 12, 3.

Ἐπι-τροπεύω· εἶμαι ἐπίτροπος, ἔπαρχος, ἀπολ. «–τῆς Λιγύπτου» Ἡρ. 7, 7· – Λεωβώτεω, 3, 36· – τὴν πόλιν = διοικεῖν, 8, 127· καὶ οὕτω συνήθ. π. ἄττ. «–τὰ ἐν τῷ τόπῳ, τὴν κτῆσιν» Πλάτ. πολ. 7, 516· ὅθ. καὶ παθ. «ἐὰν ἡγῆται κακῶς ἐπιτροπευθῆναι», 11, 928· – τινὰ = ἐπίτροπον εἶναί τινος Θουκ. 1, 132· ἔτι δὲ = ἐπιτρέπω δίαιταν Ἰσαΐ. 5, 31.

Ἐπι-τροπέω· 1) ἐπιτρέπω Δ. Λαιρ. 1, 53· 2) ἐπιτροπεύω Β. Ἀν. 93 ἐκ τοῦ Φαίδρ. τοῦ Πλατ. ὅπου ἡ λέξ. δὲν εὑρίσκεται· πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρύν. 590.

Ἐπι-τροπή, ἡ (πρβλ. ἐπιτρέπω)· τὸ διαπιστεύεσθαι, ἐπιτρέπειν ἐξουσίαν, διοίκησιν· «ἐξουσία ἐπ. νόμου» Πλατ. ὅρ. 415, ἴδ. ἡ ἐκ διαιτησίας ἀπόφασις, διάγνωσίς τινος· «ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν γενέσθαι περὶ τῆς γῆς ἢ ἐς πόλιν τινὰ ἢ ἐς ἰδιώτην = ἐπιτρέπεσθαι δίκην Θουκ. 5, 41· ἴδ. ἀπόφασις τοῦ διαιτητοῦ· «εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται» Δημ. 33, 14· καὶ «ἐπιτρέπουσι τῷ διαιτητῇ», καὶ «ἡ ἐπιτροπὴ ἐγένετό μοι», 33, 16· παραχώρησις, πληρεξουσιότης· – λαβεῖν Πολυδ. 3, 15, 7 ἐπιστασία, διοίκησις Πλατ. νόμ. 11, 927· ἐπιτροπῆς δίκη ἴδε Βοιωτ. πολ. οἰκ. 1, 378· «καταγνώσονται τὴν ἐπιτροπήν» Δημ. 29, 58· «ἔκρινεν αὐτοὺς ἐπιτροπῆς» Πλουτ. δέκα ῥητ. «δόντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐπιτροπήν» = προστασίαν τῶν Ῥωμ. Πολυδ. 2, 11, 8· ἴδ. ὡς τὸ τῶν Ῥωμ. deditio in fidem· ὅταν ὁ ἡττηθεὶς παραδίδηται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικητοῦ, procuratio.

Ἐπι-τροπῆθεν, ἐπίρ. ὃν. δήμου τῆς Ἀττικῆς Ἐπιγρ.

Ἐπι-τροπία, ἡ· ἐπιτροπεία· «δίκην λαχεῖν ἐπιτροπίας» «κινεῖν κατηγορίαν, ἐγείρειν κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου Πλατ. νόμ. 11, 928· – λαβεῖν τινος Δ. Ἀλ. 4, 33, praefectura, procuratio.

Ἐπι-τροπιάζω· ὑποτροπιάζω Φρυν. σ. 84.

Ἐπι-τροπιασμός, ὁ· ἐπανάληψις γλωσ.

Ἐπι-τροπικός, 3· εἰς ἐπίτροπον ἀνήκων καὶ τὴν ἐξουσίαν του· – νόμοι Πλατ. νόμ. 11, 927· –λόγος Δ. Ἀλ. κρισ. Ἀυσ. 20

Ἐπί-τροπος, ὁ· φροντιστής, ἐπόπτης, διοικητὴς Σχολ. Ἡρ. 1, 108· ἐπὶ θεῶν, ὁ προστάτης Πινδ. Ὀ. 1, 106· – τῶν οἰκίων Ἡρ. 3, 63· – τῶν ἰδιωτῶν, 1, 108· – τῆς σκηνῆς Ξεν. Κυρ. 4, 2, 35· «ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς», οἰκ. 12, 2· «οἱ ἐν τοῖς χωρίοις» Πλάτ. νόμ. 8, 849· μετὰ τοῦ ταμίας Ἀριστ. Ἐκκλ. 212· προϊστάμενος Ἡρ. 9, 10· «τὴν κτῆσιν τοὺς ἐπιτρόπους ἐπιτροπεύειν» Πλατ. νόμ. 9, 877· διοικητὴς· – τῆς Μέμφιος Ἡρ. 3, 27· – Μιλήτου, 5, 30, ἴδ. ἐν ταῖς ἐπαρχίαις· «ὁ κατὰ τὴν Λιβύην ἐπίτροπος» Ἡρωδ. 7, 4, 5, curator.

Ἐπι-τροφή, ἡ· τροφή, ζωῆς διατήρησις Ἰώσ. 18, 9 σ. 906, alimentum.

Ἐπι-τροχάδην· ταχέως Ἡσύχ. – ἀγορεύειν = συντόμως Ἰλ. γ. 213 συνάπτ. «ἐπιτροχάδην καὶ κεφαλαιωδῶς ἐπιτιθέναι τι» Δ. Ἀλ. συνθ. λέξ. 103, celeriter.

Ἐπι-τροχάζω· τρέχω ὁρμαίως, συντόμως καὶ ἐπιπολαίως ὁμιλῶ· «ῥαθύμως ἐπιτετροχασμένα», ἀντιθ. τῷ «τὰ τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα» Δ. Ἀλ. κρισ. Θουκ. 16· «ἐπιτροχαστέον περί τινος» Νικομ. ἀρμ.

Ἐπι-τρόχαλος, 2· εὐκίνητος, ἐλαφρός· – χρόνοι = ταχεῖς, οἱ ῥυθμικοὶ ὅηλ. οἷον οἱ ἴαμβοι ὡς πρὸς τοὺς σπονδείους Δ. Ἀλ. συνθ. λέξ. 18· ταχύς· «–καὶ καταφερὴς ῥύσις τῆς λέξεως», κρισ. Δημ. 40, velox.

Ἐπι-τροχασμός, ὁ· τὸ νὰ τρέχῃ τις ἐπάνω που, τὸ ν' ἀναφέρῃ ὁμιλῶν συνοπτικῶς τι καὶ ἐπιπολαίως μτγν. percursio.

Ἐπι-τροχαστέον· δεῖ ἐπιτροχάζειν μτγν. percurrendum.

Ἐπι-τροχάω· ἐπιτρέχω Ἀπολ. Ῥ. 4,1266· – κύματος Ἀντιφιλ. 27 (9, 306).

Ἐπι-τροχίζω· ἐπίτροχον, στρομβοειδὲς ἢ κωνοειδὲς ποιῶ γλωσ. turbino.

Ἐπί-τροχος, 2· ἐπιτρόχαλος, ταχύς· – μέλος Ἡλιοδ. 4, 17· ἴδ. ἐπὶ τῆς προσφορᾶς· «ἐπίτροχον καὶ ἀσαφὲς λαλεῖν» Λουκ. νεκυομ. 7· «τεττιγώδεί τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσι», διαλ. θε. 7, 3, velox, volubilis.

Ἐπι-τρόχως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μετὰ τοῦ ταχέως «κόραξ ἐπιτρόχως καὶ ταχέως φθεγγόμενος» Αἰλ. Φ. Ζ. 7,7, velociter.

Ἐπι-τρυγάω· ἐκ δευτέρου τρυγῶ· «μετὰ τὸν τρυγητὸν τὰ βραχέα τῶν καταλειφθέντων ἐπιτρυγᾶν» Ὠριγεν. 3, 85, vindemio, iterum.

Ἐπι-τρύζω· ἐπιγογγύζω, προσέτι, μετέπειτα τρύζω, ψιθυρίζω, ἐπὶ τοῦ τέττιγος Παυλ. Σιλ. 48 (5, 54)· ἐπιτρύξας, ἐπὶ τοῦ μυὸς Βαβρ. 112, 8.

Ἐπιτρύσειν· ἐπίμεινον Λάκωνες Ἡσύχ.

Ἐπι-τρυφάω· τρυφάω ἐπὶ Φίλων, 392, 4.

Ἐπι-τρύχω· κατατρίβω, καταβλίβω μτγν.

Ἐπι-τρώγω· τρώγω προσέτι, ὕστερον Λουκ. Κρον. 21, 28· – τινός.

Ψηφιακή Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-τρωπάω, π. ἀντὶ ἐπιτρέπω Ἀπολ. Ῥ. 1, 351.

Ἐπι-τυγχάνω· ἐνταμιώνω κατὰ τύχην τι νὰ ἤ τι - τινί, ἐπὶ ἀνθρώπ. καὶ συνηθέστ. ἐπὶ πραγμ. «εἴθ' ἵνα μὴ κατνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ» Ἀριστ. νεφ. 195· «ὁρύσσων ἐπέτυχον σορῷ» Ἡρ. 1, 68· «ἀνεωγμέναις τατς θύραις» Πλατ. συμπ. 431· «γαμετῇ γυναικὶ βιαζομένῃ», νόμ. 9, 874· «κώμαις ἐπιτυχόντες» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 18· σπανιώτ. μετὰ γεν. Πλουτ. Ἀρταξ. 12· καὶ μετὰ αἰτ. Πλατ. πολ. 4, 431· ἀπολ. ὁ ἐπιτυχὼν = ὅποιος τύχῃ· δθ. = κοινός, ἀσήμαντος, «πολλὰ καὶ σμικρὰ καὶ τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα» Πλάτ. νόμ. 8, 843· «οὐ γὰρ οἶμαι τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι», Εὐθυφρ. 4· «οὐδὲ φαύλων ἀνθρώπων οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων», Κρατ. 390· «εἰκῇ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασιν» = ἄνευ ἐκλογῆς, ὅ,τι ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα· πρβλ. καὶ Εὐρ. Ἡρ. μ. 1218, ὅπου εὑρίσκεται καὶ ἄνευ ἄρθρου· καὶ «τὰ ἀνθρώπων τῶν ἐπιτυχόντων παιδία» = τὰ παιδία τοῦ κοινοῦ λαοῦ Ἡρ. 2, 2· «πόλεως τῆς ἐπιτυχούσης», ἀντίθ. τῶ ἐνδοξοτάτη Ξεν. Ἀγησ. 1, 3· συνέρχεσθαι μετά τινος, λαλεῖν μετ' αὐτοῦ, ὡς ἐντυγχάνω Πλατ. νόμ. 6, 758· «-τῷ βιβλίῳ»=πίπτει κατὰ τύχην εἰς τὰς χεῖράς μου βιβλίον Λουκ. ἴγκ. Δημ. 27· μετὰ μετχ. = τυγχάνω, «ὁκότερα παιδῶν ἐπιτύχω εὖ βουλευόμενος» Ἡρ. 8, 101· «λέγουσα γὰρ ἐπετύγχανε τάπερ αὐτὸς ἐνόει», 103· ἰδ. ἀπαντῶ, κατὰ τύχην ἐνταμιώνω, συνήθ. - τινός· «μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε» Ἀριστ. πλ. 245· «ὁλκάδος ἀναγομένης» Θουκ. 3, 3· «τῶν πλοίων, ἐπιτυχοῦσαι τὰ πολλὰ διέφθειραν», 7, 25· «ὧν πράττουσι» Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 28· «-ἀγαθοῦ ὠνητοῦ», οἰκ. 2, 3· «-τοῦ ἀγῶνος» = τὴν δίκην κερδίζω, ἀντίθ. ἀποτυγχάνω Δημ. 48, 30· ἀλλὰ καὶ «ὅτι ὁ τὴν ἐπιστήμην ἔχων ἀεὶ ἂν ἐπιτυγχάνοι» Πλατ. Μεν. 97· μετ' ἀπαρ. «ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ» = παρ' αὐτοῦ ἐπέτυχα ἵνα μοὶ δείξῃ τὴν ὁδὸν Λουκ. νεκυομ. 6· ἀπολ. τὸν σκοπὸν ἐπιτυγχάνω, «οἱ πολλοὶ βάλλοντες πολλάκις ἐπιτυγχάνουσι» Πλουτ. ἐκλελ. χρηστ. 40· εὐτυχίαν ἔχω εἴς τι ἐπιχείρημα, κατορθώνω Θουκ. 3, 42· «καὶ τἄλλα ἐπετύγχανεν» Ξεν. Ἑλλην. 4, 5, 19· «-περί τινος» Πολυδ. 21, 3, 8· -μάχῃ = ἐν τῇ μάχῃ νικᾶν Αἰσχίν. 3, 165· τὸ παθ. ἐκβαίνει εἰς καλὸν ἡ πρᾶξις, λαμβάνει καλὸν τέλος τὸ πρᾶγμα, «ἐπιτετευγμέναι πράξεις» Πολυδ. 6, 33, 2· «εἰ ἐπιτυγχάνοιτο» = ἂν ἀπαθῇ εὐτυχῶς Λουκ. π. μισθ. συν. 8, incido, nanciscor. Ἐπιτυγχάνων, οντος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπιτύδης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Ῥοδίου νομίσμ.

Ἐπι-τύλίσσω· ξετυλίγω· -βιβλίον Δ. Λαερ. 9, 114, evolvo.

Ἐπι-τυλίττω· τῷ προηγ.

Ἐπι-τυμβία, ἡ· ὑδ· ἐπιτύμβια.

Ἐπι-τυμβίδιος, 2· ἐπιτύμβιος· - ὀρῆνοι = ἀσματα ἐπιτάφια Αἰσχ. Χο. 338· οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ κορυδαλλίδες, ἤτοι λυφωτοὶ κορυδαλοί π. Θεοκρ. 7, 23, εἴτε διότι τὰ πετεινὰ ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς τύμβους ἤτοι ταὺς τάφους ἐνδιατρίβουσιν, εἴτε διότι τύμβον ἤτοι λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἀναφέρεται καὶ ἄλλη διήγησις ὅτι πρὶν τῆς ὑπάρξεως τῆς γῆς αὐτὰ τὰ πετεινὰ ὑπῆρχον καὶ τοῦ πατρός των θανόντος, μὴ οὔσης γῆς ἵνα ταφῇ ἐτάφη ὑπὲρ κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου ἐξ οὗ καὶ κορυδαλοὶ διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ κεφαλῆς λόφον ἢ περικεφαλαίαν συμεῖον τοῦ τύμβου Ἀριστ. ὄρν. 472, supersepulcralis.

Ἐπι-τύμβιον, τό· 1) κόκκυξ· 2) εἶδος βοτάνης μτγν.

Ἐπι-τυμβίος, 2· ὁ εἰς τύμβον, τάφον ἐπιτήδειος, ἀνήκων· - αἶνος, ὀρῆνος Αἰσχ. Ἀγ. 1527· - καὶ = ἐπιτάφιοι σπονδαὶ Σοφ. Ἀντ. 392 - κρηπίς, λέκτρα Λεων. Ταρ. 98· Ἀφροδίτη ἐπιτυμβία = τῇ π. Ῥωμ. Venus Libitina Πλουτ. ζητ. Ῥωμ. 23

Ἐπί-τυμβος, 2· τῷ προηγ. Ἐπιγρ. 1819.

Ἐπι-τυπόω· ἐκτυπῶ, μεταγράφω μτγν.

Ἐπί-τυρον, τό· ἔδεσμα, εἶδος φαγητοῦ κατεσκευασμένου μὲ λεπτοκομμένας ἐλαίας· «τὰ τῶν ἐλαιῶν ἐκπίεσματα» Ἡσύχ. οὕτω κληθὲν πιθανῶς, διότι κατεσκευάζετο μετὰ τυροῦ ἢ κατὰ τρόπον τυροῦ Οὐάρρων καὶ Κολουμελ. 12, 48.

Ἐπι-τυφλόω· προσέτι κάμνω τινὰ ἢ τι τυφλόν· καὶ μτφ. ἀμαυρῶ, ἐμφράττω· «- οἱ πόροι, τὰ φλέβια» Ἀριστοτ. προβλ. 19, 3, obcoeco.

Ἐπι-τυφόω· τῷ ἐπομ. Ἡσύχ.

Ἐπι-τύφω· ἀνάπτω, καίω, παθ. καίομαι, φλογίζομαι διά τι· «Καπανεὺς βάλλεται ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἐπιτύφεται» Φιλοστρ. εἰκ. 2, 29· «Τυφῶνος μᾶλλον ἐπιτεθυμμένος» Πλατ. Φαιδρ. 230· διὸ ὁ Μοῖρ. λέγει «ἐπιτετυφωμένος καὶ ἐπικεκαυμένος»· μτφ. εἰς ἔρωτος φλόγα καίομαι ἀνάπτων = ἐρωτεύομαι· «ὅπως ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μαλιστά μου» Ἀριστ Λυσ. 221, incendo, inflammo.

Ἐπι-τυχής, ἡ, ἐσφ. ἀντὶ ἐπιπτυχή, ὃ ὕδε.

Ἐπι-τύχημα, τό· ἐπίτευγμα Ἐτ. Μ. 548, 45.

Ἐπι-τυχή, 2· ὁ τὴν σκοπόν, τὸ σημάδι ἐπιτυχαίνων, κατορθώνων· - βέλη Ἀπολλ. συνήθ. μτφ. τὴν ἐπιθυμίαν, τὸν πόθον του ἐκπληρῶν, τὸ ἐπιχείρημα κατορθῶν· «ἔπλευσαν ὡδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ» Αἰσχ. ἴκ. 725· «τοῦ μὴ ὄντος ἐπιτυχέστερος» Πλατ. συμπ. 391· «δόξαν ἐπιτυχῆ τῶν καιρῶν ἐχόντες καὶ δυναμένην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ στοχάζεσθαι τοῦ συμφέροντος» Ἰσοκ. 12, 30· εὐτυχής Πολυδ. 3, 15, 6· «ἐν ταῖς πράξεσιν» Δ. Σικ. 4, 83. Παθ. «τοῖς παλαιοῖς εὐβλήτοι καὶ ἐπιτυχεῖς ὄντες» = οὓς εὐκόλως οἱ πολέμιοι προσβάλλουσι καὶ ἐπιτυγχάνουσι Ἀππ. Συρ. 35· ἐπίρ. -ῶς = εὐστόχως· - εἰπὼν Πλατ. Φιλ. 38· - προηγόρευε Πλουτ. Μαρ. 17· «ἐπιτυχῶς διειλεγμένος» = μετ' ἀποτελέσματος Ἰσοκ 230, feliciter.

Ἐπι-τύχης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-τυχία, ἡ· εὐτυχὴς ἔκβασις, τὸ ἐπιτυχεῖν τοῦ σκοποῦ ἢ τῆς εὐχῆς, εὐτυχία εἴς τι Πολυδ. 1, 6, 4· - τῶν μαντευμάτων Δ. Ἁλ. 3, 70, adeptio.

Ἐπι-τυχία, ἡ· ὕν. γεν. ἐκ Θήρας Ἐπιγρ.

Ἐπί-τυχος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Δημοσιακή Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἐπι-τυχῶς· τὸ ἐπιτυχής.
Ἐπι-τωθάζω· χλευάζω, περιγελῶ· - πράως Πλατ. Ἀξιογ. 364· - τὸ γεγονὸς Ἀθην. 13, 694· «αὐτὸν ἐς φιλαρχίαν» = ἕνεκα Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 67· ἔτι δέ - τινί, αὐτ. 5,25, irrideo.
Ἐπι-τωθασμός, ὁ· χλεύη, περιγελως Πολυδ. 3,80,4, irrisio.
Ἐπι-φάγειν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπεσθίω· φαγεῖν προσέτι Στοβ. ἀνθ. 3, 314, superedo.
Ἐπι-φαιδρύνω· λαμπρύνω, ποιῶ τι λαμπρόν, καθαρόν, φαιδρόν· «κίρκην ἄλλος νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν» Ἀπολ. Ῥ. 4, 663, lavo.
Ἐπι-φαίνω· ἀφήνω ἢ κάμνω νὰ βλέπηταί τι, δείχνω τι εἴς τινα Θεογν. 359· «λόγοι μηδὲν ἐπιφαίνοντες τεχνικὸν» Δ. Ἀλ. «κεφαλὴ δράκοντος ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα» Λουκ. Ἀλεξ. 12 ὡς prae se ferre Πολυδ. 10, 18, 8, ὅστις καὶ ἀμτδ. χρῆται· «ἄρτι τῆς ἡμέρας ἐπιφαινούσης» = μὲ τὰ ξημερώματα, 5, 6, 6, ἀνθ' οὗ «ἄρτι τῆς κατὰ τὸν ἥλιον ἀνατολῆς ἐπιφαινομένης» εὑρίσκεται, 3, 113, 1· ἐν γέν. παθ. φαίνομαι, προσέτι δρατὸς γίνομαι, ἰδ. μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ αἰφνιδίως, ἀπροσδοκήτως, ἐν τμήσ. «ἥλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη» Ἰλ. ρ, 650· «χαλκείων ἀνδρῶν ἐπιφανέντων» Ἠρ. 2, 152· «ὡς εἶδον ἐπιφανεῖσαν τὴν τῶν Σκυθέων ἵππον» = ἅμα εἶδον αἴφνης παρουσιασθεῖν τὸ ἱππικὸν τῶν Σκ. 4, 122· «μέχρι οὗ ἐπιφάνησαν αὐτοῖς παρὰ δόξαν αἱ πλείους τῶν νεῶν» Θουκ. 8, 42· «διὰ τὸ ἐπιφανέντα μὲ κωλῦσαι» Δημ. 21,22· τὰ ἐπιφαινόμενα = τὰ κατόπιν συμβαίνοντα περιστατικὰ Ἱπποκρ. «ἐπιφανῆναι τῷ δήμῳ» = δημοσίᾳ φανεισθαι Πλουτ. Γαλβ. 11· ὁμ. ἐπὶ ἐμφανίσεως θεῶν, ὀνείρων καὶ τὸ ὅμ. Ἠρ. 2, 91· ἰδ. ἀναφαίνεται ἡ σημ. της ἐπί, ὡς «ἐπιφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ» = ἐδεικνύοντο ἐπὶ τῆς μορφῆς Πλουτ. Γαλβ. 23, superostendo.
Ἐπί-φαλλος, ὁ· εἶδός τι χοροῦ Ἀθήν. 14, 618, κληθὲν οὕτως ἐκ τοῦ φαλλοῦ.
Ἐπι-φάνεια, ἡ· 1) τὸ ἐμφανίζεσθαι· «καραδοκοῦντες τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἡμέρας» Πολυδ. 3, 94, 3· - τῶν πολεμίων, 1, 54· ἰδ. ἐπὶ βοηθείας ἀναγκαίας ἐμφανίσεως θεῶν Δ. Ἀλ. 2,68· καὶ ἐπὶ τῆς ἐν ἐκτάκτοις περιστάσειν ἐμφανίσεως καὶ προνοίας τῆς θείας δυνάμεως· «ἡ ἐν ταῖς θεραπείαις ἐπιφ.» Δ. Σικ. 1, 25· π. δὲ τοῦ ἐκκλ. = ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ ἀντὶ τοῦ Θεοφάνια· 2) ἡ ἔξωθεν ἢ ἄνωθεν περιουσίας, ὅθ. τὸ ἐξωτερικὸν μέρος, ἡ ἐπιφάνεια· «τὴν ἐπιφάνειαν χροιὰν ἐκάλουν οἱ Πυθαγόρειοι» Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 3· «μοσχείῳ δέρματι περιείληπται τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν» = τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τῆς ἀσπίδος Πολυδ. 6, 23, 3· ἡ διάστασις· «- ὃ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχει» Εὐκλ. - «καὶ πλευρὰ» Πολυδ. 6, 27, 3· «τὰς τρεῖς ἐπιφανείας τῆς πόλεως» = τρεῖς πλευρὰς τῆς πόλεως, 4, 70, 9· τὸ μέτωπον τοῦ στρατοῦ 3, 116, 10· μτφ. τὸ ἔξωθεν φαινόμενον, λάμψις, τιμή Πλατ. Ἀλκ. 1, 124· «ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες» Ἰσοκ. 6, 104· «τὸ μέγεθος τῶν οἰκιῶν - ἐπιφάνειάν τινα ἐποίησε» = ἔκαμε νὰ φαίνηται ἴσαι. 17, 13· Κτ. δὲ τὸ φαινόμενον, ἀντιθ. τῷ ἀληθεια Σουΐδ. apparentia.
Ἐπιφάνεια, ἡ· α) πόλ. 1) ἐπὶ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Κιλικίας Ἀππ. κάτ. Ἐπιφανεῖς ἐπὶ νομισμ. 2) Βιθυνίας Στ. Βυζ. 3) Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου = Ἀμάθη, κάτ. Ἐπιφανεῖς Προκ. 4) Συρίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Πλιν. 5) Μηδίας = Ἐκβάτανα Στ. Βυζ. 6) Συρίας ἐπὶ τοῦ Τίγρητος = Ἀρκεσίκαρτα Στ. Βυζ. 6) Ἐπιφάνεια, τά· ἑορτὴ τῆς ἐκ δευτέρου παρουσιάσεως Ἀθήν. 12, 542· γ) γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐπιφάνειος, ὁ· ἀνδρ. ὄν· Ἐπιγρ.
Ἐπι-φανερῶς, ἐσφ. ἀντὶ ἐπὶ φανερῶς Γρ. Νυσ. 2, 157.
Ἐπιφάνη, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐπιφάνης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐπιφάνης, ὁ· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ. Ἰπλθ.
Ἐπιφάνειος ὡσ.
Ἐπι-φανής, 2· φανερός, δρατός· «- ἐφάνη Αἰγυπτίοισιν ὁ Ἆπις, ἐπιφανὴς δὲ γενομένου» Ἠρ. 3, 27· «ὧν δὲ οὐκ ἐπιφανὴς τὸ χωρίον τοῖς Ἀθηναίοις» Θουκ. 7, 3· «ἐπιφανέστατα σημεῖα», 1, 21· «βίᾳ μετίωροι καὶ ἐπιφανεῖς» Θεοφρ. ἐπὶ θεῶν Δ. Σικ. ἰδ. ἐξαίρετος, περίφημος· ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. «οἶκος ἐπιφανέστερος» Πινδ. Π. 7, 7· ὡς· - ὑλαία Ἠρ. 2, 72· «αἱ ἐπιφανέστατοι νόμοι», 5, 26· «τὰς γυναῖκας τῶν ἐπιφανέων ἀνδρῶν» = ἐπισήμων, 2, 89· «- καὶ καλῶν ἔργων» Πλατ. νόμ. 8, 829· - πόλεμος Ἰσοκ. 4, 68· «οἱ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιφανεῖς» Πλατ. νόμ. 1, 629· ἐπίρ. ἐπιφανῶς, ἀντιθ. τῷ κρύφα Θουκ. 1, 91, superapparens.
Ἐπιφάνια, τά· ἑορτὴ τῶν Φώτων ἢ Θεοφανίων· τὸ ἐπιφάνια.
Ἐπι-φανία, ἡ· ἐπιφάνεια.
Ἐπιφανιανός, ὁ· Βοιωτός τις Ἐπιγρ.
Ἐπιφανίδης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. μτγν.
Ἐπιφάνιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἀλκίφρ.
Ἐπιφάνιος, ὁ· 1) υἱὸς Οὐλπιανοῦ, σοφιστὴς Σουΐδ. 2) ἐπίσκοπος Κωνσταντίας Κύπρου συγγραφεὺς Σουΐδ. 3) ἐπίσκοπος Σελευκείας Σουΐδ. 4) Ἀλεξανδρινὸς Σουΐδ. 5) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐπιφαντός, 2· φανερός, δρατός, ζῶν, βλέπων τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀντιθ. οὐκ ὁλομένω Σοφ. Ἀντ. 834, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγ. ὁλομένη καὶ ζῶσα.
Ἐπι-φανῶς· τὸ ἐπιφανής.
Ἐπι-φαρμακεύω· μεταχειρίζομαι ἰατρικὸν εἴς τι, θεραπεύω Μέν. π. Σουΐδ. ὅπου ὁ Μαϊνίκ. πεφαρμάκευσαι παραδίδεται.
Ἐπι-φαρμάσσω, ἀττ. -ττω· ἐκ νέου μεταχειρίζομαι ἰατρικὸν Ἀχιλλ. Τατ. 4, 16.
Ἐπί-φασις, ἡ (ἐπιφαίνω, πρβλ. ἐπιφάνεια)· τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, ὅλωσις καὶ παράστασις διὰ λόγου· «τῆς ἑτοιμότητος ὄργης, ἀκριβείας» Πολυδ. 4,11,4· - βασιλική. 1, 77, 3· φαινόμενον· «κατὰ τὴν ἐπίφασιν», ἀντιθ. κατὰ τὴν ἀλήθειαν, 11, 2, 9, apparentia.
Ἐπι-φάσκω· ἐκφράζομαι, διϊσχυρίζομαι Φίλων, dicito.
Ἐπι-φαντίδιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς φάντης· - φορεῖα Σεν. π. ἱππικ. 5, 1, pro sellis.

Ἐπι-φάτνιος, 2· τῷ προηγ. Ἡσύχ.
Ἐπί-φατος, 2· δυσφημισμένος, κακονοματισμένος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1856, 12.
Ἐπι-φαυλίζω, δι. γρ. ἀντὶ ἐπιφυλλίζω Θρην. 2, 20.
Ἐπί-φαυσις, ἡ· ἐπίφασις Θεοφυλ. 3, 651
Ἐπι-φαύσκω· λάμπω, ἀνατέλλω Ἀριστοτ. προβλ. 8,17, splendeo, orior.
Ἐπι-φαύω· τῷ προηγ. N. Δ. illucesco.
Ἐπι-φέρβομαι· ἐπί τινος βόσκω· - γῆν Φανοκλ. π. Κλ. στρ. 6, 750, depascor.
Ἐπι-φέρβω· ἐδγάνω τὰ εἰς βοσκήν, ἀφήνω τι νὰ βόσκῃ ἐπὶ ποιμένων.
Ἐπι-φερής, 2· ἐπίστομος· «πρωλόθιον, ὃ ἐπιφερὴς καὶ ἐπὶ ατόμα» Ἡσύχ.
Ἐπι-φέρνια, τά· τὰ ἐκτὸς τῆς προικὸς ὑπὸ τῆς νύμφης διδόμενα Εὐστ. Ὀδ. 1417, 14.
Ἐπι-φέρω· προσέτι, μετέπειτα, κομίζω τι· α) ἐν ἐχθρ. σημ. «σοὶ - βαρείας χεῖρας ἐποίσει» = θὰ βάλῃ χέρι ἐπάνω σου, θὰ σὲ κακομεταχειρισθῇ Ἰλ. α, 89· προσβάλλω Ὀδ. π 438· «δόρυ διῦρον» Αἰσχ. Ἐδμ. 736· «χθόνα ἐς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευτυχίαν» Εὐρ Ἰκ. 1191· «ἐπίφερε πολέμιον ὁρμάν» Ἀριστ. ὄρν. 344· π. πεζ. «πόλεμον ἐπιφέρειν» λέγεται· - τινί Ἡρ. 5, 81· - ὅπλα Θουκ. 2, 18· - ἐπί τινα Δ. Κασ. - δίκην τινὶ Πλατ. νόμ. 12, 943· «πᾶσι δουλείαν ἐπέφερεν ὁ βάρβαρος» Θουκ. 3, 56· - αἰτίαν = ἐνοχὴν δίδω = κατηγορῶ τινα (μετὰ τῆς παρασ. ψευδῶς) Ἡρ. 1, 26· «μωρίαν τινί», 1, 131· - μανίην, 6, 112· «ἐπενείκασά οἱ μαχλοσύνην», 4,154· ἔγκλημα Εὐρ. Ὀρ. 767· «τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρων αὐτῷ καὶ διαβάλλων» Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 31· «ἐπέφερεν αὐτῷ τὴν Κλεοπάτραν καὶ τοὺς παῖδας» = ἔρριψεν, ἐμέμφθη αὐτὸν διὰ τὴν Κλεοπάτραν Δ. Κασ. 50, 1· παθ. «τὴν ἐπενεχθεῖσάν οἱ αἰτίην» Ἡρ. 9, 231· «ἀδικίας ἐπιφερομένης» Θουκ. 3, 42· - φόγον = ἐπιπλήττειν, ὀνειδίζειν, αὐτ. 1, 70· πρβλ. «τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει ἀνδρί;» Ἀριστ. βατρ. 1253· - δίκην Πλατ. νόμ. 12, 943· 6) καὶ ἐν καλῇ σημ. ἐπὶ πραγμ. - τιμὴν Πινδ. Ὀλ. 1, 31· ἰδ. ἐπὶ ἀφιερωμάτων θυσιῶν καὶ σπονδῶν, εἰς θεοὺς ἢ τεθνεῶτας προσφερομένων Λογγ. 2, 2· «ἐπιφέρει τῷ αὐτοῦ ἕκαστος (νεκρῷ), ἤν τι βούληται» Θουκ. 2, 34· πάντων ἀπαρχάς, 3,50· «τιμᾶν τὸν τάφον τοῦ πατρὸς τῷ πλήθει καὶ τῷ κάλλει τῶν ἐπιφερομένων» Ἰσοκ. 9, 1· «τάφους μὴ τυγχάνοντας τῶν νομιζομένων ἀπάνει τῶν ἐποισόντων», 14, 61 «τῷ νεκρῷ στέφανον» Πλουτ. Περικλ. 36· πρβλ. «- ταφὴν ἑς τινα» = κηδεύειν Ἀππ. ἐμφ. πολ. «- ὀργάς τινι» = τὴν κλῖσιν, διάθεσίν μου πρός τινα τρέπω, ἀριστός μοι αὐτός ἐστι Θουκ. 8, 83, ὅπου ὁ Σχολ. καὶ εἰς χωρίον τι ἐκ τοῦ Κρατίνου παραπέμπει. Ἐν γέν. προσφέρω· «- τὸ ἐναντίον αὐτῷ» Πλατ. Φαιδ. 104· - ὄνομά τινι = παρονομάζω, πολιτ. 307· - χρώματά τινι, σοφ. 251· - φάρμακον, ἐπιν. 8. 354· «ὑπερβολήν τινος» = ἐπανξάνω τι Θουκ. 3,82· «λίξις ἐπιφέρεται πράγμασι» = ἡ ἔκφρασις προσαρμόζεται εἰς τὰ πράγματα Πλουτ. π. ἀκ. 5· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ 0. ἐν χρήσ. Ἀριστοτ. ῥητ 3, 6· ἄλλῳ τινὶ λόγους παρουσιάζω, εἰσάγω, ἐν γέν. παραδίδω μτγν. - ψῆφον = ἐκφέρω γνώμην Δ. Ἀλ. 2, 14· «ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας· εἰ γὰρ ὡδ' ἐπιφέρεις, μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει» ἀπολ. ἡ = ἐὰν οὕτω τῆς γλώσσης σου τὴν ἐπιτηδειότητα ὡς ὅπλον φέρῃς, ἢ ἐκ τινος παλαιστικῆς ἐκφράσεως «ἐπιφέρειν πληγὰς» ἐὰν οὕτως ἐπιτίθεσαι Ἀριστ. ἵππ. 837· μέσ. ἢ παθ. α) κατά τινος κινοῦμαι, ἐφορμῶ· «ἐπιφερομένη ναῦς» Ἡρ. 8, 90· ἐπὶ στρατιωτῶν Θουκ. 4, 67· - τινί, 3, 23. ἀπτώτ. Πλατ. νόμ. 4, 706· ἐπὶ θαλάσσης· «ὅταν χειμὼν ἢ καὶ θάλατα μεγάλη ἐπιφέρηται» = ἢ θάλ. ἀναβαίνῃ ὑψηλὰ καὶ εἰς τὸ πλοῖον κτυπᾷ Ξεν. Ἀν. 5, 8, 20 ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ· «ἐπιφερόμενος ἔκαισε τὸν λαγώ», Κυρ. 2, 4, 19· ἔτι = διὰ λόγου καταφέρομαι κατά τινος Ἡρ. 8, 61· «πολλῶν ἐπιφερομένων πάλιν βοηθεῖν» = σφοδρῶς ἐπιθυμῶν ὥστε Πολυδ. 29, 9, 5· 6) ἀκολουθῶ, ἔρχομαι κατόπιν, ὀπίσω· «τὰ ἐπιφερόμενα προδεικνύουσι» = τὸ μέλλον Ἡρ. 1, 209· πρβλ. 3, 16, ὅπου ὡς ἐν τῷ «φόβος τῶν ἐπιφερομένων κακῶν» Ἀντιφ. 2, 1, 7· ἐναντιῶ σημαίνεται τὸ ἀπειλητικὸν μέλλον· «ἡ ἐπιφερομένη θερεία» = τὸ ἐρχόμενον θέρος Πολυδ. 1, 25, 7· - χρεῖται = Ἡρ. 3, 88, 2· γ) μεθ' ἑαυτοῦ φέρειν Πλουτ. Θησ. 17· ἰδ. ἐπὶ τῆς γυναικὸς ὡς προῖκα τῷ ἀνδρὶ φερούσης· «οὐδὲν ἐπιφερομένη» Λυσ. 19, 14· «τάλαντον ἐπενεγκαμένη προῖκα» Δημ. 40, 19, inferro, afferro.
Ἐπι-φέρων, ὁ· εἶδος βελῶν Πολυδ. 7, 205.
Ἐπι-φεύγω· φεύγω προσέτι, ἐν χρήσ. μον. τὸ ῥημ. ἐπιφευκτὸς = ὃν τις φεύγει Ἀριστοτ. ἠθ. 9, 14, fugiendus.
Ἐπι-φημητήρ, ὁ· ἐπιφωνῶν, ἢ συγκατατιθέμενος Ἡσύχ. assentiens.
Ἐπί-φημι· 1) ὑπόσχομαι Εὐρ. Ι. Α. 130, ὅπου ὁ Μαρηλανδ. μετέτρεψεν εἰς τὸ ἐπιφήμισα· 2) συγκατατίθεμαι Ἐμπεδ. 116, assentior.
Ἐπι-φημίζω· λέγω λόγους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπεριέχεται προδήλωσις τοῦ μέλλοντος ὡς ὁ Ἡρ. ἐν τῷ μέσ. λέγει «καὶ δὴ καὶ ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπιφημίζετο», 3, 124· ὃ. παθ. «ἡ ἐκ παιδὸς ἐπιφημισθεῖσα τῷ ἀνδρὶ ἑβδόμη ὑπατεία» = ἣν διὰ προδηλώσεως καὶ ὀνομασίας ὑπεσχέθησαν ὑπατεύην Ἀππ. ἐμφ. πολ. 1, 61· εὔχομαι Δ. Κασ. 39, 39· κατά τινα πρασημ. ἐπονομάζω, δίδω ὄνομά τι· «ταύτῃ μοι δοκεῖ ἐπιφημίσαι τἀγαθὸν λυσιτελοῦν» Πλατ. Κρατ. 417· «πομπίλος - πομπῇ δ' ἐπιφήμισαν ὄνομα νηῶν», Ὀππ. Ἁλ. 1, 187· κατά τι ὀνομάζω καὶ Πλουτ. «ὄνομά τινι» = δίδω εἴς τινα παρανόμι Δ. Κασ. 54, 63· 2) θεόν τινα ὡς πρωταίτιον ὀνομάζω, ἀποδίδω αὐτῷ τὴν αἰτίαν πραγμάτος τινος, ὡς πρωταιτίῳ αὐτοῦ· «ἑκάστῃ μοίρᾳ θεὸν ἢ θεῶν παῖδα ἐπιφημίσαντες» Πλατ. νόμ. 6, 771· «ὅσα πράττει τις τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων» Δημ. Λεπτ. 126· «ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπὶ τὸ δαιμόνιον» = ἐπὶ παντὸς μεγάλου τοὺς θεοὺς ὡς πρωταιτίους αὐτοῦ

ἀποφαίνειν, ἀποδεικνύειν Πλουτ Ποπλ 23· καὶ παθ. «θεῶν χορὸς τῶν ἐπιφημισθέντων τοὺς γάμους»=οἱτινες ὡς πρωτουργοὶ τῶν γάμων ὠνομάσθησαν Δ. Ἁλ. ῥητ. 2, 2· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀποδίδειν τι εἴς τινα· - τινί τι μτγν. Ὑδε καὶ ἐπίφημι· 3) ἀφιερώνω, «τὰς ἑφεξῆς ἡμέρας δαίμοσιν καὶ φθιτοῖς» Πλουτ. «ἱερὸν ἡγοῦνται τὸ τοιοῦτον ὄχημα τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν, καὶ πατρὶ ἐπιπεφημισμένον», Καμιλ. 7· «ὄρη ἀνίθεον καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν καὶ τὰ φυτὰ ἐπιφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ» Λουκ. π. θυσ. 10· «τοὺς γενομένους τότε παῖδας; Ἄρεως ἐπεφήμισαν» Στραβ. 5, 4, 62, ὅπου ἡ γεν. εἶνε ὕποπτος; γρ. οὕτω δυνατὸν νὰ ἔγεινε καὶ τὸ Πλατ. Τιμ. «τὴν ἔξω φορὰν ἐπιφήμισεν εἶναι τῆς ταὐτοῦ φύσεως, τὴν δ' ἐντὸς τῆς θατέρου» = προσδιώρισε τὴν ἐξωτερικὴν περιδόνησιν εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀναλόγου καὶ συμμέτρου· 4) ἐν γέν. λέγω, προσημαίνω μετ' ἀναφορᾶς πρός τι θεῖον· «φάσκων Ἀρτέμιδος δῶρον τὴν ἔλαφον εἶναι καὶ πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπιφήμιζεν αὐτῷ δηλοῦν» Πλουτ. Σερτ. 11, assigno.

Ἐπι-φήμισμα, τό· ἐπίκλησις, ἐμπεριέχουσα προσημασίαν τινὰ διὰ τὸ μέλλον· «ἀντὶ δ' εὐχῆς καὶ παιάνων, μεθ' ὧν ἐξέπλεον πάλιν τούτων τοῖς ἐναντίοις ἐπιφημίσμασιν ἀφορμᾶσθαι» μετὰ προσημ. δηλούσης ἀτυχίαν Θουκ. 7, 75, ὅπερ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ οἰώνισμα, omen

Ἐπι-φημισμός, ὁ· καθαγισμός, καθιέρωσις· «τῶν ἐπιφημισθέντων, στεφάνων ἑκατέρῳ - ἀναφαίνεται κατὰ τὸν ἐπιφημισμὸν ἑκάτερος ἐν τῷ οἰκείῳ ποταμῷ» Στραβ. 6, 275, nuncupatio.

Ἐπί-φημος, 2· περίφημος, ἔνδοξος μτγν.

Ἐπι-φθάνω· πραφθάνω, ἔρχομαί που, βατραχομ. 217, ἀόρ. ἐπιφθάς, καὶ μέσ. ἐπιφθασάμενος Σουΐδ.

Ἐπι-φθέγγομαι· προσέτι φθέγγομαι, ὁμιλῶ, κράζω Αἰσχ. Χο. 450· ἐκφωνῶ πρὸς τούτοις, λέγω· «-τῆς αὐτῆς φωνῆς μόριον» Πλατ. Κρατ. 383· «μίαν ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπιφθέγξατο προσειπών», Φιλ. 18· ὁ αὐτὸς καὶ παθ. χρῆται· «τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὕστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα», σοφ. 257· «ἡ αὐληρὶς ἐπιφθεγξαμένη μικρὰ ταῖς σπονδαῖς» μετὰ τὰς σπονδὰς παίζουσα, Πλουτ. συμπ. 5· φωνάζω Λουκ. Ἀλεξ. 38, acclamo.

Ἐπί-φθεγμα, τό· τὸ μετά τινος, τὸ ἐναντίον λεχθέν, ψελθέν, τραγουδηθὲν μτγν. οὕτω λέγεται· «ἰώ, ἐπίφθεγμα παιανικόν» Ἀθην. 15, 696, acclamatio.

Ἐπι-φθεγματικός, 3· ὁ εἰς ἐπίκλησιν ἀνήκων Ἡφαιστ. σ. 130.

Ἐπί-φθεγξις, ἡ· ἐπιφώνησις Σχολ. Ἀριστ. σφ. 702, acclamatio.

Ἐπί-φθιμος, 2· ἰσχυρός, ἀνδρεῖος ἐκ δε. γρ. Ϛσ. ἀντὶ τοῦ «ἐκ' ἰφθίμῳ» ἐγίνετο «ἐπιφθίμῳ οὖ» ἢ ὀν. ἐπίφθιμος, fortis.

Ἐπι-φθίνω· προσέτι φθείρομαι, ἀφανίζομαι· «λείρια δὲ στήλαισιν ἐπιφθίνοντα κομόντων» Κικ. π. Ἀθην. 15, 684, pereo.

Ἐπι-φθονέω· δὲν συγχωρῶ τι εἴς τινα ἐκ ζηλείας· - τινί τι Ὀδ. λ, 149· μισῶ· - τινί

Ἡρ. 9, 79· καὶ παθ. Δ. Ἁλ. 9, 43, invideo.

Ἐπί-φθονος, 2· 1) ἐνερ. μισῶν, ἐχθρικὴν διάθεσιν καὶ φρονήματα ἔχων· «οἴκῳ γὰρ ἐπ. Ἄρτεμις» Αἰσχ. Ἀγ. 133 φθονερός, «τὸ θεῖον ἀνώμαλον καὶ ἐπίφθονον» Ἀπ. πολ. Ἐμφ. 8, 59· συνών. 2) παθ. μισούμενος· - πόρος Αἰσχ. Ἀγ. 895· ἀξιομίσητος, ἀξιόμεμπτος· «λοιδορήσαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον» Ἀριστ. Ἰπ. 1274· «γνώμην ἀποδέξασθαι ἐπίφθονον πρὸς τῶν πλεόνων ἀνθρώπων» = ἥτις ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων γίνεται οὐχὶ ἀποδεκτὴ Ἡρ. 7, 139· «ἐπίφθονος γὰρ ἡ προσποίησις τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης» Πλατ. Λαχ. 184· δυσμενής, ἀπεχθής, «ὑμῖν βαρύτεραι καὶ ἐπιφθονώτεραι αἱ ἡμαι διατριβαὶ γεγόνασιν», ἀπολ. 37· «ἐπίφθονον πρᾶγμα καὶ οὐ δίκαιον ποιεῖν» Ἰσαί. 2, 23· εἰς τὸν φθόνον ἐκτεθειμένος, «ἐπίφθονον κτῆμα χρυσός» Πλατ. νόμ. 12, 958· «εἰ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν» = θεοῦ τινος τὴν δυσμένειαν ἐπενήσαμεν Θουκ. 7, 77· «ἐπὶ μεγίστους τὸ ἐπίφθονον λαμβάνειν» = πρὸς ἑαυτὸν κινεῖν τὸν φθόνον, 2, 64, invidus.

Ἐπι-φθόνως, ἐπίρ. προηγ. «διακεῖσθαί τινι» = παρά τινι μισεῖσθαι Θουκ. 1, 75· - τὶ διαπράξασθαι = οὕτως ὥστε τὸν φθόνον ἐπαύρειν, 3, 82· «- ἔχειν πρός ἀλλήλους» = δυσμενῶς διάκεισθαι πρὸς ἀλλήλους Ξεν. Κυρ. 8, 2, 26, invidiose.

Ἐπί-φθορος, 2· φθοροποιός, ὀλέθριος, -φάρμακον Πολυδ. 5, 132, exitialis.

Ἐπι-φθύζω, δωρ. ἐπιφθύσδω· ἐπιπτύω, ἐπὶ ἐπιπτύσεως ἐν ταῖς μαγικαῖς ὠδαῖς, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιπτύσεως ἐνομίζετο ὅτι ὁ τὴν μαγείαν ἐκφράζων ἐμποδίζει τὴν εἰς αὐτὸν ἐνεργειάν της Θεοκρ. 2, 62· κατὰ Σχολ.= μετ' ἐλαφρᾶς φωνῆς ψιθυρίζω, εἰς 2, 62, insputo.

Ἐπιφί· Ὑδ' ἐπηφί.

Ἐπι-φιλό-νεικος, 2· ἀμφήριστος ὁ περὶ οὗ φιλονικοῦσι Σχολ. Λουκ. εἰν. 4.

Ἐπι-φιλο-πονέομαι· μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας μεταχειρίζομαι ἔργον τι Ξεν. οἰκ. 5, 5, ὅπου νῦν - τί τι φιλοπ. ἀναγινώσκ.

Ἐπι-φιλοπονέω, τὸ ἐνερ. τοῦ πραηγ.

Ἐπι-φίλυτρίζομαι· προσφέρω φιλοτιμίας Λιβαν. 4, 806, 34, largior.

Ἐπί-φλεβος, 2· ὁ ἐξιχούσας ἔχων, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἐπιδερμίδος ὀρατὰς φλέβας Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 11, venosus.

Ἐπι-φλεγής, 2· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας φλογώδης, λίαν ἐρυθρὸς Ἀριστοτ. φυσιογν. flammeus.

Ἐπί-φλεγμα, τό· φλόγωσις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, μετὰ τοῦ ἐπάνθ ημα Ἰαμβλ. inflammatio.

Ἐπι-φλεγμαίνω· ἔχω φλεγμονὴν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μέλους τινὸς τοῦ σώματος Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 10, 7, inflammor.

Ἐπι-φλεγμασία, ἡ· ἐσφ. ἀντὶ ἐπὶ φλεγμασίᾳ Ἀρεταί. 55.

Ἐπι-φλεγμονέομαι· ἐπιφλεγμαίνω Ἀλίξ. Τραλλ. 2, 125.

Ἐπι-φλέγω· ἀνάπτω, φλογίζω, «κατασ'- πῦρ - ὕλην» Ἰλ. 6, 345 - «ἐπεφλέγει ἡ. 82· ἐπὶ τοῦ καύσωνος τοῦ ἡλίου, «ἣν ἐπιφλέγει

ἡλίως» Δ. Πἰρ. 1110· «πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον» Ἡρ. 8, 32· «τὴν πόλιν ἐπιφλέξαι» Θουκ. 2, 77· μτφ. - πόλιν ἀσιδαῖς» = λαμπρύνειν δι' ᾀσμάτων Πινδ. Ο. 9, 24· καὶ ἀμτβ. «τῶν εὐφροσύνα καὶ δόξ' ἐπιφλέγει», Π. 11, 45· «- σάλπιγξ αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν» Αἰσχ. 387· ἀπτώτ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου λάμπω, καὶ ἐκπέμπω φλόγας Δ. Κασ. 59, 7, inflammo.

Ἐπι-φλογίζω· καίω, ἀνάπτω τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀμφ.

Ἐπι-φλόγισμα, τό· τὸ φλογισμένον, ἡ φλόγωσις Ἱπποκρ. σ. 1253, pustula.

Ἐπι-φλογ-ώδης, 2· ὁ φαινόμενος ὡς νὰ ἔχῃ φλόγωσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας Ἱπποκρ. σ. 191.

Ἐπι-φλυγμός, ὁ· ἔκρηξις ὑδάτων ἢ ἀναπηδητικὴ ῥοή Ἀκ. Γεν. 2, 6, scatebra.

Ἐπι-φλυκταινόομαι· φλυκταίνας, φυσαλίδας, λαμβάνω, γεννῶ Ἱπποκρ. 4, 7, 216.

Ἐπι-φλύω· ἐναντίον τινὸς ἐκχέω λόγους ἐγκικτικούς, κομπάζω Ἀπολ. Ῥ. 481, κατὰ Σχολ. - φλυαρεῖν, λαιδορεῖν.

Ἐπι-φοβέομαι, δι. γρ. ἀντὶ φοβέομαι, metuo.

Ἐπί φοβος, 2· ἔκφοβος, ἔμφοβος, «ὁ ἠρέμα φοβούμενος» Γαλην. 19, 707, 3, perterritus.

Ἐπι-φόβως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀππ. Συρ. 19, timide.

Ἐπι-φοινίζω, δι. γρ ἀντὶ ἐπιφοινίσσω.

Ἐπι-φοινικίζω· φαίνομαι ὡς φοινικοῦς, κλίνεται χρωμάμουσεἰς τὸ φοινικοῦν, ἄλικον Θεοφρ.

Ἐπι-φοινίσσω· τῷ προηγ. Ἀριστοτ. φυσιογν. 6· «ἡ λευκότης αὐτοῦ ἐπιφοίνισσεν περὶ τὸ στῆθος» Πλουτ. Ἀλεξ. 4· ἔτι δὲ κάμνω τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του κόκκινον Λουκ. ἐρωτ. 41, punico.

Ἐπι-φοιτάω· πηγαίνω, συχνάζω πού· «οἱ ἐπιφοιτῶντές τε καὶ οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες» Ἡρ. 9, 28· καὶ συχν ἐπὶ ἐνυπνίων, 7, 15· καὶ ἐπὶ πραγμάτων· «ὁ ἐπιφοιτίων κέραμος», 3, 6· - τινί = πρός τινα, 2, 73· «ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον» Θουκ. 1, 135· καὶ μτγν. - τὰς πόλεις = ἐπισκέπτεσθαι Ἰουλιαν. ἔτι ἐχθρικῶς προσδάλλω Θουκ. 1, 81· συνήθ. πηγαίνω πρός τινα, ἐπισκέπτομαι Λουκ καὶ ἄλ. μτγν ventito, pervadeo.

Ἐπι-φοίτησις, ἡ· τὸ πηγαίνειν, συχνάζειν τινά που Ἰώσ. adventus.

Ἐπί-φοιτος, 2· ὁ ἐρχόμενός που· - δυστυχία Μανεθ. 4, 83, incurrens.

Ἐπι-φορά, ἡ· 1) τὸ φέρειν, κομίζειν τινά τι πρός τι· «τὴν τοῦ ἀνομοίου δόσιν καὶ ἐπιφορὰν» Πλατ. Κρατ. 430· - ὀνομάτων = τὸ θέτειν ὀνόματα, παρονομάζειν, νόμ. 12, 944· ἡ προσθήκη εἰς τὴν πληρωμήν, τὸν μισθὸν τῶν στρατιωτῶν Θουκ. 6, 31· «αἱ ἔξωθεν ἐπιφοραί» Δ. Κασ. 47, 17· αἰτιαγωγία Πολυδ. 5, 90, 4· ἐπὶ τροφῶν, τὸ μετέπειτα φερόμενον, ἢ τὰ τρωγάλια Δαμοξ π. Ἀθην. 3, 103 (πρβλ. ἐπιφόρημα)· ἡ τοῖς νεκροῖς ὡς δῶρον προσφερομένη θυσία Πλουτ. νόμ. 22 (πρβλ ἐπιφέρω)· 2) ἔλευσις αἰφνιδία καὶ ὁρμητική - ἀνέμων Θεοφρ.-ὄμβρων, χειμῶνος, δακρύων Πολυδ. 4, 41, 7· - ῥευμάτων Πλουτ. Ἀριστ 6· ἔφοδοι, ἐπιδρομή Πολυδ. 6, 55, 2· ὅθ καὶ κατηγορία π. ξητ. παρ' οἷς σημαίνει εἰς τὴν μετ' ἐμφάσεως ἐπανάληψιν μιᾶς ἢ πλειοτέρων λέξεων Δ. Ἁλ. π. Δημ. 20· ἡ ἔκρηξις ῥεύματος ἐξ ὑγρασίας ἀπό τινος μέλους τοῦ σώματος Ἰατρ. 3) τὸ συμπέρασμα ἐν τῇ λογικῇ, Σ. Ἐμπ. 2, 136, impetus, attributio.

Ἐπι-φορδέω, ἐκ τούτου παράγ. τινες τὸ ἐπιφόρδει Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 105, ὅπερ καὶ ὑπερσ. τοῦ φέρδω δύναται νὰ ἦνε.

Ἐπι-φορέω· ἐπιφέρω· - χοῦν Ἡρ. 8, 28· «ἐπὶ τὸν ἅλα γῆν ἐπιφορέοντες», 4, 183· - ἐπί τι Παυσ. 10, 1, 3, comporto.

Ἐπι-φόρημα, τό· τὰ κατόπιν εἰς τὴν τράπεζαν παρατιθέμενα ϕαγητά, συνηθ. εἰς τὸν πλ. Ἀθήν. 14, 640· «σίτοισι ἁλίγοισι χρέωνται, ἐπιφορήμασι δὲ πολλοῖσι» Ἡρ. 1, 133· καθ' Ἡσύχ. = τραγήματα ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅ ἐν λεξ. Ἀδυδηνόν· ὁ ἐν. Λουκ. Λεξ. 8.

Ἐπι-φόρησις, ἡ· εἰσφορά, προσθήκη· «κόνεως ἐπιφόρησιν» Εὐστ. 321, 33, illatio.

Ἐπι-φορικός, 3· ὁ μετὰ σφοδρότητος φερόμενος, κινούμενος· - λόγος ῥητ.

Ἐπί-φορος, 2· ὁ φέρων, ὠθῶν τι ὄπισθεν, ἐπὶ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου· «εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς τὴν πόλιν» Θουκ. 3, 74· π. Αἰσχ. συνάπτεται καὶ «παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος», Χο. 800· ἆθ. ὁ ἔχων κλίσιν πρός τι· - εἰς ποίησιν Πλουτ. - πρός τι Ἡλιοδ. - 2) ἔγκυος, ὀπακ. γυνή, κυοφαροῦσα Ἱπποκρ. ἔτι = ἐρρωμένος, σφοδρὸς ἐπὶ κυνῶν Ξεν. κυν. 7, 2 ἐπίρ «ἐπιφόρως ἔχειν πρός τι» = κλίνειν πρός τι Στραβ. 12, 553, proclivis, pronus.

Ἐπι-φορτίζω· ἔτι μᾶλλον φορτώνω τινά, ἐπιβαρύνω μτγν. παθ. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 214, gesto, premo.

Ἐπι-φορτισμός, ὁ· ἐπιβάρυνσις γλωσ.

Ἐπι-φόρως, ἐπίρ. τοῦ ἐπίφορος.

Ἐπί-φραγμα, τό· πᾶν δι' οὗ τι ἀνοικτὸν ἄνωθεν κλείεται, στουπώνεται, ὡς ἔμβολον καὶ τὰ ὅμ. μτγν. obturamentum.

Ἐπι-φραδέως· συνετῶς, μετὰ φρονήσεως, ἐπιμελείας, προσοχῆς· - ἰρέειν Ἀπολ. Ῥ. 2, 1134, prudenter.

Ἐπιφραδής, ὁ· ἀνδρ. ἴσν. Σουΐδ.

Ἐπι-φραδής, 2· συνετός, ἐπιμελής, μόν. ἐπιρρημ. ἀπαντᾷ, συγκρ. ἐπιφραδέστερον = συνετώτεραν Ἡσύχ. prudens.

Ἐπι-φραδμοσύνη, ἡ, ἑσφ. ἀντὶ ὑποφραδμοσύνη Ἡσ. Θε. 658.

Ἐπι-φράδμων, ὁ· ψευδολόγος Ἡσύχ. mendax.

Ἐπι-φράζω· λέγω προσέτι. διηγοῦμαι Ἡρ. 1, 179 (ὁ δὲ Βεκκ. γράφει ἔτι φράσαι ἐπίφραδον εἶνε ἀόρ. β', τοῦ φράζω ὁ Ἰδε)· ἄλλως δὲ ἐν τῷ μέσ. καὶ μετ' ἀορ. παθ καθ' ἑαυτὸν βουλεύομαι, σκέπτομαι, ἀπολ. Ἰλ. φ. 410· - ὧδε Ἡρ. 4, 200· παρατηρῶ, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· «ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσίατ' Ἀχαιοί» Ὀδ σ, 94· μετὰ τοῦ νοέω, θ, 94· - βουλήν = ἐννοῶ, μανθάνω Ἰλ. 6, 282· ἐξευρίσκω, συμπεραίνω Ἡρ. 1, 48· ἐπιννοῶ, ἐπιτεχνῶμαι· - ὀλεθρόν τινι Ὀδ. ο, 444· - βουλὴν Ἰλ ν, 741· - τέχνην Ἡσ. Θε. 160· - γάμον Θεοκρ γ, 165· - δόλον Ἀπολ. Ῥ. 3, 720· τοιάδε Ἡρ. 6, 331· μετ' ἀπαρ. «οἷον τὸν μῦθον ἐπιφράσθη; ἀγορεύειν = σοῦ ἤδειν

εἰς τὸν νοῦν νὰ εἴπῃς Ὀδ. ε, 183, σπαν. μτγν.
Ἐπί-φραξις, ἡ· ἔμφραξις, ἀπόφραξις Πλουτ. ἀρέσκ. φιλοσ. 2, 29, obstructio.
Ἐπι-φράσσω· ἐπάνωθεν στουπώνω, ἐγκλείω τι· -δίοδον Θεοφρ. -πόρους Νικ. ἀλ. 286· «-ὠτα κηρῷ» Λουκ. εἰκ. 14. Παθ ἐπέφρακτο Δ. Κασ. 74, 7· Μέσ.-τὰ ὦτα=τὰ ἑαυτοῦ Λουκ. εἰκ. 1, obstruo.
Ἐπι-φράττω, ἀττ. ἀντὶ τοῦ προηγ.
Ἐπί-φρενα, τά· τὰ ὑποχόνδρια Ἡσύχ.
Ἐπί-φρεω, ἴσφ. ἀντὶ τοῦ ἐπεισφρέω.
Ἐπι-φρημί· τῷ προηγ.
Ἐπί-φρικτος, 2· φρικτός· «ἐπιφρίκτην φολίδεσσι»=ἐπιφρίσσουσαν Νικ. θηρ. 157· ὀρθότε τονισμὸς ἐπιφρικτήν, horrens.
Ἐπι-φρικώδης, 2· φρικώδης μτγν. horribilis.
Ἐπι-φρίξ, ἡ, ἀρχ. ἴσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἔπι φριξ Ἰλ. η, 63.
Ἐπι-φρίσσω· ἀνατριχιάζω, γίνομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματός μου ὄριμύς, σκληρός, ἰδ. ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὧν ἡ ἐπιφάνεια σουφρώνεται, λιανοτσακίζεται ἀπὸ μικρὰ κύματα· «ἐπιφριττούσης τῆς θαλάττης» Πολυδ. 1, 106 (πρβλ. φρίσσω)· «ὁλκὸς ἐπιφρίσσων φολίδεσσι» Δ. Περ. 443· ἐπὶ τοῦ φολιδωτοῦ, λεπιδωτοῦ, ἀνωμάλου δέρματος τῶν ἰχθύων· «νέποδες ἐπιφρίσσουσι γαλήνῃ»=βρύουσιν, ἀφθόνως κολυμβῶσιν ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐν καιρῷ γαλήνης Ὀππ. κυν. 1, 384· ἴζτι δὲ καὶ ἐπὶ Ζεφύρου Ὀρφ. Ἀργ. 1147.
Ἐπι-φρονεύω· ἐπακούω Ἡσύχ.
Ἐπι-φρονέω· νοήμων, φρόνιμος, στοχαστικός εἰμι, μόν. τὸ θηλ. ἐπιφρονέουσα Ὀδ. υ, 385· ὁ Πλάτ. θέτει ἐν τῷ Ὁμ. στίχῳ «τὴν ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι» (Ὀδ. α, 351) ἐπιφρονέουσ', πολ. 4, 424, sapio.
Ἐπι-φροσύνη, ἡ· φρόνησις, προσοχή Ὀδ. ε, 437· «ἐπιφροσύνας ἀνελίσθαι»=φροντίδα καὶ σκέψιν, τ, 22, καὶ πλ. Ἀπολ. Π. 4, 1115· παρατήρησις Ἀρατ. 762, prudentia, cogitatio.
Ἐπί-φρουρος, 2· ὁ φρουρῶν, ἐπαγρυπνῶν εἴς τι Εὐρ. Ὀρ. 1575, custodiens.
Ἐπι-φρύγω· φρύγω Πολυδ. ἐν λέξ. φρυγεύς.
Ἐπι-φρυκτωρέω· ἐπιλάμπω Β. Ἀν. 1, 316, 2, adlucco.
Ἐπί-φρων, 2· νουνεχής, φρόνιμος, προσεκτικός (=ᾧ ἔπι φρένες) Ὀδ. ψ, 12, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς «χειρὰς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν»=φρόνιμον ἐν βουλῇ, π, 242· ἴζτι δὲ «νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ», γ, 128· -μῆτις, τ, 326, prudens.
Ἐπί-φρων, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐπι-φυάδες, αἱ· βλαστάρια εἰς τὰς κορυφὰς τῶν φυτῶν Θεοφρ. proprgines.
Ἐπι-φυάς, ἡ· ἐν. τοῦ προηγ. Θεοφρ. Ι. Φ. 1, 6, 6.
Ἐπι-φύλαξ· φύλαξ πράσθετος Λογγ. 1, 21.
Ἐπι-φυλάσσω· ἐπαγρυπνῶ, προσέχω εἴς τι· -πλοῦν Πλατ. νομ. 9, 866, observo.
Ἐπι-φθλτος, χθών· εἰς φυλὴν τινα διανενεμημένη γῆ Εὐρ. Ἴων 1577.
Ἐπι-φυλλίζω· συνάζω τὰ ἀποστάφυλα μετὰ τὸν τρυγητὸν μτγν. μεταφρ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω Ο'. racemor, exquiro.

Ἐπι-φυλλίς, ἡ· αἱ μικραὶ σταφυλαί, ἀποτσάμπουρα («μικρὸν βατρύδιον δυνάμενον καλύπτεσθαι καὶ τῷ τυχόντι φύλλῳ» Σουϊδ.) Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 92, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τῶν τρυγητῶν καταφρονοῦνται, παραβλέπονται καὶ ἀπομένουσιν εἰς τοὺς κατόπιν τρυγητάς Κορν. Λογγ. 1 (6, 191)· μτφ. «-καίστω μύλματα», ἐπὶ φαύλων ποιητῶν, οἵτινες μόνον ὡς ἀχρεῖοι μετατρυγηταὶ δύνανται νὰ θεωρηθῶσι, καὶ μὲ τὰς τῶν ἀμπέλων ἐπιφυλλίδας παρομοιάζονται Ἀριστ. βατρ. 92· «τραγήματα τῶν λόγων καὶ ἐπιφυλλίδες» Δ. Ἀλ. ῥητ. 10, 18, racemuli.
Ἐπι-φυλλίς, ίδος, ἡ· ἄν. γυν. Ἀλκίφρ.
Ἐπι-φυλλό-καρπος, 2 φυτὸν ἐπὶ τῶν φύλλων φέρον τὸν καρπὸν του Θεοφρ.
Ἐπι-φθσάω· φυσκώνω Ἀριστ. πλ. 699.
Ἐπι-φυσιόω· καυχῶμαι Στοβ. ἀνθ. 74, 7.
Ἐπί-φῦσις, ἡ· ἔκφυσις περιττή, προσθήκη Θεοφρ. - δέρματος Ἀθήν. 8, 357· - ὀστέων ἰατρ. accretio.
Ἐπι-φυτεύω· φυτεύω τι μετέπειτα Ἀριστ. εἰρ. 168, supersero.
Ἐπιφυτικός, 3 ὁ ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν φύσιν Γρ. Νυσ. 1, 438.
Ἐπι-φύω· ἀφήνω, κάμνω νὰ αὐξήσῃ, φυτρώσῃ τι Θεοφρ. μέσ. μετὰ παρκ. καὶ ἀόρ. 6', ἐνερ. ἐπιπέφυκα, ἐπέφυν, φυτρώνει, βλαστάνει τι ἐπάνω· «ἐπιφυομένου τοῦ δέρματος» Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 1, 10· «ἐπιπέφυκε τῷ σήματι ἔλαΐη» Ἡρ. 4, 34· «ἐπὶ ταῖς μήτραις ἐπιπέφυκεν ἡ καπρία» Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 9, 51· μτφ. πιάνομαι, κρατοῦμαι ἀπό τι· «τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν» Πλατ. νόμ. 11, 937· προσκολλῶμαι εἴς τινα· «ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι» Πλουτ. παιδ. ἀγωγ. 9· στερεὰ κρατῶ· «ἀπρὶξ ἁμᾶ τὰν χεροῖν ἐπέφυ»=ἐνηγκαλίσθη καὶ κρατεῖ σφιχτά τι μὲ τὰς δύο χεῖρας Πολυδ. 12, 11, 6· καὶ κατατρίχω, ἐπιπλήττω, - τινί Ἀθήν. 11, 507· ἐπὶ τοῦ τραχήλου κάθημαι Πλουτ. Ἀντών. 58· ἐπεφύοντο Ἀλεξ. 55· ἰδ. κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κυνηγίου «ὥσπερ θηρίοις σκύλακες» Πλουτ. Λυκ. 1· τὸ δ' «ἐπιφύντα νέον ἄνδρα» = κατόπιν γεννηθέντα μτγν. complector.
Ἐπι-φωνέω· προσφωνῶ μτγν. «τὸ τοῖς γαμοῦσιν ἐπιφωνούμενον» Πλουτ. Πομπ. 4· προστίθημι Ἀθην. 5, 178· φωνάζω πρός τινα· «μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν θήκην» Σοφ. Οἰ. Κ. 1759· προσθέτω εἰς τὴν διήγησιν, τὸν λόγον, ὀνομάζω μτγν. ὡς Ἀρισταιν. 1, 14· κατὰ δὲ Ἁρποκρ. εἶνε κοινὴ ἔκφρ. ἀντὶ ἐπισημαίνεσθαι καὶ ἐπαινεῖν, acclamo.
Ἐπι-φώνημα, τό· προσφώνησις, ὅ,τι λέγει τις μεγαλοφώνως, ἰδ. ὁ ἐν ἁρμοδίᾳ περιστάσει, ἐν εὐκαιρίᾳ κομψός, ἀστεῖος, λόγος· «ἐπιφώνημα ἐπιπεφώνηκεν» Πλουτ. Ἀλεξ. 3· ἰδ. π. ῥητ. ἐν προσθήκῃ ἢ ἐν ἐπιλόγῳ τοῦ λόγου· «τὸ ἐν ἐπιλόγοις λεγόμενον» Δ. Ἀλ. ῥητ. 10, 18· ἴζτι δὲ καὶ ὡς ἐπίφθεγμα τὸ π. γραμ. ἐπιφώνημα Β. Ἀν. 100, acclamatio.
Ἐπι-φωνηματικός, 3· εἰς τὸ ἐπιφώνημα ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ὁ Εὐστ. ἐξηγεῖ τὸ ἐπιφ.

«τὸ δηλοῦν ἐν βραχεῖ κόμματι πολλὴν ἔνναιαν» Ἰλ. σ, 1038, acclamatorius.

Ἐπι-φωνηματικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μτγν. ὡς Ἑρμογ. theatrice.

Ἐπι-φωνημάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἐπιφώνημα Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 23, 31.

Ἐπι-φώνησις, ἡ· προσφώνησις Πλουτ. Πομπ. 4, acclamatio.

Ἐπι-φωνητής, ὁ· ἐπιφωνῶν Ἡσύχ.

Ἐπι-φωράω· συλλαμβάνω, ἀνακαλύπτω τινά πράττοντά τι Συνεσ. deprehendo.

Ἐπι-φώσκω· ἐπιφαύσκω, λάμπω, φωτίζω, ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἡμέρας N. Δ. luceo.

Ἐπι-φωτίζω· ῥίπτω ἐπί τι φῶς μτγν. illumino.

Ἐπι-φωτισμός, ὁ· τὸ νὰ φωτίζῃ τίς τι, φώτισμα, φέξιμον, τὸ ἐπί τινος πίπτον φῶς Πλουτ. φασ. σελ. 22, illuminatio.

Ἐπι-χαίνω· χάσκω πρὸς ἀπόλαυσίν τινος, μετ' ἐπιθυμίας, ἀνυπομονησίας· – τινί, π. χ. «τῷ χρυσίῳ ἐπικεχηνότες» Λουκ. Τιμ. 18· – τῷ καπνῷ, θυσ. 9, inhio.

Ἐπι-χαιρ-άγαθος, 2· ὁ χαίρων διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων Ἐρατοσθ. Στραβ. 1,61

Ἐπι-χαιρ-κακέω· χαίρω διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου κωμ. – τινί = διά τι μτγν.

Ἐπι-χαιρεκακία, ἡ· τὸ χαίρειν διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου, ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 7, malevolentia.

Ἐπι-χαιρέ-κακος, 2· ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς Ἀριστοτ. ἠθ. 27· ὁ Πολυδ. 3, 101 ἀποδοκ. τὴν λέξιν.

Ἐπι-χαιρεσί-κακος, 2· τῷ προηγ. μτγν. πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. σ. 770, ἔνθα προτείνει τὴν γρ. ἐπιχαιρησίκακος, ἀντίθ. τῷ ἐπιχαιράγαθος.

Ἐπι-χαίρω· χαίρω διά τι· «εἰ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω» = ἂν εὐτυχῶ αἰσθάνομαι, χαράν Σοφ. Αἴ. 136· ἐπιχαρῆναι Ἀριστ. Θεσ. 314· συνηθ. διὰ τὴν δυστυχίαν τινός· «οἷ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς» Σοφ. Αἴ. 340· «τὸν δ' ἐπιτήδειον εἶναι ταῦτα παθεῖν, ἵνα καὶ ἐπέχαιρεν» Δημ. 9,61· τὸν ἀόρ. ἐπεχήρατο ἔχει ὁ Ἀπολ. Ῥ. 4, 55, laetor.

Ἐπι-χαλᾶ· «τὴν τὸ κανοῦν φέρουσαν εἰς τὰς θυσίας θεράπαιναν» Ἡσύχ.

Ἐπι-χαλαζάω· χαλαζοκοπῶ, κατακτυπῶ τινα ὡς μὲ χάλαζαν μὲ πέτρας π. Λουκ. «ὅ,τι πλείστους λίθους ξυμφορήσας ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς», Τιμ. 58.

Ἐπι-χαλαρός, ὁ· χαλαρωμένος, οὐχὶ σφιγμένος ἢ τεντωμένος Ἱπποκρ. laxus.

Ἐπι-χαλάω· ξελύνω, ξετεντώνω, ξεσφίγγω· – τὸν δεσμὸν Λουκ. Ἡρακλ. 3· «τὸ καλώδιον τῷ τροχοῦντι» Παλυδ. 34, 3, 5· ἀμτδ. ἐνδίδω, ὑποχωρῶ· «πικρᾶς δύαισιν οὐδὲν» Αἰσχ. Πρ. 179· ὁ Φίλων ἔχει ἐπιχ. καὶ ἐνδίδωμι, laxo.

Ἐπι-χαλεπαίνω· ὀργίζομαι διά τι Ἀπολλεξ. Ὁμ. ἔρμην. ἐπαλαστήσασα, indignor.

Ἐπι-χαλκεύω· κτυπῶ ἐπί τινος διὰ τῆς σφύρας Αἰσχ. ἀποσπ. 421· «ἀλλ' ἐνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶι, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης, καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιδίου γαστρὸς καὶ θρυμαβρεπιδείπνου, ἀμέλει θαρρῶν, οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν» Ἀριστ. νεφ. 422· μτφ. δημ. ἐπὶ τοῦ ἄκμονος διορθώνω, κατασκευάζων τι τεχνικῶς, π. Ἀριστοτ. ἐπὶ τοῦ ἐπιλόγου ἀντιστοιχ. τῷ «κατασκευάζειν ἑαυτῷ εὖ τὸν ἀκροατὴν» εἴτε = τεχνικῶς ἐπεξεργάζεσθαι, ἢ διὰ συχνῆς ἐπαναλήψεως (ὡς διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων κτυπημάτων τῆς σφύρας) φέρειν τὸν ἀκροατὴν εἰς συγκίνησιν, ῥητ. 3, 9, cudo, affabrico.

Ἐπι-χαλκίτης, ὁ· ὁπλίτης Ἡσύχ. armatus.

Ἐπί-χαλκος, 2· ὁ μὲ χαλκόν, ἢ ἐν γέν. μέταλλον σκεπασμένος· – ἀσπὶς Ἡρ. 4, 200.

Ἐπί-χαλκος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Θεοκρ. 14, 53.

Ἐπι-χάραγμα, τό· τὸ χαραγμένον, τυπωμένον ἐπί τινος, ἐπίκρουμα Ἡσύχ. nota.

Ἐπι-χαρακόω· ἐπί τινος πλήττω, πατάσσω μτγν.

Ἐπι-χαράσσω· χαράζω, σκαλίζω, τυπώνω τι ἐπί τινος, ἐπὶ νομισμάτων· – νομίσματα βοῦν Πλουτ. Ποπλ. 11· καὶ ἐπὶ φυτῶν ἐγχαράττω, ἐπιτέμνω Θεοφρ. incido, insculpo.

Ἐπιχαρεῖνος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-χαρής, 2· α) ὁ χαροποιῶν, ἀρεστός, – τινί Αἰσχ. Πρ. 160· β) ὁ εὔθυμος καὶ χαρούμενος διά τι· – τινὶ Ο'. laetabilis, laetus.

Ἐπιχάρης, ὁ· 1) Ἀθηναῖος· α) Λαμπτρεὺς Λυσ. 6) Ἀχαρνεὺς Δημ. γ) Οἰνεὺς Ἐπιγρ. δ) ἐχθρός τις τοῦ Ἀνδοκίδου Ἀνδοκ. ε) Ὀλυμπιονίκης, πάππος τοῦ Δημοσθένους Δημ. 5) ἄλλος τις, ὃν ὁ Δείναρχος ἔγραψε λόγον τινὰ Δ. Ἀλ. καὶ ἄλλοι· 2) Σικυώνιος Δημ. 3) Ῥόδιος Πολυδ. 4) Κορωνεὺς Ἐπιγρ. καὶ ἄλλ.

Ἐπιχαρίδας ὁ· 1) Δελφός· 2) Λεβαδεὺς Ἐπιγρ.

Ἐπι-χαρίδης, ὁ· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. Πυθαγόρειος Ἀθήν.

Ἐπι-χαριεντίζομαι· ἀστείζομαι διά τι Λουκ. συμπ. 12, jocor.

Ἐπι-χαριέντως· μὲ τρόπον ἐπίχαριν Σχολ. Πινδ. Ν. 10, 127.

Ἐπι-χαρίζομαι· ἔτι πλέον χαρίζω εἴς τινα Ξεν. ἱππ. 6, 12· ἀρεστός εἰμι· – τινὶ Δ. Λακερ. 10, 121, gratificor.

Ἐπιχάρινος, ὁ· Ἀθηναῖός τις Παυσ.

Ἐπί-χαρις, 2· χαριτωμένος, θελκτικός, ἀγαπητός· «οὐδ' ἐπίχαρις "Ἄρης" Αἰσχ. Ἑπτ. 893· «ἐν ταῖς συνουσίαις» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 4· – θηρίον = ὁ λαγώς, κυν. 5, 33· τὸ ἐπίχαρι = τὸ ἀρεστόν, ἀγαπητὸν Πλάτ. πολ. 7, 528, συγκρ. ἐπιχαριτώτερος Ξεν. Κυρ. 8, 2, 2· ἐπιχαριτώτατος, οἰκ. 7, 37· ἐπίρ. ἐπιχαρίτως· – εἰπεῖν Ξεν ἀπολ. 4, venustus, lepidus.

Ἐπι-χάριτος, 2· τῷ προηγ. Γρ. Νυσ 1, 476.

Ἐπι-χαρίτως, ἐπίρ. τοῦ ἐπίχαρις ὁ ἴδε.

Ἐπι-χάριττα· ὥρ. ἡ βοιωτ. πρωτ. ἀντὶ ἐπιχαρίζου· δεικνύου ἀρεστὸς Ἀριστ. Ἀχ. 849.

Ἐπι-χαριττωτί, ὥρ. ἀντὶ ἐπιχαρίτως· προθύμως, ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς Ἀριστ. Ἀχ. 832.

Ἐπί-χαρμα, τό· ἡ χαρὰ διά τι, ἰδ. διὰ τὴν δυστυχίαν τινὸς Εὐρ. Φοίν. 1549· ἀντικείμενον ἐπιχαιρεκακίας, Ἡρ. μ. 459· (πρβλ. ἐπιχαιρεκακία), malevolentia.

Ἐπίχαρμος, ὁ· 1) φιλόσοφος Πυθαγόρειος καὶ ποιητὴς Κῶος, ἀκμάσας περὶ τὸ 480 ἔτος π. χ. ζῶν ἐν Συρακούσαις· ἀνησχολήθη δὲ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν ποίησιν, καὶ ἐξαιρέτως τὴν δραματοποιΐαν, τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζοντα αἱ κωμῳδίαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τύπος ἀληθοῦς καὶ φιλοκάλου μιμήσεως· ἀπέθανε δ' εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν Πλατ. 2) Ῥόδιος Ῥήν. Μους. 3) Πυθνατος πατὴρ τοῦ Μήτρωνος Ἀρρ 4) ἄλλος Ἐπιγρ.

Ἐπί-χαρος, 2· ἐπίχαρις μτγν.

Ἐπί-χαρσις, ἡ· ἐπίχαρμα.

Ἐπι-χάρτης, ὁ· ἐπιχαίρων Πολυδ. 3, 101.

Ἐπι-χαρτικός, τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα = χαρᾶς ἐπιφώνημα Β. Ἀν. 100.

Ἐπί-χαρτος, 2· ᾧ ἐπιχαίρομεν, ὁ χάρμα ἡμῖν γινόμενος, χαροποιὸς Αἰσχ. Ἀγ. 704· «ὡς ἐπίχαρτον τελέσαι· ἀεικούσιον ἔργον» Σοφ. Τρ. 1252· ἰδ. ὁ πρὸς ὃν ἄλλοι αἰσθάνονται ἐπιχαιρεκακίαν, «ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα» Αἰσχ. Πρ. 158· «βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος» = περίγελως τῶν βαρβάρων Πλατ. Ἐπ. 8, 356· «οἴκτου ἀξιώτεροι τυγχάνειν οἱ ἀπρεπές τι πάσχοντες· οἱ δὲ δικαίως, τὰ ἐναντία ἐπίχαρτοι εἶναι» = ἀξίζουσιν νὰ γίνωνται ἐπιχαιρεκακίας ἀντικείμ. Θουκ 3,67.

Ἐπι-χαρ-ωπός, ὁ· κυανοῦς, ἐπίθ. θαλάσσης μτγν. caeruleus· ἴσ. ἀντὶ ἐστὶ χαρωπός.

Ἐπι-χασκάζω· εἰς τὸ ἐπάνω μέρος ἔχω χάσμα, σχισμάδα Θεοφρ. inhio.

Ἐπι-χάσκω· τῷ προηγ.

Ἐπι-χασμάομαι· γασμῶμαι διά τι, χασμουριῶμαι ἐνταῦτῳ Ἰλιάδ. 4, 5, oscito.

Ἐπι-χατής, ὁ· χατέων, ἐνδεὴς Ἡσυχ. egenus.

Ἐπι-χανόομαι· φουσκώνω, ἐξογκοῦμαι, ἐπαίρομαι· - εὐτυχίαις Ἰαμβλ. intumesco.

Ἐπι-χέζω· χέζω ἐπί τινος· «ἐπιχεσεῖ πατούμενος» Ἀριστ. Λυσ. 440· καπιχεσοῦνται, Ἐκκλ. 640· πρβλ. ἐπικεχοδώς, incaco.

Ἐπι-χειλέω· πληρῶ, γεμίζω τι μέχρι τοῦ χείλους Ἡσύχ.

Ἐπι-χειλής, 2· α) μέχρι τοῦ χείλους φθάνων, κατὰ Πολυδ. = οὐχὶ ἐντελῶς πλήρης, ἀντίθ. τῷ ἰσοχειλὴς καὶ ὑπερχειλής, 2, 89· ἀλλὰ π. Ἀριστ. «ἐποίησε τὴν πόλιν ἐπιχειλῆ» = ἐνδεᾶ, ἔνθα περιέχεται καὶ ὑπαινιγμὸς τῶν τειχῶν ὥσπερ χειλέων ἢ ὀρρύων τῆς πόλεως, Σχολ. Ἱππ. 811· π. μτγν. = ὑπερχειλής, ὑπερχειλίζων Θεμιστ. β) τὸ στόμα ἐπιχειλὴς = ὁ ἔχων τὰ χείλη συμμαζωμένα, σουφρωμένα, ὡς οἱ γέροντες οἱ στερούμενοι ὀδόντων Πολυδ. 6, 120.

Ἐπι-χειμάζω· περνῶ τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον Θουκ. 1, 89· ἐνεργ. καθιστῶ τινα εἰς σφοδρὰν ψυχικὴν διάθεσιν· - σαυτὸν Μεν. π Φρυν. σ. 387, ὅστις ἐξηγεῖ αὐτὸ διὰ τοῦ λυπεῖν· ἄπρος. ἐπιχειμάζει καὶ ἐπιχειμάζεται = ξαναχειμωνιάζει μτγν. hiberno.

Ἐπι-χείμασις, ἡ· ὁ ἐπόμενος χειμών, ἐπερχομένη κακοκαιρία Πλιν. Ἰ. Φ. 18,25,57.

Ἐπι-χειμέριος, 2· εἰς χειμῶνα, κακοκαιρίαν ἐκτεθειμένος Θεοφρ. hibernus.

Ἐπί-χειρ, ειρος, ὁ· ὁ θέτων χεῖρα εἴς τι, μεταχειριζόμενος Πολυδ. 2, 148.

Ἐπι-χείρω· Θέτω, βάλλω χεῖρα εἴς τι· «δεῖπνου, σίτῳ» = ἁπλώνω τὴν χεῖρά μου καὶ λαμβάνω, ἀρχίζω τὸ δεῖπνον Ὀδ. ω, 386, 395· ἰδ. α) ἐγθρικῶς προσβάλλω, ἐπιπίπτω· - τινί Ἡρ. 1,26· καὶ ἐπὶ τόπου· «· Φωκαῆ, τοῖσι βασιληΐοισι», 1, 162· «καὶ ἐπιτίθεσθαι» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 22· «- τινὶ μάχῃ» Λουκ. παρασ. 59· - ἐπί τινα Πλατ. Μενεξ. 241· - πρός τινα Θουκ. 7, 21· - εἰς σατραπείας Δ. Σικ. 14, 80. Παθ. προσβάλλομαι· «ἀσφαλέστατοι πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖσθαι» ἀντίθ. τῷ ἐπιέναι Θουκ. 2, 11· «ἐπιχειρούμενος διεχόθην» Πλουτ. Σερτ. 23· 2) ἐν γέν. ἀρχίζω, δοκιμάζω νὰ κάμω τι, μετὰ δοτ. «γοργῇ ἐπιχειρήσω» = θ' ἀρχίσω τὸν χορὸν Εὐρ. Βακχ. 190· - ὁδῷ, 819· - πεζαλίοις Ἀριστ. Ἱππ. 542· - τυραννίδι, ἐπροσπάθησε νὰ γείνῃ τύραννος Ἡρ. 5, 46 - λόγοις Πλατ. Φαίδρ. 279· - τέχνῃ, Γοργ. 521 - τοῖς ἀδυνάτοις Ξεν. ἀπομ. 2, 3, 5· μετ' ἀπαρ. «κἂν ξυναποθανεῖν δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ μοι» Ἀριστ. βατρ. 81· καὶ μετ' αἰτ. - μεγάλα ἔργα Θεογν. 75· «οὐδὲ δίκαιον πρᾶγμα» Πλατ. Κριτ. 45· καὶ συχν. «ὅπερ, πολλὰ τοιαῦτα» καὶ ἁλ. «καλὸν ἔργον» Ἰσοκ. 1, 3· ὅθ. καὶ παθ. «τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον» Θουκ. 4, 55· «τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 41· ἀπὸ ποίου χρόνου ἐπεχειρήθη», ἐπὶ τῆς ἐπὶ μεταλλείων ἐργασίας, προσόδ. 4, 2· «ἃ τὸ πρῶτον ἐπεχειρήθη πραχθῆναι» Πλατ. παλ. 7, 337· ἐν τῇ λογικῇ, = διὰ συλλογισμοῦ ἀποδεικνύω, ἐξάγω πορίσματα Πλουτ. καὶ ἁλ. μτγν. «ἐκ ἢ ἀπό τινος» Σ. Ἐμπ. aggredior, molior.

Ἐπι-χείρημα, τό· ὅ,τι ἐπιχειρεῖ, ἀρχίζει τις νὰ πράξῃ Ἰσοκ. 2, 3· καὶ πολεμικὸν ἐπιχείρημα Θουκ. 7, 47· ἡ ἐπιμέλεια, ἐπιτήδευσίς τινος πράγματος· - καὶ σπουδὴ Πλάτ. Γοργ. 502· ἔτι δὲ τὸ σημεῖον ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ ἐπιχειρήσῃ τι· - κατά τινος Ἀππ. Συρ. 52· ἡ συνέπεια, τὸ πόρισμα· «πρὸς τὴν θέσιν» Ἀριστοτ. τοπ. 2, 4· ἰδ. ἐπὶ τεχνικοῦ ὅρου ἐν τοῖς συμπεράσμασι ῥητ. molimentum.

Ἐπι-χειρηματικός, 3· εἰς ἐπιχείρημα ἀνήκων· - λόγοι Ἀριστοτ. π. μνήμ. 2· ἔμπειρος εἰς λογικὰ πορίσματα ῥητ.

Ἐπι-χειρηματικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀριστειδ. 2, 516.

Ἐπι-χείρησις, ἡ· τὸ ν' ἀρχίζῃ τις ἔργον τι, ὁρμὴ Ἡρ. 1, 11· συνωμοσία, 7, 132· προσβολή· «- ἡ ὁμετέρα» = καθ' ὁμῶν Θουκ. 1, 33· - λόγου Πλατ. ἐπιν. 8, 352· «ἐπιχείρησιν διδόναι εἴς τι» Πλουτ. Μαρ. 1· ὁ τρόπος τοῦ διαχειρίζεσθαι ἀντικείμενόν τι ῥητ. τὸ συμπέρασμα Πλουτ. συλλογισμὸς πρὸς ἀπόδειξιν Πολυδ. 12, 8, 4, aggressio, molitio.

Ἐπι-χειρητέον· ῥ. ἐπίθ. δεῖ ἐπιχειρεῖν Ξεν. ἀπομ. 3, 6, 14, aggrediendum.

Ἐπι-χειρητής, ὁ· ὁ ἐπιχειρῶν, ἀντίθ. τῷ ἄτολμος Θουκ. 8, 96· «- παντὸς ἔρως» Πλάτ. Τιμ. 69, aggressor.

Ἐπι-χειρητικός, 3· εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν ἁρμόδιος· - δεινότης Πλουτ. ποτ. ζω. φρονιμ. 27· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐπιχειρημάτων (συλλογισμῶν)· ἐπιχειρηματικὴ = ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν λογικὸν ἐπιχείρημα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 8.

Ἐπι-χείρητος, 2, ἴσ. ἀντὶ εὐεπιχείρητος Δ. Ἀλ. 4, 29.

Ἐπι-χειρίζομαι· ἐπιχειρέω Ἱππokρ. ἀμφ.
Ἐπι-χειρίζω· παραδίδω μτγν. trado.
Ἐπι-χείριον, τό· τῷ ἑπομ. Ἱππokρ.
Ἐπί-χειρον, τό· ἀργύριον διδόμενον εἰς βεβαίωσιν συμφωνίας περὶ πωλήσεως πράγματός τινος, μόν. πλ. μισθός, πληρωμή· «-καὶ ἄθλα ἀρετῆς» Πλστ. πολ. 10, 608· ἐν κακῇ σημ. τιμωρία· «τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης ταπίχειρα γίνεται» = ὁ μισθός, ἡ ἀμοιβή Αἰσχ. Πρ. 319· «οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα» = οὐχὶ διὰ τοῦ ξίφους φονευθεῖσα Σοφ. Ἀντ. 814· «τὰ ἐπίχειρα ἔχει» Ἀντιφ. 1, 20· «-τῆς ἀγνοίας κομίζεσθαι» Πολυϐ. 4, 63, 1· «-τῆς ῥαθυμίας, λιχνείας» Λουκ. Τιμ. 4· ἐπίχειρον, ἀνταπόδοσις Ἡσύχ. manupretium, merces.
Ἐπι-χειρονομέω· ταῖς χερσὶν ὡς νόμοις χρῶμαι Ἡσύχ. «ἐπιχειρονομοῦντες ὡσεὶ ἐπὶ χειρῶν νομοῦντες» Φίλων 2, 371, 41.
Ἐπι-χειροτονέω· διὰ χειροτονίας, ὑψώσεως χειρῶν ἀποφασίζω, ἐπικυρώνω ἐπὶ δήμου· -τὰς γνώμας Δημ. 4, 30· «ἡ εἰρήνη ἡ ἐπιχειροτονηθεῖσα ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ» = ἐν τῷ ψηφίσματι, 18, 20· καὶ ἐν γέν. ἐπικυρῶ μτγν. ἐν τῷ νόμῳ π. Δημ. = ἐπιψηφίζειν ἐπὶ τῶν προέδρων ῥηθέν· κατὰ Πολυϐ. ἀντίθ. τῷ ἀποχειροτονέω, 8,95 ϐλ. τὸ ἑπόμ. scisco, decerno.
Ἐπι-χειροτονία, ἡ· ἡ ἀπόφασις τοῦ δήμου διὰ χειροτονίας, ἀνατάσεως τῶν χειρῶν· -νόμων=ὑπὲρ τῶν νόμων Δημ. 24, 20· -ποιεῖν ἡ διδόναι τινί = κάμνειν ὥστε νὰ γείνῃ χειροτονία, ἐπὶ τῶν προέδρων 24, 50, ἐν τῷ νόμῳ· ἐκλογὴ διὰ τοιαύτης ἀποφάσεως· -τῶν ταξιαρχῶν Πλατ. νόμ. 6, 755, plebiscitum.
Ἐπι-χερρα-νησιάζω· ὁμοιάζω κατὰ τὴν μορφὴν μὲ χερσόνησον, ἔχω μορφὴν χερσονήσου, ἐπὶ τόπων Στραϐ. 6, 277.
Ἐπι-χερσεύω· κατοικῶ εἰς τὴν ξηράν, ἔρχομαι, συχνάζω εἰς τὴν ξηρὰν Σοφ. ἀποσπ. 417.
Ἐπι-χεῦαι, ἐπ. ἀπαρ. ἀόρ. ἐνερ. τοῦ ἐπιχέω.
Ἐπί-χευμα, τό· ἐπίχυσις Εὐρ. Ἡρ. μ. 892.
Ἐπι-χέω· 1) προσέτι ἐπί τινος χύνω, ῥευστόν· «χέρνιϐα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε -νίψασθαι» = ἔχυσεν εἰς τὰς χεῖρας ὕδωρ διὰ νίψιμον, ὅπως τοῦτο πάντοτε πρὸ τοῦ γεύματος ἐγίνετο Ὀδ. α, 136· «-χεραὶν ὕδωρ» Ἰλ. ω, 303· «φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτί» Ἀριστ. εἰρ. 252. «-τῷ οἴνῳ ὕδωρ» Ξεν. Ἀν. 4,5,27· «ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέαντα» Πλατ. πολ. 3, 407· ἔτι καὶ ἐπὶ μὴ ῥευστῶν πραγμάτων· «χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν» Ἰλ. ψ, 256, ὡς «ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν», ζ, 419· ὁμ. ἐν τμήσ. «τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε» = ὕπνον ἐπάνωθέν τινος ἔχυνεν, ω, 445· «ἀνέμων ἄϋτμένα», γ, 289· «Τρῶες δ' ἐπὶ δοῦρατ' ἔχευαν» Ἰλ. ε, 618· «ἐπίχει τῶν βλασφημιῶν» = ἐπισώρευε λοιδορίας Λουκ. Ζεὺς τραγ. 35. Παθ. «ἐχθοῦς νάπυϊ ἐπικεχυμένους» Λουκ. ὄν. 47. Μέσ. ἢ παθ. ἐπάνωθεν χύνεσθαι, ῥέειν· «ἴλυος ἐπιχυθείσης» Ξεν. οἰκ. 17, 12, ἴδ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων· «Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο νηὸς ἀνὰ γλαφυρὰς» Ἰλ. ρ, 295· ἐπὶ ζώων· «τοῖσι ἐναντίοισι ἐπιχυθέντας μῦς ἀρουραίους» Ἡρ. 2, 141· ἐπὶ τοῦ λόχου τοῦ ἐπί τινος ἐξαπλουμένου Πλατ. πολιτ. 302· «τοσούτων μοι πραγμάτων ἐπικεχυμένων» Πολυϐ. 8, 11, 3 καὶ μ. ἀόρ. «βυθὸς δ' ἐπιχεύατο πᾶντῃ» Κ. Σμ. 14, 604· ἴδ. μέσ. ἐπισωρεύειν· «πολλὴν δ' ἐπιχεύατο ὕλην, χύσιν - φύλλων» Ὀδ. ε, 257· καὶ μετ' ἀπομεμακρυσμ. ἀναφ. πρὸς ὁποκείμ. «ἐπιχεύατο πήχεε παιδί» = ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν της Ἀπολ. Ῥ. 1, 268· ἔτι παραγγέλλω νὰ κεράσωσιν ἵνα πίω εἰς ὑγείαν τινός· «-ἄκρατόν τινος» Θεοκρ. 2, 151· καὶ ἄνευ αἰτ. «τοὺς ἐπιχεομένους Δημητρίου» = τοὺς εἰς ὑγείαν τοῦ Δημητρίου πίνοντας Φυλαρχ. π. Ἀθην. 6, 261· Οὕτω καὶ ἐνερ. Ποσειδ. 10 (12, 168)· «Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο»=κέρασε δύο ποτήρια εἰς τὴν ὑγείαν τῆς Ν. καὶ Λ. πρβλ. καὶ ἐπίχυσις, superfundo.
Ἐπιχηλαί, αἱ· πύλαι Τρωϊκαὶ Ἡσύχ.
Ἐπι-χηρεύω· ἔτι πλέον μένω ἀπόχηρος Ἰώσ.
Ἐπι-χητίας· ἐνδεὴς Ἡσύχ. inops.
Ἐπι-χθόνιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γηΐνος· -ἄνθρωποι Ὀδ. δ, 479· -ἄνδρες Ἰλ. α, 266, καὶ ἄνευ προσθήκ. «οἱ ἐπιχθόνιοι» = οἱ ἐπίγειοι = οἱ ἄνθρωποι, ἀντιθ. τῷ ἑπουράνιοι θεοί· π. Ὅσα καὶ δαίμονες = τὰ τοὺς ἀνθρώπους προστατεύοντα πνεύματα ἐπὶ τῆς γῆς, Ἐρ. 122· ὁ Πινδ. συχνὰ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων· καὶ μτγν. = αὐτόχθων Δ. Περ. 1093· παρὰ μτγν. καὶ τρικατάληκτον, terricola.
Ἐπι-χιλάδιον, τό· χιλιοστὸν Ἡσυχ.
Ἐπι-χίλόω· πληρῶ Ἡσύχ. impleo.
Ἐπι-χιονίζομαι· σκεπάζομαι ὑπὸ χιόνος μτγν. ningor.
Ἐπι-χλευάζω· περιπαίζω, περιγελῶ· «-τί, καὶ καθυϐρίζειν» Πλουτ. Νομ. 22· καὶ ἐπιγελάω Λουκ. γυμν. 13· καὶ μτγν. τινί Ἡλιοδ. 6, 12, ἀπολ. Βαϐρ. 82, 4, irrideo.
Ἐπι-χλιαίνω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐνταῦτῳ κάμνω τι χλιαρόν, ζεστόν· «τῇ ϐελόνῃ τὸν κηρὸν ἐπιχλιάνας» Λουκ. Ἀλεξ. 21. Παθ. θερμαίνομαι Ἱππokρ. tepefacio, tepesco.
Ἐπί-χλοος, 2· ἐπάνω χλοερὸς Ὀππ. ἁλ. 1, 131, viridans.
Ἐπι-χνοάζω, ἐαφ. ἀντὶ ἔτι χν. Σχολ. Θεοκρ. 15, 130.
Ἐπι-χνοάω· εἰμαι σκεπασμένος μὲ χνοῦδι, ψιλά, λεπτὰ πτερά· μτφ. «λευκῇσιν ἐπιχνοάουσαι ἐθείραις» = μὲ ἁπαλὰς τρίχας σκεπασμέναι Ἀπολ. Ῥ. 1, 671.
Ἐπί-χνοος, 2, συνῃρ. ἐπίχνους· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ἔχων χνοῦδι, ἢ μὲ τρίχας σκεπασμένος, μαλλιαρὸς Ἱππokρ. «ὄμματα ἐπίχνουν ἔχοντα» = ὀφθαλμοὶ ἐπικάλυμμα ἔχοντες ἐκ μαλλίνων τριχῶν ἢ τοιούτων ἢ κατὰ Γαληνὸν ἐπίπαγον χναώδη ἔχοντες, Ἱπokρ. σ. 80, obtenebratus.
Ἐπι-χοή, ἡ· ἐπίχωσις Στραϐ. 15, 691· καθ' Ἡσύχ. = κατάχυσις.
Ἐπί-χολος, 2· ὀργίλος, ὀξύθυμος, πλήρης ὀργῆς· -σῶμα Ἱππokρ. «ὀργαῖς ἐπίχολαι» = εἰς θυμὸν ἐπιῤῥεπεῖς Πλουτ. «σοφιστῶν θερμότατος καὶ ἐπιχολώτατος» Φιλοστρ. σοφ. 2, 8· ἐνερ. ὁ αὐξάνων τὴν χολήν, ὁ τὴν αὔξησιν τῆς χολῆς ἐπισπεύδων· «ποιῇ ἐπιχολω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τάτη" Ἡρ. 4,58· πρβλ. καὶ ἐπίχυλος, irrucundus.
Ἐπι-χορδίς, ίδος, ἡ· μεσαιτέριον ἤτοι σῶμα μιμβρανώδες ἐν μέσῳ τῶν ἐντέρων Ἀρεταί. π. ἀσθ. 2, 6.
Ἐπι-χόρευσις, ἡ· ἡ μετέπειτα χόρευσις μτγν. saltatio.
Ἐπι-χαρεύω· πηγαίνω που χορεύων Ἀριστ. εἰρ. 1317· «ἐπιχορεύσας ἐφίλησεν αὐτὴν» Ξεν. συμπ. 9, 4· κωμ. «ἄριστον ἐπιχόρευσεν» Ἀθην. 6, 230· ἐνερ. = προσθέτω χορόν τινα Φιλοστρ. 6. Ἀπολλ. 5, 14.
Ἐπι-χορηγέω· προσθέτω ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα, ἢ ἐξ ἰδίων ἐπὶ πλέον βοηθῶ πλουσιοπαρόχως· «ἀγῶνες ἐπιφανεῖς λαμπρατς ἐπιχορηγούμενοι δαπάναις» Δ. Ἁλ. 10, 54· - τινί τι, π. χ. ἄδειαν προσέτι χορηγεῖν Ν. Δ. καὶ μτγν. suppedito.
Ἐπι-χορήγημα, τό· τὸ ἐν μέρει προσθήκης εἰς τὴν νόμιμον δαπάνην περιπλέον δαπανώμενον Ἀθήν. 4, 140.
Ἐπι-χορήγησις, ἡ· ἐπιχωρηγία.
Ἐπι-χορηγία, ἡ· τὸ περὶ πλέον δίδειν, προσφέρειν Ν. Δ. suppeditatio.
Ἐπι-χορ-ηγός, ὁ· ὁ δίδων ἐπιχορήγημα Ἐπιφάν. 1, 946, subministrator.
Ἐπι-χορ-ιαμβικός, 3· μέτρον ἔχον ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ ἄλλων ποδῶν χοριάμβον συνίσταται δὲ τὸ μέτρον αὐτὸ ἐκ σαπφικοῦ ἑνδεκασυλλάβου ἤτοι διποδίας τροχαϊκῆς, χοριάμβου καὶ διποδιάς ἰαμβικῆς καταληκτικῆς Ἡφαιστ. σ. 78, superchoriambicus.
Ἐπι-χόω· ἢ ἐπιχώννυμι· ἐπιχῶσαι = ἐπισωρεῦσαι Θεοφρ. Ι. Φ. 9, 3, 2, aggero.
Ἐπι-χραίνω· εἰς τὴν ἐπιφάνειαν χρωματίζω· «τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Δῖόπειον ἐπιχράναντες» Λουκ. δὶς κατηγ. 6, coloro.
Ἐπι-χρά ομαι· προσέτι μεταχειρίζομαι· «-τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον» Λουκ. εἰκ. 27· ἴδ. εὑρίσκομαι εἰς φιλικὴν σχέσιν μετά τινος, συναναστρέφομαι μετ' αὐτοῦ· «ἐπιχρεώμεναι αὐτῇ μάλιστα γυναῖκες» = αἱ οἰκειόταται, πιστόταται Ἡρ. 3,99· εὑρίσκομαι εἰς ἀμοιβαίαν σχέσιν μετά τινος Θουκ. 1,41· ἔτι δὲ ἐπιχράομαι χθονί = διατρίβω ἐν αὐτῇ Εὐρ. Ῥησ. 942, utor.
Ἐπι-χράω· 1) δανείζω, τὸ ἐπικίχρημαι· 2) μόν. ἐν τῷ παρατ. = προσβάλλω, ἐπιπίπτω· «ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπίχραον» Ἰλ. π. 352· «μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπίχραον οὐκ ἐθελούσῃ» = εἰσώρμησαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς Ὀδ. 6. 50· - ἀλλήλαισιν Κ. Σμ. 8, 74· καὶ μετὰ αἰτ. «-ἀνάγκης, ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπίχρασεν» = ἦτις μὲ ἠνάγκασε ἵνα ἔλθω ἐνταῦθα Ἀπολλ. Ῥ. 3, 431· ἀπολ. ἐπὶ φορδρῶν ἀνέμων, σηκινέσθαι, φυσᾶν ὁρμητικῶς, 2, 498· ἔτι δὲ «Κόλχοι δίζεσθαι ἐπίχραον» = ὥρμησαν νὰ ἐξετάσωσι, 4, 508· ἐν γέν. ἐφάπτομαι, ἀντιλαμβάνομαι, - τινός, 2,283· - τινὰ Κ. Σμ. 11, 480, commodo, conversor.
Ἐπί-χρειος, 2· οἰκεῖος ἀναγκαῖος μτγν. necessarius.
Ἐπι-χρεμέθω· τῷ ἐπομ. -τινί· Ἀπολ. Ῥ. 3,1260.
Ἐπι-χρεμετίζω· χρεμετίζω πρός τι, ἐπὶ ἵππων μτγν. adhinnio.
Ἐπι-χρίμπτομαι· ξηρεδήχων πτόω· - τοῖς λεγομένοις = διὰ τὰ λεγόμενα Λουκ. ῥητ. παραγγ. 19, inspuo.
Ἐπι-χρησμῳδέω· προφητεύω εἴς τι, διά τι Φιλοστρ. vaticinor.
Ἐπι-χρίμπτω· κλίνω, ἀκουμβῶ ἐπί τι, θέτω τι ἐπάνωθέν τινος· - τι ἐπί τι Δακτυλ. ἀποσπ. 36· ἐφορμῶ Ὀππ. κυν. 2,171. Παῦ. «λίχρις ἐπιχριμφθεὶς» Ἀπολ. Ῥ. 1,1235, immitto.
Ἐπί-χρηστος, 2· ὠφέλιμος Διοσκ. 2,160, utilis.
Ἐπι-χρῖσις, ἡ· τὸ νὰ χρίῃ τις τὴν ἐπιφάνειάν τινος μὲ ἀλοιφὴν Στραβ. 4, 199, perunctio.
Ἐπί-χρισμα, τό· τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χρισμένον, ἠλειμμένον, χρίσμα, ἔμπλαστρον Ἰατρ.
Ἐπι-χριστέον· β. ἐπίθ. τοῦ ἐπιχρίω Γ'εωπ. 16, 18, illinendum.
Ἐπί-χριστος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χρισμένος, ἀλειμμένος Λουκ. Τιμ. 28, illitus.
Ἐπιχριστὸς καὶ ἐπίχριστος 2· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χρισμένος· - φύκη Λουκ. ἐρωτ. 41· τὸ ἐπίχριστον ὁηλ. φάρμακον Ἰατρ. inunpo.
Ἐπι-χρίω· χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνωθεν· «φάρμακα ἐπιχριόμενα» Γαλην. «ἐπιχρίσασα παρειάς» Ὀδ. σ, 172· «-ἀλοιφῇ τόξον», φ, 179· «τιτάνῳ τὸ ἔργον» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 62. Μέσ ἀλείφομαι, χρίομαι· -ἀλοιφῇ Ὀδ. σ. 179.
Ἐπι-χροά, ἡ· χρωμάτισμα, βάφιμον Ἀθην. 2, σ. 42, color.
Ἐπί-χροια, ἡ· τῷ προηγ. Κλ. Ἁλ.
Ἐπι-χρόϊσις, ἡ· τῷ προηγ. Θεοφρ. Ἰσφ. ἐπίχρισις καὶ ἐπίχρωσις.
Ἐπι-χρονίζω· πολὺν καιρὸν διατρίβω που, ἀργοπορῶ Θεοφρ. Μέσ. ἐπιχρονιζόμενος ἀντίθ. τῷ ἀρχόμενος Ἀριστοτ. προβλ. 26, 19.
Ἐπι-χρόνιος, 2· πολὺν χρόνον ἀκόμη διαρκῶν· - ἐποχὴ Κικ. πρὸς Ἀττ. 6,9, inveteratus.
Ἐπί-χρονος, 2· τῷ προηγ. γεγηρακώς, παλαιὸς Ἡσύχ.
Ἐπί-χρους, 2· χρωματισμένος γλωσ. coloratus.
Ἐπι-χρύω· ἢ ἐπιχρώννυμι Γρ. Νυσ. 1,399.
Ἐπί-χρυσος, 2· ἐπάνωθεν χρυσωμένος, ἀντίθ. τῷ κατάχρυσος = ὁλόχρυσος Παιχ. παλ. οἰκον. 2, 282· - κλίνη Ἡρ. 9,80· - ἄγαλμα, 2, 182· - κόσμος Πλατ. νόμ. 7, 800· - Θώρακες Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 14, inauratus.
Ἐπι-χρυσόω· χρυσώνω, σκεπάζω μὲ χρυσὸν μτγν.
Ἐπι-χρώζω· ἐπιχρώννυμι Δ. Σικ. 2, 52· Παῦ. ἐπικεχρωσμένος Πλατ. ἐπ. 7,340, imbuo.
Ἐπί-χρωμα, τό· χρῶμα Ἰαμβλ. color.
Ἐπι-χρωματίζω· ἀλείφω τι ἐπάνωθεν μὲ χρῶμα, βάφω τινα, χρωματίζω, βάφω· «χρώματα ἄττα τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι» Πλατ. πολ. 10, 601, coloro.
Ἐπι-χρώννυμι· τῷ προηγ. «-οἶκον ἐρυθήματι» Λουκ. οἰκ. 8· «ὁ ἀὴρ ἐπικέχρωκε τὸν χαλκὸν» Πλουτ. π. χρησμ. Πυθ. 4· «οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον» = μόνον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας· «ἐς βάθος διυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κύρον καταβαφεῖσα» = βαθέως χρωματισθεῖσα· μτφ. «οἱ ὄντως μὴ φιλόσοφοι δόξαις δὲ ἐπικεχρωσμένοι» = περιέλειμμα, ψιμμύθιον μόνον ἔχουσι Πλάτ. ἐπ. 7, 340, imbuo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπί-χρωσις, ἡ· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας βάψιμον, χρωμάτισμα Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. 77.

Ἐπι-χυδής, 2, ἴσ. ἔαφ. ἀντὶ ἐπικυδὴς Σχολ. Ἰλ. ψ. 810.

Ἐπί-χυλος, 2· πολὺν ἔχων χυλόν, ζωμόν, ἢ ὁ αὐξάνων τοὺς ζωτικοὺς χυλοὺς τοῦ σώματος, θρεπτικός, ἐξ εἰκασίας ἐκ τοῦ π. Ἱπ. 4, 58 σχηματισθεῖσα λέξ. ἀντὶ ἐπίχολος.

Ἐπί-χυμα, τό· ὑγρὸν εἴς τι ἄλλο κατὰ προσθήκην χυθὲν Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 499, suffusio.

Ἐπι-χυματισμός, ἢ ἐπι-χυμισμός, ὁ· ἔκφρασις τῶν Στωικῶν ἀντὶ εἴδους τινὸς σολοικισμῶν Σχολ. Ἰλ. ω, 58.

Ἐπι-χύνω, μτγν. ἀντὶ ἐπιχέω Ἑρμῆς π. Στοιχ. ἑκλ. 2, 1092, infundo.

Ἐπί-χυσις, ἡ· τὸ χύνειν ὑγρόν τι ἐπί τινος Πλατ. Τιμ. 77, ἡ ἐπί τινος ῥοή, ῥεῦσις ἐπί τι· - ὄμβρων Δ. Καισ. 41, 45· μτφ. «ἐπ. ὑπερβάλλουσα πολιτῶν» = συρροή, τρέξιμον πολλῶν Πλατ. νόμ. 5, 740· τὸ κιρνᾶν οἶναν πρὸς πόσιν εἰς ὑγιείαν τινος, τὰ πίνειν εἰς ὑγιείαν τινος (ἴδ' ἐπιχέω μέσ.) «αἱ ἐν τοῖς πότοις ἐπιχύσεις» Πολυδ. 16, 21, 12· «ἐπίχυσιν λαμβάνειν, ποιεῖσθαι» = ἐπιχεῖσθαι, τινὸς = εἰς τὴν ὑγιείαν τινος πίνειν Πλουτ. Δημητρ. 25· ἔτι δὲ ἀγγεῖόν τι ἐν ᾧ ἐγχέουσιν ἢ κιρνῶσιν οἶνον Μεν. π. Ἀθην. 11, 484, infusus.

Ἐπι-χυτέον (ἐπιχύνω)· δεῖ ἐπιχύνειν Διοσκ. 2, 89, infundendum.

Ἐπι-χυτήρ, ῆρος, ὁ· πυτήριόν τι, δι' οὗ οἶνος ἐγχεῖται, Ο'. infusorium.

Ἐπι-χυτήριαν, τό· τῷ προηγ. μτγν. perfusorium.

Ἐπι-χύτης, ὁ· τῷ προηγ.

Ἐπί-χυτος, 2· ὁ ἐπί τινος χυθείς, ἰδ. ὑπακ. πλακοῦς, εἶδος ζυμαρικοῦ, ὡς ἔγχυτος, Νικοφρ. π. Ἀθην. 14, 645 ἔτι δὲ καὶ νόμισμά τι ἐξ ἀργύρου ἢ μολύβδου Ἡσύχ.

Ἐπι-χωλαίνω· χωλαίνω, ἐλλιπὴς εἶμι μτγν.

Ἐπί-χωλος, 2· ὀλίγον τι χωλός· «τὸν πόδα σκάζων» Ἡσύχ.

Ἐπί-χωμα, τό· ἐπισώρευμα χώματος Σουΐδ. exaggeratio.

Ἐπι-χωνεύω· χωνεύω προσέτι Φίλων

Ἐπι-χώνια, τά· κάρυα Ἡσύχ.

Ἐπι-χώννυμι· χώνω προσέτι χῶμά τι, διὰ νὰ γεμίσω μέρος τόπου τινός· «-νεκρῷ ὄτινα γῆς» Πλουτ. Ἀρταξ. 18· - τάφρον = χώνειν, ἐμφράττειν μτγν. μὲ χῶμα καὶ λείψανα ἐρειπίων προμηθεύω· -λιμένας Δ. Σικ. 13, 107. Παθ. ἐπιχώννυσθαι Ἀριστ. Θαυμ. 91, aggero.

Ἐπι-χώομαι· ὀργίζομαι διά τι· «ἐπεχώσατο μύθοις» Ἀπολ. Ῥ. 3, 307, irascor.

Ἐπι-χωρέω· 1) προχωρῶ, ἔρχομαι· - πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 34· ἐχθρικῶς προσβάλλω, Ἀν. 1, 2, 17· συγχωρῶ, συνίσταμαι, συμμαχῶ Θουκ. 4, 107· 2) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· - τινί τι Σοφ. Ἀντ. 219· ἀπολ. Πολυδ. 4, 17, 8· «ἥνια τῶν πρὸς ἡδονὴν αὐτῷ» Πλουτ. Ἀλεξ. 45· προσέτι «-τινί τι πρός τι» Δημ. 2· πρβλ. συγχωρέω, accedo.

Ἐπι-χώρησις, ἡ· παράδλεψις, συγχώρησις Ἀρρ. Ἀν. 6, 25, concessio, permissio.

Ἐπι-χωρίζω· εἶμαι ἐπιχώριος, εἰς τὴν χώραν, διατρίδω εἰς τόπον τινά, συναναστρέφομαι μετά τινος'-τινὶ Λουκ. ψευδολ. 19· «οὐδεὶς ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε»-συχνάζει εἰς Ἀθήνας Πλατ. Φαιδ. 57· «θάλασσα ἐπιχωριάζουσα» = εἰς τὴν ξηρὰν πλημμυροῦσα θάλασσα Πολεμ. 2, 25· συνηθ. εἶμαι εἰς τὸν τόπον, τὴν πατρίδα μου· «τὸ πάθος ἐπιχωριάζει τῇ νήσῳ» εἶνε τοῦ τόπου συνήθεια· Στραδ. 10, 487· «περὶ Ἀθήνας οὕτως ἐπεχωρίασεν ἡ αὐλητική» Ἀριστοτ. πολ. 8, 6· «ὁ περὶ τὴν πλεονεξίαν τρόπος οὗτως ἐπιχωριάζει παρὰ τοῖς Κρησίν» Πολυδ. 6, 46, 3· «γλώττης τῆς κατ' ἐκεῖναν τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης» Δ. Ἁλ. Ἀνθ. 2· ὡσ. μέσ. «ἐν ὅσαις τῶν πόλεων ἐπιχωριάζεται τὸ νέους συζευγνύναι καὶ νέας, ἀτελεῖς καὶ μικροὶ τὰ σώματά εἰσι» Ἀθην. 14, 619, ventito.

Ἐπι-χώριος, καὶ 3· ὁ ἐν τῇ χώρᾳ εὑρισκόμενος, ἐντόπιος Πινδ. Π. 4, 80· «οὐ ἐπιχώριοι χθονὸς» Σοφ. Οἰ. τ. 939· «ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας» Πλατ. Φαιδρ. 230· ὡσ «ξενικὰ καὶ ἐπιχώρια ὁμιλήματα», νόμ. 5, 730· συχνότ. ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτόπιων, σύνηθες εἰς τὸν τόπον· «οὐ γὰρ ἐπιχώριον ὑμῖν τοῦτο οὐδὲ νόμιμον», 1, 639· - ἁμαρτήματα = τὰ ἀντιδαίνοντα εἰς τὰ καθεστῶτα, 6, 730· - ἐν Πέρσαις Ξεν. κυν. 1, 1, 25· μετὰ γεν. ἰδιάζων, ἰδιότητος, οἰκεῖος, συμπ. 189, indigena, patrius.

Ἐπι-χωρίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. κατὰ τρόπον ἐπιχώριον Ἀριστ. σφ. 859.

Ἐπί-χωσις, ἡ· τὸ κατασκευάζειν ἐπίχωμα Πολυδ. 4, 41, 9, aggestus.

Ἐπι-χωστέον· β. ἐπίθ. τοῦ ἐπιχώννυμι Γεωπ. 5, 9, 7, ingerendum.

Ἐπι-ψαίρω· ἐπιψαύω, σκάπτω ὀλίγον ἐλαφρὰ μόν. τὴν ἐπιφάνειάν τινος· «ὅτε κῦμα πρῶτον ἐπιψαίρωσι»=ὑπὲρ τὰ κύματα κολυμδῶντες κάμνουσιν αὐλακιὰν Ὀππ. ἁλ. 4, 511.

Ἐπι-ψακάζω· ἐπιψεκάζω· «-μικραὶς κύλιξι» = εἴς τι ἀντίθ. τῷ «ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχέασθαι» Γοργ. π. Ξεν. συμπ. 2, 26· ἐπὶ βραχῆς Ἀριστ. εἰρ. 1140.

Ἐπι-ψάλιον, τό· ἡ ἄλυσος τοῦ χαλινοῦ δι' ἧς ἐπιδένεται ἡ κάτω σιαγὼν τοῦ ἵππου.

Ἐπι-ψάλλω· παίζων μουσικόν τι ὄργανον, ἐν ταὐτῷ ψάλλω Σοφ. ἀποσπ. 79· π. Ἡσύχ. - ὄργανον Πολυδ. 4, 58, psallo.

Ἐπι-ψαλμός, ὁ· τὸ παίζειν εἰσαγωγικὴν μουσικὴν πρὶν ἀρχίσῃ ἡ καθ' αὐτὸ ψαλμῳδία Πτολ. ἁρμ. 2, 12, praelusio.

Ἐπι-ψαύσθην· ἐπιλίχθην, ἀκροθιγῶς Σχολ. Ἰλ. ρ, 599, stictim.

Ἐπί-ψαυσις, ἡ· τὸ ἐγγίζειν ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειάν τινος Αἰλ. Ἱ. Ζ. 8, 7, tactus.

Ἐπι-ψαύω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐλαφρὰ ἐγγίζω, ψηλαφῶ, τσιμπῶ, τσιμπκρανίζω τι· - τινός Ἱππ. ἀσπ. 217· - τάφου, κώπης Σοφ. ΑΥ. 1394· «-τῶν ἄρθρων τῇ χειρὶ» Ἡρ. 3, 87· καὶ μτφ. «τὰ δὲ καὶ εἴρηκα ἐπιψαύσας αὐτῶν», 2, 65· - φιλοτήτων = διώκειν, ἐφίεσθαι τῆς ἀγάπης Πινδ. Π. 4, 92· «-κατὰ τέλος», Ἱ. 3, 29· «κἂν ὀλίγον νυκτὸς ἐπιψαύσαμεν» Θεοκρ. 21, 4· ὁ Ὅμ. συνάπτει· «ὕπνῳ ὀλίγον πὲρ ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψαύῃ πραπίδεσσιν» = ὅστις εἶνε ἱκανὸς ὀλίγον τι μὲ τὴν καρδίαν νὰ ἐγγίζῃ ἤτοι νὰ αἰσθάνηται Ὀδ. θ, 547· ὁ Κ. Σμ. συντάσσει τὴν λέξ. μετὰ δοτ. 2, 456· καὶ μετὰ αἰτ. ὀδὸν = πατεῖν, 12, 551, attingo.

Ἐπι-ψάω· ἐγγίζω, ψηλαφῶ μτγν. mulceo.

Ἐπι-ψέγω· προσέτι ὀνειδίζω Ἡσύχ.

Ἐπι-ψεκάζω· ἐπιψακάζω, προσέτι στάζω Θεοφρ. «ἡ τύχη ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψικάσασα» = μὲ σταλαγματίας χορηγήσασα Λουκ. π. μισθ. συνοντ. 27· - τινὰ = ῥαντίζειν Ἡλιοδ. 6, 14, irroro.

Ἐπί-ψεκτος, 2· μεμπτὸς μτγν. vituperabilis.

Ἐπι-ψήλιον, τό· ἐπιψάλιον Κοϊντ. Μαικ. 6 (6, 233).

Ἐπι-ψελλίζω· ἐν τῷ μεταξὺ ψελλίζω, τραυλίζω, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3,24,88, balbutio.

Ἐπι-ψεύδομαι· προσέτι λέγω ψεύματα Ξεν. Ἱέρ. 2, 10· - τί Πλουτ. Φλαμ. 9· - τινί τι = ἐπιφέρειν τινί, κατά τινος αἰτίαν ψευδόμενον Λουκ. Τοξ. 42, ementior.

Ἐπί-ψημα, τό· τὸ ἐκ πριονίσματος ἐξερχόμενον ξύσμα, καὶ μὲ τοῦτο παρόμοιον εἶδος ἄφρυδι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης Διοσκ. 5, 119, ramentum.

Ἐπι-ψηλαφάω· ἐπάνωθεν ψηλαφῶ, ἐγγίζω ἐλαφρά, πασπατεύω· - τὸν δακτύλιον Πλατ. πολ. 2, 360, καὶ μετὰ γεν. - τοῦ σκίμποδος, Πρωτ. 310, contrecto.

Ἐπι-ψηφίζω· προσθάλλω τι καὶ ἀφήνω νὰ ἐπικυρωθῇ διὰ τῶν ψήφων, μετὰ τοῦ εἰπεῖν, ὡς ῥήτωρ προτείνω νόμον καὶ φέρω αὐτὸν εἰς τὴν διὰ ψήφων ἔγκρισιν τοῦ δήμου Θουκ. 2, 24· «- εἰς τὴν ἐκκλησίαν» = εἰς τὴν συνέλευσιν = διὰ ν' ἀποφασίσῃ ἡ συνέλευσις, 1, 87· - ἐκκλησίᾳ Λουκ. Τιμ. 44· «ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι» Ξεν. ἀπομ. 1, 1, 18· - τί = περί τινος Δημ. 24, 517· - οὐδὲν Ξεν. Ἀν. 5, 1, 14· - τὰς γνώμας Αἰσχίν. 2, 65· ἔτι - τινὶ μτγν. εἰς ἐπιψήφισιν ἀφήνω Λουκ. Τιμ. 44· - τοὺς παρόντας ἵνα ἐρωτήσω τὴν γνώμην των Πλατ. Γοργ. 474· ἁπαλ. - ἀνδρὶ = πρὸς ὄφελος αὐτοῦ συνάγειν ψήφους Ἱππ. 8, 61. Μέσ. διὰ τῆς ψήφου ἐπικυροῦν, ἐπιβεβαιοῦν, ἀποφασίζειν· «- ταῦτα ἐπιψηφίζεσθαι», κατὰ τὴν ὀρθοτ. διόρ. Ξεν. Ἀν. 7, 3, 14· «ἐπιψηφιεῖται ἡ βουλὴ ταῦτα» Δ. Ἀλ. 6, 84· χρῶνται δὲ οἱ μτγν. οὕτω καὶ τῷ ἐνερ. π. χ. «οὐδὲν πώποτε ὁ δῆμος ὅ,τι μὴ προβουλεύσειεν ἡ βουλή, οὔτ' ἐπῆρεν οὔτ' ἐπεψήφισεν» Δ. Ἀλ. 6,84. Παῦ. «τὸ αὐτὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεπράξατο ἐπιψηφισθῆναι καὶ γενέσθαι δήμου ψήφισμα» Αἰσχίν. 3, 126, rogo sententias.

Ἐπι-ψήφισις, ἡ· διὰ ψήφων γνώμης, ἐκφράσεως πρότασις μτγν.

Ἐπι-ψήφισμα, τό· τῷ προηγ. Λιβάν.

Ἐπι-ψήχω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ξύω, ἀπομάττω.

Ἐπι-ψίζω· ἐπιψωμίζω, τρέφω τινὰ θίττων τὴν τροφὴν εἰς τὸ στόμα του ὡς τρέφουσι τὰ μικρὰ πουλάκια Ἡσύχ.

Ἐπι-ψιθυρίζω· λέγω ἡσύχως καὶ σιγανὰ πρός τινα μτγν. insusurro.

Ἐπι-ψιμμυθίω· χρίω μὲ ψιμμύθιον.

Ἐπί-ψογα· ἐπιψόγως, ἐπίρ. τοῦ ἐπίψογος Μανεθ. 4, 506.

Ἐπί-ψογος, 2· εἰς ψόγον ἐκτεθειμένος, ἀξιοκατάκριτος Αἰσχ. Ἀγ. 596, vituperabilis.

Ἐπι-ψόγως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Πλουτ. συγκρ. Δημ. καὶ Κικ. 3.

Ἐπι-ψοφέω· 1) κάμνω προσέτι θόρυβον, κρότον· - φαρέτραι Καλλ. Ὑμν. Ἄρτ. 247· sono· 2) ἐπιδοκιμάζω μτγν. applaudo.

Ἐπι-ψόφησις, ἡ· ἐπικρότησις γλωσ. increpatio.

Ἐπί-ψυξις, ἡ· ἀποψύχρανσις μτγν. refrigeratio.

Ἐπι-ψύχω· θερμόν τι καθιστῶ ψυχρόν, ἐπί τι φυσῶ· «-γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιοι· Ἀπολ. Ῥ. 2, 525, refrigero, perspiro.

Ἐπι-ψωμίζω· θέτω ἀκύμη περιπλέον εἰς τὸ στόμα τινὸς ψωμοὺς Ἡσύχ. cibo.

Ἐπ-ωγαί, αἱ· τόποι τινὲς εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὅπου τὰ πλοῖα ἐν καιρῷ τρικυμιῶν (αὐτόθι ἐκρηγνυμένων, ἄγνωμι) ἐξησφαλισμένα ἐπ' ἀγκύρας δύνανται νὰ προσορμίζωνται, καταφύγια τῶν πλοίων Ὀδ. ε, 404· κατὰ δ' Εὐστ. πλατεῖς αἰγιαλοί, μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμου σκέπην ἔχοντες· ἀλλὰ καὶ ἐν. Ἐπωγή.

Ἐπ-ωνικός, 3· εἶδος μέτρου ἐν ᾧ διπλῆς ἰαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴν ἐπιφέρεσθαι συμβαίνει Κοϊντιλ. π. μουσ. α. 56, superionicus.

Ἐπλάγθην, π. ἀόρ. ἀ. τοῦ πλάζω.

Ἔπλασα, καὶ π. ἔπλασσα, ἀόρ. τοῦ πλάσσω.

Ἔπλε, ἀόρ. ἀ. τοῦ πέλω, συγκπ. ἀντὶ ἔπελε Ἰλ. μ, 11.

Ἔπλειο, κατὰ συγκ. ἀντὶ ἐπέλειο, μ. ἀόρ. ἀ. τοῦ πέλω Ἰλ. α, 418.

Ἐπληντο, γ'. πλ. π. ἀορ. κατὰ συγκ. τοῦ πελάζω Ἰλ. δ 449.

Ἐπνευδού· εἶδος βοτάνης Διοσκ.

Ἐπ-οαρίζω· ὀαρίζω Θεοδ. Πρόδρ. ἐπ. 5.

Ἐπ-όγδοος, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ τὸ ὄγδοον μέρος τοῦ ὅλου περιέχων ἀριθμός ἤτοι 1 1|8 Πλατ. Τίμ. 36· - τόκος = ὅταν φέρωσιν οἱ τόκοι τὸ ὄγδοον μέρος τοῦ κεφαλαίου Δημ. 50, 17· - λόγος, ἡ σχέσις 8: 9 Πλουτ. π. θημ. ψυχ. Τιμ. 12· πρβλ. ἐπίτριτος, sesquioctavus.

Ἐπ-όγκιαι, αἱ· αἱ τοῦ πλοίου παραῦλαι Ἡσύχ.

Ἐπ-ογκόομαι· γίνομαι ὀγκώδης μτγν.

Ἔπ-ογκος, 2· ἔγκυος γυνὴ Ἰάμβλ. 6. Πυθ. 194, gravida.

Ἐπ-ογμεύω· κύκλον· σχηματίζω κύκλον, ἰδ. αὐλακιὰν Τρυφ. 354, sulco.

Ἐπ-όγμιος, 2· ἴφασσος τοῦ θέρους, ἐπων. Δήμητρος· ἡ ὄγμιος Ἀγθ. Παλ. 6, 258, 1.

Ἐπο-γραφέω· γράφω μὲ στίχους ἐπικοὺς μτγν.

Ἐπ-ᾠδία, τά, ἰων. ἀντὶ ἐφῴδια Ἱππ. 4, 203.

Ἐπ-ωδιάζω, ἰων. ἀντὶ ἐφωδιάζω Ἱππ. 9,99.

Ἐπ-ωδύναμαι· λυποῦμαι· «ταῖς εὐτυχίαις ἐποδυνώμενος» Γρ. Νυσ. 1, 245, doleo.

Ἐπ-ώδυνος, 2· ἐπώδυνος.

Ἐπ-ωδύρομαι· προσέτι ὠδύρομαι, θρηνολογῶ Πολυθ. 6, 201,

Ἐπ-οδώκει· νομίζεται μὲν γ'. ἐν. ὑπερσ. τοῦ ἐφοδόω = φέρω εἰς τὸν ὁδὸν, βάλλω, εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κίνησιν, ἴων. ἀντὶ ἐφωδόκει, ἀλλ' ἴσως ὀρθότ. ἀναγν. ἐποδήγει· πρβλ. Πολυδ. 1, 48.
Ἐπ-όζω· ἔχω ὀσμὴν βρωμερὰν Ο'. suboleo.
Ἐπ-οίγω· κλείω, ἀντίθ. τῷ ἀνοίγω, ἐξ οὗ οἱ ἀρχαῖοι παράγουσι τὸ π Ὅμ. «πᾶσαι (πύλαι) γὰρ ἐπώχατο» Ἰλ. μ, 340, ἀλλ' ἥτε ἀνάγνωσις καὶ ἑρμηνεία ἀμφισβητοῦνται, καὶ ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα δὲν εὑρίσκεται, παράγ. αὐτὸ παρὰ τὸ ἐπέχω, καὶ γράφουσι, μετὰ ταῦ Βέκκ. καὶ Σπίτσνερ. ἐπώχατο.
Ἐπ-οιδαίνω· πρίσκομαι, φουσκώνω Νικ. ἀλ. 477, tumeo.
Ἐπ-οιδᾰλίος, 3· φουσκωμένος, πρισμένος· - χρῶς Ἱπποκρ. tumidus.
Ἐπ-οιδέω· ἐποιδαίνω Θεοφ. Ι. Φ. 3, 5, 5.
Ἐπ-οιδίσκω· κάμνω τι νὰ πριαθῇ, tumefacio. Παθ. = τῷ προηγ. tumefio.
Ἐπ-οικέω· προσέτι κατοικῶ που, ὃηλ. ὡς ἄποικος πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἴς τινα τόπον ἤδη κατῳκημένον· «Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαΐας πόλεις» Εὐρ. Ἴων 1583· ἀπολ. Πλατ. νόμ. 6, 752· «τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐνοικοῦντας» = ὡς ἀποίκους κατοικοῦντας Ξεν. Κυρ. 6, 2, 10· π. Θουκ. - λέγεται περὶ τῆς Δεκελείας· «φρουραῖς ὑπὸ τῶν πόλεων κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπιουσῶν τῇ χώρᾳ ἐπῳκεῖτο» = ὑπὸ τῶν πόλεων ὃηλ. τῶν συμμάχων τῶν Λακεδαιμονίων, 7, 27· πρβλ. «ἐποικοῦντες ὁμῖν» Σχολ. ἐφεδρεύοντες, inhabito.
Ἐπ-οικία, ἡ· τὸ κατοικεῖν εἴς τινα ξένον τόπον, ἀποικία Ἀππ. πολ. ἐμφ. 2, 135, colonia.
Ἐπ-οικίδιος, 2· ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὡς ὁ Σχολ. Πινδ. Π. 1, 188, ὑποφάφιος ἐξηγεῖ· ἐποικιδία καλεῖται καὶ ἡ Δημήτηρ ἐν Κορίνθῳ ὡς προστάτις τῶν οἰκιακῶν Ἡσύχ.
Ἐπ-οικίζω· εἰς πόλιν τινὰ ἤδη κατῳκημένην κατοικῶ ὡς ἄποικος καὶ ἄλλους βάλλω ἐγκατοίκους εἰς αὐτήν· «ταῖς πλείοσι πόλεσι τοὺς ἑαυτῷ συστρατευσαμένους ἐπῴκισεν» Ἀππ. ἐμφ. πολ. 1, 96· ἐν γέν. ἀποίκους ἐγκαθιστῶ εἰς πόλιν τινὰ Παυσ. 4, 28, οκείτιιο.
Ἐπ-οίκιον, τὸ· παράσπητον, μικρὸν οἰκοδόμημα εἰς ἐξοχήν, καλύβη, ἐπαύλιον Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 160· π. Στράβ. μετὰ τοῦ πόλις = μοναχικὸν ἐπαύλιον, 11, 499, ἴδ. μτγν. ἐξοχικὴ οἰκία Βοικ. ἐπιγρ. 1, 849, villa.
Ἐπ-οίκισις, ἡ· τὸ κατοικίζειν τόπον τινὰ διὰ ξένων ἀποίκων Ἀππ. ἐμφ. πολ. 5, 137· ἴδ. ἐποικίζω.
Ἐπ-οικισμός, ὁ· κατοικία γλωσσ.
Ἐπ-οικοδομέω· οἰκοδομῶ πρυσέτι· «-τὸ τεῖχος ὑψηλότερον» Θουκ. 7, 4· «-ἐπὶ ταύτης οἷον κρηπῖδος μονίμου» Πλατ. νόμ. 5, 736· «ἐπὶ δὲ ταύτῃ τῇ κρηπῖδι ἐπῳκοδόμητο πλίνθινον τεῖχος» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 11· καὶ μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου μετὰ τοῦ συντιθέναι Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 7· - οἰκοδομῶ, ἐπιδιαρθῶ οἰκοδομήν τινα Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 11· κατά τινος οἰκοδομῶ· - φρούριον Πολυδ. 2, 46, 5, superstruo.
Ἐπ-οικοδομή, ἡ· οἰκοδόμημα, κτίριον Κλ. Ἀλ. στρ. 7, 10, 50, aedificium.
Ἐπ-οικοδόμημα, τό· τῷ προηγ. μτγν.
Ἐπ-οικο-δόμησις, ἡ· τὸ κτίζειν τινὰ πλησίον που, μτφ. ἐπὶ ῥητορικῆς συσωρεύσεως, «ἐκ τῆς διαβολῆς ἡ λοιδορία, ἐκ δὲ ταύτης ἡ μάχη, ταῦτα δὲ πάντα ἐκ τινος ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 18.
Ἐπ-οικοδομία, ἴσφ. ἀντὶ ἐποικονομία.
Ἐπ-οικο-νομέω· διοικῶ, ἐπιστατῶ οἰκίαν· «ὃ πάσαις ἐποικονομεῖται ταῖς οἰκονομίαις» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 1· ἀλλ' ὁ Σναίδερ μετὰ πολλῶν κωδίκων ἀναγιν. ἐπικοινωνεῖται, accuro.
Ἐπ-οικο-νομία, ἡ· τὸ προαθέτειν καὶ ὀρθῶς διαμοιράζειν· «-ἔργων ἢ παθῶν» Λογγιν. 11, 2, ἢ ἴσφ. ἐποικοδομία = μεγέθυνσις, ἐπαύξησις ἐν παραστάσει τινί, ἴδ. ἐποικοδόμησις.
Ἐπ-οικος, 2· ὁ εἰς τόπον τινὰ ἤδη κατῳκημένον πηγαίνων καὶ ἐκεῖ κατοικῶν (οἰκίαν αὐτόθι οἰκοδομῶν) ἄποικος Πινδ. Ὀ. 9, 74, ὅπου ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ· «τοὺς ἐνοικοῦντας ξένους»· καὶ «ἐποίκους ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι» Θουκ. 2, 27· «ἐποίκους ἀποστέλλειν εἰς χώραν» Ἰσοκ. 5, 6· πρβλ. ὅμως ἄποικος· ὅθ. = ὁ ἀλλοθεν ἐρχόμενος ξένος· «δοῦλος καὶ ἔποικος» Πλάτ. νόμ. 5, 742· ὁ κατοικῶν που, γείτων Σοφ. Οἰ. Κ. 507· καὶ ἐπίθ. «ἔποικον ἀγνᾶς Ἀσίας ἕδος» Αἰσχ. Πρ. 409· ἂν δὲν σημ. τοῦτο = γενικῶς κατῳκημένον, advena· «ἄποικοι μὲν οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι, ἔποικοι δὲ οἱ εἰς πόλεις» Σχολ. Θουκ. 2, 27.
Ἐπ-οικ-ουρέω· κατοικῶ, μένω ἐν τῷ οἴκῳ Φιλ. 2, 202, 12.
Ἐπ-οικτείρω· εὐσπλαγχνίζομαί τινα διά τι· - τινὰ Σοφ. Αἴ. 121, miseror.
Ἐπ-οικτίζω· κινοῦμαι εἰς οἶκτον Σοφ. Οἰ. τ. 1276, commiseror.
Ἐπ-οίκτιστος, 2· ἄξιος κλαυθμοῦ καὶ λύπης· - γέμος Αἰσχ. Ἀγ. 1194, miserabilis.
Ἔπ-οικτος, 2· τῷ προηγ. οἶκτος, συμπαθείας ἄξιος· - φόνος Αἰσχ. Ἀγ. 1597.
Ἐπ-οιμώζω· ἀναστενάζω διά τι· «-τῷδ' ἐπῴμωζεν πάθει» Αἰσχ. Χο. 540, allamentor.
Ἐπ-οίνιον, τό· ποίημα εἰς οἶνον ᾀδόμενον Κραμ. Ἀν. 4, 316, 6.
Ἐπ-οίνιος, 2· ὁ ἐπ' οἴνῳ ὢν ἢ γινόμενος, ἐν τῷ πίνειν τὸν οἶνον· «ὕμνον ἀείδειν» Νον. Δ. 11, 300· - χορός, 17, 383, vinosus.
Ἔπ-οινος, 2· μεθυσμένος Τζέτζ.
Ἐπ-οιστέον· δεῖ ἐπιφέρειν.
Ἐπ-οιστικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐπιφέρειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος· «τὰ θανάτου ἐποιστικά» Σχολ. Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 45.
Ἐπ-οίσω, μέλ. τοῦ ἐπιφέρω Ὀδ. π, 438.
Ἐπ-οιχνέω· τῷ ἑπομ. «ὃ Μίλητον ἐποιχνεῖς» Ποστειδιππ. 3 (12, 131), obeo.
Ἐπ-οίχομαι· πηγαίνω, ἔρχομαί που, πλησιάζω, ἁπτώτως· «θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων», μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ ὑπηρετεῖν Ὀδ. α, 143· «πάντοσε ἐποιχόμενος» Ἰλ. ε, 508· - τινὰ = πρός τινα βαδίζειν· - μνηστῆρας Ὀδ. ι, 324· πηγαίνω που ἐπαιτήσων, ὡς ἐπαίτης, σ, 346· συχνὰ ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· «οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος» ἢ «ἐποιχομένη κατέπεφνεν» = οἵτινες πλησιάζοντες μὲ τὰ εὔκολα καὶ ταχέα βέλη των ἐπέφεραν ἀνώδυνον θάνατον ὁ μὲν Ἀπόλλων εἰς τοὺς ἄνδρας, ἡ δὲ Ἄρτεμις εἰς τὰς γυναῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πας, σ, 351· τὸ. «ἔργαν ἐπ.» = πηγαίνω εἰς δργασίαν, νὰ φροντίσω νὰ ἐκτελέσω τὸ ἔργον μου Ἰλ. ζ, 492· καὶ ἀπολ. οὕτως ε, 720· - δόρπον = πηγαίνω εἰς τὸ δεῖπνον, ἵνα ἑτοιμάσω τὸ γεῦμα Ὀδ. ν, 34· συχνὰ ἐπὶ γυναικῶν· «ἴστὸν ἐποιχομένη» = πηγαίνουσα εἰς τὸν ἐργαλιὸν (τὸ σύνηθες τότε τῶν εὐγενῶν γυναικῶν ἔργον) καὶ ὑφαίνουσα Ἰλ. γ, 31· «ἃς (γύας, καὶ ἀλωὰς) ἐπ. ἔργοισι» = ἐργάζεσθαι Θεοκρ. 25, 32· ἔτι = πηγαίνω ἵνα κάμω ἐπιθεώρησιν, ἐξέτασιν ὅπλων· - πάντη Ἰλ. ζ, 81· «στίχας ἀνδρῶν πάντας ἐπῴχετο» ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ ὅστις ἐπιθεωρῶν ἔρχεται, ο, 297, ρ, 356 «θεοὺς τραπέζαις ἐποίχεσθαι» = μὲ τὰ τῶν θυσιῶν συμπόσια πλησιάζειν εἰς τοὺς θεούς = διὰ θυσιῶν τιμᾶν αὐτοὺς Πινδ. Ὀ. 3, 42· «εὐεργέτην ἀγαναῖς ἁμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι» = ἀνταμείβειν, Π. 2, 24· «ζῶι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο» = πήγαινε εἰς ἄλλην τινὰ οἰκίαν Θεογν. 353· «ἃς (ἑκατιάς) ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ» = τὸν ἀγρὸν καλλιεργοῦμεν Θεοκρ. 25, 32· καὶ μετὰ δοτ. - ἔργῳ Κ. Σμ. 12, 343· ἐχθρικῶς ἐφορμῶ, «- ἵκρια νηῶν» Ἰλ. ο, 676· ἐπὶ βελῶν «οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο» = ἐπετίθη α, 50 «- Κόπρινχαλκῷ», ε, 330, incesso, invado.

Ἐπ-οιωνίζομαι· διὰ λέξεως, προσφωνήσεως δίδω εὐτυχῆ τινα προσημασίαν· «ἐποιωνίζόμενος αὐτῷ τὴν νίκην ταῦτα λέγει» Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 447. ominor.

Ἐπ-ωκέλλω· ὠθῶ, ἐλαύνω· «νέας ἐποκείλαντες» = ὠθήσαντες εἰς τὴν ξηράν, ἀφήσαντες ἵνα ναυαγήσωσιν Ἡρ. 7, 182· τὰ πλοῖα Θουκ. 4, 26· καὶ ἀμτβ. κτυπῶ εἰς τὴν ξηράν, ναυαγῶ, 8, 102, impingo.

Ἐπόκιλλος, ὁ· Μακεδών τις Ἄρρ.

Ἐπ-οκλάζω· ἀκύπτω λυγῶν τὰ γόνατα· - γῇ Ἡλιοδ. 4, 17· - γαίῃ Ἀγάθ. προοιμ. 50 (4, 3), ingeniculor.

Ἐπ-οκρῖάω· εἰς τὴν ἐπιφάνειαν εἶμαι τραχύς· «οἷά τε πετραίοισιν ἐποκριόωσι παγοῦροις» Νικ. Θηρ 790, asper sum.

Ἐπ-οκριόεις εσσα, εν, 3· κυρτός, μὴ ὁμαλός, καμπύρης· - στέρνα Κριναγ. 37 (7, 401).

Ἐπ-ολβίζω· μακαρίζω, καλοτυχίζω τινά Νον. Δ. 46, 325.

Ἔπ-ολβος, 2· εὐτυχής, μακάριος Μανεθ. 1, 413, beatus.

Ἐπολιός, ὁ νυκτερινὸν πτηνὸν Σουΐδ. Ἐτ. ὁ π. Ἀριστοτ. αἰγωλιός.

Ἐπ-ολισθαίνω· γλιστρῶ εἴς τι· «ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις» = εἰς μεγαλείτερα σφάλματα θὰ ὑποπέσω Ἀγάθ. 2 (5278)· «προλάρνηος ἐπωλίσθησεν ἀρούρῃ» Νον. Δ. 48, 922· «ἐπωλίσθησε κυλίνδρους ἐς βυθόν» Παυλ. Σιλέ. 57 (10, 13), illabor.

Ἔπολμις· εἶδος μάντεως Ἡσύχ.

Ἐπ-ολολύζω· κραυγὴν ἀγαλλιάσεως ἐκπέμπω, ἀλαλάζω· «πότερον χαίρω καπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι» Αἰσχ. Ἑπτ. 807· μετ' αἰτ. «ἐπολολύξατε δόμων ἀναφυγὰς κακῶν», Χο. 930· ἀπολ. «νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστιν ἐπολολύξαι» Ἀριστ. ἱππ. 616. Μέσ. «ὡς δ' ἐπωλολύξατο» Αἰσχ. Ἀγ. 1209, ejulo.

Ἐπ-ολοφύρομαι· ὀδύρομαι, θρηνῶ προσέτι Ἰώσ.

Ἕπομαι· ἀκολουθῶ· τὸ ἑπώ, sequor.

Ἐπόμαχοι, στρατιῶται, οἱ· ἄγρηστοι εἰς μάχην στρατιῶται, ἴσ. ἐσφ. ἀντὶ ἀπόμαχοι.

Ἐπ-ομβρέω· βρέχω ἐπί τινος πολλὴν βροχὴν Πα0. Ἀγά0. 71 (11, 365)· π. «Φίλωνι καὶ = βρέχομαι, πλήρης ὕδατος εἰμί, irrigo.

Ἐπ-όμβρησις, ἡ· βροχὴ ῥαγδαία Σουΐδ.

Ἐπ-ομβρία, ἡ· ὑπερβολικὴ βροχὴ Στράβ. 11, 500· πλημμύρα Αἰσχ. ἀποσπ. ἀντιθ. τῷ αὐχμῷ Ἀριστ. νεφ. 1119 - χερμάδων Λυκοφρ. 333· μτφ. - ῥημάτων Λιβαν. imbris.

Ἐπ-ομβρίζω· κάμνω νὰ πίπτῃ βροχή· - τὸν λόγον Κλ. Ἀλ. βρέχω Ἡλιοδ. 5, 11.

Ἐπ-όμβριος, 2· τῷ ἑπομ. - ἕτος Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 8, 18· - χῶραι Θεοφρ. pluvialis.

Ἐπ-ομβρος, 2· πλήρης βροχῆς, ὑγρός· - ἔαρ, ἔτος Ἱπποκρ. ἔτι - χώρα, γῆ Θεοφρ. pluviosus.

Ἐπομένως, ἐπίρ. μετχ. τοῦ ἕπομαι, ἀκολούθως, ἀντιστοίχως τῷ πρῶτος Ἀριστοτ. μετεωρ. 7, 4· μετὰ δοτ. - τῷ νόμῳ = συμφώνως, κατὰ τὸν νόμον Πλατ. νόμ. 8, 844, consequenter.

Ἐπ-όμμασις, ἡ· πρόσβλεψις Γαλην. 19, 500, adspectus.

Ἐπ-όμνυμι, ἐπομνύω· ὁρκίζομαι, κάμνω ὅρκον εἴς τι, ἀπολ. Ὀδ. ο, 437· «ἐπομόσας εἶπε» = εἶπε καὶ ἐνταῦτῳ ὡρκίσθη, μὲ προσθήκην ὅρκου Ἡρ. 8, 5· «καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτοὺς» Θουκ. 2, 5· μετ' ἀπαρ. συχν. Εὐρ. Ι. Τ. 974· καὶ μτγν. «λιτῇσι εὐαγέσσιν ἐπώμοσαν ἢ μὲν ἀρῆξειν ἀλλήλοις» Ἀπολ. Ῥ. 2, 715· μετ' αἰτ. ὁρκίζεσθαί τι Ἀριστ. Δυσ. 211· ἄλλως «ἐπίορκον ἐπώμοσεν» = ὡρκίσθη ἐπὶ τούτοις μάταιον ὅρκον Ἰλ. κ, 332· καὶ ἐν τμήσ. «ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν», ψ, 24· καὶ μετὰ προσθήκ. τοῦ ἀντικειμ. εἰς ὃ τις ὁρκίζεται, κατ' αἰτ. «μή τι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι» Θεογν. 1195· «ὅς κε τὴν ἐπίορκον - ἐπομόσσῃ» = εἰς τοὺς θεοὺς ὅρκον ὁρκισθῇ ψευδῆ Ἡσ. Θ. 793· «καὶ νὴ Δι' ἀποδώσειν ἐπώμνυς τοὺς θεούς» = ὡρκίζεσο εἰς πάντας τοὺς θεοὺς ὅτι θὰ τὸ ἀποδώσῃς Ἀριστ. νεφ. 1227· «ἥλιον ἔπ. τοι» = εἰς τὸν ἥλιον σοῦ ὁρκίζομαι Ἡρ. 1, 212· «ἐπομνύω σαι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν» = εἰς τὴν φιλίαν μας Ξεν. Κυρ. 4, 6, 6· «ἐπομόσας τοὺς ὁρκίους θεούς» Αἰσχ. 1, 114· καὶ «κατὰ πάντων τῶν θεῶν» Λουκ. διαθ. 18· ἐπιπλέον ἔτι ὁρκίζεσθαι, «ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύειν» Πλουτ. Περικλ. 30· εἴς τινα ὁρκίζεσθαι κατόπιν, Κικ. 33. Μέσ. = ἐνύρ. Ἀριστ. πλ. 725· «ἐπόμνυμαι τὸν Δία», εἰς τὸν ὅρκον τῶν ἡλιαστῶν Δημ. 24, 151· «ἐπὶ τῶν στρατηγῶν», 18, 137· «κατὰ τινος» Λουκ. συχν. superjuro.

Ἐπ-ομόργνυμι· ἀποσφογγίζω, ἀπαστεγνώνω μτγν. imprimo.

Ἐπ-ομφάλιον, τό· ἐπομφάλιον Πολυδ.

Ἐπ-ομφάλιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ ὤν· «βάλεν σάκος μέσσον ἐπομφάλιον» = ἐπέτυχε τὴν ἀσπίδα εἰς τὸ μεσαίτατον αὐτῆς Ἰλ. η, 267· «σῦκον ἐπομφάλιον» = σῦκον μὲ τὸν μι-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχον του Ζων. 3 (6, 22)· τὸ ἐπομφάλιον = ἡ γαστήρ Παρθεν. 35, umbilicatus.

Ἐπ-ονειδίζω· διασύρω, ἀτιμάζω μτγν.

Ἐπ-ονειδιστικός, 3· ὁ εἰς τὸ διασύρειν, ὀνειδίζειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος μτγν.

Ἐπ-ονείδιστος, 2· καταφρονημένος, ὑβρισμένος, ἐντροπιασμένος· - καὶ λυπρὸν Εὐρ. I. T. 689· «- ἀμαθία, δουλεία, φήμη» Πλατ. ἀπολ. 20· συμπ. 184, πολιτ. 309· «εἰρήνην οὔτε αἰσχίω ποτὲ γενομένην οὔτ' ἐπονειδιστοτέραν» Ἰσοκ. 12, 106· - πρᾶγμα Ἰσαῖ. 2,41· «ἐκείνοις ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δὲ ἐπονείδιστα» = παρ' ἡμῖν θεωροῦνται ἀξιοκατάκριτα Ξεν. συμπ. 8, 34· «ἐπονείδιστον τὸ πολιτεύεσθαί ἐστι παρά τισι» = δὲν θεωρεῖται ἔντιμον Δημ. 26,19· - ᾠδαὶ Ἀριστοτ. ἡθ 10,3,8, turpis.

Ἐπ-ονειδίστως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «- τὸν βίον τελευταν» = μὲ τρόπον ἐντροπιαστικὸν Ἰσοκ. 4, 60· - ψέγειν = ὑβριστικῶς Πολυβ. 1, 14, 5, probrose.

Ἐπ-ονίνημι· ὠφελῶ Σχολ. Πινδ. N. 5, 87.

Ἐπ-ονομάζω· δίδω τινὶ ὄνομα παράγων αὐτὸ ἀπό τινος αἰτίας· «ὃν ἐπονομάζομεν Πυριφλεγέθοντα» Πλατ. Φαιδρ. 113· πληρέστερον «ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι», Κρατ. 397· «τὰς δὲ Μούσας ἀπὸ τοῦ μῶσθαι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασαν» 406· καὶ παθ. «τό γε ὄνομα ὁ Ἅιδης πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ ἀειδοὺς ἐπωνομάσθαι», 404· «πολλοῖς τῶν ποιητῶν ἐν ἀηδόνος μνήμῃ Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται» Θουκ. 2, 29 μετὰ πλεονασμ. εἶναι, «ὧν ἡμεῖς μετέχοντες εἶναι ἕκαστα ἐπονομαζόμεθα» Πλατ. Παρμ. 133· - τινί τι = εἴς τινα ὄνομά τι ἢ παρανόμι δίδω· «ἐπονομάζεσθαί τινος» = ἐπονομάζεσθαι κατά τι, «ἐπικωκύου πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαΐτ' ἐπωνομασμένην» Σοφ. Ἠλ. 277· «εἴπερ τοῦ τοιούτου τὴν πόλιν ἔδει ἐπονομάζεσθαι» Πλατ. νόμ. 4, 713· οὕτω «ταῦν θεαῖν ἐπωνόμασαν τὴν τριήρη» Πλουτ. Τιμολ. 8· ὁ Ἡρ. συνάπτει «τὸ ὄνομά τινος ἐπονομάζειν» = τὸ ὄν. προσφωνεῖν, 4, 35· «ἕνα ἕκαστον ἀνεκάλει πατρόθεν τε ἐπονομάζων καὶ αὐτοὺς ὀνομαστὶ καὶ φυλήν» Θουκ. 7,69, cognomino.

Ἐπ-ονομασία, ἡ· ὀνομασία ἐκ τινος αἰτίας, παρανόμι μτγν. cognominatio.

Ἐπ-ονομαστέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἐπονομάζω Πλατ. νομ. 8, 828, cognominandum.

Ἐπ-ονόμαστος, 2· ὁ ἐξ αἰτίας τινὸς ἐπωνομασμένος μτγν. cognominandus.

Ἐπ-ονομάστως· ὀνομαστὶ Ἀθήν. nominatim.

Ἐπ-οξίζω· ξυνίζω, γίνομαι ξυνὸς Σουΐδ.

Ἐπ-οξύνω· κάμνω τι ὀξύ, κοπτερόν, coacesco· ἔτι ἐπιταχύνω Μακκαβ. 2, 9, 7, accelero καὶ = ἐρεθίζω Γρ. Νυσ. 1, 777, irrito.

Ἐπ-οξυς, 2· ὀλίγον ξυνός Ἱπποκρ. acer.

Ἐπ-οπάζω· προσφέρω, χορηγῶ Στοβ. ἀνθ. 1, 127, praebeo.

Ἔποπας· ὑδ' ἔποποτ.

Ἐπ-οπίζομαι· σέβομαι, φοβοῦμαι· «Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν» Ὀδ. ε, 146, revereor.

Ἐπ-οπίζω· ἐντρέπομαι, ἐπιστρέφομαι, φυλάττομαι Ἡσύχ. caveo.

Ἐπ-όπισθεν· ἐξόπισθεν, ἀπ' ὀπίσω Ἡσ. π. Ἀθην. 11,498, γράφ. δὲ καὶ χωριστά, pone,

Ἐπ-οπιστί· ἐποποτ.

Ἔποποτ (ἔποψ)· προφορὰ ἤχου ὄρνέου, φωνὴ τοῦ ἔποπος Ἀριστ. ὄρν. 227, κατὰ τὸν Σχολ. γραπτέον ἔποποτ.

Ἐπο-ποιΐα, ἡ· συγγραφὴ ἐπικοῦ ποιήματος, στίχων ἡρωϊκῶν Ἡρ. 2, 116· αὐτὸ τὸ ἐπικὸν ποίημα Ἀριστοτ. ποιητ. 24.

Ἐπο-ποιϊκός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς ἐπικὸν ποίημα, εἰς αὐτὸ ἀναφερόμενος· - μίμησις = τὸ ἔπος Ἀριστοτ. ποιητ. 26.

Ἐπο-ποιός, 2· ὁ ἐπικὸς ποιητής, ὁ γράψας ποίημα ἐπικὸν Ἡρ. 2, 120· ἐν γέν. ὁ στιχοποιὸς Λουκ. Ζεὺς τραγ. 6.

Ἔποπας, 2· 1) ἔφορος, λέξ. πλασθεῖσα ὑπὸ τῶν γραμ. πρὸς ἐξήγ. τοῦ Ὁμηρικοῦ ὦ πόποι τοῦτέστιν «ὦ ἔποποι καὶ ἔφοροι καὶ διαπτεύοντες πάντα θεοί» Κραμ. Ἀν. 4, 410, 1· 2) = ἔποψ ὑδ' ἔποποτ

Ἐπ-οπτάνομαι· φαίνομαι, βλέπομαι Νικ. Μαν. Κομν. 1, 45, conspicior.

Ἐπ-οπτάω· ψήνω τι ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, φρυγανίζω, «ἐπιῶπτων ἔγκατα πάντα» Ὀδ. μ, 363· ψήνω τι ἐπιπολαίως, ἐπάνω ἐπάνω κωμ. Ἀθην 3, 121, inasso.

Ἐπ-οπτεία, ἡ· ἐπιστασία, ἐφορεία, εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια ἡ ὑψηλοτέρα μύησις· «καὶ τῶν ἐνταῦθα τελετῶν τὰς ἀρίστας ἐκείνης ὄνειρον εἶναι τῆς τελετῆς» Πλουτ. Δημητ. 26, inspectio.

Ἐπ-όπτευσις, ἡ· τῷ προηγ. μτγν.

Ἐπ-οπτευτέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἐποπτεύω μτγν. inspiciendum.

Ἐπ-οπτεύω· βλέπω εἴς τι, παρατηρῶ ὡς ἔφορος, ἐπιστάτης· «ἔργα δ' ἐποπτεύσκε» Ὀδ. π, 140· «ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις φόρμιγγι» Πινδ. Ὀ. 7, 11· «ὦ πάντ' ἐποπτεύων τάδε ἥλιος» Αἰσχ. Χο. 978· «ὦ γαῖ' ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην», 486· «οἱ περὶ νόμους ἐποπτεύοντες» = οἱ φύλακες τῶν νόμων Πλατ. νόμ. 12,951 = καὶ φυλάττειν Δημ. 13,8· τὴν τελευταίαν καὶ ὑψίστην μύησιν λαμβάνειν, «μυούμενοί τε καὶ ἐποπτεύοντες» Πλατ. Φαιδρ. 250· ὃ. π. Ἀριστ. ἀπολαύω τὴν μεγίστην εὐτυχίαν ὡς ἂν ἡμὴν ἐπόπτης, βάτρ. 705, inspicio.

Ἐπ-οπτήρ, ὁ· τῷ ἐπομ. ὁ ἐπιβλέπων τι, ἐπιθεωρητής· - λιτῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 622· - φρυκτωριῶν Ἀριστοτ. κόσμ. 5, inspector.

Ἐπ-όπτης, ὁ· ἔφορος, ἐπιστάτης καὶ θεωρητής· «Πυθῶνος ἐπόπται» καλοῦνται π. Πινδ. ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, N. 9, 5· «πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης» Αἰσχ. Πρ. 299· «τῶν ἀνθρωπίνων Τιμ. Λοκρ. 105· «σωματιώτας ὥσπερ ἐπόπτας τῶν στρατηγουμένων παρακαταστήσαντες» Δημ. 4, 25· ὁ τὸν τρίτον καὶ ὕψιστον βαθμὸν τῶν Ἐλευσ. μυστηρίων μυηθεὶς ὁ καὶ θεωρός, μύστης Πλουτ. Ἀλκ. 22, speculator.

Ἐπ-οπτικός, 3· ὁ εἰς ἐπόπτην ἀνήκων· τὰ ἐποπτικὰ = αἱ τελευταῖαι καὶ ὑψισταὶ μυήσεις εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια Πλουτ. Δημητρ. 26, συγκρ. ἐποπτικώτεροι = οἱ βαθύτερον μυηθέντες Ἡλιοδ. 9, 9· μτφ. «τὰ τέλεα καὶ ἐπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτικὰ τῶν ἐρωτικῶν» Πλατ. συμπ. Σοφ. καὶ ἐν γέν. μυστικός, «καὶ ἀκροαματικαὶ καὶ ἐποπτικαὶ διδασκαλίαι» μετὰ τοῦ «ἀπόρρητοι καὶ βαρύτεραι» Πλουτ. Ἀλεξ. 7.

Ἐπ-όπτις, ιδος· θηλ. τοῦ ἐπόπτης, ἐφορεύουσα Φουρνούτ. π. φύσ. θε. 3,232, inspectrix.

Ἐπ-οπτος, 2· ὁρατός, ὀφθαλμοφανής· «ἀφ' ἧς (ὁδοῦ) ἔποπτος ἡ θάλασσά ἐστι» Στραβ. 5, 239, conspicuus.

Ἐπ-όπτρια, ἡ· ἐπόπτις μτγν.

Ἐπ-οπτρον, τό· τὸ κοινῶς λεγόμενον φανάριον Σχολ. Φιλοστρ. εἰκ. 1, 773.

(Ἐπ-όπτω)· ἄχρ. ἐξ οὗ ὁ μέλ. ἐπόψομαι τοῦ ἐφοράω, καὶ ἀόρ. ἐπόψατο.

Ἐπ-οράω, ἰων. ἀντὶ ἐφοράω.

Ἐπ-αρβέτται· φθονεῖ Ἡσύχ. invidet.

Ἐπ-αργάω· ὀργάω ἐπὶ ὁρμῇ ἐπεργῶσαι = μηνιῶσαι Σουΐδ. ἡδονικῆς iratae.

Ἐπ-όργης, ὁ· ἐπίτροπος Ἡσύχ. tutor.

Ἐπ-αργάζω· τελῶ, ἑορτάζω που τὰ ὄργια· - πάλεσσι Ἀνακρ. 12, 23, bachor.

Ἐπ-οργίζομαι· ὀργίζομαι, θυμώνω διά τι Ο'. irascor.

Ἐπ-όρεγμα, τό· τὸ ἐπίρεγμα.

Ἐπ-ορέγομαι, μέσ. τοῦ ἐπομ. ἁπλώνω τὴν χεῖρά μου, ἐκτείνομαι πρός τι· α) φθάνω Ἰλ. ε, 335· καὶ ἐπορέχθην Ἀθήν. 6, 136· 6) ἐπιτυγχάνω, πιάνω· «ὅππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χείρας» Ἀπολ. Ῥ. 1212· καὶ μετὰ γεν. «στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ νηίου ὀλκαίοιο», 1, 1313· ἔτι πλέον, προσέτι ποθῶ, ἐπιθυμῶ Ἡρ. 9, 34· «ἐπορεγομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως» Πλάτ. πολ. 4, 437 προσφέρω, χορηγῶ, παρέχω· «τιμῆς οὔτ' ἀφελῶν οὔτ' ἐπορεξάμενος» Σόλων π. Πλουτ. Συλ. 18, porrigo.

Ἐπ-ορέγω· προτείνω Φοινιξ. Κολυφών. Ἀθήν. 8,360 (ἐν τμήσ. καὶ Ἰλ. ε, 225). Μέσ. ὑδε τὸ προηγ. praebeo.

Ἐπ-ορέω, ἰων. ἀντὶ ἐφοράω Ἡρ. 1, 124.

Ἐπ-ορθεύω· διορθῶ, ὑποστηρίζω Τζέτζ. Ὁμ. 316, dirigo.

Ἐπ-ορθιάζω· ὑψώνω τὴν φωνήν μου ὑψηλά, φωνάζω δυνατά, σκούζω, «ὀλολυγμὸν τῇδε λαμπάδι» Αἰσχ. Ἀγ. 1091· - γόοις = θρηνῶ μεγαλοφώνως, Περ. 1007· ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ· - τὰ ὦτα = στήνω ὀρθὰ τὰ ὦτα Φίλων, erigo, tollo.

Ἐπ-ορθο-βοάω· φωνάζω δυνατὰ πρός τινα· - γόους πατρὶ Εὐρ. Ἰλ. 142.

Ἐπ-ορθρεύω· πράττω τι λίαν πρωΐ, σηκώνομαι πρωΐ καὶ τὰ ὅμ. Λουκ. ἐνυπ. 1. Μεσ. Δίων. Χρυσ. diluculo, surgo.

Ἐπ-ορθρίζω· τῷ προηγ. Γρ. Νυσ..

Ἐπ-ορθρισμός, ὁ· ἔγερσις ἰωθινή· «τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν» = καὶ τὸ πρωΐ γινόμεναι φωναὶ τῶν τελωνῶν Πλουτ. συμπ. 3, 6, 4.

Ἐπ-οριγνάομαι· ἐπορέγομαι, ἐπιθυμῶ Θεμίστ. 2, 33, concupisco.

Ἐπ-ορίνω· ἐρεθίζω· - λύσσαν Νικ. θηρ. 671, concito.

Ἐπ-ορκίζω, ἰων. ἐφορκίζω ἐκκλ. exorciso.

Ἐπ-ορκισμός, ἰων. ὁ· ἐφορκισμός, τὸ νὰ ὁρκίζηταί τίς τι μεθ' ὅρκου ἐκκλ. adjuratio.

Ἐπ-ορκιστής, ἰων. ὁ· ἐφορκιστής, ὁ μεθ' ὅρκου τι βεβαιώνων ἐκκλ. adjurator.

Ἐπ-ορκιστός, ἰων. 3· ἐφορκιστὸς Κυριλ. Ἱεροσ. σ. 231, exorcisatus.

Ἐπ-ορμέω, ἰων. ἀντὶ ἐφορμέω Ἡρ. 8, 81.

Ἐπ-όρνυμι· διεγείρω, διεθείζω, παρορμῶ· «ἐπὶ δ' ὦρνυε πάντας ἑταίρους» εἰς ἐχθρικὴν σημασίαν Ὀδ. φ, 100· «ἄγρει μὰν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην» Ἰλ. ε, 765· «ὅς ῥα οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε», ρ, 72· «ἦ οἷον ἐπῶρσ' ἄνεμον» Ὀδ. ε, 109· καὶ μετ' ἀπαρ. «οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι» Ἰλ. ζ, 42· «καὶ οἱ ἐπ' αἰτὸν ὦρσε» Ἡσ. θε. 523· ἐχθρικῶς, στέλλω δυστοχίαν· - ὀϊζὺν Ὀδ. ζ, 271· «ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ» Ἰλ. ο, 613· καὶ «ὕπνον τινί» = ὁ θεὸς ἔστειλεν ὄνειρόν τι Ὀδ. χ, 491· «ὅς μοι ἐπῶρσε μένος» = ἤγειρεν ἐν ἐμοὶ θάρρος, τόλμην Ἰλ. κ, 93. Παθ. παροξύνω, διερεθίζω τινὰ κατά τινος, ἐφορμῶ· «ἐπῶρτ' Ἀχιλλῆϊ», φ, 324· οὕτως ἐχθρικῶς, «ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός», ψ, 104· «ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει», ψ, 112· πρβλ. ὄρνυμι· μαι αἴτ. «τόνδ' ἐπόρνυται στόλον» Αἰσχ. Ἑπτ. 184, concito, irruo.

Ἐπ-όρομαι· τῷ προηγ.

Ἐπ-όρουσις· ἡ· ἐπούρωσις.

Ἐπ-ορούω· ἐπόρνυμαι π. Ὁμ. συχν. - τινὶ συνηθ. ἐχθρ. σημ. «τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε» Ἰλ. ο, 520· καὶ ἄνευ πτώσεως «Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὡς», αὐτ. 379· ἄνευ ἐχθρικῆς παρασημ. «Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ Ἀθήνη» Ἰλ. ψ, 232· ὡς ἐπὶ τοῦ ὕπνου· «ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος ἐπόρουσε» = ὅτε ὁ ὕπνος (ταχέως) ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, ἐπλάκωτεν αὐτὸν Ὀδ. ψ, 343· καὶ μετ' αἴτ. «ἅρμ' ἐπορούσας» = ἐπὶ τῆς ἁμάξης πηδήσας Ἰλ. ρ, 481, irruo.

Ἐπ-ορφόω· θέτω ὀρυφήν, σκέπην ἐπί τινος, «- τὸν οὐρανὸν ἐπὶ γῇ» Ὑρακλ. ἀλληγ. 48.

Ἔπ-ορσαν, προστ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἐπόρνυμι Ἰλ. ε, 765.

Ἐπ-ορύσσω, ἀττ. ἐπορύττω· ὀρύσσω, σκάπτω ἐπὶ πλέον· - τραῦμα Ἀχ. Τατ. 3, 8, fodio.

Ἐπ-ορχέομαι· ὀρχοῦμαι, χορεύω προσέτι, ἐνταῦτῳ Δηλ. 18, 260· χορεύω πέριξ τινός· «λιθίνην εἰκόνα κατασκευάσαντες ἐπορχουμένην ἑαυτῇ βαρβαριστί» Πλουτ. Ἀλεξ. τύχ. 2, 3· καὶ μτφ. ὡς τὸ insultare, χλευάζω, περιγελῶ· - τοῖς πολεμίοις Ἀππ. 66, salto.

Ἐπ-αρωρέχαται, ὑπερσ. τοῦ ἐπορέγομαι = ἐπικεκλιμέναι ἦσαν Ἡσύχ.

Ἔπος (κυρ. ΡΕΠΟΣ, τό· ἐπιγρ.), τό· 1) τὸ ῥηθέν, λεχθέν, ὁ λόγος, πᾶσα διὰ τοῦ στόματος παράστασις, καὶ πλείονες λέξεις συντεταγμέναι ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ἓν ὅλον, ὁμιλία, διάλεξις, διήγησις, ἰδ. συνηθ. π. Ὁμ. ὅτις ἀγνοεῖ τὴν παρὰ τοῖς ὑστεροτέροις συνηθ. σημ. τοῦ λόγου εἰς τὸν ἑν. καὶ πλ. «ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος» Ἰλ. α, 108· «κακὸν ἔπος ἀγγέλλειν», φ, 701· καὶ συχνὰ «ἔπεα πτερόεντα προσηύδα»· καὶ «δόλια, μαλακά, μειλίχια» μετὰ τοῦ μύθος συντεταγμένον Ὀδ. δ, 597, λ, 561, ὅπου τὸ μὲν ἔπος ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὸ περιεχόμενον, τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἱστορηθέν, ὁ δὲ μῦθος εἰς τὸν τρόπον τῆς διηγήσεως ὡδε Νιτσ. εἰς τὸ πρῶτον χωρίον· «εἰπεῖν, φάσθαι, αὐδᾶν, φράζεσθαι, μυθεῖσθαι», καὶ ἄλ. ὡδε τὰς λέξ. ἔτι δὲ καὶ ἡ ᾠδή, ἡ αἱ κατὰ τρόπον ᾠδῆς, τραγουδιστὶ γινόμεναι διηγήσεις Ὀδ. θ, 91· Οὕτω καὶ π. πᾶσι τοῖς ποιητ. συνηθ. Αἰσχ. «ἔπος ἐκρίπτειν, ἐκβάλλειν, λακεῖν, φάσκειν» καὶ ἄλ. ὡδε λέξ. ἑκάστ. λόγος, ἀντίθ. τῷ πρᾶξις· «Ζεῦ πάτερ εἴ ποτε δή σε νόου ὅδ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε» Ὀδ. λ, 346· «μή σε οἷς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον» Αἰσχ. Περ. 170· οὕτω καὶ πεζ. «ἔργῳ τε καὶ ἔπει» Πλατ. νόμ. 9, 879· «ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίει» Ἡρ. 3, 135· «ἐπαφρόδιτα καὶ ἔπη καὶ ἔργα» Ξεν. συμπ. 8, 15· πρβλ. Θουκ. 2, 41 (ὅστις καὶ «λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες» = με τὸν στολισμὸν τῶν λέξεων, λέγει, 3, 67)· πρβλ. «ταιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη» Σοφ. Τρ. 1075· ἄλλως δὲ π. τοῖς πεζ. τὸ ἔπος = λέξις, λόγος δὲ = ὁμιλία)· «ἔπεα μόνον καὶ ὄόκημα νυκτερωπόν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 111, ἀντίθ. τῷ βίᾳ καὶ χειρ Ἰλ. α, 77 καὶ ο, 106· ὅθ. καὶ μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ ματαίου, μηδαμινοῦ· «ἑστάλην ἰηλίμων γάων ἀοιδός, ἔπεα μόνον καὶ ὄόκημα νυκτερωπὸν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 111· ἀλλὰ τὸ «στεῦται γάρ τι ἔπος εἰπεῖν Ἕκτωρ» = λόγον τινὰ ἀκρᾴσεως ἄξιον, μετ' ἐμφάσεως καὶ δυνάμεως Ἰλ. γ, 83· ἰδ. σημειωτέον ἔτι π Ὁμ. α) ὁ διεδομένος λόγος, βεβαίωσις, ὑπόσχεσις Ἰλ. 8, 8· «τελεῖν ἔπος» = τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐκπληροῦν, ἀμετάβλητον κρατεῖν, ξ, 44· «πᾶν ἔπος τελεῖ» Αἰσχ. Περ. 1035· 6) θεῖον ῥητόν, μάντεως προφητεία, χρησμός· - μάντιος Ὀδ. μ, 262· γ) λόγος διαδεδομένος, φήμη· «κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη» Σοφ. Οἰ. τ, 290· δ) ἐν γέν. γνώμη, ἀπόφθεγμα, παροιμία Ἀριστ. ὄρν. 507· ὅθ. «ὡς ἔπος εἰπεῖν» (σπαν. εἰς ἄλλα χωρία, ὅπου τοῦ μέτρου χάριν «ὡς εἰπεῖν ἔπος» Αἰσχ. Περ. 7·) τὸ μὲν = ὅπως συνήθως λέγεται, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, ἄνευ ἀκριβείας ἢ βεβαιότητος. μόν. περίπου, ἐν ἑνὶ λόγῳ (ὡδε καὶ Λοῦ. παραλ. 60· ἰδ. ἡ λέξ. σημ. γενικήν, περιληπτικὴν ἔκφρασιν πᾶς, οὐδείς, ὅλος, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται κατὰ περιωρισμένην ἔννοιαν)· ὅθ. Πλατ. «τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβῆ λόγον» ἀντίθ. πολ. 1341, ὡς - ὄντως. νόμ. 2, 656· «λευκὴν οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος ἀλλὰ καὶ χιόνος καὶ γάλακτος πλέον λευκήν», ὅηλ. οὐχὶ εἰς τὴν συνήθη σημ. τῆς λέξ. Αἰλ. Ι. Ζ. 4, 36· - τὸ δὲ = διὰ νὰ εἴπω οὕτω, ἵνα εἴπω τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἴπω ἐν συντόμῳ· «διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματ' ὡς ἔπος εἰπεῖν» Αἰσχ. Περ. 700· «Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἔστιν ὡς ἔπος εἰπεῖν» Εὐρ. Ἱππόλ· 1162· ὁ δ' Ἡρ. λέγει «ἑνὶ ἔπεῖ πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν», 3, 82 «ἔπος ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς» Αἰσχ. Εὐμ. 556· «ἔπος πρὸς ἔπος ἠρεσθόμεσθα» Ἀριστ. νεφ. 1375· «ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν» Πλατ. σοφ. 217· περιληπτικῶς· «παύρῳ ἔπει» = μὲ ὀλίγας λέξεις Πινδ. Ὀ. 13, 98· «ἔπους σμικροῦ χάριν» Σοφ. Οἰ. Κ. 443· 2) τὸ περιεχόμενον τοῦ λόγου, πρᾶγμα Ἰλ. λ, 652· «πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;» = πρὸς ποῖον σκοπὸν διηγεῖσαι τοῦτο; Σοφ. Οἰ. τ. 1144· «τί πρὸς ἔπος αὖ ταῦτ' ἐστίν;» = ποίαν ἔχει τοῦτο σχέσιν πρὸς τὸ πρᾶγμα Πλατ. Φιλ. 18· «ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι» = καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν ἤθελον ἀποκριθῆ σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Εὐθυδ. 295· «οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα φασίν» = δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, εἰς τὸ πρᾶγμα Λουκ. φιλοψ. 1· π. «αὖ γὰρ τὸν ἐμὸν ἔρωτα καὶ φειδωλίαν οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ» = ματαίως Ἀριστ. ἐκκλ. 761· 3) τὰ ἔπη = τὸ ἐκ στίχων ἑξαμέτρων ἡρωϊκὸν ποίημα, ἐπικὸν ποίημα· «Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί» Πινδ. Ν. 2, 2· «τὰ Κύπρια ἔπη» Ἡρ. 2, 117· καὶ ὁ Θουκ. ἐπὶ τῶν καθ' ἑκάστους στίχων τοῦ Ὁμήρου, 1, 3· «ἐάν δέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσιν ποιῇ, ἐάν τε ἐν μέλεσιν, ἐάν τε ἐν τραγῳδίᾳ» Πλατ. πολ. 2, 379· «ὅτι ἤδη ἔπη ῥθέγγομαι, ἀλλ' οὐκέτι διθυράμβους», Φαιδρ. 241· ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου ἑξαμέτρου· «ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι», πολ. 3, 386· «ἐν ἰαμβείοις καὶ ἐν ἔπεσιν», 10, 602· «λέγουσι δύο ἔπη εἰς τὸν ἔρωτα» Φαιδρ. 252· ἐν γέν. ποίημα Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 21· καὶ ἑκτὸς τῶν ἑξαμέτρων, ἐπὶ ἐλεγειακῶν στίχων, διστίχων, καὶ ἐν γέν. στίχων Ἀριστ. θεσ. 412· καὶ καθόλου σειρά· «οὐδ' ἢν μυρίων ἐπῶν ἢ τὸ μῆκος» Ἰσοκ. 12, 136· «ὅσαι μυριάδες ἐπῶν» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 19, verbum, carmen.

Ἐπ-όσσομαι· ὅθ' ἐπιόσσομαι.

Ἐπ-οστρακίζω· παίζω ὀστράκοις Ἡσύχ. «παιδιάν τινα ἣν παίζουσιν οἱ παῖδες ὄστρακα ἀφιέντες εἰς τὴν θάλασσαν» Ἐτ. Μ. σ. 368· βίπτω κόκκαλα ὀστρεοδίων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος ἐπιπολαίως, ὥστε μόλις ἐγγίζοντα εἰς αὐτὴν ν' ἀποτελῶσι κοντοπηδήματα μακρότερα πλειονάκις, παιγνίδιον καὶ τὰ νῦν συνειθιζόμενον ὑπὸ τῶν παιδίων ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας, οἷον ῥίπτομεν ψωμάκια κτλ.

Ἐπ-οστρακισμός, ὁ· «εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν ὀστράκια πλατέα, ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης προβάλλονται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ· καὶ ἐπιτρίχοντα ἐνίοτε πολλάκις, ἕως ἀτονήσαντα δύωσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦνται πρόσοψιν» Εὐστ. Ἰλ. 1161, 34· ὅπερ ὁ Πολυδ. ἐξηγῶν λέγει, «ὄστρακον τῶν θαλαττίων κατὰ τῆς τοῦ ὕδατος ἐπιπολῆς ἀφιᾶσιν, ἀριθμοῦντες αὐτοῦ τὰ πρὸ τοῦ καταδῦναι πηδήματα ἐν τῇ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐπιδρομῇ· ἐκ γὰρ τοῦ πλήθους τῶν ἁλμάτων ἡ νίκη τῷ βάλλοντι», 9, 119.

Ἐπ--υσφραίνομαι· μυρίζομαι, αἰσθάνομαι Σχολ. Ἰωάν. Κλ. μ. 358, 14, subolfacio.

Ἐπ-όσχιον, τό· κλῆμα, ἐξ οὗ πέφυκέ τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης Γαλην. γλωσ. σ. 472.

Ἐπ-οτοτύζω· θρηνῶ μεγαλοφώνως διά τι· «-ιήϊον μέλος» Εὐρ. Φοιν. 1037, ecclamo.

Ἐποτ-ουδίζειν· κατα βάλλειν ἐπ' οὐδας, ἐπὶ γῆν.

Ἐπ-οτρύνω· ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω· «θυμὸν ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει» Ἰλ. ζ, 439· «κρύειν, ὅττι κε κῆνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ»,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ο, 148· «ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν» Ὀδ. δ, 422· «ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι μῆλα κατακεῖται», κ, 531· καὶ μόν. «ἵπποισιν ἐπότρυνον ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους» Ἰλ. ο, 258· καὶ ὡς τὸ κελεύω συντάσσ. «ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι», υ, 171· καὶ «-πόλεμόν τινι» = κινεῖν κατά τινος πόλεμον Ὀδ. χ, 152· -πομπήν, ἀγγελίας, 0, 31, ὅπου εὑρίσκεται τὸ μέσ. ἐρεθίζω, παροξύνω· «πολλά μιν τὰ ἐποτρύνοντα ἦν» Ἡρ. 1, 204· «αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω ἐποτρύνοντες», η, 223· «-τινὰ ἐπὶ δεινά» = τινὰ πρὸς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις Θουκ. 1, 84· ἰδ. ἐπὶ σαλπιγκτῶν· «σαλπιγκται ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις» = οἱ σαλπιγκαὶ ἔδωκαν εἰς τοὺς βαρέως ὡπλισμένους τὸ σημεῖον πρὸς τὴν ἔφοδον, 6, 69· «Πάρθοι οὐ σάλπιγξιν ἐποτρύνουσιν ἑαυτοὺς ἐς μάχην», Πλουτ. Κρασ. 23· «μὴ τοῦ σαλπιγκτοῦ ἐποτρύνοντος» Λουκ. κατάπλ. 30· «ὃ δὲ καὶ ἐποτρύνει καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ», π. γυμν. 4· πρωτρέπω, πρω«τά σσω μαι· ἅπαρ. Πινδ. Ν. 9, 20· «καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνωσι γίγνεσθαι» = τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου ἐπιταχύνωσι Θουκ. 7, 25. Παθ. φέρομαι πρός τι, ἐπιπαιδεύω· «ἀλλὰ σὺ μὴ ἐποτρύνου» Αἰσχ. Ἑπτ. 680· καὶ = ἐνερεθίζω· ἀνωτέρω Ὀδ. 0, 21, incito.

Ἐπ-ουδατος, 2· ἐπιχθόνιος, γήϊνος Ἡσύχ.

Ἐπ-ούδειος, 2· τῷ προηγ. γραμ.

Ἐπουλα, ἡ· πόλ. ἡ νῦν Δμβρακία, ἡ πρότερον παραλία, καὶ οἱ οἰκοῦντες παράλιοι Στ. Βυζ.

Ἐπ-ουλή, ἡ· ἡ ἔμπρασθεν τοῦ σώματος πληγὴ Μακαρ. Ὁμ. σ. 541, 25, cicatrix.

Ἐπ-ουλὶς ἰδος, (οὖλον), ἡ· πρῖσμα ἐπὶ τοῦ κρέατος τῶν ὀδόντων ἰατρ. «ἐπουλίς ἐστιν ὑπερσάρκωμα κατὰ τὸν ἐσώτατον γομφίον» Αἰγιν. 3, 26.

Ἐπ-ουλος, 2· ὀλίγον τι οὐλόθριξ, κατσαρὸς Θεοφρ. crispus.

Ἐπ-ουλόω· κάμνω νὰ πιάσῃ ἡ πληγὴ οὐλήν· - Ἕλκη Διοσκ. Παθ. ἰατρεύω ἰατρ.

Ἐπ-ούλωσις, ἡ· τὸ νὰ γίνηται οὐλὴ ἰατρ.

Ἐπ-ουλωτικός, 3· ἁρμόδιος, χρήσιμος εἰς ἐπούλωσιν, ἐπιφέρων ἐπούλωσιν Γαλην.

Ἐπ-ουράτος, 3· ὁ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς· - δῆγμα = τῆς οὐρᾶς δάγκαμα Ἐπιστ. ἀδ. 418, (9,252).

Ἐπ-ουράνιος, καὶ 3 Κ. Σμ. 2, 429· ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, π. Ὁμ. μόν. ἐπὶ θεῶν· - θεοὶ Ἰλ. ζ, 129, μτγν. καὶ μόν. οἱ ἐπουράνιοι = οἱ θεοὶ Θεοκρ. 25, 5· «ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ» = τώρα πλέον εἶσαι θεὸς Λουκ. διαλ. θε. 4, 3· - ψυχαὶ Πινδ. ἀποσπ. 97· «τὰ ἐπουράνια καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ζητῶν», ὅπερ πρότερον μετέωρα λέγει = οὐράνια φαινόμενα Πλατ. ἀπολ. 19· «ἡ ἐπουράνιος πορεία» Φαιδρ. 256, coelestis.

Ἐπ-ουρέω· ἐπί τινος οὖρῳ Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 5, Pinge.

Ἐπ-ουριάζω· τῷ ἐπομ. «αὔρη ἐπουριάζουσα τὴν ἀθόνην» = ἄνεμος οὔριος φουσκώνων τὰ πανία Λουκ. π. ὀϊκ. 12, ὡς «ἄνεμος ἐπουριάζων τὰ ἀκάτια» = ἐξόπισθεν ὠθῶν πρὸς τὰ ἔμπρός, Ἰστ. συγγρ. 45.

Ἐπ-ουρίζω· ἐπὶ εὐγενικοῦ ἀνέμου, φυσῶ ὄπισθεν ἐπιτηδείως ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ὠθῶ τὸ πλοῖον καὶ ἐπιταχύνω τὸν πλοῦν αὐτοῦ· «ἐπουρίζοντος τοῦ πελάγους» Στράβ. 3, 2, 4· Συνηθ. μτφ. «ἀλλ' οὔτι ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας» = τὸ φρόνημά σου δὲν διεύθυνες πρὸς τοῦτο, ὁμοίως μὲ τὴν πνοὴν οὔριου ἀνέμου Εὐρ. Ἀνδρ. 611· «ὕσῳ περ ἂν μὴ πρότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς» Πλατ. Ἀλκ. 2, 147· «πνεῦμα αἱματηρὸν ἐπουρίζειν τινί» = πέμπειν αὐτῷ τὴν αἱματηρὰν πνοὴν τοῦ ὡς ἄνεμον εἰς τὸν πλοῦν αὐτοῦ Αἰσχ. Εὐμ. 132· ἀμτδ. ταξειδεύω μὲ καλὸν ἄνεμον· «τρίχε κατὰ τοὺς κύρακας ἐπουρίσας» = πήγαινε τὸ ταχύτερον 'ς τὰνάθεμα Ἀριστ. Θεσ. 1226· ὁ Ἐπικράτ. συνάπτει· «ἄνελκε τὴν γραῦν, τὴν νέαν δ' ἐπούρισας πλήρωσον» π. Ἀθην. 11, 782.

Ἐπ-ουρος, 2· εὐνοϊκῶς πνέων ἄνεμος διὰ τοῦ φυσήματός του ἐπιταχύνων τὸ πλεύσιμον ἄνευ κινδύνου· - αὔρα Σοφ. Τρ. 950, Σχολ. οὔριος (καθ' Ἕρμαν. ἐκ τοῦ ὄρος = ὄμορος, γειτνιάζων, ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἀνυψούμενος)· «τῷ ἀληθείας πνεύματι ἐπουρος ἄρθεις» = μὲ καλὸν ἄνεμον Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 7, 54· ἴδε δὲ καὶ εἶδος Ἰχθύος Ἡσύχ.

Ἐπ-ουρόω· πλέω, ταξειδεύω μὲ καλὸν ἄνεμον· ὈΠ. μτφ. εὐτυχῶ Πολυδ. 2, 10, 6.

Ἐπ-ούρωσις, ἡ· λίξ. ἀποδοκιμ. ὑπ' Ἀριστοτ. ὡς κακῶς ἐσχηματισμένη, ἀλλὰ μὴ ἑρμηνευομένη· «δεῖ δὲ εἰδὸς τι λέγοντα καὶ διαφορὰν ὄνομα τίθεσθαι· εἰ δὲ μή, γίνεται κενὸν καὶ ληρῶδες, οἷον Λικύμνιος ποιεῖ ἐν τῇ τέχνῃ, ἐπούρωσιν ὀνομάζων καὶ ἀποπλάνησιν καὶ ὄζους», ῥητ. 3, 13.

Ἐπ-ουσία, ἡ· ἡ περισσεία τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους, - «ἡ κατὰ τὸ ἔτος» Πτολ. π. Φαῦρ. Βιβλ. Ἑλλ. 3, 429.

Ἐπ-ουσιαστικός, 3· μετουσιαστικός, οἷον χάλκειος, χρύσειος Κρ. Ἀν. 1, 58, essentialis.

Ἐπ-ουσι-ώδης, 2· ὁ εἰς τὴν οὐσίαν προσπεθειμένος, ἐξωθεν πρασμιγμένος, ἀντίθ. τῷ οὐσιώδης· «διαφορὰ πυρετῶν ἡ μὲν οὐσιώδης, ἡ δ' ἐπουσιώδης· καὶ οὐσ. μὲν ἡ ἐκ τῆς οὐσίας αὐτῆς τῶν πυρετῶν γινομένη, ἐπ. δὲ ἡ ἐκ τῶν ἐπισυμβαινόντων τῇ οὐσίᾳ τῶν αὐτῶν, προσεχῶς τε καὶ πόρρω λαμβανομένη» Ἀλεξ. Τραλλ. 388, 31, non essentialis.

Ἐπ-ουτίς, ἡ· οὐσία παρὰ Ῥωδίοις Ἡσυχ.

Ἐπ-οφείλω· εἰμαι, μένω ἀκόμη περισσότερον ὀφειλέτης· «τοὺς φόρους οὐ δυνάμενος πράσσεσθαι ἐπωφείλησε» = μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ τοὺς φόρους ἔμεινεν ὀφειλέτης Θουκ. 8, 5· καὶ παθ. «τὸ ἐποφειλόμενον καὶ ἐποφειληθέν», συχν. π. Δ. Καα. debeo.

Ἐπ-οφέλλω· ἐπαυξάνω, μεγεθύνω.

Ἐπ-ορθαλμέω· τῷ ἐπομ. Πλουτ. Αἰμιλ. 30.

Ἐπ-ορθαλμία, ἡ· ἐπιθυμία, φθόνος Ἀνν. Κομν. 32, cupiditas, invidia.

Ἐπ-ορθαλμίζω· τῷ προηγ. - τῷ χρυσῷ Αἰλ. π. Ζωΐδ.

Ἐπ-ορθαλμιάω· κυττάζω τι μὲ βλέμματα ὀρεκτικὰ ἢ φθονερά, κατὰ Πολυδ. ἐπιθυμεῖν τινος 2, 62· οὕτω καὶ Πλουτ. «ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος», Καισ. 2· καὶ «πρὸς τὸν πλοῦτον», Δημ. 25· καὶ ἐρωτικῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρασβλέπειν, «οἷα δήπου νεανίαι ἀκόλαστοι μείρακος παραθεούσης εὖ μάλα ὡρικῆς ἐπ-οφθαλμιάσαντες» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 1, 12· - τινί, 3, 44, adnicto.

Ἐπ-οφθαλμιάζω· ἐποφθαλμίζω Ἀθανασ. 1, 397, respicio.

Ἐπ-οφθάλμιος, 2· ὁ ὑπεράνω τοῦ ὀφθαλμοῦ κείμενος· «τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται» = ὁ ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν τόπος Γαλην.

Ἐπ-οφλισκάνω· εἶμαι περιπλέον ὑπόχρεως· - τινί τι Θεμιστ. λογ. 6, σ. 83, debeo.

Ἐπ-οφρύδιον, τό· τὸ δέρμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων, = μέτωπον Ἡσύχ. supercilium.

Ἐπ-οχετεία, ἡ· τὸ νὰ ὀχετεύῃ τις, νὰ κάμνῃ ὥστε νὰ τρέχῃ, νὰ χύνηται δι' ὀχετοῦ ὕδωρ εἴς τι μέρος Στραβ. 16, 740, derivatio.

Ἐπ-οχέτευσις, ἡ τῷ προηγ. μτγν.

Ἐπ-οχετεύω· ὁδηγῶ τι, εὐθύνω, κυρ. ὕδωρ δι' ὀχετοῦ· «τὸ ἀπορρέον ἐπὶ τοὺς ἔξω κύκλους δι' ὀχετῶν» Πλατ. Κριτ. 117· «ἐκ τῆς καρδίας τὸ αἷμα ἐπογετεύεται καὶ εἰς τὰς φλέβας» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 4· ἐν γέν. φέρω που, χύνω· - νάματα Πλατ. Γοργ. 493· βρέχω Στραβ. 17, σ. 818· μτφ. «λόγος τῷ οἴνῳ τὸ φιλάνθρωπον καὶ ἡθοποιὸν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἐποχετεύει» Πλουτ. συμπ. 4, προοιμ. Μέσ. πρὸς ἑαυτὸν ὁδηγεῖν, μτφ. εἰς ἑαυτὸν δέχεσθαι, ὑποδέχεσθαι Πλατ. Φαίδρ. 251, derivo, irrigo.

Ἐπ-οχεύς, ὁ· τὸ ἐκ σιδήρου ἢ ξύλου πρᾶγμα, ὅπ' οὗ ἐμποδίζουσι τὴν κίνησιν ἑνὸς τῶν ὀπισθίων τροχῶν ἀμάξης εἰς τόπον κατωφερῆ, ὅταν ἦνε μέγας καὶ κινδυνώδης κατήφορος Ἀθήν. 3, 99· λέγεται καὶ ἐποχλεύς καὶ τροχοπέδη ἃ ἴδε.

Ἐπ-οχεύω· πάλιν βατεύω, ἐπὶ ἀρρένων ἀλόγων ζώων συνουσίας Ἀριστοτ. π. γ. Ζ. 2, 5· μτφ. συνδέεσθαι «θερμὸν ἐποχεύετο θερμῷ» Ἐμπεδοκλ. 158, inscendo, misceor.

Ἐπ-οχέω· κομίζω τί που, μόν. Παθ. μετὰ μέσου μέλλοντος, φέρομαι ἴδ. ἐπὶ φορτηγῶν ζώων, ἐπὶ ἁμαξῶν ὀχοῦμαι· «μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος» Ἴλ. κ, 330· «κάμηλον ὥστε ἐποχεῖσθαι» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 40· καὶ μτγν. «ἵπποις ἢ καμήλοις» Ἡρωδν. 4, 15, 7· καὶ «ἐφ' ἵππῳ» Παυσ. 6, 20, 10· «τὴν γῆν διὰ τὸ πλάτος, ἐποχεῖσθαι τῷ ἀέρι» = ἡ γῆ κολυμβᾷ ἐπὶ τοῦ ἀέρος Πλουτ. ἀρεσκ. φιλοσ. 3, 15, «ἡ γῆ ἐποχεῖται ὕδατι» Φίλων καὶ κωμ. «ἄνθρωπος ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος» ἐπὶ σανδαλίων ὑψηλῶν βαδίζειν Λουκ. Χαρ. 27· «ἡ κωμῳδία ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη» = ὡσὰν μὲ ἀναπαίστους χωρεῦσα, Προμ. ἐν λεξ. 6, invecho.

Ἐπ-οχή, (ἐπέχω), ἡ· τὸ κρατεῖν ὀπίσω, σταματᾶν· - τῶν ἐμμήνων ἰατρ. «ἡ κατὰ τὸν πόλεμον» = διάλειψις, ἀνακωχὴ Πολυδ. 38, 2, 3· «μετ' ἐποχῆς» ἐν τῷ τρέχειν σταματῶν, 10, 21, 4· ἰδ. π. τοῖς Σκεπτικοῖς, «ἡ ἐπίσχεσις τῆς συγκαταθέσεως ἢ τῆς ὁριστικῆς συναινέσεως ἢ ἀρνήσεως, ὅπερ ὁ Σ. Ἐμπ. ἑρμηνεύει. «στάσις διανοίας, δι' ἣν οὔτε αἱρόμεθά τι οὔτε τιθέμεθα» π. Πλουτ. συχνὰ μετὰ τοῦ ἀκαταληψία συνημμένον, κ. Κολώτ. 26· «ἄνευ προφάσεως καὶ ἐποχῆς καὶ ὑπερθέσεως» Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 268· ἐν τῇ περιόδῳ τῶν ἐτῶν, χρονικόν τι διάστημα, εἴτε χρόνου τμῆμα, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐπίσημόν τι συμβάν· «ἐποχαὶ ἐν αἷς ἑκάστου ῥώμη συντελεῖται» Νικομ. ἀριθμ. 6· ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, τόπος ὃν τὰ οὐράνια σώματα καταλαμβάνουσιν ἐν τῇ τοῦ ζωδιακοῦ περιφερείᾳ· πρβλ. Ἴδελερ. χρον. 1, σ. 115· ἔτι δὲ καὶ ἡ σύναξις τῶν ἀστέρων Πλουτ. Ῥωμ. 12, inhibitio, retentio.

Ἐπ-όχησις, ἡ· τὸ ἐποχεῖσθαι Ἰαμβλ. 6, Πυθ. 65, σ. 136, invectio.

Ἐπ-οχοίδιαι νύμφαι, αἱ· αἱ ἐπὶ τῶν λόφων κατοικοῦσαι Ζων. 6 (9, 556), montanae.

Ἐπ-οχοίζω· στενάζω διά τι· - ὀδύνῃσιν Ὀππ. ἁλ. 5, 170, doleo.

Ἐπ-οχλεύς, ὁ· τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν· «ὅτε κατάντεις τόπους ἔρχοιντο, καὶ κωλύων αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ πρανοῦς, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζεύγους» Ἀθήν. 3, 99· ἴδε καὶ ἐποχεύς.

Ἐπ-οχλέω· ἐναχλέω μτγν. molesto.

Ἐπ-οχλίζω· κλείω, σφαλῶ Ἀπολλων. λεξ. Ὁμ.

Ἐπ-οχμάζω· κρατῶ τι στερεὰ Ὀππ. κυν. 1, 389, τὰ νῦν ἐξ εἰκασ. ἐπαιχμάζω.

Ἐπ-οχμεύω· ἐπογμεύω.

Ἐπ-οχον, τό· τὸ ἐφίππειον, κατ' ἄλλ. τὸ λωρίον, δι' οὗ δένουσιν ἢ σφίγγουσι τὸ ἐφίππειον ἢ τὸ σαγμάριον, κοινῶς ζῶλα· «χρὴ δὲ καὶ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐρράφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι» Ξεν. Ἱππαρχ. 12, 9, πλ. ἔποχα Πολυδ. 10, 54.

Ἔπ-οχος, 2· α) ὁ ἐπί τινος φερόμενος, καθήμενος, ἱππεύων· «ἐπόχους πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν» Αἰσχ. Περ. 45· - ναῶν, 55· μτφ. «λόγος μανίας ἔποχος» = ἐκ μανίας ὀδομένος λόγος = πλήρης μωρολογίας Εὐρ. Ἱππ. 214· ἐπὶ τοῦ ἵππου στερεὰ ἐπικαθήμενος· «δεῖ τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα ἔποχον εἶναι» Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 10· ἐν γέν. εἰς τὴν ἱππασίαν γυμνασμένος, Ξεν. παλλαχοῦ· «ἱππικώτατον χρῆμα κάποχον γυνή» Ἀριστ. Λυσ. 677· «ἱππασίαις ἔποχος» Πλουτ. Μαρ. 34· ἐν γέν. στερεός, ἀμετακίνητος μτγν. Ἐπίρ. «ἐπόχως ἐγκαθίσαι» Πολυδ. 1, 209· 6) ὁ ἐφ' οὗ δύναταί τις νὰ πλεῦ· «ποταμὸς ναυσὶ μεγάλαις ἔποχος» = ὑπὸ μεγάλων πλοίων πλωτὸς Πλούτ. Μαρ. 15, vector.

Ἔποχος, ὁ· υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀπολλ. Ῥδ' ἐπίγονος.

Ἐπ-οχυρόω· κάμνω τι ὀχυρώτερον, δυνατώτερον Δ. Σικ. 36, σ. 58, munio.

Ἐπ-όχω· δυϊκ. τοῦ ἔποχον.

Ἐπ-όχως, ἐπίρ. τοῦ ἔποχος ὃ ἴδε.

Ἔποψ, οπος, ὁ· ἀγριοπετεινός, πάππος ἀπὸ τῆς φωνῆς του κληθεὶς ὡς τὸ λατ. upupa πρβλ. Αἰσχ. (ἀποσπ. 291) π. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9, 49 (ὅπου γίνεται λογοπαίγνιον· «ἐπόπτης τῶν αὐτοῦ κακῶν» μετ' ὀνομοίας ἐπὶ τῆς συγγενείας τοῦ Τηρέως)· π. τῷ Ἡσύχ. καὶ = ἐπόπτης.

Ἐπ-οψάομαι· τρώγω τι ὁμοῦ μὲ τὸ ψωμί· -ζωμὸν Πλουτ. Λακ. ἀποφθ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἐπ-οψέ, ὀρθότ. χωριστά ἐπὶ ὀψέ· μέχρις ἑσπέρας Ἀρατ. 585.
Ἐπ-όψημα, τό· μετὰ τοῦ ψωμίου τρωγόμενον, τὸ ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθιόμενον Ἀθήν. 5, 186 προσφάγιον Ἐπιγρ. 1,σ.791 πρβλ.ὄψον.
Ἐπ-όψησις, ἡ· τῷ προηγ. Ἀθήν. 5, 186.
Ἐπ-οψία, ἡ· ἔποψις Θεμιστ. inspectio.
Ἐπ-οψίδιος, 2· ὁ εἰς ἐπόψημα ἀνήκων, ἐπιτήδειος· - χόνδρος Λεων. Ταρ. 55 (7, 736).
Ἐπ-όψιμος, 2· ὁρατός, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα δύναται τις νὰ δεχθῇ Σοφ. Οἰ. τ. 1288.
Ἐπ-όψιος, 3· α) ὀφθαλμοφανής, μακρόθεν ὁρώμενος· - πάγος Σοφ. Οἰ. Κ. 1596· - τόπος, Ἀντ. 1097· καὶ «ἐπίψιαι ὀφθαλμοῖσιν» = εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ὁραταί, 258· ὄθ. περίφημος Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 496· β) ἀττ. ὁ ἐπισκοπῶν, ἐφορεύων, ἐπίθ. τῶν θεῶν, οἵτινες τὸ πᾶν ἐπισκοποῦσι Σοφ. Φιλ. 1029· ἐξαιρ. τοῦ Διὸς Ἀπολ. Ῥ. 2, 1123, inspector.
Ἔπ-οψις, ἡ· ὄψις, πρόσοψις, τὸ φαίνεσθαι τινί τι· «τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἔχειν» Θουκ. 7, 71· «καταστῆναι εἰς ἔποψιν τῶν πολεμίων» = τοὺς ἐχθροὺς δέχεσθαι κατὰ πρόσωπον Πλουτ. Λουκ. 32· «ἐν ἐπόψει τῶν φίλων» = ἐνώπιον τῶν φίλων Δ. Κασ. ὅσον μακρὰν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, ὁ τῆς ὄψεως ὁρίζων· «ἐπ' ὅσον ἡ ἔποψις τοῦ ἱροῦ εἶχεν» Ἡρ. 1, 64· «ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως» Πλατ. πολ. 6, 499· «ἐν ἐπόψει ἀλλήλοις αἱ πόλεις» = αἱ πόλεις κεῖνται οὕτως ὥστε ἡ μία φαίνεται ὑπὸ τῆς ἄλλης Στραβ. 14, 676· καὶ «ταφῆναι ἐν ἐπόψει ἀλλήλοις» = οὕτως ὥστε νὰ δύνηταί τις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς νὰ βλέπῃ πρὸς τὸν ἄλλον, αὐτ. Ἱππόδ. π. Στοβ. ἀνθ. 103, 26, inspectio.
Ἐπ-όψομαι, μέλ. τοῦ ἐφοράω.
Ἔππασις, ἡ· τὸ ἐμπασις.
Ἔπραθον, ἀόρ. β'. τοῦ πέρθω.
Ἑπτά οἱ, αἱ, τά· ἄκλιτ. ἀριθμ. ἑπτ. ὄμ. καὶ μτγν. ἑπτὰ ἑπτὸ=ἑπτὰ ζεύγη Ἐπιφάν. septem.
Ἑπτά-αστρος, 2· ἑπτάστερος Β. Αν. 35,11.
Ἑπτα-βασίλειον, τό, δηλ. μῦρον· μῦρον ἑπτὰ βασιλέων, καλούμενον οὕτως εἴτε ὡς χρησιμεῦσαν εἰς τὴν διὰ μύρου χρῖσιν ἑπτὰ βασιλέων, εἴτε καὶ ἐπιθετικῶς μόνον Εὐστ.
Ἑπτάδελφοι, οἱ· ὄρος Μαυριταν. Τιγγιτ. Πτολ.
Ἑπτά-βιβλος, 2· ὁ ἑπτὰ βιβλία περιέχων μτγν.
Ἑπτα-βόειος, 2· ὁ ἐξ ἑπτὰ συνιστάμενος βοείων δερμάτων (τοῦ ἑνὸς ἐπάνω τοῦ ἄλλου κειμένων)· - σάκος = ἡ ἐξ ἑπτὰ δερμάτων ἀσπὶς Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου Ἰλ. η, 22· ὄθ. κωμ. «θυμοὶ ἑπταβόειοι» = στερεοί, ἀδιάρρηκτοι Ἀριστ. βατρ. 1017.
Ἑπτά-βοιος, 2· ἑπταβόειος· «ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος» Σοφ. Αἴ. 576
Ἑπτά-βυρσος, 2 τῷ προηγ ἑπτάπτυχος Εὐστ. Ἰλ. η, 220.
Ἑπτά-γλωσσος, 2· ἑπτὰ γλώσσας ἔχων· - φόρμιγξ = ἑπτάφωνος ἢ ἑπτάχορδος Πινδ. Ν. 5, 24.
Ἑπτα-γράμματος, 2· ἐξ ἑπτὰ στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου συνιστάμενος Ἡσύχ. ἔτι δὲ = ὀργίλος, σκληρὸς Ἡσύχ.
Ἑπτα-γωνικός, 3· ἑπτάγωνίας ἔχων Ἰαμβλ.
Ἑπτάγωνος, 2· τῷ προηγ. «τὰ ἑπτάγωνα» = εἶδός τι ὀργάνου μουσικοῦ Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 6, septangulus.
Ἑπτα-δάκτυλος, 2· ἑπτὰ δακτύλων πλάτος ἔχων, παχὺς μτγν.
Ἑπτά-δουλος, 2· ὁ ἑπταπλασίως, καθ' ἑπτὰ τρόπους γενόμενος δοῦλος Εὐστ. Ἰλ.
Ἑπτά-δραχμος, 2· ἑπτὰ δραχμῶν ἀξίαν ἔχων Θεοκρ. 15, 19.
Ἑπτά-δρομος, 2· ἑπτάκις δραμών, ἑπτὰ δρόμους ἔχων Τζέτζ. ἱστ. 6, 704.
Ἑπτά-δυμος, 2· ἑπταπλάσιος, «Ἀριστοτέλης δέ τινα καὶ ἑπτάδυμα ἱστορεῖ τετοκέναι» Στραβ. 15, 695, septemplex.
Ἑπτά-ενος, 2· ἑπταετὴς Ἡσύχ. septennis.
Ἑπταίξ· ἑπτὰ ἢ ἐξ Τζέτζ. ἱστ. 11, 342.
Ἑπτα-ετής, 2, ἡ ἑπτα-έτης, ους, ὁ ἑπτὰ ἐτῶν Πλατ. Γοργ. 471.
Ἑπτά-ετες, ἐπίρ. ἑπτὰ χρόνους τὸ μάκρος Ὀδ. γ, 305· πρβλ. ἑπτέτης, septennis.
Ἑπτα-ετία, ἡ· χρονικὸν διάστημα, ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν Πλατ. Ἀξ. 766, septennium.
Ἑπτα-έτις, ιδος· θηλ. τοῦ ἑπταέτης Ἐπ. ἀδ. 727 (154), septennis.
Ἑπτά-ζωνος, 2· ἑπτὰ ζώνας ἢ κύκλους ἔχων μτγν. π. ὡς Νον. Δ. 241.
Ἑπτα-ήμερος, 2 ἑπτὰ ἡμέρας διαρκῶν· - ἑορτὴ Δ. Κασ. 76, 1.
Ἑπτά-θεος, 2· ἑπτὰ θεοὺς ἔχων μτγν.
Ἕπτατος, 3· ὁ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν γινόμενος Ἱπποκρ. εἶνε ὁ ἑλληνικώτ. τὸ ἑβδομαίος.
Ἑπτα-καίδεκα, ἄκλ. δεκαεπτὰ Ἡρ. καὶ ἄλλ. ἑφιξῆς, septendecim.
Ἑπτα-και-εἰκοσα-ετηρίς, ἡ· χρονικὸν διάστημα εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν.
Ἑπτα-και-δεκα-ετής, 2· ἑπταπαιδεκέτης Πολυβ. 4, 24.
Ἑπτα-και-δεκάκις, ἐπίρ. δεκαεπτὰ φορὰς Προκλ.
Ἑπτα-και-δεκά-μετρος, 2· ἔχων δεκαεπτὰ μέτρα Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1333.
Ἑπτα-και-δεκά-πηχυς, 2· δεκαεπτὰ πήχεων μακρὸς Ἀντ. Καρ. 98.
Ἑπτα-και-δεκά-πους, 2· δεκαεπτὰ ποδῶν μῆκος ἔχων Πλατ. Θεαιτ. 147.
Ἑπτα-και-δέκατος, 2· ὁ τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἡμέραν γινόμενος Ἱπποκρ.
Ἑπτα-και-δέκατος, 3· δέκατος ἕβδομος Θουκ. 7, 28.
Ἑπτα-και-δεκ-ετής, 2· δεκαεπτὰ ἐτῶν Δ. Λαιρ. 5, 6· ἴδε δεκαετής.
Ἑπτα-και-εἰκοσαετής, 2· εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν Δ. Ἁλ. 4, 7.
Ἑπτα-και-εἰκοσα-πλάσιος, 3· εἰκοσιεπτὰ φορὰς τόσον, ὅσον εἶνε μίαν φορὰν Πλατ. Τιμ. 35.
Ἑπτα-και-εἰκοσ-ετής, 2· εἰκοσιεπταετὴς Ἀνθ.
Ἑπτα-και-εἰκοσι-μόριος, 2· ὁ περιέχων τὸ ἓν εἰκοστὸν ἑβδόμων Θεολογ. ἀριθ. σ. 4.
Ἑπτακάτιοι, οἱ· ἑπτακόσιοι.
Ἑπτά-καυλος, 2· ἑπτὰ καυλούς, πιάδια ἔχων Θεολογ. ἀρ. σ. 48.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑπτα-κέφαλος, 2· ἑπτὰ κεφαλὰς ἔχων μτγν.
Ἑπτάκις· ἑπτὰ φορὰς Πινδ. Ὀ. 13, 4· π. καὶ ἑπτάκις ὡς Σιμωνιδ. 74 (Πλαν. 24), septies.
Ἑπτακις-μύριοι, 2· ἑβδομήκοντα χιλιάδες Ἡρ. 4, 86.
Ἑπτακις-χίλιοι, 3· ἑπτὰ χιλιάδες τὸν ἀριθμὸν Ἡρ. 2, 43.
Ἑπτακις-χιλιοστός, 3· ἑπτὰ φορὰς χιλιοστὸς ἐκκλ.
Ἑπτά-κλινος, 3· ὁ ἑπτὰ κλίνας ἔχων Ξεν. συμπ. 2, 18· - οἶκος Φρυν. κωμ. καὶ Εὔβουλ. π. Ἀθην. 2, 47· ὃθ. τὸ ἑπτάκλινον = δωμάτιον πρὸς δεῖπνισιν περιέχον ἑπτὰ καθίσματα Ἀριστοτ. ἰστ. Ζ. 10, 46.
Ἑπτα-κόρυμβος, 2· ἑπτὰ κορυφὰς ἔχων μτγν.
Ἑπτακόσιοι, αι, α· ἑπτὰ ε..κατοντάδες Ἡρ. 3, 91, septingenti.
Ἑπτακοσιο-πλασιάκις, ἐπίρ. ἑπτακοσίας φορὰς ἐπαναλαμβανομένου ἀριθμοῦ Πλατ. πολ. 9, 587.
Ἑπτακοσιοστός, 3· ὁ ἑπτάκις ἑκατοστὸς Δ. Λατρ. 1, 21, septingentesimus.
Ἑπτα-κότυλος, 2· ἑπτὰ κοτύλας περιέχων Ἀριστ. ἀπόσπ. 395.
Ἑπτά-κτὶν, ινος, 2· ὁ ἀκτῖνας ἔχων ἑπτὸ μτγν.
Ἑπτά-κτῦπος, 2· ἑπτὰ τόνους ἢ χορδὰς ἔχων, ἐπίθ. κιθάρα Πινδ. 2 70.
Ἑπτά-κυκλος, 2· ἑπτὰ κύκλους ἔχων μτγν.
Ἑπτά-κωλος, 2· ἐξ ἑπτὰ κώλων συνιστάμενος· - περίοδος Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 221.
Ἑπτακωμῆται, οἱ· βάρβαροι τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος· τινὲς δὲ τούτων ἐκαλοῦντο καὶ Βύζηρες Στ. Βυζ.
Ἑπτά-λογος, ὁ· ἐξ ἑπτὰ βιβλίων συνιστάμενος, σύγγραμμα τοῦ Ἀγαπίου Φωτ. κωδ. Μανιχ. 1, 55.
Ἑπτά-λογχος, στόλος, ὁ· ὁ ἐξ ἑπτὰ λογχοφόρων ταγμάτων συνιστάμενος Σοφ. Οἰ. Κ. 1307.
Ἑπτά-λοφος, 2· ἑπτὰ λόφους ἔχων· - ἄστυ Κικ. Ἀττ. 3, 5.
Ἑπτάλυχνος, 2· ὁ ἑπτὰ λυχνίας ἔχων πολυέλαιος ἐκκλ.
Ἑπτά-μετρος, 2· ἔχων ἑπτὰ μέτρα μτγν.
Ἑπτα-μηνιαῖος, 3· ἑπτὰ μηνῶν ἡλικίαι ἔχων Λουκ. διαλ. θε. 9, 2.
Ἑπτά-μηνος, 2· τῷ προηγ. - τέκνον Ἡρ 6, 69· ἡ ἑπτάμηνος = χρόνος ἑπτὰ μηνῶν Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 5, 18.
Ἑπτα-μήτωρ, ορος, ἡ· ἑπταπλῆ μήτηρ, ἑπτὰ τέκνων μήτηρ Ἰώσ.
Ἑπτά-μιτος, 2· ἑπτὰ μίτους, κλωστάς, ἢ χορδὰς ἔχων· - κιθάρα Ὀνησ. 6 (9, 250) - λύρα Λουκ. ἀστρολ. 10.
Ἑπτα-μνατος, 3· ἑπτὰ μνῶν ἀξίαν ἔχων Ἡσύχ.
Ἑπτα-μοιρία, ἡ· τῷ ἑπομ. μτγν.
Ἑπτα-μόριον, τό· τὸ ἕβδομον μέρος· π. Πλουτ. Ῥωμ. 24.
Ἑπτά-μυξος, 2· ἔχων ἑπτὰ ἐλλύχνια Ἐπιφάν. Ι, 909.
Ἑπτά-μυχον, σπέος· σπήλαιον ἔχον ἑπτὰ τρύπας, μυχούς, κρυψιάνας Καλλ. Δηλ. 65· οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ βιβλίον τι τοῦ Φερεκύδους Σουΐδ.
Ἑπτά-μυχος, 2· ἑπτὰ μυχούς, ἀποκρυφὰς ἔχων Καλλιμ. οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ βιβλίον τι τοῦ Ἀναξιμάνδρου.
Ἑπτά-νευρον, τό· πολύνευρον, ἀρνόγλωσσον Ἀππουλήϊος π. δογμ. βοτ. 1· ἴδε κατωτέρω ἑπτάπλευρον.
Ἑπτανησία, ἡ· 1) νῆσος ἐν τῇ Ἰνδίᾳ ἐπὶ τοῦ Κολχικοῦ κόλπου Πτολ. 2) Ζηνοβίου ἑπτὰ νησία ἴδε Ζηνοβίου (π. τοῖς Ἕλλησιν σημαίνουσιν αἱ ἑπτὰ νῆσοι τὰς ἑπτὰ μεγάλας νήσους, ἐξ ὧν ἡ Εὔβοια καὶ ἡ Σικελία ἴδ. Στ. Βυζ.
Ἑπτανομίς, ἡ· ἀν. τῆς Μέσης Αἰγύπτου· τὰ μεσημβρινώτερα τοῦ μεγάλου Δέλτα καὶ τῆς κάτω χώρας καλεῖται Ἑπτανομὶς καὶ ἔστι τὰ ὀνόματα αὐτῶν Μεμφίτης, Ἡρακλεοπολίτης, Ἀρσινοΐτης, Ἀφροδιτοπολίτης, Ὀξυρυγχίτης, Κυνοπολίτης, Ἑρμοπολίτης Πτολ.
Ἑπτὰ νομοί, οἱ· τῷ προηγ. Πτολ.
Ἑπτα-όριον, τό· ἑπταβούνιον γλωσ. septimontium.
Ἑπτα-ούγγιον, τό· ἑπτὰ οὐγγίας ζύγιον γλωσ. septunx.
Ἑπτα-πάγοι, οἱ· κώμη τῆς Τυρρηνίας Δ. Ἁλ.
Ἑπτάπαις, δος, 2· ὁ κατόπιν ἐξ παίδων γεννηθεὶς μτγν.
Ἑπτα-πάκτιος, ἡ· ποίημα παιγνιῶδες εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Σουΐδ.
Ἑπτα-πάλαιστος, 2· ἑπτὰ παλαμῶν ἔκτασιν ἔχων Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 321.
Ἑπτα-πέκτιος· τῷ ἑπομ.
Ἑπτά-πεκτος, 2· ἑπτάκις κουρευμένος· - αἴξ· οὕτως ὠνομάζετο ἀστεῖόν τι ποίημα τῷ Ὁμήρῳ ἀποδιδόμενον· «πέξαι γὰρ τὸ κεῖραι ἢ κτενίσαι» Ἐτ. Μ. 368.
Ἑπτὰ πελάγη, τά· αἱ νῦν λίμναι τῆς Βενετίας Ἡρωδ. 8, 7, 1, septem maria.
Ἑπτα-πέλεθρος, 2· ὁ ἐξ ἑπτὰ πλέθρων συνιστάμενος· - Ἄρης Νον. Δ. 36, 14.
Ἑπτά-πηγος, 2· ἑπτὰ πηγὰς ἔχων Κυριλλ.
Ἑπτά-πηχυς, 2· ἑπτὰ πήχεων μῆκος ἔχων Ἡρ. 1, 68.
Ἑπτα-πλάνης, 5· ἑπτάζωνος «τί ἐστι κόσμος; ἑπταπλανὲς κύκλωμα» Σεκουνδ. γνωμ. σ. 635, septivagus.
Ἑπτα-πλασιάζω· πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἑπτά, ποιῶ τι ἄλλου ἑπταπλάσιον.
Ἑπτα-πλασι-ἑφ-εκτος, 2· ὁ ἐξ ἀριθμοῦ συγκείμενος ἑπτὰ ἡξημένου κατὰ τὸ ἕκτον μέρος Προκλ. ὑποτυπ. 47, 7.
Ἑπτα-πλάσιος, 2· ἑπτὰ φορὰς τόσον Πλατ. ἐπ. 7, 332, septuplus.
Ἑπτα-πλασίων, 2· τῷ προηγ. μτγν.
Ἑπταπλασίως, ἐπίρ. τοῦ ἑπταπλάσιος Πλατ. αὐτ. septuplo.
Ἑπτάπλευρος, 2· ὁ ἔχων ἑπτὰ πλευράς, ἑπτὰ πλάγια Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 1, 15· τὸ ἑπτάπλευρον = βοτάνη τις plantago Διοσκ.
Ἑπτά-πλοος καὶ συνηρ. - πλους, 2· ἑπτὰ φορὰς τόσον μτγν. septemplex.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑπτα-πλόω· ἑπταπλασιάζω Ἐκκλ.
Ἑπτα-πόδης, ὁ· ἑπτάπους, ὁ ἑπτὰ ποδῶν μῆκος ἔχων· - θρῆνυς Ἰλ. ο, 729· - ἄξων Ἡσ. Ἐρ. 422.
Ἑπτά-πολις, ιδος, ὁ· ἑπτὰ πόλεις ἔχων Δ. Περ. 251· ἐπίθ. Ὁμήρου
Ἑπτα-πολίτης, ὁ· κάτοικος ἑπτὰ πόλεων Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 247.
Ἑπταπόρη· Θυγ. τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Πιμπληΐδος νύμφης Τζετζ.
Ἑπτά-πορος, ὁ· 1) ποτ. Μυσίας (Τρωΐας) πηγάζων ἐκ τῆς καλῆς πεύκης καὶ χυνόμενος εἰς τὰ ἑπτὰ στόματα τοῦ Ἀδραμυτικοῦ κόλπου Στραβ. 2) υἱὸς τῆς Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, θεὸς τῶν ποταμῶν Ἡσ.
Ἑπτά-πους, 2· ἑπτὰ ποδῶν μῆκος ἔχων Ἡσύχ. - σκιὰ Ἀριστ. π. Ἀθην. 11, 502.
Ἑπτά-πτυχος, 2· ἑπτὰ πτυχὰς ἔχων, π. Ὁμ. καὶ τοῖς ὑστερωτ. συνηθ. ἐπωνύμ. τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν Ὀδ. λ, 263.
Ἑπτά-πυργος, 2· ἑπτὰ πύργους ἔχων, αἱ Βοιωτικαὶ Θῆβαι Εὐρ. Φοιν. 1058.
Ἑπτ-άριθμος, 2· ἑπτάς, ἓξ ἑπτὰ συγκείμενος ἀριθμὸς μτγν. septenarius.
Ἕπταραν, ἀόρ. 6'. τοῦ πταίρω Ὀδ. ρ, 541.
Ἑπτά-ρροος - ρους, 2· ἑπτὰ ἐκροὰς, στόματα ἔχων· - Νεῖλος Αἰσχ. ἀποσπ. 299, septemfluus.
Ἑπτάς, άδος, ἡ· ἀριθμός τις ἓξ ἑπτά, ἑπτάριθ. = ἑβδομὰς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 20.
Ἑπτα-σήμαντος, 2· ἑπτάκις σημειωμένος· - στόλος = ἑπτάκις ἠτιμένος μτγν.
Ἑπτά-σημος, 2· ἑπτάγραμμος Ἡφαιστ.
Ἑπτὰ· οἱ σοφοί, Πιττακός, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων Δ. Λαερ.
Ἑπτα-στάδιον, τό· 1) χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἑλλησπόντου· 2) ὁ παρθμὸς τῆς Μεσσήνης· 3) ὁ μεταξὺ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Φάρου τόπος Στραβ.
Ἑπτα-στάδιος, 2· ἑπτὰ σταδίων ἔκτασιν ἔχων τόπος Στραβ 2, 5, 19.
Ἑπτ-άστερος, 2· ὁ ἓξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκείμενος· - ἄρκτοι Κλ. Ἀλ. ὁ ἑπτὰ ἀστερισμὸς Ἐρατοσθ.
Ἑπτα-στοιχής, 2· ὁ ἓξ ἑπτὰ στοίχων, σειρῶν συνιστάμενος μτγν.
Ἑπτά-στολος, 2· ὁ ἑκατρατείας ἑπτὰ ἐκτελέσας Εὐρ. Ἱκ. 1221, ὅπου νῦν ἑπτάστομον εὑρίσκεται.
Ἑπτά-στομος, 2· ἑπτὰ περιέχων στόματα, ἑπτὰ ἐξόδους, πύλας, ὡς αἱ Βοιωτικαὶ Θῆβαι Σοφ. ἀποσπ. 778 - πύλαι, Εὐρ. Ἱκ. 417.
Ἑπτά-στροφος, 2· ἑπτὰ στροφὰς ἔχων Ἡφαιστ.
Ἑπτα-σύλ-λαβος, 2· ἑπτὰ συλλαβὰς ἔχων Κράμ. Ἀν. 3, 341, 18.
Ἑπτα-συ-στρόβητος, 2· ἑπτάκις συστραφείς· - ὄρχημα = ἑπτάκις ἐστραμμένος χορὸς Κραμ. Ἀν. 8, 341, 16.
Ἑπτα-τάλαντος, 2· ἓξ ἑπτὰ ταλάντων Θεμιστ.
Ἑπτα-τειχεῖς, ἔξοδοι, αἱ· ἑπτὰ ἐξόδους τειχῶν, πύργους ἔχων, ἐπὶ τῶν Θηβῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 266.
Ἑπτα-τειχής, 2· ὁ ἑπτὰ τείχη, φρούρια περιέχων.
Ἕπτατο, γ'. ἐν. ἀόρ. 6. τοῦ ἵπταμαι Ὁμ.
Ἑπτά-τοκος, μήτηρ ἡ· ἑπτάκις γεννήσασα μήτηρ Νον. Δ. 13, 148.
Ἑπτά-τομος, 2· ἑπτὰ τόμους περιέχων μτγν.
Ἑπτά-τονος, 2· ἑπτάκτυπος, ἑπτάχορδος· - χέλυς Εὐρ. Ἄλκ. 446· - λύρα, Ι. Α. 1129.
Ἑπτα-φᾶής, 2· ἑπταπλασίως φωτίζων, λάμπων Ὀρφ. Ὑμν. 7, 8· ἰδ· ἑπτάζωνος.
Ἑπτα-φεγγής, 2· τῷ προηγ. Φίλων.
Ἑπτά-φθογγος, 2· ἑπτὰ φθόγγους ἔχων· - κιθάρα Εὐρ. Ἴων 881· - λύρα Κλ. Ἀλ.
Ἑπτά-φυλλος, 2· ἑπτὰ φύλλα ἔχων· - κράμβη Ἱππῶναξ π. Ἀθην. 9, 370.
Ἑπτάφωνος, 2· ἑπτὰ φωνάς, ἤχους ἐκπέμπων· - στοὰ οὕτως ἰδ. ἐκαλεῖτο στοά τις ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἔνθα ἑπτάκις τὴν αὐτὴν φωνὴν ἀντήχει Πλιν. 36, 15, ἔπειτα δὲ ὠνομάσθησαν πύργοι τινὲς ἑπτάκις τὴν φωνὴν δι' ἀντηχήσεως πολλαπλασιάζοντες Λουκ. Περιεγρ. 40.
Ἑπτά-φωτος, 2· ἑπτάκις φωτίζων Ἐπιφάν.
Ἑπταχα, ἐπίρ. ἑπταπλασίως, εἰς ἑπτὰ μέρη διαχωρισμένα Ὀδ. ξ, 434, septempliciter.
Ἑπτά-χαλκον, τό· ὄν. τόπου ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τῶν ἑπτὰ χαλκῶν Πλουτ. Συλ. 14.
Ἑπταχῆ· ἑπταχα Δ. Καισ. 55, 26.
Ἑπτά-χορδος, 2· ἑπτὰ χορδὰς ἔχων Νικομαχ. ἀριθμ.
Ἑπταχῶς· ἑπταχῆ γραμ. septimpliciter.
Ἑπτά-ωρος, 2· ἑπτὰ ὡρῶν· «ἑπτάωροι αἱ τέσσαρες σελήνιαι καὶ φάσεις ὑπάρχουσαι» Θεολογ. ἀριθ. σ. 45.
Ἑπτ-έτης, ὁ· ἑπταέτης Ἀριστ. βατρ. 418, septennis.
Ἑπτ-έτις, ιδος, θηλ. τοῦ προηγ. Ἀριστ. Θεσμ. 480.
Ἑπτ-εύ-πεκτος, ἰσφ. ἀντὶ ἑπτάπηκτος.
Ἑπτ-ήμερος, 2· ἑπταήμερος.
Ἑπτ-ήρης, 2· πλοῖον μὲ ἑπτὰ σειρὰς κωπίων Πολυδ. 1, 23, 4.
Ἑπτοημένως, ἐπίρ. τρομακτικὰ Ὀβιδ. μεταμ. 344, trepide.
Ἑπτ-αρόγυιος, 2· ἑπτὰ ὀργυιῶν ἔκτασιν ἔχων· - πόδες Σαπφ. ἀποσπ. 38.
Ἑπτόν, τό· ἐφθόν, ψητόν.
Ἑπτ-υσκλος, 2· εἶδος ὑποδήματος μὲ ἑπτὰ ὑσκλους ἤτοι ἑπτὰ θηλυιάς, ὀλόγυρα εἰς τὰς ὁποίας περνῶσι τὸ λωρίον, δι' οὗ δένεται τὸ ὑπόδημα ἐπὶ τὸν πόδα, καθὼς εἰς τὰ λεγόμενα τσαρούχια Φρυνιχ. Βεκκερ. 16, 11.
Ἑπτ-ώροφοι, πύργοι, οἱ πύργοι ἔχοντες ἑπτὰ ὀροφάς, πατώματα Δ. Σικ. 14, 30.
Ἑπτ-ώροφος, 2· ἑπτὰ ὀροφὰς ἔχων πίναξ Δ. Σικ.
Ἐπύαξα, ἡ· τῶν Κιλίκων ἡ βασίλισσα Ξεν.
Ἐπ-υδρος, ἰων. 2· ἔφυδρος Ἡρ. 4, 198.
Ἐπύθοντο, γ'. πλ. ἀόρ. 6'. τοῦ πυνθάνομαι Ἰλ.
Ἐπύλλιον, τό, ὑποκ. τοῦ ἔπος· μικρὸν ἔπος Ἀθήν. 2, 65, carmen, versiculus.
Ἔπω· λίγω, μάν. ἔπουσι π. Νικ. ἀλ. 429, dico· πρβλ. εἶπον.
Ἕπω· 1) ἐνερ. ἀκολουθῶ, καταγίνομαι εἰς

τι, φραντίζω περί τινος, ἐνεργῶ, μόν. μτχ. ἐν. «τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα» = εὗρεν αὐτὸν καταγινόμενον εἰς τὰ ὅπλα, ἐνησχαλημένον εἰς τὰ τῆς μάχης· διότι εἰς τἆλλα χωρία εὑρίσκεται καὶ πράθεσις ὥστε δύνανταί τις νὰ τὸ ἐκλάβῃ ὡς τιμῆσιν, «Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπαυσιν» = καταγίνονται μὲ τὰ ὅπλα = ἀγωνίζονται μὲ αὐτά, ο, 555· «ἀμφ' Ὀδυσῆα ἕπον» = κατειγίνοντο περὶ τὸν Ὀδυσσέα, = ὥρμησαν ἐναντίον του ἐξ ἅλων τῶν μερῶν, λ, 483· «μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσα» = ἡ Ἀθηνᾶ ἤτις ἐνήργει περὶ αὐτὸν ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ = ἔσπευδεν εἰς βοήθειάν του, κ, 516· «τὸν δίφρον ἀμφὶ θ' ἕπον» = καὶ περὶ αὐτὸν ἐνησχολοῦντο Ἰλ. η, 316· πρβλ. τὰ σύνθετα, ἐν οἷς εὑρίσκονται ὁ παρατ. εἶπον καὶ ἄνευ αὐξησ. ἔπον, ὡς ὁ ἀόρ. ἔσπον, ἀπαρ. σπεῖν, μτχ. σπών. 2) μέσ. ἕπομαι, παρτ. εἰπόμην, ἐπ. καὶ ἄνευ αὐξησ. ἑπόμην, μέλ. ἕψομαι, ἀόρ. ἑσπόμην, σπέσθαι, πραστ. σποῦ, ἐπ. σπεῖο Ἰλ. κ. 285 ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, ἕσπωμαι, ἑσποίμην, ἑσπέσθω Ἰλ. μ, 350 (ἅμ' ἑσπέσθω)· ἑσπέσθαι (Ἰλ. ε, 423 ὅπου ὁ Bekker. ἅμα σπέσθαι γράφει), ἑσπόμενος (εἰς τὰ σύνθετα ὅμως ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος)· περὶ τοῦ δασέος πνεύματος τῶν σχηματισμῶν τούτων πρβλ. Σπίτσνερ. ἐκδρ. 10 εἰς Ἰλ. ὁ σχημ. ἕσπεται· ἀνταλλάσσεται ὑπὸ τοῦ Bekker. διὰ τοῦ ἔρχεται Ὀδ. ὃ, 826· οἱ μτγν. ἔχουσι καὶ ἐνεστ. σχηματ. ἕσπομαι (λατ. sequor), ἀκολουθῶ, συμπορεύομαι, συνοδεύω, καὶ τὸ ὑπηγούμενον ἢ προπορευόμενον ἀκολουθῶ· «ὁ μὲν ἦρχ' ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο» Ἰλ. λ, 472· «ὡς εἰπὼν ἡγεῖτ' ἢ δ' ἕσπετο» συχν. «οὐκ ἔφασαν ἕψεσθαι ἡγεμόνεσσι» Ἡρ. 8, 2, ὡς καὶ π. Πλάτ. «τὸ μὲν ἡγούμενον - τὸ δ' ἑπόμενον» εὑρίσκονται ἀλλεπάλληλα, πολ. 8, 564· «οἵν ἑπόμεθα ἢ ἂν ἄγητον», Φαιδρ. 237· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθης ἔκφρασις τοῦ ἀκολουθεῖν δόκηγόν τινα, μετ' αὐτοῦ ἢ μετ' αὐτὸν πορεύεσθαι, καὶ αὐτῷ πειθομένων πολεμικῶν τάξεων ἢ στόλων Ὁμ. παντ. συνήθ. συντάξεις εἶνε «ἕπεσθαί ἅματινί» Ἰλ. 6, 534· καὶ ἁπλοῦν, «οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο» Ὀδ. λ, 372· καὶ συχνὰ ἄνευ πτώσ. «ἅμ' ἕπεσθαι» Σοφ. Αἴ. 801· καὶ «μετά τινος» Ἀριστ. πλ. 823· ἄλλως «μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα» = κατόπιν τοῦ κριοῦ ἠκολούθει τὸ ποίμνιον Ἰλ. ν, 492· καὶ ὁμ. ἀλλὰ μᾶλλον ἀπόλ. ἐκφραζόμενον, «μετὰ ταῦτα περὶ φιλίας ἕποιτ' ἂν διελθεῖν» Ἀριστοτ. ἠθ. 7, 1· καὶ «- μετά τινι» Ἰλ. σ, 234· - σύν τινι Ὀδ. η, 304· πρβλ. «σὺν δ' ὃ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς», κ, 436· - ἐπί τινι Εὐρ. Ἄλκ. 1032· καὶ - ἐπί τινος Ὀδ. α, 278· «τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον» Ἀθήν. 7, 281· μετὰ τοῦ ὄπισθεν Αἰσχ. Περ. 932· «ἕπειο προτέρωι» = ἐλθὲ πλησιέστερα Ἰλ. σ, 383· ὁ Πινδ. συντάσ. αὐτὸ καὶ μετ' αἰτ., Ν, 10, 37· «αὐτῆ εἵπετο τὸ φεῦγον» Λουκ. ὄν. 51· ἔτι δὲ κατὰ τάξιν ἢ χρόνον ἀκολουθῶ· «οἱ πρόσθεν παρέδοσαν ἡμῖν τοῖς ἑπομένοις ἐκείνοις» = οἱ πρόγονοι παρέδοσαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους, τοὺς μεταγενεστέρους αὐτῶν Πλατ. Φιλ. 17· «ἕπεται διαλθεῖν» = ἀκόλουθον, ἡ σειρὰ ἤδη εἶνε νὰ διέλθωμεν Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 4· σπαν. ἐγθρικῶς καταδιώκω, ἅπτωτ. Ἰλ. φ, 256· - τινί, λ, 154· καὶ «οἱ ἅμ' ἕποντο» = ἐδίωκαν, ἐξιχνίαζαν αὐτόν, ρ, 753· «ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν ἕποντο» = ὥρμων ἐναντίον του, τὸν ἐπετηροῦν, λ, 474· «θηρίοις φεύγουσιν» Ξεν. «εἵποντο διώκοντες, Ἀν. 5, 4, 24· ἀπόλ. «ἕπειο προτέρω» = ἐλθὲ πλησιέστερον Ὀδ. ε, 91· «- καιροῦ τοῦ πολέμου» = δράττεσθαι τῶν εὐνοϊκῶν περιστάσεων = ὠφελεῖσθαι ἐξ αὐτῶν Πλουτ. Πομπ. 17· - δύναμαι ν' ἀκολουθῶ, νὰ φθάνω τινὰ περιπατῶν, ὁμοίαν βῆμα ὡς καὶ αὐτὸς κρατῶ· «ὅς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν» Ἰλ. π, 154· καὶ μτφ. ἐπὶ τῶν μελῶν καθ' ἕκαστα· «ὡς τοι γούνατ' ἕποιτο» = σοῦ βαστοῦν τὰ γόνατα Ἰλ. δ, 314· ΘΘ. μτφ. δύναμαι ν' ἀκολουθῶ τὸν λόγον, νὰ καταλαμβάνω αὐτόν, «ἆρ' ἕπομαί σου τῷ λόγῳ;» = ἀρά γε σὲ καταλαμβάνω; Πλατ. Πρωτ. 319· «οὐχ ἕπου τοῖς λεχθεῖσιν», πολιτ. 280· μτφ. ἐπὶ πραγμάτων, «τρυφάλεια ἕσπετο χειρί» = ἡ περικεφαλαία ἠκολούθησεν εἰς τὴν χεῖρά του = τὴν ἔσυρεν εὐκόλα, τραβήξας, ἁρπάσας αὐτὴν Ἰλ. γ, 255· καὶ ὁμ. «ἔπαλξις ἕσπετο», μ, 398· ἐπὶ νυμφικῶν δώρεῶν, αἵτινες τῇ νύμφῃ διδόμεναι, ἀκολουθοῦσιν αὐτὴν Ὀδ. 6, 197· ΘΘ. προσκολλῶμαι εἴς τι, ἐξαρτῶμαι, «δουρὶ ἑπόμενος», ἐπί τινος κληγωμένου, ὅστις ἔσυρε τὸ εἰς τὸ σῶμά του ἐμπεπηγμένον δόρυ Ἰλ. μ, 395· ἐν γεν. = στενῶς εἶμι μετά τινος συνδιεσμένος, τὸ «-κόδος, τιμή, Ἄτη» = τιμή, δόξα, βλάβη τὸν ἀκολουθεῖ, εἶνε ἡ μερίς του Ἰλ. δ, 415, α, 512 καὶ 514· «ὄλβος, μῶμος, τιμὰ καὶ ἄλλ.» Πινδ. Π. 5, 55· Ι. 82, Ν. 10, 37· «ᾧ τινι σὰν γέρας ἕσποιτ' ἀγλαόν», Ὀ. 8, 11· ἔτι «τόλμα καὶ δύναμις ἕσποιτο», 9, 89· - ἐκ τινος, π. χ. «ἡ οὐ γιγνώσκεις ὅτι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή» = ὅτι οὐδεμιᾶς ἀλκῆς ἐκ τοῦ Διὸς μετέχεις Ἰλ. θ, 140· «γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται» Ὀδ. τ, 437· «ἐκ Διὸς ἀνθρώποις ἕπεται τέκμαρ» Πινδ. Ν. 11, 43· «Ζεῦ, μεγάλαι ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται ἐκ σέθεν», = προέρχονται ἐκ σοῦ Ἰ. 3, 4· «νίκη ἕσπετο» = ἐπηκολούθησε Αἶσχ. Ἀγ 828, ὡς «πειθὼ δ' ἕποιτο καὶ τύχη πρακτήριος», ἐκ. 548· «νίκη ἡμῖν ἕσται ἑπομένη», ὅπου ὅμως ἑπομένοις εἶνε ὀρθοτέρα γρ. Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 18· ἐκ τινος ἀκολουθῶ τ, προέρχεται, συμβαίνει, «ἕπεσθαι δοκεῖ τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναισχυντία» Ξεν. Κυρ. 1, 2, 7· «- τῇ ἀρετῇ τὸ σώζεσθαι», Ἀακ. 9, 2· «ἄλλα θ' ὅσα τῆς τοιαύτης κατακοσμήσεως ἑπόμενα» Πλατ. πολιτ. 271· «τῶν ἔμπροσθεν προειρημένων ἑπομένας ἀποδείξεις», πολ. 6, 501· «ἡ καὶ τοῦτο τοῖς ἔμπροσθεν ἕπεται ὅτι» = ἐκ τῶν προειρημένων προκύπτει ὅτι -, πολ. 3, 394· ΘΘ. = ἀνήκει, ἁρμόζει εἴς τι, «ἕπεται λόγος εὐθρόνοις Κάδμοιο κούραις» Σχολ. Πινδ. Ο. 2, 22· «τὸ πρέπον καὶ ἑπόμενον πάσῃ τῇ πολιτείᾳ τάττων» Πλατ. νόμ. 8, 835· «τὰ τούτοις ἑπόμενα» = τὰ μὲ ταῦτα παρόμοια, πολ. 3, 406· ὁμ. καὶ «Νύμφαι, αἳ ῥ' οὔτε θνηταῖς οὔτ'

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀθανάτοισιν ἔπανται» = αἵτινες οὔτε μὲ τοὺς θεοὺς, οὔτε μὲ τοὺς ἀνθρώπους ὁμοιάζουσιν ἢ εἰς αὐτοὺς ἀνήκουσιν· Ὅμ. Ὑμν. Ἀφρ. 260. Συνηθ. = τὰς διατάξεις, ἐπιταγάς, ἐντολὰς ἄλλου τινὸς ἀκολουθῶ, ὑπακούω, πείθομαι· «ἔπου, τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει» Αἰσχ. Ἀγ. 1023· «-μηνυτῆρος φρασὰς», Εὐμ. 236· -νόμους Σοφ. ἀποσπ. ἔτι «ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς» = ἄνευ παραπόνων ὑπέφερα τὴν δυστυχίαν, Τρωι. 1063· «-ἕσθαι καὶ νόμοις» Πλατ. νόμ. 3, 680, operor, sequor.

Ἐπ-ωάδιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ ᾠοῦ, ἤτοι ἐκ τοῦ αὐγοῦ ἐκλεπισθείς, ἀρχαία γρ. ὑπωάδιος.

Ἐπ-ωάζω· κάθημαι ἐπάνω εἰς ταὼγά, κλωσσῶ· - ἄνωθεν Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 5, 33· ἀφήνω, βάλλω νὰ κλωσσήσῃ· «οἱ Αἰγύπτιοι οὐκ ἐπωάζουσι διὰ τῶν ὀρνίθων» Δ. Σικ. 1, 74· πρβλ. ἐπῴζω.

Ἐπ-ώασις, ἡ· τὸ ἐπὶ τῶν αὐγῶν κάθισμα, κλώσσημα Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 6, 6, incubatio.

Ἐπ-ωασμός, ὁ· τῷ προηγ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 6, 1, 9, incubitus.

Ἐπ-ωαστικός, 3· ἐπὶ τῶν ᾠῶν καθήμενος, κλωσσῶν· «τῷ ἐπωαστικώτεροι εἶναι ἕτεραι ἑτέρων» = πρὸς τὸ ἐπωάζειν ἐπιτηδειότεραι, ἐπιρρεπέστεραι Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 6, 2.

Ἐπ-ωβελία, ἡ· φόρος ὀβολοῦ εἰς κάθε δραχμήν, τ. Ἑ. φόρος τοῦ ἕκτου μέρους κεφαλαίου τινός, ἰδ. ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ χρηματικὴ ποινή, τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ πληρώνῃ ὁ ἐνάγων τῷ ἐναγομένῳ ὅτε ἔχανε τὴν δίκην καὶ δὲν εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ οὐδὲ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων εἰς ἱκανοποίησιν διὰ τὸν ἀδίκως τῷ ἐναγομένῳ προξενηθέντα κίνδυνον, ὥθ. ἔπρεπε νὰ τῷ πληρώνῃ τὸ ἑκτημόριον ἢ ἕνα ὀβολὸν διὰ κάθε δραχμὴν τοῦ χρηματικοῦ τιμήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν· εἰσήχθη δ' ἡ ἐπωβελία αὕτη μόν. κατὰ τῶν ἐγκαλούντων περὶ χρημάτων καὶ εἰς ἀποτροπὴν συκοφαντιῶν· πρβλ. Βοικχ. πολ. οἰκ. Ι. σ. 388· «τὴν ἐπωβελίαν ὀφλῆσαι» Δημ. 27, 67· «τῆς ἐπωβελίας κινδυνεύειν», 31, 14· ἐν γέν. π. Πλατ. νόμ. 11, 921 «οὗτος τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω» = ἂς πληρώνῃ κατὰ μῆνα ἕνα ὀβολὸν ἀνὰ πᾶσαν δραχμὴν ὡς τόκον· πρβλ. Βοικχ. αὐτ. σ. 145.

Ἐπ-ωδή, ἡ· ἐπαοιδή, ἐπιμελώδημα καὶ πρύμασμα Σχολ. Θεοκρ. 1, 64· κυρ. ᾠδή, ψαλλομένη περί τινος ἢ διά τινα αἰτίαν, ἰδ. μαγικὴ ᾠδή, μαγικὸν ἆσμα, ψαλλόμενον ἢ ἀπαγγελλόμενον πρὸς ἀνακούφισιν ἢ θεραπείαν σωματικῶν ἀλγηδόνων ἢ ἀσθενειῶν· «οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ, θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι» Σοφ. Αἴ. 579· «τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησε πατὴρ» = κατὰ τούτων Αἰσχ. Εὐμ. 633· ἔτι δὲ = κολακευτικαί, θελκτικαὶ ὁμιλίαι, «νουθετοῦμενοι φίλων ἐπῳδαῖς» Σοφ. Οἰ. Κ. 1194· «ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι» Εὐρ. Ἱππ. 478· «φίλτρ' ἐπῳδῶν», Φοιν. 1260· ὥθ. ἐπὶ τῶν κολακευτικῶν, θελκτικῶν ᾀσμάτων τῶν Σειρήνων Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 11· πρβλ. ἐπῳδός, praecantatio.

Ἐπ-ῳδός, 2· δυσῳδής, κακὴν ὀσμὴν ἐκπέμπων Ἱπποκρ.

Ἐπ-ῳδία, ἡ· ἐπῳδή.

Ἐπ-ῳδικός, 3· ὁ εἰς ἐπῳδὴν ἀνήκων· «ἐπῳδικά ἐστιν ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται· τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ γένους τὰ μὲν ἐστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικά, τὰ δὲ μεσῳδικά, τὰ δὲ περιῳδικά, τὰ δὲ παλινῳδικά» Ἡφαιστ. σ. 122· «κῶλον ἐπῳδικόν» = μέλος λυρικὸν = κομματικόν, βραχὺ στίχος, μακρὸν ἀκολουθῶν, γραμ. ἀντίθ. τῷ ἡρωϊκόν, τετραμέτρων, σχηματιστὴς Ἑρμογ. π. εὑρ. 6, 17.

Ἐπ-ωδίνω· ὠδῖνας πάσχω τοκετοῦ Ἀρχύτ. π. Στοβ. ἀνθ. 95, 15, parturio.

Ἐπ-ώδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἐπῳδὸς Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐπιῤῥήματα.

Ἐπ-ῳδός, ὁ· ὁ ψάλλων διά τι, ἰδ. ὁ ψάλλων ἢ ἀπαγγέλλων μαγικὰς ᾠδὰς πρὸς θεραπείαν ἢ μετρίασιν τῶν σωματικῶν πόνων ἢ ἀσθενειῶν· «ἐπῳδῶν προσδεῖσθαι μῦθον» Πλατ. νόμ. 10, 93· ἐν γέν. θελκτήριον. μαγικὸν μέσον· «ὃς ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα ἐπῳδὸν θρηνείων ἀμάτων» = θελκτήριον μέσον κατὰ τῶν Θρακικῶν χειμώνων, πρὸς ἀποτροπὴν Αἰσχ. Ἀγ. 1392· «μορφὰς ἐπῳδόν» = ὁριστικὴ λίξ ἐπὶ τῆς μορφῆς Εὐρ. Ἑκ. 1258· καὶ συχν. ὡς οὐσ. α) ὁ μάγος καὶ γάης ὅπτις δι' ὑπερφυσικῶν μυστηριωδῶν μέσων ζητεῖ νὰ ἐνεργήσῃ τι· «-καὶ γόης» Εὐρ. Ἱππ. 1038· ἰδ. ἅστις διὰ γοητευτικῶν ἐκφράσεων θεραπεύει, ἐν γεν. ἰατρὸς Πλατ. καὶ μτγν. «δυσπραξίᾳ ληφθεὶς ἐπῳδὸς ἐστι τῷ πεπρωμένῳ» = δυστυχής τις εἶνε παρήγορος Πλουτ. π. διαφ. κόλ. τοῦ φίλ. 8· 6) ἡ ἐπῳδὸς = ἐπιμελέδημα, τὸ μέρος τοῦ λυρικοῦ ποιήματος τὸ ψαλλόμενον μετὰ τὸ τέλος ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς Δ. Ἀλ. συνθ. λίξ. 19· οἱ πλείστοι τοῦ Πινδάρου ὕμνοι καὶ πολλὰ χορικὰ τῶν δραματικῶν ᾄσματα εἶνε παραδείγματα τοιούτων ποιημάτων, τὰ ὁποῖα τούτου ἕνεκα ἐλέγοντο ἐπῳδικά· γ) ἰδιαίτερον εἶδος λυρικῶν ποιημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ τρίμετρον ἴαμβον ἐπιφέρεται δίμετρος, ἢ ἐν γέν. μετὰ τινα μακρότερον στίχον ἀκολουθεῖ συντομώτερος, ἐξαιρέσει ὅμως τοῦ ἐλεγείου διστίχου· ἐφευρετὴς τῶν τοιούτων ποιημάτων ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχίλοχος, τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη εἰς τὰς ἐπῳδάς του ὁ Ὁράτιος· τὰ τοιαῦτα ποιήματα ἐκαλοῦντο ἐπῳδὰ Πλούτ. π. μουσ. 28, ἔτι δὲ οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ὁ εἰς ποίημά τι ἐκ διαλειμμάτων ἐπαναλαμβανόμενος ἐμβόλιμος στίχος, τὸ γαλλ. refrain· πρβλ. Θεοκρ. 1, 2· ὥθ. μτφ. «ὁ κοινὸς ἁπάσης ἀδουλοσύνης ἐπῳδός» = ἡ κοινῶς συνηθὴς προσοψία πάσης φλυαρίας, τὸ τῆς συνηθείας «παντοῦ πρέπει νὰ λέγῃ καὶ αὐτὸς τὸν λόγον του», ὅπερ οἱ φλύαροι συνειθίζουσι πάντοτε νὰ παρεμβάλλωσι· Πλουτ. π. ἀδολεσχ. 11.

Ἐπ-ωδύνάω· πόνους αἰσθάνομαι διά τι μτγν.

Ἐπ-ωδυνία, ἡ· τὸ τοὺς πόνους, τὰς ἀλγηδόνας αἰσθάνεσθαι· Ἀλ. Τραλλ.

Ἐπ-ώδυνος, 2· ἀλγεινός, λυπηρὸς Ἱπποκρ. - τραύματα Ἀριστ. Ἀχ. 1203· - ἕλκος Νικ.

δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

δάκρυα ἐπώδυνα = ἐκ τῶν πόνων παραχθέντα δάκρυα Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολλ. σ. 349.

Ἐπ-ωδύνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. καὶ συγκρ. ἐπωδυνίστερον Ἱπποκρ.

Ἐπ-ώζω· ἐπῳάζω· «οὔποψ, ὡς ἔοικε, ἐς τὴν λάχμην ἐμβὰς ἐπῶζε» Ἀριστ. ὄρν. 266, κατὰ Σχολ. «ἐπῴζειν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθεζόμενα τὰ ὄρνεα κράζειν», δηλ. ὅπως κράζουσιν αἱ ὄρνιθες αἱ κλωσσῶσαι· πρβλ. Κρατ. π. Ἀθην. 9, 373· παραπονοῦμαι διά τι Αἰσχ. ἀποσπ. 149 π. Ἡσυχ. «Νιόβη τέκνοις ἐπῴζε τοῖς τεθνηκόσιν», ὅπου ἄλλοι γράφ. ἐπώζω= κράζω ὦμοι.

Ἐπ-ωθέω· ὠθῶ, ἀπωθῶ προσέτι, θλίβω· ὄπισθεν Πλουτ. Ἄγις 19· «τὸν κοντὸν εἰς τοὺς ἵππους», Κρασ. 27, impello.

Ἐπ-ωθίζω· τῷ προηγ. «ἐπωθίζοντος τοῖς κύμασι ζεφύρου» = προσκρούοντος Λουκ. Φιλοπατρ. 3.

Ἐπ-ώθω· τῷ προηγ.

Ἐπ-ωΐζω· ἐπῳάζω.

Ἐπ-ωκέστερος, 3 (τὸ θετ. ἐπωκὴς δὲν εὑρίσκεται)· ξυνώτερος γενόμενος· «ωακὴ τῷ ὄξει ἐκωκιστέρη» Ἱπποκρ. 2, 248. acidior.

Ἐπ-ωκύνω· ἐπιταχύνω Γαλην. accelero.

Ἐπ-ώλεθρος, 2· ὁ ἐπιφέρων ὄλεθρον Ἡρωδν. ἰαμ. 203.

Ἐπ-ωλένιος, 2· ὁ εἰς τὰς ὠλένας, τὰς ἀγκάλας κρατούμενος, = τῷ π. Σουΐδ. ὁ παγκάλιος παῖς Ἀπολ. Ῥ. 1, 557.

Ἐπ-ωμάδιος 2· ἐπὶ τῶν ὤμων τεθειμένος· - πτέρυγες Θεοκρ. 29, 29· πτερύγων ζεῦγος Ἰουλ. 26 (Πλαν. 108)· «ἐπ. βάρος» ἀέρων Φιλιππ. 69 (9, 11), superhumeralis.

Ἐπ-ωμάδιον· ἐπώμιον μτγν.

Ἐπ-ωμᾰδόν, ἐπίρ. ἐπὶ τῶν ὤμων Ἀπολ. Ῥ. 1, 738.

Ἐπ-ωμιαῖος 3, ἴσφ. ἀντὶ ἐπωμίδιος· ἐπωμάδιος Ἱπποκρ. 277, 36, humeralis.

Ἐπ-ωμίδιον, τό· μικρὰ ἐπωμίς.

Ἐπ-ωμίδιος, 2· ἐπωμάδιος.

Ἐπ-ωμίζομαι· λαμβάνω ἐπὶ τῶν ὤμων Λουκ. φιλοπατρ. 4

Ἐπ-ώμιον, τό· ἐπωμίδιον Ἀθανασ. 1, 827, superhumerale.

Ἐπ-ώμιος, 2· ἐπωμάδιος Λουκ. ἐρωτ. 44.

Ἐπ-ωμίς, ἴδος, ἡ· τὸ ἄνω μέρος τῶν ὤμων, ὅπου τὰ δύο ὀστᾶ συνδέονται μετὰ τοῦ ὀστοῦ τῆς ὠμοπλάτης ἰατρ. καὶ κατ' Ἀριστοτ. «τὸ ὄπισθιον αὐχένος μόριον», φυσιογν. 6· π. ταῖς ποιητ. αὐταὶ οἱ ὦμοι, «γυμνὰς ἐκ χειρῶν ἐπωμίδας κώπῃ προσαρμόσαντες» Εὐρ. Ι. Τ. 1401· «πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος ἔρρηξε», Ἑκ. 558· «κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων» Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 13· π. δὲ Ἀρχιμήδ. λέγεται οὕτω τὸ ἄνω μέρος τοῦ πλοίου, 1 (15)· καὶ εἶδος χειριδωτοῦ φορέματος ὅπερ αἱ γυναῖκες ἐφόρουν ὑποκάτω τῶν ἄλλων ἐνδυμάτων· «φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος» Ἀθήν. 13, 608· καὶ τῶν δούλων Πολυδ. 4, 119, cervix.

Ἐπ-ωμοσία, ἡ· τὸ ὀρκίζεσθαι διά τι Σχολ. Ἀριστ. πλ. 725, jusjurandum.

Ἐπ-ώμοσις, ἡ· τῷ προηγ. ἡ ἔνορκος κατάφασις ἢ θέσις κατ' Εὐστ. ἀντιθ. τῇ ἀπωμόσει εἴτε ἄρσει Ἰλ. 809, 32.

Ἐπ-ωμοτικός, λόγος, ὁ· λόγος δι' οὗ τι ἐπιβεβαιοῦται μτγν.

Ἐπ-ώμοτος, 2· δι' ὅρκου βεβαιῶν τι· «ἐπώμοτος λέγων» Σοφ. Τρ. 427· καὶ ὁ Ζεὺς αὐτός· «ἐπώμοτος» = εἷς ὃν ὀμνύει, ὁρκίζεται τις· «ὅμνυμ' ἐγωγε Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον», Τρ. 1178, ὅπερ ὁ Σχολ. ὅρκιος ἑρμην. «Ζῆν' ἐπομόσας, ἢ κατὰ Σουΐδ. = τοῦ ὅρκου ἐκθικητήν, fidejussor.

Ἐπών, μετχ. ἐν. τοῦ ἔπειμι.

Ἐπ-ώνιον τό· τὸ καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν πιπρασκομένων τέλος Πολυδ. 7, 15· ἔτι «· τὸ ἐπὶ τοῖς ὠνίοις προσδιδόμενον ἕξωθεν χάριτος ἕνεκα» = τὸ ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ διδόμενον τῷ ἀγοραστῇ πλειότερον τῆς συμφωνίας ἐκ ταῦ πωληθέντος πράγματος Β. Ἀν. 40.

Ἐπ-ωνυμία, ἡ· ἐπίθετον, παρανόμι, ὄνομασία διδομένη κατὰ παραγωγὴν ἀπό τινος· «οἳ δὴτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνείκεις ὤλοντο» κατὰ συνέμφασιν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκους Αἰσχ. Ἑπτ. 829· «κατὰ τοῦ Λύκου τὴν ἐπωνυμίαν Λύκιοι ἐκλήθησαν» Ἡρ. 1, 82· «τὸ οὔνομα Ἀμμώνιοι ἀπὸ τοῦδέ σφι τὴν ἐπωνυμίην ἐποιήσαντο» = ἀπὸ τούτου ἐπωνόμασαν αὐτούς, 2, 42· καὶ - ἐπὶ τούτου= κατὰ ταῦτο, 1, 10· καὶ μετὰ τοῦ εἶναι πλεοναστικῶς, «ἱρὸν Ἡρακλέος ἐπωνυμίην ἔχοντος Θασίου εἶναι» = τοῦ ἐπονομαζομένου Θασίου, 2, 44· οὕτω καὶ Πλατ. «ὁ Σιμμίας ἐπωνυμίαν ἔχει σμικρός τε καὶ μέγας εἶναι», Φαιδ. 102· «ἐπωνυμίαν Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἐτίθετο» Δίσχιν. 3, 160· «προσείληφε τὴν ἐπωνυμίαν συκοφάντης», 2, 99· «ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρέχεσθαι» = καθ' αὐτοὺς τὸ ὄνομα ἑαυτῶν δίδειν Θουκ. 1, 3· «ἀπὸ τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβεῖν» Πλατ. Φαιδρ. 2, 38· καὶ μεθ' ἁπλ. γεν. «τὰ ἄστρα ἔοικε τῆς ἀστραπῆς ἐπωνυμίαν ἔχειν» = φαίνονται ὅτι κατὰ τὴν ἀστραπὴν ἐπωνομάσθησαν, Κρατ. 409· - ἐπωνυμίαν = μὲ ἐπωνύμιον, μὲ ὄνομα Ἡρ. 2, 44, cognomen, appellatio.

Ἐπ-ωνόμιον, τό· τῷ προηγ. Πλουτ. Πυρ. 1.

Ἐπ-ωνόμιος, 3, ἐπώνυμος Πινδ. Ὀ. 11, 81.

Ἐπ-ώνυμον, τό· ἐπωνόμιον Ὀρφ. λιθ. 18, 86, cognomen.

Ἐπ-ώνυμος, 2, ὁ ἔχων ἀπό τινος αἰτίας τὸ ὄνομά του, παρονομαζόμενος κατά τι· «ὄνομα ἐπώνυμον» = συνήθ. ὄνομά τι, ὅπερ οἱ γονεῖς δίδουσιν εἰς τὰ τέκνα ἐξ ἀφορμῆς τινος ἰδιαιτέρας μετά τινος ἰδιαζούσης σημ. σημαντικόν τινος ὄνομα πρβλ. «πολλοῖσιν οὐσαάμενος τόδ' ἰκάνω - τῷδ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπ.» Ὀδ. τ, 406· «Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον οὕνεκα κεῖθι αὐτοῦ πῦσε πίλωρ μένος ὀξέος ἠελίοιο» Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλ. 373· «ὦ Πολύνεικες ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος»= ὀρθῶς ὡς φαίνεται ὠνομάσθης οὕτως Εὐρ. Φοιν. 1495· «Βόσπορος ἐπώνυμος κεκλήσεται»=θὰ ὀνομασθῇ κατὰ τὸ σὸν ὄνομα Βόσπορος Αἰσχ. Πρ. 733· - τινός = κατά τι ἐπωνομασμένος· - ὄρνιχος Πινδ. Ι. 5, 51· «ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν» Αἰσχ. ἱκ. 252· καὶ παζ. «ἐπώνυμοι τοῦ καταστρεψαμένου καλοῦνται» Ἡρ. 7, 11· «τὸ καλὸν κἀν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπώνυμόν ἐστι τοῦ κόσμου» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 6· καὶ «ἐπὶ τούτου τοῦ οὔρεος οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο» Ἡρ. 4, 184· - ἀπό τινος Δ. Ἀλ. 1, 71· οἱ μτγν. καὶ μετὰ δοτ. Δ. Σικ. 5, 4· 2) ὁ δίδων ἄλλῳ τινὶ τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα, ἰδ. ἐν Ἀθήναις οἱ ἥρωες, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔλαβον τὰ ὀνόματά των αἱ ὑπὸ τοῦ Κλεισθένους καταταχθεῖσαι δέκα φυλαί· «οἱ τῆς πόλεως ἐπώνυμοι» Δημ. 24, 8· «πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων ἐκθεῖναι νόμον», αὐτ. 18, διότι ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν ἐκκλησιῶν τῶν πεντακοσίων ἵσταντο οἱ ἀνδριάντες τῶν ἡρώων τούτων· βραδύτερον ἐκαλεῖτο ὁ πρῶτος ἄρχων, κατὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὠνομάζετο τὸ ἔτος, ἐπώνυμος, ὡς ἐν Ῥώμῃ οἱ ὕπατοι· «ἀρχαὶ ἐπώνυμοι» Πρόν. 1, 16, 17· ἐν Σπάρτῃ «ἔφορος ἐπώνυμος» Παυσ. 3, 11, 2, supernominis.

Ἐπ-ώνυμος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος Ἀχαρνεύς Ἰσαί. 2) οἱ ἐπώνυμοι = οἱ δέκα, ὁστερώτ. δώδεκα ἥρωες ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ὠνομάσθησαν αἱ φυλαὶ καὶ εἰς τῶν ὁποίων τοὺς ἀνδριάντας ἐν τῷ ἐντὸς Κεραμεικῷ (οἵτινες καὶ αὐτοὶ ὠνομάζοντο «οἱ ἐπώνυμοι»), ἐγίνοντο αἱ δημόσιαι ἀγγελίαι καὶ ἐπροτείνοντο πάντα τὰ νομοσχέδια· τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἴδε π. Παυσ. 1, 5, 2· περὶ «ἐπωνύμων ἀρχόντων» ἐν ἑκάστῃ πολιτείᾳ, καὶ τῶν «ἐπωνύμων τῶν ἡλικιῶν» ἐν Ἀθήναις ἴδε λεξ.

Ἐπ-ωνύμως· φερωνύμως, ὀνόματι ἁρμόζοντι εἰς τὸ πρᾶγμα, «Σαντωνικὸν καλοῦσιν ἐπωνύμως τῇ γεννώσῃ αὐτὸ Σαντωνίδι χώρᾳ» Ἀθήν. 3, 121, cognominaliter.

Ἐπ-ωπάζω· τῷ ἐπομ. Ἡσύχ.

Ἐπ-ωπάω· ἐφοράω, παρατηρῶ, - τί Αἰσχ. Χα. 682· ὀδηγῶ, ἐπιστατῶ, αὐτ. inspicio.

Ἐπ-ώπης, ὁ· ἐπόπτης Ἡσύχ.

Ἐπωπεύς, ὁ· 1) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κανάκης, ἀδελφὸς Αἰόλου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐγένετο ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος· πολεμήσας δὲ μετὰ τοῦ Νυκτέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἥρπασε, καὶ πληγωθεὶς βαρέως ἀπέθανεν Ἀπολλ. κατὰ δὲ Παυσ. υἱὸς Ἀλωέως· 2) ἄλλος ἐξ Ἰκάρου Αἰλ. 3) εἷς τῶν Τυρρηνῶν, οἵτινες ὑπὸ τοῦ Διονύσου μετεμορφώθησαν εἰς δελφῖνας Ὀβιδ.

Ἐπωπεύς, ὁ· ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης Πλίν. Ἐρορος ἐσφ. π. Στραβ. ἐπωπεύς.

Ἐπωπετής, ὁ· ἐπόψιος, ἐπών. Διὸς παρ' Ἀθηναίοις Ἡσύχ.

Ἐπ-ωπή, ἡ· τόπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναταί τις μακρὰν νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ πέριξ Αἰσχ. Ἱκ. 534.

Ἐπ-ώπη, ἡ· ὄν. τοῦ Ἀκροκορίνθου, κάτ. ἐπωπεύς καὶ ἐπωπίτης Στ. Βυζ.

Ἐπ-ωπεύς, ὁ· ἐπόπτης μτγν. inspector.

Ἐπώπις, ἡ· τόπ. Ἀκραγαντίνων ἐν Ἰταλίᾳ Στράβ.

Ἐπ-ωπίς, (ίδος, ἡ· ἐπόψιος, ἐπών. Δήμητρος ἐν Σικυῶνι Ἡσύχ.

Ἐπ-ωπίς, ἴδος· θηλ. τοῦ ἐπώπης Σουΐδ.

Ἐπωπίτης, ὁ· κάτ. τῆς ἐπωπῆς = Ἀκροκορίνθου Στ. Βυζ.

Ἐπ-ώρεια, ἡ· τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ἄρους Κ. Πορφυρ. σ. 289.

Ἐπ-ωρεύει· ὠφελεῖ συντελεῖ Ἡσύχ.

Ἐπ-ωριάζω (ὥρα)· ἔμφρονείς εἰμι Ἡσύχ. συνν.

Ἐπ-ῶρος, γ', ἐν. ἀορ. ά. τοῦ ἐπόρνυμι.

Ἐπ-ῶρτο, γ'. ἐν. κατὰ συγκρ. π. ἀορ. τοῦ ἐπόρνυμι Ἰλ. φ, 324.

Ἐπ-ωροφία, ἡ· στέγη Ἐπιγρ. tectum.

Ἐπ-ωρύω· ὠρύομαι, ὑρλιάζω πρόσκτ. γαυγίζω, Φιλιππ. 34 (9, 311) ἐπὶ κυνῶν, ululo.

Ἔπ-ωσις, ἡ· σπριώξιμον πρός τι· «ἔπωσις λέγεται ὅταν τι ἐπωθῶν ἕκηται, ἅπωσις δέ, ἀφ' ἑαυτοῦ» γραμ. impulsio.

Ἐπ-ωστρίς, ἡ· ἡ ὠθοῦσα ὀπισθεν ἡ ὑποβάλλουσα τὴν χεῖρα ὑπὸ τὴν μασχάλην τινὸς ἢ τὴν μέσην, καὶ οὕτω βαηθοῦσα εἰς τὴν ἀνάβασιν, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύων λέγει «καὶ κατὰ Σάμον ταῖς γυναιξὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπέχουσαι κατὰ τὴν ὀσφύν».

Ἐπ-ωτειλάομαι· ἐπὶ πληγῶν, γίνεται ὠτειλὴ Ἀρεταῖ. 55, 28.

Ἐπ-ωτειλόω· κάμνω ὠτειλὴν Ἀρεταῖ. 61, 21.

Ἐπ-ωτίδες, αἱ· ξύλα τινὰ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἑκατέρωθεν τῆς πρώρας πρὸς τὰς πλευρὰς ἐξέχοντα ὡς ὠτία χρησιμεύοντα ἵνα ἡ μὲν κατ' ἐχθρικὸν πλοῖον διὰ τῶν ἐμβόλων ὁρμὴ γίνηται ἰσχυροτέρα, ἡ δὲ τοῦ ἰχθροῦ ἐμποδίζηται ὀπ' αὐτῶν· «τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν ταῖς πρώραις παχείας» Θουκ. 7, 36· ἐχρησίμευσαν δὲ ταῦτα καὶ πρὸς ἀτερέωσιν τῶν ἀγκυρῶν· «οἱ δ' ἐπωτίδιον ἄγκυραν ἐξανῆπτον» Εὐρ. Ι. Τ. 1350.

Ἐπ-ωτίς, ἡ· ἐν. τοῦ προηγ.

Ἐπ-ωυτόν· ἐπ' αὐτὸν Σουΐδ.

Ἐπ-ωφέλεια, ἡ· βοήθεια, συνεργία, ὠφέλεια μτγν. utilitas.

Ἐπ-ωφελέω· ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ «τί τι· - τινὰ Σοφ. Φιλ. 893· «τί δὴ ἐκ τούτων μ' ἐπωφελήσαις;» Ἀριστ. νεφ. 1442, 843· μετὰ δοτ. «οἱ δ' ἐπωφελεῖν τῷ πατρὶ δυνάμενοι» Σοφ. Οἰ. Κ. 442· «δεξάμην ὦρον ὅ μή ποτ' ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι» = διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου ἄμποτε νὰ μὴν εἶχα ποτὲ ὑπηρετήσει τὴν πόλιν, Οἰ. Κ. 540, juvo, prosum.

Ἐπ-ωφέλημα, τό· βοήθεια, ὠφέλεια· - βορᾶς Σοφ. Φιλ. 275, subsidium.

Ἐπ-ωφελής, 2· βοηθητικός, χρήσιμος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 88· ἐπίρ. -ῶς Θεμίστ. utilis.

Ἐπωφέλης, ὁ· ἐφιάλτης Ἡσύχ.

Ἐπ-ωφελία, ἡ· ἐπωφέλεια Κ. Μακ. 7 (6, 33).

Ἐπ-ωφέλιμος, 2· ἐπωφελὴς Πυθαγ. Ἐπ. 6, utilis, commodus.

Ἐπ-ωφελῶς· ἐπίρ. ταῦ προηγ. κατὰ τρόπον ὠφέλιμον Θεμίστ.

Ἐπ-ώχατο, γ'. πλ. π. ὑπερσ. αἰολ. καὶ ἰων. τοῦ ἐπέχω, «πᾶσαι γὰρ (πύλαι) ἐπιδεδόχατο» = ἦσαν κλεισμέναι· ἴδε ἐποίγω καὶ ἐπέχω.

Ἔπ-ωχρος, 2· ὀλίγον χλωμός, κίτρινος Ἀρεταῖ. 56, 10, pallidus.

ΕΡΑ· terra, γῆ ὡς πρωτότ. ῥίζα τοῦ ἐπομ. πρβλ. Σχολ. Ἰλ. 1, 4, τοῦ ἐνεροι τοὐλάχιστον π. τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἀλ.

Ἐραγίδες, αἱ· Νηρηίδες· «ἔσκιρ αἱ γυναῖκες βαρβαρίζουσαι λέγουσιν Ἐραγίδας» μτγ.

Ἔραδος, τό· μέτρος, λιτρεία Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔραζε· κατὰ γῆς εἰς τὸ ἔδαφος· «ἀπό θ' εἵδατα χεῦεν ἔραζε» Ὀδ. χ, 85· «κατὰ δὲ πτέρα χεῦεν ἔραζε», ο, 526· ὁμηρ. Ἔραζδε Θεοκρ. 7, 146· π. Μοσχ. «πολλὰ δ' ἔραζε θαλέσκε πέτηλα» = ἐπὶ τῆς γῆς, 2, 66.

Ἔραί, αἱ· πόλ. καὶ λιμὴν ἐν Ἰωνίᾳ βορειοτ τῆς Τέω Στραβ.

Ἔρατα, ἡ· ὁ κλάδος, σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλώδες.

Ἔράμα, τό· ἔμετος Ἡσύχ.

Ἔραμαι, ἀποθ. ἀορ. ἐπ. ἠρασάμην, ἠράσατο, πεζ. ἠράσθην καὶ ἠρησάμην· Λουκ. Θε. Συρ. μέλ. ἐρασθήσομαι, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, συνήθ. - τινός, «ὡς σέο νῦν ἔραμαι καὶ μὲ γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ» Ἰλ. ξ, 328· - πολέμου, α, 61· «-ἐραίμην καλῶν» Πινδ. Π. 11, 50· «γῆς τῆσδε ἐρασθήσεσθε» Αἰσχ. Ἑβμ. 811· «γυναικὸς ἐρασθεὶς» Ἡρ. 1, 8· - τυραννίδος 1, 96· μετ' ἀπαρ. «ἐπιψαύειν ἔραται» Πινδ. Π. 4, 92· «οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν» Θεογν. 1155· - πυθέσθαι Σοφ. Οἰ. Κ. 512· ὁ ἀόρ. συνήθ. ἐπὶ αἰσθητικῆς ἀγάπης Πλατ. συμπ. 213· ἀλλὰ καὶ - τυραννίδος, Ἀλκ. 1, 141· ἴδε κατωτερ. ἐράω, ἀμφ.

Ἔράνα, ἡ· 1) κώμ. Μεσσηνίας μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας τὰ νῦν παλαιὸς Ναυαρῖνος, κατ' ἄλλ. δὲ ἡ αὐτὴ τῇ π. Ὁμ. Ἀρήνη Στραβ. 2) κώμη τῶν Ἐλευθεροκιλίκων Κικ.

Ἔράνα, ἡ· βωμὸς Ἡσύχ.

Ἔραν-άρχης, ὁ· ἐπιστάτης ἐράνου (ὃ ἴδε) Δ. Λαερ. 6, 63.

Ἔραν-έμπολος, 2· ὁ· ὁ δι' ἐράνων ἐμπορευόμενος, «ὁ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶν» Ἡσύχ.

Ἐρανίζω· συνεισφέρω, ἰδ. εἰς χρήματα, συνάζω, ζητῶ· «- φίλον παρὰ φίλοις» Πλατ. νόμ. 11,915· «τοὺς φίλους ἐρανίσας»=φίλους πρὸς τοῦτο παρακαλέσας ἢ παρὰ τῶν φίλων τὸν ἔρανον συνάγων ἐπ. 3, σ. 644· - στεφάνους = ἐπαιτῶν Αἰσχίν. 3, 45· ὁμ. «περίεργον οὐδὲν οὐδὲ περιττὸν εἰς τὸ εἶδος ἠράνιζε» = δὲν ἐδανείσθη κανὲν περιττόν, ξένον κόσμημα διὰ τὴν ὡραιότητά της Ἀἰλ. Π. Ἱ. 12, 1· - τινί = διά τινα συνεισφορὰς συνάζειν Δημ. 39, 18, ὅπερ ὁ Ἁρποκρ. «ἀποδιδοὺς βοήθειαν αὐτοῖς» ἑρμην. - καὶ «πολλοὺς ἐρανίζειν· μὲ τὴν αὐτὴν σημασ. Ἀντιφ. 2, 2, 12· ᾧ. παθ. λαμβάνω βοήθειαν διὰ συνεισφορᾶς· «ὑπὸ τῶν συγγενῶν» μτγν. «θολεραῖς ἠράνισαι νεφέλαις» ἐπὶ χειμάρρου ἐξογκουμένου Ἀντιφιλ. 31 (9, 277). Μέσ. δι' ἑαυτὸν συνάζειν, ζητεῖν, «Πρωταγόρας καὶ Πρόδικος ἠρανίζοντο λόγους ἀναγινώσκοντες» = ἐσύναζον χρήματα παρὰ τῶν ἀκροατῶν αὐτῶν Δ. Λαερ. 9, 50· «παρὰ τῶν μαθητῶν φόρους» Πολυδ. 4, 43· μτφ. «πανταχόθεν ἡδονὴν ἐρανίζεσθαι» = ἐξευρίσκειν, πορίζειν ἑαυτῷ Λουκ. βι συγγρ. 12· μετφ. συνάγειν, συμφορεῖν μτγν. ἔτι = συνενώνειν πρβλ. Φιλιππ. καὶ Πλατ. ἐπ. (9, 11).

Ἐρανικός, 3· εἰς ἔρανον ἀναφερόμενος, ἀνήκων, κατὰ τρόπον ἐράνου γινόμενος· «ἀκροάσεις ἐρανικαί» = «διδασκαλίαι μὲ πληρωμὴν τοῦ διδασκάλου συλλεγομένην παρὰ τῶν ἀκροατῶν Ποστιδίων. π. Ἀθην. 5, 212· «ἐρανικαὶ δίκαι»=κρισολογίαι διὰ τοὺς κατὰ μῆνα ἐράνους Πολυδ. 8,37· - λόγος=περὶ ἐράνου πραγματευόμενος Δ. Ἀλ. π. Δειν. 12· - νόμος Πολυδ. ἔνθ. ἀνωτ. εἰρ.

Ἐράνιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον Ἡσύχ.

Ἐράνιος, ὁ· ἐσφ. ἀντὶ Ἐρέννιος Στ. Βυζ. ἐν λ. Βαβυλών.

Ἐρανίσις, ἡ· τῷ ἑπομ. Πλατ. νόμ. 11, 915.

Ἐρανισμός, ὁ· σύναξις ἐράνου· «-κατ' ἄνδρα» = καθ' ἕνα ἄνδρα κατ' ἰδίαν, γενικῶς Δ. Ἀλ. 6, 96, corrogatio.

Ἐρανιστέον (ἐρανίζω)· δεῖ ἐρανισθῆναι Κλ. Ἀλ. στρ. 6, 11, 89, corrogorandum.

Ἐρανιστής, ὁ· ὁ μετέχων εἰς ἔρανον, ἰδ. εἰς συμπόσιον ἐξ ἐράνου Ἀριστ. ἀπωσπ. 355· «καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος, ἐρανιστὰς γαμικῶς ἑστιῶν περὶ τοῦ βαναύσου» Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 2· ἔτι = συνθιασώτης Ἀθήν. 8, 362· «ἐρανιστὴς κυρ. ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων» Ἁρποκρ. Φώτ.

Ἐρανίστρια· θηλ. τοῦ προηγ. Ἐπιγρ. 1,173.

Ἐράννιοι, οἱ· πόλ. Κρήτης Ἐπιγρ.

Ἐρανοβόας, ὁ· παραποτ. Γάγγου Πλιν.

Ἔρανος, 3· ἀγαπητός, ἐράσμιος, π. Ὁμ. ἐπων. ὡραίων πόλεων· - Καλυδών, Ἰλ. 1, 531· ἐπὶ τῆς πόλεως τῶν Φαιάκων Ὀδ η, 18· - Μίλητος Θεοκρ. 28, 21· - Ταΰγετος Ἀριστ. Λυσ. 1297· καὶ οἱ μτγν. π. ἐπὶ ποταμῶν Ὀρφ. Ἀργ. 84· - φηγός, 989· καὶ ἐπὶ γυναικῶν, 335· - φιλότης Δ. Περ. 777, jucundus.

Ἔρανος, ὁ· πόλ. ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ = Κυπάρισσος

Ἐρανόω· ὤν. χορευτρίας τινὸς Ἐπιγρ.

Ἔρανος, ὁ· (ἐράω, ὡς Ἀθήν. 8,362, ἔρανοι εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί, ἀπὸ τοῦ συνεράν καὶ συμφέρειν ἕκαστον, ἢ ἔραμαι)· 1) συμπόσιον, εἴτ' τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν μετόχων αὐτοῦ ἔδιδε συνεισφορὰς εἰς φαγητὰ ἢ εἰς χρήματα Ὀδ α, 226, ὅπου τὸ ἀντίθ. εἶνε γάμος καὶ εἰλαπίνη, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι ἦτο ἁπλοῦν ἢ σύνηθες δεῖπνον μεθ' ὡρισμένων καὶ τακτικῶν μετόχων· ἐν γέν. δεῖπνον, συμπόσιον· «ἄγειν πολύθυτον ἔρανον» Πινδ. Π. 5, 77· 2) ἑταιρία, ἧς οἱ μέτοχοι κατὰ μῆνα ἐπλήρωναν ὡρισμένον τι χρηματικὸν ποσόν, ἐξ οὗ ἐλαμβάνοντο τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα πρὸς κοινὰ τῶν ἑταίρων συμπόσια, ἀλλὰ καὶ ἄλλους, ἰδ. πολιτικοὺς σκοποὺς ἠκολούθουν. Τοιοῦτοι ἔρανοι ὑπῆρχον ἐν ἀπάσαις ταῖς Ἑλλην. δημοκρατίαις, καὶ τινες αὐτῶν ηὐδοκίμησαν κατά τε ὑπόληψιν καὶ τὴν περιουσίαν, ὥστε δύνανται νὰ παραβληθῶσι μὲ τὰς π. τοῖς Γερμανοῖς gilden καὶ Zünften καὶ π. τοῖς Γάλλοις Communauté λεγομένας χειροτεχνῶν ἑταιρίας, συντεχνίας ἢ χυδ. ἐσνάφια, ἐνοῖς ὤφειλον τοὺς ἐν ἀνάγκῃ εὑρισκομένους νὰ βοηθῶσιν, οἱ δὲ βοηθηθέντες πάλιν ἐν βελτίονι καταστάσει ἐρχόμενοι ὤφειλον νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον ἣν ἔλαβον βοήθειαν· πρβλ. Βοιωχ. πολ. οἰκ. 1, σ. 264· ᾧ. 3) ἰδ. τὸ ὑπὸ τῶν μετόχων τοιούτων ἑταιριῶν πληρωνόμενον· «ἔρανον εἰσφέρειν τινί» = τὸ πρὸς ὑποστήριξιν, βοήθειάν τινος δι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δόμενον ποσὰν Πλατ. συμπ. 177· «δεῖ γάρ τοὺς γαμοῦσι τὸν ὡρισμένον ἐξ ἀμφοτέρων ἔρανον καὶ παρὰ τῆς φύσεως καὶ παρὰ τοῦ νόμου δικαίως φέρειν» Δημ. 10, 40· συνεισφέρειν Δ. Ἀλ. ῥητ. 2, 1· - ἀποφέρειν Λουκ. ἑτ. διαλ. 7, 1· «ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας» = συνάξας πρὸς ἀνακούφισίν τινος καὶ βοήθειαν συνεισφορὰν Ἀντιφ. 2, 2, 9· ὁ μὴ πληρώνων τὴν ὡρισμένην εἰσφορὰν ἐτιμωρεῖτο πρβλ. Δημ. 25, 21· «ἐρανους λέλοιπε πλείστους καὶ ὑπέρχρεως γέγονε», 27, 25· «ἐξ ἐράνων ὀφλήματα» Ἰσαι. 11, 43· «ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν» Ἀριστ. Ἀχ. 615, ἔνθα πρβλ. καὶ Σχολ. «ἔρανον αἰτεῖν»= συνδρομήν, ὑποστήριξιν ζητεῖν Λουκ. Τίμ. 45· - συνδιαλύεσθαι Δημ. ἔγκωμ. 46· ἐν γέν. φιλανθρώπευμα, φιλοφροσύνη Εὐρ. Ἰκ. 375· «κάλλιστον ἔρανον τῇ πόλει προΐεσθαι» Θουκ. 2, 43· «εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακαλέσαιμεν;» Κυρ. 7, 1, 12· «νομίζειν ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσε» Ἰσοκ. 10, 20· «τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναί τινι» Δ. Ἀλ. ῥητ. 6, 5· 50. εἰρωνικῶς μὲ ὅμοιον νόμισμα πληρώνειν Δημ. 59, 8· «ἐράνους εἰσενεγκεῖν» = τὸ νὰ δανείζηται τις χρήματα δίδων ἐνέχυρον, τὸ δὲ «ἐράνους διενεγκεῖν ἢ διαλύσασθαι» = τὸ νὰ πληρώσῃ τις τὰ δάνεια, καὶ νὰ λάβῃ πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸ ἐνέχυρον Λυκουργ. 22, collecta.

Ἐραξεῖνος· ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ νομίσμ· Μιον.

Ἔραος· υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου καὶ τῆς Ἀτυάσσης Σχολ. Εὐρ.

Ἐραπίδα· ἃ ἡμεῖς ἐλαπίδα Ἡσύχ.

Ἔρας δε· ἔραζε.

Ἐράριχος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Πρακοπ.

Ἐράσεια, ἡ· τῷ ἐπομ. Τζετζ.

Ἐρασία· θυγ. Φινέως Παλαίφ.

Ἐράστινος, ὁ· Ἐραστίνος ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρασίκλεια, ἡ· 1) Ἀθηναία τις Λουκ. 2) γυνὴ ἐκ Θήρας Ἐπιγρ.

Ἐρασικλῆς· 1) κυβερνήτης Ἀθηναῖος Δημ. 2) Ῥόδιος Μιον. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἐράσιλλα· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἐρασί-μολπος, 2· ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὕμνους, τὰ τραγούδια, ἐπίθ. Θαλείας Πινδ. Ὀ. 14, 16.

Ἐρασίνη· γυν. ὄν. Ἐτ. Μ.

Ἐρασινίδης, ὁ· 1) εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν τῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον, διότι δὲν συνήθροισαν τὰ πτώματα τῶν ναυαγῶν εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν Ξεν. 2) στρατηγὸς Κορίνθιος Θουκ.

Ἐρασίσκοι, οἱ· ἔθνος Θρᾳκικὸν ἴσως ἀντὶ Γρασίνιοι Στ. Βυζ.

Ἔραστνος, ὁ· 1) Ἀργεῖος εἰς τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας ἦλθε καὶ κατέλυσεν ἡ Θριτόμαρτις, ὅτε ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἔφθασεν εἰς Ἄργος Ἀντών. Λιβ. 2) υἱὸς Ἡρακλέους, ὃν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ Λυσίππης, θυγ. τοῦ Θεσπίου Ἀπολ.

Ἐραστῖνος, ὁ· ποτ. τῆς Ἀργολίδος, ὅστις βίων ἐκ τῆς λίμνης Στυμφαλίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐξ οὗ καὶ Στύμφαλος λέγεται Παυσ. γίνεται ἄφαντος ἐπί τι διάστημα ὑπὸ τὴν γῆν, ὕστερον δὲ ἀναφαινόμενος πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος χώρας καὶ ἐνούμενός μὲ τὸν Φρύξον ποταμόν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, τανῦν Κεφαλάρι Ἡρ. 2) ἄλλος ποτ. τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀχαϊκῆς πόλεως Βούρας Στράβ. 3) μικρὸς ποτ. τῆς Ἀττικῆς Στράβ. 4) ποτ. ἐν Ἐρετρίᾳ Στράβ.

Ἐρασίξενος, ὁ· περιβόητός τις οἰνοπώτης Ἀλλ.

Ἐρᾶσι-πλόκαμος, 2· ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὡραίους πλοκάμους, ὅθ. = ἔχων ὡραίους πλοκάμους· - Τυρὶ Πινδ. Π. 4, 136· - Κασσάνδρα Ἴβυκος, 15.

Ἐράσ-ιππος, ὁ· 1) υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολλόδ. 2) ποιητὴς Λοκρὸς Ἡρακλ. Ποντ. 3) ἀνήρ τις ἐπὶ τῶν νομισμ. Ἐρυθρῶν Μικρ. 4) ἄλλ. ἔθ' Ἱππάσιππος.

Ἐρασί-πτερος, 2· ὁ ἀγαπῶν τὰς πτέρυγας, «ὄρνις ἱρώτων Κρονίδου» ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ἁρπάσαντος τὸν Γανυμήδην Νον. Δ. 10, 256.

Ἔρασις, ἡ· τὸ ἀγαπᾶν μτγν. amor.

Ἐρασισθένης· ὄν. ἀνδρ. Ῥην. Μουσ.

Ἐρασιφῶν· Ἀθηναῖος υἱὸς Κράτωνος Λυσ.

Ἐρασι-χρηματία, ἡ· φιλαργυρία Ἐκκλ.

Ἐρασι-χρήματος, 2· ὁ τὰ χρήματα ἀγαπῶν, φιλάργυρος καὶ πλεονέκτης Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 5.

Ἐρασμία· ὄν. γυν. ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου.

Ἐρασμίη, ἡ· ἐπιθυμία Ἀνακρ. π. Ἀθην. 4, 177, libido.

Ἐράσμιος, καὶ 3· ἀγαπητός· «ἐρασμίη πέλεια» Ἀνακρ. 14, 1· ἀξιέρατος, χαρίεις, εὐάρεστος, ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. «ἡσυχίην ἐρασμιον πόλει» = ποθητὸν Αἰσχ. Ἀγ. 591· «τὸ ἐρασμιώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος» Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 3, amabilis.

Ἐρασμιότης, ἡ· ἰδιότης τοῦ προηγ. Ἐπιφάν. 1, 62, amabilitas.

Ἐρασμοφνίδης, ὁ· ἐράσμιος Ἡσύχ.

Ἐρασμός, ὁ· ἀγάπη, ἔρως Β. Ἀν. 412 λέξ. ἀξιέρατον, amor.

Ἔρασμος, ὁ· ὄν. μάρτυρος χριστιανοῦ Ἐκκλ.

Ἔρᾶσος, ὁ· υἱὸς Τριφύλου Παυσ.

Ἐραστείδης· Ἐρατίδης.

Ἐραστεύς, ὁ· Ἐρατεύς.

Ἐραστεύω· ἐράω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, μετὰ γεν. Αἰσχ. Πρ. 895, concupisco.

Ἐραστής, ὁ· ἀγαπητικός, ἰδ. ἐπὶ αἰσθητικῆς ἡδονικῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ εἰς σημασ. εὐγενῆ, σεβόμενός τινα, ὀπαδός, φίλος τινός· - παίδων Εὐρ. Ἰκ. 1088· - πολέμων Ἡρ. 377· - τῆς γνώμης Σοφ. Οἰ. τ. 601· τοῦ πανὸς Ἀριστ. πλ. 254· - πονηρῶν πραγμάτων, νεφ. 1459· - τυραννίδος = ὁ πρὸς τυραννίδα ἀπουδάζων, τυραννίδος ὀρεγόμενος Ἡρ. 3, 53· - τῆς πόλεως Θουκ. 2, 43· - Ἰκαίνου Ξεν. Κυρ. 1, 5, 12· - λόγων Πλουτ. «δόξης καὶ τιμῆς» Πλουτ. Καμιλ. 25· - μεγάλων πράξεων, Θεμιστ. 23· «ἐραστὴν εἶναι περί τι» Πλατ. συμπ. 203, amator.

Ἐραστοκλείδης, ὁ· πατὴρ Φαλίου, Κερκυραίου, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν Θουκ.

Ἐραστοκλῆς, ὁ· μουσικός τις Ἀριστόξ.

Ἔραστος, ὁ· 1) μαθητὴς Πλάτωνος ἐκ Σκήψεως Στράβ. 2) βασιλεὺς Σικυωνίων Συγγελ. 3) θησαυροφύλαξ ἐν Κορίνθῳ Ν. Δ. 4) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐραστός, 3· ἐρατός, ποθητός, ἀγαπητός, εὐκτός, ἀξιαγάπητος, χαρίεις, θελκτικός· «ἔστιν ἐραστὸν τὸ τῷ ὄντι καλόν» Πλατ. συμπ. 204· ἐραστότερα Στραβ. 33 (12,197)· ἐπιρρεπὴς πρὸς ἔρωτα, Σιμωνίδ. 57 (5,159)· ἐραστὸν βλέπειν = ἐρωτικὸν βλέμμα ἔχειν Ἡλιοδ. 7, 10, amabilis, amator.

Ἐράστρια· θηλ. τοῦ προηγ. ἡ ἀγαπῶσα, φιλεράστρια Στοβ. ἀνθ. 85, 19, amatrix.

Ἐραστριάω, ἑρετ. τοῦ ἐράω· φιλεραστῶ, ἐρατίζω Φωτ. amaturio.

Ἐράστων, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἀλκίφρων.

Ἐρατά· ἡ· 1) μία τῶν Δαναΐδων Ὑγῖν. 2) γυνὴ τις ἐκ Δελφῶν Κουρτ.

Ἐράσων, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐτ. Μ.

Ἐρατεινάω· στρατεύομαι Ἡσύχ. milito.

Ἐρατεινός, 3· ἀξιαγάπητος, χαρίεις, π. Ὁμ. συνηθέστ. ἐπὶ γωρῶν καὶ πόλεων, ἔτι· ἡνορέη, δαίς, φιλότης, ἀμβροσίη Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 124· ἄθυρμα, ὕμν. Ἑρμ. 40, σπαν. ἐπὶ ἀνθρώπων· – παῖς Ὀδ. δ, 13· «αὐδὴ ἄρ᾽ ἐμελλ᾽ ἐτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἕσεσθαι», 1, 230· ἐπὶ θεαινῶν Ἡσ. Θε. 136· – ὕδωρ Πινδ. Ὀ. 6, 85· – μέλι, Ἴ. 4, 59· – εὐναι ἀποσπ. 87· ἡ λίξ. εἶνε μόν. ἐπ. καὶ λυρικὴ π. Πλουτ. Ἄρατ. 45 καλεῖται οὕτως ἡ Μαντινεία μετὰ λογοπαιγνίου Ἰλ. 6, 607.

Ἐρατέω, λακων. ἀντὶ ἐράω· «ἂν πτωχοὶ μίνητε καὶ μὴ μέσδω ἄτερος θατέρω ἐρατέημεν» Πλουτ. Λυκ. 19· Ἰδ· ἐρετίνω.

Ἐρατίδης, ὁ, πλ. Ἐρατίδαι, γένος Ῥοδίων Πινδ. Ο. 7.

Ἐρατίζω· τῷ προηγ. πάντοτε ἐν τῇ σημ. «ἐρειῶν ἐρατίζων» ἐπὶ λεόντων = μετὰ πόθου ὀρεγόμενος κρέατα Ἰλ. λ, 551, cupio.

Ἐρατικός· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ. Καρίας.

Ἐρατινοί, οἱ· ἔθνος ὀπιράνω Ἀράβων Ἡσύχ.

Ἐράτιον· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρατοκλέα· γυν. ὄν. ἐκ Θεσσαλίας Λεῖκ.

Ἐρατοκλείδης· Κορίνθιος Θουκ.

Ἐρατοκλῆς· 1) Σάμιος Ἰάμβλ. 2) ἄλλ. ἰφημ. ἀρχ.

Ἐρατοκράτη· γυν. ὄν. ἐκ Θήρας Ἐπιγρ

Ἐρατοκράτης· Θηραῖός τις Ἐπιγρ.

Ἐρατόλαος· ἀνδρ. ὄν. Ἱππ. Ἐπιδ.

Ἐρατο-πλόκαμος, 2· ἐρασιπλόκαμος Ὀρφ. Ὕμν. 42, 2.

Ἐρατός, 3· ἐραστός, ἀγαπητός, ποθητός, χαρίεις· «ὄφρ᾽ ἐρατὰ Ἀφροδίτης» Ἰλ. γ, 64· «ἔργ᾽ ἐρατὰ ἀνθρώπων» Ἡσ. Θε. 879· – φιλότης, 970· «φυήν τ᾽ ἐρατὴ καὶ εἶδος ἀμωμος», 259· – φάος Πινδ. Ὀ. 11, 78· – παῖς, 11, 103· – ᾠδίς, 6, 43· «ἐρατῶν στηθέων» Αἰσχ. Ἑπτ. 864· «μολπαὶ ἐραταὶ» Εὐρ. Ἡλ. 718 – ὕμνοι Ἀριστ. θεσμ. 993· «ἐρατώτατον ἄνθος» Ἐπ. ἀδ. 29, (12, 151).

Ἔρατος, ὁ· 1) βασ. Ἄργους Παυσ. 2) Πυθαγόρειος ἐκ Κράτωνος Ἰαμβλ. 3) υἱὸς Ἡρακλέους Ἐπιγρ. 4) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἐρατοσθένης, ὁ· εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων Ξεν. 5) περίφημος γραμματικός, γεωγράφος καὶ ποιητὴς Κυρηναῖος, μαθητὴς Ζήνωνος τοῦ Κιτ. ἐν Ἀθήναις· ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ἐχρημάτισεν αὐτόθι φύλαξ τῆς περιφήμου βιβλιοθήκης τῶν Πτολεμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου ἐτελεύτησεν ἐν ἡλικίᾳ 82 ἐτῶν, συγγράψας διαφόρους πραγματείας γεωγραφικάς, γραμματικὰς καὶ μαθηματικάς, ὧν τινες ἐσώθησαν Στραβ. 3) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουστινιανοῦ ποιητὴς Ἀνθολογίας Ἀνθ.

Ἔρατος· υἱὸς Ἡρακλείου καὶ Δυνάστης Ἀπολδ.

Ἐρατό-χρους -ους, 2· καλόν, ἐράσμιον ἔχων χρῶμα, δέρμα Ῥουφιν. 19 (5, 76).

Ἐρατύλλος, ἀνδρ. ὄν. Ἱππ. Ἐπιδ.

Ἐράτυρα, ἡ· πόλ. Μακεδονίας Στραβ.

Ἐρατύς, ὑος, ἡ· ἀντὶ ἐρατὴ = ἐρασμιότης κατὰ Βρουγκ. ἐπ. ἀδ. 664 (7, 337).

Ἐρατύω· δωρ. ἀντὶ ἐρητύω Σορ. Οἰ. Κ. 164.

Ἐρᾶτώ, οὖς, ἡ· θυγ. Διὸς καὶ Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν· ἐλογίζετο ἔφορος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως Ἡσ. Θε. 72, καὶ ἐφευρέτις τοῦ χοροῦ, πρὸς δὲ τῆς φιλοσοφίας καὶ γεωμετρίας Κορνούτ. Σχολ. Ἀπ. Ῥ. 2) θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος Ἡσ. 3) μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος, μεθ᾽ ἧς οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀζᾶνα καὶ Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον Παυσ. 4) θυγ. Ὠκεανοῦ Ὑγῖν. 5) μία τῶν ἀδελφῶν τοῦ Μελεάγρου τῶν μεταμορφωθεισῶν εἰς πτηνὰ Κρ. Ἀν. 6) μία τῶν ἐννέα θυγ. τοῦ Μακεδονικοῦ Πιέρου Παυσ. 7) ὄν. γυν. Ἀλκίφρ. 8) Θεράπαινα Περικλέους Σχολ. Ἑρμογ. 9) βασίλισσα Ἀρμενίας, ἀδελφὴ Τιγράνους τοῦ 6᾽ Δ. Κασ. 10) γυνή τις ἐξ Ἀρκαδίας Ἀνθ. 12) Δίγυνή τις ἐπιγρ. 13) Μιτυληναία Ἐπιγρ. 14) Παρία Ἐπιγρ. 15) ὄν. τῆς τῶν Πυθαγορείων δυάδος Φωτ. 16) τὸ ἕκτον βιβλίον τοῦ Προδότου Λουκ. 17) τὸ ἕκτον πιθανῶς ἐκ τῶν ἐννέα βιβλίων τοῦ Βίωνος Δ. Λαιρ. 18) μία τῶν ἐννέα γνησίων ἐπιστολῶν τοῦ Αἰσχίνου Φωτ. 19) ἓν τῶν ἐννέα βιβλίων τοῦ γραμματικοῦ Ἀδρηλίου Σουητών. 20) ἓν τῶν βιβλίων τῆς ἱστορίας τοῦ Κεφαλίωνος Φωτ.

Ἐρᾶτων, ωνος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος· α) πατ. τοῦ Ἐρασιφῶντος, Ἐράτωνος καὶ Ἐρασιστράτου Λυσ. 2) υἱὸς Ἐράτωνος Λυσ. γ) μουσικὸς καὶ πρόσωπον τοῦ διαλόγου τοῦ Πλουτ. συμπ. 2) Σπαρτιάτης Ἀνθ. 3) Ὀπούντιος Ἐπιγρ. 4) ἄλλοι Ἐπιγρ. 5) Ἐράτωνος αἱ νῆσοι = σύμπλεγμα νήσων τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου Πλιν.

Ἐρατιάνασσα· γυν. ὄν. Ἀθηναίας Ἐπιγρ.

Ἐρατωνιανός· ἐπών. Μενεκράτους Ἐπιγρ. καὶ τοῦ Τειμοκράτους Ἐπιγρ.

Ἐρατώνυμος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρατ-ῶπις, ιδος, ἡ· ἡ ὄψιν ἐρασμίαν ἔχουσα Ὁμ. Ἐπιγρ. 1 ἰσφ. ἀντὶ ἐριῶπις.

Ἐρατ-ωπός, ἰσφ. ἀντὶ τερατωπός Χρ. Σιβυλ. 11, 84.

Ἐραυνάω, ἰσφ. ἀντὶ ἐρευνάω.

Ἔραχος, τό· τὸ ὄραγμα π. Βοιωτοῖς Ἡσύχ.

Ἐράω· ἐν. καὶ παρατ. = ἔραμαι, εἰς ὃ ὁ ἀόρ. καὶ μέλ. ἀποδίδονται· ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, μάλιστα ἐπὶ τρυφερᾶς, ἡδυπαθοῦς, παραφόρου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαρκικῆς μίξεως, ἄνδρες ἐρῶντες Πινδ. Ὀ. 1, 80 ὁ δ' Ὅμ. μόν. ἔραμαι ἔχει ὁ ἴδε «τῶν δὲ καλῶν οὔ τι σὺ μοῦνος ἔρᾳς» Θεογν. 696· «ἔρα τῆς γυναικὸς» Ἡρ. 9, 108· «ἐὰν τὶς τοῦ τύχῃ ἐρῶν ἢ ἄρρενος ἢ θηλείας» Πλατ. πολ. 5, 468· «-καὶ ἐπιθυμεῖν», συμπ. 200· ὁ ἐριώμενος, Φαιδρ. 239· ὡς, ἡ ἐρωμένη· εἶνε δ' ἐ.«φαντικώτερον τοῦ φιλέω ὡς ὁ Ξεν. λέγει, «ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων» Ἡρ. 11, 11· «Ἐρώτων δὲ ἀρετὴν φιλεῖσθαι μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἐρᾶσθαι δὲ ὑπὸ τῶν φίλων» Πλουτ. Βρουτ. 29, Ὀθ. Ἀπολλων. π. συντ. 292 λέγει τάδε «συνετοῦ μέν ἐστι καὶ ἀγαθοῦ τὸ φιλεῖν, καθάπερ καὶ πατέρες παῖδας φιλοῦσιν, οὐ μὴν συνετοῦ τὸ ἐρᾶν»· ὁ δὲ Πλατ. συντάσσει «οὐδὲ ἄρα οὐδὲ ἐφίλει», Λυσ. 222· «ἐρᾶν ἔρωτα» Εὐρ. Ἱππ. 31· «οὗτός ἐστιν ὁ ἔρως ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων ἐρῶσιν» Πλατ. συμπ. 181· «τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ἰδρυθῆ καὶ βεβαίας κτήματος» Λουκ. Χαρ. 11· ἀγαπῶ ἐν εὐρυτέρᾳ σημ. ἀρίσκομαι εἴς τι, «θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ» Λίσχ. ἀποσπ. 147· - μάχης Ἑπτ. 374· - ἁμηχάνων = ἀδύνατα ἐπιθυμεῖς, ἐπιθυμῶκεις Σοφ. Ἀντ. 70· καὶ μετ' ἀπαρ. «ὃς θανεῖν ἐρᾷ», 220· «τῆς σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν», Ἰλ. 356· «-ταλαιπώρων πραγμάτων» Ἀριστ. ὄρν. 135· «κενούμενος ἐρᾷ πληροῦσθαι» Πλατ. Φιλ. 34· - μαθήματος, πολ. 6, 485· - φρονήσεως, Φαιδ. 68· «ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν» Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 16. Τὸ μέσ. ἐράομαι = ἔραμαι ὁρίσκεται π. Σαπφοῖ ἀποσπ. 59· ἐρᾶται Θεοκρ. 2, 149· οὕτω καὶ ἐράασθε ἀντὶ ἐρᾶσθε Ἰλ. π, 208, απο.

(Ἔράω· χύνω ἔξω, ῥίπτω ἔξω, μόν. ἐν συνθ. ἀπεράω, ἐξεράω καὶ τὰ ὅμ. ἀΐδω). Ἡσυχ. fundo.

Ἐρβησσός, ἡ· πόλ. Σικελίας Δ. Σικ. τανῦν Παντάλικα, κάτ. Ἐρβησσηνος Στ. Βυζ.

Ἔρβιτα ἡ Ἐρβίτη, ἡ· πόλ. Σικελίας Δ. Σικ. τανῦν Νικοσία, κάτ. Ἐρβιταῖοι Πτολ.

Ἐρβαυλος, οἶνος, ὁ· εἶδός τι Ἰταλικοῦ οἴνου Ἀθήν. 1, 27.

Ἔργα· πόλ. Ἴσπαν. Ταρρακ.

Ἐργαδατς, οἱ, ἡ Ἐργάδεις· ἐργάται, τὸ ἐργατικόν, ὄν. μιᾶς τῶν ἀρχαίων τεσσάρων ἰωνικῶν φυλῶν ἐν Ἀττικῇ, οἵτινες καὶ Ἀργάδεις ὑπ' ἄλλων ὀνομάζονται Εὐρ. Ἡρ. 6, 66.

Ἐργαδεύς, έως, ὁ· τὸ ἐν. τοῦ προηγ. Πλουτ. Σολ. 23.

Ἐργάζω· τῷ ἐπομ. Δημοκρ. π. Στοιβ. ὁμιλ. 31.

Ἐργάζομαι, μέλ. ἐργάσομαι, ἀόρ. εἰργασάμην, παρκ. εἴργασμαι, ὑπερ. καὶ παθ. τὸ δὲ εἰργάσθην καὶ ἐργασθήσομαι μόν. παθ. ἐνεργῶ, κοπιάζω Ἰλ. σ. 469· «σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη» Ὀδ. ξ, 272· «ἐργάζεσθαι ἑωυτῷ πάντας λίγυπτίους» = δι' αὐτὸν ἐργάζεσθαι Ἡρ. 2, 124, ἀντίθ. τῷ ἄργειν· «παντὸς ἀνδρὸς ἐργαζομένου ἦνετο τὸ ἔργον» Ἡρ. 8, 71· «θέρους τὰ πολλὰ γυμνοὶ ἐργάζονται» Πλατ. πολ. 2, 372· ἐπὶ ζώων ὡς μέλισσαι Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9, 40· - βοῦς Σοφ. ἀποσπ. 149· μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, «χαλκῷ δ' εἰργάζοντο» Ἡσ. Ἔρ. 150· συνηθέστ. μετ' αἰτ. κατασκευάζω, ἐκτελῶ, περαίνω· - ἔργα Ἰλ. ω, 733· - φίλα, ἐνκείμενα, ῥ, 321· ἔτι - πρᾶγμα Πλατ. Γοργ. 519· «-αἰσχρά τε καὶ κακά», Ἡρωτ. 345· «δεινὰ καὶ ἀσεβῆ», πολ. 3, 391· «ὅπλα, οἷσίν τι χρυσὸν εἰργάζονται» = μετὰ τῶν ὁποίων κατασκευάζει τὸν χρυσόν Ὀδ. γ, 435· συνηθέστ. - γῆν = καλλιεργεῖν ἐπὶ γεωργοῦ Ἡρ. 1, 17· «-γῆν καὶ ξύλα καὶ λίθους» Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 7· καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. Θουκ. 2, 72· «ἐν τοῖς ἔργοις» = εἰς τὰ μεταλλεῖα Δημ. 42, 31· «ἐν τῇ ἀγορᾷ» = ἐμπορεύεσθαι, 57, 31· «οἱ ἐργαζόμενοι» μόν. Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 33 ἴδε κατωτ. - θάλασσαν, ἐπὶ πλοίων, καὶ ἁλιέων = ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐργάζεσθαι Δ. Ἀλ. 3, 46· «ξυμφυτεύσαι τοὺργον, εἰργάσθαι δέ» Σοφ. Οἰ. τ. 317· «μήτε τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτε εἰργασμένῳ», Ἀντ. 267· -ἀγάλματα, ὕμνους Πινδ. Ν. 5, 1, Ἰ. 5, 46· «-τέχνην, ἐπιστήμην» = ἐργόχειρον, τέχνην, ἐπιστήμην ἐπαγγέλλεσθαι Πλατ. πολ. 2, 374· «μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου», Φαίδ. 60· «-εἰκόνας Πλατ. Κρατ. 431· «καλλύνει τὰς οἰκίας», 429· διὰ κόπων ἀποκτῶ, «χρήματα Ἡρ. 1, 24· - τῷ σώματι Ἰ, 93· ἐκ βαλαντίων Δημ. 59, 20 «- ἀπὸ τοῦ σώματος» Πολυβ. 12, 13, 2· «-ἀργὸν ὥρας» Πλουτ. Τιμ. 14· ὅθ. ἐν γέν. πορνεύεσθαι, ἀναλεγόμενον Λουκ. πρὸς ἀπαΐδ. 25· «τὰ θεῖα κέρδη πημονὰς ἐργάζεται» = φέρουσι βλάβην Σοφ. Ἀντ. 326· «ὅσον ἀργύριον εἴργασμαι ἐγώ» Πλατ. Ἱππ. μειζ. 282· «τριῶν, ἢ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει σεῖον τε καὶ ταράττων» Ἀριστ. Ἱππ. 840· «πειρῶμαι ναυτικοὺς ἐργάζεσθαι» = προσπαθῶ νὰ ἐναγκαλιθῶ εἰς τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον = διὰ ναυτικῶν δανείων νὰ κερδίζω Δημ. 33, 4· «ἐν ἐμπορίῳ καὶ χρήμασιν ἐργαζομένοις ἀνθρώποις», 36, 14· - τὰ ἐπιτηδείσ, 59, 39· καὶ ἀπολ. ὡς «δημιουργῶν ἐργαζομένων», 27, 20· «βίον εἰργασάμην ἐκ τοῦ δικαίου» = ἐπορίσθην μὲ τρόπον δίκαιον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα Ἀνδοκ. 1, 141· «τῶν ἐπὶ τέγους ἀπὸ τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδείς» Πολυβ. 12, 13, 2· ὅθ. ζημίαν εἰργασμένος = ὑποκύψας εἰς ζημίαν Ἰσαι. 6, 20· κατασκευάζω ἐπὶ στομάχου· «-καὶ πέττει τὴν τροφὴν» Ἀριστοτ. Συχνὰ μετὰ διπλῆς αἰτ. «ἐργάζεσθαί τινά τι» = κάμνειν τι εἴς τινα, ἴδ. κακόν τι, «- ἀνήκιστον κακὸν ἀλλήλους» Ἰσοκ. 4, 172· «οἷα μ' ἐργάσει κακὰ» Σοφ. Φιλ. 775· «οἷά μ' εἰργάσω, τί μ' εἰργασαι;» 916· «ἔργασαι δέ μ' ἄσκοπα», Ἰλ. 1307· «τὰς Μυκήνας οὐδὲν ἐργάσει κακόν» Εὐρ. Ἡρακλ. 806· «πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ δὴ εἴργασται ἀνήρ» Πλατ. Γορ. 521· σπαν. ἐν καλῇ σημ. «πλέω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα» Ἡρ. 8, 79· «πολλὰ δὴ καὶ κατὰ τὴν Ἑλλάδα εἰργάσαντο» Πλατ. Φαιδρ. 244· «τί πείσας μέγιστον ἀγαθὸν ἐργάσαιτο ἂν τὴν πόλιν», νόμ. 2, 661· «τί ἀγαθὸν ἐργάσει σαυτόν», Κριτ. 53· «τοὺς Λακεδαιμονίους ἀγαθόν τι» Θουκ. 3, 52· «τὴν πόλιν ἀγαθόν τι τοσοῦτον ἐργάσασθαι» Ἀνδοκ. 2, 10· πρὸς δὲ καὶ - τινί τι, «πολλοὺς γὰρ χρήσεις αὖτε ἐργάσω» Ἀριστ. σφ. 1350· «ὦ τλῆμον ὡς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά» = πόσων ἀνυπόφορα κακὰ σοῦ συνέδησαν Εὐρ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκ. 1085· π. μτγν. καὶ = κάμνω τινά τοιοῦτον ὡς «τὸν Πηνειὸν μέγαν» Ἀλ. Π. Ἰ. 3, 1· «τινὰ ὦλον ξηρὸν» Λουκ. δι. ἑναλ. 10, 2. Παθ. εὑρίσκεται ὁ ἐν. «σκεύη οἷς γῆ τ' ἐργάζεται» Δ. Ἀλ. 8, 87· καὶ ἴσ. «τὸ χρῆμ' ἐργάζεται» = τὸ πρᾶγμα εἶνε ἐν τῷ γίνεσθαι Σχολ. ἀνύεται, κατ' ἄλλους δὲ = ἐπείγει, βιάζει, δὲν δέχεται ἀναβολήν Ἀριστ. 148· Συχνὰ ὁ παρκ. «λίθοι εἰργασμένοι» = πελεκημένοι Θουκ. 3, 91· «τοῦργον εἰργάσθαι δοκεῖ» Αἰσχ. Ἀγ. 1319· «ἐκ πέτρας εἰργασμένος», Πρ. 242· οὕτω καὶ «ἐμοὶ ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχύνης εἰργασμένα» Σοφ. Οἰ. τ. 1374, ὅστις καὶ τῷ μέλ. ἐργασθήσεται χρῆται, Τρω. 1208· «τὰ πρόσθεν εἰργασμένα Πέρσῃσι» Ἡρ. 7, 53· «κακὸν ἄρα μοι εἴργασται» Πλατ. Πρωτ. 340· «ἡ γῆ εἰργασμένη» Ξεν. οἰκ. 19, 8· «θώρακας εὖ εἰργασμένους», ἀπομ. 3, 10, 9, operor, facio, colo.

(Ἐργάθω καὶ ἐεργάθω, π.=εἴργω), ἀόρ. «ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἔέργαθεν» = ἐχώρισε Ἰλ. ε, 147· «πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν», λ, 437· πρβλ. ἀνωτ. εἰργάθω.

Ἔργατος, ὁ· ἄέριος Ζεὺς Ἡσύχ.

Ἐργαλειο-θήκη· ἡ· ἐργαλοθήκη.

Ἐργάλειον, ἰων. ἐργαλήϊον, τό· ὄργανον, δι' οὗ ἐργαζόμεθα· «ἐργαλεῖα ἑτοίμαζον εἰς τὸν ἐπιτειχισμὸν» Θουκ. 7, 18, instrumentum.

Ἐργαλο-θήκη, ἡ· θήκη τῶν ἐργαλείων, σουγλάριον Ἡσύχ.

Ἐργαμένης· 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐκτήμονος Ἰσαι. 2) βασ. τῶν Αἰθιόπων Δ. Σικ.

Ἐργάνη· ἐπών. Ἀθηνᾶς, προστατρίας τῆς ἐργασίας καὶ τῶν τεχνῶν π. τοῖς Ἀθηναίοις, Σπαρτιάταις, Βοιωτοῖς, Ἠλείοις, Μεγαλοπολίταις καὶ Σαμίοις Πλουτ. Δ. Σικ. 3, 73.

Ἔργανον, τό· ὄργανον, ἐργαλεῖον, σκεῦος χειρῶν Ἡσύχ. instrumentum.

Ἐργασία, ἡ· πόλ. τῶν Οὐασκώνων ἐν Ἱσπαν. Ταρρακ. Πτολ.

Ἐργασείω, ἐφετ. τοῦ ἐργάζομαι· ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ Σοφ. Τρ. 1222, facturio.

Ἐργασία, ἡ· τὸ ἐργάζεσθαι, κόπος, ὀραστηριότης, ἐνέργεια· – δυσπάθεια Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 486, ἀντίθ. τῷ ἀργία, Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 7· ἰδ. ἡ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργασία, «ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίαι», οἰκ. 7, 20 – τινός = ἐνασχόλησις εἴς τι, ἄσκησις τέχνης τινός, ἢ ἐργοχείρου – τεχνῶν Πλατ. Γορ. 450· «ἡ περὶ τὴν θάλατταν ἐργασία», πολ. 2, 371· – τῆς ἡδονῆς = ἡ ἐνέργεια, Πρωτ. 353· «μισθοῦται τὴν τῆς τραπέζης ἐργασίαν» = τὴν τοῦ ἀργυραμοιβοῦ Δημ. 36, 6· καὶ μόν. τὸ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ ἔργον, αὐτ. 11· «ἡ κατὰ θάλατταν ἐργασία» 33, 4· ἔτι δὲ αἱ τῆς πόρνης ἐργασίαι Δημ. 18, 129. – Κύπριδος Παυλ. Σιλ. 1 (5, 219)· ἐν Ἐπιγρ. καὶ – βαφέων Πλουτ. Λυσ. 3· ἡ κατασκευή, ἀνέγερσις, – τῶν τειχῶν Θουκ. 7, 6· – ὑποδημάτων Πλατ. Θεαιτ. 146· – οἰκίας παλ. 4, 438· – τῶν ἱματίων, Γορ. 449· καὶ αὐτὸ τὸ κατασκευασθέν, τὸ ἔργον, «ἡ τετράγωνος ἐργ.» ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν Θουκ. 6, 27· – χειρὸς Πινδ. Ὀ. 8, 42· τὸ δὲ «τρισσῶν ἐργασίην καμάτων» = τὸ ἄγγειον, ἐργαλεῖον τοῦ ἁλιέως, κυνηγοῦ καὶ ὀρνιθοθηρευτοῦ Σατυρ. ἐπ. 1 (6, 11)· σκευασία· – τοῦ σιδήρου Ἡρ. 1, 68· – χαλκοῦ Πλατ. Χαρμ. 173· – γῆς Ἀριστ. βατρ. 1034· «– τῶν χρυσείων μετάλλων» = μεταλλείων χρυσοῦ Θουκ. 4, 105· «περὶ τὰ ξύλα» Πλατ. Εὐθυδ. 281· σκευασία, χώνευσις Ἀριστοτ. π. ἀναπν. 11· ὄφελος, βιοπορισμὸς Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 1· κέρδος, – χρημάτων Ἀριστοτ. «ἐργασίας μὴ γιγνομένης» Δημ. 27, 20· ἐργασία καὶ δυναστεία, 25, 7· ἰδ. πορνικὸς μισθὸς Ἡρ. 2, 135· «ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος» Δημ. 59, 36· «αἱ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐργασίαι» Πολυδ. 4, 50, 3· ἐν τῇ Ν. Δ. εἶνε τὸ ἐργασίαν διδόναι = operam dare.

Ἐργάσιλος, ὁ· παράσιτός τις Πλαυτ.

Ἐργασίμη, ἡ· εἶδός τι σμύρνας Διοσκ.

Ἐργάσιμος, 2· ὁ δυνάμενος νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐργασίαν, νὰ ὑποστῇ ἐργασίαν, ἰδ. ἐπὶ γῆς, «καλλιεργήσιμος» – χωρία Πλατ. νόμ. 1, 639· ἐργατικός, ἐργαζόμενος· – θρασύτης Ὀρφ. Ὑμν. 68, 11· τὸ ἐργάσιμον = οἱ ἐργάται Ἀπτ. ἐμφ. πολ. 3, 72· ἴδ. – γυναῖκες ἢ ἑταῖραι δημόσιαι, πόρναι, αἱ διὰ τοῦ σώματός των κερδίζουσαι Ἀρτεμιδ. 1, 80.

Ἔργασις, ἡ· ἐκτέλεσις· – φόνου Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 853.

Ἐργασίων, ὁ· γεωργὸς Ἀριστ. agricola.

Ἐργαστέον (ἐργάζομαι)· πρέπει νὰ ἦνέ τις ὀραστήριος, ἐργατικός· «τοῦργον ἔστ' ἐργαστέον» Σοφ. Τρ. 638, laborandum.

Ἐργαστέος, 3· πρακτέος, ἐκτελεστέος Αἰσχ. Χο. 298, faciendus.

Ἐργαστήρ, ὁ· ὁ ἐργαζόμενος, ἰδ. τὴν γῆν, γεωργὸς Ξεν. οἰκ. 5, 15· ἔτι = βάναυσος Πολυδ. 7, 7· σιδηρουργός, χαλκεὺς ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου Ὀρφ. Ὑμν. 65, 4, operarius, cultor.

Ἐργαστηριακοί, οἱ· οἱ ὀι' ἐργοχείρου ζῶντες· – καὶ βάναυσοι Πολυδ. 38, 4, 5, operarii.

Ἐργαστηριακόν, τό· φόρος πληρωνόμενος ὑπὸ τῶν ἐργατῶν Πασχ. χρον. 712, 15.

Ἐργαστηρι-άρχης, ὁ· προϊστάμενος ἐργαστηρίου μτγν. officinator.

Ἐργαστήριον, τό· τόπος, ἐν ᾧ ἐργάζονται ὡρισμένον τι ἔργον, ἐργοστάσιον Ἰσαι. 3, 22· – μαχαιροποιῶν Πλουτ. π. ὀαιμ. Σωκρ. 33· σκηνοποιεῖον Δημ. 37, 4· μαγαζεῖον Ἀριστ. ἱππ. 744· – καὶ καπηλεῖα Λουκ. Νιγρ. 25· κουρεῖον Πλουτ. χαμαιτυπεῖον, «ἐπ' ἐργαστηρίου καθῆσθαι» Δημ. 49, 67· μτφ. «πάντες τὰ ὅπλα κατεσκεύαζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως πολέμου ἐργ. εἶναι» Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 17· «– συκοφαντῶν κατασκευάσας» = ὅμιλον, πλῆθὺν Δημ. 39, 2· – πειρατικὸν = ἀγέλη πειρατῶν Ἡλιοδ. 5, 20, ἰδ. οὗδ. τοῦ ἑπομ. officina.

Ἐργαστήριον, τό· «καλεῖται δ' ἐργαστήριον κώμη τις ἐν ᾗ μέταλλά ἐστι μεταξὺ Περγάμου καὶ Κυζίκου» Γαλην. 9, 127, ergasterium.

Ἐργαστήριος, ὁ· κατορθωτικός, ἐργαζόμενος, ἀποτελεσματικός· «φάρμακον ἐργ. πόθου» Σχολ. Σοφ. Τρ. 487, efficax.

Ἐργαστής, ὁ· ἐργαστὴρ Ἀπολλ. π. Β. Ἀν. 500, 21.

Ἐργαστικός, 3· ἐνεργητικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐργάζεσθαι· «ἰρεσὸ προβλήματος ἐργαστικήν»,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δηλ. τέχνη = δημιουργική Πλατ. πολιτ. 280· ἐπὶ ἀνθρώπων Ξεν. ἀπομ. 3, 1, 6· τῶν ἐργαστικῶν = χειροτεχνῶν Πολυδ. 10, 16, 1, συγκρ. Αἰλ. Π. Ἱ. 10, 14· «τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικὸν καὶ δεκτικόν» = τὸ τὴν τροφὴν ἐξεργαζόμενον μέλος Ἀριστοτ. πολ. 4, 4, operosus.

Ἐργαστῖναι, αἱ· ἐν Ἀθήναις παρθένοι αἱ κατασκευάζουσαι τῇ Ἀθηνᾷ τὸν πέπλον Ἡσύχ.

Ἐργαστῖνος· ἀνδρ. ὄν. γραμ.

Ἐργαστρίς, ίδος, ἡ· ἐργάτις Ἡσύχ.

Ἐργάται, οἱ· ἐπών. τῶν θεῶν Παυσ. 8, 32, 4.

Ἐργάτεια, τά· ἑορτὴ τοῦ Ἡρακλέους τελουμένη παρὰ Λάκωσιν Ἡσύχ.

Ἐργάτεία, ἡ· ἐργασία μτγν. opificium.

Ἐργατεύομαι· ἐργάζομαι Δ. Σικ. 20, 92.

Ἐργάτης, ὁ· ὁ ἐργαζόμενός τι Σοφ. Ἀντ. 252, ἰδ. γεωργός, γεωπόνος Ἀριστ. Ἀχ. 611· «οἱ ἐργάται οἱ περὶ τὴν γεωργίαν» Δημ. 35, 32· - γῆς Ἡρ. 4, 109· - πολεμικῶν = δεινὸς πολεμιστὴς Ξεν. Κυρ. 4, 1, 4· - ἔργου, οἰκ. 4, 1· - μάχης, 6, 7, 6· - ἀδικίας Ν. Δ. - ὁ λαθάσσης = ὁ ἁλιεὺς Ἀλκιφρ. 1, 11· καὶ ἐπιθ. ἀντὶ τοῦ ἀργός, δηλ. = ἐνεργητικός, ἐργατικὸς Πλατ. Εὐθύδ. 291· καὶ φειδωλός, πολ. 8, 554· στρατηγὸς ἐργάτης, βοῦς ἐργάτης Ἀρχιλ. 8· - σφῆκες = ἐργατικαὶ μέλισσαι Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 6, 41, agricola, strenuus.

Ἐργατήσιος, 3· ἐργάσιμος, προσοδοφόρος· «χώραν ἐργατησίαν ἔχουσαν αὐτοφυεῖς νομὰς καὶ ὕλας» Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 21, quaestuosus.

Ἐργάτια, τά· ἐργάτεια.

Ἐργατικός, 3· πρὸς ἐργασίαν, ἐκτέλεσιν ἐπιτήδειος, ἐνεργητικός, δραστήριος, δυνατός, ὁ Ἡρ. καλεῖ τὸν Νεῖλον ἐργατικὸν ποταμὸν ἕνεκα τῆς ἐπενεργείας του πρὸς καρποφορίαν καὶ κατοίκισιν τῆς Αἰγύπτου, 2, 11· ἐπὶ ἀνθρώπων Πλατ. Μεν. 81· «ἀρχιτέκτων πᾶς οὐκ αὐτὸς ἐργατικὸς ἀλλ' ἐργατῶν ἄρχων», πολιτ. 259· «ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελισσῶν γένος» Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9, 38· - καὶ γεωργὸς Δ. Ἀλ. ῥητ. 11, 6 ἐπὶ δούλων Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 4, efficax, operosus.

Ἐργατικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. - πρός τι = πρὸς διάπραξίν τινος ἐπιτηδείως Πλουτ. Καμιλ. 16, artificiose.

Ἐργατίνης, ὁ· ἐργάτης, καὶ ἐπίθ. ἐργατικός, δραστήριος Θεοκρ. 10, 1· ἐπὶ γεωργοῦ μτγν. π. ὡς - ἀνέρες Μακεδ. 18 (11, 58·) - βοῦς ἐπ. 3 (6, 228)· - Κύπριδος Παυλ. Σιλεντ. 12 (5, 275)· καὶ θηλ. παλάμαι ἐπ. ἀδ. 194 (323), operarius.

Ἐργάτις, ιδος· θηλ. τοῦ ἐργάτης, ἐργαζομένη· «μνήμην ἁπάντων μουσομήτωρ ἐργάτιν» Αἰσχ. Πρ. 459· «πρβλ. μέλισσα μέλιτος ἐργάτις» Λουκ. Ἀλκ. 7· - νέκταρος = μέλισσαι Ἀντιφιλ. 29 (9, 404)· «- ἀενάων σελίδων» = ποιήτριαι Ἀντιπ. Θ. 23 (9, 26)· «πολιτεία ἐργάτις τῶν ἀγαθῶν» Δ. Ἀλ. 2, 76· «γλῶσσαν μὲν ἀργάν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν» Σοφ. Φιλ. 97· - γυναῖκες Πρ. 5, 13· ἐπὶ τῶν μελισσῶν Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9, 40· καὶ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, «Μοῦσα οὐκ ἐργάτις» Πινδ. Ἱ. 2, 6· ἐπών τῆς Ἀθηνᾶς = ἐργάνη Ἡσύχ. - γυνὴ = πόρνη Ἀρχιλ. καὶ ἀρ. λεξ. - Κύπριδος Μακεδον. 7 (5, 215), operaria

Ἐργατο-κύλινδρος, ὁ· ὀρθὸ ἑστημένας τις κύλινδρος ὡς μηχανὴ χρήσιμος εἰς τὰ πλοῖα μτγν. ἴδε καὶ ἐργάτης.

Ἐργάτωνες, ἀντὶ ἐργάωνες οἱ· οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται ἐκοιμῶντο Ἡσύχ. ergastula καὶ παρὰ Κρηταιν = οἱ ἐπὶ τῆς ταφῆς τῶν τεθνηκότων ταταγμένοι Ἡσύχ.

Ἐργάομαι· ἐργάζομαι, Ο'. ορεπον.

Ἐργαφίη· Ἀργαφίη Ἐτ. Μ.

Ἐργάω· τῷ προηγ. ἐξοδ. 20 (9).

Ἐργάων, ὁ· ἐργάτων· τὸ ἐργάτωνες.

Ἐργέας· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐργεῖται, οἱ· οἱ ἐπ' ἀγρῶν οἰκέται Ἡσύχ.

Ἐργ-επείκτης, ὁ· ἔργου ἐπείκτης = ἔργα ἐπείγων, ἐπιταχύνων ἔργον τι Εὐστ.

Ἐργ-επι-στασία, ἡ· τὸ ἐπιστατεῖν εἰς δημόσια τῆς πολιτείας ἔργα Ἐπιγρ. 2779.

Ἐργ-επι-στατέω· εἶμαι ἐπιστάτης ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 580.

Ἐργ-επι-στάτης, ὁ· ὁ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων ἐπιστατῶν, ἐπιβλέπων, προϊστάμενος Ἀρτεμιδ. 4, 33.

Ἐργέτης· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐργέτιον, τό· πόλ. Σικελίας, κάτ. Ἐργετῖνος Πολυαιν. ἐπιθ. Ἐργετίνη Ἀτιν. Στ. Βυζ.

Ἐργετις, ἡ· ἐργασία Ἡσύχ.

Ἔργετος, ὁ· φραγμὸς Ἡσύχ. sepes.

Ἐργίαιος, ὁ· εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Διομήδους Πλουτ.

Ἐργίας· ἱστοριαγράφος Ῥόδιος Ἀθήν.

Ἐργίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἔργον γλωσσ. opusculum.

Ἐργίζω, ἀδόκ. λεξ. πλασθ. ἐκ τοῦ ἐργάζω.

Ἐργινίας, ὁ· ποτ. Θρᾴκης Θεοφυλ.

Ἔργινος, ὁ· α'. 1) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Μλήσιος Ἀπολ. Ῥ. 2) υἱὸς Κλυμένου βασ. τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ καὶ οὗτος Ἀργοναύτης Ὀρφ. Ἀργ. 3) Σύριός τις Πλουτ. 4) Μαντινεύς Ἐπιγρ. 6' 1) ποτ. Μακεδονίας = Ἐρίγων. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἐργίσκη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης Δημ.

Ἐργι-σκος, ὁ· υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἄλης, θεμελιωτὴς τῆς Ἐργίσκης Ἐτ. Μ.

Ἔργμα, τό· 1) ἔργον, πρᾶξις Ὁμ. Ὑμν. 27, 20· πάντοτε ἔργμα γραφ. Πλουτ. Σοφ. 25· σπαν. πεζ. ὡς Περικτ. Στοβ. ἀνθ. 85, 19· 2) (εἴργω) καὶ ἔργμα γραφ. = περίφραγμα, ἐμπόδιον Ἀριστοτ. π. Μ. Ζ. 2, 15, factum, septum.

Ἐργμός, ὁ· εἰργμὸς Πολυδ.

Ἔργνυμι· ἐγκλείω, μόν. ἔργνυ Ὀδ. κ. 238.

Ἐργνύω, π. ἀντὶ εἴργω· περιφράττω, περικλείω· ἴδε τὸ προηγ.

Ἐργόβιος· ὁ· Ἀθηναῖος Ἀλκιεὺς Ἐπιγρ.

Ἐργοκλῆς, ὁ· Ἀθηναῖος· α) στρατηγός, καθ' οὗ ὁ 28ος λόγος τοῦ Λυσ. β) ἄρχων ἐπών. Ἐπιγρ. γ) ἄλλος τις ἐκ τινος τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς Ῥόσ. δ) ἐπὶ νομισμ. Ἀθηναϊκῶν Μιον.

Ἐργο-διδάσκαλος, ὁ· ὁ τῶν ἔργων διδάσκαλος μτγν.

Ἐργο-διωκτέω· ἐπισπεύδω τὴν τελείωσιν ἔργου τινός, Ο'.

Ἐργο-διώκτης, ὁ· ὁ ἐπισπεύδων ἔργον τι νὰ γείνῃ, ἰδ. ὡς ἔφορος, ἐπιστάτης Ο'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐργο-δόσιον, τό· ἐργοστάσιον Θεοφάν.
Ἐργο-δοτέω· δίδω ἐργασίαν, μισθοδοτῶ κωμ. π. Φρυν. σ. 344.
Ἐργο-δότης, ὁ· μισθοδότης, ὁ δίδων ἐργασίαν Ξεν. Κυρ. 8, 2, 5· κατὰ Πολυδ. = ὁ ἐκδιδούς, 7, 182· ὁ Φρυν. ἀποδοκ. τὴν λέξ.
Ἐργο-δότρια· θηλ. τοῦ προηγ. ἡ ἱπποστατοῦσα ἐν τοῖς κοινοβιακοῖς μοναστηρίοις μτγν.
Ἐργο-επι-στάτης, ὁ· ἐργεπιστάτης Ἐπίχαρμ. π. Πολυδ. 7, 183.
Ἐργο-κηδεστής, ὁ· ἐργοδιώκτης Κυριλλ.
Ἐργοκλῆς, ὁ· Ἀθηναῖός τις Δημ.
Ἐργο-λάβεια, ἡ· ἡ ἐπιχείρησις ἔργου τινὸς ἐπὶ ὡρισμένῳ μισθῷ, ἰδ. ἐπιχείρησις ἐκ κερδοσκοπίας Ἀλκιφρ. 1, 34· ἰδ. ἐργολαβία.
Ἐργο-λαβέω· ἔργον τι, ἐργασίαν ἀναδέχομαι ἐπὶ διωρισμένῳ τινὶ μισθῷ· – ἀνδριάντας Ξεν. ἀπομ. 3, 1, 2· – τεῖχος Πλουτ. Περ. 13· ἰδ. χάριν κέρδους· πρβλ. Δημ. 24, 161· «δι' ὧν ἠργολάβει», 25,47· «-τινὶ ἐφ' ὑμᾶς» Αἰσχ. 1, 173· ὅθ. «οἱ τὰ μειράκια ἐργολαβοῦντες» ἐπὶ τῶν διδασκάλων τῆς φιλοσοφίας Ἀλκίφρ. 3, 55· ὅθ. ἐν γέν. ζητῶ τὸ ὕθιον συμφέρον, ἰδ. διὰ κακῶν τεχνῶν καὶ τρόπων, «σοφιστοῦ ἐργολαβοῦντος τὰ τοιαῦτα νομίζων ἐγκώμια εἶναι» Αἰσχ. 2, 112· «- ἐν τοῖς κηρύγμασι», 3, 33· π. μτγν. ὡς Δ. Κασ. ἐκμισθῶ. Τὸ Μέσ. ἔχει ὁ Πολύαιν. 6, 51, redimo.
Ἐργο-λαβία, ἡ· ἐργολάβεια, οὕτω «λόγους πρὸς ἔνδειξιν καὶ πρὸς ἐργολαβίαν γεγράφθαι» = κερδοσκοπίαν Ἰσοκ. 5,25· «ἐργολαβίας ἕνεκα» Δ. Σικ. 2, 29, redemptura.
Ἐργο-λάβος, ὁ· ὁ ἀναδεχόμενος νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι ἐπὶ μισθῷ τεταγμένῳ Πλατ. πολ. 2,373· – τοῦ ἀγάλματος Πλουτ. Περικλ. 31· καὶ μτγν. συχν. ὡς - δίκης = δικηγόρος Θεμιστ. redemptor· «ἐργολάβος ὁ φλαύροις πράγμασι χρώμενος παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ οὐχ ὁ ὑπὲρ τινων ἔργων μισθὸν λαμβάνων καὶ ἔχων τοὺς συνεργαζομένους, ὡς ἡ συνήθεια» λέξ. ῥητ. Βεκκερ σ. 259, 13.
Ἐργο-λήπτης, ὁ· τῷ προηγ. Πολυδ. 7,182.
Ἐργο-μίσης, ὁ· ὁ μισῶν τὸ ἔργον Β. Ἀν. σ. 1374.
Ἐργό-μοχθος, 2· πολύπονος, πολύμοχθος μτγν. operosus.
Ἐργο-μωκεύω· περιπαικτικῶς κολακεύω τινὰ μτγν. adsecto.
Ἐργο-μωκίω· τῷ προηγ. ancillor.
Ἐργο-μωκία, ἡ· κολακεία ἐμπαικτικὴ μτγν.
Ἐργό-μωκος, 2· κολακεύων ἐμπαικτικῶς μτγν. adulator.
ΕΡΓον (κυρ. ΓΕΡΓον γερμ. Werk), τό· (πᾶν ὅ,τι ἔχει τις πράξει, πρᾶξις, ὑπόθεσις εἰς καλὴν τε καὶ κακὴν σημ. Ὁμ. καὶ ἑξῆς. ὁτὲ μὲν γενικῶς, ὁτὲ δὲ ὑπὸ τῆς συνεχείας ἡ ἐπιθέτων ἰδιαιτέρων ὡρισμένον) 1) ἐνγίν. ἔργον ἀντίθ. τῷ βουλὴ Ἰλ. 1, 374· «κοὐ μόνον βουλεύματα ἀλλ' ἔργα δεινὰ» Σοφ. Φιλ. 552· – τοῦ λόγου, μῦθος Ἰλ. 1, 443· «ἔργῳ κοὐκ ἔτι μύθῳ χθὼν ἀσάλευτα» Αἰσχ. Πρ. 1082· «Δίκη παρὴν ἔργοις ἐκείνου καὶ φρενῶν», Ἑπτ. 645· «μὴ σε δῖς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον» Περ. 170· καὶ ἐμφατικῶς «ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι» = πράγματι, Πρ. 330· «λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον» Σοφ. Οἰ. τ. 517, ἀντίθ. τῷ «μῦθος, ῥήματα, ἔπη», Οἰ. Κ. 877· «ὁρῶ βροτοὺς τὴν γλῶσσαν οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην», Φιλ. 99· «ὄνομα γάρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι», Εὐρ. Ὀρ. 454· «ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίει» Ἡρ. 3, 135· «ἄλλως ὄνομα κοὐκ ἔργον» Θουκ. 8, 78· «παρ' ἕκαστον καὶ λόγον καὶ ἔργον διδάσκοντες» Πλατ. Πρωτ. 325· «μετὰ λόγου καὶ ἔργου», νόμ. 1, 647· καὶ πεζ. λόγῳ - ἔργῳ, ἀντίθ. πραγματικῶς, «ἔργῳ τε καὶ ἔπει», νόμ. 9, 879· ὑπὸ τοῦ ἐπιθέτ. ὡρισμένον, «- θάκελα, ἀήσυλα» καὶ ἀλ. Ὁμ. 2) «χωρῶ πρὸς ἔργον»=εἰς τὴν ἐκτέλεσιν προχωρῶ Σοφ. Αἴ. 116· «καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφη εἶναι μόνου», Οἰ. τ. 349· «ταῦτά τε ἅμα ἡγόρευε καὶ τὸ ἔργον προσῆγε» = καὶ τὸ ἐξετέλει Ἡρ. 9, 92· «ὥστε εὐθὺς ἔργου ἔχεσθαι»= προχωρεῖν εἰς ἐκτέλεσιν Θουκ. 2, 2· «ὡς ἠσθάνετο ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον» = ὅτι κατεγίνετο εἰς τὴν πραγματοποίησιν Ξεν. Κυρ. 7,1,27· «ἅπας δ' ἐν ἔργῳ δοῦλος ἦν μάτην πόνων» Εὐρ Βακχ. 626· «τὸ μὲν ἐνθύμημα χαρίεν ἐδόκει εἶναι, τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον»=ἡ ἐκτέλεσις ἦτο ἀδύνατος Ξεν. Ἀν. 3,5 12· 3) ὅ,τι συνειθίζει τις νὰ ἐκτελῇ, ἀσχόλημα, πρᾶξις, ἐργασία· «ἔργον ἐποίεσθαι» =εἰς τὸ ὕθιον ἔργον, εἰς τὸν ἱστόν, τὸ ὀφαντήριον πηγαίνειν Ὀδ. ρ, 227· «γυναῖκας ἀμύμονα ἔργα εἰδυίας» Ἰλ. 1, 128· «πᾶσαν γὰρ ὁμιλικίην ἐκάστοτε κάλεῖ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶν»=κατὰ τὴν καλλονήν, τὰ ἔργα καὶ τὴν φρόνησιν ὑπερτέρει, καθ ὅτι ἐνόει νὰ ἐργάζηται, ν, 432· «πάντες ἀναπηδῶσιν ἐπ' ἔργον, σκυτῆς, βαλανῆς»=πηγαίνουσιν εἰς τὴν ἐργασίαν των Ἀριστ. ὄρν. 490· «τοῖς ἔργοις προσέχειν», πλ. 553· «τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε»= φρόντιζε, κύτταζε τὴν δουλειάν σου καὶ μὴ σὲ μέλει δι' ἄλλους Ὀδ. συχν. «λαοὶ σκίδναντ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος», 6, 252· «ἔργα θεῶν»= τὸ κράτος καὶ ἡ κυβέρνησις αὐτῶν = ἡ θεία δύναμις Ἰλ. π, 120· «ἔργων ποιεῖσθαί τι» = κάμνω τι ἐνασχόλησίν μου, τὴν ἐπιμέλειάν μου στρέφω εἴς τι Πλατ. Φαῖδρ. 232· «εἶναι ἐπὶ τὰ δημόσια ἔργα», Γοργ. 514· ἰδ. α) ἐπὶ τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς· «ἔργον ἀνδρῶν, ἀνθρώπων» = γεωπονία, γεωργία Ὀμ. συχν. - βοῶν Ὀδ. κ, 98· «ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν» = ἡ γεωργία δὲν ἦτο ἰδικόν μου ἔργον, ξ, 222· «ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν» Ἀριστ. εἰρ. 555· ὅθ. ἔργα ἐκάλουν καὶ τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς, ἡ γαῖας, «οἵ τ' ἀμφ' ἐμὲ ναίουσιν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο» Ἰλ. 6, 751· «πιδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα» μ, 283· «πατρῷα ἔργα»= πατρικὰ κτήματα=περιουσία Ὀδ. 6, 22· «ἔργα Ἰθάκης» = αἱ καλλιεργημέναι τῆς Ἰθάκης γαῖαι, ξ, 344· «ἐπὶ τὰ ἔργα ἴέναι» 6, 127· «τὰ τῶν Μουσῶν ἔργα διέφθειρε» Ἡρ. 1, 36· «οὔτ' ἐπὶ τοῖς ἔργοις οὔτ' ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίοις διατρίβειν» Δημ. 2, 16, ὅπου οἱ ἀρχαῖοι γεωργεῖν ἑρμην. 6) γυναικῶν = αἱ γυναῖκες ἐργασίαι, ἰδ. ἡ ὀφαντική, «ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα» συχν. π. Ὁμ. ἰδ' ἄνωτ. καὶ πρβλ. ἐργάνη·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γ) ἐπὶ πολεμικῆς ἀσχολίας = πόλεμος, μάχη, ἀγών, καὶ μόν. ὡς Ἰλ. δ, 175, καὶ μετὰ τοῦ πόλεμος ἡ μάχη, ὡς «ἔργον μάχης», ζ, 522· «- πολεμήϊα ἔργα» καὶ -ξιφέων Ἀρχιλ. 50· καὶ παζ. «τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον» Πλατ. Μενεξ. 241· «τῶν πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν» Θουκ. 1, 23· «οἱ ἐν τῷ ἔργῳ» = οἱ ἀγωνιζόμενοι, 7, 71· πρβλ. «ἐν ἔργῳ ὤν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 27· «ἔργου ἔχεσθαι» = ἀρχίζειν τὴν μάχην Θουκ. 1, 49· «ἐλέγετο ἀποκτεῖναι τούτῳ τῷ ἔργῳ περὶ ὀγδοήκοντα ἱππέας» Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 2· «τὸ Τρωϊκὸν ἔργον» Ἀρρ. Ἀν. 1, 11· «- τὸ πρὸς Ἴλιόν» Παυσ. πρβλ. «ἤδη γὰρ ὡς ἐς ἔργον ὥπλισται στρατὸς» Εὐρ. Ἡρακλ. 672· «πρὸς ἔργον πάντες ἴσαν χέρας», Ἠλ. 799· «ἐν τῷ ἔργῳ» = ἐν τῇ μάχῃ Θουκ. 2, 89· ὃ ἐπὶ ἄλλων ἐνασχολήσεων, θαλάσσια ἔργα, οὐ μόνον = ναυτιλία Ἰλ. 6, 614, ἀλλὰ καὶ = ἁλιεία Ὀδ. ε, 67· - φιλοτησία = ἔργα τῆς ἀγάπης = ἐρωτικὴ ἀπόλαυσις, λ, 246· -γάμοιο Ἰλ. ε, 420, ἐπὶ μεταλλουργείων, τὰ ἔργα= τὰ μεταλλεῖα· «τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων ἐπιθυμεῖν» Δημ. 8, 45· 4) εἰς τὰς συντάξεις, ὡς «σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον» = τὴν ἐργασίαν μου ἐξετέλουν αἰωπῶν Σοφ. Τρ. 318, τάσσονται καὶ τὰ ἑξῆς· «σὸν ἔργον ἐστίν»=εἰς οἱ ἀνήκει, «σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν» = σοῦ πρέπει Αἰσχ. Πρ. 638· «ἐμὸν τόδ' ἔργον λαισθᾶναι κρίναι δίκην»=εἰς ἐμὲ ἀνήκει ν' ἀποφασίσω, Εὐμ. 704· «ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον», Χο. 662· «ἔργον ἤδη-σὸν τἀ λοίφ' ὑπηρετεῖν» = σὸν ἀπόκειται Σοφ. Φιλ. 15· τὸ δὲ «οὐδὲν ἔργαν ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην» = οὐδὲν ὄφελος, Αἴ. 839· «σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν» Ἀριστ. Λυσ. 839· «ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη φλᾶν ταῦτα», εἰρ. 1305· καὶ ἀποφ. «ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θῦε τοὺς θεούς», ὄρν. 862· «ὅπερ μόνον ἐστὶν ἔργον ἀγαθοῦ πολίτου» Πλατ. Γοργ. 517· «οὐκέτι ἐμὸν ἔργον εἶναι», Πρωτ. 335· «σὸν ἔργον ἀναπληρῶσαι», συμπ. 188· «οὐ γὰρ θερμότητος ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου» = οὐκ εἶναι θερμότητος ἴδιον τὸ ψύχειν, πολ. 1, 335· καὶ μετὰ δοτ. «ἔκαιον οἷς ταῦτα ἔργον ἦν»=εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἐπιτετραμμένον = οἱ ἐπιφορτισμένοι Ξεν. Κυρ. 4, 5, 13· «γυναιξὶν ἔργον ἀθερίζειν» = συνήθεια Ἀγάθ. 4 (5, 216)· ὁμ. «ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν»=ὡς ἐναγόλησίν μου ἔχω Ξεν. ἀπομν. 2, 10, 6· «ἔργον ἔχειν δεόμενον τούτου κοινωνεῖν τοὺς παρόντας», Κυρ. 8, 4, 6· μετ' ἐμφάσεως, ἔργον ἐστὶν=εἶνε κόπος, δυσκολία, «τοὺς πολλοὺς καὶ παλαιοὺς ἔργον διηγήσασθαι» Δημ. 59, 91· «ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 27· καὶ μετ' ἄλλων προσδιορισμῶν, «οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν» Εὐρ. Βακχ. 267· «χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν» Ἀριστ. βατρ. 1100· «μέγα ἔργον καλῶς χρῆσθαι» Πλατ. συμπ. 187· «πλείονος ἔργον ἐστὶν ταῦτα πάντα ἀκριβῶς μαθεῖν» = εἶνε δυσκολώτερον, Ἐθύφρ. 14· «οὐκ ὀλίγον ἔργαν αὐτὸ εἶναι» = δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, πολ. 2, 639· πρβλ. ἔτι «ἄλλα πάμπολυ ἔργον λέγεις», 7, 531· «πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν» Ξεν. ἀπομ. 4, 6, 1· ὃ «παρέσχε μοι ἔργον πλεῖστον», Ἀριστ. νεφ. 515· καὶ «ἐνταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον» =ἀνάγκη Πλατ. πολ. 7, 537· «σιγᾷς, σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς» = ὄφελος Εὐρ. Ἱππολ. 911· «τί δῆτα τόξων ἔργον;» = τίς ἡ ἀνάγκη τόξων; Ἄλκ. 30· «οὐκ ἔργον ἐστὶ οὐδὲν στροφῶν» Ἀριστ. πλ. 1154· καὶ μετ' ἀπαρ. «οὐδὲν ἔργον ἑστάναι» = δὲν ὠφελεῖ τίποτε νὰ στέκῃ τις ἐνταῦθα, Λυσ. 424· «καί σ' οὐδὲν εἴασ' ἧδε παπαῖναι πόλις ἔτ' ἔργον ἐστίν» Σοφ. Αἴ. 12· «οὐκ ἂν μακρῶν ἔδ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων - τόδ' εἴη τοὔργον» = δὲν ἀξίζει ἐνταῦθα νὰ κάμωμεν λόγον πολύ, Ἠλ. 1365· πρβλ. ἔτι «οὐδὲν λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ' ἦν μή τι καὶ μασσῶνται» = τίποτε δὲν ὠφελοῦσιν οἱ ὀδόντες Ἀριστ. εἰρ. 1310· «ἐπίδρης μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιᾷ» = ἡ πυλιορκία δὲν ὠφελεῖ τίποτε Ἱππ. 1, 17· πρβλ. «ὡς οὐδὲν ἦν ἔργον αὐτοῦ κατατείναντος» = ἀφ' οὗ διὰ τῶν προσπαθειῶν του τίποτε δὲν κατώρθωσε Πλουτ. Ποπλ. 14· «ἦν δὲ οὐδὲν ἔργον αὐτοῦ τῆς σπουδῆς» Λυσ. 11· 5) τὸ διὰ τοῦ κόπου, τῆς ἐργασίας παραχθέν, τὸ ἔργον, κατασκεύασμα· «ἔργον Ἡφαίστοιο» Ὀδ. δ, 617· - γυναικῶν = ὑφάσματα, συχν. - ἀθανάτων Ἰλ. τ, 23· «ἔργα ἐργάζεσθαι» Ὀδ. φ, 422· «ὕφασμα τοῦτο σῆς ἔργον χερὸς» Αἰσχ. Χο. 231· ἔργον λώτινον = ἐκ λωτοῦ γενόμενον Θεοκρ. 24, 45· ἐπὶ ἀνδριάντος Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 7· «τῶν ἔργων ἄπρασίαν εἶναι» = τὰ κατασκευασθέντα δὲν δύνανται νὰ πωληθῶσι Δημ. 27, 21· «-καὶ μηχαναὶ» ἐπὶ πολιορκητικῶν μηχανῶν Πολυβ. 5, 3, 6· π. Δ. Ἀλ. καὶ ἄλλ. μτγν. ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ πνεύματος = σύγγραμμα, βιβλίον· ἔτι π. Πινδ. τὸ ἐν τῷ ἀγῶνι ἢ διὰ τοῦ ἀγῶνος ἀποκτώμενον, τὸ ἄθλον, ἡ νίκη ἐν τῷ ἀγῶνι, Ὀ. 9, 91· - ἡ νίκη Ξεν. Κυρ. 1, 4, 24· ἐν γέν. κέρδος, ὅθ. οἱ τόκοι κεφαλαίου τινός, τοὺς ὁποίους τὸ ἀργύριον ἀπέφερε, «τό τε ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἐτῶν» = κεφάλαιον καὶ τόκοι δώδεκα ἐτῶν Δημ. 27, 17· 6) ἐν γέν. πρᾶγμα, ὑπόθεσις, ἀντικείμενον, ὡς χρῆμα, πρᾶγμα, π. χ. «εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι ὅ,τι κεν εἴπῃς»=εἰς ὅ,τι καὶ ἂν μὲ εἴπῃς Ἰλ. α, 294· «ὅπως ἔσται τάδε ἔργα», δ, 14, καὶ συχν. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι· «μέγα ἔργον»= μέγα βάρος, μέγας ὄγκος. ἐπὶ μεγάλου λίθου, ε, 303· «ἄκουε τοὔργον» Σοφ. Τρ. 1147· «οὔκ ἔστι ταὔργον τλητόν», Αἴ. 401· «τοὖτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥίπον», Οἰ. τ. 847· 50, περιγραφικῶς, «ἔργα ἄωτος» Ἰλ. υ, 228· ἔργα μάχης καὶ ἄλ. καὶ παζ. «τὸ ἔργον τῆς ὥρας».

Ἐργο-παρ-έκτης, ὁ ὑχορηγῶν ἔργον Κλ. Ἀλ.

Ἐργο-ποιΐα, ἡ· δημιουργία γλωσ.

Ἐργο-πονέομαι· κοπιάζω· «ἐργοπονούμενοι οὐ διαλείπουσιν οἱ μύρμηκες» Ἀριστοβ. 3, 6.

Ἐργο-πόνος, ὁ· ὁ κοπιῶν, ἐπὶ τῶν κυνηγῶν Ὀππ. κυν. 148· ἐπὶ γεωπόνων Ἀεων. Ἀλ. 32 (11, 9)· ἐπὶ ἀλιέων Νίκ. Θηρ. 30· ἐπίθ. φιλέργας, φιλόπονος· - Ἀρτεμιδ. 3, 6, 192, operarius.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐργο-στάσιαν, τό· ἐργοδόσιον.
Ἐργο-στάτης, ὁ· 1) Ἰμεραῖος τις Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 2) Αἰτωλὸς Πλούτης 3) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 4) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἐργό-τιμος, ὁ· 1) Ἀθην. Ἐπιγρ. 2) τεχνίτης ἐξ Αἰγίνης Ἐπιγρ. 3) υἱὸς Εὐχήρου Ἐπιγρ.
Ἐργο-τεχνίτης, ὁ· ἔργου τεχνίτης, κατασκευαστής Ἰαμβλ.
Ἐργ-ότρυς ὁ· ἐργεπείκτης Ἡσυχ.
Ἐργόφιλος, ὁ· 1) στρατηγός τις Δημ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἐργο-φόρος, 2· ἐργατικός, ἐπὶ τῶν μελισσῶν Αἰλ. Π. Ἱ. 5, 42, operarius.
Ἐργοχάρης· Ἀθηναῖός τις Αἰσχ.
Ἐργο-χειρέω· ἔχω ἐργόχειρόν τι Ἀθαναα.
Ἐργο-χειριάρης, ὁ· χειρωνάκτης, δημιουργός Β. Ἀν. 4, 410, 866, opifex.
Ἐργο-χειριαστής, ὁ· τῷ προηγ.-μτγν. opifices.
Ἐργό-χειρον, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔργον τῶν χειρῶν Ἀθαναα. 2, 378.
Ἔργω, ἐπ. εἴργω ἰων. ἔργω (ῥίζ. ΓΕΡΓ ἴδε καὶ ἔργνυμι), ἀόρ. ἔρξα, π. παρκ. εἴργμαι, ἔρχαται, καὶ ὑπερσ. ἔρχατο καὶ εἴργατο· 1) περικλείω, περιφράττω Ἰλ. φ, 282· «ἐντὸς εἴργειν» = ἐγκλείειν, περιλαμβάνειν Ἰλ. δ, 845· «δόμον εἴργειν» = οἰκίαν κατακλείειν Ὀδ. η, 88· «ἔρχατο σάκεσι» = ἦσαν μὲ ἀσπίδας περιφραγμένοι, σκεπασμένοι Ἰλ. ρ, 354· «γέφυραι εἴργμέναι» = περικεκλεισμέναι, στερεῶς συνδεδεμέναι, ε, 89· 2) ἀποκλείω, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω Ἰλ. ψ, 72, ἀπό τι, τινός ρ, 571· «εἰργόμενοι πολέμοιο» = ἀπὸ σωμπλοκὴν μακρυνόμενοι, ν, 525· «ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔειργ' ἀεσιφρονα μῦθον» Ἡσ. Ἔρ. 335· «αἰτίων τοὺς παῖδας ἔργων τῶν Κορινθίων» Ἡρ. 3, 48· «ἔργετο ἐκὼν τῆς Κυρηναίων πόλιος» = ἐκρατεῖτο μακρὰν τῆς πολ. Κυρ. 4, 166· - ἀπό τινος Ἰλ. δ, 130· - ἀπὸ τιμῆς Ὀδ. λ, 503· - ἔκ τινος Ὀρφ. Ἀργ. 1357. Μέσ. κωλύομαι· - τινὸς Ἡρ. συγν. «τῶν ἀσήπτων ἔρξεται» Σοφ. Οἰ. τ. 885· 3) ὀλίθω, ἀναγκάζω· «λαὸν ἐπ. ἀριστερὰ» = στρέφω διώκων Ἰλ. μ. 219· - ἐπὶ νῆας, π, 395· «ἐκτὸς εἴργειν» = ἐξωθεῖν Ὀδ. μ, 219, includo.
ΕΡΓΩ, ἡ κυρ. ΓΕΡΓΩ· πράττω εἰς τὸν ἐν. ἄχρ. ἴδ' ἐργάζομαι, καὶ τοὺς ἄλλ. χρόν. εἰς τὸ ῥδω, facio.
Ἐργ-ώδης, 2· δυσχερής, δύσκολος, ὀχληρὸς Πλατ. ἐπ. 9, 357· «θυγάτηρ κτῆμ' ἐστὶν ἐργῶδες πατρὶ» Μεν. π. Στοβ. ἀνθ. 775· πολέμιος Πλουτ. Μαρκ. 30· ἐργωδέστερον Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 9· ἐργωδέστατον, 1, 3, 6, operosus, difficilis.
Ἐργ-ωδία, ἡ· δυσχέρεια, δυσκολία μτγν.
Ἐργ-ωδῶς· δυσχερῶς Θεοφρ. difficulter.
Ἐργ-ωνέομαι· εἰμαι ἐργώνης Πάρ. μάρμ.
Ἐργ-ωνέω· ἔργαν, κόπον τινὰ ἀναδέχομαι Ἐπιγρ. Δήλου. π. Βοικχ. 2, 2266.
Ἐργ-ώνης, ὁ· ὁ ἀναδεχόμενος τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς ἐπί τινι τεταγμένῳ μισθῷ Ἐπιγρ.
Ἐργ-ωνία, ἡ· ἐργολάβεια Πολυδ. 6, 17, 5.
Ἐρδῖναι, οἱ· ἔθνος Ἰδηρίας Πτολ.
ΕΡΔΩ, μόν. ἐν. καὶ παρτ. ἀττ. ἔρδω, ἐκ τοῦ ἔργω ὁ μέλ. ἔρξω, παρκ. ἔοργα, ἔοργαν, βατρ. 179, ὑπερσ. ἐώργειν καὶ ἐόργεε Ἡρ 1, 127· 1) ποιῶ, κάμνω, ἐκτελῶ· ἔρδε = πρᾶξε τὸ Ἰλ. δ, 29· «ὅσσ' ἔρξαντ' ἔπαθόν τε» Ὀδ. θ, 490· οὕτω πράττειν ἀντίθ. τῷ πάσχειν Πινδ. Π. 8, 6· «πρὶν παθεῖν ἔρξαντα» Αἰσχ. Ἀγ. 1694· «ἔρξον ὅπως ἐθέλεις» Ὀδ. ν, 145· «φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι», ο, 359· «ἐπεὶ δοκεῖς τόδ' ἔρδειν καὶ λέγειν» Αἰσχ. Ἀγ. 1633· «θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν», 1511 «ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν» Σοφ. Φιλ. 6· «ἔρδουσι ἢ μέλλουσι», Οἰ. Κ. 1076· «τόλμαν ἂν ἔρεξα» Εὐρ. Ἀνδρ. 837· «ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην» Ἀριστ. σ. 1431· - τινί τι Ἰλ ξ, 261· «ὅς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει» Ὀδ. ξ. 289· συνήθ - τινά τι «ὅ με πρότερος κἀκ' ἔοργε» Ἰλ. γ, 351· «σὺς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἀλωήν», 9, 450· «ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει» Ἡσ. Ἔρ. 325· «στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακὰ» Αἰσχ. Πέρ. 232· «εὖ ἔρξαι τινά» Θεόκρ. 16, 25· - κακῶς τινα Ἡρ. 6, 88· 2) θυσιάζω, «ἱεροὺς ἐπὶ βωμοὺς» Ἡσ. Ἔρ. 135· «Διὶ θυσίας ἔρδειν» Ἡρ. 1, 131· «ἔρδομεν ἀθανάτοισιν τελήεσσας ἑκατόμβας» Ἰλ. 6, 306· πρβλ. ῥέζω.
Ἐρδωνία, ἡ· πόλ. Ἀπουλίας Στραβ. τὰ νῦν Ordona.
Ἐρδώνιος· 1) Τύρνος Ἐρδώνιος ἐξ Ἀρκίας ἢ Κυριόλων Δ. Ἀλ. 2) Ἅππιος Ἐρ. Σαβῖνος Δ. Ἀλ.
Ἐρέα, ἡ· ἔριον, μαλλίον Στραβ. 4, 4, 196.
Ἐρέαι, τέκνα· Θεσσαλοὶ Ἡσύχ.
Ἐρεβεννὸς (Ἔρεβος)· σκοτεινός· - νὺξ Ἰλ. θ, 488· - ἀήρ, ε, 864· - νέφεα, χ, 309, tenebrosus.
Ἐρέβ-σφι· ἴδ' Ἔρεβος.
Ἐρέβεφι· ἴδ' Ἔρεβος.
Ἐρεβησαίων πόλις· ἴδ. Ἐρβησσίνων Σουίδ.
Ἐρεβίδαι· οἱ· ἔθνος τῆς ἐνδοτέρω Ἀφρικῆς Πτολ. = Ἐριβεῖδαι.
Ἐρεβίνθινος· τῷ ἐπομ. - Διόνυσος ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων Ζηνοδ. 3, 83· ἴδ' ἐρεβίνθινος.
Ἐρεβίνθη, ἡ· ἐρέβινθος Ἐτ. Μ. 54, 14.
Ἐρεβινθιατος, 3· μέγας ὡς ἐρέβινθος Διοσκ.
Ἐρεβίνθινος, 2· τῷ προηγ. - Διόνυσος, παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων ἐπειδὴ οἱ ἐρέβινθοι δὲν ἐθεωρεῖτο ὄσπριον ἐν ὁπολήψει Ζην. 3, 83, ἴδ' ἐρεβίνθειος, cicerinus.
Ἐρεβινθολέων, ὁ· κωμ. ὄν. παρασίτου Ἀλκιφρ.
Ἐρέβινθος, ὁ (πρβλ. ὄρεβος, λατ. ervum, καὶ τὸ γερμ. erbse)· τὸ ὄσπριον ῥεβίθι, καὶ ὁ καρπὸς Ἰλ. ν, 589, καὶ τὸ φυτὸν ῥεβιθιά Θεοφρ. - καὶ κύαμοι Πλάτ. πολ. 2, 372· ἐψήνοντο ἐπὶ τῶν ἀνθράκων Ἀριστ. εἰρ. 1136, καὶ ἐτρώγοντο ὡς τράγημα καθάπερ καὶ τὰ ἀμύγδαλα, καρύδια πρὸς οἰνοποσίαν Ξενοφαν. π. Ἀθην. 2, 54· μτφ. «- τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός» Ἀριστ. Ἀχ. 801, cicer.
Ἐρεβίνθου· μονήκτιαθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἁγίου Νικηφόρου, ἐπισκόπου Μιλήτου Λεων. Διακ. 226.
Ἐρεβινθ-ώδης, 2· κατὰ τρόπον, ὁμοίως ἐρεβίνθου· - φύλλον Θεοφρ.
Ἐρεβινθώδης, ἡ· νῆσος Προποντίδος, μία τῶν διὰ τοὺς ἠγεμονόπαιδας νήσων Πλίν. ἴδε Τερέβινθος.
Ἐρεβίνθων οἶκος· κώμη τῆς Ἰουδαίας Ἰώσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐρεβο-διφάω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὸ σκότος «= ὑπὸ τὸν Τάρταρον» Ἀριστ. νεφ. 192.

Ἐρεβόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ἔρεβους, ἐκ τοῦ σκότους, τοῦ κάτω κόσμου Εὐρ. Ὀρ. 179, exorco.

Ἐρέβοια, ἡ· ὄρος Μακεδονίας Πολυαιν.

Ἔρεβος, τὸ (συγγεν. τοῖς Ἔρα, terra, Ἐρεμνός, ἐρέφω)· τὸ σκοτεινὸν τοῦ κάτω κόσμου, κατὰ τὴν Ὁμηρ. παράστασιν ὁ σκοτεινὸς τόπος ὑπὸ τὴν γῆν μεταξὺ ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ τοῦ βαθυτέρου κειμένου Ἅδου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ Ἔρεβος διακρίνεται ῥητῶς Ἰλ. θ, 368· ὅθ. π. Ὀμ. οὐδέποτε σημαίνει τὸν τόπον τῆς διατριβῆς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, ἀλλὰ τὴν πάροδον, τὸν πόρον ἢ τὸν τόπον δι' οὗ μεταβαίνουσιν αἱ ψυχαὶ διερχόμεναι ἀπὸ τοῦ ἄνω εἰς τὸν κάτω κόσμον, τὸν Ἅδην· «εἰς Ἔρεβος ἀτρέψας, τετραμμένον» Ὀδ. κ, 528· «ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα» Ἰλ. θ, 368· «ἐξ Ἐρέβευσφιν», 1,582· ὁ Βουττμαν. προτιμᾷ Ἐρέβεσφι· καὶ ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης Σοφ. Ἀντ. 585· καὶ μτφ. «φέγγος μὲν ξυνετὸς, ἀξυνέτοις δ' Ἔρεβος», Ἀλκ. ἐπ. 21 (7, 429), erebus, orcus.

Ἔρεβος, τό· 1) τέκνον τοῦ Χάους, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς τὴν Μοῖραν, τὸ Ῥῆρας, τὸν Μόρον ἢ Θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὴν Νέμεσιν καὶ ἄλλα τοιαῦτης φύσεως τέκνα, ὅσα παριστάνουσι σχέσιν τινὰ μὲ αὐτὸ τὸ τῆς Νυκτὸς σκότος Ἡσ. Θε. 2) = τῷ προηγ.

Ἐρεβόζδε, Ἐπίρ. εἰς τὸ Ἔρεβος Ὀδ. ν, 336.

Ἐρεβο-φοῖτις, ιδος, ἡ· ἡ εἰς τὸ Ἔρεβος περιπατοῦσα, διάγουσα Σχολ. Ἰλ. τ, 87.

Ἐρεβο-φυής, 2· ὁ ἐξ Ἐρέβους γεννηθείς, σκοτεινὸς Τζέτζ.

Ἐρεβ-ώδης, 2· ὅμοιος Ἐρέβει, σκοτεινός· - θάλασσα Πλουτ. π ἀδιαφ. 7, tenebrosus.

Ἐρεβ-ώπις, ιδος, ἡ· ὄμματα Ἐρέβους ἔχουσα, σκοτεινά· - παρθένος Ὀρφ. Λιθ. 538.

Ἔρεγμα, τό· ἐρεγμός, χονδροκοπανισμένον ὄσπριον εἰς τὸν πλ. Θεοφρ. «ὁ ὄλυρα διηρημένος» Ἐρωτιαν. 378· ὁ κύαμος ὁ διακεκομμένος Ἡσύχ.

Ἐρεγμία, ἀττ. ἀντὶ ἐρεγμὸς Ἀριστ. εἰρ. 528.

Ἐρέγμινος, 3· ὁ ἐκ φρυγανισμένων, χονδροκοπανισμένων ὀσπρίων κατασκευασμένος· ἄλευρον Διοσκ.

Ἐρεγμός, ὁ· ἔρεγμα Γαλην.

Ἐρείνω· ἔρομαι, ἐρωτῶ, ἐξετάζω νὰ μάθω, καὶ μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου Ὀδ. η, 31, καὶ αἰτ. τοῦ πράγματος, «τίη γενεὴ ἐρείνεις;» Ἰλ. ζ, 145· ἢ καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσιν πόσιν ἐρείνεν ἕκαστα· Θεόκρ. 4, 137· «ἐπεὶ οὐ με ταῦτ' ἐρείνεις,» 1, 220· ἀμφί τινι = ἐρωτᾶν διά τινα ἄνθρωπον, 14, 262. Μέσ. = ἐνεργ. «ἄφαρ' ἔρειντο μύθῳ» Ὀδ. ρ, 305· ἐν γέν. διαλέγομαι, ὁμιλῶ Ὀμ. Ὕμν. Ἑρμ. 313, ὅπου ὅμως καὶ ἐρωτᾶν, ζητεῖν προηγήθησαν· καὶ - κιθάραν = δοκιμάζειν, αὐτ. 487, πεζ. μόν. Πλουτ. «ἐὰν μὴ μεῖζον ἄτερος θατέρου ἐρεῖνῃ» = πλειότερα, μεγαλύτερα ἐπιθυμῇ, Λακων. ἀποφθ. Λυκ. σ. 226· πρβλ. ἐράω, interrogo, quaero.

Ἔρεζος· τὸ· ἔριζα.

Ἐρεθίζω (πρβλ. ἔρις, ἐρίθω, λατ.) irrito, γερμ. reitzen)· διεγείρω, παροξύνω Ἰδ. εἰς θυμὸν καὶ ἀγῶνα Ἰλ. α, 32· «κερτομίοις ἔπεσί τινα» = κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ λέγων αὐτῷ ἐγγιστικοὺς, πειρακτικοὺς λόγους, ε, 419· διεγείρω τινὰ εἰς περιέργειαν, τὸν κάμνω περίεργον εἴς τι Ὀδ. τ, 45· «ἐμὲ δὲ φρένας ἠρέθισε διάτορος φάβος» Αἰσχ. Πρ. 181· «= φιλαύλους Μούσας» Σοφ. Ἀντ. 965· χορούς Εὐρ. Βακχ. 148· «οὐδὲν ἡμῶν ζῶσιν ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστι» Ἀριστ. σοφ. 1204· «Σκύθαι ἐρεθισθέντες ὑπὸ Δαρείου» Ἡρ. 6, 40· ἀναρριπίζω, «φέψαλος ἐρεθιζόμενος οὐρίᾳ βιπίδι» Ἀριστ. Ἀχ. 669· «τὴν φλόγα ἐρεθίζειν» Πλιοδ. 8, 9· «πνεῦμα ἠρεθισμένον» = ἢ ὑπὸ τοῦ ὄρμου ἐποτελισθεῖσα ταχεῖα ἀναπνοή, τὸ ἄσθμα Εὐρ. Μηδ. 1119· θέλγω, προσελκύω, «κρήνη ἐρεθίζει» Ἀνακρ. 17, 14· - μάγαδιν = πλήττειν, παίζειν Τελεστ. π. Ἀθην. 14, 637, prorito, concito.

Ἐρέθιαν, τό· τῷ ἑπαμ. γλωσ.

Ἐρέθισμα, τό· ὅ, τι ἐρεθίζει, πειράζει· «ἐὐκελάδων γοερῶν ἐρεθίσματα» = θελκτικοὶ χοροί, ἢ τὰ ὀρύζειν = γοερῶν ἀγωνιζομένων μελῳδία Ἀριστ. νεφ. 311· - συμποσίων = θέλγητρον τῶν συμποσίων Κριτίας π. Ἀθην. 13, 600· ἡ πρόκλησις Ἀπ. π. Σουΐδ irritamentum.

Ἐρεθισμός, ὁ· τὸ ἐρεθίζειν, παρακινεῖν, διεγείρειν Δ. Ἀλ. 10, 33· τὸ θέλγητρον Ἰατρ. irritatio, provocatio.

Ἐρεθιστέον (ἐρεθίζω)· δεῖ ἐρεθίζειν Πλατ. Τιμ. 89, irritandum.

Ἐρεθιστής, ὁ· ὁ ἐρεθίζων, πειράζων, Ο' irritator.

Ἐρεθιστικός, 3· παρακινητικός, εἰς τὸ ἐρεθίζειν, διεγείρειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος· - τινός, π. χ. - ὀρέξεως Διφιλ. π. Ἀθην. 3, 120, irritatorius.

Ἐρεθιστικῶς· Ἐπίρ. τοῦ προηγ. μὲ τρόπον ἐρεθιστικὸν Σχολ. Ἰλ. π 36.

Ἐρεθόμιος· Ἐπών. Ἀπόλλωνος παρὰ Λυκίοις Ἡσύχ. καὶ ἑορτὴ Ἐρεθόμια αὐτ.

Ἐρείθω (πρβλ. ἔρις, ἐρεθίζω)· διεγείρω, ἰδ. εἰς θυμόν· «ὀνειδείοις ἐπέεσσι» Ἰλ. α, 519· ἐπὶ μεριμνῶν, αἵτινες τὴν ψυχὴν ταράττουσιν, ἀνησυχοῦσιν Ὀδ. δ, 813· «κραδίην ἐρίθεσκον ἀνίαις» Ἀπολ. Ῥ. 1103· «ἤρειθε τὰν Ἀφροδίτας» Μοσχ. 3,85· ἴσως «ἤρειθον ᾠδάν» Θεοκρ. 21, 21, lacesso.

Ἔρειγμα, τό· ἔρεγμα.

Ἐρειγμός, ὁ· ἐρεγμὸς Γαλην. 6, 533, lomentum fabae.

Ἐρείδω, π. παρκ. (καὶ ἤρεισμαι Τιμ. Λοκρ. 98) συνῆθ. ἠρέισμαι, ἀφ' οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον ἠρήρεισται, καὶ ὑπερσ. ἠρηρέδατο, ἀλλ' Ἀπολ. Ῥ. ἠρήρεινται, 2, 320· 1) στερεὰ στήνω, θέτω, ἀκουμβῶ τι· - ὄρυ πρὸς τεῖχος» Ἰλ. χ, 112· «ὀρόφοιν πρὸς κίονα» Ὀδ. θ, 66· παθ. «ὀρόφοι περὶ τείχεσιν ἠρήρεδαι ἕνθα καὶ ἕνθα», η, 95· «ἀσπίδα ἐπὶ πύργῳ» Ἰλ. χ, 97· «ἄγκυραν ἔρεισον χθονί» = στερεὰ πρόσαρμοσον αὐτὴν Πινδ. Ἰσθ. 10, 51· «κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὦμοιν ἐρείδων» = στηρίζει μὲ τοὺς ὤμους του τὰς ὁδοὺς στήλας Αἰσχ. Πρ. 350· «πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασα φίλον»

Εὐρ. Βακχ. 684· «πρὸς στέρν' ἐρείσας» = εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς κείμενος, Ἡρ. μ. 1367· «τὰ ἴσχια πρὸς τὴν γῆν» Πλατ. Φαιδρ. 254· ὡς «πρὸς τὴν γῆν μηχανήν» Πολυδ. 2, 33, 3· «-τὴν κεφαλὴν ἐπὶ γῆς» Πλατ. Τιμ. 43· «-ἐπὶ χθονὸς ὄμματα» Ἀπολ. Ῥ. 1, 784· ὡς ὁ Τυρτ. «ἓπ' ἀσπίδος ἀσπὶς ἐρείσας» 2, 31· «εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα» = πήξασα, προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν γῆν Εὐρ. Ι. Α. 1023· ὡς π. μτγν. «εἰς ἕδραν μ' ἐρείσατε» = θέσατέ μ' ἐπὶ τῆς ἕδρας, Ἡρακλ. 603· «-τὰς πλεύρας εἰς ταὐτὸν» Πλατ. Τίμ. 54· «εἰς χεῖράς τινος» = εἰς τοὺς βραχίονάς τινος θέτειν Θεοκρ. 7, 103· «-τὰς σχεδίας εἰς τὴν γῆν» Πολυδ. 3, 46, 1· οὕτω καὶ «κατὰ τοῦ ἰνίου τὸ γόνυ» Πλουτ. Φλαμ. 20. Μέσ. στηρίζομαι ἐπί τινος, ἀκουμβῶ, -τινί· «-σκήπτρῳ ἔγκει» Ἰλ. δ, 109· «γόνατος κονίαισιν ἐριδομένου» Αἰσχ. Ἀγ. 64· «τοῖσι γόνασι ἐρηρεισμένους» Ἡρ. 4, 152· «βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός» Εὐρ. Ἴων 743· «ἐπὶ μελίης ἐρεισθείς» Ἰλ. χ. 225· καὶ μετὰ μον. γεν. «ἐρείδετο χειρὶ γαίης» Ἰλ. ε, 309 καὶ ἀπολ. «ἐρεισάμενος βάλε» = στηριχθείς, στερεὰ τοὺς πόδας θέσας, ὡς κατόπιν λέγει «εὖ διαβάς» Ἰλ. μ. 475· «τοῖς προσθίοις σκέλεσι πέραν ἐρείσασθαι» Πλουτ. Φιλοπ. 10· παθ. «ἔγχος διὰ θώρακος ἠρήρειστο» = εἶχεν εἰσδύσει, διαπεράσει τὸν θώρακα ἡ λόγχη Ἰλ. γ, 358· «λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται» = δύο ἀκρογωνιαῖοι λίθοι στερεὰ συνηρμοσμένοι Ἰλ. ψ, 329· «τοῖχοι ἐρηρέδατο» = στερεῶς τεθεμελιωμένοι Ὀδ. η, 85· «οὔδεϊ ἐρείδεσθαι» = εἰς τὸ ἔδαφος κάτω στρώνεσθαι Ἰλ. η, 145· «οὔδεϊ κάτω ἐρηρέδατο» = αἱ τρίχες μέχρις ἐδάφους κρεμάμεναι, ἀκουμβῶσαι, ψ, 284· «Δίκης ἐρείδεται πυθμήν» = βάσις κεῖται στερεὰ Αἰσχ. Χο. 639· «ἃ γᾶ ἐρήρεισται ἐπὶ τᾶς αὐτᾶς βοπᾶς» = ἡ γῆ ἵσταται στερεά, κρατεῖται διὰ τῆς αὐτῆς ταλαντεύσεως Τιμ. Λοκρ. 97· ἴχνος ἐρείδειν, ὡς -πόδας = στερεὰ θέτειν τοὺς πόδας, στερεὰ πατεῖν Ἀπολ. Ῥ. 1, 1010· ἐπί τινι Θαλλ. 1 (6, 235)· 2) ὑποστηρίζω· «ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἐρείδε» = ἀκουμβοῦσαν, ἐσκέπαζεν ἀσπὶς ἀσπίδα ἐπὶ συνασπισμοῦ ἐν τῇ μάχῃ Ἰλ. ν, 131· μτφ. «τὰν γνώμαν = ἐνισχύω τὴν ἀμφίβολον γνώμην τινὸς Θεοκρ. 21, 61· «τὴν θεμελίωσιν ἐρεισθῆναι διὰ κίμωνος ἀσφαλῶς» = ἡ θεμελίωσις διὰ Κίμωνος ἔλαβε στερεὰν ὑποστήριξιν Πλουτ. Κιμ. 13· 3) ὠθῶ, σπρώχνω, στενοχωρῶ· - βιαίως τινα Ἰλ. π, 108· «ἤρειδέ τε μιν ἀργυρίῳ τόξῳ» Πινδ. Ὀ. 9, 33· «ναυαγίαις ἐρειδόμενος» = ὑπὸ ναυαγίων πληττόμενος, Ι. 1, 36· - κρημνούς = βράχους ἀφενδονίζειν Ἀριστ. ἱππ. 628· κωμ. «ὁ χορὸς ἤρειδεν ὁρμαθοὺς τέσσαρας συνεχῶς», βατρ. 914· καὶ μετὰ σημ. αἰσχρᾶς· - γυναῖκα = βινεῖν, ἐκκλ. 616, καὶ παθ. Θεσμ. 488· 4) ὡς ἄθλον τοῦ ἀγῶνος θέτω· - ἀμνόν Θεοκρ. 8, 24· ἀμτδ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιώνομαι ἐπί τινος στηριζόμενος, «ἀλλήλαισιν ἐρείδουσαι» = ὠθούμεναι μεταξύ των, στρεμμανόμεναι Ὀδ. χ, 450· «νέφος ἐπὶ τὴς γῆς ἐρείσαντος ἅμα πνεύματι καὶ ζάλῃ» Πλουτ. Νομ. 2· «πνεῦμα ἔρεισαν κατὰ τῆς σχεδίας» = ἄνεμος ἐπέπεσε κατὰ τῆς γεφύρας Κρας 19· μτφ. «νόσος γείτων ἐρείδει» = ἡ νόσος ἐπαπειλεῖ, ἐπίκειται Αἰσχ. Ἀγ. 976 - εἴς τινα = μὲ λόγους ἐφορμῶ κατά τινος, κατηγορῶ τινα Ἀριστ. νεφ. 558· κατὰ τῶν ἱππέων, ἱππ. 627· Ἐν γέν. μετὰ ζήλου, ὁρμῆς, σφοδρότητος πρός τι ῥίπτεσθαι, πλαγιάζειν· - ἐρειδε = τάχυνε = κάμε γλήγορα Ἀριστ. εἰρ. 31· «ὡς ὥσπερ ἂν χέσῃ τις ἡ κύων φαύλως ἐρείδει», αὐτ. 25, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. ἐρείδειν = «πᾶν ὁτιοῦν συντόνως γενόμενον», trudo, sterno.

Ἐρεικάτον· ἐρίκη.

Ἐρεικαιεύς· ἐρίκεια.

Ἐρείκη· φυτόν τι θαμνώδες φέρων τὰ ἄνθη καὶ τὸν καρπόν του εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κλωναρίων του Θεοφρ. Ι. Φ. 2, 23· «ὅς τὰς ἐρείκας ξυλοχίσθεται» Θεοφρ. 5, 64.

Ἐρεικιδες, αἱ· αἱ ἀόριστα διηρημέναι κριθαὶ Γαλην.

Ἐρείκινον, τό· φυτόν τι λεγόμενον καὶ ἴτρίαν, τὸ εὔθραυστον Γαλην. σ. 474· τὸ ἐρεικον.

Ἐρεικίτης· ἐρικίτης.

Ἔρεικον, τό· εἶδος φυτοῦ, ὅπερ εὐχερῶς σχίζεται Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 714.

Ἐρεικόεις, 3· τόπος ἔχων πολλὰς ἐρίκας, ἔτι δὲ ἐρεικοῦσα καὶ ὀνομασία τινὸς νήσου τοῦ Αἰτόλου, ὡς ἄλλη ὀνομάζεται Φοινικοῦσα διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ φοίνικας Στ. Βυζ. Ἐρικοῦσα κατωτέρω.

Ἐρεικ-ώδης· ἐρυκώδης Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 42.

Ἐρεικτός, 3· συντετριμμένος, χονδραλισμένος, σχισμένος, ὡς ὅσπρια ἐρεικτὰ Εὐστ. Ἰλ. 941, 23, contractus, frosus.

Ἐρείκω, π. παρκ. ἐρήρικμαι· συντρίβω, ἀποχωρίζω· «ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ» = διατρυπώμενος ἀπὸ τοῦ δόρατος Ἰλ. ν, 441· «ἤρεικαν χθόνα» = ἔσχιζον μὲ τὸ ἄροτρον τὴν γῆν Ἡσ. ἀσπ. 287· «ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλῃσιν θρῆκαι πνοαὶ ἤρεικον» Αἰσχ. Ἀγ. 641· «πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἁμῇ χερῶν» = ἐξέσχισε τὸν πέπλον, Πέρ. 1017· «δίπτυχοι γὰρ ὀδόντες μιν ἤρεικον» Σοφ. π. Σχολ. Πινδ. Ν. 6, 8, 5· ὁ Πλάτ. συντάσσει Ὁραΐειν, ἐρείκειν, Ὀρύπτειν, Κρατ. 426, ἴδ. Ὁραΰω ἐπὶ καρύων καὶ τῶν ὁμ. καρπῶν· «ἐρεῖξε πίσους» Ἀριστ. ἀποσπ. 88· καὶ παθ. «κριθαὶ ἠρηριγμέναι» αὐτ· «κύαμοι ἠρηριγμένοι» Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 8, 7· - πυρὸς Ἀθήν. 3, 114· ἀμτδ. ὁ ἀορ. 6'. «ἤρικε κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ» Ἰλ. ρ, 295, ἔπαιρο.

Ἐρεικ-ώδης, 2· πλήρης ἐρεικῶν, ὁμοιάζων μ' ἐρείκας, ἔτι ὁ διερρηγμένος τόπος Σουΐδ. disruptus.

Ἔρεικτις, ἡ· σύντριψις, διάσχισις ἀρ. λεξ. ἔτι = ἡ ἐσχισμένη γῆ Ἐτ. Μ. 372, 17.

Ἔρειμι, ἐπ. προστ. τοῦ ἔρομαι, ἀντὶ ἔρεο, ἔρου Ἰλ. λ, 611.

Ἐρειοί, οἱ, μόν. π. Θεοκρ. 15, 50 «ὑρισκ. ἀμφιβόλου σημ. καὶ παραγωγ. ὡς φαίνεται ὀλίγου σημ. πικρόν τινα γλεῦκος ὧν Αἰγυπτίων, ἡ δὲ γραφὴ δὲν εἶνε σταθερά.

Ἔρειος, 2· ἐρεᾶς, μάλλινος.

Ἐρείσμεν, ἐπ. ἀντὶ ἐρείσωμεν, ἀ. πλ. ὑποτ. ἐν. ἐρίω, τοῦ ἐρωτῶ Ἰλ. ε, 62.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐρείπιον, τό, ἐν. π. Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 11, ἄλλως πλ. τὸ κρήμνισμα, κατεδαφισμός, σύντριμμα, λείψανον· - ναυτικὰ Αἰσχ. Ἀγ. 646· «ἐρειπίων θραύσματα» = τιμάχια συντριμμάτων Αἰσχ. Περ. 417· - δόμων = οἰκιῶν Εὐρ. Βάκχ. 7· «ἀκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις» Πλουτ. Κάμ. 28· «ἐν πέπλων ἐρειπίοις» = μὲ ἀπομεινάρια = μὲ ῥάκη Εὐρ. Τραχ. 1025· «-λεπτῶν χλανιδίων» Σοφ. ἀποσπ. 400· «ἐρείπια νεκρῶν» = λείψανα νεκρῶν ζώων, Λύ. 301· «ἐρείπια ὠμηστήρος» Ὀππ. ἁλ. 5, 324, ruinae.

Ἐρείπιος, 2· καταπίπτων· - οἰκία Φίλων, ruinosus.

Ἐρειπι-ιώδης, 2· τῷ ἐρείπιος γλωσ.

Ἐρειπιών, ὁ ἐρειποτόπιον, τόπος ἔχων πολλὰ ἐρείπια Ἐπίγρ. 2554.

Ἐρειπιόω· ἐρείπω ἐκκλ. destruo.

Ἐρείπισις, ἡ· ἐρείπιον, ἡ πτῶσις Ζωναρ. α. 864, ruinae.

Ἐρειπο-τόπιον, τό· ἐρειπιὼν Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 154.

Ἐρειπόω· καθιστῶ ἐρείπιον Γρ. Νυσ. 1, 433.

Ἐρείπτω· ἐρίπτω.

Ἐρείπω, μελ. ἐρείψω, ἀόρ. ἤρειψα (κατερήριπε), π. παρκ. ἐρήριμμαι, ἐπ. ἐρέριπτο καὶ ἁπλῶς ἤρειπτο Πλουτ. Βρουτ. 42, π. ἀορ. ἠρείφθην· καταρρίπτω, καταχρημνίζω, κατεσκαφίζω, χαλνῶ· - ὄχθας, ἐπάλξεις Ἰλ. μ, 258, καὶ παθ. «τεῖχος ἐρέριπτο» = κατεκρημνίσθη, ξ, 15· μτφ. «ἐρείπει θεῶν τις γένος» Σοφ. Ἀντ. 592· «προμαχεῶνα ἐρεῖψαι» Ἡρ. 1, 164· «ὡς ἐρείψων τὰ τείχη» Ξεν. Κύρ. 7, 4, 1, καὶ μτγν. «τὰς πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε» Πλουτ. Κίμ. 16· 2) παθ. μετὰ ἀορ. 6΄, ἐνερ. ἤριπον ἀμτβ. καταπίπτω, κρημνίζομαι· «ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν» Ἰλ. ν, 389· καὶ συχνὰ οὕτως ἐπὶ πιπτόντων πολεμιστῶν, ἐπὶ καταπιπτόντων δένδρων, φ, 243· «γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας» = εἰς τὰ γόνατα κατέπεσε στενάξας, ε, 68· «βαῦς ἤριπε καὶ ἔθανε» Ἰσ. Θε. 858· «ἐρείπεται μέγας κτύπος Διάβολος» = ὁ κεραυνὸς κυλινδούμενος καταπίπτει Σοφ. Οἰ. Κ. 1462· «ἐν ἐριπίοις νεκρῶν ἐρειφθείς» = καταπεσὼν μεταξὺ τῶν νεκρῶν ζώων, Λύ. 302· π. μτγν. πεζ. συνηθέστ. «τῶν πύργων ἐρειπομένων» Πολυβ. 1, 42, 10· «ἐρηριμμένου τείχους» Ἀρρ. Ἀν. 1, 21, 6· μτφ. «τῶν προτεταγμένων δυνάμεων ἐρειπομένων εἰς αὐτὸν» = ἀφ' οὗ τὰ στρατεύματα ἐρρίφθησαν κατ' αὐτοῦ Πλουτ. Ἀλιξ. 33· π. Πινδ. «ἐριπέντι Πολυνείκει» ἀντὶ ἐριπόντι, ἡ ὀρθοτέρα γρ. κ. Βοικχ. ἐνερτο, prosterno.

Ἐρείπωσις, ἡ· ἀνατροπὴ μτγν. eversio.

Ἔρεισις, ἡ· στήριξις, βάσις Δ. Ἀλ. συνοπ. λιξ. 141, 9, fulcimentum.

Ἔρεισμα, τό· στήριγμα, θεμέλιον, ὑποβάσταγμα· «οὐ σκήπτρα χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα ἀρεῖτε» Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 254· «ἀμφὶ βάκτροις ἔρεισμα θέμενος ἑστάλην» = ἐπὶ τῆς βακτηρίας στηριζόμενος, 109· «τεκτόνων ἐν οἰκοδομήμασιν ἐρείσματα» Πλατ. νόμ. 7, 793· «τὰ πίπτοντα ὀρθοῦσιν καὶ ὑφιᾶσιν ἐρείσματα» Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 9, 40· π. μτγν. = ἕρμα, στήριγμα τοῦ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κειμένου πλοίου Θεοκρ. 21, 12· μτφ. «Θήρων ἔρεισμα Ἀκράγαντος» Πινδ. Ο. 2, 7· «Ἀθῆναι Ἑλλάδος ἔρεισμα», ἀποσπ. 46· καὶ «στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα» = ἐλάφρωσις τῶν πόνων Αἰσχ. ἀποσπ. 395· ὁ Σοφ. ὀνομάζει τὸν Κολωνὸν «ἕρεισμ' Ἀθηνῶν» Οἰ. Κ. 58. Ἐν γέν. πᾶν τὸ εἰς στήριγμά τινος, ἀσφάλισμα χρησιμεῦον «πολύβροχ' ἁμμάτων ἐρείσματα» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1036· 2) αὐτὸ τὸ ὑποστηριζόμενον ἢ πίεσις τὴν ὁποίαν αὐτὸ τὸ ὑποστηριζόμενον σῶμα ἐξασκεῖ Ἀριστοτ. 2, 22, firmamentum.

Ἔρεισμαί, αἱ· ἐρείσματα Βιτρούβ. 6, 11.

Ἐρεισμός, ὁ· στήριγμα μτγν. fulcrum.

Ἐρείχη· ἰρίκη.

Ἐρείψιμος, 2· κρημνισμένος, καταπεσών. «πᾶν δ' ἐρ. στέγος βεβλημένον πρὸς οὐδας» Εὐρ. Ι. Τ. 58, cadivus, ruinosus.

Ἔρειψις, ἡ· πτῶσις, κρήμνισμα Ἑρωτιαν. α. 138, casus.

Ἐρειψί-τοιχος, 2· ὁ κρημνίζων, κατεδαφίζων τοίχους ἢ τεῖχη· - δόμων Αἰσχ. Ἑπτ. 863.

Ἐρέκτης, ὁ· ὁ σχίζων ξύλα ἐρίκης Ἀλεξανδρ.

Ἐρεκτός· ἐρικτός.

Ἐρέκω· ἐρείκω ἀμφ.

Ἐρεμβοί, οἱ· Ἀραβικὴ φυλὴ Οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Τρωγλοδύτας.

Ἐρεμνατος, 3· τῷ ἑπομ. Κ. Σμ. 2, 510.

Ἐρεμνός, 3 (ἀντὶ ἐριβεννὸς ἀπὸ τοῦ ἔρεβος)· μέλας, μαῦρος, σκοτεινός· - νὺξ Ὀδ. λ, 606· - γαῖα Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 427· «-αἰγὶς τοῦ Διός», ὅπου ἡ λέξ. ἔχει καὶ τὴν παρασημ. τοῦ τρομακτικοῦ, φοβεροῦ Ἡσ. ἀσπ. 445· «ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι» Ἰλ. μ, 375· ἐπὶ αἵματος, «ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου» Αἰσχ. Ἀγ. 1363· «ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα» Σοφ. Αἴ. 269· «ἄδου τ' ἐρεμνῶν ἐξήγαγεν μυχῶν» Εὐρ. Ἡρακλ. 218· - ἔσπερος Ἀπολ. Ῥ. 4, 1291· μτφ. «τοιάδ' ἐρεμνὴ σὶγ' ἐπέρχεται φάτις» = σκοτεινὴ φήμη, τὴν ὁποίαν ἀγνωστον τίς ὁ πρῶτον διαδόσας Σοφ. Ἀντ. 996, tenebrosus.

Ἐρένεια, ἡ· κώμη Μεγαρίδος Παυσ.

Ἐρεννία· ὄν. γυν. Ἐπίγρ.

Ἐρεννιανός, ὁ· λόκιός τις Εὐνάπ.

Ἐρέννιος, ὁ· 1) ὁ τῶν Ἐρεννίων οἶκος Σαμνιτικοῦ γένους Πλουτ. α) Ἐρέννιος Καπίτων Ἰώσ. β) Γάϊος Ἐρέννιος Πλουτ. γ) Ἐρέννιος Σενεκίων γενηθεὶς ἐν Βαιτικῇ Δ. Κασ. δ) Ἐρέννιος Σεβῆρος, λόγιος ἀνὴρ Σουίδ. ε) ἑκατόνταρχος φονεὺς τοῦ Νικήρωνος Πλουτ. ς) μαθητὴς Ἀμμωνίου Πορφυρ. ζ) Ἐρέννιος Πτολεμαῖος Ἐπιγρ. 2) «Ἐρέννιος ὁ Φίλων ὁ Βιβλίνος ὁ Ἐρέννιος χρηματίσας, ὡς αὐτός φησιν» Σουίδ. 3) Ἀθηναῖος Ῥόδ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ἐρενούκιος, Γάϊος, ὁ· Ῥωμαῖος ὕπατος χρηματίσας τῷ 371 π. χ. Δ. Σικ.

Ἔρεξα, ἀόρ. ά. τοῦ ῥέζω Ὁμ.

Ἐρέομαι, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἔρομαι· ἴδ' ἔρω.

Ἐρεοῦς (ἀντὶ ἰρέεος), ᾶ, οῦν 3· μάλλινος, Πλάτ. πολιτ. 281, laneus.

Ἐρεο-φόρος, 2· ἐριοφόρος.

Ἐρέπτα· τροφεῖα Ἡσύχ. alimenta.

Ἔρεπτα, ἑσφ. ἀντὶ ὄρεπτρα Ἡσύχ.

Ἐρέπτομαι (καθ' Ἡσύχ. ἐρέπτω = τρέφω,

κυρ. μαδῶ καθὼς τὰ βόσκοντα ζῷα, ἴδ. βόες, τρώγοντες χόρτα), μόν. μετχ. ἐν. κατατρώγω, καταναλίσκω, συνήθ. ἐπὶ ζώων χλόην, γρασίδι νεμομένων· «- λωτόν, κρῖ, λευκόν, πυρόν» Ἰλ. 6, 776, ε, 196, η, 564· καὶ-ὄημόν = λίπος νεκρῶν, ἐπὶ ἰχθύων, φ, 202·-ψάμμον Ὀπτ. ἀλ. 1, 96· ἐπὶ ἀνθρώπων, - λωτὸν Ὀδ. 1, 97· - βότρυν Σίμων 105 (7, 20)· ὅθ. κωμ. ἐπὶ Κλεωνόμου, «φασὶν αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἀνέρων Ἀριστ. ἱππ. 1295, edo.

Ἐρέπτω· ἐρίφω· «- στεφάνοισί τινα» Πινδ. Π. 4, 240. Μέσ. «κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι» = στεφανώνω τὴν κεφαλήν μὲ ἄνθη Κρατιν. π. Ἀθην. 15, 681.

Ἐρέπω· σκέπω.

Ἐρέριπτο, ἐπ. γ. ἐν. π. ὑπερσ.

Ἔρερος· εἶρεον.

Ἐρέσειος· Ἀπόλλων Ἡσύχ.

Ἐρεσία, ἡ· εἰρεσία γλωσ. remigium.

Ἐρέσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. 6'. τοῦ ἰων. καὶ π. ἐν. εἴρομαι, κ. ἀττ. εὑρηται μόν. ὁ ἀόρ. ἠρόμην, ἀπαρ. ἐρέσθαι κατὰ σημ. τοῦ ἐρωτῶ.

Ἐρεσιάδαι, οἱ· Εἰρεσίδαι Δ. Λαερ. 3,42.

Ἐρεσιμήτρα, ἡ· γεωμετρία Ἡσύχ.

Ἐρέσιον, τό· πόλ. Βοιωτίας Σουΐδ.

Ἐρεσθίη, ἡ, ἑορ. ἀντὶ θρησκεία Ἡσύχ.

Ἐρεσμεῖ· καταπηγεῖ Ἡσύχ.

Ἔρεσσος, ἡ· τῷ ἐπαμ. Στ. Βυζ.

Ἔρεσσος, ἡ· 1) πόλ. Λέσβου ἐπὶ τοῦ δυτ. αὐτῆς μέρους Θουκ. κάτ. Ἐρέσιος καὶ Ἐρυσιεὺς Στ. Βυζ. 2) πόλ. τῆς νήσου Πιτυούσης Δ. Σικ.

Ἐρεσσός, ἡ· πόλ. ἐν Λέσβῳ, οὕτω γράφ. π. Στράβ. πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου, κάτ. Ἐρέσιος· - πρυτάνεις Ἀθήν.

Ἐρέσσω καὶ ἀττ. -ττω, (ἔραμαι, ἔργον) μέλ. ἐρέσω, ἀόρ. ἤρεσα· κωπηλατῶ συνήθ. ἀμτβ. ἀλλὰ καὶ παθ. «φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἐρέσσετο» Αἰσχ. Περ. 414· - πλοῖον ἐρέσσεται Πλουτ. Πομπ. 73· μτφ. «πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι» Αἰσχ. Ἀγ. 52· «πυκναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων» Ἀνυτ. 11 (7,202)· καὶ συχν. ἐπὶ τινάγματος τῶν πτερῶν τῶν πτηνῶν· «ἰὼ οἵατρωι ἐρεσσομένα» = ἐλαυνομένη, διωκομένη Αἰσχ. Ἱκ. 536· «ἐρέσσων πόδα» = τὸν πόδα προάγων Εὐρ. Ι. Α. 138· «τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς - καθ' ἡμῶν» = τοιαύτας βάλλουσιν εἰς κίνησιν, ἀπευθύνουσιν, ἐπιρρίπτουσιν, ἀπειλὰς Σοφ. Αἴ. 246· «τίνα μῆτιν ἐρέσσων» = ποίαν ἀπόφασιν ἢ στοχασμὸν ἀναιδοκαταιδάζων, Ἀντ. 158, καὶ παθ. «ἄλλου δ' ἐν μεταλλαγᾷ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει», ἐπὶ τόξου τὸ ὁποῖον ἄλλος τις ἐν χερσὶ κρατεῖ καὶ τεντώνει, Φιλ. 1120· ἐπὶ θρηνούντων, καὶ τὸ στῆθός των πληττόντων, «ἔρεσσε ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν» Αἰσχ. Περ. 1003· «ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πάμπιμον χεροῖν πίτυλον», Ἑπτ. 837· ὁ δὲ Ἀγάθ. λέγει «νήεσσιν ἐρέσσεται ὕδωρ» = τὸ ὕδωρ πλέεται ὑπὸ νηῶν, προσιμ. (5, 3, 76), remigo.

Ἐρεσχελίω, ἢ ἐρεσχηλέω κατὰ τὰ καλλ. χειρόγρ. (πρβλ. ἐρίθω, ἐρίζω)· ἀστειϊσμοὺς μεταχειρίζομαι, λέγω, ἐγγιστικοὺς λόγους ἀστείζομαι, μετωρίζομαι, τὸ μὲν ἀπολ., τὸ δὲ μετὰ πειῶσ. ὡς τινὰ Πλάτ. Φαίδρ. 236· «ὁλόγος ἐρεσχηλεῖνῶν», Φιλ. 53 (ὅπου ὁ Βεκκερ. καὶ ἐρεσχελεῖ ἔχει)· «-καὶ παίζειν», πολ. 8, 545· χλευάζω τι Ἀθήν. 6, 223· «ἐρεσχελεῖν πρόφασιν ἀφορμὴν» = μὲ τρόπον ἀστεῖον πρόφασίν τινα, εὐκαιρίαν ἐπιζητεῖν Ἀππ. Καρχ. 74, cavillor.

Ἐρεσχελία, ἡ· πείραγμα, ἀστεϊσμός, ἐγγιστικὸς λόγος ἐπίσκωψις Σουΐδ. ludificatio.

Ἐρεταίνω· ἐρίσσω Ἡσύχ.

Ἐρετάνης, ὁ· ἐρέτης, ναύτης Ἡσύχ.

Ἐρέτης, (ῆδ' ἐρίσσω) ὁ· κωπηλάτης Ὀδ. α, 280, εἰποτε πλ. «ναῶν ἐρέται» Αἰσχ. Πέρ. 39· ὁ Διον. π. Ἀθην. καλεῖ τοὺς οἰνοπότας «ἐρέτας κυλίκων» 10, 443· ὁ Λεων. Ταρ. ὀνομάζει «τοὺς ἐξ ἀκάτων διχθαδίους ἐρέτας» = τοὺς κωπηλάτας, 25 (6,4) «ἐρέτην χρὴ πρῶτα γενέσθαι πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν» = πρῶτον πρέπει νὰ γείνῃ τις κωπηλάτης καὶ ὕστερον καραβοκύρης Ἀριστ. ἱππ. 539, remex.

Ἐρετικός, 3· εἰς τὸ κωπηλατεῖν ἁρμόδιος, ἀνήκων· ἡ ἐρετικὴ (ὀηλ. τέχνη) Πλατ. νόμ. 4, 707· «πληρώματα ἐρετικά» = τῶν κωπηλατῶν τὸ πλήρωμα Πλουτ. Πομπ. 25, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀππ. λέγει καὶ «τὸ ἐρετικόν», Ἀννιβ. 54.

Ἐρετμεύς, ὁ· εἷς τῶν νέων Φαιάκων. οἵτινες ἠγωνίσθησαν ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπῆγεν εἰς τὴν νῆσόν των Ὁμ. Ὀδ.

Ἐρετμή, ἡ· ἐρετμὸν Ἡσύχ.

Ἐρετμίον, τό· ὑποκ. τοῦ ἑπομ. Σουΐδ. remulus.

Ἐρετμόν, τό, ὁ ἐν. σπανιώτ. τοῦ ἑπομ. συνήθ. πλ. ἡ κώπη, τὸ κωπίον· «εὗρε' ἐρετμὰ» Ὀδ. λ, 124· ἀλλαχοῦ μένει τὸ γένος τῆς λέξ. ἀδιόριστον καὶ δὲν πρέπει νὰ νομίζῃ τις κατὰ μεταπλασμὸν πλ. τοῦ ἑπομ. ἔτι = τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 36.

Ἐρετμός, (ἐρίσσω), ὁ π. ἀντὶ τοῦ πεζ. ἡ κώπη Πινδ. «ἀνία ἀντ' ἐρετμῶν νωμάσοισιν», Π. 4, 18· «πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρισσόμενοι» Αἰσχ. Ἀγ. 52· ῆδ. τὸ προηγ. ἐρετμός, ἡ κωπηλασία Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 36· τὸ ἀρσ. ἐρετμοὺς εὕρηται ἔν τισι βιβλίοις Ἀπολ. Ρ. 3, 346, remus· π. Ὁμ. εἶνε εὔχρ. ὁ ἐν. εἰς τὸ ἀρσ. καὶ ὁ πλ. εἰς τὸ οὐδ.

Ἐρετμόω· μὲ κώπας προμηθεύω· «τῷ' ὄφελ' Ἄργους - σκάφος - μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν» Εὐρ. Μήδ. 4· «χεῖρας ἐρετμώσαντες» = τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τὰ κωπία θέσαντες Ὀρφ. Ἀργ. 356· κωπηλατῶ, «ἠερίους κενεῶνας πεδίλῳ» Νον. Δ. 14, 4 remigo.

Ἐρέτρης· ῆδε τὸ ἑπόμ.

Ἐρέτρια καὶ Εἰρέτρια π. Ὁμ. 1) πόλ. ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἣν οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν ὅτε πρῶτον εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα (350 π. Χ.) ἤτις ὅμως ἐπανεκτίσθη πάλιν· ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος ὁ συστήσας τὴν λεγομένην Ἐρετρικὴν σχολήν· ἡ παλαιὰ Ἐρ. = τανῦν Παλαιόκαστρον Θουκ. 2) πόλ. τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Φαρσάλου, πιθαν. τὸ νῦν Ἀρμυρὸ Στράβ. σθ. Ἐρετριεὺς ὁ κάτ. Ἡρ. ἡ Ἐρετρικὴ = ἡ παρὰ τὴν Ἐρέτριαν χώρα Στράβ. οἱ Ἐρετρικοὶ φιλόσοφοι = οἱ ἐκ τῆς Ἐρετρικῆς σχολῆς τοῦ Μενεδήμου μαθηταὶ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλάτωνος· καὶ Ἐρετριακὸς = Ἐρετρικὸς Στ. Βυζ. Ἐρετριάς, άδος, καὶ Ἐρετρίς, ίδος = ἡ ἐκ τῆς Ἐρετρίας· λέγεται δὲ καὶ Ἐρέτριος καὶ Ἐρετρικὸς καὶ Ἐρετριατος Ἐτ. Μ. ὡς ἐπίθ. εὑρίσκονται α) Ἐρετριεὺς ἀνὴρ Ἀθήν. 6) Ἐρέτρης, ὡς Ἐρέτρην ταῦρον Δ. Λαερ. γ) Ἐρετρικός, 3· - ἔργον Δ. Λαερ. φάγρος Ἀθήν. - σκύλακες, κύνες Λίλ. - γένος Πλατ. - ἁλιεύς· Ἀθήν. - μειράκιον Λίλ. - γυνὴ Πλουτ. - αἵρεσις Δ. Λαερ. - χώρη Ἡρ. δ0. οὐσ. ἡ Ἐρετρικὴ (sc. ἀνωτέρω)· παροιμιώδες ἦτο ἐρετρικὸς κατάλογος ἐπὶ πλουσίων Μακαρ. ἐδ' Ἐρετριακὸς π. χ. Ἐρετριακοὶ πλουσιώτατοι Φωτ. ἐδ. παροιμ. περὶ τινος ἐξόχου, Ἐρετριακὸς κύων Μακαρ. Ἐρετριακὸς κατάλογος Ἡσύχ. ἐδ' Ἐρετρικός· ἡ Ἐρετριακὴ ὑπον. αἵρεσις· 3) πρότερον μὲν κώμη τις τῶν Ἀθηνῶν, ὕστερον δὲ ἀγορὰ Στραβ.

Ἐρετριάζω· σκώπτω Ἡσυχ. cavillor.

Ἐρετριεύς, έως· 1) υἱὸς Φαίθοντος, ἀφ' οὗ ἦλν Εὐβοίᾳ Ἐρέτρια Εὐστ. 2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Ἐρετρικός, 3· ἐδ' Ἐρέτρια.

Ἐρετρίς, ίδος, ἡ, ὑπον. γῆ, κέραμος, πηλός· ἡ ἐκ τῆς Ἐρετρίας τῆς Εὐβοίας Διοσκ. 5,171.

Ἐρέττω, ἀττ. ἀντὶ ἐρέσσω.

Ἐρευάτις, ἡ, ἡ Ἐρευάρτης· πόλ. Λυκίας· κάτ. Ἐρευάτης Στ. Βυζ.

Ἐρεύα, ἡ· νύμφη, θυγ. τῆς Ἐλευθερᾶς Στ. Βυζ.

Ἐρευγή, ἡ· τῷ προηγ. ἀπόδλημα Ἱπποκρ. σ. 472 ructus.

Ἐρεύγμα, τό· ἔρυγμα, τροφὴ ἐμετον γεννῶσα Γρ. Ναζ. ructus.

Ἐρευγματ-ώδης, 2· ἐξέρευγμα ἢ ἔμετον παράγων Ἱπποκρ. σ. 356. 24, ructuosus.

Ἐρευγόμενος, κατὰ συγκοπ. ἰων. ἀντὶ ἐρευγόμενος ὡς ἄρχμενος ἀντὶ ἀρχόμενος.

Ἐρεύγμός, ὁ· ἐξέρευξις, ἔμετος Ἱπποκρ. eructatio.

Ἐρευγμ-ώδης, 2· ἐρευγματώδης Ἱπποκρ.

Ἐρευγό-βιος, 2· γαστρίμαργος Γρ. Ναζ. ἐπ. (8, 172).

Ἐρεύγομαι (πρβλ. ructare, ἐρυγγάνω ἴδε Λοβεκ. Φρυν. 63)· βουγκαλίζω, ἐμῶ, ξερνῶ· «ἐρεύγετο οἰνοβαρείων» = ὁ Κύκλωψ ὑπὸ τοῦ οἴνου ἐξερνοῦσαν Ὀδ. ι, 374· «φόνον αἵματος» = αἷμα ἐξερνοῦσαν Ἰλ. π, 162· ἐρύγῃσι εὐκτ. ἀορ. Νικ. ἀλ. 111 (πρβλ. τὸ ἑπόμ.) ἐπὶ θαλάσσης, «ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω» = αἱ ἀκταὶ βοῶσιν ἀναβραζούσης τῆς θαλάσσης = ἐξερευγομένης, θραυούσης ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τὰ κύματά της μετὰ πατάγου καὶ βοῆς Ἰλ. ρ, 265· «κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο δεινὸν ἐρευγόμενον» Ὀδ. ε, 403· «κύματα ἐρεύγεται ἠπειρόν δε», ε, 438· «τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἁπλάτου πυρὸς ἀγνότατα ἐκ μυχῶν παγαί», ἐπὶ τῆς ἐκρήξεως τῆς Αἴτνης Πινδ. Π. 1, 21· δ0. ἐπὶ ποταμῶν γύνομαι· Ἀπτ. Μιθριδ. 103· κωμ. «ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα», ἐπὶ Κενταύρου = ἐπάνωθεν τοῦ ἵππου ἐξέρχεται ἀνὴρ ἐπ. ἀδ. 276 (Πλαν. 115)· eructo.

(Ἐρεύγω), ἀόρ. ἤρυγον, ἐρυγεῖν· μυκᾶσθαι, ἐπὶ ταύρου Ἰλ. υ, 404· «τρὶς μὲν Ἄλαν ἄυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς» = ὅσον δυνατώτερα ἠδύνατο ἀπὸ βαθὺς τοῦ λάρυγγός του νὰ φωνάζῃ Θεοκρ. 13, 58· π. μτγν. ὡς Ν. Δ. = λέγω· καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἡ σημ. τοῦ ἐρεύγομαι δὲν πρέπει νὰ παραγνωρισθῇ· πρβλ. ἐρυγγάνω καὶ Λοβεκ. Φρυν. σ. 64.

Ἐρευθαλέος, 3· ἐρυθρὸς Νον. rubicundus.

Ἐρευθαλία, ἡ· πόλ. Ἀργολίδος Σχολ. Εὐρ.

Ἐρευθαλίων· βασ. Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, ὅστις πολεμήσας κατὰ τῶν Πυλίων, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος Ὁμ. Ἰλ. 2) Κίλιξ, πατὴρ τοῦ Οἰνέως Νον. 3) υἱὸς τοῦ Κριάσου, ἔγγονος τοῦ Ἄργου, θεμελιωτὴς τῆς Ἐρευθαλίας Σχολ. Εὐρ.

Ἐρευθέδανον, τό· ἐρυθρόδανον Ἡρ. 4,189· περὶ τοῦ τονισμοῦ πρβλ. Λοβεκ. εἰς Σοφ. Αἴ σ. 403, rubia.

Ἐρευθέω· ἐρυθρὸς εἰμι ... Νερ. 7· καθ' Ἡσύχ. = ἐρυθριῶ, rubeo.

Ἐρευθήεις, 3· ἐρυθρὸς Ἀπολ. Ῥ. 1, 727, τὸ δὲ ὡς ὀηλ. τούτου ἐρευθὴς π. Νικ. θηρ. 899 εἶν' ἴσφ. rubicundus.

Ἐρεύθημα, τό· ἐρύθημα Γαλην.

Ἐρευθής, 2· ἐρυθρὸς Ὀππ. κυν. 3, 94, ruber.

Ἐρευθιάω· ἐρυθρὸς εἰμι, ἐρ. γίνομαι Ὀππ. ἁλ. 3, 25, rubesco.

Ἐρευθίων· ἀνδρ. ὄν. Εὐστ.

Ἐρευθόδανον, τό· βοτάνη τραχὺν καὶ ἀκανθώδη καυλὸν ἔχουσα καὶ ἀκτινοειδῆ φύλλα Διοσκ. 3,160, rubia· ἴδε καὶ ἐρευθέδανον.

Ἐρευθος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Κ. Σμ.

Ἐρεύθος, τό· ἐρύθημα, ἡ κοκκινάδα, - προσώπου Ἀπολ. Ῥ. 1, 726, rubor.

Ἐρευθόω· τῷ ἑπομ. μτγν.

Ἐρεύθω· ἐρυθρὸν ποιῶ· «-γαῖαν αἵματι» Ἰλ. λ, 394. Παθ. = ἐρυθρὸς γίνομαι, «ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν» Θεοκρ. 17, 127· ὁ δὲ Ἱπποκρ. χρῆται μὲ τὴν σημ. ταύτην καὶ τῷ ἐνεργ. «τὸ πρόσωπον ἐ εὐθει» = γίνεται ἐρυθρόν, rubefacio. rubesco.

Ἐρευθώ, ἡ· προμήτωρ τοῦ Βάκχου Νον. 2) ἐρωμένη τοῦ Ἀγαθίου Ἀνθ.

Ἐρευκτικός, 3· ὁ ἐρευγμὸν κινῶν Διοσκ.

Ἔρευνα, ἡ· ζήτησις, ἐξέτασις ἐπιμελής, ἀνίχνευσις· «ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε» Σοφ. Οἰ. τ. 566· «οὐδ' ἤξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς» Εὐρ. Ἴων 328· «ἔρευναν παιδεῦσθαι τῶν οἰκείων» Ἀριστοτ. οἰκ. 2 30, indagatio.

Ἐρευνάδες, οἱ· ἐρευνηταί, οἱ π. Ῥωμαίοις quaestores Ἰουστιν. Νεαρ. 75, 1.

Ἐρευνάω· ζητῶ ἐπιμελῶς, γυρεύω νὰ εὕρω τι, ἀναζητῶ τὰ ἴχνη τινός· - ἴχνια = τὰ ἴχνη ἀγρίων ζώων ἐπὶ ἐχνευτῶν, ῥινηλατῶν κυνῶν Ὀδ. τ, 436· πρβλ. «πολλὰ δὲ τάγχι' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρας ἴχν' ἐρευνῶν εἴ πόθεν ἐξεύροι» = ζητῶν νὰ εὕρῃ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν του Ἰλ. υ, 321· καὶ - τεύχεα Ὀδ. χ, 180· «τὴν σοφὴν εὐβουλίαν» = ἀκολουθεῖν Αἰσχ. Πρ. 1040· «ὧν ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ» Σοφ. Οἰ. τ. 725· - νεκρούς Εὐρ. Μηδ. 1318· καὶ ζητῶ Πλατ. ἀπολ. 23· καὶ ἐξετάζειν, 41· τὰς αἰτίας, νόμ. 7, 821. Μέσ. «πᾶσαν σοῦσιν ἐρευνωμένην» Θεαιτ. 174· κακοῦργους Ξεν. Κυρ. 1, 2, 12· τὸ γραμματεῖον Δημ. 25, 61· ἀπαρ. δοκιμάζειν, ἀναδέχεσθαι, ἐπιχειρεῖν Θεοκρ. 7, 45, indago.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐρευνητέον· δεῖ ἐρευνῆσαι· «ἐρευνητέον ποτὰ Λακεδαιμόνιοι ἀσκοῦντες κράτιστοι δακοῦσιν ἡγεμόνες εἶναι» Ξεν. συμπ. 8, 39, quaerendum.

Ἐρευνητήρ, ὁ· τῷ ἐπομ. Νον. Δ. 2, 15.

Ἐρευνητής, ὁ· ὁ ἐρευνῶν, ἐξετάζων, δοκιμαστής, ἐξεταστὴς Ἀθην. 6, 256· καὶ διόπτης Δ. Κάσ. 78, 14, scrutator.

Ἐρευνητικός, 3· ἐρευνῶν μτγν. scrutans.

Ἐρευνήτρια, ἡ· Θηλ. τοῦ ἐρευνητὴς μτγν. scrutatrix.

Ἐρεύνικα· φρούριον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀννωναρίᾳ μτγν.

Ἔρευξις, ἡ· τὸ ἐρεύγεσθαι, βογκάλισμα, ἔμετος Ἱπποκρ. 47, 27, eructatio.

Ἐρευξί-γολος, 2· ὁ ἐρευγόμενος χολήν, ὀξύθυμος Νικήτ. χρον. 10, 4.

Ἐρεῦσαι, ἀπαρ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἐρεύθω Ἰλ σ, 329.

Ἐρεύω· ἐρευνάω· ἴδ· καὶ εὕρω.

Ἐρίφα, ἡ· τροφὸς τοῦ Βάκχου ἐξ ἧς καὶ Εἰραφιώτης ὀνομάζεται Ἐτ. Μ. 372, 1.

Ἐρέφω· σκεπάζω, προμηθεύω μὲ στέγην· «καθύπερθεν ἔρεψαν (κλισίην)» Ἰλ. ω, 450· - θάλαμον Ὀδ. ψ, 193 («εἴ ποτέ τοι χαρίεν ἐπὶ νηὸν ἔρεψε»=ἀνῳκοδόμησά ποτε λαμπρῶς καὶ εὐπρεπῶς ναόν σου· διότι τὸ τελευταῖον τῶν οἰκοδομῶν ἐστι τὸ στέγασμα ἴδε κατωτ. ἐπερέφω)· «τὰς οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετὸν» Ἀριστ. ὄρν. 1110· - ναὸν Πινδ. Ι. 3, 72· «ἥρεψα τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας δοθεῖσι ξύλοις» Δημ. 19, 265· μτφ. «λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον» Πινδ. Ὀ. 1, 68· στεφανώνω, ὡραΐζω, κοσμῶ· «κρατῆρες ὧν κράτ' ἔρεψον καὶ λαβάς» Σοφ. Οἰ. Κ. 474· - νῆα ἀσπίσι Ἀπολ. Ῥ. 2, 1076. Μέσ. στεφανώνομαι, στολίζομαι, «κισσῷ ἐρεψόμεσθα» Εὐρ. Βακχ. 323· ἐρεψάμενος Ὁππ. κυν. 4, 200, contego.

Ἐρέχθειον, τό· ναὸς Ἐρεχθέως ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, εἰσέτι διατηρούμενος ἐν μέρει μετὰ τριῶν σ ων, τῶν ὁποίων ἡ ἀνατολικὴ περιεῖχε τοὺς βωμοὺς τοῦ Ἡφαίστου, Ποσειδῶνος, Ἐρεχθέως καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Βούτου Παυσ.

Ἐρεχθείδης· υἱός, ἀπόγονος Ἐρεχθέως Παυσ. πλ. οἱ Ἐρεχθεῖδαι· 1) οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἐρεχθέως Δ. Σικ. 2) ἐν γέν. οἱ Ἀθηναῖοι Εὐρ. 3) οἱ ἑταῖροι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς Δημ.

Ἐρεχθεύς, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων, τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος καὶ Ἐριχθόνιος ἐλέγετο Ὁμ. Ἰλ. ἴδε κατωτέρω τὴν λέξ. Ἐριχθόνιος, ὁ δ' ἕτερος Ἐρεχθεὺς ὁ δεύτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Ζευξίππης, ἔγγονος τοῦ προτέρου Ἐριχθονίου, καὶ ἕκτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Κέκροπος· νυμφευθεὶς οὗτος τὴν ἀδελφὴν του Πραξιθέαν ἐγέννησε Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ θυγατέρας τὴν Πράξιν, Χθονίαν, Κρέουσαν καὶ Ὀρθυΐαν, αἱ ὁποῖαι κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἐλευσινίους Θουκ. πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τούτων τοῦ Ἐρεχθέως ἐώρταζον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ταῦτα τὰ Νηφάλια Σχολ. Σοφ. Ἐκφερανυνώθη δὲ ὁ Ἐρεχθεὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατὰ παράκλησιν τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς φανεύσας τὸν υἱὸν του Εὔμολπον ἐν τῇ μάχῃ Ὑγίν. 2) ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήναις, οὗ ὁ ναὸς ἦτο ἐν τῇ ἀκροπόλει καλούμενος Ἐρέχθειον Παυσ. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο καὶ Ἐρεχθέως δόμοι, καὶ δώματα Ὀδ.

Ἐρεχθηΐς, ἴδος, ἡ· 1) ὡς πατρων. ὄν. θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως Ἀπολ. Ῥ. 2) ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἐρεχθέως, ἡ εἰς τὸν Ἐρεχθέα ἀνήκων· ἡ Ἐρεχθηΐς θάλασσα· οὕτως ἐκαλεῖτο κρήνη τις ἐν Ἀθήναις, εὑρισκομένη ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἐρεχθέως, τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ τῆς ὁποίας ἤρχετο ὑπογείως εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔκαμεν αὐτὴν νὰ ἀναφανῇ κτυπήσας διὰ τῆς τριαίνης αὐτοῦ τὴν γῆν ὅτε μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐφιλονίκησεν ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Ἀπολδ. 3) ἡ Ἐρεχθηΐς φυλή, μετὰ τῶν δέκα φυλῶν εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν διῃρημένοι τῆς Ἀττικῆς πάντες οἱ κάτοικοι, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρου Δημ. οἱ δ' ἀνήκοντες αὐτῇ ὠνομάζοντο Εὐωνομεῖς, Θημακεῖς, Λαμπτρεῖς Ἐπιγρ.

Ἐρεχθιεύς, ὁ· Ἐρεχθείδης Ἐτ. Μ.

Ἐρέχθιος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Εὐτυχιανοῦ Φωτ.

Ἐρεχθίτης, ὁ· Σενικίων Ἐρεχθίτης Διοσκ.

Ἐρέχω· κατασπαράττω, διακόπτω Ἡσύχ. μτφ. «δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων»=μὲ δάκρυα καὶ στεναγμοὺς καὶ ψυχικοὺς πόνους κατασπαράσσων τὴν καρδίαν Ὀδ. ε, 83· καὶ παθ. «- νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοισι»=ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐκσφενδονιζομένην ὑπὸ τῆς τρικυμίας Ἰλ. ψ, 317· «ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη»=ὑπὸ πόνων απαρασσομένη, βασανιζομένη Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολ. 358 (πρβλ. ἐρείκω, ἐρίθω).

Ἐρεχμός, ὁ· ἐρεγμὸς Ἐτ. Μ. 371, 19.

Ἐρέψιμος, 2· εἰς ἐπιστέγασιν ἐπιτήδειος, ἁνήκων· «δένδρα ἐρέψιμα» Πλατ. Κριτ. 111· - ὕλη Θεοφρ. Ἱ Φ. 4, 2, 8, tectorius.

Ἔρεψις, ἡ· ἐπιστέγασις, ἡ στέγη Πλουτ. Περικλ. 13, tectura.

Ἐρέω· ἴδ· ΕΡΩ.

Ἔρημα, τό· ἐρημία Ἰσοκ. ἐπ. Φιλιππ. σ. 405, desertio· κατὰ δὲ Σουΐδ.=θρέμμα, pecus.

Ἐρῆμα, π. ἀντὶ ἔρημα ὡς ὅμοια ἀντὶ ὅμοια.

Ἐρημάζω· ζῶ ἐν ἐρημίᾳ, κατὰ μόνας εἰμὶ Δ. Λαερ. 9, 38· ἐρημάζεσκον Θεοκρ. 22, 35.

Ἐρημαῖος, 3· ἔρημος· - νὺξ Ἐμπεδοκλ. 185· - αἰπόλια Ἄντων. ἐπ. (9, 102)· - ξύλοχος Καλουθ. 42· - τινός = στερημένος Κριναγ. 35 (τ, 439), privatus.

Ἐρημάς, άδος, ἡ· ἀφῃρημένη, στερημένη, τινός· «φαίων ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί» Χριστοδ. ἐκφρ. 334· - χώρα = μοναχικὴ = ἔρημος Μανεθ. 6, 67 deserta.

Ἐρήμεια, ἡ· ἐρημία, «ἐκ τοῦ ἐρήμη ἐρήμεια ὥσπερ ὑψιπύλη, ὑψιπύλεια» Εὐστ. Ἰλ. σ, 449· 31, solitudo.

Ἐρήμη, ἐξυπ. δίκη· ἴδ· ἔρημος.

Ἐρημήσιος, ὁ· Διὸς ἐπών. ἐν Λέσβῳ Ἡσύχ.

Ἐρημία, ἡ· μοναξιά, τόποι μοναχικοί, ἔρη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μος· - ἄδακτος Αἰσχ. Πρ. 2· - Σκυθῶν Ἀριστ. Ἀχ. 704· ἔλλειψις βοηθείας, «ἐρημία με σμικρὸν τίθησι» Σοφ. Οἰ. Κ. 961· «ἐρημίαν ἄγειν, ἔχειν» = καταμόναχον, ἐγκαταλελειμμένον εἶναι Εὐρ. Μήδ. 50 «ἐρημίᾳ δοῦναι» = ἐρημῶσαι, Τρω. 95· ἐπὶ ἐστερημένων, ἀβοηθήτων Ἡσαι. 1, 3· «δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες» Θουκ. 1, 71· «νῆσος ἀτριβὴς πᾶσα ὑπ' ἐρημίας», 4, 8· «ἐν ἀνδρῶν ἐρημίᾳ» = ἐλλείψει ἀνθρώπων, 6, 105· - νέων Πλατ. νόμ. 1, 635 - φίλων, Φαίδρ. 232· - λύχνων Ἀριστ. Ἀχ. 1484· «ἡδομένα βροτῶν ἐρημίαις» Εὐρ. Βακχ. 875· «διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ δεσπότου» Πλάτ. πολ. 6, 495· «ποῖ κακῶν ἐρημίαν εὕρω μολών» = ἐλευθερίαν ἀπὸ ἀτυχιῶν Ἡρ. μ. 1017· «τῆς τῶν ἐναντιωσομένων ἐρημίας ἀπολαύων» = ὠφελούμενος ἀπὸ τῆς ἀπουσίας τῶν ἀντιπάλων Δημ. 13, 19· «ἡ ἀφ' ἁλλήλων ἐρημία» Αἰλ. Ι. Ζ. 1, 46, solitudo.

Ἐρημιάς, άδος, ἡ· ἐρημὰς Θεοκρ. 27, 62, solitudo.

Ἐρημικός, 3· εἰς τὴν μοναξίαν, ἐρημίαν ἀνήκων Θ'. solitarius.

Ἐρημί'της, ὁ· ἀσκητὴς Ἐκκλ.

Ἐρημο-δάτευτος, 2· πλανώμενος εἰς τὰς ἐρήμους μτγν.

Ἐρημο-δατέω· περιπλανῶμαι εἰς τὰς ἐρήμους μτγν.

Ἐρημο-δίκιον, τό· κατ' ἐρήμην δίκη = μὴ παόντων ἑκατέρων μερῶν Οὐλπ. Διγ. 4, 4, 7, eremodicium.

Ἐρημό-θωκος, ὁ· ὁ ἐν μοναξίᾳ καθήμενος Ἡσύχ.

Ἐρημο-κόμης, 2· φαλακρός, γυμνὴν τριχῶν τὴν κεφαλὴν ἔχων· - κρὰς Φανι. 2 (6, 294)· - κόρση Φιλιππ. 67 (7, 383).

Ἐρημό-κομος, 2· τῷ προηγ. Φανι. Ἀνθ. Παλ. 6, 294, 4.

Ἐρημο-λάλος, μοῦσα, ἡ· ἡ κατὰ μόνας, καθ' ἑαυτὴν λαλοῦσα, φλυαροῦσα, ᾄσμα τοῦ τέττιγος Μιλ. 111 (7, 196).

Ἐρημο-λάγος, 2· ἐρημοθωκός.

Ἐρημο-νάμος, 2· ὁ βόσκων, ζῶν ἐν ἐρημίᾳ, κατὰ μόνας Ἀπολ. Ρ. 4, 1333· - θῆρες Ζωαιμ. 2 (6, 184).

Ἐρημο-πλάνης, ὁ· τῷ ἑπόμ. Ὀρφ. Ὑμν. 38, 4.

Ἐρημο-πλάνος, 2· ὁ ἐν ἐρημίᾳ πλανώμενος Δήμητρ. Φαλῆρ. 116.

Ἐρημο-ποιός, 2· ὁ ἐρήμων ποιῶν, ἐρημιώνων Σουΐδ.

Ἐρημό-πολις, 2· ἔρημος, στερημένος πόλεως, ἀπολέσας τὴν πατρίδα τοῦ Εὐρ. Τρω. 620·

Ἐρημό-πολις, ἡ· ἔρημος πόλις Εὐστ. 304, 36.

Ἐρημο-πολίτης, ὁ· πολίτης πόλεως ἐρήμου Εὐστ. 250, 53.

Ἐρημό-πτολις, ιδος, ὁ· ἐρημόπολις.

Ἐρημος, 3 καὶ 2 Ἡρ. καὶ Πινδ. ἀττ. ἔρημος, 2, ἀλλὰ καὶ 3, Σοφ. Ἀντ. 720 Ἰδ. - δίκη ἰδε κατωτέρω· καταμόναχος, συνήθ. ἐστερημένος πραγμάτων εὐαρέστων, ἢ ἀπώλεια τῶν ὁποίων εἶν' ἐπαισθητή· ἐπὶ χώρας = ἔρημος, ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος· - νῆσος Ὀδ. γ, 270 - χῶρος Ἰλ. κ, 520· «ἔρημαι δι' αἰθέρος» Πινδ. Ὀ. 1, 6· ἔρημος αἰθήρ, 13, 35· «νῶτα γαίης», Π. 4, 26· - πάγος Αἰσχ. Πρ. 270· «τὰ δ' ἄλλα ἔρημα» Σοφ. Φιλ. 34· «ἔρημος - βροτῶν στίβος», Ἀντ. 769· - πνοὴ = ἀνθρώπων κενή Ἀριστ. Ἀχ. 20· - λιμὴν Θουκ. 2, 96 «πολλὴν τῆς χώρας ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν» Ξεν. Κυρ. 2, 2· «κοιοῦντες ἀνδρῶν κακῶν ἔρημον τὴν πόλιν» Πλατ. νόμ. 962· «θεῶν ἔρημα εἶναι πάντα», 10, 908· ἡ ἔρημος, δηλ. χώρα = ὑπ' ἀνθρώπων ἐγκαταλειφθεῖσα, ἀκατοίκητος Ἡρ. 3, 102· τὰ ἔρημα, 2, 32· «κατὰ σταθμοὺς δόσται, τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται» ἐπὶ ἀνθρώπων, καταμόναχος, ἐγκαταλελειμμένος, ἀβοήθητος· «μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημον φασιν οὐ πολλῶν μέτα μολεῖν» Αἰσχ. Περ. 720· καὶ ἄφιλος Σοφ. Φιλ. 228· «χωρὶς ἀνθρώπων στίβου», 485· μετὰ τοῦ ἄπορος, Οἰ. Κ. 1733· «ἔρημος πρὸς φίλων», Ἀντ. 910· «ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται ὑμᾶς ἔρημους» Ἀριστ. εἰρ. 112· μετὰ γεν. «ἔρημον πάντων τῶν συγγενῶν» = ἐγκαταλελειμμένον ὑπὸ τῶν συγγενῶν πάντων, ἄνευ ἄλλου συγγενοῦς Πλατ. Γοργ. 523· «πατρὸς ἢ μητρός», νόμ. 11, 927· «ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω» = στερημένη ἀνθρώπων Σοφ. Οἰ. τ. 57· «στέγαι φίλων ἔρημαι» = κεναὶ ἀνθρώπων φίλων Εὐρ. Ἡλ. 1397· «ἐοῦσ' ἔρημος ἐοῦσα ὅπλων» Ἡρ. 9, 63 Ὁμ. «Κορινθίων ἔρημοι ἐς τοῦτον τὸν πόλεμον καθέσταμεν» = ἄνευ τῶν Κορινθίων Θουκ. 1, 32· - συμμάχων Ξεν. Κυρ. 2, 1, 11· τοῦ βοηθήσοντος Ἰσοκ. ἐπ. 1, 3· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, - καὶ ἄπορος Πλατ. Φιλ. 16· - καὶ ὀρφανά, νόμ. 11, 927· καὶ οὕτω συχνὰ ἐπὶ ὀρφανῶν Λυσ. 2, 71· καὶ κλῆρος Ἡσαι. 3, 61· ἰδ. ἡ ἐρήμη δηλ. δίκη, καὶ δίαιτα, σπανιώτ. ἔρημος, αἱ ὁποῖαι λέξεις παρακεῖνται ἀκόμη, σημαίνουσι δὲ ὅταν εἰς τῶν χρισαλογησμένων δὲν παρουσιασθῇ εἰς τὸ κριτήριον τὴν ὡρισμένην ἡμέραν τὴν δίκης, καὶ διὰ τῆς ἐλλείψεως του ταύτης χάνῃ κατὰ νόμον τὴν δίκην· ἀναπληροῦται δὲ ἡ φράσις διὰ τοῦ «ἐρήμην καταδικάζειν» = τὸ π. τοῖς δικανικοῖς σύνηθ. λατ. contumaciam· «ἐρήμην κατηγορεῖν» = κατηγορεῖν τινα ἀπόντα Πλατ. ἀπολ. 18· «ἤλπιζε ἀποφεύξεσθαι τὴν γραφήν· οὔτε γὰρ ἐπιξένοις οὐδένα ἄλλ' ἐρήμην αὐτὴν ἔσεσθαι» = ὅτε κανεὶς κατήγορος δὲν παρουσιάζηται Ἀντιφ. 2, 1, 7· «ἐρήμην ὄφλειν δίκην», 5, 13· «τὴν δίκην ἔρημον ὄφλειν» Δημ. 32, 26· «ἐρήμην τινὰ λαβεῖν» Λυσ. 26, 18· «δίκην εἶλον ἐρήμην» = τοιαύτην δίκην κερδίζειν, καθ' ἣν ὁ ἕτερος τῶν κρινομένων καταδικάζεται εἰς ἀπώλειαν πρὸς τὴν δικαστικὴν κλῆσιν διὰ τῆς ἀπουσίας του Δημ. 21, 81, ὅπου παρέκειται, τὸ «οὐ γὰρ ἀπόντα ἐρήμῃ δίκῃ κατέγνωσαν αὐτοῦ θάνατον» Θουκ. 6, 61· «ἐρήμην καταδιαιτᾶν, καταδικάζειν τινὸς» Δημ. 40, 17· καὶ «τὴν ἔρημον δοῦναι», 21, 85· «ἐρήμην αὐτοῦ κατέγνω τὴν δίαιταν», 33, 33· «ἔρημον ἀφεικέναι τὸν ἀγῶνα» = ἀποφεύγειν τὴν μάχην, ἰδ. ἐπὶ μονομαχίας ὅταν ὁ ἕτερος τῶν δύο δὲν παρουσιάζηται εἰς τὸν ὁριοθέντα καιρὸν «καὶ τόπον Δ. Ἀλ. σ. 402, solitarius, desertus.

Ἐρημο-σκόπος, 2· διορισμένος νὰ φυλάτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴ ἔρημον τόπον, κατὰ Σουΐδ. = ῥαθύμως φυλάττων.

Ἐρημοσύνη, ἡ· ἐρημία, μοναξία Ἀγαθ. 46 (9, 4, 665).

Ἐρημο-τἄφής, 2· ὁ ἐν ἐρήμῳ ταφείς Γεωργ. Συγγ. σ. 128.

Ἐρημο-φίλης, ὁ· ὁ τὴν ἔρημον, μοναξίαν ἀγαπῶν Παυλ. Σιλ. Ἀνθ. Παλ. 9, 396, 4.

Ἐρημό-φιλος, 2· ὁ φίλων ἔρημος, ἐστερημένος ἀμφ.

Ἐρημόω· κάμνω τόπον τινὰ ἔρημον, κενόντινός, «ἀνδρῶν ἐρήμωσεν ἑστίαν» Πινδ. Ἰ. 3, 35· «ἐὸν ἐρημώσαισα χῶρον» = ἀπὸ δένδρα ἀρεστά, τὰ ὁποῖα κατεῖχον τὸν τόπον ὅπου ἵσταντο, Π. 4, 269· - ὄχον, τάξιν Αἰσχ. Ἀγ. 1040· «εἰ μὴ τόδ' ἐκλιπαυσ' ἐρημώσεις πίδον» Εὐρ. Ἀνδρ. 304· «Διὸς ἄλσος ἠρήμωσε λέοντος» = ἠλευθέρωσας αὐτὸ ἀπ' αὐτόν, Ἡρ. μ. 360· καὶ παθ. πατρὸς ἐρημωθεῖσα = στερηθεῖσα, Ἀνδρ. 808· «ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου» = ἐὰν ὁ θρόνος στερηθῇ ἀνδρῶν· «Θεσσαλοὶ ἐρημωθέντες ξυμμάχων» = μείναντες ἄνευ συμμάχων Ἡρ. 7, 174· «τὸ πνεῦμα τῶν ὁσμῶν ἐρημωθὲν» = ἐλεύθερον, = ἄνευ ὁσμῶν Πλατ. Τίμ. 66· καὶ ὑπό τινος Δ. Ἀλ. 11,9, τόπον τινὰ ἐρημώνειν, ἐγκαταλείπειν, - τόπους Πλατ. νομ. 9, 865· - ἱερὰ Θουκ. 3, 58· Παθ. «πόλεις ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν» Θουκ. 1, 23· ἀλλὰ «Συρακούσας ἐρημώσαντες» = ἐγκαταλείψαντες, 3, 4· «σεαυτὸν ἐρημοῖς» = στερεῖς τὸν ἑαυτόν σου Πλουτ. Ἀλεξ. 39. Μετὰ διπλῆς αἰτ. συντάσσ. ἡ λέξ. ὡς ἀφαιρεῖσθαί τινά τι, ὡς Πινδ. 3,97, desolo, vasto.

Ἐρημώζω· εἶμαι ἐρημίτης, Ἐπιγρ. ἐσφ. ἀντὶ τοῦ ἐρημάζω.

Ἐρήμωσις, ἡ· ἀπομόνωσις, καταστροφὴ Ἀρρ. Ἀν. 1, 9, 13, desolatio.

Ἐρημωτής, ὁ· ἐρημώνων· - θὴρ Ἀντιπ. Σιδ. 18 (6, 115) desolator, vastator.

Ἐρημωτικός, 3· εἰς ἐρήμωσιν ἐπιτήδειος Ἐπιφάν. 458, vastans.

Ἐρῆρἰδαται, ἰων. γ'. πλ. π. παρκ. τοῦ ἐρήδω, ἀντὶ ἐρηρεισμέναι εἰσὶ Ἰλ. ψ, 284· ὁ δὲ Ἀπόλ. Ῥ. 2, 320, ἔχει ἀνέ' αὐτοῦ ἐρήρεινται.

Ἐρήριμαι, π. παρκ. τοῦ ἐρείπω.

Ἔρησις· λέξις.

Ἐρητυθεν· ἴδε τὸ ἐπόμ.

Ἐρητύω· (πρβλ. ἐρύω, ἐρύκω), κωλύω, κατέχω, ἐμποδίζω, ὀπίσω, «κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον» Ἰλ. σ, 503· «σοῦ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύει φῶτα ἕκαστον» - ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐμπόδιζε, 5, 184· πρβλ. Ὀδ. ι, 493· ἐρητύσασκε Ἰλ. λ, 567· «ἠέ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμὸν» «καταπραΰνῃ τὸν θυμόν, α,192. Παθ. «οὐδὲ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός» Ἰλ. ν, 280· ἐρήτυθεν (αἰολ. ἀντὶ ἐρητύθησαν) «καθ' ἕδρας» Ἰλ. 6, 99· «ἐρητύοντο μένοντες», 0, 345· «πολλὰ κέλευθος ἐρᾶτύει» = πολλὴ ὑπάρχει ἐν τῷ μεταξὺ Σοφ. Οἰ. Κ. 611· «ἐρήτυσαν τέκνα δεινῆς ἀμίλλης» = ἐμπόδισαν αὐτὰ ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος Εὐρ. Φοιν. 1260· καὶ συχν. π. μτγν. π. ὡς «ἐρητύσασκε δ' ὀλαγμὸν (κόναν)» Θεόκρ. 25, 75· «μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου» Ἀπολ. Ῥ. 2, 331. Μέσ. = ἐνερ. Ὁμ. «ἐρητύοντό τε λαοὺς» Ἰλ. α, 723, (τὸ υ ἐν τῷ ἐν. καὶ παρατ. βραχύ, ἐκτείνεται χάριν τοῦ μέτρου εἰς τὸ ἐρητύειν καὶ ἐρητύοντο).

Ἔρθα· πόλ. Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, κατ. Ἐρθηνοὶ Στ. Βυζ.

Ἐρθυρίς· Ῥῶ τὸ φθείρω, μετὰ τοῦ ἔρι ἐν συγκοπῇ ἔρρω, ὡς τὸ ἐριθυρὶς ἡ μεγάλη θυρίς, καὶ ἐρθυρὶς Ἐτ. Μ. 377, 36.

Ἔρι, τό, ἀκλ. π. συντετμ. τύπ. τοῦ ἔριον, μαλλίαν Φιλητ. 18.

Ἐρι-, ἀχώρ. μόρ. ἐπιτατ. praefixum = ἀρι, (χρησιμεῦον εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τῶν ὁποίων προτάσσεται λέξεων)· τὰ μάλιστα, ἄγαν, πάνυ, σημαίνον ὡς καὶ τὸ λα. συγγεν. εὐρὺς τὴν κατὰ τόπον ἔκτασιν· τὰ σύνθετα εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον π. λυρ. καὶ ἐπ. συνηθ.

Ἐριάδες, αἱ· καθαρίδες γλῶσ.

Ἐρίανθος, ὁ· Θηβαῖός τις Παυσ. ὀρθοτ. γρ. Ἐριάνθης.

Ἐριασπίδας· Τεγεάτης τις Ἀνθ. Παλ.

Ἐριαύγη, ἡ· Εὐρυλύτη Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.

Ἐρι-αυγής, 2· λαμπρότατος, φωτεινότατος Ὀρφ. ἀποσπ. 7, 11.

Ἐριαύσας, ὁ· ἀνδρ. ὤν. Ἐπιγρ.

Ἐρι-αύχην, 2· ὁ ὑψηλόν, ὑπερηφάναν ἔχων αὐχένα Ἰλ. κ, 305· ἐπίθ. εὐγενοῦς ἵππου μεθ' ὑψηλοῦ, ὑπερηφάνου τραχήλου, λ, 509.

Ἐρι-αχθής, 2· λίαν βεβαρημένος μτγν.

Ἐρί-βαλλος, ὁ· τὸ μαρσίππιον Ἀρκαδ. 54, 9,

Ἐρι-βόας, ὁ· ὁ δυνατήν, μεγάλην ἐκπέμπων βοὴν ἐπίθ. τοῦ Βάκχου Πινδ. ἀποσπ. π. Δ. Ἀλ. π. συνθ. λέξ. σ. 304· Ἑρμᾶς θεῶν ἱερὸν κάρυξ Σιμμίου ὠδὸν Ἀνθ. Παλ. 15,27, clamosus.

Ἐρί-βοια, νύξ, ἡ· ἡ μεγάλως τιμωμένη Ἡσύχ. δύναται δ' οὕτω νὰ ἐπονομάζηται ἡ νύξ, διότι ἐκ τῆς νυκτερινῆς σιωπῆς ἀκούονται σαφέστερον αἱ φωναὶ καὶ οἱ κρότοι.

Ἐρίβοια, ἡ· 1) Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος Πινδ. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους Δ. Σικ. 3) πόλ. τῶν Παρθυαίων ἐν Μακεδονίᾳ Πτολ. 4) πόλ. Βιθυνίας Πτολ.

Ἐρί-βομβος, 2· ὁ μέγαν βόμβον προξενῶν, ἐπίθ. τῶν μελισσῶν Ὀρφ. ἀποσπ. 49, bombitans.

Ἐρί-βοτρυς, 2· πλήρης σταφυλῶν μτγν.

Ἐρι-βρεμέτης· ἐπίθ. Διὸς καὶ Βάκχου.

Ἐρι-βρεμέτης, ὁ· ἰσχυρῶς ἠχῶν, βροντῶν Ζεὺς Ἰλ. ν, 624· - λέων = ἠχηρῶς ὠρυόμενος Πινδ. Ἰ. 3, 64· οὕτω καλεῖται ὁ Αἰσχύλος π. Ἀριστ. βατρ. 814· - αὐλὸς = μεγάλως ἠχῶν Ἀρχιτ. 4 (6, 195), grandifremus.

Ἐρι-βρεμής, 2· τῷ προηγ. ἐπ. ἀδ. (6, 344).

Ἐρι-βριθής, 2· λίαν βαρύς· - μολύβου χύσις Ὀππ. ἁλ. 5, 636, gravis.

Ἐρί-βρομος, 2· ἐριβρεμέτης, λέοντες Πινδ. Ὀ. 10, 21· - νεφέλη Π. 6, 11· - χθών, 6, 3, ἴδ. ἐπών. Βάκχου π. μτγν. π. grandifremus.

Ἐρι-βρύχης, 2· τῷ ἐπομ. - ταῦρος Ἡσ. Θε. 832· - πόντος, λέων Ὀππ. ἁλ. 1, 476, mugiens.

Ἐρί-βρυχας, 2· ὁ λίαν βρυχώμενος· - βοῦς = μεγάλως μυκώμενος Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 116· κίλαδος, ἐπὶ τῆς σάλπιγγος Ἀντιπ. Σιδ. 11

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(δ, 159)· - λέων Κ. Σμ. 3, 271· - λέαινα 'Οππ. κυν. 3, 129.

Ἐρι-βῶλαξ, ακος ὁ· μεγάλους ἔχων βώλους, ἐπὶ παχείας, καρποφόρου γῆς, ἥτις ἐν καιρῷ τοῦ ὀργώματος συντρίβεται εἰς μεγάλα, χονδρὰ κομμάτια ἢ σβώλους 'Οδ. ν, 235· «ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι» = εὔγεφ, λιπαρᾷ Εὐστ. 'Ιλ. α, 155.

Ἐρί-βωλος, 2· τῷ προηγ. 'Οδ. ε, 34.

Ἐρίβωλος, ὁ· κόλπος τῆς Νικομηδείας Δ. Κασ. ϛδ' ἐριγβωλος.

Ἐριβώτης· υἱὸς Τελέοντος, εἷς τῶν 'Αργοναυτῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ἦτο ἔμπειρος καὶ τῆς ἰατρικῆς, θεραπεύσας τὸν 'Οϊλέα ἐκ τῶν πληγῶν τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκ τῶν Στυμφαλίδων ὀρνίθων 'Απολ. 'Ρ.

Ἐρι-γάστωρ, ορος, ὁ· παχεῖαν ἔχων γαστέρα Νικ. ἀλ. 344, ventriosus.

Ἐρι-γδουπέω· κάμνω δυνατόν, σφοδρὸν κρότον Σχολ. Βεν. 'Ιλ. ζ, 507, strepo.

Ἐρί-γδουπος, 2· μεγάλως ἠχῶν βροντῶν· π. 'Ομ. συνήθ. «ἐριγδούποιο πόσις "Ηρης» ἐπὶ τοῦ βροντῶντος Διός· ἀλλὰ καὶ «ἐριγδούποι πόδες ἵππων» 'Ιλ. λ, 152, καὶ μτγν. π. - ποταμοὶ Κ. Σμ. 3,221· πρβλ. ἐρίδουπος, tonans.

Ἐρίγδουπος· εἷς τῶν Κενταύρων 'Οβιδ. μεταμ.

Ἐρι-γηθής, 2· περιχαρής· - νίκη 'Ορφ. λιθ. προσιμ. 24.

Ἐρί-γηρις, 2· μεγαλόφωνος 'Ησύχ.

Ἐρί-γληνος, 2· μεγαλόφθαλμος 'Οππ. κυν.

Ἐριγμα, ἐρίγμη, ἔριγμος· ϛδε ἐρεγμός.

Ἐρίγυνος, ὁ· υἱὸς Λαρίχου ἐκ Μιτυλήνης, στρατηγὸς 'Αλεξάνδρου τοῦ Μ. Δ. Σικ.

Ἐριγών, καὶ Ἐρίγων, ὁ· ποτ. τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων εἰς τὸν "Αξιὸν Στραβ. ἔτι δὲ ποτ. Θράκης, Στραβ. ἢ μετέπειτα 'Ριγινία.

Ἐρῑδαίνω (ἔρος), ἀόρ. ἐρίδηνα 'Απολ. 'Ρ. καὶ ἐριδήσασθαι, ἐρίζειν· φιλονεικεῖν, λογομαχεῖν 'Ιλ. ψ, 792· «- περὶ πτωχῶν», 'Οδ. σ, 403· - ἐπέεσσι, 6, 342· «ὡς δ' εὗρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν» = πρὸς ἀλλήλους 'Ιλ. π. 765· «- ἀντία πάντων» = κατὰ πάντων 'Οδ. α, 79· μετ' ἀνδράσι, φ, 310· ἀμιλλῶμαι, συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι, «εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν», 6,206· «ποσσὶν ἐριδήσασθαι 'Αχαιοῖς»= τὸ νὰ φιλονεικήσῃ τις μὲ τοὺς 'Αχαιοὺς περὶ ταχύτητος τῶν ποδῶν, διὰ νὰ τρέξῃ ταχύτερα 'Ιλ. ψ, 792· «μηδ' ἐλαφηβολίην μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν» = εἰς τὸ τοξεύειν Καλλ. 'Αρτ. 262· π. μτγν. π. καὶ ἐχθρικῶς ἐγωνίζεσθαι 'Απολ. Ρ. - τινά = ἐρεθίζειν 'Αθήν. 10, 452 (εἰς τὸ ἐριδήσασθαι τὸ ι γίνεται χάριν τοῦ μέτρου μακρόν, διὸ καὶ γράφουσί τινες ἐριδδήσασθαι, ὅμ. ὅτι εὑρίσκεται καὶ ἡ ἐσφ. γρ. ἐριζήσασθαι), contendo.

Ἐριδανάτας ὁ· 'Ηρακλῆς π. Ταραντίνοις 'Ησύχ.

Ἐριδαντεύς, ὁ· τῷ ἐπομ. Δημοκρ. π. Πλουτ. συμπ. 1, 1, 5.

Ἐριδάντης, ὁ· ἱριστής, φιλόνεικος Τιμ. Φλιασ. π. Δ. Λαερ. 2, 107, litigiosus.

Ἐρί-δηλος, 2· πάνυ φανερός, λίαν σαφὴς μτγν.

Ἐριδήμιος· ἐπιθ. Διὸς π. 'Ροδίοις 'Ησυχ.

Ἐρίδια· ἐριωδία.

Ἐρι-δοῦπις, 2· πολλὰς ἔχων δίνας, ἤτοι στρηφογυρίσματα τοῦ ὕδατος Τρυφ. 231.

Ἐρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἔριον, Λουκ. Ὠκύπ. 89.

Ἐρίδιος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Λίμου, βασιλέως τῶν Σκυθῶν Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 2) ποτ. ἐν Πόντῳ, βραδύτερον Ἶρις κληθείς 'Αρρ.

Ἐριδμαίνω· α) ἐριθίζω, κάμνω τινὰ νὰ καπιώσῃ 'Ιλ. π. 260· β) ἐριδαίνω, φιλονικῶ, μαλώνω, ἀγωνίζομαι· - ἄκρα φέρεσθαι Θεόκρ. 12, 31· «ἔριπτον ἐριδμαίνουσαι» = ἐξ ἀμίλλης Μοσχ. 2, 69, irrito, provoco.

Ἐρίδματος, 2· λίαν τιθασευτικός, καλαστικός, καταπραϋντικός· - ἔρις Αἰσχ. 1440.

Ἐρί-δουπος, 2· λίαν ἠχηρός, π. 'Ομ. δεῖποτε ἐπὶ ἀψύχων, π. χ. - αὐθουσα, συχν. - ἄκαλα 'Ιλ. υ, 50· - ποταμοὶ 'Οδ. 1, 515· ϛδ' ἐριγδουπος, ὅπερ ὅμως ἐν χρήσ. ἴστι μόν. ἐπὶ ἐμψύχων π. 'Ομ.

Ἐρί-δωρος, 2· πλουσιόδωρος, - θήρης· - ὑπώρη 'Οππ. κυν. 3, 504, munificus.

Ἐριεντής, ἡ· ἐριέντις, ἡ = ἰσχυρῶς κρατοῦσα ἐπών. 'Αφροδίτης 'Ησύχ.

Ἔριζα, ἡ· πόλ. τῆς Καρίας εἰς τὰ σύνορα τῆς Λυκίας καὶ Παφλαγονίας Λιβ.

Ἐρίζηλαι, οἱ· ἔθνος παρὰ τῇ Φρυγίᾳ (πιθαν. Ἐριζηνοὶ ϛδ' ἔριζα) Πτολ.

Ἐρί-ζηλος, 2· ἐριδήλος 'Ησυχ.

Ἐρίζω (ϛδ' ἔρις), δωρ. ἐρίσδω, μελ. ἐρίσω ἐπ. καὶ ἐρίσσω, δωρ. ἐρίξω, παρε. π. καὶ ἐρήρισται 'Ησ. ἀποσπ. Κλ. 'Αλ. στρ. α, 602· 1) φιλονεικῶ, λογομαχῶ, τὰ πλείστα κατὰ τὸ ἐριδαίνω, ἐπὶ ἀμίλλης καὶ ἐν γεν. ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας· - τινί 'Ιλ. α, 6· - ἀντιθέην τινί= φανερῶς ἵνα τὸν νικήσῃ, α, 277· - περὶ τινος, μ. 423· ἀντία τινὶ Πινδ. Π. 4, 285· - τινί, Ν. 8, 22· καὶ «- πρὸς θεόν, Π. 2, 88· «τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν» = τὸ δίκαιον δὲν πρέπει νὰ ἐγείρῃ φιλονεικίαν Σοφ. 'Ιλ. 459· «ἐρίζουσιν οἱ διάφοροί τε καὶ οἱ ἐχθροὶ ἀλλήλοις», ἔνθα γίνεται διάκρισις μεταξὺ τοῦ ἐρίζειν καὶ ἀμφισβητεῖν Πλατ. Πρωτ. 337· - περί τινος, συμπ. 173· «οὐκ ἐρίζειν ἀλλὰ διαλέγεσθαι», πολ. 5, 454· - πρὸς θεούς, 3, 395· «- πόλει πόλει» Θουκ. 5, 79· - τινὶ γνώμῃ, Λυσ. 3, 42· «πρός τινα περί τινος» Πλουτ. Τιμολ. 14· 2) ϛδ. συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι, - τινί = μετά τινος 'Ιλ. ζ, 131· - 'Αφροδίτῃ κάλλος = μετὰ τῆς 'Αφροδίτης ὡς πρὸς τὴν καλλονήν, ν, 389· καὶ «- περὶ μύθων, περὶ τόξων» 'Ιλ. ο, 284, 'Οδ. ν, 213· ἢ καὶ «- ποσί, δρηστοσύνῃ» = μὲ τοὺς πόδας = εἰς τὸ τρέξιμον μετά τινος ἀγωνίζεσθαι 'Ιλ. ν, 325· καὶ μετ' ἀπαρ. «ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν χεραὶ μαχέσασθαι», σ, 38· καὶ ἀπολ. «Νέστωρ, οἷος ἐρίζει» = ὁ Ν. μόνος θὰ ἠγωνίζετο = αὐτὸς μόνος ἦτο εἰς κατάστασιν ν' ἀγωνισθῇ μὲ αὐτόν 'Ιλ. δ, 555· «νόον γε μὲν οὔτις ἐρίζει» 'Ησ. ἀσπ. 5· καὶ πεζ. - τινί 'Ηρ. 4, 152· «ἐρίζοντες αἱρεῖσθαι τὸ χωρίον» Ξεν. 'Αν 4, 7, 12· - περί τινος, 1, 2, 8· ἠρικέναι Πολυβ. 3, 91, 7· «ἔριν πρός τινα» Θεοκρ. 5, 23· 3) τὸ μέσ. ἀντὶ ἐνερ. ἀγωνίζομαι, «ὦ αὖ τίς τοι ἐρίζεται ἠυκόμοιο ἀνήρ» 'Ιλ. ε, 172· «ἐρίζετο βουλὰς Κρονίωνι» = ἀμιλλᾶται εἰς τὴν φρόνησιν πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν Δία Ἡσ. Θε. 534· «ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται» Πινδ. Ὀ. 1, 95· - τινί, Ἰ. 3, 47· πρβλ. ἐριδάννω, contendo, concerto.

Ἐρί-ζωος, 2· μακρόβιος μτγν. vivax.

Ἐρι-ήκοος, 2· εὐκόλως ἀκούων, ὀξεῖαν ἔχων ἀκοὴν Ὀρφ. Λιθ. 11, 124.

Ἐρίηρες, οἱ· πλ. κατὰ μεταπλασμ. τοῦ ἑπομ.

Ἐρίηρος, πλ. πάντοτε ἐρίηρες, ἐρίηρας ἀντὶ ἐρίηρος, ἐριήρους (πρβλ. Λοβεκ. παραλειπ. σ. 180)· στενῶς συνδεδεμένος, π. Ὁμ. σύνηθες ἐπίθ. τοῦ ἑταῖροι = πιστῶς προσκεκολλημένοι, εἰλικρινῶς ἀγαπῶντες Ἰλ. γ, 47· εἰς· τὸν ἑν. μόν. Ἰλ. δ, 266· - ἀοιδὸς Ὀδ. α, 346· καὶ θ, 471, ὅπου δὲν πρέπει νὰ νοῆται = εὐπειθής, ἕτοιμος, πρόθυμος (διότι Ὀδ. α, 155 κεῖται ῥητῶς «ἀνεδάλλετο καλὸν ἀείδειν» = δὲν ἤθελεν, ἤτο βιασμένος νὰ ψάλῃ), ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τὸ πᾶσι τερπνός, ἀρέσκων, ἀγαπητός, ἡ ὁποία ἐξήγ. βεβαιοῦται ἀρκούντως διὰ τοῦ ἄρωσημ. 2· πρβλ. ἄρμενος, aptus.

Ἐρι-ηχής, 2· μεγαλόηχος Γρηγ. ἐπ. (8, 5).

Ἐριθάκη, ἡ· ἡ ὑπὸ τῶν μελισσῶν παρατιθεμένη τροφὴ Ἡσύχ. ἤτις ἐστὶ στερεωτέρα καὶ ἧττον ῥευστὴ τοῦ μέλιτος καὶ ἧττον αὐτοῦ γλυκεῖα, πρόσφατος δὲ οὖσα ἡδύνει τὴν γεῦσιν, οὖσα νοστιμωτάτη, ἄλλως καὶ κήρινθος καὶ σανδαράχη λεγομένη, ἑτέρα οὖσα τῆς π. ἡμῖν κηρίθρας, ἥτις ἐλέγετο μελίκηρον Ἀριστοτ Ζ. Ἱ. 5, 22.

Ἐριθακίς, ἴδος, ἡ· ὄν. γυν. Σχολ. Θεοκρ.

Ἐριθακίς, ἴδος, ἡ· ἔριθος, ἐργάτισσα, δουλεύτρια, Θεοκρ. 3, 35.

Ἐρίθακος, ὁ· εἶδος πτηνοῦ μανθάνοντος, ὡς οἱ ψιττακοὶ καὶ αἱ κίσσαι, νὰ ἐκφέρῃ λέξεις τινὰς Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 49.

Ἐριθακ-ώδης, 2· ὅμοιος τῷ προηγ. πτηνῷ· - γράεται ἐσ. σφλύαροι Ἐπιχαρμ. π. Ἀθην. 7, 318.

Ἐριθαλίς,· ἐριθαλίς.

Ἐρι-θάλης, 2· τῷ ἐριθαλίς.

Ἐρι-θαλις, ἴδος, ἡ· βοτάνη τις Ἡσύχ

Ἐρι-θαλλής, 2· τῷ ἑπομ. Ἡσύχ.

Ἐρί-θαλλος, 2· μεγάλως θάλλων· - πρῖνος Σιμωνιδ. π. Πλουτ. Θησ. 17· πρβλ. ἐριθηλής, virescens.

Ἐριθάρσης, ὁ· Μιλήσιός τις Φωτ.

Ἐριθεία, ἡ· 1) ἐργασία ἐπὶ μισθῷ Σουΐδ. 2) φροντὶς καὶ ἔκτενὴς ἐπιμέλεια εἰς ἀπόλαυσιν πολιτικοῦ τινος ἀξιώματος Ἀριστοτ. πολ. 5, 2, 3· ὅπου ζῆλος καὶ ἐριθεία ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα Ν. Δ. ambitus.

Ἐριθεύομαι· φιλονεικῶ Δ. Ἀν. 256, 17, irrito.

Ἐριθεύομαι, ἀποθ. μέσ. (τὸ ἐνερ. Ἰλιοδ. 1, 5)· κοπιάζω, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, μὲ ἡμερομίσθιον, Ο΄. ἐν γέν. ἐργάζομαι εἰς τὸ ἐνερ. Ἡλιόδ. 1, 5· ἐπὶ ἀρχόντων, δικαστῶν καὶ τ. τ. = πράττω τι πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν = δεκάζομαι Σουΐδ. ἐπιμελοῦμαι παντοιοτρόπως ἵν' ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ πρὸς ἐπιτυχίαν τιμῆς τινος ἢ ἀξιώματος ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἴδ. δι' ἀπατηλῶν καὶ κολακευτικῶν μέσων, «ἐριθευόμενοι» = οἱ τοιούτους τρόπους μεταχειριζόμενοι, τοιοτοτρόπως πολιτικὰς τιμὰς καὶ ἀξιώματα λαμβάνοντες ἐν τῇ πολιτείᾳ Ἀριστοτ. πολ. 5, 3.

Ἐριθεύς, ὁ· ἐριθακος Σχολ. Ἀριστ. σφ. 927

Ἐριθευτικός, 3· φιλόνεικος Εὐστ. 68, 53, contentiosus.

Ἐριθεύω, ἐκ τοῦ ἐριθεύομαι· φαύλως ἐρίζω Εὐστ. 1162, 23.

Ἐριθήλας, ὁ· υἱὸς Ἀρτάκου Σχολ. Ἰλ.

Ἐριθηλής, 2· ἐριθαλής, ἀφθόνως θάλλων, βλαστάνων ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν Ἰλ. κ, 467· - ποίη Θεοκρ. 25, 132· - φυτὸν Ὀππ. 2, 490· ὅθ. ἐπὶ σπορητῶν = καρποφόρος Ἰλ. ε, 90· μτφ. εὐνομίη Βυζ. ἀν. 28 (Πλαν. 72), virens.

Ἐρίθηλος, 2· τῷ προηγ. Χρ. Σιβ. 8, 714.

Ἐρίθινοι αἱ, σκόπελοι (νῆσοι)· νῆσος ἐπὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου ἐν τῷ Πόντῳ Πτολ.

Ἐρίθιος· ἐπών. Ἀπόλλωνος Πτολ.

Ἔριθος· ἀνδρ. ὄν. Ὀβιδ.

Ἔριθος (ἴσ. ἐρέθω)· ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, μὲ ἡμεροκάματον, π. χ. οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ μισθῷ τοὺς ἀγροὺς ἄλλων Ἰλ. σ, 550· π. Ἡσ. = ἡ ἐργάτις, ἐρ. 600. π. μτγν. ἰδ. ἐριουργὸς ἡ νήθουσα, κλώστρια, ὑφάντρια μαλλίων (ἴδ. καὶ τὸ ἔριον νομίζεται ὡς πρωτότυπον τῆς λέξεως) Δημ. 27, 45· π. Τίμων Φλιασ. 2 καλεῖται οὕτως ἡ ὑπηρέτρια, βοηθός· Ὁμ. ὑμν. «τλήμων γαστρὸς ἔριθος» = ἀγγελιαφόρος, ὑπηρέτης τῆς κοιλίας = ἡ πορδὴ = crepitus ventris, Ἑρμ. 296.

Ἐρίθυλος, ὁ· ἐριθακος Σχολ. Ἀριστ. σφ. 927.

Ἐρί-θυμος, 2· ὁ εὐθαρσής, θαρραλέος Κ. Σμ. 1, 742, animosus.

Ἐρίθυνος, 2· σφόδρα ὁρμητικός, βίαιος Θεοκρ. 15, 50 ἐξ εἰκασ. τοῦ Spohn.

Ἐριθυρίς· ἐρθυρίς.

Ἐρικαιεύς· τὸ ἐρίκεια

Ἐρικαῖον· τὸ ἐρείκη.

Ἐρικάνη, ἡ· ἐρκάνη, φραγμὸς Ἡσύχ. sepes.

Ἐρικάς· τὸ ἐρείκιον.

Ἐρίκεια, ἡ· δῆμος Ἀθήνησιν Αἰγηΐδος φυλῆς, ὁ δημότης Ἐρικαιεύς· ἐπίρ. ἐρικείαθεν, ἐρικείανδε, ἐρικειᾶσιν Στ. Βυζ.

Ἐρι-κερδής, 2, ἰσφ. ἀντὶ ἐρικυδὴς Σχολ. Ἰλ. γ, 65.

Ἐρικευθές, τό· πυθμὴν Ἡσύχ. fundum.

Ἐρίκη, ἡ· 1) θυγ. τοῦ Ἀναύρου Ἡσύχ. 2) Ἐρίκης κάλπος Λιγουρίας Πτολ.

Ἐρίκη, ἡ, ἰσφ. ἀντὶ ἐρείκη.

Ἐρικίνιον, τό· πόλ. Θεσσαλίας αὐ πόρρωτῶν Γόμφων Λίβ.

Ἐρίκινον, τό· τὸ ἐρύκινον.

Ἐρίκιος· Ῥωμαῖος χιλίαρχος ἐπὶ Σύλλα Πλουτ.

Ἐρικίς, ἴδος, ἡ· ἐρεικίς, κριθὴ χονδροκοπανισμένη, συνήθ. πλ. Γαλην.

Ἐριζ'τας, αρτος, ὁ· ἄρτος ἀπὸ χονδρυκοπανισμένον κριθάρι Σελευκ. π. Ἀθην. 3, 114.

Ἐρι-κλάγκτης, γόος, ὁ· μεγάλως ἠχῶν, κωδωνίζων Πινδ. Π. 12, 21, sonorus.

Ἐρί-κλαυστος, 2· α) πολύκλαυστος, πολυθρήνητος· - πόλεμος Ὀππ. ἁλ. 2, 668, καὶ ἐρίκλαυτος γρ. 6) πολὺ κλαίων, ἐρίκλαυτοι γονεῖς Παυλ. Σιλ. 82 (7, 560), lacrymosus.

Ἐρί-κλυτος, 2· περίφημος, ἐξάκουστος Ὀρφ. Ἀργ. 1027, inclytus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐρί-κνημος, 2· ἐξίχνων, ὀφηλὸς Παυλ. Σιλ. περιγρ. ἁγ. Σοφ. 274, excelsus.
Ἐρικύδεις, συνηρ. -οῦς, 3· τόπος μὲ πολλὰ δάση καὶ λειβάδια, ὅπερ ἄλλ. γρ. ἐρεικώδεις.
Ἔρικος, τό· περίφραγμα, φραγμὸς Ἡσύχ. septum.
Ἐρικός· τὸ· ἱερεικοῦς.
Ἐρικοῦσα, ἡ· νῆσος π. τῇ Κερκύρᾳ, ταπεινὴ βαρκοῦσα Πτολ.
Ἐρικοῦσσα, ἡ· μία τῶν ἑπτὰ τοῦ Αἰόλου νήσων π. τῇ Σικελίᾳ, καὶ Λιπάρων λεγομένων νῦν Στραβ. Ἀλικροῦδι κάτ. Λιπαραῖοι ἐξ Ἐρικούσσης Στ. Βυζ.
Ἐρικταίνω· ὑπερικταίνω.
Ἐρι-κτέανος, 2· πολυκτήμων, πλούσιος Ὀππ. κυν. 1, 312, dives.
Ἐρι-κτήμων, 2· τῷ προηγ. μτγν.
Ἐρικτός, 3· ἐρεικτός, κοπανιστός, καθ' Ἡσύχ. «ἐρικτὰ = σῖτος πεφρυγμένος καὶ κοπτόμενος, ὡς ἅλφιτα, σχιστὰ ἄλευρα»· κατὰ δὲ Φωτ. λεξ. χειρογρ. «ἐρικτῶν, τὸ διχερικτῶν πυρῶν, καὶ μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλισμένων, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι, τοῦτο λέγουσιν ἐρικτόν», ἄρα τὸ ξεφλουδισμένον, τριμμένον εἰς τὸν χειρόμυλον, καὶ εἰς φαγητὸν ἡτοιμασμένον σιτάρι τὸ χυδ. μπουλουγοῦρι.
Ἐρί-κτυπος, 2· μέγαν κτύπον, κρότον προξενῶν, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος Ἡσ. Θε. 441.
Ἐρι-κυδής, 2· περίφημος, ὑπερένδοξος, ἰδ. ἐπὶ θεῶν καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀνηκόντων· - Ἀητώ, Γαῖη Ἰλ. ξ, 327· - Θεῶν δῶρα, γ, 65· - Θεῶν οἶκοι Θεοκρ. 17, 108· καὶ - ἤθη, λ, 22· - δαῖς, ἐπὶ λαμπρῶν συμποσίων, ἰδ. ἐπὶ θυσίας συμποσίων, ω, 802· - ἄστυ χρησμ. π. Ἡρ. 7, 220, praeclarus.
Ἐρι-κύμων, 2· λίαν ἐγκύμων ἤτοι εὐφορώτατος «λαγίναν ἐρικύμονα φέρματι γίνναν» ἐπὶ τῆς Θήλ. λαγωοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 118, fecundus.
(Ἐρίκω), πλαστῶς παραδεδειγμένος ἐν. πρὸς παραγωγὴν τοῦ δ'. ἀορ. τοῦ ἐρίκω, ἀπαρ. ἐρικεῖν, πρβλ. ἐρείπω.
Ἐρικώδης, ους, ὁ· ἐρικοῦσα Δ. Σικ
Ἐρικ-ώδης, 2· ἐρεικώδης.
Ἐρι-λαμπέτις αἴγλη· τῷ ἑπομ. Μαξιμ. 102, lucens.
Ἐρι-λαμπής, 2· πολυλαμπὴς Ὀρφ. ἀποσπ. 29.
Ἔρίμη, ἡ· ἔξοδος Ἡσύχ. exitus.
Ἐρισμήδα, ἡ· θυγ. τοῦ Δαμασίκλου, γυνὴ τοῦ Ἐλάτου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Ἐρι-μήκετος, 2· περιμήκετος ἀρ. λεξ.
Ἐρι-μόκης, ὁ, ταῦρος· τῷ ἑπομ. Καλλ. ἀποσπ. 452.
Ἐρί-μοχος, 2· λίαν μυκώμενος· - βοῦς Ἰλ. υ, 497· - ὀλολυγὴ Ἀντιπ. Σιδ. 27 mugiens.
Ἐρυάζω, συκᾶς· τὸν καρπὸν τῶν ἀγρίων συκῶν εἴτε ταχυρίσυκα κρεμῶ ἐπὶ τῆς ἡμέρου συκῆς, ἵνα τὰ ἐκ τῶν ἀγρίων σύκων ἐξελθόντα ἔντομα κάμωσι τὴν συκῆν νὰ βαστάξῃ τὰ σύκα της Θεοφρ. Ι. Φ. 2, 9· «ἐρινάζειν ὀλύνθους, περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς ἀπὸ τῶν ἐριναίων καὶ ἀγρίων συκῶν, ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπόν, καὶ κρατύνουσιν αὐτὸν ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τῶν ὀλύνθων» Φωτ. λεξ. χειρογρ. caprifico· κατὰ δὲ Πολυδ. = ἄγρια σῦκα συνάζω, 7, 143.
Ἐρινατοι, οἱ· Ὀρινατοι.
Ἐρίνακας· τοὺς ὀλύνθους Ἀθήν. 3, 76.
Ἐρινεός, ἄδος, ἡ· ἡ ἀγρία συκῆ, ἐρινεὸς ταπεινὸς ὄρνος, ἀγριόσυκον Νικ. Θηρ. 854.
Ἐρινασμός, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρινάζειν ὡριμάσας καρπὸς Θεοφρ. caprificatio.
Ἐρινειός, ὁ· ἐρινεὸς Ἡσ. ἀποσπ. 108.
Ἐρινασμός, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρινάζειν, ὡριμάσας καρπὸς Θεοφρ. caprificatus.
Ἐρίνεμος, ὁ· ἄνεμος μετὰ συστροφῆς Ἡσύχ. turbo· πρβλ. ἐριώλη.
Ἐρτνεόν, τό· ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς, τὸ ἀγριόσυκον Ἀθην. 3, 75· π. Ἀριστοτ. «τὰ τῶν συκῶν ἐρινᾶ, Ζ. Ἱ. 5, 32· καὶ ἐπιθ. ἐρινεὸν αὐχον, 5, 21· πρβλ. ἐρινόν, caprificus.
Ἐρινεύς, ὁ (πρβλ. ἐρινεώς)· ἡ ἀγρία συκῆ Ὁμ. π. δὲ Στραβ. καὶ = τῷ προηγ.
Ἐρίνεος, ὁ· μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Δωρικῆς Τετραπόλεως περὶ τὸ ὄρος Πίνδον Ἡρ. Erineum Πομπ. Μελ. 2) πόλ. τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης Στράβ. τανῦν Ἐρινεὸ καὶ Ἐρίνειος Στ. Βυζ. ἔθ. Ἐρινεός, ἴως, καὶ Ἐρινεάτης ὁ κάτ. 3) ὁ Ἐρινεὸς λιμὴν = λιμὴν τις πλησίον τῶν Ῥυπῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τῆς Πελοποννήσου Θουκ. 4) τόπος ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμόν, ὅθεν λέγεται ὅτι ὁ Πλούτων ἁρπάσας τὴν Περσεφόνην κατεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἅδην Πλατ. 5) ποτ. τῆς Σικελίας, πιθαν. ὁ Ὄρινος π. Πτολ. ταπεινὸν Μιράνδα 6) κώμη τις πλησίον τῆς Τροίας Στραβ.
Ἐρίνεος (ἔριον)· ἔρινος καὶ ἔρεος, ὁ ἐξ ἐρίου, μάλλινος Ἱπποκρ. 659, 47, laneus.
Ἐρινε-ώδης, 2· πλήρης ἀγρίων συκεῶν Ὁμ. καὶ ἐπόμ. π. δὲ Στραβ. καὶ = ἀγρίων σύκων.
Ἐρίνεως, ὁ· πατ. Χρυσίππου τινὸς Δ. Λαέρ.
Ἐρινεώς, ἀττ. ὁ· ἐρινεὸς Ἀθήν. 3, 75.
Ἔρινον, τό· νῆφος· ἔρινος, θεὸς ἢ σῦκον ἄρρεν Ἡσύχ.
Ὄρινος, ὁ· Ὄρινος, ποτ. Σικελίας Πτολ.
Ἐρινιάτης· κώμη Μεγαρίδος Παυσ. Ἐρίνεια Στ. Βυζ.
Ἐρτνός, ὁ· ἐρινεὸν Ἀθήν. 3, 76· καὶ = ἐρινὸς Στρατ. π. Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ. τὸ δ' ἔρτνος καὶ ἔρτνον = ἄγνωστός τις βοτάνη Νικ. Θηρ. 637.
Ἐρινοῦς· τὸ· ἐρίνειος.
Ἐρινυακός, 3· εἰς Ἐρινὺν ἀνήκων Σχολ. Λυκοφρ. 1225.
Ἐρινύς, ύος καὶ Ἐριννύς, ἡ, πλ. ἐρινύες καὶ συνηρ. ἔρινυς, τὸ ἐν. εὑρίσκεται π. Ὁμ. καὶ τοῖς ἀρχ. ἐπ. συνηθέστ. ὅμως τὸ πλ. αἱ Ἐριννύες καὶ Εὐμενίδες, π. Ῥωμ. Furiae· θεαὶ τιμωροὶ πάσης κακουργίας καὶ ἀνοσίου πράξεως, διατρίβουσαι εἰς τὸν Τάρταρον, ἔνθα ἐβασάνιζον τὰς ψυχὰς πάντων ὅσοι ζῶντες ἔπραξαν παράνομα καὶ ἄδικα· ἦσαν δὲ καθ' Ἡσ. Θε. 18, τέκνα τῆς Γῆς, ἅτινα παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ χυθέντος αἵματος ἐπ' αὐτῆς ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ. Κατ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰσχ. ἦσαν θυγατέρες τῆς Νυκτός, καὶ κατ' Εὐρ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτός· ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπῆρχεν ἀδιόριστ. παρὰ τοῖς ἀρχ. μυθογράφοις· ὁ Εὐρ. πρῶτον ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὴν Τισιφόνην, Ἀληκτὼ καὶ Μέγαιραν. Παρίσταντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὐχὶ μόν. ὡς καταχθόνιαι τῶν κακῶν τιμωροί, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ βασανίζουσαι πολυτρόπως τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀνόσια πράττοντας, μανίαν εἰς αὐτοὺς ἐμβάλλουσαι καὶ τὴν ψυχήν των κατασπαράττουσαι μὲ φρικώδεις ἐλέγχους τῆς συναισθήσεως. Τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐπλάττετο δυσειδέστατον καὶ φρικώδες, αἱ δὲ κεφαλαὶ των ὄφεις ἀντὶ τριχῶν ἔχουσαι, ἐν δὲ ταῖς χερσὶν αὐτῶν ἐκράτουν λαμπάδας ἀναμμένας, καὶ μάστιγας ἐξ ὄφεων πεπλεγμένας· ἐλατρεύοντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσαι πολλαχοῦ ἰδίους βωμοὺς καὶ ἱερὰ Παυσ. Ἐπεφαίνοντο δὲ ὁτὲ μὲν συνηνωμέναι μετὰ τοῦ Ἄρεως ἡ Ἀρὰ Σοφ. Ἠλ. 112, μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν καλεῖται καὶ αὐτὴ Ἀρὰ Ἐρινὺς Αἰσχ. ἢ μετὰ τοῦ Ποινὴ Λουκ. ὥστε αὐτὰς καὶ ἐν Μακεδονίᾳ Ἀραντίδας ἐκάλουν Ἡσύχ. ἢ μετὰ τοῦ φόβου Λουκ. Ἄτη Αἰσχ. Ἔρις Νον. χόλος Κ. Σμ. πρβλ. «Ἐρινύας χόλαιο» Ἀπολ. Ῥ· ὁτὲ δὲ μετὰ τοῦ Δίκη Αἰσχ. ὁτὲ δὲ μετὰ τοῦ Μοῖραι Ἰλ. Κῆρες Μοσχ. Κῆρες Ἐριννύες Αἰσχ. μετὰ τοῦ Εἰλείθυια Νόν. - ἀλάστωρ Νικητ. Εὐγ. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀδραστείας φαίνεται ἡ Ἐρινὺς· ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ τὴν δυστυχίαν καὶ συμφορὰν ἐσήμαινε διὰ τοῦτο καλεῖται καὶ ἡ Ἑλένη οὕτως Αἰσχ. ἡ Μήδεια Εὐρ. καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα καὶ ὁ Αἴγισθος «διδύμα Ἐρινὺς» Σοφ. ὑπῆρχεν ὅτι ἡ καὶ «Ἐρινὺς φρενῶν» = ἀποτύφλωσις τῶν αἰσθήσεων Σοφ. ἢ προσέθετον καὶ γεν. ὡς «- Λαΐου τι καὶ Οἰδιπόδεω», ἢ - τέκνων Εὐρ. - πατρὸς Ἡσ. - - μητρὸς Ἰλ. - τοκήων Ὀρφ. - Κλυταιμνήστρας Παυσ. οὕτω καὶ «- ἰμαί, σαί, Ἐριννύες» Εὐρ. ἔτι «ξενικαὶ ἐρινύες»=αἱ ἐπάρατοι ξέναι Πλατ. Ἐτιμῶντο ἐν Ἀθήναις (ὡς Εὐμενίδες καὶ σεμναὶ θεαὶ Παυσ.)· ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν Θήρᾳ ὡς καὶ ἐν Ῥώμῃ (Furiae) Δ. Ἀλ. ὅπου καὶ ἄλσος Ἐριννύων, λατ. lucus Furinae ὑπῆρχε Πλουτ. Γ. Γρακ. 17 εἰς τὸν Ὅρκον ἁπαντῶσι Ἰλ. τ, 259 Παροιμ. ἦσαν α) «εἰσὶ καὶ κυνῶν Ἐρινύες» Μακαρ. 6) ἴσως Ἐρινύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας» Ἀριστ. πρβλ. Ἐριννὺς τραγικὴ Πλουτ. γ) Ἐριννύων ἀπορρὼξ= αὐστηρᾶς, ἀφοδρᾶς ἐκδικήσεως, καὶ κατὰ Σουΐδ. = μυσαρᾶς Ἀριστ. δ) «ἐδείπνησε δεῖπνον Ἐριννύων» Ἀχιλ. Τατ. Ἐριννύων μυχὸς Πλουτ. 2) κατὰ Παυσ. ἐκαλεῖτο π. τοῖς Τελφουσίοις καὶ ἡ Δημήτηρ, ὅτε ἔπεσεν εἰς μανίαν, ὅθ. Ἐρινὺς Τελφουσσαία Καλλ. καὶ αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη Ἡσύχ.

Ἐρῑνύς, ύος, ἡ, συχν. ἰσοφ. Ἐριννύς, πλ. Ἐρινύες, συνηρ. Ἐρινῦς=θεαὶ τῆς ἐκδικήσεως (ἴδε τὸ προηγ.), στρίγλα π. Ὁμ. ἐτιμώρουν τὴν ἐπιορκίαν Ἰλ. τ. 260· -παντὸς φόνου Ἰλ. ι, 571· παράβασιν τῶν πρὸς τοὺς γονεῖς καθηκόντων τῶν τέκνων, 1, 454· ὅθ. «μητρὸς ἐρινύες» = αἱ τὰς ἐναντίον τῆς μητρὸς ἀδικίας ἐκδικοῦσαι, λ, 280· τὴν παράβασιν τῆς φιλοξενίας, ρ, 575· τὴν κατὰ τῶν γερόντων κακοήθειαν, ο, 204· ὡς προσηγ. = κατάρα, - μητρὸς = ἡ ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐκπεμπομένη, φ, 412· -Λαΐου Ἡρ. 4, 149· βαρὺ κακούργημα, μιαιφονία Ἡσ. Θε. 472· «τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν λέγω» Σοφ. Οἰ. Κ. 130· συμφορά, καταστροφὴ ἐν γέν. «Ἔτεκε μεγάλαν ἄδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινὺν» Σοφ. Τρ. 891· «λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν» Ἐρ. Ἀντ. 599, Σχολ. = ἁμαρτία = παραφροσύνη ἐπὶ ἀνθρώπων· «διδύμαν ἕλοῦσ' Ἐρινὺν» = τοὺς δύο ἄγριους ἀνθρώπους Κλυταιμνήστραν καὶ Αἴγισθον, Ἠλ. 1069, ὡς καὶ ἡ Ἑλένη ὀνομάζεται Εὐρ. Ὀρ. 1374 (τὸ υ ἐν μὲν ταῖς τρισυλλ. πτώσ. μακρόν, ἐν δὲ ταῖς τετρασυλλ. βραχύ), Erinnys, Furia.

Ἐρῑννύω, κατὰ Παυσ. Ἀρκαδ. λέξ. ἢν ἑρμην. διὰ τοῦ «θυμῷ χρῆσθαι» = ἐν ἑαυτῷ τρέφειν θυμόν, 8, 25, 5· ἐν δ' Ἐτ. Μ. ὀργίζεσθαι.

Ἐρῑνῡ-ώδης, 2· ὡς αἱ Ἐριννύες φερόμενος, μανιώδης συκοφαντία Πλουτ. π. ἀειφ. 9.

Ἐρινόν· τὸ ἔριννεόν.

Ἐρίνω· ἐρωτάω Ἡσύχ. = ἐρεείνω μόν. ὑπὸ τῶν γραμ. πλασθὲν πρὸς παραγωγ. τοῦ Ἐρινύς.

Ἔριξ, ἰσοφ. ἀντὶ ὄριξ Γαλην. λεξ. Ἱπποκρ. 474.

Ἐρι-όδους, οντος, ὁ· ὁ μεγάλους ἔχων ὀδόντας Ἡσύχ.

Ἐρι-όδων, οντος, ὁ· τῷ προηγ.

Ἐριο-κόμος, ὁ· ἐριουργὸς μτγν.

Ἔριον, τό, ἰων. καὶ ἐπ. εἴριον (ἴδ. ὑποκ. τοῦ ἔρος)· μαλλίον Ὀδ. δ. 124, συνηθέστ. εἰς τὸν πλ. Ἀριστ. σφ. 1147· «ἔρια τὰ ἀπὸ ξύλων» = τὸ βαμβάκι Ἡρ. 3, 47· ἔρια τῆς θαλάσσης» = τὸ χνοῦδι τῆς πίννας Ἀλκίφρ 1, 2· - τῆς ἀράχνης Φιλοστρ. εἰκ. 2, 28, lana.

Ἐριο-νέω· νήθω ἔριον μτγν. ἴδε νέω.

Ἐριό-ξυλον, τό· ἡ βαμβακιὰ μτγν. gossipium.

Ἐριο-πλύτης, ὁ· ὁ πλύνων τὰ ἔρια Διοσκ. lanitor.

Ἐριο-πωλέω· πωλῶ ἔρια Πολυδ. 7, 28.

Ἐριο-πώλης, ὁ· ὁ πωλητὴς ἐρίων Πολυδ.

Ἐριο-πωλικῶς· μὲ τρόπον ἐριοπώλου, ἀπατηλῶς Ἀριστ. βατρ. 1386.

Ἐρια-πώλιον, τό· ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἔρια Ἰώσ.

Ἔριος, ὁ· ποτ. Κελτικῆς βίων παραθαλασσίως Πτολ. τανὸν Λυray.

Ἐριό-στεπτος, 2· μὲ μαλλίον στεφανωμένος Αἰσχ. ἱκ. 23, ἐξ εἰκασ. ἀντὶ ἱερόστεπτος

Ἐρι-ούνης, ὁ· τῷ ἑπομ. Ἰλ. υ, 34.

Ἐρι-ούνιος (ὀνίνημι), ὁ· πολυωφελής, λίαν ὠφέλιμος, πολὺ φέρων ὄφελος, οὕτω καλεῖται ὁ Ἑρμῆς Ἰλ. ω, 670· π. Ἀριστ. ἀντιτίθεται ὁ Ἑρμῆς ἐριούνιος τῷ Ἑρμ. ὁδίῳ, βατρ. 1144· πρβλ. ἀκάκητα· ὅθ. Ἐριούνιος μόν. ἀντὶ τοῦ ἑρμῆς εὑρίσκεται Ἰλ. ω, 360· μόν. π. Ὀρφ. - σοφίη, λιθ. προοιμ. 69· καὶ νόος = πρακτ. ἐπικῆς, 2, 9.

Ἐριο-υργεῖον, τό· κατάστημα, ἔνθα ἐργάζονται τὰ ἔρια Πολυδ. 7, 28, lanificium.

Ἐριο-υργέω· κατασκευάζω μάλλινα Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 7, lanifico.

Ἐριο-υργής, 2· ὁ ἐκ μαλλίων κατασκευασθείς μτγν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐριο-υργία, ἡ· ἡ εἰς μαλλιὰ ἐργασία ἀρ. λεξ. lanificium.
Ἐριο-υργικός, 3· ὁ εἰς ἐριουργίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος μτγν. lanificus.
Ἐριο-ῦριον, τό· ἴσφ. ἀντὶ ἐριουργεῖον.
Ἐριο-υργός, ὁ· μάλλινα ὑφάσματα κατασκευάζων Δ. Κασ. 79, 7, lanarius.
Ἔριουδς· ἔριαδς μτγν. lana.
Ἐριουλφος, ὁ· Γότθος τις.
Ἐρι-οφορέω· φέρω, ἔχω ἔρια μτγν. lano.
Ἐριο-φόρος, 2· ὀφέρων, ἔχων ἐπάνω του μαλλίον· – δένδρα Θεοφρ. laniger.
Ἐριόω· ἐργάζομαι εἰς μαλλία Ἡσύχ.
Ἔριπες, οἱ· δαλοὶ φρυκτοὶ Ἡσύχ. torres.
Ἐριπίω· καταβάλλω, ἐρίπνων, ἀνατρέπων, ἐριπεῖν, καταπεσεῖν Ἡσύχ.
Ἐρίπιον, τό· τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα ἢ πτῶμα = ἐρείπιον.
Ἐρί-πλευρος φυή, ἡ· ἡ δυνατὰς ἔχουσα πλευρὰς Πινδ. Π. 4, 235.
Ἔριπνα, ἡ (ἐρείπω)· σχισμένος, ἀπότομος βράχος Εὐρ. Ἡλ. 210· «Καυκασίων οὀρέων ἐρίπναι» Ἀπολ. Ῥ. 2, 1247· Ἀθωίος Ἀντπ. Σιδ. 51 (7, 748)· μτφ. τὸ ἄκρα προμαχώνων, ἐπάλξεων Εὐρ. Φοιν. 1168, rupes, cacumen.
Ἐρι-πόλιος, 3· λίαν πολιός, γηραιός· –δμωαὶ Σιμων. ἀπασπ. 124.
Ἐριπόω· ἐρείπω Ἐτ. Μ.
Ἐρι-πτοίητος, 2· κατατρομασμένος, ἔντρομος Νον. Δ. 28, 13, trepidus.
(Ἐρίπτω), πλαστῶς παραδεδεγμένος, ἐν. πρὸς παραγωγὴν ἀορ. 6'. τοῦ ἐρείπω, ἤριπον, μετχ. ἐριπών, ἀπαρ. ἐριπεῖν Ὁμ. πρβλ. ἐρείπω.
Ἔρις, ιδος, ἡ· φιλονικία, μάλωμα, διαφωνία, π. Ὁμ. οὐ μόν. ἐπὶ τῆς κυρ. μάχης, «ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ λαοσσόος» Ἰλ. υ, 48· «αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε», ε, 891· «μήπως ἔριν στήσαντες ἐν δμῖν ἀλλήλους τρώσητε» Ὀδ. π. 292· «ἔρις πολέμοιο» Ἰλ. ξ, 389· «ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος», ε, 861· «νείκος ἔριδος», ρ, 384· «πρὶν γενέσθαι τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδμείων ἔριν» Πινδ. Ν. 8· «– ἔριδι μάχεσθαι» Ἰλ. α, 8· «ἐξ ἔριδος μάχ.», η, 111· «ἔριδι ξυνιέναι» = ἀγωνίζεσθαι, ν, 66· «ἔριδι ξυνελαύνειν θεούς» = διεγείρειν, εἰς μάχην θεοὺς ἐμβάλλειν, αὐτ. 134· «ἔριδα ῥήγνυντο» = διῄρεσαν τὴν μάχην, ὥστε συγχρόνως εἰς διάφορα μέρη ἐμάχοντο, υ, 55· «ἔριν συμβάλλειν» Εὐρ. Μηδ. 521· – λύειν, Φοιν. 81· – αἱματόεσσα Αἰσχ. Ἀγ. 682· – αἱματηρά, Χο. 467· «καταδῦσαι ἔριν» Σοφ. Οἰ. Κ. 423· ὅστις συνάπτει τὰ ἐπόμ. φόνοι, στάσις, ἔρις μάχαι, 1235· «ἔσται μεγάλης ἐριδὸς τις ἀγών, Αἴ. 1142· «εἰς ἔριν ἔλθειν» Ἀριστ. βατρ. 877· «ἐμπίπτειν εἰς ἔριν» Εὐρ. Ἰ. Α. 377· «εἰς ἔριν ἀφικνεῖσθαί τινά, 319· «ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν» Θουκ. 2, 21· – πρὸς ἀλλήλους, 6, 35· «ἐγένετο ἔρις ἀνθρώποις» μεθ' ἑπομ. ταῦ μὴ μετ' ἀπαρ. 2, 54· «ἔρις καὶ μάχη» Πλατ. Ἱππ. μειζ. 294· «ἔριν ἔχειν, νόμ. 5, 736· «οὐ κατ' ἔριν» = οὐχὶ ἐν τῇ μάχῃ, Κριτί. 109· ἔριδος ἕνεκα = χάριν φιλονικίας, σοφ. 237· πρβλ. καὶ «ἐριδι οὐδιαλίκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι», πολ. 5, 454· λαγομαχία, λειποφία, ἀντίθ. τῷ κυρ. ἀμφισβήτησις Πλατ. συγγ. πρβλ. ἔτι «ἦν πολλὴ ἔρις καὶ ἄγνοια εἴτε Ἀμπρακιώτης τίς ἐστιν εἴτε Πελοποννήσιος» Θουκ. 3, 11· καὶ ἁπλῶς «ἔριν λόγων διδόναι ἀλλήλοις» = ἀμοιβαίαν ὁμιλίαν πρὸς ἀλλήλους συνάπτειν Εὐρ. Βακχ. 715· ἔριδες = μαλώματα, «ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει» Ἰλ. 6, 376· «μεστὸν ἐρίδων» Πλατ. Φιλ. 49· «ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενος», σοφ. 225· «δι' ἐρίδων εἶναί τινι» = εἰς φιλονικίας ἐμβιάσεσθαι μετά τινος Πλουτ. Κασσ. 23· ἰδ. ἁμιλλα, συνέρισις, ἔρις ἔργοιο Ὀδ. θ, 210· – ἀέθλων, σ, 366· «ἔριδα προφέρειν, προφέρεσθαι» = συνερίζεσθαι, ζ, 92· «ἔριν στῆσαι ἔν τισι», π, 292· ὁ Ἡσ. διακρίνει τὴν ἐπ' ἀγαθῷ ἔριδα τῆς ἐπὶ κακῷ, ἔρ. 11· «χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων» Πινδ. Ν. 10, 72· «νικᾷ δ' ἀγαθῶν ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός» Αἰσχ. Εὐμ. 932· «Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπεῖν» = μετὰ συνερισμοῦ, ἁμίλλης τῶν βροντῶν τοῦ Διὸς = νὰ κάμῃ κτύπον ἵνα ὑπερβῇ τὸν κτύπον τῶν βροντῶν τοῦ Διὸς Εὐρ. Κυκλ. 328· «ὅπλων, καλλυνάς» Ἡλιοδ. 1307· – ἀμφὶ τινι Ἡρ. 6, 129· «κατ' ἔριν τῶν Ἀθηναίων» = ἁμιλλώμενοι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, 5, 88· «τοῖς ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλλον» = διήγειραν ἁμίλλαν μεταξὺ αὐτῶν Ξεν. Κυρ. 8, 2, 26· «τοὺς ἡδῶντας εἰς ἔριν συμβάλλειν περὶ ἀρετῆς», Λακεδ. 4, 2· «εἰς ἔριν μάχης πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους ὁρμᾶσθαι» = ἵνα ἐπισπεύσωσι τὴν μετὰ τῶν πεπαιδευμένων ἁμίλλαν ἐν τῷ ἀγῶνι, Κυρ. 2, 3, 15· περὶ τῆς προσωπ. Ἔριδος ἴδε τὸ ἐπόμ. contentio.
Ἔρις, ιδος, αἰτ. ἔριν καὶ ἔριδα, ἡ· 1) θυγ. Νυκτὸς Ἡσ. κατὰ δὲ Ὁμ. ἀδελφὴ καὶ σύντροφος Ἄρεως· ἐγέννησε δὲ ἀφ' ἑαυτῆς τὸν πόνον, τὴν Λήθην, τὴν Ἰαμίνην, τὸν Φόνον καὶ ἄλλα τοιαῦτα φθοροποιὰ τέκνα, καὶ ἐλογίζετο π. τοῖς ἀρχαίοις ὡς θεότης πρόξενος τῆς μεταξὺ τῶν θνητῶν διχοστασίας, πολέμου καὶ φθορᾶς· διὸ καὶ παριστάνετο συνηθ. φέρουσα εἰς τὴν χεῖρα τὸ σημεῖον τῆς μάχης· Αὐτὴ ἐγείνειν ἡ πρώτη αἰτία τοῦ φοβεροῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ῥίψασα τὸ χρυσοῦν μῆλον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν θεῶν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς, «ἡ καλὴ λαβέτω» Λουκ. π. δὶ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο Discordia· ἔρις Διὸς συνάπτεται μετὰ τῆς Ἐνυοῦς Κ. Σμ. – ἄλκης Κ. Σμ. καὶ εἰς τὸ πλ., Πλουτ ἐρωτ. 18· 2) ὄν. πλοίου Ἀττ. ναυτ. 4, 5.
Ἔρις, ἡ· Ἶρις, «Ἔριδας, τὰς ἐν οὐρανῷ Ἰριδας Ἀττικῶς» Ἡσύχ. τὸ ἐρίσκηπτος.
Ἔρις, ὁ· ποτ. Πόντου, ὁ π. ἄλλοις Ἐρίβιος Λυκοφρ.
Ἐρισαθεύς, πιθαν. Ἐριθασεύς, ἐπών. Ἀπόλλωνος ἐν Ἀττικῇ Ἡσύχ.
Ἐρι-σάλπιγξ, ιγγος, ὁ· δυνατὰ σαλπίζων, πτηνόν τι Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 884.
Ἐρισάνη, ἡ· κώμη Ἰσπανίας Ἀππ.
Ἐρίσδειν ἢ ἐριάδειν, διορ. = ἐρίζειν Θεόκρ.
Ἐρισιτς· οἱ· ὄν. ἔθνους καὶ Ἐρισεῖς Σουίδ.
Ἐρίσης, ἀνδρ. ὄν. Ἐτ. Μ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐρισθένεια, ἡ· θυγ. Ἀριστοκράτους, μήτηρ Προκλέους τυράννου Ἐπιδαυρίων Δ. Λαερ.
Ἐρι-σθενέτης, ὁ· τῷ ἐπομ.
Ἐρι-σθενής, 2· μεγαλοδύναμος, ἐπών. Διὸς Ἰλ. ψ,54· «Ἀλκμανίδαν γενεὰ» Πινδ. Π. 7, 2.
Ἐρισθῆ, ἡ· πόλ. Ἀδραμητῶν ἐν τῇ εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ Πτολ.
Ἐρισία, ἡ· μάχη Β. Ἀν. 2, 87, 6, pugna.
Ἐρισιάδαι· ἴδε Ἱρεσίδαι
Ἐρισίχθων· Θεσσαλός τις Παλαιφ.
Ἐρί-σκηπτον, 2· ὁ ὑπὸ τῆς Ἴριδος πληγείς Ἡσύχ. κατ' ἄλλ. δὲ = ἐρυσίσκηπτον.
Ἐρισκός· ἴδε πλυτάριος.
Ἔρισμα, τό· ἀντικείμενον ἔριδος, φιλονικίας, μᾶλλον τῆς ἔριδος Ἰλ. δ, 38.
Ἐρι-σμάραγος, 2· μεγαλόκτυπος, βροντῶν· - Ζεὺς Ἡσ. Θε. 815· - θάλασσα Μουσ. 318· - ἀστραπὴ Λουκ. Τιμ. 1.
Ἐρισμός, ὁ· ἔρις Τιμ. Φλιασ. π. Δ. Λαερ. 2, 107.
Ἐρί-σπορος, εἶα, ον· λίαν καλῶς ἐσπαρμένη γῆ Ὀππ. κυν. 2, 119.
Ἐρισσός, ἴδε Ἱερισσός.
Ἐρι-στάφυλος· 2· μεγάλην φέρων σταφυλήν· - οἶνος = ὁ ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινόμενος Σχολ. Ὀδ. ι, 111· - Λέσβος Ἀρχίστρ. π. Ἀθην. 2, 92.
Ἐριστάφυλος, ἐπών. Βάκχου καὶ ἐντ. μόν. ἀντὶ τοῦ Βάκχος Νον.
Ἐριστήρ, ἑαφ. ἀντὶ ἔρκτης Ἡσύχ.
Ἐριστής, ὁ· φιλόνικος μτγν. litigator.
Ἐριστένης, Ἐρισθένης Ἐπιγρ.
Ἐριστῆς, ὁ· ἔπαρχος Βιθυνίας ἐπὶ Λέοντος αὐτοκράτορος μτγν.
Ἐριστικός, 3· ὁ ἔχων ἐπιτηδειότητα, κλίσιν, συνήθειαν, ἐπιθυμῶν νὰ ἐρίζῃ, φιλονικῇ Πλάτ. Λυσ. 210· - τέχνη, σοφία = ἡ τέχνη τοῦ ἀμφισβητεῖν, συζητεῖν, σοφ. 226· τὸ ἐριστικόν, ὅπερ ἑρμην. διὰ τοῦ «τὸ ἐντεχνον καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδίκων ἀμφισβητοῦν», σοφ. 225· - λόγος = ἀγῶνα διεγείρων Μεν. 81· οἱ ἐριστικοί = οἱ φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, οἱ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν διαλεκτικὴν καταγινόμενοι, contentiosus· ἔτι = μαχητικὸς Σχολ. Εὐρ. Ἱ. Δ. 576, pugnax.
Ἐριστικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀριστοτ. τοπ. 8, 2, 11.
Ἐριστός, 3· ὁ ἐπιδεχόμενος φιλονικίαν· «ἐριστὰ πλάθειν τινί» = καταντῶ μέ τινα εἰς φιλονικίαν Σοφ. Ἰλ. 220.
Ἐρισύδη, ἡ· ἐρυσίβη, ὡς κονιορτὸς κατερχόμενος καὶ ἀφανίζων τὸν σῖτον Ἡσύχ.
Ἐρι-σφαλής, 2· ἐπισφαλὴς Εὐστ. 324, 14, lubricus.
Ἐρι-σφάραγος, 2· ἐρισμάραγος, μεγαλαύχην ὑψηλοφόρος Ἡσύχ. - Ποσειδῶν Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 187· πατὴρ πάντων Ἐπ. ἀδ. 522 (9, 521).
Ἐρί-σφηλος, 2· ἐριαθενὴς ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους Ἐτ. Μ. Μ. 100, 47.
Ἐρισχηλέω· ἐρεσχελέω Ἐτ. Μ. contentiosus.
Ἐρίσχηλος, 2· λοίδορος Ἐτ. Μ. 374, 50.
Ἐρι-ταρύης, 2· ἄγαν δειλὸς Ἡσύχ.
Ἐρί-τιμος, 2· ἔντιμος, πολύτιμος· - χρυσὸς Ἰλ. ι, 126· αἰγίς· δ, 447· - τρίποδες Ἀριστ. ἱππ. 1016· ἐπὶ προσώπ. οὐδέποτε ἐν χρήσ.
Ἐρίτιμος, ἡ· θυγ. Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης θυγατρὸς Ἄδραντος· ταύτην γυναῖκα λαβὼν ὁ μάντις Ἀμφιάραος ἐπροδόθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Πολυνείκην, ὅστις τῇ προσέφερε χρυσοῦν πειριτραχήλιον, καὶ οὕτως ἐδιάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν· ἐκδικούμενος δὲ διὰ τὴν προδοσίαν ταύτην ἐφόνευσεν αὐτὴν ἔπειτα ὁ υἱός της Ἀλκμαίων κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ τοῦ πατρός του Ἀπολδ.
Ἐρίτιμος· 1) Κορίνθιός τις Πινδ. 2) ἀδελφὸς τοῦ Πινδάρου ἐσφ. γρ. Ἐρείτιμος, Ἐριτίμων ἴδε Πινδάρου βίον· 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
Ἐρίτιμος, ἡ· εἶδος ἰχθύων Ἀθην. 7, 328.
Ἐρίτιον, τό· πόλ. Θεσσαλίας Λιϐ.
Ἐρί-τμητος, 2· καλῶς τετμημένος· - ἱμάντες Ὀππ. κυν. 1, 106.
Ἐρίφα, ἡ· 1) τροφὸς Βάκχου Καλλ 2) ἵππος τοῦ Οἰνομάου Παυσ. Ἐπ. Ἐρίφη.
Ἐριφέας, ὁ· χίμαρος Ἡσύχ. haedus.
Ἐρί-φεγγής, 2· μεγάλως φέγγων, μεγάλην λάμψιν ἐκπέμπων Μανεθ. 6, 22.
Ἐρίφειος, 2· ὁ ἐξ ἐρίφου, ἐκ νέας αἰγός· - κρέας Ξεν. Ἀν. 4, 5, 3, haedinus.
Ἐρίφη, ἡ· νέα αἴξ, κατσικάδα Ἐτ. Μ.
Ἐριφήματα, τά· ἔριφος π. Λάκωσι Ἡσύχ. hoedi.
Ἐρίφιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἔριφος, κατσικάκι Ἀθηνίων π. Ἀθην. 14, 661, haedulus.
Ἐρίφιος, ὁ· ἐπών. Διονύσου Ἡσύχ.
Ἐρι-φλεγής, 2· ὁ πάνυ φλέγων Νον. Δ. 26, 33, ardens.
Ἐρί-φλοιος, 2· ὁ παχὺν ἔχων τὸν φλοιόν· - δρῦς Εὐστ. 994, 22, corticosus.
Ἐρι-φοκλόπος, 2· κλέπτης ἐριφίων, κατσικοκλέφτης, ἑαφ. ἀντὶ ἐρίφων κλόπος Ὀππ. κυν. 1, 517, haedorum fur.
Ἐριφόνα, ἡ· ἡ Ἄρτεμις Ἐπιγρ.
Ἔριφος, ὁ· τὸ νέον γίδι, κατσίκι, ὁ τῆς αἰγὸς μικρὸς καὶ τρυφερὸς γόνος Ἰλ. ω, 262· οἱ ἔριφοι = ἀστερισμός, hoedi· ἡ δύσις τοῦ ὁποίου θύελλαν ἀνήγγελλε Θεοκρ. 7, 53· «ἐπ' ἐρίφοις» = εἰς χειμῶνας καὶ ταραχὰς ἀνήκων Ἀρατ. φαιν. 158, hoedus.
Ἔριφος, ὁ· 1) κωμ. ποιητὴς Ἀθην. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ. 3) ἔριφοι = ἀστερισμός, οἱ. - αἰθρίαι Νον.
Ἐριφο-στάσιον, τό· τὸ μέρος ἔνθα μένουσιν οἱ ἔριφοι γλωσ. haedilium.
Ἐριφύλη, ἡ· 1) γυνὴ τοῦ Ἀμφιαράου, θυγ. τοῦ Ταλαοῦ ἴδ. ἀνωτ. Ἐρίτιμος Ὀδ. 2) θυγ. τοῦ Καστρέως, γυνὴ τοῦ Πλεισθένους, μήτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος Τζετζ. 3) ὄν. τῆς Ἐρυθραίας Σιϐύλλης Σχολ. Πλατ.
Ἐριφύλιος· ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἑρμοῦ Ἡσύχ.
Ἐρίφυλλις, ἡ· ὄν. μαινάδος, ἐπὶ ἀγγείου.
Ἐρί-φυλλος, 2· πολλά, μεγάλα φύλλα ἔχων· - δρῦς Ἡσύχ. foliosus.
Ἐρίφυλος, ῥήτωρ ἐκ Ῥόδου Κοϊντλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐριχθεύς· Ἐρεχθεύς, βασ. τῶν Ἀθηνῶν Πάρ. μάρμ.

Ἐριχθονίδης· 1) Τρώς Ἀνθ. 2) Ἐριχθονίδαι = Ἀθηναῖοι Ἐπιγρ.

Ἐριχθόνιος· 1) ὁ καὶ ἄλλως Ἐρεχθεὺς καλούμενος Ἰλ. υἱὸς Ἡφαίστου καὶ Ἀτθίδος ἢ κατ' ἄλλ. ἀρχαιοτ. ποιητ. υἱὸς τῆς Γῆς, τέταρτος βασ. τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ἐπλάττετο ὅτι εἶχε ὄφεως ποδας ἢ μορφὴν τελείαν· Ὑγῖν. ἀνετράφη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναόν, καὶ αὐξηθεὶς ἐδίωξε τὸν Ἀμφικτύονα ἐκ τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔγεινεν αὐτὸς βασιλεύς, συστήσας τὰ Παναθήναια πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς Ἀπολ. Ὁ Ἐριχθόνιος οὗτος λέγεται ὅτι ἔκρινε τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ὅτε ἤθελον οὗτοι νὰ γείνωσι τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἔφοροι θεοί, καὶ ὅτι ἔδωκε τῆς ἐκλογῆς τὴν ψῆφον ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς Εὐρ. Μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πασιθείας μιᾶς τῶν Ναϊάδων ἐγέννησε τὸν Πανδίονα, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον Ἀπολδ. 2) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασ. τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του· ἐκ τῆς Ἀστυόλης θυγ. τοῦ Σιμόεντος ἐγέννησε τὸν Τρῶα Ἰλ. 3) Τρώς τις Ἐπιγρ.

Ἐριχθώ, ἡ· προφῆτις ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀβιδ.

Ἐριχθών· Ὑδ' ἐρεχθω.

Ἐρῐ-χρυσος, 2· πολυχρήματος, ἄφθονον ἔχων χρυσὸν Ἐπ. ἀδ. (9, 785).

Ἐριχύονος· ἀνδρ. ὄν. Δυρραχίου νομίσμ.

Ἔριψ, ὁ· ἐρείπιον, πτωμάτιον Ἡσύχ. ἔριπε = ἔαλοι αὐτ.

Ἐρίψιμα· πτώσιμα Ἡσύχ. Ὑδ' ἐραίψιμος.

Ἐρι-ωδής, 2· μάλλινος, μαλλιαρὸς Θεοφρ. lanatus.

Ἐρι-ωδία, ἡ· ἄμαξα Ἡσύχ.

Ἐρῐ-ώδυνος, 2· μεγαλώδυνος, λιαν ὀδυνηρὸς Ἡσύχ.

Ἐριώλη, ἡ· ὄν. ἵππου Ποσειδῶνος Σχολ. Ἰλ.

Ἐρι-ώλη, ἡ (ὅλλυμι ἢ πιθανωτ. ἐρι-άω, π. Ἀρκαδ. 109, 22 εὑρίσκεται ἴσφ. ἐριμώλη)· ἀνέμων συστροφή, ἀνεμοστρόβιλος Ἀπολ. Ῥ. 1, 1132, turbo· μτφ. ἐπὶ τοῦ ἀγρίου καὶ ὁρμητικοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος Ἀριστ. Ἱππ. 511· ἀστεῖως δὲ λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. «ἐρίων ἀπώλεια», ἀφ' οὗ εἶπε περὶ Καναύκης τινός· «αὐτὴ γέ τοι ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως», ἀποκρίνεται ὁ ἕτερος, «οὐκοῦν ἐριώλην ὅτι' ἔχρῃν αὐτὴν καλεῖν, δικαιότερόν γ' ἢ καυνάκην», αφ. 1147.

Ἐριώλης· ὄν. ἵππου Ποσειδῶνος· Ὑδ' ἐριώλη Εὐστ. 918, 17.

Ἐριώπη, ἡ· μήτ. Ἄλαντος Φερεκυδ.

Ἐρῐ-ώπης, 2· βοώπις, μεγαλόφθαλμος Ὀμ. Ἐπ. 1, 2.

Ἐριῶπις, ἡ· 1) θυγ. Ἰάσονος καὶ Μηδείας Παυσ. 2) γυνὴ Ὀϊλέως, βασιλέως Λοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος Ὀϊλέως Ἰλ.

Ἔρκαβον, τό· πόλ. Εὐρωπ. Σαρματίας Πολυδ.

Ἐρκάζειν· ακώπτειν Ἡσύχ.

Ἐρκάνη, ἡ· περίφραξις, φραγμὸς Θεμίστ. 23

Ἔρκατή, ἡ· φυλακὴ Ἡσυχ. custodia.

Ἔρκατος, ὁ· Ὑδ' ἕρχατος.

Ἐρκεία, ἡ· φραγμός, τεῖχος, σκηνή, οἰκία Ἡσύχ.

Ἔρκειος, (2, ἀττ. ἕρκειος καὶ 3, Αἰσχ. Χο. 642)· ὁ εἰς τὴν περιφραγὴν, εἰς τὸ προαύλιον καὶ ἐν γέν. εἰς τὴν οἰκίαν ἀνήκων· «πύλαι ἕρκειοι», 554· «θύρας ἄκουσον ἑρκείας ἀτύπου», 622· «δεῦτε πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης», ἴσφ. γρ. ἑρκίου Σοφ. Αἴ. 108· ἴδ. ἐπών. 1) τοῦ Διός, ὅστις εἶχεν εἰς τὸ προαύλιον (ἕρκος) ἢ πρόδομον βωμὸν ὡς θεὸς προστάτης τῆς οἰκίας Ὀδ. χ, 335· 2) οἱ ἑφέστιοι θεοί οἱ π. Ῥωμ. penates, ἐκαλοῦντο ἑρκεῖοι Δ. Ἀλ. 1, 67.

Ἑρκήνια, τά· ἑορτὴ Δήμητρος Ἡσύχ.

Ἑρκῆται, οἱ· οἱ ἐν ἀγρῷ οἰκοῦντες Ἀθην. 6, 267.

Ἑρκίον, τό· τεῖχίον, περίφραγμα αὐλῆς Ἰλ. ι, 476· π. Σοφ. πρωτιμᾶται τὸ ἑρκεῖον ἐπίθ. τοῦ ἴσφ. ἑρκίου, Αἴ. 108, septum.

Ἕρκιος, ἴσφ. ἀντὶ ἕρκειος.

Ἕρκιος· Μεγαρεὺς τις Βιρολ. Ἀκαδ. χειρογρ.

Ἑρκῖτης, ὁ· δοῦλος εἰς τὴν κώμην, τὸν ἀγρὸν κλεισμένος Ἀθήν. 6, 267.

Ἑρκίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἑρκο-θηρευτικός, 3· τῷ ἐπομ. ὁ ἀνήκων εἰς ἑρκοθηρευτὴν Πολυδ. 1, 97.

Ἑρμο-θηρικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μὲ δίκτυα κυνήγιον Πλάτ. σοφ. 220.

Ἑρκόλιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Herculius.

Ἑρκό-πεζα, τά· «τὰ τῶν νεῶν (ἴσ. τειχῶν) ἔξωθεν περιτιθέμενα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατὰ εἶναι, ἀκανθώδη ξύλα» Ἡσύχ.

Ἕρκος, τὸ (ἕργω, εἴργω)· περίκλεισμα, περίφραγμα, φραγμός· «πᾶν, ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχων ἕρκος εἰκὸς ὀνομάζειν» Πλατ. 220· οὕτω π. Ὀμ. φραγμὸς περί τινα κῆπον Ὀδ. η, 112· - ἁλωάων Ἰλ. ε, 89· - ἅλωῆς Ὀμ. Ὑμν. Ἑρμ. 188· ἰδ. περὶ τὴν αὐλὴν τῆς κατοικίας Ὀδ. φ, 238. Ἐν γέν. ἡ αὐλή, τὸ ἐπαύλιον· «λίπε δ' ἕρκειά τε μέγαρόν τε» Ὀδ. π, 341· «πλῆντο δ' ἄρ' αὐλοὶ καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν», θ, 57· «ἐν ἀγγέων ἕρκεσιν παμποικίλοις» Πινδ. Ν. 10, 36· συχν. π. Ὀμ. ἰδ. ἐν τῇ συντάξει «ποτόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων» = παῦε λόγος σοῦ ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ περιφράγματος τῶν ὀδόντων Ὀδ. κ, 328· «ἐπεὶ ἄρκεν (ψυχὴ) ἀμείψεται ἕρκος ὀδ.», Ἰλ. ι, 409· «καὶ πρῶτον φάρμακον ἀμείψεται ἕρκος ὀδ.» ἔνθα δὲν πρέπει νὰ νοηθῶσι τὰ χείλη, ἀλλ' οἱ ὀδόντες αὐτοί, οἵτινες φυσικώτατα, φραγμοῦ δίκην, περικλείουσι τὴν γλῶσσαν, καὶ δύνανται τρόπον τινὰ φραγμὸς τῆς γλώσσης νὰ θεωρηθῶσιν· οὕτω λέγει ὁ Σόλων, «πατὴς ἕρκος ὀδόντων φύσας», ἀποσπ. 1· πρβλ. καὶ «τὸ μὲν ἕρκει θρύψεν ὀδόντων θηλάζων» Νικ. θηρ. 548· «γίνυς τι καὶ ἔνδοθι κάρχαρον ἕρκος» Ὀππ. Ἁλ. 1, 506· π. Σοφ. «ἕρκος ἱερὸν» = ὁ περὶ τὸν βωμὸν περίβολος, Τρ. 604· «ἑρκείων ἐγκεκλημένους» = εἰς τοῦ στρατοπέδου τὸ περιχαράκωμα περικλειομένους, Αἴ. 1253· καὶ «σφραγῖδος ἕρκει» = φυλακῇ, Τρ. 612· ὃθ. προφύλαγμα, ἐπὶ ἀσπίδος, «ἕρκος ἀκόντων», ὡς προφυλαττούσης κατὰ τῶν ἀκοντισμάτων Ἰλ. ρ, 496· καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ χαρακώματος, «φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ», ο, 566· καὶ μτφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, π. χ. τοῦ Ἀχιλλέως, «ὃς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο» = προφύλαξις ἐν τῷ πολέμῳ Ἰλ. α, 383· «ἀγωνίας δ', ἕρκος οἷον, σθένος» Πινδ. Π. 5, 113· «ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλὲς» Αἰσχ. Περ. 341· «ποτὸν δὲ γαίης ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα» Εὐρ. Ἡρ. 441· «συνεφόρησαν τὰ ὅπλα ἕρκος εἶναι σφι» Ἡρ. 9, 99· 2) τὸ δίκτυον, ἡ θηλυιά, ὁ βρόχος πρὸς ἄγραν τῶν πτηνῶν Ὀδ. χ, 469· «πᾶς τις ἐφ' ὑμιν ὄρνιθευτὴς ἑστηκεν βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, ἕρκη, νεφίλας, δίκτυα» Ἀριστ. ὄρν. 528· πρὸς ἄγραν τῶν ἀγρίων ζώων· «κτείνουσ' ἐλάφους ἄνευ δολίων ἑρκέων» Πιν. Ν. 3, 49, καὶ τῶν ἰχθύων, «ἀδάπτιστός εἰμι, φιλλὸς ὡς ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας», Π. 2, 80· μτφ. «τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν» Αἰσχ. Ἀγ. 1593· «τοῦτον εἰς ἕρκος πεσεῖται» Εὐρ. Μηδ. 986· καὶ ἐπὶ ὁπλίων προσβολῶν, «χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα, γυναικῶν» μετὰ τοῦ ὑπαινιγμοῦ τοῦ χρυσοῦ περιδεραίου, χάριν τοῦ ὁποίου ἡ Ἐριφύλη ἐπρόδωκε τὸν ἄνδρα της Σοφ. Ἴλ. 836, septum· πλ. ἕρκη = ὅπλα Ἡσύχ.

Ἑρκούλειοι, οἱ· ὄν. τάξεως Σουΐδ. ἐν Ἰόβειοι.

Ἑρκούλιος· 1) Ἡρακλῆς Σουΐδ. 2) μτγν. ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.=Ἐρκύλιος Ἐπιγρ.

Ἑρκυλίων, ὁ (Ἐρκυλίων) ἤτοι Ἀδαμάρετος ἐν Θεσσαλίᾳ μτγν.

Ἑρκουνιάται, οἱ· Πανονικὸν ἔθνος παρὰ τὸν Δούναβιν Πτολ.

Ἕρκουρος, ὁ· ὁ φραγμὸν φυλάττων Μιλ. 129 (ἀλλὰ 12, 257. Ἰακώβσ. λέγει ὀρκοῦρος).

Ἑρκόω· περιχαρακώνω γλωσ. vallo.

Ἑρκτή, ἰων. ἀντὶ εἰρκτὴ Ἡρ. 4, 146.

Ἑρκτή, ἡ· φρούριον Σικελίας, ἀρκτικῶς τῆς νήσου ἐπί τινος ὁμων. ὄρους πλησίον τῆς Παλέρμου Δ. Σικ. νῦν Monte Peregrino, κάτ. Ἕρκται, ὧν Δ. Σικ.

Ἑρκτός, 3· ῥακτός, δυνατὸς πραχθῆναι Ἀρρ. Ἰνδ. 20.

Ἕρκτωρ, ορος, ὁ (ΕΡΓΩ)· πράττων ἢ πρᾶξας Ἀντιμαχ. ἀποσπ. 37· π. Ἐτ. Μ. = πρακτικός, 375, 40, auctor.

Ἕρκυνα, ἡ· 1) μικρὸς ποτ. ἐν Βοιωτίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ ἄντρου Τροφωνίου καὶ ῥέων πλησίον τῆς Λεβαδείας Παυσ. 2) θυγ. τοῦ Τροφωνίου Αὐκοφρ.

Ἑρκύνια, τά· Ἑρκήνια, ἑορτὴ Δήμητρος

Ἑρκύνιος δρυμός, ὁ· μέγας δρυμὸς τῆς παλαιᾶς Γερμανίας ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν νοτιοδυτ. αὐτῆς ὁρίων ἕως τῶν βορ. καὶ νοτιανατολικῶν Ἀριστοτ. κατὰ Καίσ. ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Ἀνάρτου, κατὰ δὲ Τάκιτ. ἀπὸ τῆς Σημάνης ὕλης ἕως τῆς ἄνω Οὐγγαρίας· κατὰ Στράβ. Ὀρκύνιος δρυμός· κατὰ Πτολ. Ἑρκύνιος σκόπελος Hercynius mons, τανῦν Harz.

Ἕρμα, τό· 1) (ἐκ τοῦ ἔρδω, ἐρείδω)· ἔρεισμα, ὑποστήριγμα, ἴδ. αἱ δοκοί, τὰ μακρὰ ξύλα τὰ ὑπὸ τὰ πλοῖα τιθέμενα, τὰ ἄλλως φάλαγγια λεγόμενα, ἐπὶ τὰ ὁποῖα συρόμενα ἀτηνοῦνται τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν, ἵνα μὴ σήπωνται, διαπνέοντος τοῦ ἀνέμου· «νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν - ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν» Ἰλ. α, 485· «ὑπὸ δ' ἕρεον ἕρματα νηῶν» δ, 154· καὶ μτφ. «ἕρμα πόλησς» = στήριγμα τῆς πόλεως, ἐπὶ ἀνθρώπων Ἰλ. π, 449· πρβλ. καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου περὶ Περιάνδρου ῥηθέν, «σήμαινε λαοῖς ἕρμ' ἔχων Κορίνθου», 85 (13, 26)· σημεῖον ὑποστηρίξεως, Θεμίστιον «τοῦτο οἷον ἕρμα πόλεως ἡμῖν κείσθω τὰ νῦν» Πλατ. νόμ. 5, 737· «ἕρμα τῆς πολιτείας βέβαιον» πολιτ. Πολιτ. παραγγ. 18· ἔτι δὲ εἰς τὸ στάδιον ἡ πέτρα ἡ τεθειμένη ὡς σημεῖον, ἀφ' οὗ ἤρχιζον οἱ ἀγωνιζόμενοι τὸ τρίεθλον, «ἕρμα ἀφετήριον» Φιλόξ. ἐπ. (9, 319)· τὸ βῆλος καλεῖται π. Ὅμ. «μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων» = τοιοῦτον ὥστε ὑποστηρίζει τοὺς πόνους=ἐκ τοῦ ὁποίου βαθέως εἰσχωροῦντος ἔχουσι τὴν αἰτίαν των, ἤτοι προέρχονται οἱ πόνοι, εἴτε βαθυτάτους αἰσθάνονται οἱ πληγωθέντες τοὺς πόνους Ἰλ. δ, 117, τὸν στίχον τοῦτον ἀπορρίπτει ὁ Ἀρίσταρχ ὡς μὴ Ὁμηρικόν· ἔτι τὸ εἰς τὸν πάτον τῶν πλοίων τιθέμενον βάρος διὰ νὰ μὴ κλίνωσιν εἰς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο πλευρόν, ὅταν δὲν ἦνε φορτωμένα, τὸ κοινῶς σαβοῦρα λεγόμενον, καὶ πᾶν βάρος τιθέμενον εἰς κοίλα πράγματα ἵνα τὰ κρατῇ εἰς ἰσοσταθμίαν Ἀριστ. ὄρν. 1492· «πρὸς τύχην μεγάλην πολὺ πνεῦμα καὶ σάλον ἔχουσαν ἕρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον» Πλουτ. πρὸς ἡγεμ. ἀπαίδ. 5· ὁμ. ἐπὶ τῶν μελισσῶν, «ὅταν δ' ἄνεμος ἢ μέγα, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα», Ι. Ζ. 9, 40· καὶ μτφ. «ἕρμα ὃτον λαβοῦσαν» = ὑπό τινος θεοῦ συλλαβοῦσα, ἐγκαστρωθεῖσα Αἰσχ. ἐκ. 575· 2) σκόπελος, ὕφαλος, σύρτις, εἰς τὰ ὁποῖα, σκεπασμένα ὑπὸ τῆς θαλάσσης, κτυπῶσι καὶ συντρίβονται, ἢ κολλοῦσι καὶ κάθηνται τὰ πλοῖα· - ἄφαντον Αἰσχ. Ἀγ. 979· μτφ. «τὸν πρὶν ὄλβον ἕρματι προσβαλὼν Δίκας», Εὐμ. 534· «κακοὺς δ' ἐφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς» Εὐρ. Ἑλ. 854· καὶ πεζ. «μὴ ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλῃ τὴν ναῦν» Θουλ. 7, 25· «ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει» Πλατ. πολ. 8, 553, καὶ μτγν. «ἕρματα ὕφαλα» Δ. Ἀλ. 452· ἐν γέν. λοφος· «πρὸς ἕρμα (ἐξ εἰκασ. ἀντὶ ἕργμα) «τυμβόχωστον ἔρχομαι» = ὕψωμα τάφου Σοφ. Ἀντ. 841· «ἕρμα γῆς ἀπαλόν» = θέσις ἀπαλοῦ ἐδάφους Ἀππ. πολ. ἐμφ. 5, 101· ἕρματα τῶν θεμελίων» = τὰ ἐρείπια Δ. Σικ. 5, 70· 3) (εἴρω) μόν. πλ. ἐνώτια, Ἰλ. ξ, 182· πρβλ. ὅρμος· ἐν γέν. δεσμός, ταινία Αἰλ. Ι. Ζ. 17, 25, fulcrum, stabilimentum.

Ἑρμ-αγάλη, ἡ· ἀγάλη τοῦ Ἑρμοῦ, ἤτοι νεκρῶν ἀγάλη εἰς τὸν Ἅδην ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἀγομένη Παλλάδ. 40 (11, 353).

Ἑρμαγαράδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἑρμαγόρας, ὁ· 1) ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλως Ἑρμῆς ἀγοραῖος λεγόμενον Λουκ. 2) φιλόσοφος ἐξ Ἀμφιπόλεως Σουΐδ. 3) ῥήτωρ Ἕλλην ἐκ Τήμνου τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολίδος ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου Στραβ. 4) Σμυρναῖός τις Μιλν. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

Ἑρμάγρου· Ἑρμαγόρου, γεν. τοῦ προηγ. ἐπὶ Λυδικοῦ νομίσμ. Μιον.

Ἑρμάδιον· θωπευτικὸν ὄν. ἀντὶ Ἑρμῆς Σουίδ. ἴδ' Ἑρμίδιον.

Ἑρμαδίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἑρμαΐ· ἴδ' Ἑρμῆς.

Ἑρμάζω· στηρίζω, στερεώνω, ἕρμα, σαβοῦραν θέτω ὑποκάτω τοῦ πλοίου Ἱππουρ. ἴντ ὅτι = πληρῶ τι μὲ ἕρμα Ἡσύχ. fulcio, stabilio.

Ἑρμᾶθήνη, ἡ· ἄγαλμα Ἀθηνᾶς, τοῦ ὁποίου τὰ κάτω ἔληγον εἰς κεφαλῆς σχῆμα, κείμενον ἐπὶ τετραγώνου ὑποβάθρου Κικ. Ἀττικ. ἴδ' Ἑρμῆς· κατ' ἄλλ. = ἄγαλμα παριστάνον δύο πρόσωπα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ συνημμένα τὰ μὲν ἔμπροσθεν τὸ δὲ ὄπισθεν, ὡς τὸ τοῦ Ἰανοῦ, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον οἱ χαρακτηριστικοὶ τόποι ἀμφοτέρων τῶν θεοτήτων παριστάνοντο διαμεμιγμένοι εἰς μίαν μόνην κεφαλήν ὡς οἱ τοῦ Ἑρμαφροδίτου· πρβλ. Κ. Ο. Μυλλέρου ἀρχαιολ. σ. 490· κατὰ ταύτην τὴν τριχῶς ἑρμηνείαν εἶνε καὶ ἡ τοῦ Ἑρμηρακλέους καὶ Ἑρμόπανος, περὶ τῶν ὁποίων εἶνε γνωστὸν μόνον ὅτι ἦσαν ἔργα πλαστικῶν συμπίκτων μορφῶν ὡς τὸ τῆς Ἑρμαθήνης Ἀριστοτ.

Ἑρμαθίων· ἴδ' Ἑρμαθίων.

Ἑρμαῖα ἄκρα, ἡ· ἀκρωτ. τῆς Ζευγιτανῆς ἐν Λιβύῃ, ἀρκτικῶς τῆς Καρχηδόνος Στραβ. ταυτὸν Καπο Bono, διάφορον τοῦ λεγομένου τὸ Καλὸν ἀκρωτήριον ὅπερ ἴδε· 2) ἕτερον ἀκρωτ. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ αὐτῇ Λιβύῃ Πτολ. ταυτὸν Ripa Alba 3) νῆσος παρὰ τὴν Σαρδηνίαν Πτολ. νῦν Isola Tabolara· 4) ὄν. γυν. α) ἐπὶ ἐπιτυμβίου ἐν τῇ ἀκροπόλει Ἀθηνῶν Ἐπιγρ. β) δούλης τινὸς Ἐπιγρ.

Ἑρμαΐζω· μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν, ὡς καὶ τὸ ἑλληνίζω Εὐστ. Ἰλ. 10, 25.

Ἑρμαῖα, τά· 1) ἑορτὴ Ἑρμοῦ· α) ἐν Ἀθήναις Πλατ. β) ἐν Ἀρκαδίᾳ π. τοῖς Φενεάταις Παυσ. γ) ἐν Ἀγαΐᾳ παρὰ τοῖς Πελληνεῦσι Σχολ. Πινδ. δ) ἐν Κρήτῃ Ἀθήν. 2) ἴδ' Ἑρμαῖον.

Ἑρμαϊκός, 3· 1) Ἑρμαῖος, π. χ. - σειρὰ Σχολ. Πλατ. 34· - στόμα Θεοδ. Πρόδρ. 6, 385· - ἱερεύς, αὐτ. 9, 474· ἑρμαϊκοί = οἱ ὑπὸ τὴν προστασίαν ἱστάμενοι τοῦ Ἑρμοῦ ποιηταὶ καὶ λόγιοι Θεοδ. Ὑρτ. 2· - βιβλία = ὑπὸ συγγραφέως τινὸς Ἑρμοῦ προερχόμενα ἔκκλ. mercurialis.

Ἑρμαϊκῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐστ.

Ἕρμαιον, τό· εὕρημα, κέρδος ἀνέλπιστον, ἢ ὄφελος ἀπροσδόκητον· ἐπειδὴ ὅτε τις εὑρίσκει εὕρημά τι κατὰ τύχην εἰς τὸν δρόμον, τὸ ἀπέδιδεν εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὴν εὔνοιαν· «ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον» Σοφ. Ἀντ. 393· «ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι ἀπηλλάχθαι τοῦ τε σώματος ἅμα καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς»· «θὰ ἦτο κέρδος δι' αὐτοὺς Πλατ. Φαιδ. 107· «εὖ μοι τοιούτῳ ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι», Γοργ. 486· «ἕρμαιόν τοῦτο ποιούμενος, 489· - καὶ εὐτύχημα, συμπ. 217· «κοινὸν ἕρμαιον» Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 2· εἶνε δὲ κυρ. οὐδ. τοῦ ἑρμαίος, inventum.

Ἕρμαιον, τὸ (ὁ τονισμὸς ἕρμαιον εἶνε ἀρχαιότ. Γοττλίγγ. τον. 35)· ὁ τόπος ὅπου ἵστατο ἐν ταῖς παλαίστραις τοῦ Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα, καὶ ἐγυμνάζετο ἡ νεολαία· «οἱ Γυμνασίαρχοι τοὺς Ἑρμαίους μὴ ἐάτωσαν συγκαθιέναι μηδένα» Αἰσχίν. κ. Τιμ. περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξ. ἴδ. Λοβεκ. Φρυν. 371.

Ἑρμαῖον, τό· 1) τόπος καὶ ναὸς Ἑρμοῦ ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας Θουκ. 2) μέρος τι τῆς Ἀρκαδίας Παυσ. 3) ἀκρωτ. ἢ ὄχυρωμά τι ἐπὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου ὅπου εὑρίσκεται τὸ μικρότατον τούτου πλάτος Πολύβ. 4) ἕτερον ἀκρωτ. ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδηνίας Πτολ. ταυτὸν Καπο Malagrin· 5) τὸ Ἑρμαῖον λίπας ἢ ὄρος, ἀκρωτ. τῆς νήσου Λήμνου Αἰσχ. Ἀγ. 294· 6) λίθων σωρὸς ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀπὸ Συκῆνης εἰς Φυλὰς τῆς Αἰγύπτου Φυλὴν ἀγούσῃ Στραβ. 7) ναὸς καὶ κώμη μεταξὺ Παρίου καὶ Λαμψάκου Πολυαιν. οὕτως εὑρίσκοντο καὶ ἐν Ἰλιάδι πολλὰ ἑρμαῖα, ἤτοι Ἑρμοῦ ἀγάλματα ἐν ταῖς ὁδοῖς Στράβ.

Ἑρμαῖος, 3 καὶ ἀττ. Ἕρμαιος 2· Α) ὡς ἐπίθ. ὁ εἷς τὸν Ἑρμῆν ἀνήκων ἢ τοῦ Ἑρμοῦ ὤν, ἱερὸς τοῦ Ἑρμοῦ· ὅθ. Ἑρμαῖος λόφος = λόφος τις ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ κείμενος ὄπισθεν τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ Νηΐου Ὀδ. π, 471 2) ὄν. διαφόρ. ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, τελουμένων εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος· πρὸ πάντων δὲ περίφημα ἦσαν τὰ ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας Ἑρμαῖα πρὸς τιμὴν τοῦ Κριοφόρου Ἑρμοῦ Παυσ. ἐξ Ἑρμοῦ προερχόμενος, κέρδος ἐπιφέρων· «ἑρμαίαν θαυμάνων δόσιν» Αἰσχ. Εὐμ. 907· Β) ὡς οὐσ. 1) κύρ. ὄν. α) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου Μεμν. ἀποσπ. - ἱερεύς τις τοῦ αὐτοῦ Πλουτ. β) λαχανοπώλης Ἀθην. γ) δοῦλός τις ἐν Αἰγίνῃ Δημ. δ) Αἰγύπτιός τις· α) τὸ ἀρχαῖον ὄν. τοῦ Δαναοῦ Ἰώσ. β) ἱππουροπώλης Ἀθήν. ε) Δελφός τις Κουρτ. ς') Ὀρχομένιος Ἐπιγρ. συγγραφεὺς περὶ Αἰγύπτου Πλουτ. ζ') καὶ ἄλλοι Ἐπιγρ. η) κύρ. ὄν. μετὰ τοῦ ἐποίησεν ἐπὶ ποτηρίου Ἐπιγρ. 2) μηνῶν ὀνόματα, α) ἐν Ἄργει = Ὑδριστικὰ Πλουτ. β) ἐν Βοιωτίᾳ = μετέπειτα Βουκάτιος καὶ ἀττ. Γαμηλιὼν Πλουτ. γ) ἐν Κρήτῃ ἐν Βιθυνίᾳ Ἐπιγρ.

Ἑρμαῖς· 1) ὄν. γυν. Ἐφημ. ἀρχαιολ. 2) ὄν. πηγῆς Ἱππουρ.

Ἑρμαΐσκος· ἀνδρ. ὄν. 1) Ἀναφλύστιος Ἐπιγρ. 2) ἄλλοι Ἐπιγρ.

Ἑρμάϊχος· 1) Ταναγραῖος Ἐπιγρ. 2) Ἑρμιονεὺς Ἐπιγρ. ἴδ' Ἑρμαρχος.

Ἑρμαίων· Κερκυραῖός τις Ἐπιγρ.

Ἑρμαιώνδας· Θηβαῖος Θουκ.

Ἕρμακες, αἱ· (ἴδ. ἕρμα 2)· ὄφαλοι πέτραι Ἡσύχ. σωροὶ πετρῶν ἢ χαλίκων εἰς τὰς ὁδοὺς κείμενοι περὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ· ἐπειδὴ συνειθίζετο νὰ ῥίπτῃ τῶν διαβαινόντων ἕκαστος μίαν πέτραν εἰς τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ἀγάλματος, καὶ οὕτως ἐκαθαρίζοντο αἱ ὁδοὶ αἵτινες ἦσαν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ ἀφιερωμέναι· ἔλεγοντο δὲ αἱ σωροὶ αὐτοὶ καὶ λίθακες Νικ. Θηρ. 150· ἔτι = αἱμασιαὶ Ἡσύχ.

Ἑρμακιά, ἡ· τὸ ἐκ χαλίκων ἐκκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον γλωσ. ἴδε τὸ προηγ.

Ἕρμακον, τό· εἶδος πτηνοῦ Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρμακότας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμακρέων· Ῥόδιός τις Κικ. τῷ Ἑρμοκρέων.
Ἑρμάμμων· ἀνδρ. ὄν. μτγν.
Ἑρμᾶν· ὕφαλος πέτρα (τῷ ἕρμακες) Ἀρποκρ. π. δὲ Φωτ. = ἑρμάς, τῷ ἕρμα.
Ἑρμάν, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ Ἑρμάων· Ἀθηναῖός τις Ἐτ. Μ.
Ἑρμανδεμάσιος, Εὐτακτος· ὄν. ἀνδρ. Λυσ.
Ἑρμᾶνουβις, ὁ· ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Ἀνούβιδος συγκείμενος Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 11, 360, 1.
Ἑρμᾶνουβις, ὁ· υἱὸς Ὀσίριδος καὶ Νέφθυος, σύμβολον τοῦ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας ἀσχολουμένου ἱερατείου Πλουτ.
Ἕρμαξ, ὁ· ἄχρ. ἐν. τοῦ ἕρμακες = λίθοι σεσωρευμένοι εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ Νικ. θηρ. 150.
Ἑρμάος, γεν. Ἑρμάο, χθόνιος, ὁ· ὁ Ἑρμῆς ὁ Τροφώνιος παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς Λῆκ περιηγ.
Ἑρμαπ(π)ίας, ὁ· γραμματικὸς Σχολ. Ἰλ.
Ἑρμαπίων, ὁ· συγγραφεύς τις Ἀμμ. Μαρκελ.
Ἑρμᾶριον, τό· ὑποκ. τοῦ Ἑρμῆς, δωρ. Ἑρμᾶς, ὡς τὸ Ἑρμίδιον· «οἱ Ἕλληνες οἷά τινας ἀνδριάντας ἐποίουν μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας· τούτους δὲ Ἑρμᾶς ἐκάλουν· οὗ ὑποκοριστικὸν ἑρμάριον» Ἐτ. Μ. 146, 56.
Ἑρμαρχος· 1) Μιτυληναῖος, διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου Δ. Λαερ. 2) Χτός τις Κικ. τῷ Ἑρμᾶϊχος καὶ Ἑρμακρέων.
Ἑρμᾶς, ὁ· 1) Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ. 2) χριστιανός τις ἐν Ῥώμῃ Ν. Δ. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ. 4) = Ἑρμῆς ὡς ἀστὴρ Τιμ. Λοκρ. τῷ Ἑρμῆς.
Ἑρμάς, ἄδος, ἡ· σύρτις, σωρὸς ἄμμου ὕφαλος, σκεπασμένος ὑπὸ τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης· τῷ ἕρμα, ἕρμακες.
Ἑρμασάλας· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ. μτγν.
Ἕρμασις, ἡ· ἑρμασμός, «τὸ τὸν ἱστὸν τῆς νεὼς διακρατοῦν, οὗ φορτίου τάξιν ἔχον, ἀλλὰ τοῦ στηρίζειν μόνον» Ἐρωτ. σ. 174.
Ἕρμασμα, τό· στήριγμα = ἕρμα Ἱπποκρ. saburra.
Ἑρμασμός, ὁ· ἔρεισμα, στήριγμα στερέωσις Ἱπποκρ.
Ἑρμάστα, ἡ· ὄν. γυν. ἡ καὶ Δμία Ἀκαλισαίς Ἐπιγρ. μτγν.
Ἑρματίζω = ἑρμάζω, μὲ σαβοῦραν προμηθεύω τι, σαβουρώνω Ἱπποκρ. ἐπὶ μελισσῶν, «= ἀνεμιῶδές τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, ἑρματίζουσιν ἑαυτὰς ὑπὲρ τοῦ μὴ παραφέρεσθαι μικροῖς λιθιδίοις» Πλουτ. ποτ. ζωφρον. 10· οὕτω καὶ μέσ. αὐτ. 23 (πρβλ. ἕρμα)· ἐπὶ φορτώσεως πλοίων, «εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν ἡρματίξατο» = εἰς τὴν Ἀργὼ ἀνεβίβασεν Σχολ. Λυκοφρ. 1319· μτφ. «= νύμφης εἰς οἴκους ἑρματίζονται» Εὐρ. ἀποσπ. 14, saburro.
Ἑρματίτης, ὁ· ὁ στερεώνων, χρησιμεύων ὡς ἕρμα, σαβούραν τῶν πλοίων «= νηὸς πέτρος» = ὁ ἰσῶν τὴν ναῦν λίθος, εἴτε ἡ ἄγκυρα, Λυκοφρ. 618.
Ἑρμάφιλας· ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ φρυγικοῦ νομίσματος Ἐπιγρ.
Ἑρμαφρόδιτος, ὁ· ἀνδρογύνης, ὁ ἔχων αἰδοῖα καὶ τῶν δύο γενῶν, ἀρσενικοθήλυκος· πρῶτος τοιοῦτός τις λέγεται ὅτι ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν περιγράφει μυθολόγων ὁ Ὀβίδ. μεταμ. 4, 388, ἀφ' οὗ προέκυψε τὸ ὄνομα· οἱ Ἕλληνες λιθοξόοι ἐπεμελήθησαν πολὺ περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ διφυοῦς ἐκείνου ὑποκειμένου, τοῦ ὁποίου τὴν ἰδανικὴν εἰκόνα παρέσχεν ὁ Πολύκλειτος· τοιαῦτα τεχνήματα διεσώθησαν καὶ εἰς ἡμᾶς, ὧν τὸ ἄλλως ἀνδρικὸν σῶμα ἔχει ἐξειργασμένον τὸ στῆθος, τοὺς μηροὺς καὶ τὰ σκέλη ὅλως γυναικεῖα τῷ. Μυλλερ. ἀρχαιολ. 532, Ermaphroditus.
Ἑρμαφρόδιτος· 1) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης· λουόμενός ποτε εἰς καθαράν τινα πηγὴν παρὰ τῇ Ἁλικαρνασσῷ, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Νύμφης Σαλμακίδος τοσοῦτον ὥστε μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἐναγκαλισμούς αὐτῆς, μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ἓν σῶμα μετ' αὐτῆς, ὅθ. καὶ ἀνδρόγυνος ἐπωνομάσθη Δ. Σικ. 4, 16· 2) ποιητὴς κωμῳδίας Ἀποστόλ.
Ἑρμαχος· Ἑρμαρχος Γαλην.
Ἑρμάω· ἑρμάζω.
Ἑρμάων, ωνος, ὁ· 1) δωρ. ἀντὶ Ἑρμῆς Ἡσ. 2) Ἀργεῖός τις Χαρ.
Ἑρμέας, ὁ· τῷ. Ἑρμῆς· 2) ὄν. κύρ. Ἀθηναίου τινὸς Ἐπιγρ.
Ἑρμειάκος, 3· ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 835, mercurialis.
Ἑρμείας, ὁ· 1) = Ἑρμῆς· 2) εὐνοῦχος καὶ τύραννος τοῦ Ἀταρνέως ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους εἰς ὃν ὁ 2ος ἔγραψε θανόντα τὸ περιώνυμον σκολιὸν εἴτε τὸν ὕμνον τῆς Ἀρετῆς· 3) Ἀθηναῖος Ὑπερίδ. 4) Μαγνήσιός τις Πλουτ. 5) συγγραφεὺς Μιτυληναῖος Δ. Σικ. 6) Σάμιος υἱὸς Ἑρμοδώρου· 7) Αἰγύπτιος α) πατὴρ τοῦ Ἄμμωνος καὶ Ἡλιοδώρου, υἱὸς Συριανοῦ Σουΐδ. β) πατὴρ Νικάνορος γραμματικὸς Στ. Βυζ. ἄ) Ἑρμουπολίτης Φιλ. 8) Κὰρ Πολύδ. 9) ποιητής τις Ἀθήν. 10) δοῦλος τοῦ Εὐδούλου ἐκ Βιθυνίας Δ. Λαερ. 11) ἰατρός τις Γαλην. 12) φιλόσοφος ἐκ Φοινίκης Ἀγάθ. 13) γεωμέτρης Πλουτ.-πρόσωπον τοῦ διαλόγου Πλουτ. συμπ. 14) τακτικὸς Αἰλ. τακτ. 15) χριστιανὸς συγγραφεὺς τοῦ συγγράμματος «διασυρμὸς τῶν ἔξω φιλοσόφων»· 16) Ἑρμῆς σωζόμενος, συγγραφεὺς (τὸν 5 αἰῶνα μ. Χ.) 17) ἱδρυτὴς Ἑβραϊκῆς αἱρέσεως τῶν Ἑρμηνίων Λύγουστ αἱρέσ. 18) ἄλλ. Ἐπιγρ. 19) μηνὸς ὄν. Ἐπιγρ. τῷ Ἑρμίας.
Ἑρμείη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμείης· τῷ τὸ προηγ.
Ἑρμείνος, ὁ· Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Ἐπιγρ. τῷ Ἑρμῖνος.
Ἑρμέιον πόλις· τῷ Ἑρμούπολις
Ἑρμένδας· ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμεῖον, τό· μικρὸς ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ὅπου ἔκειντο ἐξαιρετικῶς πρὸ τῶν εἰσόδων εἰς τὰ γυμνάσια· Ἑρμεῖα = Ἑρμαῖα Σχολ. Αἰσχ. 1, 10· Ἑρμεῖον· κώμη ἐπὶ τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσῖνα ὁδοῦ Πλουτ.
Ἑρμεῖος ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρμενάριχος καὶ Ἀρμενάριχος· υἱὸς τοῦ Ἄσπρου ἐπὶ Ζήνωνος Φωτ.

Ἑρμινέφριδος, ὁ· στρατηγὸς τῶν Θουριγγῶν Προκοπ.

Ἕρμερος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἑρμέρως· 1) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. 2) ἔρως ὡς Ἑρμῆς Πλιν.

Ἑρμήδιον, τό· Ἑρμίδιον.

Ἑρμηδίων ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἑρμητής· γεν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἑρμηνεία, ἡ· ἐξήγησις, διασάφησις Πλατ. πολ. 7, 524· «λόγος ἦν ἡ τῆς σῆς διαφορότητος ἑρμ.», Θεαιτ. 209· ἔκφρασις, δεξιότης τοῦ ἐκφράζεσθαι, ἡ γλῶσσα Ξεν. ἀπομ. 4, 3, 12· «τῇ γλώττῃ χρῆσθαι πρὸς τὴν ἑρμηνείαν» Ἀριστοτ. π. ἀναπν. 11· «ἑρμηνεία ἐν δυσὶ τούτοις θεωρεῖται, ἐν ἐκλογῇ ὀνομάτων καὶ συνθέσει» ῥητ. ἡ δεξιότης εἰς τὸ ἐξηγεῖσθαι ἐξ ξένων γλωσσῶν, μετάφρασις, διερμηνεία μτγν. interpretatio.

Ἑρμήνευμα, τό· τὸ ἐξηγεῖσθαι, ἑρμήνευμα, «οὐδεὶς ποικίλων ἑρμηνευμάτων» Εὐρ. Φοιν. 473, interpretamentum.

Ἑρμηνεύς, ὁ· ὁ ἐξηγῶν, σαφηνίζων Πινδ. Ὀ 2, 93· – τοῦ αἰ Αἰσχ. Ἀγ. 602· κήρυξ Εὐρ. Ἰ Τ. 1302· ἰδ. διερμηνεὺς ξένης γλώσσης Ἡρ. 2, 125· ὁ Πλατ. συνάπτει «οἱ γραμματισταὶ καὶ οἱ ἑρμηνεῖς», Θεαιτ. 163· «ἑρμηνεῖς τῶν θεῶν», Ἴων 534· «λόγος τῶν νόμων ἑρμηνεύς», νόμ. 10, 907, interpres.

Ἑρμήνευσις, ἡ· τὸ ἑρμηνεύειν Δ. Καϲ. 66, 1, interpretatio.

Ἑρμηνευτέον· (ἑρμηνεύω) διηγητέον μτγν. enarrandum.

Ἑρμηνευτής, ὁ· ἑρμηνεύς, «ἑρμην. παρὰ θεῶν ἀνθρώποις» ἐπὶ μάντεων καὶ ἱερέων Πλατ. πολιτ. 290.

Ἑρμηνευτικός, 3· ὁ εἰς ἑρμηνείαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος· «ἡ ἑρμηνευτικὴ» δηλ. τέχνη Πλατ πολιτ. 260· – δύναμις Λουκ. ἱστ. συγγρ. 31, interpretatorius.

Ἑρμηνευτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ἰλ.

Ἑρμηνεύτρια· Θηλ. τοῦ ἑρμηνευτής Σχυλ. Εὐρ. Ἱππ. 589.

Ἑρμηνεύω· εἶμαι ἑρμηνεύς, ἐξηγῶ, σαφηνίζω· «-τὰ τῶν ποιητῶν» Πλατ. Ἴων 535· διὰ λόγου τὰ διανοήματα ἐκφράζω Ξεν. οἰκ. 11, 23· «γνῶναι τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι» = διεξελθεῖν, παραστῆσαι Θουκ. 2, 60· εἶμαι διερμηνεύς, ἐκ γλώσσης ξένης εἰς γνωστὴν μεταφέρω, μεταφράζω Ξεν. Ἀν. 5, 4, 4· ἀναγγέλλω, δεικνύω, «ἑρμήνευέ μοι» Σοφ. Οἰ. Κ. 309· «ἡρμήνευσεν ἂν τὸν παῖδα τεθνηκέναι» Εὐρ. ἀποσπ. Πολυδ. 1. Μέσ «ξυμπλήρους ζώων οὐρανοῦ γεγονότος ἑρμηνεύεσθαι πρὸς ἀλλήλους τε καὶ τοὺς ἀκροτάτους θεούς πάντας τε καὶ πάντα» Πλατ ἐπιν. 985, interpretator.

Ἑρμηνοι, οἱ· Σιληνοὶ Παῖχ. = Σειρμύλιοι.

Ἑρμηρακλῆς· ὁ Ἑρμῆς ἅμα καὶ Ἡρακλῆς, ἡ μορφὴ αὐτῶν ὁ ἀπὸ πλησιακῆς εἰς ἓν ἄγαλμα παρισταμένη Ἐπ' Ἑρμαθήνην Κικ Ἀττ. 1, 10.

Ἑρμῆς, ὁ, Ὅμ. χρῆται πλὴν τῆς ὀν. τῇ αἰτ. ῥόν. Ἕρμην τολλάκις, τῇ δὲ γεν. πάθημαι· τῇ δοτ. Ἑρμῇ μόν. Ὀδ. ξ, 455, κλ. Ἑρμῇ ἐν ὕμν. μόν. πρβλ. Ἑρμείας καὶ Ἑρμείας· 1) ὁ θεὸς Ἑρμῆς υἱὸς τῆς Μαίας ὑπὸ τοῦ Διὸς Ἡσ. Θε. 938, Ὅμ. δὲν ἀναφέρει που τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, ἀλλὰ μόν. τὸ τῆς μητρὸς Μαίας, ἐν Ὀδ. ξ, 435, ὅπου προσφέρεται τῷ Ἑρμῇ καὶ ταῖς Νύμφαις συγχρόνως θυσία· π. Ὅμ. ἐμφανίζεται ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν, ὡς ἡ Ἶρις Ἰλ. ψ, 334· ὄθ. διάκτορος Ὀδ. ε, 28· ὡς χορηγὸς τῆς εὐδαιμονίας, τῆς εὐθηνίας, τῆς προκοπῆς, τοῦ πλούτου, τῆς εὐπραγίας, πάσης ἀπροσδοκήτου καὶ ἀνελπίστου εὐτυχίας Ἰλ. ξ, 491· πρβλ. ἐριούνιος, καὶ ἀκάκητα, μετὰ τῆς ἰδ. σημασ. τῆς προκοπῆς καὶ πολλαπλασιάσεως τῶν ποιμνίων Ἡσ. Θε. 444· ὡς ἐπιφαίνεται καὶ ὡς θεὸς τῶν ποιμένων, νόμιος· ὡς προστάτης πάντων τῶν ἀπορρήτων, πάσης δεξιότητος, πανουργίας, ἀγχινοίας, κερδαλεότητος, δόλου καὶ ἀπάτης Ὀδ. τ, 397· διὰ χρυσῆς τινος ῥάβδου ἐξαιρέτως ἐπὶ τὴν ψυχήν, ἐπὶ τὰ φρονήματα τῶν ἀνθρώπων ἰσχύων Ὀδ. ε, 47· ὄθ. χρυσόῤῥαπις· ὡς ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅδην μόν. Ὀδ. ω, 1· ἰδ. π. μτγν. ὁ ψυχοπομπός· ἐν τῷ Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. τῷ διατάκτῳ πάντων τῶν ὕμνων περιέχεται ἡ ἀετεία περιγραφὴ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐφεύρεσις τῆς ἐπταχόρδου χέλυος, ἦτοι λύρας ἐκ τοῦ ὀστράκου χελώνης, καὶ ἡ πρώτη τῶν βοῶν κλοπή του· π. μτγν. ἐνομίζετο προστάτης πάσης νοερᾶς καὶ σωματικῆς δεξιότητος, ὥστε ὑπὸ τὴν ἐφορίαν αὐτοῦ ἦσαν ἡ γυμναστική, διαλεκτική, συγγραφική, ἐπιστῆμαι καὶ τέχναι καὶ ἡ παιδεία· Ὡς θεὸς τῆς ἐμπορίας ἦτο προστάτης τῶν κηρύκων, τῶν ἀγορῶν, τῶν λιμένων καὶ τῶν λεωφόρων· ὄθ. προσηγορεύετο ὕδιος, ἐνόδιος· ἐπεκαλεῖτο δὲ συνήθ. ὡς τις ὑμεγέθης νεανίας. Ἐν τινι ἀρχαιοτίρῳ Πελασγικῷ ἀγάλματι παριστάνεται πωγωνοφόρος, ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ μὲ σφυρὸν αἰδοῖον Ἡρ. 2, 51 ὄθ. π. μτγν. ἐλέγετο ἐν τῇ τεχνικῇ γλώσσῃ Ἑρμῆς πᾶσα πλαστὴ κεφαλή, ἧς τὰ κάτω ἔληγον εἰς τετραγωνικὸν ὑπόθεμα ἢ στήλην· τοιαῦται ἵσταντο ἐν Ἀθήναις εἰς πολλοὺς δημοσίους τόπους καὶ πρὸ τῶν οἰκιῶν Θουκ. 6, 27, καθ' ἣν σημασ. ἐτυμολογοῦσι τὴν λῖξ. παρὰ τὸ βρμα Βιγγελμ. ἱστ. τέχν. 1, 1, 9· 2) ῥάβδος, α) «Ἑρμῆν ἕλκω» = πίνω τὸ βατεινὸν ποτήριον, ἔτσιθ ἐν συμποσίοις εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ ἔπινετο τὸ τελευταῖον ποτήριον Στρατ. π. Ἀθην. 11, 473· «Ἑρμῆς κοινός» = τὸ παρ' ἡμῖν «μισὸ καὶ μισό», ὅπερ ἐκφωνεῖται εἰς τὸν ζυμιὸν τι εὑρίσκοντα ἀνελπίστως καθ' ὁδὸν ἢ ἄλλου που θεασάμ. Χαρ. 12· πρβλ. ζυμιὸν καὶ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 24· ὁ δὲ Πλουτ. λέγει «καθάπερ ὅταν ἐν συλλόγῳ τινὶ γένηται πιωπή, τὸν Ἑρμῆν ἐπεισελεύσεσθαι φασίν» = ὅταν ἐν συναναστροφῇ πλειόνων συμβαίνῃ πάντων αἰφνιδία σιωπή, π. ἀδουλεύτ. 2, mercurius· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἑρμῆς, ὁ, Ἑρμίας καὶ Ἑρμείας π. ἴσ. Ἑρμείης καὶ Ἑρμάων· 1) υἱὸς Διὸς καὶ Μαίας θυγ. Ἄτλαντος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ Κ-

Διφύλα κεντρική βιβλιοθήκη Θεσσαλίας

ρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτοῦ λατρεία Ἡσ. Τὴν ἰδέαν τῆς θεότητος ταύτης ἔλαβον οἱ Ἕλληνες παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, ὧν ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀναφέρει τὸν παρ' αὐτοῖς περίφημον Ἑρμῆν Τρισμέγιστον λεγόμενον· ἐλατρεύετο δὲ ὁ Ἑρμῆς ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν καὶ ὑπηρέτης τῶν διαταγῶν αὐτῶν, ἄγων εἰς τὸν Ἅιδην καὶ τῶν θνησκόντων τὰς ψυχάς· προσέτι ἐλογίζετο ἔφορος καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου, τοῦ κέρδους, τῆς κλοπῆς καὶ οἱασδήποτε πανούργου καὶ δολίας ἐπιχειρήσεως, εἰς ἰδίαν τινὰ ὠφέλειαν ἀφορώσης καὶ ἀπόλαυσιν· ὅθ. καὶ ἐμυθολογεῖτο ὡς κλέπτης ἐπιτηδειότατος, ἁρπάσας ἔτι βρέφος ὢν τὰς πεντήκοντα βοῦς, ἃς ὁ Ἀπόλλων ἔνεμεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Πιερίας· ἐφεξῆς δὲ τὸν κιστὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος· πρῶτος ἐφεῦρε τὴν κατασκευὴν τῆς λύρας, χορδὰς εἰς σέρμα χελώνης προσαρμόσας, ἃς διὰ πλήκτρου κρούων ἀπετέλει μελῳδίαν· παριστάνετο συνήθ. κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ κηρύκειον, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς πτερωτὸν κάλυμμα, πέτασον λεγόμενον εἰς δὲ τοὺς πόδας ὁμ. πτερωτὰ πέδιλα· ἐλατρεύετο δὲ α) ἐν Λιγύπτῳ ὡς ἐφευρετὴς πάσης ἐπιστήμης καὶ τέχνης καὶ ἱδρυτὴς τοῦ Αἰγυπ. ἱερατείου Δ. Σικ. ἔνθα ἦν αὐτῷ ἀφιερωμένη ἡ ιθ' τοῦ πρώτου μηνὸς Πλουτ. καὶ ἔφερον τὸ ὄνομά του πολλαὶ πόλεις· ἴδ' Ἑρμούπολις· β) ἐν Φοινίκῃ ὅπου ἐκαλεῖτο Ἑρμ. ὁ Τρισμέγιστος Φιλ. γ) ἐπὶ τῆς νήσου Καταΐας Ἀρρ. ἐν Τραπεζοῦντι Ἀρρ. ἐν Ἐφέσῳ Ἡσύχ. Λυσιμαχίᾳ Πλιν. ἐν Ἀλόξμῃ Στ. Βυζ. δ) ἐν Ἀρκαδίᾳ, Μεγαλοπόλει, Κυλλήνῃ Παυσ. ε) ἐν Κορίνθῳ, Ἀσκραίῳ, Σικυῶνι Παυσ. ς) ἐν Ἄργει, Τροιζῆνι, Ἐπιδαύρῳ Παυσ. ζ) ἐν Ἀγαΐᾳ Σχολ. Πινδ. ι) ἐν Δελφοῖς Παυσ. κ) ἐν Βοιωτίᾳ, Θήβαις, Κορωνείᾳ, Τανάγρᾳ Παυσ. λ) Θεσσαλίᾳ Παυσ. μ) ἐν Εὐβοίᾳ Ἡσύχ. Ῥόδῳ Ἡσ. Σάμῳ Πλουτ. ἐν Ἴμβρῳ ὡς Ἰμβράσσος Στ. Βυζ. ἐν Κρήτῃ, Λήμνῳ· ἴδ' Ἑρμαῖον· ν) ἐν Θράκῃ Ἡρ. ξ) ἐν Ἀθήναις Παυσ. ο) ἐν Ῥώμῃ ὡς Mercurius Ὀβίδ. ἔνθα ἦν αὐτῷ ἀφιερωμένος ὁ Μάϊος Πλουτ. Τὰ ἀγάλματά του ἐχρησίμευον· α) εἰς προσδιορισμὸν τῶν ὁρίων Παυσ. πρὸς ὁδηγίαν εἰς τὰς ὁδοὺς ὥστε τρικέφαλος καὶ τετρακέφαλος καλεῖται Εὐστ. Οὕτως ἐν τῷ Κεραμεικῷ Ἡσύχ. Παροιμιώδη ἦσαν α) «μέγιστ' ἰσχύει» Ἀποστολ. β) εἰς προστασίαν τοῦ ἀγροῦ Ἀνθ. τῶν πηγῶν Παυσ. τῆς οἰκίας ὅτε ἵστατο πρὸ τῶν θυρῶν Αἰλ. ὅθ. «οἶκον ἐφ' Ἑρμῇ» = πρὸς χρῆσιν ἑκάστου Ζην. ὡς φύλαξ τῶν γυμνασίων Παυσ. ὥστε καὶ γυμνάσιόν τι ἐν Ἀθήναις ἔφερε τὸ ὄνομά του Παυσ. Ὅμ. ἐχρησίμευεν «Ἑρμῆς φίλιος» ὡς σύνθημα ἐν πολέμῳ Πολυαιν. καὶ ἦτο ὅτε μὲν ἐν συναφείᾳ μετ' ἄλλων θεῶν, π. χ. τοῦ Διὸς Λουκ. τῆς Γῆς Αἰσχ. τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Νυμφῶν Ἀριστ. τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνθ. τῶν Χαρίτων Πλουτ. τῆς Ἀφροδίτης Πλουτ. τῆς Ἀθηνᾶς Παυσ. τῆς Ἑστίας Παυσ. τῆς Ἑκάτης Πορφυρ. ὅτε δὲ μόν. πρὸς αὐτὸν ἐγίνετο ἡ εὐχὴ Ἀριστ. καὶ ἐν συμποσίοις εἰς αὐτὸν ἐσπένδετο τὸ τελευταῖον ποτήριον Λογγ. καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ὡρκίζοντο «νή (ναί) ἢ μὰ τὸν Ἑρμῆν ἢ Ἑρμᾶν» Ἀριστ. «πρὸς Ἑρμοῦ» Λουκ. ὁ πρῶτος κλῆρος ἐκαλεῖτο ἐξ αὐτοῦ· «Ἑρμοῦ κλῆρος» Ἡσύχ. τὰ ἕρμαια (ἕρμακες) ἦτοι σωροὶ λίθων ἐν ταῖς ὁδοῖς· «Ἑρμοῦ ψῆφος» Ἡσύχ. καὶ τὸ ῥαβδίον του ἰσχυεν ὡς γοητευτικὸν Ἀρρ. ἔφερον δὲ καὶ συγγράμματα τὸ ὄνομά του, π. χ. ποίημά τι τοῦ Ἐρατοσθένους Πλουτ. Παραιμιώδες ἦτο προσέτι «Ἑρμῆς τρικέφαλος» καὶ «σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ» τὰ προαναφερθέντα α) κοινὸς Ἑρμῆς (ἢ κοινὸν Ἕρμαιον) = τὸ ἥμισυ μερίδιον ἐκ τοῦ εὑρήματος Ἀριστοτ. β) «τὸν Ἑρμὴν ἐπεισεληλυθέναι», ὅταν εἴς τινα συναναστροφὴν συμπέσῃ αἰφνιδία σιωπὴ Πλουτ. γ) «τί πρὸς τὸν Ἑρμῆν (ἢ πρὸς τὸν λόγον)» Διογεν. Ὅμ. «οὐδ' ἂν τῷ Ἑρμῇ πιστεύσαι τις λέγοντι» Στραβ. «οὐδ' οὗτος Ἑρμῆς οὐδ' ἐκεῖνος Ἡρακλῆς» Μακαρ. «Ἑρμῆς ἀμύητος» = ἄνθρωπος πεπειραμένος Ἀποστ. δ) «ζητῶν Ἑρμῆν» = νεανίαν, ὡραῖον θεὸν Ἰλιοδ. «γλύψαι Κέρκοπα ἔγλυψα» Λίσωπ. ε) ἐπὶ φιλαργύρων ἢ πλεονεκτῶν, «Ἑρμῆν μήτ' ἀλίσῃς μήτ' ἀπαλείψῃς» Μακαρ. ζ) «Λευκὸς Ἑρμῆς» ἐπὶ τῶν κακόν τι διανοηθέντων καὶ μὴ δυνηθέντων ἀποκρύψαι Τζετζ. η) «Ἑρμοῦ τὸ ἀκόντιον» = ἡ τοῦ ζωγράφου γραφὴ Εὐστ. Ἡ ἀρχαιοτέρα των ἀπεικόνισις ἦτο κατὰ τὸν ἀρχαῖον πελασγικὸν τρόπον ἰθυφαλλική, δηλ. μὲ ἀνορθωμένα τὰ γεννητικὰ μόρια ὡς καρποφόρου τῆς Γῆς θεοῦ, καὶ ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ πωγωνάτης Δ. Κασ. Ὀθ. Ἑρμῆς ἐκαλεῖτο ὕστερον πᾶσα κεφαλὴ λήγουσα εἰς τετράγωνον ὑπόθεμα ἢ στήλην, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ Ἑρμαῖ ὁτὲ μὲν ξύλινοι Ἰάμβλ. ὁτὲ δὲ λίθινοι Θουκ. ἔχοντες καὶ ἐπιγραφὰς Λουκ. ἵσταντο δὲ πρὸ τῶν οἰκιῶν ὅπου κατὰ καιροὺς ἐστεφανοῦντο Δ. Λαερ. ἰδ. ἐν Ἀθήναις Δυσ. καὶ ἔφερον ἰδιαιτέρας ὀνομασίας, π. χ. «ὁ μέγας» καὶ ὁ Ἀνδοκίδου» Πλουτ. Ἱππάρχειος Πλουτ. «ὁ ψιθυριστὴς» Δημ. «ὁ παρὰ τὸ Φορβαντεῖον» Ἀνδοκ. «ὁ πρὸς τῇ πυλίδι» Δημ. «Ἐν Αἰγέως πύλαις» Πλουτ. ὑπῆρχε καὶ ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Ἑρμοῦ στοά (ἡ ποικίλη στοά) ἐν Ἀθήναις Ξεν. 2) ἦν δὲ ἱερὸς αὐτῷ καὶ πλανήτης (Mercurius λατ.) ὅστις καὶ «Ἑρμοῦ ἀστὴρ» καλεῖται Πλατ. ὠνομάζετο προσέτι Στίλβων Πλουτ. 3) Ἀλλὰ καθὼς ἐν Λεβαδείᾳ οἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς θεράποντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Τροφωνίου Διὸς ἐκαλοῦντο Ἑρμαῖ Παυσ. καὶ ὁμ. Κάμιλλος Ἑρμῆς ὠνομάζετο Πλουτ. ἐπειδὴ π. Ἑτρούσκοις (Τυρρηνοῖς) οἱ θεράποντες ὠνομάζοντο camilli Σερβ. Οὐιργιλ. Αἰν. καὶ τοῦτο συντελεῖν μετὰ τοῦ ὀνόματος Ἑρμοῦ τὸ τῶν Καβείρων ἐν τῇ Σαμοθράκῃ, τὴν λέξ. κάσμιλλος ἀπετίλεσε Σχολ. Ἀπολ Ῥ. καθὼς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλαβεν ἐν Λύστροις τὸν. Ἑρμῆς Πραξ. Ἀποστ. ιδ, 12, οὗτοι εὑρίσκονται ὀνομαζόμενοι οὐ μόναν Ἑρμῆς Τρισμέγιστος (ἴδ' ἀνωτ.) συγγραφεὺς Σουίδ. καὶ ποιητὴς Ἀνθ. καὶ συγγραφεὺς π. Ἀποστολ. ἀλλὰ καὶ α) δύο χριστιανοὶ ἐν Ῥώμῃ Ἑρμῆς καὶ Ἑρμᾶς Ν. Δ. β) ῥήτωρ τις Ἐρίνν. 3) Ἀθηναῖος Ῥοσσ. δ) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Ἑρμῆς· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμησάνδρος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.
Ἑρμησιάναξ· ἐκ Κυλοφῶνος, πόλ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· α) ποιητ. Ἕλλην ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ· συνέγραψεν ἐλεγεῖα εἰς τρία βιβλία, ὧν ἀπόσπασμα ἐν διεσώθη π. Ἀθην. καὶ Παυσ. β) ὁμ. Κολοφώνιος ἀθλητὴς καὶ Ὀλυμπιονίκης Παυσ. γ) ὁμ. μτγν. ποιητὴς Σχολ. Νικ. Θηρ. δ) Αἰγύπτιος ἱστοριογράφος Πλουτ. ε) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἑρμησιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμησικράτης· υἱὸς τοῦ Ἑρμησικράτους Ἀφιδναῖος ἔφημ. ἀρχ.
Ἑρμησίλεως· Χῖος, πρόξενος τῶν Ἀθηναίων Ἀθήν.
Ἑρμησίλοχος· Κλαζομένιος Μιον.
Ἑρμιανή· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμίας· 1) Ἑρμείας τύραννος τοῦ Ἀταρνέως Ἀριστοτ. 2) Ἀθηναῖος, ὑπὲρ οὗ ὁ Δείναρχος ἢ ὁ Μνησίμαχος συνηγόρησε Δ. Ἀλ. 3) Θηβαῖος Ἐπιγρ. 4) ἐπὶ νομισμ. Ἐφέσου Μιον. 5) δοῦλος Κικέρωνος Hermia· 6) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἑρμίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ Ἑρμῆς, μικρὸς Ἑρμῆς Ἀριστ. εἰρ. 924, mercuriolus.
Ἑρμίν, τνος, ὁ τόρνος, ξύλον κλίνης, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης Εὐστ. Ὀδ. ψ, 196· ἑρμῖσιν, θ, 278, fulcrum.
Ἑρμίνιον, τό· ὄρος Λυσιτανίας Δ. Κασ.
Ἑρμίνιος· ἀνδρ. ὄν. Δ. Ἀλ. ιδ΄ Ἑρμήνως.
Ἑρμῖνος, ὁ· Στωϊκὸς περὶ Ἀριστοτέλους γράψας, ἀδ. Ἀριστοτελικὸς ἢ περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ Δημιώνακτος καὶ διδάσκαλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδισιέως Λουκ.
Ἑρμιόνεια, ἡ· ἡ πόλ. Ἑρμιόνη Ὀρφ. Ἀργ.
Ἑρμιονεύς· ἀνδρ. ὄν. Ἀθήν.
Ἑρμιονεύς, ὁ· Ἑρμιονεὺς Πορφυρ.
Ἑρμιόνη· 1) θυγ. Μενελάου καὶ Ἑλένης, ἣν αὐτὴ ἔτεκεν ἐν Σπάρτῃ πρὶν ἔτι φύγῃ μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τροίαν, ὕστερον δὲ τὴν Ἑλλάδιν εἰς γυναῖκα ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ὀρέστης ἢ ὁ Νεοπτόλεμος ἢ κατ' ἄλλους Σχολ. Πινδ. ὁ Διομήδης Εὐρ. 1) ἄλλ. Ἐπιγρ. 2) ὄν. τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης ἐν Συρακούσαις Παυσ. 3) Ἑρμιόνη καὶ Ἑρμιὼν ὠνος, ἡ, πόλ. παράλιος τῆς Ἀργολίδος μὲ λιμένα ὁμών. καὶ ναὸν Δήμητρος καὶ Περσεφόνης· κατῳκεῖτο ἀρχαιόθεν ὑπὸ Καρῶν, ὕστερον ἐκυριεύθη ὑπὸ Εὐρυσθέως, ἐπὶ δὲ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξουσιάζετο ὑπὸ τοῦ Διομήδους Ἰλ. ταννῦν Κάστρι, κάτ. Ἑρμιονεῖς Ἴρ. ἐν Ἐπιγρ. εὑρίσκεται καὶ Ἑρμιόνη.
Ἑρμιόνης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμιονικὸν, τό· ἄκρωτ. Ἀργολίδος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἑρμιόνης Στράβ.
Ἑρμιονικός, ὁ· μικρὸς κόλπος περὶ τὰ παράλια τῆς Ἑρμιονίδος ἐν Πελοποννήσῳ Στράβ.
Ἑρμιόνιος, 3· εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἀνήκων Στράβ.
Ἑρμιονεῖς· ἡ περὶ τὴν Ἑρμιόνην χώρα Θουν
Ἑρμιαύθ· ὄν. τῶν Ἰουδαίων ἐν Αἰγύπτῳ Εὐσέβ.
Ἕρμιος· ιδ΄ ἕρμος.
Ἑρμίππη· θυγ. Βοιωτοῦ, μεθ' ἧς ἐγέννησε τὸν Μινύαν ὁ Ὀρχομενὸς Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Ἑρμιππιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμιππίς· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἕρμιππος· 1) πολίτης τοῦ Ἀταρνέως, Αἰολικῆς πόλ. κήρυξ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου Ἡρ. 2) κωμ. π. Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μυρτίλου οὗ διάφορα εὑρίσκονται ἀποσπάσματα π. τοῖς Ἕλλ. συγγραφεῦσιν Ἀριστ. 3) α) φιλόσοφος Σμυρναῖος ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, συγγράψας διεξοδικὴν ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου Δ. Λαερ. β) ἄλλος ἐπὶ νομίσμ. Σμυρν. Μιον. 4) ἐκ Βηρυτοῦ δοῦλος καὶ μαθητὴς τοῦ Φίλωνος ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ Σουΐδ. 5) ὁ δίτρυλλογικὸς Ἀθήν. 6) ἄλλος τις Λουκ. 7) χριστιανὸς συγγρ. μτγν. 7) πρεσβευτὴς τῶν Σαμνιτῶν Κικ. 8) Διονυσοπολίτης Κικ. ἐπίθ Ἑρμίππειος, αἵρεσις Πορφ.
Ἑρμῖς· ὁ κλινόπους, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἔγλυφον ἀγάλματα Ἑρμοῦ, ὡς ἐφόρου ὕπνου καὶ ὀνείρων Ἐτ. Μ. ιδ΄ Ἑρμὶν
Ἑρμὶς· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμίσιον, τό· πόλ. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων Πλιν.
Ἑρμιών, όνος· 1) υἱὸς Εὐρόπου, ἱδρυτὴς τῆς ἐν Ἀργολίδι πόλ. Ἑρμιόνης Παυσ. 2) ἀρχαιότ. καὶ σπαν τόπ. τοῦ Ἑρμιόνη Εὐρ. ὅθ. ἡ Ἑρμιόνι Δημήτηρ» Ἀθην. καὶ παροιμ. Ἀνθ' Ἑρμιόνος, ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς κλάοντας ἐπειδὴ τὸ αὐτόθι ἱερὸν τῆς Δήμητρος ἐχρησίμευεν ὡς ἄσυλον Λιβαν. 3) Ἑρμείων, ονος, ἄλλος τις Ἐπιγρ. 4) ἐπὶ Καρίας νομισμ. Μιον.
Ἑρμύβιος· 1) ἀνδρ. ὄν. Ἀθήν. 2) Τεμνίτης Κικ.
Ἑρμο-βότανον, τό· τὸ παρθένιον γλωσ.
Ἑρμογᾶς, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμογένης· 1) υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, μνημονευόμενος πολλαχοῦ τοῦ Ξεν. καὶ Πλατ. ζῆ λίαν πενιχρῶς, τοῦ ἀδελφοῦ του σφετερισθέντος ὅλην τὴν πατρικὴν περιουσίαν Πλατ. 2) ῥήτωρ Ταρσεὺς τὸ 161 π. Χ. ἀκμάσας καὶ εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην του εὐγλωτίαν· συνέγραψε βιβλία ε περὶ τέχνης ῥητορικῆς· κατὰ δὲ τὸ κα΄ ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπώλεσεν ὁλοτελῶς τὸ μνημονικόν του, καὶ ἀπέθανεν εἰς γῆρας βαθὺ Λουκ. 3) υἱὸς τοῦ Κρίτωνος Ἀθηναῖος Δ. Λαερ. 4) ἄρχων ἐπών. ἐπὶ τῶν τελευταίων Μακεδονικῶν χρόνων Δημ. 5) Σμυρναῖος ἰατρός, υἱὸς τοῦ Χαριδήμου Ἐπιγρ. ἐτι ἰατρὸς τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ Δ. Κασ. 6) Ταρσεὺς ἱστοριογράφος Σουητ. 7) Ἀσπένδιος ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος Φωτ. 8) χριστιανὸς ἐν Ἀσίᾳ· 9) Λέσβιος Ἐπιγρ. 10) Κυθήριος ἀγαλματοποιὸς Παυσ. 11) Λυδὸς Ὀλυμπιονίκης μετὰ τοῦ ἐπών. Ἵππος Παυσ. 12) Κὰρ, ἀρχιτέκτων Βιτρουβ. 13) ζωγράφος τις 300 μ. Χ. Τερτυλ. 14) ἀντίπαλός τις τοῦ Ὁρατίου· 15) δοῦλός τις ἐν Ῥώμῃ ἀργυραμοιβὸς Κικ. 16) στρατηγὸς Ἀντιόχου Πολυβ. 17) ποιητὴς Ἀθήν. 18) ἐπὶ νομισμ. Σμύρνης, Ἀκροδικείας, Μιλήτου Μιον. 19) νομικός τις ἐξ οὗ προῆλθεν εἰς τὰς Πανδέκτας ὁ Ἑρμογενιανὸς κώδιξ κρίλ. Φαβρ. βιβλ.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρμογενία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμο-γλύφαι, οἱ· ὁδοῦ ὄν. ἐν Ἀθήναις Πλουτ.
Ἑρμο-γλῦφεῖον, τό· ἐργαστήριον ἑρμογλυφικῆς Πλατ. συμπ. 215.
Ἑρμο-γλῦφεύς, ὁ· λιθοξόος, ἀγαλματοποιός Λουκ. ἐνυπν. 2, statuarius.
Ἑρμο-γλυφία, ἡ. (ἔσφ. ἀντὶ ἑρμογλυφεῖον) μόν. π. Πλουτ. «πορευομένων αὐτῶν διὰ τῶν ἑρμογλυφιῶν» (ἐξ εἰκασ. Ρείσκ. ἀντὶ ἑρμογλυφείων ἢ ἑρμογλυφείων) = διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν ἑρμογλυφείων π. δαιμον. Σωκρ. 10, sculptura.
Ἑρμο-γλυφικός, 3· ὁ εἰς ἑρμογλύφον ἀνήκων· «ἡ ἑρμογλυφικὴ» ὕλη, τέχνη Λουκ. ἐνύπν. 7, statuarius.
Ἑρμο-γλύφος, 2· ἑρμογλυφεὺς Λουκ. ἐνύπν. 2.
Ἑρμο-δάκτυλον, τό· βοτάνη τις, πεντάφυλλον ἰατρ. quinquefolium.
Ἑρμοδάμας, ὁ· διδάσκαλος Πυθαγόρου Μεναγ. εἰς Δ. Λαερ.
Ἑρμόδημος· Ἕρμων.
Ἑρμοδίκη· 1) γυνὴ Μίδα Ἡρακλ. Ποντ. 2) ἄλλη Ἐπιγρ.
Ἑρμόδικος· Σάμιός τις Μιον.
Ἑρμόδοκος· ἀνδρ. ὄν. Ῥοσσ.
Ἑρμόδοτος, ὁ· ποιητ. ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ Πλουτ.
Ἑρμόδρομος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμόδωρος· 1) φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, κεραυνόπληκτος ἀποθανὼν Λουκ. 2) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὃθ. Πλατωνικὸς ὀνομασθείς, ὅστις διὰ τῆς πωλήσεως τῶν Πλάτων. διαλόγων ἔγεινεν ἀφορμὴ τῆς ὑπὸ κωμ. παροιμ. «Ἑρμόδωρος λόγοισιν ἐμπορεύεται» Ζην. 3) ἄλλος τις ἐπὶ Ἐρυθραίου νομισμ. Μιον. 4) ῥαψῳδός τις Σχολ. Δ. 5) ποιητὴς Ἀνθ. Παλ. 6) Σάμιος, πατὴρ Ἑρμίου Ἀθήν. 7) Μακεδὼν πατὴρ τοῦ Σωπόλιδος Ἀρρ. 8) Κλαζομένιος Πλουτ. 9) Ἔφέσιος βοηθήσας εἰς τὴν σύνταξιν τῶν 16' πινάκων ἐν Ῥώμῃ· ὃθ. καὶ ἀνδριὰς αὐτῷ ἐστήθη ἐν Ῥώμῃ Στραβ. 10) Σαλαμίνιος ἀρχιτέκτων Βιτρουβ. 11) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ταρσεὺς Ῥοσσ.
Ἑρμόζυγος· ἀνδρ. ὄν. Ἱπποκρ.
Ἑρμόθεος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ. Ἰωνίας.
Ἑρμόθεστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμο-καϊκό-ξανθος, ὁ· κωμ. ὄν. πλασθὲν ἐξ Ἑρμοῦ Καΐκου καὶ Ξάνθου Ἀριστοτ. π. 21.
Ἑρμο-κᾶπηλία, ἡ· πόλ. Μυσίας (ὑστερωτ. ἀπεδίδετο τῇ Λυδίᾳ) Πλιν.
Ἑρμοκλείδης· ἀνδρ. ὄν. Λουκιλ.
Ἑρμοκλῆς· 1) γλύπτης Ῥόδιος ἐπὶ Σελευκιδῶν Λουκ. 2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 3) ποιητ. παιάνων Κυζικηνὸς Φιλοχ.
Ἑρμοκλείτης, ἐσφ. ἀντὶ Ἑρμοκλείδης Σαπφ.
Ἑρμο-κλύμαξ, ἡ· φάρμακόν τι Ἀλεξ. Τραλλ. 1, 27, medicamentum.
Ἑρμο-κοπίδαι, οἱ· οἱ ἐν ἀρχῇ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐπὶ Ἀριμνήστου ἄρχοντος ἀκρωτηριάσαντες τοὺς ἐν Ἀθήναις Ἑρμᾶς Θουκ. 6, 27.
Ἑρμοκράτεια, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.
Ἑρμοκράτης· 1) υἱὸς Ἕρμωνος στρατηγὸς τῶν Συρακοσίων ἐν τῷ Πελοπον. πολ. συντελέσας τὰ μέγιστα εἰς τὴν ναταίωσιν τῶν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πολεμ. ἐπιχειρήσεων τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 2) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους Ξεν. 3) Βοιωτὸς φιλόσοφος· 4) Θηβαῖος Παυσ. 5) υἱὸς Διονυσίου Ξεν. 6) Μιλήσιος, θεμελιωτὴς τῆς Κνιδίας Σχολ. Δημ. 7) Ῥόδιος, λυρικὸς ποιητὴς σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Ἀριστείδου Ἀριστειδ. 8) σοφιστὴς Φωκαεὺς Φιλόστρ. 8) πρόσωπόν τι ἐν τῷ διαλ. τοῦ Πλατ. Τιμαίου καὶ Κριτίου· 9) γραμματικός, διδάσκ. τοῦ Καλλιμάχου Σουΐδ. 10) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου Ἀππ. 11) Προκοννήσιος, πατ. Φανοδίκου τινὸς Ἐπιγρ. 12) Δήλιος Ἐπιγρ. 13) Ἀχαιὸς Μιον. 14) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἑρμοκρέων, ὁ· 1) ποιητ. τῆς Ἀνθ. 2) ἀρχιτέκτων καὶ ἀγαλματοποιὸς Στραβ. 3) Ῥόδιος = Ἑρμακρέων Βικτωριν. 4) ἄλλ. Μιον.
Ἑρμόκριτος, ὁ· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Ἑρμόλαος, ὁ· Μακεδών, μαθητ. φίλος ἐπιστήθιος τοῦ Καλλισθένους, καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ὅστις συνομόσας μετ' ἄλλων κατ' αὐτοῦ καὶ ἀνακαλυφθεὶς ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, λιθοβοληθεὶς Ἀρρ.
Ἑρμόλεως· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἕρμολλος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμόλοχος· ποιητής, = Ἑρμόδοτος Φώτ.
Ἑρμόλυκος· υἱὸς τοῦ Εὐθύνου, Ἀθηναῖος παγκρατιαστής, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρείας εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ κατὰ τῶν Περσῶν μάχην Ἡρ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἑρμόλυτος· συγγραφεὺς π. τακτικῆς Σχολ. Ἰλ.
Ἑρμόνδοροι, οἱ· Ἑρμουνδοῦροι, ἔθνος Γερμανικὸν οἰκοῦν περὶ τὸν Ἔλβαν ποτ. Στραβ.
Ἑρμονιεῖμ· ὄρος Συγγ.
Ἑρμονθὶς καὶ Ἑρμουθίς, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου, πρωτ. τοῦ ὁμων. νομοῦ, ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου· ἐνταῦθα ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεὺς Στραβ. ταῦθ' χωρίον Ἑρμέντ, κάτ. Ἑρμονθίτης Πτολ.
Ἑρμονθίτης, ὁ· νομὸς τῆς Ἄνω Αἰγύπτου.
Ἑρμόπαν, πανος, ὁ· ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Πὰν ἅμα, ἢ αἱ μοῖραι αὐτῶν πλαστικῶς ἡνωμέναι, ὡς Ἑρμαθήνη, καὶ Αἰγίπαν, Διόπαν, Εὐάπαν Β. Ἀν. 1198.
Ἑρμοπιθηκιάδαι, οἱ· κωμ. πλασθεῖσα λίξ. πρὸς δήλωσιν τῶν ἀνοήτων τέκνων τοῦ Ἑρμολύκου Παλλάδ.
Ἑρμοπεδιανός· Ἑρμοπεδιεύς.
Ἑρμόπολις, ἡ· 1) ἰων. Ἑρμέω πόλις Ἡρ. καὶ Ἑρμούπολις Στ. Βυζ. ἡ μεγάλη λεγομένη, πρωτ. τοῦ Ἑρμοπολίτου νομοῦ ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ, τῇ ἄλλως Ἑπτανομίδι λεγομένη, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου ποτ. Πτολ. νῦν Ἀχμουνία· 2) Ἑρμόπολις ἡ μικρά, πόλ. τῆς κάτω Αἰγύπτου ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Μαρεωτίδος Λίμνης Στραβ. νῦν Δαμανχοὺρ, κάτ. Ἑρμοπολίτης.
Ἑρμοπολιτικὴ φυλακή, ἡ· φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑπτανομίδος Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐπληρώνετο τὸ τελώνιον τῶν εἰσαγομένων πραγμάτων ἐκ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου Στραβ.
Ἑρμο-πολιτικός, 3· εἰς τὴν Ἑρμόπολιν ἀνήκων Στραβ.
Ἑρμοπτόλεμος· ἀνδρ. ὄν. Ἱπποκρ.

Ἑρμός, ὁ· εἱρμὸς μτγν.
Ἕρμος, ὁ· 1) ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, βλέων διὰ τῆς Αἰολίδος, Φρυγίας καὶ Μυσίας πηγάζων ἀνατολ. ἀπὸ Δινδύμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης Ἰλ. νῦν Σαραβάτ. Εἰς τοῦτον τὸν Ἕρμον χύνεται ὁ Πακτωλὸς ποτ· 2) ποτάμιος θεός, υἱὸς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος Ἡσ. 3) εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας Ἀπολλ. 4) χείμαρρος Ἀττικῆς Στ. Βυζ. 5) Ἀθηναῖός τις, ἐξ οὗ τόπος ἐν Βιθυνίᾳ, Ἑρμοῦ οἰκία ἐκαλεῖτο Πλουτ. 6) μηνὸς ὄν. ἐν Βιθυνίᾳ, Ἕρμος, Ἕρμιος ἢ Ἥρμιος = Ὀκτώβριος.
Ἕρμος, ὁ· δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ποικίλου τανῦν Δαφνὶ παρὰ τὸν χείμαρρον Ἕρμον, κάτ. Ἑρμεῖος Στ. Βυζ. ἢ Ἑρμεῖος Ἡσύχ. Ἑρμεὺς Ἐπιγρ.
Ἑρμο-σχοίνιος· τὸ Ἑρμοχοίνιος.
Ἑρμότιμος· 1) εὐνοῦχός τις τοῦ Ξέρξου Ἡρ. 2) φιλόσοφος ἀρχαῖος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς Κλαζομένιος, πρὸ τοῦ Ἀναξαγόρου περὶ οὗ διηγοῦνται ὅτι εἶχε δύναμιν παράδοξον τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμά του καὶ ὕστερον νὰ ἐπαναστρέφῃ πάλιν εἰς αὐτό, ἡ δὲ ψυχή του ἐγίνωσκε πάντα ὅσα εἶχεν ἰδεῖ εἰς ἀπωτάτους τόπους· ὅτε δὲ ἄφηκε τὸ σῶμά του ἵνα ἐπανέλθῃ διὰ μόνης τῆς ψυχῆς του πάλιν εἰς αὐτό, οἱ ἐχθροί του παραλαβόντες παρὰ τῆς γυναικός του κατέκαυσαν αὐτό, καὶ ἔκτοτε ἐτιμήθη ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Κλαζομενίων Λουκ. καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας ἐγίνετό ποτε Ἑρμότιμος Πορφυρ 3) Φωκαεύς, πατ. τῆς Ἀσπασίας Πλουτ. 4) υἱὸς τοῦ Μενεκράτους, 5) γεωμέτρης Κολοφώνιος Προκλ. εἰς Εὐκλειδ. 6) ναύκληρός τις Λουκ. 7) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἑρμοτίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμοτρίφης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Μιον
Ἑρμοτρύφης· ἀνδρ. ὄν. Μιον.
Ἑρμοτύβιες, οἱ· οὕτως ἐκαλεῖτο μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ Ἡρ. ὅπερ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Αἰγυπτίων δηλοῖ πολεμικός.
Ἑρμούλαος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.
Ἑρμούνδιος· ἀνδρ. ἐπίθ. Ἐπιγρ.
Ἑρμουνθί, Ἑρμούνθις καὶ Ἑρμουθίτης· τὸ Ἑρμωνθίς.
Ἑρμούπολις, ἡ· Ἑρμοῦ πόλις· 1) = Ἑρμόπολις, 1, 2, 2) ἐπί τινος νήσου π. τῇ πόλει Βούτῳ Στραβ. 3) κατωτέρω τῆς Θμουΐδος Στ. Βυζ. καὶ ἔτι μία ἢ δύο πόλ. ἐν Αἰγύπτῳ· 4) ἐν Κῷ Στ. Βυζ. 5) ἐν Ἀρκαδίᾳ Στ. Βυζ.
Ἑρμοῦχος, ἡ· ἄγαλμα Δήμητρος ἐν Δελφοῖς Ἀθήν.
Ἑρμοφάνης· ἀνδρ. ὄν. Μιον.
Ἑρμόφαντος, ὁ· 1) στρατηγὸς Μιλησίων ἐπὶ τῆς ἀποστασίας αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Ξέρξου μετὰ τῶν ἄλλων Ἰώνων Ἡρ. 2) ποιητ. δραματικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀθην. 3) Χῖος Παυσ. 4) ἄλλος Ἐπιγρ.
Ἑρμοφίλας· ἀνδρ. ὄν. μτγν.
Ἑρμόφιλος· 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) φιλόσοφος διδάσκαλος τοῦ Θεοπόμπου μτγν. 3) ἰατρὸς Γαλην. πιθαν. = Ἡρόφιλος.
Ἑρμοχάρης· 1) θεμελιωτὴς τῆς Καρδίας Στ. Βυζ. 2) Ἀθηναῖος μτγν. 3) Ἀργεῖος Ἐπιγρ.
Ἑρμόχαρις, ιος· Σπαρτιάτης Ἐπιγρ.
Ἑρμοχοίνιος, ἡ· ἀρχαιότ. ὄν. τῆς Αἰγύπτου Ἡσύχ.
Ἑρμύλιοι· Σερμύλιοι.
Ἑρμύλος· ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Θεοκρ.
Ἑρμύσιη, ἡ· ναύσταθμος ἐν Πόντῳ Ἀν. Περιήγ. Εὐξ.
Ἑρμώμ· ὄρους ὄν. Σύγγ.
Ἕρμων, ωνος· πατ. Ἑρμοκράτους, στρατηγοῦ Συρακοσίων Θουκ. 2) στρατηγ. Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοπ. πολ. Θουκ. 3) Μεγαρεὺς κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδ. Ξεν. 4) Ὀρχομένιος Ἐπιγρ. 5) Δήλιος συγγραφεὺς Σχολ. Ἰλ. 6) δυνάστης τῆς Λήμνου, ὅστις ἐβοήθησε τὴν χώραν του τοῖς Ἀθηναίοις στενοχωρηθείς, ὥστε τὰ ἀκούσια θῶρα ἐκαλοῦντο παρ᾽ αὐτοῖς Ἑρμώνιοι χάριτες Δ. Σικ. 7) Τροιζήνιος ἀγαλματοποιὸς Παυσ. 8) βασ. τῶν Λυδῶν Στ. Βυζ. 8) Θεσσαλὸς Πλουτ. 9) ἀρχιτέκτων οἷος Πόρρου Παυσ. 10) Ἐπικούριος φιλόσοφος Λουκ. 11) ὀφθαλμιατρὸς Κελσ. ἔχων καὶ τὸ ἐπων. Ἱερογραμματεὺς Γαλην. 12) μυλῳδὸς ἀγαλματοποιός, ἐξ οὗ ὠνομάζοντο Ἑρμώνεια, εἶδός τι κωμ. προσωπίδων Ἐτ. Μ. 13) ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Ἐρυθραίου νομισμ. 14) στρατηγὸς τῶν Ἰώνων καὶ ἱδρυτὴς τῆς ἐν Πόντῳ Ἑρμωνάσσης Εὐστ. 15) ἄλλ. Ἀθήν. 16) Ἑρμῶν, πατριάρχης Νικηφ. χρον. 17) τὸ βόρ. ὀρεινὸν ὅριον τῆς Ἰουδαίας Εὐσεβ. 18) ἐπαρχία Θηβαΐδος· 19) = Ἑρμόδημος· 20) Ἀθηναῖός τις, καθ᾽ οὗ ὁ Ἰσαῖος συνέταξε λόγον Δ. Ἀλ.
Ἑρμώναξ, ακτος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἢ κώμη Ἑρμώνακτος λεγομένη, πόλ. τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρα, ποτ. Στραβ.
Ἑρμώνασσα ἡ· 1) πόλ. τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς χερσονήσου Κορυκονδάμης Δ. Περ. νῦν Ματρίγα· 2) πόλ. καὶ νῆσος τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου Στραβ ἡ αὐτὴ καὶ Ἑρμώνεια Στ. Βυζ. κάτ. Ἑρμωνασσᾶτος καὶ Ἑρμωνάσσιος Στ. Βυζ. ἡ αὐτὴ καὶ Ἑρμώνακτος κώμη Στ. Βυζ. 3) ἔμπορ. πόλ. ἐν τῷ Πόντῳ Στραβ. νῦν Πλατάνα.
Ἑρμωνθείτης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμώνθιος (τρισύλλ.)· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑρμωνθίς, ἡ· πόλ. Θηβαΐδος ἐν τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ ἐν τῷ νομῷ Ἑρμωνθίτῃ Στ. Βυζ. νῦν Ἐρμίντ.
Ἑρμωνιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ
Ἕρμωτον, τό· κώμη Τρωάδος μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Κυλωνῶν Ἀρρ.
Ἑρνάγιον, τό· πόλ. τῶν Σαλλύων ἐν Γερμανίᾳ (Γαλλ. Narbonn.) Πτολ.
Ἑρνεσίπεπλος, ὁ· ὁ μὲ κλάδους πρασίνους περικυκλωμένος ἐπίθ. τοῦ Βάκχου Ὀρφ. Ὑμν.
Ἕρνατις· ἀναδενδρὰς Ἡσύχ.
Ἕρνια, τά· ἀγριόσυκα Ἡσιόδ. 1, 242. 29, 5.
Ἑρνίας· συγχέεται μὲ τὸ Ἔργλας, Ἑρνίας Μιον.
Ἕρνικες, οἱ· ἔθνος τῆς μέσης Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον πρὸς τοὺς Οὐόλσκους Δ. Ἁλ. Hernici.
Ἑρνο-κολάπτης, ἴσφ. ἀντὶ ὀρνυκολάπτης Δ. Ἁλ. I, 14.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐρνο-κόμος, 2· ὁ τρυφερὰ φυτὰ περιποιούμενος Ἡσύχ.
Ἐρνόομαι· βλαστάνω Φίλων, germino.
Ἔρνος, τό· νέος, τρυφερὸς βλαστὸς τῶν φυτῶν, βλάστημα, κλάδος· - ἐλαίης Ἰλ. π, 53· - φοίνικος Ὀδ. ζ, 163· συχν. εἰς παρομοιώσεις ὡς, «ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος» = ηὔξησεν εἰς ὕψος Ἰλ. ρ, 437· «τὸν δ' ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον» Ὀδ ξ, 175· - παρφύρεα Πινδ. Ν. 11, 29· συχν ἐπὶ στεφάνων, Ἰ 1, 66 «ἔρνεσι δάφνης» Εὐρ. Μηδ. 1123· - δόνακος, Ἑλ. 183· - ὕλας, Βακχ. 876· - δρυός, Κυκλ. 615· συχν. π. ἐπὶ ἀνθρώπων μτφ. τέκνον, ἀπόγονοι· - Λατοῦς Π. Ν. 6, 38· «οἷον ἔρνος οὔ τις ἂν τέκοι θεὸς» Αἰσχ. Εὐμ. 636· «τῆς σῆς τόδ' ἔρνος νηδύος» Εὐρ. βακχ. 1307· «κεράων πολυδαίδαλον ἔρνος» ἐπὶ κεράτων Πλάφου Ὀππ. κυν. 2, 191· περὶ πνεύματος πρβλ. Ἑλμολ. εἰς Εὐρ. Μηδ. 1182, germen.
Ἔρνυξ, υγος, ὁ· τῷ προηγ. λεξ. σχημ. ὑπὸ τῶν ποιητ. ἀντὶ τοῦ κέρας Ἀριστοτ. π. 21.
Ἐρν-ώδης, 2· μὲ νέον, τρυφερὸν βλαστὸν ὅμοιος· «κλάδοι ἑρνωδέστατοι» Γεωπ.
Ἐρξανδρος, ὁ· Μιτυληναῖος Ἱρ.
Ἐρξείης ἢ ἑρξίης, ὁ· δραστήριος, ἐνεργός, «δύναται κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖος ἑρξίης» (ἢ ἀπὸ τοῦ ἕρδω ΕΡΓΩ· κάτ. Ἐτ. Μ. ἀντὶ τοῦ ῥεξίας = ὁ πρακτικός), ἢ ἀπὸ τοῦ εἴργω = ὁ κωλύων Ἱρ. 6, 98.
Ἐρξίας· χριστιανὸς Ἐτ. Μ. ἴσ. = Ἐργίας ὁ Ῥόδιος Ἀθήν.
Ἐρξικλείδης· ἄρχων Ἀθηναῖος τὴν 58 Ὀλ. ά. Παυσ.
Ἐρξιμένης, ους· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Ἐρξίων· ἀνδρ. ὄν. Ἀθήν.
Ἔρξω, μελ. τοῦ ἕρδω, κυρ. τοῦ ΕΡΓΩ.
Ἐράδαμας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐρόδιππος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐρόδοτος· ἀνδρ. ὀν. Ἐπιγρ.
Ἐρόεις, 2· ἐράσμιος, ἀξιαγάπητος· - Θαλίη Ἡσ. Θε, 254· «σπείων ἐροέντων» Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 264 «φυὴν ἐρόεσσαν», ἐπὶ τῆς λύρας, ὕμν. Ἑρμ. 31 - λειρῶν Ἀριστ. ὄρν. 246, καὶ μτγν. π. «ἐρόεις Ἑλένης τόκος» Ἀραδ. 5 (Πλαν. 149) = ἐρωτικὸς Μουσ. 145.
Εὐόθεμις, καλός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἔρομαι, ἐπ. καὶ ἰων. εἴρομαι· τὸ ΕΡΩ.
Ἔρος, ὁ, π. ἔρως· ἀγάπη, ὄρεξις, ἐπιθυμία· «- θεᾶς γυναικός» Ἰλ. ξ, 315· «ἔρῳ θυμὸν ἔδελγθεν» Ὀδ. σ, 212· «πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο» = ἐξέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ποτοῦ, ἤτοι καθησύχασαν, αὐτ. πολλαχοῦ· «ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην» Ἰλ. υ, 227· «οἷον ἠράσθης ἔρον» Εὐρ. τὸ ἔραμαι· πεζ. μον.-ἔρῳ Λουκ. ὄν. 33· πλὴν τῆς ὀν. δοτ. καὶ αἰτ. οὐδαμοῦ εὑρίσκεται ἄλλ. πτωσ ππιορ.
Ἔρος, τό· εἶρος, μαλλὶ ἀμφ.
Ἑροτή, ἡ· ἑορτὴ π. Κυπρίοις Ἡσύχ.
Ἔροτις, αἰολ. ἡ· τῷ προηγ. Εὐρ. Ἰλ. 625.
Ἐρούα· πορεύσω, ἀναπαύσω (Κύπριοι;) Ἡσύχ.
Ἐρούκιος, ὁ· Ἐρύκιος.
Ἔρουλοι, οἱ· ἔθνος Γερμανικὸν (Σκυθικὸν) μετὰ Γότθων ἀνάμικτον Σουΐδ. τὸ Ἕλουροι.
Ἑροῦπα· κώμη τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας Πτολ.
Ἐρούσιος· Ῥωμ. ἐκ Βονωνίας Τιτ. Ἐρ. Πολλίων Δ. Κασ.
Ἐροφυλλίς· μία τῶν Μαινάδων Ἐπιγρ.
Ἐρπ-άκανθα, ἡ· χαμαγκαθιά, ἄκανθα, ἧς τὰ κλωνάρια ἁπλώνονται κατὰ γῆς Διοσκ.
Ἑρπέσιος· ἀνδρ. ὄν. Μιον.
Ἑρπετό-δηκτος, 2· ὑπὸ ἑρπετοῦ δαγκασθείς Διοσκ.
Ἑρπετόεις, 3· εἰς ἑρπετὰ ἀνήκων· - γένος = ἑρπετῶν Ὀππ. κυν. 2, 274, serpertinus.
Ἑρπετό-μορφος, 2· μορφὴν ἔχων ἑρπετοῦ Ἐπιφάν.
Ἑρπετόν, (ἕρπω) τό· ζῷον ἕρπον, συρόμενον μὲ τὴν κοιλίαν· «-καὶ δάκετα» Ἀριστ. ὄρν. 1069· - ἄγρια Εὐρ. Ἀνδρ. 269· Ἰδ. ὄφεις Θεοκρ. 24, 56 ἐν γέν. «ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίγνονται» Ὀδ. δ, 418· «τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν, ἀνθρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας» Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 11· ἐπὶ κυνῶν Πινδ. ἀποσπ. 73· ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ξηρὰν ζώντων ἐν γέν. Βαβρ. 95, 22· ὁ Πινδ. λέγει «Ὠφαίστοιο ἑρπετὸν» τὸ πῦρ ἀναπέμπον τέρας, τὸν Τυφῶνα, 1, 25, serpens.
Ἑρπετο-φάγος, 2· ὁ μὲ ἑρπετὰ τρεφόμενος Ἐπιφαν.
Ἑρπετ-ώδης, 2· ὅμοιος μὲ ἑρπετὸν μτγν. tortuosus.
Ἑρπηδών, όνος, ἡ· τὸ ἕρπεσθαι, σύρεσθαι μὲ τὴν κοιλίαν Νικ. ἀλ. 418, ἐσφ. γρ. Σχολ. ἑρπυδών.
Ἑρπήλη, ἡ· ἑρπετὸν Ἀθην. 7, 305, ἅπου ὅμως «ἑρπηλας δολιχήποδας» τονίζεται τὸ ἑρπιλλα.
Ἑρπήν, ηνος, ὁ· ἕρπης Ἐτ. Μ. 377, 3.
Ἑρπήνη, ἡ· τῷ προηγ. Λουκ. Ἀγλαοφ 1087.
Ἑρπην-ώδης, 2· ὁ κατὰ τρόπον ἑρπήνης Φίλων.
Ἕρπης, ητος, ὁ· πάθος τοῦ δέρματος χαλεπόν, ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, ἐπιπλατύνεται γὰρ τῷ σώματι οὐκ εἰς ὄγκον ἀλλ' εἰς πλάτος καὶ μῆκος ὥσπερ λειχὴν Ἐτ. Μ. 377, 3, formica.
Ἑρπησμός, ὁ· τὸ ἕρπειν Σουΐδ. πρβλ. ἑρπυσμός.
Ἑρπηστήρ, ῆρος, ὁ· τῷ ἑπομ. Νον. Δ. 5, 36.
Ἑρπηστής, ὁ· ἕρπων, = ἑρπετὸν Νικ. Θηρ. 9, 206· οὕτω λέγει ὁ Ἀντίφιλος τὸν μῦν, 22 (9, 86)· ἐπίθ. ἕρπων, - ποὺς ἐπὶ κισσοῦ Φιλιπ. 45 (9, 33)· πρβλ. ἑρπυστής.
Ἑρπηστικός, 3· εἷς τὸ ἕρπειν ἐπιτήδειος, ἕρπων· πρβλ. ἑρπυστικός· «τὰ ἑρπηστικὰ» = τὰ περὶ ἑαυτὸ ἐξαπλούμενα = κακὰ ἕλκη, Ἱπποκρ.
Ἑρπιδαπή, ἡ λεγομένη καὶ Σαρπηδονίς, Ἀπερλεῖτις, ἀρχιέρεια Ἐπιγρ.
Ἕρπιλλα, ἡ· ἑρπήλη Ἀθην. 306.
Ἑρπιν-ώδης· ἑρπηνώδης Φίλων.
Ἕρπις, ὁ· ὁ οἶνος π. Αἰγυπτίοις Λυκοφρ. 579, vinum, (μὴ ἡ ἄμπελος;)
Ἑρπίς, ἡ ἕρπις, ἡ· πόλ. Μαυριτ. Τιγγιτ. Πτολ.
Ἑρπνοῦν, πρός ἐξηγ. ἐκ τοῦ τερπνοῦ σχηματισθέν· τὸ Πλατ. Κρατ. 419.
Ἑρπτόν· ἑρπετὸν καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὀπτοῦ ἐξ ὑπητῶν Εὐστ. 481, 36.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρπυδῶν· Ὑδ' ἑρπηδών.
Ἑρπύζω· ἕρπω, παρατ. εἵρπυζον Κ. Σμ. 13, 93· σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, π. Ὅμ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐκ ὀλίψεως ἢ γήρατος βαδίζουν βραδέως καὶ βεβιασμένως ὡς νὰ ἐσύροντο κατὰ γῆς Ἰλ. ψ, 225· ἐπὶ κισσοῦ Σιμμ. Θηβ. 2 (7, 22)· ἐπὶ χρόνου Λεων. Ἀλ. 1 (12, 20)· καὶ ἐπὶ μυῶν, «τοὺς ἑρπύσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μῦς» Δ. Λαερ. 6, 40· μτφ. «νόος ἑρπύζων πεπόνητο μετ' ἴχνια νισσομένοισ» Ἀπολ. Ῥ. 3, 447, serpo.
Ἑρπύλλη, ἡ· ζῷον ἑρπετόν, σκωλήκων εἶδος εἰς τὰ παράλια εὑρισκόμενον, χρησιμεῦον εἰς τοὺς ἁλιεῖς ὡς δόλωμα τῶν ἰχθύων· Ὑδ' ἑρπήλη.
Ἑρπύλλινος, 2· ὁ ἐξ ἑρπύλου κατασκευασθείς· - στέφανος Εὐβουλ. π. Ἀθην. 15, 679· - μύρον Ἀντιφάν. αὐτ. 12, 553.
Ἑρπύλλιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἕρπυλλον Ἀρεταῖ.
Ἑρπυλλίς, ἡ· τέττιξ Ἡσύχ. Ἱσ. = ἑρπηλή.
Ἑρπυλλίς· ἑταίρα τοῦ Ἀριστοτέλους Δ. Λαερ.
Ἕρπυλλον, τό· Ὑδε τὸ ἑπόμ.
Ἕρπυλλος, ὁ, καὶ ἡ Μελ. 1 (4, 1, 57)· βοτάνη, θάμνος κληματώδης, ἀειθαλής, ἀφιερωμένος εἰς τὰς Μούσας καὶ συνήθ. χρησιμεύων εἰς στεφάνους Ἀριστ. εἰρ. 168, γράφετ. καὶ μεθ' ἑνὸς λ, Θεοφρ.
Ἑρπυξή, ἡ· ἁλαφόβοσκον, εἶδος βοτάνης.
Ἕρπυς, υος· Θρᾳκάτός τις Ἥρ.
Ἑρπύσιμος, 2· ἑρπύζοντι ὅμοιος γλωσ. reptabundus.
Ἕρπυσις, ἡ· τῷ ἑπομ. μτγν.
Ἑρπυσμός, ὁ· κοιλόσυρμα, τὸ σύρεσθαι μὲ τὴν κοιλίαν Σουΐδ. πρβλ. ἑρπησμός, reptatio.
Ἑρπυστάζω· ἑρπύζω Ἀπολ. λεξ. Ὑδε λεξ. ἄταλλε.
Ἑρπυστήρ, ῆρος, ὁ· τῷ ἑπομ. - ὄφεις Ὀππ. κυν. 3, 411.
Ἑρπυστής, ὁ· ἑρπηστής, ὁ ἕρπων· - βρέφος Ἀντιπ. Θ. 302 (9, 302), reptator.
Ἑρπυστικός, 3· ἑρπηστικός· «ζῷα ἑρπυστικά» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 1, reptilis.
Ἕρπω, παρατ. εἷρπον, οἱ ἄλλ. χρόν. ἐκ τοῦ ἑρπύζω, π. μτγν. ἀόρ. εἵρψα· κινοῦμαι βραδέως, σύρομαι Ὀδ. μ, 395· κρυφίως πηγαίνω που· «ὡς ἥ τοι Ὀδυσσεὺς ἧδη ἐν πατρίδι γαίῃ ἥμενος ἢ ἕρπων» = κρύφα καὶ οὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων, ρ, 157· «στίβου κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος» ἐπὶ Φιλοκτήτου Σοφ. Φιλ. 207· «-ξε εὐνῆς» = ἐκ τῆς κλίνης ἀνακύπτειν σχολαίως Ἀριστ. σφ. 552· ἐπὶ μικρῶν παιδίων Ἰλιοδ. 1, 5· μτφ. «πρὸς τὸν ἔγονθ' ὁ φθόνος ἕρπει» =σχολαίως καὶ ἀνεπαισθήτως πρὸς τὸν πλούσιον σύρεται ὁ φθόνος Σοφ. Αἴ. 157· «ἑρπέτω ὁ πόλεμος» = ἂς παραταθῇ ὁ πόλεμος Ἀριστ. ἱππ. 673· 2) ἐν γέν. ζῷ, κινοῦμαι· «πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει» Ἰλ. ρ, 447· οὕτω συνήθ. ὁ Πίνδ. - δαίμων Ὀ. 13, 101· - χρόνος, Ν. 7, 68· καὶ τραγ. «τούτου παρ' ὄγθας ἕρπει» Αἰσχ. Πρ. 812· καὶ ἰδ. Σοφ. «ἦστιν' αὖ κέλευθον ἕρπεις;» = ποίαν ὁδὸν βαδίζεις, Φιλ. 1207· «ἕρπε0' ὡς τάχιστα», Οἰ. Κ 1639· «Θησεὺς δ' ἕρπει» = ἔρχεται ὁ Θησ. Εὐρ. Ἡρ. μ. 1154. Συγν. μτφ. «εἰδότι οὐδὲν ἕρπει ἄτα» Σοφ. Ἀντ. 614· «ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον» =ἔρχεται ἡ δυστυχία εἰς τὸ γένος, 582· «εἰς ποῖον ἕρπεις μῦθον» = τί θέλεις νὰ εἴπῃς; Εὐρ. Ἑλ. 316· «καὶ δὴ πρὸς ὠδὰς εἵρπε» = ἤρχισε νὰ ψάλῃ, Κυκλ. 423· «ἕρπει συμφορὰ πρὸς τἀγαθά» = ἡ δυστυχία βαδίζει κατόπιν τῆς εὐτυχίας, Γῆσ. 118· ἀπολ. «ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα» = μεταβάλλονται Σοφ. Αἴ. 1066· «ὁρῶ μὲν ἤδην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν» = τὴν μὲν αὐξάνουσαν, τὴν δ' ἐλαττουμένην· ἐκτὸς τοῦ ἐν. καὶ παρατ. μόν. μέλ. εἰς τὸ ἐφίρπω καὶ ὅωρ. ἕρψω, ἐρφοῦμαι Θεοκρ. 5, 45, ἀόρ. εἵρψε Χρυσοστ. Ὑδε καὶ ἑρπύζω καὶ πρβλ. Λοβεκ. παραλ. 35, serpo, repto.
Ἕρα· ζιζάνια Ἡσύχ. Ὑδ' αἶρα.
Ἑρραγέως· ταχέως Ἡσύχ. ὅπε καὶ ῥαγέως λέγει Ὑδ' ἐρρεώς.
Ἔρρᾰγην, π. ἀόρ. 6'. τοῦ ῥήγνυμι.
Ἐρράδαται, γ'. πλ. π. παρκ. τοῦ ῥαίνω.
Ἐρραδιουργημένως· ἀκρίτως, ἀλόγως Ἐπιφάν. 1, 312, temere.
Ἔρρατοι, οἱ· ἔθνος τι Συγγελ.
Ἐρράμμα, τό· πρόσραμμά τι εἰς τὸ ἐρραμμένον Κλ Ἀλ. 213, insutum.
Ἔρραος, ὁ· κριὸς Λυκοφρ. 1316· κατὰ Σχολ. Καλλ. = καὶ ἀγριόχοιρος· ὁ Σχολ. παραγ. ἐκ τοῦ ὀρούειν, πιθανώτ. συγγεν. τῷ ἄρρην, ἔρσην, ἐν γέν. ζῴων ἀρσενικόν, aries, aper.
Ἐρράπτω· ἐνράπτω Δ. Ἀλ. 4, 62.
Ἐρράς· κριὸς Ἡσύχ. aries Ὑδ' ἔρρωος.
Ἐρρασίγα· Ὑδ' ἐραγίζα.
Ἐρραστωνευμένως, ἐπίρ. τοῦ π. παρκ. τοῦ ῥαστωνεύω· ἀμελῶς, ἀφροντίστως, segniter.
Ἔρραυοι, οἱ· ἔθνος Λυκίας Ὀρφ. Ἀργ.
Ἐρραφεώτας, ὁ· Εἰραφιώτης π. Ἀλκ. χρον. Παρ.
Ἐρρεβάντιον ἄκρον, τό· ἀκρωτ. εἰς τὸ βόρ. τῆς Σαρδηνίας Πτολ.
Ἐρρένιος, Καπίτων, ὁ· Ῥωμ. Herennius Ζων. ἐσφ. ἀντὶ Ἐρίννιος.
Ἐρρεντί· Ὑδ' ἔρρω.
Ἐρρένυσις, ὁ· παραπότ. Γάγγου Δρρ.
Ἐρρίξομαι· φρίξομαι Ἡσύχ.
Ἐρρετός, ὁ· φθόρος Ἡσύχ. pernicies.
Ἐρρεφορία, ἡ· ἀρρηφορία.
Ἐρρεῶς· ταχέως Ἡσύχ. ἔρριον = τάχιον Φωτ.
Ἐρρήθην, π. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἐρέω.
Ἐρρηνο-βοσκός, ὁ· προβατοβοσκὸς Σοφ. ἀποσπ. 589, ὀρθότ. γράφ. ἀρρηνοβοσκὸς πρβλ. Ἐτ. Μ. καὶ ἀνωτ. ἔρραος.
Ἔρρηξα· Ὑδε ῥήγνυμι.
Ἐρρήσας· φθαρεὶς μετγ. ἀόρ. α. τοῦ ἔρρω Ἀριστ. βατρ. 1192.
Ἐρρήσει· ἥξει, εἰσελεύσεται Ἡσύχ.
Ἐρρη-φορέω· εἶμαι ἐρρηφόρος· «Ἀθηνᾷ Πολιάδῃ» Ἐπιγρ.
Ἐρρη-φορία, ἡ· Ὑδ' ἀρρηφόρος.
Ἐρρη-φόροι· κατὰ Μοῖριν 141, «αἱ τὴν ὁρμὸν φέρουσαι τῇ Ἕρσῃ» πρβλ. ἀρρηφόρος.
Ἔρριγα, παρκ. δ'. τοῦ ῥιγέω, ὡς κεκλήγω ἀπὸ τοῦ κέκληγα Ἡσ. ἀσπ. 238.
Ἐρρίγησι, ὑποτ. τοῦ ἔρριγα· Ὑδε ῥιγέω, καθ' Ἡσ. καὶ μετγ. ἐν. ἐρριγοντι, ἀσπ. 228.
Ἐρρίγω· ὀρρωδῶ, φρίττω, ἐκ τοῦ ῥιγέω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς κεκλήγω παρὰ τὸ κίκληγα Ἰλ. γ, 353
Ἐρριδαῖος· Μακεδών τις Ἐπιγρ. ἐν Ἀρριδαῖος.
Ἐρριμμένως, ἐπίρ. μετχ. π. παρκ. τοῦ ῥίπτω Βασιλ. 3, 4.
Ἔρρτνον, τό· ἄρωμα, ᾧ τὰς ῥῖνας ἐνεχρίοντο Εὐστ. Ἰλ. 950, 1, πρὸς καθαρισμὸν τῆς κεφαλῆς, ὡς π.χ διὰ τοῦ ἑλλεβόρου Γλην.
Ἔρριος· ἀνδρ. ὄν. ἐκ τοῦ ὁ Ἐρ. Ἀτείλιος Ἐπιγρ.
Ἔρριψις, ἡ σώματος κατάρριψις Ἱπποκρ 47, 46, prostratio.
Ἔρρος· ἐπίθ. Διὸς Ἡσύχ.
Ἔρρουκα, ἡ· πόλ. Οὐόλσκων Δ Σικ. τὸ Ῥωμ. Verrugo.
Ἐρρύην· ἴδε ῥέω.
Ἐρρυθμισμένως (ῥυθμίζω)· ἡρμοσμένως, ἐταιριασμένα Δ Καν. 79, 16, modulate.
Ἔρρυθμος (ἀντὶ ἔνρυθμος), 2· ὁ κατ' ἀριθμὸν μετρούμενος, κατ' ἀνάλογα μετρήματα τοῦ χρόνου· – κίνησις Πλουτ. συμπ. 1, 5, 2, ὅπου ὅμως ἔσφ. ἔνρυθμος ὡς καὶ π. Δ. Λαερ.
Ἔρρυσος, 2· ῥυτιδώδης Διοσκ. rugosus
Ἔρρω, αἰολ. ἀντὶ εἶρω.
Ἔρρω (πρβλ. erro, ἴχνος τοῦ δίγαμμα «ἔνηθάδε ἔρρων» Ἰλ. θ, 239 καὶ ἀλλαχοῦ), μέλ. ἐρρήσω, ἀόρ. ἤρρησα· βραδέως, ἐν ἀθυμίᾳ περιφέρομαι, ὡς ὁ χωλαίνων καὶ κλονούμενος Ἥφαιστος Ἰλ. σ, 421 = διὰ τὴν χωλότητα ἐπαχθῶς βαδίζων Σχολ. αὐτ. καὶ ἐπὶ τοῦ βαρυθύμως ἀπαύστως περιερχομένου Ὀδυσσέως, Ὀδ. δ, 367, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγ. «μετὰ λύπης πορευομένῳ καὶ φθορᾶς»· ὅθ. πρὸς ἰδίαν δυστυχίαν ἀτυχῶς πηγαίνειν που, ἔρχεσθαι, εἴ τι περιπίπτειν Ἰλ. θ, 364, καὶ λ, 239, ὅπου ὁ Σχολ. ἐμφατικῶς παρατηρεῖ «οὐκ ἔστι φιλῶς παραγίνεσθαι ἀλλὰ μετὰ φθορᾶς»· ἰδ. = πρὸς τὸν ἴδιον ὄλεθρον χωρεῖν, καὶ χάνεσθαι, «ἄτμιος ἔρρειν ταῦδ' ἀπούξενος πέδου» Αἰσχ. Ἑπτ. 844· «Βακτρίων θ' ἔρρει πανώλης δῆμος» (μὲ σημ. παρκ.) = ὁλόληρον τὸ ἔθνος τῶν Β. ἀπόλωλεν Αἰσχ. Περ. 718· καὶ μτφ. «ὀμμάτων δ' ἐν ἀχνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτη», Ἀγ. 408 «ἅφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι» = ἀπωλέσθη Σοφ. Οἰ. τ. 560· «τῷ κατὰ γῆς ὃς νέον ἔρρει», ἐπὶ τοῦ θνήσκειν, Οἰ. Κ. 1772· «τἀκείνου δέ σοι σωτῆρι' ἔρρει» = ἀπωλέσθη τῆς σωτηρίας ἡ ἐλπίς, Ἰλ. 913· «ἔρρει τὰ θεῖα» = ἐξέλιπεν ὁ πρὸς τὰ θεῖα σεβασμός, Οἰ. τ. 910· «ὦ τλήμων εἰ τέθνηκας, ἐξ οἵων καλῶν ἔρρεις καὶ πατρὸς ζηλωτ᾽ ἀτώων» Εὐρ Ι Τ. 739· «ὦ Πρίαμε καὶ γῆ Τρωάς, ὡς ἔρρεις μάτην», Ἑλ 1220· «ὡς Πόλυβον ἤρρησεν» = πρὸς τὸν Πόλυβον κατήντησεν Ἀριστ βατρ. 1192· καὶ πεζ «αὐτὸ ἔρρει ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας» Πλατ Φιλῆβ 24· «πάντα ἔρρειν ταῦτα ἐν τῷ τότε χρόνῳ», νόμ. 3, 677· «ἔπειδὴ γὰρ ὀγέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν ἔρρει τὰ ἡμᾶ πράγματα» = ἐχάθην ἐγὼ Ξεν. συμπ. 1, 15· «ἔρρει τὰ κάλα» = ἐχάσαμεν τὰ ξύλα, τὰ πλοῖα, Ἑλλ. 1, 1, 23· ὡς ὁ Πλουτ. περὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Κικέρωνος· «τὴν ποιητικὴν αὐτοῦ ἀκλεῆ καὶ ἄτιμον ἔρρειν συμβέβηκεν» = ἐξέλιπε, Κικ. 2 συνηθ. προστ. καὶ εὐκτ. ὡς ἔκφρασις ἀποστροφῆς καὶ ἀγανακτήσεως, «ἔρρε καὶ ἡ γλήνη» = κρῆμνίσου, πήγαινε 'ς τὰ ἀνάθεμα Ἰλ. χ, 498· «ἀσπὶς ἐκείνη ἐρρέτω» Ἀρχιλ. ἀποσπ. 51· «ἐρρέτω Ἴλιον» Σοφ. Φιλ. 1185· «οὐ δ' ἔρρ' ἀπύπτυστος», Οἰ. Κ. 1385· «ἔρροι δ' ἂν αἰδώς», Ἰλ. 211· σφοδρότερον· «ἔρρ' ἐς κόρακας ὅσσον ἀφ' ἡμῶν» Ἀριστ. πλ. 404, ὡς «οὐκ ἐρρήσετε, οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε» = 'ς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, 'ς τὸν διάβολαν νὰ πᾶτε, Λυσ. 1240, εἰρ. 600· καὶ ἐπομ. π ἔρροις Ἀντ. θ. 5 (5, 3)· «ἔρρ' ἀπ' ἐμοῦ» Θεοκρ. 20, 2· σπαν. μτγν. πεζ. eo aegre, erro, perdo.
Ἔρρωγα, παρκ. 6'. τοῦ ῥήγνυμι.
Ἐρρωμένος, μτχ. π. παρκ. τοῦ ῥώννυμι, ἀντὶ ἐπιθ. ἰσχυρός, δυνατός, εὔτολμος· – δύναμις Πλατ. Φαιδρ. 268· ἰδ. συγκρ. «τειχομαχίᾳ ἐρρωμενεστέρᾳ» Ἡρ. 9, 70· «τοὺς ἐρρωμενεστέρους τῶν ἀνθρώπων» Πλατ. Γοργ. 483· «πασῶν δυνάμεων ἐρρωμενεστάτην», πολ. 5, 477, robustus.
Ἐρρωμένως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «–πασσάλευε, θεῖνε πέδαις» Αἰσχ. Πρ. 65· – πρόβαινε Ἀριστ. σφ. 230· μετὰ τοῦ θρασέως Ξεν. Κυρ. 3, 3, 43· – ἀμύνεῖται Πλατ. συμπ. 221· – ἐπιτιμᾶν Ἰσοκ. 4, 130· «ἵνα ἐρρωμενέστερον μάθω» Πλατ. Ἱππ. μειζ. 287· «ἐρρωμενεστέρως σκοπεῖν» Ἰσοκ. 4, 172· – ἐρρωμενέστατα Πλατ. πολ. 3, 401, robuste, firmiter.
Ἔρρωος, ἐσφ. ἀντὶ ἔρραος.
Ἔρρωσα· ἴδε ῥώννυμι.
Ἔρρωσο· ἴδε ῥώννυμι.
Ἔρσα, ἡ· ἴδ' ἕρση.
Ἐρσαῖος, ἐρσήεις Ἡσύχ.
Ἔρση, ἡ· 1) ὄνομ. Κέκροπος, καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου· ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κέφαλον Ἀπολλ 2) μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ Ἀπολλ
Ἕρση, ἡ, π. ἰδ. ἐπ. ἑέρση, π. Πινδ. ἔερσα Ν. 3, 78· ἔρσα Ἀλκμ. π. Πλουτ Ἠθ. Φυσ. 21· μτγν. καὶ ἕρση (ἐκ τοῦ ΕΡΣΩ = ἄρδω πρβλ. Πουττμ. λεξίλ. 2, 170)· 1) δρόσος, καὶ πλ. σταγόνες δρόσου· «τεθελυϊά τ ἑέρση» = πομφολυγίζουσα δρόσος, ὡς μαργαριτάρια στίλβουσα Ὀδ ν, 245· «στιλπνὰ δ' ἀνέπλεων ἑέρσαι» Ἰλ. ξ, 351· «κατὰ δ' ὑψόθεν ἦτιν ἑέρσας αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος» = ἔκαμνε νὰ κατεπέσωσιν αἱματώδεις δρόσου σταγόνες, λ, 53· «τέττιξ ᾧ πύσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἕρση» Ὑπ ἀσπ. 395· «χλωραῖς ἑέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἄρσεν» Πινδ. Ν. 8, 48, καὶ μτγν. «θηλείας ἕρσης» Λεων. Ταρ. (6, 120)· Ἐυγένη ὑετίς, τὸ ὑγρὸν – ποντία = τὸ θαλάσσιον ὕδωρ Πινδ Ν. 7, 79· «κιρναμένα ἕρσα», ἐπὶ τοῦ πυμπολυγίζοντος ὑγροῦ τοῦ κεκραμένου οἴνου, 3, 78· ἐπὶ ἠλέκτρου, ὅπερ καταστάζουσιν αἱ αἴγιροι Νον. Δ. 38, 434· ἐπὶ αἵματος, 38, 143· ἐπὶ σπόρου, 41, 64· 2) ἐν Ὀδ. = νεογνά, νεογέννητα ἀρνία, ι, 212· πρβλ. δράσος, ψάκαλος· καὶ κατ' αὐτὸ καλεῖ ὁ Νον. «ἑέρσας γαλαξίας» τὰς νεαρὰς λιπαινάς, Δ. 3, 381, τοιο.
Ἑρσῆες, 3, ἐπ. καὶ ἱερσῆες· δροσερός, δροσισμένος, νεαρός, νέος· – λωτὸς Ἰλ. ξ, 348.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ μτφ. «ἐπὶ τοῦ φονευμένου Ἕκτορος· «ἐρσήεις καὶ πρόσφατος κεῖσαι», ω, 757· «οἷον ἐερσήεις κεῖτακ» = νεωστὶ ἀποθανών, μὴ μεταβὰς ἀκόμη εἰς τὴν σηψιν, 419· - κύπειρος Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 107· - λειμών Μαρ. Σχολ. 2 (9, 668)· - οὖρεα Ἡλιαν. 231, roruleutus.

Ἔρσην, ενος, ἰων. ἀντὶ ἄρσην, ἄρρην Ἡρ.

Ἔρση-φορία· ἡ· ἀρρηφορία, ἀρρηφόρος.

Ἔρσις καὶ κατὰ Σουΐδ. ἕρσις, ἡ· συναρμογή, συμπλοκή, ἀνάδεσις μτγν. π. Θουκ. νῦν ἀναγιν. ἀντ' αὐτοῦ ἔνερσις, 1, 6, nexus, religatio.

Ἔρσω· δροσίζω, νοτίζω Νικ. Θηρ. 631, roro.

Ἐρσ-ώδης, 2· ἐρσήεις, ὑγρός, δροσερὸς Θεοφρ.

Ἑρτός, ὁ· συνηρμοσμένος, περιπεπλεγμένος Κοχ. χειρουργ. 7, 95, nexus.

Ἔρτωσι, οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἀστὴρ τοῦ Ἄρεως π. Λίγυπτίοις, παρὰ τὸ ἔρ. καὶ τωσὶ = τὸ αἴτιον τῆς φυτεύσεως Λίγυπτιαστὶ μτγν.

Ἐρασής· γεν. ῆν. Ἐπιγρ.

Ἔρασης· ἀνδρ. ῦν. Στατ. Θηβ.

Ἐρασιλία καὶ Ἐρασιλία, ἡ· ἡ Σαβινὶς Hersilia, συζ. τοῦ Ὁστιλίου ἢ τοῦ Ῥωμύλου Πλούτ.

Ἐρυάδης· Ἐρυαδῆς.

Ἐρῦ'αλος· εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν μάχῃ ὑπὸ Πατρόκλου Ἰλ.

Ἐρυγάω· τῷ ἐπομ. Γεωπον 17, 17, .

Ἐρυγγάνω, ἐν. καὶ παρτ. = ἐρεύγομαι· «ἐρυγγάνειν ὅ ἡμεῖς ἐρεύγεσθαι» Φωτ. καὶ μετ' αἰτ. «ἐρυγγάνω γὰρ αὐτὸν (οἶναν) ἡδέως ἐγὼ» Εὐρ. Κυκλ. 523· «τὴν σκορυδάλμηνν» Λουκ. Ἀλεξ. 29· «λιμῶδες καὶ αὐχμηρὸν» Ἀλκιφρ. 1, 25· καὶ ἐξεμῶ Ἱπποκρ. μτφ. φέρω τι εἰς τὸ στόμα, φλυαρῶ· «λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων» Διφυλ. π. Ἀθην. 7, 292, ὁ Ἱπποκρ. χρῆται καὶ τῷ μέσ. 371, 24, ructo.

Ἐρύγγιον, τό· ἠρύγγιον.

Ἐρυγεία, ἡ· ζῷον, ἀτάχυς, βατάνη Ἡσύχ.

Ἐρυγεῖν, ἄπαρ. ἀόρ. 6'. τοῦ ἐρεύγομαι.

Ἐρῦγή, ἡ· τὸ ἐρεύγεσθαι, ἐξεμεῖν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 528.

Ἐρηγηλή· ἐπίθ. βαφανίδος Ἡσύχ

Ἐρυγηλός· ἐρυγμηλὸς Ἡσύχ.

Ἔρυγμα, τό· ἐρυγὴ Ἱπποκρ. eructatio.

Ἐρυγμαίνω· ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι Ἡσύχ. eructo.

Ἐρυγμᾶτ-ώδης, 2· ὁ ἐρευγμὸν ἢ ἔμετον διεγείρων· - νόσος Ἱπποκρ. 485, 27

Ἐρυγμέω· ἐρυγγάνω Ἱπποκρ.

Ἐρυγμήλη· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἐρύγμηλος (ἐρυγεῖν)· 1) δυνατὸ μυκώμενος· - ταῦρος Ἰλ. σ, 580· 2) ἔμετον ἐπιφέρων, ἐρυγμήλη, ἐπίθ. τῆς βαφανίδος Ἡσύχ.

Ἐρυγμός, ὁ· ἐρυγή, ἔρυγμα Ἀριστοτ. πρβλ. 13, 5, ructatio.

Ἐρύγνιον, τό· ἔρυγμα Γαλην.

Ἔρυγξ, ἡ· τὸ ἔρκος τῶν πρασιῶν Ἡσύχ. septum.

(Ἐρύγω), πλαστῶς παραδεδεγμένος ἐν. εἰς παραγωγ. τοῦ ἀορ. ἐν τῷ ἐρεύγω, ἠρῦγον, ἄπαρ. ἐρυγεῖν, μετχ. ἐρῦγών Ἰλ.

Ἐρυθαίνω· ἐρυθραίνω ἐκ τοῦ ἐρεύθω σχηματισθέν· κοκκινίζω, βάπτω τι κόκκινον· - πέπλον Ἀπολ. Ῥ. 4, 471· - παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας· = ἔκαμε τὰς παρειὰς νὰ κοκκινίσωσι ἐξ ἐντροπῆς, 1, 791. Παθ. γίνομαι κόκκινος· «ἐρυθαίνετο αἵματι ὕδωρ» Ἰλ. φ, 21, rubefacio.

Ἐρύθεια, ἡ· νῆσός τις ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ, παρὰ τὸ παράλια τῆς Ἱσπανίας, ὅπου κατῴκει ὁ Γηρυόνης ἢ Γηρυών Ἡσ. νῦν Λέων ἢ la Carrara.

Ἐρύθεια, ἡ· 1) μία τῶν Ἐσπερίδων αἴτινες ἐφύλαττον τὰ περίφημα χρυσᾶ μῆλα Ἀπολλ. 2) θυγ. τοῦ Γηρυόνου, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ νῆσος Ἐρύθεια Στ. Βυζ. κάτ. Ἐρυθεὺς καὶ Ἐρυθείτης Ἐτ. Μ. ὡς ἐπίθ. Θηλ. Ἐρύθεια π χ. βοῦς Ἀποστ. 7δ' Ἔρυθος.

Ἐρυθηΐς, ἡ· νύμφη τις Ἀπολ. Ῥ.

Ἐρύθημα, τό· τὸ κοκκίνισμα Ξεν. κυν. 6, 18· «τοῦ προσώπου Εὐρ. Φοιν. 1488· καὶ «ἐπὶ προσώπου, ἐπὶ παρειῶν» Ἱπποκρ. οὐ μόν. ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ δέρματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξ αἵσους κοκκινίσματος Λουκ. δι. Θε. 1, 3· καὶ τὸ ἐρύθημα τῆς φλεγμονῆς Ἰατρ. «καὶ φλόγωσις τῶν ὀφθαλμῶν» Θουκ. 2, 49, rubor.

Ἐρυθιάω· ἐρυθριάω ἀμφ.

Ἐρυθίδη· τῷ ἑπομ.

Ἐρυ-θίβιος· ἐρυσίβιος, ἑπων. ἀπολλώνιος π. Ῥοδίος Στραβ.

Ἐρυθῖνοι, οἱ· τόπος ὀρεινὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ, ἢ δύο λάφυρα ἐξέχοντες εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν χρώματος Ἰλ. κατ. Ἐρυθῖνος Στ. Βυζ. τδ' Ἐρυθρῖναι.

Ἐρῠθῖνος, ὁ· ἐρυθρῖνος Ἀμειψ. π. Ἀθην. 6, 271.

Ἐρύθισμα, τό· ἐρύθημα Ψελλ. εἰς Ὀππ. 3, 305.

Ἐρυθμόδ· βατάνη τις Διοσκ. 2, 188, erisimum.

Ἔρυθος· ἀνδρ. ὄν. καὶ κώμης ἐν Λιβύᾳ Ἀριστοτ.

Ἐρυθρά, ἡ· Ἐρυθραί.

Ἐρυθρὰ Βῶλος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου, ἧς ἡ θέσις ἄγνωστος Ἡρ. π. Δ. Σικ. καλεῖται καὶ Ἱερὰ Βῶλος.

Ἐρυθρά, ἡ· 1) κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἅπασα ἡ μεσημβρ. τῆς Ἀσίας θάλασσα, ἣν ἔπειτα καὶ Ἰνδικὴν θάλ. ἔλεγον· οὕτως ὁ Ἡρ. ὀνομάζει Ἐρυθρὰν θάλ. μέγα μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀρχόμεναν ἀπὸ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Ἀραβίας μέχρι τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, καὶ εἰς ὃ ἐμπεριέχεται ὁ Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος Ἡρ. ἔτι δὲ καὶ ἡ νοτία θάλασσα Ἡρ. ὁ δὲ Ξεν. φαίνεται ὑπολαμβάνων ὑπὸ τὸνομα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μόν. τὸν Περσικὸν κόλπον· ὀνομάζεται δὲ αὕτη ἡ θάλ. οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου καὶ πρώτου βασιλέως Ἐρύθρα, ὅστις ἐξουσίασε τὰ περὶ αὐτὴν μέρη, ἢ ὡς ἄλλοι τινὲς εἰκάζουσιν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἐρυθρᾶς ἄμμου· 6θ. Ἐρυθραῖος, 3· τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ «Ἐρυθραῖοι, εἴτε οἱ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν» οἰκοῦντες Πλουτ. ὁ Ἐρυθραῖος πόντος = Ἐρυθρὰ θάλ. Δ. Περ. ἐκλήθη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δ' οὕτως ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τῆς ἐν αὐτῇ ἄμμου εἴτε τῆς περιχώρου Στραβ. 2) «Ἐρυθρὰ ἄκρα καὶ ὁ κατ' Ἐρυθρὸν τόπος»=κώμη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς Ἀρτεμιδ. Πτολ. κάτ. Ἐρυθρίτης καὶ ἐπίθ. θηλ. Ἐρυθρῖτις Συνεσ. 3) = Ἐρύθραι ἢ Ἐρυθραὶ ἐν Βοιωτίᾳ Ἡσύχ. 4) Ἐρυθρὰ Βῶλος, πόλ. τῆς Κάτω Αἰγύπτου Ἠρ. κάτ. Ἐρυθροβωλίτης Στ. Βυζ. ἴδ' ἱερὰ βῶλος· 5) Ἐρυθρᾶς λιμήν= λιμὴν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας Στραβ. 6) Ἐρυθρὴ πέτρη = βράχος παρὰ τῇ Σικελίᾳ Ἐδυλ. ἀποσπ. 7) Ἐρυθρὴ (καὶ Ἐρύθρη) ἡ = θυγ. τοῦ Πορφυρίωνος Σχολ. Ἰλ.

Ἐρυθραί, αἱ· 1) πόλ. ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος οὐ πόρρω τῶν Πλαταιῶν Θουκ. νῦν ἐρείπια παρὰ τὸ χωρίον Πηγάδια· 2) μία τῶν δώδεκα πρώτων Ἰωνικῶν πόλεων ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου, ἀποικία τὸ πάλαι οὖσα Βοιωτῶν, καὶ πατρὶς τῆς περιφήμου Ἐρυθραίας Σιβύλλης, πρότερον Κνωπόπολις καλουμένη Θουκ. ὐθ. Ἐρυθραῖος = ἐξ Ἐρυθρῶν, ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλη Αἰλ. κάτ. Ἐρυθραῖοι καὶ Ἐρυθραία, ἡ περὶ τὰς Ἐρυθρὰς χώρα· 3) πόλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἀνατολ. τῆς Ναυπάκτου Λιβ. 4) πόλ. τῆς Λιβύης Εὐστ. 5) πόλ. τῆς Κύπρου Στ. Βυζ.

Ἐρυθραίηθεν· ἐπίρ. ἐκ τῶν Ἐρυθρῶν Εὐστ.

Ἐρυθραϊκόν· Ἐρυθρόνιον.

Ἐρυθράτον, ἄτεχν. τό· ἄκρωτ. τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν ἀρκτ. αὐτῆς παραλίων Πτολ. νῦν Κάβο Ῥόσσον ἢ Ξάκρον.

Ἐρυθρᾶτος· ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐρυθρῶν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ ναὸς Παυσ.

Ἐρυθρᾶτος, π ἀντὶ ἐρυθρὸς Δ. Περ 38· ὁ ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων π. χ. - κάλαμος, λίθος Λουκ. ἐρωτ. 41.

Ἐρυθρᾶτος 3· 1) θάλασσα Νον. - πέλαγος Σχολ. Ἰλ. «οἶδμα θαλάσσης» καὶ κύματα Δ. Περ. 932· Ἐρυθραῖος κόλπος Νον. = ἐρυθρὰ θάλασσα· 2) πᾶν τὸ ἐν τῇ Ἐρ. θαλάσσῃ εὑρισκόμενον, οἷον κάλαμοι, δονακῖτις, λόχμη Εὐστ. Ἀφροδίτη Ἰνδὴ Νον. Ἀταλάντη, κῆπος, ἄρουρα, κόρυμβοι Νον. Καύκασος Εὐστ. περί τινος ἐξ Ἰωνίας· - ἄνθρωπος Παυσ. Ἐρυθραῖοι οἱ Ἴωνες Παυσ. Ἀθηναῖς Στράβ. - παρθένος Ἀριστοτ. - ποιήτρια (Ἀριστομάχη) Πλουτ. Ὡς οὐσ. 1) Ἐρυθραῖοι οἱ κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν (Σύριοι, Φοίνικες) Στ. Βυζ. 2) οἱ κάτ. τῶν Ἐρυθρῶν ἐν Ἰωνίᾳ Θουκ. δθ. ἡ Ἐρυθραίων πόλις = Ἐρυθραὶ Πολύαιν. «ὁ Ἐρυθραίων λιμήν»= Ἐρυθρᾶς λιμὴν Παυσ. 3) ὁ Ἐρυθραῖος ὡς ὄν (ἄμφ.) Ἀθήν. Ἐρυθραῖος βασιλεύς = Ἐρύθρας Δ. Περ. 4) Ἐρυθραία, ἡ κάτ. τῶν Ἐρυθρῶν Στ. Βυζ. 5) ὅπον. χώρα = ἡ περὶ τὰς Ἐρυθρὰς ἐν Ἰωνίᾳ χώρα Θουκ. 6) πόλ. Κρήτης Φλωρ. 7) Ἐρυθραῖον ἄκρον, ἀκρωτ. εἰς τὰ ἀνατολ. τῆς Κρήτης Πτολ.

Ἐρύθρας, ὁ· υἱὸς Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγ. τοῦ Θεσπίου Ἀπολδ. 2) ἀρχαῖός τις βασιλεύς, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα Στ. Βυζ. 3) υἱὸς τοῦ Λεύκωνος, ἔγγονος τοῦ Περσέως, ἐξ οὗ ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Ἐρυθραὶ Παυσ. ἢ υἱὸς τοῦ Περσέως καθ' ὃν φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα Εὐστ ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτὸν Πέρσην Στραβ. καὶ βασιλέα τῆς Ὀαράκτης, οὗτινος ὁ τάφος ἐδεικνύετο, ἢ ἐν γέν. ὡς ἥρωα πρῶτον πλεύσαντα τὴν θάλασσαν Στραβ.

Ἐρυθρ-αυγής, 2· λάμψιν ἔχων ἐρυθράν· -χαλκοῦς Κ. Μαν. χρον. 120.

Ἐρυθρὴ Βῶλος, Ἐρυθρὴ θάλασσα· ἴδ' Ἐρυθρὰ βωλ. θαλ.

Ἐρύθρημα, τό· ἐρύθημα Παλυδ. 6, 180.

Ἐρυθρίας, ὁ· ἐρυθρός, ὡς ὠχρίας = ὠχρὸς Ἀριστοτ. κατηγ. 8, σ. 9, 31, rubicundus.

Ἐρυθρίασις, ἰων. ἡ· κοκκίνισμα τοῦ προσώπου ἐξ ἐντροπῆς Ἱπποκρ. 23, 34, rubor.

Ἐρυθριάω· κοκκινίζω, γίνομαι κόκκινος ἐξ ἐντροπῆς Ἀριστ. νεφ. 220· «ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσεις» Δημ. 18, 128· - τινὰ = ἐνώπιόν τινος Ἀριστοτ. 1, 13, erubesco.

Ἐρυθρίδη· ἐρυθρόδανον.

Ἐρυθρίησις· ἐρυθρίασις.

Ἐρυθρῖνος, μτγν. ὄν. τοῦ ἐρυθροῦ Στραβ. 12, 545.

Ἐρυθρῖνος, ὁ· ἰχθὺς τις θαλάσσιος ἐρυθρός, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 4, 11, τὸ λυθρινάρι, rubellio.

Ἐρύθριον, τό· ἀλειφή τις κοκκίνη Π. Αἰγ.

Ἐρύθριος· 1) υἱὸς Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς Ἀπολδ. 2) Αἰγύπτιος, ἔπαρχος τοῦ Καίσαρος Λήνωνας Σουϊδ.

Ἐρυθρίς· εἶδ. ἰχθύος, γλωσ. rubra.

Ἐρυθρίτης, 2· ὁ ἐξ ἐρυθροῦ Συνεσ. ἐπ. 67, σ. 211, erythrites.

Ἐρυθρό-βαπτος, 2· τῷ ἐπομ. μτγν.

Ἐρυθρο-βαφής, 2· κοκκινοβαμμένος Εὐστ.

Ἐρυθρό-βαφος, 2· τῷ προηγ. μτγν.

Ἐρυθρο-βωλίτης, ὁ· ἴδ' Ἐρυθρὰ Βῶλος.

Ἐρυθρό-βωλος, 2· ὁ ἐρυθρὰν ἔχων γῆν Σχολ. Δ. Περ. 183.

Ἐρυθρό-γραμμος, 2· ἐρυθρὰς ἔχων γραμμάς Ἀθήν. 7, 305.

Ἐρυθρο-γραφέω· ἐρυθρῷ γράφω, μτγν.

Ἐρυθρό-γραφον, τό· τὸ ἐρυθρῷ γεγραμμένον Νικ. χρον. σ. 387.

Ἐρυθρό-γραφος, 2· ἐρυθροσήμαντος, μὲ γράμματα ἐρυθρὰ γεγραμμένος, μτγν.

Ἐρυθρο-δάκτυλος, 2· ἔχων δακτύλους ἐρυθρούς, καιάδ. ποιητ. ἔκφρ. ἀντὶ ῥοδοδάκτυλος Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2.

Ἐρυθρό-δανον, τό· ἐρυθρόδανον Παυσ. τὸ ριζάρι Διοσκ. rubia.

Ἐρυθρο-δανόω· βάπτω τι κόκκινον μὲ τὸ ἐρυθρόδανον μτγν.

Ἐρυθρο-ειδής, 2· ὁ φαινόμενος ἐρυθρός, ἐρυθρὸν ἔχων ὄψιν, ἰατρ.

Ἐρυθρο-δόκη, ἡ· ἀγγεῖον ὅπερ ἐρυθρὸν χρῶμα πρὸς τὸ γράφειν ὑπὸ αὐτοκρατόρων κρατούμενον διατηρεῖ.

Ἐρυθροΐς· εἴτε ἐρυθροειδής, ἢ χιτὼν ἢ ποιοβλημα ἐντέρων καὶ ἀγγείων σπερματικῶν ἐκ ἐξιλλώσεως τῆς γαστρός· ἐπειδὴ ἐν ἄσῳ ὑπάρχει ἐκεῖθεν αὐ ἠιὰ ὑμὴν εἶνε ἀνώνυμος Π. αἵγ. 661.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐρυθρο-κάρδιος, 2· ὁ ἔχων ἐρυθρὰν καρδίαν Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 12, 3.
Ἐρυθρό-κομος, 2· ἔχων ἐρυθρὰν κόμην Πλιν. Ἱ. Φ. 13, 19.
Ἐρυθρό-λευκος· ἀσπροκόκκινος, φλογόλευκος Ἡσύχ.
Ἐρυθρό-μελας, 2· κοκκινόμαυρος· - ἰσχὰς Ἀθήν. 14, 652.
Ἐρυθρό-μορφος, 2· ἐρυθρὰν μορφὴν ἢ χρῶμα ἔχων μτγν. ruber.
Ἐρυθρόν, τό· κώμη Κυρηναϊκῆς Πτολ. Erythrum· ΐδ' Ἐρυθρά.
Ἐρυθρόνιον, τό· ἐρυθραϊκόν, εἶδος Σατυρίου ἔχων τῆς ῥίζης τὸν φλοιὸν πυρρὸν Διοσκ. 3,144.
Ἐρυθρό-πελας· ἐρυσίπελας Πολυδ. 2, 202.
Ἐρυθρο-ποίκιλος, 2· ἔχων κόκκινα στίγματα, κοκκινοπάρδαλος· - συνόδοντες Ἐπιχαρμ. π. Ἀθην. 7, 322.
Ἐρυθρό-πους, 2· ἔχων πόδας ἐρυθρούς, κοκκινοπόδαρος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 13· π. Ἀριστ. = πτηνόν τι, ὄρν. 303.
Ἐρυθρο-πρόσ-ωπος, 2· κοκκινοπρόσωπος Σουΐδ.
Ἔρυθρος· 1) υἱὸς Ῥαδαμάνθυος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐκ Κρήτης εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, κτίσας τὴν πόλιν Ἐρυθράς Παυσ. 2) υἱὸς Λεύκωνος καὶ ἔκγονος Ἀθάμαντος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἐρυθραὶ Παυσ. 3) υἱὸς Περσέως ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μέρη, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θάλασσα αὐτὴ ὠνομάσθη Ἐρυθρά· 4) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιτρίτης Σχολ. Ἰλ.
Ἐρυθρός (ἐρεύθω)· κόκκινος, βαθὺς κόκκινος· - οἶνος, νέκταρ, χαλκὸς Ὀδ. ε, 165, καὶ Ἰλ. ι, 365· - οἶνος Ἀρχιλ. 49· ἐπὶ αἵματος, «ἐρυθρὸς ἐκ μελίων πέλανος» Αἰσχ. Ἐδμ. 255· - πόντος = Ἐρυθρὰ θάλασσα· ΐδε τὸ κύρ. ὄν. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ μίλτου Ἠρ. 3, 57· «κόκκου ἐρυθρότερος» Δρομ. π. Ἀθην 6, 240· π. Πλατ. γράφει ὁ Βέκκερ ἐρυθρώτερον, Τιμ. 83, ὡς ἐρυθρώτατον, ἐπιν. 987, ruber.
Ἐρυθρο-σήμαντος, 2· ὁ διὰ χρώματος ἐρυθροῦ σημειωμένος Κ. Μαν. χρον. 5, 546· ΐδ' ἐρυθροβινόω.
Ἐρυθρό-στικτος, 2· ἐρυθροποίκιλος Διοσκ.
Ἐρυθρότης, ἡ· κοκκινάδα Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 134, rubor.
Ἐρυθρό-φυλλος, 2· ἐρυθρὰ φύλλα ἔχων· - ῥόδον Κ. Μαν. χρον. 4769.
Ἐρυθρό-χλωρος, 2· κοκκινοκίτρινος Ἱπποκρ. κατ' ἄλλ. ἐρυθρόχολος.
Ἐρυθρώ, ἡ θυγ. Καρόλου τοῦ Μεγάλου, γυνὴ Κωνσταντίνου Κεδρην. ἑλλην. μετάφρ. τοῦ γερμανικοῦ ὀνόματός της Brunedrud.
Ἐρυθρό-χρους, 2· ὁ κοκκίνου χρώματος Γελλ. Ν. Ἀττ. 19, 7· - ὑπόδεσις Δ. Κασ. 43, 43, rubricolor.
Ἐρυθρό-χρως, ωτος· τῷ προηγ. - τρίγλη Κρατιν. π. Ἀθην. 7, 325, ruber.
Ἐρυθρόω· ἐρυθρὸν ποιῶ μτγν. rubefacio.
Ἐρυθρ-ώδης, 2· ἐρυθροειδὴς Ἀθην 3, 76, rubicundus.
Ἐρυθρώπους, 2· ἐρυθρὸς μτγν. ruber.

Ἐρύκακείειν, ἀόρ. δ', τοῦ ἐρύκω Ὁμ. inhibere.
Ἐρύκακον· ἠρύκακον, ἀόρ. δ', τοῦ ἐρύκω κατ' ἐπ. ἀναδίπλωσιν ἐν τῷ μέσ. τοῦ πρωτοτύπ. ὡς τὸ ἠνίπαπε Ὅμ. ἐν. ἐρυκάκω ἢ ἐρυκακέω οὐδαμοῦ εὑρέθη, retinui.
Ἐρυκανάω, π. ἔκτασις τοῦ ἐν. ἀντὶ ἐρύκω· «εἶνον ἐρυκανόω σ' ἀέκοντα» Ὀδ. α, 109· «ἐρυκανόωσα μάχεσθαι» Κ. Σμ. 12, 205.
Ἐρυκανέω· τῷ ἐπομ. ἀμφ.
Ἐρυκάνω· ἐρυκανάω· «ἐρύκανε πάντας ἑταίρους» Ὀδ. κ, 429, remoror.
Ἐρύκη, ἡ· ποτ. Σικελίας ἐξ οὗ καὶ ἡ ὁμών. πόλ. τῆς Σικελίας Στ. Βυζ. ἴσ. ἡ νῦν Calatagirone, κάτ. Ἐρυκαῖος Ἐτ. Μ. καὶ Ἐρυκῖνος Στ. Βυζ.
Ἐρυκίνη· ἐπών. Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὄρους Ἔρυκος, ἐφ' οὗ ἦν περίφημος αὐτῇ ναός, κτισθεὶς ὑπὸ Αἰνείου· ἐλατρεύετο δὲ οὕτω καὶ ἐν Ψωφίδι τῆς Ἀρκαδίας Πα σ.
Ἐρύκινον, τό· πόλ. Σαρδηνίας Πτολ.
Ἐρύκιος, ὁ· 1) ποιητ. τῆς Ἀνθ. Κυζικηνός· 2) ποιητ. τῆς Ἀνθ (αὐχὶ πρὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ἀκμάσας) Θεσσαλὸς Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3) ὁ Ῥωμ. Crucius Ἐρ. Κλάρος, πρεσβευτὴς τοῦ Τραϊανοῦ Δ. Κασ.
Ἐρυκτῆρες, οἱ· οἱ ὑπὸ τοῦ κυρίου τῶν ἀπελευθερούμενοι δοῦλοι π. Λακεδαιμονίους Ἀθήν. 6, 271.
Ἐρύκω (πρβλ. ἐρύω), μελ. ἐρύξω Ἰλ. θ, 178, ἀορ. ἔρυξαν, γ, 113, ἤρυξε Αἰσχ. (πρβλ. ἀπερύκω) καὶ ἠρύκακε Ἰλ. ε, 321, συγν. ἐρυκακέειν Ὀδ. λ, 104, καὶ ἐρύκοις Νικ. ἀλ. 536 ὀπισθοδρομῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν ἢ κίνησίν τινος· «ἵππους ἐρυκέμεν αὐθ' ἅπὶ τάφρῳ» Ἰλ. λ, 48· «- φεύγοντα ἀταματῶ, φ, 7· - μένος = ἐμποδίζω τὸν θυμόν, τὴν εἰς μάχην μανίαν τινός, θ, 178· - θυμόν, λ. 105· «ἕτερός με θυμὸς ἔρυκε» = ἄλλος λογισμός μ' ἐκράτησεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν σκοπόν μου Ὀδ. ι, 302· - λαὸν = δὲν ἀφήνω τὸ στράτευμα νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Ἰλ. ω, 658· «- ἐν μεγάροισιν γυναῖκας» = ἵνα μὴ ἐξέλθωσι Ἰλ. τ, 16· ΐδ. τοὺς φίλους ἐὲν ἀφήνω νὰ ἀπέλθωσιν ἐκ τῆς οἰκίας· «ξείνισα' ἐν μεγάροισιν ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας» Ἰλ. ζ, 217· ἀλλὰ καὶ «πόντος πολλοὺς ἐρύκει ἀέκοντας» = πολλοὺς ἄκοντας ἡ θάλασσα κρατεῖ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἰδικούς των Ἰλ. φ, 59· «τὸν δ' οἷον - Νύμφη πότνι' ἔρυκε» Ὀδ. α, 14· «ἄμφω δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει» Ὀδ. η, 317· «γῆ μιν ἐρύξει» = τοὺς νεκροὺς κατέχει Ἰλ. φ, 62· ΐδ. ἀπατρέπω, ἀποκρούω τὸν ἐχθρὸν Ὀδ. φ, 138· - τοὺς ἐπιόντας Ἠρ. 4, 125· «ψευδέων ἐνιπὰν» Πινδ Ὀ. 11, 15· «μήτοι μ' ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον» Εὐρ. Ἡρ. 691· μετὰ γεν. «μὴ μ' ἔρυκε μάχας» = μὴ μ' ἐμποδίζεις ἀπὸ τὴν μάχην Ἰλ. σ, 126· «ἀλλά τις θεῶν αἴνη "Αιδα σφε δόμων ἐρύκει» = κρατεῖ αὐτὸν μακρὰν τῆς κατοικίας τοῦ Ἅδου Σοφ. Τρ. 121· «- τὸν πόλεμον Μακεδονίας» Πολυδ. π. Σουΐδ. μετὰ τῆς ἀπό, «μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι» Ησ. ἔρ 28· «ἐρυκόμενα ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ» Ἡρ.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

9, 49· «ἀπ' ἐμαυτοῦ τὰ κακὰ» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 25· - τινί τι = ἀπομακρύνειν τινός τι, «-λιμόν, κακόν» Ὁδ. ε, 166· «τὰ μὴ καλὰ νόσφιν» Θεοκρ. 7, 127· μετ' ἀπαρ. ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, διακωλύω· «- τὸ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς» Πινδ. Ν. 4,33· καὶ μετὰ τοῦ μή, «ὅδε Καδμείων ἥρυξε πόλον μὴ 'νατραπῆναι» Αἰσχ. Ἑπτ. 1067· «οὔ τοι τὸ δειλὸν - θανεῖν ἐρύκει με» Εὐρ. Ἡρ. μ. 317· «οὔ τοι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω» Ἀπολ. Ῥ. 2, 336· «ἐρύκων τἄλλα ἰχθύδια μὴ διαρπάσωσι τὸν γόνον» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 37· εἰς τὸ «ὀλίγος ὁ ἔτι χῶρος ἐρύκει» = ὀλίγος τόπος σὲ διαχωρίζει, σὲ κρατεῖ μακρὰν Ἰλ. κ, 161. Μεσ. = ἐνερ. «κῦμά μιν ἐρύκεται» Ἰλ. μ, 215· παθ. ἐμποδίζομαι, μένω ὀπίσω, ἀργοπορῶ Ὁδ. ὃ, 373 βραδύνω Ἰλ. ψ, 413· καὶ μετ' ἀπαρ. «ἐρυκάμενοι ἀνέμοισιν αὖθι μένειν» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1256· π. Σοφ. «ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται», ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «ἀδεῖᾳ ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται», Φιλ. 1138, inhibeo, continco.

Ἐρύλαος· Τρὼς Κ. Σμ. ἴσ. καὶ ἐν Ἰλ. ἀντὶ Ἐρύαλος ἀναγνωστέον.

Ἔρυλος· βασ. Ἰταλίας Ἡσύχ.

Ἔρυμα, τό· σκέπη, προφυλακτικὸν μέσον, «ἔρυμα χροός, ἕρκος ἀκόντων» καλεῖται ὁ ζωστὴρ ὡς προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς βλάβης τῶν βελῶν Ἰλ. δ, 137· τὸ ἔνδυμα Ἡσ. Ἔρ. 534· «θώρακες ἐρύματα σωμάτων» Ξεν. Κυρ. 4. 3, 9· ἰδ τόπος ὠχυρωμένος, στρατόπεδον ὠχυρωμένον, ἐν γέν. ὀχύρωμα· καὶ μτφ. «ἔρ. τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον» ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου Αἰσχ. Εὐμ. 671· «ἔρ. Τρώων» Σοφ. Αἴ. 462· «τί δῆτ' ἔρυμά μοι γενήσεται;» = τί θὰ μὲ προστατεύσῃ, προπροφυλάξῃ Εὐρ. Φοιν. 990 «παῖδες ἔρ. δόμοισι», Μηδ 597· καὶ πεζ. «τὸ ἔρυμμα τοῦ τείχους ἐφυλάσσετο» Ἡρ. 7, 223· «ἔρ. τειχίζειν» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 46· «ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται», ἀπομ. 2, 1, 14· «ναυσὶν ἐρύματος μείζονος προσπεριβαλλομένου» Θουκ. 8, 40· «ἐρύματα ἔχοντες ἔνθεν μὲν τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἔνθεν δὲ τὴν διώρυχα» = ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους ἔχοντες τὸν Τίγρ. ἀπὸ δὲ τοῦ ἑτέρου τὴν διώρυχα, Ἀν 2, 4, 22, tutamen, munimentum.

Ἐρύμανδρος· ἀνδρ. ὄν. Ἠπειρ.

Ἐρυμάνθη· θυγ. Βηρυσσοῦ καὶ Σάβης μιᾶς τῶν Σιβύλλων Παυσ.

Ἐρυμάνθιος, ὃς καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος, ὁ· ἀγριόχοιρός τις ἐν Ἀρκαδίᾳ μεγάλην προξενῶν φθορὰν καὶ ζημίαν ἐν τῇ χώρᾳ, κατερημώνοιν τὰ ἐν αὐτῇ χωρία καὶ ἀγρούς. Κατὰ τούτου πεμφθεὶς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἐθήρευσεν αὐτὸν ζῶντα καὶ τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς Μυκήνας Ἀπολλ. 2, 5, 4· Παυσ. Ἀραχωσίας Πλιν. 4) ἀρχαιότ. ὄν. τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ Παυσ.

Ἐρυμανθίς, ἡ· ἡ ἐκ τοῦ Ἐρυμάνθου Στ Βυζ.

Ἐρύμανθος· 1) υἱὸς Ἀρκάδος καὶ πατ. Ξάνθου, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποτ. τῆς Ἀρκαδίας Ἐρύμανθος ἐν τῇ Ψωφίδι δι' ἀνδριάντων καὶ ναοῦ τιμώμενος Παυσ. 2) υἱὸς Ἀπόλλωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ τὴν εἶδε λουομένην μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της Ἀδώνιδος, εἴς τινα πηγήν· διὸ μεταμορφωθεὶς ὁ Ἀπόλλων εἰς ἀγριόχοιρον ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τὸν ἐθανάτωσε Πτολ.

Ἐρύμας· 1) εἷς τῶν ἐπίσημων Τρώων, ἐν μάχῃ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως Ἰλ. 2) ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ Πατρόκλου Ἰλ. 3) πρεσβευτὴς τοῦ Λίνειου· 4) ἄλλος τις Κ. Σμ.

Ἐρυμάτιον, τό ὑποκ. τοῦ ἔρυμα, φρούριόν τι Λουκ. δι. ἑταιρ. 9, 5.

Ἐρύμαχος, ἑσφ. ἀντὶ Εὐρύμαχος Ξεν.

Ἐρυμία, ἡ· ἀσφάλεια Ἡσύχ. securitas.

Ἐρύμμοι, οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν Πτολ.

Ἐρυμνά· τά Ἐρύμνη.

Ἐρυμναί, αἱ· πόλ. Θεσσαλίας παραθαλάσσ. Στραβ. κάτ. Ἐρυμναίου Στ. Βυζ.

Ἐρυμναίομαι· ἐρυμνόομαι Σουίδ. defendor.

Ἐρυμνεύς· φιλόσοφος περιπατητικὸς Ἀθήν.

Ἐρύμνη, ἡ πόλ. Λυδίας = Τράλλις Ἐτ. Μ.

Ἐρύμνης, ὁ ἔπαρχος Παμφυλίας μτγν.

Ἐρυμνό-νωτος, 2· ἔχων τὰ νῶτα στερεῶς κεκαλυμμένα, ἐπὶ καρκίνου Φλακιν. 4 (6, 196).

Ἐρυμνός, (ἐρύω, ἔρυμα), 3)· ὠχυρωμένος, καλῶς περιφραγμένος, ἐπί τινος πόλεως Ἡσ. π. Στραβ. 9, 421· - σώματα Εὐρ. Ἑλ. 68· «κεῖναι μὲν πύργοισιν περισκεπέσσιν ἐρυμναί» Καλλ. Δηλ. 23· - ναῦς Ὄρφ. Ἀργ. 1314· «χειμερίου ἐρυμνὸν» = θέσις ὠχυρωμένη, ἀσφαλὴς Θουκ. 5, 65· καὶ ἐκ φύσεως ὀχυροὶ τόποι, «τὰ ἐρυμνὰ» Ξεν. Ἀν. 5, 7, 31· «τόποι ἐρυμνοὶ καὶ δύσβατοι» Πολυβ. 1, 30, 8· «χῶρος ἐρ. καὶ δύσβατος» = ἀνηφορικός, ἀπότομος καὶ χρημνώδης, 3, 83, 1· - πρηὼν Νικ. Θηρ. 218 - πόλις Πλουτ. Καμιλ. 9, munitus.

Ἐρυμνοτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ προηγ. Ἀριστοτ. πολ. 7, 12.

Ἐρυμνότης, ἡ· στερεὰ κατάστασις, στερεώσεις καὶ ἀσφάλεια τόπου τινὸς Ξεν. Κυρ. 6, 023· «τῶν τειχέων» Ἀριστοτ. πολ. 7, 11· ἐπὶ τῶν Ἄλπεων Πολυβ. 3, 47, 9· τὸ ἀδιάβατον καὶ χρημνώδες, 3, 48, 5, munitio.

Ἐρυμνόω· ὀχυρόν, στερεόν πο ῶ Ἐτ. Μ. munio.

Ἐρύμνων· Αἰτωλὸς τις Δ. Σικ.

Ἐρυμός, ὁ· 1) ἔπων, Διός Ἡσύχ. 2) κύρ. ὄν, Οὐαλερ. Φλακκ.

Ἔρυξ, υκος· 1) υἱὸς Ποσειδῶνος Ἀπολλ. κατ' ἄλλ. δὲ τοῦ Πυύτου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του βασιλεύσας ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔρυκα ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους. Ὄρους, εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ ἐγείρας καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀφροδίτης, Ἐρυκίνης ἐκ τούτου ὀνομαζομένης τῶν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν μονομαχίᾳ, ὅτι ἦλθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς Σικελίαν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου Δ. Σικ.

Ἔρυξ, ὁ· 1) τῆς Σικελίας ὄρος παρὰ τὸ ἀκρωτ. Δρέπανον Ἱερ. νῦν Monte trapano. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὑπῆρχε ναὸς Ἀφροδίτης· ἐν ᾧ ἦσαν ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Διοδώρου καὶ Πολυβίου ὑπὲρ τὰς χιλίας ἑταίρας πρὸς λατρείαν καὶ τιμὴν τῆς Ἐρυκίας Ἀφροδίτης Πολυβ. 2) πόλ. ὀχυρὰ τῆς Σικελίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἔρυκος Θουκ. κάτ. Ἐρυκῖνοι Πτολ. Ἐρυκίνη, ἡ· ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔρυκην χώρα Ἱερ. (κατὰ Στ. Βυζ. ἔστι καὶ ἡ πόλις Ἔρυξ ἀρσ. γένους).

Ἐρυξίας· εἷς τῶν Ἀθήνησιν ἀρχόντων, οἵτινες πρότερον ἐξελέγοντο κατὰ δεκαετίαν Δ. Σικ. 2) ἰατρός τις Πειραιεὺς Δημ. 3) ἐπιγραφὴ τοῦ δήμων. διαλόγου Πλάτωνος Πλάτ. 4) Κυδαθηναιεὺς Ἐπιγρ. τῷ Ἔρυξις· 5) βασ. Ἀθηνῶν Σύγγελ.

Ἐρυξιδαΐδας· πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδα πρέσβεως τῶν Λακεδαιμονίων Θουκ.

Ἐρυξίδας· Χαλκιδεὺς Ὀλυμπιονίκης Ἰάμβλ.

Ἐρυξίμαχος· υἱὸς τοῦ Ἀκουμενοῦ, περίφημος ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. 2) τῶν συμμέτοχος Ἑρμοκοπιδῶν ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολ. Ἀνδοκ. 3) συγγενὴς τοῦ Χαβρίου Δημ. 4) Κυδαθηναιεὺς Ἐπιγρ.

Ἔρυξις, ἰδος· Ἐρυξίας Ἀθηναῖος· α) υἱὸς Φιλοξένου, δύστροπός τις καὶ βδελυρὸς ἀνήρ Ἀριστ. 6) Κηφισιεὺς Ἐπιγρ.

Ἔρυξις, ἡ· ἕρευξις Ἱπποκρ. eructatio.

Ἐρυξώ, ἡ· γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ β'. βασιλέως τῆς Κυρήνης Ἱερ.

Ἐρύομαι· τῷ ἐρύω.

Ἐρυσάρμας· τῷ ἑπομ. λέξ. δυσκόλως ἀπαντῶσα Λοβεκ. Φρύν. σ. 179.

Ἐρῦσ-άρμᾰτος, 2· ὁ σώρων ἅμαξαν, ἐπίθ. τῶν ἵππων· τοῦτο χρησιμεύει ὡς ἐν. ἀριθ. τοῦ κατὰ μεταπλασμὸν τόπου π. Ὁμ. «ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι» Ἰλ. π, 370, καὶ αἰτ. ἐρυσάρματας, ο, 364.

Ἐρύσθεια, ἡ· πόλ. Κύπρου Νον.

Ἐρυσιάζω· ῥυσιάζω Εὐστ. Ἰλ. λ, 673.

Ἐρυσιβάω· πάσχω ἐρυσίβην Θεοφρ. πρβλ. ἐρυσιβόομαι.

Ἐρυσίβη, ἡ· νόσος τις τοῦ ἀέρος ἐπιγινομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς Ἡσύχ. ἣν ὁ Θεόφρ. λέγει σηψίν τινα τοῦ ἐφισταμένου ὑγροῦ, καὶ μάλιστα προσβάλλουσαν τὰ σιτώδη καὶ χεδροπὰ ἐν τόποις κοίλοις καὶ θρασυβόλοις, αἰτ. φυτ. 8, 10, 1· «Τριφυλία καὶ ἐρυσίβην γεννᾷ» Στραβ. 8, 3, 15, rubigo· τῷ ἐρυσίβιος.

Ἐρυσιβίη· ἐπών. Δήμητρος· τῷ τὸ ἑπόμ.

Ἐρυσίβιος, ὁ· ὁ τῶν ἀγρῶν τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῆς Ἐρυσίβης προφυλάττων, ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δήμητρος π. τοῖς Ῥοδίοις καὶ τοῖς Γοργονίοις παρὰ τὸν Ἕρμον ποτ. τῆς Φρυγίας, οἵτινες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν αὐτῶν κατὰ τῆς Ἐρυσίβης Ἐτ. Μ.

Ἐρυσιβόομαι· ἐρυσιβάω Θεοφρ.

Ἐρυσιβόω· προξενῶ ἐρυσίβην τὸ δὲ παθ. = πάσχω ἐρυσίβην Θεοφρ. Ἰλ. Φ 4, 15, rubiginem laboro.

Ἐρυσιβώδης, 2· ὅμοιος μὲ ἐρυσίβην, σκεπασμένος μὲ ἐρυσίβην Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 17, rubiginosus.

Ἐρῡσί-θριξ, τριχος, ψήκτρα, ἡ· ψήκτρα δι' ἧς καθαρίζονται αἱ τρίχες, κτενίζεται τῶν ἵππων ἡ χαίτη Ἐπιγρ. Φιλοδ. 27 (6, 246).

Ἐρυσίκη, ἡ· θυγ. Ἀχελώου, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀκαρνανίᾳ πόλ. Ἐρυσίχη Στ. Βυζ.

Ἐρύσιμον, τό· εἶδος λαχάνου Θεόφρ. π. Νικ. = εἰρύσιμον, θηρ. 894, erysimum.

Ἐρύσιμος, 2· ἑλκύσιμος Φωτ, tractorius.

Ἐρῡσι-νηΐς, ἡ· ἐπίθ. ἀγκύρας, ἡ τὴν ναῦν κρατοῦσα καὶ σώζουσα Φιλιππ. 5 (6, 90).

Ἐρυσῑ'-πελας, ατος, τὸ (ἐρυθρὸς-πέλας, πέλος)· πάθος τι ἐπὶ τὸ δέρμα τοῦ σώματος φλόγωσιν προξενοῦν, τὸ παρ' ἡμῖν ἀνεμοπόρωμα· «Ἐρυσῖπελας μετὰ διαπύρου φλογώσεως, ἐφ' ὅτε πυρετὸν καὶ ῥῖγος ἐπιφέρον» Κελσ. 5, 26, erysipelas.

Ἐρυσι-πελατό-χρους, 2· ὁ τὸ χρῶμα τοῦ ἐρυσιπέλατος ἔχων μτγν.

Ἐρυσι-πελατ-ώδης, 2· ὅμοιος μ' ἐρυσίπελας· -φλεγμονὴ = εἰς ἐρυσίπελας μετατρεπόμεναι Διοσκ. 1, 15.

Ἐρυσί-πτολις, ἡ· φύλαξ καὶ σώτειρα τῶν πόλεων, ἐπών. Ἀθηνᾶς, ἥτις δι' αὐτὸ καὶ παλιοῦχος προσαγορεύεται Ἰλ. ζ, 301.

Ἔρυσις, ἡ· ἕλκυσις, τράβηγμα· - νεῶν Μαξ. Τυρ. subductio.

Ἐρυσί-σκηπτρον, τό· εἶδος θαμνώδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ ἀσπάλαθος λέγεται Διοσκ. 1, 4, 19, erysisceptum.

Ἐρυσί-χαιτος, ὁ· ὁ τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον κρατῶν Ἀλκμ. ἀποσπ. 11· κατ' ἄλλ. γρ. ἐρυσιχάτας = ἱππικὸν ὄν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 972.

Ἐρῡσίχη, ἡ· 1) πόλ. Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου, ὕστερον Οἰνιάδαι Στραβ. ὀρθότ. δὲ Ἐρυσίκη, κάτ. Ἐρυσιχάτος Στ. Βυζ. 2) θυγ. Ἀχελῴου, ἐξ ἧς ἡ πόλις ὠνομάσθη Στ. Βυζ.

Ἐρυσιχίς, ἡ· ἡ περὶ τὴν Ἐρυσίχην κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν χώρα καὶ ἡ γυνὴ ἡ κάτ. τῆς πόλεως Ἐρ. Στ. Βυζ.

Ἐρῡσί-χθων, ονος, ὁ (ἐρύω, χθών) ὁ· 1) υἱὸς Τριόπα, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας Καλλ. ἢ κατ' ἄλλ. υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος, τὸν ὁποῖον ἡ Δημήτηρ τιμωρησαμένη πέμψασα πρὸς αὐτὸν σφοδρὰν πεῖναν, ἐπειδὴ ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν ἐκ τοῦ ἄλσους αὐτῆς. Καταναλώσας δ' ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς χορτασμόν του κατήντησε νὰ καταφάγῃ καὶ τὰ ἴδιά του μέλη, ἑωσοῦ ἀπέθανεν ἐλεεινῶς Λίλ. 2) υἱὸς Κέκροπος καὶ Ἀγραύλου, ὅστις ἐπιστρέφων ἐκ τῆς νήσου Δήλου, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν οὐδὲν καταλιπὼν τέκνον Παυσ. 3) πάππος Βελλεροφόντου Σχολ. Ἰλ.

Ἐρυσί-χθων, ὁ· ὁ τὴν γῆν σχίζων, αὐλακίζων, ἐπὶ τοῦ ἀροτροφόρου ταύρου Στρατ. κωμ. π. Ἀθην. 9, 382, terram sulcans.

Ἐρυσμός, ὁ· «ἕρμα, ἐπηλυσίης παλυπήμονος» ἰαματικόν, σωτηριῶδες, προφυλακτικὸν μέσον ἰδ. κατὰ τῆς μαγείας Ὀμ. Ὕμν. Δήμητρ. 230, praesidium.

Ἐρυσμός, ὁ· πόλιμος Ἡσύχ. bellum, ἴσ. γραπτέον ἐρισμός.

Ἔρυσμον, τό· λάλαγγα θηριωτικόν, ἡ τὸ

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπέρμα τρίδουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες Φωτ. κατ' Εὐστ. δὲ ὁ ἐρυσμός, 965, 48.
Ἔρυσος· σπυρίς, κάλαθος Ἡσύχ. sportula.
Ἐρύσσιος φάλαγξ, ὁ· ἀνδρ. ἀν. Ἐπιγρ.
Ἐρυστήρ, ὁ· ὁ ἕλκυων, σύρων Νικ. Ἀλ. 363.
Ἐρυστός, 3· ἑλκυστός, τραθηκτός· «κολεὸν ἐρυστὰ ξίφη» Σοφ. Αἴ. 717, tractus.
Ἐρυτήρ, ὁ· ἐρυπτήρ.
Ἔρυτος, ὁ· Εὔρυτος, υἱὸς τοῦ Ἕρμαῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν Πινδ.
Ἐρύω, ἐπ. καὶ ἰων καὶ εἰρύω, ὡς καὶ Σοφ. Τρ. 1026, ἀπαρ. εἰρύμεναι μετὰ βραχέος υ Ἡσ. ἔρ. 818, μέλ. ἐρύσω καὶ ἐρύω· «οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι, ἀλλ' αἰωνοὶ ἐρύουσι» Ἰλ. λ. 454· «ἵλπετο θυμὸς νεκρὸν ὑπ' Λἴαντος ἐρύειν», ρ, 235, ἀόρ. εἵρυσε, γ, 373, καὶ ὑποτ. ἐρύσσομεν ἀπαρ. ἐρύσαι Ἡσ. ἔρ. 622, π. παρκ. εἵρυμαι (κατείρυσται Ὀδ. θ, 151), ἐξ οὗ εἴρυντο Ἰλ. σ, 69 = εἰρύαται καὶ εἰρύατο καὶ μετὰ βραχέος υ Ὀδ. ζ, 265, τὸν ἀόρ. ἐρυσθεὶς ἔχει ὁ Ἱππόκρ. ἕ λ κ ω, τ ρ α δ ῶ Ἰλ. γ, 373, συνήθ. ἐπὶ πλοίων· «νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν» = σύρωμεν εἰς τὴν θάλασσαν Ὀδ. θ, 34· «νῆα θοὴν ἅλαδ' εἵρυσε», ε, 389· ἴδ. «ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν» = ἔσυραν εἰς τὴν ξηρὰν Ὀδ. π, 359· – ἠπειρόν δε Ὀδ. κ, 423· «τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδ' εἵρυσαν» Ἰλ. ξ, 30· «νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο», ο, 654· «ἵνθα τε νῆες εἰρύατ' ἐὐπρυμνοι», ὃ, 248· «ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης», ξ, 75· «ἵνθα Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες», σ, 69· «νῆες δ' ὀδὸν εἰρύαται» Ὀδ. ζ, 265· «(φᾶρος) κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε» = ἕσυρον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς Ὀδ. θ, 85· «ὥρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσης πικρὸν ὀϊστὸν» Ἰλ. ε, 110· «ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσαι, αὐτὴ σὺν γαίῃ ἐρύσσαιμι», ἀπειλεῖ ὁ Ζεὺς εἴθε νὰ ἔσυρα ὑψηλὰ Ἰλ. θ, 23· «κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι» = τὰς στήλας νὰ ἀνάβαινα Ὀδ. χ, 176· «νευρὴν ἐρύοντι ἐπί τινι» = τανύειν τὸ τόξον ἐναντίον τινός, ὡς «τόξον εἰρύσας» Ἡρ. 4, 10· «πλίνθους εἴρυσαν», 2, 136· – κληρον = τραβῶ κλῆρον Καλλ. εἰς Δία 62· «ἐκ γαίης ἐρύσας» = ἀποσπάσας φυτόν τι Ὀδ. κ, 343· «κρύσσας πύργων ἔρυσαν» = κατέστρεψαν Ἰλ. μ, 258· «πρακρύσσας ἔρυσαν», ξ, 35· μετὰ δυνάμεως ἀποσπῶ· «ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας» Ὀδ. ι, 99· «– τινὰ μοῦνον ἑτάρων ἄπο» = εἷς τὸ πλάγι μου, πλησίον μου σύρω Ἀπολ. Ρ. 3, 193· πρβλ. «βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσας» = πᾶν μέσαν βίαιον ἀπομακρύνων Πινδ. Ν. 7, 67· «ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων ἄλλον δὲ χιτῶνος» Ἰλ. χ, 493· «μή σε νέοι διὰ δῶματ' ἐρύσσωσι ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς» Ὀδ. ρ, 479· ἐπὶ πτωμάτων ἐν τῇ μάχῃ φανευθέντων, εἴτε πρὸς τὸ μέρος ἑαυτοῦ σύρειν ἀποσπῶν αὐτὰ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν πολεμίων· «νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν» Ἰλ. ε, 573, ἢ συνήθ. τὸ πτῶμα πολεμίου ἐκτὸς τῆς μάχης σύρω = ἵνα τοῦ συλήσω τὸν ὁπλισμὸν καὶ ἀποσπάσω λύτρα παρὰ τῶν οἰκείων του διὰ τὸν ἐνταφιασμόν του· «νεκροὺς δ' ἀλλήλων ἔρυον» Ἰλ. σ, 540· «Ἕκτορα θεσπ' ἐρύσας», ψ, 24· «τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα» = ἀφοῦ τρεῖς φορὰς τὸν εἶχε σύρει περὶ τὸν τάφον, ω, 16· καὶ ἐπὶ κυνῶν καὶ ὀρνέων τῶν κατασπαραττόντων τὸ ἄταφον σῶμα καὶ τὰ τεμάχιά του τῇδε κἀκεῖσε περιελκόντων, λ, 454. Μέσ. ἐρύομαι καὶ π. εἰρύομαι (πρβλ. κατωτ. καὶ ῥύομαι), ἀπαρ. ἔρυσθαι Ὀδ. ι, 194, εἴρυσθαι γ, 268, μελ. ἐρύσομαι, ἐπ. ἐρύσσομαι (εἰς ὃ καταριθμοῦσιν ὡς ἀπαρ. καὶ «ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι» Ἰλ. ξ, 422), ἀορ. εἰρυσάμην καὶ ἐρυσσάμην, παρκ. ὡς ἐν τῷ παθ. προσέτι προστ. εἴρυσο Ἀπολ. Ρ. 4, 372· «δόρυ ἐξ ὠτειλῆς εἰρυσάμην» Ὀδ. κ, 164, ὡς «εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ» = ἔσυρε τὸ ξίφος του, χ, 79· «ἐκ κολεοῦ ἐρυσσάμενος ξίφος Ὀδ. μ, 190· καὶ «εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ», χ, 90· «ἐρύσαντο δὲ πάντα» Ἰλ. α, 466· – τόξον = σύρε τὸ τόξον πλησίον μου ἵνα τὸ τανύσω Ὀδ. φ, 125· – νῆας = εἰς τὴν θάλασσαν σύρειν τὸ πλοῖον πρὸς ἀπόπλουν Ἰλ. ξ, 79· «ὅταν κατάϊξ ἱστὸν ὑπὲκ προτόνων ἐρύσηται», α, 1204· «τινὰ ἄσσον» = ἑλκύειν ἐγγύτερον πρὸς ἑαυτὸν Ὀδ. τ, 481· μάχης, χάρμης ἐρύσασθαί τινα = τὸν ἀποσύρω, μακρύνω ἀπὸ τὴν μάχην Ἰλ. ε, 456· καὶ ἴδ. ὡς ἐν τῷ ἐν. ἐπὶ τῶν φονευμένων· ὅθ. «ἐρύσαντο δὲ νεκροὺς» = πρὸς τὸ μέρος των Ἰλ. ρ, 317· «ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν», σ, 152· «νέκυν ἐρύοντα», ρ, 277· «μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί», ε, 298· ὅθ. ἀναπτύσσεται ἡ καθόλου σημ. τοῦ σύρω, ἀποσπῶ τινα ἐκ τοῦ κινδύνου, σώζω· «καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων νεφέλῃ» Ἰλ. ε, 344· «πῶς ἂν εἰρύσσαιτο Ἴλιον» Ἰλ. ρ, 327· «οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ», ζ, 403· ὅθ. «ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει» ἐνοῦνται, κ, 44, ὡς «ἔρυτο καὶ σάωσε», ε, 23· καὶ ἁπλῶς διαφυλάττω, σκέπω, «εἰρύσατο ζωστήρ», δ, 186· «πύλαι σανίδες τ' εἰρύσσονται» σ, 276 «ἐρυσθαι ἄκοιτιν» Ὀδ. γ, 268· «μέγα δῶμα» Ὀδ. ψ, 151· «πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι», κ. 444· οὕτω· αὐλιν, ἐπὶ κυνῶν Θεοκρ. 25, 76· «παρθενίην μίτρην ἄχραντον» = ἀκηλίδωτον διαφυλάττειν Μοσχ. 2, 73· «μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσετο» = παρ' ἑαυτῷ ἐφύλαξεν, ἀπεσιώπησε Ὀδ. π, 459· «οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται» = ὀρθὰς τηρεῖν, τιμᾶν, σέβεσθαι Ἰλ. α, 239· «οὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος» = δὲν ἐτήρησες ἐν τιμῇ, φ, 229, «ἔπος εἰρύσσασθαι», α, 216· ἀλλὰ τὸ «εἰ ἔτι μ' αὖθ' ἑρύαται οἶκαδ' ἰόντα» = ἐπιτηρεῖν, προσέχειν, παραφυλάττειν Ὀδ. π, 463, ὡς «χολὸν θεῶν δῆνεα εἴρυσθαι» = κατασκοπεῖν, ἀνιχνεύειν, ψ, 89· συγν. ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω, «ἡ (ἀσπὶς) δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο» Ἰλ. ε, 538· «οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο Κῆρα» = δὲν ἀπώθησεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν θάνατον, δ, 859· «– ἀνὴρ δέ κεν οὔ τι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο» = ἀναχαιτίσῃ τοῦ Διὸς τὴν θέλησιν, θ, 143· – χόλον, ω, 584· (ν εἶνε εἰς τὸν ἐν. μέλ. καὶ ἀόρ. βραχύ, εἰς δὲ τοὺς συγκεκ. τύπ. καὶ τὸν παρκ. μακρὸν (ἴδε τοὺς σχηματ. καθ' ἕκαστον μὲ τὰ τοῦ χρόνου δηλωτικὰ σημεῖα ἀνωτ.), custodio, conservo.
Ἔρφος (πρβλ. στέρφος καὶ τέρφος), τό· δέρμα, τυμπάνι Νικ. Ἀλ. 248, cutis.

Δημοσιευση μερικη μερικη μερικη μερικη

Ἐρχανήεις, 2· πεπυκνωμένος καὶ συνεχόμενος Ἡσύχ.
Ἔρχαται, γ'. πλ. π. παρκ. τοῦ εἴργω, ἔργω.
Ἔρχατο, γ'. πλ. π. ὑπερσ. τοῦ εἴργω, ἔργω Ὅμ. παρ' ᾧ καὶ ἔερχατο ἐν χρήσ.
Ἐρχατάομαι· περικλείω, περιφράττω· «σύες ἐρχατόωντο» Ὀδ ξ, 15.
Ἐρχατάω, ἐνερ. ἐν. τοῦ προηγ. ἄχρ.
Ἐρχάτης· ἕρκατος.
Ἐρχατόεις, 2· ὅμοιος μὲ φράκτην, μὲ περίφραγμα.
Ἕρκατος, ὁ (εἴργω)· ἕρκος, φραγμός, πλόκος, περίκλεισμα Ἡσύχ.
Ἐρχἄτόω· κρατῶ τι ἔγκλειστον, ἐπ. ἀντὶ ἐρκατάω.
Ἔρχεια, ἡ· χωρίον καὶ δῆμος Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς πιθαν. μεταξὺ Ἀφιδνῶν καὶ Μελίτης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ξενοφῶν Ἡσύχ.
Ἐρχθείς, μετχ π. ἀορ. ἀ. τοῦ εἴργω Ἰλ. φ, 282.
Ἐρχία, ἡ· ἐρχεῖα Δ. Σικ.
Ἐρχιάδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Ἡσύχ. κάτ. Ἐρχιεὺς Στ. Βυζ. ἐπίρ. Ἐρχιάσιν ἢ Ἐρχίασιν Πλατ. Ἐρχιάζε Στ. Βυζ.
Ἔρχιος· 1) ἥρως, ἐξ οὗ ὁ προηγ. δῆμος ὠνομάσθη Στ Βυζ. 2) νεανίας τις Ἕλλην Καλλ. ἀποσπ.
Ἐρχόας· κώμη Αἰθιοπίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου Πτολ.
Ἔρχομαι, μόν. ἐν. παρατ. ἠρχόμην σπαν. ὡς προσήρχοντο Θουκ. καὶ τὰς ἄλλας τοῦ ἐν. ἐγκλίσεις δανείζεται συνήθ. ἀπὸ τοῦ εἶμι, αὖτων καὶ εἰς τὰς συνθέσεις· ἐνταῦθα ἀνήκει (ἀπὸ τοῦ ΕΛΥΩ) μέλ. ἐλεύσομαι, ἀνθ' οὗ οἱ ἀττικοὶ συνήθ. εἶμι χρῶνται, ἐλεύσομαι εὑρίσκεται ἐν τοῖς τριμέτροις π. τοῖς τραγ. συχν. Αἰσχ. Πρ. 856· πεζ. πρῶτον ἀπὸ τοῦ Πολυβ. καὶ ἑξ. σπαν. π. Λυσ. 22, 11, ἀόρ. ἦλυθον καὶ συνήθ. ἀττ. ἦλθον, ἐλθεῖν, προστ. ἐλθὲ (λακων. ἔλση, ἔλσοιμι, ἔλσων Ἀριστ. Λυσ. 105, δωρ. ἦνθον Θεοκρ. Ἀλεξανδρ. ἦλθα, Ο', καὶ οὕτω «ἀπῆλθαν» Ματθ. 8, 32, ἐξῆλθατε, 11, 9 π. Λαχμαν.)· ἐπήλυθα εὑρίσκεται Ἐπιγρ. Παραλείπ. 162 (14, 44), παρκ. ἐλήλυθα, Ὅμ. εἰλήλουθα, πλ. εἰλήλουθεν Ἰλ. ι, 49, μετχ. εἰληλουθώς, ἅπαξ καὶ ἐληλουθώς, ο, 81· ἐκ τοῦ Κρατίν. καὶ Ἀχαιοῦ ἀποσπ. ἀναφέρονται ἐλήλυμεν καὶ ἐλήλυτε ὑπὸ τοῦ Ἡφαιστ. σ. 7, ὑπερσ. εἰληλούθει Ὅμ. ἀττ. ἐληλύθειν Ἀριστ. ἱππ. 1306, καὶ ἠληλούθειν π. Καλλ. κατὰ Κραμ. Ἀν. 4, 417· ῥ. ἐπίθ. ὑπελθετίον καὶ μετελθυστέον ἴδε κατωτ. 1) βαδίζω, ταξειδεύω Ὅμ. καὶ ἑξ. διὰ τῶν προθέσεων ἢ τῆς συναφείας ἀπαντῶσιν ἴδ. αἱ ἑξ. σχέσεις· α) πρός τινα καὶ ἐς τινα τόπον, παρά τινα, ὡς τινα, ἴδ. «παρὰ τὴν γυναῖκα, παρὰ τὸν ἄνδρα ἐλθεῖν» εὐσχήμων ἔκφρασις τοῦ συγκοιμᾶσθαι Ἡρ. 2, 115· ἐπί τινα, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τόπων (ἴδε τὰς προθέσεις)· – εἴσω = εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω Σοφ. ΑΥ. 670· «πρὸς Μιλησσιάδα πέδα» Αἰσχ. Πρ. 831 «πρὸς ἕρμα» Σοφ. Ἀντ. 841· καὶ μετ' αἰτ. τοῦ τόπου = πρός τι πηγαίνειν, ἔρχεσθαι· «Λίβυσσα δόμους ἔρχεται» Ἰλ. χ. 483· «ἔρχεσθον κλισίην», α, 322· «ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἔλθῃς» = πρὸς τὸν φίλον μου Πινδ. Ἴ. 2, 48· – νάσον, Π. 4, 52· «Πελία μέγαραν», 134· «πόλιν Εὐρυτείαν» Σοφ. Τρ. 258· «πατρὸς τάφον» Ἠλ. 893· – χθόνα Εὐρ. Φοίν. 110· καὶ μτφ. «τὰ θεῶν μελετήματ' ὅταν φρένας ἔλθῃ» Ἱππ. 1102· ἄλλως εἶνε ἡ αἰτ. τοῦ ἰδ. ἀντικειμένου· «ὁδόν, κέλευθον ἐλθεῖν» Ἰλ. α, 151· «τηλείην ὁδὸν»= μάταιον ἐκτελεῖν δρόμον Ὀδ. γ, 316, Ὅμ. ἀγγελίην, ἔξεσίην (ἴδε τὰ ὀνόματα) ἐλθεῖν· «κέλευθον, ἥνπερ ἥλθες ἐγκόναι πάλιν» Αἰσχ. Πρ. 964· «πυκνὰς ἐς Τροίαν ὁδοὺς ἐλθόντα» Εὐρ. Τρω. 235· «ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδὸν» Ἀριστ. Ἀχ. 1109· «ὁ ἥλιος ἔρχεται τῆς Λιβύης τὰ ἄνω» = διέρχεται τὰ ἐπάνω μέρη Ἡρ. 2, 24· καὶ Ἀρρ. «τὰ ἐπέκεινα» = περιπορεύεται, Ἰνδικ. 2, 4· «τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα» Πλάτ. Πρωτ. 317· ἄλλως «κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν»= εἰς τὸν ἴδιον δρόμον, νόμ. 4, 707· ἀλλὰ «νόστιμον πόδα» = ἐπιστρέφειν Εὐρ. Ἀλκ. 1153, ἂν ἡ ἀνάγνωσις εἶνε ὀρθή· ὁ Ὅμ. συντάσσει μὲ τοῦτο καὶ τὴν γεν. «πεδίοιο ἔλθειν»= διὰ τῆς πεδιάδος Ἰλ. 6, 801· πρβλ. ἀγγελίης· ἄλλως ὅμως π. Σοφ. «γῆς ὑποίας ἥλθον»= ἐξ ἧς ἦλθαν χώρας, Οἰ. Κ. 572· ἡ δοτ. ἐνταῦθα εἶνε ἡ δοτ. περιποιητ. ἡ ἐκφράζει τὸν σκοπόν· «τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἑσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ» Πινδ. Ὀ. 1, 100· «ἐναρχὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ» Αἰσχ. Πρ. 666· ὡς «ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς κεραυνός» 358· «ὡς ἦλθε τοῖς Ἀθηναίοις τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν γεγενημένα» = ἅμα ἔρθασεν εἰς αὐτοὺς ἡ εἴδησις Θουκ. 8, 96· «Ἀμεινοκλῆς Σαμίοις ἦλθε», 1, 13· «ἦλθούσης παρὰ Χαλκιδέως αὐτοῖς ἀγγελίας», 8, 19· «ὕψις ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος αἰσθήσεων ἔρχεται» Πλατ. Φαίδρ. 250· μτφ. εἶνε «ἐς ἑαυτὸν ἔλθειν» = εἰς τὰς φρένας του μτγν. μετὰ τοῦ μέλ. μετχ. «ἵνα πράξω τι· «ἔρχομαι οἰσόμενος ἔγχος»= διὰ νὰ φέρω Ἰλ. ν, 256· – ὀψόμενη = διὰ νὰ ἰδῇ, ξ, 301· «μαρτυρήσων ἦλθον» Αἰσχ. Εὐμ. 516· «ξμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἑκαστέων βίον» Εὐρ. Μηδ. 1270, ὅπου εἶνε ἡ ἐσφ. γρ. ἑκασταί· αὖτω καὶ πεζ. «ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνὶ» διαλογίζομαι νὰ ἀποθάνω Πλατ. Θεαγ. 129· «πάλιν ἔρχεται μαθησόμενος παρ' ἑαυτοῦ ἃ ἐπίσταται», Θεαιτ. 138· ἴδ. συχν. π. Ἡρ. τὸ ἄρχεσθαι ἐκφράζον τὸ «ἐδύς»· «ἔρχομαι δὲ περὶ Αἰγύπτου μηκυνέων τὸν λόγον», 2, 35· «ἔρχομαι ἐρέων» – θέλω πάραυτα διηγηθῆ 1, 5· «ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνὶ» Πλατ. Θεαγ. 129· «καὶ οὐ τοῦτο λέξων ἔρχομαι» Ξεν. Ἀγησ. 2, 7 (πρβλ. je vais vous dire). Ἄλλαι μεταχαὶ σημαίνουσι π. Ὅμ. μόν. τὸν ἴδιον τρόπον τοῦ βαδίζειν ἢ ἔρχεσθαι πλησίον «ἦλθε ὀδοῦσα» = ἦλθε τρέχουσα Ἰλ. λ, 715· «ἦλθε πεφοβημένος» = ἔφυγεν ἐκεῖθεν, κ, 510· «ἦλθε φθάμενος» = ἐπρόφθασε δρομαίως, ψ, 779· παράδοξον εἶνε τὸ «αἴ κέν τι νέκυς ἅ· συμμένος ἔλθῃ», ἀντὶ αἰσχυνθῇ σ 180· – ἐλθὼν συχν. παρεμβάλλεται εἰς τὴν ἐξιδικὴν περιγραφὴν οὕτως, ὥστε χάνεται ὅτι δύναται

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ λείπῃ· «οὐ δύναμαι μάχεσθαι ἐλθών δυσμενέσσιν» = δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω καὶ ν' ἀγωνισθῶ μετὰ τῶν πολεμίων Ἰλ. π, 521· «αἷμα λέγοις ἂν ἐλθὼν παισὶν τάδε» Αἰσχ. Ἱκ. 906· «αἷμα κάθη ον ἐλθὼν ἐκ δελέων Σαρπηδόνα» Ἰλ π, 668· «στρατῷ λέξω ἐλθὼν» Σοφ. Φιλ. 1242· «δρᾷ νῦν τάδ' ἐλθὼν μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε», Ἀντ. 1091· καὶ συχνότ. ἐν τῇ χρήσει τῆς προστ. ἔλθέ ἀναμιμνήσκων ὅταν αὕτη ἡ προστ. λαμβάνῃ τὴν καθόλου προτρεπτικὴν σημ. τοῦ ἄγε· 6) ἀναχωρῶ καὶ ἐπιστρέφω οἴκαδε ἀς σημ. τοῦ λόγου ἡ συνέχεια δεικνύει, π. χ. πρὸς οἶκον, οἴκαδε· 2) καὶ ἐπὶ ἄλλων κινήσεων «ἐπὶ πόντον ἔρχεσθαι» = πλέειν Ὀδ. ε, 265· ἀντθ. «πεζὸς ἦλυθε» = διὰ ξηρᾶς Ἰλ. ρ, 755· «πόδεσσι ἔρχεσθαι» = πεζῇ πορεύεσθαι Ὀδ. ζ, 40· ἐπὶ μελισσῶν· ἐπὶ πλῆθος ὀρνέων κινουμένων, ἐρχομένων Ἰλ ρ, 755 ἐπὶ ἀψύχων ἀντικειμένων ἐπὶ πλοίων = πλέειν Ὀδ. ξ, 334· ἴδ. ἐπὶ λόγχης καὶ τοξευμάτων Ὀμ. συχν. «λειμῶνος, ἔνθ' οὐκ ἦλθέ πω οἰδήρος» = ὀρέπανον Ἑὸρ. Ἱππ. 76· καὶ ἐπὶ πάντων τῶν φυσικῶν φαινομένων. ἐπὶ ῥευμάτων ποταμῶν Ἰλ. ε, 91· ἐπὶ ἐπελεύσεως καταιγίδος Ἰλ μ, 288· ἐπὶ ἀνατολῆς, ἀστέρος Ὀδ. ν, 94· ἐπὶ κινήσεως νεφελῶν Ἰλ. δ, 276· ἐπὶ ἐπελεύσεως τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ σκότους Ἰλ. ξ, 78· ἐπὶ τοῦ ἔτους συν. «ἔτος ἦλθε» ἴδ. ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, λ, 192· πρβλ «τερπνὸν τόδ' ἦλθὸν φῶς» Αἰσχ. Ἀγ. 478· «ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νόχιος ἄγγελος πυρός», 571· «ἐπειδὴ καὶ τούτοις χρόνος ἦλθεν εἱμαρμένος γενέσεως» Πλατ. Πρωτ. 320· ἐπὶ τῆς εἱμαρμένης, τύχης, συμβάντος· «κακὸν ἦλθε γήρας, θάνατος» Ὀδ. λ, 135· καὶ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων· «ἄχος, ξμερος ἀπὸ πραπίδων ἦλθε»=λύπη, πόθος ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἔλειψαν=ἐμαράνθησαν Ἰλ. χ, 43· «γέρας ἔρχεται ἄλλη» = τὸ ἰδικόν μου τιμητικὸν δῶρον πηγαίνει ἀλλοῦ που = χάνεται ἀπ' ἐμοῦ, α, 120 «ἦλθε δ' αἰακτὰ πήματα», Αἰσχ. Ἑπτ. 328· «τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους», Περσ. 428· «λιμοῦ τις ἦλθεν ἢ στάσις πόλει τοι· λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν», Ἀγ. 621· «οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται» Σοφ. Οἰ. Κ. 228· «ἔκλυσις τοῦ νοσήματος», Οἰ. τ. 307· - κέρδος, Οἰ. Κ. 1423· «ὄφρα κεν ὧρα ἐκ κλισίης ἔλθῃσι» Ἰλ. τ, 191· - χρήματα Θουκ. 6, 71· «ξένεια παρ' ἐκείνων ἦλθον βύες» ἐπὶ ἀγγελιῶν Ξεν. Ἀν. 4, 8, 24· «τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωὴ» = ἡ φωνὴ παρευθὺς εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν του Ἰλ. κ. 139· πρβλ. «Κύκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος» = ἐπεσκότισεν, ἐπεσκότισε τὸν νοῦν τοῦ Κυκλ. Ὀδ. ι, 362· «ὁμὸν ἦλθε μάχη» = ἦλθε συναμα, ἤρχισεν Ἰλ. ν, 337· «αἷμα κατὰ στόμα ἦλθεν»=αἷμα εἰσέδυσεν εἰς τὸ στόμα Ὀδ. σ, 97. Μεθωμην. σημασίαι εἶνε αἱ ἑπόμ. «εἰς λόγους ἔρχεσθαί τινι»=συνδιαλέγεσθαι μετά τινος Σοφ. Οἰ. Κ. 1161· καὶ πεζ. πρβλ. λόγος· «εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τινι» = μετά τινος ἐλθεῖν εἰς χειραψίαν Αἰσχ. Ἑπτ. 662· «εἰς ὄψιν τινὶ ἐλθεῖν·=κατὰ πρόσωπον, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος. Ἡρ. 3, 42· «ἐς μάχην τινί», 7. 9, 3, ὡς Εὐρ. Ἡρ. μ. 579· «πρὸς θεόν» Βακχ. 636· μτφ. «ὁδὸν ἀπεχθείας ἐλθεῖν τινι» Αἰσχ. Πρ 121 (ὧδε διά)· «εἰς τοσοῦτό τινος ἐλθεῖν ὥστε» = τόσον μακρὰν εἶς τι φθάνειν, ὥστε, π. χ. - αἰσχύνης Πλατ. Γοργ. 487· «ὅσοι ἐντεῦθα ἦλθον ἡλικίας», πολ. 1, 329· «εἰς πᾶν ἐλθεῖν» = πᾶν μέσον δοκιμάζειν Ξεν. Ἀν. 3, 1, 18· πρβλ «εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες» = ὕστατοι, ἀρότατον Πλατ πολ. 2, 361· «ἕως ἐπὶ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν ἔλθῃς», 1, 344· «διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες» = πάντα τὰ καθήκοντά των ἐκπληρώσαντες Ξεν. Κυρ. 1, 2, 15· «παρὰ μικρὸν ἐλθεῖν» = πλησιάζει μετ' ἀπαρ. π. χ. ἀποθανεῖν Λουκ. Τυξ. 61· «παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαβῆναι», καταπλ. 4· ἄλλαι σημ. ἴδε ἐν τοῖς εἰς, ἐπὶ καὶ τὰ ἀντίστοιχ. οὐσ. νομίο.

Ἔρχομενός, ὁ· ἀρχ. ὀν. τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ἴδε κάτ. Ἐρχομένιος· Ἕπτερ.

Ἕρψις, ἡ· τὸ σύρεσθαι μὲ τὴν κοιλίαν Πλατ. Κρατ. 419, reptatio.

Ἕρῳ· ἴδε τὸ ἑπόμ.

ΕΡΩ· λέγω, ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ ἐπ. ἐν. εἴρω καὶ ὁ ἀ. παρα. Ὀδ. ε, 162· «νημερτέα εἴρω» Ὀδ. λ, 137 (ἀττ. φημί). Παθ. εἴρεται Ἄρατ. 172· ὁ Πλατ. λέγει· «τὸ γὰρ εἴρειν λέγειν ἐστίν», Κρατ. 398, μελ. ἐρῶ, ἰων. καὶ ἐπ. ἐρέω = θὰ εἴπω, π παρκ. εἴρημαι, εἴρητο, εἰρημένος Ἰλ. θ, 524· - εἰρέαται = εἴρηνται Ἡρ. 4, 181· «μῦθος εἰρημένος ἔστω» Ἰλ. θ, 524, π. ἀόρ. ἐρρήθην, μτγν. καὶ οὐχὶ ἀττ. ἐρρέθην, ἰων. εἰρέθην Ἡρ. ἀπαρ. ῥηθῆναι, π. μέλ. ῥηθήσομαι, σπανιώτ. εἰρήσομαι, ὡς «οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος» = οὐχὶ ματαίως θὰ λεχθῇ σοι ὁ ἔπαινος Ἰλ. ψ, 795· «εἰρήσεται ἐν βραχίστοις» Πινδ. Ἰ. 5, 56· «οὐδὲ πάλιν ἐρέει» = δὲν θέλει ἀντιλέξει Ἰλ. ι, 50· - ἔπος, - ἀγγελίην, Ἰ. 419· «ἀγγελίαν ἐρῶ» = εἰδήσεις τινα δηλοποιήσω Ἰλ. α, 419· «φῶς ἐρέουσα» = ἀνακηρύττουσα Ἰλ. 6, 49· «ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ» = εἰς σαφῶς ἐκπεφρασμένον δίκαιον Ὀδ. σ, 414· «μισθὸς δέ οἱ ἦν εἰρημένος» = τοῦ ἦτον ἐξησφαλισμένος, βεβαιωμένος Ἡρ. 8, 23· π. τοὺς ἀττικ. εἰς τὴν αὐτὴν σημ. ὡς «τοιοῦτόν σοι ἐγὼ καὶ μῦθον καὶ λόγον εἴρηκα» Πλατ. Πρωτ. 328· «μυριάκις περὶ ἀρετῆς παμπόλλους λόγους εἴρηκα», Μέν. 80· καὶ = προσδιορίζω· «χρόνον, ὃν ὁ νόμος εἴρηκε», νόμ. 9, 879· «ἐν τῷ ῥηθέντι νόμῳ» 11, 921· μετὰ διπλῆς αἰτ. «τί δὲ τὸν ἕτερον ἐροῦμεν», Σοφ. 268· «τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς», Κρ. 48· Μέσ μὲ σημ. ἐνερ. «εἴρετο δεύτερον αὖτις»= εἶπε δευτέραν φορὰν Ἰλ. α, 513, ὡς «εἴροντο δὲ κήδε ἑκάστῳ· Ὀδ. λ, 542· β) ἄλλως εἶνε εἴρομαι = ἐρωτῶ· «οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ· Ἰλ. α, 553· «φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι», κ, 416· «ὃς μ' εἴρεαι ἄντην», ο, 247· ὑποτ. «ὅ,τι κέ σ' εἴρωμαι· Ὀδ. θ, 549· προστ. εἴρεο, α, 284· ἐπὶ εἴρεο Ἰλ. λ, 611· εἰρέσθω Ὀδ. ρ, 571· μτφ. εἰρόμενος Ἰλ. ζ, 239, καὶ μέλ. ἐρήσομαι ἰων. καὶ ἐπ. εἰρήσομαι, ζ, 237, ἀόρ. ἠρόμην, ἀπαρ. ἐρέσθαι·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«μεταλλῆσαι καὶ ἐρίσθαι (κατὰ Ὀδύλφ. ἐρίσθαι)», γ, 69, οὕτω καὶ ἐρώμεθα ὑποτ. ἀορ. Ὀδ. θ, 133· καὶ ἔροιτο εὐκτ. ἀορ. Ὀδ. α, 135 (ὅπου τῷ ἀδήσειαν ἀντιστοιχεῖ)· συνηθέστ. μετὰ πλαγ. ἐρωτήσεων· «ὅττι ἑ κήδοι», ι, 402· εἰ, θ, 132· «ἤρετο ὅ, τι θαυμάζοι καὶ ὁπόσα τεθνᾶσιν» Θουκ. 3, 113· – τινά = ἐπερωτᾶν Ἰλ. α, 332· «θεῶν εἰρώμεθα βουλάς» Ὀδ. π, 402· καὶ – τινά τι = ἐρωτᾶν τινα περί τινος· «τὰ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσαμαι» Ὀδ. ζ, 237· πρβλ. «εἴρετο πάντας παῖδα» = ἠρώτησε πάντας περὶ τοῦ παιδός» Πινδ. Ὀ. 6, 49· «ἐρήσομαι δὲ τοσόνδε σε» Εὐρ. Ὀρ. 507· «αὐτοὺς τὸ ἐναντίον εἰ ἐροίμεθα» Πλατ. Πρωτ. 354· «παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἤν ἔρῃ» Ἀριστ. ἄρν. 167· «–τινὰ περί τινος» Ὀδ. α, 135· καὶ συχν. τινὰ ἀμφί τι καὶ ἀμφί τινι, λ, 570· «βούλομ' αὐτοὺς ἐρέσθαι σοῦ κασιγνήτου πέρι» Εὐρ. Ἡλ. 548· «οὓς ἔφαμεν περὶ ἁρμονίας ἐρήσεσθαι» Πλάτ. πολ. 7, 531· ἐξετάζω, ἐρευνῶ τι Ἰλ. η, 239· ἐπὶ τοῦ ἐν. εὑρίσκονται ἀκόμη (ὡς ἐκ τοῦ ἐρέω) ὑποτ. «μάντιν ἐρείομεν» = θέλομεν νὰ ἐρωτήσωμεν Ἰλ. α, 62, εὐκτ. ἐρείαμεν, Ὀδ. δ, 192, μετχ. ἐρέων Ἰλ. η, 128· καὶ μέσ. ἐρέεσθαι Ὀδ. ξ, 298· ἐρέαντο Ἰλ. δ, 332· ἐρέωμαι Ὀδ. ρ, 509· β. ἐπίθ. ῥητέον, ῥητὸς πρβλ. κατὰ τὸ λοιπὰ ἐρωτάω καὶ ἐρεείνω.

Ἔρω· εἴρω, συνάπτω, ἁρμαθιάζω ἀμφ.

Ἔρῳ ἐπ. ὀστ. τοῦ ἔρως ἀντὶ ἔρωτι κατ' ἀποκοπὴν Ὀδ. σ, 212· πρβλ. γέλως.

Ἐρώ, ἡ· Ἥρη, Ἀθηναία τις Ἐπιγρ.

Ἐρωάζω· ἡσυχάζω Ἡσύχ.

Ἐρωαρός, οὐδός, ὁ· Λύκιός τις Ἐπιγρ.

Ἐρωγάς· ἐρωδιὸς Ἡσύχ.

Ἐρωγή, ἡ· κώμη Παλαιστίνης Ἰώσ.

Ἐρωδιά· ἡ ἐρωδία.

Ἐρωδιός· υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν Ἀντων. Λιβ.

Ἐρωδιός, ὁ· τὸ πτηνὸν ὁ ἐρωδιός, ῥωδιὸς Ἰλ. κ, 274, ὅπου δεξιὰ πετῶν φαίνεται ὡς οἰωνὸς αἴσιος, erodius.

Ἐρώεις, ὁ· ὑποχωρῶν Σουΐδ. cedens.

Ἐρωέω (συγγεν. τῷ ῥέω, ῥώομαι πρβλ. Βουττμαν. λεξ. 1, 159)· 1) ῥέω, τρέχω, χύνομαι ὁρμητικῶς, ἀναβρύω· «αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ» Ἰλ. α, 303· ἐν γέν. ἐπὶ πάσης ὁρμητικῆς κινήσεως, «αἱ δ' ἵπποι ἠρώησαν ὀπίσω» = ἐτραβήχθησαν, ἐπιθήσαν ὀπίσω Ἰλ. ψ, 433· συνήθ. 2) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑποτρέφω, – τινὸς = μένω ὀπίσω τινός, ἀπολείπομαι. «– πολέμοιο, γάμης» Ἰλ. ν, 776, ξ, 101· – καμάτοιο Ὀμ. Ὕμν. Δημ. 302· καὶ ἀπολ. «νέφος οὔποτ' ἐρωεῖ» = τὸ νέφος οὐδέποτε ἐκλείπει (ἀπὸ τὸ σκοπέλου τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ) ὅπου τὸ σκοπέλον ἀναπληροῦται ἐκ τῶν προηγουμένων Ὀδ. μ, 75· ὃθ. νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν μηδὲ τ' ἐρώει» = πήγαινε τώρα εἰς τῶν Ἀχαιῶν τὸ στράτευμα, καὶ μὴ θελήσῃς νὰ τραβηχθῇς ὀπίσω, δηλ. τοῦ εἶναι κατὰ λαὸν Ἰλ. ϐ, 179· καὶ μετὰ αἰτ. ἐγκαταλείπω, «οὕνεκεν ἠρώησεν τριακοντάζυγον Ἀργώ» Θεοκρ. 13, 74· 3) καὶ μτδ. ἀποτρέπω, ἐμποδίζω, «τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν» Ἰλ. ν, 57, ἔνθα ὁ Σχολ. ἐξηγ. ἀπατρίψοιτε· πρβλ. «χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπασχομένω ὑμίνῃ» Θεοκρ. 22, 171· «μέγαν ῥόον» Καλλ. Δηλ. 133· «ἐρωήσει τις Ἀχαιοὺς κλαυθμοῦ ἀδὴν κορέσασθαι» Κ. Σμ. 3, 519· πρβλ. τὸ ἐρωή.

Ἐρωΐως, Ἄκωρις· βασ. Αἰγυπτίων Δ. Σικ.

Ἐρωή (ἴδε ἐρωέω), ἡ· πᾶσα ὁρμητική, βιαία κίνησις, «δούρατος ἐρωή» = τοῦ κονταρίου ἡ βολή, ἡ διὰ τοῦ ῥιψίματος βιαία κίνησις του Ἰλ. λ, 357 – βελέων, δ, 542 (ἐν τῇ Ὀδ. δὲν ἀπαντᾷ ἡ λξ.) καὶ μτγν. – πετρᾶων Ἀπολ. Ῥ. 4, 1637· ὃθ. «λείπετο Μενελάου δουρὸς ἐρωὴν» = ἔμεινεν ὀπίσω τοῦ Μενελάου εἰς ἀπόστασιν μιᾶς βολῆς δόρατος ἀνδρὸς Ἰλ. ψ, 509· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, «λιχμητῆρος ἐρωή» = ἡ ὁρμὴ τοῦ λιχνιστοῦ ἐνῶ λιγνίζει Ἰλ. ν, 590· «ἀνδρὸς ἐρωή» = ὁρμή, δύναμις τοῦ ἀνδρὸς γ, 62· «ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν Πηνελεῶνος», ξ, 488· ὃθ. π. μτγν. κλίσις, ἐπιθυμία, πάθος, ψυχικὴ ὁρμή, «ἡ περὶ Κύπριν» Ἐπ. Ἀδ. 444 (10, 112)· – γαστρὸς Ὀππ. κυν. 3, 175· 2) ὑποχώρησις, κατάπαυσις· – πολέμοιο Ἰλ. π, 302· καὶ μτγν. π. ὡς – μάχης Θεοκρ. 22, 192· Σακρῶν Μόσχ. 4, 40· τὸ φεύγειν, Δ. Περ. 601· π. Ἐτ. Μ. καὶ τὸ ὑπολείπεσθαι, ἤττω εἶναι τῶν πολεμίων, impetus.

Ἐρωΐα, ἡ· ἐρωμένη Ἡσύχ.

Ἐρωΐνη, ἡ· Ἥβη ἐπισκόπου μτγν.

Ἐρωμανέω· ὑπὸ ἔρωτος τρελλαίνομαι, λυσσωδῶς ἀγαπῶ Ὀππ. κυν. 3, 368· πρβλ. ἐρωτομανής.

Ἐρω – μανής, ὁ· ἴδ' ἐρωτομανής.

Ἐρω – μανία, ἡ· λυσσώδης ἔρως Τουρίν. 5 (5, 47)· – θαλερὴ Ἀγαθ. 15 (5, 220)· πρβλ. ἐρωτομανία.

Ἐρωμένιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἐρωμένη, ἀγαπίτσα, ἐρωτάκι Ἀντιφάν. 4 (11, 168), amicula.

Ἐρωπαῖοι, οἱ· ἔθνος Ἀφρικῆς π. τοὺς Λωτοφάγους Πτολ.

Ἐρωμένος, μετχ. παθ. τοῦ ἐράω, = ἐραστής, ἀγαπητικὸς μτγν.

Ἔρως, ωτος· μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων θεοτήτων γεννηθεῖσα ἐκ τῆς Νυκτὸς Ὀρφ. κατὰ δὲ Σαπφ. τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ· π. Ὁμ. οὐδαμοῦ εὑρίσκεται ὡς κύρ. ὄν. Ἧσ καλεῖ αὐτὸν κάλλιστον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, γεννηθέντα ἐκ τοῦ Χάους, καὶ ἕνα τῶν ἀρχαιοτάτων θεῶν· ἐθεωρεῖτο δὲ τῆς ἀγάπης καὶ πάσης ἐρωτικῆς κοινωνίας καὶ ἑνώσεως ἔφορος· ἐν τῇ κοσμογονίᾳ τῶν ἀρχαίων παρίσταται ὁ Ἔρως ὡς ὑπερτάτη δύναμις, δι' ἧς συνδέονται καὶ συντηροῦνται τὰ διάφορα ἐν τῇ φύσει ὄντα, ὧν ἡ πρὸς ἄλληλα ἀμοιβαία σχέσις καὶ συγγένεια παρήγαγε τὴν ἰδέαν ἀρχικῆς καὶ πρώτης τινὸς ἀγάπης, τῆς ὁποίας σύμβολον ὑπῆρξεν ὁ θεὸς Ἔρως· ὁ Πλάτ. ἀναφέρει ἐν Συμπ. δύο Ἔρωτας, ὧν ὁ μὲν ἀρχαιότερος ἦν υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὁ δ' ἕτερος τῆς Πανδήμου ἢ κοινῆς λεγομένης Ἀφροδίτης· π. δὲ τοὺς ὑστερωτ. λυρικοὺς ποιητὰς παρίσταται ὁ Ἔρως υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, παῖς ὡραῖος καὶ μικρὸς τὴν ἡλικίαν,

Εθνικό Κέντρικη Βιβλιοθήκη Ελλάδος

ἔχων πτερά, τόξα καὶ λαμπάδα ἐν χειρί, οὐ ἡ δύναμις ἦν μεγάλη π. θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις Ἀνακρ. ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ἐν Θασπιαῖς τῆς Βοιωτίας· πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο τὰ Ἐρώτια ἢ Ἐρωτίδια λεγόμενα ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν Παυσ. ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος Πλουτ. ἐν Λακεδαίμονι Ἀθήν. ἐν Ἀθήναις, ὅπου καὶ βωμὸν εἶχεν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἀκαδημίας Ἀρποκρ. ἐν Μεγάροις, Ἴλιοῖ καὶ Ὀλυμπίᾳ, Ῥόδῳ, Ἐπιδαύρῳ Παυσ. Σάμοι Ἀθην. ἐν Σιδῶνι Ἀχιλ. Τατ. καὶ κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἢ ὀπαδοὺς αὐτοῦ τοὺς Ἵμερους (Εὐρ. Βάκχ.) καλεῖται ὁ Ὀρχομενὸς Ἐρώτιον ἄλσος Νον. ἡ Κύπρος, Ἐρ. νῆσος Νον. ὁ Μαραθὼν Ἐρ. δόμας Νον. ἡ Βεράη, Ἐρ. οἶκος καὶ ὄρμος Νον. Ἀγάλματα δ' αὐτοῦ κατεσκεύαζον ὁ Πραξιτέλης, ὁ Λύσιππος, ὁ Σκόπας Ἰλιόδ. ἐν τοῖς γυμνασίοις ἵστατο ὁ ἀνδριὰς αὐτοῦ πλησίον τοῦ Ἑρμοῦ Ἀθην. Ὀμ. παριστῶντο καὶ εἰκονίζοντο καὶ οἱ Ἔρωτες ὁτὲ μὲν ἐν ἀργύρῳ, Ἔρως ἀργυροῦς Λεων. Ταρ. ὁτὲ δ' ἐν χαλκῷ Ἀνθ. ἐν κηρῷ (ἔρως κήριος) Ἀνακρ. ἐπὶ ποτηρίων, δακτυλιολίθων Ἀνθ. ἢ ἀσπίδων Πλουτ. Οὐχ' ἧττον ἐλαμπρύνετο ὑ' ὕμνων καὶ ᾠδῶν Ὄρφ. ὥστε καὶ παροιμιωδῶς ἐλέγετο «συμβαλεῖν μέλος εἰς Ἔρωτα» Ἀθήν. ἢ ἀνεφέρετο ὡς πρόσωπον ἐνεργοῦν Λουκ. καὶ ἐν ἱκεσίαιν ἐπεκαλοῦντο αὐτὸν πανηγυρικῶς Σοφ. ὡς καὶ ἐν ὅρκοις Διοσκ. Ἀνθ. ὅθ. «ναὶ τὸν Ἔρωτα», «οὐ μα (νὴ) τὸν φοβερὸν Ἔρωτα» Εὐστ. τέλος «οἱ Ἔρωτες» Ἰλιοδ. ὅθ. ἡ ἐπίκλησις· «οὔ μοι Ἐρώτων» Νον. ἢ ἐρώτων Νον. ἐχρησίμευεν ἔτι εἰς τὰς παροιμιώσεις ὡς νεανίας ὡραῖος θεὸς Ἀνθ. Παλ. ὥστε παροιμιωδῶς ὠνόμαζον «εἴδωλον Ἔρωτος» ὡραῖον νεανίαν Εὐστ. καὶ ἐπὶ ἀγάπης φίλων ἢ γονέων, ἀμφοτέρων ζώντων ἐλέγετο παροιμιωδ. «ἀμφιδαλὴς ἔρως ἐστὶν ἐν ἡμῖν» Ἀποστ. ἐπειδὴ δὲ εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τοὺς Ἔρωτας ἦσαν. ἴδ. τὰ ἄνθη ἀφιερωμένα, ὡς π. χ. τὰ ῥόδα, Ἀνακρ. καὶ ὁ Κρόκος Νον καὶ αὐτὸς καλεῖται ἄνθος, καὶ ἄνθος Ἐρώτων Στρατ. οὕτως ἐλέγετο· 2) ἀνθέων στέφανος διὰ τοὺς νεκρούς ἐν Νικαίᾳ Ἔρως Ἐτ. Μ. 3) ὀμ. ἐλέγετο καὶ ὅταν ἵστατο εἰς τὰς Πηγάς, ἴδ' ἀνωτέρω· 4) ἐπειδὴ δὲ ἦτο καὶ Ἔρως τις ποιμήν, εἶχε καὶ ὡς τοιοῦτος βωμὸν Λυγγ. κἠπός τις ἐλέγετο Ἔρως Ἀνθ. ὑποστατικόν τι Σχολ. εἰς Ἀνθ. ὀμ. ἀκρωτ. παρὰ τὴν Πτολεμαΐδα· «βωμὸς Ἔρωτος» Πτολ. 5) τέλος ἐχρησίμευε τὸ ὄνομά του καὶ ὡς κύρ. ὄν. οὕτως ἐκαλεῖτο α) φίλος τις τοῦ Πλουτάρχου Πλουτ. β) ὑποκριτὴς θεάτρου Κικ. γ) Ἔρως Turius Κικ. δ) ἔπαρχος τοῦ Λυγούστου ἐν Αἰγύπτῳ Πλουτ. ε) ἴδ. δὲ ἦτο δούλων ὄνομα, οὕτω δοῦλός τις τοῦ Κικέρωνος Πλουτ. τοῦ Ἀντωνίου Πλουτ. τοῦ Φίλωνος Κικ. ἀπελεύθερός τις τοῦ Σύλλα Πλουτ. ἄλλος τις Ἔρως Ἀβιηνανός, ἐν Πάρῳ Ἐπιγρ. ζ) ἄλλος τις ἐπὶ ἀγγείων ἀργυρῶν Ἐπιγρ. η) ἐπίσκοπός τις Συγγ. καὶ θ) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ἔρως, ωτος, ὁ, αἰτ. καὶ ἔρων Ἀλεξ. Αἰτωλ. 12 (πρβλ. ἔρως)· ἡ ἀγάπη π. Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ ἐπιθυμίας ἐν Ἰλ. μόν. «Ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν» = ἐθέλξε, κατεκυρίευσε τὴν καρδίαν του, γ, 442· ἐν τῇ Ὀδ. «ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐθελχθεν» ὀρθότ. μετὰ τοῦ Βεκκ. ἔρῳ γράφεται καὶ ἐπαναφέρεται εἰς τὸ ἔρος, σ, 212· καὶ ἐν Ἰλ. εἶνε ἡ τελευταία συλλαβὴ ἕνεκα τῆς θέσεως μακρά, διὸ καὶ πιθαν. εἰς τὸ ἔρος ἀποδίδεται· - τινὸς = εἰς τινα Πινδ. «ἢ Διὸς ὀάλπει κέαρ ἔρωτι» Αἰσχ. Πρ. 593· Θηλυκρατής, Χο. 592· «τοῦ τηδὲ ἔρωτος ἥσσαν ἔφυ» Σοφ. Τρ. 480· «ἐρῶσ' ἔρων ἔκθημον» Εὐρ. Ἱππ. 32· - γυναικὸς Ξεν. «εἰς ἔρωτά τινος ἐλθεῖν» Ἀρρ. Ἀν. 4, 10, 9· - ἔρωτες = ἐρωτικαὶ πράξεις· «ἐκδιὸς ἑαυτὸν ἔρωσιν ἀλογίστοις» Ἀθήν. 12, 511· - νυκτερινοὶ αὐτ. 542· ἐν γέν. ἀγάπη, κλίσις, ἐπιθυμία, ἔρεσις πρός τι· «τοῖ ὅλου τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα» Πλάτ. συμπ. 192· μετὰ τοῦ «φιλία καὶ ἐπιθυμία», Λυσ. 271· «καὶ ἐπιθυμίας», πολ. 9, 578, ἀντίθ. φόβος, νόμ. 8, 837· «πατρῴας τῆσδε γῆς» Αἰσχ. Ἀγ. 526· εὐκλείας, Εὐμ. 827· «τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν», Ἱκ. 510· - παίδων Εὐρ. Ἴων 67· «ἔρωτα σχὼν τῆς Ἑλλάδος τύραννος γενέσθαι» = προσπαθήσας νὰ γείνῃ τύρ. Πρ. 532· «ἔρως αὐτὸν ἔσχε τῶν ἀκηνωμάτων» Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 19· «ἔρως ἐνέπεσε ταῖς πᾶσιν ὁρμίαις ἐκπλεῦσαι» Θουκ. 6, 24· «δεινῶς διάκεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοὶ γενέσθαι» = ἐκ τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας καὶ προσπαθείας του νὰ γείνωσι περιώνυμοι Πλατ. συμπ. 208· «- περί τι», νόμ. 6, 782· «ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως» Λουκ. Νιγρ. - τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης Λουκ. Τιμ. 14, amor.

Ἔρωσις, ἡ· ἴδ' ἐρωσία.

Ἐρωτ-απόκρισις· ἴδ' ἐρωτοαπόκρισις.

Ἐρωτάριον, τό· ἐρώτιον, ὑποκ. τοῦ Ἔρωτος, τῆς ἀγάπης μικρὸς θεὸς Λουκιλλ. (9, 174).

Ἐρωτάω, ἰων. καὶ ἐπ. εἰρωτάω καὶ εἰρωτέω (πρβλ. ΕΡΩ)· ἐρωτῶ, ἐξετάζω· «εἰρώτα τίς εἴη» Ὀδ. ο, 422· - τινὰ Αἰσχ. Ἑπτ. 164· καὶ πεζ. «ἠρώτα ἕνα ἕκαστον, εἴ τινα ἐλπίδα ἔχει» Θουκ. 8, 53· - θεὸν Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 2· - τί = ἐξετάζω, ζητῶ περί τινος πληροφορίαν· «ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτε» Αἰσχ. Πρ. 226· «ἃ νῦν δὴ ἐρωτῶμεν περὶ αὐτῶν» Πλάτ. Θεαιτ. 185· καὶ «ἐρωτᾶς ἐρώτημα», πολ. 6, 487· συνήθ. - τινά τι· «ἃ μ' ἐρωτᾶς» Ὀδ. δ, 347· «ὅσ' ἂν ἐρωτῶ» Σοφ. Οἰ. τ. 1122· «εἴ τις καὶ ταῦτα ἐρωτᾷ ἡμᾶς» Πλατ. πολ. 2, 378· ἄθ. παθ. «πῶς δὴ νῦν τοῦτο ἐρωτώμεθα ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν», Φιλ. 44· «τὸν λόγον ἐρωτώμενοι», νόμ. 10, 895· «ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἐρωτῷτο» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 3. Ἄλλαι συντάξεις εἶνε «παρούσας δ' ἀμφὶ τάδ' ἐρωτᾶς» Εὐρ. Ἴων 236· «ἃ νῦν δὴ ἠρωτῶμεν περὶ αὐτῶν» Πλατ. Θεαιτ. 185· π. Λουκ. μτγν. μεταχειρίζομαι εἰς τὴν μετά τινος συνομιλίαν μου ἐρωτήσεις καὶ ἐκ τῶν ἀποκρίσεών του συνάγω συμπεράσματα καὶ ἀποδείξεις τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος· ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. = παρακαλῶ - τινά, «ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς» Λουκ. 8, 37, rogo, interrogo.

Ἐρώτημα, τό· τὸ ἐρωτηθέν, ἡ προβληθεῖσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐρώτησις Θουκ. 3, 54· «τοῖς ἐρωτήμασι χρήσθαι» = ἐρωτᾶν, 7, 44· «περὶ οὗτου τὸ ἐρώτημα ἦν» Πλατ. Πρωτ. 336 - ἐρωτᾶν, ἐρέσθαι Φιλ. 42, quaestio.

Ἐρωτηματίζω· οὕτω τακτοποιῶ τὰς εἰς ἀπόδειξιν τινα ἀνηκούσας γνώμας, ὥστε νὰ δύνηται ὁ διαλεκτικὸς νὰ τὰς προβάλλῃ εἰς ἄλλον τινὰ καὶ τὸν ἀνερωτᾷ Ἀριστοτ. τοπ. 8, 1.

Ἐρωτηματικός, 3· εἷς ἐρώτημα ἀνήκων - λόγος=δι' ἐρωτήσεως ἀπαγγελλόμενος Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 417, interrogatorius.

Ἐρωτηματικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1225, interrogative.

Ἐρωτημάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἐρώτημα, μικρὰ ἐρώτησις, interrogatiuncula.

Ἐρώτημι· ἴδ' ἐρωτάω.

Ἐρώτησις, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἐρωτησις, συχν. μετὰ τοῦ ἀπόκρισις Πλάτ. - τινος = περί τινος, Θεαιτ. 147· - ποιεῖσθαι Ἰσοκ. 8, 58 «ψεύδους γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται» Ξεν. Κυρ. 8, 4, 13, interrogatio.

Ἐρωτητέον, (ἐρωτάω)· δεῖ ἐρωτᾶν Ἀριστοτ. σοφιστ. ἐλεγχ. 1, 4, 15, interrogandum.

Ἐρωτητικός, 3· εἷς τὸ ἐρωτᾶν ἐπιτήδειος Πλατ. Κρατ. 398 ὀρθοτ. τοῦ ἑσφ. ἐρωτικός.

Ἐρωτητικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἐπιφαν. 1, 983, interrogative.

Ἐρώτια, τά· Ἐρωτίδια Παυσ. 9, 31, 3.

Ἐρωτιάδες, αἱ· Νύμφαι τοῦ λουτηρίου Ἔρωτος Σχολ. ἐπ. 9, 627.

Ἐρωτιάς, άδος, ἡ· ἰδ. θηλ. τοῦ ἐρωτικός, = ἐρωτική· - Νύμφαι Μαριαν. Σχολ. 5 (9, 627).

Ἐρωτιανός· Ἕλλην γραμματικὸς ἐπὶ Νέρωνος καὶ συγγραφεὺς συλλογῆς τῶν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους· ἰδ. Φαῖδρ. β:βλιοθ. 6, 233.

Ἐρωτίας, ὁ· Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς Ἐπιγρ.

Ἐρωτιάω· εἶμαι κυριευμένος, πάσχω ἀπὸ ἔρωτα Ἀχ. Τατ. 6, 20, amaturio.

Ἐρωτιδεύς, ὁ· μικρὸς Ἔρως, (σχηματισθὲν ἀπὸ τοῦ Ἔρως, ὡς τὰ λεοντιδεύς, λαγιδεύς) Ἀνακρ. 25, 13.

Ἐρωτίδια, τά, ὀηλ. ἱερὰ ἑορτὴ τοῦ Ἔρωτος π. Θεσπιεῦσι Σχολ. Πινδ. Ὀ. 7, 154.

Ἐρωτίζω· ἐρωτῶ Ἡσύχ.

Ἐρωτικά, τά· ἑορτὴ ἐν Θεσπιαῖς Πλουτ.

Ἐρωτική· γεν. ῆς. Ἐπιγρ.

Ἐρωτικός, 3· ὁ εἰς ἀγάπην, ἔρωτα, ἀνήκων, ἀναφερόμενος· «ὀργὴ ἐρωτική» Θουκ. 6, 57· - λύπη, αὐτ. 59· - μανία Πλατ. Φαῖδρ. 265 - τέχνη, 275· συχν. «τὰ ἐρωτικὰ» = ἐρωτικαὶ πράξεις, ἀγάπη, καὶ ἐπιθυμίαι, συμπ. 186· «ἀνὴρ ἐρωτικός», Φαῖδρ. 248· «οἱ νέοι ἐρωτικοὶ» = πρὸς ἔρωτα ἐπιτήδειοι, ἕκδοτοι εἰς τὸν ἔρ. Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 3· «τοῦτο ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας» = δι' ἐραστὴν ἥκιστα ἁρμόδιον Λουκ. Σκυθ. 5 «πρὸς τὸ χρυσίον» Πλουτ. Δημ. 25, ὡς «περί τι» Λουκ. π. οἴκ. 2· π. Πλουτ. εἶνε «τὰ ἐρωτικὰ» = ἐρωτίδια, ἔρωτ. 1, amatorius.

Ἐρωτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. - περιαλγεῖν = ὡς ἐρωτικὸς περιαλγ. Θουκ. 6, 54· «- ἔχειν τινός» = κλίσιν ἔχειν πρός τι Πλατ. συμπ. 222· «ἐρωτικώτατά τινος ἔχειν» Ξεν. Ἱέρ. 1, 21, amatorie.

Ἐρώτιν, ἡ· τῷ ἑπομ. γεν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρώτιον, ἡ· γεν. ὄν. Λουκ. ἑταίρα τις Δ. Λαερ. «ἐρώτιον Ἀπολλωνίου Ἀμισηνή» Ἐπιγρ.

Ἐρώτιον, τό· ἐρωτάριον, ὑποκ. τοῦ Ἔρωτος Λουκ. φιλοψ. 14.

Ἐρώτιος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρωτίς, ίδος, ἡ· ὑποκ. ἐρασμία, ἀγαπητικούλα, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος Θεοκρ. 4, 59· «αἱ Ἐρωτίδες νῆσοι» Κριναγ. 46 (7, 628)· 2) α) οὐσ. Ἀργεία τις Ἐπιγρ. 6) Ἀθηναία Ῥοές.

Ἔρωτις, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρωτίων· 1) Θηβαῖος· α) ἀδελφὸς τοῦ Πινδάρου Σουΐδ. ὁ δὲ ἑρείτινος· 6) ἄλλ. Ἐπιγρ. 2) Θεσπιεὺς Ἐπιγρ.

Ἐρωτο - ἀπό - κρισις, ἡ· ἐρωταπόκρισις, ἐρώτησις καὶ ἀπόκρισις μτγν.

Ἐρωτό - ἕλκτος, 2· ὁ ὑπὸ ἔρωτος πληγείς Εὐμάθ. 84, 9.

Ἐρωτο - γράφος, 2· περὶ ἔρωτος γράφων· - μέτρον Μελ. 128 (7, 421).

Ἐρωτο - δέσμη, ἡ, καὶ ἐρωτόδεσμος, ὁ· δεσμὸς τοῦ ἔρωτος Κ. Μαν. χρον 5822.

Ἐρωτο - διδάσκαλος, ὁ· διδάσκαλος τοῦ ἔρωτος Ἀθην. 5, 219.

Ἐρωτότις, 3· ἐπιθυμητὸς Ἡρωδ. ἐπίμ. 200.

Ἐρωτοκλία, ὁ· Θεσσαλός τις Ἐπιγρ.

Ἐρωτο - κράτητος, 2· ὑπὸ τοῦ ἔρωτος κρατηθείς μτγν.

Ἐρωτο - ληπτέω· καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἔρωτος Κ. Μαν. χρον. 528.

Ἐρωτό - ληπτος, 2· ὑπὸ ἔρωτος καταληφθείς Σουΐδ. amore captus.

Ἐρωτο - ληψία, ἡ· ἔρως ἀλήθριος ὑφ' οὗ τις κατελήφθη μτγν.

Ἐρωτο - μανέω· ἐρωμανέω, ὑπὸ μανιώδους ἔρωτος κατείλημμαι Πολυδ. 3, 68.

Ἐρωτο - μανής, 2· ὑπὸ ἔρωτος μαινόμενος Ἀθην. 13, 599.

Ἐρωτο - μανία μανιώδης ἔρως Πλουτ. ἠθ. ἀρ. 12· πρβλ. ἐρωμανία.

Ἐρωτομανῶς ἐπίρ. τοῦ ἐρωτομανής.

Ἐρωτο - παίγνιον, τό· ποίημα ἔρωτος, παίγνιον λέξ. Α. Γελλ. 2, 24.

Ἐρωτο - πλάνος, 2· πλανῶν, πραδνων, παρατρέπων τὸν ἔρωτα· - φθόγγος Μελ. 112 (7, 195).

Ἐρωτο - πλοεῖν· ἐν ἔρωτι πλέειν, κολυμβᾶν Μελ. 69 (5, 156).

Ἐρωτο - ποιέω· εἰς ἔρωτα διεγείρω, ἔρωτα ἐνστάζω μτγν.

Ἐρωτο - τόκος, 2· ἔρωτα γεννῶν· - παῖς Νον. Δ. 10, 324· - μῦθοι = ἔρωτα γεννῶντες Μουσ. 159, amatorius Ὀμ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, «ἐρωτοτρόφος Ἀφροδίτη» Ὀρφ. Ἀργ. 480.

Ἐρωτο - τρόφος, 2· ἔρωτα τρέφων, - Κύπρις Ὀρφ. Ἀργ. 476· καὶ «ἐρωτοτρόφη Κυθέρεια» αὐτ. 866.

Ἐρωτό - τρωτος, 2· ὑπὸ ἔρωτος τρωθείς Κ. Μαν. χρον. 6, 486.

Ἐρωτύλος, ὁ· ἰδ. ὑποκ. τοῦ Ἔρωτος, ἐρωμένος, ποθητός, ἀγαπητικός Θεοκρ. 3, 7 «ἐρωτύλα ἀείδειν» = ᾄλλειν ἄσματα ἐρωτικὰ βίων 3,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

10· τὸ δὲ π. Λεοντ. σκοτεινὸν «μεγάλην παρ' ἅμαξαν ἐρωτύλος ἠδὺ φαείνει» ἀναφέρεται εἰς μικρὸν ἄγαλμα τοῦ ἔρωτος Σχολ. 15 (9, 614), amasius, amatorius.

Ἐρωτώ· θυγ. τοῦ Δαναοῦ Ἀπολοδ.

Ἐρωφίλη· ἡ Κυμαία Σιβύλλη Σχολ. Πλατ.

Ἔρωχος, ἡ· πόλ. Φωκίδος, πλησίον τῆς Χαράδρας Ἡρ.

Ἐς, ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ εἰς ὁ ὅς.

Ἔς, προστ. ἀορ. 6'. τοῦ ἵημι, ὡς τὸ ἄφες, μέθες.

Ἐσ-αγγελεύς, ἐσαγγέλλω, ἰων. ἀντὶ εἰσαγγελεύς, εἰσαγγέλλω Ἡρ. ὁμ. ζητήσαθ᾽ σαν καὶ τἄλλα σύνθετα μετὰ τοῦ ἐς ἀρχόμενα εἰς τὰ μετὰ τῆς εἰς· ἐνταῦθα δὲ μόν. τὰ Ὁμηρικὰ σημειοῦνται.

Ἐς-ἄγειρω· εἰσαγείρω, π. Ὁμ. μόν. τὸ γ'. παρατ. ἐσαγείρετο καὶ τὸ γ'. μ. ἀορ. ἐσαγείροντο.

Ἐς-άγω· εἰσάγω Ἰλ. ζ, 252.

Ἐς-αιέν· διὰ παντός.

Ἐς-ακοντίζω· εἰσακοντίζω Ἡρ.

Ἐς-αθρέω· εἰσαθρέω Ἰλ. γ, 450.

Ἐς-ακούω· εἰσακούω Ἰλ. θ, 97.

Ἐς-ᾶλτο· γ'. ἐν. κατὰ συγκοπ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐξάλλομαι ἀντὶ ἐσάλετο Ἰλ. μ, 466.

Ἔσαν, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἦσαν παρὰ τὸ εἰμὶ Ὅμ.

Ἐς-ανδρόω· ἐπανδρόω ἀμφ.

Ἐξάντα· εἴσαντα Ὅμ.

Ἐς-άπαξ, ἐπίρ. διὰ μίαν φοράν.

Ἐς-άπην, π. ἀόρ. 6'. τοῦ σήπομαι.

Ἐς-απικνέομαι· εἰσαφικνέομαι Ἡρ. 1, 1.

Ἔσαρ· πόλ. Λιγύπτου Πλιν.

Ἐς-ἄρασσω· εἰσαράσσω Ἡρ.

Ἐς-άρτι, μτγν. ἀντὶ εἰς ἄρτι, ἕως τόρα Λοβ. Φρυν. σ. 21.

Ἐς-αύριον· εἰς αὔριον ἐπίρ. Ἀριστ. ἱππ. 666.

Ἐς-αφάζω· ἐπαφάσσω, ἐσαφάω, τὸν δάκτυλον ἢ τῷ δακτύλῳ = βάλλω τὸν δάκτυλόν μου μέσα εἴς τι καὶ δοκιμάζω, ψηλαφῶν οὕτω τὰ ἔσω Ἱπποκρ.

Ἐς-άχρι, ἐπίρ. ἀντὶ εἰς ἄχρι, ἕως οὗ, μετὰ γεν. Ἀπολ. Ῥ. 1, 604.

Ἐσβάς, ὁ· Ἰουδαῖός τις μτγν.

Ἔσβεσα, ἀόρ. ἀ. ἐνερ. ἀ. πρ. τοῦ σβέννυμι.

Ἔσ-βη, γ'. ἐν. ἀορ. 6'. τοῦ σβέννυμι κατ' ἀμτθ. σημ. Ὅμ.

Ἐσβηνες· εἶδος ποτηρίου Ἡσύχ.

Ἐς-βιβάζω· εἰσβιβάζω Ἡρ.

Ἐσβοῦς, οὔντος, ἡ· πόλ. Ἀραβίας Πτολ.

Ἔσβουτα· πόλ. Περαίας Πτολ.

Ἐσβών· ὁ ἐσεβών μτγν.

Ἐς-βόκομαι, ἰων. ἀντὶ εἰσβέχομαι.

Ἔσβητες, οἱ· ἔθνος Ἰβηρικὸν Στ. Βυζ.

Ἐσ-βίδωμι· εἰσβίδωμι Ἡρ.

Ἐσβιλάσας· ἡγεμὼν τῶν βαρβάρων Προκ.

Ἔσβομαι· ὁ ἔζω.

Ἔσβρα· ὄν. ἀπαντῶν ἐν Ἐπιγρ. μτγν. ἔτι δὲ καὶ γεν. καὶ κλ. τοῦ Ἔσβρας· ἔτι ἀντιβάτου ὄν. Ἀλ. Τραλλ.

Ἐσβραμυλίζω· τρέχω ἐντὸς Ἡσύχ.

Ἔσβρας· Ἰουδαῖός τις, Ο'.

Ἐς-δύομαι· ἐμβαίνω, χώνομαι μέσα εἴς τι μετ' αἰτ. = ἀκοντιστὴν Ἰλ. ψ, 622.

Ἐς-δύω· εἰςδύω Ἡρ.

Ἐς-έδρακον, ἀόρ. 6'. τοῦ εἰσέρχομαι Ὅμ.

Ἔς-ειμι· εἴσειμι Ἡρ.

Ἐσ-ελεύσομαι, μελ. τοῦ εἰσέρχομαι Ὀδ. α, 88.

Ἐς-ελθετν, ἀορ. 6'. ἀπαρ. τοῦ εἰσέρχομαι Ὅμ.

Ἐς-εμάσσατο· ὁ ἐσμάομαι Ἰλ.

Ἐς-ένης, ἐσένην, ἐξένας· ὁ ἔννος.

Ἐς-έπειτα· εἰσέπειτα.

Ἐς-έπτατο, γ'. ἐν. μ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐσίπταμαι.

Ἐς-εργνύναι, ἰων. ἀντὶ εἰσείργειν, περικλείειν, περιφράττειν.

Ἐσερμώθ· κώμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινὰ Ἰώσ.

Ἐς-έρχομαι· ὁ εἰσέρχομαι Ὅμ.

Ἐσ-εσάχατο, γ'. πλ. π. ὑπερσ. τοῦ σάττω.

Ἐσέτρωσον, ἰων. ἀντὶ εἰσέτρωσαν γ'. πρ. ἀορ. ἀ. τοῦ εἰςτιτρώσκω.

Ἔσευα, ἐπ. ἔσσευα, ἐνερ. ἀ. ἀόρ. τοῦ σεύω.

Ἐς-έχυντο, γ'. πλ. κατὰ συγκοπ. π. ἀορ. τοῦ ἐςχέω· ἐχύθηκαν μέσα, ἐχώθηκαν, ἔτρεξαν ἀγεληδὸν μέσα, ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων Ἰλ. μ, 417.

Ἐς-ηθέω· διϋλίζω, στραγγίζω Ἡρ. ὁ εἰσηθίζω, colo.

Ἐς-ήλατο, γ'. ἐν. μ. ἀορ. ἀ. τοῦ εἰσάλλομαι Ἰλ.

Ἐς-ηλυσσίη, ἡ· ὁ εἰσηλύσιον.

Ἐσηνός· ἐσηνός, ὁ. ἔσσα.

Ἐσήρ ἡ Ἔσηρ· πόλ. ἐν Μέρσῃ Πτολ.

Ἔσθαι, ἀπαρ. μ. ἀόρ. 6'. τοῦ ἵημι καὶ π. παρκ. τοῦ ἔννυμι.

(Ἐσθέομαι)· ἐνδύομαι, φαίνεται ὅτι μόν. ὁ π. παρκ. εὑρίσκεται, «ἐσθημένος ἐαθῆτα Μηδικήν» = ἐνδεδυμένος Ἡρ. 6, 112· - ῥάκεσι, 3, 120, ὡς Εὐρ. «ναυφθόροις ἠσθήμενος πέπλοισιν» Ἡλιοδ. 1539· συνήθ. μετ' αἰτ. «ἠσθημένος Πελοποννησιακῶς» Πυθαιν. π. Ἀθην. 12, 589 ἤσθητο Αἰλ. Π. Ἱ. 12, 32, vestior.

Ἐσθέω· ἄγρ. ἐν. ἐνερ. τοῦ προηγ.

Ἐσθάς, άτος, δωρ. ἀντὶ ἐσθὴς Πινδ. Π. 4, 79.

Ἔσθημα, τό· ἔνδυμα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστ. πλ. Αἰσχ. Ἀγ. 548· - φορεῖν Σοφ. Ἠλ. 260, vestimentum.

Ἐσθημένος, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἠσθημένος. ἐνδεδυμένος Ἡρ. 6, 112, vestitus

Ἔσθην, γ'. ἀοῖκ. π. ὑπερσ. τοῦ ἔννυμι Ἰλ. σ, 517.

Ἐσθήρ, ῆρος· Ἑβραῖός τις Ἰώσ.

Ἐσθής, ῆτος, ἡ, (ἔννυμι, πρβλ. ἔσθος, vestis)· ἔνδυμα, ἐνδυμασία· ἐν τῇ Ὀδ. συνήθ. περιλημπτ. = τὰ ἐνδύματα, «χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθητά τε δόντες», ε, 38· «κτήνη, χρυσόν, ἐσθῆτα» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 18· ἐπὶ ταπήτων ἐννοητέον τὸ τῆς Ὀδ. «ἔντονον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς», ψ, 290· χρηστηρία = σταλὴ τῆς Ἱερείας Αἰσχ. Ἀγ. 1243· Ἀργολίς, Ἰκ. 234· «μετρίᾳ ἐσθῆτι ἐχρήσαντο» = ἁπλῆν ἐνδυμασίαν Θουκ. 1, 6· σπανιώτ. π. μτγν. «τὰς πόλεις ἐσθῆτα τοῖς στρατιώταις αἰτεῖν» καὶ περιληπτικῶς Πλουτ. Γ. Γρακχ. 2 ὁ πλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων προσώπου τινὸς Εὐρ. Ἑλ. 421, vestis.

Ἔσθησις, ἡ· 1) ἐνδυμασία ὑπὸ τοῦ Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 268 ὡς π. ἀναφέρεται καὶ εὑρίσκεται π. Στραβ. «ἐν ἀθλιναῖς ἐσθήσεσι», 3, 3, 7· ἐν τῇ Ν. Δ. ἰδ. ὡς ἑσφ. ἀντὶ τοῦ προηγ. 2) (ἕσθω) τὸ τρώγειν Κτησίας, vestitus.

Ἐσθητήριον, Ἰων. τό· ἐνδυτήριον.

Ἐσθητο-πώλης, ὁ· ὁπωλῶν ἐσθῆτας γλωσ. vestiarius.

Ἔσθιος καὶ Αἴσθιος, ὁ· τρίτος μὴν ἐν Κόπρῳ (24 Ἰουλίου) Κραμ. Ἀν. 3, 403.

Ἐσθίω (καὶ ἔσθω) μόν. ἐν. καὶ παρατ. διὰ τὴν συνήθ. χρῆσιν εἶνε ὁ μέλ. ἔδομαι, ἄδο. ἔφαγον παρκ. ἐδήδοκα, ἐδήδεσμαι καὶ ἀόρ. ἠδέσθην· τρώγω, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἁπολ. ἰδ. συχν. «ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν», ἢ - τί Ὁμ. καὶ ἑπόμ. καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καταβιβρώσκω Ἀριστ. εἰρ. 31· καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, «πῦρ πάντας ἐσθίει» = πάντας κατατρώγει, καταναλίσκει ἡ φωτιὰ Ἰλ. ψ, 182· «οἶκος ἐσθίεται» = ἡ περιουσία καταφθείρεται δι' ἀσωτίας Ὀδ. σ, 418· σπαν. π. τραγ. ἐν δὲ τῇ πιζ. παντᾳχοῦ· μτφ. - ἑαυτόν = τήκομαι ὑπὸ λύπης Ἀριστ σφ. 287· «μὴ ἐσθίειν καρδίαν» Πυθ. π. Πλουτ. παιδ. ἀγωγ. 17· δαγκάνω Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 9· ὁ Ἱππокρ. ἔχει καὶ τὸ μέσ. ἰδ. «τὰ ἐσθιόμενα» = ὁριμέα, δάκνοντα πράγματα.

Ἐσθλαί· ξύλινα παίγνια Ἀμαθούσιοι Ἡσύχ.

Ἐσθλόγαμος, 2· καλῶς νυμφευμένος Γρ. Ναζ. 2, 78, bene nuptus.

Ἐσθλο-δότης, ὁ· ὁ δίδων τὸ ἀγαθὸν Συνεσ. ἐν. 3, 340, bona dans.

Ἐσθλο-μᾶνής, 2· ἔχων μανιώδη χρηστότητα (δηλ. τὰ μέγιστα σπουδάζων)· «ἐσθλομανὴς ἀρετή, ξανθόχρους ἠδεῖ μόχλῳ» Ἰωάν. Γαζ. ἔκφρ. 82.

Ἐσθλός, 3, δωρ. ἑσλὸς Πινδ ἀγαθός, ἄξιος εἰς τὸ εἶδός του, ἔξοχος, εὐγενὴς ἀπὸ Ὁμ. ἰδ. π. ποιητ. εὔχρ. συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνδρεῖος ἀντίθ. τῷ κακὸς Ἰλ. συχν. «ἔν τινι» = ἄξιος εἴς τι, ο, 283· ἐπὶ στρατηγῶν καὶ ἡγεμόνων, ἀκάμη καὶ ἐπὶ χοιροβοσκῶν Ὀδ. π, 557· «θηρητήρ, ἀγορητής, ἡγεμών» (ἕκαστος εἰς τὸ εἶδός του) = δεινός· Ἡλοψ Πινδ. Ν. 2, 21· ἐπὶ ἡρώων Αἰσχ. Περ. 31· «κήρυξ, ἄγγελος» Πινδ. Ὀ. 13, 96· καὶ μτφ. «δωμάτιον κύνα ἐσθλὴν» = ἡ πιστὴ τοῦ οἴκου φύλαξ Αἰσχ. Ἀγ. 594· «φιλὸν ἐσθλὸν» Σοφ. Οἰ. τ. 611· - ἀνήρ, Αγ. 1234 καὶ συχν. ἰδ. ἐπὶ εὐγενῶν, ἀντίθ. τῷ κακός, Φιλ. 96· καὶ μετὰ ἅπαρ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 106, π. Πλατ. μόν. ἐν τοῖς ποιητ. χωρίοις· περὶ τῶν βαθμῶν τῆς ἐννοίας πρβλ. ἀγαθός, μεθ' οὗ κοινὴν ἔχει καὶ τὴν σημ. τοῦ πλουσίου Ἡσ. Ἔρ. 214· ἐπὶ εὐγενῶν ἵππων Ἰλ. ψ, 348· ἐπὶ πραγμάτων καὶ περιστάσεων, «νόος, νόημα, μένος, βουλή, φάτις» καὶ ἀλ. = ἀγαθός, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν ὑδιον σκοπόν· ὀδ. φάρμακα = ἐνεργόν, σωτήριον μέσον· - ὄρνιθες = αἴσιαι = εὐτυχίαν προαναγγέλλουσαι Ὀδ. ψ, 311· - ὅπαρ, τ, 547· - κλέος Πινδ. Π. 4, 175· - χάρματα, Ὀ. 2, 21· - «ἀλκὴ ὕπνος ἐσθλὸς» Σοφ. Φιλ. 847· - τύχη, Οἰ. Κ. 1502· - γάμοι Εὐρ. Ἰ. Α. 609· - φῆμαι, Ἑλ. 1298· ἰδ. τὸ οὐδ. «τὸ ἐσθλὸν» = ἡ εὐτυχία Ἰλ. ω, 530· καὶ «ἐσθλὸν» μετ' ἅπαρ. = βαηθεῖ, ὠφελεῖ, ω, 301· καὶ «τὰ ἐσθλὰ» = περιουσία Ὀδ. κ, 523· καὶ οὕτω π. τοῖς ἑπομ. «πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὕνησιν εἰλόμην» Αἰσχ. Ἀγ. 341· «λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖς δ' ἔργοισι κακὰ» Σοφ. Οἰ. Κ. 768· τὸ συγκρ. ἐσθλότερος ἔχει Ἀντιφιλ. 10 (9, 156), τὸ ὑπερθ. «βασιλῆος ἐσθλοτάτου» Φιλιππ. 47 (6, 240), bonus, strenuus, fortis.

Ἐσθλότης, ἡ· χρηστότης, φρόνημα εὐγενές, ἀγαθότης, λέξ. ὑπὸ Χρυσίππου σχηματισθεῖσα Πλουτ. π. ἠθ. ἀρετ. 2, bonitas.

Ἔσθλωμα, τό· γενναία πρᾶξις, ἔνδοξον κατόρθωμα Εὐρ. Ἀνδρ. 773.

Ἐσθμωνττις· ἡ· ἐσεβών.

Ἔσθος, τό· ἐσθής, ἔνδυμα, φόρεμα Ἰλ. ω, 94.

Ἔσθ' ὅτε· ἔστιν ὅτε = ἐνίοτε μετ' ἅπαρ. Σοφ. Αἴ. 58.

Ἐσ-θρώσκω· εἰσθρώσκω Ἰλ. μ, 462.

Ἔσθω, μόν. ἐν. καὶ παρατ. = ἐσθίω Ὁμ. συχν. συνήθ. μετὰ τοῦ πίνειν συνηνωμένον, ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καταβιβρώσκω Ὀδ. ν, 409· - κειμήλια = καταδαπανῶ περιουσίαν, 6, 75· - βοράν ἄσωτον» Αἰσχ. Ἀγ. 1579, edo.

Ἐσία (ἴημι), ἡ· πρεσβεία Σουΐδ.

Ἐσία, ἡ· οὐσία κατ' ἀρχ. ἀττ. καὶ ἄλλ. διαλέκτους Πλατ. Κρατ. 401· ἡ γρ. ἐσσία ἑσφ.

Ἐσιάλλοντι, δωρ. ἀντὶ εἰσιάλλουσιν, ἀπὸ τοῦ εἰσιάλλω = εἰσπέμπουσιν Ἡσύχ.

Ἐς-ιδεῖν· εἰσιδεῖν Ὅμ.

Ἐς-ιδρύομαι· ἴδ' εἰσιδρύομαι.

Ἐσιέμεναι, μετχ. θηλ. πλ. μέσ. ἐν. τοῦ ἰείημι Ὀδ. χ, 470.

Ἐς-ἴζεται· εἰσίζεται Ἰλ. ὃ, 245.

Ἐς-ἶημι· εἰσίημι Ἡρ.

Ἐσιμάντου· ἴδ' Αἰσιμάντου μτγν.

Ἐσιμφατος· ἀνδρ. ὄν. Προκοπ.

Ἐς-ἵπταμαι· εἰσίπταμαι Ἡρ.

Ἔσις, ἡ· προσπάθεια μόν. π. Πλατ. Κρατ. 41.

Ἔσις (ἴημι), ἡ· ἄφεσις, ῥίψιμον Ἐτ. Μ. 4, 598, injectio.

Ἐς-ἵτηλος, ἡ· πρόσοδος Κρ. Ἀν. 2, 7, 13, reditus.

Ἐσκά, ἡ· θυγ. τοῦ Ἀττίλα Πρισκ.

Ἐσκαμάνης, ὁ· ἀγρὸς π. Κρησίν Ἡσύχ.

Ἐσκαμάνης· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσμ. Ἐρυθραία Μιον.

Ἐς-καταβαίνω· εἰσκαταβαίνω Ὀδ. ω, 222.

Ἐς-κατ-οράω, Ἰων. ἀντὶ εἰσκαθοράω Ἀνακρ. ἅπαξ π. κατὰ Βεκκ.

Ἐς-κάτ-θετο, ἀόρ. β'. τοῦ εἰσκατατίθημι Ἡσ. Θε. 890.

Ἔσκε, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦν, γ'. ἑν. παρατ. τοῦ εἰμὶ συχν. π. Ὅμ.

Ἐσκεμμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς γεν. πλ. τῆς μετχ. τοῦ π. παρκ. τοῦ σκέπτομαι = μετὰ σκέψεως· - πράττειν Δημ. 24, 157, consideratе.

Ἐσκιασμένως· σκοτεινῶς μτγν. obscure.

Ἐσκια-τροφημένως· σκιαδερῶς, ὅπερ ἀποδοκιμ. ὁ Πολυδ. 6, 185 ὡς ἀδόκιμ. λέξ.

Ἔσκληκα· πρκ. ἅμτθ. τοῦ σκέλλω.

Ἐς-κλητος· ἐκκλησία, συγκαλεσθεῖσα συνέ-

λευσις τοῦ λαοῦ· ἐσκλητός Ἡσύχ. ἴδ' ἔκκλητος, ὥωρ.
Ἐς-κλητύς, ἡ· τῷ προηγ.
Ἐς-κομίζω· εἰσκομίζω Ἡσ.
Ἔσκον, παρατ. τοῦ εἰμί· ἤμην Ἰλ. η, 153· ἔσκε = ἦτο Αἰσχ. Περ. 648, crat.
Ἐσκομημένως· μεμελετημένως μτγν.
Ἐσκορπισμένως· σκορπιστά μτγν. dispersè.
Ἔσκουα· πόλ. ἐν Ἱσπαν. Βαιτ. Ἰταλ.
Ἔσκρ· ἀρχὴ ἐπιγραφῆς ἐν ἀγγείῳ Ἕλλην. ἀρχαίας ἐργασίας.
Ἐσκυλῖνος ὁ, λόφος· ὁ ἐν Ῥώμῃ collis Esquilina Δ. Ἀλ Ἐσκυλῖναι πύλαι = ἡ αὐτόθ. porta Esquilina Δ. Ἀλ. ἴδ' Ἰσκυλῖνος καὶ Ἰσκυλῖνος Πλουτ.
Ἐς-κύπτω· εἰσκύπτω Ἰλ. 7, 150.
Ἐσλί· ὄν. κύρ. ἑβραϊκὸν ἄκλ. Ν. Δ. Λουκ. 3, 25.
Ἐσλός, ὥωρ. 3· ἐσθλός.
Ἔσμα, τό· αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων (=πιάδι ὀπωρικῶν), ὃ κατὰ Θεόφρ. μίσχος Ἀριστοτ. π. Εὐστ. Ἰλ. 932, 32, petiolus.
Ἔσμιος, 3· γλυκύς, νόστιμος Ἡσύχ. dulcis.
Ἐσμός, ὁ, ἡ ἐσμός· σμῆνος (τὸ συνάμα ἀφιέμενον, ἵημι, παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἴεσθαι, ἢ ἵζομαι) συνάμα καθέζεσθαι Εὐστ.), μάλιστα ἐπὶ μελισσῶν Πλατ. νομ. 4, 708· ὁ Βεκκερ. γράφει ἐσμός· - μελιττῶν Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 20· ἐπὶ σφηκῶν Ἀριστ. σφ. 1107· «ὡς πελειάδων» Αἰσχ. Ἱκ. 220· καὶ συχν. μτφ. ἐπὶ παντὸς πλήθους, «ὑβριστὴς Λἰγυπτογενής», αὐτ. 30· νοῦσων, 667· - γυναικῶν Ἀριστ. Λυσ. 353· «ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε» Πλατ. πολ. 5, 450· - γάλακτος Εὐρ. Βακχ. 709· καὶ ἐπὶ μέλιτος, ἔπινικ. π. Ἀθην. 10, 432· «ὀνομάτων ἀτόπων» Λουκ. Λεξιφ. 17· - θηρίων, ἐπὶ σκωλήκων Πλουτ. Ἀρτ. 17· - σοφίας Θεμιστ. Τὸ δασὺ πνεῦμα σημειοῦται σαφῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γραμμ.· π. Πλουτ. λέγει περὶ τῶν μελισσῶν «ἐσμὸν λαμβάνειν» ὡς σμῆνος κάτω ἀφιέμενον, ὅπερ δηλοῖ τὴν ἀπὸ τοῦ ἵζομαι παραγωγήν του, examen.
Ἐσμο-τόκος, 2· σμῆνος μελισσῶν γεννῶν, χορὸς Ἀπολλῶ. 6 (6, 239).
Ἔσμουνος· υἱὸς Σαδύκου, π. τοῖς Φοίνιξιν = Ἀσκληπιὸς Δαμασκ. 6, Ἰσιδ.
Ἐσμο-φύλαξ, ὁ· φύλαξ τῶν μελισσῶν Γεωπ.
Ἐς-οδόδην· εἰς ὄψιν, - ἐλθεῖν = ἐνώπιον ἐλθεῖν Καλλ. π. Β. Ἀν. 942· ἴδ' ὀδδην.
Ἐσοδημένως· μετὰ θορύβου μτγν. ἀντὶ σεσοδημένως.
Ἔς-οδος· εἴσοδος Ἡρ.
Ἐς-οιδαίνω· κάμνω τι νὰ πρισθῇ Ἀρετ.
Ἐς-οικέω· εἰσοικέω Ἡρ.
Ἐς-οικίζω· εἰσοικίζω Ἡρ.
Ἔς-οπτος, 2· εἴσοπτος. Ἡρ.
Ἐς-οπτρίς, ίδος, ἡ· εἰσοπτρὶς Β. Ἀν. 2, 37.
Ἔς-οπτρον, τό· τῷ προηγ.
Ἐς-οπτρισμός, ὁ· εἰσοπτρισμός, τα παριστάνειν τι ὡς εἰς καθρέπτην Πλουτ.
Ἐς-οπτρο-ειδής, 2· ὅμοιος μὲ καθρέπτην μτγν.
Ἔς-οπτρον, τό· εἴσοπτρον.
Ἐς-ορέω, ῶν, ἀντὶ εἰσοράω Ἡρ.
Ἔσοῦμαι, δωρ. μέλ. τοῦ εἰμί ἀντὶ ἔσομαι Θουκ. 5, 77.
Ἐσοχάδες, αἱ (ἐσέχω)· οἴδημα, πρίξιμον ἐσωτερικὸν τῶν φλεβῶν τοῦ ἀφεδρῶνος, ἰατρ. πρβλ. ἐξοχάδες.
Ἐσπαρμένως· σποράδην Ἡσύχ. sparsim.
Ἔς-περ· ἕως ὅτου, donec.
Ἑσπέρα, ἡ· τὸ βράδυ, ἑσπέρας, σουρούπωμα, βράδυασμα Πινδ. Ὀ. 3, 21· «ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ» = μὲ τὸ τέλος τῆς ἑσπέρας, τὴν ἔλευσιν τῆς νυκτός, 11, 10· καὶ πολ. αἱ ἑσπερινὰὶ ὧραι, Ἰ. 7, 44· «πρὸς ἑσπέρᾳ» Ἀριστ. σφ. 1085· πεζ. ὁ συνηθ. τύπος «ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν» Πλατ. συμπ. 220· «ἑσπέρας, εἰς ἑσπέραν», συμπ. 223· «ἑσπέρας γιγνομένης», πολ. 10, 621· καὶ συνηθ. ἑσπέρας, εἰς ἑσπέραν, συμπ. 223· «ἀφ' ἑσπέρας, εὐθύς» Θουκ. 3, 112· «πρωὶ καὶ πρὸς ἑσπέραν» = πρωὶ καὶ βράδυ Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 30· ὡς «ἐπὶ πρὸς ἑσπέραν ἦν», 4, 3, 22· μτφ. «ὁ βίος ἑσπέραν ἄγει» Ἀλεξις ἐν Στοβ. ἀνθ. 116, 19, ὡς ὁ Ἀριστοτ. καλεῖ τὸ γῆρας ἑσπέραν τοῦ βίου, ποιητ. 21· ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ δρίζοντος, «πρὸς ἑσπέραν φέρει» Εὐρ. Ὀρ. 1260· «τὰ πρὸς ἑσπέραν» = τὰ δυτικὰ μέρη, αἱ δυτικαὶ χῶραι Θουκ. 6, 2· πρβλ. ἕσπερος, vespera.
Ἑσπέρα, ἡ· 1) μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν Ἀπολλ. 2) νῆσος τῶν Ἀμαζόνων ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ Δ. Στε.
Ἑσπεράζω· ἑσπερίζω.
Ἑσπερεθόντα· ἕσπερον, ἑσπέριον Ἡσύχ.
Ἑσπερία· θηλ. τοῦ ἑσπέριος, δυσμικὴ εἰς τὸν πλ. Ὁππ. κυν. 138· ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.
Ἑσπερία· 1) μία τῶν Ἑσπερίδων = Ἑσπέρη καὶ ἑσπερία ἴδ' ἀνωτ. 2) ἐξυπακ. γῆ· α) ἡ Ἰταλία Δ. Ἀλ. κάτ. Ἑσπέριος, Ἑσπεριώτης Στ. Βυζ. β) Ἰσπανία Στ. Βυζ. γ) Λιβύη Πολυδ. ἴδε Λιβύη, Hesperia.
Ἑσπεριάζω ἢ ἑσπερίζω· τρώγω τὸ ἐσπέρας μτγν.
Ἑσπεριάτης· ἴδ' ἑσπερία.
Ἑσπερίζω· δειπνῶ, τρώγω τὸ ἑσπερινόν μου φαγητόν, ἔτι δὲ καὶ ἐκτελῶ τὴν ἑσπερινήν μου προσευχήν, διαβάζω τὸν ἑσπερινὸν μτγν. ceno,
Ἑσπερίηθεν· ἐκ τῆς ἑσπέρας μτγν. a vespera.
Ἑσπερικός, 3· ἑσπέριος Ἀθην. 3, 83.
Ἑσπερινός, 3· τῷ ἑπομ. Ξεν. Λακ. 12, 6· - δόρπον Ἀθήν. 1, 11.
Ἑσπέριος, 3, οὐχὶ σπαν. καὶ 2 ὡς Εὐρ. Ἡρ. μ. 395· ὁ τὴν ἑσπερινὴν ὥραν γινόμενος· «ἑσπέριος ἦλθεν» = τὸ ἑσπέρας Ὀδ. ι, 336· - ἀυτμὴ Πινδ. Π. 3, 19· «ἑσπέριος ἀγέρεσθαι ἀνώγει», 6, 385· «ἑσπέριος φλέγει» Πινδ. Ν. 6, 39· - ἀνατολαὶ Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 96· «ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τὰ κὴν ἦρι νοήσῃ» Καλλ. Ζην. 87· ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ οὐρανοῦ, δυτικός· «ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων» Ὀδ. θ, 29· «ἡ ἑσπερία θάλασσα» μτγν. «τὰ ἑσπέρια» = τὰ δυτικὰ μέρη Πλουτ. Ἀντων. 30· αἱ δυσμαὶ Λουκ. Ἑρμοτ. 25· - χθών Νον. «κλίμα γαίης» = ἡ Ἰταλία Νον. - ποταμὸς ἐπὶ τοῦ Ἠριδανοῦ, ἡ Κελτοί, Λιθύπιες, ὧν κατ' ἀντ. - ῥεύθρων, λίμνη Νον. - ξύλ-

Δ. Περ. κόλπος Ἑσπέρων πέλαγος Νον. vespertinus.

Ἑσπέριος Δράκων, ὁ· ὁ τὰ χρυσᾶ μῆλα φυλάττων δράκων εἰς τὰς νήσους τῶν Ἑσπερίδων, υἱὸς τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς Ἡσ. Θε. 333· κατὰ δὲ Ἀπολλ. ἦν υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ὑπῆγε νὰ λάβῃ τὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ· ἰδ. Θηλ. τοῦ ἑσπέριος, δυτική, π. χ. ἄλμη Νον. Δ. 6, 219· - νῆσοι Δ. Περ. 563· ὡς οὐσ. 1) τὸ ἄνθος μανουσάκι, τὸ ἰωδιάζον μᾶλλον τὸ ἑσπέρας ἢ τὴν ἡμέραν Θεοφρ. ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἑσπερίς, ἡ· κύρ. ὄν. 1) πόλ. τῆς Λιβύης, ἡ ὕστερον Βερενίκη, ἔτι δὲ καὶ αἱ Ἑσπερίδες, Στράβ. κάτ. Ἑσπερίτης Στ. Βυζ. 2) πλ. αἱ Ἑσπερίδες Νύμφαι = θυγατέρες τῆς Νυκτός, κατοικοῦσαι πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς τὰ δυσμικώτατα μέρη τῆς γῆς, ἢ περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα Ἡσ. διὸ καὶ ἐνομίζοντο θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος Δ. Σικ. ἦσαν δὲ αὗται τρεῖς ἀδελφαὶ Ἀπολ. Ῥ. κατ' ἄλλ. δὲ τέσσαρες, ἡ Αἴγλη, Ἀρεθοῦσα, Ἐρυθία καὶ Ἑσπέρη Ἀπολλ. φυλάττουσαι ἐντὸς κήπου τὰ λεγόμενα χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων· οὗτος δὲ ὁ κῆπος ἐπλάττετο ὑπάρχων ἐν τῇ Λιβύῃ εἰς ἓν ἱερὸν ἄλσος κείμενον πρὸ τῆς Βερενίκης, πόλεως τῆς Κυρήνης, τὰ δ' ἐν αὐτῷ μῆλα ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ἥρας, ἅπερ αὐτὴ ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τῆς Γῆς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ γάμου της Ἐρατοσθ. Ὁ Ἡρακλῆς σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως ἵνα φέρῃ τὰ μῆλα ταῦτα εἰς τὰς Μυκήνας, καὶ φονεύσας τὸν αὐτάδη Ἑσπέριον Δράκοντα φύλακα αὐτῶν, τὰ ἥρπασεν Ἀθήν. ὅθ. ἡ παροιμ. «μῆλα Ἑσπερίδων ἔδωρήσω» μοι Ἀποστολ. 3) Ἑσπερίδες νῆσοι κυρ. ἐλέγοντο αἱ νῆσοι, ἐν αἷς κατῴκουν αἱ Ἑσπερίδες· κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς νήσους τῶν Μακάρων, κατὰ δὲ Δ. Περ. = αἱ Κασσιτερίδες νῆσοι· 4) Ἑσπερὶς ἦν μήτ. τῆς Κρήτης Πλίν. 5) ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἑσπέρισμα, τό· τὸ πρὸς ἑσπέραν φαγητὸν Φιλήμων π. Ἀθην. 1, 11.

Ἑσπερίτης, ὁ· ὁ κείμενος πρὸς ἑσπέραν, πρὸς δυσμάς Ξεν. Ἀν. 7, 8, 14.

Ἑσπερῖται, οἱ· 1) αἱ κάτ. τῆς Ἀρμενίας τῆς πρὸς ἑσπέραν Ξεν. ἢ ὀρθότ. = Σάπειρες Ἡρ. οἱ κάτ. τῆς μετέπειτα κληθείσης Ὑσπιρίτιδος Ξεν. 2) κάτ. τῆς Ἑσπερίδος ἢ Ἑσπερίδες ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ πλησίον τῆς μεγάλης Σύρτεως, εὐφορωτάτης χώρας, διὸ καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων π. ἐπλάττετο ἐκεῖ εὑρισκόμενος ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων Στράβ.

Ἑσπεριώτης, ὁ· ὑδ' Ἑσπερία.

Ἑσπέρουθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τῆς ἑσπέρας, Ἀρατ. 891.

Ἑσπερό-μορφος, 2· μορφὴν ἔχων ἑσπέρας, σκοτεινὴν Γζετζ. tenebriosus.

Ἑσπερ-όρθριον, τό· τὸ ἀφ' ἑσπέρας μέχρι πρωΐας διάστημα = ὁλονυκτίς, μτγν.

Ἕσπερος, ὁ, καὶ ἡ Ἀπολ. Ῥ. 4, 1290· πρβλ. ἑσπέρα (vesper), «μένων δ' ἐπὶ ἕσπερον ἦλθεν, μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε» = ἔρθαστ. σκοτεινὸν ἑσπέρας Ὀδ. α, 422· ὁ ἑσπερινὸς ἀστὴρ Πλατ. Τίμ. Λοκρ. 96· καὶ μτφ. ἐπὶ ἡλικίας Μακεδον. 2 (5, 233)· ἐπίθ. «ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν Σελάνας φάος» = τὸ ἑσπερινὸν φῶς Πινδ. Ὀ. 11, 70· «ἕσπεροι λαμπτῆρες» Σοφ. Αἴ. 278· «ἕσπερος θεὸς» ὁ σκοτεινὸς θεός, ὁ Πλούτων, Εὐ. τ. 178· «τὰ ἕσπερα» = αἱ ἑσπερινὰι ὧραι, τὸ ἑσπέρας, «ποτὶ ἕσπερα» = πρὸς τὸ ἑσπέρας Ὀδ. ρ, 191· ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ οὐρανοῦ = δυτικός, - τόποι Αἰσχ. Πρ. 348· ἀγκῶνες Σοφ. Αἴ. 792· καὶ π. μτγν. π. - γῆ Λυκοφρ. 956, Hesperus.

Ἕσπερος· 1) υἱὸς Ἠοῦς καὶ Ἀστραίου Ἡσ. ἢ κατ' ἄλλ. ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ πατ. τῆς Ἑσπερίδος· ἡνὸ Ἄτλας ἔλαβε γυναῖκα καὶ μετ' αὐτῆς ἐγέννησε τὰς Ἑσπερίδας Δ. Σικ. ἐλογίζετο δὲ ἀστρονόμος ἔμπειρος, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος ἀναβὰς ἵνα παρατηρήσῃ τοὺς ἀστέρας, ἠρπάγη ὑπὸ καταιγίδος, γενόμενος ἀφανής, οἱ δὲ συμπολῖται αὐτοῦ τὸν ἐτίμησαν μὲ θείας τιμὰς Δ. Σικ. 2) ὁ καὶ τῆς Ἀφροδίτης λεγόμενος ἀστήρ, ὁ τέταρτος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ὡραιότερος τῶν ἀστέρων καὶ ᾄδη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου ἢ Παρμενίδου ὡς ὁ αὐτὸς μὲ τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς ἀναγνωριζόμενος Δ. Λαέρ. 3) Μιλήσιός τις πατ. τῆς Ἑσπερίδος Παλαιφατ. ὕθ. α) «Ἑσπέρου κῆπος» ἐπὶ τοῦ κήπου ἢ τῆς χώρας τῶν Ἑσπερίδων, β) «Ἑσπέρου κέρας», πρότερον «Ἀμαλθείας κέρας» καλούμενος Δ. Σικ. 4) Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Ἑσπέρου κέρας, τό· ὄρος «τοῦ σύνεγγυς τόπου παντὸς (τῶν Κεραυνίων ὀρῶν) ὄντος τῷ σχήματι παραπλησίου κέρατι βοός, ἀφ' ἧς αἰτίας Ἑσπέρου κέρας προσαγορευθῆναι» Δ. Σικ.

Ἑσπερτε νύμφαι Μοῦσαι, ὅ'. πλ. πρόσ. προστ. τοῦ εἶπειν Ἰλ.

Ἑσπευσμένως (σπεύδω)· ταχέως, μετὰ σπουδῆς, ἀντιθ. τῷ ἀναβεβλημένως Δ. Ἀλ. π. ὀνομ. Δημ. 54, festinanter.

Ἐς-πλέω, ἰων. ἀντὶ εἰσπλέω Ἡρ.

Ἕσπομαι, ἐπ. ἐν. π. μτγν. ἀντὶ ἕπομαι.

Ἐσπόμην, ἀόρ. β', τοῦ ἕπομαι, ἄπαρ. σπέσθαι· ὁ δὲ Ὅμ. φυλάττει τὸ ε καὶ ἐν τῷ ἀόρ. τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων ἄπαρ. ἑσπέσθαι Ἰλ. ε, 423, μετχ. ἑσπόμενος Ἰλ. προστ. ἑσπέσθω Ἰλ. ὑποτ. ἕσπωνται Ὀδ. μ, 349, ιδκτ. ἑσποίμην Ὀδ.

Ἕσπον (οὐχὶ ἔσπασαν δασυν.), ἄπαρ. σπεῖν ἀόρ. β', τοῦ ἕπω π. Ὅμ. ἐν συνθέσει μόν.

Ἑσπουδασμένως· σπουδάζω,, μετὰ ζήλου, προθυμίας Στράβ. 10, 465, studiose, acriter.

Ἕσπω· ὑδ' ἕπω.

Ἐς-ρήγνυμι, ἰων. ἀντὶ εἰσρήγνυμι Ἡρ.

Ἕσρος, ὁ· ὑπὸ τοῦ Ηλατ. σχηματισθ. λέξ. πρὸς παραγωγ. τοῦ ἔρως ἀπὸ τοῦ εἰσρέω.

Ἑσρών· ἀνδρ. ὄν. Ἑβρ. Ἰώσ.

Ἔσσα· ὀλίγη ἀνδρ. λέξ. Ἑβρ ΙΙ Δ. Γεν. 7, 23.

Ἔσσα, ἐνερ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἐννυμι· ἕσσαι π. ἄπαρ.

Ἔσσα, ἡ· πόλ. Συρίας Ἰώσ.

Ἐσσαῖοι, οἱ· Ἰουδαίων φιλοσοφικὴ αἵρεσις Πορφυρ.

Ἔσσαν, π. γ'. πλ. παρατ. τοῦ εἰμί· ἦν ἦσαν.

Ἑσσεδών· ὑδ' Ἐσσηνῶν.

Ἑσσεῖτών· ὑδ' Ἐσσηνῶν.

Ἐσσῆαι· ἐκχέαι Ἡσύχ.
Ἐσσηδόνες· ἴδ· Ἰσσηδόνες.
Ἐσσήν, ῆνος, ὁ· ἱερεύς τις π. Ἐφεσίοις τῆς Ἀρτέμιδος Παυσ. 8, 13, 1· π, Καλλ. ὁ βασιλεύς, ὕμν. εἰς Δία 66· κατὰ δὲ Σχολ. καὶ Συνίδ. κυρ.= ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν πρβλ. Ἡρωδ. = οἰκιστής π. μον. λεξ. 17, rex, conditor.
Ἐσσήν· Ἑβρ. λέξ. = στηθιαῖον Ἰώσ. 3, 15, pectorale.
Ἐσσῆνες, οἱ· ἐν Ἐφέσῳ οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀρτέμιδος· ἴδ· ἐσσήν.
Ἐσσηνοί· ἴδ· Ἐσσαῖοι.
Ἐσσηρός, ὁ· ὁ μάντις Ἡσύχ.
Ἐσσί, ἔπ. καὶ δωρ. 6ʹ. ἐν, ἐν. τοῦ εἰμί, ἐμμί, ἀντὶ εἶς ἢ εἶ.
Ἐσσία, ἡ· ἑσία.
Ἐσσινά· ἐμπορεῖον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Βαρβαρικοῦ κόλπου Πτολ. 4, 7, 11.
Ἔσσο· 1) ἔπ. προστ. τοῦ ἔννυμι ἀντὶ ἕσο ἢ ἧσο Ἰλ. γ, 47· 2) ἐν. πρ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἔννυμι Ὀδ. π, 199.
Ἔσσομαι, ἔπ. μέλ. τοῦ εἰμὶ ἀντὶ ἔσομαι Ὅμ ὅστις καὶ τῷ δωρ. ἐσσοῦμαι ἐν Ἰλ. κατὰ γʹ. ἐν. πρ. ἐσσεῖται χρῆται.
Ἐσσόν, τό· ἱμάτιον Ἡσύχ. πρβ. βέστον καὶ ἕσθος.
Ἐσσόομαι, ἰων. ἀντὶ ἡσσόομαι.
Ἔσσῦμαι, π. παρκ. τοῦ σεύω, ἀφ' οὗ ἔσσυο καὶ ἔσσυτο, δʹ. καὶ γʹ. ὑπερσ. ὅπερ καὶ κατὰ συγκοπ. ἀόρ. ἅμα εἶνε.
Ἐσσύμενος, μετχ. τοῦ σεύω,
Ἐσσυμένως, ἐπίρ. ὁρμητικῶς, μετὰ σπουδῆς ἐμάχοντο Ἰλ. ο, 698· ἀποβάντες Ὀδ. ξ, 346, properanter, celeriter.
Ἔσσυο, ἔσσυτο, δʹ καὶ γʹ. ἐν. π. ἀορ. κατὰ συγκοπ. τοῦ σεύω
Ἐσσύτερον· ἰσχυρότερον Ἡσύχ.
Ἔσσων, ἰων. 2· ἧσσων Ἡρ. 7, 213.
(Ἔσταα), ἄχρ. παρκ. δʹ. τοῦ ἵστημι κατ' ἀμτβ. σημασ. ἐν. ἀφ' οὗ οἱ ἑξῆς κατὰ συγκοπ χρόνοι, δυϊκ. ἔστᾶτον πλ. ἔστᾶμεν, ἔστατε, ἑστᾶσι, ἀπαρ. ἑστάναι, ἐπ. ἑστάμεν, ἑστάμεναι, μετχ. ἑστᾰώς, ἀττικ. συναιρ. ἑστώς, ἑστῶσα, ἰων. ἑστεὼς καὶ ἑστηώς.
Ἔσταθεν· ἴδε ἵστημι.
Ἕστακα, μτβ. παρκ. τοῦ ἵσταμαι, φαίνεται ὅμως ὅτι πρὸ τοῦ Πολυβ. δὲν ἦτο ἐν χρήσ.
Ἑστάλᾰτα, ἰων. γ. πλ. π. ὑπερσ. τοῦ στέλλω ἀντὶ ἑσταλμένοι ἦσαν Ἡσ. ἀσπ. 288.
Ἑσταλωπία, ἡ· ἀγορὰ ἱματισμῶν π. Ταραντίνοις Ἡσύχ. forum vestiarium.
Ἑστάμεν, ἑστάμενος· ἔπ. ἀπαρ. κατὰ συγκοπ παρκ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ ἑστάναι Ὅμ.
Ἕσταμεν, ά. πλ. συγκ. παρκ. τοῦ ἵστημι Ὅμ.
Ἔσταν, αἰολ. καὶ ἔπ. γʹ. πλ. ἀορ. δʹ. ἴνερ. τοῦ ἵστημι ἀντὶ ἔστησαν Ὅμ.
Ἑσταότες, ων, οἱ ἔπ. πλ. ὀν. μετχ. συγκ. παρκ. ἑσταώς, τοῦ ἵστημι Ὅμ.
Ἔστᾶσαν, γʹ. πλ. συγκ. ὑπερσ τοῦ ἵστημι, = ἕσταντο, ἐστέκοντο τούτου διακρινέσθω ἀκριβῶς τὸ ἔστασαν, γʹ. πλ. ἀορ. ἀ βραχυνθ. ἀντὶ ἔστησαν = ἔθαλαν Ἰλ. ε, 323 ἴδ· ἐξαιρ. Ἰλ. μ, 55· πρβλ. ἔπρεσε, ἔπρησε.
Ἑστᾶσε, γʹ. πλ. παρκ. τοῦ ἵστημι συγκ. Ἰλ.
Ἕστατε, δʹ. πλ. καὶ ἔστατον δʹ. καὶ γʹ. πλ. συγκ. παρκ. τοῦ ἵστημι Ἰλ.
Ἕς-τε (πιθαν. ἀντὶ εἷς ὅτε, πρβλ. εἰςόκε)· α) ἐπὶ χρόνου = ἕως ὅτου, ἐφ' ὅσον, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε, ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἀναφερ. μετὰ ἀορ. ὁριστ. «ἕς τε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα» Αἰσχ. Πρ. 455· «ἕς τ' ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος» Σοφ. Ἀντ. 411· «ἕς τέ περ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε» Ἀπολ. Ῥ. 2, 85· καὶ πεζ. ἀπὸ Ξεν. καὶ ἑπομ. «ἕς τε διεπράξατο», Ἀν. 2, 5, 30. «τί οὐκ ἐποίησε ἕς τε ἀπονδῶν ἔτυχε;», 3, 1, 28· καὶ ἐν τῇ σημ. ἐφ' ὅσον χρόνον μετὰ προστ. ἀπομ. 1, 2, 18· «ἕς τε μὲν αἱ σπονδαὶ ἦσαν, οὗ ποτε ἐπαυόμην», Ἀν. 3, 1, 19· ἢ ὡς πρὸς τὸ μέλλον μετὰ τοῦ ἄν μεθ' ὑποτ. «ἀντλήσω τύχην ἕως' ἂν Διὸς φρόνημα λωρήσῃ χόλου» Αἰσχ. Πρ. 376· «ἐπίσχες ἕως' ἂν τὰ λοιπὰ προσμάθῃς», αὐτ. 699· «οὐ λήξω θρήνων ἕως' ἂν λεύσσω ἄστρων ῥιπάς» = ἐν ὅσῳ βλέπω Σοφ. Ἰλ. 103· καὶ πεζ. «τῇδε μενέομεν ἕως' ἂν καὶ τελευτήσωμεν» Ἡρ. 7, 141 «διατρίψω ἕως' ἂν ἀκούσωσιν οἱ ἄγγελοι» Ξεν. Ἀν. 2, 3, 9· «περιμένετε ἕως' ἂν ἐγὼ ἔλθω», 5, 1, 4· οὕτω καὶ εἰς πλάγιον λόγον, Ἑλλ. 3, 1, 15· ἢ = ἐφ' ὅσον χρόνον ἐπὶ ἐκφράσεως γενικότητος· «ἕως' ἂν πολεμίους δείσωσι, κελευόμενα πάντα ποιοῦσι», ἀπομ. 3, 5, 6· καὶ σπαν. π. μτγν. π. Σοφ. λείπει τὸ ἄν· «ἕως' ἐγὼ μόλω», Αἴ. 1162 ἢ μετὰ εὐκτ. ἐν πλαγ. λόγῳ· «ἐζήτει τινες αὐτοῦ ἐξέφερον ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον χρόνον ζῆν ἕς τε νικήσῃ τοὺς εὖ ποιοῦντας» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 11· «ἐπιμεῖναι ἐκέλευσαν ἕς τε βουλεύσαιντο», 5, 5, 2· καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον· «τὸν πόλεμον ἀκήρυκτον εἶναι ἕς τε ἐν τῇ πολεμίᾳ εἶεν», 3, 3, 5· καὶ πρὸς ἔκφρασιν τῆς γενικότητος ὡς πρὸς τὸ παρελθόν· «ἀνέμενον αὐτοὺς ἕς τε ἐμφάγοιέν τι», Κυρ. 8, 1, 44· π. μτγν. καὶ μετ' αἰτ. μετ' ἀπαρ. «ὅτῳ ἐπέτρεψε τὴν ἀρχὴν ἕς τε Δαρεῖόν τι ὑπὲρ αὐτῆς γνῶναι» Ἀρρ. Ἀν. 2, 1, 3· καὶ ἰδ. τοπικῶς μετὰ τῆς ἐπὶ συνηνωμ. = μέχρι· «βόθροι ἐγίγνοντο ἕς τε ἐπὶ τὸ δάπεδον» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 6· «ἕως ἕς τε ἐπὶ τὰ ὄρια κατέστησαν τοὺς Ἕλληνας», 4, 8, 8· «ἕς τε ἐπὶ τὸ ὑψούμενον παρατείνας» Ἀρρ. Ἀν. 1, 28, 5· «ἕς τε ἐπὶ κνέφας» 7, 25, 2· «ἕως' ἐπὶ πᾶχυν» Θεοκρ. 7, 67· «ἕς τε πρὸς» Λουκ. καταπλ. 3· καὶ μετὰ ἀπλ. αἰτ. «παρατείνει ἕως' τὴν θάλασσαν» Ἀρρ Ἰνδ. 2, 2· κατ' Ἐτ. Μ. δωρ. ἕς τε ὡς καὶ π. Θεοκρ. οὗν γράφεται, donec.
Ἕστε, δʹ. πλ. προστ. ἐν. τοῦ εἰμί.
Ἑστεία, ἡ· ἑστία.
Ἑστενωμένως· στενεμένα, στενά· - ζῆν = μετρίως καὶ μετὰ μεγάλης φειδοῦς ζῆν, ὃ καὶ ἀποζῆν λέγεται μτγν. angustе.
Ἑσ-τεπερ· ἴδ· ἕς τε α)
Ἑστερικαί, αἱ· κύνες π. Μακεδόσι Στ. Βυζ. ἴν λεξ. Βορμίσκος, canes.
Ἑστηή, ἡ· στολή π. Κυπρίοις Ἡσύχ. ἴσ. ἀντὶ ἑσπερίς.

Ημαθία - Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑστήκα, ἑστήκειν, παρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἵστημι ἀπὸ ἀμτδ. = ἵν. καὶ παρτ. Ὅμ.

Ἑστηκότως· στέκοντας, διὰ τούτου ὁ Εὐστ. ἐξηγεῖ τὸ ἑπισταδόν, «stando».

Ἔστηκω· ἴδ' ἵστημι.

Ἔστην· ἴδ' ἵστημι.

Ἑστήξω, ἑστήξομαι, ἀμτσ. μελ. τοῦ ἕστηκα = θὰ σταθῶ, ἀττ. ἑσχηματ. ὡς τὸ τεθνήξω, τεθνήξομαι παρὰ τὸ θνήσκω.

Ἑστηριγμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετχ. τοῦ π. παρκ. τοῦ στηρίζω, στηρικτά, μετὰ στηρίξεως μτγν.

Ἔστησα, ἀόρ. ά. ἐνερ. τοῦ ἵστημι, μτδ. Ὅμ. τὸ δ' ἔστην ἀόρ. β', ἀμτδ. = ἐστάθην Ὅμ. ὁ μ. ἀόρ. ά. ἑστησάμην ἀεὶ μτδ.

Ἑστία, ἡ, ἴων. καὶ ἑπ. ἑστίη καὶ ἱστίη Ἡσ. ἔρ. 732· ἡ πυρεστία τοῦ οἴκου, ὅπου ἀνάπτομεν φωτιάν, οὖσα ἐν ταὐτῷ καὶ οἰκιακὸς βωμός, ἐφ' οὗ ἑστιοῦχοι προστάται τοῦ οἴκου θεοί (ἑφέστιοι), καὶ τούτου ἕνεκα νομιζομένη ἱερά, καὶ ἀπαραβίαστον οὖσα καταφύγιον πάντων τῶν ἱκετευόντων καὶ ἐξιλέωσιν διά τι ἁμάρτημα ἢ κακούργημα ζητούντων πρβλ. Θουκ. 1, 136· π. Ὅμ. μόν. ἐν Ὀδ. ἐν σχήματι ὅρκου διαβεβαιωτικῶς· «ἴστω νῶι Ζεύς· ξενίη τε τράπεζα ἑστίη τ' Ὀδυσῆος, ἣν ἀφικάνω», Ξ, 157· π. τραγ. «ἔως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος» Αἰσχ. Ἀγ. 1410· «τίω δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων», Χο. 620· καὶ βωμός· «μήλοισιν αἱμάσσοντες ἑστίας θεῶν», 7, 257· «μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν» Σοφ. Ἠλ. 869· – βούθυτος, Οἰ. Κ. 1491· «τὰς βασιλήιας ἑστίας ὁμνύναι» Ἡρ. 4, 68· «γᾶ ἑστία θεῶν» Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 97· «ἡ καινὴ ἑστία» = οἶκος ἐν ᾧ συνήρχοντο οἱ πρυτάνεις Ἀριστοτ. πολ. 6, τέλ. ὡς τὸ πρυτανεῖον ἐλέγετο· «ἑστία τῆς πόλεως» Πολυδ. 9, 40· ὅθ. ἐν γένει οἶκος, κατοικία· «ἐς ἀφνειὰν μάκαιραν Ἱρωνος ἑστίαν» Πινδ. Ὀ. 1, 11· «ἑστίαν πατρῴαν», Π. 11, 13· «τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη» Αἰσχ. Ἀγ. 415· «ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός», Χο. 262· «οὐδ' ἀφ' ἑστίας σωθείς», Περ. 849· «ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον» Σοφ. Αἴ. 847· «ὅτου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι» Εὐρ. Ἑκ. 353· «μυχοὺς νέουσαν ἑστίας ἐμῆς», Μηδ. 397· «δίξας ἑστίας οἴκει» Πο. 5, 40, ὅστις χρῆται τῇ λέξ. καὶ πρὸς δήλωσιν παντὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἀνήκοντος, ἤτοι τῆς οἰκογενείας· «ὀγδώκοντα ἑστίαι ἐκδημεύουσαι ἔτυχον», 1, 177· «ἄμοιρος ἑστίας» Σεν. Κυρ. 7, 5, 56· μτφ. «Σελεύκειαν ἑστίαν ὑπάρχουσαν τῆς αὐτῶν δυναστείας» = κέντρον Πολυδ. 5, 58, 4· «-καὶ μητρόπολις» Δ. Σικ. 15, 90· π. Ἑτ. Μ. καὶ = δεῖπναν, συμπόσιον παροιμιωδ. «ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι» = ἀπὸ τῶν οἰκιακῶν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 842· (ι π. Ὁμ. μακρὸν π. τοῖς ἄλλοις βραχὺ)· πρβλ. καὶ τὸ ἑπόμ. κυρ. focus.

Ἑστία, ἡ, ἴων. καὶ ἑπ. ἱστίη, π. Ῥωμ. Vesta· θυγ.· τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας Ἡσ. ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λατρευομένη ὡς θεὰ τοῦ πυρός, πρώτη διδάξασα τοὺς ἀνθρώπους τὴν οἰκονομίαν καὶ λοιπὴν τοῦ οἴκου περιποίησιν, τὴν σύστασιν τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἡσύχου κοινωνίας καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῶν πόλεων, διὸ καὶ ἐλογίζετο κοινῶς ὡς προστάτις καὶ ἔφορος τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, τιμωμένη ἐξαιρέτως μὲ προσφορὰς τῶν πρώτων ἀπαρχῶν εἰς πᾶσαν δημοσίαν πανήγυριν καὶ τελετήν· ὅθ. ἡ παροιμ. «ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι» = πρώτην ἀρχὴν ποιεῖσθαι Πλατ. Φαίδρ. 247· π. τοῖς μτγν. ἐσυγχέετο τῆς θεᾶς ταύτης τύνομα μὲ τὸ τῆς Κυβέλης, Γαίας καὶ Δήμητρος· ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τῶν Περσῶν Ξεν. ἔτι δὲ ἐν Ἀθήναις, ἰδ. ἐν τῇ βουλῇ ἔνθα καὶ βωμὸς αὐτῆς καὶ ἄγαλμα Ἑστάτου «ἡ βουλαία Ἑστία» Δ. Σικ. ἐν Ἤλιδι καὶ Ὀλυμπίᾳ Ξεν. ἐν Ἀχαΐᾳ Πολυδ. ἐν Νάξῳ Πλουτ. ἐν Ἑρμιόνῃ Παυσ. ἐν Πάρῳ Δ. Κασ. ἐν Ναυκρατίδι Ἀθήν. π. τοῖς Καυνίοις Ἀπτ. καὶ ἰδ. ἐν Ῥώμῃ, ὅπου ὁ Νομᾶς μετέφερε τὴν λατρείαν τῆς Ἑστίας (Vestae) ἀπὸ τῆς Ἄλβας Λόγγας, καὶ εἶχε ναὸν εἰς τὰς Ἑστιάδας Ἱερείας Δ. Ἁλ. ἐπειδὴ ὅτι ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων θεατήτων ἐτελεῖτο κατὰ πρῶτον θυσία εἰς αὐτὴν Παυσ. ὅθ. καὶ παροιμιωδ. ἐλέγετο «ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι» Σχολ. Πλατ. καὶ «ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι» ἐπί τινος καθ' ὁλοκληρίαν μεμυημένου Ἰσαι. καὶ ἐπειδὴ τῆς Ἑστίας τὰ θύματα δὲν μετεδίδοντο εἰς ἄλλους, τὸ «ἑστίᾳ θύειν» = ἐν σιγῇ φυλάττειν τι = μυστηριώδως Πλουτ. ἐπειδήπερ τὴν Ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν τῆς οὐ μόνον ὁ δημόσιος ὅρκος κατετίθετο π. χ. ὁ τῶν μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις βουλῆς Αἰσχίν. ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἰδιωτῶν, ὅθ. καὶ ὁ ὅρκος «πρὸς τῆς Ἑστίας» Ἀριστ. 2) μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν Ἀπολλ. 3) ὄν. ἵππου τινὸς Χρυσ. 4) κώμη π. τῷ Βυζαντίῳ Ἡσ. 5) ὄν. ὁδοῦ «Ἑστιαία ὁδὸς» Ἁρποκρ. 6) Ἑστίας χῶρος = μέρος τοῦ ἡπατος ἐν θυτικῇ Ἡσύχ.

Ἑστία, ἡ· ἔνδυσις Ἡσύχ.

Ἑστιάδες, αἱ· αἱ Ῥωμ. Vestales, ὅτι μὲν παρθένοι Πλουτ. ὅτε δὲ ἄνευ τῆς προσθήκης ταύτης ὀνομαζόμεναι Δ. Ἁλ. ἐλέγοντο προσέτι καὶ «παρθένοι ἱεραί», ἢ ἁγιπάρθενοι.

Ἑστίαι, αἱ· κώμη π. τῇ Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου Πολυδ.

Ἑστίαια, ἡ, ἑπ. Ἱστιαία, ἴων. Ἱστιαίη· πόλ. 1) τῆς νήσου Εὐβοίας, πρότερον Ταλαντία καὶ ὕστερον Ὠρεὸς κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ 445 π. Χ. κάτ. Ἑσταιεὺς Στ. Βυζ. ἡ Ἑστιεὺς Πλουτ. 2) Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου Ἀπολδ. 3) Ἀκαρνανίας, κάτ. Ἑστιαιώτης Στ. Βυζ.

Ἑστιαιεύς· ὄν. ἀνδρ. Σουΐδ.

Ἑστιατόν, τό· ναὸς Ἑστίας ἐν Ῥώμῃ Δ. Κασ.

Ἑστιατος· 1) Περιῳθιότις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος Δ. Λαέρ. 2) Ταραντῖνος, Πυθαγόρειος Ἰάμβλ. πατ. τοῦ Ἀρχύτα Σουΐδ. 3) Στωϊκὸς ἐκ Πόντου (ὁ Ποντικός) Ἀθήν. (πρβλ. Ἱστιαῖος· 4) ἡγεμὼν τῆς Μιλήτου Παυσ. 5) Ἱστορικὸς Ἰώσ. 6) Ἀθηναῖος ἐπὶ νομισμ. Μιον. 7) κάτ. τῆς Ἑστιαίας Στ. Βυζ.

Ἑστιαῖος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἑστιαιώτης, ὁ· ἴδ' Ἑστιαία.

Ἑστιῶτις, ἡ· χώρα τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης, ἡ πρότερον Δωρὶς Δ. Ἁλ. κάτ. Ἑστιαιεὺς Στ. Βυζ. ἴδ' Ἱστιαιῶτις.

Ἑστιακαί, αἱ· Ἑστιάδες Ζωσιμ.

Ἑστίαμα, τό· συμπόσιον «τὰ Ταντάλου θεοῖς ἑστιάματα» = τὸ ὑπὸ τοῦ Ταντάλου τοῖς θεοῖς δεδομένον συμπόσιον, τραπέζι Εὐρ. Ἰ. Τ. 387· τροφή, φαγητόν, μτφ. «ἐμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἑστιαμάτων» Πλατ. νόμ. 11, 935, epulum.

Ἑστιάμων, ὁ· ἑστιοπάμμων.

Ἑστι-άρχέω· εἶμαι ἑστιάρχης, οἰκοδεσπότης, ξενοδόχος Λουκ. ἑρωτ. 10.

Ἑστι-άρχης, ὁ· (κυρ. ὁ τῆς οἰκίας κύριος) ὁ ξενοδόχος Πλουτ. συμπ. 2, 10, 1.

Ἑστί-αρχος, ὁ· τῷ προηγ. Πολυδ. 8, 104.

Ἑστιάς, άδος, ἡ· ἱέρεια ἑστίας Δ. Ἁλ. 2, 94, Vestalis.

Ἑστιάς, ἡ· ἴδ' Ἀστιάς μτγν.

Ἑστιάς, ἡ· ἀκρωτ. τῆς Θράκης μικρὸν ἀπέχον τοῦ Βυζαντίου Πτολ.

Ἑστίασις, ἡ· τὸ δίδειν τράπεζαν, προσφέρειν συμπόσιον, φίλευμα, φαγοπότιον Θουκ. 6, 46, ὅπερ ἐξηγεῖ ὁ Δημ. «τοὺς παρὰ τοῦ Φιλίππου πρέσβεις ἐξένισα», 19, 234· καὶ μτφ. «τὴν τῶν λόγων ἑστίασιν» Πλατ. Τιμ. 27· ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο λειτουργία τις τῆς πολιτείας, συμπόσιον τῶν φυλῶν Βοικχ. πολ. οἰκ. 1, 484.

Ἑστιατέον (ἑστιάω)· διὰ συμποσίου φιλοξενητέον Πολυδ. 1, 6, convivantum.

Ἑστιατήρ, ὁ· ὁ δοκιμαζόμενος Ἡσύχ.

Ἑστιατήριον, τό· δωμάτιον ἔνθα γευματίζουσι, τραπεζαρεῖον Φιλοστρ.

Ἑστιατικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸ γεῦμα Ἀντιπ. π. Στοβ. ἀνθ. 70, 13, convivalis.

Ἑστιατορεῖον, τό· ἴδ' ἑστιατόριον.

Ἑστιατορία, ἡ· ἑστίασις, Ο'. εὐωχία Ἡσύχ. epulatio.

Ἑστιατόριον, τό· ἑστιατήριον Θεοπομπ. π. Ἀθην. 11, 531, convivatorium.

Ἑστιατόριον, τό· ὄν. αἰθούσης τοῦ Πρυτανείου ἐν τῇ ἱερᾷ Ἄλτιδι τῆς Ὀλυμπίας Παυσ.

Ἑστιάτωρ, ὁ· ξενοδόχος, ὁ δίδων τράπεζαν, συμπόσιον προσφέρων, φιλεύων· ἰδ. ἐν Ἀθήναις = ὁ τὴν τροφοδοσίαν τῶν συμφυλετῶν ὡς λειτουργίαν ἀναδεχόμενος, πρβλ. Δημ. Λεπτ. 21· ὁ Ποσειδώνιος π. Ἀθην. χρῆται τῇ λέξ. καὶ ὡς = ξενιζόμενος, 12, 540, convivator.

Ἑστιάω, εἱστίων, εἱστιάκασι Πλατ. Γοργ. 518, εἱστίαμαι· «ταῦτά σοι εἱστιάσθω» Πλατ. πολ. 534· φιλοξένως τινὰ ἐν τῷ οἴκῳ μου (ἑστίᾳ μου) ὑποδέχομαι Ἡρ. 7, 153· - ξένους Λυσ. 12, 8· ὅθ. φιλοξενῶ τινα, προσφέρω αὐτῷ γεῦμα Ἀριστ. νεφ. 1212· «ἡμᾶς ἑστιᾶτε» Πλατ. συμπ. 175· «= ἰχθύσι τινά», πολ. 3, 404· καὶ μτφ. «τῶν λόγων ἡμᾶς εἱστία» = μὲ λόγους μᾶς ἐφίλευε, Φαιδρ. 227· «ἑστιάσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων», πολ. 9, 571· «γάμον, γάμους», = διευθετεῖν τραπέζας γάμων Εὐρ. Ἡρ. μ. 483· - καὶ μτγν. - ἱερά = συμπόσιον, θυσίας δίδειν Ἀντιφ. 1, 16· «Θεσμοφόρια τὰς γυναῖκας» = προσφέρειν εἰς τὰς γυναῖκας συμπόσια τῶν Θεσμοφορίων Ἰσαι. 3, 80· - νικητήρια Ξεν. Κυρ. 8, 4, 1· ὡς - Ἐπινίκια = πανηγυρίζειν τὴν νίκην διὰ συμποσίου Δημ. 50, 38· οὕτω καὶ - δεκάτην Δημ. 40, 28· - γενέθλια = ἑορτάζειν τὴν ἡμέραν τῆς γενναίσεως, Λουκ. Ἑρμοτ. 11· «ἑστιᾶν τινα ἀδίστην ἑστίασιν», συμπ. 2· «ἐπινίκιά τινι, Δημοσθ. ἐγκ. 26· καὶ «ἔρανόν τινι ἑστιᾶν» Ἐπίχαρμ. π. Ἀθην. 8, 338· ὡς π. Πλατ. μτφ. «ἑστιῶσα καὶ τέρπουσα τὸν ἐν ἡμῖν λόγον», Πλουτ. συμπ. 7, 8, 4· «τὰς ἀκοάς» Λίλ. Π. Ἰ. 3, 1· «τὴν ὄψιν = βόσκω τὸν ὀφθαλμόν, εὐφραίνομαι βλέπων τι Ἰ. Ζ. 17, 23· παθ. μετὸ μ. μελ. φιλεύσομαι, εὐωχοῦμαι ἐν τῇ κυρ. σημασ. καὶ μτφ. εἰστίημαι Ἡρ. 5, 20· «ἄνευ ὄψου ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἑστιωμένους» Πλατ. πολ. 2, 372· «ψυχὴ γὴν ἑστιωμένη», 10, 611· «τἄλλα τὰ ὄντα ὄντως θεασαμένη καὶ ἑστιαθεῖσα», Φαιδρ. 247· «τοῦ μέλλοντος ἑστιάσεσθαι», Θεαιτ. 178· εὐωδίᾳ Ξεν. συμπ. 2, 3, ὡς - λόγοις Ἀθήν. 7, 275· καὶ γεν. «τῶν τέκνων ἑστιώμενος» Λουκ. π. τῶν μισθ. συνόντ. 41, vesco, epulor

Ἑστιόδωρος, ὁ· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλείδου Θουκ.

Ἑστιοι θεοί, αἱ· οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἑστίαν τῆς οἰκίας οἱ π. Ῥωμ. Lares Ἡλιοδ. 1, 30· - ἐσχάρα, 4, 18.

Ἑστιο-πάμων, ὁ· κάτοχος, κύριος τῆς οἰκίας, οἰκοδεσπότης Πολυδ. 1, 74 αἰολ. καὶ δωρ.

Ἕστιος, ὁ· συγγραφεὺς μηχανικῆς ἐν Ἀθήναις μτγν.

Ἕστιος· νεκρὸς Β. Ἀν. 3, 1096.

Ἑστιο-υχέω· πρωΐσταμαι τοῦ οἴκου, τὸν προστατεύω Χαρωνδ. π. Στοβ. ἀνθ. 49, 41.

Ἑστιο-ῦχος, 2· 1) ὁ ἔχων ἑστίαν· - γαῖα = ἐντοπία γῆ Αἰσχ. Περ. 503· αὐλή = κατοικίαν περιέχουσα Εὐρ. Ἀνδρ. 283· - πόλιν = τὴν ἑστίαν καὶ βωμοὺς ἔχουσαν Σχολ. = τὴν ἁγίαν πόλιν Σοφ. Ἀντ. 1070· 2) ὁ προστατεύων, ἰδ. ἐπὶ τῶν θεῶν τῶν προστατευόντων τὸν οἶκον καὶ τὴν χώραν, οὕτω καλεῖται ἡ Δημήτηρ «ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς» Εὐρ. Ἱκ. 1. - θεοὶ Πολυδ. 1, 24, ὅστις λέγει ὅτι ὁ Ἀριστ. ἐχρήσατο τῇ λέξ. = ἑστιάτωρ 6, 11, vestalis.

Ἑστιοῦχος, ὁ· α) ἐπών. τῶν θεῶν, ἰδ. τοῦ Διὸς Εὐστ. 6) κύρ. ὄν. Ἐπιγρ. κατ' εἰκασ. Βοικχ. ἀντὶ ἑστίαρχος.

Ἑστιόω· θεμελιώνω ἑστίαν, οἶκον· «δῶμ' ἑστιοῦται» = ὁ οἶκος θεμελιοῦται, στερεώνεται διὰ τῶν τέκνων Εὐρ. Ἴων 1064, fundo.

Ἑς-τιτρώσκω· πληγώνω μέσα βαθιά.

Ἑστίωνες, οἱ· ἔθνος τῆς Ῥαιτίας οἰκοῦν περὶ τὴν πόλ. Καμβούδουνον Στραβ.

Ἑστιῶται, ἡ Ἑστιαιῶται (ἴδ' Ἑστιαιῶτις,)· ἔθνος Μακεδονίας Πτολ.

Ἑστιώτης, ὁ· οἰκιακός ἴδ' ἑστιῶτις, domesticus.

Ἑστιῶτις, ιδος, ἡ· εἰς τὴν ἑστίαν, τὴν κατοικίαν ἀνήκουσα· - αὖρα = ἐκ τοῦ οἴκου Σοφ. Τραχ. 950, domestica.

Ἔστο, γ'. ἐν π. ὅπερα. τοῦ ἔννυμι.

Ἔστο· ἴδ' εἰμί.

Ἑστόβαρα· πόλ. Βακτριανῆς Πτολ.

Ἐστόν· ἴδ' ἐσσόν.

Ἐστοχασμένος, μετχ. π. παρκ. τοῦ στοχάζομαι.

Ἐστοχασμένως, ἐπίρ. μετχ. π. παρκ. τοῦ στοχάζομαι, ἀρμοδίως, ὀρθῶς· - τοῦ σκοπεῖν Ἡλιοδ. 7, 5, convenienter.

Ἑστρα· ἴδε Γέστρα, ἑστη.
Ἐστραμμένος, μετχ. π. παρκ. τοῦ στρέφω Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 411.
Ἐστραμμένως· οὕτως ὥστε νὰ στριφῆται, ποικίλως Θωμ. Μαγ. ἐν λέξ. περιδάλλω.
Ἑστρῆνες, αἱ· Σειρῆνες Ἡσύχ. ὡς Ἐσυδριάδεσσιν ἀντὶ Συδριάδεσσιν Νόν.
Ἑς-τρὶς· τρεῖς φορὰς Πινδ. Π. 4, 61, tor.
Ἐστυμμένως· περισφιγμένως Εὐστ. Ἰλ. 155, 19.
Ἐστρωμένος, μετχ. π. παρκ. τοῦ στρώννυμι, στορέννυμι Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 159.
Ἑστώ, ὥωρ. ἡ· οὐσία, περιουσία, ἐξ οὗ εὐεστώ Ἀρχύτ. π. Στοβ. ἐκλ. φυσ 714, essentia.
Ἑστώ, ἡ· ἡ Πυθαγόρειος δυάς, ὁ δύο ἀριθμὸς Φωτ. βιβλ. 187, σ. 143.
Ἕστωρ, ὁ· πάσσαλος εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ τῆς ἁμάξης (τοῦ μεταξὺ τῶν ἵππων μακροῦ ξύλου), ἐξ οὗ κρέμαται ὁ κρίκος εἰς ὃν δένονται τὰ λωρία τῶν προστερνηδίων τῶν ὑποζυγίων Ἰλ. ω, 272· πιθαν. παρὰ τὸ ἔζω ἢ ἧμι· πρβλ. Λοβεκ. παραλ. σ. 430· π. Ὁμ. ἀναγινώσκ. Ἕκτωρ παρὰ τὸ ἔχω, ὁ συγκρατῶν ἅλος, πάσσαλος.
Ἐσύνηκεν, ἀόρ. ἀ. τοῦ συνίημι, ἀντὶ συνῆκεν κατ' αὔξ. ἐξωθεν.
Ἐς-ὕστερον, ὀρθοτ. γρ. ἐς ὑστεραν· μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἐρχόμενον Ἡρ.
Ἐσφαλμένως (σφάλλω)· σφαλερῶς, ψευδῶς, ἀμαθῶς Σχολ. Θουκ. 1, 140, falso.
Ἐς-φέρω, ἰων. ἀντὶ εἰσφέρω Ὁμ. καὶ Ἡρ.
Ἐσφιγμένως· σφικτὰ μτγν. stricte.
Ἐς-φλασις, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἔσω τινὸς θλῖψις Ἱπποκρ.
Ἐς-φλάω· ἐνθλάω ἢ ἐνθλάω.
Ἐς-φορέω· εἰσφορέω Ὀδ.
Ἑσχάρα, ἡ· (ἡ παραγωγ. ἦν ἤδη π. ἀρχαίοις ἀμφίδολος), ἰων. ἐσχάρη, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. «ἀπ' ἐσχαρόφιν», «ἐπ' ἐσχαρόφιν»· 1) ἡ ἑστία ἐν τῷ οἴκῳ καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐξηγητ. ἡ μὴ τοσαῦτον ὑψηλὰ ὡς ἡ ἑστία, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς ἱδρυμένη κοίλη, ἡ κατ' Ἀπολ. λεξ. Ὁμ. «βωμὸς ἰσόπεδος οὐδ' ἐκ λίθων ὑψωμένος» (πρβλ. βωμός)· ἐχρησίμευεν αὕτη πρὸς θέρμανσιν Ὀδ. ζ, 305, ὡς θυσιαστήριον, ξ, 420· καὶ εἰς αὐτὴν εὕρισκον ἄσυλον, καταφύγιον ἀπαραβίαστον οἱ ἱκέται· «καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἓν κονίῃσι» = ἐκάθηντο πλησίον τῆς πυρεστιᾶς εἰς τὴν στάκτην (οἱ ζητοῦντες ἅγη, βοήθειαν κατὰ τῶν κατατρεχόντων αὐτούς) Ὀδ. η, 153. Καθόλου τόπος ὅπου ἀνάπτεται φωτιά· «Τρώων πυρὸς ἐσχάραι» = αἱ φωτιαί, τὰ πυρὰ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Τρώων Ἰλ. κ, 418· π. τραγ συχν. τὸ θυσιαστήριον καὶ ἴδ. τὸ ὁλοκαύτωμα ἢ ἔμπυρον Πορφυρ. ἄντρ. Νυμφ. ἀναφέρει αὐτὴν εἰς τὸ «θεοῖ χθόνιοι καὶ ἥρωες», τὸ δὲ βωμοὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπίους θεούς, τὸ βόθροι εἰς τοὺς καταχθονίους· πρβλ. Πολυδ. 1, 8 «πρὸς ἐσχάραν Φαίδου» Δίσχ. Περ. 201 «ἐπ' ἐσχάρα πυρὸς ἕδουσ», Εὐμ. 108 «ἀγναὶ δυοῖν θεᾶτν ἑσχ.» Εὐρ. ἰκ. 33· ὁ Σοφ. ὅμως διακρίνει τὰ «βωμοὶ καὶ ἐσχάραι τε παντελεῖς», Ἀντ. 1003· λέγει ὅμως «βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών», ἀπασπ. 36, ὡς καὶ Εὐρ. Φοιν. 271· σπαν. πεζ. ὡς Δημ. 19, 116 (α. Νεαίρ.). Ἐνγέν. ὑπόθεμα, σκάφα, μαχαίρι, ἐφ' ὧν θέτομεν πῦρ ἢ ἄνθρακας πρβλ. «ἐξενίγκατε τὴν ἐσχάραν μοι θεῖρο καὶ τὴν ῥιπίδα», Ἀριστ. Ἀχ. 888· καὶ σπαν. π. μτγν. - κρεηδόκος Φιλιπ. 13 (6, 101)· 3) τὰ χείλη τῶν γυναικείων αἰδοίων Ἀριστ. ἱππ. 1283· 4) σκλήρωμα σχηματιζόμενον ἐπὶ πληγῆς τινος ἢ ἐπὶ κεκαυμένου μέλους τοῦ σώματος· «τὰ κοῖλα ἕλκη καὶ περιφερῆ» Β. Ἀν. 257· 5) ζῷόν τι θαλάσσιον ἢ ὀστρακοειδὲς ἰχθύος Ἀρχιπ. π. Ἀθην. ὅπου τὸ ἐσχάρα· ὁ Δινδόρφ. θέλει νὰ μεταβάλῃ εἰς ἔσχαραι, 3, 86, focus.
Ἐσχαρεύς, ὁ· ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἐσχάρας ἐν πλοίῳ, μάγειρος πλοίου Πολυδ.
Ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ· ἐσχάρα Θεοκρ. 24, 48, focus.
Ἐσχάριαν, τό· ὁποκ. τοῦ ἐσχάρα, τόπος ἐφ' οὗ θέτουσιν ἄνθρακας ἀναμμένους Πολυδ. 9, 41· π. Ἀθην. τὸ ἐργαλεῖον ὃ οὗ τὰ νεωστὶ ναυπηγηθέντα πλοῖα καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, 5, 204, foculus.
Ἐσχάριος, 2· εἰς τὴν ἐσχάραν ἀνήκων· - πῦρ Ἀντιπ. Σιδ. 63 (7, 210), focalis.
Ἐσχαρίς, ἴδος, ἡ· σκεῦος ἐφ' οὗ τίθενται ἄνθρακες ἀναμμένοι Ἀλεξ. π Ἀθην. 14, 642· κοτύλον θυμιατήριον Εὐστ. Ὀδ. 1523, 29, foculus.
Ἐσχαρίτης, ὁ ἄρτος· ὁ ἐν τῇ ἐσχάρᾳ ψημένος Ἀθην. 3, 109 ὃ καὶ ἐγκρυπτὸς λεγόμενος Ἡσύχ. κατὰ δὲ Πολυδ. = Ῥοδιακὸς μεθόριος ἄρτου καὶ πλακοῦντος, 6, 78, focalis.
Ἐσχαρό-πεπος ἢ ὀρθοτ. ἐσχαρόπεπτος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ψηθείς Ἱπποκρ.
Ἔσχαρος, ὁ, ἡ καθ' Ἡσύχ. ἐσχαρώς, ὁ· εἶδος ἰχθύος Ἀθην. 7, 330 (πρβλ. ἐσχάρα 5).
Ἐσχαρόφιν, γεν καὶ δοτ. τοῦ ἐσχάρα.
Ἐσχαρόω· προξενῶ εἰς πληγὴν ἐσχάραν, κάμνω νὰ πιάσῃ ἐπάνω της ἡ πληγὴ σκληρὰν κόραν, πέτσαν· «ἕλκη ἐσχαρωμένα» Διοσκ. incrusto.
Ἐσχαρ-ώδης, 2· αὐχμηρός, ὕφιος μὲ ἐσχάραν Πολυδ. 2, 204.
Ἐσχάρωθεν, ἐπίρ. σχηματ. ὡς τὰ ἔωθεν, ἠῶθεν Κραμ. Ἀν. 2 156, 33.
Ἐσχάρωμα, τό· τὸ λέπιον, ὄστρακον μτγν.
Ἐσχάρωσις, ἡ· χονδροπέτσιασμα, ἀποσκλήρανσις πληγῆς Ἀριστοτ. προβλ. 1, 33, incrustatio.
Ἐσχαρωτικός, 3· ἐπιτήδειος πρὸς ἐσχάρωσιν· - φάρμακον Γαλην.
Ἐσχατάω ἢ ἐσχατόω· εἶμαι μακρυνώτατος, ἔσχατος, μόν. μετχ. ἐσχατόων, ἐσχατόωσα π. χ. «εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα» = εἰς τὴν τελευταίαν ἄκραν τοῦ στρατοπέδου Ἰλ. κ, 206· «Ἀνθηδὼν Μόρυνος ἐσχατόωσα» = εἰς τὰ ἔσχατα, τελευταῖα σύνορα κειμένη, 2, 616· «Καύκασον ἐσχατόωντα» Θεοκρ. 5, 17.
Ἐσχατεύω τῷ προηγ. «ἐσχατεύουσα τῆς Ἀρκαδίας» Πολυδ. 4, 77, 8· καὶ μόν. εἰς τὴν μετχ.
Ἐσχατίω· βραδύνω μτγν. tardo
Ἐσχατιά, ἡ· τὸ ἔσχατον, τὸ περιφερειακὸν

τὸ τελευταῖον ὅριον τόπου τινός, π. χ. - νήσου Ὀδ. ε, 238· - λιμένος = τὸ στόμιον, δ, 391· «- πολέμου ἐσχατιὴ» = τὸ μακρινώτατον μέρος τῆς μάχης, τὸ τελευταῖον τάγμα, ἢ τὸ τὰ ἄκρα τῶν κεράτων τοῦ μαχομένου στρατοῦ εἴτε τὴν οὐρὰν ἢ τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτοῦ σχηματίζον Ἰλ. λ, 524· - τῆς πυρᾶς, τῆς φωτιᾶς εἰς ἣν ἔκαιον τοὺς νεκρούς, ψ, 242· οὕτω καὶ - ἀγροῦ = τὸ ἀπώτατον μέρος τῆς χώρας Ὀδ. δ, 517· ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐσχατιὴ = μέρος γῆς μακρὰν τῆς πόλεως κείμενον, ἀγρός, ἔπαυλις, ὑποστατικόν, ἰδ. πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ὀρέων ἢ βουνῶν Ὀδ. ξ, 104· οὕτω καὶ π. τοῖς Ἀττ. («τὰ πρὸς ταῖς τέρμασι τῶν χωρίων, οἷς γειτνιᾷ εἴτε ὄρος εἴτε θάλασσα» Ἁρποκρ.) Σοφ. Φιλ. 144· «ἐπ' ἐσχατιᾶς κεκτημένος» Πλάτ. νόμ. 8, 842· π. Θεοκρ. ἐσχατιαί = ἀγροὶ ἀποπερατωμένοι, 13, 25· μτφ. τὰ ὅρια, τὸ ὕψιστον «πρὸς ἐσχατιὰν ἀρεταῖσιν ἐκάνων» Πινδ. Ὀ. 3, 45· «πρὸς ἐσχατιὰς ὤλβου βάλλετ' ἄγκυραν», Ἰ. 6, 11· «ἀν' ἐσχατιὴν» Ἀρχιλ. ἀπασπ. 60· ἐσχατιῇ = τέλος πάντων Νικ. Θηρ. 437· - ἐσχατιαί = δύσις Ἄρατ. 574, extremitas, finis.

Ἐσχατιά, ἡ· 1) κώμη τῆς νήσου Σύρου Ἐπιγρ. 2) ὄν. ἀντὶ Λιβύη Στ. Βυζ.

Ἐσχατιόω· ἐσχατεύω Ἐτ. Μ. 384, 42.

Ἐσχατίζω· ἔρχομαι τελευταῖος, Ο'. tardo.

Ἐσχάτιος, π. ἀντὶ ἔσχατος, ὕπνος Νικ. Θηρ. 746· -μοῖρα Βαρβουκαλλ. 11 (7,555), ultimus.

Ἐσχατίων· ὄν. ἀνδρ Ἐπιγρ.

Ἐσχατιῶται, οἱ· 1) φυλή τις ἐν Τήνῳ Ἐπιγρ. 2) λίμνη παρὰ τὴν Κόρινθον Ἐτ. Μ.

Ἐσχατιώτης, ὁ· εἷς τὰ ἔσχατα ἢ ἄκρα τῶν συνόρων ἐδρισκόμενος Ἐπιγρ.

Ἐσχατιῶτις· θηλ. τοῦ προηγ. Ῥηγν. Μουσ.

Ἐσχατο-γέρων, ὁ· ἐσχατόγηρως μτγν.

Ἐσχατο-γηρόω· εἶμαι εἰς ἔσχατον γῆρας μτγν.

Ἐσχατό-γηρως· πάνυ γέρων, λίαν προβεβηκὼς εἰς γηραιτεῖα Στραβ. 10, 477.

Ἐσχατόεις, 3· π. ἀντὶ ἔσχατος, ὡς ἐσφ. γρ. ἐσχατόεσσα ἀντὶ τοῦ ἐσχατόωσα ἐν τοῖς Ὁμ. χωρίοις Στ. Βυζ. extremus.

Ἐσχατό-κολλον, τό· τελευταία σελὶς μτγν.

Ἔσχατος, 3 (καὶ 2 Ἄρατ. φαιν. 625)· τελευταῖος, ἐξώτατος, ὀλοώτερινός, ἀπώτατα κείμενος, π. Ὁμ. μόν. τοπικῶς, ὅστις π. χ. περὶ τῶν αἰθιόπων λέγει «ἔσχατοι ἀνδρῶν» = οἱ τὰς ἐσχατιὰς οἰκοῦντες τῶν ἀνατολῶν καὶ τῶν δυσμῶν Ὀδ. α, 23· ὁμ. ἐπὶ τῶν Φαιάκων, ζ, 205· «- ναυτιλίαι, πλοῦς» Πινδ. Ν. 3, 21 καὶ Π. 10, 28· «γᾶς ἔσχατον τόπον» Αἰσχ. Πρ. 416· - ὄρει, 609· «τάξιν ἐσχάτην εἶχε» Σοφ. Αἴ. 4· - ατῆλη = τὸ ὕψιστον τέρμα, Ἰλ. 710· «πρὸς τὴν Ἑῴαν ἐσχάτη τῶν οἰκουμένων ἡ Ἰνδική» Ἡρ. 3, 106· «τὰ ἔσχατα τοῦ ἄστεος τῶν στρατοπίδων» Θουκ. 8, 95· «ἔσχατοι τῆς ἀρχῆς ἦσαν» = κατῴκουν εἰς τὰ ἀπώτατα ὅρια, 2, 96· «ἕως ἐξ ἐσχάτων εἰς ἔσχατα ἀπίκετο καὶ τῆς Ἴππου καὶ τοῦ πεζοῦ» = ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου Ἡρ. 7, 100· «παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερουσιάδος λίμνης» Πλατ. Φαιδ. 113· - σάρκες = τὸ ἐνδοτάτον Σοφ. Τρ. 1042· συγκρ. μτφ. τὸ ἐξώτατον, τελευταῖον, ὕψιστον· «τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι» Πινδ. Ὀ. 1, 113· - ἐλπίδες, Ἰ. 6, 36· «πραδᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους» Σοφ. Ἀντ. 846· καὶ «ἔσχατ' ἐσχάτων κακά» = τὰ πάντων μέγιστα, Φιλ. 65· «- πόνος καὶ ἀγὼν» Πλάτ. Φαῖδρ. 247, ἀδικία, πολ, 2,361· «τὸ πάντων μέγιστόν τε καὶ ἔσχατον πάσχειν», Φαιδ. 83· «ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν ἀηδίας», Φαῖδρ. 246· πρβλ. «ἐπὶ τὸ ἔσχατον τοῦ ἀγῶνος ἐλθεῖν» Θουκ. 4, 92· καὶ «ἐς τὸ ἔσχατον τοῦ κακοῦ ἀπιγμένοι» Ἡρ. 8, 52· - κίνδυνος Δημ. 59, 1· «τὰ ἔσχατα παθεῖν» συνηθ. = θανάτου κίνδυνον ὑπομεῖναι Ξεν. καὶ ἄλ. οὕτως ἐξαίρ. ἐπὶ φαύλων, κακῶν πραγμάτων· ἔτι ὁ κατώτατος, τελευταῖος, κάκιστος, - ἀνδράποδον Ἀλκιφρ. 3, 43· ἐπὶ τοῦ χρόνου = ὕστατος, «τὸ ἔσχατόν σου τυδμὸν ἅπτεται δίμας» Σοφ. Οἰ. Κ. 1547· «διεκαρτέρει ἐς τὸ ἔσχατον» = μέχρι τελευταίου Ἡρ. 7, 107· «τὸ ἔσχατον», Ἠπειρ. = τελευταῖον· συγκρ. ἐσχατώτερος Ἀριστοτ. μεταφ. 10, 4· «τὰ ἐσχατώτατα παθόντων» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 49, ultimus, postremus.

Ἐσχατόω· ὑδ' ἐσχατάω.

Ἐσχατόωθεν· ὑδ' ἐσχάρωθεν.

Ἐσχάτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. τὰ μέγιστα, π. χ. φιλοπόλεμος Ξεν. Ἀν. 2, 6, 1· «διακεῖσθαι, ἔχειν» = εἰς ἐλεεινοτάτην εὑρίσκεσθαι κατάστασιν Πολυδ. 1, 24, 2, extreme, summe.

Ἔσχεθον, π. ἀόρ. 6', τοῦ ἔχω = ἔσχαν Ὁμ. Ἐς-χέω, ἰων. ἀντὶ εἰσχέω Ἡρ.

Ἐσχηματισμένως· ἀλληγορικῶς, παραβολικῶς - εἰρῆσθαι Σχολ. Ἀριστ. πλ. 23, figuraliter.

Ἔσω· εἴσω ὑ τόδε.

Ἔσωθεν· ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω Ἱπποκρ. «ἔσωθεν ἐξενηνεγμένα» Ἡρ. 8, 37· = ἔνδον, «ὁμνῶσιν ὄρκιον - ἔσ. θυμὸς» Αἰσχ. Ἀγ. 964, ὅστις καὶ «ἔσωθεν δωμάτων» λέγει, Χο. 789· «αἱ ἔσ. ξέναι» Σοφ. Τρ. 598· «ἔσ. ἄντρων» Εὐρ. Κυκλ. 516.

Ἔσω-κουρίτης, ὁ· «μοναχὸς ἐν τῇ μονῇ κουρευθείς μτγν.

Ἔσω-μανῖται, οἱ· μοναχοὶ ἐν μονῇ κατοικοῦντες Βάλσαμ. καν Νικ. διατ. Ἀλεξ. Κομν.

Ἐς-ωπή, ἡ· ὄψις, πρόσωπον Ὀππ. ἁλ. 4, 358, ἰσφ. γρ. ὀπωπή

Ἐσῶπις, ἡ· πόλ. Ἰταλίας, ἐπ' ὄφρυος κειμένη μεταξὺ Ῥηγίου καὶ Λοκρῶν Στράβ. 6, σ. 259.

Ἐσώτατος, 3· ὑπερθ. τοῦ ἔσω, εἴσω μτγν. ἐσωτάτω Ἱπποκρ.

Ἐσωτερικός, 3· εἰς τὰ ἔσω ἀνήκων, ἀντίθ. τῷ ἐξωτερικὸς Λουκ. vit. aucct. 6. συγγραφ. 26, internus.

Ἐσωτέριον· ἐσωφόριον, τὸ ὑποκάμισον μτγν. Τερτυλλιαν. interula.

Ἐσώτερος· συγκρ. τοῦ ἔσω, εἴσω, ἐσωτερικὸς ἀντίθ. τῷ ἐξώτερος μτγν. interior.

Ἐσωτέρω, ἐπίρ. τοῦ προηγ. περαιτέρω πρὸς τὰ μέσα Ἱπποκρ.

Ἑτά· ὑδ' ἐτός.

Ἑταεῖς· ἑταιεῖς.

Ἑταζέτα, ἡ· γυνὴ Νικομήδους βασιλέως τῆς Βιθυνίας Μεμν.

Ἐτάζω (ἐτός) κυτάζω νά πληφορηθῶ

ἐὰν εἶνέ τι ἀληθές, δοκιμάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ Πλατ. Κρατ. 410· ἄλλως δὲ ἐν τῷ πεζ. μόν. ἐν συνθέσ. εὑρίσκεται ἐξετάζω· σπαν. ὃ π. μτγν. π. ὡς Τουλλ. Λαυρ. 3 (7, 17) καὶ π. Βυζαντ. examino, scrutor.

Ἑταιεῖς, οἱ· πόλ. Λακωνική, κάτ. Ἑταιεὺς Στ. Βυζ.

Ἑταίρα· θηλ. τοῦ ἑταῖρος, ἐπ. καὶ ἑτάρη σύντροφος, φίλη, ὁμήλιξ Ἰλ. δ, 441 καὶ μτφ. «φόβου ἑταίρη» = ἡ φυγὴ Ἰλ. ι, 2· ἡ λύρα καλεῖται «δαιτὸς ἑταίρη» Ὀδ. ρ, 271· π. τοῖς ἄντ. = ἑταστή, παλλακὴ Ἀριστ. καὶ ἀλ. Καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξ. δὲν ἐκφράζει ὄνειδος οὐδ' ἐνομίζετο π. τοῖς Ἀθηναίοις ὀνειδιστικὴ ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ γαμικοῦ καὶ οἰκιακοῦ βίου· πρβλ. π. χ. Ἀντιφ. π. Ἀθην. 13,572, sodalis.

Ἑταίρα, ἡ· 1) ἐπών. Ἀφροδίτης ἐν Ἀθήναις Ἀθην. 2) ὄν. πλοίου.

Ἑταιρεία, ἰων. ἑταιρηίη, ἡ· οἰκειότης μὲ ἕνα ἢ πολλοὺς φίλους, συντρόφους, συντεχνίτας Σοφ. Αἴ. 688, ὅπου ἴσφ. γρ. ἑταιρία (ὀρθῶς)· «προσποιησάμενος τὴν ἑταιρηίην τῶν ἡλικιωτέων» Ἡρ. 5, 71· «εἰς φιλίαν καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι» Πλατ. ἐπ. 7, 328· «ἑταιρεία φιλία κατὰ συνήθειαν ἐν τοῖς καθ' ἡλικίαν γεγενημένοις» Πλατ. ὁρισμ. σ, 413· ἴδ. πρὸς πολιτικοὺς σκοπούς, πολιτικὴ ἀδελφότης, στάσις, φατρία ὡς Ἰσοκ. 4, 79 - ποιεῖσθαι, 3, 51· «ἑταιρείας συνάγειν», Πλατ. πολ. 2,365· «ὃς ἂν τὴν πόλιν ἑταιρείας ὑπήκοον ποιῇ», νόμ. 9, 856· καὶ π. Δημ. 29, 22, π. ᾧ σχεδὸν πανταχοῦ εὑρίσκεται ἡ ἴσφ. γρ. ἑταιρία· π. Ἀριστοτ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ἱ. Ζ. 9, 4· π. Ἀνδοκ. = ἑταίρησις, 1, 100, sodalitas, societas.

Ἑταιρει-άρχης, ὁ· ἀρχηγὸς ἑταιρείας ἀρ. λεξ.

Ἑταιρει-αρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑταιρειάρχου Νικητ. Χων. 9, 17.

Ἑταιρεί-αρχος, ὁ· ἑταιρειάρχης μτγν.

Ἑταιρεῖον, τό· πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον Σχόλ. Ἀριστ. ἱππ. 863, lupanar.

Ἑταιρεῖος, ὁ καὶ ἰων. ἑταιρηίος· ἐπών. Διὸς ἐν Κρήτῃ Ἡσύχ. ἐν Μιλήτῳ καὶ Μαγνησίᾳ Ἀθήν. ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἐκαλεῖτο «τὰ ἑταιρίδια» Ἀθην.

Ἑταιρεῖος, ἰων. ἑταιρηίος, 2· ὁ εἷς ἑταῖρον, φίλον ἀνήκων· - Ζεὺς = ἔφορος καὶ προστάτης πάσης ἑταιρείας καὶ συνδέσμου Ἡρ. 1, 44· - φόνος = τοῦ φίλου Ἀλκ. Μεσσ. 4 (9, 519)· - φιλότης = ἐρωτικὴ Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 58· - στόλος = ἑταίρας τινὸς Ἀντιφιλ. 1 (9, 415)· sodalitialis.

Ἑταιρειώτης, ὁ· μέλος ἑταιρείας, ὢν μτγν. socius.

Ἑταιρεύομαι· εἶμαί τινος ἑταιρείας μέλος· - κάμνω τινὰ ἑταῖραν, παλλακήν, διαφθείρω, ἐπὶ ἀνδρὸς Πολυβ. 8, 11, 10· ἐπὶ γυναικὸς Πλουτ. Ἀντ. 18.

Ἑταιρεύω· τῷ προηγ. Εὐσεβ. πρὸπ. Εὐαγγ. 275, meretricor.

Ἑταιρέω· βίον ἑταιρικὸν μετέρχομαι, = «ἐπὶ συνουσίας μισθαρνῶ» Ἀθην. 13,586· ἴδ. μετέρχομαι παιδεραστίαν· «παρά τινι μεμισθαρνῆκέναι ἐπὶ τῷ σώματι» Αἰσχίν. 1, 13 - ἐνὶ Ἀνδοκ. 1, 100 (ὁ Θωμ. Μάγ. κάμνει διάκρισιν μεταξὺ τοῦ ἑταιρέω καὶ πορνεύομαι, τὸ μὲν ἔτυμ. = ὑπὸ ἐραστοῦ, τὸ δὲ π. ὑπὸ τοῦ τυχόντος)· ἐπὶ γυναικῶν Λουκ. ἑταίρ. δι. 8, 2· - τινί Ἀθην. 13, 586· «φιλία ἑταιροῦσα» = πορνική, ἀντίθ. τῇ «ἀληθινῇ καὶ σώφρονι» Πλουτ. διακρ. κολακ. τοῦ φίλ. 30, mercor.

Ἑταιρηίη καὶ ἑταιρήϊος, ἰων. ἀντὶ ἑταιρεία, ἑταιρεῖος.

Ἑταίρησις, ἡ· ἀσελγὴς τῶν ἑταιρῶν, ἰδ. τῆς παιδεραστίας βίος· «ἑταιρήσεως γραφή» Αἰσχίν. 1, 13, meretricium.

Ἑταιρία, ἡ· φιλία κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. διακρινομένη τοῦ ἑταιρεία, ἀλλ' ἐν τοῖς χειρογρ. δὲν βεβαιοῦται ἡ διαφορὰ αὕτη πρβλ. Λοβεκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 682, ἀντίθ. τῷ ἔχθρα Δημ. 29, 22· ἀλλὰ καὶ φιλικὸς σύνδεσμος μτγν. sodalitas.

Ἑταιρία, ἡ· 1) ὡς λατ. Clementia (Iulia), ἔχουσα ναὸν Δ. Κασ. 2) γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἑταιρίδια, τὰ· θηλ. ἱερὰ ἑορτὴ τοῦ Ἑταιρείου Διὸς ἐν Μαγνησίᾳ Ἀθήν. 13, 572.

Ἑταιρι-άζω· ἴδ. ἑταιριστής.

Ἑταιρι-άρχης· ἑταιρειάρχης.

Ἑταιριασταί, οἱ· οὕτως ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν οἱ χριστιανοί, «ὅτι ἑταῖρον θεῷ προήγαγον, λέγοντες εἶναι τὸν Χριστὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεόν» Νικ. Χων.

Ἑταιρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἑταῖρα Πλουτ. πολ παραγγ. 13, meretricula.

Ἑταιρίζω, ἐπ. ἑταιρίζω· εἶμαι ἑταῖρός τινος, βοηθῶ τινα· - ἀνδρὶ Ἰλ. ψ, 335· ἔτι εἶμαι κοινωνός τινος, ἔχω κοινωνίαν, σχέσιν μέ τινα Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 96. Μέσ. γίνομαί τινι ἑταῖρος, εἰς φιλίαν εἰσέρχομαί τινος, κάμνω τινὰ σύντροφον καὶ φίλον μου· «ἥ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο, ἦ πιφάσσαιτο καὶ δίος» Ἰλ. ν, 456· 2) = ἑταιρέων μετέρχομαι βίον ἑταίρας Λουκ. δι. ἑταίρ. 8, 2. Μέσ. Ἀθήν. 13, 593· καὶ ἐπὶ ἀνδρός, «- μετά τινος» Σχόλ. Ἀριστ. θεσμ. 254, opitulor, scortor.

Ἑταιρικός, 3· α) ἀνήκων εἰς ἑταῖρον, «εἰς φίλον ἰδιάζων· «ἡ ἀδελφικὴ φιλία τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦται» Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 12· «τὸ ἑταιρικὸν» = πολιτικὸς σύνδεσμος Θουκ. 3, 82· οἱ συνομόται, 8, 48· ὁ Δ. Κασ. ὀνομάζει οὕτω τὰ τῶν Ῥωμαίων Collegia, 38, 13· «ἑταιρικὴ ἵππος» = ἱππικὸν τάγμα τῶν ἑταίρων ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ Δ. Σικ. 17, 37· 6) κατὰ τρόπον ἑταίρας, πορνικός· - γυνὴ Πλουτ. γαμ. παραγγ. α. 415, ὅπου συντάσσει «ἑταιρικὸν καὶ ἰταμόν»· «τὸ ἑταιρικὸν» = ὅ,τι συνειθίζουσιν αἱ ἑταῖραι νὰ πράττωσιν Ἀλκίφρ. 2, 1, sodalitius.

Ἑταιρικῶς, ἐπιρ. τοῦ προηγ. κατὰ τρόπον ἑταιρῶν Πλουτ. Πομπ. 2· - κεκοσμημένη Λουκ. Ἰ. ἀλ. 2, 46.

Ἑταίριος, 2· ἑταιρεῖος Λουκ. Λεξιφ. 19.

Ἑταιρίς, ἴδος, ἡ· ἰδ. ὑποκ. τοῦ ἑταῖρα μὲ τὴν αὐτὴν σημ. Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 6, meretrix.

Ἑταιρισμός, ὁ· παρνεία Ἀθην. 13, 516.

Ἑταίρισις, ἡ· ἑταίρησις Σουΐδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑταιριστής, ὁ· πόρνος, ἑταιροφίλος Πολυδ.
Ἑταιρίστρια, ἡ· τριβάς· Ἡσύχ. γονὴ φιλίας κτωμένη Φωτ. «οὐ πάνυ τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσα, ἀλλὸ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμένη» Πλατ. συμπ. σ. 191, meretrix.
Ἑταιρίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑταιρο-ζυγέω· Ϋδ· ἑτεροζυγέω.
Ἑταιρο-παιέαμαι· κάμνω φίλους, ἑταίρους, ἀδελφοποιοῦμαι Σχολ. Ἰλ. μ, 310.
Ἑταῖρος, ὁ, ἴων καὶ π. καὶ ἔταρος· συνεργός, συμβουλθός, φίλος, σύντροφος, συντεχνίτης, πᾶς ὁ μετά τινος ἔχων στενὰς σχέσεις, π. Ὅμ. συνήθ. συστρατιῶται καὶ συμπλωτῆρες, καὶ οἱ θεράποντες, τιμώμενοι ἐκ τούτου διὰ τοῦ προσθήκη «ἑσθλοί, φίλοι, ἑρίηρες» ἢ ἀποτελοῦντες ὡς ἐλεύθεροι τὴν συνοδίαν τοῦ στρατηγοῦ, τοῦ βασιλέως· ἐπὶ συνδούλων Ὀδ. ξ, 407· ἐπὶ συνδαιτυμόνων καὶ ὁμοτραπέζων Ἰλ. ρ, 577· μτφ. καλεῖται καὶ ὁ ἐνυάλιος, οὔριος ἄνεμος «ἑσθλὸς ἑταῖρος» = δυνατὸς συνεργός, ἐπιταχύνων τὸν πλοῦν Ὀδ. λ, 7· οὕτω σημειοῦται π. ταῖς ἐπφ. πᾶσα στενὴ σχέσις καὶ φιλία Πινδ. καὶ τραγ. «ἀγαθῶν ἑτάρων» Αἰσχ. Περ. 949· καὶ τὴν Ὅμ. χρῆσιν ἐνθυμίζ. Σοφ. Οἰ. Κ. 1402· «ἄνδρ' ἑταῖρον» Εὐρ. Ἄλκ. 779· καὶ πεζ. πρβλ. ἴδ. «αἰεὶ ἑταῖρω τε καὶ φίλω ἦμεν» Πλατ. Λαχ. 180· «οὗτος ἐμός τε ἑταῖρος ἦν ἐκ νέου καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει» Ἀπολ. 21· ὡς ἐπίθ. π. χ. οὐδ. πολ. 4, 439· ὃν ὑπερθ. ἑταιρότατος Φαίδ. 89· ἰδ. ὠνόμαζεν ὁ Σωκράτης οὕτω τοὺς μαθητάς του Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 1· εἰς τὸν Μακεδον. στρατὸν οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἐκλεκτὸν ἱππικόν, οἱ ἱππεῖς σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως Πολυβ. π. Ἀθην. 5, 194· Σύνηθ. ὡς προσφώνημα πρὸς πάντα οὑτινος ἀγνοοῦμεν τὄνομα ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, φίλε ἀδελφέ.
Ἑταιρωσύνη· ἑταιρεία μτγν. sodalitas.
Ἑταιρόσυνος, 2· οἰκεῖος, συνήθης = ἑταῖρος εἰς αἰσχρὰν σημ. Στρατ. 86 (12, 247).
Ἑταιρο-τρόφος, 2· μαστρωπός, προαγωγὸς Ἀθανάσ. 1, 356, leno.
Ἑταιροφίλη, ἡ· Περσεφόνη Ἡσύχ.
Ἔταν· Ϋδ· ἔτης.
Ἐτανόν· ἀληθῶς, ὀφόδρα Ἡσύχ.
Ἐτανός, 3· ἐτεός, ἐτήτυμος, γνήσιος, ἀληθὴς Ἡσύχ.
Ἑτάρα· Ϋδ· ἑταίρα.
Ἑταρία, ἡ· ἑταιρία, sodalitas.
Ἑταρίζομαι, π. ἀντὶ ἑταιρίζομαι.
Ἑτάρις, ἔταρος, αἰολ. ἐπ. καὶ ἴων. ἀντὶ ἑταίρα, ἑταῖρος.
Ἑτ-αρχος· Ϋδ· ἑτέαρχος.
Ἔτασις, ἡ· ἐτασμὸς Ο'.
Ἐτασμός, ὁ· ἐξέτασις Ἡσύχ. examinatio.
Ἐταστέον (ἑτάζω)· ἐξεταστέον Τζετζ. σχολ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Κρ. Ἀν. 4, 12, 14, examinandum.
Ἐταστής, ὁ· ἐξεταστὴς Σουίδ. examinator.
Ἐταστικός, 3· ἐξεταστικὸς μτγν. invertigator.
Ἐταστός, 3· ἐξεταστός, δεδοκιμασμένος, δόκιμος μτγν.
Ἑταυτῶς· ἐτύμως, ἀληθῶς Ἡσύχ. revera.
Ἐτάτυμος, 2· ὅμηρ. ἀντὶ ἐτήτυμος.
Ἐτάων· ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ἰλ.
Ἐτέανδρος· Παίων τις Ἐπιγρ.
Ἑτέη, ἡ· φυτόν τι Θεογνωστ. εἰς Κραμ. Ἀν. 2, 7, 21.
Ἐτεάνωρ· Κρὴς τις Ἐπιγρ.
Ἐτεαρχίς· Σπαρτιᾶτις τις Ἐπιγρ.
Ἐτέαρχος· 1) ἄρχατος βασ. τῆς νήσου Κρήτης, πατ. τῆς Φρονίμης καὶ πάππος τοῦ Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλ. τούτου κατήργησαν οἱ Κρῆτες τὴν βασιλείαν, ἀντ. αὐτῆς εἰσαγαγόντες τὴν δημοκρατίαν Ἡρ. 2) βασιλ. τῶν Ἀμμωνίων ἐν τῇ Λιβύῃ Ἡρ. 3) Ἀθηναῖος· α) Κυδαθηναιεὺς Ἐπιγρ. 6) Ἀγρυλῆθεν Ἐπιγρ. 4) Σπαρτιάτης Ἐπιγρ. 5) Κυρηναῖος Ἐπιγρ.
Ἔτεῃ (δοτ. θηλ. τοῦ ἑτεός) ἀληθῶς, τῷ ὄντι, πραγματικῶς Δημ. π. Σεξτ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 214.
Ἐτεοήπεα, ἐπ. ὑπερσ. ἀντὶ ἐτεθήπειν, τοῦ παρκ. τέθηπα Ὀδ. ζ, 106.
Ἔτειος, 2· ἐνιαύσιος, ἐτήσιος, ἐν ἔτος διαρκῶν· - ἀέλλαι Πινδ. Ἴ. 3, 85· «φρουρᾶς ἐτείας μῆκος» Αἰσχ. Ἀγ. 2· «ἔτειον δασμὸν φέρειν» Εὐρ. Ῥησ. 435· σπαν. πεζ. ἐπὶ λαγωοῦ Ξεν. κυν. 5, 14· - βρέφος Πολυδ. 2, 8· ἔτεια, ἐπίρ. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἀληθινά Λυκοφρ. 721.
Ἔτεκον, ἀόρ. 6', τοῦ τίκτω Ὅμ.
Ἐτέλεστα· κώμη Ἰσπαν. Ταρρακ. Πτολ.
Ἔτελις ὁ· ἔχθυς ὁ καὶ χρύσοφρυς λεγόμενος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 13.
Ἔτεννα· πόλ. Παμφυλ. Πολύβ. κάτ. Ἐτεννεῖς Στ. Βυζ.
Ἐτεννεῖς, οἱ· Ϋδε Κατεννεῖς.
Ἑτεοβουτάδης ὁ καὶ πλ. οἱ Ἑτεοβουτάδαι, ὧν ἐπίσημος καὶ ἀρχαία γενὰ ἐν Ἀθήναις, ἐξ ἧς ἐξελέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀθηνᾶς, Αἰσχ. κατήγετο δὲ ἀπὸ τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος, διὸ καὶ Βουτάδαι ἰδ. ἐλέγετο, τὸ δ' ἐτεὸς δηλοῖ γνήσιος Ϋδε καὶ Βούτης· ἐλέγετο δὲ παροιμιωδ. ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ γένους καταγομένων· «ἐξ Ἑτεοβουτάδων ἔλκεις τὸ γένος» Ἀποστ.
Ἑτεο-δμώς, ὀρθότ. ἑτεόφιλος, ὁ πιστός, καλὸς δοῦλος Ἡσύχ.
Ἑτεοκαρπάθοιοι, οἱ· Ϋδε Κάρπαθος συχνὰ μνημονεύονται ἐν τοῖς ἀττ. φορολογικοῖς καταλόγοις Ἐπιγρ.
Ἐτεόκλειος, 2· τοῦ Ἐτεοκλέους ἢ εἰς τὸν Ἐτεοκλέα ἀνήκων· αἱ Ἐτεόκλειοι θύγατρες = αἱ Χάριτες, διότι πρῶτον ὁ Ἐτεοκλῆς εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν Θεόκρ.
Ἑτεοκλήειος· Ἐτεόκλειος Ἰλ.
Ἐτεοκλῆς, έους, π. καὶ ἴων. Ἐτεοκλέης, ῆος, δοτ. εῖ, αἰτ. έα κλ. Ἐτεόκλεις· 1) υἱὸς τοῦ Ἀνδρέως καὶ τῆς Εὐίππης, θυγ. τοῦ Λεύκωνος, βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἓν μέρος αὐτόθι Ἐτεοκλεία· οὗτος εἰσήγαγε πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων Παυσ. 2) υἱὸς Οἰδίποδος καὶ Ἰοκάστης, ἢ Ἐπικάστης κατὰ Φερεκύδ. ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυνείκους ἔβλασε τὸν γέροντα πατέρα τοῦ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰς θήβας·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναβὰς δὲ τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ συμβασιλεύῃ ἐναλλὰξ ἀνὰ πᾶν ἔτος μετὰ τοῦ Πολυνείκους ἤθν ἀφῆκε πλέον τὸν ἀδελφόν του νὰ βασιλεύσῃ, διὸτι ὅπερ ὁ Πολυνείκης ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδράστου βοηθούμενος ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Θηβῶν, ἵνα λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἐκεῖ δὲ μονομαχήσαντες οἱ δύο ἀδελφοί, ἐσφάγησαν συγχρόνως Ὅμ. καὶ τραγ. ὅῦ. «Ἐτεοκλείη βίῃ» Ἰλ. 3) Λακεδαιμόνιος Ἔφορος Λίλ. 4) Ἀθηναῖος· α) πατ. Γλαύκωνος· 6) καθ' οὗ ὁ Λυσίας λόγον ἔγραψε· γ) υἱὸς τοῦ Σκάμωνος· Ἐπιγρ. δ) ἄλλ. Ῥοδ. 5) ἄλλοι τινὲς Ἰσιδ. πρόσωπον κωμῳδ. Πλουτ.

Ἐτεοκλῆς· υἱὸς Ἴφιος ἐξ Ἄργους Παυσ. ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ἐφονεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Λεάδου Ἀπολδ. 2) υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ = Ἐτεοκλῆς Ἡσ. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἐτεοκλυμένη· θυγ. Μινύου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.

Ἐτεόκρητες, οἱ· μία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου Κρήτης, λογιζόμενοι ὡς αὐτόχθονες, καὶ μὴ καταγόμενοι ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων Ὀδ. κατῴκουν δ' οὗτοι περὶ τὰ μεσημβρ. μέρη τῆς νήσου, μητρόπολιν ἔχοντες τὴν Πρασὸν Στραβ.

Ἐτεό-κριθος, ἡ· γνησία, καλὴ κριθὴ Θεοφρ.

Ἐτεόνικος, ὁ· 1) Λακεδαιμόνιος ὑποστράτηγος τοῦ Ἀστυόχου, ὕστερον δὲ σταλεὶς ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον Θουκ. 2) Ἀθηναῖος, Φαληρεὺς πατ. τοῦ Καλλισθένους Δημ.

Ἐτέοπλος· ἀνδρ. ὧν. ἐπὶ ἀμφορέως Ἐπιγρ. (Ἐτεός, 3, ἐπῴδ. ῥ. τοῦ εἰμι), μόν. οὐδ. «πόλλ' ἐτεὰ» Ἰλ. τ. 255· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐτεὸν ἐπιρρηματικῶς = ἀληθινά, πραγματικῶς Ὅμ. καὶ μτγν. π. «εἰ ἐτεόν γε» = ἂν ἄλλως τωόντι συχν. π. Ὅμ. πρβλ. Σπίτσνερ εἰς Ἰλ. ξ, 125, ὅπου καὶ παραδείγματα ἐκ μτγν. π. μεταφέρονται· «εἰ ἐτεόν παρ' ἐγὼ μιμνήσκομαι» = ἂν ὀρθῶς ἐνθυμοῦμαι Θεοκρ. 25, 73· «ὡς ἐτεόν περ» Ἀπολ. Ῥ. 1, 783· κατὰ ἀλήθειαν, ἀληθῶς· - μαντεύεσθαι Ἰλ. 6, 300· «-καὶ ἀτρεκέως» Ἰλ. ο, 53· π. Ἀριστ. συχν. εἰς εἰρωνικὰς ἐρωτήσεις τῷ ὄντι; ἀληθεία; σπουδαίως; «ἐτεὸν ἠγεῖ γὰρ θεούς;», Ἱππ. 32· «τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν;» = ἠθελα νὰ γνώριζα τί ἐγέλασες, νεφ. 820· ἴδε καὶ ἐτεῇ, verus.

Ἐτεόφιλος· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Ἑτεράκις, ἐπίρ. τὴν ἄλλην φοράν.

Ἑτερ-αλκέομαι· νικῶμαι Σχολ. Ἰλ. ο, 738, vincor.

Ἑτερ-αλκής, 2· ὁ εἷς ἐν τῶν δύο μερῶν δύναμιν καὶ νίκην θέτων· «Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δοῦναι» = νὰ κάμῃ ὥστε νὰ κλίνῃ ἡ νίκη εἰς τὸ μέρος τῶν Δαναῶν = νὰ νικήσωσιν οἱ Δαναοί Ἰλ. η, 26· οὕτω «νίκη ἕτερ.» = ἡ διακεκριμένη τοῦ ἑνὸς νίκη κατὰ τοῦ ἄλλου, 0, 171· ὁμ. - μάχη Ἡρ. 9, 103· καὶ μτγν. πεζ. «δῆμος ἑτεραλκὴς» = τὸ πλῆθος, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία δίδει τέλος εἰς τὴν μάχην Ἰλ. ο, 738, οὕτω καὶ «Ἄρης ἕτερ.» Αἰσχ. Περ. 913 π. Νον. «σκαίροντα ποδῶν ἑτεραλκεῖ ταρσῷ» = χωλαίνοντα, μετὰ ποδὸς ἰσχυροῦ, Δ. 18, 110· Ἐπίρ. «ἑτεραλκέως ἀγωνίζεσθαι» = ἄνευ διακεκριμένου ἀποτελέσματος, οὕτω ὥηλ. ἀγωνίζεσθαι ὥστε ἡ νίκη κλίνει ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἓν ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος Ἡρ. 8, 11.

Ἑτερ-αλκία, ἡ· ἑτεροδυναμία, ἡ ἑτέρας δύναμιν παρέχουσα Ἑτ. Γουδ. σ. 215, 9, φαίνεται ὅμως ἐσφ. ἀντὶ ἑτεραλκία.

Ἑτερ-ἀ'ριθμος, 2· διαφορὰς κατ' ἀριθμὸν ὁ Φοιβάμμων π. σχημ. «ἑτεράριθμον (σχῆμα) δὲ εἰς ἀριθμῶν ἀπὸ ἀριθμοῦ μετάβασις πρὸς ὁμώνυμον ἢ πρὸς σημαινόμενον ἀναγομένη, ὡς ἵνα εἴπω, τὰ παιδία παίζει καὶ πίπτουσι», σ. 503, 6, Ῥητ. τομ. 8.

Ἑτερ-αγο'θέω· βαρύνω πλειότερον εἰς τὸ ἕτερον μέρος· «ἑτεραχθεῖ οἷον οἱ πολλοὶ ἑτεροκλινεῖ λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὁτουοῦν διῃρημένων ἄχθος ἐπὶ θάτερον ῥέπῃ» Φρυνιχ. π. Β. Ἀν. 38, 24.

Ἑτερ-αγο'θής, 2· ὁ εἰς τὸ ἕτερον μέρος κλίνων, βαρύνων μτγν.

Ἑτερ-εγ-κεφαλάω· ἡμιπαραφρονῶ, πάσχω τὸν ἐγκέφαλον· π. Β. Ἀν. «ἑτερεγκεφαλεῖν, τὸ ἐγκεφάλου ἕτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ φύσιν ἔχειν· ἢ ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος διμερής ἐστιν, εἰκὸς εἰρῆσθαι τὸ ἑτερεγκεφαλεῖν οἷον τὸ μὴ ὁλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ», 37, 8.

Ἑτερ-ειδής, 2· ἑτεροειδὴς Νικ. Ἀλ. 84.

Ἑτερεῖος· ἑτεροῖος Λουκ. Φιλοψ. 18, 1.

Ἑτέρη, ἐπίρ. τῷ ἕτερος.

Ἑτερ-ημερία, ἡ· ὁ κατὰ διάλειψιν ἡμέρας, ἡ ἡμέραν παρ' ἡμέραν βίος (τῶν Διοσκούρων) Φίλων 2, 189, 40.

Ἑτερ-ήμερος, 2· ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἐναλλὰξ ζῶν, ὡς οἱ Διόσκουροι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης οἱ «ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσι» Ὀδ. λ, 303.

Ἑτερ-ήρης, 2· ἀμφίβολος μτγν. ambiguus.

Ἑτέρηφι, ἐπ. δοτ. Θηλ. γεν. ἀντὶ ἑτέρᾳ, ἑτέρῃ Ἰλ.

Ἑτερο-βάρεια, ἡ· τὸ βαρύνειν, κλίνειν εἰς τὸ ἕτερον μέρος ἀρ. λεξ.

Ἑτερο-βαρέω· βαρύνω, θλίβω τι εἰς τὸ ἕτερον μέρος Σουΐδ.

Ἑτερο-βαρής, 2· ὁ εἰς τὸ ἕτερον μέρος βαρύνων, κλίνων Σχολ. Ἰλ. μ, 446.

Ἑτερο-βουλία, ἡ· μεταβολὴ γνώμης Κυρ.λ.

Ἑτερό-βουλος, 2· γνώμην, θέλησιν ἀλλάζων, μεταβάλλων μτγν.

Ἑτερο-γαμία, ἡ· ἄλλος γάμος Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 1317.

Ἑτερο-γάστριος, 2· ἐξ ἄλλης γαστρὸς μητρὸς γεννηθείς, ἀντίθ. τῷ ὁμογάστριος Σχολ. Ἡσ. Ἔρ. 374.

Ἑτερο-γένειον, ἡ· ἴδε τὰ δύο ἑπόμ.

Ἑτερο-γενέω· εἰμὶ ἐξ ἑτέρου γένους Νικομ. ἀριθμ. 1, 10

Ἑτερο-γενής, 2· ὁ ἐξ ἄλλου γένους Ἀριστοτ. κατηγ. 3, 2· ἐν γέν. διαφόρου εἴδους· - τόποι Δ. Στικ. 3,20· π. τοὺς γραμ. καλοῦνται οὕτως αἱ λέξ. αἱ διὰ τοῦ μετὰ πλασμοῦ ἄλλο γένος εἰς τὸν πληθ. λαμβάνουσαι π. χ. ὁ δάκτυλος, τὸ δάκτυλα, ὁ κύκλος τὰ κύκλα

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἴδ. Πασσοδ. προγραμ. περὶ Ἑλλην. λεξ. σ. 71.
Ἑτερο-γενῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Νικομ. ἀρ. 1, 10· - διαφέρουσι Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 1, 361.
Ἑτερό-γλαυκος, 2· ὁ ἔχων τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν γλαυκόν, γαλανόν, καὶ τὸν ἄλλον ἄλλου χρώματος Ἀριστοτ. π. Ζ. γεν. 5, 1.
Ἑτερό-γλωσσος, 2· ὁ λαλῶν ἄλλην τινὰ γλῶσσαν, ἀντίθ. τῷ ὁμόγλωσσος μτγν.
Ἑτερο-γλώσσως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Χρυσ.
Ἑτερό-γναθος, ἵππος, ὁ· ὁ ἀνομοίας ἔχων τὰς γνάθους ἵππος, εἰς τοῦ ὁποίου ὀηλ. τὸ στόμα ὁ χαλινὸς ἐνεργεῖ πλειότερον πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ὥστε δὲν κυβερνᾶται ἀσφαλῶς, τὸ τῆς συνηθείας βαρυκέφαλος Ξεν. Ἱππ. 1, 9, καθ' Ἡσύχ. = σκληρόστομος, ἀπειθής.
Ἑτερόγνης, ητος, ὁ· ἑτερογενὴς Ἐτ. Μ. 435, 32.
Ἑτερο-γνήσιος, ὁ· τῷ προηγ. Κυριλλ.
Ἑτερο-γνωμονέω· εἶμαι ἄλλης γνώμης μτγν.
Ἑτερο-γνωμοσύνη, ἡ· ἄλλη, διαφορετικὴ γνώμη Ἰωσ.
Ἑτερο-γνώμων, 2· ὁ ἔχων καὶ ἰδίαν γνώμην, διαφορετικὴν Ἰώσ. dissensor.
Ἑτερό-γονος, 2· ὁ γένους διαφόρου ὤν, π. χ. ἡμίονος μτγν.
Ἑτερό-δεκτος, 2· ἑτερόδοξος μτγν.
Ἑτερο-δέσποτος, 2· ὁ ἄλλον ἔχων δεσπότην μτγν.
Ἑτερο-δίδακτος, 2· ὁ ὑπ' ἄλλου διδαχθείς· «τὸ αὐτοφυὲς κρεῖττον τοῦ ἑτεροδιδάκτου» Ὀλυμπιοδ. εἰς Πλατ. Ἀλκ. 11.
Ἑτερο-διδασκαλέω· ἀλλέως, ἤτοι οὐκ ὀρθῶς διδάσκω Ν. Δ.
Ἑτερο-διδασκαλία, ἡ· ἀλλοία, σφαλερὰ διδασκαλία ἐκκλ.
Ἑτερο-διδάσκαλος, 2· ὁ οὐκ ὀρθῶς διδάσκων, ἡμαρτημένως Εὐσεβ.
Ἑτερο-δοξέω· εἶμαι γνώμης ἐσφαλμένης, δὲν φρονῶ ὀρθὰ Πλατ. Θεαιτ. 190.
Ἑτερο-δοξία, ἡ· διάφορος, ἤδ. σφαλερά, ψευδὴς δοξασία Πλατ. Θεαιτ. 193.
Ἑτερό-δοξος, 2· ἀλλοίαν, ψευδῆ γνώμην ἔχων, ἐσφαλμένην δοξασίαν Λουκ. εὐν. 2· ἴδ. π. ἐκκλ. ἀντίθ. τῷ ὀρθόδοξος καὶ ἐπίρ. Φιλοστρ. 6. σοφ. 2, 559.
Ἑτερο-δύναμία, ἡ ἄλλη τις δύναμις Σχολ. Ἰλ. η, 26.
Ἑτερο-δύναμος, 2· ἄλλην ἔχων δύναμιν, σημασίαν Πορφυρ. π. Στοβ. ἐκλ. 1, 838· ἴδε καὶ ἑτεραλκής.
Ἑτερο-εθνής, 2· ἀλλοεθνὴς Στραβ. 2, 128, peregrinus.
Ἑτερο-είδεια, ἡ· διαφορετικὴ μορφὴ Θεολ. ἀριθ.
Ἑτερο-ειδής, 2· ἄλλο ἔχων εἶδος, ἄλλην μορφὴν Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 12.
Ἑτερο-ειδῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Γρ. Νυσ. 2, 212.
Ἑτερο-εν-εργής, 2· ἄλλο τι ἐνεργῶν Δαμασκην.
Ἑτερο-εργής, 2· ἕτερον ἔχων ἔργον πρακτικ. Συνοδ.
Ἑτερό-ζηλος, 2· 1) ὁ ἔχων κλίσιν μᾶλλον πρὸς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον Εὐστ. ἐπίρ. ἑτεροζήλως = μὲ φιλοπροσωπίαν, Ἰλ. θε. 544· 2) ἄλλην τινὰ τέχνην μετερχόμενος, ἄλλο τι ἐπιμελούμενος, ἀντίθ. τῷ ὁμόζηλος Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 1, 58.
Ἑτερο-ζυγέω· εἶμαι ἐζευγμένος ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν μετ' ἄλλου διαφορετικοῦ ζώου, ἴδ. = μετ' ἀνομοίων ἀναμίγνυμαι· - τινί Ν. Δ. μτφ. διχογνωμῶ, διαφέρομαι πρός τινα ἐκκλ.
Ἑτερο-ζύγησις, ἡ· διαφωνία μτγν. dijugatio, discordia.
Ἑτερο-ζυγία, ἡ· ἡ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλίσις τῆς πλάστιγγος Σχολ. Λουκ. Λεξιφ. 3.
Ἑτερό-ζυγος, 2· 1) ἀνομοίως συνεζευγμένος, ἀνομοιοειδῶς συνδεδεμένος, Ο'. τὸ δὲ - ἅμμα = διπλοῦν Νον. Δ. 10, 348 duplex· 2) ἐπὶ πλάστιγγος, κλίνων πρὸς τὸ ἓν μέρος· - σταθμὸς = οὐ δίκαιος Φωκυλ. 13.
Ἑτερο-ζύγως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. διαφορετρόπως Β. Δν. 1164.
Ἑτερό-ζυξ, υγος, κυρ. = τῷ προηγ. ἅμαξα μὲ ἕνα ἵππον, ἀφ' ἧς λείπει ὁ δεύτερος, μτφ. - πόλις = ἧς δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁμοία = μὴ ἔχουσα ἄλλην ἀντίζηλον, ἵνα συνερίζηται μετ' αὐτῆς Ἴων π. Πλουτ. Κιμ. 16 (ἴδε μονόζυξ)· π. Νον. Δ. 12, 32 = διπλοῦν.
Ἑτερο-ήμερος, 2· ἑτερήμερος.
Ἑτερο-θάλής, 2· ὁ εἰς τὸ ἕτερον μέρος θάλλων, μτφ. ἐπὶ τέκνων, τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς στερουμένων, ἀντίθ. τῷ ἀμφιθαλής Εὐστ. εἰς Ἰλ. 22. σ. 1389.
Ἑτερο-θελής, 2· ὁ ἔχων ἄλλην, διάφορον θέλησιν μτγν.
Ἑτερό-θηκτος, 2· ὁ εἰς τὸ ἓν μόν. μέρος ἠκονημένος, ὁ ἔχων μίαν μόν. κόψιν· - ξίφη Νικ. Χων. Ἀλεξ. 171.
Ἑτερό-θρησκος, 2· ὁ ἔχων ἄλλην, διάφορον θρησκείαν Σουιδ.
Ἑτερό-θρονος, 2· ἀλλόθρονος Νον. Δ. 2, 172.
Ἑτεροΐως· τῷ ἑπομ. Δ. Περ. 1180.
Ἑτεροῖος, 2· ἑτέρας, διαφόρου ὢν ποιότητος, ἀλλοιωτικὸς Ὑπ. 1, 99, alterius modi.
Ἑτεροιότης, ητος, ἡ· διαφορότης, ἀνομοιότης· - πρός τι Πλάτ. Παρμ. 164, diversitas.
Ἑτεροιόω· ἄλλως ἢ ἀλλοῖον ποιῶ τι, μεταβάλλω, μεταμορφώνω Ὑπ. 2, 142· «περὶ ἑτεροιουμένων» ἔγραψε Νικ. Ἀντων βιβλ. 1, altero.
Ἑτεροΐως· ἴδ' ἑτεροῖος.
Ἑτεροίωσις, ἡ· ἀλλοίωσις, μεταμόρφωσις Ἀριστοτ. κοσμ. 6, alteratio.
Ἑτεροιωτικός, 3· εἰς τὸ ἑτεροιοῦν ἐπιτήδειος· - δύναμις Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 70, alterans.
Ἑτερό-καρπος, 2· ἄλλους καρποὺς παράγων Ἱπποκρ.
Ἑτερο-κίνησία, ἡ· κίνησις δι' ἄλλου, ἀντίθ. τῷ αὐτοκινησία μτγν.
Ἑτερο-κίνητος, 2· ὁ δι' ἐνεργείας ἄλλου οὐχὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ἀντίθ. τῷ αὐτοκίνητος μτγν.
Ἑτεοκλείης· τοῦ ἑτέρου κλέους Ἡσύχ. ὀρθοτ. ὅμως φαίνεται ἀντὶ Ἑτεοκλείης· «βίης Ἑτε.» = τοῦ Ἑτεοκλέους· ἴδ' Ἑτεοκλῆς.
Ἑτερο-κλινέω· κλίνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος Β. Δν. 38· πρβλ. ἑτεροκλονέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑτερο-κλινής, 2· ὁ εἰς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος κλίνων, κατακλινής, κατωφερὴς Ἱπποκρ. -χωρίων Ξεν. κυν. 2, 8· «στοὰ ἐπειδὴ ἐτ. ἐγένετο ὠρθώθη» Δ. Καϖ. 57. 21.

Ἑτερο-κλινήσιος, 3· τῷ προηγ. Ἄρατ. Φαιν. 169, 39.

Ἑτερο-κλινία, ἡ· ἡ εἰς τὸ ἕτερον μέρος κλίσις μτγν.

Ἑτερο-κλινῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «- ἔχειν πρός τι» = ἔχειν κλίσιν πρὸς τὸ ἕτερον ἤτοι πρὸς τὸ κακόν Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 127.

Ἑτερό-κλιτος, 2· ἐπὶ λέξεων, ἡ ἔχουσα διαφόρους τὰς πλαγίας πτώσεις τῆς ὀνομαστικῆς, ἢ τοὺς ἄλλους χρόνους διαφόρους τοῦ ἐνεστ. οἷον γυνή, γυναικός, φέρω, οἴσω γραμ.

Ἑτερο-κλίτως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. κατὰ διάφορον κλίσιν τῆς συνήθους Εὐστ. Ἰλ. σ. 113

Ἑτερο-κλονέω· προξενῶ κλονισμὸν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος Ὀππ. κυν. 4, 204, ὅπου ὁ Συείδ. κατὰ τὰ καλλίτ. χειρογρ. ἑτεροκλινέων.

Ἑτερο-κνεφής, 2· ὁ εἰς τὸ ἕτερον μέρος σκοτεινὸς ἤτοι κατὰ τὸ ἥμισυ σκοτεινὸς Συν.

Ἑτερο-κοπία, ἡ· σωματικὴ γύμνασις δύο τινῶν μετ' ἀλλήλων ἀγωνιζομένων μτγν.

Ἑτερό-κοπος, 2 δίκοπος· -ξίφη μτγν. anceps.

Ἑτερο-κρανία· πόνος εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς κεφαλῆς Ἰατρ.

Ἑτερο-κρανικός, 3· ὁ πάσχων ἑτεροκρανίαν μτγν.

Ἑτερο-κράνιον, τό· ἑτεροκρανία Γαλην. τόμ. 14, 400, 13.

Ἑτερό-κτυπος, 2· διάφορον κτύπον ἔχων.

Ἑτερο-κωφέω· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἑτερό-κωφος, 2· ὁ τὸ ἕτερον οὖς κωφός· «ὁ τὴν ἑτέραν τῶν ἀκοῶν βεβλαμμένος» Κυριλλ.

Ἑτερο-λαμπής, 2· ἀλλέως λάμπων, φωτίζων μτγν.

Ἑτερό-λεκτος, 2· λεχθεὶς ὑπ' ἄλλου μτγν.

Ἑτερο-λεξία, ἡ· ἡ δι' ἄλλων λέξεων τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔκφρασις μτγν.

Ἑτερο-λογία, ἡ· ἄλλος τις διάφορος λόγος Συνέσ.

Ἑτερο-μαλλής, 2 τῷ ἑπομ. Ἡσύχ.

Ἑτερό-μαλλος, 2· ὁ εἰς τὸ ἕτερον μέρος μαλλιαρός, τριχώδης Στράϐ. 5, 218.

Ἑτερο-μάσχαλος, χιτών, ὁ· φόρεμα μὲ μίαν μανίκα, ἢ ἐξωμίς, ἢ κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥαφὴν οὐκ ἔχουσα Πολυϐ. 7, 47 καθ' Ἡσύχ. χιτὼν δουλικὸς ἐργατικός, ἀπὸ τοῦ τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην, ἀντίθ. τῷ ἀμφιμάσχαλος Σχόλ. Ἀριστ. Ἱππ. 875.

Ἑτερο-μεγεθέω· αὐξάνω κατὰ τὸ ἕτερον μέρος Ἀρτεμιδ. 1, 31.

Ἑτερο-μέρεια, ἡ· κλίσις πρὸς τὸ ἕτερον μέρος Σουϊδ.

Ἑτερο-μερέω· μεροληπτῶ μτγν.

Ἑτερο-μερής, 2· ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἑτεροκλινής, μονόπλευρος Θεολ. ἀριθμ. 63· - βίος Στοϐ. Ἀνθ. 3, 75.

Ἑτερο-μέρησις, ἡ· μεροληψία Πρακτ. συνοδ. 3, 1045, 61.

Ἑτερο-μετρία, ἡ· διάφορον μέτρον στίχων Ἡφαιστ. σ. 134.

Ἑτερό-μετρος, 2· ὁ συνιστάμενος ἐκ διαφόρων μέτρων στίχων Ἡφαιστ. σ. 133.

Ἑτερο-μήκης, 2· ὁ διάφορον ἔχων, ἄνισον μῆκος· - σχῆμα = ἀνισόπλευρον Δ. Σικ. 2, 3, oblongus· - πέδη Ξεν. Ἱππ. 7, 14· - πλινθίον Πολυαιν. 3, 10, 7· «τὸ ἑτερόμηκες» (= ὀρθογώνιον μὲν οὐκ ἰσόπλευρον δὲ Εὐκλειδ. Ὁρισμ. 31)· - ἀριθμὸς = γινόμενον ἐκ δύο διαφόρων, ἀνίσων παραγόντων Πλατ. Θεαιτ. 148· οὕτω καὶ π. Πλουτ. ὁ ἀριθμὸς 16 τετράγωνος, ὁ δὲ 18 ὁ ἐκ δύο ἀνίσων παραγόντων 3 ἐπὶ 6, τῶν ὁποίων αἱ πλευραὶ προστιθέμεναι παράγουσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν μὲ τὰς ἐπιφανείας 4 + 4 + 4 + 4 = 4 × 4 = 16· καὶ 3 + 6 + 3 + 6 = 3 × 6 = 18, Ἴσοχ. καὶ Ὀσ. 42.

Ἑτερο-μηκικὸς λόγος, ὁ· ἡ εἰς τὸν προηγ. ἀριθμὸν ἀνήκουσα ἀναλογία Ἰαμϐλ.

Ἑτερο-μήτριος, 2· τῷ ἑπομ. Σχολ. Λυκ. 19.

Ἑτερο-μήτωρ, ορος, ὁ· γενηθεὶς ἐξ ἄλλης μητρὸς Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 223.

Ἑτερ-όμματος, 2· ἑτερόφθαλμος, μονόφθαλμος μτγν. luscus.

Ἑτερο-μόλιος (μολεῖν), δίκη, ἡ· δίκη, ἐν ᾗ ἄμφω δὶν ἦλθον οἱ ἀντίδικοι ἀλλ' ὁ ἕτερος, ὅ ἐ. ἐκ τῶν δύο εἰς Εὐστ. Ἰλ. 999, 63.

Ἑτερό-μορφος, 2· ὁ διάφορον ἔχων μορφὴν Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 12, 16.

Ἑτερο-μωλία, ἡ· ἑτεροπάθεια.

Ἑτερο-ουσία, ἡ· ἄλλη, διάφορος οὐσία Ἐπιφάν. 1, 976, diversa substantia.

Ἑτερο-ούσιος, 2· ἑτερούσιος, ὁ ἔχων ἑτέραν οὐσίαν Ἐκκλ.

Ἑτερο-πάθεια, ἡ· πόνος εἰς ἓν μόν. μέλος τοῦ σώματος Διοσκ.

Ἑτερο-παθής, 2· ὁ εἰς ἓν μόν. μέλος πάσχων ἰατρ.

Ἑτερο-πάρ-ακτος, 2· ὁ ὑπὸ ἄλλου παραχθεὶς μτγν.

Ἑτερο-παχής, 2· ὁ εἰς τὸ ἕτερον μέρος δηλ. ἀνίσως παχὺς μαθημ.

Ἑτερό-πηρος, 2· ἴδ' ἑτεράπνους.

Ἑτερό-πιστος· ἑτεράδοξος ἐκκλ.

Ἑτερο-πλανής, 2· ὁ τῇδε κἀκεῖσε πλανώνος Νικ. Ἀλ. 243.

Ἑτερο-πλατής, 2· ὁ διάφορον ἔχων πλάτος ἀρχ. μαθ.

Ἑτερό-πλευρος, 2· ὁ πολλὰς ἔχων πλευράς μτγν.

Ἑτερό-πλοιος, 2, ἴσφ. ἀντὶ τοῦ ἑπόμ. Δημ. 54, 8.

Ἑτερό-πλους, συνηρ. - όπλους 2· (κυρ. ἐξ ἑνὸς μέρους πλεύσιμος), - ἀργύριον = ἀργύριον μόνον διὰ τὸ ταξειδι Δημ. 56, 29, ὅπου εὑρίσκεται καὶ «τὰ ἑτερόπλοα δανείζειν» = χρήματα δανειζόμενα διὰ τὴν ἔκπλευσιν τοῦ πλοίου.

Ἑτερό-πνοοι· ἔναυλοι, οἱ· αὐλοὶ διπλοῖ, οὗτω καλούμενοι ὡς ἐκ τῶν διαφόρων καὶ ἀνίσων αὐλῶν διαφόρους ἤχους ἢ φυσήματα ἐκπέμποντες Ἀνακρ. 24, 6, (65, 4).

Ἑτερό-πνους, ἐκ διορθ. ἀντὶ τῆς ἐσφ. γρ. ἑτερόπηρος Ἀνακρ. Στέφαν. Ὀδ. 49, 4.

Ἑτερο-ποδέω· τὸν ἕτερον πόδα ἔχων βραχύτερον, περιπατῶ ἀνίσως Ἱπποκρ.

Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης
Κεντρική Βιβλιοθήκη

Ἑτερο-ποιός, 2· ἄλλο τι, διάφορον ποιῶν Β. Αν. σ. 1375.

Ἑτερό-πορπος, 2· ὁ ἔχων μίαν μόνην πόρπην, εἰς ἣν μόνον μέρος Καλλ. ἀποσπ. 225.

Ἑτερο-πόαιμος, 2· ἄλλη πόσις, ἡ ἄλλον θεραπεύουσα Τζετζ. Ἰ. 8, 170.

Ἑτερό-πους, 2· τὸν ἕτερον πόδα ἔχων ἄνισον, ἤτοι χωλαίνων Ἀλκιφρ. 3, 27.

Ἑτερο-προσ-κύνητος, 2· ὁ διαφόρου προσκυνήσεως Θεοδωρ. Στουδιτ. σ. 120.

Ἑτερο-προσ-ωπέω· εἰμὶ ἑτέρου, διαφορετικοῦ προσώπου γραμ.

Ἑτερο-προσ-ωπικός, 3· ὁ ἔχων εἶδος ἑτεροπροσώπου, ἀνήκων εἰς αὐτὸν γραμ.

Ἑτερο-πρόσ-ωπος, 2· ὁ ἔχων διάφορον πρόσωπον γραμ. «σχῆμα δ' ἑτεροπρόσωπόν ἐστιν ὑποβολὴ προσώπου τοῦ λέγοντος ἃ ἀπουδάζοντες εἰπεῖν ὀκνοῦμεν δι' ἑαυτῶν ἐπιπλῆξαι, καὶ τοὺς λόγους ὡς ὑπὸ ἑτέρου προσώπου λέγομεν, οἷον, πάντες Αἰγύπτιοι τόδε λέγουσι περὶ ὑμῶν» κτλ. Φοιβάμμων ἐν ῥητ. Βαλτζ. τομ. 8, σ. 504, 6.

Ἑτερό-πτολις, ἰδος, 2· ὁ ἐξ ἄλλης πόλεως Νον. Δ. 26, 14.

Ἑτερό-πτωτος, 2· ὁ ἑτέρας πτώσεως· «τὸ γοῦν μεγάλοι ἑτερόπτωτον ὂν τοῦ μέγας, ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ δυϊκοῦ τὸ λ ἐφύλαξε» Ἀπολλων. π. ἀντωτ. σ. 11 = 271· περὶ σχήματος ἑτεροπτώτου Ὑδ. Φοιβάμμωνα π. Βαλτζ. ῥητ 8, 503.

Ἑτερο-ῥρεπέω· ἑτερο-ῥροπέω Πλουτ. π δημιουργ. ψυχ. Τιμ. 28.

Ἑτερο-ῥρεπής, 2· ἑτερόῤῥοπος· «Ζεὺς ἑτερ.» Αἰσχ. ἱκ. 398 = ὁ ποιῶν τὴν πλάστιγγα νὰ κλίνῃ πότε εἰς τὸ ἓν καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος = ὁ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν, «νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δὲ εὐνόμοις» αὐτόθ. 410·

Ἑτερο-ῥρεπία, ἡ· ἑτερεῤῥοπία.

Ἑτερο-ῥρεπῶς· ἑτεῤῥόπως.

Ἑτερο-ῥροπέω· κλίνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος Πολυδ. 8, 14.

Ἑτερο-ῥροπία, ἡ· ἡ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλίσις Πολυδ. 4, 172.

Ἑτερό-ῥροπος 2· ὁ πρὸς τὸ ἕτερον τῶν δύο μερῶν κλίνων, ἰδ. ἐπὶ τῆς πλάστιγγος. ἐπιῤῥεπὴς Ἱπποκρ. π. ᾧ π. χ. οἱ ἀσθενεῖς οἱ διερχόμενοι κρίσιν εἴτε πρὸς ἀνάῤῥωσιν εἴτε πρὸς τὸν θάνατον, λέγονται «κάμνοντες ἑτεῤῥοπεῖς»· «ὥρα θεῶν ἑτερ.» Ῥιαν. π. Στοβ. ἀνθ. 1, 2· ἐπὶ ἀδίκου κριτοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων προσωποληπτοῦντος Πολυδ. 8, 12·

Ἑτερό-ῥρυθμος, 2· ὁ ἔχων ἄλλον, διάφορον ῥυθμὸν Ἡσύχ.

Ἑτερό-ῥρυσμος, 2· τῷ προηγ. Ἡσύχ.

Ἕτερος, 3· 1) εἷς τῶν δύο· «εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν» Ἰλ. ε, 258· ἰδ. ἐπὶ τῶν ζυγαρωτῶν πραγμάτων· «ἑτάροιο διὰ κροτάφοιο» = διὰ τοῦ ἑνὸς κροτάφου, δ, 502· «χωλὸς δ' ἕτερον πόδα», δ, 217· «χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ», μ, 452· καὶ μόν. ἑτέρῃ, π, 734· καὶ πεζ. «τῇ ἑτέρᾳ» = συνήθ. τῇ ἀριστερᾷ ἀντίθ. τῷ δεξιᾷ, ἤτις τρόπον τινὰ ἐννοεῖται οἰκοθεν· πρβλ. Λουκ. Τόξ. 50· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς Ξεν. κυν. 10, 11· ἀθ. «τῇ ἑτέρᾳ λαβεῖν» = παροιμ. ῥᾳδίως ἐπιτυγχάνειν Πλατ. σοφ. 226· καὶ «θάτερον κέρας» = ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ Πλουτ. Ἀλεξ. 16· ἢ ὅπου ἡ συνάφεια τὸν ἀριθμὸν δύο προσδιορίζει, «τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε» Ἰλ. π. 250· «ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται» = οἱ ἴδιοί μου γονεῖς ἢ οἱ ἴδιοί σου θὰ κλαύσωσι τὸν υἱόν των, ἐπειδὴ βεβαίως ὁ εἷς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο θέλει πέσει, υ, 210· καὶ συχν. «ἑτέροισι νίκην, κῦδος ἔδωκαν» = εἰς τὸ ἓν τῶν δύο ἀγωνιζομένων μερῶν· ἢ ὅπου τῷ προηγουμένῳ ἀντιτίθεταί τι· «ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν» Ὀδ. ι, 302· «ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσιν ἐπ' ἄτῃ» Αἰσχ. Χο. 390· «ἁπάτα δ' ἁπάταις ἑτέραις παραβαλλομένα» Σοφ. Οἰ. Κ. 230· «φόνον ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλών» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1085· «τίνα ἑτέραν μόλω πόλιν;» εἰς ποίαν ἄλλην, Ἰλ. 1194· ὡς «τίνα οἶκον ἄλλον ἕτερον»; Ὀρ. 846· «εἶναι σοφώτερον ἕτερον ἑτέρου» = ὃ εἷς εἶνε σοφώτερος παρὰ τὸν ἄλλον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς συγκρ. ὡρισμένως ἐννοοῦνται δύο Πλατ. Θεαιτ. 171· μᾶλλον ὡρισμένον εἶνε π. Ἀττ. ἐν δυσὶν «ὁ ἕτερος» = ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο· «τοῦτ' ἔλαβ δυοῖν πότμον τὸν ἕτερον» Εὐρ. Φοιν. 959· «δυοῖν καλοῖν θάτερον» Πλατ. Γοργ. 475· «ὁ ἕτερος τῶν Περικλέους» = ὁ εἷς τῶν δύο υἱῶν τοῦ Περικλέους, Πρωτ. 315· καὶ ἀντίθ. τῷ ἄλλῳ ὁρίζεται ἀποκλειστικῶς, «ἢ τῷ ἑτέρῳ τούτοιν ἢ ἀμφοτέροις» = τῷ ἑνὶ ἢ ἀμφοτέροις, Γοργ. 475· «ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν», = ὁ εἷς τῶν δύο στρατηγῶν Θουκ. 4, 43· περὶ τοῦ «ὁ ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τοῦν ὀφθαλμοῖν» ἀνθ' ὧν ὁ Φρύν. ὀρθότ. κρίνει τὸ «ὁ ἕτερος ὀφθαλμὸς» πρβλ. Λοβ. Φρυν. σ. 474· εἰς συνθέτους προτάσεις, «ὁ ἕτερος - ὁ ἕτερος» = ὁ εἷς - ὁ ἄλλος Ὁμ. καὶ ἐπόμ. καὶ «ὁ ἕτερος - ἕτερος» Ὀδ. ε, 285· «ὁ μὲν - ὁ δ' ἕτερος» Ἰλ. χ, 150· καὶ πεζ. «ἕτερος» - ἄλλος Ἰλ. ι, 313· καὶ ἀντιστράφως, ν, 731· «ὁ ἕτερος - ὁ λοιπὸς» Ξεν. Ἀν. 4, 1, 33· ἐνίοτε λείπει ἐκ τῆς πρώτης προτάσεως Ἰλ. η, 420· ἔτι «εἷς μὲν· ἕτερος δὲ» μτγν. ἐν ταῖς ἀπαριθμήσεσιν ὁ ἄλλος = ὁ δεύτερος Ἰλ. μ, 93· ὁθ. «τῇ ἑτέρᾳ» = τὴν ἐπιοῦσαν Ξεν. καὶ ἐπόμ. «οἱ ἕτεροι» = τὸ ἀντίθετον μέρος = οἱ πολέμιοι Θουκ. 4, 48· «τὰ ἕτερα τῆς πόλεως» = τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόλ. 1, 2, 7· «ὁ ἕτερος δαίμων» = ὁ εἷς τὴν δυστυχίαν φέρων Πινδ. Π. 3, 34· ὁμ. ἐπὶ ἀτυχῶν θυσιῶν Αἰσχ. Ἀγ. 147· πρβλ. Σοφ. «παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα», κατὰ τὰς ἰδίας τῶν Ἑλλήνων, ἔκφρασιν τῆς δυστυχίας Φιλ. 501, ὡς καὶ ὁ Δημ. λέγει, «ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ ἢ θάτερα», 22, 12· καὶ «ἐὰν δ' ἀποτύχῃ καὶ τὰ ἕτερα ψηφίσωνται οἱ δικασταί» = δυσάρεστόν τι, 48, 30· «οὐδ' ἕτερος, μηδ' ἕτερος» ἐντονώτερον τοῦ οὐδέτερος = ὄχι ὁ εἷς τῶν δύο Ἰλ. λ, 70· συνήθ. εὑρίσκονται εἰς μίαν πρότ. δύο ἢ πλειότερα πλησίον ἀλλήλων κείμενα· «συμφορὰ ἑτέρους ἕτερα πιέζει» Εὐρ. Ἄλκ. 895· «ἑτέρᾳ ἕτερος ἕτερον δυνάμει παρῆλθεν», Βακχ. 903· «ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 5· «ἕτερος ἀφ' ἑτέρου ἐθνήσκον»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θουκ. 7, 64· «ἕτερα γὰρ ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 1· «ἕτερος τοιοῦτος» Πλατ. Λαχ. 200· καὶ συχν. πρὸς μείζονα τοῦ ἤδη λεχθέντος ἀνάδειξιν, «ἄνθρωπος καὶ οὐ εἷς καὶ ἑτέρων τοιῶνδ' ἄρχειε» Ἡρ. 1, 207· καὶ «ἑτέρους τοσούτους» = ἕνα ἐξ ἴσου μέγαν ἀριθμὸν Αἰσχίν. 3, 98· «ναυμαχία οἵα οὐχ ἑτέρα τῶν προτέρων» ὡς οὐδεμία τῶν προτέρων Θουκ. 7, 70· «ξυμφορὰ οὐδεμιᾶς ἧσσων ἑτέρας», 7, 29 fin. καὶ «γονεῖς μὲν τέκνα φιλοῦσιν ὡς ἑαυτούς, τὰ γὰρ ἐξ αὐτῶν οἷον ἕτεροι αὐτοὶ τῷ κεχωρίσθαι» = ὡς ἄλλον ἑαυτόν τους Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 14, ὡς ὁ Πυθαγόρας λέγει τὸν φίλον ἄλλον ἐγώ, «ἕτερος ἐγὼ» Ἰάμβλ. ἐν ταῖς συντάξεσιν ὡς Θουκ. «Πλαταιῆς δὲ φίλοι καὶ ἕτεροι περίπολοι» δύναται νὰ ἐξηγηθῇ=ἐκτὸς τούτων, ὡς Ξεν. Ἀν. 1, 4, 2· πρβλ. καὶ ἄλλος· 2) ὡς ἤδη ἐν ταῖς ἀπαριθμήσεσι πολλῶν πραγμάτων ἕτερος σημ. ὁ δεύτερος, οὕτω καὶ εἰς ἐξ ἀριθμοῦ μεγάλου λαμβανόμενος καὶ ἄλλῳ τινὶ ἀντιτιθέμενος, ὥστε συνάμα πάλιν μία δυὰς παρουσιάζεται, «ταῦτ' οὖν καὶ ἕτερός τις ὑμῶν πέπονθεν, οὐ μόνος ἐγὼ» Πλατ. παλ. 1, 345· δῆ. καὶ τῷ ἄλλος ἀντιστοιχεῖ καὶ ἄνευ τῆς προαθήκης τις γίνεται ἀπροσδιόριστον· παράδοξον εἶνε «στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων» Ἀριστοτ. κοσμ. 2· μετὰ τοῦ ἄλλος συνηνωμένον, «πολλοὺς χατέρους ἄλλους πόνους» Εὐρ. Ικ. 573· «Ῥόδον καὶ ἄλλας πόλεις ἑτέρας» Δημ. 15, 27· ἐν δὲ τῷ Πλατ. «οὐ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶομαι αὐτὸ ἥξειν ἀλλὰ τῆς ἑτέρας» = μεθαύριον (διότι περὶ τῶν δύο ἡμερῶν αὔριον καὶ μεθαύριον πρόκειται), Κριτ. 44· ἄλλως π. Δημ. «τρίτον δ' ἕτερον δικαστήριον» ὅπερ ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν ἐπομ. περίπτωσιν, 23, 74· 3) συχνὰ τὸ ἄλλο ἀναδεικνύεται ἰδ. ὡς τι διάφορον ὡς ἐφ' ἑαυτοῦ ἐν τῷ «ἕτερα μὲν λέγειν, ἕτερα δὲ φρονεῖν» π. χ. Δειν. 1, 47 φαίνεται· καὶ «ἕτερα φρονῶν καὶ δημηγορῶν», 1, 17· «ἕτερον μὲν κεύθει ἑνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζει» Ἰλ. ι, 313· καὶ ὁ Πλάτ. συνάπτει «ἕτερον καὶ ἀνόμοιον», ομπ. 186· «ἕτερος ἤδη ἦν καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς» Δημ. 34, 12· «τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει ὑφ' ἑτέρων ὁλόμεθα τελειοῦσθαι» = διάφορα κατὰ τὸ εἶδος Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 4· οὕτως «ἕτερα καινὰ δαιμόνια εἰσφέρειν» Ξεν. ἀπομ. 1, 1, 1· δῆ. «ἕτερον ὄνομα, ῥῆμα» ἀκυρολογία Ἀνδοκ. Πλατ. Λυσ. 220· συνῆθ. συντάσσ. μετὰ γεν. «ἕτερον εἶναι σωφροσύνης σοφίαν» = διάφορόν τι ἡ σοφία τῆς σωφρ. Πλάτ. Πρωτ. 333· «ἑτέραν τὴν κρύβδην ψῆφον τοῦ φανερῶς θορύβου» Δημ. 10, 44· οὕτως ἐξηγεῖ καὶ ὁ Κρύγ. «καὶ τούτων ἕτεροι» = καὶ ἄλλοι παρὰ τούτους διάφοροι Ξεν. Ἀν. 6, 2, 8· ἔτι «παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερόν τι» Πλατ. Φαιδ. 74· «ἕτερον ἢ τὰ νῦν» Σοφ. Τρ. 835· δῆ. «ἕτερον γίγνεσθαι» = τὴν γνώμην μεταβάλλειν Πλουτ. π. ἀγωγ. 14· ἐπίρ. ἑτέρως=κατ' ἄλλον τρόπον, ὡς τὸ ἐπίθ. "Ομ. καὶ ἐπόμ. «εἰ ἑτέρως πως ἔχει» Πλατ. νομ. 18, 897, ἀντίθ. τῷ ἀμφοτέρως, Θεαιτ. 181· μετὰ τῆς γεν. «ἄλλως» ἢ, «ἑτέρως πως τῶν εἰωθότων γενόμενα» = ἄλλως παρὰ τὸ σύνηθες, πολιτ. 295· καὶ ἐν κακῇ σημ. «νῦν δ' ἑτέρως βάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες» Ὀδ. α, 234· «τῶν ὡς ἑτέρως συμβάντων» Δημ. 18, 212· καὶ τὸ ἑτέρᾳ = κατ' ἄλλον τρόπον, ἐπιρρηματικῶς εὐρίσκ. Μετὰ τοῦ ἄρθρου χιρνᾶται π. ἀντ. εἰς τὴν ὀν. εἰς ἄτερος, εἰς τὴν γεν. καὶ τὰς ἄλλ. πτώσ. θατέρου καὶ τ. ἑξ. ἰων. οὐτερος Ἡρ. 1, 34· τούτερον, 1, 32, δωρ. ὦτερος Θεοκρ. θατέρῳ Τιμ. Λοκρ. 94· καὶ θωτέρῳ Ἐπιχαρμ. Ἀθην. 7, 282, coterus, alter.

Ἑτερο-αήμαντος, 2· ἄλλην ἔχων σημασίαν Εὐστ. Ὀδ. 1413, 43.

Ἑτερο-σκελής, 2· ἔχων ἄνισα σκέλη Πολυδ. 4, 160· χωλὸς τὸ ἓν σκέλος Ἱππιατρ.

Ἑτερό-σκιος, 2· μόνον πρὸς τὸ ἓν μέρος βλέπτων σκιάν, πρὸς βορρᾶν ἢ νότον Στραβ. 2, 5, α. 135.

Ἑτερό-σουτος, 2· ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ὁρμῶν, ἐρχόμενος Νον. Δ. 38, 244.

Ἑτερό-σταιχος, 2· ὁ ἐξ ἄλλης σειρᾶς μτγν.

Ἑτερό-στομος, 2· μόνον εἰς τὸ ἓν μέρος ἔχων κόψιν, μονόκοπος μτγν. καὶ ἀγκυρα Πολυδ. 1, 93.

Ἑτερό-στροφον, τό· μέτρον τι ἢ αὐτέπημα μετρικὸν τὸ ἐκ τῶν δύο διαφόρων στροφῶν συνιστάμενον, περὶ οὗ ὁ Ἡφαιστίων «τῶν συστημάτων τὰ μὲν ὁμοιόστροφα, τὰ δὲ ἀνομοιόστροφα· τούτων δὲ τὸ μὲν εἰς δύο διαιρούμενον καλεῖται ἑτερόστροφον, τὸ δὲ εἰς πλείονα, ἀλλοιόστροφον», σ. 69.

Ἑτερο-σχημάτιστος, 2· ἄλλως ἐσχηματισμένος· «ἑτεροσχημάτιστον δὲ σχῆμα ἀνακόλουθον, ὃ ἐ. ἐναλλαγὴ ῥήματος εἰς μετοχὴν ἢ καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ συνδέσμου ἢ καὶ ῥήματος ἀπὸ ἐγκλίσεως εἰς ἐγκλισιν, ὡς ἵνα, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐπειδὴ ἔτρεχεν ὁ δεῖνα, τόδε ἐγένετο, εἶπω, τρέχων τόδε ἐγένετο» Φοιβάμμων Ῥητ. τομ. 8, 503, 11.

Ἑτερό-σχημος, 2· τῷ ἑπαμ. μτγν.

Ἑτερο-σχήμων, 2· ἄλλο διάφορον ἔχων σχῆμα ἢ μορφὴν Θεοφρ. Ἰ Φ. 10, 1.

Ἑτερα-τάγής, 3· εἰς ἄλλην ἀνήκων τάξιν μτγν.

Ἑτερό-της, ἡ· διαφορά, διάφορος ἰδιότης, «γένους διαφορά, ἑτερότης» Ἀριστοτ. μεταφυσ. 9, (σ. 199, 11)· «καὶ διαφορά» Πλουτ. Νομ. 17· ἀντίθ. τῷ ταὐτότης, π. δημιουργ. ἐκ Τιμ. 24, diversitas.

Ἑτερο-τράχηλος, 2· ἔχων τὸν τράχηλον κεκλιμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος, οὕτω λέγεται Ἀλέξανδρος ὁ Μ. π. Τζιτζ. Ἰσ. 11, 368.

Ἑτερο-τροπέω· εἶμαι ἑτερότροπος· «φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί, καὶ παλεμεῖ πως ἀλλήλοις τὰ ἑτεροτροπαίτην ἠρημένα» = τὰ διαφέροντα πρὸς ἄλληλα κατὰ τὰ ἤθη Κυριλλ. εἰς Ἰωάν. 15, 19, σ. 897.

Ἑτερό-τροπος, 2· α) ἀλλοῖος, διάφορος· «ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον ἐπέχει τις τύχη» Ἀριστ. θεσμ. 725· «τύχης ἑτερότροπα κύματα» Νον. Δ. 2, 670· «τύχης ἑτεροτρόπου ὁρμή» Παυλ. Σιλ. 6. 69 (9, 768), Νον. Δ. 18, 67 β) διάφορα ἔχων ἤθη Κυριλ. ι. σ. 35, diversus.

Ἑτερο-τρόπως· ἐπίρ. τοῦ πρηγ. Φωτ.

Ἑτερό-τροφος, 2· ὁ ἄλλως τρεφόμενος Συνεσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑτέρ-ουας, ατος, 2 μόνωτος, ἓν μόν. ἔχων ὠτίον ἢ λαβήν Εὐστ. Ἰλ. σ, 870, 2, εὐχρ. ἐν τῇ ὀν. π. γραμ. πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. 658.

Ἑτέρ-ουις, ἴδος· θηλ. τοῦ προηγ. καθ' Ἡσύχ. = τρυβλίον καινόν.

Ἑτερο-ὑπόστατος, 2· ἑτέραν, διάφορον ἔχων ὑπόστασιν, οὐσίαν μτγν.

Ἑτερ-ούσιος, 2· τῷ προηγ. μετὰ τοῦ ἀλλότριος Πορφυρ. Στοβ. ἀνθ. 1, 88, ἀντίθ. τῷ ὁμοούσιος Γρ. Νυσ. «ἑτερούσιον λέγεται τὸ ἑτέρας οὐσίας ὑπάρχον καὶ μηδόλως τῇ ἑτέρᾳ προσῆκον, ἀλλὰ παντελῶς ἀλλότριον καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐκείνου ἀνόμοιον, οἷον ὕδωρ καὶ πῦρ» Ἀθαναδ. 2, 50.

Ἑτερ-ουσιότης, ἡ· διάφορος οὐσία ἐκκλ.

Ἑτερο-φᾶής, 2· ὁ εἷς τὸ ἓν μόν. μέρος φωτισμένος, ἡμιφώτιστος Συνέσ.

Ἑτερο-φᾰνής, 2· ὁ ἄλλως φαινόμενος Γαλην. 12, 473.

Ἑτερ-οφθαλμία, ἡ· διαφορὰ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἀλλήλους ὡς πρὸς τὸ χρῶμα μτγν.

Ἑτερ-όφθαλμος, 2· α) ὀφθαλμοὺς ἔχων διαφέροντας ἀλλήλων κατὰ τὸ χρῶμα μτγν. ἐπὶ ἵππων· β) ὁ μόνον ἕνα ἔχων ὀφθαλμὸν ὀγιᾶ, τὸ μὲν = μονόφθαλμος, τὸν ἕτερον τυφλὸς ἢ στερηθείς Δημ. 24, 141, τὸ δὲ = στραβίζων, παραβλώψ, ἀλήθωρος μτγν. Μτφ. «μὴ παίησητε ἑτερόφθ. τὴν Ἑλλάδα» = τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τῆς = τὸς Ἀθήνας ἀφανίζοντες Λεπτιν. π. Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10, luscus.

Ἑτερό-φθογγος, 2· ἄλλως ἠχῶν, φθεγγόμενος, λαλῶν Συνέσ.

Ἑτερο-φορέομαι· κλίνω πρός τὸ ἓν τῶν δύο μερῶν Πλατ. Τίμ. λιξ. ἐξηγ. ταλαντοῦσθαι.

Ἑτερο-φρονέω· διάφορον φρονῶ, ἐπὶ αἱρετικῶν μτγν.

Ἑτερο-φροσύνη, ἡ· διάστασις, διχόνοια Ἰαμβλ. δ. Πυθ. 34, 26, dissensus.

Ἑτερο-φρούρητος, 2· ὑπ' ἄλλου φρουρούμενος μτγν.

Ἑτερό-φρων, 2· ἄλλως φρονῶν, διχογνωμῶν μτγν. π. ὡς -παλμὸς Νον. Δ. 10, 36· -λύσσα Κλαυδιαν. ἐπ. 1, 19· - κούρη = παράφρων Τρυφ. 437· ἐπὶ τῶν αἱρέσεων ἐκκλ. demens.

Ἑτερο-φυής, 2· ἄλλης διαφόρου φύσεως ἐκκλ.

Ἑτερό-φῦλος, 2· ἀλλοεθνής, ἀλλογενής, ἑτερότροπος, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 16, 27.

Ἑτερό-φῦτον δένδρον, τό· ἀλλέως φυτευμένον, ἐγκεντρισμένον δένδρον Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.

Ἑτερό-φῦτος, τὸ ἀρ. τοῦ προηγ.

Ἑτερο-φυῶς, ἐπίρ. τοῦ ἑτεροφυής.

Ἑτερο-φωνέομαι· ἐκφράζομαι, φωνάζω διαφόρως Εὐστ. Ὀδ. 1626, 3.

Ἑτερο-φωνέω, ἐνεργ. τοῦ προηγ.

Ἑτερο-φωνία, ἡ· διαφορὰ τόνου, ἤχου, φωνῆς, «καὶ ποικιλία τῆς λύρας» Πλατ. νόμ. 7, 812· κατ' Ἀθήν. ἔγραψεν ὁ Θεόφραστος βιβλίον «περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν».

Ἑτερό-φωνος, 2· ὁ ἔχων ἄλλην διάφορον φωνήν, ὁμιλίαν· - στρατὸς Αἰσχ. Ἑπτ. 154.

Ἑτερό-χηλυς, 2· διαφόρους, ἀνομοίας ἔχων χηλὰς μτγν.

Ἑτερο-χροέω· διάφορον ἔχω χρῶμα, εἶμαι ποικιλόχρους Β. Ἀν. 386.

Ἑτερό-χροια, ἡ· ποικιλία χρωμάτων, παραλλότης Ξενοκρ.

Ἑτερό-χροιος, 2· ἑτερόχροος Πολεμ. Φυσιογν. 1, 6.

Ἑτερο-χροιότης, ἡ· ἑτερόχροια Δ. Λαερ. 9, 86.

Ἑτερο-χρονικῶς, ἐπίρ. ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, εἰς ἄλλον καιρὸν μτγν.

Ἑτερό-χρονος, 2· ὁ ἄλλου, διαφόρου χρόνου ὤν Δ. Ἁλικ. 5, 453· «ἑτερόχρονον δὲ σχῆμά ἐστι μετάβασις ἀπὸ χρονικοῦ ῥήματος εἰς χρόνον ἄλλον, ὡς ἵνα εἴπω ἀντὶ τοῦ νῦν εὗρω εὑρήσω» Φωτ. Ῥητ. 8, 501, 3.

Ἑτερό-χροος, συνηρ. -χρους, 2· ὁ ἐκ διαφόρων ποικίλων χρωμάτων συνισταμένος Θεοφρ. «ἑτερόχροα φάσματα» Νον. Δ. 10, 24, ὅστις εἰς τὴν δοτ. καὶ αἰτ. ἔχει καὶ ἑτερόχρῳ, καὶ ἑτερόχροα, 5, 131.

Ἑτερο-χρωμᾰτέω· ἑτεροχροέω Γεωπ. 2, 6, 37.

Ἑτερο-χρωμᾰτίζω· ἑτεροχροέω.

Ἑτερό-χρώματος, 2· ἑτερόχροος.

Ἑτερο-χρωματόω· ἑτεροχρωματέω Γεωπ.

Ἑτερό-χρωμος, 2· ἑτερόχροος μτγν.

Ἑτερό-χρως, ωτος, 2· α) τῷ προηγ β) ὕπνοι = συγκοίμησις μετ' ἄλλου σώματος, γυναικὸς Λουκ. Ἐρωτ. 42.

Ἑτερόω, ἐκ δι. γρ ἐσφ. ἀντὶ ἑτεροιόω, alterο,

Ἑτέρσετο, γ' ἐν. μ ἀορ. 6'. τοῦ τερσαίνω Ἰλ. λ. 818.

Ἑτέρωθεν καὶ ἑτέρωθε Ἡσ. ἀσπ. 281· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὥστε δύο μέρη νὰ νοῶνται ὡς ἓν τῇ μάχῃ· «Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε» Ἰλ. α, 247· «ἐκ δ' ἑτέρωθεν» Θεόκρ. 22, 91· καὶ ἐν γέν. «αὐτόθι ἢ ἑτέρωθεν» Πλάτ. νόμ. 3, 702· ἐνίοτε φαίνεται ὅτι εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ ἑτέρωθι ὡς μετὰ τοῦ ἕστηκεν, ἔσαν Ἰλ. γ, 230, ἀλλ' ὅμως ἔγκειται ἡ δήλωσις ἐν τούτοις τοῦ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους πρὸς τὰ ἔδω, altrinsecus.

Ἑτέρωθι· ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐν ἄλλῃ θέσει (ἢ τῇ προρρηθείσῃ) Ἰλ. 348· «ἔνθεν-ἑτέρωθι» ἀντίστοιχα Ὀδ. μ, 235· «-τὸ ἑτέρωθι ὃν αὐτὸ ἑαυτοῦ» Πλατ Παρμ. 146· «ἑτέρωθι πανταχοῦ» Ἀντιφ. 3, 39· «ἑτέρωθι τῆς εἰκόνος» Λουκ. Πρωτ. 5· «τότε μέν» ἀντιστοιχεῖ τὸ «ἑτέρωθι δὲ» ἅπαξ ὅμως Πρ. 3, 35· εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος Πλουτ. Κατ. νεωτ. 13, alibi.

Ἑτερώνιος, 2· κτῆμα ἑτέρων, λέξ. παραγ. ἐκ τῆς γεν. πλ. τοῦ ἕτερος ἀπὸ τοῦ ἄλλων, ἀλλώνιος ἀπὸ τῆς γεν. ἑτμῶν, ἑτμώνιος Εὐστ. Ἰλ. σ. 1214, 27.

Ἑτερ-ωνῠμέω· ἄλλως ὀνομάζομαι Νικ. ἀριθμ.

Ἑτερ-ωνῠμία, ἡ· διάφορος ὀνομασία Εὐστ.

Ἑτερ-ώνυμος, 2· ἄλλο ἔχων ὄνομα, διαφόρως ὀνομαζόμενος, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ Νικομ. ἀριθμ. 1, 11.

Ἑτερ-ωνύμως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 648, 33.

Ἑτέρως· ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον Πλάτ. νόμ. 10, 891, aliter.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐτέρωσε· πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, «ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθείς» Ἰλ. ψ, 231· «ταρβήσας δ' ἔτ. βάλ' ὕμματα» Ὀδ. π, 179· «ἔνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἑτέρωσε δὲ ἀγομένην» = πρὸς τὰ ἴκετ Πλατ. σοφ. 224. Ἐν γέν. = πρὸς ἄλλο τι μέρος Ἀριστ. Ἀχ. 828· «εἰς ἑτέρωσε» Ἀπολ. Ρ. 4, 1315, alio.

Ἑτέρωσις, ἡ· ἀλλοίωσις, μεταβολὴ Μ. Ἀντων. 4, 39, alteratio.

Ἑτέρωτα, αἰολ. ἀντὶ ἑτέρωθεν Σαπφ.

Ἐτέταλτο, γ'. πλ. ὑπερσ. τοῦ τέλλω Ὀδ.

Ἐτετάχατο, γ'. πλ. π. ὑπερσ. τοῦ τάττω.

Ἐτετεύχατο, γ'. πλ. π. ὑπερσ. τοῦ τεύχω.

Ἐτέτμην, ἰων. καὶ ἐπ. ἀόρ. 6'. τοῦ τέμνω.

Ἐτετύγμην· ἀ. ἐν. π. παθ. ὑπερσ. τοῦ τεύχω.

Ἑτέωλος· ὄν. λιμένος Κρ. Ἀν. 2, 62.

Ἑτεωνεύς, ἑως· 1) υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, εἷς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, μυστικὸς θεράπων τοῦ Μενελάου ἐν τῇ παλιορκίᾳ τῆς Τροίας Ὀδ. 2) εἷς οὗ τὴν κηδείαν ὁ Ἀριστείδης ἔγραψε τὸν δ' λόγον του· 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ἑτεωνέω· ἀληθεύω Ἡσύχ.

Ἑτεώνιος, 2· ἀληθὴς Ἡσύχ. παρὰ τὸ ἑτεός, ὡς ἔτυμος, ἑτυμώνιος, ἕτερος, ἑτερώνιος, verus.

Ἑτεωνύς· ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ πατ. τοῦ Ἑτέωνος, ὁ τὴν πόλιν κτίσας Ἑτεωνὸν ἐν Βοιωτίᾳ Εὐστ. 2) Ἑτεωνός, ὁ· πόλ. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἡ ὕστερον Σκάρφη Στραβ. κάτ. Ἑτεώνιος Στ Βυζ. ἐπίρ. Ἑτεωνόθεν.

Ἐτήρ ἦρος, ὁ· ἐτήσιος Κρ. Ἀν. 4, 329, 19, annotinus.

Ἑτηρεία, ἡ· νῆσος παρὰ τὴν Κίμωλον Ἐπιγρ.

Ἔτης, ὁ (κατὰ τοὺς ἀρχαίους παρὰ τὸ ἦθος ἡ ἐτός, πρβλ. ἑταῖρος)· οἰκεῖος, μακρυνὸς συγγενής, διάφορος τῶν πλησιεστέρων ἐξ αἵματος συγγενῶν· «παῖδάς τε κασιγνήτους δὲ ἔτας τε» Ἰλ. ζ, 239, ὡς «κασίγνητοί τε ἔται τε», π, 456· «ἔται καὶ ἀνεψιοὶ» εὑρίσκονται παρ' ἀλλήλοις, ι, 464· διαφέρει ὅμως τοῦ ἑταῖρος, η, 295· ὡς «γείτονες ἠδὲ ἔται» συνάπτονται Ὀδ. δ, 16· ὁ Ἀπολλων. λεξ. ἐξηγεῖ «πολῖται, ἑταῖροι, συνήθεις» πρβλ. Νιτζ. εἰς Ὀδ. δ, 3· π. Αἰσχ. «οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ», ἀποσπ. 312· (ἐν Ἐπιγρ. 11 ἀντίθ. τῷ τελίστης, κατὰ Βοιακχ. homo, privatus, ὁ Ἡσύχ. ἐξηγ. πολίτης)· καὶ = συγγενής, φίλος Αἰσχ. Ἱκ. 244 ὡς καὶ ἐν Λακωνικῇ συνθήκῃ Θουκ. 5, 79· «ἔτας τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν οἰκείους» Ἡσύχ. socius, amicus.

Ἐτησαῖαι, ἰων. οἱ, δηλ. ἄνεμοι, ὡς π. Ἡρ. 6, 140· οἱ καθ' ὡρισμένους καιροὺς τοῦ ἔτους περιοδικοὶ ἄνεμοι, συνηθέστατα ὁ εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐν καιρῷ τῶν κυνικῶν ἡμερῶν πνέων βόρειος ἢ βορειοδυτικὸς ἄνεμος· «ψυχρὸν πνεῦμα Βορέου ἐν θέρει πνέον» Ἡρ. 2, 20· ὅτι ὡς ἐπίθ. ἐθεωρεῖτο θεικνύει ὁ τονισμὸς τῆς γεν. πλ. ἐτησίων, ὅπερ οἱ γραμματικῶς σημειοῦσιν· ΘΘ. ἐαχηματίσεν ὁ Εὐστ. ἐν. ἐτησίας Ἰλ. φ, 346, annotini.

Ἐτησιάς, ἄδος, ἡ, αὔρη· τῷ πραηγ. Νον. Δ. 12, 286.

Ἐτησίας, ὁ· 1) ἐν. τοῦ ἐτησίαι καὶ ἐπών. Ἀντιπάτρου, υἱοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, διότι ἐν καιρῷ τῶν ἐτησίων μόν. 40 ἡμέρας ἐδασίλευσεν Πορφ. Τύρ. ἀποσπ. 4, 6· 2) Ἐτησίαι αὖραι, ὡς κήρυκες Νυν. ΥΘ' Ἐτήσιαι.

Ἐτήσιος, 2· 1) Ἐν ἔτος διαρκῶν· -πένθος Εὐρ. Ἄλκ. 336· - προστασία Θουκ. 2, 80· ἰδ. ἀρχαί· 2) κατ' ἔτος ἐπανερχόμενος· «βορέαι ἐτήσιαι» Ἀριστοτ. προβλ. 26, 2· -καρπὸι Πλουτ. συγκρ. Λυκ. καὶ νομ. 1· π. μτγν. καὶ ἰδ. Δ. Κασ. καὶ τρικατάλ. «πανήγυρις ἐτησία», 44, 4.

Ἐτήσιος, ἡ, λίθος· ὀδράγγυρος, χρυσάλιθος π. χημικ. Δουκάγγ. chrysolithus.

Ἐτησίως, ἐπίρ. τοῦ ἐτήσιος· κατ' ἔτος Σχολ. Λυκοφρ. 107· «ἐτησίαν τρυγόωσιν» = ἐτησίως Μακεδ. 1 (5, 227), quotannis.

Ἐτησιωαντός, ὁ· Γοσορμίτης Συγγελ.

Ἔτητα· πόλ. Μυσίας Πτολ.

Ἐτητυμία, ἡ· γνησιότης, ἀλήθεια Ἰουλ. Αἰγ. 33 (9, 771), veritas.

Ἐτήτυμος, 2 (ἐτός, ἐτεός)· ἀληθής, ἀληθινός· - ἄγγελος Ἰλ. χ, 438· - μῦθος Ὀδ. ψ, 62· καὶ ἐτήτυμον ἐπιρρ. ὁ, 152· πραγματικῶς, τῷ ὄντι, Ἰλ. π, 128· «ἀληθεία, κλέος», Πινδ. Ὀ. 11, 56· «ἰήτ. Διὸς κόρα» Αἰσχ. Χο. 396· «τοῦτ' ἐτήτυμον» Περσ. 723· «εἰ λέγεις ἐτήτυμα» Σοφ. Φιλ. 1274· «γενοῦ μοι παῖς ἐτ. γεγὼς» = γνήσιος, Τρ. 1053· ὡς = χρυσοῦς Θεόκρ. «τὸ δ' ἐτήτυμον» Ἀριστ. εἰρ. 119· «οὐ φευδόμαντις, ἀλλ' ἐτήτυμος» Εὐρ. Ὀρ. 1667· καὶ «ἐτήτυμον στόμα» = ἀλήθειαν λέγον, Ἰ. Τ. 1088· πεζ. πρῶτ. π. Θεμιστ. κατ' ἐπίνθισιν συλλαβῆς τη, ὡς οὗτος, ἐκ τοῦ ἔτυμος, τῆς συλλαβ. τη, χάριν τοῦ μέτρου ὡς καὶ ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρὸς Εὐστ. Ὀδ. σ. 1408, 8, 14, verus.

Ἐτητύμως, ἐπίρ. τοῦ πραηγ. κατ' ἀλήθειαν, ἀληθινά, τῷ ὄντι π. τραγ. συχν. «ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως» Σοφ. Ἰλ. 1414, vere.

Ἐτήφιλα, ας, ἡ· γυν. ὀν. Ἐπιγρ.

Ἔτι· ἀκόμη· α) μετὰ τοῦ ἐν. καὶ τώρα ἀκόμη· «ἔτι μοι μίνυς ἔμπεδόν ἐστιν» Ἰλ. κ, 254· «ἔτι καὶ νῦν» = ἀκόμη καὶ τώρα, α, 455· «νῦν δ' ἔτι ζεῖ» Αἰσχ. Ἑπτ. 690· «ἕως ἔτ' ἔμφρων εἰμί», Χο. 1022· «εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς» Σοφ. Οἰ. Κ. 629· «εἴ περ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἁμοῦ σέβας», αὐτ. 150· «ἔτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλπὶς χρὴ ἔχειν» Θουκ. 7, 77· «νέος ἔτι» = εἶνε ἀκόμη νέος Πλατ. Φαιδρ. 279· «ἔτι καὶ νυνί», συμπ. 215· «ἔτι ὡραῖος ὤν» Ξεν. Ἀν. 2, 6, 28. Μετὰ τῆς ἀρνήσεως = ὄχι πλέον, «σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς» Ὀδ. ι, 350· «ὡς ἔτ' οὐκ ὢν» Σοφ. Τρ. 161, καὶ πεζ. πρβλ. οὐκέτι· 6) μετὰ παρωχημ. σπανιώτ. «λείαν, ἥπερ ἀορίλητος ἔτ' ἦν λοιπή» = ἡ ὁποία (τότε) ἀκόμη ὑπελείπετο Σοφ. Αἴ. 146· συνηθέστ. μετὰ τῆς ἀρνήσ. «οὐδ' ἔτι δὴν ἦν» = καὶ δὲν ἔζησε πλέον μακρότερον χρόνον» Ἰλ. ζ, 139· «θάλασσα δ' οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν» Αἰσχ. Πέρ. 411· «οὐκ ἦν ἔτ' ἀρχὼν αὐδὴν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1601· καὶ πεζ. «ἔτι καὶ δὴ ἐμάχοντο» Ὑπ. 9, 102· «καὶ ἔτι μὲν ἐπεχείρησα» Πλάτ. Πρωτ. 310· πρβλ. «ἔτι μὲν ἐπεχείρησεν» = χρονικόν τι διάστημα Ξεν. Ἀν. 5, 10, 15· ἀλλὰ καὶ μετὰ ἐπομ. «εἶπεί δά», Ἑλλ. 2, 4, 11· γ) μετὰ μᾶλ. περιτέρω, ἀκόμη περισσότερον, «ἔλεγε δώσειν ἑκατὸν δαρεικούς, ἔτι δώσειν» Ἰλ.

α, 96· «ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς ἔσται ταπεινὸς» Αἰσχ. Πρ. 909· «τίς ἔτι τέρψις ἐπέσται» Σοφ. Αἴ. 1194· «οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος», Φιλ. 1055· «τίνι οὖν ἔτι πιστεύσομεν λόγῳ;» Πλατ. Φαιδ. 88· «μέγαν ἔτι ἔσεσθαι αὐτὸν» = ποτὲ ἀκόμη Ξεν. Ἀν. 2) προσέτι, ἐκτὸς τούτων· «ἕτερον γ' ἔτι» Ὀδ. ξ, 325· «οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη θαλπωρή» Ἰλ. ζ, 411· «τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι» Αἰσχ. Ἐκ. 214· ἰδ. «τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον λέγεις», 313· «τίς ἔτ' ἄλλος», Χο. 112· «πρὸς τοῖς δ' ἔτι» Σοφ. Φιλ. 1323· «ἔτι δὲ καί», Οἰ. τ. 1345· τῷ «πρῶτον μέν» ἀντιστοιχεῖ «ἔτι δὲ» Πλατ. πολ. 1, 352· «πρὸς δ' ἔτι» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 2· καὶ τὸ ἁπλοῦν «ἔτι δὲ» ἤδη γενομένης ἀπαριθμήσεως, Κυρ. 1, 2, 9· «πρῶτον μὲν - ἔπειτα δὲ - ἔτι δέ», Ἀν. 6, 4, 13· 3) μετὰ τοῦ συγκρ. ἀκόμη, «ἔτι μᾶλλον» Ἰλ. ξ, 97· «καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐγθίων τύχης» Αἰσχ. Περ. 430· «κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα» Σοφ. Ἀντ. 64· «ταῦτ' ἔτι χαλεπώτερα» Πλατ. πολιτ. 298· καὶ «ἔτι πρόσθεν» = ἀκόμη πρωτήτερα, σοφ. 242· «ἔτι ἄνω» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 9 (τὸ ι ἐν τῇ ἄρσει γίνεται μακρὸν Ἰλ. ζ, 139), adhuc, praeterea, etiam.

Ἐτιάς, ἡ· πόλ. Λακωνικῆς, κτίσμα Αἰνείου, φεύγοντος ἐκ τῆς Τροίας, ὑσ. τὰ νῦν Βάτικα Παυσ.

Ἐτίηττος, ἐσφ. ἀντὶ Εὐίππος π. Δ. Ἀλ. Δειν. 12.

Ἔτλην, ἀόρ. 6'. τοῦ τλάω Ὅμ.

Ἔτμαγεν, αἰολ. γ'. πλ. π. ἀορ. β'. τοῦ τέμνω ἀντὶ ἐτμάγησαν.

Ἐτμήθην ἁ. ἐν. πρόσ. παθ. ἀορ. ά τοῦ τέμνω.

Ἐτνηρός, 3· ὅμοιος μὲ ἔτνος, πόλτον, φάβα· «χεδροπώδης, ἥμερος φύσις ἐνσπέρματος, ἢ ἐψήσεως ἕνεκα σπείρεται, οἷον ὁ κύαμος, πίσος· ἐτνηρὸν γὰρ ἐκ τούτων ἔψημα γίνεται»= ἐκ τούτων συνειθίζουσι νὰ βράζωσιν ἔτνη Ἀθην. 9, 406.

Ἐτν-ήρῦσις, ἡ· χουλιάρα, δι' ἧς ὁ μάγειρος ἀνακατώνει καὶ ἀρύεται τὸ ἔτνος Ἀριστ. Ἀχ. 245.

Ἐτήτας, δωρ. ἀντὶ ἐτνίτης, ἄρτος, ὁ ὁ λεκιθίτης ἄρτος Ἀθήν. 3, 114.

Ἐτνο-δόνος, τορύνη, ἡ· ἀνακυκῶσα, ἀνακατώνουσα τὸ ἔτνος, τὸν πόλτον, τὸ κουρκαῦτι ἐξ εἰκασ. ἀντὶ ἐτνοδόκος Λεων. Ταρ. 14 (6, 305).

Ἔτνος, τό· πόλτος ἰδ. ἐκ κυάμων πηκτὰ βρασμένος κατὰ Β. Ἀν. 10, «κυάμων ἢ πισσῶν ἢ ἁπλῶς κατερεικτῶν τινων» διάφορος τοῦ ἀθάρη ὃ ἴδε· ἰδ. Σχολ. Ἀριστ. «εἶδος ἀθάρας ἀπὸ φασηλίων», βατρ. 505.

Ἑτοιμάζω (ἑτοῖμος)· ἑτοιμον ποιῶ, κρατῶ τι ἕτοιμον πρὸς χρείαν τινά· - γέρας Ἰλ. α, 118· ἐπίσης, τὸ μέσ. «ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ», κ, 571· «ἔγκλημα, αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας» Σοφ. Τρ. 360· «δῶμα, σφάγια» καὶ «δάκρυα» Εὐρ. Ἄλκ. 365· - πλοῖα Πρ. 6, 95· «ἀργύριον ῥητὸν» Θουκ. 2, 7· - πλήρωσιν Πλατ. Γοργ. 492. Μέσ. δι' ἑαυτὸν ἑτοιμάζειν, «τὰ περὶ τοὺς νεκροὺς» Ἡρ. 8, 24· ἑτοιμάζομαι Θουκ. 4, 77· «τροφὴν ἀρθύνον εἰσὶν ἑτοιμασμένοι» Δημ. 23, 209· = σάλπιγγα; Πολυδ. 8, 32, 7· καὶ μτγν. - ὁδὸν Ματθ. 3, 3· π. Ο', = ὀχυρώνω, paro, expedio.

Ἑτοιμαρίδας· κῆρυξ ἐν Λακεδαίμονι Δ. Σικ.

Ἑτοιμάριστος· ὄν. παρασίτου Ἀλκιφρ.

Ἑτοιμᾶσία, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἑτοιμάζειν μτγν. ὀχύρωσις, ἀσφάλεια Ο'. = ἑτοιμότης Βασίλ. promptitudo, praeparatio.

Ἑτοιμάσιος, ὁ· ἐπίσκοπος τῆς ἐν Λυδίᾳ Φιλαδελφείας Θεοφυλ.

Ἑτοιμαστής, ὁ· ὁ ἑτοιμάζων τι Κλ. Ἀλ.

Ἑτοιμαστικός, 3· προετοιμάζων ἐκκλ.

Ἑτοιμάω· ἑτοιμάζω.

Ἑτοίμη· Ἀθηναία τις Ἐπιγρ.

Ἑτοιμό-δακρυς, 2· ἐπιρρεπὴς εἰς δάκρυα, εὐκόλως δακρύων Εὐστ.

Ἑτοιμο-δώρητος, 2· ἕτοιμος, πρόθυμος εἰς τὸ δωρεῖν μτγν.

Ἑτοιμο-θάνατος, 2· εἰς θάνατον ἕτοιμος Στραβ. 15, 1, 713.

Ἑτοιμοκλῆς· 1) Σπαρτιάτης υἱὸς Ἱπποσθένους, Ὀλυμπιονίκης Εὐστ. εἰς ὃν εἶχον καὶ ἀνδριάντα ἀνεγείρει Παυσ. 2) Στωϊκός τις Λουκ.

Ἑτοιμο-κόλλιξ· ὁλισθοκόλλιξ Ἡσύχ.

Ἑτοιμόκορος· παρασίτου ὄν. Ἀλκιφρ.

Ἑτοιμο-κοπία, ἡ, ἐσφ. ἀντὶ ματαιοκοπία Ἱπποκρ. 28, 19.

Ἑτοιμόκοσσος, ὁ· πλαστὸν ὄν. παρασίτου Ἀλκίφρ.

Ἑτοιμο-λογία, ἡ· ἑτοιμότης εἰς τὸ λέγειν ἐκκλ.

Ἑτοιμο-λόγος, 2· ἕτοιμος εἰς τὸ λέγειν, φλύαρος ἀρ. λεξ.

Ἑτοιμο-μεμφής, 2· ἕτοιμος εἰς τὸ μέμφεσθαι Εὐστ.

Ἑτοιμο-παθής, 2· ἕτοιμος εἰς τὸ συμπάσχειν μτγν.

Ἑτοιμο-πειθής, 2· ἕτοιμος εἰς τὸ πείθεσθαι μτγν.

Ἑτοιμο-πενθής, 2· ἕτοιμος εἰς τὸ πενθεῖν μτγν.

Ἑτοιμό-πιστος, 2· εὔπιστος μτγν.

Ἑτοιμο-πόλεμος, 2· εἰς πόλεμον ἕτοιμος, μαχητικὸς μτγν. pugnax.

Ἑτοιμό-πτωτος, 2· ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ πίπτειν Νικητ. Χων. 95.

Ἑτοιμό-ρροπος, 2· ἕτοιμος εἰς τὸ ῥέπειν, κλίνειν πρός τι Β. Ἀν. 367, 10.

Ἕτοιμος, 3 π. Πλατ. καὶ τοῖς ἑπομ. ἀττ. ἕτοιμος, τὸ δὲ καὶ π. τραγ. συνηθ. εἰς τὰ χειρόγρ. εὑρισκόμενον (πρβλ. ἑτός, ἕτυμος) π. Πρ. 5, 31, καὶ Πολυδ. συνηθεστ. δικατάληκτ. πρόχειρος, προκείμενος, ἑνέλατα = συνηθ. τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ Ὅμ. («ἑτοιμοτάτη δαὶς» Θεοκρ. 13, 63) π. ὡ Ὅμ. = πραγματικός, «ταῦτα ἕτοιμα τετεύχαται» = πραγματικῶς συνέβησαν Ἰλ. ξ, 53· «μῆτις ἑτοίμη»= βουλὴ ἐκπληρουμένη, τῷ ὄντι γινομένη Ἰλ. ι, 425· - πότμος = τύχη μὴ ἐπιδεχομένη μεταβολήν, σ, 96· π. τοῖς ἑπομ. ἕτοιμος, οὐ μόν. ἐπὶ πραγμάτων· «ἑτοιμά σοι ὀπτὰ καὶ ἑφθὰ» Εὐρ. Κυκλ. 356· - γάμος Πινδ. Ὀ. 1, 69· «ἑτ. ἀεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον» Πλατ. Τιμ. 72· «τὰ χρὰ εἶχεν ἑτοῖμα» Ἡρ. 1, 190·

«ἀναλώτης τῶν ἑτοίμων» Πλατ. πολ. 8, 552, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· - πάρεδρος = πρόθυμος Πινδ. Ὀ. 2, 76· - κάρυξ, Ν. 4, 74· «γυναῖκας εἶχε ἑτοίμους» Ἡρ. 3, 45· συνηθέστ. = εἶμαι ἕτοιμος μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ εἰμί, ἑπομ. ἀπαρ. «τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτ.» Αἰσχ. Ἀγ. 565· «ἕτ. εἶπεῖν» Σοφ Οἰ. τ. 92· - θνήσκειν Εὐρ. Φοιν. 976· «ἕτοιμος ἐπαινεῖν» Πλατ. Γοργ. 510· «ἐπειδὴ καὶ σὺ ἕτοιμος ἀκολουθεῖν», πολιτ. 277· «τὰ θηρία ἕτ. διαμάχεσθαι», συμπ. 207· καὶ «ἑτοῖμοι εἰς ναυμαχίην» Ἡρ. 8, 96· «πρὸς τοῦτο ἕτοιμον ἑαυτὸν παρασκευάζειν» Ξεν. ἀπομ. 4, 5, 12· - τινί Ἡρ. 1, 70· «τροφαῖς ἵπποιν» Πινδ. Ὀ. 4, 16· λῆμα = εὔτολμον. . ἀπροφάσιστον Ἀριστ. νεφ. 457· «τὸ ἑτ.» Εὐρ. Ὀρ. 1106· «ἐν ἑτοίμῳ εἶναι» = ἕτ. εἶναι Θεοκρ. 22, 61· «ἐν ἑτοίμῳ ἔχειν» Πολυδ. 2, 34, 2· «ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν» ᾗδ' ἐκ· ὅ,τι εἶναι ἕτοιμον, δὲν φέρει καμμίαν δυσκολίαν, εἶνε εὔκολον πρβλ. Πλατ. πολ. 8, 567· οὕτως - ἀπορία Πλουτ. ᾗθ. καὶ = φανερός, σαφὴς ᾗδε Σχαιφερ. εἰς Δ. Ἀλ. π. συνθ. λεξ. 24· ἐπὶ ἀνθρώπων = ταχύς, γοργὸς Φιλοστρ. πρβλ. αὐτ. Ἰακιώδ. σ. 441· «ἐξ ἑτοιμοτάτου διώκειν» = ταχύτατα Ξεν. Κυρ. 5, 3, 57· «ἐξ ἑτοίμου ποιεῖν τι» = παρευθὺς Πολυδ. 25, 9, 4· συγκρ. ἑτοιμότερος Αἰσχ. Χο. 441, ὑπερθ. ἑτοιμότατος Πλατ. καὶ ἐπόμ. ἐπίρ. ἑτοίμως, ἀσμένως, προθύμως Αἰσχ. ἱκ. 75· δέχεσθαι Πλατ. νόμ. 9, 880· ταχύς, «ὃ δὲ ἑτοίμως ἐκέλευσεν ἥκειν» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 2· - γιγνώσκειν Πλατ. καὶ ἄλ. φανερῶς, «ἑτ. παρορᾷς», ἀντίθ. τῷ κινδυνεύεις Πλατ. Ἱππ. μειζ. 300, ἑτοιμότερον, ἑτοιμότατα Πλατ. καὶ ἄλ. promptus, paratus.

Ἑτοιμό-σβεστος, 2· εὐκόλως σβυνόμενος μτγν.

Ἑτοιμότης, ἡ· προχειρότης, δεξιότης· - λόγων = τὸ λέγειν, λαλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως Πλουτ. π. παιδ. ἀγωγ. 9· προθυμία· «πρὸς τὸ ποιεῖν» Δημ. 5, 4, 36· μετὰ τοῦ βούλησις = κλίσις, εὐμένεια πρός τινα Πλουτ. Καμιλ. 32, 12, promptitudo, alacritas.

Ἑτοιμο-τόμοι, χεῖρες, αἱ· πρὸς κόψιν ἕτοιμοι Ἀντιπ. Θ. 40 (9, 282).

Ἑτοιμο-τρεπής, 2· ὁ εὐκόλως τρεπόμενος, κυβερνώμενος Κυριλ.

Ἑτοιμο-τρεχής, 2· εἰς τὸ τρέχειν ἕτοιμος μτγν. pronus.

Ἑτοιμό-τρωτος, 2· εὐκόλως πληγωνόμενος μτγν.

Ἑτοιμο-φθόρος, 2· εὐκόλως φθείρων ἐκκλ.

Ἑτοιμό-φθορος, 2· εἰς τὸ φθείρεσθαι εὔκολος Χρυσ.

Ἑτοιμό-φλεκτος, 2· εὐκόλως καταφλεγόμενος ἐκκλ. μτγν.

Ἑτοίμως· ᾗδ' ἕτοιμος.

Ἕτορον, ἀόρ. 6'. τοῦ ταρέω Ἰλ. λ, 236.

Ἑτός, 3, β. ἐπίθ. τοῦ εἰμί· ὁ Ἡσύχ. χρῆται πρὸς παραγ. καὶ ξήγησ. τοῦ ἔτεός.

Ἔτος, τὸ (κυρ. ΓΕΤΟΣ, πρβλ. vetus Πλατ. Κρατ. 410 ἴνθα τὸ συνάπτει μετὰ τοῦ ἑτάζω) τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, φέτος Ὁμ. καὶ ἐπόμ. ἅπαν ταχοῦ· «δευτέρῳ, τρίτῳ ἔτει τουτέων» = κατὰ τὸ τρίτον, τέταρτον ἔτος μετὰ ταῦτα Ἡρ. 6, 40· «τρίτων ἔτος ἐγένετο» = συνέβη πρὸ τριῶν ἐτῶν Δημ. 33, 23· «πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη» Πλατ. ἀπολ. 18· «τὰ πρότερα ἔτη» = τὸν πρωτύτερον καιρὸν Ἰλ. λ, 691· «ἔτος ἐς ἔτος» = ἀπὸ τοῦ ἑνὸς χρόνου μέχρι τοῦ ἄλλου Σοφ. Ἀντ. 340· «ἑκάστου ἔτους» = ἐτησίως Πλατ. Φαιδ. 58· «οὐκ ἐν πολλοῖς ἔτεσι» = μετ' ὀλίγα ἔτη Πλατ. πολιτ. 307· «πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον» = δέκα ἔτη πρὸ τῶν Περσικῶν πολέμων, νόμ. 1, 642· «ἔτους ὥρᾳ» = τὸν ἁρμόδιον καιρὸν τοῦ ἔτους Πλουτ. Μαρ. 14· πρβλ. ἐνιαυτός, annus.

Ἐτός, ἐπιρ. ἐτησίως μόν. ἐν τῇ συνδέσει οὐκ ἐτὸς = οὐχὶ ματαίως, οὐχὶ χωρὶς αἰτίαν «οὐκ ἐτὸς πάλαι ἠσχύνου τὸ ψεῦδος λέγειν» Πλατ. πολ. 3, 414· «οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἐμὲ ἦλθεν οὐδεπώποτε» = δὲν ἦτο λοιπὸν ἄνευ αἰτίας ὅτι ποτὲ δὲν ἦλθε πλέον εἰς ἐμὲ Ἀριστ. πλ. 404· «οὐκ ἐτὸς ἄρ' ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή;» ἐκκλ. 246· ἀρ. λεξ. ἐξηγ. μάτην, παρέργως.

Ἐτός, 3 (ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἧμαι=)· πεμπτός, σταλτός, σφενδονιστός.

Ἔτραγον, ἀόρ. 6'. τοῦ τριγῶ.

Ἔτραπον, ἀόρ. 6'. τοῦ τρέπω Ὅμ.

Ἔτραφον, ἐτράφην· ἐν καὶ π. ἀόρ. 6'. τοῦ τρέφω Ὅμ.

Ἑτρουρία, ἡ· λατ. ὄνομα. τοῦ Τυρρηνία Δ. Ἀλ.

Ἑτρούσκοι, οἱ· ἔθνους Ἰταλίας λατ. ὀνομασ. Τυρσηνοὶ καὶ Τυρρηνοὶ Δ. Ἀλ.

Ἔττε· ᾗδ' ἴστε.

Ἐττένης, ὁ· Ἔπαρχος Παμφυλίας ἐπὶ Λέοντος αὐτοκράτορος μτγν.

Ἑττία, ἡ· ᾗδ' ἑστία.

Ἐτύμα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐτύμανδρος· ποτ. τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Εὐεργέτων τανῦν Χιλμένδ Ἀρρ.

Ἐτυμ-ηγορέω· λέγω, ὁμιλῶ ἀληθειαν Β. Ἀν. 1376.

Ἐτυμ-ηγορία, ἡ· τὸ ἀληθῆ λαλεῖν Προκλ. veriloquium.

Ἐτυμ-ηγόρος, 2· ὁ ἔτυμα ἀγορεύων, ἀληθῆ ὁμιλῶν· - αὐδή, ὀμφὴ Ὀρφ. Ἀργ. 1476, veridicus.

Ἐτυμό-δρυς, υος· γνησία δρῦς ἡ γλυκείας βαλάνους φέρουσα Θεόφρ. Ι. Φ. 3, 2, veriquercus.

Ἐτυμη-θράυς, 2· τῷ προηγ. Νον. παρ. 1, 60, verisonus.

Ἐτυμοκλήδαια· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐτυμοκλῆς· 1) Ἀχαιδαιμόνιός τις Ξεν. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ. ᾗδ' Ἐτυμοκλῆς.

Ἐτυμο-λογέω· ἐξηγῶ καὶ σαφηνίζω καὶ ἀποδεικνύω τὴν ἀρχὴν, γένεσιν καὶ σημασίαν λέξεώς τινος συμφώνως πρὸς τὸ ὑπ' αὐτῆς σημαινόμενον πρᾶγμα, παράγω τὴν λέξ. ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου αὐτῆς ῥίζης ἀνεπτύσσων τὴν ἀληθῆ αὐτῆς σημασίαν Ἀθήν. 2, 35.

Ἐτυμο-λογητέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ προηγ. Ἠλ. Ἀλεξ. στρ. 4, 829.

Ἐτυμο-λογία, ἡ· παραγωγὴ λέξεώς τινος ἀπὸ τῆς ῥίζης αὐτῆς καὶ σαφήνισις τῆς ση-

ρίας, ἀληθοῦς (ἐτύμης) αὐτῆς σημασίας συμφώνως πρὸς τὸ ὑπ' αὐτῆς σημαινόμενον πρᾶγμα Στραβ. 16, 784.

Ἐτυμο-λογικός, 3· εἰς τὴν ἐτυμολογίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς αὐτὴν Σχολ. «τὰ ἐτυμολογικά» = βιβλίον πραγματευόμενον περὶ τούτου Σχολ. Ἰλ. ν, 130.

Ἐτυμο-λογικῶς, ἐπιρ. τοῦ προηγ. etymologice.

Ἐτυμο-λόγος, 2· ὁ περὶ τὴν ἐτυμολογίαν σπουδάζων Ἐτ. Μ.

Ἔτυμον, τό· ἀληθὴς ἀρχὴ καὶ γένεσις λέξεώς τινος Ἀθην. 13, 371, etymon.

Ἔτυμος, 2, καὶ 3 Σοφ. Φιλ. 205 (ἐτός, ἐτεός)· ἀληθής, γνήσιος, πραγματικός, Ὅμ. μον. τὸ οὐδ. «ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω» Ἰλ. κ, 534· ἔτυμα = ἡ ἀλήθεια, τ, 203· ἄλλως ἔτυμον ἐπιρρηματ. ὡς ἐτεὸν ἐν χρήσ. ψ, 440 -λόγος = ἀληθὴς Πινδ. Π. 1, 68· - ἄγγελος Αἰσχ. Ἑπτ. 82· «γνώσεαι τάδ' ὡς ἔτυμα», Πρ. 293· -φθογγὰ Σοφ. Φιλ. 205· - φάτις Εὐρ. Ι. Α. 795· «βάξις, φήμη», Ἑλ. 357· «τοῦ λέγειν ἔτυμος τέχνη οὐκ ἔστιν» Πλατ. Φαιδρ. 260· «ἔτυμα μαρτυρεῖν», Ἀξιοχ. 366· ἔτυμον καὶ ἔτυμα ἐπιρρ. = βεβαίως, ἀληθῶς, ζωηρῶς Θεοκρ. 15, 81· ἐτύμως Αἰσχ. Ἑπτ. 901· «τὸ ἔτυμον» = ἡ ἀληθὴς σημασία λέξ. τινος ἴδε τὸ προηγ. οὕτω καὶ ἐτύμως Ἀριστοτ. π. κοσμ. 6.

Ἔτυμος· υἱὸς τοῦ Κόνωνος, Μιλήσιος Ἐπιγρ.

Ἐτυμότης, ἡ· ἀλήθεια, πραγματικότης, ἰδ. ἡ κυρία σημασία Στραβ. 5, 248· «ἡ τοῦ ὀνόματος» Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 247· π. μτγν. ὡς Πλουτ. συμπ. 2, 4 = ἐτυμολογία.

Ἐτύμων· πατ. Δημαράτου ἐν Ἴλιδι Παυσ.

Ἐτυμώνδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐτυμώνιος· ἔτυμος, ἀληθὴς Ἡσύχ.

Ἐτύμως· ἴδ' ἔτυμος.

Ἐτωνία· πολ. Πόντου τοῦ Γαλατικοῦ Πτολ.

Ἐτωσιο-εργός, 2· ὀκνηρὸς εἰς τὸ ἐργάζεσθαι Ἡσ. Ἔρ. 411, negligens.

Ἐτώσιος, 2 (ἐτός)· μάταιος, ἄνευ ἀποτελέσματος, χωρὶς ἐνέργειαν, ἐπὶ τοῦ ματαίως ῥιπτομένου δόρατος, τοῦ μὴ ἐπιτυγχάνοντος, «ὅττι ῥά οἱ βέλος ὀξὺ ἑτώσιον ἔκφυγε χειρός» Ἰλ. ξ, 407· «τὰ δὲ πολλὰ ἑτώσια θῆκεν Ἀθήνη» Ὀδ. χ, 256· «ἑτώσιον ἄχθος ἀρούρης»=ἄχρηστον γῆς βάρος, ἐπὶ ἀνθρώπου ζῶντος χωρὶς νὰ ὠφελῇ τι τὴν ἀνθρωπότητα, σ, 104· «χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἑτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις» Ἡσ. Ἔρ. 400, inanis. Ἑτωσίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀρριστ. ἐκκλ. 246, frustra.

Εὖ, οὐδ. τοῦ ἐύς (ἴδε κατωτέρω), π. ἐπικοῖς πρὸ διπλοῦ συμφώνου καὶ ἐὺ Ἰλ. γ, 235· καλῶς δικαίως, ὀρθῶς, ἀντίθ. τῷ κακῶς ἀπὸ Ὁμ. γενικῶς ἰδ. ἐν συντάξει μετὰ ῥημάτων, «εὖ καὶ ἑκισταμένως» Ἰλ. κ, 265· «εὖ κατὰ κόσμον» κ, 472· πρβλ. «ὀρθῶς τε καὶ εὖ» Πλατ. Μεν. 96· ἀπαντᾷ τ. εὐτυχῶς, σώως, εὐαρίστως Ὀδ. γ, 183· καὶ μτγν. ἐν τῇ μετὰ τοῦ ζῆν συντάξει· συνηθίζεται εἶεν ἄλλως αἱ συντάξεις μετὰ τοῦ οἶδα· «εὖ εἰδώς, εὖ ἔγνωκα» καὶ ὅμ. Πινδ. Ν. 4, 43· «εὖ μέν τοι ἴστε» Πλατ. ἀπολ. 20· «εὖ ἔρδειν τινά», ὡς εὐεργετέω Ἰλ. ε, 650· «εὖ ὁρᾶν τινα» τραγ. καὶ ἄλλ., «εὖ παθεῖν» = εὐεργεσίαν παρά τινος λαμβάνειν· «ὅστις γὰρ εὖ ὁρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται» Σοφ. Φιλ. 668· ὡς Αἰσχ. «εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν», Εὐμ. 830 συνάπτει· «εὖ πάσχειν» = εὐτυχῆ εἶναι Σοφ. Φιλ. 501, ὡς συχν. «εὖ πράττειν» = καλῶς εὑρίσκεσθαι (ἴδε τὸ ῥῆμα)· καὶ «εὖ ἔχειν» = εἰς καλὴν εὑρίσκεσθαι κατάστασιν· «εὖ λέγειν τινά» = καλὰ λέγειν περί τινος· «εὖ λέγεις» = καλῶς ἐκπεφρασμένα Πλατ. «εὖ κλύειν» = ἐν καλῇ φήμῃ εὑρίσκεσθαι, καὶ ἄλ. π. ἑκάσταις λέξ. παρατηρούμενα· μετὰ τοῦ ἄρθρου, «ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν» = τὸ καλόν, τὸ ἁρμόζον Σοφ. Φιλ. 1125, ὡς Αἰσχ. «τὸ δ' εὖ νικᾶτω, κρατοίη» = ὅ,τι φέρει εὐτυχίαν, εὐλογίαν, Ἀγ. 120· «τοῦ εὖ ἕνεκα» = πρὸς καλόν τινα σκοπὸν Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 1· μετὰ παραλείψεως τοῦ εἶναι, «τί τῶνδ' εὖ» Αἰσχ. Χο. 534· «εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων», ἐκ. 595· εἰς τινας λέξ. χρησιμεύει πρὸς ἐνίσχυσιν, «εὖ πάντες» = ὅλοι συνάμα Ὀδ. θ, 37· «εὖ μάλα» = παρὰ πολύ, δ, 96· οὕτω καὶ π. μτγν. «εὖ σαφῶς» καὶ «σαφῶς εὖ» καὶ ἄλλ. ἔτι «εὖ καὶ μάλα» Πλάτ. συμπ. 194· «κάρτα εὖ» Ἡρ. γ, 150. Εἰς τὰς συνηθ. συνθέσεις μετ' ὀνομάτων (ἐπειδὴ μετὰ ῥημάτων οὐδέποτε συντίθεται πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. σ. 561) ἐκφράζει εἴτε τὴν καλὴν κατάστασιν, τὴν εὐκολίαν ἢ ἐπαύξησιν, ἀντιστοιχοῦν συχν. ταῖς μετὰ τοῦ πολὺ συνθέσεσι, καὶ ταῖς μετὰ τοῦ δυς καὶ κακός συνθ. ἀντίθ. Ἂν εἰς τὴν μετὰ τοῦ εὖ συνθ. λέξ. ἀκολουθῇ σύμφωνον διπλοῦν, π. τοῖς ἐπ. ἐκτείνεται συνηθ. εἰς ἐύ, bene, recte.

Εὖ, ἰων. καὶ π ἀντὶ οὗ, γεν. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντων. γ'. προσ. π. Ὁμ. μόν. Ἰλ υ, 464· τοὐναντίον ἐν ξ, 427 κεῖται ἐγκλιτ. καὶ μὲ σημ. τῆς γεν. πτώσ. αὐτοῦ.

Εὖα· ἴδ' εὐία.

Εὖα ἢ Εὔα Παυσ. 1) κώμη τῆς Κυνουρίας παρὰ τὸν Ἄγ. Πέτρον ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνωνος Παυσ. κάτ. Εὐάτος Στ. Βυζ. 2) ὄρος Μεσσηνίας Παυσ. 3) μία τῶν Μαινάδων Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγγείου 4) ἀν. τῆς πρώτης γυναικός, τοῦ Ἀδὰμ π. Ἑβραϊκὸς ὀρθότ. = βίος (ἴδε Μωϋσ. 1, 20) ἢ = ἔθος κατὰ Φίλωνα, γεωργ. 2) Ν. Δ. 2 Κορ. 11, 3.

Εὖα, ἐπιφών. παρακελεύσεως, ὡς εἶα, ἰδ. ἐν χρήσ. ἐν ταῖς Βακχικαῖς ἑορταῖς καὶ τοῖς μυστηρίοις, = «ἐπευφημιασμὸς μυστικὸς» Ἡσύχ. κατὰ δὲ Σουΐδ. εὐὰ = μίμησις τῆς φωνῆς τοῦ τράγου.

Εὔα· ἔα, πρωτ ἐν. τοῦ ἐάω κατὰ πλεονασμ. αἰολ. τοῦ υ Ἡσύχ.

Εὐ-αγγελάων· ὀν. κύρ. Σουΐδ.

Εὐ-αγγελέω, ἰσχ. ἀντὶ εὐ ἀγγέλλω Πλατ. πολ. 4, 432.

Εὐ-αγγελία, ἡ· εὐαγγέλιον.

Εὐ-αγγελίζομαι (εὐάγγελος)· φέρω καλὴν, χαροποιὸν ἀγγελίαν· «λόγους ἀγαθοὺς εὐαγγελίσασθαι ὑμῖν βούλομαι» Ἀριστ. ἐπ. 643· «μεγάλας εὐτυχίας» Λυκουργ. 18· καὶ «ταῦτά σε οὖν εὐαγγ.» Ἀλκιφρ. 3, 12· μτγν. ὡς Ν. Δ. «πτωχοὶ εὐαγγελίζονται» Ματθ. 11, 5·

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Πατρών

πρβλ. Δ. Κασ. ὅπου εὑρίσκεται καὶ τὸ ἐνερ. εὐηγγελίκει, 61, 13 ἔτι = νομίζω τι ὡς εὐτυχὲς προφητικὸν σημεῖον Ἰαμβλ. αὐξ. χρον. εὐηγγελιζόμην πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. 269.

Εὐ-αγγελίζω· τῷ προηγ.

Εὐ-αγγελικός, 3· ἀνήκων εἰς χαροποιὰν ἀγγελίαν, εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἀναφερόμενος ἐκκλ. evangelicus.

Εὐαγγελικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Δαμασκ. 2, 879, evangelice.

Εὐ-αγγελιο-γραφέομαι· ἐν τῷ εὐαγγελίῳ γράφομαι μτγν.

Εὐ-αγγελιο-ειδής, 2· εὐαγγελιστῇ ὅμοιος μτγν.

Εὐ-αγγελιο-λύτης, ὁ· τοῦ εὐαγγελίου διαλυτής, καταστροφεὺς ἀνων. 6. Χρυσ. 8, 326, 1.

Εὐ-αγγέλιον, τό· ἀμοιβὴ διά τινα καλὴν ἀγγελίαν· «εὐαγγ. δέ μοι ἔστω» = ἐλπίζω νὰ λάβω δῶρόν τι καλὸν διὰ τὴν ἀγγελίαν μου Ὀδ. ξ, 152, ὡς· «εὐαγγ. τόδε τίσω» = θὰ σοῦ πληρώσω τὴν καλὴν ἀγγελίαν, 166· καὶ ἰδ. μτγν. ὡς Πλουτ. ὑμ. «ἐστεφάνουν μ' εὐαγγ.» = μ' ἐστεφάνωσαν διὰ τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν Ἀριστ. ἱππ. 647· «κἄγωγ' ἀναδήσαι βούλομαι εὐαγγ. σέ», πλ. 764· «στεφανοῦν ἐπ' εὐαγγελίοις» Πλουτ. Σερτ. 11· ὅθ. «εὐαγγέλια θύειν» = θυσίαν προσφέρειν διὰ τὰς ὁποίας παρέλαβέ τις χαρμοσύνους εἰδήσεις Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 37· «ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰς-ηγγελμέναις εὐαγγ. θύειν» Ἀριστ. ἱππ. 654· «καὶ ἑορτάζειν» = εὐχαριστήριον ἑορτὴν τελεῖν διά τι Πλουτ. Φωκ. 16· «ἐδουθοῦτει ὡς εὐαγγ.» = ἐπρόσφερε θυσίαν διὰ νὰ φανῇ ὅτι εὐτυχῆ τινα εἴδησιν ἔλαβε Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 14· Ἐν. γέν. ἡ καλὴ εἴδησις, ἀγγελία Λουκ. ὄν. 26· ὅθ. = τὸ εὐαγγέλιον» Ν. Δ. καὶ ἐκκλ.

Εὐαγγέλιος, 2· χαρμόσυνον ἀναγγέλλων, -φωνὴ Κλ. Ἀλ. ἔτι = εὐαγγελικὸς ἐκκλ.

Εὐαγγέλιος, ὁ· μὴν τῶν Ἀσιανῶν ἀντιστοιχῶν τῷ π. Ῥωμ. Ἀπριλ. 24 - 23 Μαΐου, οὗτως ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῆς εὐχαριστηρίου ἑορτῆς διὰ χαρμόσυνον ἀγγελίαν Ἡμερολ. Φλωρ.

Εὐ-αγγελισμός, ὁ· ἡ διὰ τοῦ ἀγγέλου γενομένη ἀγαθὴ ἀγγελία πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν περὶ τῆς σαρκώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐν γέν. εὐαγγέλιον ἐκκλ. nuntius laetus.

Εὐ-αγγελιστάριον, τό· βιβλίον περιέχον τὴν τῶν εὐαγγελιστῶν διαδοχήν, πόθεν ἄρχονται καὶ ποῦ καταλήγουσιν, ἔτι δὲ καὶ κανόνια λε', ἐν οἷς εὑρίσκεται ἀείποτε τὸ εὐαγγέλιον τῶν κυριακῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ· ὑμ. καὶ τὸ ἑωθινόν, καὶ πάσης ἤχος ψάλλεται ἐν ἑκάστῃ κυριακῇ, καὶ ἕτερα ἀναγκαῖα περὶ τοῦ εὑρεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου πάσχα, καὶ πασχάλιον διηνεκὲς συντιθὲν παρὰ Ἐμμανουήλου τοῦ Γλυτζωνίου.

Εὐ-αγγελιστής, ὁ· ὁ ἀναγγέλλων χαρμόσυνον ἀγγελίαν Ν. Δ. καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ εὐαγγελίου ἐκκλ. evangelista.

Εὐ-αγγελίστρια· θηλ. τοῦ προηγ. Χρυσ.

Εὐ-άγγελος, 2· ἀγαθὴν φέρων ἀγγελίαν, χαρμόσυνα ἀναγγέλλων Αἰσχ. Ἀγ. συχν. π. χ. «πῦρ, ἐλπίδες», 21, 253· - φήμη Εὐρ. Φοιν. 1223· - δόξα, Μηδ. 1010, gratus nuntius.

Εὐάγγελος, ὁ· 1) ἐπών. τοῦ Ἑρμοῦ Ἴσοχ. 2) ῥωμ. ποιητ. Ἀθήν. 3) «θαρρῶδὸς ἐκ Τάραντος Λουκ. 4) συγγραφεὺς π. Τακτικῆς Πλουτ. 5) Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ. 6) δοῦλος τοῦ Περικλέους Πλουτ. 7) Ὀρχομένιος Ἐπιγρ. 8) ἄλ. ἐξ οὗ εὐαγγελίδαι Ἐπιγρ.

Εὐαγγελῶ· γεν. ὄν. Κ. Οἰκ. Προφ. Ἑλλ. Γλώσ.

Εὐαγγίλων, λιμὴν ὁ· λιμὴν ἐπὶ τῶν Αἰθιοπικῶν παραλίων τῶν Ἀραβικοῦ κόλπου Πτολ. νῦν Port Mornington.

Εὐ-άγεια, ἡ· ἁγνότης, ἁγιότης Ἰαμβλ. sanctitas.

Εὐ-αγένης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-άγιος· εἶμαι καθαρός, ἁγνός, ζῶ ἀναμαρτήτως Καλλ. Θεόκρ. 26, 30.

Εὐ-άγής, 2· α) (ἅγος - ἅγιος)· κυρ. ἐπὶ ἐνόχου φόνου, καθαρός, ἄμεμπτος, ἅγιος, ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Σόλωνος· «ὃ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα εὐαγὴς ἔστω, καὶ ὅσιος» Ἀνδοκ. 1, 97, ὡς τὸ Δημ. «εὐαγὴς ἦν τοῦτον ἀποκτείνας», ὅπου ἀντὶ αὐτοῦ εὑρίσκεται κατώτ. «καθαρός», 9, 44· «εἰς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε» = εὐσεβῆ, Σχολ. = ἂν εἷς τὸν κάτω κόσμον θεωρῶνται ταῦτα ὡς ἅγια καὶ εὐσεβῆ Σοφ. Ἀντ. 517· καὶ ἀπαν. π. μτγν. ὡς - θυηλαὶ Ἀπολ. Ῥ. 1, 1140· - λοιβαί, 2, 715· «εὐαγέσσιν ἀοιδαῖσι» Θεοκρ. 26, 30· καὶ πεζ. π. χ. «εὐαγέστατοι ἱππεῖς» Δ. Ἀλ. 10, 13· ὅθ. εὐτυχής, εὐνοϊκός, «ὅπως τὶν' ἡμῖν λύσιν εὐαγῆ πόρῃς» Σοφ. Οἰ. τ. 921, ὅπου ἄλλως ἐξῆγ. ὡς πρὸς ἐξαγνιστέον τὸν Οἰδίπουν· «ὥστε εὐαγῆ αὐτὸν εἶναι» π. Πλάτ. «ταῦτα οὖκ ἐμοὶ εὐαγῆς μοι ἀπέβη», ἐπ. 2, 312· ἐπίρ. εὐαγῶς = κατ' ἁγίαν χρῆσιν Ὀμ. ὕμν. Δημ. 275, rite· ἐπὶ σωματικῶν πραγμάτων μτφ. καθαρός, σαφής, λαμπρός, φωτεινός· «ἴδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ» = ἕδραν, θρόνον, ἐξ οὗ ὁλόκληρον ἐδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν στρατὸν Αἰσχ. Περ. 458, ὡς - πύργος Εὐρ. ἰκ. 652, ἐν οἷς χωρίοις ἀμφοτέροις ἠθέλησαν εὐαγῆς νὰ γράψωσιν, ὡς «χιόνος εὐαγεῖς βολαί», Βακχ. 661, γρ. ἑορ. εὐαγεῖς· ὁ Ἱπποκρ. συνάπτει «καθαρὰ καὶ εὐαγέα», ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων· «ἀέρος τὸ εὐαγέστατον ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος» Πλατ. Τίμ. 58· μτφ. «ἃ μαθοῦσι εὐαγέστερον γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα φαίνεσθαι», νόμ. 12, 952· «κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος» Ἀριστοτ. κόσμ. ἔνθ. κατὰ Βέκκ. εὐαγέστατος· 2) (ἄγω) εὐκόλως κινούμενος, εὔκολος, ἤπιος, οὕτως ἐπὶ τῶν μελισσῶν· «χαίροιτ' εὐαγίες» Ἀντιφιλ. 29 (9, 404)· «γίνονται εὐαγίες οἱ ἄνθρωποι» Ἱπποκρ. - ὀφθαλμοὶ μτγν. ὡς Ἀδαμ. φυσ. 1, 9 καὶ εὐαγὴς (πρβλ. περιαγὴς καὶ περιηγὴς)= «καλῶς ἐσχηματισμένος, εὐστρόγγυλος· «εὐαγὲς ἠελίοιο» Παρμενιδ. π. Κλ. Ἀλ. 5, 732 (ἴδε κατωτέρω 1)· - ῥυκάνη Λιων. Ταρ. 28 (6, 204) καὶ μτφ. «εὐαγέες ὄμνοι (μετὰ βραγέος α)» Ἀντιπ. Σιδ. 79 (34)· 3) (ἄγνυμι)· εὐκολοσύντριπτος, εὔθρυπτος, sanctus, rutus.

Εὐάγης, ους· 1) κωμ. ποιητ. ἐξ Ἴδρας π. τῷ

Τροιζῆνι Στ. Βυζ. 2) Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ. 3) Ἱερεὺς ἢ λόγιος π. Γαλάται Ἀμμ. Μαρκελ.

Εὐ-άγητος, ὁ· υἱὸς Ἀρχίου, Κορίνθιος ἀγαγὼν τὴν ἐκ Κορίνθου ἀποικίαν εἰς Συρακούσας, ὄγδοος ἀπὸ Τημένου Πάρ. μάρμ.

Εὐ-άγητος, 2· εὐκόλως κινούμενος Ἀριστ. νεφ 277.

Εὐαγίδης, Ἀθηναῖος· α) χορηγὸς Ἐπιγρ. 6) ἔγγονος αὐτοῦ.

Εὐαγίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-άγκαλος, 2· εὔκολος ἢ τερπνὸς εἰς τὸ λαμβάνεσθαι ἐν ἀγκάλαις· «ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον» Αἰσχ. Πρ. 350· - φόρτον καὶ - φορτίον μτγν. «ἀνδράσιν εὐάγκαλον ὁμίλημα» Λουκ. Ἐρωτ. 23· κατὰ Πολυδ. = εὔφορτος, 2, 139· π. Εὐσταθ. - λιμὴν = εὐπερίληπτος.

Εὐ-άγκεια, ἡ· κοιλὰς τερπνή, ὡραία - Πίνδου Καλλ. ὕμν. Δήμ. 33, pulchra convallis.

Εὐ-αγκής, 2· ὁ εὔμορφα λειβάδεια, τερπνὰς κοιλάδας περιέχων τόπος· - λόφος Πινδ. Ν 5, 46.

Εὐ-άγλις, ιθος ἢ ιδος, κώδεια ἡ· σκόροδον, κεφαλὴ σκορόδου πολλὰς ἔχουσα καλὰς ἀγλίδας, σκιλίδας, ἢ ἐκ σκελίδων καλῶν συνισταμένη Νικ. Αλ. 432.

Εὐαγόρα, ἡ· ῖδ' Εὐαγόρη.

Εὐαγόρας· 1) υἱὸς Νηλέως φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους Ἀπολλ. 2) υἱὸς Πριάμου Ἀπολλ. 3) Λακεδαιμόνιος Ὀλυμπιονίκης Πρ 4) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης Ξεν. 5) α) βασιλ. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν πολέμων, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους, ὑποτελὴς τῷ βασιλεῖ τῆς Περσίας, σύγγρονος τοῦ Κόνωνος Ξεν. τούτου ἀνδριὰς ὑπῆρχεν ἐν Ἀθήναις Παυσ. καὶ τοῦ αὐτοῦ τόνομα φέρει «Εὐαγόρου ἐγκώμιον», ὃ ἔνιατος τοῦ Ἰσοκράτους λόγος Ἰσοκ. «οἱ περὶ τὸν Εὐαγόραν» = ὁ λαὸς τοῦ Δ. Σικ. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τοῦ γένους Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, οὗ οἱ ἀπόγονοι ἐβασίλευσαν κατὰ διαδοχὴν χρόνους πολλοὺς ἐν Σαλαμῖνι. Πρὸς αὐτὸν κατέφυγεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κόνων μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθηναίων, καὶ πρυσείλκυσεν αὐτὸν εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν συμμαχίαν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαναστατήσας ὁ Εὐαγόρας κατὰ τοῦ κυριάρχου του βασιλέως τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε γενναίως τὸς μεγάλας αὐτῶν δυνάμεις, ἕως οὗ τελευταῖον πολιορκηθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν Σαλαμῖνα, ἐδιάσθη νὰ κλείσῃ ἐντιμον εἰρήνην· 6) νεώτερός τις Εὐαγόρας Δ. Σικ. 6) Ζαγκλαῖός τις Παυσ. 7) Κορίνθιος· α) υἱὸς τοῦ Περιάνδρου Νικ. Δαμ. 6) υἱὸς Εὐκλείωνός τινος Ἀρρ. 8) παράσιτος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ μὲ τὸ ἐπων. ὁ κυρτὸς Ἀθήν. 9) στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου Δ. Σικ. 10) Αἰγιεὺς Πολυβ. 11) Ῥόδιος, πατ. τοῦ Καμιλλου Ἀνθ. 12) Λίνδιος πατ. τοῦ Κλεοβούλου Δ. Λαερ. ἱστοριογράφος Σουΐδ. 13) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-αγόραστος, 2· εὐωνος Ἡσύχ.

Εὐ-αγορέω, ὥρ. ἀντὶ εὐηγορέω ὃ ῖδε.

Εὐαγόρη· 1) μία τῶν Νηρηίδων Ἡσ. 2) θυγ. Λίσχρωνός τινος Ἐπιγρ.

Εὐάγορος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-αγρεσία, ἡ· εὐτυχία εἰς τὴν ἄγραν, τὸ κυνήγιον Θεοκρ. ἀποσπ. Βορεν.

Εὐ-άγρετος, 2· εὔαγρος Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 4, 587.

Εὐ-αγρέω· εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν, εἰς τὸ κυνήγι Ἀθήν. 7, 297.

Εὐ-αγρής, 2· εὔαγρος Ὀππ. ἁλ. 3, 49.

Εὐ-αγρία, ἡ· εὐτυχὲς κυνήγιον, εὐτυχὴς ἄγρα ἰχθύων Πολυβ. 8, 31, 6.

Εὐάγριος, ὁ· μτγν. συγγραφεὺς π. τῶν παροιμιῶν τοῦ Σολομῶντος Σουΐδ.

Εὔαγρος· 1) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. 2) εἷς τῶν Λαπίθων φονεύσας τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου Ὀδ.

Εὐ-αγρος, 2· ὁ ἐν ἄγρᾳ, κυνηγίῳ εὐτυχής· «τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον» Σοφ. Οἰ. Κ. 1090· «πέμπειν τινὰ εὔαγρον» Ῥιαν. 8 (6, 34).

Εὐ-αγωγή, ἡ· καλὴ ἀγωγὴ Ψ. Γαλην. τόμ. 19, 230, 3.

Εὐ-αγωγία, ἡ· καλὴ διδηγία, διαγωγή, ἀνατροφὴ Αἰσχίν. 2, 151· τὸ εὐήνιον, ἡ εὐμάθεια· «ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις» Πλατ. ὅρ. 418· «ἀκολουθεῖ τῇ ἐλευθεριότητι τοῦ ἤθους ὑγρότης καὶ εὐαγωγία καὶ φιλανθρωπία» Ἀριστοτ. π. ἀρετ. 32.

Εὐάγωγος· ὄν. δούλου Ἐπιγρ.

Εὐάγωγος, 2· α) εὔκολος νὰ διοικηθῇ, διδηγηθῇ, νὰ διδαχθῇ· «εὐάγωγοι τῷ δυναμένῳ παιδεύειν» Πλατ. νόμ. 2, 671· «διάνοιαν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἑκάστου τὸ αὐτοφυὲς εὐάγωγον παρέξει», πολ. 6, 486· «εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν» Ξεν. οἰκ. 12, 15· «πρὸς τὴν ἀρετήν» Ἀριστοτ. πολ. 7, 6· «πρὸς τὸ ψεῦδος» Λουκ. φιλοψ. 23· 2) ἐπὶ τόπου εἰς ὃν φέρονται πράγματα μετ' εὐκολίας· - Νεῖλος Ἰσοκ. 11, 13· 3) πρὸς κατοικίαν ἁρμόδιος, ὑγιεινὸς Στραβ. 5, 3 σ. 178, ductilis.

Εὐ-αγώγως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. κατὰ τρόπον ἁρμόδιον Κικ. πρὸς Ἀττικ. 13, 23.

Εὐάγων· μαθητὴς Πλάτωνος Ἀθήν.

Εὐ-άγων, ωνος, 2· ἐν ἀγῶσιν εὐτυχὴς Πινδ. Ν. 18, 38· - τιμὰ = ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν, ἢ εὖ καὶ καλῶς, τιμὴ Σχολ. αὐτ. ῖδ' εὐαθλος.

Εὐ-αγῶς· ῖδ' εὐαγής.

Εὐάδας· ῖδ' εὐάλας.

Εὖ ἀδε, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἕαδε, ἀόρ. 6'. τοῦ ἀνδάνω.

Εὐ-αδής, 2, ἐσφ. ἀντὶ εὐαὴς Σοφ. Φιλ. 817.

Εὐ-αδίκητος, 2· ὁ εὐκόλως δυνάμενος ἀδικηθῆναι, βλαφθῆναι, ὁ ἀδύνατος Ἀνδοκ. 1, 15.

Εὐάδνη· 1) θυγ. Ποσειδῶνος καὶ Πιτάνης, τεκοῦσα μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἴαμον· ἀνετράφη δὲ εἰς τὴν πόλ. Φαισάνην τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ Λίπύτου υἱοῦ τοῦ Ἐλάτου Πινδ. 2) θυγ. Στρυμόνος καὶ Νεαίρας, γυνὴ Ἄργου βασιλέως τῆς Ἀργολίδος καὶ μήτ. Ἰάσου, Πειρήνθου, Ἐπιδαύρου καὶ Κριάσου Ἀπολλ. 3) θυγ. Καπανέως, πρότερον Ἰανείρα καλουμένη Εὐρ. Ἱκ. 4) θυγ. Πελίου, ἣν ὁ Ἰάσων ἔδωκε γυναῖκα εἰς τὸν Κάναντα βασιλέα τῆς Φωκίδος Δ. Σικ. 5) θυγ. Ἀσωποῦ, ἑταίρη τοῦ Νείλου Ὀβιδ. 6) γυν. ὄν. Ἀνθ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-ᾶεια, ἡ· καλή, δροσερά, ψυκτική πνοή Ἀθην. 5, 205.
Εὐ-ᾶερής, 2· εὐάερος Χρυσ. serenus.
Εὐ-αερία, ἡ· καλός, ἥσυχος ἀήρ, μετὰ τοῦ εὐδίας Πλουτ. εἰ πρεσβ. πολιτευτ. 7.
Εὐ-άϊρος· τῷ ἑπομ.
Εὐ-άερος, 2· ἔχων καλόν, μαλακόν, ὑγιεινὸν ἀέρα· -τόπος Στράβ.
Εὐάζα, τά· πόλ. Λυδίας π. τῷ Τμώλῳ, μετὰ ταῦτα ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀσίας Ἱεροκλ.
Εὐάζω· εὖα φωνάζω εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, βακχικῶς πανηγυρίζω· «εὐάζω ξένα μέλεσι βαρβάροις» Εὐρ. Βακχ. 1035· μτφ. «βρότων ἐπέων εὐαζόντων» = ἐν τῇ πανηγυρικῇ ἐπιφωνήσει τοῦ ἄσματος Σοφ. Ἀντ. 1122· μέσ. -Βάκχιον=ἑορτάζειν αὐτὸν Εὐρ. Βακχ. 67· «εὐάζων μελῳδὸν χορὸν» Ἀθήν. 4, 175, ενσ.
Εὐ-αής, 2· καλῶς διαπνέων· - χώρος Ἡσ. ἔρ. 599· εὐνοϊκῶς πνέων, φυσῶν, «ἀνέμων πνοαὶ» Εὐρ. Ἑλ. 1020· - πνεῦμα Ἡρ. 2, 117· μτφ. ἐν γὰν ὠφέλιμος, εὐμενής, «ὕπνε εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις» Σοφ. Φιλ. 817, bene spirans.
Εὐ-αθλος, 2· εὐτυχῶς ἀγωνιζόμενος Πινδ. Ἰ. 5, 3.
Εὔαθλος· 1) ὀρτιδανὸς ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις καὶ συκοφάντης Ἀριστ. καὶ κατήγορος τοῦ Πρωταγόρου Δ. Λαερ. 2) ἀθλητὴς σταδίου ἐν Ἀθήναις Πλατ. 3) ἄλλ. Ἀθήν.
Εὐαί ἡ εὐαῖ· ἴδ' εὐάν· ἐπιφών. βακχικόν, πανηγυρικὸν Ἀριστ. Λυσ. 1294.
Εὐ-αιμία, ἡ· καλὸν αἷμα Γαλην.
Εὐαιμανίδης· υἱὸς Εὐαίμονος, ὁ Εὐρύπυλος Ὁμ. Ἰλ.
Εὐ-αιμο-ρράγητος, 2· εὐκόλως ἐκχύνων αἷμα, πάσχων ἰσχυρὰν αἱμορραγίαν ἰατρ.
Εὔ-αιμος, 2· ἔναιμος Ἐρωτιαν.
Εὐαίμων· 1) υἱὸς Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διὸς Ἀπολλ. 2) υἱὸς Ὀρμένου, ἔγγονος Αἰόλου, πατ. Εὐρυπύλου ἐκ Θεσσαλίας Ἰλ. 3) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κλειτοῦς Πλατ.
Εὐαίμων· πόλ. τῶν Ὀρχομενίων, κάτ. Εὐαιμόνιος Στ. Βυζ.
Εὐαινετίδα, ἡ· Λεσβία ἀοιδὸς Ἡσύχ. εἰς τοὺς κώδικ. εὑρίσκεται Εὐενετίδα.
Εὐαινετίδης, ὁ· Λέσβιος ἀοιδὸς Ἡσυχ.
Εὔαίνετος· 1) υἱὸς Καράνου Λακεδαιμόνιος, ἐκ βασιλικοῦ γένους Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος ἄρχων Δ. Σικ. 3) ἄλλος τις Καλλ.
Εὐαίνη· γυν. ἐπίγρ.
Εὐ-αίνητος, 2· ὁ λίαν ἐπαινετός, Ὀρφεὺς Πινδ. Π. 4, 177, laudatus.
Εὐαῖοι, οἱ· ἔθνος Χανανέων, Ο'.
Εὔαιος· Συβαρίτης Πυθαγόρειος Ἰαμβλ.
Εὐ-αίρετος, 2· εὐκολοκυρίευτος· -χώρη Ἡρ. 7, 130 εὔκολος εἰς τὸ νὰ ἁλιχθῇ Ξεν. ἀπομ. 3, 1, 10.
Εὐ-αίσης· Σύρος τις Ἀριστοτ.
Εὐ-αισθησία· καλαί, ὑγιεῖς αἰσθήσεις Πλατ. Τιμ. 76.
Εὐ-αισθητέω· ἔχω αἰσθήσεις ὑγιεῖς, καλὰς Τζετζ. χιλ. 4, 451.
Εὐ-αίσθητος, 2· ἔχων καλὰς, ὑγιεῖς αἰσθήσεις· «περὶ τοὺς ῥυθμοὺς» Πλατ. νόμ. 7, 812· «κεφαλὴ εὐαισθητοτέρα», Τιμ. 75.
Εὐ-αισθητοτέρως, συγκρ. ἐπίρ. τοῦ προηγ. «τὸ περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν» = εὐκολώτερον καὶ κάλλιον παρ' ἄλλους τὰ ἀποβλέπον εἰς τὰς ὥρας παρατηρεῖν Πλατ. πολ. 7, 527, acriori sensu· παθ. εὐαισθητότερος = μᾶλλον ὑποκείπτων εἰς τὴν αἴσθησιν Ἀριστοτ. π. οὐραν. 2, 6.
Εὐ-αισθήτως, ἐπίρ. τοῦ εὐαίσθητος· -ἔχειν = καλῶς αἰσθάνεσθαι· -τῶν ῥυθμῶν, Πλατ. νόμ. 2, 670· «- καὶ γιγνώσκειν» αὐτόθ.
Εὐαίσσων· κώμη Καππαδοκίας Καισ. Ἐπιστ.
Εὐαίτης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐαιφνος· Σπαρτιάτης τις Παυσ.
Εὐαίχμη· 1) θυγ. Ὕλλου, γυνὴ Πολυκάονος Παυσ. 2) θυγ. Μεγαρέως, γυνὴ Ἀλκάθου Παυσ.
Εὐαίων· Ἀθηναῖος, δημαγωγὸς Ἀριστ. ἄλλος τις καταδικασθεὶς δι' ἔγκλημα φόνου Σουΐδ. 2) Λαμψακηνός, μαθητὴς τοῦ Πλάτ. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
Εὐ-αίων, 2· εὐτυχῶς ζῶν, εὐτυχής· -βίοτος Αἰσχ. Περ. 697· - πότμος Εὐρ. Ἰ. Α. 550, εἰς ἐπιφωνήσεις· - Παιὼν Εὐρ. Ἰων 126· «ὕπνε εὐαίων ἄναξ» = εὐτυχεῖς ποιῶν Σοφ. Φιλ. 818, beatus.
Εὐαίως, ἐσφ. ἀντὶ εὐαἰ ὡς Ἀριστ. ἐκκλ. 1181.
Εὐᾶκαι, οἱ· Περσικόν τι ἱππικὸν Ἀρρ.
Εὐακέως· ἴδε τὸ ἑπόμ.
Εὐ-άκεστος, 2· εὐκολοθεράπευτος ἰατρ.
Εὐ-ακής, 2· τῷ προηγ. Ἡσύχ. εὐακέως ἐπίρ. Ἀρετ.
Εὐ-ακοέω, ὥρ. ἀπὸ εὐηκοέω· - αὐδὰν Αἰσχ. Ἱκ. 123 ἀμφ.
Εὐ-ακολουθία, ἡ· ὀρθὴ τάξις, ἁρμονία διάταξις Γρ. Νυσ. 3, 77.
Εὐ-ακόλουθος, 2· εὐκόλως ἀκολουθῶν μτγν.
Εὐ-ἀκόνητος, 2· καλῶς ἠκονημένος Σχυλ. Νικ. Ἀλ. 411.
Εὐ-άκοος, ὥρ. 2· εὐήκοος.
Εὐ-άκουστος, 2· εὐκόλως ἀκουόμενος Εὐσεβ.
Εὐ-άκτις, ινος, 2· καλὰς ἔχων, λαμπρὰς ἐκπέμπων ἀκτῖνας Ἐτ. Μ. 451, 50.
Εὐακῶς· ἴδ' εὐακής.
Εὐ-αλαζόνευτος, 2· περὶ οὗ δύναταί τις εὐκόλως νὰ καυχηθῇ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 15.
Εὐ-αλάκατος, ὥρ. 2· εὐηλάκατος Θεοκρ.
Εὐάλας· Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ Θουκ.
Εὐαλδέω· εὐαυξῶ Ἡσύχ.
Εὐ-αλθής, 2· 1) εὐκόλως αὐξάνων, προκόπτων Νικ. ἀλ. 543· «πόντου φῦκος» ἐπιγρ. ἀδ. 390 (9, 325)· εὐαλδὴς, εὐαυξὴς Ἡσύχ. 2) καλῶς τρέφων, καρποφόρων Ἀρατ. 217· ἀρτασπαῖα Πλουτ. συμπ. 4, 2, 1· ἴδε καὶ εὐαλής.
Εὐ-αλδέως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἱππιατρ. 2, 19.
Εὐαληνοί, οἱ· ἔθνος Ἀραβίας Στ. Βυζ.
Εὐ-αλθὴς, 2· εὐκολοϊάτρευτος Ἱπποκρ.
Εὐ-άλιος, ὥρ. 2· εὐήλιος.
Εὐ-αλκής, 2· ἰσχυρός, ἀνδρεῖος· - νεύτης Κλ. Ἀλ. στρ. 1, 411.
Εὐ-άλκης· 1) Ἀθηναῖος α) εὔνους καὶ φίλος τοῦ Ἀγησιλάου Ξεν. 2) Θηλυκὸν ὄνομ.

2) Κρὴς Ἀνθ. 3) πατ. Πυθολάου Θεσσαλὸς 4) συγγραφ. π. Ἐφέσου Ἀθην.

Εὐαλκίδας· 1) Ἐρετριεύς, στρατηγὸς ἐν Ἐφέσῳ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς στάσεως τῶν Ἰώνων Ἡρ. 2) Ἦλεῖος ὁλυμπιονίκης Παυσ. 3) Θάσιος Ἱπποκρ.

Εὐαλκίων· ἀνδρ. ὄν. ἀρχαιολ. ἔφημ.

Εὔαλκος· Λακεδαιμόνιός τις Πλουτ.

Εὐ-αλλοίωτος, 2· εὐκόλως ἀλλοιούμενος, ἀντίθ. τῷ δυσαλλοίωτος Γαλην. 11, 489.

Εὐ-αλούστερος, 3· ἀνωμαλ. συγκρ. τοῦ εὐάλωτος Ἀλκιφρ. 2, 1, περὶ οὗ ἀμφιβ. Λοβέκ. παραλ. 39.

Εὐ-αλσής, 2· ἔχων καλὰ δάση Στραβ. 3, σ. 152, χειρογρ. εὐαλδές.

Εὐ-άλφιτος, 2· ἐκ καλοῦ κριθίνου ἀλεύρου κατεσκευασμένος· - φύστη Λεων. Ταρ. 55 (7, 736).

Εὐ-αλωαία, ἡ· ἐπών. Δήμητρος, ἡ τὴν ἄλω πληροῦσα Ἡσύχ.

Εὐ-άλωτος, 2· εὐκολοκυρίευτος, ἐπὶ ἐρωμένου παιδὸς Πλατ. Φαιδρ. 240· - ἔλαφοι Ξεν. κυν. 9, 9· «-ὑρ' ἡθωνῆς, ὑπὸ δέους» Πλουτ. Σερτ. 10· «εὐάλωτον εἰς δεισιδαιμονίαν φύσει τὸ βαρβαρικόν», 11, expugnabilis.

Εὐ-αλωτότερος, 3· συγκρ. τοῦ προηγ. Λουκ. ἀποκηρ. 18 (πρβλ. εὐαλούστερος) ὡς ἐπόμ.

Εὐ-αλωτότατος, 3, ὑπερθ. τοῦ προηγ. Θεμιστ.

Εὐαμβεύς· Εὐάνθεις, Κρὴς Δ. Σικ.

Εὐ-ἀμερία, θωρ. ἡ· εὐημερία.

Εὐαμερίς, ίδος· δούλη Συρακουσία Ἐπιγρ. ΧΘ' Εὐημερία.

Εὐαμερίων, ωνος, ὁ· ἥρως τις (Ἀσκληπιός), ἐν τῇ Τιτάνῃ τῆς Σικυωνίας τιμώμενος μέγαν καὶ ἄλσος ἔχ κυπαρίσσων, ὡς π. τοὺς Περγαμηνοὺς ὁ Τελεσφόρος καὶ παρὰ τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὁ Ἄκεσις Παυσ.

Εὐάμερος· Σπαρτιάτης Ἐπιγρ. καὶ ἄλλος τις Ἐπιγρ. ΧΘ' εὐήμερος.

Εὐ-άμπελος, 2· ὡραίας ἀμπέλους ἔχων Στραβ. 3, σ. 152· ἐπών. τοῦ Διονύσου (9, 524).

Εὐάν· ἐπιφών. ἀλαλαγμοῦ, ὃν ἐποίουν αἱ Βάκχαι εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου Εὐρ. πρβλ. εὐα καὶ εὐοῖ· καθ' Ἡσύχ. οὕτως ἐκαλεῖτο π. Ἰνδοῖς ὁ τῷ Βάκχῳ ἱερὸς κισσός.

Εὔαν· 1) ὠρ. ὄν. τοῦ Διονύσου Ἐτ. Μ. 2) ἐνδικὸν ὄν. τοῦ κισσοῦ Ἡσύχ.

Εὐ-ανά-γνωστος, 2· εὐανάγνωστος Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 5, legibilis.

Εὐ-αν-άγωγος, 2· εὐαναβίβαστος Διοσκ.

Εὐ-αναδίδακτος, 2· εὐκόλως ἄλλο τι διδασκόμενος· ἐπίρ. εὐαναδιδάκτως Μ. Ἀντων. 1, 7.

Εὐ-ανά-δοτος, 2· εὐκόλως εἰς τὸ σῶμα διαδιδόμενος, εὐκολοχώνευτος Ἀθήν. 8, 355, μετὰ τοῦ εὔπεπτος μτγν.

Εὐ-ανά-κλητος, 2· εὐκόλως ἀνακαλούμενος, οὗ εὐκόλως ἐπιφωνεῖται τὸ ὄνομα· «ὀνόματα κυσὶ τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ» Ξεν. κυν. 7, 5· ἐπὶ ἀνθρώπων, «παρεῖχεν ἑαυτὸν εὐανάκλητον» = τὴν γνώμην εὐμετάβλητον Πλουτ. Τιβ. Γρ. 2, facile revocabilis.

Εὐ-ανα-κλήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «-ἔχειν πρός τινα» = συμπαθητικὸν εἶναι πρός τινα Μ. Ἀντων. 1, 7.

Εὐ-ανακόμιστος, 2· εὐκόλως ἐπαναφερόμενος· - θυμὸς Πλουτ. π. ἀοργ. 10· ἐπὶ ἀσθενῶν, εὐκόλως ἀναλαμβάνων ἰατρ.

Εὐ-ανά-ληπτος, 2· εὐεπανόρθωτος Στράβ. 1, 2, 16· π. Στοβ. καὶ ἐνεργ. - τινός = εὐκόλως τι ἀναλαμβάνων, ἐκλ. ἠθ. 1, σ. 220.

Εὐ-ανάλωτος, 2· εὐκολοεξόδευτος Ἀριστοτ. π. φυτ. 1, 30.

Εὐ-ανά-μνηστος, 2· εὐκόλως ἐνθυμούμενός τι, ἔχων καλὸν μνημονικὸν Ἱεροκλ. Πυρ. 80, 7.

Εὐ-ανά-πνευστος, 2· εὐκόλως ἀναπνέων· - λέξις = μὴ ἐμποδίζουσα τὴν ἀναπνοήν, ἣν ὅταν προφέρῃ τις, δὲν δυσκολεύεται ἡ ἀναπνοή του Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9.

Εὐ-ανα-σκεύαστος, 2· εὐκόλως ἀνασκευαζόμενος Εὐστ. Ὀδ. 1648, 60.

Εὐ-ανά-στροφος, 2· καλὸς διὰ συναναστροφὴν μτγν. tractabilis.

Εὐ-ανά-σφαλτος, 2· εὐκόλως ἀναλαμβάνων ἐξ ἀσθενείας Ἱπποκρ.

Εὐάνασσα· 1) ἐπών. Δήμητρος = εὐρυάνασσα Ἡσύχ. 2) γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-ανά-τμητος, 2· εὐκολότμητος Γαλην.

Εὐ-ανά-τρεπτος, 2· εὐκόλως ἀνατρεπόμενος, ὠθούμενος, Κικ. Ἀττ. 2, 14, 6.

Εὐ-ανά-τροφος, 2· εὐκολόθρεπτος, οὕτως ὁ Σχολ. Λυκοφρ. ἐξηγεῖ τὸ εὔγλαγος, 307.

Εὐ-ανά-φορος, 2· εὐκόλως ἀναφέρων μτγν.

Εὐάνδρα· μία τῶν Ἀμαζόνων Κοΐντ.

Εὐανδράς, άδος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐάνδρειος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.

Εὐ-ανδρέω· πολλοὺς, καλοὺς, ἀνδρείους ἔχω ἄνδρας, ἐπὶ πόλεων συχν. ὡς Πλουτ. «πόλιν πολλῇ εὐανδροῦσαν ἡλικίᾳ» Κατ. πρεσβ. 26· καὶ μέσ. Ὠκελλ. 4, 4· π. «εὐάνδρουν πλήρωμα» = καλοί, ἐκλεκτοὶ (ἐξ ἀνδρείων συνιστάμενοι) ἐρέται Πλουτ. Καμ. 6· - φάλαγξ Ἀππ. Συρ. 37.

Εὐάνδρη, ἡ· (ἡ ἀνδρική, δυνατὴ) Ἀμαζὼν Κ. Σμ.

Εὐανδρία, ἡ· 1) κώμη Λυσιτανίας Πτολ. 2) Εὐανδρίαι = ἀνδρικῆς ὡραιότητος ἀγῶνες ἐν τοῖς Παναθηναίοις Ἀθήν.

Εὐ-ανδρία, ἡ· ἡ πληθὺς καλῶν, γενναίων ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν κατοίκων πόλεώς τινος Ξεν. ἀπομ. 3, 3, 12· «εὐανδρίᾳ κέχρηται ἡ πόλις τοσαύτη» = ἡ πόλις ἔχει τόσους κατοίκους Στραβ. 15, σ. 753· οὕτω καὶ Ἀνδοκ. «τυγχάνω γενικηκὼς εὐανδρίᾳ καὶ λαμπάδι καὶ τραγῳδοῖς», 4, 42, ὅπου ὁ Ἁρποκρ. καὶ ἐκ τοῦ Δειν. «Παναθηναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἦγετο» ἀναφέρει καὶ π. Β. Ἀν. παρατηρεῖ· «οὐ κοινωνεῖν οὐκ ἐξὴν τοῖς ξένοις», 257· πρβλ. καὶ Ἀθήν. «ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι καὶ τούτους πρωτοφωρεῖν ἐπιτρέπουσι, 13, 565· «εὐανδρίαι πληρωμάτων» = γενναῖοι ναῦται Πλουτ. Πομπ. 24· ΧΘ' εὐανδρέω· 2) ἀνδρικὴ ἀρετή, ἀνδρεία Εὐρ. Ἡλ. 367, virilitas

Εὐανδρίδης· 1) Μιλήσιος Ἐπιγρ. 2) Ἠλεῖος Λουκ.

Εὐ-άνδριον, τό· ΧΘ' εὐανδρία.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

Εὐάνδριος· ἀνδρ. ὄν. Κυριλ.

Εὔανδρος· 1) υἱὸς Ἕρμου καὶ μιᾶς τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Νυμφῶν Θέμιδος καλουμένης Δ. Ἀλ. κατ' ἄλλους υἱὸς Ἐχέμου βασιλ. τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ· περίπου χρόνους ἑξήκοντα πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας ἦλθεν ὁ Εὔανδρος οὗτος μετὰ μικρᾶς τινος ἀποικίας Ἀρκάδων ἐκ Παλλαντίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἠγκυροβόλησε κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τιβέρεως, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Παλλάντιον ἐξ οὗ τὸ μετὰ ταῦτα Παλλάτιον, palatium· Δ. Ἀλ. ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν εἰσέτι ἀγρίων κατοίκων τοῦ τόπου ἐκείνου ὡς μάντις καὶ θεόπνευστος, συντελέσας εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἠθῶν των, τιμηθεὶς καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἥρως, ἔχων ἱδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ λόφου Ἀβεντίου ἐν Ῥώμῃ Λιβ. 2) υἱὸς τοῦ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις γυναῖκα λαβὼν τὴν Δηϊδάμειαν, θυγ. τοῦ Βελλεροφόντου, ἐγέννησε τὸν νεώτερον Σαρπηδόνα Δ. Σικ. 3) υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολδ. 4) Ἀθηναῖός τις· α) ἄρχων π. Χ. 382 Δημ. 6) καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψε τὸν κς'. λόγον· γ) Σουνιεὺς Ῥωσσ. 5) ἐπί τινος Ἀττικοῦ νομίσματος Μιον. 5) Θεσπιεὺς Δημ. 6) Κρὴς Πλουτ. 7) δύο Χαιρωνεῖς, ὧν ὁ μὲν πατ. Ἀγαθοκλέους τινός, ὁ δὲ Ζωΐλου τινὸς Ἐπιγρ. 8) Φωκεὺς Ἀχαδημιακὸς Δ. Λαερ. 9) Μεταποντῖνος - Ταραντῖνος - Κροτωνιάτης, τρεῖς Πυθαγόρειοι Ἰαμβλ. 10) Δελφὸς Κουρτ. 11) ἐπί τινος νομίσμ. Μυσίας Μιον. 12) γραμματικός, εἷς τῶν κατὰ σοφιστῶν γραψάντων Σχολ. Ἰσοκ. 13) ἐφευρετὴς τῆς ἀσπίδος Ἀποσκ. 60. ἡ παροιμ. «Εὔανδρος εὗρε» (δηλ. κνημῖδα καὶ ἀσπίδα) Ἀποστ 11) ἄλλοι Κριναγ. 15) ἐν Μεσσηνίᾳ ὑπῆρχε καὶ Εὐάνδρου λόφος, κατά τινας = Εὔα Πλουτ.

Εὐ-ἄνδρος, 2· πληθὺν ἔχων ἀνδρῶν ἀγαθῶν, γενναίων· «-γῆ Κέκροπος» Ἀριστ. νεφ. 300· «-χώρα, μητρόπολις» Πινδ. Π. 1, 40· «εὐάνδροι συμφοραί» = εὐτυχεῖς ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας Αἰσχ. Εὐμ. 985.

Εὐ-άνεμος, ὥρ. 2· εὐήνεμος· - βᾶσαι = ὑπ' ἀνέμων διαπνεόμεναι Σοφ. Αἴ. 196· - πλόος = μὴ οὔριον ἄνεμον θεοκρ. 28, 5· - νῆσος = καλῶς ἀεριζομένη, εὐάερος Κριναγ. 23 (9, 555), ὅπου τὸ α εἶνε βραχύ· καὶ ὁ Ζεὺς ἐκαλεῖτο οὕτως ἐν Σπάρτῃ Παυσ. 3, 13, 8.

Εὐ-άν-ετος (ἀνίημι), 2· εὐκολοανάλυτος Διοσκ.

Εὐάνθας, ὁ· ὄγ. κύρ. μυστικόν, ἐν ᾧ περιέχεται ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀντιχρίστου 666, ὡς ἐν τῷ Τειτᾶν καὶ τῷ Λατεῖνος Ἱππολυτ. Μαρτ. Ἕρ. ἐκδ. Φαβρ. α. 2, 5, 21· ὍΣε καὶ Εὐάνθης.

Εὐάνθεια, ἡ· ὍΣ· εὐανθία.

Εὐάνθεια, ἡ· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Τράλλις ἢ αἱ Τράλλεις, πρότερον λεγομένη Ἡδυάνθεια, διὰ τὸ πολλὰ ἄνθη ἐκεῖ πεφυκέναι Στ. Βυζ.

Εὐ-άνθεμον, τό· ἀνθεμὶς καὶ χαμαίμηλον ἄλλως λεγόμενον Ἱπποκρ. 625, 54.

Εὐ-άνθεμος, 2· ὁ ἔχων πληθὺν καλῶν ἀνθέων, ἀνθηρός· - φυὴ Πινδ. Ὀ. 1, 67· - ἥβη Ἀγαθ. 39 (7, 602), floridus.

Εὐ-ανθέω· καλῶς ἀνθῶ, εἶμαι ἀνθηρὸς Λουκ. ἁλ. Ἰ. 2, 6, pulchre floreo.

Εὐάνθη· γυν. ὄν. Πλιν.

Εὐάνθης· 1) υἱὸς Διονύσου καὶ Ἀριάδνης, πατ. τοῦ Μάρωνος Ἀθήν. 2) υἱὸς Οἰνοπίωνος, ἔγγονος τοῦ Βάκχου, Κρὴς Παυσ. 3) υἱὸς τοῦ Σαρπηδόνος Δ. Σικ. 4) Θρᾷξ ἐν Κικονίᾳ Στ. Βυζ. ὍΣε Κίκονες· 5) ἱδρυτὴς Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων Στραβ. 6) Κυζικηνὸς Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 7) Μιλήσιος συγγρ. Δ. Λαερ. 8) Σάμιος συγγρ. Πλουτ. 9) ζωγράφος Ἀγ. Τακτ. 10) ἱπ. ποιητ. Ἀθην. 11) συγγρ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. = Νεάνθης Πλιν. 12) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-ανθής, 2· ἀφθόνως, καλῶς βλαστάνων, λάχνη Ὀδ. λ. 318· - κόμη Φιλοστρ. καλῶς, ἀφθόνως ἀνθῶν Πινδ. συχν. π. χ. - στέφανος, Ἰ. 6, 51· - ὅλβος, δ, 14· καὶ - στόλος, Π. 2, 62· - ἀλικία, Ἰ. 6, 34· ὡς «λιπαρὸς καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις» Ἀριστ. νεφ. 1002· «εὐανθεῖς κόλποι λειμώνων», βατρ. 373· μτφ. ποικιλοχρώματος, παρδαλὸς Πλατ. Φαιδ. 100· - ἑσθὴς Λουκ. ῥητ. ἐγκ. 15· «τὸ εὐανθὲς τοῦ ὄρνιθος» Ἀθην. 9, 399· «- ἕλμη εὐανθεστέρα = λίαν ἁλμυρὰ Σωτάδ. π. Ἀθην. 7, 293.

Εὐ-ανθία, ἡ· πάλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν Πτολ. ὍΣ· Οἰάνθεια, κατ. Εὐανθεῖς Ἐπιγρ.

Εὐανθίδας· Λοκρός, υἱὸς Μικρίωνος Ἐπιγρ.

Εὐάνθιος· 1) μτγν. λατ. ῥήτωρ Σχολ. Τερεντ. 2) ἄλλ. Λιδαν.

Εὐανθίς, ἡ· 1) φυλὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, οὕτως ὀνομασθεῖσα κατὰ Εὐάνθην υἱὸν Διονύσου Σατυρ. π. Θεοφαν. 2) Εὐανθὶς πάλ. Ὀζολῶν Λοκρῶν Σκυλ. ὍΣ· Οἰάνθεια ἢ Οἰάνθη καὶ Εὐανθία· 3) Εὐανθίδες ἐπιγραφὴ κωμῳδίας Φιλήμονος· 4) Εὐάνθις, ὁ ἀντὶ Εὐάνθιος Ἐπιγρ.

Εὐάνθιων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Φλωσ.

Εὔανθος· Θηβαῖος Σχολ. Δημ. = Ἐριανθος.

Εὐ-άντης, 2· ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος, πρᾶος, πειθήνιος Ἡσύχ. εὐκόλως ὑποφέρων λύπην, πόνον, ὀδύνην, ὑπομονητικός.

Εὐ-άν-οικτος, 2· εὐκόλως ἀνοιγόμενος ἅμφ.

Εὐανόρεα, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ. Ἀστυπαλαίας.

Εὐ-ανορία, ὥρ. ἡ· εὐηνορία.

Εὐανορίδας· 1) Ἠλεῖος· α) Πολυδ. β) Ὀλυμπιονίκης καὶ συγγρ. Παυσ. 2) Βοιωτός· α) Θηβαῖος Ἐπιγρ. β) Κωπαεὺς Ἐπιγρ. ὍΣ· Εὐηνορίδης.

Εὐ-αντίω ἶλεως, εὐνοϊκῶς ὑποδέχομαι. «ἀοιδῇ εὐάντησαν» Καλλ. Ἄρτ. 268.

Εὐαντής, ἀφορμή, ἡ· τῷ ἑπομ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 148.

Εὐ-άντητος, 2· ὁ εὐκόλως, εὐχαρίστως συναντῶν, φιλόφρων, πρᾶος· - θεὸς = ἵλεως «ὑμενὴς Ἐπ. ἀδ. 203 (283) - νύξ καὶ ἁλ. μτγν. π. ἔτι· «-ἄγρη, ἐσωδή» = εὐάρεστος Ὀππ. κυν. 2, 488, obvius, propitius.

Εὐαντίδας, ὁ· Ἀμβρακιώτης Παυσ.

Εὐ-αντί-λεκτος, 2· εὔκολος εἰς ἀντίλογίαν.

Εὐ-άντυξ, υγος, 2· ὡραίαν περιφέρειαν ἢ κύκλον ἔχων, κατὰ Σουΐδ. = εὐάξων· π. Παύλ. Σιλ. = κορυφὴ νηοῦ = καλῶς καμαρωτή, περιγρ. Σοφ. 254.

Εὐ-άνωρ, ὥρ. ἀνὴρ εὐήνωρ.

Εὐ-αξής, 2· εὐκόλως συντριβόμενος Σχολ. Νικ. Θηρ. 648.
Εὐ-αξίωτος, 2· εὐκόλως τὸ οὖς παρέχων εἰς παρακλήσεις μτγν. exorabilis.
Εὔ-αξος, 2· εὐκολοσύντριπτος (ἄγνυμι, Γέωπ.
Εὐ-άξων· εὐάντυξ Σουΐδ. καὶ Φώτ.
Εὐ-απ-άλλακτος, 2· ἐξ οὗ εὐκόλως δυνάμεθα ν' ἀπαλλαχθῶμεν, νὰ ἐλευθερωθῶμεν· «εὐαπαλλακτότεραι τῶν πλησμονῶν αἱ ἔνδειαι» Ἱατρ. πρὸς πώλησιν· – ἵπποι Ξεν. Ἱππ. 3, 1.
Εὐ-απ-αλλάκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Χρυσ.
Εὔαπαν (ὗδε Πὰν) λέξ. ἐπὶ ἀμφορέως Ἐπιγρ.
Εὐ-απ-αντησία, ἡ· φιλοφροσύνη, λέξ. πλασθ. ὑπὸ Χρυσίππου Πλουτ. ἠθ. ἀρετ. 2, comitas.
Εὐ-απ-άντητος, 2· εὐάντητος, φιλόφρων Κλ. Ἀλ στρ. 7, 7, 45, comis.
Εὐ-απ-άρτιστος, 2· εὔκολος εἰς ἀπαρτισμόν, ἀποτελείωσιν Σχολ. Εὐρ. Ἱππ. 362.
Εὐ-απάτητος, 2· 1) εὐκόλως ἀπατώμενος ἐν συνθ. Πλατ. Φαιδρ. 263· – ὦτα Πλουτ. 2) ἐνερ. εὐκόλως ἀπατῶν «εὐαπατητότερον τὸ θῆλυ»· Ἀριστοτ. ἱ. ζ. 9, 1· «ἐν ὀργαῖς καὶ ἐν πάσαις ἐπιθυμίαις εὐαπάτητοι γίνονται πάντες», π. ἐγρηγ. καὶ ὕπν. 2.
Εὐ-απ-ήγητος, ἰων. 2· εὐαφήγητος, εὐκολοδιήγητος, εὐεξήγητος Ἡρ. 7, 63.
Εὐ-από-βατος, 2· εὔκολον ἔχων τὴν ἀπόβασιν εἰς τὴν ξηράν· «νῆσος εὐαποβατωτέρα» Θουκ. 4, 3.
Εὐ-από-βλητος, 2· εὔκολος εἰς τὸ ν' ἀποβληθῇ, ῥιφθῇ, χαθῇ Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 191.
Εὐ-από-δεικτος, 2· εὐκολοαπόδεικτος μτγν. probabilis.
Εὐ-από-δεκτος, 2· ὃν εὐκόλως τις ἀποδέχεται, πιθανός, στερκτός, ἀσπαστός, εὐάρεστος μτγν. acceptabilis.
Εὐ-απο-δέκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ.
Εὐ-απο-δεξία, ἡ· φιλοφροσύνη μτγν. comitas.
Εὐ-από-δοτος, 2· εὐκολοαπόδοτος· – βῶξ Ἀθην. ὅπου νῦν εὐανάδοτος (= εὐκολοχώνευτος εὑρίσκεται 7, 356· εὐκόλως πάλιν διδόμενος· – λόγος Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 343· – ἀξίωμα, 8, 85.
Εὐ-από-κριτος, 2· εἰς ὃν εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποκριθῇ μτγν.
Εὐ-απο-κρίτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «ἔχειν πρός τι» Ἀρτεμιδ. 4, 63.
Εὐ-απο-κύλιστος, 2· εὐκόλως δυνάμενος ν' ἀποκυλισθῇ Γαλην. 4, 471, lubricus.
Εὐ-απο-λόγητος, 2· εὐκόλως ἀπολογίαν ἐπιδεχόμενος καὶ ἀθῴωσιν Στραβ. 10, 3, 1· – δεῖκμα Πλουτ. Ἀγ. 17, excusabilis.
Εὐ-από-λυτος, 2· εὐκολοαπόλυτος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4· – ἔνστασις = εὔκολος εἰς ἀπόκρισιν ὑδ' Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 8, 348.
Εὐ-από-νιπτος, 2· εὐκόλως ἀπονιπτόμενος Β. Ἀν. 817, 12.
Εὐ-από-πλυτος, 2· τῷ προηγ. μτγν.
Εὐ-από-πνοος, 2· εὐκόλως ἀποπνέων Θεοφρ. π. ὀσμ. 42.
Εὐ-από-πτωτος, 2· εὐκόλως ἀποπίπτων, καταπίπτων Θεοφρ. ἀμφ.
Εὐ-από-ρρυτος, 2· εὐκόλως ἀπορρέων, ἐκχυνόμενος Ἱπποκρ.
Εὐ-από-σβεστος, 2· εὐκολόσβυστος Ἀρτεμιδ. 1, 74.
Εὐ-από-σειστος, 2· εὐκόλως τιναζόμενος, ἀποσειόμενος· ἐπίρ. Χρυσικπ. ἐν Πλουτ. Στωικ. ἐναντιωμ. 10.
Εὐ-από-σπαστος, 2· εὐκόλως ἀποσπώμενος, ἀποχωριζόμενος· – ἀλλήλων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 18.
Εὐ-απο-τείχιστος, 2· εὐκολοτείχιστος, τόπος ὃν δύναταί τις εὐκόλως νὰ ὀχυρώσῃ, ἀποχωρίσῃ διὰ τείχους ἢ ὀχυρώματος Θουκ. 6, 75· ὑπερθ. Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 31.
Εὐ-από-φορος, 2· εὐκόλως ἐκφερόμενος Εὐστ. σ. 270, 90.
Εὐ-από-φυκτος, 2· ὃν εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 848.
Εὐαράτη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐάρατος· Κῶός τις Ἰώσ.
Εὔαρ, τό· ἔαρ, λέξ. πλασθεῖσα χάριν παραγωγῆς ὑπὸ τοῦ Ἑλλαδίου· «τὸ ἔαρ» παρὰ τὸ εὔαρ εἶναι εἴρηται· ἥδιστη γὰρ τότε ἡ τοῦ ἀέρος κρᾶσις» Φωτ. βιβλ. σ. 535, 15, var.
Εὔαρα· ἡδ' εὔαρις.
Εὐάρατος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. εὐάρατος 2· εὔτακτος, εὐάρτητος Ἡσύχ. optatus.
Εὐ-αρδής, 2· εὐκολοπότιστος, καλῶς ποτισμένος· – ὕδατα Πλουτ. Ζ. Φ. 4, ἀμφ. ὑδ' εὐαλδής.
Εὐαρδις, ἡ· ἑταίρα τις Ἀθην.
Εὐάρεις (– ις) ος· Ὀρχομένιός τις Ἐπιγρ.
Εὐαρέσιος· Θηραῖός τις Ἐπιγρ.
Εὐ-αρέσκησις, ἡ, Γσ. ἴσφ. ἀντὶ εὐαρίστησις γλωσ. placor.
Εὐ-άρεσκος, 2, ἴσφ. ἀντὶ εὐάρεστος Λουκ. Φρυν. 621, blandus.
Εὐαρέστεια, τά, ἢ εὐαρέστειοι ἀγῶνες, οἱ· ἀγῶνες ἐν Λυκίᾳ τελούμενοι Ἐπιγρ.
Εὐαρεστέω· 1) ἀρέσκω, γίνομαι ἀρεστός· – τινί Δ. Σικ. 14, 4, ἀντθ. τῷ δυσαρεστέω Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 141· 2) εὑρίσκω εὐχαρίστησιν εἴς τι, τέρπομαι Δ. Ἀλ. 11, 60· καὶ παθ. «αὐτὴν εὐαρεστηθεῖσαν τῇ νήσῳ» = εὗρεν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ἢ μὲ τὴν νῆσον Δ. Σικ. 3, 56· «ἀποκρίσεις εὐαρεστούμεναι» = μὲ τὰς ὁποίας εἶνέ τις εὐχαριστημένος Δ. Σικ. 17, 113.
Εὐαρέστη, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-αρέστημα, τό· εὐαρέστησις μτγν.
Εὐ-αρεστήριοι, θυσίαι ἑορ. ἀντὶ ἀρεστήριοι Δ. Ἀλ. 1, 67.
Εὐαρέστης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-αρέστησις, ἡ· τὸ εὑρίσκειν εἴς τι εὐχαρίστησιν Δ. Ἀλ. 10, 57, placabilitas.
Εὐ-αρεστητέον (εὐαρεστέω)· πρέπει νὰ μένῃ τις εὐχαριστημένος Φίλων 413, 42.
Εὐ-αρεστία, ἡ· εὐαρίστησις ἐκκλ. placentia.
Εὐ-αρεστικός, 3· εἴς τι εὐαρεστούμενος Μ. Ἀντων. 9, 6.
Εὐ-άρεστος, 2· ἀρεστός, προξενῶν εὐαρέσκειαν, εὐχαρίστησιν, τερπνός μτγν. gratus.
Εὐ-αρεστοτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ προηγ. «διακεῖσθαι τινί» = μένειν εὐχαριστημένον εἴς τι Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐάρεστος· 1) Κρὴς φιλόσοφος Ἀριστειδ. 2) Περγαμηνὸς ἐπὶ Μιλησίου νομίσμ. Μιον. Ἐτερος ἐκ Τράλλεων Ἐπιγρ.

Εὐ-αρέστως· ἐπίρ. τοῦ εὐάρεστος ὃ γδε.

Εὐαρέτα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐαρέτη· θυγ. Ἀκρισίου καὶ γυνὴ Οἰνομάου, μεθ' ἧς οὗτος ἐγέννησε τὴν Ἱπποδάμειαν Ὑγῖν.

Εὐ-άρετος, 2, ἴσφ. ἀντὶ ἐνάρετος Κλ. Ἀλ. στρ. 1, 376.

Εὐάρετος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ

Εὐ-άρητος, 2· εὐάρατος.

Εὐ-αρίθμητος, 2· εὐκόλως ἀριθμούμενος, δηλ. κατ' ἀριθμὸν ὀλίγος Πλατ. συμπ. 179, numerabilis.

Εὐ-άριθμος, 2· τῷ προηγ. πολὺ μτγν.

Εὐάριος ἤτοι Ἰουστινιανούπολις, ἡ· πόλ. Φοινίκης μτγν.

Εὐάρις, ιδος· 1) ἀρχιτέκτων τις Προκ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐάριστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-αρκής, 2· καλῶς ὠχυρωμένος, ἴσ. ἀντὶ τοῦ εὐερκὴς Στραβ. 5, 105.

Εὐ-αρκτος, 2· εὐκολοδιοίκητος, εὐκολοκυβέρνητος· - στόμα Αἰσχ. Περ. 189.

Εὐ-άρματος, 2· εὐτυχὴς, νικητὴς ἐν ἁμαξοδρομίας ἀγῶνι Πινδ. Π. 2, 5· - Θήβη = ὡραῖα ἅρματα ἔχουσα Σοφ. Ἀντ. 837.

Εὐ-αρμόνιος, 2, ἴσφ. ἀντὶ ἐναρμόνιος Πολυδ. 6, 28.

Εὐ-αρμοστέω· εἰμὶ εὐάρμοστος, καλῶς προσηρμοσμένος· «πνεύματι καὶ θερμασίῃ» Ἱπποκρ.

Εὐ-αρμοστία, ἡ· καλὴ σύνδεσις. συναρμογή, συμφωνία, ἐπιτηδειότης· «- καὶ εὐσχημοσύνη» Πλατ. πολ. 3, 400· - τρόπων Δημ. 61, 19· «μὴ μόνον τοῖς λεγομένοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς τούτων εὐαρμοστίαις συμπείθειν τοὺς ἀκούοντας» = οὐχὶ μόνον διὰ τοῦ περιεχομένου ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἁρμοδίας παραδόσεως, καὶ τῆς εἰς τοῦτο ἀνηκούσης παραστάσεως κατακείθειν τοὺς ἀκροατὰς Ἰσοκ. 15, 189· «εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν» = φιλοφροσύνη Πλουτ. Ηομπ. 1, aptitudo.

Εὐ-άρμοστος, 2· καλῶς ἐφηρμοσμένος, ἡνωμένος, ταιριασμένος· - κάλαμοι = ὡραῖα συντεθειμένοι Εὐρ. Ἰλ. 702· Ἀριστοτ. ἠθ. Εὐδ. 3, 2· ἁρμόζων, ἐπιτήδειος, «- ὄνομα, μέλος, σχῆμα» Πλατ. Κρατ. 405, νόμ. 2, 655· «ἑαυτὸν ἐν πᾶσι παρέχειν» = πρόσφορον, ἐπιτήδειον εἰς πάντα, πολ. 3, 413· «πρός τι» Ἰσοκ. 12, 32, aptus.

Εὐ-αρμόστως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «- ἔχειν πρός τι» Ἰσοκ. 11, 12.

Εὐάρνη· μία τῶν Νηρηίδων Ἡσ.

Εὐ-αρνος, 2· πλούσιος εἰς πρόβατα Μυριν. 1 (6, 108)· - οἷς = ἀρνία καλὰ ἔχουσα Λεων. Ταρ. 98, 7, 657.

Εὐ-άροτος, 2· καλῶς ἠρατριωμένος, καλλιεργημένος· - παῖδον Ἀπολ. Ρ. 2, 810· - ὀργὰς Ἀγάθ. 30 (6, 41)· - χορεία Νον. Δ 11, 509.

Εὐ-αροτρίαστος, 2· εὐκολοκαμάτευτος Ἐτ. Μ. 141, 25.

Εὐ-άροτρος, εὐάρατος.

Εὐ-άρπακτος, 2· ἐπιθυμητὴς ἁρπαγῶν μτγν.

Εὐ-άρτιστος, 2· καλῶς ἀρτυμένος, ἡτοιμασμένος· - χοιρίον Ἀθην. 4, 165, bene conditus.

Εὐ-αρχία, ἡ· καλὴ ὁδηγία, κυβέρνησις ὁ Σχολ. Ὀδ. ξ, 317, οὕτω τὸ εὐηγεσία, τ, 114.

Εὐαρχίζω· ἀπάρχομαι Ἡσύχ.

Εὐάρχιος· Ἀθηναῖος Κικυννεύς Ῥωσσ. Ἐπιγρ.

Εὐάρχιππος· εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων Ξεν.

Εὐάρχος· 1) ἐπών. τοῦ Κύκνου Ἐτ. Μ. 2) τύραννος τῆς Λαστακοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ Θουκ. 3) Καλκιδεύς, ἀποικίαν ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην Θουκ. 4) Ἀθηναῖος Κονδυληθεν Μάϊτρ Ἰνδ. Σχολ. 5) ποιητ. ἐκ Κορωνείας Ἐπιγρ. 6) ἐπὶ νομίσμ. Λαοδικείας Μιον. 7) ἄλλος τις Ἀριστοτ. σοφ. ἔλεγχ. 8) ποτ. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μ. Ἀσίας καὶ Εὔξεινος ἄλλως λεγόμενος, χωρίζων τὴν Παφλαγονίαν τῆς μικρᾶς Καππαδοκίας· πρβλ. Στάρχητ.

Εὐ-αρχος, 2· καλῶς ἀρχίζων, - λόγος Λουκ. Λεξ. 1· καλῶς κυβερνῶν Λυκόφρ. 233 Ἰμπαλεύς = ὁ πρῶτος ἀγοραστής, ὁ εἴδων τὸ ἐν εἴδει ἀρραβῶνος ἀργύριον, πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀγορᾶς του Φανι. 7 (6, 304), οὕτως ὀνομασθὲν κατ' Ἐτ. Μ. χάριν εὐφημισμοῦ, τὸ τῆς συνηθείας τουρκοβαρδ. κάμνει καλὸν σερτέ· «καὶ γὰρ οἱ μετάβολοι εὐφημιζόμενοι τοὺς πρώτους ὠνητὰς εὐάρχους καλοῦσι», σ. 388, 15.

Εὔας, α, ὁ· λόφος παρὰ τὴν πόλ. Σελλασίαν ἐν Λακωνίᾳ, σχηματίζων μετά τινος ἄλλου λόφου, Ὀλύμπου, στενὴν τινα διάβασιν Πολυδ. κάτ. «οἱ κατὰ τὸν Εὔαν»· Πολυδ. γδ' Εὔα.

Εὐᾶς· Εὐαγόρας Φιλίστωρ Ἐπιγρ.

Εὕας, αντος· ἐπών. Διονύσου Ἐτ. Μ.

Εὐάς, άδος, ἡ· γυνή, κόρη φωνάζουσα τὸ εὐᾶ, δηλ. μαινάς, Βάκχη· - φωνὴ Νον. 33, 261· - χάρμη Νον. 36, 276· - κούρη Ὀρφ. Ὑμν. 48· πρβλ. οἰνάς, Bacchа.

Εὔας, ὁ· ὁ Ἑλάσσων θρίαμβος π. Ῥωμ. «τὸν ἐλάττω (θρίαμβον) καταγαγὼν εἰς τὴν πόλιν, ὃν εὐᾶν Ἕλληνες, ὅταν οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι = καὶ γὰρ αὐτὸν ἐπευάζοντες καὶ ᾄδοντες παραπέμπουσι» Πλουτ. Μαρκελ. 22, ἔνθα καὶ π. παραγωγ. τῆς λέξ. ὁ Πλουτ. ovatio.

Εὔασκος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀγγείου ἀρχαϊκοῦ.

Εὔασμα, ατος, τό· βακχικὸν εὐθυμίας καὶ χαρᾶς ἐπιφώνημα Εὐρ. Βακχ. 129.

Εὐασμός, ὁ· ἡ χαρὰς καὶ ἀγαλλιάσεως κραυγὴ π. χ. εἰς τὰς Ἐλευσινιακὰς ἑορτὰς Ἑρμησιαν. π. Ἀθην. 13, 594· «βοὴ ὄχλου μετὰ εὐασμῶν καὶ ληθήσεων σατυρικῶν» Πλουτ. Ἀντων. 75· ἐπὶ τῆς τοῦ θριάμβου καταγωγῆς, Μαρκελ. 22, ovatio.

Εὐάσπλα, Ἑκ. ὁ· ποτ. Ἰνδίας ἐμβάλλων εἰς τὸν Κωφῆνα (= Χοάσπης) Ἀρρ.

Εὐ-άστειρα· θηλ. τοῦ εὐαστήρ· «- Νύμφαι, θεαί» Ὀρφ. Ὑμν. 50, 68, Bacchа, Evoe.

Εὐ-άστερος, 2· πλήρης ἄστρων, ἐπὶ ἀστερισμοῦ τινος Ἄρατ. 287· στίλβων, λάμπων, ἐπὶ σελήνης Ὀρφ. Ὑμν. 8, 3.

Εὐ-αστήρ, ηρος, ὁ· τῷ ἑξαμ. οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Κουρῆτες Ὀρφ. Ὑμν. 30· αὐτὸς ὁ Βάκχος Μ. Ἀργεντ. 26 (9, 246), ovator.

Εὐαστής, ὁ· ὁ κράζων εὖα, βακχικῶς «κράζων, Σιληνὸς Ὀρφ. Ὑμν. 53, 5· αὐτὸς ὁ Διόνυσος Πρόκλ. 5 (69)· βακχεύων. «Σάτυροι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐασταῖς σύντροφος» Ἐπ. ἀδ. 412 (15)· ὁ Δ. Ἁλ. καλεῖ οὕτω τὸ Ρωμ. ovatio, 5, 47· ὍΕε καὶ εὐα.

Εὐαστικός, 3· βακχικὸς ἀρχ. λεξ. bacchicus.

Εὐ-άτριος, ὅωρ. ἀντὶ εὐήτριος Λεων. Ταρ. 9 (6, 289).

Εὐ-αύγεια, ἡ· λάμψις· ὍΕε τὸ ἑπόρ.

Εὐ-αυγής, 2· λαμπρός, φωτεινός· «χιόνος βολαὶ» Εὐρ. Βακχ. 661· εὐκόλως πίπτων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, φαινόμενος· - πύργος, ἐκ. 652, μόν. ἐξ εἰκασ. ἀντὶ τοῦ εὐαγὴς ᾧ ὍΕε.

Εὐ-αυγία, ἡ, ἢ εὐαύγεια λάμψις μτγν.

Εὐ-αυξέστερος, 3, συγκρ. τοῦ ἑπομ. Ἀριστοτ. π. ζ. μ. 3, 12.

Εὐ-αυξής, 2· εὐκόλως, ταχέως αὐξάνων, ἐπιδίδων Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 1, 13.

Εὔ-αυρος, 2· ἔχων καλὴν, ὑγιεινὴν αὔραν Θεοφρ. ὍΕε ἔναυρος.

Εὐ-αύχην, ενος, 2· καλὸν ἔχων αὐνένα Τζετζ. Μ Ὁμ. 478.

Εὐ-αφ-αίρετος, 2· εὐκολοαφαίτερος Θεοφρ.

Εὐ-άφεια, ἡ· μαλακὸν ψηλάφημα Ἡρακλειδ. π. Ἀθην. 2, 48, mollitudo.

Εὐ-αφ-ήγητος, 2· εὐκολοδιήγητος, εὐξήγητος, εὔκολος νὰ περιγραφῇ Ἡρ. 7, 63, ἰων. εὐκπήγητος.

Εὐ-άφής, 2· εὐκολοψηλάφητος, εὐκολόπιαστος, μαλακὸς Θεοφρ. καὶ μτγν. - ἱμάτια Σχολ. Ἀριστ. Ὄρν. 156· καὶ μτφ· «εὐαφὴς καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις» = εὔκολος καὶ ἐπίχαρις ἡ μετάβασις Λουκ. π. πῶς δεῖ ἱστ. συγγρ. 35· - νοῦς=εὐαίσθητος ἐντυπώσεων Πλουτ. π. ὅαιμ. Σωκρ. 20· ἐπίρ. εὐαφῶς = εὐκαταλήπτως, εὐμαθῶς· δεικνύναι Μ. Ἀντων. 11, 18· καὶ «ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους» = ἁπαλῶς, ἡσύχως, χαϊδευτῶς Λουκ. Ἔρμ. 1.

Εὐ-αφία, ἡ· εὐάφεια· λευκὴ Ῥουφ. 2 (5, 35)· - χείλεος Ἀγαθ. 8 (5, 294).

Εὐ-άφιον, τό· ἡπιόν τι ὀι' ἀφῆς ἰατρικὸν π. Γαλην.

Εὐ-αφ-όρατος· ὍΕε εὐάφορος.

Εὐ-άφ-ορμος, 2· ἁρμόδιος, εὐπροσφάσιστος, μετὰ καλῆς ἀφορμῆς γινόμενος Σχολ. Ἰλ. ε, 717· εὐκολοαπολόγητος, Σχολ. Θουκ. 6, 105, opportunus.

Εὐ-άφ-ορος, 2· εὐθεώρητος, εὔσκοπος Σουΐδ.

Εὐ-αφῶς· ὍΕε εὐαφής.

Εὐ-αχής, ὅωρ. 2· εὐηχὴς Πινδ.

Εὐ-άχητος, ὅωρ. 2· εὐήχητος, καλῶς, μεγάλως ἠχῶν· - ὕμνοι Εὐρ. Ἴων 884.

Εὐ-αχέω· χαίρω, λέξ. πλασθεῖσα ὑπὸ Ἐτ. Μ. ἢν ἐξηγ. εὐσχολέω ὁ ὍΕε, 401, 18.

Εὐβάρερος· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Εὐ-βασταχτος, 2· εὐκολοβάσταχτος Ἡρ. 2, 125· ὍΕε. εὐκολοϋπόφερτος Ἀριστοτ. πολ. 1, 9.

Εὐβάτας, ὁ· ὍΕε Εὐβότας.

Εὐβατίδης· ἀνδρ. ὄν. Λουκ.

Εὐ-βάτος, 2· εὐκολοπάτητος, εὐδιάβατος, ἐπὶ ποταμῶν· «εὐβ. περᾶν» Λίσχ. Πρ. 720· «τοῖς φίλοις εὔβατα ποιεῖν» Πλάτ. νόμ. 6, 761· «εὐβατώτερον τὸ ὄρος» Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 9, pervius.

Εὔβατος· Κυρηναῖός τις Δ. Σικ.

Εὐ-βαφής, 2· καλοβαμμένος, εὐκολόβαπτος Ἑρμησ. Σταθ. ἔκκλ. φυσ. 942.

Εὐ-βαφία ἡ, ἴσῳ. ἀντὶ εὐαφία Σουΐδ

Εὐβέα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐβέοι, οἱ· ἔθνος Λιγυστικὸν Στ. Βυζ.

Εὐβέας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὔβιος, ὁ· 1) πόλ. Περιβοίας Κ. Σμ. 2) Θηβαῖος ἀγαλματοποιὸς Παυσ. 3) Ἀθηναῖος· α) υἱὸς Εὐπολέμου, Ἐρχιεὺς Ἐπιγρ. β) Λιθαλίδης Ἐπιγρ. γ) εὐώνυμος Ῥοδσ. 4) Στωϊκὸς ἐξ Ἀσκάλωνος Στ. Βυζ. 5) ἄλλος τις Ἀνθ. 6) Ῥόδιος ἐπὶ νομίσμ. Μιόν. 7) ὍΕε Εὔβιοι ἀνωτέρω· ὍΕε καὶ Ἰψίκουροι.

Εὔ-βιος, 2· εὐβίοτος, εἰς τὸ ὑπερθ. Ἀριστοτ. ζ. ἱ. 9, 36.

Εὐβιοτεία, ἡ· πάτρων. τοῦ εὐβίοτος, Φυλίκης τινὸς ἐκ Θεσσαλίας ὀηλωτικὴ πρυσηγορία Λὴκ περιηγ.

Εὐ-βίοτος, ὁ· 1) βασ. τῶν Μαχλυῶν Λουκ. 2) περιπατητικὸς Πλουτ. 3) Θεσσαλὸς (ἐκ Φθιώτιδος) Λὴκ περιηγ. 4) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-βίωτος, 2· καλῶς εὐτυχῶς ζῶν, ἀντιθ. τῷ κακόβιος, ἐπὶ ζώων ἃ γινώσκουσι νὰ εὑρίσκωσι μόνα των τὴν πρὸς διατήρησιν τροφὴν των· «καὶ εὐμήχανα πρὸς τὸν βίον» Ἀριστοτ. ζ. ἱ. 9, 11· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων βίον ἠθικόν, χρηστοήθη· μετὰ τοῦ κόσμιος Δ. Κασ 52, 39.

Εὔ-βλαπτος, 2· εὐκολόβλαπτος, εὐκολοαδίκητος Ἀριστοτ. γ. ζ. 1, 12· καὶ ἐνιρ. εὐκόλως βλάπτων Γεωπ. 9, 9, 10.

Εὐ-βλάστεια, ἡ· καλὴ, ταχεῖα βλάστησις, αὔξησις Θεοφρ.

Εὐ-βλαστέω· καλῶς, ταχέως βλαστάνω Θεοφρ. αἰτ. φ. 1, 20· καὶ ἐνιρ. ταχεῖαν βλάστησιν προάγω αὐτ.

Εὐ-βλαστής, 2· καλῶς, ταχέως αὐξάνων, ἐπιδίδων Θεόφρ.

Εὐ-βλαστία, ἡ· εὐβλάστεια Θεοφρ.

Εὐ-βλέφαρος, 2· εὐβλαστὴς Θεοφρ.

Εὐ-βλέφᾰρος, 2· ἔχων καλὰ βλέφαρα, καλοὺς ὀφθαλμοὺς Μητροδ. προβλ. 16 (14, 122).

Εὔ-βλητος, 2· εὐκόλως κτυπῶν, ῥίπτων, ἐπιτυγχάνων Ἀππ. Συρ. 35.

Εὐβοεικός· ὍΕε Εὔβοια.

Εὐβοεύς· ὁ Παλαμήδης ὁ πολλῶν εὑρετὴς ἢ ἐπίφθονος Ἡσύχ.

Εὐ-βοήθητος, 2· εὐβοήθητος, εὐϋπεράσπιστος· - χώρα Ἀριστοτ. πολ. 7, 5· εὐθεράπευτος Ἐπιγρ.

Εὐ-βόητος, 2· εὔφημος Ἡσύχ.

Εὔβοια, ἡ· 1) νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἀνατολ. τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ἀφ' ἧς χωρίζεται διὰ στενωτάτου πορθμοῦ τοῦ Εὐρίπου καλουμένου· ἐκτείνεται δὲ ἡ νῆσος αὕτη ἀντικρυ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας, μῆκος ἔχουσα ἀσταδ. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀονία καὶ Ἀβαντία, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Ἀόνων καὶ Ἀβάντων, ὕστερον Εὔβοια, ἀπὸ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παχέων βοσκημάτων· ἐπίσημοι πόλεις τὸ πάλαι ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ ἡ Χαλκίς, Ἐρέτρια, Οἰχαλία, Κάρυστος καὶ Ὠρεός· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς τὸ ἀρχαῖον ἐφημίζοντο ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμπειρότατοι ναῦται καὶ ἐπιτήδειοι ἐργάται τῶν μετάλλων, ἄτινα ἐξαίρετον ἐπὶ τῆς νήσου Ἀριστοτ. Ἐκυβερνᾶτο ἀρχαιόθεν ἡ Εὔβοια ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δ' ἰσοπολιτήθησαν ἐπ' αὐτῆς διάφοροι δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξάρτητοι, σύμμαχοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῶν Ἀθηναίων, εἰς οὓς ἔδιδον ἐτησίως τακτόν τινα φόρον Αἰσχίν. ταπὸν Εὐβοια. ἀποτελοῦσα μετὰ τῶν βορείων Σποράδων ἕνα τῶν νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ πρωτεύουσαν τὴν Χαλκίδα· εἶχε δὲ τὸ πάλαι καὶ πόλιν ὁμώνυμον Στραβ. ἐπίρ Εὐβοήθεν = ἐκ τῆς Εὐβοίας Ὀρφ. Ἀργ. κάτ Εὐβοεῖς Ἐτ. Μ. π. δὲ Ἤρ Εὐβοίες, ἐν. Εὐβοεύς = Παλαμήδης Ἡσύχ. Ἐλέγοντο προσέτι καὶ «οἱ τὴν Εὔβοιαν κατοικοῦντες» Αἰλ. ἢ «οἱ κατ' Εὔβοιαν» Ἀθην. Θηλ. Εὐβοΐς, ίδος Σοφ. καὶ Εὐβοῖς Ἐτ. Μ. καὶ ὡς ἐπίθ. «Εὐβοΐδα καμπτὴν» Αἰσχ. «Εὐβοΐδες μνίαι» Ἤρ. ἡ Εὐβοΐδα γῆν Εὐρ. καὶ «Εὐβοΐδας ἀκτὰς» Εὐρ. οὕτως ἐκαλεῖτο προσέτι καὶ φυλή τις ἐν Θουρίοις Εὐβοΐς Δ. Σικ. καὶ αἱ κατανέαι Εὐβοΐδες Δ. Χρυσ. ἐπίθ. α) Εὐβοϊκὸς = τῆς νήσου Εὐβοίας ἢ εἰς τὴν Εὔβοιαν ἀνήκων· π. χ. - κόλπος Ἀντιφ. ἡ - ἡ Θάλασσα Δικαιαρχ. - τὰ ἄκρα Ἤρ. - ὕλη Θεοφρ. - οἶνος Ἀθην. ἰδ. - κάστανα Ἀθήν. τὰ ὁποῖα καὶ ἁπλῶς Εὐβοϊκὰ ἐκαλοῦντο Θεοφρ. - πράδατα Ἤρ. - χρυσίον, τάλαντον, νόμισμα Δ. Σικ. - ξίφος Αἰσχ. - πυρπολήματα Εὐρ. - συνέδριον Αἰσχ. «τὰ Εὐβοϊκὰ» = Εὐβ. πόλεμος Θουκ. «ἡ Εὐβ.» = ἱστορία, περιγραφὴ κτλ. ὅθ. «οἱ τὰ Εὐβ γράψαντες» Ζην. ἤτο δὲ ὅπ' ἄλλην ἐπιγραφὴν σύγγραμμά τι τοῦ Ἀρχεμάχου Ἀθην. ὡς Εὐβοϊκὸς Συν. β) Εὐβόειος, 3, - γῆ Σοφ. γ) Εὐβοῆται ποταμοὶ Στραβ. 2) πόλ Σικελίας, ὅρμημα τῶν Χαλκιδέων καὶ πλησιέστατα τῶν Λεοντίνων ἤτις ἐπὶ Στράβωνος ἦν κατηφαισμένη Στραβ. νῦν Eubali, κάτ. Εὐβοεῖς Ἤρ 3) πόλ. Κερκύρας Στραβ. 4) κώμη Λήμνου Στράβ. 5) πόλ. Μακεδονίας Στ. Βυζ 6) νῆσος καὶ πόλ. παρὰ τὰς Πιθηκούσας Σκύλαξ, νῦν Galite· ὕδε Καλάθη· 7) ὄρος Ἀργολίδος, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἵδρυτο τὸ ἡραῖον Παυσ.

Εὐβοία, ἡ· 1) Θυγ. τοῦ ποτ. θεοῦ Ἀστερίωνος, ἀναθρέψασα τὴν Ἥραν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της Παυσ. 2) τροφὸς τῆς Ἥρας Πλουτ. 3) Θυγ. Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ νῆσος Εὔβοια ἐραστὴ τοῦ Ποσειδῶνος Νόν. ἠμήτ τοῦ Τυγίου Ἡσύχ. 4) Θυγ. τοῦ Θεσπίου μεθ' ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὄλυμπον· 5) Θυγ. τοῦ Λαρύμνου, μήτ. τοῦ Πολύδου Ἀθήν. 6) Ἐκ Χαλκίδος γυνὴ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου Πολύβ.

Εὐβοΐδας· Σπαρτιάτης τις.

Εὐβοϊκή, ἡ· βοτάνη τις χαμαιακτὴ Διοσκ. νοθ. 4, 175, Chamaeacte.

Εὔβοιος, ὁ· 1) Πάριος ποιητ. παροιμιῶν Ἀθήν. 2) Ἀναγυράσιος βοικγ. π. ἀττ. ναυτ. 3) ἀπελεύθερος τοῦ Θεοφράστου Δ. Λαερ.

Εὐ - βουλίω· ῥίπτω, καὶ κτυπῶ τι καλῶ, ἐπιτυχαίνω· - τινὰ Λουκ. ἐρωτ. 16.

Εὐβώλη· γυν. ὄν. μτγν.

Εὔβολος· 1) συγγραφεὺς π. γεωργικῆς Οὐάρρ 2) ἄλλ. ἐπὶ νομίσμ. Ἀθην. Μιον.

Εὐ - βολος, 2· καλῶς ῥίπτων, ἐπιτυγχάνων, εὐστοχῶν Ἰλιοδ. 5, 18· - ἄγρη = κυνηγίων εὐτυχὴς Ὀππ. ἁλ. 3, 71· καὶ ἐπὶ παιγνιδίου κύβων· «πεσοὶ εὐβολώτερον πίπτοντες» = εὐτυχῶς, εὐστόχως Ἀριστοαιν. 1, 23· ἐπίρ. Αἰσχ. Χο. 696.

Εὐβοσία, ἡ· ἐπών. Δήμητρος Ἐπιγρ. κατὰ δὲ εἰκασ. Franz ἀντὶ εὐποσία Ἐπιγρ.

Εὐβοσία, ἡ· καλὴ βοσκή· «- τῆς χώρας» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 21· καρποφορία, εὐκαρπία τῆς χώρας Ποσειδῶν. π. Ἀθην. 12, 527· ἐν γέν. καλή, ἄφθονος τροφή· - σώματος Ἀριστοτ. π. Γ. Ζ 4, 6· «ἐξ ἁλός» Λέων. Ἀλ. 2 (11, 193)· π. Ἡσυχ. = εὐτροφία.

Εὐ - βόσκημα, τό· καλὸν βόσκημα Γρ. Νυσ. 3, 145, ἀμφ.

Εὐ - βόστρυχος, 2· ὡραίους ἔχων πλοκάμους Πολυδ. 2, 27· μτφ. Εἰρην. 3 (5, 251).

Εὐ - βότανος, 2, ἐσφ. ἀντὶ εὐβοτος.

Εὐβότας· Κυρηναῖος, νικήσας σταδίῳ Ὀλυμπίᾳ τῇ 23 Ὀλυμπιάδι π. Διοδ. Εὐβάτας καὶ π. Παυσ. Εὐβώτας.

Εὐ - βοτέομαι· πλήρης εἰμὶ καλῆς βοσκῆς· - παιδία Στραβ. 11, 500.

Εὔ - βοτος, 2· βοσκὴν ἄφθονον, ὡραίαν ἔχων Ὀδ. ο, 405· «πᾶσι ζῴοις» Πλατ. Κριτ. 111· «θρέμμασιν εὔβ. χώρα» Πλουτ. Καμιλ. 15· ἀμνὸς = καλοθρεμμένος Θεοκρ. 5, 24, passcuus.

Εὐ - βότρυος· τῷ ἑπομ. Ἀνακρ. 4, 9.

Εὔ - βοτρυς, υος, 2· ὡραίους, ἀφθόνους, ἔχων βότρυς· - Πεπάρηθος Σοφ. Φιλ. 544.

Εὐβουλείδης· Χαλκιδεύς τις Πολυβ.

Εὐβουλεύς· 1) ἐπών. Διὸς καὶ πατρὸς Διωνύσου ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ Βάκχου, ὡς διδόντος καλὰς βουλὰς Ὀρφ. ὕμν. 2) ἐπών. Ἄδου ἢ χθονίου Διονύσου Νικανδρ. 3) Ἀδώνιδος Ὀρφ. τελ· εὔβουλος 5) κόρ. ὀν. α) υἱὸς τοῦ Τρωϊλου ἢ Δυσαύλους Ἀθηναῖος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου Παυσ. β) υἱὸς Διὸς καὶ Περσεφόνης Κικ. γ) υἱὸς Πραξιτέλους Visconti Μυθ. δ) τεχνίτης Ἐπιγρ.

Εὐ - βουλεύς· ὁ καλὰς βίβλων συμβουλὰς.

Εὐβουλή· 1) μία τῶν ν' θυγ. τοῦ Δαναοῦ, φανεῖσασα τὸν μνηστῆρά της Δήμαρχον Ἀπολλ. 2) Θυγ. τοῦ Λίου, Ἀθηναία, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μετὰ τῶν ἄλλων δύο τῆς ἀδελφῶν, Πραξιθέας καὶ Θέσπης ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, διὸ καὶ ἐτιμήθησαν αὐταὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ θείων τιμῶν, ἀνεγειράντων εἰς αὐτὰς καὶ ἱδίον ἱερὸν τὸ Λευκώριον Σουΐδ. 3) Πυθαγορεία τις Μόλλερ. 4) ἄλλη τις Ἄρρ.

Εὐ - βουλία, ἡ· καλὴ συμβουλή, σκέψις καὶ ἐν γέν. φρόνησις Αἰσχ. Πρ. 1037· «- περί τινος» Πλατ. Πρωτ. 318· πλ. Αἰσχιν. 2, 75.

Εὐβούλιος· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐβουλιανός, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐβουλίδης, ὁ· 1) φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· οὗτος ἐπενόησε τοὺς ἐπὶ σοφιστικοὺς λεγομένους συλλογισμοὺς Δ. Λαερ. 2) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Δ. Σικ. β) ῥήτωρ Λουκ. γ) ἐκ τοῦ δήμου Οἴου· α) υἱὸς τοῦ Βουσέλου Δημ. β) υἱὸς τοῦ Φιλάγρου, ἔγγονος τοῦ πρυτὶ-

Δημ. γ) υἱὸς τοῦ προηγ. Δημ. δ) Ἁλιμούσιος, υἱὸς Ἀντιφίλου τινός, καθ' οὗ ὁ Δημ. ἔγραψε τὸν 57 λόγον του Δ. Ἀλ. ε) Ἄλλος τις Δημ. ς) Κροπίδαι, δύο ἀγαλματοποιοί, πάππος καὶ ἔγγονος Παυσ. ζ) Τρικορύσιος Ἐπιγρ. η) Ἐπινομίσι. Ἀθην. Μιον. 3) Χαλκιδεὺς Πολύδ. 4) ὁ Πυθαγορικὸς Θεολ. ἀριθ. 5) Εὐβουλίδης Γρόσφος Κικ. 6) ἄλλος τις Ἐπιγρ. 7) Eubulida Κικ.

Εὐβούλιον, ἡ· γεν. ὄν. μτγν.

Εὐβουλίων· ἀνδρ. ὄν. μτγν.

Εὐβουλαθεόμβροτος, ὁ· ἐπιγραφὴ τραγῳδίας τοῦ Σωπάτρου τοῦ φλυακογράφου Ἀθήν.

Εὔβουλος, ὁ· 1) α) εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοπον. πολ. Θουκ. β) περιβόητος ἐν Ἀθήναις δημαγωγός, Ἀναφλύστιος τὸν ὄημον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρὸ πάντων ἀνεδείχθη εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ δημοσίου ταμείου, καὶ ἐπέμφθη εἰς πολλὰς πρεσβείας ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων Δημ. γ) ἄλλος δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μνησιθέου ὅστις ἐσφ. καὶ Κύπριος ἀντὶ Κυθήριος λέγεται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ δήμου Κυθήρου Ὀδύλφ. εἰς Δημ. Λεπτ. δ) ἄρχων τῷ 345 π. Χ. Δ. Σικ. ε) = Εὐδουλίδης Λυσ. ς) ποιητ. τῆς μέσ. Ἀττ. κωμῳδίας Σουΐδ. ζ) Προβαλίσιος Δημ. η) Ἀχαρνεὺς Ῥόσσ. θ) ἄλλος τις τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ψήφισμα κατὰ Ξενοφῶντος Δ. Λαερ. ι) Ἀκαδημαϊκὸς συγγραφ. Πορφυρ. 2) Βοιωτὸς Ἐπιγρ. 3) Μεσσήνιος Πυθαγόρειος Ἰαμβλ. 4) Κλαζομένιος, πατ. τοῦ Ἀναξαγόρου Δ. Λαερ. 5) Βιθύνιος ἄρχων τοῦ Ἑρμοῦ Δ. Λαερ. 6) Ἀλεξανδρεύς, υἱὸς τοῦ Εὐφράνορος, στωϊκὸς Δ. Κασ. 7) Λυρήλιος Εὔδ. Ἐμεσηνὸς Δ. Κασ. 8) Κνίδιος Μιον. 9) χριστιανὸς ἐν Ῥώμῃ Ν. Δ. 10) δοῦλός τις Θεοφρ. 11) υἱὸς Ἀθηναγόρα Ἀνθ. 12) ἄλλος τις Ἐπιγρ. ἔτι δὲ Β) 1) ἐπών τοῦ Ἅδου = Εὐδουλεὺς Ὀρφ. 2) υἱὸς τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Καρμάνορος Δ. Σικ. 3) υἱὸς τοῦ Δυσαύλους Ὀρφ.

Εὔ-βουλος, 2· καλὸς δίδων συμβουλάς, ἔμφρων, προβλεπτικός· - θέμις Πινδ. Ι. 7, 32· «-καὶ σοφὴ πόλις» Πλατ. πολ. 4, 428· «εὐβούλους νομίζομεν οἵτινες ἂν αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς ἄριστα περὶ τῶν πραγμάτων διαλεχθῶσιν» Ἰσοκ. 3, 8, συγκρ. Ἀριστ. εἰρ. 689, ὑπερθ. Ἀνδοκ. 1,140· ἐπίρ. «εὐβούλως ἔχειν» = καλῶς βουλεύεσθαι Αἰσχ. Χο. 685· εὐβουλότατα Δ. Κασ. 43, 16, consultus, prudens.

Εὔβους, 2· πλούσιος εἰς βοῦς, μόν. αἴτ. εὔβων ἢ εὔβουν Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλλ. 54.

Εὐ-βραχής, 2· ἔσφ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ.

Εὐ-βρεχής, 2· καλὰ βρεγμένος, νοτισμένος Νικ. Ἀλ. 298.

Εὐ-βρυχον ἄμμα, τό· καλῶς θηλυκωμένον, βροχιασμένον, κομπόσεμένον δίκτυον Ἀρχ. 816, 179.

Εὐ-βρῶής, 2· βαρὺς Ἀνθ. Παλ. 6, 288, 7, gravis.

Εὔ-βροχος· τὸ· εὔβρογον.

Εὔ-βρωτος, 2· καλὸς εἰς βρῶσιν, εὐκολοφάγωτος, - ἄρτος Ἀθην. 3,113, vescus, edulis.

Εὐ-βύριος, ὁ· εὔοικος Εὐφορ. ἀποσπ. 92, παρὰ τὸ βύριον = οἴκημα ἀρ. λεξ.

Εὔ-βυρσος, 2· εὔβρινος, καλὸν ἔχων δέρμα Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 1299.

Εὔ-βωλος· τὸ· εὔβουλος.

Εὐ-βωλο-στρόφητος, 2· εὐκολόργωτος, εὐκολοαροτρίωτος Εὐστ. 385, 36.

Εὔβως· εὔβους.

Εὐβώτας, ὁ· Κυρηναῖος Ὀλυμπιονίκης Παυσ. τὸ· Εὔβατος.

Εὐβώτη, ἡ· μία τῶν θυγ. τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου Ἀπολλ.

Εὐβώτης, ὁ· Βοιωτὸς Νον.

Εὐ-γαθής, δωρ. 2· εὐγηθής, ὁσυνας-κέλαδος Εὐρ. Ἡρ. μ. 792.

Εὐγάθης· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Εὐ-γάθητος, 2· εὐγαθὴς Εὐρ. Ἰ. Τ. 212.

Εὐγαία· τὸ· εὐταία

Εὐ-γαιος, 2· εὔγεως Στραβ. 12,3, ἀμφ.

Εὐγαίων, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.

Εὐγάλακτες, οἱ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγρῆστ. εὐγάλαξ Ἡσύχ. ἢ κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ ἐν. εὐγάλακτος, ὡς «αἶγα εὐγάλακτον» = καλόν, πολύ, καλὸν ἔχουσαν γάλα Ἀλκίφρ. ἐπ. 3,21.

Εὐ-γάλακτον, τό· βοτάνη τις Πλιν. Ἱ. Φ. 27, 10, 59.

Εὐ-γάλακτος, 2· τὸ· εὐγάλακτες.

Εὐ-γάληνος, 2· γαλήνιος, ἥσυχος Λυκοφρ. 20, serenus.

Εὐ-γαλήνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὔ-γαλος, ἐκ δι. γρ. ἀντὶ εὔγλαγος Λυκοφρ. 307.

Εὐ-γαμέω· εὐτυχῶς ὑπανδρεύομαι μτγν.

Εὐ-γᾰμία, ἡ· γάμος εὐτυχὴς Πολυδ. 9,160.

Εὐ-γαμία· γεν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-γάμια, τά· ἑορτὴ γάμου εὐτυχοῦς μτγν.

Εὐγάμιος, ὁ· ῥήτωρ τις Ἕλλην περίφημος ἐπὶ Μαξιμίνου τοῦ νεωτέρου Καπιτολ.

Εὐγάμις, ιος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὔγαμος, 2· εὐτυχῶς νυμφευμένος, ὑπανδρευμένος Ἐτ. Μ.

Εὐγάμων· ἀνδρ. ὄν. Κλ. Ἀλ. ἴσως κυκλικὸς ποιητ. τῆς Τελεγονίας Κυρηναῖος Ἐπιγρ.

Εὐγάνεοι, οἱ· Εὐγένειοι, ἔθνος τῶν Ῥαιτικῶν Ἄλπεων Πλιν.

Εὖ-γε· εὖ γε, συγκαταθετικὴ προσφών. ὀρθῶς, πολὺ καλά· ἔτι εἰρωνικῶς Πλατ. συγγν. «εὖ λέγεις», ἀπολ. 24· ὁ Ἀριστ. καὶ διπλοῦν· «εὖγ' εὖγε ποιήσαντες», εἰρ. 285· «εὖγε, εὖγε, ὦ κύνες ἕπεσθε» προσφών. κυνηγετικὴ Ξεν. κυν. 6, 19· «εὖγε τῆς προαιρέσεως» Λουκ. βι. συγγρ. 8.

Εὐγεια, ἡ· κώμη Ἀρκαδίας, κάτ. Εὐγειτης ὡς Ζελείτης, ἢ Εὐγειώτης ὡς Μαριώτης Στ. Βυζ.

Εὐγείας, ὁ· Μακεδὼν τις Ἐπιγρ.

Εὔ-γειος, 2· ἔχων γῆν, ἔδαφος καλὸν Διοσκ.

Εὐγειτης· τὸ· Εὔγεια.

Εὐγειτων, ὁ· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Εὐγενάτωρ, ὁ· σοφιστὴς Σουΐδ. ἴδε Φαλάγριος.

Εὐγένεια· γεν. ὄν. Ἐπιγρ. τὸ· Εὐγενία.

Εὐ-γένεια, ἡ· ἀρετὴ γένους, εὐγενὴς γέννησις, καταγωγή· τὸ νὰ κατάγεται τις ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γονεῖς ἐντίμους, ἐναρέτους, ἐνδόξους· «εὐγένειαν εὐπρεπεῖς» Αἰσχ. Περ. 434· «εὐγένεια παίδων» = εὐγενεῖς παῖδες Εὐρ. Τρ. 582· καὶ πεζ. Πλατ. Μενέξ. 237· καὶ πλ. Εὐθυδ. 279. Μτφ. χρηστότης, γενναιότης, μεγαλοψυχία Πλουτ. καὶ μτγν. ἔτι «ἡ ἐν τοῖς σώμασιν εὐγένεια» = εὐπρεπεῖς ἕξεις, σεμνοὶ τρόποι Πλουτ. ἔτι εἰς τὸν λόγον, τὸ ὕφος, εὐγένεια = εὐπρέπεια, εὐσταλεία Λογγίν.

Εὐ-γενειανός, ὁ ἐπών. Νικήτα, οὗτινος σώζεται ποίημα ἐρωτικὸν μτγν. = Εὐγενιανός.

Εὐ-γένειος, 2· καλὴν ἔχων γενειάδα Πλατ. Εὐθυφρ. 2, τὸ· ἠὐγένειος, barbatus.

Εὐ-γενέτειρα θηλ. τοῦ ἑπομ. - τύχη Ἐπιγρ. ἀδ. 428 (9, 788).

Εὐ-γενέτης, ὁ· εὐγενὴς Εὐρ. Φοιν. 1510· ὦ ἐπίθ. Ἴων 1060· - παῖδες Στρατ. 37 (12, 195), generosus.

Εὐγενέτης· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ. Φιλαδελφ.

Εὐγένετος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Λυδικοῦ νομισμ. Μιον. ἀντὶ Εὐγένητος.

Εὐγενέτωρ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐγένης· 1) ποιητ. Ἀνθολογίας Ἀνθ. Παλ. 2) Ἀθηναῖος Αἰγιλιεὺς Ἐπιγρ.

Εὐ-γενής, 2· ὁ ἐξ ἐντίμου καὶ καλῆς καταγωγῆς, γεννήσεως Αἰσχ. Ἑπτ. 391· «εὐγενὲς γύναι», Περ. 690· «λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσία», Ἀπ. 1232· «χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες» ὁ Κρέων προσφωνεῖ τοὺς Ἀθηναίους οἵτινες ἐκαυχῶντο ὡς εὐγενοῦς καταγωγῆς διὰ τὸ εἶναι αὐτόχθονας Σοφ. Οἰ. Κ. 732· «ἵππος εὐγενής», Ἰλ. 25· π. Εὐρ. συχνὰ καὶ «εὐγενὴς δόμος», Ἴων 1540· «ἀπ' εὐγενοῦς ῥίζης», Ἰ. Τ. 609· καὶ μτφ. ἐπὶ τῆς εὐγενείας τοῦ ἐξωτερικοῦ «εὐγενὴ παρθένων εἶδος» = εὐαχήμονα, Ἑλ. 10· «ὄρνις, παρηΐς» Ἴων 242· «πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων», Μηδ. 1072· π. Ἀριστοτ. γίνεται διάκρισις μεταξὺ εὐγενοῦς καὶ γενναίου, «εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος» π. ψυχ. 1· «εὐγενὴς μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους· γεννατὸν δὲ τὸ μὴ ἐξισταμένων ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως», ῥητ. 2, 15· ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν = καλῶν εἴδους, καλῆ καταγωγῇ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 8· χώρα Πλουτ. Κατ. νεωτ. 25· καὶ ὁ Σοφ. λέγει περὶ τῆς σελήνης, «ὅταν περ αὐτὴς εὐγενεστάτη φανῇ», ἐν καιρῷ δηλ. πανσελήνου, ἀποσπ. 713· Μτφ. ὁ αἰσθημα καὶ φρόνημα ψυχῆς ἔχων, οἷον προσήκει τοῖς εὐγενέσι· «κατὰ μεταφορὰν μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 15· - φύσις Σοφ. Φιλ. 862· «εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας εἴτ' ἰσθλῶν κακή», Ἀντ. 38· π. Εὐρ. καὶ πεζ. ἐνασχολήσεις τοῖς εὐγενέσιν ἁρμόζουσαι Αἰσχ. καὶ ἄλλ. ἀντίθ. τῷ ἀγεννὴς· ἔτι ἐπὶ γλώσσης καὶ ὕφους Δ. Ἁλ. καὶ ἄλλ.

Εὐ-γενία, ἡ· εὐγένεια.

Εὐγενία· γυν. ὄν. Ἀνθ. Παλ. καὶ Εὐγενίη Ἐπιγρ.

Εὐγενιανός· εὐγενειανός.

Εὐγενίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. ἀρχαιοτάτης γραφῆς ἐπὶ λίθου ἐν Λακωνικῇ.

Εὐγενίζω· εὐγενῆ ποιῶ· «τὴν πόλιν εὐγενίζεις» Φιλημ. ἀποσπ. ἀργ. 89, honesto.

Εὐ-γενίη, ἰων. ἡ· εὐγένεια Ἀνθ. παρθ. 130.

Εὐ-γενικός, 3· εὐγενής· «τὸ γενναῖος οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ εὐγενικοῦ ἔλεγον» Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 587, nobilis.

Εὐγενικός, ὁ· Μάρκος ὁ Εὐγ. ἐπίσκοπος Ἐφέσου Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ.

Εὐγένιον, τό· βοτάνη τις, «τὸ φυτὸν τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι laurum καλοῦσι» Γεωπ. 11, 3, 4.

Εὐγενὴς· εὐγενής, καὶ εἶδος ἀμπέλου Γαύρ.

Εὐγένης· 1) λόγιος ἐπὶ Θεοδοσίου καὶ Οὐαλεντιανοῦ Ζωσιμ. 2) γραμματικὸς ἐξ Ἀδραμυττίου τῆς Φρυγίας ἐπὶ Ἀναστασίου Σουΐδ. 3) πατ. Θεμιστίου Θεμίστ. 4) εὐνοῦχος ἐν τῇ Καισαρικῇ αὐλῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ζώσιμ. 5) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Εὐγένις (ιος)· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐγενίς, (ίδος)· θηλ. τοῦ εὐγενὴς Σχολ. Ὀδ. κ, 221.

Εὐ-γενο-πρεπῶς· ὅπως ἁρμόζει ἀνθρώπῳ εὐγενεῖ μτγν.

Εὐ-γεν-ώνυμος, εὐγενὲς ἔχων ὄνομα μτγν.

Εὐ-γενῶς, ἐπίρ. τοῦ εὐγενής.

Εὐ-γεφύρωτος, 2 ἁρμόδιος εἰς τὸ γεφυρωθῆναι τόπος, ἐν ᾧ δύναταί τις εὐκόλως νὰ θέσῃ γέφυραν Πολυδ. 3, 66, 5.

Εὐγέων, ὁ· ἱστοριογράφος Σάμιος Δ. Ἁλ.

Εὐ-γεώργητος, 2· εὐκολοκαλλιέργητος μτγν.

Εὐ-γέωργος· τῷ προηγ. μτγν.

Εὔγεως, ἄττ. 2· εὔγειος Στραβ. (τὸ· εὔγαιος) Αἰλ Π. Ἱ 5, 56, fertilis.

Εὐ-γεώτης· τὸ· εὐγεια.

Εὐ-γῆθής, 2, μάν. ἐν τῷ ὑωρ. σχηματ. εὐγαθής, = εὔθυμος, laetus.

Εὐ-γήθητος, 2· τῷ προηγ. = εὐγάθητος.

Εὐγήθης· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Εὐ-γηρέω· γηράσκω καλῶς, ἔχω καλὰ γηρατεῖα Στοβ. ἐκλ. ἠθ. 2, 236, bene senesco.

Εὐ-γηρία, ἡ· εὐτυχὴς γῆρας, κατ' Ἀριστοτ. «βραδύτης γήρως μετ' ἀλυπίας», ῥητ. 1, 5.

Εὐ-γηρος· τὸ· εὔγηρως Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9, 11 πλ.

Εὐ-γήρυς, 2· εὔηχος, εὔφωνος Ἀριστ. βατρ. 214.

Εὐ-γηρως, 2· εὐτυχὴς ἔχων γῆρας· «οὔτε γὰρ εἰ ταχὺ γηράσκει, εὔγηρως, οὔτ' εἰ μόγις μέν, λυπηρῶς δέ, εὐγήρως» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 5 π. Πλουτ. ἀντίθ. τῷ εὐκύμορος, semio felix.

Εὐγίτα, ἡ· γυν. ὄν. ἐκ Χειρωνείας Ἐπιγρ.

Εὐγίτων· Βοιωτός τις Ἐπιγρ. = Εὐγείτων.

Εὐ-γλάγετοι μαζοί, οἱ· τῷ ἑπομ. Λουκ. τραγῳδοπ. 110.

Εὐ-γλάκτης, 2· γαλακτερός, πλήρης γάλακτος, ἄφθονον ἔχων γάλα Νικ. Θηρ. 617.

Εὐ-γλαγος, 2· τῷ προηγ. - θάλος = καλόθρεπτον βλάστημα Λυκοφρ. 307.

(Εὐ-γλαξ μόν.) εὔγλαγι Ἑρμῇ· γαλακτοδότῃ δοτ. τῆς ἀγρ. ὀν. δυνατὸν δ' ἄλλως νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἑτερόκλ. δοτ. τοῦ προηγ.

Εὐ-γληνος· καλὴν ἔχων τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, εὐόφθαλμος· - πρόσωπον Καλουθ 261.

Εὐ-γλυπτος, 2· καλῶς γλυμμένος, σκαλισμένος, εἰς λίθαν ἢ χαλκὸν πελεκημένος, π. χ. βωμὸς Χριστοδ. ἐκφρ. 1· - μέταλλον Ἐπιγρ. ἀδ. 680 (7, 363).

Εὐ-γλύφανος, 2· τῷ προηγ. Ναν. Δ. 34.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-γλῦφής, 2· τῷ προηγ. - κάλαμοι Δημοχαρ. 2 (6, 63).
Εὐ-γλωσσέω καὶ εὐγλωττέω· εἶμαι εὔγλωττος, = εὐστομῶ, ἔχω γλῶσσαν εὔστροφον Κυριλλ.
Εὐ-γλωσσία καὶ εὐγλωττία, ἡ· εὐκολία τοῦ ὀρθῶς λαλεῖν Ἀριστ. Ἱππ. 837· ἐπὶ πτηνῶν, ᾄσμα, κελάδημα καλὸν Αἰλ. Ἴ. Ζ. 17, 23· π. ῥητ. = εὐφράδεια, ῥητορεία.
Εὐγλώσσιος· ἀνδρ. ὄν. Λιβαν.
Εὐ-γλωσσίζω καὶ ἀττ. εὐγλωττίζω· εὔγλωττον καθιστῶ Φιλοστρ. 6. Ἀπολλων. 36.
Εὔ-γλωσσος καὶ ἀττ. εὔγλωττος, 2· εὐφραδής, εὔστομος, ἐν κακῇ σημ. «ψευδῶν ξυγκολλητής, εὑρεσιεπής» Ἀριστ. νεφ. 445· εἰς καλὴν σημ. εὐφραδής, καλῶς ὁμιλῶν «ἠδώντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί» Αἰσχ. ἱκ. 756· «τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος» Εὐρ. π. Ἀθην. 15, 665· «τὸ εὔγλωσσαν» = ἡ εὐφράδεια Δ. Ἀλ. - οἶνος = ἡ μὲ ἦχον εὐχάριστον ἐπὶ τοῦ ποτηρίου πίπτων, ἢ = τὴν γλῶσσαν λόων εἰς πολυλογίαν Κόϊντ. Μαικ. 11 (9,403), disertus, eloquens.
Εὐ-γλωττέω· ἴδ' εὐγλωσσέω.
Εὐ-γλωττίζω· ἴδ' εὐγλωσσίζω.
Εὔ-γλωττος, ἐπίρ. τοῦ εὔγλωττος Πολυδ. 4, 24, diserte.
Εὐ-γλώχτν, ινος, 2· καλήν, ὀξεῖαν ἔχων ἀκωκήν, μύτην· - τρίαινα Ὀππ. ἁλ. 5, 439· - τὸ Κ. Σμ. 8, 406· - ἄκων, 10, 81.
Εὔγμα, τό· καύχημα Ἡσύχ. 1) ἀλαζονεία, μεγαληγορία, - κενὰ εὔγματα Ὀδ. χ, 249· 2) = εὐχή, δέησις Αἰσχ. Πρ. 586, gloriatio.
Εὐγμαλέος, 3· εὐχῆς ἄξιος Φωτ. optabilis.
Εὔ-γναμπτος, 2 (καὶ εὐγνάμπτης Δ. Περ. 1115 γρ. ἀμφ.) ἐπ. εὔγναμπτος, ὡραῖα λυγισμένος, κληδες Ὀδ. σ, 294· - περόναι Ἀπολ. Ῥ. 3, 833.
Εὔ-γναπτος, 2· τῷ προηγ. Χριστοδ. ἐκφρ.
Εὐγνηθῶ μήτ. Ὁμήρου Ὀμ. καὶ Ἡσ. ἀγών.
Εὐ-γνωμέω, ἴσαρ. ἀντὶ εὐγνωμονέω μτγν.
Εὐ-γνώμιος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.
Εὐ-γνωμονέω· εἶμαι εὐγνώμων, φρόνιμος, προβλεπτικός, ἴδ. φέρομαι καλῶς καὶ φιλοφρόνως συχν. ἀντίθ. τῷ ἀγνωμονέω Πλουτ. Νομ. 12· «πρός τινα», συγκρ. Φιλοπ καὶ Φλαμιν. 1.
Εὐ-γνωμονία, ἡ· ὁμόνοια, συμφωνία Ψ. Χρυσ. consonantia.
Εὐγνωμόνιος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.
Εὐ-γνωμόνως, ἐπίρ. τοῦ εὐγνώμων.
Εὐ-γνωμοσύνη, ἡ· αἴσθημα, φρόνημα καὶ ἰδιότης τοῦ εὐγνώμονος, ὡς π. Αἰσχίν. «τὴν γ' εὐγνωμοσύνην δεῖ προτακτέον τοῦ λόγου», ὅπου μεταξὺ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ λόγου ἀναφέρεται «εὐγνώμονα καὶ δυνατὸν εἰπεῖν» = ἔχοντα χρηστότητα καὶ εὐγενὲς τοῦ ἤθους φρόνημα, 3, 170· ἔτι δὲ = σύνεσις, φρόνησις Πλουτ. Θεμιστ. 7.
Εὐγνώμων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-γνώμων, 2· φιλόφρων, καλοκἀγαθος, συνετὸς Ξεν. ἀπομ. 2, 3, 6· π. Ἀριστοτ. «ἡ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας καὶ ἔχειν γνώμην φαμέν, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς κρίσις ὀρθή», ἦθ. 6, 11· δῆ. «εὐγνωμόνων ἀκροατῶν δεησόμεθα» χρηστῶν καὶ ἐπιεικῶν Πλουτ. Θησ. 1· «ἐχυρὸς εὐγνώμων καὶ πρᾶος», Ἀρατ. 10· «-καὶ φιλάνθρωπος λόγος», Δημητρ. 5· «εὐγνώμονα καὶ δίκαια γράφειν» Ἀντών. 79, ἀντίθ. τῷ βίαιος Δ. Ἀλ. 7, 36· «εὔγν. πόνημα» Ἀγαθ. 40 (Πλαν. 41)· ἀλλὰ καὶ φρόνιμος Αἰσχίν. 3, 170, συγκρ. Ἀνδοκ. 2, 6· «ψεῦδος τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον» = ἐντιμότερόν τι ψεῦδος Λουκ. Ἴ. ἁλ. 1, 4.
Εὐ-γνωμόνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. φρονίμως Ξεν. Ἀγησ. 2, 25, prudenter.
Εὐ-γνώριστος, 2· εὐκολογνώριστος μτγν.
Εὔ-γνωστος, 2· δῆλος, φανερὸς Ἡσύχ. καλῶς ἐγνωσμένος Εὐρ. Ὀρ. 1394· εὐκολογνώριστος, φανερὸς Σοφ. Αἴ. 690· «καὶ ἐμαθής» Ξεν. οἰκ. 20, 14, δι. γρ. καὶ εὔγνωτος, cognobilis.
Εὔγνωστος· υἱὸς Ξενοφάντου, ἐν τῷ στρατῷ Ξέρξου Ἀρρ.
Εὔγνωτος· ἴδ' εὔγνωστος.
Εὔ-γομφος, 2· καλῶς συνηρμοσμένος, συνδεδεμένος· - πύλαι Εὐρ. Ἴ. Τ. 1286.
Εὐ-γόμφωτος, 2· τῷ προηγ. - νῆα Ὀππ. ἁλ. 1, 58.
Εὐ-γόνατος, 2· καλά, στερεὰ γόνατα ἔχων· ἐπὶ φυτῶν ὁ ἔχων καλοὺς γόμφους, ῥόζους.
Εὐ-γονέω· εἶμαι καρποφόρος Θεοφρ.
Εὐ-γονία, ἡ· καρποφορία καλῶν ἢ ὡραίων τέκνων γέννησις Πλατ. πολ. 8, 546· - θρεμμάτων Πλουτ. Ῥωμ. 24, foecunditas.
Εὔ-γονος, 2· εὐτυχῶς γεννῶν, καρποφόρος μτγν. foecundus.
Εὐ-γραμμάτια, ἡ· τὸ ὡραῖον τῶν ἀλφαβητικῶν στοιχείων γράψιμον Γαλην.
Εὐ-γράμματος, 2· εὔφημος· «-εὐγράμματον ὄνομα τὸ εὔφημον, οὐκ εὐγράμματον δὲ τὸ δύσφημον, ὡς τὸ Νεφέρσοφρις, Αἰγύπτου βασιλέως» Σουΐδ.
Εὐ-γραμμία, ἡ· ὡραῖον σχεδίασμα, σκιαγράφημα Ἀθην. 5, 197.
Εὔ-γραμμος, 2· ὡραίας ἔχων γραμμάς, ὡραῖα σκιαγραφήματα, ὡραῖαι ἰχνογραφίαι Λουκ. Ζεὺς τραγ. 33· δῆ. τὸ εὔγραμμον = ὡραῖον σκιαγράφημα, ὡραία ἰχνογραφία Λουκ. εἰκ. 6· μτφ. - περίοδοι Δ. Ἁλ.
Εὔγραμμος· Κορίνθιος κυνικὸς ἐν Τυρρηνίᾳ Πλίν.
Εὐ-γραφής, 2· α) καλογραμμένος, καλῶς ἐζωγραφημένος· - ἔργον Λτων. Ἁλ. 12 (6, 221)· β) καλῶς γράφων· - κάλαμοι Παυλ. Σιλ. 52 (6, 66).
Εὐγραφία· γεν. ὄν. μτγν.
Εὔ-γραφος, 2· εὐγραφὴς Παυλ. Σιλ.
Εὔγραφος· Μάρτυς ἐν τῷ μηνολογίῳ τ. 10 Δεκεμβρίου Ἐπιγρ.
Εὐ-γρηγόρησις, ἡ μεγίστη, ἐξαίρετος ἀγρυπνία Κυριλλ.
Εὐ-γύαλος, 2· κοῖλος, εὐβαθούλωτος Ναν. 13, 68, cavus.
Εὔ-γυρος, 2· εὐστρογγύλωτος· - πάλη Φιλιππ. 33 (Πλαν. 25).
Εὐ-γώνιος, 2· ὀρθογώνιος (πλίνθου μῆκος) Εὐρ. Ἴων 1037.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-δαίδαλος, 2· τεχνηέντως, καλῶς ἐξειργασμένος· - ναὸς Βακχυλ. ἐπ. Δ. Ἀλλ. π. συνθ. λεξ. σ. 100.

Εὐδαιμάκων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδαιμοκλῆς ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-δαιμονάω· εἰμὶ εὐδαίμων, ἴσφ. ἀντὶ εὐδαιμονέω Στοβ. ἀνθ. 1, 44.

Εὐ-δαιμονέω· εἰμὶ εὐδαίμων, ζῶ εὐδαιμόνως· «ἡ τυραννὶς πολλὰ τἄλλ' εὐδαιμονεῖ» Σοφ. Ἀντ. 502· «εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν ἀλλὰ μυρία» 952· ἐν πολλοῖς εὐτυχὴς εἶμι, ἔχω ἄλλας πολλὰς εὐτυχίας (Λουκ. δι. ν. 24, 3 καὶ «ἔν τινι») Ἡρ. 2, 177· μετὰ τοῦ εὖ πράττειν συνην. Πλατ. Χαρμ. 174· - εὐδαιμονοίης Ἀριστ συγν. ἰδ. εἶναι εἰς εὐτυχῆ κατάστασιν· «πόλις εὐδαιμονοῦσα» Ξεν. π. πρασσ. 6, 1· πρβλ. εὐδαίμων.

Εὐ-δαιμόνημα, τό· εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, εὐτύχημα Λουκ. εἰκ. 22.

Εὐδαιμονία, ἡ· τοῦ εὐδαίμονος κατάστασις, εὐτυχία Ὅμ. ὕμν. 10, 5· «πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει» Σοφ. Ἀντ. 1328· καὶ πεζ. ἀπανταχοῦ, ἀντίθ. τῷ ἀθλιότης Πλατ. Θεαιτ. 175· ἰδ. καὶ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν, καλὴ κατάστασις· «ἡ Νάξος εὐδαιμονίᾳ τῶν νήσων προέφερε» Ἡρ. 5, 28, felicitas, beatitudo.

Εὐδαιμανικός, ἴσφ. ἀντὶ εὐδαιμονικός.

Εὐδαιμονίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-δαιμονίζω· καλοτυχίζω, μακαρίζω, «- τινά μοίρας» = διὰ τὴν τύχην του Σοφ. Οἰ. Κ. 142· «-τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἀγαθῶν» Πλατ συμπ. 184· «-ὑπέρ τινος» Ξεν. Ἀν. 1, 7,3, ὅπου ὅμως μετὰ τοῦ Κρυγέρ. ὑπὲρ ψαπτέον· «ἐπί τινι» Λουκ. μισθ. συν. 7· «διά τι», Νιγρ. 23· Ἀθην. = εὐδαιμονέω, 4, 130, felicito.

Εὐ-δαιμανικός, 3· εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἀνήκων, τῷ εὐδαίμονι ἀναφερόμενος· «τὰ εὐδ.» = τὰ πράγματα ἐν οἷς ἡ εὐδαιμονία συνίσταται Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 34· - ἄνθρωπος Ἀριστ. Ἠθικ. 1134, ὁ εὐτυχὴς, μακαριστόν τινα ποιῶν· - τελετὴ Πλατ. Φαίδρ. 253 «καὶ καλὸν τὸ πρασεπικτᾶσθαι τιμήν» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 19· - χρῆσις Δ. Λαερ. 7, 104· «καὶ μακάριον ἔργον» Πλουτ. «οἱ εὐδαιμονικοί» = οἱ φιλόσοφοι οἱ τὴν εὐδαιμονίαν ὡς τὸ τέλος τῆς φιλοσοφίας θεωροῦντες Δ. Λαερ. 1, 17· οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Ἀνάξαρχος Ἀθήν.

Εὐ-δαιμονικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. - πράττειν Ἀριστ. εἰρ. 858· - διάγειν Ξεν. Ἑλλ. 3,2, 9, beate.

Εὐ-δαιμόνισμα, τό· τὸ ἐκτιμώμενον, νομιζόμενον ὡς εὐτύχημα, εὐδαιμονία· «φεύγειν πεινώντων ἁπλήστως ἀνθρώπων εὐδαιμόνισμα καὶ ἀνοήτων» Πλατ. ἐπ. 8, 354· τὸ καλοτυχίζειν Ἀππ. πολ. ἐμφ. 4, 16, beatitudo.

Εὐ-δαιμονισμός, ὁ· τὸ εὐδαιμονίζειν, καλοτυχίζειν τινὰ ὡς εὐδαίμονα Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9· ἴδε = εὐδαιμονία μετγν.

Εὐ-δαιμονιστέος, 3 (εὐδαιμονίζω)· ὃν πρέπει νὰ νομίζῃ τις εὐδαίμονα Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 11.

Εὐ-δαιμόνως· ἴδε εὐδαίμων.

Εὐδαιμος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-δαιμοσύνη, ἡ· εὐδαιμονία Ἀρχύτ. Στοβ. ἀνθ. 172.

Εὐ-δαιμοτέλης· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Εὐ-δαίμων, 2· κυρ. ὁ ἔχων ἀγαθὸν δαίμονα, ὁδηγὸν ἑαυτοῦ, καλόμοιρος, εὐτυχὴς Ὅσ ἔρ. 824· ὁ εὖ τὸν δαίμονα διακείμενον ἔχων Σ. Ἐμπ. σ. 560, 14· ἴδε εὐκατάστατος, πλούσιος Πινδ. «ἀνήρ, Κυρήνη», Π. 10, 22· 4, 267 (οὕτω καὶ μτγν συχν. ἐπὶ πόλεων, ἴδ. τῶν Ἀθηνῶν Ἡρ. 8, 111· καὶ π. Ξεν. Ἀν. συχν. «πόλις μεγάλη τε καὶ εὐδαίμων»)· ἴδε - πότμος Πινδ. Ὀ. 2, 20· - βίοτος, Ν. 7, 100· π.-Κῦρος Αἰσχ. Περ. 754· - ἀνήρ, Ἀγ. 516· «εὐδαίμονες, οἵσιν κακῶν ἄγευστος αἰὼν» Σοφ. Ἀντ. 578· - Ἀθῆναι, Οἰ. Κ. 283· - ὄλβος, Οἰ. τ. 1197· «βίον ἔχειν εὐδαίμονα» Εὐρ. Ἰ. Τ. 915· «-Ἑλλάς, Θησέως χώρα», 1182, Τρ. 209· «εὐδαίμονα πράσσειν», Ἠλ. 1359, ἀντίθ. τῷ εὐτυχής, Μηδ, 1230· - Ἥρη Ἀριστ. ὄρν. 1741· - θεὸς Πλατ. Τιμ. 34· «ὃ γε εὖ ζῶν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων», πολ. 1, 354· «οἰκία μεγάλη τε καὶ εὐδαίμων», Πρωτ. 316· ἐπὶ τῆς κτήσεως «τὸν βίον εὐδαίμονα παρέχειν», Φιλ. 11· «τῶν πλουσίων τε καὶ εὐδαιμόνων δοκούντων εἶναι», πολ. 3, 406· «ὃς ἐκ πολλῶν καὶ εὐδαιμόνων ἐπισῶν εἰς πτωχείην ἀπίκται» ἐκ τοῦ πλούτου εἰς πτωχίαν ἐξέπεσεν Ἡρ. 3,14, ἀντίθ. τῷ ἄθλιος Πλατ. Γοργ. 471· «τὸ εὐδαίμον» = ἡ εὐτυχία Θουκ. 2, 23· μετὰ γεν. «εὐδαίμων ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων» Πλατ. Φαιδ. 58· ἐπὶ ἀλόγων ζώων, «τὰ κτήνη εὐδαίμονα ποιεῖν» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 14, τὸ ἐπίρ. εὐδαιμόνως· π. χ. πράττειν Ἀριστ. πλ. 802· «εὐδαιμονέστερον διάγειν» Ξεν. Ἀν. 3,1, 43, felix, beatus.

Εὐδαίμων 1) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἑράδης Ὑγῖν. 2) ἡ Εὐδαίμων, ὄν. πόλεως κατ' ἀστεϊσμὸν πλασθεῖσης ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης Ἀριστ 3) ἐπῶν. Βάττου τοῦ Β'. Πλουτ. 4) γραμματικός τις Πηλουσιώτης σύγχρονος τοῦ Λιβανίου Σουΐδ. 5) δύο Αἰγύπτιοι Ὀλυμπιονῖκαι Φιλοστρ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ. ἴδε εὐδαίμων.

Εὔδαιος· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ. ἴσφ. ἀντὶ εὔλαιος.

Εὐ-δάκρυτος, 2· πολυδάκρυτος, πολυθρήνητος Αἰσχ. Χο. 179· πολλὰ χύνων δάκρυα Φιλοστρ. lacrumabilis.

Εὐ-δάκτυλος, 2· καλοὺς ἔχων δακτύλους· - παρθένος Ἀλκιφρ. 3, 67·

Εὐδαλαγτες αἱ χάριτες Παύλ.

Εὐδάμας, αντος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-δάμαστος, 2· ἴδε εὐδάμνας.

Εὐδαμέα· γεν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδάμης· ἀνδρ. ὄν ἐπὶ νομισμ. Σμυρν.

Εὐδαμία· 1) γεν. ὄν. Σπαρτιάτιδος Ἐπιγρ. 2) Μεσσηνίας Ἐπιγρ. ἴδε εὐδαμος.

Εὐδαμίδας· 1) Σπαρτιάτης ἀδελφὸς Φυτίδα, ἡγεμὼν στρατεύματός τινος Λακεδαιμονίων ἐν Θράκῃ Ξεν. 2) υἱὸς Ἀρχιδάμου τοῦ Δ', ἀδελφὸς Ἄγιδος, πατὴρ Ἀρχιδάμου τοῦ Δ'. βασ. τῆς Σπάρτης (330 - 300 π. Χ.) Προκλείδης Πλουτ. 3) υἱὸς τοῦ νεωτέρου Ἀρχιδάμου, πατὴρ Ἄγιδος τοῦ Γ'. Πολυβ. 4) Κορίνθιος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις Λουκ. 5) στρατηγὸς Κρατεροῦ Πολυαιν. 6) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Εὐδαμίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδάμιππος· φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου Θεοκρ.

Εὐδαμίων· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Εὐδάμνας, 2· εὐκολοδάμαστος Ἡσύχ.

Εὐδαμόκλητος· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Εὐδαμόλιος, ὁ· ὄν. ἐθνικὸν Ἐτ. Μ. ἀμφ.

Εὔδαμος, δωρ. ὁ· 1) εὔδημος, ὄν. βασκανολόγου τινὸς καὶ λαχανοπώλου, ὅστις δι' ἐπῳδῶν καὶ ἄλλων διαφόρων μαγειῶν ἀπεδίωκεν, ὡς ἔλεγε, τὰ πονηρὰ δαιμόνια, καὶ προεφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δήγματα ὄφεων, καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ καὶ ἀτροσδόκητα συμβάντα Σχόλ. Ἀριστ. 5 πλ. 2) Πλαταιεὺς Ἐπιγρ. 3) Λεβαδεὺς Ἐπιγρ 4) ἀγαλματοποιὸς Ἀνθ. 5) ἀδελφὸς Πύθωνος, ἐλεφάντων δδηγὸς ἐπὶ Εὐμένους Δ. Σικ. 6) Κῶος Μιαν. 7) Σπαρτιάτης Ἐπιγρ. 8) Κόρινθιος ἐκ τοῦ γένους τῶν Βακχιαδῶν· 9) πατὴρ τοῦ Μηνοδώρου Δ. Λαερ. 10) Θισβαῖος Ἐπιγρ.

Εὐδάνεμος· ἥρως τις, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἵδρυτο βωμὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ οὗτινος τὸ γένος ἐθεωρεῖτο ἱερὸν Ἀρρ. περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει καὶ λόγος τις εἰς τὸν Δείναρχον ἀποδιδόμενος Δ. Ἀλ. εὐδάνεμος πλ. = οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Εὐδανέμου Ἀρρ.

Εὐδάνω· π. τύπος κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ εὕδω Λυκοφρ. 1354, dormio.

Εὐ-δαπάνητος, 2· τῷ ἐπομ. ψ. Χρυσ. 7, 554, 20.

Εὐ-δάπανος, 2· α) πολλὴν ποιῶν δαπάνην, «ἐλευθεριότης δέ ἐστιν ἀρετὴ ψυχῆς εὐδάπανος εἰς τὰ καλὰ» Ἀριστοτ. π. ἀρετ. καὶ κακ. 2· «καὶ ἀφειδὴς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων» Πλουτ. Αἰμιλ. Παυλ. 4, ὑπερθ. Δ. Κασ. Δ. Κασ. 44, 39· β) τὸ ἔχον μικρὰν ἀξίαν, κοστίζον ὀλίγον, «λιτὰ καὶ εὐδάπανα» Δ. Ἀλ. 2, 23, sumptuosus.

Εὐ-δαπάνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μτγν.

Εὐ-δαρκής, 2· εὐδερκής, εὐόφθαλμος Ἡσύχ. oculatus.

Εὐδείελος, ἡ· μτγν. ὄν. τῆς πόλεως καὶ χώρας Ἀσπληδόνος Στραβ. 9, 415.

Εὐ-δείελος 2· (ὁ εὖ πρὸς δείλην κείμενος), ὅ ἐστι πρὸς δύσιν καὶ ζόφον, (πρὸς) δειλινὸν (κλίμα κείμενος) Ἡσύχ. π. Ὁμ. Ὀδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπών. Ἰθάκης, 6, 167· ἐν γέν. ἐπὶ νήσων, ν, 234· ἐπὶ Κρίσης Ὁμ. ὕμν. Ἀπολλ. 438· π. Πινδ. ἐπὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Κρονίου λόφου καὶ ἐπὶ τοῦ λιμένος καὶ παραλίας πόλεως Ἰωλκοῦ, Π. 4, 76· ὡς καὶ ἡ πάλις Ἀσπληδὼν εἶχε τοῦτο τὸ ἐπωνύμιον ὅτε τὸ προηγ. καὶ ἡ Θάσος ἐν χρησμῷ τινι «εὐδείελον ἄστυ» Στ. Βυζ. – αἶα – σχόλ. Ἄρατ. 519 ἡ λέξ ἐτυμολογηται ἡ παρὰ τὸ εὖ καὶ εἴλη κατ' ἐπένθεσ. τοῦ δ (ὡς καὶ π. ἁρ. γραμ. ἀντὶ τοῦ εὐδείελος ἑρμην. ὡς ὁ Σχόλ. Ὀδ. ι, 21) = ἐκτεθειμένος εἰς τὸν μετὰ μεσημβρίαν ἥλιον = λίαν θερμὸς καὶ φωτεινὸς Βουττμαν λεξ. 2, 191· ἡ παρὰ τὸ δῆλος, δέελος = σαφέστατος, ὀφθαλμοφανής, ὡς αἱ νῆσοι ἐπειδὴ διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιορισμοῦ αὐτῶν ἀπὸ ξηρᾶς κεχωρισμέναι φαίνονται πόρρωθεν ὥσπερ διακεκριμέναι περιοχαὶ μετὰ σαφεστάτων διαγραφῶν, ὅπερ ἁρμόζει μᾶλλον εἰς τὴν Ἰθάκην διὰ τὴν σκοπελώδη καὶ μακρόθυν ὀρατὴν ἀκτὴν αὐτῆς Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ. καὶ Σχόλ. ἔσφ. δὲ εἶνε ἡ παρὰ τὸ δείλη ἐτυμολ. ὅστιν ἑσπέρα, ὡς τὸ δυσμικὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος, ὅλως πρὸς δυσμὰς κείμενον, ὅπερ ἁρμόζει μὲν ἐπὶ τῆς Ἰθάκης οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπὶ τῆς Ἰωλκοῦ.

Εὐ-δεινός· εὐδιεινός, εὔδιος Ὀππ. ἁλ. 21, 5, ἀμφ.

Εὐ-δειπναῖος· ὑδ' εὐδείπνη.

Εὐ-δειπνέω· καλῶς, ὑγιῶς δειπνῶ Ἀθῆν. 4, 149.

Εὐδείπνη, ἡ· νῆσος Λιβύης, κάτ. Εὐδειπναῖος ὡς Λερναῖος Στ. Βυζ.

Εὐ-δειπνία, ἡ· καλὸν δεῖπνον, τὰ εὔχεσθαί τινι καλὸν γεῦμα, τὸ τῆς συνηθ. καλὴν ὄρεξιν, λέξ. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ εὖ δείπνειας (= εὖ δειπνήσειας)· ὑδε δειπνέω.

Εὐ-δειπνος, 2· α) ὁ καλῶς δειπνήσας, ἐπὶ νεκροῦ τιμωμένου δι' ἀφθόνου νεκρικῆς θυσίας Αἰσχ. Χο. 477· β) δαίς, λαμπρὰ καὶ ἑορταστικὴ εὐωχία κατηρτισμένον συμπόσιον Εὐρ. Μηδ. 100.

Εὐδέρμων, ὁ· εὐδαίμων Ἐπιγρ.

Εὐ-δενδρος, 2· ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ δένδρα· – ἄλσος Πινδ. Ὀ. 8, 9· – ὄγθος, Ν 11, 25· – χόρτοι = δενδρώδεις νομαὶ Εὐρ. Ἰ. Τ. 134· – ὕλη Ἀλκ. Μεσσ. 8 (6, 218)· καὶ πεζ. – ὄρος Λουκ. Περιεγρ. 21· « – χώρη εὐδενδροτάτη» Ἱπποκρ.

Εὐ-δερκής, 2· καλῶς ὁρῶν μτγν.

Εὐδέρκης· Ἀθηναῖός τις Δημ.

Εὐ-δέρματος, 2· ἔχων ὡραῖον, ἰσχυρὸν δέρμα Σχόλ. πολ. Ῥ. 2, 125.

Εὐ-δέψητος, 2· εὐκολοάργαστος, εὐκολότριπτος, εὐκολομάλακτος, ἐπὶ δερμάτων «δέρματα εὐδεψητότατα» Ἱπποκρ.

Εὔ-δηλος, 2· ἐπίδηλος, φανερώτατος, ὀφθαλμοφανέστατος· «πεπλήγμεθ', εὔδηλα γάρ» Αἰσχ. Περ. 970· «εὔδηλον ὅτι» Πλατ. πολιτ. 308, μετὰ μετχ. ὡς τὸ ἁπλοῦν Ἀριστ. Ἀχ. 1130.

Εὐ-δήλως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Πλουτ. Θησ. 3, manifestus.

Εὔδηλος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Εὐδημίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδήμ(ε)ιος 2 εἰς τὸν Εὔδημον ἀνήκων Ἀριστοτ. τὰ ἠθικὰ εὐδήμεια.

Εὐδημία, ἡ· νῆσος τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου Πλιν.

Εὐδήμιδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὔδημος· 1) Ἀθηναῖος δημαγωγός, ὑπὸ τοῦ δήμου φονευθείς, ὡς προτείνας ἀδίκων τινὰ καὶ ἀθέμιτον νόμον Δημ. 2) Ῥόδιος φιλόσοφος περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας ἱστορίαν τῆς γεωμετρίας καὶ ἀστρολογίας· μὴ διασωθεῖσαν Στραβ. εἰς τοῦτον ἐπιγράφονται τὰ ὀνόματα τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους ἠθ. Εὐδ. 3) Ἄρχων Ἀθηναῖος ἐν Ὀλυμπ. 106, 4· 4) Κυζικηνὸς Δημ. 5) Ἀριδαῖος 6) Χολαργεὺς Μάξιμ. 7) Ξυπεταιὼν Ἐπιγρ. 8) συγγράψας περὶ λαχάνων Ἀθήν. 9) ἄλλος, ὅστις μετὰ τῶν ὀπαδῶν του ὀνομάζ. «οἱ περὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν Εὔδημον, Πολυδ. 10) Κύπριός τις, πρὸς ὃν ὁ Ἀριστοκλῆς ἀφιερώνει τὸ σύγγραμμά του περὶ ψυχῆς Πλουτ. 11) Μιλήσιος Πολυδ. 12) Πάριος ἱστοριογράφος Δ. Ἀλ. 13) Περγαμηνὸς Πλουτ. 14) Χῖος Θεοφρ. 15) Σάμιος πατὴρ τοῦ Ἀγαθάρχου Ἀρποκρ. 16) Νάξιος ἱστοριογράφος Κλ. Ἀλ. 17) Θεσσαλὸς Λαρισσαῖος Ἱπποκρ. 18) ῥήτωρ τῆς 4ης ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Σουΐδ. 19) ἀνατόμος καὶ αὐγγρανος τοῦ Ἐρασιστράτου Γαλην. καὶ νεώτερός τις ἰατρὸς μαθητὴς τοῦ Θεμίσωνος Ταχ. 20) περιπατητικὸς καὶ συγγραφεὺς Γαλην. 21) ἐπίτροπος ἐν Ἰνδίᾳ Ἀρρ. 21) = Εὔδαμος, ἀλεφάντων ὁδηγὸς ἐπὶ Εὐμένους Δ. Σικ. 23) Σμυρναῖος Μιον. 24) λαχανοπώλης τις Θεοφρ. 25) ἄλλ. Ἐπιγρ. τὸ εὔδικος καὶ εὔδαμος.

Εὐδήμων· Εὐδαίμων, Κωπαεὺς Ἐπιγρ.

Εὐδία, ἡ· 1) μία τῶν Νηρηίδων Ἐπιγρ. 2) ὄν πλοίου Ἀθηναϊκοῦ Ἀττ. ναυτ.

Εὐδία, ἡ (εὔδιος)· εὐαιρία (δῖα = ἀὴρ) ἥσυχος, γλυκὺς καιρός· «· ὅπασσεν ἐκ χειμῶνος» Πινδ. Ἰ. 6, 38· «ἐν εὐδίᾳ χειμῶνα ποιοῦσι» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 14· «μελετήσασαν εὐδίαν ἔχειν, Ὀ. 1, 68· μτφ. «πόλις ἐν εὐδίᾳ» Αἰσχ. Ἑπτ. 777· «ἔν γε χειμῶσι καὶ ἐν εὐδίαις», Πλατ. νομ. 12, 96· εὐδίας = ἐπὶ ἡσύχου, γλυκείας ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 12· π. συχν. μετὰ τοῦ γαλήνη ἐπὶ εὐθυμίας, Παράτητος τοῦ σώματος, τοῦ μὴ ἐνοχλουμένου ὑπὸ ἀρρωστίας, ὑγιεινῆς κατάστασις Πλουτ. παραμυθ. εἰς Ἀπολλων. 362, serenitas.

Εὐ-διά-βᾶτος, 2· εὐκολοπέραστος· = ποταμὸς Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 11, pervius.

Εὐ-διά-βλητος, 2· εὐδιάβολος Πλουτ. - λόγος Σ. Ἐμπ. κ. γεωμ. 60.

Εὐ-δια-βούητος, 2 εὐκόλως, λίαν περίφημος μτγν. τὸ συγκρ. Ιτολ. τετραβ. 172, 25.

Εὐ-διά-βολος, 2· εὐσυκοφάντητος, ὃν τις εὐκόλως δύναται νὰ συκοφαντήσῃ, νὰ παρεξηγήσῃ ἐπὶ κακοῦ· «εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς» Πλατ. Εὐθύφρ. 3, criminosus.

Εὐ-δια-βούλως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. - ἔχειν ἀντίθ. τῷ ἐπαινεῖσθαι, Δημ. 61, 17, culpabiliter.

Εὐ-διά-γνωστος, 2· εὐδιάκριτος μτγν.

Εὐ-διά-γραπτος, 2· εὔκολος εἰς διαγραφὴν μτγν.

Εὐ-διά-γωγος, 2· περιχαρής, εὔθυμος Διοσκ. π. δὲ Φίλωνι καὶ Σουΐδ. ἱερ. χαροποιός, εὐθυμίαν προξενῶν, - ἀνάπαυλαι διασκεδαστικαί.

Εὐ-διά-δοχος, 2· ἐκ διαδοχῆς πράττων τι λέξ. πεπλασμ. ὑπὸ Σχολ. Ἰλ. ρ, 371.

Εὐ-διάζω· εὐδίαιω ἐκκλ μτφ. «βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος» = ὃν διάγει, ζῇ τις ἐν ἀσαλεύτῳ, ἀταράχῳ ἡσυχίᾳ, = ἀδιαλείπτῳ εὐθυμίᾳ Πλάτ. Ἄξιοχ. 370.

Εὐ-διά-θετος, 2· καλῶς διατεθειμένος, τακτοποιημένος, διωρισμένος μτγν. ἔτι δὲ καὶ = εὐκολοπώλητος, affectuosus.

Εὐ-δια-θέτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. εὐμενῶς Ἰώσ. benigne.

Εὐ-διά-θρυπτος, εὐκολοσάντριπτος, εὐκάλως ἀδυνατιζόμενος μτγν. fragilis.

Εὐδίαιον· ῥόδ τὸ ἑπόμ.

Εὐδίαιος, ὁ· ἡ εἰς τὴν ἐρόπιδα, εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου ῥόπα πρὸς ἔκρουν τοῦ ὕδατος Πλουτ. συμπ. 7, 1, 2 πρβλ. Πολυδ. 1, 92, ὅπου εὐδίαιος εὑρίσκεται· π. Φάστιν καὶ = ὁ αἴφνιν τοῦ κλυσηρίου· καθ' Ἡσύχ. = γυναικεῖον μόριον· σκοτεινὸν δὲ εἶνε τὸ «τριγόλαν τὸν εὐδίκαιον» = νηνεμίαν ἐξαίρετον Σώφρων π. Ἀθην. 7, 324· π. Σουΐδ. = τρῆμα τῆς νεὼς δι' οὗ ἡ ἀντλία ἔκρει.

Εὐ-δι-αίρετος, 2· εὐκολογώριστος Ἀριστοτ. Ζ. μορ. 1, 8, dividuus

Εὐδιαίτερος, 3· συγκρ. τοῦ εὐδιος Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 38.

Εὐ-διαίτητος, 2· εὐδιάκριτος, εὐκολοαπαφάσιστος Στραβ. 8, 332, ἀντίθ. δυσδιαίτητος.

Εὐ-δίαιτος, 2· μετρίως ζῶν Ξεν. ἀπολ. 19.

Εὐδίαιτος· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Εὐ-διά-κλαστος, 2· εὐκολοτσακιστος, εὐκολοκομμάτιαστος Κυριλλ. fragilis

Εὐ-δια-κόμιστος,, 2· ὁ εὐκόλως ἀντιπερνῶν που διακομιζόμενος, = ἀγχίπορος καθ' Ἡσύχ.

Εὐ-διά-κοπος, 2· 2· εὐκόλως διακοπτόμενος· - δεσμὸς Πολυδ. 3, 40, 4.

Εὐ-διά-κοπτος, 2· τῷ προηγ. - χιὼν = εὐκολοδιάβατος Πολυδ. 3, 55, 1.

Εὐ-δια-κόσμητος, 2· εὐκόλως τακτοποιούμενος Πολυδ. 8, 36, 9.

Εὐ-δια-κριτικός, 3· διορατικός, συνετὸς μτγν. perspicax, acutus.

Εὐ-διά-κριτος, 2· καλῶς διακρινόμενος, ἔχων καλὴν διάκρισιν Σχολ. Ἰλ. ω, 23.

Εὐ-διά-λειπτος, 2· εὐκόλως διαλείπων, παύων· «τὸ πῦρ ἀνωφερὲς καὶ εὐδιάληπτον καὶ φθαρτὸν» μτγν.

Εὐ-διά-λεκτος, 2· γλώσσης ἔμπειρος, πρόθυμος διαλεγόμενος ἑκαλ.

Εὐ-δια-λέκτως, ἴσφ. ἀντὶ εὐδιαλλάκτως.

Εὐ-διά-ληπτος, 2· τὸ εὐδιάλειπτος.

Εὐ-δι-άλλακτος, 2· εὐκολοφιλίωτος, εὐσυμβίβαστος Δ. Ἀλ. 4, 38, placabilis.

Εὐ-δι-αλλάκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «καὶ πρᾴως ἔχειν» Πλουτ. Κατ. 54, placabiliter.

Εὐ-διά-λογος, 2· εὐόμιλος ἀρ. λεξ.

Εὐ-διά-λυτος, 2· εὐκόλως διαλυόμενος, χωριζόμενος· - φιλία Ἀριστοτ. ἦθ. 8, 3· - γαλεάγραι Στραβ. 6, 273· «Ἑλλὰς ἀσθενὴς καὶ εὐδ.» Πλουτ. Φίλπ. 8· καὶ εὐσυμβίβαστος Πολυδ. 29, 5, 5· εὐκολοχώνευτος, ἐκ τροφῆς Ἀθήν. 3, 87· εὐκολοαναίρετός ῥητ.

Εὐ-διαλύω· εὐκόλως διαλύω Γαλην.

Εὐ-διά-μετρος, 2· εὐκόλως μετρούμενος, ἀριθμούμενος, ὀλίγος μτγν. exiguus.

Εὐ-διά-μονος, 2· μόνιμος, διαγέμων, σταθερὸς μτγν. stabilis, permanens.

Εὐ-δι-άναξ, ακτος, ὁ· ἄρχων τῆς εὐδίας, γαλήνης ἢ τοῦ φωτὸς Λουκ. ἁλ. ἐ. 1, 15.

Εὐ-δια-νέμητος, 2· εὐκολομοίραστος μτγν. dividuus.

Εὐ-δια-νόητος, 2· εὐκολονόητος, εὐκατάληπτος Εὐστ. perspicax.

Εὐδιανός, 3· εὔδιος Πινδ. Π. 5, 10· 30. θεμόν τι χειμωνιάτικον φόρεμα· «εὐδιανὸν φάρμακον αὐρῶν», Ὀ. 9, 97, tranquillans.

Εὐ-διά-πλαστος, 2· ὡραῖος, καλῶς πεπλασμένος μτγν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-διᾰ-πνευστος, 2· τῷ ἑπομ. Θεοφρ. - οἶνος Ἀθην. 1, 26.
Εὐ-διά-πνοος, συνηρ. ους, 2· εὐκόλως διαπνεόμενος, εὐκολοεξάτμιστος· - ὑγρὸν Ἀριστοτ. μορ. Z. 3, 9, perflabilis.
Εὐ-διά-πτωτος, 2· εὐκόλως πίπτων, σφάλλων Εὐστ. 180, 2.
Εὐ-δι-άρθρωτος, 2· εὐκόλως ἢ καλῶς διαρθρούμενος, συναρμοζόμενος, σαφηνιζόμενος Εὐστ. Ἰλ. 106, 12, perspicuus.
Εὐ-δι-άρπαστος, 2· εἰς διαρπαγὴν ἐκτεθειμένος, ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαρπάσῃ μτγν.
Εὐ-δια-ρρίπιστος, 2· εὐκόλως ὑπὸ ἀνέμου σειόμενος, μετακινούμενος ἢ διὰ τοῦ ἀνεμιστηρίου διασκορπιζόμενος ἐκκλ. refutandus.
Εὐ-διά-σειστος, 2· εὐκολοκίνητος, εὐκολοκλόνητος, εὐκολόσειστος, εὐεξέλεγκτος Σχολ. Ἰλ. ε, 226, mobilis.
Εὐ-δια-σκέδαστος, 2· εὐκολοσκόρπιστος Στοβ. ἐκλ. ἠθ. 420.
Εὐ-διά-σπαστος, 2· εὐκόλως διασχιζόμενος· - χάραξ Πολυβ. 18, 1, 9.
Εὐ-δια-στόλως· λίαν κεχωρισμένως Κύριλ.
Εὐ-διά-στροφος, 2· εὐκόλως διαστρεφόμενος, ἀνατρεπόμενος μτγν.
Εὐ-διά-τμητος, 2· εὐκόλως διακοπτόμενος, διασχιζόμενος Κυριλλ.
Εὐ-δια-τύπωτος, 2· εὐκόλως διατυπούμενος Εὐστ. 216, 87.
Εὐ-διά-φθαρτος, 2· τῷ ἑπομ. Πλατ. νόμ. 8, 845· - ὕδωρ Σχολ. Ἰλ. α, 50.
Εὐ-διά-φθορος, 2· εἰς φθορὰν ὑποκείμενος, εὐκόλως φθείρων Ἀριστοτ. πολ. 5, 6· ἴδε προηγ.
Εὐ-δια-φορέω· χωνεύω εὐκόλως Γεωπ.
Εὐ-δια-φόρητος, 2· εὐκολοχώνευτος, ἢ εὐεξάτμιστος δι' ἱδρῶτος ἢ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς Γαλην. εἰς τὸν ἀέρα εὐδιάλυτος· - οἶνος Διοσκ. π. Ἀθην. 1, 10.
Εὐ-διά-φυκτος, 2· ὃν τις εὐκόλως δύναται νὰ διαφύγῃ Κυριλλ.
Εὐ-διά-χυτος, 2· εὐκόλως εἰς ῥευστὸν μεταβαλλόμενος, εὐκολοανάλευτος· «ὕδωρ εὐδ. καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατον» Πλουτ. π. φύτ. ψυχρ. 11· ἐπὶ τοῦ ἀέρος αὐτ. εὐκολοχώνευτος Ἀριστοτ. πρβλ. 1, 42· ἐπὶ γῆς, ἀραιός.
Εὐ-δια-χώρητος, 2· εὐκόλως διαχωρούμενος, ἐκβαλλόμενος διὰ τοῦ πρωκτοῦ· ἔτι εὐκοίλιος Ξενοκρ. 31.
Εὐ-διάω (πρβλ. εὐδία)· ἥσυχος, γαλήνιος, ἱλαρός εἰμι, μόν. μετχ. ἐν π. μτγν. π. ἐπὶ θαλάσσης Ἀπολ. Ῥ. 2, 371· καὶ ἐπὶ θαλασσοπλοΐας· «τέμενον πλόον εὐδιόωντες» Ἔπλεον μὲ καλὸν καὶ ἐξάστερον καιρὸν Ὀππ. κυν. 1, 424· «ἄνεμος εὐδιόων», ἀλ. 3, 58· ἐπὶ πτηνοῦ μὴ τινάσσοντος, κραδαίνοντος τὰ πτερά του, ἀλλ' ἡσύχως ἱπταμένου, μετεωριζομένου· «εὐκήλοισιν εὐδιόων πτερύγεσσιν» Ἀπολ. Ῥ. 2, 935· πρβλ. εὐδιάζω.
Εὐ-δίδακτος, 2· εὐκολοδίδακτος Δ. Σικ. 2, 29, docibilis.
Εὐδιεινός, 3· εὔδιος, «ἡ εὐδιεινὴ» γαλήνη Πλάτ. νόμ. 11, 919· εὐδιεινὰς ἡμέρας ἐκάλουν τὰς Ἀλκυονίδας καὶ γαληνάς, καθ' ἃς ἡ ἀλκυὼν ἐπωάζει Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 251· «-τροπαί, ῶν» Ἀριστοτ. Ι. Z. 5, 8· - χώρα «μὴ ἐκτεθειμένη τῷ ἀνέμῳ Στραβ. ὡς «τόποι εὔδιοι», ἀντίθ. τῷ χειμερινοί Ἀριστοτ. μετεωρ. 10, 12· καὶ τῷ προσήνεμοι· «ποιούμενος εὐδιεινήν, ὅταν μὲν ἡ ψύχη, ἐν εὐδιεινοῖς = εἰς τόπους ὑπ' ἀνέμων ἀταράχους ἢ κατ' ἄλλους = τοὺς θερμοὺς Θεοφρ. π. Ξεν. κυν. 5, 9, serenus, tranquillus.
Εὐδιεινῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «-καὶ ἱλαρῶς» Ἱπποκρ. tranquille.
Εὔδιδος· ἀδελφὸς Λυσίου Συρακούσιος Πλουτ.
Εὐ-δι-έξ-οδος, 2· καλὴν ἔχων διέξοδον, ὁ διά τινος τόπου εὐκόλως ἐξερχόμενος, ἴδ. ἐπὶ εὐκοιλιότητος Ἱπποκρ.
Εὐ-δί-ετος, 2· εὐκολοανάλυτος Διοσκ. 1, 18. ἴδε διίημι.
Εὐ-δι-ήγητος, 2· εὐκολος εἰς διήγησιν Ἰσοκ. 19, 28, narrabilis.
Εὐδίκαιος· Ἀμοργῖνός τις Ῥοσσ.
Εὐ-δικία, ἡ (τὸ καλὸν δίκαιον)· δικαιοσύνη· «εὐδικίας ἀνέχειν» = φυλάττειν, προσέχειν, ἐπαγρυπνεῖν ὥστε νὰ διατηρῆται ἡ δικαιοσύνη Ὀδ. τ, 111· εὐδικίη = μετ' ὀρθότητος, δικαίως Ἀπολ. Ῥ. 4, 342, ἀντίθ. κακοδικία.
Εὔδικος· 1) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων Ξεν. Ὑσ. = Εὔδιος· 2, υἱὸς Ἀπημάντου Ἀθηναῖος Πλατ. Ἱππ. 3) Λαρισσαῖος φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὃν παρεκίνησε νὰ εἰσβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν Δημ. 4) Δελφός τις Κουρτ. 5) ἄλλ. Δημ.
Εὐ-δῖνης, 2· τῷ ἑπομ. Πορφυρ.
Εὐ-δίνητος, 2· εὔστροφος· - τρύπανα Λεων. Ταρ. 4 (6, 205).
Εὐ-δινός, εὐδινὸς Ὀρφ. Ὕμν. 21, 5, ὅπου πρότερον ἦτο εὐδεινός· πρβλ. Λοβεκ. παθ. 190.
Εὐδίξατα· πόλ. ἐλάσσονος Ἀρμενίας Πτολ.
Εὐ-δί-οδος, 2· εὐδιάβατος Θεοφρ. permeabilis.
Εὐ-δι-οίκητος, 2· εὐκολοδιοίκητος, εὐκολοκυβέρνητος μτγν. tractabilis.
Εὔδιον· ἴδ. εὐδιαῖος.
Εὐδιο-ποιέω· εὐδίαν ἐμποιῶ τινι, φαιδρύνω γλωσ. sereno.
Εὐ-δί-οπτος, 2· διαφανὴς Ἀριστοτ. προβλ. 21, 8, 9 εἰς τὸ συγκρ. perspicuus.
Εὐ-δι-όρθωτος, 2· εὐκολοδιόρθωτος Ἱπποκρ. «τῆς εἰς τὰ χρήματα ζημίας εὐδιόρθωτον ἐχούσης τὴν συμφορὰν» Δ. Ἀλ. 10, 42.
Εὐ-δι-όριστος, 2· εὐκολοδιόριστος Ἀριστοτ.
Εὔδιος· 1) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων Ξεν. 2) ἄλλος ἐπὶ νομ. Λυδ. Μιον.
Εὔ-διος (Ζεύς, Διός), (πρβλ. εὐδιεινὸς καὶ εὐδία), 2· ἥσυχος, ἀτάραχος, ἱλαρὸς ἴδ. π. μτγν. ἐπὶ τῆς ἠρεμίας τῆς ἀνεμοταραχῆς· «ἐκ δ' ἀνέμοιο εὔδιοι ἐκλύζοντο· - ἄκραι» Ἀπολ. Ῥ. 1, 521· - κλῖμα Στράβ. 3 α. 141· «- νῆσος ποιοῦσα εὔδιον τὸν λιμένα» Δ. Σικ. 12, 61· «τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα» Θεοκρ. 22, 22· ἐν γέν. ἐπὶ ἡσύχου ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως Ἄρατ. 991· - συχν. καὶ μτφ. «εὔδιος καὶ ἥδιστος βίος» = ἥσυχος, ἱλαρὸς π. καὶ ὅμ. ὡς «ποτὲ μὲν φαίνεις πολὺν δετόν, ἄλλο δ' αὖτε εὔδιος» Ἐπιγρ. ἀδ. 37 (12, 156).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«πρηδς τε καὶ εὔδιος ἄμμιν ἰκάνοις» Ὀππ. Ἁλ. 1, 29· «τὸ εὔδιον τοῦ προσώπου» Μ. Ἀντων. 6, 29· - εὐδίων κεῖται ἐπιρρημ. αὐτ. κυν. 1,44· «εὐδία πόντος πορφύρεται» Ἀγαθ. (10, 14)· π. Ἱπποκρ. = μαλακός, ὡς πρὸς τὴν θερμότητα μέτριος «χειμὼν μήτε λίαν εὔδιος ὑπερβάλλων τῷ ψύχει» πρβλ. ἀνωτ. εὐδιέστερος· ὁ Ἱπποκρ. ἔχει καὶ τὸ ὑπερθ. εὐδιεστάτη (τὸ ι ἔστιν ἐν χρήσ. π. Ἀράτ. καὶ Ὀρφ. μακρόν, ἐὰν εἶνε μακρὰ ἡ τελευταία συλλαβή), serenus, tranquillus.

Εὐδίφος· πόλ. πρὸς μεσημβρίαν ἐνδοτέρω τοῦ Πολεμωνιακοῦ κόλπου Πτολ.

Εὐ-δίπλωτος, 2· εὐκολοδίπλωτος Εὐστ. Ἰλ. 1036, τίλ.

Εὔ-διφρος, 2· ὡραίους ἔχων δίφρους· «Ἤλιδος εὐδίφροιο» Νον. Δ. 37, 139.

Εὐδίως· ἴδ. εὔδιος.

Εὔ-δμητος, 2, ἐπ. ἐδμήτος (μόν. Ὀδ. υ, 302 ὁ συνηθ. τύπ.)· ὡραῖα ᾠκοδομημένος· - πύργαι Ἰλ. μ, 154· - βωμός, α, 448· - πόλις, φ, 516· - τοῖχος Ὀδ. χ, 126· - κολώνα Πινδ. Π. 12, 3.

Εὐδοίξατα· πόλ. ἐλάσσονος Ἀρμενίας π. τῷ Ἀντιταύρῳ Πτολ. (γρ. ἐσφ. Εὐδίξατα.)

Εὐ-δοκέω· εἶμαι εἴς τι εὐχαριστημένος, συμφωνῶ, στέργω, ἀποδέχομαι συχνὰ π. Πολυδ. «ὥστε πάντας εὐδοκῆσαι στρατηγὸν αὐτὸν ὑπάρχειν», 1, 8, 4· (καὶ «εὐδοκεῖν τινι», 2, 38, 7· «-ἔν τινι» μτγν. ὡς Ματθ. 3, 17)· μετὰ μετχ. «εὐδοκοῦσι τὴν πολιτείαν μετειληφότες», αὐτ. 2, 38, 4· καὶ «τοῖς Θηβαίοις οὐχ ὅλως εὐδοκεῖ τὸ γεγονός, 20, 5, 10· παθ. «εὐδοκεῖσθαι ἐπί τινι», 1, 8, 4, ὡς - τινί, 27, 3, 5· κατὰ Β. Ἀν. «εὐδοκούμενος, ὁ συγκατατιθέμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων», 260.

Εὐ-δόκησις, ἡ· ἔγκρισις, συγκατάθεσις, ἐπιδοκιμασία, Δ. Ἀλ. 3, 13, approbatio.

Εὐ-δοκητής, ὁ· ἐγκρίνων Ἐπιφαν. probator.

Εὐ-δοκητός, 3· ἀριστός, ἀποδεκτός, στερκτὸς Δ. Λαερ. 2, 87, probatus.

Εὐ-δοκία· 1) εὐδόκησις Ν. Δ. benevolentia.

Εὐδοκία· πρότερον Ἀθηναῖς καλουμένη, θυγ. Λεοντίου τοῦ ἐν Ἀθήναις διδασκάλου, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα καὶ ἔξοχα προτερήματά της, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδίδουσί τινες ποίημά τι ἐκ στίχων ἑξαμέτρων, 2343, Ὁμηρόκεντρα ἐπιγραφόμενον, (περὶ τὰ 460 μ. Χ.) ἐκδοθὲν ὑπὸ Ἄλδου 1551, Ἀνθ. 2) Εὐδοκία, ἡ Εὐδοξία ἡ Μακρεμβολίτισσα καλουμένη, θυγ. τοῦ Αὐτοκρατ. Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα καὶ Ῥωμανοῦ, ἀκμάσασα περὶ τὴν δεκάτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετ. συνέγραψε λεξικὸν ἱστορικομυθικὸν Ἰωνιάδα ἐπιγραφόμενον, περιέχον ἀντικείμενα πολλὰ τῆς γενεαλογίας τῶν ἀρχαίων ἡρώων καὶ θεῶν καὶ πλῆθος ἀνεκδότων ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων Ἀνθ. 3) θυγ. Ὀβαλεντινιανοῦ τοῦ Γ' καὶ τῆς Εὐδοξίας Πρισκ. 1) ἄλλη τις Ἐπιγρ.

Εὐδοκιὰς ἄδος, ἡ· πόλ. 1) Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς Ἱεροκλ. 2) Παμφυλίας π. τῇ Τερμησσῷ Ἱεροκλ. 3) Λυκίας μτγν. 4) Καππαδοκίας Κωνστ. Πορφ. 5) Λυκαονίας = Γάλεσος μτγν.

Εὐ-δοκίμέω· ἐπαινοῦμαι, ἔχω καλὴν φήμην, ἀπολαμβάνω ὑπόληψιν δι' ἐξόχου τινὸς προτερήματος ἢ πράξεως, «εὐδοκίμησεν ἀνὴρ» Ἀριστ. νεφ. 1031· «-ἐν τῇ στρατηγίᾳ» Ἡρ. 1,59· «-διὰ πάντων», 5,63· «-παρά τινι», 6, 132· «εὐδοκιμεῖ μάλιστα τῶν μαθητῶν» Πλάτ. Πρωτ. 315· «ἔν τισι» = μεταξὺ αὐτῶν, 337, ὡς «-ἐν ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ σοφίᾳ» = μεταξὺ πάντων τῶν Ἑλλήνων φημίζεται διὰ τὴν σοφίαν του, Ἱππ. μειζ. 291· «-καὶ ἀριστεύειν», πολ. 5, 468· «-περὶ τὴν μάχην», 2, 368· «θάματα εὐδοκιμοῦντα» Ἰσοκ. 4, 45· «-καρίῳ ἐνθυμήματι» Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 4· «-ἐπὶ τῶν λόγων» Δήμ. προοιμ. 9· «ἔκ τινος» Πλουτ. Δίων 34. Παθ. π. «ταῖς εὐδοκιμουμέναις χάριτας ἀποδιδοὺς» Δ. Σικ. 4, 24, «ἀκρόδαμα εὐδοκιμούμενον» = ἀγαπητὸν Πλουτ. Γαλβ. 16, celebresco.

Εὐ-δοκίμησις, ἡ· τὸ εὐδοξεῖν, ἔπαινον, ὑπόληψιν ἀπολαμβάνειν· «καὶ παρὰ θεῶν εὐδοκιμήσεις» Πλατ. πολ. 2, 363· «καὶ ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις» Λουκ. ἁλι. 25, celebratio.

Εὐ-δοκιμία, ἡ· εὐφημία Πλατ. Φιλ. 58.

Εὐ-δοκιμίζω· γνωρίμον παρέχω, ποιῶ τινα Γλωσσ. nobilito.

Εὐ-δοκιμος, 2· ὁ ὑπολήψεως ἀξιούμενος καὶ ἐπαίνου· - στρατιὰ Διαχ. Περ. 843· «-θανάτου μέρος» Εὐρ. Ἡρακλ. 821· «γίγνου ἐν τῷ πολέμῳ» Πλατ. Λαχ. 183· «-ἐν τοῖς Ἕλλησιν» = μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, νόμ. 1, 631· «- τὴν πόλιν ποιεῖν», νόμ. 12, 950· «εὐδ. τά τε ἄλλα καὶ εἰς τὸν πόλεμον» = ὡς πρὸς τὸν πόλεμον· «-ἐπί τινι» Πλουτ. Λυσ. 22, probatus.

Εὐδόκιμος· 1) Σπαρτιάτης τις Δ Σικ. 2) ἄλλος τις Πολυαιν. 3) ὁ Εὐδ. ὃν πλοῦτον Ἀθην. Βοιωτ.

Εὔδοκος, ὁ· Δελφός τις Ἐπιγρ.

Εὐ-δοκίμως, ἐπίρ. τοῦ εὐδόκιμος.

Εὐ-δοκουμένως, ἐπίρ. (μετχ. τοῦ π. ἐνιστ. τοῦ εὐδοκέω)· μετ' εὐδοκίας, συγκαταθέσεως, - τινί = κατὰ γνώμην τινὸς Πολυδ. 18,34,10.

Εὐδόλων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδόμητος, 2· εὐδμητος μτγν.

Εὐδόμιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-δομος, 2· καλῶς ᾠκοδομημένος Εὐρ. Φοιν. 1186.

Εὐδόξειος, 3· εὔδοξος.

Εὐδοξεύς· Ἀθηναῖος πατ. καὶ υἱὸς Ἐπιγρ.

Εὐ-δοξέω· εἶμαι ἐν καλῇ δόξῃ, φήμῃ, ἐπαίνῳ, ὡς εὐδοκιμέω· «τίς δὴ μετ' αὐτὸν ἄλλος εὐδοξεῖ στρατοῦ;» = ὑπάρχει ἐν τῷ στρατῷ Εὐρ. Ῥησ. 496· «-τὰ πολλά» = εἰς τὰ πλείστα ἐπιτυγχάνω ἐπαινῶν καὶ τιμῆν Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 30· «ἡ πόλις» Δήμ. Ἀεπτ. 142, clarco.

Εὐ-δόξημα, τό· ὕμνησις, τιμὴ Πραξ. Συνοδ. 684, 13, celebratio.

Εὐ-δοξία, ἡ· καλὴ φήμη, κλέος, ὑπόληψις Πινδ. Π. 5, 8· κατ' Ἀριστοτ. «τὸ ὑπὸ πάντων σπουδαίων ὑπολαμβάνεσθαι ἢ τοιοῦτόν τι ἔχειν οὗ πάντες ἐφίενται» = πλῆθος ἐπαίνων ῥητ. 1, 5· ὀρθὴ γνώμη, δοξασία Πλατ. Μεν. 99, celebritas.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐδοξία· 1) γυνὴ τοῦ αὐτοκρ. Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ Γ'. Θυγ. Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου Σωκρατ. ἱστ. 2) γυνὴ τοῦ αὐτοκρ. Ἀρκαδίου, θυγ. τοῦ ἡγεμόνος τῶν Φράγκων Βαύτου Φιλοστοργ.

Εὐδοξιανή, ἡ· πόλις τοῦ Γαλατικοῦ Πόντου Πτολ.

Εὐδοξιάς, ἡ· πόλ. Γαλατίας Ἱεροκλ.

Εὐδοξιόπολις καὶ Εὐδόξιου πόλις, ἡ 1) πόλ. Πισιδίας Ἱεροκλ. 2) ἐπί τινα καιρὸν ὄνομα τῆς ἐν Θράκῃ πόλ. Σηλυμβρίας Ἱεροκλ.

Εὐδόξιος, ὁ· ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ἐξ Ἀραβισσοῦ τῆς ἐλάσσονος Ἀρμενίας Σουΐδ.

Εὔδοξος, 2· ἔνδοξος, καλὴν φήμην ἔχων, εὐκλεής, τετιμημένος Πινδ. συχν. ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ «-νίκα, ἄεθλα», Π. 6, 17· -φρὴν Αἰσχ. Χο. 301· «-γῆρας, φάμα» Εὐρ. Μήδ. 592· «νέας εὐδοξοτάτας συναπάσης τῆς στρατιᾶς παρείχετο» Ἡρ. 7, 99· -πόλις Θουκ. 1, 84· «οἱ παρὰ τοῖς ἔμφροσι εὔδ. γάμοι» Πλατ. νόμ. 6, 773· «-καὶ τίμιος» Ξεν. ἀπομ. 4,2, 28· ἐπίρ. Πλατ. Ἱππ. μείζ. 287, gloriosus.

Εὔδοξος· 1) υἱὸς Αἰσχίνου ἐκ Κνίδου τῆς Καρίας, φιλόσοφος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα, Πλάτωνος καὶ Φιλίστωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 366 π. Χ. καὶ ἀσχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν μαθηματικήν, ἀστρονομίαν καὶ ἰατρικήν, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο εἷς τῶν πρώτων ἀρχαίων μαθηματικῶν καὶ ἀστρονόμων· διατρίψας δὲ πολὺν χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, πρῶτος ἔφερεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς γνώσεις περὶ τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν· οὐδὲν δ' ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ διεσώθη ἐκτὸς μόν. ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐξήντλησεν ὁ Ἄρατος ὡς ὕλην τοῦ ποιήματός του Στραβ. 2) Κυζικηνὸς γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος π. Χ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπεχείρησε τὴν εἰς τὰς Ἰνδίας ὁδοιπορίαν, ὅθεν λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας λίθους εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις Στραβ. 3) Ῥόδιος ἱστοριογράφος Δ. Λαερ. 4) Ἰατρὸς Κνίδιος Δ. Λαερ. 5) Σικελιώτης κωμῳδιῶν ποιητὴς Δ. Λαέρ. 6) Ἀθηναῖος αὐλὸς Μελιτεὺς Ἐπιγρ. 6) ἄλλος τις π. Δημ. 7) Θεσσαλός, πατ. Φρύνου τινός, ὅστις καὶ Εὐδόξιος ὠνομάζετο Αἰκ. 8) ἄλλ. Ἐπιγρ

Εὐ-δόξως· ῾Ιδ' εὐδοξος.

Εὐ-δούλευτος, 2· καλῶς δουλεύων τῷ κυρίῳ του καὶ φιλοδέσποτος Χρυσ. τ. 5, σ, 994

Εὐ-δουλος, 2· ὁ τοῖς δούλοις εὔνους, καὶ καλῶς αὐτοὺς μεταχειριζόμενος Ἀχαιὸς π. Ἀθην. 6, 267, servis benignus.

Εὐ-δοχον· ῾Ιδ' ἔνδοχον,

Εὐ-δρᾰκής, 2· ὀξυδερκὴς Σοφ. Φιλ. 836· ῾Ιδ' εὐδαρκής.

Εὐδράμων· ἀνδρ. ὀν. Ἐπιγρ.

Εὐ-δράνεια καὶ εὐδρανία, ἡ· σωματικὴ εὐεξία, ῥωμαλεότης Ἡσύχ. robur.

Εὐ-δρανής, 2· ῥωμαλέος, κατὰ τὸ σῶμα ὑγιηρός, ἰσχυρὸς Ἡσυχ. strenuus.

Εὐ-δρανία, ἡ· εὐδράνεια, Ο'.

Εὐδρᾶπα· πόλ. Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Πτολ.

Εὐ-δρᾰπέτευτον ἀνδράποδον, τό· εὐκόλως δραπετεῦον μτγν.

Εὔδραστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδράω, εὐδράν, ἔσφ. ὀρθῶς γράφεται πεχωρισμένως εὖ δράω, εὖ δρᾶν ὡς εὖ ποιεῖν Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 13, benefacio.

Εὐ-δρομέω· καλῶς, ταχέως τρέχω Πλουτ. Φιλοπ 18· -ὁ λόγος Στοβ. ἀνθ. 3, 21· ἡ κατάληψις Σ. Ἐμπ. κ, φυσ. 2, 36.

Εὐ-δρομία, ἡ· καλὸς, ταχὺς δρόμος, τρέξιμον Ἱπποκρ. celeritas.

Εὐδρομίας, ὁ· τρέχων ταχέως, ἵχθυς τις Ἐρατοσθ. π. Πλουτ. ποτ. ζ. φρονιμ. 32.

Εὐ-δρομος, 2· ταχύς· -ἵππος Κραμ. Ἀν. 237, 25· καλῶς, ταχέως τρέχων Ὀρφ. π. Πλουτ. «ὁ οἶνος εὔδρομον τὸ σῶμα ποιεῖ», εὐκίνητον, ἢ ὥστε πάντας τοὺς πόρους ἔχειν ἀνοικτούς, 7, 10, 2· «πόλις εὔδρομος» Ἀνθ. Παλ. 336, 4.

Εὔδρομος, ὁ· 1) Στωϊκός τις Δ. Λαερ. 2) ἀγγελιαφόρος τις 3) ἄλλ. ἐπὶ νομίσμ. Ταυρ. Λογγ. Χερσοννησίου Μιον.

Εὐ-δρόμως, ἐπίρ. τοῦ εὔδρομος πλέειν μτγν. celeriter.

Εὔ-δροσος, 2· καλὰ δροσισμένος, καλήν, πολλὴν ἔχων δρόσον ἢ ὕδωρ· -παγαὶ Εὐρ. Ἰ. Α. 1517· «-γῆς τόποι» Ἀριστ. ὄρν. 245, rorulentus.

Εὔδρως· εὐθέτως, βεβαίως Ἡσύχ.

Εὐ-δύνατος, 2· καλοδυναμωμένος, ἰσχυρὸς π. Ὀρφ. καὶ τρικαταλ. ὕμν. 28, 20, pollens.

Εὐ-δυσ-ώπητος, 2· ὁ ποιῶν τινα εὐκόλως νὰ δυσωπῆται, ἐντρέπηται, παραπείθηται, «εὐπαθὴς πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν» = εὔκολος εἰς τὸ νὰ κλίνῃ εἰς τὴν παράκλησίν τινος ἐξ ἐντροπῆς διὰ μικρὰν αἰτίαν Πλουτ. π. δυσωπ. 1.

Εὐ-δυσωπήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ.

Εὔδω, μελ. εὐδήσω, παρατ. ἄττ. ηὗδε Πλατ. συμπ. 203· καιμῶμαι π. Ὁμ. συχ. «γλυκὺν ὕπναν εὕδειν» = ἡσυχα, γλυκὰ Ὀδ. θ, 445· «-παρά τινι», θ, 337· «οὔ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα» Ἰλ. β, 24· καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, ξ, 482· καὶ ἐν. «ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην» Αἰσχ. Ἀγ. 328· πεζ. συνηθέστ. καθεύδω· συνηθ. μτφ. ἡσυχάζω «ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο» = μέχρις οὗ κοπάσῃ ἡ μανία τοῦ Βορέου Ἰλ. ε, 524· «-παλαιὰ χάρις» Πινδ. Ῥ. 6,17· «εὖ τε πόντος - ἀκύμων εὕδοι» Αἰσχ. Ἀγ. 552· -συμφορὰ Πλουτ. Ἀντων. 36· «οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντα μ' ἐξεγείρετε» = τὸν ἄφροντιν Σοφ. Οἰ. τ. 68, ὡς π. Θεοκρ. εἶμαι ἥσυχος, εὐχαριστημένος, 2, 126· «κεἰ βραδὺς εὕδει» = ἂν ὀκνηρὸς βραδύνει Σοφ. Οἰ. Κ. 308· «οὔ ποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα» = ποτὲ δὲν ἡσυχάζουσι, καταπαύουσιν Εὐρ. Ἑκ. 662· «Τίσίαν ἐάσομεν εὕδειν» = θὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ ἡσυχάσῃ Πλατ. Φαίδ. 267· «εὕδοντα πόλεμον ἐγείρει» Σολ. ἔλεγ. στιχ. 19· «τί δάκρυον εὕδον ἐγείρεις;» Δημ. 19,255, dormio.

Εὔδωνος, ὁ· ποτ. παρὰ τὰς Τράλλεις τῆς Καρίας Πλιν.

Εὐδώρα, ἡ· 1) θυγ. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος Ησ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος Ἡσ. 3) θυγ. Ἄτλαντος καὶ Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων καὶ Δωδωναίων Νυμφῶν Σχολ. Ἀρατ. 4) μήτ. τοῦ Παρθενίου Σουιδ. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐδώρη, ἡ· ἐπ. τῷ προηγ.

Εὐ-δώρητος, 2· πλουσίως δωρηθείς, πλούσια δῶρα λαβών· - φορβὴ Ὀππ. ἁλ. 4, 359.

Εὐ-δωρία, ἡ· ἀφειδὴς δωρεά, χορηγία.

Εὔ-δωρος, 2· πλουσιοπάροχον προσφέρων δωρεάν· - ἄρουρα Ὀππ. ἁλ. 2, 39· ἔτι δὲ καὶ = τῷ εὐδώρητος Εὐστ.

Εὔδωρος· 1) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Πολυμήλης, θυγ. τοῦ Φύλαντος, ὑφ' οὗ καὶ ἀνετράφη ἐν Θεσσαλίᾳ· ὕστερον δ' ὑπῆγε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, εἷς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων Ἰλ. 2) διδάσκαλος τῆς παλαίστρας ἐν Ἀθήναις Πλάτ. 3) εἷς τῶν υἱῶν τῆς Νιόβης Εὐρ. 4) Ἀθηναῖος Πλατ. 6) Ἐλευσίνιος, ἄρχων ἐπών. Δ. Ἀλ. 5) Βοιωτὸς Ἐπιγρ. 6) Κνίδιος Μιον. 7) Ῥόδιος Ἀππ. 8) Πυθαγόρειος Σιμπλικ. Ἄλλος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας Στραβ. 10) ἀγαλματοποιὸς Πλιν. 11) ἱερόσυλός τις Ἡσύχ. 50 καὶ ἡ παροιμ. «Εὐδώρου σέλας» (σόλας ἢ αἴθας;) Ἡσύχ. 12) σκηνογράφος Ἐπιγρ. 50. Εὐδώρειος οἶκος Ἐπιγρ.

Εὐδωσώ, ἡ· ἐπων. Ἀφροδίτης ἐν Συρακούσαις Ἡσύχ.

Εὐδία· Εὐα, ἡ σμήτ. τῶν ζώντων Ἰώσ. 1, 1, 2.

Εὐ-ἑᾶνος, 2· καλῶς ἐνδεδυμένος, ὡραίαν ἔχων ἐσθῆτα - Δημήτηρ Μοσχ. 4, 75.

Εὐ-ἑγ-καυστος, 2· εὐκολόκαυστος Φουρνούτ. π. φυσ. θε. 32, 227.

Εὐ-ἐγρετος, 2· εὐκολοξύπνητος Ἱεροκλ.

Εὐεῖνα· ἀγλαΐα γλωσ. Ἡσυχ. ἀσαφές.

Εὔ-εδρος, 2· ἔχων ὡραίαν ἕδραν, θρόνον, ἐφ' οὗ κάθηται ἀταράχως καὶ καλῶς· - μάκαρες Αἰσχ. Ἑπτ. 93· «πόλεως ῥυτῆρες», 301· τὰ δὲ· Ἄργὼ= ἔχουσα καλὰ καθίσματα Θεοκρ. 13, 21· - ὄρνις = σημαίνων εὐτυχίαν, ὡς ἐκ δεξιῶν καθήμενος Λίλ. Ἰ. Ζ. 16, 16· καλῶς καθήμενος, ἁρμοζόντως Δ. Ἀλ. συνθ. λέξ. 6· 2) παθ. ἐφ' οὗ τις κάθηται καλά, ἀτρειά· «εὐεδρότερον τῶν ἵππων παρέχεται» = ὥστε νὰ κάθηται τις ἁρμοδίως ἐπ' αὐτοῦ Ξεν. Ἱππ. 1, 12· πρβλ. εὐκάθεδρος.

Εὐ-ἑδρως· εὐθέτως Ἡσύχ. = βεβαίως Φωτ

Εὐἑδωκος, ὁ· μυθολογ. ζῷον, πλάσμα τῶν Χαλδαίων Εὐσεβ.

Εὐἑδώραχος· βασ. Χαλδαίων πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ Συγγελ.

Εὐ-ἐθειρα, ἡ· ὡραίους ἔχουσα πλοκάμους Ἀνακρ. π. Ἥφαιστ. σ. 19.

Εὐ-ἐθειρος, 2· ὡραιοτρίχους Ἀνακρ. ἀποσπ. 80.

Εὐ-εἰδεια, ἡ· ὡραιότης μτγν. formositas.

Εὐ-εἰδής, 2· εὔμορφος· - γυνὴ Ἰλ. γ, 47, κατ' Εὐστ. αὐτ. κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ γυναικῶν· - λόχος Πινδ. Ἰ. 7, 28· - Γαλάτεια Ἡσ. θε. 250· «- Λάκαινα κόρη» Θεογν. 1002· - ἀνὴρ Αἰσχ. Περ. 316· «χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν» Εὐρ. Ἄλκ. 172· ἐπὶ γυναικῶν καὶ Ἡρ. 3, 1, 3 ἐπὶ ἀνδρῶν Ἡρ 6, 32, formosus, pulcher.

Εὐείδης, ὁ· Τίτος Φλαύϊος Εὐειδ. Ἐπιγρ.

Εὐ-εἰκαστος, 2· εὔκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι Ἡσύχ.

Εὐ-εἰκτέω· εὐρωστῶ, ὑγιαίνω Ἡσύχ. ἴσφ. ἀντὶ εὐεκτέω.

Εὔ-εἰκτος, 2· ἐνδοτικός, εὐκόλως ὑπακούων γνώμῃ ἄλλου Δ. Κασ. 60, 20, obsequens.

Εὐ-εἴκτως· προθύμως, εὐπειθῶς Ἐτ. Μ.

Εὐειλάδ· υἱὸς Ναβουχοδονόσορος Ἰώσ.

Εὐ-εἴλητος, 2· εὐκολοδίπλωτος Εὐστ. Ἰλ.

Εὐ-εἰλος, 2· προσήλιος, εὐκολοθέρμαστος, εὐκολοφώτιστος, - χωρία Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 20 π. Φωτ. χειρογρ. ἔστιν εὔηλος = εὐήλιος apricus.

Εὐ-ειματέω· καλῶς εἶμαι ἐνδεδυμένος Σωταδ. Στοβ. ἀνθ. 22, 26.

Εὐ-είματος, 3· καλοενδεδυμένος Μαξ. Τυρ.

Εὐ-ειμονέω· εὐειματέω Κυριλλ.

Εὐ-εἴμων, 2· εὐείματος Αἰσχ. Περ. 177.

Εὔ-ειρος, 2· καλομάλλης Ἱπποκρ. - οἶες Λεων. Ταρ. 98 (7, 657)· Ὑδ' εὔειρος.

Εὐ-εἰσ-βολος, 2· εὐκόλως ὑποκείμενος εἰς ἐχθρικὰς εἰσβολάς· - χώρα Λίν. τακτ. ἐπὶ λιμένος, «εὐεἰσβολον ἀτόμου λιμένος» = εὐπρόσιτον Στραβ. 17, 792.

Εὐ-ἑκ-βατος, 2· τόπος ἐξ οὗ τις εὐκόλως δύναται νὰ ἐκβαίνῃ Γαλην.

Εὐ-ἑκ-καυτος, 2· εὐκολόκαυστος Γαλην.

Εὐ-εκ-κριτικός, 3· τῷ ἑξῆς.

Εὐ-ἑκ-κριτος, 2· εὐκόλως ἐκ τοῦ σώματος ἐκκρινόμενος εἰς τὸ συγκρ. Ἀθην. 2, 53.

Εὐ-ἑκ-λαμπρος, 2· καλὴν ἐκπέμπων λάμψιν Ἥλιοδ. splendidus.

Εὐ-ἑκ-νιπτος, 2· εὐκόλως ἀπονιπτόμενος, ἐξαλειφόμενος· - ἁφὴ Πολυβ. 1, 44.

Εὐ-ἑκ-πλυτος, 2· τῷ προηγ. π. δὲ Ἱπποκρ. ἐνερ. = εὐκόλως ἀποπλύνων.

Εὐ-ἑκ-πνευστος, 2· εὐκόλως τὴν ἀναπνοήν, τὸν ἀνασασμόν του πέρνων, εὔκολα ἐξατμιζόμενος μτγν.

Εὐ-εκ-ποίητος, 2· εὐκόλως ἐκποιούμενος, κατὰ μέρος τιθέμενος, ἀποχωριζόμενος μτγν.

Εὐ-εκ-πόρθητος, 2· εὐκολοκυρίευτος μτγν.

Εὐ-ἑκ-πτωτος, 2· εὐκόλως ἐκπίπτων μτγν.

Εὐ-εκ-πύρωτος, 2· εὐκόλως πυρωνόμενος, θερμαινόμενος Στραβ. 12, 579.

Εὐ-ἑκ-ρυπτος, 2· εὐκολοκαθάριστος, εὐκόλως ἀπὸ τοῦ ῥύπου καθαριζόμενος Πολυβ. 1, 44.

Εὐ-εκτέω· εἰς ὑγιᾶ κατάστασιν, εὐρωστίαν εὑρίσκομαι, εἶμαι γιερός, δυνατὸς Ἀθην. 4, 168· «- καὶ παχύνεσθαι» ἐπὶ δένδρων Πλουτ. ζητ. φυσ. 30.

Εὐ-ἑκτης, ὁ· ὑγιής, δυνατός, εὐρωστος Πολυβ. 3, 88, 2.

Εὐ-εκτία, ἡ· εὐεξία Ἀρχυτ. π. Στοβ ἀνθ. 1, 75.

Εὐ-εκτικός, 3· εὐέκτης· «εὐεκτικά τε καὶ ὑγιῆ σώματα» Πλατ. νόμ. 3, 684· ὁ Ἀριστοτ. ἀπυδίδει τὴν λέξ. εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, «τὸ εὐεκτικόν, τὸ ποιητικὸν πυκνότητος ἐν τῇ σαρκί», ἠθ. δ, 1.

Εὐ εκτικῶς· σχετικῶς Σουιδ.

Εὔ-εκτος, 2· εὐεκτικὸς Σχολ. Εὐρ. Ἱππόλ. 108 ἐπίρ. εὐέκτως Γρ. Κορ. 922.

Εὐεκτός, 3· καλῶς ὑγιαίνων, λιπαρὸς Γαλην.

Εὐ-ἑκ-φορος, 2· εὔκαρπος· «γυνὴ ῥᾳδίως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κυοφοροῦσα καὶ τελεσφοροῦσα» = ἐγκαίρως μετὰ ἐννέα μῆνας τίκτουσα Ἀριστοτ. Ἱ, Ζ. 7, 4.
Εὐ-έλαιος, 2· πολλὰ ἔχων ἐλαιόδενδρα Στραϐ. 5, σ. 243.
Εὐ-έλατος, 2· εὐέλαστος ἀντὶ εὐήλατος Ἡσύχ.
Εὐ-έλγεια, ἡ· πόλ. ἀναφερομένη ὑπὸ Ἑκαταίου π. Στ. Βυζ. κάτ. Εὐελγεῖς Στ. Βυζ.
Εὐ-έλεγκτος, 2· εὐκόλως ἀναιρούμενος. ἀντιλεγόμενος Πλατ. Θεαιτ. 157· ὁ πρὸς ἀντιλογίαν εἴτε ἀναίρεσιν, καὶ ἐπίπληξιν ἐπιτήδειος καὶ ἐπιρρεπὴς Ἀμμώνιος· πρϐλ. καὶ εὐεξέλεγκτος.
Εὐέλθων· 1) υἱὸς Σιρόμου βασ. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος Ἡρ. 2) Πυθαγόρειος ἐξ Λἰγῶν Ἰαμϐλ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐελίδας, ὁ· Ζῶ· εὐκλείδης.
Εὐελίδης· αὐθάδης καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ Ησύχ. πρϐλ. εἰλήτιος καὶ εἰλέους.
Εὐ-έλικτος, 2· καλῶς τυλιγμένος, στριφογυρισμένος Σχυλ. Σοφ. Τρ. 792· εὔστροφος ἐπὶ φωνῆς Πολυϐ. 5, 117.
Εὐέλιον, τό· ἐλλιπὲς ἐν ἱερείῳ Ἡσύχ. λέξ. ἀσαφής.
Εὐ-ελκής, 2· ἕλκος, πληγὴν ἔχων εὐκολοθεράπευτον Ἱπποκρ. σ. 391, 42.
Εὔ-ελκτος, 2· εὐκολόσυρτος Γαλην 13, 10
Εὔελον· εὐήλιον Ἡσύχ.
Εὐ-έλπεια· ἡ· Ζῶ· εὐελπία.
Εὐ-ελπής, 2· καλὴν ἔχων ἐλπίδα Θεοδ. Στουδίτ. σ. 538, spernus.
Εὐ-ελπία, ἡ· καλὴ ἐλπὶς ἀι. γρ.
Εὐελπίδης, ὁ· 1) ὀφθαλμῶν ἰατρὸς διάσημος Κελσ. 2) πλατὺν πρόσωπον π. Ἀριστ.
Εὐ-ελπίδιον· διάρροδον· Ζῶε διάρροδος.
Εὐελπις· 1) Καρύστιος ἱστοριογράφος Πορφυρ. 2) χειρουργὸς ἐν Ῥώμῃ Κελσ. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
Εὔ-ελπις, 2· καλὰς ἐλπίδας τρέφων, πλήρης ἐλπίδων καλῶν· «εὔελπίς εἰμι» μεθ' ἑπομ. γεν. μετ' ἀπαρ. Αἰσχ. Πρ. 507· «εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι» Θουκ. 6, 24· «πρὸς τὸν θάνατον» Πλατ. Ἀπολ. 41· «- καὶ θαρραλέος», νόμ. 2, 671· «περί τινος», Ἱππ. ἐλάσ. 364· 2) ἐπὶ πραγμάτων καλὴν ἐλπίδα παρεχόντων Θουκ. 4, 62· «τὸ εὔελπι» = καλὴ ἐλπὶς Δ. Κασ. 42, 1.
Εὐ-ελπιστέω· ἔχω καλὴν ἐλπίδα μτγν.
Εὐ-ελπιστί, ἐπίρ. μετὰ καλῆς ἐλπίδος μτγν.
Εὐ-ελπιστία, ἡ· ἡ καλὴ ἐλπίς Πολυϐ. 11, 3, 6.
Εὐέλπιστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-έλπιστος, 2· εὔελπις, ὀλιγώτερον ἐν χρήσ. μτγν.
Εὐ-ελπίστως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. - ἐπεζήτουν μτγν.
Εὐ-έμ-ϐατος, 2· εὐκολοίμϐατος, τόπος ἔχων εἴσοδον εὐρύχωρον· - ἀκρόπολις Χίων ἐπ. 15· Ζῶ· εὐέκϐατος.
Εὐ-έμ-ϐλητος, 2· ὁ εὐκόλως δυνάμενος νὰ ϐαλθῇ πάλιν εἰς τὸν τόπον του Ἱπποκρ.
Εὐ-έμ-ϐουλος, 2· εὐεισϐολος, ὅπου δύναται τις εὐκόλως νὰ εἰσϐάλῃ Ἀριστοτ. πολ. 7, 11· ἔτι = τῷ προηγ. Ἱπποκρ.
Εὐεμετίδης· ἀνδρ. ὄν. Ζῶ· Εὐμετίδης καὶ Εὐενετίδης.
Εὐ-έμετος, 2· εὐκόλως διεγείρων ἔμετον Ἱπποκρ. ἐσφ. γν. εὐήμετος.
Εὐ-εμέω· εὔκολα ἐμῶ, ξερνῶ Θεοφρ. ἀμφ.
Εὐ-εμής, 2· εὐκόλως ἐμῶν Ἱπποκρ. Ζῶ· εὐημής.
Εὐ-εμ-πτωσία, ἡ· τὸ εὐκόλως ἐμπίπτειν που ἐπὶ ἀσθενειῶν τοῖς ἀνθρώποις εὐκόλως ἐπιπίπτουσι Δ. Λαερ. 7, 115· τὸ εὐκόλως σφάλλειν Στοϐ. ἐκλ. ἠθ. σ. 182.
Εὐ-έμ-πτωτος, 2· εὐκόλως που ἐμπίπτων, προσκόπτων μτγν. εὐχερῶς πίπτων Ἡσύχ. labilis.
Εὐ-εμ-πτώτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «- ἔχει εἰς τὰ πάθη» = ἐπιρρεπής ἐστιν εἰς τὰ πάθη Χρυσ. proclivitер.
Εὐ-έμ-φρακτος, 2· εὐκόλως ἐμφραττόμενος Γαλην
Εὐέν· Ζῶ· εὐάν.
Εὐ-έν-δοτος, 2· εὐκόλως ἐνδίδων, «- γῆ καὶ μαλακὴ» Στραϐ. 16, 1, σ. 740· «ἦθη πρὸς ἔρωτας» Σ. Ἐμπ. κ. μουσ. 48, mollis.
Εὐ-έν-τευκτος, 2· πρὸς ὃν εὐκόλως τις δύναται νὰ προσέλθῃ, φιλοπροσήγορος Πολυϐ. 5, 138.
Εὐ-έν-τρεπτος, 2· συνεταλμένος μτγν. verecundus.
Εὐ-έν-τροπος, 2· αἰσχυντηλὸς γλωσ. reverens.
Εὐ-εξ-άγωγος, 2· εὐκόλως δυνάμενος νὰ ἐξαχθῇ, εὐκολόϐγαλτος Στραϐ. 5, σ. 222.
Εὐ-εξ-άλειπτος, 2· εὐκολοεξάλειπτος Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 53 εἰς τὸ συγκρ.
Εὐ-εξ-ανάλωτος, 2· εὐκολοξόδευτος, εὐκολοχώνευτος Ἱπποκρ. 383, 10.
Εὐ-εξ-απάτητος, 2· ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐξαπατήσῃ, «ὑπὸ τῶν ἀδίκων» Πλατ. πολ. 3, 409, seductilis
Εὐ-έξ-απτος, 2· εὐκόλως δυνάμενος ν' ἀνάψῃ Μ. Ἀντων. 9, 9.
Εὐ-εξ-άρτυτος, 2· εὐκολοετοίμαστος ἀρ. μεθ.
Εὐ-εξ-έλεγκτος, 2· εὐκολοαπόδεικτος, εὐέλεγκτος κατ' ἐπίτασιν Πλατ. Ἱππ. μειζ. 293· ἐν δὲ Ἀπολ. 33 = εὐκολοερεύνητα, ὅπου ἡ ὀρθοτ. ἀνάγν. εἶνε εὐέλεγκτα.
Εὐ-εξ-έλικτος, 2· ἐκκολοεκτύλικτος, ἐπὶ στρατευμάτων Στραϐ. 3, σ. 154.
Εὐ-εξ-έταστος, 2· εὐκολοεξέταστος Ἀριστοτ. π. ψ. 1, 4.
Εὐ-εξία, ἡ· καλὴ κατάστασις, ὑγιεινὴ· - σώματος Πλατ. Πρωτ. 354· «- καὶ ὑγίεια», πολ. 8, 559 (πρϐλ. εὐεκτικός)· «τοὺς γυμναζομένους γιγνώσκομεν εἰς τὰς εὐεξίας αὐτῶν ἀποϐλέποντες» Αἰσχιν. 1, 189 (εἰς τὸν πλ. καὶ Ἰσοκ. 4, 1)· «εὐεξία, ποκνότης σαρκὸς» Ἀριστοτ. ἠθ. 5, 1, ὥστε πάντοτε πρέπει νὰ νοῆται ἐπὶ ἰσχυροῦ καὶ ἐξησκημένου σώματος· δύναμις καὶ ὀξιότης σημαίνεται π. Πολυϐ. 1, 57, 1· ἐπὶ ἡμιόνου, Πλουτ. Μαρ. 13· καὶ ψυχῆς Πλατ. πολ. 4, 444· ἐπὶ πολιτικ. νομοθεσίας Ξεν. Λακ. 8, 1, ἀντίθ. τῷ κακεξία Πλατ. Γοργ. 450· «πλάτος ἱκανὸν ἔχούσης τῆς ὑγείας, τὴν μὲν ἐπίτασιν αὐτῆς εὐεξίαν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ φιλόσοφοί τε καὶ ἰατροί, τὴν δὲ ἔκλυσιν ἰδίῳ μὲν οὐκέτι προσαγορεύουσιν ὀνόματι, τῷ δὲ τοῦ παντὸς γένους, ὡσαύτως ὑγείαν καλοῦντες· ὥστ' ἀρίστη τις ὑγεία

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ εὐεξία, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ἄριστα κατεσκευασμένοις γίνεται σώμασι» Γαλην. π. εὐεξ. σ. 248, 56.

Εὐ-εξ-ίλαστος, 2· εὐκολοεξιλέωτος Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 148, propitiandus.

Εὐέξιος· βασ. τῶν Χαλδαίων μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Εὐσ. Χ' εὐήχοος.

Εὐ-εξ-οδος, 2· καλὴν ἔχων ἔξοδον, ὅθεν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ Αἰσχ. Περ. 674· καὶ - ὕδωρ= εὐκόλως ἐξερχόμενον, ἀναβρύον Ἀριστοτ. προβλ. 3, 22.

Εὐ-εξος, 2· ἔχων καλὴν τοῦ σώματος κατάστασιν· = εὐέκτης, εὐφυὴς Ἡσύχ. habilis· Χ' εὐεξία.

Εὐ-επ-άγωγος, 2 εὐκολόφερτός που· «-πρός τι» Πολυβ. 31, 13, 5.

Εὐ-επ-αίσθητος, 2· εὐαίσθητος, λεπτήν, ὀξεῖαν ἔχων αἴσθησιν Ἱπποκρ. σ. 606, 29.

Εὐ-επ-ακολούθητος, 2· ὃν εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀκολουθήσῃ Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 2.

Εὐ-επ-αν-όρθωτος, 2· εὐκόλως διορθούμενος, ἀποκαθιστάμενος, τιθέμενος πάλιν εἰς τὸν τόπον του Ἱπποκρ. 7, 26, 30.

Εὐ ἐπεια· εὐφράδεια, εὐγλωττία Πλατ. Φαιδρ. 267. π. Σοφ. φιλικὸς καὶ εὐτυχίαν σημαίνων λόγος, Οἱ. τ. 932· κατὰ δὲ Σχολ. =καλὴ φράσις.

Εὐ-επή-βολος, 2· ἐπήβολος, καλῶς ἐπιτυγχάνων Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. συγκρ. 7, 322.

Εὐ-επ-ήκοος, 2· εὐκόλως ἀκουόμενος ἐκκλ.

Εὐ-επηρέαστος, 2· ὃν εὐκόλως δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τις, νὰ βλάψῃ μτγν.

Εὐ-επής, 2· εὐφραδής, εὔγλωττος Δ. Ἁλ. συγκρ. - φωνὴ Ξεν. κυν. 13, 16· «ὕδωρ εὐεπὲς ἐκ πηγέων ἕλκυσας Ἡσιόδῳ» ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος = ἀναβλύσαντος ὕδωρ, εὐφράδειαν προξενῆσαν τῷ Ἡσιόδῳ π. Ἀντιπ. θ. 1 (9,24)· -λόγος=καλῶς ἐκφραζόμενος, συνετός, φρόνιμος Ἡρ. 5, 50, ἴσφ. τὸ εὐπετὲς· ἐπίρ εὐεπῶς Δ. Ἁλ. disertus.

Εὐέπης· 1) υἱὸς Μνησιγένους (γρ. Μελησιγένους), πάππος Ὁμήρου Σουΐδ. 2) ἡ· πλαστὸν γυν. ὄν. Ἀλκιφρ. 1, 12.

Εὐ-επία, ἡ· εὐέπεια Λεων. Ἁλ. 13 (6, 328).

Εὐ-επί-βατος, 2· εὐκολοπάτητος, εὐκολοανάβατος· - λόφος Στραβ. 5, 234· μτφ. «ἀσθενές τι καὶ εὐεπίβατον τῆς ψυχῆς» Λουκ. π. διαβ. 19.

Εὐ-επί-βλεπτος, 2· εὐκολοεπίβλεπτος Πολυβ. 1, 172.

Εὐ-επί-βολος, 2· ὁ καλῶς ἐπιβάλλων Σουΐδ.

Εὐ-επι-δέλως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. «- ἔχω πρὸς τὰς κρίσεις» = εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὰς ἀποκρίσεις καὶ τὰ σημαινόμενα Ἀρτεμιδ. 4, προοιμ. πρβλ. εὐεπήβολος.

Εὐ-επι-βούλευτος, 2· εἰς ἐπιβουλὴν εὐκόλως ὑποκείμενος, ἐκτιθειμένος Δ. Κασ. 38, 31· = «ῥᾳδίως καὶ εὐχερῶς ἐπιβουλευόμενος» Ἡσύχ.

Εὐ-επί-βουλος, 2· πανοῦργος ἐνεδρεύων καὶ προθύμως μτγν.

Εὐ-επί-γνωστος, 2· εὐεπίγνωτος Ἀρτεμιδ. 4, 84 = εὐκολογνώριστος· ἐνερ. εὐκόλως γνωρίζων Ἱπποκρ.

Εὐ-επί-δεκτος, 2· εὐκόλως ὑποδεχόμενος· -τινὸς Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 1005.

Εὐ-επί-δυτος, εὐκόλως ὑποχωρῶν μτγν.

Εὐ-επί-δρομος, 2· ἴλαφρός, καλὸς εἰς τὸ τρέχειν Θεμιστ. 2, σ. 235, expeditus.

Εὐ-επί-θατος, 2· καθ' οὗ τις εὐκόλως δύναται νὰ ὁρμήσῃ, «εὐεπίθετον ἦν ἐνταῦθα τοῖς πολεμίοις» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 20· «εὐεπίθετος ἡμῖν εἶη» = ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ τὸν προσβάλωμεν εὐκόλως Θουκ. 6, 34· «μᾶλ' εὐεπίθ. πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας» Πλατ. πολιτ. 306, ὡς -τόποι Πολυβ. 4, 19, 12.

Εὐ-επι-όέτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «-ἔχειν τοῖς πολεμίοις» Αἰνείας Τακτ. 23, 71, 4.

Εὐ-επί-κλειστος, 2· καλῶς ἐπάνωθεν κλεισμένος Σχολ. Ἰλ. ω, 318.

Εὐ-επί-ληπτος, 2· εὐκολόπιαστος γλωσ. reprehensibilis.

Εὐ-επί-ληστος, 2· εὐκολόλησμόνητος· -τινὸς μτγν. oblivisosus.

Εὐ-επι-λόγιστος, 2· εὐκολολογάριαστος Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 297

Εὐ-επί-μικτος, 2· εὐκολοπλησίαστος μτγν. καὶ -χώρα=εἰς ἐπιμιξίαν ἁρμοδία Στραβ. 11, 2, σ. 493, affabilis, humanus.

Εὐ-επι-μίκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. = φιλανθρώπως, εὐξυμβόλως Πολυβ. 5, 139.

Εὐ-επίμολος, 2· ἴσ. ἴσφ. ἀντὶ εὐεπίβολος.

Εὐέπιος· Ἀργεῖος, πατ. εὐήνορός τινος Ἐπιγρ. ἀρχ.

Εὐ-επί-σημος, 2· εὐκολογνώριστος Σχολ. Ἰλ. ψ, 240, notabilis.

Εὐ-επί-στρεπτος, 2· εὐκόλως δυνάμενος νὰ ἐπιστρέψῃ, διώκῃ, ἰλαύνῃ εἰς τὰ ὀπίσω «-ἐπί τι Ἀπτ. Καρχ. 8, 50.

Εὐ-επί-στροφος, 2· τῷ προηγ. Ἐτ. Μ.

Εὐ-επι-στρόφως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Φωτ.

Εὐ-επί-τακτος, 2· εὐπειθής, ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιτάξῃ Νεαρχ. 4 (11, 73).

Εὐ-επί-τευκτος, 2· εὐτυχῶς συμβαίνων μτγν. felix.

Εὐ-επι-τή δευμα, τὸ· ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα Στοβ. ἠθ. ἐκλ. 192.

Εὐ-επί-τροφος· Χ' εὐεπίμοιρος.

Εὐ-επι-φορία, ἡ· μεγάλη κλίσις εἴς τι Κλ. Ἀλ. π. Σ. Ἐμπ. Πυρρ. 1, 181, proclivitas.

Εὐ-επίφορος, 2· κατηφορικός, ἐπιρρεπὴς Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 461· «εἴς τι, ἐπί τι, πρός τι» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 990.

Εὐ-επι-φόρως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «-ἔχει πρὸς τὴν θάλασσαν» Στραβ. 1, σ. 28.

Εὐ-επι-χείρητος, 2· εὐπρόσβλητος Πολυβ. 1, 158· «εὐεπιχειρητοτέρα ἡ θέσις» εἰς τὴν ῥητορικὴν σημασίαν Ἀριστοτ. τοπ. 2, 4· ἐνερ εὐκόλως προσβάλλων Δ. Λαερ. 4, 30.

Εὐ-επῶς· Χ' εὐεπὴς.

Εὐ-έργαστος, 2· εὔπλαστος· «- πρὸς ἀγαθωσύνην» Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 109.

Εὐ-έργεια, ἡ· τῷ ἑπομ. Ἐκ. ἀδ. (15, 345), beneficentia.

Εὐ-εργεσία, ἡ· καλὴ, ὠφέλιμος πρός τινα πρᾶξις, τὸ ἐνεργεῖν τὰ καλὰ, ἀγαθοεργίαν Ἰδ. χ. 374, ἀντίθ. τῷ κακουργία· «εὐεργεσίας ἀποτίνειν», χ. 235· «εἰς ἐμὲ» = πρὸς τὸ

πόλιν Πλατ. νόμ. 8, 850· «-καὶ ὠφέλειαν», Γοργ. 522· «κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐς ἀεὶ ἀνάγραπτος» Θουκ. 1, 129· - καταθέσθαι, 128· «ψηφίζεσθαί τινι εὐεργεσίαν» = ἀναγνωρίζειν τινὶ τὴν τιμητικὴν προσηγορίαν τοῦ εὐεργέτου, μετὰ τοῦ «προξενίαν, ἀτέλειαν» Δημ. 20, 60· «εὐεργεσία τε καὶ πολιτεία Συρακοσίοις ἐν Ἀντάνδρῳ ἐστίν» Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 29, beneficentia.

Εὐεργεσία, ἡ· ἐπών. Ἥρας ἐν Ἄργει Ἡσύχ.

Εὐεργέται, οἱ· ἐπών. τῶν Ἀριμασπῶν, ἔθνους τοῦ Δραγγιανῆς, χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κληθέντων οὕτω διότι ἐχορήγησαν τροφὰς καὶ ἄλλα ἐφόδια εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἀρχαίου Κύρου ἐν καιρῷ πολέμου Στραβ. 2) τῶν Πτολεμαίων Ἐπίγρ.

Εὐ-εργετέω· εἶμαι εὐεργέτης, πράττω καλὸν ἔργον, ἀγαθοεργῶ, ἀπολ. Σοφ. Φιλ 666· συνηθ. - τινὰ Αἰσχ. Εὐμ. 695· καὶ πεζ. π. χ. Πλατ. Κρατ. 428· καὶ «εἰς ἕκαστον τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν», ἀπολ. 36· «εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες εἶεν», πολ. 10, 615· «ὅ, τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς», 1, 345 ἰδ. παθ. «εὐεργετούμενος ὑφ' ὑμῶν» Ἰσοκ. 7, 4· «καί τι καὶ εὐηργέτηται ὑπ' ἐμοῦ» Πλάτ. Κριτ. 43· «ἄλλην εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθείς», Γοργ. 520· «μείζονα εὐεργετημένος» = μεγαλειτέρας εὐεργεσίας ἀπολαύσας Ξεν. ἀπομ. 2, 2, 3· π. τοῖς πολὺ μτγν. συντάσσεται μετὰ δοτ. ἡ αὔξησις σαλεύει, συνηθ. ὅμως εἶνε εὐεργέτουν, benefacio.

Εὐ-εργέτημα, τό· καλὴ πρᾶξις, ἀγαθοεργία Ξεν. Κυρ. 8, 2, 2, beneficium.

Εὐ-εργέτης, ὁ· ὁ καλὰ πράττων, ἀγαθοεργῶν, καὶ ἐπίθ. - ἀνὴρ Πινδ. Ὀ. 2, 104· - βροτοῖσι Εὐρ. Ἡρ. μαιν, 1252· - γῆς, Ῥησ. 151· ἰδ. τιμητικὴ προσηγορία τῶν ὑπηρετησάντων τὴν πατρίδα, π. τοῖς Πέρσαις «εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη» Ἡρ. 8, 85· οὕτω καὶ π. Πλατ. «μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγράφει», Γοργ. 506· «πρόξενος ἡμῶν ὢν καὶ εὐεργέτης ἐκ πάντων προγόνων» Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 4· πρβλ. εὐεργεσία.

Εὐεργέτης, ὁ· 1) τιμητικὴ προσηγορία τῶν ὠφελησάντων τὴν πατρίδα ἴδε τὸ προηγ. 2) ἐπών. Διονύσου Ἡσύχ. 3) ἐπών. δύο Πτολεμαίων καὶ ἄλλ. Πλουτ. 4) κύρ. ὄν. α) Ἀθηναῖος Ἐπίγρ. β) Βοιωτὸς Ἐπίγρ. γ) ἄλλος τις Ἱπποκρ. ἐπιδ. 5, 97, ὅστις ὅμως ἀλλαχοῦ, 7, 55 εὐεργος καλεῖται.

Εὐ-εργετητέον· (εὐεργετέω) πρέπει τις νὰ εὐεργετῇ τοὺς φίλους Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 28, beneficiendum.

Εὐ-εργετητικός, 3· εἰς εὐεργεσίαν κλίνων, ἴσφ. ἀντὶ τοῦ εὐεργετικὸς Ἀριστοτ. ἠθ. 9, 11.

Εὐεργετίδας· Μεσσήνιός τις Παυσ.

Εὐ-εργετικός, 3· κλίνων, πρόθυμος εἰς εὐεργεσίαν· «ἕξις εὐεργετικὴ ἀνθρώπων» Πλατ. ὁρισμ. 412· «τὸ εὐεργετικόν» = εὐεργεσία Δ. Σιχ. 1, 25, beneficus.

Εὐ-εργετικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἐπίγρ. Ῥωσσετ. 11, σ. 13, benefice.

Εὐ-εργέτις, ἡ· ἡ ἀγαθοεργὸς Εὐρ. Ἄλκ. 1058· «ψυχὴ εὐεργ.» Πλατ. νόμ. 10, 896.

Εὐεργέτις, ἡ· Βερενίκη Ἐπίγρ.

Εὐ-εργέω, ἴσφ. ἀντὶ ἐνεργῶ Ἡσύχ.

Εὐέργη· τὸ· ἐὸν ἔργον.

Εὐ-εργής, 2 (ΕΡΓΩ)· 1) καλῶς κατεσκευασμένος, καμωμένος, π. Ὅμ. ἐν Ὀδ. ἐπὶ πλοίων καὶ δίφρων, ἐπὶ ἐνδύματος τινὸς Ὀδ. ν, 224· - χρυσὸς = καλῶς ἐξειργασμένος, ω, 274· - πηδάλιον Ἡσ. Ἔρ. 627· καὶ μτγν. π. ὡς - ἄγκιστρον Ὀππ. ἁλ. 5, 135· 2) εἰς καλόν, διὰ καλὸν γιαῦμενος, εὐεργέα = εὐεργεσία Ὀδ. δ, 695· 3) εὐκολοκατασκεύαστος Θεοφρ. π. μτγν. καὶ ἐνερ. καλῶς, ἐπιτηδείως ἐργαζόμενος, κατασκευάζων.

Εὐ-εργία, ἡ· εὐεργεσία Ἰωσ.

Εὐ-εργίδης· Ἀθηναῖος Ἀριστ.

Εὐ-εργός, 2· καλῶς ἐνεργῶν, ὀρθῶς πράττων· «καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔησιν» Ὀδ. λ, 434· κατὰ δὲ Σχολ. σώφρων, καλὰ ἔργα πράττουσα, ω, 202· ὠφέλιμος Ἀριστ. 2) καλῶς εἰργασμένος, καλῶς δουλευμένος· «-γῆ, λατον» Θεοκρ. 10, 43· 3) εὐκολοκατασκεύαστος· - δελος Ἡρ. 3, 24· ξύλα Θεοφρ. - ἔρια Λουκ. φυγ. 12, facilis.

Εὔ-εργος· 1) Νάξιος, οὗ καὶ ἀνδριὰς ἔβρυτα Παυσ. 2) Ἀθηναῖος, τοκογλύφος, καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Δημ. 3) ἄλλος τις Ἱπποκρ.

Εὐ-εργῶς· τό· εὐεργής.

Εὐ-ερίθιστος, 2· εὐκολοερέθιστος Στραβ. 14, σ. 669, irascundus.

Εὐ-έρεια· τῷ ἐπόμ.

Εὐ-ερία, ἡ· καλή, ὡραία μαλλίου ποιότης, μαλακότης ὡς τὸ μαλλίον Πλατ. κωμ. π. Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 121.

Εὐ-έριος, 2· εὔερος ὑπὸ τῶν γραμ. ἀποδοκιμ. ἴδε Λοβεκ. Φρυν. 146.

Εὐ-έρκεια, ἡ· καλή, ἀτειρεὰ ὀχύρωσις Πλάτ. νόμ. 6, 779, ὅπου γρ. κοιν. εὐερκία, munitio.

Εὐ-ερκής, 2· α) καλῶς περιφραγμένος, περφυλαγμένος· - αὐλὴ Ἰλ. ι, 471· - θάραν Ὀδ. ρ, 267· - ἄλσος Πινδ. Ὀ. 13, 105· - πόλις Αἰσχ. Ἱκ. 933· - χώρα Πλάτ. νόμ. 6, 760· - γήλοφος, Κριτί. 113· - ὑποδοχή, νόμ. 8, 848 ἰδ. ἐπὶ καλῶς ὠχυρωμένων πόλεων μτγν. 6) εὐπερίκλειστος· - δίκτυα Ὀππ. ἁλ. 4, 655.

Εὐ-ερκία, ἡ· εὐέρκεια.

Εὐ-έρκτης, ὁ· εὐεργέτης Ἀντ. θ. 30 (9,92).

Εὐ-ερκῶς· τό· εὐερκής.

Εὐ-ερμάω· εὐτυχῶ, κερδαίνω Πολυδ. 5,135 (= εὐνοοῦμαι ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ), fortunor.

Εὐ-ερμής, 2· ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εὐνοούμενος = εὐτυχὴς Ἡσύχ. fortunatus.

Εὐ-ερμία, ἡ· καλὴ εὐτυχία, ἰδ. ἐν τῷ κυνηγίῳ Πολυδ. 9, 166, felicitas.

Εὐ-ερνέω, ἴσφ. ἀντὶ τοῦ εὐερμέω ὃ ἴδε

Εὐ-ερνής, 2· καλῶς αὐξάνων, ἀνθῶν· - δάφνη Εὐρ. Ἰ. Α. 1100· - δένδρον Αἰλ. Ἰ. Ζ. 8, 26· ἐπὶ χώρας· «εὐερν. καὶ εὔβατος» = ἥτοι καὶ τοῖς κτήνεσι χρήσιμος, καλὴν βοσκὴν παρέχουσα καὶ ἐπὶ ἀνθρώπ. εὐμήκης Στραβ. 2, 103· κατὰ Σουΐδ. = εὐθαλὴς· καλῶς βλαστήσας Ἡσύχ.

Εὐ-ερνώδης, 2· πολύκλαδος.

Εὔ-ερος, ἀττ. ἀντὶ εὔειρος, ἄφθονον ἔχων μαλλίον· - πόλις Σοφ. Τρ. 672.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐέρσας· Θηβαῖός τις Λίθ.
Εὐ-εσίη· ἡδ' εὐθεσία.
Εὐερώδεσχος· ἡδ' εὐεδώραχος.
Εὐεσπερίδες, αἱ· κῆπος τῶν Ἑσπερίδων Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6, 3· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ εὖ μορίου ἑσπερίς· τὸ ἐθνικὸν εὐεσπερίτης Στ. Βυζ. οἱ Εὐεσπερῖται Ἥρ.
Εὐεσσός, ἡ· ὄν. πόλ. Θεογνωστ. Κρ. Ἀν. 2, 72.
Εὐ-εστία· ἡδ' εὐετία.
Εὐ-έστιος, 2· ὁ καλὴν ἔχων ἑστίαν, κατοικίαν Καλλ. Δηλ. 325.
Εὐ-εστώ, οὖς, ἡ (εἰμί)· τὸ εὖ ἔχειν, εἰς καλὴν, εὐτυχῆ κατάστασιν εὑρίσκεσθαι, εὐδαιμονία· «πόλις χαίρουσα εὐεστοῖ» Αἰσχ. Ἀγ. Ἑπτ. 169· εὐθηνία ἀρ. λεξ. π. δὲ Δ. Λαερ. «καλεῖ δὲ αὐτὴν (εὐθυμίαν) καὶ εὐεστώ», 9, 45.
Εὐ-ετηρία, ἡ· ἔτος εὐτυχές, καρποφορία Πλάτ. συμπ. 188· «ὁ στος ἐν τῇ πόλει παλὺς ἦν εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει» Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 4, fertilitas
Εὐετηρία· γον. ὄν. Ἀθην. ἐπιταφ. Ἐπιγρ. 2) πλοίου ὄν. Ἀττ. ναυτ.
Εὐετήριος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Ἰωδιανοῦ Σουΐδ.
Εὐέτης· 1) Λοκρὸς Πυθαγόρειος· 2) κωμ. ποιητ. Ἀθην. Σουΐδ.
Εὐ-ετία, ἡ· εὐετηρία Μητροδ. πρβλ. ἀρ. 15 (14, 121).
Εὐ-έτιος· ἔπαρχος Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Λιγούστου Εὐναπ.
Εὐετίων· Ἀθηναῖος στρατηγὸς Θουκ.
Εὐ-ετός· ἀρχαιοτ. γρ. ἀντὶ εὐεστοῖ Ἀρατ. 1090.
Εὔ-ευκτος· ἡδ' εὐάρατος.
Εὐ εὑρετος, 2· εὐκολοεύρετος· - χώρα Ξεν. οἰκ. 8, 17, promptus.
Εὐ-έφ-ικτος, 2· εἰς ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ φθάσῃ Ἀπολλων. συντ. σ. 44.
Εὐ-εφ-όδευτος, 2· τῷ ἑπομ. Ἰαμβλ. εἰς Νικομ. σ. 134.
Εὐ-έφ-οδος, 2· εὐκολοπρόσβατος, τόπος εἰς ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἔφοδον, ὁρμητικὸν καὶ αἰφνίδιον τῶν πολεμίων ἔμβασμα· - χωρία Ξεν. Κύρ. 2, 4, 13.
Εὐ-έχιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-έψητος, 2· εὐκολόψητος, εὐκολοχώνευτος Θεοφρ. αἰτ. φ. 4, 14.
Εὔ-εψος, 2, ἑσφ. ἀντὶ τοῦ προηγ. Γεωπ.
Εὔζενος· εὔξενος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Λυδικοῦ νομίσμ.
Εὐ-ζηλία, ἡ· εὐτυχὴς ἅμιλλα, συνέρισμα, ζηλία, καὶ ἡ διὰ ταύτης ἀπαντωμένη ἐπιτηδειότης· «τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζ. καὶ καθαριότητος» ὅπερ ὁ Καραῆς εἰς «εὐτελείας» μεταβάλλει Πλουτ. Λυκ. 21.
Εὐ-ζηλος, 2· ὁ μετὰ πολλοῦ ζήλου προαπαθῶν γ' ἀποκτήσῃ τι, καλὸς καὶ εὐτυχὴς ζηλωτὴς καὶ μιμητής, ἀντίθ. τῷ δύσζηλος καὶ κακόζηλος Νικ. Ἀλ. θ οὕτως «εὔζηλος, ἐπὶ καλῷ ζηλουμένῃ» Ἡσυχ.
Εὐ-ζήλως· μετὰ καλοῦ ζήλου, εὐτυχῶς Ἀνθ. Παλ. 11, 114, 2, feliciter· τὸ δὲ «Κρέουσα εὐζ.» = ζηλωτὴ Νικ. Ἀλ. 9, feliciter.
Εὐ-ζηλώτος, 2· τῷ προηγ. μτγν.
Εὐ-ζηλώτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Συναδ. πρακτ 728, 11, studiose.
Εὐ-ζυγος, ἐπ. ἰόζυγος 2· καλῶς ἐζευγμένος, συνδεδεμένος ἐπὶ πλοίων στερεὰ συνηρμοσμένος ἢ μὲ καλὰ κωπηλατῶν καθίσματα Ὀδ. ν, 116· - Ἀργὼ Ἀπολ. Ῥ. 1, 4, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ εὐκάθαρος.
Εὐ-ζυμος, 2· καλὰ ζωμωμένος Γαλην. 14, 829.
Εὔζυξ, υγος· εὔζυγος· - μαστοί = ὑγιεῖς Σωσιπ. 3 (5, 56).
Εὐ-ζωά, δωρ. ἡ· εὐζωΐα Πινδ. Π. 4, 31.
Εὐ-ζω-γράφητος, 2· εὐκόλως καὶ καλῶς ζωγραφημένος Εὐστ. 184, 39.
Εὐ-ζωέω· ζῶ καλῶς Μ. Ἀντων. 3, 12.
Εὐ-ζωή, ἡ· καλὴ ζωὴ Πινδ. Π. 4, 131.
Εὐ-ζωΐα, ἡ· καλοζωΐα, καλὴ, εὐτυχὴς ζωὴ Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 8, vivacitas.
Εὐ-ζώητος, 2· καλοζώης Ζωναρ. σ. 899.
Εὐζώϊος· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Εὐ-ζωμεύω· βράζω τι καλῶς καὶ τόσον ὥστε μεταβάλλεται ὅλον εἰς ζωμόν μτγν.
Εὐ-ζωμον, τό· εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν σπόρον μεταχειρίζονται ὡς καὶ τὸν τοῦ συνάπεως εἰς τὸ νὰ ἀρτύνωσι τὰ φαγητὰ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 1, 2· κυρ. = καλὸν ζωμὸν δίδων, eruca· εἶνε δὲ κυρ. οὐδ. τοῦ ἑπομ.
Εὔ-ζωμος, 2· καλὸν ζωμὸν ἔχων, δίδων Διοσκ. 2, 170.
Εὐ-ζων(ζω· ζωννύω καλῶς μτγν. accingo.
Εὔ-ζωνος, π. ἰόζωνος 2· καλῶς ἐζωσμένος (ζώνη) Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 1, 429· ἐπὶ τῶν εὐπρεπῶς κεκοσμημένων γυναικῶν διὰ τῆς ἀμέσως ὑπὸ τὸ στῆθος ἐπὶ τὸν πέπλον ἤτοι τὰ ἐπανωφόρια συνειθιζομένης ζώνης, δι' ἧς λαμβάνει σχῆμα εὐπρεπὲς ὁ ἱματισμὸς αὐτῶν· «εὐζώνους ἱματίων ἐπιζώστρας» Σοφ. ἀποσπ. 216· ἐπὶ ἀνδρ. καλῶς ἐζωσμένος, οἵτινες τὸν χιτῶνα εἶχον ὑφηλότερον τοῦ συνήθους ἐζωσμένον, ἵνα εὐκολώτερον δύνωνται νὰ κινῶνται, ὅθ. ἕτοιμος, ἐλαφρός, ἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν Ἡρ. 1, 72· π. Ξεν. Ἀν. συχν. ἐπὶ ἐλαφρῶς ὡπλισμένων στρατιωτῶν· ἐπὶ δὲ ὁπλιτῶν οἵτινες ἄφηναν ὀπίσω τὴν βαρεῖαν ἀσπίδα, 7, 3, 46· - στρατιὰ Πολυβ. 3, 33, 7· «πενία εὔζ. καὶ κούφη» Πλουτ. Πελοπ. 3· ἕτοιμοι εἰς ταξείδιον Λουκ. καταπλ. 15.
Εὐ-ζώνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀλκιφρ. 3, 55, succincte.
Εὐ-ζωος· ζῶν καλὴν, εὐτυχῆ ζωήν· καὶ - ξύλα = πολυχρονίως διαρκοῦντα Θεοφρ. νίναι.
Εὔ-ζωρος, 2· ζωρός, λίαν καθαρός, ἐπὶ οἴνου ἄκρατος· - οἶνος Ἀριστ. ἐκνλ. 227· - μέθυ Εὐρ. Ἄλκ. 760· - κύλιξ π. Πλουτ. Θησ. 22· συγκρ. εὐζωρότερος Ἱπποκρ. εὐζωρέστερος Ἐφιπ. π. Ἀθην. 10, 423, muranus.
Εὐ-ζωστος, 2· εὔζωνος, ἡ ἐξήγ. π. Σχολ. Ἰλ. α, 429.
Εὐ-ηγενής, ἐπ. 2· εὐγενὴς Ἰλ. λ, 427.
Εὐ ηγεσία, ἡ· καλὴ κυβέρνησις, διεύθυνσις Ὀλ. σ, 114· «εὐηγεσίη, εὐαρχία· εἰ μὲν δικαίως, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι, εἰ δὲ ψευδῶς, εὐδαιμονία· ἦγον (εἴτε ἡγὸν) γὰρ τὸν εὐδαίμονα Ἴωνες λέγουσι» Ἡσυχ.
Εὐηγέτης, 1) Ἀθηναῖος Ἄρχων ἐπώνυμος Ἐπιγρ. 2) πατ Πολίμωνος Σουΐδ.
Εὐ-ηγής, 2· εὐαγὴς Ἀριστ. ἐσφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-ηγορέω· ὁμιλῶ καλῶς, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, ἀντίθ. κατηγορέω εὐαγορηθείς Πινδ. Ἰ. 1, 51.

Εὐ-ηγορία, ἡ· ἐγκώμιον Ἡσύχ. benedicentia.

Εὐ-ήγορος, 2· καλῶς ἀγορεύων, ἢ ἐγκωμιάζων Εὔβουλ. π. Ἀθην. 11, 478, ὅπερ κατὰ Μαϊνέκ. εὐηγορῶν γραπτέον facundus.

Εὐ-ήγορος· Ἀθηναῖός τις Δημ.

Εὐ-ηγόρως, ἐπίρ. τοῦ εὐήγορος.

Εὐ-ηδής, 2· χαρίεις, τερπνός Ἀριστείδ.

Εὐ-ήδονος, 2· τῷ προηγ. μτγν. jucundus.

Εὐ-ήθεια, ἡ· καλὴ διάθεσις, ἐμπιστοσύνη, ἁπλότης ἐν τῇ καλῇ σημ. Ἡρ. 3, 140· - γενναία = εὐγενὴς ἁπλότης Πλατ. πολ. 2, 348, ἀντιστοιχεῖ τῷ πραότης Δημ. 24, 52· συνήθ ἁπλότης ἐν τῇ κακῇ σημ. ἀνοησία, πρβλ. «οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν» Πλατ. πολ. 3, 401, «πολλῆς εὐηθείας, ὅστις οἴεται» = εἶνε μεγάλη ἀνοησία, ἐάν τις νομίζῃ Θουκ. 3, 45· «ὁμῶν τὴν εὐήθειαν καταγιγνώσκουσιν» Ξεν Ἀν. 1, 3, 16, bonitas.

Εὐήθη· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Εὐ-ήθης, 2· καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος, πιστός, ἁπλοῦς, ἀρχηθεν ἐν καλῇ σημ. Πλατ. Ἄλκ. 2, 140· «- καὶ ἀστεῖος», πολ. 1, 349· πρβλ. «τὸ εὐήθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει» Θουκ. 3, 83· συνήθ. δὲ (κατὰ δὲ Μοῖρ. σ. 195, 32· «εὔηθες τὸ χρηστόν, ὡς Θουκυδίδης Ἀττικοί, εὐήθες τὸ ἀνόητον Ἕλληνες» μετὰ ἐλαφροτέρου ἰσχυροτέρου ψόγου, «πρῆγμα εὐηθέστατον» Ἡρ. 1, 160· ἐπὶ πυρετοῦ καὶ πληγῶν=εὐκολοθεράπευτος Ἱατρ. ἐπίρ. εὐήθως=ἁπλοϊκῶς καὶ ἀφελῶς Εὐστ. Ἰλ. 62, 12· «τοῦτο δὲ ἁπλῶς καὶ ἀτέχνως καὶ ἴσως εὐήθως ἔχω παρ' ἐμαυτῷ» Πλατ. Φαιδ. 100, simplex.

Εὐ-ηθία· τὸ εὐηθεία Αἰσχ. Πρ. 383, π. Ἡρ. εὐηθίη.

Εὐ-ηθίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ

Εὐηθίδης, ὁ· τῷ προηγ.

Εὐ-ηθίζομαι· εἶμαι ἢ φέρομαι καὶ λαλῶ ἁπλοϊκῶς, ἀκάκως· «τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους» Πλατ. πολ. 1, 336· π. Σουΐδ. καὶ ἐνερ. εὐηθίζω, μωραίνω.

Εὐ-ηθικός, 3· ἰδιάζων, ἀνήκων εἰς εὐήθη, καλόγνωμος, πιστός, ἄκακος· «ἄρχει τῶν ὡς ἀληθῶς εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων» Πλάτ. πολ. 1, 343· ὅστις ὀλίγον ἐνδίδει, ἀντίθ. τῷ σκληρός, Χαρμ. 175· καὶ μὲ σημ. ψεκτήν, ἁπλοϊκός, ἀνοηταίνων μτγν. οὕτω καὶ ἐπίρ. Ἀριστ. νεφ. 1258· - ἔχειν Πλάτ. Ἱππ. μειζ. 301, simpliciter.

Εὐήθιος, ὁ· ἐπίσκοπος Πασχ. χρον.

Εὐ-ήκης, 2 (ἀκή)· κοπτερός, μυτερός, σουβλερός· - αἰχμὴ Ἰλ. χ, 319· - φάσγανα Ἀπολ. Ῥ. 2, 101· - ἄρπη Ὀππ. ἁλ. 5, 637· - ξυρὸν Νικ. Ἀλ. 410· π. Ἐμπεδ. «βάξις εὐήκης» ἐξηγεῖται διὰ τοῦ εὐήκους, καὶ κρίνεται μεταβλητέον εἰς εὐηχής.

Εὐ-ηκοέω· ἀκούω καλῶς μτγν π. Αἰσχ. ἰχ, 112, εἶνε εὐακοεῖς λίαν ἀμφ.

Εὐ-ηκοΐα, ἡ· τὸ ἔχειν ἀκοὴν καλήν, εὐκεῖθειαν, ὑπακοὴν Δ. Σικ. 17, 55· καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν, ἡ εὐμενὴς ἀκρόασις τῶν εὐχῶν.

Εὐ-ήκοος, 2· καλῶς, εὐκόλως ἀκούων Ἱπποκρ. «εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας» = ἡ καιρῷ νυκτὸς ἀκούει τις εὐκολώτερον ἢ τὴν ἡμέραν Ἀριστοτ. προβλ. 11, 5· εὐπειθὴς Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 13· ἐπὶ τῶν θεῶν, κλίνων εἰς ἀκρόασιν, ὥρ. σχημάτ. «εὐάκοος θνατοῖς» Λεων. Ταρ. 29 (9, 316), obediens.

Εὐ-ηκόως· εὐπειθῶς, ἀκολουθητικῶς· «εὐηκόως διακεῖσθαι πρός τι» Πολυϐ. 27, 6, 7, obedienter.

Εὐ-ηλάκατος, 2· (ἐπών. τῶν εὐγενῶν γυναικῶν καλὴν) ἠλακάτην ἔχουσα Θεοκρ. 28, 22· ἐπών. Ἀρτέμιδος καλὸ βέλη ἔχουσα, ἤτοι στήριγμα Ἡσύχ.

Εὐηλάσιος· ἀνδρ. ὄν. μαρτυρολ.

Εὐ-ήλατος, 2· ἐν ᾧ τόπῳ εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐλάσῃ, νὰ ἱππεύσῃ· «χωρίον εὐήλατον» Ξεν. 5, 4, 54· πρβλ. Κυρ. 1, 4, 16, ὅπου δηλοῦται τὶς πρὸς χρῆσιν τοῦ ἱππικοῦ ἐπιτηδεία πεδιάς· «ἕως μέν ἐστιν εὐήλατα» Αἰλ Ἱ. Ζ. 2, 39· καλῶς σφυρηλατημένος καὶ δουλευμένος Ἡσύχ.

Εὐ-ήλιξ, 2· καλὴν ἔχων, ἐπηυξημένην ἡλικίαν Σχολ. Θεοκρ. 1, 44, procerus.

Εὐ-ήλιος, 2· προσήλιος, εἰς τὰς ἀκτῖνας ὑποκείμενος τοῦ ἡλίου, ἔχων καλὸν ἥλιον· - πέτρα Εὐρ. Ἱππ. 129 «αἰθέρος πνοαί» Φοιν. 679· καὶ - πῦρ = αὐτὸ τὸ πῦρ τοῦ ἡλίου, Ἰ. Τ. 1138· - ἀμέραι Ἀριστ. βατρ. 242· - οἰκία Ξεν. οἰκ. 9, 4· «ἐν εὐηλίῳ» = εἰς τόπον προσηλιακόν, εἰς τὸν ἥλιον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ 9, 16· «ἄνθρωποι εὐήλιοι» καλοῦνται οἱ ἀγαπῶντες νὰ προσηλιάζωνται Φιλοστρ.

Εὐ-ηλίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου Αἰσχ. Εὐμ. 866.

Εὐ-ηλος, ἑσφ. ἀντὶ εὐειλος.

Εὐ-ημενής, 2· εὐμενὴς ὡς εὐηγενὴς = εὐγενὴς ὅτι. γρ.

Εὐ-ημερέω· εὔθυμος, ἥσυχος, εὐτυχὴς εἶμαι, ἥρεμος, ἐπὶ καιροῦ ἢ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, καὶ μτφ. «ταῖσι, Θήβαις, εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σὲ» = ἂν αἱ Θῆβαι τώρα ζῶσιν ἐν ὁμονοίᾳ, καὶ εἰρήνῃ μετὰ σοῦ Σοφ. Οἰ. Κ. 622· «σκώπτοντος αὐτὸν τοῦ Φιλίππου καὶ εὐημεροῦντος» Ἀθην. 6, 248· συνήθ. ἔχω καλῶς, εὐτυχεῖς ἡμέρας, ἐν γέν. εἶμαι εὐτυχὴς, εὑρίσκομαι εἰς καλὴν κατάστασιν Σοφ. Ἰλ. 643, ἔνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ τὸ εὐημεροῦσαν, ἑκάστῃ ἡμέρᾳ εὖ διάγουσαν· «τὸ εὐημεροῦν τῆς πόλεως» Ἀριστοτ. πολ. 5, 8· καὶ συχν. ἐπὶ ἀλόγων ζῴων, εἰς καλὴν εὑρίσκεσθαι κατάστασιν, ἀντίθ. τῷ κακῶς ἔχειν, Ἰ. Ζ. 6, 19· ἐπὶ νίκης Δ. Σικ. 13, 16· «τὴν Ἑλλησίαν εὐημερήσας ᾠχόμην φέρων» Αἰσχίν. 2, 63· καὶ ὁμ. ἐπὶ ποιητῶν καὶ ὑποκριτῶν θεάτρου, εὐδοκιμῶ εἰς τὴν παράστασιν, νικῶ «ἀγῶν, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει» Ἀθην. 13, 584· «- ἐν ἅπασιν» Φιλημ. ἐν Ἀθην 7, 228· «θέατρον ἀκροάματος εὐημεροῦντος παρελθεῖν» Πλουτ. πολυπραγ. 13, prospere.

Εὐ-ημέρημα, τό· τὸ καλὸν ἐπιχείρημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κη' «= τὸ περὶ τοὺς ἵππεις» Πολυδ. 3, 72. 2, successus.

Εὐ-ημερής, 2· εὐήμερος Κρ. Ἀν. 374, 24.

Εὐ-ημερία, ἡ· 1) ὡραία, καθαρά, λαμπρὰ ἡμέρα· «εὐημερίας οὔσης» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 2· - γενομένης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 15· ἔτι «αἱ εὐημερίαι» = καλὸς καιρός, καλὴ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις· 2) καλὴ εὐτυχὴς ἡμέρα, εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα Πινδ. Ἰ. 1, 40· νίκη Πολυδ. 7, 9, 10· «ἡ ἐν τοῖς θεάτροις» = ἐπιτυχία εἰς τὴν παράστασιν δράματός τινος Ἀθην. 14, 631· «εὐδαιμερίαι ἐμπορικαί» = εὐτυχία εἰς τὸ ἐμπόριον Ἱπποδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 43, 94· «εὐημερίας ἡμέρα» = εὐτυχὴς ἡμέρα Ἀλκιφρ. 1, 21, felicitas.

Εὐημερία, ἡ· πλοίου ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐημερίδας· Κνίδιος ἱστοριογράφος Πλουτ

Εὐήμερίος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐημερίς, ἴδος· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐήμερος· 1) ποιητής, ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ἐκ Μεσσήνης ἢ Ἀκράγαντος τῆς Σικελίας, ἢ Τεγεάτης (κατὰ Ἰλούτ.), ἢ Κῶος (Ἀθήν.), σύγχρονος τοῦ βασ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζη· ὠνομάσθη δὲ ἄθλος διότι ἦθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἓν σύγγραμμά του ὅτι τῶν Ἑλλήνων οἱ θεοὶ ἦσαν θνητοὶ Αἰλ. 2) βασ. τῶν Πάρθων Δ. Σικ. 3) Σπαρτιάτης Ἐπιγρ. 4) ἄλλ. Ἐπιγρ. ἐὐήμερος.

Εὐ-ήμερος, 2· α) (ἡμερος) πρᾶος Πλάτ. Τιμ. 71· 6) (ἡμέρα) καλῆς, εὐτυχοῦς ἡμέρας· μτφ = πρόσωπον = φαιδρόν, χαρώμενον Ἀριστ. ὄρν. 1322· - φάος = τῆς εὐτυχοῦς ἡμέρας φῶς Σοφ. Αἴ. 693· - μτφ «τὸ εὐήμερον» = ἡ εὐτυχία Φίλων.

Εὐημέρων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-ήμετος, 2· εὐήμετος Ἱπποκρ. σ. 805.

Εὐ-ημής, 2· εὐημὴς Ἱπποκρ. σ. 805· ἴδε Λοβεκ. Φρυν. 706.

Εὐ-ημονία, (ἥμων) ἡ· ἐμπειρία τοῦ ῥίπτειν βέλη, ἐπιτυχαίνειν τὸν σκοπὸν Ἡσύχ.

Εὔην· γενάρχης, προπάτωρ τῶν Γυμνοσοφιστῶν μτγν.

Εὐ-ηνεμία, ἡ· καλὸς ἄνεμος Λουκ. Λεξ. 15.

Εὐ-ήνεμος, 2· καλὸν ἔχων ἄνεμον· «-πόντου χῶμα» = ἡ ὑπὸ καλοῦ ἀνέμου ἐλαφρῶς κινουμένη θάλασσα Εὐρ. ἀποσπ. Δαν. 10· - λιμὴν = ἀπὸ ἀνέμου προφυλαγμένος, Ἀνδρ. 750· - χώρα Λουκ. Ἀδδ. 27· πρβλ. εὐάνεμος, εὔσπους

Εὐήνη· Νύμφης ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐηνία· θυγ. Λίητου, βασ. τῆς Κολχίδος, γυνὴ Φρίξου· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Χαλκιόπη ἡ Ὀφιοῦσα Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.

Εὐηνίνη, ἡ· ἡ Μάρπησσα καὶ ἄλλως λεγομένη, θυγ. τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Ἴδα, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν· ἐπειδὴ δὲ ἠγάπησεν αὐτὴν καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ζεὺς ἄφηκεν εἰς τὴν Μάρπησσαν τὴν ἐκλογὴν νὰ λάβῃ ὁπότερον τούτων ἐπιθύμει κάλλιον Ἰλ.

Εὐήνιος· μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας Ἡρ.

Εὐ-ήνιος, 2· ὁ διὰ τοῦ χαλινοῦ εὐκόλως κυβερνώμενος· «τὰ τῶν θείων ἀχήματα» Πλάτ. Φαιδρ. «ἵππ' ἵππων εὐηνιωτάτων, πολ. 5, 467· ἀντιστοιχῶν τῷ εὐπειθής, νόμ. 9, 880· π. Ἱπποκρ. = εὐκόλου θεραπευτος· ἐπίρ. «εὐηνίως καὶ ἁλύπως προσδιαλέγεσθαι» = ὥστε νὰ κυβερνᾶται μετρίως καὶ εὐκόλως, ἀντίθ. τῷ δυσήνιος, Πλατ. σοφ. 217· εὐηνιώτατα Ἀντιφ. π. ἀρ. λεξ. = εὐέχοντα, lenis, mitis.

Εὐήνιτσος· ἀνδρ. ὄν. Ἀλκιφρ.

Εὐ-ηνίως, καὶ τὸ ὑπερθ. εὐηνιώτατα τὸ εὐήνιος.

Εὐ-ηνορία, ἡ· ἀνδρία Εὐρ. Ἱρ. μ. 406, ὥωρ. ἐν πλ. καὶ Πινδ. Ὀ. 5, 20, fortitudo.

Εὐηνορίδης· υἱὸς Εὐήνορος· α) ὁ Λειώκριτος Ἰλ. 6) ὁ Ἄγελαος Κ. Σμ. τὸ Εὐηνορίδης· 3) Ἠλεῖος Πολυδ.

Εὔηνος καὶ Εὐηνός· υἱὸς 1) Ἄρεως καὶ Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ Ἡσ. 2) Ἄρεως καὶ Δημονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατ. τῆς περιφήμου Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας πολλοὺς μνηστῆρας ἐφόνευσεν ὁ Εὔηνος· τελευταῖον δὲ ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Ἴδας, διώκων αὐτὸν ὁ πατήρ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν καταλάβῃ ἔπεσεν εἰς τὸν ποτ. Λυκόρμαν ὑπ' ἀπελπισίας καὶ ἐπνίγη, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὁ ποτ. ὠνομάσθη ἔκτοτε Εὔηνος· ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἠγάπα τὴν Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μάχην μὲ τὸν Ἴδαν ὑπὲρ αὐτῆς, οὓς διεχώρισεν ὁ Ζεὺς ἐπιτρέψας τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἑνὸς τῶν δύο τούτων ἐραστῶν εἰς τὴν Μάρπησσαν, ἥτις ἐξέλεξεν ἄνδρα της τὸν Ἴδαν Ἀπολλ. πρβλ. καὶ Εὐηνίνη· 3) Σιληπίου, βασιλεὺς τῆς Λυρνησσοῦ ἐν Κιλικίᾳ, πατ. τοῦ Μύνητος καὶ Ἐπιστρόφου, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεύς, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν των Ἰλ. 4) π. ἕλληνείων Πάριος, σύγχρονος τοῦ Ἑρμοθακλείους· 5) ἄλλος π. Ἑλληνείων, Πάριος ἢτι, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Σωκράτους Πλατ. 6) Σικελιώτης Ἀνθ. 7) Ἀσκαλωνίτης Ἀνθ. 8) ποιητ. Ἀνθολογίας· «ὁ γραμματικὸς» Ἀνθ. 9) Ἀθηναῖος π. Ἀνθ. 10) Κλαζομένιος Μιον. 11) μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ «ὁ ποταμὸς» εἷς τῶν μεγάλων ποτ. Αἰτωλίας, πρότερον Λυκόρτας καλούμενος, πηγάζων ἀπὸ τοῦ ὄρους Βομία, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν (Θουκ. νῦν Φίδαρις· 12) ποτάμιον Μυσίας Στράβ.

Εὐ-ήνυστος, 2· εὐκολοτελείωτος, εὐκατόρθωτος Ἡσύχ.

Εὐ-ήνυτος, 2· τῷ προηγ. ἐκκλ.

Εὐ-ήνωρ, ορος (ἀνήρ), 2· καλὸς διὰ τὸν ἄνδρα, χαλκὸς Ὀδ. ν, 19 («τὸν ἄνδρα εὖ τιθεὶς» ἀρ. λεξ.)· - οἶνος = τῷ ἀνδρὶ χρήσιμος ἢ ἰσχυροποιῶν, ἐνισχύων αὐτὸν (κατ' ἀρ. λεξ. = «ὁ ἀνδρείαν ποιῶν»)· «γάμων εὐήνωρ θεσμὸς» = ἁρμόζων τῷ ἀνδρί, ἢ εὐήνορα, ἀγαθά, λαμπρὰ ὀνήσιμα» Ἡσύχ. π. Πινδ. ὥωρ. εὐάνωρ = εὐάνορες, καλοὺς, ἀνδρείους ἄνδρας ἔχουσα, πολυάνθρωπος· ὡς «Εὐάνωρος Ἀρκαδία, Πέλοπος ἀποικία», Ὀ. 5, 80. 1, 24· «-λαός, Ἀχαρναί», Ν. 10, 35· οὕτως ὀναμάζει ὁ Τρυφιόδωρος τὸν Τρωϊκὸν ἵππον εὐήνορα, 468.

Εὐήνωρ· εἷς τῶν ἐπισήμων Ἠθακησίων, πατ. τοῦ Λειωκρείτου· τὸ Εὐηνορίδης Ὀδ. 2) Ἀθηναῖός τις ἀνὴρ τῆς Λευκίππης, καὶ κατ. τῆς Κλειτοῦς Πλατ. 3) Τρώς Κ. Σμ. 4) πατ.

τοῦ Παρρασίου Ἐφέσιος Ἀνθ. 5) ἰατρός τις Ἀθην. 6) Δουλίχιος Κ. Σμ.

Εὐ-ήπατος, 2· εὐκήπευτος Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 7, 2, ἴσφ.

Εὐ-ηπελής, 2 (πέλομαι)· εὐρισκόμενος, ἔχων καλῶς, πρᾶος, εὐήνιος Ἡσύχ.

Εὐ-ηπελία, ἡ· εὐτυχία, καλὴ κατάστασις Καλλ. ὕμν. Δημ. 136· εὐθηνία, εὐεξία Ἡσύχ.

Εὐ-ήρατος, 2· ἀξιαγάπητος· -σταθμοὶ Πινδ. Ὀ. 5, 9· - φιλοφροσύναι, 6, 98· «ῥίζα χθονός», Π. 9, 8· - κάλλος Τελεστ. ἐν Ἀθην. 14, 617, amabilis.

Εὐ-ηργεσία, ἡ· εὐηγεσία, ἴσφ

Εὐ-ήρεια, ἡ· εὐχέρεια, εὐπέτεια Ἐτ. Μ.

Εὐηρείδης· Τειρεσίας, υἱὸς τοῦ Εὐήρους Θεοκρ.

Εὐ-ήρεμος, 2· εὐήρης Πλουτ. πύτ. ζ. φρονιμ. 35, φαίνεται ἴσφ.

Εὐ-ήρετμος, 2· καλῶς κωπηλατῶν· - κώπη Αἰσχ. Περ. 368· καλὰ προμηθευμένος μὲ κωπία· - πλάτα Σοφ. Οἰ. Κ. 720· - ναῦς Εὐρ. Ἴων 1160.

Εὐ-ήρης, 2· καλῶς συνηρμοσμένος, καὶ ἑπομ. ἑπιτήδειος πρὸς χρῆσιν, εὐμεταχείριστος, ἐν Ὀδ. κεῖται πάντοτε ὡς ἐπίθ. τοῦ ἐρετμοῦ, τῆς κώπης, ὡς καὶ π. μτγν. ἔτι «νεὼς πίτυλος εὐήρης» = τὸ ἐλαφρῶς κωπηλατούμενον πλοῖον Εὐρ. Ἰ. Τ. 1050· «περιπλέων εὐήρεσι σκάφεσι» Πλουτ. Ἀντ. 65· ἐξ οὗ καὶ μὲ τὸ τριήρης καὶ τὰ ὁμ. παρωνομάσθη καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρέσσω ἁμίσως ἠθέλησαν νὰ παραγάγωσιν· «εὐήρη πρός τι ὄργανα» Ἱπποκρ. - γυῖα Νικ. θηρ. 81.

Εὐ ήρης, υἱός· 1) Ἡρακλέους καὶ Παρθενόπης, θυγ. τοῦ Στυμφάλου Ἀπολδ. 2) Πτερελάου, ὅστις παρευρεθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τηλεβόων, ὃν εἶχον οὗτοι κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύονος, διεσώθη μόνος, ἔχων καὶ τὰ ἐκ τῆς μάχης λάφυρα Ἀπολδ. 3) πατ. τοῦ περιφήμου μάντεως Τειρεσίου, ὃν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου Ἀπολδ. ΐδ' Εὐηρείδης.

Εὐηρίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἡσ/

Εὐήρις· γυν. ὄν. Παυσ.

Εὐ-ήροτος, 2· καλῶς ἠροτριωμένος Σουίδ.

Εὐ-ήρυτος, 2· εὐκόλως ἀντλούμενος· - ὕδωρ Ὁμ. ὕμν. Δημ. 106.

Εὔησος· κώμη Καππαδοκίας, κάτ. Εὐησηνὸς Στ. Βυζ.

Εὐ-ητηρία, ἡ· εὐδαιμονία, καλὸς ἐνιαυτὸς Ἡσύχ. ὀρθότ. εὐετηρία.

Εὐητόριον, τό· τέρπον τὴν ψυχὴν ἴσφ. ἀντὶ εὐήτριον Φιλοστρ. εἰκ. 356, 25.

Εὐ-ητόριος, 2· ἴσφ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ.

Εὐ-ήτριος, 2· μὲ λεπτὴν κλωστὴν ὑφασμένος, καλῶς καὶ λεπτῶς ὑφασμένος· «δίκτυου εὐήτρια» Αἰσχ. ἀποσπ. 29· «λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα» Πλατ. πολιτ. 310· συνηθέστ. π μτγν. - ἱμάτια «ξεϋφῆ Σουίδ. Λουκ. λεξιφ. 9· πρβλ. τὰ προηγ. καὶ ἔνερ. καλῶς ὑφαίνων, ὕδωρ. «εὐάτριος ἐργάτις»· ΐδ' ἄνωτ.

Εὐ-ηφενής, (ἄφενος) 2· εὖ πλουτῶν Ἡσύχ. πλουσιώτατος, ἴσφ. ἀντὶ εὐηγενὴς Π. ψ. 81·

Εὐ-ήφενος· Πυθαγόρειός τις Πάτρις Πολυαιν.

Εὐ-ηχής, 2· καλῶς ἠχῶν, ὕμνος εὐηχοῦ Πινδ. Π. 2, 14· - ὑμέναιος Καλλ. Δηλ. 296· πρβλ. καὶ εὐήκης.

Εὐ-ήχητος, 2· τῷ προηγ. μόν. ἐν τῷ ὕδωρ. σχημ. εὐάχητος.

Εὐ-ηχος, 2· τῷ προηγ. «χελιδόνες εὔηχα κελαδοῦσιν» Λουκ Φιλοπ. 3, ἀντιστ. εὔφωνος, ἐπὶ ὡραίας, ἠχηρᾶς φωνῆς Ἀθην. 3, 80, canorus.

Εὔηχος, ὁ· ΐδ' Εὔαρχος.

Εὐ-ήχως, ἐπίρ. τοῦ εὐηχος «λαρυγγίζω φαμὲν τὸ εὐήχως λέγω» Θωμ. Μ. σ. 571.

Εὐ-θάλαμος, 2· τοὺς θαλάμους ποιῶν ὡραίους, εὐτυχεῖς ποιῶν τοὺς γάμους· - Ἀφροδίτη Νον. Δ. 2, 324.

Εὐ-θάλασσος, 2· καλῶς πρὸς θάλασσαν, ἐπιτηδείως κείμενος Φιλοστρ. π. Σοφ. ἀναφέρεται τὸ «ὕδωρ εὐθάλασσον» εἰς τὴν ἐν τῇ ἀκροπόλει «Ἐρεχθηίδα θάλασσαν», τὴν ὁποίαν ὁ Ποσειδῶν ἐδώρησε τοῖς Ἀθηναίοις (πρβλ. Ἡρ. 8, 55) μετὰ συνεμφάσεως πρὸς τὴν ναυτιλίαν, «ὅτι ναυτικοί εἰσιν οἱ Ἀθηναῖοι» Σχολ. Σοφ. Οἰ· Κ. 715· ὁ δὲ Ἀλκίφρων ἐννοεῖ τὸν εὐκόλως δυνάμενον τὸ διὰ πλοίου ταξείδιον νὰ ὑποφέρῃ, ἤτοι ὃν τινα ἡ θάλασσα δὲν πιάνει, 2, 4.

Εὐ-θάλεια, ἡ· καλὸν ἄνθος, ἄνθισμα, εὐτυχὴς ἀκμή· «- τῆς εὐδαιμονίας» Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 1, 73, flos.

Εὐ-θάλλω· ἀνθῶ καλά, πρασινίζω Νικ. π. Ἀθην. 15, 683· «φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων» Πλουτ. συμπ. 9, 14, 4, καὶ μτγν. pullulo.

Εὐ-θαλής, 2· καλῶς ἀνθῶν, βλαστάνων, πρασινίζων Αἰσχ. ἀποσπ. 299· - εὐκαρπία Εὐρ. Τρ. 217· - φυτὸν Ἀνακρ. 59, 19· ὀρόδαμνοι Πλατ. ἔρ. 10 (9, 3)· «εὐθαλέων χαρίτων ἄνθος» Ἰουλ. Αἰγ. 56 (7, 600)· - εὐθαλής, 2· δωρ. = εὐθηλής, ὃ ΐδε, florens.

Ἐὐ-θαλής· ἀνδρ. ὄν. Σμυρναίου Ἀνθ.

Εὐθαλία· γυν. ὄν. Χρυσ.

Εὐθαλία· ΐδ' εὐθάλμα.

Εὐθάλιος· ὁ· ἀνδρ. ὄν. Λιβαν.

Εὔθαλλος· ἀνδρ. ὄν Ἀθηναίου Ἐπιγρ.

Εὐθαλόεντα, κῆπον· γρ. ἴσφ. ἀντὶ εὐθαλέοντα Κ. Σμ. 4. 423.

Εὔ-θαλος, 2· εὐθαλὴς Ἐτ. Μ. 197, 34.

Εὐ-θαλπής, 2· λίαν θερμαίνων, λίαν θερμός· - θέρος Κ. Σμ. 4, 441, calidus.

Εὐ-θαλπίαων· εὖ θαλπιόων Ὀδ. τ, 319.

Εὐ-θαλῶς· ΐδ' εὐθαλής.

Εὐ-θανασία, ἡ· εὔκολος, εὐτυχὴς θάνατος Ποσειδιππ. Στοβ. ἀνθ. 118, 17, mortis facilitas.

Εὐ-θανατέω· ἀποθνήσκω καλόν, ἢ ἔνδοξον, εὔκολον θάνατον· «εὐθανατῆσαι σπουδάζων καὶ μηδὲν ἀνάξιον ὑπομεῖναι» Πολυβ. 5, 38, 9.

Εὐ-θάνατος (θάνατος) καλός· ἔνδοξος θάνατος Μεχανδ. Ἀθην. 12, 549.

Εὐ-θανάτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Κρατιν. π. Πολυβ. 3, 106.

Εὐ-θάρσεια, ἡ· εὐτολμία, ἀφοβία, εὐψυχία Ἀππ. πολ. γαλ. 3, 9, ΐδε καὶ εὐθαρσία, fiducia.

Εὐ-θαρσεστέρως, συγκρ. ἐπίρ. τοῦ εὐθαρσὴς· θαρραλεώτερον μτγν. fidentius.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-θαρσέω· θαρραλέος, ἀτρόμητος, εὐψυχός εἰμι· εὐθαρσεῖτε Αἰσχ. Ἑπτ. 34.
Εὐ-θαρσής, 2· ἀτρόμητος, εὐψυχος, θαρραλέος, εὐτολμος Ὁμ. Ὑμν. 7, 9· «ἐν τοῖς δεινοῖς» Ξεν. Ἀγησ. 11, 10· «πρὸς τὸν κίνδυνον» Δ. Σικ. 11,35· καὶ ἐπὶ ἵππου Πολυδ. 1, 195· «αἱ φανεραὶ φυλακαὶ δῆλα ἔχουσι καὶ τὰ εὐθαρσῆ» = δεικνύουσι ποῦ εἶνε κίνδυνος καὶ ποῦ ἀσφάλεια, ὅπου δύναταί τις νὰ ἔχῃ θάρρος Ξεν. Ἱππαρχ 4,11· ἐπίρ. εὐθαρσῶς Αἰσχ. ἐκ. 246· «- ἔχειν πρός τι», ἀντίθ. τῷ δειλὸς Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 6, audacter
Εὐθάρσης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-θαρσία, ἡ· εὐθάρσεια Πλατ. ὁρ. 412
Εὔθαρσος, 2 εὐθαρσὴς μτγν.
Εὐ-θαρσῶς· ἴδ· εὐθαρσής.
Εὐ-θίατος, 2· εὐκολοθέατος· «- τὰ ἐν στήλαις γράμματα» Πολυδ. 5, 150.
Εὐθεῖα· θηλ. τοῦ εὐθὺς ὅδε.
Εὐ-θετος, ὁ· «ὁ εὐόμιλος καὶ ὁ καλοσύντυχος ἤτοι ὁ ὀρθολεκτῶν τοὺς λόγους αὐτοῦ» Ζωναρ. σ. 900.
Εὐθ(ε)ο-σύντυχος, 2· εὐπροσήγορος Φαβωρ. affabilis.
Εὐ-θέμεθλος, 2· καλὸν ἔχων θεμέλιον, ἰων. καὶ ἐπ. ἠὐθέμεθλος Ὁμ. Ὀμ. εἰς Ἴ)ην «γαῖαν, ἠὐθέμεθλον» 29, 1.
Εὐθένεια, ἡ· εὐθηνία Σουιδ.
Εὐ-θενέω, ἀττ. ἀντὶ εὐθηνέω· εὐτυχῶ, προκόπτω Αἰσχ. Εὐμ. 865, vigeo.
Εὐ-θενής, ἀττ. 2· εὐθηνὴς Λοβ. Φρυν. 465.
Εὐ-θενία, ἡ· εὐθένεια.
Εὐ-θεράπευσις, ἡ κατὰ Κοραῆν ἰσφ. ἀντὶ εὐθεραπευσία = καλὸς τρόπος τοῦ περιποιεῖσθαι Κοχ. χειρουργ. σ. 114.
Εὐ-θεράπευτος, 2· εὐκολοθεράπευτος, εὐκαλοϊάτρευτος, Θεοφρ. εὐκολοδιόρθωτος, εὐκολοδιόρθωτος, εὐκολοδιόρθωτος,

Εὐ-θημονέω· θέτω τι εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν ὕδε τὸ προηγ. compono.
Εὐ-θήμονος, 2· τῷ ἐπομ. μτγν.
Εὐθημοσύνη, ἡ· τὸ πάντα θέτειν εἰς τὴν ἑαυτῶν θέσιν ἀγάπη, κλίσις πρὸς τὴν τάξιν «εὐθημοσύνη γὰρ ἄριστη θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη» Ἡσ. Ἔρ. 473 ἔνθα τὸ ἀντίθ. κακοθημ. «καλὸν ἡγεῖτο (Κῦρος) καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην (ὅταν γάρ τίς του δέηται, δῆλόν ἐστιν ὅπου δεῖ ἐλθόντα λαβεῖν), πολὺ δὲ ἔτι κάλλιον ἐνόμιζε τὴν τῶν στρατιωτικῶν φυλῶν εὐθημοσύνην εἶναι» Ξεν. Κυρ. 8, 5, 7· βιβλίου τινὸς τοῦ Κρίτωνος περὶ εὐθημοσύνης μέμνηται Δ. Λαερ. 2, 121.
Εὐ-θήμων, 2 (τίθημι)· ὁ θέτων πάντα εἰς τὸν προσήκοντα αὐτοῖς τόπον, καλῶς τακτοποιῶν, διατηρῶν ἐν τάξει· «ὥριαι γυναῖκες σωμάτων εὐθήμονες» Αἰσχ. Χο. 78, ὅπερ κατὰ Σχολ. = «εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον» ἀντίθ. ἐν γέν. φιλῶν τὴν τάξιν Ἀριστοτ. Ἠ. Ζ. 9, 17· καὶ παθ. καλῶς τακτοποιημένος· -δοιδὴ = «εὖ, διατεθειμένη, εὐπόνητος» Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 569.
Εὐθήμων· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὔθηναι, αἱ· πόλ. Καρίας παρὰ τὴν Ἁλικαρνασσόν, κάτ. Εὐθηναῖος καὶ Εὐθηνεύς καὶ Εὐθηνίτης Στ. Βυζ.
Εὐ-θήνεια, ἡ· εὐθηνία ὁ ὕδε
Εὐ-θηνέω (μέχρις Ἀριστοτ. π. ἀττ. ἐγράφετο εὐθενέω, ὃν σχημ. οἱ ἀρ. λεξ. ὡς τὸν μόνον ἀττ. δηλοῦσι τίθημι πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρυν. σ. 466 ἢ ὡς τιθήνη παρὰ τὸ ΘΑ, θηλή)· εἰμὶ ἐν καλῇ καταστάσει, εὑρίσκομαι καλά, ἐπιδίδωμι, οὐ μόν. ἐπὶ ζώντων· «μῆλα εὐθενοῦντα ἄγαν» μόν. τραγ. Εὐμ. 904· «καὶ ἔνδηλος ἐστὶ τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρως» Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 9 11· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν, «καρπόν τε γαίας - εὐθηνοῦντα» Αἰσχ. Εὐμ. 868· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, «εὐθηνοῦσα γῆ» = καρποφόρος Ξεν. Ἀν. 2, 6· ἐπὶ σταφυλῶν Αἰλ. π. Ἰ. 13, 1· καὶ «εὐθενεῖν τοῖς σώμασι» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 6· καὶ μτφ. ἐπὶ τῆς οἰκίας καὶ τῆς οἰκογενείας «μὴ τιν' οἶκον εὐθενεῖν» Αἰσχ. Εὐμ. 855· ἐπὶ ὁλοκλήρων χωρῶν, «εὐθηνεῖν πᾶσαν Αἴγυπτον» Ἡρ. 2 91· «τοὺς στρατιώτας εὐθενεῖν καὶ εὐδοξεῖν» συνάπτει Δημ. 8, 20 (ὡς ὁ Πολυδ. συνάπτει «ἀκμάζειν δόξῃ» καὶ «εὐθηνεῖν,» 5, 159)· «εὐθενούντων τῶν πραγμάτων», ἀντίθ τῷ «ἐν οἷς ἔπταισεν ἡ πόλις», 18, 286· ὁ Βέκκ. ὅμως ἔχει ἐν 19, 231 «τὴν πόλιν εὐθηνεῖσθαι», ἂν καὶ αὐτ. πολλὰ χειρόγραφα «εὐθενεῖσθαι γράφουσιν· προσκόπτω, καὶ ἐπομ. εἰμὶ ἐν πληθύϊ, ἐν ἀφθονίᾳ, ἐπὶ ἰχθύων Ἀριστοτ. Ἠ. Ζ. 8, 19· «εὐθηνεῖ καὶ ἁλίσκεται πλείστη» αὐτ. καὶ ἀφθονίαν τινὸς ἔχειν· «προβατείαις καὶ κτηνοτροφίαις εὐθηνεῖν» Πλουτ. Πυπλικ. 11· πρβλ. «ὅταν εὐθηνῇ τις μελίτταις τὸ σμῆνος» Αἰλ. Ἠ. Ζ. 5, 13. Τὸ μέσ. εὐθηνεῖσθαι μετὰ τοῦ παθ. ἀορ. «ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ εὐθηνήθησαν» μὲ τὴν σημ. τοῦ ἐνερ. ὡς εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀναφερθὲν χωρίον τοῦ Δημ. καὶ Αἰλ. Ἠ. 5, 11· ἄλλως δὲ ἐν τοῖς χειρογρ. ἐυάλλάσσει συχν. μετὰ τοῦ εὐσθενέω.
Εὐθηνής, 2· ἐν ἀφθονίᾳ, ἐξαιρέτῳ καταστάσει εὑρισκόμενος γραμ. ὕδ' εὐθηνός.
Εὐ-θηνία, ἡ· (πρβλ. εὐθενέω ὅπερ οἱ ἀττικισταὶ ἀποδοκιμάζ. καὶ ἐν τῷ σχημ. εὐθένεια καὶ ἐξηγοῦσιν εὐετηρία ὡς ἀττ. ἀντ' αὐτοῦ, ὡς ἴσφ. γρ. εὑρίσκονται εὐθενία καὶ εὐσθένεια) ἀνθοῦσα, ἀκμάζουσα κατάστασις, πλησμονή, ἀφθονία· «ἔστω εὐδαιμονία - εὐθηνία κτημάτων καὶ σωμάτων» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 5, καὶ μτγν. «- δένδρου, δόξης» Πολυδ. 1, 240· ἐπι = θησαύρισμα, ταμίευμα Ἡρωδ. 7, 3, 12· πρβλ. καὶ τοὺς ἁρμηνευτὰς εἰς Θωμ. Μαγ. ἐν ταύτῃ τῇ λέξ. abundantia, ubertas.
Εὐθηνίτης· ὕδ' εὐθηναί.
Εὔθηνος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-θηνός, 3· εὐτυχὴς Ἡρωδν. prosper.
Εὔ-θηξ, ηγος, ὁ· εὐθήκτος Β. Ἀν. 1340.
Εὐ-θηξία, ἡ· τοῦ εὐθήκτου ἰδιότης ὡς ἀνορεξία Ἐτ. Μ.
Εὐ-θήρατος, 2· εὐκολοκυνήγητος, εὐκολόπαστος· «-ὑφ' ἡδονῶν» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 1· ἰων. εὐθήρητος Ὀππ. ἁλ. 5, 426· μτφ. «ἐμέρος Διὸς οὐκ εὐθήρ. ἐτύχθη» = δυσκολογνώριστος Αἰσχ. ἱκ. 81· «στέφανος εὐθ. ἦν» = εὐκολοαπόκτητος Πολυβ. 32, 11, 3.
Εὐ-θήρευτος· 2· τῷ προηγ. ἴσφ.
Εὐ-θήρητος, 2· ὕδ' εὐθηρατός.
Εὐ-θηρία, ἡ· καλόν, εὐτυχὲς κυνήγιον, καλὴ θήρα Αἰλ. Ἰ. Ζ. 10, 48.
Εὐθήριος· ἀνδρ. ὄν. Λιβαν.
Εὔθηρος· 1) Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους Ξεν. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
Εὔ-θηρος, 2· 1) εὐτυχὴς ἐν κυνηγίοις Εὐρ. Βακχ. 1253· οὕτω = κάλαμοι Μαίκ. Κόντ. 8 (6, 89)· - ἱλαφοσοίη Κρίναγ. 7 (6, 253)· καὶ εἰς τὸ κυνήγιον ἁρμόδιος, χρήσιμος, ὡς δίλειαρ Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 42· 2) (θήρ) πλήρης ἀγρίων θηρίων· - ὄρος Στραβ. 14, 636.
Εὐθής· εὐθύς, Ο'.
Εὐ-θήσαυρος, 2· καλῶς πεφυλαγμένος· - ἐλαία Λεων. Ταρ. 13 (6, 300), bene servatus.
Εὐθίας· Ἀθηναῖος· α) καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον τινὰ Πολυδ. β) ῥήτωρ καὶ κατήγορος τῆς Φρύνης Ἀθην. γ) Λαμπτρεὺς Ἐπιγρ. δ) ἄρχων ἐπών. Ἐπιγρ. 2) ὃν διαλόγου τινὸς τοῦ Γλαύκωνος Δ. Λαερ.
Εὐθίκλης· Εὐθυκλῆς, Ἀργεῖος Μιον.
Εὐθικός, 3· κατ' εὐθεῖαν ἄγων· - κίνησις Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 2, 51, rectus.
Εὐ-θικτέω· θίγω, ἐγγίζω τι εὐκόλως μτγν.
Εὐ-θικτος, 2· α) εὐκολοψηλάφητος· - ως ἐπίρ. = εὐψηλαφήτως μτγν. Ἡσύχ. β) ἐγγίζων, ψηλαφῶν ἐπιτηδείως, ἰδ. ἐπὶ σωμάτος, «καὶ εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν τοὺς ἀνθρώπους» Πολυβ. 17, 4, 4· - εὐπία Λεων. Ἀλ. 18 (6, 322) Ἐν γέν. ἐπιτήδειος, ἄξιος, «τὴν διάνοιαν εὔθικτος» = ἐφευρετικοῦ νοῦ Ἀριστοτ. Ἠ. Ζ. 9,17· «-πρὸς τὰς ἀποκρίσεις» = ἐπιδέξιος εἰς ἀρμοδίας ἀποκρίσεις Ἀθήν. 13, 523, tractabilis.
Εὐ-θίκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. - ἀποκρίνασθαι Ἡρωδν. 4, 7, 2, dicaciter.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐδίλετος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀγγείου.
Εὐ-διξία, ἡ· εὐτυχὲς ἐπιτύχημα, ἴδ. ἐν σκώμ-ματι Σουΐδ. dexteritas.
Εὔδιππος· Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Παρ. μάρμ. β) ἀναφλύστιος Πλουτ. Ῥῶ· Εὔιππος.
Εὔ-θλαστος, 2· εὐκολοτάκιστος Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9.
Εὐ-θνήσιμος, 2· εὐκόλως ἀποθνήσκων· «αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων», καθ' ὅσον ἡ βροὴ τοῦ αἵματος ἐπιφέρει εὔκολον θάνατον Αἰσχ. Ἀγ. 1266.
Εὔ-θνητος, 2· τῷ προηγ. μτγν.
Εὐθοίνα, ἡ· γυν. ὄν. ἐκ Κορωνείας· Ἐπιγρ.
Εὔθοινος· Ἀθηναῖος· Ἐπιγρ.
Εὔ-θοινος, 2· παλυφάγος, ἐπίθ. Ἡρακλέους Πλουτ. ζητ. Ῥωμ. 18· ἀλλ' «εὔθοινον γέρας» = τιμὴ πρός τινα δεικνυομένη μὲ πλούσιον, λαμπρὸν θυσίας συμπόσιον Αἰσχ. Χο. 255.
Εὐ-θορύβητος, 2· εὐκόλως θορυβούμενος, φοβούμενος, τὸ τῆς συνηθείας = ὅστις εὐκόλα σκιάζεται, τὰ χάνει· « πρὸς τοὺς συκοφάντας» Πλουτ. Νικ. 2.
Εὔθοος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὔθορος, ὁ· νεανίσκου ὄν. ἐπὶ ἀγγείου.
Εὐθράγγαι· εἶδος νόσου μτγν.
Εὐ-θρασὲς· τὸ· εὐθαρσής.
Εὔ-θραυστος, 2· εὐκολοσύντριπτος· «ὕλης γεώδους εὔθραυστα σκεύη» Πολυδ. 5, 82· - ῆλος Πλουτ. Μαρ. 25· ἐν γέν. εὐκολόφθαρτος μτγν. fragilis.
Εὔ-θρεπτος, 2· εὐκολόθρεπτος, εἰς τὸ συγκρ. μετὰ τοῦ εὐθαλέστερος Ἐτ. Μ. 28, 41.
Εὔ-θριγκος, 2· ἔχων καλὸν θριγκὸν (βαρὺ περδάζει), καλῶς κατεσκευασμένος· - ἕδραι Εὐρ. Ἑλ. 70.
Εὔ-θριξ, τριχος, 2· εὐμορφομάλλης· - ἵπποι = ὡραίαν ἔχοντες χαίτην Ἰλ. ψ, 13· «περὶ νυμφίων εὐτριχα» Εὔδουλ. Ἀθην. 15, 679· - κύνες Ξεν. Κυν. 4, 6· - θειρὰ (τοῦ πτηνοῦ) Θεοκρ. 18, 57· - ἄγκιστρον = ἐκ δυνατῶν τριχῶν γενόμενον Καρφυλλιδ. 1 (6, 30)· - λῆνος Νικ. Ἀλ. 452, comatus.
Εὔ-θρονος, ἐπ. ἐδώρονος, 2· ἐπὶ καλοῦ θρόνου καθήμενος· - Ἠὼς Ἰλ. θ, 565· - Ἀφροδίτη Πινδ. Ἴ. 2, 5· - Κλειώ, Ν. 3, 79· - ὧραι, Π. 9, 62· « Κάδμου κοῦραι», Π. 2,22· «-μήτηρ πάντων ἀθανάτων» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1054.
Εὔ θρους, ἐπ. ἐδώρους, 2· εὔηχος, εὐφωνος· ὠραῖον ἦχον ἐκπέμπων· - τύμπανα Ὀππ. κυν. 3, 285· - κερκὶς Ἀρχι. 11 (6, 39)· - ἐπίβαθρον Ἰουλ. Λίγιν. 37 (9, 661), pulcrisonus
Εὐ-θρυβής, 2· τῷ ἑπομ. Διοσκ.
Εὐ-θρυπτός, 2· εὐκολότριπτος Ἀριστοτ. π. Ζ. Μ. 4, 12· - ἀήρ, π. Ψ. 2, 8· - γῆ = ἁραιὰ Στραβ. 12, 579· ἐπὶ κρίματος ἰχθύων = μαλακὸς Πλουτ. φυσ. ζητ. 18· καὶ μτφ. ἐκτιθηλυμένος Γαλην.
Εὔθρων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐθύ, οὐδ. τοῦ εὐθύς, μετὰ σημ. «ῥητ. ισια, κατ' εὐθεῖαν, ἐν ταύτῃ τῇ τοπικῇ σημ. ἀττ. συνηθέστ. τοῦ εὐθύς (ὁ ὅς)· «εὐθὺ Πύλον δ' ἐλάαν» Ὁμ. Ὀδυν. Ἑρμ. 342· «ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λίχνη» Σοφ. Οἰ. τ. 1242· «εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἄτειν» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 37· συνηθ. μετὰ γεν. «εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας» κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Ἔφεσον Πλατ. Θεαγ. 129· - Λυκείου, Λυσ. 203· «ἡ εὐθὺ ὁδὸς» = εὐθεῖα, Ἀξιοχ. 364· «ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου» Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 5· «ἐς εὐθὺ» Παυσ. 7, 23, 6· «ἐκ' εὐθὺ» Ἀπολλων. λεξ. Ὁμ. εἰ λεξ. εὐθύς.
Εὐθυαῖος, ὁ· μὴν Αἰτωλικὸς ἀντιστ. τῷ Δελφικῷ Ἀμαλίῳ· Ἐπιγρ.
Εὐθυ-βολέω· βίπτω κατ' εὐθεῖαν· «- τὸν γόνον» Πλουτ. ἀρίσκ. φιλοσ. 5, 13· «σπέρματος εὐθυβολουμένου» Σ. Ἐμπ. κ. ἀστρολ. 58· καὶ ἀμτθ. «μήτε τοῦ «σπέρματος εὐθυβολοῦντος εἰς τὴν μήτραν», ἔνθ. ἀν. 5,14· καὶ μτφ. ἐπιτυγχάνω, εὐστοχῶ.
Εὐθυ-βολία, ἡ· τὸ κατ' εὐθεῖαν, ἴσια κτυπᾶν, ἐπιτυχαίνειν Πλουτ. Ν.κ. 25.
Εὐθυ-βόλος, 2· κατ' εὐθεῖαν, ὀρθῶς βίπτων· «εὐθυβ. ἐφ' ὅ,τι ἂν ἐπιβάλλωνται» ἐσφ. γρ. εὐθύβουλοι Ἀριστοξεν. ἐν Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1, 7, 18 - ὄνομα = προσφυὲς, ἁρμόζον Φίλωνι.
Εὐθυ-βόλως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ὀρθῶς καὶ εὐστόχως Ἡλιοδ. 5, 22, recte.
Εὐθύβολος, ὁ· ἁλιεύς τις Ἀλκίφρ.
Εὐθὺ-βολος, 2· ὁ κατ' εὐθεῖαν κτυπηθείς, καὶ ἐπίρ. εὐθυβόλως = κατὰ σκοπὸν γραμ.
Εὐθυ-γένειος, 2· ἔχων γενειάδα κατ' εὐθεῖαν κατιοῦσαν Πολεμ. φυσιογν. 2, 13.
Εὐθυ-γενής, 2· ἰθυγενὴς Σουΐδ. ἐσφ.
Εὐθυγένης· Ἀθηναῖος, ὃν ὁ Δείναρχος ὑπερησπίσθη Ἐπιγρ.
Εὐθυ-γενής, 2· προσφάτως γενηθεὶς Θεοδωρητ. τόμ. 1, σ. 42.
Εὐθυ-γλυκεῖα, ἡ· ῥίζα τις γλυκεῖα, ἥτις καὶ Σκυθικὴ λέγεται Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 13.
Εὐθύ-γλωσσος, 2· εὐθυρρήμων· - ἀνὴρ = ἀληθινὸς Πινδ. Π. 2, 86, rectilinguis.
Εὐθυ-γνωμίας μάρτυς, ὁ· ὁ τὴν οἰκείαν γνώμην εὐθεῖαν διὰ λόγου παριστὼν μ. Φωτ.
Εὐθυ-γραμμικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς εὐθύγραμμα σχήματα Ἰαμβλ.
Εὐθύ-γραμμος, 2· εὐθείας ἔχων γραμμάς· - σχῆμα Ἀριστοτ. μετεωρ. 10, 2· «τὸ εὐθύγραμμα σχήματα περιεχόμενον ὑπ' εὐθειῶν γραμμῶν Εὐκλείδ. 1, 20.
Εὐθυδάμας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-θύ-δημος, 2· ἁπλοῦς δημότης ἀρ. λεξ.
Εὐθύδημος· 1) Ἀθηναῖος χρηματίσας πρεσβευτὴς ἐπὶ τοῦ Πελοπ. πολ. ὕστερον δ' ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους Θουκ. 2) σοφιστὴς ἐκ Θουρίων τῆς Ἰταλίας, γεννηθεὶς ὅμως ἐν Χίῳ, ἀδελφὸς τοῦ Διονυσιοδώρου. Ζήσας χρόνον τινὰ ἐν Ἀθήναις, ἐδίδαξεν αὐτόθι τὴν τακτικήν· ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὑρηται ἐπιγραφόμενος εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος Πλατ. Κρατ. 3) υἱὸς Κεφάλου, Συρακούσιος, ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου καὶ τοῦ περιφήμου ῥήτορος ἐν Ἀθήναις Λυσίου Πλατ. πολ. 4) ὁ ἐπικληθεὶς Καλός, υἱὸς Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλατ. 5) Ἀθηναῖος, τὸν ὄγδοον Φλιάσιος πεμφθεὶς πρεσβευτὴς τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν βασιλ. τῆς Μακεδονίας Φίλιππον Δημ. 6) Σουνιεύς, συνάδελφος τοῦ Πλουτάρχου ὡς ἱερεὺς Πλουτ. συμπ. 7) υἱὸς Σωκρατυλλίνου

8) Μαγνήσιος Πολυδ. 9) τύραννος Σικυῶνος Παυσ βασ. 10) Βακτρίας Στραβ. 11) ῥήτωρ ἐκ Μυλασσῶν Στραβ. 12) πατ. Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας Φιλοστρ. 13) περιπατητικὸς Λουκ. Ἐδ' Εὐθύδημος.

Εὐθυ-δήμων· ἁπλοῦς δημότης Ὑσύχ.

Εὐθυ-δίκαιος· Ἐδ' εὐθυδίκης.

Εὐθυ-δικέω· κρίνω δικαίως, ὀρθῶς.

Εὐθυδίκη· θυγ. Μιλτιάδου Δ. Σικ.

Εὐθυ-δίκης, 2· λεξ. παρειλημμένη μόν. χάριν τοῦ Εὐθυδίκαι· Ἐδ' εὐθυδίκας.

Εὐθυ-δικία, ἡ· τὸ κρίνειν ὀρθῶς, ἀπόφασις δικαία Πολυδ. 8, 11· συνήθ. «εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι»=ἐπὶ τῶν διωκομένων (κατηγορουμένων) τὸ δέχεσθαι κατηγορίαν καὶ ἀρχίζειν τὴν κρισολογίαν ἀπ' εὐθείας, καὶ ὑπερασπίζεσθαι ἑαυτὸν ἐναντίον τῆς κατηγορίας, χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν κατηγορίαν διὰ παραγραφῶν καὶ διαμαρτυριῶν Ἰσοκ.6,3· ὅθ. ἀντίθ. τῷ διαμαρτυρίαι, 7,3· ὁ Δημ. συνάπτει «ἀπολογεῖσθαι εὐθυδικίαν εἰσιόντα, οὐ κατηγορεῖν τοῦ διώκοντος», 34,4· καὶ «διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι», 45, 6.

Εὐθύ-δικος, 2· κρίνων ὀρθῶς, δικαίως· «οἴκων γὰρ εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος ἀεί» Αἰσχ. Ἀγ. 739 καὶ θηλ. εὐθυδίκαι, ἢ ὀρθότ. εὐθύδικαι, ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων, Εὐμ. 502.

Εὐθύδικος· 1) Ἀθηναῖος· α) ἰατρὸς Δημ. 6) ἄλλος τις Δειναρχ. γ) καθ' οὗ λόγον ὁ Λυσίας ἔγραψε Ἁρποκρ. δ) Κύπριος· ε) Φηγαῖος Ἐπιγρ. ς) ἄλλ. Ῥοσσ. 2) ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Λουκ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐθύδομος· Ἀθηναῖος Μελιτεύς Ἐπιγρ.

Εὐθυ-δρομέω· εὐθεῖαν ὁδὸν τρέχω πρός τι Ν. Δ. Πραξ. 16, 11.

Εὐθυ-δρομία, ἡ· εὐθὺς δρόμος μτγν.

Εὐθύ-δρομος· 2· εὐθὺν δρόμον τρέχων - νῆες Ὀρφ. Ὕμν. 21.

Εὐθυ-δρόμως, ἐπίρ. τοῦ εὐθύδρομος· κατ' εὐθεῖαν μτγν.

Εὐθυ-έλεγκτος, 2· εὐκόλως ἐλεγχόμενος, Ἐπιφαν. 60, 69, 78.

Εὐθυ-έντερος, 2· ἔχων ἴσια καὶ μὴ κουλουριασμένα ἔντερα Ἀριστοτ. π. Γ. Ζ. 1, 4.

Εὐθυ-έπεια, ἡ· εὐθυεπία ἀρ. λεξ.

Εὐθυ-επής, 2· κατ' εὐθεῖαν λαλῶν, ὀρθὰ κοφτά, ταλληθινὰ Ἀδαμαντ. φυσιογν. 1, 1.

Εὐθυ-επία, ἡ· εὐθεῖα καὶ ὀρθὴ οὐχὶ πλαγία ὁμιλία, ἀλήθεια· «ἐν ὀγροῖς ὀφθαλμοῖς μεγαλόνοιαν καὶ εὐθυέπειαν» φυσιογν. 1, 7.

Εὐθυ-εργής, 2· ὀρθῶς, ἴσια εἰργασμένος· «τὸ εὐθ.»=εὐθεῖα ἐργασία Λουκ. π. ὀ. Ἰ. συγγρ. 72.

Εὐθύ-ζωμος, 2· ζωμὸς προχείρως κατασκευασμένος· «τινὲς τῶν πολλῶν τὸν αὐτοσχέδιον ζωμὸν ἁφαρόζωμόν φασιν, ὡς εἴ τις εἴπῃ ταχύζωμον, εὐθύζωμον» Εὐστ. Ἰλ. 1491, 14.

Εὐθυ-θάνατος, 2· ὁ ταχέως, εὐθὺς ἐπιφέρων θάνατον· - πληγὴ Πληγὴ Πλουτ. Ἀντων. 77.

Εὐθύ-θριξ, 2· εὐθείας ἔχων τρίχας, ἀντίθ. τῷ οὐλόθριξ Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 3.

Εὐθυ-καίνα, ἡ· ἡ σχῖνος, διὰ τὸ εὐθέως κτείνειν, παρὰ τὸ εὐθὺ καὶ καίνω Ἡσύχ.

Εὐθύ-καυλος, 2· εὐθύν, ἴσιον ἔχων καυλόν, τὸ συγκρ. Θεοφρ. Ι. Φ. 6 (4, 5).

Εὐθυ-κέλευθος, 2· τὴν εὐθεῖαν βαδίζων ὁδ- ρατ. 1031, ἀμφ.

Εὐθυκλείδης· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Εὐθυκλῆς· 1) Λακεδαιμόνιος, πεμφθεὶς πρ- σέυτὴς πρὸς τὸν βασ. τῶν Περσῶν Ξεν. - ἄρχων Ἀθηναῖος τὸ 6'. ἔτος τῆς 110 Ὀλ. [ἐ- τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη τὸ ψήφισμα τῆς στεφανώ- σεως τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους Δημ. 3) πα- τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδα Θουκ. 4) δι' ὃν Δημοσθ. ἔγραψε τὸν κατ' Ἀριστοκράτους λό- γον του, ἣν δὲ Θριάσιος τὸν δῆμον Δ. Ἀλ- 5) Ἀλιμούσιος Ἐπιγρ. 6) ἄλλοι Ἐπιγρ. 7) Πυθαγόρειος ἐκ Ῥηγίου Ἰαμβλ. 8) ποιητ. τῆ- ἀρχ. κωμῳδίας Ἀθην.

Εὐθυκόμας· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Εὐθυκομίδης· Λακεδαιμόνιος Αἰλ.

Εὐθυκράτης· 1) Ὀλύνθιός τις στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ προδοὺς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Ὀ- λυνθον Φιλίππῳ τῷ βασ. τῆς Μακεδονίας Δημ. 2) ἀγαλματοποιὸς υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λυσίππου Πλίν. 3) Ψωκιεὺς υἱὸς τοῦ Ὀνομάρχου Ἀριστοτ. 4) Κορίνθιος Δ- Λαερ. 5) Ἀθηναῖος· α) πατ. Ἀστυφύλου τινὸ- Ἰσαῖ. 6) πατ. Εὐθυμάχου Ἐπιγρ. γ) πατ. κα- υἱὸς Μυρρινουσίους Ἐπιγρ. δ) Ἀζηνιεὺς Ῥοσσ.

Εὐθυ-κρέων, 2· παχὺς Ἡσύχ. pinguis, κατ- εἰκασ. Κυστερ. ἀντὶ εὐρυκρέων.

Εὐθυκρίτη· Ἀθηναία Ἐπιγρ.

Εὐθύκριτος· Ἀθηναῖος ἄρχων Ὀλ, 113, Δ. Σικ.

Εὐθυ-κτέανος, 2· εὐκτέανος.

Εὐθύ-κτιστος, 2· κτισθεὶς νεωστὶ μτγν.

Εὐθύ-ληπτος, 2· εὐκολόπιαστος, «εὐχερῶς κρατούμενος, εὔκολος» Σοῦδ.

Εὔθυλλος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐθυ-λογέω· ὀρθολογῶ, ὀρθοεπῶ γραμ.

Εὐθυ-λογία, ἡ· εὐθυεπία Πολεμ. Φυσιογν. 1, 6

Εὐθυ-λόγος, 2· εὐθυεπής, εὐθυρρήμων Σουίδ.

Εὐθύλοχος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐθύ-λυτος, 2· εὐκολόλυτος, πρόχειρος Χρυσ. expeditus.

Εὐθυμαθής· εὐμαθὴς μτγν. ἔσφ.

Εὐθύ-μακρος, 2· κατ' εὐθεῖαν εἰς μῆκος ἐκ- τεινόμενος μτγν.

Εὐθυ-μάχέω· εἰς ἀνοικτὴν μάχην ἀγωνίζο- μαι, χωρὶς νὰ κρύπτωμαι ὀπισθέν τινος Σουίδ.

Εὐθυμάχη· γυν. ὄν. ἐπὶ Ἐπιγρ.

Εὐθυ-μάχης, 2· εὐθυμάχος, ὁ πολεμῶν ἐν ἀ- νοικτῇ μάχῃ· - ἀνὴρ Πινδ. Ὀ. 7, 15.

Εὐθυ-μαχία, ἡ· ἀνοικτὴ μάχη Πλουτ. Σερτ. 10.

Εὐθυ-μάχος, 2· εὐθυμάχης· - ἄνδρες Σι- μων 18 (7, 442)· - πολῖται 30 (παραρτ. 73).

Εὐθύμαχος, 1) Ἀθηναῖος· α) Ὀτρυνεὺς Δημ. 6) υἱὸς Εὐθυκράτους Ἐπιγρ. 2) Τενέδιος Παυσ.

Εὐθυμένης· εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Λιγύπτῳ κατοίκων, θεῖος τοῦ Πυθέου καὶ Φυλακίδου Ὀλυμπιονικῶν, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδά- ρου Πινδ. 2) Μασσαλιώτης πεμφθεὶς ἵνα ἐξε- τάσῃ τὴν ἐν Ἀφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἄννωνος τῷ 340 π. Χ. Στραβ. 3) Ἀθηναῖος ἄρχων Δ. Σικ. 4) Μαι- ναλιεὺς Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 5) Μασσαλιώ- της, γεωγράφος Πλουτ. 6) ἱστοριογράφος Κλ- Ἀλ. 7) ἄλλος τις Ἀνθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐθυ-μετρικός, 3· κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενος Θεολ. ἀριθμ. 44, 17.

Εὐ-θῡμέω· εἰμὶ εὔθυμος, εἶμαι ἱλαρός, χαρούμενος· «πτηνὸς εὐθύμει» Εὐρ. Κυκλ. 530. καὶ συχν. π. μτγν. ἰδ. εἰς ταύτην τὴν σημ. προστ. «εὐθυμητέον πᾶσιν ὁμῖν» Ξεν. ἀπολ. 27· «Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις»=ἔσο εὐμενὴς Θεοκρ. 15, 143· μτβ. «εὐθυμῶν ἐμὲ»= εὐφραίνων, εὔθυμον ποιῶν Αἰσχ. ἀπόσπ. 266· δῦ. παθ. ὡς τὸ ἐνερ. εἶμαι χαρούμενος Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 36· «τοῖς αὐτοῖς παιγνίοις»=εὐφραίνεσθαι μὲ τὰ αὐτὰ παιγνίδια Πλατ. νόμ. 7, 797 «-ἐπί τινι» Ξεν. Κυρ. 4, 1, 19· «ἐν ταῖς ἀτυχίαις» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 2, laetor.

Εὐθυμήδης· ζωγράφος τις Πλιν.

Εὐθυμηδία, ἡ· πόλ. Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπους = Σάγαλα Πτολ.

Εὐθυ-μήκης, 2· μακρός, εὐμήκης ὡς τὸ εὐθυμαθὴς=εὐμαθὴς Κυριλλ. 1, 1, 235, procerus.

Εὐ-θυμητέον (εὐθυμέω)· πρέπει νὰ εὐθυμῇ τις· «-πᾶσιν ὁμῖν» Ξεν. ἀπολ. 27.

Εὐθυμία, ἡ· 1) προαπεποιημένη θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης π. τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀνήγειρεν ὁ τύραννος Διονύσιος ἀνδριάντα Ἀθήν. 2) Μιλησία τις (ἐν Ἀθήναις) Ἐπιγρ. 3) γυν. ὄν. Ἐπιγρ. ἴδε Γυθυμία.

Εὐ-θυμία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν εὐθυμία, τὸ εἶναί τινα εὔθυμον, χαρά, εὐφροσύνη Πινδ. Ἴ. 1, 63, καὶ εἰς τὸν πλ., Ὀ. 2, 38· «πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 7· ἰδ. ἐπὶ τῆς ἐν τῇ τραπέζῃ ἱλαρότητος, «εὐθυμίας παρέχειν τινί» = ψυχαγωγεῖν, τέρπειν τινά, 1, 3, 12· «ἐν εὐθυμίαις εἶναι» Πλούτ. Σερτ. 20, laetitia, aequanimitas.

Εὐθυμίδης· 1) Βάττος, εἷς τῶν Μινυῶν, υἱὸς Εὐθύμου Πρ. 2) κύρ. ὄν. α) Χαλκιδεὺς (Εὐθυμίδας) Λιθ. β) ἀγγειογράφος ἐπὶ ἀστρακων τοῦ Ἀδρία Μυλλερ. ἀρχ.

Εὐθυμίη, ἡ· Μαινὰς τις Ἐπιγρ. ἴδε εὐθυμία.

Εὐθύ-μιος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.

Εὐ-θύμιος, 2· τερπνός, σχημ. ὡς καὶ τὸ ἐνθύμιος Εὐστ. 171, 45.

Εὐθυμίς, ίδος, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ

Εὐθύμιχος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐθυμο-ποιέω· εὔθυμον ποιῶ τινα Βασιλ. 1, 230.

Εὔθυμος· 1) υἱὸς Ἀστυκλέους ἢ τοῦ ποταμίου θεοῦ Καικίνου ἐν τοῖς Λοκροῖς τῆς Ἰταλίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου, τρὶς νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειραν οἱ Ἕλληνες ἴδιον ἀνδριάντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς νίκης. Οὗτος λέγεται ὅτι ἠλευθέρωσε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Τεμέσσης ἀπὸ τινος πονηροῦ δαίμονος Πολίτου καλουμένου, εἰς ὃν ἠναγκάζοντο νὰ θύωσι κατ' ἔτος ὡραίαν κόρην, νικήσας αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ. Ἔζησε δὲ ὁ Εὔθυμος οὗτος πολλοὺς χρόνους καὶ τελευταῖον ἐγένετο ἄφανὴς Παυσ. 2) Λευκάδιος Πλαυτ. 3) Ὀρχομένιος Ἐπιγρ. 4) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-θυμος, 2· ἀγαθόγνωμος, εὔνους, καλόκαρδος Ὀδ. ξ, 63· συνήθ. χαρούμενος, ἱλαρός· - γῆρας Πινδ. Ὀ. 5, 22· - ψυχή Πλατ. νομ. 7, 797· «εὐθυμότερος εἰς τὸν ἀγῶνα ἴέναι» Ξεν. Κυρ. 6, 4, 13· καὶ ἐπὶ ἵππων, Ἱππικ. 10, 12· «τὸ εὔθυμον», = ἡ εὐθυμία, εὐτολμία Δ. Κασ. 42, 1· «εὐθυμόν ἐστιν εὐτυχεῖς ναίειν δόμους» Αἰσχ. ἐκ. 937 laetus, alacer.

Εὐ-θύμως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ἱλαρῶς, χαρμοσύνως, «χρεωστῶν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν» Αἰσχ. Ἀγ. 1574· «εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι» Πλάτ. Ἀξιοχ. 365· «- τοὺς κινδύνους φέρειν» = θαρραλέως Ξεν. Κυρ. 8, 4, 14.

Εὔθυνα, ἡ, ἡ «εὐθύνη (Λυσ. 10, 27, πρβλ. Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10), ἀλλὰ εὔθυναν, 11, 9, συνηθέστ. πλ. «εὔθυναι ἡ εὐθύνη, ὅπερ τοῦ πρατέρου τονισμοῦ ἀποφαίνεται Θεοτνωστ. Κρ. Ἀν. 2, σ. 106 καὶ τὰ καλλ. χειρόγρ. πρβλ. εὐθύνω)· ἡ δικαστικὴ ἔρευνα, ἐξέτασις, ἀπολογία, τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ δώσῃ πᾶς ὁ ἐν Ἀθήναις δημοσίαν ἀρχὴν διαχειρισθεὶς ἐν ὡρισμένῳ χρονικῷ διαστήματι, μετὰ τὴν κατάθεσιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ· «αἱ εὔθυναι τῶν ἀρχόντων Πλατ. νόμ. 12, 945· συχν. π. ῥήτ. «τῆς στρατηγίας τινὰ ἀπαιτεῖν εὐθύνας» Δημ. 18, 245· «ἐν ταῖς εὐθύναις κλοπῆς ἁλῶναι» =ἐν τῇ δοκιμασίᾳ, λογοδοσίᾳ τῆς διαχειρίσεως ἔνοχον κλοπῆς ὀρεθῆναι, 24, 112· «τὰς ὑπὲρ τούτων εὐθύνας δικάζειν» = ἀποφασίζειν περὶ τοιαύτης λογοδοσίας, 19, 132· - ὑπέχειν=δίδειν λογαριασμόν· «πρὶν τοῦτον ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν πεπραγμένων εὐθύνας ὑποσχεῖν» Λυσ. 30, 3· π. Δημ. ἀντιστ. τῷ δίκην ὑπέχειν, 19, 182· συνηθ. «εὐθύνας διδόναι», 19, 2, ὅπερ κατόπιν λέγεται· «λόγον δοῦναι τῶν πεποιημένων»· ἴδε καὶ «λόγον καὶ εὐθύνας ἐγγράφειν πρὸς τὸν γραμματέα καὶ τοὺς λογιστὰς» = ἐγγραφὴν λογοδοσίαν καταθέτειν Αἰσχιν. 3, 15· «ἀποφυγεῖν τὰς εὐθύνας» = ἀθωωθῆναι, ἂν ἡ λογοδοσία ἐκρίνετο ἀρκοῦσα Πλατ. νόμ. 12, 946· διαφυγεῖν, 947· «κατηγορεῖν τὰς εὐθύνας» = ἐπὶ τῆς λογοδοσίας ἐγκαλεῖν Δημ. 19, 81· καὶ «ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἐρχεσθαι», 19, 2· ἐν γέν. κατηγορίᾳ· «ἐν εὐθύναις ἔστω τῶν κατηγορημάτων μεγίστων» Πλατ. νόμ. 11, 881· «εὐθύνας ὀφείλειν, ὀφλεῖν» = ἐν περιπτώσει καταδίκης πληρώνειν πρόστιμον Ἀνδοκ. 1, 73· «κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς» Αἰσχίν. 3, 10· δῦ. ἐν γέν. παιδεία, τιμωρίᾳ, ὡς π. Πλάτ. ἐξηγ. «ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης εὐθύναι», Πρωτ. 326· καὶ Ἀριστοτ. «ἡ εὐθύνα βλάβη τις δικαία ἐστίν», ῥητ. 3, 10· οὕτω καὶ «εὐθύνης ἀπολύειν τινά» Ἀριστ σφ. 571.

Εὐθυνέομαι· εὐθηνέομαι μτγν. abundo, ἴσφ.

Εὐθύνη, ἡ· εὐθύνη Ἐτ. Μ. 391, 55.

Εὐθύνης, ὁ· εὔθυνος ἁρ. λεξ.

Εὐ-θύνικος, ὁ· 1) Ἐφέσιος Ἀχ. Τατ. 2) νεανίσκος (adulescens) Πλαυτ.

Εὐθύνιον, τό· εὐτακτον, εὐπειθὲς Ἡσύχ. = τῷ ἄνωτ. εὐήνιον.

Εὐθύνομος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐθύ-νομος, 2· εὐθεῖς, ὀρθοὺς νόμους μεταχειριζόμενος Στράβ. 9, σ. 425.

Εὔθυνος, 2· ὁ ἐρευνητής, ὁ κριτής· «Ζεὺς τοι καλαστικὸς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν φρονημά-

των ἔπεστιν εὔθυνος βαρύς» Αἰσχ. Περ. 814· ἰδ. ἐν Ἀθήναις οἱ τὴν λογοδοσίαν λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἀρξάντων ἢ διαχειρισθέντων ἀρχήν τινα δημοσίαν μετὰ τὴν κατάθεσιν τῆς ἀρχῆς των· «δέκα τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἄνδρες, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας» (πρβλ. εὔθυνα) Ἀνδοκ. 1, 78· πρβλ. καὶ Ἀριστοτ. πολ. 6, 3 περὶ διαφορᾶς λογιστῶν καὶ εὐθυνῶν, director, corrector.

Εὔθυνος ὁ· 1) ἀθλητὴς Σάμιος Δημ. 2) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Ἐπιγρ. β) υἱὸς Ἑρμολύκου Ἱππ. γδ' Εὐθύδημος· γ) Ἀναφλύστιος Ἐπιγρ. δ) Λαμπτρεὺς Ἀττ. ναυτιλ. ε) καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψεν ἕνα τοῦ λόγων Β. Ἀν. 3) Θεσπιεὺς Πλουτ. 4) Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος· 5) ἄλλ. Ἀθην.

Εὐθύνους· 1) Ἀθηναῖος καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Ἴσοκ. τὸν κα' λόγον του· 2) Πυθαγόρειος Λοκρὸς Ἰαμβλ. 3) Ἰταλιώτης τις Πλουτ.

Εὔθυνσις, ἡ· τὸ ποιεῖν τι εὐθύ, ἴσιον, ὁδηγία, θέτειν τι εἰς εὐθύν, ἴσαν δρόμον, ἀντίθ. τῷ κάμψις Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, directio.

Εὐθυντέον· β. ἐπίθ. τοῦ εὐθύνω Ἰαμβλ. εἰς Νικομ. σ. 34, dirigendum.

Εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ· ὁδηγός· «εὐθυντὴρ οἴαξ» = τὸ διευθύνον πηδάλιον Αἰσχ. 698, rector.

Εὐθυντηρία, ἡ· ὁ τόπος, εἰς ὃν στρεφόμενος τὸ πηδάλιον εὐθύνει Εὐρ. Ἰ. Τ. 1356, θηλ. τοῦ ἑπόμ.

Εὐθυντήριος, 3· ὁ θέτων τι εἰς ὀρθόν, εὐθὺν δρόμον, ὁδηγῶν, κυβερνῶν· - σκῆπτρον Αἰσχ. Περ. 750· «τὰ εὐθυντήριον» Θεολ. ἀριθμ. 59, 16, gubernaculum.

Εὐθυντής, ὁ· εὔθυνος Πλατ. νόμ. 12, 945, corrector.

Εὐθυντικός, 3· εἰς τὰς εὐθύνας ἀνήκων· - δικαστήριον = ὅπου αἱ λογοδοσίαι κατατίθενται Ἀριστοτ. πολ. 4, 16, director.

Εὐθυντός, 3· διορθωθείς, ἰσιασθείς, ἀντίθ. τῷ καμπτὸς (curvatus) Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, directus.

Εὐθύνω (εὐθύς), ἴων. ἰθύνω· κάμνω τι εὐθύ, ἴσιον, κάμνω τι νὰ κινῆται κατ' εὐθεῖαν· «ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς» Πλατ. Πρωτ. 325· διευθύνω, ὁδηγῶ· «-τὸν δ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ» Αἰσχ. Πρ. 287· «-χερσὶν παῖδα»= τὸ παιδίον ὁδηγῶ κρατῶν διὰ χειρὸς Σοφ. Αἴ. 542· - πόλιν, Ἀντ. 178· «λαὸν δορί» Εὐρ. Ἑκ. 9· «ἁμφῆρες δόρυ» = τὸ πλοῖον, Κυκλ. 19· - ἡνίας Ἀριστ. ὄρν. 1738· - ἅρματα Ἴσοκ. 1, 32· καὶ μτφ. «ἐπέων οὖρον ἐπί τινα» Πινδ. Ν. 6, 29· «ὄλβον καὶ κτεάνων δόσιν» = εὐτυχίαν χορηγεῖν, Π. 1, 46· «λαοῖς δίκας» = τὸ δίκαιον διαχειρίζεσθαι, διανέμειν, κρίνειν τοὺς ἀνθρώπους μὲ δικαιοσύνην 4, 153· καὶ «-δίκας ἀκολίας» = πάλιν εὐθείας ποιεῖν, διορθώνειν, βελτιοῦν Σόλων π. Δημ. 19, 2, 55, (στίχ. 36). Ὅθεν, ὡς Πλάτ. λέγει· «ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης» = ὡς πρὸς τὴν ποινήν, ὀνειδίζειν, τιμωρεῖν, ἐπιτιμᾶν, Πρωτ. 326· εἰς τὴν λογοδοσίαν φέρειν· «εἰς τούτους εἰσάγειν τοὺς ἄρξαντας καὶ εὐθύνειν» Πλατ. πολιτ. 299· «ἡ τῶν ἐφόρων ἀρχὴ πάσας εὐθύνει τὰς ἀρχάς» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 9· «εὐθύνεσθαι τῆς ἐφορίας», 3, 18· «τῶν ἀδικημάτων εὐθύνθη» Θουκ. 1, 95· καὶ καταδικάζω· «προβατείαις εὐθύνειν» = εἰς ποινὴν ἥτις ἀπευθύνεται εἰς τὰ πρόβατα Πλουτ. Ποπλ. 11· διαχειρίζομαι τὴν ἀρχὴν τοῦ εὐθύνου Πλατ. νόμ. 12, 946, dirigo.

Εὐθυνο-νειρία, ἡ· ἡ κατάστασις ἐν ᾗ ὁ κοιμώμενος φαντάζεται καθαρά, σαφῆ, οὐχὶ συγκεχυμένα, ἐπομ. εὐκολοεξήγητα ὀνείρατα Ἀριστοτ. π. ὕπν. μαντ. 1, 2,

Εὐθυ-όνειρος, 2· καθαρά, εὐκολοεξήγητα βλέπων ὀνείρατα Ἀριστοτ. ὕπν. μαντ. 2.

Εὐθυ-όνυξ, 2· τῷ ἑπόμ.

Εὐθυ-όνυχος, 2, ὀρθότ. εὐθυώνυχος ὁ ἴδε.

Εὐθύ-ορον· εὐθύωρον ὁ ἴδε.

Εὐθυ-πλοέω· ὀρθά, κατ' εὐθεῖαν πλέω (πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος) Στραβ. 11, 493.

Εὐθύ-παστος, 2· ὀρθὰ πασπαλισμένος Γαλην. 14, 406, 3.

Εὐθύ-πλοια, ἡ· τὸ κατ' εὐθεῖαν πλεῖν, διὰ πλοίου ταξειδεύειν Στραβ. 3. σ. 151.

Εὐθυ-πλοκία, ἡ· τὸ εὐθὺ πλέξιμον, ἴσον ὕφασμα Πλουτ. πολιτ. 283, connectio.

Εὐθύ-πλοος, συνηρ. -ους, 2· εἰς εὐθεῖαν διευθύνουσιν πλέων Στραβ. 6, 282.

Εὐθύπνοος, 2· συνηρ. -ους· ὁ κατ' εὐθεῖαν πνέων, φυσῶν· - Ζέφυρος Πινδ. Ν. 2, 7· 2) εὐκόλως πνέων, ἀνεμποδίστως ἀνασαίνων Ἱππακρ.

Εὐθύ-πομπος, (κατὰ Βοίκχ. εὐθυπομπὸς) 2· κατ' εὐθεῖαν ὁδηγῶν· - αἰὼν Πινδ. Ν. 2, 7.

Εὐθυ-πορέω· κατ' εὐθεῖαν ὁδὸν πορεύομαι· - ὁδὸν Πινδ. Ὀ. 7, 91· «πλαγὰν δρόμον χερσίν», Ἰ. 4, 60· «-πάτμος εὐθυπορῶν» Αἰσχ. Ἀγ. 977.

Εὐθυ-πορία, ἡ· τὸ κατ' εὐθεῖαν διεύθυνσιν πορεύεσθαι, βαδίζειν Πλατ. νόμ. 5, 747· ἐπὶ τοῦ ξύλου, ἡ κατ' εὐθεῖαν προέξοδος τῶν πόρων Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5, 6, 2.

Εὐθυ-πορικός, 3· ὀρθήν, εὐθεῖαν ὁδὸν πορευόμενος, ἀντίθ. τοῦ ἑλικοειδοῦς Νικηφορ. Σχολ. εἰς Συνεσ. σ. 421.

Εὐθύ-πορος, 2· κατ' εὐθεῖαν προχωρῶν Θεοφρ. μτφρ. - ἦθος= εἰλικρινὲς φρόνημα, εὐθὺ Πλάτ. νόμ. 6, 775· ἐπὶ ξύλου ἔχον κατ' εὐθεῖαν χοροῦντας πόρους Θεοφρ.

Εὐθυ-πόρως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. κατ' εὐθεῖαν ὁδοιπορίαν· «εὐθυπόρως τε καὶ ἁπλανῶς» Νικητ. Χων. σ. 3.

Εὐθυ-ρρημονέω· ὁμιλῶ ὀρθά, ἀνοικτά, χωρὶς περιγραφὰς καὶ παρεκβάσεις Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1082· π. Πλούτ. «ὁμοιόπτωτόν τι εὐθυρρημονήσας» = ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ προμελέτης ἄλλην ἀντ' ἄλλης λέξεως θέτειν, π. χ. γαμητέον ἀντὶ δουλευτέον, Δημητρ. 14.

Εὐθυ-ρρημόνως· ὑβ' εὐθυρρήμων.

Εὐθυ-ρρημοσύνη, ἡ· τὸ λαλεῖν κατ' εὐθεῖαν, ἄνευ συστολῆς ἢ φιλοπρωσωπίας, ἡ ἐλευθέρα, ἀνοικτὴ ὁμιλία Σ. Ἐμπ. κατὰ ῥητ. 22· μετὰ τοῦ αἰσχρορρημοσύνη Πολυδ. 2,129.

Εὐθυ-ρρήμων, 2· κατ' εὐθεῖαν ὁμιλῶν, ὁ τὰ πράγματα μὲ τὰς ἀληθεῖς των ὀνομασίας ὀνομάζων Κικερ. πρὸς οἰκ. 12, 16, συγκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐθυρρημονέστερος Πολυδ. 3, 119· εὐθυρρημόνως Πολυδ. 5, 120.

Εὐθυρρήμων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐθύ-ρριζος, 2· εὐθείας ἔχων ῥίζας Θεοφρ.

Εὐθύ-ρρῑν, ῑνος, 2· εὐθεῖαν ἔχων ῥῖνα μτγν.

Εὐθυ-ρροέω· ῥέω κατ' εὐθεῖαν· «ποταμὸν εὐθυρροοῦντα» Δουκ. 1, Βυζ. σ. 83.

Εὐθύ-ρροος, ους, 2· κατ' εὐθεῖαν ῥέων Εὐστ.

Εὐ-θύρροος, 2· καλὴν κρατῶν ἐκ θύρου βακτηρίαν· - νάρθηξ Εὐρ. Βακχ. 1158· - κυδοιμὸς Νον. 13, 728.

Εὐθυς, υος· Σπαρτιάτης τις Παυσ.

Εὐθύς, ἐων. καὶ ἐπ. ἰθύς (δ' ἴδε), 3· ἴσιος, ἀντίθ. τῷ στρογγύλος Πλατ. Μεν. 75· ἐξηγεῖται δὲ ἐν Παρμ. «οὗ ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοῖν ἐσχάτοιν ἐπίπροσθεν ᾖ», 137 (κατ' Εὐκλειδ. «εὐθεῖα γραμμή, ἥτις ἐξ ἴσου τοῖς ἐφ' ἑαυτοῖς σημείοις κεῖται») ἀντίθ. τῷ καμπύλος, πολ. 10, 603· «εὐθεῖα ὁδός» Πινδ. Ν. 1, 25· «ὁδοὺς εὐθείας τέμνειν» = κατασκευάζειν Θουκ. 2, 100· «εὐθυτέρα ὁδός» Ξεν. Κυρ. 1, 3, 3· καὶ «ἡ εὐθεῖα» μόν. = εὐθεῖα ὁδὸς Λουκ. Ἑρμοτ. 15· ἢ = ἡ εὐθεῖα γραμμὴ Ἀριστοτ. π. οὐρανοῦ 2, 4· «εὐθείᾳ περαίνειν» Πλατ. νόμ. 4, 716· «ἐπ' εὐθείας προάγειν» Δ. Σικ. 19, 38· καὶ μτγν. «ἀπ' εὐθείας» Πλουτ. Φαβ. 3· «ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας ἐκτείνειν» εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν Πολυβ. 3, 113, 3· - πλόος Π.νδ. Ὀ. 6, 103· «εἰς τὸ εὐθὺ βλέπειν» = κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν κυττάζειν Ξεν. ἱππ. 7, 17· «ἡ εἰς τὸ εὐθὺ ὁδός» Λουκ. Ζευξ. 10· μτφ. ἀνοικτός, ὀρθός, δίκαιος - τόλμα Πινδ. Ὀ. 13, 12· - δίκη, Ν. 10, 12· - πόνος, Ὀ 4, 67· «οὐδὲν εὐθύ, διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας τιθράφθαι» Πλατ. Γοργ. 525· «καὶ τὸ ἐλεύθερον», ἀντίθ. τῷ δουλικῷ φρονήματι, Θεαιτ. 173· «ἐκ τοῦ εὐθέος» ἀντίθ. τῷ ἀπάτη Θουκ. 1, 34· «ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν»=ἀνοικτά, φανερά, 3, 43· «τὸν εὐθὺν ἐξεπόντες ἀμφὶ σοῦ λόγον» Εὐρ. Ἱππ. 492· «εὐθεῖαν λόγων τέμνων κέλευθον», Ῥησ. 422· «εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμείβομαι» Τυρτ. π. Πλουτ. Λυκ. 6· «συντόμως καὶ ἁπλῶς καὶ δι' εὐθείας φράζειν» συνάπτει ὁ Πλουτ. π. Πυθ. χρηστ. 29· «ἐκ τοῦ εὐθέος δεόμενος» ἀντίθ. τῷ ἀπάτη Θουκ. 1, 34· (- ἀντιλέγειν Ἀρρ. Ἀν. 5, 27, 5), ὡς «ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν» ἀντίθ. τῷ «ἀπάτῃ προσάγεσθαι», 3, 43· τῷ «δι' αἰνιγμάτων» Παυσ. 8, 8, 2· π. τοῖς γραμμ. «ἡ εὐθεῖα», δηλ. πτῶσις = ἡ ὀνομαστική, rectus; ἐπίρ. εὐθύς· α) ἐπὶ τόπου συνήθ. εὐθὺ (δ' ἴδε)= κατ' εὐθεῖαν· «ἐς Πόλον εὐθὺς ἑλῶντα» Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 255· «εὐθὺς ἰὼν» Πινδ. Π. 4, 83· «εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν» ἔνεστιν συνοδικὴ π. Θουκ. 4, 118· «εὐθὺς πρὸς τὰ βασίλεια» Ξεν. Κυρ. 2, 4, 24· «χωρίου ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου» = κατ' εὐθεῖαν ἄνωθεν τῆς πόλεως Θουκ. 6, 96· - τινὸς = κατ' εὐθεῖαν πρός τι Εὐρ. Ἱππ. 1097· καὶ π. Θουκ. 8, 96 ἅπερ ὁ Λοβέκ. μεταβάλλει εἰς εὐθύ· «εὐθὺς τοῦ Πειραιῶς κατέσχον» Πολυαιν. 4, 7, 6, rectā· β) ἐπὶ χρόν. παρευθύς, χωρὶς ἀναβολήν, «ἔννεπεν εὐθὺς» Πινδ. Ὀ. 8, 41· «εὐθὺς ὡς ἤκουσεν» Αἰσχ. Περ. 353· «εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστρωτος πάρος», Ἀγ. 884· καὶ παίζ. «εὐθὺς ἔσω ἧει» Πλατ. Πρωτ. 310· «εὐθὺς κατ' ἀρχάς», Τιμ. 24· καὶ ἰδ. «εὐθὺς ἐκ νέου, ἐκ παιδός», = ἐκ νεότητος, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, πολ. 6, 485· «εὐθὺς νέῳ ὄντι», συμπ. 178· «νέων ὄντων εὐθὺς τῶν παίδων», νόμ. 7, 788· «εὐθὺς ἔτι βρέφος» Εὐρ. Φοιν. 652· «ἁρξάμενοι εὐθὺς ἀπὸ τῶν» Θουκ. 1, 140· «εὐθὺς ἐκ παιδίου» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 20· καὶ ἔτι συνηθέστ. «εὐθὺς νέοι ὄντες»= ἀμέσως ἐκ νεανικῆς ἡλικίας Θουκ. 2, 39· «εὐθὺς μειρακίων ὤν» Ξεν. Ἀν. 2, 6, 18· καὶ οὕτω συχν. μετὰ τῆς μετχ. εὐθὺς ἀφοῦ, «προσέβαλλεν εὐθὺς ἥκων» = ἅμα ἔφθανε παρευθὺς προσέβαλλεν, Ἀν. 4, 7, 2· «εὐθὺς ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος»=εὐθὺς ἀφοῦ ἀπαλλαχθῇ τοῦ σώματος Πλατ. Φαιδ. 70· «ἰδὼν παρακελεύομαι», συμπ. 221· «εὐθὺς παραχρῆμα» συνάπτει ὁ Δημ. 48, 40· «ἡ εὐθὺς φυγὴ» = ἡ αἰφνιδία φυγὴ Ἡρωδ. 8, 1, 10· γ) πρὸς εἰσαγωγὴν παραδείγματός τινος (πρβλ. αὐτίκα) ἰδ. π. μτγν. «οἷον εὐθὺς συνάπτει» ὁ Πλουτ. π. ἐκλελ. χρηστ. 32· πρβλ. ἄνωτ. εὐθέως, statim.

Εὐ-θύσανος, 2· καλοὺς ἔχων θυσσάνους· - ζώνη =μὲ καλοὺς θυσσάνους, φούντια; ἡ κρώσια προμηθευμένος Λεων. Ταρ. 2 (6, 202).

Εὐθυ-σκαλτός, 2· εὐθὺς καὶ κυρτὸς Ὀρειβάσ. σ. 55, ὀρθατ. εὐθυσκόλιος· ἰδ. ἰθυσκόλιος.

Εὐθυ-σκοπέω· κατ' εὐθεῖαν παρατηρῶ· - τινὰ Πλουτ. συμπ. 9, 1, 2.

Εὐθυ-σκόπος, 2· ὁ παρατηρῶν ὀρθῶς, ἐπιμελῶς, «ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς βλέπων» Ἡσύχ.

Εὐθυσμός, ὁ· διεύθυνσις Φίλων 576, 24, directio.

Εὐθύ-στομος, 2· ἴσον ἔχων στόμα ἢ ἀνοιγμα Πολυδ. 5, 60· ταχέως λαλῶν Σχόλ. Λουκ. Ζεὺς τραγοπ. 27.

Εὐθυ-τενής, 2· ἴσα τεταμένος, τανυσμένος Αἰλ. ἱ. ζ. 4, 34, directus.

Εὐθυ-τενίζω· ὀρθῶς βαδίζω, εὐθὴ ἀπαρέγκλιτα τηρῶ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς Φωτ.

Εὐθυ-τενῶς, ἐπίρ. τοῦ εὐθυτενής Φίλων 338, 24.

Εὐθύτης, ἡ· ἡ ἰσιάδα, ἴση διεύθυνσις Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9· μτφ. τιμιότης, δικαιοσύνη Ἐτ. Μ.

Εὐθυ-τοκία, ἡ· δίκαιος τόκος Ἐπιγρ. Παικχ.

Εὐθύ-τοκος, 2· εὐθὺς γεννηθείς· «παιδίον εὐθύτοκον» Γρ. Νυσ. 2, σ. 80

Εὐθυ-τολμία, ἡ, ἐκ δι. γρ. ἀντὶ θυμοτολμία Κ.. Μαν. χρον. 1274.

Εὐθυ-τομέω· κόπτω κατ' εὐθεῖαν μτγν.

Εὐθυ-τομία, ἡ· εὐθεῖα κόψις μτγν.

Εὐθύ-τομος, 2· ὀρθός, ὁμαλός, ἐπίπεδος Πινδ. Π. 5, 90.

Εὐθυ-τόμος, 2· ὁ ἴσια, κατ' εὐθεῖαν κόπτων γραμμ.

Εὐθύ-τονος, 2· «εὐθυτενής, ἰδ. «τὸ εὐθυτενὲς» = πολεμικὴ μηχανή, δι' ἧς ἐξισφενδονίζοντο βέλη κατὰ τῶν πολεμίων ἁρμαθ.

Εὐθύτονος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐθύ-τορνος, 2· ὀρθῶς τετορνευμένος μτγν.

Εὔ-θυτος, 2· καλῶς θυσιασμένος, εὐθυδουσίαστος Εὔπολ. π. Ἀθην. 9, 368.

Εὐθυ-τράχηλος, 2· εὐθὺν ἔχων τράχηλον μτγν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐθυ-τρεχής, 2· κατ' εὐθεῖαν τρέχων (= ἰθυτρεχής) Ἐπιγρ. Ἀττικ.
Εὐθύ-τρητος, 2· εὐθείας ἔχων τρύπας Ῥοῦφ. σ. 234.
Εὐθύ-τριχος, 2· εὐθύθριξ Ἀριστοτ. ζ. ἱ. 9, 44.
Εὐθύ-τρυπος, 2· εὐθύτρητος μτγν.
Εὐθυ-φερής, 2· πορευόμενος καὶ τρέχων κατ' εὐθεῖαν Πλατ. νόμ. 7, 815.
Εὐθύφημος· Ἀθηναιέστι, Δημ. Ὑδ' Εὐθυρρήμων.
Εὐθυ-φλόγιστος, 2· εὐκόλως φλογιζόμενος Ἐπιφαν. 2, 51.
Εὐθύ-φλοιος, 2· φλοιὸν ἔχων λεῖον, ὁμαλὸν Θεοφρ. ἱ. Φ. 3, 8, 2, recticortex.
Εὐθυ-φοραῦμαι· κατ' εὐθεῖαν φέρομαι· - σῶμα, ἀντιθ. κυκλοφορούμενον Πρόκλ.
Εὐθυ-φορέω, ἄχρ. ἐνερ. τοῦ προηγ.
Εὐθυ-φορία, ἡ· κατ' εὐθεῖαν κίνησις καὶ φορά, ἀντίθ. τῷ κυκλοφορία Ἀριστοτ. φυσ. ἀκροασ. 5, 4.
Εὐθύ-φρων, 2· ὀρθὰ φρονῶν, εὔφρων Αἰσχ. Εὐμ. 987.
Εὐθύφρων· 1)· α) μάντις ἐν Ἀθήναις ἐπαγγελλόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην, ἄλλως δὲ καταγέλαστος καὶ οὐτιδανὸς ἄνθρωπος· β) ἐπιγραφὴ διαλόγου Πλάτωνος Πλατ. Εὐθύφρων, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Δ. Λαερ. γ) Λαμπτρεὺς Ῥοὶς 2) πατ. Ἡρακλείτου ἐκ Πόντου· υἱὸς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ συγγραφεύς Δ. Λαερ. 3) πατ. Ἱππάσου, πάππου τοῦ Πυθαγόρου Δ. Λαέρ.
Εὐθυ-φυής, 2· κατ' εὐθείαν αὐξάνων Θεοφρ.
Εὐθυ-ώνυξ, 2· ὄνυχας ἔχων εὐθεῖς, ἀντίθ. τῷ γαμφώνυχος Ἀριστοτ. ζ. ἱ. 3, 9, καὶ εὐθυώνυχος, 8, 17, τὸ δ' εὐθυόνυξ ὡς ἑορ. ἀποδοκ. Λυδεκ. Φρυν. 708.
Εὐθυ-ωρεία, ἡ· Ὑδ' εὐθυωρία Πιν Ἡρακλ.
Εὐθυωρί· Ὑδ' εὐθύωρον.
Εὐθυ-ωρέω· εὐθυπορῶ, προβαίνω κατὰ γραμμὴν εὐθεῖαν Ἀριστοτ. προβλ. 11, 58.
Εὐθυ-ωρία, ἡ· διεύθυνσις, πορεία, κίνησις εὐθεῖα· «ὅταν τὴν εὐθυωρίαν εἰς δεξιὰ ἐγκλίνῃ» Πλατ. πολ. 4, 436 «κατ' εὐθυωρίαν» = κατ' εὐθεῖαν Τιμ. Λοκρ. 74.
Εὐθύ-ωρον, τό· Ὑδε τὸ ἑπόμ.
Εὐθύωρος (ὥρα ἢ τὸ ωρος εἶνε ἁπλοῦν προσάρτημα) μόν. τὸ οὐδ. ἐν χρῆσ. εὐθύωρον, ὅπερ ἐπιρρημ. = κατ' εὐθεῖαν κατ' ἀρ. λεξ. τονίζεται δὲ καὶ εὐθυωρόν· «οὐδ' ἀπέκλινε - ἀλλ' εὐθύωρον ἄγων» Ξεν. Ἀν. 2, 2, 16· π. μτγν. καὶ ἐπὶ χρόνου Αἰλ. Ἱ. Ζ. 11 16.
Εὐθῶ· Ὑδ' εὐθέω.
Εὐ-θώραξ· τῷ ἑπομ.
Εὐ-θώρηξ, ηκος, 2· καλῶς τεθωρακισμένος, ὡπλισμένος, Ἐνυάλιος Ἀνθ. 9, 389· - στήθος Νον. 4, 429.
Εὔια· δέδια Ἡσύχ. metuo.
Εὔια, ων, τά· πόλ. Μακεδονίας Δ. Σικ.
Εὐιάζω· εὐάζω.
Εὐιακός, 3 (εὔιος)· βακχικός· - θίασος Ἐπιγρ. ἀδ. 353 (Πλαν. 289).
Εὐιάς, άδος· θηλ. τοῦ προηγ. - λύσσα Ἀντ. θ. 70 (9, 603)· ὃθ. εὐιάδες = ἄμπελοι Ἡσύχ.
Εὐ-ἰατος, 2· εὐκολοϊάτρευτος Ξεν. Ἱππ. 4, 2.
Εὐ-ιδρος, 2· τῷ ἑπομ. ἰατρ.
Εὐ-ίδρως, ωτος, 2· εὐκόλως ἱδρώνων Θεοφρ. εὐίδρωτα Ἀριστοτ. προβλ. 1, 17.
Εὐ-ίδρωτος, 2· τῷ προηγ. Γαλην. 6, 222, 9.
Εὐ-ιερος, 2· ἱερώτατος· - θυηπολίαι Φιλιππ. 10(6, 231)· «εὐιέραις φωνῆσι» Ὀρφ. ὕμν 7, 2.
Εὐΐητος, 2· ἰων. ἀντὶ εὐΐατος.
Εὐ-ικέτευτος, 2· εὐκολοϊκέτευτος Φωτ. Ὑδ' εὐάντητος.
Εὐ-ικμος, 2· εὐκόλως ὑγραινόμενος μτγν.
Εὐιλαται, οἱ· Γαιτοῦλοι Ἰώσ.
Εὐ-ιλασία, ἡ· ἐξιλασμός, εὐπιστία Ἡσύχ.
Εὐ-ιλατεύω· εἶμαι εὐμενής, συμπαθής, Ο'.
Εὐ-ίλατος, 2· εὐμενέστατος, συμπαθέστατος, Ο'. propitius.
Εὐ-ιματεύω· εὐειματέω.
Εὐ-ίματος, 2· εὐείματος.
Εὔ-ινος, 2· δυνατὸς ἔχων ἶνας, νευρώδης Θεοφρ. ἱ. φ. 3, 10, 1, nervosus.
Εὔιος, 2· βακχικός, ἐνθουσιαστικός, ἐπὶ βακχικῆς ἐπιφωνήσεως εὐοῖ· - πῦρ Συφ. Ἀντ. 953· - τελεταὶ Εὐρ. Βάκχ. 238· - βάκχευμα 608· ἰδ. καὶ ἐπών. τοῦ Βάκχου· «Βάκχος εὔιος» Σοφ. Οἰ. τ. 211· «ὁ εὔιος θεὸς» Εὐρ. Βακχ. 157· καὶ μόν. εὔιος = Βάκχος 566, ovius.
Εὔιος· 1) αὐλητὴς Χαλκιδεὺς Ἀθήν. 2) Ταναγραῖος Κουρτ. 3) δοῦλός τις ἐν Δελφοῖς Κουρτ.
Εὐ-ιππεύς· Ὑδε τὸ ἑπομ.
Εὔιππη· 1) οὕτως ἐκαλοῦντο δύο τῶν θυγ. τοῦ Δαναοῦ Ἀπολδ. 2) θυγ. Χείρωνος, καὶ Μελανίππη καλουμένη· εὑρεθεῖσα ποτὲ ἔγκυος ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς διωκομένη, μετεμορφώθη εἰς ἵππον Παλυδ. 3) θυγ. Λεύκωνος Παυσ. 4) ἐρωμένη τοῦ Ὀδυσσέως Σοφ. π. Παρθεν. ἐρωτ. 5) γυνὴ Μεγαλίζους Ξεν. Ἐφ. 6) κώμη Καρίας, κάτ. Εὐιππεὺς Στ. Βυζ.
Εὔιππος· 1) υἱὸς Θεστίου καὶ Εὐρυθέμιδος ἐξ Αἰτωλίας Ἀπολδ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου Ἰλ. 3) υἱὸς Μεγαρέως Παυσ. 4) εἷς, περὶ τῆς κληρονομίας τοῦ ὁποίου συνέθεσε λόγον ὁ Δείναρχος Δ. Ἀλ. 5) ἄρχων, ἑορ. ἀντὶ Εὐθιππος.
Εὖ-ιππος, 2· καλοὺς ἔχων ἵππους Ὅμ. ὕμν. Ἀπολ. 210· «-Τυνδαρίδαι, Ἀμαζόνες» Πινδ. Ὀ. 3, 41· - Κυράνα = ἔχουσα καλοὺς ἵππους, Π. 4, 2· «ὄφρον εὔιππον» = ὄφρον καλῶν ἵππων Σοφ. Οἰ. Κ. 715· καὶ παιζ. Ξεν. Κυρ. 5, 5, 5, εἰς τὸν ὑπερθ.
Εὔιρον, ἑορ. ἀντὶ εὔειρον.
Εὔισκος· ἡ αἰθάλη μτγν. fuligo.
Εὔσκος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-ίστιος, 2· εὐέστιος ὃ Ὑδε.
Εὖ-ιστος πάθος, ὁ· καλὴ φιλομάθεια Ἐπιγρ. ἀδ. 168 (παραρτ. 182).
Εὐ-ἰσχιος, 2· καλοὺς μηροὺς ἔχων Μ. Ἀργ. 1 (5, 116).
Εὔιτος· ἀνδρ. ὄν. Δ. Σικ.
Εὖ-ιχθυος, 2· πολύιχθυς· - Ῥόδος Ἀθην. 8, 360· - θάλαττα Δ. Σικ. 11, 58.
Εὐ-ιώτης, ὁ Εὔιος, βακχικὸς Κρ. Ἀν. 1, 86, 29, bacchicus.
Εὐ-ιῶτις, ιδος, ἡ· βακχική· - οἶνη Μοσχίων ἐν Στοβ. φυσ. ἐκλ. 1, σ. 242.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὔκαδμος, ὁ· ἀγαλματοποιὸς Παυσ.
Εὐ-καής, 2· καλῶς ἢ εὐκόλως καίων Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 432, Ἡδ· εὔφλεκτος.
Εὐ-καθ-αίρετος, 2· εὐκολοκρήμνιστος, εὐκολοχάλαστος Θουκ. 7, 18 εἰς τὸν συγκρ.
Εὐ-κάθ-αρτος, 2· εὐκολοκαθάριστος.
Εὐ-κάθ-εδρος, 2· καλὴν ἔχων ἕδραν = εὐσελμος Σχολ. Ὀδ. 6, 300· οὕτως ἐξηγ. τὸ εὔζυγος Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 4.
Εὐ-κάθ-εκτος, 2· εὐκολοκράτητος, εὐκολοδιοίκητος Ξεν. Κυρ. 7, 5, 69.
Εὐ-καθ-οσίωτος, 2· εὐκόλως ἢ καλῶς ἀφιερούμενος, ἀνατιθέμενος Ἐπιφάν. αἱρ. 42, 343.
Εὐ-καίδιος, 2· εὐκάρδιος magnanimus, ἐσφ
Εὐ-καιρέω· ἔχω ἢ λαμβάνω εὐκαιρίαν Πολυϐ. 20, 9, 4· ἑπομ. ἀπαρ. «ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων» Λουκ. ἑρωτ. 33· «οἱ εὐκαιροῦντες τοῖς βίοις» = οἱ πλούσιοι (εὐπορούντες ἀγαθῶν τοῦ βίου) Πολυϐ. 32, 21, 12· οὕτω μέσ. Ποσειδ. π. Ἀθην. 6, 275.
Εὐ-καίρημα, τό· τὸ εἰς ἁρμόδιον καιρόν, εἰς εὐκαιρίαν γενόμενον, λέξ. τῶν Στωικῶν Στοϐ. ἠθ. ἐκλ. α. 194.
Εὐ-καιρία, ἡ· ἁρμόδιος καιρός, ἀντίθ. τῷ ἀκαιρία· «τὴν εὐκαιρίαν διαφυλάττειν ὑπὲρ ὧν ἂν δεῖ τυγχάνῃ διαλεγόμενος», τῇ ἁπλῇ εὐπορία ἀντιτεθειμένον, τὸ ἁρμόζον, τὸ τί ὁ προσήκων καιρὸς ἀπαιτεῖ νὰ λέγῃ Πλατ. Φαίδρ. 272· καὶ μτγν. «κατὰ κολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολὴν» Δ. Ἁλ. συνθ. λεξ. α. 181· «-τῶν πόλεων» = ἡ προσήκουσα, ἁρμοδία θέσις Πολυϐ. 15, 31, 7· καὶ συχνότ. «κατὰ τὰς τῶν βίων εὐκαιρίας» = κατὰ τὴν περιουσίαν, τὴν εὐπορίαν των, 1, 57, 7· καὶ «μεγάλην εὐκαιρίαν ἔχειν παρά τινι» = μεγάλην δύναμιν, ἐπιρροὴν ἔχειν, 31, 21, 3· π. Φωτ. καιροῦ εὐφυΐα καὶ ἀρετή, opportunitas, occasio.
Εὐ καιρίζομαι· ἐπιτυγχάνω μτγν. nanciscor.
Εὐκαίριμος, 2· τῷ ἑπομ. Πασχ. χρον.
Εὐ-καιρος, 2· ὁ εἰς ἁρμόδιον γινόμενος καιρόν, προσήκων· «χὥτι σοι λέγειν εὐκαιρόν ἐστι» Σοφ. Οἰ. Κ. 32, καὶ συχν. π. μτγν. ὡς «καιρὸς εὔκαιρος» = καλός, ὠφέλιμος Ἡρωδν. 1, 9, 6· ἐπὶ τόπου ἁρμόδιος· «εὐκαιρότατος τόπος» Πολυϐ. 4, 38, 1· καὶ - πλούσιος, 13, 9, 1, opulentus· συνηθέστ. ἐπίρ. εὐκαίρως ἐπὶ χρόνου Ἀριστοτ. ζ. Ἱ. 7, 1 καὶ μτγν. «τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ ὡς εὐκαίρως ἐχρῶτο» Ξεν. Ἀγησ. 8, 3, opportune· «εἰς ὅ,τ ἂν εὐκαιρότερον ἀναλίσκοιτο χρήματα» Πλατ. Φαίδρ. 78· «εὐκαιρότατα ἐπελάϐοντο τῶν ἀνδρῶν» Πολυϐ. 5, 63, 13, ὅστις γρῆται καὶ «οὐκ εὐκαίρως ἔχειν» καὶ ἀντὶ τοῦ δὲν ἔχω καιρόν, 5, 26, 10· «- πρός τι» Πλουτ. π. δαιμον. Σωκρ. 1· «ἔτυχε τοῦ πρώτου μάλα εὐκαίρως = καιρίως = προσηκόντως Αἰλ.» Π. Ἱ. 13, 1, opportunus, tempestivus.
Εὔκαιρος· 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) Ταναγραῖος Ἐπιγρ. 3) μαθητὴς Ἀριστοτέλους Ἀνων. βιογρ. Ἀριστοτ.
Εὐ-καιρότης, ἡ· εὐκαιρία Ἰαμϐλ. π. Στοϐ. ἀνθ. 3, 55, ἐσφ. ἐγκαιρότης.
Εὐ-καίρως· τὸ· εὐκαίρως, tempestive.
Εὐ-καλέω· ἀτρεμίζω Ἡσύχ. ὅμηρ. ἀντὶ εὐκηλέω, quiesco.
Εὐ-κάλια, ἡ· ἡσυχία Ἡσύχ. quies.
Εὔ κάλος, 2· εὔκηλος, ἥσυχος Ἡσυχ. quietus.
Εὐ-καλλώπιστος, 2· κεκομψευμένος, καλῶς ἐστολισμένος Ἡσύχ. bene ornatus.
Εὐ-κάμ-ατος κάματος, 2· καλός, πλαφρὸς κόπος, ἔργασία Εὐρ. Βακχ. 66· - ἔργα = καλὰ ἔργα Ἐπιγρ. (1, 10)· - στέφανοι = δι᾽ ἔργων δραστηρίων ἀποκτηθέντες Ἐπιγρ. εἰς ἀδλ. 1 (Πλαν. 335).
Εὐ-καμία, ὅμηρ. ἡ· εὐκημία, εὐφημία, ἤτοι ἡσυχία παρὰ τὸν κημὸν τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον Ἐτ. Μ.
Εὐ-καμπᾶς· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Εὐ-κάμπεια, ἡ· εὐκαμψία, εὐστροφία μτγν. flexibilitas.
Εὐ-καμπής, 2· εὔκαμπτος, ὡραῖα λυγισμένος· - δρέπανον Ὀδ. σ, 368· - κληῖς, φ, 6· - τόξον Ὁμ. ὕμν. 27, 12· «ταῦροι τὰ κέρατα εὐκαμπῆς» = μὲ κέρατα ὡραῖα ἔχοντα καμπὴ Λουκ. δι. ἑταλ. 15, 2· «τὸ εὐκ. τῶν μηλῶν», 14· «κατασκευάζοντες τὸ κέρας εὐκαμπὲς» ἐπὶ στρατεύματος οὕτως ὥστε νὰ ἠναται νὰ στρέφηται εὐκόλως Πλουτ. Συλ. 17· (π. Ἀνων. Ταρ. 25 (6, 4 εἶνε εὐκαμπεῖς, ὡς δάκτυλος, ἔνθα κατὰ Σαλμάσιον γραπτέον εὐκαπές), flexibilis.
Εὐκαμπίδας· Ἀρκὰς ὁπαδὸς πιστὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως Δημ.
Εὔ-καμπτος, 2· εὐκαλαλύγιστος Ἱπποκρ. flexibilis.
Εὐ-καμψία, ἡ· εὐκαλαλυγιστία, τὸ εὐκόλως κάμπτεσθαι, ἀντίθ. τῷ ἀκαμψία Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 7, flexibilitas.
Εὐ-κανόνιστος, 2· εὐκόλως κανονιζόμενος μτγν.
Εὐ-καπής· Ἡδ· εὐκαμπής.
Εὐ-κάρδιος, 2· καλὴν ἔχων καρδίαν, θαρραλέος, εὐτολμος Σοφ. Φιλ. 531, κατὰ Σχολ. = καρτερικός· «εὐκ. καὶ θρασύς», Λέξ. 357· - ἵππος Ξεν. Ἱππ. 6, 14· ἓξι ὁ τὴν καρδίαν, τὸν στόμαχον ἐνδυναμώνων = εὐστόμαχος Ἱπποκρ.
Εὐ-καρδίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «-τὴν συμφορὰν φέρειν» Δ. Ἁλ. 5, 8.
Εὐ-κάρηνος, 2· καλὴν ἔχων κεφαλὴν μτγν.
Εὐ-καρπᾶς· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Εὐ-κάρπεια, ἡ· εὐκαρπία Εὐρ. Τρω. 217.
Εὐ-καρπέω· καλοὺς, πολλοὺς καρποὺς παράγων Στραϐ. 4, 243.
Εὐκάρπησις, ἡ· τῷ ἑπομ.
Εὐκαρπία, ἡ· ἀφθονία καρπῶν, καρποφορία Θεοφρ. Ἡδ· εὐκάρπεια, fertilitas.
Εὐκαρπία καὶ εὐκάρπεια ἡ· 1) πόλ. τῆς Μεγάλης Φρυγίας περίφημος διὰ τὸν ἄφθονον οἶνόν της Στραϐ. ἀνατολ. τῆς νῦν Σεγγελάρ, κάτ. Εὐκαρπιὼς Στ. Βυζ. 2) φρούριον Σικελίας Στ. Βυζ.
Εὐκαρπίδης· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Εὐ-καρπίζω· εὐκαρπέω Ἱπποκρ. ἐσφ.
Εὐκάρπιος· ἐπίσκοπος Σωκρ. ἐκκλ. Ἱσ.
Εὐ-κάρπιστος, 2· ἀκάρπιστος Εὐρ. Φοιν. 216, ἐσφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-καρπίτης, ὁ· τδ' εὐκαρπία.
Εὐκαρπίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὔκαρπος· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Εὔ-καρπος, 2· ἀφθόνους καὶ καλοὺς καρποὺς παράγων, καρποφόρος Ὁμ. Ὑμν. 30, 5· «-γαῖα, γυῶν» Πινδ. Π. 1, 30· - θέρος Σοφ. Αἴ. 650· - στάχυς Εὐρ. Βάκχ. 750· μετὰ τοῦ πάμφορος Πλατ. Κριτί. 110· καὶ ἰδ. μτγν. π. ὡς - φυλλὰς Ἀγαθ. 25 (5, 292)· ἐνερ. καρπαφόρον ποιῶν· καρπὸν δίδων· «Δημήτηρ, Διόνυσος» Ἀνθ. Ἀφροδίτη Σοφ. π. Πλουτ. Ἐρωτ. 13· καὶ - ἀήρ Θεοφρ. fructuosus.
Εὐκαρσίδης· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀττ. νομίσμ.
Εὐ-κάρφωτος, 2· εὐγόμφωτος Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 58.
Εὐ-κατά-βλητος, 2· εὐκολοκατάβλητος Χρυσ.
Εὐ-κατα-γέλαστος, 2· ἄξιος νὰ καταγελασθῇ, περιφρονητέος, κατ' ἄλλ. γελοῖος.
Εὐ-κατά-γνωστος, 2· ἀξιόμεμπτος μτγν. reprehensibilis.
Εὐ-κατ-άγωγος, 2· εὔκολος εἰς τὸ νὰ ἀράζῃ, νὰ προσορμίζηται τις· - λιμὴν Εὐστ.
Εὐ-κατ-αγώνιστος, 2· εὐκόλως κατανικώμενος Πολυδ. 4, 4, 8.
Εὐ-κατά-καυστος, 2· εὐκόλως κατακαιόμενος Σουίδ.
Εὐ-κατά-κλαστος, 2· εὐκολοσύντριπτος· τδ' εὐκατασκεύαστος.
Εὐ-κατα-κόμιστος, 2· εὐκόλως καταβιβαζόμενος· - ὕλη Στραβ. 12, 3, 822.
Εὐ-κατα-κράτητος, 2· εὐκολοφύλακτος, εὐκολοκράτητος Πολυδ. 4, 56, 9.
Εὐ-κάτ-ακτος, 2· εὐκολοσύντριπτος Φίλων.
Εὐκατάλλακτος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-κατ-άλλακτος, 2· εὐκόλως καταπραϋνόμενος, καὶ φίλος, εὐνους πάλιν γινόμενος Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 4· ἐπίρ. Σοφ. Αἴ. 1345, placabilis.
Εὐ-κατά-ληκτος, 2· εὐκολατελείωτος Εὐστ.
Εὐ-κατά-ληπτος, 2· εὐκολόπιαστος Σχολ. Περ. 464.
Εὐ-κατά-λυτος, 2· εὐκόλως καταλυόμενος, εὐκολυαχάλαστος· «-Λακεδαιμονίων πλεονεξίαι» Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 14 εἰς τ. συγκρ.
Εὐ-κατα-μάθητος, 2· εὐκολονόητος Ἱπποκρ. σ. 388, 28.
Εὐ-κατα-μάχητος, 2· εὐκαταγώνιστος Σχολ. Θουκ. 6, 17, expugnabilis.
Εὐ-κατά-μικτος, 2· φιλάνθρωπος, εὐπροσήγορος μτγν. affabilis.
Εὐ-κατα-νόητος, 2· εὐκολονόητος Πολυδ. 18, 13.
Εὐ-κατά-νυκτος, 2· εὐκόλως ἢ λίαν κατανυσσόμενος μτγν. compunctus.
Εὐ-κατα-πάλαιστος, 2· εὐκατάβλητος Ἐτ. Μ. ἐξηγ. εὐχερής, prosternendus.
Εὐ-κατά-παυστος, 2· εὐκόλως καταπαύων, «ἦθος εὐκίνητον μὲν πρὸς ὀργήν, εὐκατάπαυστον δέ» Γαλην. 2, 206.
Εὐ-κατά-πληκτος, 2· εὐκόλως ἢ λίαν καταπληττόμενος Λιβαν. 6. Δημ. 4.
Εὐ-κατά-πρακτος, 2· εὐκατόρθωτος, εὐκολοεκτέλεστος Πολυδ. 9, 161.
Εὐ-κατα-πράϋντος, 2· εὐκόλως καταπραϋνόμενος γλωσ. placabilis.
Εὐ-κατά-πρηστος, 2· εὐχερῶς καιόμενος, εὐκολόκαυστος Ψ. Χρυσ.
Εὐ-κατα-πτόητος, 2· εὐκόλως πτοούμενος, φοβούμενος ἐκκλ.
Εὐ-κατά-πτωτος, 2· ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ πίπτειν, σφάλλειν Θεοφρ. caducus.
Εὐ-κατά-σβεστος, 2· εὐκολόσβυστος· - σπινθὴρ Ψ. Χρυσ. 5, 686.
Εὐ-κατά-σειστος, 2· εὐκολόσειστος Εὐστ. Ἰλ. 966, 61, mobilis.
Εὐ-κατα-σήμαντος, 2· εὐκόλως σφραγιζόμενος, εὐκολοβούλωτος.
Εὐ-κατά-σκεπτος, 2· εὐκολοπαρατήρητος Γαλην. 4, 184.
Εὐ-κατα-σκεύαστος, 2· εὐκόλως κατασκευαζόμενος, εὐκολοτελείωτος Σχολ. Ὀδ. ε, 60, construendus.
Εὐ-κατά-σκευος, 2· τῷ προηγ. Φαβωριν.
Εὐ-κατά-σκηπτος, 2· καλῶς στερεωμένος Ἱπποκρ. ἐσφ. γρ. εὐκατάσκεπτος.
Εὐ-κατά-στᾶτος, 2· καλῶς στημένος, ὁ εἰς καλὴν κατάστασιν Τζέτζ. stabilis.
Εὐ κατά-στροφος, 2· καλῶς, στρογγύλως συντεταγμένος· -κόμματα Δημητρ. π. εὐφραδ. 10.
Εὐ-κατά-σχετος, 2· εὐκατακράτητος Ἱπποκρ.
Εὐ-κατά-τακτος, 2· καλῶς κατατεταγμένος Πτολ. γεωγρ. 1, 1, 6.
Εὐ-κατα-τόλμητος, 2· εὐκόλως διὰ τόλμης ἐπιχειρούμενος μτγν.
Εὐ-κατά-τρεπτος, 2· εὐκόλως ἀνατρεπόμενος Κυριλλ. εἰς Να. 1, 525.
Εὐ-κατα-τρύχαστος, 2· εὐκόλως κατατρεχόμενος, εἰς ἐχθρικὰς ἐπιδρομὰς καὶ προσβολὰς ἐκτεθειμένος Στραβ. 14, 5, σ. 671· μτφ. ἐπὶ συγγραφέως, ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψέξῃ, ν' ἀναιρέσῃ Στραβ. 1, 2, 2.
Εὐκατά-τροχος, 2· εὐκατάφορος Ἡσύχ.
Εὐ-κατα-φερής, 2· τῷ προηγ. - εἰς ἡδονὰς Ἡσύχ.
Εὐ-κατά-φθαρτος, 2· εὐκόλως φθειρόμενος μτγν. corrupibilis.
Εὐ-κατά-φθορος, 2· τῷ προηγ. γλωσ.
Εὐ-κατά-φλεκτος, 2· εὐκολόκαυστος μτγν.
Εὐ-κατα-φλίκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐάγγ. Ἰστ. ἐκκλ. 4, 7.
Εὐ-κατα-φορία, ἡ· κλίσις πρός τι, εὐεμπτωσία Δ. Λαερ. 7, 105, πλ. proclivitas.
Εὐ-κατά-φορος, 2· εὐκόλως καταπίπτων, ἐξολισθαίνων εἴς τι, μάλιστα παράπτωμα, κλίνων πρός τι· «-πρὸς τὴν ἀκολασίαν» Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 8, propensus, proclivis.
Εὐ-κατα-φρόνητος, 2· οὐτιδανός, ἀξιοκαταφρόνητος Ξεν. Κυρ. 8, 3, 1, contemptus.
Εὐ-κατα-φρονήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Πλουτ. Δημητρ. 16, despicienter.
Εὐ-κατα-φρόντιστος, 2· εὐκατάφορος Φίλων 1, 664, 15, ἐσφ. περὶ οὗ τις εὐκόλως δύναται ψευσθῆναι Στραβ. 1, 2, 19.
Εὐ-κατ-άκτος, 2· εὐκάτακτος Ἀρτεμιδ.
Εὐ-κάτ-εκτος, ἰων. 2· εὐκάθεκτος.
Εὐ-κατ-έργαστος, 2· εὐκόλως δυνάμενος καλλιεργηθῆναι· - γῆ Θεοφρ. εὐκολοδούλωτος Ξεν. Ἑλλ. (εἰς τὸ συγκρ.) 6, 1, 12· εὐκολονίκητος, ῥᾴστως εὐκόλως τις ὑπερισχύει Δ.

Δημοσιευτική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἀλ. 3,30· εὐκολογχώνευτος Ξεν. ἀπομ. 3,4,6.
Εὐ-κατ-ηγόρητος, 2· ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατηγορήσῃ Θουκ. 6, 77.
Εὐ-κατ-οίκητος, 2· καλὸς διὰ νὰ κατοικῆται Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1621.
Εὐ-κάτ-οπτος, 2· εὐκολόβλεπτος, λίαν ἀφῆς, καταφανὴς μτγν. perspicuus.
Εὐ-κατ-ορθώτος, 2· εὐήνυτος Ἡσύχ. εὐκολατελείωτος.
Εὐ-κατ-ορθώτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 246.
Εὐ-κάτ-οχος, 2· εὐκατάσχετος μτγν.
Εὔ-καυστος, 2· τῷ ἑπομ. Ἐτ. Μ.
Εὔ-καυτος, 2· εὐκόλως καίων Φωτ.
Εὐ-κέανος, 2· τῷ ἑπομ. Πλουτ. Μαρκελλ. 8, ἀμφ.
Εὐ-κέαστος, 2· εὐκολόσχιστος Εὐστ. Ἰλ. 1241, 18, scissilis.
Εὐ-κέατος, 2· τῷ προηγ. εὐκλαστος· - κέδρος Ὀδ. ε, 60· - ἔριτιμος Θεοκρ. 25, 248.
Εὐκελάδη, ἡ· ὄν. Μούσης π. Τζέτζ. εἰς Ἡσ. ἔρ. 1, 24.
Εὐκέλαδος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-κέλαδος, 2· καλῶς ἠχῶν, κροτῶν· - λωτός, ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ Εὐρ. Βακχ. 160· - χορεὶ Ἄριστ. νεφ. 311· - μάστιγες Ὀππ. κυν. 4, 158· - μολπὴ Μνησαλκ. 11 (7, 194)· - σύριγξ Ἀλκατ. 12 (Πλαν. 226).
Εὐ-κεντρον βέλος, τό· ὀξύ, σουβλερὸν Ἀρχι. 21 (9, 339), acutus.
Εὐ-κέραος, 2· εὔκερως, Διόνυσος Ἀμμων. 2 (9, 827)· Μήνη Μαν. 1, 74· - βόες Μαν. 1, 74· - βύες Νον.
Εὐ-κέραστος, 2· ἀνάμικτος, καλῶς κεκερασμένος, μεμιγμένος· - ἦχος Δ. Ἀλ. π. συνθ. λέξ. σ. 158, temperatus.
Εὐ-κερδής, 2· ἐπικερδὴς Ο...α. νν. 1, 37, lucrosus.
Εὐ-κερμάτέω· εὐπορῶ, καλὸς εἰς χρήματα εἰμί, ἔχω χρήματα Εὐβουλ. π. Φωτ.
Εὔκερος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀγγείου· ὑδ' εὐκαιρος.
Εὔ-κερως, ωτος, 2· ἔχων καλὰ κέρατα· - ἄγρα Σοφ. Αἴ. 466, ὃς κατ' αἰτ. ὑδ' ἠόκερως καὶ εὐκέραος.
Εὐ-κέφαλος, 2· καλὴν ἔχων κεφαλὴν Ἀρρ.
Εὐ-κηλέω· ὑδ' εὐκαλέω.
Εὐ-κηλήτειρα, ἡ· καθησυχάστρια· - παίδων Ἡσ. ἔρ. 466· ἡσυχάστρια Ἡσύχ. placatrix.
Εὐ-κηλία, ἡ· ἡσυχία Ἡσύχ. quies, ὑδ' εὐκαλία.
Εὔ-κηλος, 2 (αἰολ. ἔκηλος)· ἥσυχος, πρᾶος, ἀτάρακτος· - φράζεσθαι Ἰλ. α, 554· - βλέπειν Εὐρ. Ἰ. Α. 644· ἀτάραχος, ἀνενόχλητος· - πολεμίζειν Ἰλ. ρ, 371· - εὕδειν Ὀδ. ξ, 479· ἄφροντις, ἀμελής, γ, 263· ἀμέριμνος, θαρραλέος Ἡσ. ἔρ. 668· «τέρπου φρένα» π. π. Ἀθην. 8, 364· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, - νὺξ Θεοκρ. 2, 166· - γαλήνη Ἀπολ. Ῥ. 4, 1249· αὔραι = ἥσυχοι Ὀππ. ἁλ. 4, 415.
Εὐ-κήλως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. ἡσύχως Ἀπολ. Ῥ. 2, 861, quiete.
Εὔ-κηλος (καίω)· εὐκόλως καίων· «-πυθμὴν δρυὸς» Ἴων π. Φωτ. ὅστις ὅμως ἐξηγ. καὶ εὔσχιστος.
Εὐ-κήλως, ἐπίρ. τοῦ προηγ.
Εὐ-κήπευτος, 2· καλῶς καλλιεργημένος Θεοφρ. ἱ. φ. 7, 7, 2.
Εὐ-κινέω· κινῶ εὐκόλως μτγν.
Εὐ-κίνησία, ἡ· εὐκολία τῆς κινήσεως, ἐλαφρότης, δεξιότης Ἀρτεμ. π. Ἀθην. 14, 637· καὶ μτφ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος μτγν. mobilitas.
Εὐ-κίνητος, 2· εὐκολοκίνητος, ἐλαφρὸς Πλατ. Τιμ. 58· «τὸ ἔχον ὀλιγίστας βάσεις εὐκινητότατον ἀνάγκη πεφυκέναι», αὐτ. 56· «τὸ λουτρὸν τοὺς σκληροὺς εὐκινήτους ποιεῖ» Ἀριστοτ. προβλ. 3, 16· καὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος μτφρ. δεξιός, εὐκόλως ἐννοῶν, ἀντίθ. τῷ βραδὺς Ἀριστοτ. ἱ. ζ. 1, 8· «-πρὸς ὀργὴν» = εὐρύθμιστος, ἐπιρρεπής, ῥητ. 2, 2· «τὸ τῆς γνώμης εὐκίνητον» = εὐμετάβλητον Ἡρωδ. 7, 7, 2· - λόγος = εὐκολοαναίρετος.
Εὐ-κινήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Θουκ. 2, 41.
Εὔ-κισσος, ἔχων ἄφθονον, πολὺν κισσόν· - Ἑλικὼν Διοσκ. 25 (7, 407).
Εὐ-κίων, 2· ὡραίους ἔχων κίονας, ὡραίας καλώνας «-αὐλαὶ θεῶν» Εὐρ. Ἴων 185· - νηὸς Βυζ. 4 (9, 697).
Εὐκλάδιος· ἀνδρ. ὄν. Λιβαν.
Εὔ-κλαδος, 2· εὔπορθυος, πολλοὺς καὶ καλοὺς ἔχων κλάδους Σουΐδ.
Εὔ-κλαστος, 2· εὐκολοσύντριπτος Σχολ. Ὀδ. ε, 60, fragilis.
Εὐκλείης, ὁ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἑπομ.
Εὐ-κλείης, 2 (κλέος)· καλὴν φήμην ἔχων, περίφημος· «οὐ μὰν ἥμιν εὐκλείης» = δὲν εἶνε ἔνδοξον δι' ἡμᾶς, Ἰλ. ρ, 415. Περὶ τῶν σχηματισμ. εὐκλείης, κ, 281, ὅθι εὐκλειτὸς Ἰλ. μ, 418. Συχν. Πινδ. περὶ προσώπ. καὶ πραγμ. «εὐκλέα νᾶσον», Ν. 5, 15· «εὐκλεῖα οὖρον», 6,30· - ἔργα, - δίστοι, Ἰ. 3, 7, Ὀ. 2, 99· τραγ. «θρόνον εὐκλέα (ἀντὶ εὐκλεᾶ) θάσσει» Σοφ. Οἰ. τ. 161· «εὐκλειέστατον βίον» Εὐρ. Ἄλκ. 623· «ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς» Πλατ. Μενεξ. 247· «δόξης εὐκλεοῦς», συμπ. 208 καὶ ἀλλαχ.· ἀλλ' οὐχὶ σύνηθες π. τ. πεῖ. ἐπίρ. εὐκλεῶς = ἐνδόξως - κατθανεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 1276· - τελευτῆσαι Ξεν. Ἀν. 6, 3, 17· «ἐπ. ἐὐκλειῶς» Ἰλ. χ, 110, gloriosus.
Εὐκλεια, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος, τιμωμένης μεγάλως ἐν Ἀθήναις, Πλαταιαῖς καὶ Θήβαις, Παυσ. Ὅθεν τὰ Εὐκλεια, ἑορτὴ ἐν Κορίνθῳ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Εὐκλείας Ἀρτέμιδος Ξεν. 2) γυν. ὄν. α) ἑταίρας Ἀθήν. 6) Ἀθηναίας Ῥόδ. γ) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐ-κλεια, ὁ, ἐπ. εὐκλείη Ἰλ. θ, 285, Ὀδ. ξ, 402, ἴων. εὐκλείη, δωρ. εὐκλεία· εὐδοξία, εὐφημία· «εὐκλείης τινὰ ἐπιδῆσαι» = ἐνεργεῖν ἵν' ἀποκτήσῃ τις ὄνομα καλόν, φήμην· «λιπὼν εὐκλειαν ἐν δόμοισι» Αἰσχ. Χο. 344· «δεινὸς εὐκλείας ἔρως» Εὐμ. 827 (καὶ ὁ ἔπαινος Ἰκ. 953)· ἐν τῇ πεῖ. ὅτι σπαν. κλ. Ξεν. Ἀγ. 7, 6, 33, gloria.
Εὐκλείδας, γεν. ου· Εὐκλείδης· 1) Ἑρμιονεύς· 2) ἄλλοι Ἐπιγρ.
Εὐκλείδης· 1) πολίτης τῆς Ζάγκλης πόλεως Σικελίας κτίσας μετὰ τοῦ Σίμου τὴν πόλιν Ἱμέραν τὸ 647 π. χ. Θουκ. 2) υἱὸς Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, γαμεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

θεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ τυράννου Γέλωνος Ἡρ. 3) εἷς τῶν λ' τυράννων ἐν Ἀθήναις Ξεν. Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν ὁ-ποίων ἐξελέχθη ἀμέσως πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἄρχων τὸ 6ον ἔτος τῆς 94ης Ὀλ. ἐπὶ δὲ-τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἐξεδόθη τὸ ψήφισμα τῆς κοινῆς ἀμνηστείας περὶ πάντων ὅσα ἐλέχθησαν ἢ ἐ-πράχθησαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν λ' τυράννων, καὶ δι' οὗ δὲν ἐπετρέπετο εἰς κανένα τῶν Ἀ-θηναίων νὰ ἐγκαλέσῃ ἄλλον τινὰ περὶ ὁποιασ-δήποτε προγεγενημένης παρανομίας, οὐδὲ κἂν νὰ ἀναφέρωσι πλέον εἰς τὰς συνομιλίας τῶν περὶ τῶν τοιούτων Δημ. 50. καὶ ἡ παροιμ. «τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν» Λουκ. καὶ «λή-θη τις ἔστω, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρ-γοντος πραχθέντων» Λουκ. 4) μάντις ἐκ Φλιοῦντος, πόλεως Ἀχαΐας, 50. εὐκλεῖδαι = μάντεις ὡς ὁ Εὐκλ. Ξεν. 5) φιλόσοφος Μεγα-ρεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ζη-λωτὴς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὅστις διὰ ν' ἀ-κούσῃ τὸν σοφὸν τοῦτον διδάσκαλον ἤρχετο καθ' ἑκάστην νύκτα ἐκ τῶν Μεγάρων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνδεδυμένος γυναικεῖα ἐνδύματα διὰ τὸν νόμον, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν ἐκδόσει, τι-μωροῦντα μὲ θάνατον ἐκείνον ὅστις ἐκ τῶν Με-γαρέων ἤθελε πατήσει τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττι-κῆς· οὗτος ἐαύτησε μετὰ ταῦτα τὴν περίφη-μον Μεγαρικὴν ἢ ἐριστικὴν σχολήν, εἰς ἣν ἐδιδάσκετο πρὸ πάντων ἡ διαλεκτικὴ τέχνη, φθάνουσα πολλάκις καὶ εἰς ἐριστικωτάτας ἀμ-φισβητήσεις Πλατ. «οἱ ἀπ' Εὐκλείδου» = οἱ μαθηταὶ τοῦ Δ. Λαερ. 6) περίφημος μαθημα-τικὸς ἐκ Τύρου ἢ Γέλας ἢ ἐκ Γέλας τῆς Σι-κελίας, πατ. τῆς γεωμετρίας· ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς εἰς Ἀθήνας ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς Ἀλεξάν-δρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Πτολεμαίων τοῦ Φιλαδέλφου ἐδίδαξεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς φή-μης τὴν γεωμετρίαν· ἐκδὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σώζονται ἔτι τινὰ περιέχοντα πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ βαθείας παρα-τηρήσεις Πλουτ. 7) παράσιτος μὲ τὸ ἔπων. Σεπ-τλος Ἀθην. 8) Αἰγινήτης πατ. τοῦ Δαιδαλί-δου Σμίλιδος Παυσ. 9) Πλατωνικός τις Πορ-φυρ. 10) γλύπτης ἐπὶ νομίσμ. Συρακούσ. 11) ἰατρός τις Φιλερ. Ἑλλ. βιβλ. 12) ἄλλος τις Κριναγ. 13) Εὐκλείδας· 14) Σπαρτιάτης· α) υἱὸς Λεωνίδου ἀδελφὸς Κλεομένους Πλουτ. «οἱ περὶ τὸν Εὐκλείδαν» Πολυβ. 6) ἄλλος τις Κούρτ. 15) Ὀρχομένιος Ἐπιγρ. ΧΘ' Εὐκλίδας· 16) Θεσσαλὸς Ἐπιγρ.

Εὐ-κλείζω· δυξάζω, ἐπαινῶ Πινδ. Π. 9, 94· «εὐκλείσαν γενεάν» Σαπφ. ἀπασπ. 137 (6, 269), celebro.

Εὐ-κλεής, ἐπ. 2· εὐκλεὴς Ἀπολ. ε. 1,869· ἐπίρ. εὐκλεῶς· ΧΘ' ἀνωτέρω.

Εὔ-κλεινος, 2· πολυθρύλητος, περιβόητος Ἀππ. 9, 48, inclitus.

Εὔκλειος· μηνὸς ὄν. ἐν Κερκύρᾳ Ἐπιγρ.

Εὔκλειτος· Κῶός τις Ἐπιγρ.

Εὐ-κλειστος· καλῶς κεκλεισμένος, κατά-κλειστος μτγν. bene clausus.

Εὐκλείων· Μεγαρεύς τις Ἐπιγρ.

Εὐκλίδων πατ. τοῦ Κωισθίου Εὐ-ενόρου Ἀρρ.

Εὐ-κλήϊς, ίδος· εὔκλειστος· Θύρη Ἰλ. 24, 318· (Οὐόλφ. ἐύκληΐς Bekk. ἐὺ κληΐδ' ἀρα-ρυῖα).

Εὐ-κλημᾰτέω, ἐπὶ ἀμπέλου· βλαστάνω καλὰ κλήματα, frondeo.

Εὐ-κλήματος· ἄμπελος, μετὰ καλῶν κλη-μάτων μτγν. frondosus.

Εὐ-κληρέω· ἔχω καλὸν κλῆρον, μοῖραν, εἶ-μαι εὐτυχὴς Τέλ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 108, 83· κλῆρον Πολυαιν. 3 (11, 128).

Εὐ-κλήρημα, τό· καλὸς κλῆρος, καλὴ μοῖρα, εὐτυχία Τελ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 40, 8.

Εὐ-κληρία, ἡ· τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν μοῖραν, εὐτυχίαν φύσεως Δ. Ἁλ. 3, 14.

Εὔ-κληρος, 2· ἔχων καλὴν μοῖραν, εὐτυ-χὴς Πολυβ. 3, 109· «εὔκλαρον Σαλαμῖνα» Ἀντίφ. 45 (Πλανουδ. 296), fortunatus.

Εὐ-κλήρωμα, τό· κατόρθωμα Β. Ἀν. 77, 25, γραπτέον εὐκλήρημα.

Εὔκλης· 1) Ἀθηναῖος στρατηγὸς μετὰ Θου-κυδίδου πεμφθεὶς εἰς τὴν Θράκην, ὕστερον δὲ χρηματίσας καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6ον ἔτος τῆς 88 Ὀλ. Θουκ. 2) στρατηγὸς Συρα-κούσιος, υἱὸς Ἱππωνος, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Νικίου Ξεν. 3) Ἁλιμούσιος πολιτειογρά-φος Ἰώσ. 4) ὁ ἀναγγείλας τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην, ὃν ἄλλοι Θέρσιππον καλοῦσι Πλουτ. 4) μάρτυς τις τοῦ Ἀνδοκίδου Ἀνδοκ. 5) εἷς, καθ' οὗ λόγον ἔγραψεν ὁ Λυσίας Ἁρποκρ. 6) υἱὸς Φιλοκλέους τινὸς Ἐπιγρ. 7) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππωνος Θουκ. 8) Γέλαιος, πατ. Ἀρχίου τινὸς Ἀνθ. 9) Ῥόδιος, ἔγγονος Διαγόρου τοῦ Ὀλυμπιονίκου Παυσ. 10) Μεγαρεὺς πατ. καὶ υἱὸς 11) Ἑρμιωνεὺς πατ. καὶ υἱός.

Εὔκλητος· 1) Μεσσήνιος, πατ. Γόργου· 2) Σπαρτιάτης Ἐπιγρ. 3) Ἀθηναῖος, ἄρχων = Εὐκλείδης, Σχολ.

Εὔκλος· μάντις Κύπριος Παυσ.

Εὐ-κλωνος, 2· ὡραίους ἔχων κλάδους μτγν.

Εὔ-κλωστος, ἐπ. εὔκλωστος, 2· ὡραῖα κε-κλωσμένος, νῆμα Ἀντ. Διῶ. 22 (6, 174) λί-νον Μαικ. 7, (6, 33)· καὶ χιτὼν Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 203.

Εὔκναμος· Ἀμφισσεὺς ἥρως Πλουτ.

Εὔ-κναπτος, 2· καλῶς καθαρισμένος καὶ λευκασμένος.

Εὐ-κνήμις, ἐπ. εὐκνήμις τδος, ἡ· μὲ καλὰς κνημῖδας, Ἀχαιοὶ ἰδ. ἐν Ἰλ. ἐν Ὀδ. δὲ καὶ ἑταῖροι εὐκνήμιδες, 6, 402, π. δὲ Νον. καὶ ἀπήνη.

Εὔ-κνημος, 2· ὡραίας κνήμας ἔχων Πολυβ. ποὺς Ἀσκληπιαδ. 30 (50, 203)· «εὔκνημος δρεία», φυτόν τι Νικ. Θηρ. 648.

Εὔ-κνιστος, 2· εὐκόλως ἐρεθιζόμενος, εὐαί-σθητος· γυνὴ Μανέθ. 5, 337.

Εὐ-κοίλιος, 2· καλὸς διὰ τὸ ὑπογάστριον, εὐκόλων κοιλίαν προξενῶν ἰατρ. Πλουτ. «εὐ-κοιλιώτερον» τὸ λευκὸν Ἀθην. 9, 371.

Εὐ-κοινά-μητις, ἀρχά, ἡ· διὰ κοινῆς βουλῆς καλῶς φροντίζων· Αἰσχ. Ἱκ. 681.

Εὐ-κοινωνησία, ὁ· τοῦ εὐκοινωνήτου τρό-πος Μ. Ἀντ. 11, 30, facilitas communicandi.

Εὐ-κοινώνητος, 2· ταῖς ἄλλαις εὐμετάδο-τος, εὐχαρίστως Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 4, 2· ἐυγέν.

εὐαρμόστως συναναστρεφόμενος μτγν. facilis.
Εὐ-κολία, ἡ· τὸ εἰς τὸ τοῦ ἐσθίειν εὐκόλως, ἐπαναπαύεσθαι καὶ ἀρκεῖσθαι, ἡ περὶ τὴν δίαιταν εὐκολία Πλουτ. Καισ. 17· ἐν γέν. δὲ τὸ ἦθος καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐκόλου, ἀρίσκεια, φιλοφροσύνη, καὶ εὐχέρεια Πλάτ. Ἀλκ. 1, 122· «εὐκολίαν καὶ φιλοφροσύνην ἐπιδείκνυσθαι» Πλουτ. Ἀντ. 26· «εὐκολίαν τε καὶ εὐχέρειαν ἐπιτηδεύειν» Πλατ. νόμ. 12,942· «εὐκολίαν πρήξιος εὑρεῖν» Ἀνθ. 7, 694, «πρὸς τὴν ποίησιν», Πλουτ. Κικ. 40, facilitas.
Εὐ-κολίδες, αἱ· αἱ τῆς εὐκολίας ποιητικαὶ Ἡσύχ.
Εὐκολίνη, ἡ· ἐπίθ. Ἑκάτης, κατ' εὐφημισμὸν Καλλ. ἀποσπ. 62.
Εὐκολλα, τά· πόλ. Ἰνδίας Νόν.
Εὐ-κόλλητος, 2· εὐκολοσυγκόλλητος.
Εὐ-κολλος, 2· δρυὸς ἑκμάς, δι' ἧς τι εὐκόλως συγκολλᾶται, (Ἀντίπ Σιδ. Ἀνθ. 6,109), ἀντίθ. δυσκόλλητος.
Εὔκολον, ἡ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
Εὐ-κολος (κόλον) 2· κυρ. ὁ μὲ τὴν τροφὴν εὐκόλως εὐχαριστούμενος, ἀντίθ. τῷ ὀψοκόλος, (ὁ πρβλ.)· οὕτω περὶ τῶν Σπαρτιατῶν «εὔκολοι ταῖς διαίταις καὶ ἄσιτοι» Πλουτ. Λυκ. 16· «τὸ εὔκολον τῆς διαίτης» = αὐτάρκεια, μετριότης, Γαλ. 3 ἐν γέν. ὁ εὐκόλως εὐχαριστούμενος, εὐγνώμων, χρηστοήθης καὶ κόσμιος Πλατ. πολ. 1,329 ,μετὰ τοῦ ἐπιεικοῦς συνάμα τιθέμενον, αὐτ. 330· ἐπὶ τοῦ Σοφοκλέους ἐπαινεῖται· «εὔκολος μὲν ἐνθάδ' εὔκολος δ' ἐκεῖ» Ἀριστ. βατρ. 82·-πολίταις, 359, ἀντίθ. τῷ φιλόνικος καὶ δύσερις Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 4· «-πρός τινα» Πλάτ. Φαῖδ. 1 καὶ πολλαχοῦ· ἐν γέν. εὔκολος, «οὔ μοι δοκεῖ εὔκολον εἶναι τὸ τοιαῦτον οὐδαμῶς διορίσασθαι», Πλατ. Παρμ. 131· καὶ συχν. π. μτγν σπαν. μετὰ σημ. κακῆς·- εἰς ὀργὴν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 41· «πρὸς ἀδικίαν» Λουκ. π. μισθ. συν. 40· πρὸς δὲ καὶ = ἁλαφρός· «λόγοι ἀνόητοι καὶ εὔκολοι» Φιλόστρ. facilis, non fastidiosus· ἐπίρ. εὐκόλως = ἡσύχως, ἁλύπως, «μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπιε» Πλατ. Φαίδ. 117· - διειλέχθαι = προσφιλῶς, οὐχὶ σπουδαίως, σοφ. 242· «εὐκόλως ἔχειν», Λυσ. 4, 9· «φέρειν τὰς ἀτυχίας» Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 11· περὶ Σωκράτους, «ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμως καὶ εὐκόλως ζῆν» Ξεν. ἀπομ. 4, 8, 2, suaviter.
Εὔκολος, ὁ· 1) ἔπων. Ἑρμοῦ παρὰ Μεταποντίοις Ἡσύχ. 2) Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.
Εὐ-κολπος, 2· καλὸν κόλπον ἔχων· «Φαλήρου ἀγκῶνες» Ἀρχέστρ. π. Ἀθην. 7, 285· - ἠϊόνες Κάλουθ. 228· «λίνον ἐπὶ ἰστίου» Ἰουλ. Αἰγιν. 6 (6, 28).
Εὐ-κόλυμβος, 2· καλῶς κολυμβῶν Σχολ. Λυκ. 387.
Εὐ-κόλυμβος, ὁ· ἁλιεὺς ὄν. Ἀλκιφρ.
Εὐ-κόμης, 2· καλὴν ἔχων κόμην Πολυδ. 2, 24.
Εὐ-κομιδής, 2· περὶ οὗ φροντίς, ἐπιμέλεια καλὴ ἐγένετο, ὑπερθ. Ἡρ. 4, 58.
Εὐ-κόμιστος, 2· τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.
Εὐκομίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὔ-κομος, 2· «εὐ-κόμης» π. χ. -μηλα Μελ. 110, 20 (9,363)· πρβλ. τὰ ἐπ. ἠύκομος.
Εὐ-κομόων, 3· τῷ προηγ. Κ. Σμ. 4, 403.
Εὔ-κομπος, 2· δυνατὰ κροτῶν, θορυβῶν· «-ποδὸς πλαγαί» Εὐρ. Τρ. 152, compositus.
Εὔκομος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-κοννος, ὁ· εἶδός τι ἄρτου = ὁ πιτυρίτης Ἀθην. 3, 114.
Εὐ-κοπία, ἡ· εὔκολος ἐργασία, ἁλαφρία κόπου· «τοῖς ἔργοις εὐκοπίαν παρέχεσθαι» Δ. Σικ. 1, 36. 3, 17, facilitas.
Εὔ-κοπος, 2· οὗ ἡ ἐργασία γίνεται ἄνευ κόπου, εὔκολος, ἀντίθ. τῷ δύσπονος Πολυδ. 18, 1, 2· οὕτω καὶ ἐπίρ. εὐκόπως Πολυδ. 9, 162· εὐκοπώτερον, Στοβ. ἀνθ. 67,25, ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ εὐκόλως Δ. Σικ. 3, 24, facile parabilis.
Εὐ-κοπρώδης, 2· πλήρης κόπρου, καθ' ὕψεως Ἱππokρ.
Εὐ-κόρυθος· καλὴν φορῶν περικεφαλαίαν Ὀππ. κυν. 1, 363.
Εὐ-κόρυφος, 2· ὡραίαν ἔχων κορυφήν, κεφαλήν, Ἑρμῆς Στοβ. ἐκλ. ἠθ. 922, qui est pulcra vertice· καλῶς τετορνευμέναι· - περίοδοι Δ. Ἀλ. π. δον. Δημ. 43.
Εὐ-κοσμέω· καλῶς τακτοποιῶ, διαθέτω, διοικῶ Μακκαβ. orno.
Εὐ-κόσμητος, 2· καλῶς τακτοποιημένος, καλλωπισμένος Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ 384.
Εὐ-κοσμία, ἡ· εὐπρεπὲς ἦθος, ἠθῶν χρηστότης καὶ μετριότης Πλάτ. Πρωτ. 325· «εὐκόλουθος καὶ συνιοῦσι τῇ σωφροσύνῃ» Αἰσχίν. 1, 22· «ἡ τοῖς νόμοις ἀντίρροπος, καλὴ διάταξις» Δημ. 25, 9· πρβλ. Εὐρ. Βακχ. 693· καλὴ τῆς πολιτείας ῥύθμισις Ἀριστοτ. παλ. 4, 15, modestia.
Εὐ-κοσμίως· εὐκόσμως· Σχ. Ἀριστ. νεφ. 969, ornate.
Εὐ-κοσμος, 2· καλῶς διατεταγμένος·-φυγὴ Αἰσχ. Περ. 481· «εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει» Σόλων παρὰ Δημ. 19, 255· πρεπόντως καλλωπισμένος· «ἐξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὔκοσμος κόμην» Εὐρ. Βακχ. 235, modestus· τὸ εὔκοσμον = εὐκοσμία Θουκ. 1, 84· εὐκοσμότερα = εὐκολωτέρα πρὸς τακτοποίησιν, 6, 42· ἐπίρ. εὐκόσμως = ἐν καλῇ διατάξει Ὀδ. 6, 123· καλλωπισμένως, «ὡς εὐκοσμώτατα καὶ λαμπρότατα» Ξεν. Κυρ. 2, 4, 1· «σεμνῶς καλλωπισμένως καὶ μεγαλοπρεπῶς τῷ δήμῳ διαλέγεσθαι» Πλουτ. Δημ. 11.
Εὔκοσμος· υἱὸς Λυκούργου ἐν Σπάρτῃ Παυσ.
Εὐ-κουρος, 2· καλῶς κουρευμένος Ἡγήμ. ἐν Ἀθην. 15, 698.
Εὐ-κράγκη θάλασσα π. Πλουτ. Π. τ. οὐ ζὴν ἡδ. 6, λίξ. ἑαφ.
Εὐ-κράδαντος, 2· καλῶς σειόμενος, κλονιζόμενος Ἐτ. Μ. mobilis.
Εὐ-κραδίη· καλὴ κράδη Νικ. ἀλ. 347.
Εὐ-κράδιος, π. 2· εὐκάρδιος.
Εὐ-κρατής, ἐπ. ἐυκρατὴς 2· εὔκρατος, καλῶς μεμιγμένος, συγκερασμένος· «κρήνη εὐκρατὴς οὖσα πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος» Πλάτ. Κριτί. 112· ἰδ. ἐπὶ ἀνέμων, μέτριος, ἥπιος Ἀπολ. Ῥ. 1,891· -ούρος, 2,1228· μτφ. «ἔρως Ὀππ.

ἀλ. 4, 33· ἐπὶ κλίματος· - τόποι Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14· ἐπίρ. εὐκραῶς· μτγν.

Εὐ-κραίρης, ητος, ὁ· τῷ ἑπομ. Μαξιμ. Κατ. 84.

Εὐ-κραιρος· ὡραῖα κέρατα ἔχων· «βουσὶν εὐκραίρησιν» = ὡραῖα κέρατα ἐχούσαις Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 209· ἐπὶ βοῶν Αἰσχ. Ἰκ 296· - ναῦς = ἔχουσα καλὸν ἔμβολον Ἀπ. Ἀν. 2, 516.

Εὐκράντη· θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος Ἡσ.

Εὔ-κρας, ᾶτος ἡ εὐκρά, ᾶτος· εὔκρατος, καλῶς μεμιγμένος· « ἡδονῇ Εὐρ. ἀποσπ. 46· «οὗ πολλαῖς εὔκρας ἔρως» = καλῶς συγκερασμένος Ἀσκληπ. 5 (12, 105)· ἐπὶ κλίματος Θεόφρ. ἐν Πλάτ. Κριτί. 112, λεξ. ἁφ. παρὰ τὸ εὐκρὰς ἀρ. λεξ.

Εὐ-κρᾶσία ἡ· καλὴ μίξις, συγκέρασμα· «τῶν ὡρῶν» Πλατ. Τιμ. 24 κ. ἑξ.· - καὶ σώματος Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3,12· ἴδ. ἐπὶ κλίματος, πολ. 34, 8, 4· - ὡράς, τόπων Δ. Σικ. 1, 10, 80 (παρὰ Μανέθ. 5, 59 εὐκρᾶσία).

Εὐκράτεια, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐκράτης· 1) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις πρακάτοχος τοῦ περιβοήτου Κλέωνος, ὢν πρότερον ἔμπορος ἀλφίτων καὶ στυπείων Ἀριστ. 2) ῥήτωρ τις ὀλίγου λόγου ἄξιος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος Δημοσθένους Λουκ. 3) φιλόσοφός τις π. Λουκ. 4) ἀδελφὸς τοῦ Νικίου Λυσ. 5) παράσιτος ἔχων τὸ ἔπων. Κύρυβος Ἀθην. 6) Σικυώνιος Λουκ. 7) Σύριος πατ. Μελεάγρου Μελιαγρ. 8) ἱστοριογράφος τῆς νήσου Ῥόδου Ἀθήν. 9) υἱὸς Δείνωνος, φιλόσοφος Λουκ. 10) Κορωνεὺς Ἐπιγρ. 11) Λιυκάδιος Δημ.

Εὐκρατιανός· ἀνδρ. ὄν. Λιβαν.

Εὐκρατίδης· 1) ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς ἐν Ἀσίᾳ Στράβ. 2) υἱὸς τοῦ Εὐκράτου· 3) Ῥόδιος, υἱὸς Πιδάμου Ἐπικούριος.

Εὐκρατίδεια καὶ **Εὐκρατιδία**, ἡ· πόλ. Βακτριανῆς Στραβ.

Εὐκράτινος· Κόθνιός τις Ἐπιγρ.

Εὐκράτιος· ἀνδρ. ὄν. Λιβαν.

Εὐκρατίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-κρατοποσία, ἡ· ὕδατος χλιαροῦ πόσις Ἀλεξ. Τραλλ. 7, 95, 292.

Εὔ-κρᾶτος, 2· καλῶς μεμιγμένος, καλῶς συγκερασμένος, ἁρμ· «οὔτε χεῖμα σφοδρὸν οὔτε θάλπος ἐγγίγνεται» Πλάτ. Ἀξιόχ. 371· ἐπὶ τοῦ κλίματος Δ. Σικ. 1, 10 καὶ ἰατρ. παρ' οἷς ἰδ. εὔκρατον = ἀκροχλίαρον εἴτε ὑπόθερμον σημαίνει ποτόν· - οἶνος Ἀριστοτ. προβλ. 3, 18· μτφ. = μετριασμένος, ὡς ὀλιγαρχία Ἀριστοτ. πολ. 6,6· «τοῦ ἤθους τὸ εὔκρατον» = ἠπιότης Μ. Ἀντ. 1, 16· ἐπίρ. εὐκράτως ἰατρ. καὶ ἄλλ. μτγν. temperatus.

Εὐ-κρατῶς· στερεῶς· - ἔχει Ἀριστοτ. προβλ. 3, 26.

Εὐ-κρεκτος, 2· καλῶς κτυπημένος, πυκνός· - μίτοι (ἐπὶ ὑφασμάτων) = καλῶς κτυπημένοι, πυκνοὶ στήμονες Ἀντίπ. Σιδ. 22 (6, 174) Ἀλλά· - φόρμιγξ, = καλῶς παιζομένη, καλῶς ἠχοῦσα Ἀπολ. Ρ. 4,1194, pulcre sonans.

Εὐ-κρήδεμνος, 2· ὡραῖον ἔχων κεφαλόδεσμον Νόν. Δ. 26, 338.

Εὐ-κρημνος, 2· ὡραίας ἔχων ἀποκρήμνους πέτρας, ἀπορρῳγάς· - τέρματα Ὀππ. κυν. 3, 251, montosus.

Εὐ-κρηνος, 2· καλὴν ἔχων κρήνην· - πέτρα Λεων. Ταρ. 39· (Πλαν. 230).

Εὐ-κρηπίς, ῖδος, 2· καλὰ ἔχων ὑποβήματα, καλὴν βάσιν· - λόφος κ. ἄ. Νον. Δ. 4, 263.

Εὐ-κρητος, ίων, 2· εὔκρατος Ἱπποκρ.

Εὐ-κρῖθος, 2· ἄφθονον κριθὴν ἔχων· - ἅλως Θεοκρ. 7,34· - ἄρουρα Ἐπιγρ. ἀδ. 1 (6,258).

Εὐ-κρίνεια ἡ· καθαρότης, σαφήνεια, ἐπὶ ὄψους ἢ χαρακτῆρος λόγου Πλάτ. ὁρ. 414, claritas.

Εὐ-κρινέω· καλῶς ἐκλέγω, ἐξετάζω, «τοὺς στρατευσομένους» Ξεν. Ἑλ. 4, 2, 6.

Εὐκρίνης, ὁ· Σπαρτιάτης Ἐπιγρ.

Εὐκρίννιος, ὁ· πατρων. Ὀρχομενίου τινὸς Μνησικλέους Ἐπιγρ.

Εὐ-κρινής, 2· καλῶς διαχωρισμένος· α) καλῶς τακτοποιημένος Ἱπποκρ. «παραρτέεσθαι πάντα καὶ εὐκρινέα ποιέεσθαι» = πάντα εἰς καλὴν τάξιν φέρειν καὶ ἐν καλῇ καταστάσει κατασκευάζειν καὶ καταθέτειν. Ἡρ. 9, 42· πρβλ. Ξεν. Ἀναβ. 3, 3· 6) ὁ ἐν καλῇ καταστάσει, ὑγιὴς Ἱπποκρ. «τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὄν, ἄλλ' ἔχου ἄττα σίνη» Ἰσοκ. Ἐπιστ. 4, 11· - ὅθ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος, καθαρός, αἴθριος· - αὖραι, Ἡσ. Ἔρ. 672· - ἄνεμος Σχολ. Ἰλ. 14, 16· μτφ. γ) σαφής, «γνῶσις εὐκρινὴς γενήσεται» Ἰσαΐ. 10,2· «εὐκρινῆ ποιεῖν τὸν λόγον» Ἑρμογ. ἐν δὲ Σουΐδ. καὶ = ὁ τὴν ὑγείαν ἀναλαβὼν=ἀναρριθμὸς, καὶ κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ τεθνεώτων· 3) ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἡ εὐκόλως διακριναμένη, ἧς τὰ συμπτώματα καλῆ τῇ διάγνωσις δεικνύει Ἱπποκρ. ordine dispositus· ἐπίρ. εὐκρινῶς, ἴων. εὐκρινέως = ἐν τάξει, τακτικῶς Ξεν. οἰκ. 8,19, σαφῶς· «εὐκρινῶς ἔχειν» Πλατ. σοφ. 242· «εὐκρινέστερον ἰδεῖν», πολ. 8, 564· «οὐκ εὐκρινῶς οὔτ' ἐπὶ νότον, οὔτ' ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς» Στράβ. 16, 779.

Εὐ-κρισία, ἡ· καλὴ κρίσις μτγν.

Εὔ-κριτος, 2· εὐκαλοδιάκριτος, εὐκολογιώριστος· - κρῖμα Αἰσχ. Ἰκ. 392· = σαφὴς Πλάτ. πολιτ. 272· - ἴχνη Παλυδ. 5, 66.

Εὔκριτος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος, ὃν ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον.

Εὐ-κρόκαλος, 2· πλήρης χαλικίων καὶ ὀστράκων· - ἠϊόνων Νον. Δ. 15, 95.

Εὐ-κρόταλος 2· καλῶς ἠχῶν, ἐπικροτῶν, - πλατάγη Λεων. Ταρ. 33 (6,309)· - χορεῖαι Κλαυδιαν. 2 (9139).

Εὐ-κρότητος, 2· καλῶς κτυπημένος, καλῶς σφυρηλατημένος· - πρόχους Σοφ. Ἀντ. 420· - δορὶς Εὐρ. Ἡλ. 819.

Εὐ-κροτος, 2· καλῶς κροτῶν· - ἀνάπαιστα Ἀλκίφρ. 3, 43· - κτύπος = δυνατὸν κρότον ἀποτελῶν Πολυδ. 9, 127.

Εὐ-κρυπτος, 2· εὐκόλως κρυπτόμενος Αἰσχ. Ἀγ. 609.

Εὐ-κρυφής, 2· τῷ προηγ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 39.

Εὐ-κτάζομαι· θαμιστ. τοῦ εὔχομαι ἀρ. λεξ.

Εὐ-κταῖος, 3· εὐχῆς ἄξιος, εὐκτός, καὶ κατάρας ἄξιος· «πατρόθεν εὐκταία φάτις» Αἰσχ. Ἑπτ. 823· «πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννύν», 705·

Digitized by Google

«Ἄδου εὐκταία χάρις ἡ διὰ δεήσεων ἀποκτωμένη χάρις Ἀγ. 1360, votivus, vota continens· εὔκταῖα = εὐχή, τάξιμον, ἱκ. 626, Σοφ. Τρ. 238· «ἐπιβᾶται Θέμιν εὐκταίαν» «τοῖς δυστυχοῦσιν εὐκταῖα θεὸς» (λήθη) = ἱκετεύεται Εὐρ. Μηδ. 169, 1. Τ. 213 καὶ οὕτω μτγν. «νύμφα καθιεροῦται, ἐπαινεῖται, Ἰ. Τ. 213· πανηγύρεις, τῶν Ῥωμαίων, Δ. Ἀλ. καὶ πολλαχοῦ. Ἐν γέν. ἐπιπόθητον, εὐκτὸν Πλάτ. νόμ. 3, 687· εὐκταῖον συχ. Πλουτ. καὶ Λουκ. «ὅπερ εὐκταιότατον αὐτῷ», Τυραννίδ. 10. Προσέτι ἄπτ. = ἱκετεύων, δεόμενος Αἰσχ. ἀποσπ. 16· εὐχαί, ἱκετευτικαὶ αἰτήσεις Ἀριστ. ὄρν. 1060· ἐπῳδαὶ Πλατ. νόμ. 10, 906· ἐπίρ. εὐκταίως Σχόλ. Πινδ. Π. 5, 155, optabiliter.

Εὐ-κταίως· ἐπίρ. ταῦ προηγ. Σχολ. Πινδ. Π. 5, 155.

Εὐ-κτέανος, 2· εὐκτήμων, πλούσιος Αἰσχ. Ἱκέτ. 865· πρβλ. εὐκέανος.

Εὐ-κτήδων, ἡ εὐ-κτήδονος, (κτηδών), ὁ· εὐθείας ἔχων ἵνας· ὅθεν = εὐκολόσχιστος ἐπὶ ξύλων Θεόφρ.

Εὐ-κτημοσύνη, ἡ· καλὴ, πλουσία κατάστασις Πολυδ. 6, 196, opulentia.

Εὐ-κτήμων, π. εὐκτήμων, 2· μεγαλοκτηματίας, πλούσιος· ἀγυιὰ Πινδ. Ν 7, 92, Πολυδ. 3, 199, dives.

Εὐκτήμων· γ. ονος· Ἀθηναῖος· α) ἄρχων τὸ 428· 2) ἄρχων τὸ 289· γ) στρατηγός, καὶ ἄλλοι Ἐπιγρ.

Εὐ-κτηριάζω· δέομαι Εὐστ. 164, 41.

Εὐ-κτήριος, 2· εἰς τὸ προσεύχεσθαι ἀνήκων· - οἶκος ἐκκλ. τὸ εὐκτήριον = συνομολογία, συναίνεσις, αὐτ. precatorius.

Εὐ-κτητος, 2· εὐκολοκαπάκτητος· - πλοῦτος Ἀριστοφ. 2, 15, 2.

Εὐ-κτικός, 3· εὐχόμενος μτγν. ἴδ. ἡ εὐκτικὴ δηλ. ἔγκλισις, γραμ.

Εὐ-κτικῶς· τρόπῳ εὐχῆς, ἢ κατ' εὐκτικὴν ἔγκλ. γραμ. optabiliter.

Εὐκτίμενος, 3· καλοκτισμένος· καλῶς θεμελιωμένος· - οἶκος - δόμος Ὀδ. ο, 129· - ἀγυιαὶ Ἰλ. ζ, 391· - πτολίεθρον, 6, 501· - Λέσβος, ι', 129· - ἄλωή = καλῶς τοποθετημένη Ὀδ. ω, 335· πρβλ. Ἰλ. υ, 496 κ. μτγν. π. - μόν. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 36, εἶνε εὐκτίμενος.

Εὐκτίστος, 2· τῷ προηγ. μτγν.

Εὐ-κτιτος· τῷ προηγ. - Αἶπυ Ἰλ. 6, 592· - Λέσβος Σαπφ. π. Ἀθην. 13, 599.

Εὐκτός, 3· ἐπιθυμητός, κατ' εὐχὴν Ἰλ. ξ, 78, εὐχῆς ἄξιος· «ὃ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποις» Εὐρ. Ἰων 642· καὶ πεζ. «εὐκτὰ εἶναι· ἅπαντας αὐτῶν ἐπιθυμεῖν» Ἰσοκ. 12, 242, optabilis.

Εὐκτυπέων, ὁ· μεγάλως τρίζων, σφόδρα κτυπῶν· - ὀδόντες Κ. Σμ. 5, 21.

Εὐ-κῶδέω· ἐν τῷ κυδοίειν εὐτυχῆς εἰμι Ἡσύχ.

Εὐ-κυκλος, 3· καλῶς στρογγυλευμένος π. Ὁμ. ἐν τῇ Ἰλ. εἶναι ἐπίθ. τῆς ἀσπίδος, ὡς Αἰσχ. Ἑπτ. 572· καὶ Ὀδ. τοῦ ὀχήματος· - ἀπήνης, ξ, 58· ὑπό τινων δὲ εἰς τοὺς τροχοὺς ἀναφέρεται, ἀλλ' ὀρθότ. εἰς τὸ τῶν ὀχημάτων πλέγμα· - ὄχοι Αἰσχ. Πρ. 712· - ἔδρα Πινδ. νόμ. 4, 66· - σφαῖρα Πλατ. σοφ. 244 «εὔκυκλον ποιεῖν», Τίμ. 40· - στεφάνη Ξεν. κυν. 9, 12· παρ' Ἀριστ. - χειρία = εἰς ὡραίους κύκλους κινούμενος χορευτῶν στίχος, θεσμ. 968· ἐπίρ. εὐκύκλως Ὀρφ. Λιθ. 135.

Εὐ-κύκλωτος, 2· τῷ προηγ. Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 11, 471.

Εὐ-κυλίκη, λαλιὰ (κύλιξ)· εἰς τὸ ποτήριον τὸν κιθώνα καλῶς ἁρμόζων Λ. Παρ. 85 (7, 440).

Εὐ-κύλιξ· ὅτ. τὸ προηγ.

Εὐ-κύλιστος, 2· εὐκόλως κυλινδούμενος ἀρχ. μαθ. volubilis.

Εὐ-κύμαντος, 2· δυνατὸ κλυδωνιζόμενος, κυματούμενος Εὐστ. Ductianus.

Εὐ-κώπος, 2· καλῶς μὲ κώπας προμηθευμένος Ὀππ. Ἁλ. 5, 244, instructus.

Εὐ-λάβεια, ἡ· τὸ ἦθος καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐλαβοῦς, προμήθεια, πρόβλεψις· «εὐλ. τῶν ποιουμένων» Σοφ. Οἰ. Κ. 116· «εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ» = ἠσθάνθην εὐλάβειαν εἴτε προφύλαξιν πρὸς ταῦτα, Ἰλ. 1329· «ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα» Ἀριστ. ὄρν. 377· «εὐλάβειαν ἔχων μὴ» Πλάτ. Πρωτ. 321· «μία εὐλάβεια αὕτη τὸ μὴ γεύεσθαι». πολ. 7, 539· «εἰς φόβον καὶ συκοφαντίας εὐλάβειαν καθιστάντες», Δημ. 23, 15· «ταύτα εὐλαβείας οὐ μικρᾶς δεῖται» 10, 202· «εὐλαβείας ἂν δόξειεν εἶναι πολλῆς» = πρέπει τις νὰ ἦνε πολὺ προνοητικός, πρυφυλακτικὸς Ἀριστοτ. πολ. 2, 8· «- ἡ πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβεια» = σέβας πρὸς τὸ θεῖον, φόβος θεοῦ, Δ. Σικ. 13, 12, Πλουτ. Κάμιλλ. 21· προσέτι περὶ τὸ θεῖον, Αἰμίλ. Παυ). 3· «πληγῶν εὐλάβειαν» = τὸ προφυλάττεσθαι, καὶ ἀποκρούειν τὰς πληγάς Πλουτ. νομ. 7, 815· «δι' εὐλαβείας ἔχειν τινά» = εὐλάβειαν πρός τινα αἰσθάνεσθαι Δ. Ἀλ. 5, 38. Ἐν κακ. δι' ἀμ. = ἀπιστία, ἀβουλία Πλουτ. Φαβ. Μαξ. 1· προσέτι δι' = δειλία, ἀτολμία Ἡρωδ. 5, 2, 5, cautio, metus.

Εὐ-λαβέομαι ἀποθ. παθ. μέλ. εὐλαβήσομαι, φέρομαι ὡς εὐλαβής, περισταλμένος· «εὐλαβοῦ ὄρθμον, μὴ σ' ἀναρπάσῃ» Αἰσχ. ἀποσπ. 181· «εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακός» Σοφ. Τρ. 1119· καὶ ἀπολ. εὐλαβήθητι, Οἰ. τ. 47· καὶ μετ' ἀπαρ. «εὐλαβούμενος πεσεῖν» = φοβούμενος, προφυλαττόμενος μὴ πέσῃ, 610· «εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς», Εὐρ. Ὀρ. 791· «εὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους», 1059· «εὐλαβώμεθα τὰ λοιπὸν αὐδις, μὴ 'ξαμαρτάνειν» = ἂς προσέχωμεν, ὥστε νὰ μὴ ξαναφάλλωμεν Ἀριστ. Λυσ. 1278· «εὐλαβοῦ μή τι σὸν ἀσφαλῇ στόμα» Εὐρ. Ἱππ. 100· «εὐλαβοῦ μὴ 'κφύγῃ σε» Ἀριστ. Ἱππ. 253. Πλάτων καὶ οἱ ἑπόμενοι συνηθ. μεθ' ἑπομ. ταῦ μή, ὁμοίως, καὶ μεθ' ὁπότ. καὶ εὐκτ. ὡς καὶ μετ' ἀπαρ. «εὐλαβεῖσθε μή πη ἐξαπατήσω ὑμᾶς» Πλατ. πολ. 6, 507· «εὐλαβεῖσθε μὴ μοῖραν αἱρεῖσθαι κρειῶν», Χαρμ. 155 καί, «εὐλαβούμενος ὅπως μὴ οἰχήσομαι», Φαῖδ. 91 καὶ μετ' αἰτ. τὴν κύνα Ἀριστ. Λυσ. 1215· «- πενίαν ἢ πόλεμον» Πλάτ. πολ. 2, 372· «τὰς διαβολάς» Ἰσοκ. 1, 17· «- τὰς μυίας Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 5· - εὐλαβηθεῖς = φροντίσας Δημ. 24, 109· μετ' ἀπαρ. Αἰσχιν. 1, 25· περί τι Πλάτ. Ἴων 537· περί τινος Δ. Σικ. 4, 73· «- ἀμφί τινι» Λουκ. Γαλλ. 21· προσέτι τὸν ξενικὸν θεόν,

σίδεσθαι, τιμᾶν, θεραπεύειν Πλατ. νόμ. 9, 879· «Περικλῆς τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο» Πλουτ. Περ. 7. Ἀλλ' ἀκόμη καὶ = τηρῶ, φυλάττω, καιρόν, τ. ἔ. τὸν ἁρμόδιον καιρόν, «καιροσθαι» Εὐρ. Ὀρ. 699, τὸ εὐλαβ. εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ φυλάττεσθαι ὡς ἀττ. εἰς δὲ τὴν τοῦ φοβεῖσθαι ὡς τ. Ἑλληνιστῶν ὁ Μοῖρ. 141. Ἐκ τοῦ ἐνερ. ὁ Φώτ. καταλέγει ἐν τ. λεξ. εὐλάβησον καὶ εὐλαβῆσαι, cavete.

Εὐλαβής, 2· α) καλῶς, στερεῶς τινος ἁπτόμενος, στερεὰ κρατῶν· «εὐλαβέστατα καὶ στερεώτατα κατεῖχεν» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 55· παθ. εὐκολόπιαστος· «πενία εὐλαβὴς καὶ μύρια τὰ ἄγκιστρα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχουσα» Λουκ. Τιμ. 29. Συνηθ. 6) προνοητικῶς ἁπτόμενος, προβλεπτικῶς ἐπιχειρῶν, προφυλαττόμενος· ὁ Πλάτ. συνάπτει «τὰ σωφρόνων ἀρχόντων ἤθεα σφόδρα εὐλαβῆ καὶ δίκαια», πολιτ. 311· «σμικρὰ κατάβασις εὐλαβὴς» = προφυλακτικὴ κατάβασις, νόμ. 5, 736· - τὸ εὐλαβές = εὐσέβεια, πολιτ. 311 ὡς καὶ ὁ Δημ. 19, 206, ἐν ᾧ οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ, ἄτολμον καὶ δειλὸν πρὸς τοὺς ὄχλους αὐτὸν ἀποκαλοῦσιν· «εὐλαβεῖς καὶ πεφυλαγμένοι περὶ τὰς κρίσεις» Πλουτ. Γ. Γρακχ. 3 καὶ ἀλλαχ. παρὰ τοῖς ἐκκλ. = ὁ τὰ θεῖα φοβούμενος. Ἀλλὰ σημ. καὶ = περιδεής, περίφοβος καὶ δυσέλπιστος Πλουτ. Φαβ. 17· «καὶ δειλός», Ἀριστ. Ἐπίρ. - ὡς = πεφυλαγμένως· - ἀμύνεσθαι Πλατ. σοφ. 246· «εὐλαβέστερον διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἐπιθέσεις», πολ. 1, 18· εὐλαβεστέρως Εὐρ. I. T. 1375, cautus.

Εὐ-λαβητικός, 3· προνοητικός· «-ῶν χρὴ» Πλατ. ὁρ. 412 μτγν.

Εὐλαβία, ἡ· ὄν. κόρ. Σουΐδ.

Εὐ λαβίη, π. ἡ· εὐλάβεια Θεογν. 118 καὶ Ἀρετ.

Εὐ-λαγὴς (λαγώς), 2· πλήρης λαγῶν Ὀρφ. Ἀργ. 167.

Εὐ-λάζω, (σκώληκας ἔχω)· 1) κνήθω, κνίζω, δαγκάνω, σκωληκιῶ Ἡσύχ. 2) ἀροτριῶ, ἀρο· ὕδε καὶ εὐλάκα.

Εὐ-λάϊγξ, ιγγος, 2· ἐξ ὡραίου λίθου, τράπεζα, σορὸς Π. Σιλεντ. 68, Ἰουλ. Αἰγ. 52 (9, 767)· - πόλις Νον. Δ. 16, 403.

Εὔλαιος, ὁ, Πολυδ. καὶ Ἀρρ. Εὐλαῖος· 1) ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς Δ. Σικ. 2) εὐνοῦχος καὶ ἐπίτροπος Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος· 3) θησαυροφύλαξ τοῦ Περσέως.

Εὐλάκα, μόν. ἐν χρησμῷ π. Θουκ. «ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ ἰθλάξειν» = μὲ ἀργυροῦν ἀροτριᾶν ὄνιον (πιθαν. ἀρχ. Λακωνικὸν τύπ. τοῦ αὖλαξ) περὶ τινος ὑπερτιμήσεως, καθ' ἣν τοσοῦτον ὅστις θὰ ὑπερτιμηθῇ, ὡς ἂν μὲ ἀργυροῦν ὄνιον ὁ ἀγρὸς νὰ ὡργώνετο, (τὸ τῆς συνηθ. θέλουν μὲ μάλαμα ζυγίζει τὸ ψωμί), 5, 16, vomer.

Εὐλάλιανός· πατριάρχης Ἀντιοχείας τῷ 331 μ. Χ.

Εὔ-λαλος, 2· εὔγλωττος, εὐφραδής· Ἀργὼ Ὀρφ. Ἀργ. 246 - καὶ Ἀπόλλων, Ὑμν. (9, 525, 6) = φλύαρος, περὶ τῆς λαγήνου Μ. Ἀργ. 18 (9, 219), συχνάκ. ἐν Ἀνθ. facundus.

Εὐ-λαμπής, 2· τῷ ἐπομ. Μαξ. Τυρ. lucidus.

Εὐλάμπιος· μάρτυς τῆς ἐκκλησίας ἐν μηνολογίῳ τ. 10 Βρίου.

Εὔ-λαμπρος, 2· ὡραῖα λάμπων Πολυδ. 4, 189.

Εὐ-λάσθω, θωρ. ἀντὶ εὐλάζω.

Εὐ-λάχανος, 2· ἄφθονα, καλὰ ἔχουσα λάχανα· - γῆ Ἐπιγρ. ἀδ. 650 (7, 32).

Εὐ-λειάντος καὶ εὐλέαντος, 2· εὐκόλως δαμαλυνόμενος, λειαινόμενος, συντριβόμενος Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 14 κ. μτγν.

Εὔ-λειμος, 2· τῷ ἐπομ. - νάπη. Εὐρ. Βακχ. 1084.

Εὐ-λείμων, 2· ὡραῖα περιέχων λειβάδια Ὀδ. δ, 607· «-ἔαρος χάριες» Π. Σιλ. 57 (10, 15).

Εὐ-λείωτος, 2· εὐκόλως δαμαλυνόμενος μτγν.

Εὐ-λεκτρος, 2· ὡραίαν ἔχων κλίνην· - νύμφα, ἡ ὡραία νύμφη Σοφ. Ἀντ. 791· - Κύπρις = ἡ χορηγοῦσα ὡραῖον γάμον, Τρ. 513.

Εὔ-λεξις, 2· καλὴν ἔχων φράσιν, καὶ εὐώνυμος λόγος Λουκ. λεξ. 2, (ὡς λέξ. τεχνικὴν ἀποδοκιμάζει)· καὶ περὶ συγγραφέως, καλῶς ἐκφραζομένου, ῥητ. ἐγκ. 17.

Εὐ-έλπιστος, 2· εὐκόλως ἐκλειπιζόμενος Διοσκ. λίαν λευκός, desquamatu facilis.

Εὔ-λευκος, 2· λευκότατος, Ο'

Εὐ-λεχής, 2· εὔλεκτρος· - θάλαμος Ἀνθ. 16 (7, 649).

Εὐ-λή, ἡ (παρὰ τὸ εἴλω, ἄλλοι παρὰ τὸ αὐλὴ ἡ αὐλός)· σκωλήκιον, ἐξαιρέτως τὸ εἰς τὰ σεσηπότα κρέατα, συνηθ. ἐν πλ. Ἰλ. 19, 26· - αἰόλαι = σωρηδὸν κινούμενα, δάκνοντα σκωλήκια, Ἱπποκρ. 22, 509· «ὑπ' εὐλέων καταβρωθῆναι» Ὑμν. 3, 16· «ζῶσα εὐλίων ἐξίζησε», 4, 205 «σηπόμενος καὶ εἰς εὐλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων» Πλάτ. Ἀξιοχ. 365· - καὶ σκώληκας Πλουτ. Ἀρταξ. 16, τὸ ἐν. ἔχει ὁ Ἱπποκρ. Περὶ ἄλλων, ἴσ. «δεύτερον ὕδατος σκωλήκων» Ὀρφ. λιθ. 15, 91· πρβλ. ἕλμινς, vermes.

Εὐ-ληθάργητος, 2· εὐκόλως πίπτων εἰς λήθαργον μτγν.

Εὐ-ληκτος, 2· παρευθὺς παύων Λουκ. τραγωδ. 323.

Εὐ-ληματέω· εὐτολμος, ἀνδρεῖός εἰμι Αἰσχ. ἀποσπ. 97.

Εὐ-λήνης, (lana, μαλλὸς) 2· ἔχων ὡραῖα ἔρια.

Εὐ-λήνος· εὐέριος Ἡσύχ.

Εὐ-λῆπτος, 2· εὐκόλως πιανόμενος, λαμβανόμενος, κυριευόμενος· - νησιῶται Θουκ. 6, 85· «πόλις εὐληπτοτέρα» Δ. Ἀλ. 3, 43· «ἐνδιδόναι τι εὐληπτότατον» = παραδιδόναι, παρέχειν τι οὕτως, ὥστε νὰ δύναται νὰ τὸ λαμβάνῃ εὐκολώτατα Ξεν. Κυρ. 1, 8, 8.

Εὐ-λῆρα, τὰ (παρὰ τὸ εἴλω, κατὰ Ἐτ. Μ. καὶ Σχολ. Ἰλ.), ἐπ. - ἠνία = χαλινὸς Ἰλ. ψ, 481· ὁμωρ. αὔλῆρα, Ἐπίχαρμ. lora habenae.

Εὐ-λίβανος, 2· πλούσιος εἰς λιβανωτόν· - Συρίη Ὀρφ. Ὑμν. 54, 17.

Εὐ-λίκμητος, 2· εὔκμητος, Ἡσύχ.

Εὐ-λιθος, 2· ἐξ ὡραίου λίθου συνιστάμενος· - ἄντρον Ὀρφ. Ὑμν. 58, 4, lapidosus.

Εὐλιμένη· Νηρηΐς Ἡσ.

Εὐ-λίμενος, 2· καλὸν ἔχων λιμένα - ἀκταὶ Εὐρ. Ἑλ. 1464· πόλις Πλάτ. νόμ. 4, 704 καὶ μτγν. ὡς Δ. Σικ. 5, 12.

Εὐ-λίμενοι οἱ· ὄν. λιμένος ἐν Ἀλθιώνῃ ἄλσος αἰκαὶ περὶ τῶν λιμένων αὐτῶν Ἀθην. 7, 327· ὡς ὅρμος Ἰλιαδ. 6, 7.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-λιμενότης, ἡ· τοῦ λιμένος ἀγαθότης, καλωσύνη Μαινανδρ. ῥητ. 75.
Εὐ-λιμνος, 2· μεθ' ὡραίων λιμνῶν· -χωρία Ἀριστοτ. Ἰ. ζ. 8, 19.
Εὐ-λινος, 2· καλῶς νηθων, κλωθων Παυσ. 8, 21, 3.
Εὐ-λιπής, 2· λιπαρώτατος Λυκ. 874, καὶ μτγν. praepinguis.
Εὐ-λιτάνευτος, 2· εὐκολοεξιλέωτος Σχ. Ἀπολδ. 1, 1144.
Εὐ-λογέω· «εὖ λέγω» Πλουτ. Ἀλεξ. 53 ἔν τινι χωρίῳ ἐκ τοῦ Εὐρ.) καλὰ περί τινος λέγω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· «-πόλιν καὶ τοὺς στρατηγοὺς» Αἰσχ. Ἀγ. 566· καὶ «-τοὺς πατέρας» Ἀριστ. ἱππ. 665, ὅστις ἔχει καὶ «ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν ἀνὴρ ἀλαζὼν καὶ δίκαια καὶ ἄδικα», Ἀχ. 372· «-πλεῖστα τὰς γυναῖκας· «πένεκωμίασε πολὺ αὐτάς, ἐκκλ. 454· τινὰ ἐπί τινι Λουκ. ἀντίθ. κατηγορῶ Πλατ. Μίν. 320· «οὐ, ὃν ἐπιτιμᾶν δέον, εὐλογεῖς αὐτοὺς» Ἰσοκ. 12, 206· πρὸ τοῦ Βεκκήρ. ὅστις ἀναγινώσκει· «εἰ μὲν εὐλόγεις αὐτούς» Ο'. Ν. Δ. καὶ παρὰ ἐκκλ. = εὐλογῶ, ἀντίθ. τῷ καταρῶμαι, ἵνα δὲ καὶ «εὐχαριστῶ· -εὐλογητός = ἐπαινεμένος, δεδοξασμένος μτγν. praedico· εὐλογημένη, felicissima.
Εὐ-λογητικός, 3· ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων, Εὐστ. benedicens.
Εὐλογητός, 3· Υδ· εὐλογέω Εὐστ. 70, 83.
Εὐ-λογία, ἡ· 1) ὁ ἔπαινος, τὸ ἐγκώμιον· «-φόρμιγγι συνάορος» Πινδ. Ν. 4, 5· καὶ συνεχῶς «εὐλογίαις νᾶσον σαίνειν», Ἰ. 5, 19· «ἄξιος εὐλογίας πολλῆς» Ἀριστ. εἰρ. 738· «ὀμνῆσαι δ' εὐλογίας ὄφλω» Εὐρ. Ἡρ. μ. 356· καὶ πολλαχοῦ· 2) ὡραία ἔκφρασις, ὡραία γλῶσσα, καὶ εὐαρμοστεία καὶ εὐσχημοσύνη· «πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος» Πλάτ. πολ. 3, 400· προσέτι εὐλέξεις Λουκ. λεξιφ. 1· ἐν τῷ πλ. = ὡραίοι τρόποι τοῦ λέγειν Αἰσωπ. 229· 3) τὸ εὐλογεῖν, ἡ εὐχὴ ἀγαθῶν παρὰ Θεοῦ Ν. Δ. καὶ ἐκκλ. 4) ὅ,τι κατ' ὀρθὸν λόγον δύναται νὰ ῥηθῇ, πιθανότης Κικ. Ἀττ. 13, 22, laudatio, benedictio.
Εὐλογία, ἡ· Ἰουδαία τις Ἐπιγρ.
Εὐ-λογίζω· μακαρίζω μτγν. benedico.
Εὐλόγιος, 1) φιλόσοφος ἐπὶ Καίσαρος Λέοντος Σουΐδ. 2) Φαβιρίνος Εὐλόγιος μαθητὴς Αὐγουστίνου Αὐγουστίν. 3) ἱερεύς τις Σωφρον. 4) Εὐλόγιος ὁ σχολαστικὸς συγγραφεὺς Ἐτ. Μ. 5) ἐπίσκοπος μτγν. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐ-λογιστέω· μετὰ περισκέψεως φέρομαι· -πρὸς τὰ συντυγχάνοντα Πλουτ. Ὄθ. 13· «-ἔν τινι» Δ. Λαέρ. 7, 88.
Εὐ-λογιστία, ἡ· φρόνιμος περίσκεψις Πλατ. ὅρ. 412· «τῆς εὐλογιστίας ἔργον ἐστίν, ἡ τὸ φυλάξασθαι τὸ κακὸν ἐπιφερόμενον, ἢ διορθώσασθαι γενόμενον» Πλουτ. Παρμ. πρ. Ἀπολλιών. 319· «-κερδαίνειν τὸ παρὸν σὺν εὐλογιστίᾳ καὶ δίκῃ» Μ. Ἀντων. 4, 26 καὶ ἄλ. μτγν. = εὐβουλία.
Εὐ-λόγιστος, 2· καλῶς, φρονίμως σκεπτόμενος, προσεκτικῶς· Ἀριστ. ῥητ. 2, 8· «φρένας ἔχοντες» Πολυδ. 10, 2, 7· ὑπὸ τοῦ Πλουτ. ἐξηγεῖται «εὖ τὸν αἰκείαν ὄρων ἔχων καὶ δυνάμενος φέρειν ἀξίως τὰ τε προσηνῆ καὶ τὰ λυπηρά» κτλ. ὁηλ. φρόνιμος καὶ ἥσυχος, «ἵτε πρᾶος ἄνθρωπος, παραμ. πρ. Ἀπολλιών. 318· -καλῶς λογαριασμένον, ἐκκεμμένον, εὐκολολογάριαστον· - αἱ τίαι Δ. Ἀλ. 1, 4· «ὁδὸς εὐλόγιστος καὶ ἀσφαλής», 5, 55, Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, εὐκολολογάριαστοι· - ἀριθμοί, Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 3 καὶ ἀντίθ. τῷ περιττὰς αὐτ. μτφ. moderatus.
Εὐλαβῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. - καὶ πρᾴως φέρειν Δ. Ἀλ. 21, prudenter.
Εὐ-λογα-ποιέω· ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος, προφασίζομαι Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 1163.
Εὔλογος, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-λογος, 2· φρόνιμος, ἔμφρων· εὔλογον, ὅηλ. ἐστί, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. Πλατ. Κρατ. 396· «οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε», πολ. 10, 605· -νουθετήματα Αἰσχ. Περσ. 816· - προφάσεις Θουκ. 3, 82· «οὔτ' ἐοικότα οὔτ' εὔλογα» Δημ. 18, 151· «εὐλόγοις ἀφορμαῖς χρῆσθαι» Πολυδ. 4, 4, 9· τὸ εὔλογον = ἡ πιθανότης Θουκ. 4, 87· «ἐκ τῶν εὐλόγων» = κατὰ πᾶσαν πιθανότητα Πολυδ. 10, 44, 6, Πλουτ. Θεμιστ. 13 καὶ ἄλ. μτγν. τὸ ἔκφρασις τῶν Λακεδαιμονίων «ἐκτὸς τῶν εὐλόγων πίπτειν» = ἀπίθανον εἶναι Ἀριστοτ. μτφ. 10· ἐπίρ. Αἰσχ. Ἐκ. 240· «εὐλόγως ἔχειν» = λογικόν, πιθανὸν εἶναι Πλάτ. Φαιδ. 62· εὐλογωτέρως Ἰσοκ. 6, 28, probabilis, consentaneus.
Εὐλόγως· κατὰ φυσικὸν λόγον Ἀριστ. αφ. 771.
Εὐ-λογο-φάνεια, ἡ· τὸ νὰ φαίνεταί τι πιθανὸν μτγν.
Εὐ-λογο-φανής, 2· εὔλογος, πιθανὸς φαινόμενος Σχολ. Σαφ. Οἰ. Κ. 761 καὶ μτγν.
Εὐ-λογχίω· ἔχω καλὴν τύχην, εὐμοιρίαν Ἡσύχ.
Εὐ-λογχος· καλὴν τύχην ἔχων, ἢ ὀξεῖαν αἰχμήν· - εἴδωλα περὶ τῶν εἰδώλων τοῦ Δημοκρίτου Πλουτ. Λίμ. Παυλ. 1.
Εὐ-λοίτειρα, ἡ· ὡραία λούουσα, ὡραία λουτρὰ ἔχουσα· - πόλις Ἐπιγρ. (ἀδ. 336).
Εὐ-λοιδόρητος, 2· εὐκόλως κατολογούμενος, εἰς κακολογίας ἐκτεθειμένος Μενανδρ. Ἐν Στοβ. ἀνθ. 53, 3.
Εὐλός, ὁ· ὀχετός, διῶρυξ Συνεσ. canalis.
Εὐ-λοειδής, 2· ὁ κατὰ τρόπον ὀχετοῦ Ἰώαν.
Εὐ-λοφος, 2· α) ὡραίον ἔχων περικεφαλαίας λόφον· - κυνῆ Σοφ. Αἴ. 1256· - σφήκωμα ἀποσπ. 313· - κράνος Ἑλ. 7, 5· β) καλόν, ὁμομονητικὸν ἔχων τράχηλον, εὐπειθής· -νῶτος Λυκόφρ. 775· «εὐλόφως φέρειν» Σοφ. σκληροτράχηλος αὐχήν· οὕτως «εὐλόφως ἀγωνίζεσθαι» = γενναίως Σουΐδ. strenue.
Εὐ-λοχος, 2· βοηθητικὸς ἐν τῇ γέννᾳ, τῷ τοκετῷ· - Ἄρτεμις Εὐρ. Ἱππ. 166· - Εἰλείθυια Καλλ. Ὕμν. 21 (6, 146).
Εὐ-λόγιστος, 2· εὐκόλως λογιζόμενος, Εὐστ.
Εὐ-λύρας, ὁ· τῷ ἑπόμ. - Ἀπόλλων Εὐρ. Ἄλκ. 570.
Εὐ-λυρος, 2· τὴν λύραν καλῶς παίζων· -Μοῦσαι Ἀριστ. βατρ. 229· -Ἀπόλλιων Εὐρ. ἀποσπ. Λιτυμν. 3, canorus.
Εὐ-λυσία, ἡ· τὸ εὐκόλως λύειν, ἐπιτηδειότης εἰς τὸ σαφηνίζειν δυσκαταλήπτα Μουσών.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Στοβ. Ἀνθ. 484, κοιλίας, προσπάθεια τοῦ διατηρεῖν εὐκοιλιότητα Κικ. πρ. οἰκ. 16, 18.

Εὐλυσία, ἡ· κώμη Κολχίδος Προκοπ.

Εὐλύσιος, ὁ· ἐπίσκοπος Ἀπαμείας Σωζόμ.

Εὐλυτίδης· πατ. Φιλοξένου Κυθηρίου Σουΐδ

Εὐμαγόρας· ἀνδρ. ὄν. Μιον.

Εὔ-λυτος, 2· εὐκόλως λυόμενος Ξεν. κυν. 6, 12· - ὦμοι, - κλεῖδες = εὔστροφοι Ἀριστοτ. φυσιογν. 6· - κοιλία Προκλ. 4, 3· ἐπὶ εὐκοιλιότητος ὡς· «αἱ ὑστέραι, αἱ τῆς κοιλίης διαγωρήσιες» Ἱπποκρ. μτφ. «- στέργηθρα φρενῶν» Εὐρ. Ἱππ. 250· εὐκολος, «οὐκέθ' ὁμοια εὔλυτα», ἐπὶ τῆς πίστεως τῶν συμμάχων Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 19· - ἑρμηνεία Ἀλκιδαμ. π. Σοφιστ. σ. 677· - κινήσεις = εὐκολοι, ἐλαφραὶ Δ. Σικ. 3, 22· «στόμα εὔλυτον πρὸς λοιδορίαν» = ἕτοιμον πρὸς τοῦτο Θεοφρ. χαρ. 6· ἐπίρ. «εὐλύτως ἰόντα οὖρα» = ἐξερχόμενα εὐκόλως Ἱπποκρ. Πολυδ. 27, 9, expeditus.

Εὐ-μάθεια, ἡ εὐ-μαθία, ἰων. εὐμαθίη· εὐκολία εἰς τὸ μανθάνειν καὶ κατανοεῖν· «εὐμαθία κάλλιον ἢ δυσμαθία» Πλατ. Χαρμ. 159, ἔνθα ἔπειτα διὰ τοῦ ταχέως μανθάνειν τοῦτο ἐξηγεῖται· «εὐμαθίη καὶ μνήμη», Μεν. 88 ἀλλὰ ἐν τῇ πολ. 6,490 εὐμάθεια καὶ μνήμη· καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις ἡ γραφὴ σαλεύει· - εὐμαθίη Κριναγ. 4 (6, 227).

Εὐ-μαθής, 2· α) εὐκόλως μανθάνων, κατανοῶν, καταλαμβάνων, ἀντίθ. τῷ δυσμαθὴς Πλάτ. πολ. 6, 486· συχνὰ μετὰ τοῦ μνήμων συνδεδεμένη, 503· «πρὸς τὰ λοιπὰ εὐμαθέστεροι γενήσεσθε» = τὰ λοιπὰ εὐκολώτερον θὰ καταλάβητε Δημ. 24,17 καὶ μτγν. ἐπίρ. «εὐμαθῶς παρακολουθεῖν» = ἀσμένως, προθύμως Αἰσχίν. 1,110, καὶ γενικῶς «ἵνα εὐμενῶς καὶ εὐμαθέστερον τὴν ἐπίταξιν δέξηται» = εὐκολώτερον καὶ ἀσμενέστερον δεχθῇ Πλατ. νόμ. 4, 723· 2) εὐκολομάθητος, εὐνόητος· «τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι» Αἰσχ. Εὐμ. 420· - φώνημα Σοφ. Αἴ. 15· - σῆμα Τρ. 612· «εὐμαθεῖς γίγνονται οἱ λόγοι» Αἰσχίν. 1, 8· «εὖγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχειν» Ξεν. οἰκ. 20,14· «τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα» Πλάτ. Μεν. 1, 2, 35 καὶ ἑπομ.

Εὐμαθής· 1) εἷς τῶν λ' τυράννων Ξεν. 2) μέτοικος ἐν Ἀθήναις, ὑπὲρ οὗ λόγον ἔγραψεν ὁ Ἰσαῖος Δ. Ἀλ.

Εὐμάθιος· 1) συγγραφὺς ἐρωτικῶν Εὐστ. 2) ἐπίσκοπος Σωκρ. 3) μοναχός τις Νειλ.

Εὐ-μαθῶς· εὐνοήτως, εὐκαταλήπτως· τὸ· εὐμαθής.

Εὐμαθίη· τὸ· εὐμάθεια.

Εὔμαιος· υἱὸς Κτησίου καὶ Φοινίσσης τινός, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Σύρῳ· ἔτι παῖς ὢν ἁρπαχθεὶς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην, καὶ ἐπωλήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις ἀνέθρεψε καὶ αὐτὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κτιμένης· ὕστερον δὲ ἐπολέμησε τοὺς χοίρους εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἐωσοῦ ἐπέστρεψεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὅμ.

Εὐ-μάκης, ὥρ. εὐμηκὴς Θεοκρ 14, 24, liguidus.

Εὐ-μάλακτος, 2· εὐκολομάλακτος Σχολ. Ὀδ. 6, 126.

Εὔ-μαλλος, 2· καλῶς ἐκ μαλλίου κατεσκευασμένος· - ρίπτρα Πινδ. Ι. 4, 62, villosus.

Εὐ-μάρα, ἡ· τὸ δέρμα Σχολ. Θεοκρ. 5, 10 Σχαῖφ. εἰς Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2,638, pellis.

Εὐμάραθος, 2, πρηὼν· πρηὼν ἄφθονον ἔχων μάραθον Λεων. Ταρ. 56 (9, 318).

Εὐ-μάραντος, 2· εὐκολομάραντος, φθαρτὸς μτγν. ἰδ. Ἐκκλ.

Εὐμάρας· 1) Συβαρίτης, κύριος παιμνί-ου τινὸς Θεοκρ. 2) Ἀθηναῖος πατ. τοῦ Ἀγοράκου Λυσ. 3) ἄλλ. τις ζωγράφος Ἀθηναῖος Πλίν.

Εὐ-μάρεια, ἡ, ἰων. εὐμαρίη Ἡρ. 2, 35, καὶ εὐμαρίη 4,113, (μάρη = χείρ)· εὐκολία· α) ἐπιτηδειότης· - χερῶν Εὐρ. Βάκχ. 1127, καὶ μτφ. Μ. Ἀντ. 4, 3· β) ἀκολασία μεθ' ἧς τι πράττει τις ἄνευ κόπου· «εὐμάρεια ἡμῖν ἐστιν ἀκούειν» = εὔκολον νὰ γείνῃ, ὥστε Πλατ. Λυσ. 204· «εὐμάρειαν εἰς τὰς χρείας ἑκάστας παρασκευάζειν», νόμ. 5, 738· «εὐμαρείᾳ χρῆσθαι» = εὐκόλως ἔχειν τι Σοφ. Τρ. 191· ἀλλὰ = πληθύς, ἀφθονία, Φιλ. 284 καὶ μτγν. «πρὸς τὴν τῶν ἀνιώντων εὐμάρειαν» Λουκ. π. λουτρ. 5· «δι' εὐμαρείας» = μετ' εὐκολίας Λουκ. Ἔρωτ. 13· ἐπιτηδεία περίστασις Ξεν. οἰκ. 5, 9· - ζητήσεως Ἀριστοτ. πολ. 3,3. Ἐκ τούτου καὶ μέσ. ἀνακουφιστικὸν εὑρίσκειν· «εὐμάρειά τινος» Σοφ. Φιλ. 697· «ζήτησε τόκοισιν εὐμάρειαν» Εὐρ. ἀποσπ. Ἐτ. Μ. 411· «πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο» = μᾶσαν προφυλακτικὴν πρὸς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους Πλατ. Πρωτ. 321 π. Ἡρ. καὶ ἄλλ. = εὐκοιλιότης, facilitas alvi.

Εὐμαρείδης· ἀνδρ. ὄν. Μιον.

Εὐ-μαρής, 2 (κατὰ τοὺς ἀρχ. παρὰ τὸ μάρη = χείρ, ὅθεν = εὐχερὴς Σχολ. Ἰλ. 15, 37) εὔκολος, ἁρμόδιος, ἄνευ πόνου γινόμενος· «εὐμαρές ἐστιν» = εὔκολον Πινδ. Π. 3, 115 καὶ οὕτω συχνὰ μτγν. μάλιστα Συμωνιδ. 71 (13, 11) καὶ «ἐν εὐμαρεῖ τὸ θρᾶν» Εὐρ. Ι. Α. 969· «δυστυχούντων εὐμαρὴς ἀπαλλαγὴ» Αἰσχ. ἰκ. 331· «χρόνος εὐμαρὴς θεὸς» = θεότης, πάντα εὐκόλως ἐκτελοῦσα, Σοφ. Ἰλ. 179, ὡς καὶ ὁ Ἱπποκρ. Θεμιστ. ἐπὶ ἀνθρώπων· συχνότ. ἐπὶ πράγμ. εὐκόλως διεξαγομένων· - βίος Δ. Ἀλ. «ὅσα εὐτελέστατα καὶ τοῖς πενεστάτοις τῶν στρατιωτῶν εὐμαρῆ» Πρωδν. 4, 7, 10, καὶ συχνὰ π. μτγν. ἐπίρ. εὐμαρῶς· «τὴν νῆσον εὐμαρῶς διεκόσμησεν» Πλατ. Κριτί. 113, facilis.

Εὐμαρῶς, ἐπίρ. τοῦ εὐμαρὴς Πλατ. νόμ. 4, 706.

Εὐμαρίδας· 1) Θηβαῖος Βοιωτάρχης Ἐπιγρ.

Εὐ-μαρία, ἰων. καὶ π. εὐμαρίη· εὐμάρεια.

Εὐ-μαρίζω· ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω Χρυσ. καὶ ἄλ. μτγν. allevo.

Εὔ-μαρις, (οὕτω Πολυδ. 7, 90 καὶ Ἀρκαδ. 31, ἡ ἴδε ταινίς, καὶ αἴτ. π. Αἰσχ.) ἰδὼς, ἡ· παρὰ τοῖς (ἀνατολικοῖς) Ἕλλησι νότος ὑποδήματα ἀνδρῶν· - εὐμαρὶν Αἰσχ. Περ. 661· «βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν» Εὐρ. Ὀρ. 1364· - τῶν γυναικῶν Λυκοφρ. 855 «βαθύπελμος εὐμαρίς», Ἀντ Σιδ 82 (7, 413) εἰς τὰ ὁποῖα καὶ τὰ ὗδο χωρὶς τὸ α εἶνε βραχύ). Οἱ ἀρχαῖοι τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παράγουσι παρὰ τὸ εὐμάρα ἢ εὐμαρής, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶνε λέξ. Ἀσιατική.
Εὐμάριχος· Ἑρμιονεὺς τις Ἐπιγρ.
Εὔμαρος· ζωγράφος Ἀθηναῖος Πλίν.
Εὐμαρότης, ητος, ἡ· εὐμάρεια Καλλίστρ. σ. 824, 11.
Εὐμάρων· Θηβαῖος, ποιητὴς Ἐπιγρ.
Εὐμάχη· γυν. ὄν. ἐκ Πομπηΐας Ἐπιγρ.
Εὐμαχία· γυν. ὄν. ἐκ Πομπηΐας Ἐπιγρ.
Εὐμαχιανή· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐμαχίδης· Λίγινήτης τις Ἐπιγρ.
Εὔμαχος· 1) Κυρίνθιος, υἱὸς Κρύσιδος Θουκ. 2) Σικελιώτης Δ. Σικ. 3) στρατηγὸς Μιθριδάτου Ἀππ. 4) Κερκυραῖος συγγρ. Ἀθήν. 5) συγγρ. ἐκ Νεαπόλεως Ἀθην. 6) Ἀθηναῖος Ἁλωπεκῆθεν Ἐπιγρ. 7) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐ-μαχος, 2· καλῶς, ἀνδρείως μαχόμενος Μάξ. Tur. 26, 2, expugnabilis.
Εὐ-μεγέθης, 2· ἀξιολόγου μεγέθους, μέγας· -λίθος Ἀριστ. πλ. 513· -ποταμὸς Ξεν. Ἑλλ. 5,2,4· -γυνὴ Νίκαρχ. 1 (5,38) καὶ ἄλ. μτγν. -μαρτυρία = σπουδαία Δημ. 23, 16, ingens.
Εὐμέδων· 1) πατὴρ Ἀγελάου τινὸς ἐκ Σαμοθράκης Κόνζε περιηγ.
Εὐ-μεθ-άρμαστος, 2· εὐκόλως μεθαρμοστὸς Νικ. χρον. 294.
Εὐ-μεθ-ύδευτος 2· τῷ ἐπομ. Πτολ.
Εὐ-μέθ-υδος, 2· μεθυδικός, μὲ καλὸν τρόπον μτγν. Ἐπίρ. -ως Ἀριστοτ. 1, 13.
Εὐ-μέθυστος, 2· εὐκόλως μεθυσκόμενος Γεωπ.
Εὐμείδης· υἱὸς Ἱππολύτου καὶ Λύσιδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θησέως Ἀπολλόδ.
Εὐμηλίδας· Ὀρχομένιος Ἐπιγρ.
Εὐ-μειδής, 2· χαμογελῶν καλῶς, φιλοφρόνως· -καὶ ἥλως Καλλ. Ἄρτ. 129· -καὶ ἦπιος Ἀπολ. Ῥ. 4, 715.
Εὐ μείλικτος, 2· τῷ ἐπομ. Ἡσυχ. μτγν.
Εὐ-μείλιχος, 2· εὐκολοπρόσωπος Ἡσύχ.
Εὐμείλος, ὁ· Εὐμήλου Ὀρχομένιος Ἐπιγρ.
Εὐ-μέλανος, 2· καλὴν ἔχων μελάνην· -βροχὴ Φανί. 3 (6, 295).
Εὐ-μέλεια, ἡ· καλὴ μελῳδία, ὡραῖον ᾆσμα Δ. Σικ. 4, 84· εὐφωνία, εὐρυθμία λόγου Δ. Ἁλ. καὶ Λογγιν. modulatio.
Εὐ-μελής, 2· α) καλὴν ἔχων μελῳδίαν, εὔηχος Σώπατ. ἐν Ἀθην. 4,175· μουσικὴ εὐμελής, προσέτι εὔρυθμος Ἀριστοτ. πολ. 8, 7· β) ἔχων μέλη καλά· «γέρων εὐπαγὴς καὶ εὐμελής», Ἀλλ. Σουΐδ 3) (μέλουαι) καλῶς περφροντισμένος· -συμπόσια Ἡλατ. Ἀξ. 371· ἐπίρ. -λῶς=χαριέντως, ἀστείως Μάχ. ἐν Ἀθην. 8, 777, canorus.
Εὐ-μελίη, π. ἡ· εὐμέλεια Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 325, καθ' Ἑρμανν. ἀντὶ εὐμυλίη.
Εὐ-μελίας, ὁ· εὐμμελίης ἀρ. λεξ.
Εὐμήλιος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐμήλισσα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-μηλιτέω· καλὸν, πολὺ μῆλ παρασκευάζω, ἐπὶ τῶν μελισσῶν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40.
Εὐμήλπης· Σάτυρος Ἐπιγρ. μτγν.
Εὐμήνεια· 1) πόλ. μεγάλης Φρυγίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου Στραβ. 2) πόλ. Καρίας Στ. Βυζ. κλπ. Εὐμενεῖς Στ. Βυζ. 3) πόλ. Μυσίας Πλιν.
Εὐ-μήνεια, π. εὐμενία Πινδ. Π. 12, 4, ἰων. εὐμενίη Ἡρ. ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐμενοῦς, εὔνοια, φιλοφροσύνη· «εὐμένεια εἴη παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν εἰποῦσι», τ. ἔ. «εἴθε νὰ γείνωσιν ἡμῖν ἵλεῳ· Ἡρ. 2, 45· πρβλ. Ξεν. ἀπολ. 7· «ἐπ' εὐφροσύνῃ θύειν» = ἵνα γείνῃ συγχώρησις καὶ εὐεργετικὸς λοιμός, τοξ. 1· «ἐπὶ ἀνθρώπων» Σορ. Οἰ. Κ. 637, Εὐρ. Ἑλ. 313· «φιλόξωρος εὐμενείας» Πλατ. συμπ. 197· «εὐμένεια πρὸς τὸ θεῖον» = θεραπεία τοῦ θείου = εὐσέβεια· Θουκ. 5, 105· «σὺν εὐμενίᾳ δέξαι στεφάνωμα» Πινδ. καὶ ἄλλ. θέλουν εὐμένως. Καὶ ἐπὶ ὁμοίας = χάριεν, γλυκὺ θεσφάτ. benevolentia.
Εὐ-μενέστερα· θηλ. τοῦ ἑπομ. Ἐπίγρ. 428 (9, 788) κατὰ τὸν Βρουγκ. ἀντὶ εὐγενέστερα.
Εὐ-μενέτης, 2· εὐμενής, φίλος Ὀππ. Ἁλ. 5, 45.
Εὐ-μενέω, μόν. ἐν. εἶμαι εὐμενής, καλοθελητής, φιλόφρων, εὐεργετικός, συνήθ. εἰς τὴν μετχ. «φίλον εὐμενέοντα» Φωκυλ. 131· «εὐμενέοι Τιτὰν Φαέθων» Ὀππ κυν. 1, 9· καὶ ἐπὶ τεθνεώτων «εὐχέσθω κνιδασειν εὐμενέοντα νέκυν», Ἀλκ. 18 (7, 936)· - τινὶ Ἀπολ. Ῥ. 2, 260· μεθ. Πινδ. Π. 4, 127, «εὐμενέοντες ἀνεψιῶν» = φιλοφρόνως ὑποδεχόμενοι αὐτόν.
Εὐμένης· 1) Ἀθηναῖος πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι κατὰ τῶν Περσῶν μάχην μάχην Ἡρ. 2) περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς ἐν Καρδίᾳ, πόλει τῆς Θράκης, καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, οὗ τινος ἦν καὶ μυστικὸς γραμματεύς· νυμφευθεὶς ὕστερα τὴν Βαρσίνην ἔγεινε συγγενὴς καὶ αὐτὸς τῆς οἰκογενείας τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας· μετὰ δὲ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. οἰκειωθεὶς τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Περδίκκα, ὅστις ἐτίμα ἐξαιρέτως τὸν Εὐμένην διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν, κατεστάθη ἡγεμὼν ὅλης τῆς Καππαδοκίας καὶ Παφλαγονίας μέχρι Τραπεζοῦντος· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Περδίκκα πολεμοῦμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων συμμάχων καὶ ὑποστρατήγων του, συνελήφθη αἰχμάλωτος μετὰ ἀφοδρὰν μάχην παρὰ τὰ Σοῦσα τῆς Περσίας καὶ κατεσφάγη ὑπὸ τινων Μακεδόνων. Οὗτος συνέγραψε καὶ ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐπαινουμένην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, Δ. Σικ. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ἡγεμόνος τῆς Περγάμου, ὅστις καταστήσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν μόλις 22 ἐτῶν, καταλιπὼν τὴν ἐξουσίαν εἰς Ἄτταλον τὸν Α' Στραβ. 4) Εὐμένης ὁ Β' υἱὸς τοῦ Ἀττάλου βασιλεὺς τῆς Περγάμου. Σύμμαχος ὢν καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων κατ' ἀρχάς, ἀπολέμησεν ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον Ἀντιόχου τοῦ Μ. 60, καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς, καταστασθεὶς αὐθωτος εἷς τῶν ἰσχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων· ὕστερον δὲ γενόμενος ὕποπτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὅτι αὐτοὶ ἐπολέμουν κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καὶ μὴ δυνηθεὶς ἐκ νέου νὰ ἑλκύσῃ τὴν φιλίαν αὐτῶν ὑπέπεσεν ὅλως εἰς τὴν ὀργὴν καὶ καταδίωξιν αὐτῶν, ὅτε καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας 39 ἔτη, καταλιπὼν τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θρόνων εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γυναῖκα καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἀτταλον Πολυβ.

Εὐ-μενής, (μένος), 2· εὔνους, καλοθελητής, ἰδ. περὶ τῶν θεῶν· ἵλεως· - θεοὶ Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 2· - ἦτορ Ὁμ. Ὑμ. 21, 7· - Κρονίδαι Π. 2, 25· - τύχη, - νοῦς, Ὁ. 14, 16· «εὐμενὴς ὁ Λύκιος ἔστω πᾶσι νεολαίᾳ» Αἰσχ. ἱκ. 669 «ὑμῖν δ' ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος», 483· καὶ ἐπὶ πραγμ. «ὁλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον», Ἑπτ. 250· «Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ», Περσ. 479· «νέους ἔρποντας εὐμενεῖ πέδῳ», Ἑπτ. 17· οὕτω Σοφ. καὶ Εὐρ. «τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής» Ἀριστ. Λυσ. 204· ἵλεως Πλατ. Φαῖδρ. 257· καὶ συχνά (ὡς Θεόκρ. 5, 18)· «μετὰ τύχης εὐμενοῦς», νόμ. 7, 813· - σύμμαχοι, πολ. 3, 416· καλοθεληταί, πιστοὶ σύμμαχοι ὡς Ξεν. καὶ ἄλ. «παρέσχετε τὴν γῆν εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν» Θουκ. 2, 74· «πρὸς πᾶσαν φιλοσοφίαν» Πλουτ. Λουκ. 42· «τὰ τῶν θεῶν εὐμενῆ» = εὔνοια Δημ. 4, 45· - ἐπὶ φαρμάκων, ἰατρικῶν, ἅτινα ἐξασκοῦσιν εὐεργετικήν τινα ἐπιρροὴν ἐπί τι = σωτήριος, ἐπιτήδειος Ἱπποκρ. καὶ ἄλλ. ἰατρ. Πλουτ. ὁμοίως· «ἡ τραχεῖα ὁδὸς τοῖς ποσὶν ἁμαχεῖ ἐοῦσιν εὐμενεστέρα ἢ ὁμαλὴ τὰς κεφαλὰς βαλλομένοις» = ἐπιτηδειοτέρα Ξεν. Ἀν. 4, 6, 12· ἐπίρ. εὐμενῶς· «θεὸς εὐμενῶς προσδέρκεται», Αἰσχ. Ἀγ. 926· «ἡδέως καὶ εὐμενῶς τὸν λόγον ἀπεδέξατο» Πλατ. Φαῖδρ. 89· - ἀκούειν, πολ. 10, 607· συγκρ. «εὐμενεστέρως διατεθῆναι» Ἰσοκ. 4, 43· εὐμενέστερον Εὐρ. Ἑλ. 1298, amicus, benevolus.

Εὐ-μενία, ἡ· εὐμένεια Πινδ. Π. 12, 4.

Εὐμενιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐμενίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐμενίδες, κατ' εὐφημ. αἱ Ἐρινύες, ὧν τὰ ὀνόματα ἦσαν Ἀληκτώ, Μέγαιρα καὶ Τισιφόνη Ἰδ. ἐν Ἀθήναις ἕνθα καὶ Σεμναὶ ἐκαλοῦντο Σοφ. ἔχουσαι ἐν Ἀθήναις ἱερὸν πλὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐν Κολωνῷ Ἀπολδ. ᾱθ. καὶ ἐλώγετο «μέχρι τῶν Εὐμενίδων» Πλουτ. Θησ. ἔτι ἐν Σικυῶνι Παυσ. καὶ οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως Παυσ. ἐν Κερκύρᾳ Παυσ.

Εὐ-μενίδες, αἱ· φιλόφρονες Ἐρινύες· ὕδε ὄν. κύρ.

Εὐμενίδης· Σικελιώτης Κικ.

Εὐ-μενίζω· κάμνω τινὰ εὐνοϊκόν. Μέσ. κάμνω τινὰ «εὐνοϊκὸν ἐμοί· - θεοὺς θυσίαις» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 22 καὶ μτγν. placo.

Εὐ-μενικός, 3· εὐνοϊκός, φιλικὸς Ἀριστοτ. πολιτ. 12, 8, 6.

Εὐμένιος· 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) ῥήτωρ Λατῖνος ἐξ Ἀουτιώνου τῆς Γαλατίας Βέστερμαν Ἱστ. ῥωμ. ῥητορ.

Εὐ-μενῶς, ἐπίρ. τοῦ εὐμενής, εὐνοϊκῶς, φιλικῶς Αἰσχ. Ἀγ. 952, benevole.

Εὔ-μέριστος, 2· εὐκολομοίραστος Θεόφρ.

Εὔμερος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσμ. Πριήνης.

Εὐ-μεταβλησία, ἡ· τὸ εὐκόλως μεταβάλλεσθαι Σχολ. Θουκ. 3, 37, mutabilitas.

Εὐ-μετάβλητος, 2· εὐκόλως μεταβαλλόμενος Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 12· ἐπίρ. Σχολ. Θουκ. 3, 37.

Εὐ-μετάβολος, 2· τῷ προηγ. ἔτι ἀδίδακτος Πλουτ. π. δεισιδ. 10· «τὰ βέβαια ἤθη καὶ οὐκ εὐμετάβολα» Πλατ. πολιτ. 6, 503, ἀντίθ. τῷ μόνιμος καὶ μτγν.

Εὐ-μετ-άγωγος, 2· εὐκόλως διαβιβαζόμενος, μετακινούμενος μτγν. inconstans.

Εὐ-μετά-δοτος, 2· α) προθύμως μεταδίδων, ἐλεύθριος μτγν. τὸ = ἐλευθεριότης Μ. Ἀντων. 3, 14· β) εὐκόλως μεταδιδόμενος· - μυστήρια Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1014.

Εὐ-μετά-θετος, 2· εὐκόλως μετατασσόμενος, μεθαρμοζόμενος· - πρὸς ἅπαν Πλουτ. πολ. παραγγ. 3· οὐ = «εὐμετάβλητος, καὶ ταραχώδης καὶ σταστιαστικὸς» Πλουτ. Δίων. 53.

Εὐ-μετα-κίνητος, 2· εὐκόλως εἰς ἄλλον τόπον μετακινούμενος, Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 124· τὸ ἡ εὐμετάβλητον = ἡ εὐμεταβλησία Μ. Ἀντων. 1, 16, mutabilis.

Εὐ-μετα-κόμιστος, 2· εὐκόλως ἀλλαχόθι που μεταφερόμενος, μετακινούμενος· «πρὸς τὸ μετανίστασθαι», Σχολ. Θουκ. 1, 2.

Εὐ-μετα-κύλιστος, 2· εὐκόλως μετακυλινδούμενος Γαλην.

Εὐ-μετά-μελος, 2· εὐκόλως μετανοῶν μτγν.

Εὐ-μετά-πειστος, 2· εὐκόλως διὰ τῆς πειθοῦς εἰς ἄλλην γνώμην μεταφερόμενος Ἀριστοτ. ἠθ. 7, 9, 10, ἀντίθ. δύσπειστος.

Εὐ-μετα-ποίητος, 2· εὐκόλως δυνάμενος νὰ γείνῃ ἄλλέως Ἱπποκρ. mutabilis.

Εὐ-μετά-πτωτος, 2· εὐκόλως μεταπίπτων, εὐμετάβλητος Θεοφρ. καὶ μτγν.

Εὐ-μετά-στατος, 2· εὐκόλως μετατιθέμενος εὐμετάβλητος· - ὑγίεια Πλουτ. παιδ. ἀγ. 8, = τῷ ἀβέβαιος, instabilis.

Εὐ-μετά-τρεπτος, 2· εὐκόλως ἄλλου που τρεπόμενος, μεταβαλλόμενος Σχολ. Ἰλ. α, 526, mutabilis.

Εὐ-μετά-φορος, 2· εὐκόλως εἰς ἄλλο τι μέρος φερόμενος Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 743.

Εὐ-μετα-χειριστία, ἡ· τὸ εὐκόλως συμπεριφέρεσθαι, εὐαγωγία Σχολ. Ἀριστ. tractabilitas.

Εὐ μετα-χείριστος, 2· εὐκολομεταχείριστος, εὐδιοίκητος· «οὔτ' εὐάλωτον οὔτε ἀλόντα εὐμ. ἡγήσεται» Πλάτ. Φαῖδρ. 240· «οἱ ἄδικοι ἐπεβούλευον ὡς εὐμεταχειριστῳ ὄντι» = ὡς τινα εὐήθη ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ παίζῃ ὅπως θέλει Ξεν. Ἀν. 2, 6, 20· ἐπὶ πραγμ. ὅπερ. εὐκόλως ἐπιχειρεῖται, διαπράττει· - χρεία Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 9· - λόγος Ἰσοκ. ἐπιστ. 9· - εὐκολοκαταγώνιστος, εὐκολοκατανάγκαστος· - δύναμις Θουκ. 6, 85· στρατιωτικὴ δύναμις Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 15· «ἀπ' ἐμοῦ τοῦ νεωτέρου καὶ εὐμεταχειριστοτάτου ἀρξάμενος» Δ. Ἁλ. 8, 6.

Εὐ-μετρία, ἡ· ὡραῖον μέτρον μτγν. παρ' Ἀρεταίῳ = μετριότης, modulatio.

Εὔ-μετρος, 2· ὡραῖον μέτρον ἔχων, ῥυθμόν· λέξις Δ. Ἁλ. συνθ. λέξ. 25 καὶ γραμ. ἐν γέν. μέτριος· - σφενδόνη Αἰσχ. Ἀγ. 982.

Εὐμήδης· 1) υἱὸς Μέλαντος Αἰτωλός, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως Ἀπολδ. 2) κῆρυξ τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐκ Τροίας, πατὴρ τοῦ Δόλωνος Ἰλ. 3) ἱερεὺς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει, ὅστις λέγεται ὅτι ἔσωσε τὸ Παλλάδιον ὅτε οἱ Ἕλλη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρακλείδαι εἰσβάλουν εἰς τὴν Πελοπόννησον Καλλ.

Εὐ-μήχης, 2· ἀξιολόγου μεγέθους, μέγας καὶ ὑψηλὸς ἐπὶ ἀνθρώπων Πλάτ. Παρμ. 127· - τρίχες Ξεν. Ἱππ. 5, 16· «ὀφνωδὴ καὶ εὐμηκίστερα» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 7, 13 μτφ. - τύχαι = μεγάλη εὐτυχία Εὐρ. Ἰ. Α. 596, prolongus.

Εὐμήκιος· ἀνδρ. ὄν. Λουκιλ.

Εὐμήλειος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.

Εὐ-μηλίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐμηλίδης· 1) Ἀθηναῖος Δημ. 2) Ἀρκὰς Ἐπιγρ. 3) Εὐμηλίδαι = φυλή τις ἐν Νεαπόλει Ἐπιγρ.

Εὐ-μηλίς· θυγ. Εὐμήλου Παρθενόπη.

Εὐ-μηλος (μηλα) 2· ἔχων καλὰ πρόβατα, πλούσιος εἰς πρόβατα Ὀδ. ο, 406· - Ἀρκαδία Πινδ. Ὀ. 6, 100.

Εὔμηλος· 1) υἱὸς Ἀδμήτου καὶ Ἀλκήστιδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν ἐκ τῆς χώρας τῶν Φερῶν, ἑλθὼν μετὰ ἕνδεκα πλοίων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας Ἰλ. ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἰφθίμην θυγ. τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης Ὀδ. 2) υἱὸς Μέροπος, πατ. τῆς Βάσσης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτοκόρακα Ἀντ. Λιθ. 3) πατ. Βότρυος, ὃν οὗτος ἐφόνευσε διὰ δαυλοῦ Ἀντων. Λιθ. 4) ἀρχαῖος κυκλικὸς ποιητὴς Κορίνθιος ἀκμάσας περὶ τὸ 768 π. Χ. καὶ συγγράψας Τιτανομαχίαν Ἀπολλ. 5) αὐτόχθων, πρῶτος βασ. τῶν Πατρῶν Παυσ. 6) πατ. Ἄγρου Κῶος 7) Βοιωτός· α) Θηβαῖος· 6) Κορωνεύς· Ἐπιγρ 8) πατ. Ἀναπρίοντος, Τηΐος Σουΐδ. 9) βασ. υἱὸς Παρυσάδους, βασ. τοῦ Βυσπόρου Δ. Σικ. 10) ἱστοριογράφος Δ. Λαερ. 11) κιθαρῳδὸς Ἴλειος Λουκ. 12) περιπατητικὸς φιλόσοφος Σχολ. Αἰσχιν. 13) πατ. Ξεναγόρου Πλουτ. 14) ἰατρός τις· 15) ζωγράφος ἐν Ῥώμῃ Φιλοστρ.

Εὐμηλίς· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐμήνιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐμήνιος· ἀνδρ. ὄν. Μιλησ.

Εὔμηνος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσμ. Συρακ.

Εὐ-μήρος, 2· καλούς, ἰσχυροὺς μηροὺς ἔχων Πολυδ.

Εὐ-μήρωτος, 2, ἥρια· εὐκόλως νηθόμενα Λουκ.

Εὐ-μήτης, (μῆτις)· υἱὸς Λυκάονος Ἀρκάς, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς Ἀπολλ.

Εὐ-μητις, ιδος, 2· πάνυ φρόνιμος, σοφός.

Εὐ-μήτις, ιδος· 1) μήτ. Ὁμήρου· 2) θυγ. Πινδάρου Σουΐδ.

Εὐ-μηχάνημα, τό· μηχάνημα λέξ. Χρυσίππου. Ἐτ. Μ. machinamentum.

Εὐ-μηχανία, ἡ· πνεύματος δεξιότης, ἐφευρετικὴ δύναμις· «εὐμηχανίαν ἔφανας ἀρετᾶς ὑμνῳ διώκειν» Πινδ. Ἰ. 3, 20· «θαυμάζοντες τῆς τύχης τὴν εὐμηχανίαν» Πλουτ. Τιμολ. 16, solertia.

Εὐ-μήχανος, 2· ἐπιτηδειος εἰς τὸ ἐπινοεῖν, ἐφευρίσκειν μέσα καὶ τρόπους πρὸς κατόρθωσίν τινος, ἐπὶ πραγμάτων, τὸ σοφῶς ἐπινενοημένον. Ἐντέχνως κατεσκευασμένον· εὐμηχάνους ἐκάλουν οἱ Εὐμενίδαι Αἰσχ. Εὐμ. 359· «τῶν δ' ἀγρίων ὀρνίθων οἱ μὲν εὐμήχανοι πρὸς τὸν βίον» = «τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων πορισταί» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 1· «ἡ μελέτη πάντων τῶν λοιπῶν ζώων ἐστὶν εὐμηχανωτάτη» Γεωπ. 15, 3 «τὸ περὶ τὰς ἐνεργείας εὐμήχανον» = εὐμηχανία Πλουτ. συμπ. 7, 1, collars· ἐπίρ. εὐμηχάνως· = δόρυ πεπυκνημένον· Πλουτ. Περικλ. 31, ingeniosus.

Εὐ-μικτος, 2· ὁμιλητικός, εὐπρόσιτος· Θεμιστ. comis· - ὁδὸς = πολὺ συχναζομένη Πολυδ. 3, 96, frequens.

Εὐ-μίμητος, 2· ὃν εὐκόλως δύναταί τις μιμηθῆναι Πλατ. πολ. 10, 615, imitabilis.

Εὐ-μίσητος, 2· εὐκόλως τῷ μίσει πάντων ἐκτιθέμενος, μίσους ἄξιος· - τὸ εὐμισητότατον Ξεν. Κυρ. 3, 1, 9.

Εὐ-μισθος, 2· φέρων καλὸν μισθὸν μτγν.

Εὐ-μίτος, 2· καλὰ νήματα, κλωστὸς λεπτός, καλὸς ἔχων, ἐκ τοιούτων ὢν κατεσκευασμένος· - πλοκαὶ Εὐρ. Ἰ. Τ. 817.

Εὐ-μίτρος, 2· μετὰ καλῆς, κεκοσμημένης μίτρας, ταινίας· - χιτὼν Μοσχ. 4, 98.

Εὐ-μμελής, ὁ (μελία), γεν. εὐμμελοῦς καὶ εὐμμελέος, - ας = εὐμελία, ὅπερ μόν. παρὰ γραμ. ἁπανταχοῦ καλῶς προμηθευμένος μετὰ ὄρατος ἀπὸ ξύλου μελίας, ἐπίθ. ἡρώων· - Πρίαμος Ἰλ. δ, 47 καὶ Ἠσ. ἀσπ. 368· «εὐμμελία Δαματρίου» Ἐπιγρ. ἀδ. 163 (Πλαν. 6).

Εὐ-μναστος, θωρ. καὶ π. 2· εὔμνηστος.

Εὐ-μνημονεστέρως ἔχειν· εὐκολώτερα διατηρεῖν ἐν μνήμῃ συγκρ. ἐπίρ. τοῦ ἀχρ. εὐμνήμων Ξεν. Ἀγῆσ. 11, 1.

Εὐ-μνημόνευτος, 2· εὐκόλως, καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ διατηρούμενος Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 9, 3, 9, ἀξιομνημόνευτος Πλάτ. Τιμ. 18· εὔκολος εἰς διήγησιν Δημ. 56, 45, τὸ ὑπερθ. Δ. Λαερ. 6, 31, commemorabilis.

Εὐμνήμων, 2· ἄχρ. ὡς ἐπίθ. ἐξ οὗ συγκρ. εὐμνημονεστέρως.

Εὐ-μνηστος, 2· α) καλῶς ἐνθυμούμενος Σοφ. Τρ. 108· 6) πεθ. εὐκολοενθύμητος, memor.

Εὐ-μοιρέω· τῷ ἐπομ. Τιμ. Δοκρ. 99

Εὐ-μοιρέω, (μοῖρα)· εὐμοιρός εἰμι, καλὴν μοῖραν ἔχω· καθ' Ἡσύχ. = εὐτυχέω, εὐμοίρησεν = ἐκληρώσατο, ἀντίθ. τῷ ἀμοιρέω· μετέχω τινὸς Φαλαρ. ἐπιστ. 33· - τι Συνεσ.

Εὐ-μοιρία, ἡ· εὐκληρία, εὐτυχία, σώματος καὶ πνεύματος προτέρημα, θεόθεν διδόμενον Ἡρωδ. 1, 17, 27, felicitas.

Εὐ-μοιρος, 2 (μοῖρα)· καλόμοιρος, εὐτυχής· - χθὼν Αἰσχ. Εὐμ. 850, ἀντίθ. ἄμοιρος καὶ πεζ. μέτοχος Πλατ. συμπ. 197, felix· ἐπίρ. εὐμοίρως = εὐτυχῶς· - ἀποθανεῖν Ἰώσ.

Εὐ-μολπέω, (εὔμολπος)· ψάλλω καλά, τερπνὰ Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 478, cano.

Εὐ-μόλπη· θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος Ἀπολλ.

Εὐ-μολπία, ἡ· ὡραία ψαλμῳδία Ἡσύχ.

Εὐ-μολπία ἡ, κατ' ἄλλ. τὰ, προπαρόξ. ἐπικὸν ποίημα Μουσαίου Παυσ

Εὐ-μολπιάς, ἡ· Φιλιππούπολις ἐν Θράκῃ Ἀμμ. Μαρκελλ.

Εὐ-μολπίδας· στρατηγὸς τῶν Πλαταιέων συγχέομενος τῷ Εὐπολπίδᾳ, οὗ τὸ πλ.

Εὐ-μολπίδαι, οἱ, γεν. ῶν, παρὰ δὲ Σοφ. Οἰδ. Κ. 1052· - ἀν· ἐπίσημον γένος ἐν Ἀθή-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναις, ἐξ οὗ ἐχειροτονοῦντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος Σχολ. Θουκ.

Εὐμόλπιος· ἐπίσκοπός τις Σωκρ. Ἱστ. ἐκκλ.

Εὔ-μολπος, 2 (μέλπω)· τερπνῶς ψάλλων Ἀνθ. Παυλ. Σιλ. 72 (9, 596), canorus.

Εὐ-μολπος, ὁ· Θρᾷξ, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, θυγ. Βορέου, ἣτις ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Εὔμολπον βρέφος ἔτι ὄντα, φοβουμένη μήπως ἀναλιφθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός της, ὃν λαβὼν ὁ Ποσειδῶν ἤνεγκεν εἰς Αἰθιοπίαν, ὅπου ἀνετράφη ὑπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· αὐξηθεὶς δὲ ἔφυγεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Θρᾴκην πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Τεγύριον, ὅστις ὑποδεχθεὶς ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ τῆς βασιλείας του διάδοχον. Προσκληθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσινίων εἰς βοήθειαν ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων ἦλθε μὲ στράτευμα Θρᾳκῶν εἰς τὴν Ἀττικήν, καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ τότε βασιλέως τῶν Ἀθηναίων Ἐρεχθέως, ὅτε καὶ ἀπώλεσεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν υἱόν του Ἴσμαρον Παυσ. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Εὔμολπος· οὗτος ὁ ἐκ Θρᾴκης Εὔμολπος ἐνομίζετο κοινῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι ἦν ἱδρυτὴς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμύησεν αὐτὸς καὶ τὸν Ἡρακλέα· ἐκ τοῦ αὐ οὗ κατήγετο καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις γενεὰ τῶν Εὐμολπιδῶν, ἐξ ἧς ἐξελέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος Ὁμ. Ὕμν. Δημ. Ὁμ. 2) υἱὸς Φιλάμμονος, διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μουσικὴν Θεοκρ. 3) υἱὸς Μουσαίου, εἰσαγαγὼν κατά τινας τὰ μυστήρια Σχολ. Σοφ. 4) υἱὸς τοῦ Κήρυκος, πατ. Μουσαίου Δ. Λαερ. 5) συγγραφ. ἔγγονος τοῦ Δεινοκράτους Παυσ. 6) ἀοιδός τις Ἀνθ. 7) πατ. Ἀβασκάντου τινός, Κηφισιεύς Ἐπιγρ.

Εὐ-μορφία, ἡ· καλὴ μορφή. ὡραιότης Εὐρ. Τρ. 936· «χόλης λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν» Αἰσχ. Πρ. 493· - σώματος Πλατ. νόμ. 4, 416· - ψυχῆς Θεμίστ. formositas.

Εὐμορφία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-μόρφιος, 3· τῷ ἐπομ. Ἐπίγρ.

Εὔ-μορφος, 2 (μορφή)· καλὴν ἔχων ὄψιν, μορφήν, ὡραῖος τὸ πρόσωπον, εὐπρόσωπος· ἐπὶ ὅλου δὲ τοῦ σώματος, εὐειδὴς Ἀμμών. καὶ Εὐστ. Ἰλ. σ, 282· «εὐπρεπὴς καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν κάλλιον λέγειν, ἢ ὡραῖος, τὸ δὲ εὔμορφος κοινόν» Θωμ. Μαγ. σ. 392· - μειράκια Πολυβ. 31, 24. 2. ὑπερθ. εὐμορφότατος· ἐπίρ. εὐμόρφως Σχολ. Λουκ. Ζ. Τραγ. 12, venustus.

Εὐ-μουσία, ἡ· κομψότης, τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐμούσου, ἡ παίδευσις, μάλιστα δὲ γνῶσις καὶ ἄσκησις εἰς τὰς μουσικὰς τέχνας Εὐρ. Ἰν Πλατ. Γοργ. 486 καὶ μτγν. ὡς «ἡ τοῦ αὐλητοῦ εὐμουσία» Δ. Λαερ. 2,136, ἀντίθ. ἀμουσία, decentia.

Εὔ-μουσος, 2 (μοῦσα)· ἐν μουσικαῖς τέχναις πεπαιδευμένος, μετ' εὐαισθησίας πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν τέχνην προικισμένος, καὶ ἐπὶ πράγμ. ἐπίχαρις, τερπνός, μουσικός· μολπή, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 145 - τιμαί, = αἱ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀπονεμόμεναι Ἀριστ. θεσ. 112 καὶ μτγν. Λουκ. ἐρωτ. 53.

Εὔμουσος· ἀνδρ. ὄν. Ἀρισταιν.

Εὐμούσως, ἐπίρ τοῦ προηγ. μὲ τρόπον εὔμουσον Πλούτ. καὶ μτγν.

Εὐ-μοχθος, 2 (μόχθος)· σύντονος, ὁραστήριος· «ἄρτι γὰρ εὐμόχθου ἐπὶ γυμνάδος ἀγὼν ἐρήθου ἀχήμα λαχών» Ἐπιγρ. ἀδ. 723 (παραρτ. 103), strenuus.

Εὐ-μῦθος, 2· εὔγλωττος· - Καλλιοπείη Ἀνθ. 4, 3, 107, disertus.

Εὐ-μύκος, 2 (μυκάομαι)· καλῶς μυκώμενος, δυνατὰ ἠχῶν· - βουκόλια Ἀλφ. 9 (9, 104)· - κλισίη Ἐρυκ. 3 (6, 255)· - ἠϊόνες Προβλ. ἀριθμ. 15 (14, 121).

Εὐ-μυλίη, ἡ· σκοτεινὴ λέξις Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 325, ἀνθ' οὗ ὁ μὲν Πεγνε προτείνει αἰμυλίη, ὁ δ' Ἑρμαν. εὐμελίη ἢ ἐμμελίη.

Εὐνάζω (εὐνή) εὐνάω, ὅπως τὸ σκεδάζω παρὰ τὸ σκεδῶ ἐπ. καὶ π. 1) ἐνερ. κοιμίζω, μτφ. καθησυχάζω, καταπραΰνω, τινὰ Σοφ. Τρ. 1031· «σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει βροτή», Οἰ. 961· «οὖπος' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πάθων», Τρ. 106, consopio· 2) μέσ. καὶ παθ. κοιμίζομαι, κοιμῶμαι· «οὐ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ», Τρ. 1231· «ἔνθ' ὄρνιθες εὐνάζοντο» = ὅπου συνείθιζον τὰ ὄρνιθια νὰ κοιμῶνται Ὀδ. ψ, 299· καὶ ἐπὶ συγκοιμήσεως, συνουσίας, «παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι» Ὀδ. ε, 119· καὶ μεθ' ἁπλ. δοτ. «ὅς τε θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτῃσιν» Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 191· «θεῷ εὐνάσθη Κρέουσα, Φοίβῳ κρυπτόμενον λέχος εὐνάσθην», Ἴων 1484· «γάμοις βασιλικοῖς εὐνάζεται», Μηδ. 18· «εὐνάσθη ξένου λέκτροισιν» Πινδ. Π. 3, 25· καὶ ἐπὶ ζώων, «- καὶ ὀχεύειν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 1· ἄλλ. σπαν. πεζ. ὡς Ξεν. κυν. ὁ Σοφ. χρῆται τῷ ἐνερ. καὶ ἐν τῇ σημ. τοῦ κοιμῶμαι, «ἓᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι», Τρ. 1001, ἂν καὶ ἡ γρ. ἀδεᾶσαι καὶ ἴσ. γραπτέον εὐνάσθαι· μτφ. ἡσυχάζω, πραΰνομαι, dormio, quiesco.

Εὐναί, αἱ· πόλ. Καρίας, ἐν ᾗ ποταμὸς Εὐνατος.

Εὐναία, ἡ· πόλ. Ἀργολίδος, ἣν ᾤκουν Κυνούριοι, κατ. Εὐνατος ἢ καὶ Εὐναιάτης. Στ. Βυζ.

Εὐ-ναιετάων, 3· καλῶς κατοικούμενος, ἐπιτήδειος εἰς οἴκησιν, καλῶς ἐκτισμένος ὁ Ὅμ. μετχ. ὡς ἐπίθ. τ. πόλις, δόμοι, μέγαρα· ῥῆμα δὲ εὐναιετάω οὐδαμοῦ εὑρηται.

Εὐ-ναιόμενος, 2 (ναίω)· καλῶς κατῳκημένος, ἁρμόδιος εἰς κατοίκησιν ἐν Ἰλ. εὑρηται πάντοτε μετὰ τοῦ πόλις καὶ πτολίεθρον, καὶ μετὰ τοῦ κύρ. ὀν. Βούδειον Ἰλ. π. 572, Σιδανίη Ὀδ. ν, 285· ῥῆμα εὐναίω ἢ εὐναίομαι οὐχ εὑρηταί που (ἴδ. εὐναιετάων, εὐκτίμενος καὶ εὖ ἔν τέλει).

Εὐ-ναῖος, 3 (εὐνή)· ὁ ἐν τῇ εὐνῇ, κοίτῃ· - λαγὼς Ἀθήν. 13, 502, Ξεν. κυν. 5, 9, ἀντίθ. τῷ ὁρμαῖος· ὄθεν = ἐγκεκρυμμένος Σοφ. ἀποσπ. 184· «λαγὼς ὁ ἔν ὁρόμοις ἁλισκόμενος, εὐναῖος δ' ὁ ἐν κοίτῃ» εὐναία = εὐνή, φωλεά, εὐναῖοι γάμοι = συζυγικοί Αἰσχ. ἐκ. 327· - Κύπρις Εὐρ. Ἀνδρ. 179 - γαμέτας Αἰσχ. ἐκ. 1028· τὰ εὐναῖα σπανιώτ. πεζ. «εὐναῖα ἔργα»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντιθ. τ. δρομαῖα Ξεν. κυν. 5. 7· ἡ εὐναία = εὐνή, ὁ ἀντ ἀγκύρας χρησιμεύων λίθος (τῷ εὐνῇ) Ἀπολ. Ῥ. «εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες», 1, 955, procumbens.

Εὐνατος, ὁ· 1) ποτ. παρὰ τὰς Εὐνάς Στ. Βυζ. 2) υἱὸς Κλυτίου, Κῶος Οδιργιλ.

Εὐνάν, ἄνος, ὁ, κατὰ Χοιροβ. εἰς Θεοδόσιον «εἰς ἂν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν. Τὸ Εὐνὰν ἄνος, ὃ παρατίθενταί τινες ὡς θηλυκόν, νομίζοντες τὴν γυναῖκα σημαίνειν, δείκνυσι Λούπερκος ἐν τῷ περὶ γενῶν ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν» = σύζυγος, conjux.

Εὐνάπη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐνάπιος· 1) Σαρδιανὸς ὑς Λυδός, γεννηθ. τῷ 347, μ. Χ. οὗ βίοι Σοφιστῶν διεσώθησαν· 2) Λυδός, πρεσβευτὴς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ Σουίδ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-ναΐσιμος, 2· ἁρμόδιος πρὸς εὐνήν, στρῶμα Ξεν. κυν. 8, 4.

Εὐνάστειρα (εὐνή)· Θηλ. τοῦ ἑπομ. «=πρόποσις»=ὑπνωτικὴ πόσις Γαλην. sopions.

Εὐνᾱστήρ, ῆρος, ὁ, εὐναστής, εὐνάτωρ, ορος, εὐνατήρ, Θηλ. εὐνάστρια καὶ εὐνάτειρα (εὐνάζω, εὐναίω)· ὁ εἰς κατακοίμησιν, ἡσυχίαν φέρων· «=τρητὸς λίθος» Ὀππ. ἁλ. 3, 373 (τῷ εὐνατος), παρὰ Λυκόφρ. 144· «εὐναστὴρ=σύνευνος, σύζυγος», maritus.

Εὐναστήριον καὶ εὐνατήριον τὸ (εὐνάω=εὐνάζω)· ὁ τόπος, ἔνθα κοιμῶνται, κοιτών, κλίνη γαμικὴ Αἰσχ. Πέρ. 156 καὶ μτγν. π. 2) τροπ. σύνευνος, γυνὴ καὶ πλ. ἀντὶ ἐν. Σοφ. Τρ. 914, cubiculum.

Εὐνά'τειρα· Θηλ. τ. εὐνάτωρ, σύζυγος· «=λεχέων Διός» Αἰσχ. Πρ. 898, conjux.

Εὐνατήρ, ῆρος, ὁ· σύζυγος Αἰσχ. Περσ. 134.

Εὐνάτωρ, ορος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἴων 913.

Εὐνάω, =εὐνάζω, (εὐνή)· κοιμίζω, κατακλίνω· «ἕξεις δ' εὐνήσαν ἡμᾶς» Ἰλ. δ, 440· «εὐνήσασα φρουρὸν ἄφιν» Ἀπολ. Ῥ. 4,87· καὶ μτφ. καταπαύω, καθησυχάζω· «τῆς δ' εὐνησε γόον, σχέθε δ' ὅσσε γόοιο» Ὀδ. ά, 758· ἐλπίδας «ἀνθρώποισι βατῆς εὐνησε πορείης» Ἀγαθ. προοιμ. 87 (4, 3)· - κόλον Νον. Δ. 13,276. Μέσ. μετὰ π. ἀορ. ἐπὶ συγκοιμήσεως· «ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι» Ὀδ. κ, 296· καὶ συχνὰ μετὰ τοῦ φιλότητι ἢ «ἐν φιλότητι», καὶ ὡς τὸ εὐνάζομαι μετὰ δοτ. «θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα» Ἰλ. ε, 861· «θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθῆναι» Ησ. Θε 380· μτφ. ἐπὶ καταιγίδων, τρικυμιῶν, ἀνεμοζάλης, κυπάζω «ἐκέλευσεν ἀνέμους εὐνηθῆναι» μετὰ τοῦ παύσασθαι Ὀδ. ε, 384· «ὑμὸς εὐνηθεὶς» Σοφ. ἀποσπ. 581, consopio, dormio.

Εὐνάων, οντος· καλῶς ῥέων Αἰσχ. ἀποσπ. 38· - οὐρανὸς = χρυσοῦν βρέχων· ὅτι γρ. εὐνάοντος = ἥσυχος, καθεύδων.

Εὐ-νείκη, ἡ· Νηρηΐς Ησ. Θεογ. Εὐνείκα δωρ. ἀντὶ εὐνίκη· 2) Νύμφη Θεογ. γ) ἄλλ. γυν. Θεογ.

Εὐ-νεικής, ἡ εὐνείκεστος· εὐδιάκριτος Ἀντίμαχος Πορφυρ. εἰς Ἰλ. ω, 23.

Εὐ-νεικος ἀντὶ Εὔνικος· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Εὐνεῖς, αἱ, ἀντὶ Εὐναὶ· τόποι παρὰ τῇ Μεσσήνῃ τῆς Σικελίας Δ. Σικ.

Εὐνέμης· ἀνδρ. ὄν. Ἀχαϊκ. νομίσμ.

Εὐνέτης, ὁ (εὐνή)· σύζυγος Εὐρ. Ὀρ. 1398· καὶ μτγν. δωρ. καὶ π. εὐναστήρ, καὶ εὐνήτωρ.

Εὐνέτις· Θηλ. τοῦ ἀνωτ.· Διὸς Ἀπολ. Ῥ. 4, 96, conjux.

Εὔνεως· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. τῆ· εὔνηος μτγν.

Εὔ-νηος καὶ εὔνεως, ω, ἡ Εὐνεύς, ἑως καὶ Εὔνεως· 1) υἱὸς Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης ἐν Λήμνῳ Ἰλ. καὶ 2) Ἀθηναῖος Πλουτ.

Εὔνεως, 2 (ναῦς)· καλῶς μὲ πλοῖα προμηθευμένος Μάξ. Τυρ. 5, 5.

Εὐνή, ἡ (συγγεν. τ. εὕδω κατ' ἄλλ. πρωτοτ.)· Α) 1) κλίνη, τόπος ἔνθα κοιμῶνται· «εὐνῇ ἔνι μαλακῇ» Ἰλ. ι, 614· «-τοῦ στρατοῦ», κ, 408· καὶ τραγ. 2) φωλεά, ἀγρίων θηρίων Ἰλ. λ, 115· - λαγώ, κυν. 6, 16· τῶν πετεινῶν Σοφ. Ἀντ. 421· 3) συζυγική· «εὐνὴν αἰδομένη πόσιος», Ὀδ. π, 75· «εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσα» Αἰσχ. Ἀγ. 1609· 4) ἐν γέν. ἐπὶ συγκοιμήσεως· «φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγῆναι» Ὅμ. συχνά, «ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν» Ἰλ. σ, 433· «ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν»=μετὰ τοῦ θεοῦ Ὀδ. κ, 297· γάμος, συζυγία, ὑπανδρεία· «εὐναὶ ἀνδρῶν» Αἰσχ. Ἐκ. 134, Σοφ. καὶ Εὐρ. συχνά· «ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις», Ἀνδρ. 908· «γαμήλιοι εὐναί», Μηδ. 1027· «νυμφίδιοι=νυμφικαί,» Ἀλκ. 889· «ἁρπάζειν εὐναῖς πείσας ἄλοχον Ἀτρέως», Ἰλ. 720· μτφ. τόπος ἀναπαύσεως, τάφος· «ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναὶ» Αἰσχ. Χο. 316· «κεῖμαι ἐς ἀλαμπέας Ἄϊδος εὐνάς» Ἐπιγρ. ἀδ. 677 (παραρτ. 660)· ἡ θέσις, ὡς ἀνδρῶν, καὶ = πυρά, ἐν ᾗ ἔκαιαν τοὺς νεκρούς Ὀππ. ἁλ. 557· καὶ ἐν γέν. = τόπος ἔνθα τις διατρίβει, ζῇ. «Τυφωεὺς ἔμμεναι εὐνάς·» καὶ «ἐν Σικελῷ, ζῇ φασὶ θεαῖον ἔμμεναι εὐνὰς Νυμφάων» Ἰλ. ω, 615 καὶ = κατὰ Φώτ. σκηναὶ στρατοπέδου Θουκ. 4, 32· «στρατοπεδευσάμενοι τοὺς πυνθανομένους», Πλάτ. πολ. 3, 415· Β) αἱ εὐναὶ = οἱ λίθοι οἱ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὡς ἄγκυραι χρησιμεύοντες, ἢ = λίθοι, δι' ὧν ἐστερεοῦτο εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ πλοῖον· πρβλ. Νικ. εἰς Ὀδ. 6, 418, cubile.

Εὐνήεις, εὐνήεσσα, εν, δωρ. εὐναίεις, μόν. εὐναέντος, ἀντὶ εὐνάοντος· τῷ· εὐναῶν.

Εὐνήθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς κλίνης Ὀδ. υ, 124, electo,

Εὔνημα, τό· συζυγία, συγκοίμησις Εὐρ. Ἴων 304, εἰς τὸν πλ. conjugium, concubitus.

Εὔ-νησος, 2· ὡραίας ἔχων νήσους Νον. Δ. 41, 15, insularis.

Εὐνητήρ· τῷ· εὐναστήρ.

Εὐνήστρια ἡ· εὐνάστειρα.

Εὐ-νήτειρα, ἡ· Εὐνάτειρα· - νὺξ Αἰσχ. Περ. 153· - ἔργων Ἀπολ. Ῥ. 4, 1058, conjux.

Εὐνητήρ· τῷ· εὐνήτης.

Εὐνητήριον, τό· εὐναστήριον ὃ τῷ.

Εὐ-νήτης, ὁ· σύζυγος, ἀνὴρ Ἡσύχ. concubitor, maritus· τῷ· εὐνέτης.

Εὐ-νητος, 2, ἐπ. ξύννητος· καλῶς νενημένος, ἐνυφασμένος· - πέπλος Ἰλ. ω, 580.

Εὐνήτρια· Θηλ. τοῦ εὐνητήρ, ὁμοίως π. καὶ εὐνήτειρα, πρὸς τὴν θάλαμον τῆς ἡ Δηϊάνειρα λέγει· «ὡς ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἐς ἐν κοιταῖσι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταῖς· εὐνήτριαν» = εὐναζομένην, κοιμωμένην Σοφ. Τρ. 924.
Εὐνήτωρ, ορος· εὐνητήρ, εὐνάτωρ, εὐνήτης Εὐρ. Ἡρ. 21, maritus.
Εὔνια, τά· στρώματα, κλίνη Σουΐδ. strata.
Εὐνίας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. ἴσ. γραπτέον Ἑρμίας κατὰ Κάϋλ.
Εὐ-νίκητος, 2· εὐκόλως νικώμενος Γαλην.
Εὐνικίδας, ὁ ου καὶ ᾱο· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐνίκη, ἡ· 1) Νηρηΐς· 2) μήτ. Τιμοθέου· 3) Κυπρ. Ἐπιγρ. Σακελλαρίου Κυπριακὰ τ. 1, σ. 96.
Εὔνικος· 1) Ἀθηναῖος· α) Χολαργεὺς Δημ. 6) Προσπάλτιος Ῥοσσ. 2) Θηβαῖος Ἐπιγρ. 3) Μακεδὼν Ἀρρ. 4) π. ἁρ. κωμῳδίας Ἀθην. (ἀμφ.)· 5) ἀγαλματοποιὸς καὶ τορευτὴς Μιτυληναῖος Πλίν. 6) ἐπὶ νομίσμ. Κύμης Μιον. 7) Ἐφέσιος Μιον. 8) ἄλλ. Ἐπιγρ. 9) κώμη ἐπὶ τοῦ Πόντου τοῦ Πολεμωνιακοῦ μτγν.
Εὐνίς, ίδος, ἡ· εὐνέτις, σύζυγος Εὐρ. Ἰ. Α. 397· τὸ δ' εὐνὶς ἴσῳ. γραμ. conjux.
Εὔνις, ιος καὶ ίδος· κατ' Εὐστ. παρὰ τὸ εἶς, κατ' ἀρ. λεξ. ἑστερημένος καὶ μεμονωμένος· - τινός· «ὅς μ' υἱῶν εὔνιν ἔθηκε» = μ' ἑστέρησε Ἴλ. χ, 44· - ψυχῆς Ὀδ. ι, 524· «εὔνιες ἀνδρείων ἀχέων» Ἐμπεδ. 411· «γένναν εὔνιν πατρὸς» Αἰσχ. Χο. 245· ὅθ. ἀπωρφανισμένος, χῆρος, χήρα «-καὶ ἄνανδροι» = χῆραι Αἰσχ. Ἱκ. 281 καὶ μτγν. π. - ὀφθαλμῶν = στερημέν. Βασσ. 11 (7, 372)· κατ' Ἐτ. Μ. «εὔνις σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ εὔνις καὶ ἡ εὔνις· σημαίνει δὲ καὶ τὸν μεμονωμένον παρὰ τὸ εἷς· ὅτε δὲ σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα γίνεται παρὰ τὸ εὐνή, εὔνις» ὅθ. ἴσῳ. τὸ εὐνὶς· π. δὲ Σουΐδ. «εὔνις, ἑστερημένη, τῶν ἐπιτηδείων», orbus, viduus.
Εὔννητος, ἐπ. εὐνητος ὁ ἥδε.
Εὐνόα, δωρ. ἡ· Εὐνόη Θεοκρ.
Εὐ-νοάω (εὖ νοέω)· εὔνους εἰμὶ - τινί Σοφ. Αἴ. 674· «οὐ ῥᾴδιόν ἐστι φιλεῖν τοὺς μισεῖν δοκοῦντας, οὐδ' εὐνοεῖν τοῖς κακόνοις» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 1· παθ. ἔχω τὴν εὔνοιάν τινος Μεν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 4, 29· «τὸ εὖ νοᾶν δύο ἔχον περισπωμένας ὁμολογεῖ τὴν ἐξ ἐπιῤῥήματος καὶ ῥήματος παράθεσιν» Ἀπολ.
Εὐνόη· 1) Νύμφη τις μήτ. τῆς Ἐκάβης Φερεκύδ. 2) γυνὴ βασιλ. τῆς Μαυριτανίας Βογόδους Σουετ. 3) δούλη τις Θεοκρ. 4) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐ-νόημα, τό· ὀρθῶς νενοημένον Στοβ. ἐκκλ. ἠθ.
Εὐ-νόησις, ἡ· εὔνοια Ἀρτεμίδ. 212, benevolentia.
Εὐ-νοητικῶς· μετ' εὐμενείας· - διακεῖσθαι πρός τινα Στοβ. ἐκλ. ἠθ. 204, benevole.
Εὐ-νόητος, 2· εὔκολος νοηθῆναι
Εὐ-νοήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ.
Εὐνόη καὶ εὐνόα, δωρ. ἡ· 1) Νύμφη, μήτ. τῆς Ἐκάβης Φερεκύδ. 2) ὄν. δούλης Θεοκρ. 3) σύζ. βασιλ. τῆς Μαυριτανίας Βογόδου Σουετ.
Εὐ-νόθευτος, 2 (νοθεύω)· εὐκόλως νοθευθῆναι δυνάμενος· «τὸ ἔλαιον οὐκ εὐνόθευτόν ἐστι δι' ἄλλου ὑγροῦ, ἀλλ' ἀκέραιον ἀεὶ μένει» Κορνουτ. π. φ. θ.
Εὔνοια 1) ὄν. γυν. Ἐπιγρ 2) ὄν. πλοίου Ἐπιγρ.
Εὐ-νοια, ἡ (εὔνους) ἰων. εὐνοίη, π. εὐνοίη· εὐμένεια, φιλοφροσύνη, χάρις· «κατ' εὔνοιαν φρενῶν» Αἰσχ. Ἱκ. 918· «ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός», Ἑπτ. 998· καὶ πλ. «τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει» = πρὸς τοὺς κατωτέρους ἀποδεικνύει τὴν εὐμένειάν του, Ἱκ. 484· «εὐνοίᾳ λέγω, αὐδῶ» = μετ' εὐμενείας, Σοφ. Φιλ. 1306· «εὔνοιαν ἔχειν τινί» = εὐμενῆ πρός τινα εἶναι Εὐρ. Ὀρ. 866· ὡς «εἴτε εὐνοίᾳ ταῦτα ἐποίησε, εἴτε καὶ καταχαίρων» Ἡρ. 7, 239· - εἴς τινα Εὐρ. Ἑλ. 1425· «εὔνοιαν ἔχων διατελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας» Δημ. 18, 54· «εὐνοίᾳ ἐρῷ τῇ σῇ» = ἐκ φιλοφροσύνης πρός σε Πλ. Γοργ. 486· μετὰ γεν. Θουκ. 3, 37· - ἑκατέρων πρὸς ἑκατέρους, ἀντίθ. φθόνος Πλατ. νόμ. 1, 635· «εὔνοιαν παρέχεσθαι» = δεικνύειν Ἀνδοκ. 1, 6· «παρέχειν τινί» Σοφ. Τρ. 705· «ἡ παρὰ τῶν θεῶν εὔνοια» = ἡ χάρις τῶν θεῶν, Δημ. 2, 1· «ἡ παρὰ τοῦ δήμου εὔν.» Λουκ. Σκυθ. 10· «εὔνοιαν ἐξ ἀνθρώπων κτᾶσθαι» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 22· «κατ' εὔνοιαν», ἀντίθ. τῷ βίᾳ Θουκ. 6, 92· «δι' εὐνοίας», 2, 40. Καὶ πεζ. ἁπανταχ. ὁπλ. «ταῖς εὐνοίαις μεθ' ὑμῶν ἦσαν» Ἰσοκ. 14, 15 καὶ μτγν. «φασὶ δ' εὐνοίας (δι. γρ. εὐνοΐᾳ) διδόναι, καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχει τὰ λήμματα» = ἐκούσια δῶρα Δημ. 8, 25· ὡς ἐν 19, 282 ἐξηγεῖ, «τίς λειτουργία, τίς εἰσφορά, τίς εὔνοια;» = ἀπόδειξις τῆς εὐμενείας, benevolentia.
Εὐνοΐδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐνοϊκός, 3· εὐμενής, εὐνοϊκώτερος ὑπάρχω τινί Δημ. 57, 1 καὶ μτγν. benevolus.
Εὐνοϊκός· ἀνδρ ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐνίη· θυγ. Ὀλβίου ἐξ Ἀγγύρας Ἐπιγρ.
Εὐνοϊκῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. - βοηθεῖν Ξεν. ἀπομ. 2, 2, 12· «εὐνοϊκῶς ἔχειν τινί» = πρός τινα εὐμενῆ εἶναι Ἑλλ. 4, 4, 15· «πρός τινα», ἀπομ. 2, 6, 34· «τοῖς εὖν. πρὸς ὑμᾶς διακειμένοις» Ἰσοκ. 12, 237· «δικαίως ἂν ἔχοιτ' εὐνοϊκώτερως ἐμοὶ» Δημ. 51, 2, benevole.
Εὐνόϊος· 1) μοναχός τις Φώτ. 2) ῥήτ. παρὰ Δαμασκίῳ.
Εὐνοκλῆς· ὁ διὰ τὴν φιλοφροσύνην του γνωστὸς Σπαρτιάτης Ἐπιγρ.
Εὐνόμα γυνὴ ἐκ Χαιρωνείας Ἐπιγρ.
Εὐνόμας, ὁ· καλὴν βοσκὴν ἔχων· «Ἰδαῖς μίμνω λειμωνία ποιᾷ μήλων ἀνήριθμος αἰὲν εὐνόμᾳ χρόνῳ τρυχόμενος» Σοφ. Αἴ. 597, ἔξηγ. Σχόλ. = εὔνομος· «τῷ καλῶς μεριζομένῳ εἰς τέσσαρας ὥρας», ἢ «τῷ εὐνομουμένῳ καὶ δικαίῳ», ἢ «εὐνόμᾳ λειμῶνι» = ἔχοντι καλὴν βοσκήν, ἡ γρ. ὅμως φαίνεται ἴσα. καὶ ἡ τοῦ Ἑρμᾶν. διορθ. εὐνόμᾳ = καλῶς κινουμένῳ ἐπίσης δὲν εἶνε κατάλληλος.
Εὐνόμειος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-νομέομαι (εὔνομος), ἀπαθ. παθ. καλοὺς νόμους, καὶ πολιτείαν ἔχω· «οὕτω ἡ χώρα εὐνομήσεται» Ἡρ. 1, 97· εὐνομήθησαν, 1, 65· «ἡ Λακεδαίμων ἐκ παλαιτάτου εὐνομήθη» Θουκ. 1, 18· «εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι ἡ πόλις» Πλάτ. πολιτ. 2, 380· «πόλις εὐνομουμένη» Δημ. 24, 139, «οἰκία πλουσία καὶ οὐκ εὐνομουμένη» = αὐχὶ καλῶς διοικουμένη, κυβερνωμένη Αἰσχ. 1, 171.
Εὐ-νομέω (εὔνομος)· τῷ προηγ. μόν. Πλατ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόμ. 11, 927· «πόλις εὐνομοῦσα εὐδαιμονεῖ», ἔνθα κατὰ Λεξ. = εὔνομος οὖσα.

Εὐ-νόμ ημα, τό· νόμιμον κατόρθωμα Χρύσιπ. ἐν Πλουτ. Στωικ. ἐναντ. 15.

Εὐνομία, ἡ, π. Ἡσ. καὶ Ὀρφ. εὐνομίη· 1) θυγ. Θέμιδος, μία τῶν Ὡρῶν Πινδ. 2) ἐπιγραφὴ ποιήματος τοῦ Τυρταίου· 3) ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Εὐ-νομία, ἡ (εὔνομος)· 1) καλοὶ νόμοι, εὐταξία νόμιμος· «ἀνθρώπων ὕβριν καὶ εὐνομίαν ἐφορῶντες» Ὀδ. ρ, 487 περὶ τῶν θεῶν ῥηθέν, καθ' ὃ καὶ Πλάτ. «ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν», σοφ. 216· «εὐνομήσει πόλιν κάτα κοιρανέουσι» Ὁμ. Ὕμν. 30, 11· – ἀπόλεμος = ἡ εἰρήνη Πινδ. Π. 5, 67· καὶ προσωποπεπ. Ὡδ. κύρ. ὄν. πρβλ. καὶ «σέο φῶτες πρὸς βαιὸν τόξων εὐνομίην ἄγαμεν» = ἡσυχίαν πρὸ τῶν σῶν τόξων ἄγομεν Ἀνθ. Ἰδ. σημ. τὴν τήρησιν τῶν νόμων «οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ», Ἀριστ. παλιτ. 4, 8· «εὐν. πειθαρχία νόμων σπουδαίων» Πλατ. ὁρ. 413· «θεῶν θέσμι' ἐξήνυσε» εὐνομίᾳ σέβων μετρίστᾳ» Σοφ. Αἴ. 699· καὶ πεζ. «εἶναι ἐν Λιγύπτῳ πᾶσαν εὐνομίην» Ἡρ. 2, 124· «ὅταν παῖδες εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσοίσονται», Πλατ. παλ. 4, 425· «–ἐν ταῖς ψυχαῖς», νόμ. 12, 960· 2) καλὴ νομή, βοσκὴ Φιλοστρ. εἰκ. 2, 2· 3) καλὴ μελῳδία, μουσική, 1, 5, ordo, modulatio.

Εὐναμιανός· 1) μτγν. ποιητ. τῆς Ἀνθ. 2) αἱρεσιάρχης, ἐξ οὗ Εὐνομιανοὶ Σωκρ. Ἱστ. Ἐκκλ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐνομίδης· Ἀμοργίνιός τις Ἐπιγρ.

Εὐνομιευτυχιανοί καὶ **Εὐναμιοθεοφρονιανοί** αἱρετικοὶ Σωκρ. Ἱστ. Ἐκκλ. 5, 24.

Εὐνόμιος· 1) Λουκ. 2) ἐπίσκοπος ἐπὶ Καίσαρος Οὐάλεντος· 3) υἱὸς Πρυτάνιδος, βασιλ. τ. Σπάρτης = εὔνομος Δ. Σικ.

Εὔ νομος, 2 (νόμος)· καλῶς κυβερνώμενος, μὲ καλοὺς νόμους προμηθευμένος· – πόλις Πινδ. Ἴ. 4, 24· – ἔρανος, Ὁ. 1, 37· προσέτι = μοῖρα εὔν. = εὐνομία, Ν. 9, 29· – ἄνδρες = τηροῦντες τοὺς νόμους, κατὰ νόμους πολιτευόμενοι Πλατ. νόμ. 7, 815· 2) (ναμή)· – Σκύθαι = καλὰς νομὰς ἔχοντες Αἰσχ. ἀποσπ. 189· «τὰ εὐνομώτατα τῶν χωρίων» Ξενοφ. 4, 4, pascuus.

Εὔνομος· 1) υἱὸς Ἀρχιτέλους Ἡρ. ὃν ἄλλοι καλοῦσιν Ἔννομον ἢ Εὐρύνομον· 2) ἀρχηγὸς τῶν Μουσῶν Κ. Σμ. 3) υἱὸς Πρυτάνιδος, τοῦ Πολυθέκτου καὶ Λυκούργου Πλατ. καθ' Ἡρ. υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου, βασιλ. Σπάρτης (ὁ Προκλείδης) Πλουτ. Λυκ. 4) Ἀθηναῖος· α) στρατηγὸς Ξεν. ῾Ε. 6) μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους· γ) ἀδελφὸς τοῦ Αἰσχίνου Δημ. δ) ἀδελφὸς τοῦ Ἀριστογείτονος· ε) Μυκαλήσιος ἐπὶ ἀνδριάντος ἐν Ἀθήναις Ῥ. Ῥοσχετ ζ) ἄλλ. Ῥωσσ. 5) κιθαρῳδὸς Λυκρὸς Στραβ. 6) ἀδελφὸς Πυθαγόρου Σάμιος Δ. Λαερ. 7) Λαριασαῖος υἱὸς Πολυκλείτου Πορφυρ. 8) Θηβαῖος Ἐπιγρ. 9) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐνοῦς, ἀνεῖ Εὔνους· υἱὸς Ὑψιπύλης καὶ ἀδελφὸς Θόαντος Ἀνθ.

Εὔνους, 2, συνῳρ. εὔναος (πλ. οἱ εὔνοοι Φιλήμονος καὶ ἀττ. πεζ. ἑσυναίρ. εὐνόων Θουκ. 6, 64)· φιλόφρων, συμπαθητικός, ἐμμενὴς" «–κριτής, Αἰσχ. Περσ. 222· – τινί, Σοφ. Φ.λ. 1335· – τῇ πόλει Ἀντ. 209· καὶ τὸ τῶν δ' εὔνοον πάρα», Ἰλ. 1194 = εὔνοια· καὶ ἐν τῷ πεζ. Ἡρ. 5, 24, γεν εὔνου «οἱ δοκοῦντες εὔνοιεῖναι» Πλατ. πολ. 8, 549, ἀντίθ. τῷ δυσμενὴς Ξεν. Κυρ. 8, 3, 5, ὑπερθ. εὐνούστατος Σοφ. Αἴ. 809· «τῶν φιλτάτων καὶ εὐνουστάτων κτημάτων», συγκρ εὐνουέστερος Ἡρ. 5, 42· εὐνοώτερος Ἐτ. Μ. ἐπίρ. εὐνόως καὶ συνῳρ. εὔνων, ὑπὸ Φρυν. 141, (ἐν συγκρ. πρὸς τὸ εὐνοϊκῶς) ἀποδοκιμαζόμ. εὑρίσκετ. π. μτγν. ὡς «τὰ στρατεύματα πρὸς αὐτὸν εὐνόως ἔχοντα» Πλουτ. Γάλβ. 8· «εὐνούστατα διέκειντο πρός τινα» Δ. Σικ. 19, 6, benevolus.

Εὐνο-ποιέω· «εὐνὴ δὲ ἡ συνουσία, παρὰ τὸ εὐνοποιεῖν, ἤγουν φιλοποιεῖν» Τζετζ. ἐξηγ. Ἰλ. σ. 86, 6, ὅπερ μᾶλλον εὐνουποιεῖν λεκτέον Ἐρ. Στ.

Εὐνούστα, γεν. ας, (Θηλ. τ. εὔναστος), Νύμφη καὶ μήτ. τοῦ Εὐνόστου ἐν Τανάγρᾳ Πλουτ.

Εὐνοστίδαι οἱ· 1) Ἀττικὸς δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς ἀπὸ ἥρωος Εὐνόστου· 2) φρατρία καὶ γένος ἐν Νεαπόλει Ἐπιγρ.

Εὐνοστίδης υἱὸς Ἀντιδώρου Πειραιεύς, ἄλλ.

Εὔναστος, ἡ 1) θεὰ ἐπιμόλιος, τῆς ὁποίας ἄγαλμα ἵστατο ἐν τοῖς μύλοις· ἐπεστάτει δὲ εἰς τὸ σωστὸν μέτρον τοῦ ἀλεύρου Παῦλ. 2) ὁ ἥρως ἐν Τανάγρᾳ Πλουτ. 3) ἀδελφὸς τοῦ Πυθαγόρου Πορφυρ. 4) ὁ τοῦ Νόστου λιμὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Στραβ.

Εὔναυς· 1) Ἀθηναῖος Σαλαμίνιος Ῥωσσ. 2) ἀρχηγὸς τοῦ δουλικοῦ πολέμου ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἄλλοι Ἐπιγρ.

Εὐνο υχία, ἡ· κατάστασις τοῦ ἐκτομίου εἴτε εὐνούχου, σημ. ἔτι καὶ ἀγαμίαν Ἐκκλ. coelibatus.

Εὐνο-υχ ίδας, ὁ· μὲ εὐνοῦχον ὅμοιος, πρὸς τεκνοποιΐαν ἀνεπιτήδειος Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ. σημ. καὶ σικυόν, εἶδος καρπουζίων, ἄνευ σπέρματος, ἀντίθ. τῷ σπερματίας Ἀθην. 2, 68· – κάλαμος = μὴ ἔχων κνήμας Θεόφρ. spadonius.

Εὐν ουχίζω (εὐνοῦχος)· παθιστῶ τινα εὐνοῦχον Λουκ. παθ. Δ. Κασ. 68, 2· – γυναῖκα; Ἀθην. 12, 515, castro, emasculo.

Εὐνο-ῦχιον, τό βοτάνης εἶδος Πλιν. 19, 8.

Εὐνα-υχισμός, ὁ· τὸ εὐνουχίζειν μτγν. castratio.

Εὐνο-υχιστής, ὁ· εὐνουχίζω castrator.

Εὐνουχο-ειδής, 2· εὐνοῦχῳ ὁμοιάζων Ἱπποκρ.

Εὐνοῦχος· 1) ὑπηρέτης καὶ ἐπιστάτης τοῦ γυναικείου φύλου ἐν Ἀσίᾳ, βραβύτερον δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι· 2) ὁ φονεὺς τοῦ Εὐαγόρου Ἀριστοτ. 3) ἐπιγραφὴ συγγράμματος τοῦ Λουκ.

Εὐνο-ῦχος (εὐνή, ἔχω)· ὁ φύλαξ εἴτε φρουρός, ὑπηρέτης εἴτε ἐπιστάτης τῶν γυναικῶν, οἵτινες ἦσαν ἐκτομίαι, καὶ μάλιστα ἐν Ἀσίᾳ ὡς πιστοὶ τῶν ἡγεμόνων ἐγίνοντο ἐπισημότατοι Ἡρ. 8, 105, καὶ ἐπὶ ζώων Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 587· ἐπὶ καρπῶν εἴτε φυτῶν, τὰ μὴ ἔχοντα κόκκον εἴτε σπόρον, ὡς οἱ φοίνικες, οἵτινες καὶ ἀπόρρηνοι ὀνομάζονται Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 14, 652, π. τοὺς Πυθαγορείους οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ θρίδαξ, εἴτε μαρουλλίου εἶδος Ἀθην. 2, 69 (πρβ. ἄστυτος) «εὐνοῦχα ὄμματα» = ἄγρυπνα, οἱ δὲ ἀρ. λεξ ἑρμην. «ὕπνου μὴ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετασχόντες ὑπνου Σοφ. ἀποσπ. 880, spado.
Εὐνο-υχ-ώδης, 2· εὐνουχοειδής, ὅμοιος μ' εὐν. Ἱπποκρ.
Εὐνώ, ἡ· Ἶσις Ὡριγ. 5, 14.
Εὐνώμας, ὁ· τὸ εὐνόμας.
Εὔνως, ἐπίρ. τοῦ εὔνους, bonevole.
Εὔ-νωτος, 2· ἔχων ἰσχυρὰ νῶτα Ἀριστοτ φυσιογν. 5.
Εὐξάνθιος· υἱὸς Μίνωος καὶ Δεξιθέας Ἀπολ. ἴδε τὸ ἑπομ.
Εὐξάντιος· υἱὸς Μίνωος ἐν Μιλήτῳ (ἐξ Ἀκτίου, κοινῶς Εὐξάνθιος), ἐξ οὗ Εὐξανθιάδης, θηλ. Εὐξαντιάς, άδος, καὶ Εὐξαντίς, ίδος= γένος τι ἐν Μιλήτῳ Ἐτ. Μ.
Εὔ-ξαντος, 2· ὁρίξ ἀμνοῦ, καλῶς ἐξασμένος, Θεοδωριδ. 3 (6, 282).
Εὔ-ξεινος, ἰων. καὶ π. Εὔξεινος, 2· καλὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόφρων, φιλόξενος, περὶ ἀνθρώπων ὡς καὶ περὶ χωρῶν καὶ κατοικιῶν· «ἐς ἀνδρῶνας εὐξείνους ὄδρων», Αἰσχ. Χο. 701· «λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις» Εὐρ. Ἱππ. 157· = πόντος, Ἰ. Τ. 125· ἡ Μαύρη θάλασσα, ἐξ ὅτου τὰ παράλιά της ἐκαλύφθησαν ὑπὸ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν (ἴδε τὸ ἐξῆς κύρ. ὄν.)· «Ζεὺς ξύξεινος» Ἀπόλ. Ρ. ἄλλ. - ξείνιος = ὁ προστάτης τῆς φιλοξενίας· ἐπίρ. εὐξένως ἀντὶ εὐξείνως, 1, 963, hospitalis erga peregrinos.
Εὔ-ξεινος, γεν. ου, ἐπ. οιο, πόντος· πόντος ὁ Εὔξεινος, Εὔξ. πέλαγος, πόρος, οἶδμα, θάλασσα, καί, «ἡ θάλασσα ἡ τοῦ Εὐξείνου», καὶ ἁπλῶς, ὁ «Πόντος ἡ νοτίη ἠ βορέη θάλασσα» Ἡρ. καὶ ὡς κόλπος τις αὐτοῦ, συνήθ. ὁ Μέλας πόντος, (ὃ ἴδε)· ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἡ νῦν λεγομένη Μαύρη θάλασσα, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅτε ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς, πρότερον Ἄξενος καλουμένη Ἡρ. ὠνομάσθη δ' οὕτω κατ' εὐφημ. διὰ τὸ ἄγριον καὶ τρικυμιώδες αὐτῆς καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα ναυάγια ἢ «Εὔξεινος θάλασσα» Δ. Περ. Euxinus pontus.
Εὐξενιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Euxinianus.
Εὐ-ξενίδης καὶ Εὐξενίδας· 1) Εὐξενίδαι, οἱ = περίφημον γένος ἐν Αἰγίνῃ, ἐξ οὗ «Εὐξενίδα Σώγενες» Πινδ. Ν. 7· 2) Εὐξενίδης, ποιητ. ἀρχ. κωμῳδ. Ἐπιγρ. 3) ζωγράφος Πλίν.
Εὐξένιππος· Ἄρχων Ἀθηναίος τῷ 304 π. Χ. Δ. Σιγ.
Εὔξενος· 1) Λακεδαιμόνιος Ξεν. 2) Φωκαεύς· 3) ἐξ Ἡρακλείας, διδάσκαλος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως Φιλοστρ. 4) ποιητής, Δ. Ἀλ. 5) Ἀθηναῖος, Ἐρχιεὺς Ἐπιγρ 6) Χῖος Μιον. 7) μάντις Ἐπιγρ.
Εὐξένων, ωνος· Ἡρακλεώτης Μεμν. ἀποσπ.
Εὔξεστος, 2 (ξέω), ἐπ. ἰδξεστος, καὶ τρικατάλ. καλῶς ἐξεσμένος, ὡμαλισμένος, κυρ. καλῶς ἐπεξειργασμένος ἐκ τετηρημένου ξύλου. συνήθ. π. Ὁμ. ἐπίθ. -τῆς ἀσπίνης Ἰλ. ω, 275· -ῥυμοῦ, 271· -φάτνης, 280· - τραπέζης Ὀδ. συχν. - ἄκοντες, ξ, 225· -σανίδες Μανέθ. 6, 526· «λάεσσιν ξύξεστοισιν» Ἐπιγρ ἀδ. 375 (9, 688) εἰς τὸν πεζ. «τοῦ Θεοπόδου, τὸ εὔξεστον» Λουκ. π. ἱστ. συγγρ. 27, politus.
Εὐξήαντος· Καλύμνιος Ἐπιγρ.
Εὐ-ξήραντος, 2· εὐκόλως, ταχέως ξηραινόμενος, μαραινόμενος Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 3.
Εὐξίθεος· 1) Ἀθηναῖος· α) ὁ Χολλείδης Δημ. 6) Ἀλιμούσιος, ὑπὲρ οὗ ὁ Δημοσθένους 57 λόγος· γ) Μελιτεὺς Δημ. δ) Ἐρχιεὺς Ἐπιγρ. 2) Ἠλεῖος Σουΐδ. 3) Πυθαγόρειος Ἀθην. 4) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐξίππη, ἡ, ἴσως = Ζευξίππη· 1) σύζυγος τοῦ Ἀκραιφίως Στ. Βυζ. ἴδε· Ἀκραιφία.
Εὔ-ξοος, 2· εὔξεστος· - ἅρμα Ἰλ. 6, 390· - δίφρος, Ὀδ. δ, 590· - τράπεζα Ἰλ. λ, 688· - ζυγόν, ν, 706· - δουροδόκη = δορατοθήκη Ὀδ. α, 128· καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ μετάλλου κατασκευασμάτων, ὡς ἐπὶ ἐργασίας μετάλλων, ὡς σκέπαρνον, τὸ καλῶς ὑαλιστιρόν, κατά δέ τινας σημ. ἐνερ. σκέπαρνον καλῶς ξέον, πελεκῶν Εὐστ. Ὀδ. ε, 237· «ἐὔξου δουρὸς» Ἰλ. κ, 373· καὶ εὐκόλως ὑαλιζόμενος, εὐξοώτερος Θεοφρ. facilis politu.
Εὐ-ξυλής, 2· εὔξυλος Θεόφρ.
Εὐ-ξυλο-εργός, ὁ· καλῶς τὰ ξύλα κατασκευάζων· «καγκανέης ὕλης πελεκήτορας εὐξυλοεργοὺς» Μανέθ. 4, 324.
Εὔ-ξυλος, 2· α) ὁ ἀπὸ καλοῦ ξύλου Θεοφρ. 6) πολλὰ ξύλα ἔχων· - Ἰταλία Ἀππ. Ἀννιβ. 58, lignosus.
Εὐ ξύμβ-λητος, - ξύμβολος, - ξύνετος, 2, ἀττ. ἀντὶ εὐσύμβλητος κτλ.
Εὐξύνθετος· Κρὴς τις Θεοφρ.
Εὔ-ξυστος, 2· εὔξεστος Ἱπποκρ.
Εὐξύω, ἡ· γεν. ῦν. Ἐπιγρ.
Εὐ-ογκία, ἡ· κατάστασις τοῦ εὐόγκου Δημ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 103, 25.
Εὔ-ογκος, 2· α) ὁ μεγάλης περιοχῆς· «εὐογκότερον καὶ παχύτερον» Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 3, ἐξ οὗ ἀντίθ. τῷ εὐτελές· μέγας καὶ βαρύς, ῥητ. 3, 7· - φωνὴ = πλήρης, ἀντίθ. ψιλὴ Φιλοχωρ. ἐν Ἀθήν. 14, 637· 2) καλῆς περιοχῆς, μετρίου ὄγκου, εὐκολόπιαστον, εὐκολομεταχείριστον Εὐρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 97, 17· μτφ. «τῆς λέξεως τὸ εὔογκον καὶ λιτὸν» Πλουτ. ἀδολεσχ. 17, facilis portatu.
Εὐ-οδεύς, έως· ἀνδρ. ὄν. Ξεν. Ἀν.
Εὐ-οδέω· καλὴν ὁδόν, καλὴν πορείαν ἔχω, περὶ ὑδάτων· «ἢ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν» Δημ. 55, 10· «ῥεῖ ὅπου ἂν εὐοδήσῃ τοῦ σώματος» = ὅπου ἐν τῷ σώματι εὕρῃ δρόμον, διέξοδον Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 18, παθ. εὐοδεῖται τῷ σπέρματι, γεν. Ζ. 2, 4.
Εὐ οδής, 2· εὔοδος Ἱπποκρ.
Εὐ-οδία, ἡ· καλὴ ὁδὸς Αἰσχ. Γλαυκ. 28· - ἀγαθὴ Ἀριστ. βατρ. 1528· μτφ. = εὐπραξία Ἡσύχ. iter prosperum.
Εὐ-οδία· γεν. ῦν. 1) Ν. Δ. Φιλιππησία. 2) Ἀθηναία Ἐπιγρ. 3) Ὀλπία Μουδιανὴ Ἐπιγρ.
Εὐ-οδιάζω· εἰς καλὴν πορείαν, ὁδὸν θέτω μτγν.
Εὐοδιανός· 1) ῥήτωρ Σμυρναῖος Φιλοστρ. 2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Εὐοδίας· ὄν. ἀνδρ. Σουΐδ.
Εὐ-οδιασμός, ὁ· τὸ εἰς καλὴν ὁδόν, πορείαν θέτειν μτγν.
Εὐόδιος· 1) Ἰουδαῖος γερουσιαστής· 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐοδίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-οδμία, ἡ· καλὴ ὀσμὴ Πολυδ. 2, 75 πρβλ. εὐοσμία, bonus odor.
Εὔ-οδμος, ἰων. καὶ ἐπ. 2· εὔοσμος, καλὴν ὀσμὴν ἐκπέμπων Θεοκρ. 2, 23· ὡς μύρα, πέταλα Παλλ. 4 (11, 54).
Εὔ-οδος, 2· εὔπορος, δι' οὗ δύναταί τις εὐκόλως παρεύεσθαι, ἀντίθ. τῷ ἄνοδος· - ὅρος Ξεν. Ἀν. 4, 8, 10· «ὁδὸς εὐοδωτάτη ἦν ταῖς ὁποζυγίοις», 4, 2, 9· 2) καλήν, εὔκολον ὁδόν, πορείαν ἔχων Ἀθήν. 3, 92· ἐπίρ. εὐόδως = εὐκόλως, εὐτυχῶς Εὐστ.
Εὔοδος, ὁ· 1) Πάν, Ἐπιγρ. 2) Ῥόδιος ἐπικὸς ποιητὴς ἐπὶ Νερούα Σουΐδ. 3) παιδαγωγὸς Τιβερίου Ἰώσ. 4) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 5) ὀν. κυνὸς Ἐπιγρ.
Εὐ-οδόω· εἰς ὁδὸν καλήν, εὐτυχῆ ὁδηγῶ, Σοφ. Οἰ. Κ. 1437, παθ. καλὴν ἔκβασιν ἔχω· «Κλεομένει εὐοδώθη τὸ πρῆγμα» Ἡρ. 6, 73 ἐν Ν. Δ. σημ. εὐτυχής εἰμι, μετ' ἀπαρ. πρβλ. εὐοδίων.
Εὐόδως· τό· εὔοδος.
Εὐοϊ· βακχ. προσφών, φυσικὸς φθόγγος, ἐνοε Γκίζε αἰολ. διάλ. σ. 313.
Εὐοῖα, ἡ· μαινάς, ἱέρεια τοῦ Βάκχου Ἐπιγρ
Εὐ-οίκητος, 2 καλῶς κατῳκημένος, καλὸς εἰς οἴκησιν Φιλόχρ. π. Ἅρποκρ.
Εὐ-οικο-νόμητος, 2· εὐκόλως οἰκονομούμενος, χωνευόμενος Ἀθην. 3, 115· ἐπίρ. -ως = ἐν καλῇ διατάξει Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 464.
Εὔ-οικος, 2 καλὴν ἔχων οἰκίαν· «καὶ εὔδουλος» = χρηστὸς πρὸς τοὺς δούλους καὶ τοὺς οἰκέτας Ἀθην. 6, 267, ὅπερ ὁ Ἀθήν. ἐξηγεῖ «χρηστὸς εἰς τοὺς οἰκέτας» 2) καλὸς πρὸς οἴκησιν· - κόρτος = οἰκονομικὸς Ὀππ. ἁλ. 3, 270· εὐοικότατος Δ. Κάσ. 44, 39, habitabilis.
Εὐ-οινέω, (οἶνος)· καλόν, πολὺν οἶνον ἔχω Στραβ. 11, 516.
Εὐ-οινία, ἡ· ἀφθονία, ἁψίλεια οἴνου, εὐπρόσοδον εἰς οἶνον ἔτος, οἰνοφόρον Στ. Βυζ. ἐν λέξ. Λάμψακος.
Εὐ-οίνιστος, (οἰνίζω), λοιθή· ἡ μετὰ καλοῦ οἴνου πεπληρωμένη σπονδὴ Ὀρφ. Ἀργ. 601.
Εὔ-οινος, 2· καλόν, ἄφθονον ἔχουσα οἶνον· - Λέσβος Ἕρμησ. ἐν Ἀθην. 13, 598· - ἄμπελος Λεων. Ταρ. 13 (6, 300), Πολυδ.
Εὐ-οιωνισμός, ὁ (οἰωνίζω)· καλὸν σημεῖον Σχολ. Λουκ. τραγ. 47.
Εὐ-οιωνιστός, 3· εὐτυχὲς ἔχων προμήνυμα, σημεῖον ἁρ. λεξ. κατὰ δὲ Β. Ἀν. 40· = εὔορνις, εὐκατάστατος Εὐρ. Ἰ. Τ. 189 καὶ μτγν.
Εὐ-ολίσθητος, 2 (ὀλισθαίνω)· τῷ ἑπομ.
Εὐ-ολίσθος, 2· εὐκόλως ὀλισθαίνων, γλιστρῶν Πλουτ. Ἀρίστ. φιλ. 1, 4· - τοῖχος = ἑταιμόρροπος Αἰσωπ.
Εὐ-όλκιμος, 2 (ὁλκή)· εὐκόλοις ἑλκυόμενος, συρόμενος, γλαιώδης, τολλώδης Ἱπποκρ.
Εὐ-όλκαν κίρκον Φανι. 2 (6, 294)· ἴσως εὔολκον μετὰ τοῦ Ἰακωβαίου ἀναγνωστέον εὔκολον εἰς τὸ προσελκύειν, καλὴν εἰς τὸ προσάγεσθαι
Εὐ-ομβρία, ἡ ἄφθονος βροχή, μτγν.
Εὔ-ομβρος, 2· εἰς βροχὰς πλαύσιος, βραχερὸς Στράβ.
Εὐ-όμιλος, 2· καλὸς εἰς συναναστροφήν, κοινωνικός, ὁμιλητικός· «ὁ πᾶσιν ἀδιαφόρως προσομιλῶν» Β. Ἀν. 39· συμπόσιον ἐμπιστευτικόν, 3, 10, affabilis.
Εὐ-όμματος, 2 καλὰ ἔχων ὄμματα, ὀξυδερκὴς Ἐτ. Μ. 284, 8.
Εὐ-ομολόγητος, 2 (ὁμολογέω)· εὐκολομολόγητος, καταφανὴς Πλατ. πολ. 7, 527.
Εὐ-όμφαλον, τὸ (παρθ. ὀμφή)· εὔοσμον, ἐπὶ βόδου· «Τιμαχίδας τὸ ῥόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον ἀντὶ τοῦ εὔοσμον» Ἀθην. 15, 682.
Εὐ-όνειρος, 2· εὐκόλως ὀνειρευόμενος Στράβ. 16, 761· -νύξ = νὺξ μὲ καλὰ ὄνειρα Ἡλιοδ. 3, 5· «τὰ εὐόνειρα» = εὔθυμα, καλὰ ὀνείρατα Πλουτ. πῶς ἂν αἴσθοιτ. εἰς ἀρετ. προκόπτ. σ. 262.
Εὐ-όνυξ, 1, υχος· καλούς, ἰσχυροὺς ἔχων ὄνυχας μτγν.
Εὐ-οπλέω, (εὔοπλος)· εἶμαι καλῶς ὡπλισμένος Ποσειδιππ. 2 (12, 120).
Εὐ-οπλία, ἡ· καλὸς ὁπλισμὸς Ξεν. Ἱέρ 9, 6·
Εὔ-οπλος (ὅπλον), 2· α) ὁ καλὰς ὁπλὰς ἔχων Πολυδ. 1, 194· 6) καλῶς ὡπλισμένος, ἐπ' ἀνδρὸς ἀδρὸν αἰδοῖον ἔχοντος Ἀριστ. Ἀχ. 592· - λόχος = πόλις καλῶς ὠχυρωμένη Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 5· «εὐοπλότερα καὶ ἰσχυρότερα ζῷα» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 11.
Εὐόπτιος· ἀνδρ. ὄν. χριστιανοῦ Συνε.
Εὔ-οπτος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὔ-οπτος, 2· καλῶς βλεπόμενος, ταφὴς Λόγγος 4, 3· ὡραῖος, καὶ ὄξιος βλέπων ἁρ. λεξ.
Εὐόρας, ὁ· μία τῶν ὑψίστων κορυφῶν τοῦ Ταϋγέτου ἐν Λακωνίᾳ Παυσ.
Εὐ-όρατος, 2· τῷ προηγ. Ἰάμβλ.
Εὐ-οργησία, ἡ· εὐκολία, μαλακότης ἠθῶν, πραότης Εὐρ. Βακχ. 641.
Εὐ-όργητος, 2· εὐκόλως ὀργιζόμενος, ἀντίθ. πρᾶος Πλουτ. π. ἐκλελ. χρηστ. 7· 2) εὐμενῶς διακείμενος, «ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος» Ἡσύχ. - τοῖς κόλαξι Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 6, 260· ἐπίρ. «εὐοργήτως τινὶ ὁμιλήσας», ἀντίθ. τῷ ὀργισθεὶς = οὐχὶ ἐμπαθῶς Θουκ. 1, 122.
Εὐ-οργία, ἡ· εὐοργησία Ἡσύχ.
Εὐ-όργιστος, 2· τό· εὐόργητος Πλουτ
Εὔ-οργος, 2· εὐόργητος Ἡσύχ.
Εὐ-όρεκτος, 2 (ὀρέγομαι)· καλὴν διεγείρουν ὄρεξιν, ἀντίθ. τῷ ἀνόρεκτος Πλουτ. συμπ. 4, 1.
Εὐ-όριστος, 2· εὔκολος ὁριαθῆναι Ἀριστοτ. μεταφ. 9, 9· καὶ εὐκόλως, ἀσθενῶς ὁριζόμενος, μετεωρ. 2, 4.
Εὐ-ορκέω· καλῶς, ἀληθῶς ὁρκίζομαι· «τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσα', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγὼ» Εὐρ. Ὀρ. 1517· τὸν ὅρκον πρατῶ, τινί, Θουκ. 5, 30.
Εὐ-ορκησία, ἡ· τὸ ὀρθῶς ὁρκίζεσθαι, ἡ τήρησις τοῦ ὅρκου Β. Ἀν. 96.
Εὐ-ορκία, ἡ· τῷ προηγ. πλ. Πινδ. Ὀ. 2, 76.
Εὔ-ορκος, 2· ὀρθῶς, ἀληθῶς ὁρκιζόμενος, τὸν ὅρκον φυλάττων Ἡσ. ἔρ. 283· «-ἐς τινα» Εὐρ. Μηδ. 485· «- καὶ ὅσιος» Πλατ. πολ. 2, 363· συχνὰ παρὰ ῥήτ. ἐπὶ πραγμ. πρωτίστως πρὸς τὸν ὅρκον, κατὰ τὸν ὅρκον· «εἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ορκα ἀντομωμοκώς», Ἀντιφ. 1, 8· «-γενήσεται ὑμῖν», 5, 85· «τὰ δίκαια καὶ τὰ εὔορκα ψηφίσασθαι» Ἰσαι. 2, τελ. «εὐορκοτέραν ψῆφον θήσεσθε» = γνώμην σύμφωνον πρὸς τὸν ὅρκον Δημ. 29, 4, Ὑπερθ. Ἀνδοκ. 1, 8· «εὔορκον εἶναι» μετ' ἀπαρ. = πρακτέον ἄνευ παραβάσεως τοῦ ὅρκου Θουκ. 5, 18· Ἱππ. «τάδ' εὐόρκως ἔχει» Αἰσχ. Χο. 979, Ὑπισχνεῖται μεθ' ὅρκου Ἡρωδν. 5, 4, 18.

Εὐ-όρκωμα, τό· εὐορκία Αἰσχ. Χο. 888.

Εὐ-όρκωτος, 2· εὔορκος Πολυδ. 1, 39.

Εὐορμίδης· Θεσπιεύς τις Ἐπιγρ.

Εὐ-όρμητος, 2· ἀφ' ὅπου τις εὐκόλως δύναται νὰ ὁρμήσῃ καὶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ νὰ κινηθῇ Σχυλ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 900, κατὰ Σχαῖφ. εὐόρμιστος, proclivis.

Εὔ-ορμος, 2· καλὸν ἔχων ἀγκυροτόπιον, ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ ἁράζωσι τὰ πλοῖα· - λιμὴν Ἰλ. φ, 23· - αἰγιαλοί Ἐπιγρ. ἀδ. 129 (6, 2)· - νῆες = καλῶς ἢ ἀγκυροβολοῦσαι. Μ. Ἀργεντ. 10, 4.

Εὐ-ορνιθία, ἡ· καλὴ προμήνυσις, σημεῖον Σοφ. ἀποσπ. 881.

Εὔ-ορνις, ιθος, 2· α) καλὸν, αἴσιον προμηνύων, προσημαίνων· - οἰωνὸς Δ Ἀλ. 2, 73· 6) ἀφθόνους ἔχων ὄρνιες· - Τάναγρα Ἀντίπ. Σιδ. 87 (7, 424), avibus abundans.

Εὐ-όραφον, τέγος, τό· τὸ καλὴν ἔχον στέγην, ὄροφον, θόλον Ἀντιπ. Θ. 19 (9, 59).

Εὐ-όρπης, ηκος (ὄρπηξ)· ὡραίους ἔχων κλώνους, κλάδους Νον. Δ. 21, 294.

Εὐ-οσμέω (ὀσμή)· ὀσμὴν ἐκπνέω καλὴν, μυρίζω καλὰ Θεοφρ.

Εὐ-οσμία ἡ· ἡ καλὴ ὀσμὴ Σοφ. ἀποσπ. 340

Εὐ-οσμος (ὀσμή), ὁ· εὔοδμος Θεοφρ. καὶ μτγν. εὐκόλως ἐκδίδων ὀσμὴν καλήν, εὐωδιάζων Πολυδ. 5, 12, facile odorandus.

Εὐ-οσμ-ώδης, 2· ἔχων τρόπον εὐοσμον, καλὴν μυρωδίαν Θεοφρ.

Εὐ-οσφραντικός, 3· «ὕρινος Ἡσυχ. ἑαμα»

Εὐ-όσφρητος, 2· εὐκόλως ὀσφραινόμενος· - κύων = κύων ἀνιχνεύων Σχ. Σοφ. Αΐ. 8.

Εὐ-ότμη· Ἀμαζών τις Ἐπιγρ.

Εὐοφελτινος· Κωπαεύς Ἐπιγρ.

Εὐ-όφθαλμος, 2· ὡραίους ἔχων ὀφθαλμούς· 2) ὁ τοῖς ἀλλοτρίοις ὀφθαλμοῖς ἡδὺς καὶ εὐάρεστος ὡς ὁ Εὔστ. «εὐώπεις οὐκ ἐξ ἀνάγκης· οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ τοὺς ὤπας, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς τοιοῦτοι, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ σπανίων» Ἀθην. 12, 545· 3) εὐεργετικὸς διὰ τὸν ὀφθαλμὸν Ἀθην. 12, 545· 4) ὁ μὴ διακρίνων καλῶς· «τινὰ οὐκ εὐόφθαλμον ἄνδρα, ὁποῖος καὶ Τειρεσίας ἦν» Εὔστ. μτφ. εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι = τὸ δυνατὸν ἀκουσθῆναι, ὡς «οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον» Ἀριστ. πολ. 2, 8· κατὰ πρώτην ὄψιν, ἀκουόμενον φαίνεται καλόν· Ἱππ. εὐοφθάλμως = εὐπρεπῶς Ἀρποκρ. 13, 15.

Εὔ-οφρυς, 2· ὡραίας ἔχων ὀφρῦς Ῥουφιν. 19 (5, 78).

Εὐ-οχέω· κρατῶ καλὰ, ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, «ἱπποις οὐχουμένοις» μετὰ τοῦ «μὴ ἐκπεπονημένοις» Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 4· ἐπὶ ἐλεφάντων· - εὐοχεῖται = καλῶς ἡνιοχεῖται, κυβερνᾶται, διοικεῖται Σουίδ.

Εὐ-οχθέω· εἰς ἀφθονίαν ἀγαθῶν εὑρίσκομαι, ἐν καλῇ καταστάσει Ἰσ. ἐπ. 479· «εὐοχθέω, ἐπὶ καλοῖς κοπιάω» Εὐστ Ἰλ. σ. 143, 13.

Εὐ-οχθος, 2· ἀφθονίαν ἔχων· - γῆ = καρπαφόρος Ὁμ. Ἱπ. 7, 2· - βορὰ = τροφὴ δαψιλὴς Εὐρ. Ἴων 1169· - δαὶς Βακχ. ἐν Ἀθην. 5, 178· ὁ Φώτ. ἐξηγ. «εὔοχθον, πλήρη, ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετήκται» (ὄχθαι)· ὄρθότ. 3· ἀπὸ τοῦ ὀχή· - τροφὴ = τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Εὔ-οχος, 2· καλῶς, ἀτρεκῶς κρατῶν, δεσμοί, Ἱππακρ. «εὐοχώτατον σχῆμα» = ἁρμοδιώτατον πρὸς συγκράτησιν μελῶν Ἱππακρ. vinculum.

Εὐ-οψέω· ἔχω καλά, πολλὰ φαγητά, προσφάγια μάλιστα ἰχθύς, ἐκ τῆς θαλάσσης Στραβ. 14, 658.

Εὐ-οψία, ἡ· ἡ εἰς φαγητὰ προσφάγια, ὀψίλεια, κατ' ἐξοχὴν ἰχθύος, προσέτι πλῆθος ἰχθύων Ἀλκίφρ. 3, 3· «εὐοψία, ἡ τῶν ὄψεων εὐπορία» Εὐστ. ὁ δὲ Πολυδ. εὐοψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων· ὁ δὲ Ἄλεξ. ἔξηγ διὰ τοῦ εὐπροσωπία Β. Ἀν. 93.

Εὔ-οψος, 2 (ὄψον)· εὔπορος εἰς τροφάς, προσφάγια, μάλιστα ἰχθύς, μὲ ἰχθῦς καλῶς προμηθευμένος· - ἀγορὰ Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 6, 227· - χωρίον Ἀρχιατρ. αὐτ. 7, 304· - λιμὴν Στράβ. 17, 804· «εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα» = ἂν ἡ θάλ. παρέχῃ προτέρους ἢ καλλιτέρους ἰχθῦς Πλουτ. συμπ. 4, 4.

Εὐπαγέως· στερεῶς Ὀππ. ἁλ. 3, 401.

Εὐ-παγής, 2 (πήγνυμι, πάγος)· καλῶς συνηρμοσμένος, ἰσχυρῶς κατεσκευασμένος, ἐξαιρέτως καλὴν σωματικὴν ἔχων κατασκευὴν Ἱπποκρ. «εὐπαγὲς ξυνίστασθαι τὸ φυόμενον» Πλάτ. νόμ. 6, 775· - σχαλίδες Ξεν. κυν. 2, 7· - ναῦς Λουκ. - μηροί, Ὀππ. κυν. 1, 188· ἐπίρ. εὐπαγέως· Ὀππ. ἁλ. 3, 401, solidus.

Εὐπάγιον, τό· πόλ. ἐν Ἴλιδι Δ. Σικ.

Εὐ-πάθεια, ἡ, ἰων. εὐπαθίη (εὐπαθὴς) Ἡρ. 8, 99· αἰσθητικὴ ἡδονή, ἀπόλαυσις, εὐτυχία· ὁ Φώτ. Σουίδ. = διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς καὶ τρυφή· «χορεύειν καὶ ἐν εὐπαθίῃσιν εἶναι» Ξεν. Ἀγ. 9, 3· ὅστις καὶ «οὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζειν» λέγει, 11, 9· «ἐν σημείῳ τῆς εὐπαθείας χαίρουσι τῇ τιμῇ» Ἀριστοτ. ἠθ. 89· ἰδ. π. Στωϊκοῖς καὶ τοῖς Ἐπικουρείοις ἀντὶ τοῦ ἡδονῆς, ἐν καλῇ σημ. Δ. Λαερ. 7, 115.

Εὐ-παθέω· ἥδομαι, εὐφραίνομαι, ἡδυπαθῶ· «πίνειν καὶ εὐπαθεῖν» Ἡρ. 2, 133· «-πρός τι» = εὐφραίνομαι ἐπί τινι· «ὑπό τινος» = καλόν τι παρά τινος ἀπολαύω Πλουτ. βασιλ. ἀποφθ. σ. 91. Μέσ. «εὐπαθεῖσθαι ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν καὶ διαχεῖσθαι» Σουίδ. Ἡσύχ. «εὐπαθοῦντες, εὔρωστοι, ὑγιαίνοντες» Σουίδ. valeo.

Εὐ-παθής, 2 (πάθος)· εὐκόλως ἐξωτερικὰς αἰσθανόμενος ἐντυπώσεις, εὐαίσθητος, εὐερέθιστος Θεόφρ. καὶ μτγν. - ἄνθρωπος = λεπτὸς, τρυφερᾶς σωματικῆς κατασκευῆς Γαλην. «ὁ νάφθας πρὸς τὸ πῦρ» Πλουτ. Ἄλεξ. 35· - τῷ ἀέρι, π. πρώτ. ψυχρ. 12· - ὑπὸ τοῦ ἀέρος Ἀριστοτ. προβλ. 8, 4· καὶ κατ' ἠθι-

κὴν ἔννοιαν = εὐκίνητος εἰς ψυχικὰ πάθη, Πλουτ. ἄλλ. 2) εὐάρεστος. τερπνός, βίος· «ἔγοντες εὐπαθῆ βίον, περιουσίαν τε χρημάτων» Κράτ. π. Σουΐδ. eassibilis, suavis ἐπίρ. εὐπαθῶς, suaviter.

Εὐ-πάθησις, ἡ εὐτυχὴς κατάστασις μτγν.

Εὐ-πάθητος· ἀνδρ. ὄν. χριστιαν. Ἐπιγρ.

Εὐ-παθία, ἰων. ἡ· εὐπάθεια.

Εὐπαῖδας, γεν. α (παός, πηός)· Ἐπιδαύριος Θουκ.

Εὐ-παίδευτος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-παιδευσία, ἡ· τὸ τοῦ εὐπαιδεύτου ἦθος, καλὴ ἀνατροφή, μάθησις Πολυδ. 9, 161.

Εὐ-παίδευτος, 2· καλῶς ἀνατεθραμμένος, πεπαιδευμένος Ἱπποκρ. «μόνον εἶναι τῶν εὐπαιδεύτων ἀναγνῶναί τε καὶ συνεῖναι τὴν Θουκυδίδου διάλεκτον» Δ. Ἁλ. Θουκ. 51, eruditus.

Εὐ-παιδεότως, ἐπίρ. τοῦ εὐπαίδευτος συγκρ. εὐπαιδευτότερον Ἀθήν. 5, 177, docteto.

Εὐ-παιδία, ἡ· τὸ ἔχειν καλὰ παιδία· εὐτυχία εἰς καλὰ τέκνα· «σπανιώτατον εὐπαιδίας ἅμα καὶ πολυπαιδίας τυχεῖν» Αἰσχ. π. Πλάτ. πολ. 2, 383· 2) καλὸς πατὴρ, (ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ἐπί τε τοῦ καλοῦ παιδός, καὶ τοῦ καλοὺς παῖδας ἔχοντος) ἢ καλοῦ πατρὸς παῖς» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 630, felix liberis.

Εὔ παις, 2· καλοὺς ἔχων παῖδας, εὐτυχὴς εἰς τέκνα Εὐρ. Ἑκ. 810· «εὐπαιδος βιοτῆς ἐχοίμην», Ἴων 491· – Ἀθῆναι Αἰσχιν. ἐπ. (6, 330), ἀλλὰ «γόνος εὔπαις» = ὁ ἐξαίρετος, κάλλιστος υἱός, Ἰ. Τ. 1234.

Εὐπάκμης· βασ. Ἀσσυρίων μτγν.

Εὐ-παικτος, δωρ. 2· εὐπηκτος καὶ εὐπαίξ τὸ· εὐπηγής.

Εὐπάλαμος· 1) πάππος Δαιδάλου Ἀπολλόδ. 2) πατ. Σιμμίου Ἀθήν καὶ Ἐπιγρ.

Εὐ-πάλαιστος, (παλαίω), 2· εὐκόλως νικώμενος Ἐπιχαρμ. Ἀν Δ. Λατρ. 3, 17.

Εὐ-πάλαιστρος, 2· ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἔμπειρος, ἐπιτήδειος· – κατά τι Λογγ. 34, 2.

Εὐ-πάλαμνος, π. 2 (παλάμη)· τῷ ἔπομ. – μέριμνα· = ἐφευρετικὴ παντοιοτρόπως τρεφομένη Αἰσχ. Ἀγ. 1515, prudens.

Εὐ-πάλαμος, 2· ἐπιτηδείαν ἔχων χεῖρα, τεχνικός, ἐπινοητικός· – Ἔρως Ὀρφ. Ὑμν. 57, 4· σοφία Νικομηδ. Ἐπ. (15) (ἴδε τὸ προηγ.) – ὕμνος ἐντέχνως διεσκευασμένος Ἀριστ. Ἱππ. 530, artificiosus.

Εὐ-πάλης, 2 (πάλη)· εὐαγώνιστος· – ἄεθλος Ἀπολ. Ῥ. 2, 617· 2) «εὐπαλές, ῥᾴδιον» Ἡσύχ. ἐπίρ. «εὐπαλέως κεκράγεται» = εὐπαλῶς = εὐκόλως Ἀπολ. Ῥ. 4, 183, facile.

Εὐπαλία, ἡ· Εὐπάλιον, κάτ. Εὐπαλιεὺς Στ. Βυζ.

Εὐπαλίδας, γεν. α· ἀνδρ. ὄν. = τῷ Ἐπομ.

Εὐπάλτινος· 1) υἱὸς Ναυπλίου, Μεγαρῆως Ἡρ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐπάλιον, τό· πόλ. Ὀζολῶν Λοκρῶν Θουκ. κάτ Εὐπαλιεὺς Στ. Βυζ.

Εὐ-παρ-άγωγος, 2 (ἄγω)· εὐκολομετάφορος· εὐμετακίνητος· «ὅπλα εἰς κατόρθωσιν» = εὐκόλως εἰς τὸν τύπον τῶν πάλιν φερόμενα Ἱπποκρ. καὶ μτγν. ΩΘ. = εὐκολοπάτητος Ἀριστ. Ἱππ 1115· – Ἐλπὶς Πλατ. Τιμ. 69· καὶ ἐνερ. εὐκόλως ἀπατῶν Φίλων. deuipiens.

Εὐ-παρ-άδεκτος, 2 (δέχ μαι)· εὐκολοπαράδεκτος, εὐκολοπίστευτος Στραβ. 1, 2, 10 συγκρ. Πολυδ. 10, 2, 11, καὶ ἐνερ. – τινός· ὡς «τὴν εὐφυΐαν ὅτι εὐπαράδεκτος ἀπερμάτων ἀρετῆς ἐστιν» Φίλων.

Εὐ-παράδοχος, 2· εὐπαράδεκτος· = τινὸς μτγν.

Εὐπαραίτητος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-παρ-αίτητος, 2· εὐπαράκλητος, εὐξιλέωτος Πλουτ. Φωκ. 29· «καὶ πρὸς τοὺς ἁμαρτάνουσι» Δίων. 47, deprecabilis.

Εὐ-παρ-άκλητος, 2 (καλέω)· εὐκόλως διὰ λόγου παρακινούμενος, προσελκυόμενος – πρός τι Πλάτ. ἐπ. 7, 328· συγκατατιθέμενος «ταπεινὰ φύσεις οὐκ εὐπαράκλητοι ἐς σπουδὴν τῶν ἀρίστων» Δείξιππος, αὐτ. σ. 30, 19.

Εὐ-παρ-ακολούθητος, 2 (ἀκολουθέω)· ὃν τις εὐκόλως δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ, εὐνόητος· «σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου» Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 7· καὶ ἐνερ. ὁ εὐκόλως ἐννοῶν Ἡσύχ. ἐπίρ. «-θήτως ἠρμηνευμένον» Δ. Ἁλ. κριτ. ἀρχ. συγγρ. 3, 3, perspicuus.

Εὐ-παρ-ακόμιστος, 2 (κομίζω)· εὐκολος νὰ μετακομισθῇ κοντὰ εἰς ἄλλα· «– ὅλαὶς πρὸς τὴν γῆν» Πλουτ. Λουκ. 3· «– λογισμῷ πρός τι» αὐτ. π. δαιμον. Σωκρ. 30· ἀλλὰ «πόλις εὐπαρακόμιστος» = καλήν, εὔκολον εἰσαγωγὴν ἔχουσα Ἀριστοτ. πολ. 7, 5.

Εὐ-παρ-άκρουστος, 2 (παρακρούω)· ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀπωθήσῃ, νὰ ἀποκρούσῃ, παραμερίσῃ Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντ. 216.

Εὐπαρ-άλλακτος, 2· εὐμετάβλητος μτγν.

Εὐ-παρα-λόγιστος, 2 (παραλογίζομαι)· εὐκόλως διὰ παραλογισμῶν (ψευδῶν συλλογισμῶν) ἐξαπατώμενος· «πάντων τῶν ζώων εὐπαραλογιστότατον ὁ ἄνθρωπος» Πολύδ. 5, 75, 2.

Εὐ-παρα-μύθητος, 2 (παραμυθοῦμαι)· εὐκόλως παρηγορούμενος, ἐξιλεούμενος· «– θεοὶ θύμασι καὶ εὐχαῖς» Πλατ. νόμ. 10, 888· – δεινόν, περὶ οὗ δύνανται τις εὐκόλως νὰ παρηγορηθῇ Λουκ. διαλ. Θε. 10, 2 καὶ μτγν.

Εὐ-παράπειστος, 2 (παραπείθω)· εὐκόλως παραπειθόμενος· «φίλοις εὐπαραπειστότατος» Ξεν. Ἀγ. 11, 12· τὰ μάλιστα ἀποπλανώμενος Πολυδ. 8, 12.

Εὐ-παρά-πλους, ὁ (παραπλέω)· μέρος, πλησίον τοῦ ὁποίου δύναταί τις εὐκόλως, ἀκινδύνως νὰ παραπλεύσῃ· – παραλία Στράβ. 17, 3, 888.

Εὐ-παρα-τήρητος, 2 (παρατηρέω), εὐκόλως παρατηρούμενος Πρωδν. 3, 255.

Εὐ-παρα-τρεπτος, 2 (παρατρέπω)· εὐκόλως (ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γνώμης) μεταστρεπόμενος, μεταβαλλόμενος Πολυδ. 8, 12.

Εὐ-παρά-τυπτος, 2 (παρατυπόω)· εὐκόλως παρατυπούμενος, παραχαραττόμενος, ἐπὶ νομισμάτων· – αἰσθητήρια = εὐκόλως ψευδεῖς εἰκόνας εἰσδεχόμενα Μάρκ. Ἀντ. 5, 33.

Εὐ-παρά-φορος, 2 (παραφέρω)· ἐξαπατηκός, Ἡσύχ. κατ' ἄλλ. ἐπιρρεπὴς εἰς ῥᾳστώνην, παραφροσύνην· ἴδε ῥοπὸς Ἡσύχ.

χωρέει τὸ χαλκήιον» Ἡρ. 4, 81· εὐπετέστερον 1, 193 καὶ εὐπετεστέρως, 3, 143.

Εὐ-πέτης, 2· εὐκόλως πετῶν Εὐστάθ. Ἰλ. φ, 899, 55· «τὸ δ' ὑψιπέτης βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑψιπετὴς· ὃ δηλοῖ τὸν ἐξ ὕψους πεσαόντα· ὥσπερ δὲ ὑψιπέτης βαρυτόνως οὕτω καὶ εὐπέτης ὁ εὖ πετόμενος» Εὐστ. Ἰλ. 899, 55

Εὐ-πετρος, 2· ἐξ ὡραίας, καλῆς ὢν πέτρας· - θυεία Ἀρίστων 1 (6, 306), lapideus.

Εὐ-πετῶς· ἴδ' εὐπετής.

Εὐ-πεψία, ἡ (εὔπεπτος)· καλή, εὔκολος πέψις, χώνευσις τροφῆς, ἀντίθ. τῷ δυσπεψία, Ἀριστοτ. μαρ. Ζ. 2, 3.

Εὐ-πηγής, 2 (πήγνυμι)· τῷ ἑπομ. «ξεῖνος μίγας ἠδ' εὐπηγής» = μέγας καὶ ῥωμαλέος, ἰσχυρᾶς σωματικῆς κατασκευῆς Ὀδ. φ, 334· - δικλίδες Ἀπολ. Ῥ. 3, 236· - δίφρος, 3, 1235· - μῆτραι Ἱπποκρ.

Εὐ-πηκτος, 2 (δωρ. καὶ βουκ. εὐπακτος καὶ π. εὐπάξ, ᾶγος)· καλῶς συνηρμοσμένος, στερεός· - μέγαρον Ἰλ. 6, 661· - κλισίη, ι, 663· - θάλαμοι Ὀδ. ω, 41· - ὑφαί Εὐρ. Ἰ. Τ. 312· - σύριγξ Θεόκρ. 1, 128· ἐπὶ ῥευστῶν, καλὰ παγωμένος μτγν. compactus.

Εὐ-πήληξ, 2 (πήληξ)· καλὴν φορῶν περικεφαλαίαν· - Ἀθηναίη Λεων. Ταρ. 60 (6, 120).

Εὐ-πήματος, 2 (πημαίνω)· εὐκόλως νὰ βλαφθῇ δυνάμενος Παυσ. 10, 22, 9, εἰς τὸ εὐπήμαντος μεταβιβλημ.

Εὐ-πηνής, 2· τῷ ἑπομ. Κρατῖν. ἐν Πολυδ. 7, 43, Βεκκερ. εὐπινής.

Εὐ-πηνος, 2 π. (πήνη)· καλῶς ὑφασμένος Εὐρ. Ἰ. Τ. 312, pulchre textus.

Εὐ-πηχυς, 2· ὡραίας ἔχων πήχεις, βραχίονας· «εὐπήχεις χεῖρες» = ὡραίας Εὐρ. Ἱππ. 200.

Εὐ-πίδαξ, ακος, (πίδαξ)· ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων (χῶρος) Σουΐδ. - βότρυς = ζουμερὸν σταφύλι· - σπήλυγγες Κριναγ. 7 (6, 253).

Εὐ-πιθέω· εὐπειθέω Ἱπποκρ. obedio.

Εὐ-πιθής, 2· εὐπειθὴς Δίσχ. Ἀγ. 991, credulus.

Εὔπιθος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-πίλητος, 2 (πιλέω)· εὔστιπτος, καλῶς συμπεπιεσμένος, πυκνός· «εὐπιλητότερον ὕδωρ τοῦ ἄέρος», Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 2.

Εὐ-πῖνεια, ἡ (πίνος)· ἀρχαία, ἁπλῆ καὶ ἰσχυρὰ καλλονὴ ἐκφράσεως Λογγιν. 30, 1 (πίνος, ὁ ῥύπος, ἤτοι ὁ ἐπικείμενος χνοῦς, ὡς ἐπὶ μήλων, καὶ ἀπίων καὶ ὁμαδικήνων Σχολ.).

Εὐ-πῖνής, 2 (πίνος)· α) μὲ τὴν λιπαρότητα τοῦ ἐλαίου τῆς παλαίστρας καλῶς γεγυμνασμένος, εὔστροφος καὶ ῥωμαλέος, καὶ μτφ. ἐπὶ ὕφους συγγρ. ἀφελής, δεινὸς Κικ. Ἀττ. 12, 63· β) μὲ τὸν πίνον τῆς ἀρχαιότητος ἐπικεκαλυμμένος ἁπλοῦς καὶ ἰσχυρός, ἀντίθ. τῇ ἐπιπλάστῳ σοφιστικῇ γλαφυρότητι τῶν μεταγενεστέρων Δ. Ἁλ. συνθ. λεξ. 22· ὁ Φώτ. ἐξηγεῖ τὸ ἀφελὴς καὶ μὴ λίαν τετημελημένον, ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχων· πρβλ. ἀρχαιοπινής καὶ εὐπηνής, otiosus.

Εὐπηνῶς· ἴδ' εὐπινῆς.

Εὐπίνητος· υἱὸς Νιόβης Ἀπλδ.

Εὐ-πίσσωτος, 2 (πισσόω)· καλῶς καταπισσωμένος Γεωπ.

Εὐ-πιστία, ἡ (εὔπιστος)· πεποίθησις, ἐμπιστοσύνη Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 895, credulitas.

Εὐ-πιστος, 2 (πίστις)· εὐκολοπίστευτος, ἀξιόπιστος· «περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγεις» Σοφ. Αἴ. 151· 2) εὔπιστος, εὐπειθὴς Ξεν. Κυρ. 1, 2, 12· 3) εὐκολόπιστος· «εὔπιστοι οἱ νέοι διὰ τὸ μήπω πολλὰ ἐξηπατῆσθαι» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 12· οὕτω καὶ εὐπίστως ἔχειν Ἀριστ. θεσμ. 111, fediliter, ἀντίθ. τῷ δύσπιστος, credibilis.

Εὐ-πῖων, 2· λίαν παχύς, pinguis.

Εὐ-πλαγκτος, 2· εὐκόλως ἐξαπατώμενος μτγν.

Εὐ-πλᾰνής, 2 (πλανῶμαι)· καλῶς, ἐπιτηδείως πλανώμενος, - στιβὶς ἰχνηλατῶν Ὀππ. κυν. 4, 363, eviaticus.

Εὐ-πλαστία, ἡ· πλάσις εὔλογος Εὐστ. 940, 42.

Εὐ-πλαστος, 2 (πλάσσω)· εὐκολόπλαστος, εὐκολοσχημάτιστος· «-λόγως, κηροῦ εὐπλαστότερον», Πλατ. πολ. 9, 588· - ἦθος, νόμ. 2, 666· 2) καλῶς ἐσχηματισμένος, καλῶς πεπλασμένος Ἀριστοτ. ποιητ. 17· ἀλλὰ καὶ ἐνερ. «φύσις εὐπλαστοτέρα» = εὐκολώτερον πλάττουσα Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 11, fictus.

Εὔπλαστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-πλᾰτής, 2· πλατύτατος ὡς ἀπὸ τοῦ μέγεθος λέγεται εὐμεγέθης Ξεν. κυν. 10, 3, perampius.

Εὐ-πλειος, 2) (ἐπ. ἐΰπλειος, 3)· πλήρης λίαν· - πήρη Ὀδ. ρ, 467.

Εὐ-πλεκής, 2, (πλέκω), ἐπ. ἐΰπλεκής· καλῶς πεπλεγμένος· «- θύσανοι, δίφροι» Ἰλ. 6, 449, ψ, 436.

Εὐ-πλεκτος, ἐπ. ἐΰπλεκτος, 2, σειραί· καλοκλωσμένα σχοινία· - δίφρος, - ἅμαξα (τῆς δποίας τὰ πλάγια ἦσαν πλεκτά) Ἰλ. ψ, 335.

Εὐ-πλευρος, 2 (πλευρά)· ἔχων ἰσχυρὰς πλευράς τ. ἔ. δυνατὸν στῆθος καὶ πνεύμονας Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 9.

Εὐ-πλήθής, 2· γεμᾶτος, πλήρης, plenus.

Εὐ-πληκτος, 2 (πλήσσω)· εὐκόλως πληττόμενος, κτυπούμενος, εὐκολυκτύπητος Πλουτ. συμπ. 8, 29.

Εὐ-πλήρωτος, 2· εὐκολογέμιστος μτγν.

Εὐ-πλοέω, (εὔπλοος)· καλῶς πλέω, εὐτυχῶς Στοβ. ἀνθ. 40, 8.

Εὐ-πλοια, ἡ, (ἰων. καὶ ἐπ. εὐπλοίη καὶ εὐπλοίη· εὐτυχὴς πλεύσιμον, ταξιτίδι Ἰλ. ι, 362 καὶ μτγν. πεζ.

Εὐπλοία, ἡ· 1) ἐπίθ. τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης, ὡς δοτείρας τῆς εὐπλοίας· 2) γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 3) νῆσος παρὰ τὴν Νεάπολιν

Εὐ-πλόϊμος, 2 (πλέω)· εὐτυχῶς πλέων Ἡσύχ. - ᾶλς = καλῶς πλεομένη Ἀρχιλ. 57 ἐξ εἰκασ. ἀντὶ εὐπλόκαμος.

Εὐ-πλοκᾰμίς, ίδος, ἐπ. Εΰπλ. θηλ. τοῦ ἑπομ. - Ἀχαιαὶ Ὀδ. 6, 119.

Εὐ-πλόκᾰμος, 2 ἐπ. ἐΰπλ. (πλόκαμος)· ἔχων καλῶς πεπλεγμένους πλοκάμους, ὡραίαν κόμην παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τῶν θεαινῶν - Ἀθήνης

Ψηφιακή Κεντρική Βιβλιοθήκη

Ὀδ. η, 125, «-Ἀρτέμιδος ἠώς», ε, 125· -Καλυψοῦς, υ, 80, Ἰλ. λ, 674· Κίρκης, -Νυμφῶν, Ὀδ. δ, 120 καὶ γυναικῶν, παρὰ δὲ μτγν. ἐπὶ παίδων, καὶ ἀνδρῶν Μοσχ. 1, 12· καὶ ἐπὶ πολυπόδων Ὀππ. κυν. 3, 182.

Εὔ-πλοκος, 2· εὔπλεκτος· -ὁρμιὴ Ὀππ. ἁλ. 3, 75.

Εὔ-πλοος, -ους, 2· εἰς πλοῦν εὔκολος· -πλόος Καρίννα ἐν Ἀθην. 8, 283· «εὔπλουν ὅρμον ἔκοιτο» Θεοκρ. 7, 62.

Εὔπλους· 1) ὄν. πλοῦς· 2) Ἀχαρνεὺς Ἐπιγρ. 3) λιθοτόμος Ἐπιγρ.

Εὐπλούτιος· πρεσβευτὴς ἐπὶ Ὀνωρίου Ὀλυμπιόδ.

Εὔ-πλουτος, 2· πλουσιώτατος Ἡσυχ.

Εὐ-πλύνης, 2 (πλύνω), ἐπ. Εὐπλινὴς· καλὰ πλυμένος· -φᾶρος = καλῶς πλυνθὲν Ὀδ. θ, 392.

Εὔ-πλωτος, 2 (πλέω)· εὐπλόϊμος· -κῦμα Ἀντιπ. θ. 18 (10, 25).

Εὐ-πνευστία, ἡ· τὸ εὐκόλως ν.

Εὔ-πνευστος, 2 (πνέω)· καλῶς, εὐκόλως ἀναπνέων, ἀντίθ. τῷ ἄπνευστος.

Εὔ-πνοια, ἡ (εὔπνους)· εὐκολος, ἐλευθέρα ἀναπνοή Ἱπποκρ. 2) καλὴ ἀναπνοὴ Ἀριστοτ. προβλ. 2, 30· «εὐήλιοι εὔπνοιαι» = εὐάερροι καὶ εὐήλιοι τόποι Διοσκ. 3) καλή, ἐλευθέρα ἀναπνοή, φύσημα Ἀριστοτ. καὶ Θεόφρ. «εὔπνοια χρωτὸς» = τερπνὴ εὐωδία Στρατ. 6 (12, 7).

Εὔ-πνους, 2 (πνέω), συνηρ. ἐκ τοῦ εὔπνοος, ἐπ. ἰδπνοος· καλῶς, εὐκόλως πνέων· «μυκτῆρες εὐπνοώτεροι» Ξεν Ἱππ. 1, 10, Σοφ. 2) τόπος εἰς τοὺς ἀνέμους ἐκτεθειμένος, εὐάερος Ἱπποκρ. 3) ἡδείαν ὀσμὴν ἐκπέμπων· «-λείρια νάρκισσος» Μοσχ. 2, 32· -βρύον Ἐπιγρ. ἀδ. 711 (287)· 4) χωρίον = εὐάερον Ἀριστοτ. «τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου» Πλατ. Φαῖδρ. 230· «νεφέλας εὐπνόας αὔρας» Ὀρφ. ὅμν. 20, 6 ἔτι καλῶς φυσῶν· -πνοιαί, ὅμν. 37, 27· ἀλλά = δένδρα = ἐκτεθειμένα εἰς τοῦ ἀέρος τὴν προσβολὴν Θεοφρ. - κάλαμοι = καλῶς φυσῶντες Λογγιν. 2, 35· π. Ἱπποκρ. καὶ -λουτρὸν = τὸ ἐπιφρον διαπνοήν, συγκρ. εὐπνοώτερος καὶ συνηθέστ. εὐπνούστερος Ἀριστοτ μόρ. Ζ. 3, 12.

Εὐ-ποδία, ἡ (εὔπους)· ἰσχύς, εὐκινησία ποδῶν Ξεν. π. ἱππ. 1, 3.

Εὐ-ποιέω, ὀρθότ. κεχωρισμένον εὖ ποιέω.

Εὐ ποίησις, ἡ· εὐποιΐα μτγν.

Εὐ-ποιητικός, 3 εὐεργετικὸς Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 2· -τινός, «εἰς χρήματα», 3, 4· τὸ εὐποιητικὸν = εὐεργεσία Πλούτ. στωϊκ. ἐναντ. 38.

Εὐ ποίητας, 2 (ποιέω)· καλῶς ἠξιεργασμένος· -πύλαι Ἰλ. ε, 466 (κάλλιον χωριστὰ νὰ γράφητε)· -Ὀρόνος Ὀδ. υ, 150 - εἴματα, ν, 369 «πυράγρη εὐποίητος», γ, 433· τὸ δὲ θηλ. ἐν χρήσει καὶ εὐποιητή.

Εὐ-ποιΐα, ἡ (εὐποιός)· τὸ εὐεργετεῖν, ἡ εὐεργεσία, beneficentia.

Εὐ-ποίκιλος, 2· πολὺ ποικίλος, παρδαλός· -ἄνθος Ἀνθ. Λεων. Tap. 30 (6, 154), varius.

Εὐ-ποιός, 3· εὐεργετικὸς Ἡσύχ. ἀντὶ τινός.

Εὐ-πόκος, 2 (πόκος)· καλὸν ἔχων μαλλί, νομεύματα Αἰσχ. Ἀγ. 1390.

Εὐπολαΐδης· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.

Εὐπολλία, ἡ· τῷ ἑορτ. Ἐπιγρ.

Εὐπολλίμεια ἡ (= εὐτυχὴς ἐν πολέμῳ)· θυγ. Μυρμιδόνος ἐκ Φθίας καὶ μητ. τοῦ Αἰθαλίδου Ἀπολ. Ῥ.

Εὐ-πολέμητος, 2· εὐκόλως δυνάμενος καταπολεμηθῆναι Πολυδ. 1, 158.

Εὐ-πόλεμος, 2· καλὸς, εὐτυχὴς ἐν πολέμῳ Ὁμ. ὅμν. 7, 4· - πόλις Ξεν. π. πρόσοδ. 4, 51· «τοὺς στρατιώτας εὐπολέμους διατάττειν» Δ. Κάσ. 78, 38, bellicosus.

Εὐ-πολιόρκητος, 2· εὐκόλως δυνάμενος νὰ πολιορκηθῇ, ἀντίθ. τῷ δυσπολιόρκητος.

(Εὐ-πολις, ιδος, ὁ· πολλάς, ὡραίας πόλεις ἔχων Πολυδ. 9, 27).

Εὐπόλεμος· 1) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων ἰωνικὸς Ἐπιγρ. 6) ἀδελφὸς Ἀριζήλου, διδάσκαλος τ. γυμναστικῆς Αἰσχιν. 2) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 3) Ἀργεῖος ἀρχιτέκτων Παυσ. 4) στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου Δ. Σικ. 5) Σικελιώτης α) υἱὸς τοῦ Ἱκέτα Λεοντῖνος Πλουτ. 6) Καλακτῖνος Κικ. 6) Μακεδὼν Ἐπιγρ. 7) Ἰουδαῖος, υἱὸς Ἰωάννου τινὸς Ἰώσ. 8) συγγραφεύς τις περὶ πολεμικῆς τέχνης Ἀρρ. 9) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὔ-πολις, ιδος, 2· καλὰς, ὡραίας ἔχων πόλεις Πολυδ. 9, 27.

Εὔπολις, ιδος, αἰτ. ιν ελ. - πολι· 1) Ἀθηναῖος· α) υἱὸς Σωσιπόλιδος, ποιητ. τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος Ἀριστοφάνους, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις Ἀριστ. 6) ἀδελφὸς Θρασύλλου καὶ Μνήσονος Ἰσαΐ. γ) Ἀφιδναῖος Ἐπιγρ. 2) Σάμιος Διοσκ. 3) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης Ἐπιγρ.

Εὐπόμπη, ἡ· Νηρηὶς Ἡσ.

Εὐπομπίδας· τὸ· ἐμολκίδης.

Εὔπομπος· 1) Σάμιος Φωτ. 2) Ὀρχομένιος· 3) ζωγράφος Σικυώνιος Πλίν.

Εὔ πομπος, 2 (πομπή)· εὐτυχῶς ὁδηγῶν, ἀγαθὸς ὁδηγός, κυβερνήτης· -τύχη Αἰσχ. Εὐμ. 93.

Εὐπόρα· γεν. ὄν. Ταιναρ. Ἐπιγρ.

Εὐ πόρευτος, 2 (πορεύομαι)· εὐκόλως, ἐλαφρῶς πορευόμενος Σχολ. Λυκοφρ. 686· 2) δι' οὗ τι εὐκόλως πορεύεται, ἀντίθ. δυσπόρευτος καὶ ἄπορος, pervius.

Εὐ-πορέω· εἶμαι εὔπορος, ἔχω ἀφθονίαν τινός, τὸ μὲν μετὰ γεν. «πραγμάτων καὶ ῥημάτων εὐπορεῖσθαι» Πλατ. Ἴων 536· -λόγων, Τιμ. 26· -χρημάτων Ἀντιφαν π. Ἀθην. 1, 3· -σίτων Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 19· -ἀργυρίου Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 20· -ἐφοδίων Πλουτ. Θεμιστ. 11· τὸ δὲ μετὰ αἰτ. - τροφὴν Ἱπποκρ. - λόγους Θεμιστ. σπαν. μετὰ δοτ., Πολύβ. 1, 17, 2, ἢ ἀπολ. «χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν πλεῖσταν κέκτηνται, δ', ὅ τι πόλεμος καὶ τἄλλα εὐπορεῖ» Θουκ. 5, 31 καὶ «τοὺς μὲν εὐπορεῖν, τοὺς δὲ ἀπόρους εἶναι» Ξεν, ἐν γέν. «οἷός τι εἶμι», = εἶμαι εἰς κατάστασιν Θουκ. 6, 44· 13. Πλατ. εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ ἀποτριβῶ εἴς τι «εὐπορῶ ὅ τι λέγω» = εἰξεύρω καλά τί νὰ εἰπω, Ἴων 532· «εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς ὧδε ἀκοῦσαι», Γοργ. 478· «εὐπορῶν πολλὰ λέγει περὶ τοῦ αὐτοῦ», Φαῖδρ. 235· «οὐδὲν ἂν ἴσως εὐπορεῖην λέγων», νόμ. 1, 624 καὶ μτγν. 2) ἐνεπορίζω, παρασκευάζω τι, ταρίχριον Ἰσαΐ. 7, 8· «μνᾶς ἐνεπορεύσατο» Δημ. 33, 7· «σιτοπομπίαν

τοῖς στρατιώτοις», 23, 155· «ἐμιάθειαν τοῖς ἀκούουσιν», Λουκ. ἱστ. συγγρ. 53· προσέτι «ἔπάγω «πιθανὸς ἀποδείξεις» Δ. Σικ. 2,31 ὅμ. ἀπόλ. «ἀπό τινος πλουτίζομαι» Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 4· ὡς «ἵππων εὐπορήσαντες νυκτὸς ἀπέδρασαν», Ἑλλ. 1, 1, 10 3) τὸ μέσον μὲ σημ. ἐνερ. γ. 1) «τοὺς στρατιώτας εὐπορεῖσθαι τῶν ἐπιτηδείων» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 23· - χρημάτων Πολυδ. 1,66,5· καὶ «ταῖς χορηγίαις» 5, 43, 8 καὶ ἀπόλ. Ἀθην. 6,275.

Εὐ-πόρημα, τό· βοηθητικὸν μέσον, ὠφέλημα, εἰς τῷ πλ. Ἀλκ. σοφιστ. σ. 678, 3.

Εὐ-πόρητος, 2 (πορθέω)· εὐκόλως καταστρεφόμενος ἀρ. λαξ.

Εὐ-πορία, ἡ (εὔπορος)· ἡ τοῦ εὐπόρου κατάστασις, εὐκολία τοῦ ποιεῖν τι· «ναῦς γὰρ εὐπ. ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν»=ἦτο δυνατὸν ἐκεῖ πλοῖα νὰ ναυπηγηθῶσιν Θουκ. 4, 52· «πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται καὶ πλέετε ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε πάλαι» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 37· «εὐπορία ἀνθρώπῳ τοῦ βίου γίγνεται» Πλατ. Πρωτ. 321· «αἱ εἰς τὸν βίον εὐπορίαι»=τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα Δ. Ἀλ. ἡ εὐπορία ἄνευ προσθήκης σημ. τὰ μέσα τοῦ ζῆν, τὰ εἰσαγόμενα Πλούτ. καὶ Πολυδ. 1, 51· ἐν γέν. ἡ παρ' ἀλλήλων εὐπορία=ἀμοιβαία ὑποστήριξις Ἰσοκ. 6, 67· «-τῆς τύχης»=εὐμένεια Θουκ. 3, 45· ἐν γέν. περιουσία, πλούτη, ἀφθονία «ταχὺν ἄρθρονος εὐπ.» Ἀγαθ. 71 (9, 365) μτφ. ἐπὶ πνεύματος, ἀντίθ. ἀμηχανία, ἀπορία Πλάτ. Φιλ. 15, copia, subsidium, facilitas.

Εὐπορία, ἡ· 1) πόλ. ἐν Βισαλτίᾳ τῆς Μακεδονίας Πτολ. κάτ. Εὐποριεὺς Στ. Βυζ. 2) ἐπίθ. Ἀρτέμιδος ἐν Ῥόδῳ Ἡσύχ 3) ὄν. πλοίου ἀττικοῦ· 4) γυν ὄν. Ἀθηναίας, Ἡρακλειώτιδος, Ὀλυμπίας ἐκ Θίσβης Ἐπιγρ.

Εὐ-πορίζω, ἰσφ. γρ ἀντὶ εὐπορέω ἐν μτθ. σημ. πρβλ Λοβεκ. εἰς Φρυν. 595.

Εὐ-πορι-στία, ἡ (εὐπόριστος)· εὐκολία τοῦ προσπορίζειν τι μτγν.

Εὐ-πόριστος, 2 (παρίζω)· εὐκολοαπόκτητος, ὃν δύναταί τις ἔχειν ἄνευ πολυτελείας Κικ. πρ. Ἀττ. 7, 1, 7· - τὰ εὐπόριστα, ὁηλ. φάρμακα=τὰ οἰκιακά, ὀλιγοέξοδα ἰατρικὰ Πλούτ. Λουκουλλ. 40.

Εὐπόριστος· κύρ. ὄν. Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Εὐπορίων, ωνος· 1) Ἀθηναῖος· 2) Τήνιος 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὔ-πορος, 2 (πόρος)· ἐπιτήδειος πορεύεσθαι· «ἡ ῥᾳδία καὶ εὔπ. ὁδὸς»=εὐκολοδιάβατος Πλάτ. πολ. 1,328· καὶ «εὔπορόν ἐστιν»=εἶνε καλὴ ὁδὸς Ξεν. Ἀν. 3, 5, 17· μτφ. «ἄτης ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον»=ἀκίνδυνον Αἰσχ. ἱκ. 465 ἐν γέν. εὐκολοαπόκτητος· «παρ' ἡμοῦ δ' ἔστι ταῦτ' εὔπορα»=ἕτοιμα Ἀριστ. πλ. 522· «πλεῖστον μέλι καὶ εὐπορώτατον» Πλατ. πολ. 8,564· οὕτω μάλιστα κατ' οὐδ. «Θεσσαλίαν εὔπορον ἦν οἰκεῖναι» Θουκ. 4, 78· «παρασκευάζεσθαι εὐπορώτερον ἦν» Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 10· 2) εὔκολος, καλῶς βαδίζων - γλῶττα = εὔστροφος Ἀριστ. ἵππ. 637· «εὔποροι πλάται» Εὐρ. Ἰ. Α. 765· «ἐς τὴν Ἑλλην δίαιταν ἰσμὲν εὐπορώτατοι» Ἀριστ. σφ. 1112· «διδάσκαλος ἐν τοῖς ἁμηχάνοις εὐπορώτατος» Εὐρ. ἀποσπ. «σαμφέρον καὶ εὔπορον» Πλατ. Κρατ. 519· «εἰ οὖν τις ἐμοῦ εὐπορώτερος, τί οὐκ ἀπεκρίνατο», Φαιδ. 86· «-πρὸς ἔργον», Πρωτ. 348· ὃ. ὁ μὴ στερούμενος μέσα ἢ τρόπους τοῦ πράττειν τι, ἐπιτήδειος· «οἱ πονηροὶ συζυγέντες εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίγνονται»=εὐκολώτερον δύνανται νὰ πράττωσι τὸ κακόν Ξεν. οἰκ. 9, 5· «δοκοῦσιν εὐπορώτεροι ἐνίοτε γίγνεσθαι οἱ ἄνθρωποι ἁμαρτάνοντες»=ἐπιτηδειότεροι, φρονιμώτεροι Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 10· καὶ ἐπὶ ἐξωτ. ἀγαθῶν, πλούσιος, «πόλιν τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην»=εἰς πάντα δαψίλειαν ἔχουσαν Θουκ. 2, 64· ἐπιρ. εὐπόρως ἔχειν=καλῶς διακεῖσθαι, apte.

Εὔπορος· 1) Ἀθηναῖος· 2) Μιλήσιος Ἐπιγρ. 3) ἄλλ. ὡσ.

Εὐ-πορφῦρος, 2 (πορφύρα)· καλὸν πορφυροῦν, ἁλικὸν ἔχων χρῶμα Σχολ. Θεοκρ. 5,96.

Εὐποσία, ἡ· 1) γυνή τις ἐκ Θίσβης· 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐποσιάρχης· (ἡ λέξ. φαίνεται ἄγνωστος).

Εὐ-ποτμέω (πότμος)· εὐτυχῆ μοῖραν ἔχω Πλουτ. Αἰμίλ. 26.

Εὐ-ποτμία, ἡ· εὐτυχία, καλὴ μοῖρα Λίλ. Ἰ. Ζ. 11, 40.

Εὔ-ποτμος, π. 2· καλὴν ἔχων μοῖραν, εὐτυχής - αἰὼν Αἰσχ. Ἀγ. 237 ὑπερθ. Σοφ. εἰς δὲ τοὺς πεζοὺς μόνος ὁ Πλουτ. ἔχει τὸ συγκρ. π. διακρ. κόλ. καὶ φίλ. 23· ἐπίρ. εὐπότμως ἀρ. λεξ. felix, fortunatus.

Εὔ-ποτος, 2 (πίνω)· καλός, νόστιμος εἰς τὸ πίνειν, πόσιμος· - γάλα, - βίος Αἰσχ. Περ. 603, Πρ. 814· παρ' Ἀθην. ἐπὶ ποτηρίου· «εὐποτώτατα ἐκπώματων»=ἐξ ὧν εὐκόλως καὶ τερπνῶς δύναταί τις νὰ πίνῃ, 11,482.

Εὔ-πους, ποδος, 2 (ποῦς)· καλοὺς ἔχων πόδας, ταχύπους· - ἵππος, -κύνες Ξεν. ἱππ. 1,3· - ἁρμονία = ὡραίους ἔχουσα μετρικοὺς πόδας Παυλ. Σιλ. 48 (6, 54).

Εὐ-πράγέω (πραγ-, πράττω)· εὐτυχῆς εἶμαι, ζῶ εὐτυχῶς· «πόλις εὐπραγοῦσα», ἀντίθ. τ. «σφαλλομένη» Θουκ. 2,60· περὶ ἀψύχ. πραγμ. «δένδρον εὐπραγοῦν»=εὐθυνοῦν· «οὐκ εὐπραγούσης τῆς ἀγορᾶς»=οὐκ οὐσῶν τροφῶν Πολυδ. 1, 53.

Εὐ-πράγημα, τὸ (εὐπραγέω)· εὐτυχὲς ἐπιχείρημα Ἀπτ. Καρχ. 4.

Εὐ-πραγής, 2 (πρᾶγος)· εὐτυχής, συγκρ. εὐπραγότερος Σουΐδ. ἐπίρ. εὐπράγως μτγν.

Εὐ-πραγία, ἡ (εὐπραγής)· 1) εὐπραξία, ἰων. εὐπρηξίη, π. εὐπραξις, εως· εὐτυχία ἐν τῷ πράττειν, εὐτυχὴς ἔκβασις· ἐν γέν. εὐτυχία Πινδ. Ὀ. 8, 14· 2) τὸ καλῶς, ὀρθῶς πράττειν· «περὶ ἀβλημάτων εὐπραγίαν οἱ ἄβληται εὐτυχέστατοι» Πλατ. Εὐθυδ. 279· «οὐ μόνον εὐτυχίαν ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ἡ ἐπιστήμη παρέχει ἐν πάσῃ κτήσει τε καὶ πράξει», 281· τὴν διαφορὰν τῆς εὐπραγίας καὶ εὐτυχίας ὑδὲ π. Ξεν. ἀπ. 3, 9.

Εὖ-πρακτος, 2 (πράσσω)· εὔκολος νὰ πραχθῇ, νὰ διεξαχθῇ· «ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ, ἐάν τι δύνωμαι ἀγαθὸν διαπράξασθαι» Ξεν.

Ἀν. 2, 3, ἰων. εὐπρηκτα κ(λευθα· 2) εὐπραγής.

Εὐ-πραξία, ἡ· εὐπραγία· 1) εὐτυχία ἐν τῷ πράττειν, ἐν γέν. εὐτυχία· «πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ» Αἰσχ. Ἑπτ. 206· 2) τὸ καλῶς, ὀρθῶς πράττειν Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 5.

Εὐπραξία· γεν. ὄν. Ἐπιγρ. καὶ Εὐπράξιον.

Εὐπραξίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. τῷ ἐπομ.

Εὐπράξιος· 1) Ἰερεύς, φίλος τοῦ Γρηγορίου Ἀνθ. 2) διδάσκαλός τις τῆς μνημονικῆς ἐπὶ Ὀδαλεντινιανοῦ Μαρκελλίν.

Εὐ-πραξις, ἡ· εὐπραξία· «πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις» Αἰσχ. Ἀγ. 246, ὅπερ κάλλιον κεχωρισμ.. εὖ πράξις.

Εὔπραξις, ἰδος· Θηβαία τις Ἐπιγρ.

Εὐ-πράσσω, γραπτέον εὖ πράσσω.

Εὐ-πρεμνος, 2 (πρέμνον)· καλὸν ἔχων στέλεχος· - δρῦς Λεων. Ἀλ. 12 (6, 221)· «εὐπρέμνοις, εὐστελέχοισιν» Παύχ.

Εὐ-πρέπεια, ἡ· χάριεν σχῆμα, ἀξία, ὡραιότης, ἀντίθ. τῷ ἀπρέπεια Πλατ. Φαιδρ. 274· - σώματος Αἰσχίν. 1, 333· - τῆς ψυχῆς Πολύβ. 1, 4, 8· πάντοτε ὅμως ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μᾶλλον τὸ κόσμιον καὶ πως κατ' ἐπιφάνειαν· «μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ εὐπρεπείας» Πλάτ. Φαιδ. 92· ὅθ. «εὐπρεπείᾳ λόγου» Θουκ. 3, 11 (καὶ 3, 82· ἴδε καὶ εὐπρεπής), ὡς ὁ Πλάτ. Εὐθυδ. 305 λέγει· «ὁ λόγος ἔχει εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν»· οὕτω «δι' εὐπρέπειαν καλεῖσθαι» = τὸ καλεῖσθαι μέ τι, ἀποσκεπάζον τὸ σφάλμα ἢ ἐλάττωμα Πλουτ. Ἀριστειδ. decentia, pulchritudo.

Εὐ-πρεπής, 2 (πρέπω)· εὐσχήμων, προσηκων, κόσμιος Αἰσχ. Πέρ. 817· - ἄνδρα (δηλ. ἐξελθεῖν) εὐπρεπέστερόν ἐστιν», Χο. 653· καὶ μετὰ τῆς συνηθ. ἔλξ. «ἐμοὶ μέντοι ἐπισταμένῳ αὐτὰ εὐπρεπέστερός ἐστιν (δηλ. ὁ λόγος) λέγεσθαι» = δὲν ἁρμόζει εἰς ἐμὲ νὰ εἴπω Ἡρ. 2, 47· «νοσήματος ῥηθῆναι οὐκ εὐπρεποῦς» Ἰσοκ. 12, 207· ἰδ. ἐπὶ ἐξωτ. ὄψεως, εὐσταλής, ὡραῖος, κομψός· - λαὸς Αἰσχ. Ἑπτ. 89· «μεγέθει εὐπρεπεστάτη», Πέρσ. 180· «γυνὴ εὐπρεπὴς ἰδεῖν» Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 22· «εὐπρεπεστάτη τελευτή»=ἔνδοξος, ἐπιφανής, Θουκ. 2, 44· «τὰ πηγαῖα ὕδατα κοσμοῦντες φυτεύμασι καὶ οἰκοδομήμασιν εὐπρεπέστερα ποιοῦσι» = ὡραιότερα τὴν ὄψιν Πλατ. νόμ. 6, 761· ἰδ. ὁ ἐξωτερικὴν ὄψιν ὡραίαν ἔχων χωρὶς πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς νὰ ἦνε τοιοῦτος, ὡς «τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου» Θουκ. 3, 38· πάνυ, τὰ ὡραῖα καὶ ἀξιοπιστα ἦχεῖ Πλατ. πολιτ. 296· - εἰλία = ὑπισθεν ὡραίου τινὸς ὀνόματος κρυπτομένη Θουκ. 3, 82· «ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς» = κατὰ πρόφασιν 7, 57· ὅθ. ἀντίθ. τῷ ἀληθής Λουκ. Συρ. θεά, 16· πρβλ. εὐπρέπεια· Ἠπίρ. εὐπρεπῶς=ἁρμαζόντως· - εἶπε Αἰσχ. Ἀγ. 602· «ὡς εὐπρεπέστατα τιθέναι» Πλάτ συμπ. 198· κατὰ τὸ φαινόμεναν Θουκ. 6, 6, decorus.

Εὐ-πρεπής· 1) ἡνίοχος ἐν Ῥώμῃ· 2) ὄν. πλοίου Ἀττικοῦ.

Εὐπρέπιος· Ἀλεξανδρεύς τις Σουΐδ.

Εὐ-πρεπτος, 2· εὐπρεπὴς Αἰσχ. ἐκ. 703.

Εὐ-πρηκτος, ξία, ἰων. ἀντὶ εὐπρακτος, -ξία.

Εὐ-πρήσσω, μόν. «εὐπρήσσουσιν ἔλαστα» = ἐφρόντιζον διὰ κάθε τι, ἐξετέλουν πιλῶς Ὀδ. 9, 239.

Εὐ-πρηστος, 2 (πρήθω)· εὐκόλως ἀναπτόμενος καὶ καιόμενος· ὁ Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἐξηγοῦσιν εὐφύστητος ἐπὶ φυσητηρίου· «φῦσαι ἐν χαόνοισιν ἐφύσων παντοίην εὐπρηστον ἄϋτμὴν ἐξανιεῖσαι» Ἰλ. σ, 471, κατ' ἐνερ. σημ. = φύσημα, ὅπερ ἀφάρμα τὸ πῦρ ἀνάπτει, ζωπυρεῖ· ἴδε Βουτμάν. λεξ. 1, σ. 105.

Εὐ-πρήων, ωνος (πρηών)· ὡραῖα ἔχων ἀκρωτήρια Παῦλ. Σίλ. Ἀμβ. 247, sagena.

Εὐ-πριστία, ἡ (εὔπριστος)· τὸ εὐκόλως διασχίζεσθαι Σχολ. Ἰλ. θ, 98.

Εὐ-πριστος, 2 (πρίω)· καλῶς διὰ τοῦ πρίονος πριωνισμένος, εὐκολοπριώνιστος Ἱππουκρ.

Εὐ-προαίρετος, 2 (προαιροῦμαι)· ἀγαθῆς ὢν προαιρέσεως, Ἀρτεμίδ. 2, 37, promptus.

Εὐ-πρόδομος, 2· λίαν πρόθυμος μτγν. olacer.

Εὐ-προ-όρατος, 2 (προοράω)· εὐκολοπρόσβλεπτος, perspectus.

Εὔπροπος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-πρόσδεκτος, 2 (προσ-δέχομαι)· δεκτός, ἀρεστὸς Ν. Δ. καὶ Πλουτ. πολ. παραγγ. 4· καλῶς ὑποδεχθεὶς Σχολ. Ἀριστ. 1052, acceptus.

Εὐπρόσδεκτος· Ποντηΐδὶς τις Ἐπιγρ.

Εὐ-πρόσ-εδρος, 2· εὐπάρεδρος Ν. Δ. assiduus.

Εὐ-προσ-ηγορία, ἡ (προσήγορος)· φιλοφροσύνη· «ἔστι δὲ - τὸ τοὺς λόγους οἰκείως ἐντυγχάνειν» Ἰσοκ. Δημ. 20, affabilitas.

Εὐ-προσ-ήγορος, 2· φιλικὰ συνομιλῶν, συναναστρεφόμενος, φιλόφρων· - στόμα Εὐρ. Ἰκ. 873· - φρήν, Ἀλκ. 791· - λόγῳ Ἰσοκ. 1, 20· «ἅπασιν εὐπροσηγόρως προσενεχθῆναι καὶ ὁμιλῆσαι» Δ. Ἀλ. ῥητ. 5, 4, affabilis.

Εὐ-πρόσ-θετος, 2 (προστίθημι)· εὐκολοπρόσθετος Ἱππουκρ. εὐπρόσθετος τροφή, εὐεξανάλωτος, σ. 389.

Εὐ-πρόσ-ιτος, 2 (προσέρχομαι)· εὐκολοπλησίαστος· - χωρίον Στράβ. - 12, 545· - νῆτος Λουκ. ἀλ. Ἱστ. 2, 44· - πράγματα, = περὶ ὧν τις δὲν φοβεῖται Αἰλιαν. accessibilia, gratiae Ἠπίρ. - ως = εὐπροσηγόρως Πολυδ. 5, 139.

Εὐ-πρόσ-οδευτος, 2 (προσοδεύω)· καλὰ φέρων εἰσοδήματα Γεωπ.

Εὐ-πρόσ-οδος, 2· ὅπου τις εὐκόλως δύναται νὰ προσέλθῃ, ἐπὶ τόπων Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 24· «τὰ εὐπροσοδώτατα (χωρία)», Ἀν. 5, 4, 30· «ἐκάθισε τὸ στράτευμα, ἔνθα ὥρτο εἶναι εὐπροσοδώτατον ὅσα δεῖ προσκομίζεσθαι» = ὅπου πᾶν τὸ παρασκευαστέον εὐκόλως ἠδύνατο νὰ προσπορισθῇ, Κυρ. 6, 1, 23· - ἐπὶ πρασώπων, εὐπροσήγορος πᾶσιν· Θουκ. 6, 57. Ἠπίρ. εὐπροσόδως Πολυδ. 5, 139.

Εὐ-πρόσ-οιστος, 2 (προσφέρομαι)· εὐκολοπλησίαστος· «- ἄττης (ἔκδασις· Εὐρ. Μηδ. 274 = εὐπιβούλευτος καὶ ῥᾴδια πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτὴν Σχολ. αὐτοῦ.

Εὐ-προσ-ομίλητος, 2 (προσομιλέω)· εὐκοινώνητος, ὁμιλητικός, «ὁ ἦθος ἐν συνουσίᾳ καὶ ἀστεῖος» Β. Ἀν. 37.

Εὐ-προσ-όρμιστος, 2 (προσορμίζω)· νῆσος = ἐπιτηδεία νῆσος πρὸς εὔκολον ἀπόβασιν Δ. Σικ. 5, 13· - λιμὴν Πολυδ. 1, 100.

Εὐ-πρόσ-ρητος, 2· εὐπροσήγορος, Πολυδ. = τῷ ἑπομ.

Εὐ-πρόσ-φθεγκτος, 2· εὔηχος Ἡσύχ.

Εὐ-πρόσ-φορος, 2 (προσφέρω)· εὔκολος, ἡδὺς εἰς ἀπόλαυσιν, εἰς γεῦσιν Ξενοκρ. περὶ ἰχθύων «εὔχυλον καὶ εὐπρόσφορον ἡ ἐκεῖ δίαιτα δίδωσι» Ξενοκρ. 7, 9· 2) καλός, «εὐπρόσφορος ἐν λόγοις ἐν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ» = εὐκόλως καὶ ἐλευθέρως λαλῶν τὰ λατινικὰ Ἡρῳδ. 8, 3, 7, facundus.

Εὐ-πρόσ-φυτος, 2 (προσφύω)· εὐκόλως συναυξάνων, συνερχόμενος· «εὐπρόσφυτον δ' αἰεὶ τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον» Θεόφρ.

Εὐ-προσ-ωπέω, (εὐπρόσωπος)· ἔχω καλὴν ὄψιν, καὶ φαίνομαι ἀριστὸς Γαλην. καὶ μτγν. ἔτι = εὐφραίνω μτγν.

Εὐ-προσωπία, ἡ· καλὴ ὄψις Δ. Ἀλ. 3, 11.

Εὐ-προσ-ωπό-κοιτος· ὅστις ἡσυχάζων ἔχει φαιδρὸν πρόσωπον (τύχη Αἰσχ. Χο. 963)

Εὐ-πρόσ-ωπον, τὸ· ἀκρωτ. Συρίας Πτολ.

Εὐ-πρόσ-ωπος, 2 (πρόσωπον)· ὡραίαν ἔχων ὄψιν· - μειράκιον = φαιδρὸν ἔχον πρόσωπον Ἀριστ. πλ. 976, μτφ. «οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου» Εὐρ Φοιν. (1336)· «ὑπεκρίναντο οὕτω εὐπρόσωπα» = οὕτω κατὰ τὸ φαινόμενον, οὕτως ὡραίους λόγους· - λόγος Δημ. 18, 149· πρβλ. εὐπρεπὴς Ἐπίρ. εὐπροσώπως (μτγν.) «δέχομαί τινα» = μὲ χαρούμενον, φιλικὸν πρόσωπον Ἀριστοτ. 1, 9, speciosus.

Εὐ-προ-φάσιστος, 2 (προφασίζομαι)· εὐκόλως χρησιμεύων εἰς πρόφασιν· - αἰτία Θουκ. 6, 105, ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ εἰς πρόφασιν, πρὸς τὸ τυχεῖν συγγνώμης Ἀππ. Καρχ. 64.

Εὐ-πρόφορος, 2 (προφέρω)· εὐκόλως προφερόμενος Δ. Ἀλ. συνθ. λεξ. 66, 12· «μίσγοντα κακοφώνοις εὔφωνα, καὶ δυσεκφόρους εὐπρόφορα», 66, 12.

Εὐ-πρυμνής, 2 (πρύμνα)· τῷ ἑπομ. «χάριν, εὐπρυμνὴ φρενὸς» = σχῆμα κατὰ τὸ φαινόμενον σωφροσύνη κεκοσμημένον Αἰσχ. Ἐκ. 967.

Εὔ-πρυμνος, 2· ναῦς καλὴν ἔχουσα πρύμναν Ἰλ. 8, 248.

Εὐ-πρῳρος, 2 (πρῷρα)· ναῦς, καλὴν ἔχουσα πρῷραν, ἔμβολον καλῶς κεκοσμημένον· - πλάτας Εὐρ. Ἰ. Α. 755· μτφ. = εὐπρόσωπος ἀρ. λεξ.

Εὐ-πταιστος, 2 (πταίω)· εὐκόλως προσκρούων, ἐπικίνδυνος Ἱπποκρ.

Εὔ-πτερος, 2 (πτερόν), ὄρνις· μὲ καλὰς πτέρυγας Σαφ. Οἰ. τ. 175· - ὀρνίθιον Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1· - θέμις Εὐρ. Ἴων 1023· - ὀϊστὸς Ὀππ. κυν. 1, 153· - φαρέτρα Βίων 1, 82· τὸ δὲ «γυναικῶν εὐπτέρων» = εὐγενῶν, ἐπηρμένων, καὶ μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων, καὶ ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 800.

Εὐ-πτέρυγος, 2· (πτέρυξ)· τῷ προηγ. Ὀππ. κυν. 3125· - νῆες Σατυρ. Θ 6 (10, 6).

Εὐ-πτησία, ἡ (ἵπταμαι)· ἐπιτηδειότης εἰς τὸ ἵπτασθαι Ἀρτεμιδ. 5, 69.

Εὐ-πτόητος, 2 (πτοοῦμαι)· εὐκόλως φοβούμενος, ταραττόμενος· «πρὸς ἅπαν» μετὰ τοῦ φοβεροῦ Πλουτ. συμπ. 2, 8.

Εὐ-πτοίητος, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτ. 78.

Εὐ-πτόλεμος, π. 2· εὐπόλεμος Κ. Σμ. 5, 320.

Εὔ-πτορθος, 2 (πτόρθος)· ὡραίους ἔχων κλάδους, εὔκλαδος Σουΐδ. ἐπὶ κεράτων Ἐπιγρ. ἀδ. 283 (Πλαν. 96), ramosus.

Εὐ-πυγία, ἡ (πυγή)· ὡραιότης, εὐσαρκία τοῦ ὀπισθίου κώλου Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13, 608, pingues clunes.

Εὔ-πυγος, 2· καλοὺς ἔχων γλουτούς, καλλίπυγος Πολυδ. 2, 184.

Εὐ-πυνδάκωτος, 2 (πύνδαξ)· ἔχων καλὸν πυθμένα· - ποτήρια Λουκ. Λεξιφ. 13.

Εὔ-πυργος, 2· ὑπὸ καλῶν ὠχυρωμένος πύργων· - Τροίη Ἰλ. κ, 71· - πόλις Ἡσ. ἀσπ. 270· «Αἰακιδῶν ἕδος ἠδέ.» Πινδ. Ν. 4, 12 οὕτω καὶ π. μτγν. - τείχη Εὐην. 14 (9, 62).

Εὐπῠρίδαι, ὧν, οἱ· δῆμος τῆς Λεαντίδος φυλῆς, τρίκωμος μετὰ τῶν Κρωπιδῶν, καὶ Ἠλίκων συνάμα Ἡσύχ. ἐν. Εὐπυρίδης· Ἐπίρ. ἐξ, εἰς, ἐν Εὐπυριδῶν Στ. Βυζ.

Εὔ-πῡρος, 2 (πυρός)· σιτοφόρος Πολυδ. 9, (62).

Εὐ-πῡρο-φόρος, 2· τῷ προηγ. Στραβ. 5, 4, 2.

Εὐ-πῡρωτος, 2 (πυρόω)· εὐκόλως ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναπτόμενος· - πεύκη Θεοφρ.

Εὐ-πώγων, ωνος, 2 (πώγων)· ὁ καλὴν ἔχων, εὐμεγέθη γενειάδα Λουκ. 23 (11, 430)· «-δράκοντος κεφαλή» Ἀνθ. Πυθειδιππ. 15 (66)· π. δὲ τοῖς π. «εἰπ τις εἴρηται, ἀλλ' ἔστι σφόδρα εὐτελὲς» Πολυδ. 2, 88· - ἕξαλος Ἀνθ. Παλ. 9, 99, 1· - τράγος, Λουκ. 23 (11, 430), barbatus.

Εὐπώγων· ἀνδρ ὄν. Ἐπιγρ.

Εὔ-πωλος, 2 (πῶλος)· τόκος πολλοὺς καὶ καλοὺς ἔχων ἵππους, π. Ὀμ πάντοτε ἐπίθ. τῆς Τροίας «Ἴλιον εἰς εὔπωλον» = καλοῖς ἵπποις χαίρουσαν, ξ, 71· - Θεσσαλία Ὀρφ. Ἀργ.

Εὐ-ῥᾰθά-μιγξ, ιγγος, (ῥαθάμιγξ)· πολύ, δυνατὰ στάζων· - ὀπώρα Νόν. 5, 258.

Εὐραί, ῶν, αἱ· τὰ τῷ ἄξονι ἐγκείμενα σιδήρια καὶ τριβόμενα ὑπὸ τοῦ τροχοῦ Πολυδ.

Εὐράμβιν· γωρίον τι Ἐπιγρ. μτγν.

Εὐρᾰξ Ἐπίρ. (εὖρος)· ἢ παρὰ τὸ εὐρὸς = κατὰ πλάτος, Σχολ. ἢ πλαγίου, πλαγίως παρὰ τὸ πλευρὸν Ἰλ. λ, 251· «εὐράξ, πατάξ», ἀναφώνησις πρὸς ἀποσόβησιν τῆς Ἴριδος Ἀριστ. ὄρν. 1251.

Εὐ-ραπτος, 2· τῷ ἑπομ Σχόλ. Ὀδ. 6, 351.

Εὐ-ῥᾰφής, 2, π. εὐῤῥαφής, (ῥάπτω) καλῶς, ἀφιγκτὰ ἐῤῥαμμένος· - δοῦροι Ὀδ. 6, 354· «γενύων σφίγκτορ' εὐῤῥαφέα» = καὶ ὡς συνδεδεμένον Κ. Μαιν. 6 (6, 233).

Εὐρίας· Ἀχαιῶν πρεσβευτής· «αἱ περὶ τὸν Εὐρίαν» Πολύβ.

Εὐ-ρεής, 2, ἐπ. εὐῤῥεὴς (ῥέω)· ὁ καλῶς, ἀφθόνως ῥέων, γυνάμενος, ἡ γεν. εὐρείος ἢ εὐρῆος Ἡσ. ἀσπ. 12, 2.

Εὐ-ρειθρος, 2 (ῥεῖθρον)· τῷ προηγ. - ποταμὸς Μανθ. 1, 141.

Εὑρεῖν, ἀόρ β'. ἀπαρ. τοῦ εὑρίσκω, ἐπ. εὑρέμεναι.

Εὐριπίδης· Εὐριπίδης Ἐπιγρ.

Εὐρρείτης, ἐπ. Εὐῤῥείτης, ὁ· καλῶς ῥέων Ἰλ. ζ, 84· - Σιμόεις Εὐρ. Τρωσ. 809 - οἶνος Φιλυξ. ἐν Ἀθην. 2, 35· εὐρεὴς ὁ ἴδε.

Εὐ-ρειτος, 2· καλῶς ῥέων· ἴδε τὸ προηγ.

Εὑρέκτης· Ἀθηναῖός τις Ἀρχ. Ἐφ.
Εὕρεμα, τό· εὕρημα μτγν. inventum.
Εὑρέμεναι· τὸ εὑρεῖν.
Εὑρεσι-έπεια, ἡ (εὑρεσιεπής)· εὑρίσκειν, σχηματίζειν λέξεις ἀρχ. λεξ. verbositas.
Εὑρεσι-επέω· εὑρίσκω, σχηματίζω λέξεις Κύριλλ. garrio.
Εὑρεσι-επής, 2, ὀρθότ. εὑρησιεπὴς (εὑρίσκω, ἔπος)· ἐπινοῶν, ἐφευρίσκων λέξεις καὶ ᾠδὰς ἢ ποιήματα Πινδ. Ὀ. 9,86, συνήθ. πολύλογος =τῷ εὑρεσιλόγος, loquax.
Εὑρεσι-κάκος, 2· ἐφευρίσκων, προξενῶν κακὸν Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 497.
Εὑρεσι-λογέω, ὀρθότ. εὑρησιλογέω, (εὑρεσιλόγος)· λέξεις, λόγους ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω ἵνα τι διασαφήσω, ἀποδείξω, ἐξαπατήσω τινά Πολυδ. ἐν Ἀθην. 5, 193.
Εὑρεσι-λογία, ἡ, ὀρθότ. εὑρησιλογία· ἐπιτηδειότης εἰς τὸ ἐφευρίσκειν καὶ ἐπινοεῖν λόγους, λέξ. πρὸς ἀπόδειξίν τινος, μάλιστα δὲ πρὸς ἐξαπάτησιν «διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὑρεσιλογίας», Πολυδ. 18, 29, 3· - ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόδειξις, ὁ λόγος Στράβ. facundia.
Εὑρεσί-λογος, 2 (περὶ τοῦ τόνου ἴδε Λοβέκ. Φρύν. 770)· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπινοεῖν λόγους πρὸς ἀπόδειξιν, φενακισμόν τινος «ἦν εὑρεσιλογώτατος ἁπαντῆσαι εὐστόχως» Δ. Λατρ. 4, 37, εὔγλωττος· ἀλλὰ = καὶ φλύαρος, ἀρ. λεξ. disertus.
Εὑρεσιο-λογία, ἡ· εὑρεσιλογία· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρυν. 446.
Εὑρέσιος· ἐπών. Διὸς ὡς προστάτου τῶν ἐφευρίσεων (Δ. Ἁλ. 1, 39), inventor.
Εὕρεσις, ἡ (εὑρίσκω)· «εὕρεσίς ἐστιν ἐπίνοια νοημάτων ἁρμοδίων τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι» Δ. Ἁλ. Δημ. ὁ τύπ. εὕρησις σπάν. κ. μτγν. inventio.
Εὑρεσί-τεχνος, 2 (τέχνη)· ἐπινοητὴς τεχνῶν Ὀρφ. ὕμν. 31, 14, inventor artium.
Εὑρετέος, 3 (εὑρίσκω)· πρέπει νὰ εὑρεθῇ Ἀριστ. νεφ. 728, inveniendus.
Εὑρετής, ὁ· εὑρίσκων, «οὔτε εὑρετής, οὔτε μαθητής» Πλατ. Λαχ. 186· «- τῶν βελτίστων» Ἰσοκ. 2, 27· περὶ τοῦ τόνου ἴδε Ἀρκάδ. 26, 17, inventor.
Εὑρετικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ εὑρίσκειν Πλάτ. συμπ. 209· «τὸν ἀκούσαντα εὑρετικώτερον ἀπεργάζεσθαι», πολιτ. 286· «- τῆς ὀηλώσεως», 287· «- πρὸς πᾶν τὸ χρήσιμον» Δ. Σικ. 3, 69.
Εὑρέτις, ιδος· Θηλ. τοῦ εὑρετής, αἰτ. εὑρέτιν, inventrix (κατὰ δὲ τοῦ τονισμοῦ λέγει ὁ Δ. Σικ. 1, 25).
Εὑρετός, 3· ρ. ἐπίθ. τοῦ εὑρίσκω (ὃ ἴδε) Ξεν. ἀπομ. 4, 7, 6.
Εὑρέτρια, ἡ· τῷ προηγ. Δ. Σικ. 5, 67.
Εὕρετρον, τό· ὁ τῆς εὑρέσεως μισθός, τὸ εὑρετικὸ μτγν.
Εὔ-ρητος, 2· εὐκόλως ῥηγνυόμενος Ἀριστ.
Εὕρημα, τό, σπανιώτ. καὶ μόν. μτγν. εὕρεμα (εὑρίσκω)· 1) τὸ εὑρεθέν, τὸ ἕρμαιον· «εἰ δ' ὁ Βακχεῖος θεὸς εὕρημα δέξαιτ' ἐκ τοῦ Νυμφᾶν» Σοφ. Οἰ. τ. 1106· «σῶσαι τόδ' εὕρημα» Εὐρ. Ἰων. 1349· ὅθ. ἀνέλπιστον κέρδος, «τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὑρον εὐτυχέστερον», Μηδ. 553· «εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε», Ἡλ. 606· «ἐκείνοις τοῖς δυστυχοῦσιν εὕρ. εἶναι» Θουκ. 5, 46· «εὕρημα ἐδόκει εἶναι» = κέρδος ἀνέλπιστον Ξεν. Ἀν. 7, 3, 13· «εὕρημα ποιεῖσθαι» = ὡς κέρδος θεωρεῖν τι, 2, 3, 18 «εὕρημα ἔχειν» Ἰσοκ. 9, 26· 2) τὸ ἐπινοηθέν, ἐφευρεθέν, ἡ ἐφεύρεσις ἀριθμῶν καὶ μέτρων, εὑρήματα Σοφ. ἀποσπ. 379· «πολλῶν λόγων» Εὐρ. «πᾶς νόμος εὕρημα καὶ δῶρον θεῶν» Δημ. 15, 16· «- τῆς συμφορᾶς» = θεραπευτικὸν κατ' αὐτῆς μέσον Εὐρ. Ἱππ. 716· «τὰ ἀρρωστήματα τοῖς τῶν ἰατρῶν εὑρήμασι καταπαύεται» Δημ. 26, 26.
Εὐ-ρημοσύνη, ἡ (εὐρήμων)· εὐγλωττία Παυλ. 4, 22, facundia.
Εὐ-ρήμων, 2 (ῥῆμα)· εὔγλωττος, καλλιεπὴς Ἡσύχ. facundus.
Εὑρησι-επής, -λογέω· εὑρεσιεπής, -λογέω.
Εὕρησις, ἡ· εὕρεσις μτγν.
Εὔ-ρητος, 2 (ῥητός)· καλός, εὐκόλως δυνάμενος ῥηθῆναι Λίλ. Φ. Ἱ. 17, 23.
Εὑρήτωρ, ὁ· εὑρετής· «τὴν Ἐρατὼ θαύμαζε τόσης εὑρήτορα τέχνης» (Ἀνθ. 9, 505, «εἰδήμων τέχνης) γρ. ἑορ. inventor.
Εὔ-ριζος, 2, π. ῥίζα (ῥίζα)· καλὰς ἔχων ῥίζας Νικ. ἐν Ἀθην. 15, 683.
Εὔ-ρτν, ινος· π. ἴρρην· τῷ ἑπομ. Ξεν. κυν. 4, 6, κύων Ὀππ. κυν. 1, 463.
Εὔ-ρινος, (ῥίς)· καλὴν ἔχων ῥῖνα, θαῤῥησιν, ἐγκηλασίαν· «- κυνὸς βάσις» Σοφ. Ἀϊ. 8 - κύων Λίλ. Ἱ. φ. 2, 15.
Εὔ-ρτνος, 2 (ῥινός)· καλὸν ἔχιον δέρμα, π. «ἴρρινοι φῶκαι» Ἀπολ. Ῥ. 3, 1299.
Εὐρισιεπής· ἴδε εὐρησιεπής.
Εὐρῑπῐδ-αριστοφανίζω, (κωμ. λέξ. τοῦ Κρατίνου «ὁπολεπτολόγος, γνωμιδιώκτης εὐριπιδαριστοφανίζων» λαλῶ κατὰ τὸν Εὐριπίδην καὶ Ἀριστοφάνην. Σχολ. Πλάτ. 330)·
Εὐρῑπῐδάριον, τό (εὔριπος)· βυλή, βῆμα τῶν κύβων· «ἐπεὶ δὲ τοῖς τετταράκοντα τοῖς μετὰ τοὺς τριάκοντα πρωτεῦσαι Ἀθήνησι συνῆρξεν Εὐριπίδης, εἰ τετταράκοντα συνηθροίζετο στρατηγάλων βουλή, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ὠνόμαζον» Ἀθην 6, 247 καὶ Πολυδ. 9, 101.
Εὐρῑπῐδης, γεν. ου καὶ ἐπ. εω, κλ.- δη· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Κλειτοβούλης Γύγ. 2) εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν, υἱὸς Μνησάρχου, γεννηθεὶς 479 π. Χ. ἐν Σαλαμῖνι, καθ' ἣν ἡμέραν ἐνίκησαν οἱ Ἕλληνες τοὺς Πέρσας· διδαχθεὶς τὴν ῥητορείαν ὑπὸ Προδίκου καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ὕστερον ἐπιδόθη εἰς τὴν δραματικὴν ποιησιν, καὶ ἤρχισεν ἀμιλλώμενος εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν πρὸς τὸν Σοφοκλέα. Εἷς τοῦ Εὐρ. τὰς παραστάσεις ἐσύγνωζε καὶ ὁ φίλος του Σωκράτης· Αἱ τραγῳδίαι του εἶχον φιλοσοφικὰς ἀληθείας καὶ ἐξιώματα ἠθικά, διὸ ὢν ἤθελε νὰ καταστήσῃ τὴν θεατρικὴν ἀσκησιν μᾶλλον σχολὴν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐσχήμων ῥητορείας, ἤτις εἰς τὰ δράματά του μάλιστα διαπρέπει. Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του μετέβη πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλ. τ. Μακεδονίας, ὑφ' οὗ ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο, ἀπέθανεν

ὑπὸ δήγματος κυνὸς ἐν τῇ αὐλῇ του εἰς ἡλικίαν 76 ἐτῶν. Πρὸς τιμήν του ἀνήγειρεν ἐν τῇ μητροπόλει της Μακεδονίας μεγαλοπρεπῆ τάφον. Ἐκ τῶν 75 ἢ 92 τραγῳδιῶν του ἐσώθησαν μόνον 19 καί τινα ἀποσπάσματα τῶν ἀπολεσθεισῶν ἦν ἀσπάσιον ἀνάγνωσμα καὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου· καλεῖται δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις «ὁ τραγῳδίας ποιητής» Ἀλ. «ὁ τραγῳδοποιός, Πλουτ. ὁ τραγικός, Φίλων ὁ τραγῳδὸς» καὶ «ὁ ποιητής» Ἀριστοτ. «ὁ ἄριστος ποιητής» Μενανδρ. ὁ σκηνικὸς φιλόσοφος Σ. Ἐμπ. ὁ σοφὸς Πλουτ. ὁ πάνσοφος, Ἀθην. ὁ σοφώτατος, Λουκ. ὁ καλός, ὁ φιλοπονώτατος, Λογγιν. ὁ φιλογύνης Ἀθην. 3) ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ προηγ. ἐπίσης τραγικὸς Σουΐδ. 4) πατ. Ξενοφῶντος τινος Θουκ. 5) Αἰτωλός τις Πολυβ. Ἰδ. Εὐριπίδης καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐριπιδίζω μιμοῦμαι τὸν Εὐριπίδην Σχολ. Ἀριστ.

Εὐρίπιος ἐπων. Ποσειδῶνος Ἡσύχ.

Εὐριπιστός, 2 εὐκόλως ῥιπιζόμενος, κλονιζόμενος, ἀσταθὴς Κικ. Ἀττ. 14, 5, instabilis.

Εὔριπος, γεν. ου καὶ αο, (εὖ καὶ ῥιπή, ῥίπτω, ῥιπίζω), ὁ· πορθμὸς ἢ στενὸν θαλάσσης, ἰδ. ὅπου γίνεται φανερὰ ἡ τῶν ὑδάτων ἄμπωτις καὶ πλημμυρίς, ὡς· 1) ὁ τῆς Κνίδου καὶ Μιτυλήνης· 2) μάλιστα δὲ οὗτως ἐκαλεῖτο ὁ πόρος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας, καλούμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις «ὁ περὶ τὴν Χαλκίδα, ὁ Χαλκιδικὸς» (σημ. πορθμός), ὁ Εὔριπος, ὁ Χαλκιδικὸς» Εὐρ. Στράβ. ἔνθα ἡ παλίρροια ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἦτο κατὰ Στραβ. ὁρατή, νῦν Ἔγριπος.

Εὔριπος, ὁ· 1) πέλαγος στενόν, καὶ τόπος ὁ ὀχετώδης μεταξὺ δύο γαιῶν Σουΐδ (retum· 2) δοχαὶ ὑδάτων, καὶ τόποι πρὸς ὑποδοχὴν ὑδάτων = ὀχετοί, ὑδραγωγεῖα Ἡσύχ. lacus· 3) τροπ. ἀσταθής, εὐμετάβλητος ἄνθρωπος· «πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου, παρ' ὃν ᾤχει» Αἰσχ. 3, 90· «τῶν τοιούτων μένει τὰ βουλεύματα καὶ οὐ μεταῤῥεῖ ὥσπερ Εὔριπος» Ἀριστ. ἠθ 9, 6· ὁ δὲ Θωμ Μαγ. «τὸν χαῦνον καὶ μὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γνώμης πεπηγότα εὔριπον λέγομεν» ἄστατα καὶ ἀδέβαια Εὐρίπου τρόπον» Στυδ. ἀνθ. 198, 81· ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος Ἡσύχ. inconstans.

Εὐρίππα, ἡ· ἐπων. Ἀρτέμιδος ἐν Φενεῷ Παυσ. 2) ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Εὐρῖπ-ιώδης, 2 ὅμοιος εὐρίπῳ ἢ πορθμῷ, «τόποι τῆς θαλάσσης», Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 5 ἐν τέλ. καὶ ἐπὶ ζώων· «τὰ πελάγια καὶ τὰ εὐριπώδη» = ζῶντα ἐν τοῖς πορθμοῖς», Ι. Ζ. 9, 37.

Εὐ-ρῖς ινος, ἡ· εὔριν Αἰσχ. Ἀγ. 1064.

Εὑρίσκω, μέλ. εὑρήσω καὶ εὑρῶ, ἀόρ. εὗρον (εὑρέ, εὑρεῖν, μτγν., παρκ. εὕρηκα, εὕρημαι, π. ἀορ. εὑρέθην, μέλ. εὑρεθήσομαι, ἀνθ' οὗ καὶ εὑρήσομαι Ξεν. Ἀν. 5, 8, 22, ῥημ. εὑρητέος Ἀριστ. νεφ. 717, εὑρετέος Θουκ. 3, 45, εὑρετὸς Ξεν. ἀπομ. 4, 7, 6, μ. ἀόρ. 6'. εὑρόμην καὶ μτγν εὑράμην Ἐπιγρ. ἀδ. 208 (274), ἠῦρα Ἀντιφιλ. 24 (9, 29), εὑράμενος· ἐπ. Ἥβρ. 9, 12· α) εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω, ἀπαντῶ τι κατὰ τύχην, χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ, ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. «εὗρεν δ' εὐρώπα Κρονίωνα ἄτερ ἥμενον ἄλλων» Ἰλ. π, 498· «μὴ ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ» = νὰ μὴ γείνῃ ὁ ῥίζος τῆς δυστυχίας του αἴτιος Ὀδ. ω, 462, ὡς καὶ «κακὸν εὗρετο» = ἀπρονοήτως ἐφείλκυσεν εἰς ἑαυτὸν δυστυχίαν Ὀδ. φ, 304 (πρβλ. «αὐτὸς εὑρόμην πόνους» Αἰσχ. πρ. 267· «μελέους θανάτους», Ἑπτ. 861· «εὑρὼν ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς» Σοφ. Οἰ. τ. 1026· «εὕρημα οὐκ ὀλοὸν ὄλεθρος τόδε» Εὐρ. Μηδ. 716, reperio. Μετὰ διπλῆς αἰτ. «-τοὺς θεοὺς κακούς» Σοφ. Φιλ. 452· καὶ μάλιστα παρ. «ἦν εὑρεθῇς ἐς τὴν δὲ μὴ δίκαιος ὤν», Γρ. 410· «ἀδικοῦσα εὑρέθη», Ἑκ. 270, καὶ εἰς τοὺς μτγν. περιγραφικῶς ἀντὶ τοῦ εἶναι· ἐνερ. καταλαμβάνω, ἐννοῶμαι σημ. μεταβαίνουσαν εἰς τὴν ἐπ. 6) εὑρίσκω τὸ ζητούμενον, ἀνακαλύπτω, ἐπινοῶ· «οὐδέ τι μῆχος εὑρέσθαι δυνάμεθα» Ὀδ. μ, 392· - τέκμωρ = διέξοδον, ὄβδον, ὃ, 374· «-ξὺ ἀμηχάνων πόρους» Αἰσχ. Πρ. 59· «λιγάπτερ' εὑρε ναυτίλων ὀχήματα» 466· «-μηχανὴν σωτηρίας», Ἑπτ. 191· «πάθεν δ' ἂν εὑροις τῶν ἐμῶν οὐ πημάτων ἄῤῥηξιν» Σοφ. Ἡλ. 863· «τά κακῶς εὑρημέν' ἔργα», Οἰ. Κ. 1190· «εὑρέ τιν' ἀπόκινον» Ἀριστ Ἱππ. 20· «εὑρίσκουσι σφίσιν ἐοῦσαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐγθρῆς» Ἡρ. 1, 5· - ξυμμάχους Πλατ. νόμ. 6, 754· - φάρμακον, Φαιδρ. 230· - σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ», Πρωτ. 321· ἰδ. συχν. εἰς συντάξεις, ὡς, «εἰ εὑρήκει ἢ μεμάθηκε», Λαχ. 186· «ἦν τῷ σφενδονᾶν ἐθέλοντι ἀτέλειαν εὑρίσκομεν» Ξεν. Ἀν. 3, 3, 18· - κτῶμαι, ἐπιτυγχάνω· - δόξαν Πινδ. Π. 2, 64· «πρὸς ἀρετὰν εὑρόντα» Ὁ. 7, 89· «οὐρανῷ ἀτηρίζον εὑρήσεις κλέος» Εὐρ. Βακχ. 972· συνηθέστ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ μέσον· «εἴ τιν' ἑταίρισιν θανάτου λύσιν ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ εὑρούμην» Σοφ. Αἴ. 1002· «εὑρίσκειαθαι ἢν τι δύνωνται ἀγαθὸν» Ξεν. Ἀν. 2, 1, 8· «-ιδφέλειαν ἀπό τινος» Θουκ. 1, 31· - τιμωρίην Ἡρ. 3, 148· «παρὰ δὲ σφι εὑραντα ἑστάναι» = ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ, 9, 28· «ἄδειαν εὑρόμενος» = ἀφοῦ ἐξησφαλίσθη Ἀνδοκ. 1, 15· «-ατέλειαν δωρεᾶς» Δημ. 20· 1· «οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα εὑρημέναι», 19, 17· «μηδενὶ ἐξέστω ἔτι Ἀθηναίῳ γίγνεσθαι μὴ εὑρομένῳ παρὰ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων» ἐν ψηφίσματι, 59, 104, invenio· γ) ἐπὶ ὠνίων, πραγμάτων καὶ ἀγοραστῶν = εὑρίσκειν ἀγοραστήν, φέρειν κίρδος· «ὅπως εὑροῦσα πολλὰν (ἀργύριον) πρηθείη, τ. ἔ. ἀντὶ πολλοῦ ἀργυρίου Ἡρ. 1, 195· «ἄλλα χρήματα, ἃ εὑρα πλέον ἢ ἑξδομήκοντα τάλαντα» = τὰ ὁποῖα πλειότερα τῶν 70 ταλάντων ἔφερον τ. ε. ἠξίζαν Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 24· «οἰκία εὑρίσκουσα δισχιλίας» Ἰσοκ. 8, 35· ὁμ. καὶ ἀπολ. «ὅταν τις οἰκέτην ἀποδιδῶται τοῦ εὑρόντος» = μὲ πᾶσαν τιμήν, τὴν τυχοῦσαν Ξεν. ἀπομ. 2, 2, 5· «οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπεδίδοσαν, ἀλλὰ τοῦ ἥδη εὑρίσκοντος»

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰσχ. 1, 96· οὕτω λέγεται καὶ «τὸ ἀργύριον εὑρύν» = τὸ εἰσπραχθὲν ἀργύριον = Ἐπιγρ. 93, invenio.

Εὐριπίδης· Μυρρινούσιός τις Ἐπιγρ.

Εὐρίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-ροέω (εὔροος)· καλῶς, ἀφθόνως ῥέω, Θεόφρ. – μτφ. «ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ» = ὅταν ἡ τύχη εὐτυχῶς πλημμυρῇ, καλῶς ἀποβαίνῃ Αἰσχ. Περ. 593· «εὐρόησαν αἱ πράξεις» Πλουτ. Τιμολ. 21· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου εἰς καλὴν εὐρισκομένου κατάστασιν, εὐτυχοῦντος· «πρὸς τὴν ὑπόθεσιν» Πλουτ. Ἀλεξ. 53.

Εὐ-ρυή, ἡ· εὐρυια Ἀρετ.

Εὐ-ρύθιοι, κεραυνοί· ταχέως ἐπιπίπτοντες Ὀρφ. Ὕμν. 19, 7· κατὰ διόρθ. Ἐρμάνν.

Εὔ-ροια, ἡ (εὔροος)· εὔκολος ῥοή· «-τῶν ἐκ Διὸς ὑδάτων» Πλάτ. νόμ. 6,749 «-τῶν φλεβῶν» Ἀριστοτ. π. ὕπν. 2· μτφ. ἐπὶ ῥοῆς λόγου, εὔρ. λόγων· «εὐροιά τις σὲ εἴληφεν» Πλατ. Φαιδρ. 238· ἐπὶ πραγμάτων, = καλὴ ἕκβασις = ἀφθονία «-τῶν πάντων» Ἀθήν. 12, 524· «βίου εὔρ.» = εὐδαιμονία, εὐτυχία, ἔκφρασις Στωϊκῶν Δ. Λαερ. 7, 88, affluentia.

Εὔροια, ἡ· πόλ. ἐν Ἠπείρῳ Σωζόμ. μτγν.

Εὐ-ροίζητος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω)· εὐκόλως μετ' ἦχου πτάμενος· - βέλος = βέλος ὅπερ τοξευθὲν φέρεται ἠχοῦν ἐν τῷ ἀέρι, Φιλ. Θ. 52, stridens.

Εὐρο-κλύδων, ἀντὶ τοῦ εὐρυκλύδων, ὁ ᾠδε Εὔρων, ἀόρ. 6΄, τοῦ εὑρίσκω.

Εὐρό-νοτος, ὁ· ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου ἄνεμος, νοτιανατολικὸς Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6, euronotus.

Εὔ-ρους, συνηρ. εὔρους, ἐπ. εὔρρους, 2 (ῥέω)· καλῶς ῥέων· - Σκάμανδρος Ἰλ. η, 329· - Σπερχειὸς Σοφ. Φιλ. 489· - Εὐρώτας Εὐρ. Ἑκ. 619· - σῶμα τοῦ ὁποίου τὰ ἐκκριτικὰ ὄργανα εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν Ἰατρ. «οἱ πόροι ἀναστομοῦνται καὶ ποιοῦσιν εὔρουν τὸ σῶμα» = ἐνεργοῦσι καλῶς τὴν ἀπορροὴν τῶν ὑγρῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 1· - ἐπίχυσις = ἄφθονος Πλάτ. Τίμ. 77, καλῶς, εὐτυχῶς χωροῦσα· ἡ γένεσις, νόμ. 5, 740· - βίας Μ. Ἀντων. 2, 4· πρβλ. εὔροια· ἐπὶ λόγου, εὐφράδεια, ἐλεύθερον γλώσσης τρέξιμον Δ. Ἀλ. συνθ. λεξ. 23, συγκρ. εὐροώτερος καὶ συνηθ. εὐρούστερος· ἐπίρ. εὐρόως μτγν. εὔρως = «προχείρως καὶ ῥᾳδίως» Πολυδ. 4, 23, pulcrifluus.

Εὔ-ρροπος, 2 (ῥέπω)· εὐκόλως ῥέπων, κλίνων· «εὔρροπον ἅμμα» = βρόχος, εὐκόλως συσφιγγόμενος Φιλ. Θ. 69 (9, 543)· ἐπίρ. εὐρρόπως = καλῶς Βεκκ. κατ' ἄλλ. ἀντὶ εὐπόρως.

Εὖρος, ὁ (πιθ. παρὰ τὸ ἠώς, ἕως, ἀνατολικὸς ἄνεμος, ἀντίθ. τ. ζέφυρος παρὰ τὸ ζόφος, κατ' ἄλλ. παρὰ τ. αὔρα ἴδε Βουτμ. λεξ.)· ἄνεμος ἀνατολικός, ἡ ἀκριβέστ. νοτιανατολικός, Ἰλ. δ, 145 λατ. Eurus, Volturnus· κατὰ τὸν Ἀριστοτ. «εὖροι οἱ ἀπ' ἀνατολῆς συνεχεῖς πνέοντες ἄνεμοι», καὶ ἔπειτα ἀκριβέστερον «ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς χειμερινὰς ἀνατολὰς τόπου», κύσμ. 4· ὅθ. «-γειτνιῶν τῷ νότῳ», μετεωρ. 2, 6· πρβλ. καὶ ἀπηλιώτης καὶ καικίας· περὶ δὲ τοῦ ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις πύργῳ τῶν ἀνέμων Εὔρου Ὑδ' Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 5· - ἔτι = Εὖρος Σχολ. Θεοκρ. 7, 112.

Εὖρος, τὸ (εὐρύς)· πλάτος Ὀδ. λ, 312· καὶ π. τοῖς πεζ. συνηθ. ἐπὶ καταμετρήσεων, ἀπολ. «τάφρας, τὸ μὲν εὖρος ὀργυιαὶ πέντε» Ξεν. Ἀν. 1,7,14· «τεῖχος τὸ εὖρος πεντήκοντα ποδῶν», 3,4,11, καὶ «ποταμὸς ὢν τὸ εὖρος πλέθρου», 1, 4, 9· «ὁ τοῖχος ἦν ἐπ' ὀκτὼ πλίνθων τὸ εὖρος», 8, 14, καὶ ἄνευ ἄρθρου, «ποταμὸς εὖρος πλέθρου» 1,4,4 «εἰς εὖρος τριῶν πήχεων» Εὐρ. Κύκλ. 389, latitudo.

Εὐρούλοχος, ἀντὶ Εὐρύλοχος· Βοιωτός τις Ἐπιγρ.

Εὐρουφάων· Ὀρχομένιός τις Ἐπιγρ.

Εὐρόως, ἐπίρ. τοῦ εὔροος· προχείρως, ῥᾳδίως Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 4, 28.

Εὐ-ρραθάμιγξ, ιγγος, 2· καλὰς σταγόνας, σταλαγματίας στάζων Νων. Δ. 5, 258.

Εὐ-ρράπις, ιδος, ὁ (ῥάβδος)· καλὴν ἔχων ῥάβδον, βακτηρίαν Νόν. Δ. 4, 1· - Ἑρμοῦ ἐπων.

Εὐ-ρραφής, π. 2· εὐραφής.

Εὐ-ρρεής, (ῥέω), π εὐρεής· καλῶς ῥέων, οὗ ἡ γεν. «Ὑδρέτος ποταμοῖο» Ἰλ. ζ, 508.

Εὐ-ρρείτης, ἐπ. εὐρείτης, ὁ ᾠδε

Εὐ-ρρεΐων, οντος· τῷ πραηγ. Χριστοδ. ἐκφρ. 408.

Εὐ-ρρην, ηνος· τῷ ἐπομ. «Φεραὶς Εὐρρηνίασιν» Ἀπολ. Ῥ. 1, 49.

Εὐ-ρρηνος, 2 (ἀρνός)· ὁ ἔχων πολλὰ ἢ καλὰ πρόβατα, πλούσιος εἰς πρόβατα· - γαῖα καὶ εὔβοτος Ἀπολ. Ῥ. 3, 1068· «-καλλιπρόβατος» Ἐτ. Μ. - κόρη = ἡ κεφαλὴ τοῦ προβάτου, ἐν χρησμ. Ἀνθ. (14, 149).

Εὐ-ρρηχος, 2 (ῥῆχος)· πολλὰς ἔχων ἀκάνθας, πολὺ ἀγκαθωτός, ἀκανθώδης· παλίουρος Νίκ. Θηρ. 868· εὐρηχος = ἡ καλῶς περιφράσσουσα καὶ ἡ πρὸς φραγμοὺς εὖ πεπυιημένη ῥῆχος γάρ ἐστιν ὁ φραγμός Σχολ. αὐτ. Εὐ-ρριν, ἐπ. εὐρινος ἴδε καὶ εὐρινος

Εὐρυ-ἄγυιος, 3 (ἀγυιά)· πλατεῖα, δηλ. ἔχων, ὁ Ὅμ. μόν. τῷ θηλ. χρῆται περὶ τ. Τροίας καὶ τ. Ἀθηνῶν, καὶ ὁ, 52 περὶ τῶν Μυκηνῶν· «-χθὼν (πρὶν εὐρυάσθεια·)» Ὀμ. Ὕμν. Δημ. 16· μτφ. - δίκα = δημοσία, περὶ Λακεδαιμονίων, «ἐνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια καὶ δίκα εὐρυάγυια» Τύρτ. π. Πλουτ. Λυκ. 21».

Εὐρυάδ' ὀπός· ἰαματὸς τῆς Πηνελόπης Ὀδ.

Εὐρυ-αίχμας, ὁ, γεν. ὄωρ. α (αἰχμή)· πλατεῖαν ἔχων λόγχην, τ. ἑ. μακρὰν ἐκτείνων τοὺς λαγχοφόρους στρατιώτας· - στρατὸς «μέγα στρατόπεδον Πινδ. ἀποσπ. 160, hastatus.

Εὐρυάλεια· θυγ. Ἀδράστου Σχολ. Ἰλ.

Εὐρυάλη, ὄωρ. (Πίνδ.) Εὐρυάλα, ας· 1) μία τῶν Γοργόνων, θυγ. Φόρκυος καὶ Κητοῦς Ὑσ. 2) θυγ. Μίνωος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ὠρίωνα Ἀπολλ. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων Βαλερ. Φλάκ.

Εὐρύ-αλος, 2· τῷ ἐπομ. - χῶρος Ὄπλ. 4λ. 1, 62· «-οὐρανία νέφεα» Ἀνθ. Ἀντιπ. Σιδ. 51 (7, 748), amplus.

Εὐρύαλος, γεν. ου, ἐπ. οιο, ὁ· Εὐρυάλως· 1) ἐπων. Ἀπόλλωνος Ἡσυχ. 2) υἱὸς Μηκιστέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἰλ. 3) εἷς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων Ὀδ. 4) εἷς τῶν Κυκλώπων Νον. 5) υἱὸς Μέλαντος Ἀπολλ. 6) μνηστὴρ Ἱπποδαμείας Παυσ. 7) υἱὸς Ὀδυσσέως καὶ

Εὐίκπης Εὐστ. 8) υἱὸς Ὀφέλτου, φίλος τοῦ Νίσου Βιργιλ. 9) ὄχυρόν τι ὕψωμα τῶν Συρακουσῶν Λιβ. 10) Σπαρτιάτης τις Παυσ. Ὃς καὶ Εὐρύαλλος Ἐπιγρ.

Εὐρυ-άλως, ωος, ὁ (ἅλως)· ἔχων πλατὺ ἁλώνιον, ἐν γέν. δέ, εὐρύχωρος, ἐπὶ μακρὸν ἐκτεινόμενος· - ἄρουρα, - γαῖα, - Δηὼ καὶ ἄλ. Νον.

Εὐρύαμπος, ἡ· πόλ. ἐν Μαγνησίᾳ Στ. Βυζ. κάτ. Εὐρυάμπιος.

Εὐρυανακτίδαι, οἱ· γένος τι ἐν Μήλῳ Ἐπιγρ.

Εὐρυάναξ, ακτος· υἱὸς Δωριέως, ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς Ἡρ.

Εὐρυ-άνασσα, ἡ (ἀνάσσω)· θεά, τῆς ὁποίας μέγα τὸ κράτος Καλλ. Δημ. 122.

Εὐρυάνασσα· ἐπών. 1) Ἥδης Ἡσύχ. 2) θυγ. τοῦ Ξάνθου, μήτ. Πίλοπος ἢ Ταντάλου Σχολ. Εὐρ. 3) Εὐρυδάνασσα· μὲ αἰολ. δίγαμμα)· γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 4) νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πλίν. 5, 31.

Εὐρυδάλινδος· ἐπων. Διονύσου Ἡσύχ.

Εὐρυ-δᾶτεύομαι· πονηρεύομαι, πράττω ὡς Εὐρυδάτης, ἀπάτας διαπράττω Σουΐδ.

Εὐρυδά'της, ου· 1) κῆρυξ· α) Ἀγαμέμνονος Ἰλ. β) Ὀδυσσέως Ἰλ. 2) υἱὸς Τελέοντος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἡρ. 3) στρατηγὸς Ἀργείων Ἡρ. 4) Ἀθηναῖος Ὀλυμπιονίκης Δ. Ἀλ. 5) Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης· Ὃς Εὐρύβατος

Εὐρύ-βᾶτος, 2 (βαίνω)· ποιῶν εὐρέα βήματα, ἐκτεινόμενος μακράν· «ὄρος εὐρύβατον» = πλατὺ καὶ μακρὸν Κ. Σμ. 2, 282, spatiosus.

Εὐρύβατος, ου, ὁ· 1) ἐπων. Διὸς Σουΐδ. 2) υἱὸς Εὐφήμου· 3) ναύαρχος Κερκυραίος Θουκ. 4) Λακεδαιμόνιος πρῶτος νικητὴς εἰς ἀγῶνας πάλης Παυσ. 5) Λυδὸς ἢ Ἐφέσιος ἐξαπατήσας καὶ προδόσας τὸν Κροῖσον, ὃθ. καὶ παροιμιώδης γενόμενος Πλατ. Πρωτ.

Εὐρυ-βίρεθρος, 2· βαθὺ ἔχων βάραθρα.

Εὐρυ-βία, ἰων. εὐρυβίη· 1) θυγ. Πόντου καὶ Γῆς, σύζ. Τιτᾶνος Κείου Ἡσ. 2) θυγ. Θεσπιοῦ Ἀπολλ. 3) Ἀμαζὼν τις Δ. Σικ.

Εὐρυβιάδης, δωρ. Εὐρυβιάδας· γεν. α, ἰων. εω, δοτ. ῃ, αἰτ. ην καὶ εα· 1) Σπαρτιάτης υἱὸς Εὐρυκλείδου ἡγεμὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἡρ. 2) πατ. Κλεοδαίου Δ. Σικ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐρυ-βίᾱς, ἰων, εὐρυβίης, (βία)· ὁ μεγάλην ἔχων δύναμιν, ἐξουσίαν μακρὰν ἐκτεινομένην Ἡσ. Θεο. 931· - Θεός, - Ἀπόλλων, - Αἴας Ἀνθ.

Εὐρυ-βόας, ὁ (βοή)· βοῶν μεγάλως, οὗ ἡ φωνὴ ἀκούεται μακρὰν Λιβάν.

Εὐρύβοτος· 1) Ἀθηναῖος Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐρυβώτας· 1) Κρὴς στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν παρὰ τῷ Μ. Ἀλεξάνδρῳ Ἀρρ. 2) περίφημος δισκοβόλος Παυσ. 3) υἱὸς Τελέοντος· Ὃς Εὐρυδάτης.

Εὐρυγᾱ'νεια· θυγ. Ὑπέρφαντος ἢ Περίφαντος, μήτ. ἡ κατ' ἄλλ. ἀδελφὴ τῆς Ἰοκάστης, συζ. τοῦ Οἰδίποδος Ἀπολλ

Εὐρυγάνη· σύζ. Οἰδίποδος, Εὐρυγάνεια.

Εὐρυ-γάστωρ, ορος, 2· πλατεῖαν ἔχων γαστέρα Ἀπολλ.

Εὐρυ-γένειος, 2 (γένειον)· α) πλατεῖαν ἔχων σιαγόνα, γένειον Ὀππ. κυν. 2, 104· β) (γενεά)· - αἰὼν = πολλὰς διαρκῶν γενεὰς ἀνθρώπων Νόν. grandaevus.

Εὐρυγένης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐρυγόης· ἐπών. Ἀνδρόγεω υἱοῦ Μίνωος, καὶ πρὸς τιμὴν τούτου τοῦ ὀνόματος ἐτελοῦντο ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνες ἱππικοί Ἡσύχ. Ἱπ. «Εὐρυγόη ἀγὼν Ἡσ. ἀποσπ. 876.

Εὐρυδά'μας, γεν. αντος, κλ.· δάμαν· 1) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολλ. 2) υἱὸς Κτιμένου εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀπολ Ῥ. 3) ἱκέτης τῆς Πηνελόπης Ὀδ. 4) ἀθλητής, Κυρηναῖος Αἰλ. 5) υἱὸς Μηδείου Δημ. 6) ἐπων. Ἕκτορος Αἰλ.

Εὐρυδάμεια· θυγ. Φυλέως, συζ. Πολυείδου Σχολ. Ἰλ.

Εὐρυδάμη· γυνὴ τοῦ Σπαρτιάτου βασιλ. Λεωτυχίδου Ἡρ.

Εὐρυδαμίδας· υἱὸς τοῦ δ'. Ἄγιδος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (27ος Προκλείδης) Παυσ.

Εὐρυδάμνος, ὁ· Εὐρυδάμας, Μεσσήνιος, ἅστις ἔφευρε θώρακα πολεμικὸν Κρ. Ἀν.

Εὐρύδαμος, ου, ὁ· 1) στρατηγὸς Αἰτωλῶν Παυσ. 2) ἐφευρέτης θώρακος· Ὃς τὸ προηγ.

Εὐρύδημος· πατ. Ἐφιάλτου τοῦ Μαλιέως Ἡρ.

Εὐρυδίκεια, ἡ· 1) Εὐρυδίκη, γυνὴ τοῦ Ὀρφέως Μόσχ. 2) πόλ. Μακεδονίας Ἐπιγρ. 3) τὰ Εὐρυδίκεια = ἑορτὴ συσταθ. ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου πρὸς τιμὴν τῆς Εὐρυδίκης, θυγ. τοῦ Ἀμύντου Πολυαιν. 6, 7.

Εὐρυδίκη, δωρ. Εὐρυδίκη· 1) μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ περιφήμου μουσικοῦ Ὀρφέως. Διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστταίου καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἀποφύγῃ ἐπληγώθη τρέχουσα ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως καὶ ἀπέθανεν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ὀρφεὺς κατεβὰς εἰς τὸν Ἅδην ἐλίνησε διὰ τῆς μελῳδίας του τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ φέρῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὴν προσφιλῆ του Εὐρυδίκην, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως νὰ μὴ στραφῇ ὀπίσω νὰ ἴδῃ ἂν τῷ ἕπτι τὸν ἀκολουθῇ· ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς μὴ ὑπομείνας, καὶ στραφεὶς ἵνα ἴδῃ ἂν τὸν ἠκολούθει, ἔχασεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του Ἀπολλ. 2) θυγ. τοῦ Δανεοῦ Ἀπολλ. 3) θυγ. τοῦ Ἀδράστου Ἀπολλ 4) θυγ. τοῦ Λακεδαίμονος, σύζ. τοῦ Ἀκρισίου, μήτ. τῆς Δανάης Παυσ 5) σύζ. τοῦ Λυκούργου, μήτ. τοῦ Ἀρχεμάρου Ὑγῖν. 6) θυγ. Κλυμένου σύζ. τοῦ Νέστορος Ὀδ. 7) θυγ. τοῦ Ἀμφιάρεω, ἀδελφὴ τοῦ Ἀλκμαίονος Παυσ. 8) θύγ. Πέλοπος, μήτ. Ἀλκμήνης Δ. Σικ. 9) γυνὴ τοῦ Αἰνείου Παυσ. 10) γυνὴ τοῦ βασιλ. Κρέοντος ἐν Θήβαις Σοφ. Ἀντ. 11) θυγ. πιθαν. τοῦ Πλουτάρχου εἰς ἣν ἀφιεροῖ σύγγραμμά του Πλουτ. 12) Ἰλλυρίς, γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἀμύντα τοῦ Β'. ἐν Μακεδονίᾳ, μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου, Φιλίππου καὶ Περδίκκα Αἰσχιν. καὶ 13) Ἀθηναία, γήρα τοῦ Ὀφέλτου, γυνὴ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ Δ. Σικ 14) γυνὴ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδ. μετὰ τὴν ἀποπομπὴν τῆς Ὀλυμπιάδος Ἀρρ. Παυσ.

Εὐρυ-δίνης, ὁ (δίνη)· μετὰ δίνης μεγάλης ῥέων· - Ἀλφειός Βακχυλ. Σχολ Πινδ. Ὀ. Ι.

Εὐρυ-ίδης, 2 (ἴδος)· ἔχων εὐρύχωρα καθίσματα· - χθών = πολὺ κατῳκημένος τόπος Πλατ. Πρωτ. 345, ampius.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐρύ-ζυγος, 2· ὁ Ζεὺς ὡς ὑφίζυγος Πινδ. π. Εὐστ.

Εὐρύηλος, ὁ· πολίχνιον τῶν Συρακουσῶν ἀπόκρημνον καὶ ὀχυρόν, ἀποτελοῦν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν Θουκ, 6, 97, νῦν Murgobillisi.

Εὐρυής, 2· εὔροος Ἀρεταί.

Εὐρυθεία· γυν. ὄν. τῆ· Εὐρυθίων.

Εὐρυ-θέμεθλος, 2· ἔχων πλατέα, στερεὰ θεμέλια, καλὰ θεμελιωμένος· - κόσμος Γρ. Ναζ.

Εὐρυ-θέμελος, 2· τῷ προηγ. Παυλ. Σιλ

Εὐρυθεμίς, ἡ, ιδος· 1) γυνὴ Θεστίου Ἀπολλ. 2) θυγ. Τιμανδρέως Σχολ. Θεοκρ.

Εὐρυθεμίστη· γυν. Βοιωτοῦ Πλουτ.

Εὐρυθίων, ωνος, ὁ· «τάφος ἐπ' Εὐρυθίωνι καὶ ἑορτὴ Δήμητρος, καὶ παιγμάτια ἐν τοῖς Σκοταταρίοις» Ἡσύχ.

Εὐ-ρυθμία, ἡ (εὔρυθμος)· ὀρθὴ ἀναλογία, συμμετρία, ἰδ. ἐπὶ μέλους, καλλιφωνία, κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ῥυθμοῦ· «εὐρυθμίαις κοσμῶν λόγον» Ἰσοκ. 5, 27· «πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας δεῖται» Πλατ. Πρωτ. 326· μετὰ τοῦ «εὐσχημοσύνη», πολ. 3, 400· «κινεῖσθαι μετά τινος εὐρυθμίας» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 6· ὅθ. ἐν γέν. ἁρμοδία ἕξις, θέσις ἢ κίνησις, ἐν τῷ πολεμεῖν Λουκ. χορ. 8· - ἰατροῦ Πλουτ. διακρ. κολ. καὶφιλ. 50, convenientia.

Εὔρυθμος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὔ-ρυθμος, 2 (ῥυθμός)· τὴν ἀνήκουσαν ἀναλογίαν ἔχων τοῦ ῥυθμοῦ, ἢ κατὰ τοὺς κανόνας ὢν τῆς εὐρυθμίας, ἐξαιρέτως ἐπὶ μουσικῆς καὶ τῆς κινήσεως· - κρούματα Ἀριστ. θεσμ. 121· - προβλήματα, πλ. 759· - πούς, θεσμ. 985· - κίνησις Πλατ. νόμ. 7, 795· «εὔρυθμον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι παρέχειν», πολ. 3, 413· «τὸ εὔρυθμον τῇ καλῇ λέξει ἕπεται ὁμοιούμενον» αὐτόθ.· «εὐρύθμους τοὺς θώρακας ποιῶ» = κάλλιον ἁρμόζοντας Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 9· - σώματα καλὴν ἀναλογίαν ἔχοντα αὐτ. 11· - σφυγμός = σύμμετος, ὅμοιος Γαλην. ἐπίρ. εὐρύθμως· «- ὅες τὸν ἀγκῶνα» Εὐρ. Κυκλ. 563· «καὶ μουσικῶς εἰπεῖν» Ἰσοκ. 13, 16· «- εὐσχημόνως, ἁμπέχεσθαι» Ἀθην. 1, 21, concinnus.

Εὐρυθόη· θυγ. Δαναοῦ Σχολ. Ἀπολλων.

Εὐρύκαπος· υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολλ.

Εὐρυ-κάρηνος, 2· εὐρεῖαν ἔχων κεφαλήν· - σαγήνη Ὀππ. κυν. 1, 152· - πίθος Νον.

Εὐρυ-κέλευθος, 2· εὐρεῖαν ἔχων κέλευθον, πλατεῖαν ὁδὸν Παυλ. Σιλ. περιτρ. Σοφ. 721.

Εὐρύ-κερως, ωτος (κέρας), 2· πλατέα ἔχων κέρατα· - δορκὰς Ὀππ. κυν. 2, 293· «- βοῦς ἔνθα νῦν ἠόκερως» Μόσχ. 2, 153.

Εὐρύκη· θυγ. Θεσπιοῦ Ἀπολλ.

Εὐρύκλεια· 1) θυγ. Ὤπος τοῦ Πεισηνορίδου, τροφὸς Ὀδυσσέως, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Λαέρτης ἠγόρασε ἔτι παῖδα οὖσαν, καὶ ἥτις μετὰ ταῦτα ἀνέθρεψε τὸν Τηλέμαχον. Αὕτη ποτὲ ἔβοσκεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Τροίας Ὀδ. 2) θυγ. τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς Σχολ. Πινδ. 3) μήτ. Οἰδίποδος Σχολ. Εὐρ. 4) τὰ Εὐρύκλεια = ἀγῶνες ἐν Σπάρτῃ Ἐπιγρ.

Εὐρυκλείδας· 1) Ἀθηναῖος Πολυβ. 2) Σπαρτιάτης Πλουτ.

Εὐρυκλείδης, γ. ου, ἰων, ιω, κλ. - δη· 1) Σπαρτιάτης Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος· α) ῥήτωρ Παυσ, 6) ἱεροφάντης Δ. Λαερ.

Εὐρυκλείων· ἀνδρ. ὄν. Μεγαρεὺς Ἐπιγρ.

Εὐρυκλέων· ἀνδρ. ὄν. Σπαρτιάτης Ἐπιγρ.

Εὐρυκλῆς, έους, έα· 1) Ἀθηναῖος ἐγγαστρίμυθος, μάντις φέρων ἐντὸς τοῦ σώματός του δαίμονα, ὅθ. ἅπαντες οἱ ἐγγαστρίμυθοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Εὐρυκλεῖς Σουΐδ. Ἀριστ. Ἐγένετο παροιμιώδης ἐπὶ τῶν κακὰ μαντευομένων Πλουτ. 2) Σπαρτιάτης· 3) Συρακούσιος, 4) Ἀφροδισιεύς (ἐν Καρίᾳ)· 5) Λάκων Ταναρίου Γαΐου Ἰούλιος, υἱὸς Εὐρυκλέους Ἐπιγρ.

Εὐρυκλήτα, ἡ· Ἥρεια Ἥρας Ἐπιγρ. Ταιναρ.

Εὐρυ-κλύδων, ωνος, (κλύδων), ὁ· ἀνεμοζάλη σφοδρά, μεγάλα παράγουσα κύματα Πραξ. ἀποστ. 27, 14, ὅπου καὶ εὐρακύλων ἀντὶ εὐροκύλων, ἄνεμος βορειανατολικός, euroaquilo, καὶ εὐροκλύδων.

Εὐρυ-κοίλιος, 2· πλατυκοίλιος Ἱππακρ.

Εὐρύ-κολπος, 2 (κόλπος)· χθών, πλατύκολπος Πινδ. Ν. 7, 33.

Εὐρυκόων, όωντος· Τρώς, υἱὸς Περιμνήστου Ἡσύχ.

Εὐρυ-κόωσα, ἡ· ἐπίθ. τῆς νυκτός, ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα, πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα, ἢ παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ τὸ κοῦν, ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· «κοῦν γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Ἀκάνιες» Εὐφορίων· ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ κοέω = ἀκούω· καὶ ἡ Κητὼ καλεῖται οὕτως, ὡς μεγάλιος θορυβοῦσα θαλασσία θεά Εὐφορ. ἀποσπ. 85.

Εὐρυκράτης, ους καὶ εος· 1) υἱὸς Πυλυδώρου, πατ. τοῦ Ἀναξάνδρου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἁγιδος βασιλ. τῆς Σπάρτης (709 - 685 π. Χ.) Ἡρ. 2) ἔγγονος αὐτοῦ, υἱὸς Ἀναξάνδρου βασιλ. τ. Σπάρτης (648 - 600) Παυσ. Τὰ Εὐρυκρατίδης 3) πατ. Ἀναξάνδρου τινὸς Πλουτ. ἀποφθ. 4) Πυθαγόρειος Ἰάμβλ.

Εὐρυ-κρατίδης, εω ἰων. 1) υἱὸς Ἀναξάνδρου βασιλ. τῆς Σπάρτης (14 Ἀγίδ.) Ἡρ. 2) υἱὸς Ἀναξανδρίδου Πλουτ.

Εὐρυ-κρείων, οντος, ὁ (κρείων)· μέγα καὶ ἐκτεταμένον κράτος ἔχων, ἐν Ἰλ. συνήθ ἐπὶ Ἀγαμέμνονος, α, 102, Ποσειδῶνος, λ, 751.

Εὐρυκύδα· θυγ. Ἐνδυμίωνος Παυσ.

Εὐρυκύδειον, τό· ἄλσος ἐν Τριφυλίᾳ τῆς Ἠλείδος Στραβ.

Εὐρυ-λειμων, ωνος, ὁ· ἐκτεταμένους ἔχων λειμῶνας, λειβάδια· - Λιβύα Πινδ. Π. 9, 55.

Εὐρυλέων, οντος· 1) Σπαρτιάτης, εἷς τῶν φυγόντων μετὰ τοῦ Δωριέως εἰς τὴν Σικελίαν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων ἐκυρίευσε τὴν Μινῴαν πάλιν τῶν Σελινουντίων Ἡρ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν Πολυβ. 3) υἱὸς Αἰνείου καὶ Κρεούσης, ὅστις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως καὶ Ἀσκάνιος συνηθέστ. λεγόμενος Δ. Ἀλ. κατ' ἄλλ. ἀρχαιότ. ὄνομα τοῦ Ἀσκανίου.

Εὐρυλεωνίς, ίδος· Σπαρτιάτις, Ὀλυμπιονικήτρια Παυσ.

Εὐρυλόφη· μία τῶν Ἀμαζόνων Τζέτζ. Μ. Ὁμ.

Εὐρύλοχος, γ. ου, ἐπ. αιο· 1) υἱὸς Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Λυκονόης Ἀπολλ. 2) ἑταῖρος καὶ συγγενὴς τοῦ Ὀδυσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σίως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Κτιμένην εἶχε γυναῖκα, καὶ ὅστις ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, μετὰ δὲ ταῦτα κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ἅδην Ὀδ. τελευταῖον ἔγεινεν αἴτιος τοῦ νὰ σράξωσιν οἱ λοιποὶ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως τὰς βοῦς τοῦ Ἡλίου ἐν Σικελίᾳ, διὸ καὶ ἠφανίσθη μετ' αὐτῶν Ὀδ. 3) στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Ναυπάκτῳ Θουκ. στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδονίας, Δημ. 4) στρατηγὸς Κρητῶν, Πολυδ. 5) μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος καὶ σκεπτικὸς φιλόσοφος, Δ. Λαέρ. καὶ ἄλλοι Ἐπιγρ.

Εὐρυλάτη· γυνὴ τοῦ Δλήτου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.

Εὐρύμας· (ᾶ) Εὔρυμος καὶ Εὐρυμνος.

Εὐρυμαγίδαι, οἱ· κάτοικοι πόλεως Θρᾳκικῆς, φόρου ὑποτελεῖς τῶν Ἀθηναίων Ἐπιγρ.

Εὐρύμᾰχος· 1) υἱὸς Ἑρμοῦ, βασιλεὺς τῶν Φλεγυῶν Σχολ. Ὀδ. 2) μνηστὴρ τῆς Ἱπποδαμείας Παυσ. 3) μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης Ὀδ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος· 5) πατ. τοῦ Ἄνδρου τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἄνδρου Στ. Βυζ. πατ. καὶ υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, βοιωτάρχης Ἡρ. 6) Δαρδάνός τις Ξεν. 7) Ἀθηναῖος Ἀνδοκ. 8) ὃν μνημονεύει ὁ Αἰσχυλ. Ἀθην. 9) υἱὸς Νεοπτολέμου καὶ Λεονάσσης Σχολ. Εὐρ.

Εὐρυμέδη· γυνὴ Γλαύκου, μήτ. Βελλεροφόντου Ἀπολλ.

Εὐρυμέδουσα· θεράπαινα Ναυσικάας ἐξ Ἠπείρου Ὀδ.

Εὐρυ-μέδων, οντος, ὁ (μέδων)· Εὐρυκρείων Ποσειδᾶν Πινδ. Ὀ. 10,292· - Χείρων, Π. 3, 4· - αἰθήρ, = ἐκτεταμένος Ἐμπεδοκλ. 380.

Εὐρυμέδων, οντος, κλ. - μεδον· 1) ἐπων. α) Ποσειδῶνας Πινδ. β) τοῦ Ἑρμοῦ Ἡσύχ. γ) τοῦ Περσέως Ἀπολ. Ῥ. ἐξ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο τὸ Ἄργος «ἡ Εὐρυμέδοντος πόλις» Ἐτ. Μ. δ) τοῦ Χείρωνος Πινδ. 2) υἱὸς Ἡφαίστου, εἷς τῶν Καβείρων Νον. 3) βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ἐν Ἠπείρῳ Ὀδ. η, 58· 4) υἱὸς Μίνωος· 5) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ Θουκ. 3, 80 καὶ Κερκύρᾳ· 6) Πυθαγόριος ἐκ Τάραντος, καὶ ἄλλ. 7) ὁ ποταμὸς ἐν Παμφυλίᾳ Θουκ. νῦν Kuprusu· 8) κώμη τῆς Ταρσοῦ, κάτ. Εὐρυμεδόντιος καὶ ἀπὸ Εὐρυμήδους Εὐρυμηδόντιος Στ. Βυζ.

Εὐρύμεναί, αἱ· 1) πόλ. ἐν Ἠπείρῳ Δ. Σικ. 2) παραλία πόλ. ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας Σκύλαξ, νῦν Καρίτσα, κάτ. Εὐρυμένιος Στ. Βυζ.

Εὐρυμένης, ους, αἰτ. ην· υἱὸς Νηλέως καὶ Χλωρίδος Ἀπολλ. 2) ἑταῖρος Δίνείου Κ. Σμ. 3) Συρακούσιος ἀδελφὸς Δίωνος Ἰαμβλ. 4) Σάμιος ἀθλητὴς· 5) Ἀθηναῖος, Ἐπιγρ.

Εὐρυ-μενής, 2 (μένος)· εὐρὺς καὶ ἰσχυρός· - τεῖχος Ὀρφ. Ἀργ. 99· - Φᾶσις, 1055, passim.

Εὐρυμενίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐρυ-μέτωπος, 2· εὐρὺ μέτωπον ἔχων, ἐπίθ. τῶν βυῶν Ἰλ. κ, 292 Ὀδ. γ, 382· κατὰ Πολυδ. = μετωπίας 2, 43

Εὐρυμήδη· θυγ. Οἰνέως.

Εὐρυμήδης· Ἀθηναῖος Ὀηθεν Ἐπιγρ. 2) πόλ. = Εὐρυμέδων, κάτ. Εὐρυμηδούντιος Στ. Βυζ.

Εὐρυμηστορίδης· Τηΐος Ἐπιγρ.

Εὐρυμῑ'δης· υἱὸς Εὐρύμου, Τήλεφος Ὀδ. 1, 509.

Εὔρυμνος· Ὠλένιος τὸ γένος, διάβολος δέ, ὅθεν ἀνῃρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους, ὃν διέβαλε τῷ Κάστορι, ἀλλ' οὐχ ὁ Κάστωρ ἐσίγησαν, ἀλλ' ὁ μὲν ἔφρασεν, ὁ δὲ Πολυδ. ἀγαθὸς ἐγένετο πύκτης ἐπὶ τὸν Εὔρυμον Ἡσύχ.

Εὔρυμος· πατ. Τηλέμου Ἐτ. Μ.

Εὐρυνόη· γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Χύτρων Στ. Βυζ.

Εὐρῡνόμη· 1) Θυγ. Ὠκεανοῦ καὶ Θέτιδος ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὰς τρεῖς χάριτας Ἀπολλ. Λύτη λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Θέτιδος τὸν Ἥφαιστον ὅτε ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ἐν δὲ ταῖς τῶν ἀρχαίων Θεογονίαις ἀναφέρεται ὅτι ἡ Εὐρυνόμη ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀνδρός της Ὠφίωνος πρὸ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, καὶ ὅτι ἀφ' οὗ ἐνίκησεν ὁ Κρόνος τὸν Ὠφίωνα ἐρρίφθη αὕτη ὑπὸ τῆς Ῥέας εἰς τὸν Τάρταρον Ἀπολ. Ῥ. εἶχεν ἱερὸν ἐν Φιγαλείᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα ὑπ' ἄλλων ἐξελαμβάνετο ὡς Ἄρτεμις Παυσ. 2) θεράπαινα τῆς Ἁρμονίας· 3) μία τῶν Βακχῶν· 4) γυνὴ Λυκούργου· 5) μήτ. Ἀγήνορος Ὑγῖν. 6) μήτ. τοῦ Ἀδράστου Ὑγῖν. 7) Θαλαμηπόλος τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐρῠ'νομος· ὑποχθόνιος δαίμων, ἀπεικονισμένος ἐπὶ τῶν εἰκόνων τοῦ Πολυγνώτου ἐν Δελφοῖς Παυσ. 2) υἱὸς Ἀρχιτέλους, θεράπων Οἰνέως Δ. Σικ. 3) υἱὸς Λίγύπτου, μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης Ὀδ. 4) πάππος Φόρβαντος· 5) εἷς τῶν Κενταύρων Ὀβιδ.

Εὐρήνοος, ὁ· 1) ἰφευρέτης τοξοσύνης Ἀποστολ. 2) Ἀθηναῖος, Φλυεὺς Ἐπιγρ.

Εὐρῠ'νω (εὐρύς)· εὐρύνω, ἐξαπλώνω, ἐκτείνω· «καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα» πλατύνω τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζῃ τίποτε τοὺς ἀγωνιζομένους Ὀδ. θ, 260· καὶ μτγν. π. - στήθεα Ὀππ. κυν. 3,442· - αὐλακας Θεοκρ. 13,31· - χείλεα = τὰ χείλη διανοίγω, τὸ στόμα, χάσκω Μακεδον. 16 (11,374)· «τοὺς μυκτῆρας» Ξεν. Ἱππ. 1, 10· - τὸ μέσον, πολὺν τόπον ἀφήνω ἐν τῷ μέσῳ Ἡρ. 4,52, rarefacio,

Εὐρύ - νω τος, 2 (νῶτος)· εὐρεῖα ἔχων νῶτα Σοφ. Αἴ. 1230.

Εὐρυόδεια, ἡ· ἐπών. Δήμητρος ἐν Σκαρφίᾳ Ἡσύχ. 2) μήτ. Ἀρκεισίου ἐκ Διὸς Σχολ. Ὀδ.

Εὐρυ-ό-δειος (ἔδος), μόν. Θηλ. εὐρυοδείη Ἐτ. Μ. κατ' ἄλλ. εὐρυόδεια, ὁ Ὅμ. ἔχει μόνην γεν. εὐρυοδείης, - χθών = εὐρεῖα ἔχουσα ὁδοὺς Ἰλ. π. 635, ἥτις καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις δύναται νὰ διαπορευθῇ Ὀδ. γ, 453.

Εὐρυοδίνης· Εὐρυδίνης Στράβ. 1, 3, 7, ὅπου ἡ Ἐπιτομὴ ἔχει ἀργυροδίνης.

Εὐρύ - οπα, (ὤψ, ἡ ἀναλογῶς πρὸς τὴν γλῶσσαν παρὰ τὸ ὤψ)· Ζεὺς, π. Ὅμ. ὡς ἀναξιρίτως ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, εὐρύοπα Ζεύς, ὡς χρησμ. Ὑμν. 7, 141, 6, ἢ ὡς κλ. εὐρύοπα Ζεύ, Ἰλ. π, 241, ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, εὐρύοπα Κρονίδης. χρησμ. παρ' Ἡρ. 8, 77· ὡς αἴτ. «εὐρύοπα Ζῆν Ἰλ. θ, 206· «εὐρύοπα Κρονίδην» α, 498· εἴτε μακρὰν βλέπων (ὤψ, πρβλ. εὐρώψ), εἴτε = παρὰ τὸ ὄψ = μακρὰν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἠχῶν, βροντῶν (ἀν καὶ ἄλλως τὸ ὄφ μόν. ἐπὶ ἀνάρθρου φωνῆς εἶνε φωνῆς εἶνε ἐν χρήσ. «χωρὸς εὐρύοπα κέλαδον φθιγγόμενος», Πινδ. ἀποσπ. 238· τῷ Ὄρφ. λιθ. 18, 60 καλεῖται οὕτω καὶ ὁ ἥλιος· ἅθ. = μακρὰν ὁρῶν· ἦχη καὶ οἱ ἀρχαῖοι διατάζοντες ἐξήγουν· «ἦχοι ὁ μεγάλως ἐφορῶν ἢ ὁ μεγάλους ἤχους καὶ φόρους ἀποτελῶν Ἀπολλ. λεξ.

Εὐρυόπη· (θηλ. κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. τοῦ εὐρύοψ πρβλ. καὶ εὐρύοπα ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός)· θυγ. 1) Θεσπιοῦ· 2) Νείλου, γυνὴ Αἰγύπτου Ἱπποστρ. π. Φλεγ.

Εὐρυ-πέδιλος, 2 (πέδιλον)· πλατεῖα ἔχων πέδιλα· - δπλὰς Ὁπλ. κυν. 1, 288.

Εὐρύ-πεδος, 2 (πέδον)· τόπος πλατείας ἔχων πεδιάδας· - γαῖα Πλάτ. ἐπιν. 1, 310· - ἁλωή Ὁπλ. ἁλ. 1, 192, amplus.

Εὐρύ-πορος, 2 (πόρος)· μεγάλους ἔχων πόρους· -θάλασσα = ἡ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις ἀνοικτὴ καὶ διαπλεομένη Ἰλ. σ, 881, Ὀδ. δ, 432· πρβλ. εὐρυόδειος.

Εὐρυ-πρωκτία, (εὐρύπρωκτος)· ἰδιότης τοῦ ἑπομ. Ἀριστ. Ἀχ. 483.

Εὐρύ-πρωκτος 2 (πρωκτός)· πλατὺν ἔχων πρωκτόν, κῶλον, τ. ἔ. μοιχὸς (ἴδε ῥαφανιδόω), συχνὰν παρ' Ἀριστ. περὶ Ἀθηναίων, Ἀχ. 716, νεφ. 1085, συγκρ. Ἀθην. 1, 25.

Εὐ-ρυπτος 2 (ῥύπτω)· εὐκόλως ξεπλυνόμενος, καθαριζόμενος· - βαφὴ Πολυδ. 1, 44.

Εὐρυπτόλεμος· 1) υἱὸς Πεισιάνακτος Ἀθηναῖος, συγγενὴς Ἀλκιβιάδου, συνάψας εἰρήνην μετὰ Φαρναβάζου, σατράπου τῆς Περσίας, εἶτα ὑπερασπισθεὶς μετὰ τοῦ Ἀξιόχου ἐν Ἀθήναις τοὺς 10 στρατηγοὺς τοὺς κατηγορηθέντας ὡς ὑπευθύνους θανάτου· διότι δὲν ἔθαψαν τοὺς ἐν Ἀργινούσαις πεσόντας Ξεν. 2) υἱὸς Μεγακλέους Πλουτ.

Εὐρυπύλη θυγ. 1) Θεσπιοῦ Ἀπολδ. 2) Ἐνωμίωνος, Σχολ. Ἰλ. 3) Ἀμαζών τις Εὐστ. 4) Μαινάς τις Νον. 5) Ἡρωμένη Ἀνακρέοντος Διοσκ.

Εὐρυ-πύλης, 2 (πύλη)· οἰκία ἢ πόλις εὐρείας ἔχουσα πύλας· «- Ἄϊδος δῶ» Ἰλ. ψ, 74.

Εὐρύ-πυλος, 2· τῷ προηγ. Ἡσύχ.

Εὐρύπυλος, ὁ· υἱὸς Εὐαίμονος καὶ Ὦπος, ἡγεμὼν τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ μ'. πλοίων Ἰλ. ἐκτ. δείξας ἀνδρείαν μεγάλην ἐφόνευσε πολλοὺς Τρῶας Ἀπολδ. π. Πινδ. καὶ μτγν. ἀναφέρεται ὁ Εὐρύπυλος οὗτος ὅτι ἦν υἱὸς Ποσειδῶνος βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐλθὼν ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Λιβύην Πινδ. 2) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας, βασιλ. τῶν Μερόπων ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, ὃν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του Χαλκιόπην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλὸν Ἀπολδ. 3) υἱὸς Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐβοίτης θυγ. τοῦ Θεσπίου Ἀπολδ. 4) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγελάου, μαθ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἴδιον πατέρα του Ἀπολδ. 5) εἷς τῶν παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου Ἀπολδ 6) υἱὸς Τηλέφου καὶ Ἀστυόχης, ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν παρὶ τὸν Κάϊκον ποτ. εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων πολεμιστῶν τῆς Τροίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῶν δώρων ἃ οὗτος ἔπεμψεν εἰς τὴν μητέρα του Ἀστυόχην· ἐν μιᾷ μάχῃ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου Παυσ. 7) υἱὸς Δεξαμενοῦ, βασιλίσσης τῆς Ὀλένου ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅστις λέγεται ὅτι συνώδευσε τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον ἐπὶ Λαομέδοντος Παυσ.

Εὐρυ-πώγων· εὐρὺν ἔχων πώγωνα, Τζέτζ.

Εὐρυπῶν· ὠντος, ἰων. Κὐρυφῶν, ὁ· υἱὸς Σόου, ἔγγονος τοῦ Προκλέους βασιλ. Σπάρτης πράγονος τῶν Εὐρυποντιδῶν μιᾶς τῶν εὐγενεστέρων ἐν Σπάρτῃ οἰκιῶν Ἡρ. ἢ γρ. Εὐρυτίων Ἰσοφ.

Εὐρυπωντί'δαι, ῶν, οἱ· βασιλικὴ τῆς Σπάρτης οἰκογένεια ἐξ Εὐρυπῶντος Ἰσοφ. γρ. ἀπαντᾷ Εὐρυτιωνίδαι ἢ Εὐρυτιωντίδαι Πλουτ. συγκρ. Ἀγησ. καὶ Πομπ.

Εὐρυ-ρέεθρος, 2 (ῥεῖθρον)· εὐρὺ ἔχων ῥεῖθρον· — «Ἀξιὸς Ἰλ. φ, 141.

Εὐρυ-ρέων, οντος, ὁ, Ἀξιός· τῷ ἀνωτ. Ἰλ. δ, 849, ὑπὸ Ὀβολῶ. γρ. κεχωρισμένως, latifluus.

Εὐρυρρόη· θυγ. Νείλου, γυνὴ Αἰγύπτου Τζέτζ.

Εὐρύς, εῖα, ύ, 3, ἰων. εὐρέα παρ' Ὁμ. καὶ εὐρὺν εὐρέα πόντον καὶ - κόλπον, Ἰλ. ζ, 291, καὶ δικατάληκτ. «μεγάλαι τε καὶ εὐρεῖς νῆσοι» Ἀντιφιλ. 28 (9, 413)· «εὐρὺς αἰγὶς» Ὁπλ. κυν. 3, 321 καὶ «χθονὸς εὐρὺς» = εὐρυχώρου Ἀθην. 12, 525, ἐξαιρέτως· ἑστεφανωμένος = εὐρύχωρος, «- οὐρανός, - πόντος, - νῶτα θαλάσσης», Ὁμ. ἐπὶ γαιῶν, ὡς «- Τροίη, - Λοκρίς, - σπέος, - σάκος»· «ἔζανεν εὐρὺν ἀγῶνα» = εὐρύχωρον στάδιον ἀγώνων Ἰλ. ψ, 238· - ἄρουρα, σ, 541· - στρατός, δ, 76, ὡς Ἡσ. ἔρ. 244· «εὐρύτερος ὃ' ὤμοισιν ἠδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι» Ἰλ. γ, 194· «εὐρέες ὦμοι» Ὀδ. α, 68· «εὐρεῖα σχεδίη», ε, 168· - Τεῖχος = παχὺ Ἰλ. μ, 5· - κλίος = μεγέλως διαδιδόμενη φήμη Ὀδ. ψ, 173· ὁ Πινδ. μετάγεται τὸ οὐδ. ἐπίρρημ. εὐρὺ ἀνάσσων, Ὀ. 11, 99· «ῥέων τὸ ἀνωτέρω· «εὐρείαις ἐν αὐραις» Αἰσχ. ἱκ. 850· «εὐρεῖ πόντῳ» Σοφ. Τρ. 114· «εὐρείας φάρυγγος» Ἡρ. 6, 125, ἀντίθ. στενός Πλάτ. νόμ. 5, 837· εὐρύτεραι φλέβες Ξεν. εὐρυτέρους ἔχειν Ἀριστ. Λυσ. 419 (ασυνκρ. uru-s κατὰ Δοιδερ. = εὐρώδης = ἡρωειδὴς = σκοτεινός), latus, amplus.

Εὐρυ-σάκης 2 (σάκος)· πλατεῖαν ἔχων ἀσπίδα Σοφ. Αἴ. 577.

Εὐρυσάκης· υἱὸς Τελαμωνείου Αἴαντος καὶ τῆς Τεκμήσσης, βασιλεύσας ἐν Σαλαμῖνι.

Εὐρυ-σθενής, 2 (σθένος)· μεγάλης ἰσχύος, μεγαλοδύναμος, μεγαλοσθενὴς Ἡσ. - Ποσειδῶν Ὀδ. ν, 140· - Ἀπόλλων Πινδ. Ὀ. 2, 18· - Τελαμών, 3, 32· καὶ - Ἱμέρα Ὀ, 12, 2· - πλοῦτος, Π. 5, 1· - ἀρεταί, Ὀ. 4, 11.

Εὐρυσθένης, ους, ἰων. εος, δοτ. ῑ, αἰτ. ἑα, η, καὶ ην· 1) υἱὸς Ἀριστοδήμου καὶ Ἀργίας, ἀδελφὸς Πραξίλλης, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐν Λακεδαίμονι, ἣν οὗτοι ἐκυρίευσαν, ὅτε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀρχηγέτης τοῦ ὄκων τῶν Ἀγιάδων

Ἥρ. 2) δυνάστης τῆς Τευθρανίας Ξεν. 3) υἱὸς Λίγύπτου Ὑγῖν.

Εὐρυσθεύς, γ. ἑως, καὶ ῆος καὶ ἰων, ἑος, δοτ. ῆι, αἰτ. ἑα καὶ ῆα· 1) υἱὸς Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης, θυγ. Πέλοπος καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, βασιλ. τῶν Μυκηνῶν, ὅστις γεννηθεὶς πρὸ τοῦ Ἡρακλέους μηνάς τινας ἔπρεπε κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πάντας τοὺς ἄλλους ὅσοι κατήγοντο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Περσέως, διὸ καὶ ἐπέταξε τῷ Ἡρακλεῖ τοὺς 12 περιβοήτους γνωστοὺς ἄθλους μετὰ τοὺς ὁποίους ἔμελλεν οὗτος νὰ μένῃ τοῦ λοιποῦ πάντῃ ἐλεύθερος ἀπὸ πάσης ἄλλης ὑποταγῆς εἰς τὸν Εὐρυσθέα· ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν θάνατον θέλων ὁ Εὐρυσθεὺς νὰ ὑποδάλῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, κατεδίωκεν αὐτοὺς πανταχοῦ, καταφυγόντας τέλος πρὸς τὸν Θησέα βασιλ. τῶν Ἀθηνῶν καὶ ζητήσαντας τὴν βοήθειάν του. Ἐνταῦθα πολεμῶν ὁ Εὐρυσθεὺς καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐφονεύθη μετὰ τῶν υἱῶν του Στραβ. «Τραγικὸν πρόσωπον» ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. Στ. Βυζ. οἱ ἀπόγονοί του, «οἱ Εὐρυσθέως» Εὐρ. Ἡρακλ. 2) Εὐρυσθένης = βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Δ. Σικ. οἱ ἀπόγονοί του, «ὁ Εὐρυσθείδης, οἱ Εὐρυσθενίδαι» Πολύαιν.

Εὔρυσμα, τό· πλάτυσμα μτγν. Ἰατρ. dilatatio.

Εὐρυσματώδης, 2· ὅμοιος εὐρύσματι Παυλ. Αἰγιν. 6, 38.

Εὐρύ-σορον, σῆμα (σορός) τό· ἔχον πλατὺν τάφον Θεοδωρ. 11 (7, 528).

Εὔρυσος· Πυθαγόρειος, ὀρθότ. Εὔρυτος.

Εὐρυστέρνα, ἡ· ἐπίθ. Γαίας Πα. 8ε. 117, ἐχούσης ὑπὸ τὴν ἐκωνυμίαν ταύτην παρὰ τῇ Αἰγείρᾳ τῆς Ἀχαΐας ἱερὸν Παυσ. 7, 20.

Εὐρύ-στερνος, 2 (στέρνον)· ἔχων πλατύ, δυνατὸν στῆθος· – Ἀθάνα Θεόκρ. 18, 36· – γαῖα = ἡ εὐρύχωρος γῆ Πα. 8ε. 117· – οὐρανὸς Ἐπιγρ. ἀδ. 495 (Πλαν. 503), Ἰατρ.

Εὐρυ-στήθης, 2 (στῆθος)· τῷ προηγ. Ἀριστοτ. pectorosus.

Εὐρυ-στομία, ἡ (εὐρύστομος)· πλατυστομία, τ. ἐ. λαλεῖν μὲ ἀνοιατὸν στόμα Εὐστ. latitudo.

Εὐρύ-στομος, 2· ἔχων εὐρὺ στόμα, πλατὺ ἄνοιγμα, Ξεν. Ἱππ. 10, 10· ἐπὶ ἀνθρώπων Ἀθην. 10, 453· – κλίβανος Στράβ. 16, 754.

Εὐρύστρατος· πατ. Ἀναξιμένους Μιλησίου Δ. Λαερ.

Εὐρυτᾶνες, οἱ· Εὐρυτᾶν λεώς, ἰσχυρόν τι καὶ ἄγριον Αἰτωλικὸν ἔθνος εἰς τὰ Β καὶ ΒΔ τῆς Αἰτωλίας ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς γέρων ἤδη ὢν ἐτελεύτησε Θουκ.

Εὐρῦτειαι, αἱ· ἡ Εὐρυτεία πόλις, ἡ Εὐρύτου πόλις, = Οἰχαλία Παυσ.

Εὐρυτέλη· θυγ. Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λεύκιππον Ἀπολλ.

Εὐρυ-τενής, 2 (τείνω)· μακρὰν ἐκτεινόμενος Νον. Δ. 21, 326. amplus.

Εὐρῦ'τη· θηλ. τοῦ Εὔρυτος· 1) θυγ. τοῦ Ἱπποδάμαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πορθέονος, μήτ. τοῦ Οἰνέως, Ἄγρίου, Μήλανος, Ἀλκαθόου καὶ Λευκοπέως Ἀπολλ. 2) Νύμφη, μήτ. τοῦ Ἀλιρροθίου Ἀπολλ.

Εὐρῦ'της, ητος, ἡ (εὐρύς)· πλάτος, εὐρυχωρία Γαλην. καὶ πλατεῖα ἔκφρασις Σχολ. Θουκ. 1, 72, latitudo.

Εὐρυτιά· γυνὴ Φινέως Σχολ. Ὀδ.

Εὐρυτιάω· εὐρωτιάω Ἀλκίφρ.

Εὐρῦτῖ'δης, καὶ ας· 1) Ἴφιτος Ὀδ. 2) Κλύτιος Ἀπολ. Ῥ. πλ. Εὐρυτίδαι.

Εὐρύ-τῑμος, 2 (τιμή)· μακράν, παντοῦ τιμώμενος· – Ζεὺς Πινδ. Ὀ. 1, 42.

Εὐρύτιμος· 1) Κορίνθιος, πατ. Ἀρχετίμου Θουκ. 2) Κορωναῖος Ἐπιγρ.

Εὐρύτιον, τό· Εὐρυτειαι Παυσ.

Εὐρύτιος· υἱὸς Σπάρτωνος, πατ. Γαλατείας.

Εὐρυτίς, ίδος, ἡ· ἡ Εὐρύτου θυγ. Ἰόλη Ὀδυσ. μετμ.

Εὐρῦτί'ων, ωνος· 1) εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ βασιλ. τῶν Λαπιθ. Πειριθόου καὶ θέλων ὑπὸ μέθης νὰ ἀτιμάσῃ τὴν νύμφην αὐτοῦ, κατετραυματίσθη ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν Ὀδ. ὕστερον δὲ εὑρὼν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ὤλενον τῆς Ἀχαΐας, τὸν ἐφόνευσεν ἀπαλλάξας τὴν θυγ. τοῦ αὐτόθι βασ. Δεξαμενοῦ, ἣν ἤθελε βιαίως νὰ λάβῃ γυναῖκα Παυσ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ Ἐρυθείας, ὅστις ποιμαίνων τὰς βοῦς τοῦ πενθεροῦ του Γηρυόνου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε ἦλθεν οὗτος νὰ τοῦ τὰς ἁρπάσῃ Ἡσ. 3) υἱὸς Ἴρου καὶ Δημανάσσης, ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος Ἀπολλ. ἦκατ' ἄλλ. υἱὸς Ἄκτορος καὶ Ἀντιγόνης, ἣν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Πηλεύς, ὅτε φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ κατέφυγεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καληδονίου κάπρου, ἐφονεύθη ἐξ ἀκουσίας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ γαμβροῦ του Πηλέως Ἀπολλ. 4) υἱὸς Λυκάονος, ἑταῖρος Αἰνείου Βιργιλ. 5) Ἡρακλειώτης τις Ἀριστοτ.

Εὔρυτος 1) εἷς τῶν Γιγάντων, ὃν ὁ Διόνυσος ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ μὲ τὸν θυρσὸν Ἀπολλ. 2) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀπολλ. – καὶ Ἔρωτος κατ' ἀποκοπὴν π. τοὺς π. Πινδ. 3) υἱὸς Ἄκτορος καὶ Μολιόνης, ἀδελφὸς Κτεάτου καὶ πατ. Θάλπιος ἐξ Ἤλιδος τῆς Πελοποννήσου, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοὺς Δρυοπίους ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους Ἰλ. κατὰ δ' Εὐρ. ὑπῆρξεν οὗτος ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπερ ἀντιφάσκει τῇ Ὁμ. διηγήσει· 4) υἱὸς Μιλανέως καὶ Στρατονίκης, βασιλ. τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ ἢ καθ' Ὅμ. ἐν Θεσσαλίᾳ, πατ. τῆς ὡραίας Ἰόλης καὶ τοῦ Ἴφίτου, περίφημος εἰς τὴν τοξικήν, ἣν ἐδίδαξε καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, ἀλλὰ μὴ θελήσας νὰ δώσῃ αὐτῷ γυν. τὴν θυγ. του Ἰόλην ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ Ἀπολλ. καθ' Ὅμ. δ' ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μεθ' οὗ ἤθελε νὰ ἐρίσῃ περὶ τῆς τέχνης τοῦ τοξεύειν Ὀδ. 5) υἱὸς Ἱπποκόοντος, φονευθεὶς ὑπὸ Ἡρακλέους Ἀπολλ. 6) Σπαρτιάτης, εἷς τῶν 300 μετὰ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις πολεμησάντων, ὅστις μόνος μετὰ τοῦ Ἀριστοδήμου διασωθεὶς καὶ βεβλαμμένος ὢν τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ θελήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σπάρτην ἐρρίφθη μεταξὺ τοῦ διαβαίνοντος πλήθους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη Ἡρ. ἄθ. ἐπίθ. Εὐρύτειος, εἷα, ον

= τοῦ Εὐρύτου· 7) Πυθαγόρειός τις Δ. Λαερ. 8) υἱὸς Λύγδα Δ. Σικ.

Εὐ-ρῦτος, 2 (ῥέω)· καλῶς, ἀφθόνως ῥέων, - κρήνη Εὐρ. Ἰ. Α. 420.

Εὐρύ-τρητος, 2 (τιτράω)· πλατέως τετρυπημένος, πλατείας ἔχων τρύπας Διοσκ.

Εὐρύ-τρυπος, 2 (τρύπα)· τῷ πρηγ. Δημοκρ. π. Θεόφρ.

Εὐρῦφᾰ́ϊσσα· γυνὴ Ὑπερίωνος, μήτ. τοῦ Ἡλίου, Σελήνης καὶ Ἠοῦς Ὅμ. ὕμν.

Εὐρυ-φαής, 2 (φάος)· μακρὰν λάμπων, λαμπρὸς μτγν.

Εὐρύφᾰμος· Συρακούσιος Πυθαγόρειος Φώτ.

Εὐρυφάων· Ὀρχομένιος, υἱὸς Εὐθύμου Ἐπιτρ.

Εὐρυ-φαρέτρης, 2 (φαρέτρα)· πλατεῖαν, εὐρύχωρον ἔχων φαρέτραν· «εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον» Πινδ. Ἐν Ἀθην. 1, 22.

Εὐρύφημος· Μεταποντῖνος, Πυθαγόρειος Ἰάμβλ.

Εὐρύφρων· ἰατρὸς Κνίδιος Γαλην.

Εὐρυ-φῡής, 2 (φύω)· φυτρώνων, βλαστάνων κατὰ πλάτος, βαθύρριζος, ἐπίθ. τῆς κριθῆς, Ὀδ. ε, 604.

Εὐρυφών, ῶντος· 1) Εὐρυπῶν Ἀριστοτ. 2) Εὐρύφρων Φώτ.

Εὐρυ-φωνία, ἡ· εὐρυστομία Εὐστ.

Εὐρύ-φωνος, 2 (φωνή)· πόρρω ἠχοῦσαν φωνὴν ἔχων· - Τηλεδάοι, ὡς εὐρύφωνοι καὶ τηλέτουτ' ἔστι, μακρὰν βοὰν ἐξισχύοντες Εὐστ Ὀδ. σ. 396, 4.

Εὐρυ-χᾰ́δης, 2 (χανδάνω, ἔχαδον)· πλατύ. εὐρύχωρον ἔχων ἄνοιγμα· - κύλιξ Λ. Ταρ. 14 (6, 305), latus· πρβλ. εὐρυχανδὴς καὶ εὐρυχανής.

Εὐρυ-χαίτης, ου, ὁ (χαίτη)· μακράν, κυματοῦσαν, βαθυπλόκαμον ἔχων χαίτην, ἐπίθ. Διονύσου Πινδ. Ἴ. 6, 4, bene comatus.

Εὐρυ χανδής, 2· εὐρυχανής Εὐστ.

Εὐρυ-χανής, 2· εὐρυχαδής· - χασμὴρ Ὄππ ἁλ. 3, 344· μετ' εὐρυχώρου ἀτόματος Νον

Εὐρυχόρη· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Εὐρύ-χορος, 2· εἴτε παρὰ τὸ χορός, ἐπίθετον χώρας καὶ πόλεως εὐδαίμονος, ἔνθα ἁπλῶς εὐρὺ χορεύειν κατ' Εὐστ. ἢν Ὀδ. ζ, 4, εἴτε πιθανώτ. παρὰ τὸ χῶρος, ὡς καλλίχορος, οὕτως Ἑλλάς, Ἰλ. ι, 474· - Μυκάλησσος, ε, 498· - Λακεδαίμων Ὀδ. ο, 1· - ἄστυ, ω, 468 - Ἀσία Πινδ. Ὀ. 7, 18· - Λιβύη, Π. 4, 43· - Σπάρτη, Ν. 10, 52· - ἀγυιαί, 8, 57· - Κόρινθος, Ἀνακρ. Ἐπ. 2 (6, 135)· - Τεγέα Ἀνυτ. 2 (6, 153)· - οἶκος Νικοδ. 6 (6, 319), spatiosus.

Εὐρυ-χωρής, 2 (χωρίω)· ἐκτεταμένος, παλὺ περιεκτικός· - κύκλος, τόπος Στραβ. συγκρ. εὐρυχωρίστερος Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 17· ὑπερθ. εὐρυχωρίστατος, μορ. Ζ. 3, 5, spatiosus.

Εὐρυ-χωρία, ἡ· εὐρύχωρος.

Εὐρυ-χωρίᾱ, ἡ· πλατύς, ἐκτεταμένος τόπος· «ἐν τῇ λοιπῇ εὐρυχωρίῃ τῆς θήκης» Ἡρ. 4, 71· «ἐν εὐρυχωρίᾳ ναυμαχέειν» = εἰς ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀντίθ. τῷ στενὸν θαλάσσης, πορθμός, 8, 60· «εὐρυχωρίαν ποιεῖτε» = δότε τόπον Ἀθην 14, 622· μτφ. «πολλὴ εὐρυχωρία τῇ ἀποδείξεως» Πλατ. Μεν. 315, spatiositas.

Εὐρυ-χώριον, τό· τῷ προηγ. Πλατ. νόμ. 7, 804, ὅπου ὁ Ἀστ ἀναγινώσκει εὐρυχωρίαι.

Εὐρύ-χωρος, 2· εὐρεῖαν ἔχων περιοχήν, πολὺν τόπον· - πόλις, - πεδίον καὶ ἅλς· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 10, 5 καὶ μτγν. amplus.

Εὐρύωψ· υἱὸς Ἡρακλέους, καὶ Τερψικράτης, θυγ. Θεσπίου Ἀπολλ.

Εὐρύ-ωψ, ωπος· τὸ Εὐρώπα.

Εὐ-ρώγης, 2· ὡραίας ἔχων βώγας, ἐπὶ σταφυλῆς Γαιτουλ. 3 (6, 190), acinosus.

Εὐρώδης, π. 2· εὐρύς· - Τροία Σοφ. Αἴ. 1169.

Εὐρώεις, 3· μουχλιασμένος, π. Ὅμ. μόν. ἐπὶ τοῦ Ἅδου, «οἰκία εὐρώεντα» Ἰλ. υ, 65· «εἰς Ἀΐδεω δόμον εὐρώεντα» Ὀδ. κ, 512· «εὐρώεντα κέλευθα», ἔνθα συγχρόνως καὶ τὸ σκοτεινόν, ζοφερὸν ἐνναετίαν, ω, 10· ἐπὶ ταρτάρου Ἡσ. Θε. 731· - τάφος, Ἐρ. 152· ὀδ. καὶ οἱ ἀρχ. ἑρμηνευταί· «εὐρέα, ἀνατεταμένα» Ἀπολλ. λεξ. Ὅμ. καὶ ὁ Σχολ. «ὅτι πάντα χωρεῖ», Ἰλ. υ, 65· «κόλπον ἀν' εὐρώεντα θαλάσσης» Ὀππ. ἁλ. 5, 3· «ὀδύνδριον εὐρώεντι κατέκρυφεν ἀνθερεμῶνι» Νον. Δ. 25, 476, οἵτινες ὅμως ἢ παρὰ τὸ εὐρὺς τῷ ὄντι ἔπλασαν τὴν λέξ. πρβλ. Λουδικ. Φρυν. 541, ἢ τὰ Ὅμ. χωρία, ὅπως συχνὰ συμβαίνει, ἴσφ. ἐξήγησαν, putris.

Εὐ-ρωία, ἡ· ὑγεία, ῥῶσις, εὐεξία Ἡσύχ.

Εὔρωμος· 1) πόλ. μικρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κτιμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Γρίου Στραβ. κάτ. Εὐρωμεύς Στ. Βύζ. 2) υἱὸς Ἰδριάως, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἀνωτέρω πόλις Στ. Βυζ.

Εὑρεῖν, ἀπαρ. ἀορ. β', τοῦ εὑρίσκω.

Εὑρών, όντος, μετχ. ἐνερ. ἀόρ. β', τοῦ εὑρίσκω.

Εὐρώπα· γον ὄν Ἐπιγρ. μτγν.

Εὐρώπα, δωρ. ἀντὶ Εὐρώπη.

Εὐρωπᾶτος, 3· εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, Europaeus· τὸ Εὐρώπη.

Εὐρωπᾶς· Σπαρτιάτης Παυσ.

Εὐρώπεια, π. ἡ· Εὐρώπη· α) θυγ. Φοίνικος Μοσχ. εἰδυλ. 2, 7· β) μέρος γῆς, μετὰ τοῦ γαίη Δ. Περ. καὶ ἄνευ τοῦ γῆ Στ. Βυζ. γ) ποίημά τι τοῦ Στησιχώρου Σχολ. Εὐρ.

Εὐρωπεῖος, 3· εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, τῆς Εὐρώπης ὢν Ἡρ. 7, 74.

Εὐρώπη· 1) μία τῶν τριῶν μεγάλων ἠπείρων τοῦ παλαιοῦ κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων συγγραφεῖς εἶχον ἀμυδρὰς μόν. γνώσεις. Πρῶτον εὑρηται π. Ὅμ. ὕμν. Ἀπολλ. ἔνθα ὁ ποιητὴς καλεῖ ὑπὸ τόνομα Εὐρώπη μόνην τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα· κατ' ὀλίγον ἤρχισαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες νὰ λαμβάνωσι γνώσεις τινὰς τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ μέρους τούτου τοῦ κόσμου· πρῶτοι δὲ οἱ Φοίνικες περιέπλευσαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, φθάσαντες μέχρι τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, ἀλλὰ παρὰ αὐτῶν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσι τίποτε περὶ αὐτῆς διὰ τὸν ἰδιοτελῆ τῆς ἐμπορίας αὐτῶν σκοπὸν καὶ κέρδος· καθ' Ἡρ. ἡ ἔκτασις τῆς εὐρώπης ὑπερέβαινεν ἐκείνην τῶν δύο λοιπῶν μεγάλων μερῶν τοῦ κόσμου, ὁμοῦ λαμβανομένων· αὐτὴν ὁρίζει αὐτὴν μεσημβρ. μὲν διὰ τῆς Μεσογείου

θαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Λιβύης διὰ τοῦ Ἀράξου καὶ Φάσιδος ποταμοῦ καὶ διὰ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἀνατολικῶς θέτει ὡς σύνορον αὐτῆς τὸν Τάναΐν ποτ. τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον σύνορα ἦσαν πάντη ἄγνωστα εἰς αὐτόν. Ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιεχομένων μερῶν τὰ πλέον ἀκριβῶς ἐγνωσμένα εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ἱστορικὸν ἦσαν ἡ Θρᾴκη, ἡ Ἑλλάς, αἱ περὶ τὸν Εὔξεινον πόντον χῶραι, τὰ μεσημβρ. παράλια τῆς μεγάλης Ἑλλάδας, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν καὶ Τυρρηνῶν, τὰ παράλια τῆς Ἰβηρίας ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἐπέκεινα τὰ Γάδειρα καὶ ἡ Ταρτησσός. Μετὰ τὸν Ἱππ. ὁ Ἀριστοτ. εἶχεν ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ἔνδον αὐτῆς διαφόρων χωρῶν· ἀλλ' αἱ κατακτήσεις τὰς ὁποίας ὕστερον ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Εὐρώπης, ἐχορήγησαν ἀφθονωτέρας καὶ ἀκριβεστέρας γνώσεις εἰς τὸν Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον, οἵτινες μᾶς δίδουσιν ἱκανὰς πληροφορίας περὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν διαφόρων ἐν τῇ μεσαίᾳ Εὐρώπῃ κατοικούντων λαῶν καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν ἐκτὸς τῶν ἀρκτικῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν, τὰ ὁποῖα ἔμενον ἴσαεὶ ἄγνωστα, ἔνθα καὶ αὐτὴ ἡ Σουηδία ὑπελαμβάνετο ὡς μεγάλη νῆσος. Ἤδη καὶ τὰ σύνορα αὐτῆς ἔλαβον κάποιον ἀκριβέστερον προσδιορισμόν ὄντα πρὸς μὲν ἀνατολὰς ὁ Τάναΐς ποτ. ἡ Μαιῶτις λίμνη, ὁ Εὔξεινος πόντος, ὁ Ἑλλήσποντος καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς μεσημβρ. ἡ μεσόγειος θάλασσα, πρὸς δυσμὰς ὁ Ἀτλαντικὸς ὠκεανός, καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ ἀρκτικὸς ἢ Ὑπερβόρειος ὠκεανός. Αἱ ἐν ὅλῃ τῇ παρ' αὐτοῖς Εὐρώπῃ περιεχόμεναι χῶραι ἦσαν ἡ Ἱσπανία, ἡ Γερμανία, ἡ Ῥαιτία, ἡ Οὐϊνδελικία, τὸ Νωρικόν, ἡ Παννονία, ἡ Δακία, ἡ Ἰλλυρία, ἡ Σαρματία, ἡ Ταυρικὴ Χερσόννησος, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σκυθία, ἡ Μοισία, ἡ Θρᾴκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἤπειρος, ἡ Ἑλλάς, καὶ ἡ Πελοπόννησος, αἱ δὲ περὶ αὐτὴν νῆσοι ἦσαν ἡ Βρεττανία, Ἰβερνία, ἡ Θούλη, ἡ Σκανδιναυία, ἡ Σαρδώ, ἡ Κύρνος, ἡ Κρήτη, ἡ Εὔβοια καὶ αἱ Κυκλάδες. Οἱ ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ἦσαν λαοὶ τῆς Ἀρκτῴας Ἀσίας, οἵτινες ἦλθον ἀνέκαθεν καὶ κατῴκησαν μέρος μὲν ἐπὶ τῆς μεσημβρ. Εὐρώπης μέρος δ' ἐπὶ τῆς βορείου· πιθανώτερον δὲ φαίνεται ὅτι κατῳκήθη πρῶτον τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος· ἀλλ' ἡ ἱστορία αὐδάλως ἀναφέρει τὸ ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τούτου τοῦ μέρους τοῦ κόσμου. Πρὸ τῆς μεταβάσεως ἔτι τῶν Πελασγῶν εἰσέβαλον ἐκ τῆς ἀρκτῴας Ἀσίας πλῆθος ἀγρίων λαῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατοικήσαντες περὶ τὰ μεσημβρινώτατα αὐτῆς μέρη, ἔνθα ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Λέλεγες, Κουρῆτες, Καύκωνες καὶ τοιοῦτοι. Ἄλλο πλῆθος ἀγρίων λαῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς Ἀσίας διελθὸν διὰ τῆς Θρᾴκης ἔφθασεν ἕως εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀρκτῴας Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἀποκατασταθὲν ἐνταῦθα, ἀφ' ὅπου ἀκολούθως μετέβη καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἱσπανίας. Τὸ ὄνομα Εὐρώπη ἐδόθη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆς κατά τινας μὲν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἣν ἁρπάσας ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Φοινίκης ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, κατ' ἄλλ. δὲ ἀπὸ τὸ λευκὸν καὶ ξανθὸν χρῶμα τοῦ σώματος τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, καὶ κατ' ἄλλ. ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλίως, Εὐρώπου καλουμένου Στραβ. καὶ Πλιν. ἡ ἤπειρος Εὐρώπη, ἐνίοτε «Εὐρώπα χέρσος» Πινδ. – γοῶν Αἰσχ. «Εὐρώπης πέδον» Ὁμ. Ὕμν. ἔτι δὲ καὶ = τὸ ἥμιον τῆς γῆς Ἴσοκ κάτ. Εὐρωπηῖοι Ἡρ. Εὐρωπαῖοι Ἀπτ. ὡς Ἐπιθ. «Εὐρωπατα βάρεια» Εὐστ. – μέρος Δ. Περ. – ποταμοὶ Αἰλ. – Γαλάται Εὐστ. «οἱ τὴν Εὐρώπην οἰκοῦντες» Πλατ. «οἱ ἐν τῇ Εὐρώπῃ» Μ. Ἀρκλ. «οἱ ἐκ τῆς Εὐρώπης» Πλουτ. «οἱ κατὰ τὴν Εὐρώπην ποταμοί, τόποι» Ἀρρ. 2) θυγ. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος Ἡσ. 3) ἐκ. Δήμητρος ὡς τροφοῦ τοῦ Τροφωνίου Παυσ. 4) θυγ. Φοίνικος Παλαιφ. ἢ κατ' ἄλλ. θυγ. Ἀγήνορος καὶ Τηλεφάσσης, ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, μήτ. τοῦ Σαρπηδόνος, Μίνωος, Ῥαδαμάνθυος, ἐκ τοῦ Ἀστερίωνος Ἡρ. 5) θυγ. Τιτυοῦ, μήτ. Εὐρύμου Πινδ. 6) θυγ. Νείλου, γυνὴ Δαναοῦ Ἀπολλ. 7) Θρᾴσσα ἐξ ἧς τὸ βορειότατον τῆς Εὐρώπης φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη Σχολ. Εὐρ. 8) θυγ. Φιλίππου καὶ Κλεοπάτρας Δικαιαρχ. 9) Ἀθηναΐτις Ἀττ. Ἐπίγρ. Εὐρωπ.

Εὐρωπηΐάδης· υἱὸς Εὐρώπης, πατρων. ὄν. παρὰ τῷ Εὐρώπῃ μτγν.

Εὐρωπία, ἡ· Εὐρώπη Σαρ. Ἐν Στ. Βυζ.

Εὐρωπία, ἡ· 1) ἐκών. Πρας Ἱσύχ. 2) Ἐπίγρ. ποιήματος τοῦ Εὐμήλου.

Εὐρώπιος, 3· εὐρωπαῖος Ἐτ. Μ. «Εὐρώπιον κλῖμα» Σουΐδ. «Εὐρωπία γῆ» Εὐρ. Ἴων 1577.

Εὐρῶπις, ἡ· ἡ πατρὶς Ἱσύχ.

Εὐρωπίς· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Εὐρώπιος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 1 καὶ Στ. Βυζ.

Εὔρως· ῆδ' εὔρους.

Εὔρωπος· υἱὸς Μακεδόνας καὶ Ὀριθυίας, θυγ. Ἐρεχθέως, ἐξ οὗ ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος Στ. Βυζ.

Εὐρ-ωπός, 3· εὐρύς, ἀντίθ. τῷ στενωπός· – χάσμα Εὐρ. Ἰ. Τ. 626· «ἐν εὐρωποισιν ἄλλος λαγόνεσσι» Ὀππ. ἁλ. 4, 525, latus ὁ Ἱσύχ. ἐξηγεῖ καὶ διὰ τοῦ σκοτεινός· ῆδ' εὐρώεις.

Εὐρωπὸς καὶ **Εὔρωπος**, ἡ· πόλ. 1) τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας Θουκ. 2) Συρίας ἐν τῇ Κομμαγηνῇ χώρᾳ, ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Στ. Βυζ. τὰ νῦν Νισίμ. 3) μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Δούρας Πολυβ. 4) τῆς Ῥαγαΐας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, πρότερον Ῥάγεια καλουμένη, ὕστερον δὲ καὶ Ἀρσακία Στραβ. 5) Καρίας, ἄλλως Εὔρωμος λεγομένη Ἡρ. ὃῦ. ὁ κάτ. Εὐρωμεὺς Στ. Βυζ.

Εὐρώς, ὦτος, ὁ· μοῦχλα, σηπεδών, ῥύπος, ἐν γέν. ὅ,τι γεννᾶται εἰς πολυχρονίως ἐν τόποις ὑπογείοις καὶ ἀφεγγέσι ἄχρηστα κείμενα ὀργανικὰ καὶ ἀνόργανα σώματα· πρβλ. Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 4· κατὰ πρῶτον π. Θεόγν. 452· «εὐρὼς ἄπιστι πλεγμάτων» Εὐρ. Ἴων 1393· π. ὃῦ Πλάτ. «ὃπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον ὀστοῦν», Τιμ. 81, καὶ μτφ. «· ψυχῆς καὶ ζόφος» Πλουτ. π. τοῦ ἀν. 10, sitis, sinus.

Εὐ-ρωστέω· ὑγιής, εὔρωστός εἰμι Πολυδ. 3, 121, valeo.
Εὐρωστία, ἡ· ὑγεία, δύναμις σωματική, εὐεξία· - ψυχῆς Πλουτ. Κατ. νεωτ. 44, robur
Εὔ-ρωστος, 2· ὑγιής, δυνατός, εὔρωστος Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 6· «-τῷ σώματι» Ἰσοκ. robustus.
Εὐ-ρώστως, Ἰπίρ. τοῦ προηγ. ἐνίοτε ἀναφιρ. εἰς τὴν ψυχήν Ξεν. Ἀγησ. 2, 24, fortiter.
Εὐρώτας· 1) υἱὸς Νύλητος βασιλέως Λακωνίας καὶ ἔγγονος Λέλεγος, ὅστις λαβὼν γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, ἣν ἐνυμφεύθη ὁ Λακεδαίμων, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνίας ῥέων ποτ. Εὐρώτας Παυσ. 2) Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.
Εὐρώτας· 1) εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἐκβάλλει παρὰ τὸ Γύθειον εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ Σπάρτη Θουκ. τὰ νῦν οὗτος καλεῖται Βασιλοπόταμον καὶ π. τὰς ἐκβολάς του Ἶρις ἐκαλεῖτο· τὸ πάλαι δὲ καὶ Μεσσηνίοις Σχολ. Δ. Περ. καὶ Βώμακ Ἐτ. Μ. καὶ ἀρχαιότ. Μαραθώνιοι Ἴμερος Πλουτ. τροπικῶς ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντ' αὐτῆς τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν καρποφορίαν τῆς ὁπαδὸς συντελεῖ Εὐρ. Τρω. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου Σουΐδ ἐχρησίμευεν ὡς τύπος ὅρκου «νὴ τὸν Εὐρώταν» Σαφ. ἀποσπ. ἐνεφανίζετο καὶ ὡς θεὸς ποταμίος Ἀνθ. 60. καὶ ὡς ταῦρος εἰκονίζετο Αἰλ. Ἐλέγετο δὲ παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων «Ταῦρος ὑπερκύψας τὸ Ταΰγετον ἀπὸ τοῦ Εὐρώτα ἔπιεν» Ἀριστοτ. 2) Γαλάτης ποτ. Τάραντος Πολυβ.
Εὐρωτία, ἡ· ἰός, μελανία Ἡσυχ.
Εὐρωτιάω· μουχλιάζω, σήπομαι, ἐπὶ τῶν τεθνεώτων· «οἱ παλαιοὶ καὶ εὐρωτιῶντες» Λουκ. νεκυομ. 16· «χονδροὶ λιβανωτοῦ εὐρωτιῶντες», Ζεὺς τραγ. 15· μετφ. «βίος εὐρωτιῶν», μετὰ τοῦ ἀκόρητος = βίος ἀκάθαρτος Ἀριστ. νεφ. 45, putreo, marceo.
Εὐρωτῶ, οὖς· θυγ. τοῦ Δαναοῦ Ἀπολλ.
Εὔρωψ 1) υἱὸς Λιγιαλέως, πατ. τοῦ Τελχῖνος Παυσ. 2) υἱὸς Φορωνέως, πατ. Ἑρμιόνος Παυσ.
Εὖς, 2· καλός, ἀνδρεῖος, εὐγενὴς Ὅμ. μόν. ἐν τῇ ὀν. «ἷδς παῖς Ἀγχίσαο» Ἰλ. 6, 819, αἰτ. «ἕδν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε» Ὀδ. σ, 127· τὸ οὐδ. μόν. ἐπιῤῥημ. τὸ εὖ καὶ ἐὸς· ὡς γεν. ἀνήκουσιν ἐνταῦθα α) ἦμος, ὁ προθήλως = καλοῦ, εὐγενοῦς· «φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἦμος» Ὀδ. ξ, 505, ὡς «πάμπαν ἀπολῆξαι ἀνδρὸς ἦμος», ὅπου ὁ Ζηνοδ. ἐσφ. ἀναγινώσκ. ἑοῖο οὕτως ἐκληπτέον καὶ εἰς τὰ ἑ λοιπὰ χωρία τῆς Ἰλ. «περίαχεο παιδὸς ἦμος», α, 393, ὡς ο, 138, ὅπου ὡς ἐν ω, 422 τοῦ καλοῦ υἱοῦ σημαίνει τοῦ σοῦ υἱοῦ· καὶ «κάρη λάβε παιδὸς ἦμος» = τὴν κεφαλὴν τοῦ καλοῦ υἱοῦ, οὐχὶ ἁπλῶς τοῦ υἱοῦ, σ. 71, ὡς τὸ φίλος εἶνε συχνὰ ἐν χρῆσ. ἐμφατικῶς ἀντὶ κτητ. ἀντων. ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς ἀνώμαλος γεν. τοῦ ἑός (ὡς ὁ Βέκκ. ἀπανταχοῦ γράφει) τὸ ἦος, πρβλ. Βουτμαν. λεξ. 1, τόμ. σ. 85· 6) ἑάων (ἀντὶ ἑήων, ὁ Βέκκ. καὶ ἑάων) = τὰ ἀγαθὰ πράγ. τὰ κτήματα· «δώρων ἑάων», ἀντίθ. τῷ κακῶν Ἰλ. ω, 528· «θεοὶ δοτῆρες ἑάων» = τῶν ἀγαθῶν δοτῆρες, τῆς εὐτυχίας Ὀδ. θ, 335· «δώτορ ἑάων», αὐτ. 335· πρβλ. Ὅσ. θε. 40 καὶ Καλλ. ὕμν. εἰς Δία 91 πάντοτε ἐπὶ τῶν θεῶν, ἅτινα χωρὶς δὲν φαίνεται ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἐπικὴν γλῶσσαν. Οἱ ἀρ. γραμ. ἀνάγουσιν εἰς ταῦτο τὴν ὀν. ἑά = ἀγαθά· πρβλ. καὶ Ἀπολλ. λεξ. Ὅμ. τὴν γεν. κυανέάων. bonus.
Εὑός, ὁ ὄν. ποτ. π. Ἀρκαδ. σ. 126, 1.
Εὖσα· οὖσα, ὥρ. μετχ. τοῦ εἰμὶ Θεοκρ. 2, 76.
Εὖσα· ἐστέγνωσα, ἀόρ. ἀ. ἐνερ. τοῦ εὐῶ = ξηραίνω Ὀδ.
Εὐ σάγηνος, ὁ πλαστὸν ὄν. ἁλιεὺς Ἀλκιφ. ἐπ. 1, 17, eusagenus.
Εὐ-σάλευτος, 2· εὐκολοσάλευτος μτγν.
Εὐ-σάλος, 2· ἔχων ὅρμον, καλόν, μετὰ τοῦ εὐόρμος Ἀρρ. περιπλ. Ἐρυθρ. θαλ. 154.
Εὔσαμα, ἀναφώνημα εὐαστικὸν καὶ βακχικόν, ἐπίθετμα· τὸ γὰρ βακχεύειν λέγεται εὐάζειν, καὶ σαβάνους τοὺς βακχεύοντας Ἡσύχ. Ὑπ' εὐάν.
Εὔσανα, τά· ἐγκαύματα Πολυδ. 6, 13.
Εὐ-σανίδωτος, 2· εὔσειλμος Σχολ. Ὀδ. 6, 380
Εὐ-σαρκέω· εἰμαι εὔσαρκος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 561.
Εὐ σαρκία, ἡ τὸ ἔχειν καλὴν, δυνατὴν σάρκα, κρέατα, ἀντίθ. ἀσαρκία Ἀριστοτ. Ἱστ. Ζ. 1, 15 καὶ ἐπὶ καρπῶν Θεοφρ. corpulentia.
Εὐ-σαρκος, 2· σαρκώδης, παχύς, ἔχων καλά, δυνατὰ κρέατα, ἀντίθ. τῷ ἰσχνὸς Αἰσχίν. 1, 41, corpulentus.
Εὐ-σαρκόω· εὐσαρκον ποιῶ «πάντ' οὖν ὅσα εὐσαρκῶσαι βουλόμεθα μόρια, καὶ τρίβειν χρὴ καὶ καταντλεῖν» Γαλην. θεραπ. 14.
Εὐ-σάρκωσις, ἡ εὐσαρκία Ἱπποκρ. corpulentia.
Εὐσάφιος· ἀνδρ. ὄν. Ἀμμ. Μαρκελ.
Εὐσεβ-άναξ, ὁ εὐσεβὴς βασιλεύς = χριστιανὸς βασιλεὺς μτγν.
Εὐ-σέβεια, ἡ, καὶ εὐσεβίη· τὸ φρόνημα καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ εὐσεβοῦς, τὸ αἰδεῖσθαι καὶ τιμᾶν τὸν θεὸν κατὰ Πλατ. «δικαιοσύνη περὶ θεούς», ὁρ. 412 «εὐσέβειαν μιαίνειν» Αἰσχ. Ἑπτ 326· «Ζηνὸς εὐσέβεια» = πρὸς τὸν Δία Σοφ. Ἠλ. 1086· «πρὸς εὐσέβειαν λέγει» = συμβουλεύει εὐσεβῆ, 458· «εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς θανόντος αἴσει» = θὰ φημισθῇς ὅτι ἐφίρθης εὐσεβῶς, ὅτι ἐξεπλήρωσας τὰ υἱικὸν καθῆκον, 956, ἀνθ' οὗ λέγει ὁ Ξεν. «δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο», κυν. 1, 15 «εὐσέβεια εἰς θεοὺς καὶ γονέας» Πλατ. πολ. 9, 615· «-πρὸς θεούς», συμπ. 193· «περὶ τοὺς θεούς» Ἰσοκ. ἀντίθ. ἀσέβεια καὶ δυσέβεια, ῥητορ.
Εὐσέβεια, ἡ· πόλ. 1) Καππαδοκίας ἡ πρὸς τῷ Ταύρῳ = Τύανα, τά, Στραβ. 2) = τὰ Μάζακα εἴτε Καισάρεια ἡ πρὸς τῷ Ἀργαίῳ ὄρει Στράβ.
Εὐσέβεια, ἡ Εὐσεβίη, τό· 1) γυν. Καισαρίς τις Γαληνοῦ. 2) τὰ Εὐσέβεια = ἀγῶνες ἐν Πατεδλοις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδριανοῦ ὑπ' Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς κατασταθέντες Ἐπιγρ.
Εὐ σεβέω· εἶμαι εὐσεβὴς, ἐκπληρῶ τὰ πρὸς τὸν θεόν, τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ἢ ἐν γέν. ἀξιότιμα πρόσωπα καθήκοντά μοι· - θεὸς = εὐσεβοῦς τιμῶ Αἰσχ. Ἀγ. 329·

«-τὰ πρὸς θεούς» Σοφ. Φιλ. 1427· ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβὴς εἶμι Ἰσοκ. 1,13. «εἴς τινα» Σοφ. Ἀντ. 727· καὶ ἀπολ. συχν. π. χ. Σοφ. Τρ. 1212· «περὶ ξένους» Εὐρ. Ἄλκ. 1151· «-περὶ θεούς» Πλατ. συμπ. 193· «-πρὸς θεοὺς» Εὐρ. Ἱπ. (10, 107)· καὶ παθ. «κἀμοὶ ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ» = ἵνα ὑπ' ἐμοῦ ἀρκούντως τὸ καθῆκόν μου ἐκπληρωθῇ Πλατ. Ἀξιοχ. 364· καὶ ἄλλ. «οὗτοι οἱ θανατώσαντες εὐσεβοῦντ' ἂν ὑπὸ τῶν ἀπολυσάντων τοὺς ἀνοσίους» = δὲν θὰ τιμῶνται Ἀντιφ. 3, 3, 11· τὸ γράφ. κεχωρισμένως εὖ σέβειν, αἴτ. παρακειμένης (πρβλ. Σάτδλερ Τριφ. 85), εὐλόγως ἀποδοκιμάζει ὁ Ἔρμανν. ἐν Σοφ. Ἀντ. 727.

Εὐ-σεβέως καὶ συνῃρ. **εὐσεβῶς**, ἐπίρ. τοῦ εὐσεβὴς (ὃ ἴδε) Πινδ. Ὀ. 6, 79, pie.

Εὐ-σέβημα, τό· «εὐσεβὴς πρᾶξις· «καὶ ὁ τὰ δύσφημα εὐφημα ποιῶν, καὶ τὰ ἀσεβήματα εὐσεβήματα» Δημ. Φαλ. Ⅱ 281.

Εὐσεβής, 2· ὁ ἐκπληρῶν τὰ πρὸς τὸν θεόν, τοὺς γονεῖς, προϊσταμένους καὶ καθόλου ἀξιότιμα πρόσωπα καθήκοντά του, ὅσιος, ἰδ. ἐπὶ ἀνθρ. καὶ ἐπὶ πραγμ. Θεογν. 1142· «εὐσεβεῖ γνώμᾳ» Πινδ. Ὀ. 3, 43· εὐσεβέστατος, Ἰ. 2, 43· «-πρός τινα» Αἰσχ. ἱκ. 235· «-εἴς τινα» Εὐρ. Ἡλ. 253· «καὶ ταῦτά μοὐστὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα» Αἰσχ. Χο. 120· -λόγος, ἱκ. 319· -τρόπος Ἀριστ. βατρ. 457· «τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὕρον» Σοφ. Οἰ. Κ. 1127· «οὔτε τὸ ὑμέτερον εὐσεβὲς παρεὶς» Ἀντιφ. 3, 96· ὁ Πλάτ. συνάπτει «δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς πάντως», Φιλ. 39, ἂν καὶ ἡ λέξ. φαίνεται σχετικῶς σπανιωτ. ἐν τῇ πεζ. ἐπίρ. εὐσεβέως Πινδ. Ὀ. 6, 79, ἀττ. εὐσεβῶς «ταῖς ἐν γένει γὰρ ταγγενῆ ὁρᾶν εὐσ. ἔχει» «εἶνε δὲ αὐτοὺς καθῆκον εὐσεβὲς Σοφ. Οἰ. τ. 1431· «ὥστε μηδενὶ ὑμῶν εὐσεβῶς ἔχει ἀποψηφίσασθαι αὐτοῦ» = ὥστε οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἐκτελεῖ εὐσεβῶς τὸ ἑαυτοῦ καθῆκον, ἐὰν ἀπολύσητε, ἀθωώσητε αὐτὸν Δημ. 19, 212· -εὔχομαι Πλατ. νόμ. 8, 821, pius, religiosus.

Εὐσέβης· 1) ἐπών. Ἀντωνίου Ἀπρ. 2) ἐπών. δύο ἀδελφῶν ἐν Κατάνῃ Παυσ. 3) ἐκών. τοῦ Ἀριοβαρζάνους Κικ. 4) ἀν. μηνὸς Δ. Κασ. 5) ὀν. πόλ. ἧς οἱ κάτ. Εὐσεβεῖς Αἰλ. 6) κύρ. ὄν. α) Ἀθηναῖος Ῥωσ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐσεβία, ἐπ. εὐσεβίη· 1) ἡ εὐσέβεια προσωποκπ. Ὀρφ. ὕμν. προοιμ. 2) γυν. ὄν. (ἴδ' εὐσέβεια) ἰδ. α) γυνὴ τοῦ Κωνσταντίου Ζωσιμ. 6) ἄλλη Ἐπιγρ. γ) «Εὐσεβίης τύπος» = ὄν. τόπου ἐν Παλαιστίνῃ Ἐπιγρ.

Εὐσεβία, ἡ· εὐσέβεια Θεογν. 11.

Εὐσέβιον, ἡ· γυνὴ Καίσαρος Ἀνθ. ἴδ' Εὐσέβεια καὶ Εὐσεβία.

Εὐσέβιος· 1) ἔπαρχος Ῥαβέννης ἐπὶ Ὀνωρίου Ζωσιμ. 2) ὁπαδὸς πρεσβείας Πέτρου τινὸς πρὸς τὸν Χοσρόην Μεν. Πρωτ. 3) στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων 575 μ. Χ. Μεν. Πρωτ. 4) ἄλλος τις ἔχων τὸ ἐπών. σαφὼς Ἀνθ. 5) ἰατρὸς Ἐμεσηνὸς Δαμ. 6. Ἰσιδ. 6) ῥήτωρ Ἐμεσηνὸς ἴσ. μὲ τὸ ἐπών. Πιττάκας, ἀντίπαλος τοῦ Οὐλπιανοῦ Φωτ. 7) Νεοπλατωνικός τις ἐκ Μύνδου τῆς Καρίας Στοβ. 8) ἱστοριογράφος τῆς Ῥωμ. ἱστορίας (283—303 μ. Χ. Εὐάγρ. ἱστ. ἐκκλ. 9) Εὐσέβιος ὁ Σχολαστικός, συγγραφεὺς ποιήματός τινος περὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Καίσαρος Ἀρκαδίου καὶ Θεοδοσίου κατὰ τῶν Γότθων Σωκρ. ἱστ. ἐκκλ. 9) ἐπίσκοπος Καισαρείας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καλ ἄλλως ὀνομαζόμενος Εὐσεβ. ὁ Παμφίλου = φίλος τοῦ μάρτυρος Παμφίλου, συγγραφεὺς διαφόρων ἱστορικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων, τῆς εὐαγγελικῆς προπαρασκευῆς κτλ. Στ. Βυζ. 10) Βυζάντιός τις Ἀνθ.

Εὐσέβις· ἀνδρ. ὄν Ἐπιγρ. μτγν.

Εὐσεβο-φρόνως, ἐπίρ. τοῦ ἑπομ. Ἐπιγρ.

Εὐ-σεβό-φρων, 2 εὐσεβῆ φρονήματα ἔχων μτγν. pius.

Εὐ-σεβῶς· ἴδ' εὐσεβής.

Εὔσειρος· υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἠθοθέας, παῖς Θηράμβου Λιθ.

Εὐ-σειστος, 2· εὐκόλως σειόμενος, ἰδ. ἐκτεθειμένος εἰς σεισμούς Στραβ. 10, 447, mobilis.

Εὐ-σελανόνδιον, τό· ἑναστρον, = εὖ σέλανον Διός, οἶκον, παρὰ τὸ σέλας, ἢ παρὰ τὴν σελήνην Ἡσύχ. τῷ ἑπομ.

Εὐ-σέλαος, 2· λίαν, καλῶς λάμπων Παυλ Σιλ. περιγρ. Σοφ. 830, lucidus.

Εὐ-σέληνος 2· εὐφεγγής, νὺξ ἐν ᾗ φέγγει καθαρῶς ἡ σελήνη Ἡσύχ.

Εὐ-σελμος, ἐπ. εὐσέλμος, 2· καλῶς μὲ καλὰ πηλάτας προμηθευμένος = εὔζυγος ἀρ. λεξ. ἐγέν. καλὰ καθίσματα "Ομ. ἀείποτε ἐν ἑνὶ τόπῳ καὶ περὶ πλοίων· ἐν χρήσ. Στησιχ. Ἰ. Πλατ. Φαίδρ. 243· «εὔσελμος, εὔζυγος, εὐκάθεδρος, εὐσανίδωτος» Ἡσύχ.

Εὐ-σεμνος, 2· τῷ ἑπομ. Ὀρφ. ὕμν. 2, 12, κατ' εἰκασ. Ἔρμανν. ἀντὶ ἡ σεμνή.

Εὐ-σεπτος, 2· λίαν σεβαστός Σοφ. Οἰ. τ 864

Εὐ-σήκωτος, 2· καλόν, σωστὸν βάρος ἔχων - κανὼν ἀρχ. μαθ.

Εὐ-σήμαντος, 2· εὔκολος νὰ σημειωθῇ Πτολ

Εὐ-σημεία, ἰων. εὐσημίη, ἡ· καλὸν σημεῖον. εὐτυχὴς οἰωνός Ἱππokρ.

Εὐ-σημία, ἡ· τῷ προηγ. Ἱππokρ. σ. 1170.

Εὐ-σημον, τό· σημεῖον Φωτ. ἐκδρ. εἰς Διοδ σ. 530, 19.

Εὔ-σημος, 2· α) καλὸν ἔχων σημεῖαν, καλὴν σημασίαν· «εὔσημον φάσμα ναυβάταις» Εὐρ. Ἰ. Α. 252· «ἴνορᾶ τι τοῖς ἱερείοις εὔσημον» Πλουτ. Καισ. 43· 2) εὐκολογνώριστος Αἰσχ. ἱκ. 695, ὅστις καὶ μετὰ μετχ. συντάσσει αὐτό· «κἀκπνῷ δ' ἁλοῦσα νῶν ἔτ' εὔσημος πόλις» = ἐκ τοῦ καπνοῦ γνωρίζεται ὅτι ἡ πόλις ἑυρισκεύθη, Ἀγ. 792· «ὁρῶ δ' ὄρνις εὐσήμους ἁρπαρυιδόσι βοᾶς» Σοφ. Ἀντ. 1008· εἰς μτγν. πεζ. - ὑγιὴς Θεοφρ. - περιγραφὴ Πολυβ. 10, 44, 9· ἐπίρ. εὐσήμως - ἔχειν Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6.

Εὐσήμως· ἴδε τὸ προηγ. Στραβ. καὶ ἄλ. μτγν.

Εὐσήνη, ἡ· πόλ. τοῦ Γαλατικοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ μικρὸν ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γύρδιωνος Ἀρρ.

Εὐ-σηπτος, 2· εὐκόλως σηπόμενος Ἀριστοτ. μαρ. Ζ. 5, 4, εἰς τὸ συγκρ. Πλουτ. ζητ. φυσ. 2

Εὐ-σηψία, ἡ· εὐκολος, ταχεῖα σῆψις Θεοφρ.

Εὐ-σθένεια, ἡ· ἰσχύς, δύναμις Ἀριστοτ. προβλ. 20, 18, firmitas.

Εὐ-σθενέω· εἶμαι εὐσθενής, ἰσχυρός· «ἐ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἤδη εὐσθένει δίμας» Εὐρ. Κυκλ. 2· περὶ δένδρων Θεοφρ. ἐν γέν. εὑρίσκομαι ἐν καλῇ καταστάσει Δ. Κασ 53, 8.

Εὐ-σθενής ἐπ. ἐὐσθενής Κ. Σμ. 14, 633, 2· ἰσχυρός, δυνατός, ὑγιὴς καὶ νεαρὸς Θεοφρ. καὶ μτγν. ὁ ἐξ Λουκ. ἔχει τὸν ἀνώμαλον ὀπερθ. εὐσθενώτατος, Φιλοψ. 28, robustus.

Εὐσθενὴς καὶ Εὐσθένης· σοφιστὴς τις περὶ φυσιογν. συγγράψας, δθ. ὁ φυσιογνώμων ἐπικληθείς Ἀθην..

Εὐσθένιος· ἱστοριογράφος Ῥωμ. ἐπὶ τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ Οὐοπισκ.

Εὐ-σθενῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. εὐσθενὴς μτγν. valide.

Εὐσίγνιος· 1) ἀνδρ. ὄν. κωδ. 2) μάρτυς χριστιανὸς ἐν τῷ μηναλογίῳ τ. α' Δὐγούστου· 3) σατράπης τις Ναιλ.

Εὐ-σίδηρος, 2· καλῶς μὲ σίδηρον προμηθευμένος Σχολ. Ἡσ. ἀσπ. 273.

Εὐσιμάρα· κώμη Καππαδοκίας Πτολ. Γδ. Εὐσημάρα.

Εὔσιος· ἐπών. Διονύσου ἐν Λακεδαίμονι ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος εὖ σοι = εὖ σοι Ἐτ. Μ.

Εὐ-σίπυος, 2· ὁ πλήρη ἔχων τὴν σιταποθήκην του (σίπυα), ἀντίθ. τῷ ὀλιγησίπυος Λεων. Ταρ. 8 (6, 288).

Εὐ-σιτέω· τρώγω καλά, ἔχω καλὴν ὄρεξιν, Πυργίων ἐν Ἀθην. 4, 143.

Εὐ-σιτία, ἡ· καλὴ ὄρεξις Ἀρετ.

Εὔ-σιτος, 2· τρώγων καλῶς, μετὰ καλῆς ὀρέξεως Ἱπποκρ. ὁ Φιλοστ. συνάπτει «εὔσ. καὶ δεινὸς φαγεῖν» = ἔχων καλὸν σῖτον Σχολ. Θεοκρ. 7, 34.

Εὐ-σκαλμος, 2· καλοὺς ἔχων σκαλμούς (=ξυλάκια ἐξ ὧν κρεμῶνται τὰ κωπία ὅταν κωπηλατῶσιν)· ἐν γέν. ἔχων καλοὺς κωπηλάτας, περὶ πλοίου κατ' εἰκασ. Ῥείοκίου ἐν Ἀνυτ. 12 (7, 215).

Εὐ-σκανδάλιστος, 2· εὐκόλως σκανδαλιζόμενος Θεοφυλ. ἐν Ματθ. κεφ. 18 σ. 104.

Εὐ-σκάνδιξ, ικος, πρηών· τόπος πλήρης σκανδίκων, χαιρεφύλλων Α. Ταρ. 56 (9, 318).

Εὐ-σκαρθμος, ἐπ. ἐὐσκαρθμος, 2· καλῶς, εὐκόλως τρέχων, πηδῶν, εὐκίνητος, ταχύς· - ἵπποι Ἰλ. ν, 31· - νῆες Κ. Σμ. 14, 10 - λαγωὸς Νικ. ἀλ. 325· - Πὰν Ἀγαθ. 29 (6, 32), agilis.

Εὐ-σκάριστος, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Ἰλ. ν, 31, mobilis.

Εὐ-σκαφος· εὐκολόσκαπτος ἀρ. λεξ.

Εὐ-σκέδαστος, 2· εὐκολοσκόρπιστος Γαλην. dissipabilis.

Εὐ-σκελής, 2· ἔχων καλά, δυνατὰ σκέλη Πολυδ. 2, 193.

Εὐ-σκέπαστος, 2· καλῶς ἐσκεπασμένος, ἀσφαλής· «τὴν πυκνότητα τῆς ξυγκλήσεως εὐσκεπαστότατον εἶναι» = εἶνε ἡ μεγίστη σκέπη καὶ προφύλαξις Θουκ. 5, 71.

Εὐ-σκεπής, 2· τῷ προηγ. Θεοφρ. οἱ τόποι οἱ προσηλιακοί, οἱ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλαγμένοι· «- τῶν ἔξω πνευμάτων», π. ἀνέμ. ἀποσπ. 5, 24.

Εὐ-σκεπτος, 2· εὐκολόσκεπτος, εὐκολοστόχαστος· «σκέψις = εὐκολοθεώρητος Πλατ. Φιλ. 65.

Εὐ-σκευ ίω· εἰμὶ καλῶς παρεσκευασμένος, ὡπλισμένος Σοφ. Αγ. 810.

Εὔ-σκευος, 2· καλῶς παρεσκευασμένος, ἀντίθ. τῷ ἄσκευος.

Εὐ-σκίαστος, 2· καλῶς ἐσκιασμένος· - εἰτῆ Σαφ. Οἰ Κ. 1703, umbrosus.

Εὔ-σκιος, 2· καλὴν ἔχων σκιάν, σκιερός· «= Ἀχέροντος ἀκτὴ» Πινδ. Π. 11, 21· - οἰκία Ξεν. οἰκ. 9, 5· - ἄλσος Θεοκρ. 7, 8, opacus.

Εὔσκιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-σκιό-φυλλος, 2· καλῶς ἐσκεπασμένος μὲ φύλλα Κ. Μαν. Χρον. 186.

Εὐ-σκόπελος, 2· πολλοὺς ἔχων σκοπέλους Στ. Βυζ. ἐν λέξ. Νιφάτης.

Εὐσκοπίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὔ-σκοπος, ἐπ. Ἰόσκοπος, 2· α) καλῶς βλέπων, παραμονεύων, ὀξυδερκής, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς φονέως τοῦ Ἄργου Ἰλ. τῆς Ἀρτέμιδος Ὀδ. λ. 198· - τοῦ Ἀπόλλωνος χρησμ. Ἡρ. 5, 61· - Ἡρακλέους Θεοκρ. 25, 143· Παυσ. Ὀρφ. ὕμν. 11, 9· καὶ «τόξα πρόσωθεν εὐσκοπα» Αἰσχ. Χο. 683· β) μακρόθεν ὁρατός Ἀριστ. ἐκκλ. 2· «σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα» = ἐξ ὧν δύναταί τις μακρὰν νὰ βλέπῃ = παρέχοντα θέαν ἐκτεταμένην Ξεν. Κυρ. 6, 3, 2· «σημεῖα ἔθεντο πρός τινας εὐσκόπους κεραίας» Πλουτ. Κατ. νεωτ. 13· «εὔσκοπα βάλλειν» = εὐσκόπως βάλλειν = εὐστόχως μτγν. μτφ. «εὐσκόπως ἔχειν τῶν ἀποκρίσεων» = εὐστόχως ἀποκρίνεσθαι Φιλοστρ. σοφ. 2, 1, 19,

Εὐσκούπιος· ἐπών. Ἑρμοῦ Ἐπιγρ.

Εὐ-σκυλτος, 2· εὐκίνητος Πορφυρ. mobilis.

Εὐ-σκωμμόνως· τὸ εὐσκώμμων.

Εὐ-σκωμμοσύνη, ἡ· δεξιότης εἰς τὸ σκώπτειν Πολυδ. 5, 161.

Εὐ-σκώμμων, 2· καλῶς, εὐκόλως σκώπτων, δοτέος Ἡρωδν. Φιλητ. σ. 442.

Εὐ-σμαλων· εὔχαρι Ἡσύχ.

Εὐ-σμερδής, 2· πάνυ εὔρωστος Ἡσύχ.

Εὐ-σμηκτος, 2· καλῶς τετορνευμένος· - σίδηρος Μαξιμ. καταρχ. 285.

Εὐ-σμηνος, 2· εὐχαριστούμενος εἰς τὸ σμῆνος· - μέλισσα Νον. Δ. 7, 332.

Εὐ-σμήριγξ, ιγγος, 2· πυκνὴν ἔχων κόμην Νον. Δ. 11, 318.

Εὐ-σμίλευτος, 2· καλῶς διὰ τῆς σμίλης ἐξειργασμένος Φωτ.

Εὐ-σμίλωτος, 2· τῷ προηγ. Ἡσύχ.

Εὐ-σοια, ἡ· τὸ νὰ διατηρῆται ἡ εὐτυχία Σαφ. ἀποσπ. 124· εὐθένεια, σωτηρία ἀρ. λεξ.

Εὔ-σοος, συνηρ. εὔσους, 2· καλῶς διατηρημένος, περνῶν εὐτυχισμένα Θεοκρ. 24, 8.

Εὔσους· ἥρως ἐγχώριος Ἡσύχ.

Εὐ-σπάθητος, 2· καλῶς ὡπλισμένος Ἡσύχ. ἐν λ. τρίμιτον.

Εὐ-σπειρής, 2· καλῶς ἐν σπείραις περιτυλιγμένος, κουλουριασμένος· - δράκων Ἀντιπ. Σιδ. 21 (6, 206).

Εὔ-σπειρος· τῷ προηγ. - κόρυμβοι Ἀντιπ. Σιδ. 27 (6, 219).

Εὐ-σπλαγχνία, ἡ· 1) εὐκαρδία, θαρραλεότης Εὐρ. Ῥησ. 192, animositas· 2) οἶκτος μτγν. misericordia.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-σπλαγχνίζομαι· κινοῦμαι ὑπ' εὐσπλαγχνίας μτγν.
Εὐ-σπλαγχνος, 2· εὐκάρδιος, ἀνδρεῖος Ἱππokρ. animosus· μτφ. ἔχων ἐλεήμονα, συμπαθῆ καρδίαν Ν. Δ. misericors.
Εὐ-σπολος, ἀντὶ εὔστολος, εὔειμος, εὐσταλὴς Ἡσύχ.
Εὐ-σπόρητος, 2· τῷ ἑπομ. Αἰσχ. Ἀγ. 1384, ἄμφ.
Εὐ-σπορος, 2· καλὸν ἔχων σπόρον, πολύσπορος· - ἀνθίμιον Μελ. 1, 36 (4, 1)· - γύαι = καλῶς ἐσπαρμέναι, καλαὶ διὰ σπάρσιμον Ἀριστ. ὄρν. 230, πολύσπορος· - Ἀγγυπτος Ἐπιγρ. ἀδ. 487 (Πλαν. 295).
Εὔσπορος· ἐπίθ. Ἑρμοῦ Στοβ.
Εὐ-σποὐδαστος, 2· ἀξιοσπούδαστος Ν. Χων. σ. 67.
Εὔ-σσελμος, ἐπ. 2· εὔσελμος.
Εὔ-σωτρος, ἐπ. 2· εὔωτρος.
Εὐ-στάθεια, ἡ· σταθερότης, στερεότης, ἀμεταχινησία Πλουτ. συχν. «ἡ ὁμνυομένη σαρκὸς εὐστάθεια» = ἡ διαρκοῦσα καλὴ τοῦ σώματος κατάστασις παρὰ τοῖς Ἐπικουρείοις Πλουτ. π. ἐθ. ξ. σ. 404· πρβλ. περὶ τῆς λέξ. Λοβεκ. εἰς Φρυν. σ. 283, stabilitas, firmitas.
Εὐ-σταθέω· σταθερὸς καὶ ἥσυχός εἰμι· «ἔστυγε γαλήνη οὖσα καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος» Λουκ. Ἱστ. ἀλ. 1, 30· «ὁ μηδένα χρόνον ἡμᾶς εὐσταθεῖν ταῖς διανοίαις ἐῶν» Δ. Ἀλ. 6, 51· ἴδ. εἰς Ἐπικούρειον σημ. ὑγιῆς εἶμι τὸ σῶμα καὶ ἥσυχος, γαλήνιος τὴν ψυχὴν Πλουτ. οὐ δυν. ἡδ. ζῆν κατ' Ἐπικτ. 6, quiesco.
Εὐ-σταθής, ἐπ. εὐσταθής, 2· καλὰ στερεωμένος, τεθεμελιωμένος· - μέγαρον Ὀδ. σ, 374· - θάλαμος, ψ, 178, σπαν. π. μτγν. - στάλικες Μανέθ. 4, 338· «ἀστέρες ἀπλανεῖς καὶ εὐσταθεῖς» = οἱ μὴ μεταβάλλοντες τὴν ἑαυτῶν θέσιν Λουκ. ὄν. = διαρκής, - ζέφυρος Ἀπολ. Ῥ. 4, 820· π. Ἐπικουρείους, ὁ καλῶς διατηρούμενος, ὑγιὴς τὸ σῶμα καὶ ἤρεμος, γαλήνιος τὴν διάθεσιν· «τὸ εὐσταθὲς σαρκὸς κατάστημα» Πλουτ. οὐ δυν. ἡδ. ζ. κ. Ἐπικτ. 4. «ὄξυς ἅμα καὶ παρ' ἡλικίαν εὐσταθής», Πομπ. 4· «τὸν βίον εὐσταθεῖς» Ἀθην. 1, 4· ὁ Δ. Ἀλ. συνάπτει «εὐσταθὴς καὶ βαρεῖα καὶ αὐστηρὰ καὶ φιλάρχαιος ἁρμονία», π. θαυμ. δυν. Δημ. 37· ἐπίρ. εὐστάθως μτγν. «διαλέγεσθαι εὐσταθῶς» = ἡσύχως, μετ' ἀταραξίας, ἀντίθ. τῷ «ἄργισθαι φιλονεικεῖν» Δ. Λαιρ. 7, 182, stabilis.
Εὐ-σταθία, ἰων. καὶ π. ἡ· εὐστάθεια Στρατ. 41 (12, 199), constantia.
Εὐσταθία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐσταθιανοί, οἱ· ὀπαδοὶ τοῦ Εὐσταθίου Σωζομ.
Εὐστάθιος· 1) Ἱστοριογράφος ἐξ Ἐπιφανείας τῆς Συρίας (500 μ. Χ.) Ἐβαγρ. 2) Καππαδόκης Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος (358 μ. Χ.) Εὐνάπ. 3) ὁ ἐρωτικός, ἴσ. τὸν ιϛ' αἰῶν. μ. Χ. καὶ Εὐμάθιος ὀνομαζόμενος Φαβρικ.. 4) Κωνσταντινουπολίτης, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (1160—1198 μ. Χ.) συγγράψας Παρεκβολὰς εἰς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν, περιεχούσας μεγάλην πολυμάθειαν καὶ ὕλην ἄφθονον πρὸς μελέτην τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν Σχολ. Λουκ. 5) Εὐστάθιος Σιβαστιανός, ἐπίσκοπος Ἀγκύρας ἐπὶ Κωνσταντίου Σουΐδ. 6) Ἀντιοχεύς, τοῦ ὁποίου σώζονται ὁμιλίαι τινὲς ἐκκλησιαστικαὶ Σωκρ. Ἱστ. ἐκκλ.
Εὐ-σταθμία, ἡ· δίκαιον βάρος μτγν.
Εὐ-σταθμος, 2· καλῶς, δικαίως κατὰ σταθμὴν καὶ ἀκριβειαζυγισμένος Ἱπποκρ. ρεπτπππ.
Εὐ-στάθμως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ἰσοστάθμως Ἱπποκρ. 288, 43.
Εὐσταθοῦς· ἄνδρ. ὄν. μτγν.
Εὐ-σταθῶς· ἴδ' εὐσταθής.
Εὐ-στάλεια, ἡ· εὐσταλία.
Εὐ-στάλής, 2· καλῶς ἡτοιμασμένος, μάλιστα περὶ πλοίων· - στόλος Αἰσχ. Περ. 781· «πλοῦς εὐσταλὴς καὶ οὔριος» = ἐλαφρὸς Σοφ. Φιλ. 769· περὶ στρατιωτῶν, «εὐσταλέστατος ὁ ἱππεύς» Ξεν. ἱππ. 7, 8· ἴδ. περὶ ἐλαφρῶς ὡπλισμένων Θουκ. 3, 22, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ εὔζωνοι, καὶ μτγν. ὡς Πλουτ. «εὐσταλὴ καὶ γυμνὰ σώματα» συνάπτει, Κρασ. 2ᾱ· «εὐσταλέστερος ὁπλισμὸς» = ἐλαφρὸς Δ. Ἀλ. 7, 59· «εὐσταλέστερον τὸν ὄγκον» Πλουτ. Μαρ. 34· μτφ. χαρίεις, εὐπρεπής, «κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνήρ», ἀντίθ. τῷ «ὀγκώδης καὶ ἐπαχθὴς» Πλατ. Μεν. 90· «τὸ σχῆμα εὐσταλές, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν» Λουκ. Τιμ. 54, ὡς Διοθ. ὁ κωμ. ἐν Ἀθην. «ποιήσας ἑαυτὸν εὐσταλῆ, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τὸν συμπότην», 6, 239· «εὐσταλεῖς ἐποίησε τὰς ἱερουργίας καὶ περὶ τὸ πένθη πρᾳοτέρους» Πλουτ. Σολ. 12, ἐνῳρ. ἐπίρ. εὐσταλῶς = εὐκόλως, ἑτοίμως· «- καὶ κούφως ἐκτρέχειν» Ἡρωδ. 4, 15, 3· κοσμίως, - ἀναβεβλημένοι Λουκ. Ἑρμότ. 18, composite.
Εὐ-σταλφα, ἰων. ἀντὶ εὐστάλεια, ἡ· ἐπιδεξιότης, ἐλαφρότης Ἱπποκρ. ἐνδυμασία, ὅπλισις ἐλαφρά· «καὶ καυφότητι τῇ στρατιᾷ», ὅπου γραπτ. εὐστάλεια Πλουτ. Σερτ. 13, levitas.
Εὐ-σταλῶς· ἴδ' εὐσταλής.
Εὔστασία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐστάφυλος· 1) ἐπων. Διονύσου = Σταφυλίτης Ἐπιγρ. 2) ἀμπελουργὸς Ἀλκίφρ. 3, 22.
Εὐ-στάφῡλος, 2· ἀφθονίαν ἔχων σταφυλῶν, πολυστάφυλος μτγν.
Εὐστάχιος· ἅγιός τις Ἐπιγρ.
Εὐ-στάχυς, ἐπ. ἐὐσταχης, 2· ὡραίους ἔχων στάχεις, πολύσταχυς· - σπόρος Φιλιπ. 19 (6, 36)· - νάρδος Νικ. Θηρ. 604· μτφ. - ἡλικία Ἀγαθ. 95 (7, 589)· «ἀνθοσύνη τεκέων» 5 (5, 276).
Εὔσταχυς· ἄνδρ. ὄν. Ἀλκιφρ.
Εὐ-στέγαστος, 2· εὐσκέπαστος.
Εὐ-στεγής, 2· καλῶς ἐστεγασμένος, σκεπασμένος Σχολ. Λυκοφρ. 350.
Εὐ-στείλτος, 2· καλὴν λαβὴν ἔχων Ἡσύχ.
Εὐ-στείρη, ναῦς, ἡ· καλὴν τρόπιν ἔχουσα Ἀπολ. Ῥ. 1, 400, κατὰ Σχολ. = εὔτροπις.
Εὐ-στελέχης, 2· καλοὺς ἔχων κλάδους, στελέχη Ἡσύχ.
Εὐ-στερνος, 2· πλατύ, δυνατὸν ἔχων στῆθος· - λέων Μανέθ. 4, 98, 1.
Εὐ-στέφανος, π. εὐστέφανος, 2· καλῶς στεφανωμένος· - Ἄρτεμις Ἰλ. φ, 511· - Ἀφροδίτη Ὀδ. η, 267, ἐπῶν. μιᾶς Νηρηΐδος Ἡσ. Θε. 255· - τῆς Οὐρανίας Ἐπιγρ. ἀδ. 481

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(7, 616)· θυητὴς τινος, τῆς Μυκήνης Ὀδ. δ, 120· οἱ Σχολ. ἐξηγοῦσιν εἰς ταῦτα τὰ χωρία συνηθ. ὡς γυναικεῖον κεφαλῆς κόσμον, ἄλλοι ἵππων ὀρθῶς = εὔζωνος· πρβλ. «εὐστέφανοι θεῶν θυσίαι» Ἀριστ. νεφ. 307· - λειμῶνες Ὀππ. κυν. 1, 462· περὶ πόλεων καλῶς περιτετειχισμένων· - Θήβη Ἰλ. τ. 99 - Κρότων Δ. Περ. 269· καὶ «ἀγυιαὶ εὐστέφανοι» Πινδ. Π. 2, 58, ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐξηγ. ὑψηλαί, εὖ τετειχισμέναι· καὶ μτφ. «τὸν οὐρανὸν εὐστέφανον τοῖς ἄστρασι γενέσθαι» Κ. Μαν. Χρον. 103.

Εὐ-στεφής, 2· τῷ προηγ. μτγν. π.

Εὐστέφιος, ὁ· ῥήτωρ Ἀφροδισιεύς καὶ μαθητὴς Δαχάρους Σουΐδ.

Εὐστέφιος, 2· σπαν. π. τύπ. ἀντὶ εὐστέφανος Ἀνθ.

Εὔ-στηθος, 2· ἔχων καλὸν στῆθος Τζετζ.

Εὐ-στήρικτος, 2· καλῶς ἐστηριγμένος, στερεωμένος Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτ. 207.

Εὐ-στιβής, 2· καλά, δυνατὰ στιβασμένος, πατημένος· «εὐστιβὲς αἰθυίαις λέπας» Ἐπιγρ. ἀδ. 128 (6, 23)·

Εὔ-στικτος, 2· καλῶς ἐστιγμένος, πεποικιλμένος Ὀππ. κυν. 1, 336.

Εὐ-στιππος, 2· εὐστιβής· - φᾶρος = πυκνὰ ὑφασμένον Ἀπολ. Ῥ. 2, 30 κατὰ Σχολ. = εὐπίλητος.

Εὔ-στιχος, γρ. ἐσφ. ἀντὶ εὔτειχος Ἡσύχ.

Εὐ-στολίζω· στολίζω τι καλά, παθ. «σημείοις εὖ ἐστολισμένας νῆας» = μὲ σημαίας καλῶς ἐστολισμένας Εὐρ. Ι. Α. 255.

Εὔ-στολος, 2· εὐσταλής, καλῶς ἡτοιμασμένος· - ναῦς Σοφ. Φιλ. 512· ἑδστολος ὁλκάς» Ἀπολ. Ῥ. 1, 603, παρὰ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ εὔζωνος Ἰλ. α, 429, expeditus.

Εὐ-στομα, ἐπίρ. τῆ· εὐστομος.

Εὐ-στομαχία, ἡ· ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις, εὐκολογωνεσία Ἱππ. ἐν Ἀθην. 7, 298.

Εὐ-στόμαχος, 2· καλός, ὠφέλιμος διὰ τὸν στόμαχον, δυναμώνων τὸν στόμαχον, ἀντίθ. τῷ κατοστόμαχος Ἀθην. 1, 26· ἐπίρ. -ως = μετὰ καλοῦ στομάχου, καλῆς χωνεύσεως· - ἀπορέγχειν Παρμενίων 15 (11, 4).

Εὐ-στομέω· ἔχω στόμα ὡραῖον, ψάλλω ὡραῖα, περὶ τῆς ἀηδόνος· «πυκνόπτεροι δ' ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες» Σοφ. Οἰ. Κ. 18 «ἄλλα τῶν ῥᾳδίων ὀρνίων εὐστομεῖ» Αἰλ. ζ. Ἱστ. 1, 20· μτφ. = εὐφημέω, λέγω λέξεις καλὰ προοιωνιζούσας Αἰσχ. χο. 991.

Εὐ-στομία, ἡ· καλὸν στόμα, καλὴ ὁμιλία, εὐφωνία Πλατ. Κρατ. 412· περὶ ὀρνέων Αἰλ. Π. Ἱστ. 17, 23· περὶ τροφῆς = νόστιμος, καλὴν παρέχουσα γεῦσιν Ἱκέσ. ἐν Ἀθην. 7, 310.

Εὔ-στομος, 2· καλόν, εὔμορφον ἔχων στόμα· «ἵππος εὔστομος χαλινῷ» = τοῦ ὁποίου τὸ στόμα δὲν εἶνε οὔτε σκληρόν, οὔτε ἁπαλόν, ἀλλὰ μέτριον = ὥστε πείθεται εἰς τὸν χαλινὸν μετὰ μετρίας ἀντιστάσεως, καὶ οὕτω, κρατεῖ εὔμορφα τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἵλουτ. π. τοῦ ἀκ. 31· - κύνες = καλὸν ἔχοντες ψᾶλιον, ἀντίθ. ἄστομος Ξεν. κυν. 6, 2· ἔχων ἄνοιγμα μέγα, περὶ ἐκπωμάτων Λουκ. Λεξίλ. 7· περὶ λιμένος τινὸς Πολυδ. 1, 100· ἔτι = εὐπροσωπος Ἡσυχ. 2) εὐφραδής, εὔγλωττος, περὶ κρατῆρος ἢ τῆς λαγήνου Μ. Ἀργ. 18 (9, 226)· περὶ τοῦ φιττακοῦ λέγει ὁ Αἰλ. ὅτι «ἀνθρώπου στόμα εὐστομώτατα ὑποκρίνεται», Ἱστ. Ζ. 13, 18· «φωνὴ ὀρνίθων», 16, 2· ἴδ. λαλῶ λέξεις καλὰ προοιωνιζούσας, ὅθ. «εὔστομα ἔχε» = εὐφήμει, μὴ λέγε λέξεις κακῶν οἰωνῶν = σίγα Σοφ. Φιλ. 201· «ταῦτά μοι εὔστομα ἔστω» = περὶ τούτων μοι εὔστομα κείσθω = περὶ τούτων θὰ σιγήσω Ἡρ. 2, 171· «τά γε παρ' ἐμοῦ ἔστω πρὸς θεοὺς εὔστομα» = μετὰ εὐσεβασμοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς θὰ ἐκφρασθῶ τοὐλάχιστον ἐγὼ Αἰλ. Ἱστ. Ζ. 14, 28· 3) τῷ στόματι ἀριστός, νόστιμος Θεοφρ. καὶ μτγν.

Εὐ-στόμως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. εὐήχως· - ᾄδειν Ἀρισταιν. 2, 19, ὑπερθ. συνηθ. ἐπὶ πτηνῶν· «κατᾴδει ἀηδὼν εὐστομώτατα καὶ τορώτατα» Αἰλ. Ἱστ. Ζ. 1, 43.

Εὔ-στοος, πόλις, ἡ· ὡραίας ἐχούσα στοάς π. Ἐπιγρ. ἀδ. (336, 4).

Εὐ-στοργία, ἡ· εὐσέβεια «ὡς κρεῖττον οὐδὲν πατρὶ τῆς εὐστοργίας» Θεοδ. Πρόδρ. 313.

Εὐστόργιος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Εὔ-στοργος, 2· ἀγαπῶν, οὗ τὸ ὑπερθ. εὐστοργώτατα Σουΐδ. σπαν.

Εὐ-στόρθυγξ, υγγος, 2· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ στελίχους, κορμοῦ καλοῦ· - Πρίαπος Κριναγ. 6 (6, 232) · κορύνη Λ. Ταρ. 33 (6, 35).

Εὐ-στοχέω· τὸν σκοπὸν καλῶς ἐπιτυγχάνω Λουκ. μὴ ῥᾳδ. πιστ. διαβ. 14, ἀντίθ. ἁμαρτάνω Πολυβ. 1, 14, 7· «πάσης περιστάσεως» = γνωρίζω νὰ ὠφελῶμαι πάσης περιστάσεως καὶ εὐκαιρίας, 2, 45, 5· «τῶν παριστώτων καιρῶν», 28, 3, 6· - ἐλπίδος, 32, 7, 10· «τῆς εἰσβολῆς τοῦ λιμένος Στραβ. 17, 791· - τεκμαίρομαι Πλουτ. συμπ. 1, 24.

Εὐ-στόχημα, τό· καλῶς ἐπιτυχθὲν Δ. Λαερ.

Εὐ-στοχία, ἡ· ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, ἐπιδεξιότης καὶ τὸ ἐπιτυγχάνειν· - τόξων Εὐρ. Ι. Τ. 1239· - χερός, Τρ. 811 καὶ μτγν. «καρύων παίγνιος εὐστοχίη» Σρατ. 54 (12, 212)· ἴδ. ἐπιδεξιότης εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, εἰς τὴν παραδοχὴν τὴν ὀρθῆς εὐκαιρίας· - καιροῦ Πλουτ. διακρ. κολ. τοῦ φιλ. 51· «ἔστι δὲ εὐστοχία τις ἡ ἀγχίνοια» Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 9, 10· ἔτι κομψή, ἁρμοδία ἀστειότης, σκῶμμα.

Εὐστοχία, ἡ· φίλη τις τοῦ πατρὸς τῆς ἐκκλησία; Ἱερωνύμου μτγν.

Εὐστόχιος· 1) ἰατρὸς καὶ μαθητὴς Πλωτίνου Ἀλεξανδρεὺς Πορφυρ. 2) Καππαδόκης σοφιστὴς καὶ ἱστοριογράφος Σουΐδ. 3) Σύριος ἐκ Παλαιστίνης Διδασ. 4) Ἐπίσκοπος Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5) Ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-στοχος, 2· εὐτυχὴς εἰς τὸ ἐπιτυγχάνειν τὸν σκοπόν, τὸ σημεῖον καλῶς κτυπῶν· «ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὐστόχου» Εὐρ. Ἡρ. μ. 195· «λόγχαις ἀκοντιστῆρας εὐστοχώτατοι», Φοιν. 140· - πέτρος, Ἰλ. 76 καὶ μτγν. π. - λίνα, ἄρκυς = ἀσφαλῶς ἁγκυώντα, Ἀργ. 8, 9 (6, 170)· - ἄγρη = εὐτυχὴς κυνήγιον Ὀππ. ἁλ. 3, 280 - ἐλεγεῖ Ἐπιγρ. ἀδ. 405 (9, 158)· «εὐστοχώτατον ἀκόντιον» Σεν. Ἱππ. 12, 14· «τὴν πρώτην πλὴν τὴν εὐστοχίαν γίγνεσθαι» Πολυβ. 6, 25, 9· - τὴν τοξικὴν Λουκ. καταπλ. 38· μτφ. εὐτυχὴς ἐλπίδων, τεκμαιρομένη.

τὸ ἀληθὲς ἐπιτυγχάνων, ὀξύνους· «θεῖόν τι καὶ εὔστοχον ἔνεστι καὶ τοῖς κακοῖς» Πλατ. νόμ. 12, 950· «εὐστοχώτατος ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων» Δ. Λαερ. 6, 74· «ἐπιλάθεσθαι εὐστοχος, ἀναχωρῆσαι καίριος» = τὴν ἁρμόζουσαν στιγμὴν ἐπιτυγχάνων Δ. Κασ. 77, 6· ἐπίρ. εὐ-στόχως· - βάλλειν Ξεν. Κυρ. 1, 4, 8· «εὔστοχα τοξεύειν» Λουκ. Νιγρ. 36· «εὐστόχως ἀνεχθεῖς», 25, καὶ μτφ. «ἣν δὴ διάθεσιν καὶ θεοῦ – εὐστόχως πάντες προσαγορεύομεν» = ὀρθῶς Πλατ. νόμ. 7, 792· «- εἰπεῖν πρός τι» = ἁρμοδίως Πλουτ. Φωκ. 17· «προκατειληφέναι τὰς εὐκαιρίας» Πολυδ. 2, 65, 11, πρβ.

Εὔστρα, ἡ· 1) τρύπα ἢ λάκκος ἐν ᾧ περιφλέγονται αἱ τρίχες ἐσφαγμένων χοίρων Ἀριστ. Ἱππ. 1332, ὅπου εὑρίσκεται εὔστραις, καὶ ὁ Σχολ. ἐξηγ. «τὸ μαδιστήριον, ἀπὸ τοῦ εὖειν καὶ φλογίζειν τοὺς χοίρους» π. Πολυδ. «βόθροι ἐν οἷς εὔεται τὰ χοιρίδια», 6, 91 κατ' Εὔστ. «ἡ τῶν συῶν φλογίστρα», σ. 1286· 2) καὶ ἡ καψαλισμένη, καθουρδισμένη κριθή, ἐξ ἧς κατεσκευάζοντο τὰ ἄλφιτα ἁρ. λεξ.

Εὐ-στρᾰβής, 2· εὐκολοστράβωτος, εὐκολολόγιστος, περὶ ξύλου Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 9, 2.

Εὔστραιον, αὔστραιον· πόλ. Μακεδονίας Πτολ.

Εὐ-στρατηγέω· εὖ στρατηγέω, ἄρχω καλῶς τοῦ στρατοῦ.

Εὐστρατίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐστράτιος· 1) ἀνδρ. ὄν. Φωτ. 2) ὑπομνηματιστὴς Ἀριστοτέλους ἐκ Νικαίας (1117 μ. Χ.) Φαβρικ. βιβλ.

Εὔστρατος· 1) ἀνδρ. ὄν. ἐκ Δύμης Περσ. 2) ἄλλ. Ἑλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-στραφής, 2· εὐστρεφής, μτφ. ἐπιτήδειος, ἀγχίνους τὸ τῆς συνηθείας διεστραμμένος.

Εὐ-στρεπτος, ἐπ. ἐὐστρεπτος, 2· καλὰ στρεμμένος, στρηφογυρισμένος· - βοτὶς = ἱμάντες, λωρία Ὀδ. 6, 426· - κάλως Ὀρφ. Ἀργ. 237· - βρόχοι Ὀππ. κυν. 3, 258· - πόδες = ἐλαφροὶ Ἐπιγρ. ἀδ. (9, 533), tortilis.

Εὐ-στρεφής, ἐπ. ἐὐστρεφής, 2· τῷ προηγ. - νευρὴ Ἰλ. α, 463· - λόγοι Ὀδ. ι, 427· - ὅπλον = κάλως = χανδρόσχοινον, ξ, 346· - πεῖσμα, κ, 167· «ἔντερον οἷός» = χορδή, φ, 408, flexilis.

Εὐ-στρόγγῡλος, 2· ὁλοστρόγγυλος Εὐτεχν. μτφ. Νικ. θηρ. 509, rotundus.

Εὐ-στρυφάλιγξ, ιγγος, 2· ὡραῖα περιτυλιγμένος· - κόμη Ἀντιπ. Σιδ. 26 (6, 209).

Εὐ-στροφία, ἡ· εὐκολία εἰς τὸ στρέφεσθαι, κάμπτεσθαι, εὐκολολυγιστία, ἐπιτηδειότης· «ἡ ἐν τούτοις εὐστροφία» Χρυσιπ. ἐν Ἀθην. 1, 18· «τὸ μετ' εὐστροφίας ὀξὺ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις» = δεξιότης εἰς ταχείας ἀποκρίσεις Πλουτ. π. ἀδολεσχ. 17.

Εὔ-στροφος, ἐπ. εὐ-στροφος, 2· εὐστρεφής, - ἀριενδόνη Ἰλ. ν, 599· εὐκολοκυβέρνητος, - ναῦς Εὐρ. Ι. Α. 293· - ζῶναι Πλατ. Κριτι. 109· «πρὸς τὰ παλαίσματα» Σχολ. Ἀριστ. 627· Ἀχαρ. «λόγας πρὸς ἀπαντήσεις εὐστροφος», Πλουτ. πολιτ. παραγγ. 8, versatilis.

Εὔστροφος· 1) Ἀργεῖος θουκ. 2) Ἀθηναῖος· α) πρόσωπον Πλουτ. περὶ τοῦ ἐν Δελφ. εἰ. 6) πατὴρ Θεοδότου τινός Ἐπιγρ. γ) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-στρόφως, ἐπίρ. τοῦ εὔστροφος· «- τέθριππον ἕλκων» Στατ. ἀθλ. 53 corripio.

Εὐ-στρωτος, 2· καλῶς ἐστρωμένος, εὐκολόστρωτος· - λέχος Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 158· - λέκτρα Νον. Δ. 18, 164.

Εὐ-στῡλος, 2· ὡραίους ἔχων στύλους· - ναοὶ Εὐρ. Ι. Τ. 128, κατὰ Βιτρούβ = ἔχοντες στύλους ἐν καλῇ τάξει = προσηκόντως ἀλλήλων ἀπέχοντες, 3, 2, eustylus.

Εὐ-στῡφέλικτος, 2· εὐκίνητος μτγν. nobilis.

Εὐ-σύγ-γνωστος, 2· εὐκολοσυγχώρητος Ἀθαν. 2, 209.

Εὐ-συγ-γνώστως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Κραμ. Ἀν. 4, σ. 69.

Εὐ-συγ-κατά-βᾰτος, 2· εὐκόλως συγκαταβαίνων Θεοδ. Στουδ. σ. 537.

Εὐ-σύγ-κρυπτος 2· εὐκόλως συγκρυπτόμενος Ἱπποκρ.

Εὐ-συγ-χώρητος, 2· ἐπίεικτος Σχολ. Ἰλ. β, 32.

Εὐ-σύλητος, 2· εὐκόλως λαφυραγωγούμενος, διαρπαζόμενος Κυριλ.

Εὐ-συ-κοφάντητος, 2· εὐκόλως συκοφαντούμενος Πλουτ.

Εὐ-σύλ-ληπτος, 2· εὐκολόπιαστος Σχολ. Ἰλ. μ, 446· εὐκόλως συλλαμβάνων· «- τοῦ σπέρματος» Γαλην.

Εὐ-συλ-λόγιστος, 2· εὐκολοσυλλόγιστος· «τἀληθῆ εὐσυλλογιστότερα καὶ πιθανώτερα» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1, 5· - αἰτία Πλουτ. Ὀθ. 14· «ἐκ τούτων εὐσυλλόγιστον» Πολυδ. 12, 8, ratiocinabilis.

Εὐ-σύμ-βᾰτος, 2· εὐκόλως συνερχόμενος, συμφώνων Εὐστ.

Εὐ-συμ-βίβαστος, 2· εὐκολοσυμβίβαστος, συναρμοζόμενος Εὐστ. Ἰλ. 247, 29, convenions.

Εὐ-σύμ-βλητος, 2· εὐκολοσυμπέραντος, εὐκολοεξήγητος, «χρησμῳδία εὐξ.» Αἰσχ. Πρ. 7, 57.

Εὐ-σύμ-βολος, 2· α) τῷ προηγ. «εὐξύμβολον τόδ' ἐστι παντὶ δαῖδαι» Αἰσχ. Χο. 168· «τέρατα προφανῆ καὶ εὐσύμβολα» Δ. Κασ. 40, 17· οὖθ. 6) καλὸς οἰωνός· «- πρός τι» Πλουτ. Δημητρ. 12· γ) καλὸς πρὸς συναναστροφήν, ἐπιτήδειος εἰς αὐτήν, «ξένοιαί τ' εὐξύμβολοι δίκαι» Αἰσχ. ἐκ. 682· περὶ φίλων, εὐπροσήγορος Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 5, commodus.

Εὐ-συμ-βόλως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. «ἐπεμίκτως Πολυδ. 5, 139.

Εὐ-σύμ-βουλος, 2· καλὰ συμβουλεύων μτγν.

Εὐ-συμ-πάθητος, 2· εὐκόλως συναλγῶν Θεοδ. Στουδ. 450.

Εὐ-συμ-παθήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Θεοδ. Στουδ. 179.

Εὐ-συμ-περί-φορος, 2· ὁ γινώσκων νὰ συμπεριφέρηται μὲ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸν καιρόν, τὰς περιστάσεις, κοινωνικός, φιλόφρων Δ. Λαερ. 7, 13.

Εὐ-συμ-περί-φυτος, 2· εὐκόλως συμπεριαυξάνων Θεοφρ.

Εὐ-συμ-πλήρωτος, 2· εὐκόλως συμπληρῶν, κατορθῶν· «- ἀγαθῶν πέρας» Ἐπικουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 133.

Εὐ-σύμ-φορος, 2· ὠφελιμώτατος Εὐστ.

Εὐ-σύμ-φυτος, 2· εὐκόλως συναυξάνων Θεοφρ. αἰτ. φ. 3, 7, 10.
Εὐ-σύν-άγωγος, 2· εὐκολοσυνάθροιστος, «τόπος εὔσ. τοῖς τε ἀπὸ θαλάσσης πεμπομένοις καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς χώρας» = ἐμπορεῖον = τόπος ἐμπορικός, ὅπου εὐκόλως συνάγονται πραγματεῖαι, προϊόντα ἐκ διαφόρων μερῶν Ἀριστοτ. πολ. 7, 12.
Εὐ-συν-άλλακτος, 2· ὁμιλητικός, εὐπροσήγορος· «πρὸς ἀκρόασιν» Πλουτ. π. τοῦ ἀκ. 70.
Εὐ-συν-αλλάκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. εὐμεταδότως Ἡσύχ.
Εὐ-συν-αλλαξία, ἡ· «ἕξις ἐν συναλλαγαῖς φυλάττουσα τὸ δίκαιον» Ἀνδρονικ. π. παθ. σ. 751.
Εὐ-συν-άντητος, 2· εὐάντητος καὶ ἀποδεκτὸς Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 2, 159, gratus.
Εὐ-συν-άρμοστος, 2· ὅστις εὐκόλως δύναται νὰ συναρμοσθῇ, νὰ συνενωθῇ Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 7.
Εὐ-συν-άρπαστος, 2· εὐκόλως δυνάμενος νὰ συναρπασθῇ, εὐκαρακόμιστος, εὐκαράφορος, εὐπάρυστος (ἀ Ὑδε ἀνωτ.) Κυριλ.
Εὐ-συν-ειδησία, ἡ· καλὴ συνείδησις Κλ. Ἀλ. στρ. 6, σ. 707.
Εὐ-συν-ειδητέω· ἔγω εὐσυνειδησίαν μτγν.
Εὐ-συνείδητος, 2· ἔχων εὐσυνειδησίαν Μ. Ἀντων. 6, 30.
Εὐ-συν-ειδήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μετὰ καλῆς συνειδήσεως Κλ. Ἀλ. στρ. 3, σ. 510.
Εὐ-συν-εσία, ἡ· τὸ ἔχειν ὀξύνοιαν, κρίνειν ὀρθῶς καὶ ἀκριβῶς = σύνεσις· «ταὐτὸ γὰρ ξύνεσις καὶ εὐξυνεσία, καὶ γὰρ οἱ ξυνετοὶ καὶ εὐξύνετοι» Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 10.
Εὐ-σύν-ετος, 2 α) καλῶς ἐννοῶν, εὐκόλως ἀντιλαμβανόμενος, = συνετὸς Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 10 ὅπου τὸ προηγ. «ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ εὐξυνετώτερον ἂν προσφέροιντο» Θουκ. 4, 18· 2) εὐκολοκατάληπτος· «εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοᾶν» Εὐρ. Ι. Τ. 1092.
Εὐ-συν-έτως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. ἀστικῶς Σουΐδ. prudenter.
Εὐ-συν-ετώτερον, συγκρ. τοῦ προηγ. «καὶ ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ εὐξυνετώτερον ἂν προσφέροιντο» Θουκ. 4, 18.
Εὐ-συν-ήγορος, 2· καλῶς συνηγορῶν Κρ. Ἀν. 4 σ. 320.
Εὐ-συν-θεσία, ἡ· καλὴ σύνθεσις μτγν. ὡς Εὐστ. π. Φίλωνι, τὸ φυλάττειν τὰς συνθήκας, τὰ συμπεφωνημένα.
Εὐ-συν-θετέω· φυλάττω τὰς συμφωνίας, ἴν γέν. προσφέρομαι, πολιτεύομαι καλῶς Χρυσιπ. ἐν Στοέ. ἀνθ. 28, 15· «-ἐν πᾶσι» Πολυβ. 22, 25, 5.
Εὐ-σύν-θετος, 2· καλῶς συντεθειμένος· -λόγος Ἀριστοτ ῥητ. 3, 3.
Εὐ-συν-θέτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. 2, 22, αρτο.
Εὐ-σύν-οπτος, 2· εὐκολοθεώρητος, εὐκατάληπτος· «τὸ πεδίον λίσχιν. 3, 118, σαφῆς «-καὶ ἀκριβῆς» Ἰσοκ. 15, 172· μτφ. Ἀριστοτ ῥητ. 3, 12.
Εὐ-συν-όπτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ὀδ. 1394, 17, ὑπερθ. εὐσυνοπτότατα Κυριλ. 1, 73.
Εὐ-συν-ουσίαστος, 2· εὐσυμπεριφορος, εὐπροσήγορος μτγν. comis.
Εὐ-σύν-τακτος, 2· καλῶς συντεταγμένος Ἀρρ. ταχτ. σ. 15.
Εὐ-συν-τάκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 330, 4.
Εὐ-συν-ταξία, ἡ· καλὴ σύνταξις Εὐστ.
Εὐ-σύν-τριπτος, 2· εὐκολοσύντριπτος· -κλίμακες, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβαινόντων «εὔσ. γίγνονται» = εὐκόλως θραύονται Πολυβ. 9, 19, 7.
Εὐ-σόριγξ, μέλαθρον, τὸ· καλὴν ἔχον σόριγγα Ναν. 3, 320.
Εὐ-συ-σταλτικός, 3· εὐκόλως συστελλόμενος Ἀθαναδ. 2, 420.
Εὐ-σύ-στατος, 2· καλῶς συνιστάμενος μτγν.
Εὐ-συ-στροφία, 2· εὐστροφία ὁ Ὑδε.
Εὐ-σύ-στροφος, 2· εὐκίνητος, ὀξὺς γλωσ. argutus.
Εὔ-σφαιρος, 2· ὁλοστρόγγυλος Τζετζ.
Εὔ-σφεκτος, 2· ἔχων καλὸν, ἐλαφρὸν τὸν σφυγμὸν Ἰατρ.
Εὐ-σφορος, ἐπ. εὔσφυρος, 2· ἔχων καλὰ σφυρὰ (ὡραίους πόδας)· - Ἀμφιτρίτη Ἡσ. Θε. 254, καὶ ἀλλαχοῦ περὶ ὡραίων γυναικῶν, ἀσπ. 16· - ποὺς Εὐρ. Ἑλ 1570 - ὄναγρος Ὀππ. κυν. 3, 183· - Ἑρμῆς Μαν. 4, 328.
Εὔ-σχετος, 2· εὐκολοκράτητος Ἱππιατρ.
Εὐ-σχημάτιστος, 2· καλῶς ἐσχηματισμένος Εὐστ. Ὀδ. 1570, 47.
Εὐ-σχημο-λογέω· ἐντίμως καὶ ἐπιστεμένως ὁμιλῶ μτγν.
Εὐ-σχημονέω· εἰμὶ εὐσχήμων, «παραγγέλλειν δὲ παντὶ πάντ' ἄνδρα περιχαρέως πᾶσαν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνίαν, εὐσχημονεῖν πειρᾶσθαι» Πλατ. νόμ. 5, 732.
Εὐ-σχημόνημα, τό· τὸ ἦθος τοῦ εὐσχήμονος Στοβ. ἠθ. ἐκλ. σ. 194.
Εὐ-σχημόνως, ἐπίρ. τοῦ εὐσχήμων, πρεπόντως, - καταπλήττειν Ἀριστ. σφ. 1210· «καὶ καλῶς οἰνοχοεῖν» Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8· «-φέρειν τὰς τύχας» = ἀτραράχως Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 11.
Εὔ-σχημος, ὁ· κωμ. ποιητὴς Ἀθην.
Εὔ-σχημος, 2· εὐσχήμων Δ. Καπ. 44, 2.
Εὐ-σχημοσύνη, ἡ εὐπρεπὴς τοῦ σώματος σχῆμα, ἁρμονία ἐξωτερικὴ διαγωγή, «-καὶ εὐαρμοστία» Πλατ. πολ. 3, 400· - βίου, 9, 588· περὶ γυναικός τινος Ξεν. Κυρ. 5, 1, 4, decor.
Εὐ σχήμων, 2· καλὸν τρόπον, σχῆμα ἐξωτερικὸν εὐπρεπὲς ἔχων, ἀντίθ. τοῦ ἀσχήμων Πλατ. νόμ. 7, 797 · «καὶ καλός», πολ. 3, 401· «τὰ εὐσχ. καὶ νόμιμα», Φαῖδρ. 252· «ἵνα οἱ λόγοι εὐσχημονέστεροι ὑμῖν φαίνωνται», Πρωτ. 338· «-λέγειν εὐσχήμονα», ἔνθα ἐξαιρέτως ἀναδείκνυται τὸ καλὸν ἐξωτερικὸν φαινόμενον Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 14· καὶ- ἀπόκρισις Πλατ. ἐπ. 7, 329· «-εἰς τινα» Εὐρ. Μηδ. 584, decorus.
Εὐσχήμων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-σχήμως, ἐπίρ. τοῦ εὐσχήμος· - πεσεῖν Εὐρ. Ἑκ. 569.
Εὐ-σχιδής, 2· τῷ ἐπομ. - κάλαμοι Ἰουλ. Αἰγ. 11 (6, 68)· - κέρατα Ὀππ. κυν. 2, 211, fissus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὔ-σχιστος, π. καὶ ἐύσχιστος, 2· καλόσχιστος, εὐκολόσχιστος Θεοφρ. - βοιὴ Κριναγ. 6 (6, 232)· - κέρατα αὐτ. (6, 227).
Εὔσχοινος· κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς Σύρτεως Ἐπιγρ.
Εὐ-σχολέω· σχολῆς εὖ ἔχω γλωσ. ἔχω εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξω τι· - πείρας = πρὸς δοκιμὴν Λουκ. ἔρωτ. 33, vaco.
Εὐ-σχολία, ἡ· εὐκαιρία Μ. Ἀντ. 4, 18, vacatio.
Εὔ-σχολος, 2· εὔκαιρος Πολυδ. 4, 32, 6· «εὐσχολώτερος καὶ ἀταρακτώτερος» Μ. Ἀντ. 4, 24.
Εὕσω, ἔνερ. μέλ. ά. τοῦ εὔω, ἐκδέρω Ἡσύχ.
Εὐ-σωματέω· εἶμαι παχύς, δυνατός· «- καὶ ἀφριγᾶν» Ἀριστ. νεφ. 799· καὶ περὶ ζένδρων Πλουτ. συμπ. 2, 6, 3.
Εὐ-σωματία, ἡ· εὐρωστία, καλὴ τοῦ σώματος κατάστασις Πολυδ. 2, 235.
Εὐ-σώματος, 2· εὔρωστον, ὀγιὲς ἔχων σῶμα ἀμφ. corpulentus.
Εὐ-σωματ-ώδης, 2· τῷ προηγ. εὐσωματοδέστερον Ἀριστοτ. προβλ. 2, 31.
Εὐ-σωμος, 2· τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.
Εὐ-σωπία, ἡ· ἡσυχία Ἡσυχ. κατ' ἄλλ. = σιωπή, κατὰ ἐλ Κύστερον ἀντὶ εὐσωία.
Εὔσωρος· πατ. Ἀκάμαντος Θρᾴξ. Ἰλ.
Εὔσωρος· πατ. Κυζίκου βασιλέως τῆς Κυζίκου ἐπὶ τῆς Προποντίδος Ὀρφ. Ἀργ. κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ὁ προηγ. βασ. τῆς Θρᾴκης.
Εὐ-σως (ἴδε σώς)· εὔσους, αἰτ. πλ. Ἀθην. 3, 103.
Εὐ-σωτρος, 2· ἔχων καλῶς τὸ σῶτρον, τὸ κύκλω τοῦ τροχοῦ σιδήριον· - ἀσπὶς Σχολ. Ἱππ. ἀσπ. 279 καὶ ἀντὶ ἐξέστου Ἰλ. ω, 578.
Εὐ-ταια, (ἡ Εὐταία Παυσ.)· κώμη Ἀρκαδίας π. τῇ Μαντινείᾳ Ξεν. κάτ. Εὐταιεὺς Στ. Βυζ.
Εὐταίων, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Εὐ-τακής, 2· εὐκόλως τηκόμενος, ἀναλύων, ἁπαλὸς γινόμενος· - φακοί = εὐκοιλόβρωτοι Λουκ. Ἑρμοτ.
Εὐ-τακτέω· φυλάττω καλὴν τάξιν ἰδ. περὶ στρατιωτῶν Θουκ. 8, 1· «πρὸς ἀρχήν» Πλουτ. Καμιλ. 18· τὸ παθ. ἔχει Ἰαμβλ. ἐν βί. Πυθ.
Εὐ-τάκτημα, τό· τὸ ἐν καλῇ τάξει, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς πειθαρχίας γινόμενον Στοβ. ἠθ. ἐκλ. σ. 102.
Εὔτακτος, ὁ· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Εὐ-τακτος, 2· καλὴν τηρῶν τάξιν, ἀντίθ. τῷ ἄτακτος, ἰδ. περὶ στρατοῦ· - κέρας Αἰσχ. Περ. 391· «εὐτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες» = ἐν καλῇ τάξει Θουκ. 2, 89· - πόλις Ἀριστ. ὄρν. 829· ὁ τὴν τάξιν ἐπιτηρῶν εὔτακτος, εὐπειθής, «εὐτακτοτέρους καὶ εὐπειθεστέρους ποιεῖ» Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 5· - πορεία Θουκ. 7, 77· - πράξεις Ἡρωδν. 6, 1, 8· προσήκων, ἁρμόζων σιωπὴ Ποσειδ. Ἀθην. 4, 153· «γυνὴ εὔτ. τὸν βίον» = χρηστοήθης Πλουτ. ἔρωτ. 2, ordinatus.
Εὐ-τακτοτέρως, συγκρ. ἐπίρ. τοῦ προηγ.
Εὐ-τάκτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. κατὰ τρόπον εὔτακτον Αἰσχ. Περ 399· «- βαδίζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς» Ἀριστ. νεφ. 964· - ἕπεσθαι Ξεν. Κυρ. 3, 3, 57· εὐπειθῶς· - πείθεσθαι ἀπομ. 3, 5, 18· - ἐαθίειν Αἰλ. Ἱ. Ζ. 3, 39, ordinate.
Εὐ-ταλαίπωρος, 2· πολὺ ταλαίπωρος Δ. Ἀλ. 4, 30, ἁρφ.
Εὐταμία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-ταμίευτος, 2· καλῶς κυβερνημένος, καλῶς διανεμημένος καὶ μετὰ φειδωλίας· - ἅρμα Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 7, parcus.
Εὐτάνη· ἴδε εὐθηναί.
Εὐταξᾶς· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐταξία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-ταξία, ἡ καλὴ τάξις· «- τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἄλληλα» Πλατ. ὅρ. 411, καλὴ κατάστασις· «ὅπλων καὶ ἵππων» Ξεν. ἀπομ. 3, 3, 14· πειθαρχία ἰδ. περὶ στρατοῦ Θουκ. 6, 71· ἡ τήρησις καλῆς τάξεως, τοῦ ὀρθοῦ μέτρου ἐν πᾶσι, π. χ. ἐν τῇ διαίτῃ Πλουτ. ἀρέσκ. φιλ. 5, 30· ἰδ. ὡς πρὸς τὴν ἠθικήν· «- καὶ μεγαλοφροσύνη» Πλατ. Ἄλκ. 1, 122· «- καὶ σωφροσύνη» Πολυδ. 32, 11, 8· π. Στωϊκοῖς ἡ ἕξις τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πᾶν ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ καὶ τόπῳ Κικ. π. καθηκ. 1, 40, ordo.
Εὐταξίας, ὁ· ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας, ὑπούργημα ἐκκλ. Συμ. Θεσσαλ.
Εὐ-ταπείνωτος, 2· εὐκολοταπείνωτος Συνεσ.
Εὐ-τἄρακτος, 2· εὐκόλως ταραττόμενος, φοβούμενος Πλουτ. Ἀρατ. 10.
Εὐ-ταρσος, 2· καλοὺς ἔχων (ταρσοὺς) πόδας, οὕτως ἑξηγεῖ τὸ «ἑξὺς τέττιξ» Ἐτ. Μ. διὰ τοῦ «καλῶς πτερωτὰς» ἐπειδὴ ταρσοὶ λέγονται τὰ πτερὰ π. Ἀρχιτ. 29 (7, 213)· δμ. - ἀστράγαλοι = εἰς ὡραίους ἀνήκοντες πόδας Μυρίν. 2 (7, 254).
Εὐ-τε, π. καὶ Ἰων. = ὅτε (ἐξ οὗ κατὰ Βουτμαν. λεξ. 2, 227 μόν. διαλεκτικῶς διαφέρει πρβλ. Ἀπολλ. π. ἐπιρ. σ. 538, 5· ἄλλ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ οὗ = εὖτε)· 1) ἐπὶ χρόνου ὅτε· α) μεθ' ὁριστ. «εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης, συμφερόμεθα μάχῃ» = ἅμα ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἠρχίσαμεν τὴν μάχην Ἰλ. λ, 735· συνήθ. ἕπεται π. Ὁμ. μόριόν τι ἐν τῇ ἑπομένῃ προτάσει, ἔνθα, ζ, 392· ἔπειτα Ὀδ. ρ, 320· «τῆμος δέ», ν, 93· «- δὴ τότε», φ, 182· «- καὶ τότε δὴ ῥα», ω, 149· «- τόφρα δέ» τ, 73· καὶ τὸ ἁπλοῦν δὲ Ἰλ. μ 373· μετακινουμένων δὲ τῶν προτάσεων γίνεται καὶ τῆς ἑπομ. προτάσ. ἀρτικόν. ε, 396· β) μεθ' ὑποτ. μετὰ τοῦ ἄν, «εὖτ' ἄν» = ὅταν, ἐν ᾧ περιπτώσει = ἅμα, ὁσάκις, ὡς πρὸς τὸ παρὸν καὶ μέλλον, α, 242· καὶ «εὖτ ἄν δή», 321. Τὸ ἄν λείπει Ὀδ. η, 202· γ) μετ' εὐκτ. ὁσάκις, ὡς πρὸς τὸ παρελθὸν Ὁμ. ὕμν. 17,8 δ) μετὰ μετχ. «μάταν γάρ, εὖτ' ἀν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾶν - βέβακε ὄψις» Αἰσχ. Ἀγ. 411· 2) αἰτιολ. ἐπειδὴ Σοφ. Οἰ. Κ. 84· 3) ἐπίρ. συγκρίσεως = ἤδτε = ὁμοίως Ἰλ. γ, 10, quando.
Εὐ-τειχέος, 2· μὲ καλὰ τείχη προμηθευμένος, ἰσχυρῶς τετειχισμένος, καλῶς ὠχυρωμένος· - Τροίη, - Ἴλιος Ἰλ. α, 129, ε, 113· «πόλιν εὐτείχεα» (ὡς παρὰ τὸ ἑπόμ. μετὰ διαφόρ. τον. ἂν μὴ γραπτ. εὐτυχέα κατὰ Λοβεκ. παραλ. 246), π, 57, munitus.
Εὐ-τειχής, 2· τῷ προηγ. - δόμος Πινδ. Ν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

7, 46· - πόλαι, Ἴ. 5, 72· - πράθυμον, Ὀ. 6, 1.
Εὐτείχης· υἱὸς Ἱπποκόοντος Ἄλκμ.
Εὐ-τείχητος, 2 εὐτειχής· - Φρυγία Ὁμ. Ἄφροδ. 112.
Εὐ-τείχιστος, 2· τῷ προηγ. - πόλις Πολυδ. 3, 90, 8.
Εὔ-τειχος, 2· τῷ προηγ. ἴδε Λοβεκ. παραλ. 245.
Εὐ-τέκμαρτος, 2· εὐκολοαπείκαστος· «- καλῶς τυπούμενος» Ἡσύχ.
Εὐ-τεκνέω· εἰμὶ πλούσιος, εὐτυχής, καρποφόρος εἰς τέκνα Εὐρ. Μελαγρ. ἀποσπ. 10.
Εὐ-τεκνία, ἡ· εὐτυχία ἐν τέκνοις, καρποφορία εἰς τέκνα, τὸ ἔχειν καλὰ, πολλὰ τέκνα Εὐρ. Ἱκ. 75· - παίδων Ἐπιγρ. ἀδ. 301 (264)· «Κασσιόπας ἁ λάλος εὐτεκνία» Ἀντίφιλ. 13 (Πλαν. 147)· «ἁρότῆρ εὐτεκνίης» = ὡραίων τέκνων Ἐπιγρ. ἀδ. 738 (356)· καὶ πεζ. Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 5, foecunditas.
Εὐ-τέκνιος· γραμματικός, ὃν ὁ Νίκανδρος καὶ Ὀππιανὸς παρέφρασαν (ἴσ. ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ἀντωνίνων· πρβλ. Φαβρ. Ἑλλ βιβλ.
Εὔ-τεκνος, 2· πολλά, εὐτυχῆ ἔχων τέκνα, Εὐρ. Ἱκ. 979· εὐτεκνωτάτη ἡ Ἑκάβη, εὐτεκνώτατος ὁ Πρίαμος, Ἐκ. 581, 620 (ἄλλ· εὐτεκνότερος Δ. Σικ. 1, 74)· «· ἡ πατρίς», Πρακλ. μ. 1305· - δόμος Καλλ. ἐπ 21· ἀλλὰ - χρησμοὶ = ἐπαγγελλόμενοι, ὑποσχόμενοι τέκνα Εὐρ. Ἴων 423· «σπέρματ' εὐτέκνου βοός» Αἰσχ. Ἱκ. 272· ἐπὶ ἀλόγων ζώων = καρποφόρος Ἀριστοτ. πολλαχοῦ· - γυνὴ = πρὸς τεκνογονίαν ἐπιτηδεία Ξεν. Λακ. 1, 8, foecundus.
Εὐ-τελέη, ἡ, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἑπομ. Ἡρ. 2, 92.
Εὐ-τέλεια, ἡ· 1) εὐωνία, εὐθηνία· «πρὸς εὐτελίην τῶν σιτίων τάδε αφιν ἐξεύρηται» Ἡρ. 2, 92· 30. 2) μικρὰ ἀξία, τὸ ζῆν μὲ ὀλίγα ἔξοδα Ἀριστοτ. καὶ μτγν. «εἰς εὐτέλειαν» = εὐτελῶς = κακῶς Ἀριστ. ὄρν. 805· ἐν καλῇ σημ. = ἁπλότης Πλατ. νόμ. 1, 650· χρηστότης, οἰκονομία, φειδωλία· «φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' εὐτελείας» Θουκ. 2, 40, ἀντίθ. πολυχρηματία Ξεν. συμπ. 4, 42. - καὶ καρτερία, ἀπολ. 21· προσωποποιεῖ ὡς Εὐτελίη Κρατ. Φιλ. 4 (10, 104), vilitas.
Εὐ-τελεστέρως· τό· εὐτελῶς.
Εὐ-τέλης· ἄνδρ. ὄν. ἐν Σουσσιανῇ Δ. Σικ.
Εὐ-τελής, 2 εὔωνος, εὐθηνός, ἀξίζων ὀλίγα, εὐαπόκτητος· «οὐχ ὁρᾷς τοὺς συκοφάντας ὡς εὐτελεῖς καὶ οὐδὲν ἂν δέοι ἐπ' αὐτοὺς πολλοῦ ἀργυρίου;» Πλατ. Κριτ. 45· - δίαιτα Δ. Σικ. 1, 45· - οἰκήσεις, 5, 21· καὶ ἐντ. μικρός, ποταπός, «ὁποβιαστέρην καὶ εὐτελεστέρην τορίχευσιν, τὴν δὲ τρίτην εὐτελεστάτην» Ἡρ. 2, 86· καὶ ὡς πρὸς τὸ ἠθικόν, κοινός, ἀχρεῖος Ἀριστοτ. καλ. 2, 11· «· - καὶ ταπειναὶ πόλεις» Δ. Σικ. 13, 83· «οὐ σημαντουργὸς δ' οὔτις εὐτελὴς ἦρ' ἦν» = δὲν ἦτο ποταπὸς τεχνίτης Αἰσχ. Ἑπτ. 473· ἐν καλῇ σημ. ἁπλοῦς, Χρηστὸς Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 5· - βίος Πλατ. νόμ. 7, 806· «ῥᾴων καὶ εὐτελεστέρα ἄσκησις» Ξεν. ἱππαρχ. 1, 16· ἐπίρ. εὐτελῶς = ἁπλῶς, ἄνευ μεγάλης δαπάνης - τριφειν. Κυρ. 8, 3, 46· «θεραπεύειν τοὺς θεούς», συμπ. 4, 40, frugaliter.
Εὐτελίδας· 1) Ἀργεῖος ἀγαλματοποιὸς Παυσ. 2) Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 3) Ἀρκὰς Λίλ. 4) ἄλλ. Πλουτ.
Εὐ-τελίζω· θεωρῶ, παριστῶ τι ὡς εὐτελές, ἐξουθενίζω, καταφρονῶ, συνηθέστ. συνθ. ἐξευτελίζω Ἀναξιμ. 27, 10, invilito.
Εὐτελίη, ἡ· ἡ φειδωλία, προσωπεπ. Ἀνθ.
Εὐτελισμός, ὁ ἐξευτελισμός, τὸ μικροποιεῖν τι, παριστᾶν ὡς εὐτελές, ποταπὸν Λογγιν. 11, 2.
Εὐ-τελῶς, ἐπίρ. τοῦ εὐτελὴς ὁ ἴδε.
Εὐτέρπη, ἡ· θυγ. Διὸς καὶ Μνημοσύνης, μία τῶν θ' Μουσῶν· Μοῦσα τοῦ αὐλοῦ καὶ τῶν τραγικῶν χορῶν Ἡσ. θε. ἧτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ ποτ. τὸν Ῥῆσον Ἀπολλ. 2) μήτ. Θεμιστοκλέους Ἁλικαρνασσὶς Ἀθην. 3) ἄλλ. Ἀνθ.
Εὐ-τερπής, 2· πολλὴν προξενῶν τέρψιν, καλῶς εὐφραίνων· «- ὕμνων ἄνθος» Πινδ. Ὀ. 7, 105· - φωνὴ Νεστορ. 1 (9, 364), amoenus.
Εὐτεύκτιος· Εὐδοξεύς τις Σχολ. Ἰλ.
Εὐ-τεχνηθέντα, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐτεχνέω = τῷ ἑπομ. εὐτέχνητος Πολεμ. 2, 29.
Εὐ-τεχνής, 2· εὐτεχνος Κυριλ.
Εὐ-τέχνητος, 2· λίαν ἐντέχνως κατεσκευασμένος· - Ἔρως Γ'εμιν. 2 (8, 260).
Εὐ-τεχνία, ἡ· ἐμπειρία τεχνική, γνῶσις, ἐπιστήμη Δ. Ἀλ. π. δυν. Δημ. 35, peritia.
Εὔ-τεχνος, 2· ἔμπειρος, εἰδήμων τέχνης· - σκυτοτόμος Ἀντιπ. Σιδ. 21 (6, 206), artificiosus.
Εὐ-τέχνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Πολυδ. 2, 24.
Εὔ-τηκτος, 2· εὐκολοανάλυτος Ἀριστοτ. π. ψυχ. 3, 10, liquabilis.
Εὐ-τηξία, ἡ· τὸ εὐκόλως ἀναλύεσθαι· - τοῦ κασσιτέρου Ἀριστοτ. θαυμ. 51, liquiditas.
Εὐτης· τό· ἑτής.
Εὐ-τιθάσευτος, 2· εὐκολοημέρευτος Στραβ.
Εὐ-τίνακτος, 2· εὐκόλως τινασσόμενος Ἡσύχ.
Εὐτίχης, ὁ· Εὐτύχης, Ῥόδιος Μίων.
Εὐ-τλήμων, 2· λίαν ὑπομονητικός, καρτερικός· «ψυχὴς εὐτλήμονι δόξῃ» Αἰσχ. Περ. 28, fortis.
Εὔ-τμητος, π. ἐύτμητος, 2· καλῶς κεκομμένος· - τελαμὼν Ἰλ. η, 364· - ἱμάντες, κ, 367, secabilis, incisus.
Εὔ-τοιχος, 2· καλοὺς ἔχων τοίχους Μανεθ. 4, 151.
Εὐ-τοκέω· γεννῶ καλῶς, εὐκόλως Κικ. Ἀττ. 10, 18, περὶ ἀνδρῶν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 14, 1.
Εὐ-τοκία, ἡ· τὸ εὐκόλως, εὐτυχῶς γεννᾶν Πλουτ. «λητοὺς καθῆν εὐωκίην ἔπορεν» Ἀνθ. 4 (9, 303)· «τρισσὰς εὐτ· » = τρία εὐτυχῶς γεννηθέντα τέκνα Α. Ταρ. 10 (9, 319), foecunditas.
Εὐ-τόκιος, 2· εἰς τὸν τόκον, τὴν γέννα βοηθῶν, εὐκολύνων τὴν γέννα, καὶ εἰς αὐτὴν ἀφ' ἡλικίαν Γεωπ. 13, 10.
Εὐτόκιος, ὁ· 1) Θρᾷξ Σουΐδ. 2) μαθηματικὸς ἐξ Ἀσκάλωνος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Φαβρ. Ἑλλ βιβλ.
Εὔ-τοκος, 2· εὐκόλως, εὐτυχῶς γεννῶν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6, 22· «ἵππος τῶν τετραπόδων ἁπάντων εὐτοκώτατον», 6, 18, ἀντίθ. δύστοκος, foecundus.
Εὐ-τολμέω· εὐτολμος, θαρραλέος, ἀκραιστικός εἰμι, μετ' ἄπαρ. Δ. Καρ. 55, 10, audeo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-τολμία, ἡ· θαρραλεότης, ἀποφασιστικότης Εὐρ. Μηδ. 468· καὶ περὶ ἵππου Ξεν. Ἱππ. 2, 2· «ὀλιγωρία δόξης, ἣν ἀναισχυντίαν καὶ ἀπόνοιαν οὖσαν, εὐτολμίαν ἔνιοι καὶ ἀνδρείαν καλοῦσι» Πλουτ. Ἄλκ. 13, audacia.

Εὐτόλμιος· 1) ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ. πιθαν. τὸ ἀ ἡμίσυ τοῦ ᾱ αἰῶνος μ. Χ. Ἀνθ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὔ τολμος, 2 θαρραλέος, ἀποφασιστικός, πάντοτε ἐν καλῇ σημ. (πρβλ. τολμηρός)· - φρὴν Αἰσχ. Ἀγ. 1275· καὶ περὶ κυνῶν Ὀππ. κυν. 3, 383, audax.

Εὐ-τόλμως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Αἰσχ. 1271· «εὐτολμότερον ἄψασθαι» Πλουτ. Σολ. 14.

Εὐ-τομος, 2· καλῶς διακεχωρισμένος, περὶ οἰκιῶν αἵτινες ἔχουσιν ἔνδον πολλὰ χωρίσματα καὶ διόδους Ἀριστοτ. πολ. 7, 11.

Εὐ-τονέω· εἶμαι εὔτονος, ῥωμαλέος, ἰσχυρός· «- εἴς τι» Ἱπποκρ. καὶ μτγν. = δύναμαι, «μὴ βουλόμενοι μηδ' εὐτονοῦντες εἰπεῖν» Πλουτ. π. ὑποψ. 12.

Εὐ-τονία, ἡ· δύναμις, εὐρωστία Ἱπποκρ. καὶ μτγν. «ὄρχησις καύφη καὶ περιέχουσα πολλὴν εὐτονίαν σκελῶν» Δ. Σικ. 5, 34· περὶ ὄφεως Δ. Ἀλ. κρίσ. ἀρχ. συγγρ 2, 3 στιβαρότης φύσεως, καρτερία Πλουτ. tolerantia.

Εὐ-τονίζω· ἐνισχύω Ἀλ. Τραλλ. 8, 433.

Εὐτόνιος· ἀνδρ. ὄν. πατ. καὶ υἱὸς (Εὐτόνιοι) Ἀνθ.

Εὔ-τονος, 2· καλῶς τεντωμένος, νευρώδης, ἰσχυρὸς Ἱπποκρ. «- καὶ ὀρθὸς» Πλατ. νόμ. 7, 815, καὶ περὶ βελῶν Πολυβ. 8, 7, 2 «εὐτόνους τὰς πληγὰς διδόντες ἀπὸ τόξων κραταιῶν» Πλουτ. Κρασ. 24· περὶ ἀνέμων Δ Σικ. 1, 41· περὶ τοῦ λάγνου Δ. Ἀλ. συνν. - μέρος Ἀριστ. Ἀχ. 674· ἐν γέν. θραστήριος, ζηλωτὴς Πλουτ. Θησ. 5, robustus, firmus.

Εὐ-τόνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μετ' ἐντάσεως, ζήλου Ξεν. Ἱέρ. 9, 6, firmiter.

Εὐ-τοξία, ἡ· εἰς τὸ τοξεύειν ἐπιτηδειότης Ἱπποκρ. 1, 15, ἀμφ.

Εὐ-τοξος, φαρέτρη, ἡ· ὡραία τόξα ἡ βέλη ἔχουσα Σεκουνδ. 1 (Πλαν. 214).

Εὐ-τόρνευτος, 2· καλῶς τετορνευμένος, στρογγυλευμένος· - λάγηνος Ἐπιγρ. ἀδ. 77 (5, 135), rotundus.

Εὐ-τορνος, 2· τῷ προηγ. «ἵτυος ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις» Εὐρ. Τρ 1197· ἴτι εὐκολοτόρνευτος, εὐστρογγύλωτος Θεοφρ.

Εὐ-τραπεζέομαι· ἔχω καλὴν τράπεζαν, τρώγω καλά, μὲ ἀρκετὰ καὶ καλὰ φαγητὰ Εὔστ.

Εὐ-τράπεζος, 2· προμηθευμένος μὲ τράπεζαν καλήν· - ἀνδρῶνες Αἰσχ. Ἀγ. 235· «ὑρᾶς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος;» Ἀθην. 14, 641· καὶ περὶ ἀνθρώπων, καλὴν ἐχόντων τράπεζαν, «μεγαλοπρεπὴς ἐν ἑστιάσει» Β. Ἀν. 39, ὡς οἱ Θεσσαλοὶ Ἀθην. 4, 137· «διὰ φιλοξενίαν εὐτρ.» Πλουτ. Γ. Γρακχ. 19· καλὸς διὰ τὴν τράπεζαν, «ἡ θάλαττα παρέχει τὴν ἀγορὰν εὐτράπεζον» Πλουτ. συμπ. 4, 4, 1.

Εὐ-τραπελεύομαι· πρασφέρομαι εὐτράπελος, ἀστεῖος εἰς τὴν ὁμιλίαν Πολυβ. 12, 16, 14.

Εὐ-τραπελία, ἡ· τὸ ἦθος καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐτραπέλου, κομψότης, ἀστειότης, κατ' Ἀριστοτ. «ἡ εὐτραπελία πεπαιδευμένη ὕβρις ἐστίν», ῥητ. 2, 12· ὁ Πλατ. συνάπτει μετὰ τοῦ χαριεντισμός, πολ. 8, 563, κατὰ τὸν Σχολ. αὐτόθ. καὶ Ἀριστοτ. ἠθ. μεγαλ. εἶνε αὕτη μεσότης μεταξὺ βωμολοχίας καὶ ἀγροικίας, «ἡ τὸν ἔχοντα παρέχεται δύνασθαί τι σκώψαι ἐμμελῶς καὶ δυμένειν σκωπτόμενον», 1, 31· «ἡ περὶ τὰς παιδιὰς καὶ τὰς ὁμιλίας εὐτραπελία» Πλουτ. Ἀντ. 43· ἐν κακῇ σημ. ἐπιστ. Ἔφεσ. 5, 4, urbanitas.

Εὐ-τραπελίζω· εὐτραπελεύομαι ἀμφ. jocular.

Εὐ-τραπελισμός, ὁ· εὐτραπελία, σκῶμμα Ἐτ. Γουδ.

Εὐ-τραπελο-λογία, ἡ· ἀστεϊσμός, σκῶμμα Παραφρ. Ἐπικτ. ἐγχειρ. 48, σ. 356, facetiae.

Εὐ-τράπελος, 2· εὐμετάτρεπτος, εὐκολογάριστος, μετὰ τοῦ εὐτρεπτος Πολυβ. 6, 121· κατὰ Β. Ἀν. 92 «ἐπὶ τοῦ εὖ τρεπομένου πρὸς πάντα καὶ ἐπὶ τοῦ εὐστρόφου», ὡς ἐπὶ τοῦ χαρεντοῦ Πολυβ. 4, 96· ἐπὶ πιθήκων, «ἡ φύσις ποικίλον τε καὶ εὐτράπελόν ἐστιν» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 3, 26· ἐν γέν. εὐμετάβλητος, περὶ τῶν Ἀθηναίων, «εὐτράπελοι καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς» (δηλ. τῆς πολιτείας), Ἱστ. ἀλ. 5, 13· ἴδ. ἐπὶ ἀνθρώπου μετ' ἄλλων ἀναστρεφομένου μετ' ἀγχινοίας καὶ δεξιότητος, καὶ ἀστειευομένου χαριέντως κατ' Ἀριστοτ. «περὶ τὸ ἠθὸν ἐν παιδιᾷ» = ἐν τῷ μέσῳ βωμολόχου καὶ ἀγροίκου, ἠθ. 2, 7, 13· πρβλ. «οἱ δὲ ἐμμελῶς παίζοντες εὐτράπελοι προσαγορεύονται οἷον εὔτροποι», 4, 8, ἔνθα ὅμως ἐπισυνάπτει καὶ ὅτι ἀκριβῶς δὲν λέγεται οὕτω πάντοτε ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ ἀστεῖον, καὶ ὅτι καλοῦνται οὕτω καὶ οἱ βωμολόχοι αὐτ. ὁ Πινδ. λέγει «εὐτράπελα κέρδη» = τὰς κολακευτικὰς δημιλίας τῶν αὐλικῶν, Π. 1, 92· καὶ ὑμ. «ἔπος εὐτράπελον» = κολακευτικὸν καὶ ἀπατηλόν, 4, 105· μᾶλλον ψεκτικῶς εἶνε καὶ π. Ἴσοκ. ὅστις συνάπτει «τοὺς εὐτραπέλους καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον», 4, 49, ὡς «λόγος εὐτράπελος» Ἀριστ. σφ. 469· «παρὰ τὰς συνουσίας εὐτρ.» Πολυβ. 24, 5, 7· «εὐτραπελόν ἐστι» μετ' ἀπαρ. = ἠλίθιόν ἐστι Πλουτ. κ. Στωικ. 9.

Εὐτράπελος· 1) ἀνδρ. ὄν. Θεογν. 2) Ῥωμ. Εὐτράπελος Οὐολούμνιος Κικ.

Εὐ-τραπέλως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. δεξιῶς, ἐπιτηδείως· «τὸν αὐτὸν ἄνδρα ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδῃ καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὐταρκὲς παρέχεσθαι» Θουκ 2, 41, Σχολ. = εὐκινήτως, ἐνδεξίως, elegantior, scite.

Εὐ-τραπής, 2· εὐτρεπὴς Νικ. ἀποσπ. 2, 71, ἀμφ.

Εὐ-τραφέω· ἔχω καλὴν τροφήν, ἀντίθ. κακοτροφέω Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 10, 1.

Εὐ-τραφής, 2· παχύς, τεθραμμένος Πλατ. νομ. 8, 835, pinguis, corpulentus.

Εὐ-τράφητος, ὁ· εἶδος πλακούντων = Ἀπίκια, ἀπὸ Ἀπικίου τινὸς Ῥωμαίου Εὐτραφήτου ἐπινοηθέντα· Ἐτ. Μ. 122, 30, ὅπερ κατ' ἄλλ. γραπτ. τρυφητοῦ ὡς π. Ἀθην. «ἐγένετο κατὰ τοὺς Τιβερίου χρόνους ἀνήρ τις Ἀπίκιος πλουσιώτατος τρυφητής, ἀφ' οὗ πλακούντων γένη πολλὰ Ἀπίκια ὀνομάζεται» 1, 7.

Ψηφιακή κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-τραφία, ἡ· τὸ εἶναί τινα εὐτραφῆ, ρωμαλεότης, ἰσχύς, ἴσφ. ἀντὶ εὐτροφία ὁ Ὑδε.
Εὐ-τραφῶς, ἐπίρ. τοῦ εὐτραφής· 1) ἔχειν Ἱπποκρ. π. Εὐρ. εἶνε =καλῆς ἀνατροφῆς, καλῶς παιδαγωγημένος, Μηδ. 920· ἰσχυρός, ρωμαλέος, Ἱ. Τ. 304· 2) θρεπτικός· - γάλα Αἰσχ. Χο. 855, pinguiter· πρβλ. εὐτριφῆς.
Εὐ-τράχηλος, 2· ὡραίαν ἔχων τράχηλον μτγν.
Εὐ-τρεπής, 2· εὔστροφος, δεξιός, ρωμαλέος π. Αἰσχ. Ἑπτ. 89, ἴσφ. ἀντὶ εὐπρεπής· προπαρασκευασμένος, ἐξοπλισμένος Δημ. 4, 18· «εὐτρεπές τι ποιεῖσθαι» = ἑτοιμάζειν τι Εὐρ. Βακχ. 440· «τούτων εὐτρεπῶν γανομένων» = ἀφ' οὗ ταῦτα ἡτοιμάσθησαν Πολυϑ. 6,26,10, praeparatus, instructus· ἐπίρ. εὐτρεπῶς.-ἔχειν τὰ πράγματα Δημ. 1, 21.
Εὐ-τρεπίζω· προπαρασκευάζω, τακτοποιῶ· «-ίζῃς πᾶς τις εὐτρεπιζέτω» Αἰσχ. Ἀγ. 1636· - φάσγανον Εὐρ. Ὀρ. 951· - δμέναιον, Ἱ. Α. 437· «ἃ χρή», Ἱ. Τ. 470· «χέρνιβες πάρεισιν ἠυτρεπισμέναι» Ἱ. Α. 1111· «ὃσ' ἐστιν ἔνδον ἠυτρεπισμένα» Ἀριστ. πλ. 626· «τὰς πόλεις» Δημ. 1, 13, ὡς «τὰς νήσους καὶ πόλεις τοῖς Ἀθηναίοις» Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 12· «τὰ τείχη» = ἐπισκευάζειν αὐτ. 2, 2, 4· τὸ μέσ. μὲ τὴν αὐτὴν σημ. ἔχον ἐγγυτέραν ἀναφορὰν πρὸς τὸ ὑποκειμ. «τὰς προσβολὰς ἠυτρεπίζοντο»=ἡτοιμάζοντο εἰς προσβολὴν Θουκ. 2,18· «τὰς πόλεις» = εἰς τὸ μέρος τῶν κερδίζειν Ξεν. Ἑλλ. 4,8,6· «τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστος εὐτρεπισάμενος», Κυρ. 6,2,41, instruo.
Εὐ-τρεπισμένως· προητοιμασμένως μτγν.
Εὐ-τρεπισμός, ὁ· προετοιμασία Σουΐδ.
Εὐτρεπιστέον· ρῆμ. ἐπίϑ. τοῦ εὐτρεπίζω Ἡλιοδ. 4, 15, parandum.
Εὐ-τρεπιστής, ὁ· εὐτρεπίζων Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 72.
Εὐ-τρεπιστέος, 3· ἑτοιμαστέος Πολυϑ. 10, 76, parandus.
Εὐ-τρεπτος, ὁ· καλῶς τετραμμένος, εὐμετάβλητος Ἀριστοτ. καὶ μτγν. «τὸν ἀέρα συνίστησιν εὔτρεπτον ὄντα καὶ ῥᾴδιον μεταβάλλειν» Πλουτ. Μάρ. 21· «-πρὸς μεταβολὰς»=ἐπιρρεπής, ποτ. ζ. φρον. 27· ὅϑ. καὶ εἰκόλως εἰς ὀψὶν τρεπόμενος, ζητ. φυσ. 2· ἐπὶ ἵππου Πολυϑ. 1, 193.
Εὐ-τρεπῶς, ἐπίρ. τοῦ εὐτρεπὴς ὁ Ὑδε.
Εὐ-τρεφής, ἐπ. εὐτρεφής, 2· α) ὁ ποιητικώτ. τύπ. ἀντὶ εὐτραφὴς πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. 477, π. χ. «αἰγὸς εὐτρεφὲς» Ὀδ. ξ, 530· - ὄϊες, ι, 425· «σαρκὸς εὐτροφέστατον πάχος» Εὐρ. Κυκλ. 380· β) λίαν θρεπτικός, «ὕδωρ εὐτροφέστατον» Αἰσχ. Ἑπτ. 289, pinguis.
Εὐτρέχιος· ἀνδρ. ὄν. Θεοδωρητ.
Εὐ-τρεφία, ἡ· εὐμεταβλησία Κλ. Ἀλ.
Εὐτρη, ἡ· χώρα Ἀρκαδίας Ἡσύχ.
Εὐ-τρήρων, 2· πλήρης περιστερῶν Νον. Δ.
Εὐτρήσιοι, οἱ· κάτοικοι τῆς χώρ. Εὐτρης ἐν Ἀρκαδίᾳ, διηρημένοι εἰς πολλὰ χωρία Παυσ.
Εὐτρήσιον, τό· κώμη Ἀρκαδίας Στ. Βυζ.
Εὐτρησις, ἡ· κώμη Βοιωτίας παρὰ τὰς Θεσπιὰς Στραϐ. κάτ. Εὐτρησίτης.
Εὐτρησίτης, ὁ· ἐπίϑ. Ἀπόλλωνος οὕτω κληϑέντος ἀπὸ τοῦ μαντείου ὅπερ εἶχεν ἐν Εὐτρήσει πόλει τῆς Βοιωτίας Στ. Βυζ. ἀϑ. ἐπίρ. Εὐτρησίνδε Στ. Βυζ.
Εὐτρητος, ἡ· Εὐτρησις, πόλ. Βοιωτίας Σκύλ.
Εὐ-τρητος, ἐπ. ἰδτρητος, 2· καλῶς τετρυπημένος, - λοβοί Ἱ. ξ, 182· - δύνακες Ἀλκαί. 10 (Πλαν. 8)· μέγα ἔχων ἄνοιγμα· - χύανος Ἡσ. ϑε. 863· πολυτρύπητος· -σπόγγος Κ. Σμ. 9, 429· - κάλαμος, ἐπὶ τῶν αὐλῶν Ἰουλιαν. Καισ. 2 (9, 365).
Εὐ-τριαίνης, ὁ· καλὴν φέρων, ἔχων τριαιναν, ἐπίϑ. Ποσειδῶνος Πινδ. Ὀ. 1, 73.
Εὐ-τριβής, ἐπ. ἐύτριβής, 2· καλῶς τετριμμένος, λιανισμένος· - νίτρον Νικ. ἁλ. 328· - σμυρνεῖον, αὐτ. 405· τὸ εὐτριψ, trinbilis.
Εὐτριβος, Μάρκιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-τριπτος, 2· τῷ προηγ. Γαλην.
Εὐ-τριχες, οἱ· πλ. τοῦ εὔθριξ.
Εὐ-τριχος, 2· εὔθριξ· - γενειὰς Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 934.
Εὐ-τριψ, ιβος, 2· εὐτριβὴς μόν. π. Νικ. Ἀλ. 44 ἐν τῷ τύπῳ ἐύτριβι, ὅπερ ὁ Λοβεκ. τρέπει εἰς ἐνὶ τρυγί.
Εὐ-τροπία, ἡ· 1) ἐπιτηδειότης, εὐμεταβλησία Θεογν. 218· «ἡ περὶ τὰ ἤϑος εὐτρ.» Πλουτ. ἠϑ. α, 500· 2) χρηστότης ἠϑῶν Δημοκρ. ἐν Στοϐ. ἀνϑ. 3, α, 198.
Εὐτροπία, ἡ· 1) ἀδελφὴ Μ. Κωνσταντίνου Ζωσιμ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐτρόπιος, ὁ· 1) εὐνοῦχος ἀνελϑὼν τὰ ὕψιστα τῆς πολιτείας ἀξιώματα τοῦ ἀνατολικοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους (395 - 399) Ζωσιμ. 2) ἱστορικὸς ἐπὶ Κωνσταντίνου Στ. Βυζ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐτρόπις· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-τροπις, ιδος, 2· καλὴν ἔχων τρόπιν, ἐπὶ πλοίων Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 401.
Εὐτροπίων· ἀρχιμάγειρος Ἀντιγόνου Θεοκρ.
Εὐ-τροπος, 2· ὁ τὸ ἦϑος ἔχων εἰς τὸ εὖ τετραμμένον Σχολ. Ὀδ. α, 9· Ἐπίρ. -ως= εὐοργήτως, ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος Σχολ. Θουκ. 1, 123.
Εὔτροπος· 1) χριστιανὸς ἁγαλματοποιὸς ἐν Ῥώμῃ Ἐπιγρ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐτόσσεσθαι· ἐπιστρέφεσθαι Πάφιοι Ἡσύχ.
Εὐ-τροφέω· εἰμὶ παχύς, καλῶς τεθραμμένος, - λαμβάνω καλὴν τροφὴν Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 4, 1· ἐπὶ φυτῶν, αὐξάνω Πλουτ. τὸ μέσ. μὲ σημ. ἐνερ. Θεοφρ.
Εὐ-τροφής, 2· εὐτραφὴς Ἱπποκρ.
Εὐ-τροφία, ἡ· καλὴ, ἄφϑονος τροφή, ϑρεπτικὰ φαγητὰ Ἰατρ. καλὴ ἀνατροφή· «- σωμάτων καὶ ψυχῶν» Πλατ. Πρωτ. 361· τὸ εἶναί τινα καλῶς τεθραμμένον Θεοφρ. ὑδροπ.
Εὐ-τροφιάω· μυσιῶ, πντυστιῶ Ἡσύχ.
Εὐ-τροφος, 2· καλῶς τρέφων, ϑρεπτικὸς Ἱπποκρ. «ἔαρ ὑγρὸν εὔτροφον» Ὅμηρ. κων. 3, 180· καλῶς αὐξάνων, - καρπὸς Λουκ. - ἱλάτη Δ. Σικ. 17, 89, ἀντιϑ. δύστροφος καὶ στροφὸς Ἱπποκρ.
Εὐ-τρόχαλος, 2· ταχέως τρέχων· - ποταμὸς Ὅμηρ. κον. 2, 131· - μελίσση Ἀγαθ. 43 (6, 38)· - φωνὴ Χριστοδ. Ἐκφρ. 20· - δοιδὴ Ἀπολ. Ῥ. 4, 907· - ἅμαξα, 1, 845· - δηρὴν Νον. Δ. 14, 252· π. Ὑδε. «εὐτρόχαλος ἁλωή» Ἐρ. 597 (καὶ ἴσφ. γρ. Ἰλ. ν, 400)· «-

τε = ἐπίπεδον, ὁμαλὸν ἁλώνιον, εἰς ὃ δύναταί τις νὰ τρέχῃ εὐκόλως, ἢ ὀρθότ. = ὁλοστρόγγυλον, ὡς - σφαῖρα Ἀπολ. Ρ. 3, 135· - κύκλοι Μανεθ., 2, 130, celer.

Εὔ-τροχος, ἐπ. ἑύτροχος, 2· καλοὺς ἔχων τροχούς, ἢ κατ' ἄλλ. περιφερῆ· - ἅρμα = ἢ ταχύ, εὔκολον, Ἰλ. η, 438· ὡς Ξεν. «ὑφείσθωσαν οἱ περίδρομοι ἀνάμματοι ἵνα εὐτροχοι ὦσι» = μὲ καλοὺς τροχοὺς προμηθευμένοι, κυν. 2, 5, Σχολ. ἢ = περιφερεῖς ὡς· - κύκλοι Εὐρ. Ἴων 19· «ὁ ταὐτοῦ κύκλος εὔτροχος ὤν» Πλότ. Τίμ. 37, ἔνθα ὅμως καὶ = εὐκίνητος· «γλῶσσαν εὔτροχον ἔχειν» Εὐρ. Βακχ. 268· «γλῶσσα εὔτροχος ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ταχεῖα» Πλουτ. Περικλ. 17· τὸ δὲ «λαῖφα εὔτροχα» φαίνεται ἐκληπτέον ὡς μεταθ. = εἰς ταχεῖαν κίνησιν θέοντα Μ. Ἀργ. 24 (10, 4), velox.

Εὐ-τρύγητος, 2· εὐκολοτρύγητος· - δένδρα Θεόφρ.

Εὐ-τυκάζω· τὸ εὔτυκτος.

Εὐ-τυκής, 2· εὐτυχής, εὐεργὸς Ἡσυχ. ἐπίρ. εὐτυκῶς = ῥᾳδίως Ἡσυχ.

Εὐτύκης, ὁ· Εὐτύκης Μιλ.

Εὐ-τυκίζω· ἑτοιμάζω Ἐτ. Μ. paro.

Εὐ-τυκος, 2· τῷ ἑπομ. ἕτοιμος· «πᾶς τις ἐπιπεσὼν ῥόγον ἀλλοθρόους εὔτυκος» Αἰσχ. Ἱκ. 952· «πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακήν», 972· «πῦρ μέντοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον, ἕστω» Θεογν. 24, 86· «εἴς τι» Πρατιν. ἐν Ἀθην. 14, 633· ἐπίρ. εὐτύκως = ῥᾳδίως Ἡσυχ. paratus, promptus.

Εὔ-τυκτος, ἐπ. ἑύτυκτος, 2· ὡραῖα καὶ καλῶς ἐξειργασμένος· - κυνέη Ἰλ. γ, 336· - ἱμάσθλη, η, 44· - κλισίη, 566· - δίφρος Ὀδ. δ, 123· - σανίδες Ἀπολ. Ρ. 1, 287· - βωμὸς Ὀππ. ἁλ. 5, 305· «- κρέα εὔτυκτα ποιεῖσθαι» = καλῶς παρασκευάζειν Ἱππ. 1, 119.

Εὐτυκῶς· τὸ εὐτυκής.

Εὐ-τυπής, 2· εὐτυκὴς Μανεθ. 1, 299, ἐσφ.

Εὐ-τύπωτος, 2· εὐκόλως δεχόμενος τύπωσιν μτγν. ὡς Πλούτ. «καθάπερ σφραγῖδι φιλίας εὐτυπωμάτων καὶ ἀπαλῶν διὰ τὸν αἰῶνα ὄντων (τῶν πινδόντων)», συμπ. προοίμ. 4.

Εὐτύχα· Ταναγραῖα τις Ἐπιγρ.

Εὐτυχαία, ἡ· Ἀθηναία τις Ἐπιγρ. Fortunata.

Εὐτυχᾶς· 1) Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ. 2) Σπαρτιάτης Ἐπιγρ.

Εὐ-τυχεία, ἡ· εὐτυχία Ἐπιγρ.

Εὐ-τύχεια, ἡ· εὐτυχία Σοφ. Ἀποσπ. 882.

Εὐτυχείδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-τυχεῖον· εὐτύχιον.

Εὐτύχειος· Εὐτύχιος Ἐπιγρ.

Εὐτυχέστατος· 1) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. 2) Κυζικηνός τις Μιλ.

Εὐ-τυχέω· κυρ. καλῶς ἐπιτυγχάνω, τυγχάνω τοῦ ποθουμένου, φθάνω τὸν σκοπὸν μόν. π. μτγν. οὐ μόν. μετὰ γεν. - ἀγωγῆς Συνέσ. - ὥρας Λουκ. Χαριδ. 23· «εἰ μνήμης εὐτυχῶ» = ἂν καλῶς ἐνθυμῶμαι Ἀθην. 2, 58· ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. «ὅτι τὴν τῆς ἀρχῆς τιμὴν εὐτύχησε» Πρωδν. 3, 10, 9· «τἀμὰ ἀγαθὰ» = ἀπολαύω τὰ ἀγαθά μου Ἀλκίφρ. 2, 3· ἐν γέν. ἔχω εὐτυχίαν, ἐπὶ νικητοῦ Πινδ. Ὀ. 7, 81· «πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ» Σοφ. Ἠλ. 933, ἀντίθ. ἀτωμένῃ. Ἀντ. 17· - δυστυχεῖν, 144· «τούτῳ μὲν εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί» Αἰσχ. Ἑπτ. 404· καὶ ἐπὶ εὐτυχίας ἐν ἀγῶνι, «ὡς πόλις εὐτυχῇ», αὐτ. 609· «ἄλλ' εὐτυχοίμεν πρὸς θεῶν» = κατὰ τὰ λοιπά, Ἱκ. 922, ὡς Θουκ. 2, 64· «ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις» Εὐρ. Φοιν. 427· «χρήμασιν, ἄγρᾳ», «τῇ οὐσίᾳ» Δημ. 42, 3· «- εἰς τέκνα» = ὡς πρὸς τέκνα Εὐρ. Ἴων 527· ἀλλὰ τὸ «εἰς τὴν Πύλον» = κατὰ τῆς Πύλου Θουκ. 5, 7· «- ἔν τινι» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 5· εὐτυγῆσαι, ἀντίθ. τῷ βλαβῆναι Θουκ. 7, 68· εὐτυχῶν, ἀντίθ. τῷ πταίσας Ξεν Κυρ. 3, 1, 26· εὐτύχει, ὡς τὸ vale ἐν ἐπιστολ. Πλατ. ἔπιν. 4, 321· «- τοὺς πολέμους» = εἰς τοὺς πολέμους Ἡρ. 1, 65· ἄλλως «ἐπεὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα» = ἀφοῦ ἀπέκτησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα Ξεν. Ἀν. 6, 16· «- μεγάλαις ἐπαιρόμενος εὐτυχίαις, ἃς πρόσθεν εὐτύχησε» Πλουτ. Φαβ. Μαξ. 2· «ἐπί τινι» Λουκ. Χαρ. 17· καὶ μετ' ἀπαρ. «οὐκ εὐτύχησε μήτηρ γενέσθαι» Ἀσσυρ. ποιμ. 4, 19· καὶ μετὰ ματχ. «εἰ εὐτυχήσαμεν ἑλόντες» Εὐρ. Ὀρ. 1211· εὐτυχοίης = εἰρωνικὴ ἀρνητικὴ ἔκφρασις πρβλ. Βαλκεν. εἰς Εὐρ. Φοιν. 406· παθ. «ἱκανὰ τοῖς πολεμίοις εὐτύχηται» = ὑπ' εὐτυχίας εὐνοηθῆσαν, εὐτυχίαν ἀπέκτησαν, 7, 77· «τὰ τῆς μάχης εὐτυχέστο» = ἠγωνίσθησαν εὐτυχῶς Πλουτ. Νομ. 11· «εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως» Λουκ. μισθ. συν. 12· «ὅταν εἰς τὴν ἐκβασιν εὐτυχηθῇ» = εὐτυχῶς ἀποβῇ Ἡρωδν. 2, 9· «τὸ εὐτυχούμενον» = ἡ εὐτυχία Ἀλκίφρ. 2, 3, adipiscor· ἀντίθ. τῷ ἀτυχέω,

Εὐ-τύχημα, τό· εὐτυχὲς συμβάν, εὐτυχὴς περίπτωσις Εὐρ. Φοιν. 1365, felicitas.

Εὐ-τυχέως - ῶς, ἐπίρ. τοῦ ἑπομ. Πινδ. Ν. 7, 90, feliciter.

Εὐ-τυχής, 2· ὁ τὸν σκοπὸν ἐπιτυγχάνων, τὸ ποθούμενον ἀποκτῶν, ἐν γέν. ὁ εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ ἐπιτυγχάνων (πρβλ. εὐδαίμων καὶ ὄλβιος), τυχηρὸς ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. «εὐτυχεῖ πότμῳ» Αἰσχ. Περ. 695· «εὐτυχὴς γένοιτο ἀπαλλαγὴ πάνων», Ἀγ. 20· «εὐτυχεῖς ναίειν δόμους», Ἱκ. 937, ἀντίθ. δυστυχής, Ἀλκ 688· «εὐτυχέστερος βίος, πότμος», Φοιν. 1577· - γῆ, 1204, ἀντίθ. πεπτωκότες Σοφ. Οἰ. τ. 145· καὶ ἐπὶ πραγμ. «εὐτυχὴ κλύουσα πρᾶξιν», Τρ. 292· καὶ ἐν τῇ σημ. τοῦ εὐτυχίαν φέρων «πότεραν εὐτυχῆ λέγω ἢ δεινά», Ἠλ. 756 «δαίμων τοῖς μὲν εὐτυχὴς», 987· «εὐτυχὴς ἕκοιτο τῇ ἢ' αὐτοῦ πόλει ἐμοί τι», Οἰ. Κ. 309 «καὶ εὐδαίμων» Πλατ. Εὐθυδ. 281· «οἴκους ὡς εὐτυχεστάτους κεκτῆσθαι», ὑμν. 9, 877· «εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν» Εὐρ. Ἡρακλ. 386· - στρατηγεῖν Πλουτ. Ἀντ. 34· «τὸ εὐτυχὲς» = εὐτυχία Θουκ. 2, 44· ἐπίρ. «εὐτυχῶς· - ναίειν Πινδ. Ν. 7, 90· «πράττειν εὐτυχῶς» Σοφ. Ἀντ. 697· «εὐτυχέστερον πράττειν» Πλατ. Εὐθυδ. 280· εὐτυχέως Ἡρ. 3, 39, felix.

Εὐτυχής· μηνὸς ὄν. ἐπὶ Κομμόδου Δ. Κασ.

Εὐτύχης· υἱὸς Ἱπποκόοντος Ἀπολδ.

Εὐτυχῆται, οἱ, ἐσφ. ἀντὶ Εὐχῆται (ὃ θέα)· αἵρεσις τις Ἀποστολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ-τυχία, ἡ· εὐτυχὴς τοῦ σκοποῦ συνάντησις, ἐπιτυχία τοῦ σκοπουμένου· «ὧν ἡ τύχη ἀγαθῶν αἰτία, ταύτα γίγνεσθαι καὶ ὑπάρχειν» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 5· διακρίνεται δὲ τοῦ εὐδαιμονία, ἠθ. 7, 14· «εὐτυχίαν καλοῦσι» Πινδ. Ὀ. 6, 81· «οὐδ' εὐτυχίας μέτεστί μοι» Εὐρ. Ἰκ. 956· «εὐτυχίᾳ κεχρῆσθαι» = εὐτυχίαν ἔχειν Πλατ. Μεν. 72· «κατά τινα θείαν εὐτυχίαν», νόμ. 7, 798· οὐχὶ σπαν. εἰς πλ. Πρ. 3, 40· «ἢ κατὰ πόλεμον εὐτυχία» Θουκ. 1, 120· «ἐπ' εὐτυχίᾳ» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1490· «ἐπ' εὐτυχίαισιν» = πρὸς εὐτυχίαν Ἀριστ. Ἐκκλ. 573, felicitas.

Εὐτυχία, ἡ· Δ) γυν. ὄν. 1) Ἀθηναίας Ῥωσσ. 2) ἄλλη τις Ἐπιγρ. Β) πλοίου ὄν. Γ) νῆσος ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ.

Εὐτυχιάδης· ἀνδρ. ὄν. Πλατ

Εὐτυχιανή· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐτυχιανιστᾶί οἱ· αἱρετικῶν προσηγορία ἀπὸ τοῦ αἱρεσιάρχου Εὐτύχους Θεοδ. Στουδιτ.

Εὐτυχιανός· 1) Κορίνθιος Ἐπιγρ. 2) «ὁ γραμματικὸς» τοῦ Ἰουλιανοῦ μτγν. 3) Καππαδόκης, στρατηγὸς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ καὶ ἱστοριογράφος Μαλαλ. 4) Εὐτ. ὁ κομμάζων Δ. Κασ. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐτυχίδας· σταδιοδρόμος τις Πλουτ.

Εὐτυχίδης· 1) Ἀθηναῖος· α) Δεκιλεὺς πατ. Σωφάνους Πρ. 6) πατ. καὶ υἱὸς Ἀθην. γ) ἄλλ. Ἐπιγρ. 2) Σικυώνιος ἀγαλματοποιὸς μαθητὴς Λυσίππου Παυσ. 3) ζωγράφος Πλιν. 4) ἀγαλματοποιοὶ Ἀνθ. 5) ποιητής, «ὁ μελογράφος» Λουκιλλ. 6) σταδιοδρόμος Δουκ. 7) δοῦλος Ἀριστίππου Δ. Λαέρ. 8) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐτύχιον, τό· στρατιωτικὸν σημεῖον, τὸ τῆς μάχης σύμβολον μτγν. vexillum.

Εὐτύχιον, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐτύχιος· 1) πρεσβευτὴς Ῥωμαίων πρὸς τοὺς Τούρκους μτγν. 2) λατιν. γραμματικὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, μαθητ. Πρισκιανοῦ Φαβρικ. βιβλ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐτυχίς, ίδος, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 2) δούλη Γοργοῦς Θεοχρ. 3) ἀπελευθέρα τις Ῥωσσ.

Εὐτυχιοφόρος· ἡ· εὐτυχοφόρος.

Εὔτυχις, ἡ εὐτύχις, ὁ· 1) Ἀκαρνάν τις Ἐπιγρ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐτυχίται· ἡ· εὐτυχῆται καὶ εὐφημῆται.

Εὐτυχίων· Σπαρτιάτης Ἐπιγρ.

Εὐ-τυχό-δουλος· ὄν. πλαστὸν Ἀριστοίν.

Εὔτυχος· 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) Ἐπιδαύριος Ἐπιγρ. 3) ζωγράφος τις Λουκ. 4) ἀπελεύθερος τοῦ Μ. Ἀγρίππα Ἰωσ. 5) σταυλάρχης τοῦ Γαΐου Ἰώσ. 6) ἄλλ. ἐπὶ νομίσμ. Ἐπιθάμενου· 7) Τηΐος Μιον. 8) ἄλλ. Ἀνθ.

Εὐ-τυχος, ἐσφ. ἀντὶ εὐτυκος ὁ ἴδε Λίσχ.

Εὐτυχο-φόρος, ἡ· ὁ φέρων τὸ εὐτύχιον, τὴν συνθηματικὴν τῆς μάχης σημαίαν ἐν τῷ στρατῷ μτγν. vexillifer.

Εὐτύχων, ὁ· Ταναγραῖός τις Κούρτ.

Εὐ-τυχῶς· ἴδε εὐτυχής, felicitèr.

Εὐβαλος, ἡ· ὡραίαν ἔχων βαλὸν ἐσφ. γρ. π. Παλλαδ. 24 (11, 55), vitreus.

Εὐ-υδρέω· ἔχω ἔφθονον ὕδωρ - χώρα Στραβ. 8, 371.

Εὐ-υδρία, ἡ· ὕδατος ἀφθονία Στραβ. 5, 1, 12.

Εὐ-ύδριον, τό· πόλ. Θεσσαλίας Διόδ.

Εὐ-υδρος, ἡ· ἄφθονα, καλὰ ἔχων ὕδατα Πινδ. Π. 1, 77· - τὴ Ἠρ. 4, 47· - τόποι Πλατ. νόμ. 6, 761· - προχοαὶ Ἀντιφάν. 7 (9, 258), συγκρ. εὐυδρότερος Ἠρ. 9, 25.

Εὐ-υμνία, ἡ· εὐμολπία Ἡσύχ.

Εὔ-υμνος, ἡ· ἐν ὕμνοις πολλοῖς τιμώμενος Ὁμ. Ὑμν. 19, 207, εἴποτε περὶ Ἀπόλλωνος καὶ - μέλος = ὡραία ᾠδή, ᾄσμα ὡραῖον Χριστοδωρ. Ἐκφρ. 70.

Εὐ-υπέρβατος, ἡ· εὐκόλως ὑπερβαινόμενος, κοτύλη Ἱπποκρ. 784.

Εὐ-υπέρ-βλητος, ἡ· εὐκόλως ὑπερβαλλόμενος Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 5.

Εὐ-υπνος, ἡ· καλῶς, εὐκόλως κοιμώμενος Ἱπποκρ.

Εὔυπνος· ἐπών. Διὸς π. Δελφοὺς Ἡσύχ.

Εὐ-υπό-θητος, ἡ· εὐκόλως ὑποδεχόμενος· - ὑποδήματα = εὐκόλως ὑποδυόμενα Ἡσύχ. - πέδιλα Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 853.

Εὐ-ύπ-οιστος, ἡ· εὐκόλως ὑποφέρτος μτγν.

Εὐ-υπό-ληπτος, ἡ· εὐκόλως ὑπολαμβανόμενος μτγν.

Εὐ-υπό-στᾰτος, ἡ· καλὴν ὑπόστασιν ἔχων μτγν.

Εὐ-υπό-τακτος, ἡ· εὐκόλως ὑποτασσόμενος μτγν.

Εὐ-υπο-χώρητος, ἡ· εὐκόλως ὑποχωρῶν Στοβ. Ἐκκλ. 1 σ. 1086.

Εὐ-ύφαντος, ἡ· τῷ ἐπαμ.

Εὐ-υφής, ἡ· καλῶς ὑφασμένος· - πέπλος Σοφ. Τρ. 599.

Εὐ-ύψής, ἡ· ὑπερύψηλος Νικητ. χρον. 6, 5, procerus.

Εὐ-φαής, ἡ· καλῶς, λίαν λάμπων, φάγγων Νον. Δ. 6, 111.

Εὐφάης υἱὸς Ἀντιόχου βασ. τῶν Μεσσηνίων Παυσ.

Εὐ-φάλαρος, ἡ· λαμπρὸς ἀρ. λεξ. spiendus.

Εὔφαλον, τό· ἐπιθάλασσον Ἡσύχ. ἄλλ' ἀντὶ ἐπιθαλάσσιον λεκτέον ἔφαλον ἄνευ τοῦ υ, = τὸ ἐπὶ τῆς ἁλός.

Εὐ-φαμέω· ὁμωρ. ἀντὶ εὐφημέω.

Εὐφαμίδας· 1) υἱὸς τοῦ Ἀριστωνύμου στρατηγὸς Κορινθίων Θουκ. 2) Βοιωτός· α) Κωπαεὺς Ἐπιγρ. β) Ὀρχομένιος Ἐπιγρ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐφάμιος, ὁ· 1) ἐπων. Διὸς Ἡσύχ. 2) προστάτης ἢ πάτρων Ὀρχομενίου τινὸς Εὐρυλόχου Ἐπιγρ.

Εὐ-φᾱμος, εὐφᾱμία, ὁμωρ. ἀντὶ εὐφημος, εὐφημία, ἃ ἴδε.

Εὐ-φανής, ἡ· εὐφαὴς Νον. conspicuus

Εὐφάνης· 1) Αἰγινήτης προπάτωρ τοῦ Τιμαγόρου Πινδ. 2) Ἀθηναῖος· α) Ἀριοπαγίτης, εἰς ὃν ἀφιεροῖ ὁ Πλουτ. τὸ σύγγραμμα τοῦ Εἰ πρισβυτ. πολιτευτέον Πλουτ. β) Προσπάλτιος καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ. 3) Κρὴς Πολυβ. 4) Κυρηναῖος Ἐπιγρ. 5) Ῥόδιος Μιον.

Εὐφανίσκος· Ῥόδιος Ἐπιγρ.

Εὐφάντακος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσμ. Ἀλικαρνασ. Μιον.

Εὐ-φαντᾰσίαστος, ἡ· καλῶν πραγμάτων φαντασίαν συλλαμβάνων Ἀθαν.

Εὐφαντασίωτος, ἡ· ὁ πάντα λίαν ἀκριβῶς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

καὶ ζωηρῶς δυνάμενος διὰ τῆς φαντασιακῆς αὐτοῦ δυνάμεως νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦν, νὰ ἐπινοῇ καὶ πλάττῃ ἐν τῷ νῷ Κοϊντ. 6,2,30.

Εὐ φάνταστος, 2· τῷ προηγ. μτγν.

Εὐφαντίδης· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Εὔφαντος· 1) Ὀλύνθιος μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, διδάσκαλος τοῦ Ἀντιγόνου, ἱστοριογράφος (300 π. Χ.) Δ. Λαερ. 2) Βασπόριος, πατὴρ Διφίλου Δ. Λαερ. 3) Δήλιος Ἐπιγρ. 4) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-φαρέτρας, Ἀπόλλων, ὁ· Ἀπόλλων ὡραίαν ἔχων φαρέτραν Σοφ. Τρ. 208.

Εὐ-φάρμακος, 2 μὲ καλὰ φάρμακα προμηθευμένος· - ὅρος Θεοφρ.

Εὐ-φεγγεία, ἡ· καλὴ λάμψις Ἰαμβλ.

Εὐ-φεγγής, 2· καλῶς φέγγων, λάμπων, ἀκτινοβολῶν· «ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν» Αἰσχ. Περ. 379· - ἀστέρες Ἀπολ Ρ. 3, 1195· - πεύκη Διοσκ. ἐπ. (7, 407) καὶ ἐπὶ σελήνης Πλουτ. συμπ 18· «τὸ εὐφεγγὲς» = εὐφέγγεια Λουκ. Ἱππ 8, lucidus.

Εὐ-φεγγία, ἡ· εὐφέγγεια, καθαρά, πολλὴ λάμψις Σουΐδ. splendidus.

Εὐ-φεροσύνη, ἡ· εὐφροσύνη, λέξ. πλασθεῖσα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ εὐφροσύνη Πλατ. Κρατυλ. 419, laetitia, hilaritas.

Εὐ-φημέω· λέξεσι καλῆς σημ. χρῶμαι, ἀποφεύγω τὸ ἐν θυσίαις καὶ ἄλλαις ἱεροπραξίαις ἀναγκαιοῦν, 50.= εὐσεβῶς σιωπῶ ἵν' ἀποφύγω λέξιν κακόν τι προσημαίνουσαν, «φέρτε δὲ χεροὶν ὕδωρ εὐφημῆσαί τε κἀλεσθε, ὄφρα Διὶ ἁρησόμεθα» Ἰλ. ι, 171· εὐφαμεῖτε Αἰσχ. Εὐμ. 988· πρβλ. «ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν Γλαυκὸν εὐφημοῦντες», Ἀγ. 582· καὶ· «κλάδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν εὐφήμησεν» = καλῶς ἤχησεν, ἐξήγαγε φθόγγον ὡς καλόν τι προσημαίνοντα, Περ. 381· «ἐν κακοῖσιν οὐ ῥᾴδιον εὐφημεῖν στόμα» Εὐρ. Ἑκ. 664· «εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν» Ἀριστ. νεφ. 263· «εὐφημείτω πᾶς αἰθήρ» ἀντιστοιχοῦν τῷ σιγάτω Διονυσ. Ὑμν. 1· ἐν τῷ κοινῷ Ἀττικῷ ἰδιώματι συχνὰ = σιωπῶ, μὴ λέγε ταῦτα! λέγε καλὰ λόγια = bona verba quaeso! ὅταν τις τὸ ὑπ' ἄλλου λεγόμενον ἀπομακρύνῃ, ἢ τὴν κακὴν προσημασίαν ἢ προμαντείαν τὴν περιερχομένην εἰς τὸ ὑπ' ἄλλου λεχθὲν θέλῃ ν' ἀποκρούσῃ ἢ εὔχηται νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ· ἢ ὡς κοινῶς λέγομεν, θεὸς φυλάξῃ, μὴ γένοιτο! πρβλ. Ἰακωβ. Ἀνθ. Παλ. σ. 34· «-εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε» Πλατ. Πρωτ. 330· καὶ ἐνερ. - θεοὺς = δοξάζειν, ἱκετεύειν Πλάτ. ἐπιν. 992· μετ' ἐπιφωνήσεως χαρᾶς = δεξιοῦμαι, εὐλογῶ, εὔγομαι εὐτυχίαν Δ. Σικ. 5,49· 50. καὶ παθ. «εὐφημον τοὔπος εἴη εὐφημουμένη» «λέγε καλά, εὐφημα λόγια Αἰσχ. Ἱκ. 507· κατ' ἀντίφρασιν ἔτι = κωφεύειν, στένειν Ἡσύχ.

Εὐφήμη, ἡ· τίτθη τῶν Μουσῶν Παυσ.

Εὐ-φήμη, ἡ· εὐφημία μτγν. laudatio.

Εὐ-φημημός· ἰδ' εὐφημισμός.

Εὐφημῆται, οἱ· αἱρετικοί, οἱ ἄλλως καὶ Μασσαλιανοὶ λεγόμενοι Νίκητ. Χρον. πίστ. σ. 237· ἔτι καὶ Εὐχῖται ἐπιλεγόμενοι ὡς μᾶλλον τῶν ἄλλων δι' εὐφημιῶν καὶ εὐλογιῶν ἱκέτευον τὸν θεὸν Ἐπιφαν. π. αἱρεσ. 80.

Εὐ-φημητικός, 3· αἴσιος, καλὰ προσημαίνων Εὐστ. 763, 26, faustus.

Εὐ φημία, ἡ· 1) καλὴ ἐπιφώνησις, πρῶτον π. μτγν. Ἀλλ. Π. Ἴστ. 3, 47 καὶ ἄλλ. 2) τὸ καλοὺς λέγειν λόγους, οἵτινες ἔχουσι καλὴν προσημασίαν, καλὸν οἰωνόν· «δι' εὐφημίαν ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος» Πλατ. νόμ. 1, 736· πρβλ. «Φίλιππον νῦν μὲν διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν ἐπαινῶ», ἔνθα ἀκολουθεῖ· «ἐὰν δὲ ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς ἔργοις γένηται, οἷος νῦν ἐν τοῖς ἐπαγγέλμασιν - ἀσφαλῆ ποιήσεται τὸν ἔπαινον» Αἰσχίν. 1, 169· «πᾶσαν εὐφημίαν παρεισχόμην» = πάντα λόγον καλὸν εἶπον Δημ. ἐπ. 2· ἰδ. ἐπὶ σιγῆς ἐν καιρῷ θυσιῶν (ἀρ. λεξ. σιωπή)· «εὐφημίαν νῦν ἴσχε» = σίγα Σοφ. Τρ. 177· ὡς ἐν ἀποσπ. «εὐφημίαν μὲν πρῶτα κτῆσαι ἔχων», 764 καὶ οὕτω συχν. «εὐφημία ἔστω» Ἀριστ. θεσμ. 303· «-καὶ σιγή» Ἀθην. 12, 538· ὄθ. = δέησις, εὐχή Πλατ. Ἀλκ. 2, 149· ὡς Πινδ. «ὧν εὐφαμίαις μάλιστ' Ἀπόλλων χαίρει», Π. 10, 35· πρβλ. ἔτι Δειν. «ὁ νόμος εὐξάμενον κελεύει τὸν κήρυκα μετ' εὐφημίας πολλῆς, οὕτως ὑμῖν τὸ βουλεύεσθαι παραδιδόναι», 2, 14· καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Πλάτ. «εὐφημίαν ἔχειν πρὸς αὐτοῦ γονέας», νόμ. 4, 717· ἰδ. π. μτγν. = μετ' εὐφημίας ὑποδέχομαι, δι' ἐπιφωνήσεως χαρμοσύνου, καὶ εὐδαιμονισμοῦ καὶ ὀλβιότητος εὐχῶν, π. χ. «εὐφημίαις παντοδαπαῖς ὑπεδέχοντο» Ἡρωδ. 1, 7, 11· - εὐφωνία, ἡδύτης φθόγγου Δημητρ. Φαλ. 175.

Εὐφημία· 1) γυνὴ Ἰουστίνου τοῦ Θρᾳκός, τῆς ὁποίας αἱ στῆλαι τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀνεγερθείσης ἁγίας Εὐφημίας ἑστάντιο Σουΐδ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ. 3) πλοῖον ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφημιανός, ἀνδρ. ὄν. Ἄννα Κομν.

Εὐφημιάς, άδος, ἡ· τοποθεσίας ὄν. Ἁγία κοιλὰς Μ. Βασιλ.

Εὐφημίδης· 1) ἀπόγονος τοῦ Μ. Βασιλ.

Εὐφημίδης· 1) ἀπόγονος τοῦ Μινύου Εὐφήμου Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος· α) πατ. Ἐπικύδους Πλουτ. β) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐφημίζω· δέχομαι μετ' εὐφημίας, εὐτυχίαν εὔχομαί τινι, εἰς τὸ παθ. Ἡρωδν. «πρὸς πάντων εὐφημιαθείς», ὅπου «πάσης τε τιμῆς καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτῶν τυχών» ἐπακολουθεῖ, 2, 25. Μέσ. λέγω λέξιν καλὰ προσημαίνουσαν Ἀπολλ. π. Δυσκ. ἀντων. 11, 6· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Εὐφήμιον, ἡ· γεν. ὄν Σχόλ. Λουκ.

Εὐφήμιος· 1) Ἀθηναῖος· α) δημαγωγός, ὡς παράσιτος καὶ κόλαξ κωμῳδούμενος Ἀριστ β) ἐπὶ χριστιανικοῦ ἐπιτιμβίου Ῥώσ. 2) Λάκων Ἐπιγρ. 3) υἱὸς Ἀμφιλόχου καὶ Λιβίας Ἀνθ. 4) Μάγιστρος ἐπὶ Μαρκιανοῦ Προκ. 5) συγγραφεὺς π. Ἀφροδίτης ἦτοι Εὐφημίας Στ. Βυζ.

Εὐφήμιος, ἐξ εἰκασ. ἀντὶ ἐφημίος.

Εὐ-φημισμός, ὁ, μτγν. λέξ. ἀντὶ εὐφημία, ἰδ. π. γραμ. δήλωσις κακοῦ, ἀτερποῦς, ἀπευκταίου τινὸς πράγματος διὰ μετριωτέρων, παραμυθητικωτέρων, ἡδυτέρων λέξεων, π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐριννύες, εὐφρόνη ἀντὶ νύξ, Εὔξεινος πόντος κτλ. «ἔστι δ' εὐφημισμὸς σχῆμα λόγου, καθ' ὃ ἀγαθῇ τινι ὀνομασίᾳ περιστέλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεται τὸ φαῦλον πρᾶγμα» Εὐστ. Ὀδ. 1398, 52. Εὐφημῖται· ζδ' εὐφημηταὶ καὶ Εὐχῆται ἡ Εὐχῖται.

Εὐφημίων· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Εὔφημος, ὅωρ. Εὔφαμος· υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρώπης θυγατρὸς Τιτυοῦ ἢ κατ' ἄλλ. τῆς Δωρίδος, γεννηθεὶς παρὰ τὸν Κηφισὸν τῆς Βοιωτίας καὶ βασιλεύσας ὕστερον εἰς τὴν περὶ τὸ Ταίναρον χώραν, ὅπου ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Δαονόμου· ἦν δ' εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, μυθολογούμενος ὅτι ἐδύνατο νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὅπως καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ξηρᾶς. Ἀπὸ τούτου κατήγετο Βάττος ὁ ὕστερον κτίσας τὴν ἐν Λιβύῃ πόλιν Κυρήνην Πινδ. 2) υἱὸς Τροιζήνου, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῶν Κικόνων Ἰλ. 3) πρισβευτὴς τῶν Ἀθηναίων σταλεὶς πρὸς τοὺς Συρακουσίους Θουκ. 4) ἐπών. Διὸς ἐν Λέσβῳ Ἡσύχ. 5) υἱὸς Φιλοτέρπους, πρόγονος Ὁμήρου Σουΐδ 6) Πυθαγόρειος Μεταποντῖνος Ἰαμβλ. 7) πατ. Στησιχόρου, Ἰμεραῖος Πλατ. 8) Κάρ Παυσ. 9) Ἀθην. α) ἄρχων περὶ τὴν Ὀλ. 90 ἔ Δ. Σικ. 6) ἀδελφὸς Καλλίου Ἀνδοκ. γ) καθ' οὗ ὁ Λυσίας συνέταξε λόγον Ἀρποκρ. δ) πενθερὸς Μαντιθέου Δημ. ε) Κολυττεύς Ἐπιγρ. 10) πρισβευτὴς Ἀρκεσιλάου, Κυρηναῖος Σχολ. Πινδ. 11) ἄλλ.

Εὔφημος, 9· καλὴν ἔχων φήμην, καλὸν προσημαίνων· - ἔπος Αἰσχ. Ἱκ. 507· «εὔφημα φώνει» = καὶ λόγους ὁμιλῶν καλὰ προσημαίνοντας Σοφ Αἴ. 355· «ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν» Αἰσχ. Χο. 574· «εὔφημον ἐπίσδειν», Ἱκ. 675· «ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι κατονομάζειν» = μετ' ἐκφράσεων ἡπίων Πλατ. Ἄλκ. 2, 140· «τὸ τῆς ἱβδῆς γένος εὔφημον ἡμῖν ὑπαρχέτω», νόμ 7, 801· πρβλ. ἔτι «θεὸν ὁμνεῖν εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖς λόγοις» Ἀθην. 11, 462· ἔτι = εὐφρόσυνος, ἱλαρός· - ἦμαρ Αἰσχ. Ἀγ. 622· «πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὰ εἰρημένον» = in molliorem partem Λουκ. Προμ. 3· ὄθ. 2) σιωπηλός, «εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα» Αἰσχ. Ἀγ. 1220· «εὐφήμου στόμα φρονεῖδος ἔσω» Σοφ. Οἰ. Κ. 130· «εὔφημος ἴσθι», ἀποσπ. 426· οὕτω καὶ «οὐκ οὖν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με» = μετὰ σιωπῆς, Ἡλ. 620· «εὔφημος πᾶς ἕστω λεὼς - στόμα συγκλείσας» Ἀριστ. Θεσμ. 39· μτφ. - δόμοι = τὸ ἱερὸν Εὐρ. Ἀνδρ. 1145· 3) ἐγκωμιάζων, ἐπαινῶν Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτγν.

Εὐ-φήμως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. μετὰ τρόπου εὐτυχίαν προσημαίνοντος, ἱερῶν λόγων· «- καλῶ χώρας ἄνασσαν τήνδε» Αἰσχ. Εὐμ. 277· «ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως ἔρωτα», Πλατ. Φαῖδρ. 261.

Εὐφήνης· φίλος Κότυος Θρᾳκῶν βασιλ. Διοδ.

Εὐφηνώ, ἡ· θυγ. Δαναοῦ, Ὑγῖν. π. ζῴ Ἀπολλόδ. καλεῖται αὕτη Κελαινώ.

Εὐφήρης· Ἀθηναῖος· α) Ἀφιδναῖος πατ. Καλλικράτους Δημ. β) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐφήτης, ὁ· ἡγεμὼν Ἐφύρης τῆς ἐν Ἴλιδι τῆς Πελοποννήσου Ἰλ.

Εὔφθαρτος, 2· εὐκολόφθαρτος Ἀριστοτ. οὐρ. 1, 11· «- καὶ ὀλιγοχρόνιον φῦλον» 2, 85, 6· ἄστατος Μ. Ἀντων. 2, 12.

Εὐ-φθογγέω· εὐστομῶ, εὐφώνως ᾄδω Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 18.

Εὐ-φθογγος, 2· καλῶς φθεγγόμενος· «κέλαδοι εὐφθογγότεραι» Αἰσχ. Χο. 341· «συρίγγων εὐφθόγγῳ φωνᾷ» Εὐρ. Τρω. 127· «τὰ εὐφθογγότατα τῶν ζῴων» Στραβ. 6, 1, 9.

Εὐ-φιλής, 2· λίαν ἀγαπῶν· «ποίμνης τοιαύτης οὔ τις εὐφιλὴς θεῶν» = οὐδεὶς θεὸς τὴν ἀγαπᾷ Αἰσχ. Εὐμ. 197· φίλτατος, ἀκριβός, - χεὶρ Αἰσχ. Ἀγ. 34.

Εὐφίλητος· Ἀθηναῖος· 1) πατ. τοῦ στρατηγοῦ Χαροιάδους Θουκ. 2) ἄλλ. Ἀνδοκ. 3) ὁ ἀπαγγελίας λόγον τινὰ τοῦ Λυσίου Λυσ. 4) Ἐρχιεύς, υἱὸς Ἡγησίππου Ἰσαί. 5) Κηφισιεύς, πατ. Ἀριστείδου τινὸς Αἰσχιν. 6) υἱὸς Δαμοτίμου Ἀφιδναῖος Δημ. 8) κατ. Οἰνοφώντος, Πειραιεὺς Ἐπιγρ. 9) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-φίλητος, 2· πολυαγαπημένος· «πόλιν εὐφιλήταν ἔθου» Αἰσχ. Ἑπτ. 107, carus.

Εὐ-φιλό-παις, παιδος, 2· παισὶ φίλτατος, ἢ τοὺς παῖδας τὰ μάλιστα φιλῶν· - λίων Αἰσχ. Ἀγ. 703.

Εὐ-φιλο-τίμητος, 2· ἐκ φιλοτιμίας γενόμενος· - δαπανήματα Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 5.

Εὐφιμία, ἡ· εὐκαμία ὅωρ. = εὐκαμία = εὐφημία = ἡσυχία, παρὰ τὸν κιμὸν = φιμὸν τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον Ἐτ. Μ. περὶ τῆς ὑποίας ἔτυμολ. πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. σ. 36· ἴδε καὶ εὐκαλία.

Εὐφίμιος· μοναχός τις Ἐπιγρ. ἴδ' εὔφημος.

Εὐ-φιμος, 2· λίαν στιπτικὸς Νικ. ἀλ. 275· ἐπὶ ἵππου εἰς ὃν εἶνε καλὸν νὰ τίθηται χαλινός, ἵνα μὴ βάκχῃ Ἡρωδν. ἐπιμ. 178.

Εὐ-φλαστος, 2· εὔθλαστος, εὐκολοτσάκιστος Σχολ. Λυκοφρ. 26.

Εὐ-φλεκτος, 2· εὐκολόκαυστος, εὐκαὴς Ξεν. Κυρ. 7, 5, 22.

Εὐ-φόβως· ἐμφόβως, μετὰ φόβου μτγν.

Εὐ-φορβία, ἡ· καλὴ τροφὴ Σοφ. ἀποσπ. 727.

Εὐ-φόρβιον, τό· ἀκανθώδης θάμνος Ἀφρικῆς, οὗ ὁ χυλὸς εἰς τὴν ἰατρικὴν εὔχρηστος, ὁμῶν. τῷ θάμνῳ, Διοσκ. 3, 96, euphorbia.

Εὐ-φόρβιος, 2· καλῶς καλλιεργημένος· ἴδ' εὐφορής.

Εὔ-φορβος, 2· εὔφορος· γόνιμος· «- βοῶν ἀγέλαι» Ὀρφ. περὶ σεισμ. 95.

Εὐ-φορβος, ὁ· 1) υἱὸς Πανθόου, εἷς τῶν ἀνδριοτέρων καὶ ταχυτέρων Τρώων, πληγώσας τὸν Πάτροκλον ἐν τῇ μάχῃ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, ἀφιερώσαντος τὴν ἀσπίδα του εἰς τὸν ναὸν τῆς ἐν Μυκήναις Ἥρας Ἰλ. ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι ἔζησέ ποτε ἐν ταύτῳ τῷ Εὐφόρβῳ, διὸ καὶ Εὔφορβος ἐκαλεῖτο Λουκ. 2) υἱὸς Ἀλκιμάχου, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἐρετριέων, ὅστις παρέδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα Ἡρ. 3) υἱὸς Βουκόλου, κυνηγὸς ἐπὶ τῆς Ἴδης Ὀρφ. 4) ἰατρὸς Ἴδδα, ἀδελφὸς Μούσα, ἐφευρέτης τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κληθέντος θάμνου euphorbia Πλιν.

Εὐ-φορέω· εὔφορος, εὐκαρπός εἰμι, ἐπὶ γῆς Ν. Δ. Ἐπὶ ἀμπέλου Γεωπ. καὶ ἐπὶ πλούτου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«-δλκὰς εὐφορουσα» = εὐτυχῶς πλέουσα = μεθύριον ἄνεμον Λουκ. Λεξιφ. 15.

Εὐ-φορής· 2, δι. γρ. ἀντὶ εὐφορβὴς Γρ. Ναζ. 2, 15.

Εὐ-φόρητος, 2· εὐκολόφερτος, εὐκολοβάστακτος Αἰσχ. Χο. 348.

Εὐ-φορία, ἡ· εὐκολία τοῦ φέρειν, καρποφορία, - καρπῶν = ἀφθονία Ἀλκιφρ. 1, 24· τὸ εὐκόλως ὑποφέρειν, γενναιοψυχία Γαλην. εὐμηχανία, δεξιότης Πολυδ. 4, 97, fertilitas.

Εὐφορίδης, ὁ ἐξ Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς ἀνθρακοπώλης Ἀριστ.

Εὐφόρτον, ἡ· ἀδελφὴ Γλυκέρας, φίλης τοῦ Μενάνδρου Ἀλκιφρ.

Εὐφορίων· 1) υἱὸς Ἀχιλλέως καὶ Ἑλένης, ὃν ἐγέννησεν ἐπὶ τῶν νήσων τῶν Μακάρων· ἦν δὲ ὡραιότατος καὶ πτερὰ εἶχεν ἐπὶ τοῦ σώματός του, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐν Μήλῳ, ὡς μὴ ὑπακούσας εἰς τὰς ὀρέξεις του Πτολ. 2) πατ. τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου Ἀθηναῖος Ἡρ. 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. καὶ γράψας ἐπικὸν ποίημα πλῆρες μυθικῶν διηγήσεων Λουκ. 4) υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου (431 π. Χ.) τραγικὸς ποιητ. Σουΐδ. 5) πατ. τοῦ Σόλωνος Πλουτ. 6) Ἀρκὰς, πατ. Λαφάνους Ἡρ. 7) υἱὸς Πολυμνήστου Χαλκιδεὺς ποιητὴς, ὁ ἐκποιοὶς ἐπικαλούμενος Ἀθην. καὶ συγγραφεὺς; Παυσ. 8) Χαρσανησίτης ποιητὴς Ἀνθ. 9) ποιητὴς τῶν Πριαπείων Στραβ. 10) ἀγαλματοποιὸς καὶ τορευτὴς Πλιν. 11) συγγραφεὺς περὶ γεωργίας Οὐάρρων.

Εὐ-φόρμιγξ, ιγγος, 2· καλὴν ἔχων τὴν κιθάραν· - μολπὴ Ὀππ. Ἁλ. 5,618· Λυκεῖος = ὁ παίζων ὡραῖα τὴν κιθάραν Ἐπιγρ. Ἀδ. 482 (7, 10).

Εὐ-φορος, 2· εὐκολοϋπόφερτος· - πόνοι Πινδ. Ν. 10, 24· «τὰ ὅπλα ὡς ἂν εὐφορώτατα εἴη» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 14· «πύελον εὔογκον καὶ ταύτῃ εὔφορον» Ἀρρ. Ἀν. 6, 29, 9· εὐκόλως ὑποφέρων, ἐπιτήδειος Ξεν. συμπ. 2, 16· ἐπὶ ἀνέμων, εὐκόλως φέρων, κινῶν τι, Ἑλλ. 6, 2, 27· ἐπὶ γῆς καρποφόρου, εὐκάρπου, παμφόρου· «τὸν ἀγρὸν εὔφορον ποιεῖν καὶ εὔκαρπον» Πλουτ. διακρ. κόλ. καὶ φίλ. 23· καὶ - φυτὰ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 11, ἀλλ' ἐν 6, 21 σημ. σῶμα καλῶς κρατούμενον = ὑγιές· «εὔφορος εἰς πυρὸν γεωργίαν» = σιτοφόρος Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 262· «πόλις εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετὴν» Δ. Ἀλ. ῥητ. 3, 3 - νοσήματα, εὐκόλως διαδιδόμενα Λουκ. ἀποκηρυττ. 27· «πρὸς ἡδονάς» = ἐπιρρεπὴς Λογγιν. 44, 1· ἀνώμαλον, συγκρ. εὐφορέστερος εὑρίσκεται π. Ἀρεταῖ. ἐπίρ. «εὐφόρως ἔχειν πρὸς τὰ κρύη» = εὐκόλως δύνασθαι ὑποφέρειν· Πλουτ. συμπ. 3, 4, 2· «τῆς γλώσσης εὐφόρως εἶχε» = γλῶσσαν εὐστροφον, πρόχειρον εἶχε Φιλοστρ. 6. σοφ. 23, 5, ferax, pronus.

Εὔφορος· Ἱστοριογράφος Ἐτ. Μ. Ἰσ. Ἔφορος.

Εὐ-φορτος, 2· ἐλαφρὰ φορτωμένος· - νᾶες = ταχύπλοοι Μελ. 80 (12, 53)· π. Ἐπ. - μέλεα, κυν. 1, 85· - γούνατα = εὐκίνητα, ταχέα, 4, 447.

Εὐ-φόρως· τὸ· εὐφορος.

Εὐ-φραγένης, ὁ· Ἀμοργινός τις Ῥοσσ.

Εὐ-φραγόρας· ἀνδρ. ὄν. Διοσκ.

Εὐ-φράδεια, ἡ· ὁ, τότης ἐκφράσεως, εὐγλωττία Σ. Ἐμπ. καὶ Ἁλ. μτγν. facunditas.

Εὐφράθης, ὁ Πάταικος, ἐπιτραπέζιος Ἡσύχ. πρβλ. Γίγγρων.

Εὐ-φραδής, 2· σαφὴς, καλῶς, ἀκριβῶς, ἠθέως, εὐκόλως διαλεγόμενος, λαλῶν· ἐπίρ. «εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις» = εὐγλώττως Ὀδ. υ, 352, disertus.

Εὐ-φραδίη, ἡ· εὐφράδεια Ἀνθ. Παλ. 1, 28.

Εὐφραίνετος, Δηλιὰς τις Ἐπιγρ.

Εὐφραίνουσα, ἡ· ὄν. πλοίου Ἐπιγρ.

Εὐ-φραίνω, ἐπ. εὐφραίνω (ἐξ· εὐφρων), ἀόρ. εὐφρᾶνα· χαροποιῶ, καλοκαρδίζω· «Τρῶας εὐφρανέω» Ἰλ. η, 297· «-νόημα ἀνδρὸς» Ὀδ. υ, 8· «εὔφρην' ἐπέεσσι» Ἰλ. ω, 102· - θυμὸν Π. 1, 6, 3· «εὐφρανεῖνόον» Αἰσχ. Χο. 731· - φρένα, Ἱκ. 510· «ὧδέ γ' Ἀτρείδας εὐφράναιμι» Σοφ. Αἴ. 464· «εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ'» Ἀγάθων π. Ἀθην. 5, 24· «οἳ ζῶντες τοὺς ἑαυτῶν εὐφραίνον δι' ἀρετὴν» Πλατ. Μενέξ. 237· συνηθέστ. παθ. εὐφραίνομαι, εὐθυμῶ, εἶμαι χαρούμενος Ὀδ. 6, 342· «λέγει, ἰδὼν» Πίνδ. Π. 9, 16 καὶ Ὀ. 9, 66· οὕτω καὶ μετὰ μετχ. καὶ Σοφ. Αἴ. 273· «ἐπί τινι εὐφρανθῆναι» Ἀριστ. Ἀχ. 5· - τινί Πλατ. νόμ. 7, 796· «-διά τινος» Ξεν. Ἱερ. 1, 8· ὁ Πλάτ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ τοῦ χαίρειν, νόμ. 2, 657· καὶ διακρίνει αὐτὸ τοῦ ἥδεσθαι, Πρωτ. 337, καὶ μ. μέλ. Ἡρ. 4, 9· ἀλλὰ π. μέλ. εὐφρανθήσομαι Ἀριστ. Λυσ. 165, oblecto, gaudio.

Εὐφραίνων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὔφρατος· 1) Ὀρείτης, φίλος Πλάτωνος Δημ. 2) Ἀθηναῖος· α) ἀργυραμοιβὸς Δημ. β) ἄλλ. Ἐπιγρ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐφραίων· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.

Εὐ-φράνασσα, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφρανίας· συγγραφεύς τις Φώτ.

Εὐφρανορίδης· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Εὔφραντα, ἡ· πόλ. Λιβύης, κάτ. Εὐφραντεὺς Στ. Βυζ.

Εὐφραντᾶς· πρεσβευτὴς Ἰουστινιανοῦ.

Εὐφράντας, πύργος τόπος ἐν Καρχηδόνι Πτολ.

Εὐ-φραντέος, 3· δεῖ εὐφρανθῆναι μτγν.

Εὐφράντη, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-φραντήριον, τό· μέσον εὐφροσύνης, χαρὰ μτγν. gaudium

Εὐφράντης· συγγραφεὺς Σύρος Στοβ. κατὰ Δινδ. γραπτέον Εὐφράτης, π. Φωτ. εὑρίσκεται Εὐφράτας.

Εὐφραντίδας· Ῥόδιός τις Ἐπιγρ.

Εὐφραντίδης· μάντις ἐν Ἀθήναις

Εὐφραντική· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφραντικός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-φραντικός, 3· τέρψιν, εὐφροσύνην ἐμποιῶν· «οὐδὲν ὀφθαλμῶν οὕτως εὐφραντικὸν ὡς γυναικὸς κάλλος» Ἀθην. 13, 608, jucundus.

Εὐ-φραντικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ψ. Χρυσ.

Εὐ-φραντο-ποιός, 3· ἱλαρύνων, χαροποιῶν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 512.

Εὐ-φραντός, 3· χαρούμενος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 536· εὐφροσύνην, τέρψιν προξενῶν Τιμοκρ. ἐν Δ. Λαερτ. 10, 6, jucundus.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐφραντώ, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφράνωρ· 1) περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, σύγχρονος Πραξιτέλους Πλουτ. Κορινθιος· 2) Σικυώνιος μηχανοποιὸς Πλουτ. 3) Ἀθηναῖος· α) Ἀγρυλιεὺς Δημ. β) Ὀηθεὺς Ἐπιγρ. γ) Παλληνεὺς Ἐπιγρ. δ) Ἀλωπεκηθεν Ῥοσσ. 4) Κυρτωνιεὺς Ἐπιγρ. 5) Θούριος Ἀθήν. 6) Σελεύκειος, σκεπτικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς Τίμωνος Δ. Λαερ. 7) Πυθαγόρειος, συγγραφεὺς Ἀθην. 8) ἀπελεύθερος Λόκωνος Δ. Λαερ. 9) Ῥόδιος Μιον. 10) συγγραφεὺς Σχολ. Ἰλ. 11) Ἐπίσκοπος Σωκρ. Ἱστ. ἐκκλ. 12) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-φρασία, ἡ· εὐφροσύνη, χαρά, Ἰδ. ἐπὶ τραπέζης Ἐπικτ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 5,95, Inctitia.

Εὐφράσιος· 1) Magister officiorum ἐπὶ Οὐαλεντινιανοῦ Ἀμμ. Μαρκ. 2) ἄλλ. Εὐνάπ. Ἱστ. ἐκκλ.

Εὐφραστος, 2· εὐκόλως ἐκφραζόμενος, σημειούμενος· - ὀπωπὴ Δ. Περ. 171· εὐκολοκατάληπτος, ἢ εὐκολοεκφώνητος· μετὰ τοῦ «δεῖ εὐανάγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 4, explicabilis, ἀντίθ. τῷ δύσφραστος.

Εὔφραστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφράτας· Περσῶν στρατηγὸς Ξεν. 2) φιλόσοφός τις Φωτ. Ἰσ. = Εὐφράντης· 3) Βυζάντιος, πατ. Μενάνδρου Σουΐδ. Ἰδ· Εὐφράτης.

Εὐφράτης, Ἰων. Εὐφρήτης· 1) εἷς τῶν μεγαλειτέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς δυτ. Ἀσίας καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Τίγριδος τὴν μεταξὺ αὐτῶν χώραν Μεσοποταμίαν. Αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Στραβ. ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς σειρᾶς τοῦ ὄρους Ταύρου Πλημμυρῶν δ' ἐν καιρῷ θέρους ἐπέφερε μεγάλην εὐφορίαν εἰς πάσας τὰς περὶ αὐτὸν χώρας. Πολλαὶ πλευσταὶ διώρυγες αὐτοῦ ἔφερον εἰς διάφορα μέρη τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μεσοποταμίας. Ἑνούμενος δὲ μὲ τὸν Τίγριν ποταμὸν γίνεται εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον Ἰδρ. ταυτὸν Εὐφράτης, βαρβαριστὶ Φυρὰτ ἢ Φράτ ἢ περὶ αὐτὸν χώρα (Χαλδαία, Ἀσσυρία), ἐκαλεῖτο Εὐφρατίς, ἴδος καὶ ἐντ. κάτ. Εὐφρατίδης Στ. Βυζ. κατ' Ἐτ. Μ ἢ Εὐφρατὶς ἦν ἀρχαιότερον αὐτοῦ ὄν ἀντὶ τοῦ μετέπειτα Χαλδαία καὶ Ἀσσυρία· ἔτι βραδύτερον ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ. (ἢ πιθαν. ἐπὶ Διοκλητιανοῦ) ἡ Κομμαγηνὴ μετὰ τῆς Κυρρηστικῆς ἡ Εὐφρατησία (λατ. Euphratensis) Στ. Βυζ. ἐν ᾧ μέρος τι τῆς Συρίας, ἡ μετ' Εὐφράτην (Συρία) Ἀππ. καὶ τὸ ἄνω τῆς Συρίας μέρος καὶ ὁλόκληρος ἡ Μικρὰ Ἀσία, ἡ ἐντὸς Εὐφράτου Ἀρρ. καὶ ἡ Μεσοποταμία «=τὸ μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος» Ἀν. περιηγ. Ἐξ. καὶ «ἡ ἐπὶ τάδε τοῦ Εὐφράτου γῆ» Ἀρρ ἢ «τὰ ἀπὸ θαλάσσης ἐπὶ Εὐφράτην Ἀππ. ἢ «τὸ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου πέρας» Πτολ. «τὸ τοῦ Εὐφράτου ποτ. μέρος» Πτολ. ὡς ἰδιαίτερον μέρος παρὰ τὴν Ἱεράπολιν καὶ τὴν Θάψακον ἀναφέρεται π. Πτολ. καὶ «ἡ τοῦ Εὐφράτου διάβασις». Ἐθεωρεῖτο προσέτι ὡς θεὸς εἷς ὃν προσέφερον θυσίας Πλουτ. 2) κύρ. ὄν. = Εὐφράντης ὁ Ἰδε· 2) ἀδελφὸς τοῦ Τίγριδος καὶ τῆς Μεσοποταμίας Ἰαμβλ. 6) υἱὸς Ἀρανδάκου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς Πλουτ. γ) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Τύρου, τῆς Ἐπιφανείας ἢ τῆς Λιγύπτου, φίλος Πλινίου τοῦ νεωτέρου Φιλοστρ. δ) ἄρχων τις τῶν εὐνούχων Ἡλιοδ. ε) πατ. Λυσίππου Ἀβυδηνὸς Θ. Προδρ. ζ) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐφρατησία, ἡ· πρὸς τῷ Εὐφράτῃ χώρα Θεοδωρητ.

Εὐφρατίς, ἡ· Ἀσσυρία καὶ Βαβυλωνία Ἐτ. Μ. Ἰδ· ἀνωτέρω Εὐφράτης.

Εὐφρατίων· ἀνδρ. ὄν Εὐσταθ.

Εὐφράς· υἱὸς Εὐφρίου Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Εὐφρένων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὔφριλλος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-φρονέων, ἀντὶ εὐφρονῶν· φρόνιμος, μόν. ἐν τῇ μετχ. τὸ ῥ. δὲν εὑρίσκεται· «ὡς σφιν εὐφρονέων (= καλῶς φρονῶν Σχολ.) ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν» Ἰλ. α, 73 (ὀρθότ. ὅμως γράφ. κεχωρισμ. π. τοῖς ἀττ. «εὖ φρονεῖν» Ἀριστ. νέφ. 554) λεξ. σημαίνουσα πλὴν τῆς φρονήσεως, συνέσεως, καὶ τὴν εὐμενῆ διάθεσιν = συνετὸς καὶ εὐνοϊκός· ὁ Ἀπολ. Ῥ. ἔχει καὶ τὸ θηλ. εὐφρονέουσα, 3, 998, καὶ ὁ Μανέθ. εὐφρονέοντες, 1, 233, prudens.

Εὐ-φρόνη, ἡ· εὖ φρονοῦσα, εὐνοοῦσα, κατ' εὐφημ. ἀντὶ τοῦ νύξ, σκότος, ζόφον, κακὸν καὶ συμφορῶν καὶ φρίκης γενετικὸν σημαίνουσα (ὅτι νυκτὸς τὸ φρονεῖν ὡς μάλιστα τοῖς ἀνθρώποις παραγίνεται ἢ Ἰσφ. = ἀναψύχουσα καὶ ψυχαγωγοῦσα παρὰ τὸ εὐφραίνω γραμ.) Ἡσ. Ἔρ. 580· «κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην» Σοφ. Ἡλ. 19· - μέλαινα Πινδ. Ν. 7, 3· «ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην» Αἰσχ. Ἀγ. 328, ἀντίθ. τῷ ἡμέρη Ἡρ. 7, 56· - ἐγένετο, 7, 12· ἔτι = εὐφροσύνη Ἡσύχ. ὅπως πρὸ Ματθίου εὑρίσκετο ἐν Εὐρ. Ἑλ. 1486.

Εὐφρονίδας· Κορίνθιός τις Σουΐδ.

Εὐφρονίδης· 1) υἱὸς τῆς Νυκτός· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Οὐρανὸς Ἀνθ. 2) ἀγαλματοποιὸς περὶ Ὀλ. ρδ' Πλιν. 3) γραμματικὸς Σουΐδ.

Εὐφρόνιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἀριστοτ.

Εὐφρόνιος· 1) Ἀθηναῖος· α) Σουνιεὺς τις πλούσιος Πλάτ. β) Παιανιεύς, περιπατητικὸς Δ. Λαερ. γ) ἄλ. Ἐπιγρ. 2) διδάσκαλος τῶν παίδων τοῦ Ἀντωνίου Πλουτ. 3) γραμματικὸς καὶ συγγραφεὺς Ἀθην. περὶ τοῦ ποιητοῦ Εὐφρονίου Ἰδ· Εὐφορίων· 4) Δελφὸς τις Κουρτ. 5) Ἕλλην. κεραμεὺς καὶ ἀγγειογράφος Ῥωσσ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ. 7) ἄλλ. Διλ.

Εὐφρονίσκος· Κωπαιεὺς Ἐπιγρ.

Εὐφρονίων· ποιητής, πιθαν. Εὐφορίων Ἐτ. Μ.

Εὐ-φρόνως, ἐπίρ. τοῦ εὔφρων (ὃ Ἰδε), στοχαστικά, φρόνιμα, χαρούμενα Πινδ. Π. 1, 61, hilariter, prudenter.

Εὐ-φροσύνη, ἡ, Ἰπ. εὐφροσύνη· τὸ εἶναί τινα εὐφρόσυνον, χαρούμενον, καλοκαρδισμένον, χαρά, ἱλαρότης, ἐξαίρετ ἐπὶ τραπέζης· «ἀλλήλοισι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι» Ὀδ. υ, 8· ἐν τῷ πλ. «θυμὸς εἶδεν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται», ζ, 155· «θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις» Αἰσχ. Ἱκ. 537· «τινὶ παρέχειν» Πλάτ. Τιμ. 80· καὶ πλ. ὡς

Ξεν. Κυρ. 8, 1, 32· π. Ὀρφ. = νύξ, ἡ εὐμενῶς διακειμένη, Ὑμν. 2, 5· ὁ Ἀμμιών. ἐξηγεῖ· «πάθους χρόνιον μετὰ σωφροσύνης γιγνόμενον», ἐνῷ «εὐθυμία» εἶναι μόν. «βραχεῖα ψυχῆς χαρά», laetitia.

Εὐφροσύνη· Θυγ. Διὸς καὶ Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων Ἡσ. 2) Θυγ. Ἐρέβους καὶ Νυκτὸς Ὑγίν. 3) ἑταίρα Ἀθην. 4) ἄλλ. Ἐπιγρ. 5) πλοίου ὄν. ἀττ. ναυτ.

Εὐ-φρόσυνον, τό· βοτάνη τις, ἄλλως καὶ βούγλωσσος λεγομένη Διοσκ. buglossos.

Εὐ-φρόσυνος, 2· εὔθυμος, χαρούμενος· «εὐφροσύναις ἀοιδαῖς» Σκόλ. ἐν Ἀθην. 15, 694, (ἀλλ' π. Νικαρχ. Ἀνθ. Παλ. «εὑρίσκεται εἰς παίγνια ἀκτὴν εὐφρότυνον γέγονας» = εὐφρόσυνον, εὐθύνονποιῶν, 5 40, laetus ἠπίρ. εὐφροσύνως = εὐθύμως διάγειν Θεογν. 766, hilare.

Εὐφρόσυνος· Ἀθηναῖος· α) Φαληρεύς Ἐπιγρ. β) Παιανιεύς Ἐφημ. ἀρχ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὔ-φρουρος, 2· καλῶς φρουρῶν· «κομιδὴν εὔφρουρον ἔχουσι» = εὐφύλακτον Ὀππ. ἄλ.

Εὐφρώ, ἡ· 1) περιδόητος ἑταίρα καὶ διὰ βωμῶν τιμωμένη Γρ. Ναζ. 2) ἄλλη ἑταίρα Ἀνθ. 3) ὀφάντρια Σαμία Ἀνθ. 4) Ἀθηναία Ἐπιγρ. 5) Φλιασία Ἐπιγρ.

Εὔφρων· Σικυώνιός τις σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς Σικυῶνος ἐπὶ Ἐπαμινώνδου Ξεν. «οἱ περὶ τὸν Εὔφρονα» = ὁ λαός του, αὐτ. 2) Ἀθηναῖος, ἀργυραμοιβὸς Δημ. 3) Λειριάτης Παυσ. 4) Κνίδιος Ἡρακλειδ. 5) ποιητ. τῆς νέας κωμῳδίας Ἀθην. 6) πατ. Ἱππάλου, πάππος Πυθαγόρου Παυσ. 7) Φωκεὺς Ἐπιγρ. 8) ἄλλ. Ἀνθ.

Εὔ-φρων, 2· 1) ἔχων καλὴν, εὔθυμον, ἱλαρὰν καρδίαν Ἰλ. α, 99· - θυμὸς Ὀδ. ρ, 531· 2) εὐφραίνων, χαροποιῶν, τερπνός· «οἶνον ἔφρονα κηρὸν ἀρούρης» Ἰλ. γ, 246· «εὔφρων πόνος εὖ τελέσασι» Αἰσχ. Ἀγ. 780· «ὦ φέγγος εὔφρον ἡμέρας», 1559· «χαίρουσ' εὐφρονι μολπῇ» Εὐρ. Ἄλκ. 590· 3) εὔνους, εὐμενής· «θεὸς εὔφρων εἴη εὐχαῖς» Πινδ. Ὀ. 4, 13· «Ἀπόλλων ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων» Σοφ. Αγ. 691· «θεὸς γὰρ οὐκ ἦχθηρεν ὡς εὔφρων ἔφυ» Αἰσχ. Περ. 758· «ψῆφον εὔφρον' ἔθεντο», ἔκ. 631· «εὔφρονες δαίμονες» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1411· 4) εὐληπτος, εὐνόητος· «πῶς εὔφρον' εἴπω», Αἰσχ. Χο. 80· «εὖθ' εἶχε φωνὴν εὔφρονα», Χο. 193, hilarus, prudens· ἠπίρ. εὐφρόνως = ἱλαρῶς, εὐθύμως Πινδ. π. 10, 40· 2) εὐλήπτως· - λέγειν Αἰσχ. Ἀγ. 342· 3) εὐμενῶς, 823.

Εὐφρωνίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-φυγία, ἡ· φυγῆς εὐκολία· «διὰ τὴν τόπου εὐφυγίαν» (εὐφυΐαν δ' ἴδε) Πολυδ.

Εὐ-φύεια· Υδ' εὐφυΐα.

Εὐ-φυεστάτως· Υδ' εὐφυῶς.

Εὐ-φυής, 2· καλῶς ἠδεγμένος· - πτελέη Ἰλ. φ, 243· - μηροί, δ, 187· - θέρη = εὐμήκης, μακρὰ Εὐρ. Ἰ. Α. 518· - πρόσωπον = εὐγενές, Μήδ. 1198· «χωρείας εὐφ. βάσις» Ἀριστ. Θεσ. 968 ὡραῖος, - ὀδόντες Ἀλεξις π. Ἀθην. 13, 568· - μαζοὶ Σωσικ. 3 (5, 56)· καὶ πεζ. - ὅπλαι Ξεν. Ἱππ. 4, 3· - μηροὶ Λουκ. Ἐρωτ. 20, Συνηθ. μτφ. ἐπὶ καλῶν φυσικῶν ἰδιωμάτων, προτερημάτων, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ ἐπὶ κυνῶν Ξεν. ἀπομ. 4, 1, 3· ἐπὶ τόπου = ἁρμόδιος Πολυδ. 1, 30, 13· «καιρὸς εὐφυὴς πρὸς τὴν σωτηρίαν» Πολυδ. 1, 19, 12· χρήσιμος, «καὶ ἱκανὸς» Πλατ. πολ. 2, 365· καὶ συχν. ἁπλ. ἐκ φύσεως συνετός, πνευματώδης· «-πρός τι» Πλατ. πολ. 5, 455· «πρὸς τέχνας εὐφυέστατος» Ἰσοκ. 4, 33· «πρὸς ἀρετὴν» Πλουτ. Σολ. 29· «-εἰς τὸ φυγεῖν τὸ κακόν», - αὐλήσειν» Πλατ. Πρωτ. 328· καὶ νόμ. 5, 728· μετ' ἀπαρ. «ἄνδρα λέγειν μὲν εὐφυᾶ, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρόν» Αἰσχίν. 1, 181· καὶ ἐν γέν. μετ' αἰτ. τοῦ ἐγγυτέρου προσδιορισμοῦ· «εὐφυεῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς» Πλατ. πολ. 3, 409· «τὴν γνώμην» Ἰσοκ. 9, 41· ἴδ. ἀστεῖος ἄνθρωπος, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· «πανοῦργος καὶ ακώπτης» ἐξηγεῖται πρβλ. Ὀλαλκαν. εἰς Ἀμμων. «καὶ τοὺς εὐτραπέλους σκώπτειν δυναμένους οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν» Ἰσοκ. 7, 49· «τοὺς βωμολοχευομένους καὶ σκώπτειν καὶ μιμεῖσθαι δυναμένους εὐφυεῖς καλοῦσι» προσεπιφέρει· «πρασῆκον τῆς προσηγορίας ταύτης τυγχάνειν τοὺς ἄριστα πρὸς ἀρετὴν πεφυκότας», 15, 224· καταχρηστικῶς πνευματώδης· «οἱ εὐφυεῖς καλούμενοι καὶ οἱ γέλοια λέγοντες» Ἀθην. 6, 260· ἠπίρ. εὐφυῶς = πνευματωδῶς· «ἰχνεύειν τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν» Πλάτ. πολ. 3, 401· «εὐφυῶς ἔχειν τὰ παρόντα» = ἁρμόδια εἶναι Πολυδ. 1, 11, 7· «εὐφυῶς κείμενοι τόποι» 2, 3, 4, comode.

Εὐ-φυΐα, ἡ· καλὴ αὔξησις· Ἱππακρ. «-τοῦ πλατάνου» Λουκ. «-καὶ ὥρα» Πλουτ. Σολ. 1· «ἄρθιον ὑπόδημα δείκνυσι ποδὸς εὐφυΐαν», Ἐρωτ. 21· ἐπὶ καλῆς τοποθεσίας, εὐγοϊκῆς χώρας Πολυδ. 2, 68, 5· «χώρας εὐδοσία καὶ εὐφ.» Θεοφρ. indolus.

Εὐ-φύλακτος, 2· εὐκόλως δυνάμενος νὰ φυλαχθῇ· «τέρειν· ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς» Αἰσχ. ἐκ. 976· «ἐν εὐφυλάκτῳ εἶναι» = ἐν τῷ ἀσφαλεῖ Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 201· «εὐφυλακτότερον καὶ εὐπιληπτότερον τὸ ὕδωρ τοῦ ἀέρος» Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 2· «ὅπως εὐφύλακτα αὐτοῖς εἴη» Θουκ. 3, 92· «εὐφυλακτότερα γὰρ ἐγίγνετο» = ἠδύναντο εὐκολώτερον νὰ φυλάττωνται, 855.

Εὔ-φυλλος, 2· πολύφυλλος, φυλλώδης, κατάσκιος Πινδ. - Νεμέα, Ἰ. 5, 58· - δάφνη Εὐρ. Ἰ. Τ. 1246· - ἀκρέμονες Γαϊτουλ. 3 (6, 190), foliosus.

Εὐ-φυσήτος, 2· εὐκολοφύσητος Σχολ. Ἰλ. σ, 471, μετὰ τοῦ εὐδιάλυτος ἀρ. λεξ.

Εὔ-φυτος, 2· καλός, ἐπιτήδειος διὰ φυτά, καλῶς περυτευμένος, - γήλοφοι Πολυβ. 1, 228.

Εὐ-φυῶς, ἐπίρ τοῦ εὐφυὴς ἴδε, ingeniose.

Εὐ-φωνέομαι· καλῶς ἠχῶ Ἐδαστ.

Εὐ-φωνία, ἡ· ὡραία, καλὴ φωνὴ Ξεν. ἀπομ. 3, 3, 13· καλὴ, γλυκεῖα τοῦ λόγου προφορὰ Κοϊντιλ. 1, 5, 1, vocalitas.

Εὐ-φώνιος, 2, ἐκ δι. γρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ.

Εὔ-φωνος, 2· καλὴν ἔχων, δυνατὴν φωνήν, καλόφωνος· - Πειρίδες Πινδ. Ἰ. 1, 64· - θαλίαι, Π. 1, 38· - χορὸς Αἰσχ. Ἀγ. 1160· - κηρύκαινα Ἀριστ. Ἐκκλ. 713· - κῆρυξ Ξεν.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑλλ. 2,4,20· ἐπὶ τοῦ ῥήτορος Δημ. 18, 225· «εὐφωνότατα βοᾶν» Λουκ. - ᾄσαι Φιλοστρ. - εὐφωνοτέρως Δημ. Φαλ. 267, canorus.

Εὐ-φώνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Πολυδ. 2,113, canore.

Εὐ-φωράτος, (Σουίδ. ἐξηγεῖ φανερόν) 2· εὐκολοσύλληπτος, εὐκολοανακάλυπτος μτγν. π. Πλουτ. «οὕτω τὸν κόλακα φωράσεις ἀεὶ συνεπιφάσκοντα ὥστε ἓν γε τούτοις εὐφώρατον εἶναι» π. διακριν. κολ. τοῦ φίλου 31· κατὰ τὴν ὀρθὴν μετατροπὴν τοῦ Βυτεμβαχ. ἀντὶ εὐφωρωτάτην ἢ εὐφωρατάτην, τὸ ὁποῖον θὰ παρήγετο παρὰ τὸ εὔφωρος.

Εὔχαιος, ὁ· πλούσιος· ἴδ' εὐχατότερον.

Εὐχάϊτα, τά· κώμη Ἑλληνοπόντου, ἡ ὁποία ὀστερον Θεοδωρούπολις ἀπὸ τοῦ μάρτυρος Ἁγίου Θεοδώρου ἐν αὐτῇ ταφέντος μτγν.

Εὐχαίτης· ἀνδρ. ὄν. Ἀλκιφρ.

Εὐ-χαίτης, ὁ· ὡραίαν ἔχων, μακρὰν χαίτην· - Γανυμήδης Καλλ. 9, 56· - Διόνυσος Γαιτουλ. 9, (9, 409)· - κισσὸς = ὡραίους ἔχων πλοκάμους, Ἑλικας Μαριαν. Σχολ. 3 (9, 669· - λωτὸς = ἔχων ὡραῖα φυλλώματα Μελ. 1, 51 (4, 1).

Εὐ-χαιτίας, ὁ· τῷ προηγ. ὡς ἐσφ. γρ. π. Δ. Σικ. 30, 54.

Εὐχαϊτῶν, ὁ· ἐπίσκοπος μτγν.

Εὔ-χαιτος, ὁ· εὐχαίτης Κρ. Ἀν. 325, 3.

Εὐ-χάλτινος, 2· ὡραῖον ἔχων χαλινὸν Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 169.

Εὐ-χαλτνωτος, 2· καλῶς, εὐκόλως χαλινούμενος, «εὔφιμος ἵππος ὁ εὐχ.» Ἡρωδ. ἐπιμερ. σ. 178.

Εὐ-χάλκος, 2· καλῶς ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος· - λέβης Ὀδ. ο, 84· - στεφάνη, ἀξίνη Ἰλ. η, 12, ν, 612· - μελίη, υ, 322· - κράνος Αἰσχ. Ἑπτ. 441· - ὅπλα, Περ. 448.

Εὐ-χάλκωτος, 2· τῷ πρηγγ. - κρεάγρα Λεων. Ταρ. 14 (6, 305).

Εὐ-χανδής, 2· εὐρύς, ἀναπεπταμένος· -χαλκὸς Μανέθ. 6, 463.

Εὐχανδρίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐχάνεια, ἡ· Εὐχάϊτα μτγν.

Εὐ-χαράκτηρος, 2· ὡραῖον ἔχων πρόσωπον Ἰ. Μαλαλ. 91, 9.

Εὐ-χάρεια, ἡ· χάρις, ἡδύτης Σιμπλικ. ἐγχειρ. σ. 280.

Εὐχαρίδης· 1) Ἀθηναῖος Ἀριστ. 2) Ὀρχομένιος, πολέμαρχος Ἐπιγρ.

Εὐχάρης· Ἀθηναῖος Κονδυλήθεν μτγν.

Εὐ-χαρής, 2· τῷ ἑπομ. Μενανδρ. ἐν ῥητ. Βαλτζ. 2, σ. 274.

Εὔ-χαρις, ιτος, 2· χαρίεις, τερπνός, μετὰ τοῦ μεγαλοπρεπὴς Πλατ. πολ. 6, 487· «-καὶ ἐμμέτρως διάνοια», 486· «ἄστειοι καὶ εὐχάριτες» = κόσμιοι, εὐτακτοι Ξεν. Κυρ. 2, 2, 12 «κατὰ τὰς ἐντεύξεις εὔχ.» Πολυδ. 22, 21, 3 «-ἓν ταῖς ὁμιλίαις», 24, 7 «-ἐν τῷ διδόναι» = ἐλευθέριος Πλουτ. Ἀρταξ. 4· «τὸ εὐχαρι» = κοσμιότης, εὐπρέπεια Ξεν. Ἀγησ. 8, 1· ἐπὶ τοῦ λόγου· «εὔχαρις ἅμα καὶ δεινὸς ἦν» Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 7· ἔτι = ἀγαπητὸς Ξεν. Κυρ. 7, 4, 1· - Ἀφροδίτη = ὑμενής, Γλαυκ. Εὐρ. Ἡρακλ. 894· «οὐδὲν μελιτῶν» εὐχαριτώτερον» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 1, 59, ὑπερθ. εὐχαριτώτατος ἀνταλάσσεται μετὰ τοῦ εὐχαριστότατος Ἀππ. πολ. ἐμφ. 2, 26, gratissimus.

Εὐχαρις, ἡ· 1) γυν. ἀν. Ἐπιγρ. 2) πλοίου ὄν. Ἐπιγρ. 3) ἀπελεύθερος Λικινίου Ἀνθ.

Εὐ-χάρισμα, τό· στεφανίσκος, δῶρημα γλωσ. corollarium.

Εὐ-χαριστέω· εἰμὶ εὐγνώμων, γνωρίζω χάριν· «οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν καὶ ποιῶν ὅτι ἂν δύνηται ἀγαθὸν» Δημ. 18, 92 ἐν ψηφίσματι Βυζαντίων· «-οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν ἀλλὰ χάριν εἰδέναι» Φρυν. 18 (ὅπου πρβλ. Λοβ.), καὶ «εὐχαριστῶ ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέναι» Πολυδ. 5, 141· ὁ δὲ Πολυδ. λέγει «εὐχαριστέω ἐπί τινι» = διά τι. 10, 25, 1· «εὐχαρίστησε τοῖς Ἀθηναίοις» Ποσειδων. ἐν Ἀθην. 5, 213· «περί τινος τοῖς θεοῖς» Δ. Σικ. 16, 11, gratulor, grator.

Εὐ-χαριστήριον, τό· δῶρον εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης Φαλαρ. ἐπιστ. 108· θυσία ἐξ εὐγνωμοσύνης «τοῖς θεοῖς ἔθυεν εὐχαριστήρια» Πολυβ 5, 14, 8.

Εὐ-χαριστήριος, 2· εἰς εὐχαριστίαν ἀνήκων· «θυσίας εὐχαριστηρίους τοῖς θεοῖς ἀποδοὺς» Δ. Ἀλ. 10, 17.

Εὐ-χαριστηρίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σωκρ. Ἱστ. ἐκκλ. 7, 372.

Εὐ-χαριστητέον, (εὐχαριστέω)· δεῖ εὐχαριστίας ἀπονέμειν μτγν.

Εὐ-χαριστητικῶς, ἐπίρ. - ἔχειν = εὐγνώμονα εἶναι Φίλων, gratе.

Εὐ-χαριστία, ἡ χάριτος γνώρισις καὶ ἀπόδοσις, εὐγνωμοσύνη Δημ. 18, 92, ἐν τινι ψηφίσματι Βυζαντίων, Πολυβ. 8,14, 8· «ἡ πρὸς Ἀλέξανδρον εὐχαριστία» = εὐγνωμοσύνης ἔκφρασις Δ. Σικ. 17, 59· π. ἐκκλ. σημ. τὸν μυστικὸν δεῖπνον, ἐν τῶν ἑπτὰ θείων μυστηρίων, τὴν μετάληψιν τοῦ αἵματος καὶ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἔτι δὲ καὶ = εὐλογία, ὅθ. «εὐχαριστηθεὶς ἄρτος» = ὁ εὐλογηθεὶς Ἰουστιν.

Εὐ-χαριστικῶς· εὐγνωμόνως Φίλων.

Εὐ-χάριστος, 2· α) ἐπίχαρις, τερπνός· «λόγοι εὐχαριστότατοι» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 1· «ὅπως ὡς εὐχαριστότατον ἢ τὸ συμπόσιον τοῖς συνοῦσιν» Πλουτ. Αἰμ. Παυλ. 28· «τελευτὰν τὸν βίον εὐχάριστος» = κατ' εὐχήν, εὐτυχῶς Πρ. 1,32· 2) εὐγνώμων· «πάντων τῶν ζώων τὸν ἄνθρωπον εἶναι εὐχαριστότατον» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 49· «εὐχαρίστως διακεῖσθαι πρός τινα» Δ. Σικ. 1, 90· 3) εὐεργετικός 18, 28· μετὰ τοῦ φιλάνθρωπος Πολυβ 5, 140, gratus.

Εὐχάριστος· 1) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Ὀλ. ρέ, 6· Διοδ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ. 3) ἐπών. Πτολεμαίου Ἐπιγρ. 4) ἀν. πλοίου Ἐπιγρ.

Εὐ-χαριστως, ἐπίρ. τοῦ εὐχάριστος· εὐγνωμόνως, εὐαρίστως· «ὧν ὃ ἂν αὐτῶν πλεῖστα ἔχῃ διατελέσῃ καὶ ἔπειτα τελευτήσῃ εὐχ. τὸν βίον, οὗτος παρ' ἐμοὶ τὸ αὔνομα τοῦτο (εὐδαίμων) δικαιότατα φέρεσθαι» Πρ. 1,32· «καθόλου δέ φασι τοὺς Αἰγυπτίους ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εὐχαριστως διακεῖσθαι πρὸς πάν τὸ ὑπεργετοῦν» Δ. Σικ. 1, 90, grate.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Εὐ-χάριτος, 2· εὐχάριστος· - ὀρνίθιαν Ἀριστοτ. I. Z. 8, 3, ὅπου ὁ Βακκ. εὔχαρι γράφει, ὅπερθ. εὐχαριτώτατος· τὸ· εὔχαρις.
Εὐχαρίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-χάροπος· χάροπος Γεωπ.
Εὐχατῆσαι· ἐπικαυχήσασθαι Ἡσύχ.
Εὐχατώτερον· πλουσιώτερον Ἡσύχ.
Εὔ-χειλος, 2· ἔχων ὡραῖα χείλη.
Εὐ-χείμαστος, ἑορ. ἀντὶ ἀχείμαστος Σουΐδ.
Εὐ-χείμερος, 2· πρᾶον, ἥπιον ἔχων χειμῶνα, τόπος ἔνθα καλῶς δύναταί τις νὰ διαγάγῃ τὸν χειμῶνα, εἰς ψύχος ὑγιεινὸν ἐκτεθειμένος· «αἱ πρὸς ἕω τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι οἰκίαι, καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ὑγιεινότεραι· δεύτερον δὲ κατὰ βορέαν· εὐχείμεροι γὰρ αὗται μᾶλλον» = ἐπειδὴ αὗται εἶναι ἐκτεθειμέναι εἰς ψύχη ὑγιεινότερα· διότι ὁ βορέας θεωρεῖται ὑγιεινότατος πάντων τῶν ἀνέμων, ὡς εἶνε βλαβερὸς ὁ νότος Ἀριστοτ. πολ. 7, 10· - χωρίον Πολυδ. 5, 108· ἔτι ὁ τὸ ψύχος καλῶς ὑπομένων· «εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύτερκοι οἷες τῶν μακροκέρκων» Ἀριστοτ. I. Z. 8, 10.
Εὐχ-είμων, 2· καλὰ ἔχων ἱμάτια Σουΐδ.
Εὔ-χειρ, 2· καλός, ἰσχυρός, ἢ ἐξησκημένας ἔχων χεῖρας· - ἀνὴρ Πινδ. Ὀ. 9, 111· «ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη», ἐπὶ Δαιδάλου Σοφ. Οἰ. Κ. 473.
Εὔχειρ· 1) Ἀθηναῖος· α) συγγενὴς Δανδάλου, ἰφιυρετὴς τῆς ζωγραφικῆς Πλιν. β) υἱὸς Εὐβουλίδου ἐκ Κρωπείας Παυσ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ. 3) Κορίνθιος (Ὀλ. κθ'), ἀγαλματοποιὸς Πλιν.
Εὐ-χειρίω· εἰμὶ εὔχειρος.
Εὐ-χειρία, ἡ· ἐπιδεξιότης χειρὸς Πολυδ. 1, 13, 3 ἐν πλ. ὁ Ἡρωδ. 17, 27 συνάπτει «εὐστοχίαν καὶ εὐχειρίαν».
Εὔ-χειρος, 2· εὔχειρ, ἀμφ. ἐπειδὴ τὸ ὑπερθ. εὐχειρότατος εἶνε ἑορ. ἀντὶ εὐχειρωτάτατος· πρβλ. Δοβεκ. παραλ. σ 38· τὸ· εὐχείρωτος.
Εὔχειρος· 1) Κορίνθιος ἀγαλματοποιὸς Παυσ. 2) τεχνίτης ὁ καὶ Εὔκειρος καὶ Εὔχερος Ἐπιγρ.
Εὐ-χείρως· εὐκόλως· Ἰζέτζ.
Εὐ-χείρωτος, 2· εὐκόλως χειρούμενος, εἰς τὸ χέρι βαλλόμενος, δαμαζόμενος, κυριευόμενος· - στρατὸς Αἰσχ. Περ. 444· «εὐχείρωτοι αὐτοῖς ἰδόκουν εἶναι αἱ διαβεβηκότες» Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 4· καὶ συγκ. ἐν ὑπερθ. «στρατιὰ ἄτακτος τοῖς πολεμίοις εὐχειρωτότατον», οἰκ. 8, 4· «τοὺς Ἕλληνας ποιεῖν εὐχειρώτους» Πολυβ. 5, 104, 5· τὸ εὐχειρότερος π. Δ. Κασ. 36, 7 μετετράπη ὀρθῶς εἰς εὐχειρωτότερος.
Εὐχ-έλαιον, τό· ἱερὰ τελετὴ (ἐν τῶν ἑπτὰ μυστηρίων π. ὀρθοδόξοις διὰ χρίσεως ἐλαίου καὶ προσευχῶν ὑπὸ ἱερέων) ὑπὲρ χριστιανῶν νοσούντων ἐκκλ.
Εὔχεμος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐχέρεια, ἡ· εὐκολία εἰς τὴν μεταχείρισιν ἀνθρώπου ἢ πράγματος Ἀριστοτ. I. Z. 7, 10· «ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης» Πλουτ. Περικλ. 13· - τοῦ Πραξιτέλους = ἐντέχνως ἐξειργασμένη χεὶρ Λουκ. ἐρωτ. 11· εὐκινησία τοῦ σώματος· «-καὶ εὐκολία» Πλατ. νόμ. 12, 942, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συντάξει = εὐπροσηγορία Πλουτ. Ἀλκ. 1, 122· = εὔνοια, προθυμία Πλάτ. πολ. 4, 426, τὸ. ἐν κακῇ σημ. - τῆς πονηρίας = κλίσις πρὸς τὴν πονηρίαν, 3, 391· «-πρὸς ὀργὴν» Λουκ. Προμ. 9· ὅθ. μετὰ τοῦ βωμολοχία Πλουτ. Νικ. 3· = ἐλαφρόνοια, ἀδιαφορία· «-περὶ τοὺς ὅρκους», Λυκ. 8· «-περὶ τὰς γυναῖκας» = ὑποκατάκλισις, 15· «εὐχέρεια πρὸς τὸν ὄχλον» = ἐπιείκεια, πραότης, Δημήτρ. 11· ἐπί τινος ἱστοριογράφου, ἀμφιβόλους καὶ ψευδεῖς παρέχοντος εἰδήσεις Πολυβ. 16, 18, 3· ὕβρις, ἀκολασία Αἰσχ. Εὐμ. 471· εὐκολία, μεθ' ἧς διαχειρίζεταί τίς τι· - τῆς πράξεως Αἰσχίν. 1, 124· «-καὶ κουφότης» Πλουτ. Ἀλεξ. 71, facilitas.
Εὐ-χερέω· εἰς εὐκολίαν ὑπείκω, εὐκολίαν μεταχειρίζομαι μτγν.
Εὐ-χερής, 2· εὐκόλως, ἐπιτηδείως διαχειριζόμενός τι ἢ τινα, τὸ. ἐπιπλήττων, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος Δημ. 21, 103· «-καὶ παράβολος» Πλουτ. Ἀριστειδ. 2· «εὐχερὴς ἀνὴρ» κωμ. ἐν Ἀθην. 2, 55· εὐκολομεταχείριστος, ἐν γέν. εὔκολος· «εὐχερές ἐστι ταῦτα δαίμονα», Βατραχ. 63· «πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου» = ὡς ἐλαφρὰν τὰ ἐθεώρησεν = περιφρονεῖ Σοφ. Φιλ. 863· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπ. χρηστός, ἐπιεικής· «ὥρα μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇ», 519· καὶ οὕτω συγκ. ἐπιπλήττων, ψέγων· «τὸ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον» = τὸ περὶ τὴν ἔκφρασιν ἠμελημένον Πλατ. Θεαιτ. 184· ἐλαφρός, ταχύς, πολιτ. 266· «πολεμικῆς χρείας» Πολυβ. 4, 8, 9· «ζῷον πρὸς πᾶσαν τροφὴν εὐχερέστατόν ἐστιν ὂς» Ἀριστοτ. I. Z. 8, 6· «θάλασσα εὐχερὴς μεγάλαις ναυσίν» = εὐκολόπλευστος Ἀππ. πολ. ἐμφ. 2, 84, facilis.
Εὐχερία, ἡ· ποιήτρια ἐν τῇ λατ. Ἀνθ. (ἐ. ἡ ς'. αἰῶνα μ. Χ.) Ἐπιγρ.
Εὐχέριος· υἱὸς τοῦ Στηλίχονος Σουΐδ.
Εὐ-χερῶς, ἐπίρ. τοῦ εὐχερής· ἐλαφρῶς, ταχέως· «- καὶ εὐκόλως ἐξέπιε» Πλάτ. Φαίδρ. 117· «εὐχερῶς φέρειν» = ἀνέχεσθαι μετ' εὐκολίας, π. χ. «- τὴν ὠχρότητα», πολ. 5, 474· - ἀνείδη Δημ. 3, 20· «εὐχερέστερον προσδέξεσθαί τι» Δειν. 1, 55· «εὐχερῶς ἔχειν πρός τι» = εἶναι πρός τι ἐπιρρεπῆ, κλίσιν ἔχειν πρός τι Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 9, facile.
Εὐχετάομαι, ἐπ. εὔχομαι μάν. ἐν. καὶ παρατ. προσεύχομαι, ἱκετεύω, δέομαι Ἰλ. 6, 347· - θεῷ = εἰς θεόν τινα, ζ, 268· «πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διί, Νέστορι δ' ἄνδρῶν» = ἀπέδειχνυον αὐτῷ τὸν ἀσεβασμόν των, λ, 761· ἔτι εὐγνωμονῶ Ὀδ. θ, 467· καὶ μετ' ἀπαρ. - πυρεῖν Ἀπολ. Ῥ. 4, 588· - λιθῳ = προσευνῶ, 2, 1173· μετὰ φρονήματος ἐκφράζομαι, καυχῶμαι· «τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται» Ὀδ. α, 172· - ἐπέσσι = μεγαλαυχῶ, μεγαληγορῶ Ἰλ. μ. 391· «ὑπέρβιον αὐτως εὐχετάασθαι», ρ, 19· «κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι» = διὰ τοὺς φονευθέντας ὑπερφρονεῖν Ὀδ. χ, 412, precor, glorior.
Εὐχέτης, ὁ· εὐχὴν ποιῶν ἀρ. λεξ.
Εὐχετιάζω· εὐχετάομαι Ἡσύχ.
Εὐχή, ἡ· προσευχή, ἐπιθυμία καὶ τάξιμον, τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ὑποῖα ἐξ ἀρχῆς ἀείποτε μὲ τὴν προσευχὴν συνηνωμένα. π. Ὁμ. μόν τάδε τὰ χωρίον «αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν» Ὀδ. κ, 526· «πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχὰς» Ἡσ. Θε. 419· «θεὸς εὔφρων εἴη εὐχαῖς» Πινδ. Ὀ. 4, 14· «τελεῖν τὰς εὐχὰς» = ἐπακούειν τὰς δεήσεις = ἐκπληροῦν Αἰσχ. Ἀγ. 947· «λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθάς», ἰκ. 621· «ἄνακτι λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχου» Σοφ. Ἠλ. 636· «μάταιον εὐχὴν ηὔξω» Εὐρ. Ἰ. Τ. 628· «εὐχὴ κατὰ χιλίων χιμάρων» = τάξιμον χιλίων αἰγῶν Ἀριστ. Ἱππ. 665· «εὐχὴ καὶ παιάνες» Θουκ. 7, 75· «εὐχὴν ποιεῖσθαι, εὔχεσθαι» Πλατ. Ἀλκ. 2, 142· «εὐχῇ χρῆσθαι», νόμ. 3, 688· «ἆρ' οὐκ εὐχὰς εἶναι τοὺς θεούς», 8, 801· «εὐχαὶ πρὸς θεούς», 3, 700· συχν. μετὰ τοῦ θυσίαι ἡνωμένον· ἐν τῇ συντάξει «πᾶς φοβεῖται καὶ τιμᾷ γονέων εὐχὰς» = κατάρας καὶ εὐλογίας, 11, 931· κατάρα καὶ Εὐρ. Φοιν. 79· «πατρίας εὐχὰς εὔχεσθαι» ἐπὶ τῶν διὰ κήρυκος πανηγυρικῶς ἐκφραζομένων δεήσεων Αἰσχιν. 1, 23· ἐν γέν. ἡ εὐχή, ἐπιθυμίας ἔκφρασις, «ἄξια εὐχῆς διαπράττεσθαι» Ἰσοκ. 4, 182· «κατὰ τὴν τῶν παίδων εὐχὴν» Πλατ. σοφ. 249· «κατ' εὐχὴν ποιεῖν τινι» = μεταχειρίζεσθαί τινα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του Ἀριστοτ. ποιητ. 13· «ἐκ δ' εὐχῆς», Θεαιτ. 1 (6, 357)· ἰδ. ὅμως ματαία, κενὴ εὐχή, ἀντίθ. τῇ πραγματικῶς ἐκτελεσθείσῃ· «μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος» Πλατ. πολ. 5, 450· «οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδ' εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν», 456· «ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες», 6, 499· «μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι», 7, 540· «πρᾶξις δυνατὰς μὲν εὐχῇ δ' ὁμοίας» Ἰσοκ. 5, 118, precatio, votum.

Εὐχη, ἡ· γεν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐχήμων, 2· εὐχῆς ἄξιος Ἡσύχ.

Εὐχήνωρ· 1) υἱὸς Πολυείδους Παυσ. ἢ Κορίνθου, ἔγγονος Πολυείδους Σχολ. Ἰλ. 2) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολλ. 3) πατ. Ἐχειοῦ ἐν Ἠπείρῳ Εὐστ.

Εὐχίδας· Πλαταιεὺς Πλουτ.

Εὐ-χλος, 2· πολύχορτος· - κάπη Λυκοφρ. 95· - γῆ Πολυδ. 7, 184· - ἵππος = ἵππος καλῶς τρώγων, πολὺν χόρτον χρειαζόμενος Ξεν. π. ἱππικ. 1, 12· - ζῷα Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 24, συγκρ. εὐχιλότερα.

Εὐ-χίμαρος, 2· ἀφθόνους ἔχων αἶγας Μυρίν. 1 (6, 108).

Εὐχῖται, οἱ· αἱρετικοὶ Μασσαλιανοί, ἀπὸ τῆς εὐχῆς ἢ ἀπὸ τῆς ἐπωνύμου χώρας τῆς Περσίδος Χρονογρ. Ἀνεκδ. Ἑλληνιστὶ δ' Εὐχῆται λέγονται οἱ Μασσαλιανοὶ ἀπὸ τοῦ εὔχεσθαι Λεύγουστιν.

Εὔ-χλοος, συνῃρ. εὔχλους (Σοφ. Οἰ. Κ. 1596)· ἐπών. Δήμητρος, ἥτις πάντα κάμνει νὰ ἀνθῶσι, νὰ πρασινίζωσιν (ἴδε χλόη)· ἄλλ. = ὡραῖα πρασινίζων Ὀππ. ἁλ. 1, 132.

Εὔ-χλωρος, 2· ὡραῖα πρασινίζων Θεοφρ.

Εὐχο-λογεῖν· εὐχὰς ἀπαγγέλλειν μτγν.

Εὐχο-λόγιον, τό· συλλογὴ εὐχῶν Σουΐδ.

Εὔχομαι, ἀόρ. ηὐξάμην καὶ εὐξάμην, π. παρχ. «ἱμοὶ μετρίως ηὔκται» Πλατ. Φαίδρ. 279· «πανηγυρις εὐχθεῖσα» Δ. Καρ. 48, 32, ἐνερ. εἶνε ὑπερσ. εὔγμην ἢ ηὔγμην Σοφ. Τρ. 607 εὔκτο Θηβ. π. Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 1376, (οἱ ἀρχαῖοι ἐπ. καὶ λυρ. δὲν μετεχειρίζοντο καμμίαν αὔξησιν, π. τοῖς ἀττ. σαλεύει συνήθ. ἡ ἀνάγνωσις, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑπερισχύουσα ἐγκατελείφθη)· 1) προσεύχομαι, ἱκετεύω συνήθ. τοὺς θεοὺς διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν εὐχῆς τινος, πανηγυρικῶς ὑπόκειται κατὰ τὸν π. τοῖς ἀρχαίοις ἰδιάζοντα τύπον τῆς προσευχῆς, ἐκτείνω, προσεύχομαι· - θεῷ = εἰς θεὸν τινα π. Ὁμ. συνηθ. ὡς καὶ τοῖς ἐπαμ. τὸ δὲ «αἴτε μοι εὐχόμεναι - δόσονται ἀγῶνα» = δι' ἐμὲ προσευχόμεναι Ἰλ. κ, 298· ἰδ. καὶ «μεγάλ' εὔχεσθαι» = μεγαλοφώνως, ἐμπαθῶς ἀπαγγέλλειν τὴν προσευχὴν Πινδ. ὅστις καὶ «εὔξασθαι ἔπος ἀπὸ γλώσσης» συνάπτει, Π. 3, 2· π. τραγ. «εὔχου τὰ κρείσσω συμμάχους εἶναι θεοὺς» Αἰσχ. Ἑπτ. 248· «-μέτριον ἔπος», ἰκ. 1045· «ἄνδρες εὔχονται γονὰς κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν» Σοφ. Ἀντ. 637· «εἰς ὅσον θεοῖς εὐξώμεθα», Φιλ. 1066, καὶ πεζ. Θουκ. 3, 58· «εὐχώμεθα ταῖς Μούσαις εἰπεῖν ἡμῖν» Πλατ. πολ. 8, 545· «καὶ ταῦτ' εὔχονται τοῖς θεοῖς» Δειν. 1, 65· «εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι» Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 2· «εὐχὰς εὔχεσθαι πρὸς θεοὺς ὑπέρ τινος» Αἰσχίν. 3, 18· «- πολυκαρπίαν τοῖς θεοῖς» = παρὰ τῶν θεῶν πλούσιον θερισμὸν αἰτεῖν, ἱκετεύειν Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 3· «- πολλὰ ἀγαθὰ τοῖς θεοῖς - ὑπέρ τινος» = παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὰ πολλὰ διά τινα, ἀπομ. 2, 2, 10· «εὔξαντο καὶ ἐπαιάνισαν», Ἀν. 3, 2, 9· «-εὐπλοιαν ὑπέρ τινος» = ταξείδιον εὐτυχὲς Πλουτ. καὶ ἐν κακ. σημ. «ὄλοιο καὶ σοὶ πολλάκις τόδ' εὐξάμην» Σοφ. Φιλ. 1007· «μεῖζον αὐτοῖς κακὸν εὐξαίμην» Λυσ. 21, 21· «δεινὸν εὔχεσθαι κατά τινος» = καταρᾶσθαι Λουκ. ἀποκηρ. 32· παραδόξως «Ἄρτεμιν εὐξαμένη» Ἀντιπ. Θε. 38 (9, 268)· ἐν γέν. Ἐπιθυμίαν μου ἐκφράζω Πινδ. καὶ πεζ. «πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοὺς εὔχονται» Πλατ. Φαίδρ. 233· «ἅπαντας ἅπασι πάντα τἀγαθὰ εὔχεσθαι» Δημ. 25, 101· «- τινὶ κακὸν» Λυσ. 21, 21· ὑπόκεινται μετὰ πεποιθήσεως ὅτι θὰ πράξῃ τι, «εὔχομαι ἐξελᾶν κύνας» Ἰλ. θ, 526· «ἔρδειν τάδε» Αἰσχ. Ἀγ. 907· πεζ. μόν. ἐπὶ ταξιμάτων, τοῖς θεοῖς γενησομένων· - θυσίας Πλατ. νόμ. 10, 909· «Ἀπόλλωνι, εὔξαντο θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον», Φαιδ. 58· «- θύσειν σωτήρια» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 9· καὶ «θεοῖς καθ' ἑκατόμβης» Πλουτ. Μαρ. 26· «- κατὰ νικητηρίων» Δημ. ἐπ. 1· ἐν γέν. διαβεβαιῶ, «εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι» = διαβεβαίου ὅτι θέλει πάντα πληρώσει Ἰλ. σ, 499· καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, συνηθέστ. «εὐχόμαι εἶναι, πατρὸς ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχομαι εἶναι, ἐπὶ εὔχομαι εἶναι Ἀριστεύς» καὶ ἄλ. συνηθ. μόν. τὴν ῥητὴν διαβεβαίωσιν, τὸ περιχαρὲς συναίσθημα ἄνευ τῆς παρασημασίας τῆς κενῆς μεγαλαυχίας ἐκφράζ. «φησὶ καὶ εὔχεται» Ἰλ. ξ, 310· ἄνευ ἀπαρ. «ἐκ Κρητέων γένος εὔχομαι» = κατάγω τὴν γενεάν μου μεγαλόνων ἐμαυτόν, φιλοτιμούμενος, ἀπὸ τῶν Κρητῶν Ὀδ. καὶ 199·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«ποίαν γαῖαν εὔχεαι πατρίδ' ἔμμεν» Πινδ. Π. 4, 97· «δι' ἃς τοι γένος εὔχομεθ' εἶναι γᾶς ἀπὸ ταῖδ' ἔνοικοι» Αἰσχ. Ἱκ. 351· «οἳ δὲ πλησίον γύαι τόνδ' ἵπποτὴν Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι» Σοφ. Οἰ. Κ. 59· «- δηώσειν τὸ Θήβης» = μεγαλαυχεῖ ὅτι θὰ καταστρέψῃ, 1320· ὡς καὶ Ὅμ. «αὐτως εὔχεαι» = ματαίως καυχᾶσαι Ἰλ. λ. 388· οὕτω σπαν. πεζ. ὡς μίμησις τῆς Ὁμ. χρήσεως ὡς ὁ Πλατ. λέγει «ὅ γε εὔχομαι εἶναι, ὡς ἔφη Ὅμηρος», Γοργ. 449· «ὁ Μιθριδάτης εὔχετο ἀπόγονος εἶναι τῶν ἑπτὰ Περσῶν ἑνὸς» Πολυβ. 5, 43, 2· «τοὺς αὐτοὺς προγόνους εὐχόμεθα ἑκάτεροι» Δ. Ἁλ. 3, 11, precor.

Εὐχο-ποιέομαι· κάμνω τὴν προσευχήν μου Στραβ. ἐξ εἰκασ.

Εὔ-χορδος, λύρα, ἡ· καλὰς ἔχουσα χορδάς, καλῶς ἡρμοσμένη, χορδισμένη Πινδ. Ν. 10, 21.

Εὐ-χορ-ήγητος, 2· ἔχων εὔκολον ἀφθονίαν Εὐστ. 298, 75.

Εὔ-χορος, 2· τῷ· εὔκυκλος Φωτ.

Εὔχορος· Θηβαΐδός τις Ἐπιγρ.

Εὔ-χορτος, 2· χόρτον, βοσκὴν ἔχων πολλὴν Πολυβ. 7, 184· - καλῶς τρώγων, εὐκόλως παχύνων Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 8 8.

Εὖχος, τό (μετ' ὀν. καὶ αἰτ.)· ἐκεῖνο δι' ὃ καυχᾶταί τις, καύχημα, φήμη ἐν τῷ ἀγῶνι, νίκη· «ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας» Ἰλ. ε, 285· «ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα εὖχος ἐμοὶ δώσειν», ἐπὶ τοῦ νικηθέντος, οὗτινος ἡ ἥττα συνεπάγει κλέος τῷ νικητῇ, 654· ἐπὶ τῶν θεῶν, «εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων» καὶ ὁμ. «δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι» = λαμπρὰν ἐκ ταύτης ν' ἀπολαύσῃ φήμην, η, 203· «εὖχος ἀπηύρα», ο, 462· «- ὀρέξειν τινί», ν, 327· «αἶκε τύχωμι, πάρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων» Ὀδ. χ, 7· Ὁμ Πινδ. ἐπὶ τοῦ κλέους τῆς νίκης ἐν τῷ ἀγῶνι ἵπποις ἑλών», Π. 5 21· «ἀγώνιον ἐν δόξῃ εὖχος θέμενος» = πρὸς τὴν ἐν ἀγῶνι νίκην ὡς πρὸς κλέος βλέπων, Ὀ. 11, 66· ἐπὶ ἀνθρώπων «Ἀνακρέων εὖχος Ἰώνων» = τῶν Ἰώνων καύχημα καὶ δόξα Ἀντιπ. Σιδ. 73 (7, 27)· τὸ ποθούμενον, «ἓν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε» = χορηγήσατέ μοι Σοφ. Φιλ. 1188· τὸ τάξιμον, ἱερὸν ὕδωρ Πλάτ. ἐπ 8 (6, 43), gloriatio.

Εὔχουν· χώνη π. Σαλαμινίοις Ἡσύχ. πρβλ. πρόχους.

Εὐχρειῶ ἐν δέπαϊ Ἀντιμαχ. ἐν Ἀθην. 11, 469, λέξ, ἴσ. ἀντὶ χρυσέῳ.

Εὐ-χρηματέω· πλούσιός εἰμι Πολυβ.

Εὐ-χρηματία, ἡ· πλοῦτος, εὐπορία Πολυβ.

Εὐ-χρημάτιστος, 2· τῷ ἑπομ. Προκλ.

Εὐ-χρήματος, 2· πλούσιος, πολυχρήματος Πολυβ. 3, 109.

Εὐ-χρημονέω· εὐχρηματέω Πλάτ. κωμ. ἐν Πολυβ. 6, 196.

Εὐ-χρηστέω· χρήσιμος, εὐκόλομεταχείριστός εἰμι· - τινί Πολυβ. 12, 18, 3 - εἴς τι Διοσκ. ἀπολ. Χρυσιπ. Δ. Λαερ. 7, 129· Παθ. «εὐχρηστεῖσθαι ὑπό τινος» = εὐαργετεῖσθαι Πλουτ. βασιλ. ἀποφθ. Θεμιστ. σ, 115· «κατὰ πολλὰ διὰ τοὺς ἐμπόρους» Δ. Σικ. 5, 12.

Εὐ χρήστημα, τό· ὠφέλημα, κέρδος πλ. Κικ. π. ὁρισμ. κακ. καὶ ἀγαθ. 3, 21, commodum.

Εὐ-χρηστία, ἡ· εὐκολία, ἐπιτηδειότης εἰς μεταχείρισιν, καὶ ἐν γέν. χρησιμότητα (κατὰ Πορφύρ. π. Στωικοῖς = ὠφέλεια) - παρέχειν, ἀντίθ. τῷ ἀπορία καὶ δυσχρηστία Πολυβ. 2, 30, 1· «διὰ τὴν πρὸς πάντα τόπον εὐχρηστίαν τῶν Νομάδων» = ἐπειδὴ πανταχοῦ δύνανται τις εὐκόλως νὰ τοὺς μεταχειρισθῇ, 9, 7, 5· πίστωσις Δ. Σικ. 1, 79.

Εὔχρηστος· υἱὸς Διφίλου Σουνιεὺς Ἐφημ. ἀρχ.

Εὐ-χρηστος, 2· εὐμεταχείριστος, χρήσιμος Πλατ νόμ. 6, 777· - πρός τι Ξεν. ἀπομ. 3, 8, 5· «οὕτω πορευόμενοι εὐχρηστότεροι γίγνονται», Κυρ. 5, 3, 39· «- εἴς τι» Δ. Σικ. 5, 40, commodus, usualis.

Εὐ-χρήστως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. «- ἔχειν πρός τι» = εὐχρηστέω Πολυβ. 3, 73, 5.

Εὔ-χριστος, 2· καλῶς κεχρισμένος ἐκκλ.

Εὐ-χρόαστος, 2· εὐχροοσάμφ. Ξεν. Ἱππ. 1, 17.

Εὐ-χροέω· ἔχω καλόν, ὑγιὲς χρῶμα, καλὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν Ἀριστ. Δυσ. 80.

Εὐ-χρογής, π. 2· εὔχροος· «εὐχροὲς δέρμα» = ὡραῖον χρώματος, ἀξιόλογον δέρμα Ὀδ. ξ, 24.

Εὐ-χροια, ἡ· καλὸν, ὑγιὲς χρῶμα, καλὴ ἐξωτερικὴ ὄψις Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 7, 4· «ἡ εὐχροια γίνεται δι' εὐπνοιαν» Θεοφρ. ἀποσπ. 9 π. ἰδρώτος.

Εὔ-χροιος, 2· τῷ ἑπομ.

Εὔ-χροος, ους, 2· ἔχων καλόν, ὑγιὲς χρῶμα, καλὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν Ξεν. Λακ. 5, 8· «εὔχρους χρόα» = ὡραῖου χρώματος Θεοφρ. ὡς «χρώματα εὔχροα» Φιλοχ. ἐν Ἀθην. 14, 638· εὐχροώτερος Ξεν. Κυρ. 8, 1, 41· εὐχρούστερος Ἀριστοτ. προβλ. 2, 30· πρβλ. εὔχρως.

Εὐ-χρῦσος, 2· πολύν, καλὸν χρυσὸν περιέχων· - Πακτωλὸς Σοφ. Φιλ. 393.

Εὐ-χρωματίστως· μὲ ζωηρὸν ἄνθος χρωμάτων μτγν.

Εὐ-χρωμος, 2· αἰσχρός, ἀσχήμων γλωσ. pudendus.

Εὐ-χρώμων, 2· τῷ προηγ. γλωσ. colorarius.

Εὔ-χρως, 2· εὔχροος, μόν. ὀν. καὶ αἰτ «εὐχρων γε θαῖμα» Ἀριστοτ. Δυσ. 206· «ἥπατα εὔχρω» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 2· «εὔχρων μέλος» Πλατ. νόμ. 2, 655· πρβλ. χρῶμα.

Εὔ-χρωτος, 2· τῷ προηγ. μτγν.

Εὐ-χυλία, ἡ· τὸ ἔχειν καλόν, ὑγιεινὸν χυμόν, καλή, νόστιμος γεῦσις εὐχύμων πραγμάτων Ἀθην. 3, 87.

Εὔ-χυλος, 2· καλὸν ἔχων χυμόν, νόστιμος Θεοφρ. ὄσ. καλὴν γεῦσιν ἔχων Ἀθην. 7, 282.

Εὐ-χύλως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. κατὰ τρόπον νόστιμον Ἱπποκρ.

Εὐ-χυμία, ἡ· εὐχυλία, καλὴ γεῦσις Ἱπποκρ.

Εὔ-χυμος, 2· εὔχυλος, καλὸν χυμὸν καλὴν γεῦσιν ἔχων Ποσειδώνιος ἐν Ἀθην. 14, 649· εὐχυμότερος Πλουτ. συμπ. 6, 3.

Εὐ-χυτος, 2· εὐκολοδιάχυτος μτγν. π. Σχολ. Ἰλ. σ. 612, ἐξηγεῖται δι' αὐτοῦ τὸ ἑανός.

Εὐχωλή, ἡ (εὔχομαι)· 1) τὸ τάξιμον, «οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης» Ἰλ. α, 93· «εὐχωλὰς ἐπιτελέειν» Πρ. 2, 63· ἡ δέησις, ἱκεσία, «θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγανῆθι» Ἰλ. ι, 449· «ἀλλά οἱ εὐχωλίων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος» Ἡσ. ἀσπ. 68· «εὐχωλὴν ποιεῖται ἓξ ἕκαστον» = προσεύχεται δι' ἕκαστον Δουκ. θεὰ Συρ. 29· «τῶν εὐχωλέων ἐπαίειν», 28· 2) ἡ μεγαλαυχία, ὁ κομπασμός, «πῆ ἔβαν εὐχωλαί ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι» Ἰλ. θ, 229· φωνὴ ἀγαλλιάσεως, νίκης, ἀντίθ. τῷ οἰμωγὴ Ἰλ. θ, 64· τὸ ἀντικείμενον τῆς μεγαλαυχίας· «κἀδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ λίποιεν Ἑλένην», δ, 173· «τέκνον, ὅ μοι εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκετο πᾶσί τ' ὄνειαρ», χ, 433· νίκη, τέρψις, χαρὰ Ἡσύχ. precatio, votium.

Εὐχωλιμαῖος, 3· 1) διὰ ταξίματος ὑποχρεωμένος, ἀντιστοιχοῦν τῷ «εὐχωλὴν ἐπιτελέοντες» Ὑμν. 2, 83· - θέαν = ludi votivi Δ. Καπ. 79, 9· 2) = εὐκταῖος Πολυδ. 5, 130.

Εὐχωνίδας· Ἀστυπαλαιεύς τις Ἐπιγρ.

Εὐχώρητος, 2· χωρητικός, εὐρύχωρος μτγν. παθ. «ἂν ἐστιν εὐχερῶς δέξασθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις» Ἐτ. Μ. 285, 16, coeax.

Εὐ-χώριστος, 2· εὐκολοχώριστος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 6, 8.

Εὔ-χωρος, 2· εὐρύχωρος Πτολ.

Εὐχωστος, 2· εὐκολόχωστος ἀμφ.

Εὐ-ψάμαθος, 2· ἀμμώδης· - ῥιῶν Ἀντ. Σιδ. 14 (6, 223), arenosus.

Εὐ-ψηλάφητος, 2· εὐαφής, εὔθικτος, εὐκολοψήγικτος ἀρ. λεξ.

Εὐ-ψηφίς, τίδος, 2· καλὰς ψήφους, χάλικας ἔχων Νον. Δ. 10, 163.

Εὔ-ψοφος, 2· καλόηχος Δ. Χρυσ.

Εὔ-ψυκτος, 2· εὐκόλως ψυχραινόμενος, ὀροσταζόμενος Ἀριστοτ. προβλ. 2, 26·

Εὐ-ψυχέω· ἔχω εὐψυχίαν, εἶμαι γενναιόκαρδος Πολυδ. 3, 28· εὐψύχει = have pia anima» ἐπεφωνεῖτο τοῖς νεκροῖς, καὶ ἐπεγράφετο ἐπὶ λίθων ἐπιτυμβίων Ἐπιγρ. ἀδ. 721 (244).

Εὔ-ψυχος, 2· ἡδέως ψυχρός, ὀροσερὸς Ἱπρωδν. 6, 6, 5· «εὐψυχέστερον τὸ χωρίον», 1, 12, 3, frigidus.

Εὐ-ψυχία, ἡ· ἀνδρεία, γενναιοψυχία Αἰσχ. Περ. 318, ἀντίθ. τῷ κακοψυχία Πλάτ. νόμ. 7, 791· μετὰ τοῦ ἀνδρεία Δημ. 61, 24, πλ. Πολυδ. 2, 69, 5, magnanimitas.

Εὐψύχιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐψύχιος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.

Εὐ-ψυχος, 2· α) ἀνδρεῖος, γενναιόκαρδος· - θράσος Αἰσχ. Περ. 386· «πρὸς τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις εὐψυχότατοι ἂν εἶεν» Θουκ. 2, 11· «τὸ ἀφ' ἡμῶν ἐς τὰ ἔργα εὔψυχον» = ἡ ἡμετέρα εὐτολμία, 2, 39· καὶ - τέχνη Ἀθήν. 3, 102· β) λίαν ψυχρὸς Θεοφρ. animosus.

Εὐ ψύχως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. - καὶ προθύμως Ξεν. ἱππαρχ. 8, 21, animoso.

Εὔω, ἰων. καὶ π. Λουκ. εὔω· φλέγω, καψαλίζω, π. Ὁμ. συνήθ. ἐπὶ χοίρων, ὧν αἱ τρίχες, πρὶν τοὺς ψήσωσι, καψαλίζονται Ὀδ. ξ, 300· καὶ παθ. «αὖες εὐόμενοι» Ἰλ. ι, 468· «πάντα δέ οἱ βλίφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖσεν ἀὐτμὴ» = περιέφλιξεν, ἐκαφάλισε τὰ ῥρύδια Ὀδ. ι, 390· μτφ. ἐπὶ κακῆς γυναικός· «ἀνδρα εὖει ἔτερ δαλοῦ» = τὸν καίει χωρὶς δαυλόν Ἡρ. ἐρ. 703· ἐπὶ τοῦ πυρὸς ξηραίνω, ψήνω ὡς ἐπιζήτησαν σχῆμα λόγου Δουκ. Δεξίφ. 11· ἄλλαχοῦ φαίνεται ὅτι ἡ λεξ. μαθ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. δὲν ἦτο ἐν χρήσ. π. Πολυδ. ἀναφέρεται μετὰ τοῦ ἀφεῦσαι, 6, 91, uro.

Εὐ-ωδέω· ἔχω, διαδίδω ὀσμὴν εὐάριστον μτγν.

Εὐ-ώδης, 2· καλῶς, εὐαρίστως μυρίζων· - θάλαμος Ἰλ. γ, 382· - κυπάρισσος Ὀδ. ε, 64· - ἔλαιον, 6, 339· - ἄνθος καὶ ὕδυτον Πινδ. Ν. 11, 41 καὶ Ὀ. 7, 32· «ἐλαίας καρπὸς» Αἰσχ. Περ. 609· - φλόξ Ἀγ. 583· - κῆποι Ἀριστ. ὄρν. 1067· καὶ πεζ. - τόπος Πλατ. συμπ. 196· εὐωδέστατος, Φαιδρ. 230· τὸ εὐῶδες = εὐωδία Πλουτ. συμπ. 4, 1, 3, odorus.

Εὐ-ωδία, ἡ· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, εὐωδία, καλὴ μυρωδία Πλατ. Τιμ. 65, εἰς τὸν πλ. Ξεν. συμπ. 2, 3, πλ. θυμίαμα Διοδ. 1, 84.

Εὐ-ωδιάζω· ὀδῶ καλὴν ὀσμὴν μτγν. - ὀσμὴν = ἐκπέμπω μυρωδίαν καλὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ, Ο'. Παθ. εἰμὶ εὐώδης, τερπνῶς ὀσφραίνομαι Στραβ. 15, 721.

Εὐ-ωδίζομαι· αἰσθάνομαι ἀπό τινος ὀσμὴν καλὴν Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 11, 227.

Εὐ-ωδίζω· εὐωδιάζω.

Εὐ-ώδιμος, 2· εὐώδης.

Εὐ-ώδιν, νος, 2· εὐκόλως ὠδίνων, γεννῶν, καρποφόρος· - Ῥεία Ὀππ. κυν. 3, 19, καὶ παθ. «Διὸς γενέθλη» Νον. Δ. 14, 148.

Εὐώδινος, ἴσφ. ἀντὶ εὐδινὸς ἢ εὔδανος Ἡσύχ.

Εὐωδιός, ἴσφ. ἀντὶ ἐρωδιός Ἀρχαδ. 39, 20.

Εὐ-ώδις· εὐώδιν μτγν.

Εὐ-ωδο-ποιός, 2· εὐωδές τι ἀποτελῶν Δ. Ἀριστοτ. σ. 85.

Εὐ-ωδός· ἴδ' εὐώδης.

Εὐ-ωδῶς· ἐπίρ. τοῦ εὐώδης, ὃ ἴδε.

Εὐωείκη· ὄν. κύρ. Σουΐδ. ἴσ. ἴσφ. ἀντὶ εὐνείνη.

Εὐώεις, 2, ἴσφ. ἀντὶ εὐρώεις Ἱπρωδν. π. μον. λεξ. 14, 20.

Εὐ-ώλενος, 2· ὡραίας ἔχων ὠλένας, ἤτοι πήχεις τῆς χειρός, ὡραίους βραχίονας· - Κυράνα Πινδ. Π. 9, 17· - δεξιὰ Εὐρ. Ἱππ. 601.

Εὔ-ωλος, 2· ἴδ' ἴωλος.

Εὐ-ώμαλος· ἴδ' εὐόμαλος.

Εὐ-ωμοσία, ἡ· εὐορκία Ἱπρωδν. ἐπιμ. σ. 205.

Εὐ ὠμοτος, 2· φύλαξ τοῦ ὅρκου Πολυδ. 1, 39.

Εὐώνη· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-ώνητος, 2· εὔωνος, εὐκολοαγόραστος, εὐθηνός Στραβ. 5, 1, 12.

Εὐ-ωνία, ἡ· εὐθηνία Πολυδ. 2, 15, 4, villitas.

Εὐ-ωνίζω· κάμνω, πωλῶ τι εὐθηνά, Ο'.

Εὔ-ωνος, 2· καλὴν ἔχων, μικρὰν τιμήν, εὐθηνός· «τὸ ὕδωρ εὐωνότατον» Πλατ. Εὐθυδ. 304· «φίλοι εὐωνότατοι» Ξεν. ἀπομ. 2, 10, 4· «σῖτον εὐῶναν ὠνούμενοι» Δημ. 18, 218· - νόμισμα Ἀριστοτ. καὶ μτφ. «εὐώνα πανταχῆ τὰ κακὰ γέγονε» Πολυδ. 4, 35 15, συγκρ. εὐωνέστερος Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθήν. 10, 424, villis.

Εὐ-ώνως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀθαν. vile.

Εὐωνυμεία, ἡ· 1) πολ. Καρίας, κάτ. Εὐωνυμεὺς Στ. Βυζ. 2) δῆμος Ἀττικῆς τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς Στ. Βυζ. κάτ. Εὐωνυμεύς, πλ. Εὐωνυμεῖς Αἰσχιν. ἐπίρ. ἐξ Εὐωνυμέων Στ. Βυζ. ἴδ' Εὐώνυμος.

Εὐ-ωνυμέομαι· καλόν τι ὄνομα ἔχω, εἶμαι περίφημος, ὀνομαστὸς Εὐστ. clarus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐωνύμη, ἡ· μήτ. 1) τῶν Εὐμενίδων, κατά τινας = Γῆ Σχολ. Αἰσχιν. 1, 188· 2) τῆς Ἀφροδίτης μτγν. 3) γυν. ὄν. Ἐπιγρ. Euonyme.
Εὐωνυμία, ἡ· Εὐωνύμεια 2) Στ. Βυζ.
Εὐωνυμιανός· ἀγγειογράφος Ἐπιγρ.
Εὐωνυμίδας· Θηβαῖος Ἐπιγρ.
Εὐωνύμιος· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Εὐ-ωνύμιος, 3· Εὐώνυμος Κόρινν. π. Ἀπαλλων. ἀντων. σ. 136.
Εὐωνυμῖται, οἱ· φυλή τις ἐν Αἰθιοπίᾳ ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου Στ. Βυζ.
Εὐώνυμος, ἡ· 1) = εὐωνυμία Στ. Βυζ. 2) ἡ μικροτέρα τῶν Λιπάρων νήσων ἐν τῇ Μεσογείῳ Στραβ. ὁ Διοδ. καὶ Πομπ. Μελ. καλοῦσιν Ὀστειώδη, τὰ νῦν Lisca Bianca.
Εὐώνυμος· 1) α) υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς ἀφ' οὗ ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Εὐωνυμία Στ. Βυζ. (ὅθ' Εὐωνόμεια· β) υἱὸς Κηφισσοῦ, πατ. Λαλίδης Στ. Βυζ. (ὅθ' Λαλίς, γ) Ἀθηναῖος Λιθαλίδης Ἐπιγρ. δ) ἄλλ. Ἐπιγρ. 2) (ὅδε τὸ προηγ. 1) = Εὐωνόμεια Ἡσύχ. 3) φυλὴ ἐν Ἐφέσῳ κατὰ τὸν ἐν Ἀττικῇ δῆμαν κληθεῖσα Στ. Βυζ. 4) μία τῶν Αἰολικῶν (Λιπάρων) νήσων· ὅδε τὸ προηγ. ἐν 2) Στραβ.
Εὐ-ώνυμος, 2· ἔχων καλὸν ὄνομα, περίφημος, ἐξακουστός, ἔντιμος· - Ἀστερίη Ἡσ. Θε. 409· - πάτρα, πατέρες Πινδ. Ν. 7, 85, Ὀ. 2, 8· - Ἀθῆναι, Ν. 4, 19· - πάθος = οἱ ἐν ἀγῶνι τὴν νίκην ἐπενεγκόντες, 8, 47· - χάρις = ἔνδοξον ἐγκώμιον, Π. 11, 58· - ἀριστοκρατία Πλατ. πολιτ. 302 e· καλὴ ἕξις, ἀντίθ. τῷ αἰσχρά = ἔντιμος, νόμ. 6, 754· περίεργον τὸ τοῦ Λουκ. «λόγος εὐώνυμος» = ἔχων ἀφθόνους καλὰς λέξεις, Λεξιφ. 1· ἔχων ὄνομα εὐτυχῆ, καλὰ προσημαῖνον, «ἡ ἰσονομία τό τε πρόσρημα εὐώνυμον καὶ τὸ ἔργον δικαιότατον ἔχει» Δ. Κασ. 52, 4· 60. κατ' εὐφημ. = ἀριστερὸς (ἐπειδὴ ἡ λέξ. ἀριστερὸς ἦτο θύσφημον ὄν. καθ' ὅσον ἐπιστεύετο π. τοῖς ἀρχ. Ἕλλησιν ὅτι αἱ Εὐσημίαι, ἤτοι τὰ εὐτυχίας προσημαντικὰ σημεῖα ἤρχοντο μάλιστα ἐκ δεξιῶν, διὸ καὶ ἀπέφευγον ἵνα μὴ ἐκφράζωσι τὴν λέξ. τὴν ἀπηκτικὴν προσημαίνουσαν, καλοῦντες ἀριστερὸς) οὐ μόν. π. τοῖς τραγ. μετὰ ταῦ δεξιὸς Αἰσχ. Πρ. 488· - ὠλένη Σοφ. Τρ. 922, ἀλλὰ καὶ πεζ. Πλατ. 6, 760, συνηθέστ. π. Ἱππ. 7, 109, καὶ ἰδ. Θουκ. καὶ Ξεν. ὡς πρὸς τὴν ἀριστερὰν τοῦ στρατοῦ πτέρυγα «τὸ εὐώνυμον κέρας» καὶ «τὸ εὐώνυμον» ἁπλῶς· «ἡ εὐώνυμος» = τὸ τῆς ἡλακάτης βένδρον Θεοφρ.
Εὐ-ώνως, ἐπίρ. τοῦ εὔωνος, ὃ ὅδε.
Εὐώπη· Μαινάς τις Ἐπιγρ.
Εὐ-ώπης, ὁ· εὐώψ Σοφ. Ὀϊ. τ. 189.
Εὐ ώ π ε ι ο ν, τό· πυρὰ παρθενικὴ ἐν Τροιζῆνι Ἡσύχ.
Εὐώπιος· τύραννος Ἡρακλείας Αἰλ.
Εὐ-ῶπις, ἰδος· Θηλ. τοῦ εὐωπός, ὡραίους ἔχουσα ὀφθαλμούς, ὡραίαν ὄψιν, πρόσωπον «εὐώπιδα κούρην» Ὀδ. ζ, 113· - Σελάνα Πινδ. Ὀ. 11, 77.
Εὐ ῶ π ι ς, ἡ· 1) θυγ. Τροιζῆνος, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀδελφοῦ καὶ τὸν πατέρα της αἰσχυνομένη μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακάλυψιν τοῦ βδελυροῦ πάθους της, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως Φυλαρχ. π. Παρθεν. ἐρωτ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐ-ωπός, 2· ὡραίους ὀφθαλμούς, ὡραίαν ἔχων ὄψιν, πρόσωπον ὡραῖον, «μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπός, ἀνδρείῳ δ' ἀνῆρ» Εὐρ. Ὀρ. 918· «εὐωποὶ πύλαι». Ἴων 1611· καλῶς, ὀξέως βλέπων, - πάρρωθεν Ἀριστοτ. π. γεν. Ζ. 5, 1· «εὐωπότεροι ὀφθαλμοί» Αἰλ. Ἱσ. Ζ. 5, 47· ὁ εὐωπὸς = θαλάσσιος ἰχθύς Ὀππ. Ἁλ. 1, 256.
Εὐ-ωρέω· ἀφρονιστῶ, ἀμέριμνός εἰμι ἀρ. λεξ.
Εὐ-ωρία, ἡ· ἀμέλεια, ῥᾳθυμία, ἡσυχία καὶ ἱλαρότης Λογγ. 1, 9, ἀρ. λεξ. καὶ ὁ Φωτ. ἐξηγοῦσιν ὀλιγωρία, incuria.
Εὐωρία, ἡ· ἐπαρχία τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων μτγν.
Εὐ ω ρ ί α· ἀφροντιστία, διότι εὐωρέω Σοφ. ἀποσπ. 505· κατὰ Φωτ. = ἀφροντιστῶ.
Εὐωριάζω· ὀλιγωρῶ, παρακούω Ἡσύχ.
Εὐ-ωρος, 2 (ὥρα)· ὁ ἐν ἁρμοδίῳ καιρῷ· - γάμος = ὁ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας Σοφ. ἀποσπ. 200· - γῆ = καρποφόρος Ἡσύχ. 2) (ὥρα)· ἄφροντις, ἀμέριμνος· - θυέων Εὐφορ. ἀποσπ. 102.
Εὔ-ωρος, 2· ἀπαραφύλακτος, κατ' ἀντίφρασιν παρὰ τὸ εὖ ὁρᾶν καὶ φυλάσσειν Ἐτ. Μ.
Εὐ-ώροφος, 2· εὐόροφος Σχολ. Αυκοφρ. 350.
Εὐωφελίνας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-ωχέω· τῷ ἑπομ. διὰ συμποσίου ὑποδέχομαι ἀμφ.
Εὐ-ωχέω· φιλεύω· - τινά = προσφέρω τινὶ γεῦμα Ἀριστ. σφ. 341· «εἴ τινές σε τιμῶσιν ἀντασπάζου καὶ εὐώχει αὐτούς» Ξεν. Κυρ. 5, 5, 42· καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καλῶς τρέφω Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 6· καὶ μτφ. ἐπὶ πνευματικῆς ἀπολαύσεως, «οἱ τούτους εἰστιάκασιν εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν» Πλατ. Γοργ. 518· μετὰ διπλῆς αἰτ. «πολλὰ καὶ ἡδέα εὐώχουν ὑμᾶς» = ἐφιλοξένουν ὑμᾶς μὲ πολλὰ εὐχάριστα καὶ τερπνά, 522· «- τινὰ κενῶν λόγων» Θεαφρ. χαρ. 9, 1· συνηθέστ. παθ. μετὰ μέσ. μέλ. = φιλοξενοῦμαι, γεύομαι καλῶς· «ἤδη γὰρ εὐωχησόμεθα» Ἀριστ. ἐκκλ. 717· «ἀπίωσιν εὐωχημένοι», Λυσ. 1224· «ἐπειδὰν εὐωχηθέντες ὀβρίζωσιν», ἐκκλ. 684· «ὡς ἔθυσαν καὶ εὐωχήθησαν» Ἡρ. 1, 31· «κρέα εὐωχοῦ» Ξεν. Κυρ. 1, 3, 6· μετὰ γεν. Ἀριστ. σφ. 1306· «τὰ ἐπινίκια» = τὴν νικητήριον ἑορτὴν μὲ συμπόσιον τελῶ Λουκ. καταπλ. 30· - γάμους καὶ ἄλ. μτγν. ἐπὶ ἀλόγων ζώων = ἀφθόνως τρέφομαι, βόσκω Ξεν. Ἀν. 5, 3, 11· καὶ μτφ. «εὐωχοῦ τοῦ λόγου» Πλάτ. πολ. 1, 352· περὶ τῆς παραγωγῆς ὅθ' εὐωχία, epulor.
Εὐ-ώχησις, ἡ· εὐωχία μτγν.
Εὐ-ωχητέος, 3· ὁ. ἐπίθ. τοῦ εὐωχέω Μαξ. Τυρ.
Εὐ-ωχητήριον, τό· διασκεδάσεως τόπος, ἐξήγησ. τοῦ ἐφηβητήριον Γρ. Κορ. σ. 527.
Εὐ-ωχητής· δαιτυμών, συμπότης Σχολ. Αἰσχ.
Εὐ-ωχητικός, 3· εἰς εὐωχίαν ἀνήκων.
Εὐ-ωχία, ἡ· ἡδυπάθεια, καλοπέρασις, εὐθυμία, ἰδ. ἐν συμποσίῳ Ἀθην. 8, 363, ἔνθα ἐξηγ. «οὐκ ἀπὸ τῆς ὄχης, ἥ ἐστι τροφή, ἀλλ' ἀπὸ ταῦ κατὰ ταῦτα εὖ ἔχειν», συνήθ. τὸ γεῦμα Ἀριστ. Ἀχ. 1009· ὁ δὲ Πλάτ. συνάπτει καὶ «περὶ πάτους τε καὶ εὐωχίας», πολ. 1, 329·

Ελληνικό Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βέροιας

«πρὸς μέθας καὶ τινας ἄλλας τοιαύτας εὐωχίας τραπείς» Πολυδ. 2, 4, 6· ἀντιστοιχεῖ ὅτ τῷ «ὀψίλεια ἐπιτηδείων», ὕθ. ἐν γέν. = σιτηρέσιον, 3, 92, 9.

Εὐ-ωχιάζω· εὐωχίω Αἰδαν.

Εὐ-ὠψ, ὠπος, 2· εὐωπής, ἐν γέν. ὡραῖος, - παρειὰ Σοφ. Ἀντ. 526· - κόραι Λυκοφρ. 23· «εὐῶπα πέμφον ἀλκὰν» = ὡραίαν, εὐτυχῆ Σοφ. Οἰ. τ. 189, pulcher.

Ἐφ-αβικός, Ἔφαβος, δωρ. ἀντὶ ἐφηβικός, ἔφηβος.

Ἔφᾶ, δωρ. ἀντὶ ἔφη, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ φημί.

Ἐφαάνθη, π. ἀντὶ ἐφάνθη, γ'. ἐν. π. ἀορ. ά· τοῦ φαίνω.

Ἔφαβος, τὸ· ἐφαβικός.

Ἐφαγίζω· τῷ ἑπομ.

Ἐφ-αγιστεύω· φυλάττω τὰ ἱερὰ ἔθιμα εἴς τι· «ἀφαγιστεύσας ἃ χρὴ» Σοφ. Ἀντ. 247.

Ἐφ-αγνίζω· ἁφιερῶ καὶ προσφέρω θυσίαν, ἰδ. νεκρικὰς θυσίας, «τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι» = καὶ πᾶσαν ἄλλην τιμὴν ἐπιπροσθέναι Σοφ. Ἀντ. 196· πρβλ. ἀφαγνίζω.

Ἐφ-αιμάσσω, ξαιματώνω μτγν.

Ἐφ-αιρέομαι· ἐκλέγω προσέτι Δ Κασ. 49, 43· ἐφῃρημένος = πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκλελεγμένος Θουκ. 438.

Ἐφ-ᾰκέομαι, βοιωτ. ἀντὶ ἐπακέομαι Ἐπιγρ.

Ἐφ-άλιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἁλός, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος Φωτ.

Ἐφαλλοκύθρας· ἀντὶ ἐφαλλοχύτρας· παραίτου ὄν. Ἀλκιφρ. 3, 64.

Ἐφ-άλλομαι (ἄλλομαι)· πηδῶ ἐπάνω, ἰδ. ἐν ἐχθρ. σημ. π. Ὅμ. μόν. ἐν τῷ ἀορ. συγκ «ἐπᾶλτό τινι» Ἰλ. φ, 140· «Τρώεσσιν ἐπάλμενος», λ, 489· «ὀξέϊ δουρὶ ἐπάλμενος», λ, 421· «ἐπάλμενος ἔγχεϊ» Ὀδ. ξ, 220· ὁ τύπ. «ἐπιάλμενον, (ὅπου συμπίπτει σημ. ἐχθρική) ἵππων» = ἐπὶ τῶν ἁρμάτων πηδῶν Ἰλ. η, 15· «κόσας δέ μιν περιφὺς ἐπάλμενος» = πηδήσας ἐπάνω του, πεσὼν εἰς τὸν λαιμόν του Ὀδ. ω, 320· «ἐς Αἰθίοπας ἐπᾶλτο» Πινδ. Ν. 6, 52· «ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφαλλόμενος» Πλατ. Ἴων 535 π. δὲ μτγν. πεζ. «τοῖς ἵπποις ἐφάλλεσθαι» Πλουτ. γαμ. παραγγ. σ 413, insilio.

Ἐφ-αλμος, 2· ἅλμῃ, ἁλμυρῷ ὕδατι ἐντεθειμένος, παρασκευασμένος· «- βρώματα ἔφαλμα» = φαγητὰ μαρινάτα Πλουτ. συμπ. 6, 2, 1.

Ἐφ-αλος, 2· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὴν θάλασσαν κείμενος, ἐπὶ πόλεων Ἰλ. 6, 538· - κλισίαι Σοφ. Αἴ. 190· «ἡ ἔφαλος» (ὄηλ. γῆ) = ἡ παραλία Λουκ. ἐρωτ. 7· ἐπὶ τῆς θαλάσσης· - ναῦς = ἄνωθεν τῆς θαλάσσης πλοῖον ἀντίθ. τῷ ὕφαλοι Ποσειδιπ. π. Ἀθην. 13, 596.

Ἐφ-ᾰλόω, δωρ. ἀντὶ ἐφηλόω.

Ἐφ-αλσις, ἡ· ἐπιπήδησις, ἐφόρμησις.

Ἔφαμαν, δωρ. ἀντὶ ἔφαμην μ. παρατ. τοῦ φημί.

Ἐφ-ᾰμαρτάνω (τὸ ἁμαρτάνω)· εἰς ἁμάρτημα, σφάλμα προσέτι ὑποπίπτω ἢ καὶ ἄλλον πρὸς τοῦτο ἐξαπατῶ, Ο', pecco.

Ἐφ-αμαρτέω· ἐφομαρτέω.

Ἐφ-άμ-αρτος, 2· σφάλλων, ἁμαρτάνων μτγν.

Ἐφ-ημάρτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. σφαλερῶς, ἁμαρτωλῶς μτγν. peccanter.

Ἐφ-αμάω· ἐπαμάω.

Ἐφ-άμερος, δωρ. ἀντὶ ἐφήμερος.

Ἐφ-άμιλλος, 2· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἁμίλλης, ἐφ' ᾧ τις ἁμιλλᾶται, «ἐφαμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης» = ἂν καὶ πάντες εἰς τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην δύνανται νὰ ἁμιλλῶνται Δημ. 18, 320· «ἐφάμιλλον ποιεῖν τὸ ποιεῖν ἀλλήλους εὖ» = τὸ εὐεργετεῖν ἀλλήλους, ἁμίλλης ἀντικείμενον ποιεῖν, 20, 102· ἁμιλλῶμαι πρός τι, πλησιάζω, ὁμοιάζω, «οὐδεὶς τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται» Ξεν. ἀπομ. 3, 3, 12· «τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι» = ἐρίζεσθαι, ζηλοῦν Ἰσαικ. 1, 12· «ἐφ. τοῖς μεγίστοις» Πολυδ. 32, 23, 3 ἐπίρ. -ως Πλουτ. Κλεομ. 39, aemulator.

Ἐφ-αμ(λ)λως, ἐπιρ. τοῦ προηγ. εὐζήλως Ἐτ. Μ. 506, 42, aequaliter.

Ἐφάμιος· Εὐφήμιος, ἐπιών. Διὸς Ἡσύχ.

Ἔφ-αμμα, τό· ἐφαπτίς, εἶδος παχείας χλαμύδος Πολυδ. 2, 28, 8, sagum.

Ἐφ-αμματίζω· ἐν αὐτῷ συνδέω μτγν. alligo.

Ἔφ-αμμος, 2· ἀμμώδης Θεοφρ. (ἴσ. ὕφαμμος) αἰτ. φυτ. 3, 6, 3, arenosus.

Ἔφαν, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἔφασαν, γ'. πλ. παρατ. τοῦ φημί Ὅμ.

Ἐφ-ανδάνω (τὸ ἀνδάνω)· ἀρέσκω, γίναμαι ἀρεστὸς Ὅμ. μον. «ἡ (βουλὴ) ῥα Θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν» Ἰλ. η, 45· ἄλλ. ἐπιανδάνω, η, 407· «τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος» Ὀδ. π, 406· «οὐ γάρ τοι μία Κύπρις ἐφήνδανε» Ὀππ. ἁλ. 4, 253· «ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ» Ἀπολ. Ῥ. 3, 171· ἐπειάδειν Μουσ. 180, complaceo.

Ἐφάνη, γ'. ἐν. π. ἀορ. β'. τοῦ φαίνω Ὅμ.

Ἐφ-άπαλος, 2· ἁπαλὸς Γεωπ. 10, 78.

Ἐφ-άπαξ, ἐπίρ. μίαν φορὰν μόνον Λουκ.

Ἐφ-απλόω· ἐξαπλώνω τι ἐπάνω· «-χρύσειον ἄωτον» Ὀρφ. Ἀργ. 1344· - γυῖα Βάβρ. 95, 2, expando.

Ἐφ-άπλωμα, τό· εἶδος σκεπάσματος· «τοὺς τάπητας οὓς οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων, ἐν πρὸς ἓν φράζοντες ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσιν» Εἰστ. Ἰλ. 1347, 204.

Ἐφάπλωσις, ἡ· τὸ· ἐφάπλωμα.

Ἐφ-απτέον· (ἅπτω)· προσδετέον μτγν. alligandum.

Ἐφ-απτίς, ίδος, ἡ· ἐπινδύτης ἀνδρῶν ἐν πολέμῳ Πολυδ. ἐν Ἀθην. 5, 194, sagum.

Ἔφ-απτος, 2· ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος· Ἡσύχ.

Ἐφ-απτρίς, ίδος, ἡ· ἐφαπτὶς Ἰώα.

Ἐφ-άπτω, ἰων. ἐπαπτω· 1) συνάπτω (κατὰ Φώτ. κυρ. «ἐπὶ τοῦ ὄῆσαι λελυμένον τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος»), «μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πάτμον ἐφάψεις ὀρφανόν» = μοῖραν ἀτεκνίας ἐπιβαλῶν Πινδ. Ὀ. 9, 64· αὖτως καὶ παθ. «Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφῆπται» εἶσιν ἐπικρεμάμενα Ἰλ. 6, 15, καὶ συχνὰ συνήθ. ἐπὶ ἐπικειμένης ἀτυχίας, ὡς ζ, 241· «ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πεῖρατ' ἐφῆπται», η, 402· καὶ ὅμ. «ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται», φ, 53· «τοὔργον ὡς ἐφάψειεν τόδε» = ἐπιχειρήσαι, Σοφ. Τρ. 929· πρβλ. «λύουσα ἢ φάπτουσα», Ἀντ. 40, ἄμφ. 2) μέσ. ἐπιχειρῶ, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, συνήθ. τινός τινι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

=τί μέ τι, «ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψαι ἠπείρῳ» Ὀδ. ε, 348· «ὀχέων χειρὶ» Πινδ. Π. 9, 11· «σκοπιᾶς ἄλλας ποδοῖν» = κλέος μεγαλείτερον ἐπιτυχών, Ν. 9,47· «δῆρις ῥησίων ἐφάψεται» Αἰσχ. Ἱκ. 407· «ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν» = διὰ χειραψίας Σοφ. Οἰ. Κ. 863 «ἱκέτης ἔφαψαι πατρός», Αἴ. 1151· «τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο» Ἀριστ. πλ. 728· καὶ πέζ. οὐχὶ σπαν. ἐν τῇ κυρ. σημ. καὶ μτφ. «ὁπόσοι τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων» Πλατ. νόμ. 10, 891· -λόγων Πινδ. Ὀ. 9, 13· «-μαντευμάτων τέχναις» = ἐπιχειρεῖν, Π. 8·63· -ἐπιτηδευμάτων Πλάτ. πολ. 3, 394· καὶ πνευματικόν τι ἐκπληρῶν, «τοῦ ἀληθοῦς», Κρατ. 212· ἀληθείας, Τίμ. 90· μετὰ τῆς προσθήκης -ἐπιστήμη, πολ. 7, 504· -μνήμη, Φαιδρ. 253· «-αἰσθήσει τινός, Φαιδ. 65· ἰδιαιτέρως «εἴδεσς ἐπαμμένος» μετὰ καλλονῆς κεκοσμημένος Ἠρ. 1,199· εὑρίσκεσθαι εἰς σύνδεσιν μετά τινος, λαμβάνειν μέρος εἴς τι, «καθαροῦ ἐφάπτεσθαι» Πλάτ. Φαιδ. 67· ὁ Πινδ. συνάπτει αὐτὸ μετὰ ὅστ. «οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ἔπεσιν», Ὀ. 1,86· «καλεύθοις ἁπλόως ζωᾶς ἐφαπτοῖμαν». Ν. 8, 36· π. Θεοκρ. ἁπλ ἐφαψάσθω = ἀς ἀκολουθήσῃ ἐσφ. ἐφιψάσθω, 9, 2, alligo.

Ἐφ-απτώδης, 2· ὅμοιος ἐφαπτίδι Φωτ.

Ἐφ-άπτωρ, ορος, ὁ· ὁ ἐγγίζων, ψηλαφῶν· -Ἰοὺς Αἰσχ. Ἱκ. 530· πρβλ. -βυσίων, μετὰ παιγνιώδους σημασ. τοῦ Ἔπαφος, 708, captator.

Ἐφαρδμόν· ἀρδευτὸν πεδίον Ἡσύχ.

Ἐφ-αρμογή, ἡ· συνάφεια, συγκόλλησις· «ὁ κανὼν ἀπευθύνει τὰ λοιπὰ τῇ πρὸς αὐτὸν ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει συνεξομοιῶν» Πλουτ. πρ. ἡγεμ. ἀπαιδ. 2, cohaerentia.

Ἐφ-αρμόζω, συνηθ. ἐφαρμόττω προσαρμόζω, ἑνώνω, συγκολλῶ· «πάντα δὲ οἱ γυροὶ κύκλωμον ἐφήρμοσε Παλλὰς» Ἡσ. ἔρ. 76· «σχοίνῳ ἐφαρμόσδων» Θεοκρ. 1, 53· «λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμάσαι» = τοὺς λόγους πιστεῦσαι Σοφ. Τρ. 620· «τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις» Ξεν. Ἀγησ. 8, 8· «ταῦτα γὰρ τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις» = μὲ ταῦτα παρομοιάζειν Λουκ. ἁπολ. 1· -τί εἴς τινα = ἀναφέρω, σχετίζω, ἁλ. 38· ἐφαρμοστέαν = προσαρμοστέον Πολυδ. 1,14,8· ἀμτδ. = εἰμὶ ἁρμόδιος εἴς τι, «εἰ οἱ ἐφαρμόσασιν τὰ ἔντια» Ἰλ. τ, 385· «κοινὸς ἐφαρμόσει πᾶσιν» Ἀριστοτ. πολ. 3, 4· καὶ «ἐπί τι», 3, 1· καὶ «πρὸς πάντα τὰ τοῦ βίου πράγματα ἐφαρμόζειν δυνήσεται» Πλουτ. παραμυθ. εἰς Ἀπολλών. σ. 355· μέσ. «τοῖσιν ἐφαρμόζου τῶν κεν καὶ ὅμμον ἔχηαι» Κλεαρχ. ἐν Ἀθην. 7, 317· ἐν τῇ κυρ. σημ. «δούλαν ζεύγλαν ἐφηρμόσατο» Ἀρχι. 24 (9, 19), adapto.

Ἐφ-άρμοστις, ἡ· ἐφαρμογή· «-τόπων καὶ τάξιος» Τιμ. Λοκρ. 95, conveniontia.

Ἐφ-αρμοστός, 3· ἄστις πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ Λουκ. ἱστ. 6, Πολυδ. 1, 14, 8.

Ἐφάρμοστος, ὁ· Ὀλυμπιονίκης ἐκ τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν Πινδ.

Ἐφαρμάττω, ἀττ. ἀντὶ ἐφαρμόζω Ἀριστοτ.

Ἐφάρξαντυ, κατὰ μετάθεσ. π. ἀντὶ ἐφράξαντο.

Ἐφ-αρπάζω· ἁρπάζω μτγν. rapio.

Ἐφ-αψις, ἡ· ἐγγύτης, πιάσιμον· «Ζηνὸς ἔφαψιν» Αἰσχ. Ἱκ. 46, tactus· πρβλ. ἐφάπτω.

Ἐφ-έβδομος, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ ἕβδομον ἔτι μέρος αὐτοῦ, ἤτοι 8|7 Ἰάμβλ. (ὅδ' ἐπίτριτος), sesquiseptimus.

Ἐφ-εγρήσσω· ἀγρυπνῶ Ἡσύχ. vigilo.

Ἐφ-εδές, τό· ἐπίπεδον, ταπεινὸν (ἔδαφος = ἔδος) Ἡσύχ.

Ἐφεδέτα· ἀρχή τις ἐν Σάμῳ Ἡσύχ. ἐφθ.

Ἐφ-έδρα, ἡ· τὸ ἑδρεύειν, παραμένειν πλησίον τινός, πολιορκία Ἡρ. 1, 17, ἰων. ἐπέδρη, 5, 65· τὸ παρακαθῆσθαι Πλατ. πολιτ. 288· φυτόν τι = ἵππουρις Ἡσύχ. insessio.

Ἐφ-εδράζω· ἐπί τινος κάθημαι, ἑδράζω, κεῖμαι, - τί τινι Σ. Ἔμπ. Πυρρ. 2, 211· «μηρῷ τὸν ἀγκῶνα» Ἠλιοδ. 1, 2· = ὑποστηρίζω, «τὴν βάσιν τοῦ πρεσβύτου», 7, 8, impono.

Ἐφ-έδρανα, τά· οἱ γλουτοί, τὰ κωλομέρια, ἐφ' ὧν καθήμεθα Πολυδ. 2, 184.

Ἐφ-έδρανον, τό· ἡ ἕδρα, ὁ πρωκτός· «τοῦ διεξοδικοῦ τὸ μὲν οἷον ἐφέδρανον γλουτός» Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. 1, 13· ἐν γέν. κάθισμα, θρανίον, «ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ τὰς λύρας ἔχουσι» Φρυν. π. Ἡσυχ.

Ἐφ-εδράω· ἐφεδράζω, ἐκ τούτου γίνεται τὸ ἐφεδρήσσουσιν ὡς τις σχηματισμὸς τοῦ μέλ. π. Ἀντιπ. Σιδ. 92, (7,161)· πρβλ. ἐφεδρήσσω.

Ἐφ-εδρεία, ἡ· τὸ νὰ ἑδρεύῃ, κάθηταί τις ἐπάνω ἢ πλησίον τινός· «ἡ ἐπὶ τοῖς ὀνόροισιν ἐφεδρεία» Ἀριστοτ. Ζ. Ἱσ. 9, 9· δθ. τὸ παραμονεύειν, παραφυλάττειν· «-καὶ κατασκοπὴ» Πλουτ. Φλαμ. 8· ἐπακολούθησις, ἐπίλευσις τοῦ νέου ἀγωνιστοῦ· «-πυκτῶν καὶ παλαιστῶν» Πλατ. νόμ. 7, 819· δθ. ἐν πολέμῳ τὸ ἐπιτηρητικὸν στράτευμα Πολυδ. 1, 9, 2· «ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν», 3, 45, 5, sessio.

Ἐφ-έδρευσις, ἡ· τῷ προηγ. μτγν.

Ἐφ-εδρευτής, ὁ· ἐνεδρευτὴς Ψ. Χρυσ. 5, 7, 389, insidiator.

Ἐφ-εδρεύω· ἐπικάθημαι, ἐπακουμβῶ, ατέκω ἐπάνωθέν τινος· «τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῦον κάρᾳ φέρουσα» Εὐρ. Ἡλ. 55· ἐπὶ τῶν πτηνῶν, κάθησθαι ἐπὶ τῶν ὠῶν, κλωσσᾶν Ἀριστοτ. Ζ. Ἱσ. 6, 3· παρακαθῆσθαι, ἰδ. ἐπὶ στρατῶν, ἐν ἐχθρ. σημ. εἶμαι ὄπισθεν τοποθετημένος, παραμονεύω, ἔχω καρτέρι· «ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κύρῃ» Εὐρ. Ὀρ. 1627· «μὴ ἡ πόλις ἐγγὺς ἐφεδρευόντων Ἀθηναίων ἁπόληται» Θουκ. 4, 71· «-τοῖς ἀγαθοῖς» Δημ. 5, 15· «τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν», 8, 42· «τοῖς ἀτυχήμασιν» Ἀριστοτ. πολ. 2, 9· «τοῖς τόποις, καιροῖς» κλ. Πολυδ. 18,31,4· ἐπὶ ἀνταγωνιστῶν, ὡς (τοποτηρητὴς) ἀντιπρόσωπος ἐπέρχομαι Λουκ. Ἑρμότ. 40· δθ. ἐν πολέμῳ τὸν ἐπιτηρητικὸν στρατὸν ἀποτελῶ Πολυδ. 18, 15, 2· παραμένω, σταματῶ Πλουτ. Φωκ. 13, insidio.

Ἐφ-εδρήσσω, π. ἀντὶ ἐφεδράζω, ἐπικάθημαι παρ' Νον. Δ. 11,148· πρβλ. καὶ ἐφεδράω.

Ἐφ-εδριάζω· ὅδ' ἐφεδρίζω.

Ἐφ-εδρισμός· ὅδ' ἐφεδρίζω.

Ἐφ-εδριάω· ἐφεδράζω Κολουθ. 15· ὅδ' ἐφεδρεύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐφ-εδρίζω· παρακάθημαι, ἰδ. ἐν παιγνιδίῳ, ἐφεδρισμῷ καλουμένῳ, εἰς ὃ πρέπει νὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του ὁ νικητὴς τὸν ἡττημένον μέχρις τοῦ ὡρισμένου σημείου Φιλημ. Στοβ. ἀνθ. 114, 2, insideo.

Ἐφ-εδρισμός, ὁ· τὸ εἷς τὸ προηγ. ἀναφερθὲν παιγνίδιον Πολ. 9, 119.

Ἐφ-εδριστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ νικητής, ὁ εἷς τὸ προμνησθὲν παιγνίδιον ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ἡττηθέντος φερόμενος Ἡσύχ.

Ἐφ-εδρον· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἐφ-εδρος, 2· α) πλησίον ἢ ἐπί τινος καθήμενος, «ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε»=ἐκ λέοντος ἐφορμῶντος Σοφ. Φιλ. 399· «πτεροῦντος ἵππου ἔφεδρος» Εὐρ. Ἴων 302· ἔτι «γῆς ἔφεδρος στρατὸς» = τὴν γῆν κατέχον, ἐν τῇ χώρᾳ ἱστρατοπεδευμένον στράτευμα, Ρησ. 954· β) παρακαθήμενος, «σκηναῖς ἔφ. Ἀγαμεμνονείαις» Εὐρ. Τρω. 139· «-τῶν πηδαλίων» = ὁ ἐπὶ τοῦ πηδαλίου καθήμενος, πηδαλιοῦχος, πολιτ. 273· ἰδ. ἐν τῇ μάχῃ ὁ μαχητὴς ὅστις εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἡττηθέντος ἔρχεται καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν μάχην, ὅπερ ἐξηγ. ὁ μαχομένων τινῶν παρακαθήμενος καὶ μέλλων τῷ νενικηκότι μαχήσασθαι ἔφ. ἀγῶνος Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 791· οὕτως ἐκλῃπτέον ἴσ. τὸ Σοφ. «καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος» Αἴ. 604· «κατὰ τὸν Σχολ. ὅτι ἔσχατος ἐλείφθη Αἴας εἰς κακόν»· «ἔφεδρος ἀμφοτέρων» = ὅστις ἐξ ἀμφοτέρων τῶν νικητριῶν μερίδων θέλει προσπολεμήσει Πλουτ. Καισ. 28· καὶ μτφ. «ὡς ἔφεδρον ἀνίστημι τὴν τελευταίαν ἀπορίαν ἐπεὶ ταῖς πρώταις διηγώνισται μετρίως» si non vidore poss = εἰ οὐ δυν. ζῆν. κ. Ἐπ. εἰς προστασίαν παριστάμενος· - ἱππόται Εὐρ. Φοιν. 1095· ὡς ἐπιτηρητικὸς χρησιμεύων Πολυβ. 8, 33, 6· ὅθ. ἐν γέν. νεαρός, ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς Πινδ. Ν. 4, 60· «πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 10· καὶ ὑμ. λέγεται οὕτως ὁ Ὀρέστης μετὰ τῆς παρασημ. «ὁ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐκδικητής» Αἰσχ. Χο. 853· ὅθ. καὶ ὁ εἷς τινος τὴν θέσιν καθιστάμενος, - βασιλεὺς = διάδοχος τοῦ θρόνου, - βασιλείας = τὸν θρόνον ἀντιπαραγγέλλων, ἀξιώσεις ἔχων ἐπ' αὐτοῦ Λουκ. ἀλεκτρ. 9· ὁ παρακαθήμενός τινι πρὸς ἔνεδραν, ὁ φρουρὸς Καλλ. Δηλ. 125· «τῶν καιρῶν» = ὁ τὴν ἁρμοδίαν περίστασιν καιροφυλακτῶν Πολυβ. 3, 12, 6· - βίου = ὁ παραδοκῶν τὸν θάνατον τῶν ἄλλων Μεν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 83, 5· π. Ἱπποκρ. τὸ ἔφεδρον = ὕδρα στερεὸ = ὅστοῦν τι ἐν ἡμῖν Ἡσύχ. insidens.

Ἐφ-ἑζομαι· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἐφ-ἑζω (ἕζω)· κάθημαι ἐπί τινος ἢ πλησίον τινός, ἐνερ. μόν. ἀόρ. ἀπαρ. ἐφέσσαι = ἀποβιβάσαι εἰς τὴν ξηρὰν Ὀδ. ν, 274. Μέσ. ἐφεζόμενος, ἐφίζετο μὲ σημ. ἀόρ. ἐν χρήσ. ἐφέζεσθαι Ὀδ. ὃ, 509· ἐφίζετο Ἀνθ. 15, 13· κάθημαι κάτω, πλησίον που· - δενδρέῳ Ἰλ. γ, 152· «πατρὸς ἐφίζετο γούνασι κούρη», φ, 506· - δίφρῳ Ὀδ. ὃ, 747· - δένδρεσι Ἀριστ. Ὄρν. 1066· - τινὸς Πινδ. Ν. 4, 67· - νηὸς Ἀπολ. Ῥ. 3, 1000· μετ' αἰτ. «τύχη δὲ σωτῆρ ναῦν ἐφέζετο» Αἰσχ. Ἀγ. 650· - βρέτας = ἐπὶ τῆς εἰκόνος, Εὐμ. 424· «πταναὶ Εὐρώτα ἐφεζόμεναι» Εὐρ. Ἑλ. 1492· ἀπτοίτ. = κάθημαι κάτω Ὀδ. ρ, 334· «- εἰς αὐλὴν» Ἀγαθ. 12 (5, 235)· καὶ ἀόρ. «ἐφισσάμενος ἐμὰ γούνασιν οἷσιν» = ἐπὶ τῶν γονάτων του καθεσθείς, π, 443, ὡς μέλ. «μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφίσσεσθαι φίλον υἱόν» Ἰλ. ε, 455· καὶ προστ. «ἔφισσαί με νηός» = πλησίον σου θές με εἰς τὸ πλοῖόν σου Ὀδ. ο, 277· «εἰς Ἀιδόην μ' ἐπὶ νηὸς ἕεσσατο» = «μ' ἔθεσε πλησίον του εἰς τὸ πλοῖόν του ἵνα πλεύσωμεν εἰς Ἀιδόην, ξ, 295, insideo· πρβλ. ἵφημαι.

Ἐφ-εῖην, ά. προσ. εὐκτ. ἐνερ. ἀορ. ά. τοῦ ἐφίημι· Ὅμ.

Ἐφειμένος, 3, μετχ. π. παρκ. τοῦ ἐφίημι.

Ἐφείμην, κ. ὑπερσ. τοῦ ἐφίημι.

Ἐφεῖναι, ἀπαρ. ἀορ. β', τοῦ ἐφίημι.

Ἐφ-εῖσα, ας, ε, ἀόρ. ά. (εἶσα ἀνωμλ.)· ἔθηκα, ἔβαλα, ἐπ. ἀντὶ ἔφεσσα· ἴδε τὸ προηγ.

Ἐφεισάμην, μ. ἀορ. ά. τοῦ φείδομαι.

Ἐφ-είω, ἐπ. ἀορ. β', ὑποτ. ἐνερ. τοῦ ἐφίημι ἀντὶ ἐφίω, ἐφιῶ Ὅμ.

Ἐφ-εκ-αι-δέκατος, 2· ἓν ὅλον περιέχων καὶ τοῦ ὅλου τὸ ἓν δέκατον ἕκτον, ἔτι 17|16 Πλουτ. π. γεν. ψυχ. ἐκ τοῦ Τιμ. 18, sesquisextuadecimus.

Ἐφ-εκτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπέχω μεγν. cohibendum.

Ἐφ-εκτικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ κρατῇ ὀπίσω, ἐμποδίζῃ· «- ἐφεκτικοὶ κοιλίας» = ἐμφραξιν ἐπιφέροντες Ἀθην. 2, 57· «οἱ ἐφεκτικοὶ» ἐλέγοντο οἱ Σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευον εἰς κανὲν φαινόμενον, ἢ δὲν ἐδογμάτιζον, οὐδὲ ἔλεγόν τι περὶ αὐτῶν μετὰ βεβαιότητος, ἀλλ' ἐκράτουν τὴν γνώμην των ὀπίσω (ἴδ' ἐποχή) Σ. Ἐμπ. κ. ἠθ 152· «ἡ σκεπτικὴ ἀγωγὴ καλεῖται καὶ ἐφεκτικὴ ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν ζήτησιν περὶ τὸν σκεπτόμενον γινομένου πάθους», ὡς «καὶ ἀπορητικοὶ» καλοῦνται, Πυρρ. 1, 7· πρβλ. ἐπέχω.

Ἐφ-εκτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. διστακτικῶς Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1, 7. dubitanter.

Ἐφ-εκτός, 3· κρατούμενος ὀπίσω, ἐμποδιζόμενος· «τὰ ἐφεκτὰ» ἐλέγοντο π. τοῖς Σκεπτικοῖς τὰ πράγματα περὶ τῶν ὁποίων δὲν δογματίζει τις, δὲν φανερώνει ὡρισμένως τὴν γνώμην του, ἀλλ' ἐπέχει Σ. Ἐμπ. 3, 55.

Ἐφ-εκτός, 2· ὁ περιέχων ὅλον τι καὶ τὸ ἕκτον ἀκόμη αὐτοῦ μέρος, ἤτοι 7|6· «τόκος ἕκτος» = τὸ κεφάλαιον μετὰ τοῦ ἑκτου μέρους αὐτοῦ Δημ. 24, 24· «ὁ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφαλαίου» (10 2|3 0|0) Ἁρποκρ.

Ἐφ-ελγύνω· ἀλγύνω Ἡσυχ.

Ἐφέλης, ὁ· ἴδ' Ἐφιάλτης.

Ἐφ-ελίσσω· συστρέφω, περιστρέφω. Μέσ. «ἐπελίσσεται οὐρὴν» = ὀπισθεν περιστρέφει τὴν οὐρὰν του Νικ. θηρ. 220· ἐπίλικτο Παυσ. 4, 26, 8.

Ἐφ-ελκίς, ίδος, ἡ· ἡ ἐπὶ πληγῆς τινος γινομένη ἐπιδερμὶς, πέτσα Πολυβ. 4, 190.

Ἐφ-ελκόομαι· πρίσκομαι· «οἱ πυρετοὶ, ἐν οἷσιν ἐφιλκοῦται γέλιξ» Ἱπποκρ. 1201, ulcero.

Ἐφ-ελκόω· τοῦ προηγ. ἐνεργ. ἄχρ.

Ἐφ-ελκτικός, 3· εἰς τὸ ἐφέλκειν ἐπιτήδειος· «τὸ ἐφελκτικὸν καὶ ἡδὺ» Εὐστ. Ὀδ. ξ, 392, attractorius.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐφ-έλκυσις, ἡ· τῷ ἑπομ. «ἡ τοῦδε ἐπέκτασις ἢ ἐφέλκυσις (εἰς τὸ λόχνοδε)» Κραμ. Ἀν. 1, 263, 4.

Ἐφ-ελκυσμός, ὁ· τὸ σύρειν τι κατόπιν· «ἐπὶ δὲ τοῦ κε παραπληρωματικοῦ καὶ τῶν εἰς θεν ἐπιρρημάτων ἐκθηλύτερος ὁ τοιοῦτος ἐφελκυσμὸς» Εὐστ. Ἰλ. σ. 52, 24, attractio.

Ἐφ-ελκυστής, ὁ· Ἕλκων τι πρὸς ἑαυτὸν ἢ κατόπιν του ἀρ. λέξ. attractor.

Ἐφ-ελκυστικός, 3 εἰς τὸ ἐφελκύειν, ἐπισύρειν ἐπιτήδειος· - ψυχᾶς Ἱππόδ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 43, 93· κατόπιν συρόμενος, ἑλκυόμενος, «- ἐφελκυστικόν», γραμμ. attrahens.

Ἐφ-ελκύω· τῷ ἑπομ. ἴδ· ἑλκύω, attraho.

Ἐφ-έλκω (ἕλκω), ἰων. ἐπέλκω· σύρω τι πρός τι, ἢ ὄπισθέν τινος· «ναῦς δ' ὡς ἐφέλξω» Εὐρ. Κυκλ. 151· «ἥλιος ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος», Ἴων 1149· ὀπισθέν μου τραθῶ, ὡς «ἑκτοῦ βραχίονος τὸν ἵππον» Ἡρ. 5, 12· - οὐρά, 3, 113· «καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μύκωνα» Θουκ. 4, 26· «κατὰ τὰς πρύμνας τῶν λέμβων ἐφέλκειν διενοοῦντο τοὺς ἵππους νέοντας» Πολυβ. 3, 43, 4· «τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ πρόσθια» Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. 8, 24· μτφ. «ὁ χρυσὸς φρενῶν βροτοὺς ἐξάγεται δόνασιν ἄδικον ἐφέλκων» Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 777· - ξυμφοράς, Μηδ. 552· - αἰσθησιν Πλατ. Φιλ. 95· «μηδὲ τούτῳ ἐφέλκεσθε» = μηδὲ μὲ τοῦτο ἐξαπατᾶσθε Θουκ. 1, 42· Συνηθιστ. μέσ. - ἔγχος = σύρω μεθ' ἑαυτοῦ τὴν εἰς τὸ σῶμά μου ἐμπεπηγμένην λόγχην Ἰλ. ν, 597· «ἡμᾶς ἐφελκόμενοι» Πλατ. Κρατ. 439· «- τὴν κλεῖν» = μεθ' ἑαυτοῦ λαμβάνω Λυσ. 1, 13· - τὴν θύραν Λουκ. Ἐρωτ. 16· ἐν γένι, σύρω πρός τι, κυρ. καὶ μτφ. «ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος» = σύρει πρὸς ἑαυτὸν ὁ σίδηρος τὸν ἄνδρα = τὸν ἐρεθίζει εἰς πόλεμον, εἰς τὴν φθορά του Ὀδ. π, 294· «ἐφέλκεται τὸ ὑγρόν» Τίμ. Λοκρ. 102· «πόλλ' ἐφέλκεται ψυχὴ κακὰ ξὺν αὐτῇ» = φέρει μεθ' ἑαυτῆς Εὐρ. Μηδ. 402· ἰδιαιτ. οὐμαι, «ταύμπαλιν οὐ βούλονται» Ξεν. Κυρ. 8, 4, 32· «- Μοῦσαν ὀνείαν» Θεοκρ. Ἐπ. 22, 4· «πόδες ἐφελκόμενοι» = ὡς χωλοί συρόμενοι, ἀδύνατοι, παραλυμένοι Ἰλ. ψ. 696· οὕτω συνάπτει ὁ Πλατ. «χωλαίνει καὶ ἐφέλκεται», νόμ. 7, 795· π. Ὑπ. «οἱ ἐφελκόμενοι» = οἱ ὑστεροῦντες τοῦ στρατεύματος, μένοντες ὀπίσω, 3, 105· «ἐφελκομένη καθυστεροῦσα ἐπικουρία», 9, 40, 2, attraho

Ἐφ-έλκωσις, ἡ· Ἕλκωσις, ἐκπύησις, σπάσιμον τοῦ Ἕλκους Ἱπποκρ. σ. 1194, exulceratio.

Ἐφ-έλξις, ἡ· ἐφελκυσμός Ἀριστοτ. π. ζ. ἀρχ. 8.

Ἐφ-ελπίζω· ἴδ· ἐπελπίζω.

Ἐφ-έμεν, ἐπ. ἀόρ. 6', τοῦ ἐφίημι = ἐφεῖναι

Ἐφ-ένυμι (ἴδ· ἔνυμι) καὶ π. ἐπιέννυμι (ὁ ἴδε)· ἐνδύω, μόν. μέσ. ἐνδύομαι, «ἐφεσσαμένη ὑπὲρ ὤμων» Ἀγαθ. 5 (5, 276)· «ἐφεσσάμενος βώλον» ἐπὶ θαπτομένων, 9 (7, 238).

Ἐφίξετον, 6'. δυϊκ. ὁριστ. τοῦ ἐπίχω.

Ἐφ-εξῆς, π. ἐφιξείης Ὀρφ. Ἀργ. 325, ἰων. ἐπεξῆς Ἡρ. κατὰ σειρὰν, κατὰ τάξιν, ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου Ἀριστ. βατρ. 915· «χωρεῖτ' ἐφιξῆς ὡς ἔταξεν ὁ ξένος» Εὐρ. Ἑλ. 1390· «ἵπ. ζῶντα» Ἡρ. 5, 18· «ἕκαστον ἐφ. ὀξυμι» Πλατ. Φαιδρ. 228· καὶ συχν. «ἐφεξῆς διελθεῖν» Ἰσοκ. 4, 26· «πάντες ἐφεξῆς» = πάντες ἀνεξαιρέτως Ξεν. οἰκ. 12, 10· «ἐφεξῆς καθιζόμενος» = εὐθὺς κατόπιν παρακαθίζων Δημ. 21, 119· «τὰ ἐφ. λεγόμενα» Πλατ. σοφ. 261· «τὸ ἐφιξῆς» = τὸ ἀκόλουθον, Φαιδρ. 239· ἡ τάξις Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 1, 6· «ἡ ἐφ. γωνία» = ἡ παρακειμένη Εὐκλείδ. μετὰ γεν. «τῆς ἀμβλυτάτης ἐφ. γεγονυῖα» Πλατ. Τίμ. 55· μετὰ δοτ. «ἐφ. τούτοις πειρώμεθα λέγειν», Φιλ. 34· καὶ ἐπὶ χρόνου = μετέπειτα, «τρεῖς ἡμέρας ἐπεξῆς» Ἡρ. 2, 77.

Ἐφ-εξις, ἡ· 1) ἐμπόδισις, κώλυσις· 2) = ἐπισχεσία Σχολ. Ἀριστ. σφ. 337, καὶ = πρόφασις, τραγ. retentio.

Ἐφ-έπομαι· ἴδ· ἐφέπω μέσ.

Ἐφ-επτα-και-δέκατος, 2· τὸ ὅλον περιέχων καὶ τὸ δέκατον ἑβδομον αὐτοῦ μέρος = (18|17) Πλουτ. π. ὑημ. ψυχ. τ. 18.

Ἐφ-έπω (ἕπω), παρατ. ἐφεῖπον, ἐπ. ἔφεπον καὶ ἐφέπεσκον, μέλ. ἐφέψω Ἰλ. φ, 588, ἀόρ. ἐπέσπον, ἀπρ. ἐπισπεῖν, μετχ. ἐπισπών (ἐφεψάσθω π. Θεοκρ. μετετράπη εἰς ἐφαψάσθω Θεοκρ. 9, 2)· πηγαίνω κατόπιν τινός, καταδιώκω, στενοχωρῶ· «ὡς τοὺς Ἀτρείδης ἕψεπε αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον» Ἰλ. λ, 177· «ἢ καὶ μαιμώων ἕψεπ' ἔγχεϊ», ο, 742· «ἄγρην ἐφέπεσκον» = ἐπηγαίναν πρὸς τὴν ἄγραν = ἦσαν μεγάλως τοῦ κυνηγίου φίλοι Ὀδ. μ, 330· ὀθ. παρακολουθῶ στενοχωρῶ, προσβάλλω· «τόσους δ' ἀνθρώπους ἐφέπειν καὶ πᾶσι μάχεσθαι» Ἰλ. υ, 357· ἐμπροσθεν ἐλαύνω, καταδιώκω· - ἵππους, ω, 326· «Πατρόκλῳ ἕψεπε ἵππους» = ἐδίωκε τοὺς ἵππους, τὴν ἅμαξαν ἐμπρὸς κατὰ τοῦ Πατρόκλου, π, 732· - ἔγχος = τὸ ἀκόντιον ἐκαφενδονίζω πρός τινα Πινδ. Π. 6, 33· «- κορυφὰς ὀρέων» ἐπὶ κυνηγοῦ ἀναβαίνοντος τῶν ὀρέων τὰς κορυφὰς πρὸς θήραν Ὀδ. ι, 121· - πεδίον = διατρέχω Ἰλ. λ, 496· «- γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης» Ἡσ. Θε. 365· - ὄρος Πινδ. Π. 1, 30· καὶ π. - νῆσαν Ἀπολ. Ῥ. 2, 384· μτφ. ἐπάγγελμά τι μετέρχομαι, ἐξασκῶ αὐτὸ μετὰ ζήλου· «- δαμίνης στόμα» = μάχομαι, ἀγωνίζομαι εἰς τὴν πρώτην τάξιν, καὶ ταύτην διερχόμενος παρακινῶ τοὺς στρατιώτας νὰ μάχωνται ἀνδρείως Ἰλ. υ, 359· καὶ ἐν τμήσει, «ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἕποιεν» Ὀδ. ξ, 195· «πόλεμον Ἄρης ἐφέπει» Σιμωνδ. 40 (7, 296)· οὕτω καὶ συμποσίας Πινδ. Π. 4, 294· - ὕσια Ἀριστ. Θεσμ. 675· «τερπωλὰς καὶ θαλίας» Ἀρχιλ. π. Πλουτ. πῶς δεῖ ἀκ. 11· ὁμ. - θήβαις Αἰσχ. Περ. 38· «Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπίσπε δυσφρόνως», 544· «πολλὰ ἐπέπουσι» Ἡρ. 7, 8· ἀλλὰ τὸ παραιθασίας = κολάζειν Ἡσ. Θε. 220· ἴδ. «πότμον ἐπισπεῖν» = ἐπιταχύνειν τὸν θάνατον, ἐπισύρειν εἰς ἑαυτὸν τὸν ἴδιον θάνατον, τὸ mortem obire = ἐκπληρῶσαι τὴν ἰδίαν τύχην συχν. π. Ὅμ. ἔτι «θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν, θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν» καὶ ὅμ. «κακὸν αἶσαν, ὀλέθριον ἦμαρ, μόρσιμον ἦμαρ ἐπισπεῖν» Ὀδ. γ, 134, Ἰλ. τ, 294· «αἰὼν ἕψεπε μόρσιμος» Πινδ. Ὀ. 2, 10· ἀκολουθεῖν, ζηλοῦν, ἁμιλλᾶσθαι, «δίκαν Φιλοκτήταο», Π. 1, 50· Μέσ. ἕπεσθαι, - τινί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἴλ. ν, 495· «- ποσίν τινι» = μὲ τοὺς πόδας δύνασθαι ἀκολουθεῖν, ξ, 521· ἐπίσποντο Πινδ. Π. 4, 133· καὶ πεζ. Ἴδε καὶ ἐπόμ. Ἔτι δ' ἐν ἐχθρ. σημ. καταδιώκειν· καὶ μτφ. «εἰ μὴ οἱ τύχη ἐπίσποιτο» = ἐὰν μὴ συνοδεύσῃ αὐτὸν ἡ τύχη Ἴδε 1, 32· πρβλ. «ᾧ χάρις ἑφέσπετο» Ἀριστ. σφ. 1278· «μόγις μέν πως ἑφέπομαι» Πλατ. νόμ. 1, 644· «ἀδυνατήσασα ἐπισπέσθαι», Φαιδρ. 248· εὐπιθὴς εἶμι, «θεοῦ ὁμφῇ» Ὀδ. γ, 215· «ἐπισπόμενοι μένει σφῷ» = ἀκολουθοῦντες τὸ πάθος των, ὑπὸ τούτου ὑδηγούμενοι, ξ, 262· «βουλῇ πατρὸς» Αἰσχ. Εὐμ. 590· «γνῶμαι, αἷς ἕγωγ' ἑφέψομαι» Σοφ. Ἀντ. 632· «τῷ δικαίῳ», Ἡλ. 1026· «ὅ τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπόμενος» Θουκ. 3, 43· πρβλ. καὶ ἑφίσπομαι, persequor.

Ἐφ-έργω· κωλύω, κατακρατῶ Πιν. Ἰσθμ. 1, 83, α. 223, coerceo.

Ἐφ-ερμήνευμα, τό· τῷ ἑπομ. μτγν.

Ἐφ-ερμήνευσις, ἡ· διασάφησις, ἐπεξήγησις μτγν. interpretatio.

Ἐφ-ερμηνευτικός, 3· χρησιμεύων εἰς διασάφησιν, ἐπεξήγησιν Σχολ. Θεοκρ. 2, 48, explicans.

Ἐφ-ερμηνεύω· περαιτέρω διασαφηνίζω μτγν.

Ἐφ-ερπύζω (ἑρπύζω)· τῷ ἑπομ. Ἀντ. Σιδ. 38 (9, 231) καὶ ἄλ. μτγν. π. ἀόρ. «ἑφερπύσαν ἐπί τινα» Ἀριστ. πλ. 675· τὸ ἑφερπύσας Θεοκρ. 22, 15 εἶνε παράδοξον διὰ τὸ μακρὸν υ, τούτου ἕνεκα ἐτράπησαν εἰς ἐφερποίσας, adrepo.

Ἐφ-έρπω (ἴδ' ἕρπω)· καυλοσύρομαι πρός τι, ἐν γέν. πηγαίνω που ἕρπων· «χρόνος ἑφέρπων» Πινδ. Ὀ. 6, 97· ἰδ. ἐπὶ κακῶν πραγμάτων, «νόσος ἑφερπέτω» Αἰσχ. Εὐμ. 903· «ἑφέρψει κότος», 477· -μῆνις, 304· «σκοτία δ' ἐπ' ἄσασι νὺξ ἑφέρπει» Εὐρ. Ἀλκ. 399, arrepo.

Ἐφ-ες, προστ. ἀόρ. 6. τοῦ ἐφίημι Ἴλ.

Ἐφεσία, τά· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ.

Ἐφεσία, ἡ· 1) ἐπών. Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ αὐτῆς Στραβ. 2) γυν. ὀν. Ἐπιγρ.

Ἐφ-έσιμος, 2· εἰς Ἔφεσιν ἀνήκων· - γνῶσις = ἀπόφασις καθ' ἣν γίνεται εἰς ἄλλο δικαστήριον καταφυγὴ τοῦ καταδικασθέντος Δημ. 7, 9· - δίκη Λουκ. εἰκον. 15· - κρίσις Πολυδ.

Ἐφέστιος· (ἴδ' Ἔφεσος.

Ἔφ-εσις, ἡ· 1) τὸ ῥίπτειν τι = ἐπί τι, «ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις» Πλατ. νόμ. 4, 717· 2) τὸ ἐπιθυμεῖν, σπουδάζειν πρὸς ἀπόκτησίν τινος (ἐκ τοῦ μέσ. ἑφίεμαι), Πλατ. ὁρισμ. 413· «ἡ βούλησις ἔφεσις μετὰ λόγου ὀρθοῦ τοῦ τέλους» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 5, 7· -λύπης, ῥητ. 3, 4· ὁ Πλουτ. συχν. ὅστις συνάπτει «ἐφέσεις καὶ διώξεις» = κλίσεις καὶ προσπάθειαι, π. ἀταρ. ψυχ. 7· 3) ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ = «ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγὴ» Ἀρποκρ. «οὐκ ἂν ἔδωκατε τὴν εἰς ὑμᾶς ἔφεσιν» Δημ. 57, 6· «ἔφεσιν ἀγωνίζεσθαι» Λουκ. Προμ. 4, appellatio.

Ἔφεσος, ἡ· μία τῶν ἐπισημ. ἀρχ. πόλ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μητρόπολις τῆς Ἰωνίας, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΰστρου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ εὐρύχωρος αὐτῆς λιμήν· τὸ πάλαι ἀπετέλει αὐτὴ μίαν τῶν ἐμπορικωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας καὶ ἦν πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἔνθα συνέρχονται πᾶσαι τῆς Ἀσίας αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἵνα πανηγυρίσωσιν ἐτησίως μὲ ἀγῶνας πανδήμους τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης. Τὸ ἐν τῷ ναῷ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ἦν ἐξ ἐβένου κολοσσιαίου μεγέθους, παριστῶν αὐτὴν ἔχουσαν ἐφ' ὅλου τοῦ σώματός της μαστοὺς Ἴδε. Κατηδαφίσθη δ' ὁ περίφημος οὗτος ναὸς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τῷ 262 μ. Χ. ταυτὸν χωρίον Ἀγιαζολοὺκ· ὅθ. Ἐφέσιος, 3 = τῆς Ἐφέσου ἢ εἰς τὴν Ἔφεσον ἀνήκων Ἴδε. καὶ Ἐφεσία ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔφεσον χώρα, κάτ. Ἐφέσιοι Ξεν. Ἑλλ. ἐκαλεῖτο δ' ἔτι ἡ Ἔφεσος καὶ Σμύρνα Στραβ. καὶ Ἀρσινόη, Ὀρτυγία, Πτελέα, Τραχεῖα καὶ Σαμύρνα Στ. Βυζ. ἔτι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν ἐθεωρεῖτο ἱερὰ Ξεν. ἢ ὡς «μεγάλη πόλις Ἰοχειαίρης» Δ. Περ. ὁ δὲ ναὸς ἐκαλεῖτο «τὸ Ἐφέσιον» Στράβ. «τὸ ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτεμίσιον» Δ. Κάσ. ἢ τὸ τῆς Ἐφεσίας (ὅηλ. ἱερὸν) Παυσ. «ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναός» Ἀθην. «τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν» Ἀχιλ. Τατ. ἡ δὲ Ἄρτεμις αὐτὴ «Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων» Ν. Δ. «ἡ Ἐφεσία Ἄρτεμις» Στραβ. «ἡ Ἐφεσία θεός» Παυσ. καὶ ἁπλῶς ἡ Ἐφεσία Παυσ. οἱ κάτ. «οἱ περὶ τὴν Ἔφεσον» Πλατ. ἡ πόλις αὐτὴ «ἡ Ἐφεσίων πόλις» Ἀθην. Ἔτι δ' Ἐφέσιοι ἐκαλοῦντο καὶ φυλή τις ἐν Ἐφέσῳ Στ. Βυζ. ἅπαντα δ' ἐν Ἐπιγρ. καὶ Ἐφέσειος, 3, προσέτι Ἐφεσεὺς Στ. Βυζ. Ἐφεσίτης Ἐτ. Μ. ὡς ἐπίθ. εἶνε «Ἐφέσιος ἀνήρ» Ἴδε. «ἄνδρες Ἐφέσιοι» Ν. Δ. Ἔτι «ὁ Ἐφέσιος» (ὅηλ. οἶνος) Στραβ. «Ἐφέσια γράμματα» καὶ Ἐφεσῖνα Ἀθην.) = αἰνιγματώδεις τινὲς λέξεις, αἵτινες ἦσαν ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτέμιδος ἐγγεγραμμέναι ὡς φυλακτήριον φερόμεναι καὶ θεωρούμεναι ὡς ἔχουσαι μαγικὴν δύναμιν Πλουτ. ἐλέγετο καὶ «μετὰ γραμμάτων Ἐφεσίων παλαίεις» Ἀποστολ. τὰ ῥητὰ ἐλέγοντο καὶ «ἐφέσια ἁλεξιφάρμακα» Ἐτ. Μ. Ἐφεσίνη = κώμη παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον ὑπὸ τῆς Ἐφέσου ἱδρυθεῖσα Ἡσύχ. κάτ. Ἐφεσιάτης· γ) ὄν. νήσου τινὸς ἐπὶ τοῦ Νείλου Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ. 4) μία τῶν Ἀμαζόνων, ἐξ ἧς φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἔφεσος Ἀρρ. 5) υἱὸς Καΰστρου Παυσ.

Ἐφ-εσπερτία, ἡ· ἡ τῆς ἑσπέρας Σαυΐδ. ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἐφ-εσπερεῦσαι· τὸ ἑσπέρας προσαγρυπνῆσαι Πολυδ. 1, 71.

Ἐφ-εσπερεύεσθαι· ἑσπέρας ἐγρηγορέναι Ἡσύχ.

Ἐφ-έσπερος, ὁ· ὀυτικός· - χῶρος Σοφ. Οἰ. Κ. 1062, vespertinus.

Ἐφ-έσπομαι, π. ἀντὶ ἑφίπομαι Νον. Δ. 16.

Ἐφ-έσσαι (ἴδ ἑφίζω), ἀπαρ. τοῦ ἑφεῖσα, ἀντὶ ἑφῆσαι Ὀδ. ν, 274.

Ἔφ-εσαι, προστ. ἀόρ. ά. τοῦ ἐφίημι Ὀδ ο, 277.

Ἐφ-έσσομαι, π. μ. μέλ. τοῦ ἐφίημι Ἴλ. ι, 455.

Ἐφίστακα, δωρ. ἀντὶ ἑφέστηκα, ἐνερ. παρκ. ὁριστ. τοῦ ἐφίστημι.

Ἐφ-εστιάδαι, ὧν, οἱ· κῶμαι ὧν. Πλατ. ἐπ. 14.

Ἐφέστιος, ὁ· 1) ἐπών. Διὸς Σοφ. ἐν γέν.·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεοὶ Στοβ. 67, 24· 2) Ἀθηναῖός τις ἐκ Πρασπάλτων Ἐφημ. ἀρχ.

Ἐφ-έστιος, ἰων. ἐπίστιος (ἑστία)· ὁ ἐπὶ τῆς ἑστίας, εἰς τὴν ἑστίαν· «ἐφέστιοι ὅσσοι βασιν» Ἰλ. δ, 125· «εἶτα τόνδ' ἐφέστιον πῆξαι - σκῆπτρον» Σοφ. Ἠλ. 411· «ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι» = ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ βωμοῦ, Οἱ. Κ. 32· «θύματα ἐφέστια» Αἰσχ. Ἀγ. 1283· - μίασμα, Εὐμ. 162· «ἐφέστιον σέλας» Σοφ. Τρ. 684, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. «τὸ κατ' οἶκον πῦρ», ἀντίθ. τῷ «φεγγὸς ἡλίου» καὶ τῷ «ἕρκος ἱερὸν», ὅπου δὲν πρέπει νὰ νοηθῇ καθ' Ἑρμαιν. τὸ διὰ τοῦ παραθύρου εἰσιὸν φῶς· «ἀναλολύξατε δόμοι ἐφεστίοις ἁλαλαῖς», περὶ τὴν ἑστίαν ἢ τὸν βωμὸν Τρ. 205· ἴδ. ἐπὶ τοῦ ἱκετεύοντος ὅστις ἐπὶ τῆς ἑστίας ἐκάθιζεν, «ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἦγαγε δαίμων» Ὀδ. η, 248· «δόμων ἐφεστ. ἐμῶν» = ἱκέτην ἐν τῷ οἴκῳ, τῷ ναῷ μου Αἰσχ. Εὐμ. 547· «οὗτοι καθῆσθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν», ἐκ. 360 ἔτι καὶ ὡς φίλος (ξένος) εἰσερχόμενος Σοφ. Τρ. 261· «Ζεὺς ἐφέστιος» = προστάτης τοῦ οἴκου Σοφ. Αἴ. 487· καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ τῶν θεῶν τῶν προστατευόντων τὴν οἰκίαν, οἵτινες ἵσταντο ἐπὶ τῆς ἑστίας Ἡρ. 1, 44, Lares, Penates· - ἕδρυμα Πλατ. νόμ. 11, 931· εἰς τὴν ἰδίαν ἑστίαν, οἶκοι, «ἀπολέσθαι ἐφ » Ὀδ. γ, 234· «ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφ.» = ἐπανῆλθε ζωντανὸς εἰς τὴν πατρίδα, ψ, 55· 60. «πάνοι δόμων ἐφέστιοι» Αἰσχ. Ἑπτ. 838· «δόμοι ἐφ.» = ἡ ἐν τῇ πατρίδι οἰκία, 73· «ἔναιε πηγῆσιν ἐφέστιος Ἀσώποιο» ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Ἀσωποῦ Ἀπολ. Ῥ. 1, 117· «σαῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν», 3, 1117· «τὸ ἐφέστιον», καὶ «τὰ ἐφέστια» = ὁ τόπος, ἡ πατρὶς Δ. Ἀλ. 1, 24, lararium. domicilium.

Ἐφέστρα, ἡ· τὸ ἐσπερινὸν δίκτυον Ἡσύχ.

Ἐφ-εστρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἑπομ. Λουκ. π. μισθ. συν. 37· κατὰ Σχολ. = κεκρύφαλος, umbella, amiculim.

Ἐφ-εστρίς, ἴδος (ἔννυμι), ἡ· ἐπανωφόρεμα οὐ μόν. τῶν ἀνδρῶν Πλουτ. Λουκουλ. 28, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν Ἠλιοδ. - πάγχρυσος Ἀγαθ. 61 (9, 153)· ὁ Ξεν. παρομοιάζει μὲ αὐτὸ τοὺς ὀροφοὺς τῆς οἰκίας, συμπ. 4, 38 π. τοῖς μτγν. καὶ τὸ ἐφίππιον· πρβλ. Πιερσ. εἰς Μοῖρ. σ. 139, amiculum.

Ἐφ-έται, (ἐφίημι), οἱ· ἄρχοντες Αἰσχ. Περ. 79, duces· ἐν Ἀθήναις ἀρχή τις αἱρετὴ δικαστῶν οἵτινες κατὰ τοῦ Σόλωνος τὴν διάταξιν ἐν Παλλαδίῳ, Δελφινίῳ, Πρυτανείῳ καὶ Φραεττοῖ ἀπεφάσιζον κρίνοντες θανατικὰς καὶ περὶ φόνων δίκας· «τοῖς ἐφέταις δεῖ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν» Πλουτ. Σολ. 19· π. Εὐστ. «κρίσιν αὐτοὺς ὑποσχεῖν ἐπὶ πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσούτων Ἀργείων· οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως» ἐκ τοῦ Κλειταδήμου περὶ Ἀγαμέμνονος καὶ Δημοφῶντος, ἰριζόντων περὶ Παλλαδίου Ὀδ. σ. 1419, 58.

Ἐφ-έτειος· ἐπίτειος.

Ἐφ-ετέος· ἐπιτρεπτέος Ἰωσ. 167, 59, permittendus.

Ἐφ-έτης, ὁ· ἐν. ἀριθ. τοῦ ἐφέται (ὃ ἴδε), dux.

Ἐφ-ετήσιος, 2· ἴδ' ἔτος Β. Ἀν. σ. 2165.

Ἐφ-ετικός, 3· ἐφιέμενος, ἐπιθυμῶν· - ῥήματα γραμ. verba desiderativa.

Ἐφ-ετίνδα, ἐπίρ. παραλειπομένου τοῦ παίζειν, εἶδος παιγνιδίου, «ὅταν ἄλλῳ προϐείξαντες τὴν σφαῖραν ἄλλῳ ἀφῶσιν» ἢ ὀρθότ. ἐφῶσιν (κατὰ δὲ Ἡσύχ. «ἀλλαχῆ βάλλωσι») Φωτ. λεξ. ὁ μὲν Πολυδ. παράγει τὴν λέξ. παρὰ τὸ φεναξίζειν, θ, 117· ἐν ᾧ ὀρθότ. εἶνε παρὰ τὸ ἐφεῖναι· ἐν δ' Ἐτ. Μ. ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἐρατῖνος «ἀνέπλασε παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γενομένας ἐφέσεις· παρὰ οὖν τὴν ἔφεσιν ἐφετίνδα παιδιὰν κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς τ· καὶ γὰρ ἐφέτης λέγεται ὁ πέμπων τὴν ἔφεσιν», δι' οὗ θέλει νὰ παραστήσῃ κωμικῶς τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων τὴν ἀϐεϐαιότητα, ἐξ ὧν ἠνίττοντο μὲν τὸ ἓν μέρος, τοῦ ἑτέρου δὲ καθήπτοντο

Ἐφετίς, ἴδος, ἡ· παιδίσκη, διάκονος Ἡσύχ. (ἀντὶ ἐπέτις ὃ ἴδε), ancilla.

Ἐφετμέω· προστάσσω μτγν. jubeo.

Ἐφετμή (ἐφίημι)· κέλευσις, παραγγελία, διαταγή, παραίνεσις ἰδ. τῶν θεῶν καὶ γονέων· - μητρὸς Ἰλ. σ, 216· «ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Φοίϐου Ἀπόλλωνος», ε, 508· - θεῶν Πινδ. Π. 2, 21· «Ἡρακλέους ἐφετμὰς κραίνων», Ὀ. 3, 11, καὶ συχν. πάντοτε πλ. «θεοῦ σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους» Αἰσχ. Χο. 298· ἀλλὰ καὶ «θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμῶν παιδὸς ἑοῦ» Ἰλ. α, 495, ὁμ. Πινδ. «Μοίρας πρασσούσας ἔσπεσθαι κλυταῖς ἀνδρὸς φίλου ἐφετμαῖς» = ν' ἀκολουθήσωσι τὴν ἱκεσίαν, δέησιν τοῦ φίλου, Ἰ. 5, 18, mandatum, jussum.

Ἐφ-ετός, 3 (ἐφίημι)· ἐπιθυμητός Ἀριστοτ. φυσ. ἀκρ. 1, 9· «τοῦ πρώτου ἱραστοῦ καὶ ἐφετοῦ καὶ τελείου» Πλουτ. π. Ἴσ. καὶ Ὀσίρ. 57· καὶ «τὸ ἐφετὸν καὶ τὸ αἱρετόν» οὐ δυν' ἠδ. ζ, κατ' Ἐπίκουρ. 8· ἐπίρ. ἐφετῶς μτγν. expetendus.

Ἐφ-έτος· ἐφ' ἔτος, τοῦτο τὸ ἔτος Β. Ἀν. 2, 165, hornum· ἴδ' ἔπετος.

Ἐφ-ετῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐφετός, ὃ ἴδε.

Ἐφ-ευάζω· ἐπευάζω, ἀλαλάζω Πλουτ. Μαρκ. 22, ἔνθα ὁ Κορ. εἰκάζ. εὐάζω.

Ἐφ-εύρεμα, τό· ἐφεύρημα Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 922, inventum.

Ἐφ-εύρεσις· προσέτι εὕρεσις, ἐπινόησίς τινος Β. Ἀν. 773, inventio.

Ἐφ-ευρετής, ὁ· ὁ εὑρίσκων τι ἀκόμη, ἐπινοῶν· - χορείας = ὁ Βάκχος Ἀνακρ. 36, 3· «μηχανικὸς καὶ ἐφ.» Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1499, inventor, excogitator.

Ἐφ-ευρετικός, 3· εἰς τὸ ἐφευρίσκειν ἁρμόδιος Σχολ. Ὀδ. α, 389.

Ἐφ-εύρημα, τό· τὸ ἐπὶ πλέον εὑρεθέν, ἐπινοηθὲν Β. Ἀν. 850· πρβλ. ἐφεύρεμα Λουκιαν. Φρυν. σ. 446, inventum.

Ἐφ-εύρησις, ἡ· ἐφεύρεσις Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1160, inventio.

Ἐφ-ευρίσκω· 1) εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω τι· «δαινυμένους δ' ἄρα πάντας ἐφεύρομεν» Ὀδ. κ, 452· «καὶ τήν γ' ἀλλόθυσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἰστὸν» = ἐλάϐομεν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπιτύχαμεν ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ, ω, 145· «ὃ ἐφεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρητ' ἐνθάδ' ἐκδεδλημένον» Σοφ. Οἰ. Κ. 1259· «ἐφεῦρέ σ' ἄκουσ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος» = σὲ ἀνεκάλυψε, Οἰ. τ. 1213· «οἳ πολλάκις μ' ἐφεῦρον ὥρμα κλέπτουσαν» Εὐρ. Τρ. 957· «ὅσους κακοὺς ἐφεῦρον», Ἡρακλ. μ. 969· παθ. «ἐφεύρημαι κακὸς» Σοφ. Οἰ. τ. 1421· «ὅρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά» = δεικνύεσαι πράττων κακά, Οἰ. τ. 942· «μὴ φευρεθῇς ἄνους», Ἀντ. 281· «ἐφευρέθης ἦσαν φρονοῦσα» Ἀντ. 312· «μὴ οὕτω ἐπευρεθῇ πρήσσων» Ἡρ. 9, 109· 2) προσεπινοῶ, «οὔτε τιν' ἄλλην μῆτιν ἐφευρίσκω» Ὀδ. τ, 157, ὅπου νῦν ἀναγινώσκεται ἐῦ· εὑρίσκω· «χορδαῖς ἑπτὰ ταῖς ἀρχαίαις τέσσαρας χορδὰς» Παυσ. 3, 12· «ὅσα δ' ἂν ἐφευρίσκῃ τὰ τέλη» Ξεν. π. προσοδ. 4, 40· ἐν γέν. ἐπινοῶ - τέχνην Πινδ. Π. 12, 7· «σοφῶς δ' ἐφεῦρες ὥστε μὴ θανεῖν ποτε» Εὐρ. Ἄλκ. 699· - ὀρχήσεις Λουκ. ὀρχ. 22· μέσ. «ὀρθόδουλον μῆτιν ἐφευρόμενοι» = εὑρὼν γνώμην ὀρθῶς βουλευομένην Πινδ. Π. 4, 262.

Ἐφ-ευρο-κλέψ, ὁ, ἐσφ. ἀντὶ ἀλευρόκλεψ Κρ. Ἀν. 2, 97 εἰκασ. Λοβεκ. παραλ. 192.

Ἐφ-εύω· φλογίζω, ψήνω· - μύκητας Νικ. ἐν Ἀθην. 2, 61, ἐσφ. ἀφεύω.

Ἐφ-ηβάομαι· χλευάζω, περιγελῶ· «τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες» Ὀδ. τ, 370.

Ἐφ-ήβω· ἐκναμαγειρεύω Ἀθην. 14, 656 «ἐφέψεται ὕδωρ» = χοχλάζει, ἀναβράζει Παλλαδ. π. πυρετ. σ. 40, recoquo.

Ἐφ-εώρων, ἰων. παρατ. τοῦ ἐφοράω.

Ἐφ-ήβαιον, τό· ἡ περὶ τὴν αἰδῶ χώρα, αἱ τῆς αἰδοῦς τρίχες· πρβλ. ἐπίσειον λεξ. ἰατρ. Πολυδ. 2, 170· - γυναικεῖα Ἡρακλειδ. ἐν Ἀθην. 14, 647, pubes.

Ἐφ-ήβαιος, 2· νεανικός· - ἡλικία Ἀντ. Σιδ. 73 (7, 427), ἴσ. ὀρθότ. ἐφ' ἡβείῃ.

Ἐφ-ηβ-αρχέω· εἰμὶ ἐφήβαρχος Ἐπιγρ. π. Λήκ 1, 318.

Ἐφ-ήβ-αρχος, 2· ἐπιστάτης τῶν Ἐφήβων (τῶ' ἔφηβος) Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 1, 34.

Ἐφ-ηβάω, ἰων. ἐπηβάω· αὐξάνω, γίνομαι ἔφηβος, «οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω» = οὔτε εἰς τὴν παιδικήν, οὔτε εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν Αἰσχ. Ἑπτ. 637· «ἐς ὃ ἐπήβησαν οἱ παῖδες» Ἡρ. 6, 83· καὶ μέσ. «ἀντὶ δὲ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι καὶ ἐφηβήσονται καὶ ἐπιγενήσονται» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 12, pubesco.

Ἐφ-ηβεία, ἡ· ἡλικία τοῦ ἐφήβου, νεανικὴ ἡλικία, «αὐδὴ ἐς ἐφηβείαν ἦλθε» Ἀντ. Σιδ. 110 (7, 467)· τῶ' ἐφηβία, pubescentia.

Ἐφ-ήβειον, τό· τόπος εἰς ἄσκησιν τῶν ἐφήβων· «γυμνάσια καὶ ἐφήβεια» Στραβ. 5, 4, 7, epheheum.

Ἐφ-ήβειος, 2· ἐφήβαιος· «ἐφηβείας ἀκμαῖς» Ἐπιγρ. ἀδ. 734 (148 κατ' εἰκασ. Δορβιλλ. ἐφηβείας), puber.

Ἐφ-ηβεύω· εἰμὶ ἔφηβος, ἔφθασα εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν Ἀρτεμιδ. 1, 54· «τὸ ἐφηβεῦσον τῆς πόλεως» = οἱ ἔφηβοι Ἰλιαδ. 7, 8· ἔτι διατάσσω τῶν ἐφήβων τὰς ἀσκήσεις Παυσ. 7, 27, 5, pubesco.

Ἐφήβη, ἡ· κρόκη Πολυδ. 7, 30, ὅπου νῦν γρ. ἐφυφή.

Ἐφ-ηβία, ἡ· ἐφηβεία Ἀρτεμιδ. 1, 54, adolescentia.

Ἐφ-ήβια, τά· ἑορτὴ τῶν ἡβώντων Ἐτ. Μ

Ἐφη-βικός, 3· εἰς τὸν ἔφηβον ἀνήκων, εἰς τὸν νεανίαν· «εἵματα ἐφηβικά» = νεανικὰ ἐνδύματα Θεοφρ. 23, 56· τὸ ἐφηβικὸν = ἡβικὴ ἡλικία Λουκ. καταπλ. 3· ὁ τοῖς ἐφήβοις ἐν τῷ θεάτρῳ προσδιωρισμένος τόπος Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 795.

Ἐφ-ήβιον, τό· ἐφήβαιον.

Ἐφ-ηβος, ὁ, ὑωρ. ἔφαβος Θεοκρ. 23, 1· ὁ φθάσας τὴν ἥβην, τὴν νεανικὴν ἡλικίαν· ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτως ὁ φθάσας τὸ ιή, ἡδὲ κόρη τὸ ιδ' τῆς ἡλικίας ἔτος πρβλ. Ξεν. Κυρ. 1, 2, 8, καὶ ἄνωτ. ἐπιδιατίς· «εἰς τοὺς ἐφήβους εἰσελθεῖν, ἐξέρχεσθαι», 1, 5, 1· «εἰς ἐφήβους ἐγγραφῆναι» Πλατ. Ἀξιοχ. 366, ἐπειδὴ ἅμα φθάνοντες τὸ ιή ἔτος κατετάσσοντο εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν καὶ μετὰ προηγηθεῖσαν δοκιμασίαν ἐνεγράφοντο εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία πρβλ. Ἑρμην. σ. 123· τῶδ' «ἐξ ἐφήβων γίγνεσθαι» = ἐξέρχομαι, ὑπερβαίνω τὴν νεανικὴν ἡλικίαν Λουκ. Ζεὺς τραγ. 26· ὡς θηλ. μόν. ἀρ. λεξ. καὶ μτγν. π. Ἀθην. = εἶδος ποτηρίου, 11, 469· πρβλ. ἡβάω· π. Ἀντ. Σιδ. = βίψιμον βελῶν ἐν τῷ παιγνίῳ τῆς σκαποβολῆς 93 (7, 427), puber.

Ἐφ-ηβοσύνη, ἡ· νεανικὴ ἡλικία, καὶ κατάστασις ἐφήβου Θεοδωριδ. 3 (6, 282), pubertas.

Ἐφ-ηβότης, ἡ· τῷ προηγ. μτγν..

Ἔφηβος· Ἀθηναῖος, ξένος Πλουτάρχου Πλουτ.

Ἐφ-ηγεμονεύω· ὁδηγῶ Ὀππ. κυν. 2, 220.

Ἐφ-ηγέομαι· ὁδηγῶ τινα κατά τινος ὡς τιμῆσ. λογίζεται, «ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο» Ἰλ. 6, 687· - ἐν Ἀθήναις, = δεικνύω εἰς τοὺς ἄρχοντας κακοῦργόν τινα, ὥστε καθ' Ἁρποκρ. «ἐπάγει τὸν ἄρχοντα ἐπ' οἰκίαν οὗ τις τούτων (ἐφ' οὓς ἔστιν ἀπαγωγὴ) ἀποκρύπτεται» Δημ. 26, 9· «ἔρρωσαι καὶ σαυτῷ πιστεύεις; ἄπαγε (ἄπαγε ἄλλο τι δείξεως εἶδος τῶ' ἀνωτέρω)· ἀσθενέστερος εἶ, τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ· τοῦτο ποιήσουσιν ἐκεῖνοι· φοβῇ καὶ τοῦτο; γράφου», 22, 26, praesum.

Ἐφ-ήγησις, ἡ· ἡ δικανικὴ πρᾶξις τοῦ ἐφηγέομαι, καθ' ἣν ὁ διώκων δεικνύει ταῖς ἀρχούσι, τὸν τόπον ἔνθα εὑρίσκεται ὁ κακοῦργος ἵνα τὸν συλλάβωσιν ἀρ. λεξ.

Ἐφ-ήδομαι, ἀποθ. παθ. προσέτι εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι διά τι· - τινί Ἀριστοτ. 1, 12· ἰδ. (ὡς ἐπιχαίρει) χαίρω διὰ τὴν εὐτυχίαν ἄλλου· «οὐχ ἥ τις ἂν ὤετο ἐφήδοιθ' ὡς ἀντιπάλῳ» Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 20· «καὶ γὰρ εἰ δικαιά τις φήσει Ῥοδίους πεπονθέναι οὐκ ἐπιτήδειος ὁ καιρὸς ἐφησθῆναι» Δημ. 15, 21· «θηβαίοις ὑταιοῦν παθοῦσι», 18, 18· ἔτι δὲ «-ἐπί τινι» Ἰσοκ. καὶ μτγν. delector.

Ἐφ-ηδύνω· προσέτι κάμνω τι ἡδύ, νόστιμον, «εἰ ὄψον ἐστὶ τὸ τὴν τροφὴν ἐφηδῦνον» Πλουτ. συμπ. 4, 4, 3· καὶ μτφ. «ὥσπερ ἁλὶ τοῖς λόγοις ἐφηδύνουσι τὴν διατριβήν», π. ἀδολεσχ. 23, exhilaro.

Ἐφ-ήκω· προσέτι ἔρχομαι· «καιρὸν ἐφήκεις» = ἦλθες εἰς ἁρμόδιον, τὸν πρέποντα καιρόν Σοφ. Αἰ. 34· «ἐφῆκεν ἡμέρα» Θουκ. 8, 67· «ἐφή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξειν ἔμελλεν ἐσπέρα πυκτεύουσιν αὐτοῖς (κατὰ Βοιωτ. χειρογρ. ἐφέξειν)» Παυσ. 8,40,3· «ὅσον ἂν ἡ μόρα ἐφήκῃ» = ἐφ' ὅσον φθάνῃ Ξεν. Λακ. 12, 6.

Ἐφ-ήλατο, γ'. ἐν. μ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἐφάλλομαι.

Ἐφ-ηλιξ, ικος, 2· νεανικός, εἰς ἀκμαίαν φθάσας ἡλικίαν· «τὸ τᾶς νεώτατος ἐφήλικος ἄνθος» Ἀντιφ. 93 (7, 427)· κατ' Ἀριστ. «ὁ νέος ἐφῆλιξ», σφ. 1201.

Ἐφ-ηλις ἡ ἐφηλίς, ίδος, ἡ, πλ. καὶ αἱ ἐφῆλεις Διοσκ. ἰων. ἔπηλις· 1) (ἥλιος) κατ' ἀρ. λεξ. ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἔκκαυσις καὶ μελανία· ἔτι ἀρρώστημα καταμελαῖνον τὴν ἐπ' ἄκρου δέρματος ὄψιν Ἱατρ. ὡς «λειχήν, ἀλφός, ἔφηλις» ὁμοῦ τιθέμενα Ἱπποκρ. - ἀργινόεσσα Νικ. Θηρ. 333· 2) (ἦλος) στέγασμα σιδηροῦν κίστης Φίλων.

Ἐφ-ηλος, 2· ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὸ πρόσωπον, ἐφηλίδας πάσχων (ἴσ. τὸ τῆς συνηθ. φακιδιάρης) Αἰλ. Ἱ. Ζ. 15, 18 καὶ ἡλιοκαυμένος ἐξηγ. ἀρ. λεξ. κατὰ Σουΐδ. = καθηλωμένος, καρφωμένος.

Ἐφ-ηλότης, ἡ· ἐλάττωμα τῶν ὀφθαλμῶν, λευκὴ κηλὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, τὸ περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκὸν στίγμα, ἀσπράδι τοῦ ματοῦ Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 233.

Ἐφ-ηλόω· καρφώνω τι ἐπί τινος, «τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπὰξ» Αἰσχ. ἐκ. 922.

Ἐφ ηλωτός, 3· ἐπί τινος καρφωμένος μαθημ.

Ἔφ-ημαι (ἧμαι)· ἐπί τινος κάθημαι, ἡ παρακάθημαι, - θρόνῳ = ἐπὶ τῆς καθέδρας Ὀδ. ζ. 309, ὡς κληΐδεσσι, μ. 215· «ἔχουσα νώτοις δεσπότην ἐφήμενον» Εὐρ. Βακχ. 1872· «τοὺς δόμοις ἐφημένους νέους» Αἰσχ. Ἀγ. 1090· - τάφῳ, Χο. 494· - βρέτας = κάθημαι ὡς ἱκέτης πλησίον τοῦ ἀγάλματος, Εὐρ Εὐμ. 387· πρβλ. «μητέρα βωμίαν ἐφημένην», ἐκ. 93· μετὰ γεν. «πάντου θινὸς ἐφήμενος» Σοφ. Φιλ. 1109· «τάφοι χοιράδων ἐφήμενοι» Λυκοφρ. 367.

Ἐφ-ημερευτής, ὁ· ὅλην τὴν ἡμέραν καθήμενος καὶ προσέχων εἴς τι Φίλων.

Ἐφ-ημερεύω· εἰμὶ ὅλην τὴν ἡμέραν παρατηρῶν καὶ προσέχων εἴς τι Πολυβ. 22,10· - τινί Δ. Σικ. 11, 8.

Ἐφ-ημερία, ἡ· σειρὰ κατὰ τάξιν ἡμερῶν, ἤτοι καθῆκον περιοδικόν, μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν ὡρισμένων ἀρχόμενον, Ο'.

Ἐφ-ημερινός, 3· τῷ ἑπομ. καθημερινός Ἀλεξ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 68, 2· - πυρετὸς Ἱπποκρ. quotidianus.

Ἐφ-ημέριος, καὶ 3· εἰς τὴν ἡμέραν, διὰ τὴν ἡμέραν γινόμενος· «ἐφημερία στάθμη» Πινδ. Ν. 6, 6· «οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ» = ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἤθελε κλαύσει Ὀδ. ὁ. 223· «ἐφημέρια φρονεῖν» = τὸ νὰ στοχάζηταί τις, νὰ φροντίζῃ μόνον διὰ μίαν ἡμέραν, οὐχὶ διὰ τὸ μέλλον ἔνθα ὁ Σχολ. = τὸ παραυτίκα, τὸ παρὸν μόνον φρονοῦντες, φ, 85· «οἱ ἐφημέριοι» λέγονται οἱ ἄνθρωποι διὰ τὴν βραχύτητα τῆς ὑπάρξεώς των, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀτελεύτητον χρόνον Αἰσχ. Πρ. 546· «θνατὰ καὶ ἐφημέρια ζῷα» Τιμ. Λοκρ. 29· πρβλ. τὸ π. πεζ. ἐν χρῆσ. ἐφήμερος· «λάτρις ἐφημέριος» = ὁ διὰ μίαν ἡμέραν ἐργαζόμενος, ἡμερομίσθιον λαμβάνων, ἡμεροκαματιάρης Θεογν. 486· καὶ - θυμὸς = εὐμετάβλητος, ἀδέβαιος, 960· ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, καθημερινός - κῆδος Θεογν. 656· - μισθὸς Ἀντιφ. 35 (7, 634)· ἔτι δ' ὁ δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος ἱερουργῶν ἱερεὺς Ἐκκλ. diurnus, diarius.

Ἐφ-ημερίς, ίδος, ἡ· βιβλίον ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ καθ' ἑκάστην γινόμενα, συνήθ. πλ π. Πλουτ. τῶ. (commentarii, acta diurna) Ἱστορικὰ ἢ στρατιωτικά, Ἀλλξ. 23· ἰδ. - βασίλειοι = αἱ περιέχουσαι τὰς καθημερινὰς πράξεις τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. Ἀν. 7, 25, 1 - βασιλικαὶ Πλουτ. συμπ. 1, 6, 1· π. Δ. Λαερ. β. βίλιον, ἐνῷ σημειοῦνται τὰ καθημερινὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα, 6, 86· ὁμ. «εἰς τὰς ἐφημερίδας φιλοσοφεῖν» = ἑνταυτῷ διὰ τὸ βαλάντιον φιλοσοφεῖν, π. σαρκοφ. 2, 6· ἔτι = ἡμερολόγιον μτγν. diarium.

Ἐφ-ήμερον, τό· οὐδ. τοῦ ἑπομ. δηλ. ζῷον, = βραχυχρόνιον λίαν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 19· «ζῷον πτερωτὸν τετράπουν - ἅμα δυομένου (τοῦ ἡλίου) ἀποθνήσκει βιῶσαν ἡμέραν μίαν, διὸ καὶ καλεῖται ἐφήμερον», μορ. Ζ. 4, 5)· φαρμακερὰ τις βοτάνη, κώνειον Νικ. ἀλ. 250, cicuta.

Ἐφ-ήμερος, 2· ἐφημέριος, μίαν ἡμέραν διαρκῶν· - πυρετὸς Ἱπποκρ. «καὶ συνηγμένη δαπάνη»=μόν. διὰ μίαν ἡμέραν ἐξαρκοῦσα Πλουτ. Περικλ. 16 - φάρμακον = αὐθημερὸν φονεῦον, Θεμιστ. 31· τὸ δὲ «ἐφημέριοι καὶ σατυρικοὶ τοῖς βίοις ζῶντες» = μόν. διὰ τὴν ἡμέραν, τὸ παρόν, χωρὶς ν' ἀποβλέπωσι πρὸς τὸ μέλλον, Γαλῆν. 18· ἰδ. καλοῦνται οἱ ἄνθρωποι, ἐφημέριοι (τὸ ἀνωτ. ἐφήμερος Πινδ. Π. 8, 99 ἔχει καὶ τὸν τύπον ἐπαμέριοι) Αἰσχ. Πρ. 947· «ὦ φίλοι καὶ ἀτιχῶς ἐφήμεροι» Πλατ. νόμ. 11, 923· ἐν γέν. βραχὺ διαρκῶν, παρερχόμενος, ἄστατος, «ὄλβος οὐ βέβαιος ἀλλ' ἐφήμερος» Εὐρ. Φοιν. 561· - τυραννὶς Πλατ. ἐπ. 7, 350· «ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι» Θουκ. 2, 53, ἀντίθ. τῷ πολυχρόνιος Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 4· «- καὶ ἀδέβαιος δόξα» Πλουτ. πολιτ. παραγγ. 29· - τύχαι = αἱ καθημεριναὶ ἐνασχολήσεις Λουκ. ψευδολ. «τερπνὸν ἐφάμερον» = τέρψιν ἣν ἡ ἡμέρα χορηγεῖ, παράγει Πινδ. Ἱ, 6, 40, diarium.

Ἐφ-ημερούσιοι, οἱ· οἱ ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην ἡμέραν διατρεφόμενοι, πτωχοί, τὸ τῆς συνηθείας ἀμεροδόλι, ἀμεροφάγι Προκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 225.

Ἐφήμια φροίμια, τά, ἴσ. ἐσφ. ἀντὶ εὐφοίμια Αἰσχ. Ἀγ. 1189.

Ἐφ-ημοσύνη, ἡ· ἐφετμή, κέλευσις, ἐντολή, - «οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν» Ἰλ. ρ, 697· «ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν» Ὀδ. π, 340· «ὀρθὰν ἄγεις ἐφημοσύναν» Πινδ. Π. 6, 20, jussum.

Ἐφήρ· λευκὸς χαμαιλέων π. Αἰγυπτίοις Διοσκ. 3, 10, σ. 452.

Ἐφ-ήσεις, 6'. πρόσ. μέλλ. τοῦ ἐφίημι.

Ἐφησθα, ἐπ. καὶ αἰολ. ἀντὶ ἔφης τοῦ φημί, ἴσως δὲ καὶ π. πεζ. ἁπαντῶν.

Ἐφησία, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐφ-ησυχάζω· ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι ἐπὶ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

τινος· - τινί, ὡς «- τοῖς εἰρημένοις» Ἡλιοδ. 6, 7· ΥΒ' ἀφησυχάζω, acquiesco.

Ἐφ-ησύχασις, ἡ· εἴς τι, ἐπί τινος ἀνάπαυσις· - τινὸς ἐκκλ. reticentia.

Ἔφθακα, ἐνερ. παρκ. τοῦ φθάνω.

Ἐφθάλανος, ὁ· βασ. Ἐφθαλιτῶν Θεοφρ Βυζ π. Φωτ.

Ἐφθαλίος, 3· μαγειρευμένος, βρασμένος ἀρλεξ. coctus.

Ἐφθαλῖται, οἱ· φυλὴ τῶν λευκῶν Οὔννων Θεοφρ. Βυζ. π. Φωτ.

Ἐφθαρμένως· κατὰ τρόπον φθορᾶς, ἀφανισμοῦ Θεολ. ἀριθμ. σ. 43, corrupte.

Ἐφθίος, 3· βραστίος, μαγειρευτίος Νικ. ἀλ. 392, coquendus

Ἐφθ-ήμερος, 2· ἑπταήμερος· - ἀνοχαὶ Πλουτ. Λακων. ἀποφθ. Κλεομ.

Ἐφθ-ημι-μερής, 2· ἐξ ἑπτὰ ἡμίσεων μερῶν συνιστάμενος ἤτοι ἐκ τριῶν ὁλοκλήρων καὶ ἡμίσεως = 3 1|2· - μέτρα = περιεκτικὰ 3 1|2 ποδῶν = τριῶν ποδῶν καὶ μιᾶς συλλαβῆς Σχολ. Ἀριστ. πλ. 302· τμῆσις (caesura) γινομένη εἰς τὸν 3', πόδα τοῦ ἑξαμέτρου καὶ τοῦ ἰαμβικοῦ τριμέτρου· ΥΒε καὶ πενθημιμερής.

Ἔφθην, ἀόρ. 6'. τοῦ φθάνω Ὅμ.

Ἐφθίατο, ἰων. ἀντὶ ἐφθίντο κατὰ συγκοπ. π. ἀόρ. τοῦ φθίω, φθίνω Ἰλ. α, 251.

Ἐφθόν, τό· εἶδος χαλκάνθης, ἐν Ἱσπανίᾳ συνήθως μαγειρευόμενον Διοσκ. 6, 114.

Ἐφθο-πωλεῖον, τό· τόπος ἔνθα πωλοῦνται βρασμένα φαγητὰ Ἀθην. 3, 94.

Ἐφθο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν βρασμένα, ψημένα, μαγειρευμένα φαγητά.

Ἐφθο-πώλιον, τό· ἐφθοπωλεῖον.

Ἔφθορα, ἐνερ. παρκ. τοῦ φθείρω.

Ἐφθός, 3 (ἔψω)· βρασμένος, ψημένος Εὐρ. Κυκλ. 246· μετφ. ἐξησθενημένος Ἱπποκρ. coctus, elixus.

Ἐφθότης, ἡ· βρασμένου τινὸς σώματος κατάστασις, μετφ. διάλυσις, ἐξασθένησις Ἱπποκρ. coctio.

Ἐφθόω· βράζω, δι' ὕδατος ἕψω ἐξηγεῖ Φωτ. coquo.

Ἐφ-ιάλλω· ΥΒ' ἐπιάλλω Ἀπολ. Ῥ. 2, 183, imitto.

Ἐφιάλτειον, τό· ἄκρωτ. βορειοδυτ. τῆς νήσου Καρπάθου

Ἐφιάλτης, ὁ· ἐπιάλτης καὶ πνιγαλίων λεγόμενος δαίμων τις τοῖς κοιμωμένοις ἐπιπηδῶν, πάθος στομαχικόν, προερχόμενον ἐξ ἀδδηφαγίας καὶ ἀπεψίας, τῆς ἀναθυμιάσεως εἰς κεφαλὴν ἀνατρεχούσης, ὃν οἱ χοδαῖοι βραχυγνᾶν λέγουσιν· ὁ πάσχων ὅτι τοῦτο ἐν ὀνείροις αἰσθάνεται ὡς νὰ τὸν πλακώνῃ τις καὶ νὰ τὸν πνίγῃ ὥσει ἐπιπηδῶν τοῦ στήθους του Εὐστ. Ἰλ. σ. 561, 10. insultator.

Ἐφιάλτης· 1) εἷς τῶν Γιγάντων ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους Ἀπολλ. 2) υἱὸς Ἀλωέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὦτου, γεννηθεὶς ὡς λέγεται ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας· οὗτος θέλων νὰ ἀναβῇ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὸν Ὄλυμπον διὰ ν' ἁρπάσωσι τὴν Ἥραν, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀπολλ. 3) Τροχίνιός τις, υἱὸς Εὐρυδήμου, ὁ προδοὺς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀνεκάλυψεν αὐτοῖς ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων ἵνα ἐφορμήσωσιν ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων Ἡρ. 4) υἱὸς Σοφωνίδου, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, πενέστατος, ὀπαδὸς τοῦ Περικλέους Πλουτ. 5) ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐχθρὸς τῶν Μακεδόνων Δειν. 6) πατ. Φιλοκράτους Δημ. 7) ἄλλος Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 8) δοῦλος τοῦ Εὐπόλιδος Αἰλ. 9) ἄλλ. Πλουτ.

Ἐφιάλτιον, ἄκρον, τό· ἄκρωτ. τῆς νήσου Καρπάθου Πτολ.

Ἐφιάλτιον καὶ ἐφιαλτία· βοτάνη τις ἀντενεργοῦσα, βοηθοῦσα κατὰ τοῦ ἐφιάλτου, ἐν γέν. ἰατρικὸν κατὰ τοῦ πάθους αὐτοῦ, τὸ ἄλλως καὶ ἀλόη καὶ κυνόσπαστον λεγόμενον μτγν.

Ἐφ-ιδρόω (ΥΒ' ἱδρόω)· ἱδρώνω πράττων τι ἢ μετὰ ταῦτα, ἱδρώνω τόσον ἐπὶ τοῦ ἄνω σώματος ὅηλ. ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἀνωτέρω, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ κατωτέρω, εὐκόλως ἱδρώνω Ἱπποκρ. insudo.

Ἐφ-ιδρόω· τοποθετῶ ἐπί τινος Φίλων.

Ἐφ-ίδρωσις, ἡ· τὸ ἱδρώνειν ἐπὶ τοῦ ἄνω σώματος, ὁ εὔκολος, λεπτὸς ἱδρὼς Ἰατρ. κ. Πλουτ. ποοτιμῶσιν ἀφίδρωσις, Βρουτ. 25, sudor.

Ἐφ-ιδύειν· ἄκνητον Ἡσύχ.

Ἐφ-ιδύη, ἡ· ὄκνος Κρ. Ἀν. 2, σ. 7.

Ἐφιελίς, ἡ· ὁ κάλυξ· «τελαμὼν δ' ἐστὶ χρύσεος, ὃς ἱερὸς γράμμασι τοῦ θεοῦ τὴν πρασηγαρίαν ἐπιτετμημένος ἐστι» Ἰώσ. ἀρχ. 3, 7, 6.

Ἐφ-ιέννυμι· ΥΒ' ἐφέννυμι.

Ἐφ-ιέρεια, τά· τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα Ἡσύχ. donaria.

Ἐφ-ιερος, ἡ· πλακοῦντος ἢ μάζης εἶδος, χρησίμου ἐν ταῖς θυσίαις Πολυδ. 6, 76

Ἐφ-ιζάνω (ΥΒ' ἵζάνω)· κάθημαι ἐπί τινος, πλησίον τινός· «αἰθούσησιν ἐφιζανόων»=ἐν ταῖς στοαῖς Ἰλ. υ, 11· «δείπνῳ ἐφιζανέτην»=παρὰ τὴν τράπεζαν, κ, 578· «ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε», κ, 26 (ἐν Ὀδ. οὐχ «εὑρηται)· - ῥώτοισιν Μοσχ. 2, 108· καὶ μετ' αἰτ.- θῶκον Ἀπολ. Ῥ. 1, 667· πεζ. μόν. π. μτγν. ὡς Φιλοστρ. insideo.

Ἐφ-ίζω (ΥΒ' ἵζω), δωρ. ἐφίσδω Θεοκρ. 5, 97· τῷ προηγ. ἐπιθέτω, ἐπικάθημαι· ἵζε Ὀδ. γ, 411· καὶ ἐφίζεσκε, ρ, 33 ἐν Ἰλ. οὐχ. «εὑρηται)· μτφ. «ὥρα ἐφίζουσα βλεφάροις» Πινδ. Ν. 8, 2· «ὕπνος βλεφάρουιν ἐφίζων» Μοσχ. 2, 2· «πρὸς ὄμμ' ἀχλὺς ἐφίζει» Κριτί. ἐν Ἀθην. 10, 432· «βαρὺς δ' ἐφίζει (Ζεὺς)» = ἐπιπίπτει Αἰσχ. Ικ. 638.

Ἐφ-ίημι (ΥΒ' ἧμι), ἰων. ἐπίημι· 1) πέμπω τινά που· «Ἶριν Πριάμῳ» Ἰλ. ω, 117· ΥΒ. ἐν ἐχθρικῇ σημ. «βέλεα, ἔγχος, μελίην τινὶ» = ἐκσφενδονίζειν κατά τινος, π. 812· ὁμ. «-χεῖράς τινι» = βάλλω, ἁπλῶνω «ἐς χεῖράς μου κατά τινος Ὀδ. υ, 39· ἀτυχὲς τέλος ἐπί τινος ἐπικρεμάζω, ἐπιβάλλω αὐτῷ «μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσω», τ, 550· «νόστον δ' μοι Ζεὺς ἐφῆκε», ι, 38· «Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν» Ἰλ. α, 445· οὕτω καὶ τραγ. «πάντ' ἐφῆσει μόρον» Αἰσχ. Εὐμ. 478· «τί-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κνοις δ' ἁραίας ἔφηκεν ἐπικότους τροφάς», Ἑπτ. 768· «ὡς δυστυχῆ θήβαισιν ἀκτὶν' ἔφηκας» Εὐρ. Φοιν. 5· «χέρα τινί», Ἑκαδ. 1128· «μήποτ' ἐπ' ἐμοὶ τόξων ἐφεῖης ὀϊστόν», Μηδ. 634· «πεδία ἐς τάδ' οὐκ ἐφῆκέ πω στρατὸν» = δὲν ἀπέστειλεν ἀκόμη κανένα στρατὸν εἰς τὴν χώραν ταύτην, Ἡρακλ. 393· «ἄγαν ἔφηκας γλῶσσαν εἰς τι» = ἐπέλυσες, Ἀνδρ. 955· «τὸ ὕδωρ ἐπῆκαν ἐπὶ τὴν ἔσοδον» = ὠδήγησαν πρὸς τὴν εἴσοδον Ἡρ. 7, 176· ἀφῆνω, «ὄνους τοῖς ἵπποις» = πρὸς ὄχεῖαν Ἡρ. 4, 30· «νέμονται αἱ ἀγέλαι ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν οἱ νομεῖς» = (ἐσφ. γρ. ἐπάγωσιν) Ξεν. Κυρ. 1, 1, 2· ἐχθρικῶς ἵνα προσβάλωσι, «τὴν ἵππον τῷ στρατοπέδῳ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας» Ἡρ. 5, 63· «τὴν ἵππον ἀθρόαν αὐτοῖς ἐφεῖς» Πλουτ. Ἀριστ. 14· «τῷ κακῷ ἐφίεναι δεῖ τὴν ὀργήν» = κατὰ τοῦ κακοῦ πρέπει ν' ἀπευθύνωμεν τὴν ὀργὴν Πλατ. νόμ. 5, 731· ἐκαφενδονίζω καὶ ἐπιρρίπτω, «ἕλλοις ἐχθύσιν διαφθορὰν» Σοφ. Αἴ. 1276· π. Ὁμ. καὶ μετ' ἀπαρ. = παροξύνω, ἐρεθίζω, «χόλος ὅστ' ἐφέηκε παλύφρονά περ χαλεπῆναι» Ἰλ. σ. 108· «ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφείην», σ, 124· καὶ = προστάσσω, «νῦν δ' ἐφίησι τὸ τῶργεῖον φυλάξαν βῆμα» Πινδ. Ἴ. 2, 9· «τοὺς νεωτέρους ἐφίετε διώκειν» Ξεν. Κυρ. 4, 2, 24· 2) παραλείπω, συγχωρῶ· «ταραὼν πνοιῇ» Ἀπολ. Ῥ. 2, 934· χαλαρώνω καὶ τεντώνω, «καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις» Πλατ. Πρωτ. 338· = ἐπιτρέπω, «ἐπειδή σοι ἐφῆκα πᾶν λέγειν» Σοφ. Ἰλ. 621· «ἢ ἐφῇς μοι», 544· «πλὴν ὧν ὁ νόμος ἐφίησι» Πλατ. νόμ. 9, 876· ἀπολ. εἰς προηγουμένου τι ἔξεστι ἀντιστοιχοῦν Ἀνδοκ. 1, 55· «οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν» Θουκ. 1, 95· «οὐδ' ἦν ὁ Λάκων ἐπίῃ τοι ἄρχειν ἡμεῖς ἑπήσομεν» Ἡρ. 7, 161· πρβλ. «τὴν ἀποσκευὴν ἐφῆκε τοῖς στρατιώταις διαρπάσαι» Διοδ. 14, 75 ὡς «- τὰς δόσεις» Πλουτ. Σολ. 21· καὶ παθ. ἐφεῖθη = ἐπετράπη Ἀριστοτ. καὶ μτγν. «ἐν Ἀθήναις δίκην» = κάμνω ἔφεσιν, ἐκκλησιν εἰς ἀνώτερόν τι δικαστήριον ἵν' ἀποφασίσῃ «ἐφῆκεν εἰς τὸ δικαστήριον, τὰς μικρὰς δίκας εἰς ὑμᾶς ἐφιᾶσιν» Δημ. 40, 31· καὶ ὁμ. «ἐφῆκεν ἡμᾶς ἐς τὸ δικαστήριον» Δημ. 34, 21· καὶ ἀπολ. «ἐφιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἄλλο δικαστήριον» Λουκ. Ἑρμότ. 30· - ἀπό τινος Δ. Κασ. 64, 2· καὶ ἀμτδ. ὅπου δύναται νὰ νοηθῇ ἑαυτόν, «ὅταν τις ἐφιῇ ἰσχυρῷ γέλωτι» Πλατ. πολ. 3, 388· - ὀργῇ Δ. Ἀλ. ἰδ. - ἡδονῇ· 3) Μέσ. α) ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω τι, «κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο» Σοφ. Οἰ. Κ. 106· «ὧν δὲ σοῦ τυχεῖν ἐφίεμαι ἄκουσον», Φιλ. 1290· «- τῆς κακίστης δαιμόνων, φιλοτιμίας» Εὐρ. Φοιν. 531· μετὰ τοῦ θηρεύω Πλατ. Φιλ. 20· - τῶν πραγμάτων, Κρατ. 419· - τοῦ ἀρίστου, Φαιδρ. 237· - τῶν κερδῶν, ἀρχῆς Θουκ. 1, 8, 128· «ἐφίεμαι τῆς πάσης ἄρξειν» 6, 6· «τῆς ἡδονῆς» Ἀριστοτ. ἠθ. συγγ. - τῶν πρασώπων = τὰ πρόσωπα νὰ σκοπεύητε μὲ τὸ βέλη Πλουτ. Πομπ. 71· - τῶν ὄψεων, Καῖσ. 45· - ὀρχηστικῆς = θέλω νὰ μάθω τὴν ὀρχηστικὴν τέχνην, ἀφιερούμαι εἰς αὐτὴν Πολυδ. 9, 20, 7· 6) ἀφήνω, ἐπιτρέπω· «οὐδ' ἐφίστιον ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο» = δὲν ἐσυγχώρει, ἀπηγόρευεν Αἰσχ. Χό. 1035· «κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι» Σοφ. Φιλ. 615· «ἡ πόλις σοι ἐφεῖτο, ὅ,τι ἐβούλου ποιῆσαι» Ξεν. Ἀν. 6 4, 31· «οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνης ἅψασθαι βαναύσου» Πλουτ. Λυκ. 24· 3) παραγγέλλω, διατάττω· «ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι» Ἰλ. ψ, 82· «ἑκάστῳ ἐφιεμένη τάδε εἴρω» Ὀδ. ν, 7· «νῦν μέντοι τόδ' ἐφιεμένη ἐπιθήσω» Ἰλ. ω, 300· «ἐπιστολάς, ἃς σοι πατὴρ ἐφεῖτο» Αἰσχ. Πρ. 4· «ὄντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα» Σοφ. Οἰ. τ. 1055· «χαίρειν Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι», Αἴ. 112· ὡς καὶ «χαίρειν σε κελεύω» = εὔχομαι ἵνα εὐφραίνησαι, ἵνα κατὰ τὴν σὴν θέλησιν τὰ πράγματα συμβαίνωσι· «ὥσπερ οὖν κέλευμ' ἐφίεται» Εὐρ. Ἰ Τ. 1483· «δεῖν κἀπάγειν ἐφίετο», Βακχ. 439· «ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν» Ἀριστ. σφ. 242· «ὃ δὲ εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος στρατιὰν προσαποστέλλειν ἐκέλευε» Θουκ. 4, 108 (περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ι ἴδε ἵημι), injicio, immitto

Ἐφίητι, ἐωρ. ἀντὶ ἐφίησι.

Ἐφ-ικάνω· ἐπικνέομαι, ὡς τμῆσ. λογίζεται τὸ «χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει» Ὀδ. λ, 136, supervenio.

Ἐφικιανός· ἀνδρ. ὄν. Γαλην.

Ἐφ-ικνέομαι (ἴδε ἱκνέομαι)· φθάνω εἴς τινα σκοπόν, ἐπιτυγχάνω· «ἅμα ἀλλήλων ἐφίκοντο» = ἐπέτυχεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον Ἰλ. ν, 615· «εἴ σε μοῖρ' ἐφίκοιτο» Πινδ. Ἴ. 4, 17· «εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι πειράσεται» Πλάτ. Ἱππ. μειζ. 292· καὶ μτφ. «καθ' ὅσον δυνατὸν ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ» = εἰς τὴν παράστασιν ἐπιτυγχάνειν = ἁρμοδίως παριστᾶν, Τίμ. 51· «νῦν οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν» Ἰσοκ. 4, 187· «περὶ πραγμάτων λέγειν ὧν οὐδ' ἂν εἷς ἀξίως ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο» Δημ. 14, 1· μετὰ αἰτ. «ὃς τά τε ἄλλα λέγων ἐπίκειο ἄριστα καὶ ἀληθέστατα» = παριστᾷς τὰ λοιπὰ ἀρθότατα καὶ ἀληθέστατα Ἡρ. 7, 9· ὁμ. «ὁ γράφων ἐξαριθμούμενος οὐκ ἂν ἐφίκοιτο» Πολυδ. 1, 57, 3· - τῆς ἀρετῆς Ἰσοκ. 1, 5, ὡς «τῆς ἀνδραγαθίας» = τὴν ἀρετὴν φθάνειν, ἐνάρετον, ἀγαθὸν εἶναι Αἰσχίν. 3, 189· ὁμ. ἀκολουθεῖ π. Δημ. «αἱ μὲν ἐλάττω κεκτημένοι τῆς τριηραρχίας - οἱ δ' ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν» = ὧν ἡ περιουσία φθάνει μέχρι τῆς τριηραρχίας, οἵτινες δύνανται νὰ ἦνε τριήραρχοι, 20, 28· πρβλ. «μετρίων εὐεργεσιῶν ἐφίκεσθαι» = τὸ νὰ δυνηθῇ τις νὰ δείξῃ εὐεργετήματα τῇ πολιτείᾳ, 20, 122· καὶ μτγν. «πῶς ἐφικνοῦνται αἱ Μοῖραι τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν τοιούτων ἐς τὸ λεπτότατον» = πῶς φθάνουσιν αἱ τῶν Μοιρῶν ἐπιμέλειαι μέχρι τοῦ μικροτάτου Λουκ. Ζ. παρκ. (sup. cont)· ἐν τῇ κυρ. σημ. «τὰ βέλη ἐφικνεῖται πρὸς τὸν σκοπόν», Νιγρ. 38· «τοῖς ἐγχειριδίοις τῶν πολεμίων» Πλουτ. καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς, «ὡς οὐκ ἦν φθεγγόμενον ἐφικέσθαι», Τιβ. Γρακχ. 18· «ἐφίκτο πάντων» = εἰσεχώρησεν ἀπανταχοῦ Δημ. 25· 101· μετ' αἰτ. «τὸν Ἑλλήσποντ-

τον ἐκέλευε τριηκοσίαις ἐπικεῖσθαι μάστιγι πληγὰς» = προσέταξε νὰ ἐπιτύχωσι κτυπῶντες, δηλ. νὰ κτυπήσωσι διὰ μάστιγος τὸν Ἑλληνα ποντον Πρ. 7, 35· «ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσαύτην γῆν» = φθάνειν εἰς ἔκτασιν τόσον πολλῆς γῆς Ξεν. Κυρ. 1, 1, 5· «ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται» = ὅσον φθάνει, 5, 5, 8· καὶ ὑμ. «ὅσον ὁ ἥλιος ἐφικνεῖται» = ὅσον μακρὰν ἔρχεται ὁ ἥλιος, φθάνει τοῦ ἡλίου ἡ θερμότης Θεοφρ. ὅστις καὶ ἐπὶ τῶν φυτῶν χρῆται μὲ τὴν σημ. τοῦ αὐξάνειν, ἐπιδιδόναι, ὡς καὶ ἐπὶ δηλητηρίου Ἀπ. Μιθρ. 111, pertingo, consequor.

Ἐφ-ικτός, 3· ὃν δύναταί τις νὰ φθάσῃ· «τὸν ἐφικτὸν εἰκότι λόγῳ χρόνον» Πλουτ. Θησ. 1· - ἔργον = κατορθωτόν, Θεμιστ. 31· «λόγος ὀλίγοις ἐφικτός» = καταληπτὸς Πολυδ. 6, 5, 1· - τούτων = κατὰ τὴν δύναμιν = ὅσον τὸ δυνατὸν Ἀριστοτ. π. κόσμ. 1· καὶ μτγν. «μία τις ὁδός, δι' ἧς ἔστιν εἰς Ἰταλίαν ἐλθεῖν ἐφικτόν» = δυνατὸν Πολυδ. 9, 24, 5· «ὡς οὐκ ἦν ἐφικτὰ αὐτοῖς ἔτι» Λίλ. Ἰ. 5, 7· «εἰς ἐφικτὸν πελάσαι» = τοσοῦτον προσελθεῖν ὅσον ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσῃ τις Πλουτ. Μαρ. 20· - προσελθεῖν Δ. Ἀλ. 2, 38· «ἐν ἐφικτῷ γενέσθαι, εἶναι» = κατορθωτόν, Πυρρ. 14, nsequibilis.

Ἐφίλαθεν, αἰολ. καὶ ἐπ. γ'. πλ. π. ἀορ. ἀ. τοῦ φιλέω ἀντὶ ἐφιλήθησαν Ἰλ. 6, 668.

Ἐφ-ιμείρω· ἱμείρω μετ' ἐντειν. σημ. «οὐκ ἐφ. θεὸς εἶναι» Μουσ. 80 - τινὸς Ἀγάθ. 2(5, 269, μετ' αἰτ. Νικ. π. Ἀθην. 15, 683, copio.

Ἐφ-ίμερος, 2· ποθεινός, ἀξιαγάπητος· «νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου» Ὑσ. ἀσπ. 15· «καλὸς κῶρος» Ἀρχιλ. ἀποσπ. 3· - φάτις Αἰσχ. Χο. 827· «ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος» Σοφ. Οἰ. τ. 1375· - ἔρωτες Ἀντιμαχ. (9, 421), desiderabilis.

Ἐφ-ινος (ῖς), 2· - ἄρξ, τὸ εἰς τὸν λαιμόν, τὸν τράχηλον κρέας Ἡσύχ.

Ἐφ-ιξις, ἡ· ὥθησις, ἔγγιξις, μτγν. tactus.

Ἐφι-ορκέω· ἐπιορκέω Ἡσύχ. Ἐπιγρ. perjuro.

Ἐφί-ορκος, 2· ὑβ' ἐπίορκος.

Ἐφιουλκὶς δρύπτα στάτειν. σημ. πιθαν. ἔφθ. κατὰ Προύγκ. ἀντὶ ἐπιουλκίς· μτφ. ἐπιδόρπιον, τραγήματα Ἐπιγρ. Φανι. 5 (6, 299).

Ἔφιπνος, ὁ· Διὸς ἐπών. ἐν Χίῳ Ἡσύχ.

Ἐφ-ιππάζομαι· ἱππεύω, « ἐπί τινος» Λουκ. διαλ. θαλασ. 6, 2· ἐν αἰσχρᾷ σημ. Ἀρτεμιδ. 6, 79· «ἐφιππάσασθαι λόγοις» = καταδραμεῖν Β. Ἀν. 39, 10.

Ἐφ-ιππαρχία, ἡ· διπλῆ ἱππαρχία ἐκ χιλίων εἰσσαιτεισάρων ἀνδρῶν Σουΐδ.

Ἐφ-ιππασ τήρ, ὁ· ἐπιδήτωρ Ἀπολ. λεξ. Ὁμ. equis.

Ἐφ-ίππειον, τό· ὑβ' ἐφίππιον.

Ἐφ-ίππειος, 2· ὑβ' ἐφίππιος.

Ἐφ-ιππεύω· ἐφιππάζομαι· - χιμαίραις = πηδῶ ἐπάνω Ὀππ. κυν. Ἰ, 390· - τινί Διοδ. 17, 19.

Ἐφ-ίππιον, τό· ἔφιππος ἀγὼν γυμναστικὸς π. Λάκωσιν Ἡσύχ. = ἀγωνισμα ἐφ' ἵπποις τρεχόντων Φωτ.

Ἐφ-ίππιος, καὶ ἐφίππειος, 2· ἐκ τοῦ ἵππου, εἰς τὸν ἵππον ἀνήκων· - δρόμος = ἀγὼνες ἐν οἷς ἀγωνίζονται ἔφιπποι Πλατ. νόμ. 8, 833· «καὶ σαι ἐφίππειαι» = τάπητες πιλωτοί Ξεν. Κυρ. 8, 3, 6· «τὸ ἐφίππιον στρῶμα» = τὸ ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὑπὸ τὴν σέλλαν ἢ τὸ σαμμάριον τιθέμενον Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 11, 503· ἄνευ προσθήκης, «τὸ ἐφίππιον» ἢ ἐφίππειον Ξεν. ἱππ. 7, 5, aquestris.

Ἐφιππίς, ἡ· λέξ. π. Ἡσυχ. ἱππική, ἐφιππία.

Ἔφ-ιππον, τό· ἅμαξα, ἣν σύρει εἷς μόν. ἵππος· ἴδε τέθριππον· ἔτι = ἐφίππιον Δ. Κασ. 63, 13.

Ἔφιππος· 1) υἱὸς Ποιμάνδρου Ταναγραῖος Πλουτ. 2) Χαλκιδεὺς Ἀρρ. 3) Ὀλύνθιος, ἱστοριογράφος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. Ἀθην. 4) ποιητ. τῆς μέσης κωμ.

Ἔφ-ιππος, 2· ἱππεύς, ἐπὶ τοῦ ἵππου καθήμενος Ξεν. Κυρ. 4, 2, 1, ἴσφ. εὔιππος· - ἱππεύων Λυσ. 14, 10· «κλύδων· ἔφιππον» = θάρυβον, ὄχλον ἁμαξῶν καὶ ἵππων Σοφ. Ἠλ. 723· - ἀνδριὰς Πλουτ. Ποπλ. 19· - εἰκών = ἀνδριὰς ἐφίππου, Φαῦ. 22, eques, equisessor.

Ἐφ-ιππο-τοξότης, ὁ· ἀμφιπτοτοξότης Ἐσφ.

Ἐφ-ίπταμαι (ὑβ' ἵπταμαι)· πετῶ πρός τι, ἐπί τινος· «εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις» Ὀδ. ο, 160· «πτερύσεις ὡς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους» Μοσχ. 1, 16, καὶ μτγν. πεζ. «ὥστε μηδὲν ὄρνεον ἐφίπτασθαι σαρκοφάγον» Πλουτ. Κλεομ. 39, advolo.

Ἐφ-ίπτημι· τῷ προηγ.

Ἐφ-ισθάνω, δωρ. ἀντὶ ἐφιζάνω.

Ἐφ-ίσης· ἐπίσης Τζετζ.

Ἔφισος· ἔπισος μτγν.

Ἐφ-ιστάνω· τῷ ἑπομ. μτγν. σκέπτομαι, σκοπῶ, μετὰ τοῦ λογίζομαι Πολυδ. 11, 2, 5, sisto, inhibeo.

Ἐφ-ίστημι (ὑβ' ἵστημι)· 1) ἐνερ. α) στήνω τι ἐπί τινος· «πύργοις νιν ἐπέστησ' αὐθις» Εὐρ. Φοιν. 1177· «ξύλινον τεῖχος τῷ ἑαυτῶν τεί χει» Θουκ. 2, 75· «χελώνην ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ» Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 7· «πύργους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν» Πλατ. Κριτ. 116· ἴδ. διορίζω τινὰ ὡς ἔφορον, ἐπιστάτην, φύλακα ἐπί τινος· «τὸν πάντ' ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοτῇ» Αἰσχ. ἱκ. 299· «μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει», Ἀγ. 1175· «φύλακάς τινι ἐπιστήσει» Πλατ. νόμ. 1, 632· «δεσπότας καὶ ἄρχοντας» Λυσ. 208· «στρατηγὸν στρατοπέδῳ» Ἀλκ. 1, 122· - λοχαγὸν Ξεν. Ἀν. 3, 4, 21· «-τοῖς παισὶ διδασκάλους» Αἰσχίν. 1, 187, καὶ μτγν. οἱ εἰς συντάσσουσι καὶ «ἐφ' ὧν ἐπίστησε τὸν ἀδελφόν» Πολυδ. 2, 65, 9· «ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγούς» Ξεν. Λακ. 2, 1· εὑρῆται καὶ τελικὸν ἀπαρ. «ἐπίστησαν τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴν ἐπιμελεῖσθαι τῆς εὐκοσμίας» = διὰ νὰ ἐπιμελῆται, φροντίζῃ περὶ τ. εὐκοσμ. Ἰσοκ. 7, 37· «κύνα ἐπὶ ποίμνην - φυλάττειν» Δημ. 26, 22· ἄλλαι συντάξεις εἶσι «τῷ βίᾳ μοῖραν πρέπουσαν» Πλάτ. πολ. 6, 498· ὡς «ἀνάγκην τινί» Δ. Ἀλ. 1, 16· πρβλ. «λοιμικήν τινα πολέμου διάθεσιν πᾶσι Γαλάταις» Πολυδ. 2, 20, 7· «κατάπληξίν τινι» = προξενεῖν Διοδ. 14, 62· - φόβον Στραβ. 4, 6, 3· 6) στήνω τι πλησίον τινός· «ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππέας» = κύκλῳ τοῦ τάφου στήσαντες ἱππεῖς Πρ. 4,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

72· «ὄρους ἐπιστήσαι χιλίων ὀργυιῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν» Δημ. 51, 6 (πρβλ. ὄρος)· «ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέστησαν τὰς ἱππηγούς;» Πολύδ. 1, 26, 14· «ἡ τύχη ἐπιστήσασα Ῥωμαίους» = ἐπαγαγοῦσα, 2, 20, 7· ἴδ. μτφ. «τὴν γνώμην» = τὸ πνεῦμα, τὴν σκέψιν ἐπί τινος ἀπευθύνειν= φέρειν εἰς σκέψιν Ἰσοκ. 9, 69· «-τὸν νοῦν» Διοδ. 12, 1· ἄνευ τῆς προσθήκης Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 12, 8· καὶ «ἐπιστῆσαι τὰς ὄψεις ἐπὶ τὰ σχήματα» Πολυδ. 10, 47, 8· «ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περί τινος», 6, 26, 12· ἀλλὰ καὶ -τινά = προσεκτικόν τινα ποιῶ, ἔτι δὲ καὶ ἐκπλήττω Πλουτ. Τιβ. Γρακχ. 17· «-ἐπί τι» Πολυδ. 4, 34, 9· «ἐπὶ τί ἂν μᾶλλον ὁ συγγραφεὺς ἐπιστήσαι τοὺς ἀκούοντας», 2, 61, 11· γ) ἱδρύω οὐ μόν. - ἀγῶνα = διορίζω νὰ γίνηται ἀγὼν εἰς τιμὴν τινος Ἡρ. 1, 67· - τινί = πρὸς τιμὴν τινος, 6, 38· ἀλλὰ καὶ ἴδ. - στράτευμα = σταματῶ Ξεν. Κυρ. 4, 2, 18· «-τὴν πορείαν» Πλουτ. Κιμ. 1· «-τὴν βεβουλευμένην ὁδὸν» Διοδ. 17, 112· «τὴν δύναμιν, τὴν ὁρμὴν» Πολυδ. 8, 31, 3· καὶ ἀπολ. ἐπιστήσας δηλ. τὸν ἵππον = κρατήσας Ξεν. Ἀν. 1, 8, 15· - τὴν διήγησιν = συντέμνω Πολυδ. 7, 12, 1· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ γνώμην = κρατεῖν ὀπίσω τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ἀναβάλλω, ὀκνῶ Ἀπτ. Μιθρ. 15· «-περί τινος» = εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν περί τινος· 2) μέσ. κατὰ παρκ. ὑπερσ. καὶ ἀορ. 6'. ἐνερ. α) ἵσταμαι ἐπί τινος· - ὀίφρῳ, πύργῳ Ἰλ. ζ, 373, ρ, 609· «ἐπέστη βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ», ψ, 201· «πετρίνοις ἐπιστὰς βάθροις» Εὐρ. Ἡλ. 706· «ἔπει δ' ἐπὶ τὰς τελευταίας σχεδίας ἐπέστησαν» Πολυδ. 3, 46, 8· ἐν γέν. ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπάνω τινὸς εὑρίσκομαι Ἱπποκρ. «τὸ ἐπιστάμενον τοῦ γάλακτος» = τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐπιπλέον Ἡρ. 4, 2· ἴστ = ἵστημι, «οὗ νῦν ἀνδριὰς αὐτοῦ ἑφέστηκε ξιφήρης» Πλουτ. Κάτ. νεωτ. 72· μτφ. ὡς φύλαξ, ἐπιστάτης, ἐντολοδόχος ἐπί τινος τεθειμένος εἰμί, προΐσταμαί τινος, «ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἑφεστώτων κλύειν» Σοφ. ΑΥ. 1072· «προβατίοις ἑφεστάναι» Ἀριστ. σφ. 955· «αἱ ἐπὶ τούτων ἑφεστηκυῖαι ἀρχαί» Πλατ. πολ. 5, 460· «ἐπειδάν τις ὑμῖν μὴ ἑφεστήκῃ», συμπ. 174· «πειθαρχεῖν τοῖς ἑφεστηκόσι» Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 19· ὡς «οἱ ἐπεστεῶτες» Ἡρ. 2, 148· «αἱ ἐπὶ τῆς πολιτείας ἑφεστηκότες» Δημ. 19, 298· μετὰ γεν. «ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἑφίστασαν» Εὐρ. Ἀνδρ. 1099· «μόχθοι ἑφεστῶτες» = ἐπιβεβλημένοι Σοφ. Τρ. 1160· 6) πλησίον ἵσταμαι «πυκνοὶ ἐπέστασαν ἀλλήλοισιν» = πυκνὰ πλησίον ἀλλήλων Ἰλ. ν, 133· ἐν ἐχθρ. σημ. ο, 703· «ἑφεσταότες παρὰ τάφρῳ», μ, 199· «ὑόρησιν ἀρίστατο», λ, 644· «πάννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος ψυχὴ ἑφεστήκει» ψ, 106· ὅθ. ὑπερίχων προΐσταμαι, «νῦν δ' ἔμπης γάρ κῆρες ἑφεστᾶσιν θανάτοιο», μ, 326· «οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἑστᾶται πύλας» = μετὰ κομπασμοῦ πλησιάζει ἐχθρικῶς τὰς πύλας Αἰσχ. Ἑπτ. 520· «τῷ δ' ἑφίστατον πέλας» Σοφ. Ἡλ. 1392· «οἱοι νῦν ἑφεστᾶσ' ακοποί», ΑΥ. 925· «τίνες ἑφεστᾶσι δόμοις» Εὐρ. Φοιν. 284· «ἧς ἑφέστηκας πύλας», Ἱκ. 1009· καὶ πεζ. «ἔπει ἐπὶ τῇ πόλει ἐπέστησαν» = πρὸς τὴν πόλιν ἦλθαν Ἡρ. 4, 203· «οἱ ἐπεστεῶτες» = οἱ παριστάμενοι, 1, 59· «ἐπέστησαν τοῖς βουλευταῖς» Θουκ. 8, 69· «ὁ ἀντίδικος ἑφέστηκε» = παρίσταται Πλατ. Θεαιτ. 172· «ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ προθύροις ἑφεστάναι» Φιλ. 64· ὅθ. καὶ μετ' αἰτ. «ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς πύλας» = παρουσιάσθη συμπ. 212· πρβλ. ἔτι «πρὶν ἂν τέλος ἐπιστήσηται καλὸν», νόμ. 7, 802· «εἰς τοὺς ἄγλους μεταξὺ τοῦ πλήθους εὑρίσκεσθαι Ἰσοκ. 18, 9· «Δημοσθένης ἐπέστη τῶν ἄλλων κατήγορος» = παρουσιάσθη κατήγορος Αἰσχίν. 3, 79· μετὰ τῆς παραση. τοῦ αἰφνιδίου, ὡς «ἐξαίφνης ἐπιστὰς τοῖς γιγνομένοις» Ἰσοκ. 8, 41· «ἑφίσταται αὐτοῖς Ἥφαιστος» = ἐπιπίπτει αὐτοῖς ἀπροσδοκήτως Λουκ. δι. θε. 17, 1· οὕτως ἴδ. ἐπὶ παρουσίας τῶν θεῶν, τῶν ὀνείρων καὶ ἄλ. «πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη» = πρὶν μοι παρουσιασθῇ τοιαύτη τύχη Σοφ. Οἰ. τ. 777· «εὕδοντι ἐπέστη ὄνειρος» Ἡρ. 1, 34· «ὡς ἂν ἕκασται αἱ μεταβολαὶ τῶν ξυντυχιῶν ἑφιστῶνται» Θουκ. 3, 82· γ) πορεύομαι πρός τι, πρὸς ἐργασίαν τινά, εἶμαι προσεκτικὸς εἴς τι· - σφαγῇ Εὐρ. Ἀνδρ. 548· «ἐπὶ ταῦτα ἐπέστην» Δημ. 18, 60· π. Ἰσοκ. συνάπτεται «ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα καὶ λέγειν ἀρξάμενος περὶ αὐτῶν», 10, 29· «ἐπὶ τὸν τόπον» = ἐγκαίρως ἦλθεν Πολυδ. 4, 40, 1· «- τοῖς καιροῖς», 3, 118, 11· δ) παραστέκω, «κἀγὼ ἐπιστὰς περιέμενον» Πλατ. συμπ. 172· ἑφιστάμενος = σταματῶν Ξεν. Ἀν. 2, 4, 26· «μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει» = μετ' ὀλίγον ἀπέθανε Λουκ. ἔτι δὲ «τοῦ πλοῦ» = παύω πλέων Θουκ. 2, 91, adhibeo, praecipio.

Ἐφ-ιστορέω· προσέτι ἐρευνῶ, ἐπειρωτῶ Ἡσύχ. Ἰων. ἐπιστορέω Ἱππόκρ. scisciter.

Ἔφκας· πηγῆς ἐπιμελ. Ἐπιγρ. Παλμυρ.

Ἔφλᾶσον, ἀόρ. 6'. τοῦ φλάζω.

Ἐφόβηθεν, αἰολ. καὶ ἐπ. γ'. πλ. π. ἀορ. τοῦ φοβέω ἀντὶ ἐφοβήθησαν Ἰλ.

Ἐφ-οδεία, ἡ· τὸ περιέρχεσθαι καὶ παρατηρεῖν, ἴδ. τὸ ἐπισκέπτεσθαι τοὺς σκοποὺς ἢ τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς ἢ φρουρὰς Πολυδ. 6, 35, 8· ἡ περιπολία Πολυαιν. 7, 44, 2, circuitio.

Ἐφ-οδευτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐφοδεύω Σ. Ἐμπ. Πυρρ 2, 198. π. 111, percurrendum.

Ἐφ-οδευτής, ὁ· ὁ περιερχόμενος πρὸς ἐπισκέψιν τῶν φρουρῶν, Ο'. explorator.

Ἐφ-οδευτικῶς· κατὰ τρόπον ἐποδευτοῦ· «οὐ μόνον ἐφοδ. ἀλλὰ καὶ ἐκκαλυπτικῶς ἄγουσιν ἡμᾶς ἐπὶ τὰ συμπέρασμα» Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 8, 307· πρβλ. ἔφοδος, percurrendo.

Ἐφ-οδεύω· περιέρχομαι πρὸς παρατήρησιν, ἐπὶ τοῦ περιοδεύοντος ἐπικρατειάν τινα πρὸς ἐπιθεώρησιν Ξεν. Κυρ. 8, 6, 16· ἴδ. τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς ἀναθεωρεῖν, περιπολεῖν, Ἑλλ. 5, 3, 22· «πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακὰς;» Πολυδ. 6, 35, 11· ἐφοδεύεται = γίνεται περιπολία Ἀριστ. ὄρν. 116· π. δὲ Ξεν. ἐν χρήσ. καὶ τὸ ῥέω· ἐφωδεύοντο, ἀν ἦνε ἡ γρ. ὀρθή, μὲ σημ. ἐνερ. ἢ ἐν γέν. ὅθ. τω, διορίζω νυκτερινὰς φυλακάς· «δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο ἀφ' ἑσπέρας αὖν ταῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τείχη», Ἑλλ. 2, 4, 34· μτφ. ἐξετάζω καὶ διαξέρχομαι, «ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φοδευθήσεται τὰ πρόσαγεια» Πλουτ. ἀρίστ. φιλ. 3, 8· καὶ ῥητορ. ἀποδεικνύω τι Σ. Ἐμπ. κ μαθ. 8, 283 (τὸ ἔφοδος)· «τοῖς δ' ἐφοδεύσαι ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν» = πρὸς τοὺς ἀγῶνας ὁδηγεῖν ἢ ἐπιθεωρεῖν αὐτοὺς Αἰσχ. Χο. 717, obeo, lustro.

Ἐφ-οδηγέω· ὁδηγός εἰμι τῆς ὁδοῦ Σουΐδ.

Ἐφ-οδία, ἡ· ἐφοδεία Διοδ. ἐσφ.

Ἐφ-οδιάζω, ἰων. ἐφοδιάζω· προμηθεύω μὲ τὰ ἀπαιτούμενα, ἑτοιμάζω· «-αὐτοὺς ἀλκῇ καὶ τοῖς ὅπλοις» Διοδ. 5, 34· «οἷς (συνέσει, σωφροσύνῃ καὶ ἄλ.) αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν» Πλουτ. π. Ἀλεξ. τυχ. 1, 4, ἀντιστοιχ. τῷ βοηθῶ, πρυάγω, αὐξάνω· - τὴν ἀργίαν, Σολ. 23. Μέσ. προμηθεύομαι τὰ πρὸς περιοδείαν ἀναγκαῖα· «ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος» = διατάξας νὰ πληρώσωσιν ἑκάστῳ δραχμὰς πέντε Πολυδ. 18, 3, 2, viaticor.

Ἐφ-οδιασμός, ὁ· ἐπισιτισμὸς Ἡσύχ. commeatus.

Ἐφ-οδιαστής, ὁ· Ἀττ. ἐφοδιάζω invasor.

Ἐφ-όδιον, τό· τὸ λαμβανόμενον ἀργύριον πρὸς ὁδοιπορίαν Ἀριστ. Ἀχ. 53, viaticum.

Ἐφ-όδιος, ἰων. ἐπόδιος· ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, πρὸς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖος, «τὸ ἐφόδιον» (τὸ ἄνωτ.), ἰδ. πλ. «ἐπόδιά σφι δοῦναι» Ἡρ. 4, 203· «ἐφοδίῳ οὐκ ἔχω» Ἀριστ. Ἀχ. 53· «καὶ ἀργύριόν τε ῥητὸν ἔχοντες ἐφόδιον» Θουκ. 2, 70· «ἐφοδίων ἀπορεῖν, Λυσ. 16, 14· «ἐφόδια τοῖς ἵπποις» Ἀνδοκ. 4, 30 «τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια» Αἰσχίν. 1, 172· καὶ τὰ πρὸς διατήρησιν στρατοῦ ἐν πολέμῳ, «δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις» Δημ. 3, 20· «τὰ ἐφόδια τοῦ πολέμου» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10· ἐν γέν. τὰ πρός τι ἀπαιτούμενα, βοηθητικὰ μέσα· «τὴν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον ὀνομάζει» Πλουτ. Ἀλεξ. 8· «-εἰς ἀνδρείαν» Ἡρ. 2, 10, viaticus.

Ἐφ-οδος, 2· εὐέφοδος, εὐπλησίαστος· «ἥρυμα ἧ ἐφοδώτατον ἦν τοῖς πολεμίοις» Θουκ. 6, 66.

Ἔφ-οδος, ἡ· 1) πέρασμα, ὁδός· «τὰς ἐφόδους καταλαμβάνειν» Θουκ. 6, 99· «ἀπὸ ταύτης (τῆς κορυφῆς) ἔφοδος ἐπὶ τὸν λόφον» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 41· «αὐτόθεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἦν» 4, 2, 6· «ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων» = τὴν εἰσκομιδὴν αὐτῶν ἀποκόπτειν· Ἑλλ. 2, 4, 3· «ἔφοδον δοῦναι ἐπὶ τοὺς πολλούς» = ἄδειαν τοῦ λαλῆσαι πρὸς τὸν δῆμον Πολυδ. 4, 31, 5· ἡ τῶν περιττωμάτων ἀποχώρησις ἐν τῷ σώματι Ἱπποκρ. μτφ. ὁδός, μέσον πρός τι Διοσκ. «-τῆς ἐξηγήσεως» = μέθοδος Πολυδ. 3, 1, 11· πρβλ. «γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος» Θουκ 3, 11· εἰς φιλοσοφικὴν ἔννοιαν = ἀπόδειξις, ἔλεγχος σοφιστικός, συλλογιστικὸς Πλουτ καὶ μτγν. ἰδ. ὡς π. τοῖς τεχνογράφοις, ὁ τεχνικὸς ὅρος ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ λόγου ἵνα προσελκύσῃ τοὺς ἀκροατάς, ἐντέχνως καὶ ἀφανῶς, insinuatio Δ. Ἁλ. π. Ἰσαι. 3 2) τὸ παγαίνειν πρός τινα τόπον ἐν φιλικῇ σημ. ἐπίσκεψις, ἐπιμέλεια· «ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους» Θουκ. 1, 6 ὡς συνηθ. ἐν ἐχθρ. σημ. ἡ προσβολή, ἐπιφορὰ τοῦ στρατοῦ, 5, 35· ἐπὶ τῶν Ἐριννύων Αἰσχ. Εὐμ. 353· «στρατιᾶς ἢ κατὰ θάλατταν ἔφοδος.» Θουκ. 1, 93· «ἔφοδον ποιεῖσθαι» = προσβάλλειν, 2, 93· «ἦτε φυγῇ καὶ ἢ ἔφοδος», 4, 126· καὶ μτφ. «εὐθὺς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου» Πλατ. Φαῖδ. 95· ὡς - ὑπομένειν Ἡρωδ. 8, 1, 10· «ἐξ ἐφόδου» = κατὰ πρώτην προσβολὴν καὶ εὐθὺς ἐκ τῆς πορείας Πολυδ. καὶ ἄλ. μτγν. μετὰ τοῦ «ῥᾳδίως τρίψασθαι τοὺς πολεμίους» συνηγωμένου Πολυδ. 1, 36, 11, ἀνθ' οὗ ὁ Δ. Ἁλ. «αὐτῇ τῇ ἐφόδῳ» λέγει, 3, 4· π. ἰατρ ἐπὶ τῶν παροξυσμῶν, ἰδ ἐπὶ κρισίμων καὶ περιοδικῶς ἐπανερχομένων τῆς ἀσθενείας ἡμερῶν Ἱπποκρ. ἐπὶ - φύσεως, «ἀνευρίσκει ἡ φύσις αὐτὴν ἑαυτῇ τὰς ἐφόδους οὐκ ἐκ διανοίας» = ἐπιδρομαὶ καὶ ἐρεθισμοὶ φυσικοὶ πρὸς ὀρέξεις φυσικάς, ὑφ' ὧν εἰς τὸ κινεῖσθαι ἰθυόμεθα, ἐπιδ. 6, 5, 2· ἐν γέν. «Εἰνοδία, ἃ τῶν νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις» Εὐρ. Ἴων 1049, aditus, impetus.

Ἐφ-οδος, ὁ· ἐφοδευτής, ὁ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν νυκτερινῶν φυλακῶν περιερχόμενος Ξεν. Κυρ. 8, 6, 16, explorator.

Ἐφ-οδόω· φέρω τινὰ εἰς τὴν ὁδόν, ἐνταῦθα ἀνάγεται τὸ τοῦ Αἰσχ. «ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδώκει, ἰων. = ἐφωδώκει» Πιρ. 648, τὸ χωρίον ὅμως εἶν' ἐφθ. ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐξηγούμ. «ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει» καὶ ἀναγινωσκόμ. παρατ.

Ἐφοίτη, ὥρ. ἀντὶ ἐφοίτα, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ φοιτάω.

Ἐφ-ύαλον, τό· Ἀττ. εὐφόρβιον.

Ἐφ-ύαλον, τό· πηδάλιον Ὀδ. ξ, 350, ἢ = ἐφύλκιον.

Ἐφ-υλκή, ἡ· προσέλκυσις Τζετζ. attractio.

Ἐφ-ύλκιον, τό (ἕλκω)· 1) μικρὸν πλοιάριον παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων Ἡσύχ. πλοιάριον, σκάφη, λέμβος· «ἑκέλευσε τοὺς ναύτας τὸ ἐφύλκιον παραβαλεῖν» = νὰ θέσωσιν ἔξω Πλουτ. Ποπλ. 73· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ καὶ = πηδάλιον· 2) ὅ, τι μεθ' ἑαυτοῦ φέρει τις εἰς τὸ ταξείδιον, ἀποσκευαί· «ὅπλα μοι καὶ σῖτα ἐφύλκια» λέγει ὁ Διογένης πρὸς τὸν Χάρωνα Λεων Ταρ. 59 (7, 67), scapha, lembo.

Ἐφ-υλκίς, ίδος, ἡ· τῷ προηγ. ἀρ. λξ. πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. «ἐφυλκὶς κυρίως λέγεται ἡ λέμβος, ἡ μικρὰ ναῦς, ἡ ὑφ' ἑτέρας μεγάλης νεὼς ἑλκομένη, σφ. 268· καὶ κατὰ Πολυδ. = δίνωτηρία, 1, 86· μτφ. Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 631· καὶ ἁπλῶς = ἀκόλουθος, Ἀνθρ. 200, navicula.

Ἐφ-υλκὸς (ἕλκω)· 1) ὄπισθεν ἑλκόμενος, ὡς τὸ ἐφυλκίς· «οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφυλκὸς ἦν ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν ἠγεῖτο» Ἀριστ. σφ. 268· μτφ. «μὴ πρόλιτχος μηδ' ἐφυλκὸς ἐν λόγῳ γένῃ» Αἰσχ. Ἱκ. 197· 1) ἐνεργ. πρὸς ἑαυτὸν ἕλκων, θέλγων· «ἐφυλκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγειν» Θουκ. 4, 108· π. μτγν. τὸ ἐφ. = θέλγειν· καὶ μτφ. Ἀλλ. Π. Ἰ. 8, 12, attractorius.

Ἐφ-ύμαλος· Ἀττ. ἐφώμαλος.

Ἐφ-ομαρτέω· συναδύω, συμπορεύομαι, πηγαίνω κατόπιν τινός· «ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον» Ἰλ. 0, 191· «Ἰφικλος ἐφομάρτησε κιόντι» Ἀπολ. Ῥ. 1, 201· σπαν. πεζ. ὡς Ἀρρ. Ἀν. 1, 19, 2, insequor.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐφ-ομιλέω· συναναστρέφομαι μετά τινος· «καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὺς ἐφωμίλησ'» Ἀνακρέων» Ἑρμησιαν. ἐν Ἀθην. 13, 598· «ἄμφω δὲ σκιερύσιν ἐφωμίλησαν ὀνείροις» Νονν. Δ. 5, 410, conversor.

Ἐφ-όμοιος· ὁ ἀφόμοιος.

Ἐφ-ομοσία, ἡ· ἐπομοσία, μτγν. ἐναλλαγὴ τῶν ψιλῶν καὶ δασέων, ὡς ἐφοπτεύω ἀντὶ ἐποπτεύω, μεθάυριον ἀντὶ μεταύριον.

Ἐφ-οπλίζω· παρασκευάζω, ἑτοιμάζω· «δόρπον ἐφοπλίσαντες» Ἰλ. ψ, 55· «δεῖπνον ἐφοπλίσας» Ὀδ. τ, 419· καὶ μέσ. «δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα» Ἰλ. ι, 68· «ἐφοπλίζηαι ἰδωδήν» Νικ. ἐν Ἀθην. 3, 126· «ἅμαξαν ἐφοπλίσαιτε» = ζεύξαιτε Ἰλ. ω, 263· καὶ ἐπὶ πλοίου Ὀδ. 6, 295· «νῆας Ἀνθ. Παλ. 9, 384· «ὅσσα τε νηῒ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικε» Ἀπολ. Ρ. 1, 332· κατά τινος ὁπλίζω, «- τινά τινι» Ὀππ. κυν. 3, 244. Μέσ. ἑτοιμάζομαι κατά τινος, προσβάλλω τινά· - τινί Ὀππ. κυν. 2, 673· καὶ «τὸν Ἔρωτα ὕμνῳ ἐφοπλίσομαι» = ἐνερ. Πλατ. ἐπ. ἀδ. 30 (9, 39), instruo.

Ἐφ-οπτευτέον· ἐποπτευτέον.

Ἐφ-οπτεύω· ὀρθ. ἐποπτεύω.

Ἐφ-όπτης, ὁ· θεατής, αὐτόπτης Ἡσύχ. Inspector.

Ἐφ-όρασις, ἡ· ὄψις, θεωρία Πορφυρ. conspectus.

Ἐφ-ορᾶτικός, 3· εἰς τὴν θεωρίαν, ὄψιν ἐπιτήδειος· «τὸν δεσπότην ἐφορατικὸν εἶναι δεῖ τῶν ἔργων» Ξεν. οἰκ. 12, 19.

Ἐφ-οράω (ὀρθ. ὁράω), ἰων. ἐποράω, μελ. ἐπόψομαι, (ἀόρ. ἐπόψατο Πινδ. ἀποσπ. 58, ὡς κατόπιν), ἀορ. ἐπεῖδον, ἐπιδεῖν· παρατηρῶ, βλέπω ἐπί τι, ἐπὶ τοῦ ἡλίου· «ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει» Ὀδ. λ, 109· καὶ μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ ἐπιστατεῖν καὶ φροντίζειν· «Ζεὺς ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ» Ὀδ. ν, 214· «θεοὶ ἐπιστρωφῶσι πόλησ, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίαν ἐφορῶντες», ρ, 487· ἐν Ὀδ. «τάων (νεῶν)· ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη», δ, 294· «τοὺς μὲν ἐγὼ ἐπιόψομαι» = θέλω κυττάξει τοὺς ἀπεσταλμένους, νὰ τοὺς ἐκλέξω ἕνθα ἡ ἐξήγησις τῶν ἀρ. λεξ. ὅτι τὸ ἐπιώψατο ἀττ. = κατέλεξεν, ἐξελέξατο ἐκ Πλατ. (τοῦ κωμ. ὑσ.) πρβλ. Μαϊνέκιον 2, σ. 52· τὸ χωρίον ἀναφέρεται πιθαν. εἰς τὸ τοῦ Πλατ. «οὓς ἂν οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος ἐπόψονται» (ἔνθα δύο χειρόγρ. ἔχουσιν ἐπώψωνται)· «ὁπόσας ἐφορᾷ φέγγος ἀελίου» Εὐρ. Ἱππ. 849· «τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι» = θὰ παρατηρήσω Αἰσχ. Ηρ. 960· «Ζεὺς ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει» Σοφ. Ἰλ. 17(· οὕτω συχν. ἐπὶ τῶν θεῶν, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἐποπτείαν· ἔτι φροντίζω, μεριμνῶ, «οἵ θεοί σε ἐπορέωσι» Ηρ. 1, 124· «Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος» Σόλων 3, 17· «δίκην πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφορᾶν» Δημ. 25, 11· «θεοὺς τοὺς πάντ' ἐφορῶντας» Ξεν. Κυρ. 8, 7, 22· «ἐπεῖδες τάνδ' ὕβριν» Σοφ. Τρ. 883· «ἂν ὧδ' ἐπίδασι πεσοῦσαν», 1028· «εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες (θεοί) κράπτουσιν ἔκηλοι», Ἰλ. 815· πρβλ. τὸ «περιοράω, οἵτινες ἐτάλμησαν ἐπιδεῖν ἐρήμην τὴν πόλιν γενομένην» Ἰσοκ. 4, 96· πόρρω θεῖσθαι «τὰ μέλλοντ' αὐδεῖς ἐφορᾷ» Σοφ. Τρ. 1206· «Τιμασίων προσελαυνέτω ἐφορῶν ἡμᾶς» = τόσῳ μακράν, ὥστε δύναται ἀκόμη νὰ μᾶς βλέπῃ Ξεν. Ἀν. 6, 1, 14· δυστυχίαν, κακόν τι βλέπω Αἰσχ. Ἀγ. 1219· «-κακὰ πολλὰ» = ἐπιζῶ Ἰλ. χ, 61· «τὰ χαλεπώτατα» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 13· πρβλ. «παντοδαπὰς λώβας αὐτός τε λωβηθεὶς καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιδὼν παῖδας», ὅπου δύναταί τις ἐκ τῆς συνεχείας ν' ἀναπληρώσῃ λωβηθέντας, Πλατ. Γοργ. 473· ἐπιστατῶ, φροντίζω, ὡς ἀνωτ. ἐπὶ θεῶν, «ἐφορᾷ αὐτὸς πάντα» Ἀριστ. Ἵππ. 51· «τὰ πρήγματα ἐφορᾶν καὶ διέπειν» Ἡρ. 3, 53· «ἐφιώρα καὶ ἐπιμελεῖτο» Ξεν. 5, 3, 59· «πάντ' ἐφορῶν καὶ διοικῶν» Δημ. 3, 34· «ἀρχὴ ἐφορῶσα περί τι» Ἀριστοτ. πολ. 6, 8· - γράμματα = ἀναγινώσκω Ἡρ. 1, 48· ἔτι = ἀσθενῆ ἐπισκέπτομαι Ξεν. Κυρ. 5, 4, 18· ζῶν ἔτι βλέπω, ἐπιζῶ. συνήθ. ἐπὶ κακῶν πραγμάτων Ἡρ. 6, 52· «ἵνα ἔτι ἐφ' ἡμῶν ἐπίδωμεν τὴν πόλιν εὐδαιμονοῦσαν» Ξεν. π. προσοδ. 6, 1· «-τὴν ἡδίστην ἡμέραν», Ἑλλ. 2, 4, 17· καὶ μέσ. ἀντὶ ἐνερ. Αἰσχ. ἐκ. 635, intueor.

Ἐφ-ορεία, ἡ· ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου ἐν Σπάρτῃ Ξεν. Λακ. 8, 3, inspectio.

Ἐφ-ορεῖον, τό· τόπος συνεδριάσεως τῶν ἐφόρων Ξεν. Ἀγησ. 1, 36.

Ἐφ-οριάω· 1) εἶμαι ἔφορος Θουκ. 8, 6· 2) = ἐφοράω, ἐπιβλέπω τι· «Ζεὺς δ' ἐφορεύει ξένιος ξενίου στόματος τιμάς» Αἰσχ. ἐκ. 622· «-περί τινος» Λουκ. Χαριδ. 10.

Ἐφ-ορέω, ἰων. κ. π. ἀντὶ ἐφοράω Αἰσχ.

Ἐφ-ορία, ἡ· ἡ ἐπὶ τῶν ὄρων γινομένη, προαγόρευσις Ἀρποκρ. ἐκ παρεννοήσεως τοῦ Δημοσθ. χωρίου ὀρθ' Ἐφόριος ἔτι δ' ἑσφ. γρ. τοῦ ἐφορεία.

Ἐφ-ορικός, 3· εἰς τὸν ἔφορον ἀνήκων· - δίφροι Ξεν. Λακ. 15, 6.

Ἐφ-όριος, 3· ὁ ἐπὶ τῶν ὁρίων· «ἀγορᾶς ἐφορίας ἀπέχεσθαι» = τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς συνήργοντο τὰ γένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν κωμῶν αὐτῶν καὶ ἐμπορεύοντο, κατὰ νόμου διάταξιν π. Δημ. 23, 37, ἥτις ἐξηγεῖται ὑπ' αὐτοῦ, αὐτόθ. 29, finitimus.

Ἐφ-ορκέω· ἐπιορκῶ, ἀντίθ. τῷ εὐορκέω· «εὐορκοῦντι μὲν ἡμὶν πολλὰ καὶ ἀγαθά, ἐφορκοῦντι δὲ τὰ ἐναντία» Βοικχ. Ἐπιγρ. 1, 2, 2554, pejero.

Ἐφ-ορκία, καὶ ἐφορκίζω, μτγν. τύπ. τοῦ ἐπιορκία καὶ ἐπορκίζω, perjurium.

Ἐφ-όρκιος, ὁ· Διὸς ἐπών. ἐν Τιτάνων τάγματι Ἡσύχ.

Ἐφ-ορκισμός, ὁ· ὁρκισμὸς Ἐπιφάν. 1, 132.

Ἐφ-ορκιστής, ὁ· ὀρθ. ἐφορκίζω.

Ἐφ-ορμαθείς, δωρ. ἀντὶ ἐφορμηθείς, μετχ. π. ἀόρ. τοῦ ἐφορμάω.

Ἐφ-ορμαίνω· φέρομαι κατά τινος μεθ' ὁρμῆς καὶ βίας· «- δρόμῳ πτεροῖς» ἐπὶ πτηνῶν Αἰσχ. Περ. 206· - τινί Ὀππ. κυν. 3, 367, π. ἀντὶ ἐπομ.

Ἐφ-ορμάω· βάλλω εἰς βιαίαν κίνησιν, ἐρεθίζω· «- πόλεμον, ἀνέμους τινί» Ἰλ. γ, 165, Ὀδ. η, 272· «ἄνδρα ναύτας ἐφορμήσαντα τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλεῖν» =πρὸς τὸν πλοῦν Σοφ. Αἴ. 1122· «-τινὶ κακά», ἀποσπ. 611. Παθ. ἐχθρικῶς κατά τινος ὁρμῶ, προσβάλλω, στενοχωρῶ· «ἔγχει ἐφορμᾶσθαι» Ἰλ. ρ, 465· - εἴσω, σ, 282· μετ' αἰτ. «ὥστ' ὀρνίθων - αἰετὸς ἔθνος ἐφορμᾶται» = ὁρμᾷ κατὰ τοῦ πλήθους τῶν πτηνῶν Ἰλ. σ, 691· -ἐφορμηθεὶς συχν. ἐν Ἰλ. «ἄκοντι ἐφορμηθεὶς» Πινδ. Ν. 10, 69· ἀπολ. Ἀ'σχ. Περ. 454· ἐν γέν. ταχύνω ἐπί τινος, οὐχὶ ἐχθρικῶς Ὀδ. λ, 206· καὶ μ. ἀόρ. «ἐφορμήσασθαι ἀθλους»· μτφ. «θυμὸς ἐφορμᾶται» μετ. ἀπαρ. = ἐπιθυμεῖ = νὰ ὁπάγῃ Ὀδ. δ, 713· καὶ ἄνευ τοῦ θυμός, «ἢ ὄγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν», φ, 399· πεζ. ἰδ. μτγν. εἶνε τὸ ἐνερ. ἐν ταύτῃ τῇ σημ. ἐπιπίπτω, προσβάλλω «ὦ πτανὸς ἐφορμάσῃ» Εὐρ. Ἱππ. 1274· - τινὶ Πλουτ, Πομπ. 19· «ἐπί τινα» Δ. Κασ. 36, 7· «πρὸς τοὺς πολεμίους» Πλουτ. - σὺν = κατὰ τοῦ ἀγριοχοίρου Ἀντων. Λιθερ. 6· καὶ ἀπολ. Πλουτ. Δίων 38· ἄνευ ἐχθρικῆς ἀναφορᾶς, «ἢ εἰς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασα ναῦς», ἀν. ἡ γρ. δὲν ἦνε ἐσφ. Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 21, irruo, invado.

Ἐφ-ορμέω, ἰων. ἐπορμέω· στέκω μὲ τὸ πλοῖον ἠγκυροβολημένον, συνήθ. μετ' ἐχθρικοῦ σκοποῦ, ἵνα πολιορκήσω τὸν ἐχθρόν, ἢ νὰ κατασκοπεύσω· «ἐφορμεῖν καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν» Θουκ. 4, 24· «- τῷ λιμένι» = ἀποκλείω τὸν λιμένα, 7, 3· ὁμ. ἀπολ. 1, 116, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «εἰς ἐπίθεσιν εἶναι, πολιορκεῖν»· «ἐπὶ τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν», 8, 30· καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐφορμᾶν οὐχ εὑρηται π. Θουκ. τὸ «ἦν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς» (γράπτέον οὕτως ὀρθῶς ἀντὶ αὐτούς) = καὶ ἂν αὐτοὶ ἔμελλον νὰ τοὺς πολιορκήσωσι, 3, 31· «ἐπεὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, ἐξέπλευσαν» Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 20· «ἐπὶ τῷ λιμένι», 6, 2, 7· «τῷ στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ ταῦ στόματος ἐφορμεῖν» Πολυβ. 1, 46, 5· «ἐφ' ἧν βοηθειαν αἱ τριήρεις ὁμόσε ἐφώρμουν» Δημ. 19, 322· καὶ μτφ. «τοῖς καιροῖς ἐφορμεῖν» = καιροφυλακτεῖν, 3, 7· «μηδὲ με φύλασσ' ἐφορμῶν» = φρουρῶν, ὡσανεὶ πολιορκημένον κρατῶν Σοφ. Οἰ. Κ. 816· ἁράζω Ξεν. Ἀνακ. 2, 13, ὡς καὶ τὸ Θουκ. ἐφορμηθέντες, ὅπερ ὁ Σχολιογρ. εἰς τὸ ἐφορμισθέντες τρίπει, 6, 49· ἄλλως δὲ σημ. τὸ παθ. π. Θουκ. ἀποκλείομαι, πολιορκοῦμαι, 1,142, appello, applico.

Ἐφ-ορμή, ἡ· τῷ ἐπομ. ἐπιδρομῆς τόπος, Ὀδ. χ. 130· αὐτὴ ἡ προσβολὴ Θουκ. 6, 90· ἐν γέν. ἐπιχείρησις Ἀπολ. Ῥ. 148.

Ἐφ-όρμησις, ἡ· τῷ πραγν. «δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὔσης» = ἐπειδὴ εἰς μικρὸν τόπον ἐδύναντο νὰ προσβάλωσι Θουκ. 2, 89· «λιμένα καὶ ἐφόρμησιν τῇ στρατιᾷ» = τῶν πλοίων τὸν εὐπλουν ἵνα προσορμισθῶσι, τὸ ἄραγμα αὐτ. 6, 48· ἰδ. εἰς ἐχθρικὸν σκοπὸν, ἀποκλεισμός, 8, 14· καὶ ὅπου ἡ λέξ. ἀντιστοιχεῖ τῷ φυλακή, 3, 33, invasio.

Ἐφ-ορμητικός, 3· παροξύνων, ἐρεθίζων Παλυβ. 4, 86, incitans.

Ἐφ-ορμίζω· εἰσάγω τὸ πλοῖον εἰς λιμένας, εἰς ὅρμον Θουκ. 4, 8· «ὡς ἐφορμισάμενος τοῖς πολεμίοις» = ἀποκλείειν = ἐφορμέω Ἀππ. πολ. 5, 108· καὶ ὡς τὸ ἐνερ. «ἀμφὶ δὲ ταύτην θινὰ μὲ ῥοιζδήσας Ζέφυρος ἐφωρμίσατο» Κριναγ. 30 (7, 636)· ἀμτδ. «ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν» = ὑπῆγαν πρὸς τοὺς ποταμοὺς Ἀπολλόδ. 15 (9, 254)· «ἀλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφώρμισα» = «ὄρτυγα εἰς ξένα τέκνα καταφύγιαν Φιλιπ. 65 (9, 254), applico.

Ἔφ-ορμος, 2· εἰς ὅρμον ἠγκυροβολημένος· - νῆες Θουκ. 3, 76· καὶ ὁ μὲ ὅρμον, μὲ ἀραξοβόλιαν προμηθευμένος· - νῆσος Στραβ.

Ἐφ-ορμος, ὁ· πρὸς ἀποκλεισμὸν ἠγκυροβολημένος Θουκ. 3, 6· «εἰς ἔφορμον πλεῖν» τῇ φυλακῇ ἀντιστοιχ. 4, 32.

Ἔφ-ορος, 2· Ἐφ-όριος Ἀππ. πολ. ἐμφ. 5, 9, finitimus.

Ἔφορος, ὁ· 1) εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἱστορικῶν Ἑλλήνων, γεννηθεὶς ἐν Κύμῃ τῆς Αἰολίδος, μαθητὴς Ἰσοκράτους ἐν Ἀθήναις· συνέγραψεν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον καὶ φθάνουσαν μέχρι τῶν ἡμερῶν του, διηρημένην εἰς τριάκοντα βιβλία. Πολλοὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἱστορικῶν ἀναφέρουσι διάφορα χωρία ταῦ συγγράφεως τούτου ὡς μαρτυρίας ἀξιοπίστους, ἱστορικῶν συμβάντων Πλουτ. 2) νεώτερός τις ἱστοριογράφος Κυμαῖος, μετὰ τοῦ Εὐφορίωνος πολλάκις συγχεόμενος Σουΐδ. 3) ζωγράφος Ἐφέσιος Σουΐδ. 4) πέντε Σπαρτιᾶται τῶν ἐν τέλει Ἡρ. ὁμ. καὶ Μεσσηνίων Πολυβ. τῶν ὑποίων τὸ συνέδριον ἐκάλουν Ἐφορείαν Πλουτ ἴδε καὶ τὰ ἑπόμ.

Ἔφ-ορος, ὁ (ἐφοράω)· ἐπιστατῶν, ἐπιθεωρῶν· - Νέμεσις Αἰλ. ἐν Σουΐδ. συνήθ. «ὁ ἔφορος» = ὁ ἐπιστάτης, διοικητής, προϊστάμενος· «στρατιᾶς, γᾶς» Αἰσχ. Περ. 25· - χώρας Σοφ. Οἰ. Κ. 143· - σφαγίων Εὐρ. Ῥησ. 30· «ἕρκτα καλῶν παίδων ἔφορον» Πλάτ. Φαίδρ. 265· ἡ ἔφορος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 64· Ἰδ. ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλαις δωρικαῖς πολιτείαις πέντε ἐπίσημοι ἄρχοντες, οἵτινες ἐμετρίαζον τὴν δύναμιν τῶν δύο βασιλέων καὶ τοὺς ἐκράτουν εἰς ἰσορροπίαν Ὑπ. inspector

Ἐφ-όσον· ἐφ' ὅσον.

Ἐφούδ, ὁ· ἐφῶδ μτγν.

Ἐφουδίων, ὁ· παγκρατιαστὴς ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ὀλυμπιονίκης Ἀριστ. = ἐφωδίων Ἐρατοσθ. καὶ Ἐφετίων αὐτ.

Ἐφ-οψία, ἡ· ἐποψία· ὑδ' ἐπόπτης.

Ἔφραδον, ἀόρ. ὁ, τοῦ φράζω.

Ἔφρυξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ φρύγω ἢ φρύσσω.

Ἐφρῶν· πόλ. Ἰουδαίας, κάτ. Ἐφραΐος Ἰώσ.

Ἐφ-υβρίζω· φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, τὸν βλάπτω καὶ ἀτιμάζω, ἀπολ. Ἰλ. ι, 368· «ἐφύβριζον ἄλλα τε καὶ εἰ ἥκοιεν» = τοὺς ἠτίμαζον καὶ κατ' ἄλλον τρόπον καὶ διὰ τῆς ἐρωτήσεως ἂν Θουκ. 6, 63· - θανάτοι Σοφ. Αἴ. 1364· «ὃς τὰ δεινὰ ἐξὸ' ἐφυβρίζει πόλει» Εὐρ. Φοιν. 180· «εἴς τινα», Ἀνδρ. 625· - τινά, Ἡρακλ. 948· «τὴν ἀμαθίαν» Πλουτ. π. δαιμον. Σωκρ. 7· «τὸ δὲ κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει ἀνὴρ» = καταισχύνων δεικνύει τὴν μέλλαιναν καρδίαν του Σοφ. Αἴ. 934· παθ. «μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς» Εὐρ. Φοιν. 1683, irrogo.

Ἐφ-υβριστήρ, δ· ὁ βλάπτων καὶ ἀτιμάζων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινά, ὑπερύπτης, αὐθάδης Ἐπιγρ. Ἀνθ. 7, 352 ἔνθα νῦν ὀρθότ. ἀναγιν. κεχωρισμένως ἐφ' ὑβριστάς, contumeliosus.

Ἐφ-υβριστής, ὁ· τῷ προηγ.

Ἐφ-ύβριστος, 2· προσβεβλημένος, ὑβρισμένος, ἠτιμασμένος· - τυραννὶς Ἡρῶν. 6, 1, 5· «ἐφύβριστα πάσχειν» = αἴσχρὰ καὶ ἀνάξια, 2, 7, 5· «ἐφύβριστον καὶ καταγέλαστον» Μανέθ. 4, 312, contumeliosus.

Ἐφ-υβρίστως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. «- καὶ ὠμῶς Πλουτ. Ἀρταξ. 30, contumeliose.

Ἐφ-υγιάζω· κάμνω τινὰ ἢ τι ζῶον ὑγιές.

Ἐφύγασαν· ἔφυγον ἀόρ. 6', τοῦ φεύγω, Ο'. καὶ Ἀλεξ.

Ἐφ-υγραίνομαι· γίνομαι ὑγρός, ἐπάνωθεν Ἱππακρ. σ. 167, humector.

Ἔφ-υγρος, 2· ὀλίγον τι ὑγρὸς Θεοφρ.

Ἐφ-υδάτιος, 2· ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὤν· «Νύμφη ἐφυδατίη» μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἥρπασαν τὸν Ὕλλαν = ἐφυδριάς Ἀπολ. Ῥ. 1, 1229.

Ἐφ-υδρεύω· βρέχω, ποτίζω Θεοφρ. irrigo.

Ἐφ-υδρία, ἡ· ἐνυδρία, οἴνου καὶ ὕδατος λεκάνη = ὑδρία δι. γρ. urna.

Ἐφ-υδριάς, άδος, ἡ· εἰς τὸ ὕδωρ ἀνήκουσα νύμφη = ὑδατία Λεων. Ταρ. (9, 329), aquatica.

Ἐφ-υδρίς, ίδος, ἡ· τῷ προηγ. Ἀρτεμιδ. 2, 38.

Ἔφ-υδρος, ἰων. ἔπυδρος· ὑγρός, νοτερός· - Ζέφυρος Ὀδ. ξ, 458· «- γῆ ἔνυδρος πίδαξι» Ἡρ. 4, 198· οὕτως ἴδ. ἐπὶ τόπων καὶ «τὰ ἔφυδρα» μόν. Θεοφρ. ἔτι = ὑδρωπικὸς Ἱππακρ. π. μτγν. καὶ = ὁ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, εἰς τὸ ὕδωρ Φιλοστρ. aquosus.

Ἐφ-ύδωρ, ὁ· ἓν Ἀθήναις ὁ ἐπιστατῶν καὶ ἐπιθεωρῶν τὸ ἐπὶ τῆς κλεψύδρας ὕδωρ ἐν τῷ δικαστηρίῳ Πολυδ. 8, 113, ὃ π. Βεκκ. ὀρθότ. γράφ. κεχωρισμένως καὶ ὁ Ἡσύχ. λέγει «ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν».

Ἐφ-ολκτέω· γαυγίζω κατά τινος· - τινὶ Πλουτ. πότ. τ. ζ. φρονιμ. 13, allatro.

Ἐφ-υλώδης, 2· πηλώδης Σχολ. Αἰσχ. Ἰκ. 32, ἰσφ.

Ἐφ-υμνέω· ὕμνον ψάλλω εἴς τι· «- φοιγῇ παιᾶνα» Αἰσχ. Περ. 385· «τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί» = τί νὰ ψάλλω εἰς ταύτην τὴν γῆν; Εὐμ. 862· «- ὁλολυγμὸν ἀνδρός», Χο. 380· «- πάτριον μέλος» Πλατ. νόμ. 12, 947· «ἣν ἀβὴν δεῖ ἐφυμνεῖσθαι ἐπὶ τοῖς θεῶν θύμασι», 7, 799· ἴδ. ᾆσμα παραπονετικόν, μυρολόγιον Σοφ. Οἰ. τ. 1275 «κακὰς πράξεις ἐφύμνησα τῷ παιδακτόνῳ» = κατηράσθην, Ἀντ. 1290, decanto.

Ἐφ-υμνιάζω· ψάλλω ἐφόμνιον Σχολ. Πινδ. Ὀ. 9, 1· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἐφ-όμνιον, τό· τὸ μετά τινα ὕμνον ᾆσμα, ἐπῳδὸς Ἀθήν. 15, 701· ἐπίκλησις, ἐπωνύμιον Ἀπολ. Ῥ. 2, 713.

Ἐφ-ύπερθε καὶ ἐφύπερθεν ἐπάνωθεν· «ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς δίνεον» Ὀδ. ι, 383· «ποτρίσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας» Ἰλ. ω, 645· - οὐρανοῦ Πινδ. ἀποσπ. 226· «ἀδάτων ἐφύπερθεν ἅλατο» Θεοκρ. 23, 59· καὶ ἐπὶ γεωγραφικῆς θέσεως, «Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι Μάκρωνες» Ἀπολ. Ῥ. 2, 396, desuper.

Ἐφ-υπερ-θύριον, τό· ἴδ' ὑπερθύριον.

Ἐφ-υπνίδιος, 2· ἐπιφέρων ὕπνον, ἄγων εἰς ὕπνον Λεων. Ταρ. 65 (ἀλλ' ἐν Παλ. 7, 198 εὕρηται ἐφ' ὑπνιδίῳ).

Ἐφ-ύπνιος, 2· ἐπικήδειος, ἐπιτάφιος, νεκρικὸς μτγν. funebris.

Ἐφ-υπνόω· καθεύδω Ἡσύχ. dormio.

Ἐφ-υπνώσσω· καθεύδω, κοιμῶμαι ἐπί τινος, εἴς τι· «τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν» Ἰουλιαν. ἐπ. 14, indormio.

Ἐφ-υπνώττω· τῷ προηγ.

Ἐφύρα, ἡ· θυγ. Ὠκεανοῦ, οἰκήσασα τὸ πρῶτον ἐν Κορίνθῳ, ἥτις τὸ ἀρχαῖον ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο Ἐφύρα Παυσ.

Ἐφύρα, ἰων. Ἐφύρη· 1) = τῷ προηγ. οὕτως ὠνομάζετο ἀρχαιόθεν ἡ Κόρινθος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ Ἐφύρας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σισύφου Ἰλ. 2) πολ. Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Σελληέντος ποτ. = Οἰνόη οἰκηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Πελασγῶν Ἰλ. 3) πολ. Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ νοτιανατολ. τῆς Φαραύλου, ἡ ὕστερον Κρανῶν Στραβ. 4) πόλ. Ἠπείρου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ἡ ὕστερον Κίχυρος, κειμένη καὶ αὕτη ἐπί τινος Σελληέντος ποτ. Θουκ. 5) πολ. Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἀγρείᾳ χώρᾳ Στραβ. 10, Ἐφύρηνδε = εἰς τὴν Ἔφυραν Καλλ. καὶ Ἔφυροι = οἱ κάτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ Ἐφύρας Ἰλ Ἐφυραῖοι = οἱ κάτ. τῶν λοιπῶν ὁμων. πόλεων Στ. Βυζ. «ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα» Ὀδ. ἔνθα οὐκ ἔστιν ἀκριβῶς ὡρισμένον ποίαν ὁ ποιητὴς Ἔφυραν ἐννοεῖ, κατὰ Στραβ. ἦν αὐτὴ ἡ ἐν Ἤλιδι Ἐφύρα ἡ καὶ ἐν Ὀδ. 6, διότι καθ' Ὅμ. Ἰλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπειῶν ηὔξανον πολλὰ μαγικὰ βότανα Θεοκρ. ὁ δὲ Νέστιος καὶ Μάννερτος ὑπολαμβάνουσί τινα ἐν Θεσπρωτίδι Ἐφύραν, διότι διὰ ταύτης ἐπέστρεφον εἰς τὴν χώραν τῶν Ταφίων· 6) πόλ. Καμπανίας Στραβ. 7) κώμη Σικυῶνος Στραβ. 8) νῆσος ἐν τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ Πλιν. καὶ ἄλλη π. τῇ Μήλῳ Στ. Βυζ. 9) μήτ. Αἰτήτου Σχολ. Ἀπολ.

Ἔφυρος, ὁ· υἱὸς Ἀμβράκος, καθ' ὃν φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠπείρῳ τῆς Θεσπρωτίας πόλις Στ. Βυζ.

Ἐφύση, δωρ. ἀντὶ ἐφύσα, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ φυσάω.

Ἐφ-υστέρησις, ἡ· ὑστερωτέρα, κατόπιν τινὸς ἔλευσις, ἀναβολὴ Κλ. Ἀλ. moratio.

Ἐφ-υστερίζω· κατόπιν, ὑστερόν τινος συμβάλλω, γίνομαι, κατόπιν ἔρχομαι Θουκ. 3, 82.

Ἐφ-υφαίνω· προσθέτω τι εἰς τὸ ὕφασμα, ἤτοι ὑφαίνων βάλλω ἀνὰ μέσον τοῦ ὑφαδίου καὶ ἄλλο τι, οἷον ἄνθη, φλόκους κτλ. μτφ. «ὀδολὴν ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων» Ὀππ. κυν. 3, 415, intexo.

Ἐφ-υφή, ἡ· ὑφάδιον, κρόκη ἀρ. λεξ. «καὶ ὁ στήμων» Πλατ. νόμ. 5, 734, subtegmen.

Ἐφ-ύω (ἴδ' ὕω)· βρέχω ἐπί τινας, ἐφυσμένος = βεβρεγμένος Ξεν. κυν. 9, 4 ἄπρουσώπ. ἐφύει = βρέχει κάπου, ἢ ἐπί τινος Θεοφρ. superpluo

Ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε· ἐπὶ τούτῳ, ὅ ἢ ὅτι = ἀπὸ τὸν ὅρον ὥστε, μὲ τὸν σκοπὸν ὥστε· ἴδ' ἐπί.

Ἐφωδίων· ἴδ' ἐφοδίων.

Ἐφώδης, ὁ· ἑπωμάς, λέξ. Ἑβρ. Ἰώσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐφ-ώμαλος, 2· ἐπίπεδος, ὁμαλὸς μτγν. planus.
Ἐφ-ωραΐζω· ὡραΐζω μτγν.
Ἐφ-ώριος (ὥρα)· ὁ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν Λεων. Ταρ. 45 (9, 563), tempestivus.
Ἐφ-ώσια· τὰ νομιζόμενα Ἡσύχ. solemn
Ἐφωτίων· ὑδ' ἐφουδίων.
Ἐχάδις· ὑδ' ἐσχάδις.
Ἔχαδον, ἀόρ. 6'. τοῦ χανδάνω Ἰλ.
Ἐχάλκης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐχάνδρα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐχάνη, ἡ· σκεῦός τι ὁδοιπορικὸν Ἡσύχ.
Ἐχάρην, ἀόρ. 6'. ταῦ χαίρω Ὅμ.
Ἔχεα, ἐνερ. ἀ. ἀόρ. ταῦ χέω Ἰλ.
Ἐχέανξ· Ἐφέσιός τις Πολυαιν.
Ἐχέ-δαιον, τό· μεσάδοιον· «πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος» Πυλυδ. 1, 252.
Ἐχέδουλος· Μιλήσιός τις Μιον.
Ἐχ-έγγυος, 2· ἀσφάλειαν παρέχων, βέβαιος, ἐπὶ ἀνθρώπων· «-ἀπορρήτων τηλικούτων» = εἰς ὃν τινα δύναταί τις νὰ ἐμπιστευθῇ μυστήρια ἀπουσιάτα Πλουτ. Ποπλ. 4· «οὐκ ὢν» = μετ' ἀπαρ. = ἀξιόπιστος, Αἰμ. Παυλ. 8· «ἐχεγγυώτατος μάρτυς» Ἀθήν. 9, 398· συνηθέστ. ἐπὶ πραγμάτων εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει τις νὰ ἐμπιστεύηται· - δόμοι Εὐρ. Μηδ. 397· - λόγος, Ἀνδρ. 192· «τὴν δόσιν ἐχέγγυον ποιεῖν», ἐπιβεβαιοῦν, Φοιν. 759· «τοῦ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύειν» Σχολ. «βεβαίῳ, ἰσχυρᾷ» Θουκ. 3, 46· καὶ οὕτω συχν. μτγν. «-πρός τι» Πλουτ. Περικλ. 37· «πίστις τῆς σωτηρίας ἐχέγγυος» = τὴν σωτηρίαν ἐπικυροῦσα, ἐπιβεβαιοῦσα Δ. Καα. 2) εἰς ὃν ἐδόθη ἢ βεβαίωσις ὅτι δὲν ἔχει τι νὰ φοβηθῇ, «ἐκείνης φερέγγυος» Σοφ. Οἰ. Κ. 285, sponsor.
Ἐχ-εγγύως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σχολ. Αἰσχ. Περ. 237.
Ἐχε-γλωττία, ἡ· ἐγκράτεια γλώσσης, σιωπή, κατὰ τὸ ἐκχειρία πλασθὲν ὑπὸ Λουκ. Λεξιφ. 9, silentium.
Ἐχεδάμεια, ἡ· πόλ. Φωκίδος Παυσ.
Ἐχεδαμία, ἡ· τῷ προηγ. Παυσ.
Ἐχέδαμος· ἀνδρ. ὄν. = Ἐχέδημος Ἐπιγρ.
Ἐχε-δερμία, ἡ· νόσος τῶν κτηνῶν ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτῶν, ξηρότης ἐξ ἧς ἰσχνότατον γίνεται τὸ ζῷον Ἱππιατρ. coriago.
Ἐχε-δήμια, ἡ· ἀρχ. ὄνομα Ἀκαδημίας, ἀπ' ἀρχαίου τινὸς ἥρωος Ἐχεδήμου Πλουτ. Θησ. 32· ὁ κάτ. Ἐχεδαμιεὺς Ἐπιγρ.
Ἐχέδημος· Ἀθηναῖος Ἀρτεμιδ. ἄλλοι «οἱ περὶ τὸν Ἐχέδημον» Πολυβ.
Ἐχέδωρος, ὁ· ποτ. Μακεδονίας, ὁ πρότερον Ἠδωνός, ὁ ἔχων πρότερον ὦρον· χρυσοῦ γὰρ καταφέρει ψῆγμα· ἢ ἀπὸ Δώρου Ἀρκάδος, ὃς ἐμπεσὼν τῷ ποταμῷ αἴτιος γέγονε τῆς ὀνομασίας Ἐτ. Μ.
Ἐχέ-θυμος, 2· νοῦν ἔχων Ὀδ. θ, 320 κατὰ Σχολ. = λογισμὸν ἔχων, ἢ ὀρθότ. = κρατῶν τῶν ἐπιθυμιῶν, σώφρων, χαλιναγωγῶν τὸ πάθη τοῦ Ἐπιφάν. 1, σ. 691· πρβλ. ἐχέφρων.
Ἐχεῖαι, αἱ· πόλ. Λακωνικῆς Στράβ. 2) κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ Στραβ.
Ἐχείδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἔχις, μικρὰ ἔχιδνα Σουΐδ. viperula· ὑδ' ἐχίδιον.
Ἐχείδωρος, ὁ ὑδ' Ἐχέδωρος.
Ἐχε(ί)νος, ὁ· Ἔχινος, πόλ. Θεσσαλίας Πτολ.
Ἐχεῖος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐχείων, ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. ὑδ' Ἐχίων.
Ἐχέ-καλλος, 2· ἔχων καλλονὴν θεαφρ αἰτ. Φ. 5 (6, 2), spectabilis· ἀλλ' ἴσ. ἴσφ ἀντὶ ἐχέκολλον ὃ ὑδε.
Ἐχε-κήλης, ὁ· κηλήτης Ἡσύχ. πάσχων ὑπ' ἐντεροκήλης.
Ἐχεκλεύς, ῆος· ἀνδρ. ὄν. Ἰλ.
Ἐχεκλῆς· 1) υἱὸς Ἀκτορος, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, λαβὼν γυναῖκα τὴν ὡραίαν Πολυμήλην, θυγ. τοῦ Φύλαντος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον Ἰλ. 2) κυνικὸς φιλόσοφος Ἐφέσιος Δ. Λαερ.
Ἐχεκλος· 1) υἱὸς Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπ' Ἀχιλλέως ἐν Τροίᾳ Ἰλ. 2) εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ Πατρόκλου Ἰλ.
Ἐχέ-κολλος, 2· βαστῶν στερεὰ τὴν κόλλαν· - πηλὸς Πλουτ. πότ. τ. ζ. φρον. 10· «τὸ ἐχέκολλον» = ἡ κόλλα ἡ συγκρατοῦσα Πλουτ. π. φιλαδελφ. 8.
Ἐχε-κόλλως· ἐπίρ. τοῦ προηγ. Διοσκ. 5(172).
Ἐχεκράτεια, ἡ· Φλιασία Πυθαγορεία Ἰαμβλ.
Ἐχεκράτης· 1) πατ. Πετίωνος, Λαπίθης τὸ γένος καὶ πάππος Κυψέλου, τυράννου τῆς Κορίνθου Ἡρ. 2) Φλιάσιος Πυθαγόρειος, φίλος τοῦ Σωκράτους Πλάτ. 3) α) Ἀθηναῖος ἄρχων ἐπώνυμος Ἐπιγρ. β) ἄλλος τις Ἐπιγρ. γ) πατ. Τίμωνος ὑδ' Ἐχεκρατίδης· 4) Θεσσαλὸς· α) πατ. Παυσανίου τοῦ Φερραίου Πορφυρ. 5) Βοιώτιος μάντις ἐκ Τεγύρας Πλουτ. 6) Ταραντῖνος Πυθαγόρειος Ἰαμβλ. 7) Θηραῖος Ἐπιγρ. 8) μαθητὴς Δ. τοῦ Ἁλικαρνασσέως καὶ φίλος Ἰσοκράτους τοῦ νεωτέρου Δ. Ἁλ. 9) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἐχεκρατίδης· 1) πατ. Ὁρίστου, βασ. ἐν Θεσσαλίᾳ Θουκ. 2) υἱὸς Ἐχεκράτους = Τίμων Ἀθηναῖος Λουκ. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φωκίωνος ὃν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀφῆκεν ἐλεύθερον κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ τοῦ Φωκίωνος Αἰλ. 4) Λαρισσαῖος Παυσ. 5) Κρὴς Ἀνθ. 4) Μεθυμναῖος περιπατητικὸς φιλόσοφος Στ. Βυζ.
Ἐχε-κτήανος, 2· κτηματίας Ῥιαν. 1· - ὄδατα = ἄμμον χρυσοῦ φέροντα Νον. Δ. 11, 37, dives.
Ἔχελα· κώμη Παλαιστίνης Εὐσεβ.
Ἐχελαΐδας· ἀνδρ. ὄν. Βεροιν. Ἀχαδ.
Ἐχέλαος· 1) Κύπριος Νον. 2) ἀρχηγὸς τῶν Πενθιλιδῶν, οἵτινες ἐδρυσαν τὴν Λέσβον Πλουτ.
Ἐχέλας· 1) υἱὸς Πενθίλου Παυσ. 2) Λέσβιος Ἐπιγρ.
Ἐχελίδας, οἱ· ὑδ' Ἔχελος.
Ἔχελος, ὁ· ἥρως, π. Ἀθηναίοις τιμώμενος, καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδαι ἀπὸ τοῦ κειμένου ἔλους τῷ τόπῳ ἐν ᾧ ἐδρυται· τὸ τοῦ Ἐχέλου ἄγαλμα Ἡσύχ. κάτ. Ἐχελίδης· οὗ. Ἐχελιδῶν Ἡσύχ.
Ἐχέλλος· ἀνδρ. ὄν. ἐκ Δύμης Περσ.
Ἐχέμβροτος· αὐλητὴς τις Ἀρκὰς Παυσ.
Ἐχέμεν, ὥρ. ἀντὶ ἔχειν.
Ἐχεμένης· συγγραφεύς, πιθ. Κρὴς Ἀθήν.
Ἐχεμηδᾶ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ
Ἐχεμήδειον· Ἐχεδήμεια ὁ ὑδε Στ. Βυζ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Ἐχέμηλος· Δελφός τις Ἐπιγρ.
Ἔχεμις· ὁ ἐξ Χέμμις π. Ἡρ.
Ἐχέμμας· Κρὴς Καλλ.
Ἐχέμμων· Ἐχέμων ὁ ἐξ.
Ἔχεμος· υἱὸς Ἀερόπου, ἔγγονος Κηφέως, βασιλ. τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ὅστις μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἴλλου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐφόνευσεν αὐτόν. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Τιμάνδρα θυγ. Τυνδάρεω Ἡρ. 2) υἱὸς Κολωνοῦ, Ταναγραῖος Πλουτ.
Ἐχε-μυθέω· εἰμὶ ἐχέμυθος, κρατῶ ἐν ἐμαυτῷ τὸν λόγον, σιωπῶ Λουκ. ὀι. θε. 21, 2· «τὰ ἐχεμυθούμενα καὶ ἀπόρρητα», ἰδ. ἐνχρήσ. π. Πυθαγόρᾳ ἡ λέξ κατ' Ἰαμβλιχ. 6. Πυθ. 94, silco.
Ἐχε-μυθία, ἡ· σιωπή, σιγή, ἰδ. ἔκφρασις διδασκαλίας τῶν Πυθαγορείων, οἵτινες ἐνομάζοντο ἀκουστικοὶ καθ' ὃν χρόνον ἐσιώπων καὶ μόν. ἤκουον· ἀφοῦ δ' ἐμάνθανον τὰ δυσκολώτατα πάντων, τὸ σιγᾶν καὶ τὸ ἀκούειν, καὶ ἀρκούντως ἐξεπαιδεύοντο εἰς τὸ σιγᾶν ὅπερ ἐκάλουν ἐχεμυθίαν, τότε ἠδύναντο νὰ λαλῶσι καὶ συζητῶσιν ἐκφράζοντες καὶ τὰς ἑαυτῶν δοξασίας Γέλλιος π. διδασκ. Πυθ. 1, 9, silentium, taciturnitas.
Ἐχέ-μυθος, 2· τὸν λόγον εἰς ἑαυτὸν κρατῶν, σιωπῶν, σιωπηλὸς μτγν. λέξ. σχημ. κατὰ τὸ Ὁμ. «ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον».
Ἐχέμων, ἐπ. Ἐχέμμων καὶ Ἐχήμων Ὀδολφ. ἐν Ἰλ. ε, 100· υἱὸς Πριάμου, ὃν ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἀπολλόδ.
Ἔχενα΄ς· μία τῶν Νυμφῶν Παρθεν. ἐρωτ.
Ἐχενάτης· ὁ ἐχινώδης.
Ἐχενηΐ΄ς, ἴδος, ἡ· πλοῖον, ναῦν κρατῶν, σταματῶν, ἐπὶ ὁρμητικῶν ἀνέμων Λίσχ. Ἀγ. 145· ἐπὶ ἀγκύρας, Θεαιτ. Σχολ. 1 (6, 27)· ἐπὶ τῆς νηνεμίας Νον Δ. 13, 14· ἰχθύδιόν τι θαλάσσιον τῶν πετραίων, ὅπερ ταῖς ναυσὶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν προσκολλώμενον βραδύνει τὸν πλοῦν τῶν πλοίων· ὁμ. καὶ τὸ ὄνομα Πλιν. 9, 25.
Ἐχενηΐς, ἡ· πηγὴ π. τῇ Καύνῳ ἐν Ἰκαρίᾳ Ἀριστοτ. π. Παρθεν. ἐρωτ.
Ἐχένηος· εἷς τῶν ἐπισήμων γερόντων Φαιάκων, ὃν ὁ Ὅμ. καλεῖ συνετὸν καὶ λόγιον Ὀδ.
Ἐχενίκα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ. Ἀκαρν.
Ἐχενίκη· Δηλία τις Ἀθην.
Ἐχε-πευκής, 2, βέλος Ἰλ. δ, 129 ἐκ τοῦ πεύκη, ἤτοι διὰ τὴν πικράτητα τῆς ἐκ πεύκης ῥητίνης μτφ. κατὰ τὴν ἐξήγ. τῶν ἀρχαίων, «βέλος ἔχον πικρίαν» = πικρόν, διαπεραστικὸν πόνον προξενοῦν ἢ κατ. ἄλλ. ἐχεπευκὲς = θανάσιμον καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν βληθέντα, ὁἶκην πεύκης, ἥτις ἐκτμηθεῖσα οὐκέτι βλαστάνει πρβλ. Πλιν. 16, 18· ἢ μετὰ Βουτμαν. λεξ. 1, σ. 17 = ὀξὺ κατὰ τὴν μτγν. χρῆσιν τῆς λέξ. π. χ. «σμύρνα ἐχεπευκὴς» Νικ. Θηρ. 630· «σικύοιο ἐχεπευκέα ῥίζαν ἀγρωτέρου», 866· «τείρωντα θνητοὺς ἐχεπευκεῖ πάντας ἀϋτμῇ» Ὀρφ. λιθ. 469· πρβλ. καὶ ἐχέστονος, amarus
Ἐχέ-πικρος, 2· πρωτ. Ἐδατ. Ἰλ. α, 51.
Ἐχέπολις· 1) Κυπαθηναιεὺς Ἐπιγρ. 2) ἐσφ. ἀντὶ Ἰσχέπολις Παυσ.
Ἐχέπωλος· 1) υἱὸς Θαλύσου, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου Ἰλ. 2) υἱὸς Ἀγχίσου ἡγεμὼν τῶν Σικυωνίων, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Ἀγαμέμνων δῶρον τὸν ὡραῖον ἵππον Αἴθην Ἰλ. 3) ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ.
Ἐχέ-πωλος, 2· ἱππικός, ἱπποτρόφος Ἡσύχ.
Ἐχε-ρρημοσύνη, ἡ· ἐχεμυθία Ἰαμβλ. ὁ. Πυθ. 34, silentium.
Ἐχε-ρρήμων, 2· ἐχέμυθος Ἰαμβλ.
Ἐχε-σαμία, ἡ· ὅτε θέρους ὄντος ψεκάζῃ Ἡσύχ. ἴσ. ἐσφ. ἀντὶ διοσημία.
Ἐχέ-σαρκον, χιτώνιον, τό· τὸ τὴν σάρκα κρατῶν, εἰς τὴν σάρκα στερεῶς, εἰς τὸ σῶμα προσκείμενον Ἀθην. 13, 590.
Ἐχέσ-αρκος, 2· ὁ ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὰς σάρκας κείμενος Ἀθήν.
Ἐχ-εσθένης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐχέσκει· ἀχεύει, ἀνιᾶται Ἡσύχ.
Ἔχεσκον, ἰων. παρατ. τοῦ ἔχω ἀντὶ εἶχον Ἰλ.
Ἐχεσκοσοκάρας, ὁ· βασ. τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν μτγν
Ἐχέ-στονος, 2· στεναγμὸν προξενῶν· - ἰδ. Θεοκρ. 25, 213.
Ἐχέστρατος· υἱὸς Ἄγιδος καὶ πατὴρ τοῦ Λεοδώτου, βασ. ἐν Σπάρτῃ Παυσ.
Ἐχέτης, ὁ· ἔχων, πλούσιος, κτηματίας Πινδ. ἀπασπ. 273.
Ἐχετία, ἡ· πολ. Ἰταλίας, κάτ. Ἐχετιανὸς Στ. Βυζ.
Ἐχετιμίδας· Λακεδαιμόνιος πατὴρ Ταύρου Θουκ.
Ἐχέτιμος· Σικυώνιός τις Παυσ.
Ἐχέτλα, ἡ· πόλ. Σικελίας παρὰ τὴν ἀρχ. Γέλαν Πολυβ. πλησίον τῆς νῦν Bizini κάτ. Ἐχετλιάτης Στ. Βυζ.
Ἐχετλαῖος· ὁ ἐξ Ἐχετλος.
Ἐχετλεύω· ἀροτριάω Ἡσύχ. πτο.
Ἐχέτλη, ἡ· τοῦ ἀρότρου τὸ κατόπιν ξύλον οὗ ἔχεται ὁ ἀρότης, ἡ ἀλετρονουρὰ Πολυδ. 1, 252, stiva.
Ἐχετλήεις, 3· εἰς ἐχέτλην ἀνήκων· - γόμφος Ἀγαθ. 30 (6, 41).
Ἐχέτλιον, τό· τόπος τοῦ πλοίου, ὅπου τοὺς ἰχθῦς τιθέασι καὶ συλλέγουσιν, ἢ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται Σχολ. Νικ. Θηρ. 825.
Ἔχετλον, τό· ἐχέτλη Κρ. Ἀν. 2, 256, stiva.
Ἔχετλος, ὁ· ἥρως ἐν Ἀττικῇ τιμώμενος κατὰ πρόσταγὴν τοῦ μαντείου, ὅστις λέγεται ὅτι φονεύσας μὲ τὸ ἄροτρον πολλοὺς τῶν βαρβάρων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἔγεινεν αἴφνης ἀφανὴς Παυσ.
Ἐχετο-γνώμων, ὁ· ὀχετογνώμων Εὐσεβ. Εὐαγγ. προπ. 9, 41, ἐσφ.
Ἔχετος, ὁ· βασ. καὶ σκληρὸς τύραννος ἐν Ἠπείρῳ υἱὸς Εὐχήναρος καὶ Φλογέας, ὅστις ἔλεγετο ὅτι ἔκοπτε τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα πάντων τῶν ξένων τῶν εἰς τὴν χώραν του ἐρχομένων, καὶ τὰ ἔρριπτεν εἰς βορὰν τῶν σκύλων του. Πρὸς τοῦτον ἤθελε νὰ πέμψῃ ὁ Ἀντίνοος εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν πένητα Ἶρον ἵνα πάθῃ τὰ αὐτά· λέγεται δ' ἔτι ὅτι ἐξώρυξε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἰδίας θυγατρός του ῥίψας αὐτὴν εἰς ἀκατεργὴν φυλακὴν Ὀδ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐχέτρασις, ἡ· πόλ. Ὀδολυσκων ἐν Ἰταλίᾳ Δ. Ἀλ. κάτ. Ἐχετρανὸς Στ. Βυζ.
Ἐχέτρωσις, ἡ· βατάνητις, ἡ βρυωνία Γαλην.
Ἐχέτωρ, κλ. πλασθεῖσα πρὸς ἐτυμ. τῆς κλ. Ἕκτωρ Σχολ. Ἰλ. ω, 272.
Ἔχευα, ἐπ. ἀόρ. ά. ταῦ χέω, μ. ἀόρ. ά. ἐχευάμην Ἰλ. ε, 314.
Ἐχευήθεις, οἱ· δῆμος Ταγίας.
Ἐχε-φρονέω ἔχω φρένας, εἶμαι φρόνιμος, συνετὸς Ἀγαθ. 35 (Πλαν. 332), sapio.
Ἐχε-φρόνως· Ἰδ. ἐχέφρων.
Ἐχε-φροσύνη, ἡ· φρόνησις Παυλ. Σιλ. 68 (9, 767), prudentia.
Ἐχέ-φρων, 2· φρένας, γνῶσιν, φρόνησιν ἔχων, φρόνιμος, γνωστικός· - Πηνελόπη Ὀδ. συχν. «-καὶ ἀγαθὸς» Ἰλ. ι, 341·,«-καὶ ἀγχίνοος» Ὀδ. ν, 332· ἐπίρ. ἐχεφρόνως Διοδ. 15, 33, prudens.
Ἐχέφρων· 1) υἱὸς Νέστορος καὶ Ἀναξιβοίας Ὀδ. 2) υἱὸς Ἡρακλείου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ψωφτδος ἐν Σικελίᾳ, καὶ οἵτινες ἐλθόντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὠνόμασαν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν τὴν αὐτόθι πόλιν Ψωφτδα Παυσ.
Ἐχεφυλλίδας· γραμματικός τις Σχολ. Πλατ.
Ἐχέφιλος, ὁ· Δελφὸς τις Ἐπιγρ.
Ἐχεώδης· Ἰδ. ἐχινώδης.
Ἐχεώνυμον, τό· βοτάνη τις Διοσκ. νοθ. 3, 106.
Ἐχ-ῆνια, τά· ἐχῆνοι, μέρος τῶν χαλινῶν ὑπαυ Βοικχ. ἐπιγρ. 1, 150.
Ἐχῆς, ητος, ὁ· ἐχέτης ἀρ. λεξ.
Ἐχθαίρω (ἔχθος)· μισῶ, ἐχθρεύομαι, «ἵν' ἐχθήρειε γέροντα» Ἰλ. ι, 452, ἀντίθ. τῷ φιλέω Ὀδ. δ, 692· «πάντας ἐχθαίρω θεοὺς» Αἰσχ. Πρ. 997· «εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιρόμενος», ἐκ. 735· «οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ» = μὲ τοιοῦτον μῖσος Σοφ. Ἠλ. 1023· καὶ «ἔχθος ἐχθήρας μέγα» = τρέφων, Φιλ. 59· «ἐχθαίρομαι θεοῖς» = εἶμαι τοῖς θεοῖς μισητός, διώκομαι ὑπὸ τοῦ μίσους τῶν θεῶν, Δ΄. 453· «ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ» = θὰ μισηθῇς ὑπ' ἐμοῦ, Ἀντ. 93· - πόλιν Εὐρ. ἐκ. 903· πεζ. πρῶτον ἀπὸ Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ, 9, 10· - κακίαν Πλουτ. Ῥωμ. 17· ὁ Νικ. ἔχει τὸ μέσ. ἀντὶ ἐνερ. «Δίκτυννα ἐχθήρατο κλῶνας», Ἰλ. 539, odi.
Ἐχθαρτέος, 3· ῥ. ἐπίθ. τοῦ προηγ. Σοφ. Δ΄. 664.
Ἔχθαρ, τό· ἔχθος μτγν. odium.
Ἐχθατιά, ἡ· γεν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐχθεσινός, 3· χθεσινὸς Φωτ. hesternus.
Ἐχθές· χθὲς Ἀριστ. νεφ. 175· «οὐ νῦν τε κἀχθὲς ἀλλ' ἀεὶ» Σοφ. Ἀντ. 452· «τὰ ἐχθὲς καὶ πρώην γεγονότα» Πλατ. Γοργ. 470· τὸ χθὲς φαίνεται νὰ ἦνε ἀττικόν, ἡ τοὐλάχιστον εἶνε παρ' ἄττ. συνηθέστερον Β. Ἀν. 556, heri.
Ἐχθεσινός, 3· χθεσινὸς Παλλαδ. 128 (10, 70), hesternus.
Ἐχθέω· μισῶ Ἀθην. 13, 558, odi.
Ἐχθημα, τό· μίσημα ἀρ. λεξ.
Ἐχθήρω, ὑποτ. ἀορ. ά. τοῦ ἐχθαίρω.
Ἐχθιζινός, 3· ἐχθεσινὸς Μεν. εἰς Β. Ἀν. 438, hesternus.
Ἐχθίζομαι· μισοῦμαι, ἐχθραίνομαι, ἢ ἐχθρὸς παρασκευάζω Φωτ.
Ἔχθιμα, τό· μίσημα Σοφ. ἀποσπ. 590, ἔνθα ὁ Ἡσύχ. ἐξηγ. μισήματα· πρβλ. ἔχθημα.
Ἐχθίμως, 2· μισητὸς Σοφ.
Ἐχθιόνως, ἐπίρ. τοῦ ἐχθίων· ἐχθρικῶς· - ἔχειν Ξεν. συμπ. 4, 3· τὸ ἐχθρός.
Ἔχθιστος καὶ ἐχθίστατος· ὑπερθ. τοῦ ἐχθρός, παρὰ τὸ ἔχθος, = ἐχθρότατος, μισητότατος Ἰλ. ε, 890· «τὰ ἐχθιστα ὄντα ἐν τῷ σώματι φίλα ποιεῖν» Πλατ. συμπ. 186· συνηθ. μετὰ ὁστ. «μετὰ Θηβαίων τῶν ἐμοὶ ἐχθίστων» Θουκ. 2, 72· μετὰ γεν. «πρὸς τοὺς ἐκείνῳ ἐχθίστους», Ξεν. Ἀν. 2, 2, 5· καὶ ἐχθίστατος Λουκ. τραγῳδ. 245.
Ἐχθίων, 2· μισητότερος, συγκρ. τοῦ ἐχθρὸς παρὰ τὸ ἔχθος Αἰσχ. Περσ. 438· καὶ πεζ. «τοσοῦτῳ ἐχθίων γίγνεσθαι» Πλατ. Λυσ. 214.
Ἐχθο-δοπέω· φέρομαι πρός τινα ἐχθροπαθῶς, «ὥτε μ' ἐχθοδόπησαι ἐφήσεις»=ὠθεῖς με εἰς μῖσος καὶ ἐχθροπάθειαν τῆς Ἥρας Ἰλ.α,518.
Ἐχθο-δοπός, 2 (ἔχθος, πρβλ. τὸ πρόσθετον δαπὸς ἐν τῷ ἀλλοδαπὸς ὁ Βουτμαν. παράγει αὐτὸ παρὰ τὸ ὄπτομαι = κυττάζω ἐχθρικῶς, λεξ. Ἐτ. 124,κατ' ἄλλ. ὃς παρὰ τὸ ὄψ ἢ παρὰ τὸ ἔδαφος)· ἐχθρικὸς ἀρ. λεξ. ἐχθροποιός· «στυγνόν τε φῶς ἐχθοδοπὸν» Σοφ. Φιλ. 1122· «τοιά μοι ἀνιστάνεις ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις», Δ΄. 913· - πόλεμος Ἀριστ. Ἀχ. 226 καὶ μτγν. π. - ὄμματα = ἐχθρικῶς βλέποντα Ἀπολ. Ῥ. 4, 1669· καὶ πεζ. μόν. Πλατ. «τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐχθοδοποῦ γεγονυίας πολλοῖς» = μισητῆς ἢ ἐχθροποιοῦ κατὰ Σχολ. νόμ. 7, 810.
Ἐχθομαι· ὡς παθ. εἶμαι μισητὸς εἴς τινα, μὲ μισεῖ, ἐχθρεύεταί τις, παρατ. ἠχθόμην μετὰ ὁστ. Ἰλ. γ, 416 (κατὰ τινας μὲν συγγ. τῷ ἄχθος, κατὰ δὲ Βουτμαν. λεξ. 1, 124 παρὰ τὸ ἑκ, ἐξ, ἑκτός, ὥστε ἡ σημ. τῆς ἔχθρας φαίνεται ἐκ τῆς τοῦ ἔξω, τοῦ ξένου, ἀλλοκότου προκύπτουσα).
Ἔχθος, τό· τὸ μῖσος, ἡ ἔχθρα, «οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος περιδείμην» Ὀδ. 6, 277· «ἔχθεα λυγρὰ» Ἰλ. 416· πλ. ὡς «βαρύλυγα ἔχθη» Πινδ. Π. 2, 55· π. τραγ. (πρβλ. ἐχθαίρω)· «εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου» = ἐμισήθην ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδ. Εὐρ. Φοιν. 879· - τινός = κατά τινος Ἡρ. 9, 37, «τῷ ἐκείνου ἔχθει» = ἐκ μίσους πρὸς ἐκεῖνον Θουκ. 1, 95· «κατ' ἔχθος τινός», 1, 103· «τῷ πρὸς αὐτὸν ἔχθει» Πλουτ. Λουκουλ. 22· ἀντίθ. φιλότης Ὅπλ. κυν. 1, 38, π. πεζ εἶνε συνηθέστ. τὸ ἐπάμ. odium.
Ἔχθρα, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἐχθρεύεσθαι, μισεῖν· «πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι» Αἰσχ. Περ.490· «μὴ γάρ σε θρήνοις αὖθις εἰς ἔχθραν βάλῃ» =μὴ σοῦ κινήσῃ μῖσος, 440· «κατ' ἔχθραν τινός» = ἐξ ἔχθρας, μίσους κατά τινος Ἀριστ. εἰρ. 133· «ἡ τῶν Λακεδαιμονίων ἔχθρα» = ἡ κατὰ τῶν Λακ. Θουκ. 7, 57· «ἡ ἔχθρη - ἡ προαφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων ἐγίνετο» Ἡρ. 5, 32 (πρβλ. καὶ ἔχω)· «τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους ἐποιήσαντο» Θουκ. 2, 08, ὅπου καὶ «ἔχθρα πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοὺς Ἀργείους» ἐπιφέρεται· «ἔχθραν συμβάλλειν, συνάπτειν τινί» = τὴν ἔχθραν τινὸς κινεῖν Εὐρ. Μηδ. 44· καὶ – αἴρεσθαι Δημ. 21, 132· «ἔχθρα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους» Πλατ. Εὐθ. 7· «εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν», Φαίδρ. 256· «πολλὴν εἰς ἔχθραν καθίστανται ἀλλήλοις», παλιτ. 307· «καταστήσαντες ὑμᾶς εἰς ἔχθραν τῷ δήμῳ» = ἀφοῦ κατέστησαν ὑμᾶς ἐχθροὺς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 9· «ἔχθραν ἔχειν πρός τινα» = ἔχθραν κινεῖν κατά τινος Δημ. 19, 222· περὶ τοῦ «δι' ἔχθρας γίγνεσθαι» καὶ – μολεῖν ἴδε διά, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 479· «τὰς πρὸς ἡμᾶς ἔχθρας διαλύεσθαι» = καταπαύειν Ἰσοκ. 4, 13· – λύειν Εὐρ. Τρω. 50· καὶ – ἐκβαλεῖν, 59· «καταλλάσσεσθαι τὰς ἔχθρας» Ἡρ. 7, 145· «ἔχθρας πρὸς ἀλλήλους ἀνείλοντο» Ἰσοκ. 1, 9· «– μήτε πρὸς ἔχθραν μηδένα ποιεῖσθαι λόγον μήτε πρὸς χάριν» συνάπτει Δημ. 8, 1, inimicitiae, simultas.

Ἐχθραΐζω· τῷ ἐπόμ. «οἱ ἐχθραίζοντες κατηγοροῦσιν οὓς μισοῦσιν» Ὠριγεν. 1, 31, 11.

Ἐχθραίνω· ἐχθαίρω, μισῶ, «οὐδένα ἠχθραινε» Ξεν. Ἀγησ. 11, 5· ἐχθρὸς εἰμι, μισητός εἰμι· – τινί Λίλ. Ἰ. Ζ. 5, 2· π. Σοφ. Ἀντ. 93 καὶ Αἴ. 664 ἀντικατέστη νῦν τὸ ἐχθαίρω.

Ἐχθραντέος, 3· ἄξιος ἔχθρας, ἀξιομίσητος Σοφ. Αἴ. 679.

Ἐχθραντικός, 3· εἰς ἔχθραν ἐπιρρεπὴς μτγν.

Ἔχθρασμα, τό· ἔχθρα Ἡσύχ. odium.

Ἐχθρ-ελέγκτης, ὁ· ἐχθροὺς ἐλέγχων μτγν.

Ἐχθρεύω· εἰμὶ ἐχθρός, ἐχθρεύομαί τινα· – τινί Σχολ. Ἰλ. ε, 639.

Ἐχθρία, ἡ· ἔχθρα, μόν. «θεοῖς ἐχθρία» Δημ. 22, 59 (γρ. ἐσφ. ἔχθρα)· ἐκ τούτων γράφεται ὡς μία λέξ. π. Ἀριστ. Θεοῖς ἐχθρά, σφ. 418.

Ἐχθρικός, 3· ἀνήκων εἰς, προερχόμενος ἀπὸ ἐχθρὸν Συουίδ.

Ἔχθριος, 3· τῷ προηγ. μτγν.

Ἐχθρα-δαίμων, 2· θεομίσητος, κακοδαίμων, κακομοίρης Σοφ. Οἰ. τ. 816.

Ἐχθρο-ειδῶς· ὑπόπτως Ἡσύχ.

Ἐχθρό-θεος· τῷ θεῷ ἐχθρὸς μτγν.

Ἐχθρό-κοσμος, 2· ἐχθρὸς τοῦ κόσμου μτγν.

Ἐχθρ-ολέτης, ὁ· ἐχθρῶν ὀλετήρ, καταστροφεὺς μτγν.

Ἐχθρό-ξενος, 2· ἐχθρὸς τῶν ξένων, ἀφιλόξενος· «τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος ἐχθρόξενος ναύτῃσι» Αἰσχ. Πρ. 729· «ἄνδρες – καὶ θεῶν ἀμνήμονες», Ἑπτ. 588· – δόμοι Εὐρ. Ἄλκ 558.

Ἐχθρο-ποιέω· ἐχθρόν τινα ποιῶ Τέλ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 93, 31 ἐξ εἰκασ.

Ἐχθρο-ποιός, 3· ποιῶν τινα ἐχθρόν, προξενῶν ἔχθραν, ἐξήγ. τοῦ ἐχθροδόκος Ἀππ. πολ. ἐμφ. 1, 54.

Ἐχθρός, 3 (πρβλ. ἔχθω, ἔχθος), μετὰ σημ. παθητ. καὶ ἐνερ. = μισητός, ἐχθρευμένος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων· «ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν» Ἰλ. ι, 312· «ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ ὧδε» 378· «ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν – μυθολογεύειν» Ὀδ. μ, 452· «λοιδορῆσαι θεοὺς ἐχθρὰ σοφία» Πινδ. Ὀ. 9, 41· «ἐχθρὸς θεοῖσιν» Ἀριστ. νεφ. 581· «ἐχθρὸς ἐχθρὸς ὁ ἄδικος» καὶ ἐν μετριωτ. σημ. = δυσάρεστος Πλατ. πολ. 1, 352· συνηθ. ὁ ἐχθρικὴν διάθεσιν ἔχων, ἐχθρικῶς διακείμενος π. τραγ. καὶ πεζ. ἀντίθ. τῷ φίλος συγν. «φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν ὡς φαίνει κακόν» Αἰσχ. Χο. 987 (ὡς Ἀμμών. ἐχθρὸς ἐξηγ. = ὁ πρότερον φίλος, δυσμενὴς δὲ = ὁ χρόνιον πρὸς τόν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων», περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς τοῦ πολέμιος ἴδε πολέμιος)· «ῥίζουσι δὲ οἱ διάφοροι καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις» Πλατ. Πρωτ. 327· «ἦν τῷ Ἀγιδὶ ἐχθρὸς» Θουκ. 8, 45· καὶ μετὰ γεν. Πινδ. Ὀ 90· – ἑαυτοῦ Θουκ. 4, 47· ὁ ἐχθρός, «ὁ Διὸς ἐχθρὸς» Αἰσχ. Πρ. 120· ἐπίρ. ἐχθρῶς = μετὰ τρόπου ἐχθρικοῦ· – μισεῖν Πλατ. νόμ. 3, 679· συγκρ. ἐχθίων καὶ ὑπερθ. ἔχθιστος τὸ ἀνωτέρω· ὁ ναυονικὸς σχῆμα. ἐχθρότερος Σιμωνίδ. 58 (5, 161)· καὶ π. Δημ. ἐν χρήσ. καὶ ἐπιρρημ. «ἐχθροτέρως σχήσειν», 5, 18· ἐχθρότατος Πινδ. Ν. 1, 64 (ἀλλ' ἐν Ὀ. 8, 69 ἔχθιστος)· «θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν» Σοφ. Οἰ. τ. 1346, invisus, odiosus, inimicus

Ἐχθροτέρως· ἴδε τὸ προηγ.

Ἐχθρό-φρων, 2· δυσμενὴς Ἐτ. Μ.

Ἐχθρ-ωδέστερως· ἴδε ἐχθρωδῶς.

Ἐχθρ-ωδέω· δυσμενὴς εἰμὶ πρός τινα· – τινί Συουίδ. παρὰ τὸ ἐπόμ.

Ἐχθρ-ώδης, 2· μ' ἐχθρὸν ὁμοιάζων, ὡς ἐχθρὸς φερόμενος· ἐπίρ. «ἐχθρωδῶς ἔχειν τινί» Δ. Κασ. 43, 11, infenseus.

Ἐχθύσαι· ἐξεμέσαι Ἡσύχ. evomere.

Ἔχθω· μισῶ, ἀποστρέφομαι, μόν. ἐν. «θάνατον ἔχθουσι βροτοί» Αἰσχ. ἀποσπ. 298· «εἰ δὲ πικρὸς ἔχθεις Ἀτρείδας» Σοφ. Φιλ. 508· παθ. μισητός εἰμι, «– τινί, οὐ γὰρ ἄδω πάγχυ θεοῖς γονὴν ἐχθεσθαι» Ὀδ. δ, 756· «ἠχθετο πᾶσι θεοῖσι», ξ, 366· «ἐυμάρφιον δὲ κολοσσὸν ἔχθεται χάρις ἀνδρὶ» Αἰσχ. Ἀγ. 406· ὁ Λυκόφρ. ἔχει καὶ παρκ. «ἐχθημένος ἀκτάς», 827, πρβλ. ἀπεχθάνομαι, odi.

Ἐχιάδης· υἱὸς Κυψέλου Κορινθίου Ν. Δαμ.

Ἔχιας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἔχιγγος· ακότωσις Ἡσύχ. vertigo (ἀντὶ τοῦ εἴλιγγος εἴτε ἴλιγγος).

Ἐχί-δηκτος, 2· ὑπ' ἐχίδνης δαγκασμένος Κρ. Ἀν. 2, 96, 24.

Ἐχίδιον, τό· ἐχεῖδιον μικρὸν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 1.

Ἔχιδνα, ἡ· ἄχενδρα (πρβλ. ἔχις) Αἰσχ. Χο. 988· ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, 247· πρβλ. τὸ ἐπόμ. κυρ. ὄν.

Ἔχιδνα, ἡ· θυγ. Χρυσάορος καὶ Καλλιρρόης, ἢ Ταρτάρου καὶ Γῆς Ἀπολλόδ. κατ' ἄλλ. ἢ Κητοῦς καὶ Φόρκυος Ἡσιοδ. θ. τέρας φοβερόν, πλατυομένη μὲ μορφὴν νέας κόρης καὶ δράκοντος, διατρίβουσα εἴς βαθύ τι σπήλαιον ἐν τῇ Συρίᾳ, ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, τρώγουσα ὡμὰς σάρκας, καὶ οὐδέποτε γηράσκουσα. Μετ' αὐτῆς συνέζη ὁ φοβερὸς Τυφών, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Ὄρθρον, Κέρβερον, τὴν Λερναίαν Ὕδραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα καὶ τὸν Νεμαῖον Λέοντα Ὑσ. καὶ ἄλλ. ὃ ἐγέννησε καὶ ἄλλα τοιαῦτα φρικώδη τέκνα ἐκ τοῦ Τυφῶνος Ὑγῖν. Καθ' Ἡρ. διέτριβεν αὐτὴ εἰς τὴν Ὑλαίαν χώραν τῆς Σκυθίας, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατ' Ἀριστ. ἐν αὐτῷ τῷ Ἅδῃ· 2) εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος Ὑγῖν. echidna.

Ἐχιδνᾶτος, 3· ὁ ἐκ τῆς ἐχίδνης, εἷς τὴν ἔχιδναν ἀνήκων· - χόλος Γαιτουλ. 6 (7, 71)· - κόρυμβος Νον. Δ. 14, 216, viperinus.

Ἐχιδνήεις, 3· τῷ προηγ. - ἰμάσθλη Νον. Δ. 10, 38· - μορφή Νικ. Θηρ. 209· - ξίφος = ὄφεων ἅμαξα Νον. Δ. 13, 191, viperinus.

Ἐχίδνιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἐχιδνα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 34, ἴσῳ. ἐχίδιον, vipercula.

Ἐχιδνό-δηκτος, 2· ὑπ' ἐχίδνης δαγκασθείς Διοσκ.

Ἐχιδνο-ειδής· συνῳρ. ἐχιδνώδης· ὅμοιος ἐχίδνῃ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1136, vipereus.

Ἐχιδνο-κέφαλος, 2· ἐχίδνης ἔχων κεφαλήν Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1136.

Ἐχιδνό-κομος, 2· ἐχίδνης κόμην ἔχων Νον. Δ. 8, 239.

Ἐχιδνο-λογέω· συλλέγω ἐχίδνας Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 376.

Ἐχιδνό-τοκος, 2· ὑπ' ἐχίδνης γεννηθείς μτγν.

Ἐχιδνο-φαγία, ἡ· φαγητὸν ἐχίδνης Διοσκ. παρ. 1, 234.

Ἐχιδνο-χαρής, 2· εἰς τὰς ἐχίδνας εὐχαριστούμενος Χρ. Σιβ. σ. 576.

Ἐχιδν-ώδης· ἴδ' ἐχιδνοειδής.

Ἐχίειον τό· ἔχιον Νικ. Θηρ. 65.

Ἐχίειος, 2 (ἐπίθ. παρὰ τὸ ἔχις)· ὅμοιος ἐχίδνῃ Τζετζ. Ἰστ. 12, 840.

Ἐχιεύς, ὁ· ἡ μικρὰ ἐχίδνα Νικ. Θηρ. 133, vipercula.

Ἐχιήτις πέτρα, ἡ· ὀφιώδης βράχος, ὀφιῆτις Τζετζ. μ. Ὁμ. 583.

Ἐχινάδαι· ἡ Ἐχίνου συμμορία· ἴδ' Ἔχινος.

Ἐχινάδες, αἱ· πέντε ἢ κατά τινας ἕνδεκα μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποτ. εἰς τὴν αὐτόθι θάλασσαν, ὧν. καὶ ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἐλέγοντο αὗται Νύμφαι θυγατέρες τοῦ Ἀχελώου· Ἐχινάδες δ' ἐκλήθησαν ἐκ τοῦ πολλοῦ πλήθους τῶν ἐχίνων, οἵτινες γίνονται περὶ αὐτὰς Θουκ. τανῦν Κουρζολάροι, κάτ. Ἐχιναδεὺς Στ. Βυζ.

Ἐχῖναι, αἱ· Ἐχινάδες Εὐρ.

Ἐχιναιεύς· ἴδ' Ἔχινος ὄν. κυρ.

Ἐχινατος· 1) Δελφός τις Ἐπιγρ. 2) ἄλλ. Ἔπιγρ.

Ἐχινᾶτος· ἐχιδνᾶτος, κωκυτός, Νικ. Θηρ. 230.

Ἐχιν-αλώπηξ, εκος, ἡ· ἔχινος καὶ ἀλώπηξ Στ. Βυζ. echinovulpes.

Ἐχῖνάς, αἱ, εἶδος Λιβυκῶν μυῶν, ἐχόντων τρίχας ἐχίνου Ἡρ. 4, 192.

Ἐχῖνες, αἱ· ἴσῳ. ἀντὶ τοῦ προηγ. ἴδ' ἐχῖνος.

Ἐχινή, ἡ· συνῳρ. ἐκ τοῦ Ἐχινία· τὸ δέρμα τοῦ ἐχίνου Ἀρκαδ. σ. 112.

Ἐχίνιον, τό· ἴδ' ἐχῖνος.

Ἐχίνιον, τό· βοτάνη τις Διοσκ. νοθ. 474.

Ἐχινίς, ίδος, ἡ· μικρὸς θαλάσσιος ἔχινος Ἱπποκρ. σ. 512, 40.

Ἐχινίσκος, ὁ· ἡ περὶ τὴν κυψέλην τοῦ ὠοῦ κοιλότης Πολυδ. 6, 95· ἴδε μικρὸς ἐχῖνος, 2 (16), echinulus.

Ἐχινο-κέφαλος, 2· ἐπιπ. Περικλέους, οὗτινος ἦν ἡ κεφαλὴ ὁμοία τῇ ἐχίνου Πολυδ. 2 (43)· ὀρθότ. ὅμως ὁ Πλούτ. τὸν λέγει σχινοκέφαλον ὅ ἴδε.

Ἐχινο-μῆτραι, αἱ· εἴδός τι ἐχίνων θαλασσίων μεγάλας ἀκάνθας ἐχόντων Πλίν. Ἱ. Ζ. 9, 31, 51.

Ἐχινό-πους, οδος, ὁ· ὁ πόδας ἔχων ἐχίνου, βοτάνη τις ἀκανθώδης Ἀθην. 3, 97, genista lusitanica ἢ spartium horridum.

Ἔχῖνος, ὁ· πόλ. 1) Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν Ναύπακτον Δημ. 2) τῆς Φθιώτιδος παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, ἀκρωτ. σχηματίζουσα ὁμῶν. Στραβ. τανῦν Ἀχινός· ὃθ. ὁ Ἔχινοῦς, οὗντος ἡ αὐτὴ πόλ. Ἀριστ. κάτ. Ἐχιναῖος Στ. Βυζ.

Ἔχῖνος, ὁ (κατὰ Δινδόρφ. Ἀριστ. ἀποσπ. 251 ἐνίοτε καὶ ἐχῖνος)· 1) ἀκανθόχοιρος Ἀρχιλ. 66, ὅτε χερσαῖος καὶ ὁ θαλάσσιος· - θαλάττιοι Πλάτ. Εὐθυδ. 298· - πελάγιοι Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 5· - χερσαῖος Θεοφρ. καὶ τὸ ὄστρακον τοῦ θαλασσίου ἐχίνου Ἱπποκρ. 2) ὁ τρίτος στόμαχος τῶν μηρυκαζόντων ζῴων Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 14, 7· 3) κάμημά τι ἐπὶ τῶν στηλῶν Ἡσύχ. echinus Βιτρουβ. 4) ὁ ἀκανθώδης καρπὸς τῆς φηγοῦ Ξενοκρ. 5) μετάλλινον ἢ πήλινον ἄγγειον, εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως τῶν ἀντιδίκων μερῶν ἐγίνοντο πᾶσαι αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις, καὶ τὸ ὁποῖον ἐσφραγίζετο ἐν τέλει τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἐφυλάττετο μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς δίκης, ὅτε κατὰ πρῶτον ἠνοίγετο Ἀριστ. σφ. 1436· ἐν γέν. ἀγγεῖον, λέβης ἀρ. λεξ. 6) σκληρόν τι μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, πιθανῶς τὸ στόμιον, ἤτοι τὸ σιδηροῦν αὐτοῦ μέρος τὸ εἰς τοῦ ἵππου τὸ στόμα ἐντιθέμενον Ξεν. π. ἱππ. 10, 6· 7) εἶδός τι πλακοῦντος Ἀθην. 14, 647.

Ἐχινοῦς, οῦντος, ὁ· τῷ προηγ.

Ἐχινοῦσα, ἡ· ἀρχαιότ. ὄν. τῆς νήσου Κιμώλου ἐν τῷ Λιγαίῳ πελάγει Πλιν.

Ἐχινο-φόρος, 2· ἐχίνους φέρων· - κόγχαι = σάλπιγγες δι' ὧν ᾄδουσι Πλιν. 33.

Ἐχιν-ώδης, 2· ὅμοιος ἐχίνῳ, ἀκανθώδης Στραβ 12, 545, echinatus.

Ἐχι-νόδηκτος, 2· ὑπ' ἐχίδνης πεπληγμένος = ἐχιδνόδηκτος Διοσκ.

Ἔχιον, τό· ὀφιοβότανον, ἰαματικὴ βοτάνη κατὰ δήγματος ἐχίδνης Διοσκ. 427, τὸ καὶ Ἀλκιβιάδειον ἄλλως λεγάμενον.

Ἐχιονίδης· πατρων. τοῦ Ἐχίων Ὑπερ.

Ἐχίος· 1) πατ. τοῦ Μηκιστέως Ὁμ. Ἰλ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ Πατρόκλου Ἰλ. 3) ἄλλος τις Ἕλλην Ἰλ.

Ἐχῖς, ιος, ὁ, θηλ. μόν. Ὑπερ. κων. 3, 430, ἄλλως δὲ τὸ θηλ. εἶν' ἐχιδνα, ἂν καί τινες ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ὡς ἄλλο τι ὄρεων γένος, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 10, 9· ἡ ὄχενδρα Πλατ. συμπ. 217· μτφ. λέγει ὁ Δημ. «ὅταν συνορᾶντην καὶ πικρὸν καὶ ἔχιν τὴν φύσιν ἄνθρωπον Ἴβηται» = ἄνθρωπον ἔχοντα ἐχίδνης ἰδιώματα καὶ φύσιν, 25, 96, vipera.

Ἐχῖτης, ὁ, θηλ. λίθος καλουμένου τινος λίθου ὀνομασία Πλιν. Ἱ. Φ. 37, 11, echites.

Ἔχιτιν, ινος, ὁ· ἡ εἰς τὸν Γίγαντα Ἀτ. Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) εἷς τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων δράκοντος, τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος Ἀπολλ. ἦν δὲ οὗτος ὁ πάντων τῶν ἄλλων ἀνδρειότατος, ᾧ. καὶ γυναῖκα ἔλαβεν Ἀγαύνην, τοῦ Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Πενθέα Εὐρ. 3) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Λαοθόης ἢ Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, μεθ' οὗ ἔζη ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ἐν Θρᾴκῃ, ἐξελθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ ὕστερον πλεύσας εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν Ὀρφ. Ἀργ. 4) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Λαοθέας· 5) κιθαρῳδός τις Ἰουδεν. 9) ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιὸς Κικ. ἴδ' Ἐχείων.

Ἔχμα, τὸ (ἔχω)· τὸ κρατοῦν τι στερεὰ ἢ ὄπίσω, ἐμπόδιον· «ἁμάρης ἔξ ἔχματα βάλλειν» Ἰλ. φ, 259· ᾧ. πᾶν τὸ χρησιμεῦον εἰς ὑπερασπισιν· - πύργων, πολεμίστραι, προβολαί, ἀχυρώματα, μ, 260· τὸ δὲ - ἐπηλυσίης = κατὰ τῆς ὁρμῆς Ὀμ. Ὑμν. Ἑρμ 37· «ἀσπίδας δηΐων θοὸν ἔχμα βολάων πρασχόμενος» Ἀπολλ. Ῥ. 4, 281· «ῥῆξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης» = στηρίγματα, δεσίματα δι' ὧν εἶνε συνδεδεμένος ὁ βράχος ὁ ἀποτελῶν τὸ πρόχωμα, τὴν δέσιν ποταμοῦ τινος Ἰλ. ν, 139, ὡς καὶ π. Ἀπολλ. Ῥ. ὁ Ἡρακλῆς ἐκριζώνει δένδρον τι «σὺν αὐτῇσι ἔχμασι γαίης» = μετὰ τῶν ἐμφραγμάτων, μετὰ τῆς εἰς τὰς ῥίζας προσκεκολλημένης καὶ στερεῶς αὐτὰς κρατούσης γῆς, 1, 1190, καὶ Νικ. «ἰσχία δ' αὖτως μάλκη ἐνισκίμπτουσα κατήριπεν ἔχματα γούνων» κατὰ Σχολ. = τοὺς δεσμοὺς τῶν μελῶν καὶ γονάτων, νεῦρα καὶ μυΐας, θηρ. 724· οὕτω καὶ «ἔχματα νηῶν» = ἐρείσματα πρὸς τὸ μὴ ἔνθα καὶ ἔνθα κλίνεσθαι Σχολ. Ἰλ. ξ, 410, stabilimen.

Ἐχμάζω· κρατῶ, συγκρατῶ, κωλύω, κρατῶ ὄπίσω Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 253, Inhibeo.

Ἔχμός, ὁ· ἔχμα Εὐστ.

Ἔχονσα, δωρ. ἀντὶ ἔχουσα μετχ. ἐν. τοῦ ἔχω.

Ἐχολαῖ· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Ἐχοῖτας· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Ἐχόμενος, 3· παθ. μετχ. ἐν. τοῦ ἔχω.

Ἐχομένως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ἀμέσως ἔπειτα· = λέγειν Ἀπολλ. 3, 1, 1· - τινὸς = εὐθὺς μετά τινα Δ. Δαερ. 4, 23, proxime.

Ἔχομες, δωρ. ἀντὶ ἔχομεν.

Ἐχο-νόη, ἡ· ἕξις νοῦ, λέξ. ὑπὸ Πλατ. σχηματισθ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ τέχνη Κρατ. 414.

Ἔχοντι, δωρ. ἀντὶ ἔχουσι γ'. πλ. ἐν. ὁριστ. τοῦ ἔχω.

Ἐχόντως, ἐπίρ. τοῦ ἔχων, μόνον ἐχόντως νοῦν = νουνεχόντως Πλατ. νόμ. 3, 686· κατὰ τοῦτο ἐρρήθη καὶ «ἐμφρόνως καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ἀποκρίνασθαι» ἐντονώτερον, Φιλ. 64, prudenter, sapienter.

Ἔχου· 6'. προσ. ἐν. προστ. π. τοῦ ἔχω.

Ἐχ-όπωρος, 2· ἔχων ὀπώρας Εὐρ. Φοιν. 314 Οὐαλκ. κατ' εἰκ. Γραιβίσιος ἀντὶ εὐόπωρος.

Ἔχυλλος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐχσηκίας, ὁ· ἰδ' ἐξηκίας.

Ἔχυρός, 3 (ἔχω)· στερεός, ὠχυρωμένος, βέβαιος· «ἔχυροῖς ὄρκιοιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα» Αἰσχ. Περ. 89· «ἡ νῆσος τὸν λιμένα ἐχυρὸν ποιεῖ» Θουκ. 4, 8· «τὰ ἐχυρὰ τοῦ χωρίου», μετὰ τοῦ «τετειχισμένα», 4, 9· ὡς - χωρίον Ξεν. Κυρ. 2, 4, 13· καὶ ἐκ φύσεως ὠχυρωμένος τόπος συχν. π. Πολυβ. «ἀπὸ ἐχυροῦ ποθεν ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν ὁρμᾶσθαι» Θουκ. 1, 90· - ἐλπίς, 7, 41· «ἐν ἐχυρῷ εἶναι» = ἐν ἀσφαλείᾳ Ξεν. Κυρ. 3, 3, 27· καὶ «ἐν τῷ ἐχυρῷ» Θουκ. 7, 77· «ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαί τι» = εἰς μεγίστην ἀσφάλειαν φέρειν Ξεν. Κυρ. 1, 6, 26· «νομίζων ἐχυρὰ ὁμῦν παρέξεσθαι» Θουκ. 1, 32· ἐπὶ ἀνθρώπων, «ὅστις ἐχυρώτατος, τοῦτον φίλον ἔχειν», 1, 35· «Σόλων πρὸς τοὺς καλοὺς οὐκ ἦν ἐχυρὸς» Πλουτ. Σολ. 1, munitus, firmus· ἐπίρ. ἐχυρῶς Θουκ. 5, 26· ἐχυρώτερον, 8, 24, tuto, firme.

Ἐχώμνια, τά· πόλ. Μακεδονίας Μελ.

Ἐχυρεύς· βασ. Σικυῶνος μτγν.

Ἐχυρότης, ἡ· στερεότης, ἀσφάλεια Φίλων.

Ἐχυρό-φρων· στερεά, ὀρθά, σπουδαῖα φρονῶν Ψυχ. prudens.

Ἐχυρόω· ὀχυρὸν ποιῶ, ὀχυρώνω, «Ἑλλάδα πύλαισι ἐχυρῶσαι» Ἰσοκ. 5, 122, ὅπου ὅμως ὁ Bekk. ἐκ τινος χειρογρ. ὁρίσαι παρεδέχθη.

Ἐχύρωμα, τό· τόπος ὠχυρωμένος, ἠσφαλισμένος κατὰ παντὸς κινδύνου, ἡ ἀσφάλεια μτγν. munimentum.

Ἔχω (πρβλ. ὄχος, vehor καὶ ἴδε Σαβεσθιργ διατριβ. λεξ. π. ἕλλην. ῥιζῶν ὅστις ἀποδίδει τὴν ῥίζαν ϝεχ), ἔχεσθαι Θεογν. 1316, εἶκασ. ἐχῆσθαι Ἰλ. τ, 180, παρτ. εἶχον, ἐπ. ἔχον Ἀλεξανδρ. εἴχοσαν = εἶχον Ποσειδιπ. 6 (5, 209), ἔχεσκον Ὅμ. καὶ Ἡρ. 6, 12, μελ. ἕξω, μ. μέλ. ἕξομαι Σοφ. Οἰ. τ. 891, καὶ σχήσω, ἴδ. μὲ τὴν σημ. κρατῶ, π. Ὅμ. συνηθέστ. ταῦ ἕξω, π. δὲ τοὺς τραγ. σπανιώτ. τοῦ ἕξω Αἰσχ. Εὐμ. 662, ὁ σχημ. σχήσηθα Ὅμ. Ὑμν. Δημ. 367, καὶ σχήσεισθα γραφόμενον ἀντιστοιχεῖ τῷ ἀορ. ὁποτ. δεσπόσσῃς, μ. μέλ. σχήσαμαι Ἀριστ. Ὄρν. 1335, ἀόρ. ἔσχον (οὐδέποτε ἄνευ αὐξήσεως), π. Ἀλεξάνδριν. εὑρίσκ. καὶ ἔσχα Ἐπιγρ. 1030, ἀπαρ. σχεῖν, ἐπ. σχέμεν, ὁποτ. σχῶ, εὐκτ. σχοίην, προστ. σχὲς Σοφ. Ἠλ. 1018 καὶ σχὲ χρησιμ. π. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 641 λεξ. ἀμφ. (πρβλ. παρίχω), καὶ μέσ. ἴσχόμην μετὰ τῆς αὐξήσ. παρκ. ἔσχημα (ὄχωκα μόν. ἐν συνθέσει διατηρούμενος ὡς συνοχωκότε· ἴδε συνέχω) καὶ ἔσχημαι, π. ἀόρ. ἐσχέθην· ἴδε ἴσχω, σχέθω καὶ τὰ σύνθετα· 1) κρατῶ, ἔχω, καὶ πρὸ πάντων· α) πιάνω, μὲ τὰς χεῖρας κρατῶ, βαστῶ τι, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ βαστάζω, φέρω ἐξηγοῦσι· «πεμπώβολα χερσὶν» Ἰλ. α, 463· «σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρ' ἔχον», υ, 105· «ἔγε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν», λ, 484· «ἐν χερσὶν βόμβυκας» Αἰσχ. ἀποσπ. 51· «οὐ γὰρ ἔχω χερσὶν βελέων ἀλκὴν» Σοφ. Φιλ. 1135· καὶ μτφ. «ἐν χειρὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις» Εὐρ. Ἠλ. 610 (ἴδε κατωτ. 5)· «ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων» Σοφ. ἀποσπ. Λαοκ. 3, 2, ὡς «τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις» (Niph)· Νικ. 5, 4· οὕτω καὶ ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὁπλισμῶν, «εἵμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι» Ἰλ. υ, 538· «παρβαλέῃν ὤμοι-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν ἔχων», γ, 17· «-ἐπὶ τὸν ὦμον» Ξεν. Ἀν. 6,3,25· «-στολὴν ἀμφὶ σῶμα» Εὐρ. Ἑλ. 561· -χιτῶνας Ξεν. Ἀν. 1, 5, 8· -τρίζωνας Δημ. 54, 34· «πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα» Ἰλ. ν, 157· ἐπὶ ἵπποιν, «ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες» Ὀδ. γ, 486· -αἰχμὴν Αἰσχ. Ἑπτ. 511· -σάκος, 624· ὁμ. καὶ «πολιὰς ἔχω (τρίχας)» Αἰσχίν. 1, 49· οὕτως ἐκλητέον καὶ τὸ Ὀδ. ὅπου περὶ Ἄτλαντος λέγεται «ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν», α, 53· «οἱ κίονες τὰ ἐπικείμενα βάρη» Ἀριστοτ. μεταφ. 4,33· «-κάρη ὑψοῦ» = ὑψηλὰ κράτει Ἰλ. ζ, 503· «-κάρη ὑπὲρ πασῶν» = τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ πάσας ὑψοῦνειν Ὀδ. ζ, 107· «ἓν γαστρὶ ἔχουσα» Ἡρ. 3,32, ἐπὶ ἐγγυμονούσης γυναικός, ἀνθ' οὗ καὶ μόν. «γυνὴ ἔχουσα» λέγεται, 5, 41· 6) κρατῶ ἰδ. στερεὰ κρατῶ, «χειρὸς ἔχων Μενέλαον» = κρατῶν αὐτὸν διὰ χειρός, δ, 154· «Πάτροκλος ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός», π, 763· «-ὑπὸ ζυγῷ λόφον» Σοφ. Ἀντ. 292· «λαβεῖν καὶ σχεῖν» Πλατ. Θεαιτ. 197· «ἔχειν τινὰ μέσον» = κρατεῖν τινα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σώματος, ὡς ὁ δακτύλιος Ἀριστ. νεφ. 1047· καὶ παθ. «ἔχομαι μέσος», Ἀχ. 546· αἰχμαλωτίζομαι, συλλαμβάνομαι ζῶν, «τῶν ἀνδρῶν τῶν μὲν διεφθαρμένων τῶν δὲ ζώντων ἐχομένων» Θουκ. 2, 5· «ἔχονται οἱ ἄνδρες» Ξεν. Ἀν. 7, 3, 47· ὁμ. καὶ «νίκης πείρατ' ἔχονται ἓν θεοῖσιν» = εἶνε εἰς τῶν θεῶν τὴν ἐξουσίαν Ἰλ. η, 102, σταματῶ· -ἵππους, δ, 302· συγκρατῶ, «σάρκας τε καὶ ὀστέα ἵνες ἔχουσι» Ὀδ. ν, 219· 2) εἰς τὴν χεῖρά μου κρατῶ = ἰδιοκτησίαν μου· α) ἐπὶ θεῶν, ναόν, γῆν κατεχόντων, ὡς προστατῶν αὐτῶν θεωρουμένων· «Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον» Αἰσχ. Εὐμ. 24· -ναοὺς Εὐρ. Ἰκ. 2· «οἱ τὴν πόλιν ἔχοντες θεοί» Πλατ. νόμ. 4, 714· ὡς π. Ὁμ. «οἱ Ὄλυμπον ἔχουσι» Ἰλ. ε, 890· «τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι», φ, 267· ὡς καὶ 6) ἐπὶ ἀνθρώπων, τόπον, ἢ πόλιν τινὰ ἐχόντων, κατοικούντων· «ἀνθρώπων οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν» Ὀδ. ζ, 177· -οἶκον, ζ, 183 καὶ περὶ τεθνεώτων· «οὐδας ἔχει» = σκεπάζει, κατέχει τὸ ἔδαφος, ψ, 46· «οἵ γὰς ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιώτιν ἔχουσι λίμναν» Αἰσχ. Προ. 417· «ἢ τὰν Κρίσαν βουνόμον ἔχων ἀκτὰν» Σοφ. Ἠλ. 175· «Σαλαμῖνος βάθρον», Αἴ. 135· -«ἔχεις χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν», Οἰ. Κ. 137· -Συρίαν Ξεν. Κύρ. 8, 3, 24· καὶ ἐπὶ ζώων, «τὰ ὄρη ἔχουσιν» Ξεν. κυν. 5, 12· γ) καλέω ὡς ἄρχοντα, «τὸ Κάδμων Ἰπτάπυλον ἔχει κράτος» Εὐρ. Ἱκ. μ. 543· «σκῆπτρα καὶ θρόνους» Σοφ. Οἰ. Κ. 426· -τυραννίδα Εὐρ. Φοιν. 485· δ) ὡς π. τοῖς θεοῖς καὶ ἄρχουσιν ἡ ἔννοια τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἐπιστασίας ἀπαντᾷ, οὕτως «ἔχειν κῆπον» = τὴν ἐπὶ τοῦ κήπου ἐπιστασίαν, δ, 737· «-πατρῴαν ἔργα» τὴν χώραν διατάσσειν, 6, 22· «πύλαι, ἃς ἔχον Ὧραι» Ἰλ. ε, 749· «ἔχειν τὰς ἀγέλας» Ξεν. Κύρ. 7, 3, 7· -ἵππους αὐχένι ξύσαι» Ἰλ. ω, 280· π. Δημ. «ἔχειν τὰς δίκας» = διευθύνειν· ε) ἐν γέν. ἐπὶ κτήσεως, «τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες» Σοφ. Αἴ. 944· «ἔστ γὰρ ἔχειν καὶ τὰ ἀλλότρια»· καὶ «οὐχ ἅπαντες οἱ ἔχοντες ἔχουσι τὰ ἑαυτῶν» = τὰ κτήματα δὲν εἶνε ἰδιοκτησία των Δημ. 7, 20· «αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμι ἔχειν» Εὐρ. Ἑκ. 1276· «ὅπως καὶ ἔχοντές τι οἰκαδε ἀφίκοιντο» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 17· δηλ. μετὰ λαφύρων, Κύρ. 4, 1, 20· «ὁ ἔχων τι» Ἡρ. 6, 22· «οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας» Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 7· καὶ ἀπολ. «ὁ ἔχων», = ὁ πλούσιος Σοφ. Αἴ. 157· «οἱ οὐκ ἔχοντες» = οἱ πτωχοὶ Εὐρ. Υ̓θ. «ὁ ἔχων» μετὰ τοῦ πλουτῶν, ἀντίθ. τῷ «ἐν ταῖς ἐσχάταις ἀπορίαις ὄντες» Δημ. 45, 37, Ὁμ. «χρέα πόλλ' ὧν ταλάντων ἔτ' ἔχων» Δημ. 36, 41· πρβλ. «αἰτιώμενοι πολλῷ πλείονος ἀξια ἔχειν ὧν ἐδεδώκειμεν χρημάτων», 37, 12· ἰδ. «πλέον ἔχειν» = πλεονέκτημα ἔχειν, «μεῖον ἔχειν» Ξεν. Κύρ. 1, 6, 26· ζ) ἐνταῦθα ἀνήκουσιν αἱ συντάξεις, «οὔνεκ' ἔχεις Ἑλένην» Ὀδ. δ, 569· -ἄλοχον Ἰλ. ι, 336· καὶ παθ. «τοὔνεκα δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι», Ἰλ. ζ, 398, καὶ πεζ. Ξεν. Κύρ. 1, 5, 4· καὶ ἐπὶ ἐρωμένων Θουκ. 6, 54, ὡς τὸ γνωστὸν ἀπόφθεγμα τοῦ Ἀριστίππου ὡς πρὸς τὴν Λαΐδα, «ἔχω ἀλλ' οὐκ ἔχομαι» Ἀθην. 12, 544· γ) παρ' ἐμαυτῷ ἔχω, ὡς ξένον, «οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην»· = ὁποῖον τινα ἔχεις πλάνητα ἀγύρτην Ὀδ. υ, 377· «πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λογίτας» Σοφ. Οἰ. τ. 750· ἰδ. ἐπὶ τῶν στρατηγῶν, «στρατὸν ἔχων» Ἡρ. 7, 8, 4· «τοὺς ὁπλίτας ἔχων» = παρ' ἑαυτῷ Ξεν. συχνὰ ὅπου τὴν μετχ. ἁπλῶς διὰ τῆς μετὰ δυνάμεθα νὰ μεταφράσωμεν, σπαν. μετὰ τῶν προθέσεων, «τοὺς βελτίστους ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ» Ξεν. Κύρ. 1, 4, 17· πρβλ. ἔτι «προθύμως εἶχε ὑπακούσας» Κύρ. 1, 6, 19· ὡς «πειθομένους αὐτοὺς πολὺν χρόνον οὐ δυνήσομαι ἔχειν» = εἰς εὐπείθειαν κρατεῖν, εὐπειθεῖς αὐτοὺς ἔχειν, 7, 2, 11· «Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον» Σοφ. Τρ. 1178· ἐνίοτε φαίνεται ὅτι μόν. πλεοναστικῶς τίθεται, «ἀναπτερώσας αὐτὴν ἔχων ἐκκλίσας»· = ἀπῆλθες μετ' αὐτῆς Ἡρ. 2, 115· θ) καὶ ἀποκτῶ, «παῦ δύσοιστον ἔχομεν τροφὰν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1684· «-στέφανον εὐκλείας», Αἴ. 460· «-νίκης γέρας», Ἠλ. 677· «ἔσχε τὴν ἀρχὴν» Θουκ. 6, 54· «πρὶν ἔσχεσθαι τὰ ἄκρα» = πρὶν φθάσητε καὶ καταλάβητε τὰς κορυφάς, 3, 2, 12· «πόλου ἐχομένης» Θουκ. 4, 54· καὶ Αἰσχ. «Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσι» Ἀγ. 311· «τὴν ναῦν οἱ ἐπὶ τῇ νηῒ δεδανεικότες εὐθὺς εἶχον» Δημ. 32, 14· «τεύχε' ἔχονται»= τῶν ὅπλων ὑράτονται Ἰλ. σ, 197· «ἔντεα μετὰ Τρώτασι ἔχονται», σ, 130· 1) καταλαμβάνω, περιβάλλω· «φρένες ἦπαρ ἔχουσι» Ἰλ. ε, 301· «αἰθὴρ ἔχει κορυφήν» = αἰθὴρ περιβάλλει τὴν κορυφὴν Ὀδ. μ, 76· «αἶσ' ὃ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τ' ἔρση», ν, 245· «τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ» Αἰσχ. Λυ. 68· 2) διασώζω, προστατεύω, «ὥστε μὴ αὐτὴν ῥύσκειν, ἔχε δ' ἀλόχους» Ἰλ. ω, 729· «τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσσον μὲν ἔχει γρόα γάλκια τιύχη», γ, 322· 3) πρός τι κρατῶ, πρός τι διευθύνω, «ὀϊστὸν ἔχειν» = διεύθυνε τὸ βέλος πρὸς τὸ ἀντικείμε-

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναν, ὅπερ ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ Ἰλ. ψ, 871· οὕτω «χειράς τε καὶ ἔγχεα ἀντίων ἀλλήλων», ε, 509 ἰδ. ἐπὶ ἵππων καὶ πλοίων, ἐλαύνω, κυβερνῶ - ἵππους, γ, 263· - νῆας Ὀδ. ι, 279· «παρὲξ ἔγχε δίφρον» Ἡσ. ἀσπ. 352· «παρὰ τὴν ἠπειρον ἔχον τὰς νῆας» Ἡρ. 6, 95· παραλειπομένου τοῦ ἵππους καὶ νῆας ἀπαντᾷ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτδ. «Πύλονδ' ἔχον» = ἐτράβηξαν, ἤλασαν πρὸς τὴν Πύλον Ὀδ. γ, 182· «Πάτροκλος δ' ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαόν, τῇ ῥ' ἔχε ὁμοκλήσας» Ἰλ. π, 378· πρβλ. «ὑπ' ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔγριμπτ' ἀεὶ σύριγγα» Σοφ. Ἰλ. 710· «τάχ' ἂν τις ἄκων ἔσχε» = προσωρμίσθη, Φιλ. 305· - ποτ' Ἀριστ. βατρ. 188· καὶ οὕτω «νῆες ἔσχον εἰς τὴν Ἀργολίδα χώρην» Ἡρ. 6, 92· «πρὸς Σαλαμῖνα» 8, 40· καὶ ἰδ. συχν. π. Θουκ. «εἰς Φειὰν σχόντες», 2, 25· «πρὶν τῇ Δήλῳ ἔσχον», 3, 29· «-κατὰ τὸ Ποσειδώνιον», 4, 129· «σχὼν ἐς Σκιώνην», 5, 2· «- ἐς τὸν αἰγιαλόν», 6, 52· «κάτω ἔχειν» Πλατ. πολ. 5, 465· Ὅμ. εἰσὶν αἱ συντάξεις, ὡς «ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει» Αἰσχ. Ἱκ. 264· «ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοι πόδα» Σοφ. Φιλ. 1244, ὡς «ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα» Εὐρ. Ἡρακλ. 110· «σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων» = ἑαυτὸν κρατῶν ἀπομεμακρυσμένον Αἰσχ. Ἱκ. 344, ὡς «συμβουλεύουσιν, ἐκποδὼν ἔχειν ἐμαυτὸν» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 37· «τὸν ὦμον γυμνὸν πρὸς γυμνῷ τῷ Κριτοβούλου ὤμῳ ἔχων» = κλίνων ἐπὶ τοῦ ὤμου, συμπ. 4, 27· μτφ. «ατυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὸν ἐπ' ἄλλοις» = ἀπηύδυνε τὴν κατάραν κατ' αὐτῶν Σοφ. Φιλ. 1105· «ὦδ' ἐφάλυις κλισίαις ὄμμ' ἔχων» = διεύθυνε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν σκηνήν, Αἴ. 190· «θατέρᾳ νοῦν ἔχοντα», Τρω. 272· τὴν διάνοιαν, τὸ φρόνημα, τὴν γνώμην πρός τι διευθύνειν· «δεῦρο νοῦν ἔχε» Εὐρ. Ὀρ. 1181· - ἐκεῖσε, Φοιν. 363, καὶ πεζ. οὐχὶ σπαν. «ὅπως ἥκιστα πρὸς αὐτοὺς νοῦν ἔχοιεν» Θουκ. 3, 22· - γνώμην, 3, 25· 4) στ α μ α τ ῶ, κωλύω, ἰδ. πολέμιον ἐπιδραμόντα, τὴν προσβολὴν δεχόμενος· ἐμποδίζω· «κρατερὴ δ' ἔχεν ἐς Ὀδυσῆος» Ἰλ. ψ, 720· «οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι - Πηλείωνα» Ἰλ. υ, 27· - χεῖρας Ὀδ. χ, 70· - ὄἀκρυον, π, 190· - δδύνας=τοὺς πόνους καταπραΰνειν Ἰλ. λ, 848· - κῦμα Ὀδ. ε, 451· «Ἑλλήσποντον ἱερὸν ἥλπισε σχήσειν» Αἰσχ. Περ. 732· «τὰν φόνιον ἔχετε φλόγα» Εὐρ. Τρω. 1318· «ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν» = σταμάτησε αὐτοῦ τὸν πόδα σου, Ἰ. Τ. 1159· «Πίρσας ἔσχον» Πλατ. Μενεξ. 238· «βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετε» = ἐμποδίσατε Σοφ. Οἰ. Κ. 892· «ἔσχε μαργῶντα αὐτὸν» Εὐρ. Φοιν. 1156· «δυοῖ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον πύλας» Ἰλ. μ, 456, ὡς «Οὔρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής», ω, 453· «πύργων γῆς ἔσχομεν κατασκαφάς» = ἐσταματήσαμεν τὴν καταστροφὴν Εὐρ. Φοιν. 1203· μεθ' ἑπομένου ἀπαρ. «ἦ τινα καὶ Δαναῶν σχήσω ἀμυνόμενα» = ἀν θὰ ἐμποδίσω καὶ τῶν Δαναῶν τινα Ἰλ. ρ, 182· συνήθ. μετὰ τοῦ μή, «οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί» Εὐρ. Ἱππ. 658, ὡς «Ἀριστόδικος ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους» = ἐμπόδισε τοὺς Κυμαίους ἀπὸ τὸ νὰ κάμωσι ταῦτα Ἡρ. 1, 158· πρβλ. τίθεται δὲ καὶ τὸ ἄρθρον, «τὸ δὲ μὴ λῃλατῆσαι ἑλόντας σφέας τὴν πόλιν ἔσχε τάδε» = ἀπὸ τὸ νὰ λῃλατήσωσι τὴν πόλιν ἐμπόδισε τὸ ἑξῆς, 5, 101, «φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ 'δικεῖν σχήσει» Αἰσχ. Εὐμ. 662· καὶ μετὰ γεν. = ἐμποδίζειν ἀπό τινος, «ὅς τὸν λωβητῆρα ἔσχ' ἀγοράων» Ἰλ. 6, 275· «ὅ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων» Σοφ. Ἰλ. 367· «ὃς νιν φόνου ἔσχε» Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 1005· «τοὺς πολεμίους τῆς ἐς τὸ πρόσθεν προόδου» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 36· «ἀσκὸς δύο ἀνδρας ἔξει τοῦ μὴ καταδῦναι», Ἀν. 3, 5, 11· ὅμοιον εἶνε «- μῦθον σιγῆ» Ὀδ. τ, 502· «σιγᾶ ἔξομεν στόμα» = θὰ κρατήσωμεν τὸ στόμα Εὐρ. Ἱππ. 660· «εἶχε σιγῆ» Ἡρ. 9, 93 (ἴδε σιγή)· καὶ μετὰ δοτ. «οὐδὲ οἱ ἔσχεν ὀστέον» = δὲν ἐμπόδισεν αὐτὸν Ἰλ. π, 740· 5) ἔχω ἐν γενικωτ. σημ. ἐπὶ τῶν διαφορωτάτων καταστάσεων τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Αἱ μετ' οὐσ. συντάξεις, τὰ ὁποῖα πολλάκις δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς περιγραφαὶ ἀντὶ ἁπλῶν ῥημάτων· α) - ἠλικίαν Ξεν. Κυρ. 1, 6, 34· - ἡδονὴν Πλατ. Πρωτ. 309· «ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς τῆς ἀρχῆς ἔχειν» Πλουτ. Κικ. 9· «βίοτον εὐαίων ἔχειν» = εὐτυχῆ ζωὴν Σοφ. Τρ. 81· «αἰῶνα τλάμον' ἔξω», Οἰ. Κ. 734· 6) «ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες» Αἰσχ. Πρ. 315· - νοῦν ἔχειν» Σοφ. Ἰλ. 1001· «φρόνησιν τάνδε» Οἰ. τ. 664· - φρένας, Φιλ. 1115· ἄλλως «- φρεσὶν (ἐν) φρεσὶν ἔχειν» Ὅμ. ὡς «νῷ ἔχειν» = ἐνθυμεῖσθαι Πλάτ. Εὐθύφρ. 2· «ἄγρας ἀΰπνους ἔχων» = ἀγρεύων Σοφ. Αἴ. 807· «αἰσχύνην ἔχειν» = αἰσχύνεσθαι Εὐρ. Ἀνδρ. 243· πρβλ. αἰσχύνη, ὅπου καὶ «ἐν αἰσχύναις ἔχειν» καὶ «ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν» Ξεν Κυρ. 5, 1, 36· «δι' αἰσχύνης ἔχω» Εὐρ. Ἰ Τ. 683· «βλάβην ἔχειν» = βλαφθῆναι Σοφ. Αἴ. 1304· «βοὴν ἔχειν» = ἠχεῖν Ἰλ. σ, 495· «καναχὴν ἔχειν» = παταγεῖν, ἀλαλάζειν, π, 105· «γνώμην ἔχειν» = γνῶναι, - δεῖμα = φοβεῖσθαι Σοφ. Αἴ. 636· «διάνοιαν ἔχειν» = διανοεῖσθαι Πλάτ. νόμ. 8, 828· «δίκην ἔχει» = δίκαιόν ἐστι Πλατ. πολ. 7, 520· «ἔγκλημά τινι» = ἐγκαλεῖν Σοφ. Φιλ. 322· - ἐλπίδα = ἐλπίζειν, Αἴ. 600· - ἐπιθυμίαν Εὐρ. Ἀνδρ. 1282· δι' ἐπιμελείας ἔχειν τὸ ἐπιμέλεια· - ἐπιστήμην Σοφ. Ἀντ. 338· «ἔρευναν ἔχειν» = ἐρευνᾶν, Οἰ. τ. 566· - ἔρωτα Πλατ. Φαῖδρ. 239· - ἔρον Εὐρ. Ἡλ. 297· «- εὔνοιάν τινι», Ὀρ. 807· «ἡσυχίαν ἔχω» = ἡσυχάζω, - θύραν Σοφ. Αἴ. 561· - κότον = ὀργὴν τρέφειν, φυλάττειν Ἰλ. α, 82· «- λιτάς τινι» = λιτεύειν τινά, εὔχεσθαι πρός τινα Σοφ. Οἰ. Κ. 1309· «- λόγον ἔχει» = βάσιν, αἰτίαν, εἶνε λογικὸν Πλάτ. Θεαιτ. 157· - μεριμνήματα = φροντίζειν, μεριμνᾶν Σοφ. Φιλ. 187· «- μέμψιν τινί» = μέμφεσθαι Αἰσχ. Πρ. 443· «ἓν σοι μομφὴν ἔχω» Εὐρ. Ὀρ. 1069· «μνείαν καὶ μνήμην τινός» = μιμνήσκεσθαι, μεμνῆσθαι· - οἶκτον = οἰκτείρειν Σοφ. Αἴ. 521· - ὀργήν = ὀργίζεσθαι, Φιλ. 1293· «τὴν ὀργὴν ἐπὶ Μιλησίαν ἔχειν» Δημ. 21, 70· καὶ «δι' ὀργῆς ἔχειν τινά» Θουκ. 2, 37, ὡς «ἐν ὀργῇ ἔχειν» 2, 18, ὡς «ἐν ὀρρωδίᾳ» = φοβεῖσθαι, 2, 89· «δι' ἡσυχίας 2, 22·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. καὶ «ὅτ' ἐλπίδος ἔχειν, διὰ φυλακῆς καὶ ὁμ. ἴδε διά· «διὰ χειρὸς ἔχειν» (ἰδ' ἀνωτ. 1) α) = ἐν ταῖς χερσὶ κρατῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἐπὶ σὲ ἐνασχολοῦμαι εἴς τι πρβλ. Αἰσχ. Ἱκ. 193· «τὰ τῶν συμμάχων» Θουκ. 2, 13· «γάμους ἑτοίμους ἐν χεροῖν ἔχειν» Εὐρ. Ἑλ. 1402· καὶ «μετὰ χεῖρας ἔχειν τι» Ἡρ. 7, 16, 2· «διὰ στόματος ἔχειν» Πλουτ. Λυκ. 6, ὡς «ἀνὰ στόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώττης ἔχειν» Εὐρ. Ἀνδρ. 95· «διὰ στέρνων ἔχειν» Σοφ. Ἀντ. 635· «παρουσίαν ἔχειν = παρεῖναι, Αἴ. 536· «πόθον βορᾶς» Εὐρ. Ὀρ. 389· - προθυμίαν, Φοιν. 909· «πρόμηθίαν ἔχειν τινός» καὶ - πρόνοιαν Εὐρ. Ἄλκ. 1057· - ἀπουδήν, Ἐκ. 673· «συγγνώμην ἔχειν = συγγιγνώσκειν τραγ. «σπάνιν ἔχειν = σπανίζειν Σοφ. Οἰ. τ. 1461· - σωφροσύνην = σώφρονα εἶναι Ξεν. - τέλος Ἰλ. α, 378· - ὕβριν Ὀδ. α, 368· «δῆριν, μάχην ἔχειν - φθέγμα ὅσιον» Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 927· πρβλ. - βυὰν Ἀνδρ. 925· - φθόνον Αἰσχ. Πρ. 891 «- φροντίδα τινός» Εὐρ. Μηδ. 1301· - ὥραν, Οἰ. Κ. 387· «- φυγὴν δόμων» Αἰσχ. Χο. 252· - φυλακὰς Ἰλ. ι, 471· πρβλ. ἀλαοσκοπιήν, ν, 10· - σκοπιὴν = σκοπιάζειν, ο, 302· «φύσιν ἔχει» = εἶνε φυσικὸν Πλατ. πολ. 5, 473· «χρεῖαν ἔχειν τινός» «ἐπιδευὴς ἔχειν τινός», τ, 180· ἴδ. δ' ἐπὶ ἀτυχῶν περιστάσεων λέγεται «κακὸν γῆρας ἔχειν» Ὀδ. ω, 83· - Ἅλκος Ἰλ. τ, 49· «- ἄχεα θυμῷ», χ, 412· «πένθος φρεσὶν» Ὀδ. η, 219· - πόνον Ἡσ. ἀσπ. 310· «- κακά, συμφορὰν» Πλατ. Πρωτ. 309· καὶ ἀντιστρόφως λέγεται «πότμος μ' ἔχει», = δεσμευμένον μὲ κρατεῖ Σοφ. Τρ. 270, ὡς καὶ - ὕπνος, Φιλ. 811· «θάνατος ἐν τάφοις», Οἰ. τ. 342· καὶ «ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν», Φιλ. 1132· «πυρετὸς τὸν ἄνθρωπον ἔχει» Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 23, ὅπερ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων, ἰδ. ψυχικῶν διαθέσεων μετρ. γίνεται, «ἀνάγκη σὲ ἔχει» Πλατ. Εὐθυδ. 293· «ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας» Ὀδ. σ, 391· «φόβος μ' ἔχει φρένας» Αἰσχ. Ἱκ. 379· καὶ ὁμ. μετὰ διπλῆς αἰτ. «στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα κἀδδύνη» Ἀριστ. Θεσμ. 484· «ἄγνοια μ' ἔχει» Σοφ. Τρ. 349· - αἰδὼς Εὐρ. Ἐκ. 970· ἀφασία καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ἐν τοῖς οὖσ. «- ὄψρα μὲ βίος ἔχει» = ἐν ὅσῳ ζῶ Σοφ. Ἤλ. 318· «οὓς ἔχε γῆρας» Ἰλ. σ, 515· «γέλως ἔχει τινὰ» Ὀδ. θ, 344· - δύη, ξ, 215· «ἵρως χρημάτων» Εὐρ. Ἱκ. 178· «εὐεργεσίαι αὐτοὺς εἶχον» = τοὺς ὑπεχρέουν Ἡρ. 1, 69· «- θαῦμα, ἄγη, σέβας» Ὅμ. καὶ τραγ. - ὅμερος Σοφ. Οἰ. Κ. 1723· «κίνδυνος πόλιν ἔσχε» Εὐρ. Ἐκ. 5· - κλέος Ὅμ. καὶ ἐπόμ. ὡς φάμα Εὐρ. Μηδ. 470· «ἵνα λύγος ἀγαθὸς σε ἔχῃ πρὸς ἀνθρώπων» Ἡρ 7, 5· - κομιδὴ Ὀδ. ω, 249· ὄκνος Σοφ. Οἰ. Κ. 658· - πάθος Πλατ. συμπ. 217· «- λιμός, δίψη» Αἰσχ. Χο. 746· «μένος ἠελίοιο ἔχεν μιν» = ὁ καύσων τοῦ ἡλίου κατελάμβανεν αὐτὸν Ὀδ. κ, 160· - προθυμία Εὐρ. Ἴων 1110· - τέρψις Σοφ. Οἰ. τ. 1477· - φιλοψυχίαν Πλάτ. ἀπολ. 37· - φλυαρίαν, πολ. 1, 336· «ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει» Σοφ. Φιλ. 642· «ὅτ' ἂν ὠδῖνουσαν ἔχῃ βέλος δξὺ γυναῖκα» Ἰλ. λ, 268· «ὡς σφέας ἡσυχίη εἶχε πολιορκίης» = ὅτε ἡσύχαζον Ἡρ. 6, 135· ὅ. καὶ παθ. κρατοῦμαι, διαμένομαι, κυριεύομαι, «ἀνάγκη ἔχεσθαι» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 21· «ἔχομαι καὶ ὀδύνῃ καὶ ἄλγεσι» Ὀδ. δ, 182· - ἄσθματι Ἰλ. ο, 10· «κωκυτῷ καὶ ὀλοφυγῇ». χ, 409· «- ὑπὸ ἐπιθυμίας» Πλατ. πολ. 3, 390· - μανίαις, νόμ. 9, 881· - περιπλευμονίᾳ Λαχ. 192· - νοσήμασι, Φιλ. 45· «ὀργῇ, ἀγρυπνίῃσι» Ἡρ. 1, 141· «οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς» Σοφ. Αἴ. 265· «ἐν ἀπορίᾳ ἔχεσθαι» = ὑπὸ στενοχωρίας πιέζεσθαι Πλατ. Γοργ. 522· «ἐν ξυμφοραῖς τε καὶ πίνθεσι», πολ. 3, 395, ὡς «ἐν ἀπόρῳ» Θουκ. 1, 25· καὶ «ὑπ' ἀπορίας πολλῆς» Πλατ. νόμ. 6, 780. Ἄλλου «ὁδοὺς εἶνε αἱ ἐπόμ. συντάξεις, ἐν αἷς = παρέχω· «ἀγανάκτησιν ἔχειν» = ἀφορμὴν πρὸς ἀγανάκτησιν παρέχειν, πρυξεύειν Θουκ. 2, 41· «αἰσχύνην οὔπω ἔχοντος τοῦ ἔργου» = μὴ συνεπάγοντος ἀκόμη ἐντροπήν, 1, 5· «αἰτίαν ἔχειν» = ἐνοχοποιεῖσθαι, κατηγορεῖσθαι Σοφ. Ἀν. 1296· «- πολλῶν κακῶν» Εὐρ. Ἡλ. 213· «- ὑπό τινος» Αἰσχ. Ἑβμ. 549· μεθ' ἑπομένου τοῦ ὡς Πλατ. πολ. 8, 565· «πολλὴν τὴν αἰτίαν ὑπὸ τῶν στρατηγῶν εἶχε» Θουκ. 6, 46· καὶ «δι' αἰτίας ἔχειν», 2, 60· «ἐν αἰτίᾳ ἔχειν» ἴδ' αἰτία· «ὑποψίαν ἔχειν» = ὑποπτον εἶναι Δημ. 57, 24· ἀλλὰ καὶ ὑποψίαν προξενεῖν, 61, 5· «αἰσθηταὶ ἔχειν» = παρατηρεῖσθαι, «ταῦτ' ἀπιστίαν ταῦτ' ὀργὴν ἔχει» = διεγείρουσι δυπιστίαν καὶ ὀργήν, 10, 41· «κατάμεμψιν ἔχειν» = αἰτίαν παραπόνου δίδειν Θουκ. 2, 41· «ἔλεον ἔχειν» = διεγείρειν Πλουτ. Θεμ. 10· - ὄψιν = ὄψιαν παρέχειν Ξεν. Ἀν. 5, 9, 9· «προῤῥάνης δὲ φιλτάτην ἔχων πρόσοψιν» Σοφ. Ἤλ. 1277· «ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγην ἔχει τοῖς ὀδοιπόροις ὁ ἐπ' ἀρετὴν οἶμος» = ἱδρῶτα προξενεῖ Λουκ. Ἑρμότ. 2 (ἄλλως εἶνε «τιμήν, φθόνον ἔχειν παρά τινι» Πλουτ. Σολ. 29)· «πικρὸς ὁδόντας ἔχουσαι» λέγονται αἱ Εἰλείθυιαι, αἱ πικρούς στεναγμοὺς ἐπιφέρουσαι Ἰλ. λ, 272· 6) ἐπὶ βάρους, ἔχω βάρος, βαρύνω· «νόμισμα εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα» Διοδ. 11, 26· «τράπεζα σταθμὸν ἔχουσα ταλάντων πεντακοσίων» = ζυγίζουσα, 2, 9· 7) ἐκ τῶν συντάξεων ὡς «ὅρ' ἂν ἔχῃς βάσκειν σὴν γαστέρα» = ἵνα δύνησαι νὰ τρέφῃς τὴν γαστέρα Ὀδ. σ, 361, ἀναπτύσσεται ἡ σημ. τοῦ δύναμαι, εἶμαι εἰς κατάστασιν, «αὐδὴ πόδισσιν εἶχε στηρίξασθαι» = ἠδυνήθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του Ἰλ. φ, 242· συνηθέστ. μετ' ἀορ. ζ. παρ. «ἔχω φράσαι» = δύναμαι νὰ δηλώσω Πινδ. Ὀ. 13, 11· «οὐδὲν ἀντιπαθὲν ἔχω» Αἰσχ. Πρ. 51· «οὐκ ἔχω προσεικάσαι», Ἀγ. 158· «ταῦτα γάρ σ' ἔχω μόνον πρασσεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 1071· «τὸ μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν» Εὐρ. Ἐκ. 701· «τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν» Σοφ Τρ. 946· «πόλλ' ἂ λέγειν ἔχοιμι», Φιλ. 1030 καὶ πιθ. ἰδ. μετὰ τοῦ λέγειν καὶ ἄλλ. «οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρίνασθαι οὔτε ἐρέσθαι» Πλατ. Πρωτ. 329· καὶ ἄνευ τοῦ ἀπαρ. «ἀλλ' οὕπω ἔτι εἶχε» Ἰλ. ρ, 334· «λέγοις ἂν εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον» Αἰσχ.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χο. 103, ὅπου ζύναται τις εὐκόλως ν' ἀναπληρώσῃ διὰ τοῦ λέγειν, «ἀποκρίνασθε, ὅ,τι κάλλιστον ἔχετε» = ἀποκρίνατε ὅ, τι κάλλιστον γνωρίζετε ν' ἀποκριθῆτε Ξεν. Ἀν. 2, 1, 9· ὅτι «ἐξ οὗων ἔχω, αἰτῶ» Σοφ. Ἠλ. 1379· «ἐπεκούρησας ὅσον εἶχες φίλοις» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1453. Συνηθέστ. ἀκολουθεῖ τὸ ἐν τῇ πεζ. ἱρωτ. πρότασις, «οὐκ ἔχω τί φῶ» = ἀγνοῶ τί νὰ εἴπω, δὲν ἔχω τίποτε νὰ εἴπω Αἰσχ. Χο. 89· «οὐκ ἔχω τίς ἂν γενοίμαν», Ηρ. 907· «ὅπως μολοὺμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω» Σοφ. Οἰ. Κ. 1740 «ὑμῖν οὐκ ἔχω τί χρήσομαι» = δὲν εἰξεύρω τί νὰ κάμω μὲ σᾶς Εὐρ. Ἡρακλ. 44· «τὰ ἐπιτήδεια οὐκ εἶχον ὁπόθεν λαμβάνωσιν» Ξεν. Ἀν. 3, 5, 3, ὡς Λουκ. «οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι», Φιλοψ. 35. Ἐν γέν. γνωρίζω, καταλαμβάνω, κυρ. «τέχνην δὲ κακὴν ἔχει» = γνωρίζει, κατέχει τέχνην Ἡσ. Θε. 770· μετὰ τοῦ ἐπίστασθαι Ἡρ. 3, 130· «λέληθα ταύτην ἔχων τὴν τέχνην» Πλατ. Θεαιτ. 149· - ἰατρικήν, Πρωτ. 322· - ἐπιστήμην, Εὐθυδ. 273· «-τὰ πρὸ τῆς τέχνης μαθήματα», Φαιδρ. 269· «ἱκανῶς ἔγωμεν τοῦτο, ὅτι» = καλῶς εἰξεύρομεν ὅτι, Ψαιδ. 71· «οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες» = τέχνης εἰδήμονες, = τεχνῖται καὶ χειριώνακτες Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 1· «ἵππων ἀθανάτων ἔχέμεν δμῆσίν τε μένος τε» Ἰλ. ρ, 476· «ἔχεις τι κἀξήκουσας» Σοφ. Ἀντ. 9· «εἴ τιν' ἄλλην μαντικὴν ἔχεις ὁδόν», Οἰ. τ. 311· καὶ «ἔχεις τίνα σωτηρίαν;» = γνώσεις μέσον τι πρὸς σωτηρίαν; Εὐρ. Ὀρ. 776· «οὐκ ἔχω κατακρυφάν» = δὲν εἰξεύρω ν' ἀποκρύψω Σοφ. Οἰ. Κ. 218· «ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει» = εἰξεύρω νὰ τὴν ἐπαινέσω, αὐτ. 713· πρβλ. ἴσ. ἄλωσις· 8) ἀμτβ. εὑρίσκομαι εἴς τινα θέσιν, κατάστασιν, γνώμην καὶ τὰ ὅμ. α) συνηθέστ. μετ' ἐπιρ. διὰ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ ἐπιθ. ἐξηγητέον, «εὖ ἔχει» = εἶναι καλῶς Ὀδ. ω, 245 ὡς π. ἀττ. «καλῶς ἔχει» = εἶναι καλόν· «ἀναγκαίως ἔχει» = εἶναι ἀναγκαῖον (τὸ ἀναγκαῖος ὡς ἐν γέν. αὐτοῦ αἱ συντάξεις μετὰ τῶν ἀνηκόντων ἐπιθέτων εὑρίσκονται) ἴδ. συνηθ. «οὕτως ἔχει» = οὕτως εὑρίσκεται Ἀριστ. πολ. 110· «οὕτω δ' ἐχόντων (θηλ.) τῶν πραγμάτων» = εἰς τοιαύτην θέσιν, κατάστασιν Ξεν. Ἀν. 3, 2, 10· οὕτω δ' ἔχει» = ὑπὸ τοῦτον τὸν ὅρον, 8, 6, 12· ὅτι «οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντα» Σοφ. Φιλ. 1320· «οἶσθ' ὡς ἔχει» = γνωρίζεις πῶς ἡ ποῖον εἶνε τοῦτο; Πλατ. Φαιδρ. 236· «ὥσπερ εἶχεν» ἀπὸ τοῦ Ἡρ. π. τοὺς ἱστοριογράφους συχν. οὕτω καὶ = ὅπως ἦτο, ὅπως εὑρίσκετο, παρευθύς, ἀμέσως, «ὀργῇ ὡς εἶχεν ἐλθών» Ἡρ. 1, 114· «ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ὥσπερ ἔχομεν» = ἄνευ ἀναβολῆς Θουκ. 3, 30· «σκάπτε ὡς ἔχεις» Λουκ. Τιμ. 40· συχν. προστίθεται γεν. πρὸς ἐγγυτέραν ἐξήγησιν, «ὡς ὀργῆς ἔχω» Σοφ. Οἰ. τ. 345· «πῶς εὐμενείας ἔχεις» κυρ. = πῶς εὑρίσκεσαι ὡς πρὸς τὴν εὐμένειαν = πόσον εὐμενὴς εἶσαι Εὐρ. Ἑλ. 320· «ὡς ποδῶν εἶχε» = ὅσον οἱ πόδες ἠδύναντο Ἡρ. 6, 116· «ὡς τάχους εἶχε» = ὅσον ταχέως ἠδύνατο, 8, 107· «ὡς ἔχει τῆς μνήμης», 1, 22· «μετρίως ἔχων βίου» Ἡρ. 1, 32· «εὖ σώματος ἔχει» = εὑρίσκεται εἰς καλὴν κατάστασιν Πλατ. πολ. 3, 404· «οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης» = πόσον εἶνε πεπαιδευμένος καὶ δίκαιος, Γοργ. 470· καὶ ἐπόμ. συχν. «ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος καὶ βουλήσεως ἔσχε» = ὅπως ἕκαστος ἦτο πρόθυμος Πλουτ. Καμ. 32· «ὅπου συμφορᾶς ἔχεις» = εἰς ποίαν δυστυχίαν εὑρίσκεσαι Εὐρ. Ἠλ. 236· ἀλλὰ καὶ «εὖ (ἢ κακῶς ἔχω τὸ σῶμα» Ξεν. Ἄλλοι προσδιορισμοὶ εἶνε οἱ ἑξῆς, «πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην» Πλατ. Πρωτ. 352· «πῶς ἔχουσι Φιλίππου;» = πῶς εἶνε διατεθειμένοι ὡς πρὸς τὸν Φίλιππον; Δημ. 2, 17· «ἐχόντων μὲν ὡς ἔχουσι θηδαῖοι ὑμῖν», 3, 8· τὰς συντάξεις «ἔχειν αἰγῆ, ἔχε ἠρέμα, ἡσυχῇ, ἀτρέμα» καὶ ἄλ. = μένε ἥσυχος ἴδε εἰς ταύτας τὰς λέξεις· «ἔχε αὐτοῦ» = στάσου αὐτοῦ Δημ. 45, 26· «σχές, οὐπερ εἶ» = στάσου, μὴ ὁμίλει περιπλέον Σοφ. Οἰ. Κ. 1171· ἔχε, ἐπομ. προστ. ὡς ἄγε, «ἔχ' ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας» Ἀριστ. εἰρ. 1198· «ἔχε νῦν, ἄμειψον τὸν τράχηλον» Ἱππ. 490· «ἔχε δή μοι τόδε εἰπέ» Πλάτ. Ἴων 535· «ἔχε δή, πότερον λέγειν», Πρωτ. 349· «ἔχε δὴ ἴδωμεν» = στάσου ἂς ἴδωμεν, Κρατ. 435· δ) ὁμ. μετὰ προθέσεων· «διὰ φυλακῆς ἔχοντες» = φυλακτικῶς Θουκ. 2, 81, ἔνθα παραβλητέον τὰς σημ. προθέσεων· «καὶ τοι τινὲς ἐπιτιμῶσι τῶν λόγων τοῖς ὑπὲρ τοὺς ἰδιώτας ἔχουσι» Ἰσοκ. 4, 11, ὅπου ἴσφ. ἐξέλαβόν τινες τιμῆσιν ἀντὶ τοῦ ὑπερέχειν· «ἀμφί τι ἔχειν» = ἐνασχολεῖσθαι εἴς τι, «ὅπως οἱ πολέμιοι ἀμφὶ ταῦτα ἔχοιεν» Ξεν. Ἀν. 5, 2, 26· ἴδε ἀμφί· 3) ἄλλαι τοῦ εἴδους τούτου συντάξεις εἰσὶν αἱ ἑπόμ. «ἔξω δ' ὡς λίθος» = θὰ φερθῶ ὡς λίθος Ὀδ. τ, 494· «ἔχον ὥστε τάλαντα γυνή» (δηλ. ἔχει) Ἰλ. μ, 433· «ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος» Ἰλ. ω, 27· «κίονες ὑψόσ' ἔχοντες» = εἰς ὕψος ἀνερχόμενοι, ὑπερέχοντες Ὀδ. τ, 38, «ἕκτοσθε ὀδόντες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα» Ἰλ. κ, 263· «ἔγχος ἔσχε δι' ὤμου», ν, 520, καὶ ξ, 452, ἄτινα χωρὶς κάμνουσι τὴν μετάβασιν εἰς τὴν ἑπομ. σημ. 9) ἐκτείνομαι πρός τι, φθάνω εἴς τι, «ὁδοὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχουσαι» = πρὸς τὸν ποτ. φέρουσαι Ἡρ. 1, 180· «διώρυχα τὴν ἐκ τοῦ Νείλου ἐχούσαν ἐς τῶν Ἀράβων κόλπον» = ἥτις ἀπὸ τοῦ Νείλου φθάνει μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, 4, 42· «ἔχει πρὸς ἑσπέρην», 2, 17· «κῶμαι ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλισμα ἔχουσαι» = φθάνουσαι μέχρι τῆς πόλεως Παρθενίου Ξεν. Ἀν. 7, 8, 21· μτφ. «τὰ ἐς Ὅμηρον ἔχοντα» = ἀναφερόμενα Ἡρ. 2, 53· «τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον», 6, 19· «τὸν χρησμὸν εἰς Πέρσας ἔχειν», 9, 43· «ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημένον» = ἀνεφέρετο εἰς τοὺς Ἀθηναίους, 7, 143 «ἔχθρης παλαιὰς ἔχούσης ἐς Ἀθηναίους», 5, 81· καὶ συχν. π. Παυσ. ὡς «ὅσων εἰς τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηναίων ἔχει δηλώσω», 1, 20· πρβλ. ἄνωτ. 3)· 10) μετὰ μετχ. διατηρεῖ πολλάκις τὴν κυρίαν σημ. «ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις» = ἐνυμφεύθης καὶ τὴν ἔχεις ἤδη γυναῖκα Σοφ. Οἰ. τ. 577· «Κορινθίους δήσαντες εἶχον» = ἔδεσαν καὶ τοὺς ἐκράτουν δεδεμένους Θουκ. 1, 30· πολλὰς ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαμένην» = δουλώσασα τὰς ἔχει ὑποτεταγμένας Πλατ. πολ. 1, 351· οὕτως ἐξηγοῦνται, «οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψας ἔχειν» = νὰ ἔχω κεκρυμμένον Πινδ. Ν. 1, 31· «κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι» Ἡσ. ἔρ. 42· «ἀμφοτέρων με τούτων ἀποκλήσας ἔχεις» = μ' ἔχεις ἀποκλειομένον Ἡρ. 1, 37· «ἐν οἷς τὰ ἐπιτήδεια εἶχον πάντα ἀνακεκομισμένοι» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 1· συχν. ὅμως ἐκφράζεται διαρκὴς κατάστασις, «θαυμάσας ἔχω» = αἰσθάνομαι θαυμασμὸν Σοφ. Φιλ. 1346· «ἀποθηλώσας ἔχει τραχὺν πέτρατον ὄρνιν» Αἰσχ. ἀποσπ. 300· «τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει» = τὸν μὲν ἔχει ἐν τιμῇ τὸν δὲ ἐν ἀτιμίᾳ Εὐρ. Μηδ. 33· «αὐτῆς ἐρασθεὶς ἔχειν λέγεται» Πλατ. Κρατ. 404· ἀπανιὼτ. εἶνε ἡ μετχ. παρκ. «οἱά μοι βεβουλευκὼς ἔχει» Σοφ. Οἰ. τ. 701· «ἂν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκδεδηλκότες», Φιλ. 596· «ὧν πολλὰ χρήματα ἔχομεν ἠρπακότες» Ξεν. Ἀν. 1, 3, 14, ὅπερ παράδειγμα ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ πρῶτον καταληχθέντα. Καὶ μετχ. ἐν. «ἐπεὶ σὺ ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοις τὸν θανόντα - καταστένουσ' ἔχεις» Εὐρ. Τρ. 318· 11) κατὰ τὸ φαινόμενον πλεοναστικῶς τίθεται ἐν τῷ «τί δῆτα ἔχων στρέφεις;» = διὰ τί στρέφεσαι, τί ἔχεις καὶ στρεφεσαι; Ἀριστ νεφ. 509· «τί γάρ ἔστηκ' ἔχων;» αὐτ. 853· «τί ποικίλλεις ἔχων», Θεσμ. 852· καὶ συνηθέστ. «ἔχων φλυαρεῖς» Πλατ. Εὐθυδ. 295, Ἀριστ. «λῆρεῖς ἔχων, παίζεις ἔχων» = ἀστειεύεσαι οὕτω φερόμενος = πῶς συνειθίζεις, πῶς σοῦ ἔγεινε συνήθεια διαρκὴς νὰ πράττῃς οὕτω. Μίσ. α) διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἔχω «ἀσπίδα πρόσθε σχόμενος» = πρὸ ἑαυτοῦ κρατῶν Ἰλ. μ, 294· - σάκος, υ, 262· «ἄντα παρειάων ἰσχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα» Ὀδ. α, 334· β) κρατῶ δι' ἐμαυτόν, ἀντέχομαι, ἀμφισβητῶ· «ἔχετο κρατερῶς» κατὰ Σχολ. δὲ τὸ ρ, 559 = ἀντέχου τῆς μάχης, ἄντα σχομένη = ἀντιθέσιν κρατοῦσα Ἰλ. π. 501 ἔτι ὡς τὸ ἐν. μετ' αἰτ. «οὐδ' ἔτι φασὶν Ἕκτορος μένος καὶ χεῖρας ἀχῆσεσθαι» Ἰλ. σ, 639· γ) κρατοῦμαι στερεῶς εἴς τι, «τῷ (ἱρινεῷ) προσφὺς ἔχομην» Ὀδ. μ, 433· μετὰ γεν. - πέτρης, ε, 429· «ἀώτου θιαπεσίοιο», θ, 435· «ἀκμάζει βριτέων ἔχεσθαι» Αἰαχ. Ἑπτ 95· «δράκοντος δ' εἴχετο γενύων» Πινδ. Π. 4, 244· «ὁπότα κισσὸς ὄρους ὅπως τῆσδ' ἕξομαι Εὐρ. Ἡρακλ. 396· «ἡμῆς ἔχετο χειρός», Βακχ. 197· πέπλων, Ἰ. Α. 1461· «ὡς πείσματος» Πλατ. νόμ 803 «καὶ μοι ἔπου χλαμύδος ἐχόμενος» Λουκ. Τίμ. 30· μτφ. «τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχομαι» = μένω εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην Θουκ. 1, 140· «τοῦ αὐτοῦ λόγου», 5, 49· «τῆς προφάσιος» Ἡρ. 6, 94 - ἐπωνυμιέων» = ὀνόματα ἔχειν, 2, 17· - τῆς σωτηρίας» = διὰ τὴν σωτηρίαν ἐργάζεσθαι μετὰ ζήλου Ξεν. Ἀν. 6, 1, 17· «τοῦ πολέμου» Θουκ. 6, 88· - ἔργου Πινδ. Π. 4, 233 «μάχης ἧς νῦν ἔχονται» Σοφ. Οἰ. Κ. 425· «ἐξόμεθα αὐτοῦ» = θὰ πασθῶμεν ἀπ' αὐτὸν Ξεν. Ἀν. 7, 6, 41· «τὸν νομοθέτην ἀληθείας ἐχόμενον» = εἰς τὴν ἀλήθειαν προσηλούμενον Πλατ. νόμ. 4, 709· τὸ δὲ «ἃ διδασκάλων ἔχεται» = καθ' ὅσον εἰς τοὺς διδασκάλους ἀφορᾷ, Πρωτ. 324· «ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων», νόμ. 2, 661· «σέο ἔξεται» = ἀπὸ σοῦ θὰ ἐξαρτᾶται Ἰλ. ι, 102· μετὰ τῆς ἐκ συνών. «Ἀλκινόου ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε» = ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτᾶται, ζ, 197· ἐνταῦθα καταλεκτέον καὶ τὸ Σοφ. «βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης», ὅπου ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ ἐχόμενον, ἁπτόμενον, Οἰ. τ. 709· δ) ἀμέσως προσκόπτω, προσκρούω, ἐμποδὼ ἀκολουθῶ, συγκρατοῦμαι, ἴδ. ἐν τῇ μετχ. «οἱ ἐχόμενοι» = οἱ πλησιέστεροι Ἡρ. 1, 134· «τούτων ἔχονται οἱ Γελιγάμμαι», 4, 169· «ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοὶ κλίνῃ» Πλατ. συμπ. 217· «τὴν ἐχομένην χώραν κατίχον ἐκεῖνης», Παρμ. 148· «δύ' εἶναι χάσματε ἐχομένοι ἀλλήλοιν» = ἐγγύτατα πλησίον τὸ ἓν τῷ ἄλλῳ, πολ. 10, 614· ἡ Σαλαμὶς καλεῖται «ἡ ἐχομένη νῆσος» Ἰσοκ. 4, 96· «τὰ τούτων ἐχόμενα» = ὅ,τι μὲ ταῦτα συνδέεται, αὐτ. 4, 23· καὶ μετὰ τοῦ ὅμοια, νόμ. 7, 811· ἴδ. καὶ ἐπὶ παρατάξεως στρατοῦ εἰς μάχην· «Πρόξενος ἐχόμενος» = πλησίον ἵστατο ὁ Πρόξενος Ξεν. Ἀν. 1, 8, 4· «ἐχομένους ὅ,τι μάλιστα τῶν ἁρμάτων ἐπεσθαι» = ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστατα τῶν ἁμαξῶν, Κυρ. 7, 1, 9· μετὰ δοτ. κατὰ τὸ φαινόμενον Πλατ. «ἐάν τίς σε τὰ ἐχόμενα τούτοις ἔφιξῆς ἅπαντα ἐρωτᾷ», Γοργ. 494, ὅπου ἡ δοτ. δυνατὸν νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἐφεξῆς, βεβαιότερον δὲ ἐν τῷ, «ἐχόμενοι τούτοις εἰσὶν οἱ ὀλοφάγοι» Διοδ. 3, 24· «τοῦ ἐχομένου ἔτους» = τοῦ ἑπομένου ἔτους Θουκ. 6, 3· «ἐκ τῶν ἐχομένων γνώσεσθε» = ἐκ τῶν ἑπομένων Ἰσοκ. 6, 29· «ἐν τοῖς ἐχομένοις ἔσται φανερὸν» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5 11· ἐνίοτε γίνεται μόν. πρὸς μείζονα ἀνάδειξιν τοῦ ὑποκειμ. «τὰ τῶν ἀνιράτων, καρπῶν, σιτίων, οἰκετῶν ἐχόμενα» = πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς ἀνίρατα, καρποὺς, φαγητά, ὑπηρέτας Ἡρ. 1, 120· ε) κρατοῦμαι, ἀπομακρύνομαί τινος, ἁπαλ. Ἰλ. ι, 235· - ἀγλαΐης, φ, 379· σχίσθε, χ, 416· ἔχεσθ', ἔχεσθαι, ὡς ἐν τῷ ἐν. Εὐρ. Ὀρ. 1349· συνήθ. μετὰ γεν. «σχίσθε μάχης, βλῆς» Ἰλ. γ, 84· «ἐχώμεθα σὺν τόθι τῆς ἐκ βελέων», ξ, 129· «οἱ Λίγυνῆται ἴσχαντο τῆς τιμωρίας» = ἀπεμακρύνθησαν = ἐγκατέλειπον Ἡρ. 6, 84· ἴσχαντο μάχης, δρόμου Πλουτ. Ῥωμ. 30· «μανίης ἔσχετο» Λουκ. Θεὰ Συρία 22· καὶ μεθ' ἑπομ. ἀπαρ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 328· οὕτως ἐξηγεῖται καὶ «τῶν ἀθίκτων ἔξιτε» Σοφ. Οἰ. τ. 891· καὶ τὸ ἐν. «Ἑλληνικοῦ πολέμου ἴσχον οἱ Ἀθηναῖοι» Θουκ. 1, 112· ζ) ἐν τῷ χωρίῳ «ἐν τῇ ἑβδομάτῃ ἡμέρᾳ σχίσιο» = ἐσταμάτησεν, ἔμεινεν ἔμπηγμένον Ἰλ. η, 248· πρβλ. «θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνὴ» Ὀδ. δ, 703· «κεκληθμῷ ἔσχοντο» Ὀδ. λ, 333· ὁ δὲ Καλλ. συντάσσει «ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη», ὕμν. εἰς Δία 28· «οἱ δ' ἄχεϊ σχόμεναι» καὶ «ἀφασίῃ», Ἀπολ. Ῥ. 4, 920, ἂν καὶ τὰ χωρία ταῦτα δὲν ἀποδεικνύωσι τὴν παθ. χρῆσιν· ἡ π. Σοφ. «εἰ τὸν ἐξ ἱερᾶς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον, ἴσχομην νέκυν» = οὐ ὑπέμενον· Ἀντ. 463, ὡς τὸ ἐνερ. «μάσαντες ἴσχομεν θείαν νόσον» αὐτ. 417· τὸ

παθ. ἀναφέρεται εἰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις, εἶνε δ' ἐν τῷ ἁπλῷ πολὺ ὀλιγώτ. ἐν χρήσει ἢ τὸ ἐνερ. Ἡ σημ. θεωρῶ, νομίζω, habeo εἶνε καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς μτγν. ἀδεδαία, καὶ τὸ π. Ἰσοκ. «τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς ἐπιστήμας καὶ δυνάμεις καὶ τὰς τέχνας ἀποδοκιμάζω» ὁ Βέκκ. ἀντικατέστησεν ἐκ καλοῦ κιόδικ. εἰς «τίνας οὖν καλῶ» 12, 30. Ἔχοντι, δωρ. ἀντὶ ἔχουσι.

Ἐψάλαται, ἰων. γ'. πλ. π. παθ. πρκ. τοῦ ψάλλω ἀντὶ ἐψαλμένοι εἰσί.

Ἐψαλέος, 3· βρασμένος, μαγειρευμένος Νικ. ἀλ. 565, coctus.

Ἐψ-άνδρα, ἡ· ἡ ἄνδρας βράζουσα, διὰ βρασίματος ἀνθρώπους μεταμορφώνουσα Μήδεια Δοσιαδ. 2 (15, 26).

Ἐψάνη, ἡ (ἕψω)· ἐψητήριον, χύτρα, λεβέτιον Ἡσύχ.

Ἐψανός, 3· εἰς βράσιμον ἁρμόδιος, εὔκολος Ἀριστοτ. προβλ. 20, 4, 5· «ἐψανὰ ἄγρια εἶναι θρίδακα» Διοκλ. ἐν Ἀθην. 2, 68· = ἁπαλὸν Πλάτ. π. Σουΐδ. coctilis.

Ἐψάομαι· παίζω Ἡσύχ. Ὑδ' ἐψιάομαι.

Ἐψάω· ἕψω ἀμφ. τὸ ἑψῶντες εἰς ἕψοντες ὑπὸ Δινδορφ. μεταβλήθη ἐκ τοῦ Εὐσεβ.

Ἔψεια· Ὑδ' ἔψια.

Ἐψείω· Ὑδ' ἐψιάομαι.

Ἔψεμα· Ὑδ' ἔψημα.

Ἐψέμεν, δωρ. ἀντὶ ἑψεῖν.

Ἐψέτης· ἐψητής.

Ἐψευσμένως (ψεύδομαι)· ψευδῶς, πλανημένως, ἀντίθ. ὀρθῶς Πλατ. νόμ. 10, 897, falso.

Ἐψέω· ἕψω μτγν. ἔψει προστ. π. Ἱππ. 1, 48.

Ἔψημα, τό· 1) βρασμένον, μαγειρευμένον, πηκτὰ βρασμένων γλεύκος, πατὸν γερόντων = ὃ τῆς σωηθ. μοῦστος, βραζόμενος κατὰ Πλίν. τόσον ὥστε ἕψεμένε μόν. τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ = ἕψα, Ἰ. Φ. 14, 9, 11· 2) εἰς βράσιμον ἁρμόδιος, μαγειρεύσιμος, «βολβοὺς καὶ λάχανα οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἕψήματα» Πλάτ. πολ. 2, 372, coctile.

Ἑψημάτ-ώδης, 2· ὅμοιος ἑψήματι, μούστῳ βρασμένῳ Διοσκ.

Ἕψησις, ἡ· 1) τὸ ψήσιμον· «-τῶν κρεῶν» Ἱππ. 4, 61, πλ. «ταῖς ἑψήσεσι μόγις ἀφαιρεθέντα» Πλάτ. πολιτ. 303· 2) τῆξις, διάλυσις Θεοφρ. coctio.

Ἑψητέαν, (ἑψάω)· μαγειρευτέον.

Ἑψητεός, ὁ· μικρὸν ἰχθύδιον μετὰ τῶν ἰδίων λεπίων τρωγόμενον Ἡσύχ.

Ἑψητήρ, ῆρος, ὁ· ἑψητὴς Λεων. Ταρ. 14 (6, 305).

Ἑψητήριον· ἑψάνη Ἡσύχ.

Ἑψητής, ὁ· βράζων, μαγειρεύων μτγν. coctor.

Ἑψητικός, 3· εἰς τὸ μαγειρεύειν ἀνήκων μτγν. coctivus.

Ἑψητός, 3· β. ἐπίθ. τοῦ ἕψω, βρασμένος· -ὄζος Ξεν. Ἀν. 2, 3, 14· -ὕδατα Νικ. ἀλ. 111· π. Ἀριστοτ. «οἱ ἑψητοὶ» = μικρὰ ἰχθύδια ἀπολειπόμενα ἐν ταῖς διώρυξιν, ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως Ἀθην. 7, σ. 301, coctus.

Ἐψία, ἡ, ἰων. ἑψίη κα. ἑψιά καὶ κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. ἧψία, γραφόμενον Σοφ. ἀποσπ. 4, π. Ἡσύχ. ὅστις ἐκ τοῦ ἑπομ. παράγει τὴν λέξ.=ὁμιλία π. δὲ Νικ. «σπέρμ' ὅλοὺν κνίδης ἤθ' ἑψίη ἔπλετο κούροις» = ἀστεϊσμός, παιγνίδι, ἀλ. 880, lusus.

Ἑψία, ἡ· ὁμιλία Σουΐδ. διὰ λόγων παιδιὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 459, colloquium.

Ἔψια, τά· τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια Ἡσύχ.

Ἐψιάομαι, ἢ ἐψιάομαι· παίζω τὴν ἐψίαν (ψιὰ)· «οὗτοι δ' ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἐψιάασθων» Ὀδ. ρ, 530, ὅ,περ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ διαλεγέσθωσαν καὶ παιζέτωσαν, καὶ ὡρισμένως Ἀπολ. Ῥ. «ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τῶγε χρυσείοις ἐψιόωντο» ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ συνωμίλουν, καὶ τὸ παράγει παρὰ τὸ ἔπος = ἤτοι διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους, 3, 117· πρβλ. «ἀμοιβαῖοις ἀλλήλοισι μυθεῦν0' οἷα τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ τερπνῶς ἐψιόωνται», αὐτ. 1, 457, ἐν ᾧ ἄλλοι πρὸς τὸ ἕπομαι = ἀκολουθῶ ἀναφέρουσιν (ἴδε τὸ προηγ.)· «μολπῇ καὶ φόρμιγγι» Ὀδ. φ, 430 ἢν δὲ ῥ, 320 σημ. εὑρίσκω ἡδονὴν εἴς τι ἀκούων, βλέπων αὐτό· ἄλλως δὲ π. Καλλ. σημ. διατρίβω τὸν καιρὸν εὐθύμως ἐν σκώμμασι καὶ χαριεντισμοῖς, ὕμν. Δημητρ. 39, confabulor.

Ἐψιάσιμον, τό· εἰς ἀστεϊσμὸν ἀνῆκον Ἡσύχ.

Ἐψιατέον· παικτέον Ἡσύχ. ludendum.

Ἐψιβαάλ· μήτηρ Μανασσῆ μτγν.

Ἐψιμ(μ)υθισμένως, ἐπίρ. μετχ. π. παρχ. τοῦ ψιμμυθίω· μὲ ψιμμύθιαν, φκιασιδωμένα «-καὶ κομμωτικῶς ἔχει» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1064, fucate.

Ἔψιμος· εὐκολόβραστος, εὐκολομαγείρευτος.

Ἐψιόφ· Ὑδ' ἐψία.

Ἐψίω· λέγω, ὁμιλῶ· Ὑδ' ἐψιάομαι.

Ἐψιβαάλ· μήτηρ Μανασσῆ μτγν.

Ἕψω, μέλ. ἑψήσω· βράζω, μαγειρεύω Ἀριστ. ἱππ. 745· - χύτραν, ἐκκλ. 845· «ἡψημέναι χύτραι» Ἀριστοτ. προβλ. 5, 36· τοῦ ὀπτάω διαφέρον Ἱππ. 1, 119· ἐν γέν. ἑτοιμάζω τι ἐν πυρί, «χρυσὸς ἑψόμενος» ἀποκαθαρισμένος, ξελαμπικαρισμένος, λαγαρισμένος Πινδ. Ν. 4, 82· μτφ. «γῆρας ἀνώνυμον ἕψειν» =τὸ γηράσκειν, μαραίνεσθαι ἀκλεῶς χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ τις λαμπρὸν ὄνομα, φήμην, Ὀ. 1, 83. Μέσ. δι' ἑμαυτὸν μαγειρεύω· «λάχανα ἑψήσονται» Πλάτ. πολ. 2, 372· «ἑψήσασθαι τὴν κόμην» = τὰς τρίχας χρωματίσαι Πολυδ. 2, 35, π. ἀόρ. ἑψήθεὶς Πλουτ. καὶ ἐφθείς Διοσκ. ἐπὶ βραζομένου ὕδατος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 13· ἐπίθ. ῥημ. ἑψητός· Ὑδ' ἀνωτ. καὶ ἐφθός.

Ἕως, ἰων. ἀντὶ ὡς ὑποτ. τοῦ εἰμὶ Ἰλ. α, 119.

Ἕως, ἰων. ὑποτ. ἀόρ. 6'. τοῦ ἵημι = ὡς.

Ἕως, ὡς πρωτότυπ. τριῶν ῥημάτων· α) τοῦ ἵημι = πέμπω 2)· τοῦ ἕζω, εἶσα = κάθημαι· 3) τοῦ ἕννυμι = ἐνδύω.

Ἠῶ, συνῆρ. ἀντὶ ἑάω, ἀττ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλ. θ, 499.

Ἐῷ, συνῆρ. ἀντὶ ἑάοι, εὐκτ. τοῦ ἑάω ἀττ. καὶ ἐν Ὀδ. τ, 12.

Ἠω, γεν. καὶ ἕως = ἠοῦς.

Ἑῳγα, παρχ. 6'. τοῦ οἴγνυμι = ἀνοίγω.

Ἑῳγμαι, π. πρκ. τοῦ οἴγνυμι.

Ἠωθέ· εἰμαι συνειθισμένος, ἰων. καὶ ἐν ἀν-

τὶ εἴωθα παρκ. τοῦ ἔθω (δ' ἴθε) Ἰλ. η, 422. Ἔωθεν· ἀπὸ πρωΐας, πρωΐ, μὲ τὰ χαράγματα· «ἔωθεν εὐθὺς» Ἀριστ. πλ. 1121· «συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον» Πλατ. Φαιδ. 59· «ἐμοὶ ἐξιόντι ἔωθεν οἴκοθεν», ἀπολ. 40· «αὔριον ἔωθεν ἀφίκου» = λίαν πρωΐ, Λάχ. 201· «ἔωθεν δὲ θεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν», Θεαιτ. ἐν τελ. mane, diluculo.

Ἑώα· 1) ἀνατολὴ Ἡσύχ. 2) θυσία πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδώνιδος ἐν Κύπρῳ = Ἀφρ. αὐτ. 3) ἡ τοῖς προβάτοις παρατιθεμένη διφθέρα οἷα κατωτ. ὦα Ἡσύχ. 4) πόλ. Ἀφρικῆς Πτολ.

Ἑωθινός, 3· πρωϊνός, εἰς τὴν πρωΐαν ἀνήκων, τῆς πρωΐας τὸν καιρὸν γινόμενος· «ἑωθινὸν εἶδον στρατὸν στείχοντα» Σοφ. ἀποσπ. 445· «οὔσης κυρίας ἐκκλησίας ἑωθινῆς» Ἀριστ. Ἀχ. 20· «τὸ ἑωθινὸν» = κατὰ τὸ πρωΐ, π. χ. «θερμότατός ἐστι ὁ ἥλιος τούτοις τοῖσι ἀνθρώποισι τὸ ἑωθινόν» Ἡρ. 3, 104· «ἐξ ἑωθινοῦ» = ἀπὸ τῆς πρωΐας, «ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ» Ἀριστ. θεσμ. 2· «ἐξ ἑωθινοῦ ἑστηκε» Πλατ. συμπ. 220· «ἐξ ἑωθινοῦ μέχρι δείλης» Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 5· «ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν φυλακὴν» Πολυβ. 3, 67, 2· «ἐπὶ τοῖς τόποις εἶναι ἑωθινῆς φυλακῆς», 1, 45, 5· καὶ μόν. «ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν» = πρὸς τὴν πρωΐαν, 3, 43, 1· «προσεικεῖν τὸ ἑωθινόν» = τὴν πρωϊνὴν πρόσρησιν, προσαγόρευσιν Λουκ. π. μὴ ὀρθ. προσαγ. 1· «ἑωθιναὶ δίκαι» ὠνομάσθησαν παροιμ. «βραχέα πράγματα, ἐπεὶ ταῦτα ὄρθρου ἐξεδίκαζον» Β. Ἀν. 258· καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ ὁρίζοντος, «ἑωθινὸν ἔθνος» Δ. Περ. 697· «ἑωθινώτερος ἐκείνου» = μᾶλλον πρὸς ἀνατολὰς κείμενος Στραβ. 11, 493· «ἑωθινωτάτου σημείου», 4, 190, matutinus.

Ἑώθουν, ἀττ. ἀντὶ ὤθουν, παρτ. τοῦ ὠθέω.

Ἑωΐος, π. ἀντὶ ἑῷος Ν. Δ. 13, 80· οὕτω καλεῖται ὁ Ἀπόλλων Ἀπολ. Ρ. 2, 700, rientalis.

Ἑώκει, γ'. ἐν. ὑπερσ. τοῦ ἔοικα.

Ἑωλίζω· ἀφήνω νὰ γείνῃ τι παλαιόν, νὰ ἀταθῇ πολὺν καιρόν, π. Χ. τὸ κρέας ἵνα γείνῃ μαλακόν, εὐκολομάσσητον Γαλην.

Ἑωλισμός, ὁ· παλαίωμα, ταγγή, ταγγισμὸς Γαλην. rancor.

Ἑωλο-κρᾶσία, ἡ· ἔωλον κρᾶμα, μίξις, ἀνακάτωμα παλαιῶν φαγητῶν· «ἡ κατάχυσις τῶν ζωμῶν τῶν ἑώλων δείπνων ἐπὶ τοὺς κοιμωμένους τῶν συμπινόντων» Β. Ἀν. 258· πρβλ. καὶ Φωτ. καθ' ὃν ἐπὶ τῶν νυσταζόντων τῶν συμποτῶν ἔχυναν τὴν τρύγα ἢ κατακαθίσματα τῶν οἴνων καὶ τοιούτων· μτφ. «αἴτιος δ' οὗτος ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων καταβιβάσας, ἣν ἀναγκαῖον ἦν ἀπολύσασθαι», Δημ. ἔννοιαν τὰ κατ' αὐτοῦ δηθῆ τοῦ Αἰσχίνου λοιδορήματα ἴσ. = τῷ τῆς συνηθ. σάλια, μύξαις, ἢ τῆς κακίας του ἐράσματα, ἢ ὡς ὁ Δίδυμος ἐξηγεῖ «οὗτος χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα τήμερόν μου καταχεῖ καὶ ἐμπράξαι φησι» π. Ἁρποκρ. τὸ χωρίον μιμεῖται ὁ Λουκ. «πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν καταβιβάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων», συμπ. 3· πρβλ. Πλουτ. ὅπου τὴν εἰκόνα παρεισάγει συμποσίου, «ἐνίοις ἐς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους ὀυσάρεστον ὥσπερ ἑωλοκρασίᾳ τις ὄβρεως ἢ ὀργῆς ἐν οἴνῳ γενομένης», ὅπου σημαίνονται μᾶλλον αἱ δευτέριαι ὠδῖνες, ἤτοι τὰποτελέσματα τῆς καρηβαρίας τῆς χθεσινῆς ρυφήσεως, συμπ. Ἐπτ. σοφ. 2.

Ἑωλό-νεκρος, ὁ· ἑωλος νεκρός, πρὸ πολλοῦ τεθνηκώς, νεκρὸν σῶμα παλαιῶν ἡμερῶν Σουΐδ. ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἕωλος, (ἕως)· ὁ ἐκ τῆς προηγουμένης ἡμέρας ἀπομείνας, ὁ εἰς τὴν ἕω, ἤτοι τὴν ἑπομένην ἡμέραν λειπόμενος, ἐχθεσινός· - νεκρὸς Λουκ. κατάπλ. 18· ἴδ. ἐπὶ τροφῶν καὶ ποτῶν, τῶν ἀπὸ τῆς προτεραίας, σθ. φλοιός, περίβλημα, ἀδύνατος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐξηγούμ. διὰ τοῦ «μάταιον, ἀνωφελές, ἀνίσχυρον» καὶ «τίμαχος βιβρωκὼς ἑψοῦν τήμερον, αὔριον ἕωλον τοῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι» Ἀξιονικ. κωμ. ἐν Ἀθην. 6, 240· ἐπὶ ἰχθύων, «ἕωλοι κείμενοι δύ' ἡμέρας ἢ τρεῖς» Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 6, 225· ἐπὶ χρημάτων, «περίεργόν ἐστιν ἀποκεῖσθαι ἕωλον ἔνδον ἀργύριον» Φιλέταιρ. ἐν Ἀθην. 13, 571· ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, -μύρτον Ἐπίγρ. ἀδ. 13 (12, 107)· -στέφανος Πλουτ. Πορρ. 13· - θρυαλλὶς = ἡμίσβεστος Λουκ. Τιμ. 2· συχν. μτφ. «τἀδικήματα ἕωλα τὰ τούτων ὡς ὁμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται» Δημ. 21, 22, ἀντίθ. τῷ «τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος πράσφατος κρίνεται» αὐτ. ὡς καὶ π. Πλουτ. συντάσσεται μετὰ τοῦ «ναυτιώδης, θολερός, τεταραγμένος, καὶ ἀντίθ. τῷ πρόσφατος, ἐπί τινος ἀνθρώπου τεθορυβημένου ὑπὸ κραιπάλης τῆς προτεραίας, π. ἐυεξ. σ. 387· ἔτι «ταῦτ' μὲν εἰς τὴν τῶν ἑώλων καὶ ψυχρῶν ἀγορὰν παρῶμεν», ἀντίθ. τῷ «ἐν δὲ τοῖς μετὰ σπουδῆς λεγομένοις ποιησώμεθα τοῦ λόγου τὸν ἐξετασμόν», κατ. Στωϊκ. 3· οὕτω συντάσσει ὁ Θεμιστ. «παραδείγματα ἑώλα καὶ πολλάκις εἰρημένα» Φιλοστρ. «ψυχρὰ καὶ ἄγαν ἑώλα σοφισμάτια» Πορφ - ψυχραλογία Λουκ. ἐνυπν. 17· «φιλήματα τῶν γυναικῶν ἑώλα» Ἀριστων. 2, 7· «ἡ ἑωλος ἡμέρα» = ἡ μετὰ τὸν γάμον ἡμέρα Ἀξιονικ. ἐν Ἀθην. 3, 95, hesternus.

Ἑώλπει, γ'. ἐν. ὑπερσ. 6'. τοῦ ἔλπω Ὅμ.

Ἑῶμεν· ἐάσομεν παρὰ τὸ ἐάω Ὅμ. καὶ ἀττ.

Ἐῶμεν, μόν. ἐν Ἰλ. τ, 402· «ἐπεὶ ἐῶμεν πολέμοιο» = ἐπειδὴ ἐχαρτάσαμεν τὸν πόλεμον, ἐφ' οὗ ὁ Σπίτσνερ. συνάπτει τὰς ἐξηγήσεις τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐκδοτ. 31· ὁ Ἀπολλ. ἐν λεξ. Ὅμ. ἐξηγεῖ ὡς ἄλλοι διὰ τοῦ κορεσθῶμεν ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ πληρωθῶμεν, καὶ τ. ὅμ. «ἐξ ἔρον ἔντο» μετὰ τοῦ Κύστ. συμφωνεῖ παρά τι ῥῆμα ἑω = πλήρω, ἕλος καὶ ὅλης παράγων αὐτὸ τὸ δὲ Ἐτ. Μ. ἀνάγει αὐτὸ εἰς τὸ ἕω = κορέννυμι (πρβλ. ἄω), τὸ δεύτερον προτιμᾷ ὁ Βοντμ. λεξ. 2, 131, διότι ὅμως λέγει ὅτι πρέπει νὰ γράφεται ἑωμεν ὡς ὅποτ. ἀορ. 6'. τοῦ ἧμι ἐν ἀμτδ. σημ. -ἅμα τοῦ πολέμου χωρισθῶμεν ἀλλὰ τὸ ἧμι ἀπαντᾷ π. Ὅμ. μόν. μτδ.

Ἐῶμι, ἀττ. ἀντὶ ἐάσομαι, ἐδκτ. τοῦ ἐάω Ὀδ π, 85.

Ἑών, ἑοῦν. καὶ ἐπ. = ὤν μετχ. ἐν. τοῦ εἰμί.

Ἐώνημαι καὶ ἐωνήμην, παρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ὠνέομαι.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐωνοχόει, γ'. ἐν. παρατ. ἐνερ. διττῇ αὐξήσει τοῦ οἰνοχοέω Ἰλ. ὃ, 4.

Ἔωξα, ἐνερ. ἀόρ. ἀ. τοῦ οἴγνυμι.

Ἑῷος, καὶ 2 (πρβλ. τὸ ἰων. ἠοῖος καὶ ἐώϊος)· πρωϊνός· «πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ» = τὴν πρωϊνὴν δρόσον Αἰσχ. Πρ. 25· «φθέγματ' ὀρνίθων» Σοφ. Ἠλ. 18· «ἑῴοις βολαῖς ἁλίου» Εὐρ. Φοιν. 169· «ἑῷοι ἐξαναστάντες λέχους», Ἠλ. 786· - ἑῳή = ὁ αὐγερινὸς Πλατ. ἐπ. 21 (7, 670)· πρὸς ἀνατολὰς κείμενος, ἀνατολικός· - τεῖχος Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 9· «κατὰ τὰς ἑῴας», δηλ. «χώρας» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4· καὶ «τὰ ἑῷα» = ἡ ἀνατολικὴ χώρα Λουκ. Χαρ. 5· «ἡ ἑῴα» = ἡ ἀνατολὴ Λίλ. Ἰ. Ζ. 17, 19, matutinus, orientalis.

Ἑώρα, ἡ· αἰώρα· «πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένη» Σοφ. Οἰ. τ. 1264· καὶ πλ. 618, suspendium.

Ἑώρα, γ'. ἐν. παρατ. ἐνερ. τοῦ ὁράω.

Ἑωρέομαι· μετεωρίζομαι, κρέμαμαι, ὑφοῦμαι Ἡσύχ.

Ἑωρέω· αἰωρέω, κρεμῶ Διοδ. 18, 42, suspendo.

Ἑώρημα, τό· μηχανὴ κρεμαμένη ἐν τῷ θεάτρῳ

Ἑώρα, γ'. ἐν. παρατ. ἐνερ. τοῦ ὁράω.

Ἑώρακα, ἐνερ. παρκ. τοῦ ὁράω.

Ἑώργει, δ'. ἐν. ὑπερσ. δ'. ἐνερ. τοῦ ΕΡΓΩ = ἔρδω, ἀντὶ ἔόργει Ὀδ. ὃ, 693

Ἑώρησις, ἡ· αἰώρησις, κρέμασις ἀρ. λεξ. suspensio.

Ἑωρίζω· αἰωρίζω, μετεωρίζω Σουίδ. cleva

Ἑώρταζον, ἐνερ. παρατ. τοῦ ἑορτάζω

Ἑωροκοπία, ἡ· ὑψηλοφροσύνη (ἐπειδὴ τοῦ ὑπερηφάνου ζῴου φαίνεται τὸ ἀερηβατεῖν καὶ κάπτειν τὰ μετέωρα) Σουίδ. superbia

Ἕωρτο· ἄωρτο (ἐκ ἀείρω), ἐκρέματο Ἡσυχ.

Ἕως, ἡ, ἰων. καὶ ἐπ. γεν. ἕω, δοτ. ἕῳ· ἠώς, δωρ. ἀώς, αἰολ. αὔως (ΛΩ, ἄημι, Γκίζε αἰολ. διαλ. σ. 273), τὸ ἐξημέρωμα, τὰ χαράγματα («ἕως ἡμέρας ἀρχὴ» Πλατ. ὅρ. 411), ἡ αὐγή· «ἐὰγγελος ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης» Αἰσχ. Ἀγ. 256· «πρὸς πρώτην ἕω» Σοφ. Οἰ. Κ. 478· «ἡ φωσφόρος ἕως» Εὐρ. Ἴων 1158· «ἕως λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται», Ἠλ 102· «μέχρι ἕως ἐγένετο» Πλατ. συμπ 220 «ἐξ ἕω μέχρι τῆς ἑτέρας ἕω τε καὶ ἡλίου ἀνατολῆς», νόμ. 7, 807· «ἅμα τῇ ἕω» = μὲ τὰ χαράγματα Θουκ. 2, 90· «πρὸ τῆς ἕω», 4, 31· «ὅπερ εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἕω» Θουκ. 1, 84· «ἔδόκει εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω ἥξειν βασιλέα» Ξεν. Ἀν. 1, 7, 1· ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ ὁρίζοντος, ἀνατολή· «τὸ πρὸς τὴν ἕω» Ἡρ. 4, 40· «τὸ πρὸς ἕω» Πλατ. νόμ. 6, 760· «τὰ πρὸς ἕω μέρη» Ἀριστοτ. καὶ μετὰ γεν. «πρὸς ἕω τῆς πόλεως, τοῦ ποταμοῦ» = ἀνατολικῶς Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 49· «ἕως ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα» Ἡσύχ. aurora.

Ἕως, ἐπ. εἶως (καὶ π. Ὁμ. καὶ ἑλλ. ἐπ. καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχ. τροχ. μετρούμ. «ἕως ὁ ταῦτ' ὤρμαινεν» καὶ ἀλ. «ἕως ἐγὼ» Ὀδ. ὃ, 90· καὶ εἰς τὸν ε. πόδα «ἕως ἐπῆλθον» Ὀδ η, 280, εἰς τὸν 6'. ἕως ἐπῆλθε», ι, 233· «ἕως ἔκοντο, ἕως ἔκοιτο», ο, 109· ἰαμβικῶς μετρεῖται μόν. Ὀδ. ε, 78, ἀλλαχοῦ ὅτι π. Ὁμ. εἶνε μονοσύλλ. Ἄλλοι ὡς ὁ Ῥασσ. εἰς Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 138 καὶ Νικ. εἰς Ὀδ. ε, 385 ἐκλαμβάνουσι τὸ εἶω μετὰ τοῦ ἕως ἐκ τοῦ ὡς γινόμενον, κατ' ἀναλογ. τοῦ οὕτω ὡς τὸν ἐν τοῖς τροχαϊκῶς μετρουμένοις χωρίοις ἀρχαϊκὸν τύπον)· Λ. ὡς χρονικὸν μόριον· 1) μέχρι, ἕως νά, ἕως οὗ, εἰσάγον χρῆσιν, ἥτις ὁρίζει τὸ τέλος τοῦ προπαρελθόντος· οὕτω α) μετὰ ὁριστ. «θὔνε διὰ προμάχων εἶως φίλον ὤλεσε θυμόν» = ἕως ὅτου ἀπώλεσε τὴν ζωὴν Ἰλ. λ, 342· «παίουσιν, ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθιραν βίον» Αἰσχ. Περ. 455· καὶ πεζ. Πλατ. Χαρμ. 155· «τὰς τιμὰς ἐλάμβανεν ἕως ἀπεπλήρωσατο τὴν προῖκα» Δημ. 27, 13· καὶ ἐν ὑποθ. λόγ. μεθ. ὁριστ. δηλοῦσαν τὸ μὴ γενόμενον, «ἠδέως ἂν τούτῳ ἔτι διελεγόμην ἕως αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥᾴσιν» Πλατ. Γοργ. 506· β) μετὰ τοῦ ἂν καὶ τῆς ὑποτ. ὅταν συμβάν τι ὂὲν ἦνε πραγματικόν, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἀπὸ περιστάσεων ἡ ὕπαρξις αὐτοῦ, μετὰ ἐν. ἢ μέλλ. εἰς μέλλουσαν ἢ ἐπαναλαμβανομένην πρᾶξιν, π. Ὁμ. μόν. ἐν τοιζδε «ὅς σ' ἄξει εἶως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσῃ» Ἰλ. ω, 183 καὶ «μαχήσομαι εἶως κε τέλος πολέμοιο κιχείω», κ, 291· «τούτου παρ' ὄχθαι ἕρᾳ' ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμὸν» = μιχρισοῦ φθάσῃς Αἰσχ. Πρ. 812· «ἕως οὖν ἂν ἐκμάθῃς ἐγὼ ἐλπίδα» Σοφ. Οἰ. τ. 834· «ἕως ἂν ἕλθω» Εὐρ. Ἄλκ. 1024· «φέρεται ἕως ἂν στερεοῦ τινος ἀντιλάβηται» Πλατ. Φαιδρ. 246· ἐνίοτε λείπει τὸ ἄν, π. χ. «ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα σῶζ' αὐτὰ» Σοφ. Φιλ. 750· «ἐξαίρει βιὸν ἕως τις γυνὴ κληθῇ», Τρ. 147· ἢ γ) εἰς τὰς αὐτὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς προηγεῖται χρόνος ἱστορικὸς μετ' εὐκτ. ἐν ᾗ καὶ συχνὰ ἐκφράζεται σκοπός, «καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς ἕως θερμαίνοιτο» = μέχρις οὗ θερμανθῇ Ὀδ. ι, 376· «ἐκεῖνο ἐῶσκεν ἕως ἀνὴρ εἴναι δοκιμασθείην» Δημ. 27, 5· «ἔδοξεν αὐτοῖς προϊέναι, ἕως Κύρῳ συμμίξειαν» Ξεν. Ἀν. 2, 1, 2· ἴδ. πρὸς ἔκφρασιν ἐπαναλαμβανομένης πράξεως, «περιεμένομεν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον» Πλάτ. Φαιδ. 59· καὶ ἐν πλαγίῳ λόγῳ, «δοὺς τοὺς ἡγεμόνας ἐκέλευε πορεύεσθαι, ἕως ἄγγελος ἔλθοι» Ξεν. Κυρ. 5, 3, 53· ἀλλ' ἔτι ἀναδείκνυται ὡς τόσον συνηθ. ἡ κατ' εὐθεῖαν ἔκφρασις ἐνεστῶτος ἢ μέλλοντος προηγουμένου, «ὁρῶ τούτους, ἕως ἂν ζῶσιν εὐδαιμονέστερον διάγοντας», Ἀν. 4, 1, 13· «ἐρεῖ οὐδεὶς ὡς ἐγὼ ἕως ἂν παρῇ τις χρῶμαι», 1, 4, 8· προηγουμένης εὐκτ. ἀπαντᾷ καὶ ἂν πρὸς εὐκτ. (συνηθ. εὐκτ.), «τόφρα γὰρ ἂν ποτιπτυσαοίμεθα μύθῳ - ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοῴεν» Ὀδ. 6, 77· «αὐτὸ ἀποκρίναιτο ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο» Πλατ. Φαιδ. 101· «τὸ μὲν ἂν ἐξαλείφοιεν - ἕως ἂν ἦθη θεοφιλῆ ποιήσειαν», πολ. 6, 501· παράδοξον ὅτι τὸ «σώζειν ἐκέλευεν ἕως ἂν ἁρμόσαιμι» Σοφ. Τρ. 684· «κἀγὼ μὲν ἠξίουν αὐτοὺς μαστιγοῦν ἐὰν ἐκσαθέντα ἕως ἂν τἀληθῆ δόξειεν αὐτοῖς λέγειν» Ἰσοκ. 17, 15· δ) σπανιωτ. εὑρίσκεται συνάμα ἡ ἀπαρ. «οὐ τρότερον ἀνέῳξαν τὰς πύλας ἢ ἕως ἡμέραν λαμπρὰν γενέσθαι» Δ. Ἀλ. 9, 15 (ἔνθ' ἀρ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαιότερ. πρίν)· 2) ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ὅσον, τὴν προηγ. πρότασιν ἐπαναφέρον καὶ σημαῖνον τὸ σύγχρονον δύο πράξεων, π. Ὅμ. ἀντιστοιχοῦν τῷ τέως, «ἕως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν τέως Ἀχαιοὶ μέγα κύδαινον» = καθ' ὅλον αὐτὸν τὸν χρόνον ἐνίκων οἱ Ἀχαιοί Ἰλ. ,41· ἦ τῷ τόφρα, σ, 15· καὶ τόφρα δέ, κ, 507· «ἕως μὲν σῖτον ἔχον· τόφρα βοῶν ἀπέχοντο» = ἐν ὅσῳ εἶχον τροφὴν Ὀδ. μ, 327· καὶ τῷ ἁπλῷ δέ, «ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε ἕλκετο δ' ἐκ κολέοιο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη» Ἰλ. α, 193· καὶ ἄνευ μορίου ἐν τῷ ἑπομ. κώλῳ, «ἕως μὲν ἔτι ἔτι νήπιος ἦμαθ' οὐ μ' εἶα» Ὀδ. τ, 530· καὶ οὕτω πάντοτε π. ἄττ. α) μεθ' ὁριστ. «ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμί» Αἰσχ. Χο. 1022· «ἕως ἔτι νέος εἰ» Πλατ. Παρμ. 135· «ἕως μὲν πόλεμος ἦν παρέμεινε» Ξεν. Ἀν. 2, 6, 2· ἢ 6) ὡς ἀνωτ. μεθ' ὑποτ. καὶ ἂν «οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ» Αἴγισθος» = ἐν ὅσῳ μόν. ὁ Αἴγισθος Αἰσχ. Ἀγ. 1410· «λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ὅ,τι ἂν βούλησθε, ἕως ἂν οἱ Ἀθηναίων ἐῶσιν ἄνδρες ἕνδεκα» Πλάτ. Φαιδ. 85· «ἕως ἂν ᾖ ἀδιάφθορος», Φαιδρ. 252· «ἀλλ' ὁμως ἕως ἂν τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἀποδιδῷ· ὀρθῶς ἔχει» = ἐφ' ὅσον ἐγὼ μόνον, Κρατ. 389· καὶ γ) μετ' εὐκτ. Πλάτ. Θεαίτ. 155· 3) π. Ὅμ. ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ἔγκειται καὶ ὁ σκοπός, ὥστε, ἵνα μετ' εὐκτ. «πέμπε δέ μιν πρὸς δῶματ' Ὀδυσσῆος, εἴως Πηνελόπειαν παύσειε κλαυθμοῖο» Ὀδ. ὃ, 799· Β. ἐπιρρηματ. 1) μέχρι· α) μετὰ γεν. «ἕως δὲ τοῦ ἀπαττῆσαι» Αἰσχίν. 1, 16 ἐν τῷ νόμῳ· «ἕως τριῶν πλοίων ἡ λειτουργία ἔστω» Δημ. 18, 106 ἐν τῷ νόμῳ· «ἕως τούτου προέρχεται ἕως ἂν ὁ μυκτὴρ ὑπερέχει αὐτῶν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 46· «ἕως τούτου βούλομαι τὴν μνήμην ποιήσασθαι ἕως τοῦ μὴ δόξαι καταφρονεῖν» Πολυβ. 9, 36, 1· συχνὰ ἐν τῇ Ν. Δ. «ἕως οὗ ἀποδῷς» = μέχρις οὗ πληρώσῃς· σπαν. τοῦτο π. τοῖς προηγ. ὡς Ἡρ. 8, 74· 6) μετ' ἐπιρ. «ἕως σήμερον» Πλουτ. «ἕως ὅτε, πότε» καὶ ἄλλ. Ν. Δ. καὶ μετὰ προθέσ. «ἕως εἰς τὸν χάρακα» Πολυβ. 1, 11, 14· «ἕως πρὸς καλὸν ἔφον ἀστέρα» ἐπιστ. ἀδ. 112 (5, 201)· 2) χρονικὸν διάστημα Ἰλ. μ, 141· «ὣς Ἕκτωρ εἴως μὲν ἀπείλει· ἀλλ' ὅτε δή», ν, 143 καὶ Ὀδ. 6, 148 (σπαν. ἐν ἀρχῇ προτάσεως καὶ συνήθ. μετὰ τοῦ μέν συνηνωμένον· κυρ. λείπει τὸ ἑπόμενον κῶλον εἴτε ἡ ἀπόδοσις πρβλ. Νιτσ. εἰς Ὀδ. γ, 125) μεθ' ἑπομ. τοῦ αὐτὰρ ἐπεὶ Ἰλ. ο, 277· οὕτω καὶ «ἕως μὲν δὴ αὐτῶν ἀνὴρ ἀνδρὶ παραστὰς σιγῇ λόγον ἐποιέετο· τέλος δέ» Ἡρ. 8, 74, donec, quoad.

Ἕωσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ὠθέω ἀντὶ ὦσα.

Ἕωσι, ἰων. ἀντὶ ὦσι γ'. πλ. ὑποτ. ἐν. τοῦ εἰμὶ Ὅμ.

Ἐῶσι, συνῆρ. γ'. πλ. προσ. ἐνερ. ἐν. τοῦ ἐάουσι Ὅμ. καὶ ἄττ.

Ἕωσ-περ (καὶ χωριστὰ γραφόμενον)· ὅσον καιρόν, καὶ μέχρι ἐν τῇ συντάξει ὡς τὸ ἕως Πλατ. Φαιδρ. 243.

Ἑωσ-φόρος, ὅωρ. ἁωσ-φόρος Πινδ. Ἰ. 3, 42· ὁ τὴν ἕω, τὴν αὐγὴν φέρων, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς Ἰλ. ψ, 226, lucifer (π. Ὅμ. κατὰ συνίζησιν τρισύλλαβ.).

Ἑωσφόρος· υἱὸς Ἀστεραίου καὶ Ἠοῦς, πατ. Τηλαύγης Ἡσ. καὶ μετὰ τοῦ ἀστὴρ Νον. Lucifer.

Ἑωυτοῦ, ἑωυτέων· ἀντὶ ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν, ἃ ἴδε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζ, ζ, ζῆτα, τό, ἄκλ. τὸ ἕκτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. σημεῖον ζ = 7 ἢ ἑβδομος (διότι ἀντὶ τοῦ 6 λαμβάνεται παρεντιθέμενον τὸ ς'), οὕτω δὲ γραφόμενον ϛ = 7000· οἱ ἀρχ. γραμ. νομίζουσιν τὸ Ζ μικτὸν γράμμα ἐκ τοῦ Σ καὶ Δ = ΣΔ = σδ, ὁ Πλάτων ὀνομάζει αὐτὸ πνευματώδες, Κρατ. 427· οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἔγραφον Ζδεύς, μουσίσδω, ψιθυρίσδω ἀντὶ Ζεύς, μουσίζω, ψιθυρίζω, οἱ δὲ Ἴωνες Δ ἀντὶ Ζ, ὡς Δεύς = Ζεύς, Δόρξ = Ζόρξ, Δα = Ζα. Φαίνεται δ' ὅτι ἐπροφέρετο ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μετ' ἦχου συριστικοῦ καὶ πολὺ λεπτοτέρου καὶ ἁπαλωτέρου ἢ τὸ γερμ. βραχὺ Z (γουλ.), πρὸς ὃ ἀντιστοιχεῖ τὸ πρὸς γραφὴν βαρβάρων λέξεων ἐν χρήσει τσ ἢ τζ τῆς συνηθείας· διὸ καὶ ἐπαινοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι τὴν γλυκύτητα τῆς προφορᾶς του Δ. Ἀλ. π. συνθ. λεξ. σ. 166· ἡ εὐκολος καὶ ἑλαφρὰ μετάβασις τοῦ ἤχου τούτου εἰς τὸν τοῦ Δ φαίνεται ἐκ τοῦ Ζεὺς = Δεύς, ἀρίζηλος = ἀρίδηλος, παίζω καὶ παιδνός, ἁλαπάζω καὶ ἁλαπαδνός, ζυγὸν = δυογὸν Βουτμ. λεξ. 1, σ. 220· ἡ εἰς τὸν ταῦ Σ μετάβασις διετηρήθη ἐν τῷ Σιδύνη = σιδύνη, Ζάκυνθος = Saquntum· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ι συνέρρει καὶ διελύετο, ὡς τὸ σανσκρ. y, τὸ λατ. j, ὡς ζὸρζ = δόρξ, ζορκος· ζῆλος, ἰταλ. gelosia, γαλλ. jalousie· π. δὲ τοῖς Ἀρκάσιν ἦτο ἐν χρῆσ. ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ δ, ζίλλω, ζέρεθρον ἀντὶ βάλλω, βέρεθρον. Ἐπειδὴ τὸ Ζ καθ' ὅλας τὰς διαλέκτους ἦτο καὶ ἐπροφέρετο ὡς διπλοῦν σύμφωνον, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸ μόν. ἤρκει νὰ κάμῃ θέσει μακρὰν τὴν ἀμέσως προηγουμένην συλλαβήν, ὅτε αὕτη ἔληγεν εἰς φωνῆεν βραχύ· εὑρίσκονται ὅμως π. τοῖς ἐν ἐξαμέτροις στιχουργοῦσιν, ἂν καὶ σπανίως χωρία, ἐν οἷς τὸ βραχὺ φωνῆεν τῆς προηγμένει πάλιν βραχύ· ὁ Ὅμ. μετεχειρίσθη τὴν ποιητ. ταύτην ἄδειαν πρὸ δύο μόν. κυρίων ὀνομ. τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσαγάγῃ ἄλλως εἰς τοὺς στίχους του, ὡς «ἄστυ Ζελείης» Ἰλ. β, 103 «οἵ τε Ζάκυνθον» «κλήεσσά Ζάκυνθος» «κλήεντί Ζακύνθῳ» συχν. ἐν Ὀδυσσείᾳ μάλιστα· ἐκ τούτου ὠφελήθησαν συχνότερον καὶ εὐκολώτερον οἱ μετέπειτα ὀκνηροὶ στιχουργοὶ πρβλ. Σπίτανερ π. στιχουρ. σ. 99.

Ζᾶ, μόρ. ἀχώριστ. ἐπιτατ. = μέγα, ἰσχυρόν, (πρβλ. δα-) «τὸ ζα, μέγεθος εἴωθε σημαίνειν» Πλουτ. συμπ. 5, 4, 1· ἐξ τινας συνθέτους λέξ. ἐπέχει τόπον τῆς διά· ζαβάλλειν = διαβάλλειν ἀρ. λεξ. ζάβατος = διάβατος Σαπρ. πρβλ. Βουτμ. λεξ. 1, 220, σημ. 4· ἴσ. καὶ τὸ τῆς συνηθ. ζάβαλης ἐκ τούτου = διαβεβλημένος, ἐξηπατημένος, τλήμων.

Ζάβα, ἡ· 1) πόλ. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου λεγομένου ἄκρωτ Πτολ. ἴσ. ἡ νῦν Λιγύρ. 2) νῆσος μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ Πτολ. μία τῶν Μαλδιβῶν· 3) χώρα τῆς Μαυριτανίας Προκ.

Ζάβα· τὸ λωρίκιον, ὅπλον πολεμικὸν Σουΐδ. lorica.

Ζαβάγιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζάβαι, αἱ· ζάβα, ὃ ἴδε.

Ζαβάλλω· ἐξαπατῶ Ἡσύχ. κατὰ δέ τινας = διαβάλλω, ὕθ. καὶ ζάβολος = διάβολος ἐκκλ. ὡς καὶ ζάκονος = διάκονος Ἐπιγρ. decipio.

Ζαβαρεῖον, τό· τόπ. ἔνθα αἱ ζάβαι, αἵ εἰσιν ὅπλα πολεμικά, ἀπόκεινται Τζέτζ.

Ζάβατος, ὁ· πίναξ ἐχθυηρὸς π. Παφίοις Ἡσύχ. ἴδε ζάλματος.

Ζάβατος, ὁ· ποτ. τῆς Ἀσίας, ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῆς Ἀσσυρίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν Ξεν. ἄλλως καὶ Λύκο λεγόμενος Πολυδ. τανῦν ὁ Μέγας Ζάβ.

Ζάβατος, 2· διάβατος, «καὶ ἀνάπαλιν παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ζ ἀντὶ τοῦ δ παραλαμβάνεται, ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἡ Σαπφὼ ζάβατον λέγῃ» γραμ.

Ζαββᾶτον, τό· κώμη πέραν τοῦ Τίγριδος.

Ζάββας, ὁ· 1) στρατηγὸς Ζηνοβίας Ζώσιμ. 2) πατριάρχης Νικηφ.

Ζαββίβηλος· ἀρχηγὸς τάγματος Ἀραβικοῦ στρατοῦ ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ Γ'. Πολυβ.

Ζαββικηνή, ἡ· χώρα τῶν Ζαββικηνῶν, ἐπαρχία Περσικὴ Ἀμμιαν.

Ζάββος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζαβεργάς· ἡγεμὼν τῶν Οὔννων ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Προκ.

Ζάβη, ἡ· χώρα τῆς Μαυριτανίας Προκ

Ζάβηλος· ἡγεμὼν τῶν Ἀράβων Ἰώσ. = Ῥάβιλος Στ. Βυζ.

Ζάβιδα· κώμη ἐν τοῖς μεσογείοις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας Στ. Βυζ.

Ζαβινᾶς, ὁ· ἔπων. κωμ. Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'. ἀντιπάλου βασιλέως Δημητρίου τοῦ Νικάτορος Δ. Σικ.

Ζαβινᾶτος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζάβιοι, οἱ· ἔθνος Ἰνδικὸν πολεμῆσαν μετὰ Δηριάδου Διονύσῳ Στ. Βυζ.

Ζάβιος· 1) βασ. τῶν Ὑπερβορείων Στ. Βυζ. 2) Ἰνδός τις Ἐπιγρ.

Ζάβιρνα, ἡ· πόλ. Λιβύης Δ. Σικ.

Ζαβίχ· λευκὸν Ἡσύχ.

Ζαβλεμέως (κωδ. ζαβλεμένως)· μεγάλως πεποιθὼς γραμ. πρβλ. ζαμελής.

Ζά-βοτος, 2· πολύφορβος, πολύκτηνος Ἡσύχ.

Ζαβουλιών, ὁ· ὁ πάνυ βουλόμενος, βουλευτικώτατος Ἐτ. Μ.

Ζαβουλών· 1) ὁ υἱὸς Ἰακώβ. Ἰώσ. 2) ἡ· α) γῆ ἡ φυλὴ χώρα κατοικουμένη ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ζαβουλών βορ. τῆς Χαναάν Ν. Δ. β) ὀχυρὰ πόλ. τῆς Γαλιλαίας Ἰώσ.

Ζαβράμ· πόλ. Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου Πτολ.

Ζαβρῆς· ἀνδρ. ὄν Ζωναρ.

Ζαβρών· πολυφάγων Ἡσύχ.

Ζάβρατος· χαλδαϊκὸς τις Πυρφύρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζαβύνη· ἴδε ζιβύνη.
Ζαγακούποδα· ἴδε Γαζακουπάδα.
Ζαγάτις, ὁ· ποτ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον Ἀρρ. = Ἀραβὶς ὁ ἴδε.
Ζάγειρα· πόλ. Παφλαγονίας Πτολ.
Ζαγῆραι, οἱ· ἔθνος Αἰθιοπίας Πλιν.
Ζαγκλαϊκός, 3· ζαγκλαῖος· ἴδε τὸ ἑπόμ.
Ζάγκλη, ἡ· 1) ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλ. Μεσσήνη οὕτω καλουμένη πρότερον ἐκ τοῦ δρεπανοειδοῦς αὐτῆς σχήματος, διότι ζάγκλον παρὰ Σικελοῖς ἐδήλου τὸ δρέπανον Ἡρ. κάτ. Ζαγκλαῖος· 2) πηγὴ παρὰ τῇ Ζάγκλῃ Στ. Βυζ.
Ζάγκλη, ἡ· δρέπανον Ἡσύχ. ἴδε ζάγκλον, μαχαίριον κυρτὸν ἤτοι δρεπανοειδές, δι' οὗ τρυγοῦσι τὰς ἀμπέλους, τρυγολόγος Νικ. Ἀλεξ. 180, falx· ἴδε τὸ ἑπόμ.
Ζάγκλον, τό· τῷ προηγ. κατὰ Θουκ. κυρ. Σικελικὸν ὡς ζαγκλίον 8, 4, κατὰ δὲ Στραβ. = σκολιόν, 6, 2, 3 (τὸ τῆς συνηθείας ζηγκλὸς καὶ ζέγκλα, ἐπὶ σκολιοῦ, ἀγκυλωτοῦ καὶ κυρτοῦ) συγγ. τὸ ἀγκύλον.
Ζαγμή, ἡ· στιγμή, ζώνη καθ' Ἡσύχ. = ἡνία.
Ζάγρα, ἡ· λοιδορίας εἶδος Φωτ. ὁ δὲ Τιμόστρατος καὶ τὸ ζάγριον λέγει «ζάγριον τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς λέγει» Β. Ἀν. 98.
Ζαγρεύς, ὁ ἐπών τοῦ παλαιοτέρου Βάκχου, ὃν ἐγέννησε μὲν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Περσεφόνης, ἐφόνευσαν δὲ οἱ Τιτᾶνες εἰδοὺς μετὰ τὴν γένεσίν του Νον. κατ' ἄλλ. ἐπών. Πλούτωνος = ὁ πάνυ ἀγρεύων.
Ζάγρη· βόθρος, λάκκος Ἡσύχ. fossa.
Ζάγρος, ὁ· ὄρος τῆς Ἀσίας, κλάδος τοῦ Ταύρου μεταξὺ Ἀρμενίας, Μηδίας καὶ Ἀσσυρίας Πολυβ. τὰ νῦν Ἀγκαχή, λέγεται καὶ τὸ Ζάγριον ὄρος.
Ζαγρός· 1) ἀνυπόδητος Σουΐδ. discalceatus.
Ζαγυλίς, ἡ· κώμη τῆς ἐν Λιβύῃ Μαρμαρικῆς Πτολ.
Ζάγυατις, ἡ· ἐπαρχία Λιβυκή, κάτ. ζαγυατῖται Στ. Βυζ.
Ζάγωρα, τά· πόλ. Παφλαγονίας Ἀρρ.
Ζαδάκαρτα, τά· πρωτεύουσα τῆς Ἰρκανίας Στράβ.
Ζάδηλος, 2· ἀρίδηλος, διάδηλος Ἀλκαῖ.
Ζαδράμη, ἡ· πόλ. Εὐδαίμ. Ἀραβίας Στ. Βυζ.
Ζαδριάδης· σατράπης τοῦ βασ. Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Ἀντιόχου ἀναγορευθεὶς ἀνεξάρτητος καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐσώσατησεν ἴδιον βασίλειον.
Ζαδρίς, ἡ· πόλ. Κολχίδος Πτολ.
Ζάειρα· ἐπιβόδιον κατὰ τῶν ὤμων φερόμενον Φώτ. ἴδε ζειρά.
Ζαέντες· αφοδρῶς πνέοντες Ἡσύχ.
Ζάζακα· πόλ. Μηδίας Πτολ.
Ζάης (ζα-ἄημι), 2· ὁ μεγάλως καὶ ὁρμητικῶς πνέων, ὁ αφοδρῶς φυσῶν «ζαὴς ἄνεμος» = ὁ ποιῶν ἀνεμοζάλην Ἰλ. μ, 157· αἰτ. «ὦρτον ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον», ὅπερ οἱ ἀρχ. γρ. μ. πρὸ τοῦ Ἀριστάρχου ζαὴν, ὡς αἰτ. τοῦ ζαὴν παραδέχονται Ὀδ. μ, 313.
Ζᾰ̓ΐος, 3· ἅγαν θεῖος, θαυμαστὸς ἀρ. λεξ. ἰδ. ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν ἐν οἷς διατρίβουσι συχνὰ ἢ ἀσμένως οἱ θεοί· «Κίλλαν τε ζαθέην» Ἰλ. α, 38· «Πύλος, ζαθέη Ἰαθμὸς Πινδ. Π. 5, 70· καὶ «-ἀγυιά, -ἄλσος», Ν. 7, 92· «Κρήτη, -Ἀθῆναι» Εὐρ. Βακχ. 121· καὶ «-ἄνεμοι» Ἱκ. θε. 253· «ζάθεοι σελᾶναι» Εὐρ. Τρ. 1075· «πέταλα, Φοιν. 801· «-μολπαί Ἀριστ. βατρ. 383· ἰδ. ἐν τῇ Ἀνθ. γενικῶς, πεδίον, μέλαθρον, κεφαλή, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων, 9, 525, ὑβρίστοτε δ' ἐπὶ προσώπων.
Ζαθερές, καῦμα, τό· θερμότατον Δεων. Ταρ. 60 (6, 120).
Ζα-θέως· ἐπίρ. τοῦ ζάθεος.
Ζάθουα· τὸ· Ἄθουα
Ζαθραύστης· νομοθέτης Ἀριανῶν Δ. Σικ.
Ζατα καὶ ζέα, ἡ· ἀρχαία πόλ. τῆς Βοιωτίας, κάτ. Ζαιάτης Στ. Βυζ.
Ζάϊδος· ἡγεμόνων τις Προκ.
Ζατεν· ζαίησαν, γ'. πλ. π. τοῦ ἐνερ. ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ζάω (ὡς ἐκ τοῦ ζῆμι), ἀττ. ζῷεν.
Ζαιάς, ὁ ἰχθύος εἶδος Ἡσύχ.
Ζάκ-αλλής, 2 περικαλλής, ὡραιότατος Ἡσύχ.
Ζάκανθα, ἡ· πολ. τῆς Ταρρακ. Ἰδηρίας Πολυδ. ὕστερον Σάγουντον ὀνομασθεῖσα, saguntum.
Ζακάπαι, οἱ· ἔθνος Ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
Ζακελτίδες, αἱ· κολοκύνθαι ἢ γογγυλίδες Ἀθήν. 9, 369.
Ζακιήλ· Ἑβραῖός τις Συγγ.
Ζά-κομος· ἴδε Ζόκομος.
Ζά-κονος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζά-κορος, ὁ· ἱεροφάντης Ἀθηναῖος Λυσ.
Ζα-κορεύω· εἰμαι ζάκορος Ἐπιγρ.
Ζά-κορος, 2· ὁ τὸν ναὸν ὑπηρετῶν, ἱερεὺς κατὰ δὲ Θ. Μαγ. σεμνότερόν τι ἦν νεωκόρου· «ἱερεῖς καὶ ζάκοροι θεῶν» Πλουτ. Καμ. 30· «ἡ ζάκορος Ἀφροδίτης» Ἀθήν. 13, 593· ἐν γέν. = ὑπηρέτης Σουΐδ. κατὰ Βουτμ. = διάκτορος, διάκονος, λεξ. 1, 220· ἀλλὰ πιθανώτ. ἐκ τοῦ ζα καὶ κόρος = ὁ πρῶτος ὑπηρέτης, ὁ ἀρχιυπηρέτης κατὰ Σουΐδ. = ὁ τὸν ναὸν σαρῶν, δηλ. ἐκ τοῦ κορεῖν ὅ ἴδε.
Ζά-κοτος, 2· λίαν ὠργισμένος Ἰλ. γ, 220· -ἔγχος Πινδ Ν. 6, 55· = ἅγαν ὀργίλος ἀρ. λεξ.
Ζακυνθίδες, αἱ· ζακελτίδες, ἐκ Ζακύνθου ὀνομασθεῖσαι οὕτω Β. Ἀν. 261.
Ζάκυνθος· ἡ· 1) νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Στροφάδων νήσων ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἤλιδος, οὖσα τὸ ἀρχαῖον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως Θουκ. κάτ. Ζακύνθιος Θουκ. 2) πόλ. ὁμών. ἐπὶ τῆς νήσου Ζακύνθου Στραβ. 3) = Ζάκανθα Στ. Βυζ. 4) ἀρχαιότ. ὄν. τῆς νήσου Πάρου Στ. Βυζ. 5) ὄν. τῆς νήσου Δήλου Στ. Βυζ.
Ζάκυνθος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐπὶ τῆς ὁμών. νήσου Παυσ. 2) πατὴρ Περσέως θεμελιωτοῦ τῆς ἐν Λιβύῃ Βάρκης Στ. Βυζ.
Ζακύχαιος· 1) ἀνδ., ὄν. Σουΐδ. 2) Ἰουδαῖος ἀρχιτελώνης Ν. Δ.
Ζάλα, ἡ· ζάλη.
Ζαλαίνω· μωραίνω Ἡσύχ. πρβλ. ἀλαίνω· ὅθ. τὸ τῆς συνηθ. ζαλὸς ἢ σαλὸς = μωρός.
Ζαλάκη, ἡ· πόλ. Μηδίας Πτολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζάλακον, τό· κλάδος τοῦ Ἄτλαντος ἐν Μαυριτανίᾳ Πτολ.
Ζάλαπα· πόλ. τῆς ἴδ. Ἀφρικῆς Πτολ.
Ζαλάω· ζάλην προξενῶ ἢ πάσχω, ταράσσομαι ἐκ τῆς ἀνεμοζάλης, κυματοῦμαι, ζαλόωσα γάλαζα Νικ. Θηρ. 251.
Ζάλδαπα· πόλ. τῆς κάτω Μοισίας Προκ. κοιν. Ζίλδεπα.
Ζά-λευκος, 2· κατάλευκος χρησμ. π. Ζωσιμ. 2, 6.
Ζάλευκος, ὁ· περίφημος καὶ σοφὸς νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ἀκμάσας περὶ τὸ 650 π. Χ ἀρχαιότ. τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου ἂν καί τινες δεικνύουσιν αὐτὸν ἕνα τῶν Πυθαγορείων μαθητῶν· ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει περὶ τοῦ νομοθέτου τούτου ὅτι κατ' ἐπιταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐξελέχθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἵνα θέσῃ νόμους εἰς αὐτούς, ὧν πρότερον ἁπλοῦς παιμήν· τούτους δ' ἔλεγεν ὅτι παρέλαβε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Τινὲς τῶν ἀρχ. καὶ νεωτ. κριτικῶν ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ νομοθέτου τούτου. Ἐκ τινων δὲ διασωθέντων λειψάνων τῶν νόμων του κρίνεται ὅτι αἱ νομοθετικαὶ αὐτοῦ διατάξεις ἦσαν πολὺ αὐστηραὶ Στραβ.
Ζάλζος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζάλη, ἡ (πρβλ. σάλος καὶ ζίω)· συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων, ταραχὴ καὶ κλόνος ὑδάτων ἀρ. λεξ. παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα κατ' Εὐστ κατὰ δὲ Σουΐδ. ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι «ζάλαι ἀνάρσιαι» Πινδ. Ο. 12, 12· «ὄμβρόκτυπος ζάλη» = βροχὴ αἰφνιδία μὲ ἄνεμον μέγαν καὶ βροντὰς καὶ ἀστραπὰς (μπόρα) Αἰσχ Ἀγ. 651· «κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης κυκλεῖται» μτφ. Σοφ. Αἴ. 345· πνευμάτων Πλάτ. Τιμ. 43· «οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου», πολ. 6, 496· κατὰ δὲ Σουΐδ ζάλη = χάλαζα.
Ἁλήκος, ὁ· ποτ. Παφλαγονίας Πτολ. ἴδε Ζαλίσκος.
Ζαληνοί, οἱ ἔθνος Περσικῶν Ζώσιμ.
Ζαλία, ἡ· πόλ. παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἴδης
Ζαλίσκος, ὁ· ζάληκος.
Ζάλισσα, ἡ· πόλ. Ἰδηρίας Πτολ.
Ζαλίχης, ὁ· ος, ου· πόλ. Παφλαγονίας = Λεοντόπολις Ἱεροκλ.
Ζάλμοξις· Ζάμολξις.
Ζαλμός, ὁ· θέρμα π. Θρᾴξιν «τὴν γὰρ δορὰν οἱ Θρᾷκες ζαλμὸν καλοῦσι» Δ. Σικ. 1, 91.
Ζαλμώδης· ὁ σλάβος Ζωναρ. σ, 949.
Ζαλόεις· ἴδε ζᾶλος.
Ζάλοι· ἔθνος Οὐννικὸν Μεν.
Ζαλο··ειδής, 2· ταραγώδης.
Ζαλόεις, 3· τῷ προηγ. Σχολ. Νικ. Θηρ. 251.
Ζάλος, ὁ· ζάλη, ἴλυσις = βορβορώδες κῦμα = ὁ βόρβορος, ἡ λάσπη τὴν ὁποίαν συμπαρασύρει ὁρμητικός τις ποταμὸς ἐν καιρῷ μεγάλης βροχῆς Σχολ. Νικ. Θηρ 568.
ἅλος, ζαλόω, ζαλωτός, κτλ. δωρ. ἀντὶ ζήλος, ζηλόω, ζηλωτός.
Ζαλ-ώδης, 2· ζάλῃ ὅμοιος, ὁμιχῶδ.
Ζαλώων· δωρ. ἀντὶ ζηλόων μετχ.
Ζάμα, ἡ· 1) πόλ. τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, ἀπέχουσα πέντε ἡμερῶν διάστημα τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβου Πολυβ. 2) πόλ. Καππαδοκίας, ἐπὶ τῶν βορ. ὀυτ. αὐτῆς ὁρίων Στράβ. 3) πόλ. μεσόγειος τῆς Μεσοποταμίας Πτολ. 4) πόλ. ὀχυρὰ τῆς Νουμιδίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἰ ζόβα Στράβ. ama regia, τανῦν Ζοβαρίν.
Ζαμάζιοι, οἱ· ἔθνος Λιβυκὸν Πτολ.
Ζαμάσπης, ὁ· βασ. Πάρθων Συγγ.
Ζαμάσφης, ὁ· βασ. Περσῶν μτγν.
Ζαμβράνης, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἀβραὰμ Ἰώσ.
Ζαμβρῆς, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Ζαμβρί, ὁ· Ἑβραῖός τις Συγγ.
Ζαμβύκη· σαμβύκη, μουσικόν τι ὄργανον, τσαμπούνα ἢ ζουρνᾶς.
Ζαμ-ελής, 2· ἀντίθ. τῷ μικρομελής.
Ζα-μενέω· εἶμαι ζαμενής, σφόδρα ὠργισμένος Ἰσ. Θε. 928.
Ζα-μενής, 2 (διά, μένος)· ἄγαν ἀνδρεῖος, ἰσχυρός, ζαμενέστατε Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 307· συχν. π. Πινδ. -Κένταυρος, Π. 9, 30· -ἥλιος, Ν. 4, 13 (Σχολ. = ξηραντικός)· -λόγος = σφοδρὸς Σοφ. Αἴ. 137 - χόλος Ὀππ. κυν. 3, 448 (ὅπου πρότερον μία λέξ. ζαμενήχολος ἦτο)· «ζαμενὲς κοτέειν» Νικ. Θηρ. 181.
Ζαμενή-χολος· ἴδε τὸ προηγ Ὀππ. κυν. 3, 448.
Ζαμερῖτας, ὁ· δωρ. ἀντὶ μακαρίτης Φιλόστ.
Ζάμης, ὁ· ἀδελφὸς τῆς Ῥέας ἢ τῆς Ἥρας, πατ. τοῦ Θούραντος Πασχαλ. Χρον.
Ζαμῖραι, οἱ· ἔθνος τῆς Ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ.
Ζάμνης· πόλ. Αἰθιοπίας Πλιν.
Ζάμολξις, ιδος, ἤεως, ὁ· μαθητὴς καὶ δοῦλος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου, Θρᾷξ τὸ γένος, θεωρούμενος ὡς πρῶτος νομοθέτης τῶν Θρᾳκῶν καὶ Γετῶν, οἵτινες ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν θείας τιμάς, λατρεύοντες ὡς δαίμονα καὶ προσφέροντες αὐτῷ θυσίας ἀνθρωπίνους· καθ' Ἡρ. ὑπῆρξεν ὁ ἀμολξις οὗτος ἀρχαιότερος τοῦ Πυθαγόρου, κατ' ἄλλ. ἦν οὗτος Ἕλλην τὸ γένος, διδάξας τὰ μυστήρια τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Θρᾳκας καὶ Γέτας, καὶ εἰσαγαγὼν αὐτοῖς τὴν δοξασίαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· Ἑλλανικ. π. Σουΐδ. «οἱ ἀμόλξιδος ἰατροί» = Θρᾳκές τινες ἰατροί, ἐπαγγελλόμενοι ὅτι θεραπεύουσι διάφορα πάθη διὰ τῶν ἐπῳδῶν Πλατ. Χαρμ.
Ζάν, Ζανος, ὁ, δωρ ἀντὶ Ζήν, ηνός, συνηθ. Ζεύς, ὃ ἴδε· ὕθ. παραγ. τὸ λατ. Janus· φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ὀνομ. δὲν ἦτο ἐν μιγάλῃ χρήσει, εὑρηται δὲ π. Ἀριστ. «βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν» ὄρν. 573· Ζάνες, οἱ = χάλκινα τοῦ Διὸς ἐν Ἠλιδι ἀγάλματα Παυσ
Ζανάαθα· πόλ. τῆς Πετραίας Ἀραβίας Πτολ.
Ζανία, ἡ· πόλ. μεσόγ. τῆς Μηδίας Πτολ.
Ζάννας· υἱὸς Φαρισμάνους Προκ.
Ζάνοι, οἱ· ἔθνος τοῦ Πόντου· ἴδε Σάννοι.
Ζαντήρ, ὁ· Μασσαγέτης τις Προκ.
Ζαντικός, ὁ· βασ. τῶν Ἰαξύγων Δ. Κασ.
Ζανώ, οος· θηλ. τοῦ Ζάν = Ἥρα, Juno ἀμφ.
Ζάορα· ἴδε ζάορα ἢ - ρες.
Ζαπάτας, ὁ· ποτ. Ἀσσυρίας Ξεν. π. τοὺς μτγν. Ἕλλην. - Λύκος, τανῦν Ζάβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζάπεδον, τό· δάπεδον Ξεν. ἐν Ἀθην. 11,462.
Ζᾰ-πῐμελος, 2 λιπαρώτατος, παχύτατος Ἡσύχ.
Ζα-πλησ, 2· πλησίστατος· γενειὰς = πυκνοτάτη Αἰσχ. Περ. 308· μούσης στόμα Ἀντιπ. Σιδ. 77 (7, 75).
Ζα-πλουτέω· εἶμαι πολὺ πλούσιος μτγν.
Ζᾰ-πλουτος· πλουσιώτατος Ἡρ. 1, 32.
Ζᾰ-πότης, ὁ· ὁ λίαν πολὺ πίνων, κρασοπατέρας Ἡσύχ.
Ζᾰπῦρος, 2· πολὺ καυστικός· «ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι» Αἰσχ. Πρ. 1086.
Ζάρα· πόλ. 1) τῆς Πετραίας Ἀραβίας Ἰώσ. 2) τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας· ὑδ' Ἄζαρα· 3) Ζαρά, ὁ· πατ. τοῦ Ζαμβρὶ Συγγελ.
Ζαραγαρδία, ἡ· πόλ. Μεσοποταμίας Ζώσιμ.
Ζαραγγαῖοι καὶ Ζάραγγοι, οἱ· ἔθνος Ἀσιατικὸν π. τὴν Ἀρίαν λίμνην Ἀρρ. ἐν τῇ σημερινῇ Σεγγίστᾳ ὑδε Δράγγαι καὶ Σαράγγαι· ἡ ἐπαρχία των ἐκαλεῖτο Ζαραγγιανὴ Ἰσίδ.
Ζάραδρος, ὁ· παραπότ. τοῦ Ἰνδοῦ, ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ Πτολ.
Ζάραθα (ἡ Ζαράθα)· πόλ. Μαυριταν. Πτολ
Ζαράμα· πόλ. Μηδίας Πτολ.
Ζαρανίς, ἡ· πόλ. Μηδίας Πτολ.
Ζάρας, 1) υἱὸς Ἰούδα Ἰώσ. 2) = Ζαράτας Κυριλλ. 3) Ζαρᾶος, ἡγεμὼν Αἰθιόπων Ἰώσ.
Ζαράται, οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν Πτολ.
Ζαράτας, ὁ· Ἀσσύριος διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου Πλουτ. κατ' ἄλλ. = Ζωροάστρης ὅ ὑδε.
Ζάραξ, ακος, ὁ· 1) ὄρος Εὐβοίας Λυκοφρ 2) πόλ. Λακωνικῆς Παυσ. 3) υἱὸς Καρύστου, ἐξ οὗ τὸ ὄρος ὠνομάσθη Ἐτ. Μ. ὑδε Ζάρηξ.
Ζάραθα· ὑδε ζάραθα.
Ζαρβιηνός, ὁ· βασ. τῆς Γορδυηνῆς Πλουτ.
Ζαργάνη, ἡ· σαργάνη Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1,100.
Ζαργίδανα, τά· πόλ. τῆς κάτω Μοισίας Πτολ.
Ζαρδώκης, ὁ· Παφλαγὼν τις Στραβ.
Ζαρέ, ὁ· 1) Αἰθίοψ τις Συγγελ. 2) Ἑβραῖος Ν.Δ.
Ζαρέα· Ἰουδαῖός τις Συγγ.
Ζαρζᾶ· φάραγξ Συγγ.
Ζαρίω· βαρίω π. Ἀρκάσιν· ὑδ' ἐπιβαρίω.
Ζάρζας, ὁ· Λίβυς τις Πολυβ.
Ζάρζηλα, ων, τά· πόλ. Πισιδίας μτγν.
Ζάρηξ, ηκος, ὁ· 1) υἱὸς Καρύστου, ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἡ Λακωνικὴ πόλις Ζάρηξ = Ζάραξ Παυσ. 2) πόλ. Λακωνικῆς Ζάραξ κατὰ Πτολ. κατὰ δὲ Στ. Βυζ. Ζάρηξ Ἕραξ λιμήν, τὰ νῦν Κάβο Γέρακα, κάτ. Ζαρήκιος Λυκόφρ. 3) ὄρος Πελοποννήσου, πιθαν π. τῇ Λακων. πόλει Πτολ.
Ζάρης, ὁ· Ζωροάστρης.
Ζάρητα· κρήνη ὑπεράνω τῆς Καλχηδονίας θαλάσσης, μικροὺς τρέφουσα κροκοδείλους οἳ καλοῦνται Ζαρήτιοι Στ. Βυζ.
Ζαρήτις, ἡ· ἡ Ἄρτεμις π. Πέρσαις Ἡσύχ.
Ζάρητρα, τά· φρούριον Εὐβοίας Πλουτ.
Ζαριάδρης· Πέρσης, ἀδελφὸς τοῦ Ὑστάσπους Ἀθην.
Ζαριάδρις, ιος· ἡγεμὼν τῆς Ἀρμενίας Στράβ.
Ζαρίασπα, τά· πόλ. ἐπίσημος τῆς Βακτριανῆς Στ.. Βυζ. = Βάκτρα.
Ζαρίασπις, ὁ· ποτ. Βακτριανῆς Ἀμμιαν. κατὰ δὲ Πτολ. παραπότ. Ὄξου.
Ζαρίνα, ἡ· βασίλισσα τῶν Σακῶν, ἥτις μετὰ θάνατον ἀπήλαυε θείων τιμῶν Δ. Σικ.
Ζαρκατον, τό· ὄρος Μηδίας Δ. Σικ.
Ζαρμανοχηγάς, ὁ· Ἰνδὸς τις Στραβ.
Ζάρμαρος, ὁ· Ἰνδὸς = τῷ προηγ. Δ. Κασ.
Ζάρμενις, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσμ. Κιβύρου Μίσν.
Ζαρμιζεγέθουσα, ἡ· πρωτ. τῆς Δακίας Πτολ. ὑδε Ζερμιζεγέθουσα.
Ζάρμος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζάρος, ὁ· ἁρπακτικὸν πτηνὸν ἢ ὄρνεον Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 45.
Ζάροτις, ὁ· παραλ. ποτ. τῆς Περσίδος ἢ Σουσιανῆς Πλιν.
Ζαρούανα· πόλ. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Πτολ.
Ζαρόω· καθεύδω Ἡσύχ.
Ζαρτός, ζωμὸς τριπτὸς Ἡσύχ.
Ζάρισμα, τό· ῥυτὶς τοῦ προσώπου· «ῥυτίδες ἃς οἱ κοινοὶ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ζαρώματα» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1052.
Ζάς, ὁ· Ζεὺς Κλ. Ἀλ. στρ. 6, 741, κατὰ δὲ Ἐτ. Μ. ζάς, ζαντός.
Ζάτας· ζήτης, υἱὸς Βυρῖα Ἐπιγρ.
Ζάτοιος· ἀνδρ. ὄν. Θίογν.
Ζατεύω, ὅωρ. ἀντὶ ζητεύω· ζητέω Ἀλκμὰν ἐν Ἀθην. φέρεται ὅτι καὶ π. Θεοκρ 1, 85, ὅπου ἡ ἀνάγνωσις εἶνε πάνυ ἀμφ. ὑπὸ τῶν πλείστων ὅμως κρίνεται ὀρθή, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ἐνιδρεύουσα, παραμονεύουσα, παραφυλάττουσα, ζητοῦσα νὰ πιάσῃ ἢ νὰ εὕρῃ.
Ζατέω· ζητέω.
Ζάτοιος· ἀνδρ. ὄν. Θεόγν.
Ζατράπης, ὁ· λίξ. Περσικὴ ἀντὶ σατράπης.
Ζατρεῖον, ὅωρ. τό· ζητρεῖον.
Ζατρεύω· ὅωρ. ἀντὶ ζητρεύω.
Ζᾰ-τροφής, 2· εὐτραφής, λίαν τεθραμμένος, παχύς, ταῦρος Ἰλ. ζ, 223· - φῶκαι Ὀδ. δ, 451, praepinguis.
Ζατρικίζω· παίζω τὸ ζατρίκιον Ὀνειροκρτ. 5, 241.
Ζατρίκιον, τό· παιγνίδιον Σάχ ἢ σαντρίκιον Σχολ. Θεοκρ. 6, 17· «παιδιὰ δὲ τοῦτο ἐκ τῆς τῶν Ἀσσυρίων τρυφῆς ἐξευρημένον καὶ εἰς ἡμᾶς ἐληλυθὸς» Ἄννα Κομν. 12, 360.
Ζάτριον· ζητρεῖον.
Ζαυάνας, ὁ· θεός τις ἐν Σιδῶνι Ἡσύχ.
Ζαύηκες, οἱ· ἔθνος Λιβυκόν, οἰκοῦν δυτ. τῶν Μαξύων Ἡρ.
Ζαυθά· πόλ. Μεσοποταμίας Ζώσιμ.
Ζαυκί-τροφος, 2· τρυφερῶς, σεμνῶς, ἀρχοντικῶς ἀνατεθραμμένος Ἡσύχ.
Ζαῦλος· Σαῦλος, Κρὴς τις Ἐπιγρ.
Ζᾰ-φεγγής, 2· λίαν φέγγων, μεγαλοφεγγὴς Ἡσύχ.
Ζᾰ-φελής, 2· πάνυ ἀφελὴς Σουΐδ.
Ζᾰ-φελός, 3· ἰσχυρός, σφοδρός, ἐπίμονος Ἐτ. Μ.
Ζᾰ-φελῶς· πάνυ ἀφελῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀφελής.
Ζᾰ-φλεγής· διαφλεγής, ἀρρόδρα λάμπων, φλέγων, εὐθαλής, ἀνθηρός, ζωηρός, «οἱ (βροτοὶ) φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μὲν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι» Ἰλ. φ, 465· ὅτοι εἶνε εἰς τὸ ἄνθος τῆς δυνάμεως καὶ ἡλικίας ἐπὶ ἵππων γενναίων καὶ θαρραλέων Ὁμ. Ὑμν. 7, 8· π. μτγν. = λαμπρός, μεγαλωσ λάμπων, φωτίζων, splendidus.

Ζα-φορίω· πολυφορίω Ἡσύχ
Ζά-φορος, 2· πολύφορος Ἡσύχ.
Ζαχαρίας· 1) Ἑβραῖος, υἱός· α) τοῦ Βαρούχ Ἰώσ. 6) τοῦ Ἰεροβοάμ· γ) τοῦ Ἰαδαίου· δ) τοῦ Φαλαίκου Ἰώσ. ε) πατὴρ Ἰωάνου τοῦ Βαπτιστοῦ Ν. Δ.
Ζαχμά· ἡνία, habena Ἡσύχ.
Ζά-χολος, 2· ζάκοτος, πάνυ ὠργισμένος, θυμώδης Ἀνθ. 9, 524, iracundus.
Ζα-χρειής, 2· ζαχρηής.
Ζά-χρειος καὶ Ζαχρεῖος, 2· πολὺ χρειαζόμενός τι, ἔχων μεγάλην χρείαν τινός, μετὰ γεν. «-δόου» = ὁ ἐπιθυμῶν, ζητῶν νὰ μάθῃ τὸν δρόμον, ἐρωτῶν ἐπιμελῶς διὰ τὸν δρόμον· «εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτης», ἐπὶ σπεύδοντος καὶ βιαίου ὁδοιπόρου, ὅστις χρειάζεται τρόπαν τινὰ τὸν δρόμον, ἢ ὅστις ἔχασε τὸν δρόμον, καὶ ἀγνοεῖ ποίαν ὁδὸν ν' ἀκολουθήσῃ Θεόκρ. 25, 6.
Ζαχρηής, 2 (χράω, ἄλλοι γράφ ζαχρειής, καὶ ἐπαναφέρουσιν αὐτὸ πάλιν εἰς τὸ χρεία, «ζαχρηεῖς καθ' ὁσμίνας» = ἀνδρεῖοι, ἰσχυροὶ Ἰλ. μ, 347· κατὰ δὲ Ἀρκάδ. ζαχρὴς = ὁρμητικός, σφοδρός· «ἀνέμων ζαχρηῶν μένος οἵτε νέφεα σκιόεντα διασκιδνᾶσιν», ἐπὶ τῶν ἄγαν σφοδρῶς καὶ βιαίως πνεόντων ἀνέμων Ἰλ. ε, 525)· «Λυκίων ἀγοὶ ζαχρῆες» = σφοδρῶς ἐπιφερόμενοι, σφοδρῶς προσβάλλοντες, ε, 525· Ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ καὶ = ἐξαπίνατοι· μόν. πλ. π Νικ. ζαχρειὲς ἐπιρρημα. = πάνυ, Θ, 290.
Ζά-χρυσος, 2· πολύχρυσος, πλούσιος εἰς χρυσόν· - Θρηκία Εὐρ. Ἄλκ 501· - δώματα, Ῥησ. 439· - ἐμπολή, Ι. Τ. 1101.
Ζάψ, ἡ· ζάλη, τρικυμία θαλάσσης Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 569 ἐξ ἀπασπ. 43 Εὐφορ. δ0. τὸ ἐν τῇ συνηθ. ῥῆμα ζάπτω, ζάφω = σφοδρῶς κτυπῶ, διέρνω τινά, καὶ ἐπὶ ἄλλ. τινῶν βιαίως πραττομένων ὡς π. χ. ἀντὶ τοῦ ῥουφῶ, πίνω.
Ζάω· κινῶ καὶ πνέω π. Κυπρίοις Ἡσύχ.
Ζάω, ζῶ, Ἰων. καὶ ἐπ. ζώω ζῶε κατωτέρω, ἀπαρ. ζάειν ζῆν, παρατ. ἔζων καὶ ἔζην Δημ. 21, 7 (ὡς ἐκ τοῦ ζῆμι, πρβλ ζῆθι), ὅπερ ὁ Μοῦρ. ὡς ἀττ. θεωρεῖ, ὁ δὲ Θωμ. Μάγ. ἀποδοκιμάζει καὶ ὑπὸ τῶν ἀρίστων χειρογρ. δὲν ἀναγνωρίζεται, προστ. ζῆ Σοφ. ζῆ 1169, καὶ ζῆθι, Ἀγ. 26 (11, 51), οἱ λοιποὶ χρόνοι εἶνε σπάν. ζήσω Πλατ, πολ. 5, 465, ζήσοαι Δημ. 25, 82, ἔζησα Πλουτ. καὶ μτγν. ἔζηκα Δ. Ἀλ. 5, 68, ἐζήκει Δ. Κασ. 59, 14, καὶ ἀναπληροῦνται συνήθ. ἐκ τοῦ βιόω (συγγεν. τῷ ζάω)· ζῶ ἀπὸ Ὁμ. παντοχοῦ συνήθ. ἐπὶ τῆς φυσικῆς ζωῆς, συχν. ἀντίθ. τῷ ἀποθνήσκω π. χ «ζώοντος καὶ θανόντος» Ἰλ ψ, 70· «τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζώειν» Ἡρ. 1, 31, καὶ ἀλλαχοῦ συχνὰ «οἱ ζῶντες», ἀντίθ. τῷ «οἱ θανόντες» πολλάκις «ζῶν καὶ ὢν» πλεοναστ. π. Δημ. «τὸ ζῆν» Πλατ. Φαίδ. 71· «ἡ ψυχὴ εἰς τὸ ζῆν ἰοῦσα» 77· «ζῆν τὸν ἄλλον βίον» Δημ. 24, 115· «ἀδλαβῆ βίον ζῶσα» Σοφ. Ἰλ. 650· οὕτως ὡς βιόω ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν· «ἐπιπονώτατα ζῆν» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 67· συχν. π. Ὁμ. «βέλτα ζώειν», ἐπὶ τῶν θεῶν· ὦ0. «ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ἕζῃς ἄξιος» = κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς σου Δημ. 21, 134· - καρποῖς Δημ. 60, 5· συνήθ. «ἀπό τινος ζῆν» = διατηρεῖν ἐκ τινος τὴν ζωὴν Ἡρ. 1, 203· - ἔκ τινος Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 11· «ἔνθεν ἔζων» Ἀριστ. Λυσ. 625· εὑρίσκεται δὲ καὶ «τινὶ ζῆν» = χάριν τινὸς ζῆν Εὐρ. Ἴων. 546· μτφ. ζῶ, ἰσχύω, ὑπάρχω «-ᾶτης ἄελλαι» Αἰσχ. Ἀγ. 793· «ἀείποτε ζῇ ταῦτα τὰ νόμιμα» Σοφ. Ἀντ. 453· «συμφοραί, Οἰδ. τ. 45· «μαντεῖα ζῶντα», 482· «χρόνος ὢν καὶ παρών», Τρ. 1159· «πυρὸς φλὸξ ἔτι ζῶσα» Εὐρ. Βακχ. 8, vivo.
Ζε, ἀχώρ. ἐγκλ. μόρ. ἐν τῷ τέλει τινῶν λέξεων προσκολλώμενον, καὶ πρός τινα τόπον κίνησιν ἢ διεύθυνσιν σημαῖνον· τίθεται δὲ ἀντὶ τοῦ ταὐτοσημάντου -δε, ὅταν ἡ λέξις, εἰς ἣν πρέπει νὰ προσκολληθῇ τὸ δέ, τελειώνῃ εἰς -ας· ἐν Ἀθήναζε, Θήβαζε, Θύραζε ἀντὶ Ἀθήνας δε, Θήβας δε, Θύρας δε = εἰς τὰς Ἀθήν. Θήβ. Θύρας· διότι τὸ σδ = ζ, οὐχὶ ὅμως καὶ οἴκαζε ἀγορήζε, ἀλλ' οἴκόν δε, ἀγορήν δε.
Ζεά, ἡ· ζειά Ἡρ. 2, 36.
Ζέα, ἡ 1) εἷς τῶν πολεμ. λιμένων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δὴ ὁ μέσος τῶν τριῶν Πειραϊκῶν Ἡσυχ. τὸ νῦν Πασαλιμάνι, ἐνίοτε δὲ συγχέεται μετὰ τῆς Φρεατύος ἴδε Βοικχ. πολ. οἰκ. Ἀθ. 68· 2) πόλ. Βοιωτίας = Ζαΐα Στ. Βυζ.
Ζεβεδαῖος· πατ. ἀποστόλου Ἰωάννου Ν. Δ.
Ζεβεέ· ἀνδρ. ὄν. Σουίδ.
Ζεβεΐδης, ου· ἀνδρ ὄν. Ἐπιγρ.
Ζεβέκη, ἡ· πόλ. Γαλιλαίας Ἰώσ. κάτ. Ζεβεκηνὸς Στ. Βυζ. ἴδε Βεζέκη.
Ζέβεννος· ἐπίσκοπός τις Σωζόμ.
Ζεβινᾶς, ὁ· ἐπών. τοῦ βασιλ. Ἀλεξάνδρου ἐν Συρίᾳ Ἰώσ.
Ζέβυται· σέσακται Ἡσύχ. ἀντὶ βέβυται ἢ βέβυσται, ὡς ζέλλω ἀντὶ βάλλω Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 45.
Ζεγερίαι, οἱ· μυῶν γένος Ἡσύχ.
Ζεγέριες, οἱ· γένος τι μυῶν ἐν τῇ Λιβύῃ λίξ. Λιβυκὴ Ἀρ, 4, 192.
Ζεγρήνοισι, οἱ· ἔθνος Μαυριταν. Τιγγιτ. Πτολ.
Ζειά, ἡ· 1) εἶδος γεννήματος, ἰδ. εἰς τροφὴν τῶν ἵππων χρησιμεῦον Οδ. ὃ, 604, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀσπροσίτι, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον ἀπείρεται τὴν ἄνοιξιν, ἐξ οὗ γίνεται καὶ ὁ καλούμενος φάρος Δ. Ἀλ. 2, 25· κατὰ δὲ τοὺς ἀρ. λεξ. = ὕλυρα, far, adoreum· 2) αἱ ῥυτίδες ἐν τῷ οὐρανίσκῳ τοῦ ἵππου Ἱππιατρ.
Ζειγάρη· ὁ τέττιξ π. Σιδήτας Ἡσύχ.
Ζείδωρος, 2· ἐπίθ. τῆς γῆς καὶ μετὰ τοῦ ἄρουρα, συνδεδεμένων πάντοτε· «τίκτε δὲ ζείδωρος ἄρουρα» Ἰλ. 6. 548 ἔνθα τρόπαν τινὰ τίθεται ὡς ἰδ. ἐπίθ. τῆς Ἀττικῆς, ὅπου τὸ πρῶτον εὑρέθησαν οἱ καρποὶ Ἰσοκ. Παγγ. «μοῖραν ἔλαχον ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν» Ὀδ. τ, 593, ἐξηγεῖται δὲ ἡ λέξ. διττῶς, κατὰ τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ ζειὰ καὶ δωρίσμαι παράγοντας = ἡ τῶν σπαρίμων δότειρα, ὡς ἐκ μέρους τῶν κοινῶν λεγομένων ζειῶν κατὰ δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ ζάω καὶ δῶρον· τῶν δευτέρων ταύτων ἡ ἑρμηνεία φαίνεται μᾶλλον ἁρμόζουσα εἰς τὰ χωρία τῆς Ὀδυσσείας π. Ἀρτεμιδώρῳ «ζείδωρος γὰρ ἡ γῆ καὶ φερέσβιος καλεῖται καὶ βιόδωρος» Ὀνει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ραχρ. 2, 44· π. δὲ Ἐμπεδοκλ, κεῖται καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης «νόθης ζειδώρου ὀπώρης ἀχράς» = ἡ τὰ νόθα ὑπωρικὰ διδοῦσα Ἀναλεκτ. 2, 282.

Ζείθα· 1) ἄκρωτ. τῆς μικρᾶς Σύρτεως· 2) πόλ. Μεσοποταμίας παρὰ τὸν Εὐφράτην Πτολ.

Ζειλία· ἴδε Ζιλία.

Ζείνυμι· σβέννυμι Ἡσύχ.

Ζειποίτης, ὁ· βασ. Βιθυνίας Πλουτ. ἴδε Ζιποίτης.

Ζειπύτης· ἀνδρ. ὄν. Σουίδ.

Ζείρα ἡ Ζειρά, ἡ (ξένη λέξ.)· εἶδος ἱπανωφορίου πλατέος μὲ ζώνην εἰς τὴν μέσην ἐμφιγμένου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ Θρᾷκες ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τῶν ποδῶν Ἡρ. 7, 75· οἱ Ἄραβες, 7, 69· ἦτο δὲ τῆς χλαμύδος διάφορος ὡς μακροτέρα καὶ θερμοτέρα Ξεν. Ἀν. 7, 4, 4, paenula.

Ζειρίω· ἁρωματοποιῶ Ἡσύχ.

Ζειρή· ζειρά.

Ζειρήνη, ἡ· Ἀφροδίτη ἐν Μακεδονίᾳ Ἡσύχ.

Ζειρηνία· πόλ. Θρᾴκης, κάτ. Ζειρηνιάτης Στ. Βυζ. ἴδε Ζηράνιος.

Ζειρῖται ἡ Εἰρῖται, οἱ· ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας Πτολ.

Ζεῖρος· εἶδος σταφυλῆς Ἡσύχ.

Ζειρός, 3· ποικίλος Ἡσύχ.

Ζειρο-φόρος, 2· ὁ φορῶν ζειρὰν ἁρ. λεξ.

Ζειραφόρος, ὁ· ἵππων Ἄδου Ἡσύχ.

Ζείς· Ζεύς, ἐπὶ νομίσμ. Συρακουσίου.

Ζείω· ζέω, ὡς πνείω ἀντὶ πνέω.

Ζεκεδέπων, ὁ· ἔπαρχος Λίμου μτγν.

Ζεκελτίς· ζακελτίς.

Ζεκικής, ὁ· ἀρχηγὸς τῶν Σαρακηνῶν Θεοφαν.

Ζελᾶς, ᾶ, ὁ· οἶνος π. Θρᾳξὶν Ἡσύχ.

Ζέλδεπα· ζάλδαπα.

Ζέλεια, ἡ· 1) πόλ. τῆς μικρ. Μυσίας ἐπὶ τῆς Τροίας εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἴδης ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ πρότερον Ἀλόπη καλουμένη, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ὁ Ὅμ. καλεῖ ἀφνειοὺς Ἰλ. 6, 824· ἔτι δὲ καὶ Ζήλη κατὰ Στ. Βυζ. κάτ. Ζελείτης Δημ. καὶ Ζελειάτης Στ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Δήλεια διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου Θυρο. Ἑλλην. γραμ. 2) ὄν. τῆς Λυκίας Ἀρρ. 3) φρούριόν τι ἐν Κυζίκῳ Στ. Βυζ. 4) = Ζήλα Δ. Κασ. Ἰσ. Ζήλα.

Ζέλειος· ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ζελείας Στ. Βυζ.

Ζέλκια, τά· λάχανα π. Φρυξὶν Ἡσύχ.

Ζέλλα, ἡ· πόλ. Νουμιδίας Στραβ.

Ζέλω· βάλλω Ἡσύχ. καζέλη = καταβάλη Πέρσαν ἐς Εὐρ. Φοιν. 45.

Ζέλφα· Ἑβρ. ὄν. γυναικός, θεράπαινα τῆς Ῥαχὴλ καὶ τῆς Λείας Ἰώσ.

Ζέλυς, υος, ὁ· 1) Γορτύνιός τις Πολυβ. 2) ὁ ἐξ οὗ ἦν ἐν Τροίᾳ Ζέλεια· 3) ἄλλ. Ἀπολ. Ῥ.

Ζέμα, τό· τὸ θερμὸν καὶ ἡ θερμότης, παρὰ τὸ ζέω, ζέσω, ζέσμα καὶ ζέμα ἁρ. λεξ. π. Γαλην. γράφεται ζέμμα, ὡς τὸ ὑποκ. ζεμμάτιον· ζέματα = ὕδατα θερμὰ μτγν. calidum.

Ζέμα, ατος, τό· 1) τὸ βεβρασμένον = ἀπόζεμα, decoctio· 2) ἄγγειον μαγειρικόν, γύτρα, ἐξ οὗ τὸ ἑπόμ. Γεωπ. 8, 37, 3.

Ζεμᾶτ(ζ)ω· θερμὸν ποιῶ Γεωπ. fervefacio.

Ζεμ-ατο-ποσία, ἡ· ζωμοῦ πόσις μτγν.

Ζέμον· ἴδε ζέμος.

Ζεμβριάν, ὁ· υἱὸς Ἀβραὰμ Συγγ.

Ζέμελεν βάρβαρον ἀνδράποδον π. Φρυξὶν Ἡσύχ.

Ζέμος, 3 (ζέω)· θερμὸς Ἐτ. Μ. ἔνθα ἐσφ. κεῖται ἀντὶ τοῦ ζέστιος· πρβλ. ζόμη.

Ζέναρχος· Ξέναρχος, νομίσμ. Μιον.

Ζέννυμι· ζέω, βράζω μτγν. ὡς τὸ κεράω, σβέω, κιρέννυμι, σβέννυμι, δ0. ἀποζέννυμι = ἀποβράζω, ξεβράζω· ἴδε καὶ ζέω καὶ σβέννυμι, fervefacio.

Ζεόντως· θερμῶς, μετὰ ζέσεως μτγν. fervide.

Ζεό-πυρον, τὸ (ζέω, πυρός)· εἶδος γεννήματος ἐν Βιθυνίᾳ μεταξὺ ζέας καὶ πυροῦ, «ἐξ οὗ ἄρτος γίνεται πολὺ βελτίων τοῦ κατὰ τὴν Μακεδονίαν τε καὶ Θρᾴκην» Γαλην. 6, 320.

Ζέρεθρον, τό· Ἀρκαδ. ἀντὶ βέρεθρον = βάραθρον Εὔστ.

Ζέρεθρα, βάραθρα, κατάλοιτόποι Ἡσύχ.

Ζέρκων, ὁ, «Σκύθης οὕτω καλούμενος Μαυρούσιος τὸ γένος» Σουίδ.

Ζερβούλη, ἡ· φρούριόν τι Προκ.

Ζερμιζεγέθουσα, ἡ· πρωτ. τῆς Δακίας Δ. Κάσ. ἴδε Ζαρμιζεγέθουσα.

Ζερμίζαγρα· Νερμίσιγα, πόλ. Δακίας Πτολ.

Ζέρνα, ἡ· κύπειρον Γεωπ. 2, 6 25, cyperum.

Ζέρνης· φρούριον ἐν τῇ ἄνω Μυσίᾳ.

Ζεσ-ελαιο-ξανθ-επιπαγ-καπύρωτος· ἐπών. πλακοῦντός τινος ἐψημένου ἐν ἐλαίῳ βράζοντι Ἀθην. 14, 643.

Ζεσ-ελαιο-παγής, 2· ἐν ἐλαίῳ βράζοντι πλακοῦς ἐψημένος, ἔνθα ἐσφ. κεῖται ζεσελαιοπαγὴ Φιλοξ. π. Ἀθην. αὐτ

Ζέσις, ἡ· θερμότης Ἡσύχ. βράσις, ζεμάτισις· - καὶ ζύμωσις Πλατ. Τιμ. 66· «καὶ θύσις τῆς ψυχῆς», Κρατ. 419· καὶ μετφ. ἐπὶ θυμοῦ ὡς π. Ἀριστοτ. ὅστις ἐξηγεῖ «ὀργὴ - ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος καὶ θερμοῦ», π ψυχ. 1, 1, fervor.

Ζέσμα, τό· ζέμα μτγν.

Ζεστο-λουσία, ἡ· λούσιμον εἰς βραστὸν ὕδωρ Γαλην. 6, 208.

Ζεστός, 3· θερμός, ζεματιστὸς Διοσκ. 2, 146.

Ζεστότης, ἡ· θερμότης τοῦ βράζοντος ὕδατος Παυσ. 10, 11, 4.

Ζέτνα· «Φρύγιος ἡ λέξις, σημαίνει δὲ τὴν πύλην» Φωτ. 52, 6· πρβλ. ζέγμα.

Ζετραία, ἡ· γύτρα π. Θρᾳξὶ Πολυδ. 10, 95.

Ζεύγανον, τό· ζυγὸς Ἡσύχ. jugum.

Ζευγάριαν, τό· ὑποκ. τοῦ ζεῦγος, μικρὸν καὶ ἄχρεῖον ζεῦγος· Ἀριστ. Ὄρν. 583.

Ζευγᾶτήρ, ῆρος, ἐσφ. ἀντὶ «ζευκτὴρ ἱμάς» = τὸ λωρίον δι' οὗ ζεύγουσι τοὺς βόας εἰς τὸν ζυγὸν Ἰώσ. 12, 4, 16.

Ζευγατῆρες ἱμάντες, ἐσφ. ἀντὶ ζευκτῆρες· ἴδε τὸ προηγ.

Ζευγετόν, τό· ζεῦγος Ἰώσ. 12, 4, 16 ἀμφ.

Ζευγ-ελάτης· γηπόνος, ζευγηλάτης Ἡσύχ. ὁ ἐλαύνων, πηγαίνων κατόπιν, ὁδηγῶν ζεῦγος βοῶν ἢ ἵππων ὅτε ὁδηγεῖ τὴν ἄμαξαν ἢ ὀργώνει τὴν γῆν Ξεν. Ἀν. 1, 6, 8.

Ζεύγελον, τό· διάθρογον ξύλον, καὶ τῶν βοῶν ἢ ἡμιόνων ζευκτὸν Ἡσύχ.

Ζευγ-ηλασία, ἡ· ὁδηγία ζευγαρίου Εὔστ. 361, 13.

Ζευγ-ηλατεῖον, τό· ἀγρὸς ἐσπαρμένος μετρ.
Ζευγ-ηλατέω· εἶμαι ζευγηλάτης, διοικῶ, ἐλαύνω ζεῦγος βοῶν εἰς ἀροτρίασιν ἢ ἐν γέν. κτηνῶν Ξεν. Ἀν. 6, 1, 8.
Ζευγ-ηλάτης, ὁ· ζευγελάτης Ξεν.
Ζευγ-ηλατρίς, ίδος· θηλ. τοῦ πραηγ. «ποππύζεται ζευγηλατρὶς» Σοφ. ἀποσπ. 883.
Ζευγήσιον, τό· ζευγίσιον Β. Ἀν. 260.
Ζευγήτης, ὁ· ζευγίτης = ζευγηλάτης ὃ ἴδε Καλλ. Ὕμν. Ἀπόλ. 47.
Ζευγῆτις, ίδος· ζευγῖτις, θηλ. τοῦ προηγ. jugalis.
Ζεύγιοι, οἱ· κωπηλάται, οἱ εἰς τὰ ζυγά, τὰ μέσα τῆς νεώς καθήμενοι ἴσ. ὁρθότ. ζύγιοι γραπτ. Πολυδ. 1, 9, remiges.
Ζευγίππης, ὁ· ὁ πολεμῶν ἐφ' ἁμάξης ὑπὸ δύο ἵππων συρομένης Δ. Σικ. 19, 106.
Ζευγῖσιον, τό, ὑπακ. τέλος· τίμημα ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης Ἡσύχ. τὸ ἐκ τῆς περιουσίας τῆς τρίτης τάξεως τῶν ζευγιτῶν διδόμενον τίμημα εἰς τὴν πολιτείαν τῶν Ἀθηναίων Σχολ. Πλατ. πολ. 8, 184.
Ζευγίτης, ὁ· ἐζευγμένος, ὅστις εἶνε εἰς τὸν ζυγόν, ζευγαρωμένος ὁ εἰς τὴν μάχην ζευγίτης. ὡς ἐπιστάτης Πλουτ. Πελοπ. 23· -κάλαμος = ἐπιτήδειος εἰς ζευγηλασίαν, εἶδός τι αὐλῶν μὲ διπλᾶς τρύπας Θεόφρ. Ι. Φ. 4, 11, 3· ζευγῖται, οἱ, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος διαίρεσιν τῶν Ἀθηναίων εἰς τέσσαρας τάξεις καλοῦνται ζευγῆται ἢ ζευγῖται οἱ τῆς τρίτης τάξεως· διότι ἕκαστος εἶχεν ἓν ζεῦγος βοῶν ἢ ἡμιόνων ἢ ἵππων διὰ σπόρὰν βοικχ. πολ. οἰκ. Ἀθην. 2, 30, jugalis.
Ζευγῖτις· θηλ. τοῦ προηγ.
Ζεῦγλα, π. ἡ· = τῷ ἑπομ. Ἀρχ. 24 (9, 19).
Ζεύγλη, ἡ· ζυγός, κυρ. ὅμως λέγεται τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ ἐνετίθεντο οἱ τράχηλοι ἑκατέρου τῶν ἐζευγμένων ζώων, ὥστε ὁ ζυγὸς ἔχει δύο ζεύγλας· «πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριπωθεῖσα παρὰ ζυγὸν οὐδὲς ἔκανεν» Ἰλ. τ, 406· «θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη ζεύγλης ἐξεριπωθεῖσα παρὰ ζυγὸν ἀμφατέρωθεν», ρ, 440· «τοὺς βόας ἀγαγὼν ζεύγλα πέλασσεν μοῦνος» Πινδ. Π. 4, 404· «κνώδαλα ζεύγλαισι δουλεύοντα» Αἰσχ. Πρ. 461· «ὑποδύντες ὑπὸ τὴν ζεύγλην» Ἡρ. 1, 31· «πηδάλιά τε ζεύγλαισι παρακαθίετο» = αἱ ζεύγλαι = ἱμάντες, ἀφ' ὧν σφίγγονται, στερεοῦνται τὰ πηδάλια Εὐρ. Ἑλλ. 1552.
Ζεύγληθεν, ἐπίρ. ἐκ ζεύγλης Ἀπολ. Ῥ.
Ζεύγληφι, π. ἀντὶ τῆς δοτ. ζεύγλαι; καὶ ζεύγλῃ Καλλ.
Ζευγλό-δεσμαν, τό· ὁ ἱμὰς, (τὸ λωρίον) τοῦ ζυγοῦ Ἡσύχ.
Ζεῦγμα, τό· ζεύξιμον, σύνδεσις, συνάφεια· -ἀνάγκης Εὐρ. Ι. Α. 443· -λιμένος = ἀπόκλεισις, ἀπόφραξις τοῦ λιμένος ὥστε νὰ μὴ δύνωνται νὰ εἰσπλέωσι μηδὲ νὰ ἐκπλέωσι πλοῖα· «εὐθὺς ἔπλεον πρὸς τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος, βουλόμενοι βιάσασθαι εἰς τὰ ἔξω· ἐπειδὴ δ' οἱ Ἀθηναῖοι προσέμισγον τῷ ζεύγματι, τῇ μὲν πρώτῃ ῥύμῃ ἐπιπλέοντες ἐκράτουν τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ, καὶ ἐπειρῶντο λύειν τὰς κλῆσεις· μετὰ δὲ τοῦτο -οὐ πρὸς τῷ ζεύγματι ἔτι μόνον ἡ ναυμαχία, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λιμένα ἐγίγνετο» Θουκ. 7, 70· -τῶν ποταμῶν Δ. Ἀλ. 9, 31· γέφυρα, πλοιάριον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, δι' οὗ διαβαίνουσι ποταμὸν ἢ παρῆμόν τινα = ζυγὸν καὶ ζύγωμα Πλουτ. Μαρκ. 14· «λύειν τὸ ζεῦγμα» = χαλᾶν τὴν γέφυραν Θεμ. 15· ἔτι = δεσμὸς «τὰ ζεύγματα λύσας» Πολυαιν. 4, 3, 9, junctura· π. γραμμ. λέγεται ζεῦγμα σχῆμα λόγου, ἐν ᾧ ἐπὶ δύο ἢ πλειόνων ὁ παρακείμενος ἐν μόνῳ κατηγορούμενον τίθεται, ὅπερ κυρ. εἰς τὸ ἓν μόν. ἁρμόζει, διὰ δὲ τὸ δεύτερον πρέπει νὰ ἐκληφθῇ γενικὴ τις ἰδέα· «τὼ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν (Θέτις) ἔπειτα εἰς ἅλα ἅλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ζεὺς δὲ ἐὸν πρὸς δῶμα», ἐνταῦθα πρέπει νὰ «τον. ἔδη, διότι τὸ ἅλτο δὲν ἁρμόζει Ἰλ. α, 433· πρβλ. σύλληψις· ζεῦγμα λέγεται προσέτι καὶ ὁ ὀπὸς τῆς πεύκης ἢ ἡ ξηρὰ ῥητίνη γλωσ. ἰατρ. Νεαφύτου.
Ζεῦγμα, τό· 1) πόλ. Συρίας παρὰ τὰ Σαμόσατα εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου Στράβ. κάτ. Ζευγματίτης ἢ Ζευγματεύς Στ. Βυζ. 2) κώμη Δακίας Πτολ.
Ζευγνῦμεν καὶ ζευγνύμεν· ἴδε ζεύγνυμι.
Ζεύγνυμι καὶ ζευγνύω, ζεύγνυε Στρατ. 48 (12, 206), ζεύξω, ἔζευξα, π. παρκ. ἔζευγμαι, ἀόρ. συνηθ. ἐζύγην καὶ ἐζεύχθην Σοφ. Ἀντ. 945 (ἀξιοσημείωτος εἶνε ἡ ἐν Ἰλ. π, 145 ἀνωμαλία «ζευγνῦμεν» ἢ ὡς ὁ Βουτμ. γράφει «ζευγνύμεν» ἐνερ. ἐν. ἀπαρ. ἀντὶ ζευγνύμεναι, ζευγνύναι μὲ μακρὸν υ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ μόνη ἐξαίρεσις τοῦ μετρικοῦ κανόνος, καθ' ὃν τὸ υ εἶνε μακρὸν μόν. εἰς τὸν ἐν. τοῦ ἐν. τῆς ὁριστ. λεξιλ. 2, 267)· ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν, συχν. π. Ὅμ. «βόας, ἵππους, ἡμιόνους» προσκειμένου καὶ τοῦ «ὑφ' ἅρμασιν, ὑπ' ὄχεσφιν, ὑπ' ἁμάξῃσιν» Ἰλ. ψ, 130· οὕτω καὶ μέσ. «ἵππους ζεύγνυσθαι» = ζευγνύειν τοὺς ἵππους πρὸς ἰδίαν χρῆσίν μου Ὀδ. γ, 492· καὶ ἐπὶ, δι' ἵππευσιν ἵππου, σελῶνιν, χαλινώνω Ἀριστ. εἰρ. 128· «οὐθένος ἡμιόνων» Πινδ. Ο'. 6, 22· ἅρμα, Π. 10, 64· «καμήλους, ἵππους ὑπ' ἅρματα» Ἡρ. 3, 102· «κνώδαλα ἐν ζυγοῖς» Αἰσχ. Πρ. 460· 2) ἐν γέν. συνδέω, ἑνώνω, «σανίδες ἐζευγμέναι» = συνδεδεμένα, στερεὰ κλεισμένα κανάτια τῶν θυρῶν Ἰλ. σ, 286· ὃ. α) διὰ γάμου συνδέω, ὑπανδρεύω· «γάμοις ζυγῆναι» Σοφ. Οἰ. τ 826· «μή ποτ' ἐζύγη δόμας εἰς ἀνδρὸς εὐνὴν» Εὐρ. Ἱκ. 848· ὃ. ἐζευγμένη, ἀντὶ, τῇ κόρῃ Σοφ. Τρ. 533· «-τὴν θυγατέρα τινὶ» Ἀππ. πολ. 2, καὶ μέσ. «ἄκοιτιν ζεύξασθαι κλισίαις» Εὐρ. Ἀλκ. 977· β) διὰ γεφύρας συνδέω· «γέφυραν ζευγνύναι» Ἡρ. 4, 88· -ποταμόν, -Ἑλλήσποντον, Ζ, 24· γ) ναῦς = περιζώνω, δένω ὁλόγυρα τὰ πλοῖα μὲ σχοινία χονδρὰ Θουκ. 1, 29· ἔτι δὲ = κάμνω εἰς τὰ πλοῖα καθίσματα κωπηλατῶν, οὕτως ὥστε νὰ συνδέωσι «ἐὸ ἓν χεῖλος τοῦ πλοίου μὲ τὸ ἄλλο· πρβλ. ὑπόζωμα καὶ ὁ Ἡσπ. Σχολ. Πινδ. λέγει περὶ τῶν Αἰγινητῶν «αἳ δή τοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας», Ν. 3, 21· ἴδε ζυγὸν καὶ ζώννυμι. Μτφρ. «ἐν ἀνάγκῃ ζωγεῖς» Σοφ. Φιλ. 1014· «τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῇ αὐτῇ ἀνάγκῃ ζωγνύναι» Πλάτ.

Μενέξ. 240· «ἐν δεσμῷ ζευχθεῖσα» Σοφ. Ἀντ. 945· «μοναρχίᾳ ἐν γράμμασιν ἀγαθοῖς ζευχθεῖσα» Πλάτ. πολιτ. 302· «πότμῳ ζυγεὶς» Πινδ. N. 7, 6.

Ζευγνύω· ζεύγνυμι.

Ζευγό-νυμφος, 2· ὁ διὰ γάμου συνδεδεμένος μτγν.

Ζευγο-ποιΐα, ἡ· ἡ ἕνωσις δύο πραγμάτων ὁμοίων εἰς ἕν· «τοῦ καλάμου» = δύο αὐλῶν εἰς ἓν διπλοῦν (ζεῦγος) Θεοφρ. Ι. Φ. 4,11, 6

Ζεῦγος, τό· ζυγὸς ἤτοι ζεύγάρι κτηνῶν, δύο συνεζευγμένων βοῶν ἢ ἡμιόνων Ἰλ. σ, 543· - βοεικὸν = γεωργικὸν Θουκ. 4, 128· ἔτι ἡ ἅμαξα, «ζεύγει κομίζεσθαι» Ἡρ. 1, 31· «ἤλασε τὸ ζεῦγος», 1, 59· -μιᾶθιον Πλουτ. Ἀντ. 6 «ἐκπίπτειν ἐκ τῶν ζευγῶν» Πλατ. Γοργ. 516· ἐν γέν. ζεύγους, ἡ ἕνωσις δύο ὁμοίων πραγμάτων· «ποδῶν χρυσῶν δύο ζεύγεα» Ἡρ. 3, 130 - Ἀτρειδῶν Αἰσχ. Ἀγ. 44· - ἐμβάδων Ἀριστ.ἱππ. 872· ἔτι ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή· - ἐρωτικῶν Λουκ. ἐρωτ. 11· κατὰ ζεῦγος = ζευγαρωτὰ Εὐρ. Φοιν. 331· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πλειόνων ἢ δύο ἀλλήλοις συνδεδεμένων καὶ συνενουμένων προσώπων ἢ πραγμάτων· «ζεῦγος τριπάρθενον» = τρεῖς παρθενικαὶ ἀδελφαὶ Σοφ. ἀποσπ. 490, ἐπὶ τῶν χαρίτων αἵτινες καὶ «τριζυγίες χάριτες» ἐκαλοῦντο Μακεδών. Ἐπιγρ. 33· οὕτως ἐννοεῖται καὶ τὸ «ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι· ἢ ζεύγει νικᾶν Ὀλυμπιάσιν» = ἐπὶ τριζύγων καὶ τετραζύγων ἁρμάτων Πλάτ. ἀπολ. 36· ζεῦγος τεθριππων Αἰσχ. ἀποσπ. 357, jugum

Ζευγο-τροφέω· ζεῦγος βοῶν ἢ ἵππων τρέφω Πολυδ. 3, 132.

Ζευγο-τρόφος, 2· ὁ ζεῦγος ἵππων τρέφων Πλουτ. Περικλ. 12.

Ζευγο φορέομαι· ὑπὸ τῶν κτηνῶν ὀχοῦμαι Εὐσέβ. 1, 35.

Ζευγῶχος, ὁ· ἀνὴρ ὃν Φιλυλ.

Ζευδᾶς· ἀνὴρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζεύκτειρα, ἡ· ἐπών. Ἀφροδίτης Ὀρφ. Ὕμν. 54, 3, copulatrix.

Ζευκτειρα· Θηλ. τοῦ ἑπομ.

Ζευκτήρ, ῆρος, ὁ· ζεύγων, ὁ συζεύγων, τιθεὶς εἰς τὸν ζυγόν, ἱμὰς, λωρίον δι' οὗ δένουσι τὸν βοῦν εἰς τὸν ζυγόν· «ζεύγλαι, ζυγοὶ ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ· καὶ ζευκτῆρες, ἱμαντόδεσμοι» Ἡσύχ. Ἴδε ζευγατήρ.

Ζευκτηρία, ἡ· δεσμός, δι' οὗ τι συνδέομεν Ν. Δ. Πραξ. 27, 40, ligamen, vinculum.

Ζευκτήριον, τό· δεσμὸς ζευγνύων Αἰσχ. Ἀγ. 529.

Ζευκτήριος, 3 ζευγνύων, συνδέων· «γίγφυρα γαΐν ὄυσιν ζευκτηρίαν» Αἰσχ. Περ. 736, copulatorius.

Ζευκτής, ὁ· ἀροτριῶν Ἡσύχ. arator

Ζευκτός, 3 ζευγνύμενος, συνδεδεμένος· «ζευκταὶ βόες» Χρυσοστ. junctus.

Ζεύμα ἢ ζεῦμα, τό· πηγὴ Ἡσύχ.

Ζευξαντίδαι, οἱ· γένος ἰθαγενῶν π. Ἀθηναίοις Ἡσύχ.

Ζευξιανή· γων. ὄν. Ἐπίγρ.

Ζευξίας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζευξιάδης, ὁ· 1) μαθητὴς τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Σικανίωνος. Πλ. ν. 2) ἱστορ. τις. Ἐπ. χ.

Ζευξίδαμος· 1) βασ. τῆς Σπάρτης (Προκλείδης 718 π. χ.), υἱὸς Ἀρχιδάμου, ἔγγονος Θεοπόμπου Παυσ. 2) υἱὸς Διωτυχίδου, πατ. Ἀρχιδάμου Ἡρ.

Ζευξίδας· Λακεδαιμόνιός τις Θουκ.

Ζευξιδία ἐπών. Ἥρας ἐν Ἄργει.

Ζευξίθεος· ἀνδρ. ὄν. Συνίδ.

Ζευξῖ-λεως, ὁ· ἑκάτερος εἰς ὃν εἰσιν ὑποτεταγμένοι λαοί, ᾧ ὑποζευγμένοι εἰσὶ λαοί, βασιλεὺς Σοφ. ἀποσπ. 136.

Ζευξίμαχος· ἀνδρ ὄν. Ἐπιγρ.

Ζευξίππα, ἡ· ἱέρεια τῆς Ἥρας Ἐπιγρ.

Ζευξίππη· 1) Νύμφη, ἀδελφὴ τῆς Πασιθόης καὶ γυνὴ τοῦ Πανδίονος, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἀπολδ. 2) θυγ. Ἠριδανοῦ καὶ γυνὴ Τελέοντος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν ἀργοναύτην Βούτην Ὑγῖν. 3) μήτ. Πριάμου· 4) θυγ. Ἱπποκόοντος, γυνὴ Ἀντιφάνους Δ. Σικ.

Ζεύξιππος· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος, βασ. ἐν Σικυῶνι Παυσ. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων Ξεν. 3) ζωγράφος τις ἐξ Ἡρακλείας, κατοικήσας ἐν Ἀθήναις· ἴδε Δεύξιππος Πλατ. 4) κώμη ἐν Βυζαντίῳ μὲ γυμνάσιον καὶ λουτρόν, Ἡσύχ. 5) υἱὸς Εὐμήλου Σχολ. Πλατ. 6) πατ. τῆς βούλης τοῦ Μενελάου Σχολ. Θεόδ. 7) Λακεδαιμονίός τις Ξεν. 8) φίλος τοῦ Πλουτάρχου Πλουτ. 9) Βοιωτός τις Πολυδ. 10) ακεπτικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς Αἰνεσιδήμου Δ. Λ.

Ζεῦξις, ἡ· ἡ διὰ γιφύρας σύνδεσις· -τοῦ Ἑλλησπόντου Ἡρ. 7, 35· κτηνῶν σύζευξις Ἡρ. 3, 104, ἡ συνωρὶς μτγν. junctio.

Ζεῦξις, ιδος, ὁ· εἷς τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς ἐν Ἡρακλείᾳ, πόλει τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου. Αἱ εἰκόνες τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, διὸ καὶ κατ' ἀρχὰς συνήθροισεν ἐξ αὐτῶν μεγάλα πλούτη, εἶτα δὲ προσέφερεν αὐτὰς δωρεὰν Μία τῶν ἐξογωτέρων καὶ ἀρίστων αὐτοῦ εἰκόνων ἦν ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφησεν, ὡς λέγεται, διὰ τοὺς Κροτωνιάτας, οἵτινες ἀνέθηκαν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἥρας Ξεν. 2) Σύριός τις στρατηγὸς καὶ φίλος Ἀντιόχου Πολυδ. 3) Ἐπιγραφὴ συγγράμματος τοῦ Λουκιανοῦ· 4) σκεπτικὸς φιλόσοφος μ. τὸ ἔπος Γωνιόπους, μαθητὴς τοῦ Ζευξίππου 5) ἰατρὸς Ταραντῖνος, ἐκμάσας τὴν 3 ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. Γαλην. 6) ἀπελεύθερος Λυγούστου χρυσοχόος Ἐπιγρ. 7) Σμυρναῖός τις Μιον. 8) ἄλλοι.

Ζεῦξώ, ἡ· θυγ Ὠκεανοῦ Ἡρ. 2) ἄλλ Ἐπιγρ.

Ζεύομαι, ὥρ. ἀντὶ γεύομαι Ἡσύχ.

Ζεύς, ὁ, (σανσκρ. div = οὐρανὸς Καυρτ. deus = θεὸς) γεν Διός, δοτ. Διΐ(Δῖ π. Πινδ.), αἰτ. Δία, κλ Ζεῦ ποιητικῶτ. δὲ Ζηνός, ὥρ. Ζανός, συν Ζηνί, αἰτ. Ζῆνα, ὁν. πλ. Δῖες καὶ Ζῆνες Πλουτ. π. Ῥωμ. Jupiter· ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν θεῶν π. τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἀνατραφεὶς ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους τῆς Ἴδης Ἡσ. ἦν δὲ νεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος, ὧν μὲν ὁ

πατήρ του Κρόνος δὲν κατέπιεν, ὡς εἶχε συνηθίσει νὰ καταπίνῃ ὅλα τὰ ἄλλα τέκνα του, ὅσα ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ῥέας. Διάφοροι λαοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείκνυον τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας ὡς τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ Θεοῦ τούτου, οἱ Βοιωτοὶ τὰς Θήβας, οἱ Μεσσήνιοι τὴν Μεσσηνίαν καὶ ἄλλοι ἄλλας Παυσ. Βρέφος ἔτι ὄντα παρέλαβον αὐτὸν αἱ δύο θυγατέρες τοῦ Μελίσσου, βασιλέως τῆς Κρήτης, Ἀμάλθεια καὶ Μελίσσα, αἵτινες τὸν ἔθρεψαν διὰ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγός, τῆς ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθείσης Ἀμαλθείας. Λυζηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ἐδίωξε τὸν πατέρα του Κρόνον ἐκ τῆς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείας, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἔκαμε νὰ ἐκβάλῃ τὰ λοιπὰ τέκνα ὅσα κατέπιε διὰ ἑνὸς φαρμάκου, τὰ ὁποῖον ἔλαβε παρὰ τῆς Μήτιδος, καὶ οὕτως ἔλαβε διὰ κλήρου ὁ μὲν Ποσειδῶν τὴν βασιλείαν τῆς Θαλάσσης, ὁ δὲ Πλούτων τὴν τοῦ Ἅδου, αὐτὸς δὲ κατέστη κύριος ὅλου τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ Ἥραν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἥφαιστον· διὸ καὶ ὁ Ὅμ. καλεῖ αὐτὸν βασιλέα καὶ πατέρα θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς ὑπερτάτας καὶ ἀμεταθέτους βουλὰς ἐκρέμαντο αἱ τύχαι τῶν ὄντων· ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εἶχε τὰ βασίλειά του ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα παρῆρχον περὶ αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ πρῶτοι θεοί. Ὅτε οἱ Γίγαντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, κατὰ πρωτοφανῆ τῆς μητρός των ἠθέλησαν νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν εἰς τὸν Ὄλυμπον, ὁ Ζεὺς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, κατεκεραύνωσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον· ὀργισθεὶς δὲ καὶ διὰ τὰς παρανομίας καὶ τὰς ἀδίκους πράξεις τῶν ὄντων, καὶ ἀποφασίσας νὰ ἐξολοθρεύσῃ διόλου τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐπέφερε μέγαν κατακλυσμόν, καταποντίσαντα πάντα τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ Θεσσαλίᾳ μέρη, μόνος δὲ ὁ Δευκαλίων διεσώθη μετὰ τῆς γυναικός του Πύρρας περὶ τὸ 1500 π. Χ καὶ ἀνενέωσεν αὖθις τὴν γενεὰν τῶν ἀνθρώπων. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ζεὺς τὴν Μῆτιν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι κατέπιεν ἔγγυον οὖσαν, ὕστερον δ' ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν· ἐκ δὲ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας, καὶ ἐκ τῆς Λητοῦς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Ὡσαύτως καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διαφόρους παῖδας, ἐκ μὲν τῆς Ἀλκμήνης τὸν Ἡρακλέα, ἐκ τῆς Δανάης τὸν Περσέα, ἐκ τῆς Σεμέλης τὸν Διόνυσον, ἐξ ἄλλων ἄλλους, οἵτινες ἐλέγοντο ἰδίως τέκνα Διός, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἥρωες καὶ ἡμίθεοι. Ἡ ἰδέα τῆς ὑπερτάτης ταύτης θειότητος παρίστανε π. τοῖς ἀρχαίοις ἀρχικήν τινα εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσιως, καὶ μίαν ἀνωτάτην οὐσίαν, πηγὴν τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων· ἔτι δὲ καὶ τὸν περὶ τὴν γῆν Αἰθέρα, ὡς οὐράνιον πῦρ καὶ ἀρχικὸν στοιχεῖον περιλαμβάνον καὶ ζωογονοῦν ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα, Ὀρ. καὶ ὁ Πλάτ. ὀνομάζει τὸν Δία, αἰτίαν τῆς ζωῆς, κύριον καὶ βασιλέα, Κρατ. σ. 396· ἐλατρεύετο δὲ κοινῶς παρ' ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν, ἔχων ἁπανταχοῦ ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ θυσιαστήρια· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ μέγας ναός, ἔνθα ἦν καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Φειδίου, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο αὐτόθι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν οἱ περιβόητοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Ἐν δὲ τῇ Δωδώνῃ ἐν Ἠπείρῳ εἶχε καὶ ἕδιον μαντεῖον, ὅπερ ἐλογίζετο τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι· ὁμ. καὶ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον εὑρίσκοντο μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Ζεὺς Καπιτώλιος ὠνομάζετο. Παριστάνετο δὲ συνήθ. καθήμενος ἐπὶ θρόνου, κρατῶν ἐγχειρίδιον σκῆπτρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστατο ἀετὸς μὲ πτέρυγας ἀναπεπταμένας, καὶ ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτης τῆς ξενίας καὶ πάσης ἀμοιβαίας καὶ κοινωνικῆς ἀγάπης καὶ ἁρμονίας· ὅθ. καὶ ξενωνομάζετο συνήθ. Ζεὺς ξένιος, ἐλευθέριος, ὅρκιος καὶ τὰ ὁμ. Ἰσ. Θε. 466. Ζεὺς καταχθόνιος, χθόνιος Ἰλ. Ζεὺς πάντου ῥίζα Ἐτ. Μ. δίττιος· Ζαγρεὺς Νον. ὡς Αἰγύπτιος καὶ Ἀσσύριος· ἥλιος ἢ Σέραπις Νον. Διὶ Ἥλιῳ ἢ = Νείλῳ· ὅθ. «Αἰγύπτιε Ζεῦ Νείλε» Ἀθην. ἐσπέριος ἡ Ἀσβύστης = Ἄμμων Νόν. ὅθ. Διὸς Ἄμμωνος Πινδ. ὡς Λίβυς = Βήλος Νον. = Φοινικ. Βεελσάμην, καὶ = προσωπ. Ὁρομάσθης Δ. Λ. ὡς Δειμάντιος = Πὰν Δ. Ἀλ. ἐκαλεῖτο δὲ πᾶν θεῖον τιμώμενον ἢ ἔχον Ζεύς, οὕτω Βρόντης (νόθος Ζεύς) Νον. Τυφὼν Νον. Λακεδαίμων Ἥρ. Ῥῆσος Εὐρ. Ἀγαμέμνων Λυκοφρ. Ἀμφιάραος Δικαίαρχ. Ἀσκληπιὸς Ἀριστοτ. οὗτος ἐκαλεῖτο σκωπτικῶς καὶ ὁ Περικλῆς Πλουτ. ἢ καὶ μετὰ κολακείας ποταπῆς οἱ βασιλεῖς π. χ. Ξέρξης Ἥρ. Ἀλέξανδρος (συχνὰ υἱὸς Διὸς Ἄμμωνος), Ἰούλιος Καῖσαρ, Δ. Καισ. Αὔγουστος ὡς «σωτὴρ Ζεὺς μέγας» Ἐπιγρ. Καλιγόλας, Ζεὺς ἐπιφανὴς νέος καὶ Πτολεμαῖος Φιλάδελφος Ἀνθ. ἔτι καὶ ὁ Βαρνάβας οὕτως ἐκαλεῖτο Ν. Δ. πραξ. 14, 12· ὡς πρότερον καὶ ὁ Σαλμωνεὺς Ἀπολλ. ἐλέγετο δὲ καὶ ὡραῖος νεανίσκος ἐν γέν. «εἴδωλον Διός» Εὐστ. Συνηθίσ. π. Ἕλλησιν ὅρκος «πρὸς τοῦ Διός» μετὰ καὶ «τοῦ Ὀλυμπίου» Πινδ. «ὦ πρὸς τοῦ Διός» Δημ. «πρὸς Διὸς καὶ θεῶν» Ἀγαθημ. «μὰ Δία» καὶ «νὴ τὸν Δία» Δημ. μετὰ τοῦ γε μάλιστα ἐν σχήματι ἀποστροφῆς Εὐρ. Ἐνίοτε προστίθεται εἰς τὸ «νὴ τὸν Δία», τὸ «τὸν σωτῆρα» ἢ «Ὀλύμπιον, ἀθέριον» ἢ «καὶ τοὺς ἄλλους» ἢ «πάντας τοὺς θεούς» Ἀριστ. ἐλέγετο καὶ «νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα» Δημ. «καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἀθηνᾶν» Δημ. ὅπως ἐν ὅρκῳ μετεχειρίζ. καὶ ἐν συνθήματι «Ζεὺς σωτὴρ καὶ Νίκη» Ξεν. Ζεὺς σωτήρ, Ἡρακλῆς ἡγεμὼν Ξεν. Παροιμιῶδες δὲ ἦτο α) «Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος ἐπὶ διφθέρας» = ἡ τιμωρία ἐλεύσεται, ἡ πρᾶξις κατεγράφη ὑπὸ τοῦ Διὸς Σχολ. Ἰλ. ἀλλαχοῦ τι τὸ «Ζεὺς γὰρ κατῆρε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας» Ἀποστολ. β) «Ζεὺς ἀετὸν εἵλετο» ἐπὶ ἁρμοδίας ἐκλογῆς Ἀποστολ. γ) «Ζεὺς πάντων ἀρχά» Ἀλ. δ) «Ζεὺς ἄγονος», ἐπὶ παραδόξων διαχωρισμῶν Διογεν. ε) «ὁ ἐγγὺς Διὸς ἐγγὺς

κεραυνοῦ» Δίοωπ. παρριμ. ὀμ. «πόρρω Διὸς τε καὶ κεραυνοῦ» Ἀποστολ. 5) «τοῦ Διὸς τὸν ἢ τὸ σάνδαλον» ἐπὶ τῶν μετά τε ἢ νέων ὑποσχομένων Εὔπολ. π. Σουιδ. Κατ. αὐτὸν «δ» ὀνομάζοντο· α) οἱ ναοὶ καὶ ἀνδριάντες αὐτοῦ, οἵτινες καὶ αὐτοὶ Ζεὺς ὠνομάζοντο, «Ζεὺς Λίθινος» Ἀνθ. ξόανον Παυσ. χρυσοῦς Μοσχ. καὶ «ὁ Ζεὺς μειλίχιος» ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀχιλ. Τατ. 6) τόπος, ὡς «τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον» ἐν Κρήτῃ Στραβ. 6) «τὸ τοῦ Διὸς ἄλσος» παρὰ τῇ Ἀρσινόῃ Στραβ. γ) «Διὸς Ὑρίου ἱερὸν» = κώμη ἐν Πόντῳ, καὶ ἁπλῶς «ἱερὸν» ὀνομαζομένη Ἀρρ. δ) ἡ βροχὴ «τὸ ἐκ Διὸς ὕδωρ» Ἡρ. ἡ βροντὴ ὡς καὶ τὸ ἔτος ἦν αὐτῷ ἀφιερωμένων Πλουτ. ε) πλανήτης, ὅτε μὲν «Διὸς ὁ ἀστὴρ» ὅτε δὲ ἁπλῶς «Ζεὺς» ὀνομαζόμενος Ἀριστοτ. οὕτω καὶ «Διὸς οἶκος» = ὁ οὐρανὸς Ὁμήρ. καὶ «ἐν Διὸς» Δ. Κατ. ἢ «ἐς Διὸς» Δ. Περ. καὶ «Ζεὺς Αἰγύπτιος» = ἥλιος Νον. πρβλ. Ἀσσύριος ἐκτὸς δὲ τούτων ἀναφέρονται αὐτῷ ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ τὰ ἐπώνυμα «Ζεὺς Βαιτοκαικεὺς» Ἐπιγρ. Βέννιος ὄμ. Βήλος, Βουσσουρίτιος, Βροντήσιος, βροντῶν, Διόνυσος, Δωδωναῖος, Ἐλευθέριος, ἥλιος, ἥλιος μέγας, Σάραπις, Καπιτώλιος, Κάσιος, Κεραύνιος, κορυφαῖος, ὁ κύριος, Κωμαναρῶν, Μάλβαχος, Μεγιστεύς, μέγιστος, νεικάτωρ, Ὀλύμπιος, οὐράνιος, πατήρ, πάτριος, Περιπίδυβρις, Σέραπις, Σιλωμεύς· (σωτήσιος Πλουτ.) σωτήρ, (ἡρακλῆς ἡγεμὼν Ξεν.) προπαιδοῦχος, τρυπαιοφόρος, ὕψιστος, Φρύγιος, Ὥριος Ἐπιγρ. 2) ἡμίθεος, ἡγεμὼν τῶν Αἰγυπτίων Συγγρ. 3) ἰπνὸν τοῦ ἰατροῦ Μενεκράτους Πλουτ. Κλ.

Ζεύχαρις, ὡς· κώμη Συρτικῆς = Ζόγιος καὶ Ταριχεῖαι.

Ζεύω· γεύω, ζεύσασθαι = γεύσασθαι Ἡσύχ.

Ζεφύρα, ἡ· γυν. ὄν. Ἥρων.

Ζέφυρίτης, ὁ· ἐπίθ. εἴδους Ζεφύρου· 1) Ζεφυρίτης αὔρη Νον. 2) ὁ ἀγκώνων ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄκρωτ. Ζεφύριον Νον. ὡς ἰδιαιτ. Θηλ. αὐτοῦ «Ζεφυρῖτις ἀκτή» Ἀνθ. ὄμ. ἐπὶ ἀνέμου = αὔρη, = γενθλή, = ἰμάσθλη, = νύμφη (Ἶρις) Νον. ἴδε Ζέφυρος.

Ζεφυρῖτις, ἴδος· Θηλ. τοῦ προηγ. Ἀνθ. Λ, 10, 66.

Ζεφύλια, ἡ· 1) ἀρχαιότ. ὄν. τῆς νήσου Μήλου Στ. Βυζ. 2) ὄμ. τῆς Ἁλικαρνασσοῦ Στράβ. τὸ Ζεφύριον· 3) γλῶσσα γῆς εἰς τὰ δυτ. παράλ. τῆς Κύπρου Στραβ. ἴδε Ζεφύριον· 4) νῆσος τῆς Μεσογείου π. τῇ Κρήτῃ Πλίν.

Ζεφυριανός· ἀνδρ. ὄν. μτγν.

Ζεφύριος· ζεφύριος, ὁ εἰς τὸν ζέφυρον ἀνήκων· = πνεύματα Θεοφρ. Ι. Φ. 8, 7, 7· τὰ ζεφυρικὰ Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6.

Ζεφύριος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.

Ζεφύριον, τό· 1) ἄκρωτ. εἰς τὰ ἀνατολ. παράλ. τοῦ Βρεττίου Στράβ. νῦν Capo Bruzzano· 2) ἄκρωτ. εἰς τὸ ἀνατολικώτατον μέρος τῶν βορ. παραλίων τῆς Κρήτης Πτολ. τὸ νῦν Τηγάνι· 3) γλῶσσα γῆς εἰς τὰ δυτ. παράλ. τῆς Κύπρου Πτολ. νῦν ἄκρα Πάφου· ἴδε Ζεφυρία 4) ἄκρωτ. ἐν Κυρήνῃ Στραβ. 5) ἐμπορικὸς λιμὴν καὶ ἄκρωτ. Παρλαγονίας ἐν τῷ Καππαδοκίῳ πόντῳ Πτολ. 6) φρούριον Παφλαγονίας Πτολ. 7) δύο ἄκρωτ. γλώσσαι γῆς· καὶ πόλ. ἐν Κιλικίᾳ Στραβ. 8) ἀρχαιότ. ὄν. τῆς Ἁλικαρνασσοῦ Στ. Βυζ. 9) πόλ. ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ Πλιν. 10) δύο γῆς γλῶσσαι ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ Στράβ. 11) ἄκρωτ. ἐν τῇ μικρᾷ Συρτίδι τῆς Κάτω Αἰγύπτου, κάτ. Ζεφυρίτης Στ. Βυζ. 12) πόλ. μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἄκρωτ. Ἰασονίου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Σκύλ.

Ζεφύριτος, καὶ 3· ὁ εἰς τὸν ζέφυρον ἀνήκων = ζεφυρικός· ζεφυρίη (δηλ. γυνή) = δυτ. ἄνεμος Ὀδ. η, 119· «ὑπὸ ζεφύριτα» = ἀνεμιαῖα Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 2· ἴδε ζέφυρος.

Ζέφυρις· ἀνδρ. ὄν. ἐν Πειραϊκῇ ἐπιγρ.

Ζεφυρίτης, ιδος, ἡ· ζεφυρηΐς· Ὁμρ. Ὑμν. 30, 1.

Ζεφυρῖτις, ιδος· Θηλ. τοῦ Ζεφύριος· = αὔραι = ἀκτὴ Ἀθηνᾶ. Γ, 318· ἴδε Ζεφύριον ἐκθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἄκρωτ. ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῆς· Στ. Βυζ. ἔτι δὲ ἐπών, τῆς Ἀρσινόης, μητρὸς τῆς Βερενίκης Καλλ. Ἐπιγρ.

Ζέφυρος· υἱὸς Ἀστραίου καὶ Ἠοῦς, ἀγαπήσας τὸν ὡραῖον Ὑάκινθον, ὃν ὅμως ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσε διὰ τοῦ δίσκου, διότι κατεπροτιμήθη ὑπ' αὐτοῦ Ἀπολλ. Ἕλλας δ' ἐξ ἡμᾶς ἐγεννήσε τὸν Κάρπωνα. Παριστάνετο δ' ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς ζέφυρος τῆς Ἀνοίξεως, ἅτινα ἐν Θρᾴκῃ πᾶ βασίλειά του· Ἰλ. α, 5· Ὅτι δὲ καὶ ὡς ἀνεμος πνέων ἐκ τοῦ δυτ. Θεόκριτ. Ὀδ. ἐγεννήσε δ' ἐκ τῆς Πυθάργης, μιᾶς τῶν Ἅρπυιῶν τὰς ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως· Ἰλ. π, 151.

Ζέφυρος, ὁ· ἄνεμος ὅν. πνέων ἐκ δυσμῶν, ὑπ. Ἰταλοῖς Ponente καλούμενος· «Ζέφυροι καλοῦνται οἱ ἀπὸ δύσεως πνέοντες ἄνεμοι, καὶ τούτων ἰδί. Ἀργέστης μὲν ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως λίγνται, ὃν τινες καλοῦσιν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ Ἰάπυγα· λίψ δέ, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς· Ἀριστοτ. π. κόσμ. Δ· δυτ. ἄνεμος ἢ βορειοδυτ. ὅθι καὶ μάτ. ποῦ βορρᾶ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης πνέων Ἰλ. ι, 5· μετὰ δὲ τοῦ νότου συνάμα πνέων· «αὐτὰρ ἐγὼ Ζέφυρόν γε καὶ Ἀργέστην Νότον εἶσαμι· ἐξ ἐλάθον γαλέπην ὄρσουσα θύελλαν» φ, 334, (Ζέφυρος δὲ τοῦ ζόφου ὡς Εὖρος ἐκ τοῦ ἑῴου Θουκυδ. λεξ. 1, 210)· ὅθ. π. Ὁμ. πᾶν ἄνεμος ὅστις πνέει ἀπὸ τοῦ δυτ. ἡμισφαιρίου, ἀντίθ. τῷ Εὔρος· Ὀδ. ε, 382· πολλαχοῦ ἐμφανίζεται ὡς ὑγρὸν τι καὶ ὡς βροχὴν ἄγων, «νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σὺν Ζεφύρῳ μέγας, αἰὲν ἐοῦσα· ἐξ ἐρεβέννη, ξ, 458· ἀλλὰ καὶ ὡς καθαρίζων τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐπὶ ὁπότε νέφη Ζέφυρος σκεδάσῃ· Ἰλ. λ, 305· καὶ δι' γλυκὺ καὶ ἀγάλιον πνέων, «Ζεφύρου λιγυπνείαντος ἀήτης· Ὀδ. ε, 567· ἐκφωνεῖται δὲ ὁ ἄνεμος οὗτος ὡς ὑγιεινότατος· «ἐπὶ Ζεφύρου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζωτικὴν συντελῶν» (οὕτως ὀνομάζομεν καὶ ἡμεῖς Ζέφυρον πάντα ἄνεμον ἀγάλια καὶ γλυκὰ πνέοντα, μετριάζοντα τὸν ἀνυπόφορον καύσωνα τῶν μηνῶν τοῦ θέρους, ἀναζωογονοῦντα τοὺς ἀποκαμόντας ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ μεσημερίου, καὶ δίδοντα νίας δυνάμεις εἰς τοὺς ἀδυνατήσαντας ἐκ τῆς κατὰ τὴν ζέστην τῆς μεσημβρίας ἐργασίας των). Ὁ Ζέφυρος εἶνε ὁ ταχύτερος ὅλων τῶν ἀνέμων, ὅθ. καὶ ὡς σύμβολον τῆς ταχύτητος ἐκλαμβάνεται· «νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι» Ἰλ. τ. 415 (καὶ 416. Ἐν δὲ Ἰλ. π. λέγεται αὐζυγος τῆς Ποδάργης (ταχύποδος)· «τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη, βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο», 150· ἐν δὲ Ἰλ. ψ, ἐδείπνουν παρ' αὐτῷ πάντες οἱ ἄνεμοι· «οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαὴς ἀθρόοι ἔνδον εἰλαπίνην δαίνυντο», 200, favonius.

Ζ ε φ υ ρ - ώ δ η ς, 2· ὁ κατὰ τρόπον ζεφύρου μτγν.

Ζέχις, ὁ· Φρύξ τις Κ. Σμ.

Ζέω, π. ζείω, μέλ. ζέσω· ἀναβράζω, ζεματίζω, χοχλάζω, συνηθ. ἐπὶ ὕδατος· «ζέε δ' ὕδωρ»=ἐβράζειν, ἐχόχλαζεν Ἰλ. α, 349· «ὕδατος ζέουσα ἀκμὴ» Πινδ. Ο. 1, 48· «λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ» Ἰλ. φ, 362· ἐν γέν. ἀναβρύω, ἀναπηδῶ· «αἷμα ἔζεσσε διὰ χρωτός» Ἄνυτ. 15 (7, 208)· οἶνος Πλάτ. νόμ. 6, 773· «γυῶν ἔζεεν» = ἡ γῆ ἦτο πυρωμένη, ἔκαιεν, ἔβραζεν Ἡσ. Θε. 685· - χαλκὸς Καλλ. ὕμν. Ἄρτ. 60 ἐπὶ θαλάσσης Ἡρ. 7, 188· «λίμνη ζέουσα ὕδατος καὶ πηλοῦ» Πλάτ. Φαιδ. 113· καθ' ἃ καὶ ὁ Λουκ. λέγει· «σκωλήκων ζέσας» = σκωλήκων πλήρης γενόμενος, Ἀλεξ. 59· μτφ. ἐπὶ βιαίων, ἐξημμένων παθῶν, ἰδ. τοῦ θυμοῦ - θυμὸς Σοφ. Οἰ. Κ. 434· - χολὴ Πλάτ. Τιμ. 85· «τὸ τοῦ θυμοῦ μένος ζέσιεν», 70· «ζεῖ τε καὶ γελοιαίνει», πολ. 4, 440· «ἀπηνθράκωμαι καὶ ζέω ὅλως» Λουκ. Θε. διαλ. 2· «ἡδονὴ ἐπὶ σαρκὶ ζέουσα» Πλουτ. ἀδυν. ζ. ἡδ. 4· καὶ μτδ. «-λοιτρὰ πυρὶ» Ἀπολ. Ῥ. 3, 273· «θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσαν ἕζεσας» Φιλ. 75 (7, 385), furvesco, bullio.

Ζῆ· ζῆθι προστ. τοῦ ζάω.

Ζήαινα, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζήβ· Ἑβραΐζ τις Σουΐδ.

Ζηβήνη, ἡ· ζιβήνη, σιβύνη.

Ζήβυρες, οἱ· ἔθνος τι Σουΐδ.

Ζ ή β υ τ τ ι ς, ἡ· πόλ. Λιβύης, κάτ. Ζηβυττίτης Στ. Βυζ.

Ζήγγισα ζίγγις, ἀκρωτ. Αἰθιοπίας Ἱτολ.

Ζήθ· ζεῖθα.

Ζήθης· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ. ἴδε Ζήθος.

Ζῆθι· προστ. τοῦ ζάω.

Ζήθις, ἡ· πόλ. Καραμανίας Πλιν.

Ζ ή θ ο ς· 1) υἱὸς Διὸς καὶ Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς Ἀμφίονος, ὅστις θήλων νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίκην, ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην, θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὴν κυκλωθεῖσαν πόλιν Θήβας, Ἀπολλ. καθ' Ὅμ. δὲ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα, θυγ. τοῦ Πανδάρεω· 2) υἱὸς Βορέου, = Ζήτης Παλαίφ 3) ἰατρὸς Ἄραψ, φίλος Πλωτίνου Πορφυρ. 4) κιθαριστὴς τις Ἀθήν. 5) ῥήτωρ Ἀμφιπολίτης Πλουτ. 6) ἀπελεύθερός τις Κικ. 7) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ζηΐλας, α, ὁ· 1) υἱὸς Νικομήδους α', βασ. τῆς Βιθυνίας, πατ. Νικομήδους καὶ Προυσίου Στ. Βυζ. ἴδε Ζηλᾶς καὶ Ζιήλας· 2) πόλ. Καππαδοκίας, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Ζηΐλα, κάτ. Ζηλίτης Στ. Βυζ.

Ζηκχίας, ὁ· μητροπολίτης=Μετράρχων μτγν.

Ζ η κ χ ο ι, οἱ· ἔθνος παρὰ τὸν Εὔξεινον Πρωκ. ἴδε Ζηχοι.

Ζῆλα, ων, τά· 1) κώμη Ἀρμενίας Στ. Βυζ. καὶ φρούριον εἰς τὰ μεσόγεια τοῦ Πόντου Πλίν. 2) ἀρχαιότ. ὄν. τῆς Φλαβιοπόλεως ἐν Θρᾴκῃ Πλιν.

Ζηλατός, 3· φθονερός, ἐπιών. Βάκχου = ἐμπαθής, παθητικὸς Ἀθην. 9, 524, invidus.

Ζήλαρχας, ὁ· ἀγορανόμος τις Ξεν.

Ζηλᾶς· Ζηΐλας, υἱὸς τοῦ Νικομήδους Ἀθήν.

Ζ η λ ά σ ι ο ν, τό· ἄκρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος Λιβ.

Ζηλατύπος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζηλία, ἡ· ἡ ἁλόη, ἰατρ.

Ζηλευτής, ὁ· ζηλωτὴς Εὐστ.

Ζηλεύω· ζηλόω Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. 16.

Ζηλέω· ζηλατυπέω γραμ. ὅθ. τὸ ζηλήμων.

Ζήλη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζήλη, ἡ· ἀντίζηλος, συνεράστρια Ἀριστοίν.

Ζ η λ η μ ο σ ύ ν η, ἡ· ζῆλος, πλ. Κ. Σμ. 13, 388, invidia.

Ζηλήμων, 2· φθονερός, ζηλότυπος· «σχίτλιοί ἐστε θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων» Ὀδ. ι, 118· -τινός = ζηλότυπος Ὀππ. κυν. 3, 191.

Ζηλία, ἡ· ζήλωσις.

Ζηλίαυρος· ἀναγαλλὶς Διοσκ. 2, 209.

Ζήλιος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Καρίου νομίσμ.

Ζήλις, ἡ· πόλ. Μαυριτανίας Τιγγιτ.

Ζηλίτης· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.

Ζηλο-δοτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ δίδων, κινῶν, προξενῶν ζῆλον, οὕτω ὁ Διόνυσος Ἀνθ. 9, 524, 7.

Ζηλο-μᾰνής, 2· ὁ ζήλῳ μαινόμενος, ἐπιών. Ἄρειος Νον. Δ. 41, 211· -κάλασμα Ἀγάθ. 14 (5, 2, 18), invidus.

Ζῆλος, ὁ· 1) = ζῆλις Στ. Βυζ. κάτ. Ζηλίτης· 2) προσωπ. υἱὸς Πάλλαντος καὶ Στυγὸς Ἡσ. 3) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζῆλος, ὁ (ζέω)· ζέσις ψυχῆς, σφοδρά, ἐμπαθὴς κίνησις (π. Ἡσ. Θε. 384 ὁ ζῆλος εἶνε ἀδελφὸς τῆς Νίκης, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας)· ἰδ. ὡς πρὸς ἄλλα τι ἔξοχον· 1) θαυμασμὸς καὶ ζῆλος πρός τι, «οὐδεὶς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων» Σοφ. Οἰ. Κ. 946· «ζῆλος τῶν ἀρίστων καὶ φυγὴ τῶν γειρόνων» Λουκ. κ. ἀπαιδ. 17. « - πρός τι» Πλουτ. Περικλ. 2· «ζῆλον καὶ φιλοτιμίαν ἐμποιεῖν τινι», Λουκ 15· « -καὶ μίμησις» Ἡρωδ. 2, 4, 3· - καὶ ἀγὼν πρός τινα Πλουτ. Ἀρταξ. 1· «ζῆλοι νεωτερικοί»=ἀπουλάσματα τῶν νέων Πολυβ. 10, 24, 7· ὅθ. τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ, εὐτυχία Σοφ. Αἴ. 498· πρβλ. καὶ τὸ τοῦ Δημ. ὅσου «ζῆλος καὶ τι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι» συνάπτονται, 18, 273· ὅμ. «τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος, ἅπου ἂν ἀναρρηθῇ», 18, 120· 2) μετὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς ὑποταγῆς συνημμένος φθόνος Ἡσ. Ἔρ. 194· μετὰ τοῦ φθόνος συνηνωμένον Πλατ. Φιλ. 47· ἀλλ' ἐν Μενεξ. παρίσταται ὁ ζῆλος μὲν ὡς προηγούμενον, ὁ δὲ φθόνος ὡς τὸ ἐκ τούτου ἑπόμενον, 242· κατ' Ἀμμών. «ζῆλος, μίμησις δι' ἐπιθυμίαν γιγνομένη συκυδντος τινος καλοῦ» πρβλ. Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 11· 3) ζηλοτυπία Εὐρ. Ἑκ. 352· «ζήλοις τινὰ βάλλειν» Μελ. 41 (12, 70), aemulatio, aegritudo.

Ζήλος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζηλοσύνη, ἡ· ζηλημοσύνη, ζηλοτυπία Ὅμ. Ὁμν. Ἀπολ. 99.

Ζηλο-τῡπέω (κατὰ τοὺς ἀττ. ἀντὶ τοῦ ζηλόω)· φθονῶ· • -καὶ φθονεῖν τινα» Πλατ. συμπ. 213 «κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετὴν» Αἰσχίν. 3, 211· καὶ παθ. «ἡ ζηλοτυπουμένη τυραννίς» = ἀντικείμενον ἐπιφθόνων προσπαθειῶν Πλουτ. Ἄρατ. 25· Ἰδ. ζηλότυπος εἰμὶ Στρατ 17 (12, 175)· τινά Ἀθην. 12, 532· καὶ = φθονερῶς μιμοῦμαι «τινι» Δημ. Φαλαρ. 312, aemulor, invideo.

Ζηλο-τῡπία, ἡ· ζηλεία, φθόνος «πρός τινα ὑπέρ τινος» Αἰσχίν. 3, 81· • -καὶ φθόνος» Πλουτ. Περικλ. 10· «λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι, ὧν αὐτὸς ἐπεθύμησε καὶ ἔχει» Στωϊκ. obtrectatio.

Ζηλό-τῡπος, 2· (ὁ ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς ζηλοτυπίας κυριευθείς), μιμούμενος, φθονῶν Ἀριστ. πολ. 1016· -ὀδύναι Μελ. 90 (5, 152)· ἐπίρ. «ζηλοτύπως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους» Δ. Λαερ 2, 57, zelotypus.

Ζηλόω (ἴδε ζῆλος)· ζηλεύω, μετὰ ζέσεως καὶ πρωθυμίας μιμοῦμαι· - τινά Ἡρ. Ἔρ. 23· «ὃ ὁρᾶν τι βουλόμενος καὶ αὐτὸς ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ κέκτηται, φθονήσει» Θουκ. 2,64· = μιμέομαι, 2, 37· «ὁ παῖς τὸν πατέρα ζηλοῖ» Πλατ πολ. 8, 553· «τὰ ζηλούμενα παρὰ πᾶσιν» = τὰ ὑποτὰ πάντες διώκουσιν Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 5· 60. θαυμάζω ἐπαινῶ, «ζηλῶ σε τοῦ νοῦ» Σοφ. Ἠλ. 1027· «πολλά σε ζηλῶ βίου». ἀπόσπ. 516 «-ὑμᾶς τῆς τέχνης» Πλάτ. Ἴων 530· «-τὴν πόλιν τῆς μάχης» Ἰσοκρ. 4, 91· καὶ «σὲ ζηλῶ τοῦτο» Σοφ. Αἴ. 548· «σὲ ζηλῶ θανόντα» = ὅτι ἀπέθανες Αἰσχ. Περ. 698 = μακαρίζω Θουκ. 5, 105· 2) = φθονῶ Ὅμ. Ὁμν. Δήμητρ. 168· ἔτι ζηλότυπος εἰμί, Ο. 3) μετὰ ζήλου καὶ πόθου προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω τι· - δωρεὰς Δημ. 20, 154· «τοῦτο (δηλ. δόξαν λαμβάνειν) ἐζήλωκε», 2, 15· ἴδε κατωτέρω ζηλωτός, aemulor, imito, laudo.

Ζήλυς, ὁ· ὄν. ποταμοῦ Ἡρδν.

Ζηλώ, οῦ, ἡ· θεὰς ὄν. ὑπό τινος ποιητοῦ πλασθεῖσα, ὡς Δωρώ, Ἐμβλώ Παῦχ. zelo.

Ζήλωμα, τό· τὸ τοῦ ζήλου ἢ τῆς μιμήσεως ἀντικείμενον· «τὰ τῶν νέων ζηλώματα προτρέψασθαι ἐπ' ἀρετὴν» Αἰσχίν. 1, 191· «προχθὲς ζ.» Ἀθην. 6, 273· ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, εὐτυχία Εὐρ. Ι. Τ. 379, contentio.

Ζήλωσις, ἡ· ζηλοτυπία, φιλοτιμία· - τινὸς Θουκ. 1, 132· ἐν γέν. προσπάθεια, σκυδρὴ μτγν. aemulatio.

Ζηλωτέος, 3 (ζηλόω)· τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ μιμῆται, νὰ ἐπαινῇ, νὰ θαυμάζῃ, νὰ σπουδάζῃ νὰ μιμηθῇ Δ. Λαερ. 5, 74, imitamius.

Ζηλωτής, ὁ· μιμητής, θαυμαστής· «-καὶ ἐραστὴς τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας» Πλατ. Πρωτ. 343· «-καὶ μιμητὴς τῆς ἀρετῆς» Ἰσοκ. 1, 11, aemulator.

Ζηλωτικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸν ζηλωτήν, ἢ ὅμοιος αὐτῷ· - τινὸς Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 11, aemulativus.

Ζηλωτός, 3· ὁ ἄξιος μιμήσεως, θαυμασμοῦ, «ζηλωτὸς εὐνᾶς» Πινδ. Ο. 7, 6· «ζηλωτότερος καὶ θαυμαστότερος» Ἰσοκ. 6, 95· ὃ. εὐτυχὴς Αἶσχ. Πέρ. 719· «ζηλωτότατον βίον κατάξεις» Ἀριστ. νεφ. 462· «ζηλωτὸς καὶ εὐδαιμονιζόμενος» Πλάτ. Γοργ. 473.

Ζήλωτος, ὁ· 1) ποιητὴς ἐν τῇ Ἀν. 2) Κυρνῆλ. Ἐπιγρ.

Ζήμαρχος, ὁ· Κίλιξ, ἔπαρχος τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Φωτ. 2) ἄλλ. ἴδε Ζίμαρχος.

Ζημία, ἡ (Κρητ. δαμία)· ἀπώλεια, βλάβη, ἀντίθ. τῷ κέρδος Πλάτ. νόμ. 8, 835· ἔτι ἀντίθ. τῷ ὠφέλεια Ξεν. ἀπομ. 2, 3, 6· «ζημίαν ποιεῖν τινι» = ἐπιφέρειν, προξενεῖν Ἀριστ. πλ. 1124· «ζημίαν λαβεῖν» ὑποφέρειν Δημ. 11, 11· 2) τιμωρία, ἴδ. πρόστιμον, «χρημάτων ζημίαις κολάζειν» Πλατ. νόμ. 8, 847· ἐκτίνειν = πληρώνειν, 6, 774· ἀποτίνειν Ἡρ. 2, 65· «καταβάλλω, ὀφλισκάνω» Ἡρόδ. 8, 117· ἐπιτιθέναι Πλατ. νόμ. 2, 662· ἐν γέν. τιμωρία, θανατικὴ ποινὴ Δειν. 1, 60· «θάνατος ζημία ἐπικεῖται» Ἡρ. 2, 38· -θάνατον ζημίαν προθεῖσι» Θουκ. 3, 44· «καθαρὰ ζημία» = ἄνθρωπος μηδαμινὸς Ἀλκίφρ. 3, 21, damnum.

Ζημιάζω ζημίαν ἐπιφέρω, damno.

Ζημιο-πρακτέω· ποινὴν ἐκτελῶ μτγν.

Ζημιό-ψυχος, 2· τὰ μάλιστα κατακεκαρμένος γλωσ.

Ζημιόω· 1) ἀπώλειαν, βλάβην, προξενῶ, βλάπτω Ξεν. Κυρ. 3, 1, 39· «-μηδὲν μηδένα» Πλάτ. νόμ. 8, 846· ὃ. παθ. συνηθ. μετὰ μ. μέλ. (σπανιώτ. ζημιωθήσομαι Ξεν. ἀπομν. 3, 9, 12) = ὑποφέρω ζημίαν, βλάπτομαι, ἀντίθ. τῷ κερδαίνω, οὕτω: ἐπὶ ναυαγίου, «οὐκ ἄπειρος τοῦ ζημιοῦσθαι» Δημ. 31, 2· - μεγάλα = ἐλάβας ἔχειν μεγάλας Θουκ. 3, 10· -τὴν ψυχὴν Ν. Δ. 2) τιμωρῶ Ἡρ. 5, 87· ἴδ. ἐπὶ προστίμου, «-τινὰ πεντήκοντα τάλαντα», ὀρθότ. «ταλάντοις Ἡρ. 6, 136· μέχρι μνᾶς, Πλατ. νόμ. 6. 764· - χρήμασι, 4, 721· «-μναῖ; τρισί», 11, 936· - φυγαῖς Ἰσοκ. 4, 116· - θανάτῳ Αἰσχίν. 1, 184, damno.

Ζημι-ώδης, 2· ἐπιβλαβής, ζημίαν ἐπιφέρων Ξεν ἀπομν. 3, 4, 11· μισθὸς Πλατ. νόμ. 1, 630 = βλαβερός, Κρατ. 417, damnosus.

Ζημιωδῶς· ἐπίρ τοῦ προηγ. Πολυδ. 8, 117.

Ζημιωθῆναι· ζημιωθῆναι μτγν. ἴσφ.

Ζημίωμα, τό· ἡ ποινὴ Λυσ. Ὑπ. 13· ἴδ. πρόστιμον, χρηματικὴ ζημία, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιβάλλειν ζημίαν Πλατ. νόμ. 6, 764, mulcta, damnum

Ζημίωσις, ἡ· βλάβη, τὸ προξενεῖν ζημίαν Ἀριστοτ. πολ. 4, 16, mulctatio.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζημιωτής, ὁ· ὁ ἐπιφέρων ζημίαν Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 77, mulctator.

Ζήν· Ζεύς, γεν. Ζηνός, δοτ. Ζηνί, αἰτ. Ζῆνα π. Ὅμ. καὶ τοῖς ἑξ. π. ὡς καὶ π. τραγ. ἀν καὶ σπανιώτ. τοῦ Διός, Διΐ, Δία, οἱ δὲ Δωριεῖς ἔλεγον Ζάν, Ζανός κτλ. π. Πινδ. ὡσαύτως καὶ Ζηνὸς Θεοκρ. ὡς ὅρκος εὑρίσκεται π. Ὅμ. «οὐ μὰ Ζῆν» = μὰ τὸν Ζῆν.

Ζηνάριαν, τό· γυνή τις, Πτολεμαΐτης Ἐπιγρ.

Ζηνᾶς, ὁ ὑποκ. τοῦ Ζηνόδωρος Σχολ. Διον. Θρᾳκ. 857, 2· 1) Ἰουδαῖός τις νομομαθὴς Ν Δ. 2) πρεσβευτὴς τοῦ Μαξεντίου Ζώσ. 3) ἄλλ. Ἔφεσ νομισμ. 4) Κάρ τις Ἐπιγρ. 5) ἀγαλματοποιὸς Ἐπιγρ.

Ζηνέας, ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ

Ζηνερτίς, ἡ· κώμη Κυρηναϊκῆς Σκύλ.

Ζηνεύς, ὁ· Ζῆνις.

Ζηνικέτις, ὁ· Κίλιξ τις Στράβ.

Ζῆνις, ιδος καὶ ιος=Ζηνόδοτος· 1) Δαρδάνιος, σατράπης τῆς Λιβυλίδος Ξεν. 2) Χῖος ἱστοριογράφος Ἀθήν 3) Χῖος ἢ Σμυρναῖος Μιον. 4) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ζηνίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζηνοβία, ἡ· 1) βασίλισσα Παλμύρας, γυνὴ Ὀδεναθου, ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐν Λιγύπτῳ βασιλέων Πτολεμαίων, ἥτις συνοδεύσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἰς διαφόρους κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, ἀνέδη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, θαυμασθεῖσα διὰ τὸ ἔξοχα αὐτῆς προτερήματα καὶ διὰ τὴν πολυμάθειάν της πρὸ πάντων δὲ ηὔξησε τὸ βασίλειόν της διὰ νέων κατακτήσεων, κυριεύσασα τὴν Αἴγυπτον, καὶ μέγα μέρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· ἀλλὰ πολεμηθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ ἐσύρθη εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τέλους· ἐβασίλευσε δὲ ἀπὸ τοῦ 267—273 ἔτ. μ. Χ. 2) θυγ. Μιθριδάτου, γυνὴ Ῥαμίστου Τακιτ. 3) γυνὴ τοῦ Ὀδεναθους Σουΐδ. 4) πόλ. τῆς Χαλυβωνίτιδος ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, κτισθεῖσα ὑπὸ Ζηνοβίας ταύτην Ζελέβι Πρυκ.

Ζηνόβιος· 1) στρατηγὸς Μιθριδάτου Ἀππ 2) Ἐπικούρειος φιλόσοφος, καθ' οὗ ἔγραψεν Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς Σιμπλ. 3) σοφιστὴς γραμματικὸς καὶ παραιμιογράφος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Σουΐδ. 4) σοφιστὴς Ἀντιοχεὺς (τὸν δ' αἰῶνα μ. Χ.) Λιβαν. 5) ἄλλος τις Ἐπιγρ. 6) Ζηνοβίου ἐπτὰ μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῆς νοτιανατολ. παραλίας τῆς Ἀραβίας Πτολ.

Ζηνογένης ἀνδρ. ὄν. Λεων. Ἀταλ.

Ζηνοδότειος, 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ζηνόδοτον Ἀπολλων.

Ζηνοδότη, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζηνοδοτήρ, ῆρος, ὁ· ἐπών. Ἀπόλλωνος, ὅστις ἔδιδε χρησμούς, οὓς παρελάμβανε παρὰ τοῦ Διὸς Ἀνθ.

Ζηνοδοτιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζηνοδότιον, τό· πόλ. Μεσοποταμίας, ἵδρυμα τῶν Μακεδόνων Δ. Κασ. κάτ. Ζηνοδότιος καὶ Ζηνοδοτιεύς· ἐπίθ. Ζηνοδοτηνὸς Στ. Βυζ.

Ζηνόδοτος, ὁ· γραμματικός· α) Ἐφέσιος ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐκδότης τοῦ Ὁμήρου· ὅθ. αἱ Ζηνοδότου Σχολ. Ἰλ. τοῦ Πινδάρου καὶ ἄλλων Σουΐδ. 6) ἐξ Ἀλεξανδρείας μὲ τὸ ἐπών. ὁ ἐν ἄστει Ἀθήν. γ) Ἐκ Μαλλῶν, ὅθ. ἐπών. ὁ Μαλλώτης Σχολ. Ἰλ. 2) Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ. 3) Τροιζήνιος, ἱστορικὸς Δ. Ἀλ. 4) Στωϊκός, μαθητὴς Διογένους· 5) Αἰτωλός τις Σχολ. Ἀρατ. 6) Ἐφέσιος Μιον. 7) Νεοπλατωνικός, μαθητὴς τοῦ Πρόκλου Δαμασκ.

Ζηνοθώρα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζηνόδωρος· 1) περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἀνδριάντα κολοσσιαῖον, θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν Πλιν. 2) ἀγαλματοποιὸς καὶ τορευτὴς ἐπὶ Νέρωνος Πλίν. 3) ἐσφ. γρ. ἀντὶ Ζηνόδοτος ὁ γραμματικὸς ὁ Μαλλώτης Σχολ. Ἰλ. 4) Ἀθηναῖος Ῥόσσ. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ζηνόθεμις, ιδος, ὁ· 1) πλοίαρχός τις Μασσαλιώτης, καθ' οὗ σώζεται ὁ 32ος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων· 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος Λουκ. 3) κάτοικός τις τῆς πόλεως Μασσαλίας, υἱὸς Χαρμολέου, φίλος τοῦ Μενεκράτους, φημιζόμενος διὰ τὴν καθαρὰν αὐτοῦ φιλίαν Λουκ. 4) ποιητὴς τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς Λίλ 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ζηνόθεος· ἀνδρ. ὄν. Εὐστ.

Ζηνοκράτης· 1) ἐπικούρειός τις Ἀλκίφρ. ἐπίθ. Ζηνοκρατήτειος Σχολ Ἰλ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ζηνοποσειδῶν, ὁ· Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν εἷς ἕνα ναὸν τιμώμενος Ἀθήν.

Ζηνοτρεφίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζηνούπολις, ἡ· πόλ. Λυκίας, ἡ καὶ Ζήνωνος πόλις μτγν.

Ζηνοφάνης· 1) τύραννος Κιλικίας Στραβ. 2) Θουριεὺς Χαριτ. 3) Κολοφώνιος Ἀριστοτ. 4) συγγραφεύς τις Ἀθήν. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ζηνοφάντης· παράσιτος τις Λουκ.

Ζηνόφαντος· παράσιτου ὄν. Λουκ.

Ζηνοφίλα, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Ζηνόφιλος· 1) Ξενόφιλος Στ. Βυζ. 2) ἀνήρ τις ἐπὶ Λυδικοῦ νομισμ. Μιον. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ζηνόφρων, ὁ· ὁ γινώσκων τὰς βουλὰς καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διός· ὅθ. ἐπων. Ἀπόλλωνος, ὅστις διὰ τῶν χρησμῶν του ἐφανέρωνεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς βουλὰς καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διός Β. Ἀν. 2, 518, ὅπου καὶ ζηνοδοτὴρ εὑρίσκεται ἐπί τινος ἀμφιβόλου σημασίας, μολονότι αὗτως ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι τινὲς σύνθετοι λέξεις, ὡς ζηνόδοτος, ζηνόθεμις, ζηνόβιος, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθησαν ὡς κύρ. ὀνόματα· ἴδε ζηνοδοτὴρ.

Ζήνων, ὁ· 1) ἐξ Ἐλέας τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ Μελίσσου καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79ην Ὀλυμπιάδα, καὶ ζήσας πολὺν χρόνον ἐν Ἀθήναις. Ἐλογίζετο δὲ πρῶτος τῶν φιλοσόφων, ὅστις ἐπενόησε τὴν διαλεκτικὴν τέχνην καὶ διαὐτῆς ὁ πρῶτος καθώρυτης τῆς σκεπτικῆς φιλοσοφίας. Κατὰ Σουΐδ ἦν εἷς ἐξ ἐκείνων, ὅσοι συνώμοσαν κατὰ τοῦ τυράννου τῆς πόλεως Ἀκράγαντος, καὶ ἀνακαλοφθεὶς ἐβασανίσθη ἀπανθρώπως, ὑποστὰς μεγίστας βασάνους Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) Ζήνων ὁ Κιτιεύς, φιλόσοφος καὶ ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως «ὁ τῆς Στοᾶς κτίστωρ ἢ κτίσης ἢ ἀρχηγέτης ἢ αἱρεσιάρχης, ἢ καὶ ἁπλῶς ὁ σοφὸς ὀνομασθείς Ἀθήν. γεννηθεὶς ἐν Κιτίῳ τῆς Κύπρου, καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 ἔτος π. Χ. Μεταβὰς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας δι' ἐμπορικὸν σπουδὴν καὶ ἀγαπήσας τὴν φιλοσοφίαν, ἔμεινεν αὐτόθι μαθητεύων παρὰ τῷ Ξενοκράτει, Στίλπωνι καὶ Κράτητι, τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ ἀρετὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ ταῦτα ἐδίδαξεν ἐν Ἀθήναις τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φιλοσοφίαν, ἥτις ἐπωνομάσθη Στωϊκὴ ἀπὸ μιᾶς αὐτόθι στοᾶς, ἐν ᾗ συνήθως ἐδίδασκε. Μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἀρίστων, Ἀθηνόδωρος, Περσαῖος, Ἥριλλος καὶ ἄλλοι. Φθάσας εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων ἀπέθανεν ἐκουσίως ἀποκαρτερήσας. Μετὰ δὲ τὸν θανατόν του ἀνήγειραν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἀνδριάντας ἐν Ἀθήναις. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου τίποτε δὲν διεσώθη· τὸ δὲ πρῶτον καὶ κύριον τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ἀντικείμενον ἦν ἡ ἀρετή, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς μόνην ἐντέλειαν πασῶν τῶν γνώσεων καὶ πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, διὸ καὶ ἡ φιλοσοφία του διῃρεῖτο εἰς τρία κύρια μέρη, λογικήν, φυσικὴν καὶ ἠθικήν Δ. Λαερ. 6) Ἀρεοπαγίτης τις ἐν Ἀθήναις, Φλυεὺς τὸν δῆμον 4) ῥήτωρ τις ἐπὶ Ἰουλιανοῦ Σουΐδ 5) ἐκ Σιδῶνος α) υἱὸς Μνασέου, Στωικὸς καὶ ὁ νεώτερος, Ζήνων ἐπικληθεὶς Δ. Λαερ. 6) ἐπικούρειος Δ. Λαερ 6) Ταρσεύς, υἱὸς Διοσκορίδου, μαθητὴς Χρυσίππου Δ. Λαερ. 7) Περγαμηνός, φίλος Πρόκλου Σουΐδ. 8) Ἰουδαῖός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας Σουΐδ. 8) Ῥόδιος ἱστοριογράφος Πολυδ. 9) ἰατρός τις Γαλην. 10) γραμματικὸς Μύνδιος Λουκ. 11) Ἀθηναῖος α) ἀρχῶν ἐπών ἐπὶ Ῥωμαϊκῶν χρόνων Ἐπιγρ. β) ῥήτωρ Φιλοστρ. γ) Φλυεὺς Ἀρεοπαγίτης Δημ. δ) Κηφισιεὺς Σχολ. 12) Θηβαῖος Ἐπιγρ. 13) Λαοδικεύς· α) ῥήτωρ Στράβ. β) ἔγγονος τοῦ προηγ. υἱὸς Πολέμωνος Λ. βασιλέως τοῦ Βοσπόρου Τάκιτ. 14) Κρὴς, ὀρχήστης, φύγχρονος Κτησίου Πλουτ. 15) Ἀλαλμάτοπολις ἐξ Ἀφροδισιάδος ἐπὶ Τραϊανοῦ Ἐπιγρ. 16) υἱὸς Ἀριστανίνετου Λουκ. 17) φίλος τοῦ ῥήτορος Ἀριστείδου Λουκ. 18) φίλος Πομπηΐου καὶ Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασέως Δ. Ἁλ. 19) βουλὸς τις Ἀχιλ. Τατ. 20) τύραννος τῆς πολ. Φιλαδέλφειας μὲ τὸ ἐπών Κοτυλᾶς Ἰώσ. 21) = Ζηνόβιος τετράρχης Ἰωσ. 22) Ἴσαυρος α) ὕπατος ἐν Κωνσταντινουπόλει 448 μ. Χ. Εὐαγρ. β) υἱὸς Ῥουσυμβλαδειώτου, ὁ πρότερον Ἀριαμήριος ἢ Ταρασικοδίσσας ὀνομαζόμ. Καίσαρ τοῦ ἀνταλικαῦ Ῥωμ κράτους ἀπὸ τοῦ 474 μ. Χ. Φωτ. γ) υἱὸς τοῦ προηγ Σουΐδ. 23) Κῷος Μιαν. 24) υἱὸς Δάμωνος Ἱππόκρ.

Ζηνωβία, ἡ γυνὴ Βασιλίσκου Θεοφαν. ὅτε Ζήνωνις.

Ζηνωνιακὸς, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ζήνωνα ὡς ὑφήγησις, φαὶ ἡ Ἀθήν. 4, 158, zenoneus.

Ζηνωνίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζηνωνικὸς, 3· τῷ προηγ. Ἀθήν. 4, 180, zenonicus.

Ζηνωνίς, ἡ· γυνὴ Καίσαρος Βασιλίσκου Σουΐδ. ὅτε Ζηνωβία.

Ζήνωνος χερρόνησος, ἡ· ἄκρα ἐπὶ τῶν ὅρ. παραλ. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐν τῇ Εὐρωπ. Σαρματίᾳ Πτολ.

Ζηνωνό(υ)πολις, ἡ πόλ. Αἰγύπτου μτγν.

Ζηρᾶνιοι, οἱ· ἔθνος Θράκης, ἡ χώρα Ζηρανία Στ. Βυζ. ὅτε Ζηρεινία.

Ζηρεία, ἡ· ὄν. τοῦ ὄρους Στυμφάλου Σχολ. εἰς Πτολ.

Ζηρυγερεῖ· κώμη τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ.

Ζηρούανος, ὁ· ἡγεμὼν Ἀρμενίας Ἱστ. Ἀρμ.

Ζήρυνθος, ὁ· παραλ. πόλ. Θράκης παρὰ τὴν Αἶνον, ἐν ᾗ τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης, Ζηρυνθον, τό, ἢ Ζηρύνθιον λεγόμενον Στ. Βυζ. κάτ. Ζηρύνθιος· Ζηρυνθία, ἐπών. Ἀφροδίτης, εἰς ἣν παρὰ τὸ ἄντρον προσέφεραν θυσίας σκύλων Λυκοφρ.

Ζῆς, ὁ· Ζεὺς Ἡρωδ.

Ζησις, εως, ἡ βίος, ζωὴ Στοβ. ἐκλ. φυσ. 202, vita.

Ζήτ, ὁ· Καίσαρ τῶν Ταυιτῶν Συγγελ.

Ζήτα· 1) ὀνομασία τοῦ ἕκτου βιβλίου τῆς Ἰλιάδος Ἀνθ. 2) ἐπών. τοῦ γραμματικοῦ Σατύρου «Σάτυρος ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος Ζήτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ» Πτολ. πρόλ. ζητητικοί.

Ζητ-αρετηταιάδης, ὁ (ζητέω, ἀρετή)· ἀρετοδιώκτης, ὁ ζητῶν τὴν ἀρετὴν Ἀθήν. 4, 162, virtutiaucupida.

Ζητεύω· τῷ ἐπομ. Πα. Ἐρ. 402, ὥρ. ζατεύω Ἀλκμ. ἐν Ἀθήν. 10, 416, conquiro.

Ζητέω· γυρεύω νὰ εὕρω τι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω Ἰλ. ξ, 258 «ζητῶν εὑρήσεις» Ἀριστ. πλ. 104· «ἄθλων ἅλυσιν ζητεῖ» Αἰσχ. Πρ 262· ἔτι = ποθῶ, ἐπιζητῶ τι Ἡρ. 94. Συνηθέστ. ἐν ἀττ. πεζ. καὶ ἐπὶ πνευματ. μτφ. «καὶ ἐρευνῶ» Πλατ. ἀπολ 23· τὰ θεῖα Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 15· «σωτηρίαν» Ἰσοκ. 5, 93 ἐπομ. τοῦ τίς Πλατ. Πρωτ. 327· ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. Χαρμ. 172· μετ' ἀπλοῦ ἀπαρ Κέρκ 306· «ζητεῖν ἀναπείσειν» Ἀριστ. πλ. 573. Ὡσ. παθ. «τὸ ζητούμενον» = τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐριδνης Πλατ. Σοφ. 223· «ζητουμένης ἀρετῆς ὅλης, ὅ, τι ἐστιν», Μιν 79· περὶ δικαστικῶν ἐξετάσεων, «ζήτειν περὶ ἀδικημάτων» ῥητ. ἐπιθυμεῖν τι, «τίτλα Ἡρ 1, 91· μεταλαβεῖν Ἀριστ. πλ. 370· ζητήσεται» ζητηθήσεται. Πλουτ. ἐπιθ. ῥημ. ζητητέος Ἀριστ Θεσμ 604, ἁμάρτ. ῥοπὸ.

Ζήτημα, τό· ἔρευνα, ἐρώτημα ἐξέτασις, ὅπερ ζητεῖται, «μητρὸς Εὐρ Ἰων 1, 362· «περὶ νόμων, περὶ φύσεως» Πλατ. νόμ. 1, 630 ἀντικείμενον ἐριδνης Σοφ. Οἰ, τ. 278, quaestio.

Ζητημάτιον, τό· μικρὸν ζήτημα Λιβαν. 4, 639, 5, quaestiuncula.

Ζήτημι· ζητέω.

Ζητήρ, ὁ· ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ Ἡσύχ.

Ζήτης, ὁ, ὥρ. Ζήτας· υἱὸς Βορέου καὶ Ὠρειθυίας, ἀδελφὸς Καλαΐδου, μεθ' οὗ συνέπλευσαν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐσώσαν τὸν Ἄρπυιας ὅτε αὗται ἐρήμωνε καὶ ἐμόλυνε τὴν Φινέα. Ἐν

λέγοντο δὲ ὅτι ἦσαν πτερωτοὶ καὶ ἐφέροντο πολὺ ταχέως διὰ τοῦ ἀέρος· τέλος δ' ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῆς Τήνου Ἀπολλ.

Ζητήσιμα, τά· ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νὰ ζητῇ τις τὰ θηρία Ξεν. κυν. 6, 6, quaerenda.

Ζητήσιμος, 2 ὃν πρέπει ἢ εἶνε εὔκολον νὰ ζητῇ, ἐπὶ θηρίων Ξεν. κυν. 6,6, quaerendus.

Ζήτησις, ἡ· τὸ ζητεῖν, κυρ -ἀνδρὸς Σοφ. Οἰ. τ. 55 -τροφῆς Θουκ. 8, 57· ὁμ. καὶ ἐπὶ πνευματ. πραγμάτων, ἔρευνα, «ἐπιστήμης, ἡδονῆς» Πλάτ. Θεαίτ. 196 «ζήτησιν ποιεῖσθαι» =ζητεῖν, Χαρμιδ. 165· ἔτι =κατ' οἶκον ἔρευναν Λυσ. 12, 30· καὶ ἐπὶ δικαστικῶν ἐρευνῶν Αἰσχίν. 1, 53, quaestio.

Ζητητέος, 3· ὃν τινα πρέπει νὰ ζητῇ τις Ἀριστ. Θεσμ. 604, quaereudus.

Ζητητήρια, τά· βασανιστήρια Σουΐδ. tormenta.

Ζητητής, ὁ· ἀνιχνευτής· -θηρίων Πολυδ 5, 9· ἐπὶ πνευματ. πραγμάτων - μαθήματος Πλατ. Χαρμιδ. 175 «-καὶ μαθητής» πολ 10, 618· «ζητηταὶ δ' ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις ἀρχή τις ἔργον ἔχουσα τὸ ἐρευνᾶν καὶ ἀνευρίσκειν τοὺς χρεωστοῦντας εἰς τὸ κοινόν, καὶ μάλιστα τοὺς νοσφιζομένους καὶ τρώγοντας τὰ δημόσια χρήματα· οὕτως ὠνομάζοντο καὶ οἱ πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἀνάκρισιν ὁποιουδήποτε ἐγκλήματος ἰδιαιτέρως διοριζόμενοι ἄρχοντες Ἀνδοκ. 1, 14· «ζητητὰς ἑλέσθαι» Δημ. 21, 11, indagator.

Ζητητικός, 3· ὁ πρὸς ζήτησιν ἐπιτήδειος, «-περί τι» Πλατ. πολ. 7,528· πραγμάτων, Ἀξίοχ. 366· οἱ ζητητικοὶ = οἱ φιλόσοφοι, ἰδ. οἱ σκεπτικοί, καὶ ἡ ζητητικὴ = ἡ φιλοσοφία τῶν Δ. Λαερ. 9, 8.

Ζητητός, 3· ὁ ζητούμενος, ἄξιος ζητήσεως τινι Σοφ. Οἰ. Κ. 389, quaesitus, expetitus.

Ζητήτωρ, ὁ· ζητητής· ἴδε ζήτωρ.

Ζητόνιον, ου, τό· πόλ. Θεσσαλίας μτγν.

Ζητουμένως, ἐπίρ. κατὰ ζήτησιν, ἀντίθ τῷ ὁμολογουμένως Χρυσ. 2, 290, 38, quaesitu.

Ζητρεῖον, ἢ ζήτρειον, τό· ἐργαστήριον τῶν δούλων, τόπος, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἐργάζωνται οἱ δεδεμένοι δοῦλοι πρὸς τιμωρίαν των Εὔπολ π. Ἐτ. Μ.

Ζητρεύω· τιμωρῶ δοῦλόν τινα, καταδικάζω αὐτὸν νὰ γυρίζῃ τὸν χειρόμυλον· ἴδε προηγ.

Ζητρός, ὁ· δήμιος, δημόκοινος Ἡσύχ carnifex.

Ζήτωρ, ὁ· ζητήτωρ, ζητητής.

Ζῆχαι, οἱ· λαὸς ἐν Κολχίδι Προκ.

Ζία· ζέα.

Ζίαιλας, Ἴσ. = Ζηίλας Ἐπιγρ.

Ζίβαλα· νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ Πτολ.

Ζιβέλμιος, ὁ· ἡγεμὼν τῆς Θράκης, υἱὸς Διεγύλιδος Δ. Σικ.

Ζίβη, ἡ· νῆσος Καραμανίας Πτολ ἴδε Λίβα.

Ζιβοίτης, ὁ· βασ. Βιθυνίας Δ. Σικ. ἴδε Ζειποίτης.

Ζιβυθίδες· αἱ Θρᾷσσαι ἢ Θρᾴκες γοήτειαι Ἡσύχ.

Ζιβύνη, ἡ· σιβύνη, ὀλοσίδηρον ἀκόντιον ἢ λόγχη Σουΐδ. jaculum.

Ζιβύνιον, τό· σιβύνιον λογχίδιον μικρὸν Ἡσύχ. hastula.

Ζιβοίτης, ὁ· Σιβύτης, βασ Βιθυνίας Διοδ.

Ζιγάνεω, τῆς· ὄν. ἐπαρχίας Ἐπισκοπ. 307.

Ζιγγίβερις, εως, ἡ· φυτόν τι τῆς Ἀραβίας, τοῦ ὁποίου τὴν ῥίζαν μετεχειρίζοντο ἐν τῇ ἰατρικῇ Διοσκ. 2, 190, νομίζουσιν ὅτι εἶνε τὸ π. νεωτέροις amomum Zingiber.

Ζίγγις, ἄκρα, ἡ· ἀκρωτ. Αἰθιοπίας Πτολ.

Ζίγγος, ὁ· ὁ τῶν μελισσῶν ἢ τῶν ὁμοίων ἐντόμων ἦχος Ἡσύχ. bombus.

Ζιγγόω· ὑποπίνω π. Κύλιξι Φωτ.

Ζίγιρα· 1) κώμη Ἀσσυρίας· 2) κώμη τῆς ἰδίως Ἀφρικῆς Πτολ.

Ζίγλα, ἡ· κῶλον Ἡσύχ.

Ζιγνίς, ἡ· ἡ καλουμένη Χαλκίς, ἔστι δ' ὅμοιον ταῖς μικραῖς σαύραις Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 24.

Ζιγνόω· σκυθρωπάζω Ἐτ. Μ.

Ζιγόω· ζιγγόω.

Ζίγχα· πόλ. Νουμιδίας.

Ζιγχοί, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας Πτολ. ἴδε Ζιλχοί, Ζῆκχοι, Ζυγοί.

Ζίζα· πόλ. Πετραίας Ἀραβίας Πτολ.

Ζιζάνιον, τό· χόρτον ἄχρειον· «τὸ ἄνευ σπορᾶς συμπαραφυόμενον τῷ σίτῳ (παρὰ τὸ τῷ σίτῳ παρεδρεύειν καὶ συναυξάνεσθαι, οἱονεὶ σιτοϊάνιον»· Ἐτ. Μ. «τὸ ζιζάνιον τὸ λεγόμενον ἄρα, φθείρει τὸν σῖτον, ἄρτοις δὲ μιγνυμένη, σκοτεῖ τοὺς ἐσθίοντας» Γεωπ. 2, 43, ἐνδὲ τῇ συνηθ. ἐν χρήσει καὶ μτφ. ὡς καὶ Ἰω. Χρυσ. 12, 420, zizanium, lolium.

Ζιζανιο-σπόρος, 2· ὁ σπείρων ζιζάνια μτφ. μτγν.

Ζιζανιώδης, 2· πλήρης ζιζανίων μτγν.

Ζιζάτρα· πόλ. Καταονίας Πτολ.

Ζιζούλᾶν, τό· τῷ ἑπομ.

Ζίζυφον, τό· εἶδος δένδρου ὃ καὶ ἡ συνήθεια καλεῖ οὕτω τσιτζυφιὰ τὸ δένδρον καὶ τσίτζυφα ὁ καρπός της Γεωπ. 10, 3, 641, zizyphum, ramus jujula.

Ζιήλας, ὁ· υἱὸς Νικομήδους Β' βασ. τῆς Βιθυνίας Ἀρρ. ἴδε Ζηίλας.

Ζικνόω ζιγνόω.

Ζικχία, ἡ· ἐπαρχία τις ἢ καὶ Ζηχία καλουμένη μτγν.

Ζικχοί, οἱ· Ζιλχοὶ Εὐστ. εἰς Δ. Περ

Ζίλαι· Ζελᾶς.

Ζιλεῖται ἡ ζιλία, ἡ· Ζῆλις, πολ. Μαυριτ. Τιγγιτ. Πτολ.

Ζιλείας, ὁ· ποτ. Μαυριτ. Τιγγιτ. Πτολ = Λιξείας.

Ζίλμισος, ὁ· λόφος ἐν Θρᾴκῃ μετὰ ναοῦ τοῦ Σαβαζίου Μακρ. Σατ.

Ζιλχοί, οἱ· ἔθνος ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ εἰς τὰ παράλια τοῦ Πόντου Ἀρρ.

Ζιμάρα· πόλ. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας βορειοανατ. τῆς Ἐρζερούμ. Πτολ.

Ζίμαρχος, ὁ Ζήμαρχος, Ἰλλυριός τις Ἐπιγρ.

Ζιμοσκία, ἡ· γεν. ὀν. Ἐπιγρ.

Ζιμύρα, ἡ· πολ. Ἀρίας Πτολ.

Ζίνζηρος, ὁ· χαλδαῖος ἡγεμὼν Συγγ.

Ζίνθα, τά· φρούριον ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἀρμενίας καὶ Μηδίας Πετρ. Πατρ.

Ζινίγιον· τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος Φωτ.

Ζιποίτης, ὁ· Ζειποίτης καὶ Ζιβοίτης Στ. Βυζ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

Ζιποίτιον, τό· πόλ. Βιθυνιάς, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ζ ποίτου Στ. Βιζ. κάτ. Ζιποίτιος.
Ζιρά· ζειρά.
Ζίρης, ὁ, Σκυθικὴ λέξ. Λουκ. Τοξ. 40.
Ζίριν, τό· Ζίρης, περὶ οὗ ὁ Λουκ. «οὐκέτι φωνεύεται ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ δέχονται αὐτὸν ὡς ἐπὶ λύτρους ἔχοντα», Τοξ. 40.
Ζιφά· πολ. Παλαιστίνης Ἰώσ. κάτ. Ζιφηνοί.
Ζίφαρ Ζυφᾶ.
Ζίχ· 1) τὸ Ζ. τὸ μέγιστον ἄξίωμα ἐν Πέρσαις Μενανδ. 2) ὁ Ζίχ = ὁ κάτοχος τοῦ ἀξιώματος, ὅστις Ἰασδιγουνάρ ἐκαλεῖτο, πρεσβευτὴς τοῦ Χοσρόου πρὸς τὸν Ἰουστῖνον Μενανδ. Προτ.
Ζιχία, ἡ· χώρα τῶν Ζιχῶν Κωνστ. Πορφ.
Ζίτανα, ἐσφ. ἀντὶ Τιτᾶνα Ἡσύχ.
Ζίω· ζητῶ Ἡσύχ. quaero.
Ζίχναί, αἱ· κώμη τις Ἐπισκοπ. μτγν.
Ζμάραγδος, ὁ· Ἀθηναῖός τις Ῥωσσ. Ἐπιγρ. Σμάραγδος.
Ζμένθτωτος· ἐλεφαντίνη Ἐπιγρ. μτγν.
Ζμερδαλεύς· σμικρός.
Ζμέρδειν· μέρδειν, ὁρᾶν π. Ἀχαιοῖς Εὐστ.
Ζμερδνός· σμερδνός.
Ζμέρδω· μέρδω, «ὅ ἐστι βλέπειν· οὐ ἐναντίον ζμέρδειν διὰ τοῦ ζ, παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὃ ἐστιν ἄγαν βλέπειν ἐν τῷ μερίζειν τὰς ὀπτικὰς ἀκτῖνας Εὐστ. 936, intueor.
Ζμῆγμα· ὕδε σμικρός.
Ζμίζ· ὄνομα ἢ μέρος ὀνόματος σατύρου ἐν ἀγγείῳ πηλίνῳ Δουράνδ.
Ζμικρός· σμικρός, τὸ μικρὸν προϋποκεῖσθαι τοῦ σμικρός, ὅπερ ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ζμικρὸς ἦγουν ζαμικρός, ἐξ οὗ διὰ τὸ εὐσύνταχτον τῶν στοιχείων γίνεται σμικρὸς Εὐστ. 217, perpusillus.
Ζμίλη, ἡ· σμίλη.
Ζμιλίον, τό· σμιλίον.
Ζμινύη· ὕδε σμικρός.
Ζμύρνα· Σμύρνα.
Ζμυρναία· τῷ προηγ.
Ζμυρναῖος· Σμυρναῖος Ἐπιγρ.
Ζμῶδις, ζμῶσαι· ὕδε σμικρός.
Ζόαρα, τά· 1) πόλ. τῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου Παλαιστίνης εἰς τὴν νοτιανατ. ἄκραν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης Ἰώσ. κάτ. Ζωαρηνοί Στ. Βιζ. 2) πόλ. Περσίας, κάτ. Ζόαροι καὶ Ζοαρᾶται Στ. Βυζ.
Ζοάσεις, ζόασον, ζοάσω· ὕδε σβέννυμι.
Ζοβαΐδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζοβάρας· ἀνδρ. ὄν. Ἰάμβλ.
Ζόβηρ, ὁ· βασ. τῶν Ἀλβανῶν Δ. Κάσ.
Ζογοκάρα· πόλ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Πτολ.
Ζογράκα· τῷ προηγ.
Ζογγύλος· γαγγύλος, ὡς Ζάγκλος ἀντὶ ἀγκύλος· ὕδε κογγύλη.
Ζόη, ἡ· 1) ζωὴ Ἥρ. 1, 85· π. τραγ. πολλαχοῦ Ἰδ. π. Εὐρ. 2) (ἐκ τοῦ ζέω) ἡ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐφισταμένη ἐπιδερμὶς = γραῦς Εὐστ. Ἰλ. μ. σ. 906.
Ζόη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζόης, ὁ· ἰσχυρῶς ἢ σφοδρῶς πνέων Ἡσύχ.
Ζοΐα, αἰολ. ἡ· ζωὴ Θεοκρ. 29, 5, ὡς κακοζοΐα καὶ κακοζοΐα.
Ζόϊλος, ὁ· Ζωΐλος Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Ζοΐτεια, ἡ· τῷ ἑπομ.
Ζοΐτιον, τό· πόλ. Ἀρκαδίας Παυσ. κάτ. Ζοιτιεὺς καὶ Ζοιτιεὺς Στ. Βυζ.
Ζοιτεύς, ὁ· υἱὸς Τρικολώνου, ἔγγονος Λυκάονος, Ἀρκὰς καὶ ἱδρυτὴς τῆς πόλ. Ζοιτείου Παυσ.
Ζόκομος, ὁ· φύλαρχος τῶν Σαρακηνῶν Σωζομ. = Ζάκομος.
Ζολιμηλος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Ζόλκα· Ζόανα· πόλ. ἐν Γαλατίᾳ Πτολ.
Ζομβίς, ἡ· πόλ. Μηδείας Στ. Βυζ.
Ζόμβρος, ὁ· τραγέλαφος, ἴσ. βοῦς γλωσ.
Ζομίθερος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζομίηλος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Ζομουχάνα· Ζαμουχάνα, πόλ. Ἀρίας Πτολ.
Ζόννυξος· Διόνυσος Ἐπιγρ.
Ζοός, ὄωρ ἀντὶ ζωὸς Θεόκρ. 2, 5.
Ζοπαδασπίδες· ὕδε ζοφοδορκίας.
Ζόρ· ἀπὸ Ἐπιγρ.
Ζόρκων· ὕδε δέρκω.
Ζοραμβός, ὁ, ποταμός· ποτ. Γεδρωσίας.
Ζορασυηνοί, οἱ· ἔθνος τι Ἐπιγρ.
Ζόρζιλα πόλ. Πισιδίας Ἱεροκλ. ἴσ. = Δόρηζλα.
Ζορκάς, ἡ· δορκάς Ἥρ. 4, 192.
Ζόρξ, ζορκός, ἡ· τῷ προηγ.
Ζοροβάβηλος, ὁ· ἀρχηγὸς τῶν ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπιστρεψάντων Ἰουδαίων = Ζοροβάβελ Ἰώσ.
Ζοροπασσός· πόλ. μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ.
Ζορσίνης, ὁ· βασ. τῶν Σειράκων Ἐπιγρ.
Ζόσιμος, ὁ· Ζώσιμος ἐπὶ νομίσμ. Μιον.
Ζουγάνα· Δουγάνα.
Ζούγαρ· πόλ. τῆς ἰδίως Ἀφρικῆς Πτολ.
Ζούϊον ἢ ζοῦον· θηρίον, ἢ ἱρυσίπελας Ἡσύχ.
Ζουϊωνερ· ζυγόνερ.
Ζουμοι, οἱ· ἔθνος Γερμανικὸν Στράβ.
Ζούριαχοι, οἱ· ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας Πλιν.
Ζουρζούρ)α ἡ Ζουργούα· πόλ. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.
Ζούρμεντον, τό· πόλ. Βυζακίου ἐν τῇ ἰδ. Ἀφρικῇ Πτολ.
Ζουρόβαρα· πόλ. Δακίας Πτολ.
Ζοῦσαι· ὄραγμαὶ Ἡσύχ. λέξ. Χαλδαϊκὴ καὶ Συριακή
Ζουσίδαυα· πόλ Δακίας Πτολ.
Ζούφωνες, οἱ· Νουμιδικὸν ἔθνος π. τῇ Καρχηδόνι Δ. Σικ.
Ζουχάββαρι, ἡ Βουχάμβαροι ἡ Ζουγάββαρι ἡ Χουζάββαρι· 1) ἡ κώμη Μαυρ. Καισαρ. Πτολ. 2) τὸ Ζουχάββαρι ἢ Χουζάββαρρι· ὄρος τῆς Συρτικῆς Πτολ.
Ζοῦχις, ἡ· λίμνη καὶ πόλ. ἐν Λιβύῃ, οὐ πόρρω τῆς μικρᾶς Σύρτεως Στραβ. κάτ. Ζουχίτης Στ. Βυζ.
Ζόφεος, 3· τῷ ἑπομ. Νικ. ἀλ. 501· ζόφευον, μέλαν, σκοτεινὸν Ἡσύχ.
Ζοφερός, 3· μέλας, σκοτεινός· - χάος Ἡσ. θε 814 - ἀήρ, ἀντίθ. τῇ αἰθρίᾳ Λουκ Νιγρ. 4 - σάρκες Νικ. Θηρ. 461· - ἱδρὼς Ἀγάθων 23 (5, 297), caliginosus.
Ζοφερότης, ἡ· σκοτεινότης μτγν. caligo.
Ζοφη· φαρία, παντική, ἡ· ἡ ὁμίχλη τοῦ πόντου Γρ. Ναζ. Ἐπιστ. 7.
Ζόφιος, 3· ζοφερός· - Ἐριννύες Ἐρυκ. 11, (7, 377).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζοφοδερπίας, ὁ ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος Σουΐδ.
Ζοφο-δορπίδας, ὁ οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἀλκαῖος τὸν Πιττακόν, ὡς δειπνοῦντα εἰς σκοτεινὸν ἢ κεκρυμμένον τόπον Δ. Λαέρ. 1, 81, ὃ π. Σουΐδ. σκοτοδείπνους ἐλέγετο, ἐξηγουμένου ὑπὸ Θεογν. λαθροφάγους Cr. Ἀν 20.
Ζοφο-είδελος, 2· τῷ ἑπομ. Νικ. Θηρ. 658.
Ζοφο-ειδής, 2· σκοτεινὸς φαινόμενος, σκοτεινὴν θεωρίαν ἔχων Ἱπποκρ. 505, 40, tenebrosus.
Ζοφόεις, 2· τῷ πραγ. σκορπίος Νικ. Θηρ. 775.
Ζοφο-μηνία, ἡ· σελήνης σκότος, ἔκλειψις ἀρ. λεξ. πρβλ. σκοτομηνία.
Ζοφό-πνοια, ἡ· ἄνεμος πνέων ἐκ δυσμῶν Σχολ. Ἰλ. φ, 334.
Ζόφος, ὁ (πρβλ. νέφος, ὄνὑφος, κνέφας)· σκότος, ὁμίχλη, σκότος τῆς νυκτὸς Ἡσ. ἀσπ. 227· «χειμέριος μηνῶν ζ» Πινδ. Ι. 3, 36· - τοῦ Ἅδου Ὀδ. υ, 356· τὸ βασίλειον τῶν σκιῶν· «-ηερόεις» Ἰλ. ο, 191· ἀθ. «νοὺς ἔσπετ' ζόφον», ἐννοεῖν δὲ αὐτοῦ τὸν θάνατον Κ. Σμ. 3, 250, Συνηθέστ. τὸ σκοτεινὸν καὶ ἐσκιασμένον μέρος τῆς γῆς «πρὸς ζόφον», ἀντίθ. τῷ «πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε» Ἰλ. μ, 240, τῷ Ἠοῖ, ἀθ. = δύσις Ὀδ. κ, 190 καὶ μετρ. «ζ. ψυχῆς» Πλουτ. π. ἀκ. 18, tenebrae.
Ζοφο-φόρος, 2· τὸ σκότος ἀποδιώκοντα μτγν.
Ζοφόω· σκοτεινὸν ποιῶ, ἰδ. παθ· «γήρᾳ καὶ θὼν ζοφωμένος» Φιλ. 16 (6, 92)· τὴν ὄψιν Λουκ. Φιλοπ. 4· μτρ. «τὸν νοῦν ἐζοφώθης» Ἀθήν. 741, 45, obtenebro.
Ζοφ-ώδης, 2· ζοφερός, σκοτεινὸς Ἡρωδ. 1, 8, 12· - νέκυς Κριναγ. 36 (7, 380).
Ζόφωμα, τό· σκότισμα μτγν.
Ζόφωσις, ἡ· σκότισις, τὸ ποιεῖν τι σκοτεινὸν μτγν. obtenebratio.
Ζόω, ἰων. καὶ π = ζάω Ἡρ. 7, 46, vivo.
Ζυβοίτης, ὁ· υἱὸς Ζιποίτου, ἀδελφὸς Νικομήδους Α'! Λιθ. Ἴδε Ζιποίτης.
Ζυγάδην· ζευγαρωτά, συνεζευγμένως ἀρ. λεξ. jugatim
Ζυγάδιον, τό· εἶδος ὑποδημάτων Σουΐδ
Ζύγαννα, ἡ· εἶδος ἰχθύος Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 2, 16, zygaena.
Ζάγαινα, ἡ· νῆσος ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ Πτολ κάτ. Ζυγαινίτης, ἐπίθ. Ζυγαινιτικὸς Στ. Βυζ.
Ζυγατος, 3· ζύγιος Χρυσ.
Ζυγάκτης, ὁ· μικρὸς ποτ. τῆς Μακεδονίας παρὰ τοὺς Φιλίππους Ἀππ.
Ζυγανός, 3· ζυγιανός.
Ζαγαντὶς· πόλ. Λιβύης, κάτ. Ζόγαντες Στ. Βυζ.
Ζυγαρχία· τὰ δύο ἅρματα Λίλ.
Ζυγάς, ἡ· τὸ ζεῦγος μτγν. par.
Ζυγάστριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἑπομ. κιβώτιον Πολυδ 10, 138.
Ζύγαστρον, τό· κιβωτίς, κυρ. ἡ ξυλίνη σορός· παρὰ Δελφοῖς δὲ ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον Φωτ. 54, 12, κοτλόν Σουΐδ. Γρ. 689, ἀγκὰ
Ζύγαστρος, ὁ τῷ προηγ Σοφ. Γρ. 692
Ζυγαστροφέω ζυγαστροφῶ Ἀπολλων. π. Ἀντων. 383.
Ζυγάτιον, τό· ἐπικόμισις γλωσ. λέξ. ὑποπτ.
Ζύγαυς, π. ἀόρ. 6'. μετχ. τοῦ ζεύγνυμι.
Ζυγεῖς, οἱ· ἔθνος τῆς Μαρμαρικῆς Πτολ.
Ζυγέν, τό, μετχ. π. ἀορ. 6' τοῦ ζεύγνυμι
Ζύγενα· ζύγαινα
Ζυγέω· εἶμαι ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ· ζευγαρωτὰ προχωρῶ, ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἵστανται κατὰ μῆκος εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν πλησίον ἀλλήλων Πολύβ. 3, 113, 8, ὡς καὶ τὸ στιχέω, ὅτε ἵστανται ὁ εἷς ὄπισθεν τοῦ ἄλλου κατὰ βάθος εἰς τὴν αὐτὴν σειράν.
Ζυγή, ἡ· τὸ ζεῦγος μτγν. par.
Ζυγηδὸν ζευγαρωτά, συνδεδεμένως, συνεζευγμένως Ἡλιοδ. 10, 17, jugatim.
Ζυγηλεῖ· ὁρμᾷ, μύει, σκυθρωπάζει Ἡσύχ.
Ζυγητή, ἡ· ἡ κλεὶς Ἡσύχ. clavis.
Ζυγη-φόρος, 2· ὁ σύρων ζυγόν· - ἵπποι Εὐρ. Ἱππ. 1083· αὐχὴν πώλων, Ῥῆσ. 303· ὕδε καὶ ζυγοφόρος.
Ζυγία, ἡ· ἄκρα τοῦ ὄρους Θεοφρ.
Ζυγία, ἡ· ἐπών. Ἥρας Νον.
Ζυγακῶπαι, αἱ· ζυγῖται.
Ζυγιανοί, οἱ· 1) ἔθνος Βιθυνίας Πτολ. 2) ἐπίθ. τοῦ Ζυγοί, ὅ ἴδε.
Ζυγιανός, ὁ· ὁ εἰς τὸ σημεῖον ἢ τὸ ζῴδιον τοῦ ζυγοῦ γεννηθεὶς μτγν.
Ζυγιατής, ὁ· εἷς τὰ ὑποζύγια ἀνήκων, ὁ τῶν ὑποζυγίων γλωσ.
Ζυγίζω· ζυγιάζω, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. Οὕτω εἰς τὸ ζύγιον ἢ τὴν ζυγαριὰν Σουΐδ.
Ζυγίη, ἐπ. ἡ ζυγία, ὅ ἴδε.
Ζυγικά, τά· ζυγικὴ ἐπιστήμη, τὸ ζυγίζειν τὰ σώματα μτγν
Ζυγικός, 3· ὁ εἰς τὸ ζύγιον ἀνήκων ἢ εἰς τὴν ζυγαριάν, ἢ τὸ ζυγίζειν μτγν.
Ζύγιμος, 3· ζύγιος Ἀθην. 8, 331.
Ζύγινος, 2· ὁ τῆς κορυφῆς ἢ ἄκρας τῶν ὀρέων Θεοφρ.
Ζύγιοι· ζυγοί ὅ ἴδε.
Ζύγιον, τό· μικρὰ ζυγαριὰ μτγν.
Ζύγιος, 2 (ἔτι δὲ ζυγία ἐπὶ τῆς Ἥρας, ὡς προστατευούσης τὸν γάμον Νον. Δ. 32, 57· - Ἀφροδίτη Φωτ. 144, 6) 1) ὁ εἰς τὸν ζυγὸν ἀνήκων· - ἵππος Εὐρ. Ι. Α. 221· ἐπὶ ἵππων καὶ ἁμαξῶν ἐζευγμένων, «ὑηρῶν ζύγιοι στατῖναι» Εὐρ. Ἑλ. 1310· 2) = ζυγίτης Πολυδ. 1, 87· «κῶπαι ζύγιαι» = μεσόνεοι Πολυαιν. 5, 22, 4, jugalis
Ζύγιος, ὁ· ἵππων Διός, ἐφόρου τοῦ γάμου Ἡσύχ.
Ζυγίς, ίδος, ἡ· ἕρπυλλος Ἀθήν. 15, 681, serpyllum silvestre.
Ζυγίς· Γυζίς.
Ζυγίτης, ὁ· ὁ κωπηλάτης ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου, ἢ εἰς τὴν μεσαίαν τῶν τριῶν ἑδρῶν, ἐφ' ἧς ἐτίθεντο διὰ τοὺς κωπηλάτας μία ἐπάνω τῆς ἄλλης Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1106.
Ζυγίτης, ὁ· ζευγίτης Ἐτ. Μ. 452, 4.
Ζυγῖτις, Ἀφροδίτη· ζυγία Φωτ. jugalis.
Ζυγκλίω· μύω, ὁρμῶ, σκυθρωπάζω Ἡσύχ. π τῷ αὐτῷ εὑρίσκεται καὶ «ἐπιζυγκλεῖν, ἐπικαρδιοῦττειν, ἐπιστένειν, ἐπικατακλᾶν» καὶ μετὰ ταῦτα «ἐπιζύγκουσα, ἐπικλείουσα, ῥύουσα». Συγγ. τούτῳ φαίνεται καὶ τὸ ζινκώσαι· σκυθρωπάσαι· ὁ δὲ Σουΐδ. καὶ Ἐτ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ. ἔχουσιν ἀντὶ τούτου ζ. γνῶσαι· ἡ μετὰ τοῦ ο γραφὴ φαίνεται ὀρθοτέρα, ὅταν παρὰ τοῦ ἐκ τοῦ σπύζω, στύγω, στογέω· ΘΘ. στυγνός, ἡ σκύζω, σκυζάω, ΘΘ. τὸ σκυθρός. Ἴσ. δὲ συγγενεύει καὶ τῷ ζάγκλη.

Ζυγίς, ἡ· εἶδός τι σαύρας = ζιγνίς.

Ζυγό-δεσμον, τό· τῷ ἑπομ. μόν. πλ. -δίσκης Ἀγαθ. 62 (9, 155).

Ζυγό-δεσμος, ὁ· ὁ ζυγοδέτης, ὁ ἱμάς, τὸ δερμάτιον, λωρίον, δι' οὗ ἐδένετο ὁ ζυγὸς τοῦ ἵππου ἢ τῶν βοῶν μὲ τὴν ἅμαξαν ἢ τὸ ἄροτρον Ἰλ. ω, 270, ἔνθα καὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ ὁρίζεται ἐννέα πήχεις· τὴν ἑρμηνείαν τούτου ἴδε π. Ἀρρ. Ἀγ. 2, 3, 11.

Ζυγο-δέτης, ὁ· τῷ προηγ. Ἡσ.

Ζυγο-ειδής, 2· ὅμοιος τῷ ζυγῷ.

Ζυγοί, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας π. τὸν Εὔξεινον ἀπὸ τοῦ ὄρους Καυκάσου μέχρι τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ἡνιόχων Στραϐ. ἔτι δὲ Ζύγιοι καλούμενοι· ἐπίθ. Ζυγιανὸς Στ. Βυζ.

Ζυγο-κέφαλον, τό· ὁ ζυγὸς Γαλην. jugum.

Ζυγο-κρούστης, ὁ· ὁ ἐξαπατῶν διὰ τῆς τρυπάνης, ζυγαριάς Ἀρτεμίδ. 4, 59.

Ζυγό-λωρον, τό· ζυγόδεσμος Σχολ. Αἰσχ. Περ. 188.

Ζύγο-μάχέω· εἶμαι ἐναντίος, διαφέρομαι μετὰ συζύγου ἢ συνετρόφου, περὶ ὀνόματος Δημ. 39, 6· πρὸς οἰκέτην Πλουτ. Κατ. πρεσϐ. 21· ἐν γέν. ἀγωνίζομαι· -λιμῶ, Mar 12, rixor, dissentio.

Ζυγο-μαχία, ἡ· μάχη, διαφορὰ πρὸς οἰκέτων Ἀριστ. αἰν. 2, 2.

Ζυγόν, τό (κατὰ Πλάτ. Κρατ. 418 = δυογόν = δύω ἄγον, ἀλλὰ πρϐλ. jugum, ζυγόν, ζεύγνυμι)· 1) ζυγός, δι' οὗ ἐζευγνυντο δύο ἵπποι, βόες, ἡμίονοι εἰς τὸ ἄροτρον ἢ τὴν ἅμαξαν· τίθεται δ' ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν κτηνῶν καὶ στερεοῦται ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ, ἀπὸ Ὁμ. πανταχοῦ· «ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν» = ζευγνύειν Ὀδ. γ, 383· «ὑπὸ ζυγὸφιν λύον ἵππους» Ἰλ. ω, 576· «ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι βουσί» Ἡσ. Ἔρ. 51· ΘΘ. «κατὰ ζυγὰ» = ζευγαρωτὰ Θεόκρ. 13, 32. Συνήθ. μτφ. ἐπὶ δουλείας· «τὸ δούλιον ζ.» Αἰσχίν. Ἀγ. 1226· «δουλείας ζυγὸν» Πλατ. νόμ. 6, 770· «δουλείας ζυγὸς» Σοφ. Αἴ. 744· «ἀνάγκης ζ.» Εὐρ. Ὀρ. 1330· «ἐπιθεῖναί τινι ζυγὸν τοῦ μὴ ὀβρίσαι» Ξεν. Κυρ. 3, 1, 26· καὶ ἐν γέν. δεσμός, «τιμωτέρῳ ζυγῷ ἐζύγησαν» Πλάτ. πολ. 6, 508· Παροιμ. «ταὐτὸν ζυγὸν ἕλκειν» Ζηνοϐ. 3, 43· 2) ἐκεῖνο τὸ μικρὸν ξυλάριον, τὸ ὁποῖον κεῖται πλαγίως πλησίον τῶν ὀπῶν τῆς λύρας εἰς τὸ ὁποῖον ἐπακουμπῶσιν αἱ χορδαί· «ἐπὶ δ' ἀργύρειον ζυγὸν ἦεν» = ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ὡς ἔχειντο οἱ κόλλαϐοι Σχολ. Ἰλ. ι, 187· 3) τὰ ζυγὰ = αἱ σανίδες ἢ πάγκοι, ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ κωπηλάται (αἱ τὸν δύο τοῦ πλοίου πλευρὰς συνδέουσαι) Ὀδ. α, 99, ἐσπειρα· μτφ. ἐπὶ ἀξιώματος τῆς πολιτείας Αἰσχ. Ἀγ. 1618· «ἐς τὸ πρῶταν πόλεως ὁρμηθεὶς ζυγὸν» Εὐρ. Ἴων 595· ἴδε καὶ ζυγός· 4) ἱμὰς ἢ λωρίον τῶν γυναικείων σανδαλίων Ἀριστ. Λυσ. 417, ἔνθα π. τῷ Σχολ. αὐτ. εἶνε ἀορ. καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐξηγ. «τὸ περικείμενον ἱμὰς τοῖς δακτύλοις πρὸς τὸ συνέχειν ἐξαγόμενον τὸν πόδα» 5) καὶ δύο πράγματα καθ' ἑαυτὰ ἠνωμένα ἢ ὅμοια ἀλλήλοις, ὅηλ. ζευγαρωτά· ΘΘ. καὶ τὸ τῆς συνηθ. παιγνίδι ζυγὰ ἢ μονά = ζυγὰ ἢ ἄζυγα (= ἄρτια ἢ περιττὰ) Σχολ. Ἀριστ. πλ. 817· 5) ζυγὸς καλεῖται καὶ ἡ τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν χάραξ συζυγία Γεωπ. 5 29, α. 387.

Ζυγόφερ· τοὺς ἐργάτας βοῦς οἱ Λάκωνες Ἡσύχ. ἴτι δὲ ζουίωνερ, βοῦς ἐργάται Λάκωνες αὖθ.

Ζυγο-πλάστης, ὁ· ὁ πλαστὴς, ἀπατηλίσιν ἢ ψευδέσι ζυγαριαῖς χρώμενος Σουΐδ. = ζυγοκρούστης.

Ζυγο-παίω· ζυγὸν ποιῶ Πολυδ. 7, 115.

Ζυγο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν, κατασκευάζων ζυγὸν Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 6, 260.

Ζυγόπολις, ἡ· πόλ. ἐν Πόντῳ παρὰ τὴν Καλχίδα Στραϐ. κατὰ Στ. Βυζ. πόλ. τῶν Ζυγῶν.

Ζυγός, ὁ· 1) συνήθ. εἷς τὸν ἐν = ζυγὸν (Ὁμ. Ὕμν. Δημητρ. 217· π. Ὁμ. δὲ τοῦ γένους διάκρισις δὲν γίνεται)· «ἄστιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τινα» = ὑποτάσσειν Πολυδ. 4, 82· ἔτι τὰ τῶν κωπηλατῶν καθίσματα· καὶ «οἱ ζυγοὶ» Σχολ. Θουκ. 1, 29· καὶ ἀντὶ τοῦ συνδέσμου ἐπὶ τῆς φόρμιγγος· 2) γραμμή, στερὰ παρὰ τοῖς στρατιώταις, «τὸ ἐκ παρεστηκότων ἀλλήλοις πλῆθος» οὕτω «τὰς τοῦ πίμπτου ζυγοῦ σαρίσας» Πολυϐ. 18, 12, 5· πρϐλ. ζυγέω, ἐν τῷ πλ. τὰ ζυγά· Καὶ ἐν τῷ χωρῷ τοῦ δράματος, «τραγικοῦ μὲν χοροῦ πέντε ζυγὰ ἐκ τριῶν» Πολυϐ. 4, 108· 3) τὸ κατὰ μῆκος ἐκτεταμένον ξύλον ἢ σιδήριον τῆς ζυγαριᾶς· τὸ συνδέον καὶ συγκρατοῦν εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ τὰς δύο πλάστιγγας, καὶ ἐν γέν. ζυγαριά· «σὺν δ' ἐπῆπαν ζυγὸν ταλάντου» Αἰσχ. ἱκ. 802· καὶ ἐν τῷ ἐν. ρυϐδ. ἀλλαχοῦ ὅτι ὁ ζυγός, ὡς Πλατ. «αἴρων τὸν ζυγόν», Τιμ. 63· «στήσας ἐν τῷ ζυγῷ», Πρωτ. 356· καὶ πλ. τὰ ζυγά, ὡς Δημ. «οὐ ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων», 25, 46· καὶ ὁ ἀστερισμὸς τοῦ ζυγοῦ, «καὶ γλαὶ ταῦ ἐν οὐρανῷ σκορπίου» Σουΐδ. Κατὰ δ' Εὐστ. καὶ ὁ μοχλὸς τῆς θύρας (πρϐλ. ἐπιζυγόω)· Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο, ὅτι «ζυγὸς ἀρσενικῶς ἐπὶ τῶν βοῶν», ἐν ταῖς ἄλλαις σημ. τὸ γένος εἶνε διάφορον, μιγνυμι instaura, statera.

Ζυγο-σταθμέω ζυγοστατέω Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 270, trutino, libro.

Ζυγο-στάθμησις, ἡ· ἡ ζύγισις Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 265.

Ζυγό-σταθμος, 2· ἡ ζυγαριά, τὸ ζύγι (στατὴρ) Πλουτ. φάσ. σελήν. 15.

Ζύγο-στασία,, ἡ· τὸ ζυγιάζειν, Τζετζ. Λ. Ὁμ. 267, libratio.

Ζυγο-στάσιον, τό· ἄξίωμα καὶ τύπος ὅπου ὁρίσκεται ὁ ζυγοστάτης ἢ ζυγιστὴς κ. κωδ. Ἰουστιν. 10, 71.

Ζύγο-στατέω· βάλλω τι εἰς τὴν ζυγαρίαν, ζυγιάζω· «· τὰ γιγνόμενα ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ» Λουκ. Ἱστ. συγγρ. 49· «· τινὰ πρός τινα» = συγκρίνειν, Ἀλκ. 2, 2· «εἰς ἰσοστασίαν ἢ ἰσοζύγιον βαστῶ τι· «τὸ ζυγοστατούμενον» = ἰσορροποῦν· Πολυϐ. 6, 10, 7.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζυγο-στάτημα, τό· ἡ πλάστιγξ Φιλήμ. λεξ. 234, libratio.
Ζυγο-στροφέω, π. Ἀπολλ. Δυσκ ὅπου εἶνε ζυγαστροφεῖ, ἀμφ.
Ζυγο-τρυτάνη, ἡ· ζυγαριὰ ἀρ. λεξ ὡς ἐξήγησις τοῦ ζυγοῦ trutina.
Ζυγο-υλακός, βοῦς· ὁ σύρων τὸν ζυγὸν Μοσχίων ἐν Στοβ. ἐκλ. 1, 244.
Ζυγόφιν, ἐπ ἐν. γεν τοῦ ζυγὸν Ἰλ. ω, 576.
Ζυγο-φορέομαι· ἐνζυγῶ σταθμίζομαι ἀρ. λεξ
Ζυγο-φορέω· τὸ ἐνερ. τοῦ προηγ. Σουϊδ.
Ζυγο-φόρος, 2· ζυγηφόρος· -Ἵππος Πλουτ φιλοπλ. 2, jugifer.
Ζυγόω· συζεύγω, συνενόνω τι· «κανόνες ἐζυγωμένοι» Ἀγαθ. ἐν Ἀθηναῖ. 10, 454· πρασάπτω ζυγὸν εἰς τὴν κιθάραν Λουκ. διαλ. θε. 7, 4· ὁ Αἰσχ. μεταχ. ζυγώσω κατ' ἀρ. λεξ. ἀντὶ τοῦ ζαμάσω = ὑποτάσσω, ἀποσπ 106, junga· πρβλ. ζυγωτά.
Ζυγρα, ἡ ὁ ὑγρὸς καὶ ἑλώδης τόπος = βίυγρα, ὃ0. καὶ = ἀκαθαρσία Εὐστ. 295, 33
Ζυγρίς, ἡ· 1) νῆσος Μαρμαρικῆς 2) κώμη Μαρμαρικῆς.
Ζυγ-ώδης, 2· ζυγοειδής.
Ζυγωθρίζω· κλείω ἐκ τοῦ ζύγωθρον 3)=Ζυγρῖται, ἐθνάριον αὐτόθ. Πτολ. Πολυδ. 26, claudo· κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ζυγὸς = στοχάζομαι, ζυγάζω διὰ τοῦ νοῦ μου = ἀνασκοπῶ Σχολ. εἰς Ἀριστ. νεφ. 745.
Ζύγωθρον, τό· ὁ τὰς δύο θύρας (κανάτια τῶν θυρῶν) συνέχων μοχλὸς Εὐστ. 1550, 13
Ζύγωμα, τό· τῷ προηγ. Πολυδ. 7, 16, 5 κατὰ δὲ Σχολ. Θουκ. = «τὰ ξύλα τὰ ἀπὸ τοῦ τοίχου τῆς νεὼς πρὸς τὸν ἕτερον τοῖχον διατείνοντα», 1 29· π. τοῦ ἰατροῦ = τὸ ζυγωματικὸν ὀστοῦν τῆς κεφαλῆς Γαλην. 2, 437, b, jugamentum.
Ζύγωσις, ἡ· ἡ διὰ τοῦ ζυγοῦ ἕνωσις, σύνδεσις Ἀθην 5, 204, libramentum.
Ζυγωστήρ· ζυγητήρ.
Ζυγωτά ἅρματα, τά· ἐζευγμένα, βαλμένα ὑπὸ ζυγὸν Σοφ Ἰλ. 692.
Ζυγωτός, 3· συνδεδεμένος, συνηνωμένος διὰ ζυγοῦ Εὐθ. ἀνωτ. junctus.
Ζυδρεῖται, οἱ· ἔθνος Καλχίδος εἰς τὰ παράλ. τοῦ Εὐξείνου = Ζαδρῖς.
Ζύθιον, τό· ἀλφίτου πόσις Ἡσύχ.
Ζύθος (κατὰ Φώτ ζοῦθος 55, 9), τό, δωτ. ζύθει Στραβ. 3, 3, 7 (ἐν δὲ 17, 1 εὑρίσκεται ζύθῳ)· κριθίνης οἶνος π. Αἰγυπτίοις Ἡρ. 277 «ζύθος πύρινον» π. Κελτοῖς Ποσειδ. ἐν Ἀθην. 4, 152, cervisia.
Ζύκλης, ὁ· ἀνδρ ὄν. νομισμ Μιον.
Ζυμάριον, τό· ζύμη μτγν.
Ζυμβράτος· Θυμβράτος Στ. Βυζ. ἴδε Θύμβρα
Ζυμετός· ζυμωτὸς μτγν.
Ζύμη, ἡ (ζέω)· προζύμι, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο προξενεῖ τὴν ζύμωσιν εἰς τὸ ἄλλο ζυμάρι, δηλ. βάλλει εἰς βράσιν τὸ ἀλευρῶδες φύραμα ἴδε ζυμόω· «ἡ ζύμη ἐκ μικρᾶς μεγάλη γίνεται τοῦ μὲν στερεωτέρου ὑγραινομένου, τοῦ δ' ὑγροῦ πνευματουμένου» Ἀριστοτ. π. γεν Ζ 3, 4, μτφ. = διδασκαλία ψευδής, διεστραμμένη Ματθ. 16, 6, fermentum.
Ζυμήεις, 3, ἄρτος, ὁ· ὁ ζυμίτης π. Ἀθηναίοις Ἡσύχ. fermentatus.
Ζύμηθος· πάλ. Κυρηναϊκῆς Πτολ.
Ζυμήτης· ζυμίτης.
Ζομίζω· ἔχω τὴν ὀσμὴν τῆς ζύμης Διοσκ. 2, 98.
Ζυμίτης, ὁ, ἄρτος· ὁ ἀναιβατός, ζυμωμένος μὲ προζύμι Ἀθην. 3, 111, καὶ πλ. ζυμήτης ἴδε Λοβεκ. παραλ. 180, fermentatus.
Ζορόω· βάλλω τι εἰς ζύμωσιν δι' ἐνώσεως τῆς ζύμης, βάλλω εἰς τι προζύμι διὰ νὰ ζυμώσῃ, νὰ ἀναίβῃ, νὰ φουσκώσῃ Ἱπποκρ. 304, 37 παθ. ξυνίζω Ἄλεξ ἐν Ἀθην. 9, 383, fermento.
Ζυμ-ώδης, 2· ζυμήεις Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 4, fermentaceus.
Ζύμωμα, τό· ζύμη Πλατ. Τιμ. 74, fermentum· ὃ0. «ζύμωμα τῆς γῆς» = ἐπανάστασις καὶ οἴδημα ὅπως ὀνομάζει τὸ μανιτάρι, τοὺς ἀμανίτας ὁ Νίκ. ἀλ. 521, extumberatio.
Ζύμωσις, ἡ· φούσκωσις, βάλσιμον τοῦ προζυμίου πρὸς ἀνάβασιν καὶ φούσκωσιν τοῦ ζυμαριοῦ = «ζέσις τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ διέρωσις» Πλατ. Τιμ. 66· ἔτι «ζύμωσις ἥπατος» τὸ πρίσιμον, φούσκωμα τοῦ σηκωτιαῖ Ἱπποκρ. Ἐπιδ. 4,1121, fermentatio.
Ζυμωτικός, 3· εἰς ζύμωσιν ἢ φούσκωσιν ἐπιτήδειος· «κατὰ Διοκλέα οἱ ἐρέβινθοι ζυμωτικοὶ τῆς σαρκός» Ἀθην 11, 55.
Ζυμωτός, 3· ζυμωμένος, ἀναιβατός, Ο', fermentatus.
Ζυποίτης· Ζυβοίτης, Θρακικὸν ὄνομα, ἱδρυτὴς τῆς Νικομηδείας Παυσ.
Ζυράξης, ὁ ἡγεμὼν τῶν Γετῶν Δ. Κάσ.
Ζύσκος, ὁ· πατ. Μακεδονίας Ἡρωδν.
Ζυρὰ ἢ Ζιφὰρ ὄρος Λιβύης Πτολ.
Ζωά, ὥρ. ἀντὶ ζωή.
Ζωαγόρας, ὁ· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.
Ζωα-γραφέω· ζωγραφέω Ἡρ. 4, 88, ἴσφ.
Ζωα-γρία, ἡ· ζωγρεῖον Αἰλ. Ι. Ζ. 13, 10.
Ζωα-άγριον, τό, μόν. ἐν τῷ πλ. κατ' Ἀριστοφ. ζωάγρια Σχολ. Ἰλ. σ, 407, κυρ. τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα ὦθρα Ἡσύχ. ἢ ἀντάμοιβή. τὰ λύτρα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς ἐν πολέμῳ Ἡρ. 3, 36· - νούσων=ὦθρα εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐξ ἀσθενείας σωτηρίαν Νικομ. 9, 10 (παρ. 55)· πρβλ. «ζωάγρια, ἀποθύειν» Αἰλ. Ι. Ζ. 5, 7· π. Ὅμ. ἐν γέν. «ζωάγρια τίνειν τινί» = ἀνταμοιβὴ ἢ εὐχαριστία διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ περιποίησιν τὴν ὁποίαν ἔλαβέ τις εἰς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, ὡς Ὀρφ. λιθ. 152· ἄλλως ἐν Ὀδ. «ὅτι μοι πρώτη ζωάγρι' ὀφέλεις» = εὐχαριστίαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς, ἢ ἐν γέν. διὰ φιλόξενον ὑποδοχήν, θ, 462, ἔνθα ὁ Σχολ. «τὰ ὑπὲρ τῆς ζωῆς ὀφειλόμενα, ἀνθ' οὗ σε δηλ. ζωὴν ἀγεῖραι πεποίηκα, καὶ ἔστιν ἄλλο τοῦτο ζωάγριον παρὰ τὸ ἐν πολέμῳ ὃ γίνεται παρὰ τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύεσθαι» εἶνε δὲ οὐδ. τοῦ ἑπομ.
Ζωάγριος, 2· ἀρσ. τοῦ προηγ. «ζωαγρίους χάριτας ὀφλήσεις = ζωάγρια Βαβρ. 50, 15.
Ζώανδρος· ἀνδρ ὄν. Ἐπιγρ.
Ζώαρα· = ζόαρα· πόλ. Παλαιστίνης Ἰώσ.
Ζωάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ζῶον, μικρὸν ζῷον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 1265, animalculum.
Ζω-άρκεια, ἡ· διατήρησις τῆς ζωῆς Σχολ. Εὐρ. Ἱκ. 359· καὶ ζωαρκία Βαλτζ βήτ. 1,559
Ζω-αρκής, 2· ὁ διατηρῶν τὴν ζωὴν Νον. Δ. 25, 178· ζωαρκῆ· τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκοῦντα» Φωτ.
Ζω-αρχία, ἡ· ἀρχὴ τῆς ζωῆς μτγν.
Ζω-αρχικός, 3· ἔχων τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς Χρυσ. ὁμ. 118, 5. σ. 452.
Ζω-άρχιος, 2· ὁ τῆς ζωῆς πρωταίτιος μτγν
Ζώ-αρχος, ὁ· τῶν ζῴων ἄρχων, ὁδηγὸς ἐλέφαντος Αἰλ. τακτ. 22.
Ζωβία, ἡ· γυν. ὄν. Δημ.
Ζωβίας· Κικυννεὺς καὶ Ἡρακλεώτης τις Ἐπιγρ.
Ζωβίδαι· ἔθνος Παρθικὸν Στ. Βυζ. Ἴδε Σωβίδαι.
Ζωβίτης, ὁ· τοπικὸν ἐπων. τοῦ Ἠλιοῦ, υἱοῦ τοῦ Βαραχιὴλ Ἀλεξ. Πολ. ἀποσπ.
Ζωγάνης, ὁ δοῦλος π. Βαβυλωνίαις Ἀθήν. 11, 639.
Ζώγη, ἡ· εἶδος βοτάνης Ἡσύχ.
Ζω-γλύφος, ὁ· ζωογλύφος, ἔσφ.
Ζω-γονέω· ζωογονέω.
Ζωγυρίτης, ὁ· ὁπὰς τοῦ ὀποβαλσάμου Ἡσύχ.
Ζω-γράφειον, τό· ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου Πλουτ. π. ἀταραξ. ψ 12.
Ζωγραφέω· ζωγραφίζω (ἰδ. τὰ ζωῆς ρητίζοντα ὄντα) Ἀριστ. ἐκκλ. 996· «φαντάσματα ἐζωγραφημένα» Πλατ. Φιλ. 40· ἔτι ἀλείφω. βάφω· «τὰς ὀφρῦς ἀσβόλῳ» Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13, 568, pingo.
Ζωγράφημα, τό· τὸ ἐζωγραφημένον, ἡ εἰκών Πλατ. Κρατ. 730, pictura.
Ζωγράφησις, ἡ· τὸ ζωγραφεῖν, ἡ περιγραφὴ μτγν. pictura, descriptio.
Ζωγράφητός, 3· ἐζωγραφημένος Σχολ. Ἀριστ. Ἀυσ. 1191, pictus.
Ζω-γράφια, ἡ· τὸ ζωγραφίζειν, ἡ ζωγραφικὴ τέχνη Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 3, pictura.
Ζωγράφιατος, 3· ἐκ τῆς ζωγραφίας εἰλημμένος Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὀν.
Ζωγράφίζω· ζωγραφέω Σχολ. Ἰ. Διακ. Ἠσ. ἀαπ. 139.
Ζω-γράφικός, 3· ὁ εἰς τὴν ζωγραφ. ἐπιτήδειος Πλατ. Θεαίτ. 145, ἡ ζωγραφική, δηλ. τέχνη Δ. Σικ. 14, 46· ἐπίρ ζωγραφικῶς Σχολ. Ἰλ. γ. 327, pictorius.
Ζω-γράφις, ἴδος, ἡ· ζωγραφία μτγν. pictura.
Ζω-γράφισμα, τό, ἴσφ ἀντὶ ζωγράφημα Σχολ. Σοφ. Αἴ. 615, pictura
Ζω-γράφος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζω-γράφος, ὁ (πρβλ. ζωαγράφος)· ὁ ζωγραφίζων ὄντα ζωντανά ἢ κατὰ ζῶντα, ἐν γέν. ζωγράφος εἰκονογράφος Πλατ. νόμ. 2, 656, pictor.
Ζωγραφῶ, ἡ· γυν. ὄν. Κωνστ. Ὀλκον.
Ζωγρεία, ἡ· τὸ συλλαμβάνειν ὄντα ζωντανά, τὸ συλλαμβάνειν ζῶν καὶ μὴ φονεύειν Πολυδ. 1, 9, 8 «ζωγρεῖα λαβεῖν ἁλῶναι». Ο'. γέν. ζωγρία.
Ζωγρεῖον, τό· τόπος, ἐν ᾧ φυλάττονται ὄντα ζωντανά, ζωοτροφεῖον, ἰδ. ἰχθυοτροφεῖον = μυοδαλνης ἐν ζωγρείῳ σοι τρεφομένης» Πλουτ. π. τὸ ἐν τῇ ἴγδρ ὠφελ. α. 270, vivarium· ἔτι = χοιροκομεῖον Σχολ. Ἀριστ. σφ. 846· καὶ = ὄρνιθοτροφεῖον Σουΐδ. aviarium· «τὰ ζωρεῖα» = τὰ λύτρα Ἰλιοδ. 8, 17.
ζωγρευτής, ὁ· ὁ ζῶντα συλλαμβάνων Γαλην. Ζ 4, 497, 9, piscator.
Ζωγρεύω· τῷ ἐπομ. Πολυαιν. 4, 3, 27.
Ζωγρέω (ζωός - ἀγρέω)· ζῶντα συλλαμβάνω, τὸν συλλαμβανόμενον δὲν φονεύω, τοῦ χαρίζω τὴν ζωήν· «ζώγρει αὐτὰρ ἐγὼν ἰμὲ λύσσομαι» Ἰλ. κ, 378· ζώγρει, ζ, 46· χαρίζω τὴν ζωήν, χ, 52· «ἄνδρας δὲ ταὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ ἐζώγρησαν» Θουκ. 2, 92· «πλὴν μηδαμῇ μηδαμῶς ζωγροῦντας» Πλάτ. νόμ. 9, 868· καὶ ἐπὶ πλοίων, Χαριτ. 7, 6· «περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο ζώγρει - κεκαφηότα θυμόν» = τὴν ζωὴν ἀγείρει Εὔστ. Ἰλ. ζ, 697.
ωγρητικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς Στὸ ζωγρεῖν ἢ ζωγρεῖσθαι Εὔστ. 907, 4.
Ζωγρία, ἡ· ζωγρεία· «ζωγρίᾳ λαβεῖν, αἱρετὸν» Ἡρ. 6, 28.
Ζωγρίαι, αἱ· θῆκαι τῶν νεκρῶν Ἡσύχ.
Ζωγρίας, ὁ· ὁ ληφθεὶς ζῶν μτγν.
Ζώγριον, τό· ζωγρίτιον Ἐπικτ. ἐν Στοβ ἀνθ. 46, 83.
Ζῶγρον· ἐγρήγορον Ἡσύχ.
Ζῶγρος, ὁ· ζωγρεῖον Σχολ. Νικ. θηρ. 825· «τόπος ἐν ᾧ θηρία ἐμβάλλεται» Ἡσύχ.
Ζωδαρίδιον, τό· τῷ ἐπομ. μτγν.
Ζωδάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ζῷον, μικρὸν ζῷον Ἀριστοτ. Ι. Ζ 5, 10 π. μτγν. ἰδ. περὶ ἐντόμων Ἀθην. 5, 210, animalculum.
Ζωδάριον, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζωδιακός, 3· ὁ ἐκ ζῴων ἢ μετὰ ζῴων, ζωδιακὸς δηλ. κύκλος, ζωδιακὴ δηλ. ὁδὸς Μανέθ. 4, 268· - ταινία τις κυκλική, ἡ λοξὸς κύκλος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὑποτιθεὶς ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων, ὅστις διαιρεῖται εἰς δώδεκα σημεῖα (ζῴδια). ὧν ἕκαστον ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τὴν εἰκόνα ζῴου τινὸς μτγν signifer.
Ζωδιακῶς· κατὰ τρόπον ζῳδ μτγν.
Ζωδιο-γλύφος, 2· ζωογλύφος Πλουτ. συμπ. 7, 8, 4.
Ζωδιο-κράτωρ, ὁ· κύριος τῶν ζῳδίων μτγν.
Ζῳδίων, τό· ὑποκ. τοῦ ζῷον, κυρ. μικρὸν ζῷον, μικρὸν ζωγράφημα Ἡρ. 1, 70 ἰδ. αἱ εἰκόνες τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου Ἀριστοτ. κόσμ. 2.
Ζωδιο-ποιός, 2· ὁ κάμνων ζῳδία, ἀμφ. signarius.
Ζωδι-οφορός, 2, κύκλος ζωδιακὸς μτγν.
Ζωδίχα, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζωδιωτός· ζωωτὸς ἀρ. λιξ.
Ζώϊακον, ἰων ἀντὶ ζῷον.
Ζωϊός· ζωτός.
Ζωή, ἡ· ἰων. καὶ π. ζοή, αἰολ. ζυία Θεοκρ. 29 5 (ζάω) ἡ τοῦ ζῆν ὁ ἀτήρησις, περιουσία = βίοτος Ὀδ. ξ, 408 «ποιεῖσθαι τὴν ζόην ἐκ τινος» Ἡρ 8, 105· ἡ ζωὴ (πρβλ. βίος), ἀντίθ. τῷ θανάτῳ· «πεῖραν θανάτου περὶ καὶ ζωᾶς· Πινδ. Ν. 9.29 «περὶ ζωῆς καὶ θανάτου λέγειν» Πλάτ. Φαιδ. 71 «ἐν τῇ γαίᾳ ζωὰ φυνορύτῳ μέμικται» Αἰσχ. Ἑπτ. 921, vita.
Ζωή, ἡ· ὄν. πολλῶν αὐτοκρατορισσῶν, ὡς ἡ γυνὴ Λέοντος τοῦ ς' καὶ μήτ. Κωνσταντίνου τοῦ Ζ'. τοῦ Πορφυρογεννήτου, καὶ ἡ θυγ-

Κωνσταντίνου τοῦ Θ'. γυνὴ τοῦ Ῥωμανοῦ Γ'. καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ζώη, ἡ· «τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος ἐφιστάμενον καὶ τοῦ γάλακτος, ὃ καλεῖται γραῦς» Εὐστ. 906, 52.

Ζωη-γράφος, 2· ἡ νῆσος Κύπρος ὠνομάσθη οὕτως ὡς ἐκ διαφόρων ζῴων μετονομασθεῖσα μτγν.

Ζωηδόν, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζῴων Πολυδ. 6, 5, 9.

Ζωη-εἰρήνευτος, 2· ὁ τὴν ζωὴν εἰρηνεύων μτγν.

Ζωηρός, 3· ζωντανός, ὁ παρέχων ζωὴν Σουΐδ.

Ζωή-ρρυτος, 2· ὁ ἐξ οὗ προέρχεται ζωὴ Εὐστ. 166, 11, vitalis.

Ζωη-τόκος· ζωοτόκος.

Ζωη-φορέω· προξενῶ ζωὴν μτγν.

Ζωηφόρτος, 3· τῷ ἑπομ. Συνεσ. ὕμν. 3, 601.

Ζωη-φόρος, 2· ὁ φέρων ζωὴν Θεμιστ. 19, ἀντίθ. τῷ θανατηφόρος, salutaris.

Ζιω θάλμιος, 2, χάρις· χάρις καθ' ἣν ζῶν τις θάλλει κατ' Εὐστ. Πινδ. Ο. 7, 11· πρβλ. βιοθάλμιος.

Ζω-θαλπής, 2· θάλπων, θερμαίνων τὴν ζωὴν Νον. Δ. 401, 54.

Ζω-θαλπίς, ίδος· θηλ. τοῦ προηγ. - ὥραι Νον. Δ. 16, 397.

Ζώ-θαπτος, 2· ὁ ζῶντας θάπτων, ἐπὶ ἁλιέως μτγν.

Ζω-θήκη, ἡ· δωμάτιον, ὡρισμένον εἰς τὸ ν' ἀναπαύηται τις τὴν ἡμέραν Πλιν. ἐπ. 2, 17, ἀντίθ. τῷ κοιτῶνι (=dormitorium), zottecula

Ζωΐα ζοΐα = ζωὴ Θεοκρ.

Ζωΐδιος, 3· ζωδιακὸς Ἄρατ. 544, ὀρθοτ. ζῳδιακὸς κύκλος, signifer, orbis.

Ζωΐδων ἐπαρχία τοῦ ὄρους Λίβιου μτγν.

Ζωϊκός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζῷον· «ζωϊκὴ ἱστορία» Ἀριστοτ. Ζ. Μ. 3, 5· καὶ «τὸ ζωϊκὸν» Ἀθήν. 7, 328, animalis.

Ζωΐλα, ἡ· γυν. ὄν. Βοιωτ. Ἐπιγρ.

Ζωΐλίδου· ὄν. Ἐπιγρ.

Ζωΐλος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) Βοιωτός α) Ὀρχομένιος, ἱερεύς, Πλουτ. 6) Χαιρωνεὺς Ἐπιγρ. γ) ἄλλ. Ἐπιγρ. 3) ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Μακεδονίας, μαθητὴς τοῦ Πολυκράτους, ῥήτωρ, μὲ τὸ ἐπων. Ὁμηρομάστιξ ἢ κύων ῥητορικὸς Πλουτ. 4) ἐκ Λαρψάκου θεῖος τοῦ Πυθαγόρου Δ. Λαερ. 5) Κεδρασεύς, γραμματικός, ἴσ. ὁ δειπνοσοφιστὴς Ἀθήν. 6) Μεθυμναῖος Ἐπιγρ. 7) ἰατρός τις Γαλην. 8) ὁπλοποιὸς Κύπριος Πλουτ. 9) νομισματογλύφος Ῥοσσετ. 10) κατασκευαστὴς Κορινθίων πηλίνων ἀγγείων Ἐπιγρ. 11) πατὴρ τοῦ Μυλλέα ἐκ Βερροίας Ἀρρ. 12) τύραννος Πτολεμαΐδος Ἰώσ. 13) ἐπίσκοπος Νικηφ. χρον. 14) ἐξ Ἀπολλωνίας καὶ Κύμης Μιον. 15, ἄλλ. Ἤγεσ.

Ζωΐλλος, ἀνδρ. ὄν. Ἡσύχ.

Ζῴον, π. τό· ζῷον, ὡς ὤϊον ἀντὶ ὠὸν Σιμωνίδ. π. Σχολ. Ἰλ. σ, 407, animal.

Ζώϊππος· Συρακούσιός τις

Ζωΐς Μενάνδρου Μειλησία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζώκυπρος· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Ζῶμα, τό· ἐσωτερικὸν ἔνδυμα μέχρι τῆς ζώνης φθάνον, ὅπερ ἐφόρουν οἱ πολεμισταὶ τοῦ Ὁμήρου, κατὰ Σχολ. Ἰλ. «ὑποθέλληται τῷ στρωτῷ θώρακι καθῆκον μέχρι τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων» δ, 133· πρβλ. ζωστήρ, τοῦ ὁποίου διακρίνεται, «εἱρύσατο ζωστῆρι - ἣδ' ὑπένερθεν ζῶμά τε καὶ μίτρη» Ἰλ. δ, 187· πρβλ. «σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν» Ὀδ. ξ, 482· «οὐ γὰρ ἔχω γλαφυρὸν» καὶ «οἰοχίτων», 488· καὶ ἐν γέν. ζώνη, ζωνάριον Σοφ. Ἰλ. 444· «ζῶμα Ἀττικοί, ζῶμα Ἕλληνες» Μοῖρ. σ. 168, cinctus.

Ζωμ-άλμη, ἡ· ἁλμυρὸς ζωμός· «ζωμὸς ἅλμης Θασίας» Σουΐδ.

Ζωμ-αρίτιον, τό· ἑλλέβορος Διοσκ. 4, 151

Ζωμ-άρυστρις, ἡ· τῷ ἑπομ. Ἀνθ. Παλ. 6, 101.

Ζωμ-άρυστρον, τὸ (ζωμός, ἀρύω)· χουλιάρα δι' ἧς κενώνομεν τὰ φαγητά, ἢ κοχλιάριον μὲ τρύπας, δι' οὗ καθαρίζομεν τὸν ζωμόν, ἤτοι ἀφαιροῦμεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἀφρόν, χουλιάρα ἐξαφριστικὴ Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 244 = ἐτνήρυσις· π. Βυζ. ζωμήρυστρον, trulla.

Ζωμ-άρυστρος, ὁ· τῷ προηγ. ἀμφ.

Ζωμ-εκ-πνέων· ἀνδρ. ὄν. ὑπὸ Ἀλκίφρονος πλασθὲν ἐπιστ. 3, 7.

Ζώμευμα, τό· ὁ ζωμός, χρησιμεύει δὲ ὡς κωμ. παίγνιον πρὸς τὸ ὑπόζωμα π. Ἀριστ. ἵππ. 279, condimentum.

Ζωμευτής, ὁ· ὁ ζωμεύων (ἴδε τῷ ἑπομ.) γλωσ. inscellarius.

Ζωμεύω· ἑτοιμάζω φαγητὰ διὰ ζωμοῦ, μαγειρεύω· «ἐζωμευμένα κρέα» Πολυδ. 7, 26, decoquo.

Ζωμ-ήρυσις, ἡ· ζωμάρυστρον· «τὴν λίπους ἀφρολόγον» Φιλιπ. 13 (6, 101), trulla.

Ζωμ-ήρυστρον, τό· ζωμάρυστρον μτγν.

Ζωμίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ζωμός, σουπίτσα Ἀριστ. νεφ. 388, jusculum.

Ζωμίλη, ἡ· ἄνηθος Ἡσύχ.

Ζωμιστός, 3· βραστός, ἐκχυλιστὸς μτγν. elixus.

Ζωμο-ποιέω· ζωμεύω Β. Ἀν. 38.

Ζωμο-ποιός, 2· ὁ τὸν ζωμὸν παρασκευάζων Πλουτ. Ἀακ. ἀποφθ. Ἀρχιδ.

Ζώ-μορφος· ζωόμορφος, ἔσφ.

Ζωμός, ὁ (ζέω)· ζουμὶ ἐκ τοῦ βρασμένου κρέατος, καὶ πᾶν ἄλλο βρασμένον ζουμί, δι' οὗ ἑτοιμάζονται τὰ φαγητά, σοῦπα· «ἐφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας» Ἀριστ. ἵππ. 1174· «ζωμοῦ ἁρυστρὶς» = ζωμήρυσις, Ἐπιγρ. 107 (Πλαν 9)· γνωστὸς εἶνε ὁ μέλας ζωμὸς τῶν Σπαρτιατῶν Πλουτ. Λυκ. 12· π. Ἀναξανδρίδη «ὁ λιπαρὸς περιπατεῖ» κωμ. ὀνομάζεται ζωμὸς Ἀθήν. 6, 241· μτφ. αἱματοχυσία πρβλ. Κασαυδ. Θεοφρ. χαρ. 8, 2, jus.

Ζωμο-τἄρίχος, 2· ζωμὸς ταριχευτὸς «ἐκ παστωμένων, ἁλατισμένων ἰχθύων», καὶ ὁ ἐκ τοιούτων ἰχθύων τοιοῦτον Ἀλεξ. ἐν Ἀθήν. 3, 125.

Ζωναῖος, ὁ· ῥήτωρ τῆς 5ης ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Σουΐδ.

Ζωναῖος, 3· ἀνήκων εἰς ζώνην, κάτοικος μιᾶς ζώνης τῆς γῆς μτγν.

Ζωνάρας, α, ὁ· χρονογράφος Κωνσταντινουπολίτης τοῦ 12 μ. Χ. αἰῶνος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλίας

Ζωνάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ζώνη Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 41.

Ζωνᾶς, ὁ· ποιητὴς Σαρδιανός, σύγχρονος Μιθριδάτου Στραβ.

Ζώνη, ἡ· ζωυνάρι, πᾶν ὅ,τι περιζώννυται, π. Ὁμ. συνήθ. ἡ ὑποκάτω ζώνη τῶν γυναικῶν καὶ παρθένων, τὴν ὁποίαν ἔζωναν ἐπάνω τῶν μηρῶν, ἐφ' ἧς ἐλάμβανετο ὁ πέπλος ὡς ποδιά, καὶ ἐκρέματο μὲ πολλὰς δίπλας ὡς φουστάνι Ἰλ. ξ, 181· (πρβλ. ζωστήρ)· «περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξάν» Ὀδ. ι, 544· μόν. ἅπαξ περὶ τῆς ζώνης τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τὸν θώρακα· «κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθεν νύξε» Ἰλ. λ, 234 (ἐπὶ ἀνδρῶν Ξεν. Ἀν 4, 7, 16) ἐπὶ γυναικείας ζώνης καὶ «ἔχω στρόβους ζώνας τε συλλαβὰς πέπλων» Αἰσχ. Ἱκ. 452· «ζώναί τέ σοι χαλῶσι» =ἐπὶ βακχικῆς πομπῆς τοῦ Πενθέως Εὐρ. Βακχ. 933· – τῆς γυναικὸς Ἡρ. 1, 51· «χώραν ἣν καλεῖν τοὺς ἐπιχωρίους ζώνην τῆς βασιλέως γυναικὸς» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 123, ἐξηγ. διὰ τοῦ Ξεν. «κῶμαι Παρυσάτιδος ἦσαν εἰς ζώνην δεδομέναι» = δεδομέναι πρὸς ἀπαρτισμὸν τῶν στολισμῶν τῶν Περσίδων βασιλισσῶν, πρὸς πλήρωσιν τῶν ἐξόδων τοῦ στολισμοῦ των εἴτε τῶν μικροτέρων χρειῶν των, Ἀν. 1, 4, 6· ζώνην λύειν ἐπὶ γαμβροῦ τὴν νύμφην ἄγοντος εἰς τὴν νυμφικὴν κλίνην Ὀδ λ, 245· «ὁ δὲ νυμφίος ἔλυε τὴν ζώνην τῆς νύμφης», Πλουτ. Λυκ. 15 μέσ. ἐπὶ τῶν γυναικῶν· «μούνω ἑνὶ ζώναν ἀνέρι λυσαμένα» Ἐπιγρ. 649 (7, 324)· καὶ ἐπὶ τικτουσῶν, «αἱ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκάμεναι - τίκτει κοῦρον»· Πινδ. Ὀ. 6, 39· «τόκων ἀπελύσατε ζώνην»· Ὀππ. κυν. 3, 56· καὶ ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ὁποία βοηθεῖ τὰς τικτούσας· ἐλευθεροῦσα αὐτὰς τοῦ βάρους· π. Ἡρ. ὅμως ὁ Ξέρξης· «πρῶτον ἐλύσατο τὴν ζώνην, ὡς ἐν ἀδείᾳ ἐών» = ἐταμάτησε καὶ ἀνεπαύθη, 8, 120· πρβλ. «ἀναλύσασθαι ζώνην» Καλλ. Δηλ. 237· Ὁμοίως «ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγκ' ὑπὸ ζώνην βάρος» Αἰσχ. Χο. 986· «πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς ζώνης», Εὐρ. 578· «τοῦτον ἔφερον ζώνην ὑπο» Εὐρ. Ἑκ. 762· «δαΐμων τὰς ματρὸς ζώνας» = τοῦ τῆς μητρὸς συζύγου, Ι. Τ. 204· Ἔτι καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος περὶ ὃ φέρεται ἡ ζώνη ὡς «Ἀγαμέμνων Ἀρεΐ ζώνην ἔκελος» Ἰλ. δ, 479, ὅπερ ὁ Παυσ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ «ἡ τῶν ὅπλων σκευή». 9, 17, 3· «ζώνη, ἡ ὅπλισις καὶ περιγραφὴ τῶν λαγόνων» Β. Ἀν. 261· ὅθ. ὁ Δημόδοκος «Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν ἀεί, ζώνης δὲ τυχόντες» (ἐν πολέμῳ (πρβλ. ζώννυμι), «φαυλότεροι» (11, 238)· ἐν γέν. πᾶν ὅ,τι περιστρεφόμενον περί τι ὁμοιάζει τὴν ζώνην· ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ = διάζωμα (ὃ ὄρος) Παυσ. 5, 10· ἐν τῇ γεωγραφίᾳ καὶ ἀστρονομίᾳ Ζῶναι λέγονται κύκλοι τινὲς ὑποτιθέμενοι ὡς περιζωννύοντες τὴν γῆν καὶ διαιροῦντες αὐτὴν εἰς πέντε τμήματα Στραβ. 2, 94· ἐν τῇ ἰατρικῇ» ἁρμοστία τῆς ἐπιδερμίδος, ἱερὸν πῦρ καλούμενη, ἤτις περιχυκλοῖ ὅλον τὸ σῶμα ὡς ζώνη καὶ εἶνε κατώτερόν τι εἶδος τῆς ἕρπης Ἰατρ. μετρ. σημ. καὶ σύνθ.· καθ' ὅσον «ὁ ἐζωσμένος εὐσταλέστερός ἐστι πρὸς τὴν πρᾶξιν» Σουΐδ.

Ζώνη, ἡ· πόλ. Κιλίκων ἐν Θράκῃ, κάτ. Ζωναῖος Στ. Βυζ.

Ζωναῖος, 3· μέγεθος ἔχων μιᾶς ζώνης· -πάχος Ἀθην. μηχαν. σ. 11, zonalis.

Ζωνίον (ζώνιον εἶνε ἑσφ. τονισμός), τό· ὑποκ. τοῦ ζώνη, ζουναράκι, = στρόφιον καὶ στρογγύλη, ζωνάριον γυναικεῖον Ἀσκληπ. 16 (5, 158), cingulum.

Ζωνία-πλόκος, 2· κατασκευάζων ζώνας γυναικείας Θ. Μάγ. 413, zonarius.

Ζωνίτις, ίδος, ἡ· ὁμοία μὲ ζώνην, «πλακωδής τις, ὥσπερ ζώνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις» Διοσκ. 5, 84, zonitis.

Ζώννυμι, ἐπ. παρατ. ζωννύσκετο Ἰλ. θ, 857, π. ἀόρ. ζωσθείς Νόν. ἐν καὶ ζωννύουσι Στραβ. 11, 530) ζώνυμαι, κυρ. πρὸς ἀγῶνα, «ὀρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ» Ὀδ. σ, 30· «ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα», ω, 88· πρὸς μάχην ἑτοιμάζεσθαι, ὡς ὁ Παυσ. παρατηρεῖ «τὰ ἐνδύναι τὰ ὅπλα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι», 9, 17, 3· «ζώσατο μὲν βάκεσι περὶ μήδεα» Ὀδ. σ, 66· ζωστῆρι Ἰλ. κ, 77· καὶ μετὰ αἰτ. «ζώνην, μίτρην, χαλκὸν ζώννυσθαι, ξίφος», ψ, 130 σπαν. π. μτγν. «ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις» Ἀθήν. 10, 442· «ἔζωστο χιτῶνα εἰς μηρόν» Πλούτ. Ἀντ. 4, σπαν.

Ζωννύσκετο, ἰων. καὶ ἐπ. γ', ἐν. πρόσ. μ. παρατ. τοῦ ζώννυμι = ἐζώννυτο Ἰλ. ε, 857.

Ζωννύω· ζώννυμι Εὐστ.

Ζωνο-γαστρεῖς, οἱ· οἱ τὰς γαστέρας ζωννύμενοι Ἡσύχ.

Ζωνό-γαστρις, ἡ· τὸ σῶμα ἐζωσμένη Ἡσύχ.

Ζωνο-γάστωρ, ὁ· τῷ πρωτ. ὁ τὴν μέσην ἐζωσμένος = μεσογάστωρ Ἡσύχ.

Ζωνο-ειδής, 2· ζώνῃ ὅμοιος· «ἕρπησιν ἑπικότες» Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ.

Ζωνοί· εὐζωνοι Ἀριστοτ. φυσιογν. 97, 08, ἐσφ.

Ζῶντειον· ἑσφ. ἀντὶ ζώτειον, τό· «ζητρεῖον ἁρμᾶς» λεξ.

Ζωντό-θαπτος, 2· ὁ τεθαμμένος ζῶν μτγν.

Ζώντως· ζωηρῶς.

Ζωο-βρύτης, ὁ· ζωὴν βρύων μτγν.

Ζωο-γενής, 2· ζωώδης· «· τῆς ψυχῆς μέρας» Πλάτ. πολιτ. 309.

Ζωο-γλύφος, ὁ· γλύπτης, ἀγαλματοποιός Μελ. 11, 12 (7, 56).

Ζωο-γονέω· παράγω ζῷα, γεννῶ ζωντανά, ἐν γέν. γεννῶ· «πᾶν ἔμψυχον» Λουκ. Ἐρωτ. 19· παρθένον, ὅτε θέλει νὰ ἐρωτευθῇ καὶ ἐρωτευθῆναι π. Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 264· Ἔτι = περιποιοῦμαι, φυλάττω εἰς τὸ ζῆν Ο'.

Ζωο-γόνημα, ἡ· παραγωγή, γέννησις ζωντανῶν ὄντων, θηρίων, ἀκωλήκων Θεοφρ. 2, 14, 1.

Ζωο-γονητικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παράγειν ζῶντα Θεολ. ἀριθμ. σ. 49.

Ζωο-γονητικῶς· ζωογονικῶς.

Ζωο-γονία, ἡ· ζωογόνησις Πλατ. ἔπιν. 980.

Ζωο-γόνικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴ γεννᾶν ζωντανά Φίλων.

Ζωο-γονικῶς, ἐπ.· ταῦ πρωτ. Προκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 52.

Ζωο-γόνος, 2· ὁ παράγων ζῶα· -ἡν ζωοτανὸν μεγ., οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀνθ. 9, 525.

Ψηφιοποίηση: Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας

Ζωο-γράφος, 2 ζωγράφος Θεόκρ. 15, 81.
Ζωο-δότειρα· θήλ. τοῦ ἑπομ. ζωὴν παρέχουσα Ἡσύχ. Δήμητρα μτγν.
Ζωο-δοτήρ, ῆρος, ὁ ζωοδότης, ὁ δωρούμενος τὸ ζῆν μτγν.
Ζωο-δοτέω· χαρίζω ζωὴν Ψ. Χρυσ.
Ζωο-δότης, ὁ· τῷ προηγ. ἐπίθ. τοῦ Θεοῦ Ἐπιφάν. 2, 252.
Ζωο-δόχος, 2· ὁ τὸ ζῆν δεχόμενος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ ἐκκλ. vivificus
Ζωό-δωρος, 2· ὁ τὴν ζωὴν δωρούμενος, Χριστὸς ἐκκλ.
Ζωο-δώρητος, 2· τῷ προηγ. Ὑμνῳδ.
Ζωο-ειδής, 2· ὁ τῷ ζώῳ ὅμοιος Γεωπ.
Ζωο-θετέω· βάλλω ζωήν, ἐγκαρδιώνω, ἐμψυχώνω· «· φύσις πάντα» Ἀρχελ. π. Ἀντίγον. Καρυστ. 23, 35.
Ζωο-θηρία, ἡ· τὸ κυνήγιον τῶν ζώων Πλατ. σοφ. 223.
Ζωο-θηρικός, 3· ὁ εἰς τὴν ζωοθηρίαν ἀνήκων Πλατ. σοφ. 220 ζωοθηρικὴ ὅλη. τέχνη, 222.
Ζωο-θρέμμων, 2· ὁ ζῶντα τρέφων μτγν.
Ζωο-θρέπτειρα, ἡ· ἡ ζῷα τρέφουσα· «γῆ μτγν
Ζωο-θυσία, ἡ· θυσία ζώων ἐκκλ.
Ζωο-θυτέω· ζῶον θυσιάζω ἐκκλ.
Ζωό-καυστος, 2· ὅστις ζωντανὸς καίεται μτγν.
Ζωο-κτονία, ἡ· τὸ ζῷα κτείνειν μτγν.
Ζωο-κτόνος, 2 ὁ ζῶα φονεύων Φιλοστρ. 6. Ἀπολλ. 2, 66.
Ζωό-μορφος, 2· ὁ μορφὴν ἔχων καὶ σχῆμα ζώου Πλουτ. Νομ. 8
Ζῶον, τό, ὀρθότ. ζῷον πρβλ. Ἐτ Μ 413, 17 καὶ ζώϊον· πλάσμα ζωντανόν, ζωὴν ἔχον Ἀριστ. εἰρ. 131· «πᾶν ὅ,τί περ ἂν μετάσχῃ τοῦ ζῆν, ζῷον ἂν λέγοιτο ὀρθότατα» Πλατ Τιμ. 77· «μὴ μόνον κατ' ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν», Φαιδ. 70· «πρὸς ἡμῖν τἄλλα ζῷα καὶ δένδρα», σοφ. 233· «τί γὰρ εὐδαιμον ἄλλο νῦν ἐστι δικαστοῦ ζῷον» Ἀριστ. σφ. 551· «πενία, ἧς οὐδαμοῦ οὐδὲν πέφυκε ζῷον ἐξωλέστερον», πλ. 443· κατὰ Φώτ. «ζῷον καὶ τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ γεγραμμένον λέγουσι»· «ζῶα γράφειν καὶ γράφεσθαι» = ζωγραφεῖν συγν. π. Ἡρ. ὅστις καὶ «ζῷα γραψάμενος πᾶσαν τὴν Ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου» =ζωγραφίσας αὐτὴν καθὼς ὑπῆρξε τῷ ὄντι φυσικῶς, 4, 83· «ζῷα ἐγγεγλυμμένα» = τύποι ἐγγεγλυμμένοι, 2, 149· «ἀνδριάντας καὶ ζῷα λίθινα καὶ ξύλινα» Πλάτ. πολ 7, 515· «ὁ λόγος ὥσπερ ζῷον τὴν ἔξωθεν περιγραφὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν» = ὡς εἰκὼν ἐκτιαγραφημένη, πολιτ. 277· «ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς τιμήμασι, τοῖς ζῴοις καὶ τοῖς ὀνόμασι», Κρατ. 430· «τὰ ζῶα ποιεῖν» =ζωγραφίζειν Πλουτ. Περ. 13· καὶ βιβλίον = ἀστερισμός, π. γεν. Ζ. 31.
Ζῳ-όνυχον, τό· λεοντοπόδιον Διοσκ. 4, 131.
Ζωο-πάρ-οχος, 2· ὁ ζωὴν παρέχων Ψ. Χρυσ. 499, 26.
Ζωο-πλαστέω· ζῷα πλάττω, εἰς ἀγάλματα μεταβάλλω - τοὺς ἄνδρας Λυκόφρ 814.
Ζωο-πλάστης, ὁ· ὁ πλάττων, δημιουργῶν ζῷα Φίλων.
Ζωο-πλαστία, ἡ· ἡ τῶν ζώων πλάσις Εὐστ.
Ζωο-ποιέω· ζωντανὸν ποιῶ, ἐγκαρδιώνω, ἐμψυχῶ Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 27, vivifico.
Ζωο-ποίησις, ἡ· ἐμψύχωσις, ζώων γέννησις μτγν. animatio.
Ζωο-ποιητικός, 3 ὁ εἰς τὸ ζωοποιεῖν ἐπιτήδειος Πλουτ. ἀρέσκ. φιλ 5, 9, vivificativus.
Ζωο-ποιΐα, ἡ· ζωογονία Ἰάμβλ.
Ζωο-ποιός, 2 ὁ ζωντανὸν ποιῶν Σχολ. Εὐρ. Φοιν 349, vivificus.
Ζωό-πυρος· ζώπυρος.
Ζωο-πύρσευτος, 2· ζωὴν πυρσεύων Ψ. Χρυσ.
Ζωο-πωλεῖον, τό· ὁ τόπος, εἰς ὃν πωλοῦνται ζῷα μτγν.
Ζωο-πώλης, ὁ· ὁ τὰ ἱερὰ ζῷα (θύματα) πιπράσκων Ἡσύχ.
Ζωο-πώλιον, τό· ζωοπωλεῖον ἢ ζωόπωλις Ἡσύχ.
Ζωό-πωλις, ἡ· ζώων πωλήτρια ἢ ἡ ἀγορὰ εἰς ἣν πωλοῦνται ζῷα Ἡσύχ,
Ζωύς, 3 (ζάω), π. καὶ ζοὺς καὶ ζώς· ζωντανός, μετέχων ζωῆς, ἀντίθ. τῷ θανών Ὀδ. ρ, 115· «καὶ ἀρτεμὴς» Ἰλ. ε, 515· «ἕνα μὲν ζωὸν ἔλαβεν, ἑπτὰ δὲ ἀπέκτεινε» Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 5, vivus.
Ζωό-σοφος, 2· σοφὸς εἰς τὰ τῆς ζωῆς Ἀνθ. 1, 88.
Ζωο-στασία, ἡ· τῷ ἑπομ.
Ζωο-στάσιον, τό· σταῦλος, τόπος ἔνθα στήκονται τὰ ζῷα Εὐστ. 531, 17.
Ζωο-σφαγία, ἡ· ἡ ζώων σφαγὴ μτγν.
Ζωο-τάμνω· σχίζω, κόπτω ζῷα ἐσφ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ.
Ζωο-ταμών, ὁ, ἀόρ 6. μετχ τοῦ προηγ. Ὀρφ. Ἀργ. 315, ὅπερ ὅμως εἶνε ἀντὶ τοῦ «ζῷα ταμών» Λοβεκ Φρυν. 617.
Ζωό-της, ἡ· ἡ τοῦ ζώου ἰδιότης, φύσις καὶ κατάστασις, ἀντίθ. τῷ θειότης Πλουτ. ζητ. Πλατ. 2, 1.
Ζωο-τοκέω· τίκτω, γεννῶ ζῷα, ζωντανά Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 3, 1.
Ζωο-τοκία, ἡ· ἡ ζώων γέννησις Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 3.
Ζωο-τόκος, 2· ὁ ζωντανὰ γεννῶν Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 5 ζωογόνος.
Ζωο-τροφεῖον τό· τόπος εἰς ὃν φυλάττονται καὶ τρέφονται ζῷα, vivarium.
Ζωο-τροφέω· τρέφω ζῷα Φίλων.
Ζωο-τροφία, ἡ· τὸ φυλάττειν, τρέφειν κτήνη Πλατ. πολιτ. 261
Ζωο-τροφικός, 2· ὁ εἰς τὴν ζωοτροφίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος Πλατ. πολιτ. 263· «κή, 267.
Ζωο-τρόφος, 2· ζῷα τρέφων, ζωοπαιῶν Ἡσύχ
Ζωο-τυπέω, πιθ. ἀντὶ ζωγραφέω μτγν.
Ζωο-τύπη, ἡ· σχηματισις ζώων μτγν.
Ζωο-τύπος, 2· ὁ ποιῶν ἀγάλματα ζώων Νον. Δ. 5, 527.
Ζωο-φαγέω· τρώγω ζῷα Ἀριστοτ. Ι. Ζ 8, 3
Ζωο-φαγία, ἡ· κρεωφαγία Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 11.
Ζωό-φαγος, 2· σαρκοφάγος, ἀντίθ. τῷ καρποφάγος Ἀριστοτ. πολ. 1, 8.
Ζωο-φανής, 2· εἶδος ἔχων ζώου φαινόμενος ὡς ζῷον μτγν.
Ζω-όφθαλμον, τό· δούφθαλμον, φυτόν τι Διοσκ. 4, 89.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζω-όφθαλμος, 2· ὁ ζῳοὺς ἔχων ὀφθαλμοὺς μτγν.
Ζωο-φθορία, ἡ· ἡ τῶν ζῴων φθορά, καὶ ἡ μετὰ ζῴων σαρκικὴ μῖξις Γρ. Ν 1, 850.
Ζωο-φθόρος, 2· ὁ φθείρων, φονεύων τὰ ζῷα, ἢτι δὲ ὁ μετὰ ζῴων σαρκικῶς μιγνύμενος μτγν.
Ζωο-φορεῖν· τὸ ζωὴν φέρειν, ζῆν· ἐπὶ φυτῶν = πάνειν ῥίζας, βλαστάνειν, αὐξάνειν Γεωπ. 5, 13.
Ζωο-φορέω· φέρω ἐν γαστρί, ζῶν Ἀριστοτ. Ι Ζ. 10, 7· ἐπὶ φυτῶν, καρποὺς παράγοντα κλάδον φέρω Γεωπ.
Ζωο-φορία, ἡ· τὸ φέρειν ζῷα μτγν.
Ζωο-φόρος, 2· ζῷα φέρων· - πίναξ = παριστῶν Δ. Σικ. 18, 26· - κύκλος = ζῳδιακὸς Ἀριστοτ. κόσμ. 2, signifer· - ἄνεμοι Παυλ. Σολ. 67 (19, 765), vitalis· ἐπὶ δὲ κιόνων τὸ μεταξὺ ἐπιστυλίου καὶ στεφάνης μέρος Βιτρούβ. 3, 5.
Ζωο-φῠτέω· φύω ζῶντα βλαστήματα Τιμαχ. ἐν Ἀθην. 15, 682.
Ζωό-φῠτον, τό· τὸ ζῶον ἑνταυτῷ καὶ φυτὸν Σ Ἐμπ. Πυρρ. 1, 41.
Ζωό-φυτος, 2· ζῶφυτος.
Ζωόω· ζωοποιῶ· παθ. ζωοῦμαι = πάσχω ἀπό, ἀποκτῶ σκώληκας, σκωληκοῦμαι Ἀθην 2, 55.
Ζωπάριστος· πόλ. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ
Ζωπειρίων· Ζωπυρίων, νομίσμ. Μαγνησ.
Ζώπισσα, ἡ παλαιὰ πίσσα ἀπὸ παλαιὰ πλοῖα μεμιγμένη μὲ θαλάσσιον ὕδωρ καὶ κηρὸν Διοσκ. 1, 99, zopissa.
Ζω-πονέω· ζῶν παριστῶ· «· ὅθεν ἐμπνέων» Φιλπ 49 (19, 742).
Ζωπυρεῖον, τό· ζώπυρον.
Ζωπύρα, ἡ γυν. ὄν. 1) ἐκ Καρωνείας Ἐπιγρ 2) ἄλλ. Ἀθήν.
Ζωπύρα, ἡ· βυτάνης εἶδος = κλινοπόδιαν Ἡσύχ.
Ζω-πυρέω· κυρ. «ἐκ μικροῦ σπινθῆρος φωτὸν ἀνάπτω μεγάλην φλόγα» κωμ. Ἐτ. Μ. 413 «ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας» Φίλων 407· μτφ «τὸ ζωπυροῦν τῆς φύσεως» Ἀριστοτ. π. Ζ. Μ 3, 7· «γείτονες δὲ μέριμναι ζωπυροῦσι τέρθος» Λίσχ. Ἑπτ. 270 «ζωπυρουμένας φρενώσεις» Δτ. 1001· «εἰ μὲ ζωπυρήσεις» = παροξύνεις Ἀριστ. Λυσ. 688· - τρυφὴν Πλουτ. Λυκ. 9.
Ζωπύρας· Μεγαρεύς τις Ἐπιγρ.
Ζώ-πύρημα, τό· τὸ ἀνάφαν, ἀναζωπυρηθὲν, ὁ σπινθὴρ Σχολ. Ἀριστ Λυσ. 107, suscitabulum.
Ζω-πύρησις, ἡ· ζωπύρωσις, τὸ πρὸς ἄναψιν τοῦ πυρὸς φύσημα, ἐμψύχωσις μτγν.
Ζω-πυρητέον· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ζωπυρέω Φίλων, suscitandum.
Ζωπυρῖνη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζωπύρινος, ὁ· ποιητής, ὁ γράψας τὰ ὀψαρτυτικὰ Ἀθ.
Ζώ-πύριον, τό· ζώπυρον.
Ζω πυρίς, ἡ· ἡ θέρμη, ἡ ζωοποιοῦσα θερμότης Ἰουλιαν.
Ζωπυρίς, γυν. ὄν. Ἐπιγρ
Ζωπυρίσκος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζωπύριχος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ζωπυρίων· 1) ἱστοριογράφος Ἰώσ 2) γραμματικὸς καὶ διδάσκαλος Πλουτ 3) δουλὰς τις Λουκ 4) ἄλλ. Θεοκρ.
Ζώ-πῦρον, τό· ἀπινθήρ, κάρβουνον ἀναμμένον ἢ στάκτη, χόβαλη, πυρὸς λείψανον ἢ ἀπομεινάριον, τὸ ὁποῖον φυλάττομεν σκεπασμένον μὲ τὴν στάκτην διὰ νὰ ἀνάψωμεν πάλιν τὴν φωτιάν, «ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σπινθὴρ πρὸς ἄναψιν» Ἡσύχ. π. Στραβ. ὅπου τὰ ζώπυρα ὡς ἐφιύρεσις τοῦ Ἀναχάρσιδος ἀναφέρονται, φαίνεται ὅτι εἶνε τοῦ χαλκέως τὰ φυσερὰ (οἱ χάλκιοι ἀσκοί), ἢ ὡς π. Σουίδ. = οἱ φυσητῆρες ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφυσῶσι, 7, 3, 9. Συνήθ. μτφ. καλεῖ ὁ Πλάτ. «σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων διασεσωσμένα γένους» = τοὺς ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ διασωθέντας πρὸς ἀναζωογόνησιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, νόμ. 3, 687· «πάνυ βραχέα ζώπυρα διασῴζοντες τῆς Λυκούργου νομοθεσίας» = ἐναπομεινάρια Πλουτ. Λακ. ἀπυθ. α. 240, suscitabulum.
Ζώ πυρος, 2· πῦρ ἀνάπτων, ζωοποιῶν· - τοῦ ζῆν ποιητικὸς ἀρ. λεξ
Ζώπυρος· 1) εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ βασιλ. τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος, υἱὸς Μεγαβύζου, ὅστις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Βαβυλῶνος καταλύψας τὰ μέλη του καὶ προσποιούμενος ὅτι καταδιώκεται ὑπὸ τοῦ Δαρείου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι Ἰχθυρούς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀφέτως ἐκλεχθεὶς ἡγεμὼν τῶν στρατευμάτων ἤνοιξε τῇ πόλεως τὰς πύλας, ἀπατήσας οὕτω τοὺς Βαβυλωνίους· διὰ ταῦτην δὲ τὴν ὑπηρεσίαν ἐτίμησεν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος μὲ τὰ μεγαλείτερα ἀξιώματα Ἡρ. ἐξ οὗ ἡ παροιμ. «κρείσσων Ζώπυρος ἑκατὸν Βαβυλωνίων» Ἀποστολ. 2) ἔργανος τοῦ πραγ. ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος π. Χ ἠτοιμόλησε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους Ἡρ. 3) Ζώπυρος ὁ Θρᾷξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ἐν Ἀθήναις καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου Πλάτ. 4) Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος Ἰάμβλ. 5) στρατιώτης Ἀντιγόνου τοῦ Γοναταῖ Πλατ 6) ἱστοριογράφος ἐκ Βυζαντίου Πλουτ. 7) ἐξ Ἡρακλείας, εἷς τῶν συγγραφέων τῶν Ὀρφικῶν ποιημάτων Ἐλ. Ἀλ. 8) ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς τῆς Θησηΐδος Στοβ. 9) Φυσιογνώμων Ἀλεξ. Ἀφροδ. 10) ἰατρὸς καὶ πρόσωπον τοῦ διαλόγου π. Πλουτ. 11) τυραννήσας ἐπὶ Ποντικοῦ Πλιν. 12) Κλαζομένιος ῥήτωρ τῆς τρίτης μ. Χ ἑκατονταετηρίδος Δ Λαερ 13) Καλλιρώνιος, κυνικὸς φιλόσοφος, Δ Λαερ 14) ἐκ Βοιωτίας· α) Πλαταιεὺς, πατὴρ καὶ υἱὸς Ἐπιγρ. β) ἐκ Θίσβης Ἐπιγρ. γ) Θηβαῖος Ἐπιγρ. καὶ ἄλλ. 15) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων ἐπώνυμος ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων Φλιάσ. β) ἄλλ. Ἐπιγρ. 16) Συρακούσιος 17) ἐξ Ἐπιδάμνου, Μαγνησίας, Ἀπολλωνίας καὶ Σμύρνης, ἐπὶ νομισμ. Μιον.
Ζωπυρόω· ζωπυρέω ἀμφ.
Ζωπύρωσις, ἡ· ζωπύρησις Μαξ. Τύρ. 9, 7, suscitatio.
Ζωράμβας, ὁ· Ζωράμβας, ποτ. τῆς Καρμανίας, γῶρος ἐν τῇ Λοίᾳ Πτολ. 5, 8.
Ζωριάδης, ὁ· ἐκ Τίου, οἱ Ζωριάδαι, συμμορία τῆς πόλεως Τίου Ἐπιγρ.
Ζώριγα· πόλ. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Πτολ.
Ζωροάστρης, ὁ· ὁ πρῶτος ἰδρυτὴς τῆς τῶν

Περσῶν θρησκείας· π. Πλάτωνι ἀναφέρεται πρῶτον ὡς υἱὸς τοῦ Ὡρομάζου· ἦτο δὲ σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἢ κατ' ἄλλους ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὑστάσπου, διαπρέψας ὡς εἷς τῶν ἀρχαίων σοφῶν νομοθετῶν τῆς Ἀσίας, γράψας διάφορα περὶ θρησκείας βιβλία, τὰ ὁποῖα φέρονται εἶσέτι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζένδ Ἀβέστα, καὶ τὰ ὁποῖα ἐγένοντο γνωστὰ εἰς τοὺς νῦν Εὐρωπαίους περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Κατὰ δέ τινας ὑπῆρξεν ὁ Ζωροάστρης οὗτος βασιλεὺς τῶν Βακτρίων, σύγχρονος τοῦ Δαρείου Πλάτ.

Ζωρομάσδρης, ὁ· Χαλδαῖος, γράψας μαθηματικὰ καὶ φυσικὰ Σουΐδ.

Ζωρόμβας, ὁ· Ζώραμβος καὶ Ζόραμβος.

Ζωρο-ποτέω· πίνω ἄδολον, ἄκρατον οἶνον, ἡ βουφικτὰ Ἀπολδ. 1 (9, 25), meracius bibo.

Ζωρο-πότης, ὁ· ὁ πίνων ἄκρατον οἶνον ἢ ὁ πίνων αὐτὸν βουφικτὰ Ἀνθ. 4, 300· μτφ. «ὀφθαλμοὶ ζ. κάλλους» Παυλ. Σιλ. 37 (5, 226), meribibulus.

Ζωρός, 2 (ἐκ τοῦ ζωὸς = ζωερός)· καθαρός, ἄμικτος, συνήθ. ἐπὶ οἴνου, δυνατός, πυρώδης· - μέθυ Ἀπολ. Ῥ. 1, 477 - πόμα Ἀπολωνδ. 9 (12, 50)· - δεῖπας Βάκχου» Μ. Ἀργ. 16 (11, 28)· καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης ζωρὸν Ἀπολωνδ. 7 (6, 105)· συγκρ. «ζωρότερον κέραιε» = κέρνα οἶνον καθαρώτερον, μίγνυε ὕδωρ ὀλιγώτερον Ἰλ. ι, 203, ὁ Ἀριστοτ. ὅμως τὸ ἐξηγεῖ θᾶττον ποιητ. 25· ὁ Πλουτ. διεξοδικῶς ἀναφέρει τὰς ἑρμηνείας τῶν ἀρχαίων, τῶν ὁποίων οἱ μὲν «ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως» ὡς «θερμὸν» ἐθεώρουν, καὶ «νέον ἐξ ὑπαρχῆς κεράννυσθαι κρατῆρα» ἢ συγκρ. = θετ. εὔκρατον, ἢ ἐκ τοῦ ζα καὶ ὥρα = «παλυνετὴ καὶ παλαιὸν οἶνον» ἢ «τάχιον» ἐξήγουν· «πίνειν ζωροτέρῳ χρώμενον οἰνοχόῳ» Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 10, 423· «τῷ ζωροτέρῳ χαίρει μάλιστα» Λουκ. Τιμ. 54· «ζωρότερον κισσύβιον», ἵν' α σημαίνεται συνάμα καὶ τὸ ἀμέτρως πίνειν, βαρικτά, ἐπειδὴ συνήθ. τὸν οἶνον ἔπινον μεμιγμένον μεθ' ὕδατος Ἀγαθ. 7 (5, 289)· καὶ μτφ. «ζωρατάτη παίδων μανίη» = σφοδροτάτη Ἀντικ. Σιδ. 76 (7, 30)· ὑ- φάρμακον· = ἄδολον Λουκ. διαλ. θ. 7, 1· π. Ἐμπεδ. = καλῶς μεμιγμένον, ἀντίθ. τῷ ἄκρητον, 148· πρβλ. εὔζωρος, merus.

Ζωρός, ὁ· Τρῶτις Κ. Σμ.

Ζώς, αἰτ. ζών, ὡς ὁ Ἀρκαδ. σ. 127 ἐν Β. Ἀν. 1196 γράφει τὴν λέξ. ἡ ζῶς, ζῶν, πρβλ. Ἐτ. Μ. 413, 30· ὡς ὁ Σπίτσνερ ἐν Ὁμ. τονίζει ζωός· «ἦ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῦ τυπῆσι» Ἰλ. ε, 887.

Ζῶσαι, μ. ἀόρ. ά. προστ. τοῦ ζώννυμι.

Ζῶσαι, ἐνερ. ἀόρ. α. εὐκτ. τοῦ ζώννυμι.

Ζωσάριον, ἡ· Ἀθηναῖα τις Ἐπίγρ. ἡ αὐτὴ καὶ κατ' ἀποβολ. τοῦ σ Ζώσαριν.

Ζωσάριος, ὁ· χιλίαρχός τις μτγν.

Ζωσᾶς, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπίγρ.

Ζώσας, μετγ. ἐνερ. ἀόρ. ά. τοῦ ζώννυμι.

Ζωσιηῶν ἀνδρ. ὄν. Ἐπίγρ. (ἐκ Ζωσιμίων.).

Ζωσιμᾶς· ἀνδρ. ὄν. Ἐπίγρ. ἴδε Ζώσιμος

Ζωσίμη· 1) γυνὴ Τιγράνου Πλουτ. 2) δούλη τις Δαμασκ. 3) ἄλλη Ἐπίγρ.

Ζωσιμιανὶδης, ὁ· ἀγωνοθέτης Ἐπίγρ. μτγν.

Ζωσιμιανός· 1) Αὐρήλιος Ζ. Γλύκωνος, Θεσπιεὺς Ἐπίγρ. 2) ἄλλος τις Ἐπίγρ.

Ζωσιμίων, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπίγρ.

Ζώσιμος, 2· ὁ τὰς δυνάμεις τοῦ ζῆν ἔχων, ὁ ζῆν δυνάμενος μτγν. vitalis.

Ζώσιμος, ὁ· 1) κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει ἦσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ συγγράψας Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς βιβλία ἕξ, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Λυγούστου μέχρι τοῦ ἔτους 410 ἑκαλεῖτο καὶ Ἀποφισκοσυνήγορος· 2) Ἀθηναῖός τις Ἐπίγρ. 3) Βαιωτός· α) Θηβαῖος Ἐπίγρ. β) Θεσπιεύς, ποιητὴς Ἐπίγρ. γ) Πλαταιεὺς Ἐπίγρ. δ) ἐκ Κορωνείας· 3) Θάσιος, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἀνθ. 4) Ἀλεξανδρεύς, ἢ κατὰ Φώτ. ἐκ Πανοπόλεως τῆς Θηβαΐδος Σουΐδ. 5) ἐκ Γάζης ἢ Ἀσκαλῶνος, σοφιστὴς τῆς πέμπτης μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὑπομνηματιστὴς τοῦ Λυσίου καὶ Δημοσθένους Σουΐδ. 6) ἰατρὸς Γαλην. 7) διδάσκαλος τοῦ ζήτορος Ἀριστείδου 8) ἀπελεύθερος τοῦ νεωτέρου Πλινίου 9) ἔπαρχος Ἠπείρου ἐπὶ Οὐαλεντιανοῦ καὶ Οὐάλεντος κωδ. Θεοδοσ. καὶ ἄλλ.

Ζωσιμώ, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπίγρ.

Ζώσιππος· Σώσιππος Νικ.

Ζῶσις, ἡ· τὸ ζώννυσθαι μτγν. cinctus.

Ζωσκάλης· ἡγεμὼν Λιθυοπίας Ἀρρ.

Ζῶσμα, τό· ζῶμα μτγν.

Ζωσμός, ὁ· δεσμὸς Χρ. Σιβ. vinculum.

Ζωσοῦς, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπίγρ.

Ζωστάριον, τό· ἔνδυμα στρατιωτικὸν μέχρι γονάτων διῆκον μτγν.

Ζώστειον, τό· ζώτιον Ἐτ. Μ. 414.

Ζώστειον, τό· ὄν. τόπου, ἔνθα οἱ δοῦλοι δεδεμένοι ὠφελον ἐργάζεσθαι Σουΐδ.

Ζώστειρα· ἐπών. Ἀθηνᾶς ἐν Βοιωτίᾳ Ἡσύχ.

Ζωστή, ἡ· κοσμήτρια, ἄξίωμα γυναικὸς ἐν τῷ παλατίῳ μτγν. ornatrix.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ· 1) ἀκρωτ. Ἀττικῆς μεταξὺ Φαληρέως ἢ Κωλιάδος καὶ τοῦ Σουνίου Ὑρ. 2) Ἀθηναῖος ἐκ Γαργηττοῦ Ἐπίγρ. 3) κατὰ Παυσ. δῆμος Ἀττικῆς Στραβ. κατ. Ζωστήριος, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς Ἀρτέμιδος, Ἀπόλλωνος καὶ Λητοῦς Στ. Βυζ.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ· ζώνη, περίζωμα, ἐν Ἰλ. πάντοτε = ζώνη πυλεμιστοῦ, ἥτις εἰς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ θώρακος καὶ ἄνω τῶν μηρῶν εὑρισκομένη ἐκάπεζε τὴν κοιλίαν καὶ τοὺς λαγῶνας· συνείχετο δὲ καὶ ἐδένετο μὲ χρυσαῖς κόψιας· ὅθ. «ζωστῆρος ὀγκῆες χρύσειοι συνέχον καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ» Ἰλ. δ, 132· ἴσ. ἦτο πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν καὶ ὑπεράσπισιν σκεπασμένος μὲ φύλλα μετάλλου (πλάκας μεταλλίνας)· ὅθ. ὠνομάζετο «δαιδάλεος, πανοπλίους», δ, 135· «φοινὶκι φαεινόν», η, 305· πρβλ. καὶ «ῥυὸν» ἔτορε ζωστῆρα παναίολον ἀλλὰ πολὺ πρὶν ἀρχόμην ἀντομένη μάλιβος ὡς ἔτράπες· αἰγμή-, ὅπου ἐκ τοῦ προηγ. στίχου· «κατὰ ζώνην θώρηκος ἤνεῦθεν νύξε» προκύπτει ὅτι ὁ ζωστὴρ καὶ ζώνη τὸ αὐτὸ ἐσήμαινον, διέφερε δὲ πολὺ τοῦ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόης

σιλαχίου τῶν ἡμετέρων πολεμιστῶν· ἐν Ὀδ. σημαίνεται ἡ ζώνη, δι' ἧς ὁ χοιροβοσκὸς στερεώνει καὶ συσφίγγει τὸν χιτῶνά του ἐκ τῆς οἰκίας ἐξερχόμενος· «ὡς εἰπὼν ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, βῆ δ' ἴμεν εἰς συφεούς», ξ, 72. Κατ' Ἀρίσταρχον διακρίνεται τοῦ ζώματος εἰς Ἰλ. κ, 77· πρβλ. «ἐκ τοῦ ζωστῆρος τοῦ θώρηκος ἐφόρει δεδεμένην ἄγκυραν» Ἀρ. 9, 74· ἐπὶ τῶν Ἀμαζόνων Πινδ. ἀποσπ. 158· ἐπὶ τῶν γυναικῶν δὲ μόν. π. Παυσ. «λύσασθαι (δὲ τὴν Λητὼ) τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην», 1, 31, 1· π. Καλλ. ὡς ἐπίθ. «ζωστῆρες Ἐνυοῦς ἀνέρες» κατὰ Σχολ. περιφραστικῶς = οἱ πολεμικοί, Ὑμν. Ἀπόλλ. 85· ἐν γέν. «ἃς (νήσους) κελαδεινὸς ζωστὴρ Αἰγαίου κύματος ἐντὸς ἔχει» Ἀντιπ. Θ. 37 (9, 421)· π. ἰατρ. = πάθος ἐπὶ τοῦ δέρματος περιζῶνον τὸ σῶμα Πλιν. 1 Φ. 26, 11· πρβλ. ζώνη· ἐπὶ δὲ πλοίων ἐλέγετο σανίδωμα εἰς ὕψος τι αὐτῶν· «ἄχρι καὶ ἐπὶ τρίτον ζωστῆρα» Ἰλ. 1, 1· πρβλ. ὑπόζωμα· ἔτι δὲ = εἶδός τι θαλασσίου φύκου Θεοφρ. cingulum, balteus.

Ζωστηρία, ἡ· ἐπών. Ἀθηνᾶς π. Ἐπικνημιδίοις Λοκροῖς Στ. Βυζ.

Ζωστήριος, 3· ὁ εἰς τὸν ζωστῆρα ἀνήκων· ἐπών. Ἀπόλλωνος τοῦ Ζωστῆρος· ὅθ. κυρ. ὄν. Ἀθηνᾶ Ζωστηρία = Ζώστειρα Παυσ. 9, 17, 3· ἔτι ἐπών. Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ζωστῆρος ἀκρωτ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἁλιεῖς προσέφερον αὐτῷ θυσίας Στ. Βυζ.

Ζωστηρο-κλέπτης, ὁ· τὸν ζωστῆρα τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἁρπάσας Λυκοφρ. 1329.

Ζώστης, ὁ· ζωστήρ, ὁ ζωνύων μτγν. cinctor.

Ζωστός, 3· ἐζωσμένος· Ἡσύχ. ἐπένδυμα Πλουτ. Ἀλ. 32.

Ζώστρειον, τό· ζώστειον.

Ζωστριανός, ὁ· συγγραφεύς τις Φωτ.

Ζώστριον, τό· ζωστήριον μτγν.

Ζώστρον, τό· «ζῶμα καὶ ζώνη ἢ χιτὼν ζωστός, ἢ χλαῖνα ἀνδρεία, τινὲς δὲ τὸ ἔνδυμα» Ἡσύχ. «ζῶστρά τε, καὶ πέπλους, καὶ ῥήγεα αἰγαλόεντα» Ὀδ. ζ, 38, cinctus.

Ζωστεάτας· Ἀπόλλων ἐν Ἄργει ἀπὸ τόπου Ἡσύχ.

Ζώστειον, τό ζητρεῖον Ἐτ. Μ. 414.

Ζωστεῖσθαι· ὅθ. ζωφυτέω.

Ζωστελιστής, ὁ· ἐπών. Ἀπόλλωνος ἐν Κορίνθῳ Ἡσύχ.

Ζώστης· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Ζωστική· γεν. ὄν. Ὀφιλλία Ἐπιγρ.

Ζωστικός, ὁ· 1) κριτικὸς καὶ ποιητής, φίλος Πλωτίνου Φωτ. 2) Αὐρήλιος Ζ. Σμυρναῖος Δ. Κασ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ζωτικός, 3· ὁ εἰς τὴν ζωὴν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ὁ ζωὴν παρέχων, διαφυλάττων, ὁ ζωοποιός· «τὸ ὑγρὸν ζωτικόν» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 2, 1· «δυνάμεις ζωτικαί» Πλατ. Τίμ. 91· καὶ ἐπὶ τεχνουργημάτων, τὰ ὁποῖα μιμοῦνται πιστῶς τὴν ζωήν· «τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι πῶς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριᾶσι;» = πῶς χύνεις εἰς τοὺς ἀνδριάντας τὴν πλήρη ζωῆς ἔκφρασιν Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 6· «ζωτικώτατα γράφειν» = πιστότατα καὶ φυσικῶς ἀπεικονίζειν, παριστάνειν δι' εἰκόνος Πλουτ. συμπ. 4, 4, 2· «ζωτικῶς ἔχειν» = δύναμιν ἢ χάριν ἔχειν πρὸς τὸ ζῆν, Κάτ. νεωτ. 70, vivificus.

Ζώτιχος ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ζῶττα, ἡ· Μιτυληναία τις Ἐπιγρ.

Ζωτύς, ἡ· θώραξ Ἡσύχ.

Ζώτων· πόλ. Αἰθιοπίας Πλιν.

Ζωΰλιον, τό· ὑποκ. τοῦ ζῷον, μικρὸν ζῷον Τζετζ.

Ζωΰφιον, τό· τῷ προηγ. Σ Ἐμπ. Πυρ. 1, 41· ἐπὶ εἰκόνων Ἀθην. 5, 210, animalculum.

Ζωφασημίν· ἱστορία τῆς Φοινικ. μυθολογίας Φιλ. βιβλ. ἀποσπ. 2 (ἐσφ. Σωφησιμάν).

Ζῳ-φορία, ἡ· ὁ ζῳδιακὸς κύκλος Μανέθ.

Ζῳ-φόρος· ζωοφόρος.

Ζω-φυτέομαι· ζωογονέομαι Φώτ.

Ζῴ-φυτος, 2· ὁ τρέφων, φύων φυτά, καρποφόρος, ζωὴν παρέχων τοῖς φυτοῖς, ζωογόνος· «αἷμα Αἶσχ. Ἱκ. 837· «γῆ = καρποφόρος· Πλουτ. Ῥωμ. 20· ἔτι = ζωόφυτον μτγν.

Ζώω, ῶων, καὶ ἐπ. ἀντὶ ζάω, μόν. ἐν Ὁμ. παρατ. ζῶ συγχ. π. Ὁμ. «ἀγαθὸν βίον ζώειν» Ὀδ. ο, 491 συχνὴ καὶ ἡ διπλῆ καὶ πλεοναστ. ἔκφρασις· «ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο» vivo.

Ζωχάση, ἡ· πόλ. Περσίας, ἡ μετέπειτα Σελεύκεια Ζωσιμ.

Ζω-ώδης, 2· ὅμοιος ζῴῳ Συνέσ. «ὁ δοῦλος τῶν ἡδονῶν ζωώδης καὶ μικροπρεπὴς ἐστιν» Πλουτ. παιδ. ἀγ. 10, animalis.

Ζω-ωδία· ζωότης, ἡ φύσις καὶ οὐσία τῶν ζῴων Ἰαμβλ. animalitas.

Ζω-ωνυμία, ἡ· ἡ ὀνομασία κατὰ τὰ ζῷα Εὐδοκία σ 80.

Ζώωσις, ἡ· ζωοποίησις, ζωοτέλεσις μτγν. vivificatio.

Ζωωτός, 3· ἐζωγραφισμένος, κεντημένος, ὁ ἔχων ζῷα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα· «χιτῶνες Ἀθην. 5, 197· «αὐλαῖαι, 12, 538 «ζωωτὴ ἁφαπτίς» Πολυδ. 31, 3, 10, beluatus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Η

Η, η, ἦτα, τὸ ἕβδομον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβ. ὡς σημ. ἀριθμ. τὸ η΄ = 8, ͵η = 8000. Ἐπὶ Εὐκλείδ. ἄρχ. ἐν Ἀθήν. (403 π. Χ.) ἐλήφθη παρὰ τῶν Ἀθηναίων τοῦτο ἐν τῷ ἀλφαβ. ὡς σημεῖον τοῦ μακροῦ ε, ὅπερ πρότερον εἶχε φθόγγους δύο τὸν βραχὺν καὶ μακρόν· «οὐ γὰρ ἠ ἐχρώμεθα, ἀλλ' εἰ τὸ παλαιὸν» Πλάτ. Κρατ. 426. Περὶ τῆς γραφῆς αὐτοῦ· «πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο, ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία» Ἀθήν. 10, 454. Τὸ σημεῖον Η ἐχρησίμ. τὸ πρῶτον πρὸς δήλωσιν τῆς δασείας Ἀθήν. 9, 398, (σθ. ἐν. ἀρχ. ἐπιγρ. τὸ Η εἶνε τὸ σημεῖον τοῦ ἀρ. ΗΕΚΑΤΟΝ = ἑκατὸν = 100). Ἐξ οὗ κατόπιν ἐλήφθησαν τὰ ἥμισεα τὸ μὲν ⊣ πρὸς σημείωσιν τοῦ ψιλοῦ, τὸ δὲ ⊢ πρὸς δήλωσιν τοῦ δασέος πνεύματος, ἐξ ὧν ἐσχηματίσθησαν τὰ νῦν ἐν χρήσει σημεῖα τοῦ πνευματισμοῦ. Πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς δὲ τῶν δασέων χ, φ, θ, ἐτίθετο μετὰ τὰ ψιλὰ κ, π, τ, ὡς κΗ = χ, πΗ = φ, τΗ = θ. Τὸ η εἶνε ἐπικρατέστερον παρ' Ἴωσιν ἐν πολλαῖς λέξ. καὶ τύποις καὶ ὁὴ καὶ ἀντὶ τοῦ ᾱ τῆς γραπτῆς ἀττ. γλώσ. ὡς θώρηξ, ἰητρός, πρήσσω· οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωρ. ἔτρεπον τὸ η εἰς ᾱ. Παρὰ τοῖς μτγν. ἀττ. πολλάκ. τὰ ει καὶ ηῖ μεταπίπτουσιν εἰς η. Οἱ Βοιωτοὶ πολλάκ. τὰς αι καὶ ει ἐπρόφερον ὡς η Βοϊκχ. ἐπιγρ. 1, 722, αὗτω κάμνει καὶ ἡ σημ. ἑλλ. γλῶσσα πολλάκ. ὡς ἐλαία = ἐλαή, καὶ = κή

Ἤ, π. ἰδ. ἐπ. ἐκτείν. καὶ εἰς ἠέ, σύνδ. διαζευκτικός, ἐρωτηματικὸς καὶ συγκριτικός· 1) διαζευκ. σύνδ. σημαίν. ἤ, ἤτοι, τιθέμ. μεταξὺ δύο λέξ ἢ προτάσ. αἵτινες θεωροῦνται διάφοροι πρὸς ἀλλήλας, πολλάκ. δὲ καὶ ὅλως ἀντίθετοι· «τοὺς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι ἢ εἰς Ἦλιδα» Ὀδ. ν, 274· οὕτω πάντοτε παρὰ τοῖς τραγ. καὶ παζ. «ὄρων' ἢ λέγοντα» Αἰσχ. Ἱκ. 663· «χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου» Πλατ. Πρωτ. 312· μόνον ἅπαντᾷ πάντοτε ἐν ταῖς συνδέσεσι, «σὺν τρισὶν ἢ τέτταρσι» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 12· «στάδια πέντε ἢ ἕξ», 5, 2, 4, ἀνθ' οὗ καὶ «δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας» Σοφ. Τρ. 940· συχνὰ δὲ καὶ συνήθ. τίθενται ἀλεπαλλήλ. δύο ἢ καὶ πολλὰ ἤ, λατ. sive - sive, ἢ aut aut, ὅταν ἀμφότεραι αἱ ἀντιθέσεις ἐκφέρωνται ὡς ἰσοδύναμοι πρὸς ἀλλήλας καὶ θετικῶς ἀλλήλας ἀπυκλείουσαι, = ἢ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο· «ἢ τεὸν ἢ Λίαντος ἢ Ὀδυσσῆος» Ἰλ. α, 138· «εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω ἢ Λύκας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ ὄτος Ὀδυσσεὺς ἠὲ σὺ Πηλεΐδη», α, 144· μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ καί· «ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον», α, 62· τετράκις ὑπάρχει ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 231· «ἢ τις ἢ οὐδείς» = ἤ τις ἢ μᾶλλον κανείς Ἱκ. 3, 140· «διακινδυνεύοντα ἢ χρηστὸν γενέσθαι ἢ πονηρὸν» Πλατ. Πρωτ. 331· διαφέρει ὅταν χρησιμεύῃ ὡς μετάβασ. εἰς τὸ συνθετικ. μόρ. τε «ὥς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χήραί τε γυναῖκες» Ἰλ. 6, 289· ὅθι καὶ τὰ ἤτοι καὶ εἴτε. Συχνὰ δὲ σημαίνει, ἄλλως, ἐν ἄλλῃ περιπτώσει, εἰ δὲ μή· «εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἂν ἡ βουλὴ ἢ παντὸς ἁμαρτάνειν ἀνάγκη» Πλάτ. Φαίδρ. 237· «ἔργον γε οὐδαμοῦ λῃπτέον ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν» Ξεν. ἀπομ. 1, 7, 2. Τίθεται καὶ ἐντὸς ἐρωτήσεως ἢ συνδέει δύο ἐρωτήσ. «τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας» Αἰσχ. Χο. 314· «τί χρὴ με στέγειν ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑποπτᾶν» = τί πρέπει νὰ κρύπτω ἢ νὰ λέγω; Σοφ. Φιλ. 136· ἐντ. προηλθεν ἡ σημ. 2) ἤ, εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ ὅτ' ἐν τῇ διπλῇ ἐρωτήσει, «πότερον, πότερα - ἤ», καὶ εἰς τὰς διπλᾶς πλαγ. ἐρωτ. «εἰ - ἤ» ὁ συνήθ. τύπ. παρὰ τραγ. καὶ πεζ. «πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος φάτις ἐκλήζετο» Αἰσχ. Ἀγ. 616· καὶ μὲ δύο ἤ· «πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ ἐν ἀγροῖς ὁ Λάϊος ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης συμπίπτει φόνῳ» Σοφ. Οἰ. τ. 112· «πότερα ἔστι τι ἓν ἢ οὐκ ἔστι» Πλάτ. Πρωτ. 324. Παραδείγμ. τοῦ εἰ - ἤ ὅθι ἐν τῷ εἰ. - Τίθεται εἰς τὸ πρῶτον μέλος τῆς ἐρωτ. καὶ τὸ ἆρ' οὖν - ἤ· «ἆρ' οὖν τοῖς ποιηταῖς ἡμῖν μόνον ἐπιστατητέον - ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς» Πλατ. πολ. 3, 401. Παρ' Ὁμ. τίθεται καὶ ἦ - ἤ· «ἦμεις δὲ φραζώμεθα ἢ ῥ' αὖτις πόλεμον ὄρσομεν, ἢ φιλότητα βάλωμεν» Ἰλ. δ, 15. Καὶ ἐπὶ ἀπορίας· «μερμήριξε - ἢ - θωὸς, ἢ ὄγε τῶν πλεόνων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο», ε, 672· οὕτω καὶ μετὰ τὸ δίζε, π, 713· μετὰ τὸ πειρηθῆναι, φ, 225· τὸ ὁρμαίνω, Ὀδ. ο, 299, τὸ «μετὰ φρεσὶ νόησον» Ἰλ. υ, 311 (ὁ Βέκκ. γράφ. ἐνταῦθα ἢ ἡ ἦε)· πρβλ. χρῆσιμ. ἐν Ἱκ. 1, 65. Παρ' ἀττ. ἡ σύνδ. αὕτη εἶνε ἀμφίβολος· τὸ Ἐμαλάϊ καὶ Ἔρμ. εἰς Εὐρ. Μηδ. 486· «ἐλοῦ γὰρ ἢ πάνων τὰ λοιπά σοι φράσω ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμὲ» Αἰσχ. Ἱκ. 782· «εἰδῶμεν ἢ νικῶμεν ἢ νικώμεθα», Χο. 745. Εἰς τὸ πρῶτον μέλος τῆς ἐρωτήσεως παραλείπεται πολλάκις τὸ μόρ. «οὐδέ τι ἴδμεν ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκεν» Ὀδ ὃ, 110 (ὁ Βέκκ. ἦ) «λοιμοῦ τις ἦλθε σκῆπτὸς ἢ στάσις πόλει» Αἰσχ. Περ. 701· «ἥμαρτον ἢ θηρῶ τι τοξότης ὡς ἢ ψευδόμαντις εἰμι», Ἀγ. 1167· «Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα» Σοφ. Οἰ. τ. 378· πρβλ. «πόθεν λαβών; οἰκεῖον ἢ ξ' ἄλλου τινός;», Οἰ. τ. 1162· «οὐδ' ἂν διαγνοίη λίνου ἢ καννάβεως ἔστι» Ἱκ. 4, 76· «ἐγρήγορας ἢ καθεύδεις» Πλατ. Πρωτ. 310. Ὅπως ἤδη ἐνταῦθα πολλάκις ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἐρωτήσεως μέλει ἐκφράζεται διόρθωσίς τις καὶ ἀπάντησις εἰς τὸ πρῶτον μέλος τῆς ἐρωτήσεως, οὕτω καὶ ὅταν μηδεμία ἐρωτηματ. πρότασις προηγηθῇ, πραττίθεται ἐρώτησις διὰ τοῦ ἤ, ἐκφράζουσα δι' ἐρωτήσεως τὸ ἀντίθετον σημαινούσης τὴν ὀρθότητα τοῦ ῥηθέντος, ἢ πρασθέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τουσα, ἀναφορικῶς πρὸς ἄλλην ἐρώτησιν, τὴν ἀπάντησιν, ἥτις πιθανώτατα θὰ γείνῃ πρὸς αὐτήν = ἢ δὲν εἶχε ἔτσι ; ὡς τὸ λατ. an· «οὐδέ τί σε χρὴ νηπιάχοις ὀχέειν -, ἢ οὐκ ἄξεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης;» = ἢ δὲν γνωρίζεις ὁποίαν δόξαν ἔλαβεν ὁ Ὀρ. Ὀδ. α, 298, ἢ ὁποία δόξα ἦσα σὲ παρορμᾷ νὰ μὴ ἦσαι πλέον τόσον νηπιόρρων, ἀλλὰ νὰ ὀρέγησαι τῆς αὐτῆς δόξης· «τίπτε δέ μοι παῖς αἴγεται ; οὐδέ τί μιν χρεὼ νηῶν ἐπιβαινέμεν -, ἢ ἵνα μηδ' ὄνομα αὐτοῦ λίπηται ;» = ἢ δ' ἀπέλθῃ ἕνεκα τούτου, ὅπως μηδὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μείνῃ (ὅπερ οἱ μνησῆρες βεβαίως εὐχονται); ὁ, 707· πρβλ. Ἰλ. ε, 466, ἐν οἷς χωρίοις ὁ Βέκκ. γράφει καὶ ἤ, ὅπως ἐν ἄλλοις ἤδη ὁ Οὐόλφ. ὡς Ἰλ. η, 26, ὀρθότερον ὡς αὐτοτελοῦς λαμβανομένης τῆς ἐρωτήσεως· «- πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἕτοιμος ; ἢ φόβος τις εἶργέ νιν ;» = ἢ δὲν εἶνε οὕτω ; δὲν τὸν ἐμπόδιζεν ὁ φόβος; Σοφ. Φιλ. 550· «οὐδ' ἔχω τί φῶ -, ἢ τοῦτο φάσω ἔπος-; ἢ σὴν' ἀτίμως στείχω ;» Αἰσχ. Χο. 91· «τῷ γὰρ ὄμνυτ' ; ἢ σιδαρέοισιν (νομίσμασιν);» Ἀριστ. νεφ. 249· «τίς οὖν δὴ ἦν ἡ διατριβή ; ἢ ὅλον ὅτι τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἱστία ;» = ἢ μᾶλλον δὲν χρειάζεται ἐρώτησις καὶ εἶνε φανερὸν ὅτι κ.τ.λ. Πλατ. Φαίδρ. 227· «ἀλλά τίς σοι διηγεῖτο ; ἢ αὐτὸς Σωκράτης;», συμπ. 173· «εἰ δέ τινα ἄλλην ἡδονὴν παρέχ-ται, θαυμαστὸν οὐδέν ἢ πῶς σοι φαίνεται ;», πολ. 3, 390· «διελέσθαι οὐ σμικροῦ λόγου ἢ σὺ οἴει ;» = ἢ μήπως σὺ τὸ νομίζεις ὅτι εἶνε μικρ. λόγ.; πολ. 3, 400. - Οὕτω τίθεται καὶ «ἢ οὐκ» = ἢ μήπως ὄχι ; Ἰλ. ε, 349, Πλατ. πολ. 2, 370. Καὶ εἰς τὰς πλαγ. ἐρωτήσ. τίθεται οὕτω μόνον παρ' Ὁμ. «εἰσεται, ἢ καὶ ἐμὸν ὄδρυ μαίνεται» Ἰλ. 0, 111· «ἀλλ' ἄγε μοι τόδ' εἰπέ· - ἢ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἦλθ-ω ;» = εἶπέ μοι ἂν πρέπει νὰ ὑπάγω Ὀδ. π, 138· 3) συγκρ. = παρά, συνηθέστ. μετὰ τὰ συγκριτικὰ ἀπὸ Ὁμ. ἐνίοτε συνοδεύει καὶ δύο συγκριτικά, ὅταν τὸ πρῶτον ἐξαίρηται ὡς σημαντικώτερον· «πάντες κ' ἀρησαίατ' ἔλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφνειότεροι» Ὀδ. α, 165· «ἐποίησα ταχύτερα ἢ σοφώτερα» Ἡρ. 3, 65 «σοφώτερος ἢ ἀμαθέστερος δυκεῖ εἶναι ἑαυτῷ» Πλατ. πολ. 3, 409, καὶ μετγν. «φορτικώτερον ἢ φιλοσοφικώτερον διαλέγεσθαι» Πλούτ. Σόλ. 3. Πρὸς διασάφησιν προστίθεται εἰς συγκριτικόν, οὗ ἦδη προηγήθη γενικὴ ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένη· «τίς ἂν αἰσχίων ταύτης εἴη δόξα ἢ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι ἢ φίλους ;» = ὅτι δηλαδὴ νὰ φαίνηται ὅτι πρατιμᾷ χρήμ. παρὰ φίλους ; Πλατ. Κρίτ. 41. Εἰς τοὺς προσδιορισμοὺς τῶν ἀριθμῶν τὸ ἢ δύναται καὶ νὰ παραλειφθῇ· «ἔτη μὴ ἔλαττον ἑξήκοντα γεγονώς», νόμ. 6, 759· ἕνεκα ἰδίας τινὸς ἔλξεως ἡ γενικὴ τίθεται μετὰ τὸ ἢ ἐν συνδέσει, ὡς, «πηγαὶ ἑτέρου ποταμοῦ οὐκ ἐλάσσανος ἢ Μαιάνδρου» Ἡρ. 7, 26. Περὶ τῆς συντάξεως «μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον» ἴδε κατά. Περὶ τοῦ ἢ μετὰ τὸ βούλομαι = προτιμῶ, ἴδε βούλομαι. Περίεργον εἶνε τὸ ἢ εἰς τὰ ὑπερθετικά «πίθι τό κεν ὔμμι μάλιστα ἢ ἐμοί» Ἀπολ. Ῥ. 3, 91. Τὸ ἢ οὐ ἀποτελεῖ κράσιν παρὰ τοῖς ἀττ. ποιητ. πάντοτε, ἐν δὲ τοῖς ἐπ. πολλάκ. ὡς Ἰλ. ε, 349, Ὀδ. α, 298. Οὕτω καὶ τὸ ἢ αὐτὸς ἐὼν σύστ. εἰς Ὀδ. ο, 292. Συχνὰ τίθεται καὶ εἰς τὰ θετικὰ πολλῶν λέξεων, ἐν αἷς ὑπάρχει σύγκρισις ὡς ἄλλος, «ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλὰ» Σοφ. Οἰ. τ. 595· ἴδ' ἄλλος καὶ ἄλλυδις· - ἕτερος ἢ Σοφ. Τρ. 832· - ἐναντίος ἢ Πλατ. Γοργ. 481· ἴδ' ἐναντίος· ἴδιος ἤ, Γοργ. 481· «- τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἦ», συμπ. 173· «- μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν» Σοφ. Ἠλ. 82· - «διαφέρειν» ἢ Πλατ. Φαίδρ. 228· ἴδε διαφέρω, ἐπιθυμέω, ζητέω. Καὶ ἴδ. καὶ μετὰ τὰ πολλαπλασιαστικὰ ἀριθμ. διπλάσιος, πολλαπλάσιος.

Ἢ (γερμ. je, ja), ἐπίρ. 1) διαβεβαιωτικόν· βέβαια, τῷ ὄντι, ναί, ἀληθῶς, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ μετγν. «ἦ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χαλωσέμεν» = διότι ἀληθῶς νομίζω ὅτι θὰ θυμώσῃ ὁ ἀνὴρ Ἰλ. α, 78. Συχνὰ δ' ἑνοῦται μετ' ἄλλων μορ. ὡς «ἦ ἄρα» Ὀδ. ω, 193· «ἦ ἄρα δῆ» Ἰλ. ν, 440· ἦ ἄρ, ἦ ἄρτε Ὀδ. ω, 193, ν, 357· ἦ ῥα Ἰλ. π, 760· «ἦ ῥά νυ» Ὀδ. μ, 280· «ἦ ῥα» Σοφ. Αἴ. 172· «ἦ γὰρ» = ἀληθῶς, ναί Ἰλ. α, 232· «ἦ γάρ τοι» Ὀδ. π, 199· «ἦ δῆ» Ἰλ. α, 518· «ἦ δὴ που», φ, 583· «ἦ δὴ μάν», ρ, 538· «ἦ ὄφ τ' ἂν εἴη πανδίκως ψευσάνυμος» Αἰσχ. Ἑπτ. 652· -«ἦ θὴν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται» Ἰλ. ν, 813· ἦ κάρτα, σάνηθ. παρὰ τραγ. καὶ μόν ἀπαντᾷ εἰς τὰς καταφατικὰς ἀπαντήσεις = μάλιστα Σοφ. Ἠλ. 301· ἦ μάλα, εἰς ἀποφάνσεις καὶ γνώμας, ἃς ἕτοιμος εἶνέ τις νὰ παραδιχθῇ, «ἦ μάλα Ὀδυσσεὺς ἔσκε» = βέβαια εἶσαι ὁ Ὀδυσ. οὕτω νομίζω καὶ ἐλπίζω Ὀδ. τ, 474· καὶ ἦ μάλα δὴ Ἰλ. α, 12· - ἦ μὰν - ἦ μὲν ὡς καὶ ἦ μὴν = βεβαίως καὶ ἀληθῶς, ἀπὸ Ὁμ. εἶνε ἡ συνήθ. ἐκφρασις ἐπὶ ὅρκου, δι' ἧς εἰσάγονται αἱ λέξεις αὐτοῦ τοῦ ὅρκου, αὐτὸ τὸ ὀμνύειν· «ἦ τοι νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν· ἦ μέντοι τάδε πάντα τελεῖται» Ὀδ. ξ, 160· «σὺ δὲ σύνθες καί μοι ὄρνυσσον, ἦ μὲν μοι - ἀρήξειν» Ἰλ. α, 77· «ὄμνυμι ἦ μὴν λαπάξειν» Αἰσχ. Ἑπτ. 513· «ὀμνῦμι ὑμῖν θεοὺς πάντας, ἦ μὴν ἐγὼ ἐθυόμην» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 31· συχνα μετ' ἀπαρ. μέλ. Ἀν. 2, 3, 26· μετ' ἀορ. 6, 4, 17· «ὤμοσαν ἦ μὴν ποιήσειν» Ἰσ. 2, 32· καὶ «ἐγγυητὰς καταστήσας-» Δημ. 24, 39· «ἐγγυᾶσθαι ἦ μὴν παραμενεῖν» Πλατ. Φαίδ. 115, καὶ ἐπὶ ἐντυνωτέρας βιβλιώσεως, ἦ μὰν Ἰλ. 6, 370· ἦ μὲν Ἰλ. ι, 252· ἦ μὲν δή, β, 798· ἦ μήν, 6, 291· «ἦ μὴν κελεύσω» Αἰσχ. Ἱκ. 73· «ἦ νύ τοι» Ἰλ. χ, 11· ἦ που Αἰσχ. Ἱκ. 519· πολλάκις εἰρωνικῶς· «ἦ ποὺ με Τελαμὼν δέξαιτ' ἂν ὑπρόσωπος» Σοφ. Αἴ. 987, Πλατ. Γοργ. 448· - ἦ τάχα Ὀδ. σ, 73· - ἦ τάχα καί, τ, 69· - ἦ τε Ἰλ. π, 687· 2) ἐπίρ. ἐρωτημ. = πῶς ; ἀληθινά ; βέβαια ; μήπως ; εἰς ὀρθὰς ἐρωτ. προτ (ἴδ. ἦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2), πολλάκ. ὅμως δὲν ἀποδίδεται ἄλλως ἢ ἁπλῶς διὰ ταῦ τόνου τῆς φωνῆς, ὡς Ὀδ. κ, 330, Ἰλ. λ, 666· «ἦ τορῶς λέγω»; Αἰσχ. Ἀγ. 260· «ἦ πῶς;», Χο. 756, οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζ. – ἦ ῥα παρ' Ὅμ. συχν. Ὀδ. ο, 431· ἦ ῥά νυ Ἰλ. ὃ, 93· ἦ ῥά τι, ε, 421. Παρ' ἄττ. συχν. τὸ «ἦ γάρ», τόσον παρὰ τραγ. «ἦ γάρ τι λοιπὸν ἔρεις» Αἰσχ. Πρ. 747, «ἦ γὰρ μετέσχες τοῦδε ταῦ πόνου»; Σοφ. Φιλ. 218· ὅσον καὶ ἐν τῷ πεζ. Πλατ. Γοργ. 469. Τὸ ἦ γὰρ μόν. σχηματίζει ἐρωτ. πρότασιν = ἆρ' οὐχί; οὐκ εἶνε ἀληθές; ὡς τὸ λατ. nonne Πλατ. Πρωτ. 312, 333· καὶ «ἦ γὰρ οὔ;» πρβλ. Εὐνδωρ. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 266· «ἦ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;» Αἰσχ. Πρ. 759. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τὸ ἦ τίθεται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἐνίοτε μόνον παρ' ἄττ. ποιητ. μετὰ πολλὰς λέξ. Εὐρ. Ἑκ. 1007, 1262.

Ἤ, ἡ, ἐπιφών. πρὸς διέγερσιν τῆς προσοχῆς, καιν. Ε· «ἡ ἡ σιώπα» = Ε, σιώπα Ἀριστ. νεφ. 106.

Ἤ, συγκεκ. 3 ἑν. παρτ. τοῦ ἦμαι = ἥμενος, ἀντὶ ἕφη = εἶπεν· ἧσ' ἡμί.

Ἤ, ἄρθρ. θηλ. ἧσ δ, ἥ, τό· παρ' Ὅμ. ἀντὶ προσωπ. ἡ ὁειτ. ἀντων. = αὐτή ἡ αὐτή.

Ἥ, θηλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. ὅς.

Ἥ (κυρ. ὁστ. τοῦ θηλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. ὅς, ἐπίρ. συσχετικὸν τοῦ πῆ)· 1) ἐπὶ τόπου, εἰς ὃ μέρος, ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ προηγ. τῇ· «ἦ β' ὅγ' ὁ λυσσώδης-ἡγεμονεύει» Ἰλ. ν, 53· «τῇ ἴμεν, ἦ κεν δὴ σὺ ἡγεμονεύῃς», υ, 46· «τὴν στάσιν σημ. = ὅπου· «ἦ β' ἧσ γυμνωθέντα βραχίονα», μ, 389. Ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. μὲ ἄλλ. σημ. διὰ τοῦτο τὸ «ἦ θέμις ἐστὶν» Ἰλ. 6, 73 μεταβλητέον κατὰ Σπίτανερ καὶ Βέκκ. εἰς «ἧ θέμις ἐστὶν» (ἧσ θέμις)· οὕτω καὶ ἐπόμ. «τῇ δ' εἴς ἧ σ' ἂν ἐγὼ παρ ἄγω» Ἡσ. ἔρ. 206· «ἦ νοεῖς ἔπειγε νῦν» Σοφ. Τρ. 776· πρβλ. πῇ, ποῖ, ποῦ· «ῥάψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἧ λυγίζεται» = εἰς τὸ μέρος ὅπου Σοφ. Τρ. 776· καὶ ἐν πεζ. «ἐκείνη ἑπόμενοι, ἧ ἐκείνη ὑφηγεῖται» = εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος Πλατ. Φαῖδ. 82· «ἧ ἔμελλον οἱ Ἕλληνες παριέναι» = ἐκεῖ, ὅπου Ξεν. Ἀν. 3, 4, 37· καὶ μὲ γεν. «ἧ ἕκαστος ἐτύγχανε τοῦ νάπους ὤν» Ξεν. Ἀν. 6, 3, 22· πρβλ. «οὐχ ἧ τις ἂν τύχῃ τοῦ σώματος» Πλατ. σοφ. 220· 2) παρ' ἄττ. σημ. καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν τρόπαν, καθώς, ὅπως· παρὰ τραγ. καὶ πεζ. «λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτι τ' ἐξέλσκησαν, ἧ νομίζεται» Σοφ. Οἰ. Κ. 1599· «ἧ καὶ Λοξίας ἐψήφισεν» Αἰσχ. Χο. 551· «ἧ βούλονται» = ὅπως θέλουσι Θουκ. 8, 71· «ἐζητοῦμεν ἄνδρα τὸν τελέως δίκαιον ἧ γένοιτο» Πλατ. πολ. 5, 472· καὶ καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον· «ἧ οὐκ ὀρθῶ», Θεαιτ. 184· «ἧ μὲν διαφέρετον οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν» Πλατ. νόμ. 12, 965· ἰδ. συχνά, «ἧ δυνατόν» = ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν· διὸ ἡ φράσις, «ἧ ἐδύνατο τάχιστα» = ὅσον ἦτο δυνατὸν τάχιστα Ξεν. Ἀν. 1, 2, 5 καὶ ἄνευ τοῦ δύνασθαι· «συνταξάμενοι ἧ ἄριστον» = ὅπως ἦτο ἄριστον, ὡς δυνατὸν ἄρ. Ξεν. Κύρ. 2, 4, 32· «τῶν ἀγαθῶν ἧ ἄριστον καὶ ἡδιστον ἀπαλαύσωμεν», 7, 5, 22· ἴδε ἔτι ἡ περ.

Ἦα, ἐπ. 1 ἑν. πρόσ. παρτ. τοῦ εἰμί = ἤμην· συχν. ἴδ. ἐν Ὀδυσσ. ὁ Ὅμ. ἄλλως μετὰ συχν. καὶ γ'. ἑν. τούτου, τὸ ἦεν.

Ἦα, συνηρ. ἐπ. παρτ. τοῦ εἶμι, ἀντὶ ᾖειν καὶ μετ' ἀποστρ. ᾖ· Ἀριστ. ἀποσπ. 350· γ' ἑν. ἦε Ἰλ. μ, 371, ἀ. πλ. συγκ. ἄττ. ἧμεν, Ὅμ. ἧομεν.

Ἦα, τά· ἴδε ἤια.

Ἤατο, ἰων. ἀντὶ ἧντο, γ'. πλ. παρτ. τοῦ ἧμαι.

Ἦαρ· αἷμα, ψυχὴ Ἡσύχ. ἴδ' εἶαρ.

Ἤβα, δωρ. ἡ· ἥβη, ὃ ἴδε.

Ἠβαιός, ἰων. ά, όν· βαιός, μικρός, ὀλίγος· «τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον, ὡσεὶ ἀβαιόν τι ὄν», ἀρ. λεξ. καὶ γραμμ. παρ' Ὅμ. συχνὰ μετὰ τοῦ οὐδὲ π. χ. «οὔ οἱ ἔνι ῥῖνες οὐδ' ἠβαιαί» = δὲν εἶνε εἰς αὐτὸν μυαλὸ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον Ἰλ. ξ, 141· «οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί» Ὀδ. σ, 354· τὸ δὲ οὐδ. καὶ ἐπιρ. «οὐδ' ἠβαιὸν» = οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον Ἰλ. 6, 380, Ἀπολ. Ῥ. 2, 635. Σπαν. ἄνευ ἀρνήσ. «ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους» Ὀδ. ι, 462.

Ἠβάσκω, ἐναρκτ. τοῦ ἠβάω· ἐμβαίνω εἰς τὴν ἥβην, ἀρχίζω ν' ἀποκτῶ πάντα τὰ τοῦ ἀνδρός· «ἠβᾶν ἀττικῶς· ἀκμάζειν ἑλληνικῶς· ἠβάσκειν δὲ ἐπὶ τῶν παίδων τῶν ἀρχομένων ἠβᾶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀττικῶς» Μοῖρ. σ. 180· «- ἀμφὶ πρώτην ὑπήνην» Ἀριστοφ. 1, 11· ἀποκτῶ τὴν πλήρη ἀνδρικὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν· «πλὴν τοῦ υἱοῦ του ἄρτι ἠβάσκοντος» Ξεν. Ἀν. 4, 6, 1· μτφ. «ἀκμάζω· «νῦν δ' ἔῦ' ἠβάσκει κακὸν» Εὐρ. Ἀλκ. 1090· «κακοῦ δ' ἐπὶ γήρως ἡμῖν ἄλυτος ἠβάσκει γυιοτακὴς πενία» Μακ. ἐν Ἀνθ. 6, 30. pubesco.

Ἠβάω· εἶμαι ἐν τῇ ἥβῃ, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, διὸ ἔχω τελείαν ἀνδρικὴν δύναμιν· «οὐδὲ κέ μιν ῥέα – ἔχοι ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἠβῶν» Ἰλ. μ, 382· «ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο» Ἡσ. ἔρ. 131· «γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἠβῶσαν φέρει», ἐπὶ νέου σκεπτομένου ὡς γέρ. Αἰσχ. Ἐπτ. 604· καὶ τὸ ἐναντίον ἐπὶ γέροντος μέν, σκεπτομένου ὅμως ὡς ὁ ἀνήρ· «ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέροντ' ἠβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί» Ἰκ. 756· ὁ Πλάτ. συνδέει «τῷ ἠβῶντι καὶ ἀνδρείῳ», πολ. 5, 468· – καὶ ἰσχύω Ἀριστ. σφ. 357, ὃς ἀντιτίθ. τὰ παιδάρια πρὸς τοὺς ἠβῶντας, βάτρ. 1053· «εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἠβῶν» = ἐὰν εἶχον τὰς δυνάμεις νέου Εὐρ. Ἡρ. μ. 136· «ἀπέκτειναν Μηλίων ὅσους ἠβῶντας ἔλαβον» Θουκ. 5, 116· ἴδε διετής· μτφ. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμ. εὐρίσκομ. ἐν τῇ ἀκμῇ των· «ἡμερὶς ἠβώωσα» = κλῆμα ἀμπέλου εἰς τελείαν ἀνάπτυξιν Ὀδ. ε, 69· «φλοὸς ἠβήσασα» Αἰσχ. ἀποσπ. 378· «ἠβῶντ' ἀρτίως οἰνίσκον» Κρατῖν. ἐν Ἀθην. 1, 29· «τοὺς ἠβῶντας τῶν βοτρύων» Ἀριστ. 4, 5· «ἀεὶ γὰρ ἠβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν» = ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μανθάνωσι μένει ἀεὶ ἀκμαία εἰς τοὺς γέροντας; Αἰσχ. Ἀγ. 5, 9·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν» = ὁ δῆμος θυμώσας μαίνεται, ἀγριεύει Εὐρ. Ὀρ. 685· «ἡβώοις, φίλε θυμὲ» = εὖγε ἐγὼ ἦσαι εὐθύμως ὡς νέου, ἀγαπητὴ ψυχὴ Θέογν. 877· ἡβήσας=τριχώσας· ὅηλ. τρίχας εἰς τὰ αἰδοῖα ἀποκτήσας Ἡσύχ. «ἡβᾶν· νεάζειν, μεθύσκεσθαι, εὐωχεῖσθαι» Ἡσύχ.

Ἥβη, ὥωρ. ἥβα καὶ ἄβα, ἡ· νεότης, ἀκμὴ νεότητος, ἡ ἀκμὴ τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν ἐφηβ. ἡλικίαν, περί τε νέων καὶ παρθένων· 1) τὰ σωματικὰ ταύτης σημεῖα, ἡ τρίχωσις, καὶ ὁ τόπος ἔνθα αἱ τρίχες αὗται φύονται· «τῇ τριχώσει τῆς ἥβης» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 14· «εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους συμψῆσαι καὶ προνοῆσαι, εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπων» Ἀριστ. νεφ. 963· διὸ – 2) ὁ καιρὸς τῆς ἀκμαίας ἡλικίας, ἡ ἀκμαία καὶ ἀνθηρὰ ἡλικία τοῦ νεανίου, ἡ ἀνθηροτάτη καὶ ἰσχυροτάτη ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου· ὁ Ὅμ. λέγει· «νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς, πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη» Ὀδ. κ, 278· «καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον» Ἰλ. γ, 484· καὶ αὐτὴ ἡ νεανικὴ δύναμις· «ὄντε (δίσκον) αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνήρ, πειρώμενος ἥβης», ψ, 432· «ὄφρ' ἥβη τε πεποίθεα χερσί τ' ἐμῇσιν» Ὀδ. θ, 181· «ὄβριμος ὤφελλε καὶ ἥβην», π, 174· «ἄνθος ἥβης» λέγει καὶ ὁ Ἄλκ. 96, 988· «κεχλάδοντας ἥβᾳ» Πίνδ. Π. 4, 179· ἡ νεότης, ἡ νεολαία Αἰσχ. Ἀγ. 109 καὶ συχν. ὡς. «νεηνίσες ἥβαι»=αἱ παρθένοι Εὐρ. Ἱ. 477· «ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἐκπεσοῦσαν τὴν δὲ φθίνουσαν» Σοφ. Τρ. 544, ἐνταῦθα νοητέον τὸ κάλλος τῆς νεότητος, ὡς ἐν τῷ «ἥβης ἀπολαῦσαι» Ἀριστ. Λυσ. 591 καὶ συχνά· «θαλερὸς ἥβης χρόνος» Εὐρ. Ἡλ. 20· ὁ Ἀριστ. λέγει κατ' ἀντίθ. «ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης», Ἱππ. 522, ὁμ. Πίνδ. «ἥβᾳ λιπρῷ τε γήρᾳ», Ν. 7, 99. – Καὶ πεζ. «ἐπεὶ ἐκ παίδων ἐς ἥβην ὡρμᾶτο» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 21· πρβλ. «εἰς ἥβην ἔρχεσθαι» Εὐρ. Μηδ. 1108, καὶ «ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθα» Σοφ. ἀποσπ. 517· «μέχρι τῶν τεττεράκοντα ἀφ' ἥβης» = ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐφηβ. ἡλικίας μέχρι τοῦ 60 ἔτους Ξεν. Ἑλ. 6, 4, 17· πρβλ. «ἐκ δὲ τῶν ἱππέων ἐκέλευσε τοὺς δέκα ἀφ' ἥβης θεῖν ὁμόσε αὐτοῖς» = τοὺς ὄντας δέκα ἔτη ἄνω τῆς ἐφηβ. ἡλικίας, περὶ τὸ 30ον ἔτος, ἦν δ' ὁ τρόπος οὗτος τοῦ προσδιορίζειν τὴν ἡλικίαν παρὰ Λακεδαιμονίοις συνήθης· κατὰ Σχολ. Θουκ. 2, 46, λέγοντα· «τοὺς παῖδας ἡ πόλις μέχρις ἥβης θρέψει», θεωρητέον τὸ ἴδιον ἔτος ὡς ἀρχὴν τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, καὶ οὕτως ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ παρὰ Σπαρτιάταις, φαίνεται, ἐθεωρεῖτο τὸ 20 ἔτος ὡς τοιοῦτον. – Μτφ. ψυχή, καρδία νεανική, φαιδρότης, χαρὰ νεανική «θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβην» Πίνδ. Π. 4, 295 = «τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην» Σχολ. πρβλ. Εὐρ. «γάνυμαι δὲ ὁπαιτὸς ἥβης», Κύκλ. 502· γ. καὶ τὰ ἑπόμ. Περὶ τῶν ζῴων Ἱστ. ἔρ. 436 Περὶ τοῦ νέου τῶν ὄφεων δέρματος Νίκ. Θηρ. 138.

Ἥβη, ἡ· θυγ. Διὸς καὶ Ἥρας, Ἡρακλέους σύζυγος, οἰνοχόος τῶν θεῶν, θεράπαινα τῆς Ἥρας Ὅμ. 2) ἐν τῷ μτγν. ἀλληγορικῷ μύθῳ θεὰ τῆς νεότητος· 3) ὄν. κυνὸς Ξεν. 4) ὄν. πλοίου Βοικχ. ἀττ. ναυτ.

Ἡβηδόν, ἐπίρ. νεανικῶς, ἐν τῇ ἡλικίᾳ καθ' ἣν δύναταί τις νὰ φέρῃ ὅπλα· «ἐνδύντες τὰ ὅπλα πάντες ἡβηδὸν»=πάντες οἱ δυνάμενοι νὰ φέρωσιν ὅπλα, πάντες οἱ νέοι Ἡρ. 1, 172· «Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς»=ἅπασα ἡ νεότης, Β, 21, καὶ μτγν. «τοὺς ἄνδρας ἡβηδὸν ἀποσφάξαι»= πάντας τοὺς φέρειν ὅπλα δυναμένους Δ. Σικ. 3, 54· – «μετ' αἰσχύνης καὶ ἀκολασίας» Σουΐδ.

Ἡβητήρ, ῆρος, ὁ· ὁ νέος ὁ φθάσας εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, τὸ παλληκάρι, pubes· «ἡ ἡβητηρὰ με τεῦξον ἢ καὶ τὴν πολιὴν ὡς νεότητα δέχου» Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 6, 76· «οὐ καλὸν ἡβητῆρες· ἀπειθαίρω γὰρ ἐκείνην τὴν τρίχα τὴν φθονερήν, τὴν ταχὺ φυομένην» Ἐρατοσθ. αὐτ. 5, 277· τὸ' ἡβητὴς καὶ ἡβήτωρ.

Ἡβητήριον, τό· τόπος ἔνθα συναθροίζονται οἱ νέοι, ἰδίως τόπος ἔνθα διασκεδάζουσι, συμποσιάζουσιν οἱ νέοι Πλούτ. Ποπλ. 40, Ἀθήν. 10, 425 (ὁ Ἡρ. ἀντ' αὐτοῦ λέγει ἐνηβητήριον), ὃς αὐτ. 425 σημειοῖ, ὅτι οὕτω καλοῦνται τὰ συμπόσια· κατὰ Σουΐδ. καὶ = παιδευτήριον· καθ' Ἡσύχ. = ἐστιατήριον, κατάλυσις.

Ἡβητήριος· τὸ' ἀνηβητήριος

Ἡβητής, ὥωρ ἀβατάς, ὁ· ἡβητήρ· «κοῦροι ἡβηταί» Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. 56· καὶ ἐπίθ. νεανικός, «νέων βραχιόνων ἕδεισεν ἡβητὴν τύπον» Εὐρ. Ἡρακλ. 858.

Ἡβητικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἡβητήν, νεανικός· «λόγοι ἡβητικοί» Ξεν. Ἑλ. 5, 3, 20· «ἡβητ. ἡλικία» Ξεν. Λακ. 4, 7.

Ἡβήτριον, τό· ἑσφ. γρ. ἡβητήριον Σουΐδ.

Ἡβήτωρ, ορος, ὁ· ἡβητήρ· «αἰχλαι ἡβήτορες» Μάτρων ἐν Ἀθην. 4, 136.

Ἡβιών, όνος, ἡ· νῆσος Ἡραμ. Ἀν.

Ἡβουλέω, «ἡβουλεῖν τὸ ἀρχεῖν» Σουΐδ.

Ἥβος, 3, ὥωρ. ἄβους· ὥριμος· «ἄμπελοι ἄβαι» Θεόκ. 5, 109, ἀλλ. γράφ. ἄβαι, ἀλλ. ἄβαι.

Ἡβουλιάω, κωμ. ὑποκ. τοῦ ἡβάω· εἶμαι ἀκόμη ὅλως νέος Ἀριστ. βατρ. 517, ἐπὶ τῶν κοράσιων Ἀθήν. 6, 269.

Ἥβῳην, ἐκτ. τοῦ ἡβάω.

Ἡβώοιμι, ἡβώωντες, ἡβώωσα, τύπ. ἐκτεταμ. ἀντὶ ἡβῷμι, ἡβῶντες, ἡβῶσα ἐκ τοῦ ἡβάω, ὃν πρέπει δὲ νὰ ὑποτεθῇ ἐν. ἡβώω. Ἠγάασθε, ἐπ. ὁ. πλ. παρτ. τοῦ ἀγάομαι, ἀντὶ ἠγᾶσθε Ὀδ. ε, 127.

Ἤγαγον, ἀορ. β. καὶ μ. ἀορ. β. ἠγαγόμην τοῦ ἄγω μὲ σύνθεσ. ἀττ.

Ἠγά-θεος, π. η, ον, (ἅγαν, πρβλ. ζάθεος)· ὥωρ. ἀγάθεος Πίνδ. ἅγαν, ὑπερβαλλόντως θεῖος, ἁπλέως θεοῦ, οὕτω καλεῖ ὁ Ὅμ. χώρας καὶ πόλεις ἰσταμένας ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τῶν θεῶν, ἰδ. τὴν Πύλον Ἰλ. α, 292, Λῆμνον, ε. 702, Νυσήϊον, ζ, 133· – Πυθὼν Πίνδ. Π. 9, 71· – χωρος Ἀπολ. Ῥ. 3, 981· – γενέθλη Χριτιάδ Ἐερρ 401· = «ἅγαν θεῖος» Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἠγαλέος, 3, (ἠδ' ἀγαλέος, ἄγνυμι)· συντετριμμένος π. ἐν Ἐτ. Μ. 418.
Ἠγανής, 2· καθαρός, νέος· «διηγανές, λαμπρόν» Ησύχ. «ἠγανέα, πέμματα τὰ ἀπὸ τηγάνου» = οἱ ὑπ' ἄλλων ἄρτοι (ἢ πλακοῦντες) τηγανῖται, κοιν. τηγανίτα Ησύχ.
Ἤγανον, ἰων. τό· τήγανον, παράδ. ἐκ τοῦ Ἀνακρ. ἠδ' ἐν Ἀθην. 6, 229.
Ἠγάνος· νεανίσκος, γλωσ. Ησυχ.
Ἠγαπημένως, ἐπίρ. μετ' ἀγάπης· «φιλικῶς μάλα καὶ ἠγαπ.» Ἀν. Βοασσ. 3, 139.
Ἠγάσθην, π. ἀόρ. α', τοῦ ἀπαθ. ἄγαμαι, ἀγάσμαι Ὅμ.
Ἠγε-κλῆς, έους, ὁ· Ἐφέσιος, ἐπὶ νομισμ.
Ἠγέ-λεως, ὁ υἱὸς τοῦ Τυρρηνοῦ Παυσ.
Ἠγέ-λοχος, ὁ· 1) ὑποκριτὴς Ἀθήν. 2) πρὸς ὃν ὁ Δείναρχος ἔγραψε λόγον Δ. Ἀλ. 3) ἔπαρχος Ἀλεξάνδρ. τοῦ μεγ. Ἀρρ.
Ἠγέ-μαχος, ὁ· ἄρχων ἐν Ἀθήν. Ὀλ. 120, 1 Δ. Ἀλ.
Ἠγε-μάχος· πολέμαρχος Ησύχ.
Ἠγεμόνεια, θηλ. τοῦ ἡγεμονεύς· ἡ ἡγεμονίς, κυρίαρχος, ἄρχόντισσα, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος Ὀρφ. Ἀργ. 907· ἠδ' ἡγεμόνη.
Ἠγεμονεία, ἡ· ἠδ' ἡγεμονία.
Ἠγεμόνευμα, τό, ὅωρ. ἀγεμόν.· ὁδηγία· «ἠγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον» Εὐρ Φοίν. 1501· «= ἑαυτὴν λέγει (Ἀντιγόνη) προηγήτειραν τῶν νεκρῶν» Σχολ.
Ἠγεμονεύς, π. ὁ· ἡγεμὼν Ὀππ. κυν. 1, 224· ἐφευρετής, κυν. 2, 30· «αἰθερίοισι τε πυρὸς βιοδώτορα ἠγεμονῆα» Ἀν. 14, 72, περὶ ἡλίου.
Ἠγεμονεύω· 1) εἶμαι ἡγεμών, προπορεύομαι τῆς ὁδοῦ, παραδηλοῖ δὲ σύναμα ὅτι ὁδηγῶ ἄλλους, δεικνύω εἰς ἄλλους τὴν ὁδὸν καὶ τοὺς παρακινῶ ν' ἀκολουθῶσι· «τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε – Νέστωρ – ἐκ πρὸς ὀῶματα» Ὀδ. γ, 386· «πρόσθ' ἡγεμονεύειν», χ, 400· «ὁδὸν ἦγ' « = δεικνύειν τὴν ὁδόν, ζ, 261· «βόον ὕδατι ἡγεμονεύειν» = παρασκευάζειν τῷ ποταμῷ κοίτην, διέξοδον νὰ ῥέῃ Ἰλ. φ, 258· «ἀγεμανεῦσαι κωμάζοντι» Πινδ. Ὀ. 9, 3· «τὸ «– ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον» ἐν τῷ χρ. παρ' Ἀριστ. εἰρ. 1059 εἶνε ἀπομνημόνευμα ἐκ τοῦ Ὁμήρου· ἐν τῇ Ἰλ. ἐπικρατεῖ ἡ σημ. τοῦ προπορεύομαι τοῦ στρατοῦ, ἀθ. διατάσσω, προστάζω, μετὰ δοτ. «Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε – Ἕκτωρ» Ἰλ. 6, 816· συνηθέστ. μ. γεν. «Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Αἴας», 6, 527· «ἡγ. στόλου» Ἀπολ. Ῥ. 1, 704· «πότερον σὺ βούλει ἡγεμονεύειν τῆς σκέψεως ἢ ἐγὼ ἡγῶμαι;» Πλατ. Πρωτ. 351 ἀντίθ. τῷ ἕπομαι, Φαίδ. 94 καὶ «ἡγεμονεύειν ἐν τῇ πόλει», πολ. 5, 474· «ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσι» Ξεν. Ἀγησ. 1, 3· καὶ παθ. ὑπό τινος Θουκ. 3, 61.
Ἠγεμονέω· ἡγεμονεύω, τὴν ἀρχήν, ἡγεμονίαν ἔχω, ἐν ἠθ. σημ. «θεῖον λεγόμενον ἡγεμανᾶσθαί τ' ἐν αὐτοῖς» Πλατ. Τιμ. 41.
Ἠγεμόνη, ἡ· 1) θηλ. τοῦ ἡγεμών· ἡγεμονίς, ὁδηγοῦσα, ἄρχουσα, ἐπίθ. πολλῶν θεῶν, ἰδ. τῆς Ἀρτέμιδος Καλλ. Ὕμν. Ἄρτ. 227· ἠδ' ἡγεμόνεια 2) μία τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν Ἀθήναις λατρευομένων Χαρίτων· «τιμῶσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χάριτα, Αὐξὼ καὶ Ἡγεμόνην» Παυσ. «Θαλλὼ, Αὐξὼ καὶ Ἡγεγόνη» Πολυδ. 3) ὄν. πλοίου Βοϊκν. ναυτ. Ἀθην.
Ἠγεμονηΐς, ίδος· π. θηλ. τοῦ ἡγεμόνιος· – ἀρχὴ = ἡγεμονία Μανέθ. 4, 98.
Ἡγεμονία, ἡ· τὸ ὁδηγεῖν, ἡ ἀνωτέρα ἀρχή, ἀρχηγία· «ὑμεῖς οὕτω περιέχεσθε τῆς ἡγεμονίης» Ἡρ. 7, 160 ἰδ. περὶ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, κυριαρχίας, ἀρχιστρατηγίας 1, 7. 7, 2· «ἡγεμονίας οὔσης αὐτοῦ» Θουκ. 4, 91· «εἰ στράτευμα ὄρθης ἡγεμονίας τυγχάνοι» Πλατ. νόμ. 1, 641· «τούτου γὰρ ἡ ἡγεμονία ἦν τῶν ὀπισθοφυλάκων» Ξεν. ἀν. 4, 7, 8· «ὅσοι λαμβάνουσιν ἡγεμονίας δικαστηρίων» = τὴν διοίκησιν, διεύθυνσιν Αἰσχίν. 3, 14, προσθέτων· «οἱ δὲ τῶν ἔργων ἐπιστάτται ἡγεμονίᾳ χρῶνται δικαστηρίου» «οἱ τὴν ἡγεμονίαν ἔχοντες χιλίαρχοι» Πλούτ. Καμ. 1· ἰδ. δηλοῖ τὴν πολιτικὴν ὑπεροχὴν ἑλληνικῆς πόλεως ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἥτις συνίσταται εἰς τὸ προηγεῖσθαι τῶν ἄλλων ἐν πολέμῳ καὶ διευθύνειν τὰ πολεμικά, ἔννοια ἀναπτυχθεῖσα ἐν τοῖς Περσικοῖς πολέμοις Θουκ. καὶ ῥήτορ. «ἀμφισβητήσαντες ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας» Πολύδ. 1, 2, 3· ὁ Πλούτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μετὰ τοῦ ἀρχή ἀντὶ τοῦ imperium καὶ σημαίνει π. χ. τὸ ὑπατικὸν ἀξίωμα, ὡς «τὴν μεγίστην ἡγεμονίαν καὶ ἀρχήν», Μάρ. 36· μτφ. κύριον καὶ οὐσιώδες μέρος· «τῆς τέχνης ἡγεμονία τίς ἐστιν αὐτῆς, – τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι» Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 6, 132· καὶ μέρος τοῦ στρατοῦ Πλούτ. Καμ. 23.
Ἠγεμονία, ἡ· ὄν. πλοίου Βοϊκν. ἀπὸ ναυτ.
Ἠγεμονίδης, ου, ὁ· ἡγεμών, Ο'.
Ἠγεμονικός, 3· 1) πᾶς ὅστις ἀνήκει ἢ εἶναι ἴδιος ἡγεμόνος· «οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι τὴν ἐπιστήμην» Πλάτ. Πρωτ. 352· «εἰ φιλόσοφός τε καὶ ἡγεμονικὸς τὴν φύσιν» «ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἡγεμονεύειν, ὁδηγεῖν κτλ., Φαῖδρ. 251· «ἡγεμονικώτερος πρὸς τὴν πρᾶξιν» = ἐπιτηδειότερος εἰς τὸ νὰ κάμῃ ἀρχὴν Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 14· «ἡγεμ. πρὸς τὰ πονηρὰ» = παράγων, πλανῶν πρὸς ταῦτα, Κυρ. 2, 2, 25· «Ὀδυσσέα τὸν ἡγεμονικώτατον ἄνδρα» = ὁ ἄριστα ἡγεμονεύειν ἐπιστάμενος Πολυδ. 9, 10, 1· «ἡγ. καὶ στρατηγικοὶ κατελέγησαν ἄνδρες» Πλούτ. Πομπ. 26· «οἱ ἡγεμόνες ὑπολαμβάνοντες ἡγεμονικὴν εἶναι τὴν πρώτην χώραν» Πολύδ. 10, 22, 2· «ἡγεμανικὴ ἐμπειρία» = ἐπιστήμη τοῦ ἡγεμονεύειν, 10, 22, 4· «ἡγεμανικωτέρα τάξις» = ἡ θέσις ἡ μᾶλλον ἁρμόζουσα εἰς τοὺς ἡγεμόνας Πλαυτ. Ποπλ. 12· οὐσ. τὸ ἡγεμονικὸν παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἡ ὁδηγοῦσα ἀρχή, τὸ λογικόν· «ἡγεμονικὸν δὲ εἶνε τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς ἐν ᾧ αἱ φαντασίαι καὶ αἱ ὁρμαὶ γίνονται» Δ. Λαέρ. 7, 159 «ἡγεμονικόν, ὁ νοῦς» Ησύχ. Ἐπίρ. -ῶς = κατὰ τρόπον τῶν ἡγεμόνων, ὡς πρέπει εἰς τὸν ἡγεμόνα» «ἡγεμονικῶς ὑπομένειν συμφορὰν» Πλούτ. Σερτ. 270.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡγεμονικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγουμ.

Ἡγεμόνιος, 3· ἡγεμονικός, μτγν. καὶ ἐπίθ. Ἑρμοῦ ὡς ὁδηγοῦντος τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅιδην Ἀριστ. πλ. 1159.

Ἡγεμόνιος· ἀνδρ. ὄν. Φώτ.

Ἡγεμονίς, ίδος, Θηλ. τοῦ ἡγεμών· ἡ ἄρχουσα, ὁδηγοῦσα, πρωτεύουσα, πρώτη μτφ. ἰδ. ἐπίθ. «ἡγεμ. πόλις» Στράβ. 8, 372 «ἡγεμ. γῆ» Ἀππ. Ἐμφ. 2, 65.

Ἡγεμόσυνα, τά, θηλ. ἱερά· θυσία προσφερομένη εἰς τοὺς θεούς, ἰδ. εἰς τὸν Ἡρακλῆ, ὅτι εὐτυχῆ ὁδηγίαν τοῦ στρατοῦ· διότι Ζεὺς Σωτὴρ καὶ Ἡρακλῆς ἦσαν οἱ θεοί, εἰς οὓς ὁ Ξενοφῶν ὡς ἡγήτορας αὐτοῦ ἐπίστευεν Ξεν. ἀν. 4, 8, 25.

Ἡγέμων, ονος, ὁ· 1) Ἀθηναῖός τις Δημ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήν. Ὀλ. 113, Ἀρρ. συχν. πολλάκ. ἀπαντᾷ Ἡγήμων· 3) Χτός τις Μιον.

Ἡγεμών, όνος, ὁωρ. ἀγεμών, ὁ, ἡ (ἡγέομαι) 1) κυρ. ὁ προπορευόμενος τῆς ὁδοῦ καὶ ὡς τοιοῦτος δεικνύων εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ὁδὸν ἢ τὸν ἀκολουθοῦσι· «ἡγεμόν' ἔσθλὸν ὅπασον ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ» Ὀδ. ο, 310· «ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν» Σοφ. Ἀντ. 1001· «-ποδὸς τυφλοῦ» Εὐρ. Φοιν. 1610· λοιπὸν ἀκριβῶς = ὁδηγὸς Ἡρ. 5, 14· καὶ μὲ τὴν προσθήκην, -τῆς ὁδοῦ Εὐρ. Ἑκ. 281· «ἡγεμόνες ἐγένοντο τῷ βαρβάρῳ» Ἡρ. 8, 31. «ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα» Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 4· – τοῦ πλοῦ = ὁ πιλότος Θουκ. 7, 50· διὸ 2) ἰδ. ὁ ἐν πολέμῳ προπορευόμενος, ὁ ἀρχηγός, ἡ κεφαλὴ τοῦ στρατοῦ, ὁ στρατηγός, ἀρχηγός τινος, ὁ ἄρχων Ἰλ. 6, 476, ἀντίθ. τῷ λαοί, 6, 365· τῷ πλῆθος, λ, 304· «ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας» Αἰσχ. Περσ. 307· «ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαϊκῶν», Ἀγ. 177· «Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν γῆς τῆσδε» = ὁ βασιλεὺς Σοφ. Οἰ. τ. 103· καὶ ὁ ἡνίοχος, «ἐξ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν αὐτὸς θ' ὁ πρέσβυς ἠλαυνέτην», αὐτ. 801· ἐν τῷ πεζ. «στρατηγὸς καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν βάρβαρον» = ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων πάντων Ἡρ. 7, 158. 9, 33· «ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν» Θουκ. 8, 89· «ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεύς» Πλάτ. Φαῖδρ. 246· «ὧν ὁ Ἔρως ἦμιν ἡγ. καὶ στρατηγός», συμπ. 193· – τῆς πόλεως Ἀλκ. 1, 120· 3) ἐν γέν. ὁ ὁδηγῶν πρός τι, ὁ διδάσκων, οἷόν πρῶτος τὸ παράδειγμα πρὸς ἀπομίμησιν· «-καὶ διδάσκαλος, Μενεξ 240, πολ. 10, 595· «οὗτοι γὰρ ἡμῖν ὥσπερ πατέρες τῆς σοφίας εἰσὶ καὶ ἡγεμόνες», Λυσ. 214· «τοὺς ἐμπειρίᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι», πολ. 5, 467· «πόνων τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας νομίζετε» Ξεν. Κύρ. 1, 5, 12· «ἀχαριστία πρὸς πάντα τὰ αἰσχρὰ ἡγεμ.», Κυρ. 1, 2, 7· καὶ ἐπὶ ζώων· «ἡγεμόνες ἀνθρήνων, μελιττῶν, σφηκῶν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 22· καὶ ἐπιθετ. διὸ καὶ ὡς θηλ. «ναῦς ἡγεμών» Αἰσχ. Ἱκ. 703· «ἄνδρα ἡγεμόνα» Πλάτ. Κριτ. 118· «τοὺς περὶ τὰ στήθη τῆς ψυχῆς ἡγεμόνας ἔπεσθαι», Τίμ. 91· «πρὸς πρώτην τὴν τῆς ξυμπάσης ἡγεμόνα ἀρετήν», νόμ. 8, 668· «δόξα ἀληθὴς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χείρων ἡγ. φρονήσεως», Μέν. 97· ἰδία τάξις δούλων, οἵτινες προηγοῦντο Πολυδ. 4, 148· ἐν τῇ μετρικῇ ἡγεμὼν καλεῖται ὁ πυρρίχιος Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὀν. 218.

Ἡγέομαι (ἄγω), ὡωρ. ἀγέομαι παρκ. ἧγημαι, ἀποθ. μέσ. ὁ ἐνιρ. τύπ. ἀπαντᾷ μόν. π. γραμ. «τὸ ἡγῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἡγοῦμαι» Ἡρόδ. π. μον. λέξ. 45, διηγῶ Ἐτ. Μ. 274· 1) προπορεύομαι, ὅτι μὲν ἀπολ. «ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο» Ἰλ. μ, 251· καὶ «πρόσθεν ἡγεῖτο», ω, 96 (πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 920, «ἡγήσ. πάροιθε», Φοιν. 841)· καὶ «ὁδὸν ἡγήσασθαι» = δεῖξαι τὴν ὁδὸν Ὀδ. κ, 263· διὸ εἶμαι ὁδηγὸς καὶ δεικνύω τὴν ὁδόν· «κἀν παῖς ἡγήσαιτο», ξ, 300· «οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο»=δὲν ἠμπορεῖς νὰ μοῦ δείξῃς τὸν οἶκον τοῦ ἀνθρώπου (προπορευομένη ἐμοῦ), η, 22· οὕτως, «ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι», ο, 82· μετὰ ἐπίρ. «κλισιηνδε ἡγήσατο» μετὰ προθέσ. ἐπὶ νῆα, ἐς τεῖχος, ποτὶ πτόλιν Ὅμ. οὕτω καὶ οἱ τραγ. «ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη» Αἰσχ. Ἑπτ. 627· «μαντεύομαι γὰρ ὡς ἂν ἡγῆται θεὸς»=ὡς μὲ ὁδηγεῖ ὁ θεός, Εὐρ. 33· «οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, οὗτος δ' ἀκολουθεῖ» Ἀριστ. πλ. 16. Καὶ ἐν τῷ πεζ. «ἡγέομαί σοι τὴν ὁδὸν» = σοὶ δεικνύω τὴν ὁδὸν Ἡρ. 9, 15· «ἡγεῖται τὸ ποιοῦν ἀεὶ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ ποιούμενον ἑπακολουθεῖ» Πλάτ. Φιλ. 27, ἀντίθ. τῷ ἕπομαι, Φαῖδ. 93· ὡς Ὀδ. α, 125 καὶ συχνά· καὶ «ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἑφιπομένη» Θουκ. 3, 45· «ὁ ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται» Ξεν. Ἀν. 2, 4, 5· «ἡγοῦμαι εἰς φιλότητα» = ποιῶ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς φιλίαν Ἡσ. Ἔρ. 714· τὸ ἡγούμενον, ἀντίθ. πρὸς τὸ λῆγον Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 111· διὸ 2) ὡς ὁδηγὸς τοῦ στρατοῦ προπορεύομαι αὐτοῦ, τὸν διευθύνω, τὸν διατάττω, καὶ ἀπολ. εἶμαι ἀρχηγός, μετὰ δοτ. «νῆες, ἧσιν Ἀχιλλεὺς ἐς Τροίην ἡγεῖτο» Ἰλ. π, 169· «ἐκ Δουλιχίου ἡγεῖτο μνηστῆρσι» Ὀδ. π, 397· «ἡγ. πόλει» Εὐρ. ἐν Ἀθην. 10, 413· «Κλέαρχος τοῖς ἄλλοις ἡγεῖτο, οἱ δὲ εἵποντο» Ξεν. Ἀν. 2, 2, 8· καὶ «Ξενοφῶν ἡγεῖτο τοῖς ὁπλίταις»=διεύθυνε τοὺς ὁπλίτας Ξεν. Ἀν. 5, 2, 6· «οἱ σοφοὶ τατς πόλεσι» Πλάτ. Μέν. 99· – ἡ μετὰ γεν. καὶ τότε ὑπερτερεῖ ἡ ἔννοια τοῦ ἐπιτάσσειν, ἄρχειν· «ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων» Ἰλ. μ, 101 «λεῶν, ὧν οὔ τις ἡγεῖτο» Σοφ. Αἴ. 1080· καὶ ἐν πεζ. «-παντὸς τῶν Ἑλλήνων στρατοῦ» Ἡρ. 7, 161· «Πέρσαι τῆς Ἀσίας» Πλάτ. Μενεξ 239· «Κλέαρχον τὸν δεξιὸν κέρας ἡγεῖσθαι» Ξεν. ἀν. 1, 7, 1· ἰδ. ἔχειν τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλ. πόλεων Πλουτ. Θεμ. 7· δοτ. προσ. καὶ γεν. πραγμ. «ἀοιδὸς ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο» Ὀδ. ψ, 134· «ἀνθρώποις ἡγούμενοι ὁδῆς» Πλατ. Ἀλκ. 1, 125, καὶ Πίνδ. καὶ ἐν γέν. διευθύνω τι, κανονίζω, προκαλῶ, εἶμαι αἴτιός τινος· «ἄγεσθε παντοίων νόμων» Πίνδ Ν. 6, 25· «ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων δὲ ἀνθρώποις·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλάτ. νόμ. 5, 730· «φρόνησις μόνον ἡγεῖται τοῦ ὀρθῶς πράττειν», Μέν. 97· «ἂν ὀρθῶς ἡμῖν ἡγῶνται τῶν πραγμάτων», αὐτ. «ἐπιστήμη ἣν ἡγουμένη καὶ κατορθοῦσα τὴν πρᾶξιν», Εὐθυδ. 281· καὶ ἐμπροθ. «ἡγ. ἐν τῇ τέχνῃ» Σωσίπ. ἐν Ἀθην. 9, 378 καὶ μέ αἰτ. «ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν οὐχὶ τἄρτα πάνθ' ἡγουμένην»=εἰς ὅλα τὰ πράγμ. Σοφ. Φιλ. 99· πρβλ. «ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος» Εὐρ. Ἱκ. 225· 3) νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω, καὶ μετὰ ὁπλ. αἰτ. θεὸν ἑλλαμβάνω τι ὡς τι· «ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρὸς» Αἰσχ. Χο. 892· «οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ τὰ ψευδῆ λέγειν» Σοφ. Φιλ. 108· «τὴν μεγίστην δαίμονα ἡγηνται εἶναι» Ἡρ. 2, 40· οὕτω συχνὰ καὶ ὁ παρκ. εἰ καὶ ἄλλως εἶνε σπάν. Εὐρ. Φοιν. 553 (ἐν χρησμῷ παρὰ Δημ. 43, 66· ἀγημένα εἶνε πκθ.) «φίλον γάρ σε ἡγοῦμαι» Πλατ. Γοργ. 473· «θεοὺς ἡγεῖσθαι»=πιστεύω ὅτι εἶσὶ θεοί Εὐρ. Ἑκ. 800· «τούτους μόνους θεοὺς ἡγεῖσθαι» Πλάτ. Κρατ. 397· «εἴπερ δαίμονας ἡγοῦμαι», ἀπολ. 27· τὰ πλῆρες ἔχει ὁ Ἡρ. «Διόνυσον τὸν θεὸν μοῦνον καὶ τὴν Οὐρανίην ἡγεῦνται εἶναι», 3, 8· σημειωτέα πρὸς ταύτοις τὰ ἑξῆς· «περὶ πολλοῦ ἧγημαι»=θεωρῶ ὡς πολλοῦ λόγου ἄξιον Ἡρ. 7, 115· – περὶ πλείονος Ἰσοκ. 19, 10 «κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε» Θουκ. 2, 89.

Ἡγέπολις, ιδος, ὁ· Κῶφός τις Παυσ.

Ἠγερέθομαι, ἐπ. ἰσχυρότ. παρακμ. τοῦ ἀγείρομαι· συναζόμαι, συναθροίζομαι, μόν. τὰ ἠγερέθονται καὶ ἠγερέθοντο ἴδ. μετὰ τῶν ἀολλέες καὶ ἀθρόοι, ὅταν ὁ εἷς ἔρχηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ μετὰ χρόνον τινὰ Ἰλ. 6, 301, Ὀδ. 5, 392· συχνὰ καὶ παρ' Ἡσ. ἀσπ. 181· ἴδ. ἀνωτ. ἀγερέθωνται.

Ἠγερέσθαι· ἠγερέθομαι, ἅπαξ μόν. ὁ ἐν. «ἠγερέσθαι» Ἰλ. κ, 127, ὅπερ οἱ νεώτ. φιλόλ. ἠγερέθεσθαι γράφ.

Ἤγερθεν καὶ ἄγερθεν, γ πλ. π. ἀορ. α'. τοῦ ἀγείρω αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἠγέρθησαν Ὅμ.

Ἠγέρθην, π. ἀόρ. α. τοῦ ἐγείρω.

Ἠγερία· ἡ νύμφη Ἠγερία γνωστὴ ἐκ τοῦ μύθου τοῦ Νομᾶ Πλούτ. καὶ Λίγερία Δ. Ἁλ.

Ἠγέριος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.

Ἤγερκα, παρκ. τοῦ ἐγείρω, ἀντὶ ἐγήγερκα.

Ἠγεσίη, ἡ, «ἡγεσίας, ὁδηγίας» Ἡσύχ.

Ἠγεσί-λαος, ὁ· Ἀγεσίλαος Νικ.

Ἠγέσ-ιππος, ὁ· Ἡγήσιππος, ἐπὶ Φρυγ. νομίσμ. Μιον.

Ἡγέ-στρατος, ὁ· 1) πλοίαρχος ἐκ Μασσαλίας Δημ. 2) ἄρχων ἐν Λιβύῃ· Ὀλ. 55, 2 Πλούτ. 3) ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ βιβλ. νομίσμ. Μιον.

Ἠγέτης, ὅωρ. ἀγέτα, ὁ· ὁδηγός, ἀρχηγός, γραμμ. τὸ ἀγέτης.

Ἠγέτις, ιδος, ὅωρ. ἀγέτις· θηλ. τοῦ ἠγέτης τὸ ἀγέτις

Ἠγηγέσ-αιν, ὑπερσ. τοῦ ἐγείρω, ἀντὶ ἐγηγέρκεσαν

Ἠγηλάζω καὶ ἡγηλάζω, ἰσχυρότ. ἐπ τοῦ ἡγέομαι· ὁδηγῶ, διευθύνω· «κακὸς κακὸν ἡγηλάζει.» Ὀδ. β, 217 «ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις»= φέρεις, ὑποφέρεις κακὴν τύχην, λ, 617.

Ἤγημα, τό· ὁδηγία, συμβουλή, Ο'. γραμμ.

Ἤγημαι, παρκ. τοῦ ἡγέομαι τὸ ἀνωτ.

Ἡγήμων, ονος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος δημ. 2) Ἐρχιεὺς Ἰσαῖ. 3) υἱὸς Εὐκτήμονος Κηφισιεὺς Ἰσαῖ. 4) Λαμπτρεὺς Βοικχ. ἀττ. ναυτ. 5) ἀρχ. κωμ. ποιητὴς Θάσιος Ἀθήν. 5) ἐκ Σμύρνης, ἐπιγρ.

Ἡγήσατος, ὁ· Σινωπεὺς Δ. Λαερ.

Ἡγήσ-ανδρα· θυγ. Ἀμύκλα Σχολ. Ὀδ.

Ἡγησ-ανδρίδας καὶ Ἀγησανδρίδας· Σπαρτιάτης στρατηγὸς Ξεν.

Ἡγήσ-ανδρος, ὁ· 1) πατ. Ἑκαταίου Ἡρ. 2) Σπαρτιάτης Θουκ. 3) Θεσπιεὺς Θουκ. 4) λοχαγὸς τῶν Ἀρκάδων μετὰ Ξεν. 5) ἀδελφ. Ἡγησίππου Σουνιεὺς Αἰσχίν. 6) ἕτερος Ἀρρ. 7) συγγραφεὺς Δελφὸς Ἀθήν. καὶ συχν.

Ἡγησιάναξ, ακτος, ὁ· 1) πρεσβευτὴς Ἀντιόχου πρὸς τοὺς Ῥωμ. Πολυβ. ποιητὴς καὶ ἱστορ Ἀλεξανδρεὺς ἐκ Τροίας Πλούτ. 2) Σάμιος Μιον.

Ἡγησίας, ὁ· 1) ἄρχων ἐν Ἀθήν. Ὀλ. 114, 1 Ἀρρ. 2) φιλόσ. Κυρηναῖος, οὗτινος οἱ ὀπαδοὶ Ἡγησιακοὶ Δ. Λαέρ. 3) ῥήτωρ ἐκ Μαγνησίας Λουκ. 4) τύραννος Ἐρέσου Πολυαιν. 5) ὑπογραμματεὺς Ἀλεξανδρεὺς Ἀθήν. υἱὸς Ἡγησίνου 6) Σμυρναῖος Μιον.

Ἡγησί-δαμος, ὁ· πατ. Ἀναξαγόρου Δ. Λαέρ.

Ἡγησίδαμος, δωρ. ὁ· Ἀγησίδαμος.

Ἡγησί-δικος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Ἡγησί-θεμις, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἡγησι-κλείης, ἰωνικ. ὁ· Ἀγασικλῆς Ἡρ.

Ἡγησίλεως, ὁ, ἰων. 1) Ἀγησίλαος, ὃ ἴδε, 2) Ἀθηναῖος Δημ.

Ἡγησί-λεως· Ἀγεσίλαος, ἐπίθ. τοῦ Ἅδου Ἀνθ. Παλ. 7, 545.

Ἡγησί-λοχος, ὁ· Ῥόδιος Ἀθήν. ὡσ' Ἀγησίλοχος.

Ἡγησί-μαχος· ἀνδρ. ὄν. Μιον.

Ἡγησῖνος Σαλαμίνιος ποιητὴς τῶν Κυπρίων ἐπῶν Φωτ. Ἡγησίας παρ' Ἀθην.

Ἡγησίνους, ὁ· 1) ποιητὴς Παυσ. 2) φιλόσοφος ἐκ Περγάμου Δ. Λαερ.

Ἡγήσιος, ὁ· συγγραφεὺς Φώτ.

Ἡγησί-πολις, ὁ· ὁ ἡγέτης, διοικητὴς πόλεως Δ. Λαέρ. 2, 131· ἡ Ἡγ. ὄν. πλοίου Ἀθην.

Ἡγησιππίδης, ὁ· Ἀγησιππίδας.

Ἡγήσιππος, ὁ· 1) κωμικὸς Ἀθήν. 2) περίφημος ἐν Ἀθήναις ῥήτωρ σύγχρονος Δημοσθ. 3) ποιητ. τῆς Ἀνθολογίας. 4) Ἐρχιεὺς Ἰσαῖ. 5) Ταραντῖνος συγγραφ. μαγειρικῆς Ἀθήν. 6) νομισμ. Μιον.

Ἡγησιπόλη, ἡ· θυγ. τοῦ Θρᾳκὸς βασιλ. Ὀλόρου, σύζ τοῦ Μιλτιάδου Ἡρ.

Ἡγησίστρατος, ἰων. = Ἀγησίστρατος· 1) τύραν. τοῦ Σιγείου Ἡρ. 2) Ἤλεῖος μάντις ἐκ τοῦ γένους τῶν Τελλιαδῶν Ἡρ. 3) υἱὸς Ἀρισταγόρου Σάμιος Ἡρ 4) Ἐφέσιος Πλουτ.

Ἡγησώ, οῦς, ἡ 1) γυν. ὄν. Θασίτ. 2) ὄν. πλοίου Πολιχ. ἀντ. κωμ.

Ἧγησις, εως, ἡ· τὸ ἄγειν, ὁδηγεῖν Μακκαβ. 1, 9, 3).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡγήτειρα, θηλ. τοῦ ἡγητήρ· ὁδηγοῦσα, διευθύνουσα· «ὁδὸν ἡγήτειραν» Ὀππ. κυν. 1, 253· «φωνὴν ἡγήτειραν» Πλατ. Ἐπιγρ. 8.

Ἡγητέον, ρ. ἐπίθ. τοῦ ἡγέομαι· 1) πρέπει τις νὰ φέρῃ, ὁδηγήσῃ Ξεν. Ἑλ. 4, 7, 2· 2) πρέπει τις νὰ νομίσῃ Πλάτ. πολ. 2, 361.

Ἡγητήρ, ῆρος· ἡγεμών, ἀρχηγός, ὁδηγός, ἄρχων· «ἄθικτος ἡγητῆρος» Σοφ Οἰ. Κ. 1317.

Ἡγητηρία, ἡ, καὶ ἡγητορία Ἀθήν. καὶ ἡγήτρια Εὐστ. ἐπίθ. ἐξυπακ. παλάθη· «σύκων παλάθη, ἣν ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Πλυντηρίων φέρουσι συγκειμένην ἐξ ἰσχάδων, διὰ τὸ τοὺς αὐτόχθονας ἥμερον καρπὸν φαγεῖν πρῶτον τῶν σύκων, παρὰ τὸ ἡγήσασθαι τροφῆς» Ἡσύχ. «ἡγεμὼν καθαρίου βίου» ἡ συκῆ κατ' Ἀθήν. 3, 74.

Ἡγητής, ὁ· ἡγητὴρ Αἰσχ. ἱκ. 246.

Ἡγητορία, ἡ· ἡγητηρία, ὃ ἴδε· καὶ ἡγεμονία Σουίδ.

Ἡγητορία, ἡ· νύμφη ἐν Ῥόδῳ Διοδ.

Ἡγητορίδης, ὁ· κώμος Ἡρ.

Ἡγήτρια, ἡ· ἴδε ἡγητηρία.

Ἡγήτωρ, ορος, ὁ· μαθημ. Βυζάντιος Ἀθην.

Ἡγήτωρ, ορος, ὁ· 1) ἡγητήρ, ἡγεμών, ἀρχηγός, στρατηγός· «ἡγῆτ. Τρώων» Ἰλ. γ, 153· «ἡγ. φυλάκων», κ, 181· συχνὰ «ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες» = πρῶτοι ἐν πολέμῳ καὶ ἐν βουλῇ, «ἡγήτορες ἐκκλησιῶν» = οἱ ἐπίσκοποι, ἐκκλ. 2) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. 2) Μαραθώνιος Βοικ. ἀττ. ναυτ. 3) Ἁγίας, ἀδελφ. Τισαμενοῦ τοῦ Ἠλείου Ἡρ.

Ἡγιασμένως· ἱερῶς, ἁγίως Χρυσ. ἐκ τοῦ ἁγιάζω.

Ἡγμένως· πεπαιδευμένως· καὶ ἀγωγὴ ἡ παίδευσις Σουίδ.

Ἡγίς, ἰων. ὁ· Ἅγις, ὁ ἴδε.

Ἡγίων, ὁ· Hegio senex Τερέντ.

Ἡγνευμένως, ἐκ τοῦ π. παρκ. τοῦ ἁγνεύω ἁγνῶς, καθαρῶς, σωφρόνως Πολυδ.

Ἡγοῦ, ἡ, παρὰ Βοιωτ. ἀντὶ αἶξ Λοβεκ. παρὰ 136.

Ἡγός, ὁ· ἡγεμὼν καὶ εὐδαίμων ἰων. ἀντὶ ἀγὸς μόν. παρὰ τῷ Μ. Ἐτ. πρὸς παραγωγ. λέξ.

Ἡγόν, κατεπτηγὸς Ἡσύχ. ἴσ. ἠγός.

Ἡγουμενεύω· εἶμαι ἡγούμενος μονῆς Βυζ.

Ἡγούμενος· ἀρχηγὸς μοναστηρίου Βυζ.

Ἡγουμένισσα· θηλ. τοῦ ἀνωτ.

Ἡγουν, ἐκ τοῦ ἤ γε οὖν· ἤτοι τοὐλάχιστον, ἤτοι κυρίως· «διὰ ξηρότητα ἥγουν χαυνότητα τῆς γῆς» Ξεν. οἰκ. 19, 11· παρὰ τοῖς Σχολ. καὶ γραμ. ὡς ἐπίρ. ἐπεξ.=δηλαδή, τοῦτ' ἔστι.

Ἡγρόμην, συγκ. μ. ἀορ. ὁ'. τοῦ ἐγείρω

Ἡγυλος, ὁ· ἀνδρ. ὧν Παυσ. καὶ Ἡγύλλος, ἐπιγρ.

Ἡδανός, 3· ἡδὺς λέξ. ἐσχημ. ὑπὸ τῶν γραμ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἑδανός.

Ἥδε, ἀντὶ καὶ κυρ. ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ ἡμέν· «ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες» = καὶ νέοι καὶ γέροντες Ἰλ. ζ, 789· «πολλοὶ ἐν μεγάροις ἡμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο» Ὀδ. ξ, 200· καὶ μετὰ τοῦ καί· «ἡμὲν δίμας ἠδὲ καὶ εὐδίην» = καὶ σῶμα καὶ φωνὴν πρὸς τούτοις, συγ. ἐν Ὀδυσ. «ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα» Ἰλ. ε, 128· καὶ μόν. «Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν», α, 334· πρβλ. Ὀδ. α, 239, «τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν-, ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο»· «ἦδη μέν ποτε, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν» Ἰλ. α, 453· τε – ἠδέ, ἀντιστοιχοῦσιν ἀλλήλοις, ι, 99· «αὐτὸς τ' ἀναχάζομαι, ἠδὲ καὶ ἄλλους ἐκέλευσα», ε, 822. Καὶ παρὰ Πινδ. «ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε ἠδὲ χώρτοις ἐν λέοντος», Ὀ. 13, 43· μτγν. π. καὶ ἠδέ τε, Ἀνθ. 9, 788· καὶ τραγ. ἰδ. Αἰσχ. «εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρους», Περσ. 281· «Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη», Ἑπτ. 844· παρὰ κωμ. μόν. τὲ – ἠδέ Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 7, 324, καὶ Εὔπ. ἐν Πλουτ. συμπ. 4, 1, 3.

Ἥδε, ἀντων. δεικτ. θηλ. τοῦ ὅδε.

Ἥδεα, ἰων. ὑπερσ. ἀντὶ ἤδειν, ἀττ. ἤδη ἐκ τοῦ οἶδα· ἴδ' οἶδα καὶ εἴδω.

Ἡδεῖα, ἡ· 1) ὄν. ἑταίρας Πλούτ. 2) ὄν. πλοίου, ἐπιγρ.

Ἥδειν εἰς, ει, ὑπερσ. μ. σημ. παρτ τοῦ ᾔδη. οἶδα.

Ἥδειτον, καὶ ἀττ. ἧστον δωϊκ. δ'. ὑπερσ. τοῦ οἶδα.

Ἡδείτην καὶ ἀττ. ἧστην, δωϊκ. γ'. παρτ. τοῦ οἶδα.

Ἥδεισθα, ἀττ. ἤδησθα, δ'. ἐν ὑπερσ. τοῦ οἶδα.

Ἡδελφισμένως· ὁμοίως ἀδελφῷ, ὡς ἀδελφὸς (ἀδελφίζω) Ἱππokρ. 591, 17.

Ἡδέως, ἐπίρ. τοῦ ἡδύς.

Ἤδη, ἐπίρ. χρον. καὶ εἰς τὰ τρία χρον. διαστήματα ἀναφερόμενον· ἤδη, τώρα πλέον, ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἑξ. «τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο» Ἰλ. 6, 250· «ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ» Αἰσχ. Ἑπτ. 59· καὶ ἐν πεζ. συνδεδ. καὶ μεθ' ἁπάντων τῶν χρόν. οὕτω μετ' ἀπαρ. Σοφ. Οἰ τ. 1138· μετὰ παρκ. = καὶ τέλος πάντων· «ἐκ δὲ αἱμάτου πέπωκε ἤδη», Τρ. 1045· μετὰ μέλ. «δύς τώρα νά, «ἤδη ὀλοῦμαι» Σοφ. 1080, Ὀδ. α, 303, Ἀριστ. Θεσμ. 673, Ξεν Κυρ. 8, 3, 1. Συχνὰ ἤδη νῦν = «δύς τώρα· ἤδη τότε=ἀκόμη· «ἤδη πώποτ' ἐσ τοῦ ἤκουσας;» = ἤκουσας ἕως τώρα ποτέ τινα; Πλάτ. πολ. 6, 493· «ἤδη ποτ' εἶδον ἀνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θράσύνω» Σοφ. Αἴ. 1121 καὶ «πάλαι ἤδη», Οἰ. Κ. 511· «ἄλλοτε ἤδη πολλάκις εἰρημένα» Πλάτ. πολ. 6, 507· καὶ μετὰ τοῦ πᾶς· «οὐ πᾶς ἤδη ἂν εὕροι», πολ. 3, 398· μετὰ τῶν ἀριθμ. «ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον» = τοῦτο εἶνε πλέον ἕτος δέκατον Σοφ Φιλ. 312· «εἷς ἤδη» Ἰσοκ. 8, 123· «οὐ μόναν ἀλλ' ἤδη» Ξεν. Κύρ 8, 8, 4· ἴδ. μετὰ προστακτ. ἔλα τώρα· «ἤδη τοίνυν καὶ σὺ κοινώνει τοῦ λόγου» Πλατ. Κρατ. 434· «ἤδη σὺ μαρτύρησον» Αἰσχ. Εὐμ. 570· «ἀπ.θι ἤδη» Ξεν. Κύρ. 6, 4, 10· πρὸς ἃ πρβλ. «κλύοις ἂν ἤδη» Σοφ. Ἠλ. 637· «τὸ λοιπὸν ἤδη» = ἐν τῷ μέλλοντι λοιπόν, Τρ. 81· καὶ μετὰ ἰδιαίτ τινὸς ἀντιθέσεως· «τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται», Οἰ. Κ. 620· «τὐτυχοῦσι δὲ νῦ μὲν τάχ' οἱ δ' ἔσαυθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν. Εὐρ. ἰκ. 631· «οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ» Ἀριστ. βατρ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

527· «αἱ ἡδὴ κολάσεις» ἀντιτίθ. ταῖς ἀπειλαῖς Ξεν. ἀν. 7, 7, 24· πρβλ. «τὴν ἡδὴ χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου παντὸς»=τὴν τωρινήν, παροῦσαν χάριν Δημ. 23, 134. μετὰ τῶν ὑπερθ. ὡς τὸ σῴ· «ὡς τάχιστ' ἡδὴ» Ἀριστ. Θεσμ. 622, Θουκ. 6, 31.

Ἥδη, ἄττ. ὑπερσ. τοῦ οἶδα· ἴδ' εἴδω.

Ἡδητικός, 3· τερπνός, μτγν.

Ἡδιανός, ὁ· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.

Ἡδίστη, ἡ· 1) Ἀθηναία, ἐπιγρ. 2) ὄν. πλοίου Βοικχ. ἀττ. ναυτ.

Ἥδιστος, 3· ὑπερθ. τοῦ ἡδύς.

Ἡδίων, συγκρ. τοῦ ἡδύς.

Ἥδοι· «ἔθνος σκυθικόν, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ» Στ. Βυζ.

Ἥδομαι, ὥρ. ἄδομαι, μελ. ἡσθήσομαι, π. ἀορ. ἥσθην, μ. ἀόρ. ἁ. ἡσάμην· ἴδε ἥδω (ἡδος).

Ἡδυμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἐν. μετχ. ἡδυμαι· εὐχαρίστως, προθύμως Ξεν. Κύρ. 8, 4, 9.

Ἡδονή, ἡ (ἥδομαι, ἡδύς)· χαρά, εὐχαριστησις, εὐάρεστον συναίσθημα, ἰδ. τὸ συνοδεῦον τὴν ἐντύπωσιν τῶν αἰσθήσεων· «μηδ' αἴσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς πράξωμεν» Αἰσχ. ἐκ. 986· «μὴ τὰς φρένας γ ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὔνεκ' ἐκβάλῃς» Σοφ. Ἀντ. 644· «ἡδοναῖς ἄμαχθον ἐξαίρει βίον», Τρ. 146· «φίρει γὰρ ἡδονὰς»=φέρω τοιοῦτο, ὅτ' ὦ σὺ δύνασαι νὰ χαίρῃς, Ἱλ. 861· «κἀμοὶ πρόσβατέ τι τῆς ἡδονῆς» Εὐρ. Ἑλ. 707 καὶ συχνά· ὁ Ἀριστ. νεφ. 1055 εἰπὼν «ἡδονῶν θ' ὧσιν μέλλεις ἀποστερεῖσθαι», προσθέτει ἐπεξηγῶν, «παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, καχασμῶν»· «ἡδονῇ ἰδέσθαι οὐδὲν τούτου μᾶλλόν ἐστι ἀξιαπήγητον» Πρ. 2, 137· «ἀκοῆς ἡδ.» Θουκ. 3, 38, ὡσ. «ἡδονὴ λόγων», 3, 40 = κολακεία Σχολ. «ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ» Πλάτ. Φιλ. 15· ἀντίθ λύπη, Πρωτ. 351 καὶ ἀλλαχοῦ· «- ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων κακοῖς», Φιλ. 50 (πρβλ. «ἡ ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονή» Δημ. 18, 138)· «αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί», πολ. 1, 328 (ἀνθ αὖ ὁ μὲν Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 7, 8 λέγει «αἱ σωματικαὶ ἡδοναί», ὁ δὲ Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 4 «αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδ.»)· «ἡ ἀπὸ ταῦ εἰδέναι ἡδονή», 9, 582· «τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ ἑδωδὰς ἡδονῶν», 3, 389· «τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς παθοῦντες», 1, 329· «- ἐν ἡδονῇ μοί ἐστιν» = μοὶ παρέχει ἡδονήν, μ' εὐχαριστεῖ Εὐρ. Ἰ. Τ. 494, Ἱππ. 4, 139· «εἴτε κόσμον εἴτε Ὄλυμπον ἐν ἡδονῇ τῳ λέγειν» = εἴτε τις οὕτω εἴτε οὕτως εὐχαριστεῖται νὰ τὸ ἀνομάζῃ Πλάτ. ἐπιν. 977. Ὁμ. «ἐν ἡδονῇ ἔχειν» καὶ «ἡδονὴν ἔχειν ἔν τινι» Θουκ. 4, 108. - Ἐπιρρηματικῶς· «καθ' ἡδονήν» = εὐχαρίστως· «οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος» Αἰσχ. Πρ. 261· πρβλ. Σοφ. Ἱλ. 1495, Τρ. 196· «καθ ἡδ. ὁρᾶν» = κατ' ἀρέσκειαν Θουκ. 2, 37. «οὐκ ἐρῶ τὰ καθ' ἡδονὴν ἐκείνοις ἀλλ' ἃ νομίζω ξύμφορα σοὶ εἶναι» Λαρρ. ἀν. 5, 27, 3· «ᾧ μὴ καθ' ἡδονήν ἐστι νικᾶν Πομπήϊον» Πλούτ. Πομπ. 62 καὶ συχνά· ὡσ. «πρὸς ἡδονήν»· «χρυσὶν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δόκιμαδιν πρὸς ἡδονήν» Αἰσχ. Πρ. 492· «πρὸς ἡδ. λέγω τάδε» Σοφ. Ἱλ. 909· «πρὸς ἡδ. φίλοις σοί τ' ἂν γένοιτο τάδε» = πρὸς εὐχαριστησίν σου Εὐρ. Ἰ. Α. 1022· πρβλ. «ἅπαντες πρὸς ἡδονὴν ζητοῦντες», μετὰ ψόγου, μετὰ τοῦ ἐρραθυμηκάτες = μόνον ἐφ' ὅσαν παρέχει ἡδονὴν Δημ. 1, 15· καὶ ἰδ. «πρὸς ἡδονήν τι λέγειν» Θουκ. 2, 65· «πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν λεγόμενα» = νὰ ὁμιλῇ τις ὅπως ὁ ἀκούων εὐχαριστεῖται Ἰσοκ. 15, 271· πρβλ. Ἡρ. «κάτερα ἀληθηῖη χρήσομαι πρὸς σὲ ἢ ἡδονῇ», 7, 101· καὶ πλ. «μὴ καθ' ἡδονὰς τὰς ὑμετέρας λέγων» Δ. Ἀλ. 11, 9· πρβλ. 7, 24· «τυῖσι ἐσελθεῖν ἡδονήν, εἰ» = τοὺς κατέλαβεν ἡ ἡδονὴ Ἡρ. 1, 24· πρβλ. καὶ ἥδος.

Ἡδονικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἡδονὴν ἀνήκων, εἰς αὐτὴν ἔκδοτος· -βίος Ἀριστοτ. ἐνΔ. Λαερ. 5, 31 καὶ μτγν. ὁ ἔχων εὐάρεστον γεῦσιν Ἀθήν. 14, 647· ἐκαλοῦντο ἰδ. οἱ φιλόσοφοι τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ἡδονικοί· διότι τὴν ἡδονὴν ἐδόξαζον ὡς τὸν ὕψιστον σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου Ἀθήν. 7, 312. 13, 588 καὶ συχνά.

Ἡδονο-κρασία, ἡ· τὸ κράτος τῆς ἡδονῆς Ἀριστέ. σ. 320.

Ἡδονο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (ἡδονή, πλήττομαι)· ὁ πεπληγμένος, κυριευμένος ὑπὸ τῶν ἡδυπαθῶν, ὁ ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς Τίμ. Φλιάσ. παρὰ Πλουτ ἠθ. 446.

Ἥδος, τὸ (ἥδομαι), μόν. ἡ ὄν. εὔχρ. 1) ἡδονή, εὐφροσύνη, χαρά, τέρψις, ἀπόλαυσις· «οὐδέ τι ὅαιτὸς ἔσθλῆς ἔσσεται ἦδος» Ἱλ. α, 575· «ἀλλὰ τί μοι τῶν ἤδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος;»=ἀλλὰ ποία τέρψις εἰς ἐμὲ ἐκ τούτων, ἀφ' οὗ μοῦ ἐχάθη ὁ φίλος;, σ, 80· «ἐμοὶ τί τάδ' ἦδος;» = τί μὲ ὠφελεῖ Ὀδ. ω, 95· σποραδ. καὶ παρὰ μτγν. π. Θεόκρ. 16, 46· 2) ὀξος, «ὄξος· τοῦτο μόν. Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων ἦδος καλοῦσι» Ἀθήν. 2, 67, καθὼς νῦν ὑπό τινων λέγεται γλυκάδι.

Ἡδύ-βια, τά· ἴδ. ἡδύβιος.

Ἡδύ-βιος, 2· α) ὁ ζῶν γλυκὺν βίον, ἡδέως ζῶν, μτγν. 6) οὐσ. τὰ ἡδύβια=εἶδος γλυκίσματων πλακουντίων Ἀθήν. 14, 647.

Ἡδυ-βόας, ὥρ. ἀντὶ ἡδυβόης· ὁ ἡδέως βοῶν, ὁ ἐκβάλλων ἦχον γλυκύν· «ἡδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι» Εὐρ. Βακχ. 127· «ἡδυβ βόναξ» Ἀνθ. Πλ. 231· «ἡδυβ. κόσσυφος» Ἀνθ. 9, 396.

Ἡδυ-βόλος, 2· ὁ ῥίπτων ἡδέα βέλη Ἰωαν. Γαζ. Τ. Μ. 2, 129.

Ἡδύ-βρος, 2· ἡδὺς εἰς τὸ τρώγεσθαι Γρ. Ναζ.

Ἡδυ-βοτρία, ἡ· ἡ τῶν σταφυλῶν ἡδύτης Ψελλ εἰς ᾄσμ. 1, 14.

Ἡδύ-γαιος, 2 (γῆ)· ὁ ἐκ γλυκείας, καλῆς γῆς· «ἡδύγ. σικυόν» Ἀθήν. 3, 74.

Ἡδύ-γαμος, 2· ὁ ἐξ ἡδέος γάμου προερχόμενος· - κέρδος Ἀνθ. 5, 243.

Ἡδύ-γελως, ω, ι· ὁ γλυκέως, νύστιμα γελῶν, περὶ τῆς φιάλης Ἀνθ. 5, 135, αἴτ. ἡδυγέλωτα Ὁμ. Ὑμν. 18, 37.

Ἡδυ-γλωσσία, ἡ· ἡδεῖα γλῶσσα, γλυκεῖα ὁμιλία Αἰγυπτ. παπυρ

Ἡδύ-γλωσσος, 2· ὥρ. ἀδύγλ. γλυκεῖαν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γλῶσσαν, φωνὴν ἔχων· «–βοὰ κάρυκος ««ἡ τὴν νίκην ἀγγέλλουσα Πινδ. Ὀ. 13, 96.

Ἡδυ-γνώμων, ονος, 2· ὁ ἡδύς, τερπνὸς κατὰ τὴν γνώμην, τὸν νοῦν, ἀντίθ. τῷ ἡδυσώματος Ξεν. συμπ. 8, 30

Ἡδύ-δειπνος, ὁ· ὁ ἡδέως τρώγων, μάν. ὡς ὄν. παρασίτου Ἀλκίφρ.

Ἡδυ-έπεια, Μοῦσαι Ἡσ. Θε. 965· Θηλ. τοῦ ἐπ.

Ἡδυ-επής, 2· ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν, ἠχῶν γλυκά, εὐάρεστα· «Νέστωρ ἡδυ.» Ἰλ. α, 248· «ἀδυεπ. λύρα» Πίνδ. Ὀ. 11, 97· «ἀδ. ὕμνος», Ν. 1, 4.

Ἡδύ-θεος, 2· ἐπίθ. τῆς παρθέν. Μαρίας ἐν ἀνων. ὕμν. 8, ἡ τὴν ὄψιν ὡραίαν ἔχουσα.

Ἡδύ-θροος, 2· ἡδυεπής· «ἡδύθρ. Μοῦσα» Εὐρ. Ἡλ. 703· ἐπίθ. τοῦ Διονύσου Ἀνθ. 9, 524.

Ἡδύ-καρπος, 2· ὁ ἔχων γλυκὺν καρπὸν Θεόφρ. Ἱ. Φ. 4, 4, 5.

Ἡδύ-κακκος, 2· ἔχων κόκκον γλυκύν, μτγν.

Ἡδύ-κομος, 2· ὁ ἡδεῖαν ὀσμὴν ἐκ τῶν φύλλων ἀναδίδων Ἱ. Γαζ.

Ἡδύ-κρεως, ω, 2· ὁ ἔχων κρέας ἡδύ, νόστιμον Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 7· συγκρ. ἡδυκρεώτερον, π. γ. ζώ. 5, 6.

Ἡδύ-κωμος, ὁ· εἶδος χοροῦ μετ' ᾀσματος ὃ τὸν κῶμον ἡδὺν ποιῶν· «ἡδύκ. μετ' ὀρχήσεως ἠλείτο» Ἀθήν. 14, 610.

Ἡδύ-λαλος, 2· ἡδυεπὴς Ἡσύχ.

Ἡδύ-λειον, τὸ (κατὰ Πλούτ. καὶ Ἡδύλιον) σειρὰ ὀρέων ἐν Φωκίδι καθήκουσα ἄχρι Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Δημ.

Ἡδύλη· γυν. ὄν. Ἀθήν. κατὰ Ἡδύλης τινὸς ἔγραψε λόγον ὁ Δείναρχος Ἁρποκρ.

Ἡδύ-ληπτος, 2· ὁ ἡδέως καὶ μετὰ χαρᾶς λαμβανόμενος Παῦλ. Σιλ. Θερμ. πόθ. 82.

Ἡδυλίζω (ἡδύλος)· ὁμιλῶ πρός τινα λόγους γλυκεῖς καὶ ἀρεστοὺς Εὐστ. 1419 καὶ Φώτ. ἐκ Μεν. καθ' Ἡσύχ. «ἡδυλίσαι· συνουσιάσαι».

Ἡδύλιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Ἡδυλισμός, ὁ· 1) ἡδέως, πρὸς χάριν ποιεῖν, κολακεία Φώτ. 2) «ἡδυλ. συνουσία» Ἡσύχ.

Ἡδυ-λογέω· ὁμιλῶ λόγους γλυκεῖς, χαριέντας καὶ ἀρεστούς, κολακεύω, μετὰ δοτ. Φρυν. ἐν Ἀθην. 4, 165· «ἡδ. τὸ φιλικῶς καὶ ἡδέως πρὸς ἀλλήλους διαλέγεσθαι» Β. Ἀν. 4 1.

Ἡδυ-λογία, ἡ· γλυκεῖα, τερπνὴ καὶ ἀρεστὴ τινι ὁμιλία, κολακεία Ἀθήν. 4, 164.

Ἡδυ-λόγος, 2· ὁ ὁμιλῶν λόγους γλυκεῖς, κόλαξ, γλυκύλογος = ἡδυεπὴς ὡς ὁ Ὅδυσ. Εὐρ. Ἐκ. 131· «ἡδυλ. σοφία» Κρατῖν. ἐν Β. Ἀν. 335· «ἡδυλ. χάρις», 5, 137· «λύρα ἁδύλ.» Πίνδ. Ὀ. 6, 96.

Ἡδύλος, 2· ὑποκ. τοῦ ἡδύς, ὡς μικκύλος τοῦ μικκός, μόν. ὡς κύρ. ὄν. εὐχρ. 1) ποιητὴς Σάμιος Ἀνθ. 2) Ἀθηναῖός τις Δημ.

Ἡδυ-λύρης· ὁ παίζων ἡδέως τὴν λύραν, ἢ ᾄδων μὲ τὴν λύραν γλυκά, ὁ Πίνδαρος Ἀνθ. 11, 370.

Ἡδυ-μανής, 2· ὁ πλήρης γλυκείας μανίας, ὁ βιπτων εἰς ἡδεῖαν μανίαν Νόν. Δ. 7, 269.

Ἡδυ-μέλεια· θηλ. τοῦ ἐπ. «ἡδυμ. σύριγξ» Νόν. Δ. 29, 287.

Ἡδυ-μελής, 2· ὁ ᾄδων ἡδέως· «ἡδυμ. ἀηδόνων» Ἀριστ. Ὄρν. 659· «ἡδυμ. Μοῦσαι» Ἀνθ. 5, 140· «ἡδυμ. αὐλῶν Χάριτες» Ἀνθ. Πλαν. 177· ὑωρ. ἀδυμελής, -φόρμιγξ Πινδ. Ὀ. 7, 11· ἀδυμ. φωνή, ὕμνοι, Ἱ. 6, 20. 2, 25.

Ἡδυ-μελί-φθογγος, 2· ὁ ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν ὡς τὸ μέλι, ὄνομ. αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης Ἀνθ. 9, 571.

Ἡδύμη, ἡ· πόλ. Καρίας, κάτ. Ἡδυμεῖς Στ. Βυζ.

Ἡδυμιγής, 2· ἡδέως μεμιγμένος· «ἁδυμ. χόνδρος» Ἀνθ. 7, 736.

Ἡδύμος, 2· ἡδύς, γλυκύς· -ὕπνος Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 241, Ἀπολ Ρ. 2, 407, Ἀντίμ. καὶ Σιμωνίδ. ἐν Σχολ. Ἰλ. 6, 2· – λόγοι Ἐπιγαρμ. ἐν Ἐτ. Μ. 420, 47· οἱ ἀρχ. γραμ. ἀναφέρουσιν ἐκ τοῦ Ἀλκμᾶνος τὸ ὑπερθ. ἡδυμέστατος· ὃς νήθυμος.

Ἡδυντέον, ἐπίρ. ῥημ. πρέπει τις νὰ τὸ κάμῃ ἡδύ, ἐκ τοῦ ἡδύνω Ἀθήν. 3, 117.

Ἡδυντήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἡδύνων, ἀρτύνων, ποιῶν τι νόστιμον· «ἅλες ἡδυντῆρες» Ἐρατοσθ. παρ' Ἡσυχ. Ἰολυδ. 6, 71.

Ἡδυντήριος, 3, ἐξήγ. τοῦ κηλητήριος· ὁ ἡδύνων· «χοὰς κηλητηρίους... τὰς ἡδυντηρίους, τὰς πραϋνούσας τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν» Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 535.

Ἡδυντικός, 3· ἱκανός, ἐπιτήδειος νὰ ἡδύνῃ τι, ἀρτύσῃ, κατασκήσῃ νόστιμον Πλάτ. σοφ. 223.

Ἡδυντός, 3· ἀρτυμένος Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Ἡδύνω, ἀόρ. ἥδυνα· «ἡδῦναι ἀττικῶς, ἀρτῦσαι ἑλληνικῶς» Μοῖρ. 477· γλυκαίνω, ἡδ. ἀρτύνω τὰ φαγητά· «ἡδ. ὄψον» Πλατ. Θεαίτ. 175· ἐπὶ τοῦ ἅλατος, διότι τοῦτο καθιστᾷ τὰ φαγητὰ νόστιμα Ἀριστοτ. μετεωρ 2, 3 μτφ. ἐπὶ τῶν λόγων· «ἡδύνονταί τι ὑπὸ φθόγγων οἱ λόγοι» Ξεν. συμπ. 6, 4· «κύλαξ ἡδύνει λόγῳ τινὰ» ο τέρπει Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 6, 254· παθ. «ἡδυχαριστοῦμαι, τερπομαι Τίμων ἐν Ἀθην· 7, 281· «ἡδυσμένη μοῦσα» = μοῦσα τερπνή, «ἡδυχάριστος Πλατ. πολ. 10, 607, λόγος ἡδυσμένος· «λέγοι δὲ ἡδυσμένων μὲν λόγων τὸν ἔχοντα ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν καὶ μέλος» Ἀριστοτ. ποιητ. 6.

Ἡδύ-οδμος, ἴων. ὑωρ. ἀδ. 2· ἡδύοσμος Σιμωνίδ. ἐν Ἀριστ. Ὄρν. 1420.

Ἡδυ-οινία, ἡ· γλυκὺς καὶ νόστιμος οἶνος Γεωπ.

Ἡδύ-οινος, 2· ὁ παράγων οἶνον γλυκύν· «ἄμπελοι ἡδύοινοι» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 6· – ἀπατεή = ἡ περιέχουσα ἡδὺν οἶνον Ἀθήν. 1, 485, συγκρ. «ἡδυοινότερος καρπὸς» Θεόφρ. Γ. αἰτ. 3, 20.

Ἡδυ-όνειρος, 2· ὁ προξενῶν ὀνείρους γλυκεῖς καὶ τερπνούς· «ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους» Ἀθήν. 1, 27.

Ἡδυ-οσμία, ἡ· ὁσμὴ γλυκεῖα καὶ τερπνή.

Ἡδύ-οσμος, 3· α) ὁ ἔχων ὀσμὴν γλυκεῖαν Ἀριστοφ. ἀποσπ. 116 ὅθ' τὸ ἡδύοσμον, εἶδος βοτάνης ἀρωματικῆς, ἀλλ. μίνθη, κοιν. ἁδύσμος· «ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γνώριμον βοτάνιον» Διοσκ. 3, 41· «τὴν κηπαίαν μίνθην... ἣν τινες ἡδύοσμον καλοῦσι» Στράβ. 8, 341. «τὸ δὲ ἄγριον ἡδύοσμον γίνεται θαυμαστὸν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῖς φύλλαις, καὶ πάντη μεῖζον σισυμβρίου, ἐν ὁσμῇ δὲ βρωμωδέστερον»=φλουσκοῦνι κοιν. Διοσκ. 3, 41· κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. τὸ ἄγρ. ἡδύοσ. ἐκαλεῖτο καὶ καλαμίνθη· «ἡδύοσμος· ὁ ἀρωματίτης κάλαμος» Ἡσύχ.

Ἡδυ-όφθαλμος, 2· γλυκομμάτης, ἐξήγ. τοῦ μελίγληνος Ἡσύχ.

Ἡδυ-πάθεια, ἡ· ζωὴ ἡδονική, βίος τερπνός, ἡδονικός, ἀπολαυστικὸς τῶν ἡδονῶν· «τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν» (νομίζουσι) Ξεν. Κυρ. 7, 5, 74, Ἀθήν. 2, 40.

Ἡδυ-παθέω· 1) ζῶ ἡδονικῶς, παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς· ὡς τὸ εὖ πάσχω· «καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις ἦκοι» Ξεν. Κυρ. 1, 5, 1· – ἀπό τινος, οἰκ. 5, 2· «ἡδυπαθεῖ· μιαίνεται ἡδονῇ» Ἡσύχ.

Ἡδυ-πάθημα, τό· ἡδυπάθεια Ἀνθ. 9, 496.

Ἡδυ-παθής, 2· ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς, ὁ ζῶν καλῶς, ἡδονικῶς καὶ ἀναπαυτικῶς· «ἡδυπ. φιλήδονος, τάδει χαίρων, καὶ ἡδόμενος τῷ πάϊει» Ἡσύχ. μετὰ τοῦ ἀΐρύς, περὶ τῶν Ἰώνων Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 12, 526.

Ἡδυ-πλεύς, 2· πλήρης ἡδύτητος Γρ. Νυσ. ἔρ. τ. 1, 44.

Ἡδυ-πλήθής, 2· τῷ προηγ. ἐκκλ.

Ἡδύ-πνευστος, 2· ἡδύπνους· «Ἰσιὰς ἡδύπνευστε, καὶ εἰ θεράκις μύρον ὤδεις, ἔγρευ» Μάρκ. Ἀργεντ. ἐν Ἀνθ. 5, 117.

Ἡδυ-πνοΐδης· πόα καὶ ἡ λιβανωτὶς Ἡσύχ.

Ἡδύ-πνοος, ους, 2· ὁ πνέων, φυσῶν γλυκά, ὡς-αὔρα· Εὐρ. Μήδ. 839· – χῶρος Ἀνθ. 9, 561· ὁ ἐκπνέων ὑσμήν, πνοὴν ἡδεῖαν, ὁ εὐωδιάζων· – μῆλον, αὐτ. 6, 102· «αὐλητὴς ἡδύπνοων πνέων» = φυσῶν γλυκὰ Πολυδ. 4, 71· «ἡδύ. ὀνείρατα» = ὄνειρα τερπνὰ καὶ εὐχάριστα προαγγέλλοντα Σοφ. Πλ. 480 «ἡδύπ. μοῦσα, φωνὴ» Πίνδ Ὀ. 13, 21, Ἰ. 2, 25· «ἡδύπνουν· νεογνὸν καὶ ἁπαλὸν πρόβατον γαλαθηνόν, τὸ μήπω πόας γευσάμενον» Ἡσύχ ὥωρ ἀδύπνοος.

Ἡδυ-ποιέω· γλυκαίνω· «τό τε κατεσκληκὸς καὶ ἀνθρώθες τῆς ἀρετῆς ἡδυποιῆσαι τοῖς νηπιάζουσιν» Γρ. Νύσ. 1, 261.

Ἡδύ-πολις, ιος καὶ εως, 2· ὁ ἡδύς, εὐάρεστος εἰς τὴν πόλιν Σοφ. Οἰ. τ. 510.

Ἡδυ-πορφύρα, ἡ· εἶδος πορφύρας Ἀθήν. 3, 88.

Ἡδυ-πότης, ὁ· ὁ ἡδέως, εὐχαρίστως πίνων, ὁ Διόνυσος Ἀνθ. παραρτ. 34.

Ἡδύ-πότιον, τό· τῷ ἑπομ. Κρατῖν. ἐν Ἀθην. 11, 469.

Ἡδύ-πότις, ιδος, ἡ· 1) ποτηρίου εἶδος, ἐν οἷ ὁ οἶνος ἐπίνετο ἡδέως Ἐπιγέν. ἐν Ἀθην. 11, 169· «ἡδυπ. φιάλαι» Πολυδ. 6, 96· 2) τὸ κρόμμυον ὡς ἡδύνον τὸν οἶνον· «ἡδυπότις· ἔκπωμα ποιόν, καὶ κρόμμυον» Ἡσύχ.

Ἡδύ-ποτος, 2· ὁ ἡδέως πινόμενος, ὁ γλυκόποτος· – οἶνος Ὀδ. ὁ, 340.

Ἡδυ-πρόσ-ωπος, 2· ὁ ἔχων πράσωπον χαροπούν, χαρούμενον· «ἡδυπρ. ὥρα» Ὄρφ. Ὕμν. 42, 5· «ἡδυπρ. χρόνος» Ἀθήν. 4, 136.

Ἡδύ-ραβδον, τό· τὸ κινάμωμον Ἡσύχ. τὸ ἔχον ῥάβδους γλυκείς.

Ἡδύς, εῖα, ύ, δωρ. ἁδύς, παρ' Ὁμ. ἅπαξ καὶ 2, «ἡδὺς ἄϋτμή» Ὀδ. μ, 369, καὶ αἰτ. ἁδέα, «ἁδέα καίτας, πόρτιν» Θεόκρ. 20, 8, καὶ Μόσχ. 3, 83, ὁμ. τὸν ἁδέα Θεοκρ. 20, 44, θηλ. ἰων. ἡδέα, ἡδέη (ἴδ' ἥδομαι)· 1) γλυκύς, χαρίεις, νόστιμος, πρῶτον ἐπὶ τῆς γεύσεως καὶ ἰδ. περὶ οἴνου Ὀδ. ὁ, 51· «ἡδ. ὑπνος» υ, 391· ἐπὶ ὁσμῆς, ὅ, 446· ἐπὶ ἀκοῆς· «ἡδ. ἀοιδή», θ, 64· «ἡδ. αὐδή» Ἰλ. θ, 40· «ἁδ. ἀκοή» Πίνδ. Π. 1, 90· «ἁδ. ὁμφαί», Ν. 10, 33· ἐπὶ τῆς ὁράσεως, «τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἡδιον ὁρᾶκεῖν;» Αἰσχ. Ἀγ. 588· καὶ Πλάτ. «τό δι' ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως ἡδύ», Ἱππ. μείζ. 296· γενικῶς δὲ περὶ εὐαρέστων ὑλικῶν ἢ σωματικῶν ἐντυπώσεων, αἰσθημάτων· – ὕπνος συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Εὐρ. «Ἐκ. 916· «ἡδὺς κοῖτος» Ὀδ. τ, 510· «ἡδὺ κνώσσειν», ὅ, 809· «ἁδ. εὐνή» Πίνδ. Π. 9, 42· καὶ «ἁδ. ἐλπίς», Π. 4, 201· «μῦθος οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινός» Σοφ. Ἀντ. 12· «ἡδ. φάτις», Ἠλ. 56, μεταβαίνει οὕτως εἰς τὸ πνευματικῶς εὐάρεστον καὶ τερπνόν· «λόγους ἡδεῖς φέρεν·» ἰδ. συχν. «ἡδύ μοί ἐστιν ἢ γίγνεται» = μοὶ εἶνε εὐχάριστον, ἀγαπητόν, τερπνόν· Ἰλ. α, 17· «ἡδύ τε θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι» = εὐχάριστον εἶνε τὸ νὰ ζῇ τις μὲ ἐλπίδας Αἰσχ. Πρ. 531· «οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη» Σοφ. Οἰ. Κ. 630· «πειστέον καὶ μηδὲν ἡδύ» = καὶ ἐὰν δὲν εἶνε εὐχάριστον, Οἰ. τ. 1516· «ἡδὺ τὸ φῶς βλέπειν» Εὐρ. Ἰ. Α. 1218· «ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα» Ἀριστ. σφ. 563· «ἀκούειν τὰ ἥδιστα» Θουκ. 7, 14· «ἡδὺς ἀκοῦσαι λόγος» Πλάτ. Μεν. 81· «νῦν μοί σε ἡδὺ ἐστι ἐπείρεσθαι τὰ θέλω» Ὑμν. 7, 101. Ἀντίθ. λυπηρὸς Πλάτ. νόμ. 5, 733· ἀνιαρός, Πρωτ. 355· ἀλγεινός, Τίμ. 64· οὐσ. τὰ ἡδέα, αἱ αἰσθητικαὶ ἡδοναί, αἱ σωματικαὶ ἀπολαύσεις, τέρψεις, «τὰ ἡδονῆς μετέχοντα ἢ ποιοῦντα ἡδονήν», Πρωτ. 351. – ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπιχαρίτης, φιλικός, εὔθυμος· «ἥδιστος ἀνήρ» Σοφ. Φιλ. 526· «ἡδεῖαν θεόν» Εὐρ. Φοιν. 402· «ἡδίους ταῖς ἐλπίσιν ἐγένοντο» Πλούτ. Καμ. 32· «ἡδίους ἔσεσθε ἀκούσαντες» Δημ. 23, 61· παρὰ Πλάτωνι συχνὰ εἰρωνικῶς καὶ σκωπτικῶς, εὐήθης, ἀφελής, ἁπλοῦς, μπουντικάς· «ὡς ἡδύς εἶ, τοὺς ἠλιθίους λέγεις σώφρονας», Γοργ. 491, καὶ μτγν. «ὁ δ' οὕτως ἡδὺς ἐστιν ὥστε» Στράβ. 1, 54· «εἰρωνευομένη μετὰ γέλωτος, ὡς ἡδύς, ἔφασκεν» Πλούτ. Ἀρταξ. 17· συγκρ. ἡδίων, σπαν. ἡδύτερος Φωκυλ. 183 καὶ μτγν. καὶ ὑπερθ. ἥδιστος καὶ ἡδύτατος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1021· ἐπίρ. ἡδέως = εὐχαρίστως· «ἡδ. εὖδειν» Σοφ. Τρ. 157· «βίοτον ἡδέως ἄγειν» Εὐρ. Κύκλ. 452· «ἡδέως ἔχειν πρός τινα» = εὔνους εἶμαι πρός τινα Ἰσοκ. 1, 20· «ἡδέως ἔχουσιν ἡμῖν» Δημ. 5, 15· καὶ «ἡδέως ἔχειν τινός» Ἱπποκρ. Ἀθήν. 13, 581· – ὀχέσθαι, λαμβάνειν Ἀριστ. ἱππ. 440· – ἐπί τινι αἰτ. μετ' ἄπαρ. παρὰ μτγν. ὡς Πλούτ. Γάλβ. 21. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ἡδὺ καὶ ἐπιῤῥήμ. «ἡδὺ γέλασσαν» Ἰλ. δ, 270· «ἡδὺ κνώσσειν» Ὀδ. ὁ, 809.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡδύσαρον, τό· εἶδος φυτοῦ φέρον καρποὺς πικρούς, καλεῖται δὲ καὶ πελεκῖνος, «πικρὸν γευσαμένῳ» Διοσκ. 3, 137.

Ἡδυσμα, τό· 1) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ νὰ νοστιμεύσῃ, ἡδύνῃ καὶ γλυκάνῃ φαγητὸν ἢ ποτόν, ἄρτυμα, μυρωδικόν, οὕτω καλεῖται τὸ γήτειον· «ἦν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύσις ἡδυσμά τι» Ἀριστ. σφ. 496· «τέχνη μαγειρικὴ τοὺς ὄψοις ἀποδίδωσι τὰ ἡδύσματα» Πλατ. πολ. 1, 332· ἐπὶ πεπέρεως καὶ ὄξους Ἀθήν. 2, 67· ἐπὶ ἐλαίων εὐόσμων, οἷον τριανταφυλλόλαδον κτλ. Ἱπποκρ. ἐπὶ ἀρωμάτων Πλούτ. ἠθ. 995· 2) συχν. μτφ. «τῶν δὲ λοιπῶν πέντε μερῶν τῆς τραγῳδίας, μέγιστον τῶν ἡδυσμάτων ἡ μελοποιία» Ἀριστοτ. ποιητ. 5, 5· «παιδιὰ τοῦ πόνου ἡδύσμα» Πλούτ. Λυκ. 25.

Ἡδυσμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἡδυσμα Ἀθήν. 6, 268.

Ἡδυσματο-θήκη, ἡ· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐναποτίθενται τὰ ἡδύσματα Πολυδ. 10, 93.

Ἡδυσματό-ληρος, 2· ὁ ἡδυσμένος μὲ φλυαρίαν καὶ ἀστειότητα· «καὶ πολλὰς ἰδίας κομψῶς παρὰ δεῖπνον δύνανται ὑφαρίων τύχειν γλίσχρων ἡδυσματολήρων» Ἀρχέστ. ἐν Ἀθην. 7, 311.

Ἡδυσμός, ὁ· τὸ γλυκαίνειν, νόστιμον, ποιεῖν μτγν. ἡδυσμα. Ο'.

Ἡδυ-σώματος, 2· ὁ ἔχων σῶμα χαρίεν καὶ ὡραῖον, ἀντίθ. τῷ ἡδυγνώμων Ξεν. συμπ. 8, 30.

Ἡδύτατος· ὑπερθ. τοῦ ἡδύς.

Ἡδύτεραι, αἱ (;)· αἱ τρυγόνες Ἡσύχ.

Ἡδύτερος· συγκρ. τοῦ ἡδύς.

Ἡδύτης, ητος, ἡ· ἡ νοστιμάδα, γλυκύτης, χάρις Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 225, μτγν.

Ἡδυ-τόκος, 2· ὁ παράγων ἡδύ τι, - συκῆ, μέλισσα Νόν. Δ. 3, 150. 41, 218.

Ἡδυτώ, ἡ· μήτηρ Ἱπποκράτους Βιογρ. ἀνών.

Ἡδυ-φᾰγέω· ἀγαπῶ νὰ τρώγω ἡδέα· «ἐπιβουλεύειν τῇ τῶν ἡδυφαγούντων γαστρί» Κύρ. Ἀλ. ὁμ. Πασχ. 27, σ. 314.

Ἡδυ-φᾰής, 2· ὁ καλῶς, ὡραίως λάμπων, ἥλιος Ἀνθ. 15, 29· ἡλίκτρος Δ. Περ. 317· πλινθίς Ἀνθ. 6, 295.

Ἡδυ-φᾰνής, 2, δι. γρ. τοῦ προηγ. ἐν Δ. Περ.

Ἡδυ-φάρυγξ, ὁ, ἡ· ὁ γλυκαίνων καὶ τέρπων τὸν φάρυγγα Φιλοξεν. ἐν Ἀθην. 4, 147.

Ἡδύ-φθογγος, 2· ἡδύφωνος Ἡσύχ. ἐξήγ. τοῦ ἠχητής.

Ἡδυ-φιλέω· φιλῶ γλυκά, εὐχαρίστως Μιλάν. ἐν Ἀνθ. 12, 84.

Ἡδυ-φραδής, 2· ὁ γλυκὰ καὶ μὲ χάριν ὁμιλῶν· «ἡδυφραδὲς εἰδύλλιον» Νικήτ. χρον. 4, 2.

Ἡδύ-φρων, ονος, ὁ· ἡδύ, εὔθυμον, φαιδρὸν φρόνημα ἔχων, ἐπίθ. Ἀπόλλωνος Ἀνθ. 9, 525.

Ἡδυφῶν, ῶντος, ὁ· ποτ. ἐν Ἀσσυρίᾳ Στράβ.

Ἡδυ-φωνία, ἡ· ἡ ἡδεῖα καὶ νόστιμος φωνή· - Σειρήνων Φιλ. βιβλ. σ. 150, Πολυδ. 2, 112· - τῆς σύριγγος Ἀλκίφρ. 3, 12.

Ἡδύ-φωνος, 2· ὁ ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν καὶ νόστιμον Πολυδ. 3, 111· ὁμοῦ. «ἁδυφ. ὄρτυξ» Πρατίν. ἐν Ἀθην. 9, 392.

Ἡδυ-χᾰρής, 2· πολὺ εὐχάριστος Ἀνθ. 3, 18.

Ἡδυ-χάρης, ους, ὁ· γεν. ἀνδρ. ὀν. κωμῳδὸς τοῦ Θεοπόμπου Μαϊνεκ. 1, 240.

Ἡδύ-χροος καὶ συνηρ. ους, 2· α) ὁ ἔχων χρῶμα γλυκὺ καὶ νόστιμον, ὡς - πρόσωπα Ἀνθ. παραρτ. 287, καὶ μτγν. ἡδύχρουν (μύρον), εἶδ. μυρωδικοῦ Ἀλ. Τραλ. 3, 207· «-ἡδύχρους· τὸ ἐν γάλακτι ὑπάρχον ἄρνιο» καὶ μήπω γεγευμένον πώκε, ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγουσιν» Φώτ. σ. 63.

Ἥδω, μέλ. ᾄσω· εὐχαριστῶ, γλυκαίνω, τέρπω, χαροποιῶ, ἰδ. διεγείρω εἴς τινα εὐάρεστα αἰσθήματα, ἐντυπώσεις τῶν αἰσθήσεων, τὸ ἐνερ. παρὰ μτγν. «ἡ τροφὴ ἥδει τὸν ἄνθρωπον» Μουσ. παρὰ Στοβ. ἀνθ. 18, 38· - ᾖσαν Αἰλ. Ζ. Ἱ. 10, 48· τὰ ἡδοντα = αἱ ἡδοναί, αἱ χαραί, αἱ εὐφροσύναι Πλάτ. Ἀξ. 366, κατὰ Πολυδ. 3, 98 λεξ. ἰων., ἣν μετεχειρίσθη ὁ Ἀνακρέων καὶ ἄλλοι ἀρχ. ποιηταί· - συνήθ. παθ. ἥδομαι, ἡσθήσομαι, ἥσθην καὶ μ. ἀόρ. ἁ. ἡσάμην μάν ἐν Ὀδ. α, 395· καθίστημαι χαρούμενος, εὐχαριστοῦμαι, τέρπομαι, χαίρω, ἰδ. περὶ εὐαρέστων αἰσθητικῶν ἐντυπώσεων· «ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι, καὐφραίνομαι» Ἀριστ. εἰρ. 201· πρβλ. τὰς λέξ. ταύτας· διάφορ. τοῦ εὐφραίνεσθαι Πλάτ. Πρωτ. 337, ἀντίθ. τῷ λυπεῖσθαι, Φιλ. 32· τῷ ἄχθεσθαι, ἀποστυγεῖν Καλλ. ἐν Ἀθην. 10, 442· τῷ ἀνιᾶσθαι Ξεν. Κυρ. 8, 3, 41· ὁ Ὅμ. μόν. Ὀδ. α, 395, μ. μτχ. «ἥσατο πίνων» οὕτω συνήθ. καὶ ἑπομ. «ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν» = χαίρω ὅτι σὲ εἶδον Σοφ. Φιλ. 870· «ἥδοι' ἄν, τὴν δ' ἰδοῦσα συμφορὰν» Αἰσχ. Πρ. 760· «πᾶς ἀνὴρ ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν» Εὐρ. Ὀρ. 1523· ἐν παίζ. «ἥσθη ταῦτα ἀκούσας» Ἀρ. 3, 34· καὶ μὲ αἰτ. καὶ μτχ. «ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε» Σοφ. Φιλ. 1298· ἀντιστρόφως, «τὰ ἐκείνων κακῶς ποιήσομεν ἡδόμενοι» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 15· σπανιώτερ. μὲ ἀπαρ. «εὐθύδικοι δ' ἡδόμεθα εἶναι» Αἰσχ. Εὐμ. 302· καὶ μὲ τὸ ὅτι Ἀριστ. νεφ. 774· μὲ ὀοτ. «οὐδ' ἡσθήσεται τῇ ξυμφορᾷ» Σοφ. Οἰ. τ. 453· καὶ ἐν παίζ. «ἥσθη τῇ συμβουλίᾳ» Ἀρ. 8, 103· - τοῖς κακοῖς Πλατ. Πρωτ. 351· καὶ - ἐπί τινι Ξεν. Κυρ. 8, 4, 12· σπαν. μ. γεν. μὲ τὴν σημ. ἀπολαύω, γεύομαι· «ἡδ. οἰνογόου πώματος» Σοφ. Φιλ. 706· μὲ αἰτ. «πάσας ἡδονὰς ἥδεσθαι δι' ἐμοῦ βίου» Πλατ. Φιλ. 63· ἄλλ. Σοφ. «τὸ δ' ἔπος οὐξέρῳ τάχα, ἥδοιο», ἀναφορικῶς πρὸς τὸν λόγον, Οἰ. τ. 937· σημειωτέα ἡ φράσ. «ἡδομένῳ γίγνεταί μοί τι» = μοὶ εἶνε εὐχάριστον, μὲ εὐχαριστεῖ· «εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστίν» = ἂν σοὶ ἀρέσκῃ Πλατ. Φαιδ. 98· ἡδομένοις ἂν εἴη, εἰ», Λάχ. 187· «ἡδομένοισι οἱ λόγοι γεγένηνται» Ἀρ. 9, 46.

Ἡδώ· «ἔρις ἡ τόξον» Ἡσύχ.

Ἡδωνοί, οἱ· καὶ Ἥρ. καὶ Σοφ. Ἥδωνες ἡ Ἠδώνες κατὰ Θουκ. ἔθνος Θρᾳκικὸν παρὰ τῷ πατ. Στρυμόνι· Θηλ. ἐπίθ. Ἠδωνὴ χείρ Εὐρ. καὶ Ἠδωνίς, ἡ γυνὴ Ἥρ. καὶ Ἠδωνὶς αἶα Αἰσχ. Ἠδωνικὸς Θουκ. Καὶ ἡ μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος χώρα, ἐκαλ. Ἠδωνὶς Στ. Βυζ. καθ' ὃν λέγεται ὁ κάτ. Ἠδωνεὺς καὶ Ἠδωνιάτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἠδωνός, ὁ· ἀδελφὸς Μύγδωνος γενάρχης τῶν Ἠδωνῶν Στ. Βυζ.
Ἠέ· ἐπιφών. ἄλγους, λύπης συχν. ἐν χορ. Αἰσχ.
Ἦε = ἦμι· ἴδ' εἶμι.
Ἦε, ἀντὶ ἦεν τοῦ εἰμί, γ'. ἐν. παρτ. Ἀνθ. 7, 114.
Ἠείδειν, ἠείδει κτλ. ἴδε ἤδειν, οἶδα.
Ἤειδε· 1) γ'. ἐν. παρτ. τοῦ ἀείδω· 2) ὑπερσ. τοῦ οἶδα ἀντὶ ἤδει.
Ἤειδον, παρτ. τοῦ ἀείδω.
Ἤειρα, ἰων. ἀορ. α'. τοῦ ἀείρω.
Ἠεῖδος· πνῖγος Ἡσύχ. ἀλλὰ καὶ «Ἶδος· πνῖγος» Ἡσύχ.
Ἠέλιας, ἰων. καὶ π. ὁ· ἥλιος Εὐστ.
Ἠελιώτης, ου, καὶ ἠελιῶτις ιδος, ἡ· ἴδ' ἡλιώτης, καὶ ἡλιῶτις, ιδος.
Ἤεπερ, π. ἀντὶ ἤπερ, ὅ ἴδε.
Ἠέρα, ἰων. αἰτ. τοῦ ἀήρ.
Ἠερέθομαι, ἐπ. ἐκτετ. τύπ. τοῦ ἀείρομαι, τοῦ ἐνερ. ἀείρω, εὔχρ. εἰς τὸ γ'. πλ. τοῦ ἐν. καὶ παρτ. (κατὰ τοὺς γραμμ. λέγεται καὶ ἀερέθομαι, πρβλ. ἠγερέθομαι)· κρέμαμαι, αἰωροῦμαι· «τῆς (αἰγίδος) ἑκατὸν θύσανοι.... ἠερέθονται» Ἰλ. 6, 448· περὶ τῶν πτερυγιζουσῶν ἀκρίδων Ἰλ. φ, 12· μτφ. ἐπὶ τῆς ἀτασθαλίας τῶν φρονημάτων τῶν νέων· «ἁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται» Ἰλ. γ, 108, καὶ μτγν. π. = ἔθειραι Ἀπολ. Ῥ. 3, 830· ἴδ' ἀερέθομαι.
Ἤερθεν, ἀντὶ ἄερθεν ὑπερ. καὶ ἐπ. γ'. π. ἀορ. τοῦ ἀείρω, ἀντὶ ἠέρθησαν Ὅμ.
Ἠέρθη, γ'. ἐν. π. ὑπερ. ἀντὶ ἀέρθη Ὅμ.
Ἠερί-δοια, π. ἡ· ἡ μητρυιὰ τῶν Ἀλωαδῶν Ἰλ.
Ἠερίη, ἡ· ἀρχ. ἀν. τῆς Λιγύπτου Ἀπολ. Ῥ. ἀντὶ Λερία.
Ἠέρι, ὁστ. ἰων. ἀντὶ ἀέρι.
Ἠέριος, ἐπ. 3· ἀέριος ἐκ τοῦ ἀήρ· 1) κυρ. ἀέριος, καὶ ὡς ὁ ἀὴρ σημαίνει τὸν πυκνὸν ὁμιχλώδη ἀέρα, ἴδ. ὃ ἐν τῇ πρωϊνῇ ὁμίχλῃ, ὥστε εἶνε κεκαλυμμένα τὰ πάντα ὑπὸ τῆς ὁμίχλης τῆς πρωΐας, γραμ. «ἠερίη δ' ἀνέδη οὐρανόν» Ἰλ. α, 497· περὶ τῶν κονίκλων (κουνελίων)· «ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται» = λίαν πρωΐ. γ, 7· Ὀδ. α, 52 καὶ Ἀπολ. Ῥ. 3, 417· ἡ σημ. κινούμενος ἐν τῷ ἀέρι, ἐναέριος, ἐπικρατεῖ παρὰ μτγν. - ἀγέλαι, περὶ τῶν πτηνῶν Ὀππ. ἁλ. 3, 203· περὶ τῶν νεφελῶν Ὀρφ. Ὕμν. 21, 1· περὶ ἀνέμων, καὶ - κέλευθος, παρεία, ὁδαί, συχν. παρὰ Νόν. περὶ τῆς χαλάζης, Δ. 2, 430 περὶ τῆς βροχῆς, 7, 33 (πρβλ. «πηγὴ ἠερίη» Ὀρφικόδ. 118)· περὶ νεφῶν, 45, 135· καὶ περὶ κυμάτων, 36, 120· «ἠερίη αἶα δύετο» = ἀνεδύνετο ἡ γῆ ἐν τῷ φωτί, τῷ ἀέρι Ἀπολ. Ῥ. 1, 580· (ἡ παραγ. τῆς λέξ ἄγνωστος, κατὰ Κούρτ. ἠ-ρι, αὔ-ριον, ἠ-ώς, αὔ-ως, ἑώς, ἑωσ-φόρος).
Ἠερί-φοιτος, 2· ἠερόφοιτος Ὀρφ. εἰς Μουσ. 33.
Ἠερο-δίνης, εος, 2, καὶ ἠερυδίνης· ὁ ἐν τῷ ἀέρι δινούμενος, περιφερόμενος· «ἠερυδίνης αἰετός» Ἀνθ. 9, 223.
Ἠερο-δίνητος, 2 (δινέω)· ἴδ' ἠεροδινής.
Ἠερο-δόνητος, 2 (δονέω)· ὁ ἐν τῷ ἀέρι κινούμενος· ἴδ' ἀερυδόνητος.
Ἠερο-ειδής, ἐπ. 2· ἀεροειδής, ἀερώδης· 1) ὁ ἔχων εἶδος καὶ ὄψιν ἀέρος, νεφελώδης, σκοτεινός, ἐπίθ. τοῦ πόντου παρ' Ὁμ. συχν. Ὀδ. 6, 493· 2) κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμμέλας, σκοτεινὸς ὡς Ἡσ. Θε. 252· περὶ σκοτεινῶν καὶ νεφελωδῶν σπηλαίων Ὀδ. μ, 80· περὶ νεφελωδῶν κορυφῶν ὀρέων, μ, 233· «ὕσσον δ' ἠεροειδὴς ἀνὴρ ἴδεν.... ἥμενος ἐν σιωπῇ», περὶ τῆς ἀμυδρᾶς ὄψεως μεμακρυσμένων πραγμάτων Ἰλ. ε, 770· σπορ. παρὰ τοῖς μτγν. ποιηταῖς, ὡς Ὀρφ. Ἀργ. 395.
Ἠεροειδ-ες, εσσα, εν, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἀεροειδ-ες· ἀερώδης, ζοφώδης, νεφελώδης, σκοτεινός· - Τάρταρος Ἰλ. θ, 13 κ. μτγν. π. - ζόφος Ἰλ. ο, 191· συχν. περὶ τῆς ἐσκιασμένης πλευρᾶς τῆς γῆς· «ἠερόεντα κέλευθα» = ἡ σκοτεινὴ εἰς τὸν ᾅδην κάθοδος Ὀδ. τ, 64· καὶ περὶ τοῦ ὑψηλοῦ Ὀλύμπου Κ. Σμ. 6,422· ἐπὶ χρωμάτων· «ἠερόεσσαν ἴασπιν» Δ. Περ. 724· «χρυσὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει, ἄλλοτε δ' ἠερόεσσαν» Νίκ. Θηρ. 257.
Ἠερόθεν, ἐπίρ. ἀντὶ ἀερόθεν, ἐκ τοῦ ἀέρος Ἀνθ. Πλαν. 107.
Ἠερο-μήκης, ἰων. καὶ ἐπ. 2· ἀερομήκης, ὑψηλὸς ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν Ὀρφ. Ἀργ. 922.
Ἠερό-μικτος, 2· ἀερόμικτος, μὲ ἀέρα μεμιγμένος Ὀρφ. ἀποσπ. 18, 14.
Ἠερό-μορφος, 2· ἀερόμορφος, ὁμοιάζων μὲ ἀέρα, ἔχων μορφὴν ἀέρος Ὀρφ. Ὕμν. 80, 6.
Ἠερό-πλαγκτος, 2 (πλάζομαι)· ἀερόπλανος, περιπλανώμενος εἰς τὸν ἀέρα, τὸν οὐρανόν· περὶ τῶν ἀστέρων Ὀρφ. Ὕμν. 6, 8.
Ἠερό-ποιταν (ς)· ἐπιτιμῶσαν Ἡσύχ.
Ἠερό-πομπος, 2· ἠεροπόμπα, κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα (ἢ κάλλ. πεμπόμενα) Ἡσύχ.
Ἠέροπος, ἰων. ὁ· ἄεροπος = ἀέροψ. Ἀντων. Λιβ. 18· ἴδ' ἀερόποους.
Ἠερο-φαής, 2· ὁ φαίνων λάμπων ἐν τῷ ἀέρι· - ἀστρον = ἥλιος Θεαν. ἐν Ὀρφ. βλ. Πυθ. 22.
Ἠερο-φεγγής, 2· περὶ Διός, ὁ λάμπων, ἀστράπτων ἐν τῷ ἀέρι Ὀρφ. Ὕμν. 19, 2.
Ἠερο-φοίτης, ου, ὁ· ἀεροφοίτης = ἠεροφοίτος, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος φοιτῶν, πορευόμενος Ὀρφ. λιθ. 45.
Ἠερο-φοῖτις, ιδος, ἴδ. θηλ. τοῦ ἠγ. ἡ ἐν τῷ ἀέρι, σκότει περιπατοῦσα, ἡ Ἐρινύς Ἰλ. ι, 571· «ἠεροφοῖτις Ἐρινύς· ἡ ἐκ τοῦ σκότους φοιτῶσα ἢ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη, ἀόρατος· παρὰ τὸ περὶ τὸν ἀέρα φοιτᾶν, ἢ ἀοράτως φοιτῶσα» Ἐτ. Μ. περὶ τῆς σελήνης Ὀρφ. Ὕμν. 8, 2.
Ἠερό-φοιτος, 2· ἠεροφοίτης, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος, καὶ ἐν τῷ ἀέρι πορευόμενος, βαδίζων· - μέλισσα Φωκυλ. 117· - οἶστρος Ὀρφ. Ἀργ. 47· «καλοδάτην ἀγοίνων ἠΰ' ἠεροφοίτον ἔθηκεν» Μανέθ. 5, 145· «ἠεροφ. φύσις» = ἡ ἰδιότης, ἐπιτηδειότης εἰς τὰ νὰ πετᾷ ἐν τῷ ἀέρι Φωκυλ. 117.
Ἠερό-φωνος, 2· ὁ πληρῶν τὸν ἀέρα φωνῆς, ὁ φωνῶν μεγαλοφώνως. - κήρυκες Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σ, 505· – γέρανοι Ὀππ. ἁλ. 1, 620· «ἐν τῷ ἀέρι φωνοῦσαι» Σχολ.
Ἠέρ-οψ, οπος, ὁ· τὸ ἀέροψ.
Ἠερτίζων· αἴρων Ἡσύχ. τὸ ἀερτίζω.
Ἦεσαν, γ'. πλ. παρτ. τοῦ εἶμι, ἀνθ' οὗ ὁ Ὅμ. ἦϊσαν.
Ἠετίδης, π. ὁ· πατρων. υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος Ἡρ.
Ἠετίων, ωνος, ὁ· 1) βασιλ. τῶν Κιλίκων πατ. τῆς Ἀνδρομάχης Ὅμ. 2) υἱὸς Ἰάσονος, βασιλ. Ἴμβρου Ὅμ. 3) Τρώς τις Ὅμ. 4) υἱὸς Ἐχακράτους, πατ. Κυψέλου ἐν Κορίνθῳ Ἡρ. 5) ἄλλ. Θεόκρ.
Ἠετιώνεια, ἡ· γλῶσσα Ἀττικῆς, περιορίζουσα τὸν Πειραιᾶ πρὸς βορ. Θουκ.
Ἠετιώνη· θυγ. Ἠετίωνος, ὀηλ. ἡ Ἀνδρομάχη Κ. Σμ.
Ἤζακας· γένος στικτόν, παρὰ Πάρθοις Ἡσύχ.
Ἦην, ἐπ. 3, ἐν. παρτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἦεν, ἦν.
Ἠήρ, έρος, νεοτέρων. ἡ, καὶ ὁ· ἀήρ, μόν. ἐν Ἱπποκρ. καὶ λοιπ. πτώσ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρ. τὸ ἀήρ.
Ἤητε· ἐπίφθεγμα Ἡσύχ.
Ἠθ', καρδία, Αἰγύπτιοι Ὡραπ. 1, 7.
Ἠθάδιος, 3· ἠθάς, ἀντίθ. τῷ ἐχθρός· «ἠθάδιοι φίλιοί τε» Ὀππ. κυν. 1, 448.
Ἠθαῖος, ὥσπ. 3· ἠθεῖος· – ξεῖνος Πίνδ. Ἴ. 2, 48.
Ἠθαλέος, 3 (ἦθος)· συνειθισμένος· «ἠθαλέας τ' ἐθνὰς φίλιόν τε νάπαισι μέλαθρον» Ὀππ. κυν. 2, 306· ἥμερος, τιθασσός, μ. ὁστ. – μεμορπέσσιν, 2, 88.
Ἠθάνιον, τό, ἴων. ἠθήνιον· ἠθμός· 1) μικρὸν στραγγιστήριον, ἢ χωνίον, ἀρχ. λεξ. 2) εἶδος ποτηρίου παρ' Αἰγυπτίοις· «Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῆ καὶ κάνθος χαλκοῦς, καὶ ἠθάνιον χάλκινον» Ἑλλάν. ἐν Ἀθην. 11, 470.
Ἠθάς, άδος, ὁ, ἡ, (ἦθος), ἴων. ἐθάς· γνώριμος, συνήθης, οἰκεῖος, συνειθισμένος εἴς τι, εἰθήμων τινός· μὲ γεν. πράγμ. «ἠθὰς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων» Σοφ. Ἠλ. 364, οὕτω καὶ μτγν. π. – θήρης Ὀππ. ἁλ. 4, 122· «ἠθάδες τῶν χωρίων» Λίλ. Ἴ. Ζ. 7, 6· «ἠθάδες φίλαι» = φίλοι πιστοί Εὐρ. Ἀνδρ. 819 «οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων (ὀρνίθων) ὢν ὁρᾷ» ὑμεῖς δὲ!» = οὐχὶ ἐκ τῶν γνωστῶν Ἀριστ. ὄρν. 271· ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. Σύλ. 28 = παλαιυταί· «ἠθάδες πηγαί» Ἀπολνδ. ἐν Ἀνθ. 9, 264 καὶ συχνὰ ἐν τῇ Ἀνθ., περὶ τοῦ ἵππου = τιθασὸς Παυσ. 5, 27, 4· «τὰ ἠθάδα» ἀντίθ. «τὰ καινὰ» Εὐρ. Κύκλ. 230· πρβλ. «εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσι καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν» Ἀριστ. Ἐκκλ. 584.
Ἠθεῖος, 3 (ἦθος)· οἰκεῖος, διὰ προσφιλής, ἀγαπητός, ἀκριβός, συχν. εἰς τὰς προσφων. ἠθεῖε = φίλε, ἀγαπητέ Ἰλ. ζ, 518, κ, 37, ἄνευ οὐσ. ἐν οἷς χωρίοις μικρότερος ἀδελφὸς προσφωνεῖ τὸν μεγαλείτερον, κοιν. ἀδερφοβλί μου, καρδίτσα μου· ὁμ. «ἠθείη κεφαλή» = ἀγαπητὴ ἀδελφική μου κεφαλή Ἰλ. ψ, 94· καὶ ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς ἀδελφότητος, ἀλλ ἁπλῶς ἀγαπητός, πιστός· «ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω» Ὀδ. ξ, 147· (ἡ ἐκ τοῦ θεῖος παραγ. τῶν ἀρχ. ἀπίθ. ὡσ. ἡ ἐκ τοῦ ὁ θεῖος-ὁ θειός).
Ἤθεος, ἀττ. = ἠθεῖος, ὁ ἴδε.
Ἠθέω (ἠθμός), μ. ἀόρ. ἀ. ἠθησάμην Νίκ. ἁλ. 321, ἀορ. ἀ. ἧσα Ἱπποκρ. παρὰ Γαλην. λεξ. 480, ὅστις τὸ ἧσα ἐξηγεῖ ἤθισα, ἀνθ' οὗ κάλλ. ἤθησα· τὸ Σχολ. Νικ. ἁλ. διυλίζω, στραγγίζω, διὰ στραγγιστηρίου κάμνω νὰ διέλθῃ ὑγρόν τι· παθ. διυλίζεται, καθαρίζεται· «τὸ διαττώμενον καὶ ἠθούμενον» Πλάτ. Κρατ. 402· «χρυσὸς διὰ πίτρας ἠθημένος», Τίμ. 59· «οἶνος ἠθημένος» Ἀυήν. 1, 28.
Ἤθημα, τό· τὸ στραγγισμένον, μτγν.
Ἠθήνιον, τό· τὸ ἠθάνιον Ἡσύχ.
Ἤθησις, ἡ (ἠθέω)· τὸ ἤθισις.
Ἠθητήρ, ῆρος, ὁ· τὸ στραγγιστῆρι, ὁ στραγγιστής· «κεῖνο λίπος τρητοῦ διανεύμενον ἠθητῆρος» Μαρκ. Σιβ. 76.
Ἠθητήριος, ον· ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἁνήκων εἰς στράγγισμα· οὐσ. τὸ ἠθητήριον = ἠθμὸς Στράβ. 3, 147· τὸ ἠθήνιον.
Ἠθητής, ὁ· ἠθητήρ, μτγν.
Ἠθητικός, 3, «ἠθητ. οἶνος» = οἶνος στραγγιστὸς Θεόφρ. ὃ. γρ. ἠθικός.
Ἠθίζω· ἠθέω Γαλην.
Ἠθικεύομαι· ἠθικῶς λαλῶ· «ἠθικεύεται δὲ δοκῶν αὐτοῖς χαρίζεσθαι» Σχολ. Ἰλ. η, 408.
Ἠθικός, ὁ· ὄν. Ἀθηναίου τινός, ἐπιγρ.
Ἠθικός, 3· ὁ τὸ ἦθος ἀφορῶν, τὸν χαρακτῆρα παριστῶν· «ἠθικὸν ποίημα, τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν» Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 7· ὡσ. – μέλη, ἁρμονίαι, ῥήσεις, τραγῳδίαι = ἐπὶ τὸ ἦθος ἐπιδρῶσαι Ἀριστοτ. αὐτ. «κῶλος οὐκ ἔστιν ἠθικόν, ἀλλ' ὀργιαστικόν» Ἀριστοτ. πολ. 8, 6· «τὸ ἠθικὸν τῆς φιλοσοφίας» = τὸ μέρος τῆς φιλοσ. ἅπερ ἀναπτύσσει καὶ διδάσκει τὰ ἀξιώματα τῆς ἠθικῆς Δ. Λαέρ. 1, 18· ὁμ. τὰ ἠθικὰ ἢ «αἱ ἠθικοὶ λόγοι» = ἡ διδασκαλία τῆς ἠθικῆς, μτγν. ὁ ἁνήκων εἰς τὸν χαρακτῆρα, ὁ χαρακτηριστικός, ἐκφραστικός· «ἠθικὴ λέξις, ἁρμόττουσα ἑκάστῳ γένει καὶ ἕξει» Ἀριστοτ. ῥητ. 4, 7· «τὸ ἐν τῇ λέξει μέτριον καὶ ἐπιεικὲς ἦθος ἔχον εὐνουν ποιεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ παθητικῶν ἐπεργάζεται λόγον» Οὐλπ. εἰς Δημ. Ὀλ. 1· ἐπίρ. ἠθικῶς· «ἠθικῶς σφόδρα μειδιάσας· οὕτω μειδιᾶν, ὥστε συνεκφαίνεσθαί τι τῆς τοῦ μειδιῶντος ψυχῆς ἤθους· οἷον, ἀπορρεγξαμένου τινός τι γελοῖον, ἁπλῶς μὲν καὶ ἀνηθοποιήτως γελᾷ ὁ διὰ τὸ γελοῖον μόνον γελῶν, εἰ δὲ μετὰ τοῦ γέλωτος ἐνσημαίνεται καὶ ψυχῆς διάθεσιν ἅμα.... ταῦτό ἐστι τὸ ἠθικῶς γελᾶν» Κυρανῆς εἰς Πλούτ. Θρασυτ. 51· συγκρ. ἠθικώτερος Τζέτζ.
Ἠθικότης, ητος, ἡ· λόγος ἠθικός· «ἠθικότητι καὶ κολακείᾳ τὸν θυμὸν ἡμέρωσε» Ἀρνσ. τ. 5, σ. 644, 2.
Ἠθικῶς, ἐπίρ. τοῦ ἠθικός.
Ἤθισις, ἡ· ἠθισμός, στράγγισμα Ἀριστοτ. προβλ. 2, 41, ὅπερ κατὰ τοὺς φιλολογ. γράφ. ἤθησις ἢ διήθησις.
Ἠθιστήριον, τό· ἠθητήριον, ὃι. γρ.
Ἠθμάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἠθμός· κατ' Ἡσύχ. διυλιστήριον.
Ἠθμο-ειδής, 2· ὅμοιος τῷ ἠθμῷ, παρωδ. «ὑστοῦν ἠθμ.» Ἱερων. 4, 201· οὗ τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἠθμοειδὴ = αἱ ἄνω ὀπαὶ τῆς ῥινός, δι' ὧν ἀναπνέομεν Γαλην. ἐπίρ. ἠθμοειδῶς Ῥοῦφ. Ἐφέσ

Ἠθμός, ὁ (ἤθω)· σκεῦος τετρημένον εἰς πολλὰς τρύπας, δι' ὧν τὸ ὑγρὸν ἀφῆνον ἄνωθεν τὰ παχέα τῶν μαρίων διέρχεται καθαρόν, διυλιστήρ, στραγγιστῆρι, πανίον, δι' οὗ ἀφήνομεν νὰ διέλθῃ ὑγρόν τι, κατὰ τοὺς ποιμέν. σήμ. τσαντίλλα, κατὰ Σχολ. Ἀπολ Ῥ. 1, 1291 ἠθμός· «ἐνθέντες εἰς τὸ στόμα τοῦ κεραμίου τὸν καλούμενον ἠθμὸν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 8· «ἠθμ. πολύτρητος» Ἀνθ. 6, 101· ὁ Ξεν. ὀνομάζει αὐτὸν τὰς βλεφαρίδας, ἀπομ 1, 4, 6· παρομ. «τῷ ἠθμῷ ἀντλεῖν» Ἀριστοτ. αἴκ. 1, 6· «ἠθμ σχοίνινος» = μικρὸν κάνιστρον πλεγμένον ἐκ σχοίνων εἰς ὃ ῥίπτονται οἱ πεσσοὶ ἐν τῷ παίζειν = κημός· «τριχθοΐδας ἀδόκητα βαλὼν ψηφῖδας ἀπ' ἠθμοῦ» Ἀνθ. 9, 482· καὶ «κημὸς ὁ ἐπὶ τοῦ καθίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίεσαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Κράτινος δὲ αὐτὸν ἐν νόμοις σχοίνινον ἠθμὸν καλεῖ· τοιοῦτος γὰρ ἐγίνετο καὶ ἦν παρόμοιος χώνῃ» Σχολ. Ἀριστ. ἱππ 1147.

Ἠθμ-ώδης, 2· ἠθμοειδής· «κημός, πλέγμα τι δικτυῶδες καὶ ἠθμῶδες» Σχολ. Ἀριστ. σφ. 99.

Ἠθο-γραφέω· παρασταίνω, περιγράφω, ἐξιστορῶ ἦθη, χαρακτῆρας, μτγν. βί. Θουκ. 8, ἐκ τοῦ

Ἠθο-γράφος, 2· ὁ περιγράφων, ζωγραφίζων, παριστάνων ἤθη, χαρακτῆρας δι' εἰκόνος, ζωγραφίας, λόγου ἢ τέχνης μιμητικῆς· «δεινὸς δὲ ἠθογραφῆσαι» καὶ ὀλίγ. πρότερ «ἠθῶν μιμητὴς καὶ ἄριστος διαγραφεύς» βι. Θουκ. 8· ἐπὶ ζωγρ. «ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθογράφος· ἡ δὲ Ζεύξεως γραφὴ οὐδὲν ἔχει ἦθος» Ἀριστοτ. ποιητ. 6.

Ἠθοκλῆς, έους· ἀνδρ. ὄν. Λουκ.

Ἠθο-λογέω· παρασταίνω, ἀπομιμοῦμαι ἤθη καὶ χαρακτῆρας, ἰδ. ἐπὶ τῶν κωμικῶς ἀπομιμουμένων τοῦτο, ἵνα προξενήσωσι γέλωτα εἰς τοὺς θεατάς· «ταιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ (τῷ Ὁμ.) βιολογούμενα οἰκίαν οἶνει κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογουμένη» Λογγιν. περὶ ὕψ. 9.

Ἠθο-λογία, ἡ· περιγραφὴ τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος, ἡ μιμητική, ἰδ. ἡ κωμική, παράστασις τῶν χειρονομιῶν, πράξεων κλ. τῶν ἄλλων, ὅπερ λέγ. καὶ χαρακτηρισμὸς Ποσειδ. ἐν Σειέκ. ἐπιστ. 95.

Ἠθο-λόγος, 2· ὁ παριστῶν, ἤθη ἢ χαρακτῆρας, μιμητικῶς, ἰδ. κωμικῶς παριστῶν τὰ σχήματα, τὰς πράξεις κτλ. τῶν ἄλλων, ἵνα διεγείρῃ γέλωτα, ὡς τὸ ἀρεταλόγος καὶ βιολόγος, μετὰ τοῦ θαυματοποιὸς Δ. Σικ. 20, 63· ὃ ἀρεταλόγος, καθ' Ἡσύχ. = θεατριστής.

Ἠθο-νόη, ἡ, λέξ. σχηματισθ. ὑπὸ Πλάτωνος πρὸς παραγωγὴν τοῦ ὀνόμ. Ἀθηνᾶ· ἡ γνωστικὰ καὶ φρόνιμα νοοῦσα, Κρατ. 107.

Ἠθο-ποιέω· ἠθολογῶ· «αὐτὸς ἠθοποιεῖ καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστὰ» Δ. Ἁλ. π. Λυσ. 19· «ἠθοποιεῖ, λόγους ἁρμόζοντας ἢ ἦθη ποιεῖ» Ἡσύχ. καὶ μορφώνω τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα· «τοῦτο καὶ τὰς τῶν θηρίων ἠθοποιεῖ πρὸς τὰ πάθη φύσεις» Πλουτ. ἠθ. 450. Περ. 2· περὶ τοῦ οἴνου λέγει ἐν ἠθ σ. 799 «ἡσυχῇ δὲ διαθάλπων ἠθοποιεῖ τὸν πίνοντα καὶ μεθίστησιν», ἀντίθ. «ἐν ἀρχῇ μὲν ὑπὸ τῶν ἠθῶν κρατεῖται τοῦ πίνοντος»· ἀπεικονίζω πιστῶς ἤθη καὶ χαρακτῆρας διὰ ζωγραφίας ἢ λόγου Δ. Ἁλ. καὶ μτγν.

Ἠθο-ποιητικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς πρὸς ἔκθεσιν τῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων· ἐπίρ. ἠθοποιητικῶς Ἰδιστ. 1955, 54.

Ἠθο-ποιΐα, ἡ· α) ὁ σχηματισμός, ἡ μίμησις, ἡ παράστασις καὶ ἔκφρασις τῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων· «ποιητικῆς μέρη μὲν μίμησις καὶ διήγησις, τούτων δ' ἑκατέρας μόρια ἠθοποιΐα καὶ διηγήματα» Ἀριστείδ. Κυντιλ. 87· «ἠθοπ., πρὸς ἦθος μιμήσασθαι» Ἡσύχ. β) ἡ ἠθικὴ παίδευσις, μόρφωσις Στραβ. 2, 127.

Ἠθο-ποιός, 2· ὁ μορφῶν τὰ ἤθη, τοὺς χαρακτῆρας - παίδευσις Πλουτ. Θεμ. 2· «ἠθοπ. μαθήματα», Διον. 6· «λόγ. ἠθοπ.» «ἐκφράζων τὰ ἤθη καὶ συναισθήματα τῆς ψυχῆς Ἀριστείδ. Κυντιλ.

Ἦθος, τὸ (ἔθος) 1) ὁ συνήθης τόπος τῆς διαμονῆς, διατριβῆς, κατοικίας, πλὴν μόν. ἐν τῷ πλ. κυρ. ἰων. κατὰ Γρ. Κορ. 594· παρ' Ὁμ. ἐπὶ ζώων· «ἤθεα καὶ νομὸς ἵππων» Ἰλ. ζ,511· ἐπὶ χοίρων, «κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι» = ἐν τῷ στάλῳ τῶν χοίρων, χυδ. γουρουναστάσι Ὀδ. ξ, 411· «τὸ χερσαῖον ζῷον εἰς τὰ ἤθεα καὶ νομοὺς ἐξερπύσει» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 6· ἐπὶ ἰχθύων Ὀππ. ἁλ. 1, 93· ἐπὶ ἀνθρώπων· «ἕπεται πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν» = κατοικίαι λ. Ἰσ ἔρ. 169. 527· «Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν ἤθεσι» = ἐλθόντες εἰς Λακεδαίμονα Πινδ. Π. 4, 257, Αἰσχ. ἱκ. 62· συχνὰ Ἡρ. «Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων ἐξαναστάντες», 1, 15· «ἀπήλαυνε ἐς ἤθεα τὰ Περσῶν», 1, 157· ὡσ. Εὐρ. «πατρίδος θεοὶ μ' ἀριδρύσαντο γῆς ἐς βάρβαρ' ἤθη», Ἑλ. 281 καὶ μτγν. π. «ἤθεα γαίης» Δ. Περ. 294 καὶ συχνὰ· σποραδ. καὶ μτγν. πεζ. «καὶ Ταξίλην ἀπιπέμπει ὀπίσω εἰς τὰ ἤθεα τὰ αὐτοῦ» Ἀρρ. Ἀν. 5, 20, 6· «ἔνθα φίλα τὰ ἤθη αὐτῷ καὶ τριβαὶ κεχαρισμέναι» Αἰλ. Ζ. Ἱ. 11, 10· ὁ δὲ Φιλόστρ. καὶ τὸν ἑνικὸν ἔχει μὲ τοιαύτ. σημ. Ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος μεταφέρεται ἐπὶ τὸ πνευματικόν· ὡς, «ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει», Τίμ. 42· «ὁρῶν τὸν ἑαυτοῦ φρονέα ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς τῆς ἑαυτοῦ συνηθείας ἀναστρεφόμενον», νόμ. 9, 965· τὰ χωρία ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν μετάβασιν εἰς τὴν ἐπ. σημ. «χρηστὸς τὰ ἤθη πληθυντικῶς φυλάττου· οἱ γὰρ δόκιμοι χρηστὰ τὸ ἦθος ἑνικῶς φασι καὶ οὐ πληθυντικῶς» Φρύν. 364· 2) συνήθεια, ἔθιμον, ἔθος Ἰσ. ἔρ. 139· «ἤθη, καὶ νόμοι», Θε. 66, Ἡρ. 2, 35· «ἐς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην» Εὐρ. Μήδ. 238· ὁ τρόπος τοῦ πράττειν καὶ διαλέγειν, ὁ χαρακτήρ, τὸ φρόνημα· «ἤθ. ἐπίκλοπον» Ἰσ. ἔρ. 67· «ἤθ. ἀμφυὲς» Πινδ. Ὀ. 10, 21· «φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη» Αἰσχ. Πέρσ. 610, «ἀκίχητα ἤθεα καὶ κἄρ' ἀπαράμυθον», Πρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

184· «ὦ μιαρὸν ἦθος» Σοφ. Ἀντ. 742· «παιδεύειν ἦθος», Λέξ. 592· «τὰ τῶν νέων ἤθη, – πολιτείας» Πλάτ. πολ. 8, 549, νόμ. 11, 929· συχν. παρὰ Πλάτ. ἐν δὲ τῷ ἐν. ἀγορ. χαρακτήρ, τὸ θυμικὸν τῆς ψυχῆς· «φρόνημαν καὶ ἠσύχιον», πολ. 10, 604· «ἦθ. γενναῖον», πολ. 6, 496· «ἦθ. ἀνδρεῖον», πολιτ. 308· «τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος», πολ. 3, 400· «ἐν τοιούτοις ἤθεσι παιδευθέντες» Ἰσοκ. 4, 82· συχνὰ «πρᾶος τὸ ἦθος» = γλυκὺς τὸν χαρακτῆρα Πλάτ. Φαίδρ. 243· «φιλόπολις τὸ ἦθος» Θουκ. π. Πολυδ. 9, 26· «βελτίων τὸ ἦθος» Δημ. 20, 14· «ἀσθενὴς τὸ ἦθος» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 12 καὶ μτγν. Σπαν. ἐν τοιαύταις συνδέσ. ἡ ὀστ. – τῷ ἤθει Θεόφρ. χαρ. 6· καὶ ἐν πλ. «κάσμιοι τὰ ἤθη» Ἀθήν. 6, 260· «ἁπλοῖ τοῖς ἤθεσι» Δ. Σικ. 5, 21, ἄτινα ψέγει ὁ Φρύν. ἴδε Λοβεκ. Φρυν. 364· οἱ μτγν. καὶ μετὰ προθ. «βδελυροὶ εἰς τὰ ἤθη» Λουκ. ψευδ. 1, 16· «ὑψηλὸς ἐν ἤθει» Πλούτ. Διον 4· «ἱερὸς τὴν τέχνην καὶ κατὰ τὰ ἤθη» Ἀθην. 1, 1· πρβλ. ἔθος· ὁ Πλάτ. συνδέει ἀμφότ. «τρόπων ἤθεσι καὶ ἔθεσι», νόμ. 12, 968· «τρόποι καὶ ἤθη», 10, 896· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ· «ἱλαρὸν τὸ ἦθος» Ξεν. συμπ. 8, 3· ἐν γέν. πᾶσα ἔκφρασις τοῦ φρονήματος, μορφασμοὶ καὶ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, καθόσον ἐκφράζεται δι' αὐτῶν ὁ χαρακτήρ, ἰδ. μάλιστα αἱ ἤρεμοι ψυχικαὶ κατατάσεις, ἀντίθ. τῷ «πάθος»· ἴδε τὰ σύνθ.

Ἠθροισμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μτχ. π. παρκ. τοῦ ἀθροίζω· ἀγεληδόν· Ἡσύχ. ἐν λ. ἀγεληδόν.

Ἠθῶ, ἀόρ. ἠσα· διυλίζω· ἴδ' ἠθέω Γαλην. (συγγ. τῷ σήθω).

Ἤϊα, τά, (εἰμι)· «τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα καὶ πρὸς τὸ εἶναι χρήσιμα, ἢ τοῖς οὖσιν ἐπιτήδεια» Ἐτ. Μ. τὰ ἐφόδια, λατ. viatica· «ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα» Ὀδ. μ, 329· ἐν γέν. τροφή, φαγητόν· «αἵτε καθ' ὕλην θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πίλονται», ν, 103· «ἤια καὶ μέθυ λαρὸν» Ἀπολ. Ῥ. 1, 659· «ἤϊα κριθάων» Νίκ. ἀλ. 411· ἐν Ὀδ. «ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων (ἀναγνωστ. δισυλλ.) θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων» = ἀχύρων, ε, 368· «ἤϊα τὴν τῶν ὀσπρίων καλάμην» Φώτ. λεξ. πρβλ. Φερεκρ. ἐν Σχυλ. Ὀδ. δ, 289· (τὸ ι παρ' Ὅμ. εἶνε ἐν ἄρσει μακρόν, βραχὺ δὲ ἐν Ὀδ. δ, 363, μ, 329 δισυλλ. ε, 266· ι, 212, διὸ κατὰ Βέκκ. ὀρθοτέρα ἡ γρ. ᾖα, ὡς καὶ ἡ γεν. πλ. κάλλ. ἤων, ε, 368· πρβλ. δήϊος).

Ἤϊα, ἰων. ἀντὶ ᾖειν, παρτ. τοῦ εἶμι· παρ' Ὅμ. ὅστις σχηματίζει καὶ 3 πλ. ἤϊον Ὀδ. ψ, 370, συνηθ. ὅμως ἤϊαον.

Ἤϊε, γ'. ἐν. παρτ. τοῦ εἶμι, συνγρ. ᾖα, ας, ε, καὶ ἴε γ'. ἐν. ἐπ.

Ἤϊεσαν ἀντὶ ᾖεισαν, παρε. τοῦ εἶμι Ὅμ.

Ἤϊθεος, (ἀττ. συνηρ. ἤθεος, μόν. π. «ἤθεον λεκτοί» Σοφ. Οἰ. τ. 18, Εὐρ. Φοιν. 952)· ὁ εἰς ὥραν γάμου νεανίας, ὁ ἄγαμος νέος, λοιπὸν ὅ,τι ἐπὶ τοῦ θηλ. γέν. ἡ παρθένος, ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἄρρενος ἤθεος Εὐστ. 1166, 34 «ὁ ἀκμάζων νεανίας, ἀγένειος, νέος ἄγαμος, παρθένος, ἀπαρθένευτος, ἄφθορος» Ἡσύχ. Ἰλ. λ, 60, Ὀδ. ζ, 63, ὃθ, ἀμφότ. ὁμοῦ· «παρθένος ἠΐθεός τε» Ἰλ. σ, 593, Ἡρ. 3, 48· «μέχρι παιδογονίας ἠΐθεοι καὶ ἀκήρατοι γάμων τε ἄγνοι ζῶσιν» Πλάτ. νόμ. 8, 840· ὁ δὲ Τίμ. λεξ. ἐξηγ. «ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας» ἀντίθ. τῷ γεγαμηκότες, νόμ. 9, 877· «ἤϊθεον ἔτι ὄντα» Δημ. 59, 22· «ἴσως μὲν «ἤϊθεος ἔτρεπε Δάρδανος ὁὲ ἄγεται γυναῖκα» Δ. Ἀλ. 1, 61· τὸ θηλ. καὶ δὴ τὸν πλ. ἔχει Νίκ. παρ' Ἀθηναῖ. 15, 684, καὶ Ἀνθ. 9, 241· (ἡ παραγ. ἀμφ. κατὰ Διεδερλάϊν ἐκ τοῦ αἴθω· πρβλ. αἰζηός).

Ἤϊκειν, ὑπερσ. τοῦ εἴκω, ἀντὶ εἴκειν.

Ἤϊκτο, 3 ἐν. ὑπερσ. τοῦ ἔοικα Ὀθ.

Ἤϊξε, γ'. ἐν. ἀορ. τοῦ ἀΐσσω Ὅμ.

Ἤϊμεν, ἀντὶ ᾖειμεν τοῦ εἶμι.

Ἠϊόεις, εσσα, εν (ἠϊών)· ὁ ἔχων ἄχθην, ἰδ. ὑρατήν, ὑψηλήν, ἀπότομον· «ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ» Ἰλ. ε, 36· «διὰ τὰ περὶ αὐτὸν ἀχθώδη αἰγιαλοῦ δίκην» Εὐστ. ἐσφαλ. τινὲς τῶν ἀρχ. γραμ. παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ ἴον, ἀντὶ ἰόεις = ἀνθεμόεντας λειμῶνας ἔχων Ἐτ. Μ. Ἐπειδὴ ἠϊών συνήθ. ἐπὶ τῶν ἀκτῶν, ὀχθῶν τῆς θαλάσσης τίθεται, καὶ παρὰ Κ. Σμ. «χήνεσιν ἠϊόεν πεδίον καταβοσκομένοισι», 5, 299, ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ λειμεών, ὅτι τοῦτο ὁ Βούτμ. λεξ. 2, 23 σχετίζει αὐτὸ μετὰ τοῦ εἰαμενή, ἡμαι, καὶ ἑξῆγετ «ὁ ῥέων διὰ λειμώνων καταπρασίνων», πλὴν ἐσφαλ.· ἄλλοι τὸ παράγ. ἐκ τοῦ ᾖα, ἄρα = ἔχων ἄφθονον χιλόν.

Ἤϊον, τό· ἴδ' ᾖα.

Ἤϊον, γ'. πλ. παρτ. τοῦ εἶμι, ἐπ. ἀντὶ ᾖεσαν· ἴδε ᾖα.

Ἠϊόνες, ων, αἱ· κώμη Ἀργολίδος οὐ μακρὰν τοῦ ἄκρωτ. Σκυλλαίου Ὅμ. Στράβ.

Ἠϊονεύς, έως, ἐπ. ῆος, ὁ· 1) πατ. Ῥήσου Ὅμ. 2) Ἕλλην τις Ὅμ. 3) υἱὸς Μάγνητος, μνηστὴρ τῆς Ἱπποδαμείας Παυσ.

Ἠϊόνη, ἡ· Νηρηΐς τις Ἡσ.

Ἠϊόνιος, ἰων. = ἠόνιος.

Ἤϊος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Φοίβου· «ἤϊε Φοῖβε Ἰλ. ο, 365· κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον=εὐξόστης, καὶ λοιπὸν ἤϊος, ἐκ τοῦ ἴημι· κατ' ἄλλ. = ἰήϊος (ὁ ἰὸδ.), κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἰή, ἡ, τῆς συνηθ. προσφων. τοῦ Φοίβου, καὶ τέλος κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ᾐὸς = ὁ ἀγαθός· ἴδε Φράγγ. εἰς Ὅμ. ὕμν. Ἀπολ. Δ. 120.

Ἠΐσθω, ὅθεν «ἠϊώμεθα· πεπληρώμεθα, ἐπιστεστίσμεθα» Ἡσύχ.

Ἤϊσαν, γ'. πλ. ἰων. καὶ ἴσαν· ἴδ' ᾖα Ὅμ.

Ἤϊσκον, ἀ. ἐν. παρτ. τοῦ ἴσκω, ἐπ.

Ἤϊτε, πλ. ἐ'. παρτ. τοῦ εἶμι ἐπ. ἴδ. ᾖα.

Ἠΐχθην, π. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἀΐσσω Ὅμ.

Ἠΐων, ονος, ἡ (ἀΐω)· τὸ ἀκούειν, φήμη, ἐκ τοῦ ἀΐω, κατὰ Σχολ. οὕτως ἀνέγνω ὁ Ζηνόδ. ἐν Ὀδ. ε, 42· οὐδαμοῦ ἄλλοῦ ἡ λέξ. εὑρίσκεται.

Ἠιών, όνος, δωρ. ἀΐών, ἡ, ἀττ. π. συνηρ. ἠών· ἀάσι Μόσχ. 3, 37· ἀχθη, συνηθ. ἡ ἀκτή, τὸ παραλίασιον, τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· «οἳ κύματ' ἐπ' ἠιόνας κλύζεσκον» Ἰλ. ψ, 61· «ἠιόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλασσῆς» Ὀδ. ε, 418· «ἠιόνες ἅλιαι» Ἐρ.

Τρ. 828· «ποντίων σάλων ᾐόσιν ἁρματεύσας», Ὀρ. 995· «ἐναυμάχησαν περὶ Ἄβυδον κατὰ τὴν ᾐόνα» Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 3· δωρ. τύπ. παρὰ Πινδ. Ἰ. 1, 45, ὁμ. Θεοκρ. συχνὰ καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 1130· σπαν. ἐπὶ τῆς ὄχθης τῶν ποταμῶν· «εὐρείας ποταμοῖο ᾐόνας» Ἀπολ. Ῥ. 2, 659· «ἐπὶ ταῖς ᾐόσι τοῦ Τιβέριος» Δ. Ἁλ. 4, 27· «ᾐόνες· ἀκταί, αἰγιαλοί, τῶν ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω, διὰ τὸ φέρεσθαι δι' αὐτῶν τὰ ὄακρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα» Ἡσύχ. «ᾐὼν πᾶσα ἡ τῶν ὀφθαλμῶν περιγραφὴ» Πολυδ. 2, 71.

Ἠϊών, όνος, ἡ· 1) πόλ. Μακεδονίας εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος, ὁ λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως Ἡρ. κάτ. Ἠϊονίτης Στ. Βυζ. 3) πόλ. ἐν Πελοποννήσῳ, κτίσμα Δρυόπων Δ. Σικ.

Ἧκα (ῶς ἥκιστος, συγγ. τῷ ἀκήν, ἀκαλός, ῶδε Βουτμ. λεξ. 1, 13, κατ' Ἀθ. Σακελλ. Ἀνώμ. καὶ ἑλλ. ῥήμ. συγγ. τῷ ἀκέομαι, οὗ ῥίζ. ἀκ, ὅθεν τὸ ἄκος, ἀκέων, ἀκήν, ἑναλλ. δὲ τοῦ κ πρὸς τὸ π, ἡπ-ιος κτλ.)· ἐπίρ. σιγά, ἀσθενῶς, ἡσύχως, οὐχὶ ὄυνατά· «ἧκα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον» = σιγὰ Ἰλ. γ, 155· ἐπὶ κινήσεως, ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως, μόλις· «ἧκ' ἐπ' ἀριστερά», ὀλίγον πρὸς τὰ ἀρ. ψ, 336· «ἧκα παρακλίνας κεφαλήν» = ὀλίγον τι πρὸς τὸ πλάγι κλίνας τὴν κεφ. Ὀδ. υ, 301· «τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ ἧκα ἰόντας» = ἠρέμα, βραδέως, ρ, 254· «ἀψαμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἧκα γέροντα» = ἠπίως Ἰλ. ω, 508· ἐν γέν. ἠπίως, μαλακά, ἐλαφρά· «χιτῶνας... ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ» Ἰλ. σ, 595· «ἧκ' ἐπιμειδήσας» = πράως, ὀλίγον καὶ γλυκὰ γελάσας, κοιν. χαμογελάσας Πσ. Θε. 547· «ἧκα μέλαν» Ὀππ. κυν. 3, 39· ἐν τῇ Ἀνθ. καὶ ἐπὶ χρόνου, ὀλίγον κατ' ὀλίγαν, βαθμηδὸν Ἰάκωβ. εἰς Ἀνθ. Παλ. σ. 116.

Ἧκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ἵημι, 2 ἐν. ἧκε Ὅμ.

Ἥκατος, 3· ἐπίθ. τοῦ ἧκα καθ' Ἡσύχ. ἀσθενής.

Ἠκαλέως, 3· τῷ προηγ. «ἠκαλέων γελόωσα· πρᾴως, οὐκ ἐσκυθρωπακυῖα» Ἡσύχ.

Ἠκαλός, 3· ἠκαλέος, γραμ.

Ἠκάς, άδος, ἡ· «ἠκάδα· ἠνδρωμένην γυναῖκα» Ἡσύχ.

Ἤκαχε, γ'. ἐν. ἀόρ. 6'. τοῦ ἀκαχίζω, ἄχω Ἠκεστίδης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.

Ἥ-κεστος, η, ον, π. ἀντὶ ἄ-κεστος (κέω, κεντέω, κέστρα, κεστός)· ὁ μήπω τὴν κέστραν, τὸ κέντρον, κοιν. βουκέντρι, δοκιμάσας, περὶ βοῶν μήπω δαμασθέντων καὶ διδαχθέντων νὰ ἀροτριῶσι· «βοῦς ἐνὶ νηῷ ἥνις ἠκέστας ἱερευσάμεν» Ἰλ. ζ, 94. 309· κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. ἀκέντητος, ἀδάμαστος.

Ἠκή, ἰων. ἡ· ἀκή, αἰχμή, ὀξύτης σιδήρου, «ἀκωκή, ἐπιδορατίς, ἀκμή» Ἡσύχ. «ἵστη κατ' ἠκὴν κύματός τε κἀνέμου» Ἀρχίλ. ἐν Ἐτ. Μ. 424.

Ἠκής, 2· αἰχμηρός, ὀξὺς Ἡσύχ.

Ἥκιστος, 3· ὑπερθ. τοῦ ἧκα· «ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἑλαυνέμεν ἅρμα» = βραδύτατος ἦτο εἰς τὸ νὰ ὁδηγῇ τοὺς ἵππους, μόν. ἐν Ἰλ. ψ, 531, ὅπερ οἱ ἀρχ. ἔγραφον καὶ ἥκιστος, ὡς Βουτμαν. λεξ. 1, 14· τὸ ἥκιστος ὂν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ.

Ἥκιστος, 3· ὑπερθ. τοῦ συγκρ. ἧσσων, συνηθ. ὑπερθ. τοῦ κακός, καὶ μικρός· (ἔχει δὲ τοῦτο ῥίζ. τὴν ἑκ, ἐξ ἧς εἴκω, = ἐκ-jω, ἡκ-jα = ἧτ-τα, ἡττάομαι ῶδ' Ἀθ. Σακ. Ἀνώμ. καὶ ἑλλ. ῥημ.)· ὁ χειριστος, ἐλάχιστος, μικρότατος, ἀσθενέστατος· πρῶτον παρὰ μτγν. «ἥκιστος θηρᾶν» Αἰλ. Π. Ἱστ. 4, 31· «ἥκιστος κρυμὸν φέρειν», 9, 1, κατὰ τὸ ὁμηρ. χωρίον (ῶδ. ἥκιστος)· συνηθ. ἐπίρ. ἥκιστα = μήτε τὸ ἐλάχιστον, τὸ παραμικρόν, διόλου· «οἵν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότων κλύειν» Σοφ. Φιλ. 425, καὶ συχνὰ εἰς τὰς ἀπαντήσεις τὰς ὁριστικῶς ἀρνητικάς, Οἰδ. τ. 623, Εὐρ. Ἑκ. 554, Ἀριστ. νεφ. 316, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ. Γοργ. 469· «ἥκιστα φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών» Εὐρ. Ἡρ. μ. 299· «οὐχ ἥκιστα ἀλλὰ μάλιστα» Ἡρ. 4, 170· «κελεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν» = ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλίγιστα Θουκ. 1, 91· «ἥκιστα φιλοσοφίᾳ πρέποντα ποιεῖν» = ἅπερ ἐλάχιστα, διόλου δὲν ἁρμόζουσι τῇ φιλοσ. Πλάτ. πολ. 6, 500· μ. γεν. «τὸ τεθνάναι ἥκιστ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν» = ἐλάχιστον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶνε εἰς αὐτοὺς φοβερὸν ὁ θάνατος, οὐδόλως φοβοῦνται αὐτοὶ μεταξὺ τῶν ἄλλ. ἀνθρ. τὸν θάνατον, Φαίδ. 77· «οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σέ, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα», Κρίτ. 52· «ἥκιστα πάντων» Ἀριστ. πλ. 440· συχν. ὁ ὃ χ ἥ κ ι σ τ α, ὡς σχῆμα λιτότητος = μάλιστα· «κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα μηδισμὸς» Θουκ. 1· ὅλως ἰδιαιτέρως, (ἐξαιρέτως, «οὔτε ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναῖοι» = καὶ πρὸ πάντων μάλιστα οἱ Ἀθ. Πλατ. Πρωτ. 314· «πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, οὐχ ἥκιστα δὲ κατὰ τὴν γένεσιν», συμπ. 178· «μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψαν» Θουκ. 7, 44 καὶ συχνὰ, Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 23 καὶ μτγν.

Ἤκου, ἰων. ἀντὶ ἤπου Ἡρ.

Ἠκριβωμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ π. παρκ. τοῦ ἀκριβόω· ἀκριβῶς, σωστά, μτγν.

Ἥκω, παρατ. ἧκον, συνηθ. μ. σημ. ἀορ. ὡς ταύτην ἔχουσι συχν. αἱ ἐγκλ. τοῦ ἐνεστ. μέλ. ἥξω, οἱ λοιπ. χρόν. ἄχρ. (ῶδ' ἧκω)· 1) ἦλθα, ἔφθασα, πάρειμι, ἐπὶ κινήσ. παρ' Ὁμ. μόν. εἰς δύο χωρ. «μάλα τηλόθεν ἧκω» Ἰλ. ζ, 478· «οὐ γὰρ δῶμ' ἥκειν εἰς Ἰθάκην» Ὀδ. ν, 325, ἄλλως ἵκω, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Συνηθέστ. παρὰ τραγ. μετὰ τῶν προθ. εἰς, πρός, παρά, ἐπὶ καὶ αἰτ. μετὰ ἐπίρ. καὶ ἐπιθ. κατηγορ. κατ' ὀν. προσ. «οὗτος πρωτογόνων ἵκω ἥκων οὐδενὸς ὕστερος» Σοφ. Αἴ. 626· «ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω», Φιλ. 180· «χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον» Αἰσχ. Πρ. 1· «ἥκω σαφῆ τἀκείθεν ἐκ στρατοῦ φέρων», Ἑπτ. 40· «ἥκω σεβίζων σὸν κράτος», Ἀγ. 249· «ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι», Χο. 3· – πρός τινα, 648· – εἴς ὄψιν τινός, 213· ἀλλὰ καὶ μὲ ἁπλ. αἰτ. τοῦ τόπου, εἰς ὃν τις ἔρχεται· «ἦπειρον ἥξει Ἀσιάδα», Πρ. 737· «κελαινὸν ῥόλον», 810. Ἄλλως μὲ τὴν αὐστ. αἰτ. «ἥ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

κομεν κοινὴν ὁδὸν» Σοφ. Ἀντ. 975· «ἥκ. μακρὰν ὁδὸν» = ἐρχόμεθα μακρὸν δρόμον Ξεν. Κύρ. 5, 5, 42. Ἡ δοτ. «ἥκουσιν αὐτῷ ἄγγελοι», Κυρ. 5, 3, 26, ἐξηγητέα ὡς ἡ δοτ. μετὰ τοῦ ἔρχομαι· «εἰς σὲ πομπὸς ἥκω» Σοφ. Φιλ. 499· «– ὡς τοὺς σοὺς» Τρ. 364· – καὶ ἀπολ. «ὦ τέκνον, ἥκεις;» = ἦλθες, ἔφθασας, Οἰ. Κ. 328· μετὰ τῆς διὰ καὶ γεν. «ἥκ. δι' ὀργῆς» = ὀργίζομαι, 905· τὸ διά· ἐν τῷ πίζ. παντὸς ὁδοῦ, «παρὰ σὲ ἥκω» = ἦλθον Πλατ. συμπ. 207· «εἰς καλὸν ἥκεις» = ἦλθες εἰς καιρὸν καλόν, κατάλληλον, συμπ. 174· προστ. Σοφ. Αἴ. 1116, Ἀριστ. εἰρ. 275, Ξεν. Κυρ. 4, 5, 25· ὁ παρατ. σπάν. εἰς τοὺς δοκ. συγγρ. Αἰσχ. Πρ. 661, Πλάτ. πολ. 1, 327, συχν. ὅμως παρὰ Ξεν. καὶ μεταγ. οἵτινες μεταχειρίζ. τὸ ἥκω ὡς ἐνεστ. = ἔρχομαι, καὶ σχηματίζουσιν ἰδίων παρκ. ἧκα, Ὅ, ἴδε Λοβεκ. εἰς Φρύν. 744, οὗ καὶ ὑπερσ. ἥκεσαν παρ' Ἰωσ. ἀπαντᾷ, μάλιστα καὶ ἀόρ. ἦξα παρὰ Παυσ. 2, 11, 6, Γαλην. Καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς τὸ ἔρχομαι· «νῆες ἥκουσι» Αἰσχ. ἱκ. 716, ἴδ. περὶ ἀσθενειῶν, δυστυχημάτων ἢ ἀτυχημάτων συμβαινόντων τινί· «ἥκ. νάσος» Σοφ. Αἴ. 185· «ἥκ. τύχη» Εὐρ. Ἴων 539 – κακὸν Ἀριστ βάτρ. 606· «ἥκει τόδ' ἐπ ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτὴ» Σοφ. Οἰ. Κ. 1470· «ἥκεν αὐτῷ χρησμὸς» Πλούτ. Θησ 24· «τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν» Πλατ. ἀπολ. 39· «πόλεμός τις ἥξει» Δημ. 1, 27· «ἐφ' ἑαυτοὺς τὸ δεινὸν ἥξειν», 18, 45· «–ὀνείδους ἀνὲ' ὀνείδους» Αἰσχ. Ἀγ. 1541· περὶ τοῦ ἤχου, «ἔχθιστον φθέγμα τοῦδ' ἥκει πατρί» Σοφ. Οἰ. Κ. 1179· ὡσ. «ἥκει ἐμοὶ ἀγγελίη» Ἡρ. 8, 140. Περὶ τοῦ χρόνου· «ἥκ. ἡμαρ» Αἰσχ. Ἀγ. 1270 – νὺξ Εὐρ. Ἰ. Τ. 42· «αἷς γῆρας ἥκει πολιόν», Ἱκ. 170· «ἥκει δ' ἡμῖν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος» Λυσ. 12, 79· «τὸ μέλλον ἥξει» Αἰσχ. Ἀγ. 1213· (διάφορον εἶνε· «εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἥκει ἡ κόρη» Πλάτ. Κριτί. 113)· «ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος» Θεόκρ. 23, 33· «ἥκει δ' ἡμῖν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος» Λυσ. 12, 79· οὕτω καὶ «ἐπειδὴ δὲ ἥκεν ἡ ἐκκλησία» Δημ. 19, 19. Καὶ ἐπὶ φαγητῶν, = ἔρχεται, παρατίθεται φαγητὸν Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 3, 95· τὸ δ. καὶ «ἦκε ξένια» Ξεν. Ἀν. 5, 5, 2. Σχνὴ εἶνε ἡ φράσις· «εἰς τοῦτο ἀμαθίας ἥκειν» = τόσον προχωρῶ εἰς τὴν ἀμ., τόσον ἀμαθὴς εἶμαι Εὐρ. Ἀνδρ. 170· «–εἰς τοσόνδε ὕβρεως» Σοφ. Οἰ. Κ. 1034· «ὃ δ' ἐνθάδε ἥκων» = εἰς τοιαύτην θέσιν ἐλθών, Φιλ. 377· «ὅρᾶς ἵν' ἥκεις» = βλέπεις ποῦ κατήντησας, ἔφθασας, Οἰ. τ. 687· πρβλ. «σκόπει κλύων τὰ σῆμ' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα» = ποῦ ἀπέληξαν, πόσον οὐτιδανὰ εἶνε, 973· «εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἥκω, ὥστε» Πλάτ. ἀπολ. 25· «οὕτω τύρρω τῆς σοφίας ἥκεις» = ἐπροχώρησας τόσον εἰς τὴν σοφίαν, Εὐθύδ. 294· «εἰς ὅσον ἡλικίας ἥκει», Χαρμ. 157. Ὁμοίως, «πῶς ἀγῶνος ἥκομεν;» Εὐρ. Ἡλ. 751· «εὖ ἥκειν τινός» συχνὰ παρ' Ἡρ. «εὖ ἥκειν χρημάτων» = εὐπορῶ ἀπὸ χρήματα Ἡρ. 5, 92· «θεῶν χρηστῶν ἥκοιεν εὖ», 8, 111· «χώρην ὡρίων ἥκουσαν οὐκ ὁμοίως» = χώραν ἔχουσαν εὐφορίας ὥρας, τοῦ ἔτους, 1, 149, καὶ μεταγ. ὡς τὸ εὖ ἔχειν, εὐτυχεῖν· «πόλιος εὖ ἡκούσης», 1, 30· οὕτω καὶ ἄνευ ἐπιρ. μετὰ γεν. ἁπλ. «σὺ δὲ δυνάμιος ἥκεις μεγάλης» = ἔρθασας εἰς μεγάλην δύναμιν, εἶσαι πολὺ δυνατός, 7, 157, συχν. παρ' Λἰλ. ὅστις λέγει καὶ «ἐς μῆκος εὖ ἥκων», Ἰ. Ζ. 4, 34· «εἰς ταὐτὸν ἥκειν» = συμφωνεῖν, τὸ. Βάλκειν. Ἱππ. 273· «ποῦ ἥκει λόγος;» = ποῦ, εἰς τίνα ὁ λόγος ἀναφέρεται; Εὐρ. Τρ. 155· «τὰ πρὸς ἔπαινον ἥκοντα» = τὰ πρὸς ἔπ. συντελοῦντα Πολυβ. 12, 15, 9· «ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον» = εἰς ἐμὲ θὰ ἐπιρριφθῇ τὸ ἐλλεῖπον Ξεν. Κυρ. 1, 5, 13· πρβλ. «ἥκει ἐπ' ἐκείνους αἰτία» Δημ. 23, 12· «ἃ εἰς αἰσχύνην ἥκει τούτων οὐδ' εἷς ἐλπίδα οὐδεὶς ἔρχεται», 61, 20. «τῶν εἰς θαῦμα ἡκόντων» = τῶν ἀξίων θαυμασμοῦ Παυσ. 8, 18 ἐντ. ἀνήκω, προσήκω «οὔνεχ' ἥκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα» Σοφ. Οἰ. Κ. 742· «ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἦκε» Δημ. 19, 30. Τὸ κατ' ἐξοχ. τοῦ Πολυβίου ἰδίων· «ὃ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον» = τὸ συνήθ. συμβαῖνον, τὸ καὶ νῦν συμβαῖνον, 26, 2, 11. Μετὰ μτχ. τὸ ἥκω παριστᾷ τὴν ἔκφρ. πολλάκις μόνον ζωηρὰν καὶ περιφραστικήν· «ποῖον δὲ κέρδος ἄξιος ἥκειν φέρων»· «φέρεις ὑμοῦ Σοφ. Οἰ. Κ. 585· «τίν' ἥκεις μῦθον φέρουσα;» = ποῖον λόγον φέρεις; 358· «ὅταν δὴ αὐτοὺς ἥκῃ ἡ τότε πλησμονὴ νόσων φέρουσα» Πλατ. Γοργ. 518· «εἶπεν ἥκειν ἄγοντα τοὺς Ἀθηναίους» = τῷ εἶπε νὰ φέρῃ μαζί τοὺς Ἀθην. ὡς αἰχμαλώτους, Μενέξ. 240· «ἥκειν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον» = ἦλθε μετὰ τοῦ, Φαίδ. 117· πρὸς ταῦτα δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν καὶ τὰ· «ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω» = ἔρχομαι ὡς, εἶμαι μισητὸς τοῖς θεοῖς Σοφ. Οἰ. τ. 1519· «ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος», σχεδὸν = ὢν, Αἴ. 623· πρβλ. Ἰλ. 1192. Μετὰ μτχ. μέλ. σημ. τὸν τελικὸν σκοπὸν ὡς καὶ τὸ ἔρχομαι· «ἥκω φράσων» = ἔρχομαι μὲ τὸν σκοπὸν νά, εὐθὺς θὰ εἴπω Σοφ. Τρ. 1112.

Ἥλ, συγκ. τοῦ ἥλιος· καρρί, τοῦτο μετεχειρίσθη ὁ Εὐφορίων κατὰ Στράβ. 8, 6, 364. Κατ' ἄλλ. ὅμως συγκ. τοῦ ἥλιος· ἴδε Μαϊνέκ. εἰς Εὐφορ. 159.

Ἡλάθην, π. ἀόρ. α· τοῦ ἐλαύνω, ἀντὶ τοῦ μτγν. ἠλάσθην.

Ἡλαιθερίς· τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενον Ἐτ. Μ. καθ' Ἡσύχ. «ἠλαίτερον, τὸ ἐν ἡλίῳ τεθερμασμένον», τὸ· ἐλαθερὴς καὶ ἐλειθερής.

Ἡλαίνω, ἰων. καὶ π. = ἀλαίνω· κυρ. περιφέρομαι, περιπλανῶμαι· μτφ. περιπλανῶμαι τῶν νοῦν, μωραίνω, εἶμαι μωρός, τρελλός Καλλ. Ὑμν. Ἄρτ. 251. Καὶ ὁ μέσ. τύπ. ἠλαίνονται = περιπλανῶνται, περιφέρονται ἔνθεν κἀκεῖθεν Θεόκρ. 7, 22.

Ἡλαίτερος· τὸ ἐλειθερής.

Ἡλακάταιον, τὸ· ὄρος Θεσσαλίας, κάτ. Ἡλακαταιεὺς καὶ Ἡλακάτιος Στ. Βυζ.

Ἡλάκατα, τά· τὸ μαλλίον, ἡ σημ. τουλούπα ἢ τεθειμένη ἐντὸς τῆς ῥόκας· καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κλωθόμενον νῆμα· «ἠλάκατα

στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα» Ὀδ. ζ, 53, 306. Καὶ «ἠλάκατα στροφαλίζειν», σ, 315 καὶ «ἠλάκατα ἑλίσσεσθαι» Ἀλέξ. Ἀετ. ἐν Παρθ. 14, 4· ἐκ τῶν δύο κυρ. ἐργασιῶν, τῆς στροφῆς δηλ. τῆς κλωστῆς καὶ τῆς ἑλίξεως αὐτῆς, περὶ τὸν ἄτρακτον.

Ἠλακάτη, ὥωρ. ἠλατάτα, ἡ (κατὰ Βούτμ. ἐκ τοῦ ἕλκω, πιθ. ἐκ τοῦ ἑλάω, ἐλαύνω)· 1) ῥόκα κοιν., ὄργανον ἐριουργικὸν τῶν γυναικῶν, «τὸ θεκτικὸν τῶν ἐρίων ἐργαλεῖον» Ἡσύχ. ἔργα τῆς γυναικὸς ἦσαν ὁ ἱστὸς καὶ ἡ ἠλακάτη καθ' Ὅμ. Ἰλ. ζ, 337· «ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα» Ὀδ. δ, 135· «λίνον ἠλακάτᾳ ὀκτυλίοις ἑλίσσειν» Εὐρ. Ὀρ. 1431· «ἐργάτιν εὐκλώστου νήματος ἠλακάτην» Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 6, 174· μετὰ τοῦ ἄτρακτος Ἀρχί. αὐτ. 6, 39 καὶ μτγν. «τοῦ ἀτράκτου τὴν ἠλακάτην» ἅμως = τὸ ἀδράχτι Πλάτ. πολ. 10, 616· 2) καὶ περὶ ἄλλων ὁμοίων μὲ ῥόκαν πραγμάτων, πεποιημένων ἐκ καλάμου καὶ εἰς τὸ στρέφειν προωρισμένων· α) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἱστοῦ τῶν πλοίων, ὅπερ στρέφεται καὶ σήμ. καλεῖται παρὰ τῶν ναυτῶν ἀδράχτι τοῦ καταρτιοῦ Ἀθήν. 11, 475· 6) πᾶσα περιστρεφομένη μηχανή, μτγν γ) μηχανή, δι' ἧς ἔρριπτον βέλη, λίθους, μαθημ. ἀρχ. σ. 318· δ) εἶδος μηχανῆς δι' ἧς οἱ ἁλιεῖς ἀνέσυρον ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ δίκτυον, ὅτε ἦτο πλῆρες ἰχθύων, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ ὄνος Σχολ. Θουκ. 7, 25· 3) ἐν γέν. κάλαμος, ξυστόν, καυλός, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς γόνατος μέχρι τοῦ ἄλλου μέρος τοῦ καλάμου, διὸ ἡ καλαμιὰ τοῦ σίτου· ἴδε Θεόφρ. Ἱ. Φ. 2, 2· καὶ θέλος ἐκ καλάμου πεποιημένον· «ἠλακάται· καλάμων ῥαβδία, ἀφ' ὧν καὶ τὰ κῶλα τῶν σταχύων» Φώτ. λεξ. «ἠλακάτη· δάνακ. ὁμοίως καὶ πυλυηλάκατα τὰ τῶν ποταμῶν χείλη· ἔνιοι δὲ κοινῶς τὰ γόνατα ἔχοντα, ὡς στάχυν, κάλαμον» Ἡσύχ.

Ἠλακατῆνες, οἱ· εἶδος μεγάλων θαλασ. ἰχθύων τε ταριχευομένων, ἴσ ἐκ τοῦ ἀτρακτοειδοῦς σχήματος κληθ. Ἀθην. 7, 301· τὸν ἐν. ἠλακατῆν, ὃ, ἔχει ὁ Ἡρόν. π. μον. λέξ. 17, 8· «θαλασσίων ἰχθύων οἱ κητώδεις» Ἡσύχ.

Ἠλακάτηα, τά· ἀγών ἐν Λακεδαίμονι ἀπὸ Ἠλακάτου, ὃς ἦν ἐρώμενος Ἡρακλέους, ὥς φησι Σωσίβιος Ἡσύχ.

Ἠλακάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἠλακάτη, μηχανή, δι' ἧς ἔρριπτον λίθους Λέων τακτ. 5, 7, γρπτ. ἁλακάτιον, ὡς ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἠλάκατον, τό· ἄχρ. ὀν. τοῦ πλ. ἠλάκατα ὃ ἴδε.

Ἠλάκατος· ἴδ' ἠλακάτηα.

Ἠλακτῆνες, ἀντὶ ἠλακατῆνες.

Ἠλάμην, ατο, μ. ἀορ. ἁ τοῦ ἄλλομαι.

Ἠλάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἥλος, καρφάκι, μτγν.

Ἤλασα, ἀόρ. ἁ τοῦ ἐλαύνω Ὅμ.

Ἠλασκάζω, π. παρασχ. τοῦ ἠλάσκω· 1) περιπλανῶμαι, περιφέρομαι κύκλῳ, ἐπὶ ἀνθρώπων Ἰλ. σ, 281· μὲ αἰτ. τοῦ τόπου Ὅμ. ὕμν. Ἀπόλ. 142· 2) ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τινά, ἀποδιδράσκω ἀπό τινος· «ἐμὸν μένος ἠλασκάζει» Ὀδ. ι, 457, ὅπερ κατά τινας ἠλάσκάζει γραπτέον, ἢ ἁλυσκάζει.

Ἠλάσκω, ἐπ. τύπ. τοῦ ἁλάομαι, ἁλαίνω· ἀστάτως πλανῶμαι, περιφέρομαι, ἐπὶ ἁλάφων Ἰλ. ν, 104· περὶ μυιῶν, περιπίπτω μαι· «μυῖαι αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν», 6, 470· περὶ πρασώπων Ἐμπεδ. 20· μεταναστεύω· «ἠλ. εἰς ἑτέρην χώρην» Δ. Περ. 675.

Ἤλατο, γ'. ἐν. παρτ. τοῦ ἁλάομαι Ὀδ. γ, 302.

Ἤλδᾶνε, γ'. ἐν. ἀορ. 6', τοῦ ἀλδαίνω Ὀδ.

Ἠλεία, ἡ· Ἦλις Θουκ.

Ἠλειακός, 3 (Ἦλις)· Ἠλεῖος καὶ Ἠλιακὸς Στράβ. ὁ ἐκ τῆς Ἤλιδος τῆς Πελοπον. οὐσ. τὰ Ἠλιακὰ = συγγραφὴ περὶ Ἤλιδος, ὑμ. τοῦ Παυσ. τὸ 5 καὶ 6 βιβλ. 2) οἱ Ἠλειακοί, οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ Σωκρατικοῦ φιλοσ. Φαίδωνος τοῦ Ἠλείου Δ. Λαερ. 1, 17.

Ἠλεῖος, 3 (Ἦλις)· 1) ὁ ἐκ τῆς Ἤλιδος Ἡρ. 2) οἱ Ἠλεῖοι, κάτ. τῆς Ἤλιδος Ἰλ. λ, 671, ὥωρ. Ἀλεῖοι Πίνδ. Ἴ. 2, 36· 3) οὐσ. ὁ Ἠλεῖος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασ. τῶν Ἐπειῶν τῆς Ἤλιδος Παυσ. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀντάλου ἀφ' οὗ ὠνομ. ἡ Ἦλις Στ. Βυζ. 5) υἱὸς Κίμωνος Πλουτ. Κίμ. 6) Σφηττιός τις Ἰσαῖ. 7) Κοθωκίδης τις Βοιωτ. ἀττ. ναυτ.

Ἠλεκάτη, ἡ· «ἐργαλεῖον γυναικῶν» Ἡσύχ. ἴσ. ἠλακάτη. Ἀλλὰ καὶ μηχανή τις τῶν ἁλιέων, ἣν καὶ ὄνειαν ἐκάλ. Σχολ. Θουκ. 7, α. 240· ἴδ' ὄνειος καὶ ἠλακάτη.

Ἠλέκτρα, ἡ· 1) θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύζ. τοῦ Θαύμαντος, μήτ. τῆς Ἶριδος καὶ τῶν Ἁρπυιῶν Ὅμ. 2) θυγ. τοῦ Δαναοῦ Ἀπολ. 3) θυγ. Ἄτλαντος, μία τῶν Πλειάδων, μήτ. Δαρδάνου καὶ Ἰάσονος Ἀπολλόδ. 4) θυγ. Ἀγαμέμνονος καὶ Κλυταιμνήστρας Σοφ. 5) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, ἐξ ἧς ἐκλήθ. αἱ ἐν Θήβαις Ἠλέκτραι πύλαι Αἰσχ. Ἠλεκτρίδες δὲ πύλαι κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. Ἠλεκτραῖαι δὲ κατὰ Σχολ. Ἰλ. τ, 99.

Ἠλέκτρα, ἡ· ἠλεκτρον, ὃ ἴδε.

Ἠλεκτριανὸς λίθος, ὁ· τὸ ἠλεκτρον Γεωπον. 15, 1.

Ἠλέκτρινος, 3· α) ὅμοιος ἠλέκτρῳ, λάμπων ὡς ἠλεκτρον· «τὸ δ' ὥστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἁμαρᾶν ἀνέθυε» Καλλ. Δημ. 29· 2) ὁ ἐξ ἠλέκτρου πεποιημένος· «ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ» Λουκ. ἁλ. Ἰστ. 1, 10.

Ἠλεκτρινός, ὁ· ἠλεκτρίς.

Ἠλεκτρίς, ἴδος, ἡ· α) ἐπίθ. τῆς Σελήνης Ὀρφ. ὕμν. 6) Ἠλεκτρίδες νῆσοι, νησοί τινες ἐν τῷ Ἀδριατ. πελάγει εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πάδου, ἔνθα αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος μετεμορφώθησαν Στράβ. (καὶ ἐν. κατὰ Ἀπολ. Ῥ.), κάτ. Ἠλεκτρίτης καὶ Ἠλεκτρινὰς Στ. Βυζ. γ) Ἠλεκτρίδες πύλαι, πύλαι ἐν Θήβαις· ἴδ' Ἠλέκτρα.

Ἠλεκτρο-ειδής, 2· ἠλεκτρώδης Φιλ.

Ἤλεκτρον, τό, Ἡρ. καὶ ἐπ. συνήθ. καὶ ἠλεκτρος, ὁ, Σοφ. Ἀντ. 1025, καὶ μτγν. πεζ. ἁπαντᾷ δὲ καὶ ἠλεκτρος, ἡ· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. τὸ γένος εἶναι δυσδιάγνωστον παρ' Ὅμ. εἰς τρία χωρία ἐν τῇ Ὀδ. τίθεται ὡς

κόσμημα τῶν τοίχων τῶν μεγάρων τοῦ Μενελάου· «χαλκοῦ τε στεροπὴν - χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος», ὃ, 73, καὶ ἐν πλ. ο, 460· καὶ ὡς περιαυχένιον, «ὅρμον χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐρμένον ἠέλιον ὡς», σ, 295 ὁμ. «ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην χρυσῷ τε φαεινῷ λαμπόμενον» Ἡσ. ἀσπ. 142· καὶ ὁ Πυθ. ἐν Ἀθην. 11, 465, «κυλίκων ἀργυρίων χρυσοῦ τε καὶ ἠλέκτροιο φαεινοῦ», καὶ πανταχοῦ ὀνομάζεται σὺν τῷ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, καὶ κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων ἦτο μέταλλον φυσικὸν συγκείμενον ἐκ τεσσάρων περίπου μερῶν χρυσοῦ καὶ ἑνὸς ἀργύρου, ὃ κατεσκευάζετο καὶ τεχνικῶς· «ἤλεκτρον, ἀλλότυπον χρυσίον μεμιγμένον ὑέλῳ καὶ λιθίᾳ» Φώτ. καὶ Σουΐδ. «μέταλλον χρυσίζον» Ἡσύχ. Ὅθι Παυσ. 5, 13, 7· οὕτω φαίνεται νοητέον καὶ τό· «ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν» Σοφ. Ἀντ. 1038· ἐνταῦθα φαίνεται ἡ ὕπαρξις τοῦ ἠλέκτρου ὡς μετάλλου· διότι παρὰ τὰς Σάρδεις ἔρρεεν ὁ ποτ. Πακτωλός, ὁ χρυσοφόρος, καὶ διότι παράκειται καὶ ὁ ἰνδικὸς χρυσός· ὁ Ἡρ. λέγει ἁπλῶς ὅτι ἐκ τοῦ ποτ. Πριδανοῦ «τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστί», 3, 115 καὶ δὲν τὸ ὁρίζει ἀκριβέστερον, ἐνοεῖ ὅμως βεβαίως τὸ γνωστὸν ἠλεκτρον, κοιν. κεχριμπάρι, διότι ταῦτα ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τῆς τοῦ χρώματος πρὸς τὸ μεταλλικὸν ἐκεῖνο μίγμα ὁμοιότητος· ἐκομίζετο δ' εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπὸ τῶν Φοινίκων, καὶ εἶχε τὴν αὐτὴν ὑψηλὴν ἀξίαν, οἷαν καὶ τὰ εὐγενῆ ἐκεῖνα μέταλλα· ἀναντιῤῥήτως τὸ κεχριμπάρι ἐννοεῖ καὶ ὁ Πλάτ. «τὰ θαυμαζόμενα ἠλέκτρων περὶ τῆς ἕλξεως», Τίμ. 80· ὅθι καὶ Τίμ. Λοκρ. 101· κατὰ τὸν Βαυτμ. ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ περὶ ἠλέκτρου τὸ ἐν τῷ Ὁμ. ἠλεκτρον εἶνε τὸ γνωστὸν ἠλεκτρον, κεχριμπάρι, ἕνεκα δὲ τοῦ χρώματος τούτου ἐκλήθη ὕστερον οὕτω καὶ τὸ μεταλλικὸν μίγμα· - παρ' Ἀριστοφάνει λέγεται περὶ τοῦ γηράσκοντος Κρατίνου, «ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος» Ἱππ. 531· = «τὰ ταῖς κλίναις ὑποβαλλόμενα, κλίναι τοὺς πόδας εἶχον ὠφθαλμισμένους· βαρυτόνως ἀναγνωστέον ἀπὸ τοῦ αἱ ἤλεκτροι τῶν ἠλέκτρων» Σχολ. «Ἠλέκτραι, τὰ ἐν ταῖς κλινόπυσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα»· καὶ μετ' ὀλίγον, «ἠλέκτρων, τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων» Φώτ. λεξ. κατ' ἄλλ. οἱ κόλλοπες τῆς λύρας τῆς οὐκέτι ἠχούσης. Ἡ λέξις παράγεται ἢ ἐκ τοῦ ἕλκειν, ἐὰν ἡ ἀρχαιοτάτη σημασ. ἦτο τὸ ἠλεκτρον (κεχριμπάρι), οἱονεὶ ἕλκητρον, ἕλκτρον, ὠνομασθὲν οὕτω ἐκ τῆς φυσ. δυνάμεως τοῦ ἕλκειν, ἢ ἐκ τοῦ ἠλέκτωρ, ἠλέκτριος = ὁ λάμπων ἥλιος, ἐὰν ἡ ἀρχαιοτάτη σημ. ἦτο τὸ μεταλλικὸν μίγμα.

Ἠλεκτρο-φαής, 2· ὁ λάμπων ὡς τὸ ἠλεκτρον Εὐρ. Ἱππ. 741.

Ἠλεκτρο-φόρος, 2· ὁ παράγων ἠλεκτρον Ἡσ. Ἰστ. 4, 381.

Ἠλεκτρύων, ωνος, σπαν. ονος, ὁ, Εὐρ. Ἀλκ. 839, καὶ **Ἠλεκτρυών**, όνος, ὁ (περὶ τονισμ. ἴδε Ἀρκάδ. 15, 22)· υἱὸς Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας, βασ. τῶν Μυκηνῶν καὶ πατ. τῆς Ἀλκμήνης Ἡσ.

Ἠλεκτρυώνη· θυγ. Ἠλεκτρύωνος, ἡ Ἀλκμήνη Ἡσ.

Ἠλεκτρ-ώδης, 2· ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὴν ὄψιν ἠλέκτρου, ὅμοιος ἠλέκτρῳ Ἀριστ. Ἱππ. 1135.

Ἠλέκτωρ, ορος (κατὰ Β. Ἀν. 1200, ωρος, ἡ αἴτ. ὅμως -ορα παρ' Εὐφορίωνι ἀπασπ. 74), ὁ· ὁ λάμπων, ἀκτινοβολῶν ἥλιος Ἰλ. ζ, 513· «τεύχεσι παμφαίνων ὡς ἠλέκτωρ Ὑπερίων», τ, 398· ἓν τῶν τεσσάρων στοιχείων, τὸ πῦρ, κατ' Ἐμπεδ. 128 συγγ. τοῦ ἠλέκτρου καὶ ἡλίου, οἱ ἀρχ. ὅμως γραμ. τὸ παρέβαλλον πρὸς τὸ ἀλέκτωρ καὶ ἐξήγουν = ἄλεκτος, ἀκοίμητος Β. Ἀν. 1200. Μάν. ὁ Ἀπίων ἐξηγ. «ὁ λάμπων ὡς ἠλεκτρον» Εὐστ. εἰς Ἰλ. ζ, 513.

Ἠλέματος, 2 (ἐκ τοῦ ἠλεός, δωρ. ἀλεὸς καὶ μάταιος, ἢ τὸ μάτος εἶνε προσκέκολλ. ὡς μύρ. οὐχὶ δὲ καὶ ὡς σύνθ. ἡ λέξ. ἐκλῃπτ.)· 1) μάταιος, μηδαμινός· «ἠλέμ. βροντή» Ἀθήν. 14, 621· «ἠλέμ. ἀκτῖνες» = ψευδεῖς ἀκτῖν. Ἀνθ. 9, 139· «ἠλέμ. ἐκθολία», 6, 76· 2) μωρός, ἠλίθιος, ἀνόητος, ἐπὶ πραγ. Τίμ. ἐν Δ. Λαερτ. 4, 42· καὶ «ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς»=ὦ τοῦ μωροῦ καὶ μηδαμινοῦ πλάσματος θεόκρ. 14, 4· ἐπίρ. ἠλεμάτως Ἀπολ. Ῥ. 4, 1206, δωρ. ἀλεμ. Καλλ. Δήμ. 91.

Ἠλεμίστρια, ἡ· θρηνήτρια Ἡσύχ. ἴσως ἰηλεμίστρια.

Ἠλεύ-ποινος, 2, δι. γρ. ἀντὶ νηλεόποινος Ἡσ. Θε. 217.

Ἠλεύς, 3 (ἴδε ἠλὸς ἐκ τοῦ ἁλάομαι)· 1) ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν, μωρός, ἠλίθιος· «φρένας ἠλεὲ» = ὦ χαμένας ἔχων τὰς φρένας Ὀδ. ῥ, 243· καὶ συντ. «φρένας ἠλεέ» Ἰλ. ο, 128· «ἠλεὰ μεμορμύθω» = ἀνοήτως, μωρῶς κατηγορουμεν Ἀνθ. 12, 130· 2) ἐνεργ. ὁ συγχίων τὸν νοῦν, τρελλαίνων, ἠλίθιον ποιῶν· - οἶνος Ὀδ. ξ, 644.

Ἠλεύατο, ἐν. γ. ἀορ. α'. τοῦ π. ἀλεύομαι ἀντὶ ἠλεύσατο Ἰλ.

Ἠλεύ-φρων, 2· μωρὸς τὰς φρένας, τὸν νοῦν, ἠλίθιος Γρ. Ναζ. τ. 2, 28.

Ἠλήλατο, ἠλήλαντο, γ. ἐν. καὶ πλ. τοῦ π. ὑπερσ. τοῦ ἐλαύνω Ἰλ. ε, 400.

Ἠληλίμμην, π. ὑπερσ. τοῦ ἀλείφω.

Ἠλθον, ες, ε, ἀορ. ὁ τοῦ ἔρχομαι.

Ἤλθοσαν, π. πλ. ἀντὶ ἦλθον Ἀλεξ.

Ἤλια, ων, τά· ἡ ἑορτὴ τοῦ ἡλίου παρὰ Ῥοδίοις Λουκ. κατ' ἄλλ. Ἅλια, ὃ ἴδε.

Ἠλιάδης, ου, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ θεοῦ Ἡλίου Λουκ. 2) Ἠλιάδαι = οἱ υἱοὶ καὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἡλίου, οἵτινες ἔθρυσαν πολλὰς πόλεις ἐν Ἰβήρᾳ Στράβ. 3) στρατηγὸς Ἀλεξάνδρ. ῥασιλ. τῆς Συρίας Φώτ.

Ἠλιάζομαι, μέλ. άσομαι, καὶ άξω Ἀριστ. Λυσ. 380 (ἡλιαία)· εἶμαι ἡλιαστής, δικαστὴς ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ· «πεντώβολον (διὰ 5 ὀβολοὺς) ἡλιάσασθαι», Ἱππ. 775· «ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται», ἐν τῷ νόμῳ παρὰ Δημ. 24, 60· ὃ Ἀριστ. ποιεῖ μὲ τὴν λέξ. λογοπαίγν. «καὶ ταῦτα μὲν ὧν ἐβλόγως, ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

ἐξέχῃ Εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον», σφ. 772.

Ἡλιάζω (ἥλιος)· 1) ἡλιάζω, κοιν. λιάζω, «ἡλιάσαι· ἐν τῷ ἡλίῳ ἁπλῶσαι, ἢ θερμαίνεσθαι ἐν ἡλίῳ» Ἡσύχ. 2) μέσ. λιάζομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος ἐν τῷ ἡλίῳ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 5· 3) εἶδος καταδίκης, κρεμῶμαι Ο'. 2. Σαμ. 21, 14.

Ἡλιαία, ἡ· (•μέγιστον ἐν Ἀθήναις δικαστήριον διὰ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καθέζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικαστάς» Ἐτ. Μ.) Ἡ ἐν Ἀθήν. στοά, δημοσία θέσις, ἔνθα συνεδρίαζε τὸ ἀνώτατον ὁρκωτὸν δικαστήριον, δικάζον τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα καὶ κακουργήματα· ἐκαλεῖτο δ' οὕτω καὶ τὸ δικαστήριον αὐτὸ καὶ συνέκειτο ἐξ 6000 πολιτῶν, ὑπερβάντων τὸ 30 ἔτος τῆς ἡλικίας των. Διηροῦντο δὲ συνήθ. εἰς τμήματα ἀνὰ 500· οὐχ ἧττον ὅμως ὁ ἀριθμὸς οὗτος μετεβάλλετο ἀναλόγως τῶν ὑποθέσεων καὶ ὁτὲ μὲν ἠλαττοῦτο εἰς 400 ἢ 300, ἄλλοτε δ' ηὐξάνοντο μέχρι 1000 καὶ ἄλλοτε 1500. Ἐξελέγοντο δὲ κατ' ἔτος διὰ κλήρου καὶ ἦσαν ἀπὸ τοῦ Περικλέους ἔμμισθοι. Τὰ τμήματα ταῦτα συνεδρίαζον ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ, εἰς διάφορα δικαστήρια, ὥσε Ἁρποκρ. καὶ Β. Ἀν. 310· (ἡ λέξ. δὲν παράγ. ἐκ τοῦ ἥλιος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἁλῆς, ἁλίζομαι, ἁλία· «παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι ἐκεῖσε καὶ ἀθροίζεσθαι τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν» Σχολ. Δημ. καὶ Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 859).

Ἡλιαία, ἡ· εἶλη· «ἡλιαίης· θέρμης, αὐγῆς» Ἡσύχ.

Ἡλιακός, 3 (Ἥλιος)· τὸ Πλειακός.

Ἡλιακός, 3· α) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον ὁ τοῦ ἡλίου· «ἡλ. ἐνιαυτός», «ἡλ. κύκλος» Δ Σικ. 1, 98· ὡσ. «ἡ ἡλιακή», δηλ. περίοδος Πλούτ. Καίσ. 59 - ἐκλείψεις Δ. Λαέρ. 1, 23 καὶ μτγν. «τὸ ἡλιακόν», μέρος ἡλιάζομενον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὡς ὁ ἐξώστης, ἡ ὁμ. ρ. αἴθουσα Εὐστ. σ. 639 ἐ) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἡλιαίαν, τὸ δικαστήριον τῆς Ἡλιαίας· «ἀναβὰς εἰς τὴν ἡλιακὴν τὴν τῶν θεσμοθετῶν», ἔνθ. ἐνν. τὸ στοὰν ἢ κᾶλλ. τὴν σύνοδον, δηλ. τὴν συνάθροισιν τῶν θεσμοθετῶν, ὁ Ταὼλ. διορθοῖ εἰς ἡλιαίαν Ἀντιφ. 6, 21· γ) εἶδος οἴνου· «οἱ Λιγύπτιοι κατασκευάζουσιν ἐκ τῶν σταφίδων καὶ τοῦ μέλιτος οἶνον, ὃν ἡλιακὸν ὀνομάζουσιν» Συμ. Σηθ π. τροφ 111.

Ἡλι-άναξ, ακτος· ἀδελφὸς Στησιχόρου Σουΐδ.

Ἡλιάς, άδος, κυρ. τὸ θηλ. τοῦ ἡλιακός· «ἡλιὰς ἀκτίς» = ἡλιακὴ ἀκτίς, χρησμ. ἐν Λουκ. Ἀλεξ. 34· «ἡλ. Ῥόδος» = ἡ Ῥόδ. ἡ εἰς τὸν Ἥλιον ἀφιερωμένη, ἐρωτ. 7· «Ἡλιάδες· αἱ κατάχρυσοι κλῖναι» Ἡσύχ. ὡς κύρ. ὄν. Ἡλιάδες, αἱ εἰς αἰγείρους μεταβληθεῖσαι ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος Ἀπολ. Ῥ.

Ἡλίᾱσις, εως, ἡ (ἡλιάζω)· 1) ἡλίωσις, τὸ ἁλίσιμον, καύσιμον τὸ ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων· «πίλους φορεῖν, ἵνα μὴ τῇ ἡλιάσει ταλαιπωρῶνται» Δ. Κάσ. 59, 7· 2) τὸ δικαστικὸν ἄξίωμα, καὶ ἡ συνεδρίασις τῶν δικιστῶν ἐν τῇ ἡλιαίᾳ Δημ. 24, 150, ἐν τῷ ὅρκῳ τῶν Ἡλιαστῶν, «οὐδὲ ὥρα οὐδεμιᾶ τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα», καὶ Ἁρποκρ.

Ἡλιαστήριον, τό· τόπος ἔνθα τις ἡλιάζεται Στραβ. 17, 815.

Ἡλιαστής, οῦ· ὁ ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ δικαστής· (Ζῆ· ἀνωτ. ἡλιαία) Ἀριστ. ἵππ. 255· «ἡλιαστῶν ὅρκος» Δημ. 24, 149-151.

Ἡλιαστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἡλιαστάς, δικαστὰς τῆς Ἡλιαίας· ὡς «ἡλ. ὄχλος» = ὁ μισθοὺς τῶν ἡλιαστῶν Ἀριστ. νεφ. 853· «ἡλ. γέρων» = γέρων δικαστής, σφ. 194 «ἡλ. ὅρκος» Δημ. 24, 21.

Ἡλι-αυγής, 2· ὁ λάμπων ὡς ὁ ἥλιος· «χρυσίον ἡλιαυγὲς» Ἐτ. Μ. 425, 24.

Ἡλιάω (ἥλιος)· ὑγιάζω τῷ ἡλίῳ, ἴδ. λάμπω ὡς ὁ ἥλιος· «ἡλιώσας κάμας» Ἀνακρ. 29, 5.

Ἡλι-βατέω· ἀναβαίνω τοὺς ἀποτόμους βράχους· «τὸν αἴγαγρον· οὗτος γὰρ τῶν ἡλιβατούντων ἐστὶν» Σχολ. Ἰλ. ο, 273.

Ἡλί-βατος, ὄωρ. ἁλίβατος· 2· ἀπόταμος, ἀπόκρημνος, ἀνωφερής, ὑψηλός· - πέτρη Ἰλ. ο, 273, π, 33. Ὀδ. ι, 243, κ, 88, ν, 196, πάντοτε περὶ ὑψηλῆς, ἀποτόμου πέτρας εἰς ἣν τις δυσκόλως ἀναρριχᾶται, ἐν Ὀδ. ι, 243 περὶ τῆς τερατώδους πέτρας, δι' ἧς ὁ Κύκλωψ φράττει τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου του. Οὕτω μετὰ τοῦ πέτρη καὶ Ἡσ. Θε. 675, 786, ἀσπ. 422, Θέογν. 176, Πίνδ. Ὀ. 6, 64 ἐν τῷ ὠρτόπ. ἁλιβ. ὡς καὶ παρ' Εὐρ. Ἱκ. 91 εὑρίσκεται, Αἰσχ. Ἱκ. 331 καὶ μτγν. π. ὡς Ἀπολ. Ῥ. ὡς λέγει καὶ «ὄρος ἡλίβατον», 2, 169. Σπαν. ἐν τῷ πεζῷ, «ὑπερθεν δὲ ἦσαν πέτραι ἡλίβατοι» Ξεν. ἀν. 1, 4, 4· «τόποι ἡλίβατοι» Πολύβ. 4, 41 καὶ Στράβ. 12, 560· τὸ ἀνωτ. ἰδίως μνημονευθὲν χωρίον τῆς Ὀδ. ὑπενθυμίζει τὸ «πέτρας ἡλίβατος ατραγγάλος», 17, 1, 118· - κρημνοί Λουκ. μισθ. συν. 17. Μτφ. σημαίνον τὸ ὕψος μόνον, περὶ δένδρων Ὁμ. Ὕμν. Ἄφρ 267· - ὀρόνοι = ὁ τοῦ Διὸς ὀρόνος Ἀριστ. ὀρν. 1728 καὶ ἴδ. μτγν. π. «μέλισσιν ἡλιβάτοις» = τερατώδεις μεγάλοις Ὀππ. ἁλ. 5, 66· - σχολὴ Κ. Σρ. 11, 812· καὶ μτγν. πεζ. «κύματος ἡλιβάτου αἰρομένου» = ὑψηλοῦ Πλούτ. ἠθ. σ. 163· «τὰς σκιὰς ἡμῶν τοῦ ἡλίου ποιοῦντος ἡλιβάτους», αὐτ. σ. 935. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν σημ. βαθύς· «ἄντρῳ ἐν ἡλιβάτῳ ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης» Ἡσ. Θε. 483, ὡσ. Εὐρ. «ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γαναμαν», Ἱππ. 732 = βαθυτάτοις Σχολ. αὐτω καὶ περὶ τοῦ Ταρτάρου καὶ Στυγός. ἀποσπ. 10· «πελάγεσσιν ἐν ἡλιβάτοις» Ὀππ. ἁλ. 3, 171, ὁμ. Νόν. Δ. 1, 285· καὶ μτφ. «κακὸν ἡλίβατον» Δαμόξ. ἐν Ἀθην. 3, 102· καὶ - εὐθεῖα Πορφ. περὶ ἐγκρ. 1, 26. Ἡ παραγωγὴ τῶν ἀρχαίων ἐκ τοῦ ἁλιτεῖν, «ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως», ἄρα ἀντὶ ἠλιτόβατος (πρβλ. ἠλιτόμηνος, ἠλιτουργός), ὁ ἔχων ἀπόκρημνον ὕψος καὶ βάθος, ἢ ἐν γέν. ἀπρόσβατος, εἶναι πιθανωτέρα ἢ ἡ ἐκ τοῦ ἥλιος καὶ βαίνω = ἐφ' οὗ ὁ ἥλιος βαίνει, ὃν ὁ ἥλιος φωτίζει, ἄρα ὁ καθ' ἑαυτὸν κείμενος, ἢ τόσον ὑψηλός, ὥστε μόνον ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου νὰ φθάνῃ ἐπάνω, οὐρανομήκης· ἡ δευτέρα αὕτη ἐξήγησις δὲν ἁρμόζει εἰς τὰ τελευταῖα παραδείγματα.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. Βουττμ. λεξ. 2, σ. 182.

Ἠλίδειος· ὁ, ἡ Ἠλεῖος.

Ἠλιεῖον, τό· ναὸς Ἡλίου, ἀνθ' οὗ κατὰ Ῥωμαίους Ἅλιον Εὖσε.

Ἡλιεύω· ἰδ. ἁλιάζω τι, ἁπλῶνω τι εἰς τὸν ἥλιον, θερμαίνω τι εἰς τὸν ἥλιον, ἀπ. γρ. ἀντὶ ἡλιοῦσθαι ἐν Στοβ. 1, 81.

Ἡλιθα, ἐπίρ. 1) (πρβλ. ἅλις)· ἱκανῶς, ἀρκούντως, παρ' Ὁμ. πάντοτε μὲ τὸ πολύς, λατ. satis multum· «λησὶν ἡλίθα πολλὴν» Ἰλ. λ, 677· «ἡλίθα μυρία» Μανέθ. 2, 3 = ἀφθόνως, δαψιλῶς, ἀρχ. λεξ. καὶ ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πολύ, διὰ μιᾶς Ἀπολ. Ῥ. 3, 342· 2) (συγγ. τῷ ἠλεύς, ἠλός, ἠλίθιος) μάτην, ματαίως, εἰκῇ, ἀσκόπως Ἡσύχ. «γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται ἠλίθα» Καλλ. λ. Παλλ. 124· πρβλ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 283.

Ἠλιθιάζω· μωραίνω, ἀνοηταίνω Ἀριστ. ἵππ. 1124 = «προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι, ἀνοηταίνω» Σχολ.

Ἠλίθιος, 3, δωρ. ἀλίθιος (ἡλίθα, ἰδ. ἠλός, ἠλεός) 1) μάταιος, μηδαμινός· «χόλος οὐκ ἀλίθιος γίγνεται παίδων Διὸς» Πινδ. Π. 3, 11· «ὅπως μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν» Αἰσχ. Ἀγ. 306· «ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον» Θεόκρ. 16, 9, καὶ ἐπίρ. ἠλιθίως, 10, 40· 2) συχνότ. «ἄφρων, μωρός, ἀνόητος, ἀναίσθητος» Ἡσύχ. «ἠλίθιον ἀττικῶς» εἰκαίων, ἀνόητον ἑλληνικῶς» Μοῖρ. 130· «τοὺς μὲν πλεῖστον μέρος αὐτῆς (τῆς ἀφροσύνης) ἔχοντας μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους καὶ ἐμβροντήτους» Πλατ. Ἄλκ. 2, 140, Εὐρ. Κύκλ. 535, Ἀριστ. συχνά· «ἀνόητόν τε καὶ ἠλίθιον θάρρος θαρρεῖν» Πλάτ. Φαιδ. 95· – καὶ βλὰξ Ξεν. Κυρ. 1, 4, 12· ἠλιθιώτερος συγκρ. Ξεν. συμπ. 3, 6· ὑπερθ. ἠλιθιώτατος Ἀριστ ἐκκλ. 765· ἐπίρ. ἠλιθίως «ἠλιθίως διακεῖσθαι» Λυσ. 1, 10, Πλάτ. Θεαιτ. 176.

Ἠλιθιότης, ητος, ἡ· ἀνοησία, μωρία Πλάτ. πολ. 8, 560· «– καὶ ἡ ἰσχάτη ἄνοια», Θεαίτ. 176.

Ἠλιθιόω· ποιῶ, καθιστῶ τινα ἠλίθιον, μωρόν, ἐβλήθη, ἀνεπιθύητον· «μὴ ῥρίνας ὀμμων ἠλιθιώσῃ βρονῖης μύκημ' ἀτερπέμνων» Αἰσχ. Ἱκ. 1061 = εἰς ἀναισθησίαν ἄξῃ Σχολ.

Ἠλιθιώδης, 2· ὅμοιος ἠλιθίῳ, ἀνοήτῳ, μωρῷ Φιλοστρ. 558.

Ἠλιθίωσις, ἐπίρ. ἰδ. ἠλίθιος.

Ἠλιθιο-εργός, 3· ἠλίθια ἐργαζόμενος, πράττων.

Ἠλιθιο-ποιός, 2· ὁ ἠλίθιον ποιῶν Σχολ. Ὀδ. ξ, 464.

Ἡλικία, ἡ· ὡς καὶ σήμερον ἡλικία, τὰ ἔτη τῆς ζωῆς· «ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ γῆρας» Ἰλ. χ, 419, ὅπου λοιπὸν νοεῖται τὸ γῆρας· ὁμ. «ὀπὸ τῆς ἡλικίας» Πλάτ. Λάχ. 180· «ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας» Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. 1 (ἰδ. καὶ κατωτ.) καὶ «ἀλικίας γηραιῶν μέρος» Πινδ. Π. 1, 157· ἀλλ' ὡσ. καὶ «ἐν ἀλικίᾳ πρώτᾳ», Ν. 9, 32· «παλαιᾷ ὁμῶς καὶ παρὰ τὴν ἀλικίας ἐυικότα χρόνον», Ὀ. 4, 29· «ἐπεὶ δὲ ἔχουεν τὴν ἡλικίαν ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἥδη» Ξεν. Κύρ. 1, 6, 34· πρβλ. Ἡρ. «ἐτέων ἐὼν ἡλικίην πέντε καὶ τριήκοντα», 1, 26· καὶ γενικῶς, «ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λάϊον» = ταῦτα θὰ συνέβησαν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Λαΐου, 5, 59 καὶ 5, 60· «οἱ ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ» = συνομήλικοι Θουκ. 1, 80 καὶ ἐπ. Ἰδιαιτέρως προσδιορίζεται ἡ ἡλικία ὡς ἕξις· «ἡλικίαν ἔχων τὴν ἀρτὶ ἐκ παίδων» Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 25· – «τοὺς μὲν προειληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις, τοὺς δ' οὔπω ἁμαζύγοντας», 6, 1, 4 – «ἡλικίᾳ ἔτι παῖς ὤν» Θουκ. 5, 43. Συνήθ. ὅμως σημαίνει τὴν ἡλικίαν τοῦ ὡρίμου ἀνδρός, τὴν ἡλικίαν τῆς μεγίστης ἀκμῆς ὡς ἡ λέξ ἥβη, τὴν ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ 50ου ἔτους Ἡρ. 3, 36. 7, 18· – «οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ» Θουκ. 8, 75· πρβλ. Δημ. 1, 28, Πλούτ. Θεμ. 10, Πλάτ. Φαίδρ. 255· «ἐντὸς τῆς πρεπούσης ἡλικίας», Τίμ. 18· «πόρρω τῆς ἡλικίας» = ὑπὲρ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, Γοργ. 484· «οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν», Χαρμ. 154· «εἴπερ εἰς ἡλικίαν ἔλθοι», Θεαιτ. 142· «ἐν ἡλικίᾳ ὄντες μέσῃ τε καὶ καθεστηκυίᾳ» = ὡρίμῳ, ἐπιστ. 3, 316· πρβλ. Θουκ. 2, 36. Περὶ τῆς μεγαλειτέρας ἡλικίας, «προτούσης τῆς ἡλικίας» Πλάτ. Φαίδρ. 279· «προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας» Ἀριστ. νεφ. 513· «οἱ τῆς ἡλικίας ἐντὸς γεγονότες» Λυσ. 2, 50 καὶ συχνὰ παρὰ ῥήτορσιν, ἄλλοτε μὲν γενικῶς, ὡς «τὰ μικρὸν πρὸ τῆς ἡμετέρας ἡλικίας γενόμενα» Δειν. 1, 38· «ἐπὶ τῆς νῦν ἡλικίας» Ἰσοκρ. 4, 167· «ἕως εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλικίαν ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς» = μέχρι τῆς σημερινῆς γενεᾶς, περιληπτικῶς ὡς καὶ τὰ κατωτέρω παραδείγματα Δημ. 60, 11· ὅθ. γενεὰ ἀνθρώπων, «πολλαὶ ἐμπροσθεν ἡλικίαι τοῦ πολέμου» Πλούτ. Περ. 27· – ἄλλοτε ὅτ μετὰ προσδιορισμῶν, καθώς· «ἡλικίαν εἶχεν ἀνὴρ συνοικεῖν» Ἰσ. 2, 4 = εἶχεν ἡλικίαν γάμου, ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. λέγει «αἱ ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκες», Ῥωμ. 21· πρβλ. ἔτι Δημ. «νεωτέρα οὖσα διὰ τὸ μήπω τὴν ἡλικίαν αὐτῇ παρεῖναι», 59, 22, καὶ Αἰσχίν. «τὴν θυγατέρα διεφθαρμένην καὶ τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν μέχρι γάμου», 1, 182, μεθ' ὃ ἐν § 194 ἕπεται· «ταῖς ἡλικίαις καὶ τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν οὐ καλῶς κεχρημένοι». – Ὡς περιληπτικόν, οἱ ἄνθρωποι οἱασδήποτε ἡλικίας, ἰδ. οἱ δυνάμενοι φέρειν ὅπλα, «ὡς ἡλικίην ἐλέκαστον» Ἰλ. π, 808· – ἀστῶν Αἰσχ. Πέρ. 878, Θουκ. 3, 67, «ἡλικίας οἵαν οὐχ ἑτέραν ἑώρων ὑπάρχουσαν», 8, 1· «πᾶσα ἡλικία» Πλάτ. νόμ. 12, 959, Λυσ. 2, 49 καὶ ἐπ. ὡς Πλούτ. Φαβ. 14, ὅθεν οἱ σύγχρονοι καὶ ἡ ἐποχή, ἰδ. ἀνωτέρω. – Εἶνε δ' ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ μεγέθους, ἀναστήματος καὶ φυῆς τοῦ σώματος, ὡς ἐξηγοῦσι τὸ ἐν Δημ. 40, 56, «ἧς τῇ μὲν φύσει πατήρ εἰμι, τὴν δ' ἡλικίαν αὐτῆς οἱ ῥοῖτε, οὐκ ἂν θυγατέρα μου ἀλλ' ἀδελφὴν εἶναι αὐτὴν νομίσαιτε», κυρ. ὅμως σημαίνει μόν. τὴν ἡλικίαν, ἐφ' ὅσον αὐτὴ διαγνώσκεται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐκτιμᾶται κατὰ τοῦτο· πρβλ. Ἡρ. 3, 16. Ἄλλ' ὁ Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 40 λέγει «ἄνδρας μεγάλους ὄσων «ἡμιστασιαίους τὰς ἡλικίας»· πρβλ. Πλούτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλοπ. 11· οὕτω καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. «προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν πῆχυν ἕνα» Ματθ. 6, 27, καὶ ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ «μέγεθος σώματος, μέτρον τι». Καὶ ἐπὶ τῶν κιόνων τὸ μεταχειρίζεται ὁ Λουκ. Συρ. Θε. 28, «ἐν τούτοισι τοῖσι προπυλαίοισι καὶ οἱ φαλλοὶ ἑστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἑστήσατο, ἡλικίαν καὶ οὐδὲ τριήκοντα ὀργυιέων».

Ἡλικιάζομαι· εἶμαι ἐν ἡλικίᾳ, νέος, ἀκμαῖος ἢ ἡλικιώνομαι· «-τὰ σώματα» Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1, 1098.

Ἡλικιόομαι· τῷ ἀνωτ. «ἡλικιούμην εὐγενῶς τεθραμμένος» Νικ. Εὐγ. 3, 54.

Ἡλικίωσις, εως, ἡ· ἡλικία· «τῆς γὰρ ἡλικιώσεως ἕβδομον ἦγεν ἔτος» Κ. Μανασ. χρον. 110.

Ἡλικιώτης, ου, ὁ· ὁ συνηλικιώτης, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, συνομήλικος Ἀριστ. νεφ. 993· «ὁ ἐμὸς ἡλικιώτης» Πλατ. ἀπολ. 33 καὶ συχν. «ὅστις ἡμῖν ἡλικιώτης τυγχάνει» Λυσ. 20, 26, καὶ ἐπόμ.

Ἡλικιώτις, ιδος· θηλ. τοῦ ἀνωτ. ἡ συνομήλιξ Λουκ. ἐνάλ. δι. 15, 2· «ἡλικιῶτις ἱστορία» = σύγχρονος ἱστορία Πλουτ. Περ. 13· «τὴν εὕρεσιν τῶν γραμμάτων τοῖς πρώτοις βασιλεῦσιν ἡλικιώτιδα γενέσθαι» = ἐγένετο σύγχρονος μὲ τοὺς πρώτους βασ. Δ. Σικ. 1, 9, καὶ πράξεις ἡλικιώτιδες» = αἱ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν πραχθεῖσαι, 1, 58.

Ἥλικος, 3, ἀνταπ. τοῦ πηλίκος (ἥλιξ)· 1) τόσον μέγας ὅσον· ἐν Ἀριστ. βατρ. 55 εἰς τὴν ἐρώτησιν «πόσος, πόσος τις ;» ἕπεται ἡ ἀπάντησις «μικρός, ἥλικος Μύλωνι» «κατεστήσαμεν τηλικοῦτον, ἥλικος οὐδεὶς πω βασιλεὺς γέγονε Μακεδονίας» = τόσον μέγαν καὶ δυνατὸν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος Δημ. 1, 9· καὶ τόσον μέγας τὴν ἡλικίαν Ἀριστ. Ἀχ. 668· εἰς τὰς πλαγ. ἐρωτ. = πόσον μέγας, «αὐτίκα εἶσει καὶ ἥλικος καὶ οἷος γέγονε» Πλατ. Χαρμ. 154· «ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διάφορα οὐδὲ λόγου προσδεῖ» Δημ. 1, 27· «τοῦτο δ' ἡλίκον ἐστὶ θεωρήσατε» = πόσον σπουδαῖον, 20, 32· καὶ πόσον μέγας τὴν ἡλικίαν· «ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα βωμοῖσι» Σοφ. Οἰ. τ. 15· ἰδ. εἰς θαυμαστικάς, καὶ ἐκπληκτικὰς ἀναφωνήσεις, «θαυμαστὸς ἥλικος» Δημ. 19, 24· «τῷ μεγάλα ἡ θαυμάσια ἡλίκα δοῦναι», 20, 41· ὁ δὲ Λουκ. συνδέει «μέγιστα ἡλίκα τἀγαθά», ἀπολ. 13.

Ἥλιξ, ικος, ὁ, καὶ ὅωρ. ἅλιξ· 1) κυρ. ὡς τὸ ἀνωτ. τόσος τὸ μέγεθος, τὴν ἡλικίαν, συνηλικιώτης, συνομήλικος, ἰσοδύναμος· «βόες, ἥλικες, ἰσοφόροι» Ὀδ. σ, 373· «ἄλικες οἷα παρθένοι ὑποκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς» Πινδ. Π. 3, 17· «ἡλίκων νεανίδων» Ἀριστ. Θεσμ. 1030, καὶ πεζ. Ἱππ. 1, 31· «Ἥλιξ γὰρ ἥλικα, καὶ οἱ συνήθεις ἑταῖροι» Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 12· διὰ ἡ παροιμ. «ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα» Πλατ. Φαιδρ. 240, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «τὸ τέλειον ἔχει· ἥλιξ ἥλικα τέρπε, γέρων δέ τε τέρπε γέροντα» = ὅμοιος ἀγαπᾷ τὸν ὅμοιον· πρβλ. Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 11· «ἥλιξι γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι καλόν», πολ. 5, 464· παρὰ μτγν. καὶ ἴσος, ὅμοιος, μ. γεν. Τρυφιόδ. 637.

Ἡλιό-βλητος, 2 ἡλιόβολος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου προσβληθείς, διὸ ἰλιοκαυμένος, ὁ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεξηραμένος· «Περσῶν ἡλιοβλήτους πλάκας» Εὐρ. Βάκχ. 14, καὶ πεζ. «τὸ παν πρέμνον αὐαίνεται καὶ ἔοικεν ἡλιοβλήτῳ ὑπ' αὐχμοῦ βιαίου ξηρῷ γεγενημένῳ» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 8, 26.

Ἡλιο-βολέομαι· προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, κατακαίομαι ὑπ' αὐτοῦ Ζηνόδ. 5, 53.

Ἡλιο-βολία, ἡ· λάμψις ἡλίου, ἀκτινοβολίαις· «τὴν ἄφθονον καὶ πολύφωτον ἀκτῖνα τῆς θεαρχικῆς ἡλιοβολίας» Δ. Ἀρεοπ. 63.

Ἡλιό-βολος, 2· ἡλιόβλητος Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 4, 12, 3.

Ἡλιό-γονον, τό· τὸ ἐκ τοῦ ἡλίου γινόμενον, ἐν τύπῳ χημικῷ ἢ ἰατρικῷ τοῦ Αἰγυπτίου παπύρου, Reinvens ἐπιστ. εἰς Letronne 1, 51.

Ἡλιο-δυσία, ἡ ἡ τοῦ ἡλίου δύσις Ἡσύχ. ἐν λ. γελοδυτία.

Ἡλιο-δώρα, ἡ· γυν. ὧν. Ἀνθ.

Ἡλιό-δωρος· 1) Ἀθηναῖος· α) Πιτθεὺς Δημ. 6) ὁ περιηγητὴς Ἀθήν. γ) γραμματικὸς Ἀθήν. 2) ὁ συγγραφεὺς τῶν Αἰθιοπικῶν.

Ἡλιο-ειδής, συνῃρ. ἡλιώδης, 2· ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἡλίου, ὅμοιος ἡλίῳ κατὰ τὴν λάμψιν, τ. ἐ. λάμπων ὡς ὁ ἥλιος· «φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιοειδῆ νομίζειν ὀρθόν» Πλατ. πολ. 9, 508· ὅπου προηγουμένως ὀνομάζει τὸν ὀφθαλμὸν «ἡλιοειδέστατον τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων»· «οἶσκος ἡλ.» Δαμασκ. ἐν Φωτ. βιβλ. 349· «κόμη ἡλι.» Εὐστ. 432, 26· «ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδές» Φίλ. ὃ. Μ. 1.

Ἡλιο-ειδῶς· ὡς ὁ ἥλιος Θεοφύλ. ἐπιστ. 15.

Ἡλιο-θαλπής, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμανθείς Ἡσύχ. ἐν λ. ἐλαθερές.

Ἡλιο-θερέω· θερμαίνομαι ἐν τῷ ἡλίῳ· «ἡλιοθερούντων τε καὶ παρὰ πυρὶ θαλπομένων» Γαλην. τ. 6, 84.

Ἡλιο-θερής, (θέρω) 3· ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμανθείς Ἐτ. Μ. 58, 1· = εἰληθερής.

Ἡλιο-καής, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καείς, ψηθείς ἐν τῷ ἡλίῳ· «ὄστρακον ἡλιοκαές» Διοσκ. «νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαές, καὶ πρὸς τὴν εἶλην θέρεσθαι» Λουκ. Λεξ. 2, ὅπερ «ἰσχνόν, ἁλιόκαυστον» λέγ. Θεόκρ. 10, 27· ἴδ' ἡλιόκαυστος.

Ἡλιο-κᾶλα, ἡ· ἡ τοῦ ἡλίου ζέστη, τὸ ἡλιάζεσθαι, «ἔχαιρε δέ, φασί, σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαλᾷ» Δ. Λαερ. 7, 1, ἄλλ. διορθοῦσιν εἰς ἡλιοκαέσι.

Ἡλιο-κάμινος, ἡ· δωμάτιον προσηλιακόν, ἔνθα μένουσι τὸν χειμῶνα Πλίν. ἐπ. 2, 17.

Ἡλιο-κάνθαρος, ὁ· κάνθαρος ἱερὸς τῷ Ἡλίῳ παρ' Αἰγυπτίοις Εὐσέβ. καὶ ὡς ἰαματικὸν ταῦ τεταρταίου πυρετοῦ· «ὁ ἡλιοκ. θεραπεύει τοὺς τεταρταίζοντας» Ἀλ. Τραλλ.

Ἡλιό-καυστος, (καίω) 2· κεκαυμένος ἐν τῷ ἡλίῳ Ἡσύχ. δωρ. ἁλιόκαυστος Θεόκρ. 10, 27.

Ἡλιό-κεντρις ἡ ἡλιοκεντρίς, ἴδος, ἡ· εἶδος μυίας, γλωσ.

Ἡλιο-κέφαλος, ὁ· ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν στιλβόρυσαν μὲ ἀκτῖνας ἡλίου, Βυζ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡλιοκλῆς· ὄν. βασ. τῆς Βακτριανῆς Ἐκχελ.
Ἡλιο-κόμας, ὁ· ὁ ἔχων κόμην ἣν ὁ ἥλιος κατέστησε λαμπράν· «οὐκέτι χρυσοκόμαν, ἀλλὰ ἡλιοκόμαν ποιεῖ τινα (ὁ ἥλιος) λόγῳ λευκότητος» Εὐστ. 964.
Ἡλιό-κτυπος, 2· ἡλιόβλητος· «μέλαν ἡλ. γένος» Αἰσχ. Ἰκ. 146.
Ἡλιο-λάτρης, ὁ· ὁ προσκυνῶν καὶ λατρεύων τὸν ἥλιον Γ. Ἀλεξ. βί. Χρυσ. 235, 42.
Ἡλιο-μάνής, 2 (μαίνομαι)· ὁ μέχρι μανίας τὸν ἥλιον ἀγαπῶν· οὕτω καλεῖται ὁ τέττιξ Ἀριστ. ὄρν. 1096.
Ἡλιό-μορφος, 2· ὁ ὅμοιος ἡλίῳ τὴν μορφὴν Ἀθήν. 12, 542.
Ἡλιό-πεμπτος, 2· (πέμπω) ὁ ἀπὸ τοῦ ἡλίου πεμπόμενος, πίπτων Σιβύλ. 13, 150.
Ἡλιό-πεπτος, 2 (πέπτω) κατ' ἄλλ. ἡλιόπεπος· ὁ ἐν τῷ ἡλίῳ ὡριμάζων· = σταφίς Ἱπποιατρ. 171.
Ἡλιόπη, ἡ· πρόσωπον ἄλλην, δηλοῦν τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἡλίου Ἐμπεδοκλῆς ἐν Πλουτ. ἠθ. 474.
Ἡλί-οπος, 2 (ὄπτω), ὁθ. Ἡλιόπη, ὃ ἴδε· οὐσ. ἡλίοπον, τό, ἀντὶ ἡλιοτρόπιον Ἀπουλ. 49.
Ἡλιό-πους, οδος, ὁ· εἶδος ἡλιοτροπίου Διοσκ. 4, 193.
Ἥλιος, π. ἥλιος, οὕτω παρ' Ὅμ. πάντοτε πλὴν ἐν Ὀδ 6, 271, ὡσ. καὶ τοῖς μτγν. Ἐπ., ὥρ. ἅλιος καὶ ὡς ὀν. κύρ. καὶ Ἄελιος (συγγ. τῷ αὔω καὶ ἠώς)· 1) ἥλιος ἀπὸ Ὅμ. καὶ ἑφ. μέχρι τοῦ νῦν· περὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου παρ' Ὁμήρ. «ἀνιέναι, ἀνορούειν καὶ ἀναντέλλεσθαι», παρ' ἄλλ. π. «ἀνέρχεσθαι, τέλλειν» πεζ. συνηθέστ. «ἀνίσχειν καὶ ἀνέχειν». Περὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου «δῦναι καὶ δύεσθαι» Ὅμ. καὶ ἄλλ. ἀλλὰ καὶ ποιητικῶς, «ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο» Αἰσχ. Πέρσ. 369· «ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου», Ἰκ. 750· «ἔκλειπε, ἔκλειψις», περὶ τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου· οὐσ. «αἱ ἀνατολαί, ἡ δύσις, τὸ φάος, τὸ φέγγος, ἡ αὐγή, αἱ αὐγαί, τὸ σέλας, ἡ ἀκτίς, αἱ βολαί», ἴδε τὰς λέξ. κατ' ἰδίαν· «ὑφ' ἥλιῳ» = ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐπὶ τῆς γῆς· «τῶν ὑφ' ἡλίῳ ἀρίστη» Εὐρ. Ἄλκ. 151· ὁθ. «οὐκέτ' ἐστιν ὑφ' ἁλίῳ» = δὲν ζῇ πλέον, ἀπέθανε, 396· ὡς παρ' Ὅμ. συχνὰ «ὁρᾶν φάος ἠελίοιο» = ζῆν· «αἵ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ναιετάουσι πόληες» Ἰλ. ὃ, 44· «τῶν ὑπὸ τοῦτον τὸν ἥλιον ἀνθρώπων» Δημ. 18, 270· «τριῶν τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον μεγίστων ἡγεμονιῶν» Πλούτ. Λουκ. 30· παρ' Ὅμ. «πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε» εἶνε ὁ συνηθ. προσδιορισμὸς τοῦ φωτεινοῦ μέρους τῆς γῆς (ἀνατολὴ καὶ μεσημβρία), ἀντίθ. τῷ «πρὸς ζόφον» Ἰλ. μ, 239· ὁ Ἡρ. ἀκόμη ἀντιδέτει τὸ «πρὸς ἠῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατολάς», τῷ «πρὸς ἑσπέρην», 7, 58· 2) τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ ἡμέρα· «ἁλίῳ ἅμα' ἐνί» Πίνδ. Ὀ. 13, 30· «φῶς ἓν ἡλίου» Εὐρ. Ῥῆσ. 447· «ἡλίους μυρίους διελθών», Ἑλ. 608, καὶ σπαν. παρὰ πεζ. - τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, «ἥλιος πολὺς» Λουκ. πλ. 35· «ἐν ἡλίῳ κατακαίεσθαι» Πλουτ. Ἀλ. 14· 3) πλ. αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες· «αἵ τε ἥλιοι τὸ πρῶτον καὶ τὸ πύριγος ἔτι ἐλύπει» Θουκ. 7, 87· «ἡλίου δξεῖς» Θεόφρ. περὶ σημ. 1, 22· 4) μετων. ἐλπίς, χαρά, εὐτυχία· - τῆς ψυχῆς Πλούτ. ἠθ. 994· «ἡλίους τὰ ἀρσενικὰ τέκνα οἱ γονεῖς ὀνοκοριζόμενοι καλοῦσι» Ἀρτεμιδ. 2, 36· ὡς προσφώνησις, «ἥλιε τῆς ἐμῆς ψυχῆς» Γαλην. 10, 529· τοὺς ἐρωμένους των οἱ ἐρασταὶ «ἥλιον» ἐκάλουν Φιλόστρ. ἐπιστ. 51.
Ἥλιος, ὁ· 1) ὄν. θεοῦ, συγν. παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀμφίδολον εἶνε, ἂν νοεῖται τὸ οὐράνιον σῶμα ἢ ὁ θεός· ὁ Ὀρφ. προτιμᾷ πάντοτε τὸ ὄν. τοῦ θεοῦ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ «πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε». Ὁ Ὅμ. παριστᾷ αὐτὸν ὡς τὰ πάντα ὁρῶντα καὶ ἀκούοντα Ἰλ. γ, 277, Ὀδ. λ, 109, υἱὸν τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Εὐρυφαέσσης Ὅμ. ὕμν. ἡ τῆς Θείας Ἡσ. καὶ μτγν. Βραδύτερον συνεχωνεύθησαν τὰ ὀνόμ. βεβαίως ὅμως οὐχὶ πρὸ τοῦ Αἰσχύλου· 2) Ἀθηναῖος τις Φώτ. λεξ.
Ἡλιοσάραπις, ιδος, ὁ· ὁ θεὸς Σάραπις, ἐπιγρ.
Ἡλιο-σκόπιον, τό· φυτόν τι ταὐτὸν τῷ ἡλιοτροπίῳ, μτγν. ὁθ. τὸ ἑπ.
Ἡλιο-σκόπιος, 2 (σκοπέω)· ὁ τὸν ἥλιον θεώμενος· εἶδος τιθυμάλλου· «ἡλιοσ. ἐστι πάντων τιθυμάλλων ἀσθενέστατος» Ῥαῦφ. π. καθαρ. 45· «συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει» Διοσκ. 4, 165, ταὐτ. ἡλιοτρόπιον.
Ἡλιο-στασία, ἡ· ἡλιοστάσιον, γλωσ.
Ἡλιο-στερής, 2 (στερέω)· 1) ὁ ἐστερημένος τοῦ ἡλίου· 2) ἐνερ. ὁ ἀπιθῶν, ἀποδιώκων τὸν ἥλιον, ὁ ποιῶν σκιάν· «κρατὶ δὲ ἡλιοστερὴς Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει» Σοφ. Οἰ. Κ. 313· «πέτρου ἄλκαρ» τὸ καλεῖ ὁ Καλλ. ἀποσπ. 124.
Ἡλιο-στιβής, 2 (στίβω)· ὁ πατηθεὶς ἀπὸ τὸν ἥλιον, δηλ. φωτισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· «πρὸς ἀντολὰς φλογώπας ἡλιοστιβεῖς» Αἰσχ. Πρ. 797.
Ἡλιό-στροφον, τό· ἡλιοτρόπιον τὸ μέγα Διοσκ. 4, 193.
Ἡλιό-τευκτος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου παραχθείς, γεννηθείς Δ. Ἀρεοπ. σύρ. Ἱερ. 2, 214.
Ἡλιο-τρόπιον, τό· εἶδος φυτοῦ, οὗτινος τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη στρέφουσι πρὸς τὸν δρόμον τοῦ ἡλίου, διὰ ταῦτο καὶ ἡλιοσκόπιον, καὶ ἡλιόπους Διοσκ. 4, 193· ὑπὸ δὲ τοῦ Νικάνδρ. καλεῖται «ἠελίαιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος», θηρ. 678· κοιν. κατ' ἐξοχ. ἥλιος· ἡλιοτρόπιον δὲ τὸ μικρόν, μικρότερον ἐκείνου, εἶδος φυτοῦ, κοιν. κουκουμοῦγα, ἀνθ. κιτρινοπόν, καὶ ζαφορὰ ἢ κρόκκος καλούμ. Διοσκ. 4, 194, χρησιμεῦον πρὸς χρωματισμόν 2) ἡλιακὸν ὡρολόγιον, γνώμων Ἀθήν. 5, 207· 3) λίθος πολύτιμος Πλίν. Ἱστ. Φ. 37, 10, 60.
Ἡλιο-τροπῖται, οἱ· οἱ εἰς τὸ ἡλιοτρόπιον θείαν δύναμιν ἀπονέμοντες καὶ διὰ ταῦτα σεβόμενοι αὐτό, αἵρεσις θρησκ. π. ἀρχ. τῶν αἱρέσ. 89.
Ἡλιό-τροπος, ἡ· ἡλιοτρόπιον Διοσκ. 4, 193.
Ἡλίου πόλις καὶ Ἡλιούπολις· 1) πόλ. ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ Ἱερ. κάτ. Ἡλίου πολίτης Ἱερ. Ἡλιοπολίτης Στ. Βυζ. ὁ Ἡλιοπολίτης νομὸς Στράβ. 2) πόλ. ἐν τῇ Κοίλῃ Συρίᾳ Στραβ. 3)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«ἔστι καὶ Θρᾴκης. Καὶ δύο ἐν Σάρδεσι. Καὶ ἡ Κόρινθος Ἡλιούπολις ἐλέγετο, εἶτα Πάγος καὶ οὕτως Ἐφύρη. Ἔστι καὶ ἐν Φοινίκῃ Στ. Βυζ.

Ἡλιο-φάνεια, ἡ· 1) ἡ τοῦ ἡλίου ἐμφάνισις, ἡ λάμψις αὐτοῦ, ἐκ τοῦ

Ἡλιο-φανής, 2 (φαίνομαι)· ὁ λάμπων, φέγγων ὡς ὁ ἥλιος. ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, καθαρὸς ὡς ὁ ἥλιος.

Ἡλιο-φοινίσσομαι· κοκκινίζω ἀπὸ τὸν ἥλιον· «ἔχων τὸ σωμάτιον καθάπερ μῆλον ἐπ' ἄκρων κλάδων ἡλιοφοινισσόμενον» «Παλλάδ. βί. Χρυσ. σ. 99, 19.

Ἡλιο-φυής, 2· ὁ ἐν τῷ ἡλίῳ καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φυείς, αὐξηθείς Διοσκ. 4, 13.

Ἡλιό-φυτον, τό· εἶδος φυτοῦ καὶ σμίλαξ καλούμ. Διοσκ. 4, 144.

Ἡλιό-ω· ἡλιάζω· παθ. εἶμαι ἐν τῷ ἡλίῳ ἐκτεθειμένος, «ἡλιωμένος», ὁ ἡλιοκαυμένος, συνειθισμένος εἰς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, ἐν ὑπαίθρῳ ζῶν, ἀντίθ. τῷ ἐσκιατραφηκὼς Πλατ πολ. 8, 556 «σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα» Ξεν. οἰκ. 19, 18· «σκότος ἐγίνετο ἔξω τοῦ ἡλιουμένου» Ἀριστατ. π. ψυχ. 2, 8· «ὅπως ἡλιωθῇ ἡ γῆ» Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 3, 20, 7· «ἡλιωμένος, ἐπικεκαυμένος» Φώτ. 67, 8· πάσχω ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, ἀντίθ. τῷ ῥιγοῦν Στοβ. Ἀνθ. 1, 34· παροιμ. «οὔθ' ὕεται, οὔθ' ἡλιοῦται» = οὔτε ἡ βροχὴ οὔτε ὁ ἥλιος τὸν προπάλλει Ζηνόδ. 5, 5. ἴδ' ἡλιεύω.

Ἥλις, ἴδος, θωρ. Ἅλις, ἡ· 1) ἡ γνωστὴ ἐν τῇ Πελοπονν. χώρα Ὅμ. 2) «πόλις πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀπὸ Ἠλείου τοῦ Ταντάλου κατοῦσα» Στ. Βυζ. 3) «ἔστι καὶ ἄλλη Ἀρκαδίας καὶ τρίτη Ἰσπανίας, ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἠλίδος γενικῆς ἀναλόγως Ἠλίδειος καὶ κτητικῷ τόπῳ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ Ἠλίειος καὶ Ἠλεῖος, ἀφ' οὗ Ἠλεῖος ὁ Ζεύς... Ὅμηρος (Ὀδ. ν, 275) δ' Ἐπειοὺς αὐτούς φησι» Στ. Βυζ. Ἡσυχ. 5 καὶ 6· ἐπίθ. Ἠλιακός, Ἠλειακὸς Ἡσυχ. καὶ Στραβ.

Ἡλίσκος, ὁ· ὀπωρ. τοῦ ἥλος, καρφάκι Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 61.

Ἥλιτε, γ'. ἐν. ἀορ. β τοῦ ἁλιταίνω Ἰλ. ι, 375.

Ἡλι-τενής, 2 (τείνω)· ὑψηλός, ἀπόκρημνος Σοφοκλ. ἴδε ἡλίβατος.

Ἥλιτης, ὁ (ἥλιος)· ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον· «καὶ ἡλίτην δὲ λίθον ἔλεγεν ἑωρακέναι οὐχ οἷον οἱ πολλοὶ ἑωράκαμεν, ἀκτῖνας διαφαίνοντα ἀπὸ τοῦ βάθους χρυσίτιδας, ἀλλὰ δίσκον ἡλιοειδῆ κείμενον μέσον τοῦ λίθου, σφαῖραν αὐτόθεν πυρὸς ὡς ἰδεῖν ἀπ' αὐτῆς δὲ τὰς ἀκτῖνας ἐκθρώσκειν ἕως ἐπὶ τὴν ἶτυν» Φώτ. βιβλ. 319, 27.

Ἡλίτις, ιδος, ἡ (ἥλος)· ἐξ ἥλου κατεσκευασμένη· «λεπὶς δέ, ἡ μὲν ἐκ τῶν Κυπρίων χαλκουργικῶν ἥλων, παχεῖα, καλουμένη δὲ ἡλίτις» Διοσκ. 5, 89.

Ἡλιτό-βατος, 3 (βαίνω)· ἡλίβατος Εὐστ 1033, 33.

Ἡλίτο-εργός, 2 (ἁλιταίνω ἔργον)· ἀποτυγχάνων τοῦ ἔργου, τοῦ σκοποῦ· «ὡς θάνεν ἡλιτοεργὸς» Ἀνθ. 7, 210.

Ἡλιτό-μηνις, ὁ, ἡ (μῆνις)· ὁ μάτην ἐγκαλῶν Ἡσύχ.

Ἡλιτά-μηνος, 2 (ἁλιταίνω, μήν, ἴδ. ἁλιτόμηνος)· ἀποτυγχάνων τοῦ πρέποντος μηνός, ὁ γεννηθεὶς προώρως Ἰλ. τ, 118· «ἡλιτόπαις» Ἀνθ. 12, 228.

Ἥλιτον, ἀ. πρόσ. ἀορ. β'. τοῦ ἁλιταίνω.

Ἡλιτό-ποινος, 2· ὁ τιμωρῶν τὰ κακουργήματα, τοὺς κακούργους (ἁλιτεῖν), ἐπίθ. τῆς Ἐρινύος Ὀρφ. Ἀργ. 1365, ὅπου διορθοῦται εἰς νηλιτ. ἢ νηλεόποινος.

Ἡλι-φάρμακος, ἡ ὄν. βοτάνης, ἥτις στάματᾷ τὸ αἷμα Τιμαγ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 100, 17.

Ἥλιψ, ῖπος, ὁ· ἴδ. ἀνήλιπος· ὡραϊκόν τι κάλυμμα τοῦ ποδός, «παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα» Σχολ. Θεοκρ. 4, 56.

Ἡλι-ώδης, 2· ἴδ' ἡλιοειδής.

Ἡλίων, ωνος, ὁ· στρατηγὸς ὑπὸ τὴν Πλακιδίαν Ὀλυμπιόδ. π. πρέσβ. 471, 5.

Ἡλίωσις, εως, ἡ· τὸ ἡλίασμα, ἁλίασιμο, ἡ ἐν τῷ ἡλίῳ ἔκθεσις Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 313.

Ἡλιωτέος (ἡλιόω)· ὃς πρέπει νὰ ἡλιασθῇ Φιλόστρ.

Ἡλιώτης, ὁ, (ἥλιος)· ἐρχόμενος ἐκ τοῦ ἡλίου, πρὸς ἔτυμ. τοῦ ἀφηλιώτης σχηματ. Ἐτ. Μ. σ. 157. «ἡλιῶται», οἱ κάτοικοι τοῦ ἡλίου Λουκ. ἁλ. Ἰστ. 1, 17 καὶ 20.

Ἡλιῶτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἀνωτ. «ἀκτὶς ἡλ.» Σοφ. Τρ. 691· «ἡλ. αὔγλη» = λάμψις ἡλιακή Ἀνθ. 7, 601· π. ἠελιῶτις· «ἠὼς ἡ ὑπὸ Ἰώνων ἡλιώτης (-τις), ἡ τὰ τοῦ ἡλίου ἐκπληροῦσα» Ἐτ. Μ. σ. 440.

Ἥλκησε, γ'. ἐν. ἀορ. ἀ. τοῦ ἑλκέω Ὀδ. λ, 80.

Ἡλληγορημένως, ἐπ. κατὰ τρόπ ἀλληγορικὸν Τζέτζ. εἰς Ἡσ. 26.

Ἥλκον, ἀντὶ εἶλκον παρτ. τοῦ ἕλκω.

Ἡλο-ειδής, 2· ὅμοιος ἥλῳ, ὅμοιος τὸ σχῆμα τῷ ἥλῳ, ὡσὰν καρφὶ Πολυδ. 9, 120.

Ἡλοήθην, π. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἁλοάω.

Ἡλοθάλης, ους· πατ. Ἐπιχάρμου Δ. Λαερ.

Ἡλό-κεντρον, τό· μύωψ, κέντρον, γλωσ.

Ἡλο-καπέω· καρφώνω, γλωσ.

Ἡλο-κόπος, ὁ· καρφὶα κόπτων, χαλκεύς, γλωσ.

Ἥλον, τό· βραβύλον ἢ μῆλον Ἀθήν. 2, 60.

Ἡλο-πᾱγής, 2· (πήγνυμι)· στερεωμένος μὲ καρφία, καρφωμένος Μανέθ. 1, 149.

Ἡλό-πληκτος, 2· ὁ βλαφθείς, πληγεὶς ὑπὸ καρφίου Ἱππιατρ. 121, 16.

Ἥλος, ὁ, θωρ. ἅλος (πιθ. ἐκ τοῦ ἅλλομαι)· α) τὸ καρφί, παρ' Ὅμ. οὐδέποτε ὡς μέσον καρφώματος, στηρίξεως, ἀλλ' ὡς κόσμημα, ὡς ἐν τῷ σκήπτρῳ· «χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον» Ἰλ. α, 246· ε'ς τὴν λαβὴν ἢ εἰς τὴν θήκην ξίφους καὶ τὰ πλευρὰ αὐτοῦ· «ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἥλοι χρύσειοι πάμφαινον», λ, 29· εἰς ποτήρια· «δέπας - χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον», λ, 633· πανοπλ δ' ἐννοοῦνται χρυσαῖ κεφαλαὶ καρφίων· «ἔξωθεν δεῖ ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι» Ἀθήν. 11, 488· καὶ «χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ ὑποθήμασιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐφόρει», 12, 539· καρφία ἐκ σιδήρου ἀναφέρει ὁ Πίνδ. «ἄλοις κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσε», Π. 4, 71, Πλάτ. Φαίδ. 83· «-σιδήροις καὶ ξύλινοι» Ξεν. κυν. 9, 12 καὶ μτγν. παροιμ. «ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἥλον», τὸ κοιν. ὁ κακὸς μὲ τὸ κακὸ λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. 7· μτφ. ὁ τύλος, κοιν. ῥόζος, ὁ εἰς τοὺς πόδας, εἰς τὰς χεῖρας φυόμενος Νίκ. θηρ. 272· «ἧλος σκληρωμά ἐστι περὶ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν γινόμενον στρογγύλον καὶ τοῖς τῶν ἥλων κεφαλίοις παρόμοιον, ὃ ἐπιδημίως καρφίον φασί» Σχολ. εἰς τοὺς ὀφθαλμ. Ἀέτ., Κύλλ. 7, 7· ἀσθένεια τῆς ἐλαίας, καὶ μύκης καλούμ. Θεόφρ. Φ Ἱ. 4, 14, 3· «καὶ ὁ φλοιὸς τὰ αὐτὰ ὁρᾷ· καεὶς δὲ καὶ φυραθεὶς ὄξει, τύλους καὶ ἥλους αἴρει καταπλασθείς» Διοσκ. 1, 137· σήμ. καλ. ἡ τοιαύτη ἀσθέν. ῥύζισμα. Καὶ συγκεκ. ἠλ ἁπαντᾷ Εὐστ. 217· «ἦλον· κατακεκαυμένον, λάγνον» Ἡσύχ. Ζδ ἔφηλος.

Ἥλος, τό· τόπος ἐν ᾧ οὐδὲν φύεται Ἡσύχ.

Ἡλός, 2· αὐξαίρετος ὄνομ. πρὸς παραγ. τῆς κλ. ἁλέ Ἰλ. ο, 128· ζδ. ἠλεός, ὑπόθ.

Ἡλοσύνη, ἡ· ἠλιθιάτης, ἀνοησία Νίκ. ἀλ. 420.

Ἡλό-τύπος, 2 (τύπτω, = ἡλοπαγής) κτυπημένος μὲ καρφία, καρφωμένος Νον. Ἰω. 20, 91.

Ἡλόω καρφώνω, στερεώνω Κλ. Ἀλ Παιδ. 2, 11.

Ἥλπετο, παρτ. τοῦ ἔλπομαι Ὅμ.

Ἡλσάμην, μ. ἀορ. ἀ. τοῦ εἴλω, ἐξ οὗ ὁ περίφρ. ἀόρ. ὑ'. ἡλσάμην ἂν ἡ γραφὴ ὀρθὴ Ἐτ. Μ. 634, 6, ὁ δὲ Ὅμ. εἰξέρει μόν. ἕλσαν καὶ ἕλσαι.

Ἥλσατο, συγκεκ. τοῦ ἠλάσατο, μ. ἀορ. ἀ τοῦ ἐλαύνω Ἐτ. Μ. 428, 29.

Ἡλυγάζω, καὶ ἠλυγίζω, ὥθεν «ἠλυγισμένος· κεκρυμμένος, ἐπεσκιασμένος» Ἡσύχ. (ἠλυξ)· τὸ ἄλλο μόν. σύνθ. ἐπηλυγάζω.

Ἡλυγατος, 3· σκοτεινός, σκιερός, σκιώδης Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Ἡλύγη, ἡ· «σκιά, σκότος» Ἡσύχ. «ὀρῶντες οὐδὲν εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην» = σκοτεινὴ διεξαγωγὴ ἢ διαστροφὴ δίκης τινός, ἣν δὲν εἶνε ἡ κρυφία ὑπεκφυγὴ (τὸ γλύτωμα) ἀπὸ κρισολογίας τινὸς Ἀριστ. Ἀχ. 681.

Ἡλυγίζω· ζδ. ἠλυγάζω.

Ἡλύγιος, 3· σκιερός, σκοτεινός· «ἠλύγιον ὄρεσιν· ἐν σκότῳ κατεχομένων» Ἡσύχ.

Ἡλυγισμός, ὁ· ἐπισκότισις, σκίασις.

Ἤλυθον, ἀορ. δ'. τοῦ ἔρχομαι.

Ἥλυξι, υγος ἡ· ἠλύγη, σκιὰ Β. Ἀν. σ 1199· ζδ. ἐπήλυξ.

Ἠλυξα, ας, ε, ἀόρ. ἀ. τοῦ ἀλύσκω Ὅμ.

Ἡλυσίη· ὁδὸς Ἡσύχ.

Ἡλύσιον, τό· α) «ἠλύσιον· πεδίον» Ὀδ. ὀ, 563, πλ. Ἀνθ. παραρτ. 278· παρὰ τοῖς λατίν. συγγρ. συνηθ. οὐσ. Παρ' Ὅμ. σημ., τερπνόν, εὐκαιρον, καὶ μακάριον πεδίον εἰς τὸ ἀντίκον χεῖλος τῆς γῆς κεῖτ. πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα οἱ ἐξοχοι ἥρωες (ἐκ τῶν ὁμηρικῶν μόν. ὁ Μενέλαος ὡς γαμβρὸς τοῦ Διὸς) ἄνευ θανάτου μετατίθενται, ἵνα ἐκεῖ ὑπὸ τὸν Ῥαδάμανθυν ἥρεμον, ἄπονον καὶ ἄφροντιν βίον ζήσωσιν. Ὁ Ἡσίοδος ἔρ 173 καλεῖ τοῦτο «νήσους τῶν μακάρων». Ἐπὶ τούτων ζῶσι μακάριοι ὑπὸ τὸν Κρόνον πάντες οἱ ἐν Θήβαις καὶ Ἰλίῳ φονευθέντες ἥρωες, οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ὀ. 2, 129. Οἱ ὡραῖοι οὗτοι μῦθοι συνεχωνεύθησαν μετὰ τοῦ μεταγενεστέρου περὶ Ἀτλαντίδος μύθου, ἐν ᾧ τὸ Ἠλύσιαν μετετέθη ἐν τῷ Ἅδῃ ὡς ἀντίθ. τῷ Ταρτάρῳ· οὕτω παρὰ Ῥωμ. ποιητ. καὶ μτγν. Ἕλλησι· 6) ἐπίθ. Ἠλύσιος, 3 = ὁ ἐκ τοῦ ἠλυσίου προερχόμενος· = αὖραι Ἀνθ. παραρτ. 51, 22· γ) τόπος, ἔνθα πίπτει κεραυνός, «χωρίον ἢ πεδίον κεκεραυνωμένον» Ἐτ. Μ. 428, 30· «τὰ δὲ τοιαῦτά εἰσιν ἄβατα» Ἡσύχ. Ζδ ἐνηλύσιος (ἐκ τοῦ ἠλυσις, ἐλεύσομαι, τὸ σ).

Ἤλυσις, εως, ἡ· ἡ ἔλευσις, ὁ δρόμος· «σπεύσω βραδύπουν ἦλυσιν προτιθεῖσα» Εὐρ. Ἐκ. 66· «πυκνὴν δὲ βαίνων ἦλυσιν», Φοίν. 851.

Ἠλυσκάζω, ἰων. ἐκκλίνω Σουΐδ ἀντὶ ἀλυσκάζω· ζδ ἠλασκάζω.

Ἤλφον, ἀορ. β'. τοῦ ἀλφάνω Ἰλ. φ, 79.

Ἥλω, γ'. ἐν. ἀορ. β'. τοῦ ἁλίσκομαι, ἰων. ἀντὶ ἅττ. ἑάλων, μὲ παθ. σημ. Ὀδ. χ, 230.

Ἡλώμην, παρτ. τοῦ ἀλάομαι Ὀδ. δ, 91.

Ἡλώνη, ἡ· πόλ. Περραιβική· Ὅμηρος Στ. Βυζ. ἡ ὑστ. Λειμώνη Στρ.

Ἡλωτός, 3 (ἁλόω)· καρφωμένος ἢ ἔχων σχῆμα καρφίου Παῦλ. Αἰγ. 6, 66.

Ἧμα, τὸ (ἧμι)· τὸ ῥίπτειν, ῥίψιμον, ἀκόντισμα· «δύναμαί τε καὶ ἥμασιν ἕπλευ ἄριστος» Ἰλ. ψ, 891· «ἥματα· βλήματα, ῥίμματα, ἀκόντια» Ἡσύχ.

Ἡμαγμένος, 3, π. παρκ. τοῦ αἱμάσσω.

Ἡμαθίη, ἡ· τὸ ἀρχ. ὄν. τῆς Μακεδονίας ἢ μέρους αὐτῆς Ὅμ. κάτ. Ἡμαθίης, ων, Ἀνθ. Ἡμαθίς, ίδος· ἐπίθ. θηλ. τοῦ προηγ. Μακεδονική· «καυσὶη-ημ.» Ἀνθ. 6, 335.

Ἡμαθίων, ωνος· υἱὸς Ἠοῦς καὶ Τιθωνοῦ Ἡσ.

Ἡμαθόεις, εσσα, εν, ἰων. ἀντὶ ἀμαθόεις (ἄμαθος) ἀμμώδης, πλήρης ἄμμου, οὕτω καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ὅμ. 15άκις καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡσ. ἀσπ. 360 ἡ πόλις τῆς Ἠλείας Ἦλος, εἴτε διότι ἔκειτο παρὰ τὴν θάλασσαν ὅηλ. τὴν ἄμμον, ζδ. «παραθαλάσσιος» κατὰ Σχ. Ἰλ. 5, 77, εἴτε ἐκ τινος πλησίον ποταμοῦ Ἀμάθου Στράβ. ὃς παρατηρεῖ, ὅτι ὁ τόπος δὲν εἶνε ἀμμώδης, 8, 344.

Ἧμαι, ἧσαι, ἧσται, γ'. πλ. ἧνται, ἐν τῷ συνθ. κάθηται, ἅπαρ. ἧσθαι, μτχ. ἥμενος, παρτ. ἥμην, ἧστο, ἧντ' Ἰλ. γ, 153, ἀλλ. ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν ἰων. τύπ. εἵατο, καὶ ἕατο, ἕατο, 134, ἐήσθην Ἀρρ. Ἀργ. 893 οἱ λοιποὶ χρόν. ἐκ τοῦ ἵζομαι, καὶ ἵζομαι· κυρ παρκ. τῆς ῥίζ. ΕΔ, ὃ ἰδ. λατ. sedeo· α) κάθημαι, στέκομαι, ἵσταμαι, κεῖμαι· «ἔξῆστο ἐνὶ σίρρῳ ἧστο» Ἰλ. π, 407, «παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ ἥμενον», α, 330, παρ Ὅμ. συχνὰ καὶ μὲ τ. σημ. κάθημαι ἄργός, ῥάθυμος, σ, 104, ω, 542 καὶ ὅ, 231 περὶ ἑνὸς ὅστις στέκεται ἀργός· κάθημαι ἐρυμμένος Ὀδ. θ, 503, 512. Καὶ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τραγ. «κορυφαῖς, ὃ' ἐν ἄκραις ἥμενος» Αἰσχ. Πρ. 367· «ἐν ὀρόνοις Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἧσται», ἐπτ. 495·-ἐπ' ἐσχάραις, Εὐμ. 773· καὶ μὲ αἰτ. «βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων», Ἀγ. 176· ὡσ. «Σιμόεντος ἡμένα κοίτας» Εὐρ. Ῥῆσ. 547, ὃς ἔχει καὶ «παῖδες τ' ἐρετμοῖς ἥμενοι», Κύκλ. 16, καὶ μτφ. λέγει «πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχῇ θάρσος ἧσται», Ἄλκ. 604· «αἱ ἐν ἀρχαῖς ἥμεναι» = οἱ ἄρχοντες, Ἀνδρ. 699· «ἥμενον ἄνω φρόνημα» = τὸ ὑψηλὰ καθήμ. φρόνημα, δηλ. τοῦ Διὸς Αἰσχ. ἱκ. 100· ἄλλως μόν. παρὰ τοῖς μτγν. π. καὶ ἐπὶ ἀψύχ. πραγμ. «ἥμενος χῶρος» = τύπος κατακαθισμένος, βαθύς, χαμηλὸς Θεόκρ. 13, 40· (ὃ. εἰαμένη)· ἐπὶ ναῶν κεῖμαι, εἶμαι ἱδρυμένος· «τῇ ἱερὸν ἧσται» Ἡρ. 9, 57· ἐπὶ ἀγαλμάτων· «ἐν τῷδε εἶαται τὰ ἕδεα» Λουκ. π. Συρ. Θε. 31.

Ἥμαιθον, τό· τὸ ἡμιωβόλιον παρὰ Κυζικηνοῖς Ἡσύχ. «πράσθωτε-ἡ λέκος πυρῶν ἢ ἄρτον ἢ ἥμαιθον ἢ ὅ,τι τις χρῄζει» Ἀθήν. 8,359.

Ἡμακτέω, καλλ. ἡμεκτέω· ἴδε περιημεκτέω.

Ἥμαρ, ατος, π. τό· ἡμέρα· ὁ συνήθ. παρ' Ὁμ. τύπ. τόσον ἡ ἡμέρα, ἀντιθ. τῆς νυκτός, ὅσον καὶ τὸ ἡμερονύκτιον· «ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή» Ἰλ. ζ, 448· «νύκτας τε καὶ ἥματα» Ὀδ. λ, 181· «ἥματα πάντα», «ἐπ' ἦματι» = κάθε ἡμέραν, καθημερινῶς, μ, 105, ξ, 105· πλὴν «ἐπ' ἦματι δακρύσαντας» = ὅλην τὴν ἡμ. Ἰλ. τ, 229· συχν. περιγραφικῶς· «αἴσιμον ἦμαρ» = ἡ πεπρωμένη ἡμ., ὁ θάνατος Ἰλ. θ, 72· «ἦμ. μόρσιμον» = ὁ θάνατος, ν, 613· τὸ παρὰ Πινδ. «μοιρίδιον ἄμαρ», Πυθ. 5,255· «ἡμ. ἀναγκαῖον» = ἡμέρα δουλείας Ἰλ. π, 836· ἀλλοῦ «-δούλιον», ζ, 463· καὶ «δούλειον ἦμαρ» Εὐρ Ἑκ. 56, τοὐναντίον· «ἐλεύθερον ἦμαρ» = ἡμέρα ἐλευθερίας, ἐλευθερία Ἰλ. ζ, 455· «κακὸν ἦμαρ» = δυστυχία, ι, 255· «ἡμ. νηλεές», ἴδ. ὁ θάνατος, λ, 484· καὶ συχνὰ - ὀλέθριον, τ, 294,-ὀρφανικόν, χ, 490· «νόστιμον ἦμαρ» = ἡ ἡμέρα τῆς ἐπανόδου, ἐπάνοδος, ἐπιστροφὴ Ὀδ. α, 9· καὶ περὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους· «ὀπωρινόν, χειμέριον ἦμ.», ἀντὶ φθινόπωρον, χειμών Ἰλ. μ, 279· «κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐρρόνην» Σοφ. Ἠλ. 251· «εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται», Οἰ. τ. 199· «λευκὸν κατ' ἦμαρ» Αἰσχ. Ἀγ. 654 καὶ συχνά· - χρεοῦργον, μοιρόκραντον, ἴδετὰς λέξ. ταύτας· «κατ' ἦμαρ αἰεί» = καθ' ἑκάστην Σοφ. Οἰ. Κ. 688· «τὸ κατ' ἦμαρ» = καὶ ἡ καθημερινὴ ἀνάγκη, τὰ καθημερινὰ χρειώδη, Φιλ. 1089· «αἰὲν ἐπ' ἦματι», Οἰ. Κ. 694· ὡσ. «ἐπ' ἦμαρ», Οἰ. Κ. 1455· «κατ' ἦμαρ τὸ νῦν» = σήμερον, Δγ. 740· «παρ' ἦμαρ» = ἡμέραν παρ' ἡμέραν Πινδ. Π. 11, 95· καὶ μτγν. π. «ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἀεί» = καθ' ἑκάστην Ἀνθ. 9, 499, ὡσ. Θεόκρ. 11, 69· ἀλλά, «ἐπ' ἦματι» = μετὰ τὴν ἡμέραν, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἡμέρας, 23, 137. Παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 293 «λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκμελαγχίμου - εἶνε ἡ λαμπρά, εὐτυχὴς ἡμέρα, ἡ εὐτυχία, πρβλ. Ἀγ. 874 «κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος».

Ἡμαρτημένως, ἐπίρ. π. παρκ. τοῦ ἁμαρτάνω· ἐσφαλμένως, μὴ ὀρθῶς, ψευδῶς· «ἡμαρτῆσθαι» Πλατ. Μέν. 88· «ἡμ. ἔχειν», νόμ. 2, 570, καὶ μτγν.

Ἥμαρτον, ἀόρ. β'. τοῦ ἁμαρτάνω.

Ἥμασι, δοτ. πλ. τοῦ ἦμαρ.

Ἥματι, ἐν. δοτ. τοῦ ἦμαρ.

Ἡμάτιος, π. 3· ἡμερήσιος, ἡμερινός, ἐν καιρῷ ἡμέρας· «ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν» Ὀδ. 6, 201· «μέλισσαι ἡμάτιαι σπεύδουσι» Ἡσ. Θε. 597· «ἡμ. φέγγος» = τὸ φῶς τῆς ἡμέρας Ἀν0. 9, 651, ἀντίθ. «ἔννυχος» = νυκτερινὸς Ἄρατ 580· ἀλλ' ἐν τῷ χωρ. «τὸν νῆες Ἀχαιῶν ἡμάτιαι θρῄκηθεν ἐπ' εὐρέα πάντων ἄγουσιν» Ἰλ. ι, 71· καθημερινῶς.

Ἡμάτωμαι, π. παρκ. τοῦ αἱματόω Ξεν.

Ἥμβλακον, π. ἀόρ. β'. τοῦ ἀμβλακέω, κάλλ. ἤμπλακον, τοῦ ἀμπλακέω = ἁμαρτάνω.

Ἥμαρτον, ἀορ. β'. τοῦ ἁμαρτάνω, ἀπαρ. ἁμαρτεῖν Ὅμ.

Ἡμεδαπός, ᾱ (ἡμεῖς, συσχετ. τῷ ποδαπός, ὁ ἁ.)· κυρ. ὁ ἡμέτερος, ἐγχώριος, ἐντόπιος, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, τοῦ αὐτοῦ τόπου, ἀντίθ. τῷ ἀλλοδαπός· «ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων» Ἀριστ. εἰρ. 220· «ὁ ἡμεδ.» = συμπολίτης Πλατ. Θεαγ. 124· παρὰ Ἡρόν. «ἡ ἡμεδαπὴ» = τὸ ῥωμαϊκὸν βασίλ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς βαρβάρους, πρωλ. 1· «ἡμ. νόμισμα», ἐπιγρ. 76· (περὶ τῆς καταλ. ἴδε ποδαπός).

Ἡμεδίμνον, τό ἡμιμέδιμνον.

Ἡμεῖς, πλ. τοῦ ἐγώ, αἰολ. δωρ. καὶ ἐπ. ἄμμες Ὅμ. καὶ Πινδ. ἀλλὰ δωρ. καὶ ἀμές Τίμ. Λ. 96, καὶ Ἀριστ. Λυσ. 1162, πλὴν «ἄμμες» 168, γεν. ἡμῶν, ἰων. καὶ ἐπ. ἡμέων, ἐπ. καὶ ἡμείων Ὀδ. ω, 169, δωρ. ἀμῶν Ἀριστ. Λυσ. 168, αἰολ. ἀμμέων Ἀπολ. π. Ἀντ. 378, δοτ. ἡμῖν, καὶ ἐγκλιν. κατ' ἀνάγκ. τοῦ μέτρου ἦμιν Ἰλ. ρ, 315, κατά τινας καὶ ἡμῖν Ἀριστ. ὄρν. 386, δωρ. ἀμῖν (ἄμμιν) Θεόκρ. 7, 135, καὶ ἄμτν, 3, 106, αἰολ. ἄμμιν Ὀδ. μ, 275· καὶ ἄμμι, κ 384, Ἀπολ. Ῥ. 2, 241, αἰτ. ἡμᾶς, ἰων. καὶ ἐπ. ἡμέας, ἐγκλιν. ἧμας Ὀδ. π, 273, αἰολ. ἄμμε, ὅπερ κυρίνε ὄυϊκ. Ἰλ. α, 59 καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἡμεκτέω, ἰων. εἶμαι εὑρεθιστος, ἀγανακτισμένος, δυσφορέω, ἀρχ. λ. εὔχρ. ἐν τῷ συνθ. περι-ημεκτέω.

Ἠμελημένως, ἐπίρ. τῆς π. μτχ. τοῦ ἀμελέω· μὲ ἀμέλειαν, ἀφροντισίαν, ἀμελῶς Ἰσοκ. ἐπ. 8, σελ. 426· «ἠμελ. ἔχειν» = φέρομαι ἀμελῶς, εἶμαι ἀμελής, ἀμελῶ Ξεν. Οἰκον. 3, 11, 4.

Ἠμελλον, ες, ε, παρτ. τοῦ μέλλω ἀντὶ ἤμελλον, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡσ. Θε. 478.

Ἡ-μέν· (ἡ μέν), ἀντιστοιχοῦν τῷ ἠδέ· ἠμὲν-ἠδέ, π. ἀντὶ καὶ-καί, τόσον-ὅσον, τὸ λατ. et-et· ἴδε ἠδέ. Σπαν. ἀντιτίθενται ἠμὲν-δέ Ἰλ. μ, 428, ἠμὲν-καί, ο, 664, καὶ ἠμὲν-τε Ὀδ. θ, 575· περὶ τοῦ ἡ μὲν ἴδε ἡ.

Ἦμεν· α) δωρ. ἀπαρ. τοῦ εἰμί ἀντὶ εἶναι· Ἀριστ. Ἀχ. 736, Θουκ. 6, 77, ὅπερ τινὲς καὶ εἶμεν γράφ. β) ἀ. πλ. παρτ. τοῦ εἰμί·

Ἦμεν, ἀπτ. ἀντὶ ἤειμεν, ἀ. πλ. παρτ. τοῦ εἶμι.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

Ἥμεναι, μεγαρικὸν ἅπαρ. ἀντὶ εἶναι Ἀριστ. Ἀχ. 740.

Ἡμέρα, ἡ, ἰων. ἡμέρη, δωρ. ἁμέρα· ἡμέρα, ἢ τε πολιτική, καὶ ἡ φυσικὴ ἐν γέν. Πίνδ. τραγ. καὶ πεζ. παρ' Ὅμ. μόν. 7κις, ἄλλως μεταχειρ. τὸ ἡμαρ· α) ὡς φυσική, τὸ ἐναντίον τῆς νυκτός· «ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει» Ἰλ. 0, 541· «μῆνές τε καὶ ἡμέραι» Ὀδ. λ, 294· «ὅσσαι νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν», ξ, 93 «ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτί» = ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ νυκτός» Ἡσ. ἔρ. 102· «λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν» Αἰσχ. Πέρσ. 378, ὁμ. Σοφ. Αἴ. 658· «ὦ χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον», Ἀντ. 104· «φῶς ἡμέρας τόδε» Εὐρ. Τρῳ. 985· «ἓξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυποῦμενοι», Ἡρ. μ. 505· «λευκοπτέρου ἡμέρας φέγγος», Τρ. 848· «ἡμέρα ἐξέλαμψεν» = ἐφάνη ἡ ἡμέρα, ἐξημέρωσε Ἀριστ. εἰρ. 304· «τὴν νύχ' ὅλην ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα», πλ. 744· «οὔθ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς» Πλάτ. Φαῖδρ. 240· «ἅμ' ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ» = περὶ τὰ χαράγματα Ἡρ. 3, 86· καὶ ἁπλούστερον, «ἅμα τῇ ἡμέρᾳ» Ξεν. Ἀν. 6, 1, 6 καὶ ἄνευ ἄρθου, Ἑλ. 3, 2, 3· «ἐπὶ ἡμέρᾳ ὑπεφαίνετο», Κύρ. 4, 5, 14· «τῆς ἡμέρας ὄψὲ ἦν» = ἦτο ἀργά, βράδυ, Ἑλ. 2, 1, 23 – ἀρχομένη, δυομένη Λουκ. ὀρχ. 17· β) ὡς πολιτικὴ συμπεριλαμβάνουσα καὶ τὴν νύκτα, πάντοτε ὡς χρονικὸς προσδιορισμός· «ἀμέραι ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι» Πίνδ. Ὀ. 1, 22· «ἐν ὑστεραισιν ἡμέραις» Αἰσχ. Ἀγ. 1651· παρατηρητέα τὰ ἑξ. 1) ἡ γεν. «ἑκάστης ἡμέρας» = καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἡμέραν Πλάτ. Πρωτ. 318· «ἡμέρας οὐχ ὅλης μιᾶς» Σοφ. Φιλ. 468· «αὐτὸν δεῖ σε τριῶν ἡμερῶν προαγορεύω ἐκ τῆς γῆς μεταρρίζεσθαι» = ἐντὸς τριῶν ἡμ. Ἡρ. 2, 115· πρβλ. Θουκ. 4, 26· «οἱ βουλόνται ἐξιέναι τῆς Σικελίας πέντε ἡμερῶν», 7, 3· «ἡμερῶν μὲν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι» = μετ' ὀλίγας ἡμέρας Αἰσχ. 3, 254· «ἄλλης ἡμέρας» = ἑξῆς ἄλλη ἡμέρα, ἄλλο καιρὸ Σοφ. Ἰλ. 698· «τῆς αὐτῆς ἡμέρας» Ἰσοκ. 4, 87· 2) συνηθεστ. ἡ δοτ. «τῇδε τῇ ἡμέρᾳ» = ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, σπαν. μετὰ τῆς προθ. ἐν «τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ» Σοφ. Οἰ. Κ. 1608· ὡσ. «ἡμέρᾳ ἐν μιᾷ» Πίνδ. Ἰ. 3, 34· ἀλλὰ καὶ «μίαν ἂν ἡμέραν», Ὀλ. 9, 85· 3) ἡ αἰτ. «πέντε ἡμέρας παρισκευάζοντο», ὡς καὶ σήμ. Θουκ. 8, 103· «τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἥκοντος» = τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ, 8, 23· «πᾶσαν ἡμέραν», καθ' ἡμέραν, πάντοτε Ἡρ. 1, 111· 4) μετὰ προθ., ἀνά· «ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν» = καθ' ἡμέραν Ἡρ. 7, 198· (ἴδ. καὶ ἄνωτ. 2)· ἀπό· «ἀφ' ἡμέρας» Πολυδ. 8, 27, 11, λατ. de die· ἐν, μ. ὀστ. ἴδ. ἀν. 2· κατά· «καθ' ἡμέραν τὴν νῦν» = σήμερον Σοφ. Οἰ. Κ. 3· «καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος» Αἰσχ. Χο. 805· «ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν» = ἐφ' ὅσον εἶνε ἡμέρα, Πέρσ. 827· «καθ' ἡμέραν» = καιν. καθημέρα, π. χ. «τὸν καθ' ἡμέραν βίον» = τὸν καθημερινὸν βίον Σοφ. Οἰ. Κ. 1366, Εὐρ. Μηδ. 1020· «σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου», Ἰλ. 235, Θουκ. 3, 37, Πλάτ. Πρωτ. 318· καὶ μετὰ τοῦ «ἑκάστην», πολιτ. 270· «ἡ καθ' ἡμ. δίαιτα», νόμ. 6, 762· «τὸ καθ' ἡμέραν», Φαῖδρ. 240· «τὰ καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν ἐπιτηδεύματα» = τὰ καθημερινὰ ἔργα Ἰσοκ. 4, 78· ἐπὶ· «ἐφ' ἡμέραν» = διὰ τὴν ἡμέραν Θουκ. 4, 69· ὡς «τῆς ἐφ' ἡμέραν βορᾶς» Εὐρ. Ἰλ. 429· «ἐφ' ἡμέρης ἑκάστης» = διὰ κάθε ἡμέραν Ἡρ. 5, 117· μετά· «μεθ' ἡμέραν», ἀντίθ. τῷ νυκτός, ἐν καιρῷ ἡμέρας Ἡρ. 2, 150· «νύκταρ καὶ μεθ' ἡμέραν» Δημ. 24, 113· πρός· «πρὸς ἡμέραν» = κατὰ τὴν ἀνατολήν, ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας, πρὸς τὸ ἐξημέρωμα, μτγν. γ) ἐν γέν. ὁ χρόνος· «ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια» Σοφ. Αἴ. 131· «παλαιᾷ μὲν ἐντροφος ἡμέρᾳ μήτηρ» = ἡ γηραιὰ μ., 613· μτφ. «νέα ἡμέρα» = ἡ νεότης Εὐρ. Ἴων 720· πρβλ. Ἀριστοτ. ὃς λέγει περὶ τῶν γερόντων· «εἰσὶ δὲ φιλόζωοι καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ», ῥητ. 2, 12. 13· «ἐπίπονοι ἡμέραι» = βίος ἐπίπ. Σοφ. Τρ. 654· «ἡμ. λυπηρὰ» Εὐρ. Ὑκ. 304.

Ἡμέρα· α) ἡ θεὰ τῆς ἡμέρας, θυγ. τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός· β) Ἠὼς Εὐρ. γ) ἐπίθ. Ἀρτέμιδος Παυσ.

Ἡμερ-άρχης, ὁ· τὴν ἡμέραν διευθύνων, ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου Κ. Μαν. χρον. 38.

Ἡμερ-αυγής, 2· ὁ ἐν τῇ ἡμέρᾳ λάμπων περὶ ἡλίου Κ. Μαν. χρον. 22· περὶ ἀνδρὸς «λύχνος ἰὼν ἡμ. παμφαίνων», 117.

Ἡμέρευσις, ἡ· ἡμέρωσις, λῆξ. ἅμφ.

Ἡμερεύω· διέρχομαι τὴν ἡμέραν, μένω ἐν τόπῳ τινὶ ὅλην τὴν ἡμέραν· «ἀλλ' ἔσθ' ἡ καιρὸς ἡμερεύοντας ξίνους μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα» = ὅλην τὴν ἡμέραν βαδίζοντας Αἰσχ. Χο. 710· «ἡμερεύσαντες ἐν τόπῳ ἐρήμῳ» Ξεν. Ἑλ. 3, 4, 3· «ἐν τῇ ἀγορᾷ» Δημ. 44, 4· «ἡμ. πρὸς πῦρ», Ξεν. οἰκ. 4, 2· ζῶ· «ἔχηλά που τῶν τηδε ἀπειλῶν οὔνεχ' ἡμερεύσομεν» Σοφ. Ἰλ. 787 = βιώσομεν Σχολ. Θὰ ζήσωμεν ἥσυχα.

Ἡμερησία, ἡ· ἡ Ἄρτεμις, ἤτις ἄλλ. καὶ Ἡμέρα καλεῖται Παυσ. ἴδ. ἡμέρος.

Ἡμερήσιος, 3 καὶ 2, δωρ. ἁμερ. (ἡμέρα)· α) ὁτὴν ἡμέραν ἀφορῶν, ὁ τῆς ἡμέρας, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν· «λαμπτὴρ νυκτὸς ἡμερήσιον φάος πιφαύσκων» = φῶς τῆς ἡμέρας Αἰσχ. Ἀγ. 22· ἀντίθ. τῷ νύκτωρ Ἱππουκρ. ἡ νυκτερινός· «τὰς ἡμερησίους καὶ νυκτερινὰς πορείας» Πολύδ. 9, 13, 6· β) ἴδ. ὁ διαρκῶν μίαν ἡμέραν· «ἡμερ. ὁδός» = δρόμος μιᾶς ἡμέρας Ἡρ. 4, 101· Πλάτ. πολ. 10, 616· «ἡμ. πορεία» Ἀθήν. 12, 519· ἡμερ. χρόνος· Τιμ. Λοκ. 97· «ἡμ. διάστημα» = μιᾶς ἡμέρας ἀπόστασις Δ. Ἀλ. «λόγος ἡμ.» = λόγος διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν Ἰσοκ. 15, 320· γ) οὐσ. τὰ ἡμερήσιον = τὸ διδόμενον δι' μίαν ἡμέραν, ὁ μισθὸς διὰ μίαν ἡμέραν, τὰ νῦν ἡμερομίσθιον· «τὸ καθ' ἡμέραν διδόμενον» Σουΐδ. τὸ ἡμ. δηλ. βιβλίον = τὸ βιβλίον εἰς ὃ γράφονται αἱ καθημεριναὶ πράξεις, τὸ καθημερινὸν κατάστιχον.

Ελληνική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡμερία, ἡ· ὑδ' ἡμέριος.

Ἡμερίδης, ὁ (ἦμερος)· πρᾶος, ἥμερος, μαλακός, περὶ οἴνου· «τὸν δ' ἀνθοσμίαν ἀπωσάμενοι τουτονὶ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου» Πλουτ. ἠθ. 663 ἰδ. καλεῖται οὕτως ὁ Διόνυσος· διότι παρήγαγε τὴν ἡμερίδα, ὅηλ. τὸ ἥμερον κλῆμα, 451.

Ἡμερίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἡμέρα, γλῶσ.

Ἡμερῖνός, 3· α) ὁ καθημερινός· «ἡμ. σῖτα» Ἀριστ. εἰρ. 163· β) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέρ. ὁ ἐν ἡμ. γινόμενος· «ἡμ. φῶς» Πλατ. πολ. 5, 508, ἀντίθ. τῷ νυκτερινός Ξεν. Κύρ. 8, 6, 18· «τὰς νυκτερινὰς θεωρίας καὶ τὰς ἡμερινὰς» Πολύβ. 9, 14, 6· «ἡμ. φυλακή» Πλούτ.

Ἡμερινῶς, ἐπίρ. ἐν καιρῷ ἡμέρας· Ἐπιφάν. 2, 279.

Ἡμέριος, π. 2· ἡμερήσιος, ὑδε Λουσκ. Φρυν. 53, ὅωρ. ἀμέρ. α) καθημερινός· «ἡμ. πλοῦς» Ξεν. οἰκ. 21. 3· «ἡμ. κύκλος» = τὸ χρονικὸν διάστημα μιᾶς ἑκάστης ἡμέρας Λουσκ. Φρυν. 53· β) ὡρισμένος διὰ μίαν ἡμέραν, συνήθ. πρὸς δήλωσιν τοῦ ἐφημέρου, ὁ βραχύβιος, θνητός· «ἀμέριοι ἄνθρωποι» Σοφ. Αἴ. 392· «ἀμερίῳ γέννᾳ» Εὐρ. Φοίν. 130 καὶ μτγν. ἡμέριοι = ἄνθρωποι· «ψεύσται δαίμονες ἀμερίων» Ἀνθ. 7, 372· «ἡμέριαι γυναῖκες» Μανέθ. 1, 338· γ) οὐσ. ἡ ἡμερία, ὅηλ. ὥρα = ἡμέρα Σοφ. Αἴ. 208, κατ' ἄλλ. θεωρεῖται ἐπίθ. ἐννοουμ. τοῦ «κατάστασις» Σχολ. ἐν τῷ ἄν. χωρ. Σοφ.

Ἡμέριος, ὁ· ὑσ. Ἰμέριος Ἱππιατρ. 140.

Ἡμερίς, ίδος, ὅηλ. τοῦ ἥμερος· ἥμερη, ἰδ. ἐπὶ δένδρ. καλλιεργ. καὶ φερόντων καρπὸν βρώσιμον, ἀντίθ. τῶν ἀγρίων, π. χ. ἐξαιρέτως τὸ ἥμερον κλῆμα, ἡ ἄμπελος· «τετάνυστο παρὰ (περὶ) σπείους γλαφυροῖο ἡμερὶς ἠδώωσα· τεθήλει δὲ σταφυλῇσι» Ὁδ. ε, 68, Ἀριστ. Ἀχ. 961· «Περὶ πανθέλκτριά, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρας» Ἀνθ. 7, 24· ε) = ὄρυς = ἥμερη βελανιδιά, ἡ ἄλλ. καὶ ἡμερόδρυς, μύδιον· «τὴν τὰς γλυκείας (βαλάνους) φέρουσαν, οἱ μὲν ἡμερίδα καλοῦντες, οἱ δὲ μύδιον» Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3, 8, 2 γ) μτφ. «μηδὲ ἡμεῖς τὴν ποιητικὴν ἡμερίδα τῶν Μουσῶν ἐκκόπτωμεν» = τὴν ποιητικὴν σταφυλήν, τὴν εὐγενῆ ποίησιν Πλουτ. ἠθ. σ. 15· «ἡμερίς· ἄμπελος, ἀπὸ τοῦ ἐξημεροῦν ἡμᾶς. Καὶ ἡ κνίδη. Τινὲς δὲ ἀναδενδράδα καὶ ἐλαίαν» Ἡσύχ.

Ἡμερο-βαπτιστής, ὁ· ἡμεροβαπτισταί, αἵρεσις θρησκ. οἱ καθ' ἡμέραν λουόμενοι καὶ βαπτιζόμενοι, ἵνα μὴ κηλίς τις ἐπεκάθισεν ἐπ' αὐτῶν, καὶ οἱ καθ' ἡμέραν τὴν κλίνην, τὰ καθίσματα, ποτήρια κλ. πλύνοντες· Ἐπιφάν. αἱρ. 17, σ. 22.

Ἡμερό-βιος, 2 (ἡμέρα, βίος)· α) ὁ μίαν ἡμέραν ζῶν Β. Ἀν. 381· β) οὐσ. ἡμερόβιον, ὅπερ ἄλλ. καὶ ἐφήμερον, ἐντομόν τι Θεόφρ. μεταφυσ. 321, 3· γ) ὁ ἄφροντις τὴν ἡμέραν ζῶν, ἢ ὁ φροντίζων μόνον διὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν, οὐδόλως δὲ διὰ τὰς λοιπάς, ἐπίθ. τοῦ Διογένους Ἱερών. πρὸς Ἰοβιαν. 2, 207.

Ἡμερο-γράφος, ὁ· ἐφημεριδογράφος, γράφων ἐφημερίδα Μαρτυρ. βίβ. Ἡρακλίου 29.

Ἡμερο-δανειστής, ὁ· ὁ δανείζων χρήματα διὰ μίαν ἡμέραν, καὶ λογαριάζων καὶ τὸν καθημερινὸν τόκον Δ. Λαερ. 6, 99. 100.

Ἡμερό-δενδρον, τό· δένδρον παράγον καρποὺς ἡμέρους ἤτοι βρωσίμους καὶ καλλιεργούμενον, τὸ ἐναντίον τοῦ ἄγριον δένδρου Μονταπερ. Παλαιογρ. 414.

Ἡμερό-δοτος, 2· ὁ διὰ μίαν ἡμέραν διδόμενος Β. Ἀν. 1381.

Ἡμερο-δρομέω· εἶμαι ἡμεροδρόμος, τρέχω ὡς ἡμεροδρόμος Στράβ. 5, σ. 231· «διαφέρειν τὰς ἀγγελίας ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα» Λουκ. διαλ. θε. 24, 1.

Ἡμερο-δρόμος, 2 (ἡμ. δραμεῖν)· α) ὁ τρέχων ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τελειώνων τὸν δρόμον του ἐντὸς αὐτῆς, περὶ τοῦ ἡλίου, ἀρχ. λεξ. 6) οὐσ. ὁ ἀγγελιαφόρος, ὁ πεζῇ τρέχων ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ ταχυδρόμος Ἡρ. 6, 105· «ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκαποὶ καὶ ἀγγελιηφόροι» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 6· «ὁ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας θέων» Πολυδ. 1, 65· «ἡμεροδρόμοι λέγονται οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι» Φώτ.

Ἡμερό-δρυς, υος, ἡ· ἡμερὶς δρῦς, ἡ ἥμερη βελανιδιά Ἡσύχ. ὑδ. ἡμερίς.

Ἡμερο-ειδής, 2 (ἡμ. εἶδος)· ὁ ὁμοιάζων ἡμέρᾳ· «χρόνος ἐστὶν ἡμεροειδὴς καὶ κυκλοειδὲς φάντασμα» Σ. Ἐμπειρ. π. μαθ. 10, 184.

Ἡμερο-θαλής, ὅωρ. ἡμερο-θαλὴς ἔος, 2 (ἥμερος θάλλω)· ὁ βλαστάνων διὰ τρόπου ἡμέρου· «ἡμεροθαλέσι (καὶ ἡμεροθαλέσι) ἄρνασι» Ἀνθ. 9, 371· ὑδ' ἡμεροθαλής.

Ἡμερο-θηρία· τὸ κυνήγι τῶν ἡμέρων ζῴων

Ἡμερο-θηρικός, 3 (θήρα)· α) ὁ ἀνήκων εἰς θήραν ἡμέρων ζῴων· β) οὐσ. ἡμεροθηρικὴ ὅηλ. τέχνη = ἡ τέχνη πρὸς σύλληψιν ἡμέρων ζῴων Πλατ. σοφ. 222.

Ἡμερο-καλλές, οῦς, τό· «ἡμερ., τουτέστιν ἄνθος ἐπὶ μίαν μόνην σχεδὸν ἡμέραν ἀκμάζον, τὸ δοξάριον τοῦ κόσμου» Ἰσίδ. Πηλουσ. 5, 563· 719· «ἡμεροκαλλές· τῶν σπορίμων ἄνθος ἢ στεφάνωμα. Οἱ δὲ ἐρι ο βάμμα φοινικοῦν· οἱ δὲ ἄνθος πρὸς μίαν ἡμέραν ἀκμάζον· αἱ δὲ τὴν νάρκισσον βοτάνην» Ἡσύχ. «τοῦ δ' ἡμεροκαλλοῦς καλουμένου ἄνθους, ὃ τὴν μὲν νύκτα μαραίνεται, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνατέλλοντι θάλλει, μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων οὕτως, Ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ» Ἀθήν. 15, 681· ὑσ. τὸ κοιν. ἡμερόκρινος.

Ἡμερο-καλλίς, ίδος, ἡ· εἶδος κρίνου, ἔχοντος κίτρινα ἄνθη, ὑσ. = ἡμεροκαλλὲς Διοσκ. 3, 137.

Ἡμερο-καταλλακτος, 2 (καταλλάσσω)· ὁ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ μεταβαλλόμενος ὅηλ. παραχωρῶν = ἡμεροκαλλὶς Διοσκ. 3, 137.

Ἡμερο-κλέπτης, ὁ· ἀντίθ. τῷ νυκτοκλέπτης, γλῶσ.

Ἡμερο-κοίτης, ου, ὁ· τῷ ἑπομ. ἐπίθ. ἰχθύος, ὁ ἄλλ. καλλιώνυμος καὶ οὐρανοσκόπος Ὀππ. ἁλ. 2, 199.

Ἡμερό-κοιτος, 2, δωρ. ἀμερόκοιτος (ἡμέρα, κοίτη)· ὁ τὴν ἡμέραν κοιμώμενος· ἐπίθ. τῶν κλεπτῶν Ἡσ. ὄρ. 603 ἐπίθ. τῶν

νυκτερίδων Ὀππ. ἁλ. 2, 408· «ἀμερόκοιτοι βλαχαὶ τεκέων» = ἡμεροκοίτων τεκέων Εὐρ. Κύκλ. 58.

Ἡμερο-κράτωρ, ορος, ὁ· ὁ ἄρχων τῆς ἡμέρας, ὅηλ. ὁ Ἥλιος Κ. Μαν. χρον. 4.

Ἡμερο-λεγδὸν καὶ ἡμερόλεγδον, ἐπίρ (λέγω)· α) τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν Φιλόστ. Λίσχ. Πέρσ. 62· 6) κατὰ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, σωστὰ ἐπάνω εἰς τὴν ἁρμόζουσαν ἡμέραν· «ἔνιοι δὲ διισχυρίζονται ἕνδεκα μῆνας κύειν ἡμερολεγδὸν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 21.

(Ἡμερο-λεκτέω)· ἡμερολογέω.

Ἡμερο-λογεῖον, τό· τὸ ὃ· ἡμερολόγιον.

Ἡμερο-λογέω (λέγω)· ἀριθμῶ, λογαριάζω καθ' ἡμέραν, προσδιορίζω τὸν χρόνον κατὰ τὰς ἡμέρας· «ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον» Ἵππ. 1, 47.

Ἡμερο-λογικά, ῶν, τά, Πτολ. εἰς Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. 4, 431, καὶ

Ἡμερο-λόγιον, τό· ἡ τῶν ἡμερῶν τοῦ χρόνου ἀπαρίθμησις· «ἡ δὲ τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις καὶ διόρθωσις τῆς περὶ τὸν χρόνον ἀνωμαλίας» = βιβλίον, ἐν ᾧ εἶνε γεγραμμέναι αἱ τοῦ χρόνου ἡμέραι, τὸ καλενδάριον Πλουτ. Κατσ. 59.

Ἡμερο-μαχία, ἡ· μάχη ἐν ἡμέρᾳ γινομένη Ἀριστείδ. τ. 2, 314, ἔνθα ὁ Στέφ. γράφει νυκτομαχία.

Ἡμερο-μισθέω· ἐργάζομαι μὲ μισθόν, κοιν. ἡμερομίσθιον Ἰωάν. Μοσχ. λειμ. πν. 1136.

Ἡμερο-νόμος, 2· ὁ ἐν ἡμέρᾳ βύσκων· «πᾶν χειράθλιος καὶ πᾶν ἡμερονόμον» Κ. Μαν. χρον. 6, γρ. γραπτ. ἡμερωμένον.

Ἡμερο-νύκτιον, τὸ (ἡμέρα- νύξ)· νυχθήμερον, κοιν. ἡμερόνυκτο· «ἐγένετο οὖν ἑσπέρα, ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία, τὸ ἡμερονύκτιον λέγει» Βασίλ. Ἑξαημ. Ἐτ. Μ. 540, 22.

Ἡμερό-πτυς, υος, ἡ· ἡ ἡμέρη πίτυς Ἡσύχ. ἐν λ. μηκώνες.

Ἡμερο-παιέω· καθιστῶ τι ἥμερον Ἡσύχ.

Ἡμερο-ποιός, 2· ἡμερώνων τι, γλωσ.

Ἥμερος, 2 (σπαν. 3, ὡς παρὰ Διόδ. Ν. 9, 44 καὶ Ἡρ. 5, 82), δωρ. ἄμερος· ὡς καὶ κοιν. ἥμερος, τιθασσός, χειροήθης, περὶ ζώων, ἀντίθ. τῷ ἄγριος· «χῆνα ἥμερον» Ὀδ. ο, 161· «ἥμ. ζῷον» Πλατ. Σοφ. 222· «πολλὰ καὶ θήρεια (κρία) καὶ τῶν ἡμέρων» Ξεν. Κύρ. 1, 3, 6, ἀντίθ. «ἀτίθασσα ζῷα» Ἡρᾶν. 5, 6, 21· ὅθ. «τὰ ἥμερα» = τὰ κατοικίδια ζῷα· περὶ φυτῶν καὶ δένδρων, ἅτινα ὁ ἄνθρωπος ἐξημέρωσε, ἐξευγενίζει διὰ τῆς καλλιεργείας καὶ μετακεντρίσεως· «ἡμέρη ἐλαίη» Ἡρ. 5, 82· «ἥμ. δένδρα» Πλατ. Τίμ. 77· ἀντίθ. ἄγριος Ἡρ. 8, 115· «ἥμ. καρπός», Κριτί. 115· «τὰ ἥμερα» Ξεν. κυν. 5, 5. μτφ. περὶ ἀνθρώπ. πράξεων, ἀρεστῶν, εὐπροσίτων, γλυκέων· «ἄμ. οἶκος» Πίνδ. Π. 1, 71. «ἀμ. ἀστοῖς», Ὀ. 13, 2· «ἄμ. τέκτων», Π. 3, 6· «κρατηθεὶς δ' ἡμιρώτερος φανεῖ» Αἰσχ. Ἀγ. 1615· «ἄνθρωποι ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι τοὺς τρόπους· Δημ. 21, 49 καὶ μτγν. ἡμέρη, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, «ἡμέρη, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλετο παίδων» Καλλ. Ἄρτ. 236· τὸ ἡμερήσιος, «ἡμερώτεραι ὁδοί» = ὁδοὶ καθαραὶ ἀπὸ ἄγρια θηρία, λῃστὰς κτλ. ἢ ὁδοὶ ἐπίπεδοι καὶ ὁμαλαί Πλατ. νόμ. 6, 761· ἐπίρ. ἡμέρως· «ἡμέρ. χρῆσθαι πᾶσι» = μεταχειρίζομαι τοὺς πάντας γλυκέως, πράως Πολύβ. 5, 51, 9, συγκρ. ἡμερωτέρως Πλατ. νόμ. 9, 867, ὑπερθ. ἡμερώτατα Δ. Κάσ. 57, 18.

Ἡμερο-σκοπεῖον, τό· α) τόπος, ἐν ᾧ μένει τις τὴν ἡμέραν καὶ φυλάττει, τὸ ἄλλ. καὶ ἡμεροσκόπιον, σκοπιά, βαρβαρικῶς βίγλα· 6) ἀν. πολισματίου ἐν Ἱσπανίᾳ Στράβ.

Ἡμερο-σκοπέω· σκοπῶ, φυλάττω τὴν ἡμέραν Λίν. πολιορκ. 6.

Ἡμερο-σκόπος, 2 (σκοπέω)· ὁ φρουρός, φύλαξ ἐν τῇ ἡμέρᾳ Ἡρ. 7, 182, Σοφ. Ἀντ. 253· «κατιδὼν δέ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμερ. ἐσήμανε τοῖς στρατηγοῖς» Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 2· «φύλακας ἡμεροσκόπους» ἀντὶ ἁπλῶς ἡμεροσκόπους, ἡμεροφύλακας Ἀριστ. ὄρν. 1174.

Ἡμερότης, ητος, ἡ· α) τὸ ἰδίωμα τοῦ ἡμέρου, τὸ ἥπιον καὶ ἥμερον τοῦ χαρακτῆρος· «μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος», ἀντίθ. τῷ ἀγριότης Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 1, Πλατ. πολ. 3, 410· 6) τίτλος τῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπ. ἐκκλ.

Ἡμερο-τοκέω, (τόκος)· παράγω, φέρω καρποὺς ἡμέρους, κυρ. καὶ μετρ. Φίλ. τ. 1, σ. 402, 21.

Ἡμερο-τροφίς, ίδος, ἡ (τρέφω)· ἡ ἐπὶ μίαν ἡμέραν τρέφουσα· οὕτως ὠνόμασε τὴν χοίνικα ὁ Ἀλέξαρχ. κατ' Ἀθήν. 3, 98.

Ἡμερούσιος, 3· καθημερινός, ἡμερήσιος, ἐκκλ. ἐπίρ. ἡμερουσίως Γεωρ. Ἀλιεῖ. 61. Χρυσ. σ. 182, 35.

Ἡμερο-φαής, 2· λάμπων, φέγγων τὴν ἡμέραν, ὁ ἥλιος, μτγν.

Ἡμερο-φανής, 2, (φαίνομαι)· τῷ προηγ. «οἷον εἰ τὸν ἥλιον ἄστρον ἡμεροφανὲς ὡρίσατο» Ἀριστοτ. τοπ. 6, 4, σ. 142.

Ἡμερό-φαντος, 2· ὁ τὴν ἡμέραν φαινόμενος· «ἡμιρ. ὄναρ» Αἰσχ. Ἀγ. 82.

Ἡμερό-φοιτος, 2 (φοιτάω)· ὁ τὴν ἡμέραν περιερχόμενος, πυρευόμενος· «ἔχεις ἐν τῷ σκότει τὰ νυκτερόβια γένη (τῶν ὀρνίθων), ἐν τῷ φωτὶ τὰ ἡμερόφοιτα» Βασίλ. τ. 1, 107.

Ἡμερο-φυλακέω· φυλάττω τὴν ἡμέραν, εἰμαι φρουρός, φύλαξ ἐν τῇ ἡμέρᾳ· «διέφθειρε τοὺς ἡμεροφυλακοῦντας αὐτῷ λοχαγούς» Ἀππ. ἐμφ. 4, 62 κατὰ Σουΐδ. = ἡμερωρεῖν, καὶ Ἡσύχ.

Ἡμερο-φυλάκιον, τό· φυλακὴ τῆς ἡμέρας· «ἡμερῶα, ἡμεροφυλάκια» Φιλόστ. 69, 2.

Ἡμερο-φύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἡμεροσκόπος Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 6.

Ἡμερό-φωνος, 2· ὁ τὴν ἡμέραν φωνῶν, ἀναγγέλλων τὴν ἀφετὴν τῆς ἡμέρας, ἐπίθ. τοῦ ἀλέκτορος Συμωνίδ. ἐν Ἀθην. 9, 374.

Ἡμερό-χειρας, 2· τιθασσός, ἡμερωμένος Δούκ. Ἱστ. Βυζ. 71.

Ἡμερόω, μέλ. ώσω, (ἥμερος)· α) καθιστῶ τινα ἥμερον, ἡμερώνω, περὶ ζώων μτγν. συνήθ. μέσ. «ἡμεροῦται τε καὶ ἄγρι-

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἶνει τὸ θρέμμα» Πλάτ. πολ. 6, 498· καὶ ἐπὶ φυτῶν, δένδρων, διὰ καλλιεργείας καὶ ἐκκεντρίσεως ἐξευγενίζειν αὐτά, ὡσ. – τὴν γῆν = καλλιεργεῖν Θεόφρ. Μτφ. τὴν γῆν καθαρίζω ἀπὸ ἄγρια θηρία καὶ ληστάς, καθιστῶν οὕτω ταύτην κατοικήσιμον· «χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην» Αἰσχ. Εὐμ. 14· 6) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξημερώνω, μορφώνω, ἐκπολιτίζω, καθιστῶ ὑπήκοον, εὐπειθῆ· «οὐ πείθων οὐδ' ἡμερῶν λόγῳ» Πλάτ. πολ. 8, 551· «δίκη πάντα ἡμέρωκε τὰ ἀνθρώπινα», νόμ. 11, 937· παθ. «τὸ θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται», πολ. 9, 591· καὶ «ἡμερούμενοι τοῖς ὥρυξι», νόμ. 10, 906· μέσ. ὑπήκοόν μου καθιστῶ τινα, ὑποτάσσω, «– τοὺς ἐμπόδων γενομένους» Ἡρ. 4, 118, καὶ – ἔθνος τινί, 5, 2· καθιστῶ τινα πρός με ἥμερον, πρᾶον, ὑποτάσσω εἰς τὸ θέλημά μου· «Λύσανδρος ἡμερώσατο μὲν οὕτω Κῦρον ὡς χρήματα, ὁπότε – αἰτοίη, παρεῖναί οἱ» Παυσ. 9, 32, 7.

Ἡμέρωμα, τό· τὸ ἡμερωθέν, ἐξευγενισθέν, «τὰ ἡμερώματα» = τὰ ἐξευγενισθέντα φυτὰ Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 5, 6, 8.

Ἡμερῶον, τό· Ζδ' ἡμεροφυλάκιον Φώτ. 69, 2.

Ἡμερ-ωρέω· ἡμεροφυλακέω, ἀρχ. λεξ.

Ἡμέρως· ἐπίρ. τοῦ ἥμερος, ὁ ἴδε.

Ἡμέρωσις, εως, ἡ· τὸ ἡμερώνειν, ἥμερον ποιεῖν τι, ὡς ἄνθρωπον, ζῷον, φυτόν, ἀγρόν, κτλ. «πρὸς εὐσέβειαν ἀνθρώπων ἡμερώσεις ῥᾷστα καὶ τάχιστα μετακασμουμένων ὑπὸ τοῦ κρατοῦντος» Πλουτ. Νομ. 6. «αἱ ἡμερώσεις καὶ αἱ κατεργασίαι καὶ κοπρίσεις» Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 2, 4, 3.

Ἡμερώτατα ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ ἥμερος· ὁ ἴδε.

Ἡμερωτέρως· ἐπίρ. συγκρ. Ζδ' ἥμερος.

Ἡμερωτής, ὁ· ὁ ἡμερώνων τὰ ἄγρια ζῷα, τὰ φυτά, τὴν γῆν, καθαρίζων τὴν γῆν ἀπὸ ληστάς, ἐπίθ. Ἡρακλέους· «Ἡρακλέα τὸν ἡμερωτὴν τῆς γῆς, τὸν καθάρτην» Μάξ. Τύρ. 3, 7.

Ἧμες, δωρ. ἀπαρ. τοῦ εἰμί ἀντὶ ἥμεν = εἶναι.

Ἡμετέρειος, 2· ἡμέτερος Ἀνακρ. ἀποσπ. 75· «τὴν ἐκ Κορίνθου Λαΐδ' οἶσθα; Β. πῶς γὰρ οὔ; τὴν ἡμετέρειον» Ἀθήν. 13, 570.

Ἡμέτερος, 3, δωρ. ἀμέτ. (ἡμεῖς)· ἰδικός μας, ἀπὸ Ὅμ. καὶ ἑξ. πανταχοῦ· «νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα, ἡμέτερόν δε ἵενται», δηλ. δῶμα Ὀδ. υ, 88, 512· οὕτω καὶ «ἐν ἡμετέρου» = εἰς τὸ σπῆτί μας, εἰς ἡμᾶς Ἡρ. 1, 35· οὐσ. «τὸ ἡμέτερον» = τὸ καθ' ἡμᾶς, ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, ἡμεῖς Πλατ. Τίμ. 27· «ἡ ἡμετέρα», δηλ. γῆ = ἡ πατρίς μας, ἡ χώρα μας Θουκ. 6, 21· μετὰ γεν. ὡς καὶ τὸ ἐμός· «ἡμέτερον αὐτῶν οἰκοδόμημα» Πλατ. «τὰ ἡμέτερα φρονεῖν» = εἶνε μὲ τὸ μέρος μας, τὸ κόμμα μας παρὰ Θουκ. καὶ Ξεν. συγν. «οἱ πολέμιοι ἡμέτεροι» = εἶνε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας, ἐπίσ. παρὰ Θουκ. καὶ Ξεν. – ἀντὶ ἐμός· «οὐδὲ γυνὴ ποσὸς ἄψεται ἡμετέροιο» Ὀδ. τ, 344, Πίνδ. Π. 4, 266.

Ἡμέων, ἴων. καὶ ἐπ. γεν. τοῦ ἡμεῖς.

Ἥμην, ά. ἐν. μέσ. παρτ. ταῦ εἰμί ἀντὶ ἦν· Ζδ' εἰμί.

Ἥμην, παρτ. ταῦ ἧμαι.

Ἡμί, φημί· λέγω, inquam, εὔχρ. ἐν τοῖς ἀττ. διαλόγοις μόνον ἐπὶ ζωηρᾶς καὶ πρόθυμης ὁρᾶς ἐπαναλήψεως· «παῖς ἡμί, πατ» = παῖς εἰμί, παιδὶ Ἀριστ. βάτρ. 37, νεφ. 1129· ἐκτὸς τοῦ ά. προσ. ἀπαντᾷ προσέτι μόνον ἐν τῷ παρατ. τὸ ἦν, ἀείποτε ἐν τῇ φράσει «ἦν δ' ἐγώ» = ἔλεγον ἐγώ Πλατ. πολ. 1, 327 καὶ ἦ = ἔλεγεν, εἶπε παρ' Ὅμ. πάντοτε ὅταν ὁ ποιητὴς μεταβαίνῃ ἀπὸ ἀναφερθείσαν ὁμιλίαν εἰς τὴν ἀμέσως ἐπακολουθοῦσαν πρᾶξιν, ἥτις συνάπτεται διὰ τοῦ καί· «ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα» = εἶπε καὶ ἀμέσως Ἰλ. α, 219. 528· γ, 292 καὶ συχνά· καὶ «ἦ ῥα» Ἰλ. γ, 355· ἅπαξ καὶ μετ' ἐπαναλήψεως τοῦ ὁποκ. «ἦ ῥα γυνὴ ταμίῃ» Ἰλ. ζ, 380 ἐν τῷ ἀττ. διαλόγῳ πάντοτε ἐν τῇ φράσει «ἦ δ' ὅς» Κρατῖν. ἐν Ἀθην. 3, 94· Πλατ. πολ. 1, 327· «ἦ δ' ἦ», συμπ. 203· καὶ μετ' ἐπαναλ. τοῦ ὁποκ. «ἦ δ' ὅς ὁ Σωκράτης», Φαίδ. 70· «ἦ δ' ὅς λέγων» Ἀριστοφ. 795, ὃ μιμοῦνται οἱ μτγν. ὡς Λουκ. καὶ Φιλόστρ.

Ἡμι- (λατ. semi)· ἐν πολλαῖς συνθ. λέξ. ἡμίσυς, μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν χρισιμεύουσιν αἱ τοιοῦται συνθέσεις πρὸς δήλωσιν κατὰ χρηστικῶν κλασμάτων, ὅπου τὰ ἀπόλυτα καὶ ταντικὰ ἀριθμ. σημαίνουσι διάφορον ἀξίαν· «τρία ἡμιτάλαντα» = τρία ἡμίσεα τάλαντα δηλ. 1 1|2· ἀλλ' ὅμως «τρίτον ἡμιτάλαντον» = μέσον ἥμισυ τοῦ τρίτου ταλάντου, δηλ. 2 1|2.

Ἡμι-άγιος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ ἅγιος, ἡμισυάγιος Ἐπιφαν. τ. 2, 31.

Ἡμι-άγρυπνος, 2· ἡμισύξυπνος, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄγρυπνος, βυζ.

Ἡμί-αλφα, τό· τὸ ἥμισυ ἄλφα Ἀλόπ. κλασαγ. μουσ. 4.

Ἡμ-ίαμβος, ὁ (ἴαμβος)· ἥμισυς ἴαμβος, ὁ δίμετρος ἰαμβικὸς καταληκτικός, ἐν τῷ ὁποίῳ μέτρῳ ἐποίει ὁ Ἡρώδης Σχολ. Νικ. Θηρ. 377· καλοῦνται δ' οὕτω καὶ Ἀνακρεόντεια ποιήμ. «Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια καὶ ἀνακρεόντια καὶ τρίμετρα» ἐν τῷ Παλατίν. κώδ. τοῦ Ἀνακρ.

Ἡμι-αμφόριον, τό· ἥμισυς ἀμφορεὺς Πολυδ.

Ἡμι-άνδριον, τό· κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνήρ, ἡμισοανθρώπιον, ὁποκ. τοῦ ἑπομ. «τὸ τέχνημα τὸν γύναιον, τὸ διγενὲς ἡμιάνδριον» Θεοφυλ. ἐπ. 43, σ. 57.

Ἡμί-ανδρος, ὁ· κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνήρ, ἡμισος ἄνδρας, ὁ εὐνοῦχος Λουκ. θε. ἁλ. 23, 1· «Ἱππῶνα δὲ ἡμιάνδρου (λέγει) τὸν οὐκ ἀνδρα ἡμιγύναικα» Σουΐδ. «ἡμιάνδρου καὶ ἡμιγύναικα καὶ σποδόρχην» Εὐστ. 1431, 46.

Ἡμι-άνθρωπος, ὁ· κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, ὁ Διόνυσος Λουκ. θε. ἐκκλ. 4.

Ἡμι-άνωρ, ορος, ὁ· ἡμιάνδρος.

Ἡμι-αρείζω· εἶμαι ἡμιαρειανὸς Ἐπιφαν. τ. 1, σ. 845.

Ἡμι-άρρην, ἡ – ἄρσην, ενος, ὁ· ὁ εὐνοῦχος Κτησί. Περσ. 5, 636.

Ἡμι-άρτιον, τό· «εἶδος ἄρτου ἡμικυκλοειδὲς» Ἡσύχ. Ἀθήν. 3, 110, lunata, τὰ σημερινὰ προπύρια ἢ λαγάνια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡμι-ασσάριον, τό· ἥμισυ ἀσσάριον, τὸ γέν. τὸ ἡμίσου «πυλλάκι δ' ἡμιδαὲς χειρὸς βάρος εἴνασο θρίωνα εἰ μὴ γραπτ. ἡμιδεὲς Νίκ. ἀλ. 55.
τέταρτον τοῦ ὁβολοῦ Πολύβ. 2, 15, 6.
Ἡμι-αστράγαλιον, τό· ἥμισυς ἀστραγάλος· «τῶν δὲ διχαλῶν πολλὰ ἔχει ἀστράγαλον. Πολυσχιδὲς δὲ οὐδὲν ὥπται τοιοῦτον ἔχον ἀστράγαλον, ὥσπερ οὐδ' ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ μὲν λύγξ ὅμοιον ἡμιαστραγαλίῳ (ἡ ἡμιαστραγάλῳ)» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 1, σ. 499.
Ἡμι-βάρβαρος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ βάρβαρος Στραβ. 13, σ. 611.
Ἡμι-βαφής, 2· ἡμιβεβαμμένος, μισοχρωματισμένος Ν. Διον. 1, 358.
Ἡμί-βιος, 2· ὁ ζῶν κατὰ τὸ ἥμισυ· «τοὺς δ' ἡμιβίους ἐναρίζει» Μανεθ. 2, 358.
Ἡμι-βραχής, ἡ ἡμιβεχής, 2 (βρίχω)· κατὰ τὸ ἥμισυ βεβρεγμένος, μισοβρεγμένος, μισομουσσκεμένος· «ἡμιβρεχεῖς θέρμους» = κοινβρεχτάδια Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 3, 28.
Ἡμι-βραχύς εἶα, ὺ (βραχύς)· κατὰ τὸ ἥμισυ βραχύς· «εἰς δὲ τὰ ἰδ' ἁπλᾶ (σύμφωνα) ἡμίβραχεῖα δυνάμει (τίθεται), καὶ εἰς τὰ τρία διπλᾶ τέλειαι βραχεῖαι» Β. Ἀν 8-4, 25· «τὰ ἡμιβραχέα τῶν δύο συμφώνων» Θεοδόσ. γραμ. 41, 6.
Ἡμι-βρεχής, 2· τῷ ἡμιβραχὴς Λυδεκ Φρυν. 576.
Ἡμί-βροτος, 2· ἡμιάνθρωπος· «ἡμίβροτοι ἵπποι» Ὀππ κυν. 2, 7.
Ἡμί-βροχος, 2· ὁ μισοβρεγμένος Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3, 1, 6.
Ἡμι-βρώς, ῶτος, ὁ (βιβρώσκω) τῷ ἐπομ. Ἀντιφ. καὶ Ἐπικρ. ἐν Ἀθην. 6, 262· «ἡμιβρὼς αἰχμή» Ἀνθ. 6, 57.
Ἡμί-βρωτος, 2· μισοφαγωμένος Ξεν. ἀν. 1, 9, 26, μτγν.
Ἡμί-γαμος, 2 (γαμέω)· κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπανδρευμένη, γυνή, ἧς ὁ γάμος οὐκ ἐξετελέσθη κατὰ τοὺς νόμους, ἡ παλλακή «ἡμίγαμον ἀγαγέσθαι καὶ οὐ κατὰ νόμους» Φιλόστρ. 516.
Ἡμι-γένειος, 2 (γένειον)· ὁ μήπω ὅλα τὰ γένεια ἔχων, μισογένης Θεόκρ. 6, 3.
Ἡμι-γενής, 2 (γένος)· κατὰ τὸ ἥμισυ γεγενημένος, ἀτελὴς (κατὰ τὸ εἶδος) Πλατ. Τίμ. 66· ἐπὶ καρπῶν μήπω ὡριμασμένων, ἀνεπτυγμένων, μισογενωμένος Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1, 14, 1.
Ἡμι-γέρων, οντος, ὁ, ἡ· μισογέρων Λύγγ 3, 31.
Ἡμί-γραμμον, τὸ (γράμμα)· βάρος ἴσον ὁβολῷ Ἱππιατρ. σ. 78, 19.
Ἡμί-γραφος, 2, «τὸ μέντοι Μενάνδρου ἡμίγραφος, καὶ ἡμίγραφον, ἀνεπτὰ» Πολυδ. 6, 160· ἀσήμων ἐν τίνι σημ. τὰ μεταχειρίζεται.
Ἡμι-γυμνος, 2 μισόγυμνος, μισογυμνωμένος Λουκ. διάλ. ἑνάλ 14, 3, συγγν.
(Ἡμι-γύναιξ), αικος, ὁ, ἡ (γυνή), ἡ εἰς ἔρωτα κατὰ τὸ ἥμισυ γυνή, μισογύναικα, ἡμιάνδρας Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. 6, 217.
Ἡμι-γύναιος, ὁ· τῷ προηγ. Σουίδ.
Ἡμί-γυνος, 2· τῷ ἀνωτ. Σουίδ. 184.
Ἡμι-δαής, 2 (δαίω ?)· α) μισοκαιόμενος, ἡμίφλεκτος Ἰλ. π, 291· β) (δαίω 1) κατὰ τὸ ἥμισυ ξεσχισμένος, μισοσχισμένος, μισογεγωμένος· «ἡμ. σκόλακον» Ἀνθ. 9, 375, ἐν

Ἡμι-δάϊκτος, 2 (δαΐζω)· κατὰ τὸ ἥμισυ φονευμένος, μισοφονευμένος· «ἡμιδ., ἡμιθανῆς» Ἡσύχ. Ὀππ. κυν. 2, 281.
Ἡμι-δακτυλιαῖος, 3· ὁ μῆκος ἡμίσεως δακτύλου ἔχων Σ. Ἑρμ. μεθ. 10, 137.
Ἡμι-δακτύλιον, τό· ἥμισυς δάκτυλος· «χεῖλος τριῶν ἡμιδακτυλίων» Βοισχ. πολ. οἰκ. 2, σ. 345, Πλούτ. ἠθ. 301.
Ἡμι-δάμής, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ κατεπιπονημένος, μισοδαμασμένος, μισοφονευμένος Ὀππ. ἁλ. 1, 716, ὁ γρ ἀντὶ ἡμιθανής.
Ἡμι-δανάκη, ἡ (δανακη)· ἡμίσεια δανάκη, νόμισμα βυζαντικὸν Θ ὧν προγυμν. 12.
Ἡμι-δανάκιον, τό· ὑποκ τοῦ ἡγουμ. Ἡσύχ.
Ἡμι-δαπής, 2 (δάπτω)· κατὰ τὸ ἥμισυ σχισμένος, μισοξεσχισμένος ἡμιτελὴς Φωτ. λεξ.
Ἡμι-δαπός, 3· ἴσ' ἡμίσεως.
Ἡμι-δαρεικόν, τό· ἥμισυς δαρεικός· «ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικὰ» Ξεν. Ἀν. 1, 3, 21.
Ἡμι-δαρεικός, ὁ· τῷ προηγ.
Ἡμι-δεής, 2 (δέω)· ἔχων ἔνδειαν τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐλλιπὴς ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ γεμάτος, μισοπλήρης· «βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς.» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 25 καὶ μτγν.
Ἡμί-δελτα, τό· τὸ ἥμισυ δέλτα Ἀλυπ. εἰσαγ. μουσ 8.
Ἡμι-διπλοΐδιον, τό, ἀττ. συνηρ. ἡ ἰδ(πλοΐδιον (διπλοῦς) ἱματίον, ἀναβολαίου, εἶδος γυναικείου φαρίμματος «τοῦτ' ἐστὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον» Ἀριστ ἔκκλ 318 = «ἱματίου, ἀναβολαίου» Σχολ. «ἡμιδ. ἱματίου μικροῦ· οἱ δὲ ἀναβολαίου γυναικείου σύμμετρον, ὅπερ ἐνδύνειν ἐρῶσιν» Ἡσύχ. «ἡμιδ. γυναικεῖον βραχὺ περιβλημα, ὃ ἔνδον φοροῦσιν ὑπὸ τοὺς μηροὺς», ἴσ. τὸ νῦν ἐνδυτέριον ἢ καὶ μισοφούστανον» Ἐτ. Μ. 430, 16.
Ἡμι-δουλεία, ἡ τὸ νῦν ἔνιοι τις κατὰ τὸ ἥμισυ δοῦλος, μισόδουλος Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. 257.
Ἡμί-δουλος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ δοῦλος Εὐρ. Ἀνδρ. 913.
Ἡμι-δράκων, οντος, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ δράκων Γρ. Ναζ. τ. 2, 142.
Ἡμι-δραχμιαῖος, 3 ἔχων βάρος ἡμισείας δραχμῆς Ἀλ. Τραλλ. 8, σ. 440.
Ἡμί-δραχμον, τό· ἡμίσεια δραχμὴ Πολυδ. 6, 160.
Ἡμι-δωδέκατον, τό· τὸ ἥμισυ δωδέκατον, ἤτοι τὸ ἐν εἰκοστὸν τέταρτον τοῦ μεδίμνου, ἡμίχουν καθ' Ἡσύχ.
Ἡμί-ελος, ἡ ἡμι-ῆλος, 2 (εἴλη)· κατὰ τὸ ἥμισυ θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 3, 28, 1· ἴσ' ἡμίηλος.
Ἡμι-εκτέων, τό· ἥμισυς ἕκτεύς, καὶ ἕκτον τοῦ μεδίμνου Ἀριστ. νεφ. 638· συνήθ. ὅμως ἡμιεκταῖον Σχολ
Ἡμί-εκτον, τό, ἡ καὶ ἡμίεκτος, ὁ α) ταὐτὸν τῷ προηγ. Θεόφρ. Ἱ. Φ. 2, 8· ὃ· «οἱ μὲν τοι ἄκτω ὑβαλοὶ ἡμίεκτον ὠνομάζοντο (ἢ ἂν ὀνομάζοιτο), ὡς φησιν ἐν Λεσβίᾳ Ἀτης, ἡμίεκτόν ἐστι χρυσοῦ, μναθνίαις

ἀκτὼ ὀβολοί» Πολυδ. 9, 62· γ) ὀχεῖον περιέχαν μισὸν ἑκτέα, ἢ 4 χοίνικας Ἱπποκρ. 683, 47, 49· «τὸ τετραχοίνικον, ὅ ἐστιν ἥμισυ τοῦ ἑκτέως· ὁ γὰρ μέδιμνος χοινίκων τεσσαρακοντακτοκτώ· οὕτως ἕκτον ἀκτὼ χοίνικες. καὶ τὸ ἡμιωβόλιον» Ἡσύχ.

Ἡμι-έλλην, ηνος, ὁ, ἡ· κατὰ τὸ ἥμισυ Ἕλλην Λουκ. π. ὀρχ. 64.

Ἡμι-επής, 2 (ἔπος)· μέτρον ἐξ ἡμίσεος ἐπικοῦ στίχου, ἤτοι ἐκ τριῶν δακτύλων συνιστάμενον Μαρ. Βίκτ. 2518.

Ἡμι-εργής, 2· μισοκαμωμένος, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξειργασμένος Λουκ. ἀστρολ. 4.

Ἡμί-εργος, 2 (ἔργω)· τῷ προηγ. «ἡμ. τεῖχος» Ἡρ. 4, 124· «ἡμ. ἀνάθημα» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 2, μετ. τῶν. ἡμιπαγής.

Ἡμι-έτης, 2 (ἔτος)· -χρόνος=τὸ ἥμισυ ἔτος, μισὸς χρόνος· «ἡμίετες καὶ ἡμιέτης χρόνος» Πολυδ. 1, 54.

Ἡμί-εφθος, 2 (ἕψω)· μισοβρασμένος, μισομαγειρεμένος, μισοψημένος Λουκ. διαλ νεκρ. 20, 4.

Ἡμί-ζαρον, τό (ζειρά)· «σημαίνει δὲ (ζειρά), φασί, ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθείροντες οἱ Λυκιακοὶ ἡμίζαρον λέγουσιν» Ἐδστ. 837, 51· μίζαρο δέ νῦν οἱ Κύπριοι λέγουσι τὸ σάβανον· καὶ ἐντεῦθεν σχηματίζουσι ῥῆμα μιζαρώνω = σαβανώνω Ἀθ. Α. Σακελ Κυπριακά.

Ἡμι-ζώνιον, τό· τὸ μισοζούναρο, γλωσ.

Ἡμί-ζωος, 2, καὶ συνηρ. ἡμίζως, ων (ζωή) κατὰ τὸ ἥμισυ ζῶν, μισοζώντανος Ἡρωδ. ἐπιμ. 239.

Ἡμί-ηλυς, 2, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ, ὁ

Ἡμί-χορος, ὁ· ἥμισυς κόρος, δι. γρ. Ὡσ.3,2.
Ἡμι-κόσμιον, τό· ἥμισυς κόσμος, τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου Νικ. Πλεμμ. 236.
Ἡμι-κοτύλη, ἡ· ἡμίσεια κοτύλη Ἱππ.586,8.
Ἡμι-κοτυλιαῖος, 3· ὁ χωρῶν ἡμίσειαν κοτύλην Διοσκ. 8.
Ἡμι-κοτύλιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἡμικοτύλη Ἀριστοτ. Ἱστ. Ζ. 6, 18.
Ἡμι-κραίπαλος, 2 (κραιπάλη)· μισομεθυσμένος Θεοφύλ. Ἱστ. 5, 121.
Ἡμί-κραιρα, ἡ (κρᾶτρα)· α) ἡμίσεια κεφαλή Ἀριστ. Θεσμ. 234· 6) ἡμικρανία, ὁ πόνος ὁ ἐκ τῆς ἡμισείας κεφαλ. προξενούμ. μτγν. Ἰατρ.
Ἡμι-κρανία, ἡ (κρανίον)· τὸ ἄλλ. πάθος ἡμικρανικόν, «ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη» Πολυδ. 2, 41· «πάθος ὀδυνηρὸν γίνεται κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἐνίοτε μὲν τὸ δεξιόν, ἔστι δ' ὅτε καὶ κατὰ θάτερον, ὁριζόμενον τῇ κατὰ τὸ μῆκος αὐτῆς ἐκτεταμένῃ ῥαφῇ» Γαλην. τῶν κατὰ τόπ. 2, 3· «πρὸς ἡμικρανίαν χρονίαν» Π. Λίγ. 2, 5, ὅθ. τὸ γαλλ. migraine ἴδε προηγ.
Ἡμι-κρανικός, 3· πάσχων ἡμικρανίαν Π. Λίγ. 2, 5.
Ἡμι-κράνιος, 2· τῷ προηγ. - πόνος Γαλην. τ. 14, 516.
Ἡμί-κρανον, τό (κρανίον)· ἡμικεφάλαιον, τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, ἰδ. τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, «τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κάρας, ὃ λέγεται ἡμίκρανον» Στέφ. νεώτ. ἐν Βενεδ. Ἀναλ. 520· «ἥλγει τὸ ἡμίκρανον αὐτοῦ» Γ. Ἀλεξ. βι. Χρυσ. σ. 170.
Ἡμι-κρής, ῆτος, ὁ· κατὰ τὸ ἥμισυ Κρητικὸς Λυκόφρ. 150.
Ἡμι-κύαθος, ὁ· ἥμισυς κύαθος· «ἡ δὲ ἐλάττων κόγχη ἔχει μέτρῳ μὲν ἡμικύαθον» Γαλην. τ. 13, σ. 982, Ἀρετατ. 98, 16.
Ἡμι-κυκλικός, 3 (ἡμικύκλιον)· ὁ ἀνήκων εἰς ἡμικύκλιον Σχολ. Πλάτ. σ. 82.
Ἡμι-κύκλιον, τό· ἥμισυς κύκλος, τὸ ἥμισυ τοῦ κύκλου Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 13· ἰδ. α) αἱ τοῦ θεάτρου σειραὶ τῶν καθισμάτων αἱ σχῆμα ἡμίσεος κύκλου ἔχουσαι (πρβλ. Πολυδ. 4, 131), αἱ ὁποῖαι καὶ ἐν ἄλλοις τόποις δημασίοις πρὸς ἀνάπαυσιν ὑπῆρχον Βιτρούβ. 5, 1· «ὥστε πολλοὺς ἐν ταῖς παλαίστραις καὶ τοῖς ἡμικυκλίοις καθέζεσθαι» Πλούτ. Ἀλκ. 17 καὶ ἠθ. 502· 6) καὶ ἡ τοῦ λαοῦ συνάθροισις εἰς τοιοῦτον τόπον ἡμικύκλιον ἐκαλεῖτο Ἰάμβλ. βί. Πυθ. σ. 60· γ) κάθισμα, θρόνος ἡμικυκλοειδὴς πρὸς ἀνάπαυσιν Πολυδ. 6, 9· δ) ἡμικυκλοειδὲς ἡλιακὸν ὡρολόγιον Βιτρούβ. 9, 8, 1.
Ἡμι-κύκλιος, ὁ, ἡ· ἡμικυκλικὸς Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1614.
Ἡμι-κυκλιώδης, 2 (εἶδος)· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα καὶ εἶδος τοῦ ἡμικυκλίου· «γραμμὴν ἡμικυκλιώδη» Στραβ. 13, 597.
Ἡμι-κυκλοειδῶς· ὡς ἡμικύκλιον Τζέτζ. Ἱστ. 109.
Ἡμί-κυκλος, 2· ἡμικύκλιος· «ἡμί. ἑλιγμός» Ἡλιόδ. 8, 14· τὸ ἡμίκυκλον· ἡμικύκλιον.
Ἡμι-κυκλώδης, 2· ἡμικυκλιώδης· «ἡμιάρτιον, εἶδος ἄρτου ἡμικυκλώδες» Ἡσύχ.
Ἡμι-κύλινδριον, τό· ἥμισυς κύλινδρος· «ξύλινον δὲ ἡμικυλίνδριον, ὑπόθημα τῆς κεφαλῆς» Πορφυρ. π. ἐγκρ. 4, 7.
Ἡμί-κυπρον, τό· ἥμισυς κύπρος, εἶδ. μέτρου· «ἡμίκ. ἥμισυ μεδίμνου» Ἡσύχ.
Ἡμι-κύων, κυνος, ὁ· κατὰ τὸ ἥμισυ κύων, ὁ πλ. «Ἡμίκυνες, ἔθνος οὐ πόρρω Μασσαγετῶν καὶ Ὑπερβορέων· Σιμίας ἐν Ἀπόλλωνι, Ἡμικύνων τ' ἐνόησα γένος περιώσιον ἀνδρῶν... Καὶ Ἡσίοδος» Στ. Βυζ.
Ἡμι-λάμιον, τό· μέρος Μασσαλιῶν Ἡσύχ.
Ἡμί-λαμπρος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ λάμπων Σχολ. Ἀράτ. 91,
Ἡμι-λάσταυρος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ λάσταυρος, πονηρός, μικρὸς Πολυδ. 6, 161.
Ἡμί-λεκτος, 2 (λέγω)· μισοειπωμένος· «ἡμίλ. λόγος» Θεοφύλ. Σύμσκ. ζητ. φυσ. 13.
Ἡμι-λέπιστος, 2 (λεπίζω)· μισοξεφλουδισμένος· ὃθ' ἡμίλεπτος.
Ἡμί-λεπτος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ λελεπισμένος, ἐπὶ τῶν νευσσῶν ἐκ τοῦ φοῦ ἐξηρχαμένων Ἀνακρ. 33, 10.
Ἡμί-λευκος, 2· κατά τὸ ἥμισυ λευκὸς Λουκ. Ἱππ. 4.
Ἡμί-λιγδος, ὁ· ὃθ λίγδος.
Ἡμι-λιτριαῖος, 3· ὁ ζυγίζων ἡμίσειαν λίτραν· «ἡμιλ. βῶλος» Στραβ. 3, 146.
Ἡμι-λίτριον, καὶ ἡμίλιτρον, τό (λίτρα) Β. Ἀν. 98, 32· μέτρον βάρους τῶν ῥευστῶν καὶ τῶν ξηρῶν καρπῶν· «ἐλαίου ἡμιλίτριον· Γαλην. τ. 13, 703· «σίτου ἡμίλ.» Πλουτ. Κιμ 27.
Ἡμί-λιτρον, τό· ὃθ προηγ. Πολυδ. 6, 175.
Ἡμί-λουτος, 2 (λούω)· κατὰ τὸ ἥμισυ λουσμένος, μισολουσμένος, μισοπλυμένος· Πολυδ. 6, 161.
Ἡμι-λοχία, ἡ· ἥμισυς λόχος, καὶ διμοιρία Σουΐδ. ἐν λ. διμοιρίτης.
Ἡμι-λόχιον, τό· τῷ ἡγουμ. Αἰλ. τακτ. 5.
Ἡμι-λοχίτης, ου, ὁ· ὀφίτης, ἀρχηγὸς ἡμιλοχίας, διμοιρίας Αἰλ. τακτ. Κατὰ τὴν Ἀνναν Κομνηνὴν «ἡμιλοχῖται» = οἱ τιθέμενοι μεταξὺ τοῦ λοχαγοῦ καὶ ὀπτίονος, 10, 301.
Ἡμι-μαθής, 2· μισαγραμματισμένος, τὸ ἥμισυ τῶν μαθημάτων ἀκούσας Φιλόστ. β. σοφ. 2, 5.
Ἡμι-μανής, 2 (μαίνομαι)· κατὰ τὸ ἥμισυ μαινόμενος Αἰσχίν. 1, 171.
Ἡμι-μάραντος, 2 (μαραίνομαι) μισομαραμένος Ἀλκίφρ. 3, 62.
Ἡμι-μάσητος, 2 (μασάομαι)· μισομασημένος Κράτ. ἐν Πολυδ. 6, 161.
Ἡμι-μέγιστον, τό· ἡμίσεια μνᾶ· «ἡμιμέγ. ἡμίμναιον» Ἡσύχ. διότι ἡ μνᾶ εἶνε «μέγιστον τῶν τοῦ ταλάντου μερῶν» Πολυδ. 9, 56.
Ἡμι-μέδιμνον, τό, ἀττ. ἡμίδιμνον· ἥμισυς μέδιμνος· μέτρον τῶν ξηρῶν καρπῶν περιέχον 24 χοίνικας Πολυδ. 4, 160· «τριῶν μεδίμνων» Πλούτ. Κάτ. πρ. 6· «ὥσπερ δὲ ἡμίδιμνον λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἡμιμέδιμνον, οὕτως καὶ οὗτοι (Ῥωμαῖοι) σημεδιουμ, πλεονάζοντος τοῦ σ» Δίδυμ. εἰς Πρισκιαν. 1351· «ἡμίδιμνον, τὸ ἡμιμέδιμνον» Φώτ. 68, 4.
Ἡμι-μέδιμνος, ὁ· τῷ προηγουμ. Πολυδ.

Ἡμι-μεθής, 2 (μέθη)· μισομεθυσμένος Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 182· «ἡμιμ. στόμα» Ἀνθ. 6, 231.
Ἡμι-μέθυσος, 2· μισομεθυσμένος Πολυδ.
Ἡμι-μερής, 2 (μέρος)· ὁ συνιστάμενος ἐξ ἡμίσ. μέρους, κατὰ τὸ ἥμισυ τοιοῦτος Ἀναστ. Σιν. ὀδηγ. 308, 27.
Ἡμι-μέριστος, 2· ὁ εἰς δύο διηρημένος, μισομοιρασμένος Σχ. Ὀππ. ἁλ. 2, 286.
Ἡμί-μεστος, 2 (μεστός)· κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρης, μισογεμισμένος Πολυδ. 6, 160.
Ἡμι-μέτρον, τό· ἥμισυ μέτρον· «ἡμικάδιον, τὸ ἡμίμετρον» Σουΐδ. «ἡ ποίησις διαιρεῖται τοῖς μέτροις, οἷον ἡμιμέτροις, (ἴσως διμέτροις) ἢ ἑξαμέτροις, ἢ τοῖς ἄλλοις» Δημήτρ. π. ἑρμ. 1.
Ἡμί-μηδος, ὁ· κατὰ τὸ ἥμισυ Μῆδος Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. προπ. Εὐαγγ. 5, 213.
Ἡμι-μηνιαῖος, 3· ὁ ὢν ἡμίσεος μηνός, γλωσ.
Ἡμί-μιτρον, τό· ἡμίσεια μίτρα, «ἡμίμιτρον· ὕφασμα, ᾧ ἐκαλύπτετο (τὰ ἀπόρρητα)» Ἡσυχ. Πολυδ. 10, 191· Ἐῶ. Ἡσύχ. ἐν λ. Ἰατριάνιδες.
Ἡμι-μναῖον, τό· ἡμίσεια μνᾶ· «τριῶν ἡμιμναίων ἄξια» Πλατ. νόμ. 6, 774· «ὁ μὲν που τῶν οἰκετῶν δύο μνῶν ἄξιός ἐστιν, ὁ δὲ οὐδ' ἡμιμναίου» Ξεν. ἀπομ. 2, 5, 2· «τριώδελον, τριῶν ἡ μιμναίων σταθμός» Ἡσύχ. λέγεται καὶ ἡμίμνεον καὶ συνηρ. ἡμίμνουν ἀι. γρ. ἐν Πλουτ. Λυκ. 12, Γαλην. τ. 13, σ. 703.
Ἡμι-μόδιον, τό· ἥμισυς μόδιος, γλωσ.
Ἡμι-μοιριατος, 3· ὁ ἔχων μέγεθος ἡμισείας μοίρας Κλεομήδ.
Ἡμι-μοίριον, τό· α) «ἡμιμ. τὸ ἥμισυ ὁρμῆ,» Ἑρωτιαν. 176· β) ἡμίσεια μοῖρα Πτολ.
Ἡμι-μόριον, τό· τὸ ἥμισυ μέρος πράγματός τινος Πολυδ. 6, 160.
Ἡμι-μόχθηρος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ μοχθηρός Πλατ. πολ. 1, 352.
Ἡμι-μῦ, τό· τὸ ἥμισυ Μῦ Ἀλύπ. εἰσαγ. μουσ. σ. 9, 12.
Ἡμίνα, ἡ· κοτύλη, κάλλ. ἡμίνα, τὸ ἥμισυ ἑνὸς ἑκτέως Β Ἀν. σ. 99, Ἀθήν. 11, 479· «ἡμ. βασιλική, ἡμικοτύλιον Ἡσύχ.
Ἡμι-νεο-τελής, 2, πρὸς ἐξῆγ. τοῦ νεοτελὴς Πλατ. Φαίδρ. 250, Ἑρμίας 159.
Ἡμί-νηρος, 2, συνηρ. ἐκ τοῦ ἡμινέαρος· α) μισονεαρός, μισοπρόσφατος· «ἡμί. κρέας» Ἐτ. Μ. 430, 50· διὸ ἡμιτάριχος, μισαλατισμένος Ξενοκρ. 5, 77· β) εἶδ. ἰχθύος, «τῶν κοραξίνων οἱ ταριχευόμενοι καλοῦνται ἡμίνηροι» Ἀθήν. 3, 121.
Ἡμί-ξενος, 2· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ξένος· «παράξενος, ἡμίξενος οὐκ ἀληθινὸς πολίτης» Ἐτ. Μ. 651.
Ἡμι-ξέστιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἡμίξεστος Σχ. Ἀριστ. πλ. 737.
Ἡμί-ξεστον, τό· ἥμισυς ξέστης, κοτύλη· «κοτύλη δ' ἐστὶν εἶδος μέτρου, ὃ λέγομεν ἡμεῖς ἡμίξεστον» Σχ. Ἀριστ. πλ. 436.
Ἡμί-ξηρος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ ξηρός, μισοξηραμένος· «ἡμίξηρον· χόρτον λέγομεν τὸν μὴ εἰς τέλειον ξηρανθέντα» Β. Ἀν. 1173.
Ἡμι-ξύρητος, 2 (ξυράω)· κατὰ τὸ ἥμισυ ξυρισμένος Δ. Λαέρ.
Ἡμι-οβόλιον, τό· ἴδ. ἡμιωβόλιον.
Ἡμι-όγδοον, τό· οἱ δύο χοεῖς Ἡσύχ.
Ἡμι-όδιον, τό· στενὴ ὁδός, γλωσ.
Ἡμι-όδιος, 2· ὁ περὶ τοῦ ἡμίσεος τῆς ὁδοῦ φροντίζων Ἀριστοτ. οἰκ. 2, λ. ἀμφ.
Ἡμι-ολία, ἡ· α) «ἡ δίκροτος ναῦς· Ἡσύχιος δὲ τοῦτο πλοῖον ἐλαφρόν, ἐφ' οὗ ἐπέβαινον οἱ πειρατεί, πιθανὸν διότι εἶχε μίαν καὶ ἡμίσειαν σειρὰν κωπῶν· «ἡμιολία δὲ πάλαι ἐλέγετο λῃστρικὸν πλοῖον, οὗ τὸ ἡμίσιον μέρος ψιλῶν (κάλλ. ψιλῶν) ἔρετῶν ἐστι πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι» Ἐτ. Μ. Ἀρβ. Ἀν. 3, 25· β) ἐπὶ ἀριθμῶν, ἓν ὅλον καὶ ἥμισυ· «ἡμιολ. τοῦ τιμήματος» Πλατ. νόμ. 12, 956· ἐπὶ τόκου 50 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, «ἡμιολία· τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου» Ἡσύχ.
Ἡμι-ολιασμός, ὁ· ἡ ὁδὸς τοῦ ὅλου καὶ τοῦ ἡμίσεος αὐτοῦ Ἁρποκρ.
Ἡμι-όλιος, 2 καὶ 3 Ἡρ. 5, 88, ὥσπερ ἀμιόλιος Πλάτ. Τίμ. Λοκ. 93· ἓν ὅλον καὶ ἥμισυ ἔχων, καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου ὅλου ἔχων τὸ ἥμισυ, κατὰ ἥμισυ περιστότερον, μεγαλείτερον ἑνὸς ὅλου· – διαστάσεις Πλατ. Τίμ. 36· ἐπὶ μισθοῦ, «μισθὸν ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι δώσειν οὗ πρότερον ἕφερον» Ξεν. Ἀν. 1, 3, 21· «τῶν αἰετῶν ἡμιόλ.» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 32· «ἠῦξησε τὰ ὄρθρια ἡμιολίῳ μεγέθει» Δ. Στκ. 15, 44· ἐπὶ ἀριθμοῦ· «ποιήσας ἡμιολίους τοὺς νεύτας ἢ πρόσθεν» Πολύβ. 10, 17, 12· ὁ Πολύβ. μετεχ. ὁ ἡμιόλιος ὡς οὐσ. ἀντὶ ἡμιολία, ὃι 101, 2, ὃι. γρ. ἡμιόλους
Ἡμί-ολος, 2, ἀφ. μτγν. τύπ. τοῦ προηγ. Γέλλ. 18, 14.
Ἡμι-ολίς, ίδος, ἡ· ἡ ἡμιολία Πολυδ. 1, 82.
Ἡμι-ονεία, ἡ· ἴδε τὸ ἑπόμ.
Ἡμι-όνειος, 3 καὶ 2· ὁ ἀνήκων εἰς ἡμίονον· «ἅμαξα ἡμιονείη» = ἅμαξα συρομένη ὑπὸ ἡμιόνων Ὀδ. ζ, 72· «ἡμ. ζυγόν» Ἰλ. ω, 266· Ἡρ. καὶ ἄροτρον συρόμενον ὑπὸ ἡμιόνων, 1, 188· ἡ ἡμιονεία, δηλ. κόπρος = ἡμιονίς Σουΐδ.
Ἡμιον-ηγός, ὁ (ἄγω)· ὁδηγῶν τὴν ἡμίονον Στραβ. 14, 659
Ἡμι-ονικός, 3· ἡμιόνειος, μουλαρίσιος, ἀνήκων εἰς τὴν ἡμίονον, «ζεῦγ. ἡμι.» = ἡμιόνων ζ. Ξεν. Ἀν. 7, 5, 1· «ἡμ. ὁδός» = ἣ διέρχεται τις κάλλιον ὃι' ἡμιόνου Στράβ. 6, 282.
Ἡμιόνιον, τό· α) εἶδος φυτοῦ, ὅπερ καὶ ἄσπληνον καὶ σκολοπένδριον (κοιν. σκολιάμπριαι φαγωλὶν τοῦτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν φέρει στέρωσιν, ὡς καὶ αἱ ἡμίονοι τρώγουσαι αὐτὸ δὲν γεννῶσι Διοσκ. 3, 151· β) «ὄρνις ποιός» Ἡσύχ.
Ἡμι-ονίς, ίδος, ἡ, ἐξωτικ. κάπρος· ἡ πρὸς τῆς ἡμιόνου Ἱπποκρ. 183, 30.
Ἡμι-ονῖτις, ιδος, ἡ· «ἵππος ἡμιονῖτις», δηλ. ἵππος ὑπὸ ὄνου ὀχευθεῖσα καὶ γεννῶσα ἡμίονον Στραβ. 5, 212· ἡ καθ' Ὅμ. «ἵππος βρέφος ἡμίονον κυέουσα»· εἶδ. βοτάνης, ἐξωτ. βοτάνη, τὸ ἄλλ. σπληνίον ἢ ἄσπληνον ἢ σκολοπένδρα Διοσκ. 3, 151.
Ἡμι-ονό-κουρος, ὁ· ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τῶν ἡμιόνων, γλωσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Ἡμί-ονος, ἡ, σπαν. ὁ· α) κατὰ τὸ ἥμισυ ὄνος, δηλ. τὸ (ἄρσεν ἢ θῆλυ) μουλάρι, ἐκ πατρὸς ὄνου καὶ μητρὸς ἵππου. Συχνὰ παρ' Ὁμ., Ἡσ., Πινδ., Ἡρ., Ξεν., Ἀριστοτ. κλ. Παρ' Ὁμήρ. χρησιμεύουσιν αἱ ἡμίονοι ὡς ζῶα σκευοφόρα, ὑποζύγια, καὶ γεωργικά, ἐξετιμῶντο δὲ πολὺ διὰ τὸ ἀκούραστον αὐτῶν· διὸ καὶ τὰ ἐπίθ. ταλαιεργός, ἀδμήτη καὶ «ἁλίστη δαμάσασθαι»· «ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργοὺς» Ἰλ. ω, 277· «ἡμίονον ταλαιεργὸν ἄγων», ψ, 654. Προετιμῶντο δὲ τῶν βοῶν διὰ τὰς ἐργασίας ἐκείνας, κ, 352, Ὀδ. θ, 124· «ἐφ' ἡμιόνων κείμενος», δηλ. ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ἡμιόν. Ἰλ. ω, 702· ἕνεκα τῆς στειρώσεως ἡ κυφορία τῶν ἡμιόνων ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον, τέρας Ἡρ. 3, 153, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 22· «ἐπεὶν ἡμίονοι τέκωσι», δηλ. οὐδέποτε, παροιμ. ὅταν γεννήσῃ ὁ πετεινὸς αὐγὸν Ἡρ. 3, 150· «ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἠγοῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἠγοῖτο εἶναι» Πλατ. ἀπολ. 27· «Ἡμίονος βασιλεύς», ὁ Κῦρος, διότι ἦτο πατρὸς Πέρσου καὶ μητρὸς Μήδης Ἡρ. 1, 55 εἶδός τι ὄρνεως ἡμίονου, ἡ Συρία ἡμί., γεννᾷ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 24· 6) εἶδος φυτοῦ ἢ βοτάνης, ἀγαπητὸν φαγητὸν τῶν ἡμιόνων, τὰ φύλλα τοῦ ὁποίου τρωγόμενα ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπροξένουν στείρωσιν, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ σπλήνιον καὶ ἄσπληνον καὶ σκολοπένδριον· «τῆς δὲ ἡμιόνου τὸ φύλλον ταῖς γυναιξὶν εἰς τὸ ἀγονεῖν· μίγνυσθαι δέ φασι καὶ τῆς ὑπλῆς τοῦ ἡμιόνου... χρῆσθαι δὲ καὶ πρὸς τοὺς σπλῆνας» Θεόφρ. Ἱ. Φ. 9, 18, 7.

Ἡμί-οπλος, 2· ᾽μισοωπλισμένος, γλωσ.

Ἡμί-οπος, 2 (ὁπή) α) ἡμιτρυπημένος· οἱ μὴ τέλειοι αὐλοί· «τῶν τελείων ἐλάσσονες» Ἀθήν. 4, 177· μικρότερον εἶδος αὐλῶν ἔχον τὸ ἥμισυ τοῦ ὕψους τῶν ὀπῶν Ἀνακρ. ἀπόσπ. 18, ἴδ. αὐλὸς μὲ τρεῖς ὀπάς Πολυδ. 6, 161· «ἡμίοποι· οἱ μὴ τέλειοι αὐλοί. Γίνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων μὴ τελείων. Ἡμίοπος, αὐλὸς ὁ ὑποτεταγμένος τῷ τελείῳ – Μεταφορικῶς δὲ ἡμίοπος θίασος (ἰσ. ὁ ἐλάσσων)» Ἡσύχ.

Ἡμί-οπτος, 2 (ὀπτάω)· κατὰ τὸ ἥμισυ ψημένος, ὡραμένος· «ἡμ. κρέα» Λουκ. ἁλ. 2.

Ἡμι-ούγγιον, ἡ ἡμιούγκιον, τό· ἡμίσεια οὐγγία Γαλην. τ. 13, 703.

Ἡμι-πάγής, 3 (πήγνυμι)· α) κατὰ τὸ ἥμισυ πεπηγώς, ἰδ. ἐπὶ τῶν ὠῶν λεγομένων καιν. διαθ.· «ὠὰ ἡμιπαγῆ» Πλατ. Τίμ. 59· β) κατὰ τὸ ἥμισυ συνηρμοσμένος, συνηνωμένος, μτφ. «ἡμίεργος καὶ ἡμιπ. σοφία» Φιλ. τ. 1, σ. 322, 23.

Ἡμι-πάθής, 2· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ πάσχων Ἀρεταῖ. σ. 307.

Ἡμι-παίδευτος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ πεπαιδευμένος, ἡμιμαθής Συνέσ. σ. 307.

Ἡμι-παχής, 2 (πάχος)· κατὰ τὸ ἥμισυ παχὺς Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 3, 4, 3, δι. γρ. ἀντὶ ἡνεμοπαχής.

Ἡμι-πέλεκκον, τὸ (πέλεκυς)· πέλεκυς κόπτων μόν. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, κοιν. ξυνάρι Ἰλ. ψ, 851, 858, κατ' Εὐστ. «μονάστομος πέλεκυς».

Ἡμι-πέπανος, 2 (πεπανός)· κατὰ τὸ ἥμισυ ὥριμος, ᾽μισωριμασμένος Ἡρόδοτ. ἐν Ὀρειθ. 81.

Ἡμι-πέπειρος, 2, (πέπειρος)· τῷ προηγ. «βλήσσας· βάτρυν ἡμιπέπειρον» Ἡσύχ.

Ἡμί-πεπτος, 2 (πέσσω)· κατὰ τὸ ἥμισυ βρασμένος, ψημένος, ὡριμασμένος, ᾽μισυγενωμένος· «ἡμί. καρπός» Πλουτ. Καισ. 69· «ἡμ. τροφὴ» Γαλην. τ. 8, 598.

Ἡμι-πέρσης, ὁ· κατὰ τὸ ἥμισυ Πέρσης Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. 5, 213.

Ἡμι-πήχειαν, τὸ· ἥμισυς πῆχυς Σ. Ἐμπ. π. μαθ. 7, 105.

Ἡμι-πηχυατος, 3 (πῆχυς)· μήκος ἡμίσεως πήχεος ἔχων Διοσκ. 3, 145· ἡμιπήχιον ἔχει ἐσφ. ὁ Ἀριστέας περὶ τῶν Ο'. 250.

Ἡμί-πλαστος, 2 (πλάσσω)· κατὰ τὸ ἥμισυ πλασμένος· «ἄνθρωποι διφυεῖς καὶ ἡμίπλαστοι» Ἐπίφαν. τ. 2, 887.

Ἡμί-πλεθρον, τό· ἥμισυ πλέθρου, ἤτοι 50 Ἑλλ. πόδες Ἡρ. 7, 176, Ξεν. ἀν. 4, 7, 6.

Ἡμί-πλεκτος, 2· τὸ ἥμισυ πλεγμένος, ᾽μισοπλεγμένος Πολυδ. 6, 160.

Ἡμί-πλεως, ων, 2 (πλέως)· τὸ ἥμισυ πλῆρης, ᾽μισογεμάτος Πολυδ. 4, 170.

Ἡμι-πληγής, 2 (πλήσσω)· ἡμιπλὴξ Ὀλυμπ. εἰς μετεωρ. 3, 46.

Ἡμι-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· τὸ ἥμισυ πεπληγμένος, κτυπημένος, βεβλημένος Ἀπολ. Ῥ. 4, 1683, ὑπόθ.

Ἡμι-πληξία, ἡ· παράλυσις τοῦ ἡμίσεως μέρους τοῦ σώματος, ἀσθένεια καθιστῶσα τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ σώμ. ἀκίνητον Θεόδ. Πρόδρ. σ. 373.

Ἡμι-πλήρης, 2· ἡμίπλεως Ἀριστοτ. σ. 85.

Ἡμι-πλήρωτος, 2 (πληρόω)· ἡμίπλεως· «ἡμιπλ. πλοῖα» = πλοῖα μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ πληρώματος τῶν ἀνδρῶν Πολυδ. 1, 121.

Ἡμι-πλίνθιον, τό, (πλίνθος) ἡμίσεια πλίνθος Ἡρ. 1, 50, ὕψος τετράγωνος, ὅστις ἐνούμενος μετ' ἄλλων ἀπετέλει ἕνα πλίνθον ὁλόκληρον, ἤτοι ἓν ὑπόθεμα, ἐφ' οὗ καθ' Ἡρ. ἔκειτο ὁ χρυσοῦς λέων, 1, 50, semilaterium.

Ἡμί-πλινθος, ἡ· ἡμίσεια πλίνθος, γλωσ.

Ἡμί-πνικτος, 2 (πνίγω)· τὸ ἥμισυ πνιγμένος, ᾽μισοπνιγμένος, γλωσ.

Ἡμί-πνοος, συνηρ. ἡμίπνους, 2 (πνέω)· ἡμίσειαν πνοὴν ἔχων, τ. ἐ. ἡμιθανής Πατρ. χ. 254.

Ἡμι-ποδιαῖος, 2· μήκος, πλάτος, ὕψος ἔχων ἡμίσεος ποδὸς Ἀπολλ. πολιορκ. σ. 17, 27.

Ἡμι-πόδιον, τὸ (πούς) ἥμισυς πούς Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 2, 7, Πολυδ. 6, 23, 2.

Ἡμι-ποίητος, 2 (ποιέω)· ᾽μισοκαμωμένος Πολυδ. 6, 160.

Ἡμί-πολαν, τὸ (πόλος)· τὸ ἥμισυ τοῦ πόλου Ἡσύχ.

Ἡμι-πόνηρος, 2 (πονηρός) ἡμιμόχθηρος Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 7, 10, πολ. 5, 11.

Ἡμί-πους, ποδος, ὁ· ἡμιπόδιον Ἀπολλ. πολιορκ. 34, 36.

Ἡμί-πτωτος, 2· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ πεπτωκώς, ᾽μισοπεσμένος· τῷ Ἡσύχ. ἀντὶ ἡμίπτωτος.

Ἡμι-πύργιον, τό· ἥμισυς πύργος Φιλόστ. 6. Σοφ. 2, 560.

Ἡμί-πυρος, 2 (πῦρ)· κατὰ τὸ ἥμισυ καίων Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4.

Ἡμί-πυρρας, 2 (πυρρός)· κατὰ τὸ ἥμισυ πυρρός.

Ἡμι-πύρωτος, 2 (πυρόω)· τὸ ἥμισυ κεκαυμένος, πεπυρωμένος· «ἡμιπ. λείψανα» Ἀνθ. 7, 401.

Ἡμι-ρραγής, 2 (ῥήγνυμι)· τὸ ἥμισυ σπασμένος, ῥαγισμένος Ἀριστείδ. τ. 1, 547, 5.

Ἡμι-ρρομβιαῖος, 3· κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἡμιρρομβίου Γαλην. τ. 12, 477.

Ἡμι-ρρόμβιον, τό· α) ἥμισυς ῥόμβος· β) εἶδος ἐπιδέσμου ἡμιρρομβοειδοῦς πρὸς χρῆσιν τῶν ἰατρῶν διὰ τὰς πληγὰς Γαλην. τ. 12, 40.

Ἡμι-ρρόπως, ἐπίρ. (ῥοπή)· μὲ ἡμίσειαν ῥοπήν, διὸ μετρίως, ἡσύχως, ἀντίθ. τῷ ἀθρόως Ἱπποκρ. 461, 495.

Ἡμί-ρρυπος, 2 (ῥύπος)· ἡμισολερωμένος, κατὰ τὸ ἥμισυ ῥερυπωμένος· «ἡμίρ. εἱρίον» = μαλλὶ ἡμισοπλυμένον Ἱπποκρ. 672, 20.

Ἡμι-σάκιαν, τὸ (σάκος) ἥμισυς σάκος· «σηράμων ἡμισ.» Πολυδ. 10, 169.

Ἡμισάκις, ἐπίρ. (ἥμισυς)· κατὰ τὸ ἥμισυ Ἰάμβλ. Νικομ. ἀριθμ. 17.

Ἡμι-σάλευτος, 2 (σαλεύω)· «ἐξ ἡμίσειας σεσαλευμένος, (τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν μεθυόντων), σαλεύονται γὰρ αἱ κινήσεις (τούτων)· Ἡσύχ.

Ἡμι-σαπής, 2 (σήπομαι)· κατὰ τὸ ἥμισυ σεσηπώς Ἱπποκρ. 461, 11.

Ἡμίσεια· θηλ. τοῦ ἥμισυ, ἐνν. μοῖρα Πλατ. νόμ. 12, 956· «ἐξ ἡμισείας» = κατὰ τὸ ἥμισυ Λουκ. μτγν.

Ἡμισειαστής, ὁ· ὁ λαμβάνων μέρος εἰς ἀποικίαν, ὅστις καὶ μυρτίτης λέγεται Ἀρμενόπ. 6, 1, 21.

Ἡμίσειος, 3, δωρ. ἁμίσειος ἢ ἁμίσεος· ὁ ἥμισυς Λόβεκ. εἰς Φρύν. 247.

Ἡμίσευμα, ατος, τό· τὸ εἰς δύο ἡμίση διαιρεθέν· «αἱ (γωνίαι) τοῦ ἡμισεύματος τοῦ παραλληλογράμμου» Θεολ. ἀριθμ. 39.

Ἡμισευτής, ὁ, «ἡμιτιεύς, ἡμισευτής» Ἡσύχ.

Ἡμισεύω· διαιρῶ τι εἰς τὸ ἥμισυ, σμικρόν τι μέχρι τοῦ ἡμίσεος Θεοδόσ. γραμμ. 86.

Ἡμίσεως, ἐπίρ. κατὰ τὸ ἥμισυ, «μὴ τοίνυν ἡμ. αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθέν, ἀλλ' ἱκανῶς ἔχωμεν» Πλατ. πολ. 10, 601.

Ἡμι-σίκλιον, καὶ ἡμίσικλον, τό· ἡμισυς σίκλος· «ἡμισίκλιον· νομισμάτιον» Ἡσύχ. «αἰτήσαντας ὑπὲρ ἑκάστης κεφαλῆς ἡμίσικλον» Ἰώσ. ἀρχ. 7, 13, 1.

Ἡμί-σοφος, 2 (σοφός)· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ σοφός, συνετός, φρόνιμος Λουκ. ὃς κατηγ. 8.

Ἡμι-σπάθιον, τό· ἡμίσεια σπάθη, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν Ἡλιόδ. ἐν Ὀρειβ. 9, 23, 25.

Ἡμι-σπάραχτος, 2 (σπαράσσω)· κατὰ τὸ ἥμισυ σπαραγμένος Γρ. Ναζ. τ. 2, 192.

Ἡμί-σπαστος, 2 (σπάω)· κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπεσπασμένος, ἡμισοξεκολλημένος· «ἡμι. ἀπότινος» Ἀνθ. 10, 21· ἡμισυκατετετραμμένος, «ἡμ. πόλεις» Στράβ. 17, 831.

Ἡμι-σπλθαμιαῖος, 3 (σπιθαμή)· ὁ ἔχων μῆκος ἡμισείας σπιθαμῆς Ἱπποκρ. τ. 12, 241.

Ἡμι-σπίθαμος, 2· τῷ ἄνωτ. Φιλ. πολιορκ. 55.

Ἡμί-σπονδος, 2 (σπονδή)· ἡμισύμμαχος, κατὰ τὸ ἥμισυ φίλος Πολυδ. 6, 30.

Ἡμι-σταδιαῖος, 3· ὁ ἔχων μῆκος ἡμίσεος σταδίου Λουκ. ἁλ. ἱστ. 1, 40· «γυναῖκα ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος», Φιλοψ. 22.

Ἡμι-στάδιον, τό· τὸ ἥμισυ στάδιον Πολυδ. 3, 54, 7.

Ἡμι-στατήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἥμισυς στατήρ· «ἥμιχα, ἡμιστατῆρα» Ἡσύχ.

Ἡμι-στάτηρον, τό· τῷ προηγ. «στατὴρ καὶ ἡμιστάτηρον, χρυσᾶ νομίσματα» Πολυδ. 9, 82.

Ἡμι-στιχίον, τὸ (στίχος)· ἥμισυς στίχος· ἡμίσεια σειρὰ Δ. Ἁλ. π. συνθ. ὀν. 217, 12.

Ἡμί-στομον, τό, ἐσφ. γρ. τὸ ἡμίτομον.

Ἡμι-στρατιώτης, ὁ· κατὰ τὸ ἥμισυ στρατιώτης Λουκ. Διον. 3.

Ἡμι-στρόγγυλος, 2· μισοστρόγγυλος· «τομὴν ἡμιστρόγγ.» Λουκ. ὠκυπ. 98.

Ἡμι-στρόφιον, τό· σκηνικὴ μηχανή· «στρόφιον καὶ ἡμιστρ.» Πολυδ. 4, 127.

Ἡμισύ-δουλος, ὁ· κατὰ τὸ ἥμισυ δοῦλος Μανέθ. 4, 600.

Ἡμισύ-θλαστος, 2· μισοσπασμένος ἡμισύθλαστον· ἡμισύκλαστον» Ἡσύχ.

Ἡμισυ-μεριτής, ου, ὁ· ἡμισειαστής, ὁ συμμέτοχος ἀποικίας· «λεγαταρίου παρτιαρίου, τουτέστι ἡμισυμερίτου, ἤγουν ἡμισυμέρους λαμβάνοντος» Σχολ. Θεοφύλ. 2, 23, 5.

Ἡμισύ-πηχυς, ὁ ἥμισυς πῆχυς Μεθοδ. 418.

Ἥμισυς, εια, υ, δωρ. ἅμισυς, ίων. Θηλ. ἡμισέη καὶ ἡμίσεα, ὅπερ ἴσως εὑρίσκεται καὶ παρ' Ἀττ., ἐπιγρ. 103, γεν. (οὐχὶ ἀττ. ἡμίσεως, ἡμίσεων Εὐστ. 1966· «ἡμίσεας καὶ ἡμίσεις· ἄμφω μὲν ἀττικά· ἀττικώτερον δὲ τὸ ἡμίσεας. Ἡμίσειαν οὖν τῷ ι. Ἥμισυ-ημίσεος-ημίσεια, ἀλλ' οὐχ ἡμίση Β. Ἀν. 41, 31) ἡμίσεος Ἀρ. 2, 126 καὶ Πλατ. Χαρμ. 168, συμπ. 205, καὶ δι. γρ. ἡμίσεως, Τίμ. 56· συνηρ. ἡμίσους κατὰ πρῶτον παράμετρ. Δ. Ἁλ. 4, 17, καὶ Πλουτ. Μαρ. 31, οὐδ. πλ. παρ' ἀττ. μόν. ἡμίσεα, ἡμίση δὲ παρ' Αἰλ. Π. Ἱ. 6, 1, Θεοφρ. χαρ. 11, Ἀθην. 12, 534, γεν. πλ. ἡμίσεων Ὀδ. ω, 403· α) ὁ ἥμισυς, κοιν. μισός, λατ. semis παρ' Ὁμ. ὁ πλ. ἐπιθετικῶς, «ἡμίσεες λαοί» Ἰλ. φ, 7, Ὀδ. γ, 155· ἐν τῷ ἑν. συνηθ. οὐσ. ἥμισυ τινος, π. χ. «ἥμ. τιμῆς, ἐνάρων, ἀρετῆς» Ἰλ. ι, 612, ρ, 231, Ὀδ. ρ, 322· «ἥμισυ μὲν -ἥμισυ δὲ» Πίνδ. Ν. 10, 87· ἐπιθετ. «ἡμίλογος» Αἰσχ. Εὐμ. 428· «ἥμ. τεῖχος» Θουκ. 2, 78· - ἀριθμὸς Πλατ. νόμ. 12, 946· «ἥμ. μέρος», σοφ. 223· οὐσ. «οἱ ἡμίσεες τοῦ στρατοῦ» Ἡρ. 9, 51, Θουκ. 3, 20. Σπαν. τὸ ἀρσ. ἑν. «ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ» Πλατ. Φαῖδ. 104· «τὸν ἥμισυν τοῦ χρόνου» Δημ. Λεπτ. 8. Συνηθ. τὸ οὐδ. τὸ ἥμισυ Ἰλ. ν, 565· «τὸ ἥμ. τοῦ στρατοῦ» Θουκ. 3, 83· - τοῦ βλάβους Πλάτ. νόμ. 6, 767· «ἥμ. τοῦ χρόνου» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 47· παρὰ μτγν. καὶ «μυριάδων ἑπτὰ ἡμίσους» = περὶ τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν μυριάδας Πλούτ. Μαρ. 34· «δυοῖν δραχμῶν

Δημόσιο Κεντρικό Ιστορικό Αρχείο

καὶ ἡμίσους» = δύο καὶ ἡμίσειαν δραχ. Ἀθήν. 6, 274. Καὶ πλ. «τὰ ἡμίσεια τῆς χορείας» Πλατ. νόμ. 2, 672· «τὰ ἡμ. τῶν ἄρτων» Ξεν. ἀν. 1, 9, 26, ἀνθ' οὗ «τοὺς ἡμίσεις τῶν ἄρτων», Κύρ. 4, 5, 4. Ἡ ἡμίσεια οὖσ. ἐξυπακ. μοῖρα Θουκ. 5, 31· «ἡμ. τοῦ τιμήματος» Πλατ. νόμ. 12, 956· «ἐφ' ἡμισείᾳ» = κατὰ τὸ ἥμισυ, περὶ τὸ ἥμισυ· «ἐξ ἡμισείας» ἐκ τοῦ ἡμίσους μέρους, ἐξίσου, κοιν. ἐξ ἡμισείας παρὰ Πλάτ. καὶ Δημ. ἐπίρ. ἡμισέως = κατὰ τὸ ἥμισυ· «μὴ ἡμισέως αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθέν» (κατ' ἄλλ. ἡμίσεως) Πλατ. πολ. 10, 601· μτφ. ὡς καὶ νῦν· «τέλεον καὶ οὐδ' ἥμισυν δεῖν τὸν νομοθέτην εἶναι», νόμ. 7, 806· ὑδε καὶ ἡμίσεια, καὶ ἡμίσεος (κατὰ Κορσὴν ἐκ τοῦ μέσος, ὡς τὸ λατ. dimidius ἐκ τοῦ medius)

Ἡμίσυ-χοΐνιξ, ικος, ἡ· ἥμισυς χοΐνιξ (ὃ· ἡμιχοΐνιξ.

Ἡμισύ-χοιρος, ὁ· (ὃ· ἡμίχοιρον.

Ἡμι-σφαγής, 2 (σφάττω)· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ σφαγμένος, μισοσφαγμένος, γλωσ.

Ἡμι-σφαίριον, τό· ἡμίσεια σφαῖρα· «οὗ (τοῦ πόλου) τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον» Πλάτ. Ἀξ. 371· «ἡμισφαίριον· ἡμικύκλιον» Ἡσύχ.

Ἡμί-σχετος, 2 (ἔχω, σχεῖν)· ὁ ἔχων τὸ ἥμισυ Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλατ. Φαίδ. 311.

Ἡμί-σχοινον, τό· ἥμισυς σχοῖνος Β. Ἀν. 263, 3.

Ἡμι-τάλαντον, τό· ἥμισυ τάλαντον, ὡς σταθμὸς ἤτοι βάρος· «ἡμιτ. χρυσοῦ» Ἰλ. Ψ, 751· ὕστερον ὡς νόμισμ. συχνὰ παρ' Ἡρ. «ἑξάδραχμον ἡμιτάλαντον» = ἓξ καὶ ἥμισυ τάλαντα, 1, 50· οὕτω καὶ «τέταρτον, ἕνατον» = 3 1|2, 8 1|2, 1, 51· «πέντε ἡμιτάλαντα» = 5 1|2, Ἰσαΐ. 7, 44· παρ' Ὅμ. ὡς βάρος, καὶ πρῶτον παρὰ μτγν. ὡς ποσὸν χρημάτων.

Ἡμι-τάρτχος, 2 (τάριχος)· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ταριχευμένος, μισαλατισμένος Λίλ. Ἰ. Ζ 14, 2, Ἀρχίστρ. ἐν Ἀθην. 3, 117.

Ἡμι-τέλεια, ἡ· ἡ ἄφεσις, ἐλάττωσις κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ τέλους ἤτοι φόρου, τοῦ πληρωτέου τιμήματος, ποινῆς κτλ. «ἡμιτ. κακῶν ἐδέδοτο» Λουκ. νεκυομ. 14.

Ἡμι-τέλειος, 3· ἡμιτελής, μισοτελειωμένος, «ἡμιτ. φωνὴ» Δ. Ἀλ. συνθ. ὀν. 14,158.

Ἡμι-τέλεστος, 2 (τελέω) κατὰ τὸ ἥμισυ τετελεσμένος, τελειωμένος Θουκ. 3, 3 καὶ μτγν.

Ἡμι-τελής, 2 (τελέω)· ἡμιτετελεσμένος, ἡμιτελειωμένος, μισοτελειωμένος· «ἡμιτ. δόμος» Ἰλ. 2, 701, ὁ τοῦ Πρωτεσιλάου εἴτε διότι ὁ Πρωτεσίλ. λίαν ἐνωρίς, καὶ μόλις ἐνυμφεύθη, εἰς τὸν πόλεμ. πορευθεὶς ἐφονεύθη καταλιπὼν οὕτω μισοκατοικημένον τὸν οἶκον ὡς ὑπὸ μόνης τῆς γυναικός, τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως, κατοικούμενον, εἴτε διότι ἦτο ἄτεκνος· κατὰ Στραβ. 7, 296 = χήρας· ὃ· Εὐστ. καὶ Λουκ. διάλ. νεκρ. 19, 1· «ἡμιτ. θάλαμος» Ἀνθ. 7, 627· «ἡμιτ νίκη» Δ. Ἀλ. 2, 42· «ἡμιτελές τι καταλεῖπειν» Ξεν. κυν. 8, 1, 3· «Διόνυσον ἡμιτελῆ ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης ἁρπάσας» = μήπω ὡριμάσαντα Λουκ. π. θυσ. 5· «ἐξημέλωκας, ἡμιτελῆ ἐξέωσας» Σχ. λ. Ἀριστ. νεφ. 137· – ἀνὴρ = μήπω φθάσας εἰς τελειότητα, ἀντίθ. τῷ «τελέως ἀγαθὸς» Ξεν. Κύρ. 3, 3, 38· «ἡμιτ. παῖς» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 23· ἐπίρ. ἡμιτελῶς = κατὰ τρόπ. ἡμιτελῆ Λογγ. ἀποσπ. 6, 2.

Ἡμι-τετράγωνος, δωρ ἁμ. 2· ἡμισοτετράγωνος Πλατ. Τίμ. Λοκρ. 98.

Ἡμι-τέχνιον, τὰ (τέχνη)· «ἡ ἐξ ὀλίγων θεωρημάτων συνεστηκυῖα τέχνη, ὡς ἡ ξυστικὴ καὶ ἡ ἀπονυχιστικὴ» Διον. Θ. ἐν Β. Ἀν. 65, 28.

Ἡμιτεύς, ὁ· ἡμισευτὴς Ἡσύχ. (ὃ· ἡμισειαστής.

Ἡμι-τίμιον, τό· τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς «νόμοι τῶν Ὁμηριτῶν» ἐν Ἀνεκδ. Βυζαντ. τ. 3, 93.

Ἡμίτιον, τετράχουν Ἡσύχ. (ὃ· ἀντὶ ἡμίεκτον, τετραχοίνικον· πρβλ. ἡμιτεύς.

Ἡμι-τμήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (τμήγω)· ἡμίτομος· «ἐν ἡμιτμήγι πορείᾳ» Μανήθ. 4, 9 (ἄλλ. ὑποθ. ἡμιτμητὶ) «ἡμιτμήγι ἄντυγι» Π. Σιλ. ἐκφρ. 243.

Ἡμι-τμής, ῆτος, ὁ, ἡ (τέμνω)· τῷ προηγ.

Ἡμί-τμητος, 2· ἡμιτμὴξ Σχολ. Λυκόφρ. 152, Ὀππ. ἁλ. 1, 716.

Ἡμι-τόμη, ὁ· ὑδε τὸ ἑπόμ.

Ἡμι-τομίας, ου, ὁ· μισοτετυπουχισμένος Σχολ. Θεοκρ. 3, 4.

Ἡμι-τόμιον, τό· τὸ ἥμισυ, ἡμίτομον Διοσκ.

Ἡμί-τομον, τὸ (τέμνω)· α) τὸ ἡμιτετμημένον, ἥμισυ μέρος, τὸ ἥμισυ· «τὰ ἡμίτομον τοῦ ποδὸς» Ἱππ. 9, 37· «ἡμίτομα ὤων» Ἀθήν. 2, 57· «κύκλου ἡμίτ.» Λίλ. Ἰ. Ζ 15, 4· β) ἡμιρόμβιον ἤτοι εἶδ. ἐπιδέσμου τῶν πληγῶν παρ ἰατρ. Ἱπποκρ. 712.

Ἡμί-τομος, 2· α) ἡμιτετμημένος Μοσχ. 2, 88· «ἡμίτ' ἀρχὴ» = ἡμιτετμημένη ἐξουσία, ἢ εἰς δύο ἀνατεθειμένη ἀρχὴ Φώτ. Μαν. 2, 8· «ἐν οὐρανῷ δείκνυται ἡ ἡμίτομος Ἀρχὴ» Τατιαν. λόγ. π. Ἕλλ. 9, σ. 231· β) εἶδος ποτηρίου· «ἡμίτομος, ἔκπωμά τι παρ' Ἀττικοῖς, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθέν, φησὶ Πάμφιλος ἐν Γλώσσαις» Ἀθήν. 11, 570.

Ἡμι-τονιαῖος, 3 (τόνος)· ὁ ἐξ ἡμίσ. τόνου ἀποτελούμενος, ὁ περιέχων ἥμισυν τόνον, ἐκ τοῦ

Ἡμι-τόνιον, τό· ἥμισυς τόνος Πλουτ. π. μουσ. 1020. Καὶ κάλως, σχοινίον, μτ. ν.

Ἡμί-τραγος, ὁ· τὸ ἥμισυ τράγος, ἐπίθ. τοῦ Πανὸς Πλανούδ. Ὀβιδ. μετμ. 14, 515.

Ἡμί-τραυλος, 2 (τραυλός)· κατὰ τὸ ἥμισυ τραυλός, μισότραυλος.

Ἡμι-τρής, ῆτος, ὁ, ἡ (τιτράω)· τὸ ἥμισυ τρυπημένος, Β. Ἀν. 1379.

Ἡμι-τριβακός, 3· κατὰ τὸ ἥμισυ τριμμένας, μισότριβος· «ἀτρῶμα ἡμιτρ.», μτγν.

Ἡμι-τριβής, 2· τῷ προηγ. ἐπὶ φορτίων· «ῥάκος ἡμ.» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 729.

Ἡμι-τρί-γωνος, 2, ὁωρ. ἀμιτρίγ. «τὸ ταῦ ἰσοπλεύρου ἥμισυ, τὸ καὶ ἡμιτρίγ.» Θεολ. ἀριθμ. 63, 3· «ἀμιτρίγωνόν ἐστιν ἰσοπλεύρου τριγώνου» Πλατ. Τίμ. Λοκρ. 98.

Ἡμι-τριταῖκός, 3· τῷ ἑπομ. Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. 277, 8.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡμι-τριτατος, 3· πυρετός, ὁ ἐπανερχόμενος μετὰ δύο καὶ ἡμίσειαν ἡμέρας Γαλην. τ. 7, 135.

Ἡμι-τύβιον, τό· ἰσχυρὸν λινοῦν περιλαίμιον, χειρομάνδηλον, χειράμαστρον, λαιμομάνδηλον, λινοῦν φόρεμα Ἀριστ. πλ. 729, «σουδάριον, ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τε, οἷον ἐκμαγεῖον» Σχολ. «τὸ δὲ ἡμιτύβιον ἔστι μὲν καὶ τοῦτο Αἰγύπτιον, εἴη δ' ἂν κατὰ τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καφιδρώτιον καλούμενον, ὃ νῦν σουδάριον ὀνομάζεται» Πολυδ. 7, 71· «λινοῦν ἔνδυμα ἢ σινδόνιον δίκροσσον» Ἡσύχ. «τοῦ προσώπου τὸ ἐκμαγεῖον ἡμιτύβιον» Φώτ βιβλ. 349, 21· «τὸ ἡμιτ. σωστρέψας ἔουσα τὸ στόμα» Λιβάν. τ. 4, 146· καὶ συχν παρ' ἰατρ. λέγεται δὲ καὶ «φακιώλιον δίκροσσον» τὸ καὶ σήμ. φακιῶλι Σχολ. Ἀριστ. πλ. 739· ἡ γρ ἐπιτύμβιον ἐσφ.

Ἡμι-τύμβιον, τό· τάφος μικρὸς Σουΐδ.

Ἡμι-τυμπάνιστος, 2 (τυμπανίζω)· ἡμιθανὴς Ἡσύχ. 'μισοτυμπανισμένος, 'μισοακοτωμένος Πολυδ. 6, 160.

Ἡμί-υπνος, 2· 'μισοκοιμισμένος, γλωσ

Ἡμι-ύφαντος· ἡμιυφασμένος, 'μισυφασμένος· «ἐν δὲ ταρσοῖς καὶ βιποῖς καὶ ἱστοῖς ἡμιυφάντοις» Λίν. τακτ πολιορκ. 29.

Ἡμι-φαής, 2· φέγγων κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀναιτὸς κατὰ τὸ ἥμισυ· «ἐν ἡμιφ. λάρναξι γυμνὰ μένει ὀστέα» Ἀνθ. 7, 478.

Ἡμι-φάλακρος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ φαλακρός, 'μισοφαλακρὸς Ἀνθ. 11, 132.

Ἡμι-φᾶνής, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ φαινόμενος, περὶ τῶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἐν τῇ ἄμμῳ κατακεχωσμένων σφιγγῶν Στραβ. 17, 807.

Ἡμι-φάριον, τὸ (φάρος)· ἥμισυ φάρος, δηλ. ἥμισυ ἱματίου Ἡσύχ.

Ἡμί-φατος, 2 (φάναι)· κατὰ τὸ ἥμισυ εἰρημένος, ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξῆγ. διὰ τοῦ ἥμισυ.

Ἡμί-φαυλος, 2· ἡμιπόνηρος, κατὰ τὸ ἥμισυ φαῦλος Λουκ. δίς κατηγ. 8.

Ἡμί-φαυστος, 2 (πιφαύσκω)· κατὰ τὸ ἥμισυ φέγγων Πολυδ. 6, 160.

Ἡμι-φῖ, τό· τὸ ἥμισυ φῖ Τσουδέντ. εἰσαγ. ἀρμ. 22.

Ἡμι-φλεγής, 2 (φλέγω)· ὅδε τὸ ἑπόμ.

Ἡμί-φλεκτος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ καυμένος, 'μισοκαυμένος Πλουτ. Βρουτ. 20· μτφ. 'μισοκαυμένος, 'μισοφαγωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Θεόκρ. 2, 133.

Ἡμι-φόριον, τὸ (φέρω)· ἥμισυ ἱματίου Φώτ. λεξ. σ. 70· ὅδε ἡμιφάριον.

Ἡμι-φόρμιον, τό· ἥμισυς φορμός· «ἐν δὲ τοῖς δημιοπράτοις καὶ ἀλῶν τρία ἡμιφόρμια πέπρατται» Πολυδ. 10, 169.

Ἡμί-φρακτος, 2 (φράσσω) κατὰ τὸ ἥμισυ φραγμένος, 'μισοφραγμένος Πολυδ. 6, 160.

Ἡμι-φυής, 2 (φυή)· κατὰ τὸ ἥμισυ φυτρωμένος, βλαστημένος, 'μισοφυτρωμένος Μένανδ. ἐν Πολυδ. 6, 161.

Ἡμί-φωνος, 2 (φωνή)· α) κατὰ τὸ ἥμισυ φωνῶν, ἡμίσειαν φωνὴν ἔχων· «ἔστι δὲ φωνῆεν μὲν ἄνευ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ α καὶ τὸ ω, ἡμίφωνον δὲ τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ σ καὶ τὸ ρ» Ἀριστοτ. ποιητ. 20· «τούτων (τῶν συμφώνων) ἡμίφωνα μὲν ἕκτα ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ· ἡμίφωνα δὲ λέγεται ὅτι ταρόσον ἧττον τῶν φωνηέντων εὔφωνα καθέστηκεν ἓν τε τοῖς μυγμοῖς καὶ σιγμοῖς» Διον ἁλ. Ἀν. 361, 15·6) κατὰ τὸ ἥμισυ φωνηθείς, λιχθείς· «τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέρριψεν αἰδουμένη καὶ ἡμίφωνον καταλέλοιπε λέξιν τὴν ἐπ' ἐσχάτῳ κειμένην» Ἀριστείδ. 1, 10, σ. 43.

Ἡμι-φωσώνιον, τό· «εἶδος λινοῦ φορέματος Πολυδ. 6, 161· «σινδόνων ῥάκος» Ἡσύχ. ὅδ. φώσων.

Ἡμίχα· ἡμιστατῆρα Ἡσύχ. λέξ. σκοτ.

Ἡμί-χλωρος, 2· κατὰ τὸ ἥμισυ χλωρός, γλωσ.

Ἡμι-χαάτος, 3 περιέχων ἥμισυν χοίνικα Θεόφρ.

Ἡμι-χαινίκιον, τό· ἥμισυς χοινιξ Ἱππακρ. ἐν Πολυδ. 6, 160, τὸ ἡμιχοίνικον, δηλ. μέτρον ἐπὶ ξηρῶν καρπῶν, κοιν. 'μισοχοίνικο.

Ἡμι-χαῖνιξ, ικος, ὁ· ἥμισυς χοῖνιξ Ἱππακρ. 197, 12.

Ἡμί-χαιραν, τό· κάλυμμά τι, γλωσ. «δίλιχρα, τὰ ἡμίχοιρα» Ἡσύχ ἡμισύχοιρος ὁ παρὰ τῷ Θεογν.

Ἡμι-χολ-ώδης, 2· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ χολώδης Ἱπποκρ. ἐπιδ. 7.

Ἡμί-χους, 2, συνῳρ. ἡμίχους, ουν· ὁ περιέχων ἥμισυν χόα· «ἡμίχους μέτρον μεδίμνου τέταρτον», ὡς. εἰκοστὸν τέταρτον Ἡσύχ. Καὶ ἡμίχουν, ἓν ἀγγεῖον, ἢ μέτρον, «φακῶν χυμοῦ τρία ἡμίχουα» Ἱπποκρ. 553, 15.

Ἡμι-χώριον, τό· τὸ ἥμισυ τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ· «ὑπόκειται ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῆ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία, ἑκατέρα δὲ μοῖρα ἡμιχόριον» Πολυδ. 4, 107.

Ἡμί-χουν, τό· ἥμισυς χοῦς Ἀριστοτ. Ζ 9, 10, ἔνθα καὶ ὁ πλ. ἡμίχοα ὑπάρχει πρὸλ. ἡμίχους.

Ἡμί-χρηστος, 2 (χρηστός)· κατὰ τὸ ἥμισυ χρηστός, ἀγαθός· «ἔτι δ' αὐτὸν διακεῖσθαι κατὰ τὸ ἦθος, ἤτοι καλῶς πρὸς ἀρετὴν καὶ ἡμίχρηστον ὄντα καὶ μὴ πονηρόν, ἀλλ' ἡμιπόνηρον» Ἀριστοτ. πολ. 5, 11.

Ἡμί-χρυσος, 2· α) κατὰ τὸ ἥμισυ χρυσοῦς, ὁ ἥμισυς χρυσοῦς, ὡς νόμισμα· διότι εἷς τῶν χρυσῶν ὑπῆν. στατὴρ Πολυδ. 9, 59.

Ἡμί-χωστος, 2 (χώννυμι)· κατὰ τὸ ἥμισυ χωσμένος, 'μισοχωσμένος, γλωσ.

Ἡμι-ψᾰγής, 2 (ψύχω)· κατὰ τὸ ἥμισυ ψυχρανθείς, 'μισοκρυωμένος· «ἡμιψ. κλίβανοι» Διοσκ. 3, 110 «ἡμιψ. κόνυζα» Γεωπ. 2, 27, 9 καὶ

Ἡμί-ψυκτος, 2· τῷ πρωτ. 'μισοξηραμένος· «ἡμίψυκτον σπείρεσθαι τὴν γῆν» Στραβ. 15, 692.

Ἡμί-ψῡχος, 2 ἡμίσειαν ψυχὴν ἔχων, ἡμιθανής, γλωσ.

Ἡμι-ωβολιαῖος, 3· ὁ ἀξίζων ἥμισυν ὀβολόν· «κρέα - ἀνάβρασ' εἴκοσιν ἀν' ἡμιωβολιαῖα» Ἀριστ. βατρ. 554· ἔχων μέγεθος ἡμίσεως ὀβολοῦ «τὰ φαλάγγια οὐδ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα» Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 12.

Ἡμι-ωβόλιον, τό· ἥμισυς ὀβολός τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. Πολυδ. 9,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

67. Παρ' Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 14 γρ. κοιν. ἡμιωβέλια, παρὰ Ξεν. ἀν. 1, 5, 6; ἡμιοβόλιον.
Ἡμι-ώβολον, τό· τῷ προηγ. Ἡρόν. ἐπιμ. 204.
Ἡμι-ώβολος, ὁ· τῷ προηγ. Θεόφρ. π. λίθ. 46, 498.
Ἡμι-ώβολος, δωρ. ὁ· ἡμιωβόλιον Δελφ. ἐπιγρ.
Ἡμι-ώριαν, τό· ἡμίσεια ὥρα· «ὡρῶν τρισκαίδεκα καὶ ἡμιωρίου» Στραβ. 2, 133.
Ἥμμαι, π. παρκ. τοῦ ἅπτω.
Ἥμαιρος· ὅδε ἥμορος.
Ἡμορίς, ίδος· Ὑηλ. τοῦ ἑπομ. = κενή, ἐστερημένη Ἡσύχ. Λίαχ. ἀποσπ. 153.
Ἡμορίζω, ὤθ. «ἡμόριξεν· ἄμοιρον ἐποίησεν» Ἡσύχ.
Ἥμορος, 2· ἄμορος, ἄμοιρος, ἀμέτοχος, ἀρχ. λεξ.
Ἦμος, ἰων. καὶ π. δωρ. ἅμος Θεόκρ. 13, 25, ἀνταποδ. τοῦ τῆμος, ἀντιστοιχοῦν τῷ ἀττ. ὅτε, ὁπότε, ἀφ' οὗ, ἐπειδή, ἡνίκα κλ. «ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ, τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν ἔγρετο λαὸς» Ἰλ. η, 433, ω, 788, Ὀδ. μ, 439 καὶ συχνά· καὶ πάντοτε ἐν τῇ προτάσει, τὴν δὲ ἀπόδοσιν ὁ Ὅμ. ἐκφέρει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ τοῦ τῆμος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν καὶ τότ' ἔπειτα, καὶ τότε δή, ὁπότε τότε Ἰλ. α, 475, 477, θ, 68, ι, 168 πολλάκ. δὲ καὶ διὰ τοῦ ἁπλοῦ ἄρα, ὡς ἐν τῇ φράσει· «ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν» Ὀδ. ε, 1, γ, 491, τ, 428· καὶ ἄνευ μορίου τινὸς συνάπτεται ἡ ἀπόδοσις, γ, 492. Παρὰ Σοφ. ἀνταποδίδεται εἰς τὸ τῆμος, ὅτε μετὰ ἐν. μεταφραστέον διὰ τοῦ ἐν ᾧ, Τρ. 528, καὶ ἦμος-τότε, 154, καὶ ἄνευ μορίου, τὸ δὲ ἦμος τίθεται κατόπιν, οὐχὶ ἐν ἀρχῇ, Οἰ τ. 1434· ὡς καὶ παρ' Εὐρ. «μεσονύκτιος ὠλλύμαν ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος ἔπ' ὄσσοις κίνατο», Ἑκ. 915, ἀμφότεροι οἱ τραγ. μεταχειρ. ταῦτα οὐχὶ εἰς τὰ τρίμετρα· καὶ μέτρ. π. ὡς Ἀπολλ. Ῥ. ὅστις συνδέει καὶ ἦμος ὅτε, 4, 452. Ἐν τῷ πεζ. μόν. παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἰρ. «βρονταὶ ἦμος τῇ ἄλλῃ γίνονται, τηνικαῦτα», 4, 28· ὅδε Σχαίρ. εἰς Γρ. Κορ. 367· ὁ Βούτμ. ἐν λεξ. 2, 228 παραβάλλει τοῦτο πρὸς τὸ ἡμαρ.
Ἡμός, 3· ἡμίτερος, κατὰ τοὺς γραμμ. ἀντὶ τοῦ ἀρχ. τύπ. δωρ. καὶ αἰολ. ἀμός.
Ἡμοσύνη, ἡ· βλῆσις, ἀκόντισις Ἡσύχ.
Ἥμουν, παρτ. τοῦ ἐμέω.
Ἡμπισχον, ἀορ. β'. τοῦ ἀμπέχω, καὶ παρατ. τοῦ ἀμπίσχω.
Ἡμπλακον, π. ἀορ. β'. τοῦ ἁμπλακίσκω.
Ἡμπόλησα, ἀορ. ἀ. τοῦ ἐμπολέω.
Ἡμυσεις, ιστα, εν (μύω), «Κόρκορον ἡμυσέντα πανάκτιδόν τε κανίλην» Νικ. Ὑηρ. 621· = «μεμυκότα, κεκλεισμένον, συνεστραμμένον» Σχολ. κατὰ Σνάϊδ. 151 γραπτ. ἡ μύοντα ἢ ἡμύοντα.
Ἡμύω, μέλ. ὑσω (πρβλ. μύω)· α) κλίνω, καταπίπτω, κατανεύω· «ἦμυσε κάρη»· ἔκλινεν ἡ κεφαλή, ἐπὶ θνησκόντων Ἰλ. θ, 308· «ἦμυσε κάρηατι»· ὁ ὕπνος μὲ τὴν κεφαλὴν τὸν ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω, ι, 405· ὃ) μτφ. ἐπὶ τῶν σπαρτῶν, ὅταν οἱ στάχυς γύρνωσι πρὸς τὰ κάτω ἕνεκα τοῦ βάρους των καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· «ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι» Ἰλ. ε, 148· περὶ πύλεων, καταπίπτω, καταρρέω Ἰλ. ε, 373, δ, 290· πρβλ. «γρῖνμ δ' ἀργῆσαν ἦμυσε στέγος» Σοφ. ἀποσπ. 742· συχν. παρὰ τοῖς μτγν. π. «ἤμυσαν καρήασι» Ἀπολ. Ῥ. 2, 582· «ἤμ. πέτρα» Ὀππ. ἁλ. 2, 307· ἐν γέν. χάνομαι, φθείρομαι· «οὔνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου» Λεων. Τ. ἐν Ἀνθ. 7, 715· «λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει» Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 9, 262, ἔνθα τὸ υ ἐν τῇ ἀορ. βραχύ, ἐν ὦ ἐν τῷ ἐν. παρὰ Νικ. ἁλ. 453 ἡμύουσι τὸ θ, ὅπερ συνήθ. εἶνε βραχύ.
Ἡμφίεσα, ἀορ. ἀ. ἐνερ. τοῦ ἀμφιέννυμι.
Ἡμφισμένος, 3, παρκ. μτχ. τοῦ ἀμφιέννυμι.
Ἡμφισβήτουν, παρτ. τοῦ ἀμφισβητέω.
Ἡμωβέω· ὅδε αἱμωβέω.
Ἡμωβία, ἡ· αἱμωβία Ἡσύχ.
Ἡμωβιάω· αἱμωβιάω, ἄλλ. γρ. ἡμωβιάω.
Ἡμωβὸν ὄρος, τό· ὄρος ἐν Σκυθίᾳ Δ. Περ. καὶ πλ. Ἡμωδὰ ὄρη Στραβ.
Ἥμων, παρτ. τοῦ ἁμάω Ὅμ. καὶ Ἡσ.
Ἠμων, ονος, ὁ, ἡ (ἵημι)· ἀκοντιστής, σφενδονήτης Ἰλ. ψ, 886· «ἡμονες ἀκοντισταί, ὀρχησταί» Ἡσύχ. ἐντ. ἠμοσύνη.
Ἡμωνιάν· ἀκοντίζειν, καὶ ἥμων ὁ ἀκοντιστὴς Ζων. 995.
Ἦν, συνδ. ὑποθ. συνηρ. ἐάν, συντάσσ. πάντοτε μεθ' ὑποτ. ἦν μὴ = ἐὰν μή, μήπως, ὄμ., καὶ ἐν πλαγ. ἐρωτ. ἦν που, ἦν πως ὁ Ὅμ. ἔχει ἤτοι, ἦν περ καὶ· τὰ χωρία τοῦ Ἡρ. ἐν οἷς ἐφαίνετο ὅτι συνετάσσ. μετ' ὁριστ. διωρθώθησαν ἐκ χειρογρ. οὕτως εἶνε ἀμφίβ. καὶ ἡ παρὰ Θουκ. μετ' εὐκτ. σύντ. «ἦν τε καὶ ἐχοντές τι ξυγγνώμης εἶεν», 3, 44.
Ἦν, ἐπιφων. = ἰδέ, ἰδού, λατ. ecce· «ἦν ἰδοὺ» Ἀριστ. ἱππ. 26, Εὐρ. Ἡρακλ. 807. Ἀντὶ τούτου παρὰ π. ἠνίδε = ἴδε, ὅπερ κακῶς ἐνίοτε γράφ. ἠνὶ δὲ Καλλ. Δηλ. 132, Θεόκρ. 1, 149 τινὲς ἐτόνιζ. καὶ ἠνίδε Γρ. Κορ. 286· ὅδε καὶ ἠνί.
Ἦν· α) ἀ. καὶ γ'. ἐν. παρτ. τοῦ εἰμί, συντάσσ. καὶ μετὰ πλ. «τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί» Ἡσ. Θε. 321· ὅδε εἰμί 6) ἀ. ἐν. παρτ. τοῦ ἠμί ἀντὶ φημί.
Ἦν· α) ἐν. αἰτ. Ὑηλ. τῆς ἀναφ. ἅπαντων, ὅς· β) ἐν. αἰτ. Ὑηλ. κτητ. ἁπάντων, ὅς = ἑός.
Ἠναγκασμένως, ἐπίρ. (τοῦ π. παρκ. τοῦ ἀναγκάζω)· μὲ τρόπον ἀναγκαστικόν, βίαιον Δ. Ἀλ. ἐπ. εἰς Παμπ. 774, 17.
Ἠναίδηκα, παρκ. τοῦ ἀναιδέω.
Ἠναίνετο, παρτ. τοῦ ἀναίνομαι.
Ἠνάλωκα, παρκ. τοῦ ἀναλίσκω.
Ἤναξα, ἀορ. ἀ. τοῦ ἀνάσσω.
Ἤναρα ἢ ἦναρον, ἀορ. ἀ. ἢ β'. τοῦ ἀναίρω.
Ἤνεγκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ φέρω, μεθυμηρ.
Ἤνεικον, ἀορ. β. τοῦ φέρω, μεθυμηρ.
Ἤνεικα, ἀόρ. ἀ τοῦ φέρω Ἴδε καὶ μ. ἀόρ. ἀ ἠνείκαντο Ἰλ. α, 127.
Ἠνεμώμην, παρτ. τοῦ ἀνεμόομαι.
Ἠνεκέως, ἐπίρ. τοῦ ἑπομ.
Ἠνεκής, 2 (ἐνέκω, ἐνεγκεῖν)· α) μακρός, ἐκτεταμένος, πλατύς· «ἠνεκέσσι τρίβοις»,

Νίκ. ἀλ. 605. Τὸ οὐδ. ἐπιρ. («ἄστρον) ἡνεκὲς εἱλεῖται» Ἄρατ. 415· καὶ ἐπίρ. ἡνεκέως· «τὸ νόμιμον δι' αἰθέρος ἡνεκέως τέτατται» Ἐμπεδ. 380 6) ἐπιχρόνου, ἀδιαλείπτως· «ἡνεκὲς θάλψας» Νίκ. ἀλ. 517· «ἡνεκές· μακρόν, δι' ὅλου» Ἡσύχ. (ἡ λέξ. ἔχει σχέσ. πρὸς τὸ φέρω, αἴαν τὸ λατ. latus πρὸς τὸ ferro).

Ἡνέμιον, τό· ἀνεμώνη Διοσκ. 2, 207.

Ἠνεμόεις, εσσα, εν, π. ἀντὶ ἀνεμόεις, ὃ ἴδε· α) ἀνεμώδης, ὑποκείμενος εἰς τοὺς ἀνέμους, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, ὑπὸ τῶν ἀνέμων προσβαλλόμενος, διὸ παρ' Ὅμ. ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων, ἢ πραγμάτων, ὑψηλός· - ἐριν. Ἰλ. χ, 145· - ἄκριες Ὀδ. ι, 400.-Ἐνίσπη Ἰλ. ε, 606, συχν. περὶ τοῦ Ἰλίου Ἰλ. γ, 305· περὶ τοῦ ἀκρωτηρ. Μίμαντος Ὀδ. γ, 172· «πτύχας ἠνεμοέσσας», τ, 432· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. περὶ πόλεων, νήσων, ὀρέων, Ὀ. 4, 11· - ἱστίον, πέταυρον, Π. 1, 177, Μανέθ. 6, 344· 6) μτφ. «λαγωὸς ἠνεμόεις» = ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος Νικ. Θηρ. 453· «φρόνημα ἠνεμόεν» = τὸ ὑψηλὰ πετῶν Σοφ. Ἀντ. 354.

Ἤνεμος ἄνεμος.

Ἠνεμό-φοιτος, 2 (φοιτάω)· ὁ πορευόμενος, βαδίζων ὡς ὁ σφοδρὸς ἄνεμος, ὁ ταχὺς ὡς ὁ σφοδρὸς ἄνεμος Ναν. Δ. 2, 24.

Ἠνεμό-φωνος, 2· ὁ φωνῶν, ἠχῶν ὡς ὁ σφοδρὸς ἄνεμος, μτγν.

Ἠνεσχόμην, π. ἀορ. 6'. τοῦ ἀνέχομαι.

Ἠνέχθην, π. ἀόρ. ἀ. τοῦ φέρω.

Ἠνέῳγα, 6'., παρκ. τοῦ ἀνοίγνυμι.

Ἠνέῳγμαι, ἀττ. ἀνέῳγμαι, π. παρκ. τοῦ ἀνοίγνυμι.

Ἠνεῴχθην, π. ἀορ. ἀ. τοῦ ἀνοίγνυμι.

Ἦνθον, ες, ε, δωρ. ἀντὶ ἦλθον, ἀόρ. 6'. τοῦ ἔρχομαι Θεόκρ.

Ἠνί, ἐπιφων. ἴδε ἦν.

Ἠνία, ἡ, δωρ. ἀνία, παρ' Ὅμ. πάντοτε, ὡς καὶ παρ' Ἡσ. ἀσπ. 93 καὶ μτγν. ἐπ., καὶ παρὰ Πινδ. Π. 4, 18, Ἰ. 1, 15 ἐν τῷ ἄλλως μὴ εὐχρήστῳ πληθ. «τὰ ἡνία»· α) ὁ χαλινός, τὸ λωρίον τοῦ χαλινοῦ, δι' οὗ διοικοῦσι τόσον τὴς ἱππασίας τὸν ἵππον, ὅσον καὶ τοὺς τῆς ἁμάξης ἵππ. «ἡνία λάζετο χερσὶ» Ὀδ. γ, 483· «Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία» Ἰλ. θ, 137· «τείναν ἡνία σιγαλόεντα», ε, 266 καὶ συχν. διάφορος τοῦ χαλινοῦ, τ, 391· «περιλαβὼν ταῖς ἡνίαις τὸν χαλινὸν» Πλούτ. Ἀλεξ. 6· «ἀληθρότοις ἀνίαις» Πίνδ. Π. 5, 45· «ἐν ἡνίαισιν εἶχεν εὐθρατον στόμα» Αἰσχ. Περσ. 189· «εἰς τοὐπίσω ἑλκύσαι» = τραβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω ὥστε νὰ σταματήσωσιν οἱ ἵπποι Πλατ. Φαίδρ. 537, τοὐναντίον, ὅταν τις ἀφήνῃ τὸν χαλινὸν εἰς τοὺς ὦμους τοῦ ἵππου διὰ νὰ τρέξῃ, «καταπίνειν ὀπίσω» Ἰλ. τ, 391· - χαλᾶν Εὐρ. - λύειν Σοφ. ἐφιέναι Πλάτ. «ἀφιέναι, ἀνιέναι» Πλούτ. «ἐνδιδόναι» Δ. Ἀλ. Ταῦτα ἓν μέρει μόν. μὲ σημ. μτφ. ὅτὲ μὲν ἀπολύτως· «μὴτ' εὐτυχοῦσα πᾶσαν ἡνίαν χάλα» Εὐρ. ἀποσπ. Ἴν. 21, ὅτὲ δὲ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. ἀπιέναι ἀφήνει τις νὰ τρέξῃ, σταματήσῃ κτλ. «τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀφεὶς» Πλούτ. Περ. 11· «τῇ παλλακῇ πᾶσαν ἡνίαν ἀφεῖς» Φιλόστρ. καὶ ἄλλ. δοτ. τοῦ πράγμ. «ἐφίενται καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις» Πλάτ. Πρωτ. 338. Καὶ ἐν ταῖς φράσ. «πρὸς ἡνίας μάχεσθαι» = εἶμαι ἀνυπότακτος, ἀπειθής· - ὡς πολλοὶ Αἰσχ. Πρ. 1010· οὕτω καὶ «πρὸς ἡνίαν πράττειν» Φιλόστρ εἰκ. 2, 18· 6) ἡ διεύθυνσις, κυβέρνησις, διοίκησις· «Ἔρως, εὔθυνε ἡνίας» Ἀριστ. ὄρν. 1739· «ἡνίας δυοῖν γυναικοῖν ἔχειν» = δύο γυναῖκας κυβερνᾶν Εὐρ. Ἀνδρ. 178· «παραδιδόναι τινὶ τὰς ἡνίας τῆς πόλεως» Πλάτ. πολιτ. 266· γ) ἐπειδὴ ὁ διοικῶν κρατεῖ τὰς ἡνίας ἤτοι τὰ λωρία τοῦ χαλινοῦ μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, διὰ τοῦτο «ἀριστερὰ ἡνία» = πρὸς τὰ ἀριστερὰ Πλουτ. Μαρκ. 6· δ) λωρίον δερμάτινον, δι' οὗ δένεται τὰ ὑποδήματα· «χάλα συναπτοὺς ἡνίας Λακωνικὰς» Ἀριστ. ἐκκλ. 508, «τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα» Σχολ. (κατ' Εὐστ. ἐκ τοῦ ἐνάω, τρόπον τινὰ τὰ ἑνώνοντα τοὺς ἵππους λωρία, κατὰ δὲ τὸν Ῥάστ. ἐκ τοῦ ἧμι).

Ἠνιγμένως, ἐπίρ. (π. παρκ. τοῦ αἰνίττομαι)· αἰνιγματωδῶς Κλ. Ἀλ. α. 799.

Ἠνίδε, ἐπιφών. ἴδ' ἦν 2.

Ἠνίκα, δωρ. ἀνίκα (Πίνδ. καὶ χορ. τῶν τραγ. ἀνάπαιστ. αὐτοῦ τὰ πηνίκα, τηνίκα, ἀναφορ. χρον. ἐπίρ., ἀνθ' οὗ οἱ Ἴων. μετεχειρίζοντο τὸ ἧμος)· καθ' ὃν χρόνον, καθ' ἣν ὥραν, ὅτε, ὁπότε· α) μεθ' ὁριστ. «ἡνίκ' ἀγινεῖς αἶγας» Ὀδ. χ, 198· οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ. «ἡνίκ' οὐκέτ' ἔστιν» Σοφ. Ἰλ. 942· «ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἵρετο», Αἴ. 1223· «ἡνίκα ἐρύσσατο», 1252 καὶ συχνά· Ἀριστ. ἐκκλ. 815· «ἡνίκα ξυνεσκόταζε» Θουκ. 7, 73· «ἡνίκα ὡμολογήσαμεν» Πλατ. Γοργ. 509 καὶ συχνά· «ἐν τίνι ἡλικίᾳ; ἡνίκα τῶν γυμνασίων μεθίενται», πολ. 7, 537· δ) μετ' εὐκτ. ἐκφράζον τὸ πολλάκ. ἐπαναλαμβανόμενον ἐν τῷ παρελθόντι, ὁσάκις· «εἶρπε πόρων, ἀνίκ' ἐξανείη ἅτα», κατὰ διόρθ. Ἐρμάν. τὰ χειρ. ἔχουσιν ἐξανίησι Σοφ. Φιλ. 698. Καὶ μετὰ συνητικ. εὐκτ. «ἡνίκ' ἂν ἀπείη», Τρ. 163· γ) μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ ἄν, συνήθως τὸ πολλάκ. ἐπαναλαμβ. ἐν τῷ ἐνεστῶτι ὁπλοῦν, ὁσάκις· «ἑκάστοτε, ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δεῖπνου» Ἀριστ. νεφ. 608 «ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν», 612· «ἡνίκ' ἂν οἶκοι γένωνται, ὁρῶσιν αὖκ ἀνασχετά», εἰρ. 1143· πλ. 107, 248· πρβλ. Σοφ. Φιλ. 310· ἢ ἐν τῷ μέλλοντι, «ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ, χωρῶμεν» = εὐθύς, ὅτε ὁ κόπος θὰ μὲ ἀφήσῃ Σοφ. Φιλ. 808· δ) μετὰ γεν. μετεχειρ. αὐτὸ ὁ Λίλ. «ἡνίκα τοῦ χρόνου» Ζ. Ἰ. 12, 35.

Ἠνιο-κράτης· ὁ ἡνιοχαράτης.

Ἠνίον, τό· τὸ ἐπὶ τοῦ στόματος τῶν ζώων τιθέμενον σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, ὁ δακνόμενος ὑπ' αὐτῶν σίδηρος, «τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ» Πολυδ. 1, 148· ὁ πλ. εὐχρ. παρ' Ὅμ. = ἡνία, ὃ ἴδε.

Ἡνιοπεύς, ἴως, ἰων. ῆος, ὁ· τὸ ὂν. τοῦ ἡνιόχου τοῦ Ἕκτορος Ὅμ.

Ἠνιο-ποιεῖον, τό· ἐργαστήριον, ἔνθα κατα-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

σκευάζουσι τοὺς χαλινοὺς Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 8. Ἡνιο-ποιέω· ποιῶ, κατασκευάζω χαλινοὺς Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 8.

Ἡνιο-ποιός, ὁ· κατασκευάζων χαλινούς.

Ἡνιο-ῥράφος, ὁ· ῥάπτων χαλινούς, γλωσ.

Ἡνιο-στροφέω· στρέφω τὸν χαλινόν, διευθύνω τι μὲ τὸν χαλινόν· «ἡνιοστρ. ἅρμα» Εὐρ. Φοιν. 76· μτφ. «ὕμνησε τὸ κράτος αὐτοῦ διὰ τὸ καλῶς δῆθεν ἡνιοστροφῆσαι» Μιχ. Γλυκ. χρον. 4, 293, συχν. παρὰ Βυζ.

Ἡνιο-στροφία, ἡ· ἡ τοῦ χαλινοῦ διοίκησις, διεύθυνσις Κ. Μαν. χρον. 113.

Ἡνιο-στρόφος, 2· α) ὁ στρέφων, διευθύνων τὸν χαλινόν, τὸ ἅρμα, ἡνίοχος Σοφ. Ἡλ. 731· β) παθ. «ἡνιοστρ. δρόμος» Αἰσχ. Χο. 1818.

Ἡνιο-χαράτης, ὁ· «διδάσκαλος ἱππικῆς τῶν νέων, Λάκωνες» Ἡσύχ.

Ἡνιο-χεία, ἡ (ἡνιοχεύω)· α) ἡ πρᾶξις τοῦ νὰ κρατῇ τις, κυβερνᾷ, διευθύνῃ τὸν χαλινόν, τοὺς ἵππους, τὴν ἅμαξαν Πλατ. Γοργ. 518, καὶ ἐν πλ. νόμ. 7, 795· β) ἡ διεύθυνσις, διοίκησις, διευθέτησις· «ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἡνιοχεία καὶ κυβέρνησις» Πλούτ. ἠθ. 966

Ἡνιόχεια, ἡ· χώρα παρὰ τῷ Καυκάσῳ, κατὰ Στραβ. - χία, κάτ. Ἡνίοχος Στ. Βυζ.

Ἡνιοχεύς, π. ἑως, ὁ· α) ἡνίοχος, ὁ πλ. ἡνιοχῆς· «ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες» Ἰλ. ε, 505· β) μτφ. «παρ' ἐνὸς ἡνιόχευε τὸν αἰθέρος ἡνιοχῆα» Νόν Δ. 8, 256.

Ἡνι-οχευτικός, 3· ἡνιοχικός, ὁ ἀφορῶν εἰς τὸ ἡνιοχεύειν Σχολ. Πινδ. Ὀ. 10, 83.

Ἡνιοχευτικῶς, ἐπίρ. Ἐτ. Γουδ. σ. 672.

Ἡνιο-χεύω, θωρ. ἀνιοχ. (ἡνίοχος)· α) εἶμαι ἡνίοχος, κρατῶ τὰς ἡνίας, διευθύνω τοὺς ἵππους, τὴν ἅμαξαν, ὀχοῦμαι, πάντοτε ἀπολ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. λ, 103, Ὀδ. ζ, 319· β) μτφ. διοικῶ, κυβερνῶ, κρατῶ· «ἡν. πόλιν» Ἀνθ. 9, 696· «-οίκης θρόναν», 9, 779· «ἡνιοχ. καὶ βασιλεύει» Πλούτ. συμπ. 12· «τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις» Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 13, 564.

Ἡνι-οχέω, θωρ. ἀνιοχ. εὐχρηστότρ. μτγν. τύπ. τοῦ προηγ. α) «ἀνωτέρω κατωτέρω ἡνιοχ. τατς χερσὶν»=κρατεῖ τὰς ἡνίας μὲ τὰς χεῖρας ἄλλοτε ἀλίγων ἀνωτέρω, καὶ ἄλλοτε ὀλ. κατωτέρω Ξεν. π. ἱππ. 7, 40· «ἡν. τὰ ἅρματα εἰς τὸν πόλεμον» Ἡρ. 4, 193· καὶ μὲ γεν. «ἡμῶν ὁ ἄρχων ξυνωρίδος ἡνιοχεῖ», Φαίδρ. 246· καὶ παθ. «ἵππος ἄπληκτος κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται», 253 καὶ μτγν. συχν. β) μτφ. «οὐκ ἄλλου τρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμα θ' ἡνιοχήσας»=κυβερνήσας τὰ στόματα τῶν οἰκείων Μουσῶν, ὀηλ. ὁμιλήσας διὰ τοῦ στόμ. τῶν οἰκ. Μουσῶν Ἀριστ. σφ. 1022· «μηνῶν ἀνιοχεῦντα δρόμοι» Ἀνθ. 7, 482.

Ἡνιόχη· θηλ. τοῦ ἡνίοχος· α) ἐπίθ. τῆς Ἥρας Παυσ. 9, 39, 5· β) σύζ. Κρέοντος Ἰσταύτην Εὐρυδίκην καλεῖ Σοφ. Ἀντ.

Ἡνιό-χησις, εως, ἡ (ἡνιοχέω)· τὸ κρατεῖν τὰς ἡνίας, διευθύνειν, κυβερνᾶν· «χαλεπὴ καὶ δύσκολος-ἡ περὶ ἡμᾶς ἡν.» Πλατ. Φαίδρ. 240· ΙΔ' ἡνιοχεία.

Ἡνιο-χία, ἡ, ἑσφ. γρ. ἀντὶ ἡνιοχεία ἐν Πλατ. Θεαγ. 123.

Ἡνι-οχικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν ἡνίοχον, τὴν ἡνιοχίαν, ὁ ἱκανὸς καὶ ἐπιτήδειος περὶ τὸ ἡνιοχεῖν, ἁμαξεύειν, ἱππεύειν· «χιτῶνες ἡνιοχικοί» Καλλιξ. ἐν Ἀθην. 5, 200· «ἡ ἡνιοχικὴ τέχνη» Πλατ. Ἴων 538· «εἶδος ἡνιοχ.», Φαίδρ. 253.

Ἡνιο-χικῶς· ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. 1303, 36.

Ἡνί-οχος, ὁ, θωρ. ἀνί. (ἡνία ἔχω)· α) ὁ τὰς ἡνίας κρατῶν, ὁ κυβερνῶν, ἐλαύνων, διευθύνων, ὁδηγῶν τοὺς ἵππους ἢ τὴν ἅμαξαν, συχν. παρ' Ὅμ. ἀντίθ. τῷ παραιβάτης, τοῦ ἀπὸ τῆς ἁμάξης μαχομένου ἥρωος, τοῦ ὁποίου κατώτερος εἶνε, θθ. «ἡνίοχος θεράπων» Ἰλ. ε, 580· «ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος ἵππου εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν», λ, 47· «ἀν' ὅδαν ἐν οἴφρεσι παραιβάται, ἡνίοχοί τε», ψ, 132· ὅτι δὲ ὁ ἡνίοχος δὲν ἦτο δοῦλος, ἀλλ' ἐλεύθερος καὶ ὄχι ἐνίοτε καὶ ἥρως, ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Πάτροκλος ἦτο ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως Ἰλ. ι, 89· ὅτι ὁ Ἕκτωρ εἶχεν ἡνίοχ. τὸν Κεβριόνην, ρ, 91, τὸν Ὑπιοπέα, θ, 120, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐν στ. 89 καλεῖται ἡνίοχος· πρβλ. ἔτι, σ, 225, Πλάτ. Φαίδρ. 247 καὶ συχνά, Ξεν. Κύρ. 6, 2, 17· παρὸ Θεύγνιδι 260 ἐν γένει ὁ ἱππεύς· β) ὁ κυβερνήτης, ὁ διευθυντής, κύριος· «ἡνίοχος νεώς» Πολυδ. 1, 98· «χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχος» Πίνδ. Ν. 6, 111· «αἰγίδος ἡνίοχος» ἀνομάζ. ἡ Ἀθηνᾶ Ἀριστ. νεφ. 602· -πλαισμοσύνης Ἀνθ. Πλαν. 2· «δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον» Ἑρμησ. ἐν Ἀθην. 14, 597 γ) καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «ἡνίοχοι ἄνεμοι» Μανέθ. 5, 153 δ) ἡνίοχοι, τάξις πλουσίων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ἥτις ἐπ' ὀνόματι τῆς πολιτείας ὥφειλε νὰ φροντίζῃ περὶ ἀριθμοῦ τινος ἁμαξῶν· Λίλ Δ. ἐν Εὐστ. 408, 18· «ἡνίοχοι οἱ εὐπορώτατοι Ἀθήνησι κατελέγοντο, ἁρματροφήσαντες ὥσπερ οἱ ἱππεῖς» Φώτ. α. 71, 20· ε) ἡνίοχοι, τὰ ἀνώτατα ἐπὶ τῶν ἱστῶν τῶν πλοίων σχοινία· «ἡνιόχους τοὺς ἀκροκέρους κάλους, οὓς νῦν ἰκρόρους λέγουσιν», αὐτ.

Ἡνίοχος, ὁ· α) Ἀθηναῖος παιητὴς τῆς μέσ. κωμῳδίας Ἀθήν. 6) ὁ ἀστερισμὸς Ἡνίοχος Ἄρατ. γ) Ἡνίοχοι, ἔθνος ἐν Πόντῳ, Καυκασίας φυλῆς, ὧν ἡ χώρα Ἡνιοχία Στράβ.

Ἡνίπαπε, ἔκτετ. τύπ. ἀορ. β'. τοῦ ἐνίπτω.

Ἥνις, ιος, ἡ (ἔνας)· ἐνιαύσιος, χρονιάρικος, ἡνωμ. πάντ. μετὰ τοῦ βοῦς, εὐχρ. ἡ αἰτ. τοῦ πλ. Ἰλ. ζ, 94, 275, 309· «ἐνιαύσιος, νέας» Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 171· ΙΔ. ἔνος.

Ἥνον, παρτ. τοῦ ἄνω Ὀδ. γ, 496.

Ἡναπίδης, ου, ὁ· πατρων. υἱὸς τοῦ Ἥνοπος Ἰλ.

Ἡνορέα, ἐπ. ἠνορέη, θωρ. ἀνορία (ἀνήρ), ἡ· ἀνδρεία, τόλμη, θάρρος, δύναμις, ῥώμη· «ἠνορέῃ πίσυνε καὶ κάρτεϊ χειρῶν» Ἰλ. θ, 226· «ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα» Ὀδ. ω, 509. Παρὰ Πινδ. καὶ μτγν. καὶ πλ. «ἀνορίαις ὑπερτάταις», Ν. 3, 34, Ἀπολ. Ῥ. 3, 189· «ἠνορέην ἐρατεινὴν ὤπασαν»=ἀνδρείαν «ὑγιαίνῃ, ἀνδρικὴν ὡρακιότητα Ἰλ. ζ, 156 «ἠν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὕδατος»=δύναμις ὕδ. Αἰλ. Ἱ. Ζ. 10, 40· (περὶ τῆς παραγ. ἴδε Λόβεκ. παραλλ. 156).

Ἤνοψ, οπος, ὁ, ἡ, «Ἤνοπα· πάνυ εὐηχον, λαμπρόν, διαφανῆ» Ἡσύχ. παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει, «ἤνοπι χαλκῷ» καὶ «οὐρανὸς ἤνοψ» Ἰλ. π, 408, σ. 349, Ὀδ. κ, 360. Κατὰ Σουΐδ. ἤνοψ =ἔνδιος· «ἤνοπα πυρὸν ἔδουσιν» ποιητ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. ἔνδιος· κατά τινας τῶν ἀρχ. γραμμ. ἀντὶ τοῦ ἄν-οψ=ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προσοραθῇ ἕνεκα τῆς λάμψεως· ΘΘ. ὁ λάμπων χαλκὸς· κατ' ἄλλ. σχέσιν ἔχει μὲ τὸ ἔνοπτρον=λάμπων ὡς τὸ κάταπτρον, κατ' ἄλλ. ὅπερ καὶ τὸ ἀπιθανώτ. ἐκ τοῦ ὄψ=φωνή, καὶ τῆς ἐν=εὐήχος· μεθ' οὗ οὐδόλως συμβιβάζεται τὸ ὑπὸ Σουΐδ. ἀναφερόμενον, «ἤνοπα πυρὸν ἔδουσιν» πιθανώτ. ὅτι εἶνε κατά τε τὸν τύπ. καὶ τὴν σημ. συγγ. τῷ νώροψ, ὃ ἴδε.

Ἤνοψ, οπος, ὁ· α) Τρὼς τις Ὁμ. β) Ἕλλην τις Ὁμ. ΘΘ. τὸ πατρ. Ἠναπίδης.

Ἤν-περ· ἴδ' ἐάν.

Ἤνσει, λακων. ἀντὶ ἥνθει, γ'. παρτ. τοῦ ἀνθέω Ἀριστ. Λυσ 1258.

Ἦντο, γ'. πλ. παρτ. τοῦ ἦμαι Ἰλ. γ, 153.

Ἤνυστρον, τὸ (ἀνύω· ἴδ' ἔνυστρον)· α) ἡ τετάρτη κοιλία τῶν μηρυκαζόντων ζῴων, ἔνθα ἀποτελειοῦται ἡ πέψις τῆς τροφῆς· «ἔν. τὸ μέγα ἔντερον τῶν ζώων, ἡ κοιλία» Ἡσύχ. λατ. abomasus· ἴδ' Ἀριστ. μορ. Ζ. 3, 14· «ἤνυστρα· αἱ κοιλίαι τῶν βοῶν ἢ τὸ παχὺ μέρος αὐτῶν» Ἡσύχ. β) ἐκ τοῦ ἠνύστρου τούτου κατεσκεύαζον οἱ Ἀθηναῖοι εἶδος φαγητοῦ, ὅπερ εἶνε τὰ κοιν. καλούμ. πατσιὰ καὶ μπουμπάρι Ἀριστ. ἱππ. 356, 1179, κωμ. ἐν Ἀθην. 2, 49.

Ἤνώγεα, ἰων. ὑπερσ. τοῦ ἄνωγα Ὁμ.

Ἤνώγει, γ'. πρόσ. ὑπερσ. τοῦ ἄνωγα Ὁμ.

Ἠνωμένως, ἐπίρ. (π. παρκ. τοῦ ἑνόω) ἀντίθ. τῷ διαιρετῶς, ἑκκλ. ἰδ. ὁ Πρόκλ.

Ἠνώρθουν, ἀττ. παρτ. τοῦ ἀνορθόω.

Ἠνώχλουν, ἀττ. παρτ. τοῦ ἐνοχλέω.

Ἤξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ἄγνυμι.

Ἤξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ἀΐσσω καὶ ἄσσω.

Ἠξις, εως, ἡ (ἧκω)· ἄφιξις Θ. Ἀν. 99, 4 ἐκ τοῦ Εὐρ. Τρ. 396, ἔνθα ἦδη γρ. ἵξις.

Ἠοῖαι, αἱ· ὁ κατάλογος Ἡσιόδου Ἡσύχ. ποίημα τοῦ Ἡσ. ἐν ᾧ ἐψαλλε τὰς ἡρωΐνας γυναῖκας, κληθὲν οὕτω, διότι ἤρχετο περὶ μιᾶς ἑκάστης ἀπὸ τῶν ἢ οἵη· ἴδε Παυσ. 9, 31, 5.

Ἠοίη, ἡ· α) ὄηλ. ὥρα, τὸ πρωΐ, ἡ αὐγή, ὁ ὄρθρος, ἡ πρωϊνὴ ὥρα· «πᾶσαν ἠοίην»=ὅλην τὴν πρωΐαν Ὀδ. ο, 447· β) ὄηλ. γῆ· «πρὸς ἠοίην»=πρὸς ἀνατολὰς Καλλ. Δηλ. 280, κυρ. ὄηλ. τοῦ

Ἠοῖος, ἰων. καὶ ἠόϊος, ὡρ. ἀϋΐος (ἠώς), ἀττ. ἠῷος, 3· α) πρωϊνός, αὐγερινός· «ἠοῖ. ἀστὴρ»=κοιν. αὐγερινὸς Ἴων παρὰ Ἀριστ. εἰρ. 835 καὶ Σχολ. β) ἀνατολικός, ἐν τῇ ἀνατολῇ οἰκῶν ἢ κείμενος· - ἄνθρωποι Ὀδ. ο, 29· «αἱ ἠῶιοι τῶν Διθύρων» Ἡρ. 4, 160 ἴδ' ἠῷος.

Ἦομεν, ἀ πλ. παρτ. τοῦ εἶμι Ὁμ.

Ἠονή, ἡ, παράγ. ἐκ τοῦ ὄνησις, ἐπλάσθη πρὸς παραγωγὴν τῆς λέξ. ἠδονὴ ὑπὸ Πλάτ. Κρατ. 419.

Ἠόνιος, π. = ἠϊόνιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ἀκτῆς, παραθαλασσίας κείμενος· «ἠόν. σῆμα» Ἀν. 7, 383.

Ἠπανάω καὶ ἠπανέω, «ἠπανεῖ· ἀπορεῖ, σπανίζει, ἀμηχανεῖ» Ἡσύχ.

Ἠπανία, ἡ· «ἀπορία, ἀμηχανία, σπάνις» Ἐτ. Μ. 433, 17· πρόλ. ἠπεδανός.

Ἠπάομαι· ἐπιδιορθ. συρράπτω, ἰμπαλώνω, =ἀκέομαι ῥαγέντα ἱμάτια, ὑπόδημα Γαλην. τ. 6, σ. 24. 18· «ἠπ. κόσκινον» Ἀριστ. ἀπυσπ. Δαιταλ. 28. Καὶ παθ. «ἱμάτια ἠπημένα»=ψαρόμ. ἰμπαλωμένα Ἀριστειδ. τ. 2, 307. Τὴν λέξιν ταύτην ἀποδοκιμάζει ὁ Φρύν. ἐκλ. 91, καὶ βαρβαρικὴν θεωρεῖ ὁ Αἰλ. Δ. ἐν Εὐστ. 1646, 59, ὅστις ἔχει καὶ ἠπᾶν (ὁ Λοβεκ. παράγει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ ὀπή, παθ. 218, 32).

Ἤπαρ, ατος, τό· α) κοιν. σηκότ· «ἦπαρ ἑκειρον δέρτρον ἔσω δύνοντες» Ὀδ. λ, 577· «φασγάνῳ οὖτα καθ' ἦπαρ» Ἰλ. υ, 469· «πρὸς στῆθος ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν» Ὀδ. ι, 301· «ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων» Ἰλ. λ, 578· τὸ ἦπαρ ζῴων, κάπρου Ἀθήν. 3, 107· -χηνῶν ἢ χήνειον, 7, 350· παντοειδῆ ἐδέσματα, φαγητὰ ἐκ τούτου ἔκαμον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἀθήν. 3, 100· ὡς μέσον θεραπευτικὸν Νίκ. συχνὰ παρὰ π. ὡς ἔδρα τῆς ζωῆς· «σὲ ἔτρεφον, ἔφερον ὑφ' ἥματος»=σὲ ἐβάσταξα εἰς τὴν κοιλίαν μου, ἐπὶ μητρός Εὐρ. Ἱκ. 919· ὡς ἕδρα τῆς ὀργῆς, τοῦ θυμοῦ, τῶν παθῶν, τοῦ πόνου, φόβου, τοῦ ἔρωτος· ὡς Ἀρχίλ. ἀποσπ. 48· παρὰ τραγ., βουκολ. κλ. «τῶ ἀλύγω μέρεος τὸ μὲν θυμοε δὲς (;δύρται) περὶ τὴν καρδίαν, τὸ δ' ἐπιθυμητικὸν περὶ τὸ ἦπαρ» Πλατ Τίμ. Λοκρ. 100· «ἄλγησαν ἦπαρ ἐνδίοις ἀνείθεσιν» Λίσχ. Εὐμ. 130 «δήγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἧσσ' ἦπαρ προσικνεῖται», Ἀγ. 766· «χωρεῖ πρὸς ἦπαρ γενναία δύη» Σοφ. Αἴ. 918· «ὡς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει» Εὐρ. Ἱκ. 599· περὶ τῆς εὐφόρου γῆς, ταὐτ. τῷ οὐθαρ. «βαθύγειος γῆ» Παύλ. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1248· β)=ἥπατος Πλίν. Φ. ἱστ. 32, 11, 53.

Ἠπατημένως, ἐπίρ. (π. μτχ. τοῦ ἀπατάω)· κατὰ τρόπον ἀπατηλόν, ψευδῶς, ψευδῶς βασίλ.

Ἠπᾶτήριε, τά· εἶδος ἰατρικοῦ· «δεῖ δὲ καὶ τοῖς φαρμάκοις ἐπὶ τούτων κεχρῆσθαι μὴ μόνον τοῖς διαφορεῖν, ἀλλὰ καὶ προστέλλειν δυναμένοις· καλοῦσι δὲ ταῦτα ἠπατήρια· Ἀλ. Τραλλ. 9, 520.

Ἠπᾰτηρός, 3· ἠπατικός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἦπαρ· «ἠπατηρὰ δυσεντερία»=ἡ ἐκ τοῦ ἥπατος προερχομένη δυσεντερία· Ἀλ. Τραλλ. 9, 44.

Ἠπατιαῖος, 3· ἠπατικός· Ἱπποκρ. 279, 13.

Ἠπατίας, ὁ· ἀνήκων εἰς τὸ ἦπαρ· «ἠπατ. λοβός» Πολυδ 2, 215.

Ἠπατίζω· ὁμοιάζω ἥπατι, σηκωτίῳ, εὐχρμόν. ἡ μετχ. «ἠπατίζ. ἀλύη» Διοσκ. 2, 72.

Ἠπατικός, 3· α) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἦπαρ, «ἠπατικός, ὁ τὸ ἦπαρ ἀλγῶν» Ἡσύχ. «ἠπατ. πάθος·=ἡ ἀσθένεια τοῦ ἥπατος Ἱλλουστ. 9. 733· «ἠπατ. δυσεντερία» Ἀλ. Τραλλ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

7, 130· 6) οὐσ. τὸ ἡπατικὸν=ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἥπατος μαντεία Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 483.

Ἠπάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἥπαρ. Ἡγήσ. ἐν Ἀθην. 3, 107.

Ἠπατίτης, ου, ὁ· ὅμοιος ἥπατι· «ἡπ' λίθος» Πλίν. 37, 11, 31.

Ἠπατῖτις, ιδος· θηλ. τοῦ ἡγουμ. α) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸ ἥπαρ· «ἡπατ. συσεντηρία» Γαλην. τ. 18, 1 σ. 145, 15· «ἡπατ. φλὲψ»=ἡ μεγάλη κοίλη φλὲψ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 2· β)=ἡπατοειδής, ὅμοιος τὸ εἶδος, τὸ χρῶμα τῷ ἥπατι· «ἡπ. ἀλόη» Γεωπ. γ) δακτυλιόλιθος ὅμοιος τὸ χρῶμα ἥπατι, hepatitis gemma Πλίν. Ἱ. Φ. 37, 11, 31· δ) τὸ ἡπατώριον, εἶδος φυτοῦ Διοσκ. 4, 41.

Ἠπατο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἥπατος, ὁμοιάζων ἥπατι Διοσκ. 5, 100.

Ἠπατο-πνεύμων, ονος, ὁ· ὁ πνεύμων καὶ τὸ ἧπαρ Ἀγμ. ἀνειροκρ. 83, 1.

Ἠπάτος, ὁ· ὄν. ἰχθύος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 2, 17· καλεῖται δὲ καὶ λεβίας Ἀθήν. 7, 301.

Ἠπατο-σκοπέω· παρατηρῶ τὸ ἧπαρ διὰ μαντείαν, Ο'.

Ἠπατο-σκοπία, ἡ· ἡ τοῦ ἥπατος παρατήρησις, καὶ ἡ ἐκ τούτου μαντεία Ἠρῶν. 8, 3, 17.

Ἠπατο-σκοπική, ἡ, ὑηλ. τέχνη· ἡπατοσκοπία Φλέγ. Τραλλ. π. Μακροβ. 4. σ. 122.

Ἠπατο-σκόπος, 2 (σκοπέω) ὁ παρατηρῶν καὶ ἐξετάζων τὸ ἧπαρ, ἐνγέν. τὰ σπλάγχνα, καὶ ἐκ τούτων μαντεύων Ἀρτεμιδ. 2, 69· «ῥυτὰ ἱερά, τὰ ἡπατοσκόπα» Ἡσύχ.

Ἠπατο-υργός, ὁ (ἔργω)· ὁ τὸ ἧπαρ καὶ γεν. τὰ σπλάγχνα κατακόπτων διὰ νὰ μαντεύσῃ Λυκόφρ. 839.

Ἠπατο-φαγέω· τρώγω τὸ ἧπαρ, παθ φῶ. Τιτυὸς ὑπὸ γυπῶν ἡπατοφαγεῖται» Σ Ἐμπ. γραμ. 286.

Ἠπατ-ώδης, 2· ἡπατοειδὴς Ψελλ. ἐν Βοισσ. Ἀν. τ. 1, 215.

Ἠπατώριον, τό· ἡπατῖτις.

Ἤπαφε, π. γ'. ἐν. ἀορ. 6'. τοῦ ἀπαφίσκω.

Ἤπάω, μόν. παρ' Εὐστ. ἐκ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου, ἀλλ. συνήθ. μέσ. ἠπάομαι, ὃ ἴδε· «τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς, φησί, βάρβαρον. Συμφωνεῖ γοῦν δὲ τῷ Διονυσίῳ καὶ ἡ συνήθεια παρ' ἣ τὸ συνδλίψ περᾶν ἠπᾶν λέγεται», 1617, 50.

Ἠπεδανός, 3, οἱονεὶ ἀπεδανός, ὑηλ ἄπους (κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐκ τοῦ α καὶ πούς, ἡ πέδον, ὁμὴ βαίνων στερεῶς, διὸ καὶ νηπεδανὸς Ὑπερθαινώτ. συγγ. τῷ ἤπιος) ἀσθενής, ἀστήρικτος, ἀνάπηρος· οὕτως ὀνομάζει ἑαυτὸν ὁ χωλὸς Ἥφαιστος ἀντιθ. πρὸς τὸν Ἄρη, ὅστις καλεῖται «καλός τε καὶ ἀρτίπους» Ὀδ. 0, 311· καὶ περὶ τοῦ ἡνιόχου τοῦ Νέστορος· «ἠπεδανὸς θεράπων», διότι δὲν δύναται ταχέως νὰ κινηθῇ Ἰλ. 0, 104· ἀδύνατος, μικρὸς πυρετὸς Ἱπποκρ. Καὶ μτγν. ὡς Ὑπερ. κυν. 1, 534· μὲ γεν. «κλυτὰς φάμας ἔσεαι ἠπεδανὰ» = ἀμέτοχος δόξης, ἔνθα διορθοῦται εἰς ἠπανίᾳ Ἀνθ. 9, 52· μτφ. ἦπιος, ἀσθενής· «ἠπ πῦρ» Ἱπποκρ. 592, 3· «ἠπ. παιδίον», 601, 29· ἀσθενὴς τὸν νοῦν Μανίθ. 2, 160· «ἠπ. βῆμα»=ὁ ἐξασθενῶν φόβος Ὀρφ. Λιθ. 376.

Ἠπεδανόω· καθιστῶ τινα ἀδύνατον, ἀδυνατίζω τινά.

Ἠπεδίζω· ἴδε ἀπεδίζω.

Ἠπειγμένως, ἐπίρ. (π. μτχ. τοῦ ἐπείγω)· σπευδόντως, συντόνως· Ἡσύχ. ἐσπευσμένως, ταχέως· μετὰ σπουδῆς· Σχολ. Ἰλ. γ, 213.

Ἤπειον· ἴδε Ἄπιον.

Ἠπειρο-γενής, 2 (ἤπειρος, ΓΕΝΩ)· ὁ γεγεννημένος ἢ ζῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ, στερεᾷ, ἀντὶ ἠπειρώτης, περὶ τῶν Περσῶν «ἠπειρ. ἔθνος» Αἰσχ. Περσ. 42.

Ἠπειρόθεν· ἐκ τῆς ἠπείρου, στερεᾶς Ἄρατ. 1094.

Ἠπειρόνδε· εἰς τὴν ἤπειρον, τὴν ξηράν, τὴν στερεάν· ἴδε ἤπειρος.

Ἤπειρος, ἡ (ἄπειρος, ὑηλ. γῆ)· ἡ στερεὰ γῆ, ἡ ξηρά· α) παρ' Ὁμ ἀντίθ. τῷ πέλαγος Ὀδ. γ, 90· «νῆα-ἐπ' ἠπείροιο ῥύσσαν» = ἔσυραν εἰς τὴν ξηρὰν Ἰλ. α, 485· οὕτω καὶ Ἡσ. Ἔρ. 622, «ἐκ πόντου βᾶς ἠπείρον δε», ἔνθα ἐννοεῖ ὡς ξηρὰν τὴν νῆσον Ὀδ. ε, 56· «κατὰ τὴν ἤπειρον» = κατὰ ξηράν, ἀντίθ. τῷ τῇσι νήυσι Ἡρ. 8, 66· β) ἀντίθ. τῷ νῆσος· «Ἐχινάδων νήσων τὰς ἡμίσεας ἤδη ἤπειρον πεποίηκε» Ἡρ. 2, 10· πρβλ. 1, 71, Θουκ 1, 5· «οὐ νήσους, ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος» Ξεν. Ἑλ. 6, 1, 4· παρ' Ὁμ. Ὀδ. ξ, 97. 100 ἡ ξηρὰ ἡ κατέναντι τῆς Ἰθάκης, ἡ ὕστερον ὡς ὄν. κύρ. κληθεῖσα Ἤπειρος, ἥτις περιελάμβανε γενικῶς καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ τὴν Λευκάδα Ἰλ. β, 635· γ) ἀπὸ Ἡρ. ὀνομασία ἑκάστου τῶν δύο μερῶν τῆς γῆς, ὑηλ. τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἀναλόγως τῆς ἀρχαιοτέρας ὑποδιαιρέσεως τῆς γῆς εἰς δύο μέρη, περιλαμβανομένης τῆς Αἰγύπτου (ὑηλ. Ἀφρικῆς) εἰς τὴν Ἀσίαν, 1, 96, Αἰσχ. Ἱκ. 735. Πολλάκις δὲ καλεῖται οὕτως ἡ Ἑλλὰς καὶ Περσία, ἴδε Σχαιφμέλετ. 36· καὶ «δίσσαι ἤπειροι» ὑηλ. Εὐρώπη ἡ Ἑλλὰς καὶ Ἀσία Σοφ. Τρ. 101· «ἠπ. δυαί, δίδυμαι, ἀμφότεραι» Μόσχ. 2, 8, Ἀνθ. παρὰ Πινδ. καὶ ὡς τρίτον μέρος τῆς γῆς προστίθεται ἡ Λιβύη· «τρίτας ἠπείρου ῥίζαν», Π. 9, 8· περὶ τῆς μιᾶρᾶς Ἀσίας καὶ Περσίας ἴδε Μυρ. εἰς Ἰσαακ. Πανηγ. 30· δ) σπαν. ἀντίθ. τῷ ὄρος, ὑηλ πεδιάς, πεδίον, ἐπίπεδος γῆ Ἀπολ. Ἱ. 2, 976.

Ἠπειρόω· ποιῶ ἤπειρον, ποιῶ τὴν θάλασσαν ξηράν, ἀποξηραίνω, ἀντίθ. τῷ θαλαττόω Ἀριστοτ. κόσμ. 6. Παθ. «νῆσοι ἠπείρωνται» = ἐγένοντο ἤπειροι Θουκ 2, 112· «Ἔρως ἠπείρωτο ὑπὸ κρυστάλλου» = ἦτο παγωμένος, στερεὸς ὡς ἡ ξηρὰ Ἀριστείδ. τ. 1, 304.

Ἠπειρώτης, ὁ, ὑηλ. ἠπειρῶτις, ιδος, θωρ. ἀπειρ. (ἤπειρος)· α) ὁ κατ. τῆς ἠπείρου, ξηρᾶς, στερεᾶς, στεριανός, ἀντίθ. τῷ νησιώτης, ὁ γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ, ὁ καταγόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ξηρὰν· «ἄγειν ἠπειρώταν (ἰχθύν)» = εἰς τὴν ξηρὰν ἄγειν Θεόκρ. 11, 58· «πύλιες ἠπειρῶτιδες», ὑηλ. μεσόγειοι, ἀντίθ. τῶν παραλίων καὶ νησιωτικῶν Ἡρ. 1, 151· «ἠπειρῶ-

χία ἠπειρ.», ἀντίθ. τῷ ναυτικὴ Θουκ. 1, 35, ἀντίθ. τῷ θαλάσσιος, 4, 2· 6) Ἠπειρώτης = Ἀσιάτης Εὐρ. Ἀνδρ. 159, 650· γ) κάτ. τῆς κυρίως Ἠπείρου, τὸ δὲ θηλ. Ἠπειρῶτις Στράβ. 7, 7· ἐντ.

Ἠπειρωτικός, 3· α) ὁ ἀνήκων εἰς ἤπειρον, ἀντίθ. νησιωτικός· «ἔθνη ἠπειρ.» Ξεν. Ἑλ. 6, 1, 4· 6) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κυρ. Ἤπειρον Στραβ. 7, 7 γ) εἶδος μήλων, «Ἠπειρωτικὰ μῆλα καλούμενα Ρωμαϊστὶ δὲ ὀρβικουλάτα» Διοσκ. 1, 163.

Ἠπειρωτικῶς, ἐπίρ. κατὰ τρόπον ἠπειρωτικόν· «ὁ μὲν ἐπιποτάμιος ἠπειρ. λειτουργεῖν ἐτάττετο» Συνεσ. σ. 111.

Ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ· ἴδ' Ἠπειρώτης.

Ἤπειτα, π. ἀντὶ ἔπειτα, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ ἔνθα πρότερον μὲν δ' ἤπειτα ἐγράφ. νῦν δὲ δὴ ἔπειτα, οὐχ ἧττον παρὰ πολλ. φιλολόγ. διετηρήθη Βέκκ. Ἰλιατ νόμ. 4, 719.

Ἤ-περ, π. ἦ-περ ὡς ἄν, ὡς τάχα, ὡς τώρα, ὡς καί, ὡς ὄντως, μόρ. συγκριτ. ἢ σύνδ. διασαφητικὸς συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἴδε ἦ.

Ἤπερ· δοτ. ἐν. τοῦ ὅσπερ ἐπίρ. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς, ἀπαραλλάκτως ὡς, πάντως Ἀριστ., Πλάτ. ἴδε ἦ.

Ἤπερ, θηλ. τοῦ ὅσπερ.

Ἠπερόπευμα, τὸ (ἠπεροπεύω)· ἀπάτη, ψεῦδος, γέλασμα, μτφ. ἐπὶ τοῦ Ἀνακρέοντος ὡς ξεμυαλίζοντος τὰς γυναῖκας· «συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα» Κριτί. ἐν Ἀθην. 13, 600.

Ἠπεροπεύς, έως, ἰων. ῆος, ὁ· ἠπεροπευτής, ἀπατεών, ψεύστης, μαυλιστής, ξεμυαλιστὴς τῶν γυναικῶν· «τὸ μὲν οὔ τι σ' ἐΐσκομεν εἰσορόωντες Ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον» Ὀδ. λ, 363 – ὄνειροι Ἀπολ. Ρ. 3, 617· καὶ ὁ Διόνυσος Ἀνθ. 9, 524, 8.

Ἠπεροπεύσις, εως, ἡ τὸ ἀπατᾶν, περιγελᾶν.

Ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ· ἠπεροπεύς, ψεύστης, φλύαρος, μαυλιστής· «Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτὰ» Ἰλ. γ, 39, ν, 769, Μόσχ. 1, 10.

Ἠπεροπεύω (ἔπος, ἀπύω, ἠπόω;) καταφλυαρῶ, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, ξεμαυλίζω, ἐξθγαίνω· – γυναῖκας Ἰλ. ε, 349· μ. αἰτ. «– φρένας τινός» Ὀδ. ν, 327, Ἡσ. Ἔρ. 55· μ. δοτ. Ὀδ. υ, 421· μὲ διπλ. αἰτ. ἀντιστοιχοῦν τῷ δολοφρονέω Ἰλ. γ, 399· παραπείθω, ψ, 605· «παρθενικὰς – ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν» Ἀπολ. Ρ. 3, 563· «ἠπεροπεύειν ἐξαπατᾶν καὶ ψεύδεσθαι ἤτοι παραλογίζεσθαι» Ἡσύχ.

Ἠπεροπηΐς, ίδος, π. ἡ (ἴδ' ἠπεροπεύς),-τέχνη· ἡ τοῦ ἐξαπατᾶν, ποιητ. ἐν Στράβ. 1, 17.

Ἠπήσασθαι, μ. δορ. ἀ. τοῦ ἠπάομαι.

Ἤπησις, εως, ἡ (ἠπάομαι)· τὸ ἐμβαλώνειν, «τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον ἠπητήριον» Εὐστ. 1647, 60.

Ἠπητήριον, καὶ ἠπήτριον, τό· α) ἡ βελόνη δι' ἧς ῥάπτουσιν, ἡ βελόνη μεθ' ἧς μπαλώνουσι τὰ ἀποδήματα, κοιν. σουβλίον, σακορράφι· «τὰ σουβλίον μεθ' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυρσάρια» Σουΐδ. ἴδε καὶ ἀκεστήριον Ἡσύχ. πλ. ἠπητήρια, εἴκαθ. ἀντὶ τοῦ ἠπατήρια, ὁ ἴδε

Ἠπητής, οῦ, ὁ· ἀκέστωρ, ῥάπτης, διορθωτής, μπαλωματὴς Βατραχ. 183· θεωρεῖται παρὰ τῶν Ἀττικιστῶν ὡς μτγν. λέξ. ἀντὶ τοῦ ἀκεστὴς Λοβεκ. Φρύν. 91, καὶ ὅμ. ἀπάρχει ἐν καλοῖς χειρογρ. τοῦ Ξεν. Κυρ 1, 6, 16.

Ἠπήτρια· θηλ. τοῦ προηγ. ἀκέστρια, ῥάπτρια· «Κωδηλίνη, ἠπήτρια» Ἡσύχ. «Δαλστρια ἀττικῶς, ἠπήτρια Ἑλληνικῶς» Μοτρ. 48.

Ἠπήτριον· ἴδ' ἠπητήριον.

Ἠπιάλέω· θερμαίνομαι, ἔχω θέρμην, πυρετόν· «ἠπιαλῶν γὰρ οἰκαδ' ἐξ ἱππασίας βαρβίζων» = «ῥιγοπυρέτῳ περιπεσών» Ἀριστ. Ἀχ. 1164· «ὅμοιον δὲ ἔοικεν ὥσπερ τοῖς ἠπιαλοῦσιν, οἱ ἅμα τῷ ῥιγοῦν διψῶσι» Ἀριστοτ. προβλ. 27, 2.

Ἠπιάλης, ητος, ὁ· ἐφιάλτης, κοιν. μώρα· «ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων» Β. Ἀν. 42, λέγεται δὲ καὶ ἠπιάλης Εὐστ. 1687, 52.

Ἠπίαλος, ὁ· 1) κακὸς πυρετός, ἄλλ. ῥιγοπύρετος· μετὰ ἢ ἄνευ τῆς λέξ. πυρετός· «ῥῖγος πρὸ πυρετοῦ» Ἡσύχ. ὁ κακοήθης πυρετός· «ἠπίαλος πυρετὸς ἔχει» Ἱπποκρ. 266, 35· «ἠπιάλους καὶ πυρετοὺς πολυχρονίους», καθόσον δηλ. «πυρέττουσί τε καὶ ῥιγοῦσι, καὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνονται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν ἅπαντι μορίῳ τοῦ σώματος» Γαλην. τ. 7, 132, ταὐτὸν τῷ ῥιγοπύρετον Β. Ἀν. 42· ὠνομάσθη δὲ ἢ ἀπὸ τῆς ἅλός, «ἠπίας μὲν φαινομένης, χαλεπῆς δὲ κατὰ τὰς ταραχὰς αὐτῆς ὑπαρχούσης», ἢ «παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πράως ἀλεαίνειν» κατὰ Π. Δίγ. 2, 25. Ἐθεραπεύετο δὲ ἡ νόσος αὕτη διὰ τῆς πόσεως ὑοσκυάμου, ὀηλ. βοτάνης τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ οἴνου· «τρία δὲ ἢ τέτταρα παθέντα σὺν οἴνῳ, ἠπιάλους πυρετοὺς θεραπεύει» Διοσκ. 4, 69· 6) μτφ. ψυχρὸς ποιητής, ὁ ῥῖγος προξενῶν εἰς τὰς ἀηδόνας ποιητής· «ἀηδόνων ἠπ.» Φρύν. ἐν Ἀθην. 2, 44.

Ἠπιαλ-ώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἠπιάλου πυρετοῦ, – πυρετός, εἶδος πυρετοῦ· «ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος» Ἱπποκρ. 1127.

Ἤπίαμα, τό· φάρμακον Ἡρ. 3, 130, ἰσφγρ. ἀντὶ ἤπια μετά.

Ἠπιάω, μέλ. άσω, ἰων. ήσω (ἤπιος), π. ἀορ. ά. ἠπιήθην, ἠπιάθην· καταπραΰνω, κατθησυχάζω Σχολ. Λειψ. εἰς Ἰλ. α, 146, ἀρχ. λεξ.

Ἠπιδανός, 3· ἀπιδανός.

Ἠπιο-δίνητος, 2 (δινέω)· ὁ ἡπίως καὶ γλυκὰ στρεφόμενος· «βλεφάρων ἠπιοδινήτων» Ἀνθ. 5, 250.

Ἠπιό-δωρος, 2 (δῶρον)· ὁ δίδων δῶρα ἤπια ἢ πρὸς καταπράϋνσιν, φιλόφρων, εὐμενής, ἰδ. περὶ τῆς μητρός· «ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἀντίη ἦλυθε μήτηρ» Ἰλ. ζ, 251, ὀηλ. «πραϋντικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν» Σχολ. ἐπίθ. τῆς Κύπριδος Στησίχ. ἐν Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 249· ἐπίθ. τῶν Μουσῶν Ὑπ. Ἀλλ. 4, 7, ἔτι τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ὀρφ. Ὕμν. 67, 3.

Ἠπιο-δώτης, ου, ὁ (δίδωμι)· ἠπιόδωρος, ἐπίθ. Ἀσκληπιοῦ Ὀρφ. εἰς Μουσ. 32.

Ἠπιό-θυμος, ὁ (θυμός)· πρᾶος, ἥμερος, ἤπιος. Ἀνθ. Πλαν. 65, Ὀρφ. Ὑμν. 68, 15.

Ἠπιάλης, ὁ· ᾗ· ἠπιάλης.

Ἠπιάλιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἠπιάλης, ῥιγοπυρετιον Ἡσύχ.

Ἠπίαλος, ὁ· α) ἡ περὶ τὸν λύχνον πετομένη καὶ καιομένη πεταλοῦδα· «ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος» Ἀριστοτ. Ἱ Ζ. 8, 27, ὅπερ ὁ Βίλκ γράφ. ἠπίολος, καὶ ἀναφέρει ὡς δι. γρ. ἠπιόλης, ἠπιλιότης· β) = ἠπίαλος, οὗ τὸ ὑποκ. ἠπιόλιον ἀπαντᾷ Ἡσύχ.

Ἠπιό-μητις, ὁ, ἡ (μῆτις)· ὁ ἤπιον, μαλακὸν φρόνημα ἔχων Γρ. Ναζ. 112.

Ἠπιό-μοιρος, π. 2 (μοῖρα)· ὁ ἔχων μοῖρεν ἤπιαν, ποιητ. ἐν Ἀθην. 12, 542.

Ἠπιό-μυθος, 2 (μῦθος)· ὁ ὁμιλῶν πρᾴως, μαλακὰ Μάξιμ. περὶ καταρχ. 68.

Ἤπιον, τό· «πόλις Τριφυλίας, ἣν Ἠλεῖοι πρυσελάβοντο· τὸ ἐθνικὸν Ἠπιεύς» Στ. Βυζ Κατὰ Ξεν. Ἤπειον, καθ' Ἡρ. Ἔπιον, κατὰ Ἡσύχ. Λίπιόν.

Ἠπιόνη, ἡ· α) σύζ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ μήτης Ὑγείας, Ἰασοῦς, Ἀκεσοῦς, Πανακείας, θεὰ τῆς ὑγείας ἢ κάλλ. τῆς καταπραύνσεως τῶν πόνων Ἀνθ 6) ὄν. πλοίου, ἐπιγρ.

Ἤπιος, 3, παρ' Ἡσ. Θε. 407 καὶ τοῖς ἀπτ. συνζύγ. 2 (συγγ. τῷ ἔπος, εἶπεῖν, «ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν» Ἐτ. Μ. 434, 17· διὰ καλῶν λόγων καταπραΰνων καὶ διὰ μαγικῶν ἐπῳδῶν τοὺς πόνους μετριάζων· κυρ. ῥίζ. τὸ ἦκα ᾗ· Σακκελ. Ἀνώμ. σ. ιζ)· α) πρᾶος, ἥμερος, πρυσηνής, μαλακός, καλός, εὔνους, εὐμενὴς Ἡσύχ. Περὶ ἡγεμόνων, παράκειται δὲ τὸ πρόφρων καὶ ἀγανὸς Ὀδ. 6, 230· «πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν», 6, 47 συχν. «ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι» Ἰλ. 0, 40· «εἴ μοι Ἀγαμέμνων ἤπια εἰδείη» = ἂν ἦτο εὔνους ἐμοὶ Ἰλ. 0, 40· πρβλ. Ὀδ. ν, 405, ο, 39· «ἤπια θήνεκ οἶδε» Ἰλ. δ, 361· «οὕτω καὶ ἐπὶ θεῶν, ἕλεως, εὐσπλαγχνος· «θεὸς ἀνθρώποισιν ἠπιώτατος», σημ. ὁ Διόνυσος Εὐρ. Βακχ. 861· «σωτῆρας αὐτοὺς ἤπίους θ' ἡμῖν μολεῖν» Σοφ. Φιλ. 728· – τοῖς ἀνθρώποις Ἀριστ. αφ. 879. Περὶ χαρακτῆρος, ἀπαθής, ἀτέρπνος, μαλακός, ἀντίθ. τῷ ὀργίλος, σκληρός· «ἤπιοι ὀργαί» Εὐρ. Τρ. 53· «τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδιστερον καταστῆσαι» Θουκ. 2, 59· – μῦθος Ὀδ. υ, 327· – φωνὴ Ἀθήν. 8, 342· «τὸ πνῖγος γέγονεν ἠπιώτερον» = ἠλαττώθη, ἔγενεν ἧττον ὀχληρὸν Πλατ. Φαίδρ. 279· β) ἐνιρ. ὁ καταπραΰνων, καθησυχάζων, ἰατρεύων· – φάρμακα Ἰλ. δ, 218· «κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων» Αἰσχ. Πρ. 480· «ἤπια φύλλα. Σοφ. Φιλ. 691, Ἱππ. 3, 130. Τὸ δὲ «ἤπιον ἦμαρ» μετ' ἀπαρ. = ἡμέρα ἐπιτηδεία, εὐνοϊκῇ εἰς τὸ νὰ πράξῃ τίς τι, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἄρμενας Ἡσ. ἔρ. 789· γ) ἐπίθ. Ἀσκληπιοῦ Λυκόφρ. Ἐπίρ. ἠπίως = πρᾴως, εὐνοϊκῶς, μαλακῶς· = ἐννοεῖν Σοφ. Ἠλ. 1431, συγκρ. ἠπιώτερος Δημ. 56, 44· πρβλ. Πλούτ. Τιμολ. 7, ὅπου ἡ ἀντίθ. εἶνε «ἡ ὀργὴ παρορώσα».

Ἠπιότης, ητος, ἡ πραότης, μαλακότης, ἡμερότης, φιλανθρωπία Ἰώσ. κατ' Ἀπ. 455, 37.

Ἠπιό-φρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν)· α) εὐμενὴς· φίλα φρονῶν Ἐμπεδ. ἐν Σχολ. Ἀριστοτ. τ. 4, 507 β) ἐπίθ. Ἀσκληπιοῦ, ἐπιγρ.

Ἠπιό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ)· ὁ ἔχων χεῖρα ἤπιον, καταπραϋντικήν, θεραπευτικήν, οὕτω καλεῖται ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀνθ. 9, 525, 8.

Ἠπιό-χειρος, 2 (χείρ)· τῷ προηγ. – ὑγ. ἡ μὲ ἤπιαν, μαλακὴν χεῖρα χορηγουμένη Ὀρφ. Ὑμν. 22, 84.

Ἠπιόω = ἠπιάω· α) ἁπλαφρώνω, καταπραΰνω γλώσ. β) ἀμτβ. αἰσθάνομαι ἐλάφρυνσιν, σῶμαι κατά τι καλλίτερα· «τῷ σώματι ἠπίωσε» Ἱπποκρ. 1147.

Ἠπιστέαντο, ἰων. γ'. πλ. παρτ. τοῦ ἐπίσταμαι, ἀντὶ ἠπίσταντο.

Ἤπιος ἐπίρ. τοῦ ἤπιος, ὃ ἴδε.

Ἠπιωτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ ἤπιος.

Ἠπλωμένως, ἐπίρ. ἐκτεταμένως Ἡσύχ.

Ἤ – που, ὀρθότερ. γράφ. χωριστά· ἢ βεβαίως, ἢ ἴσως, ἢ μήπως, ἢ τάχα Ἰλ. ζ, 438, Ὀδ. λ, 459, μετὰ συγκριτικόν, ἢ μᾶλλον.

Ἠ – που, ὀρθότ. ἢ που – ἦ· α) ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως, πάντως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσθ τὸν ὑπόθεσίν τινα πρὸς ἐπιβεβαίωσιν, ἐνίσχυσιν Ἰλ. γ, 43, π, 830· β) εἰς τὰς ἐρωτ. προτάσεις ἐπιτείνει τὴν ἔμφασιν αὐτῶν, κοιν. τὸ λοιπόν; δὲν εἶνε οὕτως; Ὀδ. ν, 234.

Ἤπύη, ἡ· φωνὴ Ἡσύχ.

Ἤπυς, υος, ἡ· τῷ ἠγ., λέξ. πλαισθ. ὑπὸ ἰῶν γραμ. πρὸς παραγ. τοῦ βριήπυος Σχολ. Ἰλ. ν, 521.

Ἠπύτα, ἐπ. ὁ, ἀντὶ τοῦ (μὴ ἀπαντῶντας βέβαια) ἠπύτης (ἠπύω)· ὁ κήρυξ, φωνητής, βοητής Ἡσύχ. ἐπίθ. ὁ, ἡ, μεγαλόφωνος, ὑψίφωνος, δυνατὸς καὶ καθαρὰ φωνῶν, ἐπίθ. τοῦ κήρυκος· «στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνησεν ἠπύτα κήρυξ» Ἰλ. η, 384· – Τρίτων ποιητ. ἐν Δίλ. Ζ. Ἰ. 13, 21· – πόντος Ὀππ. κυν. 2, 136· – σῦριγξ Κ. Σμ. 6, 170.

Ἠπυτίδης, ου· πατρων. τοῦ ὑχρ. Ἤπυτος, κήρυξ Ἰλ. ρ, 325.

Ἤπυτον, τό· ὄρος Θράκης· παρὰ τὰ ἔκει νῦν Πρωτία ἠπύειν» Εὐστ. 686, 24.

Ἠπύω, μέλ. ὑσω, δωρ. ἀπύω, ὃ ἴδε, Πίνδ. καὶ τραγ. εἰς τὰ λυρ. μέλη (ἔπος, εἶπεῖν)· α) φωνῶ, κράζω μεγαλοφώνως, δυνατά· «ἠπ τινὰ μεγάλα» Ὀδ. ι, 399· «= φωνῇ περαιόθεν» Ἀπολ. Ῥ. 4, 71· «ἰαλεμῷ τοὺς θανόντας» Εὐρ. Τρ. 1304· «ὅταν τις πραυκαλῇ θεόν τινα πρὸς βοήθειαν Πίνδ. Ὀ. 1, 116· προσφωνῶ Ὀδ. κ, 83· προσαιτῶ, προκαλῶ τινα διά τι Πινδ. Π. 10, 7· καλῶ, ὀνομάζω Σοφ. Αἴ. 887. Καὶ μὲ διπλ. αἰτ. «τί με τόδε χρῆος ἀπύεις» = διὰ τί μὲ ὀναμάζεις τοῦτο Εὐρ. Ὀρ. 1253· «πόθεν πατρὸς ὄνομα ἀπύεις» = πόθεν γινώσκεις τὸ ὄνομα τοῦ; τὸ λέγεις Αἰσχ. Πρ. 593. Καὶ μὲ δοτ. τοῦ προσ. καὶ αἰτ. πράγμ. «δεινὰ λαῷ» Ἀπολ. Ῥ. μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. Εὐρ. Ῥῆσ. 776. Καὶ μὲ πλαγ. ἐρωτ., Βακχ. 984. "Ἄδου, ἀγγέλλω· «βροτοῖς ἀοιδήν» Ὀρφ. β) ἀμτβ. ἠχῶ, φωνῶ· ἄνεμος Ἰλ. ξ, 399 – φόρμιγξ Ὀδ. ρ, 271· κώνωψ Ἡσ. (τὸ ἐπὶ τοῦ ἐν. ἅρμ. παρὰ

Μόσχ. ὅμως μακρὸν μεταξὺ δύο μακρῶν συλλαβῶν· ὁ μέλ. πάντ. μακρ.).
Ἥρ, Ἱρός, ὁ· α) υἱὸς Ἁρμενίου Πλάτ. πολ. 10, 614· β) Ἥρ, ὄν. κύρ. Εὐραϊκὸν Σουΐδ. Ηρ, ἥρος, τό· π. συνηρ. τοῦ ἔαρ, οὗ εὐχρ. μόν. ἡ γεν. καὶ δοτ. τῷ ἔαρ.
Ἥρᾶ· α) γ'. ἐν. παρτ. τοῦ ἐράω· β) βοιωτ. ἀντὶ ἥρω, ὦ'. ἐν. μ. ἀορ. ἀ. τοῦ αἴρω Ἀριστ. Ἀχ. 913.
Ἥρᾶ, ἀορ. ἀ. τοῦ αἴρω, καὶ ὦ'. ἐν. ἀορ. ἀ. τοῦ αἴρω, ἦρα· ἀντὶ ἦρσα, ἐπ. ἀντὶ ἦρω, Ὀδ. ω, 33.
Ηρα, μόν. ἐν τῷ «ἦρα φέρειν τινί», καὶ - ἐπί τινι, ἢ ἐπιφέρειν τινί = προσφέρω εἴς τινα τί ἀρεστόν, κάμνω πρός τινα καλόν, εὐεργεσίαν, τοῦ κάμνω τὴν χάριν, προσφέρομαι φιλικῶς, εὐνοϊκῶς, χαρίζομαι· τινι, βωμῷ τινα Ὀδ. γ, 164· «θυμῷ ἦρα φέροντες» = εὐχαριστοῦντες, τέρποντες εἰς τὴν ψυχήν τῶν Ἰλ. ξ, 132 «ἦρα φέρειν τινί» Ἀπολ. Ῥ. 4. 41· «ἦρα φέρειν τινί» = τιμᾶν τινα Κ. Σμ. 9, 29. Ἐπειδὴ κατ' ἔννοιαν ἀντ' οἰκείᾳ πρὸς τὸ χάριν φέρειν, χαρίζεσθαι, μεταχειρίζ. οἱ μεγν. τὸ ἦρα ὡς τὸ χάριν, καὶ τὸ συντάσ. μετὰ γεν. «τῶν ἐ πόντες δόσται ἦρα φιλοξενίης» = χάριν τῆς φιλοξενίας του Καλλ. ἀποσπ. 41· «τίνος ἦρα;» = χάριν τίνος; Ἀνθ. Παλατ. 299 «ἦρ' ἀρδ'ων» Ἀνθ. 15, 26 (κατὰ τὸν Ἡρδ. οὐσ. ἦρ = ἐπικουρία, ὁ Ἀρίσταρχ. ὑπολθέτει ἐπίθ. ἦρος· πρβλ. ἐπίηρα καὶ Ποιητρ. λεξ. 1, σ. 88 εἶνε συγγ. τοῖς ἄρω, ἀ.ἐσ.ω, ἄρμενος, ἐπιήρανος).
Ἥρα, ἴων. Ἥρη, κατ. Juno, Hera· ἡ βασίλισσα τῶν θεῶν, θυγ. τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ σύζ. τοῦ Διὸς Ἰλ. συχν. παρ' Ὁμ. ἐρίζει δὲ συνηθ. κρὸς τὸν Δία διὰ φιλαρχίαν καὶ ζηλοτυπίαν, ὑψηλῆς καλλονῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς, ἐν τῇ Ἰλ. ὑπέρτιμος τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῶν ἐπιθ. λευκώλενος, χρυσοπέδιλος παρ' Ὁμ. εἰς ταύτην ὡρκίζοντο ἐν Ἀθήναις αἱ γυναῖ ες «νὴ τὴν "Ηρην», ὡς πολλ. παραδοξως καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 5. Κατὰ Πλάτ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐρατή, Κρατ. 46, ἢ ἀλληγορ. ἐκ τοῦ ἀήρ.
Ἡραεύς· ᾶ' ἑπομ.
Ἡραία, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας Ξεν. κάτ. Ἡραιεῖς, ἑων, οἱ Ξεν. Ἡραιὴς Θουκ Ἡραεῖς Πλουτ. Ἡρωϊσι (αἰολ.) Βοιλχ. ἐπιγρ.
Ἡραῖα ἡ Ἥραια, τά· α) ἱερὸν, ἢ ἐστὶ τῆς Ἥρας Πλουτ. β) Ἡραῖα, ὄρη καὶ τὴν Σικελίαν Διόδ.
Ἡραιεύς, ἑως, ὁ υἱὸς Λυκάονος Παυσ.
Ἡραίνω· ληρῶ Ἡσύχ.
Ἥραιον καὶ Ἡραῖον, τό, θηλ. ἱερόν· α) ὁ ναὸς τῆς Ἥρας μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν, ἐν ᾧ ἦν τὸ τοῦ Πολυκλείτου ἄγαλμα τῆς Ἥρας Ἡρ Θουκ. β) Ἡραῖον τεῖχος, πόλ. ἐν Θράκῃ, οὗτινος οἱ κάτ. Ἡραῖοι Ηρ Ἡραιοτειχῖται Στ. Βυζ.
Ἡραῖος, 3· α) ἀνήκων εἰς τὴν Ἥραν, ὡς ναὸς, τεῖχος Ἀθήν β) μτφ. «ἦρ. ζωὴ» = ἡ βασιλικὴ ζωὴ Εὐστ. 81, 38.
Ἡραιοτειχίτης· ῖδ' Ἡραιον.
Ἡραῖς, ἴδος, ἡ· α) ὄν. Ἑλλ. γυν. ἐπιγρ. β) θυγ. τοῦ Μακεδ. Διοφάντου Διόδ. γ) κώμη ἐν Κερκύρᾳ, ἐπιγρ.
Ἡραΐς, ΐος, ὁ· ὄν. κύρ. Χαρτ Βορ. 10, 31.
Ἡραΐσκος, ὁ· Αἰγύπτιος φιλόσοφος Φώτ.
Ἡραίτης, ου, ὁ· ὅρμος ἐν Σάμῳ Ἀθήν.
Ἡραΐτις, ίδος, ἡ, θηλ. χώρα· χώρα τῆς Ἡραίας Παυσ.
Ἡραιωμένως, ἐπίρ. τοῦ ἀραιόω Σχυλ. Ὀππ. ἁλ. 548.
Ἡρακλίων, οντος, ἡ ωντος, ὁ· πατ. Ἡρα κλείτου Δ. Λαερ. 9, 1, Σουΐδ.
Ἡράκλᾶς, ὁ· ἐπίσκοπ. Ἀλεξανδρείας Γ. Συγκελ. 361.
Ἡρακλέης, συνηρ. Ἡρακλῆς, ὁ (γεν. ἑους, ἐπ. ῆος, ὥηρ. Ἡρακλεῦς, αἰτ. Ἡρακλῆ Σοφ. Τρ. 476, Πλατ. Φαῖδ 89, Ἡρακλῆν, μτγν. Παυσ Ἡρακλέην Ἀπολ. Ῥ. κλ. Ἡράκλεις μτγν. δὲ καὶ Ἥρακλες, πλ. ἄν. Ἡρακλέες Πλάτ. ῥῆ. τὴν κλῖσ ἐνΒ. Ἀν. 979, Hercules, Hercu·) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἔνδοξος ἥρως ἀπὸ Ὁμ. «Ἡρακλέους στιβαλὴ ἦτορ» Πίνδ. Π. 10, 3· παρὰ Πίνδ. μτφ. ἐπὶ τοῦ σχάτου ἄκρου, τοῦ ἀνωτάτου βάθμοῦ, Ὀ. 3, 79· καὶ παρ' Ἀριστ. σφ. 1030· καὶ ὁ κάλλιστος βάλος ἐν ταῖς κύβοις ἐκαλεῖτο Ἡρακλῆς· ὡς ἄρκος νὴ τὸν Ἡρακλέα = μὰ τὸν θεὸν Ἀριστ θεσμ. 26· κλ. ὦ Ἡρακλεῖς ἐπιφ. σχετλιαστικὸν παρ' Ἀριστ. Ξεν. «Ἡράκλεις, ἐπίφθεγμα σχετλιαστικὸν, τὸ δὲ "Ηρακλες κλητικὴ πτῶσις, ὥσπερ τὸ ὦ Δάμαστερ θαυμάζει» Σουΐδ.
Ἡράκλεια, ἡ· α) ποίημα τοῦ παιητοῦ Γιανοῦ, ἐν ᾧ ἐξυμνοῦντο αἱ πράξεις τοῦ Ἡρακλέους Ἀθήν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἡρακλειάς, ἀδος Λύδ. περ. 6) ὄν. πολλῶν Ἑλλ. πόλεων· ἴδ. 1) ἡ γνωστὴ ἐπὶ τῆς Σικελίας Σπαρτιατικὴ ἀποικία Ἡρ. καὶ Διόδ. 2) Σπαρτιατικὴ ἐν Θεσσαλίᾳ ἀποικία, συνήθ. ἡ ἐν Τραχῖνι ἡ Τραχινία καλουμ. Θουκ. 3) ἡ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Τάραντος ἐν Ἰταλίᾳ Στραβ. 4) ἀποικία τῶν Μεγαρέων ἐν Πόντῳ περίφημος διὰ τὰ κάρυα αὐτῆς, κάτ. Ἡρακλεώτης Θουκ. ἐπίθ. Ἡρακλεώτης, ὁ, καὶ Ἡρακλεῶτις, ἰδος, ἡ· π. χ. οἶνος, καρύα Θεόφρ. ἀλλὰ καὶ Ἡρακλεωτικός, 3, ὡς καρύνον. Ἡρακ. Ἀριστοτ. καρύα Ἡρακλεωτικὴ, καὶ οὐσ. ἡ Ἡρακλεωτική, θηλ. καρύα Θεόφρ. γ) Ἡράκλεια λίθος· ὁ κοιν. μαγνήτης, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ποτὲ μὲν ἐκαλεῖτο πρὸς τὴν λίθον μαγνῆτιν καὶ λίθ. Λυδία ν, ὡς διακρίνετο Πλάτ. Ἴων 533. Οἱ ἀρχ. χρῶμ. παράγουσι τὴν λέξ. ἐξ Ἡρακλείας τινὸς ἐν Λυδίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Μαγνησίας, παρ' ἧς οἱ γεωγράφοι οὐδὲν γνωρίζουσι. κατ' ἄλλ. ἐκ τῆς Ἡρακλείας ἐν Πόντῳ ἢ ἐν Σαμοθράκῃ. Κατὰ Βούτμ. (Μουσ. ἀρχαιολ. 1808 τ. 2, 44) ὀνομάσθη ὁ λίθος ἐκ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, (ὅπερ φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τονισμοῦ αὐτοῦ Ἡράκλεια λίθος ἐν χειρογρ.) ὕστερον δὲ ἐσυγχίσθη πρὸς τὴν πόλ. Ἡράκλειαν, καὶ ἐτονίσθη συμφώνως ταύτῃ. Τῇ αὐτῇ ἰδέᾳ ταύτῃ συνηγορεῖ ἡ γενικὴ ἐκφρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς Ἡρακλεία λίθος, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἐκ τῆς πόλ. παραγωγὴν ἔπρεπε νὰ ἦνε Ἡρακλεώτις λίθος, ὅπερ ἐνιαχοῦ εὑρίσκεται Πλατ. Ἴων 533 δ) εἶδος φυτοῦ ἐκ τοῦ γένους τῆς σιδηρίτιδος, κατά τινας ταὐτὸν τῷ λιθοσπέρμῳ Διοσκ.

Ἡρακλειάς, άδος· ἡ (ἀνωτ. α).

Ἡρακλείδης· α) υἱὸς Ἡρακλείους ἢ ἀπόγονος αὐτοῦ, ἀπὸ Ὁμ. γενικ. Ἰλ. 6) ὄν. πολλ. Ἑλλ. Ἡρ. ἱδ. φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς ἐπὶ Ἀλεξ. τοῦ μεγάλου ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας Δ. Λαερ. ἔνθα καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἡρακλείδαι συγγραφεῖς ἀναφέρονται· ἐπίθ. Ἡρακλείδειος, ᾱ ἢ ᾰ λην.

Ἡρακλειοξανθίας, ου, ὁ· ὁηλ. Ξανθίας καὶ Ἡρακλῆς συγχρόνως Ἀριστ. βάτρ. 499.

Ἡράκλειον, τό· οὐδ. τοῦ κατωτ. α) ναὸς τοῦ Ἡρακλείους Ξεν. καὶ Ἡρακλεῖον Λόξεκ. Φρην. 369· ὁ πλ. τὰ Ἡράκλεια = ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἡρακλ. Ἀριστ. βατρ. «Ἡράκλ. Θύσει» Δημ. 368, 11· 6) ὄν. πολλῶν πόλεων καὶ ἄκρωτ. ἐν Ἰταλίᾳ, Κρήτῃ, Συρίᾳ, κλ. Στραβ. ἰδ. ἡ ἐν Καμπανίᾳ πόλ. γ) φυτόν τι, εἶδ. ὀρειγάνου Θεόφρ. Ἱ. Φ. 9, 12· 4) μυθῶδες ποτήριον τοῦ Ἡρακλέους Ἀθήν. 11, 38.

Ἡράκλειος, 3 καὶ 2 Συρ. Τρ. 51, ἰων. Ἡρακλήϊος· Ἡρ. Ἡρακλήιος· ὁ τοῦ Ἡρακλείους, ὁ εἷς τῶν Ἡρακλ. ἀνήκων, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ἡρακλ. ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. πραχθείς, ὁ κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπικληθείς· ὅπλα, πόνοι, ἔξοδος, φρὴν Σοφ. τέκνα, σύμμαχος κτλ. Εὐρ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόν. ἐν τῇ συνδ. Ἡρακλείη βίη, ὁηλ. Ἡρακλῆς, οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρ. καὶ Μόσχ. Παρατηροῦνται δ' αἱ ἑξῆς συνόδ. α) Ἡρακλ. λίθος ἢ Ἡράκλεια 3· 6) Ἡράκλ. λουτρά, θερμαὶ ἁλματικαὶ πηγαὶ διὰ λουτρὰ Ἀριστ. νιφ. 1051· γ) Ἡρ. νόσος = ἡ νόσος ἐπιληψία Ἱπποκρ. 593, 30· κατ' ἄλλ. ἡ μανία Ἐρωτιαν. Τὸ δὲ Ἡρ. πάθος = ἡ ἐλεφαντίασις Ἀρεταῖ. δ) Ἡρ. στῆλαι Πίνδ. Ἰ. 4, 3· ἐπίρ. Ἡρακλείως.

Ἡράκλειος, ὁ· Ἑλλήνων ὄν. Δ. Λαερ.

Ἡρακλειτείειος, ᾱ· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἡράκλειτον Πλατ. οἱ Ἡρακλείτειοι = οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἡρακλ. Δ. Λαερ. 9, 6.

Ἡρακλειτίζω· εἶμαι μαθητὴς ἢ ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φ. 3, 5.

Ἡρακλειτιστής, οῦ, ὁ· μαθ. ἢ ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου Δ. Λαερ. 9, 15.

Ἡράκλειτος, ὁ· Ἕλλην τις Στραβ. ἰδ. ὁ Ἐφέσιος φιλόσοφος Πλουτ. Διογ. Λαερ.

Ἡρακλείως, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἡρακλ. Ἡρακ. ἀποθανεῖν» Λουκ. Περεγρ. 33.

Ἡρακλειώτης· ἴδε Ἡράκλεια.

Ἡρακλειῶτις, ίδος, ἡ· τὸ Ἡράκλεια.

Ἡρακλεο-δουκάδαι, οἱ· συνοικία Αἰγυπτιακὴ Στ. Βυζ.

Ἡρακλεύδωρος· Ἕλλην τις Ἀριστ.

Ἡρακλεοπόλις, ιως, ἡ· α) «πόλ. Αἰγύπτου ἐξ ἧς Θεοφάνης ὁ φυσικός· 6) ἑτέρα παρὰ τὸ Πηλούσιον· γ) κατὰ τὸ Κανωβικὸν στόμα, κάτ. Ἡρακλεοπολίται» Στ. Βυζ. ὁ νομὸς Ἡρακλεοπολίτης Φωτ.

Ἡρακλεύς· κάτ. Ἡρακλείας.

Ἡρακλέων, ωνος· Ἕλλην τις Στραβ.

Ἡρακλεώτης, ὁ, καὶ Ἡρακλειώτις· τὸ· Ἡράκλεια.

Ἡρακλεωτικός, 3· α) τῷ προηγ. τὸ· Ἡράκλεια· 6) ὁ ἐκ τοῦ Ἡρακλ. ὀνομαστὸς· σκύφοι = εἶδ. ποτηρίου, ὅπερ ὁ Ἡρακλ. μετεχειρίζετο εἰς τὰ τελεῖδιά του Ἀθήν. 11, 500.

Ἡρακλήϊος, η, ον, καὶ Ἡρακλήϊος, ίων. ἀντὶ Ἡράκλειος.

Ἡρακληΐς, ίδος, ἡ· ἔπος ἡρωϊκὸν περὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἡρακλ. Ἀριστοτ. ποιητ. 8, ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς, έους, ὁ· τὸ· Ἡρακλῆς.

Ἡρακλίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ Ἡρακλῆς Θεόδωρ.

Ἡράκων, ωνος, ἡ· -ῶν, ῶντος· ἀνδρ. ὄν. ἐν ἐπιγρ. Μακεδών τις Ἀρρ.

Ἡραμίθρης, ὁ· Σὴρ τις Λουκ.

Ἡρανέω· βοηθῶ, χαρίζομαι· «ἡρανῶν· βοηθῶν, χαριζόμενος» Ἡσύχ. παρὰ τὴν ἦρα = χάριν καὶ βοήθειαν.

Ἡράνθεμον, τό· εἶδος φυτοῦ ὅπερ εἶν. ἡ ἀνθέμις μὲ ἄνθη κυκκινωπὰ Διοσκ. 3, 151, ὡσεὶ σὺν θ ἐκ τοῦ ἦρ, συνηρ. τοῦ ἔαρ καὶ ἄνθεμον.

Ἥρανος, ὁ (ἦρα, γερμ. Hure, ἥρως)· «βασιλεὺς ἢ βαηθός, παρὰ τὴν ἦρα τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν» Ἐτ. Μ. «βασιλεύς, ἄρχων, σκοπός, φύλαξ· Ἡσύχ. «Μήλιον θέτιν ἥρανον» Ἀπολ. Ῥ. 2, 510 = προστάτην Σχολ. περὶ τοῦ Ἡσιόδου· «Ἡσίοδον πάτης ἥρανον ἱστορίης» = ὁ γνώστης πάσης σοφίας Ἑρμησιάν. ἐν Ἀθην. 13, 597· τὸ ἐπιήρανος.

Ἡραρχικός, 3· ἀπὸ τοῦ ἀληθῶς ἀρχόμενος, ἐκ τοῦ Ῥαζῆ περὶ μηνῶν.

Ἥραρε, γ' ἐν. ἀορ. β'. ἐνερ. τοῦ Ὅρω Ὁμ.

Ἥρμαι, π. παρκ. τοῦ ἄρχω.

Ἡρᾶς, ὁ· α) ἰατρὸς Κιππαβόχης Γαλην. 6) γραμματικός, συνηρ. ἐκ τοῦ Ἡρίκης Ἐτ. Μ. 436, 30.

Ἡρασάμην, μ. ἀόρ. ά. τοῦ ἔραμαι.

Ἡράσιος, ὁ· μὴν παρὰ Λάκωσιν Ἡσύχ.

Ἥρεικα, παρκ. τοῦ ἐρείδω.

Ἡρεῖον, τό· περιφανὲς ἄρμα σκεπαστὸν Σουΐδ. ἐξ. ἐσφ. ἐκ τοῦ Ῥηδιον.

Ἡρίας· τὸ· Ἡρᾶς.

Ἥρεισα, ἀόρ. ά. τοῦ ἐρείδω.

Ἡρέμα, ἐπίρ. (συγγ. τῷ Ἤρεμος· πρβλ. καὶ ἀτρέμας) σιγά, βραδέως, βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡσυχῇ, πρᾴως, ἠρέμα· «ἡρέμα· ἀτρέμα, ἡσύχως, σχολαίως» Ἡσύχ. «ἤσυχος· ἤσυχος, ἠρέμα, κάθων, μὴ μυ σοβαρῶς· χωρὶς λίαν» Ἀριστ. εἰρ. 81. Πρὸ φωνήεν. ἠρέμας· συχν. «ἠρέμας ἔχε» Πλατ. Κρατ. 399· «ἠρ. ἠρόμην» = σιγά, ἐλαφρὰ ἠρώτησα, Πρωτ. 333· - ἐπιγελᾶν, παραμυθεῖσθαι, Φαῖδ. 62, 83, ἀντίθ. τῷ σφόδρα, Φιλ. 21· - ἄχθεσθαι, ἐπιστ. 13, 362· «ἠρ. περιφέρεσθαι» = βραδέως, πολλ. 10, 617· «ἠρέμα καὶ οὐκ ὀξὺ βλέπειν» Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 4· - ψαύειν, ἀντίθ. τῷ σφόδρα, ἠθ. Νικ. 4, 5. Καὶ μετ' ἐπιθ. «ἠρ. λευκός», ἀντίθ. τῷ «παντελῶς λευκ.», μετεωρ. 3, 4· «ἠρ. δεισιδαιμονέστερος» Δ. Λαερ. 2, 11· τὸ ἠρεμής, καὶ ἠρεμαῖος.

Ἡρεμάζω, «ἡρεμάζων ἐκαθήμην», ἰδ. μένω ἥσυχος ὑπὸ πένθους Ο'. Ἔσδρ. 2, 9, 3.

Ἥρεμαιος, 3 (πρβλ. ἡρέμα)· ἥσυχος, σιγαλός, ἡσυχαῖος, βραδύς· «ἡρεμ. γένεσις» Πλατ. πολιτ. 306, ἀντίθ. ταῖς σφοδρός, ὀξύς· «σμικρὰ καὶ ἠρέμαια», νόμ. 5, 733· «ἠρ. πῦρ» = μαλακός, ἤπιος, μικρὸς πυρετός Ἱπποκρ. ἠρεμαιότερον συγκρ. = σιγαλότερον, ἡσυχαίτερον Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8· ἠρεμαίτερον Βέκκ. Ζδ. καὶ ἠρεμῆς.

Ἠρεμαιότης, ητος, ἡ· ἠρεμία, ἡσυχία Ἱπποκρ. παραγγέλμ. 61.

Ἠρεμαίως, ἐπίρ. τοῦ ἠρέμαιος, σιγά, σιγά, μὲ τρόπ. ἥσυχον, μαλακόν· «ἠρ. προσάγεσθαι τῷ χαλινῷ», ἀντίθ. τῷ «ἐξαπιναίως σπᾶν» Ξεν. ἱππ. 9, 5.

Ἤρέμας· Ζδ' ἠρέμα.

Ἠρεμεῖ, ὅτ. γρ. ἀντὶ ἠρεμεῖ = ἠρέμας Σουΐδ.

Ἠρεμέστερος, 3· συγκρ. τοῦ ἠρεμὴς Ξεν. Κυρ. 7, 5, 63.

Ἠρεμεστέρως, ἐπίρ. Ζδ' ἠρεμὴς καὶ ἠρέμαιος Ξεν. Κυρ. 3, 1, 30.

Ἠρεμέω (ἠρέμα), ὅωρ. ἀρεμέω· μένω σιωπηρός, ἀκίνητος, ἥσυχος Ξεν. ἱππ. 7, 8, περὶ τοῦ ἵππου, ἀντίθ. τῷ κινοῦμαι· «ἀρεμέωσα καὶ κινωμένα» Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 95· ἐπὶ ἄέρος Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8· «ἐὰν ὁ θιώκων μὴ ἠρεμῇ» Πλατ. νόμ. 12, 956· μένω ἀκίνητος, μένω· «ἐν τοσούτοις λόγοις τῶν ἄλλων ἐλεγχομένων μόνος οὗτος ἠρεμεῖ ὁ λόγος», Γοργ. 527· ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· «πάντας εἰσὼς ἐν ταῖς σκηναῖς ἠρεμοῦντας» Φίλ. 6. Μωσ. 3· ἀντίθ. τῷ νεωτερίζω· «ἐν τοῖς νόμοις ἠρεμοῦντας διαμένειν» Ξεν. Ἀγησ. 7, 3· «τὰ προστάγματα ἠρεμ.» Πλατ. νομ. 10, 891.

(Ἠρεμής, ές)· ἠρεμαῖος, τὸ θετ. ἄχρ. τὸ δὲ συγκρ. εὐχρ. ἠρεμέστερος Ξεν. Κύρ. 7, 5, 63· καὶ ἐπίρ. ἠρεμεστέρως, 3, 1, 30, ὡσ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8, καὶ Θεόφρ.

Ἠρέμησις, ἡ· ἡσυχία, σιωπή, καταπράυνσις, ἀκινησία· «ἐπιθυμίαν ἐν ἀρεμήσει εἶμεν» Πλατ. Τίμ. Λοκρ. 104· «ἔστω δὴ πράϋνσις κατάστασις καὶ ἠρ. ὀργῆς», ἀντίθ. τῷ κίνησις Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 3, κ. ψ. 1, 3.

Ἠρεμητέον (ἠρεμέω)· πρέπει τις νὰ ἡσυχάζῃ, μένῃ ἀκίνητος, σιωπηρὸς Φίλ. τ. 1, σ. 89, 43.

Ἠρεμί· ἠρέμα Ἀριστ. βατρ. 315, ἔνθα ἄλλ. ἠρεμεῖ γράφ.

Ἠρεμία, ἡ· ἀκινησία, ἡσυχία· «ἠρεμ. ἔχειν» Πλούτ. ἠθ. 223· «ἠρεμ. ψυχῆς» Πλατ. ὅρ. 412, ἀντίθ. τῷ κίνησις Ἀριστοτ. ἠθ. 7, 14· «ἠρ. καὶ ἀπάθεια», 2, 3, καὶ μτγν.

Ἠρεμίζω α) φέρω τι εἰς ἠρεμίαν, ἡσυχίαν, ἀκινησίαν· - ἵππον Ξεν. ἱππ. 7, 18· καὶ παθ. ἠρεμίζομαι Ἀριστ. ἀναλυτ. ὑστ. 1, 23· β) = ἠρεμέω, εἶμαι ἤρεμος, ἥσυχος, ἀντιστοιχοῦν τῷ «ἑδρῖτις εἶναι»· «ὥσπερ δὲ οἱ πολλοὶ - ἑδρῖτοί εἰσιν, οὕτω καὶ τὰς κόρας - ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι» Ξεν. Λακ. 1, 3.

Ἤρεμος, 2· ἐπίθ. τοῦ ἠρέμα Λουκ. τραγῳδ. 207· «ἤρεμον, ἥσυχον, πρᾶον, ἥμερον» Ἡσύχ.

Ἤρεσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ἀρέσκω.

Ἠρεσίδαι, οἱ· Εἰρεσίδαι, ἐπιγρ. ἀττ. Βοιωτ. τ. 1, 329, 23.

Ἠρεσίδες, αἱ· «κόραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ» Ἡσύχ. κάλλ. ὅμως Ἠρεσίδ. «Ἠρεσίδες, αἱ ἱέρειαι τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας· ἀπὸ τῆς Ἥρας, ἢ παρὰ τὸν ἀρύσω μέλλοντα ἀρυσίτιδες, αἱ ἀρυόμεναι τὰ λουτρὰ» Ἐτ. Μ. 436, 49. Μὲ τύπ. ὅωρ. «Ἀρησίδες (ἢ κάλλ. Ἀρησίδες), ἱέρειαί τινες ἐν Ἄργει» Ἡσύχ.

Ἤρεσις, ἴδος, ἡ· Ζδε προηγ.

Ἤρευν, ἰων. παρτ. τοῦ αἱρέω, ἀντὶ ἥρουν Ἡσ. ἀσπ. 302.

Ἤρημαι, π. παρε. τοῦ αἱρέω.

Ἠρήρει, γ'. ἐν. π. ὑπερσ. ἰων. τοῦ ἐρείδω, ἀντὶ ἐρήρειστο Ὅμ.

Ἤρης· ἄρρων Ἡσύχ.

Ἤρητος, ἡ· πόλ. Σαβίνων, κάτ. Ἠρητῖνος Στ. Βυζ.

Ἤρθην, π. ἀόρ. ἀ. τοῦ αἴρω.

Ἠρι, ἐπίρ. (Ζδ' ἔαρ καὶ ἄφρ)· τὸ πρωΐ, «ἦρι πρωΐ» Ἡσύχ. ὁ Ὅμ. πάντ. μετὰ τοῦ μάλα· «μάλ' ἦρι» Ὀδ. υ, 156· «ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι» τ, 320.

Ἠρίγγιον, ἑσφ. ἀντὶ ἠρύγγιον, ὃ Ζδε.

Ἠρι-γένεια, ἡ (ἦρι, Γ'ΕΝΩ)· α) ἡ τὸ πρωΐ γεννηθεῖσα, ἡ ἐκ τοῦ ὄρθρου, τῆς ὀμίχλης τῆς πρωΐας γεννηθεῖσα, τέκνον τῆς πρωΐας· «Ἠριγένεια· ἡ τὴν ἡμέραν γεννῶσα, ἢ τῷ ὄρθρῳ, τῷ ἠρι γενομένη. Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀποσπ. 363 ἡ λέαινα ἠριγένεια, ἡ «ἡ ἐν τῷ ἀέρι τίκτουσα, ἢ ἡ ἐν τῷ ἔαρι» Ἡσύχ. Συχνὰ παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς, καὶ μόνον, τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας, ὡς Ὀδ. χ, 197· καὶ παρ' Ἡσ. Θε. 381, τὸ πρωΐ, ὁ ὄρθρος, ἡ αὐγὴ Θεόκρ. 24, 39· «γενεθλιον ἠριγένειαν» = ἡ πρωΐα τῆς γενεθλίου ἡμέρας Ἀνθ. 9, 353· β) ὄν. γων. Ἀνθ. Κυρ. Θηλ. τοῦ ἠριγενής.

Ἠριγένειον, τό· «τὴν ἠρύγγιαν πάαν» Ἡσύχ.

Ἠριγένιον, εἶδ. φυτοῦ ἀκανθώδους Διοσκ. 4, 61.

Ἠρι-γενής, 2· ἠριγένεια, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς Ἀπολ. Ῥ. 2, 450· ὁ ἐν τῷ ὄρθρῳ γεννώμενος, καὶ ὁ τὸν ὄρθρον γεννῶν, ἀρχ. λξ.

Ἠριγέρων, οντος, ὁ (γέρων)· κυρ. ὁ λίαν ἐνωρὶς ἢ ἐν τῷ ἔαρι γηράσκων, βοτάνης εἶδος, ὅπερ λαμβάνει ἐν τῷ θέρει φαιὰν ἢ λευκὴν σπόρου στεφάνην (γήρειον) Διοσκ. 4, 97, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 7, 7, erigeron, senoscia· «αἰσθησιομανείας, - πόα ἐοικυῖα ἠριγέροντι» Ἡσύχ. Ζδ. τὸ σημ. ἀγριοκάρδαμον.

Ἠριγόνη, ἡ· α) Θυγ. Ἰκαρίου Ἀπολ. β) ποίημα Ἐρατοσθένους Βερνάρδ. σ. 150, ἐξ οὗ ἐπίθ. Ἠριγόνειος, αν Σουΐδ. γ) Θυγ. Διγίσθου Παυσ.

Ἠρῖδανός, ὁ· α) μυθικὸς τις ποταμὸς τῆς ἀρχαιοτάτης γεωγραφίας· «Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας, Νεῖλόν τ' Ἀλφειόν τε καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην» Ἡσ. Θε. 338· οἱ ἀρχαῖοι μετὰ γνῶσιν γεωγραφικὴν αὐρυτέραν ἐξελάμβαναν ὡς Ἡρ. τὸν Πάδον, ὕστερον τὸν Ῥοδανὸν καὶ ὕστερον τὸν Ῥῆνον, οἱ δὲ νεώτεροι μάλιστα καὶ τὸν Ῥοδῶνα ἢ Δάντζικ Radaune Φώσσ. ἀρχ. γεωγρ. γνώσ. 31· β) ποτ. ἐν τῇ Ἀττικῇ, χυνόμενος εἰς τὸν Ἰλισσὸν Παυσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἠρι-εργής, 2· ὁ τιμβωρύχος Ἡσύχ. «ὁ τὰ ἠρία ἐργαζόμενος».
Ἠρι-θαλές, τό· φυτόν, τὸ θάλλον ἐν τῷ ἔαρι Πλιν. Ἰ. Φ. 25, 13, 102.
Ἠριεύς, έως, ὁ (ἠρίον)· ὁ ἐν τῷ τάφῳ νεκρός, ὁ νεκρὸς Ἡσύχ.
Ἠρικαπάτος ἡ Ἠρικεπάτος, ὁ· μυστικὸν ἐπώνυμ. τοῦ Βάκχου ἢ Ἡριέπου Ὀρφ. Λυθικ. Ἀγλαοφ. 479.
Ἤρικε, γ'. ἐν. ἐνερ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐρείκω Ὅμ.
Ἠρίλλος, ὁ· Ἕλλην φιλόσοφος Δ. Λαερ.
Ἤριμος· ὀρθρινὸς Ἡσυχ.
Ἠρίννα, ἡ· περίφημος Ἑλληνὶς ποιήτρια ἐκ Τέω ἢ Λέσβου, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς Σουΐδ.
Ἠρινό-θερμον, τό· τὸ ἄνθερμον Ἡσύχ.
Ἠρινο-λόγος, 2 (λέγω)· ὁ ἐν τῷ ἔαρι ὁμιλῶν, ᾄδων, ὁ τέττιξ Ἡσύχ.
Ἠρινός, 3 (ἦρ)· ἐαρινός· – φύλλα Πίνδ. Π. 9, 47· – λειμών Εὐρ. Ἰκ. 462· «ἠρινὸν χρόνος» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 10· «ἠρ. χειμὼν» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 2, 3· «ἠρινῶν, τῶν θυννίδων τῶν ἐν τῷ ἔαρι τεταριχευμένων» Β. Ἀν. 263· τὸ οὐδ. ἐπιρ. ἀναλόγως τοῦ ἔαρος· «γῆ ἠρ. θάλλουσα» Εὐρ. Δαν. ἀποσπ. 3, 3· «ἠρινὰ φωνεῖ χελιδών» Ἀριστ. εἰρ. 774.
Ἠρίον, τὸ (ἔρα, Ζῶ· Ἐτ. Μ. «παρὰ τὸ ἐνηρίσθαι τῇ γῇ» Σχολ. Θεοκρ. 2, 13· «μνημεῖον ἢ τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα», ἀρχ. λεξ.)· λόφος γῆς, ἰδ. μνῆμα, τύμβος, τάφος Ἰλ. ψ, 126· «ἠρ. κενόν» Ἀνθ. 7, 74· συχν. ἐν τῇ Ἀνθ. ἀπαν. ὅτ' ἐν τῷ πεζ. «οἷς ἠρία ταῦτα», ἔκφρ. ἐπίσημος φαίνεται πρὸς δήλωσιν τῆς συγγενείας Δημ. 57, 67· «πατέρων ἠρία» Πλούτ. Θεμ. 9, Λουκ. Θε. Ἐκκλ. 15, καὶ Ἀρποκρ. ἐν λ. «ἠρία τῶν ψυχῶν αἱ βίβλοι» Θεμίστ. Δ. σ. 59.
Ἤρις, γ'. ἐν. ἐνερ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐρείπω Ὅμ.
Ἠρι-πόλη, ἡ (ἠρι, πολέω)· ἡ τὸ πρωὶ βαδίζουσα, περιπατοῦσα, δηλ. Ἠὼς, ἀλλὰ καὶ περιγραφικῶς ἡ ἡμέρα· «ἄχρι δωδεκάτης ἠριπόλης» Παῦλ. Σιλ. 24 (Ἀνθ. 5, 254) = ἡμέρας Σουΐδ. τὸ δὲ ἠριπόλην ἐξηγ. ἐπίρ. ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ὁ Ἡσύχ. ὅπου διορθοῦται εἰς – πάτην.
Ἠρι-πότης, ὁ· ἴδε προηγ.
Ἠριππίδας, ου, ὁ· Λάκων τις Ξεν.
Ἤρις, ἡ, «Ἤριν· τὴν Ἶριν» Ἡσύχ.
Ἤρισα, γ'. ἐν. ἀορ. ά. ἐνερ. τοῦ ἐρίζω Ἡσ.
Ἠρίστριον, τὸ (ἔαρ)· «ἱμάτιον ἠρινόν» Ἡσύχ.
Ἠρι-φακών· θαμνίσκον, Λάκωνες Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ἠρι καὶ φάκος, σφάκος.
Ἠριφανίς, ίδος, ἡ· γυν. ὄν. Ἀθην.
Ἠρμένως, ἐπίρ. (μτχ. π. παρκ. τοῦ αἴρω). ὑψωμένως, ἐξόχως, ὑπερηφάνως Πολυδ. 9, 147.
Ἠρμοσμένως, ἐπίρ. (μτχ. π. παρκ. τοῦ ἁρμόζω)· ἁρμοζόντως, ἁρμοδίως, ἐπιτηδείως Διόδ. 17, 19.
Ἤρος, γεν. τοῦ ἔαρ· ἴδε ἦρ.
Ἠρο-άνθια, τά· «ἑορτὴ γυναικεία, ὅτε τὸ ἔαρ ἄνθει» Φώτ. 75, 13.
Ἠρόδ-κος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.
Ἠρόδοτος, ὁ· ὄν. πολλ. Ἑλλήνων Πίνδ. κλ. Ἰδ. περίφημος εἶνε ὁ Ἁλικαρνασσεύς, ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας, ἀκμάσας τὸν 5 αἰῶνα π. Χ. ἐντ. ἐπίθ. Προδότειος, Ἀ, Στράβ.
Ἠρόδωρος, ὁ· ὄν. πολλ. Ἑλλήνων Ἀριστοτ.
Ἠρόθεος, ὁ· συγγραφεύς τις Ἐτ. Μ.
Ἠροικάκαι, αἱ· κοιλώματα τῆς γῆς Ἡσύχ. ἴσ. ἠροκόοι, ἐκ τοῦ ἔρα, ἦρα καὶ κόος, διότι «κόοι· τὰ χάσματα τῆς γῆς καὶ τὰ κοιλώματα» Ἡσύχ.
Ἤρομαι, ᾶσθ. «ἠρίσθαι, κάπτεσθαι τὰς τρίχας» Ἡσύχ.
Ἠρομένης, ους, ὁ· Μακεδὼν τις Ἀρρ.
Ἠρόπυθος, ὁ· α) Λοδηρίτης τις Ἱπποκρ. β) Ἐφέσιος Ἀρρ. γ) ἄρχων ἐν Ἀθήναις Δημ.
Ἠρος-άνθεια, τά· ἴδε ἠροάνθια· «ἠροσάνθεια· ἀνθολογία· ἑορτὴ γυναικεία λαμπρά, ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ» Ἡσύχ.
Ἦρος, ου, ὁ, «ἦρος· συνθήκη, ἐκεχειρία. ἔαρος». Ἡσύχ. ὀλίγον δὲ πρότ. ἠρον «εἰρήνην, ἐξηγ.
Ἠρυσκάμανδρος· Ἕλλην τις Πλατ.
Ἠρόστρατος· ὁ περιβόητος πυρπολητὴς τοῦ Ἐφεσίου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Στράβ.
Ἠροφάνης, ους· Τροιζήνιός τις Παυσ.
Ἠρόφαντος· τύραννος Πάρου Ἠρ.
Ἠροφίλειος, ὁ, ἡ· ὁ ὀπαδὸς τοῦ Ἡροφίλου· «Ἡροφιλείων ἰατρῶν διδασκαλείου» Στράβ. 12, 579· «οἱ ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ Ἡροφίλου) κληθέντες Ἡροφίλειοι» Γαλην. τ. 8, 156.
Ἠροφίλη, ἡ· Σιβύλλης ὄνομα Ἡσύχ. Παυσ.
Ἠρόφιλος· α) περίφημος ἰατρὸς ἐπὶ Ἀριστοτέλους Γαλην. β) κυνικὸς φιλόσ. Λουκ.
Ἠρόφυτος· Ἕλλην τις Πλούτ.
Ἠρόχια, τά· «τὰ θεοδαίσια οἱ δὲ ἑορτήν, οἱ δὲ ἤρια» Ἡσύχ.
Ἠρπαγμένως, ἐπίρ. (π. παρκ. τοῦ ἁρπάζω) ἁρπακτικῶς, γλωσ.
Ἤρσα, ἀόρ. ά. τοῦ ἔρω, 1.
Ἠρτημένως, ἐπίρ. Ζῶ· ὁμαρτῆ.
Ἠρύγγη, ἡ· Ζῶ· ἐπόμ. Πλιν. Φ. Ἰ. 22, 7.
Ἠρυγγίς, ίδος· Θηλ. ἐπίθ. ἡ τοῦ ἠρύγγου· – ρίζα Νίκ. ἀλ. 577.
Ἠρύγγιον, τά· ὁποκ. τοῦ ἠρυγγος, ὁ ἴδε.
Ἠρυγγίτης, ου, ὁ· εἶδος βοτάνης, ἢ λαχάνου ἀκανθώδους = ἠρύγγιον Πλούτ. ἠθ. 558.
Ἤρυγγος, ου· 1) εἶδ. φυτοῦ ἐκ τῶν ἀκανθοφύλλων ἢ ἀκανθωδῶν Νίκ. Θηρ. 818. Ἀλλ' «ὁ ἤρυγγος», ἢ «τὸ ἤρυγγον», παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 9, 3, φαίνεται ἐκ τῆς προσθήκης «ὅτι δὲ οἷον θρίξ», ὅτι εἶνε τὸ γένειον τῆς αἰγός.
Ἠρύγιον, τά· ὄν. τόπου Σουΐδ.
Ἤρυγον, ἀόρ. 6'. τοῦ ἐρεύγομαι.
Ἠρύγω· μυκῶμαι Ἡσύχ.
Ἠρύκακε, γ'. ἐν. ἀορ. 6'. τοῦ ἐρύκω Ὅμ.
Ἠρύκαλος, καὶ Ἤρυκλος (Θεοκρ. Ἀδ. 201) καὶ Ἤρυλλος, ὁ· ὄν. ὁποκορ. τοῦ Ἡρακλῆς· Ἡρύκαλ. τὸν Ἡρακλέα Σώφρων ὁποκοριατικῶς» Ἡσύχ.
Ἤρχατο, ἰων. ἀντὶ ἠργμένοι ἦσαν, γ'. πλ. παθ. ὑπέρσ.
Ἤρχθην, π. ἀόρ. ά. τοῦ ἄρχω.
Ἤρχόμην, παρτ. τοῦ ἄρχομαι ἢ ἔρχομαι.
Ἤρυλλα· Θηλ. τοῦ Ἤρυλλος, ἐπιγρ.
Ἤρυλλος· ὁποκ. τοῦ Ἡρακλέους ὡς Ἡράυλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λος, Θρασύλλος, ἐκ τοῦ Βαθυκλῆς, Θρασυκλῆς Εὐστ.

Πρώ, οῦς, ἡ· ἡ ἐρωμένη τοῦ Λεάνδρου Ἀνθ.

Πρῶ, ϐ', ἐν. παρτ. τοῦ ἀράομαι Ὅμ.

Πρῶ καὶ Πρῳ, γεν.· καὶ δοτ. ἐν. ἀντὶ πρωΐ ους, πρωΐ.

Πρῳάδας, γεν· ὁ· Συρακόσιός τις Ξεν.

Πρῳάδειον, τό· φρούριον τοῦ Πρῳάδου παρὰ τὴν Ἱερουσαλήμ Ἰώσ.

Πρῳάδης, ου, ὁ· α) βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων 37—4 π. Χ. ϐ) ὄν. ὀλο Ἑλλ ῥητόρων Πλούτ. μὲ ὑπογεγραμ. ω.

Πρωδιακός, 3· ὁ ἀπὸ τοῦ Πρῴδου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πρ. Στέφ νεώτ. εἰς Βενεδ. Ἀναλ. 515.

Πρωδιανοί, οἱ· αἵρεσις θρησκευτική, οἱ τὸν Χριστὸν Πρῴδην νομίζοντες ἢ τὸν Πρῴδην Χριστόν, γλωσ. ἐν χειρογ. βασιλ. κώδ. 930, Ducange.

Πρωσιανός· α) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς, Σουίδ. ϐ) Ῥωμαῖος ἱστορικὸς τὸν 3 αἰῶν. μ. Χ.

Πρωσίας, άδος, ἡ· συζ. τοῦ Ἰουδαίου βασιλ. Ἡρῴδου Φιλίππου, Κ. Δ.

Πρώσειον, τό· ἡρῷον· μνημεῖον Ἡσύχ.

Πρω-ελεγεῖον, τό, ἐνν. μέτρον ἢ μέλος· δίστιχον συνιστάμενον ἐξ ἑνὸς ἑξαμέτρου καὶ ἑνὸς πενταμέτρου, γραμ.

Πρωΐσαυσι· μεθύσουσι Ἡσύχ.

Πρω-ίαμβος (ἴαμϐος)· ἑξάμετρος μετὰ ἰάμϐων μεμιγμ. Τζέτζ. Ἱστ. 1, 868.

Πρωΐζω· γράφω ποίημα ἡρωϊκὸν Εὐστ. σ. 4.

Πρωϊκός, 3· α) ἁρμόζων, ἀνήκων εἰς ἥρωα, ὁ ἐξ ἡρώων συνιστάμενος· «ἡρ. φόλος» Πλατ. Κρατ. 398· «εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐπανῆκατε τάξιν» Δημ. 60, 9· ϐ) ἐνν. μέτρον, τὸ ἰδιάζον εἰς τὸ ἡρωϊκὸν ποίημα, ὅηλ. ὁ ἑξάμετρος Ἀριστοτ. ποιητ. 24· «ἡρ. στίχοι» Πλατ. νόμ. 12, 958.

Πρωϊκῶς, ἐπίρ. μὲ τρόπον ἡρωϊκόν· «ἡρ. τελευτᾶν» Διόδ. Σ, 15.

Πρωϊκώτερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ προηγ· «ἡρωϊκώτερον τῆς μάχης ἀντείχοντο» Θεοφύλ. Σιμ. Ἱστ. 200.

Πρωΐνη, συνηρ. ἠρῴνη· α) θηλ. τοῦ ἥρως Ἀριστ. νεφ. 315 οὕτως ἡ Μήδεια Δ. Περ. 1022· ἡμίθεος Λουκ. νεκυομ. 15· ϐ) περὶ γυν. ἀποθανούσης ὥσε ἥρως 2. Βοίκ. ἐπιγρ.

Πρωϊνός, 3· ἡρωϊκὸς Σουίδ.

Πρῳΐος, 3· ἥρως, ἡρωϊκὸς Πινδ. Ὀ. 13, 71.

Πρωΐς, ίδος, ἡ· α) ἡρωΐνη Πίνδ. Π. 11, 7· ἡ Ναυσικάα Ἀθήν. 1, 11· ϐ) ὡς ἐπίθ. θηλ. ἀντὶ ἡρωϊκή, «ἡρωΐδες τιμαὶ» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1058· «ἡρ. ἀοιδή» Ἀνθ. 9, 501· γ) ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς· «τριῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐννατηρίδας κατὰ τὸ ἕξῆς, ὧν τὴν μὲν σεπτήριον καλοῦσι, τὴν δ' ἡρωΐδα, τὴν δὲ χαριλαν. Τῆς δὲ ἡρωΐδος τὰ πλεῖστα μυθικὸν ἔχει λόγον, ὃν ἴσασιν αἱ Θυίάδες, ἐκ δὲ τῶν ὁρωμένων φανερῶς Σεμέλης ἂν τις ἀναγωγὴν εἰκάσειε» Πλουτ. ἠθ. 739.

Πρῳΐσσα, ἡ· ἡρωΐνη, καὶ συνηρ. ἠρῷσσα Ἀπολ. Ῥ. 4, 1303.

Πρώμην, πάρτ. τοῦ ἀράομαι Ὅμ.

Πρων, ωνος, ὁ· ἀκαθ. μακεδὼν Ἀλεξανδρεύς· ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Φαβρ. ϐιϐλ. Ἑλλ

Πρώναξ, ακτος· Ἕλλην τις Ἀνθ.

Πρώνδας· ἀνδρ. ὄν. Πλούτ.

Πρωΐνη, ἡ· ζῴ· Πρωΐνη.

Πρωο-γυνία, ἡ (γυνή)· ἡ τῶν ἡρώων καταγωγή, γενεαλογία, σύγγραμμα τοῦ Ἡσιόδου ζῇ Μαρκουζ. Ἡσ. ἀποσπ. 105.

Πρωο-γράφος· συγγραφεὺς ἡρωϊκοῦ ποιήματος Τζέτζ. Ἰλ. σ. 29.

Πρωο-λογέω (λέγω)· λέγω, συγγράφω, διηγοῦμαι περὶ ἡρώων Στραϐ. 11, 506.

Πρωο-λογία, ἡ· ἡ περὶ ἡρώων διήγησις, συγγραφή, πραγματεία Ἀθήν. 11, 493.

Πρῷον, τό, καὶ ἠρῷον, Ἰων. ἠρῴϊον, τό, ἐνν. ἱερόν, μέτρον· α) ναὸς ἥρωος Ἡρ. 5, 67· «τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἠρῷα πάντα» Θουκ. 2, 17. 3, 24· ϐ) πλ. ἡ πρὸς τιμὴν τῶν ἡρώων ἑορτή· «τὰ ἠρ. δειπνεῖν» Πλούτ. ἠθ. 611· γ) μέτρον ἡρωϊκόν, ὁ ἑξάμετρος Πλούτ. Νομ. 1· ἐν τοῦ

Πρῷος, Ἰων. ἠρῴϊος, 3· ἡρωϊκός· «ἠρῴαι ἀρεταί, πομπαί» Πινδ. Ὀ. 13, 49, Ν. 7, 10· «ἠρῷος ῥυθμός» Πλατ. πολ. 3, 400.

Πρῴπτω· σκώπτω Ἡσύχ. «ἠρ. σημαίνει τὸ κωπτω» Ἐτ. Μ. 437, 27.

Πρως, ωος, ὁ, (δοτ. π καὶ ἥρᾳ Ἰλ. η, 453, Ὀδ. θ, 483, ὁμ. Ἀριστ. ὄρν. 1190 καὶ Πλάτ. κωμ. ἐν Ἀθην. 10, 442, ἥρωος ἐν Ὀδ. ζ, 303 εἶνε ὀάκτυλος, γεν. ἥρω ἔχουσι μόν. οἱ μετγν. ὡς Ἡρωδ. 10, 4, 10, διότι ἐν Δημ. 19, 219, ἀναγνωστ. κατὰ Βέκκ. «τοῦ Πρω τοῦ ἰατροῦ», ἀντὶ τῆς κοιν. γρ. ἥρωος, καὶ θεωρητέον ὡς ὄν. κ. αἰτ. ἥρω, ὁ κυρ. ἀττ. τύπος κατὰ Θωμ. Μαγ. ἀλλὰ καὶ ἥρωα ὑπάρχει ἐν Πλάτ. νόμ. 5, 738· πρϐλ. Λουδ. Φρύν. σ. 159· ἥρωα μὲ ω βραχὺ ἐν Ἀνθ. παρ. 376· ἐν Ἡρ. 1, 167 καὶ ἥρων, ὁ καὶ ἐξ Ἀριστ. ἀναφέρει ὁ Σχολ. Ἰλ. ν, 428· α: πλ. ἥρωας, ἀττ. καὶ ἥρως, ὡς ὀνομ. ἀναφέρεται ὁ τύπ. οὗτος ὑπὸ τῶν γραμμ. ἐκ τοῦ Ἀριστ. κατὰ Πλάτ. Κρατ. 398 ἐκ τοῦ ἔρως ἢ ἔρειν, κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμμ. ἐκ τοῦ ἔρα ἢ ἀήρ, πάντα ἀσφαλῶς πρϐλ. Πρα, καὶ τὸ γερμ. Herr, ἰδ. ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ ἔπους τῶν Nibelungen)· 1) ἀρχικῶς ὁ κύριος, ὁ ἐλεύθερος ἀνήρ, ἰδ. ὡς τιμητικὴ προσφώνησις πρὸς τοὺς πολεμιστάς· «ἥρωες Δαναοί, ἥρωες Ἀχαιοί» Ἰλ. 6, 110, ὅπου ὁ Σχολ. ὀρθῶς σημειοῖ, ὅτι πάντες οἱ μαχηταὶ προσαγορεύονται ἥρωες, τ, 34 (ἔνθα πρϐλ. Σχολ.), 41. 78, Ὀδ. α, 101 καὶ συχνά· ἰδ. οἱ εὐγενεῖς, εὐπατρίδαι, οἱ ἐξέχοντες καὶ διακρινόμενοι ἐπὶ γένει, δυνάμει, ἀνδρείᾳ (πρϐλ. Ἀριστοτ. προϐλ. 19, 49, «οἱ δὲ ἡγεμόνες τῶν ἀρχαίων μόνοι ἥρωες, οἱ δὲ λαοὶ ἄνθρωποι»)· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀοιδὸς Δημόδοκος ὀνομάζεται οὕτως, θ, 483· καὶ ὁ κήρυξ Μούλιος, σ, 424· καὶ οἱ ἀπόλεμοι Φαίακες καλοῦνται ἥρωες = ἐλεύθεροι, η, 44· ὁ Λίνος Θεόκρ. 24, 105. Καθὼς ὅμως ὁ Ὅμηρος ἤδη ὀνομάζει τοὺς ἀγωνιστὰς τῶν παλαιῶν χρόνων «ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν» Ἰλ. ν, 23, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀρέσκεται εἰς τὸ νὰ περιστῇ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους ὡς ἀνωτέρους καὶ ἐ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λειοτέρους κατὰ πάντα, οὕτω μορφοῦται ἡ ἔννοια τοῦ ἥρωος εἰς ὃν τι ὑπερβαῖνον τὸ σύνηθες τῶν ἀνθρώπων μέτρον, ἐξ ὧν ὁ Ἡσ. ἔρ. 174 τοὺς ἐν Θήβαις καὶ ἐν Ἰλίῳ πεσόντας μεταβάλλει εἰς τὰς νήσους τῶν μακάρων, ὅπου, ὡς μακάριοι ἥρωες πλευνεκτοῦσιν αὐτοσχεδὸν τῶν λοιπῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων «ἀνδρῶν ἡρώων γένος, οἳ καλέονται ἡμίθεοι» 158 καὶ τότε ἐμφανίζονται ὡς ἀντα ἔχοντα βαθμίδα μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἡμίθεοι, ἀπολαύοντες ἰδίας λατρείας, ἐὸ. οἱ ἀπὸ θεοῦ τινος καὶ μητρὸς θνητῆς γεγονότες· οὕτως «ἥρως θεὸς» εἶνε ὁ Ἡρακλῆς Πίνδ. N. 3, 21· «ἀντίθεοι ἥρωες», Η. 3, 58· ὁμ. Αἰσχ. «τὴν δευτέραν δὲ κρᾶναν ἥρωσιν νέμω»· ἀπόσπ. 40, ὁ δὲ κήρυξ ἐν Ἀγ. 502 μετὰ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἀναφέρει «ἥρως τε τοὺς πέμψαντας»· ὁμ. Ἀριστ. ὄρν. 881 καὶ ἀλλαχοῦ· σὺν τοῖς θεοῖς ὁμοῦ γίνεται ἐπίκλησις πρὸς αὐτοὺς Θουκ. 2, 74, Λυκοῦργ. 1, Ἰσοκ. 14, 60· ἐγχώριοι Δειν. 1, 94, ὡσ. Θουκ. 4, 87 καὶ ἀλλ. θεοί, ἥρωες, ἄνθρωποι, κεῖνται παραλλήλως ἐν Ἀντιφ. 1, 27· «θεοῦ παῖδά τε καὶ ἥρω» λέγει ὁ Πλάτ. πολ. 3, 391· «θεὸν ἢ δαίμονα ἢ τινα ἥρωα», νόμ. 5, 738· «δαίμονες καὶ ἥρωες καὶ ἄνθρωποι», Κρατ. 397 (πρβλ. περὶ τῶν τοὺς θεοὺς ἐγγυτέρω ὄντων δαιμόνων Ἡσ. ἔρ. 124, 251)· ὁ δὲ Λουκ. νεκρ. δι. 3, 2 ἐξηγεῖ, «ἆ μή τι ἄνθρωπός ἐστι μᾶλλον θεὸς καὶ συναμφότερόν ἐστι». Ἰδ. ἐτιμῶντο κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ὡς ἥρωες καὶ θεότητες προστάτριαι ὑπὸ τῶν εὐγνωμονούντων ἀπαγόνων αἱ ἱδρυθεῖσαι πόλεων, φυλῶν κ.τ.τ. τοιοῦτοι π. χ. ἦσαν ἐν Ἀθήναις οἱ «ἥρωες ἐπώνυμοι», ἀφ' ὧν ἐπωνυμάζοντο αἱ φυλαί· εἶχαν μικρούς ναούς, ἡρῷα, καὶ ἑορτὰς Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11, 4· πρβλ. ἔτι Ἡρ. 1, 168. 5, 111. 6, 38. 69. 7, 43. 117. 8, 38, Θουκ. 5, 11. Παρὰ Δ. Ἀλ. 4, 14 «ἥρωες χρονώπιοι» εἶνε οἱ ἀρχαῖοι τῶν Ῥωμαίων· 2) παρὰ μεταγν. = ὁ μακαρίτης, ὁ τεθνεώς Ἀλκίφρ. 3, 37, Ἰλιοδ. 7, 13· 69. καὶ ἀντὶ τοῦ ῥωμ. divus Δ. Κ. 56, 41· 3) «ἥρως ποικίλος» ὁ ἀστιγματισμένος· «τοῦτο ἔλεγαν ἐπὶ τῶν ἀστιγμάτων ἢ διὰ τοὺς ἄφρεις ποικίλους ὄντας ἥρωας καλεῖσθαι». Φώτ. 76, 1· «ἥρ. ποικίλος ἐπὶ τῶν μεμαστιγωμένων» Ἡσυχ. «ἥρως ἥρως» = ἡγεμών, ἐπιγρ.

Ἡρῴσσα, ἡ, συνηρ. τοῦ ἡρώϊσσα, δ' ἴδε Ἀπολ. Ῥ. 4, 1309.

Ἡρῳ-φόρος, 2 (φέρω)· ὁ φέρων ἥρωας, ἐπίθ. τοῦ πλοίου Ἀργοῦς Ἐτ. Μ. 230, 40.

Ἡρῷων πόλις· Ἡρώ, πόλις Αἰγυπτία Στράβων δὲ (17, 803) Ἡρῴων πόλιν αὐτὴν καλεῖ· ὁ πολίτης ταύτης Ἡρωοπολίτης· της ἡρώϊνης Ἥρφης, ὡς Κῆφος Στ. Βυζ.

Ἦ, ἡ, ἀ) 6', ἐν. παρτ. τοῦ εἰμὶ ὧν μεγν. τὸ εἰμὶ· πλὴν καὶ Ἀνακρ. ἀποσπ. 131, ἐκτὸς, ἐὰν ἦθα πρέπει νὰ γραφῇ ὡς Εὐρ. Ἀ. 340· β) γ', ἐν παρτ. τοῦ εἶμι, ὡμρ. ἀντὶ ἴην Θεόκρ. 5, 10.

Ἦ, ὁσ. πλ. ἰων. ἀναρ. ἀντων. ἀντὶ αἷς.

Ἦα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ᾄδω.

Ἥαι, 6'. ἐν. τοῦ ἧμαι Ὅμ.

Ἦαν, γ'. πλ. παρτ. τοῦ εἰμί.

Ἦαν· 1) γ'. πλ. ὑπερσ. (παρτ.) τοῦ οἶδα, ἀντ. ἀντὶ ᾔδεσαν Αἰσχ. Πρ. 451· 2) σπαν. τύπ. γ'. πλ. παρτ. τοῦ εἰμι ἀντὶ ἦσαν Ἀριστ. ἀπ. 216· παρ' Ὅμ. ἀπαξ ἐν συνδ. ἐπῆσαν Θ. τ, 445, μετῆσαν Ἀριστ. ἱππ. 605, καὶ εἰσῆσαν Ἐτ. Μ.

Ἥαται, μ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ᾄδομαι Ὅμ.

Ἦσαν, μέλ. ἀπαρ. τοῦ ἧμαι.

Ἦσθα, 6' ἐν. παρτ. τοῦ εἰμὶ αἰολ. ἀντὶ ἦς, συγχ. παρ. Ὅμ. καὶ ὁ συνήθ. τύπ. παρ' ἀττ. ἦσθα, ἧς 1.

Ἥασθαι, ἀπαρ. τοῦ ἧμαι.

Ἥσθημα, ατος, τὸ (ᾄδομαι)· ἡ χαρά, τέρψις, εὐχαρίστησις Εὔπολ. ἐν Β. Ἀν. 98, 27.

Ἡσθήμαι, παρκ. τοῦ αἰσθάνομαι.

Ἡσθημένως, ἐπίρ. μτχ. παρκ. τοῦ αἰσθάνομαι.

Ἡσθήν, ης, ἡ, π. ἀόρ. τοῦ ᾄδομαι.

Ἡσθήσομαι, π. μέλ. τοῦ ᾄδομαι.

Ἡσθόμην, μ. ἀορ. 6'. τοῦ αἰσθάνομαι.

Ἦσι, π. ἀντὶ ᾖ γ'. ἐν. ὑποτ. πλ. τοῦ θηλ. τοῦ ὅς ἀντὶ αἷς.

Ἥσι-επής, ές (ἔπος)· ὁ ἡμερος, βάλλων λέξιν, ἥτις ὁ μετ' εὐκολίας λαλῶν, «σημαίνει ὅτι τὸν εὔστοχον ἐν τῷ λέγειν, παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα» Ἐτ. Μ. 669, 7.

Ἡσιόδειος, 2· ὁ τοῦ Ἡσιόδου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἡσ. «παρὰ τὸ Ἡσιόδειον παίζει» Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 810.

Ἡσίοδος, ὁ· 1) εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων ἐπικῶν καὶ διδακτικῶν ποιητῶν υἱὸς Δίου μετοικήσαντος ἐκ Κύμης εἰς Ἀσκρην, μετὰ τὸν Ὅμ. ἀκμάσας, οὗτινος ποιήματα περισῴθησαν ἄχρι τοῦνῦν τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέραι, ἡ Θεογονία καὶ ἡ Ἀσπὶς τοῦ Ἡρακλέους· 2) δοῦλος τις Σουΐδ. ἐν λ. Μουσαῖος.

Ἡσιονεύς· τὸ Ἡσιονία.

Ἡσιόνη, ἡ· 1) θυγ. Ὠκεανοῦ καὶ σύζ. Προμηθέως Αἰσχ. Πρ. 2) θυγ. τοῦ Τρωὸς Λαομέδοντος Ἀπολλόδ. 3) σύζ. τοῦ Ναυπλίου Ἀπολλόδ. 4) θυγ. Δαναοῦ καὶ μήτ. Ὀρχομενοῦ ἐκ τοῦ Διὸς Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.

Ἡσιονία, ἡ, «Ἡσ. ἡ Σαρδέων χώρα, ἣ καὶ Ἀσία· τὸ ἐθνικὸν Ἡσιονεύς» Στ. Βυζ. «εἰκάζουσιν οἱ περὶ τὸν Σκήψιον ἀστὶ λέγεσθαι Ἡσιονεῖς τοὺς Ἀσιονεῖς (καὶ κατ' ἄλλ. γραφ. Ἀσιανοὺς)» Στραβ. «Ἡσιονεῖς, οἱ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες Ἕλληνες» Ἡσύχ.

Ἡσις, εως, ἡ (ᾄδομαι)· ᾠδὴ, τέρψις Σουΐδ.

Ἡσίχηρ (τὸ χειρόγ. ἡσιγερ)· ὄαψιλῆς Ἡσύχ. καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς «Ἀσιχίρ· οἰκικός». Ἡ λέξ. ὡρ. ἡ ὀξ. παρεγγ. ἀμφ. ἀπὸ τοῦ ἆσαι, ἆσαι, ἆσαι, ὑπερ. ὁλοτ. κορέσαι, πληρῶσαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ᾄδω.

Ἥσκειν, γ'. ἐν. παρτ. τοῦ ἀσκέω ἀντὶ ἤσκειεν Ἰλ.

Ἠσκημένως, ἐπίρ. (π. παρκ. τοῦ ἀσκέω)· ἐξησκημένως, γεγυμνασμένως Πολυδ. 1, 157.

Ἧσμαι, π. παρκ. τοῦ ᾄδω.

Ἥσμεν, ά. πλ. ὑπερσ. (παρτ.) τοῦ οἶδα ἀττ. ἀντὶ ᾖδειμεν Λίαχ. Ἀγ. 1039, ὡς τὸ ἴσμεν ἀντὶ τοῦ ἴσαμεν.

Σημείο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἥσο, 6'. ἐν. προστ. τοῦ ἧμαι.
Ἥσμιος, 3· ἰδ' ἔσμιος.
Ἥσσα, ἡ, Θουκ. ἀττ. ἧττα (ἰδ' ἥττων, ριζ. ἑκ ἡ ἠκ-ja, ἠκ-ja ομαι = ἡττάομαι, ἰδ' Ἀθ. Σακελ. Ἀνώμ. καὶ Ἑλλ. ῥήμ. σ. ιζ'.) κατατροφὴ ἐν πολέμῳ, ἀντίθ. τῷ νίκη Πλάτ. νόμ. 1, 638· «ἧττάν προσίεται» Ξεν. Κύρ. 3, 3, 45· «αἰσχρὰν ἧτταν ἡττᾶσθαι» Πλούτ. Φαβ. 43· ἐν γέν. τὸ νὰ κυριεύηται, νικᾶται ὑπό τινος, ὡς «τοῦ πώματος, ἡδονῶν» Πλατ. νόμ. 1, 648 καὶ μτγν. ἰδ. ἐπὶ τῶν δικῶν· «ἧττον αὐτοῖς εἶναι πολέμου καὶ δικῶν καὶ ἀγορῶν» Αἰσχίν. 3, 111. Ἡ λέξ. φαίνεται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχ. ἀττ. σπαν. ἀπαντᾷ, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς οὐδόλως.
Ἥσσάομαι καὶ ἀττ. ἡττάομαι, ἰων. ἐσσέομαι καὶ συνηρ. ἐσσοῦμαι Ἡρ. π. μέλ. ἀσκ. ἀσθηθήσομαι Εὐρ. ἀλλὰ καὶ ἠττήσομαι Ξεν. (ἥσσων, τὸ ἐνερ. ἡσσηκότες, ἠττήσαντες παρὰ Σουίδ. τὸ τοῦ Ἰσαΐ. 11, 21 χωρ. μετεβλήθη, ἀλλ. ἀπαντᾷ μόν. παρὰ μτγν. = νικῶ, καταβάλλω τινά· «ἥττησε τὰς ψυχὰς τῶν ἐναντίων» Πολυβ. 1, 75, 3· «κατὰ κράτος ἥττησεν» Δ. Σικ. 20, 30· «τοὺς Λακεδαιμονίους ἡττηκότες», 15, 87)· εἶμαι ἥττων, κατώτερος ἄλλου, ἀδυνατώτερος, εἶμαι χείρων ἄλλου, καταβάλλομαι ὑπό τινος, νικῶμαι· ἀπολ. παρὰ Θουκ. ἀντίθ. τῷ ἐπικρατῶν 1, 40· πρβλ. «πρὸς τῶν κρατούντων ὁ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσημένων» Αἰσχ. Ἑπτ. 498· «οὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν οὐδ' ἡσσημένοις τέκεσιν» Σοφ. Αἴ. 1221, Εὐρ. Φοιν. 1264· μὲ εἰς. «μάχην ἥττ.» Ἰσοκ. 4, 145· «μάχην ἥττηντον» Δημ. 19, 320· καὶ = τὴν δίκην = χάνω τὴν δίκην Πλατ. νόμ. 9, 880· συχν. ἐν τῇ δικαστικῇ γλώσσῃ Ἀριστ. πλ. 482, ῥήτ. καὶ μεγν. «ἡττήθησαν τὴν μάχην» Πολυβ. 5, 105, 10· οὕτω καὶ «τὴν γνώμην οὐχ ἡσσᾶσθαι» = δὲν ἔχουσι χάσει τὸ θάρρος Θουκ. 6, 72. Ἀλλὰ καὶ μὲ δοτ. τῷ θυμῷ, γνώμῃ, τῇ μάχῃ Ἡρ. 8, 130. 9, 122. 5, 46· – τοῖς δικαίοις = ἐν ταῖς δίκαις Πλούτ. Κάτ. νε. 16, ἀντίθ. τῷ νικάω Πλατ. νόμ. 12, 955, τῷ κατορθοῦν Ἰσοκ. 4, 121· – ὡς κυρ. παθ. ὑπό τινος· «ἡσσᾶσθαι ὑπὸ Περσέων» Ἡρ. 3, 106· 4, 197, Θουκ. 2, 39· «ὑπ' ἔρωτος ἡττώμενος» Πλάτ. Φαίδρ. 233· καὶ πρός τινος Ἡρ. 9, 122. Σπαν. μετὰ δοτ. Εὐρ. Ἀνδρ. 918· – ὑπνῳ Λίλ. Ἰ. Ζ. 13, 22· συχνότερ. ὅμως μὲ ἀπρόθ. γεν. δυνάμει τῆς ἐν αὐτῷ ἐννοίας τῆς συγκρίσ. «γυναικὸς ἡσσημένος» Εὐρ. Ἄλκ. 700· «τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσώμενον», Ἴων 1117· – τοῦ δεινοῦ Θουκ. 4, 37· «– τῶν ῥάβδων» Πλατ. νόμ. 1, 635· καὶ οἱ μτγν. «ἥττητο Λαγίδος» Ἀθην. 3, 592· ῥῆμ. ἐπίθ. «κοῦται γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα» «δὲν πρέπει τις νὰ νικηθῇ ὑπὸ γυναικὸς οὐδαμῶς Σοφ. Ἀντ. 674· πρβλ. Ἀριστ. Λυσ. 450.
Ἥσσημα, τος, ἀττ. ἥττημα, τό· ἡ ἧττα, μτγν.
Ἡσσητέος· ἰδ' ἡσσάομαι.
Ἥσσιοι, οἱ· φυλὴ τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν Θουκ 3, 101, ὧν ἡ πόλ. Ἡσσὸς κατὰ Στ. Βυζ. Ἡσσόνησος, ἐπίρ. ἧττον κατὰ Ἰώσ. ἀρχ. 19, 1, 15.
Ἥσσός, ἡ· πόλ. Λοκρίδος· ἰδ' Ἥσσιοι.
Ἥσσων, ον, 2, ἀττ. ἥττων, ον, ἰων. ἔσσων, ον, (συγκρ. τοῦ ἠκα· πρβλ. τὸ ὑπερθ. ἥκιστος, οὐ ῥίζ. ἑκ καὶ ἠκ· ἴδε ἧσσα), εἶναι ἐν χρήσει ὡς συγκρ. τοῦ κακός· χειρότερος, κατώτερος, ἰδ. ἀσθενέστερος κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ ἐπομένως ὑποκείμενος εἴς τι, καταβαλλόμενος, ὑπολειπόμενος, κατώτερος ὢν τῶν ἄλλων· «κατ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ τόσον αἰσφερτέρας εἶην» Ἰλ. π, 722· «θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας» Αἰσχ. ἰκ. 200· πρβλ. 484· «κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν» Σοφ. Ἀντ. 676· – τῶν αἰσχρῶν, 743· «– τοῦ τῆσδ' ἔρωτος», Τρ. 489· «ἥσσων οὐδενὸς θεῶν ἔφυ» Εὐρ. Βάκχ. 776· – τοῦ πεπρωμένου, Ἑλ. 1676· «γιγνώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν» Ἀριστ. πλ. 944· καὶ ἐν τῷ πεζῷ, «ῥώμῃ ἔσσονες ἦσαν τῶν Περσέων» Ἡρ. 8, 113. 9, 111· – τῇ ναυμαχίᾳ, 5, 88 καὶ συχνά· «οὐδενὸς ἥσσων γνῶναι τὰ δέοντα» Θουκ. 2, 60· – τῶν ἡδονῶν = ὑποκείμενος, δουλεύων ταῖς ἡδ. Πλάτ. Πρωτ. 353 πρβλ. – οἴνου κ.τ.ὅ. Ξεν. Κύρ. 8, 8, 12, ἀπομν. 1, 5, 1· – τοῦ κέρδους· Ἀριστ. πλ. 363· «οὐδενὸς ἥττων σοφιστὴς» = οὐδενὸς κατώτερος Πλάτ. Πρωτ. 316· συχνὰ ἀντίθ. τῷ κρείττων, ἰδ. «τὸν ἧσσω λόγον κρείττω ποιεῖν», ἀπολ. 18· μετὰ τοῦ χείρων, Γοργ. 484, συχνὰ ἐν Ἀριστ. νεφ. = ποιεῖν τὸ ἄδικον δίκαιον. Καὶ ὡς ἀντίθ. τοῦ πλείων = ὀλιγώτερος Ζήν. ἐν Δ. Λαερ. 7, 23 καὶ Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 1, 300, συχνὰ ἐπίρ. ἧσσον = ὀλιγώτερον, ἧττον· «οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο φίλος» Αἰσχ. Χο. 697, Ἀγ. 1364· «σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν» Σοφ. Αἴ. 1308 παρὰ Πλάτ. συχνὰ ἐν ἀντίθ. «καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον», π. χ. Πρωτ. 356· καὶ μετὰ γεν. «πειράσομαι μηδενὸς ἧττον εἰκότα λέγειν», Τίμ. 48, Φαίδρ. 237· πρβλ. Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 6, 11 «ταῖς δόξαις οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων», ἀντὶ «ἢ ταῖς ἀποδείξεσιν»· «οὐχ ἧσσαν λῃσταὶ ἦσαν» Θουκ. 1, 8· – τὸ ἧσσον = ἔλλειψις, ἀπώλεια, ζημία.
Ἧσται, γ'. ἐν. τοῦ ἧμαι.
Ἥστε, 6'. πλ. ὑπερσ. (μετ.) τοῦ οἶδα, ἀττ. ἀντὶ ἴδοιτε Σοφ.
Ἧστην, γ'. δυϊκ. παρτ. τοῦ εἰμὶ ἀντὶ ἦτην Ὁμ. ἰδ. εἰμί.
Ἧστην γ'. δυϊκ. ὑπερσ. (παρτ.) τοῦ οἶδα, ἀττ. ἀντὶ ἴδοίτην Ἀριστ.
Ἡστικός, 3 (ἦδω)· ὁ προξενῶν ἡδονήν, ἡδονικός· «πάθος ἡστ.» Σ. Ἐμπ. μουσ. 33· ἐπίρ. ἡστικῶς = ἡδονικῶς, ἀντίθ. τῷ ἀλγεινῶς· «ἡστ. πάσχειν» Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 2, 225.
Ἧστο, γ'. ἐν. παρτ. τοῦ ἧμαι.
Ἧστον, δ'. δυϊκ. παρτ. τοῦ εἰμὶ ἀντὶ ἦτον.
Ἡστός, 3 (ἦδομαι)· εὐφραντός, ἡδὺς Σουίδ.
Ἥσυχα, οὐδ. πλ. τοῦ ἥσυχος, ἐπίρ. ἴδε ἥσυχος καὶ ἡσυχῇ.
Ἡσυχάζω, μέλ. άσω Θουκ. 2, 84, ἡσυχάσομαι Λουκ. ἁλιεκτ. 1· α) μτδ. καθιστῶ ἥσυχον, ἀντίθ. τῷ κινῶ· «ἡσυχάσας τὰ δύο εἴδη» Πλατ. πολ. 9, 572· δ) συνήθ. ἀμτδ. εἶμαι ἥσυχος, καὶ κοιν. ἡσυχάζω, στέκομαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη

δὲν κινοῦμαι· «εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ» Σοφ. Οἰ. τ. 620· περὶ τοῦ καθεύδοντος Εὐρ. Ὀρ. 134· «τὸ δὲ ἡσυχάζον ἑστάναι ἀνάγκη» Πλατ. Παρμ. 162· «τῶν νεῶν ἡσυχαζουσῶν» Θουκ. 1, 49· «μόλις ἡσυχάσαντες» = ἀφ' οὗ μετὰ δυσκολίας καθησυχάσθησαν Θουκ. 8, 86, ὅστις καὶ τὸ μέρος τῆς νυκτός, ὅτε τὰ πάντα ἡσυχάζουσιν, ὀνομάζει «τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτός», 7, 83· ἀντίθ. τῷ πολεμεῖν, 1, 120· «ἡσυχάζουσαν διάνοιαν ἔχειν» Ἰσοκ. 5, 24 καὶ μτγν. ὡς Φίλ.· συχνά, σιωπῶ, «οὐ δ' ἡσύχαζε μηδ' ἄγαν λαβραστόρει» Αἰσχ. Πρ. 327, Εὐρ. Μηδ. 80 καὶ ἰδ. μτγν. Λουκ. ἁλιεύτ. 1, Σ. Ἐμπ. Πυρρ. 2, 240 καὶ συχνά· - ἐπί τινος = ἐμμένω εἴς τι Πλούτ. Διον. 33. Ἀπίχω τῆς ὁμιλίας, συναναστρυφῆς μετὰ τῶν ἐρωμένων· «ἡσ. ἀπό τινος» Ἀνθ. 5, 133· μένω ὡς μοναχὸς ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ἀντὶ μοναζω, ἐπὶ τῶν καλογήρων, ἐκκλ.

Ἡσυχαῖος, 3· ἥσυχος· «τοὺς μὲν εἶμ' ἐπιῤῥᾴθυμος, τοὺς δ' ἡσυχαίους» Εὐρ. Μηδ. 304· «ἡσυχαῖα παύ φαμεν καὶ σωφρονικὰ» Πλατ. πολιτ. 207· «ἡσυχ. ἐλάσεις» Ξεν. Ἱππ. 9, 6· «ἡσυχ. λύχνος» = ὁ ἡσύχως καὶ ὁμαλῶς καίων λύχνος Θεόφρ. ἀποσπ. 6, 3, 5. Διὸ ἥσυχος μήνων, μηδὲν πράττων, ἀργὸς Εὐρ. Μηδ. 808· τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. ἡ ἥσυχος κατάστασις, ἀπραξία Σοφ. ἀποσπ. 698, 6.

Ἡσυχαίτατος, ὑπερθ. τοῦ ἥσυχος.

Ἡσυχαίτερος, 3· ἀνώμ. συγκρ. τοῦ ἥσυχος.

Ἡσυχαίως, ἐπίρ. τοῦ ἡσυχαῖος· Ἱππόκρ. 2, 667.

Ἡσυχάνω· ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι Χαρίτ.

Ἡσυχαστέος, 3· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἡσυχάζω· α) ὃν πρέπει νὰ σιωπᾷ τις· «ἡσυχαστέα λέγειν» Φίλ. τ. 1, σ. 2, 3· καὶ ἡσυχαστέον, αὐτόθ. β) ἀμτθ. ἡσυχαστέον=πρέπει νὰ ἡσυχάζῃ εἰς Φίλ.

Ἡσυχαστήριον, τό· τόπος ἡσυχίας, τὸ μοναστήριον Κεδρην. 518.

Ἡσυχαστής, ὁ· μοναχός, καλόγηρος, ἐκκλ.

Ἡσυχαστικός, 3· α) μτθ. ὁ καθησυχάζων Ἀριστ. Κυντιλ. 43· β) ὁ τοῦ ἡσυχαστοῦ, ἐκκλ.

Ἡσυχάστρια· θηλ. τοῦ ἡσυχαστής· α) ἡ καθησυχάζουσα Ἡσύχ. ἐν λ. εὐκνημίτειρα καὶ κνημίτειρα· β) ἡ καλογραῖα, ἐκκλ.

Ἡσυχῇ, ὅωρ. ἀσυχᾷ Πίνδ. (κοιν. ἥσυχα), ἐπίῤῥ. = ἡσύχως· α) ἀκινήτως· «ἡσύχ. καταλείσθαι» Ἀριστ. πλ. 692· «ἡσ. ἔχειν τὴν οὐρὰν» Ξεν. κυν. 3, 4· β) ἀθορύβως, ἀταράχως· «ἔχ' ἡσυχῇ»=ἔσο ἥσυχος Πλάτ. Ἱππ. μείζ. 298· «ἡσυχῇ ὑποδύναι»=ἀγάλια, ἀγάλια Πλατ. γ) ἀπαρατηρήτως· «ἡσ. μετέρχεσθαι» Εὐρ. Ἱππ. 444· δ) μυστικά, κρυφίως Θουκ. 8, 69· ε) ἐν γέν. ἀνέτως, ἡσύχως, ἀργά, αἰγανά, ἁμελῶς, ὡς-πρωσιέναι, βαδίζειν Ξεν. καὶ Πλατ. γράφω, πράττω, μανθάνω, διαλέγομαι, παλαίω, γελῶ Πλατ. «-ἐντείνειν δίκτυα» Ξεν. κυν. 2, 9. Καὶ μετ' ἐπιθ. «ξηρὰς ἡσυχῇ»=ὀλίγον ξηράς· Ἱπποκρ. 1132· «ἡσυχ. «γρυπὸς» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 3, 28· ζ) μετ' ἠρεμίας, ἡσυχίας· «ἡσυχ. ἀναμιμνήσκεσθαι» Αἰσχίν. σελ. 33, 1· «ἡσυχῇ καὶ ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον βιοῦν» = ἡσ. καὶ ἀμερίμνως Ἱπποκρ. 955· η) ἡπίως, γλυκά, μαλακά, χαριέντως Λουκ. Ἰφ. 14.

Ἡσυχία, ὅωρ. ἀσυχία, ἰων. ἡσυχίη Ἡρ. ἡ παῦσις ἐργασίας ἢ πράξεώς τινος, ἀνάπαυσις, ἄνεσις, ἀργία, ἡ κατάστασις τοῦ ἡσύχου, ἀφροντισία, σχολή, ἀταραξία, ἀκινησία, σιωπή, εἰρήνη, οὐδετερότης, καὶ νῦν ὡσ. ἐν χρήσει· Ὀδ. σ, 22· «ἀσυχίαν φίλετ' συμπόσιον» Πίνδ. Ν. 9, 114· «ὁ τᾶς ἡσυχίας βίοτος» Εὐρ. Βάκχ. 388 (ἀλλαχοῦ δὲν ἁπαντᾷ παρὰ τραγ.)· ἀντίθ. τῷ κίνησις Πλατ. νόμ. 7, 790· ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀγῶνες καὶ πολυπραγμοσύνη Ἰσοκ. 6, 104. 8, 26. Μετὰ γεν. «ἡσυχ. τῆς πολιορκίας» Ἡρ. 6, 135· - τῆς κρατήτος Πλάτ. Τίμ. 71· πρβλ. πολ. 9, 583· «ἡσυχίαν ἔχειν» = μένω ἥσυχος, αὐδὲν ἐπιχειρῶ, πράττω Ἡρ. 7, 150, Πλατ. Πρωτ. 356, ἀντίθ. τῷ κινεῖσθαι = μένω ἀκίνητος Ξεν. Ἀν. 4, 5, 13· «πολλὴν ἡσυχίαν ἔχειν» Ἰσοκ. 6, 2· - πρός τινα Λυσ. 28, 7· συχνότρ. «ἡσυχ. ἄγειν» Ἡρ. 1, 66, Ἰσοκ. 4, 118· - καὶ καρτερεῖν Πλάτ. Φαίδ. 117· - ὑπέρ τινος, ἀντίθ. τοῦ: «ὑπὲρ δὲ ταύτης τηλικοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον» Ἰσοκ. 10, 49. Παρὰ μτγν. πρώτων· «τὴν ἡσυχίαν ἄγειν», ἀντίθ. τῷ λέγειν, λοιπὸν σιωπᾶν, ἰδ. περὶ τῆς σιωπῆς τῶν Πυθαγορείων· «πενταετὴς ἡσυχία Πυθαγορίων» Δ. Λαερ. α. 408· ἄλλαι συνδ. εἶναι αἱ ἕξης· «ἐν ἡσυχίᾳ τι ἔχειν»=σιωπᾶν τι Ἡρ. 5, 92. Καὶ «ἔχον ἐν ἡσυχίῃ σφέας αὐτοὺς» = ἡσιώπων, 5, 93· «ἡσυχία καὶ ἀφωνία» Λουκ. βι. πρᾶσ. 3· «ἡσυχ. καὶ σιωπή» Πλουτ. Δημητρ. 8· πρβλ. Εὐρ. «τί ποθ' ἡσυχία πρόσθεν μελάθρων; τί ἀσαίνηται θύμος;», Ἀλκ. 78· «ἐξελθὼν εἰς ἡσυχίαν», δηλ. εἰς τόπον μοναχικὸν Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 21· «διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ» Δημ. «ἐν' ἡσυχίας» Ἀριστ. σφ. 1517. Συχν. «καθ' ἡσυχίαν», ἀντίθ. τῷ «διὰ σπουδῆς», λοιπὸν ἀνέτως, ἀργὰ Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 28· «ἐν' ἡσυχίᾳ μένειν» Ἡρόδ. 1, 13, 3· «ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ γενέσθαι» Πλατ. πολ. 9, 575· ὁ πλ. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 153, Ἀθην. 11, 493.

Ἡσυχία, ἡ· α) πρωσοποποιηθεῖσα θεὰ τῆς ἡσυχίας Πίνδ. Π. 8, 1· β) θυγ. Θεσπιοῦ Ἀπολλ. γ) ὄν. ἄλλ. γον. Πλούτ.

Ἡσυχίδαι, ὧν, οἱ γένος Εὐπατριδῶν ἐν Ἀθήναις ἔχοντες τὴν ἱερωσύνην τῶν Εὐμενίδων Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 489, παρὰ δὲ Καλλ. ἀναφέρονται καὶ ἱέρειαι Ἡσυχίδες.

Ἡσυχίδας, ὁ· ἥσυχος· «ἅλον ἡσυχίδαν δόμον» Συνίσ. Ὑμν. 8, 31.

Ἡσύχιμος, ὅωρ. ἀσύχιμος = ἥσυχος· «ἀσύχιμον ἀμέραν» Πίνδ. Ο. 2, 58.

Ἡσύχιος, 2· ἥσυχος· «ἡσύχιον δ' ἄρα μιν παλίμου ἔκπεμπεν νίεσθαι» Ἰλ. φ, 598· «ἀσύχιος εἰράνα» Πίνδ. Π. 9, 40. Καὶ παρὰ Πλάτ. βραδύς, ὀκνός, ἀντίθ. τοῖς ταχὺς καὶ ὀξύς, Χαρμ. 159· «ἡσύχ. καὶ φρένιμον ἦθος», πολ. 10, 604· «τρόπον ἡσυχίου ἴσχε» Ἡρ. 1, 107· «- καὶ ἀπράγμων βίος» Δημ. 10, 70· «τὸ ἡσύχιον καὶ σιωπηλὸν» Πλούτ. Φαβ. Μαξ. 1· «τὸ ἡσύχ. τῆς εἰρήνης» Θουκ. 1, 120· Ἱππόκρ. «ἡσυχίως διαιρεῖσθαι» Πλάτ. Θεαιτ. 179.

Ἡσύχιος, α) λεξικογράφος Ἀλεξανδρεύς, οὗ

τινος τὰ λεξ. σώζεται· 6) ἱστοριογράφος Μιλήσιος τοῦ 6ου αἰῶνος μ. Χ.

Ἡσυχιότης, ητος, ἡ (ἡσύχιος)· ἡσυχία, εὐλάβεια, περίσκεψις, χαλαρότης, μετὰ τοῦ βραδύτης, ἀντίθ. τῷ ταχύτης Πλατ. Χαρμ. 159. Ἐν Λυσ. 26, 3 ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ «σώφρων εἶναι», ὡς ἀντίθ. τοῦ ἀσελγαίνειν.

Ἡσυχίως, ἐπίρ. ἀντὶ ἡσύχως.

Ἥσυχος, 2 (κατά τινας ἐκ τοῦ ἧμαι, κατ' ἄλλ. ἵ καὶ κάλλ. ἐκ τοῦ ἧκα συγγ. τοῖς ἀκέομαι, ἄκ-ος, ἀκ-ήν, ἀκ-αλάν, ὅθεν κάλαξ, ἥπ-ιος ἴδε Ἀνώμ. καὶ ἑλλ. ῥήμ. Δ0. Σακελλ. εἰσ. α. ιζ)· ἥσυχος, σιγαλόες, ἀδρανής, σιωπηρός, ἀτάραχος, ἀμέριμνος, ἄφροντις, ἥπιος, μαλακός· «ἡσυχοι ἔργα νέμονται» Ἡσ. ἔρ. 119· «ὕμματος παρ' ἡσύχου» Αἰσχ. ἱκ. 196· «ἡσύχῳ φρενῶν βάσει», Χο. 445· «ἥσυχος θακεῖ» Σοφ. Αἰ. 318· «ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν», Οἰ. Κ. 82· «ἡσυχον θάσσειν, μένειν» Εὐρ. Ἐκ. 35, Τρ. 985· «ἥσυχον ἐᾶν τινα» Ἀριστ. σφ. 190· «ἡσ. βίος» Πλατ. πολιτ. 307· «ἐγ' ἡσυχος» = σιώπα Ἀριστ. πλ. 127· πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 550 καὶ Ἡρ. 8, 65· «ἡσυχον παρελαύνειν» = βραδέως Ξεν. Κύρ. 5, 3, 35· «ἐν ἡσύχῳ φωνεῖν» Σοφ. Οἰ. Κ. 82· συγκρ. (ἐκ τοῦ ἡσυχαῖος) ἡσυχαίτερος Αἰσχ. Εὐμ. 214· «ἡσυχαίτερα χαλεπὰ» Θουκ. 3, 82, Πλάτ. Φιλ. 24· «ἡσυχαίτεροι διεφοίτων» Ξεν. Κύρ. 6, 2, 12· ὁ ὑπὸ Θωμ. Μαγ. ἀποδοκιμ. τύπ. ἡσυχώτερος ὑπάρχει ἐν Σοφ. Ἀντ. 1076, ὡσ. ἡσυχώτατος Πλάτ. Χαρμ. 160· ἐν Σχολ. Λυκόφρ. 3 καὶ ἡσυχεστάτη, - ἐπίρ. «ἡσύχως καὶ σεσωφρονισμένως» Αἰσχ. ἱκ. 705· - ἔχειν Εὐρ. ἱκ. 315· ὑπερθ. ἡσυχαίτατος· «ὡς ἡσυχαίτατα», ἀντίθ. ὡς τάχιστα Πλατ. Χαρμ. 160.

Ἥσυχος· Ἀθηναῖος ἥρως, ἐξ οὗ κατήγετο ἡ οἰκογένεια τῶν Ἠσυχιδῶν Ἡσύχ.

Ἡσύχω· ἡσυχον ποιῶ, Ο'.

Ἡσυχώτερος, 3 ἴδε ἥσυχος.

Ἡσχαλισμένως, ἐπίρ. (π. μτχ. τοῦ ἀσφαλίζω)· ἀσφαλῶς, στερεῶς, ἐκκλ.

Ἡσχυμμένος, 3, π. μτχ. τοῦ αἰσχύνω Ὁμ.

Ἥσω, μέλ. τοῦ ἵημι.

Ἧτα, τό· τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου, ἄκλιτον Πλάτ.

Ἤ - τε· ἢ καὶ Ἰλ. τ, 148.

Ἤ - τε, ἢ κάλλ. κεχωρισμ. ἢ τε· ὄντως, βεβαίως, τῇ ἀληθείᾳ Ἰλ. ρ, 236· ἴδε ἦ.

Ἦτε, 6', πλ. παρτ. τοῦ εἶμι ἀντὶ ἦστε.

Ἤτεια, ἡ α) Ἦτις, ἥ ἴδε· β) πόλ. τῆς Κρήτης Δ. Διέρ

Ἤτην, γ', δυϊκ. παρτ. τοῦ εἶμι ἀττ ἡείτην Πλατ. Εὐθύδ 294.

Ἦτην, γ', δυϊκ. παρτ. τοῦ εἶμι.

Ἠτέρα = ἡ ἑτέρα Ἀριστ. Λυσ. 85, 90.

Ἠτιάς, ἄδος θυγ. Αἰνείου Παυσ.

Ἠτιγώνιον, τό· ἴσ τετιγώνιον «τέτιγι ὅμοιον, καὶ ὁ κέρκωψ» Ἡσύχ.

Ἠτίζω· ἀείζω· «ἠτίζουσιν· αἰτιῶνται, ἐπιωμίζουσι» Ἡσύχ.

Ἠτιμωμένως, ἐπίρ μετ' ἀτιμίας ἐπονειδίστως Θεοφύλ. Σιμ. Ἐπ. 7, 190.

Ἦτις, ἡ· 1) δῆμος Λακωνικῆς Παυσ. 2) πόλ. Κρήτης· πρβλ. Ἤτεια.

Ἤ - τοι (ἴδε τοί, κυρ. κεῖται ἐν αὐτῷ ἡ ἔγν. «ὄντως, ἀληθῶς λέγω σοι» ἴδε Ναυγελσβάχ. σημ. εἰς Ἰλ. διατρ. 2, 182)· σύνδ. ἐπεξηγ. λοιπόν, δηλαδή, βεβαίως, δήπου κτλ. ποιεῖ δὲ μετάβασιν εἰς ἄλλην πρότασιν καὶ συνήθως ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσ. τίθεται· «ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο» Ἰλ. 6, 76, συχν. παρ' Ὁμ. Τίθεται δὲ καὶ μετὰ ἀντωνυμίαν Ἰλ. 6, 813, δ, 237, Ὀδ. μ, 86· ὅπ. πολλάκις παρεντίθεται καὶ ὁ δέ Ἰλ. μ, 141, Ἡσ. ἔρ 335. Καὶ τὸ ἄρα παριντίθ. «τὸν ῥ' ἦτοι Ἰλ. σ, 237· πολλάκις προτίθεται τούτου καὶ μόριον, ἴδ. «ἀλλ' ἦτοι», α, 140· «ἐνθ' ἦτοι», π, 399· «ὄφρ' ἦτοι», ψ, 52, Ὀδ. γ, 419· «ὡς ἦτοι», ε, 24· 6) σύνδ. διαζευκτ. ἤ, ἦτοι, ἤτοι ταὐλάχιστον, ἐν τῷ πρώτῳ μέλει τῆς διαζευξ. Πίνδ. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἤ, ὡς ἦτοι - ἤ Σοφ. Ἀντ. 1167, Τρ. 149· «ἦτοι φιλοῦσά γε, ἢ καί τι σιγῶσα» Εὐρ. Ἴων 431· «ἀλλ' ἦτοι κεῖνόν γε ἀπόλλυσθαι ἢ σὲ» Ἡρ. 1, 11 καὶ συχν. «καὶ αὐτοὶ ἦτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα» Θουκ. 2, 40· «ἦτοι κρύψαι γε ἢ φανερῶς», 6, 34· «ἦτοι ἠδονῆ ἢ ὠφελείᾳ ἢ ἀμφοτέροις» Πλατ. Γοργ. 479 καὶ μετγν. Σπαν. τίθενται ἢ - ἦτοι (Πίνδ. Ν. 9, 8' ὅπερ ἀπορρίπτ. Β. Ἀν. 486, 31)· καὶ ἦτοι - ἦτοι, σπανιῶς παρὰ μετγν ὡς Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1239· οἱ γραμμ. μεταχειρίζονται τοῦτο ὡς καὶ ἡ κοινὴ ἡμῶν γλῶσσα ὡς λέξ. ἐπεξηγ. ἀντὶ δηλαδή, ἤγουν τό ἦτοι ἀρθρ. ἵνα νὰ γράφηται κεχωρισμ.

Ἦτορ, ορος, τὸ (ἄω, ἅημι, λατ. anima, ἐξῳρ. ὡς τὸ πολὺ ἡ ὄνομ. καὶ αἰτ. ἡ δὲ δοτ. ἤτορι παρὰ Σιμων. ἐν Ἀθην. 9, 396) ἡ καρδία, λατ. cor, ὡς μέρος τοῦ σώματος· «ἐν ἐμοὶ αὐτῷ στῆθεσι πάλλεται ἦτορ» = εἰς τὸ στῆθός μου κτυπᾷ ἡ καρδία Ἰλ. χ, 452· ἐντ. ἡ ζωή· «μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς», ε, 250· οὕτως «ἀνέψυχον φίλον ἦτορ», ν, 84· «ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ», ο, 252· «τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ» Ἰλ. φ, 114· ὅπερ κοιν. λέγ. ἔσκασεν ἡ καρδιά μου, ἔρυγε τὸ αἷμά μου ἕνεκα ὑπερβολικῆς λύπης ἢ φόβου· μτφ. ὡς ὄργανον τῆς χαρᾶς καὶ λύπης Ἰλ. ι, 9, ϕ, 389· «βυθῷ μελέων ἔνδοθεν ἦτορ» Αἰσχ. Περσ. 953 (παρὰ τραγ. ἀλλοῦ δὲν ἀπαντᾷ) ἐλπίδος καὶ θάρρους, φόβου καὶ δειλίας Ἰλ. γ, 41, ε, 529, Ὀδ. θ, 774· ὅθεν «χάλκεον ἦτορ» Ἰλ. δ, 490· τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ κλίσεων Ἰλ. τ, 307, Ὀδ. τ, 136. Συχν. ὁ Ὅμ. συνδέει, «ἐν δέ οἱ ἦτορ στῆθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν» Ἰλ. α, 188· «τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίεται ἦτορ», θ, 413· καὶ «ἐν δὲ τέ οἱ καρδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ», υ, 109, ἐν ᾧ ἄλλως μεταχειρίζ. ὁ Ὅμ. τὸ ἦτορ ὡς ταὐτασήμ. τῇ κραδίῃ· ὁ Πίνδ. λέγει «ἄλκιμον ἦτορ», Ν. 8, 24· «εἰ δ' ἀπόλα γαρύων ἔλδεαι φίλον ἦτορ», Ὁ. 1, 4 καὶ μετγν. «τὸν δέ οἱ ἦτορ χαίρει» Ἀπολ Ῥ. 4, 169· «τὰς λίκνων ἦτορ» = ἀπίθανον αὐτὰς κ. Σμ. 1, 257.

Ἠτριαῖος, 3 (ἦτρον)· ὁ τοῦ ὑπογαστρίου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὑπογάστριον· «ἠτρ. τεμάχη» κωμ. ἐν Πολυδ. 2, 170, ἀλλ. γραφ. ἠτρῖδια· ἴδε καὶ Ἀθηγ. 1, 4· «τὰ ἠτριαῖα» Λουκ. Λεξιφ. 6· «ἡ ἠτριαία» Ἀριστ. εἰρ. 302.

Ἠτρίδιος, 3· ἴδε προηγ.

Ἤτριον, τὸ (ἄττω;)· ὁ στήμων, κοιν. τὸ στημόνι, ταῦ ὑφαινομένου ὑφάσματος, ἀντίθ. τῷ κρόκη (= κοιν. ὑφάδι) Πλάτ. Φαίδρ. 268· «τὰν ἄτρια κρινομέναν κιρκίδα» Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 288. - Παρὰ Λεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 9, 350 «ἤτρια βύβλων» εἶνε λεπτὰ φύλλα παπύρου, ἄτινα ὁμοίως πρὸς ὕφασμα συνίσταντο ἐκ σταυροειδῶς ἐπ' ἀλλήλων κειμένων πεμαχίων παπύρου. Ἐν γεν. ὑφάσματ· «ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων» Εὐρ. Ἰ. 1421, Θεόκρ. 18, 33.

Ἦτρον, τὸ (ἠταρ;)· α) τὸ ὑπογάστριον, ἡ κοιλία ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ κάτω· «τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν ἄχρι τῶν ὑπερ αἰδοῖα τριχώσεων» Πολυδ. 2, 170· ὡσ. Τίμ. λεξ. Πλάτ. «ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος» Ξεν. ἱππ. 12, 4· καὶ ἡ κοιλία χύτρας, κοιν. τσουκαλίου ἢ παντὸς σκεύους κεραμικοῦ Ἀριστ. θεσ. 509· «πρώτμησαις· ὀμφαλός, τὸ παρ' ἡμῖν ἦτρον» Σουίδ. «ἀνάρθρου ἦτρον» Νίκ. Θηρ. 595 = ἡ ἐντεριώνη Σχολ. καὶ «τὸ κάλυμμα τῆς μήτρας» ὃ καὶ κάλυτρον λέγεται Σουίδ.

Ἤττα, ἡττάομαι· κ.τ.λ. ἴδε ἧσσα, ἡσσάομαι, κ.τ.λ.

Ἤττησις, εως, ἡ· ἴδ' ἧττα Σουίδ.

Ἤττω, γ'. ἐν. προστ. του εἰμὶ ἀντὶ ἔστω Κ. Δ. ἀμφ. παρὰ Πλάτ. ἴδ' εἰμί.

Ἠΰ· οὐδ. ταῦ ἠύς, ὃ ἴδε.

Ἠὐ-γένειος, ἐπ. 2· εὐγένειος, ὁ ἔχων παλὰ καὶ μακρὰ, διὰ καλὰ γένεια· «ἠϋγένειος λέγ» Ἰλ. ο, 275· - λέων Ὀδ. δ, 456· - ταῦρος - δελφὺς Ὀππ. - Ἰὰν Ὁμ. Ὑμν. 18, 39· ἴδε πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἀντὶ ταῦ εὐγενής.

Ἠὐγενής, ἐπ. 2· εὐγενής, ὁ ἐξ εὐγενοῦς καταγόμενος Ὁμ. Ὑμν. Λῆρ. 94.

Ἠὐδάα, γ'. ἐν. παρτ. ταῦ αὐδάω.

Ἠὐ-ζωνος, ἐπ. 2· εὔζωνος, καλὴν ζώνην φορῶν, ὁ καλοζωσμένος Ὁμ. ἀπασπ. 54.

Ἠὔκομα, ἀόρ. α'. ταῦ αὐαίνω.

Ἠὐ-θέμεθλος, ἐπ. 2· εὐθέμεθλος, ὁ καλομεμελιωμένος Ὁμ. Ὑμν. 30, 1.

Ἠὐ-κάρηνος, 2· εὐκάρηνος Μάρκ. Σιδ. 24.

Ἠὐ-κερως, ὁ, ἡ· εὔκερως, ὁ καλὰ κέρατα ἔχων· «ἠὐκερων Μήνην» Μανεθ. 6, 29· «ἠὐκέρωτες ἀστακοί» Μάρκ. Σιδ. 31.

Ἠὐ-κομος, ἐπ. 2· εὔκομος, ὁ ὡραίαν κόμην ἔχων, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ὡσ. κυσμητ. ἐπίθ. τῶν θεαινῶν καὶ εὐγενῶν γυναικῶν, καὶ Πίνδ. Ὀ. 6, 154 καὶ μτγν.

Ἠὐ-πυργος, π. ἀντὶ εὔπυργος· καλόπυργος - ἴδος Πίνδ. Ν. 4, 19.

Ἠὐξημένως, ἐπίρ. (π. παρκ. μτχ. τοῦ αὐξάνω)· μεγαλωμένως, κατὰ τρόπον μεγάλων, ἠὐξημένων Ἐδοτ. Ἰλ. τ, σ. 285, 41.

Ἠὑς, εἶχρ. ἡ ἐν. ὀνομ. καὶ ἐν. αἰτ. οὐδ. ἠύ, ἐπ. ἀντὶ ἐὺς· καλός, ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἀγαθός. Συνήθ. παρ' Ὁμ. «ἠύς τε μέγας τε» καὶ «ἠύς τε κρατερός τε» Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 169· «ἠὺς θεράπων» Ἰλ. π, 464· τὸ οὐδ. ὡς ὀν. καὶ αἰτ. πάντοτε μόν. ἐν τῇ συνδ. «μίνος ἠὺ» καλὸν ὅπλον, πολλὴ δύναμις, ἐπί τε ἀνθρώπ. καὶ ἐπὶ ἵππων.

Ἤυσε, γ'. ἐν. ἀόρ. ἀ. ταῦ αὐδάω Ὁμ.

Ἠὔτε, ἐπ. ἀντὶ εὖτε, ὡς, ὥσπερ, καθάπερ, καθώς, εἰς τὰς παροιμιώδ. παρ' Ὁμ. Θεοκρ. καὶ ἐπ. συχν. «ἠὔτ' ὀμίχλη» Ἰλ. α, 359· «ἠὔτε ἔθρεα εἶσι μελισσάων», δ, 87. Φαινομενικῶς καὶ ὡς μόριον πράγματι συγκριτικὸν μετὰ τὰ συγκρ. ἀντὶ τοῦ ἤ· «νίφος μελάντερον ἠὔτε πίσσα φαίνετο» Ἰλ. ὃ, 277· πρβλ. «κλαίουσ' ἐλεινότερον ἠὔτε κούρη» Ἀπολ. Ῥ. 1, 209· (κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμμ. ἐπικὴ ἐπέκτασις τοῦ εὖτε, ηὔτε, ὥστε τελευταῖος τύπ. ἀπαντᾷ ὡς ὁ τρ. ἐν Ἰλ. ε, 386, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. Ἐπιρ. α. 560 ἀπορρίπτεται. Κατὰ δὲ τὸν Ηωύτμ. λεξιλ. 2, 227 εἶνε σύνθ. ἐκ τοῦ ἤ καὶ τοῦ εὖτε, ἤτοι ἠΰτε.

Ἠὐτομάτισμένως, ἐπίρ. (π. μτχ. τοῦ αὐτοματίζω)· ἐκουσίως, αὐτομάτως Πρακλ. τ. 5, σ. 78.

Ἠὐ-χορος, 2· εὔχορος, ὁ τοῦ καλοῦ χοροῦ, ὁ μὲ καλὸν χορὸν Ἀνθ. παραρτ. 217, 7.

Ἡφαίστεια, τά, ὀνλ. ἱερὰ ἢ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις τοῦ Ἡφαίστου Ξεν. π. Ἀθην. 3, 4, Vulcanalia.

Ἡφαιστεῖον, τό· ναὸς Ἡφαίστου Ἰωρ. 2, 121.

Ἡφαίστειος, 2· ἀνήκων, ἁρμόζων Ἡφαίστῳ· «ἡφαίστ. ὁσμὴ» = ἄρρηκτα, ἄλυτα Σουίδ.

Ἡφαιστιάδης, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου Ν. Διον. 13, 177.

Ἡφαιστία, ἡ· πόλ. τῆς Λήμνου Στ. Βυζ. καὶ Ἡφαιστιάς, άδος, ἡ Ιταλ. κάτ. Ἡφαιστιούς, έως Ἰωρ.

Ἡφαιστιάδαι, ὧν, οἱ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ Στ. Βυζ. εὑρίσκεται δὲ ἐν ἐπιγρ. ἀττ. Ηυκχ. τ. Ι, 402 καὶ Ἡφαιστιάδαι, ἐξ ἀγνώστου τινὸς ἥρωος Ἡφαίστου καλούμ. Ἡσύχ. πρβλ. Δ. Λαέρ. ὁ ἐν Ἡφαιστιάδης, μόν. παρ' Ἰακί. περὶ τοῦ ἥρωος.

Ἡφαιστίνη· σύζ Λιγύπτου Ἀπολλόδ.

Ἡφαίστιος, ὁ μὴν τις παρὰ φυλῇ τινι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Dubois Catalogue des antiques σ. 85.

Ἡφαιστίων, ωνος, ὁ· α) περίφημος στρατηγὸς καὶ φίλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγ. Ἀρρ. ε) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς, παῦ ὑπαίου αὼζεται «ἐγχειρίδιαν περὶ μέτρων»

Ἡφαιστόδωρος, ὁ· Ἀθηναῖός τις Ἀνδοκ.

Ἡφαιστόπολις, εως, ἡ· Σαμιώς τις Ἰωρ.

Ἡφαιστό-πονος, 2 (πονέω)· ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευασθείς· «ὅπλα ἡφαιστόπ.» Εὐρ. Ἰ. Α. 1071.

Ἥφαιστος, ου, ὥρ. Ἥφαιστος, λατ. Vulcanus· α) υἱὸς Διὸς καὶ Ἥρας, χωλὸς καὶ ἀσθενὴς Ἰλ. ἴδ' ἀμφιγυήεις καὶ ἠεῖδανός, θεὸς τοῦ τεχνικοῦ πυρός, εὑρετὴς τῆς χαλκευτικῆς καὶ διδάσκαλος ὕλων τῶν τεχνῶν τῶν τοῦ πυρὸς δεομένων Ἰλ. ἀσπ. 438· διὰ τοῦτο κατεφεύσας τὰ χάλκεα τῶν θεῶν δώματα Ἰλ. α, 606· τοὺς θρόνους αὐτῶν, υ, 12, τὰ σκῆπτρον τοῦ Διός, ο, 101· τὴν αἰγίδα, ο,

309· τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως, σ, 137· διὰ τοῦτο ἔργα του καλοῦνται ὅλα τὰ τεχνικὰ μεταλλικὰ ἔργα, θ, 195· διὸ καλεῖται κλυτοεργός, κλυτοτέχνης καὶ χαλκεύς, φ, 309. Διὰ τοῦτο ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῆς χαλκευτικῆς καὶ τοῦ πυρός. Παρ' Ὁμ. εἶνε μὲ τὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων, τὸν ὁποῖον ἡ ἄτυχη αὐτοῦ γάμον μετὰ τῆς Ἀφροδ. σατυρίζει ἐπὶ τὸ κωμικώτ. Ὀδ. θ, 267· ε) μετων. τὸ πῦρ Ἰλ. θ, 426· Ἥφαίστοιο, τοῦ πυρός· Ἥφαιστος ὅτι μὲν ὁ θεός - ὅτι δὲ μετωνυμικῶς τὸ πῦρ· παρά τισι δὲ ὁ Ἥλιος· Ἡσύχ. «μέγας Ἥφαιστος ἀνίστη» Ἐτ. Μ. 241, 53· καὶ συχνὰ παρὰ τοῖς τραγ. (Ἐτυμολ. ἀποπείρας ἕνεκα Πλατ. Κρατ. 407. Κατὰ τὸν Ἔρμαν. ἐκ τοῦ ἅπτειν, καὶ ἅϊστος· διότι ἐκ τοῦ ἀφανοῦς προέρχεται τὸ πῦρ, ἢ μᾶλλον βίζ. φα καὶ ἀφ-ἐξ ἧς φάος· ἕνεκα ἀνάπτω Ἀνωμαλ. σημ. Σακελ.)· γ) ἀνδρ. ὄν. Προκοπ. Ἀν.

Ἡφαιστό-τευκτος, 2 (τεύχω)· ὁ ὑπὸ Ἡφαίστου κατασκευασθείς· «Τάλως ἡφαιστ.» Σιμωνίδ. ἀποσπ. 180· «ἡφαιστ. σέλας» Σοφ. Φιλ. 987· «ἡφαιστ τρίπους» Δ Λατρ 1, 32.

Ἡφαιστο-τῡκής, 2, κατ' ἄλλ. Ἡφαιστοτευχής, 2· τῷ προηγ. «ἡφαιστ. δέπας» Αἰσχ. ἀποσπ. 64.

Ἡφαίστου-νῆσοι· νῆσοι τῆς Λἰθαιθηνῆς Ἀρρ. κάτ. Ἡφαιστονησιώτης Στ. Βυζ.

Ἡφαιστό-χειρος, ὁ· ὁ ἔχων χεῖρα ἐπιτηδείαν καὶ τεχνικὴν ὡς ἡ τοῦ Ἡφαίστου Χειρασ. ἐν Β. Ἀν. 1380.

Ἥφι, ἐπ. δοτ. ἀντὶ ᾗ Ἰλ. χ, 107.

Ἥφίουν, ἀ. πληρτ. τοῦ ἀφίημι, σπανιώτ. τὸ ἡφίειν.

Ἡφείθην, ἀττ. ἀντὶ ἀφείθην, π. ἀορ. ἀ τοῦ ἀφίημι.

Ἧφθα, δωρ. ἀντὶ ἧφθη, γ'. ἐν. π. ἀορ. ἀ. τοῦ ἅπτω.

Ἧφθαι, π. παρκ. ἀπαρ. τοῦ ἅπτω.

Ἧφθην, π. ἀόρ. ἀ. ἀορ. τοῦ ἅπτω.

Ἠχάνω· πτωχεύω Σουϊδ. (ἴδ' ἀχήν, σφενδ.).

Ἠχανία, ἡ· πτωχεία, πενία δι. γρ. ἀντὶ ἠπανία.

Ἠχέτις, εσσα, εν, π. ἀντὶ ἠχήεις κατὰ Ἡρωδ. π. μον. λέξ. 14, 17.

Ἠχετον, τό (ἠχος)· α) ὄργανον ἠχητικὸν ὡς τὸ χαλκεῖον, τύμπανον, τραμπελέι, ἴδ. τὰ σιδηρᾶκια τελφίου, ὄργανα ἐκ μετάλλου κοῖλα· «ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι· τὰ δὲ φυέγγεται βύθιόν τι καὶ δεινόν, ὠρυγῇ θηριώδει καὶ τραχύτητι βροντῆς μεμιγμένον», ἀπαραλλ. τὸ «δὸν τέλφι Πλούτ. Κρασ. 23, ἀνθ' οὗ ὀλίγον πρότερον γράφει ὁ αὐτὸς Πλούτ. τύμπανα· ἴδε καὶ Σχολ. Θεοκρ. 2, 36· «κώδων, - ἠχεῖον, κύμβαλον» Ἡσυχ. 6) τὸ ἐν τῇ λύρᾳ τιθέμενον χάλκωμα διὰ νὰ ἀναδίδῃ ἦχον· «τὸ πρὸς τῇ μαγάδι χάλκωμα» Ἡσύχ. ἐν γέν. δὲ πᾶν ὅ,τι ἐπιτείνει τὸν ἦχον, μτγν. γ) μηχανὴ ἐν τῷ θεάτρῳ, καλουμ. καὶ βροντεῖον, ἦσαν χάλκινοι λέβητες, δι' ὧν ἐπερινοοῦντο τὴν βροντήν· «ἐν ταῖς κωμῳδίαις τινὲς μηχαναὶ τὰ καλούμενα ἠχεῖα, ὧν ὁ κτύπος σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν» Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 292.

Ἠχέτα, ας, ὁ, αἰολ. ἐπ. ἀντὶ ἠχέτης (ἠχέω)· ὁ λιγόφθογγος, μεγαλόφωνος, ἐπίθ. τοῦ τέττιγος Ἡσ. ἔρ. 580· πρβλ. Ἄναν. ἐν Ἀθην. 7, 282· - βόμβος Ἀνθ. 5, 296· ἀλλὰ καὶ «ἠχέτα πυρθμὸν» Ὀρφ. Ἀργ. 1256.

Ἠχέτης, ου, δωρ. ᾱχέτας· ἠχητής· «Ἠχέται, ἡδύφθογγοι τέττιγες» Ἡσύχ. ἴδε προηγ.

Ἠχητικός, 3· «ἠχέτα, ἠχητικός» Ἡσύχ.

Ἠχέω, δωρ. ᾱχέω, μέλ. ἠσω· α) ἀμτβ. βοῶ, ἀποτελῶ, ποιῶ ἦχον· «τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ» Πλατ. Πρωτ. 329· «ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου» Ἡσ. Θε. 42· «τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος» Ἀριστ. νεφ. 164· «ἤχασκε ὁ χαλκοῦς τῆς ἀσπίδος» Ἡρ. 4, 200· φωνὴν ἐξ ἐμαυτοῦ ἐκπέμπω μετὰ τοῦ διαλέγεσθαι Πλούτ. Κορ. 38· β) μτβ. κάμνω τι νὰ ἠχῇ, ἀναβάλλομαι· «ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον κωκυτόν» Σοφ. Τρ. 863· «τὸ χαλκεῖον ὡς τάχος ἄχει» = κροῦε Θεόκρ. 2, 36· - τὰ φωνήεντα = προφέρειν Δημητρ. Φαληρ. 71. Διὸ καὶ παθ. «τίς αὖ παρ' ὑμῶν ἠχεῖται κτύπος» Σοφ. Οἰ. Κ. 1696 ἔδω, ψάλλω, ὑμνῶ· «ἠχ. Σεμέλαν» Πίνδ. ἀποσπ 45, 17· ἴδε καὶ ἐάχω.

Ἠχή, δωρ ᾱχά, ἡ· ἦχος, τόνος, βοή, κραυγή, ψόφος, θόρυβος· «ἠχῇ ὡς ὅτε κῦμα βρέμεται» Ἰλ. ϛ, 209· ἐπὶ ὄχλου δυνατὰ φωνάζοντος, π, 768· συχνὰ «ἠχῇ θεσπεσίῃ» καὶ ἐπὶ ἀνέμων, ψ, 213· ἐπὶ πέτρας κυλιομένης καὶ ἦχον ποιούσης Ἡσ. ἀσπ. 438· ἐπὶ χαροποιοῦ ᾄσματος· «ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν εὑρήμησεν» Αἰσχ. Περσ. 380· ἐπὶ τοῦ θρήνου, Ἑπτ. 898· «Τυρσηνικῆς σάλπιγγος ἠχὴ» Εὐρ. Φοιν. 1387· ἐπὶ ἀνθρώπων, «ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς» Πλατ. Τίμ. 37· «ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ», Κρίτ. 54 καὶ μτγν. λόγος, φήμη Πλούτ. Κάτ. πρ. 22· «ἠχὴ Ἀττικοί· ἦχος Ἕλληνες» Μοῖρ. 175· ἴδε ἰαχή.

Ἠχήεις, εσσα, εν, δωρ. ᾱχήεις· ἠχητικός, ὁ ποιῶν ἦχον, θόρυβον, ψόφον· - θάλασσα Ἰλ. α, 157· - πόντος, κῦμα, χαλκός Ἀπολ. Ρ. 1, 1236· «δώματα ἠχήεντα» Ὀδ. δ, 72· - δόμοι Ἡσ. Θε. 767· «-θρόος ἀλῶν» ποιητ. ἐν Πλουτ. ἠθ. 651· - τέττιξ Μελ. ἐν Ἀνθ. 7, 196· «-πυρὸς πρηστὴρ» Κόλ. 52· «ἠχ. ἀκουή» Παρμενδ. ἐν Δ. Λαιρ. 9, 32· «ἠχέεις, κατὰ συστολὴν ποιητικήν» Ἡρδν. π. μον. λεξ. 14, 17.

Ἦχημα, ατος, τό· ἦχος, φωνή, ἐκκλ. ᾠδ. «μελῳδὰ ᾄχήματα» = ᾄσματα Εὐρ. Ἰ. Α. 1045.

Ἠχήν, ὁ· «ἠχῆνες· κενοί, πτωχοί» Ἡσύχ. ἐσφενδ. ἴδ' ἀχήν.

Ἦχησις, εως, ἡ· τὸ ἠχεῖν, ὁ ἦχος, ἐκκλ.

Ἠχητής, ὁ· «ἠχηταί· κήρυκες, κράκται, φδοί, τέττιγες ἡδύφθογγοι» Ἡσύχ.

Ἠχητικός, 3· ἠχετικός, ὁ ἠχῶν, φωνῶν, κήρυξ, κράκτης· «βύκτης· ὁ ἠχητικός, ὁ μεγάλα ἠχῶν» Ἐτ. Μ. 216, 50· «ἠχητικῶν κυμβάλων» Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 149· «καναχὴς ἠχητικὸν» Σχολ. Αἰσχ. Χο. 150.

Ἠχητικῶς, ἐπίρ. ἐξήγ. τοῦ καναχηδὸν Ἡσύχ.

Ἠχθέσθην, α, ἐν. π. ἀορ ά· ἢ καὶ δυϊκ. παρατ. τοῦ ἄχθομαι.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἤχθημαι, π. παρκ. τοῦ ἐχθάνομαι.
Ἤχθηρα, π. ἀόρ. ά. τοῦ ἐχθαίρω.
Ἤχθόμην, παρτ. τοῦ ἄχθομαι ἢ μ. ἀόρ. 6. τοῦ ἐχθάνομαι.
Ἦχι, καὶ ἦχι, ἐπ. ἀντὶ ᾗ· ἔνθα, ὅπου, ἔστι δὲ τὸ χι μόρ. ἐφελκ. συχν. παρ' Ὁμ. ὅθι ἢ.
Ἠχικός, 3· ἠχητικός, ἠχῶν, ἤχαν ἀποτελῶν Βάλκ. συλλαγ. ἐπιγρ. 236, 4.
Ἠχό-πους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς)· αὐτίνος οἱ πόδες ἠχοῦσιν, ἢ ὁ διὰ τῶν ποδῶν ποιῶν ἦχον, λατ. sonipes· ὡς «ἵπποι ἠχόποδες» Εὐστ. 918, 20.
Ἦχος, ὁ (τὸ· ἠχή)· ἠχή, κατὰ Μαϊρ. ὁ ἑλλην. τύπος· φθόγγος, βοή, ψόφος Θεόκρ. 27, 56· - πηγῆς Μόσχ. 5, 12· «ἦχος κιθάρας», 3, 28· «τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει» Λουκ. Νιγρ. 7. Ἡ φωνή, «ἦχος τῶν γραμμάτων» Δημήτρ. Φαλ. 71· ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ βόμβος τῶν ἀσθενούντων Ἱπποκρ. 98· οἱ διάφοροι ᾠδικοὶ ἦχοι, ὡς τὸ ὀκτώηχον, ἦχος πλαγίου πρώτου, δευτέρου, τρίτου κτλ. τῷ Γαζ. εἰς Ἐσχολ. 206, 433· «ἐν διαφόροις ἐναλλαγαῖς καὶ ἤχων κατατομαῖς» Ἰωάν. Διάκ. βι. Ἰωσ. ὁμνογρ. 27. Καὶ «Λύδιος τόνος ἐν μουσικῇ ὁ νῦν λεγόμενος ἦχος» Μοσχόπ. εἰς λεξ. Φιλοστρ. παρὰ τοῖς ἐκκλ. ἀντὶ τόνος.
Ἠχώ, ἡ, δωρ. ἀχώ, γεν. (ἠχόος) ἠχοῦς, δωρ. ἀχῶς Μοσχ. 6, 1, αἰτ. ἠχῶ καὶ ἀχώ, 6, 3· ἠχή, ἠχος, ἰδ. ἡ ἀντήχησις Ὁμ. ὁμν. 18, 21, Ἡσ. ἀσπ. 279· «κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβας διῆξεν ἄντρων μυχόν» Αἰσχ. Πρ. 133· «ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ», Πέρσ. 388· περὶ τοῦ ἤχου τοῦ θρήνου Σοφ. Ἡλ. 108· «ἠχὼ λόγων ἀντιῳδὸς ἐπικοκκύστρια» Ἀριστ. θεσ. 1068· «οἷον πνεῦμα ἢ τις ἠχὼ ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἀλλομένη πάλιν ἄθεν ὠρμήθη φέρεται» Πλατ. Φαίδρ. 255· ἀντὶ ψήμη· «ἅπασαν τὴν Βοιωτίην κατεῖχε ἠχώ, ὡς ἀνδρὸς ἀπολομένου λογιμωτάτου» - πᾶσα ἡ Β. ἀντήχει Ἡρ. 9, 24.
Ἠχώ, ἡ· α) ἐπίθ. τῆς νήσ. Αἰγίνης Φώτ. 6) κατὰ τὴν μυθολ. μία τῶν Ὁμηριτιά ων νυμφῶν Ὀθίδ μεταμ. γ) ἐρωμένη τοῦ Πανὸς Μόσχ.
Ἠχ-ώδης, 2· ὁ ἀποῖδων, ἐκδίδων, ἀποτελῶν ἦχον, πλήρης ἤχου, ἐπὶ τοῦ ἑξαμέτρου Δημ. Φαλ. 42· «τὰ ἠχώδεα» - τὰ ἐπαυξάνοντα τὸν ἦχον ἐν τοῖς ὠσὶν Ἱπποκρ. 145.
Ἤψησα, ἀόρ. ά. τοῦ ἕψω.
Ἠώα, ἡ· ἐθνικῶς ἡ κίδρος Ἡσύχ.
Ἠῶθεν, ἐπ. ἀῶθεν δωρ. ἀντὶ ἑωθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς πρωΐας, ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἅμα τῷ πρωΐ, τῇ αὐγῇ, λίαν πρωΐ, τὴν χαραυγήν· «ἠῶθεν γὰρ νέμεται ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι» Ἰλ. σ, 130 καὶ συχν. παρ' Ὁμ. συνηθ. ἐπὶ τῆς ἐπομ. ἡμέρ. ἀντὶ αὔριον, λ, 555, Ὀδ. γ, 153· ἀλλὰ καὶ σήμερον τὸ πρωΐ, ο, 506 καὶ μτγν. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1221, Θεόκρ. 15, 133.
Ἠῶθι, ἐπίρ. (ἠώς)· τὸ πρωΐ, τὰ ἐξημερώματα παρ' Ὁμ. πάντοτε «ἠῶθι πρὸ» = πρὸ τῆς πρωΐας, πρὸ τοῦ νὰ φέξῃ Ἰλ. λ, 50, Ὀδ. ε, 467, καὶ μτγν. ὡς Ἄρατ. 309.
Ἠῷϊος, ᾱ· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἠῶ, ὁ τῆς Ἠοῦς· - υἱὸς = ὁ Μέμνων Κ. Σμ. 2, 553.
Ἠώ-κοιτος, «ἠωκοίτων· ὀρθρινῶν ὕπνων» Ἡσύχ. «ἠώκ. ὕπνος ὁ πρωϊνὸς» Σουΐδ.
Ἠών, όνος, ἡ, συνηρ. τοῦ ἠϊών, ὁ ἴδε.
Ἠώνη, ἡ· θυγ. Θεσπιοῦ Ἀπολλ.
Ἠῷος, 3, Ἰων. καὶ π. καὶ ἠοῖος, ἀττ. ἑῷος· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἠῶ, τὴν αὐγήν, τὴν πρωΐαν· πρωϊνός· α) ὕπνος, ἀλλαχοῦ Ἀνθ. 7, 726· 2, 3· - ἀστὴρ = ὁ αὐγερινὸς Ἀπολ. Ῥ. 1, 1273. Συχν. συντάσσεται μετὰ ῥήμ. ἐπιρρ «ἠῷος γεγονὼς» Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 17· «ἠῷος χέει (τέττιξ) αὐδήν» Ἡσ. ἀσπ. 396· 6) ὁ πρὸς ἀνατολὰς κείμενος, ἀνατολικός· «ἡ ἀλς» Ἀπολ. Ῥ. 2, 745· «ἠῷοι Πάρθων πόδες» Ἀνθ. 9, 247· - στρατὸς Ἀρ. 7, 157· ἴδε καὶ ἠοῖος ἐκ τοῦ
Ἠώς, δωρ. ἀώς, αἰολ. αὔως, ἀττ. ἕως (ἴδ. ἀνωτ.), γ. ἠοῦς, δ. ἠοῖ, αἰτ. ἠῶ, καὶ ἠοῦν Ἠδύλ. ἐν Ἀθην. 11, 473· ἡ αὐγή, τὰ χαράγματα, παρ' Ὁμ. προσωποπ. (ἴδε κατ.), ὡς ἐν τῷ συχνὰ ἀπαντῶντι στίχῳ «ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς» - «ἠὼς διέφαινε» Ἡρ. 8, 33· - «ἅμα ἠοῖ» = ἅμα ἐξημερώσῃ Πλάτ. Ἱππ. ἐλ. 371. Καὶ ἡ πρωΐα ὡς τῆς ἡμέρας μέρος· «ἔσεται ἡ ἠὼς, ἡ δείλη, ἡ μέσον ἦμαρ» Ἰλ. φ, 111· «ἐξ ἠοῦς ἀρξάμενοι μέχρι δείλης ὀψίης» Ἀρ. 7, 167, ὡσ. Πλάτ. ὁρ. 411· «ἐξ ἠοῦς εἰς νύκτα καὶ ἐκ νυκτῶν εἰς ἠοῦν» Ἠδύλ. ἐν Ἀθην. 11, 473· ὡσ. «ἠοῦν ἐξ ἠοῦς» Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 7, 472, 13· ἠὼ = καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν Ὀδ. 6, 434. Οἱ Ἕλληνες ἠρίθμουν τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ἠοῦς, τ. ἔ. πρωΐας· «ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δωδεκάτη γένετ' ἠώς» Ἰλ. α, 493· ὡσ. «τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἐνδεκάτη πέλεν ἠώς» Ὀδ. τ, 192· ἐπίσης καὶ αὐτὴ ἡ ἡμέρα ὡς χρόνου μέτρον· «ἠὼς δέ μοί ἐστιν ἕβδομη δωδεκάτη, ὅτε -» Ἰλ. φ, 80. Καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· «τοῦ δ' ἤτοι κλίνῃ ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς» Ἰλ. η, 45. 458· οὕτω ἰδ. παρὰ μτγν. π. «φέγγος ἀναστείλασα κατῆγεν ἐς δύσιν ἠώς» Μουσ. 109. 288· ὁμ. «μεσάτη ἠώς» Ὥρρ. Ἀργ. 652· καὶ ἡ ζωὴ Κ. Σμ. 10, 431. - Ὡς σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, ἡ ἀνατολή· «τῆς ὁδοῦ ἀπὸ ἠοῦς πρὸς ἑσπέρην» Ἡρ. 2, 8 καὶ μτγν. ὡς Πολύδ. 4, 70, 8.
Ἠώς, ἡ· Aurora, θεὰ τῆς χαραυγῆς, τῆς ἑῳθρὰς πρωΐας, ἄγγελος τῆς ἡμέρας καὶ φωσφόρος, αὕτη ἐπιβαίνουσα τῆς ὑπὸ δύο ἀθανάτων ἵππων συρομένης ἁμάξης της ἐγείρεται ἀπὸ τῆς κλίνης τοῦ συζύγου της Τιθωνοῦ καὶ ἀπερχομένη ἀπὸ τοῦ ὠκεανοῦ διέχει τοῖς ἀθανάτοις καὶ θνητοῖς τὸ φῶς συχν. παρ' Ὁμ. κλ. Κατὰ τὸν Ἡσ. θε. 372 ἦτο θυγ. τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, καθ' Ὁμ. ὕμν. 31, 6 τῆς Εὐρυφαέσσης· μήτηρ τοῦ Μέμνονος ἐκ τοῦ Τιθωνοῦ Ὁμ. καὶ Πίνδ. σύζ. τοῦ Ἀστραίου καὶ μήτ. ἐξ αὐτοῦ τῶν Ζεφύρου, Βορρᾶ καὶ Νότου Ἡσ. θε. 377.

Δημοσιοκεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θ, 0, Θῆτα, τὸ ὄγδοον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ὡς ἀρίθμ. σημεῖον β' «θ' = 9000· οἱ Δωριεῖς μᾶλλον θὲ οἱ Λάκωνες ἐπρόφερον ἀντὶ αὐτοῦ σ, π. χ. σιά, Ἀσήνα, = θεός, Σεύς· Ἄθηνα· ἔτι δ' ἐσλός ὁμηρ. = ἐαθλός, βυσσός = βυθός. Οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἀνακαθίστων αὐτὸ ἐνίοτε διὰ τοῦ φ' οἷον φήφιφλα, φλίβω, ἀνεψιὸς θήρ, θλάω, θλίβω. Ἔτι δ' ἐναλλάσσεται πρὸς δ, π. χ. ἄνθηρον γίνονται ἀνάηρον· οὕτω καὶ παρὰ μτγν. αὐθὲν ἀντὶ οὐδέν· πρβλ. μήδομαι κ. Προμηθεύς· ἴθιν· τίσι λέξεσιν εἶνε ἐπίτασις τοῦ δασέος πνεύματος· πρβλ. Θάλασσα καὶ ἅλς, Θαμὰ καὶ ἅμα. εἶδν τοὺς τιμητικοὺς πινακίδιους, ὧν χρῆσις ἐγίνετο ἐν τῇ τῶν θανατικῶν οἰκίᾳ, τὸ θ ὡς ἀρχικὸν τῆς λέξεως θάνατος γρίμπει, ἐσήμαινε τὴν καταδίκην.

Θάασσον, ἐπ. ἐπέσ. τοῦ θάσσω, μόν. ἐν. κ. παρτ. κάθημαι «λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν» Ἰλ. ι, 191, Ὀδ. γ, 336· πρβλ. θοάζω.

Θαλάκων· θαλάν ἡ ὁμορρυὴς Ἡσύχ. πιθανώτ. θάλαμον (χίλ. τύπ. μετὰ τοῦ σίγμα θάλαχνον), θάκον ἢ θρόνον.

Θαλίδρ-ῶρος. Λέγεται δὲ καὶ Θαλώριον Σουΐδ. Ἡσύχ. θ., ὄρος Συρίας· λέγεται ὡσαύτως Ἀταβύριον καὶ Ἰταβύριον ἀ ἴδε, Π. Δ. Θαβωρῖται, οἱ.

Θαλ-ᾶλασσ· ἀνδρ. ὄν. Κ. Δ.

Θάλῳ, συγκεκ. προαττ. ἀντὶ θαλέω, θαλῶ, τοῦ θάλλομαι Λ. Ταχυτ. 37.

Θαλέομαι, ὁμωρ. ἀντὶ θεάομαι· Πινδ. Π. 8, 45· «θαλεῖται» Θουκρ. 22, 20· πρβλ. θηέομαι, θάομαι καὶ θαητός.

Θάλημα, ὁμωρ. τὸ θέαμα· «Αἰολικὸν τι θάλημα· Θήκρ. 1, 56.

Θαητός, ὁμωρ. ρ. ἐπίθ. τοῦ θαέομαι, θεατός, ἀξιος θέας, θαυμασμοῦ· – δόμος Πινδ. Π. 7, 12· – δέμας, Ν. 11, 12· – αὐγλη, 1, 35· – μέγαραν, Ὀ. 6, 2· – εἶδος, Π. 4, 264· – ἀγών, Ὀ. 3, 38.

Θαιμός· αἰκία, σπόρος, φυτεία Ἡσυχ. ἁμφ.

Θαίνω· θείνω, κτυπῶ καὶ φονεύω, θανατώνω τινά, ὡς θέμα τοῦ θανεῖν καὶ θάνατος ὑποτιθέμενον.

Θαιρᾶτος· ἴδε θαιρός.

Θαιρο-δύτης, ὁ· ὁ δακτύλιος τοῦ ζυγοῦ· «θαιροδύται· οἱ ἐν τῷ ζυγῷ δακτύλιοι, δι' ὧν αἱ ῥυτῆρες (ἱππίου) εἰσὶ δίενται)» Ἡσυχ.

Θαιρός, ὁ· στροφεὺς Πολυδ. 1, 76· «ὁ διὰ κόνων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας» Ἡσύχ. Ἰλ. μ, 459· «=ὑλας ὃ' εἰς οὐδὸς ἔρισε θαιρῶν ἐξαιρέτοις» = ἄρσαι τὰς θύγαλεν ἀπὸ τοὺς ῥεζέδες Κ. Σμ. 3, 27-2) τῆς ἀμάξης «τὰ ἐγγώνια οἱ συμπίπτουσιν αἱ πλάγιαι πλευραὶ» Πολυδ. 1, 144, καὶ «τῆς ὀπισθερίας τὰ ἑκατέρωθεν πλευρὰ θαιροὶ καλοῦνται, ὑποπίπτει δὲ αὐτοῖς ξύλα, ἃ καὶ θαιρεῖοι ὀνομάζονται, οἷς ἐφαρμόζουσι οἱ ἁμαξήποδες», 253. Ἐν Σοφ. ἀποσπ. 537 ὁ ἄξων τῆς ἁμάξης.

Θαῖς, ἴδος, ἡ· 1) Ἀθηναία ἑταίρα Ἀθην. κλ. Θαΐ Λαῦκ. νεκρ. διαλ. 1, 1· 2) σύζ. τοῦ μηχανικοῦ Κτησιβίου Ἀθην. 3) παιγνία, χειρουργ. ἐπίθεσμος τῆς κεφαλῆς Γαλην. τ. 12, 479.

Θακεύω· κάθημαι, καθέζομαι, ἰδ. «ἐν ἀποχωρήσει ἐπὶ δίφρων» Ἰλουτ. Λυκ. 20, τὸ κοινῶς ἀποπατεῖν, χέζειν, ἀφοδεύειν· «ἐμεῖν, καθίζειν εἰς χρείας, θακεύειν» Ἀρτεμίδ. 1, 2· ἐκ τοῦ θάκος = θακέω.

Θακέω· κάθημαι, μόν. ἐν. κ. παρτ. (ἐκ θάκος, τὸ προηγ. κ. θωκέω)· «θακοῦντι παγκρατὲς ἔδρας» = τὸ νὰ κάθηται τις εἰς τὸν βασιλ. θρόνον Αἰσχ. Ἱκ. 389· «τάχ' ἄν σφ καὶ μαλερὸν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς», 318· «ἐν μέσοις βοτοῖς θακεῖ» Σοφ. Αἰ. 318· – ἀγοράζει, Οἰ. τ. 20· ἐπὶ ἱκέτου καθημένου παρὰ τῷ βωμῷ = ἱκετεύω· – προστρόπαιος, Αἰ. 1162· πρβλ. «ἐφ' οὗ δ' ἐν βώμιος θακεῖς» Εὐρ. Ἡρακλ. 210.

Θάκημα, τό· τὸ νὰ κάθηται τις, τὸ κάθισμα, ἑξαιρ. τοῦ ἱκέτου καθημένου παρὰ τῷ βωμῷ· «τι προσχρῄζοντα τῷ θακήματι» = ὅτι τῆς ἱκεσίας Συρ. Οἰ. Κ. 1162· ἡ ἕδρα, μετὰ τοῦ Οὐράνος, κῦτ. 1382· «ὦ Πανὸς θακήματα» Εὐρ. Ἰ. 492.

Θάκησις, ἡ· τὸ νὰ κάθηται τις, τὸ κάθισμα, μόν. π. Συρ κατὰ θιῶρι τοῦ Soldiers, ἀντὶ «θάκουσιν εἴ τινα βλέπεις», Οἰ. Κ. 9.

Θάκος, ὁ (συγγ. τῷ θάσσω, ἴδε Θῶκος, κατὰ Θωμ. Μαγ. ἀττ. = θρόνος)· ἕδρα, σκαμνὶ Αἰσχ. Ἱκ. 280· «φίλαι στέγαι σεμνοῦ τε θακοῦ» = κατοικία Αἰσχ. Ἀγ. 505· «εἰς παλαιὸν θάκαν ὀρνιθοσκόπων ἵζουν» Σοφ. Ἀντ. 986· «θάκοισιν ἐν ἱερείοις» Εὐρ. Φοιν. 847· «ὦμοι θάκους, οὓς θάκισα», Ἱκ. 138· «μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσκεν», Ἑλ. 1114· «θᾶκον τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ» = θρόνον Ἀριστ. Βατρ. 1511, 1518· «τῶν θάκων τοὺς πρεσβυτέροις ἐξανίστασθαι», νεφ. 980· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8, 7, 10, συμπ. 4, 31· ἐν Πλάτ. πολιτ. 288, πολ. 7, 516· τονίζ. ἐσφαλ. θάκον· π. μτγν. π. χ. Θεόφρ. χαρ. 14, σημαίνει τὸν ἀπάπατον, ἄφοδον.

Θαλάμαι, αἱ· πόλ. Μεσσηνίας Στράβ. 2) χρυσοῦν Ἰλιάδος Πολύδ. κατὰ Στράβ. ἀρπ. «Θαλάμους, τοὺς νῦν Βοιωτοὺς καλουμένους», 8, 360.

Θαλαμαί, ῶν, αἱ· νῆσ. Κάστορος καὶ Πολυδεύκους Τρύφ. ἐν Ἀμμων. σ. 68.

Θαλάμαξ, ακος, ὁ· Θαλαμίτης Ἀριστ. βάτρ. 1072.

Θαλάμευμα, τό· θάλαμος, σκοτεινὸν καὶ κεκλεισμένον οἰκητήριον· – Κουρήτων Ἐφ. Ἀδέσ. 120.

Θαλαμεύτρια, ἡ· νυμφεύτρια, ἡ περὶ τοῦ θαλάμου καὶ τῆς νυμφικῆς κλίνης φροντίζουσα Πολυδ. 3, 41.

Θαλαμεύω· φέρω εἰσάγω εἰς τὸν νυμφικὸν

Θάλαμον, λαμβάνει γυναῖκα Ἡλιόδ. 4, 6. Μίσ. ἐπὶ γυναικῶν, ἐν τοῖς ἑαυτῶν θαλάμοις εἶναι, διατρίβειν εἰς τὸν γυναικωνίτην Ἀρ. σταίν. 2, 5 κ. μτγν. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων ζῆν κεκρυμμένως εἰς τρύπας Συνέσ.

Θαλάμη, ἡ, (πρβλ. Θάλαμος)· φωλεά, κοίτη, σιήλιον, τρύπα, ὅπου διατρίβουσι ζῶα ἰδ. ἰχθύες καὶ ὕδρόβια· «πολύποδος Θαλάμης ἐξελκομένοιο» Ὀδ. ε, 432, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 3, 5· «τὰς ἐμβυθίους θαλάμας δύνειν εἰώθασιν αἱ πίνναι» Ἀθην. 3, 93· - γενικῶτ. «δ' γᾶς ἐξέβαν θαλαμᾶν» Εὐρ. Ἡρ μ. 807· «ἐν ταῖς πολυδένδρεσιαν Ὀλύμπου θαλάμαις», Πάνχ. 561· «θαλάμαις σφαγέντα», Φοιν. 938, Λουκ. πλ. 2· κατ' ἀπολογ. 2, 79· «θαλάμαι» = τὰ καλυβώματα τῆς ῥινός, ἄλλ. μύξαι.

Θαλαμ-ηγός, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει ἢ ἔχει θαλάμιον πλοῖον, τὴν θαλαμηγὸν καλουμένην» Ἀθην. 5, 204· αἰγυπτιακὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἶχεν οἰκήματα, ἤτοι δωμάτια πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ταξειδευόντων· πρβλ. Δ. Σικ. 1, 80· «εἰωχεῖσθαι ἐν σκάφαις θαλαμηγοῖς» Ἀστρατ. 17, 800.

Θαλαμηγέτης, κωμ. πατρῶν, τοῦ Θαλάμη, ὡς ἐπίθετον τοῦ Διόννου· «Διόννου κιφαλὴ Θαλαμηγέτου» Μάτρων ἐν Ἀθην. 4, 135.

Θαλαμηΐτης, κωμ. ἴων. ἀντὶ τοῦ Θαλαμίτης, ὅπερ ὅμως ἔχρ. ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν Θάλαμον· «Θαλαμηΐτα δοῦρα» Ἡσ. ἔρ. 809· - Ὕμνος Λουκ. συμπ. 41.

Θαλαμη-πολέω· 1) εἰμὶ Θαλαμηπόλος, ὑπηρετῶ ἐν τῷ Θαλάμῳ τῶν γυναικῶν, ὑπηρετῶ τὰς γυναῖκας Σχολ. Λυκοφρ. 132· 2) φροντίζω περὶ τῆς ὀχείας τῶν κυνῶν Ὀππ. κυν. 1, 393.

Θαλαμη-πολία, ἡ· ἡ φροντὶς περὶ τοῦ Θαλάμου Θεόδ. Πρόδρ. σ. 358.

Θαλαμη-πόλος, 2· ὁ περὶ τὸν Θάλαμον ἀσχολούμενος, τὴν φροντίδα αὐτοῦ ἔχων· α) «ἡ περὶ τὸν κοιτῶνα ἢ περὶ τὸν θάλαμον διατρίβουσα, ἢ ἀναστρέφουσα· Ἀπίων δὲ κοιτωνοφύλακας, νυμφαγωγοὺς καὶ θαλάμου ἐπιμελουμένη» Ἡσυχ. «σμικρὸν ὅμμα τῶν θαλαμηπόλων» Λίσχ. Ἔπτ. 341, Ὀδ. η, 8. ψ, 293· ὁ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου ἢ τῆς νυμφικῆς κλίνης ἐπιβαίνων· «ὃ αὐτὸς λιμὴν ἥκισεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 1200· ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται οὕτως ὡς μεσίτρια καὶ προστάτρια τῶν γάμων· «Κύπρι-θαλαμηπόλε» Φίλιπ. 51 (Πλαν. 172). - παρὰ μτγν. Θαλαμηπόλοι εἶνε οἱ τοὺς θαλάμους τῶν εὐγενῶν καὶ ἐντίμων γυναικῶν φυλάσσοντες εὐνοῦχοι Πλουτ. Ἀλ. 30· οὕτω ὠνομάζοντο οὕτω καὶ οἱ εὐνουχισμένοι ἱερεῖς τῆς Κυβέλης Διοσκ. ἐν Ἀνθ. 6, 220· ἄλλα καὶ ἱέρεια τῆς θεᾶς ταύτης Ῥιαν. αὐτ. 6, 173· - ὄρφνη = ἡ γαμήλιος νὺξ Μουσ. 231.

Θαλαμίδιοι κῶπαι, αἱ· τῷ ἐπομ. κατ' ἄλλ. Θαλαμίαι.

Θαλάμιος· 1) Θαλαμίτης Θουκ. 4, 32, καθ' Ἡσύχ. ὁ κατωτάτω ἱρέσσων ἐν τῇ νηΐ, κατ' Ἀρχαδ. 40, 13, τονιστ. Θαλαμιός· τὸ π. Ἀπτ. Θαλαμίαι γραπτέον Θαλαμῖται· 2) ἡ Θαλαμία, ἴων, Θαλαμίη, ὑπαχ, κώπη, τὸ κωπίον τοῦ θαλαμίτου τὸ βραχύτατον πάντων ἐν τῷ πλοίῳ· εἶνε δὲ ἀντὶ οὗδ. ἓξ ὁ παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 527 τὸν. «Θαλαμιῶν τροπουμένων» εἶνε ὀρθὸς τ. Πσυχ. τὸ ὀρθότερ. «Θαλάμιαι κῶπαι κατάστατοι» ἔτι δὲ ἡ ὀπὴ εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, δι' ἧς κινεῖται στρεφομένη ἡ κώπη αὐτῆ, ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ὀπή π. Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1072 εὑρηται «ἡ θαλαμία ὀπή, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη» «τρυτῶν ὄμμα διὰ θαλαμίης διελόντας τῆς νεός» Ἡρ. 5, 33· «δίεις τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας» Ἀριστ. ἱππ. 1198, ὅπερ ὁ Ἡσυχίσ. Θαλαμίας τονίζει, ὡς οὐσιαστικὸν θαλαμία.

Θαλαμίς, ἴδος, ἡ· Θαλαμιτὶς Κραμ. Ἀν. 2, 376, 9, «Θαλαμίς, ἡ περὶ τὸν οἶκον ἠγρὸν τὸν θάλαμον, ἀναστρεφομένη· γίνεται δ' ἐκ τοῦ θαλάμου, καὶ ταῦτα ἐκ τοῦ θάλπω».

Θαλαμίτης, ὁ· ὁ κωπηλάτης μεγάλων πολεμικῶν πλοίων, τριῶν τάξεων ἰδιαιτέρων ἐχόντων μίαν ὑπεράνω τῆς ἄλλης, τῶν τριήρεων, ὁ κωπηλατῶν εἰς τὸ κατώτατον δώμα λίων καθήμενος καὶ διὰ τὸ μὴ πολύπονον τοῦ ἔργου μισθὸν εὐτελέστερον λαμβάνων Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 161 πρβλ. Ζυγίτης κ. Θρανίτης.

Θάλαμόνδε· εἰς τὸν Θάλαμον Ὀθ. φ, 8.

Θαλαμο-παιδές, 2· ὁ τὸν νυμφικὸν θάλαμον ἑτοιμάζων· ἴσως δὲ καὶ ποίημα Λίσχυλλου οὕτως ἐπιγραφόμενον Πολυδ. 7, 122.

Θάλαμος, ἄνδρ. ὀν. Βοϊκχ. Ἀττ. ἐπιγρ.

Θάλαμος, ὁ, (κατὰ Πασσὼ σύγγ. τῷ θάλπω, κυρ. τόπος θέρμης;)· δωμάτιον εἰς τὰ ἐνδότατα τοῦ οἴκου καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν οἰκημάτων περικλειόμενον, ὅπερ ἄλλοτε μὲν τὸ οἴκημα τῆς οἰκοδεσποίνης ἐστὶν Ἰλ. γ, 127, Ὀδ. δ, 121, ἄλλοτε δὲ καὶ παν ἄλλο τι ἐξ ἐνδότατα τοῦ οἴκου κείμενον δωμάτιον Ἰλ. ψ, 317· - ἡ κατοικία, ὁ οἶκος, ζ, 248, Ὀθ. υ, 5· ἰδ. ὅμως τὸ δωμάτιον τοῦ Ὀπυσ μάλιστα τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, ὁ γαμήλιος θάλαμος Ἰλ. γ, 423, ζ, 310, Ὀδ. χ, 340· κ. ἀλλαχοῦ· ὁ νυμφικὸς θάλαμος Ἰλ. π, 492· ἔτι δὲ καὶ ὁ κοιτὼν τοῦ ἀγάμου υἱοῦ τοῦ οἰκοδεσπότου Ὀδ. α, 425, τ, 48. Μ=θ' Ὅμ. συνήθ. ὁ νυμφ. θάλαμος, «μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις Διὸς ἄκοιτις ἐπειράτα» Πινδ. Π. 2, 33· «τὸν ἡράκλειον θάλαμον» Σοφ. Τρ. 909· Εὐρ. «ἔχουσα πᾶσιν ἐν θαλάμοισιν», Τρῳ. 854· κ. παῖς ἀντὶθ. τῷ ἀνδρεῶνες Ὀρ. 1, 34· «ἐξέβαμεν τοῦ θαλάμου παρὰ τῆς γυναικός» Πλουτ. Ἀλκιβ. 23· «τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακες» Ἡρόδ. 3, 12, 2· ταμιεῖον, τόπος ἐν τῷ οἴκῳ, ὅπου φυλάττονται ἱμάτια, χρήματα, ὅπλα, πολύτιμα πράγματα, κοσμήματα, ἔτι δὲ ζωοτροφίαι, οἶνος κτλ. «αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι» Ἰλ. ζ, 288· «ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς εὐρύν, ἔνθ' ἐνετὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο» Ὀδ. δ, 337· «ὃ μὲν γὰρ θάλαμος ἐν ὄγκῳ ὧν τὰ πλείστων ἄξια καὶ στρώματα καὶ σκεύη περικεῖται» Ξεν. οἰκ. 9, 3. Γενικῶς, τόπος διατριβῆς, κατοικητήριον· «σὸν δὲ πέρα-

χοὰς θαλάμους ὑπο γῆς· Αἰσχ. Περσ. 616· «κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ», περὶ Δανάης Σοφ. Ἀντ. 938· περὶ τοῦ ᾅδου, «τὸν παγκοίταν δ' ὁρῶ θάλαμον τηνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν», 798 (ὁ Εὐρ. ὀνομάζει τὸν ᾅδην «Περσοφονείας θάλαμον», Ἑκ. 1022)· ἡ θάλασσα ὀνομάζεται «μέγας θάλαμος Ἀμφιτρίτης», Οἰ. τ. 195· «=βασιλικοί» = τὸ ἀνάκτορον Εὐρ. Ἴ. 486· ἔτι δὲ = ἀρνῶν = ὁ σταθμός, ἡ μάνδρα, Κύκλ. 57· τὸ μελίττιον Ἀντίφιλ. 29 (9, 404) = τὸ ἐσώτατον καὶ κατώτατον μέρος τοῦ πλοίου Ἀθην. 2, 37, ὅπου ἔκειντο τὰ ἰδώλια τῶν θαλαμιτῶν. Μικροί τινες ναοὶ παρ' Αἰγυπτίοις Αἰλ. Ἴ. Ζ. 11, 10· τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ Λουκ. π. Συρ. Θε. 31.

Θαλαρχίς, ίδος· γυν. ὄν. Ἰουστ. μαρτ.

Θάλασσα, ἀττ. θάλαττα (συγγ. τῷ ἅλς) ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἡ Θάλασσα, τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. πανταχοῦ· ὅπου δὲ μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς τὴν λέξιν ὡρισμένως, ἐννοεῖται ἡ μεσόγειος θάλασσα· ἡ γὰρ ἐξωτερικὴ ὠκεανὸς παρ' αὐτῷ λέγεται καὶ ἀντὶ ποταμοῦ ἐννοεῖται· ὁ Ἡρ. δὲ καλεῖ τὴν μὲν μεσόγειον· «ἥδε ἡ θάλασσα», ἔτι δὲ «ἡ καθ' ἡμᾶς», «ἡ ἔσω», «ἡ ἐντός», τὸν δὲ ὠκεανὸν «ἡ ἔξω» ἢ «ἡ ἐκτὸς» Ἡρ. 1, 1. 185. 4, 39 καὶ Πολυβ. 1, 3, 9· ὡσ. «ἡ παρ' ἡμῖν θάλατται» Πλάτ. Φαίδ. 113· «πέλαγος θαλάσσης» Ἀπολ. Ῥ. ὁ ἀττ τύπος ὃν ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τραγ. π. Θουκ. κ. Πλάτ. καὶ ταραχῶν πλήρης ἐπίγειος βίος, τροπ. «πανταχοῦ ὕδατα καὶ θάλασσαν τὸν βίον τοῦτον εὑρίσκομεν ὑπὸ τῆς γραφῆς ὠνομασμένον» Βασιλ. ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ δὲ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων, ὅθεν καὶ ἡ Τιβεριὰς λίμνη Θάλασσα λέγεται ἐν αὐτῇ· ὁ Ὅμ. ὀνομάζει αὐτὴν εὐρύπορον, ἀτρύγητον, πολύφλοισβον, ἁλμυρὴν κλπ. «ἀγαθῶν θάλασσα» Ζηναδ. 1, 9, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν· ἐπὶ πλήθους κακῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 740· = τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, «ναῦς πλήρης θαλάσσης» Πολύδ. 16, 5, 4· φρέαρ τι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἐρεχθέως ἐν τῇ ἀκροπόλει Ἀθηνῶν μὲ ἁλμυρὸν ὕδωρ Ἡρ. 8, 56· μτφ. ἐπὶ τῶν ἐπερχομένων στρατιῶν, «ἅμαχον κῦμα θαλάσσης» Αἰσχ. Πέρσ. 90· ὕδωρ. σάλασσα.

Θάλασσα, ἡ· ὄν. τόπου Στ. Βυζ. κάτ. Θαλασσαῖος καὶ Θαλασσεὺς καὶ Θαλάσσιος.

Θάλασσα, ἡ· ὄν. ἑταίρας. «Θάλαττα Διοκλείους», κωμῳδία τις Ἀθην.

Θαλασσαίγλη, ἡ· ὄν. φυτοῦ Πλιν. ἱστ. Φ. 24, 17.

Θαλασσαῖος, 3· Θαλάσσιος· = δελφὶς Πινδ. Π. 2, 92· «=Θαλασσαίης ἐπιμάζια νήματα μίτρης», ὅπου σημ. ἁλιπόρφυρα Τρυφιόδ. 345.

Θαλασσ-αυλέω· ἐν θαλάσσῃ διατρίβω· «πάσας τὰς ἡμέρας ἐκείνας θαλασσαυλῶν» Γ. Παχυμ. Ἀνδρον. σ. 351.

Θαλάσσειος· Θαλάσσιος.

Θαλασσερύς, ὁ· εἶδος βαλσάμου Ἀλ. Τραλλ.

Θαλασσεύς, ὁ· ἁλιεὺς Ἡσύχ.

Θαλασσεύω· ἐν θαλάσσῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάγω, εἰμί· «νῆες τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι» Θουκ. 7, 12· ἐν θαλάσσῃ πλέω Ἀππιαν. ἐμφ. 1, 62· «τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεὼς μέρη» = τὰ μέρη τοῦ πλοίου, τὰ ὁποῖα καλύπτει τὸ ὕδωρ, ὅσα δηλ. εὑρίσκονται εἰς τὸ νερὸν Πλουτ. Λουκ. 3.

Θαλασσία, ἡ· φυτόν τι Διοσκ.

Θαλάσσιας, ὁ, οἶνος· ὁ θαλασσίῳ ὕδατι μεμιγμένος οἶνος.

Θαλασσί-γονος, 2· ἐν θαλάσσῃ γεννηθείς· «θαλασσιγόνου Παφίης» Νον. Δ. 15, 458.

Θαλασσίδιος, π. 3· Θαλάσσιος, μτγν.

Θαλασσίζω· ὕδωρ θαλάσσιον ἔχω, ἔχω θαλασσίαν γεῦσιν· = ὄστρεα Ἀθην. 3, 62.

Θαλάσσιος, 3, κ. 2· ὁ ἐκ θαλάσσης ἢ τῇ θαλάσσῃ ἀνήκων· = ἔργα, οἷον ἡ ἁλιεία Ὀδ. ε, 66· ἡ θαλασσοπλοΐα Ἰλ. 6, 614· «=ἀνέμων βίπαι» Πινδ. Ν. 3, 67· «στενωκοῦ πλησίον θαλασσίου» = θαλάσσης στενὸν Αἰσχ. Πρ. 364· «πεζούς τε καὶ θαλασσίους», ἤτοι στρατὸν τῆς ξηρᾶς κ. τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 550· «θαλάσσιαν ἐκρίψατε» = ῥίψατε εἰς τὴν θάλασσαν Σοφ. Οἰ. τ. 1411· = κλύδων Εὐρ. Μηδ. 28· «ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσίους», Ἴ. Ἴ. 226· = βίος Ἀρχιλ. ἀποσπ. 10· «τῶν ἐχίνων θαλαττίων» Πλάτ. Εὐθυδ. 298· = ὄψον Παλύδ. 34, 8, 6· ἐπίθ. τοῦ Διός, Θαλάσσιος Ζεύς Ἡσύχ. = Ποσειδῶν Ἀριστ. πλ. 396· ὅστις καταγίνεται, ἀσχολεῖται εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ναυτικὸν Θουκ. 1, 7, ἀντίθ. τῷ ἠπειρώτης, 1, 83· = τῷ γεωργοί, 4, 142· «ἀναγκάσας Θαλασσίους γενέσθαι Ἀθηναίους» Ἡρ. 7, 144· ἔτι = στρώματα = ἁλιπορφυροβαφῆ Ὀλυμπιόδ. Θαλάσσιος οἶνος κ. Θαλασσίτης, εἴτε θαλασσίας κ. τεθαλασσωμένος, ὁ διὰ θαλάσσης ἤτοι ὁ θαλασσίῳ ὕδατι μεμιγμένος, τοὐναντίον ἀθάλασσος οἶνος, περὶ ὧν ἀνάγνωθι Κέλσον κ. Κολουμέλλαν, Πλιν. 14, 8· «θαλάσσιον μέτρον» Τυπικ. χειρογρ. μοναστ. τῆς Κεχαριτωμένης κ. «οἴτου ἀνὰ μέτρα θαλάσσια δεκαοκτώ, οἴνου, ἐλαίου θαλάσσια μέτρα» Δουκαγ.

Θαλάσσιος, ὁ· ἀνδρ. ὄν.

Θαλασσίς, ίδος· γυν. ὄν. Ὑπερίδ. ἐν Ἀθην.

Θαλασσίτης, οἶνος· οἶνος θαλασσίας· πρβλ. Θαλασσίας.

Θαλασσίων Στραβ. 8, 338· ἐπὶ τῇ ὑφ' ἡμῶν κειμένῃ τῇ ἐπὶ θαλασσίωνα, κατὰ δὲ Ἀλέξανδρ. θάλασσαν.

Θαλασσο-βάτης, ὁ· ὅστις διαβαίνει τὴν θάλασσαν Κ. Μαν.

Θαλασσο-βαφέω· βάπτω, χρωματίζω τι μὲ πορφύραν γνησίαν, βάφω τι ἁλίκαν· «τοῦτο διὰ τῶν κογχυλίων θαλασσοβαφουμένοις ἐξομοιοῦντα» Φιλ. περὶ Θαυμ. 2.

Θαλασσο-βαφής, 2· ὁ ἐν θαλάσσῃ βαπτισθείς Σχολ. Ὀδ. ζ, 53.

Θαλασσό-βιος, 2· ὅστις ζῇ ἐν τῇ θαλάσσῃ Κ. Μαν. χρον. σ. 22.

Θαλασσο-βίωτος, 2· ὅστις ζῇ εἰς ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, ὅστις ζῇ ἢ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπὸ τὴν θάλασσαν Ἀπολ. Καρχ. Βυ.

Θαλασσο-βρᾰχής, 2· ὁ ἐν θαλάσσῃ βραχείς, βουτηχθείς, μτγν.

Θαλασσο-γείτων, 2· ὁ γειτνιάζων θαλάσσῃ Κ. Μαν. χρον. σ. 98.

Θαλασσο-γενής, 2· ὁ ἐκ θαλάσσης γεννηθείς Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 3, 92.
Θαλασσο-γράφος, ὁ· ὁ περιγράφων τὴν θάλασσαν Τζέτζ.
Θαλασσο-οδο-μέτρης, ὁ· ἡ ναυτικὴ πυξίς, ἥτις δεικνύει καὶ μετρεῖ τὰς θαλασσίας ὁδοὺς Τζέτζ. ἱστ. 13, 977.
Θαλασσο-ειδής, 2· ὅμοιος θαλάσσῃ, περὶ χρωμάτων· «ἱμάτια θ.» Ἀθην. 12, 525, ἐκ τοῦ Δημοκρίτου.
Θαλασσό-κλυστος, 2· ὅστις περικλύζεται ὑπὸ θαλάσσης Σχολ. Σοφ. Αἴ. 686.
Θαλασσο-κοπέω· κτυπῶ τὴν θάλασσαν· (ἴδ. Β. Ἀν. 42, 28, «εἴ τις τὴν θάλατταν κόπτοι, μάτην ἂν κόπτοι»), μετὰ τοῦ πλατυγίζειν Ἀριστ. ἱππ. 830 = λέγω, λαλῶ πολλὰ καὶ ἀνωφελῆ, μάταια· «ματαιολογεῖν, θορυβεῖν» Σχολ. «τοιαῦτα ἅττα θαλαττοκοπεῖ καὶ φλυαρεῖ» Λιβαν. τ. 4, 139· πρβλ. πλατυγίζω.
Θαλασσο-κράμβη, ἡ, κ. θαλασσόκραμβον, τό· κραμβολάχανον θαλάσσιον Γεωπ.
Θαλασσο-κρατέω· εἶμαι θαλασσοκράτωρ, ἔχω τὸ κράτος, τὴν ἡγεμονίαν τῆς θαλάσσης Ἡρ. 3, 122, Θουκ. 7, 48.
Θαλασσο-κρατία, ἡ· ἡ κατὰ θάλασσαν ἡγεμονία, τὸ ἐπὶ τῆς θαλάσσης κράτος Στράβ.
Θαλασσο-κράτωρ, ορος, ὁ· ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης, ὁ ἔχων τὴν ἡγεμονίαν, τὸ κράτος τῆς θαλάσσης μὲ τὸ στόλον του Ἡρ. 5, 83, Θουκ. 8, 63.
Θαλασσο-μαχέω· πολεμῶ μὲ τὴν θάλασσαν ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ Ἐφραὶμ Συρ. 337, 32.
Θαλασσο-μέδων, ὁ· ὁ κύριος τῆς θαλάσσης, ὁ Ποσειδῶν Νον. Δ. 21, 95· Θηλ. δωρ. «Θαλασσομέδοισα Ἰνὼ» Ἀλκμὰν ἐν Ἡφαιστ. σ. 81.
Θαλασσό-μελι, ιτος, τό· εἶδος ὑδρομέλιτος, τὸ ὁποῖον γίνεται διὰ θαλασσίου ὕδατος καὶ βρύχης μετὰ μέλιτος μεμιγμένου Διοσκ.
Θαλασσο-μιγής, 2· μετὰ θαλασσίου ὕδατος μεμιγμένος Ἡσυχ. ἐν λ. ἁλικίαναι.
Θαλασσό-μοθος, 2· μὲ τὴν θάλασσαν ἀγωνιζόμενος, παλαίων· «κύματα τέμνων χερσὶ θαλασσομόθοισιν» Νον. Δ. 39, 370.
Θαλασσο-νόμος, 2· ὅστις ζῇ, τρέφεται, βόσκει εἰς τὴν θάλασσαν· = κόγχαι Ἐμπεδ. ἐν Πλουτ. συμπ. 1, 2, 5.
Θαλασσό-παις, ὁ· παιδίον τῆς θαλάσσης, ὁ Τρίτων Λυκόφρ. 892.
Θαλασσό-πλαγκτος, (πλάζομαι)· ὁ εἰς τὴν θάλασσαν περιπλανώμενος· «ναυτίλων ὀχήματα» Αἰσχ. Πρ. 467.
Θαλασσό-πληκτος, (πλήσσω)· ὅστις πλήττεται, κτυπεῖται ὑπὸ τῆς θαλάσσης· = νῆσος Αἰσχ. Περσ. 408, ἔνθ' ὅμως ἄλλ. γραφ. Θαλασσόπλακτον, θαλασσόπλαγκτον.
Θαλασσό-πλους, 2· ὅστις πλέει τὴν θάλασσαν, καθ' Ἡσύχ. παντοπόρος.
Θαλασσο-πόνος, 2· ὁ πονῶν, κοπιάζων, ἐργαζόμενος εἰς τὴν θάλασσαν Θεόδ. Πρόδρ. ἐκ. 82.
Θαλασσο-περάω διαπλέω, περνῶ τὴν θάλασσαν Καλλ. 40 (7, 277).
Θαλασσο-πόρος, (πείρω)· ὅστις διαπλέει, περᾷ τὴν θάλασσαν Ἀνθ.
Θαλασσο-πόρφυρος, 2· ἁλιπόρφυρος Β. Ἀν. 379.
Θαλασσο-τείχιστος· ἁλιερκὴς Σχολ. Πινδ. Ὀ. 8, 34.
Θαλασσό-τοκος, 2· ὁ ἐν θαλάσσῃ γεννηθείς Νον. Δ. 39, 341.
Θαλασσο-ουργέω· μετέρχομαι τὰ θαλάσσια ἔργα, ἐξαιρ. τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον Πολύδ. 6, 52, 1.
Θαλασσο-ουργία, ἡ· τὸ μετέρχεσθαι θαλάσσια ἔργα, ἁλιείαν Ἱπποκρ. κ. μτγν.
Θαλασσο-ουργός, ὁ· ὁ τὰ θαλάσσια ἔργα μετερχόμενος, τὴν ἁλιείαν, τὸ ἐμπόριον Σεν. υἱκ. 16, 7. Πολύδ. 10, 8, δ, Λουκ. Ἱππ. 1.
Θαλασσο-ῦχος, 2· ὁ ἔχων τὴν θάλασσαν, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ κρατῶν Φωτ. βιβλ. 143.
Θαλασσο-φυλακέω· τὴν θάλασσαν φυλάττω, μτγν.
Θαλασσό-χρους, 2· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης, μτγν.
Θαλασσόω· ποιῶ, μεταβάλλω μέρος τῆς ξηρᾶς εἰς θάλασσαν, πλημμυρίζω, σκεπάζω μὲ θάλασσαν· = ἤπειρον Ἀριστοτ. κόσμ. 6· περὶ πλοίου· «ναῦς θαλαττοῦται» = γίνεται διάβροχος, τὸ καράβι κάμνει νερὰ Πολύβ. 16, 15, 2· περὶ οἴνου, μίγνυμι ὕδατι Ἀθην. 1, 32· μέσ. πλέω τὴν θάλασσαν Λουκ. Νέρ. 1.
Θαλασσ-ώδης, 2· θαλασσοειδὴς Ἀννων. περίπλ.
Θαλάσσωσις, ἡ· θαλάσσης πλημμύρα Φίλ.
Θάλαττα, ἡ· ἴδε Θάλασσα, ὡς καὶ τὰ σύνθετα καὶ παράγωγα.
Θάλεα, τά· ἴδε Θάλος.
Θαλέθω· θάλλω, π. Ὅμ. μόν. μετχ. Ὀδ. ψ, 191, περὶ ἐλαίας, Θάλλουσα καὶ ἀκμάζουσα· «ἠθεοι θαλέθοντες» = ἐν τῇ ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ, ζ, 63· «σὺς θαλέθοντας ἁλωῆς» Ἰλ. ι, 467· Θαλέθουσι Ἴβυκ. 1· «ὡς ῥόδον θαλέθεσκες» Μακεδ. (11, 374)· μτδ. «ποίην λειμῶνες θαλέθουσι» = παράγουσιν Θεοκρ. 25, 16.
Θάλεια, ἡ, π. Ὅμ. παντοχοῦ ἐν τῇ συντάξει «δαιτὶ θαλείῃ» καὶ «δαῖτα θάλειαν»· λαμπρά, ἄφθονος τράπεζα, μὲ ἐξαίρετα φαγητά, πλουσιοπάροχα Ἰλ. η, 475, Ὀδ. γ, 420· κατ' Ἀθην. 2, 40 ἴδ. περὶ τῆς κατὰ τὰς θυσίας εὐωχίας· οὕτω καὶ π. Ἡσ. Ἔρ. 740, Σοφ. ἀποσπ. 539· κ. ἑορτή, Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 15, 674, Πίνδ. Ν. 10, 53 λέγει καὶ «μοῖρα θάλεια ἀγώνων» = δεξιλίς, κλυόσιον, ἀξιόλογον μοιρίδιον· εἶναι δὲ «καὶ αὐτὸ ἓν τῶν ὀλίγων μόνων κατὰ Θηλ. δὲ καὶ αὐτὸ ἓν τῶν ὀλίγων μόνων κατὰ Θηλ. γένος εὑρισκομένων ἐπιθέτων (ὡς ἀπὸ ἁρ. θαλὺς ἀντὶ θαλεία, πρβλ. θαλερὸς κ. θαλία) καθὼς τὸ πότνια· ὡς οὐσ. εὑρηται ἐν Πλατ. πολ. 9, 574, «κῶμοι καὶ θάλειαι», ἀπὸ Βεκκήρου, πρὶν γραφόμ. θαλίαι.
Θάλεια· γυν. ὀν. ἡ θάλλουσα, ἡ ἀκμάζουσα· 1) ὄν. Νηρηΐδος Ὅμ. Ἰλ. Ἡσ. Θε. 2) μία τῶν Μουσῶν Ἡσ. Θε. ἡ μετέπειτα Μοῦσα τῆς κωμῳδίας νομιζομένη, ὅτι δὲ καὶ ὡς ἐπιμελουμένη «φυτῶν καὶ σπερμάτων βλαστανόντων» ἀγάλματα παρὰ τοῖς γεωργοῖς

Πλούτ. ἠθ. α, 744· 3) μία τῶν Χαρίτων Πλουτ. ἠθ. Πσ. Θε. Θαλία ὀνομαζομένη· 4) Ἑλληνίς τις Ἀνθ.

Θαλέλαιος· ἀνδρ. ὄν. Συνέσ.

Θαλερ-όμματος, 2· ὁ ἔχων θαλερούς, ἀκμαίους, ζωηρούς ὀφθαλμούς Ὀρφ. Ὕμν. 80, 5.

Θαλερο-ποιός, 2· ὁ κάμνων τι νὰ πρασινίζῃ, ἀνθῇ Σχολ. Ἡσ. Θε. 138.

Θαλερός, 3 (Θάλλω)· πᾶς ὁ ἀνθῶν, πρασινίζων, ἂν εἰς τὴν ἀκμήν του μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐν τῇ ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ, ὁ ζωηρὸς καὶ δυνατός· - αἰζηοί Ἰλ. γ, 26· - παράκοιτις, γ, 53· - ἀκοιτις Ἡσ. Θε. 921· - γάμος Ὀδ. ζ, 66· «- ἤδης χρόνος» Εὐρ. Ἱλ. 20· - νέκυες, ἰκ. 686· - τοκεῦς Ὑσ. Θε. 133, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμ. Θαλερόφωτος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἰσχυροτέρων μελῶν πρὸ σώματος· - μηρὸς = νεαροί, δυνατοὶ μηροί Ἰλ. ο, 513· - χαίτη = ἀφθονος, πλουσία κόμη, πολλὰ καὶ εὔμορφα μαλλιά, ρ, 430, καὶ μτγν. π. - δέμας, πλόκαμοι, πάδες, χερσὶν Ἀντ. Σιδ. 61, Μ. Ἀργ. 16, Πλάτ. 14, Ἀρχί. 13 (9, 76. 5, 105. 9, 823. Πλαν. 179)· 2) ὁ ἄφθονος, ὀφιλής, π. Ὁμ. τὸ «θαλερὸν ὄακρυ» = πολλὰ δάκρυα, ἄφθονα· «θαλερὴ ἀλοιφή» = πολὺ λίπος, πάχος Ὀδ. θ, 476· τροπ. «θαλερὸς γόος», κ, 457· «θαλερώτεραν κλαίειν» Θεοκρ. 14, 32· «θαλερὴ δὲ οἱ ἔαχετο φωνή» = ζωηρά, λιγυρά, δυνατὴ ἡ ἠ ἀρθόνως ἐκπεμπομένη Ἰλ. ρ, 690, ἐξ οὗ «θαλεροὶ μῦθοι» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1072· «θαλερώτερον πνεῦμα» = ἠπιώτερον, μετριώτερον πνεῦμα Αἰσχ. Ἑπτ. 713· - ὕπνος = ὑγιεινός, δυνατός, ὅστις δίδει ἰσχύν, δύναμιν, ζωὴν Εὐρ. Βακχ. 692.

Θαλερ-ωπις, ιδος Θαλερόμματος· Ἠὼς Ἀγαθ. 85 (7, 204).

Θαλέω, ὥωρ. Ἐντὶ Θηλέω Πινδ. Ν. 4, 88· Θαλέω δὲ (μετὰ βραχ. α) = Θάλλω Κ. Σμ. 11, 96· Θαλέεσκε γράφ. ὁ Μειν. ἀντὶ Θαλέθεσκε ἐν Μοσχ. 2, 69.

Θᾶλῆς, ὁ, γεν. Θάλεοι, δοτ. Θαλῇ, αἰτ. Θαλῆν, ἀλλὰ καὶ Θάλητος, ητι, ητα, καὶ Θιλοῦ, παρὰ τοῖς μτγν. ὀν. Θάλης· ὁ γνωστὸς φιλόσοφος, ὁ Μιλήσιος.

Θάληταρις, ἡ· βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων Διοδ.

Θαλήτας, ὁ· 1) Κρής, ἡ Ἑλύριος λυρικὸς Σοφίς. Ἀθήν. 15, 678· 2) Κνώσσιος, ῥαψῳδός.

Θαλία, ἡ, (Θάλλω, πρβλ. Θάλεια)· ἀκμάζουσα εὐτυχία, χαρμόσυνος ζωή, εὐδαιμονία, ἰδ. συμπόσιον, χαρὰ πανηγυρική, εὐωχία, ἰδ. ἐπὶ θυσιῶν Ἰλ. ι, 143· συνών. πλ. Ὀδ. λ, 603, Ἡσ. Ἔρ. 115· - τερπναὶ Πινδ. Ὀ. 11, 79· εὔφωνοι, Π. Ἰ. 38.

Θαλιάδες, αἱ· τόποι τῆς Ἀρκαδίας Παυσ.

Θαλιάζω· συμποσιάζω, ἑορτάζω, τελῶ εἰλαπίνην Πλουτ. συμπ. 7, 8, 4· - ἑορτὴν Πολυαιν. 4, 15.

Θαλίαρχος, ὁ· ἀνδρ. ὄν.

Θάλικτρον, τὸ· εἶδος χόρτου Διοσκ.

Θάλλινος, 2· ὁ ἐκ Θαλλῶν, κλώνων πεποιημένος· - ἄγγεια Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 799.

Θαλλός, ὁ (Θάλλω)· νέον κλωνάρι, βλαστάρι· Ὀδ. ρ, 224, Αἰσχ. Χο. 1031· «βλαστὸν Θαλλὸν» Σοφ. Ἡλ. 414· - ἐλαίας, Οἰ. Κ. 475, ὃν οἱ ἱκέται ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας· - ἱκτὴρ Εὐρ. ἰκ. 10· «ἱερὸν, γλαυκᾶς ἐλαίας θ.», Ι. Τ. 1101· «θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσείοντες» = ἐφέλκοντες, πείθοντες, δελεάζοντες, ὥσπερ αἴγα δεικνύων τις αὐτῇ κλάδον Πλάτ. Φαιδρ. 230· ἢ ὡς σημεῖον νίκης· «στέφανον δὲ τὸ νικητήριον εἶναι ἑκάστοις θαλλοῦ», νόμ. 12, 943· πρβλ. Αἰσχίν. 3, 187 καὶ Ἀθήν. 7, 276· «θαλλοὶ καὶ στέφανοι σχεδὸν πᾶσι τοῖς βαρβάροις εἰσὶ συνθηκαὶ φιλίας» Πολύβ. 3, 62, 3.

Θάλλος· ἀνδρ. ὄν.

Θάλλουσα, ἡ· 1) ἄν. ἑταίρας· 2) γυνὴ τις Θηλ.· 3) παρθένος τις.

Θαλλο-φαγέω· τρώγω νέους κλάδους, ἰδ. ἐλαίας, ἐπὶ αἰγῶν Ἀθήν. 13, 587.

Θαλλο-φορέω· φέρω, κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας θαλλόν, ἰδ. ἐλαίας, καθάπερ ἐν τῇ τῶν Παναθηναίων ἑορτῇ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 540 ἐκ τοῦ Δικαιάρχου.

Θαλλο-φόρος, 2· ὅστις φέρει, βαστᾷ εἰς τὰς χεῖρας θαλλόν, κλάδον, ἰδ. ἐλαίας ὅπως συνείθιζον νὰ φέρωσιν οἱ γέροντες καὶ αἱ γυναῖκες εἰς τὰ Παναθήναια Ξεν. συμπ. 4, 17 «πεμπόμενοι γὰρ ἂν, ἐν τάξιν οὐδὲ ἀπαξίαν θαλλοφόροι καλοίμεθ'» Ἀριστ. σφ. 540.

Θαλλώ, ἡ· θεὰ τῆς αὐξήσεως κ. γεν. σωτ. Παυσ. 9, 35, 2.

Θάλλων, ωνος, ὁ· κυνὸς ὄν. Ξεν. κυν. 7, 5.

Θάλλω, ἀόρ. ἔθαλον Ὁμ. Ὕμν. 18, 33, παρ. ἀντὶ ἐν. τέθηλα, ὄωρ. τέθαλα, ἐντ. Ὁμ. χρῆται ταῖς μετοχ. τεθηλώς κ. τεθαλυῖα, ὑπερσ. ἐτεθήλει πρασινίζω, βλαστάνω, ἀνθῶ, ἐπὶ δὲ ἀρθόνους καρποὺς, φύλλα φέρω· «ἡμερὶς ἠβώωσα, τεθήλει δὲ στεφηλῆτιν» Ὀδ. ι, 99· «ἐρινεὸς φύλλοισι», μ, 103, Ἰλ. ι, 208· ἡ μετοχὴ κεῖται πολλάκις καὶ ἀπολ. ὡς ἐπίθ. μὲ τὴν σημ. τρυφερός, ὀφιλής, ἄφθονος, πράσινος· τεθαλυῖα ὀπώρη, ἀλωή, εἰλαπίνη, ἀλοιφή, ἔρση Ὀδ. «Θάλλει κατ' ἦμαρ ἀεὶ νάρκισσος» Σοφ. Οἰ. Κ. 687· «αὐτό γε τὸ θάλλειν τὴν αὔξην μοι δοκεῖ ἀπεικάζειν τῶν νέων» Πλάτ. Κρατ. 414· μτβ. κάμνω τι νὰ ἀνθῇ, πρασινίζῃ, βλαστάνῃ· «οὐ δενδρ' ἔθαλλεν χῶρος» Πινδ. Ὀ. 3, 24· «τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισιν Θαλλούσης βίον ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς» = γεννᾷ, καρποφορεῖ, παρέχει ζωοτροφίας Αἰσχ. Πέρσ. 608. Συχνὰ μτγν. ἀνθεῖν, ἀκμάζειν, εὐδαιμονεῖν, ἐπὶ ἀνθρώπων, πόλεων, λαῶν· «τοῖσι τέθηλε πόλις» Ἡσ. Ἔρ. 231· - ἀρετὴ Θάλλει», Ἰ. 4, 10· - συμπόσιον, 5, 1· - εὐθαλμονία, Π. 7, 21· «ἔνθεν ἀεξόμεναν ζώφυτον αἶμα βροτοῖσι Θάλλει» Αἰσχ. ἰκ 837· «πατρὸς Θάλλοντος» Σοφ. Ἀντ. 699· «ἔλιπον ἰσχύοντές τε καὶ ζῶντα καὶ Θάλλοντα», Τρ. 231· «μέγα Θάλλαντές εἰσι νῦν ἐν Ἄργείων στρατῷ» Φιλ. 418· «ποτὲ μὲν Θάλλει καὶ ζῇ» Πλάτ. συμπ. 203· «ἡ πᾶσα οὗτοι Θάλλει τε καὶ εὐδαιμονεῖ χώρα», «όμ. 12, 945· ὁ δὲ Σίμ. ἀντιθέτει τῷ «μετὰ λήθης ἄτιμοι κίτνται» τὸ «μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὁμνούμενοι θάλλουσιν», ἐπομν. 2, 1, 38· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κών, οἷον ἀσθενείας, «ἡ δ' ἐμὴ νόσος δεῖ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται» Σοφ. Φιλ. 259· «πήματα δεῖ θάλλοντα», Ἰλ. 252· «δυσδαίμων ἧρις θάλλει» Εὐρ. Φοιν. 819, (συγγ. τῷ θηλέω, θηλυς).

Θάλος, εος, τό Ἅρνος, κλάδος, βλαστός, Ἰδ. κλάδος ἐλαίας· «ἱερὸν ἔλαίας» Εὐρ. Ι. Τ. 1101· ἴδε Θαλλός· μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, νέος γόνος, ἀκμαίας δυνάμεως καὶ νεαρᾶς, νεανικῆς χάριτος, νέος εὐρωστος, χαρίεις Ὀδ. ξ, 157· «φίλον θάλος, ὃν τέκεν αὐτὴ» Ἰλ. χ, 87, καὶ Δημ. 66, 187· κυρ. υἱός, ἔκγονος, ἀπόγονος Πινδ. Ο. 2, 49, Εὐρ. Ι. Τ. 232· ἔτι δὲ «θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ» Ἰλ. χ, 504, καθ' Ἡσύχ. τῶν πρὸς τὸ θάλλειν ἐπιτηδείων καὶ κατὰ Σχολ. Ἀπολλ. παντοδαπῶν τροφῶν καὶ ἐδεσμάτων· πρβλ. θάλεια.

Θαλπεινός, 3 Θερμὸς Ἐτ. Μ. σ. 479, 22 ἴδε Θαλπνός.

Θάλπιος, ὁ ἡγεμὼν Ἠπειῶν Ἰλ.

Θαλπείω· Θάλπω Ἐτ. Μ. 620, 46.

Θάλπημι· Θάλπω· Θάλπησι Βακχυλίδ. ἐν Ἀθην. 2, 39.

Θαλπιάω· εἶμαι, γίνομαι θερμός, θερμαίνομαι· «ὡς κ' εὖ θαλπιόων ἦῶ ἔκηται» Ὀδ τ, 319· Θαλπιόωντι Ἄρατ. 1073.

Θαλπιόη, ἡ συνών. τῇ Ἰριδι Διοσκ. 1, 1.

Θάλπις, ἡ ἡ Ἶρις.

Θαλπνός, 3 Θερμός, θερμαίνων, ζέων· «οὐδὲν θαλπνότερον ἄλίου ἄστρον» Πινδ. Ὀ. 1,6

Θάλπος, τό Θερμότης, ζέστη, καύσων· «ρεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου» = τὸ καῦμα τῆς μεσημβρίας Αἰσχ. Ἑπτ. 428, ἀντίθ. τῷ χειμών, Ἀγ 551· «θάλπος ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών», 943· «οὐ θάλπος θεοῦ οὐδ' ὄμβρος» Σοφ 141· «πρὸς θάλπος ἡλίου» Εὐρ Κύκλ. 340· – μεσημερινοῦ Ἀριστ. ὄρν. 1096· «θάλπος ἄκαιρον» Πλάτ. Ἀξ 360· – τὸ πλ. συνηθέστ. «θάλπη» Ξεν. Κυρ. 1, 2, 11· «ῥῖγη καὶ θάλπη», οἰκ. 7, 23 μτφ. «τῶν (τοῦ ξυμμάτων) οὐ θάλπος οὐχ ὑπεκθραμεῖ» = τὸ κακὸν ἄλγος, ἅπερ αἱ λύπαι μοι ἐπροξένησάν σοι Σοφ. Ἀντ. 1073, Ἰδ. ἐπὶ τῆς τοῦ Κρωτος θέρμης· – μαλερὸν Ἀν0 6, 207, 12, 11.

Θάλπο-τρεφής, 2, ἀντίθ. τῷ ἀνεμοτρεφής

Θάλπουσα, ἡ· πύλ. Ἀρκαδίας, κάτ. Θαλπούσιος Στ Βυζ.

Θαλπτέον, δεῖ θάλπειν Ἀλ Τραλλ. 1, σ. 28·

Θαλπτήσιμος, 3 Θάλπων, θερμαίνων «σὺ δ' ἄλλα ποδῶν θαλπτῆρα» Ἀντιπ Σιδ 21 (6,206)

Θάλπω Θερμαίνω, ζεσταίνω «στέγατις μέγαν τροχὸν θάλποντες» Ὀδ. φ, 179· «ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο θαλφθεὶς κασσίτερος» Ἡσ Θε. 863· ἔτι «ἄλίῳ ἰθάλπετο» = ἔζη ἄκόμη, Πινδ. Ν. 4, 14, Σοφ. Τρ. 694· «θάλπεται φάεσι», Φιλ 38· «Φοίνικας ἄλίῳ πέπλου; θάλπουσα» = ξηραίνουσα, στεγνώ ουσα Εὐρ. Ἰλ. 183 π. μτγν. πεζ. π. χ, ἰθάλπετο, ἀντίθ τῷ ἔρρίγουν Σ. Ἐμπ. Πυρ 1,82· ἔτι δὲ θάλπω ἐπὶ τῶν νεοσσῶν ἢ ἐπὶ τῶν ὠῶν· «μεταστρῳφᾶτω τὰ ὠά, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται» Ξεν. «ἐν πᾶσαις ἡμέραις τεσσαράκοντα κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει καὶ ἐκτρέφει, 14, 1, 3· μτφ. καίομαι ὑπὸ τῶν ἔρώτ., φλέγομαι· «ἡ Διὸς θάλπει κέαρ ἔρωτι» Αἰσχ. Ἱκ. 592· κ. παθ. «Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τεθάλπται», 653· ὡσ. ὑπὸ μανίας, 881· ὑπὸ λύπης· «καὶ μ' ἔθαλπε» Σοφ. Ἀντ. 415· «ἐθάλψεν ἄτης σπασμός», Τρ. 1072 ὅτ. ἀμτθ. εἶμαι θερμός, ζεστός, καίω, φλογίζομαι· «καῦμα ἔθαλπε» = ἔκαιεν ἡ ζέστη, ὁ ἀγὼν τῶν δεινῶν ἄναψεν, ἔκαιεν Ἀντ. 417, κ. παθ. «εἰς τί μοι βλίψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί», Ἰλ. 876· – ταλαιπωρῶ, κακουχῶ, βασανίζω τινά, προξενῶ φρυντίδας, λυπῶ, πικραίνω Ἀλκίφρ. 2, 2· ἔτι δὲ ἐξαπατᾶν· «εἰ κε μὴ θαλφθῇ λόγοις» Ἀριστ. Ἐκκλ. 210· «ἄλλον ἴστω θάλπε φίλον» = ἠγάπα Θιόκρ. 14,37.

Θαλπωρή, ἡ θερμότης, ζέστη Ἡσύχ. Θάλψις· συνηθ. μτφ ψυχαγωγία, ἐγκαρδίωμα, καταπράϋνσις, ἀναψυχή, ἐλπὶς καὶ παρηγορία· «οὐ γάρ ἔτ' ἄλλη Θαλπωρή· Ἰλ. ξ, 411 καὶ Ὀδ. α, 167· Θαλπωραὶ Τρυφιοδ. 128.

Θαλπωρός, 3 Θερμός, προξενῶν θέρμην, θερμαίνων μτγν.

Θαλυκρίονται· ψεύδονται Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Θαλυκρός· θερμός, ζεστός, καυστηρός· «θαλυκίντρον ἐρωμανίης» Ἀγαθ. 15 (5, 220) Σουίδ. ἐρμ. διάπυρος· μτφ. ὁ ἐκπυρούμενος, ἀνάπτων, ὑπὸ ψυχικῶν παθῶν κυριευόμενος, ἔτι δὲ ἀθάδης, θρασύς, πρωτεῖς· «ἰτέαμόν, λαμπρόν, βλασυρόν, ἀναιδές, πανοῦργον, γλυκερόν» Ἡσυχ.

Θαλύω· Θάλπειν ποιῶ Ἡσυχ.

Θαλύπτω· Θαλύνω Ἡσύχ

Θαλύσια, τά, (θάλω), ὅηλ. ἱερά· θυσία τῶν ἀπαρχῶν τοῦ καρποῦ τῶν ἀγρῶν, ἑορτὴ τοῦ Θέρους, ὅπερ εὐθαλίας καὶ εὐκαρπίας δίδόμεναι θυσίαι π. Ὁμ «οὔτε θαλύσια γουνῷ ἄλωῆς οἰνοῦ ῥῖξε» Ἰλ. ι, 534, Σχολ συγκομιστήρια, μτγν ἀποκλιστικῶς τῇ Δήμητρι ἀφιερούμενα Θεοκρ. 7, 3· «τῇ Δηοῖ γὰρ ἐτευχεθαλύσια» κ. Σχολ. πρβλ. Νυν. Δ 15,198·

Θαλυσιάδης· υἱὸς Θαλυσίου Ἰλ.

Θαλυσιάς, άδος, ἡ Θ. κόρη, ἡ Ἱέρεια τῆς Δήμητρος Νον. Δ.· ὁδὸς Θεοκρ. 7, 31.

Θαλύσιος ἄρτος· ἄρτος ἐκ τῶν νέων καρπῶν ζυμωμένος, ὃ ἐκ τῆς συγκομιδῆς γινόμενος πρῶτον, προσφερόμενος εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θαλυσίων Ἀθην. 3, 114.

Θαλύω· Θαλύνω, Θαλύπτω.

Θάλψις, ἡ Θερμή, ζέστη, καῦσις Ἡσυχ Θαλπωρή Σ. Ἐμπ. κ Ματθ 7, 35· καὶ μτγν. Ἰατρ.

Θάλων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Θᾶμά, (ἅμα ἐπίρ. συχνά, πυκνά, σωρηδόν, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου «θαμὰ θρῴσκοντα; ὀϊστούς» Ἰλ. α, 470, συνηθ χρονικῶς, πολλάκις, συνεχῶς, ἀλλεπαλλήλως, καὶ ὀρθογρ. τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο· «ταῦτα θαμὰ ἰδίζετε» Ἰλ π, 207, Ὀδ π 27· «κακῶς κλύουσα πρὸς σθένει θαμά» Σοφ. Ἰλ. 511, Εὐρ. «καὶ ἐκ τῶν ὄπιων ὥσπερ οἱ παῖδες θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει» Πλατ. πόλ. 1, 330.

Θαμάκις, ἐπίρ. πολλάκις, συχνά Πινδ. Ν 10, 38, Φιλ. πυκνῶς.

Θαμανάτοι, οἱ· γένος Περσικὸν Ἡρ.

Θαμάσιος· Πέρσης τις Ἡρ.

Θαμα-τροχέω· ἀδιακόπως τρέχω, δὲν ἠσυχάζω «θαματροχεῖ, οὐχ ἡσυχάζει» Ἡσυχ.

Θαμβαίνω· θαμβέω Ὀμ. Ὕμν Ἀφρ. 84.
Θαμβαλέος, 3· θαυμαστός, φοβερὸς Ἡσυχ.
ἔκθαμβος, ἐκπληκτος Νον.
Θαμβάω· ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, ἐξίσταμαι· «λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε» Ἰλ. δ, 728· «οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἔθάμβεον» Ὀδ. δ, 638· καὶ μὲ αἰτ. θαυμάζω, ἐκπλήττομαι ὁρῶν τι Ὀδ. π, 367· «τέρας δὲ θάμβουν» Αἰσχ. Ἱκ 565· «καὐτὸς τεθάμβηκα» Σοφ Ἀντ. 1231, Εὐρ. π. μτγν. ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ ἐκπλαγῇ, θαυμάσῃ, ἔκομ. παθ. «διά τινος τεθαμβημένος» Πλουτ. Καῖσ. 45· ἀλλὰ κ. ἐνιρ. ἀμτδ. «ὑπὸ δὲ μεγέθους τῶν κακῶν πάντα θαμβοῦντι καὶ παραπεπληγμένῳ τὸν λογισμὸν ἐοικώς», Αἰμ. Π. 34.
Θάμβημα, τό· ἔκπληξις, τρόμαγμα Μανέθ
Θάμβησις, ἡ· τὸ ἐκπλήττεσθαι, φοβεῖν, τρομάζειν, φόβος, τρομάρα, θαυμασμὸς Μανέθ.
Θαμβήτειρα, ἡ· ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων, θάμβος, ἔκπληξιν, τρομάραν προξενοῦσα Ὀρφ. Ἀργ. 970.
Θάμβητος, ὁ ῥ. ἐπιθ. πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐκπληκτικόν, φοβερὸν νὰ τὸ ᾄδῃ ἢ νὰ τὸ ἀκούσῃ τις Λυκόφρ. 532.
Θάμβος, τό· κ. ὁ, Σιμων. ἐν Σχολ. Ἰλ. 4, 79 (πρβλ. τάφος, τέθηπα)· ἔκπληξις, θαυμασμός, φόβος, τρόμος· «θάμβος δ' ἔχεν εἰσοροώντας» Ἰλ. δ, 79· «θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας» Ὀδ. ε, 372· «δῖσφορον» Πινδ. Ν 1, 55 «θάμβει ἐκπλαγέντες» Εὐρ. Ῥῆσ. 291 κ ἐν πεζ. «ὁ στάλος οὐχ ἧσσον τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγίνετο» Θουκ 6, 31· «ὑπ' αἰσχύνης τε καὶ θάμβους» Πλάτ Φαῖδρ. 254· «δεισιδαιμονία θάμβος ἐργάζεται»=φόβον Πλουτ. Περικλ. 6.
Θαμβός· ἐκπεπληγμένος, ἔντρομος Εὐστ. 906, 53
Θαμβόω, μόν. Λουκ Σωρ. Θε. 25, θαμβώσας, γραπτέον ἀμβώσας.
Θαμβράδας· ἡγεμὼν τῶν Σακῶν Ξεν.
Θαμίως· συνεχῶς, θαμινὰ Ἱπποκρ. σ. 262.
Θᾶμίες, οἱ, αἱ, δοτ. Θαμίεσι, αἰτ Θᾶμέας κατὰ πλ. μόν. ἐν χρήσει ποιητ. ἐπίθ. = θαμειάς· ἄκοντες, ὀδόντες Ἰλ. κ, 552 - σταυροὶ Ὀδ. ν, 12· - σταμῖνες, ε, 252· ἂν ποτε ἦν καὶ καθ' ἓν ἀριθμ. ἠδύνατο νὰ ἐλίγετο καὶ θαμὴς καὶ θαμύς ὡσαύτως.
Θαμειός, (θαμά)· πᾶν τὸ πεπυκνωμένον, σωρευμένον, συνεχές, εὔχρ μόν. ἐν τῷ Θηλ κλ. ὀν. κ. αἰτ. «αἱ δὲ πυραὶ νεκύων κέοντο θαμειαί» Ἰλ. α, 52· «ἰθείρας θαμειάς», ι, 383 «θαμειαὶ σφενδοναί» Ἀρχιλ. 50 τὸ συγκρ θαμειότερος Νικ. ἀλ. 594· «θαμύντεραι, πυκνότεραι» Ἡσύχ.
Θαμής, 2, (ἡ κατὰ Ἀπολλ. ἐν Β. Ἀν. 563 θαμὺς) μόν. ἐν πλ. θαμίες κλπ. ᾠδε θαμίες
Θαμία, ἡ· κώμη Θεσσαλίας, περὶ ἧς Στ. Βυζ Ῥιανὸς ἰδ'. Θεσσαλικῶν· καὶ Θαμίεια, τὸ ἰθν. Θαμιεύς.
Θαμίζω, (θαμά)· συχνάζω, πηγαίνω, ἔρχομαι συχνά, κατ' ἐπανάληψιν πρός τινα Ἰλ σ. 386, Ὀδ. ε, 88· ἐπισκέπτομαί τινα συχνά, εἶμαι συχνός· «οὔ τι καμιζόμενός γε θάμιζεν», θ, 451· «ἔνθ' ἀ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μέλιστ' ἀηδὼν» Σοφ. Οἰ. Κ. 678· ἴτι δὲ καὶ μᾶλ. ἀποσπ. 446· θαμίζεται = ὁμιλεῖ Ἡσυχ.
καὶ π. μτγν. π. «κεῖσε θάμιζον» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 451. Καὶ π. πεζ. «οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν» Πλάτ. πολ. 1, 328· «εἰς τόπους», Ἱππ. πρεσβ. σ. 281· «βλάβαι πολλαὶ διὰ τὸ θαμίζειν ἔχθρας ὄγκον ἐντίκτουσιν», ν, 8, 843.
Θαμιλλάης, ης, ὁ ὄν. κύρ. Ἐπιγρ. Κερκ.
Θαμιμασάδας· ὁ Ποσειδὼν π. Σκύθαις Ἡρ.
Θαμινά, ἐπίρ. οὐδ. γεν. πλ. ἐκ τοῦ θαμινός, συχνά Πινδ. Ξεν.
Θαμινάκις· θαμάκις Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ
Θαμινός, 3 (θαμά, πρβλ. θαμειός)· συχνός, πυκνός, θαμινώτατος = πυκνότατος Σουΐδ.
Θαμινῶς, ἐπίρ. τοῦ θαμινός Ἡσυχ.
Θαμίς· ἀλώπηξ Ἡσύχ.
Θάμνα, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης, κάτ. Θαμνῖται Στ. Βυζ.
Θάμνα, ἡ «ἡ ἐκ τούτων τῶν στεμφύλων τρύξ, ἣν ἐπιχωρίως καλοῦσι Θάμναν, οὐκ ἀηδὲς τοῖς ἀγροίκοις γίνεται», Γεωπ. 6, 13, 2.
Θαμνάς, άδος, ἡ· ῥίζα, Ετ. Μ. σ. 442, 23· ἴδε Θάμνος.
Θαμνεύς, εως· ἀνδρ. ὄν. Ἀθην. πρβλ Θάμνον.
Θαμνήρια, τά· τόπος Μηδίας Ξεν.
Θαμνίζω· ἐκθαμνοῦμαι, κοιν. θαμνεύω, ἐκβάλλω ἐκ τοῦ ἀγροῦ τοὺς θάμνους, ἵνα κάμω χωράφι· «Θάμνισον, ἀποκάλυψον» Ἡσυχ.
Θαμνίον, τό· ὑποκ. τοῦ θάμνος Διοσκ.
Θαμνίσκιον, τό· μικρὸς θάμνος Διοσκ.
Θαμνίσκος· τῷ προηγ. Ὀρειδ.
Θαμνῖτις, ιδος, ἡ· ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μὲ θάμνον, θαμνοειδές, «ῥάμνου τ' ἀσπαράγου θαμνῖτιδος» Νικ. Θηρ. 883.
Θαμνο-ειδής, 2· ὅμοιος θάμνῳ Διοσκ.
Θαμνο-μήκης, 2, (μῆκος)· ὅ,τι εἶνε μακρὸν ὑψηλὸν ὡς θάμνος, ῥάβδος Ἰων ἐν Ἀθην. 10, 17.
Θάμνος, ὁ, ἀλλὰ καὶ θάμνα βαθεῖα Δ. Σικ. 2, 49, (συγγ. τῷ θαμινός)· μικρὸν δενδράκι, τὸ ὁποῖον δὲν μεγαλώνει πολύ, φυτρώνει πυκνωμένον καὶ ἔχει πολλοὺς κλάδους, χαμόκλαδα· ἀλλὰ καὶ ὁ καρμὸς δένδρου, ὅστις μένει ἀφ' οὗ κόψωσι τοὺς κλάδους του καὶ πάλιν βλαστάνει Ἀριστοτ. φυτ. 1, 4. Ἰλ. γ, 191· ἀλλὰ καὶ περὶ ἑνὸς δένδρου· - Ἐλαίης Ὀδ. ψ, 190· «ὦ καὶ σὺ θάμνος οἷοθά που κεκρυμμένον» Σοφ. Ἡλ. 55· «θάμνων ἐλλυζίσημεν φόβης» Εὐρ. Βακχ. 721, Πλάτ πολ. 4, 132.
Θαμνο-φάγος, 2· ὅστις τρώγει θάμνους, ἰδ. ζῷα Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 56.
Θαμνόομαι· γίνομαι ὡς θάμνος, γλωσ.
Θαμν ώδης, 2 Θαμνοειδὴς Θεοφρ
Θαμνών, ῶνος· τόπος κατάφυτος ἀπὸ θάμνους, γλωσ.
Θαμός, λεξ σχηματισθεῖσα πρὸς ἐξηγ. τοῦ θαμά) Ἐτ. Μ 75, 12.
Θαμοῦς, οῦ, ὁ· μυθολογούμενός τις βασιλεὺς τῶν ἐν Λιγύπτῳ Θηβῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 275.
Θαμυρίζω ἀθροίζω Ἡσύχ.
Θάμυρις, ιδος, ἡ· πανήγυρις, σύνοδος, ἢ πυκνότης τινῶν Ἡσυχ.
Θάμυρας, ιδος, ὁ ἀρχηγός τις τῶν Θρακῶν καὶ ψάλτης Ἰλ. β, 595, ἡ γεν. καὶ Θαμύριδος, δοτ. Θαμύρι Πλάτ. πολ. 10, 620, μτγν. Θαμύρας, ου.
Θάμυρας· θαμινὸς Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

Θαμύς· ὑδε Θαμής.
Θανάσιμος, 2· α) θανατηφόρος· - τύχαι Αἰσχ. Ἀγ. 1249· ἔτι «θανάσιμον ἀνδρὸς αἷμα»= τὸ αἷμα τοῦ θνήσκοντος ἀνδρός· «θανάσιμος γόος»=ὁ ἐπιθανάτιος θρῆνος, τὸ ἐπιθανάτιον ᾆσμα, 1419· - φάρμακα Εὐρ. Ἰ. 616· «ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι»=πεσὼν ἐπὶ τοῦ ξίφους Σοφ. Α. 1012 - πέπλον, Τρ. 755· - βλάβη Πλάτ. νόμ. 2, 933· - νόσημα, πολ. 3, 406· - ἀδικία, 10, 610· ἀλλὰ «ἥδη θανάσιμος»= ἐγγύς ἐστι τοῦ θανάτου, 3, 408· «ὡς ταῦτα δέξει θανάσιμον μ' ὅπως ἔχω», Φιλ. 808· «Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας», Αἰ. 513, Εὐρ. θανάσιμον πρὸς Ἅιδαν - θηρία, φαρμακερόν, θανατηφόρον Παλυβ. 1, 56, 4.
Θανασίμως, ἐπίρ. τοῦ θανάσιμος· - τύπτειν Ἀντιφ. 4, γ, 4· «θανάσιμα δάκνειν» Δ. Σικ 1, 87.
Θανατάω, ἴφετ. τοῦ θανεῖν· θέλω, εὔχομαι· ἀποθάνω Πλάτ. Φαῖδρ. 64.
Θανατ-ηγός, 2· θανατηφόρος Τιμοκλ. ἐν Ἀθην. 9, 407.
Θανατήριος· θανάσιμος Β. Ἀν. 93.
Θανατηρός, 3· θανάσιμος Εὐστ. 1336, 21.
Θανατήσιμος, 2· θανάσιμος κατὰ Βίκκ.
Θανατήσιος, 3· τῷ προηγ. μτγν.
Θανατη-φορία, ἡ· τὸ φέρειν ἢ προξενεῖν τὸν θάνατον Κ. Μαι. 4 (5, 114).
Θανατη-φόρος, 2· ὁ φέρων, προξενῶν τὸν θάνατον· - αἶσα Αἰσχ. Χο. 363· - γένεθλα Σοφ. Οἰ. τ. 181 - περίοδος Πλάτ. πολ 10, 617· «πᾶσαι μεταβολαὶ πολιτειῶν θανατηφόροι», Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 17· - δδύναι, Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2· μτγν. «νυκτικόραξ ἄδει θανατηφόρον» Νίκαρχ. 11, 180.
Θανατιάω· θανατάω Σουϊδ. Θανατιῶσα γραῦς Σ. Ἐμπ. κ. Φυσ. 1, 153.
Θανατικός, 3· ὅ,τι ἀνήκει ἢ ἀφορᾷ εἰς τὸν θάνατον, δίκη, κρίσις, περὶ ζωῆς καὶ θανάτου Πλουτ. Περικλ. 10
Θανατικῶς, ἐπίρ. τοῦ θανατικός.
Θανατώσεις, ἰσσα, ἐν· θανάσιμος· - ἁμαρτήματα Σοφ. Ἀντ. 1248· - πόρος=τὸ νῆμα τοῦ θανάτου Εὐρ. Ἰ. Α. 1273.
Θανατί-πνους, 2· ὁ θάνατον πνέων, μτγν.
Θανατο-παιδές, 2· ὁ φέρων, ποιῶν θάνατον, θανατηφόρος Σχολ. Σοφ. Τρ. 869.
Θάνατος, ὁ, (θανεῖν)· ὅ τε φυσικὸς καὶ ὁ βίαιος θάνατος· «οἰκτίστῳ θανάτῳ θανεῖν» Ὁδ. λ, 412· (π. Πλουτ. στρατηγοῦ θάνατον ἀπαλλήσκειν, Σύλ. 4· - ὀξύν, Κράω. 25 «τὸν ῥᾷστον θάνατον τελευτᾷν» Δ. Ἀλ. 4, 76), πλ. τὰ εἴδη τοῦ θανάτου· «πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν» Ὁδ. μ, 341· ὁ πολλῶν θάνατος «μελέους θανάτους εὕροντο» Αἰσχ. Ἑπτ. 860· «θανάτοις αὐθέντοις», Ἀγ. 1554· «εἰ σέβεις θανάτους ἀγαθούς» Εὐρ. Ἡρακλ. 629· «εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόντας»= κινδύνους θανάτου Πλατ. πολ. 3, 399· «μυρίων ἄξια θανάτων» Δ. Ἀλ 4, 25· «ἱκανοὺς νομίζεις ὀδῆτα θανάτους ἑκοσι» Ἀριστ. πλ. 483· ἐπὶ δικαστηρίων ἡ θανατικὴ ποινή, π. ἄτε. «ἀτιμίαις καὶ θανάτοις κολάζειν» Πλάτ. πολ. 6, 492· «θάνατον καταγινώσειέ τινος»= καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον Θουκ. κ. ἄλλ. «τὸν παῖδα ἀγόμενον ἐπὶ θανάτῳ» Ἡρ. 3, 14· «τοὺς ἄλλους κατίδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ», 5, 72 (πρβλ. ἐπὶ)· «ἡ ἐπὶ θανάτῳ», δηλ. ζημία, «θανάτου δίκη κρίνεσθαι» Θουκ. 3, 37· «κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ», δηλ. δίκην Ἀθην. 13, 590· «ὑπάγειν τινὰ θανάτου» καταγγέλλειν τινὰ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 12· μτφ. «θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν» = τὸ ἀκούειν εἶνε θάνατος Σοφ Οἰ. Κ. 523· «θανάτῳ γὰρ ἴσαν πάθος ἐκπεύσει», Αἰ. 214· «ἀτυμβεύτου θανάτοιο λείψανα», δηλ. ὁ νεκρός Κριναγ. 35 (9, 439).
Θάνατος, ὁ· κύρ. ὄν. ὁ κατὰ προσωποποιΐαν ἐννοούμενος θάνατος ὡς δαίμων, θεὸς τοῦ θανάτου καὶ παρ' Ὁμ. ἁπάντων δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ὕπνου· «ἀνὸ' ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ θανάτοιο» Ἰλ. ξ, 231, Ἡσ. Θε 759· «μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ θεῶν ἑρᾷ», Αἰσχ. π. Ἀριστ. βάτρ. 1392. Σοφ. «ὦ θάνατε νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών» Αἴ 854.
Θανατούσια, τά, δηλ. ἱερὰ τὰ παρ' ἡμῖν μνημόσυνα Λουκ. ἀλ. ἰστ. 2, 22.
Θανατο-φόρος· θανατηφόρος Αἰσχ. Ἀγ. 1149.
Θανατόω· θανατώνω, φονεύω· «πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει» Αἰσχ. Πρ. 1055· «τὸ θανατωθῆν ἢ τρωθῆν» Πλάτ. νόμ 862· ἐξαίρ. «εἰς θάνατον καταδικάζω Ἡρ. 1, 113 «ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος θανατωσάτω» Πλάτ. νόμ. 9, 872· «ἐθανατώθη ὡς ἀπειθῶν» Ξεν. Ἀν. 2, 6, 2· «οἱ τεθανατωμένοι» Πολύβ. 24, 4, 5.
Θανατώδης, 2 ὁμοιάζων τῷ θανάτῳ Ἱπποκρ. Ὑδε θανάσιμος.
Θανάτωσις, ἡ· τὸ νὰ θανατώσῃ τις ἢ φονεύσῃ τινά, ἢ εἰς θάνατον καταδίκη Θουκ. 5, 9· «ἐν καταδίκαις καὶ θανατώσεσι πολιτῶν» Πλουτ. ἠθ. σ. 291.
Θανεῖν, θανοῦμαι, ἀορ. β', καὶ μέλ. τοῦ θνήσκω.
Θανή, ἡ· ὁ θάνατος Θεωδ. πρόδρ. σ. 221.
Θαννύρας, ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίης Ἡρ. 3, 15.
Θάομαι, (πρβλ. θεάομαι, κ. θηέομαι), μέλ. θήσομαι κ. ὅωρ. θάσομαι ἀορ. θησάσθαι, ἐξαίρ. ἐκπλήττομαι, θαυμάζω· «ἔμβροτα ὅωρα δίδου, ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοί» Ὀδ. σ, 191· παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις καὶ θεῶμαι, παρατηρῶ, θεωρῶ, κυττάζω τι προσεκτικῶς· «θάλο» Νοσσ. 8 (6, 354), συνήθ. ἐν τῇ Ἀνθ. Ὀδοῦθε = θεάσθε λέγει ὁ Μεγαρεὺς π. Ἀριστ. Ἀχ. 735· Θάσασθαι, Θεοκρ. 2, 72· θασόμεναι, 15, 23· ἀλλὰ «θασεῖσθε» Καλλ. Δημ. 3· πρυστ. ἀορ. θᾶσαι Ἐπιχ. ἐν Ἀθην. 3, 86· ἔστι δὲ ἡ λέξις ποιητ. μάν. εὐχρ. ἐξαίρ. ὅωρ. συγκεκριμ. αὐτοῦ τύποι εἶσι θεάομαι κ. θηέομαι ἢ λέξ. συγγ. ἐστι τῷ θάμβος, θαῦμα.
Θάπα φόβος, Ἡσύχ. πιθαν. ὅωρ. σχηματισμὸς τοῦ θήπη ἐκ τοῦ τίθημι, οἷον, θάπας, τό, χάριν τῆς ἔτυμ. σχηματισθὲν Σχολ. Ἰλ. δ, 243.
Θάπις, ιδος, ἡ· κώμη τῶν Πλαταιῶν Ὁλυμπιοδ.
Θάπτα, μυῖα· Κρῆτες Ἡσυχ. ἀντὶ βαπτά· ὅθεν βάπτα μυῖαι.
Θαπτέον, (θάπτειν)· δεῖ θάπτειν Σοφ. Αν. 1140.
Θαπτήριον, τό· τύμβος ἐν ᾧ θάπτουσι γλωσ.
Θάπτω, παρκ. τέταφα, π. ἀορ. ἔτᾰφην, τα-

φήσει Εὐρ. Τρ. 443 κ. Ἰόἀφθην Ἠρ. 2, 81, παρκ. τέθαμμαι Πλάτ. Κρατ. 400, τεθάφθω Λουκ. Θάπτω, παραχώνω νεκρὸν ὅμ. ἄρα πρῶτον καίω τὸ λειψάνων Ὀδ. μ, 12· «πυρὶ θάπτειν» Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σ. 445· εἶτα δή, ἐπειδὴ τὰ ὀστὰ τοῦ λειψάνου γυμνωθέντα τῆς σαρκός, διὰ τοῦ πυρός, ἐτίθεντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ὑδρίαις, καὶ θάπτω, παραχώνω, ὡς ἐν Ὀδ. λ, 52· ἡ συνηθ. σημ. εἶνε τὸ θάπτειν, παραχώνειν τὸ πτῶμα αὐτό· «Ἐτεοκλέα θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς» Αἰσχ. Ἑπτ. 999· «παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τεθάψαι», Χο. 361· ταφείς, Ἑπτ. 1012· τεθάψεται, Σοφ. Αἰ. 574· τεθάφαται = εἰσὶ τεθαμμένοι, Ἠρ. 6, 103· κ. τετάφαται, Θουκ.

Θαργήλια, τά· ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἑορταζομένη κατὰ τὸν μῆνα Θαργηλιῶνα Θεόφρ.

Θαργηλία, ἡ· ἑταίρα τις Πλουτ.

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ· ἐνδέκατος μὴν π. Ἀθηναίοις, ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου ἕως τῶν μέσων Ἰουνίου, ἐνομίζετο δ' εὐτυχὴς μήν, διότι εἰς τὰς ἐξ ἑωρτάζετο ἡ Ἄρτεμις καὶ εἰς τὰ εἴκοσι τρεῖς ἐγένετο ἡ ἅλωσις τῆς Τροίας Πλουτ Τιμ. 27.

Θάργηλος ἄρτος, ὡς καὶ Θαλύσιος Ἀθην 3, 144· ἐντ. τὰ Θαργήλια, Θαργηλίων.

Θάργηλος· ἀνδρ. ὄν. Νον Δ.

Θαρραλίας, 3 (θάρρος)· θαρσαλέος, ὅστις ἔχει θάρρος, τόλμην.

Θαρραλεότης, ητος, ἡ· θαρσαλεότης Πλουτ

Θαρραλίως, ἐπίρ. μετὰ θάρρους, ἀφόβως Πλατ. ἀπολ Σωκρ. (σ. 34).

Θαρρελείδης· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ.

Θαρρέω· ἴδε Θαρσέω.

Θαρρητέον· ἴδε Θαρρητέον.

Θάρρηξ· ἀνδρ. ὄν. Δημ.

Θάρρος· ἴδε θάρσος.

Θαρραύντως· ἴδε Θαρσαύντως.

Θαρρύνω· ἴδε Θαρσύνω.

Θαρσαγόρας· ἀνδρ. ὄν.

Θαρσαλέος, ἰων. καὶ ἀρχ. ἀττ. βραδύτ. π. Πλάτ. θαρραλέος ὅστις ἔχει θάρρος, τολμηρός, ἄφοβος πολεμιστὴς Ἰλ. φ, 589· «Θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισι» Ὀδ. η, 51· ἔτι δὲ «Θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτης», ρ, 449· «Θαρσαλέη, κύον ἀδδεές», τ, 91· «Θαρσαλέοι καὶ τλήμονες» Ἰλ φ, 430· «Θαρσ ἦτορ, τ, 169· - φωνὴ Πινδ. Ν. 9, 49 «Θαρσαλέαι ἐλπίδες» Αἰσχ. Ἱκ. 534· κ. π. πεζ. «τίνες ἀπὸ τῶν ἵππων παλεμεῖν Θαρραλέοι εἰσίν» Πλάτ. Πρωτ. 359· «θαρραλέοι καὶ θρασεῖς», νόμ. 1, 649· - τὸ θαρραλέον, Πρωτ. 359, ἀντίθ. τῷ δεινός, Λάχ. 195· «τἀληθῆ εἰδότα λέγε ἀσφαλὲς καὶ θαρραλέοι», πολ. 450· «ἐν τῷ θαρραλέῳ εἶναι» = ἐν ἀσφαλεῖ Λυσ. 12, 49· ἐπίρ. «θαρραλέως ἔχειν πρὸς τὸν θάνατον» Πλάτ. ἀπολ. 34.

Θαρσαλεότης, ἡ καὶ μτγν. θαρραλεότης, ητος· τὸ νὰ ἦνε τις θαρραλέος, τολμηρός, αὐθάδης, τὸ θάρρος, ἡ τόλμη Πλουτ. Λῖμ. Π. 36.

Θαρσαλεόω· ἐμποιῶ θάρρος Ἰωσ.

Θαρσαῖος· ἀνδρ. ὄν. Ἡρωδν.

Θαρσέω, ἰων. καὶ ἀρχ. ἀττ. ἀπὸ Πλάτ. θαρρέω· ἔχω θάρρος, τόλμην, πεποίθησιν, εἶμαι θαρραλέος· «καὶ τότε δὴ θάρσησε» Ἰλ. α, 92· «τεθαρσήκασι δὲ λαοί», α, 420, ἐξαίρ. «θάρσει» Ὁμ. ἔτι δέ, «σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον» = τοῦδ' ἁχίστου εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, Ὀδ. θ, 197 «θάρσει τὸ τοῦδε γ' ἀνδρὸς» Σοφ. Οἰ. Κ. 660· «θάρσει γέροντος χεῖρα» Εὐρ. Ἀνδρ 993· ἔχω πεποίθησιν εἴς τινα, ἐμπιστεύομαι, «τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσεῖν» ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν» Σοφ. Ἀντ. 664· «λέαντος οὐ θαρσῶ πέρι» = φοβοῦμαι, μεριμνῶ, ἄχθομαι, Αἰ. 780· ὡσαύτως ἕνεκά τινος Αἰσχ. Ἱκ. 993, Πλάτ. σοφ. 242· ὑπέρ τινος, πολ. 8, 566· ἐπί τινι Ἰσοκ. 6,60· «ἀνόητον θάρρος θαρρήσει» Πλάτ. Φαίδ. 95· πρός τι, Πρωτ. 350, ἀντίθ. τῷ δεδιέναι, Φαίδ. 78· «καὶ μᾶλλ' ὡς ἀνωτέρω ἔχω πεποίθησιν εἴς τινα, ἐμπομ. εἰμαι ἀμέριμνος· «τὸ τοιοῦτον σῶμα οὐκ ἐχθροὶ θαρροῦσιν», Φαίδρ. 239· «-θάνατον θαρροῦντες», Φαίδρ. 239· «τὰς μάγας θαρρεῖτε» = μὴ φοβεῖσθε Ξεν. Ἀν. 3, 2, 20· «καὶ πιστεύω» Δημ. 19, 3· ἐντ. ἡ σημ. τοῦ πιστεύειν τινί· «οὔτε Φίλιππος ἰόἀρρει τούτοις οὔτε οὗτοι Φιλίππου», 3, 7· κ. πλ. Φιλόστρ. σ. 788· προσέτι τινί, «τεθαρσηκότες τοῖσι ὁρνισι» Ἠρ. 3, 76· πιστεύειν, πεποιθέναι Θουκ. 2, 65· ἀπαρ. τολμᾶν, ἀθροίζεσθαι Ξεν. Κύρ. 8, 8, 6· «συνάψαι μὲν τὰς χεῖρας οὐκ ἰόἀρσησε» Πλουτ. Περ. 22· ἡ μετχ. κεῖται ἐμπραγματικῶς· «λέγε τοίνυν θαρρῶν» = θαρραλέως Πλάτ. Φαίδρ. 243· - τὸ τεθαρρηκός, τὸ θάρρος, ἡ τόλμη Πλουτ. Φαβ. Μ. 26

Θαρσήεις, π. εσσα, εν· Θαρσαλέος Νον Δ. 13, 562.

Θάρσησις, ἡ· τὸ νὰ ἔχῃ τις θάρρος, πεποίθησιν εἴς τι Θουκ. 7, 49.

Θαρσητέον· δεῖ θαρρεῖν, πεποιθέναι Ἰάμβλ.

Θαρσητικός, 3, κ. μτγν. θαρρητικός· θαρραλέος, εὐτολμος, αὐθάδης, ἀναίσχυντος.

Θαρσο-ποιέω· ἐμποιῶ θάρρος, ἐπιθαρρύνω Ἰωσ.

Θαρσο-ποιός, 2· ὁ ἐμποιῶν θάρρος Κύντ.

Θάρσος, τό, ἰων κ. ἀρχ. ἀττ. ἀπὸ Πλάτ. θάρρος (πρβ. κ. θράσος)· θάρρος, τόλμη, εὐτολμία, πεποίθησις· «μένος καὶ θάρσος» Ἰλ. ε, 2· «θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐκ δέος εἷλετο γυίων» Ὀδ. ξ, 140· αὐθάδεια, θρασύτης, ἀναισχυντία· - μυῖης Ἰλ. π, 570, Πινδ. Π. 5, 111· «θάρσος ἔσχε» θάρρει Σοφ. Φιλ. 796, Πλάτ. νόμ. 1, 644· «φόβος μὲν ἡ πρὸ λύπης ἐλπίς, θάρρος δὲ ἡ πρὸ τοῦ ἐναντίου», ταὐτίζει δὲ τῇ ἀνδρείᾳ, Πρωτ. 351· ὁ Ἀριστοτ. θέτει τὴν ἀνδρείαν μεταξὺ τοῦ φόβου καὶ τοῦ θάρρους, ἠθ. 3, 6· «θάρρος πολεμίων», ἐναντίαν τῶν ἐχθρῶν Πλάτ. νόμ. 1, 647· «-πρὸς τοὺς πολεμίους» Ξεν. Κύρ. 4, 2, 15· «θ. ἐμποιεῖν τινι», Ἀν. 6, 317· - παρασχεῖν Θουκ. 6, 89· «λαμβάνειν, 2, 97· «τοὺς Ἀθηναίους θάρσος λαβεῖν», 2, 92· «θάρρος ἐγγίγνεταί τινι» Ξεν. Κύρ. 4, 2, 15· - ἐμπίπτει, Ἑλλ. 7, 1, 21· π. Αἰσχ. πᾶν ὅ,τι ἐμποιεῖ θάρρος, «ὁλολυγμὸν ἱερὸν εἰμενῆ παιάνισον θάρσος φίλοις» Ἀκτ. 248. 252.

Θαρσούντως, ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. ἀπὸ Πλατ.

Θαρρούντως ἐπίρ. ἐκ τῆς μετγ. τοῦ ἐν. τοῦ Θαρσέω· μὲ θάρρος, τόλμην Ξεν. συμπ. 2, 10· κ. μτγν. Θαρρούντως ἔχω Δ. Κάσ. 53, 3.
Θάρσυνος, π. Θαρσαλέος Ἰλ. π, 70· «οἰωνῷ, ὅστις ἐμπιστεύεται, πέποιθεν εἴς τι, ν, 823.
Θαρσύνω, ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. ἀπὸ Πλάτ. Θαρρύνοι, ἐμποιῶ θάρρος, ἐγκαρδιώνω τινά· - μύθῳ Ἰλ. κ, 190· «τοὺς μάλα Θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν», ὃ, 233· «οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις, οὔτε θρασύνειν» Αἰσχ. Πέρσ. 212· «λόγοισι θρασύνοντες» Εὐρ. Φοιν. 1255, Ἱκ. 2, 141· «θαρρύνειν τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 27· ἀττ. θαρρέω «ἀλλ' ὦ φίλη Θάρσυνε» Σοφ. Ἠλ. 904.
Θαρσύνων· ἀνδρ. ὄν.
Θαρσύς, εῖα, ύ· Θρασύς.
Θαρσώ, οῦς, ἡ ἐπίθ. Ἀθηνᾶς Ἰλ. ε, 2· Θαρσὼ παρά τισι τιμᾶται ἡ Ἀθηνᾶ.
Θάρυβις· ἠγεμών τις τῶν Περσῶν Αἰσχ.
Θάρυξ, κος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.
Θαρύπας· βασιλεὺς Μολοσσῶν Θουκ. 2, 80· π. Παυσ. Θάρυπος, 1, 11.
Θᾶς, Θᾶ· ἀνδρ. ὄν. Ἡρωδν.
Θάσαι, δωρ. θήσαι, ἐκ τοῦ θάομαι, θεάομαι· ἴδε αὐτ. Θάσθαι ἀντὶ θήσθαι.
Θασεύς, εως, δωρ. ὁ Θησεύς.
Θάσσος, ἡ· νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς παραλίας μὲ ὁμων. πόλιν Ἡρ. κ ἄλλ. κάτ. Θάσιος, ἐπίθ. Θάσιος, α, ον Ἡρ. «χάρυξ Ἀθην. Πλουτ. ἅλμη, ἔμβαμμα, ζωμός ἀπὸ θαλλάσια ψάρια Θασιακά, ὤν, Κρατ. θηλ. σύγγραμμα περὶ Θάσου ὑπὸ Φιλίππου τινὸς Σουΐδ. 2) ὁ θεμελιωτὴς τῆς πόλεως Θάσου Ἡρ.
Θάσσω, μ. θάξω· κάθημαι, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι· Ὑδ. ἄνωτ. τὸ ἐπ. θαάσσω· «ἀτραπὸς Θάσσει» Εὐρ. Ἱκ. 408· «ἐν τρίποδι», Ι. Τ 1253· μ. αἰτ. «ἃ κυκλόεντ' ἀγυρᾶι θρόνον ἐδκλα θάσσει» Σοφ. Οἰ. τ. 161· - τρίποδα Εὐρ. Ἴων, 91· - ἄκραι, Ὀρ. 861· - ἕδρας Ἀριστ. Θεσμ. 889.
Θάσσων, Θάττων, ον, συγκρ. τοῦ ταχύς· Ὑδ ταχύς.
Θάτερον (ὀρθοτ. Θάτερον) ἀττ. τό· τὸ ἕτερον Θάτερα = τὰ ἕτερα (ἀρσ. ἄτερος, Θατέρου, Θατέρῳ, συνηθέστ. ἄνευ κορων. ὁ ἕτερος π. μτγν. ψεγόμενον ὑπὸ Θ. Μαγ. (πρβλ. Λουκ. ψευδολ. 20)· «δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι» Αἰσχ. Πρ. 780, «ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν ἢ θάτερον» Εὐρ. Ἴων 849· συνηθ π. Πλάτ. ἀντίθ. τῷ ταὐτόν, σοφ. 254· ἔξαιρ «ἐπὶ θάτερα» = ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τοῦ ἐναντίου μέρους· «τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἔλκων» = ἄλλοτε μὲν ἐδῶ, ἄλλοτε δὲ ἐκεῖ, σοφ. 259· «ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα» = ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος πρὸς τὰ ἐδῶ, Πρωτ. 314 καὶ μτγν. «ἐκ μὲν θατέρου μέρους, ἐκ δὲ θατέρου» Πολύβ 5, 16, 1· κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τῆς λέξ κακόν· «ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον» Δημ. 22, 12.
Θατήρ, ῆρος, ὁ· θεατὴς Ἡσύχ.
Θάτης· ὁ· ποτ. τῆς Μαιώτιδος Διοδ. κάτ. Θατεῖς Βεκκ. ἐπιγρ.
Θατύς, ύος, δωρ ἡ· θεωρία, ἀντὶ θεατύς «ἐς θατύν, εἰς θεωρίαν» Ἡσύχ.
Θαυδάριος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ Παλ.
Θαύλια, τά· ἑορτὴ π. Ταραντίνοις Ἡσύχ. ἐξ οὗ καὶ θαυλίζειν.
Θαύλων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ.
Θαυλωνίδαι· γένος Θαγενῶν Ἀθήνησι Ἡσύχ.
Θαῦμα, ἰων. Θώμα κ. Θῶμα, τό· πᾶν ὅ,τι θαυμάζει τις μὲ ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν· πρᾶγμα ἀξιοθέατον, σπάνιον καὶ ἐξαίρετον θέαμα, π. Ὁμ. «θαῦμα ἰδέσθαι» καὶ «ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι» Ἰλ. ν, 99, καὶ περὶ Πολυφήμου· «καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο παλώριον» Ὀδ. α, 190· ὡσαύτως καὶ περὶ ὡραίων γυναικῶν· «θαῦμα βροτοῖσι», λ, 287· «θαῦμα μ' ἔχει» = ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, κ, 326· «ταρβῶ μὲν οὐδέν, θαῦμα δ' ὅμμασιν πάρα» = θαυμασμὸς καταλαμβάνει τοὺς ὀφθαλμοὺς Αἰσχ. Εὐμ. 385· «οὔ τι ταῦτο θαῦμ' ἔμοιγε θαυμαστόν» Σοφ. Φιλ. 408 «θαῦμά τοί μ' ὑπόσχεται», Ἰλ. 916· «τόδε θαῦμα μ' ἔχει», Φ λ 861· «τί τοῦδε θαῦμα;» Εὐρ. Ἱππ. 439· «μείζονος θαύματος τόδ' ἄξιον» 906· «θαυμάτων κρείσσονα» Πλούτ. συμπ. 221· «θαῦμα οὐδέν» = ἄξιον θαυμασμοῦ Ἀριστ. πλ 99· «θαῦμα μ' ἐλάβανε» Ἀριστ. ὄρν. 511· κ. ἐν πεζ. «θῶμα ποιεῖσθαί τι» = θεωρεῖν τι ἄξιον θαυμασμοῦ Ἡρ. 6, 68· «θῶμα ποιεῖσθαί τι» 7, 99 περί τινος, 3, 23· «ἐν θαύματι ποιεῖσθαι» Πλουτ. Πομπ. 14· «μηδὲν ὑμῖν ἔστω θαῦμα» Πλάτ. Κριτ. 113· «τὸ μὴ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν», πολ. 6, 498· «θαῦμα ἦν τί εἴη τὸ γεγενημένον» Ξεν. Ἀν. 6, 1, 23· μτγν. χρήσιμον μὲν ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς τὸν θαυμασμὸν κινοῦντος πράγματος, ἐξαίρ. ὅμως ἐπὶ τῆς γοητευτικῆς ἀγυρτείας καὶ μαγγανευτικῆς παιδιᾶς πρᾶγμα, ἐπὶ παντὸς τεχνιτεύματος Πλάτ. πολ. 7, 514· «θαύματα ἐπιδεικνύς», νόμ. 3, 658· «τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως», σοφ. 233· ἴδε δὲ καὶ ἐπὶ σχοινοβατῶν καὶ κυβιστητήρων, σκιρτητῶν τέχνας Ξεν. συμπ. 2, 1· καθ' Ἡσύχ. «θαύματα, ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται» κατὰ δὲ Πλάτ. Τιμ. νευροσπάσματα. Προσέτι τὸ θέατρον τῶν τοιούτων θαυμάτων· «ἐν τοῖς θαύμασιν ὑπεκρίνετο μίμους» Ἀθην. 10, 452· «ἐν θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐλέγειν» Θεοφρ. χαρ. 6, 2.
Θαυμάζω, ἰων. θωυμάζω κ. θωμάζω, μελ. θαυμάσομαι, ἐπ. θαυμάσσομαι, απαν. θαυμάσω Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 11· ἐξίσταμαι, ἄγαμαι, ἐκπλήττομαι, θεωρῶ μὲ ἔκπληξιν, μὲ θαυμασμόν, ἀποκλ. «ἡμεῖς δ' ἑστῶτες θαυμάζομεν» Ἰλ. ω, 394· «ἰδόντες θαύμαζον κατὰ δῶμα» Ὀδ. ὃ, 41· «μὴ θαύμαζε» Σοφ. Οἰ. Κ. 1121· «τύχη θαυμάσαι μὲν ἀξία», Οἰ. τ. 777· «ὥστε ἐκείνων θαυμάζειν καὶ ἐκπεπλῆχθαι» Πλάτ. Ἱππ. μ. 282· μ' αἰτ. - Ἕκτορα Ἰλ. ε, 601· «Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσους ἴδεν, ω, 629· «θαυμάζων ἦστο πτόλιμόν τε μάχην τε», ν, 11· «τλήμονα γὰρ θαύμαζον, ὁ θαρσαλέως ἀγόρευεν» Ὀδ. σ, 111· «τό δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες», 40· «τὴν ἀνδρῶν γὰρ τόσον ἐθαύμαζον θυσίη» Αἰσχ. Ἀγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

853· θαυμάζομέν σοι γλῶσσαν ὡς θρασύστομος», 1372· «οὐκ ἂν ποτ' ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι» Σοφ. Αι. 1072· «μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας θαυμάζετε» Εὐρ. Ἐκ. 330, παθ. Αἰσχ. Ἑπτ. 685· καὶ πεζ. «θωμάσας τὸν λόγον» Ἡρ 9, 16· «ἃ θαυμάζω ἐν τοῖς λεγομένοις ὑπὸ σοῦ» Πλάτ. Γοργ. 458· «μὴ θαύμαζε τὰ λεγόμενα», Κριτ. 58· ἀξιῶν τιμῆς, προτιμᾶν, τιμᾶν λίαν· «μόνος Ὀρέστην ταῦδ' ἐθαύμαζες φίλων» Εὐρ. Ἰλ 84· - βασιλέα, Ἰσοκ. 1, 10, 36· «- τινὰ ἐπὶ σοφίᾳ» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 2· θαυμάζεσθαι = τιμᾶσθαι Δημ. Ἀεπτ. 19· - τί τινος Αἰσχ. Ἀγ. 1172· «τοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω» Σοφ. Φιλ. 1316· «ἔγωγε μάλιστα ἐθαύμασα αὐτοῦ πρῶτον μὲν ταῦτα ὡς» Πλάτ. Φαῖδ. 89· «ὃ »αι ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου», πολ. 2, 376· θαυμάζειν τινός, ὅτι, Ἰσοκ. 4, 1· ὅτι, 5, 1. Ξεν. Ἀν. 5, 10, 4· «θαυμάζω τῶν προτεθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν» Θουκ. 3, 38· «τούτου τῆς διανοίας» Λυσ. 3, 44, σπανιώτ. τινι, περί τινος Θουκ. 4, 85, Πλάτ. Τίμ. 80· συνήθ. ἐνυπάρχειν ἡ ἔννοια τοῦ μὴ εἰδέναι, ἀπορεῖν, καὶ ἐπομ. ἡ ἐπιθυμία τοῦ μαθεῖν πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἔξ οὗ ἕπεται τὸ μύριον εἰ καὶ ἄλλα ἀνήκουντα εἰς πλατείαν ἐρώτησιν· «θαυμάζω ὅστις ἐστὶ ὁ ἀντερῶν» Θουκ. 3, 38· «θαυμάζοντες τί ἐστιν ἡ πολιτεία» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 18· «ἐθαύμασε τίς παραγγέλλει καὶ ἤρετο ὅ,τι εἴη», Ἀν. 1, 8, 16· «θαυμάζω γὰρ εἰ ἓν ἄρ' ἑκάτερον ἦν» Πλάτ. Φαῖδ. 97· «θαυμάζεις καὶ ἀπορεῖς, εἰ διδακτόν ἐστιν ἀρετή», Πρωτ. 326· - καὶ μὲ τὸ ἐάν, συμπ. 215· - ἐὰν ὅμως τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ παρίσταται ὡς πραγματικόν, ἕπεται αἰτ. μὲ ἀπαρ. «πενθεῖν οὔ σε θαυμάζω τύχας» Εὐρ. Μηδ. 268· ἢ ὅτι, Πλάτ. πολ. 5, 489 καὶ μετὰ γεν. «θαυμάζω τοῦ ἀδελφοῦ ἣν γνώμην ἔχων καθέστηκε» = θαυμάζω μὲ τὸν ἀδελφόν μου ἤτοι θαυμάζω μὲ ποίαν γνώμην ὁ ἀδελφός Ἀντιφ. 1, 5· «αὐτοῦ τί τολμήσει λέγειν» Δημ. 24, 66· «ὑμῶν θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 52. Τὸ παθ. συντάσσεται καὶ μετοχῇ· «πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται» = θαυμάζει τις, ὅτι οὗτος δὲν εἶνε παρών Σοφ. Οἰ. τ. 289 π. μτγν. δὲ μετὰ τῆς ἀπὸ «θαυμάζων ἀπὸ τοῦ σώματος τὸν νεανίσκον» Πλουτ. Ῥωμ. 7· «θαυμαζόμενος ἀπὸ τοῦ λέγειν» Χρυσ. - καὶ μ. κατά, «θαυμαζόμενος κατ' εἶδος» Πλουτ. Καμ

Θαυμαίνω, μελ. ανῶ· θαυμάζω· - τί, Ὁδ. θ, 108, Πινδ. Ὀ. 3, 34· «θαυμαίνονται καὶ φιλέονται» Καλλίστρ. ἐν Στοβ. 85, 17.

Θαυμᾰ́σια, ἡ· πόλ. Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ.

Θαύμαχτρον, τὸ (ἐκ τοῦ ὄωρ. μέλ. ταῦ θαυμάζω, θαυμάξω)· τὸ ἀργύριον, ὅπερ τις δίδει διὰ νὰ ζῇ τῶν θαυματοποιῶν τὰς τέχνας Ετ. Μ. 443.

Θαυμαλέος, 3· θαυμαστός· Ἡσύχ.

Θαυμαρέτη· γεν. ὄν. Ἀνθ.

Θαύμας, αντος· πατὴρ τῆς Ἶριδος Ἡσ.

Θαυμασείω, ἐφετ. τοῦ θαυμάζω Μοσχοπ. π. σχεδ. σ. 9.

Θαυμασία, ἡ ὁ θαυμασμὸς Γαλην.

Θαυμασίας· ἀνδρ. ὄν. Δ. Λατρ.

Θαυμάσιον, τό· ὄρος Ἀρκαδίας Στ. Βυζ. Παυσ. 8, 36, 2· οἱ ἐνοικοῦντες Θαυμάσιοι.

Θαυμάσιος, 3, καὶ μτγν. 2, Λουκ. εἰκ. 19· ὅστις εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ, θαυμαστός (κατὰ Μοῖρ. ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ Ἑλλ. θαυμαστός)· - χάρις Ἡσ. Θε. 584, Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 443· «τέρας θ. προσιδέσθαι» Πινδ. Π. 1, 26, «καὶ π. πεζ. Ἡρ. 2, 35· «θαυμασιώτατον ἂν εἴη» Ἰσαι. 1, 28· «ἐμοὶ θαυμάσιόν τι γέγονεν» Πλάτ. ἀπολ. 40 συνήθ. μὲ αἰτ. «αἱ βάλανοι θαυμάσιαι τὸ κάλλος» Ξεν. Ἀν. 2, 3, 15· «θαυμάσιον ὅσον» Πλάτ. συμπ. 217· «θαυμάσι' ἡλίκα» Δημ. 19, 24· «ὦ θαυμάσιε», πολ. 4, 435· καὶ ἐπὶ εἰρων. καὶ μομφ. ἀλλόκοτος, παράδοξος· ἐπίρ. θαυμασίως Ἀριστ. νεφ. 1240, Πλάτ. Φαῖδ 60.

Θαυμασιότης, ητος, ἡ· θαυμαστὴ ἰδιότης, τὸ νὰ ἦ τι ἄξιον θαυμασμοῦ Ἱπποκρ. - θαυμασμός· Ἀριστοτ. τοπ. 4, 5.

Θαυμασιουργέω· θαυματουργέω Ξεν. συμπ. 7, 2.

Θαυμασιουργία, ἡ· θαυματουργία Φιλοστρ. Ἀπολλ. 6, 19.

Θαυμασίως, ἐπίρ. ἴδε θαυμάσιος.

Θαυμασιωτέρως, ἐπίρ. Θεοδ. Πρόδρ. σημ. χειρογρ. τ. 6, σ. 529· ἴδε θαυμάσιος.

Θαυμασμός, ὁ· τὸ θαυμάζειν ἢ θαυμάζεσθαι Πλουτ. Λίμ. Π. 39.

Θαυμάστα, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Θαυμαστέον· δεῖ θαυμάζειν Εὐρ. Ἰλ 84· καὶ θαυμαστέος Ἀθην. 11, 508.

Θαυμαστής, ὁ· ὅστις θαυμάζει τι Ἡρ. ὁ, Ὁμ. 3, Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 11.

Θαυμαστικός, 3· ὅστις συνειθίζει νὰ θαυμάζῃ Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 8· ἐπίρ. θαυμαστικῶς Ἰλ. κ, 437.

Θαυμαστός, 3 (πρβλ. θαυμάσιος)· ἀξιοθαύμαστος, θαυμάσιος, ἐξαίρετος, ἐκπληκτικός κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμ ὕμν. Δημ. 10· τεράστιος, παράδοξος, ἀσυνήθης, ἀκατάληπτος, πατήρ, υἱός, ὅλεθρος, στρατός, Πινδ. Π. 3, 71, π. πεζ. «ἔργα μεγάλα καὶ θαυμαστὰ» Ἡρ 1, 1· «ἀνὴρ θ. καὶ δεινὸς» Πλατ. πολ. 10, 596· «ὦ θαυμαστέ· ὦ = ὦ θαυμάσιε, πολ. 265 «θαυμαστὸς τῆς Εὐσταθείας» = ἕνεκα - Πλουτ. Ποπλ. 14· «οὐδὲν θαυμαστόν ἐστιν» = ἀξιοθαύμαστον Δημ. 11, 19· «ὃ πάντων θαυμαστότατον ἀκούσαι ὅτι» Πλάτ. συμπ. 220 «θαυμαστὸν ποιεῖς ὅτι», Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 13 «θαυμαστὸν ὅσον» Πλάτ. Θεαιτ. 150 «θαυμαστὸν ἡλίκον» Δημ. 24, 122· - ἑπομένου τοῦ εἰ Ξεν. συμπ. 4, 3· ἐπίρ. «θαυμαστῶς ὡς σφόδρα» Πλάτ. πολ. 1, 131.

Θαυμαστόω· κάμνω τι θαυμαστόν, μτγν. συνηθέστ. παθ. τὸ νὰ φαίνηται, θεωρῆται τις ὡς θαῦμα Ἀριστοτ. Ἱστ. Ζ. 9, 49.

Θαυμαστῶς· ὄρα θαυμαστῶς.

Θαυμαστωσις, ἡ· θαυμαστὴ ἰδιότης, θαυμασιότης μτγν. Εὐστ.

Θαυματίζομαι, μέσ. ἀποθ. θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι Ἡσύχ.

Θαυματό-δρυτος, 2· γέμων θαυμάτων Εὐστ.

Θαυματόεις, εσσα, εν· θαυμαστός, ἄξιος θαυμασμοῦ Μανέθ. 6, 402.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Θαυματο-λογία, ἡ· τερατολογία Συνέσ.
Θαυματο-ποιέω· ποιῶ θαύματα, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν γοήτων, ὅσοι κάμνουσι γοητεύματα Λουκ. Περεγρ. 17, 21.
Θαυματο-ποίησις, ἡ· τὸ ποιεῖν θαύματα, γοητεία Εὐστ.
Θαυματο-ποιΐα, ἡ· τῷ ἀνωτ. Πλατ. πολ. 10, 602, συνηθ. πλ γοητεῖαι.
Θαυματο-ποιϊκός, 3· πᾶν ὅ,τι φαίνεται ὡς θαυματοποιΐα, γοητεία Πλάτ. σοφ. 235· συνηθ. «θαυματοποιῶν ἀσελγέστερος» Δημ. 2, 19· - ὄνειροι Λουκ. Ὄπν. 14.
Θαυματός, π. 3· θαυμαστὸς Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 80, Ἡσ. ἀσπ. 155.
Θαυματο-υργέω· θαυματοποιέω, τεθαυματουργημένα, γοητεῖαι Πλάτ. Τίμ. 80.
Θαυματο-υργημα, τό· θαῦμα, γοητεία Ἡλιοδ. 10, 39.
Θαυματο-υργία, ἡ· θαυματοποιΐα Πλάτ. νόμ. 11, 675.
Θαυματο-υργός, 2· θαυματοποιὸς Ἀθην. 4, 129.
Θαυσ-ίχριον, τό· θεωρεῖον Ἡσύχ.
Θαψία, ἡ· φυτόν τι Θεοφρ. Ἴδε Θαψός.
Θάψινος, 3· ὅ,τι εἶνε μὲ θάψον κιτρινοβαμμένον, χιτὼν Ἀθην. 3, 198· μτφ. ἰχθύς, γυνὴ Ἀριστ σφ 1413.
Θαψιπολις, ἡ· πόλ παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, κατ. Θαψιπολίτης Στ. Βυζ.
Θάψος, ἡ· φυτόν τι ἢ ξύλον, τὸ κοινῶς χρυσόξυλον, διότι οὐ βάφουσι τὸ κίτρινον· ἐκλήθη δ' ἐκ τῆς νήσου Θάψου Σχολ. Θεοκρ. 2, 188· ὁ Φώτιος· ξύλον, ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας· κατά δὲ τὴν Σαπφὼ Σκυθικὸν ξύλον Νικ. ἀλ. 570.
Θάψος, ἡ· κώμη· 1) Σικελίας Θουκ. 2) Λιβύης Στραβ.
Θάω, ἐπ Θηλάζω· ἐκ τοῦ ἐνερ. εὕρηται μόν. ἀορ. ά, «θῆσαι, θρέψαι, θηλάσαι» Ἡσυχ. τοῦ μέσου ὑπάρχει μ. ὀϊν. ἀπαρ. θησθαι· βυζάνω, ἁλμίγω· «αἱ περίγουσιν ἐπηπατνὸν γάλα θησθῦσι· Ὀδ. δ, ἀόρ. 89· «Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναικά τε θήσατο μαζόν» Ἰλ. ω, 58· «σὺ δὲ θήσαιο μαζὸν αἰγὸς» Καλλ. Θησάμενος Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 236· ἐν δὲ Ὕμν. Ἀπολλ. 123 «Ἀπόλλωνα θήσατο μήτηρ»,= ἐθήλασεν αὐτόν. Συγγεν. τῷ θηλυς, θηλή, τίτθη, θάλλω, θοίνη
Θάω· σάω, Λακων. κυττάζω· Ἴδε θεάομαι.
(Θάω)· κάθημαι, ἄχρ. πρωτότ. τοῦ θᾶκος, θάσσω, θαάσσω.
Θί, συλλαβὴ ἐν τῇ λῆγούσῃ λέξεών τινων προσαπτομένη· Ἴδε θεν.
Θιά· Ὁμηλ. τοῦ θεός, ὁ Ὅμ. συντάσσει τὴν λέξιν καὶ ὡς ἐπίθ. οὐσιαστικῶν τινι· «θεὰ μήτηρ», φ, 109· «θεαὶ Νύμφαι», ω, 615, ἀντίθ. τῷ γυνή· «θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός», ξ, 315· «αἱ σεμναὶ θεαὶ» ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις αἱ Ἐρινύες, Σοφ. Οἰ. Κ. 458, Ἀριστ Θεσ. 224· «τὰ θεά» = ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη, αἵτινες καὶ μεγάλαι θεαὶ ἐκαλοῦντο Σοφ. Οἰ Κ 689· καίτοι δὲ τὸ α μακρόν, οὐδέποτε ὅμως τρίπτωτα εἰς ηων κ. ἐπ. μ. οἱ μτγν. π. ἔχουσι θεή Καλλ. Ἀρτ. 7 119· - θεῆς Ἀπολλ. Ῥ. 3, 252· - θεῇ, 3, 519· - ἐν Ὀδ. ε, 215 «πότνια θεὰ» πάσχει συνήζησιν, εἰμὴ ἀναγνωστέον πότνα ὡς καὶ ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 978.
Θέα, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, θεωρία, ὄψις θέαμα Αἰσχ. Πρ. 241· «ὄμμασιν θέαν λαβεῖν» βλέπειν Σοφ Φιλ. 532· «ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας», Τρ. 23· «ὡς τόδ' ἰκρὰν θέαν» Εὐρ. Ἱππ. 825· «εἰς θέαν ἔρχεσθαι», Ἰ. Α. 427· «ἥλαφος διαπρεπὴς τὴν θέαν», 1588· «θέης ἄξιος» Ἱππ. 1, 25· «ἄξια θέας» Πλάτ. πολ. 4, 445· «ἦλθεν ἐπὶ θέαν ἀνδρός», Λαχ. 179· «ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀγριοῦσθαι» Ξεν Κύρ. 1, 4, 24· π. μτγν. ἐξαιρ. ἐπὶ θεαμάτων, «μονομάχους ἐπὶ Ῥωμαίων ἔτρεφε» Πλουτ. Βροῦτ. 13· «αἱ τῆς θέας ἡμέραι» Ἡρωδν 1, 15, 5· «δημοσίᾳ θέας ἐτέλεσεν», 1, 15, 1· «αἱ μεγάλαι θέαι» = μεγάλοι ἀγῶνες Πλαυτ. Βροῦτ. 21· «ἡ τοῦ ὄντος θέα» Πλάτ. πολ. 582· ἴδε καὶ ὁ τόπος ἐν τῷ θεάτρῳ, ἔνθα καθήμενοι οἱ θεαταὶ θεωροῦσι· «θέαν εἰς τὰ διονύσια κατανεῖμαι τοῖς πρέσβεσι» Αἰσχίν. 55· «θέαν ἔχειν ἐν θεάτρῳ» Πλουτ. Φλαμ. 19.
Θέα, ἡ· πόλ. Λακωνικῆς Στ. Βυζ.
Θε-άγγελα, τά· πόλ. Καρίας, Στ. Βυζ κάτ. Θεαγγελεὺς Ἀθην.
Θε-αγγελεύς, εως, ὁ (θέα, ἀγγέλλω)· ἀγγέλλων τὰς ἑορτάς, πανηγύρεις εἰς τὸν λαόν Ἡσυχ.
Θε-αγενής· ὅσιος, εὐσεβής, ἴσως ὀρθότ. ὁ ἐκ θεᾶς γεννηθείς.
Θε-αγένης· τύραννος Μεγάρων, πενθερὸς Κύλωνος.
Θε-αγενίδης, ὁ· ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις.
Θε-άγης, ους· μαθητής τις τοῦ Σωκράτους Πλάτ.
Θε-αγόρας· ἀνδρ. ὄν.
Θε-αγωγέω· ἐπικαλοῦμαι μαγικῶς τοὺς θεούς Θεόδ. Πρόδρ.
Θε-αγωγία, ἡ· μαγικὴ ἐπίκλησις τῶν θεῶν.
Θε-αγωγός, ὁ· ὁ ἐπικαλούμενος, κράζων τοὺς θεοὺς καὶ διὰ τῶν μαγειῶν του ἐμφανιζομένους παριστῶν αὐτοὺς μτγν.
Θεάζω· εἶμαι θεός, ἐκ τοῦ γένους τῶν θεῶν, θείας φύσεως καὶ = θειάζω μτγν.
Θεοδίστατος· θεοδίστατος Ἀντιφ. ἴσως ὀρθότ. θειοδίστατος.
Θέαινα, π. ἡ· ἡ θεὰ Ἰλ. θ, 5, Ὀδ. θ, 341, Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 10, 423.
Θε-αίνετος· ἀνδρ. ὄν.
Θέαιρος, ὁ· ποτ. Θρᾴκης.
Θε-αίτητος, ὁ· ὁ παρὰ ὑπὸ θεοῦ αἰτηθείς, πᾶν ὅ,τι ζητεῖ τις παρὰ τῶν θεῶν.
Θεαίτητος· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.
Θε-άκτωρ· πειθοῖ, ἣν πρότερον ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 1025, νῦν πράκτορι ἢ θέλκτορι.
Θέαμα, τό· θεώρημα, ὅ,τι βλέπει τις, θεωρεῖ· «δυσθέατον ὄμμασι» Αἰσχ. Πρ. 69, Σοφ. Πλάτ. πολ. 4, 440· «τὰ ἐκτὸς θεάματα» Στραβ. 14, 652.
Θεᾱματίζομαι, ἀποθ. ἀντὶ θεάομαι,
Θεάμων, ονος, ὁ Θιατής. Θεωρητικὸς Σουΐδ. θεόμενος, θεατὴς Ἡσυχ. Ἴδε θήμων.
Θε-ανδρία, ἡ (θεάνδρος)· θεανθρωπία.
Θε-ανδρίδαι, οἱ· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου Πινδ. Ν. 4, 118.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θε-ανδρικός, 3· πάνδ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Θέανδρον.
Θέ-ανδρος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἰ. Χρ. Θεάνθρωπος, ὅστις εἶνε ἐν ταὐτῷ θεὸς καὶ ἄνθρωπος.
Θε-ανθρωπία, ἡ· θεανδρία.
Θε-άνθρωπος, ὁ· θέανδρος.
Θειανορίδης, ὁ· ὁ Σιανορίδης βοιωτ. Ἐπιγρ.
Θειαντίς, ίδος· ἴδε Θειαντίς.
Θέαντος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.
Θειάνω, οῦς, ἡ· 1) μία τῶν Δαναΐδων Ἀπολλόδ. 2) σύζ. Ἀντήνορος Ἰλ. 3) σύζ. Πυθαγόρου Δ. Λαερ. π. μτγν. -υυ- Ἀνθ. 14, 138.
Θειάνωρ, ορος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θειάομαι, (πρβ. Θάομαι, Θηέομαι)· κυττάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ· «Θειᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας» Σοφ. Τρ. 1068· «πάντα θειᾶσθ' ὄμμασι», Ἱππ. 671· ἐξαιρ. θέαμα, παράστασιν εἰς τὸ θέατρον· ἐντ. οἱ θειώμενοι = οἱ θεαταί Ἀριστ. νεφ. 510 «ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι», θεσμ. 797· «ὅπως ἐκείνην θεήσεται γυμνὴν» Ἴρ 1, 8· «πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτὸν» Πλάτ. Χαρμ. 154· ἀλλὰ καὶ μτφ. σκοπεῖν, σκέπτεσθαι, ἐννοεῖν· «· τὰ ὀνόματα», Κρατ. 411· «· τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον», Φαίδ 84· «θεῶ δὴ καὶ τὸ μετὰ ταῦτα ἑπόμενον», πολιτ. 298· «θεασάμενος ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τὸ ἀγαθόν», Πρωτ. 352· «τὸ θεᾶσθαι» Θουκ. 3, 38, ζρασθὲν π. μτγν. εὑρηνται τύποι ἐνιαχ. ἐξαιρ θέα = βλέπε, τὸν ὥρ. σχημ. ἴδε εἰς τὸ θάομαι.
Θε-άρεστος, 2· ὁ ἀρέσκων εἰς τὸν Θεὸν μτγν. Ἐπίρ. Θεαρέστως.
Θεάρης, ους· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.
Θεάρῖδας, ου· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.
Θεάριον, τό· Θεώριον, Θέαις διὰ τοὺς Θεωρούς.
Θεάριος, ὁ· ἐπων. τοῦ Ἀπόλλωνος Παυσ.
Θεαρίς, ίδος· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Θεᾶρίων, ωνος· 1) Αἰγινήτης τις Πινδ. 2) Ἀθηναῖος Πλάτ.
Θεαρο-δοκία, ἡ· ἡ ὑποδοχὴ τῶν ὥρ. Θεωρῶν, = Θεωροδοκία Ἐπιγρ
Θεαρο-δόκος, ὥρ ὁ· Θεωροδόκος, ὁ ὑποδεχόμενος τοὺς Θεωροὺς Ἐπιγρ·
Θεαρός, ὥρ. ὁ· 1) Θεωρός· 2) Ἐπιγρ. κωμῳδίας τοῦ Ἐπιχάρμου Ἀνθ. 3, 106.
Θε-αρχία, ἡ· ἡ ἐξουσία τῶν Θεῶν, ἢ ἡ ὑψίστη θεότης Δ. Ἀρεοπ.
Θε-αρχικός, 3· ὁ ἀνήκων τῇ ὑψίστῃ Θεότητι Δ. Ἀρεοπ.
Θεασίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἴρ.
Θέασις, ἡ Θεωρία, παρατήρησις Πορφύρ.
Θεαστικός, 3· ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διεδαρένος, Θεῖος, Θείῳ πνεύματι ἀγόμενος, μτγν.
Θεατέον, τό· ῥ. ἐπίθ. τοῦ Θεάομαι.
Θεατήρ, ῆρος, ὁ· τῷ ἑπομ. Φωτ.
Θεατής, οῦ, ὁ· ὁ Θεωρῶν, βλέπων Εὐρ. Ἴων 301, Θουκ. 3, 38· κ. μτφ. «· τοῦ ἀληθοῦς» Ἀριστ. ἠθ. 1, 7, Ἰων. Θεητὴς Ἴρ. 3, 139.
Θεατικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θεᾶσθαι, εἰς τὸν θεατήν· «Θεατικὴ δύναμις» Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 6, 3.
Θεατός, 3· ὁρατός, ἄξιος θέας Σοφ. Αἴ. 915· τινί Πλάτ. Φαῖδρ. 247· - δέμας Ἀνακρ. 55, 12.
Θεάτρειον, τό· Θέατρον Σουΐδ.
Θεάτρια, ἡ, ὀηλ. τοῦ θεατήρ· Θεωρήτρια Πολυδ. 2, 56.
Θεατρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ Θέατρον Βιτρουβ. 7, 5, 5.
Θεατρίζω· 1) εἶμαι ἐπάνω εἰς τὸ θέατρον, εἶμαι ὑποκριτὴς τοῦ Θεάτρου, παριστῶ εἰς τὸ Θεάτρον Σουΐδ. 2) ἐλθέτω τι εἰς τὸ θέατρον, δίδω θεατρικὴν παράστασιν, ἐλθέτω τι εἰς ὅλους δημοσίως νὰ τὸ βλέπουν, ἐξαιρ. ἵνα κάμω τι γελοῖον, νὰ τὸ ὁδρίζω, ἀτιμάσω Ν. Δ.
Θεατρικός, 3· ὁ ἁρμόζων, ἀνήκων εἰς τὸ Θεάτρον, μουσικὴ Ἀριστοτ. πολ. 8, 7· ἐξαιρ. πομπώδες, μεγαλοπρεπές, πανηγυρικόν, ἀντίθ. τῷ ταπεινὸς Πλουτ. ἐπίρ. -ῶς = ἐπιδεικτικῶς, αὐτ. «-εἰπεῖν», κ. Στοϊκ. 34.
Θεατρισμός, ὁ· ἡ ἐπίδειξις Θ. Μαγ.
Θεατριστής, ὁ· ὁ ὑποκριτὴς τοῦ Θεάτρου Ἡσυχ.
Θεᾶτρο-δάμων, ον· ὁ συχνάζων εἰς τὸ Θέατρον μτγν.
Θεάτρο-ειδής, 2· ὁ ὢν ἢ φαινόμενος ὅμοιος Θεάτρῳ Δ. Σικ. 19, 45· ἐπίρ. Θεατροειδῶς Στραβ. 16, 763.
Θεᾶτρο κοπέω· θηρεύω τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἢ εὔνοιαν τῶν θεατῶν, ἄθεν κολακεύω αὐτούς, μτγν.
Θεᾶτρο-κοπία, ἡ· τὸ θηρεύειν τὴν εὔνοιαν ἢ ἐπιδοκιμασίαν τοῦ θεάτρου Ἀρτεμιδ. 2, 75.
Θεᾶτρο-κόπος, 2· ὁ προσπαθῶν ὡς θεατριστὴς νὰ κερδήσῃ τὴν εὔνοιαν ἢ ἐπιδοκιμασίαν τῶν θεατῶν Πρόκλ.
Θεᾶτρο-κρασία, ἡ· τῷ ἑπομ. Φώτ. κ Σουΐδ. ὀχλοκρασία.
Θεᾶτρο-κρατία, ἡ· ἡ ἐξουσία τοῦ θεάτρου, ἡ ἐξουσία τῶν θεατῶν εἰς τὸ νὰ κρίνωσι τὰ εἰς τὴν σκηνὴν παριστανόμενα, ἀντίθ. ἀριστοκρατία Πλάτ. νόμ. 3, 701.
Θεᾶτρο-μανέω (μαίνομαι) ἔχω μανίαν διὰ τὰ θέατρα Μανήθ 4, 277.
Θεᾶτρο-μανής, οῦς, 2· ὁ μανιώδη ἐπιθυμίαν ἔχων διὰ τὸ θέατρον, μτγν.
Θεᾶτρο-μανία, ἡ· ἡ μανιώδης ἐπιθυμία τοῦ θεάτρου, μτγν.
Θεᾶτρο-μαχέω· ἐν θεάτρῳ μάχομαι, μτγν.
Θεατρόμορφος, 2· θεατροειδὴς Δυκοφρ. 600.
Θέατρον, τό, (θεάομαι) ὁ τόπος ἔνθα παρίστανται θεάματα Πλάτ. Φαῖδρ. 258 συνήθ. μέν κωμῳδίαι, τραγῳδίαι ἀλλὰ καὶ ἀγῶνες πανηγυρικοί, λόγοι, παιγνίδια ἔτι δὲ = ἀρχιθέατρον Δ. Κασ. - 2) Θεαταί Ἴρ. 6, 71, Πλάτ. συμπ. 194· - ἔτι δὲ τὸ θέαμα, ἡ παράστασις Ν. Δ.
Θεατρο-πυιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων θέατρον Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 6, 242.
Θεατρο-πώλης, ὁ (πωλέω)· θεατριδνης, ὁ θέαν ἀπομισθῶν Ἀριστοτ. πολ. 7, 199.
Θεατρο-τορύνη, ἡ· τορύνη θεάτρου, χουλιάρα τοῦ θεάτρου, χλευαστικὴ ὀνομ. τῶν εἰς τὰ θέατρα συχναζουσῶν ἑταιρῶν Ἀθην. 4, 157.
Θεατρώδης, 2· ἀγαπῶν πολὺ τὸ θέατρον, μτγν.
Θεατρώνης, ὁ· θεατροπώλης, ὁ οἰωνιστὴς τοῦ θεάτρου, ὁ ἀντὶ ἐνοικίου ἀναδεχόμενος τὸ θέατρον καὶ ὠρείλων νὰ διατηρῇ αὐτὸ εἰς κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λην κατάστασιν, λαμβάνων τὸ θεωρικόν, ὅ ἐστι τὸ τῆς εἰσόδου δικαίωμα Θεοφρ. χαρ. 11.
Θεατύς, ύος, ἡ· ἡ θεωρία Ἡσυχ. ὥωρ. Θατύς.
Θεαύγεια, ἡ· ἡ θεία λάμψις, μτγν.
Θεαυγής, 2· ὁ θείᾳ λάμψει στίλβων μτγν.
Θέαφρον, τό θειάφι ἢ τιάφι μτγν. = Θεῖον.
Θέαφος, ὁ· τῷ ἀνωτ μτγν. = Θεῖον.
Θεβηθά· φρούριον Μεσοποταμίας Ἀρρ. κάτ.
Θεβηθηνός Στ. Βυζ.
Θε-εδής, ές· ἴδε Θεοειδής, κ. Θεοειδέστατος.
Θέ-ειον, π. τό· Θεῖον.
Θέειος, Θεειόω· Θεῖος, Θειόω.
Θεή, ἴσ. ἡ Θεὰ μτγν.
Θέη, ίων ἡ Θέα μτγν.
Θεη-γενής, π 2· θεογενής, ὁ ἐκ Θεοῦ γεννηθείς Ὀρφ. Ἀργ. 1344.
Θεη-γορέω ὁμιλῶ περὶ Θεοῦ Ν. Δ.
Θεη-γορία, ἡ· ἡ περὶ Θεοῦ ὁμιλία Ν Δ.
Θεη-γόρος, 2· ὁ περὶ Θεοῦ λέγων, θεολόγος, θείως ὁμιλῶν -μῦθος Ὀρφ. Ἀργ. 537· «Θ. καὶ στόμα» Ἡλιόδ. 2, 4.
Θεη-δόκος κ. Θεηδόχος, 2· θεοδόχος, ὁ τὸν Θεὸν δεχόμενος, λαμβάνων, μτγν.
Θεήϊος, π. = Θεῖος Βίων 6, 9.
Θεη-κολεών, ῶνος, ὁ· οἴκημα, κατοικία ἱερέως Παυσ. 5, 15, 10.
Θεη-κόλος, ὁ· ἱερεὺς Παυσ. 5, 15, 10. Ἡσύχ. ἱέρεια.
Θεηλασία, ἡ, (Θεήλατος)· θεία ἀποστολή, Σχολ. Σοφ. Τρ. 1237.
Θεη-λατέομαι· παραπονοῦμαι διά τι τὸ ὁποῖον μὲ ἔστειλεν ὁ Θεὸς Ἡλιόδ 6, 8· μὲ κατατρέχει, παιδεύει ὁ Θεός, αὐτ. 8, 10·
Θε-ήλατος· 1) ὁ κατατρεχόμενος, καταδιωχθείς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· -βοῦς Αἰσχ. Ἀγ. 1297· 2) ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πεμφθείς, ὁρθείς, πρᾶγμα Σοφ. Οἰ. τ. 155· -μάντευμα. 992· -φθορὴ Ἱππ. 7, 18 - συμφορὰ Εὐρ. Ὀρ. 2· κ. μτγν. -ἔδραι, Εὐρ. Ἰων. 1306 = Θεῖος.
Θέημα, ίων τὸ θέαμα.
Θεη-μαχία, ἡ Θεομαχία.
Θεη-μάχος, π. = Θεομάχος Νον. Δ. 1, 42
Θεημοσύνη, ἡ· τὸ νὰ θέλεται τις, κυττάζη Θεωρία, παρατήρησις Ἀγαθ. 68 (11, 352).
Θεήμων ίων. ἀντὶ Θεάμων.
Θεη-πολέω, ίων. = Θεοπολέω.
Θεη-πόλος, 2 (πολέομαι)· ὁ ὑπηρετῶν Θεόν τινα μτγν.
Θεητής, ίων. ὁ· Θεατής.
Θεη-τόκος, π. = Θεοτόκος.
Θεητός, ίων. ἀντὶ θεατός.
Θεητρικός, ίων. ἀντὶ Θεατρικός.
Θεήτρων· ἴων. ἀντὶ Θεάτρων.
Θείᾱ 1) Θηλ. τοῦ Θεῖος, κοιν. Θειά, ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, ὀρθότ. καθ' Ἑλλάδ. π. Φωτ. 530, 6· τηθίς· «τηθὶς δ' ἐστὶν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή, ἣν ἔνιοι Θείαν καλοῦσι» Ἀμμων. σ 135· 2) ὡς κύρ. ὄν. ἡ μήτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, θυγ. τῆς Γῆς Ησ. Θεάζω, (Θεος)· κάμνω τι θεϊκόν, Θεοποιῶ τι ἢ τινα Κλ. Ἀλ. π. μτγν κ. Θείας τιμὰς ἀποδίδω Δ Κ 59, 27 ἐνθουσιῶ κ. ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ προφητεύω· «ὠργίζοντο τοῖς χρησμολόγοις καὶ μάντεσι, καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπῆλπισαν» Θουκ. 8, 1· (πρβλ. κ. Θειασμός), 10 εἰσάθη Ἀρρ. Ἀν. 2, 18, 12.
Θειατος· ἀνδρ. ὧν. Πινδ. εὑρηται δὲ καὶ Θεᾶτος Ἐπιγρ.
Θείας, αντος· βασιλεὺς Ἀσσυρίων Ἀπολλ.
Θειασμός, ὁ, (Θειάζω)· ἐνθουσιασμός, θεία ἔμπνευσις, προφητεία κατὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, μτγν. Δ. Ἀλ. 7 68· ἐξαιρ. δεισιδαιμονία, πρόληψις, «ἄγαν Θειασμῷ προσκείμενος» (Νικίας) Θουκ. 7, 50
Θειαστής, ὁ· ὁ Θειάζων, σεβόμενος, τιμῶν τινα ὡς Θεόν, Ζητζ. Ἱστ. 8, 347.
Θειαστικῶς· ἐνθουσιωδῶς, Πολυδ. κατόχως, ἐνθουσιαστικῶς, Θειαστικῶς, ἐπιτεθειασμένως, 1, 16.
Θείαφος, ὁ, Θειάφιον, τό· ἴδε Θίαφος, Θιάφιον.
Θείβαι, αἱ βαιωτ. ἡ Θῆβαι· Θείβαθεν = ἐκ Θηβῶν Ἀριστ. Ἀχ. 862· Θείβαθι, 866.
Θεῖεν, 3, πλ. εὐκτ. ἀορ. 6. ἐνεργ. τοῦ τίθημι Ἰλ. δ, 363
Θείκελος· Θεοείκελος Ἀριστ. Λυσ. 1252.
Θεϊκός· Θεῖος μτγν κ. ἐπίρ. Θεϊκῶς.
Θειλο-πεδεύω· ξηραίνω, ἀτενίζω εἰς τὸν ἥλιον, σταφυλὰς Διοσκ. ἐκ τοῦ
Θειλό-πεδον, τό, (εἴλη, πέδον)· τόπος ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὅπου δύναται νὰ ξηρανθῇ τι Ὀδ. η, 123 «ἄλωάς ἔτερον μὲν Θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ» = ἔνθα ξηραίνονται αἱ σταφυλαί, Σχολ. Θειλόπεδον, εἴλης βοτρύων τόπος, ἰκτὴρ σταφυλῶν ὑπαίθρας ἡλίῳ ἐκκείμενος· «λαβὼν ὡρίμων κροτώνων ὅσαν ἂν δόξῃ καὶ ψύξας εἰς ἥλιον, καταστρώσας Θειλοπέδου τρόπον, ἕως ἂν ὁ περικείμενος φλοιὸς ἐκπίσοι» Διοσκ. 1, 38, κοιν. Ἀλάστρα.
Θεῖλος, ὁ· τὸ ξηραίνειν, λέξ. πλασθεῖσα ἐκ τοῦ Θειλόπεδον ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ὀδ. η, 123· «ἔνθα Θεῖλος γίνεται βοτρύων καὶ ἡλιοῦνται καὶ ψύχονται».
Θεῖμεν, α. πλ εὐκτ. ἀορ. 6. ἐνεργ. τοῦ τίθημι = Θείημεν.
Θεῖναι 1) ἀπαρ. ἀορ. 6. ἐνεργ. τοῦ τίθημι· 2) ἀπαρ ἀορ. π. τοῦ Θείνω.
Θείνος (ἢ Θεινός;)· Θεῖος Ἐπιγρ.
Θείνω, μέλ. Θενῶ Ἀριστ. ὄρν. 584, ἀορ. α. Θεῖνα, ἀορ. 6. ἔθνον, εὔχρ. μ. εἰς τὸ ἀπαρ. Θενεῖν, καὶ μετχ. Θενών, ὑποτ. Θένω, πρσατ. Θένε· κτυπῶ, κρούω, κεντῶ, σουβλίζω, ἐμπήγνω, πληγώνω τινά· «μάστιγι θείνων ἵππους» Ἰλ. ρ. 430· καὶ -φασγάνῳ, ξίφεσι ἄορι, α, 158· «τόξοις ἔθεινε παρ' ὄνατα» Ἰλ. φ, 491· «θεινομένου πρὸς οὖδας» Ὀδ ι, 459· -ῥαιστῆρσι θεῖνε» Αἰσχ. Πρ. 56· -πέδας, 76· «στυφήλου θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς», Περ. 927· κ. παθ. 295· θείνετε = καίνετε Εὐρ. Ὀρ. 1307· «κήρυκα θενεῖν» Ἀρ. 272· «εἰ θενεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον» Ἀριστ. Ἀχ. 538· «τῷ σ' ἔθελε θένε τὴν πέτραν», Ὄρν. 54· ἐπειδὴ δὲ ἐν. αὐχ. εὑρηται, διότι τὸ βοῦλει θένω, εἶνε ἀορ. τῆς ὑποτ. Λυσ. 821, ἔπεται ὅτι τὸ θένων, ἱππ. 638, «σκάπτω θένων» Πινδ. Ὀ. 7, 28. γραπτέ. θενῶν ὡς μετχ. ἀορ. καθὼς καὶ π. Θεογ. 22, 26, Αἰσχ. ἐν τῷ πιζῷ ἡ λέξ. εὔχρ π μτγν.
Θειο-γενής, π. 2· θεογενής Διόδ. Σορ.

Θειογραφικός, 3· ἱστορίαι θ. μτγν.
Θειο-δάμας, αντος· βασιλεὺς Δρυόπων.
Θειο-δάμη· ἡ θεοὺς δαμάζουσα, Ἑκάτη. Σουίδ.
Θειο-δάμος, 3· ὁ τοὺς θεοὺς δαμάζων, νικῶν.
Θειο-δόμος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατασκευασθείς Τροίη Ἀνθ. 9, 104.
Θειό-δετος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ δεθείς, μτγν.
Θειόδοτος, ὁ, θειοδότη, ἡ· κύρ. ὄν. ἴδε Θεόδοτος.
Θείομεν, ά. πλ. ἀορ. β'. ἐνερ. τοῦ τίθημι, ἐπ. ἀντὶ θέωμεν, θῶμεν Ὅμ.
Θεῖον, ἐπ. τό, θέειον κ. θήϊον. τὸ θειάφι· «Ἐν δὲ θείου πλῆτο» Ὀδ. ξ, 307· «οἷσε θέειον γρηὺ κακῶν ἄκος», χ, 481· «ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον», χ, 494, (πιθανῶς παρὰ τό, θεῖος, θεῖκὸν θυμίαμα, κάπνισμα, διότι τὸ ἀναπτόμενον θειάφι ἐνομίζετο ἔχον καθαρτικὴν δύναμιν, ὅπως καθαρίσῃ τὸ δωμάτιον ἀπὸ τοῦ φόνου τῶν μνηστήρων· πρβλ. θειόω· κατ' ἄλλ. παρὰ τό, θύω ἢ καὶ θέω, σεύω, π. μτγν. σπαν. Πλατ. Τίμ. Λοκρ. 99.
Θειανόη, ἡ· γυν. ὄν Ἀνθ.
Θειο-ποιέω· κάμνω τι θεῖον, ἀποθεῶ Σιδ. Χρ.
Θεῖος, α, ον (θεός)· πᾶν ὅ, τι εἶνε θεϊκόν, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τοὺς θεούς· α) ὅ,τι ἔχει τὴν καταγωγήν, τὸν ἐκ θεῶν· «Θεῖον γένος» Ἰλ. ζ, 180· ἐξαιρ. ὅ,τι ἔρχεται ἐκ θεοῦ· «θεία ὀμφὴ» Ἰλ. 6, 41· ὅ,τι συμβαίνει, γίνεται κατὰ θεῖαν βούλησιν· «θεία μοῖρα», «θείαις ἐπιπνοιαῖς» Αἰσχ. ἐκ. 572· - νόσος Σοφ. Αἰ. 185, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμφθεῖσα μανία, 605· - παθήματα, Φιλ. 192· «σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄγος ἐκ θείας τύχης», 1810· πρβλ. «θείᾳ κἀπόνῳ τύχῃ», Οἰ. Κ. 1501· ἔτι, «τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον», Φιλ. 139· «ἔμαθε ὡς θεῖον εἴη τὸ ῥῆγμα» Ἱππ. 6, 69· «ἐκ τινος θείας ἐπιπνοίας» Πλάτ. πολ. 6, 499· ἴδε κατωτ. τὸ θεῖον - 6) ὅ,τι εἶνε ὑπὸ τὴν θείαν ἀκέπην, οἷον οἱ βασιλεῖς, ἀοιδοί, κήρυκες Ὀδ. δ, 691· -ᾶλς, πύργος Ἰλ. ι, 214, φ, 526· ὅ,τι εἶνε ἀφιερωμένον θεῷ τινι, «ἀγὼν χορός», κ. 298· μοῦσα Σοφ. Τρ. 639· ἄγνευμα, Εὐρ. Ἱππ. 256· γ) πᾶν ὅ,τι ὑπερβαίνει τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις, ὑπερανθρώπινον, ὑπερφυσικόν, ὑπερφυῶς μέγα, ἰσχυρόν, δυνατόν, λαμπρόν, κρατιστόν, διαφέρον διαπρέπον, θαυμαστόν, καλόν· ἐξαιρ. ἐπὶ παντὸς εἰς τὸ εἰδὸς του διαπρέποντος, οἷον οἱ Ἥρωες Ὅμ. ἔτι δέ, «θεῖος ὑποφορβὸς» Ὀδ. π, 1· ἀλλὰ καὶ ἄψυχα πράγματα· «θεῖον ποτὸν» Ὀδ. ἀνὴρ Πινδ. Π. 6, 38, Αἰσχ. Ἀγ. 1527· «καὶ αἵγε γυναῖκες τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θείους καλοῦσι καὶ οἱ Λάκωνες ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἀνήρ, φασὶν οὗτος» Πλατ. Μεν. 99· «θεῖος μάντις» Σοφ. Οἰ. τ. 298· «τίθηνὰς θεῖον Ἰοκάστης κάρα», 1235· «τοῖς ἀνθρωπείοις καὶ θείοις» Πλάτ. συμπ. 187· «λόγους θείους τε καὶ ἀνθρωπίνους», Φαῖδρ. 259· - ἐξαιρ. τὸ θεῖον, ἡ θεότης, ἡ θεία οὐσία, τὸ θεῖον ὄν, ὅταν ὁλάγος περὶ ἐνεργείας, δυνάμεως ἐν γένει τῶν θεῶν, χωρὶς νὰ ἀναφέρηται ὡρισμένη θεότης· «τὸ θεῖον πᾶν φθονερὸν» Ἡρ. 1, 32· «τοῦ θείου ἡ προνοίη», 3, 108· «τοῦ θείου χάριν» Θουκ. 5, 70· «ὡς τι ἡμαρτηκότα εἰς τὸ θεῖον» Πλάτ. Φαῖδρ. 242· «κατὰ τὸ θεῖον» «τὸ δαιμόνιον καὶ τὸ θεῖον» πολ. 2, 382· «τὰ θεῖα» = τὰ ὑπέργεια, τὰ ἱερὰ καὶ ἅγια· «τὰ θεῖα ζητεῖν» Ξεν. Κύρ. 8, 8, 2· «περὶ τῶν θείων ὅσ' ἀφανῆ τοῖς πολλοῖς» Πλάτ. σοφ. 232· «π. Δ. Κασ. κ. μτγν. τὸ θεῖος = τῷ βωμ. divus συγκρ. θειότερος· - δύναμις Πλάτ. Κρατ. 397· κ. ὑπερθ. «εἰ πάντων τῶν βίων ἐστὶ θειότατος», Φιλ. 33· ἐπίρ. θείως· «εὖ γε καὶ θείως», Θεαιτ. 154· «ἵνα θειοτέρως δοκῇ τοῖσι βαρβάροισι περιεῖναι» Ἡρ. 1, 122· κατὰ θεῖαν βούλησιν· «θείως πως ἀφικνοῦνται» Ξεν. Κύρ. 8, 2, 1.
Θεῖος, ὁ· ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς καὶ συνηθ. τῆς μητρός Ἀντιφ. 1, 117· «ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος» Πλατ. Χαρμ. 154.
Θειό-στιπτος, 2· ἴδε θεόστεπτος (στέφω).
Θειο-τελής, 2· ἴδε θεοτελὴς (τέλλω).
Θειο-τεύχής, 2· ὅ,τι εἶνε κτισμένον ὑπὸ θεοῦ, μὲ θειότατα τείχη.
Θειότης, ητος, ἡ· θεϊκὴ οὐσία, φύσις Πλούτ. συμπ. 4, 2, 2, ἐξαιρ. θεῖον κάλλος· - Ἡφαιστίωνος Λουκ. π. διαβ. 17· ἡ πρὸς τὸν θεὸν πίστις· - τὸ π. Ἴσοκ. 11, 26· «ἀσαήσεις θειότητος» διωρθ. δαιότητος.
Θειο-φαγής, 2· ὅ,τι τρώγουσιν οἱ θεοί Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 3, 75· π. ἄλλ. λεξ. Θεοφανὴς τὸ ὑπὸ θεοῦ φανερωθέν, δηλωθέν, δοθέν.
Θειό-χροος, συνηρ. θειόχρους, 2· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θείου Διοσκ.
Θειόω, ἐπ. θειώω, (θεῖον)· καπνίζω τι μὲ θειάφι καὶ οὕτω τὸ καθαρίζω· «ὄφρα θειώσω μέγαρον» Ὀδ. χ, 482· κ. μέσ. «αὐτὰρ ὁ δῶμα θειοῦται», ψ, 50· «θείου - αἰθέρος μυχόν» Εὐρ. Ἱππ. 875· κατὰ Β. Ἀν. καὶ Θεόω.
Θειάω, (θεῖος)· κάμνω τι θεῖον, ἀφιερῶ τι εἰς τὸν θεὸν Πλάτ. ν. μ. 6, 771.
Θείραμος, ὁ· βασιλεὺς Τυρίων Πασχ. χρον. 91.
Θεισόα, ἡ· 1) νύμφη τις, τροφὸς τοῦ Διός Παυσ. 2) πόλ. τῆς Ἀρκαδίας αὐτ. ἐθνικ. Θεισοατῖος, α, ον, χώρα γῆ Θεισοατὶς κατ. Θεισοάτης Στ. Βυζ.
Θείω, π. 1) θέω, τρέχω, Ὅμ. 2) ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ τίθημι ἀντὶ θέω, θῶ, Ὅμ.
Θειώδης, 2 (θεῖον εἶδος)· α) ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θειάφι, ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ θειαφίου «μέταλλα» Π. Σιλ. Θερμ. πυθ. 2) (θεῖος) ὅμοιος θεῷ, θειωδέστερος ἐστιν καὶ ἐπ. μτγν.
Θείωμα, τό· κάθαρσις διὰ θείου, καὶ θέωμα Ἡσύχ. θειώματα, τὰ περικαθαρτήρια κοιν. θειάφωμα.
Θείωσις, ἡ· ἀποθέωσις, τὸ ποιεῖν τι θεῖον Πλουτ. Ἴσ. κ. Ὄσ. 2.
Θέκλα, ης ἡ ας· γυν. ὄν. ἐκκλ.
Θελγεσί-μυθος, 2, (θέλγω, μῦθος)· ὁ διὰ λόγων θέλγων, μαγεύων τὸν ἀκούοντα Ἀνθ. 9, 525, 9.
Θέλγημα, τό· τῷ ἐπομ. Σουίδ.
Θέλγητρον, τό (θέλγω)· 1) πᾶν ὅ,τι θέλγει, εὐφραίνει, ἡδύνει, μαγεύει· «ὦ φίλον ὕπνου θ'» Εὐρ. Ὀρ. 211· «πάθων θέλγητρα» Ἀθην. 5, 220 = τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον Φώτ. 2) κήλησις, ἡδονή, θεία χάρις Ἑλ. 7, 9.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θελγίν, ινος, ὁ· ΐδ· τιλγίν.
Θέλγμα, τό· Θέλγητρον Σχολ. Πινδ. Π. 1, 21.
Θέλγω, μέλ. ξω κυρ. Ἐπαφῶμαι, καταψαύω, κοιν. χαϊδεύω, ὅθεν ἐπὶ πασῶν τῶν διὰ τῆς ἐπαφῆς γινομένων ἐνεργειῶν, ἐξαιρ. γοητεύω, παγιδεύω, καταδαμάζω, δὐναμαι, χαυνόνω, ναρκώνω, ἀποκοιμίζω, καταπραΰνω, ἡμερώνω διὰ φαρμάκων, ἐπῳδῶν, μαγικῶν ποτῶν, ᾄσμάτων, ἔτι δὲ ἐξαπατῶ, φενακίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ κακῆς σημ. Ἐπὶ τῆς μετὰ βλάβης ἀπάτης Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 27· «Ἀχαιῶν Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι, κῦδος ὄπαζε» Ἰλ. μ, 254· «τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσσιν Ἐθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς», ο, 321· «Θέλξας ἄσσα φατεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα», 435· περὶ Κίρκης Ὀδ. κ, 291· περὶ τῶν Σειρήνων, μ, 40· «Θέλγε δὲ θυμὸν μειλιχίοις ἐπέεσσι», σ, 281· ἔτι δὲ ἐπάγομαί τινα, ξιγελῶ, τὸν δολιόνω μὲ γλυκεῖς καὶ κολακευτικοὺς τρόπους, τὸν πλανῶ, παράγω· «μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι», α, 57· «ψεύδεσσι, δόλῳ» Ἰλ. φ, 276, 604· «ἔρῳ δ' ἔρα θυμὸν Ἐθελχθεν» Ὀδ. σ, 212 «ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει», ὁ Ἑρμῆς, ὅστις διὰ τῆς μαγικῆς του ῥάβδου, δι' ὕπνου γλυκέος ἀμαυροῖ ἢ ἐπισκοτίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἔτι δὲ καὶ καλύπτει αὐτοὺς μὲ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, ε, 47· ἐξαιρ. ξεπλανῶ τινὰ μὲ δόλον, ἐξαπατῶ, τυφλώνω, ἢ τυφλοπανιάζω, π, 298 διὰ κολακειῶν ἀπατῶ Ὀδ. ξ, 387· διὰ θελκτικοῦ, τερπνοῦ διηγήματος προσελκύω τινα εἰς ἐμαυτόν, καταγοητεύω, τὸν δεσμεύω, ρ, 521· οὕτως ἐπὶ χάριτος τῆς εὐγλωττίας, τῆς θελκτικῆς τοῦ ᾄσματος δυνάμεως· «ἀοιδαὶ θέλξαι νιν» Πινδ. Ν. 4, 3· «κῆλα θέλγει φρένας», Π. 1, 12· «καὶ μ' οὔτι μειλιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν θέλξει» Αἰσχ. Πρ. 173· «πάρεστι σαίνειν, τὰ δ' οὔτι θέλγεται», Κο. 414· «ὡς Ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε» Σοφ. Τρ. 354· «Θέλγει Ἔρως» Εὐρ. Ἰπ. 1274· «Θέλγει ὄμματος ἔδραν ὕπνος», Ῥῆς. 551· «οὔτε τότε λόγοις ἐθέλχηθ' ἥδε», Ἰπ. 303. Καὶ ἐν πεζ. «ἦν ᾄδει θέλγων πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων νόημα» Πλάτ. συμπ. 197· «Θέλγουσά τις πειθὼ» Σ. Ἐμπ. «Ἕπεσθαι θέλγει» Αἶλ Ἱσ. Ζ. 10, 14.
Θελεμὸς (κατ' Ἀρκάδ. τονισμόν, συγγ. τῷ Θέλημὸς κατὰ Ἐτ. Μ.) μ. π. ἰκ. 1007· Αἰσχ. «καταμοῦς δ' οἱ διὰ γώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν» = προθύμως, ἀφ' ἑαυτοῦ φέρων, γινόμενον, ἐκ τοῦ θέλω· κατ' ἄλλ. δὲ παρὰ τὸ θάλλω. Θηλέω, τρέφω, καρποφορῶ, οἵτινες καὶ θέλτμους τονίζουσι.
Θέλεος, 2· ὅστις θέλει τι, εἶνε πρόθυμος εἴς τι θελεματικῶς, μ. π. Αἰσχ. ἰκ. 842, παρ' ὃ καὶ Θέλιος, nolens, volens.
Θέλημα, τό· ἡ θέλησις, τὸ ὅ,τι θέλει τις Ν. Δ. Ματθ. 7, 10.
Θεληματαίνω· θέλω Νικήτ.
Θελληματικός, 3· ὅστις θέλει τι, voluntarius, πρόθυμος εἴς τι Ἐδστ. 920, 19.
Θελλήμη, ἡ· ἡ θέλησις, τὸ θέλημα Θεογν. Ἐν Β. Ἀν. 148, voluntas.
Θελλήμων, ον· θέλειν, θεληματικὸς Ἀπολ. Ῥ. 2, 557.
Θέλησις, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ νὰ θέλῃ τις Ν Δ. κατὰ Πολυδ. 5, 65 ἐπὶ κακῆς σημ. voluntas.
Θελητής, ὁ· ὅστις θέλει τι Ἡσυχ. προαιρετικός.
Θελητικός, 3· ὁ θέλων, θεληκτικὴ δύναμις, φύσις Ψευδ-Ἀθαν. τ. 2, σ. 589.
Θελητός, 3· πᾶν, ὅ,τι θέλει τις, ἐπιθυμητὸν, εὐχεταί, Ο'.
Θέλιμνον, τό· Θέλημνον.
Θέλκαρ, τό· Θέλγητρον Ἡσυχ. Ἴσως καὶ Θέλκταρ Λουβεκ. παραλ. 440.
Θελκτήρ, ῆρος, ὁ, (θέλγω)· ὅστις θέλγει, παραμυθεῖ, ἡδύνει, πραΰνει τινὰ ἢ τι· - δυνάμων Ὁμ. Ὕμν. 15, 4, delinitor.
Θελκτήριον, τό· φάρμακον, γοήτευμα καὶ πᾶν ὅ,τι ἔχει μαγικόν, θαυμαστὸν Θέλγητρον, μαγικὴν δύναμιν, οἷον ὁ κεστὸς τῆς Ἀφροδίτης· «ἔνθα δὲ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο» Ἰλ. ξ, 215· «πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας», δηλ. ᾄσματα Ὀδ. α, 337· «καὶ ἐάν μεγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι», θ, 509· «γλώσσης ἡμῖν μείλιγμα καὶ θελκτήριον» Αἰσχ. Εὐμ. 846· «πότνων θελκτήρια», Χο. 659· καὶ ἐπὶ νεκρικῶν θυσιῶν· «ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖται» Εὐρ. Ἰ. Τ. 166, illecebra· ἐξαιρ. οὐδ. ἐκ τοῦ
Θελκτήριος, 2· μαγευτικός, ἀπατηλός, ἑλκυστικός, ἐπαγωγός, καταπραϋντικός· «θελκτηρίους μύθους ἔχοντας» Αἰσχ. Εὐμ. 81· «ὄμματος θελκτήριον τόξευμα», ἐκ. 982· - μῦθοι Εὐρ. Ἰπ. 478· - ἐπῳδὴ Πλουτ. Ἔρ. 16, delinitivus.
Θελκτικός, 3· «τὰ θελκτικὰ τῆς μουσικῆς πάθη» Σχολ. Πινδ. Π. 1, 51, delinitivus.
Θέλκτρον, τό· Θελκτήριον, καὶ φίλτρα Σοφ. Τρ. 585.
Θελκτώ, οὔς, ἡ· γοητεία, τέρψις· ἀοιδῆς Ἀπολ. Ῥ. 1, 516, delinitio.
Θελκτώ, οῦς, ἡ· ἡ γοητεύουσα, τέρκουσα, μαγεύουσα, κολακευτικὴ κατὰ Σουΐδ. blanditria.
Θέλκτωρ, ορος, ὁ· Θελκτήριον, πειθὼ Αἰσχ. ἰκ. 1023.
Θελξι-ἔπεια, ἡ· ἡ διὰ τῆς ᾠδῆς θέλγουσα, μία τῶν Σειρήνων Ἐδστ. α. 1709.
Θελξί-θεος, 2· ὁ τὸν θεὸν ἐξιλεῶν, μτγν.
Θελξι-καρδίος, 2· ὁ τὴν καρδίαν μαγεύων, πραΰνων, μτγν.
Θελξί-μβροτος, 2· ὁ τοὺς ἀνθρώπους μαγεύων, θέλγων, ᾠδὴ Ὀρφ. λιθ. 315.
Θελξι-μελής, 2· ὁ διὰ τοῦ ᾄσματος θέλγων, μτγν.
Θελξί-νοια, ἡ· 1) ἡ θέλγουσα, ἐπιθ τῆς Ἥρας Ἡσύχ. 2) θυγ. τοῦ Ἠγύγου Μανασσ. π. Σουΐδ. Θελξίνεια.
Θελξινόη· γυν. ὄν. Ἀριστοφ. 1, 18.
Θελξί-νοος, 2· ὁ τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν θέλγων, πραΰνων, μαλάσσων· - ἔρωτες Μουσ 147· - φίλτρα Ἀντιφαν. 1 (6, 88) - ἔαρ = εὐφροσύνον, τερπνὸν Π. Σιλ. 57 (10, 15).
Θελξί-πικρος, 2· ὁ θέλγων τινά, ἡδύνων

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοστάσιο Βέροιας

μὲ πόνον, μὲ πικρίαν· «-κνησμασύνη». Ἀνθ.
Θέλξις, εως, ἡ· γοητεία, μαγεία, εὐφροσύνη, ἀβλ. Ἱ. Ζ. 8, 24.
Θελξί-φρων, ον· θελξίνους· ἔρωτες Εὐρ. Βακχ. 402· παλμὸς Ἀνθ. 9, 505· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ὑμ Ἀπολλ (9, 525, 9).
Θελξίων, ονος, ὁ· υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀπιδος Παυσ.
Θελο-κακέω· ἐθελοκακέω· Ἡρ.
Θελοντής· ἐθελοντὴς Πυρφυρ. Σχολ. Ὁμ 248.
Θέλπουσα, ἡ· 1) μία τῶν νυμφῶν Παυσ. 2) χώρα καὶ πολ. τῆς Ἀρκαδίας αὐτ. κατ' ἄλλ Τέλφουσα ἢ Τελφοῦσα Πολύδ. κάτ. Τελφούσιος, Θηλ. ἡ Τελφουσία Λυκόφρ.
Θέλυμνον, τὸ (τίθημι, πρβλ. Θέμεθλα), μ. πλ. Σχολ. Ἰλ. κ, 15 ἐξηγ. Θέλυμνα οἱ Θεμέλιοι, π. Ἐμπεδ. 73, 139 τὸ Θεμέλιον, ἡ βάσις τῶν πραγμάτων, ἔτι δὲ καὶ Θέλιμνα, πρβλ. προθέλυμνος καὶ τετραθέλυμνος.
Θέλω, ἐθέλω, μέλ. Θελήσω (Θελήσῃ, Θέλησον, Αἰσχ. Πρ. 785), π. Σοφ. Θελήσαιμι, Θελήσας, Οι. Κ. 1135· παρκ. τεθέληκα κατὰ τοὺς Ἀλεξ. Σχολ. Ἰλ. α, 38 ἀντὶ ἠθέληκας μάλιστα Αἰσχίν. 2, 139· ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν θέλω, εὔχομαι, ζητῶ, ἐπιθυμῶ τι, ὁ συνήθης τύπ. ἐν τοῖς ἰαμβ. τριμέτροις τῆς ἀττικῆς τραγῳδίας, ἀντίθ. παρ' ἐπ. ποιηταῖς εὔχρηστον μόν. παρ' Ἀλεξ. τοὐλάχιστον ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραφεν Ἰλ. α, 277. «μήτε οἱ Πηλείδῃ ἐθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ», καίπερ ἄλλως οὐδεμιᾶς τοιαύτης ἀφαιρέσεως ἀπαντώσης π. Ὁμ. πρβλ. Spitzner αὐτ. βεβαίως ὅμως ἡ γρ. π. Ἀπολ. Ῥ. 2, 960· - ἔτι δὲ καὶ π. πεζ. εἴς τινας ὅμως μόν. φράσεις, οἷον εἰ θέλεις, ἂν θεὸς θέλῃ, πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. 7· ἐξαιρ. π. Ξεν. κ. ῥητ. οἱ τύποι ἔπομ. ἤθελον κ. ἠθέλησα εἰσὶν ἐκ τοῦ ἐθέλω, volo.
Θέμα, τό, (τίθημι)· τὸ τεθέν, βαλθέν, στηθέν, ἐξαιρ. ἡ ἀποφαινομένη γνώμη, δόγμα ἀξιώματά τινος, ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου ἐξαιρ. τοιαύτη, οἵα ἐν ταῖς ῥητ. σχολ. ἐχρησίμευε πρὸς μελέτην· τὸ ἀργύριον, ὃ καταθέτει τις, depositum· «οἱ τραπεζῖται ἀπαιτοῦμενοι τὰ θέματα, οὐ δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει» Πλουτ. ἠθ. σ. 106· ἡ καταβολὴ ἐξ. τὰ χρήματα, ἃ καταθέτουσιν οἱ παίζοντες, διὰ νὰ τὰ λάβῃ ὁ κερδήσων· - τὸ ἄθλον, ἐξαιρ. τὸ διὰ τοὺς ἀθλητὰς τιθέμενον Ἐπιγρ. - τὸ διῃρημένον μέρος ἐπαρχίας εἰς μικρότερα τμήματα, ἔτι στρατιωτικαὶ δυνάμεις τιθέμεναι εἰς φύλαξιν τῶν ἐπαρχιῶν, Πορφυρ. Legiones π γραμμ. ἡ λέξ. πρωτότυπος, ἐξ ἧς.
Θεματίζω, μελ. ἰσω· Ὀθμα τι, ἵνα ἐπ' αὐτοῦ ὁμιλήσω, ῥητ. Παυσ. Θεματίζει, ἀπὸ τίθεμαι, κυβερνῶ, dependo, pono· ἡ λέξ. π. γραμμ. λαμβάνεται ὡς θέμα πρὸς παραγωγὴν τῶν λαικῶν τύπων, π. Σ. Ἐμπ. καί, τεθεμάτικε· - ἔτι δέ, γενεθλιολογῶ, ὡροσκοπῶ, ἤτοι ἐξετάζω τὰ μέλλοντα τῆς ζωῆς τινος ἐκ τοῦ ζωδίου, εἰς ὃ ἐγεννήθη, μτγν.
Θεματικός, 3· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θέμα, ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς τὸ θέμα τοῦ λόγου, ῥητ. - πᾶν περὶ οὗ τίθεται βραβεῖον· «ἀγῶνες θεματικοί», ἀντίθ. τῷ στεφανίτης Πολυδ. 3, 153· τίθημι.
«-ῥῆμα θεματικὸν» = τὸ πρωτότυπον γραμ. ἐπίρ. Θεματικώτερον = ἀνάλογον τῷ θέματι Ἀπολλ. π. συντ. 107, 13, positilius.
Θεμάτιον, τό· ὁποκ. τοῦ θέμα, ἐξαιρ. ἀστρον. θεσία, μτγν.
Θεματισμός, ὁ (θεματίζω)· τὸ νὰ θέτῃ τις ἢ βάλῃ τί που, ἡ ἐκτέλεσις θέματός τινος γραμ. ὅ,τι ἐτέθη, ἐκυρώθη, διωρίσθη ὡς θεσμὸν ἅπαξ Σ. Ὁμπ. κ. γραμ. 149· - ἡ στάσις, μτγν.
Θεματίτης, ἀγών, ὁ Θεματικὸς Ἐπιγρ.
Θεματο-ποιέω· κάμνω ἢ σχηματίζω θέμα τι· «θεματοποιεῖται ὁ μέλλων» Σχολ. Ὁμ. Ὑδ. δ, 807.
Θεμβρίμος· πόλ. Καρίας, ἀπὸ Θεμβρίμου, κάτ. Θεμβριμεὺς Στ. Βυζ.
Θεμεθλον, (τίθημι) τὸ μ, πληθ. τὰ θέμεθλα· Θεμέλιον, βάσις, ὅθεν τὸ ἐνδότατον καὶ βαθύτατον μέρος πράγματός τινος· «κατ' ὀφθαλμοῦ Θέμεθλα» Ἰλ. ξ, 493· τὸ ἐνδότατον βάθος τοῦ ὀφθαλμοῦ, «κατὰ στομάχοιο θέμεθλα», ρ, 47· «ὠκεανοῦ θέμεθλα» Ὑμν. Θ 816· θαλάσσης Μουσ. 295· «ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις» Πινδ. Π. 4, 16· «ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις», 180.
Θεμείλιον, τό, μ. πληθ. π. ἀντὶ θεμέλιον· «θεμείλιά τε προβάλοντο» = ἔθεσαν τὰ θεμέλια Ἰλ. ψ, 255· Θέσαν, μ, 28· «θεμείλια καρτερὰ πήξας», Ἐπιγρ. Κύρ. 6 (9, 808) «γαίης ῥιζοῦχα θεμείλια» Ὀππ. ἁλ. 5, 680.
Θέμειλον, π. τό· θεμέλιον μτγν. «ἀρηπτῶδος... θεμείλοις» Π. Σιλ. Ἄμβων. 249· «θέμειλα, θεμέλιοι» Ἡσυχ.
Θεμειλιακός, 3, (θεμέλιον)· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεμέλιον Σχολ. Λυκόφρ. 7, 15.
Θεμελιόθεν, ἐπιρ. ἐκ θεμελίων, γλωσ.
Θεμέλιον, τό· θεμείλιον Παυσ. 8, 32· κατὰ Μοῦρ. ὁ κύρ. ἀττ. τύπος, ἀντὶ
Θεμέλιος, ὁ, συνηθ. πλ. ἅτι ἀνήκει εἰς τὸ θεμέλιον, ὅπερ π. τοῖς ἀρχαιοτ. ἀττ. συγγραφεῦσιν εὐγρ. ἐξαιρ. ἐπιθ. ἀλλ. λίθος Ἀριστοφ. 1137· ὁ θεμέλιος λίθος, «οἱ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται» Θουκ. 1, 93· «θεμελίους ἔσκαπτον» Λουκ. Ἀλεξ. 10· «τὸ δὴ λεγόμενον ἐκ θεμελίων ἐσφαλμένους» Πολύδ. 5, 93, 2· «ἀρῶσιν καὶ ἐκ θεμελίων ἀπόλλυσθαι» Ἡρωδ. 8, 3, 5· «ἐκ θεμελίων αὐτὴν ἀνατρέψωσιν» Δ. Κασ. 39, 20· κ. ἐν. «τοῦτο δ' ἴσως τῆς τέχνης θεμέλιος ἦμεν» Μαχ. ἐν Ἀθην. 8, 340· «βέβαιον εἶναι δεῖ τὸν θεμέλιον, ἵνα συνομολογηθῇ καὶ τὸ ἀκόλουθον» Σ. Ἐμπ. π. γεωμ. 12.
Θεμελιο-ῦχος, ὁ· ὁ κρατῶν τὰ θεμέλια ὁ Ποσειδῶν, μτγν.
Θεμελιόω· κοιν. θεμελιώνω, βάλλω θεμέλιον, Ν. Δ. «καλῶς θεμελιωθεῖσα βασιλεία» Δ. Σικ 11, 68· «τεθεμελίωτο ἐπὶ τὴν πέτραν» Ματθ. 7, 25.
Θεμελίωσις, ἡ· τὸ νὰ βάλῃ τις θεμέλια, νὰ θεμελιώσῃ τι, μτγν.
Θεμελιωτής, ὁ· ὁ θεμελιώνων τι, γλωσ
Θέμελος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.
Θέμεν, κ. θέμεναι ἀπαρ. ἀορ. β. ἐνεργ. τοῦ τίθημι.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θέμερος, 2· σεμνός, Ἡσυχ. πιθαν. ἐκ τοῦ τίθημι, ὅστις ἔχει καλὰς βάσεις, εἶνε σταθερός· «θεμερώτερα πάντα φύοντι» Ἀπθ.

Θεμερό-φρων, ονος, 2· συνετός, σώφρων Ἡσύχ.

Θεμερύναμαι· σεμνύνομαι Ἡσύχ.

Θεμερ-ῶπις, ιδος, ἡ· ἡ σεμνόν, σεβάσμιον πρόσωπον, ὄμμα, βλέμμα ἔχουσα· «ἁρμονίη· Ἐμπ.θ. 12· - αἰδὼς Αἰσχ. Πρ. 134.

Θέρηλον, τό· θέμειλον.

Θεμίζω· δικάζω, κρίνω, = θεμιστεύω Ἡσυχ. καλινδῶ, κολάζω· κ. μέσ. «θεμισάμενοι ὀργὰς» = οἱ τὰ φρονήματά των κατὰ νόμον καὶ δικαίως διατάξαντες. Πινδ. Π. 4, 141.

Θεμί-πλεκτος, 2· ὅ,τι ἐπλέχθη, ἁπεκτήθη, κατωρθώθη δικαίως· -στέφανος Πινδ. Ν. 9, 52.

Θέμις, ἡ, ἀρχ. γεν. θέμιστος, Ὅμ. οὕτω καὶ ὡς κύρ. ὄν. ἀττ. κ. δωρ. θέμιτος, ὅμως π. τραγ. καὶ ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μ. ἡ ὀν. κ. αἰτ. θέμιν, γεν. ἰων. θέμιος, μτγν. συνηθ. θέμιδος (τίθημι)· τὸ τεθέν, ἡ διάταξις, ὁ νόμος, τὸ καθεστῶτα, ἦθη καὶ ἔθιμα, ἀρχαία συνήθεια ὡς τὸ Ὅμ. θέμις ἐστι = ἤτοι κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν εἶνε ἐπιτεταγμένον, συγχωρημένον, δίκαιον, ὅσιον, λατ. fas est· «οὔ μοι θέμις ἐστί, ξείνον ἀτιμήσαι» Ὀδ. ξ, 56· «ἡ θέμις ἐστίν» = ὅ,τι ἡ καθὼς εἶνε δίκαιον, ἦθος, συνήθεια, συνηθέστ. ἡ θέμις ἐστιν γραφόμενον καὶ μ. «ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει» Ἰλ. ι, 134 «ξείνια ἅτε ξείνοις θέμις ἐστίν» «ὅτι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν» Αἰσχ. Ἀγ. 98· «παρθενίου θ' αἵματος ἐπιθυμεῖν θέμις», 210· «πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις;» ἄκλ. οὕτω Σοφ. Οἰ. Κ. 1193, ἠπιώτερον, γρ. «οὐδὲ τοὐμοῦ θέμις, φασί μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν» Πλάτ. Γοργ. 505 ἔνθα τὸ εἶναι παραλειπτέον καὶ ὡς παρεντεθειμένον θεωρητέον τὸ φασί· βεβαιότ. ὅμως ἐστὶν ἐν Ξεν. ἀπ. 11, 11· κ. «εἴμοι θέμις ὄλλυμ' ἄν» Σοφ. Φιλ. 657· «οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ», Ἀντ. 871· «εἰ θέμις κλύειν» Εὐρ. Μηδ. 678· «εἰ φαῦόν μοι ὧν μή μοι θέμις», Ἰ. Α. 834, δηλ. ψαύειν· κ. π. πεζ. «ἦν θέμις λέγειν μακαριωτάτην» Πλάτ. Φαῖδρ. 250· «οὐ θέμις εἰπεῖν» Ἰσαϊ. 4, 92· «οὐ θ. καταφρονεῖν» Λουκ. Νιγρ. 6· «ἔν τισι μὲν ἱεροῖς θέμις ἐσθίειν ἰχθῦς ἐν ἄλλοις δὲ ἀσεβὲς» Σ. Ἐμπ. Πορ 3, 223· 2) ἐν τῷ πλ. Ὅμ. «δικασπόλοι οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται» Ἰλ. α, 238· - ὡς δικαστικὴ ἐξουσία «ὣ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας», β, 206· «δίκῃ δ' ἠδὲ θέμιστι νέμεσθαι» Ἡσ. Ἔρ. 9· «οὐδὲ θεμίστων λήθεται» Θέογν. 235· «δίκαι καὶ θέμιστες» = δίκαιον κ. νόμοι Ὀδ. α, 215· ἀμφισβητήσεις, φιλονεικίαι, διαφοραί, διαδικασίαι, ἐπὶ πραγμάτων ἀμφισβητησίμων καταντῶσιν εἰς φιλονεικίαν ἐξ αἰτίας τῶν ἠθῶν, τῆς συνηθείας καὶ πρέπει νὰ τὰ δικάσωσι βασιλεῖς· «κρίνειν θέμιστας» Ἰλ. π, 387· «οὔτε ἀγορὰι οὔτε θέμιστες» = οὔτε νόμοι οὔτε δίκαια Ἡσ. Θε. 83· καὶ ἐν. «ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε εἴην» Ἰλ. μ, 807· «ὅς οὐτινα οἶδε θέμιστα» = ὅστις δὲν γνωρίζει κανὲν δίκαιον ἦτοι ἀθέμιστός ἐστιν, ε, 761· «λιπαρὰς τελέουσιν θέμιστας», α, 156· πληρώνουσι δίκαια, νόμιμα ὁσίσματα, τὰ ὁποῖα δικαιοῦται νὰ ἀπαιτῇ ὁ βασιλεύς· «Διὸς θέμιστες»· «αἱ νόμιμοι τόπον ἐπέχουσαι ἀποφάσεις τοῦ Διός, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἦνε καὶ χρησμοί Ὀδ. π, 403· «τὸν μὲν Φοῖβος ἀνάσσει θέμισιν» Πινδ. Π. 4, 54· ἐξαιρ. τὰ δίκαιον, ὁ νόμος, «καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν» Αἰσχ. Ἀγ. 1405· «ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες» Σοφ. Τρ. 807· «ὅσα τείνει πρὸς θέμιν καὶ ἀσέβειαν» Πλάτ. συμπ. 188· ἴτε δὲ τιμωρία, ποινή· «μένει Ἄρει κτίνειν ὁμοίαν θέμιν» Αἰσχ. Ἐκ. 431· ὡς κύρ. ὄν. ἡ θεὰ τῆς ἐννόμου εὐταξίας, ἡ προστάτις τοῦ καθεστῶτος δικαίου, τέλος δὲ ἡ προσωπεποιημένη δικαιοσύνη· π. Ὅμ. ὅμως, ἔνθα τρὶς εὑρίσκεται ἤτοι ἡ Θέμις, ἄγγελος, κῆρυξ τοῦ Διός, συγκαλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνελεύσεις Ἰλ. τ. 4· ἀλλὰ καὶ τῶν θνητῶν τὰς συνεδριάσεις λύει καὶ συγκροτεῖ Ὀδ. δ, 68. Τέλος δὲ ἐν Ἰλ. ο, 87, φαίνεται ὡς πρόεδρος καὶ διατάκτωρ τῶν θείων τραπεζῶν, ἐπιτηροῦσα τὴν διατήρησιν τῆς ὑπαρχούσης συνηθείας καὶ κοσμιότητος· παράδοξος δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξ. πλ. «βωμὸς Θεμίδων ὀναμαζόμενος Παυσ. 2, 31, 5· 2) Θυγ. Διὸς Ἀπολλ.

Θεμί-σκοπος, 2· ἐπιστάτης, ἐπιτηρητὴς τῶν δικαίων, ὅστις σκοπεῖ τὸ δίκαιον Πινδ. Ν. 7, 47.

Θεμις-κρέων, οντος, ὁ· δικαίως, νομίμως ἄρχων· -βαττίδαι Πινδ. Π. 5, 20.

Θεμισκύρα, ἡ· πόλ. ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος, ἐπίθ. Θεμισκύρειος, α, ον Ἀπολ. Ῥ. 2, 995· κ. δικαταλ. αὐτ. 371· π. Στ. Βυζ φέρεται Θεμισκύρεια, ἡ, καὶ Θεμισκύριοι, οἱ.

Θέμισος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Θεμισσός, ἡ· πόλ. Καρίας, κάτ. Θεμισσεὺς Στ. Βυζ.

Θεμίσσω· θεμίζω Εἴσοχ. 735, 99.

Θέμιστα, κ. Θέμιστας αἰτ. ἐν. κ. πλ. τοῦ Θέμις Ὅμ.

Θεμίστα, ἡ· γεν. ὄν. Δ. Λαερ. 10, 5.

Θεμισταγόραι· ἀνδρ. ὀν. Ἀθ. Ἀλκίφρ.

Θεμιστέας· ἀνδρ. ὀν. Πλουτ.

Θεμιστεία, ἡ μαντεία, προφητεία, χρησμός, (ἐκ Θέμις) Στραβ. 17, 814.

Θεμιστεῖος, 3· ὁ νόμιμος, δίκαιος· -σκάπτος Πινδ. Ὀ. 1, 12.

Θεμίστευμα, τό· θέμις, Νίκητ.

Θεμιστευτός, 3· νομοθετητός Ἡσυχ.

Θεμιστεύω, (θεμιστός)· νομοθετῶ εἴδω νόμους, τινί Ὀδ. λ, 569· ἀθ. δικάζω, κρίνω, ἄρχω, ἐξουσιάζω, μ. γεν. τινός, α, 114· «ὄργια Κυβέλης θεμιστεύων» «κατὰ τὰ νενομισμένα ἐμπρέπων ἐμπρέπω· κατ' ἄλλ. Θεμιτεύων Εὐρ. Βακχ. 79· - συμβουλεύω, παραινῶ, χρησμοδοτῶ, (ἐκ Θέμις,) Ὅμ. Ὁμ. Ἀπολλ. 253· «τοῦτο δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν πᾶσι θεμιστεύσω» 293· «τὸν θεμιστεύοντα σέο» Εὐρ. Ἰων 371· «οὔσε θεμιστεύσω» Λυσ. π. Ἁρποκρ. κ. ἀπολ. Πλουτ. Ἀλέξ 14, ἄρχω, δικάζω· Ἡσυχ. Θεμιστεύει, ἄρχει, κελεύει ἃ συμβαίνεται, δικαίζει.

Θεμιστεῖων, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ Θέμις· Ἡσ. Θε. 235.

Θεμιστιάς, άδος, ἡ· τὸ π. Ἡσυχ. Θεμιστιάδας· γραπτέον ἴσως ὀρθότ. Θεμιστειάδες, νύμφαι τινές.

Θεμίστιον, τό· θεσμοθετεῖον Σχολ. Πλάτ. Φαῖδρ. 19.
Θεμίστιος, 2, Ζεύς· ὁ προστάτις τοῦ δικαίου καὶ τοῦ νόμου Πλουτ. ἠθ. 1065.
Θεμιστιος· 1) Αἰγινήτης· 2) γνωστός τις ῥήτωρ τῆς 4 ἑκατονταετ. μ. Χ.
Θεμιστο-γένης, ὁ· Συρακούσιός τις Ξεν.
Θεμιστόδαμος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θεμιστοδίκη· γυν. ὄν. Ἀνθ.
Θεμιστόκλεια· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Θεμιστοκλῆς, ἰων. Θεμιστοκλέης· υἱὸς Νεοκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ· Ἡρ. Θεμιστοκλέους, Ἀριστ. ἱππ. 812· Θεμιστοκλεῖ, 813, Θεμιστοκλέης, ἰους, εἴ· Ἡρ. 7, 143.
Θεμιστόκλειον, τό· μνῆμα τοῦ Θεμιστοκλ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6. 15, Παυσ. Ι, 1.
Θεμιστοκράτης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θεμιστονόη, ἡ· θυγ. Κήυκος Ὑσ. κ. ἄλλη τις Ἀνθ. Παλ. 11, 69.
Θεμιστό-νοος, 2· ὁ τοὺς νομους καὶ τὰ δίκαια γινώσκων, μτγν.
Θεμιστο-πόλος, 2, (πολέω)· ὅστις ἐπιστατεῖ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν νόμων, μετέρχεται τὴν δικαιοσύνην· -βασιλῆες Ὁμ. ὁμν. Δ. 113, Δ. Ἀλ. 5, 73.
Θεμιστός, (θεμίζω)· θέσμιος Ἡσυχ. δίκαιος, βασιλεὺς ὅσιος, νόμιμος, κατὰ τὰ θεῖα καὶ τὰ παρ' ἀνθρώποις δίκαια ἐπιτετραμμένον, συγκεχωρημένον Πινδ. ἀποσπ. 204· «αἵματος οὐ θεμιστοῦ» Αἰσχ. Ἑπτ. 676· ἐπίρ. «Διὸς σέβας παρεκβάντες οὐ θεμιστῶς», Χο. 635· πρβλ. θεμιτός.
Θεμιστοσύνη, ἡ θέμις, νόμος, δίκαιον, μ. πλ. Ὀρφ. ὁμν. 78, 6.
Θεμιστο-τύχος, 2· - θεμιστοπόλος βασιλεὺς Ἀπολ. Ῥ. 4, 347.
Θεμιστύς, ύος, ἡ· θεά τῆς δικαιοσύνης μτγν.
Θεμιστώ, οῦς. ἡ· μία τῶν Νηρηΐδων Ἡσ. Θε.
Θεμίστωρ, ορος, ὁ· δίκαιος, συνετὸς Ἡσύχ.
Θεμιστῶς, ἐπιρ. (θεμιστός)· νομίμως, δικαίως, ὁσίως Αἰσχ. Χο. 645.
Θεμίσων, ονος· ἀνδρ. ὄν. Ἡρ.
Θεμισώνιον, τό· πολ. Φρυγίας Στραβ. κάτ. Θεμισώνιος Στ. Βυζ.
Θεμιτεύω· Θεμιστεύω.
Θεμιτός, 3· θεμιστός, συνήθ. μετ' ἀρνήσ. «οὐ θεμιτὸν» Πινδ. Π. 9, 43 «ἀλλ' οὐ θεμιτὸν γὰρ κεῖσε μολεῖν» Σοφ. Οἰ Κ. 1755· «ἢ ῥητόν», ἢ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι», Οἰ τ. 993, ὅπερ τοῦ μέτρου χάριν θεμιστὸς γίνεται· «σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλον στείχειν τάφον» Εὐρ. Ὀρ 97· «οὐ δῆτ' ἀνδράσιν οὐ θεμιτὸν εἰσορᾶν ὄργια σεμνὰ θεαῖν» Ἀριστ. θεσμ. 1150· κ. πεζ. συνήθ. μετ' ἀρνήσ. Πλατ. Φαῖδρ. 256· σπαν. μτγν. «οὐ θεμιτὸν εἶναι χωλὸν γενέσθαι βασιλέα» Πλουτ. Ἀγησ. 3· ἐπίρ. θεμιτῶς=δικαίως, νομίμως Φώτ.
Θεμιτο-ωργός, 2 (ἔργον)· αἴτιος, ἀρχηγὸς τοῦ δικαίου Ἰ. Διακ. εἰς Ἡσ. π. 458.
Θεμιτ-ῳδής, 2· θεμιτός, μτγν.
Θεμός, ὁ· θεσμός· θεμοὺς, διαθέσεις, παραινέσεις, Ἡσύχ. ἐξ οὗ
Θεμόω (θέμις)· κάμνω, ἀποκαθιστῶ θεσμόν, ἐκμόνως ἀναγκάζω, βιάζω. Ὀδ. σ, 188.
Θέν, κατάληξ. ἐπιρρ. τοῖς οὐσ. ἡ ἐπιθ. προσαρτωμένη καὶ τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν σημαίνουσα· οἷον τὴν οἴκοθεν=τὴν ἐκ τῆς οἰκίας (πρβλ. πόθεν) σπαν. ἐπὶ προσώπ. Διόθεν κ. κ. προστίθεται καὶ ἡ ἐκ πρόθ. καὶ ἡ ἀπό, «ἐξ οὐρανόθεν» Ἰλ. Θ, 19· «ἀπὸ Τροίηθεν» Ὀδ. σ, 38· - ἔν τισι λέξ. εὑρίσκεται Θι, π. χ. ἔντοσθι, ὄπισθι, πάρσιθι.
Θεναί, ῶν, αἱ· πόλ. Κρήτης Καλλ. κάτ. Θεναῖος, α, καὶ Θιννεῖς Στ. Βυζ.
Θέναρ, αρος, τὸ (πρβλ. θείνω)· ἡ παλάμη τῆς χειρός, ὅτ' ἡ ῥαπίζομεν Ἰλ. ε, 337· ἐξαρ. τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς κλειδώσεως τῆς χειρός, ἡ κοιν. γοῦφτα ἢ φοῦχτα, πρβλ. Πολυδ. 2, 143· ἔτι δὲ καὶ ἡ πατοῦσα τῶν ποδῶν Ἱπποκρ. «θέναρ ποδὸς Ἀρατ. 718 - μτφ. «βωμοῦ θέναρ» τὸ κοίλωμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ βωμοῦ, ἐφ' ᾧ ἐτίθεντο τὰ θύματα - Πινδ. Π. 4, 206 =ἁλός, ὁ πυθμήν, τὸ βάθος, ἔδαφος, κρηπὶς, ὁ πάτος τῆς θαλάσσης, Ἰ. 3, 74.
Θενεῖν· ὕδε θείνω.
Θέα, ἐπ. ϑ', προστ. ἀορ. β'. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θέσο, θοῦ Ὀδ. η, 333.
Θεο-βάδιστος, 2· χώρα, τόπος, ἐφ' οὗ ἐβάδισεν ὁ θεός, ὑμνδ.
Θεο-βάστακτος, 2· ὑπὸ θεοῦ βαστακθεὶς Ἑκαλ.
Θεο-λάβεια, ἡ· κατάστασις, διαγωγὴ τρόπος τοῦ θεοβλαβοῦς, ὑπὸ τοῦ θεοῦ τιμωρία πεμφθεῖσα, μωρία, παραφρυσύνη Αἰσχίν. κ. Κτησ. 3, 133 «ἰατρῷ καὶ θεολαβείᾳ» Δ. Κασ. 44, 8.
Θεο-λαβέω· 1) ἁμαρτάνω πρὸς τοὺς θεούς, ἀσεβῶ· «-ὑπερκόπῳ θράσει» Αἰσχ. Ἱκτ. 817· 2) εἶμαι θεοβλαβής, παράφρων, βεβλαμμένος τὸν νοῦν ὑπὸ τοῦ θεοῦ Θεμιστ λ, 4, 56.
Θεο-βλαβής, 2 (βλάπτω)· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ βεβλαμμένος, ἐξαιρ. τὸν νοῦν, ὅθεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ μὲ μωρίαν, παραφρυσύνην τιμωρημένος, παράφρων, μωρὸς Ἡρ. 1, 127· ἐπίρ. θεοβλαβῶς Πολυδ. 1, 22.
Θεό-βλαστος, 2· ἐκ θεοῦ βλαστήσας μτγν.
Θεό-βλυστος, 2· ἐκ θεοῦ χυθείς, ῥιφθείς, ἁρθείς, Φιλ. Ἐλεφ. 354· - φῶς Ἀνδρ. Κρητ 950.
Θεο-βούλητος, 2· ὁ τῷ θεῷ εὐάρεστος, Ἑκαλ.
Θεό-βουλος, 2· 1) ὁ θεῖα βουλευόμενος, φρονῶν Φωτ 6) φιλόσοφός τις Φωτ.
Θεοβόων· ἀνδρ. ὄν. Τζετζ.
Θεο-βράβευτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ βραβευθεὶς Βυζ (ἄ).
Θεο-βρόντητος, 2· «ταῦτα θεοβρόντητα λόγια, μυστήρια φρυκτὰ» Ἀνών. ἐν ἀνεκδ. Ἑρ. Στ. τ. 5, σ. 166· ὑπὸ θεοῦ βροντηθέντα, λεχθέντα μετὰ βροντῆς.
Θεο-βρότιον, τό· φυτόν τι Διοσκ.
Θεό-βρυτος, 2· ἐκ θεοῦ βρύων, πηγάζων· «νάμασι θεοβρύτοις» Κ. Μαν. χρον. 94.
Θεο-γαμία, ἡ (γάμος)· γάμος τῶν θεῶν, θεογάμια δὲ τὰ=ἡ ἑορτὴ τῶν γάμων τῆς Περσεφόνης Πολυδ. 1, 37.
Θεο-γείτων, ονος· ἀνδρ. ὄν. Δημ.
Θεο-γενεσία, ἡ· θεία γέννησις, ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησις Δ. Ἀρειαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεο-γενής, 2· ἐκ διὰ θεοῦ γεννηθείς Αἰσχ. Πρ. 351.
Θεο-γέννητος, 2· θεογενής, κατ' ἄλλ. ὁ βαπτισμένος (τῆς θεογενεσίας) Δ. Ἀρεοπ.
Θεογενίδης, ου· τῆδε Θεαγενίδης.
Θεο-γεννής, 2 (γέννα) ὁ ἐκ θεῶν καταγόμενος· - Νιόβη Σοφ. Ἀντ. 834.
Θεο-γεννησία, ἡ, κ. Θεογέννητος· θεογενεσία, κ. Θεογένητος Ἀνδρ. Κρητ. Δ. Ἀρεοπ.
Θεο-γεννήτρια, κ. θεογεννήτωρ ἡ· ἡ θεὸν γεννήσασα Ἀνδρ. Κρητ.
Θεο-γεώργητος, 2 ὑπὸ θεοῦ γεωργηθείς, γῆ, Ἐκκλ. Υδ. Θεογενήτρια.
Θεό-γληνον, τό, (γλήνη)· ὅστις ἔχει θείους ὀφθαλμούς Νον. Ἰωαν. 20, 24.
Θεό-γλωσσοι· γυναῖκες αἵτινες ἔχουσι θείαν γλῶσσαν, δηλ., ὁμιλοῦσι θεῖα, αἱ ποιήτριαι Ἀντιπ. Θ. 23 (9, 26).
Θεόγνητος· Αἰγινήτης τις Πινδ. Παυσ.
Θεόγνιος· ἀνδρ. ὄν.
Θεόγνις, ιδος· α) ποιητ. Ἐλεγειακός· β) ποιητὴς Μεγαρεύς· 2) τραγικὸς ποιητὴς Ἀριστ. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων Ξεν.
Θεο-γνωσία, ἡ· γνῶσις τοῦ Θεοῦ μτγν.
Θεό-γνωστος, 2· γνωστὸς τῷ Θεῷ, μτγν.
Θεο-γονία, ἡ· γέννησις, καταγωγή, γενεαλογία τῶν θεῶν· - Ἐπιγραφὴ παραινετικοῦ ποιήματος τοῦ Ἡσιόδου, Ἔρ. 2, 53· Πλάτ. νομ. 10, 886.
Θεο-γονικός, 3· γεννήσας θεοὺς Δ. Ἀρεοπ.
Θεό-γονος, 2· ὑπὸ θεοῦ γεννηθείς, καταγόμενος Εὐρ. Ὀρ 346.
Θεόγονος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.
Θεό-γραπτος, 2· ὑπὸ θεοῦ γραφείς Δ. Ἀρεοπ.
Θεο-δαίσια, τά· τὰ Διονύσια ἐν Κρήτῃ Ἐπιγρ. ἐκ τοῦ
Θεοδαίσιος, ὁ· ὁ Διόνυσος Ἡσύχ.
Θεοδάμας· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστοτ. ῥητ.
Θεόδαμος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.
Θεοδᾶς, ᾶ, ὁ, ἐξαιρ. συγκεκ. τοῦ Θεόδωρος, Ἐτ. Μ. σ. 448, 34, Γαλην. ἴτι δὲ Θευδᾶς Ἐπιγρ.
Θεο-δέγμων, ονος, 2, (δέχομαι)· ὁ τὸν θεὸν δεχόμενος· - Θῶκος Ἀνθ. Παλ. 7, 363· - πηγή, = θεία, Ἀρχίστρ. π. ἐν Ἀθην. 7,320
Θεο-δέκτειος, 2, Ἀριστοτ. ῥητ. 3,9 ἐκ τοῦ
Θεοδέκτης· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Θεό-δεκτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ δεδεγμένος ἐκκλ.
Θεοδέκτωρ, ορος, 2· = θεοδέγμων, αὐτ. Ἡσύχ. θεοδέκτορα, θεὸν δεδεγμένην.
Θεο-δερκής, 2 (δέρκω)· ὁ τὸν θεὸν βλέπων Συνες. Ὕμν. 3, 584.
Θε-όδευτος, 2 (ὁδεύω)· ὃν ὁδεύει ὁ θεός· - βάτος Ἰ. Δαμασκ. 2,584,
Θεο-δήγιος· ἀστρονόμος τις Ἰωσ.
Θεο-δήλητος, 2· θεοβλαβής, μιαιφονία Ἀνθ. Παλ. 9,157.
Θεόδημος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐπὶν. Δ. Ἀλλ Διοδ. Εὐδήμους φέρεται ἀλλὰ καὶ Θεόδημος· κατ' ἄλλ. Θεύδημος, Θούδημος.
Θεο-δίδακτος, 2· ὑπὸ θεοῦ διδαχθείς Ν. Δ.
Θεο-δινής, 2 (δινέω)· ὅστις περιστρέφη, ἰδινήθη, περιελάσθη ὑπὸ θεοῦ Νον.
Θεο-διφής, 2· ὁ ζητῶν τὸν θεὸν Συν. Ὕμν. 3, 262.
Θεό-δμητος, 2 (κ. Θεοδμήτη Δῆλος Πινδ. Ο. 6, 59)· ὑπὸ θεοῦ κτισθείς, θεμελιωθείς· πύργοι Ἰλ. 0, 519· - βωμός, διὰ τοὺς θεοὺς κτισθείς Εὐρ. Ἑκ. 23· κ. π. Πινδ. συνηθ. μτφ. ἀρετή, Ἰ. 5, 10· - χρέος, Ο. 3, 7.
Θεόγραφος, 2· τῷ ἀνωτέρω Θ. πλάκες Σουΐδ. Τζέτζ.
Θεο-δόμητος· θεόδμητος μτγν.
Θεοδέκτωρ· ὑδ' αὐτόθι θεόδεκτος.
Θεοδόνιον ὄν. ἕτερον τοῦ φυτοῦ καισωνία Διοσκ. 3, 147.
Θεο-δοσία, ἡ· ἡ εἰς θεοὺς δόσις, ἀφιέρωσις Στραβ. θυσίας καὶ θεοδοσίας, 17, 811.
Θεοδοσία, ἡ· 1) πόλ. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, Στραβ. 2) ὄν. γυν. Βυζ.
Θεο-δόσιος, 2 (δόσις)· α) θεόθεν δοθείς = θεόδοτος Ἡσυχ. β) ἀνδρ. ὄν Στραβ. κ. Θευδόσιος, Ἀνθ. 8, 1, 2· κ. Θεοδώσιος χάριν τοῦ μέτρου Ἀνθ. Πλ. 4, 42.
Θεοδότας· 1) Ῥόδιός τις, στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου Λουκ. 2) ἕτερός τις Πλάτ.
Θεοδότη, ἡ· ἑταίρα τις τοῦ Ἀλκιβιάδου Ξεν. Ἀθ. Θευδότη Ἀνθ. 7, 765.
Θεοδότης· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.
Θεοδοτιανός, 3· οἱ μαθηταὶ τοῦ Θεοδοτίου, Θεοδοτιανοὶ Ἐπιφαν.
Θεοδότιος, 3· ὑπὸ Θεοδότου εὑρεθείς· - Θεοδότια Κολλύρια, Ἀλ. Τραλ. 2, 148.
Θεοδοτίων, ωνος, ὁ· Ἐφέσιος, μεταφραστὴς τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ἐκκλ.
Θεό-δοτος, 2· α) ὑπὸ θεοῦ δοθείς· - ἔργα Πινδ. Ἰ. 5, 28· τὸ θεόδοτον, φάρμακον βηχικούς, Ἀλ. Τραλλ. 5, 260· β) ἀνδρ. ὄν. κ. Θεόδοτος, Ἀνθ. 7,481· Πλάτ. Δημ. καὶ Θεύδοτος, Ἐτ. Μ. 259, 28
Θεό-δουλος, ὁ· 1) δοῦλος τοῦ Θεοῦ Βυζ. 2) ἀνδρ. ὄν. Φωτ. βιβλ.
Θεο-δοχία, ἡ· ὑποδοχὴ τοῦ θεοῦ Δ. Ἀρεοπ.
Θεο-δύκος, 2· ὁ δεχόμενος ἢ λαμβάνων τὸν θεὸν Δ. Ἀρεοπ.
Θεο-δρομέω· πράττω, πολιτεύομαι ὡς ἀρέσκει τῷ Θεῷ, κατὰ θεὸν πορεύομαι Σουΐδ.
Θεο-δρόμος, ὁ· ὁ κατὰ θεὸν πορευόμενος, πράττων κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, ἐκκλ.
Θεό-δροσος, 2· ὑπὸ τοῦ θεοῦ δροσισθείς, βαντισθείς, ῥόδον, μτγν.
Θεο-δυνάμως, ἐπίρ. θείᾳ δυνάμει, μτγν.
Θεοδώρα, ἡ· 1) γυν. ὄν. 2) σύζυγος τοῦ Ἰουστινιανοῦ Προκοπ.
Θεοδώρειος, 2· ὁ ἀνήκων τῷ Θεοδώρῳ, μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου Ἀθην.
Θεο-διώρητος, ἡ φάρμακόν τι Ἀλ. Τραλλ. 8, 457.
Θεοο-δώρητος, 2· ὑπὸ θεοῦ δωρηθείς, δοθείς Κλ. Ἀλεξ
Θεοδώρητος· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ· Θεοδώριτος ὀν. κύρ. Θεοδώρητος, δέ, διὰ τοῦ η, ἡ δωρεὰ τοῦ θεοῦ.
Θεοδωριάς, άδος· 1) γυν. ὄν. Π. Σιλ. 2) πόλις, Ἀγαθ.
Θεοδωρίδας, ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ. Παλ.
Θεοδώριχος· ἐπὶ ὄν. Φωτ. κ. Θευδέριχος.

Θεόδωρος ἀνδρ. ὄν. Θουκ. κ. Θεόδωρος Ἀνθ. Παλ.

Θεοδωρούπολις, ἡ· πόλ. τις Λέων Διακ.

Θεο-εἰδεια, ἡ ὁμοιότης μὲ τὸν Θεὸν Ἰαμβλ.

Θεο-ειδής, 2· ὅστις ὁμοιάζει μὲ τὸν θεόν, θεῖος, ὅστις εἶνε ὅμοιος μὲ τὸν Θεὸν κατὰ τὴν μορφήν, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ νεανικῆς, ῥωμαλέας, ἡρωϊκῆς μορφῆς,- τοῦ Πάριδος Ἰλ. ψ, 16· - Τηλεμάχου Ὀδ. ξ, 173, 173· - Πριάμου Ἰλ. ω, 217· ἐκ(θ. τῆς νύμφης Οὐρανίας Ἰσ. 350· - Πλατ. Φαιδ. 95· πρόσωπον, Φαῖδρ. 251· - συγκρ. θεοειδέστερος, Ἐπινομ. 980· ἐπίρ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 1184· πρβλ. θεουδής.

Θεο-είκελος, 2· θεοειδής· - Ἀχιλλεὺς Ἰλ. α 131· - Τηλέμαχος Ὀδ. γ, 416 κ. μτγν.

Θεο-επής, 2· ὑπὸ θεῶν λεχθεὶς Ἡσύχ.

Θεο-εχθία, ἡ· ἡ κατὰ Σχολ.· θεο-εχθρία, τὸ νὰ ἦνέ τις μισητὸς τῷ θεῷ Λουκ. Λεξιφ. 11.

Θεο-ήλατος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ διωγμένος, Φιλ Γ. ἴδε Θεήλατος.

Θεόθεν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ θεοῦ Ὀδ. π, 447, Αἰσχ. Περ. 102.

Θεό-θετος, 2· ὁ ἐκ θεοῦ τεθεὶς Ἰω. Δαμασκ 2, 584.

Θεο-θρέμμων, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ τραφείς, μτφ. - σιγὴ Προκλ. εἰς Πλατ. Ἀλκιβ. 1, 56.

Θεό-θρεπτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ τραφείς, Σχολ. Αἰσχ. Περ. 905.

Θεό-θυτος, 2· ὁ τῷ θεῷ θυσιασθείς Κρατῖν. ἐν Β. Ἀν. 42.

Θε-οίνια, τά· ἑορτὴ τοῦ Βάκχου ἐν Ἀθήναις Δημ. 59, 78· «τὰ κατὰ Δήμους Διονύσια» Ἁρποκρ.

Θε-οίνιον, τό· ναὸς τοῦ Διονύσου Λυκόφρ.

Θέ-οινος, ὁ· θεὸς τοῦ οἴνου Αἰσχ. ἀποσπ. 339.

Θεο-κάπηλος, ὁ· ὅστις καπηλεύει τὸν θεὸν κ. τοὺς λόγους του, Γρ. Ναζ.

Θεο-κατάρᾱτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ κατηραμένος Ἀθαν. 2, 309.

Θεο-κατα-σκεύαστος, 2· ὑπὸ θεοῦ κατεσκευασμένος· «θεόδματον χρέος, ἐξ. θεοκατασκεύαστον ὕμνον.» Σχολ. «θεότευκτον, θεοκατασκεύαστον» Πινδ. Ο. 3, 11.

Θεο-κέλευστος, 2· ὑπὸ θεοῦ διατεταγμένος Ἡσυχ.

Θεο-κήδευτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ κηδευθείς Ἀνδρ. Κρητ. σ. 153.

Θεο-κήρυξ, υκος, ὁ· κῆρυξ τῶν θεῶν Ἡσυχ.

Θεο-κίνητος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ κινηθείς Σχολ. Πινδ. Ο. 2, 40 = θεόρτος γλωσ.

Θεοκλέης, ους, ἀνδρ. ὄν. Παυσ. Αἰλ. κ. Θουκλῆς Θουκ. 3, 80.

Θεόκλεια, ἡ· ἑταίρα τις Ἀθην.

Θεοκλείδης· ἀνδρ. ὄν. Λυσ.

Θεόκλητος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Θεό-κλητος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ κληθείς, ψαλείς, ὑμέναιος, Νον. κ.-ναός, ἐν ᾧ ὁ θεὸς καλεῖται, ἐπικαλεῖται τις τὸν θεόν, αὐτ.

Θεο-κλητέω· καλῶ, ἐπικαλοῦμαι τὸν θεὸν Εὐστ. 805, 36· ἴσ. Θεοκλυτῶ.

Θέ(υ)κλος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Θεοκλύμενος· 1) μάντις τις Ὀδ. 2) υἱὸς Πρωτέως, βασιλεὺς Αἰγύπτου, Εὐρ.

Θεο-κλυτέω· ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς, ὅπως ἀκούσωσι τὴν δέησίν μου Αἰσχ. Περ. 500· - Θέμιν Εὐρ. Μ. 207 - Κυρίνον Πλουτ. Ῥωμ. 28· θεοκλυτέομαι = ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀκούομαι ἐπικαλούμενος αὐτόν· «τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος» Πλουτ. γεν. Σωκρ. 22· Ἱερ. 3, 17, κ. ἐνερ ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ.

Θεο-κλύτεμα, τό· τὸ ἐπικαλεῖσθαι τὸν θεόν, ἡ τοῦ θεοῦ ἐπίκλησις, μτγν.

Θεο-κλύτησις, ἡ· θεοῦ ἐπίκλησις· κατάρᾱι κ. Θεοκλυτήσεις Πολύδ 24, 8, 7.

Θεό-κλυτος, 2 (κλύω)· ὅστις ἐπικαλεῖται τὸν θεόν, παρακαλῶ νὰ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς μου· - λιταὶ Αἰσχ. Ἑπτ. 131. Ηυθ. ὁ ὑπὸ θεοῦ εἰσακουσθείς Ἰωσ 1, 33· κύρ. ὄν.

Θεό-κμητος, 2, (καμνω)· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ καμωμένος, ἐξειργασμένος, θεῖος· βέλεμνα Κ. Σμ 3, 419.

Θεο-κοίρανος, 2· θεῖος τύραννος, ἄρχων, Συνεσ.

Θεο-κολέω· εἶμαι ἱερεύς Ἐπιγρ. ἴδε Θεηκόλος.

Θεο-κόλλητος, 2· ὁ εἰς τὸν θεὸν προσηκολλημένος, μετὰ τοῦ θεοῦ συνδεδεμένος Ἰ. Χρυσ. 5, 816.

Θεοκόλος· ἴδε Θεηκόλος.

Θεο-κορύφωτος, 2· ἐν θ. νήσῳ Πανόρμῳ, μετὰ κορυφῶν ὑπὸ θεοῦ ποιηθεῖσα, Montf. παλαιογρ. σ. 52.

Θεο-κόσμητος, 2· ὑπὸ θεοῦ κεκοσμημένος ἐκκλ.

Θεόκοσμος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Θεό-κραντος, 2 (κραίνω)· ὑπὸ θεοῦ ἐκτελεσθείς, πληρωθείς, τελειωθείς Αἰσχ. Ἀγ. 1499.

Θεο-κρᾶσία, ἡ· ἡ μετὰ θεοῦ μίξις Ἰαμβλ. Πυθ. 240.

Θεο-κρατής, 2· ὁ θείᾳ δυνάμει κρατῶν γλωσ.

Θεοκράτης· ἀνδρ. ὄν. ῥωμ. Θευκράτης Γρ. Κορ.

Θεο-κρατία, ἡ· τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία τοῦ θεοῦ Ἰωσ.

Θεο-κρήπτ(ι)ς, τος, ἡ· ὑπὸ θεοῦ θεμελιωθεῖσα, γεννηθεῖσα· - Ἀθήνη Νον. Δ. 24, 96

Θεοκρίνης· ἀνδρ. ὄν. Δημ.

Θεο-κρῑσία, ἡ· ἡ τοῦ θεοῦ κρίσις Δ. Ἀρισπ.

Θεο-κρίτης, ὁ· ὅστις εἶνε κριτὴς τοῦ θεοῦ, ὁ Πάρις.

Θεό-κριτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ ἐκλεχθείς, μτγν) π. Δουσιάδ. (15, 26) 6) ἀντὶ θεοκρίτης· 2, ἀνδρ. ὄν. ἐξαιρ. ὁ γνωστὸς Συρακούσιος ποιητὴς Θούκριτος π. Δημ ἕτερος δὲ π. Λουσ.

Θεο-κρυφής, 2· ὁ τὸν θεὸν κρύπτων, μτγν π.

Θεό-κτητος, 2· ὑπὸ θεοῦ κεκτημένος Εὐστ.

Θεοκτίστη, ἡ· θυγ. τοῦ Μαυρικίου χρον. Πασχ.

Θεό-κτιστος, 2, κ. 3· ὑπὸ θεοῦ κτισμένος, καμωμένος, Ἀριστοτ. ποιητ. 21· 2) κύρ. ὄν.

Θεό-κτιτος, 2· τῷ ἄνωτ - Τροία Ἀνθ. Παλ. 9, 103.

Θεο-κτονία, ἡ· φόνος τοῦ θεοῦ, ἐκκλ.

Θεο-κτόνος, 2· ὁ φονεύων θεόν, ἐκκλ.

Θεό-κτυπος, ἡ· ὑπὸ θεοῦ κτυπηθεῖσα, παιχθεῖσα, λύρα, μτγν.

Θεο-κυβέρνητος, 2· ὑπὸ θεοῦ κυβερνηθείς, διοικηθείς, μτγν.

Δημοσία Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεοκύδης, ους· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θεο-κυήτωρ, ορος, ἡ· ἡ τὸν θεὸν κυήσασα, ἡ γαστρὶ σχοῦσα, ἐκκλ.
Θεο-κύμων, ἡ· τῷ ἀνωτ. Συνεσ. ὕμ. 1, 83.
Θεο-κυνής, 2· τιμώμενος ὡς θεός· «θεοκυνῆ, θείαν δόξαν ἔχουσαν» Πορφ.
Θεο-κόρωτος, 2· ὑπὸ θεοῦ κεκορωμένος, ἐκκλ.
Θεο-λαμπής, 2· θείαν λάμψιν ἔχων, ἐκπέμπων Συνεσ. ὕμν.
Θεο-λατρεία, ἡ· ἡ τοῦ θεοῦ λατρεία Γρ. Ναζ.
Θεό-λεκτος, 2· ὑπὸ θεοῦ λεχθείς Ἰ. Δαμασκ. πρβλ. Θεοσύλλεκτος.
Θεο-ληπτέομαι· ἔνθεός εἰμι, ἔχω θείαν ἔμπνευσιν, ἐνθουσιῶ, Φίλων.
Θεο-ληπτική, ἡ· μαντεία ἡ κατ' ἐνθουσιασμόν, (ἴδε Θεοληψία) Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 32.
Θεό-ληπτος, 2· ἔνθεος, ὑπὸ θεοῦ συσχεθείς, ἴτι δὲ δεισιδαίμων Πλουτ. ἠθ. 855, π. Μανεθ. 4, 80, 548, εὑρηταὶ Θεόληπτος· 6) Ἐπίσκοπος Φιλαδελφείας.
Θεο-λῆψία, ἡ· θεία ἔμπνευσις, ἐνθουσιασμός; Πλουτ. ἠθ. 56.
Θεω-λογεῖον, τό· τὸ μέρος τοῦ Ἄθην. Θεάτρου, ἐν ᾧ ἐνεφανίζοντο λαλοῦντες οἱ θεοί, Πολυδ. 4, 130.
Θεο-λογέω· θεολόγος εἰμί, ὁμιλῶ περὶ θεοῦ καὶ θείων πραγμάτων, ἐξηγῶν, ἑρμηνεύων αὐτὰ εἰς ἄλλους, περί τινος Ἀριστοτ. π. οὐραν. «τὰ θεολογούμενα», = ἡ ἔρευνα περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων Πλουτ. συμπ. 1, 1, 4· «τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι θεολ. Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 55· «τεθεολόγηται» Ἡρακλείδ. ἀλληγ. 22.
Θεο-λογία, ἡ· ἡ περὶ θεῶν καὶ τῶν θείων πραγμάτων ἔρευνα, ἐξέτασις, γνῶσις Πλάτ. πολ. 2, 379· πλ. ἐξαιρ. π. ἐκκλ.
Θεο-λογικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων γνῶσιν· ἐπιστήμη Ἀριστοτ. μεταφ. 10, 6.
Θεο-λόγος, 2· ὁ λέγων περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων, διδάσκων, καθὼς π. χ. ὁ Ἡσ. λέγεται θεολόγος διὰ τὸ πόνημα του τὸ ἐπιγραφόμενον «Θεογονία» Πλουτ. Ἀλεξ. ἀλλὰ καὶ οἱ ὡς προφῆται κατὰ θείαν ἔμπνευσιν λαλήσαντες προσηγορεύοντο θεολόγοι· παρὰ δὲ τοῖς ἐκκλ. ὁ περὶ τὰ θεῖα σοφός·
Θεολύτη, ἡ· ἑταίρα τις Ἀθην. 11, 471.
Θεόλυτος· ἀνδρ. ὄν. Θουκ.
Θεο-λωβήτης, ὁ· ἀσεβὴς πρὸς τοὺς θεούς, ὁ ὑβρίζων αὐτούς; Μανεθ. 4, 234.
Θεο-μακάριστος, 2· ἐκ θεοῦ μάκαρ, εὐλογημένος, ἐκκλ.
Θεόμανδρος· ἀνδρ. ὄν.
Θεο-μανέω· εἰμαι θεομανὴς Πολυδ. 1, 19.
Θεο-μανής, 2· ὅστις ὑπὸ τῶν θεῶν ἐμμανὴς ἐγένετο, παράφρων Εὐρ. Ἰων. 1402· στύγος, παράφορον, μανιῶδες μῖσος τῶν θεῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 653· ἴτι δέ, πότμος, λύσσα ὑπὸ τῶν θεῶν πεμφθεῖσα μανία Εὐρ. Ὀρ. 79.
Θεο-μανία, ἡ· ἡ θεόθεν μανία, τὸ νὰ κάμῃ ἡ θεότης τινα μανιακόν, παράφρονα, Φίλων.
Θεο-μαντεία, ἡ· ἡ διὰ θείας ἐμπνεύσεως μαντεία Δ. Κασ. 62, 18.
Θεο-μαντέω· μαντεύω, προφητεύω κατὰ θείαν ἔμπνευσιν Πολυδ. 1, 19.
Θεό-μαντις, ὁ· ὅστις μαντεύει, προφητεύει κατὰ θείαν ἔμπνευσιν Πλάτ. ἀπολ. 22, Μεν. 99.
Θεό-μαρτυς, υρος, ὁ· ὁ περὶ θεοῦ μαρτυρῶν Εὐστ.
Θεο-μαχέω· μάχομαι κατὰ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι τοῖς θεοῖς Εὐρ. Βακχ. 45, Σίσ. οἰκ. 16, 3.
Θεο-μαχία, ἡ· 1) μάχη, πόλεμος τῶν θεῶν κατ' ἀλλήλων Πλάτ. πολ. 2, 378· 2) τὸ νὰ μάχηταί τις κατὰ θεῶν, Λουκ.
Θεο-μάχος, 2· ὁ κατὰ θεῶν μαχόμενος Λουκ. Ζ. εἰς τρ. 45· - ἀπόνδια, Ἡρακλείδ. ἀλληγ. 1.
Θεο-μεγάλυντος, 2· ὑπὸ θεοῦ μεγαλυνθείς Μαξ. Πλαν
Θεομήδης, ους· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θεο-μηλίδας, ὁ· γωρίον ἐν Σπάρτῃ, κατὰ Λυδεκ. Θεομηδίδας.
Θεο-μηνία, ἡ· ὀργή, θυμὸς τῶν θεῶν Εὐστ.
Θεο-μήστωρ, ορος, ὁ· συμβουλεύων ὡς θεός, ὁποῖον θείας συμβουλὰς Αἰσχ. Περ. 853.
Θεομήστωρ· τύραννος Σαμίων Ἥρ.
Θεα-μητέω (μῆτις)· θεοφοροῦμαι, ἔχω θείαν ἔμπνευσιν, θείαν σοφίαν· «θεομητεῖ, θεοφορεῖται, θεῖα φρονεῖ» Ἡσυχ.
Θεό-μητις, 2· θεοφορούμενος, θείαν ἔμπνευσιν ἔχων, θεῖα συμβουλεύων Νον. π. Σουΐδ. ὁσι. Θεόμητι, θεόφρονι, Θεοβούλῳ
Θεα-μητορικός, 3, ὁ· ἑορτὴ=ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου, ἐκκλ.
Θεο-μητρικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ Ἰ. Δαμασκ.
Θεο-μήτωρ, ορος, ἡ· μήτ. τοῦ θεοῦ, ἐκκλ. ἴτι ἡ Ῥεά, ἡ μήτ. τῶν θεῶν Νον. Δ. 25, 334.
Θεό-μιλος, ὁ· μετὰ τοῦ θεοῦ συναμιλῶν, συναναστριφόμενος, μτγν.
Θεο-μίμησία, ἡ· μίμησις τοῦ θεοῦ, ἐκκλ.
Θεο-μίμητος, 2, ὅστις εἶνε μορφωμένος, ἐσχηματισμένος ὅμοιον μὲ θεόν, μτγν.
Θεο-μιμήτως, ἐπίρ. κατὰ μίμησιν τοῦ θεοῦ, μτγν.
Θεό-μιμος, 2· ὁ τὸν θεὸν μιμούμενος Στοβ. 48, 62.
Θεο-μισής, 2· ὅστις εἶνε μισητὸς τῷ θεῷ Πλάτ. πολ. 10, 612, ἀντίθ. τῷ Θεοφιλής; Ἀριστ. ὄρν. 1548 κ. μτγν.
Θεο-μίσητος· τῷ ἀνωτέρω· ἐκκλ.
Θεομνηστιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θεόμνηστος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ. Θιόμναστος Ἐπιγρ.
Θέομνις, ιδος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θε-όμοιος, 2· ὅμοιος θεῷ, ἐκκλ.
Θεό-μοιρος, 2· ὁ μετέχων θείου τινὸς πράγματος Φώτ. 347, 7.
Θεό-μορος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ δοθείς, δωρ. Θεόμορος, γάμου γέρας Πινδ. Ὀ. 7, 38.
Θεό-μορφος, 2· ὁ θείαν μορφὴν ἔχων, φαίνεται ὡς θεὸς Στρατ. 38 (12, 196).
Θέομος· - ἀνδρ. ὄν.
Θεο-μυθία, ἡ· μυθολογία Πρόκλ.
Θεο-μυσής, 2· ἀνήρ, ὅστις διά τινος ἁμαρτήματος μαίνεται, ὅθεν μισεῖ αὐτὸν ὁ θεός, 40. θεομίσητος Αἰσχ. Εὐμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεο-μύστης, ὁ· Σαρακηνός τις (Σωλβουργ. σ. 65, Βοίσσ).
Θεό-μυστος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ μεμυημένος, μτγν.
Θεονόη, ἡ· θυγ. Πρωτέως Εὐρ.
Θεοξένη· γυν. ὄν. Ἐπίγρ.
Θεο-ξένιος, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.
Θ.οξένια, τά· ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν θεῶν αὐτῶν Παυσ. 7, 27, 2· καὶ εἰς τιμὴν τῶν Διοσκούρων Πλουτ.
Θεοξενίδης· ὁ· κύρ. ὀν. Σίφνιός τις, Σουΐδ.
Θεόξενος· Τενέδιός τις, υἱὸς Ἀγησιλάου Πινδ.
Θεο-πάθεια, ἡ· τὸ πάσχειν τὸν θεὸν Φωτ.
Θεο-παίγμων, ον, 2· ὁ μετὰ θεοῦ παίζων Νον. Δ. 30, 210.
Θεό-παις, παιδος, 2· παιδίον τῶν θεῶν, ἢ ἐκ θεῶν καταγόμενον· - ἔρως, Μελ. 11, (12, 56) - Βαβυλὼν = Θεία, δηλ. Ἀθην. 5,222.
Θεό-παιστος, 2· ὑπὸ θεοῦ πληγείς, παιόμενος Ἡσύχ.
Θεο-παράδοτος, 2· ὑπὸ θεοῦ παραδοθείς Πρόκλ.
Θεο-παραδότως, ἐπίρ. τοῦ Θεοπαράδοτος, Δ. Ἀρεοπ.
Θεο-πάρ-ακτος, 2· ὑπὸ θεοῦ παραχθείς, εἰς φῶς ἐλθών, ἐκκλ.
Θεο-πάρ-οχος, 2· ὅστις παρέχεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐκκλ.
Θεο-πασχία, ἡ· τὸ πάσχειν τὸν θεόν, ἐκκλ.
Θεο-πασχίτης, ὁ· αἱρετικός, ὁ νομίζων τὴν θεότητα ὑποκειμένην παθήματι Ἀθαν. 2, 342.
Θεοπάτρα, ἡ· γυν. ὄν. Μεθοδ.
Θεο-πάτωρ, ορος, ὁ· πατὴρ τοῦ θεοῦ, ἐκκλ.
Θεο-πείθεια, ἡ· ὑπακοὴ εἰς τὸν θεόν, μτγν.
Θεο-πειθής, 2· ὁ τῷ θεῷ ὑπακούων, πειθόμενος· ἐπίρ. Θεοπειθῶς Εὐστ.
Θεοπείθης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπίγρ.
Θεό-πεμπτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ πεμπόμενος Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 9, 3· - ὄρνις, Δ. Ἀλ. 1, 12 - ξδη, 1, 69· ἐξαιρ. δὲ ἔκτακτος Λογγῖν. 34.
Θεόπη, ἡ· γυν. ὄν. Αἰλ.
Θεο-πλανησία, ἡ· ἡ περὶ θεοῦ πλάνη, ἄγνοια τῆς θεότητος Ἀθαν.
Θεο-πλαστέω· πλάττω, σχηματίζω θεὸν Ἰλιοδ 9, 9.
Θεο-πλάστης, ὁ· ὁ πλάττων, σχηματίζων θεὸν Μανεθ. 4, 569
Θεο-πλαστία, ἡ· τὸ πλάττειν, σχηματίζειν θεόν, μτγν.
Θεό-πλαστος, 2· ὑπὸ θεοῦ πλασθείς, μτγν. ἐπίρ. Θεοπλάστως.
Θεό-πλευρος, 2· θείας πλευρᾶς, τὰς θείας πλευρὰς πληγώνων· «θ. σφαγή» Ἀνδρ Κρητ. 324.
Θεο-πληγής, 2· ὑπὸ θεοῦ κτυπηθείς Συνέσ.
Θεό-πληκτος, 2· ὑπὸ θεοῦ πληγείς, = Θεοβλαβὴς Ἡσύχ. ἐπίρ. Θεοπλάκτως·
Θεο-πλήξ, 2· Θεοπληγὴς Ἄνν. Κομν. 14,42.
Θεο-πληξία, ἡ· Θεοβλάβεια, μτγν.
Θεό-πλοκος, 2· ὑπὸ θεοῦ πλεχθείς, μτγν.
Θεό-πλουτος, 2· ὁ ἐκ θεοῦ λαβὼν τὰ πλούτη Χρυσ.
Θεο-πνευστία, ἡ· θεία, ἔμπνευσις, μτγν.
Θεό-πνευστος, 2· ὁ κατὰ θείαν ἔμπνευσιν γενόμενος, ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσθείς· - γραφή, σοφία, Φωκυλ. (121) Πλουτ. ἠθ. 904, Ν. Δ.
Θεό-πνους, 2· Θεόπνευστος Πορφυρ.
Θεο-πόθητος, 2· ὑπὸ θεοῦ ποθούμενος, μτγν.
Θεο-ποιέω· κάμνω τινὰ θεόν, ἀποθεῶ· - τὴ θνητὰ Δ. Ἀλ. 2,56· «θεοποιηθέντες θεοί», Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 51.
Θεο-ποιητικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ κάμνῃ θεὸν ἢ εἴδωλα θεῶν· ἡ τέχνη δηλ. Πολυδ. 1,13.
Θεο-ποίητος, 2· ὑπὸ θεοῦ ποιηθείς Ἰσοκ. 7, 62.
Θεο-ποιΐα, ἡ· Θεοποιητικὴ Πολυδ. 1, 13.
Θεο-ποίκιλτος, 2· ὁ θείᾳ ἐργασίᾳ, τέχνῃ, παποικιλμένος· - στολή θ. ἀνδρ. Κρητ σ. 149.
Θεο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν, σχηματίζων θεούς Πολυδ. 1, 13· - τέχνη Γλαυκ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 9, 774 = Θεοπλάστης.
Θεο-πολέω, κ. Θεηπολέω· εἶμαι Θεοπόλος Πλάτ. νομ. 10,909, Τίμ. Ἑρμ. θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον, καὶ δὴ οἷον οἱ μητραγύρται.
Θεο-πόλος· Θεηπόλος.
Θεό-πομπος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς = Θεόπεμπτος· - τιμαὶ Πινδ. Π. 4, 69.
Θεόπομπος, ὁ· 1) ἀρχαῖος ποιητὴς κωμῳδίας, Ἀθηναῖος Σουΐδ. 2) Μιλήσιος Ξεν. 3) Χῖος Σουΐδ.
Θεο-πόνητος, 2· ὑπὸ θεοῦ κατασκευασθείς, ποιηθείς· - λέχη Εὐρ. Τρ. 953.
Θεο-πραγία, κ. Θεοπραξία ἡ· θεία πρᾶξις, εὐποιΐα, ἐλεημοσύνη, μτγν.
Θεο-πρέπεια, ἡ· ἀξία, λαμπρότης ἁρμόζουσα εἰς θεὸν Δ. Σικ. 5, 43.
Θεο-πρεπής, 2· θεῷ πρέπων, ἁρμόζων, «θεοπρεπεῖς· θεῷ ἁρμόζοντας»· Ἡσυχ. «- Ἥρας ὄμμα Πινδ. Ν. 11, 2, 6 καὶ ἱερὰ παμπὴ Πλουτ. Δίων, 28· - πεδίον Δ Σικ. 11, 89· ἐπίρ. «θεοπρεπῶς ἐσταλμένως» Λουκ. Ἀλεξ 15.
Θεό-πρεπτος· Θεοπρεπής Χρ. Σιβ.
Θεο-πρόβλητος, 2· ἐκ θεοῦ ἐκλεχθείς Θεοφύλ. κατ. 2,677.
Θεο-προπέω· μαντεύω, προφητεύω, μον. μετχ. Θεοπροπέων Ἰλ. α, 109, Ὀδ. 6, 184.
Θεο-προπία, ἡ· μαντεία, προφητεία, θεία ἀγγελία, χρησμολογία· - Ἑκάτοιο Ἰλ. α, 384.
Θεο-πρόπιον, τό· Θεοπροπία Ἰλ. ζ, 438, Ἡρ. 1, 7.
Θεο-πρόπος, ὁ, (συνθ. ἐκ τοῦ θεὸς κ. προεῖπεῖν Βουτμ. λεξ. 1, σ. 10, ἐκ τοῦ θεὸς κ. πρέπω)· ὅστις ἐξηγεῖ θεῖόν τι σημεῖον Ἐτ. Μ. ὁ θεοῖς πρέποντα λέγων Ἡσυχ. μάντεις ἐκ θεοῦ προλέγοντες, οἱ τὰ θεῖα σημεῖα ἐξηγοῦντες· «ὅς ἀάφα θυμῷ εἰδείη τεράων» Ἰλ. μ, 228· οἰωνιστής, ν, 370· τὸ ἔπος Θεοπρόπου, Σοφ. Τρ. 822, 822, 2· = χρησμός· ὁ πεμπόμενος ἵνα ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον Λίσχ. Πρ. 649, Πλουτ. Κίμ. 18.
Θεόπροπος κύρ. ὄν. Σχολ. Ἰλ. σ. 486.
Θεο-πρόσ-δεκτος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεκτὸς γενόμενος Εὐστ.
Θεο-πρόσ-πλοκος, 2· ὁ μετὰ θεοῦ συνδεδεμένος Πρόκλ.
Θε-οπτεία, ἡ, κ. Θεοπτία· τὸ καθορᾶν, βλέπειν τὸν θεόν, ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θε-όπτης, ὁ· ὁ τὸν θεὸν καθορῶν, βλέπων, ἐκκλ. Θε-οπτικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν θεόπτην Δ. Ἀρεοπ. - δύναμις Ἑρμ. ἐν Στοβ. 11, 23. Θεό-πτυστος, 2· ὁ μισούμενος ὑπὸ θεοῦ, ὃν ὁ θεὸς ἀποστρέφεται Αἰσχ. Ἑπτ. 610. Θεό-πυρος, 2, φλόξ· ὅτι ἀνήφθη, ἐφλογίσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ Εὐρ. Ἰλ. 732. Θεό-ργητος, 2· θεομανὴς Αἰσχ. Ἑπτ. 659. Θεό-ρρευστος, 2· θεόρρυτος μτγν. Θεο-ρρημοσύνη, ἡ· ἡ θεία διδασκαλία, κατήχησις, ἐκκλ. Θεο-ρρήμων, ον· ὁ περὶ θείων πραγμάτων λέγων, διδάσκων Βοισ. Ἀν. 4, 379. Θεό-ρρητος, 2· ὅστις ἐλέχθη ὑπὸ θεοῦ, θεῖον, μέτρον Ἀνθ. παλ. 9, 505, 13. Θεό-ρρυτος, 2· ὅστις ῥέει, προέρχεται ἐκ θεοῦ Ἡσυχ. Θί-ορτος, 2· ὅστις ὡρμήθη, παρήχθη, ἐκινήθη. ἐγένετο ἐκ θεοῦ· - ὄλβος Πινδ. Ο. 2, 40, Αἰσχ. Πρ. 764. Θεός, ὁ, καθ' Ἡρ. 2,52 θεοί, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομοὺς εἶχον καὶ Πλάτ. Κρατ. 397, κ. ἄλλ. ἐκ τοῦ θέω, = τρέχω, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, οἵτινες τὸ πάλαι ἐτιμῶντο ὡς θεοί· κατ' ἄλλ. ὀρθότ. ἐκ τοῦ Ζεύς, Διός, λατ. deus, δωρ. Θεύς, Ἡρωδν. π. μ. λ. 6, 8, Λακων. σιὸς - Θεός, Θεότης, π. Ὀμ. ἐν. κ. πλ. ὥστε δὲν πρόκειται περὶ ἑνὸς ὡρισμένου θεοῦ, ὡς ἐν πολλοῖς χωρίοις περὶ τοῦ Διός, ἀλλὰ περὶ τῶν ὄντων τῶν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀρχόντων, ἡ Θεότης, ἥτις καὶ ὡς θεοῦ μοῖρα παρίσταται καὶ ὡς μοῖρα μόνον· ἄλλως δὲ τὰ ἐπίθετα καὶ αἱ συνθέσεις δεικνύουσι τὸν περὶ οὗ πρόκειται θεόν, π. χ. «ἀπερωτᾶν τὸν Θεόν», ζῆθα ἐννοεῖται τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος· συνήθ. εὑρηται θεὸς ὡς, ὥστε θεός, θεῷ ἐναλίγκιος, εἰς δήλωσιν τοῦ ὑπερτάτου καὶ ἐντελεστάτου ἐν ἀνθρώποις «ὑπὲρ θεόν» = παρὰ τὴν θείαν βούλησιν, ἐναντίον αὐτῆς Ἰλ. π, 327· «σὺν θεῷ» = μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, τ, 49· «σὺν θεαῖς», ω, 230· ἔτι δὲ μετὰ τοῦ ἄνευ· «καὶ ἄνευθε θεοῦ» = ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ, ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ Ὀδ. ο, 530, Ἰλ. ε, 185· «πρὸς θεῶν» = δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ, δι' ἀγάπην τοῦ θεοῦ· - θηλ. ἡ θεὸς Ἰλ. α, 516· «μήτε θήλεια, θεός, μήτε τις ἄρσην», θ, 7, Σοφ. ΑΥ 401, κ. π. πεζ. «τῷ θεῷ» σημαίνει· δείποτε τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφόνην καὶ ἐπὶ ὅρκου «νὴ τὸν θεόν, ἢ μὰ τὸν θεὸν» Ἀριστ. Λυσ 112 κ. ἄλλοι· - ὡς ἐπίθετον φαίνεται ἐν τῷ «Οὐραὶ Θεώτεραι» = αἱ θύραι, δι' ὧν διήρχοντο τὸ πλέστον αἱ θεοί, Ὀδ ν, 111· «θεώτερος ναὸς» Δ. Περρ. 257· «χορὸς θεώτερος» Καλλίμ. Ἄπ 93· π. μτγν. ὁ θεὸς Καῖσαρ· Στραβ. 4, 177· (θεοὶ π. π. «ἵνα εὐχῳ. ἠλέξ. μονασυλλάβως ἐν Ἰλ. α, 18· θεῶν, ἵν' ὕμν. Δημ 55· 259, Ἡσ Θε. 44· θεοῖσιν, δισυλλάβως Ὀδ. ξ, 251· οὕτω καὶ ἅπτ. π. Θεαγοτίδης· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ. Θεό-δοτος, π. 2· θεόδοτος, ὑπὸ θεοῦ δεδομένος Ἡσ. Ἐρ. 329· - δύναμις Πινδ Π. 5,13 - εὐδαιμονία Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 1, 9, 2· - ἀγαθὸν Λουκ.

Θεόσ-δωρος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 47. Θεο-σέβαστος, 2· ὁ σεβόμενος τοὺς θεοὺς Φωτ. βιβλ. 269, διορθ. θεοσεβέστατος. Θεο-σέβεια, ἡ· τὸ νὰ σέβηταί τις, φοβῆται τὸν θεὸν Ξεν. Ἀν. 2, 6, 26. Θεο-σεβέω, εἶμαι θεοσεβής, θεοφοβούμενος Δ. Κ. 54, 30. Θεο-σεβής, 2· ὁ σεβόμενος, φοβούμενος τὸν θεὸν Σοφ. Οἰ. Κ 261· - μέλος Ἀριστ. ὄρν. 897· «τὸ θεοσεβὲς» = θεοσέβεια Πλάτ. ἐπιν. 977· ἐπίρ. θεοσεβῶς Ξεν. Κύρ. 3, 3, 58. Θεο-σεβητέον, ρ. ἐπίθ. δεῖ σέβεσθαι τὸν θεὸν Κλ. Ἀλ. στρ. 77, 11. Θεοσεβῶς· ὅδε θεοσεβής. Θεοσέβιος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ. Θεό-σεπτος, 2· ὅστις τιμᾶται, σέβεται ὡς θεός, ἢ πρέπει νὰ τιμᾶται ὡς θεὸς Ἀριστ. νεφ. 292· ὅστις σέβεται, τιμᾷ τοὺς θεοὺς Μανέθ. 4, 427. Θεο-σέπτωρ, ορος, ὁ· θεοσεβὴς Εὐρ. Ἱππ. 1364. Θεοσ-εχθρία, ἡ· τὸ νὰ μισῇ, καταφρονῇ τις τοὺς θεούς, ἀσέβεια Ἀριστ. αφ. 418· 2) παθ. = θεοεχθρία, τὸ νὰ ἠνέ τις μισητὸς τῷ θεῷ Λουκ. Λεξιφ. κ. 11. Θεο-σημεία, ἡ· τὸ θεῖον σημεῖον, προφητεία, χρησμός, μτγν. Θεο-σήμειον, τό· θεοσημεία μτγν. Ἔτι δὲ θεόσημον, τό· Θεό-σκιος, 2· ὁ ἔχων θείαν σκιὰν Δαμασκ. εἰκ. 7, 9. Θεο-σκυνέω· τιμῶ τοὺς θεοὺς Ἡσυχ. Θεο-σοφία, ἡ· ἡ θεία σοφία, τὸ γινώσκειν ἐντελῶς τὰ θεῖα πράγματα = θεολογία Δ. Ἀρ. Θεό-σοφος, 2· ὁ γινώσκων τὰ θεῖα πράγματα, ὁ ἔχων θείαν σοφίαν ἐκκλ. Θεό-σπορος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ σπαρείς, ποιηθείς Εὐρ. π. Εὐσ. 656, 8. Θεόσ-συτος, 2· θέμαρτος· - χιμαὶ Αἰσχ. Πρ. 643· κ. Θεόσυτος, 116. Θεό-στεπτος, 2· ὑπὸ θεοῦ στεφθείς, μτγν. Θεο-στεφής, 2· θεόστεπτος Ἰών. Θεο-στήρικτος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ θεοῦ στηριζόμενος, κ. ὑπὸ τοῦ θεοῦ στηριζόμενος· - σκῆπτρα Ἀνθ. Παλ. 15, 15. Θεο-στιβής, 2· τόπος, ὃν ἐπάτησεν ὁ θεὸς Ἐτ. Μ. 445, 51. Θεό-στοργος, 2· ἀγαπῶν τὸν θεὸν Ναν. Θεο-στυγής, 2· α) ὅστις μισεῖται ὑπὸ τοῦ θεοῦ· - θῆρ Εὐρ. Κύκλ. 598· β) ὁ μισῶν τὸν θεὸν Ν. Δ. Θεο-στύγητος· τῷ προηγ. Αἰσχ. Χο. 633. Θεο-στυγία, ἡ· τὸ μισεῖν τὸν θεόν, ἰσχάτη ἀσέβεια. Θεο-σύλης, ὁ· ὅστις συλᾷ, ἁρπάζει τὰ τοῦ θεοῦ, τοῦ ναοῦ, συνηθέστ. ἱερόσυλος Σουΐδ. Αἰλ Π. Ἱ. 5, 16. Θεο-συλία, ἡ· τὸ συλᾶν τὰ τοῦ θεοῦ, ἡ ἱεροσυλία Αἰλ. Π. Ἱ. 6, 8. Θεο-σύλ-λεκτος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ συλλεγείς, φύλαγξ θεοσύλλεκτος, ἐκκλ. Θεό-συλος, 2· θεοσύλης Φίλων. Θεο-σύμφυτος, 2· ἐκ θεοῦ, θείως φύς, γεννηθείς· «θεοσυμφύτοις εὐαγγελισταῖς» ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεο-σύνακτος, 2· ὅστις συνήχθη ἢ συνάγεται ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἀγάπη, ἐκκλ.
Θεο-σύνδετος, 2· ὑπὸ Θεοῦ συνδεθείς Ἱεροκλ.
Θεο-σύστατος, 2· ὅστις εἶνε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἢ εἰς τὸν Θεὸν συστημένος Χρυσ.
Θεο-σφάγια, ἡ· ἡ τοῦ Θεοῦ σφαγή, θάνατος Χρυσ.
Θεο-σφράγιστος, 2· ὑπὸ Θεοῦ ἐσφραγισμένος, μτγν.
Θεό-σωστος, 2· ὑπὸ Θεοῦ σωθείς, ἐξαιρ. ἐπὶ πόλεων, ἐκκλ.
Θεό-ταυρος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Διὸς εἰς ταῦρον μεταμορφωθέντος Μοσχ. 2, 131.
Θεο-τείχης, 2· πόλις μὲ τείχη κτισθέντα ὑπὸ τῶν θεῶν Τροία, Ἀνθ. Παλ. 214.
Θεό-τεκνος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.
Θεο-τελής, 2· θεόθεν καμωμένος τέλειος, «Θεοτελὴς φύσις»=οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελοῦντες Φωτ. λεξ. 84, 8.
Θεοτέλης, ους· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θεο-τέρατος, 2, πλάναι· αἱ πλάναι, αἵτινες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεραστίως καὶ θαυμασίως πέμπονται, ἄλλ. γρ. Θεοπέρατοι.
Θεο-τέρπης, 2· ὁ τέρπων τὸν Θεόν, εὐαρεστῶν αὐτῷ· -βιοτὴ Ἀνθ. Παλ. 9, 197.
Θεό-τευκτος, 2· ὑπὸ Θεοῦ ποιηθείς, θεοκατασκεύαστος Σιμμ. (15, 22).
Θεο-τευχής, 2· Θεότευκτος Γρ. Ναζ.
Θεότης, ητος, ἡ· ἡ οὐσία, ἡ φύσις, τὸ εἶναι τοῦ Θεοῦ Λουκ. Ἰκ. 9.
Θεοτίμη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Θεο-τίμητος, 2· ἄξιος νὰ τιμηθῇ, ἢ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 1348 καὶ μτγν.
Θεό-τιμος, 2· τῷ προηγ. Πινδ. Ἰ. 5, 11.
Θεο-τόκιον, τό· ὕμνος εἰς τὴν Θεοτόκον, ἐκκλ.
Θεο-τόκος, ἡ· ἡ τὸν Θεὸν τεκοῦσα, Μαρία, Θεότοκος, ὑπὸ Θεοῦ γεννηθείς, ἐκκλ.
Θεο-τοκίτης· ὁ παραφραστής, καταστρέφει τὸν Θεοτοκίτην περὶ τοῦ πατριάρχου ὡ νόκτωρ ἐπεφάνη ἡ Θεομήτωρ» Ν. Χων. 259.
Θεό-τρεπτος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τραπείς, μεταστραφείς, μεταμορφωθείς Αἰσχ. Περ. 871.
Θεο-τρεφής, 2· ὅστις τρέφει τοὺς θεούς· -μᾶζαι Νον. Δ. 9, 101· - ἀμβροσίη Πτολ. 2 (9, 577), ἕνθ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε Θεοτροφῆς.
Θεό-τροπος, 2· ζῆλος, δι' οὗ τις ὁμοιος γίνεται τῷ Θεῷ Ἡλιοδ.
Θεο-τυπία, ἡ· ὁμοιότης μὲ τὸν Θεὸν Δ. Ἀρεοπ.
Θεό-τυπος, 2· ὁ κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ποιηθείς, μτγν, ἔτι δὲ Θεοτύπωτος.
Θεού-δεια, ἡ· φύβος Θεοῦ, εὐσέβεια Ἀπολ. Ῥ. 3, 586.
Θεου-δής, 2· (ὕγι Θεοειδής, κατ' ἀναλογίαν τοῦ Θεώδης, ἀλλὰ ἐκ τοῦ Θεὸς κ. δέος ἀντὶ Θεοδεής)· ὅστις φοβεῖται τὸν Θεόν, εὐσεβής· -νόος, θυμὸς Ὀδ. ζ, 121· «βασιλεὺς Θεουδὴς ἀνάσσων», τ, 109, κυρ. = Θεῖος.
Θεου-δόχος, 2· Θεοδόχος, Θεοδέγμων Νον.
Θεο-υπαίνετος, 2· Θεοεπαίνετος, ἐπαινετὸς τῷ Θεῷ Μεθοδ. 421.
Θεούπολις, ἡ· «ἡ μεγίστη τῆς Ἑω πόλις, ἥτις ἐξ Ἀντιοχείας ὠνομάσθη ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ», Στ. Βυζ.
Θεο-ύπόστατος, 2· ὁ θείαν ὑπόστασιν ἔχων, «ἡ τοῦ Χριστοῦ σάρκωσις» Ἰ. Δαμασκ. 2, 842.
Θεο-υργία, ἡ· ἔργον Θεοῦ, θεία πρᾶξις, θαῦμα, ἐκκλ. ἔτι δὲ μαγεία, μτγν.
Θεο-υργίασμα, τό· ἔργον μαγικόν, μαγεία, Φώτ. βιβλ. 339, 11.
Θεο-υργικός, 3· ὁ ποιῶν τι θεῖον, ἅγιον, μακάριον, ἐκκλ. ὅστις εἶνε ἔμπειρος τῆς μαγικῆς, μαγικός, μτγν. ἐπίρ. Θεουργικῶς.
Θεο-υργός, 2· ὁ ἐκτελῶν θεῖα ἔργα, πράξεις, ὁ ἐπιτελῶν θυσίας μτγν.
Θεο-ύφαντος, 2· ὑπὸ Θεοῦ ὑφασμένος, μτγν.
Θεο-φάνεια, ἡ· ἐμφάνισις θεοῦ τινος, ἐκκλ. ἐκ τοῦ Θεοφανής, ἐξαιρ. ἡ φανέρωσις ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ Χριστοῦ.
Θεοφάνεια, ἡ Θεοφάνια· τά· α) ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς, ἐν ᾗ ἐδείκνυντο εἰς τὸν λαόν, πᾶσαι αἱ τῶν θεῶν εἰκόνες Ἡρ. 1, 51, Πολυδ. 1, 34· β) ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ σωτῆρος, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἦτο ἡ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, διότι ἐφάνη ἐν σαρκὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, νῦν δὲ ἡ ἑορτὴ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ, τὰ Φῶτα.
Θεο-φανής, 2· ὁ ὑπὸ Θεοῦ φανερωθείς, ἀειχθείς, γνωστὸς γενόμενος· ἐπίρ. Θεοφανῶς, ἐκκλ.
Θεοφάνης, ους· ἀνδρ. ὄν. Σουϊδ.
Θεο-φάντης, ὁ· ἱεροφάντης Ἐπιγρ.
Θεο-φάντορία, ἡ· Θεία φανέρωσις Μ. Συγγελ.
Θεό-φαντος, 2· ὁ ὑπὸ Θεοῦ φανερωθείς Μητρόδ. ἐν Πλουτ. ἠθ. 1117.
Θεο-φάντωρ, ορος, ὁ· ἱεροφάντωρ, Θεολόγος Ἡσυχ.
Θεοφανώ, οῦς, ἡ· γυν. ὄν. Λ. Διακ.
Θεο-φατίζω· μαντεύομαι Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Θεόφατος = Θέσφατος ὡσ.
Θεό-φατος, 2· ὑπὸ Θεοῦ λεχθείς· Θεόφατα = ἐκ Θεοῦ σημαινόμενα Ἡσυχ. = Θέσφατα.
Θεο-φεγγής, 2· ὁ ἔχων θεῖον φέγγος, λάμψιν θείαν, Ὑμνδ.
Θεό-φημος, 2· ὁ θεῖα ὁμιλῶν, ὁ ἐκφράζων τὴν θείαν βούλησιν Μανζ. 1, 293.
Θεο-φήτης· ὁποφήτης Εὐσεβ.
Θεό-φθεγκτος, 2· ὅστις περὶ Θεοῦ λέγεται, ἠχεῖ Εὐστ.
Θεό-φθογγος, 2· Θεόφθεγκτος, μτγν.
Θεοφίλα, ἡ· γυν. ὄν. ἀττ. Θεοφίλη Εὐστ.
Θεο-φίλεια, ἡ· ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μτγν.
Θεο-φιλής, 2· ὑπὸ Θεοῦ ἀγαπώμενος· -χώρα Θεοφιλεστάτη Αἰσχ. Εὐρ. 869· - πόλις Πινδ. Ἰ. 5, 62· - ἑορτὴ Ἀριστ. βατρ. 443· κ. π. πεζ. Πλάτ. Μενέξ. 160· -μοῖρα = εὐτυχὴς Ξεν. ἀπολ. 32· ἐπίρ. Θεοφιλῶς ἔχειν Ἰσοκ. 4, 29.
Θεο-φίλητος, 2, κ. 3· ὑπὸ Θεοῦ ἀγαπώμενος· «Θεοφιλατὰν γυναῖκα» Φώτ.
Θεο-φιλία, ἡ· ἡ ἀγάπη, εὔνοια τῶν θεῶν, τὸ νὰ ἔχῃ τις τὴν ἀγάπην τῶν θεῶν Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 40.
Θεοφίλιον, τό· φάρμακον ὑπὸ Θεοφίλου εὑρεθὲν Ἀλ. Τραλ. 2, 131.
Θεο-φιλίς, ίδος, κ. Θευφιλίς· γυν. ὄν. Ἀνθ. Παλ.
Θεοφιλίσκος· ἀνδρ. ὄν. Ἰωσὴφ γενεσ. 52.
Θεόφιλος, ὁ· 1) ἄρχων τις ἐπῶν, Ὀλ. 108,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διόδ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας Ἀθην.
Θεό-φιλος, 2· Θεοφιλὴς Εὐσατ.
Θεο-φιλότης, ητος, ἡ· Θεοφιλία Μενανδ. ῥητ. 9, 199.
Θεο-φόβιος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.
Θεό-φοβος Θεοσεβὴς Ἡσυχ.
Θεό-φοβος· ἀνδρ. ὄν. Ἰωσηφ. γεν. 24 κ. 25.
Θεό-φοιτος, 2· ὁ περιπατῶν θεῖα, θεϊκά, ὁ θείᾳ μανίᾳ διωκόμενος· «Κασσάνδρη θ.» Τρυφιόδ. 374.
Θεο-φορέω· 1) φέρω ἐν ἑαυτῷ τὸν θεὸν Κλ. Ἀλ. Παθ. σύρομαι, φέρομαι ὑπό τινος θεοῦ, ὅθεν ἐνθουσιάζομαι, Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 101· 2) ὡς θεὸν θεωρῶ· -πῦρ Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 32
Θεο-φόρησις, ἡ· Θεία ἔμπνευσις, ἐνθουσιασμὸς Δ. Ἀλ. 2, 19.
Θεο-φόρητος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος Αἰσχ. Ἀγ. 1140, Πλουτ. ἠθ. 54· ἐπίρ. Θεοφορήτως, ἠθ. 45· 2) ὅστις βαστάζει φέρει θεὸν Ἀνακ. ὄν. 38.
Θεο-φορία, ἡ· Θεοφόρησις, πληθ. Στραβ. 557· ὕδε θευφορίη.
Θεο-φόρος, 2· ὁ φέρων θεὸν Αἰσχ. ἐν Πολυδ. 10, 22· - ὀνόματα = τὰ ἐκ θείων ὀνομάτων παραθέντα Ἀθην. 10, 448· - ἀλλὰ θεόφορος εἶνε ὁ ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς, ὁ θείᾳ ἐμπνεύσει ἀγόμενος = θεόληπτος, ἔνθους· - δύναι Αἰσχ. Ἀγ. 1150.
Θεο-φραδής, 2· ὑπὸ θεοῦ λεχθείς· - μῦθοι Νόν. 12, 177· ὁ θεῖα ὁμιλῶν Ὀρφ. ἐν Τζετζ. Ἰστ. 12, 151.
Θεο-φραδία, ἡ Θεία ἔκφρασις, λόγος, γνώμη, λέξις Ἡσυχ.
Θεο-φράδμων, ονος, 2· ὁ θεῖα ὁμιλῶν, θεοφραδής, Φίλων.
Θεόφραστος, ὁ· 1) ἐξ Ἐρεσσοῦ, μαθητὴς Ἀριστοτέλους· τῶν συγγραμμάτων τούτου σώζονται ἀποσπάσματα· 2) ὁ χημικός, Φαβρ. βιβλ. 3) Ἀθηναῖος Ἀριστ. Θεόφραστος, ὧρ. Γρ. Κορ 358.
Θεοφρόνιος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.
Θεο-φρόνως, ἐπίρ. Θείᾳ φρονήσει, θείῳ πνεύματι, ἐκκλ.
Θεο-φροσύνη, ἡ· ἡ περὶ τὰ θεῖαν διατριβὴ καὶ οὐ μαντεία Ἡσυχ.
Θεο-φρούρητος, 2· ὑπὸ θεοῦ φρουρούμενος, φυλαττόμενος, ἐκκλ.
Θεό-φρων, ονος, 2· ὁ ἔχων θείαν φρόνησιν· κοῦρος Πινδ. Ὀ. 6, 41.
Θεο-φύλακτος, 2· α) ὑπὸ θεοῦ φυλαττόμενος, μτγν. β) συγγραφεὺς τοῦ 7 μ. Χ. αἰῶνος.
Θεο-φύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φύλαξ τοῦ θεοῦ Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 119.
Θεο-φύτευτος, 2, κ. Θεόφυτος· ὁ ὑπὸ θεοῦ φυτευθείς, μτγν. ἐξαιρ. ἐκκλ.
Θεόφων, ωντος· ἀνδρ. ὄν. Ἰσαΐ.
Θεο-φωνέω· μαντεύω, προφητεύω· Ἡλιοδ.
Θεο-χάραγτος, 2· ὑπὸ θεοῦ κεχαραγμένος, τυπωμένος, γεγραμμένος, μτγν.
Θεο-χάριστος· ἀνδρ. ὄν. Ν. Δαμασκ.
Θεό-χαρις, ὁ· τῷ θεῷ κεχαρισμένος, γλωσ.
Θεο-χαρίτωτος, 2· τῷ θεῷ κεχαρισμένος, εὐάρεστος, ἐκκλ.
Θεο-χολωσία, ἡ· ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ, τὸ μῖσος, μτγν. - κατάραι, πλ. Σχολ. Ὀδ. 0, 232.
Θεο-χολωσύνη, ἡ· ἡ θεία ὀργή, ὁ θυμὸς Σχολ. Λουκ. 2, 336.
Θεο-χολωτέομαι· εἶμαι ἐν τῇ ὀργῇ τοῦ θεοῦ, μισητὸς αὐτῷ μτγν.
Θεο-χόλωτος, 2· ὁ ἔχων τὴν ὀργήν, τὸ μῖσος τοῦ θεοῦ Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 8, 14.
Θεο-χρηματίστος, 2· ὁ θείους χρησμοὺς ἐκφέρων Ἀνδρ. Κρητ. σ. 146.
Θεό-χρηστος, 2· ὑπὸ θεοῦ χρησθείς, ἀγγελθείς, μηνυθείς Φίλων.
Θεό-χριστος, 2· ὑπὸ θεοῦ κεχρισμένος Δ. Ἀρεοπ.
Θεο-χώρητος, 2· ὁ χωρῶν, περιλαμβάνων τὸν θεόν· -σκηνή, σκεῦος, ἐκκλ.
Θεο-ψάλτης, ὁ· ὁ θεῖος ψάλτης Εὐσατ.
Θεάω, μελ. ὠσω Θεοπαιῶ, κάμνω τινὰ θεὸν Καλλ. Ὕμν. Ἀρτ. 159· κατὰ Β. Ἀν. 99· π. Ἀραρῶ = Θειόω, Θειαφίζω.
Θεράπαινα· θηλ. τοῦ Θεράπων, ὑπηρέτρια Ἀνθολ. 1, 64.
Θεραπαινίς, ίδος, ἡ Θεράπαινα Πλάτ. νόμ. 7, 808.
Θεραπαινίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. Πλουτ. Ἀντ. 29.
Θεραπεία, ἡ· 1) ὑπηρεσία, δούλευσις, ἐξαιρ. εἰς σεβασμὸς πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀνωτέρους· «Θεραπεία τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ προεστώτων» Θουκ. 3, 11· «γονέων Θεραπεῖαι καὶ τιμαί» Πλάτ. νόμ. 8, 816· - Θεῶν = λατρεία τῶν θεῶν, Εὐθύφρ. 13· - Ἀγυιᾶτίδες = τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος, Ἴων, 187, Ἰσοκ. 2, 28· ἡ περὶ τοὺς θεοὺς θερ. θυσία, εὐσέβεια, 11, 24· «ἄλλαι θεῶν τε καὶ δαιμόνων Θεραπεῖαι» Πλάτ. πολ. 4, 427· «πᾶσαν Θεραπείαν ὡς ἰσόθεος Θεραπευόμενος», Φαῖδρ. 255· Θεραπείαν Θεραπεύεσθαι· «αὐτὸν ἐθεράπευον πάσῃ Θεραπείᾳ» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 11· «ἐν Θεραπείᾳ ἔχειν» = περιποιεῖσθαί τινα, δεικνύειν σεβασμόν, εὐαριστεῖν αὐτῷ Θουκ. 1, 55· «Θεραπείαις προσαγαγέσθαι» Ἰσοκ. 3, 22· φροντὶς ἐπιμέλεια, περιποίησις, ἐξαιρ. ἀρρώστου περιποίησις, νοσοκομία· «-τῶν καμνόντων» Πλάτ. Πρωτ. 345· «τὰς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν Θεραπείας, τὰς διὰ καύσεων γενομένας» 354· «τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ Θεραπεῖαι τοῖς ἰατροῖς εὑρηνται» Ἰσοκ. 8, 39· «Θεραπείαν προσάγειν» Πολύβ. 15, 25, 6· ἐξαιρ. σώματος Πλάτ. Γοργ. 464· «ἅπως περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θερ.», σοφ. 219· - καὶ ἐπὶ ζώων, «ἡ ἱππικὴ ἵππων θερ.», Εὐθύφρ. 13· - ἐπὶ φυτῶν· «-τῶν ἐκ γῆς καρπῶν», Θεαιτ. 149· «-τῶν ποπάνων καὶ ἐψημάτων», πολ. 4, 455· ἔτι δέ, «-τῆς ψυχῆς», Ἀαχ. 185· «ἐν ἁθῆται καὶ θεραπείᾳ αὐτῇ τυχούσῃ» = ἰάσιμον Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 4· 2) περιληπτικῶς, οἱ θεράποντες, ἀκόλουθοι· «Θεραπηίη δέ σφι ὅπιοθε ἕπεται πολλούς» Ἡρ. 1, 199· «σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ» Ξεν. Κύρ. 4, 6, 1· «ὁ ἐπὶ τῆς θεραπείας» = ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς Πολύβ. 4, 87, 5.
Θεράπευμα, τό· τετελεσμένη ὑπηρεσία, δούλευσις περιποίησις τοῦ σώματος Πλάτ. Γοργ. 521· - ξενικά, νόμ. 4, 718· ἔασις Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 10· ἐνδυμίς· -εὐδαιμονος Πλατ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεραπευσία, ἡ· ἱκετεία Ἡσύχ.
Θεραπεύσιμος, 2· ἰάσιμος, δυνάμενος νὰ θεραπευθῇ.
Θεραπευτέον, ρ. ἐπίθ. δεῖ θεραπεύειν Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 28.
Θεραπευτήρ, ῆρος, ὁ· τῷ ἑπομ.
Θεραπευτής, ὁ· ὁ θεραπεύων, διακονῶν, ὑπηρετῶν· «οἱ περὶ τὸν πάππον θεραπευταὶ» Ξεν. Κύρ. 1, 3, 7· «οἱ περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρες», 7, 5, 65· κ. ἐξαιρ. οἱ θεράποντες, ἀκόλουθοι, Πλουτ. Λυκ. 11· ὁ περιποιούμενος τοὺς ἀσθενεῖς, νοσοκόμος, ὁ θεραπεύων τὸ σῶμα· «θ. σώματος» Πλάτ. Γοργ. 517· «τῶν καμνόντων, πολ. 1, 341· «θεῶν καὶ γένους καὶ πόλεως» = ὁ τιμῶν, σεβόμενος ταῦτα, νόμ. 15, 740· «ὅσαι Ἄρεως θεραπευταί», Φαῖδρ. 252· οἱ μοναχοὶ καὶ ἀσκηταί, ἐκκλ.
Θεραπευτήριος, 3· ὁ ἐπιφέρων θεραπείαν Ἀν. Κομν. Sanatorius· τὸ οὐδ. θεραπευτήριον, οὐδ. θεραπεῖα Νικ. Χων.
Θεραπευτικός, 3· ὁ ὑπηρετῶν, δουλεύων, περιποιούμενος, ἡ θεραπευτικὴ = ἡ θεραπεία, περιποίησις Πλάτ. πολιτ. 275· ἐξαιρ. ἐπὶ ἰατρῶν, ἡ περιποίησις τῶν ἀσθενῶν· ἀλλὰ καὶ ἕξις θ. = δεομένη θεραπείας Ἀριστοτ. πολ. 7, 16· ὁ ἐπιτήδειος, πρόθυμος εἰς τὸ ὑπηρετεῖν, θεραπεύειν· «πολλοὶ ἔτι εὐτακτότεροι καὶ θεραπευτικώτεροι ἔσονται» Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 28· - θεῶν Πλάτ. ἀπολ. 412· - τῶν δυνατῶν Πλουτ. Μαρ. 2· ἐπὶ τῶν πειθηνίων, αὐλικῶν, ἐξαιρ. ἐπίρ. εὐπειθῶς, ὑπηρετικῶς· - γράφειν Πλουτ. Ἀρταξ. 4.
Θεραπευτρίς, ίδος· θηλ. τοῦ θεραπευτής, Φίλων. ἔτι καὶ θεραπευτὴς καὶ θεραπεύτρια.
Θεραπεύω· εἶμαι θεράπων, ὑπηρετῶ, δουλεύω ἅπαξ Ὅμ. «οὕνεκ' ἄρ' ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον» Ὀδ. ν, 265· πρβλ. θεράπων· οὕτω δὲ καὶ κατὰ μ. μελ. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 390· ἐξαιρ. 1) εἶμαι ὑποχείριος εἴς τινα ὡς ἀνώτερόν μου, ἑπομ. τιμῶ, σέβομαι αὐτόν, δεικνύω πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν διὰ τῆς θεραπείας μου, ἐξαιρ. τιμῶ τοὺς θεούς, ἀθανάτους Ἡσ. ἔρ. 137· - Διόνυσον Εὐρ. Βακχ. 82· οὕτω θεούς, τὸ θεῖον Πλάτ. νόμ. 6, 776· «θεραπεύοντες καὶ ἀγνεύοντες θύομεν» Λυσ. 6, 51· - τοὺς ναούς Εὐρ. Ἴων 111· «ὡς δαιμόνων, οὕτω θεραπεύσομέν τι καὶ προσκυνήσωμεν αὐτῶν τὰς θήκας» Πλατ. πολ. 5, 469· - τοὺς γονεῖς· «τοὺς γονέας, πατέρας τε καὶ μητέρας», αὐτ. 467· «θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν παίδων» Λυσ. 19, 37· «τοὺς βάσκοντας» Εὐρ. Ἴων 183· «- τοὺς ναούς» = φροντίζειν περὶ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ναοῦ, 111· - τὸν κύριον· «οἱ δοῦλοι τοὺς δεσπότας θεραπεύουσιν» Πλάτ. Εὐθύφρ. 13· - ἐν γέν. περιποιεῖσθαι, θεραπεύειν, φροντίζειν περί τινος, ἐπιμελεῖσθαί τινα ἐξαιρ. ἀσθενῆ· «ὁ ἰατρὸς τὰ νοσήματα θεραπεύει καὶ ἐπισκοπεῖ» Πλάτ. νόμ. 4, 720· «ἰᾶσθαι τὰ θεραπευόμενα σώματα», 3, 684· «ἔθνησκον οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι» = ἐπιμελῶς περιποιούμενοι ὑπὸ τῶν ἰατρῶν Θουκ. 2, 51· «τοὺς ὀφθαλμοὺς θ.» = ἰᾶσθαι Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 13· μτφ. ἐπὶ πραγμάτων, βελτιοῦν· «ἕνεκα τοῦ θεραπεύειν τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεώς» Δ. Σικ. 4, 41· - ὀπωρίαν Πλουτ. Λουκ. 22· «- σῶμα καὶ ψυχήν» Πλάτ. Γοργ. 513· «- τοὺς ἵππους», 516· - τὴν γῆν Ξεν. οἰκ. 5, 12· «μήτε σίτου γεύσασθαι μήτε τινα ἄλλην θεραπείαν θεραπεύσαι τὸ σῶμα» Ἀρρ. Ἀν. 7, 14· «μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θ.» Ἀρχεστ. ἐν Ἀθην. 3, 101· πνευματικῶς, «μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν σαυτοῦ παρέχειν θεραπεῦσαι ἀνδρὶ σοφιστῇ» Πλάτ. Πρωτ. 31· «- τὴν διάνοιαν», πολ. 3, 403· «μὴ μαθοῦσι μηδὲ θεραπευθεῖσιν εἰς ἀρετήν», Πρωτ. 325· διὰ θεραπείας, ὑπηρετῶν ζητῶ νὰ κερδήσω τὴν ἀγάπην τινός· «τὸ πλῆθος τῶν Μυκηναίων τεθεραπευκότα» = εἶχε φροντίσει περὶ τοῦ πλήθους, περιεποιήθη αὐτὸ Θουκ. 1, 9· «οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπευον», 3, 12· - γυναῖκα Ξεν. Κύρ. 5, 1, 17· ἔτι δὲ χαϊδεύειν, κολακεύειν Θουκ. 3, 39· «θερ. τὰς θύρας τῶν ἀρχόντων» = ἐμφανίζεσθαι εἰς τὰς θύρας κ. τὴν ὑπηρεσίαν του προσφέρειν Ξεν. 8, 1, 6· «αὐλὰς βασιλικὰς θ.» Δ. Λακρ. 9, 63 συνήθ. ἐπὶ πραγμάτων μτφ. «ἱερὰ» ἐπιμελεῖσθαι, Θουκ. - ἡδυπάθειαν, Πλάτ. Φαῖδρ. 233· παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονάς· «τὸ συμφέρον» = ἐπιμελεῖσθαι τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, Θουκ. 3, 56· «θεραπεύειν τὴν ἀνοιξιν τῶν πυλῶν» = φροντίζειν περὶ τούτου, 4, 67· πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν» Σοφ. Φιλ. 149· - καιρὸν = γινώσκειν, τηρεῖν τὸν πρέποντα καιρὸν Πολύδ. 11, 5, 2· «τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροὺς ἀντὶ τῶν τῆς πατρίδος θεραπεύειν» Δημ. 18, 307· - μ. ἀπαρ. «θεραπεύοντες τὸ μὴ θορυβεῖν» = προσέχοντες, φροντίζοντες ὅπως μὴ θορυβῶσι Θουκ. 6, 61· «θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαράν» Πλουτ. Λυκ. 22.
Θεράπηξη, ἰων. ἡ· θεραπεία
Θεραπήϊος, π. 3· θεραπευτικός· θεραπήϊα = ἰατρικά, ἕδρας, περιποίησις Ἀνθ. Παλ. 7, 158.
Θεραπῆις, ίδος, ἡ· θεραπευτική, μτγν.
Θεραπίδιον, τό· τὸ ἰατρικὸν Σχολ. Λουκ. Ἀλεξ. 21.
Θεραπίς, ίδος, ἡ· ἡ ὑπερέτρια, θεραπαινίς· - τοῦ ἥττονος Πλάτ. Μεν. 244.
Θεραπνατίδια· ἑορτὴ παρὰ Λάκωσι Ἡσύχ.
Θεράπνη, ἡ· 1) ἡ ὑπηρέτρια, δούλη = θεράπαινα Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολλ. 157· - 2) διατριβή, κατοικία Νικ. θηρ. 486, Εὐρ. Ἱκ. μ. 370· 3) ὄν. πόλεως ἐν Λακωνικῇ, ἣν τινες Σπάρτην φασὶν Στ. Βυζ. Θεράπναι, ἐν Θήβαις Στραβ. 9, 409, κάτ. Θεραπναῖος, Θεραπναία· 4) θυγ. Λέλεγος Παυσ.
Θεραπνίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ Θεράπνη Ἡσύχ· ἔτι δὲ καὶ Θεράπνιον = δουλίδιον Ἡσύχ.
Θεραπνίς, ίδος, ἡ· Θεραπαινίς Ἀντιπ. Θησσ. 70 (9, 603).
Θεραπόντιον, τό· ὑποκ. τοῦ θεράπων Δ. Λακρ. 4, 49· ἐπὶ κακῆς σημ. Πολυδ. 3, 74.
Θεραποντίς, ίδος, ἡ· δουλική, ἀνήκουσα εἰς δούλην, τῆς δούλης· - φρενῖτις Αἰσχ. Ἰκ. 957·
Θεραπουσία, ἡ· οἱ θεράποντες, οἱ διάκονοι, ὑπηρέται· «τὸ δὲ πλῆθος τῶν οἰκετῶν θεραπεία· τὸ γὰρ θεραπουσία βιαιότερον» Πολυδ. 3, 75.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεράπων, οντος· ὑπηρέτης, δοῦλος, οἰκέτης· π. Ὁμ. δὲν σημ. ὄν. δουλικόν, ἀλλὰ τοὺς ἐκουσίως ὑπηρετοῦντας, ἐλευθέρους ἄνδρας, συντρόφους ἐν πολέμῳ, πολεμοῦντας εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ἄλλου, ὡς ὁ Πάτροκλος παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ Ἰλ. π, 244· ὁ Μηριόνης εἶνε Θεράπων τοῦ Ἰδομενέως, ψ, 113· πάντες οἱ Ἕλληνες ἄρχηγοὶ καλοῦνται Θεράποντες τοῦ Ἀτρεμέμνονος· ἄλλως δὲ π. Ὁμ. ὀνομάζεται οὕτω καὶ ὁ ἡνίοχος, π. χ. Ἰλ. θ, 113· «ἡνίοχος Θεράπων», ν, 386, ὅστις, καθάπερ ὁ κῆρυξ, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν συνήθη ὑπηρεσίαν· ἐξαιρ. ὁ νομάζουσιν οὕτως οἱ οἰκέται καὶ ὑπηρέται ἄλλου τινός· «Θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων» Ὀδ. π, 253, οὗτινες ὅμως δὲν εἶνε δοῦλοι, ἀλλ' ἐλεύθεροι, ἑκουσίως εἰς ἔντιμον ὑπηρεσίαν ὑπακούοντες, οἷος ὁ Ἐτεωνεύς, Θεράπων τοῦ Μενελάου, πρεῖων καλεῖται, Ὀδ. δ, 22· οὕτως οἱ βασιλεῖς εἶσι Θεράποντες τοῦ Διός Ὀδ. λ, 255· οἱ ἀνδρειότεροι πολεμισταί, «Θεράποντες Ἄρηος» Ἰλ. ε, 110· «Μουσάων Θεράποντες» = οἱ ποιηταί καὶ ἀοιδοί Ὁμ. Ὑμν. 32, 20· ὡσαύτ. λωτός, «Μουσάων Θερ.» Ἡσ. Ἀσπ. 717· ἐξαιρ. ὁ λάτρις θεότητός τινος, οἷον «Ἀπόλλωνος Θεράπων» Πινδ. Ὀ 3, 17· «τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ Θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως» Πλάτ. συμπ. 203 - κυρ. ὑπηρέτης Ἀριστ. πλ. 3, 5, Ἱππ. 5, 105, Ξεν. Κύρ. 8, 2, 16· «περὶ τὰ ἐπιτήδεια», 0, 5, 6· «ἄνευ Θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσει» Πλάτ. νόμ. 1, 633· ἐπιθ. «οἶκον ξένοισι Θεράποντα» = χρήσιμον τοῖς ξένοις Ὀδ. ν, 3.

Θέραψ, απος, ὁ· τῷ προηγ. μ. πλ. οἱ Θεράπες Εὐρ. Ἰκ. 722· κ. «βακχιαπὸν θέραπα» Δ. Ταρ. 37 (Πλαν. 306).

Θερεία ἡ, ὑπακ. ὥρα· ἡ τοῦ Θέρους ὥρα, τὸ Θέρος· «τὴν Θερείην πᾶσαν» Ἱππ. 1, 189· «μεσούσης Θερείας» Δ. Ἀλ. 1, 63· καὶ μ. Θερείης, ἐν καιρῷ Θέρους Νικ. ἐν Ἀθην. 3, 32, πλ. Θερείαις Πινδ. Ἰ. 2, 41· ἴδ. Θηλ. τοῦ Θέρειος.

Θερεί-αυλος, 2· ὁ διατρίβων ἐν Θερινῇ κατοικίᾳ Θεογνωστ. 96, 5.

Θερεί-βοτος (Θέρος, βόσκω). 2· ὅστις χρησιμεύει τὸ Θέρος εἰς βοσκὴν Εὐστ.

Θερει-γενής, 2· ὁ τὸ Θέρος γεννηθείς, ὅ,τι φυτρώνει, γεννᾶται τὸ Θέρος Νικ. 601· - ὥρα Νον. Δ. 12, 344.

Θερει-λεχής, 2· τόπος κατάλληλος νὰ κάθηται τις ἢ πλαγίαζῃ τὸ Θέρος· - πλάτανος Νικ. Θηρ. 585.

Θερεί-νομος, 2· ὁ βόσκων τὸ Θέρος, τρέφων· - πόα = Θερινὸν χόρτον Δ. Ἀλ. 2, 2, ἀντίθ. τῷ χειμερινῇ.

Θέρειος, 3, κ. 2· ὅστις εἶνε Θερινός, καλοκαιρινός, ἀνήκει εἰς τὸ Θέρος, π. Χ. - βρέπανον, καρποὶ Ὀρφ. Ὑμν. 39, 11· 18· - αὐχμὸς Ἑρμῆς. ἐν Δ. Λακρ. 8, 59· - ὥρα Ἀΐλ. Ἱ. Ζ. 2, 25· ἴδε Θερεία κ. Θερινός· ὑπερθ. Θερείτατος π. Ἀράτῳ 149.

Θερείτατος· ἴδε Θέρειος.

Θερεί-ποτος, 2· ὁ βραχείς, ποτισθείς τὸ Θέρος· - γύαι Λυκόφρ. περὶ Αἰγύπτου.

Θερείω, π. = Θέρω Νικ. Θηρ. 124, ἐν τῇ μετχ. τοῦ παθ. ἐν.

Θερείσιμος, 2· ἀνήκων εἰς Θερισμόν· «Θερείσιμον, Θεριστικὸν» Ἡσύχ.

Θεριστικός, 3· Θεριστικός.

Θέρετρον, τό· κατοικία Θερινή· «τόπος ἐνδιατρίβειν Θέρους ἐπιτήδειος» Γαλην. π. Ἱπποκρ.

Θερήγανον, τό, συνηρ. Θέρηγνον· τὸ πλέγμα εἰς τὴν ἅμαξαν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βάλλουσι τὰ θερισμένα δεμάτια καὶ τὰ μεταχειρίζουσιν εἰς τὸν ἀγρόν· καὶ αὐτὴ ἡ Θεριστικὴ ἅμαξα Ἡσυχ.

Θερίδας· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Θεριδόω, δωρ. = Θερίζω Ἀριστ. Ἀχ. 911.

Θερίζω· 1) συνάγω τοὺς καλοκαιρινοὺς «καρποὺς (κατὰ Μοτρ. Ἕλλην. ἀντὶ τοῦ ἀμάω)· «τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις Θέριζον» Ἀριστ. ὄρν. 506· «τῶν Θεριζόντων καὶ τῶν τρυγώντων» Πλάτ. Θεαγ. 124· - καρποὺς, Φαῖδρ. 260· ἐξαιρ. κόπτω, ξεχωρίζω, ἀποκόπτω· τοὺ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει Θερίσας» Σοφ. Αἴ. 235· - τραχήλους Εὐρ. Ἰκ. 738· κυρ. φονεύω, σφαγίζω· «τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις» Αἰσχ. Ἰκ. 629· - τὸ μέσ. μεταχειρίζεται Ἀριστ. «καρπὸν ἤδιστος Θερίσασθαι» πλ. 515· 2) διάγω, περνῶ τὸ Θέρος, ἀντίθ. τῷ χειμάζω κ. ἐαρίζω Ξεν. Ἀν. 3, 5, 15.

Θερινάτας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Θερινός, 3· ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ Θέρος, = Θέρειος· - πῦρ Πινδ. Π 3, 50· - ῥόδον Ἀνακρ. 53, 2· συνήθ. π. λογογράφ. τύπ. ὥρα, Πλάτ. ἐπιν. 987· «ἐν ᾧ τρέπεται Θερινὸς ἥλιος εἰς τὰ χειμερινά», νόμ. 11, 915· «Θερινόν τε καὶ λυγηρὸν ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ», Φαῖδρ. 230· - μεσημβρία Ξεν. κυν. 6, 20, ἀνατολή, δυσμή, ἕνθα ὁ ἥλιος τὰ θέρος ἀνατέλλει καὶ δύει Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6.

Θέριος, 3· Θέρειος Διοσκ.

Θέρισις, ἡ· τὸ θερίζειν, ὁ θερισμός.

Θερισμός, ὁ· θέρισις, τὸ θέρος Πολυδ. 5, 95, 5, ἀττ. ἀμητός.

Θεριστήρ, ῆρος· Θεριστής, Θερίζων Λυκόφρ. 840.

Θεριστήριον, τό· ὄργανον, ἀνήκον εἰς Θερισμόν, τὸ δρέπανον, μτγν.

Θεριστής, ὁ· Θεριστὴρ Δημ. 18, 51.

Θεριστικός, 3· Θεριστήριος· τὰ Θεριστικὰ = ἡ καρπολογία, ὁ ἀμητός· «δύο Θεριστικὰ καρποῦνται» Στραβ. 17, 831.

Θεριστός, 3· ὁ δυνάμενος, ὑποκείμενος εἰς Θερισμόν, messilis, εὐκόλου θέριστος Διοσκ. 1, 18.

Θέριστος, ὁ· ὁ Θερισμὸς καὶ ὁ καιρὸς τοῦ Θερισμοῦ, μτγν.

Θεριστρία· Θηλ. τοῦ Θεριστὴρ Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 150.

Θεριστρίον, τό· τῷ ἑπόμ. Σουΐδ.

Θέριστρον, τό· Θερινὸν ἱμάτιον, ἢ λεπτόν τι πέπλιον παραπλήσιον κεφαλῆς κάλυμμα Θεοκρ. 15, 69, Μυριν. 2 (8, 254), τὰ κόκκου βαφθέντα καὶ ὀσχίνου· θέριστρα· πρβλ. Εὐδουλ. ἐπ. Σχολ. Ἰλ. π, 234 κ. μτγν. = Θεριστήριον.

Θερίτης· ἀνδρ. ὄν. ἴσως Θερινός, πλασθὲν ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἁλ. ἰατ. 1, 20.

Θέριτος, ὁ· Θέριστος· Τζετζ. ἀμητὸς καὶ Θερίτου οἱ καιροί, ἀμητοί· ὅθ. καὶ Θέρεος τὰ Θερίζόμενα καὶ ἀροτριώμενα Ἱππ. ἐφ. 571.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θερί-τροποι τροπαί· Θεριναὶ τροπαὶ τοῦ ἡλίου Τζετζ.

Θέρμα, τό· Θέρμη Μεν. ἀνδρ. πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρύν. 331.

Θερμά, τά· τόποι ὀνομασθέντες οὕτως ἐκ τῶν θερμῶν ὑδάτων Στ. Βυζ. Θερμά=χωρίον Σικελίας, κάτ. Θερμαῖος (ἐπιθ Θερμῖται, οἱ, π Διόδ. 20, 56· αἱ Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι ἐν Πολύδ. 1, 24, 4· ὁ αὐτὸς ἀναφέρει Θερμὰ τῆς Βιθυνίας, Καππαδοκίας, Συρίας μετὰ ἐθνικοῦ Θερμηνός.

Θερμάζω· τῷ ἑπομ.· Θερμάσαιο Νικ. ἁλ. 599· τῷθέρμασμαι Εὐστ. Ὀδ. 276, 19.

Θερμαίνω, μελ. ανῶ· ζεσταίνω· «εἰσόκε θερμὰ λουτρὰ ἠϋπλόκαμος Ἑκαμήδη θερμήνῃ» Ἰλ. ξ, 6· κ. παθ. Θερμαίνομαι· «ὑπὸ σπαδοῦ ἤλασα πολλῆς εἵως θερμαίνοιτο» Ὀδ. τ, 375· «ἡλίου κύκλος μέσον πόρον δίηκε θερμαίνων φλογί» Αἰσχ. Περ. 497· «ἥλιος θερμαίνων χθόνα» Εὐρ. Βακχ. 678· «ἕως ἐθέρμην» αὐτὸν φλὸξ οἶνον», Ἄλκ. 761, τοὐναντίον τῷ ψύχω Πλάτ. Φαῖδρ. 268· «θερμαίνεται ὅσαπερ ἂν πρότερον ψύχηται», Τίμ. 82· κ. ἑπόμ. οἵτινες σχηματίζουσι τὸν ἀορ. ἐθέρμανα Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 21· – περὶ πυρετοῦ, ἰατρ. – συνηθ. μτφ. «–νόην φιλότητι» Πινδ. Ὀ. 11, 91· κ. ἐξαιρ. ἐπὶ χαρᾶς, «πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι φρένα» Λίσχ. Χο. 988· «χαρᾷ θερμαινόμεθα καρδίαν» Εὐρ. Ἄλκ. 402· «ὅστις κενώσειν ἐλπίσιν θερμαίνεται» Σοφ. Αἴ. 473· ἐπὶ ὀργῆς· «μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ» Ἀριστ. βατρ. 844.

Θερμαῖος, 3· κάτ. τῆς Θέρμης· «Θερμαῖα Ἄρτεμις»

Θέρμανσις, ἡ· ὡς κ. παρ' ἡμῖν, κοινότ. ζέσταμα, ζεστασία Ἱπποκρ.

Θερμαντέος, 3, ρ. ἐπιθ. ὅστις πρέπει, δύναται νὰ θερμανθῇ Ἱπποκρ. σ. 789.

Θερμαντήρ, ῆρος, ὁ ὅστις χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ζεσταίνῃ τι· οἷον λέβης ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἀγγεῖον, εἰς ὃ ζεσταίνομεν νερὸν Πολυδ. 6, 89.

Θερμαντήριον, τό· τῷ προηγ. Πολυδ. 10, 66

Θερμαντήριος· ὅστις εἶνε κατάλληλος διὰ νὰ θερμάνῃ τι Ἱπποκρ. κ. μτγν.

Θερμαντικός, 3· τῷ ἀνωτ. Πλάτ. Τίμ. 60 – οἶνος, Πλουτ

Θερμαντός, 3· ὅστις ἠμπορεῖ νὰ θερμανθῇ Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 15.

Θερμασία, ἡ· ζέστη Ἀριστοτ. προβλ. 1, 9, 8, 19, ὄχι ἀττικὴ λέξ. ἀντὶ Θερμότης.

Θέρμασμα, τό· ζέσταμα, πρᾶγμα, δι' οὗ θερμαίνει τίς τι, ἰδ. ζεστὸν κατάπλασμα Ἱπποκρ.

Θέρμασσα, ἡ· κάμινος Ἀρχαδ. 97.

Θερμαστῆθεν· ἐκ τῶν καμίνων Ἡσυχ. ὀρθοτ. θερμαστρηθὲν ἐκ τοῦ Θερμάστρα.

Θερμάστιον, τό· Θερμαστρὶς Λίν. τακτ. 18

Θερμαστίς, ίδος, ἡ· ὀρθότ. Θερμαστρίς· «ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνηται» = Θερμαντὴρ Πολυδ.

Θέρμαστρα, ἡ κ. Θερμάστρα· κάμινος Ἡσύχ.

Θερμαστρίς, ίδος, ἡ· πυράγρα, καιν. ταιμπίδι τῶν χαλκίων καὶ χρυσοχόων, μεθ' ἧς πιάνουσι τὰ πεπυρακτωμένα μέταλλα Ἡσυχ. ἢ ἀπὸ τῆς διασταυρώσεως, τῶν σκελῶν τῆς λαβίδος, ἐλέγετο κατὰ μετωνυμ. καὶ εἶδός τι χοροῦ, Θερμαστρίς, εἰς τὸν ὁποῖον πηδῶν ὁ χορεύων ἴσια ἐπάνω διασταυρώνει τοὺς πόδας του εἰς τὸν ἀέρα πρὶν πατήσῃ κατὰ γῆς Εὐστ. «Θερμαστρίζειν λέγονται οἱ ὀρχούμενοι ὅταν εἰς ὕψος ἀναπηδήσαντες πολλὰς παραλλαγὰς τοῖς ποσὶ ποιήσωνται πρὸ τοῦ εἰς τὸ ἔδαφος κατενεχθῆναι» Πολυδ. 4,102· κ. Θερμαντρὶς Ἀθην. 14, 629.

Θέρμαυστρα, ἡ· Θέρμαστρα, Θερμάστρα Καλλ. Δηλ. 144.

Θερμαυστρίζω, ἡ· Θερμαστρίζω, χορεύω τὸν χορὸν Θερμαστρίδα Λουκ. ὄρχ. 34. Εὐστ.

Θερμερύνομαι· τρυφάω Πολυβ. 6, 185.

Θερμερῶπις, ἐσφ. ἀντὶ Θεμερῶπις.

Θέρμη, ἡ· ζέστη, καύσων Θουκ. 2, 49· πλ. Θέρμαι, (ὁ πυρετός Τίμ. λεξ.) πρβλ. Λουκ. Ἀρρ. Δν. 2,4· ἡ λ. οἱ νεώτ. ἀττικοὶ ἔγραφαν Θέρμα Λοβεκ. εἰς Φρύν. 331· αἱ Θέρμαι = τὰ Θερμὰ λουτρά· ἴδε κύρ. ὄν.

Θέρμη, ἡ· πόλ. Θρᾴκης, Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας φησὶ καὶ Θουκυδίδης, κάτ. Θερμαῖος, ἔστι καὶ Θερμαῖος κόλπος Στ. Βυζ. ἡ μετὰ ταῦτα Θεσσαλονίκη Στραβ.

Θερμ-ηγορέω· δημιλῶ μὲ θυμόν, Θερμότητα, ὀργὴν Λουκ. Περιεγρ. 30.

Θερμή-λατος, 2· ὁ εἰς τὸ πῦρ σφυρηλατηθείς Ἰ. Μαλαλ. σ. 239, 10.

Θέρμ-ημερίαι, αἱ· Θερμαὶ ἡμέραι τοῦ Θέρους Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 13.

Θερμηρός, 3· «Κελέβη, ποτηρίου εἶδος θερμηροῦ, Θερμηρὸν ἄγγεῖον» Ἡσυχ. κοιν. Θερμήριον Εὐχολογ. 832· ἴδε κελέβη.

Θέρμης, ὁ· Θέρους πνέων, δηλ. ἄνεμος Ἡσυχ.

Θερμησία· ἴδε Θερμασία.

Θερμιακός· ἴδε Θέρμιος.

Θερμικός· ἴδε Θέρμος.

Θέρμινον, 3, ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ θέρμους, κοιν. λουπινα Λουκ. ἁλ. Ἰστ. 1, 27.

Θέρμιον, τό· ὑποκ. τοῦ θέρμος Διοσκ.

Θέρμιον, τό· ὄν. κύρ. νέας Ἀνθ. Παλ.

Θέρμιος· υἱὸς Λίμωνος Παυσ.

Θέρμιος, 3· ἴδε Θέρμος· – Θερμία Ἄρτεμις κ. Θερμαία.

Θέρμισσα, ἡ· μία τῶν Θηπαρῶν νήσων Στραβ.

Θερμο-βαφής, 2· ὅστις ἐβαπτίσθη, ἐβάφη, ἐχρωματίσθη θερμόν, ἀντίθ. τῷ ψυχροβαφής Θεόφρ. π. ὅσμ. 22.

Θερμό-βλυστος, 2· ὅστις ἀναβλύζει ζεστόν, – βεῦθρον Παυλ. Σιλ. 74, 33.

Θερμό-βουλαν, σπλάγχνον· ὅστις εἶνε θερμοὺς ὀξὺς εἰς τὰς ἀποφάσεις του Εὐρ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 119· –πρωκτὸς Ἀριστ. Ἀχ. – 3· νήρ, Λίλ. Ι Ζ 8, 17.

Θερμο-δοσία, ἡ· τὸ δίδειν, προσφέρειν θερμὰ ποτὰ ἰατρ.

Θερμο-δοτέω· προσφέρω, κιρνῶ ζεστὸν νερόν, ποτόν, μτγν.

Θερμο-δότης, ὁ· ὅστις δίδει, προσφέρει ζεστὸν νερόν, ποτὸν Δουκαγ.

Θερμο-δότις, ίδος· Θηλ. τοῦ Θερμοδότης Ἀνθ. Παλ. 9, 183.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θερμο-ειδής, 2· ὅμοιος θερμῷ Ἐτ. Μ.
Θερμο-εργός, 2· ἀνήρ· Θερμουργὸς Αἰσχ. Εὐμ. 330.
Θερμο-κοίλιος, 2· ὅστις ἔχει θερμὴν καιλίαν, στόμαχον Ἱπποκρ.
Θερμο-κύαμος, ὁ· εἶδος ὄσπρίου (ἐκ τοῦ θέρμος καὶ κύαμος) Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 2, 55.
Θερμόλαιος, ὁ· ὄν. μηνὸς τῶν Κρητῶν Ὡρίχ. τ. 2, 401, 209.
Θερμο-λουσία, ἡ· θερμόν, ζεστὸν λούσιμον, λουτρόν, ἰατρ. Πλουτ. πρβλ. Β. α. 4, 405.
Θερμο-λουτέω· λούομαι, κάμνω ζεστὸν λουτρὸν Ἱπποκρ. Ἑρμιππ. ἐν Ἀθην. 1, 18.
Θερμο-λούτης, ὁ· ὁ κάμνων θερμὰ λουτρά, μτγν.
Θερμο-λουτία, ἡ· Θερμολουσία Ἱπποκρ.
Θερμο-λουτρέω· Θερμολουτίω Ἀριστοτ προβλ. 1, 29.
Θερμο-μιγής, 2· ὁ μεμιγμένος, ἀνακατωμένος μὲ ζεστόν· - ἀήρ Πλουτ. ἀρ. φιλ. 2, 20.
Θερμόνους, 2· ὁ ἔχων θερμόν, ὀξὺν νοῦν Αἰσχ. Ἀγ. 1145.
Θερμ-όπλα, ἡ· νόσος τις τῶν ὑπνων, προερχομένη ἐκ τῆς θερμότητος εἰς τὰς ὁπλάς, ἤτοι εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτῶν Ἡσύχ.
Θερμ-οπλάω· πάσχω νόσον εἰς τὰς ὁπλὰς Ἱππιατρ.
Θερμ-όπλησις, ἡ· θερμόπλα Ἱππιατρ.
Θερμο-παιός, 2· ὁ κάμνων τι θερμόν, μτγν.
Θερμο-πότης, ὁ, ὁ πίνων θερμὸν Ἀθην. 8, 352.
Θερμο-ποτίς, ἴδος· θηλ. τοῦ προηγ. Παμφίλ. ἐν Ἀθην. 11, 475 πατήριον δι' οὗ πίνουσι τὰ θερμὰ κυτά, ἡ κελέβη Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 643 «τὴν λεγομένην θερμοποτίδα».
Θερμοπύλαι, αἱ· στενὰ τῆς Οἴτης, ἀναμαθόντα ἐκ τῶν θερμῶν ὑδάτων Στραβ. Ἰξαιρ δὲ λέγεται ὁ διὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ θανάτου τοῦ Λεωνίδα περίφημος κατατὰς στενὸς παραθαλάσσιος χῶρος, μεταξὺ Φωκίδος καὶ Θεσσαλίας, αἱ κλεῖς τῆς Ἑλλάδος· λέγεται δὲ καὶ ἁπλῶς Πύλαι Δημ.
Θερμο-πώλης, ὁ· ὅστις πωλεῖ θερμὰ ποτά
Θερμο-πώλιον, τό· τόπος, ἐν ᾧ πωλοῦνται θερμὰ ποτὰ Πλαῦτ.
Θερμο-ρρύη, ἡ· ἄγγειον μὲ σωλῆνα, δι' οὗ χυνᾶ τις θερμὰ ποτὰ Νικητ. χρον. 5, 7.
Θερμο-ρύτης, 2· ὁ ῥέων θερμὸν ὕδωρ· - ποταμὸς Νικητ. χρον. σ 97.
Θέρμος, ὁ· εἶδος κουκίων, λούπινον Θεοφρ. ἱστορικὸς Ἀμμιαν. 20 (11, 413), lupinus.
Θέρμος, ὁ· πολίχνιον Αἰτωλίας, ὡς Πολύβιος, κάτ. Θέρμιος καὶ Θερμικὸς Στ. Βυζ.
Θερμός, 3· ὅστις εἶνε θερμός, ζεστός, ἐπὶ χλιαρῶν λουτρῶν Ἰλ. ξ, 6, Πινδ. Σοφ. καὶ πεζ. ἐπὶ ξέοντος ὕδατος Ὀδ. τ. 388· κ. ἐπὶ ξύλων ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταναιομένων, 1, 388, ἀντίθ. τῷ ψυχρός, συνήθ. π. Πλάτ. ὡσαύτως ἐπὶ αὐχμηρᾶς καὶ ξηρᾶς θερμότητος· «ὦ πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετώδες» Σοφ. Φιλ. 1071· «πυρὶ θερμῷ» Ἀντ. 615· «θερμὰν ἀέλιον ξβραν» Εὐρ. Πλ. 739· «πνοαὶ θερμαὶ πνέων», Ἡρ. μ. 1092· «ἐν τόποις θερμοῖς καὶ πνιγώδεσι» Πλουτ. Ἀλ. 77· ἐπὶ δακρύων Ὀδ. τ, 362· «δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα» Σοφ. Τρ. 915· κ. μτγν. ἐπὶ αἵματος· «θερμῷ κυπαίσης φοινίῳ προσφάγματι» Αἰσχ. Ἀγ 1251· «θερμὸν αἷμα» Σοφ. Οἰ. Κ. 628· «τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιαμέναν Ἑλκέων», Φιλ. 690· «θερμὸς κρουνὸς αἵματος νέου» Εὐρ. Ῥῆσ. 970· «πολλῶν ἔτι θερμὸν αὐτοκρατόρων αἷματι» Πλουτ. Φαβ. 26· μτφ. ὀξύς, ὀξύρροπος, ἀργίλλας, παράφορος, ἀπερίσκεπτος· «ξυνεισβὰς πλοῖον ἐσεσθῆς ἀνὴρ ναύτῃσι θερμοῖς» Αἰσχ. Ἑπτ. 585· «θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις» Σοφ. Ἀντ. 88· «ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λύγω κακὰ μοχθήσας», Τρ. 1095· «θερμὰ ἀτυχήματα» Πλουτ. ἠθ. 798· «ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον» Ἀριστ. πολ. 415· «ἔρᾷ τι καὶ νεανικὸν καὶ θερμὸν» Ἀμφ. ἐν Ἀθην. 10,448· «ὦ θερμόταται γυναῖκες» Ἀριστ. σφ. 918 καὶ π. πεζ. θερμότερος ἐπιχειρεῖν» Ἀντιφ. 2, α, 7· κ. ἔξαιρ. μτγν. «θερμὸν τι διαπράττεσθαι» Σ. Ἐμπ. Πύρ. 3, 194· «λυδοὶ θερμότεροι φύσει ὄντες» Λουκ. Νιγρ. ἔτι δέ, νωπόν, πρόσφατον· «τὸ ἔγκλημα ἔτι θερμὸν ἦν» Λουκ. Παρεγρ. 15· «οὐχ ὕλα κακά, ἀλλὰ θερμὰ καὶ πρόσφατα» Πλουτ. ἠθ. 517· - ἐπὶ ἀγάπης, «πόθος θερμός τινος ἔχει με» Φιλοδ. 2 (5, 115)· τὸ θερμὸν = ἡ θερμότης Πλατ. Κρατ. 413 ὕδωρ, ζεστὸν ὕδωρ ἢ ποτόν, τὰ θερμά, ὕδατα ἤτοι λουτρὰ θερμά.
Θέρμος· ἀνδρ. ὄν. Ἰω. Μαλαλ. 293.
Θερμο-σπουδιά, ἡ· ζεστὴ στάχτη, φιάδυλη, χώβολη Διοσκ.
Θερμότης, ἡ· ζέστη Πλάτ. πολ. 1, 335· μτφ. ἡ ἐν τῷ λέγειν θ. ὀξύτης, σφοδρότης, παραφορὰ Ἀθην. 1,1, calidnas, calor.
Θερμο-τραγέω· τρώγω ζεστὰ ἢ θέρμους, λούπινα Λουκ. Ἀδῆφ. 5.
Θέρμουθις, ἡ· 1) εἶδος ἀσπίδος, ἱερὰς τῇ Ἴσιδι· 2) Αἰγυπτία τις π. Συρίδ. Θερμούθιος.
Θερμο-υργέω· θερμῶς, αὐθαδῶς, τολμηρῶς πράττω, ἐργάζομαι Ἐδστ.
Θερμο-υργία, ἡ· ὁρμητική, αὐθάδης τολμηρὰ πρᾶξις Ἀππ. Μιθρ. 108.
Θερμο-υργός, 2· ὅστις εἶνε θερμὸς εἰς τὰς πράξεις του Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 9· ἀνδρεῖος, βιβλικίνδυνος, ἰταμός· πρβλ. Λουκ. Τίμ. 2· ἴδε θερμοεργός.
Θερμο-φαγέω· θερμοτραγέω, μτγν.
Θερμο-φαγία, ἡ· τὸ τρώγειν ζεστὰ φαγητά, μτγν.
Θερμο-φόρον· λέβης, γλωσ. cucuma.
Θερμο-φόρος· θερμαντικός, θερμαντήριος, αν, ἀγγεῖον, γλωσ.
Θερμό-φρων· δαίμων, δαίμων, ἡ θεὸς Ὑσσύγ. Ὑα. Θεόφρων.
Θερμο-χύτης, ὁ· ἀγγεῖον, ἐξ οὗ χύνονται θερμὰ ποτὰ Ἀνθ. 9, 587, lomma.
Θερμόω· θερμαίνω, γραμμ. ἀνεκδ. 2, σ. 148, π. Ἀριστ. Λυσ. 1070 εἶνε τεθερμῶσθαι, ἰσοχ.
Θέρμυδρα, τά· λιμὴν μιᾶς τῶν ἐν Ἰδίῃ πόλεων, κάτ. Θερμυδρεύς Στ. Βυζ.
Θέρμω· ζεσταίνω, κάμνω τι θερμόν· «θέρμετε ὕδωρ» Ὀδ. θ, 420· παθ. γίνομαι θερμός· «θέρμετο δ' ὕδωρ» Ἰλ. σ, 348, calefacio.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θερμ-ώδης, 2· ὅστις εἶνε χλιαρὸς Ἀρετ.
Θερμώδων, οντος· ποτ. 1) Καππαδοκίας Ἡμ. 2) τῆς Βοιωτίας Ἱερ. Παυσ.
Θερμωλή, ἡ· 1) Θέρμη, ζέστη, θερμότης, calor· 2) πυρετὸς π. Ἱωσι Γρ. Κορ. 569.
Θέρμων, ωνος, ὁ· Σπαρτιάτης τις Παυσ.
Θέρνη, ἡ· πόλ. Θράκης, κάτ. Θερναῖος Στ. Βυζ.
Θερόεις, εσσα, εν· Θερινὸς Νικ. ἀλ. 583.
Θέρος, τό· καλοκαίρι, ἡ ὥρα τοῦ θέρους Ἰλ. χ, 151· «χείματος οὐδὲ θέρεος» Ὀδ. η, 118· «οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ», μ, 76, Ἡσ. ἔρ. 582· «νότιον Πινδ. ἀποσπ.· 54· «τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς» Αἰσχ. Ἀγ. 5· «χειμῶνες ἐχωρουσιν εὐκάρπῳ θέρει» Σοφ. Αἴ. 656· ἡ ζέστη τοῦ θέρους· «ἐν θέρει», ἀντίθ. τῷ ἐν ψύχει, Φιλ. 18, Θουκ. κ. ἄλλ. ἐν πεζ. ἔτι δέ, θερισμός· «ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος» Αἰσχ. Περ. 808· «τὸ γηγενὲς δράκοντος ὕφεος θέρος» Εὐρ. Ἡ. 1025· μτφ. «θέρος τὸ πρῶτον Ἰούλων» Καλλ. Δηλ. 298· «ἁπάτε θέρος μισθοῦντου ἐκθερίσαι» Δημ. 53, 21· -σταγόων Ἰλιούτ. Φαῦ 2.
Θέρρην, ὁ· ποταμὸς τις Ἀρκαδ. 9, 27.
Θερσαγόρας· ἀνδρ. ὄν. Λουκ.
Θέρσανδρος· 1) υἱὸς Πολυνείκους Πινδ. 2) Θερσάνδριχος Ἐπιγρ.
Θερσίλαον, τό· βουλευτήριον Ἀρκάδων, ἀπὸ τοῦ ἀναθέντος Θερσίλου Παυσ. 8, 32, 1.
Θερσίλοχος· 1) Τρὼς Ἰλ. 2) Κερκυραῖος, Ὀλυμπιονίκης Παυσ.
Θέρσιος Θεσσαλὸς Παυσ. ἔτι δὲ καὶ Θερσία;.
Θέρσιππος· ἀνδρ. ὄν. Ἀρρ.
Θερσῖται, οἱ λαὸς Ἰσπανίας Στ. Βυζ.
Θερσίτειος, 2· ἀνήκων εἰς τὸν Θερσίτην - βλέμμα, εἴδωλον, μτγν.
Θερσίτης· υἱὸς Ἀγρίου, περίφημος διὰ τὴν ἀσχημίαν του Ἰλ. Σοφ. Φιλ. 442, ἐκ τοῦ αἰολ. Θέρσος=Θάρρος.
Θέρσις, ιδος· γυν. ὄν. Ἀνθ. Παλ.
Θερσί-χθων· ὁ Θερμαίνων καὶ καίων τὴν γῆν Ἡσυχ.
Θερσίων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θέρσος, τό· ἴδε Θάρρος.
Θέρω, μ. Θερῶ καὶ αἰολ. Θέρσω· Θερμαίνω, ζεσταίνω, μτγν. «ὀξύτατα Θέρον αὐγαὶ ἠελίου» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1312· - Ἕλκος Νικ. Θηρ. 687· συνηθ. μέσ. Θέρομαι, Θέρσασθαι, π. ἀορ. ἐθέρην, ὑποτ. Θερέω, Θερμαίνομαι, Θερμός, ζεστὸς γίνομαι· «αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἁλὴ τε γένηται» Ὀδ. ρ, 23· Θερσόμενος, τ, 507 ἀλλὰ «πυρὸς δηΐοιο Θέρεσθαι»=ὑπὸ καταστρεπτικοῦ πυρὸς καίεσθαι, ζ, 331· Θέρου, Ἀριστ. πλ. 953· «ἁ πέτρα Θέρεται», ἐπ. ἀνθ. Πλαν. 12, 61· «θίσσῳ πυρὶ πάντα Θέρωιτο» Ἀντιπ. Σιδ. 31 (Πλαν. 167) κ. ἐπὶ ἔρωτος, «ἀρσενικῷ Θέρεται πυρί» Καλλ. 9 (5, 6), καὶ πεζ. «ὁπόταν ῥιγῶν Θέρηται καὶ Θερμαινόμενος ἐνίοτε ψύχηται» Πλάτ. Φιλ. 46.
Θές, προστ. ἀορ. β, τοῦ τίθημι.
Θεσία, ἡ, Θεόγνωστ. καν. 105, 12, ἐσχημάτισε διὰ τὸ συνθετ. ἀσυνθεσία.
Θέσις, εως, ἡ· τὸ Θέτειν, βάλλειν, ἐπίων, Πινδ. Ὀ. 3, 8, ἡ τεχνικὴ θέσις, κατάταξις τῶν λέξεων ἐν τῇ στιχουργίᾳ· «-πλίνθων καὶ λίθων» Πλάτ. πολ. 1, 333· τὸ βάλσιμον, κατάταξις· «λεγομένων καὶ γραφομένων», Θεαιτ. 206· - μερῶν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 13· τὸ τιθέναι, διδόναι· - νόμων Πλάτ. νόμ. 3, 690· - ὀνομάτων, Κρατ. 390· τὸ καταθέτειν τὰ ὅπλα ἀντίθ. ἀναίρεσις, νόμ. 813· - ἀγώνων Δ. Σικ. 4, 53 2) τὸ ἐνεχυράζειν, βάλλειν παρακαταθήκην εἰς ἀσφάλειαν· - ζῴου Λυσ. 8, 10 «ὅσου περ ἡ Θέσις ἦν» Δημ. 33, 12, Β Ἀν. 263 ἐξηγ. ὑποθήκη Ἀριστ. νεφ. 1173· «ἐν» αἱ Θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ», κατὰ Σχολ. αἱ δίκαι καὶ αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτάνεων, ἡ ἀποπληρωμὴ τῶν χρημάτων· 3) υἱοθέτησις, μτγν. ὁ κατὰ Θέσιν πατήρ, κοινῶς ψυχοπατέρας· ἔτι δὲ ἡ πολιτογράφησις εἰς ξένην παιδείαν, Μεϊν. Εὐφορίων σ. 5, ἀντίθ. τῷ φύσις· ἐπίσης καὶ περὶ τῆς Θέσει μακρᾶς συλλαβῆς Σ. Ἐμπ. γραμμ. 121 4) πρότασις, πρόβλημα, ἐξαιρ ζήτημα φιλοσοφικόν, ῥητορικὸν προτιθέμενον εἴς τινα διὰ νὰ τὸ ἐξεργασθῇ· «ὑπόληψις παράδοξος τῶν γνωρίμων τινὸς κατὰ φιλοσοφίαν» Ἀριστοτ. τοπ. 1, 11· «Θέσιν φυλάττειν», ᾗ, 1, 5, 6· π. ῥήτορσι ἀντίθ. τῷ ἄρσις, βεβαίωσις, affirmation· 5) καὶ π. γραμ ἀντίθ. τῷ ἄρσις, ἡ κάθεσις, κατάβασις· ἔτι δὲ ἡ στιγμή, ἧτοι αἱ Θέσεις, ἡ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ Θέσις τῶν διακριτικῶν τοῦ λόγου σημείων.
Θέσ-κελος, 2, (Θεός, ἔσκω) Θεῷ ὅμοιος, ἴσος, ἐξαιρ. ὑπεράνθρωπος, θεῖος, ὑπερθαύματος· - ἔργα = ἀξιοθαύμαστα Ἰλ. γ, 130, Ἡσ. ἀσπ. 34· ἐπίρ. «ἔκτο δ' αὐτῷ Θέσκελον» = ὡμοίαζεν αὐτῷ θαυμασίως Ἰλ ψ, 107.
Θεσκέρα, ἡ· ἡ Τιθηνὸς Διονύσου Θεόγνωστ.
Θεσμικός, 3· τὸ Θεσμικὸν ἔτος Ἐπιγρ τὸ πολιτικὸν ἔτος κατὰ Βοϊκ. 2, 274.
Θέσμιος, 3, καὶ 2, δωρ τίθμιος· νόμιμος, συνήθης, εὔχρηστος· «Θέσμιον γάρ τίς ἀν γανὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων» Αἰσχ. ἀγ. 1545· «τὸ Θέσμιον» = νόμος, θεσμός· «καταστραφαὶ νέων Θεσμίων», Εὐρ. 468· «Θεῶν πάνθυτα Θέσμια ἐξήνυσε» Σοφ. Αἴ. 698· πᾶν ὅ,τι νόμιμον εἶνε τοῖς θεοῖς, «τὸ Θέσμιον Ἑλλάνων» Εὐρ. Τρ. 267· «καινὰ Θέσμια», Μηδ. 494· «οὔτε Θέσμια μεταλλάξαι» Ἡρ. 1, 59· π. Παυσ. 5, 15, 7, καλεῖται ὁ Ἀπόλλων Θέσμιος· «Δήμητρ' Θεσμίαν» = Θεσμοφόρος, 8, 15.
Θεσμο-γράφος· γράφων Θέτων νόμους, μτγν.
Θεσμο-δοκέω· δέχομαι νόμον τινά, ὑποκρούω εἰς αὐτόν, μτγν.
Θεσμο-δότημα, ἡ· δόσις νόμων.
Θεσμο-δότειρα, ἡ· ἡ δίδουσα νόμους, μτγν.
Θεσμο-δότης, ὁ· ὁ δίδων ἢ δοὺς νόμους, νομοθέτης, μτγν.
Θερμο-Θεσία, ἡ· Θεσμός, ἡ Θέσις, δόσις νόμων, οἱ δοθέντες νόμοι, μτγν.
Θεσμο-θέσιον, τό· πρυτανεῖον Σχολ. Πλάτ. 321, καὶ νομοθετεῖον, τό, Πλουτ. ἡ στοά, ἔνθα συνήρχοντο οἱ Θεσμοθέται Κ. Σμ. 1, 1.
Θεσμο-θετέω· εἶμαι Θεσμοθέτης Δημ. 59, 65=ἐξαιρ. νόμους δίδω, τίθημι, μτγν.
Θεσμο-θέτης, ὁ· Θέτειν, δίδων νόμους Νομ. ἐν Ἀθήναις ἦσαν οἱ ἓξ Θεσμοθέται, οἱ ἐξ τα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λευταῖοι ἄρχοντες, οἱ κριταὶ τῶν θανατικῶν ποινῶν, προϊστάμενοι τῶν δοκιμασιῶν τῶν πολιτῶν, οἵτινες διωρίζαντο εἷς τινα ἀρχήν, ἐπέβλεπον καὶ διώρθουν τοὺς νόμους, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν, ἀκριβῶς ἐξετάσαντες καὶ ἀκριβάμενοι εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος νόμῳ, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις ἢ εἶπου εἶαι νόμος πλείους ἑνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἑκάστης πράξεως Αἰσχίν. 3, 38, Ἀριστ. σφ 772.

Θεσμο-θέτησις, ἡ· θεσμοθεσία, μτγν.

Θεσμο-θέτιον, τό· θεσμοθετεῖον ἢ θεσμοθέσιον.

Θεσμο-θέτις, ιδος, ἡ· ἡ διδοῦσα νόμους = θεσμοδότειρα Δημήτηρ Φουρνοὺτ. 28.

Θεσμο-λογέω· ἐπιστατῶ εἰς τοὺς νόμους, λίαν μτγν. Κ. Πορφ. θεμ. 1.

Θεσμο-ποιέω· νόμους ποιῶ, δίδω Εὐρ. Φοίν. 1639.

Θεσμο-πόλος· θεμιστοπόλος Π. Σιλ. (5,293).

Θεσμός, ὁ, ὄωρ. τεθμός, ἴδε κατωτ. (τίθημι) π. καὶ ἑτεροργενὲς πλ. τὰ θεσμὰ Σοφ. Ἀ κοσπ. 81 πᾶν ὅ,τι διετάχθη, νόμος, ἔξαιρ ἔθος, συνήθεια, π. Ὁμ. ἅπαξ· «λέκτροιό πα λαιοῦ θεσμὸν ἴκοντο» = ἦλθον εἰς τὴν συνήθειαν τῆς παλαιᾶς κοίτης, τοῦτέστιν εἰς συγκοίμησιν Ὀδ. ψ, 296· «θεσμὸς εἰρήνης» = ἡ νόμιμος εὐταξία καὶ ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης. Ὁμ. Ὁμν. 716 «θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἑκ θεῶν δυθέντα» Αἰσχ. Εὐμ. 369· «θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον», 462· ἀλλά, «Κύπριδος δ' οὐκ ἄμεικτ θεσμὸς δδ' εὖ φρων», Ἱκ. 1016· «νῦν δ' ἦδη γ' ὡ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι» Σοφ. Ἀντ. 795· «θεσμὸς ἀρχαῖος» Ἀριστ. ὄρν. 331· κ. π. πεζ. «Θεσμὸς Ἀδραστείας ὅδε» Πλάτ. Φαῖδρ. 248 «παρὰ τοὺς τῶν θεῶν θεσμοὺς» Ξεν. Κύρ. 4, 6, 5· ὅθεν καὶ περὶ ἱερῶν νόμων Ἀριστοτ. οὐρανν. 5· - ἔξαιρ. ὠνομάζοντο θεσμοὶ οἱ νόμοι τοῦ δράκοντος, ἀντίθ. τοῖς τοῦ Σόλωνος, οἵτινες ὠνομάζοντο νόμοι Ἀνδοκ. 1, 81· διότι ἐκεῖνοι ἤρχιζον ἐκ τῆς λέξεως θεσμός, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐπιθεωρηταὶ τῶν νόμων ἐπεκαλοῦντο θεσμοθέται· πρβλ. Δημ. 23, 62.

Θεσμοσύνη, ἡ· δικαιοσύνη, Ἀνθ. Παλ. 7,593.

Θεσμο-τόκος, ὁ· θεσμοδότης, γεννῶν, δίδων νόμους Νον. legislator.

Θεσμοφάνης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Θεσμο-φόρια, τά· ἀρχαία ἑορτὴ τῶν θεσμοφορίων, ἣν αἱ γυναῖκες ἐτέλουν ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος ἀπὸ τῆς 11 τοῦ Πιανεψιῶνος τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν Ἡρ. 2, 171, ὅστις ἀναφέρει ὁμοίαν ἑορτὴν ἐν Ἐφέσῳ, 6, 16, Ἀριστ. ὄρν. 1518.

Θεσμο-φοριάζω· ἑορτάζω τὰ θεσμοφόρια Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 29· ἐπομ. αἱ θεσμοφοριάζουσαι, Ἐπιγρ. κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θεσμο-φόριον, τό· ναὸς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης Ἀριστ. Θε. 880· καὶ θεσμοφορεῖον, μτγν.

Θεσμο-φορίων, ωνος, ὁ· μὴν Κρητικὸς Φλωρεντ. ἡμερολ.

Θεσμο-φόρος, 2· ὁ δίδων νόμους Νον. οὕτως ὠνομάζετο ἐξαίρ. ἡ Δημήτηρ, ἤτις διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς γεωργίας ἐγένετο πρωταίτιος τῆς πολιτικῆς ἑταιρίας, τῆς νομοθεσίας καὶ τοῦ γάμου Ἡρ. 6, 134· «τὼ θεσμοφόρω» = ἡ Δημήτηρ. καὶ ἡ Περσεφόνη, ἀμφότεραι διὰ τῶν θεσμοφορίων τιμώμεναι Ἀριστ. Θεσμ. 282· ὠνομάζοντο δ' αὗται καὶ θεσμοφόροι σεμναὶ πότνιαι, ἐπιγρ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 376· καὶ ἄλλοι θεοί, ὡς ἡ Ἶσις Δ. Σικ. 1, 14· ὁ Διόνυσος Ὀρφ. Ὁμν. 42, 1, legislator.

Θεσμο-φύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ τῶν νόμων, νομοφύλαξ Πλατ. Τίμ. 5 47· θεσμοθέτης· νομοφύλακας = «θεσμοφύλακας καὶ θεσμοθέτας» Διοδ. 5, 37.

Θεσμ-φῡλέω· φάλλω θεσμούς, καθ. Φίλων.

Θεσμ-φῡδός, ὁ· ὁ φάλλων θεσμούς, προσφέρων, λέγων περὶ θεσμῶν, Φίλων

Θίσπεια, ἡ· πόλ. Βοιωτίας Ἰλ. Πανυ. Ὑδε Θεσπειαί.

Θεσπέσιος, 3, καὶ 2, Εὐρ. Ἀνδρ 297 καὶ λουκ. ἰδ. ὁ ὑπὸ θεοῦ εἰρημένος (θεός, εἶπεν, ἔσπετε)· κυρ. μὲν ὅ,τι ἐρρήθη ἢ ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεῖος ἠχῶν· - ἀοιδὴ Ἰλ. 6, 600, Πινδ. Ν. 9, 7· - Σειρῆνες Ὀδ. μ, 158· - ἔπη Πινδ. Ι. 3, 57· «πόθεν ὅ σοι ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορρήμονας» Αἰσχ. Ἀγ. 1125· συνήθ. θεῖος, βῆλος, Ἰλ. α, 591· - θεσπεσίη, δηλ. βουλὴ = κατὰ θείαν βούλησιν ἢ ἀπόφασιν, 6, 367· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπίθ. παντὸς μεγάλου, ἐξαιρέτου, μεγαλοπρεποῦς ἐκ τῆ φύσεως ἢ καὶ ἐξ ἀνθρώπου προερχομένου π. χ. μαλλοῦ, μαλλίου Ὀδ. α, 434· - χαλκὸς Ἰλ. 6, 457· θελκτικωτάτης, τιρπνοτάτης εὐωδίας Ὀδ. α, 211· ἔτι δὲ ἡ ἰδέα τοῦ θείνου, τερατώδους, καὶ πᾶσαν ἀνθρωπίνην δύναμιν ὑπερβαίνοντος· - ἁλαλητός, ὁμάδος, ἠχή, βοή, καὶ πᾶν τὸ ὑπὸ θεοῦ πεμπόμενον, χορηγούμενον, τοῦτο μὲν ὡς φυσικὸν φαινόμενον· - νέφος, λαῖλαψ, ἀχλύς Ἰλ. α, 669, Ὀδ. η, 42· τοῦτο δὲ ὡς συμβεβηκὸς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ· - φύζα φόβος· Ἰλ. ι, 2· - πλοῦτος, ὁ, 670· «θεσπεσίη χάρις» Ὀδ. πάντα δὲ ταῦτα συμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ μιᾷ ἐν τῇ ἑτυμ. τῆς λέξεως ἁρμοδιωτάτῃ σημ. δηλ. ὅ,τι μάναν ὁ θεὸς δύναται νὰ ἐκφράσῃ, ἀνθρώπου γλῶσσα δὲ οὔ. Ἄρα ἀνέκφραστον ὑπὲρ λόγον· πρβλ. ἀθέσφατος κ. Βουτμ. λεξ. 1, σ. 166 ἐνίοτε κ. π. μτγν. π «ὑμίλος», Θεοκρ. 15, 66· κ. π. πεζ. «ἀπόζει θεσπέσιον ὡς ἡδύ» Ἡρ. 113· - τέχνη Πλάτ. Εὐθυδ. 289· - βίος = διαγωγή, πολ. 2, 365· «θεσπέσιος τὴν γνώμην» Λουκ. Ἀλεξ. 4 «δοὺς δὲ θεσπέσιον οἶνον» Πλουτ. Ἀλεξ. 20· ἐπίρ. «θεσπεσίως ἐρυθήθην» = ἀνεκφράστως, ἀρρήτως Ἰλ. ο, 473.

Θεσπεσιότης, ητος, ἡ· θειότης Εὐστ divinitas.

Θεσπιαί, αἱ· πόλ. Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος Παυσ. Θίσπια Ἰλ. 6, 496, ἀλλ' ἡ γ-αρὴ ποικίλλει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἡρ 8, 50, Θίσπεια, ὡς δάκτυλος· ἐνν Θίσπια π. Κυρίννη, κάτ. Θεσπιεῖς, π. Θεσπιάδαι, ἐν, ἀνθ Πλαν ἐπίθ. Θεσπικὸς Θοὺκ

Θεσπι-αοιδός, ὁ· θεσπιῳδὸς Ἡσυχ.

Θεσπι-δαής, ές, 2· ὅστις ἀνήρθη ὑπὸ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεού, ὅ,τι ὁ θεὸς ἔφλεξεν, ἥναψεν, ἐπὶ πάνυ σφοδροῦ καὶ ἀκατασχέτου πυρός· «Θεσπιδαὲς πῦρ» Ἰλ. μ. 177.

Θεσπι-έπεια, ἡ «πέτρα»· ἡ λαλοῦσα, προφητεύουσα Δελφικὴ πέτρα Σοφ. Οἰ. τ. 464, ἐκ τοῦ ἀχρ. Θεσπιεπής.

Θεσπιεύς· 1) βασιλεὺς Ἀθηνῶν Γεωργ. Σύγγελ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Θεσπίζω, μελ. ἰσω, ἀττ. ιῶ, ἀπαρ. ἰων. Θεσπιέειν Ἡρ. 8, 135· προφητεύω, χρησμοδοτῶ ἢ δίδω πρόσταγμα· «ἤδη πολῖται πάντ' ἐθέσπιζον πάθη» Αἰσχ. Ἀγ. 1183· καὶ παθ. «τί δὲ τεθέσπισται» Σοφ. Οἰ. Κ. 389, Εὐρ. καὶ π. πεζ. περὶ τῆς Πυθίας Ἡρ. 1,48· περὶ Ἀπόλλωνος, 8, 135· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ Καισάρων, καὶ δικαστῶν· «εἰ ἥμην δικαστής, τὸ καὶ τὸ ἐθέσπιζον» Ψευδο-χρυσ.

Θέσπιος, 2· θεσπέσιος χρησμ. Ἀριστ. ὄρν. 997, divinus.

Θέσπιος· Ἐρεχθείδης Παυσ.

Θέσπις, ιος, (θεός, εἰπεῖν, πρβλ. Θεσπέσιος, Θέσπιος)· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδομένος, ἐμπνευσμένος· -άοιδός. Ὀδ. π, 385· -ἀοιδή, α, 328. Εὐρ. Μηδ. 425· «-ἄελλα»,=τρομερά, ὑπερμεγέθης, ὑπερφυσικὴ Ὀμ. Ὕμν. Ἀφρ. 208.

Θέσπισμα, τό· δεδομένος χρησμός, θεία ῥῆσις, προφητεία· «ἔπεάν σφας ὁ θεὸς κελεύῃ διὰ θεσπισμάτων» Ἡρ. 2, 29· «Ζεὺς ἐγκαθίει λοξίῃ θεσπίσματα» Αἰσχ. ἀποσπ. 74· «τὰ παρόντα θεσπίσματα οὐδενὸς ἄξια» Σοφ. Οἰ. τ. 973· «τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις· Εὐρ. Ι. 405· μτγν. δὲ καὶ πρόσταγμα τοῦ Καίσαρος.

Θεσπιστής, ὁ· προφήτης, μάντις, Ι. Χρυσ. 7, 331· Μαν. 6, 378, vates.

Θεσπι-ῳδέω· εἰμαι Θεσπιῳδός, προφητεύω, χρησμοδοτῶ Αἰσχ. Ἀγ. 1133· «ὃς Θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου» (Ἀπόλλων) Ἀριστ. πλουτ. 9· λέγεται καὶ ἐπὶ ποιητῶν «αἱ ποιήμασι θεοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον Θεσπιῳδοῦσιν» Πλάτ. Ἄξ. 367, valicinor.

Θεσπι-ῴδημα, τό· Θέσπισμα, μάντευμα, μτγν. valicinium.

Θεσπι-ῳδός, ὁ· ὁ ἔνθους, ὁ λαλῶν, ᾄδων θεῖα, ἔξαιρ. προφητεύων, μαντεύων· «πολυπειῆς τέχναι Θεσπιῳδαὶ» Αἰσχ. Ἀγ. 1105· «ὀμφαλὸν γῆς Θεσπιῳδὸν» Εὐρ. Μηδ. 668· περὶ Δελφῶν· «ἡ Θεσπ. Θεωνόη», Ἑλ. 144, Δ. Ἀλ. 1, 31.

Θεσπρωτία, ἡ· πόλ. καὶ χώρα ἔξω τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, κάτ. Θεσπρωτὸς καὶ Θεσπρωτὶς καὶ Θεσπρωτικὸς Στραβ.

Θεσπρωτικός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν Θεσπρωτίαν Στραβ. 8, 339.

Θεσπρωτός· υἱὸς Λυκάσιος Ἀπολλ.

Θεσσαλία, ἡ, ἀττ. Θετταλία· χώρα Ἑλληνικὴ πρὸς τὸ βάρειον τῆς Ἑλλάδος Ἡρ.

Θεσσαλίζω, ἀττ. Θετταλίζω· μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Θεσσαλῶν, προσφέρομαι, πολιτεύομαι, ὁμιλῶ, ἐνδύομαι ὡς Θεσσαλὸς Αἰλ. Π. Ἱστ. 4, 15.

Θεσσαλικός, ἀττ. Θετταλικός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν Θεσσαλίαν Ἡρ. Στραβ. ἐπίρ. Θεσσαλικῶς Κρατ. ἐν Ἀθην. 10, 418.

Θεσσάλιος, 3· τῷ προηγ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1178.

Θεσσαλίς, ἀττ. Θετταλίς, ίδος· ἡ· θηλ. τοῦ Θεσσαλός· 1) Θεσσαλικὸς -νόμφη Εὐρ. Ἄλκ. 332· -κυνὴ Σοφ. Οἰ. Κ. 314· 2) οὐσ. Θεσσαλὴ τις μάγισσα Πλάτ. Γοργ. 513· 3) εἶδός τι ὑπαδημάτων Λύσιππ. ἐν Στ. Βυζ.

Θεσσαλίσκος, ὁ· Ἕλλην τις Ἀρρ. Ἀν. 2, 15· Θετταλίσκος Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 23.

Θεσσαλίων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἱπποκρ. Θετταλίων Διοδ.

Θεσσαλιῶτις, ιδος, ἀττ. Θετταλιῶτις ἡ· μέρος γῆς τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Πίνδῳ Ἡρ. 6,57, Στραβ.

Θεσσαλ-οικέται, ῶν, οἱ, (οἰκέτης)· Θεσσαλικοὶ δοῦλοι, οἱ καλούμενοι πενέσται, Θετταλοικέται Φιλοκρ. ἐν Ἀθην. 6,264.

Θεσσαλονίκη, ἀττ. Θετταλονίκη ἡ· 1) νεώτερον ὄν. τῆς πόλεως Θέρμης Πολύβ. Ἔτι δὲ καὶ Θεσσαλονίκει Στραβ. κάτ. Θεσσαλονικεῖς Στ. Βυζ. 2) θυγ. τοῦ βασιλέως Φιλίππου, σύζυγος τοῦ Κασσάνδρου Παυσ. (τ).

Θεσσαλός, ὁ· 1) ὁ κάτ. τῆς Θεσσαλίας Αἰσχ. Ἡρ. 2) υἱὸς Ἡρακλέους, Ἰλ. 3) Θετταλός, υἱὸς Αἵμωνος Στραβ. 4) υἱὸς Πεισιστράτου Θουκ. 5) Σπαρτιάτης τις Ἡρ. 6) ἄλλ.

Θεσσαλός, ἀττ. Θετταλὸς 3· Θεσσαλικός· -ὅρπαξ Εὐρ. Ἱππ. 221· -γυνὴ Ἀριστ. νεφ. 749· -ἵππος Σοφ. Ἰλ. 703, Λουκ. Ζηυξ. 6· -σόφισμα, δηλ. πανουργία, ψευτιά· ἐπειδὴ τοῖς Θετταλοῖς περιῆπτετο ἡ αἰσχύνη τῆς δολιότητος καὶ ἀπιστίας Εὐρ. Φοιν. 1416.

Θεσσαλό-τμητος, 2· τετμημένος διὰ Θεσσαλόν· «Θεσσαλότμητον κρέας» = μέγα κομμάτι κρέας κομμένον ὡς διά τινα λαίμαργον Θεσσαλὸν Φιλεταιρ. ἐν Ἀθην. 10, 418.

Θεσσαλῶπις· εὐαγισμὸς τις π. Λάκωσι Ἡσυχ.

Θέσσασθαι, μ. π. ἀορ. ἱκετεύειν τὸ νὰ ἐπικαλῆται, ζητῇ τις διὰ παρακλήσεων νὰ εὕρῃ προστασίαν· «θέσαντο» Πινδ. Ν. 5, 10, Σχολ. ἠύξατο κ. Θεσσάμενος Ἡσ. ἀποσπ. 23· Θεσσάμενοι Ἀπολ. Ῥ. 4, 824· ἐν Σχολ. παρ. ἐξηγ. αἰτήσαντες, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες· ζωὸς συγγενεύει τῷ τίθημι ἢ τῷ θάσσειν· πρβλ. Βουτμ. λεξ. 2, 111.

Θέστης ἡ· πηγή τις ἐν Λιβύῃ Ἡρ. 4, 159· ἴδε Θέστις.

Θεστιάδης· υἱὸς Θεστίου, ἀπόγονος τοῦ Θεστίου Ἀπολ. Ῥ. 1, 261.

Θεστιάς, άδος· θυγ. Θεστίου Αἰσχ. Χο.

Θεστιεῖς, έων, οἱ· λαός τις τῆς Ἀκαρνανίας Πολύβ.

Θέστιος, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἄρεως, κατ' ἄλλ. τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς ἐν Πλευρῶνι Ἀπολλόδ. Παυσ.

Θέστις, ἡ· πόλ. Ἀραβίας καὶ ἄλλη Λιβύης Στ. Βυζ. κάτ. Θεστίτης.

Θεστόρειος, 2· ἀνήκων εἰς τὸν Θέστορα τοῦ Θ. μάντεως, Ἠλ. Κάλχαντος Σοφ. Αἴ. 801.

Θεστορίδης, ὁ· υἱὸς τοῦ Θέστορος, ὁ Κάλχας Ἰλ. α, 69, ὁ Ἀλκμάων, μ, 394.

Θέστυλις, ιδος· βούλη τις Θεοκρ.

Θέστωρ, ορος· 1) πατὴρ τοῦ Κάλχαντος Ἰλ. Σμ. Ζὸς Θεστορίδης· 2) υἱὸς τοῦ Ἴναπος Ἰλ. 3) εἷς τῶν Πυθαγορείων Ἰάμβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεσφατη-λόγος, 2· χρησμολόγος, μάντις Αἰτχ. Ἀγ. 1441, vaticinans.
Θεσ-φατίζω· προφητεύω, χρησμολογῶ Ἡσυχ. vaticinor.
Θέσ-φατος, 2· ὑπὸ θεοῦ ῥηθείς, ἀγγελθείς· ὃθ. Θεῖον παράγγελμα, ἔνταλή, ἐπὶ τῶν (ὑπὸ θεοῦ, θείᾳ βουλήσει, προνοίᾳ συμβαινόντων μ. δοτ. πρσ. «Θέσφατόν ἐστί μοι» = μοὶ εἶνε ὑπὸ τοῦ θεοῦ διωρισμένον εἱμαρμένον Ὀδ. ν, 561· «ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι» Ἰλ. Ο, 477 «Θέσφατον ἦν» = οὕτως ἦτο γραπτὸν Πινδ. Π. 4, 71, Ἀριστ. εἰρ. 1038· «τὰ θέσφατα» = τὰ θεῖα παραγγέλματα, αἱ ἔντολαὶ τοῦ θεοῦ, χρησμὸς δοθείς· «ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε» = μὲ εὗρηκεν, ἐπλήρωθη εἰς ἐμὲ Ὀδ. ν, 172· ἐξαίρ. π. τραγ. «θέσφατα Λοξίου» Αἰσχ. Ἑπτ. 600 - θεῶν, Περσ. 787· «Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων», 726· «Λαΐου παλαιὸν θέσφατον» Σοφ. Οἰ. τ. 907· καὶ ἐπίθ. «ἥκει θέσφατος βίου τελευτή» = ἡ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὁριοθεῖσα, Οἰ. Κ. 1470· ἐν γέν. πᾶν ὅ,τι ὑπὸ θεοῦ πέμπεται, γίνεται, συμβαίνει, οἷον Θείας· - ἀὴρ Ὀδ. η, 143· ὄθεν
Θεσ-φατόω· μαντεύω, προφητεύω Ἡσυχ.
Θετέος, ᾱ, ὀν ἐπίθ τοῦ τίθημι· ὅστις πρέπει νὰ τεθῇ, νὰ ὑποτεθῇ, ὡς ὑπάρχων· «τούτων ἡμῖν θατέρα θετέα» Πλάτ. ἐπιν. 984.
Θετήρ, ῆρος, ὁ· τῷ ἑπομ. μτγν.
Θέτης, ὁ· ὁ θέτων, βάλλων, ὁρίζων τι· «εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων θέτης» = ὀνοματοθέτης Πλάτ. Κρατ. 389· ὁ ὑποθηκεύων τι, ἐναγχυράζων Ἰσαῖ. 10, 24· «ὑποθήκην τεθειτικώς» Ἀρποκρ. ἔτι δὲ ὁ υἱοθετῶν, παίρνων ξένον τέκνον ὡς ἴδικόν του· «ὁ εἰσποιησάμενος θετοὺς τινας» Β. Ἀν. 264.
Θετίδειαν, τό· ναὸς Θέτιδος Εὐρ.
Θετικός, 3· ὁ θέτων, διαθέτων, ὁρίζων τι· - νόμοι Ἀριστοτ. πολ. 2, 10· ὁ θετικὸς βαθμὸς Σχολ. Ἰλ. ὁ, 277· θετικὰ ἐπιρρήματα εἶνε τὰ ῥ. ἐπίθ. οἷον πρακτέον· ἐπίρ. θετικῶς, ῥητ.
Θέτις, ιδος, δωρ. ᾶ, γεν. ιος Πινδ. δοτ. Θέτιδι, Σοφ. π. Ὀμ. Θέτ, αἰτ. Θέτιν, κλ. Θέτι· 1) μία τῶν Νηρηίδων, σύζ. Πηλέως, μήτ. Ἀχιλλέως Ὁμ. Ἰλ. 2) ὄν. πλοίου Ἐπιγρ.
Θέτων, τό, μτγν. = κεκρύφαλος Σχολ. Ἀνθ. Παλ. 5, 270.
Θετός, ᾱ, ὀν ἐπίθ. τῶν τίθημι· ὅ,τι ἐτέθη, ἀπεφασίσθη, ὡρίσθη, διετάχθη μτγν. - positus, ἐξαίρ. υἱός, πατὴρ, υἱοθετηθείς, κοιν. ψυχογυὸς Πινδ. Ὀ. 9, 67· «θετὸν πατέρα ποιοῦμαι» Ἡρ. 5, 67· «θετὸν υἱὸν ποιήσασθαι» Πλάτ νόμ. 11, 929· πᾶν ὅ,τι ἀπεδέχθη τις ξένον, ἐπείσακτον Πλουτ. adoptivus.
Θετταλία, Θετταλός· ἴδε εσσαλία.
Θεῦ, δωρ. κ. ἰων. πρωτ. μ. ἀυρ. ὁ τοῦ τίθημι, ἀντὶ θέο-θου.
Θευγένης· ἴδε Θεογένης.
Θεύγ-ενίς, ίδος, κ. Θεογενὶς· ἀνδρ. ὄν. Θεοκρ.
Θεύγνωτος· ἴδ. Θεόγνωτος.
Θευδᾶς· ἴδ. Θεοδᾶς.
Θευδάσια, ἡ· γεν. ὄν. Ἀνθ. Παλ.
Θεύδημος· ἴδ. Θεόδημος.
Θευδοσία, Θευδόσιον, Θευδόσιος· ἴδε Θεοδ.
Θεύδοτος· ἴδε Θεόδοτος.
Θεύδωρος, ὁ· ἴδε Θεόδωρος.
Θεύδ· ἴδ. Θέο.
Θευκράτης· ἴδε Θεοκράτης.
Θευκυδίδης· ἴδε Θουκυδίδης.
Θεύλυτος· ἴδε Θεόλυτος.
Θευμαρίδας, α· ἀνδρ. ὄν. Θεοκρ.
Θευμορία, δωρ. ἡ· Θεομορία, θεία τύχη Καλλ. 3 (12,71)· ἐπίθ. -νοῦσος = ὑπὸ θεοῦ δοθεῖσα, πεμφθεῖσα, ὁρισθεῖσα Ἀπολ. Τ. 3, 676· - ᾶτη, 974· ἐντ.
Θευ-μοριάζω· θεῷ γέρας ἀναφέρω Ἡσυχ.
Θεύ-μορος, δωρ. = Θεό-μορος Πινδ. Ο. 3, 10· ὁ ὑπὸ θεοῦ χορηγηθείς, δοθείς· δωρ. τρέπεται ἡ τῷ θεο. συνθέτων ὄνομ. ἀρκτικὴ συλλαβὴ καὶ ἐξαίρ τῶν κυρίων ὄνομ. εἰς Θεῦ, οἷον Θεύγνις, Θεύδοτος· ὁ δὲ Καλλίμαχος γράφει μάλιστα καὶ ἀντὶ τοῦ Θεός, Θεῦς· οἱ μτγν. ἐπ. ὡς ἐπιγραμματοπ. χρῶνται ὡσαύτως τοῖς δωρ. τούταις τύποις· οἱ δὲ ἄττ. ἐξ ἐναντίας συναιροῦσι τὸ θέο - εἰς θοῦ. π χ. Θουκλῆς, Θούφραστος, ἀντὶ Θεοκλῆς, Θεόφραστος.
Θευνίων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θευξένια· ἴδε Θεοξένια.
Θεύπομπος· ἴδε Θεόπομπος.
Θεύς, δωρ. = θεὸς Καλλ.
Θεύσομαι, μελ. τοῦ θέω = θὰ τρέξω.
Θευφιλίς, (δος· γεν. ὄν Ἀνθ. ἴδε Θεοφιλίς.
Θευ-φορία, δωρ. ἡ· Θεοφορία Διοσκ.
Θεύω, αἰολ. ἀντὶ θέω Γρ. Κορ. 612.
Θέω, θεμ. βίζα τοῦ τίθημι.
Θέω, (βίζα θυ) π. καὶ θεῖν Ἰλ. κ, 437, θέεσκον, υ, 229, μελ. θεύσομαι κ. θεύσω Λυκόφρ. 119, οἱ ἄλλ. χρόν. ἄχρ. τρέχω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· «ἀντίος ἦλθε θέων» Ἰλ. ξ, 54· οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων ῥημάτων κινήσεως, ἔνθα τὸ θέων, ἐπίθ. ἐλαμβανόμενον, ἐξηγ. ταχέως, ὁρμητικῶς· «ἦλθε θέουσα» = ἦλθε ταχέως τρέχουσα, ζ, 394· καὶ ἐπὶ τῶν πλεόντων τὴν θάλασσαν· «ἶξε θέων» = ταχέως ἔφθασεν Ὀδ. γ, 288· «θέεσκον» Ἰλ. υ, 229· «βῆ δὲ θέειν», ρ, 698· ἔτι δὲ καὶ προσλήψει ταῦ, ποσί, πόδεσσι, Ὀδ. θ, 247· «θέειν πεδίοιο» = τρέχω εἰς τὴν πεδιάδα Ἰλ. χ, 23· «ἐπ' ἄκρον καρπάν, ἐπ' ἄκρον ἄλὸς θέειν» = τρέχω ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ἀσταχύων, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης Ἰλ. α, 227, 229· ἄλλαι διάφοροι σημασίαι ἀνεφέρθησαν εἰς τὰς ἀνηκούσας προθέσεις· τροπ «περὶ ψυχῆς Ἕκτορος θέειν» = τρέχω, ἀγωνίζομαι, μάχομαι περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἕκτορος Ἰλ. χ, 161· αὐτὴ ἡ φράσις μετεσχηματίσθη πολλάκις ὑπὸ τῶν μτγν. «τὸν περὶ παντὸς δρόμον θέω», 8, 74· ἔτι δὲ καὶ παραλείψει τοῦ οὐσ. «τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θέω» Ἡρ. 8, 110· «πόλει θεούσῃ τὸν ἔσχατον κίνδυνον» Πλουτ. Φαβ. 26 (πρβλ. τρέχειν) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πτηνῶν, ἀντὶ ἵπτανται· «θεύσονται ὄρμῳ» Ἀριστ. ὄρν. 207· - ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, μάλιστα τῶν ἀψύχων, π. χ. πλοίων· «ἦ δὲ ἔθεεν κατὰ κῦμα» Ἰλ. ι, 483· 6. 426· συνηθ. ἐπὶ κατεφερομένων ἀποτόμων πετρῶν, «ἀσφαλῶς θέει ἔμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεδον» Ἰλ. ν, 141· ἐπὶ διασκοβολίας, τὸ κοιν. ῥίψιμον τῆς πέτρας, «θέων ἀπὸ χειρός» = πετῶν ἀπὸ τὸ χέρι Ὀδ. θ, 193· «ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τῶν κεραμέων, μὲ τὸν ὁποῖον δουλεύουσιν οἱ τσουκαλάδες Ἰλ. σ, 601· - ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κυρίως ἀκινήτων, ὡς κινουμένων μόναν ἐννοουμένων πραγμάτων· «φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα» Ἰλ. ν, 547· ἐξαίρ. ἐπὶ παντὸς κυκλοτερῶς πράγματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἁπλούστως ἐνεαυτῷ περιφερόμενον· «ἄντυξ, ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος» = ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, ἡ ὁποία περιέτρεχε τὰς ἐσχατιὰς αὐτῆς, ξ, 118· «ὀδόντες λευκὰ θέοντες» = οἱ λευκῶς ἐν τῷ στόματι περιφερόμενοι, περιφέρειαν σχηματίζοντες Ἰσ. ἀσπ. 146· ἐκ τῶν τραγ. εὑρίσκεται μόν. ἡ λέξ. π. Εὐρ. Ἰ. 1217, Ἀριστ. σφ. 854· «οὔτε θέωμεν οὔτ' ἐλαύνομεν» ἐκκλ. 109· κ. π. πεζ. ἐπὶ ἱπποδρομίας· «ἐν Ὀλυμπίᾳ θεόντων ἵππων» Πλάτ. νόμ. 7, 822.

Θέωλος, ὁ, ἐσφ. ἔκφρασις τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἀντὶ θέωρος Ἀριστ. σφ. 45.

Θέωμα, ατος, τὸ (θεόω, 2)· τὸ θεᾶσθαι Ἡσυχ. ἴδε Θεῶμα.

Θέων, ωνος· 1) ζωγράφος Σάμιος Αἰλ. 2) Ἀλεξανδρινὸς στωϊκὸς ἐπὶ Αὐγούστου Σουΐδ. οἱ Θεώνειοι = οἱ μαθηταὶ τοῦ Θέωνος.

Θεωνᾶς, ᾶ· ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Φώτ.

Θε-ωνυμέω· Θείῳ ὀνόματι καλῶ, παθ. Θεωνυμοῦμαι = ἔχω θεῖον ὄνομα· «ὅσαι τοίνυν τῶν Θείων ἐνεργειῶν Θεωνυμοῦνται (λέγονται ὅτι εἶνε Θεοί) παρὰ τῶν ἁγίων» Εὐστ.

Θεωνυμίαι, αἱ· Θεῖα ὀνόματα, Θεῖαι ἀνομασίαι, μτγν.

Θε-ωνυμικός, 3· τὸ ἀφαιρῶν τὰ Θεῖον ὄνομα· «Θεων. γνῶσις» = ἡ γνῶσις τοῦ Θείου ὀνόματος· ἐπίρ. Θεωνυμικῶς Εὐστ.

Θε-ώνυμος· ὁ Θείῳ ὀνόματι καλούμενος, μτγν.

Θεωρεῖον, τό· τύπος ἐξ οὗ καθήμενός τις θεωρεῖ Ἡσυχ.

Θεωρέω· εἶμαι θεωρός, δημοσίων ἀγώνων, παιγνίων, πανηγύρεων, παρεύσυμαι, πηγαίνω εἰς πανήγυρίν τινα, ἐξαίρ. ὡς ἀπεσταλμένος ὑπὸ τῆς πολιτείας (πρ. Θεωρός)· «τὰ Ὀλύμπια θεωρεῖν» Ἡρ. 1, 59· «σὺν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν, ὥσπερ νῦν εἰς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες» = ἐπήγαινον μὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα εἰς τὴν πανήγυριν Θουκ. 3, 104. Ἐν γέν. «περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν καὶ ἴέναι καὶ μαντεύεσθαι καὶ θεωρεῖν», 5, 18, ἔνθα ὁ Σχολ. = θεωροὺς πέμπειν· «ἐθεώρουν εἰς τὰ ἴσθμια», 8, 10· «ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῖ πλήνεΐς Πάρον» Ἀριστ. σφ. 1188· οὕτω· - ἀγῶνα Ξεν. Ἀν. 1, 2, 10· ἀπολ. - εἰς Δελφοὺς ἔτι πηγαίνω νὰ ἐρωτήσω τὸ μαντεῖον Πλάτ. ἐπ. 3, 315· «- εἰς Ὀλυμπίαν» Λουκ. Τίμ. 50· κυρ. βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ· «ἢ θεωρήσων τύχας ἐμὰς ἀφῖξαι» Αἰσχ. Πρ. 302· π. τραγ. ἡ λέξ. δὲν ἀπαντᾷ, διότι τὸ χωρίον «θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα» Σοφ. Οἰ. κ. 1086, εἶνε ἀμφ. «στρατιώτας θ.» = ἐξέτασιν ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 1, 2, 16· π. πιζ. συνηθέστ. καὶ ἐπὶ νοητικῆς ἐνεργείας, μτφ. σκέπτεσθαι, στοχάζεσθαι, ἐρευνᾶν, «θεωρεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον» Πολυβ. 5, 467· «πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους», συμπ. 210· «θ. καὶ σκοποῦμαι», Φαίδρ. 99· κ. παθ. «τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον» Πολυβ. 6, 511· «θ καὶ λαγίζομαι» Δημ. 1, 12· συνηθ. π. ῥήτορσι, «ἡ σοφία θεωρεῖ οὐδέν» Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 12· θεωρήσεται, εἶνε παθ. Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 70, «τὸ θεωρεῖσθαι» (λατ. videri) = τῷ εἶναι ἔστιν, π. χ. «ὃ πάλιν τῶν ἀπόρων θεωρεῖται», κ. γεωμ. 48.

Θεώρημα, τό· πᾶν ὅ,τι εἶδε, παρατήρησις, ὡς τὸ θέαμα· «περὶ τῶν θεωρημάτων καὶ τῶν ἀκροαμάτων» Ἀθην. 12, 545, Πλάτ. νόμ. 12, 953· οὕτω καί, «ὅσα τε Μουσῶν ὧδίν ἔχεται θεωρήματα·» πρβλ. Δημ. 18, 68· συνηθ. μτφ. ἡ διὰ σκέψεως καὶ νοερᾶς ἐρεύνης ἐξευρεθεῖσα καὶ ἀνατεθεῖσα γνώμη, διδασκαλία, ἄξίωμα Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 10, 4, 10· ἡ ἐξέτασις, ζήτησις, «σχολῆς δεῖται τὸ θ.» Πλουτ. π. Μουσ. 2· ἐπ. μαθημ. κανόνων τέχνης ἢ ἐπιστήμης· «θεώρημα ἁπλοῦν περὶ τὰς παρεμβολάς» Πολυβ. 6, 26, 10· τὰ θεωρήματα = αἱ τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι, 10, 47, 12.

Θεωρηματικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ θεώρημα, διδασκαλία, ἄξίωμα Δ. Λαερ. 3, 49, ἀντίθ. τῷ πρακτικός, 7, 90 - οἱ θεωρηματικοί = φιλόσοφοι, οἵτινες τὰς διδασκαλίας των ἐπραγματεύοντο ἐν θεωρήμασιν, 2, 113· «ὄνειροι θ.», ἀντίθ. τῷ ἀλληγορικοί Ἀρτεμ. 4, 1, οἵτινες σημαίνουσιν, ὅ,τι τις βλέπει.

Θεωρημάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ Θεώρημα, μικρὸν θεώρημα Ἀρρ. ἐπικτ. 2, 21, 17, praeceptiuncula.

Θεωρήμων, 2· ὁ θεωρῶν, θεωρητικὸς Χριτοβ. contemplativus.

Θεώρησις, εως, ἡ· σκέψις, παρατήρησις, θέαμα· τραγικαί Πλάτ. Φιλ. 48, contemplatio.

Θεωρητέον· ῥ ἐπίθ. δεῖ θεωρεῖν Πλάτ. νόμ. 7, 815, contemplandum.

Θεωρητήριον, τό· τύπος, θέσις, ἐξ ἧς βλέπει τις θέαμά τι Πλουτ. Γ. Γραχ. 12.

Θεωρητής, ὁ· θεωρὸς Ἡσύχ. spectator.

Θεωρητικός, 3· ὁ θεωρῶν, κυττάζων, βλέπων, ἐξαίρ. νοητικῶς· «ἐπιστήμη θεωρητικὴ τῆς τῶν ὄντων αἰτίας» Πλάτ. ὅρ. 414· «ὁ περὶ φύσεως θ.» = ὁ ἐρευνητὴς τῆς φ. Ἀριστοτ. μ. ζ. 1, 1· «βίος θεωρ.» = ὁ κατὰ θεωρίαν, ἀντίθ. τῷ κατὰ πρᾶξιν βίῳ, τῷ πραγματικῷ Ἀριστοτ. ἠθ 1, 5, 2· ἐπίρ. Πολυβ. 4, 8, contemplativus.

Θεωρητός, 3· ὅστις παρετηρήθη, ἐθεωρήθη, δύναται νὰ θεωρηθῇ· «οὐδὲ ταύτην ὄψει θεωρητήν» = οὔτε μὲ τὰ μμάτια νὰ τὴν ἴδῃ τις Αἰλ. Ἱστ. Ζ. 9, 6· «μὴ μόναν ἀκουστόν, ἀλλὰ καὶ θεωρητόν» Δ. Σικ. 14, 60, ἐξαίρ. διανοίᾳ θεωρητὸς Πλουτ. ἀρ. φιλόσ.

Θεώρητρα, τά· τὰ νυμφικὰ ὤθρα, τὰ ὁποῖα ἔβλεπεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην, ὅταν αὐτὴ τῷ παρουσιάζετο κατὰ πρῶτον μὲ ἀκάλυπτον πρόσωπον, χωρὶς τὴν σκέπην, ἄλλως ἀνακαλυπτήρια Εὐστ. καὶ μτγν.

Θεωρία, ἡ· τὸ νὰ θεωρῇ τις, νὰ βλέπῃ θέα-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μά τι, θέαμα· «Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν» Αἰσχ. Πρ. 804· δημοσίως τελουμένη καὶ πολλοὺς θεατὰς ἔχουσα πανήγυρις· ὁ πανηγυρισμὸς αὐτῆς δι' ἀποστολῆς θεωρῶν, πρεσβέων ἐκ πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἵτινες ἐγίνοντο συνθεαταὶ ἐν ὀνόματι τῶν αὐτοὺς πεμπουσῶν πόλεων καὶ ἐπρόσφερον θυσίας· ἐνίοτε δὲ καὶ οἱ πρέσβεις αὐτοί. Ἐξ Ἀθηνῶν ἐπέμποντο θεωροὶ ἐξαίρ. εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας ἐν Δήλῳ, Ὀλυμπίᾳ, Δελφοῖς, Κορίνθῳ· «ὃς ἡμῖν πομπὸς ἦν θεωρίας» Εὐρ. Βακχ. 1045· ἔτι δὲ ἡ θέα αὐτῆς τῆς πανηγύρεως· «πόλις δ' ἑορτάς ἥξετε ἔνθεν οὐ κακλαυμένας πρὸς οἶκον ἕξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας» Σοφ. Οἰ. τ. 1491· ἕνθ' ὁ Σχολ. ἀντὶ τῆς ἀπὸ θεωρίας τέρψεως ἔλεγε. - ἀντὶ οἱ θεωροί· «ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ» Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 2· «ἑκάστου ἔτους θεωρίαν εἰς Δῆλον ἀπάξειν, ἣν δὴ κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν» Πλατ. Φαίδ. 58· «ἢ κατὰ θεωρίας ἢ κατὰ στρατείας», πολ. 8, 556· «ἡ Ὀλυμπιάζι θεωρία» Θουκ. 6, 16· «θεωρίας εἰς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύριας ἀποστέλλειν» Δημ. 18, 91· ἐν Βυζαντ. ψηφίσματι κ. Πολύβ. 38, 16, 4 «θεωρίαι δίσσαι, μία μὲν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων, ἡ δ' ἄλλη περὶ μυστηρίων»· ἔτι δὲ αὐτὴ ἡ πανήγυρις, ἡ ἑορτή· «ἡ τοῦ Διονύσου θεωρία» Πλάτ. νόμ. 1, 650· «οὔτε θυσίαν οὔτε θεωρίαν οὔτ' ἄλλην ἑορτὴν ἤγαγεν» Ἰσοκ. 19, 10 - ἐν γέν. δὲ θεωρεῖν, θεᾶσθαι· «γῆν πολλὴν θεωρίας ἕνεκα ἐπελήλυθας» = διὰ νὰ τὴν ἰδῇς Ἡρ. 1, 30· «κατὰ θεωρίης πρόφασιν ἐκπλώσας», 1, 29, Θουκ. 6, 24· «οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθε» Πλάτ. Κρίτ. 25· «ἐξέπεμπεν ὁ πατὴρ ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν» Ἰσοκ. 17, 4· ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐξαίρ. ἐπὶ πνευματικῆς, νοητικῆς θεωρίας· μτφ. σκέψις, ἔρευνα, ἐπιστημονικὴ γνῶσις· «ἐπὶ θεωρίαν τῆς διαφορᾶς ἐλθωμεν» Πλάτ. Φιλ. 38· «ὁ καὶ ἐπίστασις» Πολυβ. 6, 3, 1· ἐπιστημονικὴ πραγματεία, 1, 5, 3· «ἡ περὶ τὰ στρατόπεδα θ.», 6, 42, 2· ἐν γέν. ἐπιστήμη θεωρία, ἀντίθ. τῇ πράξει, ἐκτέλεσις τοῦ θεωρήματος· Ἀριστ. καὶ μτγν. Θεωρικός, 3 ἀνήκων εἰς θεωρίαν, ἐξαίρ. εἰς πανηγυρικὴν θεωρῶν ἀποστολὴν ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν· - πεπλώματα Εὐρ. Ἰκ. 97· - σκηνή· Ἰνίοχ. ἐν Στοβ. 43, 27· - ὁδὸς Πολυβ. 2, 55· - κίστη, 10, 65· - ἡ θέα, τὸ θεᾶσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ, τὸ ἀνήκων εἰς τὸ θέατρον, τὸ θεωρικὸν κ. τὰ θεωρικά, δηλ. χρήματα· οὕτως ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις τὰ ἐπὶ Περικλέους ἐκ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ τῷ λαῷ διανεμόμενα χρήματα εἰς συνεόρτασιν τῶν ἀγώνων καὶ τῶν θεαμάτων, τοῦτο μέν, ἵνα πληρώνωσι τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου, θεωρικόν, τοῦτο δέ, ἵνα θυσιάζωσι καὶ συνδειπνῶσιν εἰς τὰ θυσιῶν συνηθῆ δεῖπνα Βοικχ. οἰκ. Ἀθην. 1, σ. 196, 232 Πλουτ Περ. 9.

Θεώριον, τό· θέαμα, μτγν. spectaculum.

Θεώριος, κ. ὥωρ. θεάριος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς μαντικοῦ θεοῦ.

Θεωρίς, ίδος, ἡ· ἀνήκουσα εἰς τὴν ἱερὰν πομπήν, θεωρίαν ναῦς, τὸ ἱερὸν πλοῖον μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ναῦς, ἥτις ἐχρησίμευεν καὶ εἰς πρεσβείας, ἀποστολὰς διὰ νὰ κομίζωσί που ἢ νὰ παραλαμβάνωσί ποθεν χρήματα ἢ ἀνθρώπους κτλ. ἐν Ἀθήναις δὲ ἐξαίρ. περίφημος ἦν ἡ εἰς Δῆλον πεμπομένη θεωρίς, ἥτις ἀπὸ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Θησέως ὑπῆρχεν Ἡρ. 6, 87, Καλλ. Δηλ. 314· π. Αἰσχ. Ἐπτ. 840, ὀνομάζεται οὕτω τὸ πορθμεῖον τοῦ Χάρωνος «θεωρὶς ὁδός», τὴν ὁποίαν ὠδευον αἱ θεωροί· Ἡσύχ. - αἱ θεωρίδες, ὠνομάζοντο καὶ αἱ περὶ τὸν Διόνυσον Βάκχαι Νον. Δ. 9, 261.

Θεωρίς, ίδος· 1) Σικυωνία τις, φίλη τοῦ Σοφοκλέους Ἀθην. 2) χρησμολόγος τις Δημ. Φιλόχ. ἐν Ἁρποκρ.

Θεωρο δόκος· ὁ τῶν θεωρικῶν χρημάτων ἐπιμελούμενος Σουΐδ. κατ' ἄλλ. θεαρο-δόκος· ἴδ' αὐτ.

Θεωρός, ὁ (θεάομαι, κατὰ Πολυδ. 2, 55 ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν ὁρμᾶν, ὁρμᾶν, καθ' Ἁρποκρ. ἀπὸ τοῦ θεός, κ. ὥρα, τοὺς τὰ θεῖα φυλάσσοντας, τῶν θείων φροντίζοντας, ἡ κυρία σημασία ὅμως τῆς λέξεως εἶνε ἡ θεωρία τοῦ θεάματος)· θεατής, ἐξαίρ. ὁ ὑπὸ τῆς πολιτείας πεμπόμενος εἴτε διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον Σοφ. Οἰ. Κ. 414, Ἀρρ. Ἀν. 7, 23, 8, εἴτε διὰ νὰ προσφέρῃ θυσίαν ἢ ἀφιέρωμά τι Πλουτ. Δημήτρ. 11· ἢ ἐν ὀνόματι τῆς πολιτείας νὰ παρευρεθῇ ὡς θεατὴς εἴς τινα ἱερὰν τελετήν, ἢ ἐξαίρ. εἰς πανηγυρικοὺς ἀγῶνας ξένης πόλεως, ὅπου ἐνεφανίζοντο οἱ θεωροὶ ἑστεμμένοι καὶ ἐν λαμπρᾷ τῇ στολῇ πρβλ. Βοικχ. οἰκ. Ἀθην. 1, σ. 229. Ἐν γένει θεατής· «πόνων ἐμῶν θεωρός» Αἰσχ. Πρ. 118· «πραγμάτων θ. γενοῦ» Πλάτ. νόμ. 12, 953· «θεωροὺς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν» Πολυδ. 5, 167.

Θέωρος· ἀνδρ. ὄν. ὑπὸ Ἀλκιβιάδου Θέωλος προφερθὲν Ἀριστ. σφ. 45.

Θεωροσύνη, ἡ· θεωρία Μανέθ. 4, 460.

Θέωσις, ἡ· ἀποθέωσις, μτγν. deificatio.

Θεώτερος· συγκρ. τοῦ θεός.

Θεωτικός, 3· θεοποιητικός, θ. θεολογίας· ἐπίρ. θεωτικῶς, μτγν. deificus.

Θήβα, ἡ· «Συριστὶ λέγεται ἡ βοῦς· ὅθεν ἐκλήθησαν αἱ Θῆβαι ὑπὸ Κάδμου» Ἐτ. Μ. 450, 41· καθ' Ἡσύχ. δὲ Θήβα = κιβώτιον.

Θηβαγενής, εἴτε Θηβαιγενής, 2· ὁ ἐν Θήβαις γεννηθείς, ἢ καταγόμενος ἐκ Θηβῶν Ἡσ. Θε. 530, Εὐρ. Ἰκ. 136.

Θήβαζε, ἐπίρ. εἰς τὰς Θήβας Στ. Βυζ. π. Ὅμ. Ἰλ. ψ, 679 Θήβασδε.

Θῆβαι, ῶν, αἱ, π. ἐξ καὶ Θήβη ἡ· αἱ Θῆβαι, ὀνομασίαι πολλῶν πόλεων, ὧν γνωστότεραι 1) ἡ μητρόπολις τῆς Βοιωτίας· 2) αἱ ἐν τῇ Τρωϊκῇ ἐπικρατείᾳ· 3) αἱ ἐν Αἰγύπτῳ· π. Ὅμ. ἐν. καὶ πλ. καὶ παρ' Ἡσ. ὠσαύτως.

Θηβαι-γενής· Θηβαγενής.

Θηβαιεύς, έως, ίων. έος· ὁ Θηβαῖος Πλουτ. ἠθ. 775· συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς Ἡρ. 1, 182.

Θηβαῖος, 3· α) ὁ ἀπὸ τὰς Θήβας Ὅμ. κ. ἔτι δὲ Θηβαῖος Ἑρμ. Σοφ. Ἀντ. 1122· β) Τρῶς τις Ἰλ.

Θηβαϊκός, 3· α) ἀνήκων εἰς τὰς Θήβας (ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιγύπτῳ) - νομὸς Ἡρ. 2, 4· 6) οὐσ ἡ Θηβαϊκή, ὁηλ. χώρα Στραϐ. 9, σ. 408· γ) τὰς Θήβας ἀφαρῶν· - παράδοξα = σύγγραμμα Λυσιμάχου τινός· δ) ὁ καταγόμενος ἐκ Θηβῶν· - βέλανοι Διοσκ. 1, 149.

Θηβαΐς, ίδος, ἡ· 1) Θηβαϊκὴ (χώρα τῆς Βοιωτίας) Θουκ. 2) τῆς Λιγύπτου Ἡρ. Στραϐ. γ) ἐπικόν τι ποίημα περὶ τῶν Θηβῶν καὶ τῶν Θηβαϊκῶν πολέμων Παυσ. Ἀπολλ. ἐντ.

Θηβαΐτης, ου, ὁ· Θηβαΐός τις ἐξ Λιγύπτου Στραϐ.

Θηβάνας, ου, ὁ· καικίας, ἄνεμος ἐκ τοῦ Θηβαϊκοῦ πεδίου πνέων Ἀριστοτ. π. ἀν. 973, 9· αἰολ. ἡ Θήβανις Ἀρκαδ 32, 22· «Θηβανὶς, ἄνεμος» Ἡσυχ.

Θηβ-άρχης, ὁ· ὁ προεστὼς τῶν ἐν Λιγύπτῳ Θηβῶν Ἐπιγρ.

Θήβασδε, π. ἐπίρ. = Θήβαζε.

Θήβη, ἡ· 1) αἱ Θῆβαι· 2) Θυγ. Ἀσωποῦ Ἡρ.

Θήβηθεν, ἐπίρ. ἀπὸ Θηβῶν Διοδ. 15, 52· π Θήβηθε, Ἀνθ. Πλαν 4, 185, βοιωτ. Θείβαθεν.

Θήβησιν, ἐπίρ. ἐν Θήβαις· 1) ἐν Μυσίᾳ Ἰλ. χ, 479 2) ἐν Βοιωτίᾳ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 23.

Θήβιχος· ἀνδρ. ὄν. βοιωτ. Θείβιχος Ἐπιγρ.

Θήβος· Θαῦμα, Θάμβος Ἡσύχ.

Θηγαλέος, 3· ὀξύς, ἠκονημένος· «πυρὶ θηγαλέους ὀξυπαγεῖς στάλικας» Ἀντ. Σιδ. 17 (6, 109), ὀξύνων, ἀκονῶν· «λίθος θηγαλέη καλάμων» Ἰουλ. Αἰγ. 11 (6, 68), acutus.

Θηγάνεος· θηγαλέος, ὀξὺς Ἡσύχ.

Θηγάνη, ἡ· ἀκόνη Αἰσχ. Ἀγ. 1518· «σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονὴς σφαγεὶς» Σοφ. Αἴ. 807 μτφ. παραξυσμός, διερεθισμός· «σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖς μὴ βάλῃς μηδ' αἱματηρὰς θηγάνας» Αἰσχ. Εὐμ. 821· «τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις λάλῃς θηγάνη γίγνεται» Δουκ. Λεξιφ. 14, cos.

Θήγανον· θηγάνη Ἡσύχ. cos

Θηγαναῦσα, ἡ· νῆσός τις Παυσ.

Θηγάνω· θήγω· «θηγάνει, ὀξύνει» Ἡσυχ. acuo.

Θηγόν, τό· ὀξύ, ἀκόνητον Ἡσύχ. acutum.

Θήγυλις, ἡ· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς Δρακ. 75, 22.

Θήγω, μελ. Θήξω· ἀκανῶ, ὀξύνω· «· ὀδόντας Ἰλ. ξ, 416· ἐπὶ κάπρον Ἡσ. ἀσπ. 388· - ἔτι δὲ κ. μέσ. «ὄρυ Θηξάσθω» Ἰλ. 6, 382 - φάσγανον Αἰσχ. Ἀγ. 1235· - ξίφος Εὐρ. Ὀρ. 1036· «τεθηγμένη σφαγίς», Ἰλ. 1142· μτφ. διεγείρω, ἐγκαρδιώνω, ἐνθαρρύνω Πινδ. Ὀ. 11, 21· «τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους» Αἰσχ. Πρ. 311· «τεθηγμέναν τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ», Ἑπτ. 697· «οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη» Σοφ. Αἴ. 581· «λῆμα τεθηγμένον» Εὐρ. Ὀρ. 1625· κ. π. πεζ. «-ἀνδρῶν φρόνημα» Ξεν. Κύρ. 2, 1, 11· «-τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά», 20 ἔτι δὲ παροξύνω, ἐρεθίζω εἰς ὀργήν· «ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον» Ἀριστοτ. Ῥητ 3, 3, 2.

Θηγώνιον, τό· πόλ. Θεσσαλίας, κάτ. Θηγώνιος Στ. Βυζ.

Θηέομαι, ἰων. κ. Θαέομαι δωρ. ἀντὶ Θεάομαι· θεωρῶ, βλέπω, συνήθ. μὲ τὴν παρασημ. τοῦ θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως· «θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν» Ἰλ. η, 444, Ὀδ. 6, 13· μετὰ τοῦ θαμβεῖν Ἰλ. ψ, 728· «θηεῖτο», ω, 418· «ἐθηήτο πάντων», α, 10· «ἐθηεῦντο», γ, 136· «ἐθηήσαντο», γ, 23· «θηησάμενος», α, 11· π. Ὁμ. εὑρηται καὶ θησαίατο = θηήσαιντο Ὀδ. σ, 191.

Θήῃς, ἐπ. 2· ἐν. ὑποτ. ἀορ. ἐνερ. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θῇς Ἰλ. ζ, 432.

Θηητήρ, ἐπ. ῆρος, ὁ· θεατὴς Ὁμ. - τόξων Ὀδ. φ, 397, Σχολ. Θαυμαστικός, ἔμπειρος.

Θηητής, ὁ· θεωρὸς Ἡσύχ. spectator.

Θηητός, ἰων. 3· θεατός, ἄξιος θαυμασμοῦ, πρόξενος ἐκπλήξεως Ἡσ. Θε. 31.

Θηήτωρ, ορος, π, ὁ Θηητὴρ Νον.

Θήϊος, ἰων. κ. ἐπ. τό· θεῖον Ὀδ. χ, 493.

Θηκάτον, οἴκημα· τὸ ἔχον σχῆμα ἢ μέγεθος θήκης, χρησιμεῦον εἰς νεκροθήκην Ἡρ. 2, 86.

Θήκη, ἡ, (τίθημι)· τόπος, ἢ κιβώτιον, ἐν ᾧ δυνάμεθα νὰ θέτωμέν τι πρὸς φύλαξιν· «-χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλων χρημάτων» Ἡρ. 7, 83· πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1147· - χρημάτων Πλουτ. Λουκουλλ. 32· ἔτι δέ, - αὐλῶν, ξίφους· ἐξαιρ. ἀπὸ Ἡρ. 6, 67· π. ἄττ. ἡ σωρός, νεκροθήκη, τάφος· - προγόνων Αἰσχ. Περ. 302, Σοφ. Ἠλ 884· «-τῶν τεθνεώτων» Θουκ. 3, 104· «ὀρύττειν θήκην» Ξεν. Κύρ. 7, 3, 5· repositorium·

Θηκίον, τό· ὑποκ. τοῦ Θήκη Ἡσύχ. repositoriolum.

Θηκτός, 3· ἠκονημένος, ὀξύς, κοπτερός· - σίδηρος Αἰσχ. Ἑπτ. 925· - φάσγανον Εὐρ. Μηδ. 40, acutus.

Θηλάζω, μέλ. άσω, δωρ. άξω (θηλή)· βυζάνω, ἐπὶ μητρὸς ἢ τροφοῦ· - τὸ παιδίον Λυσ. 6, 9· τρέφω μὲ τὸ βυζί, ἐπὶ ζώων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 23· ἐπὶ τοῦ μαστοῦ αὐτοῦ Ν. 3, μέσ. κατὰ τοὺς γραμ. (πρβλ. Φώτ. κ. Β. Ἀν. 99) βυζάνω, τρέφομαι διὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος, ἀμφίσ. ὅμως π. Πλάτ. παλ. 5, 160· ὁ Θεοκρ. ἔχει ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ «λεπαίναι μαστὸν ἐθήλαξεν», 3, 16· «θηλάζοντα χοῖρον», 14, 15· «ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 23· ἐκ τοῦ τοῦ παθ. «γάλα θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων», 2, 13, καὶ αἱ θηλαζόμεναι αἱ μητέρες, Γεν. Ζ. 4, 5· «τοῖς βρέφεσι θηλάζεσθαι» = θηλὴν ἐπέχειν Πλουτ. Ῥωμ. 4.

Θηλαμινός, ὁ· ὁ βυζάνων, κοιν. τὸ βυζαχτάρι, καθ' Ἡσύχ. νεογνόν, lacteus.

Θηλάμων, ονος, ἡ· θηλάζουσα, γαλακτοῦχος Σοφρ. ἐν Ἀθην. 7, 288· - τροφός, βυζάστρια Λυκοφρ. 31.

Θηλάρσην, 2· θηλυκὸν καὶ ἀρσενικὸν Γρ. Ναζ. 2, 19.

Θηλασμός, ὁ· τὸ βυζάνειν, μυζᾶν, ἐπὶ τέκνου Πλουτ. διὰ τὸν τῶν βρεφῶν θηλασμὸν Ῥωμ. 4, lactatio.

Θηλάστρια, ἡ· ἡ θηλάζουσα, βυζάνουσα τὸ τέκνον, ἡ τροφὸς Σοφ. ἀποσπ. 85, nutrix.

Θηλεο-γονία, ἡ· ἴδε Θηλυγονία.

Θηλέω, δωρ. Θαλέω· Θάλλω ἐπὶ φυτῶν, πρασινίζω, ἀνθῶ, ἐπὶ λειμώνων· «λειμῶνες ἁπαλίνουν θήλεον» Ὀδ. ε, 73· «ἡμερίδες ἐθήλεον» Ἀπολ. Ῥ. 3, 221· «θάλησε σελίνοις» Πινδ. Ν. 4, 88· ρτφ. «νικαφορίαις ἄστυ θάλησε», 10, 42 κ. μτγν. π.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θηλή, ἡ, (θάω)· ὁ μαστὸς Εὐρ. Κύκλ. 56, Πλάτ. Κρατ. 414· «θηλὴν ἐπέχειν τινί» Ἀγαθωκλ. ἐν Ἀθην. 9,370· ἔξαιρ. ἡ ῥώγα κοιν. τοῦ βυζίου· «θηλαὶ μαστῶν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 2, 8.

Θηλο-ειδής, 2· ὅστις εἶνε ὅμοιος μὲ βυζί Θεοφρ. Ἱσ. Φ. 3 (9, 6).

Θηλαναί, αἱ· τίτθαι, τροφοὶ Πλουτ. Ῥωμ. ζητ. 57.

Θηλυ-γενής, 2· ὅστις εἶνε θηλυκοῦ γένους, γυναικεῖος, θηλυπρεπής· - στόλος Αἰσχ. Ἱκ 28 - ὄχλος Εὐρ. Βακχ. 17, Πλάτ. νόμ. 7,802.

Θηλυ-γενῶς, ἐπίρ. τοῦ θηλυγενὴς Εὐστ. σ. 10, 27.

Θηλύ-γλωσσος, 2· ὅστις ἔχει γυναικείαν, τρυφερὰν γλῶσαν ἢ ὁμιλίαν, νόσις, ἡ νοσοῦσι, ἡ θηλάστρια Ἀντιπ. Θ. 23 (11,26).

Θηλυ-γόνεω· γεννῶ θήλεα Φίλων.

Θηλυ-γονία, ἡ· τὸ νὰ γεννᾷ τις θήλεα τέκνα Ἱπποκρ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 7, 5· ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν Πρωθ. 47, 6, ἐκ θηλέων καταγωγῆς.

Θηλυ-γόνος, 2 ὁ γεννῶν θήλεα τέκνα Ἱπποκρ. Ἀριστ. Ἱ. Ζ 6, 19.

Θηλυδρίας, ὁ, ἰων. θηλυδρίης· (Ἡσύχ. Φώτ. τεθηλυμμένος), τρυφερόβιος, γυναικώδης ἄνθρωπος, «ὁ καὶ μαλακώτερος ἀνὴρ» Πρ. 7, 153· «αὐτοσὶ ὁ θηλυδρίας καὶ μαλθακός» Λουκ. Δ. Θ. 5, 3· «καὶ διακεκλασμένος» Δημῶν. 18

Θηλυδριάω· φέρομαι ὡς ἡ θῆλυς· - καράσιον, γλωσ.

Θηλυδρι-ώδης, 2· ὅστις εἶνε ὡς γυνὴ ὁμοιάζων μὲ γυναῖκα, ἀνήκων εἰς γυναῖκας· - μέλος Ἀριστ. Θεσ. 131, μτγν. ἐπίρ. Θηλυδριωδῶς.

Θηλυκεύομαι· φέρομαι ὡς γυνὴ Κλ. Ἀλεξ.

Θηλυκο-ειδής, 2· ὅμοιος γυναικί, μτγν.

Θηλυκός, 3· ὅστις εἶνε θηλυκοῦ γένους, ἐξαιρ. π. γραμ. Θηλυκὰ ζῷδια Σ. Ἐμπ. κ. ἀστρολ. 6, ἐπίρ. θηλυκῶς, femininus

Θηλυ-κράνεια, ἡ· θηλυκρανία, τὸ θηλυκὸν ξύλινον κρανεῖα, κρανιὰ Θεοφρ.

Θηλυ-κρατής, 2, ἔρως· ὅστις ἐξουσιάζει γυναῖκας Αἰσχ. Χο. 592,

Θηλυ-κτόνος, 2, "Ἄρης· ὁ διὰ γυναικῶν φονεύων "Ἄρης Αἰσχ. Πρ 862.

Θηλυκ-ώδης, 2· γυναικώδης, μτγν femineus.

Θηλύ-λαλος, 2· ἔχων γυναικείαν φωνὴν Μανέθ 4, 322.

Θηλυ-μανέω· μαίνομαι, τρελλαίνομαι διὰ γυναῖκας, τὰς ἀγαπῶ ὑπερβολικῶς Μανέθ. 4, 164.

Θηλυ-μανής, 2· ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, τρελλαινόμενος δι' αὐτάς· - πόθοι Μελ. 54 (9,16)· κ. «- ὄτοβος κροτάλων» Ἀντίμαχ. (9, 321).

Θηλυ-μανία, ἡ· μανιώδης ἀγάπη πρὸς τὰς γυναῖκας Ἐκκλ.

Θηλυ-μελής, 2· ὁ ψάλλων, ᾄδων ὡς γυνή, γλυκὺ ᾄδων· - ᾠδαὶ Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 9, 184, 9.

Θηλυ-μίτρης, ὁ· ὅστις ἔχει γυναικείαν μίτραν (τὸ Ἰταλ. scoufiaν) ὡς γυνὴ ἐνδεδυμένος εἶνε Λουκ. Δ. Θ. 18, ἀνθ' οὗ εὑρηται Θηλύμιτρος, Βακχ. Θηλύμητρις = πυρικὸς Σουΐδ.

Θηλύ μορφος, 2· ὁ ἔχων μορφὴν γυναικὸς Εὐρ. Βακχ. 358, συγκρ. Θηλυμορφότερος Ἀριστοτ. φυσιογν. σ. 85.

Θηλύ-νοος, ους, 2· ὁ ἔχων φρονήματα γυναικός, κοιν. γυναικομάχαλος Αἰσχ. Πρ. 1005· = ἥσυχος Σουΐδ

Θηλύνω, (θῆλυς)· κάμνω τινὰ γυναικώδη· μτφ. «βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθηλύνθην ἀτόμα» Σοφ. Αἴ. 636· «ἐθηλύνθη λίνα Μυρῆς» Νον. Δ. 12, 214· «Ζέφυρος κῦμα θηλύνει» Μ. Ἀργ. 24 (10, 4) κ. πεζ. «τῶν σωμάτων θηλυνομένων» Ξεν. οἰκ. 4, 2 - μέσ. φέρομαι, καλλωπίζομαι ὡς γυνὴ Βίων, 7, 18· «τὰ μορφῇ θηλύνετα» Θεοκρ. 20, 14, effemino, emollio.

Θηλύπαις, αἰδος, ἡ· γυνή, μήτηρ, ἥτις ἐγέννησε κόρην Αὐκόφρ. 851.

Θηλυ-ποιός, 2· ὁ κάμνων τινὰ γυναῖκα, θῆλυ, μτγν.

Θηλύ-πους, οδος· βάσις, βῆμα, περιπάτημα γυναικείου ποδὸς Εὐρ. Ἱ. Α. 421.

Θηλυ-πρεπής, 2· ὅστις ἁρμόζει εἰς γυναῖκα, γυναικώδης· - οἰνοχόος Στρατ. 17 (12, 175)· ἐπίρ. θηλυπρεπῶς Τζέτζ.

Θηλύ-πρινος· πρῖνος θῆλυς· «φελλόν, μέσον τι πρίνου καὶ δρυός» Εὐστ. σ. 372· π. ἄλλ. θηλύπρινον, τό, Lex femina.

Θηλυ-πρόσωπος, 2· ἔχων πρόσωπον γυναικὸς Σουΐδ. Σειρῆνες.

Θηλυ-πτέριον, τό· θηλυπτερὶς Ἀλ. Τραλλ. βιβλ. Ἑλλ. Φαῦρ. τ. 12, 611.

Θηλυ-πτερίς, ίδος, ἡ· θηλυκὴ φτέρη Θεοφρ. Φ. Ἱ. 9. 20.

Θῆλυς, 2, καὶ 3 (θα, Πλάτ. Κρατ. 414, ἀπὸ τῆς Θηλῆς, ἰδίως θηλάζουσα, γεν. Θήλυος εὑρηται π. Σοφοκλεῖ· «τὸ θήλυδος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κληθὲν διὰ τοῦ δὸς ἡμάρτηται» Σωιροβ. ἐν Β. Ἀν. 1381)· θῆλυς π. π. «ὄχρ. θηλ. οἷον "Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα" Ἰλ. τ, 97· «γυνὴ θῆλυς οὖσα» Σοφ Τρ. 1051· - δίς Ἰλ. κ, 215· «θήλειας ἵππους», 5,269· «θῆλυς σπορά» Εὐρ. Ἑκ. 651· - χάρις Λεοντ. Σχολ. 7, 8 (Πλαν. 286, 287), ἰων. Θηλ = Θήλεα Ἡρ. 3, 86· - τὸ θηλυκὸν γένος· α) ὡς σημεῖον τοῦ γένους, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἄρρεν ἀπὸ τοῦ Ὅμ. ἐν γέν. ἐπὶ θεῶν· «θήλεια θεός» Ἰλ. Θ, 7, "Ηρ. 2, 35· ἐπὶ ἀνθρώπ. Αἰσχ. Ἀγ. 1704· ἀλλὰ καὶ «ἄπαις θήλεος γόνου» = χωρὶς θῆλυ τέκνον Ἡρ. 3, 66· κ. ἐπὶ ζώων. «θήλεια ἔλαφος» Πινδ. Ὀ. 3, 30· - ἵπποι Ὀδ δ, 635· - ὄρνις Συφ. ἀποσπ. 424· «ὁ θῆλυς ὀρεύς» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ - θήλεια, μόν. ἐπὶ γυναικῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 181· ἐπὶ ζώων ἡ θήλεια = τὸ θηλυκὸν ζῷον Ξεν. ἱππομν. 2, 1, 4· τὸ θῆλυ γένος Εὐρ. Ἑκ. 885, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τὸ θῆλυ ἀντίθ. τῷ ἄρρεν· - π γραμ. σημ. τὸ θηλυκὸν γένος· «ὀνόματα θήλεα» Ἀριστ. νεφ. 672· β) ὅ,τι εἶνε γυναικεῖον, π. χ. - ἀὐτή, = γυναικεία φωνὴ Ὀδ ζ, 122· γ) ἀδρόν, θελκτικόν, μαλακόν, τρυφερόν, ἁπαλόν, ἀδύνατον, ἐν γέν. ἀνανδρον Σοφ. Τρ. 1064· - φρὴν Αἰσχ. Χο. 303· δ) καρποφόρον, γόνιμον, καταψυκτικόν· «θῆλυς ἔρση» Ὀδ. ε, 467· ἴσως ἀνάλογον «εἰ τὸ «θήλεια νύξ» Σοφ. ἀποσπ. 887 (ε. Ἐτ. μ. ἢ ὑπαμβῶς καὶ ποιοῦσα θάλλειν)· συγκρ. Θηλύτερος συνηθ. π. Ὅμ. κ. Πα. «θηλύτεραι

Ημερίδα Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γυναῖκες, θεαί» Ἰλ. θ, 520, Ὀδ. θ, 324· πρβλ. «θηλείαις γυναιξί» Εὐρ. Ὀρ. 1205· «θήλειαι κόραι» Πλάτ. νόμ. 6, 764· κ. ἄνευ οὐσ. Π. Σιλ. 14, 41 (5, 290. 6, 71) ἰσοδύναμον τῷ θετικῷ, πάντοτε ὅμως ἀσθενέστερον, τρυφερώτερον γένος σημαῖνον· ἀλλὰ «δίαιτα θηλυτέρα ἢ κατ' ἄνδρα» Πλουτ. Μαρ. 54, κοιν. μαλθακωτέρα· ὑπερθ. π. Φιλοστρ. κ. Λουκ. εἰκ. 13, femineus.

Θήλυσμα, τό· ἐκθήλυνσις Γρ. Ναζ. effeminatio.

Θηλύ-σπορος, 2, γέννα· ὅστις ἢ ὅ,τι ἐτέχθη, ἐσπάρη ἐκ γυναικός Αἰσχ. Πρ. 857.

Θηλυ-στολέω· φορῶ γυναικεῖα φορέματα Στραβ. 10, 466.

Θηλυ-στολία, ἡ· ἡ γυναικεία ἐνδυμασία Εὐστ. 784, 47.

Θηλύ-στολος, 2· ὅστις ἐνδύεται, φορεῖ γυναικείαν στολήν Εὐστ.

Θηλύ-τερος, ὁρ. Θῆλυς.

Θηλύτης, ήτητος, ἡ· φύσις τῆς γυναικός, τοῦ θήλεος γένους Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 6 τὸ νὲ ἠνέ τις θηλυπρεπής, ἀβρόβιος, μαλθακός, δειλὸς ὡς γυνὴ Πλουτ. Ἀλεξ. καὶ κατὰ πλ. «θηλύτητας ἐσθήτων», Ἀλκιβ. 16.

Θηλυ-τοκέω· τίκτω, γεννῶ θηλυκὰ τέκνα Ἱπποκρ. Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 1.

Θηλυ-τοκία, ἡ· τὸ νὰ γεννᾷ τις θηλυκὰ τέκνα Ἰώσ.

Θηλυ-τόκος, 2· ἡ γεννῶσα θηλυκὰ τέκνα Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 18.

Θηλυ-φανής, 2· ὅστις φαίνεται ὡς γυνὴ Πλουτ. Θησ. 23 γυναικώδης, γυναικεῖος· πάθος Ἀνθ. Παλ. 11, 285.

Θηλυ-φθόριον, τό· ἐκβράτωσον Διοσκ. 3, 26.

Θηλυ-φόνος, 2· ὁ φονεύων ὄντα θηλυκὰ Νίκ ἀλ. 41· «τὸ θ.» = ἀκόντιον Διοσκ.

Θηλύ-φρων, 2· ὁ ἔχων γυναικεῖα φρονήματα, σκεπτόμενος ὡς γυνή, γυναικομάλος, Ἀριστ. ἐκκλ. 110.

Θηλύ-φωνος, 2· ἔχων γυναικείαν φωνήν· «θηλύφωνα φθέγγεται», ἐπὶ πτηνῶν Αἰλ. Ἰ Ζ 6, 19.

Θηλύ-χειρ, ειρος, 2 ἔχων γυναικείαν χεῖρα Εὐστ. 550, 37.

Θηλυ-χίτων, 2· φορῶν χιτῶνα, φόρεμα γυναικεῖον Ἀντ. Σιδ. 27 (6, 219).

Θηλύ-ψυχος, 2· ἔχων γυναικείαν ψυχήν, μτγν.

Θηλώ, οῦς, ἡ· τροφός, θαλάστρια Ἡσυχ. τὸ π. Πλουτ. πρβλ. Ῥωμ. 57, θηλώ τις, διορθ. ἀντὶ θηλῶτις.

Θῆμα, τό Θήκη ἢ ἀνάθημα Σοφ. ἀποσπ. 484.

Θημακός, ὁ· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς Ἀνδοκ. κάτ. Θημακεύς, ἐως Ἐπιγρ. Στ Βυζ.

Θημο-λογέω, παρατ. «ἐθημολόγει ψαμμίτην δόρπον» Ἀντιφιλ. 45 (9, 551)· συλλέγω, συναθροίζω τι εἰς θημωνιάν· ὁ Λοβεκ. γρ. ἐθινολόγει, ἐλ. ἐθυννολόγει.

Θημωνιᾶ, ἡ Ἡσύχ. θημωνία, Σουΐδ. Εὐστ.= θημών.

Θημωνο-θετέω· συνάζω τι εἰς θημωνιάν, θημωνιάζω Σχολ. Θεοκρ. 10, 46.

Θημών, ῶνος, ὁ· τὰ θημωνιασμένα, ὁ σωρός, κατ' Εὐστ. ἐξαιρ. ὁ αὐτὸς· «ἠΐων καρφαλέων» Ὀδ. ε, 368· - ἀχύρων Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 7· πρβλ. Θωμός.

Θημωνία, ἡ Θημωνιά, ἡ Θημονία, ὁ Θημών· «θημῶνες οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων καὶ θημωνία ὁ σωρός» Σουΐδ. «ὅτι ὁ θημὼν καὶ θημονία λέγεται» Εὐστ. «θειμωνιαί, οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων» Ἡσύχ.

Θημωνιάω· θημωνιάζω, κάμνω τι σωρόν, μτγν.

Θήν, μόρ. ἐγκλ. (δὴ ἢ τίθημι), π. π. «βεβαιώσεως, πίστεως· ἐν τούτοις ἐξ ὑποκειμένου, μετά τινος μετριότητος, ἐκφράζον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ λέγοντος· «λείψετε θήν νέας» = θὰ ἀφήσετε βεβαίως τὰ πλοῖα Ἰλ. ν, 620· ἐνισχυόμενον διὰ τοῦ μορίου ἢ «ἦ θην», λ, 365· «οὐ θην» = βεβαίως ὄχι, 6, 276, Αἰσχ. Προμ. 930.

Θῆξις, εως, ἡ· τὸ νὰ ὀξύνῃ τις τίποτε, ἀκονᾷ, ἀκόνημα, μτγν.

Θῆος ἢ **Θῆος**, δωρ. = θεῖος Ἱπποδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 103, 26.

Θηπαλέος, (θήπω), 3· ὁ γεμᾶτος ἀπὸ ἐκπληξιν, Ἡσυχ. βωμολόχος.

Θηπέω ἴδε Θήπω.

Θήπη· ἔκπληξις, φόβος Ἡσυχ. ἴδε Θάπα.

Θηπητής, οῦ, ὁ· ἀπατεών Ἡσύχ.

Θηπόν, τό· θαυμαστόν, καταθύμιον Ἡσύχ.

Θήπω, ἄχρ. θέμα τοῦ παρκ. τέθηπα, ὑπερ. ἐθέρ.

Θήρ, ός, ὁ (φήρ, fera) Θηρίον ζῷον· «οὐδ' ἄνθρωπος οὐδὲ θήρ» Αἰσχ. Εὐμ. 70, ἐξαιρ. α) τὸ ἄγριον, ἀγρίως ζῶν, π. χ. Ὅμ. «Ἴδην μητέρα θηρῶν» Ἰλ. θ, 47· ἐντ. «ἐν ἄγρῃ θηρῶν» Ἡρ 3, 129· «ἄγρευμα θηρός» Αἰσχ. Χο. 992· ἐπὶ κάπρου, Τρ. 1087· π. Ὅμ. ἐξαιρ. ἁρπακτικὸν θηρίον· «μὴ θήρεσσιν Ἕλωρ γένωμαι» Ὀδ. ε, 473· πρβλ. Ἡσ. Ἔρ. 275· Σοφ. ἀποσπ. 678· - λέων Ἰλ. ο, 586, Ξεν. Κύρ. 4, 6, 4· «τὸν νέμειον θῆρα», δηλ. λέοντα Εὐρ. Ἡρ. μ. 153· Θήρα λέγουσιν ἐξαιρέτως τὸν λέοντα» Γαλην. 5, 446· ὡσαύτως «λέαινα θήρ» Ἀνθ. 14, 63· π. Πινδ. Ἰ. 5, 46 εὑρηται μ. ἐν. π. Αἰσχ. Ἑπτ. 540, ἢ σφίγξ· «πλωτοὶ θῆρες» = θαλάττιες Ἀρίων ἐν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 45 ὁ Σοφ. ὀνομάζει ἐν Τρ. συνηθ. τοὺς κενταύρους θηρία, ἀρχαῖος θήρ, 553 (πρβλ. φήρ) κ. Οἰ. Κ. 1565, ἐννοεῖ τὸν Κέρβερον· ἀλλὰ ἐν Αἴ. 359 «ἄφοβοι θῆρες» = ἥμερα ζῶα, ποίμνη προβάτων· τὰ ἔντομα Ἀριστ. ὄρν. 1064· μτφ. ἄγριοι, βίαιοι ἄνθρωποι Εὐρ. Ὀρ. 1227· ἐν πεζ. μόν. θηρίον εἶνε συνηθ. «αἵθωσι θηρσὶ καὶ δεινοῖς» Πλάτ. πολ. 8, 559· «τὸν θῆρα μηκέτ' ἀνεῖναι» = τὸ ἄγριον ζῷον, κοιν. ἀγρίμι Σοφ. 235 - ἡ θὴρ Αἰλ. Ἱστ. Ζ. 6, 24· bellua.

Θήρα, ἴων Θήρη, ἡ· τὸ κυνήγιον ἀγρίου ζῴου Ἰλ. 2, 49· «ἡ περὶ θάλατταν θ.» κ. «θήρα πτηνῶν» Πλάτ. νόμ. 7, 822· «κυνηγέσια καὶ τὴν ἄλλην θήραν», 6, 763· «θήραν ποιεῖν» Ξεν. Κύρ. 1, 4, 14· «ἐπὶ θήραν ἐξιέναι», 1, 2, 9· - ἔτι δὲ τὸ ἄγρευμα «ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήραν» Ὀδ. α, 158· «θήρα καλὴ» = καλὸ κυνήγι, ἐπὶ ἀνθρώπου τινός Σοφ. Φιλ. 605· πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 15· τὸ ἀγρίμι, Κύρ. 2,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3, 25· - μτφ. «-ἀνθρώπων τῶν ἡρώντων» Πλάτ. σοφ. 222· «δυσμενῶν θήραν ἔχων» Σοφ. Αἰ. 561· ἔξαιρ. σύντονος σπουδή, ἐπιμέλεια, ἔρευνα, ζήτησις πρός τι· «- τοῦ ἠθέος, ἐπιστημῶν» Πλάτ. Γοργ. 500, venatio.

Θήρα, ἡ νῆσος τῶν Σποράδων· ἔστι καὶ Ῥόδου πόλις ταπεινὴ καὶ Καρίας ἄλλη καὶ Σογδιανῆς ἄλλη, κάτ. Θηραῖος καὶ Θηραϊκός, τὸ δὲ Θηράσιος ξίνον. Θηρασία γὰρ νησίον Στ. Βυζ. ἐπίθ. Θηραῖος ἢ Θήραιος, ἔπος, ἀπαγγελθὲν ἐν Θήρᾳ Πινδ Π. 4, 17· - ἱμάτιον· «ἱμάτια τῶν Θηραϊκῶν» Πολυδ. 7, 48.

Θήρας, άδος, ἡ 1) νῆσος, Θηράδες, αἱ, Ἥγησ. ἐν Ἀθην. 10, 432· 2) πόλ. ἐν Καρίᾳ Ἀρρ. Ἀν.

Θήρ-αγρέτης, ὁ· ὁ κυνηγὸς ἀγρίων ζῴων Εὐρ Βακχ. 108, Ζωσιμ. 2 (6, 184), venator.

Θήρ-αγρευτής, ὁ· τῷ ἄνωτ. μτγν.

Θήρ-αγρία, ἡ· τὸ κυνήγιον Πολυδ. 5, 12.

Θήρ-αγρος, 2· α) ὅστις ἀγρεύει, πιάνει θηρίον· - πέδη Ἴων ἐν Ἀθην. 10, 451· 6) ὄν. κυνὸς Πείσανδρ. Ἀνθ. Παλ. 7, 304.

Θηραϊκός, 3· Θηραῖος, α, ον· ἴδε Θήρα.

Θήραμα, τό· τὸ πιάσιμον, κυνήγι, ἐν γέν. πᾶν ὅ,τι εὕρῃ τις καὶ πιάσῃ ὡς κυνήγιον Εὐρ. Βακχ. 867· «θηράμασι πλησθέντα δίκτυα» Ἀπολ. 7 (6, 105) κ. πεζ. Πλουτ. Λουκ. 17.

Θηραμένης· 1) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων Θουκ. 2) Λακεδαιμόνιός τις Θουκ.

Θήρανδε· ἴδε Θήρα.

Θήρ-αρχία, ἡ· τὸ ἄρχειν ἐπὶ τῶν θηρίων, ἐπιστασία, ἔξαιρ. εἰς τοὺς ἐλέφαντας μτγν.

Θήρ-αρχος, ὁ· ὁ ἄρχων, ἐπιστατῶν εἰς τὰ θηρία, ἔξαιρ. τοὺς ἐλέφαντας Αἰλ. Τακτ. 22.

Θηρᾶς, άδος, ἡ· ἴδε Θήρα.

Θήρας· Σπαρτιάτης τις Ἡρ.

Θηρασία, ἡ· μία τῶν Σποράδων νήσων Στραβ.

Θηράσιμος, 3· ὅ,τι δύναται τις νὰ κυνηγήσῃ πιάσῃ εἰς τὸ κυνήγιον· - γάμοι Αἰσχ. Ἱκ. 857.

Θηράτειρα, ἴων. θηρήτειρα, ἡ· ἡ κυνηγός, Καλλ. Δηλ. 230, venatrix.

Θηρατέος, 3, ῥ. ἐπίθ. πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ κυνηγῇ τις διὰ νὰ τὸ πιάσῃ, ἀπολαύσῃ Σοφ. Φιλ. 666, Ξεν. Κύρ. 2, 4, 10, venandus.

Θηρατήρ, ῆρος, ὁ· Θηρατής, Θηρευτής, κυνηγὸς Φιλοστρ. σ. 864· ἴδε Θηρητής.

Θηρατήριον, τό· ἐργαλεῖον, δι' οὗ Θηρᾶται, πιάνεταί τι· «ἄγκιστρον Θηρατήριον ἐκ σιδήρου καμπτὸν» Ἡσύχ.

Θηρατήριος, 3· κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κυνήγιον· μτφ. «τοίαν ζυγγα Θηρατηρίαν ἔρωτος» Σοφ. ἐν Ἀθην. 13, 564, venatorius.

Θηρατής, ὁ· κυνηγός, ἀνὴρ Αἰλ. Ἱ. Ζ. 13, 12· μτφ. - λόγων Ἀριστ. νεφ. 357· - δόξης Δ. Λαέρ. 8, 8.

Θηρατικός, 3· ἀνήκων εἰς κυνήγι Πλουτ. «τὰ Θηρατικὰ τὰ φίλων» = τέχναι, τρόποι, μέσα, δι' ὧν ἀποκτᾷ τις φίλους Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 33· - ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ κυνήγι Πλουτ. ἦθ 593.

Θηρατός, 3· ἐπίθ. ῥ. τοῦ Θηράω, ὅστις ἢ ὅ, τι δύναται νὰ Θηραθῇ, πιασθῇ, ἀποκτηθῇ· «τὰ καλὰ γίνεται Θηρατὰ» Πολυδ. 10, 47, 11.

Θήρατρον, τό· ἐργαλεῖον διὰ κυνήγι, δίκτυα, παγίδες, βρόχοι Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4.

Θηράτωρ, ορος, ὁ· Θηρατής, μτγν. εἶον Νον. Δ. 47· ἴδε Θηρήτωρ venator.

Θήρ-αυλος· ἄγριος, ὀρεινός, ἀνήμερος, ἀγρότης Ἡσυχ. silvestris.

Θηράφιον, τό, ὑποκ. τοῦ Θήρ· Θηρίδιον, μτγν. foricula.

Θηράω, (Θήρ)· μελ. Θηράσομαι, (οἱ ἀττικισταὶ ἀποδοκιμάζ τὸν μελ. Θηράσω, ὅπερ ἐν Σοφ. Φιλ. 946, Ξεν. Κύρ. 1, 4, 10, ἀπαντᾷ)· κυνηγῶ ἄγρια ζῷα Θηρία, λαγώς, σφήκας, Κύρ. 1, 9, 10· (ἐν Πλάτ. αὐτόθ.) «ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι· Αἰσχ. Ἀγ. 1167· «πρὸς ἄτης Θηραθεῖσα», Πρ. 1074· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐνεδρεύω, αἰχμαλωτίζω Ξεν. Ἀν. 5, 1, 9· κ. ἐπὶ καλῆς σημ. «ἀγαθοὺς λόγοις καὶ ἔργοις», Κυρ 2, 4, 10· οὕτως, «Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ γυναικῶν θηρώμενος», ἀπομ. 1, 2, 24· - φίλους, αὐτ. 3, 11, 7· - πόλιν Αἰσχ. Περσ. 229· μτφ. ἐπιδιώκω, μετὰ ζήλου προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω τι· - τυραννίδα Σοφ. Οἰ. τ. 542· - ταμήχανα, αὐτ. 92· - ὄλβου Ξεν. Κύρ. 4, 2, 20 ἴδε δέ, γαμεῖν» Εὐρ. Ἡλ. 63· μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. «τὰς ἐγχέλεις» Ἀριστ. Ἱππ. 861· «οἱ θηρώμενοι» = οἱ κυνηγοὶ Ξεν. κυν. 11, 2· ἔξαιρ. μτφ. «πυρὸς πηγὴν θηρῶμαι» Αἰσχ. Πρ 109· «-τὴν ὑγιείαν ἐμέτοισι» Ἡρ. 2, 77· δόξα Δημ. 61, 21, venor.

Θήρειος, 2, κ. 3 (Πλάτ. Φαῖδρ. 248) ὅστις ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς θηρίον, «εἶνε ἴδιον αὐτοῦ, φύσις, Τίμ. 42· «θήρειον δάκος» Εὐρ Κύκλ. 304· ὅ,τι εἶνε ἐκ θηρίου, «κρέα θήρεια» κατ' ἀντίθ. τῷ ἥμερα, Ξεν. Κύρ. 1, 3, 6· - βία Σοφ. Τρ. 1058, ferinus.

Θηρείτης, ὁ· ἴδε Θηρίτας.

Θηρ-επῳδός, 2· ὁ γοητεύων μαγεύων τὰ θηρία διὰ τῆς ᾠδῆς του ἐκκλ. κ. Θηρεπαοιδός.

Θήρευμα, τό· θήραμα Εὐρ. Ἰ Δ. 1162· «τὰ πεζὰ θηρεύματα» Πλάτ. νόμ. 7, 823.

Θηρεύσιμος, 2· ὅστις δύναται νὰ θηρευθῇ, θηράσιμος.

Θήρευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κυνηγῇ τι, πιάνῃ τι, μετὰ τοῦ ἄγρα Πλάτ. νόμ. 7, 824· μτφ. - ὀνομάτων, Θεαίτ. 166, venatio.

Θηρευτέον, ῥ. ἐπίθ. τοῦ θηρεύω, μτφ. Πολύδ. 1, 35, 8, venandum.

Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ· Θηρευτὴς Ἡρ. 2, 70.

Θηρευτής, ὁ· κυνηγὸς Ἡρ. 1, 123, Πλάτ Τίμ. 24· π. Ὁμ. Ἰλ. πάντοτε ἐπίθ. μὲ τὴν λέξ ἄνδρες, «ἄνδρες θηρευταί», μ, 141 (Ἡσ. ἀσπ. 303, 388)· - κύνες, λ, 325, Ξεν. Ἀγ. 9, 6 μτφ. «-νέων καὶ πλουσίων» Πλάτ. σοφ. 231, σημαίνει διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἐξαιρ. τοὺς ὄχι περὶ τὸ ἀληθές, ἀλλὰ περὶ τὸ φαινόμενον σπουδάζοντας· πρβλ Ἀνθ. 3, 122.

Θηρευτικός, 3· Θηρατικός· - κύνες Ἀριστ. πλ. 157, Πλάτ πολ. 459· ἡ Θηρευτικὴ = ἡ τέχνη τοῦ κυνηγίου, πολιτ. 289· τὸ Θηρευτικόν, σοφ. 221, venaticus.

Θηρευτός· Θηρατός, ὅστις πρέπει, δύναται νὰ Θηρευθῇ Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 2· venabilis.

Θηρεύτρια, ἡ· ἡ κυνηγὸς Ἐπιγρ. Ἡσύχ. venatrix.

Θηρεύτωρ, ορος, ὁ· κυνηγὸς Ἐπιγρ. 1, α, 575, venator.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θηρεύω, μελ. θηρεύσομαι, κατὰ τοὺς ἀττ· Πλάτ. Εὐθυδ. 290, ὅμως Θεαίτ. 166, θηρεύσω = θηράω Ὀδ. τ, 465· μτφ. «κερδέων μέτρον» Πινδ. Ν. 11,47· - ἄρετὰν Εὐρ. Ἰ. Α. 568· - γάμους, Ἑλ. 321· - ἡδονὰς Ἰσαΐ. 1,16· - ἐπιστήμην Πλάτ. Θεαιτ. 200· - ῥήματα, ὀνόματα Ἀνδοκ. 1, 8· - τὴν φιλίαν Ξεν. Κυρ. 8, 2, 2· μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Πλάτ. Γοργ. 464.

Θηρεφόνος, 2· α) Θηροφόνος Ἐτ. Μ. σ. 502, 2· β) κύρ. ὄν. ἡ Θηρεφόνη θυγάτηρ τοῦ Δεξαμενοῦ Παυσ. κοιν. Θηραφόνη.

Θήρημα, ἰων. τό· Θήραμα.

Θηρήτειρα, ἡ· ἡ κυνηγὸς Καλλ. Δηλ. 230.

Θηρητήρ, ῆρος, ἰων. ὁ· Θηρατήρ· «ἄνδρες θηρητῆρες» Ἰλ. μ, 170.

Θηρήτωρ, ορος, ὁ· Θηρητήρ· - ἄνδρες Ἰλ. κ, 544.

Θηριάζομαι· μεταβάλλομαι εἰς θηρίον, γίνομαι θηρίον, μτγν.

Θηριακός, 3· ὅστις εἶνε καμωμένος διὰ θηρία, πραγματεύεται περὶ θηρίων ἐξαιρ. φαρμακερῶν· - ἄλες Διοσκ. - ἀντίδοτος, κ. μάν. ἡ θηριακὴ = φάρμακον κατὰ τοῦ δήγματος φαρμακερῶν θηρίων, ἢ κοιν. θεριακή, ἀντιφάρμακον σύνθετον ἐκ διαφόρων ἄλλων φαρμάκων· «τὰ θηριακὰ» = ποίημα Νικάνδρου, περὶ τῶν ἀγρίων, ἐξαιρ. τῶν φαρμακερῶν θηρίων πραγματευόμενον.

Θηρι-άλωσις, ἡ· τὸ πιάσιμον ἀγρίων ζώων Εὐσεβ.

Θηρι-άλωτος, 2· ὑπὸ ἀγρίων θηρίων πιασθείς, ἁρπαγείς, μτγν.

Θηρι-άνθρωπος, ὁ· θηρίον καὶ ἄνθρωπος ὢν γραμ.

Θηρί-βορος, 2· ὑπὸ ἀγρίων ζώων, θηρίων φαγωθείς, καταβρωθεὶς Φωκυλ. 136.

Θηρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ θηρίον Θεοφρ.

Θηρί-κλειος, κύλιξ, ἡ Ἄλεξ. Θεύφρ. κ. Θηρικλεία κύλιξ, Τιμ. ἔτι Θηρίκλειος κρατήρ, Ἄλεξ «Θηρίκλειον ὄργανον» Ἀντιφαν. κ. αὖσ. ἡ Θηρίκλειος κ. ἡ Θηρικλεία ἢ τὸ Θηρίκλειον· εἶδος ποτηρίου ἐκ χώματος ἢ καὶ ξύλου μαύρου, μὲ πλατεῖαν βάσιν, ὑπό τινος Κορινθίου κεραμέως οὕτως ὀνομασθὲν ὡς τὸ πρῶτον κατασκευάσαντος αὐτὰ Ἀθην. 11, 470.

Θηρικλῆς, ους· Κορίνθιος χυτρεύς, εὑρέτης τῆς Θηρικλείας Λουκ. Λεξιφ. 7.

Θηρίμαχος· 1) υἱὸς Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρων Ἀπολλόδ. 2) Λάκων τις Ξεν. 3) Κρὴς τις Ἀνθ. Παλ.

Θηρι-άδλητος, 2· ἐρριμμένος εἰς τὰ ἄγρια θηρία, μτγν.

Θηριο-βολία, ἡ· ἐπιδρομή, θηρίων Ἐπιφαν. τ. 22.

Θηριο-βόλος, 2· τόπος παράγων, γεννῶν θηρία Ἐπιφαν. τ. 1, 1078.

Θηριό-βρωτος, 2· ὑπὸ θηρίων καταφαγωθεὶς Δ. Σικ. 18, 36.

Θηριο-γνώμων, 2· ὁ ἔχων φρονήματα θηρίων, θηριάγνωμος, ἐκκλ.

Θηριο-δείκτης, ὁ· θηριοδείκται, ἄνθρωποι περιφέροντες ὄφεις καὶ δεικνύοντες αὐτοὺς Βασιλ. 62, 22, 11.

Θηριό-δηγμα, τό· δῆγμα, δάγκαμα κοιν. φαρμακεροῦ τινος ζώου, ἐξαιρ. ὄφεως Διοσκ.

Θηριο-δηκτικός, 3· ὅστις δήγκει εἶνε κατάλληλος εἰς τὸν θηριόδηκτον, Ἐπιφαν.

Θηριό-δηκτος, 2· ὅστις ἐδήχθη, ἐδαγκάσθη ἀπὸ θηρία καὶ μάλιστα ἀπὸ φαρμακερὸν ἄφιν Διοσκ.

Θηριο-διωκτέω· διώκω, κυνηγῶ ἄγρια ζῷα, θηρία Κ. Μαν. χρον. σ. 95.

Θηριο-ειδής, 2· ὅμοιος θηρίῳ, μτγν.

Θηρια-θήρας, ὁ· κυνηγὸς θηρίων Κ. Μαν.

Θηριο-κόμος, ὁ· ἐπιμελητής, ἐπιστάτης θηρίων Προκοπ. ἀνεκδ.

Θηριο-κτόνος, 2· φονεὺς θηρίων Εὐστ. τὸ οὐδ. θηριοκτόνον = βοτάνη, γλωσ. sandonicum.

Θηριο-μαχέω· μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὰ ἄγρια ζῷα Δ. Σικ. 3, 42.

Θηριο-μάχης, ὁ· θηριομάχος Δ. Σικ.

Θηριομαχία, ἡ· μάχη μετὰ ἀγρίων ζώων Στραβ. 2, 131.

Θηριο-μάχος, ὁ· ὅστις μάχεται μὲ τὰ θηρία, ὁ Ἡρακλῆς Λουκ. Λεξιφ. 19.

Θηριο-μιγής, 2· ταῦ ὁποίου ἡ μορφὴ εἶνε μεμιγμένη μὲ μορφὴν θηρίου, π. χ. ἡ Σκύλλα, οἱ Κένταυροι κλ. Τζετζ. Λυκοφρ. 45.

Θηριο-μιξία, ἡ· συναφή, μίξις μετὰ θηρίων, μτγν.

Θηριο-μορφία, ἡ· μορφὴ θηρίου, μτγν.

Θηριό-μορφος, 2· ἔχων μορφὴν θηρίου, μτγν.

Θηρίον, τό, (κατὰ τὸν τύπον μὲν ὑποκ. ταῦ θήρ, πράγματι δὲ ταὐτόσημον αὐτῷ)· ἄγριον ζῷον, καιν. ἀγρίμι· αὕτως ἐν Ὀδ. κ, 171, ἡ ἔλαφος ὀνομάζεται «μέγα θηρίον»· «θηρία πάντα» Ὁμ. Ὑμν. 4, 4· ὁ Πλάτ. πολ. 9, 571 θέτει ὁμοῦ «ἄνθρωποι καὶ θεοὶ καὶ θηρία»· «θηρία τε καὶ βοτά», Μεν. 237, Αἰσχ. Χο. 230, ἄγριον ζῶον Ξεν. Κύρ. 1, 4, 16· - ἐπιβλαβές, φθοροποιόν, σπαρακτικὸν ζῶον, ἄγριον Ἡρ. 6, 44, Ἰσαΐ. 12, 121· συνηθ. ἐπὶ ἐλεφάντων Πολυβ. 11, 1, 12· - μικρὰ Ξεν. Κύρ. 1, 6, 39· ἐπὶ ἰχθύων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 13· ἐπὶ μελίσσης· «τυτθὸν θηρίον» Θεοκρ. 19, 6· ἔτι δὲ οἱ σκώληκες τῶν ἐντέρων, αἱ ἕλμινθες· - π. ῥῆτ. ὡς λέξ. δδριστικὴν Δειν. 3, 19· π. ἰατρ. καινοφυές τι, καρκινώδες ἕκφυμα, φάγουσα, = καρκίνος Ἡσύχ.

Θηριο-νάρκη, ἡ· φυτόν τι, φέρον νάρκην εἰς τὰ θηρία Πλίν. Ἰ. Φ. 25.

Θηριο-πονέω· μεταβάλλω τινὰ ἢ τι εἰς θηρίον Τζετζ. ἐκ Λυκοφρ. 818.

Θηριο-πρεπής, 2· ἁρμόζων, πρέπων εἰς θηρίον, μτγν.

Θηριό-στερνος, 2· ἔχων στέρναν, καρδίαν θηρίου, μτγν.

Θηριότης, ητος, ἡ· ἡ ἀγριότης, τὸ εἶναι, ἡ φύσις τοῦ θηρίου Ἀριστοτ. ἠθ. 7, 1, ἀντιθ. τῷ θεία ἀρετή, feritas.

Θηριό-τροπος, 2· ὁ ἔχων τρόπους, ἤθη θηρίου Ἰωσ.

Θηριο-τροφεῖον, τό· τόπος ἐν ᾧ τρέφονται θηρία, ἄγρια ζῷα Varro, R. R. 3, 93.

Θηριο-τροφέω· τρέφω θηρία, ἀνατρέφω τινὰ ὡς θηρίον Ἀλκίφρ. ἀπασπ. 5.

Θηρια-τρόφος, ὁ ὁ τρέφων θηρία· ἐπὶ τόπου, ὅστις παράγει θηρία Στραβ. 11, 131 θη-

ριότροφος δέ - ὁ ἄγρια θηρία τρώγων Γαλην.
Θηριόομαι· μεταβάλλομαι εἰς θηρίων γίνομαι θηρίον Πλάτ. νόμ. 9, 935 ἐπὶ φυτῶν, =ακωλλικιάν Ἀθήν. 10, 450· Θεοφρ. π. ἱατρ. ἐπὶ ἑλκῶν, πληγῶν, κακοήθη γίνεσθαι.
Θηριο-φόνος, 2· φονεύων θηρία, ἄγρια ζῷα· θηριοφόνον, εἶνε τὸ aconitum, ὅπερ τρωγόμενον ὑπὸ ζώων φονεύει αὐτά· ὅθε θηροφόνον.
Θηριό-ψυχος, 2· ἔχων ψυχὴν θηρίου, μτγν.
Θηριππίδης· ἀνδρ. ὄν. Δημ.
Θήρις, ιδος· Κρὴς τις Καλλ. ἐπιγρ. 12.
Θηρίτας, ὁ· ὁ Ἄρης π. Λάκωσι Ἡσύχ. κατὰ Παυσ. Θηρείτας.
Θηριωδεία, ἡ· θηριωδία Ἀριστοτ. ἠθ. 7,1,2.
Θηρι-ώδης, 2· ὁ ἄγριος ὡς θηρίον, γεμᾶτος ἀπὸ ἄγρια θηρία· - Διδύη Ἱερ. 4, 181· «οὔρεα θηριωδέστατα», 1, 110· ἐπὶ θαλάσσης, 6, 44· - θῖνες Πλουτ. Θης. 1· - ὅμοιος θηρίῳ, ὡς τοῦ θηρίου· - βίοτος Εὐρ ἑκ. 202· «τὰ θηριώδες τῆς φύσεως» Πλάτ. Κρατ. 394· «θηριώδες καὶ κυνικὸν δοκεῖ εἶναι» Ξεν. Κύρ. 5, 2, 17· - καὶ ἄγριον λοιπὸν ψευδολ. 31· ἐπὶ ἑλκῶν, κακοφυές, φθοροποιόν, κινδυνῶδες· ἐπίρ. «θηριωδῶς ζῆν, διακεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους» Ἰσοκ. 3, 6.
Θηριωδία, ἡ· θηριότης, μτγν.
Θήρίωμα, τό· κακόηθες ἕλκος, ἰατρ.
Θηρι-ώνομος, 2· ἔχων τὸ ὄνομα θηρίου, μτγν.
Θηρίωσις, εως, ἡ· μεταβολή, μεταμόρφωσις εἰς θηρίον Λουκ. efferatio.
Θηρό-βακχος, ὁ· ὁρμητικῶς βαδίζων Θεοδ Διακ. ἀκρ. 1, 194.
Θηρό-βατος, 2· ὁ βατός. ἀπὸ ἄγρια ζῷα, θηρία, ὀρθόν. Θηρόβοτος Φιλοστρ.
Θηρο-βολέω· βάλλω, κτυπῶ, φονεύω θηρία· - ἰοῖς Σοφ. Φιλ. 165.
Θηρό-βορος· θηριόβορος, κ. θάνατος Μανέθ. 4, 614.
Θηρό-βοτος, 2· ὁ βοσκόμενος ὑπὸ ἀγρίων ζώων, θηρίων· - ἐρυμοσύνη Κυλειν. 1 (9, 4).
Θηρό-θρωτος, 2· θηριόβρωτος Στραβ. 6,263.
Θηριό-δηκτος, 2· ὑπὸ θηρίων, ὄφεων δαγκασθείς Σχολ. Σοφ. Φιλ. 717.
Θηρο-διδασκαλία, ἡ· τὸ διδάσκειν, ἡμερώνειν ἄγρια θηρία Μανέθ. 4, 425.
Θηρο-διώκτης, ὁ· ὁ διώκων, κυνηγῶν θηρία Κ. Μαν. χρον.
Θηρο-δίωξις, ωκος· ὁ διώκων, κυνηγῶν θηρία Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν. 1381.
Θηρο-ειδής, 2· ὅμοιος θηρίῳ Ἡσυχ.
Θήρο-ζυγο-καμψι-μέτωπος· μορφωμένος ὅπως τὰ 24 στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου εἰς ἕνα στίχον φέρῃ Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 9, 538.
Θηρο-θήρας, ὁ· κυνηγὸς Ἡσυχ.
Θηρό-θυμον· πρόσωπον, ἄγριον Φιλιπ Ἐν Ἀνθ. Πλαν. 3, 25.
Θηρο-κομέω· ἐπιστατῶ, περιποιοῦμαι ἄγρια θηρία, μτγν.
Θηρο-κόμος, 2· ὅστις περιποιεῖται τὰ ἄγρια θηρία, ἔχει τὴν φροντίδα τῆς τροφῆς καὶ περιποιήσεως αὐτῶν Ἰλιόδ. 10, 27.
Θηροκράτωρ, ορος, ὁ· βασιλεὺς ἐξουσιαστὴς τῶν θηρίων, μτγν.
Θηρο-κτονέω· ἄγρια θηρία φονεύω, μτγν.
Θηρο-κτονία, ἡ· φόνος τῶν θηρίων, μτγν.
Θηρο-κτόνος, 2· ἄγρια θηρία φονεύων· - κύνες Εὐρ. Ἑλ. 153· - Ἄρτεμις, Ἰ. Α. 157.
Θηρο-λεκτέω· λεξιθηρέω Ἐπιφαν. ἐκ τοῦ
Θηρο-λέξης, ὁ (θηράω, λεξις)· λεξιθήρ, ἀρ. λεξ. ἀλλὰ καὶ θηρολέκτης· = ὅστις κηνυγεῖ λέξις. ἀρ. λεξ.
Θηρ-αλετέω· ἄγρια ζῷα, θηρία φονεύω Εὐστ.
Θηρο-λίτης, ὁ· καταστρέφων, φονεύων θηρία· οὕτω καλεῖται τὸ βόπαλον τοῦ Ἡρακλέους Φιλιπ. 52 (Πλαν. 104).
Θηρ-όλετος, 2· ὁ ὑπὸ θηρίων ἀφανισθείς, φονευθείς Γρ. Ναζ. ἐπ. (8, 210),
Θηρο-μαχέω· κατὰ θηρίων μάχομαι, γλωσ.
Θηρο-μαχία, ἡ· ἡ κατὰ θηρίων μάχη, ἀγὼν Ἐπιγρ.
Θηρο-μιγής, 2· θηριομιγής· - φῦλα, ἤτοι οἱ Κένταυροι Ὀππ. κυν. 2, 6· ἀλλὰ - ὠρυγὴ Πλουτ. Μαρ. 20.
Θηρό-μικτος, 2· θηριομιγής· - δαίμων Αυκόφρ. 962.
Θηρο-μορφία, ἡ· μορφὴ θηρίου, μτγν.
Θηρονίκη, ἡ· θυγ. Δεξαμενοῦ Παυσ.
Θηρο-νόμος, 2· ὁ βόσκων θηρία· - Πὰν Ἀθην. 10,455· - Φολόη Ἀντ. Σιδ. 19 (6,111)· - μάστιξ Νόν. Δ. 11,122· - ὄρη Πολυδ. 5,13, ὅπερ ὅμως ἴσ. ἐννοητέον, θηρόνομος = ὑπὸ θηρῶν βοσκόμενος.
Θηρό-πεπλος, 2· ὁ φορῶν, ὁ τυλιγμένος μὲ δέρμα θηρίου, ἐπίθ. τῶν Εὐμενίδων Ὀρφ. Ὑμν. 68, 7· - μανία Ἀθην. 4, 163.
Θηρο-πλαστέω· πλάττω, σχηματίζω θηρία Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 673.
Θηρό-πλαστος· 2· εἰς θηρίον μεταμορφωθείς· - ἡ Κίρκη Λυκοφρ. 673.
Θηρο-σκόπος, 2· ὁ παραμονεύων τὰ θηρία· - Ἄρτεμις Ὀμ. Ὑμν 27, 11.
Θηροσύνη, ἡ, τὸ κυνήγιον, μτγν. π Ὀππ. κυν. 4, 43.
Θηρο-τόκα, ἄγκεα· ἄγκεα ἄγρια ζῶα, θηρία γεννῶντα Διοκλ. 2 (8, 186).
Θηρο-τροφέω· ἄγρια ζῷα, θηρία τρέφω Ἀριστοτ. 2, 20.
Θηρο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων θηρία· - Νύσα Εὐρ. Βακχ. 516· - Λιβύη Ἀπολ. Ῥ. 4, 1562· - ὄρη Λογγ. 1, 1· Θηρότροφος δὲ = ὑπὸ θηρῶν τρεφόμενος· - θράκων Εὐρ. Φοιν. 827.
Θηρό-τυπος, 2· ὁ ἔχων τὸν τύπον, τὴν μορφὴν θηρίου· - μορφαὶ Ὀρφ. Ὑμν. 23, 5.
Θηρο-φανής, 2· φαινόμενος ὡς θηρίον, μτγν.
Θηρο-φονεύς, ὁ· φονεὺς τῶν θηρίων Ὀππ. κυν. 1, 537.
Θηρο-φονέω· φονεύω ἄγρια θηρία Ὀππ. κυν. 4, 23.
Θηρο-φονία, ἡ· φόνος θηρίων, μτγν.
Θηρο-φόνος, 2 (π. Θεογν. 11, κ. Ἀριστ. βατρ. 230, ἐνθ' ἡ Ἄρτεμις καὶ Θηροφόνη λέγεται)· ὁ φονεύων θηρία· - κύνες Εὐρ. Ἱππ. 216· - χεῖρες, Ἀρχ. 27 (Πλαν. 84)· ἑξαίρ. ἡ Ἄρτεμις Εὐρ. Ἱκ. μ. 378.
Θηρο-φόντης, ὁ· φονεὺς θηρίων, Κ. Μανασ.
Θηρο-φόρος, 2· φέρων θηρία Ἀνθ. 14, 24, 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θηρο-φυλάκιον, τό· μέρος, ἔνθα φυλάττονται τὰ θηρία Θεμιστ.
Θηρό-χλαινος, 2· ἐνδεδυμένος δέρμα θερίου Λυκοφρ. 891.
Θής, θητός, ὁ (τίθημι)· χωρικός, δοῦλος, ὅστις δὲν ἔχει ἴδιον ἔγγειον κτῆμα, ἀλλὰ γεωργεῖ τὰ τῶν ἄλλων καὶ πληρώνει διωρισμένον τι (πρβλ. Βουτμ. λεξ. 2, 111, κατὰ Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 1319 ἐκ τοῦ Θάω, τρέφω), κατὰ Σχολ. Ὀδ. δ, 644, «οἱ ἐλεύθεροι μὲν μισθῷ δὲ δουλεύοντες. κ. π. Ἡσ. Ἔρ. 604, ἐλεύθερος μέν, μὴ ἔχων δὲ ἴδιον ἀγρὸν καλλιεργεῖ τοὺς τῶν ἄλλων ἐπὶ μισθῷ κατ' ἀρέσκειαν, ἄρα ἐργάτης μισθωτός. Ὅτε διήρεσεν ὁ Σόλων τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς τέσσαρας τάξεις, ὠνόμασε τοὺς τῆς τετάρτης κλάσεως θῆτας, τῶν ὁποίων ἡ περιουσία δὲν συνίστατο εἰς 150 μεδίμνων εἰσόδημα ἀγρῶν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ ἐλαχίστη περιουσία τῶν ζευγιτῶν. Μ' ἄλον ὅτι δὲ οἱ θῆτες ἦσαν ἐλεύθεροι, ἀπεκλείοντο ὅμως τῶν λειτουργιῶν τῆς πολιτείας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦσαν καὶ τῆς στρατεύσεως ἀπόκλειστοι, ἔπειτα ὅμως τοὺς μετεχειρίζοντο ὡς πελταστάς, ἐλαφρὰ ὡπλισμένους καὶ ναύτας (θῆτες ἐπιβῆται νεῶν Θουκ. 6, 43)· ἐν καιρῷ δὲ ἀνάγκης καὶ ὡς ὁπλῖται, βαρέως ὡπλισμένους Βοικχ. αἰκ. Ἀθην. 2, σ. 28· ὁ Ἀριστοτ. ἐν πολιτ. διακρίνει αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς δούλους λέγων· «δοῦλοι οἱ ἓνὶ λειτουργοῦντες τὰ ἀναγκαῖα ἔργα» οἱ δὲ κοινῇ βάναυσοι καὶ θῆτες 3, 3· «-καὶ μισθωτοί» Πλάτ. πολιτ. 290· Ἴδε Θήσσα.
Θήσαι· κάμνω τινὰ θῆτα Πίν. Ἡρακλ. σ. 226· Ἴδε κ. Θάω.
Θησαίατο· θήσαιντο ἀντὶ θηήσαιντο.
Θησάμενος, μετχ. μ. ἀορ. ά. τοῦ ἀορ. Θάω.
Θήσαι· θρίψαι, θηλάσαι Ἡσυχ. μέσ. θήσασθαι = θηλάζειν τὸ γάλα· τὸ δὲ Ὀδ. ὃ, 89 θῆσθαι ὁ Εὐστ. Ἑρμ. ἀλλαχοῦ μὲν σημαίνει τὸ θηλάζειν, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀμέλγειν.
Θησ-αυρίζω· συνάζω, φυλάττω, ἀποταμιεύω· - χρήματα Ἡρ. 2, 124· -νεκρόν, 2, 86· -φάρμακα, Ξεν. Κύρ. 8, 2, 24 «ῥᾴξ εὖ τεθησαυρισμένη» Σοφ. ἀποσπ. 464· «τεθησαυρισμένος φθόνος» Δ. Σικ. 20, 36· μέσ. «-ἐθησαυρίζετο ὑπομνήματα» Πλάτ. Φαῖδρ. 367.
Θησ-αυρικός, 3· θησαυριστικὸς Πτολ.
Θησ-αύρισμα, τό· τὸ συναχθέν, ἀποταμιευθέν, ὅ,τι ᾠκονόμησέ τις καὶ ἔβαλε κατὰ μέρος, σκεύη, ἅπιπλα καὶ ἐν γέν. τὸ κοιν. λεγόμενον ᾠκοκυρειὸ Σοφ. Φιλ. 37, Εὐρ. κ. μτγν.
Θησ-αυρισμός, ὁ· τὸ νὰ θησαυρίζῃ τις, ἀποταμιεύῃ, φυλάττῃ κατὰ μέρος· - χρημάτων Ἀριστοτ. πολ. 6, 8.
Θησ-αυριστής, ὁ· ὁ θησαυρίζων, ἀποταμιεύων Πολυδ. 3, 115.
Θησ-αυριστικός, 3· θησαυριστής· - τῆς τροφῆς, ἐπὶ ζῴων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 1.
Θησαυρο-δοτέω· θησαυροὺς δίδω, ἐκκλ.
Θησαυρο-μανία, ἡ· μανιώδης κλίσις, ἔρως πρὸς τὸ θησαυρίζειν, ἐκκλ.
Θησαυρο-ποιέω· θησαυρίζω Πολυδ. 3, 116.
Θησαυρο-ποιός, ὁ, ἀνήρ· θησαυριστὴς Πλάτ. πολ. 8, 554.
Θησαυρός, ὁ (θήκη καὶ αὐρός; = λατ. thurus)· 1) τόπος πρὸς συνάθροισιν, φύλαξιν, ταμεῖον, θησαυροφυλάκιον, Ἡρ. 2, 150· ἐξαίρ. - χρημάτων, 9, 105· «καὶ ταμεῖον» «ὁ ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησ.» Πλάτ. πολ. 8, 548· τοιούτους θησαυροὺς τῶν Ἑλλ. πολιτειῶν ἀναφέρει ὁ Στράβ. 9, 3, Πλουτ. Φιλοπ. 19· «ἀνοίξαντες θησαυροὺς» Ματθ. 2, 11· ἔτι δέ, «-βελέεσσιν», ἐπὶ φαρέτρας Αἰσχ. Περσ. 981· 2) αὐτὸ τὸ ἀποταμιευθέν, ἡ περιουσία, τὰ χρήματα Αἰσχ. Πέρσ. 234· «-χρημάτων καὶ τιμῶν» Πλάτ. Μενεξ. 247· συνών. μτφ. - γλώσσης φειδωλῆς Ἡσ. Ἔρ. 717· - ὕμνων Πινδ. Π. 6, 8· - κακῶν Εὐρ. Ι. -923· σοφίας Πλάτ. Φιλ. 15· ἐκ τούτου τὸ ἐφ' ᾧ τις χαίρει καλεῖται θησαυρὸς Σοφ. Ἀντ. 30· «οἰωνοῖς γλυκὺς θ.» = εἰς ἀγαλμάτων ἢ χρημάτων ἢ ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος Ἡσύχ.
Θησαυρο-φυλακέω· εἶμαι θησαυροφύλαξ Δ. Σικ. 19, 15.
Θησαυρο-φυλάκιον, τό· θησαυρός, εἰς ὃν φυλάττονται τὰ θησαυριζόμενα Ἀρτεμιδ. 1, 74.
Θησαυρο-φύλαξ, ὁ· ὁ φύλαξ τοῦ θησαυροῦ, ταμίας Δ. Σικ. 18, 58.
Θησαυρώδης, 2· ὁμοιάζων μὲ θησαυρόν· -τάφοι Φιλόστρ.
Θησεῖα, τά, ὑπακ. ἱερά· ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Θησέως ἐν Ἀθήναις Ἀριστ. πλ. 627.
Θησείδης, ὁ· υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Θησέως Εὐρ. Ἐκ. 125· οἱ Θησεῖδαι = γενεὰ τοῦ Θησέως ἐν Ἀθήναις Παυσ. 1, 3, 3· ἐπίθ. Ἀθηναίων «Θησεῖδαι πρόμοι» Εὐρ. Τρ. 31.
Θησεῖον, τό· 1) ναὸς τοῦ Θησέως, ὅστις ἦτο καταφύγιον τῶν ἀποδιδρασκόντων ἢ καταχρήσεις πασχόντων δούλων Ἀριστ. Ἱππ. 13, 2· κατὰ Ἡσύχ. κ. δεσμωτήριον ἐν Ἀθήναις· καθ' Ἡρ. Θήσειυν· ὁ δὲ τύπ. Θήσειον π. Φερεκρ. Β. Ἀν. 99, 23, ἴσως χάριν τοῦ μέτρου· 2) ὄν. φυτοῦ τινος Τιμων. ἐν Ἀθην. 15, 884.
Θησεῖος, 3· ὁ τοῦ Θησέως, εἴτε Θησηΐς· ἔτι δὲ καὶ Θησηΐς, ἴδος τὸ Θλ. συνηρ. Θησῆς· - χθονὸς Θησηΐδος Αἰσχ. Εὐμ. 1026.
Θησειοτρίψ, τρος, ὁ, (Θησεῖον, τρίβω)· δοῦλός τις, συνήθως κατατρίβων τὸν καιρὸν του εἰς τὸ Θησεῖον Ἀριστ. ἀποσπ. 394.
Θησεύμεθα, δωρ. = Θησούμεθα, = Θησόμεθα, μ. μελ. τοῦ τίθημι.
Θησεύς, έως, ἰων. ῆος, δωρ. Θᾱσεύς, Θεοκρ. 1) υἱὸς Αἰγέως καὶ Αἴθρας ἥρως τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν ἱδρυτής, ἐν γέν. οἱ Θησεῖς Πλάτ. Θεαιτ. σ. 160· 2) ἱστορικός τις Σουΐδ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Θησηϊάδης, ου, ἐπ. ᾱο, ὁ· Θησείδης Ἀνθ.
Θησήϊος, ἐπ. η, ον· Θησεῖος Τρῴω. 177.
Θησηΐς, ίδος, ἡ· 1) ποίημα περὶ Θησέως, Ἀριστοτ. ποιητ. 8· 2) ἡ κουρὰ τοῦ Θησέως, ἣν πρῶτος οὗτος ἔκαμε· «τῆς κεφαλῆς τὰ πρόσθεν μόνον κείρεται» Εὐστ. 165, 7, Πλουτ. Θησ. 8.
Θησῆς, ῆδος, ἡ· Ἴδε Θησεῖος.
Θήσθαι, ἀπαρ. π. ἐν. τοῦ Θάω.
Θήσιππος· Ἀθηναῖός τις Δ. Λαερ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θῆσκος, ὁ· χωρίον ἐν Χερσονήσῳ Ἀγαθ. ἱστ.
Θῆσσα, ἡ, Att. Θῆττα· θηλ. τοῦ Θής· 1) ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη γυνὴ ἐκ τῆς τάξεως τῶν θητῶν Ἁρποκρ. 2) ἐπίθ. - τράπεζα Εὐρ. Ἄλκ. 2· -ἑστία, Ἠλ. 205 (Σχολ. θητικὴ δίαιτα)· -γυνὴ Ἀπολ. Ῥ. 1, 193. Παρὰ Πλουτ. Κορ. 25, ἅρμα θεῶν, λατ. = thensae.
Θήσω, μελ. τοῦ τίθημι.
Θῆτα, τό· ἄκλ. στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου θ, Ἀριστ. ἐκκλ. 685, Δημοκρ. σχηματ. τὴν γενικὴν Θήτατος Β. Ἀν. 781, 23.
Θηταλᾶ· ψεύδεσιν ὅμοια, θαυμαστὰ Ἡσυχ.
Θητεία, ἡ· ἐπὶ μισθῷ ἐργασία Σοφ. Οἰ. τ. 1029, Ἰσοκ. 14, 48· «-ἐπὶ θητείαν ἰόντες», 14,48, ἀντίθ. τῷ δουλεύοντες, Δ. Ἀλ. 2,19.
Θήτερα, ἀντ. κρᾶσις = τῇ ἑτέρᾳ· ὧδε ἕτερος.
Θητεύω, (θής)· μελ. εὑσω εἶμαι θής, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, ὑπηρετῶ Ἰλ. φ, 44, συνηθ. παρά τινι Ὀδ. λ, 487, Εὐρ. Ἄλκ. 3· «-ἐπὶ μισθῷ παρὰ βασιλῆϊ» Ἡρ 8, 137· πρβλ. Πλάτ. Ἐυθύφρ. 4.
Θητικός, 3· ἀνήκων εἰς θῆτα, ὅ,τι εἶνε ἁρμόδιον οὐτῷ, ἔργον, κοιν. ἡμεροδούλεια, ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9· «τὸ θητικὸν» = ἡ τάξις τῶν θητῶν, οἱ θῆτες ἐν Ἀθήναις Πολυδ. 2, 10· (ὁ πτωχὸς λαός, Δ. Ἀλ. 3,1), συγκρ. «-ἐργασίαν θητικωτέραν» αὐτ. 8,8· «πάντες οἱ κόλακες θητικοί» Πλουτ. ἠθ. 4, 8.
Θητ-ώνιον, τό· ὁ μισθὸς τοῦ θητός, τοῦ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένου ἐργάτου Σουΐδ.
Θήχης, ὁ· ὄρος ἐν Τραπεζοῦντι τοῦ Πόντου Ξεν. Ἀν.
Θί, κατάληξ. ἐπιρρήμ. ἐπισυναπτομένη εἰς οὐσ ἐπίθ. κ. ἀντων. σημαίνων τὴν ἐν τόπῳ στάσιν, ἀγρόθι, οἴκοθι, ἄλλοθι κτλ. Ὅμ. ἐνίοτε καὶ ὡς κατάληξ. τῆς γεν. Ἰλιόθι πρό, εἰῶθι πρὸ Ἰλ. 0, 557, λ, 50.
Θιαγών, όνος, ἡ· ἄρτος πρὸς θυσίαν· «ἄρτοι, οἱ παρετίθεντο τοῖς θεοῖς» Ἡσυχ. σιαγὼν Ἀθην. 3, 114.
Θιάζω, μελ. άσω· χορεύω Ἡσυχ.
Θιασ-αρχέω· εἶμαι θιασάρχης Ἐπιγρ.
Θιασ-άρχης, ὁ· ἐπιστάτης ἢ ἀρχηγὸς θιάσου Λουκ. Περιγρ. 11.
Θιασεία, ἡ· πανηγυρικὴ πομπὴ θιάσου Προκλ.
Θιασεύω· εἶμαι παρών, παρευρίσκομαι εἴς τινα θίασον, πανηγυρικὴν πομπήν, χορούς, ἐπὶ Διονύσου Εὐρ. Βακχ. 378· «ἐθιάσευέ με Μαινάσι Βακχίου», Ἰ. 552· μέσ. «θιασεύεται ψυχάν» = ἀφιερῶ, καθιερῶ, Βακχ. 75.
Θιασίτης, ὁ· θιασώτης Πολυδ. 6, 8.
Θίασος, ὁ, (ἴσ ἐκ τοῦ Θεῖος, θειάζω)· οἱαδήποτε ἑταιρία ἢ συνέλευσις ἀνθρώπων θυσίας, χορούς καὶ πομπὰς εἰς τοὺς θεοὺς τελοῦσα, ἐξαίρ. ἐπὶ βακχικῶν ὁμίλων· «τὸ βακχικὸν πλῆθος» = ὁ τῷ Διονύσῳ παραπεμπόμενος ὄχλος» Ἀθην. 7, 362· «ὁρῶ δὲ θιάσους τριῶν γυναικείων χορῶν» Εὐρ. Βακχ. 679· «τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων διὰ τῶν ὁδῶν» Δημ. 18, 260· «Ἡρακλέους θίασος», Ἰσαΐ. 9,30· -μουσῶν Ἀριστ. Θεσ. 41· -ἀνδρῶν, γυναικῶν, βάτρ. 150· ἐξαίρ. συνάθροισις, πλῆθος· -ἔνοπλος Εὐρ. Φοιν. 803· «-Ἰπποβάθαι Κενταύρων», Ἰ. Α. 1059· -ἡλίκων, Ι. Τ. 1146· «κενταυρικὸς καὶ σατυρικὸς» Πλάτ. πολ. 303, Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 31· κατὰ Σουΐδ. οἱ Ἴωνες μετεχειρ. τὴν λέξ. ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος· ἔτι δὲ καὶ αὐταὶ αἱ εὐωχίαι Πλουτ.
Θίασος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θιασώδης, 2· ὅστις εἶνε ἢ γίνεται κατὰ τρόπον θιάσου, ἐν γέν. πανηγυρικὸς Νον. Δ. 45, 270.
Θιασών, ῶνος, ὁ· «οἶκοι, ἐν οἷς συνιόντες δειπνοῦσιν οἱ θίασοι Ἡσύχ.
Θιασώτης, ὁ· μέλος θιάσου, λάτρις θεότητός τινος Εὐρ. Βακχ. 548· «-πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ (ἔρωτος) θιασῶται» Ξεν. συμπ. 8,1, Ἰσοκ. 9, 30· π. Δ. Κασ. ἱερεὺς τῶν ὡς θεῶν τιμωμένων Καισάρων, 56, 46, ἐν γέν. ὀπαδός, μαθητής. Καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος καλεῖται οὕτως ὡς προστάτης τῶν θιάσων Ὅμ. ὕμν. εἰς Βακχ. (9, 524, 8).
Θιασωτικός, 3· ἀνήκων εἰς θίασον· -τέμενος Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 3.
Θιασώτις, ιδος· θηλ. τοῦ θιασώτης Ὀππ. κυν. 4, 298.
Θίβα, ἡ· πόλ. ἐν Πόντῳ, ἐκ μιᾶς τῶν ὑφ' Ἡρακλέους φονευθεισῶν Ἀμαζόνων, κάτ. Θιβεῖς, ἰων Φύλαρχ. ἐν Πλουτ. ἠθ. 680.
Θίβη, ἡ· κόφινος, κάλαθος πλεκτὸς Ἡσυχ. πλεκτόν τι κυβωτοειδὲς ὡς γλωσσοκομεῖον· Ἀθην. 4, 129· εὑρηται καὶ θήβη καὶ ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ θήκη.
Θίβραχος· πολέμαρχος Ἀθηναῖος Ξεν.
Θιβρός, ά, όν, κ. δωρ. θιμβρός· θιρμὸς Σχυλ. Νικ. θηρ. 35.
Θίβρων, ονος· ἁρμοστὴς Λακεδαιμονίων Ξεν. γράφ. καὶ Θίμβρων Θεοδ.
Θιβρώνιος, 3· Θιβρώνιον νόμισμα Φώτ. 92,15.
Θίβων, ωνος, ὡς καὶ τὸ Θίβη· ἡ Κιβωτός, Κύπριοι Ἡσυχ.
Θιγγάνω, μέλ. θίξω, συν. θίξομαι, Εὐρ. Ἱππ. 1086, ἀορ. ἔθιγον· ψαύω, ψηλαφῶ, ἐγγίζω τι ἁλαφρὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, συνηθ. τινὸς Πινδ. Ἰ. 1,18· «θιγγάνοντες χεροὶ ταυρίου φόνου» Αἰσχ. Ἑπτ. 44· -ἀγαλμάτων, 240· «οἴακος θιγών», Ἀγ. 619· «πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἦπαρ» = πλησιάζει, ἐγγίζει, εἰς τὴν καρδίαν, 421· «δίκης ἐμᾶς θιγών», ἐπὶ τῶν προστασίας θερμένων Σοφ. Φιλ. 1384· «ἐξ ἀειρύτου χοᾶς κρήνης ἐνεγκοῦ δι' ὁσίων χειρῶν θιγών», Οἰ. Κ. 471· κ. μτφ. «λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγών καὶ πανουργίας», Φιλ. 486· «-τῶν σῶν γονάτων» Εὐρ. Ὀρ. 382· «-γενείου χειρί», Βακχ. 1317· καὶ μετὰ τοῦ ἅπτομαι, αὐτ. 617 σπαν. π. πεζ. «θιγὼν αὐτῆς τῆς κεφαλῆς» Ξεν Κυρ. 6, 4, 9, Πλουτ. μετὰ δοτ. μόν. Πινδ. Π. 4, 396· -σιγήν, = θιγεῖν δωρ Ἀριστ. Λυσ. 1804· ὁ ἐν. θίγω σπάνιος εὑρηται καὶ διὰ τοῦτο οἱ τύποι θίγειν καὶ θίγων ἐθεωρήθησαν μᾶλλον ὡς ἀορ. καὶ τονίζεσθαι θιγεῖν καὶ θιγών· πρβλ. σ. hall εἰς Γρ. Κορ. 990.
Θίγγη, ἡ· πόλ. Λιβύης, κάτ. Θίγγιος Στ. Βυζ.
Θίγημα, τό· τῷ ἐπομ. μόν. διορθ. Valkenarii Αἰσχ. Πρ. 850, ἀντὶ γέννημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θίγμα, τό ἔγγισμα, ψηλάφημα, ἅπτι δὲ μίασμα· «θιγμάτων, μιασμάτων» Ἡσύχ. contagium.
Θίγρα, τά, «κανᾶ περιφερῆ, ἃ βαρβάρως θίγρας καλοῦσι» Πολυδ. 1, 33.
Θικέλιον, τό· ἡ γογγυλίς Λακων. Ἡσυχ.
Θιλακλεῖς, εἶτος· ἀνδρ. ὄν.
Θιμβρός· ἴδε Θιμβρός.
Θίν· ἴδε Θίς.
Θίνιον, τό· πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀκροθίνιον σχηματισθὲν ἐκ τοῦ θίς Β. Ἀν. 367.
Θίνο-λογέω, ἐκ διορθ. ἀντὶ θημολογέω.
Θινόμαρος· ὄν. τόπου Κρητ. ἐπιγρ. (θινόω· καθ-αμμίζω, μόν. ἐν συνθ.).
Θινώδης, 2· ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀμμιώδη ὄγθην. ὁ ἀμμώδης, βορβορώδης· – αἰγιαλὸς Στραβ. 8, 344· «– τόπος ἐπὶ θαλάσσης» Πλουτ. Φλαμ. 20· «θινώδες ὡς ἄγκιστρον ἀγκύρας σάλῳ», ποιητ. π. Πλουτ. π. ἀρ. ἠθ. 6, ὥσπερ ἡ ἄγκυρα ἐν τῇ ἄμμῳ δὲν στερεοῦται.
Θίξις, εως, ἡ· τὸ ἅπτεσθαι, ἐγγίζειν, ψηλαφᾶν, ἡ ψηλάφησις Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 1.
Θίς, ινός, ὁ, κατὰ τοὺς γραμμ. καὶ θῖν· ὁ σωρὸς· «πολὺς ὀστεόφιν θίς» Ὀδ. 12, 45· ἁλιαρ. ὁ σωρὸς ἄμμου ἐν τῇ παραλίᾳ· ἐν γέν. παραλία, αἰγιαλός, ἀκροθαλασσία, συνηθ. προσλήψει γεν. τινός· «παρὰ θῖνα θαλάσσης» Ἰλ. α, 34· «παρὰ θῖν' ἁλός», λ, 621· ἄνευ πτώσ. Ὀδ. η, 290· «θῖν' ἐν φυκιόεντι» Ἰλ. ψ, 693· «θινὸς ἐμβολὰς ἁλὸς» Αἰσχ. ἀποσπ. 334· ἀλλὰ «θῖνες νεκρῶν», Πέρσ. 804· «πολιᾶς πάντου θινὸς ἐφήμενος» Σοφ. Φιλ. 1109· θαλασσία ἄμμος, Ἀντ 586, ὁ Ἡσύχ. ἐξηγ. τὸ κάτω βάθος τῆς θαλάσσης· πρβλ. μτφ. Ἀριστ. σφ. 690· «ὥς μοι τὸν θῖνα ταράττεις» = ἀνασκαλεύεις τὸν μυχὸν τῆς καρδίας μου· «τῆς ψάμμου θῖνες» Ἡρ. 3, 26, Πλουτ. Φαβ. 6· ἁλιαρ. ἐπὶ σωρῶν ἄμμου Πολύβ. 4, 41, 6· ἅτι δὲ βυσσός, πάτος θαλάσσης, ἀμμώδης ἢ ἰλυώδης τόπος θαλάσσιος· π. Καλλ. κ. πεζ. π. χ. Πλουτ. ὑπάρχει καὶ Θηλ. «θῖς ἀκταία» Βίων 2 (9, 227)· ἡ ἐκ τοῦ θείνω ἔτυμ. (πρβλ. Ἐμ.) εἶνε ἀπίθ. πιθανωτέρα ἐκ τοῦ τίθημι.
Θίς, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου, Ἀβύδου Στ. Βυζ. κάτ. Θινίτης.
Θίσβη, ἡ· 1) πόλ. Βοιωτίας βραδύτ. Θίσβαι, αἱ, Ξεν. κάτ. Θισβαῖος, Θισβεὺς Στ. Βυζ. 2) μία τῶν Βοιωτικῶν Νυμφῶν Παυσ.
Θισβιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θλαδίας, ὁ· τεθλασμένος, συντετριμμένος, πεπιεσμένος, ἰδ. ὁ τοὺς ὄρχεις συντετριμμένους ἔχων = εὐνοῦχος Φίλων
Θλασίας, ὁ, (θλάω)· τῷ προηγ. Εὐστ. ῥῆμα θλαδιάω = μαλάττω, τύπτω εὑρηται π. Ἡσυχ. ἴδε κ. θλιβίας.
Θλάσις, εως· θλῖψις, πίεσις, ζούλιγμα Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, contusio.
Θλάσμα, τό πίεσμα, ζούλιγμα Φιλ. ἰατρ. πρβλ. φλάσμα, contusio.
Θλασμός, ὁ· θλάσμα, μτγν.
Θλασπίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἑπομ. Διασκ.
Θλάσπις, εως, ἰων. ιος, ἡ, καὶ θλάσπι, τό εἶδος καρδάμου, τοῦ ὁποίου αἱ σπόραι τριβόμενοι ἐχρησίμευον ἀντὶ συνήπιος, ἐκ τοῦ θλάω Ἱπποκρ. κ. ἰατρ. μτγν.
Θλάσσω ἢ θλάττω· θλάω, ἰατρ.
Θλάστης, ὁ· ὁ συντρίβων ζουλίζων τι Ἐτ. Μ. ἰσοφ. τὸ θλάτης.
Θλαστικός, 3· κατάλληλος, ἀνήκων εἰς θλάσιν, πίεσιν.
Θλαστός, 2· α) ὅστις ἐθλάσθη, ἐτσακίσθη, ἐζουλίχθη· β) ὅστις δύναται νὰ θλασθῇ, πιεσθῇ, τσακισθῇ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 1.
Θλάω, μελ. θλάσω, π. παρκ. τέθλασμαι, ἀόρ. θλασμένον εὑρηται π. Ἀθην. 15, 699· πιέζω, ζουλίζω, κοπανίζω, συντρίβω· «ὅστέα δ' ἄρα σφῶν ἔθλασεν» Ὀδ. σ, 95· «θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην» Ἰλ. μ, 384· «οὔτ' ἄρραξε βαλῶν οὔτ' ἔθλασε» Ἡσ. ἀσπ. 140, κ. μτγν. π. π. χ. «τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς» Θεοκρ. 22, 45· καὶ μτγν. ἰατρ. πρβλ. φλάω (συγγ. τῷ θραύω, τιτράω, ἴσως καὶ τῷ κλάω).
Θλιβερός, 3· ὁ προξενῶν θλῖψιν, στενοχωρίαν, πίεσιν, μτγν. ἐν γεν. κ. μτφ. Θλιος, δυστυχής, τεθλιμμένος.
Θλιβίας· Θλαδίας Στραβ.
Θλίβω, (πρβλ. θλάω)· πιέζω, σφίγγω, ζουλίζω π. Ὁμ. μ. μέσ. «ὅς πολλῆς φλιῆσι παραστὰς θλίψεται ὦμους» = θέλει κατατρίψει τὴν ῥάχιν του εἰς τὸν παραστάτην τῆς θύρας διὰ νὰ διώξῃ τοὺς ψύλλους καὶ ψείρας, ὀδ. Ὀδ. ρ, 221, κατὰ Σχολ. «οὐκ ἐκδήσεται τῶν φλιῶν οὐδὲ εἴξει» = θλίβει τὸν ὄρρον ὁ θώραξ Ἀριστ. εἰρ. 1205· «ὡς θλίβομαι», βαρ. 5· – συστέλλειν, συνωθεῖν, συνέλκειν· «– τὸν τῆς γῆς ἄγκωνα» Πλάτ. Τίμ. 60· «τῷ πνεύματι θλιφθέν», 91, (ἀορ. 6'. συνθλιβέν)· ἐπὶ ὑποδημάτων, σφίγγει, πιέζει, στενοχωρεῖ, ἐνοχλεῖ Πλουτ. Αἰμ. Π. 5· – χείλεα = ἐπὶ τῶν χειλέων φίλημα πιέζω Θεοκρ. 20, 4· – ἐν γέν. στενοχωρῶ, εἶμαι στενός· «θλιβομένα καλύβα» = στενή, στενόχωρος καλύβη Θεοκρ. 21, 18· «τεθλιμμένη ἡ ὁδός», ἀντίθ. τῷ πλατεῖα, εὐρύχωρος, Ματθ. 7, 14· εἶμαι ὀχληρός, ἐπαχθής, ἀνιαρός· – ταῖς οἰκέταις Λουκ. Νίγρ. 13· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρηματικῆς στενοχωρίας· «μὴ θλιβόμενος κακοπαθῇς» Ἀθην. 10, 419· «βίοι τεθλιμμένοι» = γλίσχροι καὶ εὐπορεῖς οἱ πόροι τοῦ βίου Δ. Ἁλ. 8, 73.
Θλιβ-ώδης, 2· ὁ πιέζων, στενοχωρῶν, γινόμενος ὀχληρός, ἀνιαρός, μτγν.
Θλίμμα· ἀπόθλιμμα.
Θλιμμός, ὁ· θλῖψις.
Θλιπτικός, 3· ὁ θλίβων, πιέζων, μτφ. ὀχληρός, ἐπαχθής Εὐστ. 222, 20· ἐπίρ. θλιπτικῶς Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 10, 83.
Θλῖψις, ἡ, (τὸ ι εἶνε φύσει μακρόν, εἷς τὸ θλίβω, ὥστε θλῖψις κακὸς τονισμός)· ἡ πίεσις, ζούλιγμα, σφίξιμον· «ἡ ἐξ ἴσης ἀντέρεισις καὶ θλῖψις» Στραβ. 1, 52· συνηθ. μτφ. καταβαρύνσις, ἀγωνία, στενοχωρία, ταλαιπωρία Ν. Δ. μτγν.
Θμοῦις, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου Στ. Βυζ. κάτ. Θμουίτης, καὶ νομὸς Θμουίτης Ἡρ.
Θνηξιμαῖος· θνησιμαῖος Κλ. Ἁλ. παιδ. 2, 1, 17.
Θνησείδιον, τό· τὸ θήριον σῶμα, νεκρὸν σῶμα διεφθορὸς καὶ ἐρριμμένον· «θνησείδιον μᾶλλον ῥητέον ἢ κενέθριον» Β. Ἀν. 43· ὁ Ὡρωδν. ὅμως θεωρεῖ ἀρχαιότ. καὶ καλλίτ. τὸ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

κευάδριον· «ἐσθήματα ἐκ θνησιδίων» = φορέματα ἀπὸ δέρμα νεκροῦ, φόφιου ζώου Δίλ Γ. Ζ. 6, 1· «θνησιμαίων ἅπτεσθαι» = μὴ τρώγειν κρέατα φοφίου ζώου morticinum.

Θνησιμαῖος, 3· ὅστις εἶνε ἀπὸ φόφιον ζῶον, ἀνήκει εἰς θνητόν, ἰδ. ἐπὶ ζώων νεκρῶν «κενεόρεια τὰ θνησιμαῖα» Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 537.

Θνήσιμος· θανάσιμος Ἀριστ. γραμμ. κλ.

Θνῆσις, ἡ· τὸ θνήσκειν, ὁ θάνατος, μτγν. more.

Θνήσκω, (θαν), μελ. θανοῦμαι (θνήξομαι Δίων Δλ. 35 9, 354), ἀόρ. ἔθανον, θανεῖν, παρκ. τέθνηκα καὶ συγκεκ. τέθναμαι, τέθνατι, τεθνᾶσι, εὐκτ. τεθναίην, προστ. τέθναθι, μετχ. τεθνεώς, τεθνεῶσα, τεθνεὼς ἢ τεθνειὼς Ἡρ. 1, 112, π. Ὁμ. κ. τεθνηώς, τεθνηότος Ὀδ. ω, 56· Ἰλ. ν, 659, (τεθνεῶτι τριαύλλαβον Ὀδ. θ, 331, ὡς καὶ τὸ τεθνειώτων ἐν τῷ ἑξαμέτρῳ π. Εὐρ. Ἰκ. 272), μτγν. π. κ. τεθνεότος Κ. Σμ. 7, 65, ἐκ τοῦ θηλ. εὑρηται μόν. τεθνηκυῖα Ὀδ. δ, 734, (ἀλλὰ τὸ κατατεθνηυῖα), ὁ Βουτμ. προτιμᾷ τὸν βαιωτ. τύπον τεθνειὼς καὶ θεωρεῖ τοῦτον ὡς τὸν ἰδίως Ὁμηρικόν, ὥσπερ π. μτγν. ἐπ. εὑρηται Θεοκρ. 25, 273, Κ. Σμ. 5, 502, ἀπαρ. τεθνάναι, ἐπ. τεθνάμεν κ. τιθνάμεναι, καὶ τεθνάνατ Αἰσχ. Ἀγ. 525, ὑπερσ. ἐτέθνασαν. ἐκ τοῦ παρκ. ἐσχηματίσθη νέος μέλ. τεθνήξω = μέλλω ν' ἀποθάνω Αἰσχ. Ἀγ. 1252· «ὡς τε θνήξων ζοῖ νυνί», Ἀριστ. Ἀχ. 306· κ. Πλατ. Γοργ. 469, τεθνήξει ἀντὶ τεθνήξεται ἐτέθη, μένει δὲ ἓν Ἀριστ. νεφ. 1418, «οὐ δ' ἴγ' χανὼν τεθνήξει», Αἰσχ. 565, μτγν. τεθνήξομαι Λουκ. Χαρ. 17, κ. σωρ. τεθναξοῦμαι Πλουτ. ἀποφθ. Λακ. Βρασ. 3, ἔτι δὲ τεθνήσειν Δ. Κάσ. 51, 13 ἀποθνήσκω ἐπὶ φυσικοῦ καὶ βιαίου θανάτου· «αἴ κε θάνῃς καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο» Ἰλ. δ, 170· «θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν», η, 52 «χεραὶν ὑπ' Λἴαντος θανέειν» = φονεύεσθαι, σ, 289· «ζωὸς ἠὲ θανὼν» Ὀδ. δ, 555· «οἳ που ἔτι ζώουσιν ἢ ἤδη τεθνᾶσι», ο, 350· τὰ ζῶν καὶ τεθνηκὼς συγχάκις ἀντιτίθενται ἀλλήλοις ἐν τοῖς ἑπομ. τεθνηὼς = ὁ νεκρός, ἀποθαμμένος· εὑρηται δὲ καὶ «νεκρὸν τεθνηῶτα» Ὀδ. λ. 10· «νέκυος πέρι τεθνηῶτος» Ἰλ. σ, 173· «θανεῖν εἴ τινος» φέρεται π. Πινδ. Π. 4, 72, ὅστις πρὸς τῷ τύπῳ τεθνηκότων, Ν. 7, 32, χρῆται καὶ τῷ τύπῳ τεθναότα, 10, 74· τεθνηκὼς Αἰσχ. Χο. 880· «ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χειρῶν αὐτοκτόνων» = ἰδίᾳ χειρί, Ἑπτ. 787· «δορὶ ἔθανες», 954, ὥσπερ «-δορικανεῖ μάρῳ», ἐκ. 965· -βιαίως, Χο. 542· κ. μτφ. «λόγοι θρῴσκουσι θνήσκοντες μάτην», 883· «ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν» = εἶνε ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀποθαμένη Σοφ. Ἀντ. 556· μτφ. χάνομαι, ἀφανίζομαι· «θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία», Οἰ. Κ. 617· «θανεῖν ὑπό τινος» = φονεύεσθαι, ὥσπερ θνήσκειν ἐκ τινος, Οἰ. τ. 1454· - πρὸς τινος Εὐρ. Ἑκ. 773· π. πεζ. εὐχρ. συνηθ. ὁ παρακείμενος ἀντὶ ἐνεστῶτος κ. ἀορ. τοὐναντίον τὸ ἀνύθ. ἀποθνήσκω· «ὃ τεθνεὼς ὑπὸ τοῦ σοῦ πατρὸς» Πλάτ. Εὐθύφρ. 4· κ. ἑπομ. απαν. ἐπὶ πραγμάτων «τέθνηκε τὸ τρυβλίον» Ἀριστ. βατρ. 983.

Θνητ-άθνητος, 2· θνητὸς ἄνευ θανάτου (ἀθνητος = ἀθάνατος) Ἐπιφαν.

Θνητο-γαμία, ἡ· γάμος θεότητός τινος μὲ θνητὸν Σχολ. Ἰλ. α, 5.

Θνητο-γενής, 2· ὅστις ἐγεννήθη ἐκ θνητῶν, εἶνε θνητοῦ γένους· «θ. καὶ βροτὸς» Σοφ. Ἀντ. 829, ὥωρ. θνατογενὴς Εὐρ. Ἡρ. μ. 798.

Θνητο-ειδής, 2· ὁμοιάζων μὲ θνητόν, θνητός· - χορδαὶ Πλάτ. Φαίδ. 85.

Θνητός, (ῥ. ἐπιθ. τοῦ θνήσκω)· ὅστις ὑπόκειται εἰς θάνατον, π. Ὁμ. κ. Ἡσ. συνηθ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀθάνατος, ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων· καὶ οὐσ. ὁ θνητὸς = ἄνθρωπος οὕτω κ. π. τραγ. ἐξ ὧν π. Εὐρ καὶ «θνητὸς οὖσα» φέρεται, Ἴων 973· «φρονοῦσα θνητά» = ἁρμόζει πρέπει τοῖς θνητοῖς Σοφ. Τρ. 473· «ἔργματ' οὐχὶ θνητά» = οὐχὶ ἔργα ἀνθρώπων Εὐρ. Βακχ. 1022, ἀντίθ. τῷ θείος Πλάτ. Φαίδρ. 80· τῷ θεός, συμπ. 202· - καὶ ἐν γέν. «ζῷα πάντα θνητὰ καὶ φυτά», σαφ. 265· «πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν θνητῶν ἐξ ἐλαχίστου μέγιστον» (ὁ κροκόδειλος), 2,68· «πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον» (ἵππος), 1,210· λοιπὸν ἐν γεν. πᾶν ζωϊκὸν ὂν ὑποκείμενον εἰς θάνατον.

Θνητότης, ητος, ἡ· ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ θνητοῦ, ἡ ἰδιότης τοῦ θνητοῦ, τὸ νὰ ἦνέ τι θνητόν, νὰ ἀποθνήσκῃ, μτγν.

Θνητο-ψυχται· οἱ αἱρετικοί, παραδεχόμενοι θνητὴν τὴν ψυχήν, ἐκκλ.

Θνητό-ψυχος, 2· ὁ νομίζων, φρονῶν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε θνητή Τζέτζ.

Θοάζω, (θοός)· 1) κινῶ τι μὲ ταχύτητα, κινοῦμαι ταχέως, βιαίως, σφοδρῶς· - πτέρυγες Εὐρ. Ι. Τ. 1142· «ἀγὼν φάνις θοάζων σέ τὸν μέλεον», Ὀρ. 335· «ἀχάλιν' ἐθόαζον κάθαιμα σῖτα γένυσι» = κατεβίβρωσκον ταχέως, Ἡρ. μ. 383· - καὶ ἀμτβ. κινοῦμαι ταχέως, ἅρα σπεύδω, τρέχω· «θοάζει δεῦρο Κασάνδρα δρόμῳ» Εὐρ. Τρ. 307· «θοάζων, αἰθέρος ἄνω κάπνός», Ὀρ. 1542· 2) = θαάσσω Αἰσχ. ἱκ. 800· «τίνας πόθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε» Σοφ. Οἰ. τ. 2, Πλουτ. π. ἀκρ. π. ἐξηγ. διὰ τοῦ καθίζεσθαι καὶ θαάσσω· ὁ δὲ Σουΐδ. θοῶς προσκάθησθε.

Θοαί, αἱ· νῆσοι Ὀδ. ο, 298, Σχολ. Ὁμ. ἐκ τοῦ κατὰ κίνησιν ὀξέως ἐπὶ τὸ κατὰ σχῆμα.

Θόανα, τά, Στ. Βυζ. ἴδε τίανα κατὰ παραγραμματισμὸν ἐκ τοῦ Θόανα Ἀρρ.

Θοαντιάς, άδος· θυγ. Θόαντος, Ὑψιπύλη π. Ἀπολ. Ῥ. 1, 637.

Θοάντιον, τό· «ἀκτή τις, ἧς μάλιστα πρόκεινται αἱ Σποράδες, αἱ περὶ τὴν Χαλίαν» Στραβ. ἡ ἀπέναντι τῆς Ῥόδου παραλία.

Θόας, αντος, ὁ, κλ. Θόαν, Ἰλ. αἰτ. Θόαντα, ἀλλὰ κ. Θόαν, Ἡσ. 1) Ἑλλ. ὄν. α) βασιλεὺς ἐν Καλυδῶνι καὶ Πλευρῶνι, υἱὸς Ἀνδραίμονος, ἀπόγονος Οἰνέως, ἥρως ἐν τῷ Τρωϊκῷ παλέμῳ Ὀδ. 6) βασιλεὺς τῆς Λήμνου, πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης Ἰλ. γ) Τρὼς τις αὐτ. 2) βασιλεὺς ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ Εὐρ. ε) ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης Ἀπολδ. ἔτι δὲ μυθ. κ. ἱστορικὰ πρόσωπα Παυσ. 2) ἀρχαιότ. ὄν. τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ Στραβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θόασμα, τὸ (θοάζω)· τόπος ἐπὶ ταχείαν κίνησιν ἐπιτήδειος, ἀλινδήθρα· «τιμῶλος καλὸν λυδάται θόασμα» Ὀρφ. Ὕμν. 48, 6.

Θόη, ἡ, νηρηίς τις· Ἰλ. θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ Ἡσ.

Θοηρός, 3· τεταραγμένος Ἡσύχ. λοιπὸν = θολερός.

Θοιά, κ. Θοΐα, ἡ· ζεῦγος ἡμιόνων Ἡσυχ.

Θοίματίδιον, κ. ἀττ. Θοιμάτιον, τό· τὸ ἱματίδιον κ. τὸ ἱμάτιον.

Θοίνα, ἡ· θοίνη Ματρ.

Θοινάζω· Θοινάω Ξεν. Ἀγ. 8, 7, convivor.

Θοίνᾶμα, τό· εὐωχία, συμπόσιον Εὐρ. Ὀρ. 912· «οἰωνῶν γαμφηλαῖς θοίναμα», Ἰων. 1496· ἴδε Θοίνημα, epulum, convivium.

Θοιν-αρμάστρια, ἡ· ἡ διατάττουσα, τακτοποιοῦσα τὰ τοῦ συμποσίου Ἐπιγρ.

Θοινατήρ, ῆρος, ὁ· ὁ δίδων εὐωχίαν, συμπόσιον Αἰσχ. Ἀγ. 1483, epulo.

Θοινατήριας· 2· ἀνήκων εἰς εὐωχίαν, συμπόσιον· «τὸ θοινατήριαν, πετεινοῖς γυψὶ στήσαν» = τράπεζαν μὲ φαγητά, Εὐρ. Ῥῆσ. 515, Θοινητήριον Ἡσυχ.

Θοινᾰτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐωχίαν· - ὄργανα Ξεν. οἰκ. 9, 7.

Θοινάτωρ, ορος, ὁ· θοινατήρ, ὁ εὐωχούμενος Εὐρ. Ἴων 1206· πρβλ. Θοινήτωρ.

Θοινάω· εὐωχίαι, συμπόσιον δίδω, φιλεύω· «ἐν σκηναῖσιν οὗ θοινᾷ φίλον» Εὐρ. Ι. 982· κατεσθίω, καταβιβρώσκω, «ὀδελφινες ἐθοίνων ἕλλοπας ἰχθῦς» Ἡσ. ἀσπ. 212· ἴδ. κ. Θοινίζω· - συνηθ. παθ. μετὰ μέσ. μελ. τοῦτο μὲν ἁπτώτως, εὐωχεῖσθαι, «θοινηθῆναι» Ὀδ. ὃ, 36· «αἰσχρόν, παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι φίλοις» Εὐρ. Ἄλκ. 545· κ. μετ' αἰτ. «πάντων σ' ἑταίρων ὕστατον θοινάσομαι», Κύκλ. 547· τεθοίνατο, 377· καὶ μ. γεν. «θοινήσατο θήρας» Ἀπολλ. 15 (9, 244).

Θοίνη, ἡ, καὶ Θοῖνα· συμπόσιον, εὐωχία, δεῖπνον (συγγεν. τῷ θάω, θήσασθαι· πρβλ. καὶ δεῖπνον, cosna Ἀθην. 2, 40, ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὀπελάμβανον) Ἡσ. ἀσπ. 114· «αὐτὸς ἐν Θοίνῃ παρών· Αἰσχ. ἀποσπ. 264· «ὁσίαις θοίναις βουφόνοις», ἐπὶ ἱερῶν δείπνων, θυσιῶν, Ἡρ. 528· «πάντα Δελφῶν λαὸν εἰς Θοίνην καλῶν» Εὐρ. Ἴων 1140. κ. πεζ. «ὅταν πρὸς δαῖτα καὶ ἐπὶ θοίνην ἴωσιν» Πλάτ. Φαῖδρ. 247· «ἄκλητον ἐλθόντα ἐπὶ τὴν Θοίνην», συμπ. 674· ἐν γέν. τρο. ή, φαγητὸν ἐπὶ ἀνθρώπ. καὶ ζώων· «βρῖφος πτανοῦς ἐξώρισεν θοίναν» Εὐρ. Ι. 514· «τράπεζαν παντυδαπῆς θοίνης πλήσασα» Παρθεν. 12. μτφ. «ὅθεν τοῖς νέοις θοίνην παρεσκευάκαμεν» Πλάτ. σοφ. 251, epulum, convivium.

Θοίνημα, τό· θοίναμα, συμπόσιον, εὐωχία, φαγητά· «τράπεζαν πλήρη βαρβαρικῶν θοινημάτων» Ποσειδ. ἐν Ἀθην. 4, 153.

Θοινητήριον, τό· θοινατήριον Ἡσυχ. epulae, dapes.

Θοινητικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς θοίνην, ἐπιτήδειος· «Θοινητικὰ ὄργανα» Κτ. Ξεν. οἰκ. 9, 7.

Θοινητός, 3· ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ καταθίειν, ὃν δύνανται τις νὰ φιλεύσῃ.

Θοινήτωρ, ορος, ὁ· θοινάτωρ Ἀντ. Σιδ. 99 (7, 241), epulo, conviva.

Θοινίζω· φιλεύω, δίδω συμπόσιον, δεῖπναν «τὸ δεῖπνον, τά μιν ἔκεινος σαρξὶ τοῦ παιδὸς ἐθοίνισε» Ἡρ. 1, 129, κατ' ἄλλ. ἐθοίνησε.

Θοινίων, ωνος, ὁ· τῶν Δελφῶν τις Ἐπιγρ.

Θοίνων, ωνος, ὁ· τύραννος τῶν Συρακουσῶν Δ. Ἀλ. Πλουτ.

Θολερόω, μελ. ήσω· θολώνω, ἀνακατώνω· «θολερεῖν, ταραχίζεσθαι» Ἡσυχ. turbo.

Θολερός, 3· θολός, ὅστις εἶνε θολωμένος, λασπώδης, βορβορώδης, ἀκάθαρτος καὶ θολὸν ὕδωρ = τὸ ῥεῦμα Θουκ. 2, 102· «θολὴ καὶ πηλώδης ποταμὸς» Πλάτ. Φαῖδ. 113· «ὕδατος θολεροῦ καὶ βαθέως ἀνάπνευσιν», Τιμ. 92· ἐπομ. θολερόν, ἀντίθ. τῷ καθαρὸν Ἀθην. 7, 298· καὶ «θολερώτατος ἀνὴρ» = σκοτεινός, νεφελώδης Πλάτ. Τίμ. 58· «ὥσπερ νεφέλαι» Ἀντιφιλ. 31 (9, 277)· - οὖρον Ἱπποκρ. ἐν γέν. ἀκάθαρτος, ῥυπαρός· «πρωϊαπου χρῶτα» Αἴλ. Ἱ. Ζ. 14, 9· παροιμ. «ὕδατι νίζειν θολερὰν πλίνθον» Θεοκρ. 16, 62· «τὰ θολερὸν περὶ τὴν δίαιταν τοῦ θρέμματος» = ἡ ἀκαθαρσία Πλουτ. συμπ. 4, 5, 2· μτφ. «λαμπρὸν δὲ θαλερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σὸν ἤλκωσας οἶκους» Εὐρ. ἰκ. 222· τεταραγμένος, ἀνήσυχος, τεθορυβημένος, ὑπὸ ψυχικῶν πάθους καταβεβλημένος, συγκεχυμένος, λόγος Αἰσχ. Πρ. 887· «Ἄϊας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας» Σοφ. Αἴ. 205, turbidus.

Θολερότης, ητος, ἡ· τὸ θόλωμα, ἡ ἰδιότης τοῦ θολοῦ Ἱπποκρ. 1028, turbatio.

Θολερό-χροος, συνηρ. ους, 2· ὁ ἔχων χρῶμα θολόν, σκοτεινόν, ἀκάθαρτον Ἡσυχ.

Θολερώδης, 2· ὅστις εἶνε, φαίνεται θολός Θεοφρ. «θ. καὶ ὁμιχλώδης», ἀποσπ. π. πυρ. 24, σ. 712.

Θολερῶς, ἐπίρ. τοῦ θολερός· τεταραγμένως, συγκεχυμένως, «ἐπὶ τῶν ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊόντων καὶ μὴ καθισταμένων καὶ ἀσφαλῆ παρεῖαν ἐχόντων» Σουΐδ. turbide.

Θολία, ἡ, (θόλος)· πλεκτόν τι θολοειδὲς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, ὅπερ φέρουν ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, Θεοκρ. 15, 39· «ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες» Πολυδ. 7, 174· - ἴδε δὲ «κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ σῶμα» Πολυδ. 10, 138.

Θολικός, 3· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα θόλου· - στολή Σουΐδ. «τὴν στολήν. . . . θολικὴν κατεσκεύασε.» ἴδ. Δαμιαν.

Θολισμός, ὁ· τὸ θόλωμα, ἡ ἀκαθαρσία, τὸ ἀνακάτωμα Ἱπποκρ. turbatio.

Θολο-ειδής, 2· ὁ ἔχων σχῆμα θόλου· = ναὸς Ἀθην. 5, 205· τὸ ἐν Ῥώμῃ Πάνθειον Δ. Κάσ. 53, 27· ἐπίρ. - ῶς· «τὰ δ' ἄστρα θολοειδῶς ἐνεχθῆναι» Δ. Λαερ. 2, 9.

Θολόεις, εσσα, εν· θολερός Ὀππ. ἁλ. 3, 164.

Θολο-μιγής, 2· ὁ μεμιγμένος, ἀνακατωμένος μὲ ἀκαθαρσίαν, ῥύπον, λάσπην· «σῶμα θνητὸν καὶ θολ.» Ὀνατ. ἐν Στοβ. ἐκλ. 1, 38, χειρογρ. θολομογές.

Θολός, 3· ἀκαθαρσία, λάσπη, λοῦνη, τὸ ἀκάθαρτον καὶ βορβορῶδες ὕδωρ Ἀθην. 7, 298· ἔτι δὲ ἡ μελάνη, ὁ μέλας χυλός, ὃν χύνει ἡ σηπία, διὰ νὰ θολώσῃ τὸ ὕδωρ καὶ σωθῇ Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 12· ἐπίθ. θολὸς = θαλερός, ἁμφ. γρ. ἐν Ἀθην. 10, 420· «θολώτερος οἱ νοῦς· - κυρ. ἀττ. εἶνε τὸ ὅλος.

Θόλος, ἡ, π. μτγν. καὶ ὁ, πρβλ. Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 148· ὡς καὶ νῦν ὁ Θόλος, ἡ στρογγύλη καμάρα, καμαρωτή, στρογγύλη στέγη, στρογγύλη οἰκοδομὴ Ὀδ. χ, 442· στρογγύλον τι κτίριον ἐπάνω εἰς στέγας μεταξὺ τοῦ κατοικουμένου μέρους τῆς οἰκίας καὶ τῆς περιοχῆς της αὐλῆς κείμενον καὶ χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ φυλάττωνται εἰς αὐτὸ καθημερινῆς ζωοτροφίας ἐπιτήδεια καὶ τὰ μαγειρικὰ σκεύη ὡς τὸ κελλάρι· 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ οἶκος ὅπου ἡ βουλὴ καὶ οἱ πρυτάνεις συνεστιῶντο καὶ συνανεστρέφοντο, Ἀνδοκ. 1, 55· ἐν τούτῳ κτρωγον καὶ οἱ γραμματεῖς τῆς πολιτείας Δημ. 19, 249· 3) ἐν τοῖς λουτροῖς ὁ θόλος, τὸ δωμάτιον, ὅπου καθήμενοι οἱ ἄνθρωποι, ἱδρώνουσι, ὅπερ ἄλλως καὶ Λακωνικὸν λέγεται· πρβλ. Ἀθην. 11, 581· Ἀλκίφρ. 1, 23.

Θολόω, (θολός)· θολώνω, ταράττω, ἀνακατώνω, κάμνω ἀκάθαρτον· - τὸ ὕδωρ Ἀθην. 7, 298· πρβλ. Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 338, ἔνθ' ὁ λόγος περὶ τῶν σηπιῶν· πρβλ. Θολός· - μτφ. ἀνησυχεῖν, ταράττειν, θορυβεῖν· «-τὴν καρδίαν» Εὐρ. Ἄλκ. 1066· κατὰ Φώτ. ὡσαύτως, θολωμένος καὶ ἐπὶ χαρᾶς.

Θολόνω· τῷ ἄνωτ. Ἱ. Χρυσ.

Θολώδης, 2· θολοειδὴς Ἱπποκρ. «ἐν τοῖς ἀμμώδεσιν ἢ θολώδεσι» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 37.

Θόλωμα, τό· θόλος ἐπὶ σηπίας Εὐστ.

Θόλωσις, εως, ἡ· τὸ θολώνειν, κάμνειν τι ἀκάθαρτον· «-καὶ μελανία τοῦ ὑγροῦ» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 5.

Θολωτός, 3· κτισμένος ὡς θόλος μτγν.

Θοός, (θύω, θέω, οὐδόλως συγγεν. τῷ θήγω, Βουτμ. λεξ. 2, σ. 60)· ταχύς, ὀγλίγωρος, ὀξὺς εἰς τὰς πράξεις του (πρβλ. ὠκύς, ταχύς)· - Ἄρης Ἰλ. ε, 430· - Ἕκτωρ, θ, 215· ἄλλοι ἥρωες· - πολεμιστής, ε, 571· κ. μ. ἅπαρ. «ἐπεὶ θοὸς ἔπλε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι», ε, 536· ἴτε δέ· - χεῖρ, μ, 306· καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἰδ. - ναῦς, ξ, 410· ἄλλως καὶ ἐν Ὀδ. η, 34· εὑρηται μετὰ τοῦ ὠκύς· «νηυσὶ θοῇσι τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσιν», ἄνευ τινὸς διαφορᾶς ἄλλης, εἰμὴ ὅτι τὸ ὠκὺς ἐξαίρει τὴν πραγματικὴν ταχύτητα· - ἅρμα Ἰλ. ρ, 458· - μάστιξ = ἡ ταχεῖς κινουμένη, ἄνευ μτδ. σημασίας, ρ, 130· - βέλος Ὀδ. χ, 83· ὅμως «θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα» = σπεύσατε, ταχύνατε, κάμετε γλίγωρα, θ, 38· «θοὴ νὺξ» = ἡ ταχέως ἐπιγιγνομένη νύξ Ἰλ. π, 394, περὶ ἧς Ὑδε Ἡσ, θε, 481· ὁ Βουτμ. ἐξηγ. ἀπότομος, αἰφνιδία νύξ, εὑρίσκων ἐν τούτῳ οὐ μόν. τὴν ταχεῖαν αὐτῆς ἔλευσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ φοβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον· ὁ Πίνδ. καλεῖ οὕτω συνηθ. τὸ πλοῖον, τὴν ἅμαξαν καὶ τοὺς ἵππους, ἴτε δέ· - ἄκων, Ν. 10, 69· «ἀγώνων ἀκτίς», Π. 11, 48· - μάχαι, 8, 27· «πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις» Αἰσχ. Πρ. 129· «πόλιν δίηκει θοᾷ βάξις», Ἀγ. 463· - πῶλοι Σοφ. Ἠλ. 727· - νῆες, Αἴ. 696· - νόμφαι, Τρ. 854· «θοὰν εἰρεσίας ζυγὸν» = ὁ ζυγὸς τῆς ταχείας κωπηλασίας, Αἴ. 244· «θοαὶ εἰρεσίαι» Ὀρφ. Ἀργ. 1040· «ἅμ' ἠελίου πτέρυγι θοῇ» Εὐρ. Ἱ. 123· - πνοιαί, Ἀνδρ. 479· - αὖραι, Τρ. 454. Ἐν γέν. ἐπὶ πλοίων καὶ ἵππων ὡς καὶ Ἀριστ. καὶ μτγν. π. - ἔτι «θοὸς σάκος» Ἀπολ. Ῥ. 1, 743· σπαν. πεζ. Πλάτ. Κρατ. 422, μόν. πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός· 2) τούτῳ συνέχεται ἡ ἔννοια τοῦ ταχέως ἐπισκήπτοντος, εἰσελαύνοντος, ὀξύς, ταχύς· «νῆσαι θοαὶ» ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων, αἵτινες ἐξέχουσιν εἰς τὴν θάλασσαν εἰσχωρούσαι διὰ τῶν ὀξυτενῶν σκοπέλων ἢ ἀκρωτηρίων των Ὀδ. ο, 299· πρβλ. Στραβ. 8, 351· οὕτως ἰδ. π. μτγν. π. «θοαὶ γόμφοι» Ἀπολ. Ῥ. 2, 79· - ὀδόντες, 3, 1281· - πτελέκεσσι, 4, 1683.

Θοάω· ὀξύνω, κάμνω τι σουβλερὸν Ὀδ. τ, 527· κ. μτγν. π. τεθοωμένος Νικ. Θηρ. 227· κ. μτφ. ἐρεθίζω, παροξύνω.

Θοραί, αἱ· δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς Στ. Βυζ. κάτ. Θορεῖς ἐων Στραβ. ἐπίρ. Θόραθεν Ἐπιγρ.

Θορατός, ά, όν, (θορός)· ὅστις ἀναφέρεται, ἀνήκει εἰς τὸ σπέρμα Νίκ. Θηρ. 583· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος Λυκοφρ. 352· κατὰ δὲ Σχολ. γεννητικός.

Θόρε, θορεῖν ἀορ. 6. τοῦ Θρώσκω.

Θορή, ἡ· ἡ σπορὰ = θορός· «ταιαύτην δὲ καὶ Αἰθίοπες ἀπίενται θορήν» Ἡρ. 3, 201, Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 5, 14.

Θορικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σπέρμα, περιέχων τὸ σπέρμα· - πόρος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 2.

Θορικός, ἡ· μία τῶν δώδεκα πόλεων τῆς Ἀττικῆς, ἔπειτα δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Ἡρ. κάτ. Θορίκιος Δημ. ἐπίθ. Θορίκιος, α, ον, Σοφ. ἐπίρ. Θορικιόνδε Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 126· - ἔτι δὲ Θορικοί Ἐπιγρ. (τονίζεται δὲ καὶ Θόρικος, γράφεται καὶ Θορυκὸς καὶ Θόρυκος.

Θυρίσκομαι συλλαμβάνω, δέχομαι τὸν σπόρον Ἀντ. Λιθ. 29.

Θόρισμα, τό· δέλεαρ ἰχθύων Ἡσυχ.

Θόρναξ, ακος· 1) χωρίον τῆς Λακωνικῆς μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἡρ. 2) ἡ, γυν. ὄν. Παυσ.

Θόρνυμαι· θρώσκω, πηδῶ, σκιρτῶ, ἰδ. βατεύω, ἐπὶ συνουσιασμοῦ τῶν ζώων· «ἐπεὶν θορνύωνται κατὰ ξεύγεα» Ἡρ. 4, 109· παθ. «ὁ γόνος τῷ ἄρρενι θόρνυται εἰς τὴν γυναικείαν μήτρην» Θεολ. ἀριθμ. σ. 45, 35.

Θορόεις, εσσα, εν· ὅστις εἶνε, φαίνεται ὡς σπέρμα, δὲν ἐμορφώθη, δὲν ἐσχηματίσθη ἀκόμη βρέφος Ὀππ. κυν. 3, 522.

Θορο-ποιός· ὁ παράγων, γεννῶν σπέρμα Θαλῆς ἢ Θαραπιὰς Ἐτ. Μ. 453, 52.

Θορός, ὁ· τὸ σπέρμα τῶν ἀρσενικῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων Ἡρ. 2, 93, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 16, ἰδ. ἰχθύων, πρβλ. Θόρνυμαι.

Θόρσας, ὁ· πατ. Σαρδινίας Παυσ.

Θορυβάζω, συγγεν. τῷ τυρβάζω Εὐσταθ. Λουκ. 10, 41.

Θορυβέω· κάμνω θόρυβον· κρότον, ἰδ. ἐπὶ θορύβου πλήθους ἀνθρώπων, ὄχλου Ἀριστ. Ἱππ. 664· «οἱ οἰκεῖται τῶν Μήδων, ὅτι τῶν δεσποτῶν ἀπειληλυθότων ἀνειμένοι καὶ ἔκπαν καὶ θορυβοῦσιν» Ξεν. Κύρ. 4, 5, 8· «ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν πᾶς τις φησὶ τῶν παριόν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των, οἷον βροντὴ τὸ δικαστήριον» Ἀριστοτ. σαφ. 622· ἴδ. δεικνύω διὰ κρότου, κραυγῆς τὴν δυσαρέσκειάν μου· «καταγελῶσι καὶ θορυβοῦσι» Πλάτ. Πρωτ. 319· «μὴ θορυβεῖτε», Ἀπολ. 21· συνηθ. π. ῥητ. πρός τινα Θουκ. 6, 61· σπαν. διὰ θορύβου δεικνύω τὴν συναίνεσίν μου, εὐχαριστησίν μου· «ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ, οὐκ ἐθορύβησαν, ὃ ποιεῖν εἰώθασι πᾶσι τοῖς χαριέντως διειλεγμένοις» Ἰσαῖ. 12, 264· «ὁ λόγος ἐπῃνημένος καὶ τεθορυβημένος» = μετὰ χειροκροτημάτων ἀποδεκτὸς γενόμενος, αὐτ. 233· «ἐθορύβησαν καὶ ἤσθησαν» Πλατ. Εὐθυδ. 303· ἐν γένει φέρω εἰς σύγχυσιν, ταραχήν, ἀταξίαν διὰ θορύβου καὶ κραυγῶν, ταράττω τινά· «ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ» Σοφ. Αἰ. 161, παῦ. Ἱππ. 4, 13,0 Θουκ. 3, 78, ἀντίθ πρὸς τὸ «εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰόντες» Ξεν. Κύρ. 5, 3,55· «μηδὲ τις λόγος ἡμᾶς θορυβείτω» Πλάτ. Φαῖδρ. 245· «ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυβημένον ὑπὸ τῶν λεγομένων», Λυσ. 210· «ἐκπεπληγμένοι καὶ τεθορυβημένοι ἦσαν», Χαρμ. 154· «μηδὲν τὸ παράπαν δεδιότα μηδὲ θορυβούμενον στρατηγόν», νόμ. 1, 640· «θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα» Πλουτ. Καμιλλ. 29.

Θαρύβηθρον, τό φυτόν τι Διοσκ.

Θορυβητικός, 3 ὁ προξενῶν θόρυβον· ἐγείρων ταραχήν, σύγχυσιν, ἐπιτηδειος εἰς θόρυβον Ἀριστ. ἱππ. 1377.

Θορυβο-ποιέω· κάμνω, προξενῶ θόρυβον, ταραχήν, σύγχυσιν Δ. Σικ. 13, 111.

Θορυβο-ποιός, 2 ὁ προξενῶν θόρυβον, ἀνησυχίαν, διεγείρων ταραχὰς Πλουτ. Φωκ. 16.

Θόρυβος, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, σύγχυσις, ταραχή, ἰδ. ἡ διὰ φωνῶν καὶ κραυγῶν πολλῶν ἀνθρώπων γινομένη ἐν συναθροίσεσιν ἔκφρασις εὐαρεσκείας ἢ δυσαρεσκείας· «συμμαχία θόρυβον μέγαν παραίθυξε» Πινδ. Ὀ. 11, 74· «τίς αὖ θόρυβος ἵσταται βαῆς» Σοφ. Φιλ. 1247· «θορύβῳ τε πίσυνος καὶ ἀμαθεῖ παρρησίᾳ» Εὐρ. Ὀρ. 905· «εἰς θόρυβον ἦλθον λευσθῆναι» = ἐκινδύνευσαν νὰ λιθοβοληθῶσιν, Ἰ. Α. 1349, «καὶ θορύβου καὶ πατάγου χωρεῖου» Ἀριστ. Λυσ. 328· «ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικὸς» Θουκ. 8, 92· «ἐκπλητόμενος ὑπὸ θορύβου τῶν πολλῶν» Πλάτ. νόμ. 2, 659· «ὅταν ξὺν πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ᾄγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων τὰ δὲ ἐπαινῶσιν», πολ. 6, 492· ἐν τῷ θεάτρῳ, νόμ. 9, 876· «εἰπὼν ταῦτα πολλοὺς θόρυβον παρέσχε καὶ ἔπαινον, τῶν ἀκουόντων», Πρωτ. 339· ἐπὶ κακῆς σημ. «μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ» Σοφ. Αἰ. 142· νθ. καὶ ταραχὴ» Πλάτ. πολιτ. 273.

Θορυβ-ώδης, 2· πλήρης θορύβου, κάμνων θόρυβον = σύλλογος Πλάτ. νόμ. 2, 671· «φθίγγεται ὁ κάτυφος θορυβῶδες» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 49· ἐπιρ. -ῶς Πολυδ. 123.

Θορεῖν, ἀορ. ὁ τοῦ θριῴσκω.

Θορικός· ἴδε θωρικός.

Θόρω, ἄχρ. θίμα τοῦ θριῴσκω ν. θόρνυμαι.

Θορώδης, 2· θορατος «τὸ θορῶδες ὑγρὸν» Νεμεσ. σ. 209, seminalis.

Θοῦ, ἄττ. ἀντὶ θέο- ἴδε θεο.

Θοῦ, προστ. μ. ἀορ. ὁ. τοῦ τίθημι.

Θούδιππος· ἀνδρ. ὄν. Ἰσαῖ.

Θουκλῆς· ἴδε Θεοκλῆς.

Θουκριτίδης· ἀνδρ. ὄν. Δημ.

Θούκριτος, Δημ. ἴδε Θεόκριτος.

Θουκυδίδης· 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν ἀρχῇ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀντίπαλος τοῦ Περικλέους, υἱὸς τοῦ Μιλησίου Θουκ. 2) ὁ γνωστὸς ἱστορικός, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, συγγράψας τὴν ἱστορίαν τοῦ Πελοπαν. πολέμου· 3) Θεσσαλὸς τις αὐτ. (ἡ φύσει μακρὰ προπαραλήγουσα βραχύνεται π. π.).

Θαύλη, ἡ· νῆσος μεγάλη ἐν τῷ ὠκεανῷ ὑπὲρ τὰ βόρεια ὄρη Στ. Βυζ. Στραβ. κάτ. Θουλαία, ἴσως ὅτι καὶ Θουλίτης Προκοπ.

Θοῦλις· βασιλεὺς Αἰγύπτου Σουΐδ.

Θούμαντις, ιδος· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ.

Θουνάται, ἢ Θουνᾶται· γένος Ἰλλυρικὸν Στραβ.

Θουρατος· θούριος Ἡσυχ.

Θουράς, άδος· θηλ. τοῦ Θουρατος· -κώων Λυκόφρ. 612· ἴδ. ἀκρατής.

Θουράω· θόρνυμι, «ἐπὶ λέκτρα θουρῶσαι (κοιν. θουρῶσαι) βροτῶν» Λυκόφρ. 85.

Θουρεύς, έως· ἀνδρ. ὄν. Νον. Δ.

Θουρήεις, εσσα, εν· ἀτελὴς Ἡσυχ.

Θούρης, ὁ· ὀχευτὴς, κοιν. βαρβάτος Ἡσυχ.

Θουρία, ἡ· πόλ. Μεσσηνίας, Παυσ. ἡ π. Ὀρ. Ἄνθεια Στραβ. Λίπεια, κάτ. Θουριάτης Θουκ. κ. Θούριοι, οἱ, αὐτ. - κόλπος Στραβ.

Θαύριδες· Νύμφαι, Μοῦσαι, Μακεδόνες Ἡσυχ.

Θουρικός· θούριος.

Θουρίμαχος· βασιλεὺς Σικυῶνος Παυσ.

Θουρῖνα, ἡ, κ. Θουρῖνα· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Θούριοι, οἱ· ἀποικία Ἀθηναίων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, παρὰ τὴν Σύβαριν Θουκ. κ. Θούριον Ἀνθ. ἀπὸ Θουρίας πηγῆς, ᾗστερον δὲ Κωπίαι Διοδ. κάτ. Θουριεὺς Ἀρρ Ἀν. 2, 22, 2, ἡ χώρα Θουρία Θουκ. ἔτι δὲ Θουρία ἐλέγετο καὶ ὁδός τις ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὥσπερ ἄλλη τις Θουρῖνα (Διόδ. Θουρῖνα)· ἐπίθ. Θούριος, α, ον· - τριήρεις Ξεν. Ἑλλ. 1, 5, 119· κ. Θουρῖνος· - οἶνος Στραβ. θηλ. Θουριάς, άδος· - γῆ Θουκ.

Θουριό-μαντις, εως, ὁ· μάντις τοῦ Θουρίου· «Θουριομάντεις, οἱ» = οἱ πεμφθέντες εἰς τὸ Θούριον, ἢ ὀρθότ. εἰς τὴν πόλιν, ἥτις ἔπειτα ἐκλήθη Θούριον, ὅπως κτίσωσι ταύτην· ὁ δὲ Ἀριστ. φαίνεται μεταχειρίζεται εἰς γενικωτέραν σημασίαν τὴν λέξιν, νεφ. 331, ἔνθα συνδέει θουριομάντεις καὶ ἰατροτέχνας.

Θούριον, τό· ἴδε Θύριον καὶ Θούριος.

Θουριο-πέρσαι, οἱ· Θούριοι, οἱ κακόζηλοι τῶν Περσῶν, κωμῳδ. Μεταγένους Ἀθην. 6, 270.

Θούριος· θαῦρος, ὁρμητικός, ὀξύς, ταχύς· -ὄρνις Αἰσχ. Ἀγ. 112· - Ἄρης Σοφ. Αἰ. 606· «ναυσὶ θουρίαις» Εὐρ. Ἰ. Α. 238· - λῆμα Ἀριστ. ἱππ. 737, impetuosum.

Θούριος, ὁ· εἷς τῶν γιγάντων πολεμήσας κατὰ Ἡρακλέους Παυσ.

Θούριος, α, ον· ἴδε Θούριος.

Θοῦρις, ιδος· θηλ. τοῦ θοῦρος.

Θοῦρος, ὁ· ὁ ὁρμητικός, σφοδρός, δεινός, ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατάσχετος, ὁ γενναίως ὁρμῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Ἰλ. ο, 127· - τυφὼν Αἰσχ. Πρ. 354· - ἄνεμος Εὐρ. Ῥῆσ. 492.

Θοῦρος, ὁ· μυθοποιός τις Συβαρίτης Θεων πραγμμν. 3.

Θουρόω· ῥδε Θουράω.

Θουτιμίδης· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Θούτιμος, Ἰσαῖ, ῥδε Θεότιμος.

Θουφάνης, ους, ὁ, Ἀριστ. ῥδε Θεοφάνης.

Θούφραστος, ὁ, Ἀριστ. ῥδε Θεόφραστος.

Θόωκος, ὁ, ἐπκτ. ἐκ τοῦ θῶκος· Θρόνος Ὀδ. μ, 318· συνεδρίασις, συνέλευσις, ξ, 26· κ. μτγν. (πρβλ. θῶκος κ. θᾶκος).

Θόων, ωνος, ὁ· 1) ὄν. δύο Τρώων Ἰλ. 2) υἱὸς Φαίακος Ὀδ. 3) γίγας τις Ἀπολδ.

Θοῶς, ἐπίρ. ταχέως, celeriter· ῥδε θοός.

Θόωσα, ἡ, (θοός)· Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Πολυφήμου Κύκλωπος Ὀδ. α, 71.

Θωΰτης· ὄν. κήρυκος Ἕλληνος Ἰλ. praeco

Θραγμός, ὁ· κρότος, ὃν κάμνει σκληρόν τι σῶμα διαρρηγνύμενον Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 58.

Θρᾴκη, ἰων. Θρῄκη Θρῃκη, ἡ· 1) ἡ χώρα, Θρᾴκη· 2) Θράκη νύμφη Τιτανίς Στ. Βυζ.

Θρᾴκηθεν, ἰων. Θρῄκηθεν, ἐπίρ. ἐκ Θρᾴκης Ἰλ.

Θρᾴκηνδε, ἰων. Θρῄκηνδε, ἐπίρ. εἰς Θρᾴκην Ὀδ.

Θρᾴκιας, ὁ· λίθος, εὑρισκόμενος ἐν Πόντῳ, ποταμῷ τῆς Σκυθίας καὶ ἀνάπτων μὲν ἐν τῷ ὕδατι, σβεννύμενος δὲ μὲ τὸ ἔλαιον Διόδ.

Θρῄσσα, λᾶας, γεν. Σχολ. Θρῇσσα λίθος.

Θρᾳκίδαι, οἱ· ἱερατική τις γενεὰ ἐν Δελφοῖς Διόδ.

Θρᾳκίζω· μιμοῦμαι τοὺς Θρᾷκας, ὁμιλῶ, φέρομαι ὡς Θρᾷξ Στ. Βυζ.

Θρᾳκικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς Θρᾴκα, γινόμενος κατὰ Θρακικὸν τρόπον Λουκ.

Θρᾴκιον, τό· τόπος ἐν Βυζαντίῳ Ξεν.

Θρᾴκιος, ία, ον· τῷ ἄνωτ. ἰων. Θρηϊκιος, Ὁμ. Ἡσ. Ἡρ. π. τραγ. Θρήϊκιος ἡ Θρηϊκίη Σάμος = Σαμοθρᾴκη Ἰλ. Ὁ Θρακικὸς πόντος Ἰλ. Στραβ. - πέλαγος Ἡρ. «αἱ Θρ. πύλαι» Θουκ. - ῥδε. ἡ Θρηϊκίη = Θρᾴκη Ἡρ.

Θρᾳκιστί, ἐπίρ. κατὰ τὸν Θρακικὸν τρόπον Θεοκρ. 14, 46.

Θρᾳκοκωμήτης· ῥδε Θράκων.

Θρᾳκο-φορίτης, ὁ· ὁ φαιτῶν, συγχνάζων εἰς τοὺς Θρᾷκας Ἀριστ. ἀποσπ. 198.

Θρᾴκων· κώμη παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, κάτ Θρᾳκοκωμήτης Στ. Βυζ.

Θρᾳκῶος, 3 Θρᾳκικὸς Θεοδ. Μετοχ.

Θράμβος, ὁ· ἄκρωτ. Μακεδονίας, κάτ. Θαμβρούσιος Στ. Βυζ.

Θραμίς· κριὸς Ἡσυχ. aries.

Θρανεύω ἐκτείνω, τεντώνω, τανύζω τι ἐπάνω εἰς τὸν Θρᾶνον τῶν βυρσοδεψῶν, βυρσοδεψῶ· «ἢ βύρσα σου θρανεύσεται» Ἀριστ. ἵππ. 369 = συντρίβεται Ἡσυχ. = συντρίβομαι, συγκόπτομαι Φωτ.

Θρανίας, ὁ· ἰχθύς τις «Ξιφίαι θρανίαι τε» Μαρκελ. Σιδ. 29· ῥδε Θρανίς.

Θρανίδιαν, τό· ὑποκ. τοῦ Θρανίον Πολυδ 10, 47, Σχολ Ἀριστ. Βυζ. 121 γρ. Θρανίτιον, ὑ. ἑρμ. διφρίαν, ὑποπόδιον.

Θρανίον, τό· ὑποκ. τοῦ Θρᾶνος, μικρὸς θρόνος, κάθισμα Ἀριστ. βατρ. 121· «ἀπὸ κάλω καὶ Θρανίου» κατὰ Πολυδ, 1, 94 καὶ ὁ ζυγός, τὸ σέλμα, μτγν.

Θρανίς, ίδος, ἡ· ὁ ἰχθύς, ψάρι, ξιφιάς· Θρανίη ἡ ξιφίας Ξενοκρ. πρβλ. Θρανίας.

Θρᾰνίτης, ὁ (Θρᾶνος)· ἱρίτης, κωπηλάτης· - λεπὸς Ἀριστ. Ἀχ. 162· ὁ κωπηλάτης ὁ ἐπὶ τὸ ἀνώτατον τῶν τριῶν ζωλίων καθήμενος· οὗτοι εἶχον τὴν ἐπιπονωτέραν ἐργασίαν διὰ τῶν μακροτάτων κωπῶν, (πρβλ. ζυγίτης κ. θαλαμίτης) καὶ διὸ τοῦτο ἐλάμβανον πρὸς τῷ τακτικῷ μισθῷ καὶ δῶρα Θουκ. 6, 31· - σκαλμὸς = ἡ ἀνωτέρα σειρὰ τῶν κωπῶν Πολυδ. 16, 3, 4, remex.

Θρανίτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς θρανίτην· π. χ. κῶπαι Ἀθην. 5, 203, τὸ μῆκος αὐτῶν ἦν 18 πήχεις.

Θρᾰνῖτις, ιδος· θηλ. τοῦ προηγ. κῶπαι, αὗται ἦσαν αἱ μήκισται εἰς τὰς τριήρεις, Εὔστ.

Θρανο-γράφος, ὁ· ὁ ζωγράφος τῶν τοίχων· «θραν. εὐπρεπεῖς τοιχογράφοι» Ἡσυχ.

Θρᾶνος, ὁ (συγγ. τῷ θρόνος, θρῆνυς)· ἕδρα, θρανίον, κάθισμα, σανίς, (Πολυδ. δίφρος), Ἀριστ. πλ. 545, ἔνθα τὴν γρ. θράνους ἐσφαλμ. ἀντὶ θράνου, ἑρμ. ὁ Σχολ. ὑποπόδιον· α) ἡ σανὶς τῶν βυρσοδεψῶν Πολυδ. 1, 87· πρβλ. θρανεύω· β) ἡ ἕδρα, ἡ σανίς, ἰδ. ἡ ἀνωτάτη σειρὰ τῶν κωπῶν ἐπὶ τῆς τριήρους, τὸ κάθισμα τῶν κωπηλατῶν· π. μτγν. ἡ ἄφοδος, ἀπόπατος Ἱπποκρ. sella.

Θρανόω· συντρίβω, τσακίζω· ῥδε τὸ σύνθ. συνθρανόω καὶ θρανύσσω.

Θρᾶνυξ, υκος, ἡ κ. Θρῆνυξ, ἑρμ. ὑπὸ ταῦ Χοιροβ. Θρόνος Β. Ἀν. σ. 1381.

Θρανύσσω, (πρβλ. θρανάω)· συντρίβω, τσακίζω, κομματιάζω Λυκοφρ 664.

Θράξ, ὄν. πτηνοῦ Ἱππ.

Θρᾷξ, ὁ, ἰων. Θρῇξ, γεν. Θρῃκὸς Ὁμ. κ. τραγ. κ. Θρῄξ, Θρῄκος Ὁμ. Ἡρ. ὁ ἐκ τῆς Θρᾴκης κάτ. τῆς Θρᾴκης, πλ. οἱ Θρᾷκες οἱ Βιθυνοὶ Ξεν. κ. «Θρῄκες ἐν τῇ Ἀσίῃ» Ἡρ. ἐπίθ. Θρᾷξ ἀνήρ, - στρατὸς = Θρακικός, Εὐρ. Ἑκ. ὁ τονισμὸς κ. π. τοῖς ἀρχαίοις Ἰταλαντεύετο μεταξὺ τοῦ Θρᾷξ καὶ Θρᾳξ· τὸ ι εἰς τὸ Θρηϊκος, Θρῄκες εἶναι βραχὺ ἐν τούτοις μτγν. ἐπ. π. μεταχειρίζονται μακρὸν Ἀπολ. Ῥ.

Θρασ-αύχην, ενος, 2· αὐθάδης, τολμηρός, σκληροτράχηλος, μτγν.

Θρασίας, ἀνδρ. ὄν. Θεμιστ. Ἐπιγρ.

Θρασίως, ἐπίρ. τοῦ θρασύς.

Θρασήνωρ, ωρος· ἀνδρ. ὄν. Φαλαρ.

Θρασίας· 1) Τρώς τις Ἰλ. κ. Θράσιος, αὐτ. 2) σύντροφός τις τοῦ Τιμαλέοντος Διοδ.

Θρᾰσίππος· ἀνδρ ὄν. Ἀριστοτ.

Θρᾰσις· 1) ἰδιος, πατὴρ Ἀριστοδήμου Παυσ. 2) ὄν. διαφόρων Ἑλλήνων. Ἀνθ.

Θρασκίας, ὁ· ὁ ἐκ τῆς Θρᾴκης πνέων ἄνεμος· «τῶν βορείων ὁ ἔξης πνέων τῷ Ἀργέστῃ Θρασκίας λέγεται, ὃν ἔνιοι Καικίαν καλοῦσι» Ἀριστοτ. κόσμ.

Θράσος, τό· κυρ Θάρσος, κατὰ μετάθεσιν, λοιπὸν Θάρρος, ἀφηδία· «τὸν δ' οὔ περ ἔχει θράσος» Ἰλ. ξ, 410· «εἰς μάχην ὁρμῶντες [μ]

φῦχῳ θράσει« Αἰσχ. Πρ. 863· π. μτγν. ὅμως γραμ. (Σχολ. Ἀπ. Ῥ. 2, 77) εἰς ψεκτικὴν σημασίαν, αὐθάδεια, προπέτεια. ῥιψοκίνδυνος τόλμη, παράβολον ἢ προσποιητὸν θάρρος, ἀναίδεια· «προβὰς' ἐπ' ἔσχατον θράσους« Σοφ. Ἀντ. 846· μετὰ τοῦ τόλμα, ΑΥ. 46· «θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόμπῳ θράσει« Αἰσχ. Περσ. 817· «παμμάχῳ θράσει βρύων», Ἀγ. 163· «πεπύργωσαι θράσει« Εὐρ. Ὀρ. 1568· «ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους« Ἀριστ. Ἱππ. 429, κ. πεζ. καί περ σπανιώτ. Πλάτ. νόμ. 3, 701· ἀναίδεια Αἰσχίν. 1,189· ὁ δὲ Λουκ. διαστέλλων λέγει «οὐδὲ γὰρ Θράσος, ἀλλὰ Θάρσος φησὶν Ὅμηρος αὐτῇ (τῇ μυίᾳ) προσεῖναι».

Θρᾷσσα, ἡ Θρᾷττα, ὥωρ. Θρέϊσσα Θειοκρ. Θηλ. τοῦ Θρᾷξ· ἴπίθ. Θρῄσσα· ἴδε Θρακίας καὶ Θρῇσσα· - πνοαὶ Σοφ. Εὐρ.

Θράσσω, ἡ Θράττω, μ. Θράξω, π. ἄορ. ἐθράχθην, (ἐκ τοῦ ταράσσω κατὰ συναλοιφήν)· συγχίζω, ἐνοχλῶ· «ὃ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος« Πινδ. Ι. 6, 39· «σὰς δ' ἄνωθ θρᾶξαι φρένας«=συγχίζειν Αἰσχ. Πρ. 651· ἐθράχθη Σοφ. ἀποσπ. 812· «καὶ τί μου θράσει φρένας« Εὐρ. Ῥῆσ. 863· «λέγε τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον ἀπιστίαν παρίχει« Πλάτ. Φαίδ. 86· ὡς μὴ θράξῃς, θραύσῃς, διαρρήξῃς Ἀνθ. Πλαν.

Θρασυάλκης, ους Ἕλλην συγγραφεὺς Στραβ.

Θρασυάνωρ, ορος· υἱὸς Κτησίππου Παυσ.

Θρασύας· ἀνδρ. ὄν. Θεοφρ.

Θρασύβουλος· 1) τύραννος Μιλήτου, σύγχρονος Περιάνδρου Ἡρ. 2) Ἀθηναῖός τις, υἱὸς Λύκου, τοῦ ἐκβαλόντος τοὺς 30 τυράννους Θουκ.

Θρασυ-βρέμων· Θρασέως βρέμων· - Θηρ, λέων Θρασυβρέμων Θεόδ. Πρόδρ.

Θρασυ-γλωσσής, 2· τῷ ἐπομ. Μανέθ. 4, 184.

Θρασύ-γλωσσος, 2· ὁ ἔχων θρασεῖαν, αὐθάδη γλῶσσαν, ὁμιλῶν προπετῶς ἀναισχύντως, Πισιδ.

Θρασυ-γλωττία, ἡ· θρασύτης, αὐθάδεια γλώσσης, αὐθάδης, προπετὴς ὁμιλία Πολυδ.

Θρασυ-γλωττής, 2· ἐπομ. - ῴδοί Μανέθ. 4, 184.

Θρασύ-γλωττος· Θρασύγλωσσος.

Θρασύ-γυιος, 2· ὁ ἔχων ἀνδρεῖα, δυνατὰ μέλη τοῦ σώματος, ἀνδρεῖος, δυνατός· - νίκα Πινδ. Π. 8, 39.

Θρασυδαΐος, ἰων. Θρασυδήϊος· ἀνδρ. ὄν. Ἡρ.

Θρασύ-δαμος· εἰς τῶν Πυθαγορείων Ἰαμβλ.

Θρασύ-δειλος, 2· ὁ δειλὸς καὶ καυχώμενος εἰς τὴν ἀνδρείαν του Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 7 (ἐν τούτοις Θρασυνόμενοι τὰ φοβερὰ οὐχ ὑπομένουσι)· - λίθος = εἶδός τι λίθου εἰς τὸν Εὐρώταν Πλουτ. ποτ. 17, 2.

Θρασυ-εργός, 2· θρασέα ἔργα πράττων Νον. Δ 35, 365.

Θρασύθης· ἄρχων τις τῶν Σικυωνίων Ἐπιγρ.

Θρασύ-θυμος, 2· γενναιόψυχος, ὅστις ἔχει αὐθάδη τόλμην Μανέθ. 4, 529.

Θρασυ-κάρδιος, 2· τολμηρόκαρδος, γενναῖος, τολμηρὸς Ἰλ. κ, 41, Ἡσ. ἀσπ. 448.

Θρασυκλείδης· ἀνδρ. ὄν.

Θρασύκλεις· ἀνδρ. ὄν. Πινδ.

Θρασύλαος· Θεσσαλός τις Δημ.

Θρασυλέων, οντος· ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.

Θρασύλεως, εω· Ἀθηναῖός τις Ἡρ.

Θράσυλλος, κ. Θρασύλλος· εἷς τῶν 10 στρατηγῶν ἐν Ἀργινούσαις Θουκ.

Θρασυ-λογέω· μετὰ θρασύτητος ὁμιλῶ Σχολ. Σοφ. ΑΥ. 1258.

Θρασυ-λογία, ἡ· τὸ μετὰ θρασύτητος λέγειν, μτγν.

Θρασύ-λογος, 2· ὁ μετὰ θρασύτητος ὁμιλῶν Ἐτ. Μ. 133, 42, audaciloquus.

Θρασύλος· ἴδε Θράσυλλος.

Θρασύλυκος· ἀνδρ. ὄν. Δημ.

Θρασυ-μάχανος· Θρασυμήχανος.

Θρασυ-μάχειος, 2· ἀνήκων εἰς τὸν Θρασύμαχον· - ἑρμηνεία Δ. Ἁλ. δ. Δημ. 4, 962.

Θρασυ-μαχειο-ληψι-κέρματοι, οἱ· οἱ λαμβάνοντες ὡς ὁ Θρασύμαχος χρήματα, οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ Ἐφιππ. κωμ. ἐν Ἀθην. 11,509· ἴδε βρυσωνοθρ.

Θρασύμαχος· σοφιστής τις Χαλκιδώνιος Πλάτ.

Θρασυμέμνων, ονος, 2, (μένος, μέμονα)· θρασέα φρονῶν, ἔχων γενναῖα, τολμηρὰ φρονήματα, εὐτολμος, τολμηρός, τραχύς, σκληρός, φλύαρος, ὑβριστὴς Ἰλ. ε, 639, περὶ Ἡρακλέους Ὀδ. λ, 267.

Θρασυμένης, ους· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Θρασυμήδης, ους, 2· 1) ὁ Θρασύς, τολμηρὸς εἰς τὰ διανοήματά του Πινδ. Π. 4, 143· 2) υἱὸς Νέστορος Ἰλ. 3) βασιλεὺς τῶν Λυκίων Ἰλ. 4) Ἀθηναῖός τις Δημ. 5) Πάριός τις Παυσ.

Θρασυμηλίδας, ου· Σπαρτιάτης τις Θουκ.

Θρασύμηλος, ὁ· θεράπων τοῦ Σαρπηδόνος Ἰλ.

Θρασύ-μητις, ὁ, "Αρης· τῷ ἀνωτ. Λε. Ἁλ. 19 (6, 324).

Θρασυ-μήχανος, 2· ὅστις μηχανᾶται, ἐπινοεῖ τολμηρὰ σχέδια, ἐπιχειρήσεις· - Ἡρακλῆς, ὥωρ. Θρασυμάχανος Πινδ. Ο. 6, 67· κ. ἐπὶ λεόντων, Ν. 4, 62.

Θρασύ-μυθος, 2· ὁ Θρασέως τολμηρῶς, αὐθαδῶς ὁμιλῶν· - ὕβρις Πινδ. Ο. 13, 10.

Θράσυνος· Θάρσυνος Ἐτ. Μ. 204, 17

Θρασύνω, (πρβλ. Θαρσύνω)· κάμνω τινὰ θρασὺν τολμηρόν, τὸν ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιώνω· - βροτοὺς Αἰσχ. Ἀγ. 265· κ. παθ. «πρὶν ὄρμον ναῦν θρασυνθῆναι» = πρὶν τοῦ νὰ ἀσφαλισθῇ ἀγκυροβολήσῃ εἰς τὸν ὅρμον, Ἰκ. 753· «πλῆθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες« Θουκ. 1, 142· συνηθ. μέσ. εἶμαι τολμηρός, θαρραλέος, ὁμιλῶ, πράττω μὲ αὐθάδειαν· «διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς« Σοφ. Φιλ. 1373· «μηδὲν θρασύνου« Εὐρ. Ἐκ. 1183· «θρασυνόμενοι τὸν πόλεμον ἤγειρον« Πλάτ νόμ. 3, 685· «εἰς φεκτικὴν σημ. «ἀσελγαίνων καὶ θρασυνόμενος», 9, 879, Θουκ. 5, 142· «ἐφ' οἷς ἐθρασύναντο« Ἰσοκ. 5, 23· «θρασυνάμενος ὑπὲρ ἐμαυτοῦ», 4, 12· - μὲ ἐλευθεροστομίαν, τόλμην, παρρησίαν ὁμιλῶ, πρός τι Λουκ. «λαιμαργίᾳ δουλεύοντι θρασυναμένῃ« Πλουτ. ἠθ. 794· π. Παυλ. 4, 31, 4 θρασύνειν τι=καυχᾶσθαι ἐπί τινι.

Θρασυ-ξενία, ἡ· ἀδιαντροπία, αὐθάδεια ξένου τινὸς Πλάτ. νόμ. 9, 879.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρασύξενος· Πάριός τις Ἐπιγρ.
Θρασυ-πόλεμος, π. θρασυπτόλεμος, 2· ὁ τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον Ἀνθ.
Θρασύ-πονος, 2· ὅστις ἐργάζεται, κοπιάζει μὲ τόλμην, γενναίως μαχόμενος· «Ὄρ. ἀκμαὶ ἰσχύος» Πινδ. Ὀ. 1, 96.
Θρασυ-πτόλεμος, π. ὁ θρασυπόλεμος Ἀνθ.
Θρασύς, εῖα, ύ, θηλ. θρασία, Φιλήμ. Β Ἀν. 09, 24· τολμηρός, γενναῖος, π. Ὁμ ἐπίθ. «πολλῶν ἡρώων, οἷον τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ 0,89· «θρασὺς πόλεμος», ζ, 254· «θρασειάων ἀπὸ χειρῶν», ρ, 662· - σθένος· - καρδία Πινδ. Ν. 5, 39· - ἔργα, Ν. 10, 3· - κόνες, Ἰ. 1, 13· - ἐλπὶς Θουκ. 7, 77· «ἐν τῷ ἔργῳ θρ.» Ἡρ. 7, 49· «Ἄρη ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασὺν» Αἰσχ. Εὐμ. 825· ἐπὶ ψεκτικῆς σημ. αὐθάδης, προπετής, ἀναίσχυντος, ριψοκίνδυνος· «φθογγῇ δ' ἐπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασὺ» Ἐκ. 194· «ἄνδρα γλώσσῃ θρασὺν» Σοφ. Αἰ. 1121· «ἐν τινι, 1294· «κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς», Φιλ. 1291· ἐν δὲ Φιλ. 106 «οὐκ ἂρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ»= ἀκίνδυνον, βέβαιον· «μάταιος, ἀνομίᾳ θρασὺς» Εὐρ. Ἰ. Τ. 275· «πονηρὸς εἶ καὶ θρασύς» Ἀριστ. Ἱππ. 181· «οἱ θρασεῖς καὶ οἱ μαινόμενοι» Πλατ. Πρωτ. 360· «θρ. καὶ ἄδικοι καὶ ὑβρισταί», νόμ. 1, 630· ἔτι δὲ μᾶλλον ψεκτικὴν σημ. μετὰ τοῦ φθορεῖς τῶν νέων) Δ. Λαερ. 4, 40· - «ὁ ἐν τῷ θαρρεῖν ὑπερβεβηκὼς» Ἀριστοτ. ἦθ. 2, 7· πρβλ. θράσος· ἐπίρ. θρασέως Ἀριστ.σφ. 1031· θρασύτερον Θουκ. 8, 103, θρασύτατα Δ. Σικ. 17, 44, audax, temerarius.
Θράσυς, υος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θρασύ-σπλαγχνος, 2· γενναιόκαρδος, τολμηρός, ἄφοβος Εὐρ. Ἱππ. 426· ἐπίρ. - ως Αἰσχ. Πρ. 732.
Θρασυ-στομέω· ὁμιλῶ μὲ θρασύτητα, τόλμην Αἰσχ. Πρ, 200.
Θρασυ-στομία, ἡ· ἡ μετὰ θρασύτητος, τόλμης, ὁμιλία Μελ. 34 (12, 141) ἐκ τοῦ
Θρασύ-στομος, 2· τολμηρῶς, αὐθαδῶς ὁμιλῶν, ἐλευθεróστομος Αἰσχ. Ἑπτ. 694.
Θρασύτης, ητος, ἡ· τόλμη, θχρραλεότης, αὐθάδεια, ἀναίδεια· «- τόλμα ἀλόγιστος» Θουκ. 2,61· «ὑπερβολὴ θράσους» Πλάτ. ὅρ. σ. 416, ἀντίθ. τῷ δειλία, Τίμ. 87· τὸν πλ. μετχ. ὁ Ἰσοκ. 4, 27, audacia, temeritas.
Θρασύ-φρων, 2· ὁ ἔχων τολμηρὰ φρονήματα, γενναιόκαρδος Ὀππ. ἁλ. 1, 112.
Θρασυφρῶν, ῶντος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θρασυ-φωνία, ἡ (ἐκ τοῦ θρασύφωνος)· θρασυστομία, - στομος Πολυδ. 2, 112.
Θρασύ-φωνος, 2· θρασύστομος.
Θρασύ-χάρμης, ὁ· τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον Κ. Σμ. 4, 502.
Θρασύ-χειρ, 2· ὁ ἔχων θρασεῖαν, δυνατὴν χεῖρα Φιλιππ. 25 (7, 234).
Θρασυ-χειρία, ἡ· θρασύτης, τόλμη τῆς χειρός, τὸ θρασέως, τολμηρῶς μεταχειρίζεσθαι τὴν χεῖρα Πολυδ. 2, 148.
Θρασύ, οῦς· ἐπιθ. Ἀθηνᾶς Λυκόφρ. 936, ἴνθ. ὁ Σχολ. Θρασὺ δὲ διὰ τὴν ἀνδρείαν· ἴδε Θερσύ.
Θράσων, ωνος· 1) ἀνδρ. ὄν. Δημ. 2) ἐν τῇ νεωτ. ἀττ. κωμῳδίᾳ ἐπίθ. τοῦ ἀλαζόνος στρατιώτου, καμπορρήμων Μένανδρ.
Θρασώνδας, α· Θηβαῖός τις Διόδ.
Θρασωνίδης, δωρ. Θρασωνίδας· ἀνδρ. ὄν. Ξεν.
Θρασώνιος, κ. εἰος· υἱὸς Θράσωνος Ἐπιγρ.
Θράττα· ἴδε Θράσσα.
Θράττα, ἡ· θαλάσσιός τις ἰχθύς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 6.
Θραττεύομαι· συντρίβομαι, συγκόπτομαι· Ἡσυχ. ὅπερ καὶ Θραύομαι.
Θράττης· λίθος τις ἀπὸ τῶν Θρᾳκῶν λαβὼν τοὔνομα, ὑπ' ἄλλων Θρακίας Ἡσύχ.
Θραττίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ Θράττα Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 7, 329.
Θράττω· θράσσω.
Θραυλὸς (θραύω)· ὅστις θραύεται, τσακίζεται, εὔθραυστος, μαλακός, ἁπαλός· «τὰς πέτρας θραυλοτέρας ποιεῖν» ἀνών. ἐν Σουΐδ.
Θραῦμα, τό· θραῦσμα Αἰσχ. Ἀγ. 1139, διορθ. θαῦμα, τραῦμα.
Θραύπαλος, ὁ· εἶδος δένδρου Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3, 6, 4.
Θραυπίς, ἡ θραπίς, ἔτι δὲ θλυπίς· εἶδος πτηνῶν μικρῶν, τὰ ὁποῖα διατρίβουσιν ἐπάνω εἰς τὰ ἀκανθώδη φυτά, ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκανθοφάγων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 3, 4.
Θραυρός· θραυλὸς Ἡσυχ.
Θραυσ-άντυξ, υγος, 2· ὁ θραύων, συντρίβων τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης Ἀριστ. νεφ. 1246.
Θραυσί-πτερος, 2· ὁ θραύων τὰς πτέρυγας· - ἱέραξ, Ἱερακοσοφ. σ. 132.
Θραῦσις, εως, ἡ· τὸ νὰ συντρίβῃ τις τι Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 3, 3· ὀργή, πληγὴ Ἡσύχ. φθορά, ἧττα ἐν πολέμῳ, θάνατος, ἀρρωστία, συντριβή, πληγὴ Φωτ.
Θραῦσμα, τό· τσάκισμα, ὅ,τι ἐθραύσθη, σύντριμμα, κομμάτι· «ἱρειπίων» Αἰσχ. Περσ. 417· - σαρκῶν Δ. Ἁλ. 10, fragmentum.
Θραυσμός, ὁ· τὸ θραύειν, τσακίζειν· «δαράτων θραυσμὸς καὶ συντριβὴ ἀσπίδων Κ. Μαν. χρον. 65.
Θραυστός, 3· εὔθραυστος, ὅ,τι δύναται νὰ θραυσθῇ Θεόφρ. Ἰ. Φ. 5, 3, 6.
Θραῦστος, ἡ· πόλ. Ἤλιδος Ξεν.
Θραύω, παρκ. τέθραυσμαι, π. ἀορ. ἐθραύσθην· συντρίβω, κομματιάζω τι· «θραυσμένης τῆς πέτρης» Ἡρ. 1, 174· «- ζυγὸν τὸν κωπήρη στόλον» Αἰσχ. Περσ. 192· «- ξύλον, ἄξονος μέσας χνάας» Σοφ. Φιλ. 294· «θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα σίδηρον», Ἀντ. 472· - σκάφος, σάρκα Εὐρ. Ἡλ. 1560, Ἱππ. 1227· «θραυσθέντες δίφροι», ἐκ. 713, κ. πεζ. 18, μτγν. - μτφ. «- χρόνος ὄλβον» Πινδ. Ὀ. 6, 97· «ἵππος θραύσαι ψυχὴν» Ἀριστ. ὄρν. 464, Σχολ. πραΰνει· κ. μτγν. πεζ. - δύναμιν, ἐλπίδα Πλουτ. Ἄλκ. 23· «θραυσμένος τὸν λογισμόν», ἀντίθ. τῷ ἐρρωμένος, Ἄλκ. 17, frango, frio· (συγγεν. τῷ θρύπτω, τρύω, τείρω, ἐξ ἀχρ. παρασχ. θράζω, γίνεται θραγμός, ἴδε κ. θραννύσσω· καὶ Εὔστ. ἐκ τοῦ θλάω, θλαύω, μεταβολῇ τοῦ λ εἰς ρ).
Θράω, μόν. μ. ἀορ. θρήσασθαι Φιλητ. ἀποσπ. 21· καθίζομαι, = καθίσθαι καὶ καθῆσθαι Εὔστ. sedeo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρέϊσσα, ἡ· ἴδε Θρᾷσσα.
Θρεκτικός, 3, (τρέχω)· ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν, ταχύς, κατὰ Μοῖρ. ἀττ. ἀντὶ τροχαστικός· Θρεκτικώτατος Ἡσυχ. velox.
Θρεκτός, 3· ὁ διατρεχθείς· «θρεκτὸς δρόμος» «ταχὺς θρέξαι, δραμεῖν, δρόμῳ διανυσθείς» Ἡσυχ.
Θρέμμα, τό· ὅ,τι ἔθρεψεν, ἀνέθρεψέ τις νεογνόν, μικρόν, ἐπὶ ἀνθρώπων Σοφ. Φιλ 243 «νεογενῆ θρ. παίδων» Πλάτ. νόμ. 790· «δύσκολον θρ. ἄνθρωπος» = μετὰ δυσκολίας ἀνατρέφεται, 6, 777· ἐπὶ ζώων· «ὀρνίθων θρέμματα», 7, 789· ἐπὶ κατοικιδίων ζώων Ξεν. οἰκ. 20,23· «τὰ ἐν ἀγέλαις θρέμματα» Πλάτ. πολ. 261, ἴδ. ἐπὶ ἐπικινδύνων θηρ. οἷον τοῦ ἐν Νεμέᾳ λέοντος· «ἄπλατον θρ.» Σοφ. Τρ. 1083· ὁ κέρβερος, δεινῆς Ἐχίδνης θρ. 1089· ἐπὶ τοῦ ἰοῦ τῆς Λερναίας ὕδρας, 571· ἐπὶ ἰχθύων Ἀρχέστρ ἐν Ἀθην. 7,328· - ἐπὶ σμήνους κωνώπων Μελ. 93 (5, 151)· - ὡς ὑβριστικὴ λέξις· «θρέμματ' οὐκ' ἀνασχετά» Αἰσχ. Ἑπτ. 163· «ὦ θρέμμ' ἀναιδές» Σοφ. Ἡλ. 612, alumnus
Θρεμμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ θρέμμα Ἐπιγρ.
Θρεμματο-τροφέω· διατηρῶ, τρέφω κτήνη· «-ἀγέλας μεγάλας» Δ. Σικ. 2, 54.
Θρέξασκον, 3, ἐπ. πλ. ἀορ. α. τοῦ τρέχω, ἀντὶ ἔθρεξαν Ἰλ. σ, 599.
Θρέξομαι, μ. μελ. τοῦ τρέχω.
Θρεο-κάρδιος, ἀνήρ, 2· συντετριμμένος, τεθλιμμένος τὴν καρδίαν Ἀνακρ. 65, 5· ὁ Bergk γρ. Θρασυκάρδιος.
Θρέπτα· ἴδε Θρέπτρα.
Θρεπτήριον, τό· θρεφτάρι, ὅ,τι τρέφει τις διὰ σφάξιμον, γλωσ.
Θρέπτειρα, ἡ· τροφὸς παίδων Εὐρ. Τρ. 195· κ. μτγν. π. «δίκη θρ. πολήων» Ὀππ. ἁλ. 2, 680· «λεόντων θρ.» Ἀνθ. κατὰ συγκοπ. Θρέπτρα, altrix, nutrix.
Θρεπτέον, (ἴδε τρέφω)· δεῖ τρέφειν Πλάτ. Τίμ. 19· «ἀπὸ τῶν εἰργασμένων Θρεπτέον» Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 8, alendum.
Θρεπτήρ, ῆρος, ὁ· τροφεύς· Μελ. 72 (12, 137), nutritor.
Θρεπτήριον, τό· τόπος τροφῆς, ἀνατροφῆς Ἀνδρ. Κρητ. σ. 10.
Θρεπτήριος· 1) ὅστις εἶνε κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τρέφῃ, ἀνατρέφῃ τι· - μαθὸς Αἰσχ. Χο. 537· τὰ θρεπτήρια· α) τροφή, τὰ ἐπιτήδεια εἰς τὸν βίον, νηδύος Σοφ. Οἰ. Κ. 1265· β) μισθὸς τροφῆς, θρέπτρα, μισθὸς τιτθείας· «ἀπὸ θρεπτήρια δοίη» Ὅμ. Ὑμν. Δημ. 168, 223· ὁ μισθός, τὸν ὁποῖον πληρώνουσιν οἱ γονεῖς εἰς τὰς θηλάστρας ἢ εἰς ταὺς παιδαγωγοὺς τῶν τέκνων των· ἔτι δὲ καὶ ἡ εὐχαριστία, εὐγνωμοσύνη τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς διὰ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν φροντίδα Ἡσ. Ἔρ. 186· ἴδε τροφεῖον· 2) ὅστις ἐτράφη, ἀνετράφη, εὗρε περιποίησιν· - πλόκαμος Ἰνάχῳ θρ. Αἰσχ. Χο. 6.
Θρεπτικός, 3· κατάλληλος εἰς τὸ τρέφειν, ἁνήκων εἰς αὐτό· - τέχνη Πλάτ. πολιτ. 267· - ζωὴ Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 7, 12· κ. μτγν. Θρεπτικώτερος, -τατος Ἀθην. 1, 32.
Θρεπτίων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θρεπτός, 3, (τρέφω)· ὅστις ἠ ὅ,τε ἐτράφη, ἀνετράφη, τεθραμμένος, ἐπὶ τῶν δούλων τῶν ἐν οἰκίαις δεσποτῶν ἀνατραφέντων Ἐπιγρ.
Θρέπτος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θρέπτρα, τά· θρεπτήρια, μισθὸς ἀνατροφῆς Ἰλ. ρ, 303· π. μτγν. δὲ καὶ Θρέπτα κατὰ Ζηνόδ. κ. μτγν. π Κ. Σμ. 11, 89.
Θρέπτρια, ἡ· θρέπτειρα.
Θρεσκεία, Θρέσκος (ἴσφ. Θρεακός)· Θρησκεία, Θρῆσκος.
Θρεττανελό· μίμησις τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας διὰ τῆς φωνῆς γινομένη ὡς τὸ κοιν. τραλαραλὰ Ἀριστ. πλ. 290.
Θράττε, τό· λέξις κωμικὴ παρ' Ἀριστ. ποιημένη κατὰ Σχολ. Θαρσαλέον· «ἀνδρεῖον ἔστι δὲ ἀμετάφραστον»· Ἡσυχ. «ἄλλ' οὐδέν μοι τὸ θράττε» = ἐγὼ δὲν τολμῶ, κοιν. δὲν μὲ κρατεῖ, Ἀριστ. Ἱππ. 17· ἡ ἐτυμ. τῆς λέξ. ἀσαφής· ἡ δὲ λέξις βαρβαρικὴ κατὰ Σχολ. Ἀριστ.
Θρεῦμαι, π. ἀντὶ Θρέομαι.
Θρέψα, π. = ἔθρεψα, ἀορ. α. τοῦ τρέφω Ὅμ.
Θρεψ-ήνωρ, ορος, 2· ὅστις τρέφει ἄνδρας Ἀπολλιν.
Θρεψίππας, ὁ· υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολλ.
Θρέψις, εως, ἡ (τρέφω)· τὸ νὰ τρέφῃ, ἀνατρέφῃ τις τι ἢ τινα Σ. Ἐμπ. σ. 709.
(Θρέω), μ. ἐν. κ. παρατ. μέσ. Θρέομαι, κλάμνω τι νὰ ἠχῇ· κραυγάζω, ὀδύρομαι· «Θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη» Αἰσχ. Ἑπτ. 78· - μινυρά, Ἀγ. 1137· «-πάθεα μέλεα», Ἰκ. 104· ἴδε Θρόος Θρυέω.
Θρηϊκίη, ίων. ἡ, ἀντὶ Θρᾴκη· ἴδε Θρᾴκιος.
Θρηΐκιος, ίων. 3· Θράκιος Ὅμ. Ἡσ. (⏑⏑–⏑–) ἀλλ' ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρ. καὶ – – ⏑⏑, Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1110.
Θρῄξ, ικος, ὁ· ἴδε Θρᾷξ.
Θρῄσσα, π. ἡ· Θρᾷσσα.
Θρῄκη, ἡ ίων. ἀντὶ Θρᾴκη, ἐντ. καὶ Θρῄκηθεν, Θρῄκηνδε· ἴδε Θρᾴκη.
Θρηικιος, η, ίων. αν. Θρᾴκιος.
Θρήν-εφος· δύσερως Παλυβ 6, 189.
Θρηνέω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν θρηνῶ, κλαίω, ὀδύρομαι, ἀπολ. Ὀδ. ω, 61, Αἰσχ. Περσ. 672· «θρ. καὶ ὀδύρεσθαι» Πλάτ. ἀπολ. συνήθ. μετ' αἰτ. «στονόεσσαν ἀοιδὴν» Ἰλ. ω, 722· κοιν μυραλογῶ, «ὀξυτόνους φδὰς» Σοφ. Αἴ. 619· «φθόγγους ἁλύρους» Ἀλεξ. Αἰτ. Ἀθην. 2, 55· - καὶ «τοὺς ἐμοὺς πόνους» = κλαίω, κτείρων, κλαίων τοὺς κόπους μου Αἰσχ. Πρ. 918· «τὸν πατέρα» Σοφ. Ἠλ. 94, 520· «τὸν θάνατον» Πλάτ. Φαίδ. 85· «ἱκανῶς τεθρήνηται» Λουκ. καταπλ. 20· «-πρὸς τύμβον» Αἰσχ. Χο. 913· «-πρὸς σφᾶς αὐτούς» Ἰσοκ. 8, 28, lamentor, lugeo.
Θρήνημα, τό· κλάψιμον, τὰ μυραλόγια Εὐρ. Ἑλ. 173, lamentatio.
Θρηνήσιμος, 3· θρήνου, γλωσ. Nebille.
Θρηνητέος, α, ον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ θρηνέω· ἄξιος νὰ θρηνηθῇ, ὃν πρέπει νὰ θρηνήσῃ τις Γρ. Ναζ. 17, 264· Θρηνητέαν = δεῖ θρηνεῖν, θρηνῆσαι Ἀπολλων. lugendus, a, um.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρηνητήρ, ῆρος, ὁ· ὅστις κλαίει, μυρολογεῖ Αἰσχ. Περσ. 100· plorator.
Θρηνητήριος, 3· Θρηνητικός· «- ᾠδαί Θρ.» Εὐστ. lamentatorius.
Θρηνητής, ὁ· Θρηνητήρ Αἰσχ. Ἀγ. 1045.
Θρηνητικός, 3· κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ θρηνεῖν Ἀριστοτ. ἠθ. 9, 11· - αὐλός, αὔλημα, Πολυδ. 4, 73, 75· «τὸ Θρηνητικὸν» Πλουτ. συμπ. 1, 5, 2· ἐπίρ. Θρηνητικῶς Πολυδ. 6, 602.
Θρηνητός, 3· ἄξιος νὰ θρηνηθῇ Σχολ. Αἰσχ. Περσ. 928, lamentandus.
Θρηνήτρια, ἡ· γυνὴ κλαίουσα τοὺς νεκρούς, μυρολογίστρια, μτγν. praefica.
Θρηνήτωρ, ορος, ὁ· Θρηνητὴρ Μανέθ. 4, 190.
Θρηνυποιός, 2· ὁ παρέχων θρήνους, πένθιμος, γλωσ. luctifius.
Θρῆνος, ὁ, (πρβλ. Θρέομαι)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ νὰ θρηνῇ τις, κλαίῃ, ἰδ. ὁ κοιμός, κοπετός Ἰλ. ω, 721· τὸ μυρολόγι Ὀμ. Ὕμν. 18, 18· «Γοργόνων οὐλιος θρ.» Πινδ. Π. 13, 8· συνηθ. τραγ. «-ἐπιτυμβίδιοι» Αἰσχ. Χο. 338· «-καὶ γόοι» Εὐρ. Μηδ. 1218· καὶ παζ. «Θρ. καὶ ὀδυρμοί» Πλάτ. πολ. 3, 398· «καὶ τραγῳδίαι», Φιλ. 50· «παλλοὶ ἐπὶ σμικροῖς παθήμασι θρ.», πολ. 3, 388· κατὰ Πολυδ. 6, 202 καὶ = θρηνῳδός.
Θρήνυς, υος, δωρ. Θράνυς, Κορίννα, ἀντὶ Θρόνος Εὐφορ. ἐν Β. Ἀν. σ. 1381.
Θρῆνυς, υος, ὁ, (ἴδε Θράω) ὑποπόδιον· τὸ μικρόν, χαμηλὸν σκαμνάκι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βάλλει τις τοὺς πόδας του, καθήμενος εἰς τὸν Θρόνον Ὅμ. «ὑπὸ δὲ Θρῆνυς ποσὶν ἦεν» Ἰλ. σ. 390· «ὑπὸ Θρήνυν ποσὶν ἧκε προσφυΐ» ἐξ αὐτῆς» Ὀδ. τ, 57 (scabellum) ἀλλ' ἐν Ἰλ. ο, 729 = τὸ ζυγόν, ἤτοι τὸ σανίδι, ἐφ' οὗ κάθηνται οἱ κωπηλάται· ἴδε Θρᾶνος.
Θρηνῳδέω· φάλλω Θρηνῳδίας, μυρολόγια, μτγν.
Θρηνῴδημα, τό· μυρολόγι Σχολ. Σοφ. Ἰλ. 92.
Θρηνῳδός, 2· ὅστις συνειθίζει νὰ θρηνῇ, ποτὲ μὲ κωπηλάτης· «- ἁρμονίαι» Πλάτ. πολ. 3, 398 - ῥῆσις Ἡρωδ. 1, 2, 10· - Ὕμνος Δ. Κρ. 71, 6· «- τὸ Θρηνῳδὸς τῆς ψυχῆς» μετὰ τοῦ φιλοπενθές, ψυχικὴ διάθεσις εἰς τὸ θρηνεῖν, Θρηνητικὴ Πλουτ. ἐπίρ. Θρηνῳδῶς Ἰώσ.
Θρηνῳδία, ἡ· τὸ νὰ θρηνολογῇ τις, πένθιμος ᾠδή, μυρολόγι Πλάτ. πολ. 10, 640.
Θρηνῳδός, 2· ὁ φάλλων ᾠδὰς Θρηνητικάς, μυρολογῶν μτγν. Ἀλκίφρ. 1, 36.
Θρῆξ, κός, ίων, ῖων· ἀντὶ Θρᾷξ.
Θρησκεία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τιμὴ, λατρεία τῶν θεῶν Ν. Δ. μτγν. ἴδε θρησκία, religio.
Θρήσκευμα, τό· Θεία λατρεία μτγν.
Θρησκεύσιμος, 2· ὁ ἀνήκων εἰς λατρείαν, τιμὴν τῶν θεῶν, μτγν. religiosus.
Θρησκευσις, εως, ἡ· Θρησκεία, Φίντ. ἐν Στοβ. 71, 61, religio, sacra.
Θρησκευτήριον, τό· τόπος πρὸς λατρείαν τῶν θεῶν Σχόλ. Πινδ. Ο', 7, 33, fanum.
Θρησκευτής, ὁ· ὁ λατρεύων, τιμῶν τὸν Θεὸν Σουίδ. religiosus.
Θρησκεύω· εἰσάγω, βάλλω εἰς πρᾶξιν θρησκευτικὰ ἤθιμα Ἡρ. 2, 64· τιμῶ, ἰδ. μετὰ πολλῆς εὐλαβείας τὸ θεῖον, θεὸν Δ. Ἀλ. 2, 22· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων Ἀθην. 13, 556· ἡ λέξ. παράγ. ἐκ τοῦ Θρῆσσα, ἐπειδὴ αἱ τῶν Θρᾳκιῶν γυναῖκες εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Ὀρφέως μεμυημέναι ἦσαν ἐπιρρεπεῖς ἐξαιρέτως εἰς θρησκευτικὰς ἐνθουσιάσεις καὶ παντοίας δεισιδαιμονίας, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Θρύω, Θρίω· φαίνεται δὲ συγγεν. τῷ Θεραπεύω).
Θρησκίη, ἡ· Θρησκεία, ἡ περὶ τὰ ἱερὰ Θ. Ἡρ. 2, 18· ἡ περὶ τὰ ἱερά, κ. Θρησκίας ἐπιτελεῖν μυρίας, αὐτ. 37.
Θρησκος, 2· Θεοφοβούμενος, εὐσεβὴς Ν. Δ. = δεισιδαίμων Ἡσυχ.
Θρῆσσα· ἴδε Θρᾷσσα.
Θρήττανον, τό· «τῆς ἀμάξης ἐφ' ᾧ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθενται» Ἡσύχ.
Θρῖα, ας, ἡ, Στ. Βυζ. ἡ Θριτία, Φωτ. γεν. κ Θρίης, ἀττ. Ἐπιγρ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, κάτ. Θριάσιος, Ἐπιγρ. ἐπίθ. Θριάσιος, α, ον· (- ⏑ ⏑ -) - πεδίον· εὔφορός τις πεδιὰς μεταξὺ Θρίας καὶ Κλευσῖνος Ἡρ. «τὸ Θριάσιον» Πλουτ. «Θρ. πύλαι» = τὸ μετὰ ταῦτα Δίπυλον Πλουτ. Περ. 30· ἐπίρ. Θριᾶσιν Ἀθην. - Θριῶζε (ἰσοδ. Θρίωζε) = εἰς Θρῖαν Θουκ. 1, 114, ἐξ ἀνόματος Θριώς, οὗς Στ. Βυζ.
Θριάζω· 1) καθ' Ἡσύχ. φυλλολογῶ, ἐκ τοῦ Θρίον, κόπτω, μαζώνω συκῆς φύλλα· 2) ἐνθουσιάζω, ἐνθουσιῶ, προφητεύω Βίτ. Μ. 455, 44· Β. Ἀν. 265 καὶ Θριάζεσθαι τὸ μαντεύεσθαι.
Θριαί, αἱ· αἱ νύμφαι ἐκ τῆς Παρνασσοῦ, αἱ τοῦ Ἀπόλλωνος τροφοί, αἱ ἐξευροῦσαι ἴδιον τρόπον μαντείας μὲ ψήφους, τὰς ὁποίας ἔρριπτον εἴς τι ἀγγεῖον καὶ ἐκ τοῦ ἀγγείου χύνουσαι αὐτὸς ἐπροφήτευον παρατηροῦσαι τὴν θέσιν των· π. Καλλ. Ὕμν. 44 μετὰ τοῦ μάντεως· 2) Θριαὶ ἐκαλοῦντο κατὰ Σχόλ. καὶ αἱ μαντικαὶ αὐταὶ ψῆφοι, δι' ὧν ἐσημαίνετο ἡ προφητεία· 3) αἱ δι' αὐτῶν γινόμεναι προφητεῖαι, χρησμοί, (ἀπίθανος ἡ ἐτυμ. ἐκ τοῦ τρεῖς, διότι τόσαι ἦταν αἱ Θρίαι).
Θριαμβεία, ἡ· ὁ Θρίαμβος Εὐστ.
Θριάμβευμα, τό· τὸ τῶν προηγ.
Θριαμβευτής, ὁ· ὁ θριαμβεύων Σουίδ.
Θριαμβευτικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν θριαμβευτήν· - κηδεύματα Πλουτ. Κάτ. πρ. 24.
Θριαμβεύω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τελῶ θρίαμβον· «-ἀπό τινος» Πλουτ. Ῥωμ. 25· τὸ θριάμβευκα, Ἀντ. 34· «-κατὰ τῆς πατρίδος», Κορ. 35· «ἐπὶ νίκῃ» Ἡρωδν. 3, 9, 1· - Θριαμβῶν Πλουτ. Φαῦ. 23· «Θριάμβευσε βασιλεῖς» = κατήγαγε θρίαμβον ἀπὸ βασιλέων, νικήσας βασιλεῖς· ἐθριάμβευσεν», Θησ. κ, Ῥωμ. 4· - παθ ὑπό τινος, ἄγομαι ἐν θριάμβῳ· «θριαμβευόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν», Κορ. 35· ἢ θριαμβεύοντα κατὰ τῆς πατρίδος, Ἀντ. 84
Θριαμβικός, 3· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς θρίαμβον· - ἁθῆς Πλουτ. Ἀντ. 12· - θριαμβεύσας, Κράσ. 1.
Θριαμβίς, ίδος· θηλ. τοῦ προηγ. - στολὴ Σουίδ. triumphalis.
Θριαμβο-διθύραμβος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Διονύσου Πρατίν. ἐν Ἀθην. 14, 614.
Θρίαμβος, ὁ· ὕμνος παρ' Ἕλλησιν ἐπόμενος

τῷ Βάκχῳ ἐν ταῖς κομπώδεσι περιελτύσεσι τῶν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτῶν, Κρατῖν ἐν Σουΐδ. ἀρχαιόθεν ἐπίθ. τοῦ Διονύσου Πλουτ. Μαρκελλ. 22· κατὰ Σουΐδ. «ἐκ τοῦ Θηρίαμβος, διότι ἐπὶ θηρῶν τοῦτέστιν ἐπὶ λεόντων βέβηκεν»· κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Ὄρτον, ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις πομπαῖς ἔφερον οἱ παῖδες συκῆς κλάδους εἰς τὰς χεῖρας· βεβαίως ἡ λέξ. συγγενὴς ἐστι τῷ διθύραμβος· - παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ἡ ἐπίδειξις νίκης τινός· «Θρίαμβον ἄγειν» Πλουτ. Ποπλ. 23· - εἰσάγειν, Μαρκελλ. 22· - κατάγειν, Κατσ. 55· «-ἐκ πολλῶν κατάγειν», Φαβ. Μαξ. 24· «διὰ Θριάμβων εἰσελαύνειν», Κικ. 22· - κατά τινος, Ἀντ. 81.

Θρίαμβος, ὁ· ὄν. τόπου τῆς Ἀντιοχείας Ἰω. Μαλαλ. 300, 17.

Θρίασις, εως, π. ἡ (θριάζω)· ἐνθουσιασμός, Σουΐδ. ἴδε (θρίαμβος (τ).

Θριαστής, ὁ· καλλιτεχνητὴς τῶν οἴκων Πολυδ. 7, 140.

Θριγγίον, Θριγγός, μτγν. μᾶλλον εὐπρόφερτον ἀντὶ τοῦ Θριγκίον, Θριγγὸς Νικήτ. Εὐγ.

Θριγκίον, τό· ὑποκ. τοῦ Θριγγὸς Λουκ. ἀλεκτρ. 22.

Θριγκός, ὁ· στεφάνη τοῦ τείχους, ἤγουν τὸ ἀνώτατον τείχους ἢ τοίχου ἄκρον Ἡσύχ. συνηθ. τὸ τῶν ἐξωτερικῶν οἰκοδομῆς τοίχων ἄκρον σκεπαζόμενον μὲ πλάκας λιθίνους ἢ κεράμους διὰ νὰ μὴ εἰσχωρῇ εἰς τοὺς τοίχους ἡ βροχή· - περιβόλοις, κατ' Εὐρ. Ὀρ. 1585· - γεῖσον Ὀδ. η, 87· «λαΐνοι Θριγκοὶ δόμων» Εὐρ. Ἱλ. 1151· «ναῶν χρυσήρεις Θρ.», Ἰ. Τ. 129· ἐπὶ πτώσεως τῆς οἰκίας· «Θριγκὸν εἰσιδεῖν δόμων πιτνόντα», 47· - ἐν γέν. περίφραγμα περιτείχισμα, περίβολος Εὐρ. Ἰων, 1321 καὶ Πλουτ. Παυσ. 1, 42, 8· μτφ. πᾶν ὕψισταν, ἔσχατον ἄκρον, τὸ πέρας, ἡ ἐκτέλεσις πράγματός τινος· «ἀρ' οὖν ἔοικεί σοι, ὥσπερ Θρ. τοῖς μαθήμασι ἡ διαλεκτικὴ ἐπάνω κεῖσθαι» Πλάτ. πολ. 7, 534· «τὸ λοίσθιον δὲ Θρ. ἀθλίοις κακῶν, δούλη γραῦς Ἑλλάδ' ἐσαφίξομαι» Εὐρ. Τρ. 504.

Θριγκόω· 1) βάλλω, ἐπάνω Θριγκόν· «ἐθρέγκωσεν ἀγέρδωι» (αὐλὴν) = βάλλω ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους τῆς αὐλῆς ἀγκάθια ὡς Θριγκόν· Ὀδ. ξ, 7· κατασκευάζω, κάμνω τὸν Θριγκὸν εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ τείχους ἢ τοίχου· τοῦτ' ἔστι βάλλω στεφάνην, σκεπαστὴν ἀπὸ πλάκας ἢ κεραμίδας ἐπάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ τοίχου διὰ νὰ μὴ βλάπτεται ἀπὸ τὰς βροχὰς Ἀριστοτ. φυσ. 7, 3· 2) τελειώνω τὴν οἰκοδομὴν ἔως εἰς τὸν Θριγκὸν τῶν τοίχων· ὅθ τροπ. τελειώνω, κάμνω τι τέλειον, τὸ φέρω εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον· «ἄτας τάδε Θριγκώσων φίλοις» Αἰσχ. Ἀγ. 1256· «δῶμα Θριγκῶσαι κακοῖς» = φέρω εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν αἰκιακὴν δυστυχίαν Εὐρ. Ἡρ. μ. 1280.

Θριγκ-ώδης, 2· ὅμοιος Θριγκῷ Ἡσυχ. ἴδ' αἰμασιά.

Θρίγκωμα, τό· Θριγκὸς Πλουτ. συμπ. 5, 10, 3, μτφ. «Θρίγκωμα τῆς τροφῆς» κ. ἐπὶ ἄλατος· π. Εὐρ. Ι. Τ. 74 ἀντὶ τοῦ τριχώματα, θριγκώματα δι. γρ. ὑπὸ Ἡσυχ.

Θρίγκωσις, εως, ἡ· τὸ περιτείχισμα, ἡ περίφραξις, loricatio, circumseptio.

Θριγκός, ὁ· θριγκὸς μτγν. Δοῦκα στρατ. 47.

Θρίγκωμα, τό· Θρίγκωμα Ἰωα. Ἰουδ. ἀρχ. 15, 11, 3.

Θριδακηΐς, ἴδος· θηλ. τοῦ Θριδάκινος Νικ. θηρ. 838.

Θριδακίας, ὁ· τὸ ἄρρεν γένος τοῦ Μανδραγόρα, μέλαν τὸ χρῶμα Διοσκ. 4, 76.

Θριδακίνη, ἡ· 1) ἰδ. ἀττ. τύπ. ἀντὶ Θριδακίς Φρυν. 130· ἔτι Εὔβουλ. ἐν Ἀθην. 2, 69 (ἔνθα τὸ ᾱ) κ. Ἄμφις αὐτ. (ἔνθα τὸ ᾰ)· 2) εἶδός τι ζυμαρικῶν Ἀθην. 2, 68.

Θριδακτίς, ἴδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ Θριδακίς Στρατ. ἐν Ἀθην. 2, 69, lactucula.

Θριδάκινος, 3· ὁμοιάζων μὲ Θρίδακας, εἶδος σαλάτας· - φύλλα Λουκ. ἅλ. Ἰατ. 1, 52, lactuceus.

Θριδάκιον, τό· ὑποκ. τοῦ Θρίδαξ Πλουτ. ἠθ. 349, lactuca.

Θριδακίσκη, ἡ· Θριδακίνη 2, Ἄλληρ. ἐν Ἀθην. 3, 114.

Θριδακ-ώδης, 2· ὅμοιος Θρίδακι Διοσκ.

Θρίδαξ, ακος, Ἰων. κ. δωρ. ἡ· Θριδακίνη· μαρούλι Ἡρ. 3, 32· Πλουτ. Κάτ. νε. 46· π. Δρακ. σ. 76, 10· τὸ ι καὶ λοιπὸν Θρίδακος· π. Φιλοδήμ. ὅμως 30, Λουκιλλ. 117 (9, 412, 11, 295)· τὸ ι εἶνε βραχύ, lactuca.

Θρίζω, συγκοπ. ἐκ τοῦ Θριΐζω Αἰσχ. Ἀγ. 531.

Θρινάκη, ἡ· Ὀρτναξ, Σχολ. Θεοκρ. 7, 155.

Θρτναξ, ακος, ὁ (τρεῖς - ἀκή, ἀντὶ τρτνακής, ὅπερ πρβλ.)· τριακάνι, καρπολόγι, δι' οὗ λικμίζουσιν οἱ γεωργοὶ τὸν σῖτον· «αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον» Ἀριστ. εἰρ. 559· ὁ δὲ Σχολ. ἑρμ. «γεωργικὸν σκεῦος, ἔχον τρεῖς ἐξοχὰς καὶ σκόλοπας ἀπωξυμμένους, ᾧ τοὺς ἀστάχυας τρίβουσι καὶ λικμῶσι»· τὸ ι εἶνε βραχὺ π. Ἀντιφιλ. «καὶ παλιουράφωρον, χεῖρα θέρευς, θρίνακα» 4 (6, 95).

Θρίξ, ἡ, γεν. τριχός, δοτ. πλ. θριξί, ἡ· τρίχα· ἐπὶ ἀνθρώπων κεφαλῆς, Ὀδ. ν, 299· «αἱ δὴ ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τὰ μαλλοκέφαλα π. τραγ. κ. πεζ. ἡ κόμη, καὶ καθ' ἑν. Σοφ. Ἱλ. 443· καὶ περιληπτ. Ἀντ. 1080, ἄλλως δὲ π. τραγ. καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ γενείου Αἰσχ. Πέρσ. 13· - καὶ ἐπὶ ζώων· - κάπρου Ἱλ. τ, 254, Ἰλ. ασπ. 391· - ὀρνέων, ἔρια, μαλλία, Ἱλ. γ, 273· - ὀραῖαι, ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου, ψ, 230· «ταῖς θριξὶ ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου» Πλάτ. Πρωτ. 334· - παροιμ. «ἐκ τριχὸς κρίμασθαι» Ζηνόδ. 3, 47· «ἀπὸ τριχὸς ἠρτῆμαι» Παῦλ. Σιλ. 23 (5, 230)· «ἐς ὀλίστην ἱερὴν τρίχα ἕλθειν» = «ζωῆς τέρμα θ' ἱκέσθαι» Ἀντιπ. Σιδ. 85 (7, 164· 165)· «θρὶξ ἀνὰ μέσον» = πλατεῖσια ἐσια μὲ τρίχα Θεοκρ. 14, 9· «ἄξιόν τι τριχὸς» ἐπὶ ἀσημάντων, εὐτελῶν πραγμάτων Ἀριστ. βατρ. 613.

Θριο-βόλος, 2 (θριαί, β', βάλλω)· ὅστις βάλλει λιθαράκια εἰς τὸν μαγικὸν κάδον διὰ νὰ προφητεύσῃ τίποτε ἢ νὰ βάλῃ εἰς τι λα-

χνδν· παροιμ. «πολλοὶ θρ., παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες» πρβλ. Λοβεκ. Ἄγλαοφ. σ. 814.
Θρῖον, τό, (ἐκ τοῦ τρεῖς, τρία διὰ τὰς τρεῖς ἐντομάς;)· 1) φύλλον συκῆς Ἀριστ. Ἐκκλ. 707· καὶ ἐπὶ ἄλλων φύλλων Νικ. ἀλ. 55, 497· 2) φαγητόν τι κατεσκευασμένον μὲ βούτυρον, μέλι, ἀβγὰ καὶ ἀλεύρι σιταρίου, τὰ ὁποῖα ὅλα ἐτυλίσσοντο εἰς συκόφυλλα καὶ ἐβάλλοντο νὰ βράσωσιν Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 949· οὕτω, «Θρῖον παρίχους, δήμου βασίλου», Ἀριστ. Ἀχ. 1066· ἐν δὲ βατρ. 134· «ἀλλ' ἀπολέσαι μ' ἂν ἐγκεφάλου θρίῳ δόσ», εἶνε ὅλως κωμικόν, ἐπὶ τῶν μορίων τοῦ μυελοῦ Σχολ. ὁ ἐγκέφαλος ἔχει ἐφ' ἑαυτὸν ὁμένας ἐοικότας τοῖς τῆς συκῆς φύλλοις».
Θρῖοι, οἱ· σχοινία τῶν πανίων τοῦ πλοίου, τὰ ὁποῖα ἀνοίγουσι πρῶτον εἰς τὴν πρῷραν, ὅταν παρέλθῃ ἡ ἀνεμοζάλη, ἄλλως δὲ καὶ ἔκφοροι λεγομ. Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 438, ἔοχατοι κάλοι, οὓς πρώτους, ὅταν ἐκδιδῷ τὸ πνεῦμα, ἐκ πρῴρας χαλῶσι»· ἴδε τέρθριοι.
Θριοῦς, οὔντος· 1) Θρῖα, Ἡσυχ. 2) πόλ. τῆς Ἀχαΐας· ἐγγὺς τῶν Πατρῶν Στ. Βυζ. ἐκ τοῦ Θριεύς (θρῖον) ὡς Σελινοῦς ἐκ τοῦ σελινόεις.
Θρῖο-φόρος, 2· ὁ φέρων τὰς θριάς, ἐπομ. προφητεύων Λοβεκ. Ἄγλαοφ. 2, 814.
Θρῖπ-ήδεστος, 2, (θρίψ, ἔδω)· ὅστις εἶνε σκωληκοφαγωμένος, σαρακοφαγωμένος Θεοφρ. - φυτὰ Αἰλ. Ἱ. Ζ 16, 14· - σφραγῖδα Ἀριστ. Ἀχ. 427· - σφραγῖδες, = σκωληκόβρωτα ξύλα, χρήσιμα ὡς σφραγῖδες Λουκ. Λεξιφ. 13 κατὰ Σχολ. Ἀριστ ξύλα ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφράγιζον, οὕτω λεπτὰ σκαλισμένα ὥστε ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν σκωληκόβρωτα ὁ Ἁρποκρ. ἐξ Ὑπερίδ. «Ἑλλάδα θριπήδεστον» = διεφθαρμένην· ἡ γραφὴ θριπηδέστατος φαίνεται ἐσφ. ἴδε ὅμως Παυσ. π. Ἑλλ. Στ. 1403, 58 καὶ πρβλ. θριπώδης.
Θρῖπό-βρωτος, 2· σκωληκοφαγωμένος Θεοφρ. - σφραγὶς Λυκοφρ. 508· ἴδε προηγ.
Θρῖπο-φάγος, 2· ὁ τρώγων τοὺς θρίπας Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 17.
Θρῖπ-ώδης, 2· ὁ ἔχων θρίπας, ὁ σαρακοφαγωμένος, ἀφ' οὗ θριπωδέστατον π. Θεοφρ. ἐνθ' ὅμως διορθοῦται θριπηδέστατον.
Θρίσσα, ἀττ. θρίττα. ἡ ἰχθὺς τις = τριγὶς Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 9, 37.
Θρίσσος, ὁ· τῷ προηγ. Ἀνθ. 6, 304, 7.
Θριττίδιον, τό· ὑποκ τοῦ προηγ. Ἀνάξανδρ. ἐν Ἀθην. 3, 105.
Θρῖψ, τρός, ὁ, (τρίβω, πρβ. Ψῆ)· σκώληξ, ἰδ. ὅστις κατατρώγει τὰ ξύλα, σαράκιον· «οἱ δὲ θρῖπες ὅμοιοί εἰσι τοῖς σκώληξιν, ὑφ' ὧν περαίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα» Θεοφρ. Στράτ. 32 (12,190)· π. Μενάνδρ. ἀποσπ. 73 ἡ θρῖψ.
Θριῶ, ἡ· Θρίωζε ἴδε Θρῖα.
Θροέω, (θρόος)· 1) θορυβῶ, φωνάζω ὁμιλῶν Σοφ. Αἴ. 67 συνηθ. μὲ αἰτ. «τὸ ἐμὸν πάθος» Αἰσχ. Ἀγ. 1108· - ἔπος Σοφ. Αἴ. 772· «πᾶς τοῦτό γε Ἑλλήνων θροεῖ» = περὶ τούτου ἕκαστος ὁμιλεῖ, Οἰ. Κ. 603· - λόγον. ἀὐτάν Εὐρ. Ἴων, 782, Ὀρ. 1246· μέσ. «τοῦτ' ἔπος θροούμενος» Αἰσχ. Εὐμ. 486· 2) παθ. τροβοῦμαι, ταράττομαι Ν. Δ.

Θρόησις, εως, ἡ· φόβος, ἔκπληξις, ταραχὴ Γρ. Ναζ perturbatio.
Θρομβεῖον, ἰων. θρομβήϊον, τό· ὑποκ. τοῦ θρόμβος, ὅ, τι εἶνε ὀλίγον πηκτὸν Νικ. ἀλ. 295.
Θρομβίον, τό· θρομβεῖον Διοσκ. grumulus.
Θρομβο-ειδής, 2· θρομβώδης Ἱπποκρ.
Θρόμβος, ὁ (τρέφω)· βῶλος, ἰδ. πεπηγμένου αἵματος· - αἵματος, φόνου Αἰσχ. Χο. 526· Εὐμ. 175· Πλάτ. Κριτ. 120· ἐπὶ πηκτοῦ γάλακτος, Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 10,449· ἐπὶ ἅλατος, συμπεπηγμένου ἐκ πολλῶν μορίων εἰς βῶλον, Διοσκ. ἐπὶ ἀσφάλτου Ἡρ. 1, 179, grumus.
Θρομβόομαι· πήγνυμαι εἰς βῶλον, ἐπὶ αἵματος Νικ. ἀλ. 314· ἐπὶ γάλακτος Διοσκ.
Θρομβ-ώδης, 2· θρομβοειδής, ὁ εἰς βῶλον πεπηγμένος· - ἀφροὶ Σοφ. Τρ. 699· - ἀπόρρηματα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 7, 1.
Θρόμβωσσις, εως, ἡ· τὸ πηγνύναι ξυστόν τι, κάμνω νὰ πήξῃ, ἢ ἡ πῆξις Ἰατρ.
Θρόμιος· ἀνὴρ ὄν. Ἐπιγρ.
Θρόνα, τά· 1) ποικίλματα, παράλληλα πλουμίσματα ὑφασμάτων ἢ κεντητῶν πραγμάτων. Ἰλ. χ, 441· 2) π. μτγν. ἄνθη, λουλούδια καὶ βότανα μαγικὰ Θεόκρ. 2, 59 ἴν γλ. βοτάνια ἰαματικά, φάρμακα, ἢ ὀληκτηριώδη Ἀνακρ. Θρονίζω (θρόνος)· βάλλω τινὰ ἐπὶ τὸν θρόνον, μτγν.
Θρονίη, ἡ· θυγ. Βήλου Ἡσ.
Θρόνιον, τό πρωτεύουσα τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν Ἰλ. Θουκ. κάτ. Θρυνιεῖς, ἰων. Ἐπιγρ ἐπίθ. θηλ. Θρονιάς, άδος, πόλις Εὐβ. Ἰ. Λ. 261 Θρονίτις, ίδος, ἁγιατ. Λυκόφρ. 1118.
Θρονίς, ίδος, ἡ· ὑποκ τοῦ θρόνος Θεόκριτ.
Θρονισμός, ὁ· τὸ νὰ βάλῃ τις τινα εἰς τὸν θρόνον Μανέθ. 4,104.
Θρονιστής, ὁ· ὁ βάλλων τινὰ εἰς τὸν θρόνον Συνεσ. Ἐπιστ. 87.
Θρόνοι, οἱ· πόλ. καὶ ἀνθρωπ. Κύπρου Πτολ.
Θρονο-ποιός, ὁ· ὁ κάμνων θρόνους Πολυδ. 7, 182.
Θρόνος, ὁ, (θρᾶ π. πρβλ. θρᾶνυς, θρῆνυς)· ὡς· «καὶ παρ' ἡμῖν θρόνος καὶ θρονί, σκαμνί, κατ' Ἀθην. 5, 192, ἐλευθέριος καθέδρα οὐν ὑπουσοῦσα» π. Ὁμ. ὑψηλότερον τι κάθισμα, ὑφ' ὃ ὑποπόδιον ὑπάρχει, θρῆνυς καλουμένου καὶ μετὰ τοῦ κλισμός· «ἔζουτο κατὰ κλισμοὺς τε θρόνους τε» Ἰλ. ω, 515, ἀμφότερα ταυτόσημα· «παρὰ Διὸς θρόνοις» = ἡ ἕδρα τῶν θεῶν Αἰσχ. Εὐμ. 220. Σοφ. Ἀντ. 1048 (ἐν δὲ τῷ «Ἀριστίνι, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον θάασσε», Οἰ. τ 161, δύναται νὰ ἐννοηθῇ καὶ ὁ ναός)· - Πλούτωνος· Ἀριστ. βατρ. 769· - ἀνάγκης, Πλάτ. πολ. 621, Ἐνθ' ὁ λόγος περὶ δικαστικῆς ἕδρας· «Ἀπόλλωνος θρόνοι» Πινδ. Ο. 14, 11· π. τραγ. πλ. ἡ ἀρχή, ἡ βασιλεία, ὁ βασιλικὸς θρόνος· «ἐν θρόνοις ἦθαι» Αἰσχ. Χο. 969· «ἐκ τυραννίδος θρόνων ἐκβαλεῖν» Ἡρ. 912 - μονὰ σκηπτροι, ἐκ. 369· «σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχειν, κραίνειν» Σοφ. Οἰ. Κ. 426· «θρόνων ὀσπάζειν». Τρ. 362· ἴσως δὲ μαντικὸν θρόνον Αἰσχ. Εὐμ 586· ἐπὶ μαντείου, «ὥσπερ ἐν ψευδεῖ θρ.» Εὐρ. Ἰ Τ. 1221· Ὁ βασιλικὸς θρόνος, π. Ξεν. Ἐν. μτγν. τὸ βῆμα τῶν ἐφόρων κ. λ. π. μτφ· «θάρσος ἐμπικὸς ἔχει γενναῖον θρόνον»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρόνον» Αἰαχ. Ἀγ. 596· «-ὁ ἐν τῇ ψυχῇ» Πλάτ. πολ. 8, 553· π. Ἀθην. 3, 3, ὄνομα εἴδους τινὸς ἄρτου, thronus.

Θρόνωσις, εως, ἡ· θρονισμός, τὸ ἐπὶ θρόνου καθίζειν τινά· «θρόνωσιν ποιεῖν περὶ τοῦτον, ὃν ἂν μέλλωσι τελεῖν» Πλατ. Εὐθυδ 277 ἐπὶ τῆς μυήσεως εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κορυβάντων, ὅτε ὁ μιμούμενος ἐκαθέζετο ἐπὶ θρόνου καὶ περὶ αὐτὸν ἐχόρευον οἱ μεμυημένοι.

Θρόος, ὁ, (Θρέω) ἀττ. συνηρ. Θροῦς· θόρυβος, κραυγή, φωναὶ δυναταί· «οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο» Ἰλ. ὁ, 437· «πολύφατος θρόος ὑμνων» Πινδ. Ν. 7, 81· «ἠχῆεις θρ. αὐλῶν» Πλουτ. συμπ. 3, 6, 4· ἐπὶ καθαρίου μορμυρισμοῦ πληθύος ἀνθρώπων Θουκ. 4, 66. 8, 79· «θροῦς τις τοιοῦτος ὤιήλθε» Ξεν. Κύρ. 6, 1, 37.

Θρυαλλίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ Θρυαλλὶς Λουκ. Τίμ. 14.

Θρυαλλίς, ίδος, ἡ· 1) ἐλλύχνιον, κοιν. φυτύλι (φωτύλι) τοῦ λύχνου Ἀριστ. νεφ. 60, 576 2) εἶδος φυτοῦ, χρησίμου πρὸς κατασκευὴν ἐλλυχνίου, παρ' ἡμῖν τὸ βαμβάκι Νικ. Θηρ. 899

Θρυγονάω· τρυγονάω· - τὴν θύραν Ἀριστ ἐκκλ 31· π. Ἡσυχ. θρυγανάω· κατὰ τὸν Σχολ. «ἡσύχως κνᾶν»,=ἐλαφρὰ κτυπᾶν εἰς τὴν θύραν

Θρύϊνος, 3· ὁ ἀπὸ θρύου, βαῦρλον, κατεσκευασμένος ψίαθος, Δ. Κ

Θρυλέω, θρύλημα· ἴδε θρυλλ.

Θρυλητής, ὁ· ὁ νέας ῥήμας κ. θρυλήματα διακωμῴζων, γλωσ. rumigerulus.

Θρυλιγμός, ὁ (Δ. Ἀλ. 5, 122) κ. Θρυλισμός, ὁ, (Πορφύρ. εἰς Πτολ. ἁρμον. 204) ἐπιμελές τι, παραφωνία τις ἐπὶ τῶν αὐλῶν, murmur.

Θρυλλέω (θρυ, θρύω), ἀττ. θρυλέω ὁμιλῶ πολλά, φλυαρῶ· «θρ. καὶ λεγεῖν» Ἀριστ ἱππ. 348· «-τὰ τοιαῦτα ἀεὶ» Πλάτ. Φαῖδ. 65· διασπείρω παντοῦ λόγον, διαφημίζω τι· «τὸ θρυλούμενον ἀπόρρητον», Δημ. 2, 5· «τὰ κοινὸν καὶ θρυλούμενον» = τὸ γνωστὸν Πλάτ. Ἀξ 365· «τὰ παλαιὰ καὶ θρυλούμενα» Ἀναξ. ἐν Ἀθην 9, 403 «θρυλεῖται παρὰ πολλοῖς» Ἀριστοτ Ἰ. Ζ. 9, 13· τὸ π. Σοφ. Φιλ. «ἅλις γάρ μοι τεθρύληται λόγοις», ὀρθότ. τε θρηνῆται, 1387.

Θρύλημα· ἴδε θρυλέω.

Θρύλλημα, τό, ὀρθότ. θρύλημα· τὸ περὶ οὗ γίνεται λόγος πολύς, παρὰ πολλοῖ ὁμιλοῦσι, παίγνιον Ἰώβ. 17, 6.

Θρυλλητός, 3· ὁ εἰς τὸν λαὸν διαβοθείς, θρυληθείς· «κατὰ τὸ περιφώρητον καὶ θρυλητὸν τοῖς πᾶσι» Τζετζ ἱστ. 12, 38.

Θρύλλιγμα, τό, ἢ θρύλιγμα· τὸ συντριβέν, τσακισθέν, σύντριμμα, ξέσμα κατὰ Σχολ. Λυκόφρ. 830, fragmen.

Θρυλλίζω, ὀρθοτ. θρυλίζω, (θρύλλος)· κάμναι παραφωνίαν Ὁμ. Ὕμν Ἑρμ. 488, susurro, murmuro.

Θρυλλίζω, ἢ θρυλίσαω, ὀρθοτ. θρυλίσω (πρβλ θραύω, θρύπτω) τσακίζω, θραύω, κομματιάζω, συντρίβω· «θρυλλίχθη δὲ μέτωπον» Ἰλ ψ, 396· «θρυλίξας δέπας» Λυκόφρ 187, frango.

Θρύλλος, ἡ, ὀρθότ. ἀττ. θρυλλος, ὁ, (ἴδε θρυλλέω)· θόρυβος, ψιθυρισμός· «πόθεν ἡ στάσις ἢ τίς ὁ θρύλλος» Βατραχ. 135.

Θρύμβη, ἡ, κ. θρύμβος· ἴδε θύμβρα.

Θρύμμα, τό, (θρύπτω)· κομμάτι τσακισμένου πράγματός τινος, τρίμμα, κλάσμα, μτγν. πεμάχιαν ἄρτου Πολυδ 10, 91, fragmentum.

Θρυμματίς, ίδος, ἡ εἶδος πλακοῦντος, ζυμαρικοῦ, Πολυδ 6, 77. «θρ. σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ σικαλλίδων», Φωτ.

Θρυόεις, εσσα, εν, (θρύον) ὁ ἔχων πλῆθος θρύων «θρ. Αἰγύπτοιο ῥαχιναι» Νικ. Θηρ. 200 πρβλ. θρυώεσσα.

Θρυόεσσα, ἡ· πόλ. Ἴλιος, παρὰ τὸν Ἀλφειόν, οὗ μακρὰν τῆς Πύλου Ἰλ. κάτ. Θρυούντιος.

Θρύον, τό· εἶδος φυτοῦ εἰς βαλτώδεις τόπους φυόμενον τὸ κοιν. βαῦρλαν juncus· Ἰλ. φ, 351· μετὰ τοῦ λωτὸς κ. κύπειρος Πλουτ 2) = στρῶμα μανικὸν Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 11, 6· 3) θρύον, τό· ἴδε θρυόεσσα.

Θρυπτικός, 3· α) ὁ ἐπιτήδειος διὰ σύντριμμα, λίανισμα, κομμάτιασμα, ὁ συντρίβων· -λίθων Γαλην. -μτφ. φιλήδονος, τρυφερός, γυναικώδης· «θρυπτικώτεροι πολὺ νῦν ἢ ἐπὶ Κύρου εἰσὶ» Ξεν. Κύρ 8, 8, 15 «θρυπτικὸν τι πρυσεφθέγγετο» Δ. Κασ 51, 12· ἐπὶ δὲ σκληρός, «πρὸς τοὺς ἐραστὰς» Αἰλ. Π. Ι. 3, 14· ἐπίρ. θρυπτικῶς, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 2, 11 π. Πολυδ 6, 185 μετὰ τῶν βλακικῶς ἐκδεδιτημένως, ὡς συνώνυμα.

Θρύπτω, (ξέαιρ. θρύφ, πρβ. θραύω), μελ. θρύψω, ἀορ. 6. παθ. ἐτρύφην, λίαν μτγν. ἴδε διαθρύπτω) καὶ ἐθρύβην κ. ἐθρύφθην, ἴδε ἀπο-θρύπτω, θρυφθησόμενος, Ἀρρ Ἀν. 4, 6, 2· συντρίβω, κομματιάζω «Νεῖλος ἀναλίσκων διερὰν ὅ τε βώλακα θρύπτει» Θεοκρ. 17, 80· «θρυπτομένα πέτρα» Ἀνθ. π Πλάτ. Κρατ. 426 μετὰ τοῦ κερματίζω· πρβλ. «θρύπτεσθαι κερματιζόμενον ἀνάγκη πᾶν τὸ ὄν», Παρμ. 165 συνήθ. μτφ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἐξασθενίζω, ἀμαυρώνω, ἀπομαραίνω, ἐλαττώνω παραυτίκα διὰ πάσης σήψεως ἠθικῆς ἐνεργείας τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· Ἰσοκρ. διὰ τρυφῆς, ἡδυπαθείας· εἰς παθ. διάθεσιν, ἀσελγής, φιλήδονος, ἡδυπαθὴς γίνομαι· «μαλακίᾳ θρυπτόμενος» Ξεν. συμπ. 8, 8· «ἁπαλὸς καὶ τεθρυμμένος» Λουκ. Χαρῷ 4· «χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται» Πλουτ. ἠθ. 9 ἔνθ. ἀδύνατος, θηλυπρεπὴς εἰμι Λουκ. ἁλ. ἰστ. 71· τὸ ἀδρυδιαίτως, θηλυπρεπῶς, ἀσελγῶς, ἀπότως ζῶ Σοφ. ἀποσπ. 708· «θρυπτόμενος ἡδοναῖς ἀνάνδροις» Πλουτ. ἔρ. 4· ἔτι δὲ συντάσσεται τῷ ταὐτασημίῳ ἀκκίζομαι ἢ τῷ ὡραΐζομαι, ὅθεν ἐν γένει καλλωπίζομαι, σεμνύνομαι, γυναικίζομαι, κάμνω τσακίσματα· «ἐθρύπτετο ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν» = ἐκαλλωπίζετο ὡς ἂν νὰ μὴ ἤθελε νὰ λέγῃ Πλατ. Φαῖδρ. 228· πρβλ. Ξεν. συμπ. 8, 4, λόγος περὶ τῆς Σωκράτους εἰρωνίας, πρυσποιεῖσθαι, ὑποκρίνεσθαι· «θρύπτει ταῦτα - κἀγὼ θρύψομαι πρός σε» Λουκ. Λαπιθ. 4· «οὐ δὲ ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν», δι. ἑταιρ. 13, 1· «θρυπτόμενον ὕμνα» = ἐρωτικόν, μαλακόν, ὑγρόν

βλήμμα Ἀγαθ. 21 (5, 287)· ἔτι δέ, φέρομαι ἀλαζονικῶς ἐπί τινι, φυσηκώνω, σεμνύνομαι, ἐπαίρομαι· «χρυσῷ καὶ ἀλουργίδι» Ἀντιπ. Σιδ. (7, 218) «ἐσθῆτι πολυτελεῖ» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 1, 19· – πρός τινα Πλουτ. Φλαμ. 18· ἴδε τρυφή.

Θρύσιος, ὁ, Ἐτ. Μ. ἡ Θρύσις, Σχολ. Ἰλ. φ, 351· Θρύον.

Θρυψικός, 3· τρυφερός, μαλακὸς Ἡσύχ.

Θρύψις, εως, ἡ· συντριβή, τσάκισμα· – ἄερος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 8· – τροπ. μαλακότης, τρυφερότης, ἄσωτος, ἀσελγὴς βίος, πολυτέλεια Περσική Ξεν. Κύρ. 8, 8, 16.

Θρυψί-χρως, ωτος, ὁ (χρώς)· τρυφερόχρως, γυναικείαν ἐπιδερμίδα ἔχων Ἡσύχ.

Θρυ-ώδης, 2, (Θρύον, εἶδος)· ὁμοιάζων μὲ Θρύον, πλήρης Θρύων· – χώρα Στραβ. 8, 349, Juncosus.

Θρῶναξ, ἄκος, ὁ· κηφήν, Λακων. Ἡσύχ.

Θρῶσις, εως, ἡ· σχοινίον, ἅλυσσος· «Θρ. διαίρεσις, σπαρτίον, σειρὰ καὶ ἡ κάτω σχοῖνος τοῦ δικτύου» Ἡσυχ. funiculus, catena.

Θρώσκω, (ἦ κατ' Ἐτ. Μ. Θρώσκω, ἀντὶ Θροΐσκω = Θορίσκω), μέλ. Θοροῦμαι, ἀορ. ἔθορον, ὑποτ. Θόρω, ἐξ οὗ Ὀδ. χ, 303, Θόρωσιν ἀντὶ τοῦ παρὰ Ὀδυλοφίῳ ἐσφαλμ. Θορῶσιν· σκιρτῶ πηδῶ «χαιρέζε Θορὼν» = ἐκ τῆς ἁμάξης ἐπὶ τὴν γῆν πηδήσας, Ἰλ. κ, 528· ἐπὶ κυάμων καὶ ἐρεβίνθων, ὅταν ἐκπηδῶσιν ἀπὸ τὸ λικμητήριον, ν, 589 – ἐφορμῶ, πηδῶ, κινοῦμαι ἐξαφνα κατά τινος, θ, 252· – ἔν τινι, ε, 161· «ἐπὶ δ' ἵππειου θόρε δίφρου» Ἡσ. Ἀσπ. 321· τὸν δ. ἀόρ. ἔχει ὁ Πίνδ. Π. 4, 26, 9, 123· μτφ. «δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρώσκουσι ἐγγὺς ἀρτίπους θρώσκει δόμους» = ἁπλοῦται, τρέχει Σοφ. Τρ. 58· ἐπὶ κώπης, «ἃ δ' εὑρέτμος χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει», Οἰ. Κ. 722· ἐπὶ νόσου, ἐνσκήπτει «θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία, ἀγρία νόσος», Τρ. 1022· «ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισιν θρώσκων» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1251· «ἐπὶ κλίμακος θορών», 1382· ἔτι δὲ ἐπιβατεύειν, ὀχεύειν, «τίκτει δ' ὁ θρώσκων» Αἰσχ. Εὐμ. 630 = ὀχεύω, ἔγκυον ποιῶ Ἡσυχ.

Θρωσμός, ὁ· ἐκπηδῶν, τόπος οἱονεὶ εἰς τὰ ἄνω, ἐμπρὸς πηδῶν, προέχων, καιν. ψήλωμα· «Θρωσμὸς πεδίοιο» = τόπος ἐκ τῆς πεδιάδος ὑψούμενος = γήλοφος· Ἰλ. κ, 160· – ποταμοῦ Ἀπολ. Ῥ. 6, 823· ψήλωμα γῆς ἐπὶ ἢ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Θύα, ἡ· ἴδε Θυΐα.

Θυάζω, (θύω)· φωνάζω μανιωδῶς, βεβακχευμένως Θορυβῶ· ἴδε, ἐναγίζω ὀργιάζω Φαβωρίν.

Θυαμία, ἡ· φρούριον Σικυῶνος Ξεν.

Θύαμις, ιδος, ὁ· 1) ποτ. Ἠπείρου Θουκ. 2) κώμη παρὰ τὴν Ἀγερωσίαν Στ. Βυζ κάτ. Θυαμίτης.

Θύαμος, ὁ· ὄρος Ἀκαρνανίας Θουκ.

Θυανδρίτης, ὁ· ἀρρενωπὸς θεὸς καὶ τὸν ἄθλιον βίον ἐμπνέων ταῖς ψυχαῖς Φωτ. βιβλ. θεῶν τῶν Ἀράβων.

Θυανία, ἡ· διαμάχη, χειραμαγία Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 2, 36.

Θύαμος, ὁ· ὄρος Ἀκαρνανίας Θουκ.

Θυ-άρπαξ, γος, ὁ· ἱερόσυλος Ἡσυχ.

Θυάς, άδος, ἡ, (θύω)· ἴδε θυιάς.

Θύασος, ὁ· θίασος.

Θυάτειρα, τά· πόλ. Λυδίας Πολύβ. κάτ. Θυατειρηνὸς Στ. Βυζ.

Θυάω· καπρίζω, ἐπὶ χοίρων, ὅταν ὁρμῶσιν εἰς συνουσιασμὸν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 11.

Θυγάτηρ, κατὰ Πρισκ. 1, 9,36, αἰολ. Θυγάτηρ, θυγατέρος κ. θυγατρός, οὕτω δοτ. κ. αἰτ. κλ. θύγατερ, θύγατρες Ἰλ. ι, 144· π. πεζ. γεν. καὶ δοτ. μόν. ὁ συγκεκ. τύπ. = ἡ καὶ παρ' ἡμῖν θυγατέρα Ὁμ. ὁ Πίνδ. καλεῖ τὰς ᾠδὰς του θυγατέρας τῶν Μουσῶν, Ν. 4, 2· ἐν γέν. δὲ κόρη, κοράσιον Σοφ. Οἰ. τ. 1101· ἔτι δὲ θεράπαινα, δούλη Λυδικ. Φρυν. σ. 239· (ἀφ' οὗ τὸ γοτθ. dauthar, τὸ ἀγγλ. daugther, γερμ. tochter)· τὸ υ ἔστι μὲν βραχὺ κυρ. ἀλλ' αἱ ἐπικοὶ χρῶνται αὐτῷ ἀπὸ Ὁμήρου, ἐν πάσαις ταῖς ὑπερτρισυλλάβοις πτώσεσι πάντοτε μακρὸν διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· ὡσ. καὶ ὅταν ἀποβάλῃ κατὰ θλῖψιν, τὴν τετάρτην συλλαβήν, ὡς Ὀδ. ο, 364, filia.

Θυγατριδέος, ἀττ. συνηρ. Θυγατριδοῦς, ὁ· υἱὸς τῆς θυγατρός, ἔγγονος Ἡρ. 5, 67, Ἰσαστ. 8, 21.

Θυγατριδίω· θυγατρίζω, ὀνομάζω, καλῶ, προσαγορεύω, θυγατέρα Φωτ. σ. 96.

Θυγατριδῆ, ἡ· θυγ. τῆς θυγατρός, ἔγγονή Ἀνδοκ. 1, 28.

Θυγατρίζω· θυγατριδίω.

Θυγατρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ θυγάτηρ, Πλήθων, filiola.

Θυγάτριον, τό· ὑποκ. τοῦ θυγάτηρ, θυγατερούλα Λαχ ἐν Ἀθην. 13, 581.

Θυγατρό-γαμος, 2· ὁ νυμφευόμενος τὴν θυγατέρα του, γεννητὴρ Νον. Δ. 12, 74.

Θυγατρο-γόνος, 2· ὁ γεννῶν θυγατέρα, κόρην Νον. Δ. 7, 212.

Θυγατρο-θετέω, (τίθημι, θυγάτηρ)· λαμβάνω κόρην τινὸς ὡς θυγατέρα μου, τὴν κάμνω ψυχοκόρην μου Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 183.

Θυγατρο-μιξία, ἡ· ἡ ἀνόσιος συνουσία μετὰ τῆς θυγατρός, ἐκκλ.

Θυγατρό-παις, αιδος, ὁ· υἱὸς τῆς θυγατρός, μτγν.

Θυγατρο-ποιός, ὁ· ὁ γεννῶν θυγατέρα Φίλ.

Θυεία, ἡ· τὸ γαυδί, (κατ' Ἐτ. Μ. 412, 5 Θύεια ἐκ τοῦ Θύω διὰ τὸ βίαιον πτύπημα καὶ κατατρίψιμον) Ἀριστ νεφ. 666 ἔτι δὲ Θύια, Θυΐα.

Θυείδιον, τό· ὑποκ. τοῦ Θυείᾳ Ἀριστ. πλ. 710 κατὰ τὸν κώδ. Καν Θυΐδιον, γραφὴ ἀπαντῶσα π. Γαληνῷ

Θύελλα, ἡ, (θύω)· καταιγίς, ἀνεμοστρόβιλος Ὁμ. ἄνεμοιο θ. κ. ἀνέμων θ. Ὀδ. ε, 316, Εὐρ. Κύκλ. 109· – ποντία Σοφ. Οἰ. Κ. 1650, ἰδ. ὑφορβόρατος, τὴ πάνσυναρπάζουσι, καθαιρῶν ἄνεμος· «Πανδάρεου κούρας ἀνέλοντο Θύελλαι» Ὀδ. υ, 66 «τυδὲ δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρει πόντονδε θ. κ, 47· «πάντα συναρπάσαι Θύελλ' ὅπως βέβηκας» Σοφ. Ἰλ. 1140· μτφ. «Ἄτης θ.» Αἰσχ. Ἀγ. 793 ἀλλά, «πυρὸς θύελλα» Ὀδ. μ, 67, ἐστι ἄνεμος μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν· πρβλ. ἐπίσης

«φλογὶ ἴσοι ἠὲ θυέλλῃ» Ἰλ. ν, 39· «ἵκελοι πυρὶ ἠὲ θ.» Ἡσ. ἀσπ. 345, procella.

Θυέλλειος, 2· τῷ ἑπόμ. Σουΐδ. ἴδε Ἰουλιανός.

Θυελλήεις, εσσα, εν· καιρὸς μὲ σφοδρὸν ἄνεμον, ἀνεμοστρόβιλον· - Ἐνυδ. Νον. Δ. 2, 531· - ἅλμα, ι, 22, procellosus.

Θυελλό-πους, οδος· ἀελλόπους· ἵπποι Νον. Δ. 37, 441.

Θυελλο-τόκος, 2· ὁ γεννῶν, προξενῶν θύελλαν· - θάλασσα Νον. Δ. 28, 277.

Θυελλο-φορέομαι· ὑπὸ τῆς θυέλλης φέρομαι, ἀποσπῶμαι, ἁρπαζόμαι Δ. Σικ. 16, 80

Θυελλ-ώδης, 2· ὅμοιος μὲ θύελλαν, θάλασσα, πλήρης θυελλῶν Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 418· tempestuosus.

Θυεσσός, ἡ· πόλ. Λυδίας Στ. Βυζ κάτ Θυεσσεύς.

Θυέστειος, 2· ἀνήκων εἰς τὸν Θυέστην «Θ. βρακῶν» Ἀριστ. Ἀχ. 433.

Θυέστης· υἱὸς Πέλοπος Ὅμ. Λίσχ.

Θυέστης, ὁ· ζουζούκι, γουδοχέρι Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. βιβλ. 532, 32.

Θυεστιάδης· υἱὸς Θυέστου Ὀδ.

Θυεστάς· ποτόν τι ἐκ συντετριμμένων, κοπανισμένων ἀρωμάτων κατεσκευασμένον Ἡσυχ.

Θυη-δόχος, 2· ὁ δεχόμενος λιβανωτόν· - τράπεζα Ἀνθ. 8, 25.

Θυήεις, εσσα, εν· ὁ εὐωδιάζων, μυρίζων ἀπὸ θυμίαμα· - βωμὸς Ἰλ. ι, 48, Ὀδ. θ, 363, Ἡσ. θε 557· κ. ἐπὶ τῶν σπαργάνων τοῦ Ἑρμοῦ Ὅμ. Ὑμν. Ἑρμ. 237.

Θυηκόος, συνηρ. θυηκοῦς· θυοσκόος Ἐπιγρ.

Θυηλέομαι· θυλέομαι.

Θυηλή, ἡ, (θύω) τὸ μέρος, μέλος τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐκαίετο Ἰλ. ι, 220· κάπνισμα, θυμίαμα, πλ Ἰλ, ι, 220· «θυηλαὶ ἀναίμακτοι» = θυσία, πρυσφυρὸ Λέων. Ἀλ. 19· (6, 324), Ἡσυχ. θυηλήν = θυσίαν· θυηλαί = αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν· π Σοφ. μτφ. «φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος» = τὸ τῷ Ἄρει θυσιαζόμενον, τοὐτέστι τοῦ ρονευθέντος αἷμα, Ἰλ. 1413· aruspicium.

Θυήλημα, τό, ἐπίρ. ἀντὶ θύλημα Θεοφρ.

Θυηλήσασθαι· θυσιάζειν· ἴδε θυλέομαι Πολυδ. 1, 27·

Θύημα, τό Θυηλή, θυμίαμα,, ἄλευρον ρετὰ μέλιτος καὶ οἴνου Ἱλατ. Τιμ. λεξ

Θυη-πολέω εἶμαι θυηπόλος, καταγίνομαι περὶ τὰς θυσίας, «περὶ θυσίαν ἀναστρέφεσθαι» = θυσιάζειν - Κρόνῳ Σοφ ἀποσπ. 132· «-κατὰ σὸν ἄνακτορον» Εὐρ Ἱρ 330 πρόλ. Ἱλάτ. πολ. 2, 364· παθ. «θυηπολεῖται ἄστυ μάντεων ὕπο» = ἐν τῇ πόλει θυσιάζεται, προσφέρεται θυσία Εὐρ. Ἡρακλ. 402· - προφητεύω μαντεύω Αἰσχ. Ἀγ. 253

Θυη-πολία, ἡ· θυσία, τὸ νὰ θυσιάζῃ τις Ἀπολ Ῥ 1, 1124· - γενεθλίδιοι Διοδ 2 6, 253

Θυη-πολικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὰς θυσίας, μτγν.

Θυη-πόλιον, τό· βωμός, θυσιαστήριον Δ-θην. 10, 413.

Θυη-πόλος, ὁ· ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὰς θυσίας, Ἱερεὺς τῶν θυσιῶν, μάντις Ἀριστ. εἴρ. 1121, ἐπίθ· - χεὶρ Αἰσχ. Περσ. 198 ἐσφ. ἐπὶ τῶν ἑστιάδων· «θ. παρθένοι» Δ. Ἀλ. 2, 61·

Θυής, οῦ· ἀνδρ. ὄν. Ἀρχαδ.

Θυητής, οῦ· ὁ θυσιάζων, προσφέρων εἰς θυσίαν, = Θύτης Φωτιὸς ἐν Ἀθην. 12, 530.

Θυητός, 3· ὁ θυμιασθείς, προσφερθεὶς εἰς θυσίαν Ἀρεταῖ. σ. 122.

Θυη-φάγος, φλόξ· ἡ κατατρώγουσα τὰ θύματα Αἰσχ. Ἀγ. 583.

Θυη-χόος, ὁ· θυηκόος Εὐστ.

Θυΐα, ἡ· θυιάς Στραβ. 10, 468· θυΐαι Σοφ. Ἀντ. 1152.

Θυΐα, ἡ· 1) θυγ. Κασταλίου, ἱέρεια τοῦ Διονύσου Παυσ. 2) θυγ. Κηφισοῦ Ἡρ.

Θυία, ἡ, κ. θυΐα· θυεία, ἔτι δὲ = θύα ἡ θύον = δένδρον τι εὐῶδες τῆς Ἀφρικῆς Θεοφρ.

Θυΐα, τά· ἑορτὴ Διονύσου π. Ἠλείοις Παυσ.

Θυΐαι, αἱ· τῷ ἑπόμ. Στραβ. 10, 468.

Θυιάς, άδος, ἡ, καὶ θυΐας, τὸ δὲ θυὰς ἐσφαλμ. γυνὴ μαινομένη, ἐνθουσιασμένη, ἴδ. μαινάς Βάκχη Αἰσχ. Ἑπτ. 480· ἐπίθ. Θηλ. π. χ· - ἑορτή, δηλ. τοῦ Διονύσου Νον. - λύσσα Χριστοῦ. ἔκφρ. 39.

Θυΐδιον, τό· θυείδιον.

Θύϊνος, 3· ὅστις εἶνε κατεσκευασμένος ἐκ ξύλου τῆς θυίας Ἀθην. 5, 305.

Θυΐον, τό· θύον.

Θύϊος, 3· θύϊνος· - ὕλη = ὕλη Μακεδονικὴ ἔχουσα θύϊον Θεοφρ. 5, 2, 1.

Θυιόω· ποιῶ τινα μανιώδη· παθ. θυιωθείς, μανήσας, ὁρμήσας Ἡσυχ.

Θυΐς, ίδος, ἡ· θυεία, γουδὶ Γαλην.

Θυΐσκη, ἡ· θυμιατήριον· ἴδε θύσκη, micrarium.

Θυΐσκος, ὁ· τῷ ἀνωτέρω.

Θυΐτης, ου, ὁ· λίθος αἰθιοπικός τις λίθους ἔχ τοῦ εἴδους τῶν καυστικῶν ὀρυκτῶν ὅμοιος τῷ ἰάσπιδι Διοσκ.

Θυΐω· θύω, μαίνομαι, ἐνθουσιῶ μανιωδῶς, ἐπὶ προφητικῆς μανίας Ὅμ. Ὑμν. Ἑρμ. 560· «θυίωθείς, μανείς» Ἡσυχ.

Θύκος, ὁ· θυΐσκος Ἐτ. Μ.

Θυλάκη, ἡ· τὸ ὄσχεον, τὰ ὀρχίπεδα Ἱπποιατρ. scrotum.

Θυλακίζω· σακουλιάζω, βάλλω εἰς τὸ θυλάκιον, ἴδ. ἐπὶ ἐπαιτῶν, οἵτινες γεμίζουσι τὸ σακουλί των ἐπαιτοῦντες Ἡσυχ.

Θυλάκιον, τό· ὑποκ. τοῦ θύλακος, σακούλι, Ἡρ. 3, 405, Ἀριστ. σφ. 314· ἔτι δέ, ὁ λοβὸς Διοσκ. sacculus.

Θυλακίς, ίδος, ἡ· 1) λοβὸς Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 43· 2) ἡ κωδύα τοῦ μήκωνος, ἤτοι τὸ κεφάλι τῆς παπαρούνας διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ θύλακα Νικ. Θηρ. 852· ἴδε θυλακῖτις.

Θυλακίσκιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἑπομ. Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 172· κατὰ δὲ Βεκκερ θυλακίσκος, sacculus.

Θυλακίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ θύλακος, ἴδ. ὁ σάκος ἄρτου Ἀρ. ἐν Πολυδ. 10, 151, sacculus.

Θυλακίτης, ὁ· θυλακώδης, τὸ θηλ.

Θυλακῖτις, ίδος, ἡ· μήκων, papaver sativum, διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κεφαλῆς τῆς παπαρούνας μὲ θύλακα Διοσκ.

Θυλακο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα τοῦ θύλακος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 11.

Θυλακόεις, εσσα, εν· τῷ ἀνωτέρω Νικ. ἀλ. 403.
Θυλακόομαι· γίνομαι λοβὸς Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 999.
Θύλακος, ὁ· σακκίον, ἰδ. ἀσκὸς δι' ἄρτον, πήρα, ἀλφίτων Ἡρ. 3, 46, Ἀριστ. πλ. 763· μτφ. λόγων Πλάτ. Θεαίτ. περὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν πλατειῶν ἀναξυρίδων τῶν βαρβάρων Ἀριστ. σφ. 1087, Σχολ. εἴδη βρακίων παρὰ Πέρσαις· πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 181, (π. Γρ. Ναζ. 8. 166 μετὰ βραχέος υ).
Θυλακο-φορέω· φέρω, κουβαλῶ· - Θύλακα Πολυδ. 10. 49 ἐξ Ἀριστ.
Θυλακο-φόρος, 2 ὁ φέρων, κουβαλῶν σάκον· «Θυλακοφόροι, οἱ μεταλλεῖς, Θυλάκοις περιφέροντες τὰ βρώματα» Ἡσυχ. «ὅτι Θυλάκους ἐφόρουν» Φώτ.
Θυλακ-ώδης, 2· Θυλακοειδὴς Θεοφρ.
Θύλαξ, ακος, ὁ· Θύλακος, ὁ σάκος, saccus.
Θύλακος· ἀνδριαντοποιός τις Παυσ.
Θυλακο-τρώξ, ῶγος· ὁ τρώγων, τρυπῶν τοὺς Θύλακας Ἡσυχ.
Θυλάς, άδος, ἡ· Θύλακος, «σκίπωνι συνέμπορος» Ἀντ. Σιδών. 82 (7, 413).
Θυλέομαι· Θύω, μτγν. ἐκ τούτου
Θυλήματα, τά· αἱ Θυσίαι, τὰ Θύματα, ἔλευρον μέλιτι μεμιγμένον Ἀριστ. εἰρ 1005· «βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιτα» Ἡσυχ. suffimenta.
Θυλλίς, ίδος, ἡ· Θύλακος, saccus.
Θύμα, τό, (Θύω)· τὸ Θῦμα, σφάγιον, ὁλοκαύτωμα· - ἑφίστια Αἰσχ. Ἀγ. 1310· - πάγκαρπα Σοφ. Ἠλ. 624· ἐπὶ ζώων ἐν γέν. ἑρείων Πλ. 903· μετὰ τοῦ λοιβή, Φιλ. 8· μετὰ τοῦ εὐχαὶ Πλάτ. νόμ. 10, 888· - Θύεσθαι, πολ. 2, 578· «Θύματα οὐκ ἦν τοῖς θεοῖς ζῷα, πελανοὶ δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἁγνὰ θύματα», νόμ. 6, 782 «Θῦμα ποιεῖν» = καθιερεύειν Γαῖτ. 5, (7,354).
Θυμ-άγροικος, 2· ὁ ἐν τῷ θυμῷ τοῦ ὢν ἀγροῖκος Πολυδ. 6, 125.
Θυμάδης· ἀνδρ. ὀν. Ἐπιγρ.
Θυμαίνω, μέλ. ανῶ, (θυμός)· ὀργίζομαι, θυμῶνω· «ὄμμασι θυμήνασθαι» Ἡσ. ἀσπ. 262 - τινί = κατά τινος Ἀριστ. νεφ. 1478· μέσ «θυμαίνεται, ὀργίζεται» Ἡσύχ.
Θυμαιτάδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Ἱπποθωντίδος; φυλῆς Πλουτ. ἀπὸ Θυμαίτου τινός, κάτ Θυμαιτάδης, καὶ Θηλ. Θυμαιτίς, ίδος Ἀριστ σφ. 1138.
Θυμ-αλγής, 2 ὁ προξενῶν πόναν εἰς τὴν καρδίαν· χόλος Ἰλ. δ, 513· λώβη, α, 387· - θῆρις, ψ, 64· - δισμός, χ, 189· - κάματος, υ, 285 - ἔπος, μῦθος, π, 69, Ἡρ. 1, 129· μέρμηραι Ἀνθ. Ἴστ δέ, «καρδία» ἄλγος αἰσθανομένη, λυπημένη Αἰσχ. Ἀγ. 1002.
Θυμαλίς, ίδος, ἡ· Τιθυμαλίς.
Θύμαλλος, ὁ· εἶδος ἰχθύος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 14, 22.
Θύμαλον, τό· ὅδε Θύμιον.
Θυμάλωψ, ωπος, ὁ· μισοκαθύμενον ξύλον, ξαυλός, ἄνθραξ Ἀριστ Ἀχ. 320· «Θυμάλωπες, οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς ὀψέως, ἄνθρακες οἱ ἡμίκαυτοι» Σουίδ. Ἀριστ.
Θυμ-αμύργας· ἡ νόσος, Ἐρετριεῖς, Ἡσυχ. ἀπὸ τοῦ ἀμέλγειν τὸν θυμόν.
Θυμ-αντικός, 3· ζωηρός, ἔχων θυμόν, ζωὴν Δοσίθ. γλωσ. animosus.
Θυμ-άρεστος, 2· θυμήρης Ἀπολ. λεξ. ὅδε θυμαρία.
Θυμ-αρέω· εὐρίσκω εὐχαριστησιν εἴς τι, ἀποδέχομαι Θεοκρ. 26, 9.
Θυμ-αρής, 2· θυμήρης, ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὴν ψυχήν, προσφιλής, πολύτιμος, κατὰ τὸν Σχολ. διάφοραν κατὰ τὸν τόνον· - ἄλοχος, Ἰλ. ι, 336, Ὀδ. ψ, 232· - σκῆπτρον, ρ, 199.
Θυμάρης, ους· ἀνδρ. ὀν. Ἐπιγρ.
Θυμ-άρμενος, 3· τῷ ἀνωτ. - εἶαρ Νικ. ἀλ. 590.
Θυμαρνόλιον, τό· ἱππομάραθρον Διοσκ. 3, 75.
Θυματίδης, ου, ὁ· Θυμίτης.
Θυματικός, 3· Θυματικὴ μαντεία = μαντεία ἐκ τῶν Θυμάτων Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 495.
Θυμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ Θῦμα Ἀριστ. νεφ. 180.
Θύμβρα, ἡ· εἶδος ἀρωματικοῦ λαχάνου πικροῦ Διοσκ. Θεοφρ. satureia.
Θυμβραία· Θύμβρα Γαλην. Θυμβρίη, Ἱπποκρ.
Θύμβρα, ἡ πόλ. Τρωϊκὴ παρὰ τὸν Θύμβριν ποταμὸν Ἰλ. κ, 430.
Θυμβραῖος· ἔντιμός τις Τρὼς Ἰλ. α, 320· ὅδε Θύμβρα·
Θυμβραῖος, 3· βωμός, ἀνήκων τῷ Θυμβραίῳ Ἀπόλλωνι Εὐρ. Ῥησ. 224.
Θύμβραρα, τό· πόλ. Λυδίας παρὰ τὸν Πακτωλὸν Ξεν.
Θυμβρ-επί-δειπνος, 2· ὁ τρώγων εἶ, τὸ δεῖπνον Θύμβραν, ἐνδιοῦς, πτωχικοῦ βίου δηλωτικὸν Ἀριστ. νεφ. 421· πρβλ. Θυμβροφάνος.
Θυμβρία, ἡ· κώμη Καρίας Ξεν.
Θυμβρία, ἡ· ὅδε Θύμβρα.
Θυμβριάς, άδος, ἡ· ὅδε Θύμβρις.
Θύμβριον, τό· πόλ. Φρυγίας Ξεν
Θύμβρις, ίδος, ὁ ποτ. Τροίας 2) ποτ. Συρακουσῶν Θεοκρ. 3) ὁ Τίβεριος ποτ. τῆς Ῥώμης Διον. κάτ. Θύμβριος, ἡ Θυμβριάς, άδος, Στ. Βυζ κ ἐπίθ Θυβριάς, Χριστοδ. ἐκφρ. 416.
Θύμβρις, εως, ἡ μήτηρ Πανὸς Ἀπολλ.
Θυμβρίττης, ου, ὁ, οἶνος· ὁ ἐκ Θύμβρης κατασκευασμένος· - οἶνος Διοσκ. 5, 60.
Θύμβρον, τό, κ. Θύμβρος· Θύμβρα.
Θυμβρο-φάγος, 2 «Θυμβροφάγον βλέπειν», τὸ νὰ δείχνῃ τις πρόσωπον ὡς νὰ ἔφαγε Θύμβραν, δηλ. κατηφές, δυσηρεστημένον Ἀριστ. Ἀχ. 254.
Θυμβρ-ώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς Θύμβρας Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6, 7, 5.
Θυμ-ελαία, ἡ· Θάμνος, γαμέκλαδον, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς (κόκκος Κνίδιος) εἶναι λίαν κινητικὸν τῆς καυλίας Διοσκ. 4, 173.
Θυμ ελαίτης, οἶνος ἐκ Θυμελαίας κατασκευασμένος Διοσκ. 5, 78.
Θυμέλη, ἡ, (Θύω)· βωμός, Θυσιαστήριον, ναὸς Αἰσχ. Ἱκ. 654· «δεξίπυροι θεῶν θυμέλαι» Εὐρ. Ἱκ. 64· «θυμέλαι οἴκων», Ἠλ. 235. Κατὰ Φρύν 163 αὐτὸ τὸ Θῦμα, ἡ Θυσία· ἐν τῷ Ἄθην. Θεάτρῳ ὑψηλόν τι τετράγωνον, βαθμίδας ἔχον καὶ βωμὸν παραπλήσιον μέρος ἐμπροσθ τῆς ὀρχήστρας κείμενον, παρ' ᾧ ἵσταται ὁ χορηγός, ὥστε πάντες οἱ χορευταὶ ἔχουν αὐτὸν πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐκτείνων τὰ πτέρυγα αὐ-

τῶν διατάτοντα· «Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλην» Πρατιν. ἐν Ἀθην. 14,617 π. μτγν. ἐν γέν. Θέατρον, τὸ βῆμα Λουκ. ὄρχ. 76 μετὰ τοῦ, σκηνή, πλ. Σιμμ. Θηβ. 1 (7, 21) σκηνή, θέατρον, «ὥσπερ ἐκ θυμέλης» Πλουτ ἠθ. 405· «ὁ ἀπὸ τῆς θυμέλης», κωμ. ποίημα Δημήτρ. 12· «ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι», Σιμμ. 1 (7, 21)· ἔτι δὲ τὸ θέαμα ἡ παράστασις Ἀλκίφρ. 2, 3· «θυμέλαι Κυκλώπων»=τὰ κυκλώπεια τείχη Εὐρ. Ἰ Δ. 152· π. Φερικρ. ἐν Β. Λ. 42 = θυλήματα.

Θυμελικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν θυμέλην, εἰς τὸ θέατρον, σκηνικός· - ἀγῶνες Ἀθήν 15, 699· «οἱ θυμελικοί»= οἱ ἐν τῇ θυμέλῃ χορευταί, ἀντίθ. τῷ σκηνικοί, τῶν ἰδίως ὑποκριτῶν Ἐπιγρ. ἐπίρ. θυμελικῶς= ὡς ἐν θυμέλῃ μτγν

Θυμ-ηγερέων, ὁ· ἀγείρων τὸν θυμόν, ἐμψυχωμένος, ἐγκαρδιούμενος, ἀναζωπυρῶν ἑαυτὸν Ὀδ. η, 283.

Θυμ-ηδέω· εὐφραίνομαι, ἐπί τινι Ἡλιόδ. 10,3

Θυμ-ηδής, 2· ὁ τέρπων, εὐφραίνων, εὐάρεστος· - χρήματα Ὀδ π, 389 «τὰ θυμηδέστατα καὶ λῷστα» Αἰσχ ἰκ. 940.

Θυμ-ηδία, ἡ· ἡδονή, χαρά, εὐχαρίστησις τῆς ψυχῆς Εὔπολ. ἐν Ἀθην 7, 286, Πλουτ

Θύμημα, τό· ἐνθύμημα, ἔννοια, σκέψις Παρελιπ. 1, 28, 9, cogitatio.

Θυμ-ήρης, 2· θυμαρής Ὀδ. κ, 361· - φίλη, Ἡρωδν. 8, 5, 23.

Θυμ-ίαμα, ἰων. θυμίημα, τό· ἄρωμα, εὐῶδες τι, ὃ ὑθυμιάζουσι Σουφ. Οἰ. τ. 4, Ἀριστ. ὄρν 1716· «· καὶ μύρα» Πλάτ. πολ 2, 373, «ὅσα περὶ θεούς ἐστι ξυνικὰ θυμ.» κ μτγν. suffimentum.

Θυμ-ίασις, ἡ· τὸ νὰ θυμιάζῃ τις Διοσκ τὸ νὰ καπνίζῃ, ἐκδίξη ἀναθυμίασιν Ἀριστοτ μετεωρ. 4, 9, ἡ ὑπὸ θερμοῦ καυστικοῦ κοινὴ ἔκκρισις ξηροῦ καὶ ὑγροῦ.

Θυμίασμα, τό· θυμίαμα μτγν.

Θυμιατέον, τό· ρ. ἐπίθ. δεῖ θυμιᾶν Γεωπ. fumigandum.

Θυμιατεύω· θυμιάω Σχολ. Αἰσχιν σ 724, 12

Θυμιατήρ, ῆρος, ὁ· τὸ θυμιατήριον, ἐκκλ

Θυμιατηρία, ἡ· πόλ. Λιβύης Στ. Βυζ

Θυμιατήριον, τό· θυμιατήρ Θουκ. 6, 56 ἴδε θυμιητήριον.

Θυμιατίζω· θυμιάω Γεωπ.

Θυμιατικός, 3· κατάλληλος πρὸς θυμίασιν Πλάτ. Τίμ. 61.

Θυμιᾶτις, ἡ· φυτόν τι Διοσκ.

Θυμιᾶτρίς, ίδος, ἡ· θυμιατήρ Δαμασκ. ἐν Φωτ. βιβλ. 347, 35.

Θυμιάω· 1) θυμιάζω, καπνίζω, ἐξαιρ. θυμίαμα καίω εἰς τιμήν τινος Πινδ. ἀποσπ. 87 «οἱ Ἄραβες θυμιῶσι τὸ λιβάνωτον» Ἡρ 3, 112· θυμιάματα, 8, 99· - τοῦ λιβανωτοῦ Λουκ. Προμ. 19· - παθ. «τὸ σπέρμα θυμιᾶται» Ἡρ. 4, 75· «τηκομένων ἢ θυμιωμένων γίνονται ὀσμαί» Πλάτ. Τίμ. 66· «ἐθυμίατο αὐτῷ» = προσεφέρετο, ἐκαίττο αὐτῷ θυμίαμα Ἰλ. Π. Ἰ 12, 51· ἀλλὰ «θυμιώμενα μέλισσαι» = καπνιζόμεναι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 27· ἀμτθ. ἐκδίδω καπνὸν Θεοφρ - θυμιᾶς Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9.

Θυμίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ θυμὸς Ἀριστ. ορ. 878, animulus.

Θυμίημα, ἰων. τό· θυμίαμα Ἡρ. 1, 198.

Θυμιητήριον, ἰων. τό· θυμιατήριον Ἡρ. 4, 162.

Θυμικός, 3· εὔτολμος, εὔψυχος, ὁ ἔχων καρδίαν, γενναιόκαρδος· «τὸ ἄρρεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1· θυμώδης, ὀργίλος, ὁρμητικός· «θυμ. καὶ ὀξύθυμοι καὶ οἱοι ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ», ῥητ. 2, 11· δύναμις, ἀντίθ. τῷ «γνώμη καὶ λογισμός» Πολύδ. 18, 20, 7· ἐπίρ 18, 20, 12, animose.

Θυμίλος· γλύπτης τις Παυσ.

Θύμινος, 3, (θύμον)· ὅστις εἶνε κατεσκευασμένος μὲ ἢ ἀπὸ θύμον.

Θύμιον, τό· σμίλαξ, καὶ θύμαλον Διοσκ. τὸ σύκωμα, τὸ σῦκον Ἱπποκρ.

Θυμίτης, οἶνος· κατεσκευασμένος μὲ θύμον, οἶνος Διοσκ. - ἅλας=ἅλας τριμμένον μὲ θύμον Ἀριστ. Ἀχ. 737, (κωδ. Ῥαβ. Θυμητιδᾶς), σύνηθες προσφάγιον τῶν πτωχῶν.

Θυμο-βαρής, 2· ὅστις βαρύνει, ὀλίθει τὴν ψυχήν, λυπηρός Ἀντ. Σιδ. 65 (7, 146)· θηλ. θυμοβάρεια εὑρηται ἐν Ἐτ. Μ. 458, 26.

Θυμο-βλαβής, 2· φρενοβλαβής, μτγν.

Θυμο-βουλέω· ὀργίλως φέρομαι κατά τινος, ὀργὴν βίπτω ἐπί τινα, τινά Εὐστ.

Θυμο-βορέω· κατατρώγω τὴν καρδίαν Ἡσ. ἔρ. 801.

Θυμο-βόρος, 2· καταβιβρώσκων τὴν καρδίαν· - ἔρις Ἰλ. τ, 58· «τὴν θυμοβόρον φρένα λύπην» Αἰσχ. Ἀγ. 111· «· ξήλου κέντρον» Ἀντ. Θ. 43 (9, 77)· - κῆρες Ἀπολ. Ῥ. 4, 1060.

Θυμο-δακής, 2· ὅστις δάκνει, καταλυπεῖ, πικραίνει τὴν ψυχήν· - μῦθος Ὀδ. θ, 185· - ὀδύνη Στοβ. 100, 6.

Θυμόδωρος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θυμο-ειδής, 2· γενναιόκαρδος, εὔτολμος, θυμώδης, ὀργίλος, ἀντίθ. τῷ ἄθυμος Πλάτ. πολ. 5, 456· «· πραεῖα φύσις», 2, 375, διάφορον τοῖς «ἀκρόχολοι καὶ ὀργίλοι», 3, 411· ἐπὶ ἵππων· «θυμ. καὶ μαχητικοί», 5, 467· ἀντίθ. τῷ εὐπειθὴς Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 25 καὶ τῷ βλάξ, Ἱππ. 9, 1· «θυμ. καὶ εὔτολμος» Ἡρωδν. 8, 1, 6· «τὸ θυμοειδές»= ὁ θυμός, Δ. Λαερ. 3, 67· - καρδία, ἀνδρεία, τόλμη Πλουτ. ἠθ. 445, animosus· ἐπίρ. θυμοειδῶς Ἡρωδν. 4, 3, 7, animose, iracunde.

Θυμόεις, π. εσσα, εν· πλήρης θύμου Σουΐδ.

Θύμος· α) Τρώς τις Ὅμ. 2) βασιλεύς τῆς Ἀττικῆς Παυσ.

Θυμο-κλέης, ῆς· κύρ. ὄν. Ἀνθ. Παλ.

Θυμο-κτόνος, 2· φονεύων τὴν ψυχήν, ἐκκλ.

Θυμο-λέαινα· θηλ. τοῦ ἐπομ. - παρθένος Π. Σιλ. 35 (5, 300).

Θυμο-λέων, οντος, ὁ· ὁ ἔχων καρδίαν, ἀνδρείαν λέοντος· - Ἀχιλλεύς Ἰλ. η, 228, Ὀδ. δ, 724, Ἀριστ βατρ. 1041· - Διόνυσος Ὀρφ. ὕμν. (9, 524, 8).

Θυμο-λιπής· λιπόθυμος Νον. Δ. 37, 510.

Θυμό-μαντις, εως· ὁ προφητεύων ἀφ' ἑαυτοῦ, ἄνευ θείας ἐμπνεύσεως, ἔχει πνεῦμα προφητικὸν Αἰσχ. Πέρσ. 220.

Δημοκρατική Βιβλιοθήκη Περιστερίου

Θυμο-μαχέω· μάχυμαι μὲ ὁρμήν, θάρρος, ἀνδρείαν, ἐπὶ κ. πρός τινα Πολύδ. 9, 40, 4 - ἔτι δὲ ὀργίζεσθαι, ἐπί τινι Παλυδ. 27, 8, 1· τινί Ν. Δ.

Θυμο-μαχία, ἡ· τὸ μετὰ θυμοῦ, ὁρμῆς μάχεσθαι, σφοδρά, ὁρμητικὴ μάχη Πολύαιν. 2, 1, 19, iracunda pugna.

Θύμον, τό· θύμος Θεοφρ.

Θαμ-αξ-άλμη, ἡ (θύμον, ὄξος, ἅλμη)· ποτὸν ἐκ θύμου, ὄξους καὶ ἅλμης κατεσκευασμένον Διοσκ.

Θυμο-πληθής, 2· ὁ πλήρης θυμοῦ, ὀργῆς· - Ἅτα Λίσχ. Ἑπτ. 668.

Θυμο-ραίστης, ὁ (θυμός, ῥαίω)· θυμοφθόρος· ὁ φθείρων, ῥάζων τὴν ψυχήν· = θάνατος Ἰλ. π. 414· - δῆϊοι, σ, 230.

Θυμός, ὁ, (θύω, Πλάτ. Κρατ. 419, ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς)· ἡ ἀναζῶσα καὶ ἐν κινήσει οὖσα δύναμις τοῦ βίου, ἔντ. 1) ἡ ζωή, ἡ δύναμις τοῦ ζῆν, ἡ ζωτικὴ δύναμις, ἀκμή, ῥώμη ζωῆς, ἧς ἕδρα τὸ στῆθός ἐστι καὶ μᾶλλον ὡρισμένως αἱ φρένες· «θυμὸν ἀποπνείων» = ἐκπνέων τὴν ζωήν, ξείψυχων Ἰλ. δ, 524· «τὸν μὲν λίπε θυμός» = τὸν ἄρηεν ἡ ζωή, δ, 470· «λίπε δ' ὀστέα θυμός», μ, 386 καὶ ἐπὶ ζώων, βοῶν Ὀδ. ξ, 140· «θυμὸς ὤιχετ' ἀπὸ μελέων» Ἰλ. ν, 671· «ἐξαίνυτο θυμὸν» = ἀφῄρπασε τὴν ζωήν, ε, 531· «ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα», ζ, 17 κ. συνηθ. «μήτις τοι θυμὸν ἕλοιτο», ρ, 17 «ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕλησι», ι, 317, ἔνθα γίνεται τριβῆς· πρβλ. «μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι», χ, 68· «εἷως φίλον ὤλεσε θυμὸν» = ἔχασε τὴν ζωήν του, λ, 342· «αὐτός δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος», ρ, 616· «ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν», α, 593· «θυμοῦ ἀεσσυμένους», γ, 294· «μόγις δ' εἰσαγείροντο θυμὸν» = ἤλθον εἰς ἑαυτόν, συνῆλθεν, φ, 417· «ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη», χ, 475· «ἄψορρον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη», δ, 152· καὶ ἐπὶ ἵππων· «ἀπὸ δ' ἵππατο θυμός», π, 469· ἐπὶ ἐλάφων Ὀδ. κ, 163· καὶ ἐπὶ περιστερῶν «ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο» Ἰλ. ψ, 880· σπανιώτ. μετὰ τοῦ ψυχή, π. χ. «θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών», λ, 334· ἔτι δὲ «βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἰάμνα», ξ, 439· «οὕτω τὸν αὐτὸν θυμὸν ὁρμαίνει πεσεῖν», περὶ Ἀγαμέμνονος, ἐνήσκουτος· Λίσχ. Ἀγ. 1361· «θυμὸν ἐκπνέων ἰσῶτα πώματος στάζων ἄπο» Εὐρ. Βακχ. 621· ἐπὶ σφοδρᾶς ἐκπνοῆς κατὰ τὴν σπουδὴν καὶ τὴν ἐνέργειαν· «αἱ ἵπποι ἔρεγκον ἐξ ἀντηρίδων θυμόν», Ῥησ. 786· ἡ ζωτικὴ δύναμις, ἡ ἀκμάζουσα ἰσχὺς ἐξαντλεῖται καὶ ἐξασθενεῖ διὰ τῆς ἐνεργείας, 69· «τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης» = ἀπέκαμνον, ἠρρώστησαν ἡ ψυχὴ τῶν Ὀδ. κ, 78· «ἐν δέ τε θυμὸς τείρετο κάματῳ τε καὶ ἔρῳ» Ἰλ. ρ, 714· - πᾶσα σφοδρὰ τῆς ψυχῆς κίνησις, πάθος ἐν γένει· ἐξ. τῆς «πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱμάνων» = ἔκτυπα ἡ καρδιὰ τῶν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νίκης Ἰλ. ψ, 370· 2) καρδία, ψυχή, ὡς βούλησις ἡ ἐξ ἧς ἐκδηλουμένη, ἄρα ὀρέξεις, ἐπιθυμία, κλίσεις, ὁρμαί, πάθος, ἰδ. ὀρέξεις βρώσεως καὶ πόσεως· «πίειν ὅτι θυμὸς ἀνιώγοι» Ἰλ. δ, 263· «ἔπιον θ' ὅσον ἤθελε θυμός», ι, 117· «οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης», α, 468· «πλησάμενοι δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος» Ὀδ. ρ, 603· «ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ», ξ, 111· «ἄδος τέ μιν ἕστο θυμὸν» Ἰλ. λ, 88 συνήθ. ὅμ. συντάξεις τῆς λέξ. εἶνε «ἀνώγει, κελεύει, κέλεταί με θυμός»· «θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει» Ἰλ. ζ, 439· «βαλέειν δὲ ἑ θυμὸς ἄνωγεν» = τὸν παρακινεῖ ἡ καρδία του, ἐπειδήμει, θ, 322· «τί με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει», δ, 68· «κραδίη κέν θυμὸς κελεύει», ν, 784· «ἕστο θυμῷ» = τὸ ἐπεθύμει μὲ τὴν καρδίαν του, θ, 589· «βαλέειν δὲ οἱ ἕστο θυμός», θ, 301· «οἱ θυμὸς ἐδούλετο», σ, 596· «εἴ τοι θυμὸς ἐπίσσυται», κ, 173· «θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν», ν, 73· «Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν τεῖχος ἐπαΐξαι», μ, 307· κ. ἐπὶ λεόντων «κέλεται δὲ ἑ θυμός», ν, 300· «ᾧ θυμῷ τίξας ἱμίχη φιλότητι» = ἐνδὺς εἰς τὴν κλίσιν, ἐπιθυμίαν Ἰλ. ι, 594· «ἀέκοντί γε θυμῷ», δ, 43, Πινδ. θυμὸς ἀτρόνει, ὥρμαινε, Ὀ. 3, 26, 40 «θυμῷ ἐθέλων», Ι, 5, 40 «κλαῦσαι, ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει» = ὅσον θέλω Σοφ. Ἠλ. 278 «θυμῷ βουλόμενοι» = ἐκ καρδίας ἐπιθυμοῦντες Ἡρ. 5, 49· «ἦ σφι θυμὸς ἐγένετο θρήσασθαι τὸν πόλεμον» = τοῖς ἦλθεν ἡ ὄρεξις, θ, 116· «ὠνέεσθαι τῶν φορτίων τῶν σφι ἦν θυμὸς μάλιστα», α, 1· «ἀπ. ελαύνετε ὅποι ὑμῖν θυμὸς» Ξεν. Κύρ. 3, 1, 37· β) θάρρος, τόλμη, φρόνημα, τὰ ὁποῖα διὰ ζωηρᾶς πνοῆς ἐκδηλούμενα, ὡς ἰδιάζουσα ἐνέργεια τῆς ζωτικῆς δυνάμεως ἐμφανίζεται· π. χ. «σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βελῶ μένος ἠδὲ καὶ ἐνὶ θυμῷ» Ἰλ. ρ, 451· «μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου», χ, 312· «θυμὸς ἀναλκις», π, 355· «ὦτρυνε μένος καὶ θυμός, υ, 174· «θυμὸν λαμβάνω» = ἐγκαρδιοῦμαι Ὀδ. κ, 461· «ἵππος δ' ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν» = δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του, ἐν τῷ κινδύνῳ Σοφ. Ἠλ. 26· «θυμὸς ἀμυνίας» Ἀριστ. Ἱππ. 568· «θυμὸν ἔχε ἀγαθὸν» Ἡρ. 1, 120· «φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται καὶ ἀνδρειότερος γίνεται αὐτὸς αὑτοῦ» Πλάτ. πολ. 3, 411· «ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους» Ξεν. Κύρ. 4, 2, 21· «ἵτε, θυμοὶ συνῶν» Πλουτ συμπ. 5, 7, 5. Κατὰ Πλάτ. ὅρ. 415, ὁρμὴ βίαιος ἄνευ λογισμοῦ· ὀργή, ἀγανάκτησις, «δάμασον θυμὸν μέγαν» = κράτησον τὴν ὀργήν σου Ἰλ. ι, 496· «θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ βασιλῆος», δ, 196· πρβλ. «μάλα θυμὸν χολώθη», δ, 494· «θυμὸν ἐχώσατο», π, 616· κ. «νεμεσίζεσθαι δὲ ἐπὶ θυμῷ», ρ, 524· καὶ «ἀπειλήσω τό γε θυμῷ», α, 212· «οὕτω θυμὸς ὄξὺς Σοφ. 401. Κ. 1195· «θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων» Εὐρ. Μηδ. 1047· «θυμὸν δακὼν» Ἀριστ. νεφ. 1351· «ἵν' ἰγὼ γελάσω καὶ τὸν θυμὸν κατάθωμαι», σφ. 607· «σχάσον θυμοῦ πνοάς» Εὐρ. Φοιν. 457· «θυμὸν ἐπανάγειν» Ἡρ. 7, 160· «οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι θυμῷ πλεῖστον εἰς ἔργα καθίστανται» Θουκ. 2, 11· «ὀργὴ καὶ θυμοῦ μεστοὶ» Ἰσοκρ. 12, 81· «οἱ τῷ θυμῷ πραχθέντες φόνοι» Πλάτ. νόμ. 9, 867· «τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς», Ἰσ. 47· «θυμῷ μᾶλλον ἢ λόγ-

γισμῷ» Πολύϐ. 2, 35, 3· π. μτγν. «ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος» Ἡρωδ. 8, 4, 1· «εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε» Λουκ. π. διαϐ. 23· ἐπὶ ἵππων Ξεν. ἱππ. 9, 2· δ) ἐν γέν. αἴσθημα, πόθος ψυχῆς, χαρᾶς π. χ. «χαίρω θυμῷ» Ἰλ. ξ, 156· «γήθησε δὲ θυμῷ», η, 189· «Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει», ν, 394· «γηθήσειν κατὰ θυμόν», ν, 416· - λύπης, «ἄχνυτο δέ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν», ξ, 39· «ἀκαχὼν ἔχεν θυμῷ», ξ, 486· καὶ «κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ», ζ, 524· «ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν», ω, 549· «ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει», α, 17· - φόϐου, «δέος ἔμπεσε θυμῷ», ρ, 625· «δεῖσ' ὅγ' ἐν θυμῷ», ο, 138· δυσθυμίαν, ἀγανάκτησιν ἐγείρω· «τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν», γ, 395· συμπάθειαν, ω, 467· ἐλπίδα, «οἱ θυμὸς ἔλπετο», μ, 407· «Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἑκάστου», ο, 701· «ἔλπετο θυμῷ», ρ, 404· «οὐκ ἔλπετο ὃν κατὰ θυμόν», ν, 8· «-θυμὸν ἔθελξε» Ἰλ. ο, 321· ἀποκτῶ κλίσιν, ἕξιν, πραΰνω· «ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ», ε, 243· «ἐγὼ τήν ἐκ θυμοῦ φίλεον» = ἀπὸ καρδίας ἠγάπων, α, 343· ἀλλὰ «ἀπὸ θυμοῦ εἶναι» = μακράν, ἔξοι ἀπὸ τὴν καρδίαν του, ὄχι ἀγαπητός, α, 562· «ἐκ θυμοῦ πίπτειν» = ἐξαγαίνων ἀπὸ τὴν καρδίαν μου, δὲν τὸν ἀγαπῶ, τὸν μισῶ, ψ, 895· «ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσα» Εὐρ. Μήδ. 8· 5) «θυμὸς πρόφρων, ἵλαος» Ἰλ. θ, 39· - ἀπηνής Ὀδ. ψ, 97· - νηλεής Ἰλ. τ, 229· - σιδήρεος, χ, 357· - ἄπιστος, ψ, 72· - σιδηρόφρων Αἰσχ. Ἑπτ. 52· - γελανής, ἀταλὸς Πινδ. Π. 4, 181, Ν. 7, 92· - ὑψηλόφρων Εὐρ. Ἰ. Α. 919· 3) ψυχική, διάθεσις, φρόνημα, γνώμη· «ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες» = τὰ ἴδια φρονήματα, τὴν ἰδίαν γνώμην Ἰλ. ο, 710· «ἶσον θυμὸν ἔχοντες» = ὁμοίαν γνώμην, ρ, 720· καὶ ἐπὶ ζώων, ν, 704· «οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες», χ, 263· «δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὡς ἔμεν» = οὕτω τοῖς ἐφαίνετο εἰς τὴν καρδίαν των, οὕτως ἐστοχάζοντα Ὀδ. κ. 415· 4) σταχασμός, ἐνθύμησις, ἀπόφασις· «ἕτερός μοι θυμὸς ἔρυκε» = ἄλλη ἀπόφασις μ' ἀνεχαίτισεν Ὀδ. α, 302· «ἦλθε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή» Ἰλ. θ, 5· «φράζετο θυμῷ», π, 646· «ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος» = ἐσκέφθησαν, π, 566· «τοὺς ἐμοὺς λόγους θυμῷ βάλε» = συλλογίσου, βάλε εἰς τὸν νοῦν σου Αἰσχ. Πρ. 708· «μή νυν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς» Σοφ. Οἰ. τ. 975· ἀλλά· «οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω» = δὲν τὸν φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι, Ἰλ. 13, 29· «σύνθετο θυμῷ βουλὴν» Ἰλ. η, 44· «ὅς σάφα θυμῷ εἰδείῃ τεράων», μ, 228· «ἧδεε γὰρ κατὰ θυμόν», δ, 409· «οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν», δ, 183· «οἷ' ὡς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον», ι, 587, π. Ὁμ. ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς ἐπιθυμίας, ὀρέξεως, βουλήσεως κ. συνήθ. μετὰ τῆς παραπλησίου τῆς σφοδρᾶς αὐτῶν ἐξεγέρσεως.

Θύμος, ὁ καὶ θύμον, τό· εἶδός τι εὐώδους ῥητοῦ, (παρὰ τὸ θύω, εἴτε διὰ τὴν εὐωδίαν του εἴτε διότι αὐτοῦ τὰ φρύγανα ἔκαιον κατὰ πρῶτον ἐν ταῖς θυσίαις Φιλόχ. Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 100), Θεοφρ. βρῶμα, φαγητόν τι μέλι καὶ ὄξος καὶ θύμον κατεσκευασμένον, τὸ ὁποῖον ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ ἐν Ἀττικῇ ἢ κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 253 βολϐός, ἀγριοκρόμμυον, ὃ καὶ παρ' ἡμῖν βορϐός, ἡ βρουϐὸς ἢ βρουϐιὰ οὐδ. πλ. εἰρ. 1153, Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 2, 60· 2) σαρκῶδές τι ἔκφυμα ἐν τῷ σώματι διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ τὸν κάλυκα, μπουμποῦκι, τοῦ ἄνθους τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ, ἄλλως σῦκον ὀνομαζόμενον, μτγν. ἰατρ. Ἴδε Πολυϐ. 2, 218· 3) οἱ ἀδῖνες, παρὰ δάγκαλα, τοῦ στήθους τῶν βυζίων ἀγεννήτων ἢ νεογνῶν ἀλόγων ζώων· ἐπὶ μόσχων δὲ τὰ γλυκάδια κοιν. λεγόμενα, μτγν.

Θυμός, ὁ· ὄν. κυνὸς Ξεν. κυν. 7, 5.

Θῡμο-σοφέω· εἶμαι ἀγχίνους· - ἔν τινι Νικ. χρον. 14, 4.

Θῡμο-σοφικός, 2· σοφὸς ἐξ ἰδίας συνέσεως (ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματος), ὑπερῴ θυμοσοφικώτατον Ἀριστ. σφ. 1280.

Θῡμό-σοφος, 2 ὁ ἐκ φύσεως, ἀφ' ἑαυτοῦ σοφός, ἀγαθός, ἐπιτήδειος Ἀριστ νεφ. 867, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφὸς καὶ οὐκ ἐκ ραθήσεως· ἄλλως καὶ αὐτομαθὴς ἑρμ. κ. π. μτγν. Πλουτ. Ἀρταξ. 17· μάλιστα ἐπὶ ζώων Αἰλ. Ἱ. Ζ. 16, 15, οἷον, τὸ θυμόσοφον = εὐμάθεια, εὐαγωγία ζώου Πλουτ. ἠθ. 970.

Θῡμο-τολμία, ἡ· ἡ τόλμη τῆς ψυχῆς Κ. Μαν. χρον. σ, 26 κ. 27.

Θῡμο-φθορέω· κατατρώγω, καταφθείρω τὴν ψυχήν, τὴν καρδίαν, στενοχωροῦμαι ὀλίϐομαι Σοφ. Τρ. 141.

Θῡμο-φθόρος, 2· ὁ φθείρων τὴν καρδίαν, ἐξαντλῶν τὰς ζωτικὰς δυνάμεις, ἐλαττώνων, ἐξαφανίζων τὸ θάρρος, νεκρώνων τὴν καρδίαν Ὀδ. τ, 353· - κάματος, ἄχος, δ, 716, κ, 363· - πενία Ἡσ. ἔρ. 719· - φάρμακα γαργαλίζει ταράττουσαι τὸν νοῦν, φονικά, δηλητήρια Ὀδ. δ, 239 (ἴδε, Νικ. θηρ. 140), γράμματα, ἁρπάζοντα, ἀφαιροῦντα τὴν ζωήν. τὰ θανάτου καταδίκην φέροντα, δι' ὧν ἐφημαίνετο νὰ φανερωθῇ ὁ κομιστὴς αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὃν τὰ ἐκόμιζε Ἰλ. ζ, 169.

Θῡμο-φόρος, 2· θύμον φέρων, κρατῶν· - γῆ Διον. Περ. 791.

Θῡμο-χάρης, ους· στρατηγὸς Ἀθ., ἐν τῷ Πελοπον πολέμῳ Θουκ.

Θῡμόω· κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, συνήθ. παθ. μετὰ μ. μέλ. θυμοῦμαι, θυμώνω, ὁ ζῶσις ὀργίζομαι, ἁπολ Αἰσχ. Ἀγ. 1039, Σοφ. Φιλ. 323, Πλάτ. Πρωτ. 323· κ. τινί, Αἰσχ. Εὐμ. 703, Σοφ. Τρ. 540, Εὐρ. Ἰφ. 402· κ. π. πεζ., τινί τινός, κατά τινος ἕνεκά τινος Εὐρ. Ὀρ. 741· «-τῇ ξυντυχίᾳ» Ἀριστ. βάτρ. 1006· «-εἴς τινα» Ἡρ. 3, 52· ἐπί τινι Δ. Λαερ. 78, 26· ἐν γέν. ὀξύς, σφοδρὸς γίνομαι ὀργιζόμενος κατά τι ος, ἐπὶ ζώων· «βυθὸς πρὸς τὸν ἐλαύνοντα θυμωθείς» Πλουτ. Δ. 38· - τὸ θυμούμενον = ἡ ὀργή, ὁ θυμός Ἀντιφ. 2, γ, 3.

Θυμ-ώδης, 2· ὅμοιος ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύμου Θεοφρ

Θυμ-ώδης· ὀργίλος, ὀξύς, ὁρμητικὸς Ἀρι-

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στοτ. ῥητ. 2, 14· -ζῶρα, Ἰ. Ζ. 1, 1· ἐπίρ. Θυμωδῶς, Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 1036.
Θυμῶδης· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.
Θύμωμα, τό· ὁ θυμός, τὸ νὰ θυμώσῃ τις Αἰσχ. Εὐμ. 822, ira.
Θύμωσις, ἡ· τὸ νὰ θυμώνῃ τις Κικ. Τουσκ. ι, 9.
Θυμωτικός, 3· θυμικός, ἑκκλ.
Θυν-αρμόστρια, ἡ· θοιναρμόστρια Ἐπιγρ.
Θύναρχος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θυνέω· Θύνω Ἡσ. ἀσπ. 156.
Θύννη, ἡ· πόλ. Λιβύης, κάτ. Θυνατὸς Ἀλεξ. ἐν Σε. Βυζ.
Θύννη, δωρ. ἀντὶ Θοίνη, κατὰ τὰ κοινός, καὶ ξυνός, κοίρανος κ. κύριος, moenia καὶ munio, poena καὶ punio.
Θυννία, ἡ· 1) νῆσος ἐν τῷ Εὐξείνῳ, ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Βιθυνίας Στράβ. ἐπίθ. Θηλ. Θυνιάς, ἄδος, ἡ· -νόμφη Ἀπολ. Ῥ. ἀκτὴ Στράβ. Θυννὶς ἴδος, νῆσος, ἀκτή, Ἀπολ. Ῥ.
Θυννίς, ἴδος· γατα, Ἀ. Ῥ. 460· καὶ Θυνιάς=ἡ νῆσος, οὖσ. αὐτ. 2) ἡ χώρα τῶν Θυνῶν.
Θυνίων, ωνος, ὁ· Θοινίων.
Θύννα, ἡ, κατὰ Ἐτ. Μ. 459, 25=ὁ θηλυκὸς θύννος Ἀντιφ. Ἵππων. ἐν Ἀθην. 7, 384.
Θυννάζω κεντῶ, τρυπῶ μὲ τὴν τρίαιναν τὸν θύννον, μτφ. - εἴς τι Ἀριστ. σφ. 1087, Σχολ. κεντοῦντες ὡς θύννους τοτε τριόδουσι.
Θυννατον, τό· ἡ θυσία θύννου τῷ Ποσειδῶνι Ἀθην. 7, 297.
Θύννας, ακος· ὑποκ. τοῦ θύννος Ἐριφ. ἐν Ἀθην. 7, 302.
Θύννειος, 3· ὁ ἐκ Θύννου· -ταρίχη Ἀθην. 3, 116· τὰ θ. δηλ. κρέα=κρέας Θύννου, Ἀριστ. Ἵππ. 354 - τὸ θύννειον Ἀθην. 14, 649.
Θυννευτικήν, ἡ· σαγήνη, ἱκανὴ πρὸς θήραν θύννου Λουκ. ἐπιστ. Κρ. 24.
Θυννεύω θηρεύω, πιάνω θύννους.
Θυννίζω· Θυννάζω Σουΐδ.
Θυννίον, τό· τῷ ἐπομ. Ἀθην. 15, 649.
Θυννίς, ἴδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ θύννος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 9.
Θυννο-θήρας, ὁ· 1) ὁ θηρεύων, πιάνων θύννους· 2) σκηνικόν τι ἐξόδιον τοῦ Σώφρονος, 306.
Θυννο-κέφαλος, 2· ὁ ἔχων κεφαλὴν θύννου Λουκ. ἁλ. Ἰ. 1, 35.
Θυννο-λογέω· ὁμιλῶ περὶ θύννων Εὐστ.
Θύννος, ὁ, (θάω, θύνω, ἕνεκα τῆς ταχείας του κινήσεως Ὀππ. ἁλ. 1, 181·) εἶδός τι ἰχθύος μεγάλου, ἐν τῇ Μεσογ. θαλάσσῃ ζῶντος καὶ πολὺ νοστίμου εἰς βρῶσιν χρ. Ἱππ. 1, 61, Αἰσχ. Περ. 424.
Θυννο-σκοπεῖον, τό· τόπος, ὅπου τις παραμενεύει τὸν θύννον Στράβ. 5, 223.
Θυννο-σκοπέω· ἐνεδρεύω, παραμονεύω τὸν θύννον Ἀριστ. ἵππ. 313.
Θυννο-σκοπία, ἡ· τὸ ἐνεδρεύειν τοὺς θύννους Στράβ, 17, 834.
Θυννο-σκόπος, ὁ· ὁ ἐνεδρεύων, παραμονεύων τοὺς θύννους, διὰ νὰ τοὺς πιάσῃ, ὅπερ ἐγίνετο ἰδ. ἐν τῇ Σικελ. παραλίᾳ, ὅπου ἦσαν ἐπὶ τούτῳ κτισμένοι πύργοι, εἰς τοὺς ὑπαίους ἵστατο ὁ θυννοσκόπος καὶ ἐνεδρεύων τοὺς θύννους ἐδοποίει τοὺς ἁλιεῖς περὶ τοῦ μέρους καὶ ἵσταιναν τὰ δίκτυά των Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 10· οὕτως ἐλέγετο ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ἡρακλῆς.
Θυννώδης, 2· ἐκ τοῦ γένους ἢ εἴδους τῶν θύννων, μωρός, ἠλίθιος Λουκ. Ζ. τραγ. 25.
Θύνος, ὁ, ὀρθότ. Θύννος· ἡ ταχεῖα, ἡ σφοδρὰ κίνησις Ἡσύχ. πρβλ. Ἡρωδ. π. μ. λ. 33, 15, impetus, cursus.
Θύνω· θύω, κινοῦμαι σφοδρῶς, ὁρμητικῶς Ἰλ. δ, 445· «ἅμ πεδίον», ε, 87, Πινδ. Π. 10, 54.
Θυο-δόκος, 2· θυμιατήριον, ὁ δεχόμενος θυμίαμα· -δόμος, - οἶκοι, περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ Εὐρ. Ἰων, 510, 1549· - ἀνάκτορα, Ἀνδρ. 1158.
Θυόεις, εσσα, εν· ὁ μυρίζων ἀπὸ θυμίαμα· -νέφος Ἰλ. ο, 152· «· ἄστεος ὀμφαλός» Πινδ. ἀποσπ. 45· - βωμὸς Εὐρ. Τρ. 1054· πρβλ. Θυώεις.
Θύον, τό, (θύω)· 1) δένδρον τι τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον ἔκαιον διὰ τὴν εὐωδίαν του Ὀδ. ε, 59· κατὰ Θεοφρ. ἐκ Λιβύης (ἴδε θυία)· τὸ ξύλον του ἦτο ἐκ τῶν πολυτιμοτάτων σκευῶν, ἐξαιρ. τῶν ναῶν Ἀθην. 5, 207· 2)=ἐπομ. θύμα, ζυμαρικὸν εἰς θυσίαν προσφερόμενον, Πινδ. ἀποσπ. 95, Δ. Πειρ. 936.
Θύος, τό θυμίαμα, χρήσιμον εἰς τὰς θυσίας Ἰλ. ζ, 269, πλ. Ἰλ. ἔρ. 335· «μηρία καίειν, ἄλλοτε δὲ ἀπονέμειν θύεσσί τι ἱλάσκεσθαι», τὸ θῦμα, Ἰλ. ι, 499, Ὀδ. ο, 261 Αἰσχ. Εὐμ. 799, παρ' ᾧ κ. ἐν. κεῖται, Ἀγ. 1383.
Θυος-κτυπέω θυσιάζω· «τίνος ἀγγελίας πειθοῦ περίπεμπτα θυοσκτυπεῖς;»=στέλλεις διατάττων νὰ προσφέρωσι θυσίαν, Θυσιάζεις, μον· Αἰσχ. Ἀγ. 87· «θυοσκοεῖς=ἱερατς παρέχεσθαι» Ἡσύχ. ὁ δὲ Λοβεκ. εἰς Φρύν. α. 52, ὑποθέτει θυοσκοίεις, ἴα. ὀρθῶς.
Θυος-κόος, ὁ· ὁ ἱερεύς, ὁ ἐκτελῶν τὴν θυσίαν Ἰλ. ω, 221, μετὰ τοῦ μάντεις κ. ἱερεῖς, ὑπὸ δὲ τοῦ Σχολ. ἑρμ. «οἱ διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευόμενοι, ἐμπυρομάντοι, ἐν ᾧ ἱερεῖς εἰσιν οἱ διὰ σπλαγχνων μαντευόμενοι, ἐπομένως ἱερεῖς οἱ μετὰ θυμιάματος τελοῦντες θυσίας, ἔμπυρα ἱερά, καὶ ἐκ τούτων προφητεύοντες Ὀδ φ, 145 Εὐρ. Ῥῆσ. 68· περὶ Τούσκων καὶ Ἐτρούσκων «πρότερον δ' ἀκριβοῦντες τοὔνομα ὥσπερ Ἕλληνας θυοσκόους ἐκάλουν» Δ. Ἁλ. 1, 30, aruspex.
Θυος κόπος, ὁ· ὁ ἐκ τῶν σφαγίων προφητεύων, ὁ διὰ σπλάγχνων ἢ θυμάτων μαντευόμενος Ἡσυχ. aruspex.
Θυο-φόρος, 2· ὁ προσφέρων θυμίαμα ἢ θυσίαν Γρ. Ναζ.
Θυόω· θυμιάζω, καπνίζω τι μὲ εὐώδεις καπνούς, μόν. τεθυωμένων=εὐωδῶν, ἔλαιον Ἰλ. ξ, 172· - εἵματα Ὁμ. Ὑμν. Ἀπολλ. 184, Στασῖν. ἐν Ἀθην. 13, 682· - ἄλσος Καλλίμ.
Θύρα, ἴων. Θύρη ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τόσον ἡ τῶν ἰδιαιτέρων δωματίων ὅσον καὶ ἡ τῆς ὅλης οἰκίας - θαλάμοιο Ἰλ. ω, 307, Ὀδ χ, 155· συνηθ. ἐπὶ θύρας ἔχουσης δύο κοιν. λεγόμενα φύλλα, τουρκ. κανάτια, ὁ δὲ ποιητὴς ἐν Ὀδ. ρ, 267 ῥητῶς ἐξηγεῖ διὰ τοῦ διπλῆς· «πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν» Ἰλ. ξ, 339· «θαλάμοιο θύρας πυκινὰς ἐρε-

ρυΐας ῥήξας ἐξῆλθον», α, 475· οἰ γνύναι, κλείειν, ἐπιτιθέναι, ἴδε τὰς λέξεις ταύτας· «θύραι δ' εὐεργέες εἰσὶν ὀικλίδες» Ὀδ. ρ, 267 συνηθ. ὀνομάζονται φαειναί, τοῦτο μὲν διὰ τὴν στιλπνὴν λειότητα τοῦ ξεσμένου ξύλου, τοῦτο δὲ καὶ διὰ τὰ μεταλλικὰ ποικίλματα, δι' ὧν στολίζονται αἱ θύραι, ὡς αἱ τοῦ Ἀλκίνου, η, 88· «παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι» = πρὸ τῶν ἀνακτόρων ὀηλ. Ἰλ. ϛ, 788· ὁ Πινδ. χρῆται μόν. τῷ πλ. καὶ ὁ Σοφ. «πατρῴων πρὸ θυρῶν», Ἰλ. 109· συνηθ. ὅτ καὶ ὁ Εὐρ. ὅστις μόν. ἐν Κύκλ. 500 χρῆται τῷ πλ. «θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον» Αἰσχ. Χο. 642· «τὴν θύραν κόπτειν, πατάσσειν», ἴδε τὰς λέξεις ταύτας· «προσθίγειν τὰς θύρας» Ἡρ. 3, 78· «ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος» Πλάτ. συμπ. 203· «ἐπὶ τὰς θύρας ἥξουσι», Φαῖδρ. 233· «Φοίνικος μὲν αἱ θύραι πεποιημέναι», 7, 5, 22· αἱ βασιλέως θύραι, ἐνν. τὰ βασίλεια τοῦ Πέρσου βασιλέως· «παῖδες ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 3· «ἦσαν ἐπὶ ταῖς θύραις Τισσαφέρνους», Ἀν. 2, 5, 31· «ἐφοίτων ἐπὶ τὰς θύρας Κύρου», Κύρ. 8, 1, 8· «αἱ ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσεις», Ἑλλ. 1, 6, 7 κ. μτγν. – ἐπὶ τῶν θυρῶν τῆς ἀμάξης· «τὰς θύρας τοῦ ἁρματείου δίφρου» Ξεν. Κύρ. 6, 4, 9· – ἐν γέν. προσαπέλασις, εἴσοδος ἐξ τι σπήλαιον Ὀδ. ι, 243, μ, 256· «ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος εἶναι», δηλ. ἐγγύτατα τῆς Ἑλλάδος Ξεν. Ἀν. 6, 2, 23· «ἥ δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται» Πλάτ. Φαῖδρ. 245· παροιμ. «παρὰ τὴν θύραν εἰσδιάζεσθαι» Λουκ. Νιγρ. 31· ταὐναντ. «κατὰ θύρας εἰσίναι» Ἀντιφ. ἐν Στοβ. 6, 2· «ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη» Ἡρ. 2, 99, janua, ostium.

Θύραζε, ἐπίρ. «ἐμὲ δόμων ἔξηγε θύραζε» = μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπῆτι εἰς τὰς θύρας, δηλ. ἔξω, extra domum Ὀδ. ο, 465· Ἰλ. σ, 29· «ἔνδον καθείρξας ἵνα θύραζε μὴ ἔβγῃ ἀπὸ τὴν θύραν, ἔξω δηλ. ἐν γένει ἔξω Ἀριστ. σφ. 70· «ἔκδασις οὔτε φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῦ θύραζε» = πόρος ἔξω ἀπὸ τὴν θάλασσαν Ὀδ. ε, 410· «ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε» = τοῦ ἐτρύπησε τὸν μηρὸν πέρα πέρα, ὥστε ἔβγῃκε τὸ δόρυ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος Ἰλ. ε, 694· ἐκ τοῦ ὕδατος εἰς τὴν ξηράν, φ, 237· «ἐκ τοῦ πλοίου» σ, 447· «οὐδὲ θύραζε ἔξεπτη» Πα. ἔρ. 97· «θύραζε τῶν νόμων» Εὐρ. Βακχ. 330· «ῥεῖ διὰ τοῦ σώματος ἔξω θύραζε τὰ πνεύματα» Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 102· ταὐναντ. «οὔτε ἔνδοθεν οὔτε θύραζε», Σοφ. Τρ. «τάτ' ἔνδον εἶσι τά τε θύραζε δυστυχεῖς» Εὐρ. Ὀρ. 604· «οἱ θύραζε» = οἱ ἐντός, Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 10· κατὰ Μυρ. ἄτ. ἔξω.

Θύραθεν, ἐπίρ. ἀπ' ἔξω πρὸς τὰ μέσα· «αἱ θύρ. εἴσοδοι» Εὐρ. Ἀνδρ. 952· «ὡς θυρ. εἰκάσαι», Ἡρ. μ. 713· ἔξωθεν, ἔξω, «οἱ θύραθεν» = οἱ ἐχθροὶ Αἰσχ. Ἑπτ. 68.

Θύραθι, ἐπίρ. ἔξω πρὸ τῶν θυρῶν Ἐτ. Μ. α. 25, 16 (ω–ω)

Θυραία, ἡ· ἡ μεταξὺ δύο οἰκιῶν θύρα Ἡσυχ. «θυραίαν τὴν τοῦ μεσοτοίχου διακοπὴν Φωτ. Θυραία = τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας· «θύρα καὶ θυραία διαφέρει, θύρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη· θυραία δὲ τὸ μέλλον (ἀρθῆτ. μένον) πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μεγάθους» Μενανδ. ἐν Ἀμμων. σ. 71, κ. ἐν σ. 72· «θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων, θυραία δὲ (θύραι ἐσφ.) τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας».

Θυραιεύς· ἀνδρ. ὄν. Νον. Δ.

Θυραῖον, τό· πόλ. Ἀρκαδίας Παυσ. ἡ χώρα Θυραία, ἐπίθ. Θυραιάτης, κόλπος αὐτ. ὁ κατ. Θυραῖος καὶ ἐπίρ. Θυραιόθεν.

Θυραῖος· υἱὸς Λυκάονος Παυσ.

Θυραῖος, 3, κ. 2· ὅστις ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν θύραν, ἐκτός, εἰς τὰς θύρας ἱστάμενος = ἔξω ὢν Αἰσχ. Ἀγ. 1025· «μέμνησ' Ὀρίστου κεἰ θυραῖος ἔσθ' ὅμως», Χο. 113· «θυραῖος ἕστω πόλεμος» = ἐκτὸς τῆς χώρας, Εὐρ. 826· ἑπομ. «τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει» = ξένην εὐτυχίαν, Ἀγ. 811· «μὴ δοκεῖ μ' ἂν θυραῖος αἰχνεῖν» = ξιέναι Σοφ. Ἡλ. 305 – στίβος, ἀντίθ. τῷ ἑναύλου, Φιλ. 168· «θυραῖος ἑλθὼν δόμους» Εὐρ. Ι. 702· «πρὸς ἄνδρας θυραίους», Ἱππ. 409· – ῥῆμα, Ἀλκ. 781.

Θυρᾶ μάχους, 2· ἔξω, πρὸ τῶν θυρῶν μαχόμενος Πρατίν. ἐν Ἀθην. 14, 617.

Θυρ-ανοίκτης, ὁ· ἀνοίγων τὰς θύρας Ἡ. Χρυσ.

Θυράξαι· ἔξω τῆς θύρας διατρίβειν Ἡσυχ.

Θύρᾶσι, ἐπίρ. ἔξω πρὸ τῆς θύρας Ἀριστ. σφ. 891, Εὐρ. Ἰλ. 1074· ἔτι δὲ ἐκτὸς τῆς χώρας Σοφ. Οἰ Κ. 402, foris.

Θυρ-αυλέω· εἶραι, διατρίβω ἔξω τοῦ οἴκου, εἰς ὑπαίθραν, ἀνοικτὸν τόπον· «ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζεσθαι καὶ ἀναστρέφεσθαι» Πλάτ. Τίμ. λεξ. ἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν, «ὀνομάσαντες θυραυλεῖν καὶ ἀγρυπνεῖν» Πλάτ. νόμ. 3, 695· «γυμνοὶ δὲ καὶ ἀστρωτοι θυραυλοῦντες τὰ πυλὰ ἐνέμοντο», πολιτ. 272· «τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον μένειν ἔνδον ἢ θυραυλεῖν» Ξεν. οἰκ. 7, 30· κυρ. δὲ ἐπὶ τῶν ἐραστῶν, οἵτινες διατρίβουσι τὴν νύκτα πρὸ τῶν θυρῶν τῶν ἐρωμένων των· πρβλ. Ruhnk εἰς Τίμ. 145.

Θυρ-αυλία, ἡ· τὸ πρὸ τῆς θύρας τὴν νύκτα διατρίβειν, ἐν ὑπαίθρῳ μένειν, εἶναι, ἰδ. ἐν πολέμῳ Τίμ. Λοκρ. 101, Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 3.

Θυρ-αυλικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς θυραυλον ἢ θυραυλίαν Φιλοστρ. ἐπ. 53.

Θύρ-αυλος, 2· ἐκτὸς τῆς οἰκίας, εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐν ὑπαίθρῳ ζῶν, μένων Ἡσυχ.

Θυρα-ωρός, ὁ· θυρωρὸς Ἀριστοφ. ἐν Ἰλ. χ, 69 ἀντὶ πυλαωρός.

Θυργανάω· κρίνω Ἡσυχ.

Θυργωνίδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Λεοντίδος φυλῆς Ἰσαῖ.

Θυρέ-ασπις, ιδος, ἡ· μεγάλη ἀσπὶς ὡς σάκος· ἢ ὡς θύρα = Θυρεὸς Λ. Ταρ. 24 (6, 131).

Θυρέα, ἡ, Ἰων. Θυρέη· πόλ. καὶ χώρα ἐν Ἀργολίδι, μᾶλλον Κυνουρίᾳ Ἡρ. Θουκ. αἱ Θυρέαι, Ἰσαι. σ. 136· ἐπίθ. Θυρεάτης· κόλπος Παυσ. Θυρεάτις γῆ Θουκ. «ὥσπερ καὶ στέφανοι» Ἀθην. 15, 678.

Θυρεά-φορος· Θυρεοφόρος Πολύθ. 5, 53, 8.

Θύρεθρον, τό· θύρετρον.

Θυρεο-ειδής· ὅμοιος μεγάλῃ ἀσπίδι Γαλην.

Θυρεός, ὁ· ἡ λίθος τῆς θύρας, μετὰ λιθοῦ

τιθέμενος ὡς θύρα εἰς τὴν ἔξοδον, ὅπως κλεῖσῃ αὐτὴν Ὀδ. ι, 240· 2) μεγάλη, εἰς σχῆμα θύρας ἀσπὶς Ἀθην. 6, 273, scutum, διάφορος τῆς ἀσπίδος κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος, Δ Ἀλ. 4, 16· ἀσπὶς ῥωμαϊκὴ Πολυδ. η, 23, 2· - τῶν Γάλλων, 1, 30, 5.

Θυρεο-φορέω· τὴν μεγάλην ἀσπίδα, τὸν θυρεὸν φέρω Πολύδ. 10, 13, 2, scutum gero.

Θυρεο-φόρος, 2· ὁ φέρων, βαστάζων τὸν θυρεόν, ἀσπιδοφόρος Πλουτ. Κρασ. 25· πρβλ. θυρεαφόρος, scutifer.

Θυρεόω· μὲ τὸν θυρεόν, ἀσπίδα καλύπτω, μτγν.

Θυρ-επ-ανοίκτης, ὁ· ὁ ἀνοίγων τὴν θύραν, ἐπίθ. τοῦ φιλοσόφου Κράτητος, ᾧ ἦσαν ἀνοικταὶ πᾶσαι αἱ θύραι, ὃν ὀηλ. πάντες εὐχαρίστως ἐδέχοντο εἰς τὰς οἰκίας των Πλάτ. συμπ. 2, 1, 6.

Θυρ-επ-ανοίξια, τά· τὰ ἐγκαίνια τῶν ἱερῶν ναῶν, μτγν.

Θύρετρον, τό· θύρα Ὁμ. Πινδ. 1, 6, 6, Εὐρ. Ὀρ. 1474, πλ. σπανιώτ ἐν πεζ. Ξεν. Ἀν. 5, 2, 13.

Θυρη-δόλος· τέκτων Σουΐδ.

Θύρηθε, ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ θύραθεν· ἔξω τῆς θύρας Ὀδ. ξ, 352.

Θύρηφι (δοτ. τοῦ θύρα) κ. ἐπίρ. ἔξω, ἀντίθ. τῷ ἐνδοθι Ὀδ. χ, 220, Ἡσ. ἔρ. 363, Νικομ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 74, 7.

Θυρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ θυρὶς Ἀριστ. νεφ. 93 ἐσφ. γρ.

Θυριδωτός· μὲ παραθύρια παρεσκευασμένος, κιβωτὸς Πολυδ. 10, 137.

Θύριον, τό· ὑποκ. τοῦ θύρα, (θυρίον, ἐσφ. τοπικόν.), μικρὰ θύρα Ἀριστ. Θεσμ. 26 κ. μτγν. Πλουτ. Κλεομ. 8.

Θύριον, τό· πόλις Ἀκαρνανίας Πολύβ. ἐν ᾧ καὶ Θύρειον κ. Θυρίων εὑρηται· Θύρρειον, Ἀνθ. κάτ. Θουριεῖς Ξεν. Θούριοι Στ. Βυζ.

Θυρίς, ίδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ θύρα, μικρὰ θύρα, ἰδ. παράθυρον· «ἵππον χαλκοῦν θυρίδας ἔχοντα» Πλάτ. πολ. 2, 359· «ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλάθιον» Ἀριστ. σφ. 379· «κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν» = ἐκ τοῦ παραθύρου βλέπωμεν, Θεσμ. 797· «τὸ φῶς διὰ τῆς θυρίδος οὐκ εἰσορᾷς» Ἀθην. 15, 697· πρβλ. Πλουτ. ζητ. ῥωμ. 36· ἀνθ. - ὑψίλοφος Ἀσκλ. 65 (5, 153)· - εὑρηταί, Φιλόξ. 7 (5,123)· - μέλιττος = μελίττιον Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 28· «θυρίδα τῆς πινακίδος τὴν πτύχα» ἑρμ. μικρὸν πίνακα Β. Ἀν. 100· πρβλ. Ἀθην. 12, 521.

Θυρίων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Δ. Λαιρ.

Θυριώτης, ου, ὁ· ὁ πρὸ τῶν θυρῶν διατρίβων, ὁ ἔξω τῆς θύρας Σουΐδ.

Θυρ ξεύς, έως, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀγνώστου σημ. Παυσ. 8, 21, 13.

Θυρο-ειδής, 2· ὅμοιος μὲ θύραν ἢ παράθυρον, μτγν. πρβλ. θυρεοειδής.

Θυρ-ωγύς, ὁ (οἰγνυμι)· ὁ ἀνοίγων τὴν θύραν, θυρωρός Ἡσύχ.

Θυρο-κοπέω· κτυπῶ, κρούω τὴν θύραν, διὰ νὰ μοὶ ἀνοίξωσιν Ἀριστ. σφ. 1254· ἐξαιρ. εἰς τὴν θύραν τῆς ἐρασμίας, ἐπικωμιάζειν ἑρμ Β Ἀν. 42, 31· «- τὴν πλευρὰν τῷ χειρὶ» Πλουτ. ἠθ. 503· «ὁ λιμὸς τὴν γαστέρα θυροκόπει» Ἀλκίφρ. 3, 70.

Θυρο-κοπία, ἡ· τὸ νὰ κτυπᾷ τις τὴν θύραν, Δίφιλ. ἐν Β. Ἀν. 99, 17.

Θυρο-κοπικός, 3· ὁ κρούων τὴν θύραν, θυροκοπικόν, αὐλήσεως εἶδος, ὅπερ κατὰ τὸ κρούειν τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης ἤδετο Ἀθην. 14, 618.

Θυρο-κόπος, 2· ὁ κτυπῶν τὴν θύραν, ἐπαίτων, ζητουλιάρης Αἰσχ. Ἀγ. 1168.

Θυρο-κροτέω· τῷ ἐπομ. ἐκκλ.

Θυρο-κρουστέω· θυροκοπέω, μτγν.

Θυρο-πηγία, ἡ· τὸ νὰ συμπήγνῃ, κατασκευάζῃ θύρας, κατασκευὴ θυρῶν Θεόφρ.

Θυρο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων θύρας Πολυδ. 7, 111.

Θυρο-φύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ τῆς θύρας Σχολ. Ἰλ. χ, 69.

Θυρόω· προμηθεύω τόπον τινὰ μὲ θύραν, βάλλω θύραν ἢ θύρας, φράττω· «θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις» Ἀριστ. ὄρν. 613· «βλεφάροις τὴν ὄψιν» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 6 - τοῖχον Πλουτ. Ἀρταξ. 29 Κτιδέ. «πολλαὶ ἐξόδοι τε θυρῶσαι» Λουκ. βαλ. 8· - θυρωτὸς Βαβρ. 59, 11.

Θυρσάζω· = θυρσοφορῶ, ἑορτάζω μὲ θύρσον τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου Ἀριστ. Λυσ. 1313 ἐν Λακων. τύπῳ Βαχχῶν θυρσαζδωσᾶν ἢ κατὰ τὸν κώδ. Rav. θυρσαλδοᾶν, ἀντὶ θυρσαζουσῶν.

Θυρσάριον, τό· ὑποκ. τοῦ θύρσος Πλουτ. συμπ. 1, 1, 3.

Θυρσ-αχθής· ὁ φορτωμένος θύρσον, φέρων τὸ ἄχθος θύρσου Ὀρφ. Ὑμν. 44, 5· ἐσφ. τὸ θυρσεχθής, ὅπερ ὁ Ruhnk εἰς θυρσεηχθὴς διώρθωσεν, ὀηλ. ὁ μετὰ θύρσου, ὥσπερ μετ' ὅπλου ὡπλισμένος.

Θυρσίνη, ἡ· δροβάγχη Διοσκ. 2, 172.

Θύρσιον, τό· 1) θύμον Διοσκ. 3, 44· 2) = κατανάγκη, 4, 134.

Θύρσις, ίδος, ὁ· ὄν. βοσκοῦ Θεοκρ.

Θυρσίτης, ου, ὁ· ὠχιμοειδὴς Διοσκ. 4, 28.

Θυρσίων, ὁ· εἶδος ἰχθύος Ἀθήν. 7, 310, thursio.

Θυρσο-ειδής, 2· ὅμοιος μὲ θύρσον Διοσκ.

Θυρσό-κομος· ὄν κωμῳδίας Ἀναξίππου Σουΐδ.

Θυρσό-λογχος, 2· λόγχη ἀπὸ θύρσων, τουτέστι περιτυλιγμένη μὲ θύρσον καὶ φύλλα ἀμπέλου Καλλιξ. ἐν Ἀθην. 5, 200· ἐπίθ. «ὅπλα θυρσόλογχα θεῶν» Στραβ. 1, 19.

Θυρσο-μανής, 2· ὁ μαινόμενος ἀπὸ θύρσον, παράφρων ἢ ἐνθουσιασμένος Εὐρ. Φοιν. 798· «Βάκχος θυρσομανής» Ὀρφ. Ὑμν. 49, 8.

Θυρσο-πλήξ, ηγος, 2· ὑπὸ θύρσου πληγείς, βεβακχευμένος, ἐνθουσιασμένος Ἡσυχ.

Θύρσος, ὁ· ἑλαφρὰ τις ῥάβδος, περιτυλιγμένη μὲ κισσοῦ καὶ ἀμπέλου φύλλα, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τὰς πανηγυρικὰς πομπὰς οἱ ὀργιασταὶ τοῦ Βάκχου Εὐρ. Βακχ. 80· τὸ ἄνω ἄκρον, ἡ κορυφὴ αὐτῆς ἦτο ὡς ἐλάτης στρόβιλος, κῶνος καρπὸς ἀπὸ ἔλατον· «θύρσου χλοερὰν κωνοφόρον κάμακα» Φαλακιν. 3 (6, 169)· οἱ μτγν. μεταχειρίζονται καὶ ἑτερογενῆ πλ. τὸ θύρσα Σαξιν. γραμμ. Ἐπιγρ. (6, 158)· ἡ λέξ. συγγενὴς ἐστι τῷ θύω.

Θύρσος· αὐλητὴς τις Ἡσυχ. κ. Πυθαγορικὸς τις Ἰάμβλ.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θυρσο-τινάκτης, ὁ· ὁ σείων, κουνῶν τὸν θύρσον, Βάκχος Ὀρφ. Ὑμν. 51, 4.
Θυρσο-φορέω· τὸν θύρσον φέρω· - Θιάσους Εὐρ. Βακχ. 557.
Θυρσο-φορία, ἡ· τὸ θύρσον φέρειν Πλουτ. συμπ. 2, 6, 2.
Θυρσο-φόρος, 2· ὁ τὸν θύρσον φέρων· - Βάκχαι Εὐρ. Κύκλ. 64· - Διόνυσος Ἀνθ. (9, 524, 8), Ὀρφ. Ὑμν. 43, 3.
Θυρσο-χάρής, 2· ὁ χαίρων νὰ φορῇ θύρσον Ἐπιγρ. Κυζικ. 2 (3, 1).
Θυρσάω· κάμνω, μεταβάλλω τι εἰς θύρσον· «λόγχαι τεθυρσωμέναις» Δ. Σικ. 4, 4.
Θύρωμα, τό· τόπος, οἰκοδομὴ ἢ ἄλλο τι μὲ θύρας, δωμάτιον Ἡρ. 2, 169· ἀντὶ θύρας χρησιμεῦον, ἡ θύρα, ἰδ. πλ. Θουκ. 3, 68 «τὰ θυρώματα ἀποσπάσας» Δημ. 29, 3· ἐπὶ ἀξόνων σχῆμα θύρας ἐχόντων Ἀρχιλ. ἐν Στοβ. 43 143· καὶ θυρίς, Δ. Σικ. 20, 86.
Θυρών, ῶνος, ὁ· τὸ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας μέρος, τὸ πρὸ τῆς θύρας, προπύλαιον Σοφ. Ἴλ. 320, atrium· καθ' Ἡσυχ. = ταινίδες, vestibulum.
Θυρ-ωρεία, ἡ· τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θυρωροῦ, ἐκκλ.
Θυρ-ωρεῖον, τό· τόπος ἢ οἴκημα τοῦ θυρωροῦ, μτγν.
Θυρ-ωρέω· θυρωρὸς εἰμι Πλουτ. ἠθ. 830.
Θυρ-ωρός, ὁ· ὁ φυλάττων τὴν θύραν Αἰσχ. Χο. 558, Πλάτ. Φιλ. 62· ἔτι καὶ ἡ Θ. Ν Δ.
Θύς, αἴτ. Θῦν· βασιλεὺς Παφλαγόνων Θεωρ ἐν Ἀθην. 4, 144, γεν. Θύος κατὰ Λοβέκ. παραλ. σ. 86, Θυός, ἡ αἴτ. Θύον εὑρηται π Λίθ. Π. Ἰατ 1. 27.
Θῦσαι, αἱ, (θύω)· θυιάδες Λυκοφρ. 106.
Θῦσάνη δόν, (θύσανος), ἐπίρ. κατὰ τρόπον θυσάνου, ὡς θύσανος Αἰλ. Ἱ. Ζ. 16, 11.
Θυσανο-ειδής, 2· ὅμοιος θυσάνῳ, μτγν fimbriatus.
Θυσανόεις, εσσα, εν, ἐπ. μόν. θηλ. «θυσανόεσσα αἰγὶς» Ἴλ. α, 229· - ἀσπίς, φ, 400.
Θύσανος, ὁ, (ἐκ τοῦ θύω)· χρυσοῦς, φοῦντα, οἱ κρεμάμενοι καὶ ἐν τῷ βαδίζειν κινούμενοι στολισμοὶ περὶ τὴν αἰγίδα, καὶ αἱ τῆς ζώνης Ἴλ. 6, 448· «θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί», ἐπὶ ἀσπίδος Ἡσ. ἀσπ. 225 «κἀὼς αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ»=τὸ μαλλὶ τοῦ χρυσοῦ δέρατος Πινδ. Π. 4, 231· «οἱ θύσανοι οἱ οὐκ ἐκ τῶν αἰγίδων οὐκ ὄφιές εἰσι ἀλλὰ ἱμάντινοι» Ἡρ. 4, 189· δικτυωτὸς Δ. Σικ. 18, 26· οἱ πλόκαμοι τῆς σηπίας Ὀπ. ἁλ. 3, 187.
Θυσάν-ουρος, 2· ὁ ἔχων οὐρὰν μαλλιαρήν, πολύτριχον Ἡσυχ.
Θυσαν-ώδης, 2· ὅμοιος μὲ θύσανον, θυσανόεις Θεοφρ.
Θυσανωτός, 3· ὁ ἔχων θυσάνους φούντας· «κιθῶνες, αἰγέαι» Ἡρ. 2, 81· fimbriatus.
Θυσείω, ἴφετ. τοῦ θύω· ἐπιθυμῶ νὰ θύσω Ἡρωδν. ἐπιμ. σ. 249.
Θύσθλα, τά, (θύω) τὰ ἱερὰ σκεύη ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Βάκχου, θύρσοι λαμπάδες καὶ πᾶν ὅ,τι ἕτερον ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας οἱ ὀργιασταί· «ὡς δ' ἅμα πᾶσαι θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν» Ἴλ. ξ, 133, Κυ· ὁ Σουΐδ. αἱ κράδαι βακχικαὶ ἤτοι συκῆς φύλλα ἑρμ. ὁ ἐν. εὑρηται ἐν χρήσει π. Πλουτ. ἠθ. 501 ὡς ἑορτὴ τοῦ Βάκχου· - ἐν γέν. Θυσία Ὀρφ. Ἀργ. 907.
Θυσία, ἡ, (θύω)· ἡ πρᾶξις τοῦ θυσιάζειν, τὸ θυσιάζειν· «ἐν θυσίῃσιν εἶναι» Ἡρ. 8, 99· «θυσίη δὲ ἡ αὐτὴ πᾶσι κατέστηκε περὶ πάντα τὰ ἱρὰ ὁμοίως» 6, 40, ἡ ἐκτέλεσις τῆς θυσίας ἐγένετο κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον· «ἐν ἱερῶν θυσίαις» Πλάτ. πολ. 4, 394· «ἐν θυσίαισι φαιναῖς» Πινδ. Ι. 5, 38· αὐτὴ ἡ θυσία, τὸ θῦμα· «οὔτ' ἂν ἐκ χειρῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται» Αἰσχ. Ἑπτ. 683· «σπενδομένα θυσίαν ἑτέραν», Ἀγ. 147· «καὶ τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεσπται», Εὐμ. 90· «θυσίῃσι ἐπετείῃσι ἱλάσκυνται τὸν Πᾶνα» Ἡρ. 6, 105· «θυσίαι καὶ ἱρά», 1, 63· «εὐχαὶ καὶ θυσίαι» Θουκ. 8, 70· «θυσίαν ποιεῖσθαι» Πλάτ. συμπ. 174· ἔτι δὲ «θῦσαι θυσίαν δεχήμερον» Ἀνθ. 7, 349· «θεοῖς θυσίαν θύειν» πολ. 2, 362· καὶ ἄγειν, Ἄλκ. 2, 148· - π. Λουκ. Πρ. 12 σημαίνεται καὶ αὐτὸ τὸ θυσιαζόμενον ζῷον· π. Πλουτ. βασιλ. ἀποφθ. Ἀντιοχ. σ. 113 πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θυσίας, sacrificium.
Θυσιάζω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν θυσιάζω· - μηλα Στρατ. ἐν Ἀθην. 8, 382· - ἱερεῖα Λουκ. Ἑρμοτ. 57, Δ. Σικ. 4, 3, sacrifico, immolo.
Θυσιάς, άδος, ἡ (θύω) θυάς, θ. φωνὴ = φωνὴ γινομένη ἐν παραφορᾷ μανίας, οἵα ἡ τῶν βακχῶν· καὶ θυσιάδες = ἔνθεοι γυναῖκες ἀριθμοῦνται τῇ Περσεφόνῃ Ἡσυχ.
Θυσίασμα, τό· θυσία, τὸ θῦμα, μτγν. hostia, victima.
Θυσιαστέον, τό, ρ. ἐπιθ ἐκ θυσιάζειν, μτγν. sacrificandum.
Θυσιαστήριον, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὁ βωμός, ὁ τόπος ὅπου ἐτίθετο καὶ ἔκαιετο τὸ θυσιαζόμενον ζῷον Φίλων, 50.
Θυσιαστήριος, 3· ἀνήκων εἰς τὴν θυσίαν· - ὕμνος Τιμ. ἐν Σχολ. Πινδ. σ. 312.
Θυσιαστής, οῦ· ὁ θύτης, ὁ προσφέρων θυσίαν Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 221.
Θύσιμος, 2· ὁ ἀξίζων νὰ προσφερθῇ θυσία· - κτήνεα Ἡρ. 1, 50 «ἰχθύων δὲ θύσιμος οὐδεὶς οὐδὲ ἱερεύσιμός ἐστι» Πλουτ. συμπ. 8, 8, 3.
Θυσιο-πάρ-εδρος, ὁ παρευρισκόμενος εἰς τὰς θυσίας, ἐκκλ.
Θυσιο-υργός, ὁ· ὁ ἐκτελῶν θυσίαν Πτολ. victimarius.
Θύσις, ἡ· ἦχος, θόρυβος, ταραχή, μετὰ τοῦ ζέσις ψυχῆς, λ. πεποιημ. πρὸς παραγωγὴν τοῦ θυμὸς Πλάτ. Κρατ. 419.
Θυσκάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἑπομ.
Θύσκη, ἡ· σκεῦος πρὸς θυμίασιν, ἡ σκάφη ἢ δεχομένη τὰ θύματα Ἐτ. Μ. ἴδε Θυΐσκη.
Θυσσαγέται, οἱ· λαὸς Σκυθίας παρὰ τὸν Τάναϊν καὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην Ἡρ. 4, 22.
Θυσσανόεις, εσσα, εν κ. Θύσσανος, ἐπ. = θυσανόεις, θύσανος.
Θύσσος, ἡ· 1) πόλ. Μακεδονίας Ἡρ. (κατ' Ἀρκάδ. σ. 76, 12, Θυσσός)· 2) κύρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Θύσται, ῶν, αἱ· ἴδε Θῦσαι.
Θύστας, ὥρ. ὁ· θύστης (θύω) ὁ ἱερεὺς ὁ θυσιάζων Ἡσυχ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θυστάς, άδος, ἡ· ὅστις ἀνήκει εἰς θυσίαν· «νόμισμα θυστάδος βοῆς» Αἰσχ. Ἑπτ. 251, ἔνθ' ὁ Σχολ. τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις γινομένης· ἀφ' ἧς ἴσως καὶ ἡ Βάκχη, σημαίνει γὰρ καὶ τοῦτο, καὶ τὴν καθαρὰν ἐσθῆτα ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· «θεοὶ οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς» Σοφ. Ἀντ. 1006· «νύμφαι τινές, αἱ ἔνθεοι, καὶ βάκχαι» Ἡσυχ. sacrifica.

Θυστήριον, τό· ὁρμητήριον Σουΐδ.

Θύστινος, 2· τρίχινος Ἡσύχ. ἄλλ. μεσατρίβη.

Θυστίτον, τό· 1) ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ θυσία Φωτ. 2) ἄν. τόπου τινὸς ἐν Αἰτωλίᾳ Αἰσχίν. εὑρηται δὲ καὶ Θύστιον κ. Θύτιον Ἁρποκρ.

Θυτέον, ρ. ἐπιθ. τοῦ θύω· δεῖ θύειν· «θυτέον ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων» Πλάτ. πολ. 2. 365· «θυτέον τῇ ἀληθείᾳ» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 30· «οἷς (ὄρνισι) θυτέον ἀνθρώπους» Ἀριστ. ὄρν. 1237.

Θύτης, ητος, ὁ· Θύτης· ὁ θυσιάζων, ἱερεὺς ἐπὶ τῶν θυσιῶν Αἰσχ. Ἀγ. 217, 231, sacrificus.

Θυτήριον, τό· 1) θῦμα Εὐρ. Ι. Τ. 243· 2) ὁ βωμὸς Ἄρατ. 402· 3) θυμιατήριον Φωτ. σ 98, 21.

Θύτης, ου, ὁ· θυτὴρ Ἡρωδν. 4, 12, 6, sacrificus, victimator.

Θυτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς θυσίαν, ἡ θυτική, ἡ τέχνη τοῦ θυσιάζειν, ἡ ἐπιστήμη τοῦ θυτῆρος Ἀθην. 14, 559.

Θύτις, ιδος· Θηλ. τοῦ Θύτης· - ἱέρεια Ἡσυχ. sacrifica.

Θύτρια, ἡ· τῷ προηγ. Θουΐδ.

Θύψαι, ἀορ. τοῦ τύφω.

Θύψις, εως, ἡ, (τύφω)· τὸ νὰ καίῃ τις, πυρπολῇ, καψαλίζῃ, τὸ νὰ φουσκώνῃ τι Θουΐδ· τὸν Θυμάλωψ, ustio, crematio.

Θύψω, μελ. τοῦ τύφω.

Θύω, μελ. Θύσω (– –), πρβλ Θύνω κ δυνέω, θῦε Ὀδ. σ, 222· θύετε Εὐρ. Ι. Α. 1348· ἀλλ' ἐν Ὀδ. σ, 260 θύνοντα, τὸ υ εἶνε βραχύ, μέλ. Θύσω, δωρ. Θυσῶ Θεοκρ. 2, 33· ὁ δὲ παρκ. τέθυκα Ἀριστ. Λυσ. 1062, π. ἀορ. ἔτυθην Αἰσχ. Χο. 240, μ. ἀορ. θύμενος κατὰ συγκοπ. Πρατίν. ἐν Ἀθην. 14, 617· 1) θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν, καίω θυσίαν, ἰδ. ἐν τῷ ἔοθίειν καὶ πίνειν καθιεροῦν δῶρά τινα τοῖς θεοῖς· «ἄργματα θῦσε θεοῖς» Ὀδ. ξ, 446· «θεοῖσι δὲ θύσαι ἀνώγει» Ἰλ. α, 219, ᾧ ἕπεται· «ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς», ἐφ' οὗ Ἀριστοφ. παρατηρεῖ, ὅτι τὸ θύω π. Ὁμ. οὐδέποτε σφάξαι σημαίνει ἀλλὰ θυμιάσαι· Ὀδ. α, 231· «πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν», ὅτι αὐτοὶ μόναν ἐκ ταῦ τυροῦ, ὃν ἔτρωγον, ἠδύναντο νὰ προσφέρωσί τι τοῖς θεοῖς, ὅπερ ὁ Ἀθην. 5, 79 ἀπαρχὰς τῶν βρωμάτων νέμειν τοῖς θεοῖς ἐρμ. κ ἐν Ὀδ. σ, 222 καὶ 260 ὁ λόγος εἶνε περὶ σπονδῆς ἐν τοῖς πλοίοις· ἐν γέν. θυσιάζω Πινδ. Ο. 11, 59· «ἀποτρόποισι δαίμοσι - θύσαι πέλαναν» Αἰσχ. Περσ. 200· «νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἰσχάρᾳ πυρὸς θύουν», Εὐρ. 109· «Ἀργείοισιν εὐγεσθαι χρεών, θύειν τε λείβειν τε», Ἰκ. 450· ἀλλὰ καὶ «ἔθυσαν αὐταῦ παῖδα», Ἀγ. 1391· «καθ' ἧς τὴν θυέστου νηλεῶς ὁμοσπόρου», Χο. 240· «τὴν σὴν ὁμαίμον θῦσαι θεοῖσιν» Σοφ. Ἠλ. 522 - ξένους Εὐρ. Ι. Τ. 278· κ. μτφ. σφάττω, φονεύω· «ξίφει θύουσα Θήλυς ἄρσενας», αὐτ. 1332· ἀπαρχὰς Ἀριστ. βατρ. 1239· - κριθάς, πυρούς, μελιττούτας, ὄρν. 565· - δεκάτην, 922· - χοῖρον, Ἀχ. 758· ἐν γέν. σφάττειν, «δελφάκιον», Λυσ. 1062· «τῷ ἡλίῳ θύουσι ἵππους» Ἡρ. 1, 216· - ἱερεῖα Θουκ. 1, 126· «τὰ μέγιστα θύματα» Πλάτ. πολιτ. 290· - θυσίας, πολ. 4, 419· ἐν δ' Εὐθύφρ. «οὐκοῦν τὸ θύειν δωρεῖσθαί ἐστι τοῖς θεοῖς», 14· καὶ παθ. «τεθυμένα ἱερά» Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 4· σπανιώτ. μετὰ γεν. λιβανωτοῦ Δ. Κ. 56, 31· παρατηρητέον πρασέτι τὸ «εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς» = διὰ τὴν καλὴν εἴδησιν θ. ἑκατὸν βοῦς Ἀριστ. ἱππ. 654· «βασιλέως γενέθλια ἅπασα θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία» = μὲ θυσίας ἑορτάζει Πλάτ. Ἄλκ. 121· «οὕτω «γάμους θύειν» Πλουτ. Πομπ. 56· - διαβατήρια Λούκουλλ. 24· «διαβατήρια θύεσθαι» Θουκ. 5,54· - σωτήρια, θυσίας ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ Ξεν. Ἀν. 3, 2, 9· - εὐχαριστήρια Πολυβ. 5, 14, 8. Μέσ. «Ἀθηναίοις θυσαμένοις πρὸ τοῦ λοιμοῦ» Πλάτ. συμπ. 201, ἴδ. διορίζω νὰ σφάξωσι θῦμά τι, διὰ νὰ γνωρίσω, μάθω ἐκ τῶν ἐντοσθίων του τὸ μέλλον περὶ ἑνὸς πράγματος· «ἐγίνετο θυομένοισι τὰ σφάγια χρηστά» Ἡρ. 9,62· «ἐθύετο καὶ «καλλιερέετο», 7, 167· ἐκ τούτου· «θυομένῳ ἐπὶ Κρότωνα» = διὰ τὴν ἐπὶ Κρότωνα πορείαν, 3, 14 (πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7,8, 21)· - ἐπὶ τῷ Πέρσῃ» 5, 10· «ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξενοφῶν», ὅπως μάθῃ τι περὶ τῆς ἐκστρατείας Ξεν. Ἀν. 6, 2, 9· «ἐπὶ τούτοις ἐθύσαντο», 3, 5, 18· «ὑπὲρ τῆς μόνης», 5, 6, 27· κ. μὲ ἀπαρ. «ἐμοὶ θυομένῳ εἶναι ἐπὶ βασιλέα οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά», 2,2,3· «εἰ μή τις κάλλιον ἀναφέρῃ τὸ ἀπαρ τῷ ἐγίγνετο τὰ ἱερά· καὶ μὲ πλαγίαν ἐρώτησιν· «ἐθυόμην, εἰ βέλτιον εἴη» = ἔκαμνα θυσίαν, ἵνα μάθω ἐὰν ἤθελεν εἶναι κάλλιον 5, 9, 31· 2) ἐν. καὶ παρατ. ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς καὶ ὁρμητικῆς κινήσεως, ἐπελαύνω, ἐφορμῶ, (πρβλ. Οἴω κ. σεύω) βαρυηχῶ, ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων· «ἄνεμος λαίλαπι ἢ σὺν λαίλαπι θύων» Ὀδ. μ, 400· «ἀνέμων θύουσιν ἀῆται» Ἡσ. Ἔρ. 619· θ. 675· ἐπὶ κυμαινομένων ποταμῶν ἢ κλυδώνων· «ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων» Ἰλ. υ, 231· «κῦμα δ' ὄπιαθεν - μέγα θύε θαλάσσης» Ὀδ ν, 84· «πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων» Ἡσ. Θ. 109· «δάπεδον αἵματι θύειν» Ὀδ. λ, 420. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐμπαθῶς ἐπιφερομένων, μαινομένων, λυσσωδῶς ἐφορμώντων· «ἐχγεῖ θύειν» = ἐμαίνετο, ἔτρεχεν ὡς λυσσασμένος μὲ τὸ δόρυ εἰς τὴν μάχην Ἰλ. λ, 180· καὶ ἐντονώτερον· «ἦ γάρ σ' ἔλοβος φρεσὶ θύει, οὐδ' τι οἶδε νοήσας», α, 342· ἐπὶ θυμοῦ, ὀργῆς· «κακοιγνήταν μένει θύοισαν» Πινδ Π. 3, 33· ἐπὶ ὄφεως Νικ. Θηρ. 128· «θύμενος ἐν' ὄρεσι» Πρατίν ἐν Ἀθην. 12, 617. Καθ' Ἡσυχ. καὶ = ἐνθουσιᾶν. Ἡ κοινὴ ἔννοια ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν εἶνε ἡ τοῦ ἐκκαίειν, ἐκφλέγεσθαι, ἀναφλέγεσθαι, (ἐν τῷ θύειν τὸ υ μετεχωρί-

Ἀπροσο Κεντρική Ἐπιστημονική Βιβλιοθήκη Ἀθηνῶν

ζονται καὶ ὡς βραχὺ Εὐρ. Ἠλ. 1136· κ. Ἀριστ. Ἀχ. 758 ὡς καί τινες κωμ. ὁ Πίνδαρος φαίνεται, ὅτι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ σημ. χρῆται αὐτῷ βραχύ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ μακρῷ· οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς παραγώγ. Θυσία, Θυηλὴ τὸ υ εἶνε βραχύ· ἐν δὲ τοῖς Θυμός, Θύνω, μακρόν· ἐν ἄλλ. διάφορος, ἥ τε προσῳδία καὶ σημασία.

Θυ-ώδης, 2· ὅμοιον μὲ λιβανωτόν, εὐῶδες· εἴματα Ὀδ. ε, 264· - θάλαμος, δ, 621· - λίβανος Ἐμπεδοκλ. ἐν Ἀθην. 12, 510 κ. μτγν. - ναὸς Θεοκρ. 17, 153· π. Θεοφρ. ὅμοιος μὲ θύον, odorus.

Θυώεις, εσσα, εν· θυόεις.

Θύωμα, ατος, τό· θυμίαμα, ἄρωμα Ἡρ. 2, 40, πλ. 3, 113, Λουκ.

Θῦωνατος· υἱὸς τῆς Θυώνης· «Θ. Διονύσῳ» Ὀππ. κυν. 1, 27.

Θῦωνεύς, έος, ὁ· Θυωνᾶτος Ὁράτ. Ὀδίδ.

Θυώνη, ἡ· ἐπίθ. Σεμέλης Ὁμ. Ὕμν. Πινδ. Π.

Θυωνίδας· υἱὸς Σεμέλης, ὁ Διόνυσος Ἡσυχ.

Θυώνιχος· ἀνδρ. ὄν Θεοκρ.

Θυωρέομαι· ἐν ἱερᾷ τραπέζῃ ἑστιῶμαι, εὐωχοῦμαι Ἡσυχ.

Θυωρίς, ίδος, ἡ, ὁηλ. τράπεζα· ἡ ἱερὰ «τράπεζα πώμματα ἔχουσα» Πολυδ. 4, 123 καὶ Θεωρίς· ἴδε κ. Θυωρός.

Θυωρίτης, δ· ὑπηρέτης εἰς τὰς θυωρίτιδας τραπέζας, ἁπλούστ. τραπεζίτης· ἔτι δὲ ἀργυραμοιβός, ἀργυρογνώμων καθ' Ἡσυχ. οὕτω Λυκόφρ. 93 καλεῖ τὸν Πάριν κάλλους θυωρίτην· Ἡσυχ. = κριτὴς θεῶν.

Θυωρός, 2, ὁ. τράπεζα = ἡ τὰ θύη φυλάσσουσα Ἡσυχ. πρβλ Δ. Λαερ. 1, 119, π. Νικ. Θηρ. 103 = μυρεψός.

Θώ, ὁ· ἀποκεκ. τύπ. τοῦ Θώραξ Ἀνθ. 6, 85.

Θωή, ἡ. (πιθαν. π. τὸ θέω, τίθημι, ὃ καταττίθεται ὁ ζημιούμενος, ἡ ἐπιτιθεμένη ζημία. Σχολ. «σοὶ δὲ γέρων θωὴν ἐπιθήσομεν Ὀδ 192, Ἀχαιῶν, Ἰλ. ν, 669· ποινὴν ἐξαρτωμένην ἐκ τῶν Ἀχαιῶν, ὀνείδισμα, ἐπιτίμησις μτγν. καὶ βλάβη, ἀπώλεια, καταστροφή.

Θώθ, ὁ· θεὸς τις τῶν Αἰγυπτίων, εὑρέτης τῶν στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου Πλάτ. Κλ. Ἀλεξ.

Θωΐη, ἡ, Ἀρχιλ. ἀποσπ. 104, π. Ἐτ. Μ 26, 24 = τῷ προηγ.

Θωκέω· Ἰακέω Ἡρ. 2, 173.

Θωκηία, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας Παυσ. κατὰ Στ. Βυζ. Θώκνεια, κάτ. Θωκνεὺς Παυσ

Θῶκνος· υἱὸς Λυκάονος Παυσ.

Θῶκος, ὁ· θᾶκος, κάθισμα Ὁμ. Πινδ. Π 11, 6· συνεδρία, κάθισμα ἐν συμβουλίῳ καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ, συνελεύσει τοῦ λαοῦ Ὀδ. 6, 26· «Θῶκόν δε = εἰς τὴν συνεδρίασιν, ε, 3· «Θῶκοι ἀμπαυστήριοι» Ἡρ. 1, 181· ἡ ἕδρα Ἡρ. 9, 84· κ. τραγ. «Ἵνα μαντεῖα Θῶκος ἔστι Θεσπρωτοῦ Διός» Αἰσχ. Πρ. 833· ἔτι καὶ Θόωκος Ὀδ. 6, 28.

Θῶμα, ἰων, ατος· θαῦμα· πρβλ. Θωῦμα.

Θωμάζω, ἰων. ἀντὶ θαυμάζω.

Θῶμαι, Θῶσθαι· ἐατιᾶσθαι, εὐωχεῖσθαι Ἡσυχ. Αἰσχ. ἀποσπ. 38.

Θωμᾶς, ὁ· χριστιαν. ὄν. Ν. Δ. ἐκκλ. (κατὰ Μ Ἐτ. Θαυμᾶς, τὸ Θωμᾶς ὑποκοριστικὸν τερον ἂν εἴη ἐκ τοῦ θαυμάσιος· τὸ γὰρ θαῦμα Θῶμα λέγεται).

Θωμάσιος, ἰων. η, ον· θαυμάσιος.

Θωμαστός, ἰων. ή, όν· θαυμαστός.

Θωμεύω, (θωμός)· σωρεύω, συμμιγνύω Ἡσυχ.

Θῶμιγξ, ιγγος, ὁ· λεπτὸν σχοινίον, κανθρίχιὰ Σουΐδ. κατὰ γεν. Ἡρ. 1, 199· τὸ χορδὴ τοῦ τόξου· «τοξικῆς ἀπὸ θώμιγγος» Αἰσχ. Πέρσ. 453· «χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον», Εὐμ. 173 «θώμιγγα λινοστρόφον ἐκ παλαμάων θησάμενοι» = ὅρμιγξ Ὀππ. ἁλ. 3, 27· ἐν γέν. σχοινίον Πολύαιν. 6, 50, καὶ Θώμιξ.

Θωμίζω, μελ. θωμίξω, π. ἀορ. π. «θωμίσθεὶς μάστιγι» Ἀνακρ. 66, Φωτ. λεξ. ἔρεισμα τῷ κέντρῳ ἐρεθίζειν, μαστίζειν· καθ' Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. δένω, δεσμεύω.

Θώμιξ· θώμιγξ Ἀρχ. 23 (9, 343).

Θῶμισυ, τό· ἥμισυ Ἡσ. ἔρ. 561.

Θωμός, ὁ, (θέω, τίθημι)· σωρός, κ. θωμάτ. ἀντὶ θήμων· «γραίας ἐρείκης θωμόν» Αἰσχ. Ἀγ. 286 Ἀριστ. Λυσ. 974, κ. μτγν. π. Φαν. 5 (6, 299), Θεόφρ.

Θῶν, γεν. Θῶνος· Αἰγύπτιός τις βασιλεὺς Ὀδ. (συνηρ ἀντὶ Θόων, Θόωνος).

Θῶνις, ιος· 1) ὁ· τῷ προηγ. Ἡρ. 2, 114, Διόδ. 2) πόλ. Αἰγύπτου ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ βασιλέως Θῶνος Διοδ.

Θωνῖτις, ίδος, ἡ· λίμνη τις Ἀρμενίας Στραβ.

Θῶος, ὁ· ὑπεύθυνος, ὑπόδικος, ἔνοχος πτώματός τινος· π. Ἡσύχ. Θωὸς = πτηνόν τι.

Θωπεία, ἡ· κολακεία Εὐρ. Ὀρ. 669, Ἀριστ. Ἱππ. 887· - λόγων Πλάτ νόμ. 10, 906· συνηθ. πλ. ἐπὶ ἵππων· «Θωπείας καὶ θεραπείας δεόμενοι» Ξεν. Ἱππ. 3, 12.

Θώπευμα, τό· κολακευτικὸς λόγος, κολακεία Εὐρ. Ἰκ. 1003· Ἀριστ. σφ. 563· «θωπεύματα καὶ θελκτάματα» Πλουτ. ἠθ. blandimentum.

Θωπευμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. Ἀριστ. Ἱππ. 785, assentantiuncula.

Θωπευτής, ὁ· κόλαξ, adulator.

Θωπευτικός, 3· κολακευτικός, ὁ συνειθίζων νὰ κολακεύῃ, Θωπικὸς Πλάτ. νόμ. 1, 634· ἐπίρ. Θωπευτικῶς Δ. Καισ. 69, 6.

Θωπεύω, (θώψ)· κολακεύω, εἶμαι κόλαξ, θεραπεύω, ὑπηρετῶ, διακονῶ· «σὺ ταῦτα θώπευε» Σοφ. Ἡλ. 389· ἄλλους, Οἱ Κ. 1338· πρβλ. 1007· σαφ· ἴσθι μή με θωπεύσαντα σε» Εὐρ. Ἡρ. 983, Ἀριστ. Ἱππ. 48· «ἑστάμενοι τὸν θεσπέσιον λόγῳ θωπεῦσαι» Πλάτ. Θεαίτ. 475· - προσέτι, ἁπλῶς διὰ κολακείας τὸν δῆμον Αἰσχίν. 3, 226, assentor, adulor.

Θωπικός, 3· Θωπευτικὸς Ἀριστ. Λυσ. 1037· ἐπίρ. - ῶς Σουΐδ. assentatorius.

Θῶπλα, τά· τὰ ὅπλα Ἀριστ. ὄρν. 552.

Θώπτω· Θωπεύω· «θώπτει τὸν κρατοῦντα ἀεὶ» Αἰσχ. Πρ. 939.

Θώρ, φοινικ. ἀντὶ βοῦς Πλουτ. Σύλλ. 17.

Θωράκειον, τό· θωράκιον Αἰσχ. Ἑπτ. 32.

Θωρακίδης ἀνδρ. ὄν. Ἐπίγρ.

Θωρακίζω· ἐνδύω τινά, τὸν ὁπλίζω, ἁρματώνω· μέ θώρακα· - θωρακίσας αὐτοὺς καὶ ἵπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κους» Ξεν. Κύρ. 8, 8, 22· σύμπας ὁ ὁπλιτικός· «τοὺς δ' ἡνιόχους ἐθωράκισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν», 6, 1, 29· «τεθωρακισμένος» Θουκ. 2, 100· «τῷ πηλῷ θωρακισθείς» Στραβ. 17, σ. 812· «ὄγκῳ χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος» Ἔφιππ. ἐν Ἀθην. 12, 509, loricа.

Θωρᾰκικός, 3· ὁ πάσχων νόσον τοῦ θώρακος Ἀέτ. σ. 169, 17.

Θωράκιον, τό· ὑποκ. τοῦ Θώρᾰξ· 1) μικρὸς θώραξ, Λουκ. παρασ. 49· 2) ὅπλον προφυλακτικὸν τοῦ θώρακος, ἔπαλξις εἰς τὰ τείχη Διόδ. 17, 44· 3) προφυλακτικόν τι εἰς τοὺς ἐν τοῖς κριοῖς τὰ ἐχθρικὰ βέλη παρατηροῦντας Ἀθην. π. μηχ. σ. 6· ἕτερον προφυλακτικὸν ὄργανον διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ καίωσι τὰς ἐχθρικὰς μηχανὰς ἀπὸ τῶν τειχῶν καταξιθαζόμενον Διοδ. 14, 51· 4) πυργοειδὴς μηχανὴ ἐπὶ τῶν νώτων τῶν ἐλεφάντων, ὅπου ἱστάμενοι στρατιῶται μάχοντο Πολύδ. ἀποσπ. ἱστ. 22· ἐπὶ πλοίων ὁ κοιν. παπαφίγκος, Ἰταλ. γάμπια Μυρλ. ἐν Ἀθην. 5, 208· Εὐστ. πρᾶγμα προφυλακτικὸν διὰ τὴν κακοκαιρίαν Φίλοστρ. τ. 2, σ. 324· 7) ὅρκος, φραγμὸς Μηνόδ. ἐν Ἀθην. 15, 672.

Θωρᾱκίς, ἡ· θώραξ, γλωσ. loricа.

Θωρᾰκισμός, ὁ· τὸ νὰ ἐνδύηταί τις τὸν θώρακα, ὁπλίζηται μὲ θώρακα, Μακκαβ. 2, 5, 3· μτφ. κάλυμμα, φυλακή Ἐπιφαν. loricatio.

Θωρᾰκῖτης, ὁ· ὁ φορῶν θώρακα, θωρακωμένος, θώρακι ἐστεγασμένος Πολύδ.

Θωρᾰκο-ειδής, 2· ὁ ἔχων σχῆμα θώρακος Φίλων. σ. 823.

Θωρᾰκο-ζώνη, ἡ· ζώνη τοῦ θώρακος Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. λ, 234.

Θωρᾰκο-μᾰ́χος, 2· ὅστις μάχεται φορῶν θώρακα.

Θωρᾰκο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων θώρακας Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 9.

Θωρᾰκο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν θώρακας Ἀριστ. ἄπουσ.

Θωρᾰκο-φορία, ἡ· τὸ νὰ φορῇ τις θώρακα, Βυζ.

Θωρᾰκο-φόρος, ἰων. θωρηκοφόρος Ηρ. 7, 89, ὁ· ὅστις φορεῖ θώρακα, θωρακισμένος Ξεν. Κύρ. 5, 3, 36.

Θώρᾰξ, ᾰκος, ἰων. θώρηξ, ὁ· τὸ σιδηροῦν ἔλασμα, δι' οὗ καλύπτουσιν αἱ πολεμισταὶ τὸ στῆθος τῶν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως κάτωθι τοῦ ὀμφαλοῦ, πολλάκις ἐν Ἰλ. οὐδαμοῦ δὲ ἐν Ὀδ. Ἡρ. Ξεν. Πλάτ. οὐδέποτε τραγ. ἐν τῇ Ἰλ. σύνηθ. ἐπίθ. αὐτοῦ τὸ χάλκεος, ἐκ τῆς ὕλης· ποικίλος δὲ παναίολος, πολυδαίδαλος, διὰ τὴν τεχνικὴν κατασκευήν του· «διπλόος θώρηξ» = διὰ τὴν διπλῆν ἐλάσματι κατασκευήν του Ἰλ. δ, 133· ἢ διότι συνίστατο ἀπὸ δύο κομμάτια, ὧν τὸ μὲν ἐκάλυπτε τὸ στῆθος, τὸ δὲ τὰ νῶτα καὶ συνεδέετο μὲ θηλυκώματα (ὀγκίς) εἰς τὰ δύο πλάγια μέρη τοῦ σώματος Παυσ. 10, 26· loricа· «θώρηξ λίνεος» Ἡρ. 3, 47· «χρύσεος λεπιδωτός», 9, 22· 2) ὡς μέρος τοῦ σώματος· α) τὸ μέρος, ὃ καλύπτει ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως περὶ τὰ αἰδοῖα, τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος Εὐρ. Ἡρ. μ. 1095, Πλάτ. Τίμ. σ. 69· β) παρὰ μτγν. ἰατροῖς, τὸ στῆθος, ἤτοι τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον ἀσφαλίζεται ὑπὸ τῶν πλευρῶν καὶ χωρίζεται διὰ τοῦ διαφράγματος ἀπὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριλαμβάνεται ἡ καρδία καὶ οἱ πνεύμονες, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 13· δ) ὁ στηθόδεσμος Γαλην. τ. 12, σ, 493· «τειχῶν θώραξ» = τὸ ἐξώτατον στερεὸν μέρος, πλατείας μέν, ἔξωθεν δὲ κοίλου καὶ μὲ χῶμα γεμάτου τείχους Ἡρ. 1, 181 καὶ μτγν. 5) ῥύραξ τος· 6) εἶδος ποτηρίου· ἴδε Θωρήσσω.

Θώρᾱξ, ᾰκος, ἰων. Θώρηξ, ὁ· 1) εἷς τῶν Ἀλευάδων Πινδ. Π. Λαρισαῖός τις Ἡρ. Σπαρτιάτης, Ξεν. 2) ὄρος Μαγνησίας παρὰ τὸν Μαίανδρον Στραβ 3) πόλ. Αἰτωλίας Στ. Βυζ.

Θωράομαι, ἀπαρ. ζωρ. θωρᾶσθαι = κορύννυσθαι, ὡς τὸ θῶμαι Ἐτ. Μ. σ. 460, 31.

Θωρήκη, ἡ· Ἀμαζὼν τις Τζέτζ.

Θωρηκο-φόρος, ἰων. ἀντὶ θωρακοφόρος.

Θωρηκτής, ὁ, (θωρήσσω)· τεθωρακισμένος, θωρακοφόρος· «Ἀργείοισι θωρηκτῆσι» Ἰλ. φ, 429· «Λυκίων, Τρώων πόκα θωρηκτάων», μ, 317.

Θώρηξ, ηκος, ἰων. κ. ἐπ. ἡ οἰνοποσία, ἀκρατοποσία, οἴνωσις, μέθη· «σιτίων ἀπέχεσθαι καὶ θωρηξίων» Ἱπποκρ. σ. 495, 35 «θ. ἐστὶν ἤτοι ἁπλῶς οἴνου πόσις ἢ ἀκρατεστέρου» Γαλην. τ, 18, 1, σ, 151, 4.

Θωρήσσω, μέλ. Θωρήξω· 1) ὡς τὸ Θωρακίζω Ἰλ. δ, 11· «τινὰ σὺν τεύχεσιν», π, 155· συνηθέστ. Θωρήσσομαι, μελ. Θωρήξομαι, ἀορ. ἐθωρήχθην, ἀπαρ. Θωρηχθῆναι· α) Θωρακίζω ἐμαυτόν, Θωρακίζομαι, ὁπλίζομαι μὲ θώρακα Ὀδ. μ, 227· «χαλκῷ τείχεσι Θωρηχθῆναι εἰς πόλεμον» καὶ «πόλεμον μέτα» Ἰλ. υ. 329· «πρὸς τοὺς πολεμίους» Ἀριστ. Ἀχ. 1135· β) δι' ἐμαυτόν· «ἵππους ἐπὶ θήρᾳς» Ὀππ. κυν. 1, 202· 2) καταπαύω τινὸς τὴν ὀψίαν, χαρταίνω αὐτόν, Ἱπποκρ. σ. 1046 «φρένα ποτῷ» Νικ. ἀλ. 32, ἴδ. μεθύσκω τινά, Θεαγν. 804· συνηθ. παθ. κ. μέλ. μεθύω πίνων ἄκρατον οἶνον, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ οἴνου Θεόγν. 413· Ἀριστ. Ἀχ. 1136 Θωρηχθεὶς ζωρ. = Θωρηχθεὶς Πινδ. ἀποσπ. 44· «θ. ὑπὸ οἴνου» Ἱπποκρ. 514, 15 ὁ Ἱπποκρ. κ. μτγν. ἰατροὶ τὸ ἐνερ. = μέτ. οἱ πάσχοντες ὅμως τοὐναντίον τὸ μέσ. = ἐνερ. π. χ. Νικ. ἀλ. «τὸν μὲν - νέκταρι Θωρήξαιο», 224· ἡτυμολ. κατὰ Πασσόβ. ἐκ τινος οὐδ. Θώρα, «ποτός, σχηματισμένον κατὰ τὰ ψώρα χώρα, ἐκ τοῦ χάω, ψάω, παρήχθη τὸ θώραξ, ἀναλόγως τῷ θώρα, ὡς τὸ κνημὶς πρὸς τὸ κνήμη· λοιπὸν θωρήσσω, θωράομαι, σημαίνει ἰδ. μὲ τὸ στῆθος, οὐθαρ, μαζὸν τρέφειν· ἐκ τούτου ἐν γέν. τρέφειν κορεννύναι.

Θωρηκίων, ωνος· Ἀθηναῖός τις, Ἀριστ.

Θώς, θωός, 2, γεν. πλ. θώων· ἀγριοσῦριόν τι ἄγριον ζῷον, τὸ τζιακάλι· «ἀσφοινιοὶ θῶες» Ἰλ. λ, 474· μετὰ παρδάλιων καὶ λύκων ἀναφερόμενον, Ἰλ. ν, 203 ἤτοι δὲ καὶ ἕτερον εἶδος θωὸς μεγαλείτερον καὶ παρδαλὸν τίγρις ἐν τῇ Ἑλλάδι ὀνομαζόμενον Ἀρρ. Ἰνδ. σ. 329· (ἴσ. παρὰ τὸ θοός).

Θώσσω· πληρῶ τροφῆς καὶ ποτοῦ· «χρεννῶν

μέσ. κορέννυσθαι = παύω τὴν πεῖναν καὶ τὴν δίψαν, ἰδ. ὅμως = θωρήσσω, 2 (πρβλ. θῶμαι). ἡ λέξ. εὑρηται π. Ἡσύχ. κ. Φωτ. ἐν τοῖς ἑξῆς, ἀορ. ἀπαρ. θῶξαι, 3 ἑν. π. παρκ. τέθωκται, μετχ. τεθωγμένος, μτχ. π. ἀορ. θωχθεὶς Σοφ. ἀποσπ. 183 Καὶ δωρ. θᾶξαι, τέθᾱξαι, (2 π. παρκ.), τεθαγμένος, θαχθῆναι Ἡσύχ.

Θωστήριον, τό, (θῶμαι)· εὐωχητήριον Ἡσύχ.

Θωτάζω· τωθάζω Ἡσύχ.

Θωϋκτήρ, ῆρος, ὁ, (θωΰσσω)· ὁ βοῶν, φωνάζων, θορυβῶν μὲ τὰς φωνάς του, ἐπὶ τοῦ Κερβέρου Ἀνθ. Πλαν. 4, 91.

Θώϋμα, Ἰων. τό· θαῦμα.

Θωϋμάζω, Ἰων. ἀντὶ θαυμάζω.

Θωϋμάσιος, Ἰων. ἀντὶ θαυμάσιος.

Θωϋμαστός, Ἰων. ἀντὶ θαυμαστός.

Θωϋσμός, ὁ· αἱ φωναί, αἱ ὐλακαὶ τῶν κυνῶν Νικητ. παρὰ τὸ

Θωΰσσω, μελ. ὑξω, κράζω, φωνάζω, ἐπὶ ἀνθρώπ. Σοφ. Αἴ. 308, Εὐρ. Τρ. 151· μὲ αἰτ. ἀναφωνεῖν, ἀνακηρύττειν, ὐνατὰ ἀγγέλλειν «-τόν δὲ λόγον, τὰς δ' ἀγγελίας» Αἰσχ. Πρ. 393· - τάδε Εὐρ. Ἑκ. 115· «-τὴν δὲ βοήν» Σοφ. Λῦ.» 334. Μὲ αἰτ. τοῦ προσώπου, κατλεῖν Σοφ. Οἰ. Κ. 1624, Εὐρ. Ὀρ. 168· καὶ μετὰ δοτ. ἐπιβοᾶν, διακελεύεσθαι· - κυσί, αἰτ. Ἱππ. 219· ἐπὶ κυνῶν, -ὑλακτῶν, ἐπ. π. Σουΐδ. ἐπὶ κωνώπων, - βομβῶν Αἰσχ. Ἀγ. 893.

Θωϋτός, 3, Ἡσ. ἀσπ. 165, ἀμφ. ἀναγν. ἀντὶ θαυματά.

Θώψ, Θωπός, ὁ, (θήπω, θάομαι, θαῦμα, ἴδ. μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστὴς Ἡσυχ. Λοβιν. παθ. σ. 47)· ὁ κόλαξ, Ἱππ. 3, 80· καὶ ἐπίθ. «θῶπες λόγοι» = κολακευτικοί Πλάτ. Θεαίτ. σ. 175· «θῶπα τρόπον» Φίλων, assentator.

I

I. Ἰα.

Ι, ι, τὸ ἔνατον στοιχ. τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου ἄκλιτον· ὡς ἀριθμ. σημεῖον ὀξυνόμενον μὲν ι΄ = 10, ὑπογραφ. δὲ ,ι = 10000· ἐκφέρεται δὲ πάντοτε ὡς φωνῆεν, ἐπειδὴ αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς παρά ποιηταῖς συγκιρνᾶται τῷ αὐτῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι εἰς μίαν συλλαβὴν δὲν δικαιολογοῦσι τὴν ὡς συμφώνου προφορὰν αὐτοῦ, π. χ. πόλιας ἀναγνωστέον πόλῑς Ὀδ. θ, 560· οὕτω καὶ τὴν γεν. πόλιος, Ἰλ. ϛ, 811, εἰ καὶ δὲν εἶνε ἐντελῶς γνωστόν, πῶς αἱ γραμ ἀνεγίνωσκον τὴν συνίζησιν, ἐπειδὴ πόρρω ἀπέχομεν τοῦ νὰ δεχθῶμεν, γεν. πόλευς· βέβαιον δ' εἶνε ἐξ ἄλλων χωρίων ὅτι ἐν Ὀδ. ξ, 64 γραπτέον «οὔποθ' ἑν ἱερεύουσι» ἀντὶ ἱερεύουσι, ἢ τοὐλάχιστον ἀναγνωστέον οὕτως· ἐν ταῖς κυρίοις ὀνόμασιν μείζων ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς ἐλευθερία κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ὡς ἐν Ἰλ. 6, 537 «πολυστάφυλον θ' Ἱ ατιαίαν» τὸ τέλος τοῦ στίχου, καὶ ι, ἀποτελεῖ 382· «Αἰγυπτίας» ἔνθα σχηματίζεται εἰς Μολοσσὸς στίχος, καίτοι ἄλλοι γραμματικοὶ δέχονται συστολὴν τῆς προηγουμένης θέσει μακρᾶς συλλαβῆς, ἴσ. κατ' ἀναλογ. τοῦ Ζάκυνθος καὶ Σκάμανδρος ὀρθότ. Τύποι ὅμως τινὲς οἷοι τὰ δή ἴος, ἠΐων Ὀδ ε, 368 εἰσὶ μόν. διαφορὰ γραφῆς ἀντὶ δῆος, ἠών. Ἀμφίβολα εἶνε τὰ ὑπὸ Seidler π. σίχ. δοχμ. σ. 385 προσαχθέντα παραδείγματα περὶ συνιζήσεως τοῦ ι μετὰ τοῦ ἑπόμ. φωνήεντος π. τραγ. πρβλ. πρὸς τούτῳ Ἰακώβειον, Α Π. σ. 585 ὡς πρὸς τοὺς μτγν. π. - τὸ μακρὸν ι ἐγράφετο ἀρχῆθέν ει, ὅπως εὑρίσκεται καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς· ἄλλως δ' αἱ δίφθογγοι ει καὶ οι εἶνε κανονικὴ ἐπέκτασις βραχέος· - τῷ ε προτίθεται ἐν τῇ Ἰων. κ. ἐπ. διαλέκτῳ χάριν ἐπεκτάσεως τῆς βραχείας συλλαβῆς π. χ. ξεῖνος, εἶν, ὑπείρ κτλ. προσέτι καὶ τῷ α, οἷον διαί, παραί, κ. α. μεσαιπόλιος, ὐδοιπόρος.

Ι ἐπιδεκτικόν, πάντοτε μακρὸν καὶ τονούμενον, συνειθίζουσιν οἱ ἀττ. νὰ προσλαμβάνωσιν εἰς τὴν λήγουσαν πασῶν τῶν πτώσεων πάσης δεικτικῆς ἀντωνυμίας, ὅταν ἡ δεικτικὴ δύναμις τῆς ἀντων. ἀπαιτεῖ ἔμφασιν καὶ οἱονεὶ δακτυλοδειξίαν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου· π. χ. οὑτοσί, αὐτηί, τουτί, ἐκεινοσί, ὁδί, ταδί, τοσουτονὶ κτλ. ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς δεικτικοῖς ἐπιρρ. οὑτωσί, ὡδί, ἐνθαδί, νυνί, περὶ ὧν ἴδ. αὐτ.

Ἰ ἡ ὀρθότ Γ ἀπηρχαιωμένη ὀνομ. τῆς ἀντων. τοῦ τρίτου προσώπου. γεν. ἕο, οὗ Ἀπολλων. π. ἀντων. 329· πρβλ λεξ. Σοφ. ὑπὸ Ellendt. λατ. is καὶ hic· παραδείγματα φέρονται ὑπὸ τῶν γραμμ. ἐκ τῶν Σοφ. ἀποσπ. 418· - τὴν αἰτ. διώρθωσεν ὁ Βοίχ. ἐν Πινδ. Π. 4, 36 εἰς ἵν, μετὰ ψιλοῦ πνεύματος καὶ ἐγκλ. «οὐδ' ἀπίθησέ ἵν» κοιν. νιν· πρβλ. Ν. 1, 66· ἡ δοτ. «ἵν' δ' αὐτῷ» αὐτῷ τῷ ἰδίῳ ἐν Ἡσ. ἀποσπ. 66 ὡς παράγωγα τούτου θεωρητέα τὰ μίν, νιν, ἵνα καὶ ὡς ἀναφ. συσχετ. τίς.

Ἰά, ἡ, Ἰων. ἰῆ, βοή, κραυγή· «φωνὴ καὶ βοή» Ἡσύχ. ἐπὶ ἐμψύχ. «κακομέλεταν ἰὰν ὀρνηνητῆρος πέμψω» Αἰσχ. Περσ. 899· ἐπὶ ἀψύχ. «σύριγγος ἰὰν» = κλαγγή, ἦχος, τόνος Εὐρ. Ῥῆσ. 553· «πολύευκτον ἰὴν (κοιν. ἰκνῶ) παιδὸς ἀκούειν» χρησμ. π. Ἱερ. 1, 85.

Ἴα, ἴῃς, ἴῃ, ἴαν, ἄρχ. Ἰων. θηλ. τοῦ εἷς, ἀντὶ μία Ἰλ. β, 437, Ὀδ. ξ, 435· πρβλ. ἷος.

Ἰά, τά, ἐπ. πλ. τοῦ ἷός· βέλος Ἰλ. υ, 68.

Ἴα, τά, πλ. τοῦ ἴον, κοιν. ἴτεα Ὁμ. ὕμν. Ἀπ. 6.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰάδμων, ονος· Σάμιός τις, ᾧ ὑπηρέτει ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος Ἡρ. ὑπὸ Πλουτ. Ἰδμων καλούμενος.
Ἰάζυγες, ων, οἱ· ἔθνος Σαρματικὸν Στραβ.
Ἰάζω, (ἰάς) Ἰων. λαλῶ, φέρομαι, ὕπως οἱ Ἴωνες Ἑρμογ.
Ἰάζω, (ἰά)· φωνάζω, βοῶ Θευγν. καν. 18, 3, ἰάζει, βοᾷ.
Ἰάζω· ἔχω τὸ χρῶμα ταῦ ἴου, κυανοῦν λάμπω Ἡλιοδ. 2, 20.
Ἰαθενέω· ἴδε ἰηθενέω.
Ἰαθμός ἴδε ἰαυθμός.
Ἰαθος· πράθυμος Ἡσύχ.
Ἰάθριππα· πόλ. Ἀραβίας, κάτ. «Θριππιηνὸς Στ. Βυζ.
Ἰαί, ἡ καθ' Ἡρωδν. π. μ. λ. 27, 11 ὀρθότ. ἰαΐ· 1) βάρβαρον θρήνημα Ἡσυχ. ἐκ Σοφ. ἀποσπ. 54· 2) ἐπιφών. χαρᾶς Ἀριστ. Λυσ. 1292 πρβλ. ἰή.
Ἰαιδοῖ, κ. αἰδοῖ σχετλ. κωμ. ἐπιφών. θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως Ἀριστ. σφ. 1338.
Ἰαίνω, (συγγ. τῷ ἰάομαι)· θερμαίνω, ζεσταίνω, πυρώνω· «ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἴηνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ» Ἰλ. θ, 426· παθ. «ὅππερ ἀνέκαιε πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, ἰαίνετο δ' ὕδωρ» Ὀδ. κ, 259· ἐκ τούτου καὶ ποιῶ τι μαλακὸν διὰ τῆς θερμότητος, ἀναλόω, τήκω· «αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς» Ὀδ. μ, 175· πρβλ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 739, ἔνθ' ὁ Σχολ. τήκεται καὶ λύεται ἑρμ. μτφ. π. χ. ὁ Πλούτ. π. πρωτ. ψυχ. «κρατοῦν τοῦ ψυχροῦ τὸ θερμὸν διάχυσιν παρέχει καὶ ἀλέαν τῷ σώματι μεθ' ἡδονῆς, ὅπερ Ὅμηρος ἰαίνεσθαι κέκληκεν», ὅ· «μάλα που σφίσι θυμὸς ἀΐϊν ἐϋφροσύνηαιν ἰαίνεται»=ἰᾶται, ἰατρεύεται, ὑπὸ χαρᾶς ἀναψύχεται ἡ καρδία Ὀδ. ζ, 156· «οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη» Ἰλ. ω, 321, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι ἑρμην. εὐφραίνεσθαι· «μέτωπον ἰάνθη»=γέλασε τὸ πρόσωπόν του Ἰλ. ο, 103· κ. ἐνερ. «δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ»=εὐφραίνει τὴν καρδίαν, καταπραΰνει, κινεῖ εἰς συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίαν Ἰλ. ω, 119· καὶ μέσ. «καί τε σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα» Ὀδ. τ, 537· οὕτω καὶ Πινδ. καρδίαν, νόον, θυμὸν ἰαίνειν, Π. 1, 12· «ἰανθεὶς ἀοιδαῖς» αὐτ. 2, 15· «καρδίην ἰαίνεται» Ἀρχιλ. ἀποσπ. 25· «ἰαίνει καρδίαν» Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 13, 600· «ἦτορ ἰανθὲν» Ἀνακρ. 48, 2 Θεοκρ. 7, 29· «οἴνῳ τοὺς πολεμίους ἰαίνων» Πολυαιν. 1, 1· (τὸ ἰῶτα κοιν. βραχύ, ὅπου ἡ χρον. αὔξησις δὲν ἐπεκτείνει αὐτὸ ὡς ἐν Ὀδ. π, 359. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμήρῳ εὑρηται ἅπαξ ὡς ἀρκτικὸν τοῦ στίχου καὶ ἄνευ αὐξήσεως μακρ. Ὀδ. χ, 59, παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ πλεοναχῶς «εἰσόκε σ' ἴηνιεν ἀνιαρῶν ὀδυνάων» Ἐνθ=ἰάομαι Κ. Σμ. 10, 327· «ὑπὲκ κακοῦ ἰαίνονται», 4, 402).
Ἰαινώδ, οὖς· θυγ. Φόρκυν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Ἰαῖρα, ἡ· νηρηΐς τις Ἰλ.
Ἰαιτία· πόλ. Σικελίας, κάτ. Ἰαιτῖνος Στ. Βυζ.
Ἰαιφόνος, ὁ· μιαιφόνος Ἡσυχ.
Ἰαχή, ἡ· βοὴ Ἡσυχ. clamor· πρβλ. ἰαχὴ καὶ ἰαχή.
Ἰακός, (ἰάς) 3· ἰωνικός· «ἀσωτία», Παλάδ. ἐν Ἀθην. 10, 440· ἰδιωτισμὸς τῆς ἰων διαλέκτου Ἀθην. 9, 400· ἡ ἰακή, ὀλη. διάλεκτος. Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σ. 76· ἐπίρ. ἰακῶς, γραμ. (⏑⏑–).
Ἰάκχα, ἡ· εἶδος στεφάνου π. Σικυωνίοις Ἀθην. 15, 678· «στεφάνωμα εἰῶδες» Ἡσύχ.
Ἰακχ-ἀγωγός, ὁ· ὁ φέρων, βαστάζων τὸ ἄγαλμα τοῦ Βάκχου εἰς τὰς πανηγυρικὰς αὐτοῦ πομπὰς Ἐπιγρ. 451, Παλατ. 1, 35.
Ἰακχάζω· φωνάζω, κραυγάζω, ἀλαλάζω βακχικῶς, ἀναβακχεύω, χαίρων ὀλολύζω εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου Λογγ. 3, 11· «φωνὴν=ὑφώνουσι φωνήν, βυῶσι, ῥηγνύουσι φωνὴν ἀγαλλόμενοι, ὑπὸ χαρᾶς Ἱππ. 8, 68 κ. μτγν. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, Ὀρφ. Λ. 46.
Ἰακχατος στέφανος· εἶδος στεφάνου ἐν Σικυῶνι Φιλητ. ἐν Ἀθην. 15, 678 πρβλ. Ἰάκχα.
Ἰακχεῖον, τό· ἱερὸν Βάκχου Πλουτ.
Ἰακχεύω, ἰσφ. τῷ Ἰακχάζω Λογγῖν.
Ἰακχέω· βακχικῶς φωνῶ, ἀλαλάζω ὑπὸ χαρᾶς Εὐρ. Ἱππ. 782· καὶ ὑπὸ ἀθήμονίας, ὀλολύζειν, Ὀρ. 963, Ἱππ. 782· τὸ «ἐ» στομάτων Ἰακχίων ἢ Ἰακχίων» Σοφ. Οἰ τ. 1219 εἶνε ἀμφιβ. καὶ ἑρμηνεύθη ὑπό τινων ὡς γεν. τοῦ Ἰακχή, ἤτι ὡς γεν. τοῦ Ἰακχίος, Ἰακχίων διόρθ. clamo· πρβλ. Ἰαχίω κ. Ἰάχω.
Ἰακχή, ἡ· κραυγή, ἀλαλαγμός βακχικός, clamor· ἴδε Ἰαχή.
Ἰάκχιος, 2· ὁ θρηνῶν, ἀδυρόμενος, σχετλιάζων· «στόματα Σοφ. Ὀρ 1219 τὰ Ἰακχίων.
Ἴακχος, ὁ μυστηριώδες ὄνομα τοῦ Βάκχου, Ἀριστ. βατρ. 402· «Ἴακχον ἐξελαύνειν»=εἰς πομπὴν ἐξάγειν τὸν Βάκχον ἐν εὐφημίαις καὶ ὕμνοις βακχικοῖς Πλουτ. Ἀλκ. 34· ἡ ᾠδή, ἣν οἱ μεμυημένοι ᾄδουσι κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· «πρόκα φωνῆς ἀκούειν (ἔφη) καὶ οἱ φαίνεσθαι τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἴακχον» Ἱππ. 8, 65· «ἡ ἱερὰ τοῦ Βάκχου φωνὴ κατασεισιχασμένη»· Ἀθην. 5, 213· «Ἴακχος ἠκούσθη ὑμνούμενος καὶ ᾀδόμενος» Ἀνων. ἐν Σουΐδ. ἐκ τοῦ Ἰάχω· ὡς ἐπιθ. Ἴακχος, ὁ, =Ἰακχή· «νιφετῶν Ἴακχος» Εὐρ. Τρ. 1229· (κατὰ Scidl. κοιν. Ἴακχον)· «τυμπάνων Ἰάκχοις» Στραβ. 10, 470· 2) Ἴακχον ἐκάλει Διονύσιος ὁ τύραννος τῆς Σικελίας τὸν χοῖρον, ἴσως παρὰ τὸ ἰάσσειν καὶ βοᾶν Ἀθην. 3, 38.
Ἴακχος 2· Ἰάκχιος, βακχικός· «ᾠδὴ Εὐρ. Κυκλ. 69 (Ι).
Ἰάκχω· ἰάχω Σουΐδ. πρὸς παραγωγ. τοῦ Ἴακχος.
Ἰάκωβος· ἀνδρ. ὄν Ν. Δ.
Ἰαλεμίζω, ἰων. καὶ ἐπ. ἰηλεμίζω· θρηνῶ, ὀλολύζω, ὀδύρομαι Καλλ. ἀποσπ. 176.
Ἰαλεμιστρια, ἰων ἰηλεμίστρια, ἡ θρηνήτρια Ἡσυχ.
Ἴαλεμος, ἰων. ἴηλεμος, ὁ θρῆνος, πένθιμος ᾠδή «ἰηλέμοισιν ἐμπρεπὴ» Αἰσχ. ἐκ. 106· Ἰάλεμοι Εὐρ. Φοιν. 1034, Ἀπολ. Ῥ. 4, 1304· «ἐν πένθεσιν ἰάλεμος» Ἀθην. 14, 619· Μοῦρ. «Ἰάλεμος Ἀττικοί· σημαίνει δὲ τὸν θρῆνον καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον, σ. 190· ἐν δὲ σ. 199 «Ἰάλεμον τὸν Κλαυθμὸν Ἕλληνες»· ἴσως δὲ ὁ καπνοδαίμων, ὁ στρεβλούμενος καὶ ὀρ-

φανός, ὥσπερ καὶ ἡ παροιμ. «Ἁλλέμου ψυχρότερος» (πρβλ. Ζηνοδ. 4, 39) ἐπὶ ἀνθρώπ. ὅλως ψυχρῶν καὶ ἀηδῶν ὡς καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἡ ἐτυμολ. παρὰ τὸ Ἁλεμος, ὅστις ἦν ποιητὴς ψυχρῶν καὶ λυπηρῶν ᾠδῶν· ἐκ τούτου ἐπίθ. θρηνητικός, κλαυθμηρός, ἄθλιος Θεοκρ. 15, 98· – ποιηταὶ Λουκ. ψευδολ. 24.

Ἁλεμ-ώδης, ες, «ἁλεμώδη, τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια» Φώτ.

Ἁλία, ἡ· φωνὴ Κρήτες, Ἡσυχ. νοτ.

Ἅλιον, τό· ἐρέβινθος ἢ θάλασσα, Κρῆτες, Ἡσύχ.

Ἄλλος, π. Σουΐδ. ὁ σκωπτόλης· καὶ Ἄλλοι, τὰ σκώμματα, ἴσ. παρὰ τὸ ἰάλλειν = ἐπιπέμπειν, ἐπιβάλλειν· «ἄλλοι τὰ σκώμ.» Ἐτ. Μ. οἷον τίλλοι τινὲς ὄντες, ὡς π. Ἀνακρέοντι τίλλειν ἀντὶ τοῦ σκώπτειν.

Ἄλλω, μελ. ἁλῶ, ἀορ. ἦλα, ἀπαρ. ἆλαι, (ἵημι, κατ' Ἀρκαδ. σ. 197 ἰάλλω)· πέμπω, στέλλω, ῥίπτω, σφενδονίζω· «ὄϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἄλλεν» Ἰλ. θ, 300· «ἐπὶ στόμ χειρας ἰάλλειν» Ὀδ. η, 375· «ἔπ' ὠκέα' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἄλλον» = ἤπλωναν τὰς χεῖρας των εἰς τὰ φαγητά· τό δὲ «ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἄλλεν» = ἤπλωνε τὰς χεῖράς του κατὰ τῶν ἑταίρων, δηλ.» ἐσήκωσε χέρι νὰ τοὺς κτυπήσῃ Ὀδ. α, 288 (πρβλ. ἐπιάλλω)· «θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηλε», θ, 447 ὡς τὸ «περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἵηλε χρύσεον» = ἔβαλε δεσμὰ εἰς τὰ χέρια, τὰ ἔδεσε, Ἰλ. α, 19· κ. μτφ. «ἀτιμήσειν ἰάλλειν τινά» Ὀδ. ν, 141, ὑβρίζω, λοιδορῶ, ἀτιμάζω, λυπῶ τινα μὲ τρόπον ἄτιμον· «· ἐπὶ Δωδώνης θεοπρόπους ἄλλεν» = ἔπεμπεν εἰς Δωδώνην Αἰσχ. Πρ. 662· «δίκην - σύμμαχον φίλοις», Χο 490· «Φθίᾳ γάρ ἐλεύθερον ἦμαρ ἰάλλων» Θεοδωρ. 13 (7, 529)· ὅλακὴν = γαυγίζει, ὑλακτεῖ Ἰουλ. Αἰγ. 59 (7, 69)· «· ἴχνος ἴηλαι» = πατῶ, βάλλω τὸν πόδα μου, ὥστε νὰ φαίνηται ἡ πατησιά μου Νικ. ἀλ. 242· π. Ὑσ. Θε. 269· μεταχρόνιοι - ἄλον (αἱ ἄρπυιαι), δηλ. ἑαυτὰς Σχολ. ἔτρεχον, ἐπέτοντο, ἀμτδ. - ἐπίθ. β. «ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔθηνε» Αἰσχ. Χο. 22.

Ἰάλμενος· υἱὸς Ἄρεως καὶ Ἀστυόχης, στρατηγὸς ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας Ἰλ. Παυσ.

Ἰαλτός, 3, (ἰάλλω)· ὁ πεμφθείς, σταλείς· γθ' ἰάλλω.

Ἰαλυσός, ἡ, κ. Ἰάλυσος, ὁ· γθ' Ἰηλυσός.

Ἴαμα, ἰων. ἴημα, τό· θεραπεία, ἰατρεία, ἰατρικόν, κακῶν Αἰσχ. ἀποσπ. 296· «ἤπια ἴαματα» Ἱππ. 3, 130· «ἴαμα τῶν παθημάτων γιγνόμενον» Πλάτ. Τίμ. 66· «αἱ περὶ τὰ τῶν Κορυβάντων ἰάματα τελοῦσαι», νόμ. 7, 790· «ἴαμα προσάπτειν τινί» Λουκ. π. διαβ. 17.

Ἰάμαι· Ἴωνος Σκυθικὸν Στ. Βυζ.

Ἰαματικός, 3· ὅστις χρησιμεύει πρὸς ἴασιν, ἰατρεύει νόσον, φάρμακον, μτγν. curativus.

Ἰαμβ-αυλέω· ᾄδω δι' αὐλοῦ ἰάμβους· «τὰ δι' αὐλοῦ παριαμβίζειν ἐνκιθάρᾳ καὶ ᾠδῇ» Ἡσυχ.

Ἰαμβειο-γράφος, ὁ· ὁ ἰάμβους, ἰαμβ. στίχους γράφων, λοίδορον, σκωπτικὸν ποίημα, ἑπαμ. λοίδορος, ὑβριστής, ὅπερ ὅμως π. Δημ. ἀντὶ τοῦ ἰαμβειοφάγος ἐτέθη κατά τινα κωδ. καὶ τὸν Ἑρμογ. τ. 3, σ. 241.

Ἰαμβεῖον, τό· ἰαμβικὸς στίχος· «τρισὶν ἰαμβείοισι» Ἀριστ. βατρ. 1133· «κατὰ τὸ Λίσχυλου ἰαμβεῖον» Πλάτ. Εὐθυδ. 291· «τοὺς τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἀπτομένους ἐν ἰαμβείοις καὶ ἐν ἔπεσι», πολ. 10, 602· πλ. δὲ καὶ τὸ ποίημα, Λουκ. συγγρ. Ἱστ. 1· π. Ἀθην. 8, 335 καλεῖται οὕτω στίχος τις ἀναπαιστικὸς τετράμετρος.

Ἰαμβεῖος, 2, (ἴαμβος)· ἰαμβικός, π. χ. ἰαμβεῖον μέτρον Ἀριστοτ. ποιητ. 4.

Ἰαμβειο-φάγος, ὁ· ὁ τρώγων ἰάμβους, σκωπτικὸν ἐπίθ. τραγικοῦ τινος ὑποκριτοῦ, ὅστις ὀφείλει νὰ ἀπαστηθίσῃ πολλοὺς ἰαμβικοὺς στίχους καὶ νὰ τοὺς ἐκφωνήσῃ, ἢ ὅστις κακῶς ἀπαγγέλλει τοὺς στίχους (Β. Ἀν. 130, 9 τῶν πταίοντα), Δημ. 18, 139· ἐν Β. Ἀν. 265, 31 γραφ. ἰαμβοφάγος = ὁ ἐν τῷ στόματι ἔχων ἰάμβους, ὁ λοίδορος, κ. Ἐτ. Μ. ὑβριστής.

Ἰαμβ-έλεγος, ὁ· μέτρον συγκείμενον ἐξ ἰαμβικοῦ ἐλεγ. στίχου Ἡφαιστ. σ. 91.

Ἰάμβη, ἡ· 1) δούλη Κελεοῦ καὶ Μετανείρας ἐν Ἐλευσῖνι, ἥτις διὰ τῆς ἀστειότητός της ἔκαμε τὴν λυπημένην Δήμητρα νὰ γελάσῃ Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 195· 2) θυγ. Πανὸς καὶ Ἠχοῦς Ἐτ. Μ. ἀπὸ ταύτης λέγεται, ὅτι καὶ τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἡσυχ. Σχολ. Νικ. (1).

Ἰάμβηλος· λοιδορητικός, Ἡσυχ. π. Ἀρκαδ. σ. 57, 10 εὑρηται ἰαμβύλας.

Ἰαμβιάζω· ἑπομ. Φιλιππ. 83 (7, 405).

Ἰαμβίζω· ἰάμβους γράφω, ἐν ἰάμβοις λέγω, δηλ. λοιδορῶ, κακολογῶ, ἀλλήλους Ἀριστοτ. π. 4· ἰαμβ. καὶ κατασκώπτειν Δ. Ἀλ. 7, 72.

Ἰαμβικός, 3· ὁ ἀνήκων ἁρμόζων εἰς ἴαμβον - πούς Δ. Ἀλ. μέτρον, γραμ. ἡ ἰαμβικὴ = εἶδος χοροῦ Ἀθην. 14, 629.

Ἰαμβίς, ίδος, ἡ, Ἡσυχ. ἐν Ἰαμβίς· «Αἰσχύλος θεωροῦ ἢ Ἰοθμιαστὰς· τοὺς καθαρίζοντιν ὁ αὐλὸς συνήει καὶ αἱ τοιαῦται κιθαρίσεις ἐλέγοντο παριαμβίδες».

Ἰαμβιστής, ὁ· ὁ ὁμιλῶν ἢ γράφων, συγγράφων εἰς ἰάμβους - χορὸς Ἀθην. 4, 181.

Ἰαμβλίχειος, 2· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων τῷ Ἰαμβλίχῳ· «ταῖς Ἰαμβλιχείοις ἐπιβολαῖς» Πρόκλ. ἐν Πλάτ. Τιμ. σ. 161.

Ἰαμβλιχο-πορφύριος, ὁ· Ἰάμβλιχος κ. Πορφύριος Τζέτζ. ἱστ.

Ἰάμβλιχος· α) Ἕλλην φιλόσοφος ἐκ τῆς κοίλης Συρίας, περὶ τὸ τέλος τῆς 3 ἑκατ. συγγραφεὺς τοῦ βίου τοῦ Πυθαγόρου· β) (ἐρωτικός τις;)· γ) ἰατρὸς Ἀνθ. Πλαν.

Ἰαμβο-γραφία, ἡ· τὸ γράφειν ποιήματα ἐν ἰάμβοις Τζέτζ.

Ἰαμβο-γράφος, ὁ· ἰαμβειο-γράφος Ἐτ. Μ.

Ἰαμβο-ειδής, 2· ὅμοιος ἰάμβῳ, χορεῖος ἴ. Ἀριστ. Κιντιλ. σ. 39, 40.

Ἰαμβό-κροτος, 2· ὁ ἠχῶν ὥσπερ αἱ ἴαμβοι, ἢ ὁ ἐξ ἰάμβων λόγος Μαξ. Πλαν.

Ἰαμβό-πλοκος, 2· ὁ ἐξ ἰάμβων συγκείμενος, τόπος Κ. Μανασ

Ἰαμβο-ποιέω· κάμνω ἰάμβους Ἀριστοτ. ποιητ. 9.

Ἰαμβο-ποιός, ὁ· ὁ κάμνων, στιχουργῶν ἰάμβους, Ἀριστοτ. ποιητ.

Δημοσιευση: Ερικη Βιβλιοθηκη

Ἴαμβος, ὁ, (ἴδ' ἰάπτω· κατὰ τοὺς ἀρχ. παρὰ τὸ Ἴαμβη, ἴδε κύρ. ὄν.)· ῥυθμός τις καὶ μέλος καὶ εἶδος ποιήματος, ὁ γνωστὸς μετρικὸς πούς ⏑ – Πλάτ. πολ. 3, 400· ἰαμβικὸς στίχος, «Ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνιμιμνησκόμην» Ἀριστ. βατρ. 661, Στραβ. 8, 354. Κατὰ πλ. ἰαμβικὰ ποιήματα· «ὁ δ' ἔπη, ὁ δ' ἰάμβους οἷός τε ποιεῖν» Πλάτ. Ἰων. 534· «ὡς ἱστορεῖ Ἀρχίλοχος ἐν τοῖς ἰάμβοις» Ἀθην. 12, 554· «οἱ κατὰ λογάδην ἴαμβοι», 10, 445· ἴδ. ὑπὸ τοῦ Ἀρχιλόχου μεταχειριζόμενοι πρὸς κατασκευὴν σκωπτικοῦ ποιήματος, ἐξ οὗ «ἴαμβον ὑβριστῆρες» = ποιήματα λοίδορα, γλευαστικὰ Μέλ. 119 (7, 352)· - λυσαῶντες Ἀδριαν. 5 (αὐτ. 674· πρβ. 69, 70). Καὶ οἱ ποιηταὶ δ' ἐκαλοῦντο ἴαμβοι, ἴδ. εἶδός τι αὐτοσχεδίου δράματος καὶ αὐτοκάβδαλοι καλούμενοι Ἀθην. 14, 622.

Ἴαμβος· ἐπίθ. Διονυσίου, τοῦ περὶ διαλέκτων γράψαντος Ἀθην. σ. 7, 284.

Ἰαμβούλος· ἱστορικός τις Λουκ. καὶ Ἰαμβουλος τονιζόμενον.

Ἰαμβο-φάγος, ὁ· ἴδ' Ἰαμβειοφάγος.

Ἰαμβο-φανής, 2· ὁ φαινόμενος ὡς ἴαμβος, ὁμοιος ἰάμβῳ, λόγος, μτγν.

Ἰαμβύκη, ἡ· μουσικόν τι ὄργανον τρίγωνον καὶ ἰαμβύκαι, μουσικὰ ὄργανα, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον Ἡσυχ. κ. Σουΐδ. διάφορον τῆς σαμβύκης Ἀθην. 14, 636.

Ἰαμβύλος, ὁ· σκώπτης· ἴδ' Ἰάμβηλος.

Ἰαμβ ώδης, 2· ἰαμβικὸς ὅλη. σατυρικός, Ἰαμβοειδής· «φιλολοίδορόν τε καὶ ἰαμβώδη», Φιλόστρατος σ. 216.

Ἰαμεναί, αἱ, μτγν. γρ ἀντὶ εἰαμεναί· οἱ ὀλιγώδεις καὶ ὑγροὶ τόποι καὶ πόαν ἔχοντες, ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι τὴν ὕλην τενάγη καὶ τέλματα Ἡσυχ.

Ἰαμενός· ἐπίσημός τις Τρὼς Ἰλ. κ. Ἰαμενὴς γραφόμενον.

Ἰαμίδαι, οἱ· ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου Πινδ. Ἡρ.

Ἰαμίτης· Μεσσηνιός τις Στραβ.

Ἰαμνία· πολίχνιον Φοινίκης Στ. Βυζ. κάτ. Ἰαμνίτης καὶ Ἰαμνιάτης.

Ἰάμνοι, οἱ· εἰαμεναί, κάθυγροι καὶ θάλλοντες τόποι· - χλοάοντες Νικ. Θηρ. 30· - θρυόεντες Αἰγύπτου, αὐτ. 200· λάσιοι 901.

Ἰαμος· υἱὸς Ἀπόλλωνος, μάντις Παυσ.

Ἰάν, γεν. Ἰάνος· ὁ Ἴων Στ. Βυζ. ἴδ' Ἰάνων Αἰσχ. Περσ. 949, 950· τὸ θηλ. Ἴανα Ἡσύχ.

Ἰανασσα, ἡ· θυγ. Νηρέως Ἰλ.

Ἰάνειρα, ἡ· 1) θυγ. Νηρέως Ἰλ. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὁμ. Ὑμ.

Ἰάνθη, ἡ· μία τῶν Ὠκεανίδων, Ὁμ.

Ἰάνθην, ης, ἡ, π. ἀορ. τοῦ ἰαίνω, Ὁμ.

Ἰανθή-ς, 2· τῷ ἐπομ. Λοβεκ. παθ. σ. 185.

Ἰάνθινος, (ἴον, ἄνθος)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἴου Πλιν. Φ. Ἱστ. 21, 6.

Ἴανθος, ὁ, (ἴσ. ἐκ τοῦ ἴαν κ. ἄνθος καθ' Ἡσύχ. ἄνθος, χρῶμά τι πορφυροειδές.

Ἰανίσκος· βασιλεὺς Σιλυβίνου Παυσ.

Ἴανα, θηλ. τοῦ Ἰάν· Ἰωνίς, κ. ἐν γέν. Ἑλληνὶς Σοφ. ἀποσπ. 54.

Ἰανο-κρήδεμνος, 2, Ἡσυχ. ἴοις ὅμοιος τὸ ἐπικράνισμα, Σουΐδ. ὁ στέμμα ἐξ ἴων φορῶν.

Ἰανό-κρυκος, 2, ἰανόκροκον = λεπτὸν Σουΐδ.

Ἰαξάρτης, ὁ· ποτ. Περσίας = Τάναϊς Στραβ.

Ἰάομαι, μελ. ἰάσομαι, ἰων. κ. ἐπ. ἰήσομαι, μέσ. ἀποθ. ἰατρεύω· «ἰᾶτε Εὐρύπυλον βεβλημένον» Ἰλ. μ, 2· «τὸν - αὐ ἰησάμενοι» Ὀδ. τ, 459 · «ὀφθαλμόν», 9, 525· «νόσους ἰᾶσθαι» Πινδ. Π. 3, 46· «μὴ κακοῖς ἰῶ κακά» Αἰσχ. ἀποσπ. Β. Α. 48, ὅπερ κατήντησε παροιμ. π. χ. Σοφ. ἀποσπ. 98· Ἡρ. 3, 53, κ. Θουκ. 5, 65· «πῶς σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν» Σοφ. Τρ. 1200· - νόσον Εὐρ. Ἱππ. 597· καὶ δύσγνοιαν, Ἡρ. μ. 1107. - ἀδικίαν, ἐπανορθοῦσθαι, ἀκεῖσθαι, Ὀρ. 649· «-νόσων ἀρχαίαν» Ἀριστ. σφ. 651, κ. πεζ. «ὡς μὲν ἰώμενον ὑγιέα ἀπέδειξε» Ἡρ. 3, 134· «-τὰ ἕλκεα», 7, 181· «ἰόμενος μεῖζον τὸ νόσημα ποιῶ» Πλάτ. Πρωτ. 341· «-τοὺς ὀφθαλμούς», Χαρμ. 156· «-τοὺς κάμνοντας», πολιτ. 299· «τὸ βλαβέν», νόμ. 11, 933· «-τὴν φύσιν ἀνθρωπίνην», συμπ. 191· μτφ. «σφαγὰς καὶ ἀνομίας ἰάσασθαι» Ἰσοκ. 4, 114· «ὀρθῶς ἰασάμενοι τὸ Δημοσθένους ὠνοσοδόκημα» Αἰσχίν. 3, 69· «ἰᾶσθαι δὲ βᾴστόν ἐστι παντὸς τὰς πρώτας ἐπιβολάς» Πολυβ. 3, 7, 7· - ὁ π. ἀορ. εὕρηται π. Ἀνδοκ. 2, 9, Πλάτ. συμπ. 189· ἰαθήσομαι, Ματθ. 8, 8· κ. ἐστὶ, παρκ. Μάρκ. εὐαγγ. 5, 29· (ἐν τῇ Ἀνθ. εὕρηται τὸ ι καὶ ὡς βραχὺ ἐν χρήσει, ὡς π. Εὐρ. Ἱππ. 529· (ἴδε τὰς παραγ. λέξεις).

Ἰαουναῦ, κωμικοβάρβ. ἀντὶ Ἰάονες Ἀριστ. Ἀχ. 104.

Ἰάονες, οἱ, ἐπεκτετ. τύπ. ἀντὶ Ἴωνες Ἰλ. ν, 685 καὶ Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 147· καλοῦνται οἱ Ἴωνες τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγάρων, οἱ δὲ Πέρσαι ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας Αἰσχ. Περσ. 176, 561· (⏑ – ⏑ –) σπανιώτ. δὲ χρησιμ. ἡ λέξ. Ἰάων καθ' ἑν. ἀριθμ.

Ἰαονία, ἡ· Ἰωνία, ἐξ οὗ Ἰαονίηθι = ἐξ Ἰωνίας ἐν Ἀθην. 15, 683.

Ἰᾱόνιος· Ἰωνικός, Ἑλληνικὸς Αἰσχ. ἐκ. 66· Ἀθηναϊκός, χρησμ. π. Πλουτ. Συλ. 10.

Ἰαονίς, ίδος, ἡ, ἰδ. θηλ. τοῦ προηγ. νόμφαι Νικ. ἐν Ἀθην. 15, 683.

Ἰαονιστί, ἐπίρ. ἰωνικῶς, εἰς γλῶσσαν-Ἰωνικὴν Στ. Βυζ.

Ἰαπετιονίδης· υἱὸς Ἰαπετοῦ, πατρων. Ἡσ. (τᾶ).

Ἰαπετιονίς, ίδος, ἡ· ἡ καταγομένη ἐκ τοῦ Ἰαπετοῦ· - φύτλη Πινδ. Ὀ. 9, 81.

Ἰαπετός, ὁ· 1) εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, σύζ. τῆς Κλυμένης, πατὴρ τοῦ Προμηθέως κ. Ἐπιμηθέως Ἰλ. μτφ. «ἀπὶ διασυρμῷ ὁ ἀρχαῖος καὶ μωρὸς» Σουΐδ. Ἀριστ. νεφ. 998· λίαν πρεσβύτης, κοινῶς παλαιόγερος· «οἱ λίαν πρεσβῦται . . . ἰαπετοὶ» Ἐθνικ. σ. 1078, Συνεσ. 2) πατὴρ τοῦ ἥρωος Βουφάγου Παυσ. (7).

Ἰαπίς, ίδος, ἡ «Ἰ. χαράδρα ἀττικὴ εἰς Μέγαρα ἀπάγουσα» Στ. Βυζ.

Ἰάποδες· ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῇ Ἰλλυρίᾳ, Στ. Βυζ. Στραβ.

Ἰαποδικός, 3· εἷς τοὺς Ἰαποδας ἀνήκων Στραβ. 7, 314.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰαππαπαιάξ, κωμ. ἐκφώνησις πρὸς ἐκδήλωσιν ἀλγηδόνος, πόνου, τὸ ἡμετ. πα-πα-πα-πά Ἀριστ. Θεσμ. 945.

Ἴάπτω· ἴαλλω, πέμπω, στέλλω, ἕξαιρ. ἐπὶ βελῶν· «τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη» Αἰσχ. Ἀγ. 496· κ. παθ. 526· οὕτω καὶ «πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἴάψειν», 507· κ. μτφ. «ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπόργων βροτούς», Ἱκ. 90· «τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ σὺν δάκρυσιν ἰάπτων - πονήσει» = πέμπω ὕμνον εἰς τὸν ἄνδρα, ἤγουν κάμνω νὰ ἠχήσῃ ὕμνος, Ἀγ. 1228, ἐκ διορθώσεως τοῦ «ἐπιτύμβιος ὕμνος», ὅπερ ὁ Wellauer ἐτήρησεν· οὕτω δ' ἡ μτχ. ἰάπτων λαμβάνεται ἀμτθ. «ψόγον ἰάπτειν τινί» Ῥιαν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 4, 34· π. Σοφ. «ὀρχήματα ἰάπτειν», Λῖ. 685, κάμνω τὰς σειρὰς, τάξεις τοῦ χοροῦ νὰ κινῶνται, τινάσσωνται, σείωνται· «λόγοις ἰάπτων» = ῥίπτω λόγους κακοὺς εἴς τινα, ὑβρίζω, ἀτιμάζω τινά», 496· «ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ» = φθείρῃ, 4, 749· οὕτως ἡρμην. οἱ ἀρχαῖοι, παράγοντες τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἵπτω, ὃ δὲ Λοβέκ. ἐκ τοῦ ἅπτω· π. μτγν. π. βλάπτω, λυπῶ, ζημιῶ· «ὥς μιν περὶ θυμὸς ἰάφθη» Θεοκρ. 2, 82· «ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ» Μοσχ. 4, 39· «ἔγχος χρόα ἴαψεν», 6, 516· ἀμτθ. κινοῦμαι ταχέως, τρέχω, πετῶ· «ἰάπτει δ' Ἀΐδος δι' αἴας» = ὅπου ἀναφ. ἐννοεῖται τὸ ἑαυτόν· πρβλ. ἵημι.

Ἰάπυγες, οἱ, ἰων. ἰήπηγες· λαός τις τῆς μεσημβρ. Ἰταλίας Ἡρ. Στραβ. τὴν πατρίδα του καλεῖ Ἰηπυγίαν· ἐπίθ. Ἰαπύγιος, ἰων. Ἰηπύγιος· - ἄκρα Θουκ. 6, 30· - γαῖα Δ. Περ. 482· (ἴᾶ ἐν ταύταις καὶ ταῖς ἑπομ. λέξεσι τὸ υ, οἱ λατ. π. μεταχειρίζονται ὡς βραχύ, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἰων. Ἰηπύγιος π. Δ. Περ. τὸ νὰ ἦνε δὲ τὸ υ μακρὸν ἐν τοῖς Ἰηπύγεσσι κ. Ἰηπύγων, ἐξηγεῖται ὡς εὑρισκόμενον μεταξὺ δύο μακρῶν συλλαβῶν.

Ἴάπυξ, υγος, ἰων. ἴήπυξ, ὁ· 1) υἱὸς Δαιδάλου, ἀφ' οὗ οἱ Ἰάπυγες ἐκλήθησαν Στραβ. 2) ὄν. βούλου Ἀντιφ. 3) ἴαπυξ, ὁ, (ἑξαιρ. ἐπίθ. τοῦ ἄνεμος, ὁ βορειοδυτικὰς, ἄλλως Ἀργέστης καλούμ. Ἀριστοτ.

Ἰάρδανος, ὁ· 1) ποτ. τῆς Πελοποννήσου Ἰλ. Παυσ. 2) ἕτερος ἐν Κρήτῃ· Ὀδ. 3) βασιλεὺς τῆς Λυδίας πατὴρ τῆς Ὀμφάλης Ἡρ. ἐπίθ. Ἰαρδάνιος, 3 Μουσαί. 151.

Ἴαρα, ἡ εἶαρ· αἷμα Ἡσυχ.

Ἰαρειάδω, βοιωτ. ἀντὶ ἱερειάζω, = ἱερατεύω Ἐπιγρ. 1568.

Ἰαριγμός, ὁ· χαρὰ καὶ θροῦς, Κρῆτες, Ἡσυχ.

Ἰαρο-πότης, ἡ εἰαροπότης· αἱμοπότης Ἡσύχ.

Ἰαρός, βοιωτ. κ. αἰολ. = ἱερὸς Ἐπιγρ.

Ἰαρ-πάλαμος, ὁ· ἀκρόχειρος, Ἡσυχ. ἀντὶ ἰαροπάλαμος, ὁ αἵματι βεβαμμένας ἔχων τὰς χεῖρας, φόνον ἐργασάμενος· ἀκρόχειρος; = ἀνδροφόνος Ἡσύχ.

Ἰαρό-χρους, 2· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος, (sanguicolor), καθαρός, θύσιμος καθ' Ἡσύχ. (κωδ. ἰκρόχρης, ὅπερ γραπτέον ἰαρόχρης, κατὰ τὸ μελαγχρής.

Ἴάρωμα, τό· κοσμάριον παιδικόν, μηνίσκος Ἡσύχ. οἷα καὶ νῦν ἔτι βάλλουσιν εἰς τὰ παιδία τὸ μὲν ὡς κόσμημα, τὸ δὲ καὶ ὡς φυλακτόν, ἁγιωτικόν.

Ἰᾶς· Ἰλλυρίας μέρος, κάτ. Ἰᾶται Στ. Βυζ.

Ἰάς, ἀδος· ἰωνικὴ ἐπίθ. δηλ. - γυνή, ξυγγένεια Ἡρ. 1, 192, Θουκ. 4, 61· - διάλεκτος Στραβ. 8, 333· ὡς οὐδ. κατὰ παράλειψιν τοῦ γλῶσσα, διάλεκτος, ἡ ἰωνικὴ διάλεκτος Λουκ. «ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν», ἴσ. συγγρ. 19. Ἀνθ. 7, 83. Τὸ ᾱ ἐκτείνεται εἰς μακρὸν ἐν τῇ δακτυλικῇ ἄρσει Ἐπιγρ. ἐν λ. Θούριοι.

Ἰασαΐα, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας Παυσ.

Ἰασεύς, έως· ἀνδρ. ὤν. Παυσ.

Ἴᾶσι, 3 πλ. ἐν. τοῦ εἰμι, πορεύομαι.

Ἰᾶσι, 3 πλ. ἐν. τοῦ ἵημι, ἀντὶ ἴασι.

Ἰασίδης· πατρων. τοῦ Ἴασος, υἱὸς τοῦ Ἰάσου ἤτοι· α) Ἀμφίων, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ Ὀδ. ὁ Παυσ. 9, 36, 8, καλεῖ τὸν πατέρα του Ἰάσιον· 2) πλαστὸς τις βασιλεὺς τῆς Κρήτης Ὀδ. Ἰασίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάσου Στραβ. 6, 371, (⏑⏑–⏑–).

Ἰασικός, 3, ἰδ. κόλπος Θουκ. 8, 26.

Ἰάσιμος, 2· ὁ δυνάμενος νὰ ἰατρευθῇ, ἰων. ἰήσιμος, (sanabilis)· «σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος» Αἰσχ. Πρ. 473· - θεὸς = δυναμένη νὰ ἐξιλεωθῇ ἢ ἐξωργισμένη θεὰ Εὐρ. Ὀρ. 399, ἀντίθ. τῷ ἀνίατος Πλάτ. Γοργ. 526· - τραῦμα, νόμ. 9, 878· ἁμαρτήματα, δυνάμενα νὰ θεραπευθῶσιν, ἐπανορθωθῶσι, Γοργ. 525· κατὰ Πολυδ. 5, 132 καὶ «φάρμακα ἴσιμα» ἤτοι ἰαματικὰ εἰς ἰνερ. σημ. sanatoria.

Ἰάσιος· υἱὸς Λυκούργου, πατὴρ Ἀταλάντης Καλλ. Ἰασίων, π. Ἀπολλ. 2) Ἀρκὰς Ὀλυμπιονίκης, Παυσ. 3) πατὴρ Ἀμφίωνος, αὐτ.

Ἴασις, εως, ἰων. ἴησις, ἡ· τὸ ἰάτρευμα, ἰατρεία, θεραπεία Σοφ. Οἰ. τ. 68· «οἷς (πήμασιν) ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν», Τρ. 1199· «τὰς τῆς ψώρας ἴασεις» Πλάτ. Φιλ. 46· μτφ. «σκόπει αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν τε δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης», πολ. 7, 515· «περὶ ἔρωτος φυλακὴν τε καὶ ἴασιν», συμπ. 188· ἡ ἰατρικὴ τέχνη Πλουτ. Γρυλλ. 9.

Ἴασις, ιδος, ἡ· μία τῶν νυμφῶν Παυσ.

Ἰασίων, ωνος· Κρής τις, οὗ ἠράτο ἡ Δημήτηρ Ὀδ. Θεοκρ. Ἰάσιος π. Ἡσ. θε. 970.

Ἰασιώνη, ἡ· εἶδος φυτοῦ, λευκὰ ἄνθη φέροντος· κατά τινας δὲ ἡ ἑλξίνη, κισσάμπελος Θεοφρ. convolvulus.

Ἰασμ-έλαιον, τό· τῷ ἑπομ. Διοσκ.

Ἰάσμη, ἡ, κ. ἰάσμινον μύρον, τό· ἔλαιον ἐξ ὠδὲς π. Πέρσαις Διοσκ. ἴσ. τὸ ἡμετ. γιασεμόλαδον Ἀντ.

Ἰάσμινος, 3· μύρον = τῷ προηγ. Διοσκ. 1, 76.

Ἰασονίδης· υἱὸς Ἰάσονος, ἰων. Ἰησονίδης.

Ἰασόνιος, 3, ἰων. Ἰησόνιος· ἀνήκων τῷ Ἰάσονι· - νηῦς Θεοκρ. 22, 31· - ἠρῷα Στραβ. 11, 526· - ἀκτὴ κ. ἄκρα Ξεν. Ἀν. 5, 11, 1· Ἰασόνιον ὄρος· ὄρος Μηδίας, Στράβ.

Ἴασος, ὁ· 1) υἱὸς Σφήλου, ἡγεμόνων τῶν Ἀθηναίων Ἰλ. 6) βασιλεὺς τῆς Πελοποννήσου, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Ἴασον Ἄργος Ὀδ. ἴσ. υἱὸς τῆς Εὐάδνης καὶ τοῦ Ἄργου, πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος Ἀπολλ. γ) υἱὸς Ἄργου τοῦ Πανόπτου καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Ἰσμήνης αὐτ. Δ. 3) υἱὸς τοῦ Τριόπου Παυσ. 2) πόλ. Καρίας Θουκ. εὑρηται δὲ καὶ Ἰασσής κ. Ἰασός, ἐξ οὗ Ἰασσίς, ἴδος, Π. Σιλ. 2) πολίχνη τῆς Ἀχαΐας Παυσ.

Ἰασπ-αχάτης, ὁ· εἶδος ἀχάτου, ὅμοιος τῇ ἰάσπιδι, μτγν.

Ἰασπίζω· εἶμαι φαίνομαι, ὡς ἴασπις, ἔχω τὸ χρῶμα ἰάσπιδος· μετὰ τοῦ ὑπόχλωρος, Διοσκ.

Ἴασπις, ιδος, ἡ· εἶδος πολυτίμου λίθου Πλάτ. Φαίδ. 110.

Ἰασπ-όνυξ, υχος, ὁ· ἴασπις ὁμοία τῷ ὄνυχι· Πλιν. Φ. Ἱστ. 37, 9.

Ἰασπ-οπάλλιος· ἴασπις, ὁμοία τῷ ὀπαλλίῳ, μτγν.

Ἄαστί, ἐπίρ. (ἰάς)· ἰωνικῶς, κατὰ τὸν ἰων. τρόπον, ἑλληνιστὶ Πλάτ, Λαχ. σ. 188· εἰς ἰωνικὴν ἁρμονίαν, ἡ ἰαστὶ ἁρμονία Ἀθην. 14, 624· εἰς ἰωνικὴν διάλεκτον Λουκ. Ἤρ. κ. 2.

Ἰάστιος, 3· ἰωνικός· -ἁρμονία, τόνος μουσικὸς Μαξ. Τυρ. 7, 1, σ. 101.

Ἰασώ, οῦς, ἡ, (ἰάομαι)· 1) θεὰ τῆς ἰάσεως, (γιάτρισσα κοιν.) τῆς ἰαματικῆς δυνάμεως, ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, Θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἀριστ. πλ 701· θυγ. τοῦ Ἀμφιαράου· 2) ὄν. πλοίου, Ἐπιγρ.

Ἰάσων, ονος, ἰων. Ἰήσων· 1) υἱὸς Αἴσονος, ἡγεμὼν Ἀργοναυτῶν Ἰλ. Ἰσ. 2) τύραννος Ἡρῶν Ξεν.

Ἰαττασαί· ἐπιφών. σχετλ. Ἀλκίφρ. 3, 7. πρβλ. ἰαττασαί.

Ἰάτειρα· θηλ. τοῦ ἐπομ. μτγν.

Ἰάτήρ, ῆρος, ἐπ. ἰητήρ, ὁ· ὁ ἰατρεύων, ἰατρὸς Ἰλ. 6, 732, Πινδ. Π. 3, 65· - κακῶν Ὀδ. 17, 384 «πίνθιος εἶης ἰητὴρ» Λεων. Ταρ. 99 (7, 466).

Ἰατήριος· θεραπευτικός, ἰσματικός, φάρμακον, μτγν. «ἰητήρια νούσων» Κ. Σμ. 7, 62.

Ἰατής, ὁ· ἰατήρ, Ἰοὺδ. 13, 4.

Ἰατικός, 3· ἰαματικός, ἰατήριος, μτγν.

Ἰατορία, ἰων. ἡ· ἰητορίη, (ἰάτωρ), ὑπακ. τέχνη, ἡ ἰατρικὴ Σοφ. Τρ. 997.

Ἰατός, 3· ὁ δυνάμενος ναὶ ἰαθῆ, ἰάσιμος Πλάτ. νόμ. 9, 862, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 10, 4, sanabilis, (ἴον)· ὁ ἀπὸ ἴου, ἔλαιον Ὀρειβ. c. 34, violatus.

Ἰατραγόρας, ἰων. Ἰητραγόρης, εω· Μιλήσιός τις Ἡρ.

Ἰάτραινα, ἡ· ἰατρίνη, κοιν. ἡ γιάτρισσα, π. μτγν. ἡ μαῖα, γλωσ. medica mulier.

Ἰατρ-αλείπτης, ὁ· ἰατρός, ὁ ἰατρεύων δι' ἀλειφῶν, ἐντρίψεων μετ' ἀλειφῶν, μτγν.

Ἰατρ-αλειπτική, ἡ, ὑπλ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ ἰατραλείπτου Πλιν. Ἰ. Φ. 29, 1.

Ἰατρεία, ἡ· κοιν. γιατρειά, τὸ νὰ ἰατρεύσῃ τις τινα Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 3 curatio.

Ἰατρεῖον, τό· κατοικία, ἐργαστήριον τοῦ ἰατροῦ· «ἐπὶ τοῦ ἰατρείου ἐκάθητο» Αἰσχίν. 1, 40· «δικαστήρια τε καὶ ἰατρεῖα πολλὰ ἀνοίγεται» Πλάτ. πολ. 3, 405· - προσέτι τὰ ἰατρεῖα, κοιν. τὰ γιατρευτικά, ἡ πληρωμὴ τοῦ ἰατροῦ διὰ τὴν ἰατρείαν, πολ. 6, 186.

Ἰατρεύματα, τά· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἰατρικὴ θεραπεία Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 14, curatio.

Ἰατρευσις, ἡ· ἰατρεία, ἰάτρευμα Πλάτ. πολ. 2, 357.

Ἰατρευτέον· ἔδ' ἰατρεύω.

Ἰατρεύω· εἶμαι ἰατρός, μετέρχομαι τὴν ἰατρικήν, θεραπεύω ἀσθενεῖς Πλάτ. συμπ. 188· «-τὸν νοσοῦντα», νόμ. 9, 857· κ. μτφ. «-τὴν ἄγνοιαν» Ἀθην. 6, 256. Μέσ. ἰατρεύομαι, διὰ τοῦ ἰατροῦ Πλάτ. πολιτ. 296· «τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι» = τίθεσθαι ὑπὸ ἰατρικὴν θεραπείαν, πολ. 2, 357· ῥ. ἐπὶθ ἰατρευτέον Ἀλ. Τραλλ. 12, 216.

Ἰάτρια· θηλ. τοῦ ἰατήρ, κοιν. γιάτρισσα Ἀλεξ. ἐν Εὐστ. 859,51, medica mulier.

Ἰατρικός, 3, ἰων ἰητρικός· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν ἰατρὸν Ἱπποκρ. - λόγοι Πλάτ. 10, 599· ὁ ἔμπειρος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, αὐτ. «-περὶ τὴν ψυχήν», Πρωτ. 313· «γυνὴ ἰατρική», πολ. 5, 455· - ἐξαιρ. ἡ ἰατρική, ὑπλ. τέχνη, Γοργ. 449· «ἡ ἰητρική» Ἡρ. 2, 84· προσέτι «φάρμακα ἰατρικὰ» Πλάτ. Κρατ. 405, χρήσιμα, ἐπιτήδεια εἰς ἰατρείαν, ὑπερθ. ἰητρικώτατος, συμπ. 186 ἐπίρ. ἰατρικῶς, μτγν.

Ἰάτρινη, ἡ· ἰάτρια, π. μτγν. ἰδ. ἡ μαῖα· πρβλ. Λυβεκ. Φρύν. 651, medica mulier.

Ἰατρόδωρος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἰατροκλῆς, έους· ἀνδρ. ὄν. Λυσ.

Ἰάτρο-λογέω· ὁμιλῶ περὶ ἰατρικῆς, μετέρχομαι αὐτήν, ἐπαγγέλλομαι τὸν ἰατρόν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Δ. Λεξ. 8, 78.

Ἰάτρο-λογία, ἡ· ἡ σπουδὴ ἡ μελέτη τῆς ἰατρικῆς Φίλων, medicinae ratio.

Ἰατρο-μαθηματικοί, οἱ· ἰατροί, οἵτινες συγχρόνως καὶ ἀστρονόμοι ἦσαν· ὅθ. μετήρχοντο τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ ἀστρολογικὰς θεωρίας, οἷον οἱ κατὰ τὴν Αἴγυπτον Πρόκλ. σ. 24.

Ἰατρό-μαια, ἡ· ἰατρίνη Ἐπιγρ.

Ἰατρό-μαντις, εως, ὁ· ἰατρὸς καὶ μάντις· «ἰ. καὶ τερασκόπος» Αἰσχ. Εὐμ. 62.

Ἴατρον, τό· ἰατρεῖον Ἡσυχ.

Ἰάτρο-νίκης, ὁ· ὀνικητὴς τῶν ἰατρῶν Ἐπιγρ.

Ἰατρός, ἰων. ἰητρός, ὁ· ὁ ἰατρεύων· «ἰητρὸς ἀνὴρ» Ἰλ. λ, 514· «φωτὸς ἰατροῦ χάριν» Αἰσχ. Χο. 688· ὁ κοιν. γιατρός· «-πολυφάρμακοι» Ἰλ. π, 28, Σοφ. Αἴ. 578· κ. κιζ. Ἡρ. 2, 84, «τοὺς σοφοὺς κατὰ σώματα ἰατροὺς» Πλατ. Θεαιτ. 167· μτφ. - πόνων Πινδ. Ν. 4, 2· «-τῶν ἀνηκέστων κακῶν» Αἰσχ. ἀποσπ 227· «ὀργῆς νοσούσης εἶσιν ἰατροὶ λόγοι», Τρ. 378· «-τῆς πόλεως» Θουκ. 5, 14· - ἀμαθίας Πλάτ. Πρωτ. 357· «ὅπως ἰατρὸν λαμβάνῃ τῆς ὕβρεως καὶ τῆς ἀκουσίας μουσικήν» Ἀθην. 14, 627· ἡ ἰατρός, τραγ. Ἀθην. 14, 636· π. χ. «Ἀφροδίτην ἰατρὸν οὖσαν» Πλουτ. ἠθ. σ. 143.

Ἰατρο-σόφιον, τό· βιβλίον περὶ ἰατρικῆς, τὸ παρ' ἡμῖν γιατροσόφι, μτγν.

Ἰατρο-σοφιστής, ὁ· ὁ σοφὸς περὶ τὴν ἰατρικὴν μτγν.

Ἰατρο-σοφιστική, ἡ· ἡ ἰατρική, ἡ περὶ τὴν ἰατρικὴν σοφία μτγν.

Ἰατρο-τέχνης, ὁ· ἰατρός, ὁ μετερχόμενος τὴν ἰατρικὴν τέχνην Ἀριστ. νεφ. 331.

Ἰαττασαί, ἰαττασαῖ, σχετλ. ἐπιφών. φαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαβαί, οἴμοι· «ἰαττατταιὸξ τῶν κακῶν ἰαττατταί» Ἀριστ. ἱππ. 1 ἐν νεφ. 697 ὁ Βέκκ. διόρθ. ἀττατταί.

Ἰάτωρ, ορυς, ἰων. ἰήτωρ· ἰατρός, μτγν.

Ἰαῦ, χαρᾶς ἐπιφών. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἐχυ λύτης, ὡς τὸ κοιν. ἄχ! π. Ἀριστ. βατρ. 271 εἶνε ὡς ἀποκρίσ. ἐπιφών. ὅτε ὁ Ξανθίας ἀ ποκρίνεται τῷ καλοῦντι Διονύσῳ, ἐδῶ εἶμαι, ἤκουσα.

Ἰαυθμός, ὁ· τόπος, ὅπου καιμᾶταί τις, ἴδ. τόπος διατριβῆς, φωλεὸς τῶν θηρίων Λυκόφρ. 606· κοίτη, ὅπου τὰ κτήνη κοιμῶνται, Ἡσυχ. ὡσαύτως ὕπνος.

Ἰαυοῖ, ἐπιφών χαρᾶς, ἰώ, ἰώ, Ἀριστ. βατρ 1027.

Ἰαύω, (πρβλ. αὔω)· κοιμῶμαι· «Ζηνὸς-ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις» Ἰλ. ζ, 213· κυρ. διέρχο μαι τὴν νύκτα, διανυκτερεύω, «πολλὰς μὲν ἀϋπνους νύκτας ἴαυον» Ἰλ. ι, 325· ἐπίσης καὶ ἐπὶ ζώων, Ὀδ. ξ, 16 «ἴννυχ(αν τέρψιν ἰαύτιν» Σοφ. Αἴ. 1183 «ποῦ δῆθ' Ἕκτωρ τὸν ὑπασπίδιον κοῖτον ἰ δέι» Εὐρ. Ῥῆσ 740 «γεραιὸν πόδα δεμνίοις δύστανος ἰαύων», Φοιν. 1553· Σχολ ἐγκοιμίζων, ἀφήνω τὰ ποδάριά μου νὰ ἀναπαυθῶσι, κ. μτγν. π. - πρασέτι «ἰ. τινὸς» = παύω Λυκόφρ 101.

Ἰάφαγος· ἀνδρ ὄν. Ἐπιγρ.

Ἰαφέτης, ὁ (ἰός)· ἰοβόλος Ἀπολλ. sagittarius.

Ἰαχατος Σοφ Οἰ τ 1219 ἴδ' ἰαχέω.

Ἰαχέω· ἴαχω, ἀορ. ἴαχησε, φωνῇ Ὅμ. ὕμν. Δ. 20· «οὐδὲ μάτην ἴαχησας» Ἀντ. Σιδ 78 (7, 745) κ μτγν. π. - ὁ, ἐν. π. Τρ. «ὕμνον Ἐρινύος ἰαχεῖν» Αἰσχ. Ἑπτ. 860 κράζω, βυῶ, καὶ ἐνίοτε μετὰ βοῆς, κραυγῆς ὁ μιλῶ· «ἰαχείτω γᾶ» βογκῶ κοιν. Εὐρ. Ὀρ 936· «ὁλολύγματα ἰαχεῖ», Ἑλ. 1502 ἴαχησε, Ὀρ 824, κατ' ἄλλ. ἰαχέω, ὅπερ ὀρ θῶς ἔχει ἂν ἡ μέση συλλαβὴ ἦνε μακρά, καίτοι ἄλλοι πάντοτε ἀχέω γράφουσι· παθ. ἰαχῄθης ἄδικος, διεβοήθης ὡς ἄδικος Εὐρ. Ἑλ. 1147.

Ἰαχή, ἡ· κραυγή, φωνή, ἰδ. πολεμικὴ κραυ γή· «φόβος τε» Ἰλ. ο, 396· «φέρον ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε» Ἡσ. Θε. 708· «αἰμωγή, ὀλολυγή, ὀλυφυρμός Ὀδ λ, 43· βοή, ἦχος, δυνατὴ φωνή, θόρυβος, κλαγγή, κρότος, «ὑμεναίων» Πινδ. Π. 3, 17 «πέρῃσω πολύδακρυν ἰαχήν» Αἰσχ. Περσ. 902· «ἰαχᾷ στεναγμὸς ἦν ὅμοι ος» Εὐρ. Φοιν. 1047· «βοᾶσαι ἰαχαὶ νύμ φαν», Τρ. 337, ἔνθ. ἡ μέση συλλαβὴ εἶνε μα κρά, γραπτέον ὅμως π. τραγ ἰαχή, Αἰσχ. Περσ 939· π. Εὐρ. Ἡλ. 143, μόν ἐν τοῖς χο ρικοῖς, clamor, vociferatio.

Ἰάχη, ἡ· μία τῶν νυμφῶν Ὅμ. ὕμν. Δημ. 419.

Ἴαχημα, τό· κραυγή, φώναγμα, πάταγος, θόρυβος· «ἰαχήματα χάλκεα ῥίπτρων Κυρ βαντείων» Φαλαικ. 3 (6, 165)· π. Εὐρ. Ι Α. 1045· ὁ Διονδόρφ. διορθοῖ ἀχήμασι τοῦ μέ τρου χάριν· κατὰ Συυίδ. ἰαχήματα = ᾠδαὶ Διονυσιακαί, clamor.

Ἴαχος, ὁ· ἰαχὴ Ὀρφ. ὕμν. 48, 3.

Ἰαχρόν, καθ' Ἡσυχ. εὐδιεινόν, εὔδιον, φαι δρόν, εὔθυμον, serenus πρβλ. ἰαίνω· κατ' ἄλ λους δὲ καὶ ὅ,τι ἐγένετο μαλακόν, ἁπαλόν, διελύθη, ἐσάπησε.

Ἰάχω, μ. ἐν. κ. παρατ. βοῶ, φωνάζω, ἴδ. π. Ὅμ. ἐπὶ πολεμικ. κραυγῆς Ἰλ. ρ, 317· Ὀδ. δ, 454· ἐπὶ φωνῶν παιδὸς φοβουμένου Ἰλ. ζ, 468· ἐπὶ θρηνῳδίας, σ, 29· καὶ ἐπὶ ἀφύχων πραγμάτων, ἠχεῖν, θορυβεῖν, ταρα χήν, κρότον, θόρυβον ποιεῖν· «παρφόρεον κυ μα ἴαχε νηὸς ἰούσης» Ἰλ. κ, 482. Ἐπὶ συρι γμοῦ τοῦ εἰς νερὸν ἐμβαπτιζομένου διαπύρου σιδήρου Ὀδ. ι, 391· ἐπὶ συριγμοῦ τῆς χορ δῆς τόξου Ἰλ. δ, 125· «ἰάχεσκε σάκος» Ἡσ. ἀσπ. 732. Ἐπὶ σάλπιγγος, κλάζειν, σ, 219· ἐπὶ τοῦ βόμβου, κρότου τῶν κυμάτων Ἰλ α, 395· ὁ κτύπος τῆς ἀκτῆς, φ, 10, Εὐρ. Τρ. 828· ἐπὶ αὐλῶν Σοφ. Τρ. 639.

Ἰαῶν ὁ, ἀκλ. κ. ἰαώ· ἡ σωτηρία π. Ἑβραί ους, Ζωναρ.

Ἰαωλκός, οῦ, π. ἡ Ἰωλκός· ἴδ' αὐτ. (⏑⏑–).

Ἰάων, ονος, ὁ· 1) Ἴων, Ἰάονες = Ἴωνες· 2) κύρ. ὄν. Νον. Δ. 3) παραποτάμιον Ἀλ φειοῦ, Δ Περ. (⏑––).

Ἴβαται, οἱ· «Ἴβ. οἱ καὶ Ἰθηνοί, ἔθνος Κιλ κικῆς, Ἰθηνοί δ' εἰσι καὶ Λυδίας, οἳ καὶ Ἰω νῖται λέγονται» Στ. Βυζ.

Ἴβανατρίς, ίδος, ἡ (ἴβάνη)· τὸ σχοινί, ἐξ οὗ κρέμαται ὁ κουβᾶς πηγαδίου Ἡσυχ.

Ἰβανέω ὕδωρ ἀντλῶ Ἡσυχ. παρὰ τὰ

Ἰβάνη, ἡ· ὁ ἀμφορεύς, κοιν. κουβᾶς Ἡσυχ.

Ἴβανος, ὁ· τῷ ἀνωτέρω.

Ἰβάνωλις, ιος· Κάρ τις Ἡρ.

Ἴβδη, ἡ· τύλλις, κοιν. κουφοτύλι εἰς τὸν πυθ μένα τοῦ πλοίου, δι' οὗ γύνεται τὸ ἐκεῖ συνα τζόμενον νερόν, ἄλλως ὁ εὐδίαιος κ. χείμαρ ρος· κατ' ἄλλ. Ἴδδης, ὁ.

Ἴβη ἡ· σορὸς Ἡσυχ. καὶ Ἴβηνος· πρβλ. Ἴβανος.

Ἴβηνος, ὁ· ἴβάνη, Ἴβανος.

Ἴβηρ, ηρος, ὁ· ποτ. Ἰσπανίας Πολύδ. Ἴβηρ χερσαῖόν τι θηρίον, ἀφ' οὗ καὶ Ἴβηρες, οἱ, οἱ κάτ. τῆς Ἰβηρίας Ἡσύχ.

Ἰβηρ-άρχης, ὁ ὁ ἄρχων, ἡγεμὼν τῶν Ἰ βήρων Κ. Μανασ. χρον. σ. 121.

Ἰβηρία, ἡ· 1) ἡ ἀνατολ. χώρα τῆς Ἰσπα νίας ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους μέχρι τῶν Πυρηναίων, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἴβη ρος ποταμοῦ Ἡρ. Στραβ κάτ Ἴβηρες Ἡρ. δοτ. πλ. Ἴβηροι Στραβ. ἔτι δὲ ὁ Ἴβηρος Κρατῖν. κ. Ἰβηρίτης Παρθεν. π. Στ. Βυζ. τὸ θηλ. ἡ Ἰβηρίς, ίδος. Μένανδ. αὐτ. ἐπίθ Ἰβηρικὸς Στραβ. καὶ Ἰβηρὶς Ὀππ. ἁλ. 3, 342· 2) χώρα μεταξὺ Εὐξείνου καὶ Κασπίας θαλάσσης Στραβ. καὶ Ἰβηριάς, άδος Ἀνθ.

Ἰβηρίς, ίδος, ἡ· 1) εἶδος καρδάμου Δαμοκρ. ἐν Γαλην. τ. 13, σ. 635 2) Ἰβηρίς = Ἰβηρία.

Ἰβηρο-βοσκός, (βόσκω) 2· Λυκόφρ. 643.

Ἰβηρο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων τοὺς Ἴβηρας· Ἰβηροτρόφος = χώρα ὑπὸ Ἰβήρων κατοικου μένη, Τζετζ.

Ἴβις, ιος, ἄττ ιδος, κ. ἴβεως, Αἰλ. Φ. Ι. 10, 29, ἡ· Αἰγυπτιακόν τι λιμνόβιον πτηνόν, τι μώμενον ὡς θεῖον Ἡρ. 2, 75, Ἀριστ ὄρν. 1296, Στραβ. 17, 883· αἱ Ἴβεις Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 27· ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ Τι μοκλ. ἐν Ἀθην. 7, 300.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰδίσκος, ὁ· εἶδος ἀγρίας μολόχης Διοσκ. ὑπό τινων δὲ λέγεται ἡ ἀλθαία· κ. ἰδίσκος π. Γαλην. κ. Σουΐδ.

Ἰδύζω· βυκανῶ, βυκανίζω, σαλπίζω, γραμ. πρβλ. ἰδύζω.

Ἰδυκάνη, ἡ· βυκάνη Σουΐδ.

Ἰδυκανίζω· βυκανίζω, σαλπίζω, βυκανῶ, Σουΐδ. εὑρηται ἰδυκινῆσαι, μὴ τὴν ἑρμην. βοῆσαι, ἐπευφημῆσαι, ὅπερ κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. σ 464, 44 ἰδυκηνίσαι γραπτέον· ἡ ἐτυμ. παρὰ τὸ ᾄδυς, υος, Ἡσυχ. ἡ ᾄδυξ, υκος, ὀν. κραχτικοῦ πτηνοῦ Β. Ἀν. σ. 1382· ὅθ.

Ἰδυκανίτης, ὁ· βυκανιστής, τὸ τῶν ἰδυκανιτῶν (ἰδυκανυτῶν), καὶ σαλπιγκτῶν πλῆθος, ἀνών. (Πολυβ. 2, 29, 6, ἔνθα βυκανητῶν γραπτέον) π. Σουΐδ.

Ἰδυκηνίζω κ. ἰδυκινέω· ᾄδ' ἰδυκανίζω.

Ἰδυκινήτης, ὁ· σαλπιγκτὴς καὶ ἰδυκτὴρ Ἡσύχ.

Ἰδυκτίζω· ἰδύζω· ᾄδ' ᾄδυξ.

Ἴδυκος, ὁ· λυρικός τις ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου τῆς κάτω Ἰταλίας σύγχρονος Κροίσου· ἔπιθ. Ἰδύκειος Πλάτ. Παρμ. σ. 137· Ἰδύκινος, η, ον, οδσ. τὸ ἰδύκινον, μουσικὸν ὄργανον ἀπὸ τοῦ Ἰδύκου, Σουΐδ. (– ⏑ ⏑).

Ἰδυκτήρ, ῆρος, ὁ ὁ π. Κρησὶν Ἴδριος, ἐμβατήριον ποιησάμενος, ὅπερ ὁ ᾄδων οὕτω καλεῖται Ἡσυχ.

Ἰδυλλα, ἡ· πόλις Ταρτησίας, κάτ. Ἰδυλλῖνος Στ. Βυζ.

Ἴδυξ, υκος, κ. Ἴδυς, υος· ὄρνεον κρακτικόν, Ἐτ. Μ.

Ἰδύω· 1) βοῶ· 2) τύπτω Ἡσυχ.

Ἴγα· σίγα, π. Κυπρίοις Ἡσυχ.

Ἴγδη, ἡ· τὸ κοιν. γουδὶ Ἱπποκρ. κ. μτγν. ὑπὸ Φρυν. ἀποδοκιμ. ὡς μὴ ἀττ. ἀντὶ θυεία ἢ γδίζω· κοπανίζω, στουμπίζω τι εἰς τὸ γουδί, mortarium.

Ἴγδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἴγδη, Γεωπ.

Ἴγδις, ιος, ἡ· ἀρχ. ἀττ. = ἴγδη Λοβεκ. Φρυν. σ. 166, Ἀγαθ. 53 (9, 642)· 2) εἶδος χοροῦ Ἀντιφσν. κωμ. ἐν Πολυδ. 10, 103.

Ἴγδισμα, τό· τὸ κοπάνισμα εἰς τὸ ἰγδίον – εἶδος χοροῦ ἀπὸ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν καὶ τῶν λυγισμάτων τοῦ σώματος λαβὸν τὸ ὄν. Ἐτ. Μ.

Ἴγδο-κόπανον, τό, (κόπτω)· ἴγδη Δουκαγ. mortaccium.

Ἴγκρος, ὁ· ἐγκέφαλος Ἡσυχ. κατὰ Λοβεκ. παρ. 308 παρὰ τὸ ἐν κ. κάρα ἔγκαρος.

Ἴγμαι, μετχ. ἰγμένος παρκ. τοῦ ἰκνέομαι, συνηθ. σύνθετον ἀφ' ἑτμαι.

Ἰγνήτες, ων, οἱ· αὐθιγενεῖς, indigenae, π. Ῥοδίοις, ὁ Ἀπολ. ἀντων. 330, παράγει τὴν λέξ. ἐκ τῆς ἀντων. Γ' καθ' Ἡσυχ. οὕτως ὠνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχῖνας ἐποικήσαντες τὴν Ῥόδον.

Ἴγνυα, ἡ, κ. ἰγνύη, ἡ· ἀγκύλη, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ γόνατος, ὅπου γίνεται ἡ καμπή, Ἰλ. ν, 212, κ. μτγν. Στρατ. 18 (12, 176)· «ἰγνύει καὶ ἴγνυην τὸ αὐτὸ ἧγουν τὸ ἀντικνήμιον» Ἡσυχ. «ἰγνυῶν ὑφαίρεσις», ἐπὶ παλαιστῶν, τὸ νὰ κτυπᾷ ὁ παλαιστὴς τὴν ἰγνύαν τοῦ ἀντιπάλου του διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πέσῃ κάτω· πρβλ. Ἰλ. ψ, 726, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 14· κ. (παρὰ τὸ γόνυ κατὰ τὸ γνύξ καὶ πρόγνυ σχηματισθὲν) (– – –).

Ἴγνύς, ύος, ἡ ἰγνύα Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 152, αἰτ. κ. ἰγνύα ἀντὶ ἴγνυν Θεοκρ. 26,17· πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 5.

Ἴδα, ἰων. ἴδη, ἡ· ὄρος ἀξιόλογον· 1) ἐν Φρυγίᾳ οὗ μακρὰν τῆς Τροίας· 2) ἐν Κρήτῃ ἔνθα ὁ Ζεὺς ἀνετράφη Ἰλ. Θουκ. ὡς προσηγορικὸν πᾶν κατάδρυμον ὄρος, δρυμός, saltus, κ. ἐν γέν. δάσος, ξύλα Ἡρ. 1, 110, Θεοκρ. 17,9· «ἴδε ναυπηγήσιμος» = ξύλα ἐπιτήδεια εἰς κατασκευὴν πλοίων Ἡρ. 5, 23· π. ποικιλίας τῶν χρωμάτων, «ἔλκει τινὰ παρὰ τοῦ Ἡλίου ὥραν καὶ τῷ τῆς Ἴδης ἄνθει βαίνεται» Φιλόστρ. σ. 804.

Ἰδαία, ἡ· 1) θυγ. Δαρδάνου, σύζ. Φινέως Ἀπολδ. 2) νύμφη τις, ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου, μήτηρ Τεύκρου.

Ἴδαιος· Τρῶς τις· 1) ἱερεὺς Ἡφαίστου Ἰλ. 2) κῆρυξ αὐτ. 3) ἡνίοχος Πριάμου, αὐτ. 4) υἱὸς Πάριδος καὶ Ἑλένης Τζετζ. 5) Κυρηναῖός τις Παυσ. (1).

Ἴδαιος, 3, (ἴδη)· ὅστις εἶνε ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης· «Ζεὺς Ἴδαιος» Ἰλ. π, 605· – ὄρεια, 170 – Πάρις Εὐρ. – πῦρ, χθών, ὕλη, κ. π. τραγ. πεύκη Θεοφρ. – ῥίζα Διοσκ. πρβλ. – δάκτυλος, ὁ· «ἴδαιον ἄντρον», περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης Πινδ. Ὀ. 5, 42.

Ἴδακος, ὁ· τόπος τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου Θουκ. 8, 104.

Ἰδάλιμος, 2· ὅστις προξενεῖ ἱδρῶτα, καῦμα Ὑσ. Ἔρ. 417 (– ⏑ ⏑ ⏑).

Ἰδάλιμος· εἰδάλιμος.

Ἰδάλιον, τό· ὄρος καὶ πόλ. Κύπρου μετὰ ναοῦ Ἀφροδίτης Θεοκρ. κάτ. Ἰδαλεῖς Στ. Βυζ. (– ⏑ ⏑ ⏑).

Ἰδάνθυρσος· βασιλεὺς Σκυθῶν Ἡρ.

Ἰδανικός, 3· ὅστις ὑπάρχει εἰς τὴν φαντασίαν μόνον, ὄχι πραγματικός, ἀλλ' ἰδιατός· – κόσμος Τιμ. Λοκρ. 97 (⏑ ⏑ ⏑ ⏑).

Ἰδανός, 3· εὐσχημόνων, εὐειδής, τὐπρεπής· χάριτες Καλλ. ἐν Σχολ. Ἰλ. ξ, 172.

Ἴδας, α, ἰων. εω· 1) υἱὸς Ἀφαρέως, πατὴρ Κλεοπάτρας, σύζ. Μελεάγρου Πινδ. 2) εἷς τῶν Κουρήτων Παυσ. 3) υἱὸς Δἰγύπτου Ἀπολδ. ἡ γεν. Ἴδαντος εὑρηται ἐν Ἐτ. Μ.

Ἴδέ, ἰων. κ. ἐπ. = ἠδέ, καί, Ὁμ. (ὁ ποιητὴς τίθησι τὴν λέξ. τὸ πλεῖστον, ὥστε ἡ λήγουσα, ὅπου δὲν πάσχει ἔκθλιψιν, πίπτει εἰς τὴν ἄρσιν καὶ διὰ τῆς θέσεως καὶ τομῆς λαμβάνεται ὡς μακρά)· οὕτω κ. Σοφ. Ἀντ. 958, ὅπερ μοναδικὸν παράδειγμα εὑρηται π. τραγ. Ἴδε ἡ ἰδέ· 6'. ἐν. ἀορ. 6'. προστ τοῦ εἶδον Ἰλ. ρ, 179, Ὀδ. θ, 444, (⏑ ⏑).

Ἴδε, γ'. ἐν. ἀορ. 6'. ὁριστ, ταῦ εἶδον ἄνευ αὐξήσ. ἀντὶ εἶδε Ὁμ. (⏑ ⏑).

Ἰδέα, ἰων. ἰδέη (ἰδεῖν), ἡ· εἶδος, μορφή, θεωρία Ἡσυχ. ἐν γέν. ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνεια, ὄψις, παράστασις, τρόπος, εἶδος· «ἰδέᾳ τε καλὸν ὥρᾳ τε κεκραμένον» Πινδ. Ὀ. 10, 108· «σά δ' ὄργι' ἐστί τἰν' ἰδέαν ἔχοντά σοι» Εὐρ. Βακχ. 464· «παλλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι» = ἡ ἐμφάνεια, ὄψις ἀπατᾷ Θεογν. 198.

«ἀποστειράμεναι νέφος ὄμβριον ἀθανάτας ἰδέας» Ἀριστ. νεφ. 289· «τὴν ἰδέαν μοχθηρὸς» = βδελυρὸς τὴν ὄψιν Ἀνδοκ. 1, 100· «τὴν ἰδέαν πάνυ καλὸς» Πλάτ. Πρωτ. 315· «παντοδαπὰ καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ μεγέθη», Φαιδ. 105· «τὰ ὁρώμενα τῆς ἰδέας», Χαρμ 158· τῆς γῆς Φαῖδ. 158· «πλάττε μίαν ἰδέαν θηρίου», πολ. 9, 588· «τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτος» Πλουτ. Περ. 3· ἐν γέν. ὁ τρόπος, ἡ ἰδιότης· «ἑτέραν ὑμνων ἰδέαν» Ἀριστ. βατρ. 384· «τίς ἰδέα βουλήματος», ὄρν. 993· «φρίαρ παρέχεται τριφασίας ἰδέας» = τρία διάφορα εἴδη πραγμάτων Ἡρ. 6, 119 «ἐφρόνεον διφασίας ἰδέας» = εἶχον δύο εἰδῶν γνώμας, 6, 100· - φυγῆς, πολέμων Θουκ. 1, 109,3, 162· «τῇ αὐτῇ ἰδέᾳ», 2,162· «πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες» = πάντα τρόπον, μέτρον, γνώμην μηχάνημα, δοκιμάσαντες, 3, 19· «διὰ μιᾶς ἰδέας» = τὸν αὐτὸν τρόπον Ἰσοκ. 4,7· «ἰδέαι λόγων» = τρόποι, εἴδη, πανηγυρικόν, διακονικὸν κτλ. πρβλ. ἔτι· «δεῖ δὲ χρῆσθαι ἀμφοτέραις ταῖς ἰδέαις ταύταις» 17,34· «χρὴ δὲ δοκιμάζειν τὰς ἀρετὰς οὐκ ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις ἁπάσας, ἀλλὰ τὴν μὲν δικαιοσύνην ἐν ταῖς ἀπορίαις, τὴν δὲ σωφροσύνην, ἐν ταῖς δυναστείαις», 3, 44· εἰς τὰς αὐτὰς τοῦ βίου τύχας, περιστάσεις· «εἴπερ μέρη τε μὴ ἔχει καὶ μία ἐστὶν ἰδέα» Πλάτ. Θεαιτ. 205· «ἁπλοῦν τε εἶναι καὶ ἥκιστα τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν», πολ. 2, 380· καὶ ἐπὶ φιλοσοφ. ἔννοίας, κατάληψις τῶν ὑπὲρ αἴσθησιν πραγμάτων, ἀρχέτυπον, γνῶσις, παράδειγμα, τύπος, ἡ καθαρὰ ἀπλῆ ἀφηρημένη ἔννοια πράγματός τινος, ὅπερ παρίσταται εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ τὸ ὁποιον σχηματίζει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου· «ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα», πολ. 3, 505, «μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν πάντη διατεταμένην ἱκανῶς διαισθάνεται» σοφ. 253

Ἰδεῖν, ἀορ. 6'. ἄπαρ. τοῦ εἶδον, ἐπ. ἰδέειν, Ὅμ. ὥρ. ἰδέμεν Πινδ. (ῐ̄).

Ἴδεσκον, ες, ε, ἴων. κ. ἐπ. ἀντὶ ἔδον, εἶδον Ἰλ. γ, 217.

Ἰδέρνης, εω· Πέρσης τις, Κτησί.

Ἴδέρως, ωτος, ὁ, (ἰδεῖν, ἔρως)· ὁ βλέπων καὶ ἐρώμενος Λεξικ. (⏑ ⏑ –).

Ἰδέω, ἰων. ἀντὶ ἰδῶ· 1) ὑποτ. ἀορ. 6'. ἐνερ. τοῦ εἶδον· 2) ἐπ. ὑποτ. παρκ. τοῦ οἶδα ἀντὶ εἰδῶ Ἰλ. ξ, 235, ὅπερ κατ' ἄλλ. εἰδέω δισύλλ.

Ἴδη, ὥρ. ἴδα, ὅπερ ἴδε.

Ἴδηαι, 2· ἐν. ὑποτ μ. ἀορ. 2 τοῦ εἰδόμην ἐπ. ἀντὶ ἴδῃ Ὅμ. (ῐ̄).

Ἰδήεσσα, ἡ· πολίχνη Ἰδηρίας Στραβ.

Ἴδηθεν, ἐπίρ. (Ἴδη)· ἀπό, ἐκ τῆς Ἴδης Ἰλ γ, 276.

Ἴδημα, τό· ὅραμα Ἡσύχ. visum, visio.

Ἰδήμων, 2· ἔμπειρος, γνωστικὸς Ἡσυχ. ἴδ' εἰδήμων.

Ἰδήρατος, 2, καλός, ὡραῖος, ἐρατεινὸς τὴν ἰδέαν, τὸ εἶδος ἐρατὸς Ἡσύχ.

Ἰδησῶ, ὥρ. μελ. τοῦ εἶδον ἀντὶ ἰδήσω Θεοκρ. 3, 37· (ῐ̄).

Ἴδια, τά· ἴδ' Ἴδιος.

Ἰδίᾳ, ἐπίρ. ἴδ' Ἴδιος, privatim.

Ἰδιαζόντως· κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας, ξεχωριστά, μτγν. Σχολ. Θουκ. 6, 80, privatim.

Ἰδιάζω, (Ἴδιος)· «εἶμαι ἀποχεχωρισμένος, μόνος, κατ' ἰδίαν μένω, μτγν. π. χ. Πρωθ. 4, 12· – ἰδιότροπος, ἀλλόκοτος, μανιώδης εἰς τὸ εἶδός του· «ὄρνεον ἰδιάζον τῇ φύσει» Δ. Σικ. 2, 58 «πόκα ἰδιάζουσαν φύσιν ἔχουσα», 3,45· «συμπόσιον ἰδιάζον Ἀθην. 1, 12· ἔτι δὲ «ἰδιάζω πράγματα» = ἀγοράζω, ἔχω εὐκαιρίαν νὰ κάμω τι, Β. Ἀν. 42, 21. Μέσ. ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαί τι, μτγν. Ψευχ. ἰδ. κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖν Φιλ. ἰδιάσασθαι· ἰδιολογήσασθαι.

Ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, συγκρ. κ. ὑπερθ. τοῦ Ἴδιος.

Ἰδίασις, εως, ἡ· ἀναχώρησις, ἀπομόνωσις, ἐρημία· «ἵνα σπουδαῖοι ἐκ τῆς ἰδιάσεως γένωνται» Βυζαντ. seccessus, solitudo· κατ' ἄλλ. ἰδιοτροπία, τὸ παράδοξον.

Ἰδιασμός, ὁ· τὸ νὰ πράττῃ, νὰ φέρηται τις κατ' ἴδιον τρόπον, ἡ ἰδιοτροπία, ἰδίωμα, τὸ παράδοξον Ἰαμβλ. singularitas.

Ἰδιαστής, οῦ, ὁ· ὁ ξεχωρισμένος, κατὰ μόνας ζῶν, π. τισιν εὑρηται ἡσυχαστής Δ. Λαερ. 6, 25.

Ἰδικός, 3, (εἶδος)· Ἴδιος, ξεχωριστός, εἰδικός speciell, ἀντίθ. τῷ κοινὸς Ἀθην. 9,373· μετὰ γεν. λέξις ἰδικὴ Πλάτωνος Σχολ. ἰδικώτερος Γαλην. -ώτατος Κλ. Ἀλ. 6) ἀντίθ. τῷ ἀλλότριος, Ἀνθ. 5,106,4· ἐπίρ. ἰδικῶς = ἀλλοκότως μὴ ἀττ. Σ. Ἐμπ. ἰδικώτερον Ἀθην. 7,209· ἴδε εἰδικὸς μεθ' οὗ συνήθως ἐναλλάσσεται.

Ἰδιό-βιος, 2· ὁ ἀποχεχωρισμένος, κατ' ἰδίαν ζῶν Εὐστ. ἀντίθ. τῷ κοινόβιος.

Ἰδιο-βουλεύω βουλεύομαι μόνος μου, χωρὶς νὰ παραλάβω ἄλλους συμβούλους, πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου ἀπόφασιν «ἵνα δὲ μὴ διοβουλεύειν ὑμῖν δοκέω, τίθημι τὸ πρῆγμα ἐς μέσον» Ἡρ. 7, 8.

Ἰδιο-βουλέω, (ἴδιος, βουλή)· τῷ προηγ. Δ. Κασ. 43, 27.

Ἰδιο-γαμία, ἡ, ἀντίθ. τῷ κοινογαμία, μτγν.

Ἰδιο-γενής, 2· ὅστις εἶνε ἀπὸ ξεχωριστόν, διαφορετικὸν γένος, ἀπὸ τὸ ἴδιον τοῦ γένους, ἀντίθ. τῷ κοινογενὴς· φύσις Πλάτ. πολιτ. 265.

Ἰδιό-γλωσσος, 2· ὅστις ἔχει ἰδικήν του γλῶσσαν, ὁμιλεῖ χωριστήν, διαφορετικὴν γλῶσσαν Στραβ. 5, 226.

Ἰδιο-γνωμέω· τῷ ἑπομ. Δ. Κασ. 43, 27, ἐσφ. γρ. ἀντὶ

Ἰδιο-γνωμονέω· ὁμιλῶ ἢ πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου γνώμην, ἔχω ἰδίαν γνώμην Δ. Κασ. 45, 42.

Ἰδιο-γνωμοσύνη, ἡ· ἡ ἰδία τινὸς γνώμη μτγν. Μακαρ ὑμν. σ. 52· ἰδιογνωμοσύναι.

Ἰδιο-γνώμων, ονος, 2· ὅστις φέρεται ἢ πράττει κατὰ τὴν ἰδίαν του γνώμην, αὐτογνώμων, ἰδιότροπος, ἰσχυρογνώμων, αὐθάδης· «αὐθαδέας καὶ ἰδιογνώμονας» Ἱπποκρ. σ. 295, Ἀριστοτ. ἠθ. 7, 9.

Ἰδιο-γονία, ἡ· γέννα ἐκ τοῦ ἰδίου γένους· ἀντίθ. τῷ κοινογονία Πλάτ. πολιτ. 265.

Ἰδιό-γραφος, 2· ἰδίᾳ χειρὶ γεγραμμένος, Γελλ. Ἰ. Ζ. 9, 14· ἰδιόγραφον, τό, = αὐτόγραφον, αὐτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰδιο-θανατέω· ἰδιοθανέω, μτγν.
Ἰδιο-θάνατος, ὁ· ὁ θάνατος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ξεχωριστός, διαφορετικὸς θάνατος, μτγν
Ἰδιο-θανέω· ἀποθνήσκω μὲ ξεχωριστόν, διαφορετικὸν τρόπον θανάτου Προκλ.
Ἰδιο-θελῶς, ἐπίρ. κατὰ τὴν ἰδίαν τινὸς θέλησιν, ἐκκλ.
Ἰδιο-θηρευτικός, 3· ὁ θηρεύων, κηνηγῶν διὰ τὸν ἑαυτόν του, δι' ὄφελός του, ἡ ἰδιοθηρευτικὴ = ἰδιοθηρία Πλάτ. αοφ. 222.
Ἰδιο-θηρία, ἡ· τὸ νὰ κυνηγᾷ τις διὰ τὸν ἑαυτόν του, δι' ὄφελός του Ἴδιον Πλάτ. σοφ 223.
Ἰδιό-θρονέω· ἔχω ἴδιον μου, χωριστὸν θρόνον, κάθημαι ἐπὶ ἰδίου θρόνου Πτολ.
Ἰδιό-κοτος, ἀντίθ. τῷ ἀλλόκοτος· ἀλλόκοτα, ἰδιόκοτα Ἡσυχ.
Ἰδιο-κρᾶσία, ἡ· ἡ ἰδιαιτέρα ἑκάστου κατάστασις, κρᾶσις Προκλ.
Ἰδιό-κριτος, 2· ὁ ζῶν κατὰ τὴν ἰδίαν του κρίσιν, θέλησιν, ἰδιόρρυθμος Ἡσυχ.
Ἰδιο-κτήμων, ονος, 2· ὁ ἔχων ἰδικά του κτήματα Ψφαιστ. ἀποτελέσμ. 12, 1.
Ἰδιό-κτητος, 2, ὅστις ἀπέκτησέ τι ὁ ἴδιος, ἰδία του περιουσία, ἴδιόν του κτῆμα Ἱπποκρ. Στραβ. 14 α. Ε.
Ἰδιοκτήτωρ, ὁ· κύριος τοῦ ἰδίου κτήματος, αθην. ἰδιοκτήτης Κλ. Ἀλ. 912.
Ἰδιό-κτιστος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ, φύσει κτισμένος, τόπος Εὐστ. εἰς Δ. Περ.
Ἰδιο-λογέομαι· ὁμιλῶ μόνος, ξεχωριστὰ μετά τινος, τινί Πλάτ. Θεαγ. 121.
Ἰδιο-λογία, ἡ· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μόνος μετά τινος Χαριτ. 4, 6· ξεχωριστὴ συνομιλία, σύσκεψις Δ. Λαερ. 10, 86.
Ἰδιο-λόγος, ὁ· ὅστις ἰδίους λόγους ἐξετάζει, ἢ κατ' ἴδιον, ξεχωριστὸν τρόπον ὁμιλεῖ, ἐξετάζει, σκέπτεται τι ἰδίως, ἄρχων τις ἰδιαίτερος ἐν Αἰγύπτῳ· Στραβ. 17, 797.
Ἰδιο-μήκης, 2· ὁ ἔχων ἴδιον, χωριστὸν μῆκος· ἐπὶ ἀριθμῶν «οἱ τετράγωνοι ὡς γινόμενοι ὑπὸ τινων ἀριθμῶν μηκυνθέντων τῷ ἰδίῳ μήκει, ταὐτὸν ἔχοντες τὸ πλάτος τῷ μήκει, ἰδιομήκεις ἂν καὶ ταυτομήκεις λέγοιντο, ὡς δὶς δύο» (4 = 2· 2), Νικομ. ἀριθμ. 2,18.
Ἰδιό-μορφος, 2· ὁ ἔχων ἰδίαν, ξεχωριστήν, διάφορον μορφήν, σχῆμα· «ἰδιόμορφόν τι ζῶον» Στραβ. 4, 207.
Ἰδιο-νομία, ἡ· αὐτονομία, Εὐστ.
Ἴδιον, τό· ὅ,τι εἶνέ τινος κτῆμα· ἰδ. ἴδιος.
Ἰδιο-ξενία, ἡ· ἡ κατ' ἰδίαν φιλοξενία, ἡ γινομένη μεταξὺ ἰδιωτῶν ἀνθρώπων ἢ μὲ ἰδιώτην τινά Σουΐδ.
Ἰδιόξενος, ὁ· ὅστις εἶνε κατὰ φιλοξενίαν φίλος ἰδιώτου τινός, ἀντίθ. τῷ πρόξενος Δ. Ἀλ. 1, 84· Δ. Σικ. 13, 15.
Ἰδιο-πάθεια, ἡ· ἰδιαιτέρα τινὸς ξεχωριστὴ ψυχικὴ διάθεσις, ἀντίθ. τῷ συμπάθεια, μτγν. Γαλην. τ. 7, σ. 454.
Ἰδιο-παθέω· ἔχω ἢ αἰσθάνομαι ἰδιαίτερα πάθη ἢ αἰσθήματα, μτγν. καὶ βαρβ. χαλεπῶς φέρω. nogre ferre, πδε Λυδεκ. Φρυν. σ. 628.
Ἰδιο-παθής, 2· ἔχων ἰδίαν, ξεχωριστὴν ψυχικὴν διάθεσιν· ἰδιοδεκτικὸς πάθους τινός, μτγν.
Ἰδιο-παθῶς· ἐπίρ. τοῦ ἰδιοπαθής, μτγν.
Ἰδιο-πιε-γνώριμος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γνωστός, περίφημος, μτγν.
Ἰδιο-περι-όριστος, 2· ὁ ἔχων ἴδιον ὁρισμόν, διακεκριμένα ὅρια «δύο φύσεις ἰδιοπεριορίστους ἐν χριστῷ ὁμολογεῖσθαι» Θεοδ. πρεσβ. ἐν Σουΐδ.
Ἰδιό-πλαστος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ πλασθείς, μτγν.
Ἰδιο-ποιέομαι· κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαί τι Δ. Σικ. 5, 13· κερδαίνω τινά, τὸν κάμνω ἰδικόν μου, ἀποκτῶ τὴν ἀγάπην του· «τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν εἰς εὔνοιαν προσαγαγέσθαι καὶ τὸν Φαρνάβαζον ἰδιοποιήσασθαι» Διοδ. 15, 29· κ ἐνερ. κάμνω τι κατ' ἰδίαν· «τὴν ἐπίδειξιν ἰδιοποιήσαι τοῖς παροῦσι» = κατ' ἰδίαν, ἑκάστῳ ἐπιδείξαι, Γαλην. 2, 672, 16.
Ἰδιο-ποίημα, τό· ἀπόκτησις ἢ ὅ,τι ἔκαμέ τις ἰδικόν του, τὸ ἐφαρτερίσθη.
Ἰδιο-ποίησις, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι ἰδικόν του, νὰ τὸ σφετερίζηται, μτγν.
Ἰδιο-πραγέω· κάμνω, ἐπιμελοῦμαι τὰ ἰδιά μου πράγματα, φροντίζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, χωρὶς νὰ μοῦ μέλῃ τί κάμνουν οἱ ἄλλοι Σουΐδ. τὸ ἰδιοπραγεῖ ἑρμ. ὄχι μόνον τὰ ἴδια πράσσει, ἀλλὰ προσθέτει ἡσυχάζει· «τότε μὲν φίλοι τοῖς ἄλλοις, τότε δὲ ἰδιοπραγοῦντες» Στραβ. 12, 555· – πράττω τι ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτεξούσιος, χωρὶς νὰ προστάζωμαι ὑπ' ἄλλου· «προσίχειν τὸν νοῦν τοῖς παραγγελλομένοις καὶ μηδὲν ἰδιοπραγεῖν περὶ ὧν προστεττομένων» Πολυβ. 8, 28, 9.
Ἰδιο-πραγία, ἡ· τὸ νὰ ἀσχολῆται τις εἰς τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις, εἰς τὰ ἰδιά του συμφέροντα, Πλάτ. νόμ. 9, 875· τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ πράττειν Κλ. Ἀλ.
Ἰδιο-πραγμονέω· ἰδιοπραγέω, καὶ ἡσυχάζω, Σχολ. Θουκ. 1, 32.
Ἰδιο-πραγμοσύνη, ἡ· ἰδιοπραγία, ἐκκλ.
Ἰδιο-πράγμων, 2· ὅστις ἀσχολεῖται, καταγίνεται εἰς τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις καὶ ὄχι εἰς ξένας, ὁ ζῶν, φροντίζων μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ διὰ τοὺς ἄλλους Δ. Λαερ. 9, 112, Ἀριστ. Ἱππ. 262.
Ἰδιο-προσωπέω· ἔχω ἰδίαν μορφήν, διαφορετικόν, ξεχωριστὸν πρόσωπον Πρόκλ.
Ἰδιο-προσωπία, ἡ· ἰδία ὄψις, διαφορετικόν, ξεχωριστὸν πρόσωπον Πτολ.
Ἰδιο-πρόσωπος, 2· ὁ ἔχων ἴδιαν, διαφορετικήν, ξεχωριστὸν πρόσωπον Πτολ.
Ἰδιο-ρρυθμία, ἡ· ἴδιος, ξεχωριστὸς τρόπος τοῦ ζῆν Κυριλ. λεξ. ἰδιορυθμία, ἰδιάζεις.
Ἰδιό-ρ-ρυθμος, 2· ὁ ζῶν, φερόμενος κατὰ ξεχωριστόν, ἰδικόν του τρόπον, Ἡσυχ. ἑρμ. ἰδιότακτος, συνηθ. ἐπὶ κακῆς σημ. Θωμ. Μ. σ. 25, 8 ἐπίρ ἰδιορρύθμως Ἰω. Κλίμ.
Ἴδιος, 3 κ. 2, π. χ. Πλάτ. Πρωτ. 349, Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 10 (πρβ. ἰδέα)· ὁ ἀνήκων εἰς τινα, ἰδικός του ὢν καὶ ὄχι ἄλλου τινός· α) ὅ,τι ἀνήκει τῷ ἀτόμῳ, ἰδιωτικόν, ἀντίθ. τῷ δήμιον· «πρηξις δ' ἦ' ἰδίη οὐ δήμιος» Ὀδ. γ, 82· «δήμιον ἢ ἴδιον», δ, 314· ἀντίθ. τῷ κοινὰς Πινδ. «ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς», Ο. 13, 47· «ἴδια ναυσταλέοντες ἐπιειλήματα», Ν. 8, 33· π. Ἠρ. τίθεται ἐκ παραλλήλου ἴδιος

καὶ ἱερός, 8, 109· συνηθ. ὅμως ἐκ παραλλήλου τῷ δημόσιος ἢ κοινός· «πλούτῳ ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ» Θουκ. 1, 80· «ξυμφοραὶ ἴδιαι» ἀντίθ. τῷ «αἱ τῆς πόλεως», 2, 60· «ἴδιος οὐ κοινὸς πόνος» Πλάτ. πολ. 7, 535· «ἴδιον οὐδὲν οὐδενὶ ἔχούσας, κοινὰς δὲ πᾶσι οἰκήσεις», 8, 543· «εἰ πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν», 7, 521· ἔτι δὲ «ἰδία ἢ πολιτικὴ πρᾶξις», ἤγουν ἰδιωτικὴ ἢ τῆς πολιτείας, Γοργ. 484· «πόλεσί τε καὶ ἰδίοις οἴκοις», νόμ. 10, 890· «εἴς τε πολιτείαν καὶ ἰδίους οἴκους», 8, 796· «διὰ τὴν τῶν καινῶν ἐπιμέλειαν οὐ δύνανται τοῖς αὑτῶν ἰδίοις προσέχειν τὸν νοῦν» Ἰσοκ. 8, 127· «οὐκ ἐπαισχύνεσθε γῆς οὕτω νοσούσης ἴδια κινοῦντες κακὰ» Σαφ. Οἰ. τ. 636, Εὐρ. Ἐκ. 610· ἴδιοι=οἱ ἰδῶται Πλάτ. σοφ. 224· 2) ὅ, τι εἶνε ἴδιον ξεχωριστόν τινος, κτῆμά του, αὐτῷ μόνῳ καὶ οὐδενὶ ἑτέρῳ ἀνῆκον· «Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων, ἰδίᾳ γνώμῃ σέβεσθαι θνητούς» Αἰσχ. Πρ. 402· «οὗτοι τὰ χρήματα ἴδια κέκτηνται βροτοί» = δὲν τὰ κατέχουσιν ὡς κτήματά των Εὐρ. Φοιν. 558· «ἡ ἰδίᾳ ἐλευθερία» = ἡ προσωπική, ἀτομικὴ ἐλευθερία Ἱππ. 7,147· «ἴδια κέρδεα προσδεκόμενος παρὰ τοῦ Πέρσεω οἴσεσθαι», 6, 100· «κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν» Ἀριστ. βατρ. 360· κ. π. πεζ. συνηθ. τὸ ἴδιον, κτῆμα ἀνῆκον μόνῳ τῷ ἔχοντι, ἰδιοκτησία του Πλάτ. Γορ. 502, Ξεν. Ἑλλ. 1, 14, 13· «τὰ ὑμέτερα ἴδια» Δημ. 10, 307 κ. π. ῥητ. «τὰ ἴδια πράττειν» φραντίζειν διὰ τὰ ἴδιά του πράγματα, ἀντίθ τῷ ἀλλότριος· «μένειν ἐπὶ τῶν ἰδίων» δηλ. οἴκοι Πολυβ. 3, 99, 4· «εἰ δεῖ τοὐμὸν ἴδιον εἰπεῖν» = τὴν ἀτομικήν μου γνώμην Ἰσοκ. 6, 8· - περὶ φίλων, οὓς τις ἀπέκτησεν, ἰδικός, προσήκων, οἰκεῖος Πολύβ. 21, 4, 4· γ) ξεχωριστός, διαφορετικός, ἀτομικός· «ἴδιοί τινές σου θεοί, κόμμα καινὸν» Ἀριστ. βατρ. 890· «ἑκάστῳ τῶν ὀνομάτων ὑπόκειταί τις ἴδιος οὐσία» Πλάτ. Πρωτ. 349· «ἐνὶ οὐκ ἔχομεν ὀνόματι προσειπεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ», πολ. 9, 580· «εἴ τινά τις ἰδίαν δύναμιν ἔχουσα ᾗ αὐτὸ τι διάφορον τῶν ἄλλων» μετὰ ἑπομένου τοῦ ἤ· «εἰ τις ἴδιόν τι ἔπασχε πάθος ἢ οἱ ἄλλοι» διάφορον τῶν ἄλλων, Γοργ. 481. Ἐκ τούτων· «ἔθνος ἴδιον καὶ αὐδαμῶς Σκυθικὸν» ξεχωριστόν, διαφορετικὸν ἔθνος Ἱππ. 4, 18, 22· «-καὶ περιττὸν γένος τῶν μελιττῶν» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 10· «ὁ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν», Ἱ Ζ. 4, 9· «ἴδιος ἄνθρωπος καὶ περιττὸς»=ξεχωριστός, διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 25· «παράδοξον εἰπεῖν τι καὶ περιττὸν καὶ ἴδιον», αὐτ. ὅλως διαφορετικόν· - λόγοι ἴδιοι, πεζοί ἀντίθ. τῷ ποίησις Πλάτ. πολ. 11, 366· - συγκρ. «ἰδιώτεραι πράξεις» Ἰσαί. 12, 73· ἰδιώτατον» ὑπερθ. Δημ. 23, 65, ἰδιαίτατα, καὶ ἰδιαίτερος, Θεοφρ. κ. μτγν. «ἰδιαίτερον διαλεχθῆναί τινι»=κρυφά, μυστικὰ Ἡρωδ. 7, 6, 14· ἰδιαίταται Δ. Σικ. 19, 1· ἐπίρ. ἰδίως; Πλατ. νόμ. 7, 807· συνηθ. δὲ καὶ ἰδίᾳ, κατ' ἰδίαν, ἀντίθ. τῷ δημοσίᾳ ἢ κοινῇ, Ἀριστ. ἱππ. 467, Θουκ. 1, 141, privatim.

Ἴδιος· ἰατρὸς Ἕλλην Γαλην.

Ἰδιό-σημος, 2· ὁ ἔχων ἰδίαν σημασίαν, ὀνόματα Σχολ. Ἑρμογ. 7, α. 195.

Ἰδιό-στολος, 2· ὅστις μὲ ἴδια πλοῖα ἐξοδα ὡπλίσθη, ἡτοιμάσθη· - τριήρης Πλουτ. Ἀλκ. 1· «ἰδ. ἔπλευσε»=ἐταξείδευσεν εἰς ἰδικόν του πλοῖον, μὲ ἰδικά του ἔξοδα ἡτοιμασμένον, Θησ. 26· Διαν. 32.

Ἰδιο-συγ-κρασία, ἡ· ἰδιαιτέρα μίξις, κρᾶσις τῶν χυμῶν, ἑπομ. ἡ ἐκ ταύτου προερχομένη ποιότης τοῦ σώματος Πτολ. ἔτι δὲ ἰδιασύγκρασις, εως, αὐτ. σ. 42, 6.

Ἰδιο-συγ-γρῖσία, ἡ· ἰδιαιτέρα, ξεχωριστὴ σύνθεσις, ἡ ποιότης τοῦ σώματος καὶ τῶν χυμῶν αὐτοῦ. Σ. Ἐμπ. Πύρ. 1, 79.

Ἰδιο-σύγ-κρῖσις, εως, ἡ· τῷ ἄνωτ. σωμάτων Σ Ἐμπ. Πυρ. τ. 2, σ. 4.

Ἰδιο-σύγ-κριτος, 2· ὅστις ἢ ὅ,τι εἶνε κατ' ἴδιον τρόπον συντεθειμένον Ἑρμ. ἐν Στοβ. ἐκκλ. Φυσ. 1, σ. 938.

Ἰδιο-σύστατος, 2· ὅ,τι συνίσταται αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἐπίρ. ἰδιοσυστάτως, μτγν.

Ἰδιό-τακτος, 2· ἰδιόρρυθμος Πουχ.

Ἰδιότης, ητος, ἡ· ἡ ξεχωρισνὴ ὑπαρξις, ἰδιαιτέρα, ξεχωριστὴ ποιότης· «κατὰ τὴν ἰδιότητα τῶν πράξεων ταὐνομα δικαίως εἴληφεν ἴδιον» Πλάτ. πολιτ. 305· «ἡ ἑκατέρου τοῦ πολιτεύματος ἰδ. καὶ δύναμις» Πολυβ. 1, 13, 13· π. γραμ. ἰδιαιτέρα σημασία «εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη» ἐν ἰδιαιτέρᾳ σημασίᾳ Σχολ. Ἰλ. α, 319.

Ἰδιο-τροπία, ἡ· ὁ ἰδιαίτερος, ξεχωριστὸς τρόπος τινός, μτγν.

Ἰδιό-τροπος, 2· ὁ ἔχων ἰδιαίτερον, ξεχωριστόν, διαφορετικὸν τρόπον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἑπομ. ζῶν, φερόμενος κατ' ἰδιαίτερον τρόπον, Ἰαμβλ. ὅστις εἶνε ἄλλου εἴδους, «νυκτιλόραξ ἰδιότροπος» ἐνθα ὁ λόγος περὶ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ Στραβ. 17, 823· ὁ ἄλλης φύσεως· «κέρατα φύσεως ἰδιοτρόπου κοινωνοῦντα» Δ. Σικ. 3, 34· - ἡδονὴ Πλουτ. ἐπίρ. ἰδιοτρόπως, π. χ. «τὸν βίον ἔχειν ἰδιοτρόπως», Δ. Σικ. 3, 18.

Ἰδιο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων τινὰ ἢ τι ἰδιαιτέρως, ξεχωριστὰ Πλάτ. πολιτ. 26· ἀρχαιοτγρ. ἰδιότροπος· - ἰδιότροφος, - ὅστις τρέφει ἑαυτὸν κατὰ διαφορετικὸν τρόπον, μὲ ἰδικά του, ξεχωριστὰ φαγητά, π. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 1, ἀντίθ. τῷ παμφάγος.

Ἰδιό-τυπος, 2· ὅστις ἔχει ἰδικόν του, ξεχωριστὸν τύπον Στοβ.

Ἰδιο-υπόστατος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑφιστάμενος, ὑπάρχων Δ. Ἀρ. Σχολ. Ἐπικτ. ἐγχ. 17.

Ἰδιο-φαγής, 2· ὅστις λάμπει, φέγγει μὲ ἰδικόν του φῶς, ἔχει ἴδιον φῶς Στοβ. Ἑλλ. Φ. 1, α. 556.

Ἰδιο-φυής, 2· ὁ ἔχων ἰδίαν, ξεχωριστὴν φύσιν, ποιότητα· - φάλαγγες Δ. Σικ. 3, 30.

Ἰδιό-φυτον, τό· φυτόν τι, λεοντοπόδιον Δοσκ. 4, 131.

Ἰδιό-φωνος, 2· ὅστις ἰδίᾳ τινὸς φωνῇ ἐλέχθη ἰδίᾳ ὁμολογίᾳ, μτγν.

Ἰδιό-χειρος, 2· τὰ ἰδίᾳ χειρὶ γενόμενον·

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«τὸ ἰδιόχειρον» = πρωτότυπος γραφή, μτγν. καὶ ἐπίρ. ἰδιοχείρως ὑπογράψαι.

Ἰδιό-χρους, 2· ὁ ἔχων ἴδιον φυσικὸν χρῶμα, Πτολ.

Ἰδιό-χρωμος, 2· τῷ ἀνωτ. Ἀρτεμιδ. 2, 3

Ἰδιόω· κάμνω τι ἰδικόν μου, ἰδιοποιοῦμαι, συνηθ. μέσ ἰδιώμαι· «γῆν καὶ οἰκίας» Πλάτ πολ. 8, 547· «τῷ μὲν λόγῳ κοινὰ νομίζοντες, τῷ δ' ἔργῳ ἰδιούμενοι» ἴδια, ἐναντία φρονοῦντες, Δ. Κατ. 50, 1· ἔτι ἀναρτῶμαι, οἰκειοῦμαί τινα 39, 29.

Ἴδιαις, εως, ἡ· Γόρωσις Ἀριστοτ. προβλ. 35, 4, sudatio.

Ἴδρω· ἱδρώνω, ἐκ στενοχωρίας Ὀδ. φ, 204.

Ἴδιον, (ἔνθα τὸ Ι της παραλήγ. βραχύ) Ἀριστ. εἰρ. 84· «ἴδιαν αἱματώδη ἱδρῶτα» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 3, 19· συνηθ. ἱδρόω, sudo.

Ἴδίωμα, τό· ὅ,τι ἔχει τις ἴδιον, ἰδία τινὸς φύσις, ἐχωριστὴ ποιότης· «τὰ περὶ ταὺς τόπους ἰδιώματα» Πολύδ. 2, 14, 3· «παιανικὸν ἴδ.» = ὁ χαρακτὴρ τοῦ παιᾶνος Ἀθην. 15, 696· ἰδ. π. γραμ. ἰδιωτισμοὶ συγγραφέως, Θουκυδίδου ἰδιώματα Δ. Ἀλ. proprietas.

Ἰδιωματικός, 3· ὅστις ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἰδίωμα, ἔχει ἰδίωμα, μετὰ τοῦ οἰκείος Κλ. Ἀλ. προτρεπτ 40, peculiaris.

Ἰδιώ-νυμος, 2 ὁ ἔχων ἴδιον, ἐχωριστὸν ὄνομα, ῥητ. π. γραμ.

Ἰδίως, ἐπίρ. τοῦ ἴδιος· κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρετικῶς, «ἰδίως δὲ ἀφθαλμίαι τὴν πύρωσίν φησιν» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 115· κατ' ἴδιον τρόπον, ἰδιαιτέρως, ἰδίᾳ· «μέχρι περ ἂν ἰδίως ἅπαντ' ἦ. . . κατεσκευασμένα» Πλάτ. νόμ. 7, 807· «ἰδ. καλεῖται βορέας» = ἰδίῳ, ἐχωριστῷ ὀνόματι Ἀριστοτ. κ. 4, peculiariter.

Ἰδίωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι ἰδικόν του, τὸ οἰκειοποιεῖσθαί τι, ἀντίθ. τῷ κοινωνία Πλάτ πολ. 5, 462.

Ἰδιωσύνη, ἡ· κηδεστεία, συγγένεια, affinitas.

Ἰδιωτεία, ἡ· ὁ κατ' ἰδίαν, ἰδιωτικὸς βίος τινός, μτγν. ὁ μὴ ἔχων δημοσίαν θέσιν, ἀντίθ τῶν βασιλεία Πλάτ. νόμ. 3, 696· - ἀρχαί, πολ. 10, 618· ἀμάθεια, ἄγνοια, ἀπειρία τῶν πραγμάτων, ἔλλειψις μορφώσεως, ἀπαιδευσία, «ἰδ. καὶ ἀπειροκαλία» Λουκ. Ἰατ. συγγρ. 27.

Ἰδιωτεύω· εἶμαι ἰδιώτης, ζῶ ζωὴν ἰδιώτου, μὴ ἔχων δημοσίαν θέσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἀντίθ. τῷ τυραννεύω Ἰσοκ. 2, 4· ἄρχειν Ξεν. Ἱέρ. 8, 5· τῷ πρωτειμῆσθαι, Κύρ. 8, 7, 7· δημοσιεύειν Πλάτ. ἀπολ. 32 ἐὰν μετέρχωμαι ἐπάγγελμά τι δημόσιως, ἀλλ' ἰδιωτικῶς, ἐπὶ ἰατρῶν, ἀντίθ. τῷ δημοσιοῦν Πλάτ. πολιτ. 259, Ἐντ. ἄπειρος, ἀνεπιστήμων τινὸς τέχνης εἶμαι, ἐξ ὧν δύναμαι νὰ μετέ-θω ταύτην δημοσίᾳ· «τῆς ἀρετῆς, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν», Πρωτ. 326.

Ἰδιώτης, ὁ· ὁ ζῶν ἰδιωτικὸν βίον, ἀντίθ. τῷ πολιτικός, δημόσιος λειτουργός· «ἔτι ἰδιώτῃ ὄντι Δαρείῳ» = ὅτε δὲν ἦτο ἀκόμη βασιλεύς Ἱέρ. 7, 3· «ἰδιωτέων ἀνδρῶν» 1, 32· «ἀνδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλήμενοι τὴν πολιτείαν» Θουκ. 1, 115, ἀντίθ. τῷ ἀρχων Πλάτ πολιτ 250· «μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα» ἀπολ. 40· τῷ ὁ πολιτευόμενος, Δημ. 10, 70· «τὸ βουλευτήριον μισθὸν ἦν ἰδιωτῶν, 19, 18· ἔτι δὲ εἷς μόνος ἄνθρωπος» τὸ ἄτομον, ἀντίθ. τῷ πολιτεία, πολῖται, «καὶ ἐὰν ἰδιώτης καλῇ καὶ ἐὰν πόλις» Πλάτ. Κρατ. 385· «πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις», συμπ. 185· πρβλ. Θουκ. 4, 2· «ταῦτα ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶναι, - προσέτι ὁ κοινὸς στρατιώτης ἀντίθ. τῷ ἀξιωματικός, στρατηγὸς Ξεν. Ἀν. 1, 3, 11, 3, 2, 32· ὁ πεζογράφος λογογράφος, ἀντίθ. τῷ ποιητής, «ἐν μέτρῳ ὡς ποιητὴς ἢ ἄνευ μέτρου ὡς ἰδιώτης» Πλάτ. Φαῖδρ. 258· - ὅστις ἐξ ἀπορίας, ἀνεπιστημοσύνης εἶν μετέρχεται τέχνην τινὰ ἢ ἐπιστήμην, ἥτις δὲν εἶνε δημιουργός, ὥσπερ καλεῖται καὶ ὁ ποιητής· «ἐὰν μὲν ἰατρὸς τυγχάνῃ, ἐὰν δὲ ἰδιώτης» Πλάτ. νόμ. 933· «τῶν τε δημιουργῶν καὶ ἰδιωτῶν», Θεαγ. 124· «πότερον ἰδιώτην ἢ τινα τέχνην ἔχοντα θετέον εἶναι τὸν ἀσπαλιευτήν» σοφ. 221 κ. μ. γεν. «οἱ ἰατρικῆς ἰδιῶται», Πρωτ. 345· «Κρῖτίαν ἴσμεν οὐδενὸς ἰδιώτην εἶναι, λέγομεν» = ἄπειρος οὐδενός ὤν, Τίμ. 20· «οἱ ἰδιῶται καὶ μηδὲν αὐλήσεως ἁπτόμενοι», Πρωτ. 327· «λεγέτω περὶ αὐτοῦ ὡς ἕκαστος γινώσκει καὶ ἰατρὸς καὶ ἰδιώτης» = καὶ μὴ ἰατρὸς Θουκ. 2, 49· π. Δημ. ἀντίθ. τῷ, δεινός, 4, 35· «ἐπιτιμῶσι τῶν λόγων τοῖς ὑπὲρ τοὺς ἰδιώτας ἔχουσι καὶ λίαν ἀπηκριβωμένοις» Ἰσοκ. 4, 11· 50. ἀντίθ. τῷ τεχνικὸς ῥήτωρ «ἰδ. κ. ἄγροικος» Λουκ. Ἑρμοτ. 81· π. Ξεν. Κύρ. 1, 5, 11, ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους, κατὰ τὸν ὕπνον = οἱ μὴ γυμνασμένοι τὸ σῶμα ἀντίκειν εἰς τοὺς πόνους κτλ. ὅθεν λέγει, «ἀπαίδευτοι, τῶν μεγίστων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχουσι» ἀντίθ τῷ, ἀσκηταὶ τῶν καλῶν ἔργων, ἀπομν. 3, 7, 7· πρός τινα, κύρ. 1, 5, 11· οὕτω δὲ εὑρηται π. Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 3, 11, ἀθληταὶ ἀντίθ. τῷ ἰδιῶται, ἤτοι ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου, μὴ δυνάμενοι νὰ κάμνωσι τοιαύτας σωματικὰς ἀσκήσεις· - ὁμ. π. μτγν. ἰδιώτης ἐστὶν ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου, plebejus. - καὶ εὐτελὴς Ἱπρῶδν. 4, 10, 4· - π. Ἀριστ. βατρ. «εὐαισθησία τε διηγημένη τρόπον περ τὴ ἔθνους καὶ τοὺς ἰδιώτας» = συμπολίτας, κατὰ Σχολ. = ἰδιωτικάς· - ἐπίθ. π. Πλάτ. πολ. 9, 578 «ἰδιώτης βίος»· - ὄχλος Πλουτ. Περικλ. 12, Ἰδιώτης· ἰατρὰς τις Γαλην.

Ἰδιωτίζω· μεταβάλλω τι εἰς τὸ κοινὸν ἰδίωμα τῆς γλώσσης Ἐβιστ. 145, 10.

Ἰδιωτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰδιώτην· «σεαυτοῦ καὶ ἰδιωτικοῦ (βασιλέως) καὶ ἰδιωτικός» Ἱπρ. 1, 21, ἀντίθ. τῷ βασιλικὸς Πλάτ. Κριτί. 117· «εἴτε πολιτικὸν σύγγραμμα εἴτε ἰδιωτικόν», Φαῖδρ. 258· - λόγοι, πολ. 4, 592· ἐπαμ. λόγοι, ἰδιωτικὰ πράγματα Δ. Ἀλ. 6. Δημ. 56· 60. Ἄτεχνος, ἄπειρος, ἀμαθής, ἀδαής Πλάτ. Ἴων 582· ὑπόνοια, ἀντίθ. τῷ, συνετὸς Σ. Ἐμπ κ. Φυσ. 1, 63· ἐπίρ. ἰδιωτικῶς ἔχειν = ἀπείρως ἔχειν, ἀδαῆ, ἄπειρον εἶναι Πλάτ. Κρατ. 391· τὸ δὲ «αὖ τὸ σῶμα ἔχων καὶ μὴ ἰδιωτικῶς ἢ σαύλως», νόμ. 8, 839· «ὡς ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις» = ἠμελημένην τὴν μόρφωσιν τοῦ σώματος δίκην τῶν γυμναστικῶν ἀθλητῶν, ὡς ὄβλ. ἀμαθῶς

τὴν ἄσκησιν τοῦ σώματός σου, εἶσαι ἄξεστος, ἀπελέκητος Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 1· Ἐπιλέξ. χυδαία λέξις, χυδαιότης λόγου, χυδαιολογία. Ἀριστοτ. π. 22· – ἰδιωτικωτέρως, Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 373.

Ἰδιῶτις, ιδος· θηλ. τοῦ ἰδιώτης, γυνή Ἰωσ πόλις ἀντίθ. τῷ ἡγεμονὶς Ἀππ. π. ἐμφ. 4, 95· ἀμαθής, ἀδαής Ἀλκίφρ. 2,4, privata.

Ἰδιωτισμός, ὁ· ὁ βίος, ὁ τρόπος τοῦ φέρεσθαι, πολιτεύεσθαι, ἰδ. τῆς ὁμιλίας, γλώσσης τοῦ χυδαίου ἀνθρώπου, τὸ κοινὸν ἰδίωμα τῆς γλώσσης, ὁ τρόπος, καθ' ὃν ὁμιλεῖται οἱαδήποτε γλῶσσα, διάλεκτος καθ' ἑαυτήν, μτγν. Λογγῖν. 31.

Ἰδιω-φελής, 2· ἀντίθ. τῷ κοινωφελής, ἰδιαιτέρας ὠφελείας φέρων, ὅστις κυττάζει τὸ ἰδιόν του ὄφελος, μτγν.

Ἴδμεν, ἰων. κ. δωρ. = ἴσμεν, ἀ. πλ. τοῦ οἶδα, Ἰλ. λ, 719, Ὀδ. θ, 213, εὐχρηστοτ. ἴδμεναι.

Ἴδμη, ἡ γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία Ἡσυχ.

Ἰδμοσύνη, ἡ, Ἡσ. θε 377, πλ. κ. π. μτγν. Κριναγ. 16 (Πλαν. 273)· γνῶσις, ἐμπειρία, peritia.

Ἴδμων, ον· ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος -τινός, μτγν. π. «εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν» Λεοντ. Σχολ. 23 (7,575), peritus, ignarus.

Ἴδμων, ονος· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης, εἷς τῶν ἀργοναυτῶν Ἀπολ. Ῥ. 2) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολλόδ.

Ἰδνόω, μ. ὡσω· καμπυλώνω, λυγίζω, κυρτώνω· ἰδνώθη = ἐκάμφθη, (ἐκυρτώθη Ἰλ μ, 618· ἰδνωθεὶς = καμφθεὶς Ἱπποκρ. inflectio.

Ἰδα-γενής, 2· ὁ γεννηθεὶς ἐν Ἴδῃ, χρησμὸν Παυσ. 10, 12, 3.

Ἴδαίατο, αἰολ. κ. ἰων. ἀντὶ ἴδοιντο, Ὁμ.

Ἴδομεναί· πόλ. Μακεδονίας· κάτ. Ἰδομένιος Στ. Βυζ. Ἴδε Εἰδομένη.

Ἰδομενεύς, ιως, ἐπ. ῆος· 1) βασιλεὺς Κρήτης, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων ἐν Τροίᾳ Ὅμ. 2) υἱὸς Πριάμου Ἀπολλόδ. 3) ἱστορικός τις ἐκ Λαμψάκου Πλουτ.

Ἰδομένη, ἡ· θέσις τις ἐν Ἀκαρνανίᾳ μετὰ δύο λόφων ὑψηλῶν Θουκ. 3, 12.

Ἴδον, ἐπ. ἀναύξ. ἀντὶ εἶδον, ἀ. ἐν. καὶ γ'. πλ. ἀορ. 6'. Ὅμ. (⏑⏑),

Ἴδος, εος, ους, τό· ἱδρὼς Ἱπποκρ. ἡ τοῦ θέρους θερμότης, ἡ προξενοῦσα ἱδρῶτα Ἡσ. ἀποσπ. 397.

Ἴδοσαν· εἶδον Ἀλεξανδρ. ὡς τὸ ἦλθοσαν ἀντὶ ἦλθον, γ'. πλ. ἀορ. 6' παρὰ τοῖς Ο'.

Ἰδού, προστ. τοῦ μ. ἀορ. εἰδόμην· ἀλλὰ

Ἰδού, ὀξύτ. ἐπίρ. α) βλέπε, κύτταξε, ἴδε ἰδοὺ ἰδ. α) ὡς σημαῖνον δόσιν ἢ προσφοράν τινα, ὡς τὸ τῆς κοιν. νά, λάβε· «ἰδοὺ δίκου πατ» Σοφ. Φιλ. 765· 6) ὡς χάριτος, ὑπηρεσίας, κατανύσεως δηλωτικόν, νά, ἔ καλά, ἄ γείνῃ κατὰ τὴν θέλησίν σου· «αἶρ' αἶρε μᾶζαν» = νὰ πάρε την· «δὸς μᾶζαν ἑτέραν, – ἰδοὺ μάλ' αὖθις· Ἀριστ. εἰρ. 2, 5, 12· «φέρ' ἴδω τί ἄρ' ἔνεστιν», ἰδοὺ Ἱππ. 121· «–ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες» Σοφ. Τρ. 1068· «–ἰδοὺ ὑμῖν ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος» Πλάτ. πολ. 4, 440 γ) ὡς ἰδ. λέξ. ἀκαιρότικῶς ἐκφωρομένη Ἀριστ. Ἱππ. 85· «μὰ Δί' ἀλλ' ἄκρατον οἶνον», ἔνθ' ἕτερος ἀποκρίνεται· «ἰδοὺ γ' ἄκρατον»· πρβλ. νεφ. 873.

Ἰδουμαῖοι, οἱ· ἔθνος Ἑβραίων Στ. Βυζ. Ἰδουμαία ἡ χώρα Στραβ. 16, 479.

Ἰδρεία, ἰων. ἰδρείη (ἴδρις), ἡ· γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία Ἰλ. ζ. 198· – πολέμου, π, 359· «ἰδρείη πυκινοῖο κυβερνητῆρος» Ἀπολ. Ῥ. 2, 72, scientia, peritia.

Ἰδρία, ἰων. ἰδρίη, ἡ· ἰδρεία Θεοκρ. 22, 85.

Ἰδριάς, άδος, ἡ· χώρα, πόλις τῆς Καρίας, ἡ πρότερον Χρυσαορίς, ἀπὸ Ἰδριέως παιδὸς Κάρος Στ. Βυζ. κάτ. Ἰδριεὺς καὶ Ἰδριάς θηλ. αὐτ.

Ἰδριεύς, έως· βασιλεὺς Καρίας Διόδ. κ. Ἰδριώς.

Ἴδρις, ιος, ἀττ. 2, αἰτ. ἴδριδα, (οἶδα, εἰδέναι, ἴδμεν) Σοφ. ἴδριδες Φρυν. ἴδε Σχολ. Ἰλ. γ, 219· ἐπιστήμων, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος· «ἀνὴρ ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δίδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην» Ὀδ. ζ, 233· κ, μ ἀπαρ. «ἴδριες νῆα ἐλαυνέμεν», η, 108· «κατὰ λῶν ἴδρις» Πινδ. Ὀλ. 1, 104· – μάχης Αἰσχ. Ἀγ. 434· «τῶν ἔργων» Σοφ. Ἠλ. 598· «κατὰ γνώμην ἴδρις», Οἰ. τ. 1087· – κακῶν Εὐρ. Μηδ. 285· «πάσης ἴδρι (κλητ.) γεωγραφίης» Κριναγ. 24 (9, 559)· ἐν πολέμοις Δ Περ. 857· – τὸ ἴδρις εἶνε ἀντὶ μύρμηξ, ὁ προνοητικὸς μύρμηξ, Ἡσ. ἔρ. 776· «ἀνόστεος» χωρὶς κόκκαλα, ἀντὶ τοῦ πολύπους, 526· «φερέοικος» ἤγουν ὁ κοχλίας 571· πρβλ. ἀνθεμουργός.

Ἰδρίτης, ὁ· τῷ προηγ. κλ. «ἰδρίτα γαίης» Ἀνθ. 6, 182.

Ἱδρός, ὁ· ἱδρώς, δοτ. ἱδρῷ Ἰλ. π, 385· ἴδε ἱδρώς.

Ἱδρόω, μ. ὡσω, συναιρ. ἀνιωμ. εἰς ω ἀντὶ εἰς ου κ. οι, ἱδρώη Ἱπποκρ. κοιν ἱδρώων ἐξαιρ. κοπιάζων· «ἱδρῶθ' ὃν ἵδρωσα μάχην» Ἰλ. ὃ, 27· «ἵππους ἱδρώοντας» Ὀδ. δ, 39· «ἵπποι ἱδρῶσαι» Ἰλ. λ, 598· «ἱδρώουσα ἐλαφος» = ἐκ στενοχωρίας ἱδρώνουσα, 119· «ἱδρῶντι τῷ ἵππῳ» Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 7· «οὔτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον αἱρεῖτω», Κυρ. 8, 1, 38· «ἱδρῶσι τοὺς πόδας» Ἀριστοτ. προβλ. 2, 31.

Ἵδρυμα, τό· πᾶν ὅ,τι ἱτέθη, κάτω, ἐθεμελιώθη, ἐκτίσθη, ἐπὶ ναοῦ Αἰσχ. Εὐμ. 32· ὡς τὸ ἕδος, ἕδρα, ἄγαλμα, ξόανον τοῦ θεοῦ· «δαιμόνων θ' ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανίστραται βάθρων», Περσ. 797· «βωμοὶ δ' ἅγιστοι καὶ θεῶν ἱδρύματα», 813· «τὰ νυμφῶν ἱδρύματα· Εὐρ Βακχ 949· κ. πῆξ· «ἐφέστιον ἕδρυμα ἐν οἴκῳ ἔχων» Πλάτ. νόμ. 11, 931· «ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν», 717· «τῶν ἱδρυμάτων κομισθέντων ἐκ τοῦ νεώ» Δ. Ἀλ. 1, 67· κτίσμα, οἰκοδομή· «ἕδρυμα λέγεται Κρητῶν γενέσθαι τὸ ἱερόν», Πλουτ. Μαρκ. 20· «ἵδρυμα πόλεως» = οἱ ἐν τῇ πόλει ἐποικισθέντες πολῖται Εὐρ. Ἰκ 631 καὶ ἄλλ. τὸ στήριγμα, πρόφραγμα τῆς πόλεως.

Ἱδρύνω, ἄχρ. μόν. πρὸς παραγ. τοῦ ἵζω ἴδε Ἱδρύω π. ἀορ Ἱδρύνθην.

Ἵδρυσις, ἡ· τὸ νὰ θεμελιώνῃ, ἱδρύῃ, κατασκευάζῃ τίς τι ἱδ. ναούς, ἀγάλματα· – ἱερῶν Πλάτ. πολ. 4, 427· «ἱδρύσεις ὑπισχνεῖσθαι θεοῖς καὶ δαίμοσι», νόμ. 10, 909· «ξόανον»

Δ. Ἀλ. 2, 18· ἕδρα· «ζητήσαντες ἕκαστος ἕδρασιν αὐτῷ» Στραβ. 8, 383· Πλουτ. Κριναγ. 7 (6, 253) μεταχειρίζεται τὸ υ βραχύ, constitutio, fundatio.

Ἱδρυτέον, (ἱδρύω)· α) δεῖ ἱδρύειν Ἀριστ. ἀπόσπ. 923· β) παθ. «οὐχ ἱδρυτέον» = δὲν πρέπει νὰ καθηταί τις ἀργὸς Σοφ. Αἴ. 809, desidendum.

Ἱδρύω, π. ἀορ. π. ἱδρύθην Ὅμ. κ. Ἀττ. ἱδρύθην Λουκ. εἰς Φρυν. σ. 37· βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ· «αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἕδρυε λαούς» Ἰλ. ζ, 191· «ἕδρυσε θρόνῳ ἐνὶ θαύρου Ἄρηα», σ, 142· «ἕδρυσεν παρὰ δαιτὶ» Ὀδ. γ, 37· «τὸν πατὸς εἰς θρόνους τυραννικοὺς ἵδρυσον» = θές, κάθισον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου Εὐρ. Ἰ. 1573· «-ἑλατίνων ὄζων ἔκει», Βακχ. 1068· μτφ. «μηδ' ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστυσιν ἱδρύσῃς Ἄρη» = μὴ ἔγειρε ἐμφύλιον πόλεμον Αἰσχ. Εὐμ. 824· «δεῖ γάρ με ἐς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον Ἄλκηστιν» = αὖθις εἰς τὴν οἰκίαν εἰσαγαγεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 844· «-τὴν στρατιὴν ἐπὶ ποταμῷ»= κρατεῖν ἢ στρατοπεδεύειν Πλουτ. Τιμολ. 35· -στρατόπεδον Ἡρωδν. 4, 3, 13· -βωμούς, 5, 5, 15 (πρβλ. ἵδρυμα)· παθ. κάθημαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, μένω ἀργός· «τοί δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες» Ἰλ. γ, 78· «ἐν θεῶν ἕδρασιν ὧδ' ἱδρυμένας» Αἰσχ. Ἱκ. 408· «ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονὸς»= ποῦ εὑρίσκεται, διατρίβει Σοφ. Τρ. 68· «οὐχ ἱδρυτέον» = δὲν πρέπει νὰ καθῆταί τις ἀργός, Αἴ. 796· «οὗτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται» Εὐρ. Ἰλ. 1130· «ἐξ οὗ σφιν τὸ ἱερὸν ἵδρυται» = ἀφ' ἧς τὸ ἱερὸν ἐκτίσθη Ἡρ. 7, 44· ἰδ. ἐπὶ ναῶν καὶ ἀγαλμάτων, κτίζειν, σταίνειν, ἀφιεροῦν, καθιεροῦν, ἰδ. μέσ. «ἐνταῦθα ἵδρυσαι βρέτας» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1453· «ναῶν ἕδρας ἱδρυσάμεθα», Κύκλ. 290· «ὅσαι Διὸς Θηβαίος ἵδρυνται ἱρὸν» Ἡρ 2, 42· «ἐπεχείρει βωμούς τε ἱδρύσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν» Πλάτ. Πρωτ. 322· «ἱερὰ καὶ βωμοὺς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱδρυόμενοι», νόμ. 10, 910· «ἥρωες οἱ κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἱδρυμένοι» = οἱ προπάτορες ἥρωες ἐν Ἀθήναις, τῶν ὁποίων τὰ ἀγάλματα ἦσαν καθιερωμένα Λυκουργ. 1· ἔτι καθιστάναι βασιλέα· «πάρτους ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο» Εὐρ. Φοιν. 1015· «-τόνδ' ἐς οἶνον», Ἑλ. 46· «-παρὰ τὴν θύραν» Ἀριστ. πλ. 1153· ἐπὶ πόλεων, κτίζειν, θεμελιοῦν· «πόλεις ἱδρύσατο» Ἀριστοτ. κ. Θ. παρ. π. «ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονὸς» = κεῖσθαι Αἰσχ. Πέρσ. 227· «ἵδρυται ἡ πόλις αὕτη ἐν μέσῳ τῷ Δίλτα» Ἡρ. 2, 59· «τὴν πόλιν ἱδρῦσθαι δεῖ τῆς χώρας ἐν μέσῳ» Πλάτ. νόμ. 5, 745· καί, «ὃ μεταξὺ φρενῶν ὁμφαλοῦ τε ἱδρῦσθαι λόγος» Πλάτ. Τιμ. 77· «πόρρω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον» = κεῖται, εἶνε μακρὰν, εἶνέ τι στερεόν, στερεωμένον, ὠχυρωμένον, ἔπ. 3, 315· «ὡς ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βεβαίως ἔδοξε μετὰ τείχους ἱδρῦσθαι» Θουκ. 8, 40· «ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ μηδὲν τῷ κεφαλῇ πρώτου ἱδρυθὲν κακόν» Θουκ 2, 19· (τὸ υ ἐν τῷ ἐν. βραχύ, ἐν δὲ Εὐρ. Ἡρ. 786 μακρόν, ἵνα τὰ ἱδρύεσαι εἶνε εὐ τέλος τοῦ τριμέτρου, ἐν ταῖς λοιπαῖς χρήσεσι μακρόν, βραχὺ δὲ παρὰ μτγν. π. οἷον, Ἱδρῦσε, Νων. Δ. 422, Μανίθ. 3, 80 ὁ τονισμὸς τοῦ π. παρκ. ἱδρύσθαι εἶν' ἰσαλ.

Ἱδρῶ, αἰτ. τοῦ ἱδρώς ἀντὶ ἱδρῶτα καὶ δατ. ἱδρῷ ἀντὶ τοῦ ἱδρῶτι.

Ἱδρωα, τά, (ἱδρώς) ἢ ἱδρῶα· αἱ φουσκαλίδες, αἱ ὁποῖαι ἐβγαίνουσιν εἰς τὸ σῶμα ἕνεκα τοῦ ἱδρῶτος Ἱπποκρ. = ἐξανθήματα θερινὰ Πολυδ. 4, 202, sudamina, pustulae.

Ἱδρ-ώδης, 2· ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἱδρώνειν, ἱδρώνων Ἱπποκρ. sudoribus obnoxius.

Ἴδρωμα, τό· τὸ νὰ ἱδρώνῃ τις Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 10, 3, exsudatio.

Ἱδρώς, ῶτος, ὁ (ἵδος), κατὰ Σχολ. Ἰλ. χ, 2, π. αἱμαλύσαι καὶ ἡ. ἡ δωτ. καὶ ἱδρῷ Ἰλ. ρ, 385, αἰτ. ἱδρῶ, κ, 621· ὁ κοιν. ἱδρώς, ὁ Ἱδρώτας· «κατὰ δ' ἱδρὼς ἔρεεν ἐκ μελέων» Ὀδ. κ, 599· «ἱδρὼς ἀνήκει χρωτί» Σοφ. Τρ. 761· «κάρα στάζων ἱδρῶτι», Αἴ. 10· «ἱδρῶτα σώματος στάζων ἄπο» Εὐρ. Βακχ. 620· «μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου» Πλάτ. πολ. 1, 350· συνηθ. καὶ πλ., Φαίδρ. 239· «βεομένοις ἱδρῶτι τοῖς ἵπποις» Πλουτ. Καριολ. 3 ἰδ. ἐπὶ ῥητίνης ἢ κόμμεως τῶν φυτῶν· «ἐξθυμία σμύρνης ἱδρῶτα» Εὐρ. Ἴων 173· αἰνιγματωδῶς ὁ Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 10, 449, καλεῖ τὸν οἶνον «βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς» - κόπος, στενοχωρία, ἀγωνία· «ἱδρῶτα παρέχειν τινί» Ξεν. Κύρ 2, 1, 29· «μετὰ ἱδρῶτος», ἀντίθ. τῷ, ῥᾳδίως Πλάτ. πολ. 2, 350· - προσέτι τὸ μετὰ πόνου καὶ μόχθου κτώμενον καὶ μὴ ἱδρῶτα Ἀριστ. ἐκκλ. 750, (---, Εὐρ. Ἴων. 1175.

Ἴδρωσις, ἡ· τὸ ἱδρώνειν, μτγν. sudatio.

Ἱδρωτήριον, τό· τὸ πρωΐζενον ἱδρῶτα, γλωσ. sudarium.

Ἱδρωτικός, 3· α) ὁ προξενῶν ἱδρῶτα· - γλίσματα Ἱπποκρ. σ. 370, 31· β) ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἱδρώνειν, ὁ ἱδρώνων· «ἱδρωτικώτεροι γίνονται» Γαλην. 4, 290, 17· ἐπίρ. «ἱδρωτικωτέρως διακεῖσθαι» = μᾶλλον ἐπιρρεπῆ εἶναι εἰς τὸ ἱδρῶν Ἀριστοτ. προβλ. 2, 40.

Ἱδρώτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἱδρώς Ἱπποκρ.

Ἱδρωτο-ποιέω· προξενῶ ἱδρῶτα· παθ. ἱδρώνω, Ἀριστοτ. προβλ. 2, 42, sudorem cieo.

Ἱδρωτο-ποιία, ἡ· τὸ προξενεῖν ἱδρῶτα, τὸ ἱδρώνειν Ἀριστοτ. προβλ. 2, 42, sudatio.

Ἱδρωτο-ποιός, 2· ὁ προξενῶν ἱδρῶτα Διοσκ. 2, 79.

Ἱδρώω, κατὰ τὸ Ὁμηρ. ἱδρώοντα σχηματισθὲν ὑπὸ Λουκ. Συρ. Θε. 17, 17· ἴδ' ἱδρόω.

Ἴδυια, ἐπ. 1) εἶδος τῆς αἴσας Ἰλ. κ, 600, κείσεται 2) μία τῶν ὠκεανίδων Ἡσ. Θε. 360 (ε).

Ἴδυιοι, ἢ Ἴδυοι, οἱ· οἱ ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Δράκοντος καὶ Σόλωνος καλούμενοι αὐτομάρτυρες, ἰδ. αἱ εἰδότες Ἀριστ. Ἀθηναίων πολ. 1.

Ἰδύλλυμα, τό· μάθημα Ἡσυχ. illecebra.

Ἴδυμα· πόλ. Καρίας, κάτ. Ἴδυμεύς καὶ Ἰδυμαῖος, λέγεται καὶ Ἰδύμη πόλις Στ. Βυζ.

Ἴδυξ, υκος· Ἴτυξ, ὄρνεον.

Ἴδυρος, ὁ· πόλ. καὶ παν Παμφυλίας καὶ Ἰδυρίς Ἑκατ. κάτ. Ἰδυρίτης Στ. Βυζ.

Ἴδω, ὅπου ἀορ. β'. τοῦ εἴδω.

Ἴδων, ὁ, ἀρσ. τοῦ εἰδώς ἐκ τοῦ ἀορ.

παρπ. β'. κ. ἐν τῷ λατ. video, vidi.
Ἰδωμι, ἐπ. ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ εἶδον, ἀντὶ τοῦ ἴδω Ὀμ.
Ἰδών, οῦσα, όν, μετχ. ἀορ. β'. τοῦ εἶδον.
Ἴε, ἴεν, ἐπ. γ'. ἐν. παρατ. τοῦ εἶμι Ὀμ. (⏑⏑)
Ἴει, γ. ἐν. παρατ. ἰων. κ. ἀττ. τοῦ ἵημι.
Ἰείη, 3, ἐν. ἐν. εὐκτ. τοῦ εἶμι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἴοι Ἰλ. τ, 209.
Ἴεἰς, εἶσα, ἐν, μετχ. ἐν. τοῦ ἵημι.
Ἴεἶσι, γ'. πλ. παροτ. ἐν. τοῦ ἵημι.
Ἴέλαιον, (ἴον, ἔλαιον)· ἔλαιον ἐξ ἴων Συνεσ
Ἶεμαι, (συνηθ. μέσ. τοῦ εἶμι ἢ τοῦ ἵημι καὶ δι' αὐτὸ ἶεμαι γραφόμενον κατὰ Βέκκερ. Ἰλ, 274 πρόσσω ἶεσθε), μόν. ἐν. κ. παρατ σπεύδω, φεύγω, πηγαίνω τρέχων Ξεν. Ἀν. 1, 5, 8· ὑπὸ Κρυγέρ. πάντοτε ἶεμαι γραφόμ
Ἴέμεν, ἐπ. ἐν. ἀπαρ. τοῦ ἵημι, ἀντὶ ἰέναι Ἡσ. ἔρ. 598.
Ἰέμεναι, ἐπ. ἐν. ἀπαρ. τοῦ ἵημι ἀντὶ ἰέναι Ἰλ. χ, 206.
Ἰέμενος, 3, μετχ. π. ἐν. τοῦ ἵημι.
Ἰεμένως, ἐπίρ. τοῦ ἰέμενος· ὁρμητικῶς, σπουδῇ Ἀπολ. Ῥ 3, 890.
Ἴεν· ζδ. γε.
Ἴεν, αἰολ. ἀντὶ ἴεσαν, 3, πλ. παρατ τοῦ ἵημι Ἰλ. μ, 33, Πινδ. Ἰ. 1, 34.
Ἰέναι, ἐν. ἀπαρ. τοῦ εἶμι
Ἰέναι, ἐν. ἀπαρ. τοῦ ἵημι.
Ἱερά, ἡ· 1) ὄν. ὕφεως· «ἔστι δέ τι ὀφίδιον μικρόν, . . ὃ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι· γίνεται δὲ τὸ μέγιστον πηχυαῖον» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9,29· 2) ὄν. πλοίου Ἐπιγρ ζδ' ἱερός, ἱέρη.
Ἱερ-άγγελος, 2 (ἱερός, ἀγγέλλω)· ἱερακήρυξ, ὁ μηνύων ἑορτήν, θυσίαν τινὰ Ἡσυχ.
Ἱερ-άγωγός, 2· ὁ φέρων, βαστῶν ἱερεῖον ἢ θυσίας σκεύη· - νοῦς Πολύδ. 31, 20, 11· -μύσται Εἰδυλ. ἐν Ἀθην. 11, 497.
Ἱεράκειος, 2· ὁμοιος ἱέρακι Εὐσεβ.
Ἱερακιάς, άδος, ἡ· ἱέρακιον Ἀλ. Τραλλ. 1. 145· (ἰδ. ἐπίθ. θηλ. τοῦ ἱεράκιος, δηλ. ἱερά βοτάνη.
Ἱερακίδεύς, εως, ὁ· μικρὸς ἱέραξ, γερακοπουλι Εὐστ. σ. 753, 56 (τ).
Ἱερακίζω· φωνάζω ὡς ἱέραξ Αἰλ. Ἰ. Ζ. 7, 7.
Ἱερακίον, τό· βοτάνη τις, λάχανον, Διοσκ. Γαλην. (ᾱ).
Ἱερακίος, 3· α) ὅστις ἀνήκει τῷ ἱέρακι, βοτάνη, = ἱερακίον Ὀραπολλ. 1, 6· β) ἱερακίος ζδ' ἱέραξ, 3.
Ἱερακίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ ἱέραξ Ἀριστ ὄρν 1112.
Ἱερακίτης, ὁ· εἶδος λίθου Πλιν. Ἰ. Φ. 37,10.
Ἱερακο-βοσκός, ὁ· ὁ τρέφων ἱέρακας Αἰλ. Ἰ. Ζ. 7, 9.
Ἱερακο-ειδής, 2· ἱερακώδης· «ῥὶς ἱερ.» ἀνων. π. Βοασων. Μαριν. σ. 132.
Ἱερακο-κτόνος, 2· ὀφονεύων ἱέρακας Ἡσυχ.
Ἱερακό-μορφος, 2· ὁ ἔχων μορφὴν ἱέρακος· -θεοὶ Σ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 219.
Ἱερακο-πόδιον, τό· φυτόν τι Διοσκ 3,115
Ἱερακο-πρόσωπος, 2· ὁ ἔχων πρόσωπον ἱέρακος Εὐσεβ.
Ἱερακο-σόφιον, τό· βιβλίον περὶ θεραπείας τῶν ἱεράκων, μτγν.
Ἱερακο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων ἱέρακας Εὐναπ.
Ἱερακ-ώδης, 2· ἱερακοειδής, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἱέρακος, ὅμοιος ἱέρακι, μτγν.
Ἱερά-κωμη· δῆμος Καρίας Πολύδ. κάτ. Ἱεροκωμίτης Στ. Βυζ.
Ἱεράκων· νῆσος ἐν Ἀραβίᾳ Στράβ.
Ἱεραμαί· πόλ. Καρίας, κάτ. Ἱεραμεύς Στ. Βυζ.
Ἱεραμένης, ους· Πέρσης τις Θουκ.
Ἱεράμοιβοι, οἱ· προφῆται θεῶν Ἡσυχ.
Ἱερ-ανάγκη, ἡ· τύχη, διορισμός, νόμος φυσικός «πρόνοια καὶ ἱερανάγκη», μτγν.
Ἱράξ, ακος, ἰων. ἱέρηξ, ἐπ. ἶρηξ, ὁ· 1) «ἁρπακτικόν τι ὄρνεον, κοιν. ὁ γέρακας, τὸ γεράκι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 36· - ὠκύπτερος Ἰλ. ν, 62· - ὠκύς, π, 582· ὠκυπέτης Ἡσ. ἔρ. 210, Εὐρ. Ἀνδρ. 1142· «τὰ τῶν ἱεράκων καὶ ἰκτίνων γένη» Πλάτ. Φαίδ. 82· 2) θαλάσσιός τις ἰχθύς, κατὰ Ἐτ. Μ. ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι ῥᾳδίως, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἱερός, διότι ὅλα τὰ κατὰ μόνας ἱπτάμενα ὄρνεα, οἱ οἰωνοί, ἐνομίζοντο ἱερά, ὧν τὴν πτῆσιν παρατηροῦντες οἱ οἰωνοσκόποι προεμάντευον· 3) μαθητής τις τοῦ Ὀλύμπου, ἐξ οὗ καὶ νόμος τις ἱέρακιος ἢ τοῦ ἱέρακος Ἐπικράτ. ἐν Ἀθην. 13, 570· ἐκ τούτου «ἱέρακιον μέλος» Πολυδ. 4, 78· ἐν γέν. ὄν. Ἑλλ. Ξεν 4) ὄν. τόπου· «ἐπίσκοπος Ἱεράκου» Κατακουζ. Ἱστ. σ. 336.
Ἱερ-αοιδός, ὁ· θεῖος ποιητής, ψάλτης Ἡσυχ.
Ἱεράομαι, μέλ. ἀσομαι, ἰων. ἰράομαι, αἰολ. ἀποθ. εἶμαι ἱερεύς, ἱέρεια, μ. γεν. κ. δον. Θεοῦ Ἡρ. 2,35· Παυσ. 6,11,2· ἀπολ. Θουκ. 2, 2· «ἱερωσύνην ἱεράσασθαι» Αἰσχίν. 1, 1· «ἱερᾶσθαι καὶ ἄρχειν» Δ. Ἀλ. 2, 19· «ἱερᾶτω, κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω» Rubnk ἐν Τιμ. σ. 148, ὀρθότ. ἱεράσθω.
Ἱερά-πολεως· εἶμαι ἱεραπόλος Ἐπιδαύρ. ἐπιγρ. 1169, sacra curo.
Ἱερά-πολία, ἡ· τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα ἰων. ἱερηπολίη Συνέσ. ὕμν. 327.
Ἱερά-πολις, εως, ἡ· δύο πόλεων ὄν. ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ καὶ Συρίᾳ Στράβ. κάτ. Ἱεραπολῖται Ἐτ Μ. θηλ. ἱεραπολῖτις, ἰδιωτ. ἐπιγρ. ἐν Πλουτ. ἠθ. σ. 14 ἐπίθ. Ἱεραπολιτικὸς Στραβ. 9, 437.
Ἱερά-πολος, ἡ· ἀνωτάτη ἱερατικὴ ἀξία παρὰ τισιν Ἑλλ πόλεσιν Ἐπιγρ. π. Βυζ. ἱεροπόλος.
Ἱερά-πυτνα, ἡ Ἱεράπυτνα Στράβ. καὶ Ἱεράπεδνα, τά· πόλ. Κρήτης, κάτ. Ἱεραπύτνιος Στραβ.
Ἱερ-αρχέω· εἶμαι ἱεράρχης, ἀρχιερεύς, πρῶτος τῶν ἱερέων, καὶ ἀρχηγὸς ἐπὶ πάντων τῶν θρησκευτικῶν πραγμάτων, μτγν.
Ἱερ-άρχης, ὁ· πρῶτος τῶν ἱερέων καὶ πάντων τῶν περὶ τὴν ἱερωσύνην πραγμάτων, μτγν.
Ἱερ-αρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεράρχου Ἀριστοπ.
Ἱερ-αρχικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱεράρχην καὶ τὴν ἱεραρχίαν· ἐπίρ. ἱεραρχικῶς μτγν.
Ἱερ-άρχιος, 2· ἱεραρχικὸς Ἀνθ. 1, 85.
Ἱέρασος, ὁ· ποτ. Δακίας, ὁ Προῦθος Πτολ.
Ἱερᾶτεία, ἡ· ἱερωσύνη, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 8 κ. μτγν.
Ἱερατεῖον, τό· 1) τόπος, εἰς ὃν διατρίβουσιν οἱ ἱερεῖς· 2) τὸ τάγμα τῶν ἱερέων, ὁ κληρος ἐκκλ.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἱεράτευμα, τό· ἱερατεία, ἴτι δὲ ὁ κλῆρος, ἱερεῖς, τὸ ἱερατεῖον Ν. Δ.

Ἱερατευματικός, 3· ἱερατικός· - ὑπομνήματα Πλουτ. Μαρκ. 5.

Ἱερατεύω· εἶμαι ἱερεὺς εἴτε ἱέρεια· - τῷ θεῷ Ἡρωδν. 5, 6, 6· κ. γεν. - τινός Ἐπιγρ.

Ἱερατικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱερέα, ἢ εἰς τὴν ἱερατείαν· - θυσίαι Ἀριστοτ. πολ. 3, 10· ἡ ἱερατική = ἱερατεία Πλάτ. πολιτ. 290· - γραμμάτων μέθοδος» Κλ. Ἀλεξ. Ἐπίρ. ἱερατικῶς, μτγν. sacerdotaliter.

Ἱερ-αύλης, ὁ· ὁ ἐν ταῖς θυσίαις παίζων τὸν αὐλὸν Ἐπιγρ.

Ἱεράφη, ἡ· νῆσος Λιβύης Στ. Βυζ.

Ἱερά-φαρια, ἡ· τὸ φέρειν, βαστάζειν τὰ ἱερὰ ἢ τῆς θυσίας τὰ σκεύη Δ. Ἀλ. 16, 7.

Ἱερά-φορος, 2· ὁ φέρων τὰ ἱερά, ἢ τὰ τῆς θυσίας σκεύη Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὀ. 3, sacrificulus.

Ἱεράω· ῶ· ἱεράομαι.

Ἱέρεα, ἡ, δωρ. κατὰ δὲ Πασσάδ. ἱερία δωρ. κ. ἰρέη ἰων. Πινδ. Π. 4, 5, π. Βεκκ. ἱρέα ἱέρεια.

Ἱέρεια· θηλ τοῦ ἱερεύς, καλογραΐα· - Ἀθηναίης Ἰλ. ζ, 300, Πλάτ. Φαῖδρ. 244· «γυναῖκες ἱέρειαι» Ποσειδιππ. ἐν Ἀθην. 9, 377· ῶ· ἱέρεα, ἱερία, καὶ τὸ ἰων. ἰρηΐη, sacerdos.

Ἱερεία, ἡ· ἱερατεία· «ἱερεῖαι, θυσίαι, θύματα», Ἡσύχ. sacrificium

Ἱερεῖον, ἰων. κ. ἐπ. ἱερήϊον, τά· τὸ θυσιαζόμενον ζῷον, ἐν γέν. σφάγιον, ζῷον διὰ σφάγιον, Ἰλ. χ, 159, Ὀδ. ξ, 250· (ἐπὶ θυσίας εἰς τιμήν, νεκρῶν, ἀνθ' οὗ κατὰ Σχολ. τυχόντ. τὸ τόμιον, ἢ ἔντομον) Ἀριστ Λυσ. 84· «οὐχ ἱερεῖα ἀλλὰ θύματα θύουσιν» Θουκ. 1, 126· «κατὰ μίλη αὐτὰς οἷον ἱερεῖον διαιρώμεθα» Πλάτ. πολιτ. 287, ἴδ. «τὰ ἱερεῖα» = τὰ σφάγια Ξεν. Ἀν. 4, 4, 9, ἔνθα μεταξὺ τῶν ἐπιτηδείων καταλέγεται τά, ἱερεῖα, σῖτον, οἶνους, ὄσπρια· ὄζει Κύρ. 1, 4, 17, victima.

Ἱερεῖς, ἀττ. ἱερῆς, οἱ· γένος Θεσσαλικὸν Θουκ. 3, 92.

Ἱερεῖτης, ὁ· ἱερεύς, sacerdos.

Ἱερεῖτις, ιδος· θηλ. τοῦ προηγ. π. Αἰσχ. ἀποσπ 78· καθ' Ἡσύχ. καθαρμοῦ διομένη.

Ἱερεύς, έως, ἰων. κ. ἐπ. ἱρεύς, ὁ· ὁ τελῶν τὰς θυσίας τὰς τῷ θεῷ προσφερομένας, εἰξεύρων καὶ νὰ προφητεύῃ ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου Ἰλ. α, 62 κ. ἐν τῷ τόπῳ «Διὸς ἱερεὺς Ἰδαίου», π, 604, Πινδ. Ι. 2,17, Αἰσχ. Σοφ. Πλάτ. κ. ἐπομ μτφ. «ἀρετῆς ἱερεῖς» Ἀθην. 5, 211· κωμ. «ὦ λεπτοτάτων κλήρων ἱερεῦ» Ἀριστ. νεφ. 358, sacerdos.

Ἱερεύω, ἐως, ὁ ὄν. κύρ. Ἐπιγρ.

Ἱερεύσιμος, 2· ἐπιτήδειος εἰς θυσίαν κ. μαντείαν ἐκ τῶν σπλάγχνων· «ἰχθύων θύσιμος οὐδεὶς οὐδὲ ἱερεύσιμός ἐστιν» Πλουτ. συμπ. 8, 8, 3.

Ἱερεύω, ἐπ. ἱρεύω, ἱρεύσεκον Ὀδ. υ, 3· σφάζω τι πρὸς θυσίαν (καὶ ἐκ τῶν σπλάγχνων προφητεύω) Ἰλ. ζ, 402· ἐν γέν. σφάζω εἰς πανήγυρ. συμπόσιαν, ὡ παρεπόμενον ἦν τὸ θύειν· «βοῦς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πίονας αἰγας εἰλαπινάζουσι» Ὀδ. ζ, 56· φαίνω, πρὸς τιμὴν τοῦ φιλευομένου, ξ, 414· καὶ μέσ. «βοῦς ἱερεύσασθαι». τ, 198, Ἀπολ. Ρ. 2, 302· «ἐπικριδὸν ἱερεύσαντο μῆλα», παθ. ἱέρευτο Ἰλ. ω, 125· π. Φίλωνι φονεύειν, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων π. μτγν. καὶ = ἱερόω, θυσιάζω (Ὀδ. ξ, 94 εὑρηται νῦν ἱρεύουσι, π. δὲ Ὀδυλφ. ἱερεύουσι τετρασυλλάβως).

Ἱέρη, ἡ Ἱερεία Ἐπιγρ. sacerdos.

Ἱερήϊον, ἰων. κ. ἐπ. τό· ἱερεῖον.

Ἱερη-πολία, ἡ· ἱεραπολία Συνέσ.

Ἱερητεύω, ἰων. ἀν. ἱερατεύω.

Ἱερία, π. ἡ· ἱέρεια Εὐρ Βακχ. 1112, Σοφ.

Ἱερίζω· ἁγιάζω, καθαρίζω Ἡσυχ.

Ἱέριος· υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου Δαμασκ.

Ἱερίς, ίδος, ἡ· ἱέρεια Πλουτ. ἠθ. σ. 495.

Ἱέρισσα, ἡ· ἱέρεια, ἐκκλ.

Ἱερισσός, κ. Ἕρισσός· πόλ. τῆς Χαλκιδικῆς ἡ πρότερον Ἀπολλωνία Δούκα Ἱστ. σ. 247.

Ἱεριστής, ὁ· ὁ ἁγιάζων, ἁγνίζων τι, ἐκ διορθ. π. Ἡσυχ. ὑδ. ἁγνίτης, lustrator.

Ἱερίτις, ἡ· ὑδ. ἱερεῖτις Ἡσυχ. suppl.

Ἱεριχοῦς, οῦντος, κ. Ἰεριχώ, οῦς· πόλ. μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰορδάνου ποταμοῦ Στραβ. Ν. Δ. κάτ. Ἰεριχούντιος, α, ον Εὐστ. εὑρηται δὲ καὶ Ἰερικαῦς π. Στραβ.

Ἱέρνη, ἡ· ἡ νῦν Ἰρλανδία Ἀριστοτ. κόσμ. 3, Hibernia, νῆσος Ἰερνὶς Ὀρφ. Ἀργ. 1179, λέγεται δὲ καὶ Ἰουτερνία, κάτ. Ἰούτερνοι κ. Ἰουερνιάτης Στ. Βυζ.

Ἱερόαθλος, 2· ὁ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἀγωνιζόμενος Β. Χρυσ. τ. 8. σ. 368, 25.

Ἱερο-βοτάνη, ἡ· σιδηρῖτις, τὸ κοιν. σιδηρόχορτον, χόρτοντι χρήσιμον εἰς ἁγιασμούς, καθαρισμὸν καὶ ὡς βασκάνιον, ἐγκόλπιον, τουρκοβ. γαϊμαλί· ἄλλωσε δὲ καὶ περιστερεών, Διοσκ.

Ἱερο-γενής, 2· ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου Ἀνδρ. Κρητ. σ 118, sanctus.

Ἱερο-γλύπτης, ου, ὁ· ὁ γλύφων, σκαλίζων ἱερά, ἢ ἐγχαράττων τὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα.

Ἱερο-γλυφέω· ἐγχαράττω τὰ ἱερὰ γράμματα, εἰ, π. χ. «ζωΐδια τινὰ ἱερογλυφοῦντες» Εὐστ. 632, 52.

Ἱερο-γλυφικός, 3· ὁ γεγραμμένος μὲ ἱερογλυφικὰ γράμματα· «τὰ ἱερογλυφικὰ» ὑπον. γράμματα = στοιχεῖα παριστάνοντα μορφὰς ζώων ἐν χρήσει ὄντα παρ' Αἰγυπτίοις καὶ ἐγχαραττόμενα ἢ ζωγραφιζόμενα ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ ὑπ' ἄλλων κατὰ διαταγὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν δημοσίων ἱερῶν μνημείων Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὄσ. 10, Λουκ. Φιλοψ. 21.

Ἱερο-γλύφος, ὁ· ἱερογλύπτης Πρωκλ.

Ἱερό-γλωσσος, 2· ὁ ἔχων θείαν, ἱερὰν καὶ προφητικὴν γλῶσσαν· - Κλυτίδαι Ἐπιγρ. ἐν Παυσ. 6, 17, 4.

Ἱερο-γνωσία, ἡ· ἡ γνῶσις τῶν ἱερῶν ἐθίμων, κανόνων Δ. Ἀριστ. 51, 183.

Ἱερο-γραμμία, ἡ, (γόμφος)· ἡ ἱερογλυφικὴ γραφὴ Συνέσ. σ. 114.

Ἱερο-γραμματεύς, έως, ὁ· ἱερεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ὅστις ἐγίνωσκε τὴν ἱερογλυφικὴν γραφήν, ἐξήγει τὰ ἱερὰ ἔθιμα, προσεῖχεν περὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ, ἦτο εἰδήμων τῶν ἱερῶν γραφῶν καὶ συμβόλων καὶ ἐξήγει αὐτὰ εἰς τὸν λαὸν Λουκ. Μακρόβ. 4.

Ἱερό-γραπτος, 2· ὅστις εἶνε εἰς ναόν τινα γεγραμμένος, ἐκκλ.

Ἱερό-γραφα, τά, καὶ ἱερογραφούμενα· συμβολικαὶ ἱερῶν πραγμάτων εἰκόνες, μτγν.

Ἱερο-γραφέω· εἰκονίζω, ζωγραφίζω, ἱερά, συμβολικὰ εἰκονίσματα, μτγν.

Ἱερο-γραφία, ἡ· ἡ συμβολικὴ ἱερῶν πραγμάτων παράστασις, ζωγραφία μτγν.

Ἱερο-γραφικός, 3· ἀνήκων τῇ ἱερᾷ γραφῇ, ἱερογλυφικὸς γράμμασι γεγραμμένος, μτγν.

Ἱερο-γράφος, ὁ· ὁ συγγραφεὺς ἱεροῦ τινος βιβλίου, ἐκκλ.

Ἱερό-δακρυς, υος, 2, λίβανος· ἐπίθ. τοῦ λιβάνου, οἱανεὶ ἱερὸν δάκρυ Μελανιππ. ἐν Ἀθην. 14, 651.

Ἱερο-διδάσκαλος, ὁ· ὁ διδάσκων τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν, μτγν. pontifex.

Ἱερο-δόκος, 2· α) ὅστις δέχεται λαμβάνει ὅ,τι περιέχει θυσίας ἢ ἱερὰ σκεύη· β) προπαροξυτ. ὅ,τι παρελήφθη, ἐγένετο δεκτὸν ὡς θεῖον, ἱερὸν δῶρον, ἀφιέρωμα· «θεῶν λήμματα ἱεροδόκα» = τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ναοὺς δεκτὰ γινόμενα ἀφιερώματα Αἰσχ. ἱκ. 358.

Ἱερό-δουλος, 2· ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὴν θεότητα· ἐν Κορίνθῳ δὲ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν οἱ ὑπηρετοῦντες δοῦλοι τε καὶ δοῦλαι ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης, γυναῖκες Στραβ. 6, 272.

Ἱερο-δρόμος, 2· ὁ ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνι τρέχων Ἐπιγρ. Φιλοξ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 9, 319· ὅ,τι τρέχει εἰς ἱερόν τι, π. χ. ὕδωρ = τὸ ἡγιασμένον δηλ. Ἐπιγρ.

Ἱερο-εργός· ἴδ· ἱερουργός.

Ἱερο-θαλλής, 2· ὁ θάλλων κατὰ τὴν ἱερότητα «μορφαὶ πυλυάνθεμοι, ἱεροθαλλεῖς» Ὀρφ. Ὑμν. 39, 17.

Ἱερό-θεος, 2· ἱερὸς καὶ θεῖος Θεοφιλ. Ἰστ. σ. 34.

Ἱερό-θεος· ἀνδρ. ὄν. Εὐστ.

Ἱερο-θεσία, ἡ· διάθεσις, διάταξις, κατάστασις τῶν ἱερῶν, ἐκκλ.

Ἱερο-θετέω· διορίζω, διαθέτω, διατάττω τὰ τῆς θείας λατρείας, μτγν.

Ἱερο-θέτης, ὁ· ὁ διατάττων, διορίζων ἢ εἰσάγων τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν ἔθιμα Δ Ἀρεοπ.

Ἱερο-θήκη, ἡ· θήκη, κιβωτός, τόπος, περιέχων ἱερὰ πράγματα ἢ σκεύη, γλωσ. sacrarium.

Ἱερο-θρησκεία, ἡ· ἱερὰ λατρεία τοῦ θεοῦ, μτγν.

Ἱερο-θύσιον, τό· τόπος πρὸς θυσίαν Παυσ.

Ἱερο-θυτεῖον, τό· τῷ ἄνωτ. Ἐπιγρ.

Ἱερο-θυτέω· θυσιάζω εἰς τοὺς θεούς, μτγν.

Ἱερο-θύτης, ὁ· ἱερεύς, ὁ τελῶν τὰς θυσίας Παυσ. 8, 42, 8.

Ἱερό-θυτος, 2· ὁ θυσιασθείς, προσφερθεὶς θυσία τῷ θεῷ· «ἱερ. θάνατος» = ὁ ὑπὲρ ἱεροῦ τινος, τῆς πατρίδος θάνατος Πινδ. ἀποσπ. 225· «τὰ ἱερόθυτα» Πλουτ. ἠθ. σ. 349· - καπνὸς = ὁ τῆς θυσίας καπνὸς Ἀριστ. ὄρν. 1265.

Ἱερολτας· στρατηγός τις Μιτυλην. Ἐπιγρ.

Ἱερο-καισάρεια, ἡ· πόλ. Λυκίας Παυσ. κάτ. Ἱεροκαισαρίτης.

Ἱερο-κατήγορος, ὁ· κατηγορῶν τὰ ἱερά, ἐκκλ.

Ἱερο-καυτέω· καίω θυσίαν ἢ εἰς θυσίαν τινὰ Δ. Σικ. 20, 65, Φρυν. μυροκαυτεῖν, ὁμοίως τῷ ἱεροκαυτεῖν καὶ ὁλοκαυτεῖν, immolo

Ἱερο-κηπίς, ἴδος, ἡ, κ. Ἱεροκηπία· ὄν. τόπου ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ Στραβ. 4, 684.

Ἱερο-κῆρυξ, υκος, ὁ· κῆρυξ τῶν θυσιῶν, ὁ συνάζων τὸν λαὸν εἰς τὰς θυσίας· ἐν γεν. ὑπηρέτης τῶν θυσιῶν· π. δὲ τοῖς ἐκκλ. ὁ τὰ ἱερά, τὸν θεῖον λόγον κηρύττων Δημ. 59, 78, Ἐπιγρ. ἐν οἷς εὑρηται καὶ ῥῆμα ἱεροκηρυκεύω.

Ἱεροκλείης, ης, εους· 1) μάντις τις Ἀριστ. 2) Ἕτερός τις Βοιωτ. Ἐπιγρ. ἔνθα ἡ γεν. Ἱεροκλέεος.

Ἱερόκλεια, ἡ· ἑταίρα τις Ἀθηναία Τιμολ. ἐν Ἀθην. 13, 567.

Ἱεροκλείδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἱεροκόμας, ὁ· ἱεροκόμος, ὅστις ἐπιμελεῖται τῶν ἱερῶν Ἡσυχ.

Ἱερο-κόρος, ὁ· νεωκόρος Μεθοδ. σ. 412.

Ἱερο-κρυφίως, ἐπίρ. μυστικῶς, μυστηριωδῶς, ἐκκλ.

Ἱερο-κτόνος, 2· ὁ φονεύων ἱερεῖς Ἰω. Δαμασκ.

Ἱερίλας, ὁ· ἱερεὺς Ἡσυχ. sacerdos.

Ἱερό-ληπτος, 2· ἔνθεος, θεόληπτος Μανήθ. 4, 227, fanaticus.

Ἱερο-λογέω· ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων, λέγω ἱερά, ἅγια λόγια, ἰων. «ἱερολογέουσι ἐπὶ τῷ πράγματι» Λουκ. Συρ. θε. 26.

Ἱερο-λογία, ἡ· ὁμιλία περὶ ἱερῶν πραγμάτων, λόγων, μτγν. ἰων. ἱρολογίη Λουκ. ἀστρολ. 10.

Ἱερο-λόγος, ὁ· ὁ ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, ὁ λέγων ἱερὰ ῥητὰ Εὐστ.

Ἱερο-μάθής, 2· ὁ μανθάνων τὰ ἱερά, μτγν.

Ἱερο-μᾰνία, ἡ· τὸ νὰ μαίνηται τις περὶ ἱερῶν πραγμάτων, ἴδ. ἐπὶ βακχ. μανίας Κλ. Ἀλ. σ. 11.

Ἱερο-μαντία, ἡ· ἱεροσκοπία, Schneid.

Ἱερο-μάρτυρες, οἱ· ἅγιοι μάρτυρες, ἐκκλ.

Ἱερόμβροτος· ἀνδρ. ὄν. Ἔφεσ. Ἐπιγρ.

Ἱερο-μηνία, ἡ· ἴδ. ὁ ἱερὸς μήν· οὕτω καλεῖ ὁ Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 2 τὸν ἐν Ἀθήναις μῆνα Δημητριῶνα, ἢ ἱερὰ σελήνη (μήνη) ἢ ἑορτάσιμος ἡμέρα καθ' Ἡσυχ. ἑορτάδες ἡμέραι καθ' Ἁρποκρατίωνα, Νεμεάς = ἡ ἑορτὴ τῶν Νεμέων Πινδ. Ν. 3, 2· «ἱερομηνίαν ἄγειν» Δημ. 24, 20· «ἱερομηνίας οὔσης», ἤτοι τὰ Διονύσια, 21, 34· «ἐν σπονδαῖς καὶ ἱερομηνίαις» Θουκ. 3, 65· «τὴν τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἄγουσιν» Ἡρωδ. 1, 65, καὶ τὰ ἱερομήνια Θουκ. 5, 54.

Ἱερομνήμη, ἡ· θυγ. Σιμόεντος, σόζ. Ἀσσαράκου Ἀπολλ.

Ἱερο-μνημονέω· εἶμαι ἱερομνήμων Ἀριστ. νεφ. 623, Πολυδ. 4, 52, 4.

Ἱερο-μνήμων, ονος, ὁ· ὅστις ἐνθυμεῖται, ἐξεύρει τὰ περὶ τὴν θυσίαν· «ἐδιδάσκει καὶ ὅρκων ἱερομνήμονι» Ἀλκίφρ. 2, 4· ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἀμφικτυονικαῖς πόλεσιν ὁ ἱερεὺς ἢ γραμματεύς, ὅστις πρὸς τῷ πυλαγόρᾳ τῷ κυρίως συμμαχικῷ πρόσβει ἐπέμπετο ἐξ ἑκάστης συμμάχου πόλεως εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον· «οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπε-

Δημοσιεύσεις Βιβλιοθήκης Ερευνών

πόμενοι γραμματεῖς· Ἡσυχ. πρβλ. Δημ. 18, 148, Αἰσχιν. 3· ἐν Βυζαντίῳ ὁ πρῶτος ἀρχων, ὁστις ἐφρόντιζε καὶ περὶ τῶν θυσιῶν καὶ περὶ τῆς δημοσίου θείας λατρείας Δημ. 18, 90· - παρὰ Ῥωμ. ὁ pontifex Δ. Ἁλ. 8, 55· - ἕτερός τις ἀρχων Ἀριστ. πολιτ. 7, 8.

Ἱερο-μόναχος, ὁ· πρεσβύτερος μοναχός, ἐκκλ.

Ἱερό-μορφος, 2· ὁ παριστῶν μορφὴν ἱεράν, μτγν.

Ἱερό-μυρτος, ἡ· ὀξυμυρσίνη, φυτόν, Διοσκ.

Ἱερο-μύστης, ὁ· ὁ μυῶν, κατηχῶν τινα εἰς τὰ μυστήρια τῆς θείας λατρείας Φώτ.

Ἱερόν, τό· ὑδ' ἱερός.

Ἱερόν, τό· 1) φρούριον ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου Πολύβ. 2) ἱερὸν ὄρος Δημ. 3) ἱερὸν ἄκρωτ. ἐν Ἱσπανίᾳ Στράβ.

Ἱερο-νίκης, ὁ· ὁ νικήσας εἰς τοὺς δημοσίους ἱεροὺς ἀγῶνας Λουκ. π. συγγρ. Ἱστορ. 30.

Ἱερο-νόμος, ὁ· ἱεροδιδάσκαλος Δ. Ἁλ. 2, 73.

Ἱερο-νου-μηνία, ἡ· ἱερὰ νέα σελήνη, ἑορτὴ τῆς νέας σελήνης Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 1.

Ἱερο-πάτωρ, ορος, ὁ· ἅγιος πατήρ Ἀνδρ. Κρητ. α. 195.

Ἱερό-πλαστα, τά· ἱερόγραφα, μτγν.

Ἱερο-πλαστία, ἡ· ἱερογραφία, μτγν.

Ἱερό-πλαστος, 2· ἱερότυπος, ἱερόγραφος· - εἰκών, Δ. Ἀρτεμ. Ἐφέσ. ἱεροπλάστως = ἐν ἱερᾷ διατυπώσει, αὐτ.

Ἱερο-ποιέω· εἶμαι ἱεροποιὸς Πλάτ. Λυσ. 207· κυρ. θύω, φροντίζω περὶ τῶν θυσιῶν ἢ περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν· «καὶ θύειν ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας» Ἀντιφ. 6, 45· «εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιήσαι καὶ θῦσαι» Δημ. 21, 114 - πρωσίτι ἱερὸν ποιῶ, ἐκκλ.

Ἱερο-ποιΐα, ἡ· ἡ περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἢ θυσιῶν φροντίς, Ἰωσ.

Ἱερο-ποιός, ὁ· ὁ φροντίζων περὶ τῶν ἱερείων καὶ θυσιῶν· ἐν Ἀθήναις δέκα ἄνδρες ἐκ τῶν δέκα φυλῶν ἐκλελεγμένοι, οἵτινες ἐφρόντιζον νὰ ἦνε ἄμωμα τὰ εἰς δημοσίους θυσίας ὡρισμένα ἱερεῖα· «ταῖς σεμναῖς θεαῖς» Δημ. 21, 115 μετὰ ταῦ, μυστηρίων ἐπιμελητής κ. βουώνης· π. δὲ Ἀριστοτ. «ἱεροποιοὺς καὶ ναοφύλακας», πολιτ. 6, 8· ἴδ. ὁ προσφέρων θυσίαν· «ἱεροποιοὶ νεανίσκοι» Δ. Ἁλ. 1, 40· «Ἱ. παρθένοι», 8, 40.

Ἱερό-πολις, ἡ· ἱερὰ πόλις, ὅηλ. ἡ Ἱερουσαλήμ, Φίλων.

Ἱερο-πόλος· ὑδ' ἱεραπόλος.

Ἱερο-παμπός, ὁ· ἱερὸς πρεσβευτής, ἀπεσταλμένος, Φίλων.

Ἱερο-πρακτέω· τελῶ τὰ τῆς θείας λατρείας, τὰ ἱερά, ἐκκλ.

Ἱερο-πρέπεια, ἡ· τὸ ἱερὸν ἀξίωμα, ἐκκλ.

Ἱερο-πρεπής, 2· ὁ ἁρμόζων εἰς τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα, ἅγιος, σεβάσμιος· «καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ δοκεῖς ἱεροπρεπέστατος εἶναι τῶν προγεγενημένων» Ξεν. συμπ. 8, 40· - ὄνομα, Πλάτ. Θεαγ. 122· «ἡ κνίσσα θεσπέσιος καὶ ἱεροπρεπὴς» Λουκ. Θυσ. 13· ἐπίρ. ἱεροπρεπῶς = θεοπρεπῶς, Στράβ.

Ἱερο-πρόσ-πολος, ὁ· ἱερὸς τις τῶν θυσιῶν ὑπηρέτης Πτολ.

Ἱερ-όπτης, ὁ· ὁ παρατηρῶν τὴν θυσίαν, τὸ θυσιασθὲν ζῷον, προφητεύων διὰ τῶν ἐντοσθίων αὐτοῦ Δ. Κάσ. 52, 36.

Ἱερός, 3 κ. 2 (Ἡα. ἔρ. 599, κ. ἔν τινι χρησμῷ π. Ἡρ. 8, 77, Ἰων. ἰρὸς ὡς κ. ἐπ δωρ. ἰαρός, Ἐπιγρ. κατὰ Hemsterh. παρὰ τὸ ἦμι, ἀρχικ. ἐπὶ τῶν ἀφιερωμένων ζῴων, ἅτινα ἀφίνοντο ἐλεύθερα νὰ βαδίζωσι παντοῦ, πρβλ. ἄφετος· ἀλλὰ τὸ ἴωτα τοῦ ἦμι δὲν ἐνήκει εἰς τὴν ῥίζαν· ἄρα οὐκ ὀρθῶς· κατὰ δὲ τὸν Duntzer, παρὰ τὸ ἴς, νἱός)· θεῖος, ἅγιος· α) πᾶν ὅ,τι εἶνε θεῖον, ἅγιον, τῷ θεῷ ἀφιερωμένον, κοινωνίαν τινὰ θείαν ἢ μετοχὴν ἔχον· «ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης» Ὀδ. η, 226· «ἱερὸν γένος ἀθανάτων» Ἡσ. Θε. 21· «Διὸς ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων» = τὸ ὑπαῖον ἐπιβαίνει ὁ Ζεύς, 57· «τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις· = θεία δωρεά, θεῖον χάρισμα, 93· οὕτω κ. φάος, Ἡσ ἔρ. 337· - ἦμαρ Ἰλ. ρ, 455· - κνέφας, λ, 194, ἐπειδὴ τὸ τε φῶς καὶ τὸ σκότος ἀπὸ θεῶν ἔρχεται· - νὺξ Εὐρ. Ἴων 117 πᾶς τόπος, πᾶν ἀντικείμενον τῆς φύσεως κατὰ τὴν φύσει κατάστασίν του, καθ' ἣν ἐννοεῖται θειότητί τινι ἱερόν· - ποταμοί Ὀδ. κ, 351· «ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο» Ἰλ. λ, 756· «σὺν λιπὼν ἱερὸν λιβάδα» Σοφ. Φιλ. 1200, Εὐρ. Μηδ. 410· «ἱρυθρὰς ἱερὸν χεῦμα» Αἰσχ. ἀποσπ. 178· - κῦμα Εὐρ. Ἱππ. 1206 - ὄμβρος Σοφ. Οἰ. τ. 1428· π. Ὁμ. ὀνομάζεται καὶ ὁ ἰχθὺς ἱερός, ὡς κατοικῶν ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐπομ. ἱερὸς τῷ Ποσειδῶνι· Ἰλ. π, 407, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι παρὰ τὸ ἴειρος παράγουσιν· ἴδε κ. Ἀθην. 7, 282· κ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 37 = ἀνθίας· - οὕτω δὴ γῆ, ἄλσος, ὄρος κ. τὰ τοιαῦτα, βήσσαι Ὀδ. κ, 275· - γῆ Σοφ. Φιλ. 700 - Ἴδας ὄρος Εὐρ. Ὀρ. 1383· - πᾶσα γώρα, νῆσος, πόλις, διότι ἕκαστον αὐτῶν ἦτο ἀφιερωμένον ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος· «Εὐβοίης ἱερῆς» Ἰλ. β, 535· - Πύλος Ὀδ. φ, 108· - Θήβην ἱερὸν πόλιν» α, 360· - Ἀθῆναι Ὀδ. χ, 323· Σικυών, Ταίναρος, Πινδ. Ν. 9, 53, - Μέμφις, Τρῶιλος, Αἰσχ. Πέρσ. 36, 49· - Ἴλιος Εὐρ. Τρ. 123· «ὦ γᾶς ἱερὸν εἰκεία πέδον Σαλαμῖνος» Σοφ. Αἴ. 846· - Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον» Ὀδ. α, 2 «Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα» Ἰλ. π, 100 - οὕτω καὶ «ἱερὰς κατ' ἄλωὰς» Ἰλ. ε, 499, ὡς ἱερὸς τῇ Δήμητρι· Ἔλαιη, ἱερὰ τῇ Ἀθηνᾷ, Ὀδ. ν, 372· «ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴ» Ἰλ. λ, 631· ἐπειδὴ καὶ ὁ σῖτος εἶνε δῶρον τοῦ θεοῦ· - οὕτω καλοῦνται καὶ βασιλεῖς ὡς διατελοῦντες ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν θεῶν, ὑπ' αὐτῶν κεχρισμένοι ὄντες, ἱεροί, Πινδ. Π. 5, 97· οὕτω καὶ τὸ π. Ὁμ. ἱερὴ ἧς Τηλεμάχοιο, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, δίφρος ἱερὸς Ἰλ. ρ, 464· 6) πᾶν ὅ,τι ἀφιεροῦσιν οἱ ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς, ἅγιον, ἐπιτήδειον εἰς λατρείαν τοῦ θεοῦ· «ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ δίδωμι ἔχειν» Εὐρ. Ἴων 1285· «ὅσα ἱερὰ κριθέντα ποιήματα ἐδόθη τοῖς θεοῖς· Πλατ. νόμ. 8, 829 «ἱερὸς δόμος» Ἰλ. ζ, 89· - χῶρος, Σοφ. Οἰ. Κ. 16, 54· «δαιμόνων ἀγάλματα», Οἰ. τ 1379· - ξόανον Εὐρ. Τρ. 525· «εἴδωλον Ἥρας» Ἑλ. 1150· - βωμὸς Ἰλ. ε, 305· Σοφ. Τρ. 980, ὅπνος καὶ ἱερὸν

Ἕρκος καλεῖ αὐτόν, 604. Ἡ θεότης, εἰς ἣν εἰνί τι ἀφιερωμένον, τίθεται κατὰ γεν. «ἄλσος Ἱρὸν Ἀθηναίης» Ὀδ. ξ, 326· «ἄντρον Ἱρὸν νυμφάων», ν, 104, Εὐρ. Ἄλκ. 76· «γῆς Ἱερᾶς οὔσης τῶν πάντων θεῶν» Πλάτ. νόμ. 5, 741· «Ἱρὸς ὁ χῶρος τῆς Ἀρτέμιδος» Ξεν. Ἀν. 5, 3, 13· - ἀγῶνες εἰς τιμὴν τῶν θεῶν τελούμενοι ἆεθλα, Πινδ. Ν. 2, 4· - κύκλος = ὁ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὑπὸ τοῦ Διὸς προστατευόμενος, τῷ Διὶ ἱερός, τοῦτ' ἔστι τῶν δικαστῶν τὸ συνέδριον Ἰλ. σ, 504· - γάμος Πλάτ. νομ. 5, 458· νόσος, 11, 916 - γράμματα, Τίμ. 27· - τύμβος, Θήκη Σοφ. Οἰ. Κ. 1542. 1760· ἐξ αἱ θυσίαι, τὰ ἱερεῖα καὶ τὰ τούτοις ἑπόμ. ἑκατόμβη Ἰλ. α, 99· - χοαί, Οἰ. Κ 470· νόμος, διατάσσων τὰ τῶν θυσιῶν καὶ τῆς ἑορτῆς Δημ. 21, 35· - ἑσθής, αὐτ. 16, ἑσθὴς ὡρισμένη διὰ τὰς θυσίας ἢ τὰς ἑορτάς. Ἐνθ' ἐπάγεται ταῦτα «ἱερὰν γὰρ νομίζω πᾶσαν ὅσην ἄν τις ἕνεκα τῆς ἑορτῆς παρασκευάσηται, τέως ἂν χρησθῇ» πρβλ. ὀφείλειν· ἑπτὰ δραχμὰς ἱερὰς τῇ Ἀθηνᾷ» Δημ. 24, 27· - συνηθέστ. τὰ ἱερὰ "Ομ. «ἱερὰ ῥέζειν, κ. ἱερὰ δίδωμι» Ὀδ. π, 184· καὶ ἐν. «ὅφρ' ἱρὸν ἑτοιμασαίατ' Ἀθήνῃ» Ἰλ. κ, 571 «ἄπυρα ἱερά» Πινδ. Ὀ. 7, 48 - δῆμια, πατρῷα Αἰσχ. Ἑπτ. 160, 100· = ἔμμηνα Σοφ. Ἠλ. 273· - αἴθειν, τελεῖν, Φιλ. 1022, Εὐρ. κ. πεζ. «ἱερὰ θύσας» Θουκ. 2, 71· «ἱ. ἱερῶν θυσίαις» Πλάτ. πολ. 3, 394· «ὅτ. τὰ ἱερὰ καὶ τὰ σφάγια καλὰ εἴη» = τὰ σπλάγχνα τῶν ἱερείων· τὰ ἐξ αὐτῶν συναγόμενα σημεῖα, ἡ σημασία καὶ ἐξήγησις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἱεροσκόπωνΞεν. Ἀν. 1, 8, 15· «τά τε ἱερὰ καλὰ τά τε σφάγια κάλλιστα», 6, 3, 21· «ἐπεὶ τὰ ἱερὰ ἐγίνετο» ἡ παρατήρησις τοῦ ἱερείου ἐσήμαινε, καλόν, εὐτυχές τι, 6, 2, 9· «-πραχωρεῖ χρηστὰ» Ἡρ. 5, 44· τὸ ἱερόν = ὁ ναός· - τῆς Δίκης Εὐρ Ἑλ 1008· «ἱερῶν ἐδρύσεις» Πλάτ. πολ. 4, 427· «μέγιστ' ἐστὶ τοῦ Ἔρωτος ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμοὺς», συμπ 189. Ἰδ. ὁ ναὸς τῶν Δελφῶν Δημ 19, 327· «τάφρον περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν ἔκακτον» Θουκ 4, 90. ἐξ οὗ προκύπτει ἡ καθολ. σημασία ναός, ἱερόν, τέμενος, σηκός. Κατὰ δὲ Ἀμμῶν· τέμενος· «ἱερὸν καὶ τέμενος ἱδρύσασθαι» Ἀθην. 13, 595· ἐπὶ ἀνθρώπων «ἱερὸς καὶ εὐσεβὴς» Σοφ. Οἰ. Κ 288· ἐν τῇ σημ. τῆς μυήσεως, Ἀριστ βατρ. 651· - τὸ ἱερὸν Ἰλ. ω, 81 «Ἀχαιῶν ἱερὸς στρατός», σημ. τὸν μεγαλοπρεπῆ, λαμπρόν, θαυμαστόν, ἐξαίρετον στρατόν· «τέλος ἱερόν» = ὁ ἱερὸς φύλαξ στρατὸς Ἰλ. κ, 56· ἐντ. ἀντὶ τοῦ Ῥωμ. sacrosanctus, Πλουτ. Τιβ. Γρακχ. 14, 15, ἱεροὶ ἄσυλοι φύλακες· παροιμ. ἡν ἡ ἱερὰ συμβουλὴ Ξεν. Ἀν. 5, 6, 4 κ. Πλάτ. Θεαγ. 122 «ἱερὰ ἄγκυρα», τὸ ἄγκυρα· ἔτι δὲ «τὸν ἀφ' ἱερᾶς», ὅπερ πλῆρες ἂν εἴη τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς λίθον ἢ κεττὸν κινεῖν· = κάμνει τὸ ἰσχνατον, ἀπηλπισμένον κίνημα, ἐπὶ τῶν ἀμηχανούντων καὶ ἐν ἰσχάτῃ ἀνάγκῃ καταντώντων· «πεντε γὰρ ἦσαν αἱ γραμμαὶ ἐν τοῖς ἄβαξιν, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο ἐπεὶ ὁ νικώμενος ἐπ' ἰσχάτην αὐτὴν ἔτεο, ὅθεν καὶ παροιμία κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνώσει ὄντων βοηθείας ἰσχατῆς» κατ' Ἀριστ. Ἐκκλ. 987· ἴδε γραμμή· - τὸ ῥίψιμον τῶν κύβων Εὐβουλ. πολ. 7, 203· ("Ομ. χρῆται τῷ ι μακρῷ ἔνθα ἡ τελευταία συλλαβὴ εἶνε βραχεῖα, π. χ. ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὰ ῥέζειν, οὕτω κ. μτγν. ἐπ. περὶ τῆς μετὰ τοῦ ὁσίως σημ. αὐτοῦ καὶ τῆς ἀπ' αὐτοῦ διαφορᾶς ἴδε ὅσιος.

Ἱερος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἱερο-σαλπιγκτής, ὁ· ὁ φωνάζων μὲ τὴν σάλπιγγα ἐν καιρῷ τῆς θυσίας Πολυδ. 4, 87.

Ἱεροσθένης· ἀνδρ. ὄν. Μιννεπ.

Ἱερο-σκοπέω· παρατηρῶ τὰ σπλάγχνα τοῦ θυομένου ζώου καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύω Ἡσυχ. συνηθ. μέσ. Πολύβ. 34, 2, 6 - μόσχῳ Δ. Σικ. 1, 70 «θύεται, ἱεροσκοπεῖται» Ἡσυχ.

Ἱερο-σκοπία, ἡ· τὸ παρατηρεῖν τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος καὶ μαντεύειν ἐξ αὐτῶν Δ. Σικ. 1, 73, aruspicina.

Ἱερο-σκόπος, ὁ· ὁ παρατηρῶν τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύων, προλέγων τὰ μέλλοντα Δ. Ἀλ. 2, 22, aruspex.

Ἱεροσόλυμα, τά· ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδείας, ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρῶν Στραβ. κάτ. Ἱεροσολυμίτης Ἰωσ. τὸ θηλ. Ἱεροσολυμῖτις κ. Ἱεροσολυμηΐς, ἴδος Χρ. Σιβυλ. Ἱεροσόλυμα π Νον. κ. διηρημένως ἱερῶν Σολύμων Τζέτζ.

Ἱερο-στάτης, ὁ· ὁ προστάτης τῶν ἱερῶν, ἐπιμελητὴς τοῦ ναοῦ Ἔσδρ. 1, 7, 2.

Ἱερό-στεπτος, 2 ὁ πεπλεγμένος δι' ἱερὰν χρῆσιν ὡς στέφανος· - κλάδοι, μὲ τοὺς ὁποίους ἐστέφαντο οἱ ἱκέται Αἰσχ. ἱκ. 23, ἡ διῤῥύθ. ἱριόστεπτος ἀδόκ.

Ἱερο-στολικά, τά· βιβλίον Ὀρφικόν, περὶ τοῦ ἱματισμοῦ τῶν ἱερέων Σουΐδ.

Ἱερο-στολιστής, ὁ· τῷ ἑπόμ. Πορφύρ.

Ἱερό-στολος, ὁ· ἱερεὺς π. Αἰγυπτίοις φραντίζων περὶ τῶν ἱερῶν ἀμφίων, τῶν θείων ἀγαλμάτων κ. ἐν γένει περὶ τῆς θείας λατρείας Πλουτ. "Ισ. κ. "Οσ. 3.

Ἱερο-συλέω· κλέπτω τὰ ἱερὰ πράγματα, διαρπάζω τοὺς ναοὺς Ἀριστ. αφ. 845, Πλάτ. πολ. 9, 575· - εἰκόνα Λυκοῦργ. 136· «-τὰ ὅπλα, ἃ ἀνέθηκα» Δημ. 57, 64.

Ἱερο-σύλημα, τό· 1) τὸ ἁρπαγέν, κλεπὲν πρᾶγμα τοῦ ναοῦ· 2) ἡ κλοπή, τὸ διάρπαγμα τοῦ ναοῦ, μτγν· «ἱεροσυλημάτων, τῶν κλοπῶν τοῦ ἱεροῦ» Ἡσυχ. sacrilegium.

Ἱερο-σύλησις, εως, ἡ· τὸ νὰ κλέψῃ τι ἱερὰ πράγματα, ἡ διαρπαγὴ τῶν ναῶν Δ. Σικ 16, 14.

Ἱερο-συλία, ἡ· τῷ ἄνωτ. μετὰ τοῦ κλοπαὶ Πλάτ. πολ. 4, 443, Ξεν. ἀπολ. 25, sacrilegium.

Ἱερο-συλικός, 3· πᾶν ὅ,τι εἶνε ἴδιον ἱεροσύλου· «τοῦτο δὴ τὸ ἱερουλικὸν» Ἐδστ.

Ἱεροσύλος, ὁ· ὁ κλέπτων τὰ ἱερά, διαρπάζων τοὺς ναοὺς Ἀριστ. πλ. 30, Λυσ. 30, 11· π. Πλάτ. «ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι», πολ. 1, 344, sacrilegus.

Ἱερο-σύλως, ἐπίρ. τοῦ ἱερόσυλος, sacrilege.

Ἱεροσύνη, ἡ, ὀρθότ. ἱερωσύνη.

Ἱεροσῶν, ῶντος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἱερο-τάφιον, τό· ἱερὸς τάφος, μτγν.

Ἱεροτελεστής, ὁ· ὁ τελῶν τὰ ἱερά, εἴτε μυῶν τινα, μτγν.

Ἱερο-τελεστία, ἡ· μύησις εἰς τὰ ἱερὰ πράγματα, κατήχησις εἰς τὰ περὶ τὴν θρησκείαν, κατὰ Σουΐδ. ἁγιστεία

Ἱερα-τελεστικός, 3· ὁ τὰ ἱερὰ τελῶν, Ἐκκλ.

Ἱερό-τευκτος, 2· ἱερῶς καμωμένος· - οἶκος ἐν Ἀνδρ. Κρητ. 18, 120.

Ἱερότης, ητος, ἡ· ἁγιότης, ἁγιωσύνη Τζέτζ.

Ἱερό-τροχον, ἅρμα, τό· ἅμαξα χρήσιμος εἰς ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις Ὀρφ. Ὁμν. 13, 2.

Ἱερο-τυπία, ἡ· ἱερογραφία, Ἐκκλ.

Ἱερά-τυπος, 2· ὁ ἔχων θεῖον ἱερὸν τύπον, = ἱερόπλαστος, Ἐκκλ.

Ἱερα-υργεῖον, τό· ἱερὰ πράξις, τὸ τελεῖν τὰ ἱερά, Ἐκκλ. sacrificium.

Ἱερα-υργέω, ἱεράς· θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας τελῶ, ἰδ. θυσίας Ν. Δ. Ἡρωδ. 5, 6, 1· κ. μέσ. ἴδε τὸ ἑπομ.

Ἱερο-υργία, ἡ· τὸ νὰ ἐκτελῇ τις τὰ τῆς θείας λατρείας, ἰδ. νὰ θυσιάζῃ Ἡρ. 5, 83, (Ἰων. ἱρουργία ἡ ἱρουργία)· - ἡ τις ἄλλη περὶ τὰ τοιαῦτα· Πλατ. νόμ. 6, 774 «ἱερουργίας τινὰς ἀπορρήτους ἱερουργούμενος» Πλουτ. Ἀλεξ. 31· «ἱερουργίας θέειν» Ἡρωδν. 6, 4, 3.

Ἱερο-υργικός, 3· ὁ ἀνήκων τῇ ἱερουργίᾳ, θυσία· - μάχαιρα Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 696, sacrificalis.

Ἱερα-υργός, ὁ· ὁ ἱερουργῶν, τελῶν τὰ περὶ τὴν θρησκείαν, θυσιάζων Καλλ. ἀποσπ. 450.

Ἱερ-υφαντέω· εἶμαι ἱεροφάντης Λουκ. Ἀλιεὺ 39· ἑρμηνεύω τὰ ἱερά, χρησμούς κ. τὰ τοιαῦτα, μτγν.

Ἱερο-φάντης, ὁ· ὁ δεικνύων, φανερώνων διδάσκων τὰ ἱερὰ ἤθιμα τῶν θυσιῶν, ἐν γέν. τὰ τῆς θείας λατρείας, ἅστις μυεῖ τινα τὰ μυστήρια, ἰδ. ὁ προστάτης τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἰων ἱροφάντης Ἡρ. 7, 153, Παυσ. 4, 26, 2, Πλουτ. Νομ. 9, καλεῖται οὕτω ὁ pontifex maximus τῶν Ῥωμαίων.

Ἱερο-φαντία, ἡ· τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα τοῦ ἱεροφάντου Πλουτ. Ἀλκ. 34.

Ἱερο-φαντικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων τῷ ἱεροφάντῃ· - στόμμα Λουκ. Ἀλιεὺ 60· - βίβλοι Πλουτ. Νομ. 22· ἐπίρ. ἱεροφαντικῶς Λουκ. Ἀλιεὺ. 39.

Ἱερο-φάντις, ιδος, ἡ· τῷ ἑπομ. Πλουτ. Νομ. 13.

Ἱερο-φάντρια, ἡ· θηλ. τοῦ ἱεροφάντης, Ἐπιγρ.

Ἱερο-φάντωρ, ορος, ὁ· ἱεροφάντης, μτγν.

Ἱερα-φυγγής, 2· ὁ ἱερῷ φωτὶ φέγγων, λάμπων Ἀνδρ. Κρητ. σ. 195.

Ἱερα-φαιτάω· πηγαίνω, συχνάζω εἰς τὰ ἱερά, ἐπισκίπτομαι τοὺς ἱεροὺς ναοὺς Ἡτολ.

Ἱερο-φόρος, 2· ἱεραφόρος.

Ἱερο-φυλάκιον, τό· ἱεροθήκη Δ. Ἀλ. 2, 70.

Ἱερο-φύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φυλάττων τὰ ἱερά, προστατης τῶν ναῶν Δ. Ἀλ. 2, 73· π. Εὐρ. Ι. Τ. 1207 ἱεροὶ φύλακες διώρθ. ἱεροφύλακες.

Ἱεραφῶν, ῶντος· 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 2) Ἕτερός τις Ἐπιγρ

Ἱερά-φωνος, 2· ὁ ἔχων ἱερὰν φωνήν, κατὰ Σουΐδ. μεγαλόφωνος.

Ἱερό-χθων, ονος, ἰων. ἱρόχθων, 2· ὁ ἐξ ἱερᾶς γῆς ὤν· - βῶλος Ἡρωδ. Ἀττικ. ἐν Βρουγκ. ἀναλ. τ, 2. σ. 301.

Ἱερό-χρηστος, 2· ἴδε χειρόχρηστος.

Ἱερο-ψάλτης, ὁ· ἱερὸς ψάλτης, ὅστις ψάλλει εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς Ἰωσ. Ἐκκλ.

Ἱερό-ψοχος, 2· ὁ ἔχων ἱερὰν ψυχήν, ἁγίαν Ἰωσ.

Ἱεράω· ἁγιάζω, καθιερώνω Πλάτ. νόμ. 6, 771· - ἱερῶσθαι Θουκ. 5, 1· π. Σχολ. ἱερῶς ἀνακεῖσθαι τῷ θεῷ· ὑπερ. ἰαράω, Ἐπιγρ.

Ἵερυς, υος, ὁ· ἀνδρ. ὀν. Ἐπιγρ.

Ἵέρωμα, τό· ἆ, τι ἀφιερώθη, ἐθυσιάσθη, μτγν.

Ἱέρων, ωνος· 1) βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν Πινδ. Ὑπ. 2) εἷς τῶν 30 τυράννων Ξεν. 3) ἕτερός τις βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν ἀναθὰς ἐπὶ τοῦδευτέρου Καρχηδ. πολέμου Πολύβ.

Ἱερ-ωνυμέω· καλῶ μὲ ἱερὸν ὄνομα· «τὸ δηλητηριώτατον τῶν φαρμάκων, οἱ οἰκεῖς τῶν ἰατρῶν ἱερωνυμοῦσι» Θεοδ. Πρόδρ. Εὐστ.

Ἱερ-ωνυμία, ἡ· τὸ ἱερὸν ὄνομα, Ἐκκλ.

Ἱερ-ώνυμος, 2· ὁ ἔχων ἱερὸν ὄνομα Λουκ. Λεξιφ. 10· 6) ἀνδρ. ὀν. Ἡρ. Ξεν.

Ἱερῶς, ἐπίρ. τοῦ ἱερός· ἁγίως, Πλουτ. Λυκ. 27· = μεγάλως π. Σουΐδ. sancte.

Ἱερωστί, ἐπίρ. = ἱερῶς, κατὰ ἱερόν, ἅγιον τρόπον Ἀνακρ. π. Ἀπολλων. ἐπίρ. σ. 572, 15.

Ἱερώσυνα, τά· τὰ τῷ ἱερῷ διδόμενα ἱερεῖα Ἡσυχ.

Ἱερωσύνη, ἰων. Ἱρωσύνη, ἡ· τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα τοῦ ἱερέως Ἡρ. 4, 161, Πλάτ. νόμ. 6, 759· «ἱερωσύνην οὐδενὸς θεῶν κληρώσεται» Αἰσχιν. 1, 188· «προεκλήθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληρωθεῖσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ» Δημ. 17, 46· «ἱερωσύνης μετασχεῖν», 59, 92· πλ. δὲ καὶ τὸ σῆμα, τὸ ἱερεῖον Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 923, sacrificium.

Ἱερώσυνος, 3 ἱερατικός, ἰδ. τὰ ἱερώσυνα.

Ἵεσις, εως, ἡ, ὁ Πλάτ. σχημ. τὴν λέξ. ἐκ τοῦ εἶναι, πηγαίνειν, ὅτι ἵεσις βούλεται εἶναι (κίνησις)· «ἵεσι, ἂν ὀρθῶς καλοῦτο», Κρατύλ. 409, 53, Ἡσύχ· - ἵεσις ἐκ τοῦ ἵημι ἀπορριπτία κατὰ Ἐτ. Μ. 469, 53.

Ἱεταί φρούριον Σικελίας, θηλυκῶς, κάτ. Ἱεταῖος καὶ Ἱεταία Στ. Βυζ.

Ἱεῦ χλευαστικὸν ἐπίρ. Ἀριστ. σφ. 1335.

Ἰζάνη, ἡ· ἴδ. Ἰξαλή.

Ἰζάνω, ἐπεκτ. τύπ τοῦ Ἵζω, μ. ἐν. κ. παρατ καθίζω, βάλλω, προστάζω τινὰ νὰ καθίσῃ «Ἴζανεν εὐρὺν ἄγῶνα» Ἰλ. ψ, 257· ἀμτβ. καθημαι, κατακαθίζει, κατακάθηται ἐπὶ πραγμ. «Ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὀμμασι νήδυμος ὕπνος Ἴζανει» Ἰλ. κ, 92· «τοῦ γωμάτος ἰζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κινούμενον» Θουκ. 2, 76.

Ἰζήλα, π. Λάκωσι (μάλιστα Μακεδόσι) ἀγαθὴ τύχη Ἡσυχ. κ. Ἰζήλος = ὁ παλάντιας σκυρπίος, αὐτ.

Ἴζημα, τό· τὸ κατακάθισμα, κοιν. κατακάτι· «διαστὰς ὁ ἰσθμὸς ἢ ἴζημα λαβών» Στραβ. 1, 58· ἐπὶ λόγων ἀντιθ. τῷ ὄψος, Λογγιν. 9, 13.

Ἴζημα τίας, ὁ· στιγμός, στιγμὸς μετὰ βουλίσματος τῆς γῆς μτγν.

Ἵζω, (πρβλ. Ἕζω, ἕδος, ὤωρ. ἕσθω) 1) κα-

θίζω, βάλλω τινὰ ἢ τι κάτω νά καθίσῃ· «μή μ' ἐς θρόνον ἵζε» Ἰλ. ω, 553· «ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις» Αἰσχ. Εὐμ. 18 κ. μτγν. π. 2) συνηθ. κάθημαι· «αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεν» Ὀδ. ξ, 79· «ἵζεν ἐν μέσσοισι» = ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον Ἰλ. υ, 15· «ἵζειν εἰς θρόνον» = κάθηται ἐπὶ θρόνου Ὀδ. θ, 469· - ἐπί τι, π. 365 - ἐπί τινος, ρ, 339· «-ἐπὶ δεῖπνον» Ὀδ. ω, 394· «ἐπὶ κώπᾳ πηδαλίῳ τε ἵζει» Εὐρ. Ἄλκ. 443· «εἰς ὄχετόν ἄτας ἵζουσαι πόλιν» Πινδ. Ὀ. 11, 37· «θάρσος εὐπιθὲς ἵζει φρενὸς φίλων θρόνων» Αἰσχ. Ἀγ. 955· «εἰς παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπων ἵζων» Σοφ. Ἀντ. 987· «τοὺς ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν» Εὐρ. Ἴων 1314· κ. πεζ. «θρόνων, εἰς ὃν ἵζων ἐδίκαζεν» = ἐφ' οὗ καθήμενος ἐδίκαζεν Ἡρ. 5, 25· «τὰ κοῦφα εἰς ἑτέραν ἵζει φερόμενα ἔδραν» Πλάτ. Τίμ. 53· 3) ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. μέσ. «ἵνθ' ἄρα τοίγ' ἵζοντο» Ἰλ. σ, 522· ἵζευ=κάθου, γ, 262· ἵζου Αἰσχ. Εὐμ. 80· «ἐς θρόνους ἵζου» Εὐρ. Ἴων 1618· ἁπλῆ αἰτ. «μήτ' ἀλσώδεις ἵζον κρήνας», Ἰ. Α. 141· «ἐν τῷ Ταϋγέτῳ» κ. «ἐς Ταΰγετον» Ἡρ. 4, 145, 146· - ἐπὶ στρατιωτῶν, στρατοπεδεύεσθαι· «ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἵζοντο», 8, 71· ἐπὶ πραγμάτων, καταχάθηται, καταχαθίζει, βουλιάζει· «ἡ νῆσος ἰζομένη πηλὸν παρέσχετο» Πλάτ. Τιμ. 25· - συνηθέστ. π. ἀττ. καθίζω· ὁ ἀορ. ἵζησα, π. μτγν. Δ. Κασ. 50, 2· ἀρχαιότ. εὐχρ. μόν. ὁ ἐν. κ. παρατ.

Ἰή, ἰων. ἰά, ἡ· φωνή, βοή Ἡρ. 1, 85· «ἰῇ μιᾷ» = μιᾷ φωνῇ» Ἡσυχ. κ. Σουΐδ.

Ἰή· χαρᾶς ἀναβόησις· «ἰή, ἰὴ παιών» Ἀριστ. εἰρ. 445· «ἰὴ παιήων», Αὐσ 1261, Ὄμν. Ἀπολ. ἐγράφετο ἰή, πιθανῶς, οἱ ἀρχαῖοι ἀποβλέποντες εἰς τὴν προσταξίαν τοῦ Ἀπόλλωνος παρήγον τὴν λέξιν παρὰ τὸ ἵημι, «ἰή, ἰὴ παιήων, ἵει βέλος» = πέμψον βέλος, Καλλ. Ὄμν. Ἀπολ. 100· σαφέστερον δὲ π. Ἀθην. 15, 62 (701), ἔνθα παρατηρητέον ὅτι ὁτὲ μὲν ἡ λέξις ὡς ἴαμβος, ὁτὲ δὲ ὡς σπονδεῖος ἐν χρήσει εἶνε· π. Αἰσχ. ἱκ. 114, «ἰή, ἰὴ ἰηλέμοισιν εὐπρεπῆ», εἶνε ἀναβόησις λύπης· κ. μετὰ τοῦ ἰώ, Ἀγ. 1464.

Ἰηδών, όνος, ἡ, (παρὰ τὸ ἰαίνω, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἀλγηδών)· χαρά, εὐφροσύνη Ἡσυχ. μ. πλ.

Ἰηθενέω· ἐν κακῇ θέσει, στενοχωρίᾳ εὑρίσκομαι· «ἰηθενέουσα, ἐκπεπληγμένη καὶ ἀπορθοῦσα» Ἡσυχ. σχηματισθὲν κατὰ τὸ εὐθενέω.

Ἰήϊος, 2 (ἰή)· α) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, πιθανῶς ὁ μετὰ τοῦ ἰή ἰὴ ὡς Παιὰν ἐπικαλούμενος Ἀπολ. Ρ. 2, 712· (πρβλ. ἰή) ἢ παρὰ τὸ ἵημι, κ. ἑπομ. ἰήϊος, γραπτέον Ἡσυχ. ἢ παρὰ τὸ ἰάομαι, ὡς ἰώμενος θεός πρβλ. Μακροβ. χρον. 1, 17· ἢ παρὰ τὸ ἰή, ὡς τὸ εὔιος παρὰ τὸ εὐοῖ, ὁ ἐν ἀλγηδόσι καὶ ἀνάγκαις ἐπικαλούμενος· «ἰηΐοντδὲ καλέω παιᾶνα» Αἰσχ. Ἀγ. 144· «ἰήϊε Δάλιε Παιάν» Σοφ. τ. 154· «ἰήϊε παιάν» Ἀριστ. σφ. 874· β) ὅστις θρηνεῖ, παραπονεῖται, ὀδύρεται· «ἰήϊον κλύων γόον μητρὸς» Εὐρ. Ἠλ. 1215· πρβλ. ἴϊος.

Ἰήκοπος, 2· ὅστις κτυπᾷ τὸν πόνον, τοῦτ' ἔστι νικᾷ τὸν πόνον, τὴν λύπην, ἢ παρὰ τὸ κόπος, πλήρης πόνου καὶ λύπης, κωμ. Ἀριστ. βατρ. 1265· κατ' ἄλλ. παρὰ τὸ ἰάομαι, ὅστις ἰατρεύει λύπην, πόνους κτλ.

Ἴηλα, ἀπαρ. ἰῆλαι, ἀορ. τοῦ ἰάλλω.

Ἰήλεμος, κ. τὰ παραγ. ἰων. = ἴάλεμος.

Ἰηλυσός, ἡ, Ἰλ. δ, 556, ἀττ. Ἰαλυσός· πόλ. Ῥόδου ἀπὸ Ἰαλυσοῦ ἥρωος, ἡ χώρα Ἰαλυσία Διοδ. ἐπίθ. Ἰηλύσιος Δ. Περ.

Ἴημα, ἰων. τό· ἵαμα.

Ἴημι, ἵης, ἵησι, γ'. πλ. ἵεισι, ἀττ. ἴᾶσι, ἀπαρ. ἱέναι, ἐπ. ἱέμεναι, ἵέμεν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ταλαντεύεται ἡ γραφή, «ἀφιὴν» Πλάτ. πολ. 7, 520, «ἀφίῃ», Εὐθύφρ. 5, μεθίησι Ἰλ. ν, 234, συνηθ. παρίωμεν, παρίωσι, παρατ. ἵην, κ, ἐν τῷ ἐν. συνηθ. ἵουν, ἵεις, ἵει, περὶ τοῦ ἵειν ἴδε ἀφίημι κ. προΐημι, - ἕεν = ἕασαν Ἰλ. μ. 93, ἴδε κ. ξύνιον, μελ. ἥσω, ἀορ. ά. ἧκα, ἐπ. ἔηκα, κ. πλ. ἀορ. β'. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ μετ' αὐξ. εἷμεν, εἶτε, εἶσαν, ἀπαρ. εἶναι, π. Ὁμ. ὁ ἀορ. β'. ἁπλοῦς οὐχ εὑρηται, μόν. μέσ. ἕντο, παρκ. εἷκα, εἷμαι, μεθ' Ὁμ. ἡ κυρία σημ. κινῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν, ἰδ. ταχίταν, ἀφοδράν, βιαίαν· α) πέμπω, στέλλω, ἰδ. ἐπὶ ἐμψύχων, «τίς γάρ σε θεῶν ἕμοι ἄγγελον ἧκεν» Ἰλ. σ, 182· «τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν Ἐρωδιόν», κ, 274· ἀσυνηθ. δέ· «ἵν παρηορίῃσιν - πήδασον ἵει» = πέμπει τὸν Πήδασον εἰς τὸ ζυγόσχοινον, ἤτοι ζεύγει αὐτόν, τὸν βάλλει, δίνει εἰς τὸν ζυγόν, π, 152· «εἰ γάρ μ' εἰς Τάρταρον ἧκε» Αἰσχ. Πρ. 154· «αὐτὸν ἀπ' ἄκρας πλακὸς» = τὸν Ἰσφενδόνισεν Σοφ. Τρ. 272· «ἱέναι πέτρας ἄπο» Εὐρ. Ἡρ. μ. 320· «ἰεῖς σεαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους» Ἀριστ. σφ. 355· σπαν. πεζ. «συστρίψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος» Πλάτ. πολ. 1, 336· 6) ἐπὶ ἀψύχ. ῥίπτω, σφενδονίζω, τοξεύω, ἰδ. βέλος· «λᾶαν ἀείρας ἧκ' ἐπιδινήσας» Ὀδ. ι, 538· «ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν» Ἰλ. δ, 498· «ὄϊσχισι πάντο καὶ αἰγανέῃσιν ἑέντες» Ὀδ. δ, 626· «ἐπ' ἀλλήλοις ἕασαν βέλεα» Ἡσ. Θε. 684· «ὀϊστὸν» Πινδ. Ὀ. 9, 12· «-ἐν ὀϊσχοις», Ἰ. 1, 25· «-ἀπὸ τόξου», Ν. 6, 29· «-χερσὶν ἵὸν» Σοφ. Τρ. 564· - δόρυ Εὐρ. Ῥησ. 63· «δόρυσιν ἕασαν δι' αἰθέρα», Βακχ. 1097· κ. ἀποτὸ παραλειπ. τῆς αἰτ. τοῦ διπτομένου, βάλλω, ῥίπτω, τοξεύω Ἰλ. δ, 774, Ὀδ. θ, 208· «τῶν μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς οὐκ ἂν ἁμάρτοις» Σοφ. Αἰ. 154· «ἧσι τῇ ἀξίνῃ τὸν Κλέαρχον» Ξεν. Ἀν. 1, 5. 12· 3) βάλλω εἰς κίνησιν τὴν φωνήν, κάμνω νά ἀντηχῇ, ἐκβάλλω φωνήν· «ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει καὶ ἔπεα» Ἰλ. γ', 221, Ὀδ. μ, 192· «βάγματα δύστηνον αὐδὰν» Αἰσχ. Πέρσ. 637· - ὀρήνην, Ἑπτ. 847· «-ἵπος δυσθρήνητον» Σοφ. Ἀντ. 1196· «πάσας φθογγὰς ἰεῖσα» Εὐρ. Ἐκ. 328· - κίλαδον, Ἑλ. 1325· «-μηδεμίαν φωνὴν» Ἡρ. 2, 2· «-Ἑλλάδα γλῶσσαν», Ἰλ. 9, 10· κ ἐπὶ ὄνων· «μᾶλλον πολλῷ ἴεσαν τὴν φωνήν», 4, 135, Πλάτ. Φαῖδρ. 259· καὶ ἐπὶ μουσ. ὀργάνων, «ἄλλα μέλη τῶν χορδῶν ἰεισῶν», νόμ. 7, 812· δ) ἐπὶ ὕδατος, χύνω, κάμνω, ἀφήνω νά ῥέῃ· «Ἄξιον, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι» Ἰλ. φ, 158· κατὰ

παράλειψιν τοῦ ὕδωρ· «ἡ δ' ἐτέρωθεν (κρήνη) ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν» Ὀδ. η, 130· «ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος» Αἰσχ. Πρ. 814· «ἵετε νᾶμα - πυρὸς» Εὐρ. Μηδ. 1187· οὕτω κ. ἐπὶ δακρύων, συνηθ. Ὁμ. «κὰδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε» = ἄφησε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς Ὀδ. π, 191· «ἵετ' ἄκρυ» Αἰσχ. Χο. 150· «ἐκ δ' ἄρα χειρὸς φάσγανον ἧκε χαμᾶζε» Ὀδ. χ, 84· ἔτι «ἧκαν ἑαυτοὺς κατὰ τῆς χιόνος εἰς τὴν νάπην» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 18· ε) μτφ. ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, ἰδ. ἐπὶ κόμης μαλλιᾶ τῆς κεφαλῆς· «κὰδ δὲ κάρητος ἧκε κόμας» = ἀπὸ τὴν κεφαλὴν κατεφέρετο, ἐκρέματο, ἐκυμάτιζεν ἡ κόμη Ὀδ. ζ, 231· «ἐθείρας ἵει ἀμφὶ λόφον» = ἄφηκε τρίχας, μαλλιὰ νὰ κυματίζωσι κρεμάμενα περὶ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας Ἰλ. τ, 383, παραπλήσιον δὲ καὶ τὸ «ἐκ ποδοῖν ἄκμονας ἧκα δύο» = ἄφησα νὰ κρέμανται ἀπὸ τοὺς πόδας δύο ἄκμονες, τοῦτ' ἔστι τοὺς ἐκρέμασα ἀπὸ τοὺς πόδας Ἰλ. ο, 19· «τοῖσιν δ' ἐκμενὸν οὖρον ἵει» = οὖριον ἄνεμον πέμπει, α, 479· «ἵεσαν φυγῇ πόδα» = βάλλειν τὸν πόδα εἰς κίνησιν Εὐρ. Ῥῆσ. 798· κ, ἄνευ τοῦ πόδα «ἐπὶ Κυκλώπων ἰεὶς θυμίλας», Ἰ. Α. 152· - μέσ. ἵεμαι = κινοῦμαι, εἶμαι εἰς κίνησιν, ἐπιθυμῶ, ζητῶ τι, ἰδ. μετ' ἀπαρ. «ἵετο γὰρ βαλέειν» Ἰλ. π, 383· «πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο αἱμα μέλαν πιέειν» Ἡσ. ἀσπ. 251· κ. μετὰ τοῦ θυμός· «βαλέειν δ' ἵετο θυμὸς» Ἰλ. θ, 301· «ὃ δὲ ἵετο θυμῷ Ἰδομενῆα βαλέειν», ν, 386· κ. μτ. γεν. «ἱέμενοι πόλιος», λ, 168· «νίκης» ψ, 371· «νόστοιο» Ὀδ. ο, 69· συνηθ. - ὦκαδε, ἐρεβόζδε, Τροίηνδε, τ, 187· «ἵετ' ἐδὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη» Σοφ. Οἰ. τ. 1242· «εἰς ὄρεα» Εὐρ. Βακχ. 140· κ. ἐν μετχ. «ἱέμενος ῥεῖ» = ἐπιθυμῶν, ποθῶν Πλάτ. Κρατ. 419· συνηθ. π. Ὁμ. «ἐπεὶ πάσιος καὶ ἐδητύος ἔξ ἔρον ἵντο» = ἀφ' οὗ ἐβγαλαν τὴν ὄρεξιν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, ἤτοι ἀφ' οὗ ἐχόρτασαν τρώγοντες καὶ πίνοντες· ἐνταῦθα ὑπάγουσί τινες καὶ τὸ «ἐπεὶ χ' ἱῶμεν πολέμοιο» Ἰλ. τ, 403, περὶ οὗ ἴδε ἀνωτέρω (τὸ ι τῆς πρώτης συλλαβῆς π. Ὁμ. κ. ἐπ. συνηθ. βραχύ, παρ' ἀττ. πλὴν τινων ἐξαιρέσεων (Αἰσχ. Ἐπτ. 310. 493, Εὐρ. Ἰ. Α. 298) μακρὸν· μακρὸν δὲ καὶ π. Ὁμ. ἐν τῷ μέσ. ἐν. κ. παρατ. οἷον «ἵει» Ἰλ. γ, 221, π, 152· «ἵεσαι» Ὀδ. μ, 192· ἐπομ. κ. εἰς τὸ ἵεμεν καὶ ἵέμεναι· οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς συνθέτ.

Ἴηνα, ἀαρ. ά. ἐνερ. τοῦ ἰαίνω.

Ἰήνασος, ὁ· πόλ. Συρίας Ἡρ.

Ἰη-παιήων, ονος, ὁ· 1) ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς συνηθους ἐπικλήσεως Ἰὴ παιήων Ἀπολ. Ῥ. 2, 702· 2) ὕμνος εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 500.

Ἰη-παιων(ίζω· ψάλλω τὸν ὕμνον Ἰηπαιήωνα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, φωνάζω Ἰὴ παιήων Ἀριστ. Ἱππ 408.

Ἰήπυγες, ων, οἱ, Ἰηπηγίη, ἡ, Ἰηπύγιος, ἰων. ἀντὶ Ἰάπυγες κτλ.

Ἰήπυξ, υγος, ἰων. ὁ· Ἴαπυξ.

Ἰηυάμην, ἰων. ἀορ. ά. τοῦ ἰάομαι.

Ἰηφι, ἐπ. ἀντὶ ἴῃ, γ' ἐν. ὑποτ. ἐν. τοῦ εἶμι Ἰλ. ι, 701.

Ἰήσιμος, ἰων. 2· ἰάσιμος.

Ἴησις, ἰων. ἡ· ἴασις.

Ἰήσομαι, ἰων. μέλ. τοῦ ἰάομαι.

Ἰησοῦς, οῦ, ὁ· ὁ Χριστὸς Ν. Δ. τὸ ι καίπερ βραχύ, ὁ Νόννος κ. ἀλλ. π. ἐν τοῖς δακτυλ. στίχοις ἐπεκτείνουσιν οὐχὶ σπανίως.

Ἰησου-τόκος, ἡ· ἡ τεκοῦσα τὸν Ἰησοῦν, ἐκκλ.

Ἰήσων, ονος, Ἰσονίδης, ου, Ἰησόνιος, ἰων. ὁ· Ἰάσων κτλ.

Ἰητήρ, ῆρος, ὁ, ἰήτειρα, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἰατήρ, ἰάτειρα· οὕτω καὶ ἰητέον, ἰητήριαν, ἰητορίη, ἰητραγόρης, ἰητρεῖον, ἰητρικός, ἰητρός, ἰήτωρ, ἀντὶ ἰατέον κτλ.

Ἰθα-γενής, καὶ ἰθαιγενὴς (ἰθύς, γένος), 2· α) ὁ κατ' εὐθεῖαν, ἐκ νομίμου γάμου γεννηθείς, γνήσιος· «ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ παλλακίς» ἀλλὰ μὲ «ἴσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα» Ὀδ. ξ, 202· «γνήσιος ἐξ ἰθαιγενέων πατέρων» Ἀλεξ. Αἰτωλ. 5, 2· - νότος, ζέφυρος Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6· β) = αὐτόχθων Αἰσχ. Περσ. 298, Ἡρ. 6, 53 κ. μτγν. ἔτι δὲ ὅ,τι εἶνε αὐτοφυές, ὑπάρχει ἀφ' ἑαυτοῦ, φύσει καὶ οὐχὶ τέχνῃ· «οὐκ ἰθαγενέα στόματα τοῦ Νείλου, ἀλλ' ὀρυκτὰ» Ἡρ. 2, 17· ἐγχώριος, ἐντόπιος Στραβ. 7, 326· περὶ τῆς γραφῆς πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρυν. σ. 648.

Ἰθαγένης, ους· ἀνδρ. ὃν. Πλουτ. Ἡρ. κ. Ἰθαιγένης.

Ἰθαιμένης, ους· α) εὐγενὴς τις ἐκ Λυκίας Ἰλ. ε) ἕτερός τις Παυσ.

Ἰθαίνω, κ. παθ. = θερμαίνεσθαι Ἡσυχ. εὐφραίνειν, καὶ λοιπὸν = ἰαίνω.

Ἰθάκη, ἡ· νῆσος ἐπὶ τῆς δυτ. παραλίας τῆς Ἑλλάδος, πατρὶς τοῦ Ὀδυσσέως, ἡ καὶ «ὑπ' Ἰθάκῃ ἠὲ Θιάκι» Ὁμ Στραβ.

Ἰθακήθεν, ἐπίρ. ἐξ Ἰθάκης Κ. Σμ.

Ἰθακήνδε, ἐπίρ. εἰς Ἰθάκην Ὀδ. α, 163.

Ἴθακος, ὁ· 1) αὐτόχθων τις ἥρως Ὀδ. 2) = Ἰθακήσιος, περὶ τοῦ Ὀδυσσέως Εὐρ. Ἀριστ.

Ἰθαμίτρης· Πέρσης τις Ἡρ.

Ἰθαρός, 3, (Ἰθαίνω)· ταχύς, καθαρός, ἐλαφρὸς Ἡσυχ. ἔτι δὲ ἐλαρός, καλός, καθαρός· - νάματα Σιμμ. (15 22).

Ἰθέα, ἰων. ἀντὶ Ἰθεῖα, θηλ. τοῦ Ἰθύς.

Ἰθειαν, αἰτ. ὀδὸν· εὐθὺν δρόμον· ἴδε Ἰθύς.

Ἰθέως, ἐπίρ. τοῦ Ἰθύς· «ὀρθῶς, Ἰθέως» Ἡσυχ.

Ἰθή, ἡ· εὐφροσύνη Ἡσυχ. laetitia gaudium.

Ἴθι, πρόστ. τοῦ εἶμι· πήγαινε, ἔρχου, κ. ἐπίρ. ὡς τὸ ἄγε· ἴδ. εἶμι.

Ἰθίτας, ὁ· βλέννος καὶ μωρὸς Ἡσυχ. ἠλίθιος.

Ἴθμα, ατος, τό, (εἶμι)· ἔγχος, πάτημα, βῆμα, ἐν γέν. κίνησις· «αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι» Ἰλ. ε, 778, ετυσσε.

Ἰθμία, ἡ· ἡ τῶν μελισσῶν ἐρυθρὰ κόπρος Ἡσυχ.

Ἰθρις, ὁ· ἐκτομίας, εὐνοῦχος Ἡσυχ.

Ἰθύ· 1) οὐδ. τοῦ Ἰθύς· 2) ἐπίρ. = Ἰθύς.

Ἰθυ-δόλος, 2· ὁ βάλλων, ῥίπτων ἴσια, ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ· - ἀκόντιον Ἀπολλ. 3, 15· **Ἰθύδολος** = ὅστις ἐκτυπήθη, ἐρρίφθη ἴσια.

Ἰθυ-γραμμος, 2· εὐθύγραμμος, μτγν.

Ἰθυ-δίκης, ὁ· κρίνων ὀρθά, δίκαια Ἡσ. ἔργ. 232, ἀντίθ. τῷ «σκολιαὶ δίκαι» κ. π. μτγν.

Ἰού-δικος· Ἰουδίκης, ἐπιγρ. - βήματα Ἀνθ. 8, 103.
Ἰου-δρομέω· τρίχω, πηγαίνω τὸν εὐθὺν δρόμον Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. σ. 270, 28.
Ἰου-δρόμος, 2· ὁ τρέχων ἴσια· - πρίων Ἐπιγρ. Φιλίππ. Ἀνθ. Παλ. 6, 103.
Ἰού-θριξ, τριχος, 2· ὁ ἔχων ἴσιας τρίχας Ἡρ. 7, 70, Ἱπποκρ.
Ἰου-κέαστος, 2, ἴσ. Ἰθυκέανος π. Ἡσυχ. ἅπερ = τὸ ἰοὺς πεφυκός· ἴδε Ἰουπτίων.
Ἰου-κέλευθος, 2· ὁ πηγαίνων, πορευόμενος ἴσια, βαδίζων τὸν εὐθὺν δρόμον Νον. Δ. 15, 364.
Ἰθυκλῆς, έους, ὁ· ἄρχων ἐν Ἀθήναις Διοδ.
Ἰου-κρηδέμνους, 2, ναῦς, «Ἰθυκρηδέμνων θεῶν δοτὴρ» οὕτως ὀνομάζεται ὁ Ποσειδῶν Παυσ. 7, 11, 9, ἴσ. μετὰ εὐθέων ἱστίων.
Ἰου-κτίων, 2· ἴδε Ἰουπτίων.
Ἰου-κυφής, ἡ Ἰούκυφος, 2· ὅστις εἶνε ἴσια πρὸς τὰ ἔξω καμπύλος, κυρτός, καμπούρης μὲ πεταγμένην πρὸς τὰ ἔξω ῥάχιν Ἱπποκρ.
Ἰού-λορδος, 2· ὅστις εἶνε ἴσια πρὸς τὰ πρόσω καμπύλος, κυρτὸς Ἱπποκρ.
Ἰου-μαχέω· μάχομαι εἰς ἀνοικτὸν τόπον· τινί, μτγν.
Ἰου-μαχία, ἡ· μάχη γινομένη εἰς ἀνοικτὸν μέρος, πεδιάδα Ἡρ. 4, 120.
Ἰού-μαχος, 2· ὁ πολεμῶν ἴσια, μαχόμενος εἰς ἀνοικτὸν μέρος· ἴδ· εὐθύμαχος Πλουτ. ἠθ. 871.
Ἰουμβος, ὁ· βακχικὸς ὕμνος καὶ χορὸς Ἡσυχ. καὶ αὐτὸς ὁ χορευτὴς Πολυδ. 4, 104.
Ἰού-νους, 2· ὁ ἔχων ἴσιον, ὀρθὸν νοῦν Παῦλ. Σιλ. ἔκφρ. 601.
Ἰθυνσις, ἡ· ἡ διεύθυνσις, τὸ «εὐθὺ ποιεῖν Ἱπποκρ. directio.
Ἰθύνταται, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ ἰθὺς Ἰλ. σ. 508.
Ἰθυντήρ, ῆρος, ὁ· ὁ κάμνων τι ἴσιον, διαικῶν, κυβερνῶν Θεοκρ. - συριγξ (15, 21)· «-σιδήρου» Κολουθ. 64· ὁ οἰακιστής, πηδαλιοῦχος Ἀπολ. Ῥ. 1, 209· ὁδηγός, κυβερνήτης, χαλινός, πηδάλιον Φωτ. 105, 5, director.
Ἰθυντήριος, 2· ἐπιτήδειος εἰς τὸ εὐθύνειν, διοικεῖν, κυβερνᾶν Ἡσυχ.
Ἰθύντωρ, ορος, ὁ· Ἰθυντὴρ Ὀρφ. Ἀργ. 129.
Ἰθύνω, ἰων. κ. ἐπ. = εὐθύνω, κάμνω τι ἴσιον· «ἐπὶ ἀτάθμην Ἰθυνεν» = ἰσιάζω τι κατὰ τὴν ἀτάθμην, ζύγι, τὰ σχοινί, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ τέκτονες διὰ νὰ κτίζωσιν ἴσια Ὀδ. ε, 245· ἰδ. κυβερνῶ, ἐπὶ πλοίων, «κυβερνήτης ἐπὶ πόντῳ νῆα θοὴν Ἰθύνει» Ἰλ. ψ, 317· «τὴνδ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' Ἴθυνεν» Ὀδ. λ, 10· «Ἰθύνεται ἡ νηῦς ὑπὸ δύο πληκτρων» Ἡρ. 1, 194· ἐπὶ ἁμαξῶν κ. ἵππων, διευθύνω, ὁδηγῶ ἴσια, «κεῖσ' Ἵππους τε καὶ ἅρμα Ἰθύνομεν» Ἰλ. λ, 528· κ. παθ. «τῷδ' Ἰθυνθήτην» = ἔτρεχον ἴσια παρ' ἀλλήλους, π, 475· «κέντρα πώλοις μεταφέρων Ἰθύνει» Εὐρ. Φοιν. 184· - δρόμον, Ἱππ. 1227· - δόρυ Λίσχ. Περσ. 403· ἐν γέν. «Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' Ἰθύνει» = διοικεῖ, κυβερνᾷ, φέρει εἰς τὸν δρόμον των, ἰδ. ἐπὶ βελῶν Ἰλ. ρ, 632· ἐπὶ δικαστῶν, «μύθους Ἰθύνειν» = λέγω, ἀποφασίζω ὀρθά, δίκαια, ἢ κάμνω τὰ στραβὰ καὶ ἄδικα πάλιν ἴσια καὶ δίκαια Ἡσ. ἐρ. 265· «Κῦρον δὲ πᾶς τέταρτος Ἰθυνε στρατοῦ» Αἰσχ. Πέρσ. 759· «Ἰθύνεσθαι θανάτῳ» = θανάτῳ ζημιοῦσθαι Ἡρ. 2, 177· «τὸ πλέον Ἰθύνειν» Θεοκρ. 5, 71. Μέσ. «ἀλλήλων Ἰθυνομένων δοῦρα» = διηθύνοντο κατ' ἀλλήλων Ἰλ. ζ, 3· κ. = ἐνερ. «ἄτερθε Ἰθύνετο» Ὀδ. χ, 8· «Ἰθύνατο καμπύλον ἅρμα» Ησ. ἀσπ. 324· (τὸ ι βραχὺ ἐν Ἐπιγρ. «οὐ γὰρ ἄτερ μάστιγος Ἰθύνεται Ἵππος ἀγήνωρ» Ἀνθ. Πλαν. 4, 74.
Ἰου-πετέω· πετῶ ἴσια· «ἀπ' εὐθείας ὁρμῆσαι» Ἡσυχ. recta volare.
Ἰου-πορέω· βαδίζω, πορεύομαι ἴσια, ὀρθά, Ἱπποκρ.
Ἰου-πόρος, 2· ὁ πορευόμενος ἴσια· - γραμμὴ Π. Σιλ. 50 (6, 64)· - γραφίδες Ἰαυλ. Λίγ. 41 (6, 68).
Ἰού-πορος, 2· ὁ ἔχων εὐθεῖς, ἴσιους πόρους, περάσματα, Νον.
Ἰου-πτίων, ωνος, 2· μόν. ἐν Ἰλ. «μελίην Ἰουπτίωνα ἔφῆκε», φ, 169, Ἀνθ. Εὐστ. τὴν Ἰθὺ πετομένην, πιθ. ἐκ τοῦ πέτομαι πτίσθαι ἐπίθ. τοῦ ἀκοντίου, ὃ συνήθως κατεσκευάζετο ἐκ μελίης, ἄλλοι παράγουσι παρὰ τὸ πίπτω, ὅτι πηγαίνει ἴσια· ὁ Ζηνόδοτος ἔγραφεν Ἰθυκτίωνα, ὅ ἐστι ἐπ' εὐθείας ἔχουσα τὰς «κτηδόνας, τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις», ἐτυμολογῶν αὐτὸ παρὰ τὸ κτείς, κτηδών, μὲ ἴσιας ἶνας· ἄλλος δὲ πάλιν γράφ. Ἰθυκέανος ἢ Ἰθυκέαστος, παρὰ τὸ κεάζω, δηλ. εὔκολον νὰ σχισθῇ ἴσια, (- - - -).
Ἰθύρ· τὸ σιδήριον τοῦ ἄξονος τὸ τριβόμενον, ἄτρυνον, γάρνον καὶ δίστρον Πολυδ. 1, 145.
Ἰθύ-ρροπος, 2· ὁ κλίνων, βαίνων ἴσια πρός τι μέρος Ἱπποκρ.
Ἰθύς, ἰων. κ. ἐπ. εια, ύ, (κ. ἰθέα, Ἡρ. 2, 17)· «εὐθύς, ὅ,τι εἶνε ἴσιον, φέρεται ἴσια πρός τι μέρος» - ἔγχος, βέλος Ἰλ. ξ, 403· κ. μτγν. π. «εἰς Ἅιδην ἰθεῖα κατήλυσις» Ἀνθ. Παλ. 10, 3· μτφ. ὅ,τι εἶνε ὀρθόν, δίκαιον, ἀληθές, ἡ ἰθεῖα δηλ. δίκη· «δίκαι ἰθεῖαι», ἀντίθ. τῶν «δίκαι σκολιαί» Ησ. ἐρ. 224· «δίκην Ἰθύντατα εἰπεῖν» = νὰ ὁμιλῇ ἴσια τὸ δίκαιον, νὰ χρίνῃ δικαίως Ἰλ. σ, 508· «ἰθείῃ τέχνῃ» Ἡρ. 9, 57· «- λόγος», 1, 118· τὸ συγκρ. εὑρίσκεται ἐν Ἡρωδν. π. μον. λέξ. σ. 21, τὸ ὑπερθ. π. Ἀππ. Ἰσπαν. 1· - ἐπίρ. - τὴν ἰθεῖαν δηλ. ὁδόν, π. χ. «ἔπλευσαν» Ἡρ. 193, Νικ. Θηρ. 265· ὁμοίως «ἐκ τῆς ἰθείης» π. χ. ἀπέστησαν, ἀδόλως, παρρησίᾳ, καθαρά, φανερά, ἄνευ ὑποκρίσεως Ἡρ. 2, 161· ἐπίρ. ἰθὺς = ἴσια, ἴσια πρός, ἴσια ἐναντίον τινός, συγνὸ π. Ὁμ. ἐν τοῖς ῥήμασι τοῖς κινήσεως σημαντικοῖς, τὰ πλεῖστα γεν. τοῦ πράγματος· «ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴσα καὶ σοῖο δόμοιο» Ὀδ. ο, 511· «ἰθὺς κίεν οἴκου» = ἴσια πρὸς τὸν οἶκον, ἴσια μέσα Ἰλ. ω, 471· ἰδ. ἐπὶ ὁρμῆς, ἐφόδου, ἴσια κατ' ἐπάνω· «ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἴσουε καὶ Τρώων» Ἰλ. ρ, 584· «ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν» = ἂς ἐφορμήσωμεν ἴσια κατ' ἐπάνω τῶν Δαναῶν, ρ, 340· «ἰθὺς πρὸς τεῖχος», μ, 137· - ἔτι ἀπτώτ. «οἱ δ' ἰθὺς ἐφρόνεων», ν, 135· «ἰθὺς μαχέσασθαι», ρ, 168· - π. Ἡρ. «ἰθὺ τοῦ Ἴστρου ἔπλεον», 2, 116· κ. «κατ' ἰθύς», 9, 51

Ἰθύς, ύος, ἡ, (ἰθύω)· τὸ νὰ πηγαίνῃ τις ἴσια,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐθεῖα, ἴσια κατ' ἐπάνω τινὸς ὁρμή, μόν. αἰτ. «ἑταίρους, οἵσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε, μάχεισθαί τε φρονέειν τε» Ἰλ. ζ, 79· - ἐπιθυμία, εὐχή, κλίσις Ὀδ. π, 304· «ἀν' ἰθύν» Ὀδ. ὀ, 434· ἐν γέν. ἐπιχείρησις, σκοπός· «ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν» = ἴσια ἐπάνω, πρὸς τὸν ἀνήφορον Ἰλ. φ, 303, Ὀδ. θ, 377. Ἰθυ-σκόλιος, 2· ὅστις εἶνε ἴσια πρός τι, μέρος κυρτωμένος Ἱπποκρ.

Ἰθυ-τέγεια, ἡ· ὀρθὴ ἴσια διεύθυνσις Πτολ.

Ἰθυ-τενής, 2· ὅστις ἐκτείνεται ἴσια, κατ' εὐθεῖαν· - στάθμη, - κανών, ὁδός, Φιλιππ. 15· κ. Π. Σιλ. 51 (6, 103, 65)· ὅ,τι στέκει ὀρθὸν· «μηρῶν ῥόπαλον» Λ. Ταραντ. 26 (Πλαν. 261)· «εὐθυτενής, κατ' εὐθεῖαν τετραμμένον» Ἡσύχ.

Ἰθύτης, ητος, ἡ· εὐθύτης Ἀρεταί.

Ἰθυ-τμής, ητος, 2· ὁ ἴσια, κατ' εὐθεῖαν ἐσχισμένος, τετμημένος, κατ' εὐθεῖαν ἄγων· - ἀγυιαί Νον. Δ. 5, 282.

Ἰθυ-τομος, 2· τῷ ἄνωτ.· οἶμος, Δ. Ἀρεοπ.

Ἰθυ-τονος, 2· ἰθυτενής· - στάλικες Ἀνθ. Παλ. 6, 187.

Ἰθυ-τριχος, οἱ, αἱ, πλ. ἴδε Ἰθόθριξ.

Ἰθυ-φαλλικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰθύφαλλον· «-μέτρον» Ἡφαιστ. «τὰ Ἰθυφαλλικά», ποίημα μὲ Ἰθυφαλλ. μέτρον Πολυδ. 4, 53.

Ἰθυ-φάλλιος· τῷ ἄνωτ. Δ. Ἀλ. κ. 5, 4.

Ἰθύ-φαλλος, ὁ· κυρ. τὸ ἐντεταιμένον ἀνδρικὸν αἰδοῖον· τοὺς Ἰθυφάλλους ἔφερον κατ' ἀρχαιοτάτην συνήθειαν προπορευόμενοί τινες ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Βάκχου, καὶ ἄλλοι πάλιν εἶχον αὐτοὺς δεδεμένους περὶ τὸ σῶμά των, ὅτε ἐψάλλοντα καὶ ᾠδαί τινες κατὰ ἰδιαίτερον μέτρον ἐστιχουργήμεναι, πρβλ. Ἀθην. 14, 622· «καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ Ἰθύφαλλοι μετ' ὀργήσεως καὶ ᾠδῆς ἁπάντων αὐτῷ, 6, 253· «τοὺς Ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι» Ἁρποκρ. ἐξ Ὑπερίδ. π. Δημητρ. λέγεται καὶ ὁ ἄσωτος καὶ διεφθαρμένος, 54, 14.

Ἰθυ-φάνεια, ἡ· ἡ κατ' εὐθεῖαν πτῶσις ἡ λαμβάνει τοῦ φωτός, μεγγ.

Ἰθύ-φρων, ονος, 2· ἔχων εὐθείας ὀρθὰς φρένας, ὀρθὰ φρονῶν· Ἀπόλλιν. ψ. 7, 23.

Ἰθύω (Ἰθός)· φέρομαι, κινοῦμαι, ὁρμῶ κατ' εὐθεῖαν· «ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος» Ἰλ. μ, 443· «Ἕκτωρ ἴθυσε νηὸς κυανοπρῴροιο ἀντίος ἀΐξας», α, 693· «ἰθύσι δελφὶς τάχιστα» Πινδ. Ἀκαδημ. 258· σπεύδω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι μὲ μεγάλην προθυμίαν· ἐπιχειρῶ, φροντίζω ἐπίπονος διά τι, ὁρμῶμαι πρός τι, ἑτοιμάζομαι νὰ μεταχειρισθῶ τι· «ὁπότ' Ἰθύσει ὁ ἥρως ἐπὶ χεροὶ μάσασθαι» Ὀδ. λ, 590· «ἴθυσαν β' ὁλόλυξαι», χ, 408· πρασέτι ἐπιθυμῶ, εὔχομαι τι· «ἰθύοντα στρατεύεσθαι» Ἱππ. 7, 8, 2· Ἀπολ. Ῥ. 2, 95.

Ἰθυΐδνη, ἡ· ἴδε Βάκχης, Πασῶ.

Ἰθυ-ωρία, ἡ· ἴσια, εὐθεῖα διεύθυνσις, θέσις Ἱπποκρ.

Ἰθώμη, ἡ· πόλ. 1) Θεσσαλίας Στ. Βυζ. 2) Μεσσήνης ἐπὶ δρυμῶν, ὄρους Ἡρ. κάτ. Ἰθωμαίας, Τυρτ. Ἰθωμαῖα, τὰ = ἐτήσια πανήγυρις Παυσ. Ἰθωμάτας, α, ὁ δωρ. ἀντὶ Ἰθωμήτης, ἐπίθ. Διὸς Παυσ. καὶ αὐτὸ τὸ φρούριον Πολυδ. 3) τροφὸς τις τοῦ Διὸς Παυσ.

Ἰθωρία, ἡ· φρούριον Ἀκαρνανίας Πολυδ.

Ἰΐζω· δραιάζω, φαίνομαι ὡς σκωρία Διοσκ.

Ἰκανο-δοσία, ἡ· ἱκανοποίησις, μεγγ.

Ἰκανο-δότης, ὁ· ὁ δίδων ἱκανοποίησιν, μεγγ.

Ἰκανο-κόσμητος, 2· ἱκανῶς κεκοσμημένος, Ἐκκλ.

Ἰκανο-ποιέω· ἱκανὸν τινι ποιῶ, τὰ δίκαιά τινι ποιῶ, γλωσ. satisfacio.

Ἰκανο-ποίησις, ἡ· δίκη, τιμωρία, ποινή· «ἔμπρακτος πλήρωσις καὶ τελείωσις τοῦ κανόνος» Γαΐρ. Φιλαδελφ. μετων. σ. 144, satisfactio.

Ἰκανο-ποιία, ἡ· τῷ ἄνωτ.

Ἰκανός, 3 (ἵκω, ἱκάνω)· ὅ,τι εἶνε ἀρκετόν, χρήσιμον, ἐπιτήδειον, ὠφέλιμον, κ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὅστις εἶνε εἰς θέσιν, ἔχει τὰ μέσα, δύναται, εἶνε ἐπιτήδειος νὰ πράξῃ τι· «ἱκανὸς Ἀπόλλων ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει» = δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην μου, δὲν χρειάζεται τὴν συνδρομήν μου Σοφ. Οἰ. τ. 377· «τὰ δρκοῦν θ' ἱκανὰ τοῖσι σώφροσιν» Εὐρ. Φοιν. 557· «ἱκανοὺς νομίζειν δῆτα θανάτους εἴκοσιν» Ἀριστ. πλ. 483· «ἀνὴρ γνώμην ἱκανὸς» = ἔχει ἀρκετὴν φρόνησιν Ἡρ. 3, 4· «ὡς οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς ἀποικίας ἐξέπεμψαν» = δὲν ἦτο ἀρκετή, δὲν ἤρκει Θουκ. 1, 2· «πλοῖα ἱκανὰ ἀριθμῶ» Ξεν. Ἀν. 5, 2, 30· «ἱκανὸς εἰς ἄρχων αὐτοῖς» Πλάτ. νόμ. 704· «αὐλῆται ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας», Πρωτ. 327· «ἱκανὸς τὴν ἰατρικήν» Ξεν. Κυρ. 6, 15· «ἱκανὸς ἐμπειρίᾳ καὶ ἡλικίᾳ» = ἀρκετὰ ἔμπειρος καὶ ἡλικιωμένος Πλάτ. πολ. 5, 567· «ἰσχὺς ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους», 2, 371· «πρὸς τὰ ἐντεύξεις» Πολύδ. 23,17,4· «-ὡς τι» Ἡρ. 6, 121· συνήθ. μετ' ἄπαρ. ἱκανὸς μακροὺς λόγους καὶ καλοὺς εἰπεῖν» Πλάτ. Πρωτ. 329· - κ. μ. τὸ ὥστε π. χ. «φύσις ἱκανὴ φύεται ὥστε γνῶναι», νόμ. 9,875· «ἱκανὸς Πολυκράτεα παραστῆσασθαι» Ἡρ. 3, 45· «ἱκανὸς τεκμηριῶσαι» Θουκ. 1, 9· «ἱκανὸς πεῖσαι» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 12, 25· «ἱκανότατος εἰπεῖν», Πλούτ. Λυσ 2, 42· «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου εἰσέλθῃς» Ματθ. 8, 8· «ἵν' ἱκανὸν πεῖραν ἐλληφὼς» = ἀρκετὴν Πολυδ. 11, 25, 1· «ἱκανὸν ποιεῖν» = ἱκανοποίησιν διδόναι Δ. Λαιρ. 4,50· «ἱκανὸν λαμβάνει» = ἱκανοποίησιν λαμβάνει», πράξ. ἀποστ. 17, 9· ἐπίρ. ἱκανῶς = ἀρκετά· «ἀποδείκνυται» Πλάτ. Πρωτ. 324· «ἔχειν» Θουκ. 1, 91· «- τοῦ βάθους» = ἀρκετὸ βάθος εἶμαι Πλάτ. Θεαίτ. 194· «ἱκανῶς ἐπιστήμης ἕξει», Φίλ. 62· κατανοεῖν, γινώσκειν, «ταῦτα ὅτι», πολ. 5,477· «-γραμμάτων περὶ ὅτι» = ἀρκοῦντα ἔχειν, 3, 402, Ξεν. Κύρ. 1, 6, 7· «- πρός τινα», 6, 3, 32, idoneus, aptus.

Ἰκανότης, ητος, ἡ· δεινότης, ἐπιτηδειότης, τὸ νὰ ἦνέ τις ἱκανός, ἄξιος πρός τι Πλάτ. Λυσ. 215· ῥητορικὴ δεινότης, εὔροια λόγου Λυσ. π. Πολ. 4, 23, sufficientia.

Ἰκανόω· ἄξιον, ἐπιτήδειον κάμνω τινὰ εἴς τι, Ν. Δ. κ. μεγγ. παθ. ἀρχοῦμαι· «-τοῖς ἐμαυτῶν κτήμασι» Δ. Ἀλ. 2, 74· ἁπτώτ. Τηλης ἐν Στοβ. ἀνθ. 97, 31.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱκάνω, ἐπ. = ἥκω, ἔρχομαι, πηγαίνω, φθάνω που, ἀπολ. Ἰλ. ι, 197· συνηθ. αἰτ. τοῦ τόπου· - «νῆας Ἀχαιῶν» = εἰς τὰς νῆας, ω, 501· «σόν τε πόσιν σά τε γαῦναθ' ἱ.» Ὀδ. η, 147· -δόμους Αἰσχ. Περσ. 153· - οἴκαδε, Ἀγ. 1310 καὶ ἐπὶ πραγμάεων, ἰδ. περιστάσεων, παθῶν ἅτινα συμβαίνουσιν εἰς τινα· «μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει» Ἰλ. α, 254· - ἐμπροσθ. «ἐς Χρύσην», α, 431· «-ἐπὶ νῆας» 6, 17· «-πρὸς ἔσχατιὰν» Πινδ. Ὀ. 3,8. ἱκέσης χρῆται Ὅμ. καὶ τῷ μέσῳ Ἰλ. κ, 118, Ὀδ. γ, 92· πρβλ. ἱκνέομαι καὶ ἥκω.

Ἱκάνωσις, ἡ· ἱκανότης, τὸ ἀρκετόν Θεοδ. μετοχ. ἀναμ. 685, sufficientia.

Ἰκαρία, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Στ. Βυζ. κάτ. Ἰκάριος, Παυσ. καὶ Ἰκαριεὺς Λυσ.

Ἰκάριος, ὁ· 1) πατὴρ Πηνελόπης Ἀριστοτ. 2) Ἀθηναῖός τις, πατὴρ τῆς Ἠριγόνης ἐκ τοῦ δήμου Ἰκαρίου ἢ Ἰκαρίας λαβὼν τὸ ὄνομα Ἀπολλόδ.

Ἰκάριος, 3· ὁ ἀνήκων τῷ Ἰκάρῳ· «Ἰκάριον πέλαγος» = ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν νῆσον Ἴκαρον, ἐν ᾧ ὁ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου Ἰκάριος ἀπώλετο Ἡρ. «-πόντος» Ἰ. πελάγη· Σοφ. Αἴ. 702.

Ἰκαρίων, ονος, ὁ· Ἰκάριος Ἀπολλόδ.

Ἰκαριώνη, ἡ· θυγ. Ἰκαρίου (Πηνελόπη) Μάξιμ. π. καταρχ. 90.

Ἰκαρομένιππος, ὁ· ἐπιγραφὴ συγγραφῆς τινος τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἴκαρος, ὁ· 1) μία τῶν Κυκλάδων νήσων, καλουμένη καὶ Μάκρις καὶ Δολιχὴ καὶ Ἰχθυόεσσα, Θουκ. Στ. Βυζ. 2) νῆσος πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ καὶ Θηλ. Ἰκαρίας· 2) υἱὸς Δαιδάλου Στραβ.

Ἴκελος, π. κ. ἴων. 3· εἴκελος, ὅμοιος, τινί Ἰλ. λ, 467, Ὀσ. ἔρ. 70· - τινός· «ἀργαῖς ἅλωπέκων ἴκελοι» Πινδ. Π. 2, 77· - ἐπίρ Ἱποκρ. similis.

Ἴκελος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἰκελόω· κάμνω τι ὅμοιον· «-θηρσὶν κείνους» Φίλιππ. 72 (9, 83).

Ἱκεσία, ἡ· τὸ νὰ ζητῇ τις γονυπετῶς προστασίαν, ἀκίπην, βοήθειαν, δέησις Εὐρ. Φοιν. 91· «Ἱκεσίαν μεθετναι ξένων» Ἡρ. 108, Πλουτ. Ὅθ. 15· «τὰς Ἱκεσίας ποιήσασθε» Αἰσχίν. 3, 121, supplicatio· (τὸ πρῶτον ι χάριν τοῦ μέτρου μακρὸν Ἀγαθ. 4 (5, 216).

Ἱκεσιάζω· ἱκετεύω, μτγν.

Ἴκιον, τό· μία τῶν Αἰολικῶν νήσων Εὐστ.

Ἱκέσιος, 3, π. τραγ. δὲ δικαταλ. ὅστις ἀνήκει, ἁρμόζει τῷ ἱκέτῃ, ὁ ἱκετεύων· «Ἵζετε παρθένων Ἱκέσιον λόγον» Αἰσχ. Ἑπτ. 106· «Ἱκέσιός σε λίσσομαι» Σοφ. Ἀντ. 1215· «Ἱκεσίους πίμπων λιτάς», Φιλ. 493· «Ἱκεσίοις σὺν κλάδοις» Εὐρ. Ἡκ. 102· - χεῖρας, Ὀρ. 1414· «Ἱκεσία γίγνομαι» = ἱκέτις, Μηδ. 708· - ἰδ. «Ζεὺς Ἱκέσιος», ὡς προστάτης τῶν ἱκετευόντων Αἰσχ. Ἱκ. 611· «-πρὸς Ἱκέσιον» Λουκ. ἅλ. 3· «-θέμις» Αἰσχ. Ἱκ. 355· - θεοὶ Εὐρ. Ἱκ. 39.

Ἱκέσιος· ἀνδρ. ὄν. Ἄνδοκ.

Ἱκετα-δόκος, 2· ὅστις δέχεται, συγχωρεῖ τοὺς ἱκέτας Αἰσχ. Ἱκ. 694.

Ἱκεταΐδας ἡ Ἱκεταΐδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἱκετᾱονίδης, υἱὸς Ἱκετάονος Ἰλ.

Ἱκέτας, ου, δωρ. α· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Ἱκετάων, ονος· 1) ἀδελφὸς Πριάμου Ἰλ. ι, πατὴρ Κριτολάου Παυσ.

Ἱκετεία, ἡ· Ἱκεσία, τὸ ἱκετεύειν· «τὴν Ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο» Θουκ. 1,24· «ἱκετείαν τινὸς ποιεῖσθαι» = ἱκετεύειν τινά, 3,67· «ἐφ' ἱκετείαν τρεπόμενος τῶν διωκόντων» Πλάτ. ἀπολ. 39, supplicatio.

Ἱκέτευμα, τό· τὸ ἱκετεύειν, παρακαλεῖν Θουκ. 1, 136, supplicamentum.

Ἱκετεύσιμος· ἱκετήριος Ἡσύχ. supplicatorius.

Ἱκέτευσις, ἡ· Ἱκεσία Σουΐδ.

Ἱκετευτέος, 3· ὃν πρέπει τις νὰ ἱκετεύσῃ Λουκ. ἐπὶ μιαθ. δουλ. 38, supplicandus.

Ἱκετευτικός, 3· ὅστις ἀνήκει, ἁρμόζει τῷ ἱκέτῃ, ἱκετεύων Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 143, Εὐστ. precarius· ἐπίρ. ἱκετευτικῶς Εὐστ.

Ἱκετεύω, μελ. εὐσω· εἰμὶ ἱκέτης, ἱκετεύω, καὶ ὡς παρακαλῶ, ζητῶ θερμῶς τὴν βοήθειάν τινος· «ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευσεν», μ, 44· παρ. Ὀδ. λ, 529· ἰδ. προστρέχω ἱκετεύων· ζητῶν προστασίαν, βοήθειάν τινος· «ἐπὶ σὰς φυγὼν ἱκέτευσα», α, 277· πολλάκ. καὶ μετὰ τινα, «ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε» Ἰλ. π, 574· Εὐρ. κ. Σοφ. συνηθ. ἀπολ. ἡμὶ αἰτ. «ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι» Σοφ. Οἰ. Κ. 1416· «τοὺς γονάτων σὲ πάντες πάντως ἱκετεύομεν» Εὐρ. Μηδ. 854· «ἱκετεύομεν μὴ κτεῖνειν», Ἰ. Α. 1015· ἀμφ. τὸ «ἱκέτευσαν πατρός, τὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν», Ἰ. Α. 1242· οὗτος πεῖς. ἀπολ. Ἡρ. 3,48, συνηθ. μετὰ τοῦ σθαι Πλάτ. Φαίδ. 114· «δέομαι καὶ ἱκετεύω καὶ ἀντιβολῶ», 27, 68· τινά, Ἡρ. 6, 68· ἀπαρ. 1, 16· παράδοξον δὲ τὸ «οὐδεὶς τῶν μισῶν τινα ἱκετεύει αὐτῷ» Ἰσαι. 2, 8· «ἱκετεύει τάδε ὑπὲρ τινος» Εὐρ. Ὀρ. 672· μέσ. εὔχρ. π. Ἀριστ. ἐκκλ. 915, Ξεν. Κύρ. 1, 4, 10, supplico.

Ἱκετηριάζω· ἱκεσιάζω, μτγν.

Ἱκετήριος, 3· (πρβλ. ἱκτὴρ καὶ ἱκτήριος)· ὅστις ἀνήκει, ἁρμόζει τῷ ἱκέτῃ, μ. ὀνμ. κετηρίαν γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα ἐμὸν =προσπίπτων εἰς τὰ γόνατα ἱκετεύω Εὐρ. Λ. 1216· συνηθ. ἡ ἱκετηρία, οὗσ. ὑπὸ Ἑλαία, ῥάβδος, κλάδος ἐλαίας, ὃν κρατῶν χεῖρας ὁ ἱκέτης κατέφευγεν ἐπικαλούμενος βοήθειάν τινας κατὰ γινομένης αὐτῷ βίας· «λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας» Αἰσχ. Ἱκ. 180· κετηρίαν ἔχειν» Ἀριστ. πλ. 383 «ἱκετηρίαν λαβὼν» Ἡρ. 5, 51· «ἱκετηρίαν θεῖναι» = ατρέγειν τινὶ ἐπικαλούμενον βοήθειαν, κατατιθέμενον τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας ἐν ἱκετεύω Ἀνδοκ. 1, 110· «-παρά τινι» 24, 12· κ. «νομίζειν τὸν παῖδα τοῦτον τηρίαν ὑμὶν προσκεῖσθαι ὑπὲρ τῶν τετελευκότων», 43, 83· «ὑπὲρ τινος ἐν τῷ Αἰσχίν. 2, 15· «-εἰς τὴν βουλήν», 1, 101· δὲ καταθεῖναι, προβάλλεσθαι Αἰλ. Π. 26· - πέμπειν Πλουτ. Πομπ. 28· τὸ σασκ. Ἱκετηρίας, 8, 128 ὁ Βέκκερ. Ἱκετείας· πρβλ. Πολυδ. «θυσίαι καὶ θεῶν ἱκετηρίαι καὶ δεήσεις ἐπιτυχοῦν τὴν πόλιν», 3,112.

Ἱκετηρίς, ἴδος· ἴδ. θηλ. τοῦ προηγ. - φωνὴ Ὀρφ. Ὑμν. 27, supplex.

Ἱκέτης, ὁ (ἥκω)· ὅστις καταφεύγει πρός τινα καὶ τὸν παρακαλεῖ θερμῶς ζητῶν προστασίαν, ὑπεράσπισιν· «ὅστις ἔρχεται πρός τινα ζητῶν βοήθειαν, ἐξαιρ. ὁ παρακαλῶν ὅπως καθαριαθῇ ἀπὸ μιαιφονίαν τινὰ καὶ κρατῶν τὰ ἱκετήρια εἰς τὰς χεῖράς του προσκάθητο εἴς τινα βωμὸν ἢ ἑστίαν, ὅπου δὲν ἠδύνατο κανεὶς νὰ τὸν βλάψῃ· - ἀνὴρ Ἰλ. ω, 158· «ἱκέτης δέ τοι αὐχεῖται εἶναι» Ὀδ. π, 67, Ἡσ. ἔρ. 525· λέγεται δὲ αἰδοῖος Ὀδ. η, 165, καὶ θεωρεῖται ὁμοίως ὡς ὁ ξένος, θ, 546· ἦν δὲ ἐκπαλαι ἱερόν τι δίκαιον τοῦ ἱκετεύοντος παρὰ πλήσιον τῷ τῆς ξενίας, ὑπὸ τοῦ Διὸς προστατευόμενον, οὕτως ἐγεννήθη μεταξὺ τοῦ ἱκετεύοντος καὶ τοῦ προστατεύοντος αὐτὸν ἡ αὐτὴ ἀναλογία, οἵα μεταξὺ τοῦ ξενίζοντος καὶ ξενιζομένου· δύναται ὅμως καὶ ἐνταῦθα νὰ ἐκληφθῇ ἐν τῇ συνηθεῖ σημασίᾳ· «-ἔρχομαι σέθεν» Πινδ. Ὀ. 5, 19· «ἅπτομαι γουνάτων», Ν. 7, 13· π. τραγ. σύνηθ. «ἔστι γὰρ δόμοις ἱκέτης ὁ δ' ἀνὴρ» Αἰσχ. Εὐμ. 547· «ἱκέτης δαιμόνων» Σοφ. Οἰ. Κ. 640· «ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι θεῶν» Εὐρ. Ἡρ. 33· - Διὸς Ἡρ. 2, 113· «τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος» Θουκ. 1, 136· «ἱκέτης προσπίπτω» Σεν Κύρ. 4, 6, 2· - τῶν Ἀχαιῶν Πλάτ. πολ. 3, 393, supplex.

Ἱκετήσιος, 3· ἐπίθ. Διός, ὡς προστάτου τῶν ἱκετευόντων Ὀδ. ν, 213· ἐν γέν. = Ἱκέσιος, Νόνν.

Ἱκετικός, 3· ἱκετήριος Σχολ. Εὐρ. Ἑκ 845· ἐπίρ. ἱκετικῶς, μτγν.

Ἱκέτις, ιδος· θηλ. τοῦ ἱκέτης· «πρὸς σὲ ἱκέτις ἀφῖγμαι» Σοφ. Οἰ. τ. 920, Αἰσχ. Ἱκ. 345· κ. πεζ. τινὸς Ἡρ. 5, 165.

Ἱκτο-δόκος, ἡ Ἱκετοδόχος = Ἱκετοδόκος Εὐστ.

Ἱκετώσυνος· ἱκετήριος, τὰ ἱκετώσυνα, ὑπακ. ἱερὰ = καθαρτήρια, λυτήρια, θυσία δι' ἧς καθαρίζει φονέα τινὰ ὡς ἱκέτην προσερχόμενον Ἡσύχ.

Ἱκηαι, 6', ἐν. ὑποτ. ἀορ. 6'. τοῦ ἱκνέομαι, ἴσ. ἀντὶ ἵκῃ, Ὅμ. (⏑⏑⏑).

Ἰκμαῖος, ου· Ἀθηναῖός τις Πολέδ.

Ἴκμαιος, ου· 1) αὐλητὴς τις κ. σοφιστὴς ἐκ Τάραντος Πλάτ. Ἀλλ. 2) Ἐπιδαύριός τις Παυσ.

Ἰκμαδ-ώδης, 2· ὑγρός, νοτερός Σχολ. Ὀδ. λ. 7 κ. μτγν.

Ἰκμάζω· τῷ ἐπομ. ἰκμάζουσα Νικ. Ἀθην. 4,133· Ἰκμαθέντος Πλουτ. π. ψυχ. 21· Ἰκμαζομένην = ὑγραινομένην μαλασσομένην Ἡσυχ. Ἰκμαίνω· ὑγραίνω, νοτίζω τι· «ὅτ' ἰκμήνῃ βέλεμνα ἰδρὼς» Νικ. ἀλ. 122· «θερμαὶς ἰκμαινόμεσθα ἀναζώουσι» ὑδάτεσσιν αὐτ. ἐν Ἀθην. 4, 133· κ μέσ. «ἠὲν βέλεμνα ἰκμαίνοιτο»· «ὑγραίνω τὸ ἐμαυτοῦ σῶμα, ἤγουν ἀλείφωμαι μὲ ὑδατίδες τι ἔλαιον κτλ. Ἀπολ. Τ. 5, 847, humecto, mollio.

Ἰκμάτας, ὁ· ἐπίθ. Διός, ὁ ὑγραίνων, νοτίζων, διότι ἔπεμπε τὴν βροχήν, ἄλλως ὕετιος Ἀπολ. Τ. 2, 528.

Ἰκμαλέος, 3· ὑγρός, βεβρεγμένος, νοτερὸς Ἀπ. ἅλ. 3, 595, Ἱπποκρ.

Ἰκμάλιος· ἀνδρ. ὄν. Ὀδ.

Ἶκμαρ, τό· ἰκμὰς Ἡσύχ. humor.

Ἰκμάς, άδος· ὑγρασία, βευστότης, ἐπὶ ἐλαίου Ἰλ. ρ, 393· ἐπὶ αἵματος Αἰσχ. ἀποσκ. 210, Ἀριστ. νεφ. 233· «ἀνεὶς ἐκ τοῦ σώματος ἰκμάδα» Ἡρ. 3, 125, Πλάτ. Τίμ. 70 κ. μτγν.

Ἰκμασία, ἡ· «ὑγρασία, ὁ ἔνδρασος ἀήρ» Ἡσυχ. humor, humiditas.

Ἰκμαστ-ώδης, 2· ἰκμαδώδης, ἀσαφ.

Ἰκμάω· λικμάω Ἡσυχ.

Ἴκμενος, οὔρος· ἄνεμός οὔριος Ἰλ. α, 479, Ὀδ. δ, 420· κατὰ τοὺς ἀρχ. αυγγεν. τῷ ἰκμάς, ὑγρά, γλυκεῖα, καταψηκτικὴ πνοὴ ἀνέμων· «-ἄνεμοι ὑγρὸν αἴοντες», ἀντίθ. τῷ ξηροί, ἢ ξηρασίαν ποιοῦντες διὰ τῆς πνοῆς των, ἢ κατὰ τὸν Nitsch Ὀδ. 6, 420, = γλίσχραι, διαπεραστικὴν ὑγρασίαν φέροντες, ὄπερ δύσκολον, πιθανῶς παρὰ τὸ ἰκνέομαι καθάπερ π. Ἡσυχ. Ἴκμενος δασυν. φέρεται κ. Ἰκτικός, πορευτικὸς ἑρμηνεύεται, (ὅμως δὲν εἶνε ἀναγκαία ἡ μεταβολὴ τοῦ πνεύματος· Ὑδ. Ἄλλομαι, ἅλτο), ὁ ἄνεμος ὁ ὀπισθεν πνέων, ἀκαλουθῶν τὸ πλοῖον· πρβλ. κ. Ἴκμιος.

Ἴκμη, ἡ· εἶδος φυτοῦ εἰς ὑδατώδεις τόπους φυόμενον, Θεοφρ.

Ἴκμιος, 2· Ἴκμενος, ὑγρός, νοτερός· - ἀὴρ Νον. Δ. 2, 490.

Ἰκμό-βωλον, τό· ὑγρὸς βῶλος χώματος Διοσκ. 2, 128.

Ἰκμ-ώδης, 2· ἰκμαδώδης Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 88.

Ἰκνέομαι, ἐπεκτ. ἐν. τοῦ ἵκω, ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι, μελ. ἵξομαι κ. ἰξοῦμαι, Γλαυκ. 2 (9, 341), ἀορ. ἰκόμην. (προστ. ἵκου ἀντὶ ἵκαυ,. Σοφ. Οἰ. τ. 741, Εὐρ. Ἰ. Α. 1034, Ὀρ. 1230), παρκ. ἵγμαι, ἰγμένοι, Σοφ. Φιλ 494, ὑπερσ. ἵκτο· Ἡσ. Θε. 481 Σιμωνίδ. 106 (6, 217)· ἔρχομαι, πηγαίνω, φθάνω, καταντῶ που· α) κυρ. ἐπὶ ἀνθρώπ. Ὅμ. μετχ. τὸν ἐν. ἱκνεύμενον, ἱκνούμενον, μ. ἐν Ὀδ. ι, 128, ω, 339 (ἴδ. ἵκω, ἱκάνω)· «ἀλῶν ἱκάνω» Ἰλ. σ, 532· αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ τοῦ τόπου, ἔνθα φθάνει τις· «Τυδείδης ἵκετο νῆας», θ, 149· «ἐπεὶ ἵκετο δῆμον ἑταίρων», λ, 595· «οὐ τέλος ἵκεο μύθων» = δὲν φθάνεις εἰς τὸ τέλος, δὲν τελειώνεις, ι, 56· - γαῖαν Πινδ. Π. 4, 118· ἀπάν. ἐν ταῖς ἑξῆς· - ἅλσος Αἰσχ. Ἱκ. 551· «-τὰς ἐμὰς στέγας» Σοφ. Οἰ. τ. 534· «-σὰ πεδία» Εὐρ. Ἱκ. 618· - γῆν, ἅλσος, Ἰ. Α. 1543· 1267, σπανιώτ. μ. προδιορισμὸν, π. χ. «λιμένος παλυνευθεὺς ἐντὸς ἵκοντο» Ἰλ. α, 432· - δεῦρο, δ, 138· «-μετὰ Τρῶας» γ, 264· «ἐς Ὄλυμπον», ε, 360· «-ἐπὶ νῆας», ζ, 69· «πρὶν Πηλείωνάδ' ἱκέσθαι», ω, 338· «Θήρανδε» Πινδ. Π. 5, 70· «πρὸς ἀνδρῶν γένος», Ὀ. 6, 30· συνηθέστ. π. τραγ. «-ἐπὶ πάγον» Αἰσχ. Πρ. 117· «πρὸς οἶκον» Σοφ. Οἰ. τ. 1491· «-πατρῴαν ἐς οἶκον» Εὐρ. Ἑκ 952· ἀλλ. ἐκλησπτία ἡ ὀυτ. «ἱκνούμενοι δ' ἵκοντο» Ἰλ. μ, 374, ἤτουν ἱκέτευσαν, οἱ ἠκολούθουν, ἢ ὅτι ἠκολούθουν· - ἐξαιρ. ἔρχομαι πρός τινα ὡς ἱκέτης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της, βοήθειαν ζητῶν· «τὴν ἱκόμην φεύγων» Ἰλ. ξ, 260· «μή μιν ἵκωμαι ἰών», χ, 123· «τά σε γούνα ἱκόμεθα», ι, 267· «Ζῆνα - ἱξόμεθα σὺν κλάδοις» = ἐπικαλοῦμαι Αἰσχ. ἱκ. 150· τὴν βοήθειάν τινος, ἱκετεύων, παρακαλῶν· «πάντες σ' ἱκνοῦνται Δαναΐδαι» Εὐρ. ἱκ. 130· κ. «μίαν δὸς χάριν, ἱκνούμεθα», Ἡρ. μ. 321· συνηθ. π. Σοφ. ἐν. «καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνων ἱκνοῦμαι», Αἴ. 588· «μέθες, ἱκνοῦμαί σ' Ἔρως» Ἀριστ. Ἐκκλ. 953· κ. «εἰς χεῖρας ἱκέσθαι» = συμπλέκεσθαί τινι Ἰλ. κ, 448· «εἰς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην» = ἐπιθύμουν νὰ ὁμιλήσω μετὰ σοῦ Σοφ. Ἠλ. 407· - ἐπὶ χράνου· - ἦδην Ἰλ. ω, 728· «ἤδης μέτρον», λ, 225· «-γήραος οὐδόν» Ὀδ. σ, 246· «-ὀλέθρου πείρατα» Ἰλ. ζ, 143· 6) ἐπὶ ἀψύχ. «ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται» Ἰλ, σ, 207· «ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή·» Ὀδ. π, 290· πρβλ. ἵκω «ἐπὶ φήμης· ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή», ξ, 265· - δοῦπος Αἰσχ. Χο. 370· κ. «ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων», Ἑπτ. 545· «μῦθός μοι ἵκετο» Σοφ. Ἀντ. 12· - ἐπὶ περιστάσεων, ἰδ. δυστυχημάτων, ἅτινα συμβαίνουσι τοῖς ἀνθρώποις· «ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται» Ἰλ. τ, 348· «ἡμᾶς ἵκετο πένθος» Ὀδ. ψ, 224· ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν· «Ἀχίλλεως παθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν» Ἰλ. α, 240· «τίς ὁ πάθος αὐτοὺς ἵκετο» Σοφ. Φιλ. 597· - πῆμα, Οἱ Κ. 1562· γ) μτφ. μ. ἐν. καὶ παρατ. τείνει, προσήκει, ἁρμόζει, ἀνήκει, Ἡρ. π. χ. «δικάζειν, ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν αὐτήν» = νὰ τὴν νυμφεύσωσι μὲ ὅποιον ἀνήκει ἁρμόζει, 6,57· «τοῦ ἑτέρου κλῃδὸς φαμεν ἡμέας ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν» = εἰς ἡμᾶς ἀνήκει, προσήκει, νὰ ἡγεμονεύωμεν, 9, 26· ἐκ τούτου, τὸ ἱκνεύμενον, τὸ πρέπον, ἀνῆκον· «μᾶλλον τοῦ ἱκνευμένου», 6, 84· «ἐν χρόνῳ ἱκνευμένῳ» = ἐν τῷ πρέποντι χρόνῳ, 6, 86· κ. «τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα» = τὸ ἀπαιτούμενον πρασηκον Θουκ. 1,99· (π. δὲ Δ. Ἀλ. οἱ ἱκνούμενοι χρόνοι, οἱ ἐρχόμενοι χρόνοι)· «τὸ ἱκνούμενον μέγεθος» = τὸ προσῆκον, ἱκανὸν μέγεθος, 4, 4· π. π. πεζ. εὐχρ. μ. ἐν τῇ ἰδ. σημ. μ. τὸ σύνθ. ἀφικνέομαι (τὸ ι ἐν τῷ ἀορ. βραχύ, μόν. ἐν ὁριστ. διὰ τὴν αὔξ. μακρόν, ἣν δὲν μεταχειρίζεται συνηθ. ὁ Ὅμ.

Ἱκνευμένως· κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, προσηκόντως Ἡρ. 6, 65· «ἱκνευμένως καὶ ἀστείως εἰρημένον» M. Ἀντ. 5, 12, convenienter.

Ἴκνυον· κόνιον, σμῆμα Ἡσυχ.

Ἰκονι-άρχης, ὁ· ὁ ἄρχων τοῦ Ἰκονίου Ν. Χων. χρον. σ. 256.

Ἰκονι-αρχία, ἡ· ἡ ἀρχή, ἐξουσία τοῦ Ἰκονιάρχου Ν. Χων. χρον. σ. 403.

Ἰκόνιον, τό· πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας Ξεν

Ἰκός, ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νήσων Στραβ.

Ἰκιακά, τά = σύγγραμμα τοῦ Φανοδήμου περὶ Ἴκου Στ Βυζ. αἱ Ἰκιάδες, ων = αἱ ἐξ Ἴκου τῆς νήσου Ἡσυχ.

Ἰκρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ Ἴκριον Σχολ.

Ἴκριον, τό, συνηθ. πλ. τά Ἴκρια (πολλάκ. ὡς ὑποκ. Ἰκρίον τονιζόμενον), Ἴκρια· 1) αἱ ἐξέχουσαι πλευραὶ τοῦ πλοίου· «Ἴκρια δὲ στησάσας ἁραρὼν θαμίσι σταμίνεσσιν πολὺς ε, 252· «Ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς ὄψοθ», 163· «προβλήματα δὲ ξύλων κατὰ τῶν ἡμιτελέστων ἐφίστασαν καὶ ἴκρια προσπήξαντες διαβάσεις παρὰ σφᾶς ἐμηχανῶντο» Σουίδ. 2) συνηθ. τὸ κατάστρωμα, σανίδωμα· «νηῶν ἴκρί' ἐπιδύσετο» Ἰλ. ο, 676· «νηὸς ἐπ' ἴκριφιν καταλέξεται» Ὀδ. γ, 353, ἔνθα ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ἴκρια ἐχρησίμευον εἰς τὸ νὰ κοιμῶνται ἐπ' αὐτὰ κατακλινόμενοι οἱ ναυτολόμενοι, οἱ ταξειδεύοντες· Ἀπολ. Ῥ. 1, 586· Κατὰ Ἐρατοσθ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 587, ἓν μέρος τοῦ ἱστοῦ, ἢ κατὰ Σχολ. αὐτ. = κεραία· κατ' Εὐστ. 1533, 31 = ἱστός· 3) ἐν γένει, ὁχοκός, ὀρθὸν ξύλον, ξύλινον κατασκεύασμα· Ἡρ. 5, 16, ἰδ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου σύνανται στεκόμενοι οἱ θεαταὶ νὰ βλέπωσι, τὸ πάθωμα ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀριστ. Θεσμ. 395· κ. ἐν. «ἴκριον ἔστησε» Ἀθην. 4, 167· οὕτω, «ἴκρια ψόφησις» = χειροκροτήματα ἐν τῷ θεάτρῳ Κρατιν. ἀποσπ. 51· ξύλινος πύργος· «ἐπιτίθενται δὲ καὶ τοὺς ὁδοιποροῦσι, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων» Στράβ. 12, 549· καὶ Ἡσύχ. σανίδωμα ἢ ξύλον, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι ξίονται· π. Κ. Δ. = σταυρός. Ἀλλὰ π. Ἡσυχ. οὐ μόνον τὰ πλάγια καὶ τὰ μακρὰ σανιδώματα τῆς νεὼς καλοῦνται ἴκρια, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα τὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ πρώρας, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς ξύλοις κατασκευαζόμενα θεωρεῖα, ἐφ' ὧν ἐθεῖντο πρὸ τοῦ τὸ Διονύσου θέατρον γενέσθαι, εὑρηται δὲ καὶ παροξύτονον Ἀρκάδ. 119, 18. Κατὰ τὸ Ἐτ. Μ. ἴκρια, οὐ μόνον τὰ σανιδώματα, διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἰκνεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἁπλῶς μετέωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν, οἷονεὶ ἱκτήρια τινα ὄντα.

Ἱκριο-πηγός· ἱκριοποιός, ὁ κατασκευάζων, συναρμόζων, στήνων ἴκρια· «τοὺς ποιοῦντας τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν ἴκρια» Πολυδ. 7, 123.

Ἱκριόφι, γεν. κ. δοτ. πλ. τοῦ Ἴκριον Ὅμ.

Ἱκριόω· κατασκευάζω τι ἐκ ξύλων ἢ σανίδων κατὰ τρόπον σανιδώματος, καταστρώματος, σανιδώνω· -θέατρον = ξύλινον θέατρον κατασκευάζω, Δ. Κασ. 43, 32.

Ἱκρίωμα, ατος, τό· κατασκεύασμα, πῆγμα· «κατῆλιψ . . . ἱκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ» Ἡσύχ. «τὰ λεγόμενα ἱκριώματα. ἃ ἔξωθεν ἐπ' ἄφορ λείᾳ τείχους πρῶτα τίθενται» Εὐστ. 903, 58 tabulatum.

Ἱκριωτῆρες, οἱ· τὸ ἔδαφος τοῦ καταστρώματος, δοκίδια Πολυδ 10, 157.

Ἱκτάτος· ἱκετήριος Αἰσχ. ἱκ. 380.

Ἴκταρ, ἐπ. ἵκω, ἰδ. ἱκνεῖσθαι, ἐφικνεῖσθαι, ἐπιτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, κοιν. εὑρίσκω (σημάδι) δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων, σύγχρονος ἐπιτυχία μὲ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ βέλημα· ἢ κτύπημα· «κραυνοὶ ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστραπῇ πεσέοντο» Ἡσ. Θε. 691· ἐπὶ τόπων εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, ὄθεν ἐγγύς, πλησίον τινὸς ἔρχεσθαι· - μελάθρων Αἰσχ. 115· ἐπὶ παροιμ. «ταῦτα πάντα πρὸς τύραννον τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἴκταρ βάλλει» = οὐδεμίαν ἀναφορὰν, σχέσιν ἔχει πρὸς αὐτὸν Πλατ. πολ. 9, 575· ἰδ. οὗτε πλησιάζει εἰς τὸ σημ-

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βόλος

μᾶδι, πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ὥστε νὰ τὸ κτυπήσῃ πρβλ. Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 15, 29.

Ἰκτάρ, ὁ· ἰχθύς τις Ἀθην. 7, 329.

Ἰκτεράω· Ἰκτεριάω (;).

Ἰκτερίη, ὁ· εἶδος λίθου κιτρίνου Πλιν. Ἰ. Ζ. 37, 10, 61.

Ἰκτεριάω· πάσχω ἴκτερον, κιτρινάδα, Ἰατρ., Σ. Ἐμπ. κ. ἄλλ. μτγν.

Ἰκτερινός, 3· ὁ πάσχων ἴκτερον, κιτρινάδα Ρᾴδην. Γεωπ. 12, 17.

Ἰκτεριώδης, 2· τῷ ἄνωτ. Ἱπποκρ.

Ἰκτερώδεις, εσσα, εν· τῷ ἄνωτ. Νικ. ἀλ. 475.

Ἰκτερόομαι, παθ. ἄνευ ἐνερ. γίνομαι κίτρινος, μὲ πιάνει ἡ κιτρινάδα Ἱπποκρ.

Ἴκτερος, ὁ· 1) νόσημα ἡ κοιν. λεγομένη κιτρινάδα Ἱπποκρ. κ. ἄ. Ἰατρ. ἔστι δὲ ἀνάχυσις χολῆς εἰς τὸ δέρμα, ὥστε βάπτεσθαι τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ χλωρὸν ἀποτελεῖσθαι καὶ κακοῦσθαι τὸ δέρμα. Καθ' Ἡσύχ. πόνος ὠχροποιὸς ἀπὸ θυμοῦ ἐπεγειρόμενος· 2) πτηνόν τι, κίτρινον χρώματος, ὅπερ βλέπων ὁ πάσχων τὸν ἴκτερον ἰθεραπεύετο Πλιν. Ἰ. Φ. 30, 10, 18.

Ἰκτεριώδης, 2· Ἰκτεριώδης, Ἰατρ.

Ἰκτήρ, ῆρος, ὁ· 1) ὁ ἱκέτης Σοφ. Οἰ. τ. 185· -οιῶν Εὐρ. Ἡρακλ. 102· - ξενικοί, Κύκλ. 370. κ. ἐπιθ. - κλάδοι Σοφ. Οἰ. τ. 143· -θαλλὸς Εὐρ. Ἱκ. 10· 2) ὅστις δέχεται ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἱκέτην· - Ζεὺς Αἰσχ. Ἱκ. 474, Ἰκτήριος· Ἰκετήριος· - κλάδοι Σοφ. Οἰ. τ. 3· -θησαυρός, Αἴ. 1154, ἐπὶ τῶν τριχῶν, αἵτινες πρὸς τιμὴν τῶν τεθνεώτων ἐκόπτοντο εἰς ἐνθύειν πένθους· ἔτι ἐπὶ ἀνθρώπων, αὐτ. 327.

Ἴκτης, ὁ· ἱκέτης, ἔπηλυς, πτωχὸς Ἡσυχ. κ. Σχολ. Ὁδ. 17, 352 φιλολμ. Ἴκτης.

Ἰκτιδέα, ἡ, συνηρ. Ἰκτιδῆ, δηλ. δορά· δέρμα ἰκτίδος, νυφίτσας, παρὰ τὸ ἰκτίδεος, ὅζε κτίδος· «κρατὶ δ' ἐπ' Ἰκτιδέην κυνέην» Ἰλ. κ, 335

Ἴκτις, ινος, ὁ· τῷ ἐπομ. Ἰκτῖνα Ἀριστ. ἀποσπ. 525, Πλάτ. κωμ. π. Ἐτ. Μ 475, 35, ἔνθα ἴκτινα φέρεται, πλ. Ἰκτῖνες, ὅπερ πολλαχοῦ εὑρηται ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Ἰκτῖνοι· ὅζε Λοβέκ. παραλειπ. 171.

Ἰκτῖνος, ὁ· 1) εἶδος ἱέρακος, τὸ κοιν. περδικοέρακον, ἀνημερώμενος Σοφ. ἀποσπ. 113. 890, Ἀριστ. ὄρν. 501, Ἡρ. 2, 22· «τὰ τῶν ἱεράκων καὶ Ἰκτίνων γένη» Πλάτ. Φαῖδ. 82· 2) εἶδός τι λύκου Ὀππ. κυν. 3, 331· 3) διάφορος ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους Στραβ.

Ἰκτῖνος, 3· ἱκέσιος Αἰσχ. Ἱκ. 383, κατὰ Διν. Ῥόρρ. Ἱκτάτιος.

Ἰκτίς, ίδος, ἡ, οὕτω τονιζ. κατὰ Ἀρκάδ. 35· ἡ κοιν. νυφίτσα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 6 κ. Ἀριστ. Ἀχ. εὑρηται «Ἰκτῖδας ἐνύδρους», ὅπερ ὁ Elmsl. εἰς «Ἰκτῖδας ἐνυδρίας» μετέβαλεν.

Ἰκτο, γ'. ἐν. ὑπερσ τοῦ Ἰκνέομαι.

Ἰκτός, 3· ὅμοιος· «Ἰκτὸν τὸ ἑοικὸς» Θεογν. καν. 15, 32· πρβλ. Ἴκτός, similis.

Ἰκτύς, ύος, ἡ· εἰκών, ὁμοίωμα Θεογν. καν. 16, 1, imago.

Ἰκτρεύω· Ἱκετεύω Σοφ. ἀποσπ. 56.

Ἰκτωρ, ορος, π. 2· Ἱκέτης Αἰσχ. Ἱκ. 640.

Ἴκω, πρωτόθ. τοῦ Ἰκνέομαι, οὗ ἀπαντῶσιν οἱ μέλ. τύποι μελ. ἕξομαι, ἄορ. ἰκόμην, παρακ. ἶγμαι, (ἵζδε Ἰκάνω, κ. πρβλ. ἥκω)· ἔρχομαι, πορεύομαι, καταντῶ, φθάνω εἴς τι μέρος· α) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ τόπος ἢ τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ἡ κίνησις τίθεται κατ' αἰτ. «εἰ δὲ Θεμιστίου ἵκεις» Πινδ. Ν. 5, 50· ἀπαν. μετὰ προθ. «-Ἴλιον παρὰ ἀταθμῶν», Ὁ. 3, 10· «-πατρὶ κοίτον», Π. 2, 36· ἴδ. ὡς Ἱκέτης εἴς τινα πορεύομαι· πρβλ. Ἰκνέομαι· β) ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, συνηθ. ἐπὶ καπνοῦ, κνίσης· «κνίσαν δ' οὐρανὸν Ἶκεν· Ἰλ. α, 317· ἐπὶ ἠχοῦ, βοῆς, «αὐτὴ δ' οὐρανὸν Ἶκει», ξ, 60· ἔτι δὲ «ὄβριν τε βίη τε σιδήρειον οὐρανὸν Ἵκει· Ὁδ. ο, 329· - αἰγλη, Ἰλ. δ, 458· - σέλας, θ, 509· ἐπὶ πλοίων Ὁδ. ι, 128· - ἐπὶ περιουσίας, κτημάτων, θησαυρῶν, ἅτινα μετακομίζονταί που· «παλλὰ δὲ δὴ Φρυγίην - κτήματα Ἵκει» «μεταφέρονται εἰς Φρυγίαν Ἰλ. σ, 292. Ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, «ὅττε κέν τιν' Ἰπιζάφελος χόλος Ἵκει» Ἰλ. ι, 525· «τίνα χρειὼ τόσσον Ἵκει», δ, 28· «τοὶ πινυτὴ φρένας Ἵκει», υ, 218· εὔχρ. δ ἀορ. ἶξον Ἰλ. ε, 773· «ἐς Ῥόδον ἶξεν», δ, 667· «ἵξες» Ὁμ. ὕμν. 1, 223· π. δὲ μτγν. ἐπ. κ. ἶξα Κ. Σωμ. 12, 461, ὁ ἄωρ. μελ. ἵξω Ἀριστ. Ἀχ. 742· (τὸ ι εὑρηται βραχὺ μόν. ἐν Ἰλ. ι, 414, «οἶκαδ' Ἴκωμι» κ. π. Πινδ. Π. 2, 36, ἔνθα ἰκόντα ἀορ, β'. γραπτέον, εἰμὴ κατὰ Βοϊχκ. ἐκύντα).

Ἰλαδόν Ἠπίρ. (Ἴλη)· σωρηδόν, ἀγεληδόν, Ἰλ. δ, 93· μὲ πλῆθος πολύ Ἡσ. ἔρ. 289· πρβλ. εἰλαδὸν Βουτμᾶν. λεξ. 2, σ. 158· μτγν. ἐπ. ἰληδόν Κ. Σωμ. 1, 7· κ. εἰληδόν, ἔνθ' ἔδε.

Ἰλάειρα, ἡ· 1) σελήνη Ἡσυχ. «Ἰλάειρα σελήνη» «ἡ ἠδὺ λάμπουσα Ἐμπεδοκλ. π. Πλουτ. ἠθ. σ. 920, ἡ συγγεν. τῷ Ἴλαος· 2) ἀδελφὴ τῆς Φοίβης, θυγ. Λευκίππου, Ἀπλδ.

Ἴλαθι· ἵζδε Ἵλημι.

Ἴλαμαι, ἐπ. «Ἱλάσκομαι, σ' ἀοιδῇ» Ὁμ. ὕμν. 20, 5.

Ἴλαξ· ἡ πρῖνος, (ἴλοξ) ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες, Ἡσυχ. «Ἴλαξ, τὸ ι καὶ αξ μακρὸν ἔχει» Δρακ. σ. 51, 6.

Ἱλάομαι, ἐπ. «τῷ Ἵλαμαι, Ἰλ. δ, 550· ἴδ. Ἱλάομαι κ. Ἱλεόομαι.

Ἵλαος, 2, ἀττ. Ἵλεως, ων, ιδδ. πλ. Ἵλεα, Πλάτ. Φαῖδ. 95, π. τραγ. κ. Ἀριστ. εὑρηται Ἵλαος, μόν. ἐν λυρ. χωρίοις· εὐμενής, «ἐνους, Ἵλεως, ἐπὶ θεῶν· «Ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν» Ἰλ. α, 583· «ὡς κέ τοι Ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωμεν» Ἡρ. ἔρ. 338· «Ἵλαοι καὶ εὐθύφρονες γᾷ δεῦρ' ἴτε σμῆνα!· Αἰσχ. Εὐμ. 992· «Ἵλαος, ὦ δαίμων· Σοφ. Οἰ. Κ. 1477· «ἡ Κύπρις δέ μοι Ἵλεως μὲν εἴη· Εὐρ. Ἑλ. 1013· «ἥκετ' εὔφρονες Ἵλαοι πότνιαι» Ἀριστ. Θεσμ. 1148· «οἱ θεοὶ Ἱλεώ τε καὶ ὑμενεῖς πέμπουσί σε» Ξεν. Κύρ. 1, 6, 2· ἐπὶ ἀνθρώπων, προσηλής, εὐεργετικός, συμπαθητικός, φιλικός Πινδ. Π. 12, 1· «Ἵλεως κλύων» Σοφ. Ἰλ. 645· «-καὶ ὑμῖνῆς» Πλάτ. Φαῖδρ. 237· «-καὶ πρὸς πᾶσιν», πολ. 8, 566· οὕτω καὶ «σὺ δὲ Ἵλαον θυμὸν ἔνθεο» Ἰλ. α, 630· «ἵνα Ἱλεὼ σου τύχωμι καὶ πραοτέρου» Πλουτ. Ἀντ. 82· ἔτι δὲ φαιδρός, εὔθυμος, ἱλαρός, Ὁμ. ὕμν. Δήμ. 204· «πιόντα τὸν ἄνθρωπον ὁ οἶνος ποιεῖ Ἵλεων» Πλάτ. νόμ. 1, 649, ἀν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίθ. τῷ λυπούμενος Ἔφιππ. ἐν Ἀθην. 8,363· (τὸ ι πάντοτε μακρ. παρὰ τοῖς ἐπ. καὶ ἀττ. ἀλλὰ καὶ τὸ α ἦν ἀρχῆθεν μακρὸν Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν. 18. 1383, εὑρηται δ' οὕτως ἐν Ἰλ. α, 533, Ὀμ. μν. Δημ. 204, Θεοκρ. 5, 18, ἀλλὰ καὶ βραχὺ π. Πινδ. Σοφ. Ἀριστ.)· ἐπίρ. ἱλέως· «ἱλάως, ἱλέως, ἱλαρῶς, εὐμενῶς» Ἡσύχ.

Ἱλαπίνη· εἰλαπίνη.

Ἱλαρά, ἰων. ἱλαρή, ἡ· ἐπίθ. τῆς θηριακῆς Ἀνδρομ. π. Γαλ. 13, 875, ἰδ. ἐπίθ. θηλ. τοῦ ἱλαρός, θηλ. ἀντίδοτος (⏑⏑–).

Ἱλαρεύομαι, (ἱλαρός)· χαίρω, μτγν.

Ἱλαρία, ἡ, (ἱλαρός)· ἱλαρότης Λουκ. ἑρωτ. 17.

Ἱλάρια, τά, θηλ. ἱερά· χαρμόσυνος ἑορτὴ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἑορταζομένη κατὰ τὴν ἰσημερίαν τοῦ ἔαρος Μακροβ. Σατουρν. ά. 21, Φωτ. βιβλ. 345, 5.

Ἱλάριος, καὶ Ἱλαρίων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Σουϊδ.

Ἱλάρις· πόλ. Λυκίας, κάτ. Ἱλαρεὺς Στ. Βυζ.

Ἱλαρο-δότης· δοτὴρ τῆς ἱλαρότητος, μτγν.

Ἱλαρός, 3, (πρβλ. ἵλαος)· φαιδρός, εὔθυμος= ἵλεως· – φέγγος Ἀριστ. βάτρ. 455· «ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαραὶ ἦσαν» Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 12· – διάλεκτος Δ. Ἀλ. 6. Δημ. 8· – ἅσματα Ἀθην. 15,697· συνηθ. ἐν Ἀνθ. «ἱλαροῖς ἐλέγοισι δωρεῖσθαί τινα» Ἀπολδ. 8 (10, 19)· «ἱλαρὸν βλέπειν» Μελ. 44 (12, 159)· ἐπίρ. «ἱλαρῶς καὶ ῥαδίως φέρειν» Πλουτ. Ἀγησ. 2· «ὁ Ἡσύχ. ἑρμ. εὐθύμως, φαιδρῶς.

Ἵλαρος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ· ἱλαρία Πλουτ. Ἀγησ. 2, hilaritas.

Ἱλαρο-τραγῳδία, ἡ· ἡ ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἰς τὸ κωμικὸν μεταπεποιημένη τραγῳδία, ἣν ἐφεῦρεν ὁ Ῥίνθων Σουϊδ.

Ἱλαρύω (ἱλαρός)· κάμνω τινὰ ἱλαρόν, χαρυόμενον, μτγν. hilaro.

Ἱλαρύνω· τῷ προηγ. μτγν.

Ἱλάρχης, ὁ· ὁ ἀρχηγὸς ἵλης, τάγματος ἱππέων, ἐσφαλ. εἰλάρχης.

Ἵλαρχος· Σπαρτιάτης τις ἔφορος Ξεν.

Ἱλαρ-ῳδέω· εἰμαι ἱλαρῳδὸς Ἀθην. 14,621.

Ἱλαρ-ῳδία, ἡ· ᾠδὴ τοῦ ἱλαρῳδοῦ Ἀθην. 14, 621.

Ἱλαρ-ῳδός, 2· «ὁ τῶν ἱλαρῶν ἁσμάτων ποιητὴς» Ἀθην. 15, 697.

Ἱλᾶς, ἀντος· εὐμενὴς Β. Ἀν. 1186.

Ἵλας, α· ἀνδρ. ὄν. Πινδ.

Ἱλάσιμος, 2· ὅστις ἱλαρύνει, πραΰνει τινά, μτγν.

Ἱλάσκομαι, (ἵλαος), ἐν ἀπαρ. Ἰλ. α, 386, Ἡσ. Ἔρ. 336, καθ' ὁριστ. Ἰλ. ζ, 380, Πινδ. Ὀ. 7, 9, Ἡρ. 5, 47, μετχ. 4, 7, παρατ. Ἰλ. α, 472, Ἡρ. 1,58, οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἱλάω, μέλ. ἱλάσομαι, ἐπ. ἱλάσσομαι, δωρ. ἱλάξομαι Ἀπολ. Ῥ. 2, 807, ἀόρ. ἱλασάμην, π. ἱλασσάμην, ἱλάξεσθαι Ἀπολ. Ῥ. 1, 1093· ἐξιλεώνω θεόν τινα διὰ θυσίας, ὕμνων· «ὄφρ' ἱλάσσομαι Ἀθήνην» Ὀδ. γ, 419· «σπονδῇσι θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι» Ἡσ. Ἔρ. 336. «πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ» Πλάτ. Φαιδ. 95· ἐπὶ ἡρώων καὶ ἀνθρώπων Ἡρ. 5, 47· «ἱλασομένους τὸν Μίνω καὶ διαλλαγεῖσι» Πλουτ. Θησ. 15· «ἐκ Σιβυλλείων ἱλασάμενος τῷ Ἀδῃ» Πομπ. 21· – ἐν τῇ Ν. Δ. εὔχρ. κ. ὁ π. ἀορ. ἱλάσθην = ἵλῃθι (ἴδε ἵλημι) πρβλ. ἐξιλάσκομαι· οἱ δὲ ἱ βραχὺ ἐν τοῖς ἱλασσάμενοι κ. ἱλάσσεται (Ἰλ. α, 100. 147).

Ἵλασμα, τό· ἐξιλέωμα, θυσία, μτγν.

Ἱλασμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Πλουτ. Φαβ. 19, placatio.

Ἱλαστήριος, 3· θυσία προσφερομένη εἰς ἐξιλέωσιν, μτγν. τὸ ἱλαστήριον = καθάρσιον, ἱλασμός· ἱλαστήριον Ἡσυχ.

Ἱλαστής, ὁ· ὁ ἐξιλεώνων τινά, μτγν.

Ἱλαστικός, 3· τῷ ἀνωτ. ἴδ. τὰ ἱλαστικά, θηλ. ἱερὰ = θυσίαι πρὸς ἐξιλασμόν.

Ἱλατεύω· ἐξιλεώνω, μτγν.

Ἱλαττία, ἡ· πόλ. Κρήτης, κάτ. Ἱλάττιος Στ. Βυζ.

Ἱλάω, ἄχρ. τύπ. τοῦ ἱλάομαι κ. ἱλάσκομαι.

Ἱλάων, ονος· υἱὸς Ποσειδῶνος, «ἀφ' οὗ» Ἱλαονίς Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι· Ἱλάονας ἔρχη τοὺς Φάλητας, μεταφέρων ὡς ὑπερβάλλοντας τὸ μεγίθει, ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυούς, ἢ τινας γιγάντους· ἄλλοι δὲ θεὸν πριαπώδη φασίν Ἡσυχ.

Ἱλέομαι, ἀττ. = ἱλάομαι Αἰσχ. ἱκ. 110.

Ἱλεόομαι, ἀττ. = τῷ ἀνωτ. «ἱλεούμενος» Πλατ. νόμ. 7, 804.

Ἱλεοποιέομαι· ἐξιλεώνω, ἐκκλ.

Ἵλεος, π. ον· ἵλαος.

Ἱλεύς, ὁ· εἱλεός.

Ἱλέρδα, ἡ· πόλ. Ἰβηρίας, κάτ. Ἱλερδίτης Στ. Βυζ.

Ἱλεύς, έως· Ὀϊλεύς, πατὴρ Αἴαντος Ἰλ.

Ἵλεως, ἀττ. ἀντὶ ἵλαος.

Ἱλέως, ἐπίρ. τοῦ ἵλεως Ἡσυχ.

Ἱλεωτήριον, τό· ἱλαστήριον, ἐκκλ.

Ἱλεωτικός, 3· ἱλαστικός, ἱλαστήριος, ἐκκλ.

Ἵλη, ἡ, (εἴλω, ἵλλω, πρβλ. εἵλη)· ὁμιλος, ὄχλος, πλῆθος· ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ἀγέλη, ἀγὼν παίδων, ὁμήγυρις ἐν συμποσίῳ Πινδ. Ν. 5, 39· «μία δ' ἀνδρῶν ἵλη τὸν ὑπαπτίδιον φορεῖται κόσμον» Σοφ. Αἴ. 1386· ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν· «κατ' ἵλας πορεύεσθαι» Ξεν. Κύρ. 6, 3, 36· «τεταγμένοι κατὰ ἵλας καὶ κατὰ τάξεις» Ἀν. 1, 2, 16· ἰδ. ἐν Λακεδαιμ. Λακ. 2, 11· ἐπὶ τῶν ταγμάτων τῶν ἱππέων, ὧν ἕκαστον συνέκειτο ἐξ 128 ἀνδρῶν Αἰν. τακτ. 43· ἐπὶ θηρίων· «Ὑ. λεόντων» Εὐρ. Ἄλκ. 580· Ἀλ.

Ἰληδόν, ἐπίρ. ἀντὶ ἰλαδόν.

Ἴληθι, προστ. τοῦ ἵλημι.

Ἰλήϊον πεδίον, ἐπ. τό· ἵλειον (Ἴλος), ἢ καὶ διὰς τοῦ Ἰλίου τῆς Τροίας ἔνθα ἔκειτο θαμὰ κώνος ὁ Ἴλος Ἰλ. φ, 558.

Ἱλήκω, (ἵλαος)· εἰμαι ἵλεως, εὐμενὴς, ἐξιλεωμένος θεῶν Ὀδ. φ, 365, ἔνθα εἶνε ὄπορ. ἱλήκοντι πρὸς τῷ ὁποίῳ φαίνεται ἐν χρήσει καὶ ἡ ἀόρ. ἱλήκοιμι Ὀμ. Ὕμν. Ἀπολ. 165.

Ἵλημι· τῷ προηγ. εὔχρ. μάν. προστ. ἵλαθι, ὡς ἐπίκλησις θεότητος, ἱλάσθητί μοι, ἵλαμαι με Ὀδ. γ, 380, κ. ἵλαθι Θεόκρ. 15, 106, καὶ τὰ δύο· «ἵλαθι ἄναξ ἵληθι» Ἀνθ. 158· «ἵλατε» Ἀπολ. Ῥ. πρβλ. ἱλήκω.

Ἰλιάδης, ὁ· 1) ἀπόγονος Ἴλου, πλ. οἱ Τρῶες

Ἀνθ. 9, 77· ἐπίθ. = Τρωϊκός· «-βασιλεῖς» Εὐρ. Ἀνδρ. 1023· 2) = Ὁμηρικός Διόδ. Ὁ. 9, 120.

Ἰλιακός, 3· α) ἀνήκων εἰς τὸ Ἴλιον, Τρωϊκός Στραβ. β) ἀνήκων εἰς τὴν Ἰλιάδα Ἡρωΐν.

Ἰλιάς, άδος· ὀθλ. τοῦ Ἰλιακός· 1) χώρα· χώρη Ἡρ. 5, 94· 2) ὡς οὐσ. α) Ἰλιάς, ὑπακ. γυνή, Τρωαδίτισσα· β) Ἰλιάς, ὑπακ. ποίησις, ἡ Ὁμηρικὴ ποίησις περὶ τοῦ κατὰ τῆς Τροίας πολέμου τῶν Ἑλλήνων· παροιμ. «Ἰλιὰς κακῶν» = ἄπειρα δυστυχήματα Δημ. 387, 12· ἐκλῆρχε δὲ καὶ Ἰλιὰς μικρὰ Ἀριστοτ. ποιητ. κ. 23· Ἰλιὰς Ἐλάσσων Ἡρ. 6. Ὁμ. Ἰλιὰς Αἰγυπτία Ἀθην. 3, 101.

Ἰλιάς, άδος, ἡ· Ἰλλὰς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 20.

Ἰλιγγιάω· ζαλίζομαι, σκοτοδινιῶ, πάσχω σκοτοδινίαν· «οἱ πάνυ παλαιοὶ ἄνθρωποι ἀεὶ ἰλιγγιῶσι» Πλατ. Κρατ. 411· μτφ. ταράττομαι, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, «ἔνεχω τὸν νοῦν εἰς τὸ κεφάλι μου· «-ὑπὸ τοῦ δίνους τῶν ὅπλων» Ἀριστ. Ἀχ. 581· «ἐσκοτώθην καὶ ἰλιγγίασα» Πλάτ. Πρωτ. 339· «ἰλ. καὶ χασμῶμαι», Γοργ 486· «-ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας», Λυσ. 216· «-ἐπί τινι» Λουκ. τοξ. 30· - πρός τι, Ἡλιόδ. 5, 6· κ. εἰς ἰλιγγιάω.

Ἴλιγγος, ὁ, (Ἴλλω, εἴλω)· ζάλη, ταραχὴ τῆς κεφαλῆς, σκοτοδινία, ὅτε φαίνεται εἰς τὸν πάσχοντα, ὅτι ὅλα τὰ περὶ ἑαυτὸν στρηφογυρίζουσιν Ἱπποκρ. «κεφαλῆς τινας διατάσεις καὶ ἰλίγγους» Πλάτ. πολ. 3,407· «μὴ σκοτοδινίαν ἴλιγγόν τε ὑμῖν ἐμποιήσῃ», νόμ. 10, 982· «συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος» Λουκ. Νιγρ. 35, Πλουτ. κ. Στωϊκ. 20· - ἑλιγμός, δίνη, στρόβιλος Ἀπολ. Ῥ. 4, 142, κ. εἴλιγγος.

Ἴλιγξ, ιγγος, ἡ· τῷ ἀνωτ. μτγν. δίνη, συστροφή, ταραχὴ τῆς κεφαλῆς Δ. Σικ. 17, 97.

Ἴλιεια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἰλίῳ Ἀθην. 8, 381.

Ἰλιεῖς, έων, οἱ· οἱ κάτοικοι τοῦ Ἰλίου Ἡρ. Στραβ. Ἰλιεὺς ἀνήρ Λυκοφρ. 1167.

Ἰλιόθεν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ἰλίου, ἀπὸ τὴν Τροίαν Ἰλ. Ὀδ.

Ἰλιόθι, ἐπίρ. ἐν τῷ Ἰλίῳ· «Ἰλιόθι πρό» Ἰλ. 9, 557, Ὀδ. 6, 581.

Ἴλιον, τό· Ἴλιος.

Ἰλιονεύς, έως· Τρώς τις υἱὸς Φόρβαντος Ἰλ.

Ἰλιο-ραίστης, ὁ· πορθητὴς, καταστροφεὺς τοῦ Ἰλίου, ἤτοι ὁ Διομήδης Σχολ. Δοσιάδ.

Ἴλιος, ἡ· ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰλίου κτισθεῖσα Τρωϊκὴ μητρόπολις Ἰραΐα· π. Ὁμ ἅπαξ τὸ Ἴλιον, κ. δὲ μτγν. σπαν. τὸ θλ. τὸ μετὰ ταῦτα κτισθὲν Ἴλιον ἔκειτο πλησιέστερον πρὸς τὴν παραλίαν Στραβ. Κατὰ Στ. Βυζ. ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι πόλεις μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐν Μακεδονίᾳ, Θεσσαλίᾳ, Θράκῃ, κατὰ Βιζύην. (⏑⏑⏑).

Ἴλιος, 3· Ἰλιακός· - Ἀθάνα Εὐρ. Ἑκ. 1008· «συμφοραῖς Ἰλίοις» Ἑλ. 1164· (⏑⏑⏑).

Ἰλιάφ, ἐπ. γεν. τοῦ Ἴλιος Ἰλ. φ, 295.

Ἰλισσός, ὁ· ποτ. Ἀττικῆς Ἡρ. Στραβ. Ἐλισσός Παυσ. κ. Ἰλισός, κατὰ τὸ Κηφισός, κ. Ἀρκαδ. 77, 16 - ἐπίθ. Ἰλισσίς, ίδος, ἡ· «Μοῦσαι Ἰλισσίδες» Στ. Βυζ. «Ἐλισσιάδων Μουσῶν» Παυσ.

Ἰλιτενής· εἰλιτενὴς Ἡσυχ.

Ἰλλάζω Ἴλλω Ἡσυχ.

Ἰλλαίνω. (ἴλλος)· διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, εἶμαι ἀλλοίθωρος, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν· «οἱ ὀφθαλμοὶ ἰλλαίνονται» παθ. Ἱπποκρ.

Ἰλλάς, άδος, ἡ (Ἴλλω, εἴλω)· 1) σχοινὶ κλωσμένον, στρηφογυρισμένον, δεσμὸς συνεστραμμένος, ἰδ. ἐκ λύγου· «βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες ἰλλάσιν. . . δήσαντες ἅπουσι» Ἰλ. ν, 572· 2) εἶδος πτηνοῦ, ὁμοίου τῇ κίχλῃ Ἀθην. 2, 65.

Ἰλλίζω, (ἰλλός)· μὲ τὰ ὄμματα σκαρδαμίζω, βλεφαρίζω, διανεύω Σουΐδ πρβλ. ἐπιλλίζω.

Ἰλλίς, ίδος, ἡ· ὀθλ. τοῦ ἰλλός· διεστραμμένη, στρεβλή.

Ἴλλος, ὁ· ὀφθαλμός, Ἰων. λέξ. Παλυβ. 2, 54, παρὰ τὸ Ἴλλω, εἴλω.

Ἰλλός, ὁ (Ἴλλω)· ὁ στρηφογυρίζων τοὺς ὀφθαλμούς, στραβὸς· «ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν» = ἐστράβωσα τὰ ὄμματα μου κυττάζωντας Ἀριστ. Θεσμ. 840· - συγκρ. ἰλλότερος Σχολ. Ἀριστ.

Ἴλλοψ, οπος, ὁ, (Ἴλλω, ὄψ), πλ. Ἴλλοπες οἱ, λέξ. πλασθ. ὑπὸ τῶν γραμ. εἰς ἐξήγ. τοῦ Ὁμ. ἴλλοψ, = ἄφωνος, διὰ τὸ εἴρχεσθαι φωνῆς Ἀθην. 7, 308.

Ἰλλόω, (ἰλλὸς)· στρηφογυρίζω, μὴ ἀπαντῶσα λέξ. πρωτοτ. τοῦ Ἰλλωσις.

Ἰλλυρία, ἡ· 1) χώρα παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον Στραβ. 2) παρὰ τὸ Παγγαῖον Στ. Βυζ. κάτ. Ἰλλυριοὶ Ἡρ. π. Ἴλλυρις Θουκ. ἐπίθ. Ἰλλυρικός, ή, όν Ἀπολ. Ῥ. Στραβ. ἔτι δὲ Ἰλλυρίς, ίδος, ἡ, Σοφ. ἀποσπ. 547· οὐσ. τὸ Ἰλλυρικόν Ἡρ. 6, 7.

Ἰλλύριος· υἱὸς Κάδμου Ἀπολλ.

Ἰλλυριστί, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἰλλυριῶν Στ. Βυζ.

Ἴλλω, (= εἴλλω, πρβλ. κ. εἰλίω, εἰλόω)· περιστρέφω, στρηφογυρίζω, κουβαριάζω· «ἀνὴρ γὰρ ἀποτρύεται ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος» Σαφ. Ἀντ. 340, τὰ ἄροτρα, τὰ ὁποῖα οἱ ὀργωταί, ὅταν τελειόνωσι τὴν αὐλακιάν, στρέφουσιν πάλιν καὶ ἀργίζουσιν ἄλλην αὐλακιάν, ἔνθα τινὲς οὐκ ὀρθῶς ἐκλαμβάνουσιν ἐνεργ. τὴν λέξιν· ὁ Ald ὅμως ἔγραψε «παλλομένων ἀρότρων», καὶ ἄλλοι «εἰλλομένων», ἀμφότερα οὐκ ὀρθῶς, π. δὲ μτγν. π. «δεσμαῖς ἰλλόμενον» Ἀπολ. Ῥ. 1, 129 (Σχολ. διόρθωσις)· «ἰλλομένοις ἐπὶ λαίφεσιν» = ἐπὶ συνεστραμμένοις ἱστίοις, 1, 329· «ἰλλόμενος ὁμίλῳ» = περικυκλούμενος, συνωθούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, 2, 27· «φεύγε δ' ἀεὶ σκαλιὴν τ' οὐκ ἰδέαν ἀτραπόν ἴλλων» Νικ. Θηρ. 178, Σχολ. βάδιζε· 2) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, περιστρέφω τὰ ὄμματα, στραβοκυττάζω, κυττάζω ἀλλοίθωρα, διαλοξα, μὲ τὰς ἄκρας τῶν ὀφθαλμῶν, ζαβίζω τὸ ὄμμα, πάντοτε ὅμως διὰ συνθέτων τύπων τῆς λέξεως· (συγγεν. λέξ. τοῖς Ἰλλός, Ἰλλαίνω, Ἰλλιγγος, Ἰλλιγγιάω, ἑλλάς, ἑλλεδανός, Ἴλιξ, ἑλίσσω, οὐλος, ἑωλος, οὐλαμός, Γλη· πρβλ. Βουτμ. λέξ. 2, σ. 150.

Ἰλλ-ώδης, 2, (Ἴλλος)· ἀλλοίθωρος, ὁ στραβοκυττάζων, στρηφογυρίζων τὰ ὄμματά του Ἱπποκρ. etalo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἰλλωπέω· τῷ ἑπομ. Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 292.
Ἰλλ-ωπίζω· τῷ ἑπομ. Σχολ. Ἀριστ.
Ἰλλ-ώπτων, (ἡ ἀμέσως ἐκ τοῦ ἴλλος παραγ. πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. σ. 607)· στρηφογυρίζω τοὺς ὀφθαλμούς, διαστρέφω αὐτούς, στραβοκυττάζω, μυωπάζω, κυττάζω μὲ ἐρωτικὸν βλέμμα, μτγν. Πολυδ. 2, 52· πρβλ. τὰ συνθ.
Ἴλλωσις, ἡ, (ἴλλω)· διαστροφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, στραβοκύτταγμα Ἱπποκρ.
Ἴλος· 1) υἱὸς Δαρδάνου· 2) ὁ θιμελιωτὴς τῆς Τροίας· 3) υἱὸς Μερμέρου ἐκ τῆς Ἐφύρας παρ' οὗ ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὰ φάρμακα Ὀδ.
Ἰλούργεια, ἡ· πύλ. Ἱσπανίας Στ. Βυζ. κάτ.
Ἴλουργὸς Πταλ. καὶ Ἴλουργιεύς.
Ἰλύα, ἡ· ἰλυὸς Ἡσυχ.
Ἴλυθμα, τά, (εἰλύω)· φύλλον δένδρου Ἡσυχ.
Ἰλυόεις, εσσα, εν· ὁ γεμάτος ἀπὸ ἴλύν, λάσπην, ἀκάθαρτος, βορβοριώδης· - πεδίον Ἀπλ. Ρ. 2, 2, 823· - ζάλον Νικ. Θηρ. 568.
Ἰλυός, ὁ· εἰλυός, φωλεός, ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζονται· «ἰλυοὺς ἐδάλοντο κινώπετα» Καλλ. Ὕμν. Δ. 25.
Ἰλυόω· ῥυπῶ, λερώνω, λασπώνω τι· «ἰλύωμαι, ἐρρύπωμαι» Ἡσυχ.
Ἴλύς, ὕος, ἡ (συγγ. τῷ ἴλλω, εἰλύω)· λάσπη, λίρα, ἀκαθαρσία· «τεύχεα - νειόθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' ἰλύος (ἴσφ. ἰλύος) κεκαλυμμένα» Ἰλ. φ, 318, Ἡρ. 2, 7, Ἀριστοτ. (παρὰ Λεων. Ταρ. 39 (Πλαν. 230) ἡ γεν. ἔχει τὸ ῠ βραχύ).
Ἰλυ-σπάομαι, ἰλύσπωμα· εἰλυσπάομαι.
Ἰλύ-σπασις, ἡ· σκωληκοειδὴς κίνησις Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9.
Ἰλυ-σπαστικὰ ζῷα· ὅσα κινοῦνται σκωληκοειδῶς· «τῶν πεζῶν δὲ τὰ μὲν πορευτικά, τὰ δ' ἑρπυστικά, τὰ δὲ ἰλυσπαστικὰ» Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 1, 1.
Ἰλύω, (ἰλύς)· 1) λασπώνω, ῥυπόω, λερώνω, μολύνω, μιαίνω, σπυλόω Ἡσυχ. 2) = εἰλύω, σκεπάζω τι μὲ λάσπην, αὐτ.
Ἰλυώδης, ες· εἰλυόεις· Ἱπποκρ. «τὸ ῥέον» Σ. Ἐμπ. κ. ἀστρολ. 75.
Ἶμα, ατος, τό· εἶμα Ἡσυχ.
Ἱμαῖος, 3, (ἱμάω)· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ, δηλ. «μέλος» ᾆσμα, Καλλ. π. Σχολ. Ἀριστ. Βατρ. 1297 (τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταὶ ἱμαῖον) τραγούδι, τὸ ὁποῖον ἐτραγώδουν οἱ ἀντληταί, ἐνῶ ἔβγαζον νερὸν ἀπὸ πηγάδι κ. Τρυφ. ἐν Ἀθην. «ἱμαῖος ᾠδὴ μυλωθρῶν», 14, 619· καὶ «ἱμαῖος ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη» = ᾆσμα τῶν μυλωθρῶν, 618, ὁ Ἡσυχ. τὸ ἱμαῖος ἐξηγ. ᾠδὴ ἐπιμύλιος.
Ἱμαῖος· 1) Πέρσης τις Αἰσχ. Περσ. 2) Σκυθικὸν ὄρος Νον. Δ. π. Πτολ. Ἱμαος· π. Στράβ. ἀμφότεραι αἱ γραφαί.
Ἱμαλέων, ωνος· Ἕλλην τις Νόν. Δ. (.....).
Ἱμαλιά, ἡ· ἀρθονία ἀλεύρου, καθ' Ἡσυχ. καὶ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν γνοὺς καὶ περιουσία· ἐν γέν. πλεονασμός, ἀφθονία.
Ἱμάλιος, 3· ἀφιλής, πολύς, ἱκανός, καρποφόρος, νόστιμος» Ἡσυχ. ἔτι εἶδος σταφυλῆς.
Ἱμαλίς, ίδος, ἡ, κατὰ Τρύφ. ἐν Ἀθην. 14, 618, ὡρ. = νότος, θεάτης τις προστάτις τῶν μύλων, ἢ τὸ ἐπίμετρα τῶν ἀλέτων· πρβλ. Ἱμαλιά· π. Συρακουσίοις ἐκαλεῖτο ἡ Δημήτηρ Ἀθην. 3, 109· καθ' Ἡσυχ. = ἱμαῖος= ᾆσμα τῶν μυλωθρῶν.
Ἱμαντάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἱμὰς Ἡσυχ.
Ἱμαντ-ελιγμός, ὁ· «διπλοῦ ἱμάντος σκολιὰ τις εἵλησις» = εἶδός τι παιγνιδίου, ἔτι καὶ νῦν ἐν χρήσει, ὡς τὸ λεγόμ. μαντηλάκι, καὶ Εὐστ. 979, 28, Πολυδ. 9, 118.
Ἱμαντ-ελικτεύς, ὁ (ἱμὰς ἑλίσσω)· ὁ ἑλίσσων, στρίφων, πλέκων τὸν ἱμάντα, σχοινοποιός, μτφ. σοφιστής, ὅστις ὁμιλεῖ μὲ σοφίσματα· «λόγοι ἱριδαντίων καὶ ἱμαντελικτέων» Δημόκρ. π. Πλουτ. ἠθ. σ. 614, Κλ. Ἀλ. Στρ. 3, 328· (τὸ ἱμαντελικταῖος ἐσφαλ.).
Ἱμαντίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἱμὰς Ἐτ. Μ.
Ἱμάντινος, 3, κ. 2· ὅστις εἶνε κατεσκευασμένος ἐξ ἱμάντος «θύσανοι» Ἡρ. 4, 159· - δεσμά, Ἱπποκρ.
Ἱμάντιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἱμάς, μτγν.
Ἱμαντό-δεσμος, ὁ· δεσμὸς ἢ δέρμα ἀπὸ ἱμάντας, λουριὰ Ἡσυχ.
Ἱμαντό-δετος, 2· ὁ δεδεμένος μὲ ἱμάντας, λουριὰ Σχολ. Ὀδ. α, 440.
Ἱμαντο-μάχος, 2· ὁ μὲ ἱμάντας, λωρία μαχόμενος χρησμ. π. Τζετζ. Ἱστ. 7, 422.
Ἱμαντο-πάροχος, 2· ὅστις παρέχει, δίδει ἱμάντας Ἐπίγρ.
Ἱμαντο-πέδη, ἡ· δεσμὸς ἀπὸ ἱμάντα· «ἡ παγίς, ἀπὸ τοῦ ἱμὰς καὶ πέδη» Ἐτ. Μ. 471, 5.
Ἱμαντό-πους, οδος, ὁ· ὁ ἔχων λεπτά, ὡς ἱμάντας, σκέλη· 1) ἔθνος τι αἰθιοπικόν, ἱμαντόποδες καλούμενον Πλιν. Ἱ. Φ. 6, 35, § 43, Ἀπλδ. π. Τζετζ. 2) πτηνόν τι ἐνυδρον, μακρόποδον, νεροπούλι Ὀππ. Ἰξευτ. 2, 9.
Ἱμαντο-τομέω· τέμνω τοὺς ἱμάντας Πολυδ.
Ἱμαντο-τόμος, ἡ· ὁ τέμνων, κόπτων τοὺς ἱμάντας, μτγν.
Ἱμαντόω· κάμνω τι, κατασκευάζω μὲ λουριά, ἀπὸ λουριά, δένω, σφίγγω τιμὴ ἱμάντας· «κλίνην ἱμαντωμένην» Ἡσυχ.
Ἱμαντρίς, ίδος, ἡ· ἱμάντωμα, βοστάνη.
Ἱμαντώδης, ες· ὁ ὅμοιος μὲ ἱμάντα Πλάτ. Τίμ. 76· «λύγος... φυτὸν ἱμαντώδες» βάσπας, εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους, Ἡσυχ. «πρᾶσα ἱμαντώδη» Ὀρειβ. σ. 32.
Ἱμάντωμα, τό· δέσιμον, κομπόδεμα μὲ λουρί, μτγν. loramentum.
Ἱμάντωσις, ἡ· ἴδ. τὸ νὰ δέγῃ τις, σφίγγει μὲ λουρὶ Πολυδ. 1, 142. «Ἐν γέν. τὸ συνδεῖν, συνάπτειν· «ἡ δέσις ξύλων ἐμβαλλομένοις τοῖς οἰκοδομήμασιν», Φωτ. τὸ κοιν. ζωνάρι τῆς οἰκίας· - ἱμ. καλεῖται (ὑπὸ Ἀτ. 8, 43)· ὁπόταν (ὁ γαργαρεὼν) ἰσχνὸς μὲν ἄλλως, ἐπιμήκης δὲ καὶ τοῦ συνήθους, πλέον, ὡς ἐπιφαίνων τῆς γλώττης· ἐκ τοῦ τοὺς ἱμάσιν ἐοικέναι τὴν προσηγορίαν εἰληφώς.
Ἱμ-αοιδός, ὁ, (ἱμάω, ἀοιδός)· ὁ τραγῳδῶν ἐν ᾧ ἀντλεῖ νερὸν Πολυδ. 4, 53, Ἡσυχ. ἢ ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ Φωτ.
Ἴμαον, τό· ὄρος Σκυθίας καὶ Ἴμαον Στραβ. Πτολ. Ἱμαος.
Ἱμάς, άντος, ἡ ἄντος (πρβλ. Λοβ. Wolfii anal. 3. 59), ὁ· λουρὶ ἀπὸ δέρμα, βοός, βόειος Ἰλ. χ, 375, κ, 262· ἰδ. τὸ λουριά, μέ-

Δημοσιεύσεις Ερευνητικών Προγραμμάτων

τὰ ὁποῖα ζεύγουσι τοὺς ἵππους εἰς τὴν ἅμαξαν, «ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ», κ, 57· ὁ χαλινός, ψ, 334· τὰ λουριά, εἰς τὰ ὁποῖα κρίμαται ὁ ζυγός, ἡ κασσέλα, ε, 727· τὸ λωρὶ τῆς μάστιγος· «ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν πέπλῃγόν θ' ἱμᾶσιν», ψ, 362· τὰ λουριὰ μὲ τὰ ὁποῖα οἱ πυκτεύοντες ἔδενον τὰς χεῖρας, ψ, 684, Ἀπολ. Ῥ. 2, 52· ἱμάντας περιελίττονται· Πλάτ. Πρωτ. 342· τὸ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἔδενον τὴν περικεφαλαίαν ὑπὸ τὴν σιαγόνα, Ἰλ. χ, 371· ἔτι δὲ καὶ ἡ θελκτικωτάτη ζώνη τῆς Ἀφροδίτης, ξ, 214· ἐν δὲ Ὀδ. τὸ λουρὶ τῶν θυρῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκουρον τὸν σύρτην καὶ τὸν ἐτύλιγον εἰς τὴν κορώνην, α, 442· «ἱμάντι δεθείς» Πινδ Ν. 6, 56· π. τοῖς μιθ' Ὅμ. τὸ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἔδενον τὰ τσαρούχια, καὶ ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ἤντλουν νερόν, τὸ ἄλλως ἱμονιὰ λεγόμενον Πολυδ. 10, 31· ἱμάντες = κάλοι ναυτικοί, τὰ ὅπλα οἷς ἀνάγεται τὸ κέρας τῆς νεώς», Ἡσυχ. περὶ τῶν ἡνιῶν, «σὺν δ' Ἐλίσσεται ἡμῆτοῖς ἱμᾶσι» Σοφ. Ἰλ. 737· «πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας» Εὐρ. Ἀνδρ. 719· «-κύνειος», ἐπὶ στερεῶν καὶ διαρκῶν ἱμάντων Ἀριστ. αφ. 231· «ἡ νόσος τοῦ γαργαρεῶνος, ἥτις ἄλλως ἱμάντιναν λέγεται» Ἀετ. 8, 43· ὡς μάστιξ διὰ ξύλισμα τῶν παλαιῶν, βαύνευρον Ἀνθ. 6, 194· (πρωτοτ. τῆς λέξεως εἶναι τὸ ῥῆμι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἱμάω, ἀρχαῖον, κρεμῶ τὸν κάδον, κουβᾶν εἰς τὸ πηγάδι, κατὰ Πασσόβ. διὰ νὰ βγάλω νερόν· ἀπὸ τῆς σημασίας δὲ τοῦ λουρίου τῆς μάστιγος παράγεται τὸ ἱμάσσω, ἱμάσθλη, μάστιξ, κτλ. Τὸ ι βραχύ· εὑρηται ὅμως καὶ μακρὸν τετράκις π. ὁμ. καὶ ἐν ἄρα. κ. ἐν θεσ. ἐν Ἰλ. β, 544, κ, 475, ψ, 363· Ὀδ. φ, 46.

Ἱμάσθλη, ἡ, (ἱμᾶς, ἱμάσσω)· τὸ λουρὶ τῆς μάστιγος, μὲ τὸ ὁποῖον κτυπῶσιν, ἡ ἀπὸ λουριὰ πεπλεγμένη μάστιξ Ἰλ. ψ, 582· «ἵπποι ὑρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἱμάσθλης» Ὀδ. ν, 81· κ ἐν γίνει λουρί, «τοῦ δ' ἀπὸ μήδια δῆσαν ἱμάσθλαις λικπαλίαις» Ὀππ. κυν. 4,217.

Ἱμάσσω, μέλ. ἱμάσω, ἀορ. ὁποτ. ἱμάσσω, ἱμάσσαι Ἰλ. ο, 17· μαστιγώνω, κτυπῶ, δέρω τινὰ ἢ τι μὲ τὴν μάστιγα· «ἵππους, ἡμιόνους», λ, 531· «-πληγαῖς τινα», ο, 17· «-χειρί» Ὅμ. Ὁμν. Ἀπολ. 340· «-γαῖαν» = μαστιγοῦν τὴν γῆν μὲ δαστράπην Ἰλ. 6, 782· παθ. «ἱμασσόμενος δέμας αὔρῃς» Ἀρχ. 22 (7,696).

Ἱματ-ανω-περί-βαλλοι, ἐσφ. ἀντὶ εἱματ.

Ἱματ-ηγός, ὁ· ὁ φέρων, κουβαλῶν ἱμάτια, φορέματα· «ναῦς Θεόφρ. (τ).

Ἱματίδάριον, τό· ὁποκ. τοῦ ἱμάτιον Ἀριστ. ἀποσπ. 64 (τ).

Ἱματίδιον, τό· τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. πλ. 985, Πολυδ. 7, 42· ἐνάρθρ. Ὀἱματίδια Ἀριστ. Δυσ. 401, pallíolum (τ).

Ἱματίζω· ἐνδύω ἱμάτια Ν. Δ. vestio (τ).

Ἱματιο-θήκη, ἡ· τὸ κιβώτιον, ἔνθα φυλάττονται τὰ φορέματα Ἡσυχ. vestiarium (τ).

Ἱματιο-κάπηλος, ὁ· ὁ πωλῶν φορέματα Λουκ. π. τῶν ἐπὶ μισθ. 8. σελ. 38(τ).

Ἱματιο-κλέπτης, ὁ· ὁ κλέπτων φορέματα Δ. Δαερ. 6. 52.

Ἱματιο-μίσθης, ὁ· ὁ δανείζων φορέματα ἐπὶ ἐνοικίῳ Β. Ἀν. 100, 25, Πολυδ. 7, 78.

Ἱματιο-μισθωτής, ὁ· τῷ ἀνωτ. Πολυδ.

Ἱμάτιον, τό· ὁποκ. τοῦ ἱμα = εἷμα, φόρεμα, ἰδ. ἐπανωφόρεμα (πρβλ. χιτών) Ἀριστ. νεφ. 180· ἐνάρθρ. «ὁἱμάτιον», 55, κ. π. πεζ. «-ἔτι δὲ πλ. θαλάττια Ἀριστ. αφ. 408, Ἡρ. 1, 9· «ὥστε μὲ θαλάττιον προσέσθαι καὶ μικρὸν γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι» Δημ. 21, 216· «ἐν ἱματίῳ ἄνευ χιτῶνος» = togatus sine tunica Πλουτ. Κορνλ. 14· «-ἀνδρεῖον» Ηρουτ. 14· – ἐν γέν. ῥοῦχον, ὕφασμα, σκέπασμα· «καρπὸν σακκίουσι ἱματίοισι» Ἡρ. 4, 23. Δ. Σικ. 14, 109· μτφ. «ἱμάτια πόλεως» Εὐστ (τ).

Ἱματιο-πωλεῖον· φορέματα πωλῶ Εὐστ. (τ).

Ἱματιο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν φορέματα Εὐστ.

Ἱματιο-πῶλις, ἰδ. θηλ. τοῦ ἀνωτ. Ἀθην. 3, 76· ἡ ἱματιόπωλις, ἀγορὰ (προπαροξύτ.) = ἀγορὰ φορεμάτων Πολυδ. 7, 78 (τ).

Ἱματο-υργική, ἡ, δηλ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐνδύματα, ῥαπτική Πλατ. πολιτ. 280 (ἱματουργικὴ ἰσφαλ.) (τ).

Ἱματιο-φυλακεῖον· φυλάττω φορέματα Λουκ. Ἰκπ. 8 (τ).

Ἱματιο-φυλάκιον, τό· τόπος πρὸς φύλαξιν ἐνδυμάτων, μτγν.(τ).

Ἱματιο-φύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φυλάττων ἱμάτια, φορέματα, μτγν.

Ἱματισμός, ὁ· ἔνδυμασία, φορέματα Πολύδ. 6, 15, 4.

Ἱματο-ποιΐα, ὀρθοτ. ἱματοποιΐα· ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν φορέματα, γλωσ. ἴδε εἱματοποιΐα.

Ἱματο-φυλάκιον· τὸ ἱματιοφυλάκιον.

Ἱματο-φύ-λαξ, ὁ, γλωσ. ὀρθοτ. ἱματιοφύλαξ ἢ εἱματοφύλαξ· ὁ φυλάττων τὰ ἐνδύματα, vestiarius.

Ἱμάω, ἀπαρ. ἱμην, κατ. Φώτ. (ἱμάς)· αὐρω, τραβῶ τι πρὸς τὰ ἄνω μὲ λωρία, σχοινία, ἰδ. ἔβγαζω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι Ἀθην. 8, 352· «-πλέων ἱμᾶσθαι γάλα» = ἁλμέγω Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 21· «ἱμᾶν τὸ ἀναπᾶν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμάντας ἐνδησάμενοι ἀνίμων ἢ καθίμων» Φώτ. 107, 11· καὶ «ἱμᾶν καὶ ἰμῆν, ἀντλεῖν, ἀνέλκειν, ἀναπᾶν», 107, 9.

Ἴμβραμος· τὸ Ἴμβρος.

Ἰμβράσίδης· υἱὸς Ἰμβράσου Ἰλ.

Ἴμβρασος· 1) Ἑλλ. ὄν. τὸ Ἰμβρασίδης· 2) ποταμὸς Σάμου ὁ καὶ Παρθένιος Στραβ. Ἀθην. ἐπίθ. Ἰμβράσιος α, ον, Ἀπολ. Ῥ. 3) αὐτὴ ἡ νῆσος Σάμος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Στ. Βυζ. ἡ χώρα Ἰμβρασίς ἴδε Νίκ. ἁλ. 150.

Ἴμβρος· υἱὸς Μέντορος Ἰλ.

Ἴμβρος, ἡ· 1) νῆσος Θράκης, ἱερὸ Καβείρων καὶ Ἑρμοῦ, ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶριες ἔστι καὶ πόλις· οἱ οἰκοῦντες Ἰμβριώτης Στ. Βυζ. 2) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολλ.

Ἱμείρω, (ἵμερος) μετὰ γεν. ἀρίγνωμαι, ἐπιθυμῶ, ἱμείρομαι «-κινος» Ὀδ. κ, 431· «-φιλότητος» Ἡσ. ἀσπ. 31· – μάχης Αἰσχ. Ἀγ. 914· «γάμων» Εὐρ. Ἰ. Α. 486· «τρόπει τοίνυν γ' ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς» Ἀριστ. νεφ. 435· μὲ ἀπαρ. «ἡμεῖς ἱμεῖς πατὴρ

τήνδε θηρᾶσαι πόλιν» Αἰσχ. Περσ. 229· «οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν τύραννος εἶναι» Σοφ. Οἰ. τ. 587· κ. ἀπτώτ. Ἵλ. 1042, ὡς κ. «ἀσμένοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἱμείρουσιν τὸ φῶς ἐγίγνετο», Πλάτ. Κρατ. 418, μόν. χάριν τῆς ἔτυμ. εὔχρ. π. δὲ πεζ. ἀττ. εὔχρ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. μ. ἀπαρ. «ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι» Ἵλ. ξ, 163, Ὀδ. α, 41, Σοφ. Οἰ. τ. 3, 86· «ἱμείροντο θεήσασθαι τοὺς Μήδους» Ἡρ. 6, 120, κ. μ. γεν. Ἵλ. ξ, 269· «ἱμείρετο χρημάτων» Ἡρ. 3, 123· π. «ἀορ. «ἱμέρθη ἰδέσθαι» = ἐπεθύμησεν ἰδεῖν, 7, 44.

Ἵμεν, ά. πλ. ἐν. τοῦ εἰμι.

Ἵμεν, ἐπ. ἀπαρ. τοῦ εἰμι ἀντὶ εἶναι.

Ἵμεναι· τῷ ἄνωτ.

Ἱμέρα, ἡ· ἀρχ. παρασχ. τοῦ ἡμέρα Πλάτ. Κρατ. σ. 418.

Ἱμέρα, ἡ· πόλ. Λέσβου.

Ἱμέρα, ἡ· πόλ. 1) Σικελίας· Θουκ. 2) Λιβύης Στραβ.-κάτ. Ἱμεραῖος Πολύβ. καὶ ἰδιωτ. Θηλ. Ἱμερίς, ἴδος, ἡ Φαλαρ. Ἐπιστ. σ. 63.

Ἱμεραῖον, τό· τόπος ἐν Θρᾴκῃ Θουκ. 7, 9

Ἱμεραῖος· 1) ἀδελφὸς Φαλαρίδος Λουκ. 2) ἐπίθ. ἴδε Ἱμέρα.

Ἱμέρας· ποτ. παρὰ τὸν ὑποτον ἔκειτο ἡ πόλις Ἱμέρα Πινδ. Πολυβ.

Ἱμέριος Ἕλλην· τις Δείναρχ.

Ἱμερίς, ἴδος, ἡ· ἴδε Ἱμέρα.

Ἱμερο-δερκής, 2· ὁ βλέπων μὲ ἐπιθυμητικόν, ἐρωτικὸν βλέμμα Π. Σιλ. ἀμβ. 275 (ἑ).

Ἱμερόεις, εσσα, εν (ἵμερος)· ὅστις διεγείρει, ἐμπνέει ἐπιθυμίαν, πόθον, ἰδ. ἔρωτος, ἀφροδισιασμοῦ· - κιστὸς Ἵλ. ε, 429· «ἱμερόεν κιθάριζε» = ἐρωτικῶς, σ, 570, Ὀδ σ, 193 (ἑ). «ἱμερόεν μειδιᾶν» Ἀπολ. Ῥ. 3, 1024· ἵμερος - ἔρνος Πινδ. ἀποσπ. 58, ἐπὶ ἀνθρώπ Θεοκρ. 7, 118· «-Ἔρωτες» Ἀγαθ. 2 (5, 278) -πόδες Κολουθ. 232· -κισσὸς Δ Περ 947.

Ἱμερο-θαλής, 2· ὅστις θάλλει, ἀνθεῖ εὐαρίστως, τερπνῶς· -ἔαρ Νικ.· Ἀνθ Παλ. 9, 564 (ἑ).

Ἱμερό-νους, ουν· ὅστις εἶνε ἀξιέραστος διὰ τὸν νοῦν του, ἔχει ἀξιέραστα φρονήματα Ὀρφ. Ὕμν. Ἀδώνιδ. 3 (ἑ).

Ἱμερόομαι, ἀποθ. = ἱμείρω, τινὸς Ἱπποκρ. (ἑ).

Ἵμερος, ὁ, (ἵα. παρὰ τὸ ἵεμαι)· πόθος, ἐπιθυμία, ἣν αἰσθάνεταί τις διά τινα ἢ τι συνήθ ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ, ἔρωτος· «ὡς αἰὲν νῦν ἔραμαι καὶ με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ» Ἵλ. γ, 446· «φιλότης καὶ ἵμερος», ξ, 198, 216· « οἶτος», λ, 89· «ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερον ὦρτο γόοιο» Ὀδ. π, 215· κ. μ. γεν. «τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο», δ, 113· - π. Πινδ. ὅλως ὡς τὸ ἔρως, ἀγάπη καὶ ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης· «-γλυκύς», Ὁ, 3, 15· «ἁμελεῖς φρένας ἱμέρῳ», 1, 41· κ. τραγ. «τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος» Αἰσχ. Ἀγ. 530· «ἰδμοδακὴς σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει», Ἑπτ. 674· «ἵμερος ἔχει με» Σοφ. Οἰ. Κ. 1723· «-νύμφας», Ἀντ. 792· «τοιοῦτος ἱμερός με διαλυμαίνεται» Ἀριστ. βατρ. 59· προσωποπ. «στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος ἀπ' ὀμμάτων βαλών με» Ἀναχρ. 61, 2· ἀδελφὸς τοῦ ἔρωτος Λουκ. θ. διαλ. 15· απαν. πεζ. «ἵμερον ἔχειν» Ἡρ. 5, 100, Πλάτ. Φαῖδρ. 251· ἐπίθ εἶνε ἵμερος «ἵμερος ἐν τῇ Ἀνθ. «ἵμερα μελίζεσθαι» Ἀντιπ. Σιδ. (7, 30)· «-ἵμερα δακρύσασα» Μ. Ἀργ. 29 (7, 364), desiderium.

Ἱμεροφῶν, ῶντος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. (ἑ).

Ἱμερό-φωνος, 2· ἔχων τερπνήν, γλυκεῖαν φωνήν· - ἀηδὼν Σαπφ. 36· - χάριτες Θεόκρ. 28, 7.

Ἱμίρρω, αἰολ. = ἱμείρω Σαπφ. 1, 27 (ἑ).

Ἱμερτός, (ἱμείρω)· ποθητός, ἐπιθυμητός, ἐκτός, ἄρα ἀξιέραστος, τερπνός, χαρίεις, ποθεινὸς Ἵλ. ε, 751· «-στέφανοι» Ἡσ. Θε 577· «λέχος» Πινδ. Π. 3, 99· «-ὕδατα» Ἀπολ Ῥ. 2, 939· οὕτως ἐκαλοῦντο ὅτε Βάκχοι καὶ Ἀπόλλων Ἀνθ. 9, 524· απαν. πεζ. «τὸ ἱμερτὸν» Πλουτ. ἠθ. σ, 394 (ἑ).

Ἱμερ-ώδης, 2· πλήρης ἱμέρου, ἀξιέραστος, ἐρωτα ἐγείρων, ἐρωτικῶς βλέπων· - ὄμμα Καλλίστρ. σ. 904.

Ἱμέω· ἱμάω Σουΐδ.

Ἱμητήριον, τό· σχοινίον, δι' οὗ ἐγάλλουσι νερὸν ἐκ τοῦ πηγαδίου.

Ἱμητός, ή, ό, (ἱμάω)· ὅστις ἐξήχθη, ἰδ. ἐκ τοῦ πηγαδίου, ἀντλητὸς Ἡσυχ.

Ἱμμάραδος· υἱὸς Εὐμόλπου Παυσ. Ἀπολλόδ. Ἰσμαρος.

Ἵμμεναι· εἶναι Ἵλ. ω, 365.

Ἱμονιά, ἡ· ἱμητήριον, τὸ σχοινίον ἐξ οὗ κρέμαται ὁ κουβᾶς πηγαδίου· «τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον» Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1297 «ωμ. «ἱμανιάν τιν' ἀποπατεῖς» Ἀριστ. ἐκκλ. 351

Ἱμονιο-στρόφος, ὁ· ὁ περιστρέφων τὴν ἱμανιὰν Ἀριστ. βάτρ. 1297.

Ἱμπόλης· λήπτης Ἡσυχ.

Ἵμυρα· πόλ. Φοινίκης, κάτ. Ἱμυρεὺς Στ. Βυζ. ὅπερ ὅμως καὶ Σίμυρος ἢ Σίμυρα φέρεται παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἰμφῆς· ἔθνος παρὰ τοῖς Περραιβοῖς Στ. Βυζ.

Ἴμψιος, ὁ ἐπίθ. Ποσειδῶνος· -Ζύγιος Ἡσύχ. παρὰ τὸ ἵμπτω, ἵπτω, ἔνθα ἴδε.

Ἶν, Κρητ. = εἰς· πρβλ. ἴγκρος, ἴγνητες, in, intus.

Ἴν, ὁ· ἴς (;), ἰσχύς, δύναμις, ἄνευ παραδειγμ.

Ἴν, δωτ. κ. αἰτ. αὐτοπαθ· ἀντων ἴ ἢ ἴγ· ἔνθα ἴδε.

Ἴν· ὄν. μέτρου Ἑβραϊκοῦ ἐπὶ ὑγρῶν Ἐδαφ. ὅστις ἐντεῦθεν παράγει καὶ τὸ ἡμίνα δηλ. τὸ ἥμισυ τοῦ ἴν· «ἔλαιον πλέον ἥπερ ἴνα» σ. 1282, δι 1753, 7· αὐτ. κατ' ἄλλ. «ἴν καὶ ὄν.

Ἵνα, (ἐκ τῆς ἀρχ. ἀντων. ἴ)· 1) ἐπίρ. α) τόπου ἔνθα, ἐκεῖ ἔνθα· «παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί» Ἵλ. 6, 604· καὶ προσλήψει τοῦ τε ὅστις καὶ εἰς ἄλλας ἀναφορ. λέξεις προστίθεται, (ἴδε τέ)· «ἵνα τε ξυνίζουσι τένοντες», υ, 478· «ἐν δρόμοις ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται» Πινδ. Ὀ. 1, 93, κ. τραγ. «ἵνα αἱ Φορκίδες ναίουσι» Αἰσχ. Πρ. 795· «ἔρουραν ἵν' ἑτράφη», Ἑπτ. 736· «ἵνα ἥλιον δεῖ πλὴ πάρεστιν ἐνθάκησις,» Σοφ Φιλ 17, Εὐρ. Ἑκ. 2, 711· «ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵνα εἰσὶ μεγάλοι» Ἀριστ. νεφ. 190, Ἡρ. 8, 115· κ. ἀττ. πεζ. ἔνθ' ἵνα, «ὀρθῶς ἵν' οἰκεῖ πύθοιτ' αὐτοῦ» Πλάτ. Φιλ. 61· κ. μ. γεν. «οἰκοδομοῦσι οἰκία, ἵνα αὐτὸς ἔφρασε τῆς χώρης» Ἡρ. 1, 98· «οὐ βλέπεις ἵν' ἀκακοῦ» = εἰς ποίαν δυστυχίαν· εὐρίσκεσ· Σοφ.

Οἰ. τ. 413· κ. ἐν γέν. ἐπὶ περιστάσεων, συμβεβηκότων, δυστυχημάτων· «ἵν' ἔαταμεν χρείας ἄμεινον ἐκμαθεῖν, τί δραστέον» Σοφ. Οἰ. τ. 1442· ἐπὶ κινήσεως, πουθενά, εἴς τι μέρος, π. χ. «εἰς βουλήν, ἵνα μὲν κάλεον Φαίηκες» Ὀδ. ζ, 55· «ὁρᾷς ἵν' ἥκεις» Σοφ. Οἰ. τ. 687· «κἀκεῖ κλύων, τὰ σἄμ' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα», 953· «εἰ ἦν ἕτερός τις τόπος, ἵνα ἔξην ἀπάγειν τοὺς κλίπτοντας» Δειν. 2 10· 2) ἐπὶ χρόνου, ὅταν, καθ' ἣν περίπτωσιν, «σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν ἵνα χρὴ καλὰ ἑνυσθαι» Ὀδ. ζ, 27· «ἵνα μὲν ἔξην αὐτοῖς τιμωρήσασθαι, ἐνταῦθα μὲν οὐδεὶς οἷός τε ἐγένετο ἐλέγξαι» Ἀνδοκ. 6, 9· 3) σύνδεσμος τελικός, διὰ νά, διὰ νὰ μή· α) ὁριστ. παρατ. κ. ἀορ. ἐπὶ ὑποθ. λόγων πρὸς δήλωσιν ὑποθέσεως, ἣν ἐὰν ἠλήθευε τὸ ἡγούμενον θὰ ἠλήθευε καὶ τὸ ἑπόμενον, ἴδ. μετὰ τὸ ἔχρην κ. ἄ. «σοὶ ἔχρην ἡμῖν συγχωρεῖν, ἵνα συνουσία ἐγίγνετο» Πλάτ. Πρωτ. 335· «χρὴν καὶ νόμον εἶναι ἵνα μὴ ἀπουδὴ ἀνηλίσκετο», συμπ. 181· «ἄξιον ἦν ἀκούειν· ἵνα ἤκουσας» = θὰ ἦτο ἄξιον νὰ ἀκούσῃς, (ὅπερ ὅμως δὲν ἠκουσας), Ἐὐθυδ. 304· «ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν λέγειν τὰ βέλτιστ' ἵν' ἐκαθήμην ἡσυχος» Ἀριστ. Ἐκκλ. 151, Σοφ. Οἰ. τ. 1326, Ἰσοκ. 9, 5· π. Ὁμ. ἢ ὅποτ διὰ συστολῆς τοῦ ἐγκλ. φωνήεντος ταὐτίζεται τῇ ὁριστ. «μίσγεται» Ἰλ. δ, 232· «ἵνα παύσομεν», φ, 314· ἀλλὰ ταῦτα κανονικὰ εἶσι καὶ τῇ ἐπομ. περιπτώσει ἀγκύρας· β) μετὰ ὑποτ. εἰς τὸ μέλλον ἀποτεινομένης, εἴτε ἐνεστῶτος εἴτε μέλλοντος ἠγουμένου, ἢ προστ. ἢ ὑποτ. προτρυπὴν σημαινούσης· «ἐξαῦδα ἵνα εἴδομεν ἄμφω» (ἀντὶ εἰδῶμεν) Ἰλ. α, 363· «ἄλκιμος ἔσσ' ἵνα εἴς σε καὶ ὀφιγόνων εὖ εἴπῃ», Ὀδ. α, 302· «τελευτήσουσιν Ἀχαιοί· ἵνα θάσσον ἵκηαι», δ, 308· «λῦσον ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω», ω, 555· «τίνδε νῦν πάρπασα ἀσφαλῶς, ἵνα μάθῃ» Αἰσχ. Πρ. 61· «εἶπω τί δῆτα κἄλλ' ἵν' ὀργίζῃ πλέον» Σοφ. Οἰ. τ. 361· «αὐτὰ ταῦτα ἥκω παρὰ σέ, ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ» Πλάτ. Πρωτ. 310· «δοκεῖ μοι καταλῦσαι τὰς ἁμάξας, ἵνα μὴ τὰ ζεύγη ἡμῶν στρατηγῇ» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 27· οὐδεμία ἐξαίρεσις τοῦ παρατηρεῖται ἐν Ἰλ. «οὐκ ἂν δή μοι ἁμάξαν ἐφοπλίσαιτε τάχιστα· ἵνα πρήσωμεν ὁδόν», ω, 264, ἔνθα ἡ ἐσχτ. τοῦ δυνατοῦ γενέσθαι ἐπέχει τόπον τῆς προστακτικῆς, ἤτοι ἑτοιμάσατέ μοι τὴν ἅμαξαν, κτλ. παρὰ δόξαν δὲ Ξεν. «ἐπιστάμεθα ὅτι βασιλεὺς ἡμᾶς ἀπολέσαι περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιτο ἵνα καὶ φόβος ἄλλος ἦ», 2, 4, 3· ἐπίσης μετὰ ἰδίως παρακείμενον· «τάπ' αὖ εἰλήλουθας; ἢ ἵνα ὄψιν ἴδῃ» Ἰλ. α, 202· ἀλλὰ καὶ μετ' ἀορ. καὶ ἐπὶ πλαγίου ἀκόμη λόγου· «πλοῖα Ἀβρώκομας κατέκαυσεν ἵνα μὴ Κῦρος διαβῇ» Ξεν. Ἀν. 1, 4, 18· «ἠρχόμεθα διαλεγόμενοι ἵνα «ἐρωμένω» Πλατ. Θεαιτ. 186· γ) μετὰ εὐκτ. κατ. παρωχ.· εἰς δήλωσιν ἀληθοῦς τινος παρωχημένου πράγματος Ὀδ. γ, 1, Αἰσχ. Ἱκτ. 107· «ἵνα μὴ ἀτελὴς γένοιτο διαλεγόμενος» Πλατ. Πρωτ. 314· ὁ ἱστορ. ἐν. καὶ ἐπὶ φαινομένης ἐξαιρέσεως· «πέμπει χρυσάν, ἵνα εἴη» Εὐρ. Ἑκ. 10 καὶ μετὰ ἄλλην εὐκτ. «θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι πατεί, ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν» Σοφ. Φιλ. 325· πολλάκις τίθεται ἡ εὐκτ ἀνεὶ ὅποτ. ἐὰν σκοπεῖται μᾶλλον ἡ ἐήλωσις τοῦ δυνατοῦ γενέσθαι· «ἱρίω μὲν ἐγὼν ἵνα εἰδότες ἦκε θάνωμεν ἢ κτεῖνα φύγωμεν», ἔνθα φέρονται ἤτε ὑποτ. κ. εὐκτ Ὀδ. μ, 176· πρβλ. Εὐρ. Ἰων 1263· «ἄλλο δέ τι ἐξειρήκασι, ἵνα μὴ ἀδικαῖεν αὐτὰς μηδ' εἰς ἑτέραν πόλιν ἄγωνται» Ἡρ. 9, 51· «εἰς οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστί, δι' ἐγὼ βαδίζω ταῦτα δ' ἀχῶ, ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο» Ἀριστ βατρ. 21· τὸ ἐν Ἰλ. η, 352 - ἵνα μή, ῥέξωμεν ὧδε» ἑρμ. ὁ Ἡρωδ. ἵνα = ἐάν· ὁ στίχος ὅμως δὲν θεωρεῖται γνήσιος ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ π. μτγν. ἐπίσης διὰ νά, ὥστε «τί μοι τοιοῦτο συνέγνως, ἵνα τοιαύταις με κολακείαις ἡδοναῖς» Πλουτ. κ. Ἀλεξ. τυχ. 1, 12· «ἵνα τί, Ἰλλειπτικῶς, δηλ. γένηται, τοῦτο μὲν ἁπλ. Ἀριστ. Ἐκκλ. 719· ἢ καὶ μετὰ ῥήματος· «ἵνα τί δὲ ταῦτ' ὀράτον», Ἀριστ. εἰρ. 400· «ἵνα τί ταῦτα λέγεις» Πλάτ. ἀπολ. 26· καί, ἵνα δή τι Ἀριστ. νεφ. 1192.

Ἵναι, ῶν, αἱ· 1) ἶνες, ἐκ τοὺς ἰχ· 2) αἱ ἶνες τῶν φυτῶν Ἀρρ. Ἐρυθρ. θαλ. σ. 178.

Ἰναία, ἡ, (ἴς) δύναμις Ἡσυχ.

Ἰνάρετος, ἡ· ἱκανός, ἐνάρετος Ἡσυχ. ὀρθότ. εἰνάρετος.

Ἰνάρως, ὡ· υἱὸς Ψαμμητίχου, βασιλεὺς Αἰγύπτου Ἡρ. Θουκ.

Ἰνάτηρ, ἡ, γεν. πλ. ἰνατήρων, Ἡσυχ. χρῆται πρὸ συμφώνων· αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες, π. Ὁμ. εἰνάτερες· ἴδ' εἰνάτηρ.

Ἰνάσσω, μελ. ἰνάσω (ἴς)· ἴνδω Σουΐδ. Ἐτ. Μ. σ. 100, 49 (τ).

Ἰνάχειος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἴναχον, ὁ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενος - κόρη = ἡ Ἰὼ Αἰσχ. Πρ. 590· -σπέρμα, αὐτ. 705· - γένος Ἀπολλ. 3, 1, 1· καὶ Ἰνάχιος, = ὁ Ἴσις Καλλ. Ἐπιγρ. 61· - πόρτις = ἡ Ἰὼ Μοσχ. 2, 51· κ. οὐδ. ἡ Ἰναχίη Ἀνθ. 5, 262 (ἰνά).

Ἰνάχια, τὰ ἑορτὴ Λευκοθέας ἐν Ἡρήτῃ Ἡσυχ.

Ἰναχίδης· υἱὸς ἢ ἀπόγονος Ἰνάχου· οἱ Ἰναχίδαι = οἱ Ἀργεῖοι Εὐρ. Ἰ. Α. 1088, Ἀνθ. 7, 431, (⏑⏑–⏑).

Ἰναχιεῖς, ἰῶν, οἱ· οἱ περὶ τὸν Ἴναχον κατοικοῦντες ἐν Ἀκαρνανίᾳ Πλουτ. ἠθ. σ. 294.

Ἰναχίς, ἴδος, ἡ· 1) θηλ. τοῦ Ἰνάχιος, ἡ Ἰώ, Μοσχ. 2, 44· 2) Ἀργεία, ν. Ἥρη Νον. Δ. 84, 4 (⏑⏑–⏑).

Ἰναχιώνη, ἡ· θυγ. Ἰνάχου Καλλ.

Ἴναχος, ὁ· 1) ποταμὸς τις θεὸς ἐν Ἀργολίδι, κτίστης τοῦ Ἄργους, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς, τραγ. κ. Σραβ. 2) ποταμὸς ἐν Ἀκαρνανίᾳ Στραβ. 7, σ. 326 (⏑⏑–), Ἰνάω· ἴνδω Ἡσυχ.

Ἴνδα, συνήθ. ἐπίρ. κατάληξ ἔοχ· ἐκ λίξ· παιγνίου, θηλυκὴ παιγνιδίου τινός, ὅθεν συντάσσεται συνήθ. τῷ παίζειν Πολυδ. 9, 110, Θεόγνωστ. ἐν Β. Ἀν. 1353.

Ἰνδάλλομαι, (εἶδος) μόν. ἐν. κ παρατ. ἐπρ. Ἰνδαλθείς, Ἀνακρέ. 597, 691· καταφαίνομαι, γίνομαι ὁρατός· «Πλάτ.» Ἰλ. ϕ, 160·

«ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι» Ὀδ. γ, 246· «τῷ δὲ οἱ ὅσσε ὄστλιγγες πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1297· κατὰ παρεμβεβλ. σημ. τοῦ φαίνεσθαι ἐν ὡρισμένῳ τινὶ σχήματι, εἶδει, ὡρισμένῃ τινὶ μορφῇ ἐξαιρ, καθ' ὁμοιότητα τινά, ἴν γέν. φαίνομαι, δοκῶ, ὁμοιάζω, δεικνύομαι, ἐμφανίζομαι· «ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ» = καθὼς μοὶ φαίνεται εἰς τὴν καρδίαν μου, καθὼς στοχάζομαι Ὀδ. τ, 224· «ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ» Ἀριστ. σφ. 188· «ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο λίθοι» Θεοκρ. 22, 39· κ. π. πεζ. «θεοὶ περιέρχονται πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι» Πλάτ. πολ. 2, 381 κ. = δοκεῖν, Θεαίτ. 179· «δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν» = ὁρατὰ γινόμενα Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 3.

Ἴνδαλμα, τό· μορφή, εἰκών, ὁμοίωμα Αἰλ Ἱ. Ζ. 17, 35, φαντάσματα, ἀφομοιώματα, εἰκόνες Ἡσυχ. simulacrum, species.

Ἰνδαλματίζω, μελ. ίσω· σχηματίζω, ἀπεικονίζω, ὁμοιώνω τι Λιδαν. Δ. σ. 1069.

Ἰνδαλματικός, 3· φαντασιώδης, φανταστός, εἰκονικός, ἐκκλ. imagineus.

Ἰνδαλμός, ὁ· ἴνδαλμα, Δ. Λαερ. 9, 65· οὗτος ἐπωνομάζετο ποίημά τι τοῦ Φλιασίου Τίμωνος Ἀναλεκτ. Βρουγκ. 2, σ. 76.

Ἴνδαρα· πόλ. Σικανῶν Θεόπομπ. κάτ. Ἰνδαραῖος Στ. Βυζ.

Ἰνδία· μεσημβρία, Μακεδόνες, Ἡσυχ.

Ἰνδία, ἡ· ἡ χώρα Ἰνδία· «εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι» Λουκ. πλ. κ. 23.

Ἰνδική, ἡ· 1) πόλ. Ἰβηρίας πλησίον Πυρήνης· τινὲς δὲ Βλαβέρουραν φασιν, κάτ. Ἰνδικῆται» Στ. Βυζ. 2) ἡ Ἰνδία· ἴδε Ἰνδικός.

Ἰνδικόν, τό· 1) τὸ πέπερι, καιν. πηπέρι, κατ' ἄλλ. φυτόν, ὅμοιον μὲ πηπεριάν, οὗτινος ὁ καρπὸς μυρτιδανὸν καλεῖται, διὰ τὴν πρὸς τὴν μύρτον ὁμοιότητα· «τὸ ἰνδικόν, ὃ καλοῦσιν οἱ Πέρσαι πέπερι· καὶ ἐν τουτέῳ ἕνι στρογγύλον, ὃ καλοῦσι μυρτιδανόν» Ἱπποκρ. 2, 662, 14· «ἰνδικὸν φάρμακον», αὐτ. σ. 573, 53· 2) τὸ ἰνδικόν, χρῶμά τι βαθὺ γαλάζιον, τὸ συνηθ. λουλάκι, ἰταλ. indigo, τὸ ὁποῖον νομίζεται, ὅτι σχηματίζεται εἰς τὸν ἰνδικὸν κάλαμον καὶ γεννᾶται ἐν Ἰνδίαις, κατασκευάζεται ὅμως καὶ ἐκ τοῦ λαχάνου Ἰσάτις λεγομένου Διοσκ. 5, 107, Πλιν. 35, 6.

Ἰνδικο-πλάστης, εἴτε Ἰνδικοβάπτης, ὁ χρωματιστής, βαφεύς, γλωσ.

Ἰνδικο-πλεύστης, ὁ· ὁ πλέων, ταξειδεύων εἰς Ἰνδίαν, ἐπίθ. τοῦ μοναχοῦ Κοσμᾶ.

Ἰνδικός, 3· ὅστις ἢ ὅ,τι εἶνε ἐκ τῆς Ἰνδίας Σοφ. Ἀντ. 1038, Ξεν. -χώρα Ἡρ. 3, 98· κ. οὐσ. ἡ Ἰνδική, 3, 106, Στραβ.

Ἰνδίς, ἴδος· θηλ. τοῦ Ἰνδικός Νον. Δ. 17, 376.

Ἰνδιστί, ἐπίρ. ἀντὶ Ἰνδικῶς· - διαλέγεσθαι Φωτ. βιβλ. σ. 45, 19.

Ἰνδο-γενής, 2· ἐν Ἰνδίᾳ γεννηθείς· -ἐλέφας Μανέθ. 1, 297.

Ἰνδόθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς Ἰνδίας Εὐστ. σ. 302, 57.

Ἰνδ-ολίτης, ὁ, (ὄλλυμι) ὁ καταστροφεὺς τῶν Ἰνδῶν, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου Ἀνθ. 9, 524, 10.

Ἰνδαπάτης· ἀνδρ. ὄν. Λουκ.

Ἰνδός, ὁ· 1) ὁ κάτοικ. τῆς Ἰνδίας Ἡρ. ἴδ. ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν Ξεν. 2) «ὁ τὸν ἐλέφαντα ἄγων ἀπὸ Αἰθιοπίας» Ἡσυχ. Πλουτ. 3) παραλογισμός, σόφισμα Πλουτ. ἠθ. σ. 133· 4) ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς Ἡρ. Στραβ.

Ἰνδός, 3· Ἰνδικὸς Ἀνθ. 5, 132.

Ἰνδο-σκυθία, ἡ· ἡ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Ἰνδοῦ χώρα Πτολ. 7, 1.

Ἰνδο-φόνος, 2, ὁ φονεύων Ἰνδούς, Νον.

Ἰνδῷος, 3· Ἰνδικὸς Νον. Ἀνθ.

Ἰνέω, κ. ἰνάω· ἀδειάζω, κενώνω, καθαρίζω, (σπαν. λέξ. ἀφ' ἧς οἱ λατ. parhgyon τὸ inanis), Ἱπποκρ. ὅστις χρῆται τῷ μ. μελ. παθ. σ. 418, 9, ἔντ.

Ἰνηθμός, ὁ· κένωσις, καθάρισμα Ἱπποκρ.

Ἴνησις, εως, ἡ· ἰνηθμὸς Ἑρωτιαν. σ. 186.

Ἴ νησσα, ἡ· πόλ. Σικελίας, ἡ μετὰ ταῦτα Αἴτνα, ἐπίθ. Ἰνησσαῖος, 3, Θουκ.

Ἰνίον, τό· 1) ἴδ. ὁπερ. τοῦ ἰς, οἱ μυῶνες· εἰς τὸ ὀπίσω μέρος τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ λαιμοῦ, ὁ τράχηλος Ἰλ. ε, 73, Θεοκρ. 25, 61, ἀντίθ. τῷ βρέγμα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 7, Ἰατρ. (-ων).

Ἴνις, ὁ, ἡ· υἱός, θυγάτηρ Αἰσχ. Εὐμ. 317· «τὰν σὰν ἶνιν» Εὐρ. Ἱ. Α. 119· οἱ ἀρχαιολόγοι παρὰ τὸ ἰς, ὅτι οἱ υἱοὶ δύνανται εἶσι τῶν πατέρων» Σχολ. Θεοκρ. 1, 43.

Ἴννα, ἡ· πηγὴ ἐν Θράκῃ, Ἀθην. 2, 45.

Ἴννος, ἶννος, ὁ, κ. ἰννός· γίννος κ. ὄννος.

Ἰννο-ειδής, 2· ἰνώδης, νευρώδης, ἰνωδέστ. Ξεν. κυν. 4, 1· «ἰνωδέστατον αἷμα» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 4· πρβλ. ἰς.

Ἰνόω· κάμνω τι ἀτρεδόν, ἰνῶδες Ἱπρωδ. Ἐπιμ. σ. 49.

Ἰνταφέρνης, ου· Πέρσης τις Ἡρ.

Ἴνυκος, ἡ· πόλ. Σικελίας Ἡρ. π. Πλάτ. Ἴνυκός, κάτ. Ἰνυκῖνος Πλάτ.

Ἰνύνια· ἑορτὴ ἐν Λήμνῳ Ἡσυχ.

Ἴνυξ· ὄρνεόν τι, ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες Ἡσυχ. ἴδ' ἴυγξ.

Ἰνώ, οῦς· θυγ. Κάδμου, μτγν. θαλασσία θεὰ ἡ Λευκοθέα Ὀδ. ε, 333, Ησ. Θεογ. ἐπίθ. ηνώος, α, ον, Νον. Δ. 9, 269.

Ἰνώδης, 2, (ἰς, εἶδος)· ἰνοειδὴς Ξεν. κυν. 4, 4.

Ἴνωπος, ὁ· ποτάμιον ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Καλλ. δήμ. Ἄρτ. 171, ἐκαλεῖτο καὶ Λιγόπτιον ἕνεκα τῆς ἐλαττώσεως κ. αὐξήσεως αὐτοῦ ἡ Νεῖλος Στραβ. 6, 271.

Ἴξ, ἰκός, ὁ· σκώληξ τις ἢ κάνθαρος βλάπτων τὴν ἄμπελον, ἴσ. ἄλλος τις τύπος τοῦ ἰξ Ἡσυχ.

Ἰξάλη, ἡ· δέρμα αἰγός, κατὰ τὸ ἁλωτόν Ἱπποκρ. σ. 770· παρὰ τὰ

Ἴξαλος, ὁ, (κατὰ τοὺς μὲν παρὰ τὸ ἅσσω, πηδητικός, κατὰ τοὺς δὲ παρὰ τὸ ἴξαι κ. ἅλλεσθαι, ὀρθότ. παρὰ τὸ ἰκω)· ἐπίθ. τῆς ζορκάδος, ἢ τοῦ αἰγόκερω, ἀγριόγιδα, ἢ ἀγριοκάτσικον· «πόξον εὔξοον ἰξάλου αἰγός» ὁ, 105· ἴδ. Σχολ. «ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις» Δεων. Γαρ. 61 (11, 99)· κατὰ τοὺς ἐτυμολ. ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἢ τὸν ὀσφύας ἁλλόμενος· καθ' Ἡσυχ. ἰξάλου, πηδητικοῦ, ὀξέος, ἀπὸ τοῦ ἴξαι καὶ ἅλλεσθαι· ὀξέως γὰρ ἅλλονται δὲ καὶ ὀξέως ἁλλομένου.

Ἴξευμα, τό, (ἰξεύω)· τὸ πιασμένον διὰ τοῦ ἰξοῦ, κυνήγιον, γλωσ. aucupium.
Ἰξευτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ πιάνων πτηνὰ μὲ ἰξόβεργα Μανίθ. 4, 330, συσερ.
Ἰξευτήριος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μὲ ἰξόβεργα πιάνειν πτηνά.
Ἰξευτής, ὁ· ἰξευτὴρ Λυκόφρ. 105· «ὀστρουθοπιαστὴς» Ἡσυχ. ἴδωρ. ἰξευτάς, = ἰξευτήρ, Βίων 4 (2) 1, Ἀνθ. 9, 824 κ. ἐπίθ. κάλαμαι Ἀνθ. 6, 152· ἐντ.
Ἰξευτικός, 3· τῷ ἄνωτ. - κάλαμοι Ἀρτεμιδ. 2, 19· ἡ ἰξευτικὴ δηλ. τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ πιάνειν πτηνὰ μὲ ἰξόν Πολυδ. 7, 139· τὰ ἰξευτικὰ = σύγγραμμα τοῦ Ὀππιανοῦ π. ἰξευτικῆς.
Ἰξεύτρια, (θηλ. τοῦ ἰξευτήρ)· «τύχη» ἰξευτηρία Πλουτ. ἠθ. σ. 321.
Ἰξεύω· πιάνω πτηνὰ μὲ ἰξόβεργαν καὶ ἰξεύεσθαι Πολυδ. 7, 135· μτφ. πιάνειν ἐν γέν. «τοὺς θραπέτας γράμμασιν ἰξεύουσιν» Ψευδοχρυσ.
Ἰξία, ἡ· 1) ἰξός, εἶδος φυτοῦ φυόμενον ἐπὶ τῶν δρυῶν, ἐξ οὗ κατασκευάζεται ὁ ἰξός, ἤτοι ἡ κόλλα, δι' ἧς πιάνουσι πτηνὰ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2, 23· 2) τὸ φυτὸν χαμαιλέων καλούμενον, τοῦ ὁποίου οἱ ἀρχαῖοι δύο εἴδη διέκρινον μέλαν καὶ λευκὸν Νικανδρ. ἀλ. 279, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8, 19· 3) κιρσός· «ἔστι δ' αἷμα νενοσηκός, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῶν δρυῶν, ἐν αἷς συστροφαί εἰσιν, ὅθεν ὁ ἰξὸς ἀπορρεῖ» Φώτ. Ἀριστοτ. Πλουτ. 4) ἰξία ἡ ἐν Κρήτῃ φυτόν τι, ἄλλως τραγάκανθα καλούμενον Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 1, 3· 5) δηλητήριόν τι φυτὸν Γαλην. 13, 907, ὅπερ ὅμως ἰξία καὶ ἰξίας λέγεται, ἔτι δὲ ὀλοφόνον Διοσκ. 1, 1.
Ἰξίαι, αἱ· «χωρίον τῆς Ῥόδου ἀπὸ ἰξοῦ λιμένος» Στ. Βυζ. ἐντ. ἰξιώτης, Ἀπόλλων, Ἀρτεμίδ. ἐν Στ. Βυζ.
Ἰξίας, ου, ὁ· εἶδος φυτοῦ, οὗ ὁ ἰξώδης χυμὸς εἶναι φαρμακερός· ὑδ' ἰξία Διοσκ.
Ἰξιάς, άδος, ἡ· πόλ. Οἰνώτρων ἐν Μεσογείᾳ Στ. Βυζ.
Ἰξί-δάφας· ἰξοδόρος.
Ἰξίνη, ἡ· εἶδος θαμνώδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ἐξ οὗ συνάγεται εἶδός τι μαστίχης· «συνίσταται καὶ ἐπὶ τῆς σχίνου καὶ ἐπὶ τῆς ἀκάνθης τῆς ἰξίνης καλουμένης, ἐξ ὧν ἡ μαστίχη» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, (1, 2).
Ἰξιόεις, εσσα, εν· ὅστις κατασκευάζεται ἀπὸ ἰξίαν· «ἰξιόεν πῶμα» Νικ. ἀλ. 279.
Ἰξίον, τό· 1) τὸ φύλλον τῆς Ἰξίας Ἱπποκρ. 2) ὄπος τοῦ ἰξὸς Νικητ. Εὐγ. 2, 130, viscum.
Ἰξιονίδης· υἱὸς ἢ ἀπόγονος Ἰξίονος, Σουϊδ.
Ἰξιόνιος, ἐπ. 3 ἐπίθ. τοῦ Ἰξίων· «ἄλαχος ἰξιονίη» Ἰλ. ξ, 317.
Ἴξις, εως, ἰων. ἰξις, ἴσφ. δὲ ἴγξις (ἴσχω)· ὁ ἰρχομάς, ἄφιξις, ἔλευσις, βάδισμα Ἱπποκρ. «κατ' ἴξιν» = κατ' εὐθεῖαν διεύθυναν· «ἴξις δὲ (π. Ἴωσι) ἡ εὐθυωρία» Γρ. Κυρ. σ. 554.
Ἰξο-φάγος· ἰξοφάγος.
Ἰξίων, ονος· 1) Θεσσαλὸς στρατηγὸς Ἀπολλ. Ῥ. Πινδ. «οἱ Λάντες καὶ οἱ Ἰξίονες» Ἀριστοτ. π. κ. 18· 2) ἐπίθ. Δημητρίου τινὸς Ἀδραμυττινοῦ Δ. Λαερ 5, 84.
Ἰξο-βολέω· πιάνω πτηνὰ μὲ ἰξὸν Βιάνωρ Ἀνθ. Παλ. 9, 273.
Ἰξο-βόλος, (ἰξός, βιβρώσκω)· ὁ τριβόγων τὸν ἰξόν, ἰξοφάγος, ἢ τὸν καρπὸν τοῦ αὐτοῦ· «Κίχλη ἰξοβόρας» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 20.
Ἰξο-εργός, 2· ὅστις μεταχειρίζεται ἰξόβεργα, πιάνει μὲ αὐτὰ πουλιὰ Ἀνθ. Παλ. 9, 254.
Ἴξομαι, μελ. τοῦ ἰκνέομαι, Ὅμ.
Ἴξον, ἐπ. ἀορ. τοῦ ἵκω, Ὅμ.
Ἰξο-ποιέω· κατασκευάζω ἰξὸν Θεοφαν. Νον.
Ἰξός, ὁ, (ἴσ. συγγ. τῷ ἴσχω, ὁ στερεὰ κρατῶν ἢ τῷ κισσός)· τὸ φυτὸν ἰξὸς ἢ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη κόλλα, μεθ' ἧς ἁλείφουσι τοὺς ἰξευτικοὺς καλάμους, τὰ ἰξόβεργα· «ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κόλλῃ λελημμένος» Εὐρ. Κύκλ. 432· «θήρας ὄργανον φέρουσα τὸν ἰξόν» Πλουτ. Κυριολ. 3· - μτφ. οὐτιδανός, φιλάργυρος, ἀνελεύθερος, αἰσχροκερδὴς Β. Ἀν. 43.
Ἰξο-φάγος, 2· ἰξοδόρος Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην.
Ἰξο-φορεύς, έως, ὁ· τῷ ἐπαμ. Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 9, 209.
Ἰξο-φόρος, 2· ὁ φέρων, βαστάζων, κουβαλῶν ἰξόν· - δόνακες Ὀππ. ἁλ. 1, 32· - δρύες Σοφ. ἀποσπ. 354.
Ἰξόω· ἁλείφω τι μὲ ἰξὸν μετγν. νίσσω.
Ἰξός, ὁ· εἶδος ἰχθύος Ἡσύχ.
Ἰξοῦθεν, ἐπίρ. (ἰξός)· ἀπὸ τὴν δορφόν, ἀπὸ τοὺς λαγῶνας Ἄρατ. Φαιν. 114.
Ἰξυόφιν, ἐπ. δοτ. πλ. τοῦ ἰξύς Ὀππ. κυν. 2, 5.
Ἰξύς, ύος, ἡ, (ἴσ. συγγ. τῷ ἰσχύς)· ὁ λαγών, κοιν. λαγγόνι, τὸ μέρος τὸ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς λαγῶνας, μεταξὺ τῶν ἰσχύων καὶ τῶν πλευρῶν, ὅπου ζώνεται τις· «περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυΐ» κατὰ ποιητ. συστολὴν τῆς δοτ. ἀντὶ ἰξύϊ) Ὀδ. ε, 231, ἐπὶ ζώνης γυναικῶν εἰς ἀμφότερα τὰ παραδείγματα ταῦτα «ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν» Λογγιν. 1, 4, Ἱπποκρ. ὁ Ὀππ. περὶ τῶν Κενταύρων λέγει· «φύλα θηρσιμιγῆ, μερόπων μὲν ἐπ' ἰξύας, ἰξυόφιν δὲ ἵππων πολυκαμπῆς», κυν. 2, 5· πρβλ. ὀσφύς.
Ἰξ ιώδης, 2· ὅμοιος μὲ ἰξόν, ὁ κολλῶν καὶ αὐρύμενος ὡς ἰξὸς Ἱπποκρ. Θεοφρ. «ἡ πενία ἰξ. καὶ εὐλαβής» Λουκ. Τιμ. 29.
Ἴξωτός, 3· ὅστις πιάνεται μὲ ἰξόβεργα Εὐστ.
Ἰοβάκχεια, τά· ἑορτὴ Βάκχων Δημ. σ. 1371, 24, παρὰ τὸ
Ἰόβακχος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ μετὰ τοῦ ἰοῦ ἐπικαλουμένου Βάκχου, ὁ Διόνυσος Ἐπιγρ. Ἀνθ. Πλαν. 4, 289.
Ἰο-βάπτης, ὁ, (ἰόν, βάπτω)· βαφεύς, ὅστις βάφει ὡς τὸ χρῶμα τοῦ ἰοῦ, γλωσ. violarius.
Ἰόβας, α· βασιλίς τις τῆς Μαυριτανίας Πλουτ. π. Στραβ. Ἰούβας.
Ἰόβας· κάλαμος παρὰ Κρησὶν Ἡσυχ.
Ἰοβάτης· βασιλεὺς Λυκίας, πατὴρ Σθενεβοίας Σοφ. ἀποσπ.
Ἰο-βαφής, 2· ὁ βαμμένος μὲ χρῶμα τοῦ ἰοῦ, σκοτεινογάλαζον· «ἱ. καὶ πορφυρᾶ ἱμάτια» Δημοκρ. ἐν Ἀθην. 12, 525· ἐπὶ θαλάσσης, 2, 42.
Ἰο-βάφινος τῷ προηγ. Νικητ. χρον. σ. 103.
Ἰοβήλατος, α, ον· Ἰοβ. ἔτος, π. Ἑβραίοις «ὅ ἐστιν ἔτος πεντηκοστόν, εἰς ἄφεσιν» πραξ. ἀποστ. α. 318
Ἰόβης, ου· υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολλ.
Ἰοβιανός· αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων, Σουϊδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰο-βλέφαρος, 2· ὁ ἔχων σκοτεινογάλαζα ὄμματα· - Ἀφροδίτη Πινδ. π. Λουκ. εἰκ. 8· ἰογλέφαρος Πινδ. ἀποσπ. 113.

Ἰο-βολέω· ῥίπτω βέλη Ἐπιγρ. (Ἀλκαίου Ἀνθ. Παλ. 5,10)· - τόξοις Ἀπολ. Ῥ. 4,1440 - χόνα φαρμάκι, φαρμακῶνω· «Μυγαλαὶ Ἰοβολοῦσαι» Γεωπ.

Ἰο-βολία, ἡ· τὸ ῥίπτειν ἰόν, φαρμάκι, ἐκκλ.

Ἰο-βόλος, 2· α) ὁ ῥίπτων βέλη, τόξ-ν Ῥιαν. 8 (6, 34)· β) ὅστις ἐγάνει, χύνει ἀφ' ἑαυτοῦ φαρμάκι, φαρμακερός· - γένυες Ἀνθ. Πλαν. 266· «τὰ δήγματα τῶν Ἰοβόλων» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 29· - θηρία Ἡρωδ. 3, 9, 10.

Ἰο-βόρος, 2· ὁ τρώγων φαρμάκι· «γόνος ὀρακαίνης» Ὀππ. κυν. 3, 223· - πυθεδόνες Νικ. Θηρ. 467, ὀρθότ. Ἰοβόλος.

Ἰο-βόστ-υχος, 2· ὁ ἔχων πλοκάμους, βοστρύχους ὡς τὸ ἴον· - Εὐάδνη, αἱ Μοῦσαι Πινδ. Ὀ. 6, 30, Ἱ. 6, 23.

Ἰό-γληνος, 2· ὁ ἔχων τὴν κόρην τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ὄμματα σκοτεινογάλαζα Ἡσυχ.

Ἰοδάμα, ας, ἡ· θυγ. Ἰτωνοῦ Παυσ. 19.

Ἰό-δετος, 2· ὁ δεδεμένος, περιπεπλεγμένος μὲ ἴα Πινδ. ἀποσπ. 45, 6· κατὰ βοΐκχ. Ἰοδέτης.

Ἰο-δνεφής, 2, (ἴον, δνόφος)· ὁ βαθὺ γαλάζιος, καθ' Ἡσυχ. μέλαν, ἄνθει παραπλήσιον, πορφυρίζον· κατὰ δὲ Εὐστ. μέλας, πορφυροῦς, ἰάνθινος· «Ἰοδνεφὲς εἶρος» Ὁδ. α, 426.

Ἰο-δόκη, ἡ· θήκη, βιλοθήκη Ἀπολ. Ῥ. 2, 679, Ποσειδ. ἐπ. Ἀνθ. Παλ. 12, 45.

Ἰο-δόκος, 2· α) ὅστις δέχεται, περιέχει βέλη· - φαρέτρη Ὁδ. φ, 12· κ. μτγν. π. Μελ. 42 (5,679)· 2) ὁ περιέχων ἰόν, δηλητήριον - ὀδόντες Νικ. Θηρ. 184.

Ἰο-δόχη, ἡ· Ἰοδόκη, βελοθήκη Ἡσυχ. κ. Φώτ.

Ἰο-ειδής, 2· ὅμοιος μὲ ἴον, τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἐν γαληνῇ, Ἰλ. λ, 298, Ὁδ. δ, 56 ἐν τρικυμίᾳ, ἀνεμοζάλῃ, λ, 107· «κρήνη» Ἡσ. Θε. 3· - ὕδωρ = φαρμακερός, «λοιγὸς» Νικ. Θηρ. 243· «κέντρον σκορπίου», 886· πρβλ. ἰώδης.

Ἴόεις, εσσα, εν· ὁ ἔχων τὴν βαφήν, τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, σκοτεινογάλαζον, μελανόν· «ἰόεντα σίδηρον» Ἰλ. ψ, 850· ἄλλοι ἐτυμολ. τὴν λέξ. παρὰ τό, ἰός, καὶ ἑρμηνεύουσιν, ἰωδες, σκωριασμένον ἢ ὅ,τι χρησιμεύει εἰς βέλη, ὅτε ἔπρεπε τὸ ι νὰ ἦνε μακρόν, ἐκτὸς ἂν δεχθῶμεν εἰς τὸ ἰόεντα συνίζησιν κ. ἑπομ. τὴν λέξ. τρισύλλαβον· κατ' Εὐστ. α) ὁ κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς βελῶν ἐργασίαν, εἰς ἰοὺς εὐθετῶν· β) ὁ ἰοῦ δεκτικός· γ) παρὰ τὸ ἴον, ἤτοι ἰοειδὴς Νίκ. ἀλ. «ἰόεντα θάλασσαν», 171.

Ἰόεσσα, ἡ· ἑταίρα τις Λουκ.

Ἰό-ζωνος· ὁ ἔχων ζώνην χρώματος ἴου, πορφυρόζωνος καθ' Ἡσυχ.

Ἰο-θαλής, 2· ὁ θάλλων, ἀνθῶν· - ἴα Φιλοξ. ἐν Ἀθην. 9, 409.

Ἰοκαλλίς, ίδος· γυν. ὄν. Σουΐδ. Φώτ.

Ἰοκάστη, ἡ· αὐξ. Λαΐου, μήτ. Οἰδίποδος Σοφ. Εὐρ. π. Ὁμ. Ἐπικάστη.

Ἴόκαστος· υἱὸς Λίόλου Καλλ.

Ἰό-κολπος, 2· ἡ ἔχουσα πορφυραῦν κόλπον, κατ' ἄλλ. εἰδιδὴ ὡς τὰ ἴα, (ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἰοθήτα, ἴσως = ἰόζωνος) Ἀλκ. ἐν Ἀπολλ. π. ἀντων. 384.

Ἰολάεια, τά, δηλ. ἱερά· ἱερὰ τοῦ Ἰολάου, τὰ καὶ Ἡράκλεια καλούμενα Φιλημ. Ἀλεξ. 168.

Ἰολαεῖς, έων, οἱ· ὀρεινὸς λαὸς τῆς Σαρδηνίας ἀπὸ τοῦ Ἰολάου κληθέντος Στραβ. Παυσ.

Ἰολαΐδας, α· Θηβαῖός τις στρατηγὸς εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην Λίλ.

Ἰόλαος· 1) ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, υἱὸς Ἰφικλέους Ἡσ. Πινδ. Εὐρ. ἀωρ. Ἰόλας, α, Πινδ. ἀττ. Ἰόλεως Εὐρ. 2) στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων Θουκ. 3) Ἰόλαος, βοτανικὸς τις Ἐπιφαν. Διοσ. Ἰόλας κατὰ τὸ Περίλεως, Περίλεω, Πέριλλος.

Ἰόλη· θυγ. Εὐρύτου καὶ Οἰχαλίας Σοφ. Ἀπολλόδ. Ἰόλεια, ἡ Καλλ.

Ἰόλλας, ου ἰατρός τις Γαλην. τῶν Ἰόλλου.

Ἰο-λόχευτος, 2· ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἰόν, φαρμάκι Πρυκλ. Ὕμν. 1, 41.

Ἴομεν, ἐπ. ἀντὶ ἴωμεν, ἀ. πλ. ὀπατ ἴν. τοῦ εἶμι· ἂς πηγαίνωμεν, ἐλᾶτε νὰ πηγαίνωμεν Ὁμ. (⏑⏑–, ἐνίοτε μακρὸν π. Ὁμ. ἐν ἄρσει).

Ἰο-μιγής, ές, 2· ὁ μεμιγμένος μὲ φαρμάκι, φαρμακωμένος· - θηλὴ Πολύαιν. Ἀνθ. Παλ. 9, 1.

Ἰόμματος, 2· ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ἰοειδεῖς, μελανωπούς, ἰρατικούς, χαρίεντας, μτγν.

Ἰό-μωρος, 2, πλ. Ἰόμωροι Ἰλ. δ, 242, ξ, 479· ἐπιθ. τῶν Ἀργείων, κατά τινας μὲν παρὰ τὸ ἰός, ὡς τὸ ἐγχεσίμωρος, ὁ μαχόμενος μὲ βέλη. Ἀλλὰ τὸ βέλος δὲν ἦτο τὸ σύνηθες ὅπλον τῶν Ἑλλήνων· ἴσως δὲ τὸ ἰῶτα, ἐπρεπε νὰ ἦνε μακρόν, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ ἰός γινομένας ἑρμηνείας· ὅθ. ἄλλοι δέχονται πρωτοτ. τὸ ἴον καὶ μόρος, ὅ ἐστι ὁ ἔχων τὴν μοῖραν τοῦ ἴου δηλ. βραχύβιος ὡς τὸ ἴον· κατ' ἄλλ. δὲ παρὰ τὸ εἶναι ἐπὶ τὸν μόρον, ὅστις τρέχει εἰς τὴν φθοράν, ὀλεθρόν του. Κατ' ἄλλ. δὲ ἀκωπτικῶς παρὰ τὸ μῶ· φωνή, κραυγὴ καὶ μωρός, ὅστις μωρολογεῖ, μάχεται μὲ τὸ στόμα, ἰδ. μὲ παχέα λόγια, κατὰ τὸ, ἐλεγχίες, ἀπειλάων ἀκόρητοι, ἐπομ. δειλός· ἢ παρὰ τὸ μόρος, ὅστις μόν. τὸ νὰ βοᾷ ἔχει ἐκ φύσεως· ἢ παρὰ τὸ μῶλος, ὅστις μόν. μὲ τὸ στόμα μὲ ξηροὺς λόγους παλεμεῖ ὄχι δὲ καὶ μὲ ὅπλα, ὅπερ ἁρμόζει μάλιστα ἐν Ἰλ. ξ, 479· ἰδ. ὁ Ῥίμερος ἀποδέχεται τὴν ἐξήγησιν, ὁ διὰ βελῶν μαχόμενος, ὡς ἀκωπτικὴν λέξιν, ἐπειδὴ ὁ μὲν ἀνδρεῖος ὁρμᾷ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ ξίφος καὶ λόγχην, ἢ δὲ διὰ βελῶν μάχη τῶν δειλῶν καὶ τῶν βαρβάρων ἐστὶν ἰδία· κατ' Εὐστ. ὁ ἐν ταῖς μόρον ἐμποιῶν, ὁ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένος ἤτοι κακοπαθῶν· κ. ἀλλαχοῦ ὁ ἀξιῶν τοὺς κεκτημένους· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἰόμωροι = οἱ ἀξιοῦντες τοὺς ἔχοντας, καὶ δι' αὐτῶν οἱ ἐξ αὐτῶν μόρον, ὅ ἐστι θάνατον ἐπιφέροντες· βέλτιον δὲ οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένοι ἤτοι πεπονημένοι.

Ἴον, τό· τὸ ἄνθος, λουλούδι κοιν. ἴται ε, 72, Πινδ. Ὀ. 6, 55, Πλάτ. συμπ. 212· - κυανανγὲς Ῥουφιν. 15 (5, 74)· διακρίνουσι δὲ ἴον μέλαν τὸ = κοιν. μελανὸν ἴται, καὶ ἴον λευκόν = τὸ λευκόϊον, ἄπρων ἴται· «ἴον χρόκειαν» = τὸ βαθὺ κόκκινον ἴται Θεόφρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰονθάς, άδος, ἡ· ὅτι εἶνε μαλλιαρόν, τριχωτόν, ἐπίθ. τῆς ἀγρίας αἰγός, κατ' Ἀπίωνα ἐν Ὀδ. ξ. 50, τῆς θαῶς ἰούσης, κ. ἰόνθους ἐχούσης· καθ' Ἡσυχ. δὲ κ. Σχολ. νέας, δασείας, ταχείας ἰόνθους ἐχούσης· ἴδ. κατωτ. κατ' ἄλλ. παρὰ τὸ ἄνθος ἔχουν ἀκμαῖος.

Ἰονθος, ὁ· ἡ νέα θρίξ· κατὰ Σουΐδ. ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν, κ. Β. Ἀν. «ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἅμα τῇ τῶν τριχῶν ἐκφύσει τῶν πρώτων γινομένη ὀθόνη», Ὁμήρου μὲν οὖν Ἰονθάδα εἶπε τὴν ἀγρίαν αἶγα ἀντὶ τοῦ νέαν ἀπὸ τῶν ἰόνθων· σημεῖον ἀκμῆς, 44, 23· κατ' ἄλλ. ῥίζα τῶν τριχῶν· 2) εἶδός τι ἐξανθημάτων, ἅτινα γίνονται ἐπὶ τοῦ προσώπου, κατὰ τὴν ἥλικίας, φυδράκια ἄλλως καλούμενα Πολυδ. 4, 194· - μικροὶ Ἀριστοτ. Ἀ Ζ 5, 31, (πιθ. συγγ. τῷ ἀνθέω).

Ἰονθ-ώδης, 2 ὅμοιος ἰόνθῳ Θεόφρ.

Ἰόνιος, 3, (ἰών)· ὅστις προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἰώ, ὑπάγεται ἀνήκει εἰς αὐτήν, ἴδ. ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὅπου λέγεται, ὅτι διέπλευσεν ἡ Ἰὼ· Ἰόνιον πέλαγος· Στ. Βυζ. καθ' Ἡσύχ. ὁ νῦν Ἀδρίας· ὁ Στράβ. δὲ λέγει· «τὸ μὲν στόμα κοινὸν ἀμφοῖν ἐστι τοῦ Ἰονίου καὶ τοῦ Ἀδρίου, διαφέρει δὲ ὁ Ἰόνιος, διότι τοῦ πρώτου μέρους τῆς θηλάσσης ταύτης τοῦτ' ὄνομα ἐστιν, ὁ δ' Ἀδρίας τῆς ἐντὸς μέχρι τοῦ μυχοῦ, νυνὶ δὲ καὶ τῆς συμπάσης», 7, 312· - πόντος Εὐρ. Τρ. 225.

Κα-πάρειας, 2 (παρειά)· ὁ ἔχων ὠραίας παρειάς ὡς τὸ ζῶν, μτγν.

Κά-πηλος, 2· ὁ ἔχων, φέρων πήλον, χρώματος ἴου Ἡσυχ.

Κάπη, ἡ· θυγ. Ἰφικλέους, σύζ. Θησέως Πλουτ. 2) θυγ. Αἰόλου, Στ. Βυζ. 3) πόλ. Φοινίκης τραφ. κ. Ἰόππη Στραβ. νῦν Γιάφφα.

Κα-πλόκαμος, 2· ἔχων πλοκάμους ἰοβαφεῖς, ἤτοι χρώματος ἴου· - Μοῦσα Πινδ. Ἴ. 1.

Κο-πλόκος, 2· ὁ πλέκων τι μέ ἴα, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὕμν. (9,524. 10) - τῆς Σαπφοῦς, Ἄλκ. ἐν Ἡφαιστ. σ. 80· «ἰοπλόκος, ἰόπεπλος ἀπὸ τοῦ χρώματος» Ἡσυχ. κατ' ἄλλ. ἰόπλοκος = τῷ πρυηγ.

Κόπολις, ἡ· πόλ. τῆς κοίλης Συρίας ἐκ τῆς Ἰοὺς κληθεῖσα Δ. Π. κατὰ χρον. Πασχ. Ἰωπόλις, κάτ. Ἰωπολίτης.

Κόρας, ἡ Ἰουράσιος, ὁ· ὄρος Στραβ. κάτ. Ἰουρασσὸς Πτολ.

Κορδάνης, ὁ· ποτ. τῆς Ἰουδαίας Στραβ.

Κόρδανος Παυσ. ἐπίθ. Ἰορδάνιος, α, ον, Νον.

Κορδάνιος Ἐτ. Μ.

Κορδάνης· πρεσβύτερός τις Μεθυμ. π. Φυτ.

Κορκας, ὁ· ζῷον ὅμοιον ἀλώπεκι, ζαρκάδι· πρβλ. δόρξ, δορκὰς «δόρκους οὐρυγάς τε καὶ αἰγάγρους ἐντείνας Ἰόρκους» Ὀππ. κυν. 3, 3.

Κός, ὁ, (ἔτυμ.)· 1) τὸ ἐρριμμένον, τοξευόμενον, τὸ βέλος· «ἰὸν εἶχε» Ἰλ. α, 48· «βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἐγχεῖ», θ, 514· χαλκήρης, ταχὺς, πτερόεις Ὀδ. χρῆται δὲ Ὅμ. καὶ τῷ ἑτερογενεῖ πλ. τὰ ἰά Ἰλ. τ, 68· «βαλὼν ἰῷ ἀπὸ νευρῆς» Ἡσ. ἀσπ. 402, Αἰσχ. Πέρσ. 458, Σοφ. Εὐρ. 2) τὸ ὀλιγιστήριον, ὅπερ χύνουσι τὰ φαρμακερὰ ζῷα· - Ἐχίδνης Σοφ. Τρ. 768 - δράκόντων Εὐρ. Ἴων 1015· μτφ. «ἰὸς καρδίαν προσήμενος» Αἰσχ. Ἀγ. «ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδῳ πεσών», Εὐμ. 456· «τοῦτο τὸ φυτοῦς ἰὸν ἔχει» Πλουτ. ἠθ. σ. 164. Ἐπειδὴ ἡ σημασία αὕτη ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐκπέμπειν, ἐκβάλλειν ἀφ' ἑαυτῶν τι, κ. ὁ Πινδ. ὠνόμασε τὸ μέλι· «ἰὸς ἀρτιμῆνι μελισσᾶν», Ὀ. 6, 80 3) ἡ σκωρία, ἰδ. τοῦ σιδήρου Θεογν. 451, Πλατ. Τιμ. 59· - τοῦ χαλκοῦ Θεόφρ.

Ἴος, ἐπ. = εἷς, ἐστ. ἰῷ Ἰλ. ζ, 422, ποιητ. ἴδε ἓς.

Ἴος, ἡ· νῆσος τῶν Κυκλάδων Στραβ. κάτ. Ἰήτα Παυσ.

Ἰό-στεπτος, 2· ὁ μὲ ἴα ἐστεμμένος.

Ἰο-στέφανος, 2· τῷ ἀνώτ.· Ἀφροδίτη Ὅμ. ὕμν. 5, 18· - Μοῦσαι Θεογν. 250· - Ἀθῆναι Πινδ. ἀποσπ. 46, Ἀριστ. Ἱππ. 1334.

Ἰότης, ητος, ἡ (παρὰ τὸ ἴς ἢ ἶμαι)· θέλησις, γνώμη, βούλησις, ἐνταλή, παραίνεσις· «θεῶν ἰότητι» Ἰλ. τ. 9· - μάχησα Ὀδ. ξ, 198· «μητρὸς ἐμῆς ἰότητι» = κατὰ τὴν θέλησιν τῆς μητρός μου, Ἰλ. α, 300· «κακῆς ἰότητι γυναικός» = διὰ ἀνεύργειας κακῆς γυναικός, 284· «ἀλλήλων ἰότητι» = μὲ μηχανεύματα, πανουργίας κατ' ἀλλήλων Ἰλ. ε, 884, Ἀπολ. Ῥ. 4, 360· «ἰότητι γάμων» = ἕνεκα τῶν γάμων Αἰσχ. Πρ. 857. κατ' αἰτ. δέ μ. ἐν «δι' ἐμὴν ἰότητα» Ἰλ. α, 41 Ἡσυχ. ἑρμ. βουλήσει, θελήσει, αἰτίᾳ, ὀργῇ, χαριτ.

Ἰο-τόκος, 2 (ἰός)· ὅστις γεννᾷ, ἐκβάλλει ἀφ' ἑαυτοῦ φαρμάκι Ὀππ. κυν. 3, 72.

Ἰο-τυπής, 2 (ἰός, τύπτω)· ὁ κτυπηθεὶς μὲ βέλος· ὄρνις Ἀνθ. Ἑλλ. 9, 265· μτφ. «βλεφάρων βάσεις· Ῥουφιν. Ἀνθ. Παλ. 5, 87.

Ἰού, ἐπιφ. σχετλιαστικόν, πόνου· τῷ παρ' ἡμῖν, σύγ. ὄχ. ἢ καὶ ὑποφωνήσεως ἀναβόησις, οἴμοι, ἀλλοίμονον· π. τραγ. συνηθ. κατ' ἐπανάληψιν· Αἰσχ. Ἑπτ. 138· «ἰοὺ ἰοὺ δύστηνε· Σοφ. Οἰ. τ. 1071, Εὐρ. Ἱππ. 776, Ἀριστ. νεφ. 1, καὶ Δημ. 19,209· ἐκπλήξεως, θαυμασμοῦ· «ἰού, ἰού ὡς πανοῦργος εἶ· Πλάτ. Γοργ. 499· χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως, ἀναβόησις, ὅτε κατὰ μὲν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 316 ἰοῦ ταυτίζεται, κατὰ δὲ Ἀρχαδ. σ. 182, 25 μάν. ἰοὺ Πλάτ. συμπ. 223· - κ. μ. γεν. «ἰού, ἰοὺ τῆς δαδούλου» Ἀριστ. θεσμ. 245, Λουκ. Φιλοπ. 2.

Ἰουδαία, ἡ· χώρα τῆς ΝΔ. Ἀσίας Στράβ. κάτ. Ἰουδαῖος, ίων, Στ. Βυζ.

Ἰουδαΐζω· φρονῶ ἢ φέρομαι ὡς Ἰουδαῖος Πλουτ. Κικ. 7.

Ἰουδαιηθεν, ἐπίρ. ἐξ Ἰουδαίας Νον.

Ἰουδαϊκός, 3· ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων τοῖς Ἰουδαίοις Στραβ. 17, 800· ἐπίρ. - κῶς Ν. Δ.

Ἰουδαῖος, 3· ἀνήκων τῇ Ἰουδαίᾳ· - ὄρη Ἀνθ. 7, 645· - οὐσ. = ὁ κάτ. τῆς Ἰουδαίας Λουκ. Τραγῳδ. 172, οἱ Ἰουδαῖοι Στραβ.

Ἰουδαιό-φρων, 2· ἔχων φρονήματα Ἰουδαϊκά, σκεπτόμενος φρονῶν ὡς Ἰουδαῖος Ἐκκλ.

Ἰουδαϊσμός, ὁ· τὰ ἤθη καὶ ἡ θρησκεία τῶν Ἰουδαίων Μακκαβ.

Ἰουδαϊστής, ὁ· ἀπαδός, ζηλωτὴς τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας, Ἐκκλ.

Ἰουδαϊστί, ἐπίρ. Ἰουδαϊκῶς, κατὰ τὴν γλῶσσαν τὴν Ἰουδαϊκήν, μτγν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰούδας, α· ἑβραϊκ. ὄν. Ν. Δ.
Ἰουλαῖος, ὁ· ὄν. μηνὸς ἐν ἡμερολογίῳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Dubois.
Ἰουλεῖς, οἱ· οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἀφ' οὗ καὶ ὁ μήν, ἢ ἀπὸ Ἰουλίδος, κάτ. Ἰουλεύς, Θηλ. Ἰουλὶς Στ. Βυζ.
Ἰουλιάδης· ἀνδρ. ὄν. Αἰσχιν.
Ἰουλιανός· ἀνδρ. ὄν. λατιν. Ἀνθ. Παλ.
Ἰουλιάς, άδος, ἡ· πόλ. τῆς Γαλιλαίας Ἰωσ.
Ἰουλίζω, (ἴουλος)· ἀποκτῶ ἴουλον, ἀρχίζουσι νὰ φυτρώνουσι τὰ γένειά μου Τρυφιοδ.
Ἰούλιος· 1) ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ. 2) Ῥωμαῖός τις, Θηλ. Ἰουλία· ἐπίθ. «Ἰουλίειον ἠρῷον» Δ. Κ. 51· 3) ὁ μὴν Ἰούλιος.
Ἴουλις, ἴδος, ἡ· 1) εἶδός τι ἰχθύων κόκκινον, κοκκινόφαρυν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ, 9, 2· 2) θεότης τις Ἀθήν. 7, 304· 3) ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κέω Στραβ. Καλλ. κάτ. Ἰουλήτης Αἴλ.
Ἰουλό-πεζος, 2· α) ὁ ἔχων παλλοὺς πόδας, ὡς ὁ πολύπους, (ἴδ' Ἴουλος)· β) πλοῖον ἔχον πολλὰς κώπας Λυκόφρ. 23.
Ἴουλος, ὁ (πρβλ. οὖλος)· 1) χνοῦς, τὸ χνοῶδες ἤτοι αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων, συνήθ. πλ. «ἴουλοι ὑπὸ κροτάφοισιν» = τὰ γένεια ἐπὶ τὰς παρειὰς Ὀδ. λ, 319· «στείχει δι' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων» Αἰσχ. Ἑπτ. 516· «τούτῳ παρὰ τὸ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει» Ξεν. συμπ. 4, 23· «ἀνθήσαντες» Ἀντιπ. Θ. 21 (6, 193), συνηθεστ. ἐν Ἀνθ. 2) τὸ δερμάτιον τῶν ἀσταχύων, ὅπερ καὶ οὖλος λέγεται, ἴδ' αὐτ. καὶ κύρ. ὄν. Οὐλιὼ κ. Ἰουλώ· - ἔτι δὲ ἄσημά τε ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, πρβλ. Σχολ. Λυκοφρ. 23, Ἀθην. 14, 618· 3) τὸ ἄνθος, λουλουδάκι ἀρσενικῶν φυτῶν Θεοφρ. 4) εἶδός τι ἐντόμων μὲ πολλοὺς πόδας διαφαρεῶν τοῦ ὀνίσκου, ὄνος πολύπους· ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Ἴουλος καὶ ζῷον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον· τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὀρίαις γινόμενον, ὄνον, πολύποδα, καὶ συστρεφόμενον, ἴουλον καλοῦσιν» Φώτ. δὲ «ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ, πολύπους δέ τι ζῷον καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος κτλ.» ὁ δὲ Μοσχόπουλος ὁ περὶ τὰ τείχη ἀνέρπων πολύπους» καὶ ὁ Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 979· λέγεται δὲ Ἴουλος ζῷόν τι, θηρίδιον πολύπουν· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα· ὁ δὲ Θεοφρ. καὶ ὄνον καλεῖ αὐτόν·» 5) Ἰουλὶς Ἐρατοσθ. π. Ἀθην. 7, 284· κύρ. ὄν. Στραβ.
Ἰουλο-φυέω· ἰουλίζω, μτγν.
Ἰουλώ, οῦς, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρας, θεᾶ τῶν δραγμάτων· ἴδ' Ἴουλος, 2.
Ἰουλώδης, 2· ὅστις εἶνε ὅμοιος μὲ τὸ πολύπουν ζωῴφιον ἴουλον, εἶδος ἐντόμου Ἀριστοτ μορ. Ζ. 4, 5.
Ἰουράσιος, Ἰουρασσός, ὁ· ἴδε Ἴόρας.
Ἰουστινιανός, Ἰουστῖνος, Ἰοῦστος· ἀνδρ ὀν λατ.
Ἰόφ, ἐπιφ. ἀηδίας, ἀποστροφῆς Αἰσχ. ἐκ. 867.
Ἰο-φόρος, 2· ὁ φέρων ἔχων φαρμάκι Ὀππ. κυν 3, 233, veneniferus.
Ἰό-φορτος, 2· διστοφόρος, τοξοφόρος.
Ἰό-φρυς, υος, 2· ἔχων μελανὰς ὀφρῦς, ἀνώμ.
Ἰοφῶν, ῶντος· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ. Παυσ.
Ἰοφῶσσα· θυγ. Αἰήτου, σύζ. Φρίξου Ἡσυχ.
Ἰο-χέαιρα, ἡ· ἡ χαίρουσα ταῖς βέλεσιν, ἡ ἀγαπῶσα τὰ βέλη, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος Ἰλ. ε, 53, Πινδ. Π. 2, 9 (ἔνθα τὸ ι βραχύ)· ἴδε καὶ οὐδ. Ἰλ. φ, 480· ὡς ἐπίθ. τοῦ ὄρους Νικ. ἐν Ἀθην. 3, 99.
Ἴοψ, οπος· Σπαρτιάτης τις ἥρως Παυσ.
Ἰόω· ἀφήνω τι νὰ σκωριάσῃ, παθ. σκωριάζω, πάσχω σκωρίασιν Θεοφρ. μτγν.
Ἰπνεύω, (ἰπνός)· ξηραίνω, στεγνώνω, φρυγανίζω τι εἰς τὸν ἰπνὸν Ἡσυχ.
Ἴπνη, ἡ· πτηνόν τι, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ μὲ τὸ ῥάμφος τὰς φλοιώδας τῶν ξηρῶν δένδρων, κοιν. τσιμπλιτάρα Ἀντων. Λιθαν. 21.
Ἰπνῖον, τό· ὁπωρ. τοῦ ἰπνός, μτγν. furnus.
Ἴπνιος, 3· ἀνήκων, ᾠηνόμενος, φρυγανιζόμενος εἰς τὸν ἰπνόν, φούρνον· καθ' Ἡσυχ. τὰ καθάρματα τοῦ ἰποῦ Κτλλ. ἀποσπ. 216· π. Σχολ. Ἀριστ. σφ. 832 λόματα, = κόπρος τῶν ζώων· ἴδε ἰπνός.
Ἰπνίτης, ὁ· ὅστις ἑτοιμάζεται, ᾠφνεται εἰς τὸν ἰπνόν· «ἰπνίτης ἄρτος» Ἱπποκρ. Ἀθην. 3, 109· - φθοΐς Ῥιαν. 5 (6, 299), furnacense.
Ἰπνο-καής· ὁ καείς, καψαλισθεὶς εἰς τὸν ἰπνόν, φοῦρνον Λουκ. Λεξιφ. κ. 6.
Ἰπνο-καύστης, ὁ· ὁ καίων τὸν ἰπνόν, φοῦρνον, furnarius, κοιν. φουρνάρης, γλωσ.
Ἰπνο-κήϊον, τό· ἡ τρύπα, δι' ἧς ἀναπνέεται ὁ φοῦρνος, praefurnium ἢ furnus.
Ἰπνο-λέβης, ητος, ὁ· ὁ λέβης, τὸ καζάνι, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁλόγυρα κτισμένον ὡς φοῦρνος καὶ ζεσταίνουσι νερόν, ἴδ. εἰς τὸ λουτρὸν Λουκ. Λεξιφ. 6.
Ἰπνο-λεβήτιον, τό· ὁπωρ. τοῦ προηγ. Πολυδ. 10, 66.
Ἴπνον, τό· φυτόν τι φυόμενον εἰς ἑλώδεις τόπους Θεοφρ.
Ἰπνο-πλάθης· τῷ ἐπομ. Πλατ. Τιμ. λεξ.
Ἰπνο-πλάθος, ὁ· τῷ ἐπομ. Πλάτ. Θεαιτ. 147· ἡ γεν. πλ. Ἰπνοπλάθων ἢ Ἰπνοπλαθῶν, κοιν. κορωπλάθων.
Ἰπνο-πλάστης, ὁ· ὁ πλάττων, σχηματίζων ἰπνόν, ὁ ᾠήνων τι εἰς τὸν ἰπνόν, ὡς ὁ κεραμεὺς τὰς κεράμους, ὁ τσουκαλᾶς Γαλην.
Ἰπνο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων ἰπνούς, φούρνους, ὁ τσουκαλᾶς Λουκ. Προμ. 2.
Ἰπνός, ὁ, (πρβ. ἵπτομαι)· φοῦρνος, κλίβανος· «ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἰπνὸν τοὺς ἄρτους ἐπίβαλε» Ἡρ. 5, 92· «τὰ ἐν ταῖς ἰπναις φρυγόμενα» Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 2, 54· ἴδ. ὁ τῶν βαλανείων, δι' οὗ θερμαίνουσι τὸν λουτρὸν καὶ τὸ ἀναγκαῖον εἰς λούσιμον νερόν Ἀριστ. σφ. 141· ἡ ἐσχάρα, τὸ μαγειρεῖον, ὀπτανεῖον, ἡ ἑστία, πυρεστιά, αὐτ. σφ. 837· ὁ Ἁρπακρ. ἑρμ. μαγειρεῖον· - ὁ φανός, λαμπτήρ, λύχνος Ἀριστ. εἰρ. 841, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 2, 8· - κατὰ Πολυδ. ὁ κοπρών, τὸ κοπροδοχεῖον· - κάμινος, καπνοδόχη Ἡσυχ.
Ἰπνός· θέσις τις τοῦ Πηλίου ὄρους ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μαγνησίας ἐκ τῆς πρὸς τὸν φοῦρνον ὁμοιότητός της Ἡρ. 7, 188· π. Στραβ. ἰπναῖος οὖντος, 9, σ. 443.
Ἴπνος, ὁ· πόλ. Ὀζολῶν Λοκρῶν, κάτ. Ἰπνεὺς Θουκ.
Ἰπνοῦς, οῦντος, ὁ· 1) «χωρίον ἐν Σάμῳ, ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὃ ἱερὸν Ἥρας Ἱπνούντιδος. Λέγεται δὲ καὶ Ἱπνουσία» Στ. Βυζ. 2) ὄν. τόπου ἐν Πηλίῳ· ΙΘ' Ἱπνός.

Ἱπνόω· ξηραίνω, στεγνώνω, ψήνω, φρυγανίζω τι εἰς τὸν ἱπνόν· «Ἱπνούμενος ῥίζησιν Αἰτναίαις ὑπο» Αἰσχ. Πρ. 365· ΖΒ' Ἱπόω.

Ἱπο-πατάνος, δ· ὁ φονεύων σκίλληκας, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους π. Ἐρυθραίοις Στραβ. 13,613.

Ἵπος, ὁ, κ. ἡ (ἵπτομαι)· 1) τὸ ξυλάκι, συνηθ. σπάνταλος εἰς τὴν μυάγραν, καὶ ἡ μυάγρα αὐτή, ποντικοπαγίδα· «ἡ παγὶς τῶν μυῶν, ἡ μυάγρα» Εὐστ. 16, 40· 2) πᾶν τὸ βαρύνον, πιέζον, βάρος, φορτίον· «Τυφῶνος ἵπος ἀνεμόεσσα» οὕτως ὀνομάζεται ἡ Αἴτνα, Πινδ. Ὀ. 4, 8· 3) «τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον» Πολυδ. τὸ πιεστήριον, δι' οὗ σφίγγουσιν οἱ κναφεῖς τὰ φορέματα.

Ἱπόω· θλίβω, πιέζω, βαρύνω, στενοχωρῶ τινα ἢ τι· «εἰσφοραῖς ἱπούμενος» = πιεζόμενος, στενοχωρούμενος ἀπὸ δοσίματα Ἀριστ. Ἱππ. 920· «- ταῖς συμφοραῖς» Κρατῖν. ἐν Πολυδ. 7, 41· ἴδε κ. Ἱπνόω.

Ἵππα, ἡ· Ἵππη Ἡσυχ.

Ἱππαγόρας· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Ἱππ-αγρέται, οἱ· τρεῖς στρατηγοὶ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἐκλέγοντες ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐφήβων τοὺς ἀξιωτέρους τριακοσίους, ἐσχημάτιζον δι' αὐτῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἱππεῖς, τοὺς σωματοφύλακας τῶν βασιλέων ἐν καιρῷ πολέμου Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 9.

Ἱππαγρέτης, ου· Σπαρτιάτης τις.

Ἱππ-άγρος, ὁ· ἄγριος ἵππος Ὀππ. κυν. 3,252.

Ἱππ-αγωγός, 2· ὁ ἄγων, φέρων, κομίζων ἵππους, ἰδ. ἐπὶ πλοίων ὡρισμένων εἰς τὴν μεταφορὰν ἵππων Ἡρ. 6, 48, Θουκ. 2, 56· «εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς» Ἀριστ. Ἱππ. 599, Λουκ. πλ. 32.

Ἱππ-άετος, ὁ· μέγας ἀετός, τερατώδες ζῷον ἐξ ἀετοῦ καὶ ἵππου.

Ἱππάζομαι, μέσ. ἀποθ. μελ. -σομαι· κυβερνῶ, διοικῶ, ὁδηγῶ ἵππους π. Ὅμ. ἐπὶ τῶν ἁρματηλατῶν, ἡνιοχεῖν Ἰλ. ψ, 426· ἐν τοῖς ἑπομ. ἱππεύειν, ἐφ' ἵππου ὀχεῖσθαι Ἡρ. 4, 114· «- ἐπὶ ἵππου», 110, Ἀριστ. νεφ. 14· «-ἵππον Πλάτ. Ἴων 540· - γύραν = διέρχομαι ἐφιππος Πλουτ. Καμιλ. 23· ἔτι παθ. «Ἵππος ἱππαζόμενος» Ξεν. Ἱππ. 3,1· ἐπὶ ἵππου ὅστις ἱππεύεται, τὸ ἐνερ. Ἱππάζω Πολυδ. 1, 182.

Ἵππαιος· ἀνδρ. ὄν. Καλλ. Ἀνθ.

Ἱππ-αιχμία, ἡ· μάχη, πόλεμος δι' ἵππων, Ἱππομαχία Σχολ. Πινδ. Ν. 1, 17.

Ἱππ-αίχμος, 2· ὁ πολεμῶν ἐφ' ἵππου· -λαὸς Πινδ. Ν. 1, 17.

Ἱππάκη, ἡ· 1) τυρὸς ἀπὸ γάλα ἵππων παρὰ τοῖς Σκύθαις Αἰσχ. ἀποσπ. 190,- ἔτι δὲ ἡ ποτία τῶν ἵππων· 2) εἶδός τι ὀσπρίων Θεοφρ.

Ἱππάκης· τῷ ἀνωτ. Εὐστ.

Ἱππ-ακοντιστής, ὁ· στρατιώτης ἐφιππος λογχοφόρος, ὥσπερ ὁ ἱππατοξότης Πολυδ. 1, 131, Ἀρρ. τακτ.

Ἱππάκος· ἀνδρ. ὄν. Καλλ.

Ἱππ-αλεκτρυών, όνος, ὁ· μυθικός τις μέγας πετεινὸς ἐν τοῖς Περσικοῖ περιστρώμασι, τάπησι Ἀριστ. βατρ. 937.

Ἱππαλίδης, 3· ἱππικός «ὁμίλας» Ὀππ. κυν. 1, 169, ομωνύμ.

Ἱππαλίδας, π. ὁ· ἱππεὺς Θεοκρ. 24, 127· πρβλ. ἀραπετίδας κτλ. ὁ τὸν σχημ. κατ' ἄλλους πατρωνυμικόν.

Ἱππάλκης· ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ὅμ. Ἰλ.

Ἱππάλκιμος· υἱὸς Βοιωτοῦ Διοδ.

Ἵππαλμος· πατὴρ Πηνέλεω Ἀπολλόδ.

Ἱππάμων, ονος· ἀνδρ. ὄν. Πολυδ.

Ἵππανα, τά· πόλ. Σικελίας Πολύβ. κάτ. Ἱππανεύς.

Ἱππ-άνθρωπος, ὁ· κένταυρος Εὐστ.

Ἱππαπαί· κωμικὴ ἀναβόησις ἐπὶ ἵππων, σχηματιζομένη κατὰ τὸ βυππαπαί Ἀριστ. Ἱππ. 602.

Ἱππάρδιον, τό· ἡ καμηλοπάρδαλις (πρβλ. πάρδος) Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 1, ἐκ διορθ. ἀντὶ πάρδιον ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ἱππόπαρδιον.

Ἱππαρέτη, ἡ· σύζ. Ἀλκιβιάδου Πλουτ.

Ἱππαρῖνος· υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῆς Σικελίας Ἀριστοτ. Διωδ.

Ἱππάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἵππος Ξεν. Κυρ. 1, 4, 19.

Ἵππαρις, ὁ· ποταμὸς Σικελίας Πινδ.

Ἱππάριον, τό· σιδηρῖτις, κοιν. σιδηρόχορτον Διοσκ. 4, 61.

Ἱππαρμόδωρος· Πλαταιεὺς τις Λυσίας.

Ἱππ-αρμοστής, ὁ· ἵππαρχος Λακων. Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 10.

Ἱππ-άρχειος, 2· ὁ ὑπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου ποιηθείς· - Ἑρμαῖ Ἡσυχ.

Ἱππ-αρχέω· εἶμαι ἵππαρχος Ἡρ. 9,20· - ἱππαρχικῶς Δειν. 3,12· «- τῶν ἱππέων» Δημ. 21, 164· παθ. Ἱππαρχεῖσθαι = ὑπὸ ἵππάρχου εἶναι, εὑρηται ἐν Ἀριστοτ. πολ. 3, 41.

Ἱππ-άρχης, ὁ· ἵππαρχος Πολύβ. 10, 22.

Ἱππ-αρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱππάρχου Ξεν. Ἀπ. 1, 31· - τάγμα ἱππέων, μέρος ἱππικοῦ, Αἰλ. 20, σ. 512· «συναγωγοὶ εἰς ὁπλομαχίας τε καὶ ἱππαρχίας» Πολυδ. 10, 21, 4.

Ἱππαρχία, ἡ· σύζ. τοῦ φιλοσόφου Κράτητος Δ. Λαερτ.

Ἱππαρχίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ.

Ἱππ-αρχικός, 3· α) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων τῷ ἱππάρχῳ, ὅ, τι εἶνε ἴδιον ἱππάρχου ἀγαθοῦ, Ἐπιγρ. 6) ἐπιγραφὴ συγγρ. Ξεν. ἔνθα λέγει, «ἱππαρχικὸν δὲ καὶ χωρία γινώσκειν», 5, 1.

Ἱππ-αρχος, ὁ· ἱππάρχης, ὁ ἐξουσιαστής, ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, διοικητὴς τῶν ἱππέων· «ἵππαρχοι καὶ στρατηγοὶ» Πλάτ. νόμ. 8, 847, Ξεν. ἰδ. ἐν Ἀθήναις, ἔνθα δύο ἦσαν, κ. Ῥωμαίοις magister equitum Πλουτ. π. Πινδ. Π. 4, 45 καλεῖται οὕτως ὁ Ποσειδῶν.

Ἱππαρχος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. πολλῶν, ὧν ἀρχαιότ. ὁ υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου Ἡρ.

Ἱππάς, άδος, ἡ· 1) ἰδ. θηλ. τοῦ ἱππικός· - στολὴ Ἡρ. 1, 80· 2) ὡς οὐσ. ὑπαρκ. α) τάξις, ἡ κλάσις τῶν ἱππέων· «ἱππάδα τελεῖν» = τὸ νὰ ἀνήκῃ τις εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱππέων, Ἰσαι. 17,39· 6)=ἵππος, τὸ ἱππικόν, οἱ ἔφιπποι στρατιῶται, equestres, πλ. Ἱππάδες = ἀγῶνες ἱππικοί Ποιητ. τ. 1, σ. 770· ἔτι Ἱππάδες = πύλαι ἐν Ἀθήναις Πλουτ. ἠθ. 849· 3) παιγνίδιόν τι παιδικὸν Πολυδ. 9, 122.

Ἱππάδαια, ἡ· τὸ ἱππεῖον, γυμνάσιον εἰς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἱππεύειν Ἀριστ. Ἀχ. 1165· «τὰς ἱππασίας μακρὰς ποιεῖσθαι» Ξεν. Ἱππ. 9, 8 κ. ὁ ἱππικὸς ἀγών, ἡ ἱπποδρομία, μτγν. Λουκ. δ. Θε. 12, 1· - τὸ ἱππικόν, οἱ ἱππεῖς Ἀρρ. Ἀν. 4, 4, 12.

Ἱππασίδης, ὁ· υἱὸς Ἱππάσου Ἰλ.

Ἱππάσιμος, 2 κ. 3· κατάλληλος εἰς τὸ ἱππικόν, ἱππήλατος Ἡρ. «Αἴγυπτον τὸ πρὶν ἐοῦσαν ἱππασίμην», ἀντίθ. τῷ ἄνιππος, 2, 108· - χώρη, 9, 13, Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 12· - πεδία Πολύβ. 10, 49, 6· μτφ. «τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν ἀνεικῶς ἱππάσιμον» = ἄφησε νὰ τὸν καβαλλικεύσωσιν οἱ κόλακες Πλουτ. Ἀλεξ. 23.

Ἱππάσιοι, οἱ· λαὸς Δαλματίας Ἀππ.

Ἱππάσιον, τό· ἱππασία, ἵππευμα, γύμνασις εἰς τὸ ἱππεύειν, Βυζ.

Ἵππασμα, τό· καβαλλίκευμα Ἀχ. Τατ. 1, 13, σ. 19, equitatio.

Ἱππάσσος· ἀνδρ. 1) Τρώς τις Ἰφίσημος· 2) υἱὸς Κηύκου Ἀπλδ. 3) πρόπαππος Πυθαγόρου Πορφ.

Ἱππαστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἱππεύς, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων τῷ ἱππαστῇ, ἢ τῷ ἱππεύειν, μύωψ Ἀσκλ. Ἐν Ἀνθ. Παλ. 5, 203· - κημὸς Ἀντ. Σιδ. 7, 424, equitatorius.

Ἱππαστής, ὁ· ἱππηλάτης, κ. ἐπὶ ἵππου Ξεν. π. Ἱππ. 10, 17.

Ἱππαστί, ἐπίρ. κατὰ τρόπον ἱππέως, μὲ ἀνοικτὰ σκέλη καθίζειν Ἡσυχ.

Ἱππαστικός, 3· α) ὁ ἀγαπῶν, ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἱππεύειν Πλουτ. Ἀλκ 23· β) ὁ ἱππικὸς ἀγών Ψευδοκαλλισθ. κωδ. Παρισ. 113, 4.

Ἱππαστός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ ἱππασθῇ, ἱππήλατος, χρήσιμος δι' ἵππευμα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 22.

Ἱππάστριαι κάμηλοι, αἱ· αἱ χρήσιμαι δι' ἵππευμα, αἱ ἄλλως δρομάδες λεγόμεναι Πλουτ. Εὐμ. 18, equitatrix.

Ἱππ-άφεσις, εως, ἡ· 1) ὁ τόπος ἢ τὸ σημεῖον τοῦ ἱπποδρόμου, ἀφ' οὗ ἄφηνον τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὀχήματα νὰ τρέχωσιν, ἤτοι ἡ ἀφετηρία Ἐπιγρ. π. Παυσ. 6, 20, 14· 2) ὄν. ἑταίρας Λυσ. ἐν Ἀθην. 13, 586.

Ἱππεία, ἡ· τὸ ἱππεύειν Σοφ. Ἱλ. 495· τὸ τρέχειν εἰς τὸν ἱππόδρομον· «γυδνα Θετταλῶν ἱππείας ἐδάμαζον» Εὐρ. Ἡρ. μ. 374, Ξεν. Κύρ. 8, 8, 19· 2) τὸ ἱππικόν, Ἀν. 5, 6, 8· 3) ἱπποτροφία, τὸ νὰ τρέφῃ τις ἵππον Στραβ 5, 215, equitatio.

Ἱππειος, 3· ὅστις εἶνε ἀπὸ ἵππον, ὅστις ἀνήκει εἰς ἵππον· - ζυγὸν Ἰλ. ε, 799· - κῶπαι Ὀδ. ὃ, 40· - δίφρος = μὲ ἵππους ἐζευγμένους Ἠσ. ἀσπ. 321 - ἔντεα Πινδ. Ν. 9, 22· «γενοῦων ἱππείων χαλινοί» Αἰσχ. Ἑπτ. 115· «ἱππείῳ γένει» Σοφ. Ἀντ. 341· πρβλ. Ἵππιος.

Ἱππείως· ἐπίρ. τοῦ Ἱππειος Δαμασ. σ. 163.

Ἱππ-ελάτειρα· Θηλ. τοῦ ἑπομ. Ὀρφ. Ὕμν. 31, 12.

Ἱππ-ελάτης, ὁ· ὁ ἐλαύνων, δαμάζων ἵππους, ὁ ἱππεύς Ὀππ. κυν. 1, 95· ἴδ. Ἱππηλάτης.

Ἱππ-ελαφος, ὁ· εἶδος ἐλάφου, ἴσ. εἶδός τι δορκάδων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 1, 20.

Ἱππ-εραστής, ὁ· φίλιππος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους Αἰλ. Ἱ. Ζ. 2, 28.

Ἵπφερος, ὁ· κωμ. Ἰσχ. λίξ. κατὰ τό, ἱκτῖνος· Ἱπποµανία, τὸ ἀγαπᾶν ὑπερβολικῶς τοὺς ἵππους κατὰ Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 74 κ. Φιλ. 111, 3 = ἱππικὸς ἔρως.

Ἱππεταῦμαι· ἠγωνισμαι Λάκωνες Ἡσυχ.

Ἵππευμα, τό· τὸ ἱππάζεσθαι, καβαλλίκευμα, πορεία δι' ἵππου ἢ ὀχήματος Εὐρ. Ἱ. Τ. 1428, «εἰ νὺξ ἱερὰ ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις» Ἀριστ. Θεσμ. 1066, equitatio.

Ἱππεύς, έως, ἰων. ηος, ὁ· καβαλλάρης, ἀντίθ. τῷ πεζός· «πεζοὶ δ' ἱππῆς τε» Ἰλ. 6, 810· «Πατρόκλειες ἱππεῦ», π, 20, οὐ μόνον ὁ ἁρματηλάτης, ἡνίοχος, ἀλλὰ καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ἱστάμενος καὶ μαχόμενος πολεμιστής· πρβλ. μ, 66· καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἀγῶσιν ἁρματοδρόμων, ψ, 262· Ὀδ. ω, 70· Αἰσχ. Πέρσ. 14· «μήτε ἱππέα, μήτε ὁπλίτην» Πλατ. πολ. 8, 552· ἐν Ἀθήναις ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν κατὰ τὸν νόμον τοῦ Σόλωνος, οἱ ἱππεῖς ἀρχ. ἀττ. ἱππῆς, οἵτινες ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν εἰσόδημα 300 μεδίμνων καὶ νὰ τρέφωσιν ἵππον ἀγωνιστήν, διὰ τὸν πόλεμον καὶ δεύτερον διὰ τὸν ἱπποκόμον· ἐν καιρῷ πολέμου ἐσχημάτιζέτο ἐξ αὐτῶν τὸ ἱππικόν· πρβλ. Ἱππᾶς, Πλουτ. Σολ. 18· - ἐν Σπάρτῃ οἱ 300 σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως Ἡρ. 8, 124, Ἰσ. Ἱππαγορ. 7· - εἶδος καρκίνων, οἱ ὁποῖοι τρέχουσι πολὺ ταχέως Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 2· - κόσμημά τι γυναικεῖον· «ἱππεύς, φυγάς» καὶ εἶδος κορυφασμάτων Ἡσυχ. - εἶδός τι κομητῶν Πλιν. Ἱ. Φ. 2, 92.

Ἱππεύς· 1) υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπλδ. 2) στρατηγός τις τῶν Σαμίων Ξεν.

Ἱππεύσιμος, ἴαφ. ἀντὶ Ἱππάσιμος, Ἡρ. 5, 63.

Ἵππευσις, ἡ· ἱππάζεσθαι, equitatio.

Ἱππευτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἱππεύς, ὁ ἵππος αὐτός· «πῶλον, τὸν πεδίων, ἀλλ' οὐχ ἁλὸς ἱππευτῆρα» Ἀνθ. Παλ. 9, 295, equitator.

Ἱππευτής, ὁ· τῷ ἄνωτ. - νομάδες Πινδ. Π. 9, 127· ἐπὶ τῶν ἀμαζόνων, «ἱππευτὰς στρατὸς» Εὐρ. Ἡρ. μ. 408.

Ἱππεύω· εἶμαι ἱππεὺς Ἀριστ. νεφ. 1416, Ἡρ. «- ταῖς ἵπποις» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 22· «ἱππεύονον» = καβαλλικεύω ἄναν Λουκ. Βακχ. 2· - ἵφιππος ἐκτελῶ τὰ πολεμικά, στρατεύομαι, εἶμαι στρατιώτης εἰς τὸ ἱππικόν Ἡρ. 7, 81, Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 4· - εἶμαι ἱππότης Λουκ. 14, 7· μτφ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, φέρομαι κινοῦμαι βιαίως, ὁρμητικῶς Εὐρ. Φοιν. 220· - ἵππου «ἐάν τις διδαξῇ τὸν ἵππον ἐν καλῷ τῷ χαλινῷ ἱππεύειν» Ξεν. Ἱππ. 1, 6· μέλλ. «ἱππεύσεσθαι ἀγαθοί» = κατάλληλοι διὰ τὸ ἱππικὸν Ἡρ. 1, 79.

Ἱππειών, ῶνος, ἰων. = ἱππῶν Φρον. σ. 160.

Ἵππη, ἡ· 1) μία τῶν Δαναΐδων Ἡσυχ. 2) νύμφη τις Ὀρφ. Ὕμν. 48, 4· 3) γυν. ὄν. Μαρ. ἐν Ἀθήν.

Ἱππ-ηγέτης, ὁ· ὁ ὁδηγῶν, κυβερνῶν τοὺς ἵππους· - Ποσειδῶν Λυκόφρ. 767.

Ἱππ-ηγός, ὁ· Ἱππαγωγὸς Πολύβ. 1, 26, 11.

Ἱππηδόν, ἐπίρ. ὡς οἱ ἵπποι, δίκην ἵππων· - ἄγεσθαι Αἰσχ. Ἑπτ. 310, Ἀριστ. ἐπίρ. 31.

Ἱππ-ηλασία, ἡ· τὸ νὰ κυβερνᾷ, σώζῃ τις ἵππους, τὸ ἵππευμα, ἱππεύειν.

Ἱππ-ηλάσιον, τό· ἱππηλασία, μτγν.

Ἱππ-ηλάσιος, 3· ἐπιτήδειος εἰς ἱππηλασίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«ἱππηλασίη ὁδός» = δρόμος ἱππιτήδειος εἰς τὸ νὰ διώκῃ τις τοὺς ἵππους, νὰ ὁδοιπορῇ μὲ ἵππους ἢ μὲ ὄχημα Ἰλ. η, 340.

Ἱππ-ηλάτα, ἐπ. Ἱππηλάτης, ὁ· ἐπίθ. τῶν ἡρώων ἀφ' ἅρματος μαχομένων. - Τυδεὺς Ἰλ. ε, 387· - Πηλεύς, η, 125· - Φοίνιξ, ι, 432· - Νέστωρ Ὀδ. γ, 436.

Ἱππ-ηλατέω· διώκω, ὁδηγῶ ἵππαν ὡς ἡνίοχος Ἀριστ. ὄρν. 1242 κ. μτγν.

Ἱππ-ηλάτης, ὁ· ὁ κιθιερνῶν ὡς ἡνίοχος τοὺς ἵππους, ἱππεύς· «πᾶν γὰρ ἱππ. καὶ πᾶσα ἱππὶς λεύς» Αἰσχ. Περσ. 124, Εὐρ. Ῥῆσ. 117.

Ἱππ-ήλατος· Ἱππηλάσιος· - νῆσος = νῆσος ἐφ' ἧς δύναταί τις νὰ ἁρματηλατῇ, ἢ νὰ ἱππεύῃ, Ὀδ. η, 607, ν, 242· κ. μτγν. - ὁδός = «εὐρύχωρος· Παῦσ. - ἄλλ' «ἔργον ἱππικὸν» ὁ Τρῶϊκὸν ἵππαν.

Ἱππ-ημολγία, ἡ· τὸ ἁλμέγειν φοράδας, δηλ. ἵππους Σκύμν.

Ἱππ-ημολγός, ὁ· ὁ ἁλμέγων ἵππους Ἡσ. ἀσπιδ. 17· - Κιμμέριοι Καλλ. Ἄρτ. 252, Σκυθικόν τι ἔθνος, οἵτινες ὡς καὶ πάντες οἱ Σκύθαι καὶ Τάταροι πίνουσιν ἵππειον γάλα Ἰλ. ν, 5, Στραβ. 7, 296.

Ἱππία, ἡ· παδιάς τις τῆς Βοιωτίας Θεόφρ.

Ἱππιάζω· ὁμιλῶ, πολιτεύομαι ὡς ὁ σοφιστὴς Ἱππίας· ἐν γέν. μιμοῦμαι τὸν Ἱππίαν Φιλοστρ. ὁ. Σοφ. 2, 21.

Ἱππ-άναξ, ακτος, ὁ· ἡγεμών, ἀρχηγὸς τῶν ἱππέων Αἰσχ. Περσ. 997.

Ἱππάς, άδος, ἡ· ἵππος ἀνδριὰς γυναικῶν Πλιν. Ἱ. Φ. 36, 10.

Ἱππίας, ὁ· εἶδος κομήτου λαυρ. Λυδ. π. μέτρ. σ. 272.

Ἱππίας, ὁ· 1) πατὴρ Πεισιστράτου Θουκ. 2) υἱὸς Πεισιστράτου Ἡρ. ἔνθα ἰων. Ἱππίης φέρεται· 3) σοφιστὴς τις Ἐλεούντιος Ξεν. 4) πολέμαρχος Θηβαῖος Πολύβ.

Ἱππ-ιατρεία, καὶ ἱππιατρία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν ἵππους.

Ἱππ-ιατρικός, 3· ἀνήκων τῇ ἱππιατρίᾳ, Ψευδο- Γαλην. μέτρ. σταθμ. 219, veterinarius.

Ἱππιατρικοί, ἡ ἱππιατρικά, τά· βιβλία περὶ ἱππιατρικῆς τέχνης· Χείρωνος ἱππιατρικὰ Σουΐδ.

Ἱππ-ίατρος, ὁ· 1) ἵππων ἰατρὸς Ἐπιγρ. 1953, κατ' ἄλλ. ἱππιατρός, ὅδ' Ἀρκαδ. σ. 86, 18, ὅπερ κατὰ Πασσόβ. ὀρθότ. medicus equarius. Ἱππίδιον, τό· 2) ὁπλ. τοῦ ἵππος, πουλάριον, Ἀν. 43· 3) εἶδός τι ἰχθύων Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 7, 304, equulus.

Ἱππικός, 3· α) ὅστις εἶνε ἀπὸ ἵππον, ἀνήκει εἰς ἵππον, τοῦ ἵππου· «ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων» Αἰσχ. Ἐπτ. 61· - φρυάγματα, 227, Σοφ. Ἠλ. 707· - ὀχήματα, 730· «ἱππικῶν ἦν ὠκύπους ἀγώνων» = ἵππων ἢ ἱππέων, 688· «ἡ ἱππικὴ ἵππων θεραπεία» Πλάτ. Εὐθύφρ. 13· 6) ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱππέα· - ἄθλοι Πλάτ. πολ. 12, 949· «ὅπλα ἱππικὰ ἢ πεζικά», νόμ. 6, 753· ἡ ἱππική, ὑπκ. τέχνη Ἀριστ. νεφ. 107· - ἱππιστήμη Πλάτ. Λαχ. 193· ὁ ἱππικὸς = ὁ ἔμπειρος τοῦ ἱππεύειν, τῆς ἱππικῆς, ὁ γεγυμνασμένος ἱππεύς, ἀντίθ. τῷ ἄφιππος, Ἡρωτ. 350, Ξεν. Κυρ. 3, 1, 15· τὸ ἱππικόν, ὡς κ. παρ' ἡμῖν, ἰταλ. καβαλλαρία Ἡρ. 7, 87, Πλάτ. νόμ. 6, 756· «ἱππικὸν στράτευμα» Ξεν. Κύρ. 3, 3, 26· - ἔτι τὰ ἱππικὰ Πολύβ. 3, 114, 5· συνηθ. «ἱππικοὶ λόγοι» = οἱ περὶ ἱππικῆς Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 20· - τὸ ἱππικόν, ὀνομάζετο οὕτω καὶ τόπος τις τεσσάρων σταδίων ἔκτασιν ἔχων Πλουτ. Σόλ. 23· ἐπίρ. «ὡς ἱππικώτατα προκινδυνεύσωσι» Ξεν. οἰκ. 21, 7, equestris.

Ἵππιος ἵππειος· «σθένος ἵππιον» = δύναμις ἱππικοῦ Πινδ. Π. 2, 12· - ἄθλος, Ν. 9, 9· - Ἀθηνᾶ Σοφ. Οἰ. Κ. 1072, ἐπίθ. Ἀθηνᾶς καθὼς καὶ Ποσειδῶνος ὡς προστατῶν τῶν ἱππέων Αἰσχ. Ἐπτ. 121, Ἀριστ. ἱππ. 551· «Ἥρα ἱππία» Παυσ. 5, 15, 5· «ἱππίαν Ἀμαζόνα» Εὐρ. Ἱππ. 307· - δίαυλος = ὁ ἱπποδρομος, Ἰλ. 825.

Ἱππ-ιλάρχης, ὁ· Ἔπαρχος τῶν ἱππέων Ἰουλ. Ἀφρ. 313, 38.

Ἱππ-ιλαρχία, ἡ· τάγμα ἱππέων Ἰουλ. Ἀφρ. 313, 28.

Ἱππιο-χαίτης, ὁ· ὁ κατεσκευασμένος μὲ ἁλογότριχας· - λόφος Ἰλ. ζ, 509.

Ἱππιο-χάρμης, ὁ· ὅστις μάχεται ἐκ τοῦ ἅρματος Ἰλ. ω, 257· - ἱππιὸς = ὁ πολεμῶν ἵππος Αἰσχ. Περσ. 29· - κλόνος, 105.

Ἱππίσκος, ὁ· 1) ὁπλ. τοῦ ἵππος· 2) ἐπιγραφὴ κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος Ἀθήν. 3, 120· 3) γυναικεῖον κόσμημα Ἡσυχ.

Ἱππίτας, ὁ· 1) ἱπποφορβὸς Ἡσυχ. 2) φίλος τοῦ Κλεομένους Πολύβ. 5, 37, 8, ὅστις π. Πλουτ. Ἱππότας λέγεται.

Ἱππίων, ωνος, ὁ· ἀνδρ. ἀν. Γαλην. 10, 620.

Ἱππιών, ῶνος, ὁ· μὴν τις Ἐπιγρ.

Ἱππο-βάμων, ονος, ὁ· 1) ἱπποβάτης, ἱππεύς, στρατός, τὸ ἱππικὸν Αἰσχ. Πρ. 807· ἐπὶ τῶν Κενταύρων Σοφ. Τρ. 1085· «ἱππο-βάμοισι καμήλοις» Αἰσχ. Ἱκ. 281· 2) μτφ. μεγαλορρήμων, κομπαστής· «ῥήματα ἱππο-βάμονα» Ἀριστ. βατρ. 821.

Ἱππο-βάτης, ὁ· 1) ὁ ἀναβαίνων, καβαλλικεύων ἵππον, ἱππεὺς Αἰσχ. Περσ. 26· 2) ὄνος, (πρβλ. ἐπιβήτωρ) βατιστής, βαρβάτος Στραβ. 8, 8, 1.

Ἱππο-βότης, ὁ, ἑορ. ἀντὶ Ἱπποβότης Ἡρ. 5, 77.

Ἱππό-βοτος, ὁ, (βίνδω)· κωμ. διαστροφὴ τοῦ ὀν. Ἱππόνικος, ἀπ' ἧς λαμβάνει τὴν σημ. Ἱππόπορνος Ἀριστ. βατρ. 429.

Ἱππο-βόσιον, τό· βοσκὴ ἵππων Θεόγν. καν. 125, 5.

Ἱππο-βοσκέω· βόσκω ἵππους Ἀρκαδ. σ. 153, 3.

Ἱππο-βοσκός, ὁ· ὁ βόσκων ἵππους Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 10.

Ἱππο-βότης, ὁ· ὁ τρέφων ἵππους· - Ἀτρεὺς Εὐρ. Ὀρ. 995· ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας ἐκαλοῦντο ἱπποβόται οἱ ἀριστοκράται ὡς διατρέφοντες ἵππους Ἡρ. 5, 77, Πλουτ. Περικλ. 23.

Ἱππό-βοτος, 2· τόπος ὅπου βόσκονται ἵπποι, ἱπποτρόφος, ἐπὶ βασκήν, ἔχων καλὴν βασκήν· πολλοὺς ἵππους· - Ἄργος Ἰλ. 6, 287, 511, ο, 603, Εὐρ. Ἱκ. 277· - πεδίον, Ἀνάβ. 1230.

Ἱππό-δοτος ἀνδρ. ἄν. Δ. Λακ.
Ἱππο-δρυ-κόλος, ὁ βουκὸς ἵππων Εὐρ. Φοιν. 28.
Ἱππό-δροτος, 2, (βρατός)· ἄνθρωπος καὶ ἵππος ὁμοῦ, ἱππάνθρωπος· - ὠδῖνες Λυκοφρ. 842, ἔνθ' ὁ Σχολ. λέγει «ἐπειδὴ δύο παῖδας ἔτεκεν (Γοργὼ) ἵππον μὲν τὸν Πήγασον, βροτὸν δέ, ἄνδρα τὸν Χρυσάορα».
Ἱππό-δρωτος, 2· ὅστις ἐφαγώθη ἀπὸ ἵππων, μτγν.
Ἱππο-γέρανος, ὁ· ἐπιβάτης, καβαλλάρης ἐπὶ γερανοῦ Λουκ. ἅλ. ἰστ. 1, 13.
Ἱππό-γλωσσος, 2· ὁ ἔχων γλῶσσαν ἵππου, μτγν.
Ἱππο-γνώμων, ονος, 2· ὁ γνωρίζων τοὺς καλοὺς ἵππους· μτφ. ὁ μεγαλοφρονῶν, ὁ μεγαλογνώμων· ἐν γέν. ὁ ἔμπειρος, εἰδήμων· - θυμὸς Αἰσχ. ἀποσπ. 219.
Ἱππό-γυπος, ὁ· ἐπιβάτης, καβαλλάρης, ἐπὶ γυπὸς Λουκ. ἅλ. Ἰ. 1, 13.
Ἱπποδαμάντιος· «οἶνος ποιὸς ἐν Κυζίκῳ» Ἡσυχ.
Ἱπποδάμας, αντος· 1) εὐγενὴς Τρὼς Ἰλ. υἱὸς Πριάμου Ἀπολδ. 2) υἱὸς Ἀχελῴου, αὐτ.
Ἱππο-δαμαστής, ὁ· ἱππόδαμος Πολυδ.
Ἱππο-δάμεια, ἡ· σύζ. 1) Πειρίθου Ἰλ. 2) Ἀμύντορος· 3) θυγ. Ἀγχίσου, Πινδ. 4) Θεράπαινα Πηνελόπης Ὀδ. 5) σύζ. Πέλοπος Πινδ. 6) ἰδ. ὄν. τῆς Βρισηΐδος.
Ἱππο-δάμειος, 2· ὁ ἀνήκων τῷ Ἱπποδάμῃ· - τρόπος Ἀριστοτ. πολ. 7, 11· - ἀγορὰ Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 11, ἡ καὶ Ἱπποδαμία λεγομένη Ἀνδοκ. 7, 8, Δημ.
Ἱππο-δάμιον, τό· ὄν. τόπου ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ Παυσ. 5, 22, 2.
Ἱππό-δαμος, ὁ· ὁ δαμάζων ἵππους, οἷος ὁ ἱπποδαμαστής, ἱππεύς, ἔμπειρος τοῦ δαμάζειν ἵππους· - Κάστωρ Ἰλ. γ, 237· - Ἀτρεύς, 6, 23· - Νέστωρ Ὀδ. γ, 17· - Κύκνος Ἡσ. ἀσπ. 346· - ἥρωες Πινδ. Ν. 4, 29.
Ἱππόδαμος· 1) Τρώς τις Ἰλ. 2) ἐν γεν. ὄν. πολλῶν Ἑλλ. Ξεν. Στοβ. Ἀριστοτ. κλπ.
Ἱππό-δασυς, εια, υ, κυρ. μόν. τὸ θηλ. εὔχρ. πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. σ. 538· ὅστις εἶνε κατεσκιπασμένος μὲ τρίχας ἵππου· - κόρυς Ἰλ. γ, 369· - κυνέαι Ὀδ. χ, 111.
Ἱππό-δεσμα, τό· δεσμὰ τῶν ἵππων, αἰδηρα, χαλινοὶ μόν. π. Εὐρ. Ἱππ. 1275.
Ἱππο-δέτης, ὁ· 1) «ἱπποδέτης, ῥυτὴρ»=λωρὶ διὰ τοῦ ὁποίου δένουσι καὶ σύρουσι τὸν ἵππον Σοφ. Αἰ. 241, Ἰταλ. καπίστρι· 2) ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θήβαις Παυσ. 9, 26, 1.
Ἱπποδίκη, ἡ· μία τῶν Δαναΐδων Ἀπολδ.
Ἱππο-διώκτης, δωρ. Ἱπποδιώκατας· Ἱππηλάτης Θεοκρ. 14, 12.
Ἱππο-δότης, ὁ· ὁ δίδων, χορηγῶν ἵππον Χρ. Σϐ. ἀμφ. κατὰ Πασσοϐ. ἀντὶ Ἱπποδέτης.
Ἱππο-δρομία, ἡ· τὸ νὰ τρέχῃ τις ἵππος ἢ ἐφ' ἅρματος εἰς τοὺς ἀγῶνας Πινδ. Π. 4, 67, Πλάτ. Ἴων 537· «Ἱππ. ἄγειν» Ἀριστ. εἰρ. 899· - ποιεῖν Θουκ. 3, 104.
Ἱππο-δρομικός, 3, ἀγών· ἀγὼν ὅστις γίνεται μὲ τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων, ἐν Ἱπποδρομίαις Σχολ. Ἰλ. ψ, 757.
Ἱππο-δράμιον, τό· ἱπποδρόμιος, Πωλ. τὸ ἱπποδρόμια=τὸ νὰ τρέχῃ ἵππος, ἰδ. οὐδ. παρὰ τὸ
Ἱππο-δρόμιος, 2· ὁ ἀνήκων ἢ ὡρισμένος εἰς ἱπποδρομίαν, μτγν. οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Ποσειδῶν Πινδ. Ἰ. 1, 78· κ. - μὴν=Βοιωτικός τις μήν, ἀντιστοιχῶν τῷ ἀττ. Ἑκατομβαιὼν Πλουτ. Καμ. 19· παρὰ τὸ
Ἱππό-δρομος, ὁ· στάδιον, τόπος ἔνθα γυμνάζουσιν οἱ ἵπποι ἐν τοῖς ἀγῶσιν Ἰλ. ψ, 280, Πλάτ. Κριτ. 117· κ. κωμ. «Ἱππ. τῆς μαγειρικῆς» Ποσειδιπ. ἐν Ἀθην. 9, 377· πρβλ. 6, 20 περὶ τοῦ Ὀλυμπίᾳ ἱπποδρόμου.
Ἱππόδρομος· 1) υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολδ. 2) ἐν γέν. κύρ. Ἑλλ. ὄν. Φιλοστρ.
Ἱππο-δράμος· 1) ὁ τρέχων ἵππος· 2) τάγμα τι ἱππικὸν παρὰ Σικελοῖς, πιθ. διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ἵππων περίφημον Ἡρ. 7, 158.
Ἱππόζυγος· υἱὸς Ἡρακλίους Ἀπολδ.
Ἱππο-ζώνη, ἡ· 1) ἡ ἵππος, φοράδα, ἥτις ἐζώζαξε μὲ τὸ γάλα της ὄνον Ἡσυχ. 2) = μάλη, ἡ μασχάλη παρὰ τὴν ὠμοπλάτην τοῦ ἵππου Ἱπποτρ. σ. 90, 20.
Ἱπποθάλης, ους· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.
Ἱππόθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ ἵππου Ὀδ. θ, 514.
Ἱπποθέρσης, ους· ἀνδρ. ὄν. Λυσ.
Ἱππο-θήλης, ὁ· ὄνος θηλάσας τὸ γάλα φοράδας καὶ ὡρισμένος νὰ ὀχεύῃ βατεύῃ τοὺς ἵππους Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 23.
Ἱππαθόη, ἡ· 1) Νηρηΐς τις Ἡσ. 2) θυγ. Μάστωρος Ἀπολδ. 3) θυγ. Πελίου, αὐτ.
Ἱπποθοΐτις, ιδος, ἡ· 1) φυλή τις τῶν Γεγεατῶν Παυσ. 2) ἐπίθ. «Ἱπποθοῖται πολῖται» Ἐπιγρ.
Ἱππόθοος, 2· α) ὁ τρέχων ἵππος ταχέως Ἡσυχ. 6) υἱὸς Πριάμου Ἰλ. γ) Λαρισσαῖός τις αὐτ. δ) ἕτερός τις Ἀπολδ.
Ἱππο-θόρος, ὁ (θόρνυμι)· βατευτὴς ἵππων ἰδ. ὁ ὄνος, βατεύων τὰς φοράδας, Φωτ. «ἵππου νόμος»=ἅσμα, τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδουν ἐν ᾧ ὁ ὄνος ἐβάτευε τὴν ἵππον Πλουτ. συμπ. 7, 704 κ. ἠθ. «μέλος τι τοῖς ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικόν», σ. 138.
Ἱππο-θόων, ωντος· 1) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀλόπης, Ἀθηναῖός τις ἥρως Δημ. Παυσ. συνηρ. Ἱππωθῶν Ἐτ. Μ. ἐντ. Ἱπποθοωντίς, ίδος καὶ συνηρ.
Ἱπποθωντίς· 1) φυλή τις ἀττική Ἐπιγρ. 2) ποιητής τις Στοβ.
Ἱππο-θωόντειον, τό· ἱερὸν τοῦ Ἱπποθόωντος Φωτ.
Ἱππο-θυτέω· θυσιάζω ἵππους· - τῷ Ἡλίῳ Στραϐ. 11, 513.
Ἱπποθοωντίς, ίδος, ἡ· 1) ὄν. πλοίου, Ἐπιγρ. 2) ὄν. πλοίου, Ἐπιγρ.
Ἱπποϊατρος, ὁ· ἰατρὸς ἵππων Ἐπιγρ. hippomedicus.
Ἱππο-ιΐν, ἐπ. δυϊκ. τοῦ ἵππος ἀντὶ ἵπποιν, Ὅμ.
Ἱππο-κάμπη, ἡ, κ. ἱππόκαμπος, ὁ (κάμπτω)· 1) ἱππόμαρφον, μυθολογούμενον θαλάσσιον ζῷον, φέρον οὐρὰν ἰχθύος κυρτήν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνείθιζον νὰ παριστάνουν τοὺς θαλασσίους θεοὺς ἱππαζομένους Φιλόστρ. εἰκ. 1, 8 2) εἶδος ἰχθύων Ἀιλ. Ζ. 14, 20.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱππο-κάμπια, τά· εἶδός τι ἐνωτίων, σκουλαρικίων Πολυδ. 5, 97.
Ἱππο-κάνθαρος, ὁ· εἶδός τι μεγάλων κανθάρων, ἀλογοκάνθαρος Ἀριστ. εἰρ. 181.
Ἱππο-κίλευθος, 2· ὁ ὁδοιπορῶν ἐφ' ἵππου ἢ ὀχούμενος, ἁρματηλάτης, ὁ ἀφ' ἅρματος μαχόμενος, ἀντίθ. τῷ πεζὸς μαχόμενος, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Πάτροκλος Ἰλ. π, 126, 584, ἄλλ. γράφ. ἱπποκελεύστης.
Ἱππο-κενταύρειος· ὁ ἀνήκων τῷ ἱππακενταύρῳ· - πράγματα Σ. Ἐμπ. φυσ. (9, 125).
Ἱππο-κένταυρος, ὁ· τέρας τι ἐν Θεσσαλίᾳ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ τὸ ἥμισυ ἵππος Ξεν. Κυρ. 4, 3, 17, Πλατ. Φαῖδρ. 229· πρβλ. ἰχθυοκένταυρος, κ. θηλ. θηλείαν ἵππ. ἐποίησεν» Λουκ. Ζευξ. 31· π. μτγν. ἐν γέν. γέννημα, πλάσμα τῆς φαντασίας Ἑρμοτ. 72.
Ἱππο-κέντωρ, ορος· ὁ κεντρίζων, κεντῶν τοὺς ἵππους Τζέτζ.
Ἱππόκλειων, ωνος, ὁ· ὑδ' Ἱπποκόων.
Ἱππόκλεια, α· Θεσσαλός τις Πινδ.
Ἱππο-κλείης, κ. Ἱπποκλῆς· ἀνδρ. ὄν. Θουκ.
Ἱπποκλείδης· ἀνδρ. ὄν. Ἱππ. Λουκ.
Ἱππόκλος· Λαμψακηνός τις Ἡρμ. Θουκ.
Ἱππο-κομέω· 1) τρέφω, διατηρῶ ἵππους, μτγν. - κομ. μτφ. «-μέγιστον κάνθαρον» Ἀριστ. εἰρ. 74.
Ἱππο-κόμος, ὁ· ὁ περιποιούμενος, τρέφων, διατηρῶν ἵππους, συνηθ. οὐσ. ὑπηρέτης ἵππων, ἰδ. ἐν πολέμῳ περὶ τοῦ ἵππου τοῦ Ἱππίως φροντίζων Ἡρ. 3, 85, Πλάτ. πολιτ. 2, 666.
Ἱππό-κομος, 2, (κόμη)· ἱππόδασυς· - κόρυς, - τρυφάλεια Ἰλ. μ, 339, Σοφ. Ἀντ. 116.
Ἱππο-κόρυθος· ἰδ. ἐπομ. Παρφ. ζητ. Ὁμ. 15.
Ἱππο-κορυστής, ὁ· 1) ὁ ἑτοιμάζων, ὁπλίζων ἵππους καὶ ἅρματα πολεμικὰ εἰς μάχην. Παθ. ὅστις ὁπλίζεται, προμηθεύεται μὲ ἵππους κολεμικούς· «ἱπποκορυσταί, ἵππους ὁπλίζοντες, ἢ ἐφ' ἵππων καθωπλισμένοι· ἔνιοι δὲ μεγάλας κόρυθας ἔχοντες· οἱ δὲ τοὺς ἐξ ἵππείων τριχῶν· βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον» Ἀπόλλων. λεξ. - ἀνέρες Ἰλ. δ, 1· - πολεμισταὶ μαχηταὶ ἐφ ἱππποι μαχόμενοι, ἐπίθ. τῶν Μαιόνων Ἰλ. κ, 431· - τῶν Παιόνων, π, 287· ἄλλ. γράφ. ἱπποκόρυστος π. χ. Ἡσυχ. παρὰ τὸ κόρυς, ὅστις φέρει περικεφαλαίαν ἐχούσαν λόφον ἱππείων τριχῶν· 2) υἱὸς Λιγύπτου· 3) υἱὸς Ἱπποκάωντος Ἀπλδ.
Ἱππο-κόσμια, τά· κόσμημα τῶν ἵππων Ἡσυχ. ἴδε Φάλαρα.
Ἱππο-κούριος, ὁ· ὅστις περιποιεῖται, φροντίζει δι' ἵππους· «Ἱππ. Ποσειδῶν» Παυσ. 3, 14, 2.
Ἱπποκόων, ωντος, συνηρ. Ἱπποκῶν π. Ἀρκαδ. 1) Θρᾴξ τις Ἰλ. ἀδελφὸς Τυνδάρου Ἡρ. 2) ποταμὸς Σικελίας Θεόκρ. ἔνθ' ἄλλοι Ἱπποκόων γράφουσι.
Ἱππο-κράτεια, τά· ἑορτή τις π. Ἀρκάσι Δ. Ἀλ.
Ἱπποκρατεῖδης· 1) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. π. Ἡρ. Ἱπποκρατίδης, κατὰ τὸ Λαχρατείδης καὶ Λαχρατίδης Ἀριστ. Ἀχ. 220.
Ἱππο-κράτειος, 2· ἀνήκων τῷ Ἱπποκράτει Ἐδικτ. 643, 43· Ἱππ. Ἱπποκρατείως Γαλην.
Ἱππο-κρατέω· εἶμαι ἀνώτερος τοῦ ἐχθροῦ, νικῶ αὐτὸν διὰ τοῦ ἱππικοῦ Ξενοφ. σ. 205. Παθ. Ἱπποκρατεῖσθαι - νικᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ Θουκ. 6, 71.
Ἱπποκράτη, ἡ· θυγ. Θεσπίου Ἀπλδ.
Ἱπποκράτης, ους, ὁ· 1) πατ. Πεισιστράτου Ἡρ. 2) υἱὸς Μεγακλείους, αὐτ. 3) περίφημος Κῷος ἰατρὸς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐνσκήψαντος λοιμοῦ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπον. πολέμου Θουκ. 4) Ἀθηναῖός τις Ἀριστ.
Ἱππο-κρατία, ἡ· νίκη διὰ τοῦ ἱππικοῦ Ξεν. Κύρ. 1, 4, 24.
Ἱπποκρατίδης· ὑδ' Ἱπποκρατείδης.
Ἱπποκρατιππιάδης· ἀνδρ. ὄν. Νίκαρχ. ἐν Ἀνθ. Παλ.
Ἱππό-κρημνος, 2· ὁ πολὺ κρημνώδης, λέξις βαρύφθογγος, τραγικός, καυχησιτικός, δεινότατος, αὐθάδης Ἀριστ. βατρ. 929· πρβλ. ἱπποβάμων.
Ἱπποκρήνη, ἡ· Ἀγανίππη, γλωσ. ὑδ' Ἵππου κρήνη.
Ἱππόκριτος· ἀνδρ. ὄν. Πολύδ.
Ἱππο-κροτέομαι· ἀντηχῶ ἀπὸ πατήματα ἵππων· «ἀλλ' Ἱπποκροτεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι» Ξενοφ. ἱππικ. 130.
Ἱππό-κροτος, 2· ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ πατήματα ἵππων· - ὁδὸς Πινδ. Π. 5, 86· - γυμνάσια, - δάπιδα Εὐρ. Ἱππ. 229· - Συρίη Ποσειδιππ. 3 (12, 131).
Ἱππόλα, ἡ· πόλ. Λακωνικῆς Παυσ. κάτ. Ἱπολαΐτης κ. θηλ. Ἱπολαΐτις Στ. Βυζ.
Ἱππόλαος, ὁ, κ. Ἱππόλιος· ἀκρωτ. Σαρματίας Ἡρ.
Ἱππο-λάπαθον, τό· εἶδος λαχάνου, ἁλογολάπατον Διοσκ.
Ἱππο-λειχήν, ηνας, ὁ· εἶδος βρύου· «βοτάνη ἡ ἱπποληχὴν θεραπευτική, θεραπεύουσα τῶν ἵππων τὰς λειχῆνας, ἣν λέγουσιν ἱπποσέλινον» Σχολ. Νικ. θηρ. 945.
Ἱππ-ολέτας, ὁ· ὁ ὀλετήρ, ἐξολοθρευτὴς τῶν ἵππων Ἡρωδν. ἐπιμ. σ. 211.
Ἱππο-λεχής, 2· ἡ ἵππον τεκοῦσα, χρησ. ἐν Παυσ. 8, 42, 4.
Ἱππόλεω ἄκρη· ὑδ' Ἱππόλαος.
Ἱππο-λούστρα, ἡ· τόπος, ἔνθα λούονται οἱ ἵπποι Ἡσυχ.
Ἱππο-λοφία, ἡ· χαίτη ἵππου, μτγν.
Ἱππό-λοφος, 2· ὁ στολισμένος μὲ τρίχας ἵππου· «ἱππ. κόρυς» Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 14.
Ἱπποληχίδης, δωρ. Ἱπποληυχίδας· ἀνδρ. ὄν. Θουκ.
Ἱππό-λοχος· 1) υἱὸς Βελλεροφόντου Ἰλ. 2) Τρώς, υἱὸς Ἀντιμάχου, αὐτ. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις Ξεν. Ἑλλ. 4) Αἰτωλός τις Πολύδ. 5) Θεσσαλός, αὐτ.
Ἱππολύτειον, τό· Ἱερὸν Ἱππολύτου Σχολ. Ὀδ. 11, 321.
Ἱππο-λύτειος, 2· ἀνήκων τῷ Ἱππολύτῳ, ὁ Ἱππολύτου· - ἀγρωικία Λουκ. Ἔρωτ. 2.
Ἱππολύτη, ἡ· 1) συζ. Ἀκάστου Πινδ. 2) βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων Ἀπολδ. Παυσ. κατὰ Εὐρ. μήτηρ Ἱππολύτου.
Ἱππολυτίων· ἀνδρ. ὄν. Φλυάρ. Ἐπιστ.

Ἱππόλυτος, ὁ· 1) γίγας τις Ἀπλδ. 2) υἱὸς Αἰγύπτου, αὐτ. 3) υἱὸς Θησέως Εὐρ. Παυσ.

Ἱππο-μανές, τό· ἴδε ἱππομανής.

Ἱππο-μανέω· α) ἀγαπῶ τοὺς ἵππους μανιωδῶς μτγν. 6) ἐπὶ τῶν θηλ. ἵππων, φοράδων, αἵτινες θέλουσι νὰ βατευθῶσι· μτφ. ἐπὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων, ἰδ. γυναικῶν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 18.

Ἱππο-μανής, 2· α) ὁ τοὺς ἵππους ἀγαπῶν μανιωδῶς· - καὶ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλίσαι Δαναῶν βοτά» = λειβάδι εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται πολλοὶ ἵπποι Σοφ. Αἴ. 143· κατὰ Σχολ. ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται, ἤγουν διὰ τὸ ὁποῖον τρελλαίνονται οἱ ἵπποι, τρέχουσιν ὡς μανιώδεις εἰς αὐτό, μὲ μεγάλην ὁρμήν· 6) ἐπὶ θηλ. ἵππων, φοράδων, αἵτινες θέλουσι νὰ βατευθῶσιν, ἐξ οὗ τὸ ἱππομανές· 1) λάχανόν τι ἐν Ἀρκαδίᾳ φυόμενον, τὸ ὁποῖον ζητοῦσιν οἱ ἵπποι ὡς μαινόμενοι Θεοκρ. 2, 48· κατ' Ἄλλ. ὅτι τρώγοντες αὐτὸ οἱ ἵπποι ἐμαίνοντο· 2) κατ' Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6, 22, 8, 24, μικρόν τι κρεατώδες ἔκφυμα, μικρὰ φουσκαλίδα, γινομένη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ πωλαρίου γεννωμένου, τὸ ὁποῖον γλείφουσα ἡ μήτηρ κατέπινε· 3) φάρμακόν τι χρήσιμον εἰς μαγικὰ πατά, διὰ τῶν ὁποίων ἐμαίνοντο οἱ πίνοντες· μυξῶδές τι ὑγρὸν ῥέον ἐκ τοῦ αἰδοίου τῶν ἱππομανῶν φοράδων καὶ εἰς μανίαν διὰ μαγικῆς κατασκευῆς ποτοῦ τὸν πίνοντα κινοῦν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 18, Παυσ. 5, 27, 3.

Ἱππο-μανία, ἡ· τὸ νὰ μαίνηταί τις δι' ἵππους, ἀγαπᾷ μανιωδῶς τοὺς ἵππους, τρελλαίνηται δι' ἱπποδρομίαν Λουκ. Νιγρ. 29.

Ἱππο-μάραθρον, τό· ἄγριον, μέγα, ὑφηλὸν μάραθρον, κοιν. μάλαθρον καὶ μάραθον, μτγν.

Ἱππο-μαχέω· μάχομαι ἐφ' ἵππου Ξεν. Κυρ. 6, 4, 18.

Ἱππο-μαχία, ἡ· μάχη ἐφ' ἵππων, ἀφ' ἵππων Πλάτ. Λαχ. 193, Θουκ. 2, 22.

Ἱππο-μαχικός, 3· νίκη ἐν ἱππομαχίᾳ Στ. Βυζ.

Ἱππό-μαχος, 2· α) ὅστις μάχεται ἐφ' ἵππου Σιμων. Ἀνθ. 6, 2· 6) ὁ ἱππόμαχος, στρατιώτης τοῦ ἱππικοῦ Λουκ. Μακροβ. 17· γ) Τρώς τις Ἰλ. δ) εἷς ἐκ τῶν τριάκοντα τυράννων Ξεν.

Ἱππομέδουσα, ἡ· θυγ. Δαναοῦ Ἀπολδ.

Ἱππομέδων, οντος· 1) εἷς τῶν Ἑπτὰ στρατηγῶν ἐπὶ Θήβας, τραγ. 2) υἱὸς Ἀγησιλάου Πολύβ.

Ἱππομένης, ους· 1) πατὴρ Μεγαρίως Ἀπολδ. 2) υἱὸς Μεγαρίως αὐτ. Θεοκρ.

Ἱππό-μητις, ιος· ὁ εἰδήμων τῶν ἵππων, τῆς ἱππικῆς, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἱππεύειν· - Ἰόλαος Πινδ. Ἱ. 6, 9.

Ἱππο-μιγής, 2· ὁ ἐξ ἀνθρώπου καὶ ἵππου συγκείμενος κατὰ τὸ ἥμισυ· - κένταυροι Τζετζ. Ἱ. 7, 16, Αἰλ. Π. Ἱ. 9, 16.

Ἱππο-μολγία, ἡ, κ. ἱππομολγός· ἱππημολγία, ἱππημολγός, μτγν.

Ἱππό-μορφος, 2· ὁ ἔχων ἵππου μορφήν, φαινόμενος ὡς ἵππος Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 253.

Ἱππο-μύρμηξ, ηκος, ὁ· μύρμηξ μέγας, ἔχων σχῆμα ἵππου, κοιν. ἀλογομύρμυγκας Λουκ. ἀλ. ἱ. 4, 13.

Ἱππόνησος, ὁ· πόλ. Καρίας, Ἑκατ. τῇ Λιβύης Ἀρτεμίδ. κάτ. Ἱπποννήσιος.

Ἱππόνικος· ἀνδρ. ὄν. Ἥρ.

Ἱππονόη, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων Ἡσ.

Ἱππονοΐδας· στρατηγὸς Λακεδαιμονίων Θουκ.

Ἱππόνομα, τά· ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν νομὴν βοσκὴν τῶν ἵππων, καθ' Ἡσυχ. μισθὸς ἱππικὸς καὶ ἡμιόνων.

Ἱππο-νομεύς, ὁ· ὁ βόσκων ἵππους, ἀλογοβοσκός, γλωσ.

Ἱππονόμη, ἡ· θυγ. Μενοικέως Ἀπολδ.

Ἱππο-νόμος, 2· ἱπποβότης, ἱππονόμευς· «βοτῆρας ἱππονόμους» Σοφ. Αἴ. 230· ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμ. τοὺς μεγάλως φυλάττοντας, ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἱπποννώμας· πρβλ. Πολυδ. 1, 181· ἱππάνομος δὲ παθ. ὁ βοσκηθεὶς ἀπὸ ἵππους.

Ἱππόνοος, ους· 1) Ἕλλην ἡγεμὼν ἐν Τροίᾳ Ἰλ. 2) πατὴρ Καπανέως καὶ Περιβοίας Ἀπολδ. 3) ὄν. τραγῳδίας τινὸς τοῦ Σοφοκλέους, αὐτ.

Ἱππο-νώμας, ὁ· ὁ βάσκων, φυλάττων, ἰδ. ἱππονόμος Εὐρ. Ἱκπ. 1399· π. δὲ Ἀριστ. νεφ. 571 καλεῖται οὕτως ὁ ἥλιος, κατὰ Σχολ. ὁ ἐλαύνων καὶ νομῶν τὸ ἅρμα, καὶ τοὺς ἵππους ἡνιοχῶν.

Ἱππό-νωμος, 2· τῷ προηγ. ἰδ' ἱππονόμος.

Ἱππόξενος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἱππο-πάρηος· ὁ ἔχων μεγάλας παρειάς, γνάθους Ἀπολλων. Λεξ. ἴδε ἱππόβοτον.

Ἱππο-πέδη, ἡ· δεσμὰ ἵππου, μτγν.

Ἱππο-πείρης, ὁ· ὁ ἔμπειρος, εἰδήμων τῶν ἵππων, ἐσφαλ. ἀντὶ ἱπποπείρης.

Ἱππο-πῆραι, αἱ· τὸ δισάκκιον τοῦ ἱππέως Σενεκ. Ἐπιστ. 87, hippoperae.

Ἱππο-ποίητος, 2· ὁ διὰ τοῦ ἵππου κοπηθείς· - κήρ Ἀνθ. 7, σ. 18.

Ἱππο-πόλος, 2· ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζηται αὐτούς, εἰς τὸ ἱππεύειν ἢ διευθύνειν τὴν ἅμαξαν, ἐπίθ. τῶν Θρᾳκῶν Ἰλ. ν, 4.

Ἱππό-πορνος, 2· ἀσελγέστατος πόρνος, ἀσελγεστάτη πόρνη· «Μεγάρα ἡ Ἱππόπορνος» Ἀλκίφρ. 3, 33· π. Εὐστ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἱπποκένταυρος, σ, 1909, 63.

Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ· Ποσειδὼν ὁ ἱππιος Ἡσυχ.

Ἱππο-ποτᾶμος, ὁ· ἵππος ποτάμιος, ζῷον μέγα ἐν τῷ Νείλῳ διαιτώμενον Ἡρ. 2, 71, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 7.

Ἱππό-ποτους, οδος, 2· ὁ ἔχων ἵππου πόδας· ἱππόποδες, οἱ = ἔθνος Σαρματικὸν Δ. Περ. 310.

Ἱππο-πώλης, ὁ· ὅστις ἐμπορεύεται, πωλεῖ ἵππους.

Ἵππος, ὁ· κοιν. τὸ ἄλογον, ἡ φορβὰς = κοιν. φοράδα π. Ὁμ. ἀμφότερα τὰ γένη ἐν χρήσει, τὸ θηλ. ὅμως συνηθέστ. διότι αἱ φοράδες ἐθεωρήθησαν χρησιμώτεραι εἰς τὴν ἁρματηλασίαν καὶ τὴν ὄχησιν· ὅπου δὲ ὁ ποιητὴς θέλει νὰ δηλώσῃ τὰς ἵππους, λέγει, θήλειες ἵπποι Ἰλ. ε, 269, Ὀδ. δ, 636· «ἄρσενες ἵπποι», ν, 81· τὸ πλ. αἱ ἵπποι σημαίνει καλλάκ. τοὺς εἰς ἅρμα ἐζευγμένους ἵππους, οὐ σπαν. δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἅμαξαν, π. χ. «ἀφ' ἵππων» = ἢ ἐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ἅρματος, ε, 13, 19· «Ἵππων ἐπιδησόμενος» = μέλλων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ἁμάξι, ε, 46· «καθ' Ἵππων ἅλτο» = ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἁμάξι κάτω, κ, 111· «τοὺς ἐξ Ἵππων βῆσε» = τοὺς ἐβύθισεν ἀπὸ τὴν ἅμαξαν, ε, 163· κ. ἀλλαχοῦ ἀντίθ. τῷ πεζοί Ὀδ. ξ, 267· «λαός τε καὶ Ἵπποι» = οἱ πεζοὶ στρατιῶται καὶ οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἡμῶν μαχόμενοι ἐκ τῆς ἁμάξης Ἰλ. σ, 153· «κομιδῆσαι Ἵππους τε καὶ ἄνδρας ἀπιδιώτας», δ, 554· - π. Ὁμ. ἱππικὸν ὂν ἁπανταχοῦ που, π. μτγν. Ἵπποι καὶ πεζοὶ = ὁ ἱππικὸς καὶ πεζικὸς στρατός· ὁ Ὁμ. καλεῖ τοὺς Ἵππους ἀτρεΐδας, αἰθωνας, καλλίτριχας, μώνυχας, ὠκείας, ὠκύποδας, ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκαμαντόποδας, Ὀ. 3, 4, αἰδηροχάρμας, Π. 2, 2, ἀελλόποδας κτλ. ἡ Ἵππος = ἐφιππος στρατιώτης, Ἱππεῖς, Ἰδ. 1, 80· χιλίη Ἵππος, μυρίη = 1000, 10000, Ἱππεῖς 5, 63· 7, 41· «Ἵππου μελαίνης τρισμυρίας» Αἰσχ. Περσ. 307· «διακοσία Θυννὶς 1, 62, Ξεν. Κύρ. 4, 6, 2· π. Ἀθην. ὄνομα ἰχθύος, 3, 304, Ἐσ. ὁ θαλάσσιος Ἵππος· πρβλ. Ἱππίδιον· = γυνὴ ἀσελγὴς καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Ἀριστοτ. «ἐπὶ τῶν ἀκολάστων περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι», Ἰ. Ζ, 6, 18· «καὶ τῶν γυναικῶν τὰς ἀκολάστους ὅλῃ τῶν σεμνοτέρων αὐτὰς εὐθυνόντων καλεῖσθαι Ἵππους» = παρ' ἡμῖν φοράδας, παληοφοράδας Αἰλ. Ἰ. Φ. 4, 11· πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ὅταν ἀνοιγοκλείσωσιν ἀπαύστως, Ἰατρ. - ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ λέξ. Ἵππος ἐνίοτε τὸ μέγα, τεράστιον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ γομαρο-γαϊδαρό-φωνος κτλ. Ἰδ' Ἱπποκόρηνος, Ἱππόπορνος.

Ἵππος, ἡ· νῆσος Ἐρυθραίας Θεόπομπ. κ. πόλ. Σικελίας κ. Παλαιατίνης, κάτ. Ἵππιος κ. Ἱππηνὸς καὶ Ἱκπηνὸς Στ. Βυζ.

Ἵππος, ὁ· ποταμὸς Κολχίδος Στραβ.

Ἵππος· Ὀλυμπιονίκης τις Παυσ.

Ἱππο-σείρης, ὁ· ὁ μετὰ σχοινίου σείρων, διαικῶν τὸν Ἵππον, ἰδ. Ἱπποσείρης.

Ἱππο-σέλινον, τό· εἶδός τι μεγάλου σελίνου, ἀλογοσέλινον, γομαροσέλινον Θεοφρ. «Ἱππόσελινα γελᾶν» Φερεκρ. Ἀθην. 15, 685.

Ἱππο-σθένης, ους, ὁ, 1) Λακεδαιμόνιός τις Παυσ. 2) Ἵππαρχος τοῦ Ἱέρωνος βασιλέως τῶν Συρακουσίων Πολύβ.

Ἱππο-σκοπικόν, βιβλίον, τό· βιβλίον περὶ ἐξετάσεως, δοκιμασίας τῶν Ἵππων Σουΐδ. ἴδε Κῆμων.

Ἱππο-σόα, ἡ· ἡ ἱλαύνουσα, διώκουσα τοὺς Ἵππους Πινδ. Ὀ. 3, 47.

Ἱππο-σόας, ου, ὁ· ὁ ἱλαύνων, διώκων τοὺς Ἵππους Πινδ. Ἰ. 5, 39.

Ἱππο-σόος· τῷ προηγ. Νον. 37, 320, τὸ θηλ. Ἱπποσόα, ἔνθ. ἴδε.

Ἱππό-σταθμος, ὁ· τῷ ἑπομ. μτγν.

Ἱππο-στασία, ἡ· τῷ ἑπομ. μτγν.

Ἱππο-στάσιον, τό· τῷ ἑπομ. Λυσ. ἐν Πολυδ. 9, 50.

Ἱππό-στασις, ἡ· σταῦλος Πολυδ. 1, 184, Πολυδ. 13, 8, 3· «ἐλείου κνεφαίη ἱππόστασις» = ἡ ἑσπέρα ἤτις φέρει ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς Ἵππους Εὐρ. Ἄλκ. 596· τἀνάπαλιν δὲ «ἠλίου λιποστάσεις» = ἡ πρωΐα, ἡ αὐγή, ὅτε ζεύγουσι πάλιν τοὺς Ἵππους καὶ τοὺς ὄγαλλουσι τοῦ σταύλου διὰ νὰ ἐργασθῶσιν Εὐρ. Φαεθ. ἀποσπ.

Ἱππο-στράτης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἱππόστρατος· ἀνδρ. ὄν. Ἡσ. Πινδ.

Ἱπποσύνη, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ κυβιερνᾶν τοὺς Ἵππους καὶ ἀφ' ἅρματος μάχεσθαι· «Ἱππωσύνη τε ἠνορέῃφι πεποιθώς» Ἰλ. δ, 303· «Ἱππωσύνας ἐδίδαξαν παντοίας», ψ, 307· ἡ τέχνη τοῦ Ἱππεύειν· - τὸ Ἱππικὸν Ἠρ. 7, 141· - τόπος ἐπιτήδειος, εὐρύχωρος εἰς τὸ νὰ Ἱππάζηται ἡ ὀχῆται τις Εὐρ. Ὀρ. 1339.

Ἱππόσυνος· Ἱππικός· «Ἰαλλόμων Δαρδάνα τλάμων Γανυμήδειος Ἱππωσύνα» Εὐρ. Ὀρ. 1392· κατὰ τὸν Σχολ. τὸ Ἱππωσύνα ἀναφέρεται εἰς τὸ Γανυμήδειος ἤτοι Γανυμήδειος Ἱππωσύνα = Ἱππότης, Ἱππικός, καθ' Ἑρμαν. Ἱππωσύνᾳ, equestri.

Ἱππότα, π. ὁ· Ἱππότης Ἰλ.

Ἱππο-τάδης, ου, ἐπ. γεν. αο, πατρων. Αἰάλους Ὀδ. κ, 2.

Ἱππο-ταξικά· Ἵππων τάξις μισθαφόρων Ἡσυχ.

Ἱπποταμάδας, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς Στ. Βυζ.

Ἱππότας, ὡρ. ὁ· Ἱππότης.

Ἱππό-ταυρος, ὁ· Ἵππος καὶ ταῦρος δμοῦ Ἰλιοδ. 10, 29.

Ἱππο-τέκτων, ονος, ὁ· ὁ κατασκευάσας τὸν δούρειον Ἵππον Λυκόφρ. 930.

Ἱππότης, ητος, ἡ· ἡ ἔννοια, ἰδέα τοῦ Ἵππου κατὰ τὸ ἀνθρωπάτης Σχολ. Ἀριστειδ.

Ἱππότης, ὁ· ἡνίοχος, ἁρματηλάτης, Ἱππεὺς π. Ὁμ. ἐν χρήσει ἡ ἀν. Ἱππότα, τιμητικὸν ἐπίθετον περιβλήτων ἡρώων π. χ. τοῦ Νέστορος Ἰλ. ξ, 117· «λαοὶ Ἱππόται» Πινδ. Π. 4, 153, Αἰσχ. Ἑπτ 80, ἀντίθ τῷ ἄνιππος Σοφ. Οἰ. Κ. 903, Κύρ. Ἐκ. 70, Ἠρ. 9, 10, 69, Σιν. Κύρ. 8, 8, 20.

Ἱππό-τιγρις, ιδος, ὁ· εἶδός τι μεγάλης τιγριδος Δ. Κ. 77, 6.

Ἱππό-τιλλος, ὁ (τιλάω)· διάρροια τῶν Ἵππων Ἱππιατρ.

Ἱππότις, ιδος· θηλ. τοῦ Ἱππότης Νον. Δ. 1, 172, equina.

Ἱπποτίων, ωνος· 1) Φρὺξ τις Ἰλ. 2) Ταραντῖνός τις Παυσ.

Ἱππο-τόκος, 2· ἡ τίκτουσα Ἵππους· - Μίδουσα Νον. 47, 693.

Ἱππο-τοξεία, ἡ· ἡ ἀφ' Ἵππων βολὴ τόξων Τζετζ. Ἱστ. 6, 966.

Ἱππο-τοξότης, ου, ὁ· στρατιώτης ἐφιππος μὲ τόξον ὡπλισμένος Ἠρ. 6, 49, Ἀριστ. ὄρν. 1175, Θουκ. 2, 96.

Ἱππο-τραγέλαφος, ὁ· ζῷον μυθῶδες ἐξ Ἵππου, τράγου καὶ ἐλάφου Ἀθην.

Ἱππο-τροφεῖον, τό· τόπος, ὅπου τρέφονται Ἵπποι Στραβ. 5, 212.

Ἱππο-τροφέω· τρέφω, διατηρῶ Ἵππους Ἀθην. 12, 534· Ἰδ. διὰ τοὺς ἀγῶνας Ἰσαϊ. 16, 34· «εἴ τις Ἱπποτετρόφηκεν» Λυκοῦργ. 138· μεταχειρίζομαί τι εἰς φορβήν, τροφὴν Ἵππων Διοσκ.

Ἱππο-τροφία, ἡ· τὸ νὰ τρέφῃ, διατηρῇ τις Ἵππους Πινδ. Ἰ. 2, 38, Θουκ. 6, 12, 1, διὰ

τοὺς ἀγῶνας, ὅπερ ἐν Ἀθήναις μόνον οἱ πλούσιοι ἠδύναντο νὰ πράξωσι· «πλούτους τε καὶ ἱπποτροφίας» Πλάτ. Λυσ. 205.

Ἱππο-τροφική, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν ἵππους Κλ. Ἀλεξ. σ. 338.

Ἱππο-τρόφιον, τό, ἐσφαλ. ἀντὶ ἱπποτροφεῖον Στραβ.

Ἱππο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους· - Θρήκη Ἡσ. ἔρ. 605· - ἄστυ Πινδ. Ν. 10, 41, ἰδ. διὰ τοὺς ἀγῶνας, Δημ. 18, 330, ὡς ἔνδειξις πλούτου Πλουτ. Θεμιστ. 5.

Ἱππο-τοφία, ἡ· μεγάλη, ὑπερβολικὴ ἀλαζονεία Λουκ. συγγρ. Ἰατ. 45.

Ἵππου κρήνη, ἡ· ἡ ἐπὶ τῶν Ἑλικῶνα πηγὴ τῶν Μουσῶν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε νὰ ἀναβρύσῃ κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ Πήγασος κτυπήσας τὸ ἔδαφος μὲ τὴν ὁπλὴν τοῦ ποδός του Ἡσ.

Ἵππου κώμη, ἡ· Λυκίας κώμη, κάτ. Ἱποκωμῆται Στ. Βυζ.

Ἵππου μνῆμα, τό· τόπος τις πλησίον τῆς Σπάρτης Παυσ.

Ἱππ-ούραιον, τό· ἵππουρις, οὐρὰ ἵππου Δρατ. 438.

Ἱππ-ουρεύς, ὁ· εἶδος θαλασσίου ἰχθύος Ἀθην. 7, 304, = ἵππουρος.

Ἱππ-ουρις, ιδος, ἡ· 1) ἐπίθ. ἡ ἵππου οὐρὰν ἔχουσα· - κυνέη Ἰλ. γ, 336· - κόρυς, 5, 495· - τρυφάλεια, σ, 382, μόν. ὀν. κ. αἰτ. ἵππουριν· 2) οὐσ. α) ἵππου οὐρὰ Αἰλ. Φ. Ἱ. 16, 21· β) φυτόν τι λιμναῖον ἔχον ἴνας παρομοίας μὲ τρίχας Διοσκ.

Ἱππ-ουρος, ὁ, (ἰδ. ὁ ἔχων οὐρὰν ἵππου)· α) ἰχθύς τις Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 10· πρβλ. ἱππουριός, β) ἔντομον ὅμοιον μὲ μυῖαν Αἰλ. Ἱ. Ζ. 15, 1.

Ἱππο-φάγοι, οἱ· ἔθνος Σκυθικόν, τραφόμενον μὲ κρέας ἵππου Πτολ· 5, 9.

Ἱππο-φαές, τό· φυτόν τι Διοσκ. κ. ἱππόφαιστον καλούμενον Θεοφρ. κ. ἱππάφεως, εω, ὁ, π. μτγν.

Ἱππό-φλομος, ἡ· ὁ κ. παρ ἡμῖν φλόμος Πλιν Ἱ. Φ. 25, 13.

Ἱππο-φοβάς, άδος, ἡ· μυθικὸν φυτόν, τὸ ὁποῖον φοβίζει τοὺς ἵππους Πλιν. Φ. Ἱ. 24, 102.

Ἱππο-φορβάς, άδος· θηλ. τοῦ ἱπποφορβὸς Σχολ. Λουκ.

Ἱππο-φορβεύς, έως, ὁ· ἱπποφορβὸς Πολυδ.

Ἱππο-φορβέω· ἱπποτροφέω Σχολ. Ἰλ.

Ἱππο-φορβία, ἡ· ἱπποτροφία Πλάτ. πολιτ. 299.

Ἱππυ-φόρβιον, τό· ἱπποτροφεῖον, τόπος ὅπου τρέφονται ἵπποι Ἡρ. 4, 110· «ἔλαβε παμπληθῆ βουκόλια καὶ ἱπποφόρβια καὶ ἄλλα βοσκήματα» Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 6· ἴδε ἀγέλη ἵππων κ. καπίστριον Ἡσυχ. ἴδε φορβιά.

Ἱππο-φορβός, ὁ· ὁ τρέφων, διατηρῶν, ἵππους Πλάτ. πολιτ. 261, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 22.

Ἱππο-φορεύς, έως, ὁ· βάδην πορευόμενος, μτγν. gradarius.

Ἱππο-φυές· Ἱππό-φυον· ἴδ' Ἱπποφαές.

Ἱππο-χαίτης, ὁ· ὁ ἐκ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου πεποιημένος Ἡσυχ.

Ἱππο-χάρμης, δωρ. ας, ὁ· ἱππιοχάρμης, βασιλεὺς Πινδ. Ὀ. 1, 23.

Ἱππό· μεταμορφώνω τι εἰς ἵππον, πολ. μεταμορφώνεται τι εἰς ἵππον ἢ φαίνεται ὡς ἵππος, φαντάζομαί τι ὡς ἵππον, ἀντίθ. τῷ πάρεστι αὐτοῦ Πλουτ. ἠθ. σ. 1120· πρβλ. τοιχόομαι.

Ἱππύλλος· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ. σφ. 1301.

Ἵππυς, υος· Ἕλλην ἱστορικὸς Σουΐδ.

Ἱππώ, οῦς, ἡ· 1) θυγ. Ὠκεανοῦ Ἡσ. 2) ἀμαζὼ Καλλ. 3) θυγ. Σκεδάσου Παυσ.

Ἱππ-ώδης, 2· ὅστις εἶνε ἢ φαίνεται ὡς ἵππος Ξεν. π. ἱππ. 1, 11· συγκρ. Πολυδ. 1, 192.

Ἱππών, ῶνος, ὁ· 1) σταῦλος Ξεν. ἱππ. 4, 1· 2) ταχυδρομικὸς σταθμός, ἔνθα ἀλλάσσονται οἱ ἵπποι Ξεν. Κύρ. 8, 6, 17, equilo.

Ἱππών, ῶνος, ὁ· δύο δημῶν. πόλεις τῆς Ἀφρικῆς Στραβ.

Ἵππων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστοτ. ἐπίθ.

Ἱππώνιος, α, ον Ἀθην. 14, 654.

Ἵππωνα, ἡ· θεὰ τῶν ἵππων Πλουτ. ἠθ. 312.

Ἱππῶναξ, ακτος· 1) λυρικὸς ποιητὴς Ἐφέσιος ἰαμβογρ. Ἀριστ. 2) ἐπίθ. Ἱπωνάκτειος, α, ον Φραιστ. Σχολ. 3) ἰατρός τις Πλουτ.

Ἱππ-ωνεία, ἡ· ἀγορὰ ἵππων Ξεν. ἱππ. 1, 12.

Ἱππ-ωνίω· ἀγοράζω, ἵππους Ξεν. ἱππ. 1, 14.

Ἱππ-ώνης, ὁ· ὁ ἀγοραστὴς ἵππων.

Ἱππ-ωνία· ἱππωνεία Πολυδ. 1, 182.

Ἱππώνιον, τό· πόλ. Βρεττίων, κάτ. Ἱππωνιάτης Στ. Βυζ. - κόλπος Στραβ. 6, 255, ἐπίθ. Ἱππώνιος, α, ον Λυκ. 1069.

Ἱππώνιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἵπταμαι, ἀττ. = πέτομαι, ἀορ. ἵπτην κ. ἐπτάμην, μέσ. ἀποθ. μετὰ ἐνερ. ἀορ. ἐ-

Ἵπτω, μόν. π. γραμμ. ἴψαι = φθεῖραι, βλάψαι Ἡσυχ. (ὀρθότ. ἴψαι), ἴψας, (πρβλ. ἰπός, ἰπόω), μέσ. ἵπτομαι = πιέζω, θλίβω, στενοχωρῶ, προξενῶ μεγάλας ταλαιπωρίας· «μέγα ἴψασι λαὸν Ἀχαιῶν» = μεγάλας δυσχερείας, μεγάλα δεινὰ κατεφόρτωσαν τοὺς Ἀχαιοὺς Ἰλ. α, 454· «τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν» = ταχέως θὰ τιμωρήσῃ μὲ βαρείας συμφορίας τοὺς Ἀχαιούς, 6, 193· ἐν γέν. βλάπτω, λυμαίνομαι, πληγώνω τινά· «σοῦ τόνδε μηρὸν ἴψω» Θεόκρ. 30, 19, Στράβ. 8, 380· λέγει, τὸ γὰρ προϊάψαι καὶ τὸ ἴψασθαι φθοράν τινα καὶ βλάβην σημαίνει.

Ἰπύα, ἡ· αἰπύα Λοβεκ. Φρύν. σ. 301.

Ἵπφαρμος, ὁ, (ἵππος, ἁρμόζω)· ἀρχή τις, ἱππαρμοστὴς Ἡσυχ.

Ἵπωσις, ἡ· θλῖψις, πίεσις Ἱπποκρ. compressio.

Ἱπωτήριον, τό· ὁ τόπος, ἔνθα ἡ θλῖψις, πίεσις γίνεται· - ληνοῦ, γλωσ. prelum.

Ἱρά, ἰων. κ. ἐπ. τά· ἱερά.

Ἱρά, ἐπ. κ. ἰων. Ἰρὴ ἡ Ἰρή, κατ' ἄλλ. Ἴρα καὶ Ἴρη, ἡ· 1) πόλ. Μεσσηνίας Ἰλ. κατὰ Παυσ. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀβία· κατὰ Στράβ. τινὲς ἐξέλαβαν αὐτὴν ὡς τὴν πάλιν Μεσσήνην, κατὰ Ῥιαν. ἐν Στ. Βυζ. ἐκαλεῖτο Ἰρὰ καὶ ὄρος κοντὰ τῆς Μεσσηνίας· πρβλ. Εἶρα· 2) πόλ. Λέσβου, καὶ ἑτέρα τῶν Μαλιέων Στ. Βυζ. κάτ. Ἰρεὺς τῶν Μαλιέων.

Ἰραί, ἡ Ἰραι κ. Ἴραι, ῶν, αἱ, ἐσφαλ. ἀντὶ εἶραι· ἴδ' Εἶρη.

Ἴραξ, ακος, ὁ· συνηρ. = Ἱραξ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

Ἱράομαι· ἱεράομαι, ἰων. ὡς ἱερεύς, ἱερεύω, ἱερός, ἱρεύω.
Ἱρασσα, κ. Ἱρασσα, τά· τόπος Λιβύης, κάτ. Ἱρασσεὺς Ἡρ. Φερεκύδ. π. Σχολ. Πινδ. Ἰ. 1.
Ἱραφιώτης· Εἱραφιώτης· - Βάκχος Ἀνθ. ἐμμ. Βακχ. (9, 524, 10).
Ἱρβος· υἱὸς Ἀμφισθένους Παυσ.
Ἱρεία, ὄωρ. ἡ· Ἱέρεια Πινδ. Π. 4, 5.
Ἱρείη, Ἱρείη Ἱρηΐη, ἰων. ἡ· ἱέρεια Ἡρ.
Ἱρεύς, ἰων. κ. ἐπ. ὁ· ἱερεύς.
Ἱρεύω, ἰων. κ. ἐπ. = ἱερεύω.
Ἱρηΐη, ἡ· Ἰδε ἱρείη.
Ἱρήϊον, ἰων. = ἱερεῖον.
Ἱρήν, ένος, ἰων. ὁ· εἰρήν Ἡρ. 9, 85.
Ἱρηξ, ἰων. κ. ἐπ. ηκος, ὁ· Ἱέραξ Ἡσ. Ἔρ. 203.
Ἱρήτειρα, ἡ· ἱέρεια, καλλιγραΐα Ἡσυχ. ἰων. ἀντὶ ἱεράτειρα παρὰ τὸ ἱεράομαι.
Ἱρίνεος· ὅστις εἶνε κατεσκευασμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν Ἱρίδα· - Θύος Νικ. ἁλ. 203· τὸ ἱρίνεον = τὸ ἱρινον αὐτ. 241.
Ἱρινά-μικτος, 2· ὁ μεμιγμένος μὲ τὴν ἀλοιφὴν ἱρινον Φιλόξ. ἐν Ἀθην. 9, 389.
Ἱρινος, 3· ὅστις εἶνε κατεσκευασμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν Ἱρίδα, τὸ ἱρηνον· ὁηλ. μύρον Διοσκ.
Ἱρο-ειδής, 2· ὅμοιος μὲ Ἶριν, φαινόμενος ὡς Ἶρις Λουκ. συγγρ. ἱστ. 19, ἔνθα ἐσφ. ἠερο-ειδής.
Ἶρις, ἰδος, ἡ, αἰτ. Ἶριν κλ. Ἶρι· ἡ θεὰ Ἶρις, ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν, ἡ φέρουσα τὰς πρὸς ἄλλήλους βουλήσεις, διαταγὰς τῶν θεῶν Ἰλ. η, 398· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγγελιαφόρος τῶν θείων βουλήσεων καὶ προσταγμάτων πρὸς τοὺς θνητούς Ἰλ. ε, 786, κ. ἀλλαχοῦ. Ἐν Ἰλ. ψ, 198 τἀνάπαλιν, ἡ ἀγγελιαφόρος τῶν ἐντολῶν τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν θεόν, ὡς ὑπουργικὴ θεράπαινα τῶν θεῶν ἐμφαίνεται ἐν Ἰλ. ε, 353, 368. Τὰ Ὁμ. ἐπίθ. αὐτῆς σημαίνουσι πανταχοῦ ταχύτητα· ἀελλόπους, ποδήνεμος, πόδας ὠκέα, ταχεῖα, χρυσόπτερος. Ἐν Ὀδ. αὐδαμοῦ εὑρηται τὸ ὄνομα αὐτῆς, ὡς ἄγγελος δὲ τῶν θεῶν ἐμφαίνεται ὁ Ἑρμῆς· ὁ Ἡσ. θε. 780 καλεῖ αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Θαύμαντος (Ἐτυμ. συνηθ. παρὰ τὸ ἐρῶ, εἴρω, ἀγγέλλω, μηνύω· πρβλ. Ἶρις, ὁρμή· ὅμως παρὰ τὸ εἴρω = συνάπτω, συνδέω, καθ' Ἕρμαν. ἀφ' οὗ·
Ἶρις, ἰδος, ἡ, αἰτ. Ἶριν Πλουτ. ἠθ. σ. 664 κ. Ἱρίδα, Νικ. ἁλ. 406, γεν. κ Ἱρεως, Ἀλεξ. Τραλλ. Γεωπ. ἡ δοτ. ἐπ. Ἱρισσιν Ἰλ. λ, 27· 1) τὸ πολύχρουν, ποικιλόχρουν οὐράνιον τόξον, καιν. δόξα, ὅπερ φαίνεται εἰς τὸν αἰθέρα μετὰ βαγδαΐαν βροχὴν ἐν ὥρᾳ θέρους μάλιστα, ἐν Ἰλ. ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀγίᾳ, Γραφῇ ἀναφέρεται ὡς ἄγγελος τῆς θεότητος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους Ἰλ. λ, 27, ὅπου οἱ ὁράκοντες ἐκαλοῦντο· «Ἱρισσιν ἐοικότες», διὰ τὸ ποικιλόχρουν τοῦ δέρματός των· 2) πᾶς ποικιλόχρους κύκλος περὶ τὸ σῶμα, οἷον περὶ τὴν σελήνην τὴν φλόγα τοῦ πυρός· - λόχνου κτλ. τῆς, ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅστις μάλιστα καὶ Ἶρις λέγεται· 3) εἶδός τι φυτῶν ὁμοιαν μὲ τὸ κρίνον, ἔχων βολβὸν εὐώδη, ἐξ ἧς κατασκευάζεται τὸ ἰρινον μύρον· κατὰ ταύτην τὴν σημ. ὁ ξυτονοῦσί τινες τὴν λέξιν, ἶρις, ἴδος. Νικ. ἁλ. 406· - ἡ αἰτ. κλίνεται καὶ Ἶριν καὶ ἶρίν, ἶρίδα καὶ ἰρίδα.
Ἶρις, ὁ, αἰτ. Ἶριν· ποταμὸς Παφλαγονίας Ξεν.
Ἰρι-ώδης, 2· ὁ ὁμοιάζων μὲ τὴν ἶρίδα, ἔχων τὸ χρῶμα αὐτῆς Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 4.
Ἰρίων, ωνας· ἀνδρ. ὄν. Γαλην.
Ἱρο-δρόμος, ὁ· Ἰδε ἱεροδρόμος.
Ἱρο-λογέω, κ. ἱρολογῶ, ἡ· Ἰδ' ἱερολ.
Ἱρόν, τό, κ. ἱρός, ἡ, οἱ, ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ ἱερόν, ἱερός.
Ἱρουργίη· Ἰδε ἱερουργίη.
Ἱρός, ἡ, όν, ἰων. κ. ἐπ. = ἱηρός.
Ἶρος, ὁ· 1) ὄν. ἐπαίτου ἐν Ἰθάκῃ, ὅστις ὠνομάζετο Ἀρναῖος κυρίως, καὶ οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης ὠνόμασαν αὐτὸν Ἶρον Ὀδ. σ. 5· ἐν γένει ἐπαίτης, ἐνδεής, πτωχός, μτγν. πιθ. παρὰ τὸ Ἶρις = ἀγγελιαφόρος, μηνυτής· πλ. Ἶροι Λουκ. πλ. 24· 2) υἱὸς Ἄκτορος, πατὴρ Εὐρυτίωνος Ἀπολλ. Ῥ. 3) πόλ. Θεσσαλίας Λυκόφρ.
Ἱροσάλυμα, τά· Ἰδε Ἱεροσάλυμα.
Ἱρο-υργίη ἢ Ἱρουργίη, ἰων. ἡ· ἱερουργία.
Ἱρο-φάντης, ἰων. ὁ· ἱεροφάντης.
Ἱρό-χθων, ἰων. ονος, 2· ἱερόχθων.
Ἱρωστί, ἰων. = ἱερωστί.
Ἱρωσύνη, ἰων. ἡ· ἱερωσύνη.
(Ἰς, ἡ ἴς ἀπηρχ. ἀντων. Ἰδε Ἴ (ἰ).
Ἶς, γεν. ἰνός, ἡ, αἰτ. Ἶνα, πλ. Ἶνες, (Fις, vis)· μῦς, τὰ νεῦρα τῶν μυῶν, ὁ τένων, ὅτινα θεωροῦνται ὡς ἕδρα τῆς σωματικῆς ῥώμης· «οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν» Ὀδ. λ, 219· πρβλ. Ἰλ. ψ, 190· «κάλυψε νέκυν μὴ πρὶν μένος Πελίδαο σκήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα ἶνεσιν ἠδὶ μέλεσσιν», π, 316· (πρβλ. νεῦρα), ἴδ. τὰ νεῦρα τοῦ τραχήλου, ὁ αὐχὴν, ἰνίον· «ὅτ' ἂν· ἀνὴρ κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς - ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν», ρ, 520· «μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκειρεν», Θ, 826· - συνθ. ἡ τῶν μυῶν σωματικὴ δύναμις, εὐτονία· - ἰσθμὸς Ἰλ. μ, 320· «ἐπέρρισε δὲ ἶν' ἀπέλιθρον», η, 269· «οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἶς ἐμπεδος» Ὀδ. κ, 393· «εἰ μοι ἔτ' ἔστιν ἶς-ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι», υ, 203 ἐκ τούτου περιγραφικῶς σθένος, βίη, μένος· «ἱερὴ ἶς Τηλεμάχοιο» = ἡ ἱερὰ τοῦ Τηλεμάχου δύναμις, δυνατὸς Τηλ. «ἶς ὀδυσῆος» Ἰλ. ψ, 720 καὶ διπλῇ ἐμφάσει «ἶς βίης Ἡρακλείης» Ἡσ. Θε. 332· Καὶ ἐπὶ ἀψύχ. 18. ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων, π. χ. ἀνέμου Ἰλ. ο, 383, Ὀδ. ι, 71· - ποταμοῦ Ἰλ. υ, 396· «Τρωΐης ἶνας ἑκατομβῶν», Πινδ. Ἰ. 7, 53· μτφ. τὴν δύναμιν τῆς Τρ. «ἄρθρων ἶνας» Ἀριστ. ἐἰρ. 85, Πλάτ. Τιμ. 82· - π. Ἱπποκρ. Πλάτ. Τιμ. 82 κ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 6 αἱ ἶνες δηλοῦσι τὰς σαρκώδεις ἶνας τοῦ κρέατος καὶ τοῦ αἵματος τῶν ζώων, π. Θεοφρ. δι' καὶ τὰς τῶν φυτῶν καὶ τῶν ξύλων· ἔτι δὲ καὶ τῶν μετάλλων· «οἷον ἶνες ἢ τρίχες ἄραιαὶ διατρέχουσιν ἐν τοῖς μετάλλοις, κοιν. φλέβες Πλουτ. ἠθ. σ. 434
Ἴσα κ. Ἶσα· ἐπίρ. πλ. τοῦ Ἶσος, ἡ Ἴσα, τὸ Ἴσα.
Ἴς, ἡ· 1) πόλιχνη Βαβυλωνίας παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποτ. ὁ Ἴς Ἡρ. 2) ὁμών. κατ. ἐν Ἰταλίᾳ Λυκοφρ.
Ἰσ-άγαθος, 2· ἴσιος, ὁμοίως ἀγαθὸς, μτγν.

Ἰσ-αγγελία, ἡ, ζσ. εἰσαγγελία.
Ἰσ-άγγελος, 2· ὅμοιος μὲ ἄγγελον Ν. Δ. κ. μτγν. ἐπίρ. ἰσαγγέλως.
Ἰσαγόρας, ου, ίων. Ἰσαγόρης· ἀνδρ. ὄν. Ἡρ.
Ἰσάδας, α, ὁ· Λάκων τις Πλουτ. Ἀλλ.
Ἰσ-άδελφος, 2· ὅστις εἶνε ὡς ἀδελφὸς πρός τινα, ἴσια μὲ ἀδελφόν· - ἀνήρ, ὁ Πυλάδης Εὐρ.
Ἰσάζω, μελ. ἰσάσω· κάμνω τι ἴσιον, ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, ζυγιάζω τι· «σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα» Ἰλ. μ, 435· «τὰς κτήσεις» Ἀριστοτ. πολ. 2, 6· κ. παθ. «ἀνάγκη πρότερον ὑπάρχειν τὴν ἀνισότητα αὐτοῖς τοῦ ἰσασθῆναι» Μτφ. 13. δ· «ἰσάζεται ψῆφοις δίστιχα» Αἰὼν Ἀλ. 14 (9, 356) κ. μέσ. νομίζω ἐμαυτὸν ἴσον τινί· «ἀπτοῖ ἰσάσκετο» Ἰλ. ω, 607· γίνομαι ἴσος· «δι' ἐμοῦ ταῦτα γιγνόμενα θεοῖς ἰσάζοιτ' ἄν» Πλάτ. Τιμ. 41· κ. ἐνερ. ἀμτβ. ὅμοιός εἰμι, νόμ. 6, 773· (τὸ ι π. Ὀμ. μακρόν).
Ἰσαία, ἡ· μαῦρος Ἑλλάβορος π. Αἰγυπτίοις Διοσκ. 4, 151.
Ἰσαία, ἡ· θυγ. Ἀγήνορος Φερεκυδ. ἐν Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ.
Ἰσαίομαι, π. ἀντὶ ἰσάζομαι· εἶμαι ἴσος ἰσοῦμαι, τινί Ἄρατ. 235. Νικ. ἀλ. 399.
Ἴσαιος, π. 3· ἴσος, ἴσος Νικ. Θηρ. 359· «ἡ ἰσαία» ὀηλ. μοῖρα = ἴση μερίς, μερίδιον Καλλ. Ὕμν. Δ. 63 (ι).
Ἰσαῖος, ὁ· περίφημος Ἀθηναῖος ῥήτωρ, διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους Δ. Ἀλ.
Ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, συγκρ. κ. ὑπερθ. τοῦ ἴσος.
Ἰσαιών, ῶνος· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Ἰσάκιος, 3· ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος τῷ Ἰσάκῳ, Ἰσάακ· - λογισμὸς Μακαθ. 4, 7, 14.
Ἰσάκις, ἐπίρ. τοῦ ἴσος· ἐξ ἴσου, ἅλλας τόσας φορὰς Στραβ. 3, 174· ἴσως ἰσάκις, ἐφ' ἑαυτὸν πολλαπλασιασθείς Πλάτ. πολ. 8, 546.
Ἰσ-αμέριος, δωρ. 2· ἰσημέριος (ἡμέρα) ὁ ἐξ ἴσων ἡμερῶν συγκείμενος, ἴσων ἡμερῶν βίον βιώσας Σοφ. ἀποσπ. 692.
Ἴσαμι, δωρ. ἀντὶ ἴσημι.
Ἰσ-άμιλλος, 2· ἰσόπαλος ἐν ἀγῶνι, τινί, μτγν. ἐπίρ. «ἰσαμίλλα δραμοῦσα κύων ἐλάφοισι» Φιλιππ. Ἀνθ. Παλ. 9, 316.
Ἰσ-άμμορος, 2· ἴσα, κατὰ τὴν δυστυχίαν, δύσμορος, Ἡσυχ.
Ἴσαν· 1) ἐπορεύοντο, ἐπήγαιναν, γ'. πλ. π. παρατ. τοῦ εἶμι πολλ. π. Ὀμ. (ᾱ)· 2) ἐγίνωσκον, εἶξευρον, γ'. πλ. ἐπ. τοῦ οἶδα Ἰλ. σ, 405, Ὀδ. δ, 772.
Ἴσαμος, ὁ· ποταμὸς Βακτριανῆς Στραβ.
Ἰσ-ανά-φορος, 2· ὅστις εἶνε τῆς αὐτῆς πρὸς τὰ ἄνω φορᾶς, ἀνόδου Παῦλ. Ἀλεξ. ἀποτελ. σ. 19, 8, 11, 19.
Ἰσ-άνδρος, 2· ὁ ὅμοιος μὲ ἄνδρα, φαινόμενος ὡς ἀνήρ, περὶ τῆς Ἀντιανείρας Ἡσύχ.
Ἰσάνδρος· υἱὸς Βελλεροφόντου Ἰλ. Στραβ.
Ἰσ-άνεμος, 2· ὅστις εἶνε ὡς ἄνεμος, ταχύς· - Ἀχιλλεὺς Εὐρ. Ἰ. Α. 207.
Ἰσ-άνθης· βασιλεὺς Θρᾴκης Φίλαρχ. Ἐν Ἀθην.
Ἰσ-άνθρωπος, 2· ὅμοιος, ἴσος μὲ ἄνθρωπον, ἐκκλ.
Ἰσάνωρ, ορος· Λακεδαιμόνιός τις ἔφορος Ξεν.
Ἰσ-άξιος, 2· ὁ ἀξίζων ἴσα μὲ ἄλλο τι, ἢ ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὴν ἀξίαν, μτγν.
Ἰσ-απόστολος, 2· ὁ ἴσος, ὅμοιος μὲ τοὺς ἀποστόλους, ἐκκλ.
Ἰσ-άργυρος, 2· ὁ ὅμοιος μὲ ἄργυρον, φαινόμενος ὡς ἄργυρος· «πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα» Αἰσχ. Ἀγ. 938· «ἰσάργυρον, ἰσόχρυσον, ἀντὶ πολυτίμου» Β. Ἀν. 100.
Ἰσ-αριθμέω· ἴσος εἶμαι τὸν ἀριθμόν, μτγν.
Ἰσ-άριθμος, 2· ἴσος τὸν ἀριθμόν (τὸ ἰσάριθμος)· - τινί Πλατ. Τίμ. 41.
Ἰσ-άρτητος, 2· ὁ ἴσα ἠρτημένος, κρεμασμένος, Φίλων.
Ἰσαρχίδας, ου· Κορίνθιός τις Θουκ.
Ἴσαρχος· 1) πατὴρ τοῦ Ἰσαρχίδου· 2) Ἀθηναῖός τις ἄρχων Διόδ.
Ἴσασι, γ. πλ. τοῦ οἶδα.
Ἰσάσκετο, ἐπ. 3 ἐν. μ. παρατ. τοῦ ἰσάζω.
Ἰσ-άστερος, 2· ὅμοιος μὲ ἀστέρα Μακ 17.
Ἰσαστικός, 3 (ἰσάζω)· ὁ κάμνων τι ἴσον ἀλλ. τινί, ἐξισάζων, μτγν.
Ἰσάτις, ιδος, ἡ φυτόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου βάπτουσι γαλάζια χρώματα Διοσκ. Isatis tinctoria.
Ἰσατ-ώδης, 2· ὅμοιος μὲ ἰσάτιδα, ἰδ. τὸ χρῶμα Ἱπποκρ.
Ἰσ-αύδης, 2 (αὐδή) ὁ ὁμιλῶν ἴσα, ὅμοια μὲ ἄλλον τινὰ Θεοκρ. Συρ. (15, 21).
Ἴσαυρα, τά· πόλ. Ἰσαυρίας Στ. Βυζ.
Ἰσαυρία, ἡ· χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκαονίας κ. Κιλικίας μὲ δύο ὁμωνύμους πόλεις ἢ παλαιὰ κ. εὐερκὴς Ἰσ. καλουμένη· - Ἰσαυρική, ἡ = χώρα ἀνήκουσα τῇ Λυκαονίᾳ Στραβ. 12, 568, 569. κάτ. Ἰσαυρῖται, ίων Διόδ. ἐπίθ. Ἰσαυρικός, 3, Στραβ. - κ. ὄθηλ. Ἰσαυρίς, ίδος Χριστόδ. ἔκφρ. 400.
Ἰσαυρο-φόνος, 2· ὁ φονεύων Ἰσαύρους Ἀνθ. 9, 656, 19.
Ἰσαγῶς, ἐπίρ. ἴσα τ σων λογιῶν, κατὰ τοσας ἴσας ἐννοίας Ἀριστοτ. Νικ. ἠθ. 6, 3.
Ἴσβος, ἡ· πόλ. Ἰσαυρίας, κἀτ. Ἰσβώτας, ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης Στ. Βυζ.
Ἰσέας, ὁ, κ. Ἰσίας· τύραννος Κερυνείας Πολύβ.
Ἴσεια, τά· ἑορτὴ Ἴσιδος Διόδ.
Ἴσειον, τό· ναός, ἱερὸν τῆς Ἴσιδος Πλουτ.
Ἰσεῖον, τό· «πόλ. Λιγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος... πρυπεριασπᾶται δὲ ὡς Ἴρειον κ. Νεμεσεῖον καὶ τῶν ὅσα μὴ τῆς γενικῆ. τὸ δ' ἐφάλαξαν τερατικῶν» Στ. Βυζ.
Ἰσ-εννύω, (ἕνος)· ὁ ἔχων τὴν ἰδίαν ἡλικίαν μὲ ἄλλον, ὁμήλιξ, ὁ Γαλην. ἐν ἐξηγ. Ἰσεννοῦσαι = ἰσάζουσαι, μεσηλικιες οὖσαι, ὁ δ' Ἱπποκρ. «καὶ δὲ μέσαι, μέσον τι ἀμφὼ ἔχουσαι ἴσαι νῦν ἰοῦσαι», σ. 638, 42, ὑπερ κυν. ἴσαι νῦν οὖσαι, ἐξ οὗ ὁ Schneider ἴσενοι ἰοῦσαι κάζτι ἀμφ.
Ἰσεύθης, κ. Ἴσευθος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἰσ-ηγορέω· ὁμιλῶ, ἴσα μὲ ἄλλον τινά, χω τὸ ἴδιον δικαίωμα, τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν νὰ ὁμιλῶ Σχολ. Ἰλ. ἰσηγορῆσαί μοι = ἐξ ἴσου πρὸς ἐμὲ λέγειν», α 187, Ἡσυχ. - ὡσ. παθ. μέσ. διάθ. «ἰσηγορίσθαι μετά τινος» = ἐξ ἴσου λέγειν, ὁμοτίμως λέγειν, ἐκκλ. 13, 11.
Ἰσ-ηγορία, ἡ· τὸ ἔχειν τὸ αὐτὸ δικαίωμα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν νὰ ὁμιλῇ ἐξ ἴσου μὲ ἄλλον τινά, ἰδ. εἰς τὸ τῆς πολιτείας καὶ τὰ δικαστικὰ Ἡρ 5,78. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Ἀθηναίων ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι πολῖται εἶχον ἴσον δίκαιον, ἡ λέξις ἰσοδυνάμει τῇ ἰσονομίᾳ, ἐλευθερία· «τὰς τῆς ἰσηγορίας καὶ ἐλευθερίας μετουσίας ἀφαιρεῖσθαι» Δημ. 555,16.

Ἰσ-ήγορος, 2· ὁ ἔχων ἴσην δικαίωμα λόγου, ἰσολογίαν Πολυδ. 6, 174.

Ἰσ-ήλικος, 2· ὁ ἔχων ἴσην ἡλικίαν πρὸς ἄλλον τινά Φίλ. Μαθημ. σ. 91.

Ἰσ-ηλιξ, ικος, 2· ὁ ἔχων ἴσην ἡλικίαν πρὸς ἄλλον τινά, ὁμήλιξ Ξεν. συμπ. 8, 1· κατὰ Φρυν. ἐν Β. Ἀν. 43 λέξ. μεταγενεστέρα τοῦ ἡλικιώτης.

Ἰσ-ημερία, ἡ· ἰσότης τῆς ἡμέρας πρὸς τὴν νύκτα Πλατ. Λξ. 370 - ἐαρινὴ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 18· ἀ Φθινοπωρινή, αὐτ. 8, 12.

Ἰσ-ημερινός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσημερίαν· δυσμή, ἀνατολὴ Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6. κ. οὐσ. ὁ ἰσημερινὸς = ὁ μέγας κύκλος τῆς σφαίρας, ὁ ἀπέχων ἐξ ἴσου ἀπὸ τῶν δύο πόλων Πτολ. aequator.

Ἰσ-ημέριος, 2· τῷ ἐπομ. Σοφ. ἀποσπ 692.

Ἰσ-ήμερος, 2· ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ἴσον χρόνον διαρκῶν· π. Θεοφρ. ὁ ἐν καιρῷ τῆς ἰσημερίας.

Ἴσημι, ἴσωρ ἴσᾶμι· γινώσκω, εἰξεύρω οἶδα Πινδ. Π. 4, 248, Θεοκρ. 5, 119, ἴσᾶτι, 14, 35· πλ. ἴσαμεν Πινδ. Ν. 7, 14· ἴσαντι, Π. 3, 29, Θεοκρ 15, 64· τοὺς τύπ. ἴσασι, π. χ. ἴσαμεν, ἴσμεν, ἴσαν ἴσε ἐν λ. οἶδα, εἰδῶ

Ἴσηπος· ἔθνος Σκυθικὸν Στ. Βυζ.

Ἰσ-ήρετμος, 2· ἐπὶ πλοίων, μὲ ἰσάριθμα κουπιά· - νῆες Εὐρ. Ἰ Α. 242.

Ἰσ-ήρης, 2, (ἄρω) ὁ ὁμοια συνηρμοσμένος· - ψῆφοι Εὐρ. Ἰ Τ. 1472.

Ἰσ-ήριθμος, π. 2 ἰσάριθμος· - υἱεῖς, Ἀντιπ. 9 16 (9, 59)· - Εὐτπία Λεων. Ἀλ. 13 (9, 328).

Ἴσθι, α) προστ. τοῦ οἶδα Ὀδ. π. ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν συντάξει «εὖ ἴσθ' ὅτι» καὶ «εὖ ἴσθι»· β) προστ. τοῦ εἰμὶ Εὐρ. Ὀρ. 1320, σανσ. δὲ «πάρισθι» Ὑπ. 1, 118.

Ἰσθμαίνω ἀσθμαίνω, ἀγωνιάω, πνευστιάω, Ἡσυχ.

Ἰσθμια, τά, ὑπακ. ἱερά· 1) οἱ Ἰσθμιοι ἀγῶνες· πρβλ. ἴσθμιον· 2) Ἰσθμια τῶν Ἰσθμιος.

Ἰσθμιάδης ἀνὴρ ὄν. Παυσ.

Ἰσθμιάζω· κυρ. ἑορτάζω τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας, μτφ ἰσθμιάζειν, ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων, ἐπειδὴ ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρὸς ἐπίνοσος ἦν Σουΐδ. κατὰ δὲ Φώτ. ἰσθμιάζει = καταπίνεται· Ἰσθμὸς γὰρ ὁ τράχηλος.

Ἰσθμιακός, 3· Ἰσθμικός Σχόλ. Πινδ. πρβλ. Ἰσθμικός δ) Ἰσθμιακόν, τό = εἶδος στεφάνου Ἀριστ. ἀποσπ. 414.

Ἰσθμιάς, άδος· 1) ἴδ. θηλ. τοῦ προηγ. - νίκη Πινδ. Ἰ. 8, 5· - ἀπονδαὶ Θουκ 8, 9· 2) ὡς οὖσ. α) αἱ Ἰσθμιάδες = οἱ Ἰσθμιακοὶ ἀγῶνες Πινδ. Ὀ. 13, 46· β) περίοδος χρονικὴ ἐκ τριῶν ἐτῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐτελοῦντο οἱ Ἰσθμ. ἀγῶνες Ἀπυλδ. 2, 7, 2· γ) Ἑλλ. ἑταῖραι Δημ. σ. 1351, 16.

Ἰσθμιαστής, ὁ· ὁ θεατὴς τῶν Ἰσθμιακῶν ἀγώνων, συνεορτασταὶ αὐτῶν.

Ἰσθμικός, 3· ὅστις εἶνε ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, ὑπαγόμενος, ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν· - ἀγὼν Στραβ. 8, 378· - σπονδαὶ Παυσ. 5, 2, 1.

Ἴσθμιον, τό, (ἰσθμός)· πᾶν τὸ ἀνήκον εἰς τὸν λαιμὸν ἢ εἰς τὸν λάρυγγα, ἰδ. περιδέραιον, Ὀδ. σ. 300· Φωτ. ἑρμ. περιτραχήλια· - αὐχήν, τράχηλος, λαιμὸς Ἱπποκρ. ἐν γέν. παντὸς ἀγγείου, ἔχοντος μεγάλην κοιλίαν καὶ στενὸν λαιμὸν Ἀθην. 11, 472· κατὰ Μοῖρ. "Ἴσθμιον Ἀττικοί, περιστόμιον ἢ φρεάτιον Ἕλληνες», σ, 193· ὅθ. κατὰ Φώτ. τὸ τοῦ φρέατος περιστόμιον· - εἶδός τι στεφάνου καὶ Ἰσθμιακοῦ καλουμένου Ἀθην. 15, 677· - στενὸν χωρίον μεταξὺ δύο θαλασσῶν, Ἡσυχ.

Ἰσθμιο-νίκης, ὁ· ὁ νικητὴς ἐν τοῖς Ἰσθμιακοῖς ἀγῶσιν Ἀπολλων. συντ. σ. 158, 4.

Ἰσθμιόνικος· Ἀθηναῖός τις Θουκ.

Ἴσθμιος, 3, κ. 2· α) ὁ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμὸν Πινδ. Σοφ. Εὐρ. «τὰ Ἴσθμια», ὅπου. ἱερὰ = οἱ Ἰσθμ. ἀγῶνες Ἀριστ. ἀποσπ. 879, Θουκ. 8, 9· β) υἱὸς Τημένου Παυσ. γ) Λυκάονος υἱὸς· κατ. Ἰσθμιῶται Στ. Βυζ.

Ἰσθμο-ειδής, 2· ὁ ὅριος μὲ Ἰσθμόν, φαινόμενος ὡς Ἰσθμός, μτγν.

Ἰσθμόθεν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ Ἀνθ.

Ἰσθμόθι, ἐπίρ. = Ἰσθμοῖ, Ἀνθ. 6, 259.

Ἰσθμοῖ, π. ἐπίρ. ἀντὶ ἐν Ἰσθμῷ Πινδ Τ μοκρ. ἐν Πλουτ. Θεμ. 21, κ. μτγν. πτζ Ἀλ. Λουκ. - ἔτι «ἐν Ἰσθμοῖ» Σιμων. Ἀνθ. 13, 14.

Ἰσθμός, ὁ· 1) λαιμός, φάρυγξ λάρυγξ, κ. ἐν γέν. πᾶσα στενὴ εἴσοδος, ἰδ. στενὸν μέρος γῆς μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ἑνώνων Χερσόνησον μετὰ ἠπείρου· «ἰσθμὸν καὶ ὄρον διοικοδομήσαντες τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους, αὐχένα μεταξὺ τιθέντες» Πλατ. Τιμ. 69 κ. καθ' ἣν στενώτατος Ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει» Ἀριστοτ. κόσμ. 3· - ἔτι δὲ καὶ στενή, ὀρεινὴ ὄφρυς, ἀφ' ἑνὸς μέρους μόν. ὑπὸ θαλάσσης περατουμένη Δ. Περ. 23· οἱ ἀρχαῖοι ἐτυμολ. παρὰ τὸ εἰσίναι Σχόλ. Ὀδ. σ, 295· 2) τὸ στενὸν μέρος τῆς Κορίνθου, δι' οὗ συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μὲ τὴν Ἑλλ. Χερσόνησον, κ. κατὰ ὑπλ. γένος, ἡ Ἰσθμὸς Πινδ. Ὀ. 8, 64.

Ἰσθμώδης, 2· ἰσθμοειδὴς Θουκ 8, 25.

Ἰσιακός, 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἶσιδα· Ἰσιακὸς = ὁ ἱερεὺς τῆς Ἴσιδος Πλουτ ἠθ. σ. 352.

Ἰσιάς, άδος, ἡ· γυν. ὀν. Ἀνθ. Παλ. σ. 96.

Ἰσίας, ου· Δακιδ. Ἔφορος Ξεν.

Ἰσίγονος· ἀνδρ. ὄν. Πλιν.

Ἰσιδότη, κ. Εἰσιδότη ἡ· γυν. ὀν. Ἐπιγρ.

Ἰσίδοτος, π. κ. Εἰσίδοτος· ἀνδρ. ὀν. Ἐπιγρ

Ἰσίδωρος, καὶ Εἰσίδωρος· ἀνδρ. ὀν. Λουκ

Ἰσόδωρος π. Ἀρχαδ. 72, 10.

Ἰσίκιον, τό· φαγητόν τι κατεσκευασμένον ἐκ λεπτοκοπανισμένου κρέατος, ὡς ὁ κεφτές, τὸ λατ. insicium Ἀθην. 9, 376.

Ἰσικος, ὁ· τῷ ἀνωτέρω, μτγν.

Ἰσινδυς, ἡ· πόλ. Ἰωνίας, κατ. Ἰσίνδιος Στ Βυζ.

Ἰσιόνδα, ἡ· πόλ. Πισιδίας Πολύδ.

Ἴσιος· 1) ἴσος, ἴσιον, ἴσον, ἁμείνων, μερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στόν, Ἡσυχ. π. Δουκάγ. εὕρηται καὶ ἴσια ἄζω, ὡς ἴστι καὶ νῦν· 2) Ἴσιος=ὁ Ἀλέξανδρος, στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν Πολύϐ. 17,3, 3.

Ἴσις, ιδος, ἡ, ἰων. Ἶσις, δωτ. Ἴσῐ, αἰτ. Ἶσιν· 1) θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἧτις κατ' Ἡρ. 2, 59, παραϐάλλεται τῇ τῶν Ἑλλήνων Δήμητρι· ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις ἐτιμᾶτο καὶ ἐν Ῥώμῃ, ἰδ. ὑπὸ τῶν γυναικῶν· 2) ὡς προαγγ. α) φυτόν τι, Γαλην. καὶ ἴσιδος τρίχες, ξένον τι φυτὸν ἢ εἶδος δένδρου Πλουτ. ἠθ. σ. 939, isidis crinis Πλιν. Ἱ. Φ. 13, 25, 52· ϐ) ἔμπλαστρον, κατάπλασμα Γαλην.

Ἰσίτυχος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἰσίων, ωνος κ. Εἰσίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἴσκαι, ῶν, αἱ· τὸ σπογγώδες ἔκφυμα δένδρων τινῶν, κοιν. δενδρομανιτάρια, ἀφ' οὗ τὸ σύνηθ. ἴσκα, ἴσκνα, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνάπτομεν τὴν φωτιὰν Π. Αἰγ. Ἀλεξ. Τραλλ.

Ἴσκε· εἶπεν, ὡμίλησεν· τὸ Ἴσκω.

Ἴσκλος, ὁ· ὄσκλος.

Ἴσκω, (ἴσος, πρϐλ. εἴσκω)· κάμνω τι ὅμοιον, μὲ ἄλλο τι· «πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν» = ἔκαμνον τὴν φωνὴν των ὁμοίαν μὲ τὴν τῶν συζύγων των Ὀδ. δ, 279· «ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων» = ἔκαμνεν ὅμοια μὲ τὴν ἀλήθειαν, τ, 203· παρομοιάζω εἰς τὸν νοῦν μου φαντάζομαί τι ὅμοιον ἄλλο τινί· «ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες» = νομίζοντες ἐμὲ ὅτι εἶμαι σὺ Ἰλ. π, 41· καὶ «σὲ τῷ ἴσκοντες» = ὅτι σὺ εἶσαι ἐκεῖνος νομίζοντες, λ, 799· - ἀποϐ. «ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ» = καθεὶς ἐφαντάζετό τι, δηλ. ψευδὲς ὡς ἀληθὲς Ὀδ. χ, 31· ϐ) νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω· ἴσκε, ἴσκεν = εἶπεν, ἐλάλησεν, ἔλεγεν, Ἀποϐ. Ῥ. Θεοκρ. π. Ὁμ. δὲ δύο μόν. παραδείγματα οὕτως ἑρμηνευτέα φαίνεται Ὀδ. τ, 203, χ, 31· ἀλλὰ περὶ τοῦ πρώτου ἀναφέρουσιν οἵτε Σχοϐ. καὶ Εὐστ. ὅτι ἡ λέξ. ἐλήφθη ψευδῶς ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν, καὶ ἑπομ. ἑρμηνευτία διὰ τοῦ ἔικασεν, ὡμοίου· τὸ δὲ δεύτερον θέλουσιν οἱ νεώτ. κριτικοὶ ὡς ἐπένθεσιν διασκευαστοῦ τινός, ὥστε διὰ παρεκδυχὴν ψευδῆ καὶ οὐκ ὀρθὴν ἐξήγησιν τοῦ Ὁμ. παραδείγματος, προέκυψεν ἡ παρὰ τοῖς μτγν. ἐπ. χρῆσις ἐκείνη τῆς λέξεως Βουτμαν. γραμ. Ἑλλ. 2,157, ἔνθα συμπεραίνεται, ὅτι τὸ ἐν Ὀδ. ἴσκε ἀναγνωστ. ὡς παρατ. τοῦ εἰπεῖν, ἔσπεν.

Ἴσμα, τό, (ἴζω)· ἵδρυμα Λυκόφρ. 731, Σχοϐ. ἵδρυσμα, τάφος· ἵδρυσμα, κτίσμα Ἡσύχ.

Ἰσμάηλα, τά· χωρίον Ἀραϐίας, κάτ. Ἰσμαηλῖται Στ. Βυζ. Ἰσμαὴλ Θεογν. καν. 14, 10.

Ἰσμάνδης· Αἰγυπτ. ἄν. τοῦ Μέμνωνος Στραϐ.

Ἴσμαρος, ἡ· πόλ. τῶν Κικόνων, ἐν Θράκῃ Ὀδ. κάτ. Ἰσμάριος, ἐπίθ. Ἰσμαρικὸς οἶνος, Ἀρχιλ. ἐν Ἀθην. 1, 30· λέγεται δὲ καὶ Ἰσμαρὶς τὸ θηλ. π. χ. λίμνη, παρὰ τὴν ἐν Θράκῃ Μαρώνειαν Ἡρ. 7, 109.

Ἴσμαρος· 1) υἱὸς Εὐμόλπου· τὸ Ἰσμάραδος· 2) υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ Ἀποϐ.

Ἴσμεν, ἀ. πλ. π. τοῦ οἶδα, π. Ὁμ. ἴσμεν.

Ἰσμενός· ἄρχων τις τῶν Χίων Μιονν. Τ. Ἰσμηνός.

Ἴσμη, ἡ, (οἶδα)· γνῶσις, σύνεσις, φρόνησις, πρόφασις Ἡσύχ.

Ἰσμήνη, ἡ· 1) θυγ. Οἰδίποδος, ἀδελφὴ Ἀντιγόνης, τραγ. Ἀποϐ. 2) θυγ. Ἀσωποῦ, μήτ. Ἴοϐος Ἀποϐ. 3) ἡρωΐς τις καὶ κώμη κληθεῖσα ἐν Βοιωτίᾳ Στ. Βυζ. κάτ. Ἰσμήνιος καὶ Ἰσμηναῖος καὶ Ἰσμηνεὺς καὶ Ἰσμηνίτης (ἀδεξ.).

Ἰσμηνία, ἡ· Θηϐαία τις Ἀριστ.

Ἰσμηνίας· ἀνδρ. ὄν. Ξεν.

Ἰσμήνιος, 3· ἴδε Ἰσμηνός.

Ἰσμηνίχος· Θηϐαῖός τις Ἀριστ.

Ἰσμηνοδώρα, ἡ· Βοιωτία τις Πλουτ. Λουκ.

Ἰσμηνόδωρος· Θηϐαῖός τις, Λουκ.

Ἰσμηνός, ὁ· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος Παυσ. τῆς Ἀϑόρας Εὐρ. τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόϐης Ἀποϐ. τοῦ Βοιωτικοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ (αὐτ.)· 2) ποταμὸς τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηϐῶν Πινδ. Στραϐ. - ἐπίθ. Ἰσμήνιος, α, ον - ὄχθος Εὐρ. Ἰκ. 655 - λόφος Παυσ. 9, 3) ἰδ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος Πινδ. Πλουτ. ἡ ἐτυμολ. παρὰ τὸ ἴσμη· ἔχει καὶ Ἰσμήνιος (ἴδος, Θηλ. π. χ. - νύμφαι Παυσ. - δάφνη τοῦ Ἀπόλλωνι ἀνήκουσα Νόν. Δ. 45, 72.

Ἰσο-ϐαθής, 2· ὁ ἐξ ἴσου ϐαθὺς μὲ ἄλλο μτγν.

Ἰσο-ϐαλλίων, ὁ· ἄκοσμος, ἀκόλαστος κτλ. ὡς ὁ Βαλλίων· ἴδε Βαλλίων.

Ἰσο-ϐαρέω· εἶμαι ἐξ ἴσου ϐαρὺς μὲ ἄλλο Σχοϐ. Ἰλ. ρ, 142.

Ἰσο-ϐαρής, 2· ὁ ἐξ ἴσου ϐαρὺς μὲ ἄλλο Λουκ. 6. συγγρ. 27.

Ἰσο-ϐασιλεύς, ὁ· ὁ ὅμοιος μὲ ϐασιλέα Πλουτ. Ἀλεξ. 39.

Ἰσό-ϐοτος, 2· ὁ ἔχων ἀξίαν ϐοός, ἀντίϐοος καϑ' Ἡσυχ. - Ἰσόϐοιον, ἄνθος ὅμοιον μήκωνι Ἰσο-ϐόλος, 2· ὁ ἴσου ϐάρους, «Ἰσοϐόλων Ἰσοστασίων» Ἡσύχ.

Ἰσό-ϐρυον, τό· φυτόν τι ὅμοιον τῷ ϐρύῳ Διοσκ. 3, 49.

Ἰσόγαιος, 2· ἴσος μὲ τὴν γῆν· - ϑάλασσα Λουκ. Νηρ. 5.

Ἰσο-γενής, 2· ὁ ὅμοιος ἢ ἴσος ἄλλῳ τινὶ κατὰ τὴν γενεὰν ἢ γέννησιν, μτγν.

Ἰσό-γεως, ἀττ. ὁ· ἰσόγαιος Θεοφρ.

Ἰσο-γλώχιν, ινος· ἰσογώνιος Νον. Δ. 6, 22.

Ἰσο-γνωμονέω· ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην ἄλλῳ τινί, μτγν.

Ἰσο-γνώμων, 2· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην ἄλλῳ τινι, μτγν.

Ἰσο-γονία, ἡ· ἴση, ὁμοία γέννησις, ἰσότης γενεᾶς Πλάτ. Μενεξ. 239.

Ἰσο-γραφή, ἡ· ἐπιγραφὴ βιβλίου τινός Ἀντισθένους Δ. Λαερ. 6, 15· ἰσόγραφα ἀκριϐῆ ἀντίγραφα Βυζ.

Ἰσό-γραφος ἢ ἰσογράφος, 2· ὁ γράφων τὰ ὅμοιαν, ἀπαράλλακτον ἄλλο τινί, ἢ ὁ ἴσος γραφαῖς τοῦ ἴσος· «ἀγορητὴς ἡδυεπὴς, τέκτων ἰσογράφος» εὔφωνος Τιμ. ἐν Δ. Λαερ. 3, 2.

Ἰσο-γώνιος, 2· ὁ ἔχων τὰς γωνίας ἴσας Ἀριστοτ. μεταφ. 9, 3.

Ἰσο-δαίμων, ονος, 2· ὅμοιος ϑεῷ, ϐασιλεῖ Αἰσχ. Πέρσ. 625· ϐασιλεῦσιν ἰσοδαίμοναν ἔχοντα τὴν αὐτὴν μοῖραν μὲ ϐασιλέα, ἀδύνατος ὡς ἐκεῖνος (τ) Ἰλ. Ν 4. 48.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰσο-δαίτης, ὁ, (δαίω)· ὁ διανέμων, μοιράζων εἰς ὅλους ἴσα δῶρα, ἴσας μερίδας, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου καὶ Πλούτωνος Πλουτ. ἠθ. σ. 1389, Ἡσυχ. καθ' Ἁρποκρ. ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γόγαια ἐτέλει· πρβλ. Λαβεκ. Ἀγλαοφ. σ. 621· ἰδ. ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης δίδων ἴσας μερίδας εἰς τοὺς παρακαθημένους Λουκ. Ἐπ. Κρον. 32.

Ἰσό-δενδρος, 2· ἴσος, ὅμοιος δένδρῳ· «αἰῶνος τέκμαρ» Πινδ. ἀποσπ. 146.

Ἰσόδημος· ἀνδρ. ὄν. Λυσ.

Ἰσο-δίαιτος, 2· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν, τρόπον τῆς ζωῆς, οἷαν καὶ ἄλλος τις, ζῶν ὅπως οἱ ἄλλοι Θουκ. 1, 6· «ὁ τοῦ αἴτου καινωνὸς ἰσοδίαιτος» Ἡσύχ.

Ἰσο-διά-στατος, 2· ὁ ἔχων ἴσον διάστημα Εὐστ. εἰς Δ. Π. 2.

Ἰσοδίκη, ἡ· Ἑλληνίς τις Πλουτ.

Ἰσό-δομος, 2· ὁ ἴσα ᾠκοδομημένος, ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ὅ,τι εἶνε κτισμένον μὲ συμμέτρους, ἴσους κατὰ τὸ μέγεθος λίθους Βιτρουβ. 2, 8.

Ἰσό-δυξος, 2· ἰσοκλινὴς Ἡσυχ. Φωτ.

Ἰσό-δουλος, 2· ἴσος, ὅμοιος μὲ δοῦλον Σχολ. Αἰσχ. Χο. 132.

Ἰσο-δρομέω· τρέχω ἴσα μὲ ἄλλον· - ἀλλήλοις Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 10, 5.

Ἰσό-δρομος, 2· ὁ τρέχων ἴσα μὲ ἄλλον· - ἀδελφῷ Τιμ. Λοκρ. σ. 96· «οἱ τούτων ἰσόδρομοι» Ἀριστοτ. κόσμ. 6· 6) «ἰσ. μῆκος» = ὁδρόμος ἢ ὁδὸς ἴσου μήκους Ἀνθ. 7, 212· - τὸ θηλ. Ἰσοδρόμη εὑρηται ὡς ἀείλος, ξκνήμη τῆς Κυβέλης Στραβ. 9, 440.

Ἰσο-δυναμέω· ἔχω τὴν αὐτήν, ἴσην δύναμιν, μτγν. τινί, Ἀπολλων. Δύσκ. «ἵνα μὴ τὸ ψεῦδος ἰσοδυναμοῦν ἀπολίπωμεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν» Πολύβ 2, 56, 2.

Ἰσο-δυναμία, ἡ· ἴση δύναμις, ἀξία, σημασία, ἰσχὺς Τίμ. Λοκρ. 95· κ. μτγν.

Ἰσο-δύναμος, 2· ὁ ἔχων ἴσην δύναμιν ἰσχύν, ἀξίαν ἢ σημασίαν μὲ ἄλλον τινά· «ὁ παρατ. ἰσοδύναμος τῷ ἐνεστῶτι» Ἐτ. Μ. σ. 637, 36· ἐπίρ. -ως Εὐστ. σ. 72, 33.

Ἰσο-ελκής, 2· ὁ ἴσης ὀλκῆς μὲ ἄλλον, ἰσάσταθμος, ὁ ἴσον ἕλκων, ζυγίζων Νικ. Θηρ. 41, 44.

Ἰσο-επής, 2· ὁ ὁμιλῶν ἴσα, ἴσος ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του· «εἰσάπαν ἰσοφυές, ἰσουργόν τε καὶ ἰσοεπὲς» Κυριλλ. διαλ. 7, π. Τριάδ. σ. 657.

Ἰσο-επί-πεδος, 2· ἔχων ἴσαν ἐπιπεδον Ἰαμβλ.

Ἰσο-έτηρος, 2· ὁ ἔχων ἴσα ἔτη ἡλικίας μὲ ἄλλον τινά Νον. Δ. 21, 175.

Ἰσο-ετής, οῦς, 2· ὁ ἔχων ἴσα ἔτη ἡλικίας ἄλλῳ τινί· «ἰσοετεῖς, ὁμήλικες» Ἀπολλων. λεξ.

Ἰσο-ευρής, 2· ἔχων ἴσον εὖρος, πλάτος Φωτ.

Ἰσο-ζυγέω· κάμνω τι ἴσου ζυγίου, βάρους μὲ ἄλλο Νικ. Θηρ. 908.

Ἰσο-ζυγής, 2· ὁ ἴσια ἐζευγμένος, ζευγαρωμένος· ἐν γένει ἴσος· «ἰσοζυγίων κιπαρίσσων» = ἴσων μεταξύ των, ὁμοίους κλῶνας ἔχουσῶν, Πλατ. Θεαιτ. Σχολ. 2 (10, 16).

Ἰσό-ζυγος, 2· ἴσος, ὅμοιος· «οἷα τιμήσουσα ἰσόζυγον ᾧ γενετῆρι» Νον. Ἰσοτέλαντον, ἰσόζυγον, Ἡσυχ. ἴσου βάρους, «τὰ ἰσόζυγα καὶ τὰ ἰσόρροπα δύο ἀρχῶν συζεύξας πράωπα» Ἐπιφαν. σ. 610.

Ἰσό-ζυξ, υγος, 2· ὁ ἔχων ἴσον ζυγόν, ἴσας «ἰσόζυγι θεσμῷ» Νον. δηλ. ὁμοίῳ, ἴσῳ νόμῳ.

Ἰσο-θάνατος, 2· ἴσος μὲ θάνατον Πολυδ.

Ἰσο-θεία, ἡ· ἰσότης, ἐξίσωσις μὲ θεόν, ἐκκλ.

Ἰσό-θεον, τό· ἀλοιφή, χρῖσμα, μύρον τι Ἀλ. Τραλλ. 11, 630.

Ἰσό-θεος, ἡ· ὄν. φαρμάκου· «ἰσόθεος βηχικὴ» Γαλην. 13, 544· «κωλική, ἰσόθεος καλουμένη», αὐτ. 612.

Ἰσό-θεος, 2· ὅμοιος, ἴσος μὲ θεόν, ἐπίθ. τῶν ἰσχυρῶν, κραταιῶν, ἐνδόξων ἀνδρῶν· - φῶς Ἰλ. 6, 565, Ὀδ. α, 324, τραγ. κ. πεζ. «ἰσόθεοι τιμαί» Πολύβ. 10, 10, 11· «ἰσόθεα φρονεῖν» Μακαβ. 2, 9, 12.

Ἰσο-θεόω· κάμνω τινὰ ἴσον θεῷ Λίσωπ.

Ἰσό-θρονος, 2· ὁ προξενῶν ἴσον κρότον, ἦχον, ἠχῶν ἴσα Νον Δ. 36, 473.

Ἰσό-θυμος, 2· ὁ ἔχων ἴσον φρόνημα, θάρρος, ψυχὴν Ἰλ. η, 295, ἔνθ' ὁ Σχολ. τὸ ὁμοθύμους ἑρμ. ἀντιζήλους.

Ἰσ-οικος, 2· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς, ὁμοίας οἰκίας, οἰκογενείας Εὐρ. Ἰν Στασ. ἀνθ. 68, 12.

Ἰσό-καινος, 2· ἴσος μὲ νέον Ἡσυχ. Υἱὸ· αὐτόκαινον.

Ἰσο-κάμπανος, 2· ἴσος καμπανῷ, στατῆρι· κατὰ Σχολ. Ὀδ. β, 129, ἀτάλαντος.

Ἰσοκάσιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐκκλ.

Ἰσο-κατά-ληκτος, 2· ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν, ὁμοιοκατάληκτος, ὁμοιοτέλευτος· κατ' Εὐστ. Ἰσοκατάληκτος κλίσις, 1839, 43.

Ἰσο-κέλευθος, 2· ὁ βαδίζων ἴσην εὐθεῖαν δόν, μτγν. Νον. Δ. 48, 286.

Ἰσο-κίφαλος, 2· ὁ ἔχων κεφαλὴν ἴσην ὁμοίαν ἄλλῳ τινὶ Ἐθυκ. 15.

Ἰσο-κίνδυνος, 2· α) ὁ ὢν εἰς τὸν ἴδιαν, ἴσον κίνδυνον μὲ ἄλλον Δ. Κάσ. μετὰ τοῦ Ἰσόρροπος, 41, 35· β) ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μὲ κίνδυνον, φέρει ἐν ἑαυτῷ κίνδυνον, ὅστις ἀνθίσταται εἰς τὸν κίνδυνον, ἀντιτάσσεται ἀφόβως εἰς τὸν ἐχθρὸν Θουκ. 6, 34.

Ἰσο-κινάμωμος, 2· ὁ ὅμοιος μὲ κινάμωμον Διοσκ.

Ἰσο-κλεής, 2· ὁ ἔχων ἴσον, ὅμοιον κλέος, φήμην, δόξαν, μτγν.

Ἰσο-κληρία, ἡ· ὁ ἴσος κλῆρος, τὸ μοιράδι, Εὐστ.

Ἰσο-κληρο-νόμος, 2· ὁ λαμβάνων ἴσην κληρονομίαν μτγν.

Ἰσό-κληρος, 2· ὁ ἔχων ἴσον μοιράδι, κληρονομίαν, περιουσίαν· «ἰσ. τοῖς βίαις γενόμενοι» Πλουτ. Λυκ. 8.

Ἰσο-κλινής, 2· ὁ ἔχων ἴσην κλίσιν, ἰσόρροπος· «νόμος ἡμῖν ἰσοκλινὴς ὁ θεός, ἀδδεμίαν ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν ἢ μετάθεσιν» Ἀριστοτ. κόσμ. 6.

Ἰσό-κοιλος, 2· ὁ ἔχων πανταχοῦ τὴν αὐτήν, ἴσην κοιλότητα καθ' ἑαυτὸν καὶ πρὸς ἄλλον· «ἰσ. αὐλός» Πλουτ. ἠθ. σ. 1021.

Ἰσο-κόρυφος, 2· ὁ ἔχων ἴσην κορυφήν, ἰσοῦψής, μετφ. -πόλεις Δ. Ἀλ. 3, 9

Ἰσο-κρατής, 2· ὁ ἐξ ἴσου συμπεπλασμένος ἢ συνηρ-

Ἰσό-καιρος, 2· ὁ ἔχων ἴσα κέρατα Νον. Δ.
Ἰσο-κράς, άτος, 2· ἰσόκρανος Ἀρχαδ. σ. 193, 15.
Ἰσο-κράτεια, ἡ· ἴση δύναμις, ἰσχύς, κράτος, μτγν.
Ἰσο-κράτειος, 2· ἀνήκων τῷ Ἰσοκράτει, ὁ τοῦ Ἰσοκράτους· -ἀγωγή Δ. Ἁλ. π. Ἰσοκ. κ. 20.
Ἰσο-κρατέω· ἔχω ἴσην δύναμιν, κράτος Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 2, 81.
Ἰσο-κρατής, 2· ἰσοδύναμος, ὁ ἔχων ἴσην ἰσχύν, κράτος, τὰ αὐτά, ἴσα δίκαια μὲ ἄλλον Ἡρ. 4, 26, μτγν. Ἐπίρ. -ως Φιλ. 1, 198, 32.
Ἰσο-κρατής, 2· ὁ ἴσως κεκραμένος Ἱπποκρ.
Ἰσοκράτης, ους· 1) στρατηγὸς Κορινθίων Θουκ. 2) ῥήτωρ περίφημος, Ἀθηναῖος Ἀνθ. Παλ. 3) Ἀπολλωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους Σουΐδ.
Ἰσο-κρᾰτία, ἡ· ἰσοκράτεια = ἰσονομία Ἡρ. 5, 92, Τίμ. Λοκρ. 95, ἔνθα ἰσοκρατεία ἰσφαλ.
Ἰσο-κρᾰτικός, 3· ὁ ἀνήκων τῷ Ἰσοκράτει· -λόγοι Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 217, ὁ Ἁλ.
Ἰσό-κρᾰτος, 2· ἰσοκρανής, ἴσως κεκραμένος, μτγν.
Ἰσό-κρτθος, 2· ὁ ἴσος, ὅμοιος μὲ κριθήν, τῆς αὐτῆς τιμῆς, ἀξίας Πολυδ. 2, 15, 1.
Ἰσό-κρῑτος, 2· ὅμοια, ἴσα κτισμένος, κατεσκευασμένος, ἴσην ἔχων τὴν κατασκευήν, Φωτ.
Ἰσό-κτυπος, 2· ὁ ἴσους κτύπους, ἤτοι ἐξ ἴσου ἰσχυρῶς κτυπῶν, ἀντιχῶν Ναν. Δ. 27, 92.
Ἰσο-κωλία, ἡ· ἰσότης τῶν κώλων, μελῶν Ἑρμογ.
Ἰσό-κωλος, 2· ὁ ἔχων ἴσα μέλη, κῶλα, Ἰδ. ἐν τῷ λόγῳ, ἀνάλογα ἀλλήλοις, ἴσα κῶλα, «τὰ ἰσόκωλα» Ἀγάθων ἐν Ἀθην. 5, 187. π. Ἰσοκ. «φοβούμενος συλλαβῇ τὸ ἰσόκωλον ἐνδεὲς ἐξενεγκεῖν» Πλατ. ᾗθ. σ. 350, ὁ ἔχων ἴσον μῆκος· -χαρδαὶ Νικομ. ἁρμ. σ. 11.
Ἰσό-λεκτος, 2· ἐπὶ στίχων, ὁ ἔχων ἴσας λέξεις, ἴσως ἐκ λέξεων ἰσοσυλλάβων συγκείμενος Διομ. 3, 497.
Ἰσο-λεξία, ἡ· ἰσότης λέξεων, μτγν. Ἱ. Σικελ. ῥητ. Walz. τ. 6, σ. 328.
Ἰσο-λεχής, ούς, 2· ὁ ἔχων ἴσην, ὁμοίαν κλίνην, ὁμόλοχος· «ὅταν οἱ ποιηταὶ τὴν ἰσολεχῆ καὶ ὁμόκοιτον ἄλοχον καὶ ἄκοιτιν καλῶσιν» Ἀπολλων. λεξ. σ. 2.
Ἰσό-λῑθος, 2· ὅμοιος μὲ λίθον, ἀνόητος ὡς λίθος, ἐκκλ.
Ἴσο λογέω· ἰσηγορέω Σχολ. Εὐρ. Ἱππ. 697.
Ἰσο-λογία, ἡ· ἰσηγορία· «ἰσ. ἔχειν πρός τινα» = ἐλευθέρως ὁμιλεῖν πρός τινα Πολύβ. 26, 3, 9, Σ. Ἐμπ.
Ἰσόλοχος· ἀνδρ. ὄν. Θουκ.
Ἰσ-ολύμπιος, 2· ὁ ἴσος μὲ τὸν Ὄλυμπον, θεῖος, Φίλων.
Ἰσό-λυρος, 2· ἀντίλυρος Σχολ. Σοφ. Τρ. 645.
Ἰσ-όμαλος, 2· ἀγχώμαλος Ξεν. Ἀγησ. 2, 9, κατ' ἄλλ. ἰσόμαχος ἢ ἰσόπαλος.
Ἰσό-μαχος, 2· ὁ ἴσος ἐν τῇ μάχῃ, ἰσοδύναμος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὸν πόλεμον Δ. Ἁλ. 3, 52· «κίνδυνος Διοδ. Σικ. 17, 83.
Ἰσο-μεγέθης, 2· ὁ ἴσου μεγέθους, ἔχων τὸ ἴδιον μέγεθος μὲ ἄλλον Ξεν. κυν. 5, 29· Ἐπίρ. -ως Ἀριστείδ. Κοϊντ.
Ἰσο-μερής, 2, (μέρος)· ὅστις συγίστατα ἐκ ἴσων μερῶν, λαμβάνει ἴσον μερίδιον· «τοὺς ὀρφανοὺς ἰσομερεῖς εἶναι» Ἀθην 143, Ἰσόμονον, ἰσομερές, Ἡσυχ. Ἐπίρ. -ως Γρ. Νύσ. 1, 30.
Ἰσο-μέτρητος, 2· ὁ ἴσα μετρημένος, ἴσος κατὰ τὸ μέτρον τὸ βάρος, τὴν ἀξίαν Πλατ. Φαῖδρ. σ. 235· τινί Δ. Κάσ. 59, 11· Ἐπίρ. -ως «ἱκανῶς καὶ ἰσ. τῇ χρείᾳ» Θεοδ. Μετοχ. ἀνάμ. σ. 70, δηλ. κ. ἀναλόγως τῆς χρείας, κατὰ τὸ μέτρον αὐτῆς, ἀνθ' οὗ λέγεται καὶ ἰσόμετρος· «ἰσόμετρος τῇ πόλει νόμος» Ἀριστείδ.
Ἰσο-μετρία, ἡ· ἰσότης μέτρου Πλουτ. ἠθ. σ. 139.
Ἰσό-μετρος, 2· ὁ ἴσος κατὰ τὸ μέτρον μὲ ἄλλον· «ἱματίων ἰσ. ἐλίγματα» Ἔφιππ. ἐν Ἀθην. 11, 509· ἰσομεγέθης, ἰσομήκης, ὁμοιόνικος Λίτ. σ. 139, 26· «ἐπιστολὴν ἰσ. καὶ ἰσοδύναμον» Εὐστ. Ἐπίρ. -ως Κυρίλλ.
Ἰσο-μέτωπος, 2· ὁ ἔχων ἴσον, ὅμοιον μέτωπον, ἐπὶ παρατάξεως μάχης τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἡ πρώτη τάξις Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 10.
Ἰσο-μήκης, 2· ὁ ἔχων ἴσον μῆκος Πλάτ. πολ. 8, 546.
Ἰσο-μήτωρ, ορος, 2· ὁ ἴσος μὲ μητέρα, ἔχων τόπον μητρὸς Θεοκρ. 8, 14.
Ἰσο-μῑλήσιος, 2· ὁ ὡς Μιλήσιος, ὁ ὁμοιάζων μὲ Μιλήσιον πρᾶγμα· «ἰσομιλήσιον ἱμάτιον» Δ. Σικ. 12, 21.
Ἰσο-μοιρέω· ἴσην μερίδα λαμβάνω, ἴσον μέρους μετέχω, τινί τινός Ἰσαΐ. 1, 2, 35· ἐπὶ πόλεων, «ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλους» ἀντίθ. τῷ πλεονεκτεῖν Ἰσοκ. 4, 17· «ἢν δέ τι γένηται ἀγαθόν, ἀξιώσουσι πάντες ἰσομοιρεῖν» Ξεν. Κύρ. 2, 2, 17· «-νῆς ξυμφορᾶς» Θουκ. 6, 16· ἐπὶ ἰσότητος δικαίων ἐν τῇ δημοκρατίᾳ, 6, 39.
Ἰσο-μοιρία, ἡ· ἴση μοῖρα, ἴσον μερίδιον, δίκαιον Ἱπποκρ. «-τῶν κακῶν» Θουκ. 7, 75· ἔτι δὲ = ἰσονομία Δ. Κ. 52, 4.
Ἰσό-μοιρος, 2· ὅστις ἔχει ἴσον μερίδιον, ἴδ. ἴσην περιουσίαν μὲ ἄλλον, δύναμιν, ἰσχύν, ἐλευθερίαν, «γνήσιοι ἰσόμοιροι πατρῴων» Ἡσαΐ. 6, 25· ἰσόμοιροι = κληρονόμοι· «-μους ποιεῖν» Ξεν. Κύρ. 2, 2, 18· «-ον τῷ φάει ἰσόμοιρον» Αἰσχ. Χο. 317· «ἰσόμοιρα εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ φῶς καὶ σκότος» Δ Ἀναγ. 8, 26· «γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ» = ὁ ἀήρ, ὅστις περιέχει τόπον, ὅσον καὶ ἡ γῆ, ἢ ὅστις ἀνήκει συμμέτρως εἰς ὅλην τὴν γῆν» Σοφ. Ἠλ. 87· τὸ ἰσόμοιρον «ἴσον μερίδιον Νικ. Θηρ. 592.
Ἰσό-μορος, 2· ὁ ἔχων ἴσην μοῖραν, ἴσον μερίδιον Ἰλ. ο, 209· κ. μτγν. π. «-ἔργον ἀρχαίοις νήμασιν» Ἀντ. Σιδ. 21 (6, 206).
Ἰσ-όνειρος, 2· ἴσος, ὅμοιος μὲ ὄνειρον, μέταιος, ἀνύπαρκτος Αἰσχ. Πρ. 518
Ἰσό-νεκυς, 2· ὅστις εἶναι ὡς καὶ ἄλλοι νεκροί, ἴσος, ὅμοιος μὲ νεκρόν, ὅστις ἀπέθανεν ὡς καὶ ἄλλος τις Εὐρ. Ὀρ. 100.
Ἰσο-νέμητος, 2· ἐξ ἴσου διανεμημένος, μοιρασμένος, μτγν.
Ἰσο-νεφής, 2· ἴσος, ὅμοιος μὲ νέφη, σαλ.

πλησίον τῶν νεφῶν, ἔξοχος, ὕψιστος, ἐκκλ.
Ἰσόνικος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἰσο-νοέω· νοῶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, χρυσ.
Ἰσο-νομέομαι· ἔχω τὰ αὐτὰ δίκαια, ἴσην ἐλευθερίαν μὲ ἄλλον, ζῶ ἐν ἐλευθέρᾳ πολιτείᾳ, ἔνθα ἀπολαύω ἴσων δικαίων Θουκ. 6,38.
Ἰσο-νομία, ἡ· ἰσότης τῶν πολιτικῶν δικαίων καὶ ἐλευθερίας, ὥσπερ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα Ἡρ. 3, 80, Θουκ. 4, 78· «ἐν γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ ἴσον. κ. ἐλευθερία γίγνεται» Πλάτ. πολ. 8,563.
Ἰσο-νομικός, 3· ὅστις ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ἰσονομίαν· «βίον ἰσονομικοῦ τινος ἀνδρὸς» ἢ ἐν ἰσονομίᾳ ζῶντος ἐλευθέρου πολίτου δημοκρατίας, Πλάτ. πολ. 8, 561· ἐπίρ. -ῶς.
Ἰσό-νομος, 2· ὁ παρίχων, ἢ ἀπολαύων ἴσων πολιτικῶν δικαίων καὶ ἐλευθερίας, ὥσπερ οἱ πολῖται τῶν Ἑλληνικῶν δημοκρατιῶν· «δίκαιος καὶ ἰσ. πολιτεία» Πλάτ. ἐπ. 7, 326· «ἰσονόμους ἐποιησάτην Ἀθήνας» Σκόλιον ἐν Ἀθην. 15,695, σημ. ὁ Ἁρμόδιος κ. Ἀργογείτων· «ἰσονόμῳ πολιτεύειν» Πλουτ. ἠθ. α. 154.
Ἰσόνομος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνδοκ.
Ἰσο-νύκτιον, τό· ἰσονυχτιά, ἰσότης νυκτός, γλωσ. aequinoctium.
Ἰσοξ· ἰχθύς τις θυννοειδὴς Ἡσυχ. κατὰ Πλίν. θ, 15 ἴσως = ἰχθύς τις τοῦ Ῥήνου.
Ἰσό-ξυλος, 2· ὅμοιος μὲ ξύλον Ἡσυχ. Υδ' ὄξυλον.
Ἰσο-παγής, 2 (ἐπὶ τῶν χορδῶν)· ἰσοπαχὴς Νικομ. μουσ. σ. 11.
Ἰσό-παις, αιδος, 2· ἴσος, ὅμοιος μὲ παιδίον· - ἰσχὺς Αἰσχ. Ἀγ. 75.
Ἰσο-πάλαιστος, 2· ἴσος μὲ παλαιστήν, παλάμην κατὰ μῆκος ἢ πλάτος Ἀντ. Σιδ. 23 (6, 287).
Ἰσο-πάλλω· εἶμαι ἴσος μὲ ἄλλον, ἰσοδύναμος εἰς τὴν πάλην, μτγν.
Ἰσο-πάλης, 2· ἰσοδύναμος μὲ ἄλλον εἰς τὴν πάλην Ἡρ. 1, 82· ἐν γέν. ἴσος· - κίνδυνος Θουκ. 2, 39· «πλῆθει ἰσ. τισὶ» Πλάτ. Τιμ. 62· ἐπίρ. ἰσοπαλῶς Σχολ. Ἀρατ. 147.
Ἰσό-παλος· τῷ ἀνωτ. Δ. Κασ. 40, 42.
Ἰσο-παχής, 2· ἴσον πάχος ἔχων μὲ ἄλλον Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 2, κ. μτγν.
Ἰσο-πεδον, τό· ἔδαφος, πεδιὰς ἴση, ὁμαλή· «ἰσ. ἦσαν τῇ γῇ, ὁμαλὸν ἔδαφος, ἰσόχωρον» Ἡσύχ· ἔχον ἴσον ἔδαφος Ἰλ. ν, 142, Ξεν. Κύρ. 3, 1, 5.
Ἰσό-πεδος, 2· ἴσος μὲ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ἔχων ἴσον, ὁμαλὸν ἔδαφος· «χοῦν ἐπενέγκαι ποιεῖν τῇ ἄλλῃ γῇ ἰσόπεδον» Ἡρ. 4, 201· «τῷ λιπῷ χώματι ἰσόκεδος» Πλουτ. Νομ. 10.
Ἰσο-πλάθρος, 2· ὁ ἔχων ἴσα πλάθρα μὲ ἄλλον, ἰσόμετρος Ἡσυχ.
Ἰσο-πενθής, 2· ὁ ἔχων ἴσον πένθος, ὁμοίαν λύπην Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ. 782.
Ἰσο-πέρατος, 2· ὁ ἔχων ἴσα ὅρια, πέρατα Σχολ. Ὀδ. α, 98.
Ἰσο-περιμέτρητος, 2· ἔχων τὴν αὐτὴν περίμετρον, ἐκτεινόμενος ὁλόγυρα ὡς καὶ ἄλλο τι Ἰουστ. Μ.
Ἰσο-περίμετρος, 2· τῷ ἀνωτ. Συνων.
Ἰσό-πετρος, 2· ὅμοιος, ἴσος μὲ πέτραν, ἀντίπετρος κατὰ Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 188.
Ἰσό-πηχυς, 2· ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος ἑνὸς πήχεως Ὀππ. Ἁλ. 1, 213.
Ἰσό-πλαστος, 2· ὁ ἴσια πλασμένος, ἴσος, «ἀντίπλαστος» Ἡσυχ. consimilis.
Ἰσο-πλατής, 2· ὁ ἔχων πλάτος ἴσον μὲ ἄλλον· - τῷ τείχει Θουκ. 3, 21· «τείχους ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατές», ἐπὶ πλοίων Ἀρχιμ. ἐν Ἀθην. 5, 209.
Ἰσό-πλατος· τῷ ἀνωτ. Ἀθην. 4,628, ἀμφ. ἄλλ. Ἰσόπλατος.
Ἰσο-πλάτων, ωνος, ὁ· ὅμοιος μὲ τὸν Πλάτωνα Ἀγαθ. 20 (11, 354).
Ἰσό-πλευρος, 2· ὁ ἔχων ἴσας πλευράς· - - τρίγωνα Πλάτ. Τίμ. 54· - τετράγωνον Πολύβ. 6, 31.
Ἰσο-πληθής, 2· ὅστις εἶνε τοῦ αὐτοῦ πλήθους, ἰσάριθμος· - ὁπλῖται Θουκ. 6,37· - ἱππεῖς Ξεν. Ἀγησ. 2, 9· ἐπίρ. -ῶς Εὐκλείδ.
Ἰσό-πνους, 2 ἔχων ἴσην πνοὴν Θεοδ. Προδρ.
Ἰσό-πολιτεία, ἡ· ἡ ἰσότης τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἴσον πολίτ. δίκαιον· «πᾶσι Ῥοδίοις ἰσοπολιτείαν ἐψηφίσαντο» Πολύβ. 16,26, 9· «ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν» Πλουτ. Καμ. 38· ἰδ. νὰ ἀπολαύωσιν ἀμοιβαίως οἱ πολῖται δύο πολιτειῶν, κατὰ συνθήκην ἴσων δικαίων, ὅταν οἱ τῆς μιᾶς διατρίβωσιν ἐν τῇ ἑτέρᾳ αὐτῶν καὶ τἀνάπαλιν· «Λεβαδεῦσίν ἐστιν ἰσοπολιτεία πρὸς Ἀρκάδας» Πλουτ. ἠθ. 300.
Ἰσο-πολίτης, ὁ· πολίτης ἔχων τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲ τοὺς ἄλλους, ἰδ. ἐν δημοκρατίᾳ, πολίτης ἐν δημοκρατίᾳ, ἰσονομούμενος· - ὅστις ἔχει τὰ αὐτὰ μὲ τοὺς αὐτόχθονας δίκαια, ἰδ. ἐπὶ τῶν π. Ῥωμαίοις municipii, καινοτήτων· ὅθεν «πόλις ἰσοπολίτις» ἢ κατὰ τὸ ῥωμ. δίκαιον κυβερνωμένη Ἀππιαν. παλ. 1, 10.
Ἰσο-πραξία, ἡ· ἴση, ὁμοία πρᾶξις, ἐνέργεια, ὁμοία θέσις, κατάστασις· - τύχη Εὐστ. 662, 23.
Ἰσό-πρεσβυς, 2· νεαρὸς μυελὸς ἰσ. ἴσος μὲ γέροντος Αἰσχ. Ἀγ. 78.
Ἰσό-προικος, 2· ἀντίπροικος, ὅπερ Υδε.
Ἰσό-πτερος, 2· ὅμοιος μὲ πτέρυγα, ταχὺς ὡς πτέρυξ, «ἄπτερος» Σχολ. Αἰσχ. Ἀγ, 270.
Ἰσό-πτωτος, 2· λέξις ἔχουσα ὅλας τὰς πτώσεις ἴσας, γραμ.
Ἰσό-πυργος, 2· ἴσος μὲ πύργον, ὁ ἔχων τὸ ὕψος πύργου, «ἀντίπυργος» Ἡσυχ.
Ἰσό-πυρον, τό· εἶδος φυτοῦ Διοσκ.
Ἰσο-ῥαιπής, 2· ἰσόρροπος Νικ. Θηρ. 640.
Ἰσο-ῥροπέω· ἴσον ζυγίζω, εἶμαι βαρὺς ἴσα μὲ ἄλλο τι, ἀπολ. Πλάτ. Τίμ. 25· «ἵνα ἰσορροπῶν καὶ ζυγοστατούμενον διαμένῃ τὸ πολίτευμα» Πολυβ. 6,10,7· κ. δύσ. 1,11,1.
Ἰσο-ῥροπή, ἡ· τῷ ἐπομ. μτγν.
Ἰσο-ῥρόπησις, ἡ· τῷ ἐπομ. μαθημ.
Ἰσο-ῥροπία, ἡ· ἰσότης βαρύτητος, μέτρου, ἀξίας· «-τῆς γῆς» Πλάτ. Ψαιδ. 109.
Ἰσο-ῥροπικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν Ἰσορροπίαν, μτγν.
Ἰσό-ῥροπος, 2· ἴσος κατὰ τὸ βάρος, μέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρον, ἀξίαν μὲ ἄλλο τι, ἰσοδύναμος, κτλ. «τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ» Αἰσχ. Περσ. 338· -άγὼν Εὐρ. Ἰκ. 706· πρβλ. «μάχης γενομένης ἰσορρόπου»=ἀδιακρίτου, ἀναποφασίστου Θουκ. 1, 103· «ἰσόρροπον ποιεῖν τὸν κίνδυνον τινί» Ἡρ. 5, 91· - πρᾶγμα Πλάτ. Φαῖδ. 109· ἰσορροπώτατον, πολιτ. 270· - τιμὴ Ἀριστοτ. ἠθ. 9, 1· ἐπίρ. «ἰσορρόπως πυρεύεται» Πλάτ. Φαῖδρ. 247.

Ἴσος, 3, (π. Ὅμ. πάντοτε τὸ ι μακρόν, καὶ Ἧσος, συνηθως π. μτγν. ἔπ. ἶσος μετὰ βραχέος ι, Ἡσ. ἔρ. 754· πάντοτε δὲ π. ἄττ. κ. Πινδ. οἱ μτγν. Ἀλεξανδρινοὶ χρῶνται τῷ ι κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου ὁτὲ μὲν μακρῷ, ὁτὲ δὲ βραχεῖ· «ἶσον κάτω ἶσον ἄνωθεν» Θεοκρ. 8, 19· οὕτω καὶ ἐν ταῖς συνθέτοις, ἴδε ἰδ. ἰσόθεος)· ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν ποιότητα, δύναμιν, τὸ ἴδιον σχῆμα, τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, κατὰ τὰ («ἴσοις ἀριθμὸν» Εὐρ. Ἰκ. 662· «ἴσα τὸν ἀριθμὸν» Πλάτ. πολ. 4, 441· κ. συνήθ. ἄνευ τῆς λέξ. ἀριθμόν)· π. Ὅμ. ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ ὅμοιος, συντάσσεται δὲ συνηθ. δατ. «δαίμονι ἴσος» Ἰλ. ε, 438· «οὔτε μεῖον οὔτε ἶσον» Αἰσχ. Ἑπτ. 337· «τοῖς πολλοῖς ἴσος» Σοφ. Οἰ. τ. 845· κ. συνήθ. ἐπὶ ἰσοψηφίας, ἄνευ τῆς λέξ. ψῆφος Ἀριστ. βατρ. 685, Πλάτ. νόμ. 7,946· «ἶσον χρόνον» Σοφ. Φιλ. 784· πολλάκ. «ἴσα ἀντὶ ἴσων λαμβάνειν, ἀποδοῦναι» Πλάτ.νόμ. 6, 774· «ἴσος τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 32· «ἴσον θυμὸν ἔχειν»=εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, φρονῶ τὰ αὐτὰ Ἰλ. ν, 704· «ἴσον φρονεῖν τινι», ε, 441· ἴση μοῖρα, = ἴση μερίς, ἴσα μοιρασμένον Ἰλ. ι, 318, Ὀδ τ, 282· ἴτι δὲ ἴση, ἁπλῶς ἄνευ τοῦ μοῖρα Ἰλ. λ, 705, Ὀδ. ι, 42, (πρβλ. ἴσος), ὥσπερ «ἴσον μέρος» Ἀριστ. πλ. 225· π. χ. ἐπὶ τῶν μίξεως, συγκράσεως οἴνου, ἴσον ἴσῳ κεκραμένος», δηλ. οἶνος ὕδατι, κωμ. π. Ἀθην. 10, 426· «κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη» Ἀριστ. πλ. 1133· «οὐ μόνον ἴσον, ἀλλὰ καὶ πλέον ἔχοντες ἀπέρχεσθε» Ἰσοκ. 17, 57· «τῶν θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων» Ἡρ. 6, 11· - ἔτι δὲ γεν. κ. δοτ. «τῶν ἴσων μετέχειν τινί» κ. «ἴσων τυγχάνειν», ἀντίθ. τῷ πλεονεκτεῖν Ξεν. Κύρ. 2, 2, 20· «εἰς τὸ ἴσον ἀφικέσθαι τινὶ τῇ ἱππικῇ», 1, 4, 5· π. ἄττ. ἐπὶ ἰσονομίας, ἰσότητος δικαίων τῶν πολιτῶν αὐτονόμου, ἐλευθέρας πολιτείας, οἷα ἡ τῶν Ἀθην. δημοκρατία· «πολιτεία ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 45· «ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ» Θουκ. 1, 27, 145· καὶ ἀντιστρόφ. «ἐν τοῖς ὁμοίοις καὶ ἴσοις» Ἡρ. 6, 52, 3, Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 11, 10· «οὐ μέτεστι τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς πλουσίους τοῖς πολλοῖς ἡμῶν» Δημ. 21, 112· «-τῆς ἴσης μετέχων», δηλ. πολιτείας, Θουκ. 4,105· ἐντ. δίκαιος· - ἀνὴρ Σοφ. Φιλ. 685· - δικαστής, Πλάτ. νόμ. 7,957· «κριταὶ ἴσοι καὶ δίκαιοι», ὡς κ. παρ' ἡμῖν ἴσος ἄνθρωπος, εὐθύς, δίκαιος, πολιτ. 25,5, 3· «ἴση καὶ ἔννομος πολιτεία» Αἰσχίν. 1, 5· ἐπὶ τόπου, ἴσιος, ὁμαλός· «καταβαίνειν εἰς τὸ ἴσον ἡμῖν» Ξεν. Ἀν. 4, 6, 18· ἐπὶ στρατοῦ, εἰς τόπον, ἔνθα δυνάμεθα μεθ' ἴσων δυνάμεων νὰ πολεμήσωμεν· ἀλλὰ τό, «ἐν ἴσῳ καὶ βραδέως πράσσειν» = νὰ πορεύωνται, κινῶνται, ἀπέρχωνται μὲ ὁμοια, Ἀν. 1, 8, 11 βήματα, ὥστε τὸ μέτωπον νὰ μένῃ ἴσιον· πρβλ. Κύρ. 7, 1, 4· - ἀξιοσημείωτος εἶνε ἡ διὰ τοῦ ἴσος συντομία τῶν φράσεων, ἐν αἷς τὸ ἀντικείμενον τῆς συγκρίσεως παραλείπεται, ἀναπληρούμενον διὰ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ἀντὶ τῆς ὁτ. τοῦ πράγματος τίθεται ἡ ὁτ. τοῦ προσώπου, π. χ. «οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας»=τῷ σῷ γέρατ ἶσον Ἰλ. α, 161· «λαὸς ἴσος ἄγων ναῦς» Εὐρ. Ἰ. Α. 261 κ. π. πεζ. οὐ σπανίως· (ἡ γεν. π. Θωμ. Μαγ. 269, 15, εἶνε ἀμφ.)· - μετὰ τοῦ καί, «νόμοις τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσας καὶ τοῖσι δούλοις κεῖται» Εὐρ. Ἑκ. 291· «ὅτω γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα» Σοφ. Οἰ. Κ. 814, Θουκ. 2, 60· «ἴσα καὶ ἰκέται ἴσμεν» 3, 14· - μετὰ τοῦ ὡς, «ἴσαν γάρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι» Εὐρ. Ἴων 1362· - μετὰ τοῦ ὥσπερ, «οὐκ ἴσαν καμοὶ ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ» Σοφ. Ἠλ. 522, Λυσ. 19, 36· - μετὰ τοῦ ὅσος περ κ. α· «ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆδε χώρας μέτα ὅσον περ ὑμῖν» Ἀριστ. Ἐκκλ. 175· πρβλ. Δημ. 23, 44· «-ἴσον ἅτε» Εὐρ. Ἡρ. μ. 687. Ἐπιρρημ. κεῖνται π. Ὅμ. τὸ ἴσον κ. ἴσα, ὡς κ. π. ἡμῖν «ἴσον Κηρὶ» Ἰλ. γ, 454· ἴσα, γ, 71· «ἴσον ἀπέχειν» Ἡρ. 8, 132· οὕτω κ. π. ἀττ. εὐχρηστότατον, «ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα ἐποικτείρειν» Σοφ Φιλ. 317· «ἴσα φίλῳ λυπούμενος» Εὐρ. Ὀρ. 880· καὶ ἐμπροσθ. «κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα» Ἰλ. λ, 336· ἐπὶ ἀμφιβόλου, «ξυμπρόποιν μάχης, «ἐπ' ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον»=μετ' ἴσης τύχης, εὐτυχίας ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον Ἡρ. 1,74· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3, 4, 35· «-τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελεῦμεν» Σοφ. Ἠλ. 1801· «ἀπὸ τῆς ἴσης» δηλ. μοίρας Θουκ. 1, 15· - συνηθέστατα δὲ ἐξ ἴσου ὡς κ. παρ' ἡμῖν - νοεῖν Σοφ. Οἰ. τ. 61· «-κἀξ ἴσου τιμώμενος», 563· «οἱ γὰρ ἐξ ἴσου ἥ τε τιμὴ καὶ ἡ ὠφέλεια» Πλάτ. πολ. 10, 599· κ. «ἐξ ἴσης» νόμ. 9, 861· «οἱ ἐξ ἴσου»=οἱ ἴσοι, νόμ. 11, 777· - ἐπ' ἴσον Πολύβ. 6, 38, 4· συγκρ. ἰσαίτερος Εὐρ. Ἰκ. 441· «τὴν πολιτείαν ἰσαιτέραν καθιστάναι» Θουκ. 8, 89, Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 14.

Ἴσος· υἱὸς Πριάμου Ἰλ.

Ἴσος, ὁ· 1) τόπος Βοιωτίας Στραβ. 2) πόλ. Μεγαρικῆς, αὐτ.

Ἰσο-σθένεια, ἡ· ἴσον σθένος, δύναμις Δ. Λαερ. 9, 73, Σ. Ἐμπ.

Ἰσο-σθενέω· εἶμαι ἰσοσθενής, ἔχω ἴσον σθένος, δύναμιν, μτγν.

Ἰσο-σθενής, 2· ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσον σθένος, δύναμιν Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 1, 6· «ἰσομυῶν» Ὀππ. ἁλ. 2, 466.

Ἰσο-σθενία, ἡ· ἰσοσθένεια Κλ. Ἀλ. στρ. 8, 777.

Ἰσο-σκέλεια, ἡ· ἰσοσκελία Σχολ. Παυλ. Ἀλεξ. ἀποτελ. σ. 68, 15.

Ἰσο-σκελής, 2· ὁ ἔχων ἴσα σκέλη· - τρίγωνον Πλάτ. Τίμ. 54, κ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὅσοι εἶνε ἄρτιοι, ζυγοὶ ἢ καὶ πρὸς ἀλλήλους ἴσοι

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐσύφρ. 12, κ. ἐπὶ περιόδων, αἵτινες ἔχουσιν ἴσα κῶλα, ῥητ.

Ἰσο-σκελία, ἡ· ἰσότης τῶν σκελῶν Προκλ.

Ἰσο-άσπριος, 2· ὅστις εἶνε ὁμοιος, ἴσος μὲ κόμμον Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 972· - ὁ σκώληξ, τὸ κοιν. σαρανταπόδαρον, ὁ ὁποῖος συμμαζώνεται καὶ γίνεται ὡς τὸ κουκκί· «ὄνος ἰσόσπριος» Σοφ. ἀποσπ. 334.

Ἰσο-στάδην, ἐπίρ. μὲ ἴσην δύναμιν, ἀντίστασιν Σουΐδ. ἐν λ. ἀνταγωνιστής.

Ἰσο-σταθμέω· ἔχω ἴσον βάρος, ζυγιάζω ἴσα μὲ ἄλλο τι Σουΐδ.

Ἰσο-σταθμία, ἡ· ἰσορροπία, μτγν.

Ἰσό-στάθμος, 2· ὁ ἔχων βάρος ἴσα μὲ ἄλλο τι, ζυγίζων ἴσα, μτγν.

Ἰσο-στάσιος, 2· ὅστις εἶνε ἴσος κατὰ τὸ βάρος μὲ ἄλλον, ἐν γέν. ἴσος Πολέμ. 2, 31, 46 - τινί Πλουτ. Γ. Γρακχ. 17, Λουκ.

Ἰσο-στατέω· ἰσοστάθμέω, μτγν.

Ἰσο-στοιχέω· ἀντιστοιχέω Β. Ἀν. 811, 21.

Ἰσο-στοιχία, ἡ ἴση σειρά, παρατάξεων Ἰ. Κινναμ. Ἱστ. σ. 32.

Ἰσό-στοιχος, 2· ὅστις ἔχει ἴσους στοίχους, σειράς, τάξεις ἴσας μὲ ἄλλο τι, μτγν. ἀντίστοιχος Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ. 745.

Ἰσό-στροφος, 2· α) ὁ ἴσα στρημμένος, κλωσμένος· - χορδαὶ Νικομ. ἁρμον. σ. 11 β) ὁ ἔχων ἴσας στροφὰς μὲ ἄλλο τι, γραμ.

Ἰσο-σύγ-κριτος, 2· «ἀμφήριστος» Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 90.

Ἰσο-αυλ-λαβέω· ἔχω ἴσας συλλαβάς, ἐπὶ λέξ. ἐχουσῶν ἴσας συλλαβάς, γραμ.

Ἰσο-αυλ-λαβία, ἡ· ἰσότης συλλαβῶν, γραμ.

Ἰσό-αύλ-λαβος, 2· λέξις ἐχουσα ἴσας συλλαβὰς μὲ ἄλλην, κλίσις Πλατ. συμπ. 9, 3, 3 ἐπίρ. ἰσοσυλλάβως Στ. Βυζ.

Ἰσο-σώματος, 2, ἡ ἰσόσωμος· ὁ ἔχων ἴσον σῶμα μὲ ἄλλον Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ. 745.

Ἰσο-ταλαντέω· ἔχω τὸ αὐτὸ βάρος μὲ ἄλλον, μτγν.

Ἰσο-τάλαντος, 2· ἀτάλαντος, ἀντιτάλαντος, ἰσόζυγος, ἴσος, ὅμοιος Ἐβατ.

Ἰσο-ταχέω· εἶμαι ἐξ ἴσου ταχὺς μὲ ἄλλον Ἰλιοδ 8, 17.

Ἰσο-ταχής, 2· ὁ ἔχων ἴσην ταχύτητα μὲ ἄλλον Πολυβ. 10, 44, 9· ἐπίρ. ἰσοταχῶς Στραβ. 1, σ. 25.

Ἰσο-τέλεια, ἡ· ἡ κατάστασις, τὸ δίκαιον τοῦ ἰσοτελοῦς, ἰσότης εἰς τὰς δημοσίους εἰσφοράς, δοσίματα τῶν ξένων καὶ τῶν πολιτῶν «παρέχει ἡ πόλις ἐπὶ ἰσοτελείᾳ, καὶ τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν ταῖς μετάλλοις» Ξεν. πρόσοδ. 4, 12

Ἰσο-τέλεστος, 2, «- "Λίδος Μοῖρα» Σοφ. Ο. κ. 1223, «ὁμοίως ἀποθνήσκουσιν οἱ τοιοῦτοι» Σχολ.

Ἰσο-τέλευτον, τό· ἰσότης κληρονομίας· «κατὰ γὰρ τὸν νόμον κληρονομεῖ τὸ ἴσον ὁ νόθος (τῷ γνησίῳ)· διὸ καὶ ἰσοτέλευτον ἐκλῄθη» Σχολ. Ἑρμογ. Ῥητ. Walzii τ. 4, σ. 169, 14.

Ἰσο-τελής, 2· ὁ ἐξ ἴσου τὰ κοινὰ ἤτοι τὰ βάρη τῆς πολιτείας βαστάζων. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο ἰσοτελεῖς οἱ μέτοικοι, οἵτινες καίτοι μὴ ὄντες πολῖται, κατηριθμοῦντο εἰς τὴν τάξιν τὴν δευτερεύουσαν τῆς τάξεως τῶν προξένων, καὶ δὲν εἶχον χρείαν πρωτάτου, οὔτε ἐπλήρωνον μετοίκιον, ἐχρηματίζοντο ἀμέσως μὲ τὸν λαὸν καὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει, "τοῖς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχωσιν ἔγγεια κτήματα, ἀνθ' ὧν ἐπλήρωνον τοὺς κοινοὺς φόρους ὡς καὶ οἱ ἀστοὶ Βοικχ. οἰκ. Ἀθην. 2, σ. 77, δὲν τοῖς ἐπιτρέπετο δὲ μόνον νὰ δίδωσι ψῆφον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ νὰ τιμῶνται διὰ λειτουργιῶν ὡς οἱ ἀστοί, οὔτε κατεγράφοντο εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἀστῶν, οὔτε εἰς δῆμον ἢ εἰς φυλήν τινα συγκατελέγοντο Ἁρποκρ. κ. Ῥουγκ. εἰς Τίμ. «ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις», σ. 1, 51.

Ἰσο-τενής, 2· ὅστις εἶνε ἴσα τανυσμένος, τεντωμένος Π. Σιλ. ἄμβ. 158.

Ἰσό-τεχνος, 2· ἴσος τὴν τέχνην, ὁμότεχνος, συντεχνίτης Ἐπιγρ.

Ἰσότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τι ἴσον, ὁμαλόν, ἴσιον, σύμμετρον, ἀνάλογον· - δικαιοσύνη, ἐπιείκεια, μετριότης Πλάτ. νόμ. 6, 757, κατὰ δυΐκ. Ἰσοκ. 3, 15, πλ. Πολυβ. 2, 38, 8.

Ἰσο-τίμημα, τό· ἴση τιμή, ἀξία· «ἰσονία, ἰσοτίμημα Παυς. Ἰσοτιμία Σουΐδ.

Ἰσο-τιμία, ἡ· ἴση, ὁμοία τιμή, ἰδ. ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ τὸ νὰ τιμῶνται ἄλλοι ἐξίσου νὰ ἔχωσιν ἴσα δικαιώματα, νὰ λαμβάνωσιν ἴσα ἀξιώματα, ἀρχάς, λειτουργίας Λουκ. ἁλι. 34.

Ἰσοτιμίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἀνδοκ.

Ἰσό-τιμος, 2· ὁ τιμώμενος ἴσα μὲ ἄλλον, ὁ ἀξίζων ἴσα μὲ ἄλλο τι, ἰδ. ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ ὁ ἔχων τὴν ἰδίαν τιμήν, τὰ αὐτὰ δίκαια καὶ τὰς αὐτὰς ἀξιώσεις ὡς πρὸς τὰς ἀρχάς, τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα καὶ τὰς τιμὰς Πλούτ. Λυσ. 29· «μέτριος καὶ ἰσότιμος» Ἱερων. 2, 4, 18· ἐπίρ. - ως Ἀθην. 5, 177.

Ἰσό-τοιχος, 2· ὁ ἔχων ἴσους τοίχους· «νῆας ἴσας» Σχολ. Ἰλ. α, 306.

Ἰσό-τονος, 2· ὁ ἔχων ἴσον τόνον, ἴσην τάνωσιν, ἴσα τονισμένος μὲ ἄλλο, ἰσοδύναμος Διοσκ. ἐπίρ. -ως, αὐτ.

Ἰσο-τράπεζος, 2· ὁ ἴσος τὸ μέγεθος μὲ τράπεζαν· - κάραβος Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 4, 169.

Ἰσο-τριβής, 2, σελμάτων· ὅστις διαμένει, διατρίβει, κοιμᾶται μετ' ἄλλων εἰς τὰ ἰδώλια, καθίσματα τῶν κωπηλατῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1418, κατ' ἄλλ. ἰσοτριβής.

Ἰσο-τροπέω· εἶμαι τῶν αὐτῶν ἠθῶν, ἔχω τοὺς αὐτοὺς τρόπους Κύριλλ.

Ἰσο-τροπία, ἡ· ἰσότης, ὁμοιότης ἠθῶν, τρόπων Κύριλλ.

Ἰσό-τροπος, 2· ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρόπους, ὁ ὁμοίου χαρακτῆρος μτγν. ἐπίρ. -ως.

Ἰσό-τυπος, 2· ὁ ἔχων ἴσον, ὅμοιον τύπον, σχῆμα Ναν. Δ. 1, 448.

Ἰσο-τύραννος, 2· ἴσος μὲ τύραννον· - ἀρχὴ Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 7.

Ἰσό-ὕλος, 2· ὁ ἔχων ἴσην ὕλην.

Ἰσο-υργέω· ἐργάζομαι τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλος τις, μτγν.

Ἰσο-υργός, 2· ὅστις ἐργάζεται τὸ ἴδιον μὲ ἄλλον, μτγν.

Ἰσο-ὑψής, 2· ὁ ἔχων ἴσον ὕψος μὲ ἄλλον· «κλίμακα ἰσοὑψῆ τῷ τείχει» Πολύβ. 8, 6, 4.

Ἰσό-ὑψος, 2· τῷ ἀνωτ. Γαλην.
Ἰσο-φανής, 2· ὅστις φαίνεται ὡς καὶ ἄλλος τις Νον. Δ. 9, 233.
Ἰσο-φαρίζω, (ἴδε ἰσοφερίζω παρὰ τὸ φέρω) ἐξισοῦμαι, νομίζω, μετρῶ τὸν ἑαυτόν μου ἴσον μὲ ἄλλον, φιλονικῶ μετ' αὐτοῦ περὶ πρωτείων· τινί τι· «-ἔργα Ἀθηναίῃ» Ἰλ. Ι, 390· τινὶ ὁμοιοῦμαι, ἐξισοῦμαι, ταιριάζομαι μέ τινα, φ, 194, Ἡσ. Ἔρ. 488, ἀπολ. Θεοκρ. 7, 30· κ. μτθ. Ἰσάζειν = κάμνειν τι ἴσον· «τοῦ μὲν ἀποπροταμὼν ὄραγμῆς βάρος ἰσοφαρίζειν» Νικ. Θηρ. 572.
Ἰσό-φριστος, ὁ· ὁ ἴσος μὲ τὸν ἄριστον, Γρ. Ναζ. 2, 161.
Ἰσό-φθογγος, 2· ὁ ἔχων ἴδιον, ἴσον φθόγγον, τόνον φωνῆς μὲ ἄλλον Νον. 6, 202.
Ἰσό-φονος, 2· ἀντίφονος Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτ. 892.
Ἰσο-φορία, ἡ· σύμμετρος, ὁμοία, ἀνάλογος κίνησις Πολυδ. 4,97.
Ἴσο-φόρος, 2· ὁ φέρων, βαστάζων ἴσα, ἰσοδύναμος· – βόες = βόες οἵτινες σύρουσι τὴν ἄμαξαν μὲ ἴσην δύναμιν Ὀδ. σ, 373 – οἶνος = οἶνος ὅστις σηκώνει ἄλλο τόσον νερόν. ἄρα δυνατός· τὰ δὲ ἰσόφορος = ὁ συμμέτρως, εὐρύθμως κινούμενος, ὀρχηστής Πολυδ. 4,97.
Ἰσο-φυής, 2· ὁ τῆς ἰδίας φύσεως, ἔχων τὴν ἰδίαν φυσικὴν κατάστασιν μὲ ἄλλον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 13 κ. μτγν.
Ἰσο-φωνέω· ἔχω ἴσην, ὁμοίαν φωνὴν Βοασ. Ἀν. τ. 2, σ. 344.
Ἰσο-χειλής, 2· ὅστις ὁμοιάζει μὲ χεῖλος ἢ μὲ περιστόμιον, ἤ, τι εἶνε γεμάτον ἴσα μὲ τὰ χείλη· «οἶνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὗται αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 26· «ζωρὸν κεράσας ἰσοχειλία» Ἀπολλόδ. 7 (6, 105)· «Εὐφράτης ἰσ. τῇ γῇ» Ἀρρ. Ἀν. 7, 7, 9.
Ἰσό-χειλος, 2· τῷ ἀνωτ. «κατώρυξον τοὺς κεράμους ἰσοχείλους τῇ γῇ» = μέχρι τῶν χειλέων εἰς τὴν γῆν, τὰ χείλη νὰ ἦνε ἴσα μὲ τὸ ἔδαφος Γεωπ 12, 19.
Ἰσό-χειρ, 2· ὁ ἔχων ἴσην χεῖρα μὲ ἄλλον Κυριλλ.
Ἰσό-χνους, 2· ὁ ἔχων ἴσον χνοῦδι, μαλί· «μῆλον ἰσόχνουν τοῖς ἀρτιγόνοις» Ἀντίφιλ 8 (6, 252).
Ἰσό-χορδος, 2· ὁ ἔχων ἴσας χορδὰς Ἡσύχ.
Ἰσο-χρονέω· ζῶ ἴσον χρόνον μὲ ἄλλον, εἶμαι ἴσος τὴν ἡλικίαν μὲ ἄλλον Λουκ. Σωρ. 0ε.
Ἰσο-χρόνιος· τῷ ἑπομ. Θεοφρ. κ. μτγν. Ἐπίρ. ἰσοχρονίως Ἱεροκλ. σ. 260.
Ἰσό-χρονος, 2· ἴσος κατὰ τὸν χρόνον, τὴν ἡλικίαν Θεοφρ. κ. μτγν. Ἐπίρ. «ως Σ. Ἐμπ.
Ἰσό-χροος, 2, συνηθ. ἰσόχρους· ὁ ἔχων τὸ ἴδιον χρῶμα μὲ ἄλλο τι.
Ἰσό-χρυσος, 2· α) ὁ ὅμοιος μὲ χρυσόν, ἴσος μὲ χρυσὸν κατὰ τὴν ἀξίαν· – κάπως Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθ. 7, 305· β) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἰσό-ψαμμος, 2· ὅμοιος μὲ ἄμμον, δηλ. ἀπειράριθμος, ἀμέτρητος, μτγν.
Ἰσα-ψηφία, ἡ· ἰσότης ψήφων· «διὰ τὴν ἰσοψηφίαν ἀπελύετο» Δ. Ἀλ. 7, 64· – τὸ νὰ ἔχῃ τις τὸ αὐτὸ δίκαιον νὰ δίδῃ τὴν ψῆφόν του ὡς καὶ ἄλλος τις Πλουτ. Γ. Γρακχ. 9.
Ἰσό-ψηφος, 2· α) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ δίκαιον νὰ δίδῃ τὴν ψῆφόν του ὡς καὶ ἄλλος τις πόλις Εὐρ. Ἱκ. 353· – σύμμαχοι Θουκ. 1, 141· οὐτινος ἡ ψῆφος ἔχει τὴν αὐτὴν δύναμιν, βαρύτητα μὲ τὴν ψῆφον ἄλλου· «τὴν γερόντων δύναμιν ἰσόψηφον εἰς τὰ μέγιστα τῶν βασιλέων ποιήσας δυνάμει» Πλάτ. νόμ. 3, 692· 2) ὁ ἔχων ἰσαρίθμους ψήφους· «οἱ δ' Ὁρίστης κἀν ἰσόψηφος κ. ὀφῇ» Αἰσχ. Εὐρ. 711· – ὄϊκη, 762· 3) λέξεις ἢ ἔπη, τῶν ὁποίων τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν σύγκεινται, ἀποτελοῦσιν ἀριθμὸν σῶον ἄλλου τινὸς μονοψήφου στοιχείου, ὡς π. χ. τὸ ρ σημαίνει ἀριθμητικῶς τὸν ἀριθμὸν ἑκατόν, καὶ τῶν λέξεων μένε, πέδαι, νέμε, ἑκάστης τὰ στοιχεῖα λογαριαζόμενα ἀποτελοῦσιν ὡσαύτως τὸν ἀριθμὸν ἑκατόν· διότι μ = 40, ε = 5, ν = 50, ε = 5, ἤτοι 40+5+50+5 = 100 Ἀεσν. Ἀλεξ. – ἔπη, 11, 13.
Ἰσο-ψυχία, ἡ· ἰσότης, ὁμοιότης ψυχῆς μτγν.
Ἰσό-ψυχος, 2· ἴσος μὲ ἄλλον τὴν ψυχήν, ἐξ ἴσου γενναῖος, ἀνδρεῖος Αἰσχ. Ἀγ. 1492.
Ἰσόω· ἰσάζω, κάμνω τι ἴσιον μὲ ἄλλο· «ῥόμον δ' ἰσώσας φύσει τὰ τέρματα» Σοφ. Ἠλ. 676, Ξεν. Κύρ. 7, 5, 65· παθ. γίνομαι ἴσος μὲ ἄλλον εἴς τι Σοφ. Οἰ. τ. 31, Πλάτ. Φαῖδρ. 238, κ. μ. ἀορ. «τοῖσίν κεν ἄλγεα ἰσωσαίμην» Ὀδ. η, 212· «ὄνυχας χεῖρας τε ἰσώσαντο» Ἡσ. ἀσπ. 263· ἔσασαν ἀναμεταξύ των τὸς χεῖρας καὶ τοὺς ὄνυχάς των, ἤτοι ἐπολεμοῦσαν ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου μὲ τὰ νύχια καὶ τοὺς γρόνθους.
Ἴσπω, θέμα εἰς παραγωγ. τοῦ ἐνίσπω.
Ἴσσα, ἐπιφ. ἐπιχαρτικὸν Δ. Ἀν. 100. Φωτ. 14, 7.
Ἴσσα, ἡ· 1) πόλ. Λέσβου, ἡ ἄλλοτε Ἰμέρη, εἶτα Πελασγία καὶ Ἴσσα ἀπὸ τῆς Ἴσσης τῆς Μάκαρος Στ. Βυζ. 2) νῆσος μετὰ ὁμων. πόλεως ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Δαλματίας Ἀπολ. Ῥ κάτ. Ἰσσιοι, Ἴσσοι κ. Ἰσσαῖοι οἱ Πολυβ. Ἰσσηδόνες, ων, οἱ· λαὸς Σκυθικὸς ἐν τῇ Κασπίᾳ Θαλάσσῃ Ἡρ. Στ. Βυζ. κ. Ἰσσηδοί Ζηνοθεμ. κ. Ἀριστέας π. Τζετζ.
Ἰσσός, ἡ· πόλ. μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἡ καὶ Νικόπολις κληθεῖσα, διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ Δαρείου, Στραβ. κ. Ἰσσεύς, Ξεν. ἐπίθ. Ἰσσικὸς κόλπος, Ἰσσικὴ Θάλασσα, Ἰσσικὸν πέλαγος Στραβ.
Ἰσσώριον, τό· ὄρος Λακωνίας Πλουτ. κάτ. Ἰσσώριος· «Ἄρτεμις Ἰσσωρία» Παυσ.
Ἰστάϊος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἰστάκη· ὄρεπανον, Βοιωτοὶ Θεογν. κανν. 14, 26, Ἡσυχ.
Ἰσταμένως, ἐπίρ. τοῦ ἵσταμαι· εὐσταθῶς σταθερῶς, ἐνδελεχῶς Θεολ. ἀριθμ. σ. 34, 31.
Ἰστάνης· υἱὸς Ὀξυάρτου Ἀρρ. π. Ἰππομ. Ἴστανις ἴδος.
Ἰστάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἱστός, μτγν.
Ἱστάω· ἴδε ἵστημι.
Ἴστε, ἐπ. πλ. τοῦ οἶδα.
Ἰστέος, ᾱ, ἐπιθ. τοῦ οἶδα· ὅ, τι πρέπει νὰ ἐξεύρῃ τις Ἀθην. 13, 609· Ἰστέον = πρέπει νὰ ἐξεύρῃ τις Πλάτ. Θεαιτ. 202.

Ἱστιέων, ωνος, ὁ· Ἱστιών, ὑπὸ Φρυν. ἀποδοκ.

Ἵστημι (ΣΤΑ)· στέκω, προστ. ἵστη Ἰλ. φ, 313, καθίστα, ι, 203 (ὡς ἀπὸ ἱστάω), ἱστᾷ, Ἡρ. 4, 103, κατίστα, 6, 43, ἐκτ. ἀφιστῇς Σεν. συμπ. 2, 20, ἀπαρ. ἱστᾶν Πλάτ. Κρατ. 437, παρατ. ἵστην, ἵστασκε Ὀδ. τ. 574, μελ. στήσω, ἀορ. ἔστησα, οὐ τὸ γ'. πλ, ἐπ. ἔστασαν ἀντὶ ἔστησαν Ἰλ. 6, 525 (Βεκκερ. ἔστατον) Ὀδ. γ, 182 (Βεκκερ. ἔστασαν) πρβλ. Spitzner εἰς Ἰλ. μ, 54, οὕτω κατὰ Βεκκερ. γραπτέον· «κρημνοὶ - περὶ πᾶσαν ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν. Τοὺς ἔστασαν υἱες Ἀχαιῶν», ἔνθ' ὁ Wolf ἀντιστρόφως χρῆται τοῖς πνεύμασι τοῦ ἔστασαν καὶ ἑστάσαν, εἰς ἐνερ. σημ. ἀμτδ εἰσὶν ὁ παρκ. ἑστηκα κ. ὑπερσ. ἑστήκει, κ εἱστήκειν, μὲ σημ. ἐν. ἐπίσης ὁ ἀορ 6'. ἔστην τῷ παρκ. ἀνήκουσιν οἱ συγκικ. τύπ. τοῦ δυϊκ. κ. πλ. τῆς ὁριστ. ἔστατον, ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστατεν ἀνθ' οὗ ἐν Ἰλ. δ, 243, 246 κ. ἔστητε εὕρηται, ἑστάσι, ὑποτ. ἑστῶ, ἐκτ. ἑσταίην, προστ. ἑστάθι, ἀπαρ. ἑστάναι, ἐπ. ἑστάμεν κ. ἑστάμεναι, Ὁμ. μετχ. ἑστώς, ἑστῶσα, ἑστός, ἡ ὀρθότ. ἑστὸς τὸ ὀδδ. κατὰ τὰ καλλ. χειρόγρ. ἑστῶτος, (ἴων. ἑστεώς, ἐπ. ἑστηώς, Ἡσ. Θε. 519, Ἀπολ. Ῥ. π. Ὁμ. γεν. ἑσταότος, αἰτ. ἑσταότα κ. πλ. ἑσταότες), κ. ὑπερ. ἕστατον, ἑστάτην, ἔσταμεν, ἕστατε, ἕστασαν, (ὅπερ διακριτέον τοῦ γ'. πλ. τοῦ ἀορ. ἔστασαν) τοῦ ἀορ. 6'. Ὁμ. χρῆται τοῖς παρεσχ. τύπ. στάκων, ες, ε Ἰλ. χ, 217. σ, 160, πρὸς τὸν γ'. πλ. ἑστησαν εὐχρήστατ. π. Ὁμ. ἑσταν κ ἀνωμ. στὰν (α). ἀπὸ τοῦ ὑποτ. στῶ, χρῆται τῷ 6'. κ. γ'. ἐν. στήῃς, στήῃ, ἀντὶ στῇς, στῇ Ἰλ. ε, 596, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τῷ ἀπλ. στέωμεν Ἰλ. χ, 231, δισυλλ. ἀναγινωσκόμ. καὶ τῷ στείομεν Ἰλ. ο, 297 ἀντὶ στῶμεν, τέλος δὲ τῷ ἀπαρ. στήμεναι ἀντὶ στῆναι Ὀδ. ε, 414, Ἰλ. γ'. 167. Παθ. ἵσταμαι, παρατ. ἱστάμην, μελ. στᾶθήσομαι, ἀορ. ἐστά'θην, παρκ. ἕσταμαι, ὑπερσ. ἑστάμην, μ μελ. στήσομαι, ἀορ. ἀ. ἐστησάμην, γ'. μελ. ἑστήξω καὶ ἑστήξομαι, τὸ μὲν παρὰ τοῖς πάλαι, τὸ δὲ παρὰ τοῖς μετέπειτα ἀττ. Ἀριστ. Λυσ. 634, Θουκ. 3, 37, Πλάτ. συμπ. 220. Σεν. Κύρ. 6, 2, 17, ἐπ. τύπος εἶναι τὸ στεῦμαι, ὅπερ ἰδέ· οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος ἵστημι διαιροῦνται εἰς μεταβατικοὺς καὶ ἀμεταβάτους· α) μτδ. στήνω, σταίνω, κατ' ἐνερ. ἐν. παρατ. μελ. καὶ ἀορ. ἀ. καὶ μέσ. ὧν ὁ μέσ. τὰ πλεῖστον κατὰ σημ. τοῦ ἰδρύω, ἀνεγείρω, κτίζω, καὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους τῆς παθ. διαθέσεως, ἱδρύεται ἀνεγείρεται, κτίζεται· β) ἀμτδ. ἵσταμαι, στήκομαι, ἀορ. 6'. παρκ. κ. ὑπερσ. ἐνερ. ἕστηκα, καὶ ἑστήκειν μὲ σημ. ἐν. κ. παρατ. μετὰ μ. μελ. π. δὲ μτγν. κ. γ'. μελ. = θέλω σταθῆναι. Ἀλλ' ὁ ἐν. ὁ παρατ. κ. μ. μελ. μτδ. κ. ἀμτδ. α) κέμνω, προσπάζω τι νὰ σταθῇ, σταματῶ τινα, ἐμποδίζω τὸν δρόμον, τὴν κίνησίν τινος· «ἵστη δὲ μέγα κῦμα»= σταμάτησον τὸ κῦμα Ἰλ. φ, 313· «λαὸν δὲ στῆσον», ζ, 433· οὕτως ἡμιθάνους, ἵππους, «μύλην στήσασα»=σταματήσασα τὸν μύλον Ὀδ. τ, 111· «βοῦν στῆσαι» Πλατ. Κρατ. 437· «τὴν διάρρυσιν» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8. 26· κ. μτφ. «στήσαντες ἐπὶ τούτων τὴν διήγησιν»=σταματήσαντες Παλυθ. 3, 2, 6· «τὰ ὄμματα ἑστησεν»=ἐκράτει ἀκίνητα τὰ ὄμματα, προσηλωμένα εἴς τι, Πλάτ. Φαῖδ. 118· κ. «ὀφθαλμοὶ ἕστασαν»=ἐστάθησαν ἀκίνητοι Ὀδ. τ, 211· οὕτω κ. ἀμτδ. στέκομαι, μένω ἀκίνητος· «ἕστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών» Ὀδ. κ, 97· κ συνηθ. μετὰ μετχ. τῶν κινήσεως σημ. ῥημάτων, «στῆ δὲ μάλα ἐγγὺς ἰὼν»· «ἵστη ἐπ' ὀδὸν ἰὼν»· «κατεπάλμενος ἀντίος ἕστη» Ἰλ. λ, 94· «στήτην ἐρχομένω» Ὀδ. ρ, 261· - πολλάκ. οὕτως ὥστε νὰ ὑπονοήται ἡ προηγηθεῖσα κίνησις· «στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς»=ἐπῆγε καὶ ἐστάθη Ἰλ. 6, 29· «εἴ κέ μευ ἄντα στήῃς» Ὀδ. ρ, 447· «στῆθι πλησίον πατρὸς»· Σοφ. Τρ. 1063· «τίπτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν»=διὰ τί ἐπῆγε καὶ ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὸν βράχον; Εὐρ. Ἰκ. 987· «στὰς εἰς τὸ μέσον» Ξεν. Κύρ. 4, 1, 1· «ἐνῶϊ δ' ἔπειτα στήμεν ἐνὶ προθύροισιν»=ἐστάθημεν Ἰλ. λ, 776· «στῆτε μοι ἀμφίπολοι» Ὀδ. ζ, 99· παρατηρητέον, ὅτι διάφορος εἶνε ἡ σημ. τοῦ ἀορ. ἀ. ἔνθα κατὰ τὸ φαινόμενον εἶνε ἀμτδ. ὅπερ νοεῖται ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου, ὡς π. χ. νέας, ἵππους, ἔνθα σημαίνει κρατῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω· πρβλ. Ὀδ. η, 4, Ἰλ. λ, 348· - οὕτω συνηθ. κ. ὁ μ. ἀορ. ἀ. ἡ ἀντίθεσις φαίνεται ἐν Πλάτ. «οὔτε ἕστηκεν οὔτε κινεῖται», σοφ. 250· «ἑστᾶσι τ' ἄμα καὶ κινοῦνται», παλ. 4, 436· «ἐὰν ἡ καιλία τὰ καταμήνια στῇ» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 11. 9, 12· - οὕτω καὶ «οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν»=δὲν θὰ σταματήσῃ, δὲν θὰ παύσῃ ἀδικῶν Δημ. 10, 10· «ὡς οὐ στήσεται ταῦτα ἄνευ μεγάλου τινὸς κακοῦ», 10, 30· «οὐ μὲν ἐνταῦθ' ἕστηκε τὰ πράγματα»=δὲν ἐσταμάτησεν ἐδῶ, 21, 102· κ. μτγν. «ἕστη δὲ οὗτοι τὰ δεινὰ» Πρωϊδν. 1, 13, 10· ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ παρασημ. τῆς ἀπραγμοσύνης, βαθύμου, ἀδρανοῦς στάσεως Ἰλ. ε, 485· - ἀλλὰ καὶ δέχεσθαι, ὑπομένειν τοὺς πολεμίους, «οὐκέτι ἕστανται ἀλλὰ φεύγουσι» Ξεν. Ἀν. 1, 10, 1· «οἱ μὴ στάντες παρὰ τὰ δεινὰ» Δ. Ἀλ. 9, 28· - μτφ. «ὅτι ἕστησιν ἡμῖν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχήν»=ἀφιστᾷ, διευθύνει, κρατεῖ τὸν νοῦν εἰς τὰ πράγματα Πλάτ. Κρατ. 437, 2) σταίνω, ἀνορθῶ, σταίνω ὀρθόν, ἀντίθ. τῷ κεῖσθαι, καθῆσθαι, κ. ἀμτδ. στέκω ὀρθός, συνηθ. μετὰ τοῦ ὀρθός· «ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γίνετο οὐδέ τις ἔτλη ἷζεσθαι» Ἰλ. ω, 180, Ὀδ. ι, 441· «πελίκας ἕστασαν» ἐξείης», τ, 574, ἰδ. ἱστὸν στῆσαι κ. στήσασθαι, στήνω τὸν ἱστόν, κοιν. τὸν ἀργαλειόν, ἢ τὸ κατάρτι εἰς τὸ πλοῖον· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ὑφαντικοῦ ἑσταῶτα πάντοτε κατὰ μ. ἀορ. γ' ἐνερ. ἐπὶ δὲ τοῦ καταρτίου κατὰ ἐνερ. τὸ καὶ μέσ. ἀορ. κρυσίτ. καὶ «κρατῆρας στήσασθαι», ὡς σημεῖον ἐνάρξεως συμποσίου Ὀδ. δ, 431· - τινι = εἰς τιμήν τινος Ἰλ. ζ, 528· «ἔγχος ἕστησεν ἕστησεν ὀρθόν, ο, 126· (ἀλλ. ὅμως π. Σοφ. «λύγγας στήσαντ' ἔχεταν» προτείνειν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ἀντ. 140· ὁ Σοφ. ἀντιπαραθέτει τὸ «στάντες ἐς ὀρθόν», τῷ «πεσόντες», Οἰ. τ. 61· κ. «ἐκ βάθρων ἕσταθε», Ἀντ. 143 κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σχολ. = ἀνάστητε ἀπὸ τῶν καθεδρῶν· «σὺ μὲ εἰς ὀρθὸν ἵστη» Εὐρ. Ἰκ. 1229. Ἐπίσης «ἔγχος μὲν ῥ' ἵστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν» Ὀδ. α, 127· «ὀρθὸν κράτ' ἔστησαν» Εὐρ. Ἱππ. 1203· «ὀρθὸν οὖς ἵστησιν» Σοφ. Ἠλ. 27· «ὀρθίας τρίχας στῆσαι», Οἰ. Κ. 1621, Αἰσχ. Ἑπτ. 546· «ὀρθαὶ αἱ τρίχες ἵστανται» Πλάτ. Ἴων 535· «ἑστὼς ὀρθός», νόμ. 2, 665, ἀντιθ. τῷ κεῖμενος Πλατ. 344· οὕτω δὲ α) ἐπὶ μνημείων, ἀγαλμάτων, ἀνδριάντων κλ. ἐγεῖρειν, ἱστάναι· «τρόπαιον κ. τρόπαια» Σοφ. Τρ. 1092, Πλάτ. Κριτί. 108· «τρόπαιον ἱστάναι πολεμίων» κατὰ πολ. Ἰσοκ 4, 150· «ἑστάκει δ' Ἄτας τρόπαιον» Αἰσχ. Ἑπτ. 937· κ. μέσ. «τρόπαια στήσασθαι» = τὸ νὰ στήνῃ τις τρόπ. ὑπὲρ ἑαυτοῦ, πρὸς τιμὴν του Ἀριστ. πλ. 453, Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 12· «στήλη ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκει» Ἰλ. ρ, 435, Δ. Κασ. 69, 10· «μνημεῖον στῆσαι» Ἀριστ. Ἱππ. 268· «εἰκόνες ἑστασαν» Πλάτ. Κριτί. 116· «ἱστάναι χαλκοῦς τινας» Δημ. 20, 110· – τεῖχος Θουκ. 1, 69· 6) χορούς, ἀγῶνας ἵστημι, κατασταίνω, διατάττω ἀγῶνας, δίδω, παρασταίνω χορούς θεατρικούς, Σοφ. Ἠλ. 272, Εὐρ. Ἄλκ. 1158· «τῇ Μητρὶ παννυχίδα» = ἑορτάζειν Ἡρ. 4, 76· – κτερίσματα Σοφ. Ἠλ. 433· – χορόν, ἑορτὰν Πινδ. Π. 9, 113, Ὀ. 11, 60· – ὀλυμπιάδα, Ὀ. 2, 3· γ) ἐπὶ στρατιωτῶν, παρατάττω, συντάττω· «– τελευταίους τινὰς Ξεν. Κύρ. 6, 3, 25· κ. π. Ὁμ. «στίχας ἑστατον» Ἰλ. 6, 525. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ σημ. – 3) ἀποδεικνύω τινά τι, καθιστάναι, ἐφιστάναι τινά τινι, διορίζω, κάμνω τινά τι· α) – τύραννον Σοφ. Οἰ. τ. 940· «ὃν πόλις στήσει, τοῦδε χρὴ κλύειν», Ἀντ. 662· «τὸν ὑπὸ Δαρείου σταθέντα ὕπαρχον» Ἡρ. 7, 105, κ. μτγν. «βασιλέα Δείμαντα στησάμενος» Δ. Ἀλ. 1, 61· «φύλακας τούτοις στησόμεθα» Πλάτ. πολ. 6, 484· – ὁμοίως «ἤθεα καὶ νόμους ἑστήσαντα» Ἡρ. 7, 35, Πολύδ. 3, 7, 8· δ) ἀνακινῶ, ἐγείρω· «– κονίης ὁμίχλην» Ἰλ. ν, 336 νεφέλας, ε, 528· «κονίη ἵσταθ' ἁειρομένη», δ, 151· – κῦμα, φ, 240· καὶ «φιλόπιδα στήσειν» = ἐγείρειν, ἀρχίζειν τὴν μάχην Ὀδ. λ, 314· «φίλοπις ἕστηκε», σ, 172· «μάχην Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς» Εὐρ. Ἴων 988· «πολέμους ἵστασθαι» Ἡρ. 7, 9, 2· «ἔριν στῆσαι» – ἐγείρειν Ὀδ. π, 292· – μῆνιν Σοφ. Οἰ. τ. 699· – ἐπὶ χρόνου, «ἕβδομος ἑστήκει μείς» Ἰλ. τ, 117· «μηνὸς ἱσταμένοιο ἀρχομένου Ὀδ. ξ, 162· «ἔαρος νέον ἱσταμένοιο» τ, 519, Κατὰ τὸ ἀττικὸν ἡμερολόγιον «μὴν ἱστάμενος» σημαίνει τὴν πρώτην δεκάδα, ἤτοι τὰς πρώτας δέκα ἡμέρας τοῦ μηνός· «μὴν μεσῶν» = τὴν δευτέραν δεκάδα, ἤτοι ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς εἰκοστῆς τοῦ μηνός· «μὴν φθίνων» τὴν τρίτην δεκάδα ἤτοι ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς μέχρι τῆς τριακοστῆς Ἡρ. 6, 106· Καθ' Ἡσ. Ἠρ. 782 «μὴν ἱστάμενος» σημαίνει τὰς ἡμέρας τοῦ μηνὸς ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς 15, ἀφ' ἧς ἤρχετο ἤδη παρενθέσεως τοῦ «μεσῶν»· «φθίνων μήν»· ἐξαίρ. δὲ «βαὴν «ἱστάναι» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1307, Αἰσχ. Χο. 872· – ἰαχάν, κραυγὴν Εὐρ. Ἰ. Α. 1039, Ὀρ. 1529, Σοφ. Φιλ. 1263· ἐν γέν. ποιητ· «μηδ' ὑπὲρ θύρως – στήσητε δύσκηλον χθόνα» Αἰσχ. Εὐμ. 789· ἐντεῦθεν π. μτγν. διάγω, πράττω, φέρομαι, προσφέρομαι, μετὰ προσκειμένου ἐπιρρήματος· «– ἀδίκως καὶ ἀγενῶς» Πολύδ. 17, 3, 2· – τυλαβῶς, 18, 16, 4· 4) βάλλω τι εἰς τὸ ζύγι, ζυγιάζω· «χρυσοῦ δὲ στήσας – βίκα τάλαντα» Ἰλ. τ, 247· «ἔχουσα τρυτάνην ἔστη βάειον ὄνειδος» Ἀριστ. σφ. 40· «ἱστῶσι στάθμῳ» Ἡρ. 2, 65· «εἴ τις ἱσταίη τριθηλεῖς πλάστιγγας» Πλάτ. Τίμ. 63, Ξεν. Κύρ. 8, 2, 21· 5) οἱ ἀμτδ. χρόνοι δηλοῦσι καὶ τὴν μέσ. διάθεσιν· α) πολλάκ. τὸ ἀληθὲς ὑπάρχον ἢ παρεῖναι σημαίνοντες ἄρα τὸ εἶναι κατ' ἐπίτασιν· «ἀλύει ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν χρείᾳ ἱσταμένῳ» Σοφ. Φιλ. 175, Σχολ. ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν χρείᾳ γινομένῳ ἀπορεῖ· ἀλλὰ «τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματ' ἵστασθαι» = μεταπίπτεσθαι εἰς τὸ κακὸν Σοφ. Ἀντ. 299· «ἐν ὡραίῳ ἵσταμαι βίῳ» Εὐρ. Φοιν. 975· «ἵσταμεν χρείας», Οἰ. τ. 1429· – ξυμφορᾶς Τρ. 1135· – τύχης, Αἰ. 102· «ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς» = ἀπὸ τὴν τρίχα κρέμαται Ἰλ. π, 173· 6) τὸ νὰ εὑρίσκηταί τις εἰς σταθερὰν κατάστασιν· «ἡ ἑστηκυῖα καὶ ἔμφρων ἡλικία» Πλάτ. νόμ. 7, 882· «καθεστῶς, τὰ νῦν ἑστῶτα» Σοφ. Τρ. 1261· «φιλόνεικον κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἑστῶτα πολιτείαν» Πλατ. πολ. 8, 545· «χρεὼν ἑστηκυῖα καὶ τεταγμένη» Πολυδ. 6, 25, 11· «λογισμὸς ἑστώς», 3, 105, 9· «ἕστη τῇ διανοίᾳ», 21, 9, 3.

Ἱστίαια, ἡ· 3) πόλ. Εὐβοίας, Ἰλ. ἔνθα τρισυλλ. ἀναγινώσκεται· π. Ἡρ. Ἰστιαίη, κάτ. Ἰστιαιεύς, ἡ χώρα Ἰστιαιῶτις Στραβ. 2) δῆμος Ἀττικῆς, αὐτ. τὸ. Ἑστίαια.

Ἱστίαρχος· ἄρχων τῶν Θουρίων, νομισμ.

Ἱστιατόριον, τό· ἑστιατόριον, ἰων. ἱστιητόριον Ἡρ. 4, 35, παρὰ τό,

Ἱστιάτωρ, ορος, ὁ, ἑστιάτωρ π. Ἐφεσίους· ὁ ἐπιστάτης τοῦ μετὰ τὴν θυσίαν δείπνου Παυσ. 8, 13, 1.

Ἱστιάω, ἰων. ἀντὶ ἑστιάω· φιλεύω, φιλοξενῶ· τὸ 3 ἐν. τοῦ παρατ. ἱστία ἴσφαλ. ἀντὶ εἱστία Ἡρ. 7, 35· ὁ Schweigh διορθοῖ ἱστιᾶσθαι τὰ ἐν χειρογρ. εἱστιήσθαι, ἡστιήσθαι, ἐστιῆσθαι.

Ἱστίη, ἰων. ἡ· 1) ἑστία, ἡ· 2) ἱστίη, ἡ· ἴδε ἑστία Ἰλ.

Ἱστιητόριον, τό· ἴδε ἱστιατόριον.

Ἱστιο-δρομέω· τρέχω, ταξιδεύω, πλέω μὲ γεμάτα πανιά, φουσκωμένα ἀπὸ ἀέρα Πολυδ. 1, 60, 9.

Ἱστιο-κώπη, ἡ· πλοῦς, ταξιδεύω μὲ πανιὰ καὶ μὲ κουπιὰ Πολυδ. 1, 103.

Ἱστίον, τό· ὑποκ. (κατὰ τύπ.) τοῦ ἱστός· πᾶν ὕφασμα Θουκ. καλύμμα, σκέπασμα, στρῶμα, φόρεμα, π. Ὁμ. παντοτε σημ. πανιὰ τοῦ καραβιοῦ, πλ. τὰ πλείστα ἁπάντων, «ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν» Ἰλ. α, 480· καὶ «ἐντίθεσθαι, ἀνειρύειν, ἕλκειν» Ὀδ. δ, 429· «ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον» Ἰλ. α, 481· συνήθεστ. «ἱστία μὲν στείλαντο», αὐτ. 433· «τετάθ' ἱστία» Ὀδ. λ, 11, Πινδ. Ν, δ,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

51· «οὖρος ὑπέστειλεν ἱστία», Ἰ. 2, 40· «ὥσπερ ἱστίοις ἐμπνεύσομαι τῇδε» Εὐρ. Ἀνδρ. 555· «ἱστίοις ἄκροις χρῆσθαι» Ἀριστ. βατρ. 998, ἀντίθ. τῷ «ἱστίῳ πλήρει πλεῖν» Πολ. 1, 106· σπαν. π. πεζ. «ἱστίῳ καταπετάσας πολλοὺς ἀνθρώπους» Πλάτ. Παρμ. 131.

Ἱστιο-πέτης, ὁ· ὁ πετανόων τὰ ἱστία, γλωσ. velivolus.

Ἱστιο-ποιέω· κάμνω ἱστία, πανιὰ καραβιοῦ, πραμηθεύω τὸ πλοῖον μὲ πανιά· «ἱστιοπεποιημένοι ναῦς» Στραβ. 15, 691.

Ἱστιο-ῥάφος, 2· ὁ ῥάπτων τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου Ἀριστ. θεσμ. 935, οὕτως ὀνομάζει Αἰγύπτιόν τινα λινοποιόν, ὑφαντήν, ἁλαζόνα, ψεύστην καὶ ἀπατεῶνα συνάμα ὑπεμφαίνων αὐτόν.

Ἱστιο-φόρος, 2· α) ὁ φέρων ἱστία, πλοῖον πλέον μὲ ἱστία, «ἁρμενοφόρος» Ἡσυχ.

Ἱστο-βοεύς, ως, ἰων. ῆος, ὁ· ὁ ῥυμὸς τοῦ ἁρότρου, κοιν. ἡ ῥοῦδα, τὸ μακρὺ ξύλον τοῦ ἀρότρου Ἡσ. Ἔρ. 437, Ἀπολ. Ῥ, 3, 1318 β) παροιμ. «ἱστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε χορύνην» = εἰς τὸ παλαιὸν ἄροτρον βάλε καινούριον κουμπί, ἤτοι δὸς εἰς τὸν γέροντα νέαν γυναῖκα Χρησμ. π. Εὐσεβ.

Ἱστο-βόη, ἡ· ἱστοβοεὺς Φιλιπ. Ἀνθ. Παλ. 6, 104.

Ἱστο-δόκη, ἡ· ἱστοθήκη, τὸ διὰ μέσου νεὼς φράγμα, εἰς ὃ κατακλινόμενος ὁ ἱστὸς ἐντίθεται· «ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πίλασαν πρυτόνιαιν ὑφέντες» Ἰλ. α, 434.

Ἱστο-δρομέω· τὸ ἱστιοδρομέω.

Ἱστο-θήκη, ἡ· ἱστοδόκη.

Ἱστο-κεραία, ἡ· ἀντένα, τὸ ξύλον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνοίγουσι τὸ πανὶ τοῦ πλοίου Ἀρτεμιδ. 1, 35, Ὀρφ. Ἀργ. 692.

Ἱστο-πέδη, ἡ· ξύλον ἢ πάσσαλος, ἡ τρύπα εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἠμπῆ τὸ ὁποῖον ἐστηριοῦτο τὸ κάτω ἄκρον τοῦ καταρτίου, ὅταν ἐστήνετο ὀρθὸν Ὀδ. μ, 50, 162.

Ἱστο-ποιΐα, ἡ· κατασκευὴ ἱστοῦ, ὑφάσματος Σχολ. Νικ. θηρ. 11.

Ἱστο-πονία, ἡ· ἡ ἐργασία εἰς τὸν ἐργαλειὸν Κλ. Ἀλ. σ. 269.

Ἱστο-πόνος, 2· ὅστις ἐργάζεται εἰς τὸν ἱστὸν ἐργαλειόν, ὀφαντὴς Φιλιπ. Ἀνθ. Παλ. 6, 247 - Φιλομήλη Ναν. Δ. 12, 76· - κερκίδες Φιλιπ. Ἀνθ. Παλ. 9, 778.

Ἱστό-πους, ποδός, ὁ, ἰδ. πλ. τὰ δύο μακρὰ ξύλα εἰς τὸν ἐργαλειὸν παραλλήλως κείμενα, τὰ κοιν. ἀντιά, εἰς τὸ ἕτερον τῶν ὁποίων τυλίσσεται τὸ στιμόνι καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὸ ὕφασμα (ὅδε κελεύοντες)· «ἔργα ἱστοπόδων» = ὑφάσματα Ἀντ. Σιδ. 87 (7, 424).

Ἱστορέω, (ἵστωρ)· πληροφοροῦμαι μανθάνω τι βλέπων αὐτὸ μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς, ἢ ἐρωτῶν, διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἢ τοῦ νοῦ κατανοῶ, ἐξετάζω, πληροφοροῦμαι· ὥθεν γινώσκω, καταλαμβάνω· «τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον» Αἰσχ. Πρ. 635· «οὐθ' ὁρῶν οὐθ' ἱστορῶν» Σοφ. Οἰ. Τ. 1484· «εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν», Τρ. 396· «κακῶς τὸ μέλλουν» = γινώσκω Αἰσχ. Περσ. 446· «τἀληθῆ σαν εἰπεῖν ὅ α' ἱστορῶ» = ἐρωτῶ, Σοφ. Τρ 403, Εὐρ. Ὀρ. 380, κ. μτγν. π. «ὅ μ' ἱστορεῖς» Λυκόφρ. 1, κατὰ Σχολ. ἀνερωτᾷς· «ἱστορέων εὕρισκε» = ἐξετάζων Ἡρ. 1, 56· «ἱσταρίων ὅτῳ τρόπῳ περιγένοιτο», 1, 122· προσέτι μὲ αἰτ. τινά = ἐρωτᾶν τινα, 2, 19· «ἀκοῇ ἱστορίων», 2, 29· ἅπαξ κατὰ μέσ. διαθ. 1, 24· «περί τινος» Πολύβ. 3, 48, 12· «ἱστορῆσαι τὴν χώραν» = ἐξετάσαι, παρατηρῆσαι, διελθεῖν καὶ ἐρευνῆσαι Πλουτ. Θησ. 30· - διηγεῖσθαι, ἀφηγεῖσθαι, μνημονεύειν ὅ,τι ἂν τις μάθῃ ἢ ἐρευνήσῃ· «τὸν πάτδα ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ» Σοφ. Οἰ. Τ. 1158· «πρὸς τί ταῦτο τοῦπος ἱστορεῖς», 1114· συνηθέστ. μτγν. πεζ. - ὡς εἰδήμων, ἵστωρ τινὸς μαρτυρῶ, ὅτι οὕτως ἔχει.

Ἱστόρημα, τό· πᾶν ὅ,τι εἶδε ἢ ἔμαθέ τις Ἀνακρ. 4, 9· ἱστορία, διήγησις, διήγημα Δ. Ἀλ. 2, 61. κ. μτγν.

Ἱστορία, ἡ· τὸ νὰ ἐξετάζῃ τις, ἐρευνᾷ, γινώσκῃ, πληροφορῆται, ἔρευνα ἐξέτασις, ἐξεύρημα, ἐρώτησις· ὀθ. ἀγγελία, εἴδησις, τὴν ὁποίαν ἔμαθέ τις, ἤκουσεν, ἢ περὶ τῆς ὁποίας ἔμαθεν ἀκριβῶς τὴν ἀληθειαν· «ἱστορίῃσι φάσκειν εἰδέναι παρ' αὐτοῦ τοῦ Μενέλεω» Ἡρ. 2, 118· «ἱστορίῃσι ἔφασαν ἐπίστασθαι», 2, 119, Πλουτ. Σολ. 2· «μέχρι μὲν ταύτου ὄψις τε ἐμὴ καὶ γνώμη καὶ ἱστορίη ταῦτα λέγουσά ἐστι» = διήγησις πράγματος, ὃ εἶδέ τις ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, καὶ τὸ ὁποῖον διηγεῖται κατὰ τὴν κρίσιν του· «τὸ δὲ ἀπὸ ταῦδε Αἰγυπτίους ἔρχομαι λόγους ἐρέων κατὰ τὰ ἤκουον», ἄνευ περαιτέρω ἐρεύνης καὶ ζητήσεως ἀποδεχθέν Ἡρ. 2, 99· οὕτω καὶ «ἱστορίης ἀπόδειξις», 1, 1· «ἐς ἱστορίης λόγον», 7, 96· - σοφία· «τῆς σοφίας ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσιος ἱστορίαν» Πλατ. Φαῖδρ. 244· ἰδ. ἱστορία, «ἡ ἱστορία ἡ περὶ τὰ ζῷα φυσικὴ ἱστορία τῶν ζώων Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 14· ἡ ἰδιαιτέρως ἱστορία, «ἡ τῶν πράξεων καὶ τῶν βίων ἁλιωτὶς ἱστ.» Πλουτ. Περικλ. 13· «οἱ χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν μιετέραν ἱστορίαν» Πολυβ. 4, 2, 6.

Ἱστορικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱστορίαν, ἐπιστημονικός· «τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικὴν τινα μίμησιν» Πλατ. σοφ. 267· ἰδ. ἱστορικός, «ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ γραμμάτων οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν» Πλουτ. Θεμ. 13· συνηθέστ. ὁ συγγραφεὺς ἱστορίας, «ἴδδα τοῦ πάντων ἱστορικωτάτου βασιλέων» Σερτωρ. 9· ἐπίρ. «ἱ. λέγειν» = ὡς διηγεῖται ὁ συγγραφεὺς ἱστορίας Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 8, Στραβ. 1, 6.

Ἱστορίο-γραφέω· γράφω ἱστορίαν Δ. Ἀλ. π. Θουκ. ἱστ. 42.

Ἱστορισ-γραφία· συγγραφὴ ἱστορίας Ἰώσ. Ἱστορια-γραφικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς συγγραφὴν ἱστορίας, ἡ ἱστοριογραφική, ἡ τέχνη τοῦ συγγράφειν ἱστορίαν Β. Ἀν. 734, 1.

Ἱστορίο-γράφος, ὁ· ὁ συγγραφεὺς ἱστοριῶν Πολύβ. 2, 62, 2· «συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ταύτῃ διαφέρουσι· συγγραφεὺς μὲν γὰρ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενα συγγραψάμενος, ὡς Θουκυδίδης ὁ Ἀθηναῖος..... ἱστοριογράφος δὲ τὰ πρὸ αὐτοῦ πάντα γράψας, ὡς Ἡρόδοτος» Σχολ. Διον. Θρᾳξ. ἐν Β. Ἀν. 734, Πλουτ. 10. 898.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱστόριον, τό· ἱσταρικὴ μαρτυρία, πρᾶγμα τῷ ὄντι γενόμενον καὶ εἰς ἀπόδειξιν χρησιμεῦον Ἱππokρ.

Ἱστορίο-συγ-γραφεύς, ὁ· συγγραφεὺς ἱστορίας Λουκ. Μακροβ. 20.

Ἱστυρίς, ἴδος, ἡ· θυγ. Τειρεσίου Παυσ.

Ἱστορι-ώδης, 2· ὁ ὅμοιος ἱστορίᾳ Τζετζ.

Ἱστός, ὁ (ἵστημι)· 1) κατάρτι· «ἱστὸν στῆσαι ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔβησαν» Ὀδ. υ, 289, Εὐρ. Ἐκ. 1263· «αἰρόμενος τοὺς ἱστοὺς» Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 29· 2) ὁ ὀφαντικὸς ἱστός, κοιν. ἀργαλειός, ὃ ἔστι τὸ ἐπάνω ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κρεμῶσι κατὰ κάθετον τὸ στημόνι καὶ ὑφαίνουσιν· «ἱστὸν στήσασθαι»= στήνω τὸν ἀργαλειόν διὰ νὰ ἀρχίσω νὰ ὑφαίνω Ἡσ. Ἔρ, 777· «ἱστὸν ἐποίχεσθαι» = πηγαινοέρχομαι εἰς τὸν ἱστὸν διὰ νὰ ὑφάνω Ὀδ. η, 221· «ἱστῶν παλίμβαμοι ὁδοί» Πινδ. Π. 9, 18· «ἱστοὶς ἐν καλιφθόγγοις» Εὐρ. Ἰ. Τ. 221, Πλάτ. Ἀυσ. 208· ὁ στήμων, τὸ στημόνι εἰς τὰ ὁποῖον ὑφαίνουσι· ἐν γένει τὸ ὕφασμα· «ἡ δὲ μίγαν ἱστὸν ὕφαινε» Ἰλ. γ, 135, Ἡσ. Ἔρ. 64· «-ἅλλύειν» Ὀδ. ω, 144· τὸ ὑφασμένον κομμάτι, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐβγάλῃ ἀπὸ τὸν ἀργαλειὸν Πολύβ. 5, 89, 2· «τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς» = τρία κομμάτια ὑφασμένα ἱκρὰ ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν Στραβ. 8, 378· μτφ. τὰ μελίττια, αἱ κυψέλαι, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40· συνηθ. ἐπὶ ἀράχνης μτγν. π. Ὀππ. κυν. 1, 408 ἡ κνήμη.

Ἱστός· νῆσος Λιβύης, κάτ. Ἴστιος Στ. Βυζ. Ἱστοί, οἱ = ὄν. τόπου ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας Στραβ.

Ἱστο-τέλεια, ἡ· ὑφάντρια Ναν. Δ. 37, 312.

Ἱστό-τανος, 2· ὁ τανυσμένος βαλμένος εἰς τὸν ἀργαλειὸν Ἀριστ. βατρ. 1315.

Ἱστα-τριβής, 2· ὅστις στρίφεται περὶ τὸν ἱστὸν κατὰ Πασσάθ. Ἱστοτριβής.

Ἱστο-υργεῖον, τό· ὁ ἀργαλειός, γλωσ. textrina.

Ἱστο-υργέω· εἶμαι ἱστουργός, ὑφαντής, ὑφαίνω Σοφ. Οἱ Κ. 340, Ἀθην. 14, 618.

Ἱστο-υργία, ἡ· τὸ ὑφαίνειν Πλάτ. συμπ. 197.

Ἱστο-υργικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱστουργὸν ἢ εἰς τὴν ἱστουργίαν, κατάλληλος Σχολ. Ἰλ. τ, 332 κ. μτγν.

Ἱστο-υργός, ὁ· ὅστις ἐργάζεται εἰς τὸν ἀργαλειὸν Σχολ. Θεοκρ. 15, 80.

Ἱστο-φόρος, 2· ὁ φέρων ἱστὸν Ἡσυχ.

Ἱστρία, ἡ· 1) ἡ ἱστριακὴ Χερσόνησος, ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει, Στραβ. κάτ. οἱ Ἴστροι Ἑκατ. π. Στ. Βυζ. Ἴστριοι, Στραβ. 2) ὁ ἐκ ἱστρος.

Ἱστριάδης· υἱὸς Ἴστρου Τζετζ.

Ἱστριανά· πόλ. περὶ τὴν Περσικὴν θάλασσαν Στ. Βυζ. κάτ. Ἱστριανηνὸς ἡ Ἱστριανίτης.

Ἱστρη-γείτων, ὁ· ὁ γειτνιάζων τῷ Ἴστρῳ Κ. Μανασ.

Ἱστρόδοτας, ὁ· ἄρχων τις Μιογγί.

Ἴστρος, ὁ· 1) ὁ Δούναβις συνήθ. Ἡσ. Θε. ἐπίθ. Ἱστριανὸς κ. ἰων. Ἱστριηνός· - γυνὴ Ἥρ. 4, 78· - λιμήν, ἄνων. ἐν Στ. Βυζ. - Ἱστριανὰ πρῶσωπα ἱστίγμενα, ἐπειδὴ οἱ Σκύθαι συνείθιζον νὰ στίζωσι τὸ μέτωπον Ἀριστ. ἀποσπ. 44· - Ἱστριανίδες = Σκυθικαὶ στολαὶ Ἡσυχ. ἔτι δὲ π. Ἀθηναίοις σκιπάσματα, οἷς ἐκάλυπτον τὰ ἱερὰ κανᾶ, αὐτ. ὁ δὲ Πολυδ. 10, 199 τὰ ὀνομάζει Ἱστριανά, τὸ ἐπίθ. κ. Ἴστριος, α, ον· - γαῖα, Πινδ. Ὀ. 3, 46· - Ἱστρικός, ἡ, όν· - οἶνος Διοσκ. οἶος Ἱστριανίς, ἴδος, ἡ = ἡ περὶ τὸν Δούναβιν χώρα Στ. Βυζ. 2) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπλδ. 2, 1, 5· 3) μαθητὴς τις τοῦ Καλλιμάχου, ἱστορικὸς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου Πλουτ. Ἀθ.

Ἵστω, γ'. ἐν. προσ. προστ. τοῦ οἶδα, ἐξαίρ. ἐν τῇ ὁμωτικῇ φράσει «ἵστω Ζεὺς μάρτυς μοι Ζεύς».

Ἱστών, ῶνος, ὁ (ἱστός)· ὁ τόπος, ἔνθα κεῖται ὁ ἱστός, ἀργαλειὸς καὶ ὑφαίνουσι· ἔτι δὲ καὶ ἱστεών Πολυδ. 6, 28.

Ἵστωρ, ορος, ὁ, (εἰδέναι)· ὅστις γινώσκει, μαθέν τι, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος· Ἡσ. Ἔρ. 790· ὅθεν μάρτυς Ἰλ. σ, 501, ψ, 486· ἐπὶ πραγμάτων· «ἵστωρ κύκλος»=ὁ περίπλους τοῦ Μενίππου Ἀνθ. 9, 559· μὲ γεν. ἔμπειρος, εἰδήμων τινός· -ώδης, Ὁμ. ὕμν. 32, 2· τοῦθε Σοφ. Ἠλ. 850· «ἀχέων ἵστωρ νηλής» = μάρτυς τῶν παθῶν Ἀνθ. 8, 24· (χάριν τῆς ἐτυμολογίας τινὲς γράφουσιν ἵστωρ).

Ἰσχαγόρας· στρατηγὸς Λακεδαιμονίων Θουκ.

Ἰσχάδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἰσχάς Ἀριστοπλ. 798.

Ἰσχαδο-κάρυα, τά· ξηρά, στεγνωμένα σῦκα μὲ ἀμύγδαλα ἢ καρύδια ἀνακατωμένα Ἀριστειδ.

Ἰσχαδο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν, ἐμπορευόμενος σῦκα Νικοφ. ἐν Ἀθην. 3, 126.

Ἰσχαδό-πωλις, ιδος· θηλ. τοῦ προηγ. Ἀριστ. Λυσ. 564.

Ἰσχαδο-φάγος, 2· ὁ τρώγων σῦκα Ἡσυχ.

Ἰσχαδ-ώνης, ὁ, (ὠνέομαι)· ὁ ἀγοράζων σῦκα Πολυδ. 198.

Ἴσχ-αιμος, 2· ὁ κρατῶν, ἐμποδίζων τὸ αἷμα Λουκ. Τιμ. 46· ἰατρ. φάρμακον· ἔκρηξ ἢ ἴσχαιμος, φυτόν τι, ὅπερ καὶ ἰσχαίμων καλεῖται Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 15.

Ἰσχαίνω, π. = ἰσχάνω, ἴσχω, κωλύω, ἐμποδίζω, Εὐρ. Ὀρ. 298, ἔνθα ὁ Porson ἐκλαμβάνει τὴν λέξ. ὡς π. τύπ. τοῦ ἰσχαίνω Θεοφρ.

Ἰσχᾰλέος, π. 3· ἰσχνός· - κρόμμυον Ὀδ. ξ, 233, Ἱππokρ. κ. μτγν.

Ἰσχανάω, ἐπεκτ. σχ. τοῦ ἰσχάνω, κωλύω, κρατῶ τι ὀπίσω· «τὸν δ' (χειμάρρουν) οὔτ' ἄρ' τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν» Ἰλ. ε, 89· μέσ. κωλύω, κρατῶ ὀπίσω ἐμαυτόν, μὲ 3ε' ἐντ. βραδύνω, ἀργοπορῶ, ὀκνῶ, τ, 238, Ὀδ. η, 161· ἀμτδ. μένω, ἐπιμένω εἰς τι ἢ τινα ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀπολαύσω· «χροὸς ἀνδρομέοιο ἰσχανάᾳ θακείην» = ἡ μυῖγα ἐπιμένει, ἐπιθυμεῖ νὰ τσιμπήσῃ Ἰλ. ρ, 572· «μέγα θρόμον ἰσχανόωσαν», ψ, 300· «ἰσχ. φιλότητος ἐνθερείης» Ὀδ. θ, 288.

Ἰσχανδρος· ἀνδρ. ὄν. Δημ.

Ἰσχάνω, ἐπεκτ. σχ. τοῦ ἴσχω, ἔχω, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· «δίος ἰσχάνει ἄνδρας» Ἰλ. ζ, 388, Ὀδ. τ, 42· - τινὸς = κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τι Ἡσ. Ἔρ. 497.

Ἰσχάριον, τό· ἰσχίον ἀρ. μαθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰσχάς, άδος, ἡ, (πρβλ. ἰσχνός)· τὸ ξηραμένον σῦκον Ἀριστ. Ἱππ. 752· ἀπόφυσις ἐν εἴδει σύκου εἰς τὸν πρωκτὸν Ἀνθ. Πλαν. 240, 241· 22 (ἴσχω) ἡ ἄγκυρα, ἡ τὸ πλοῖον κρατοῦσα Σοφ. ἀπόσπ. 699, Λουκ. Λεξιφ. 15· 3) φυτόν τι τοῦ εἴδους τῆς Τιθυμαλίδος, κοιν. Θεόφρ. 4) ὄν. ἑταίρας Μένανδρ. Ἰσχίνους· Αἰγινήτης τις Ἡρ.

Ἰσχιόπολις, ιδος· νῆσος Ἀλκάθου Παυσ.

Ἰσχιαδικός, 3 (ἰσχίον)· ὁ πάσχων τὰ ἰσχία· «φθίσις» Ἱππογρ. σ. 139· 2) ὅ,τι εἶναι γραμματικὸν εἰς τὴν ἀσθένειαν τῶν ἰσχίων Γαλην.

Ἰσχιάζω, (ἰσχίον)· πάσχω εἰς τὰ ἰσχία, ὁ Ἡσυχ. Φωτ. κ. Σουΐδ. μεταχ. τὴν λέξ. τροπ. «ἰσχιάζειν, τὸ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπὶ πολὺ ἑκατέρωσε ἑαυτὸν μεταφέρειν» = τὸ νὰ κινῇ τις τὰ ἰσχία ὅταν περιπατῇ, κατὰ ταύτην δὲ τὴν σημ. σχεδὸν ἐπί τινος ἐν λαγνείᾳ στάσεως μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Προκόπ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. κ. 9, «βωμολόχως ἰσχιάζουσα».

Ἰσχιακός, 3· ἰσχιαδικὸς Ἀθην. 14, 624.

Ἰσχιάς, άδος, ἡ, ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὰ ἰσχία, ἰδ. δὲ οὐσ. νόσος, ἀσθένεια τῶν ἰσχίων Ἱππογρ.

Ἰσχιοΐδης, ὁ, (οἰδάω)· ὁ ἔχων πρησμένα ἰσχία Εὐστ. σ. 1684.

Ἰσχίον, τό· κυρ. ἡ κλείδωσις τοῦ γόμφου, ἤτοι ἡ ὀπή, ἐν ᾗ στρέφεται ἡ κορυφὴ τοῦ κοκκάλου τοῦ γόμφου, τοῦ μηροῦ, ἥτις καὶ κοτύλη λέγεται· «τῷ βάλειν Λίνειαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ εὐστρέφεται, κοτύλην δέ τε μιν καλέουσιν» Ἰλ. ε, 305· συνηθ. ὁ δὲ μηρός, τὸ κοιν. μηρί, ἐξαιρ. τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ, κοιν. κωλομέρι Ἰλ. λ, 329, Ὀδ. ρ, 234· ἐν τῷ πλ. ἐπὶ ἀγρίου χοίρου κ. λέοντος Ἰλ. θ, 340· ἐν ᾧ π. Ἀριστοτ. μόν. ἐπὶ ἀνθρώπ. ἐκ τῶν μηρῶν ἐς τε τὰ ἰσχία καὶ τὰς λαπάρας» Ἡρ. 6, 75· «τὰ σκέλη καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας» Πλάτ. Φαῖδρ. 254, ὁσχε· (συγγεν. τῷ ἰσχύς κ. ἰξύς).

Ἰσχιο-ρρωγικός, 3, (ῥώξ)· ὁ χωλός, κουτσός εἰς τοὺς γόφους, κοιν. ξεγουφιασμένος· «τίς χωλὸς ἰσχ.», ἐν τῇ μετρικῇ, ὅστις ἔχει ἀπρόοπτον πόδα οὐκ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, τοῦτ' ἔστι τὸν δεύτερον, τέταρτον, ἕκτον, δι' οὗ χάνει τὸν ῥυθμόν του· πρβλ. χωλίαμβος, γραμ.

Ἰσχναίνω, μ. ανῶ, (ἰσχνός)· ξηραίνω, στεγνώνω Ἡρ. 3, 24· κάμνω τι ἰσχνόν Ἱππογρ. «καὶ ζῶντα σ' ἰσχάνα' ἀπάξομαι κάτω» Λίσχ. Εὐμ. 257· κ. μτφ. «καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ», Πρ. 380· πρβλ. Ἀριστ. βατρ. 941· κ ἰσχαίνω· «- κάνω καὶ ἰσχναίνων» Πλάτ. Γοργ. 521, omaclo.

Ἰσχνάλέος, 3· ὁ ἰσχαλέος.

Ἰσχνανσις, ἡ, (ἰσχναίνω)· τὸ ξηραίνειν στεγνώνειν, λεπτύνειν τι, μτγν.

Ἰσχναντικός, 3· ὁ δυνάμενος, ἐπιτηδειος νὰ ἰσχνάνῃ τι Ἀριστοτ. προβλ. 2, 40.

Ἰσχνᾰσία, ἡ· ἰσχνανσις, ξηρασία, λέπτυνσις, λυγνότης Ἀριστοτ. μεταφ. 8, 6, omaciatio.

Ἰσχνασμός, ὁ· τῷ προηγ. Ἱππογρ.

Ἰσχνο-επέω· ὁμιλῶ μὲ λεπτὴν, λυγηρὰν φωνήν, ἢ μὲ λεπτολογίαν, σοφιστικά, μτγν.

Ἰσχνο-καλαμώδης, ὁ· ἔχων ἰσχνὸν, λεπτὸν κάλαμον Σχολ. Ἰλ. σ, 570.

Ἰσχνό-κωλος, 2· ὁ ἔχων ἰσχνὰ κῶλα, μέλη, μτγν.

Ἰσχνο-λίσχης, ὁ· λεπτολόγος, φλύαρος, σοφιστὴς Σουΐδ. ἴδ' ἐπιστάτης.

Ἰσχνο-λογέω· ἰσχνοεπέω Εὐστ.

Ἰσχνο-λογία, ἡ· λεπτολογία, παρὰ τό·

Ἰσχνο-λόγος, 2· λεπτολόγος Κυριλλ.

Ἰσχνο-μυθέω· ἰσχνολογέω, μτγν.

Ἰσχνο-μυθία, ἡ· ἰσχνολογία, μτγν.

Ἰσχνο-πάρειος, 2· ὁ ἔχων ἰσχνὰ, ξηρὰς παρειάς· - γραῦς Πολυδ. 4, 143.

Ἰσχνο-ποιέω· κάμνω τι ἰσχνόν, μτγν.

Ἰσχνο-ποιός, 2· ὁ κάμνων τι ἰσχνόν, μτγν.

Ἰσχνό-πους, οδος, 2· ὁ ἔχων ἰσχνὰ, λεπτὰς κνήμας, Σχολ. Ὀδ. ι, 464.

Ἰσχνός, 3· ἄπαχυς, ξηρός, λεπτός· «ἄνδρες ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις» Ἀριστ. πλουτ. 56· «ἰσχνοί τε καὶ ἄσιτοι» Πλάτ. νόμ. 7, 665· «ἰσχναὶ καὶ διάκενοι ἕξεις», ἀντίθ. τοῖς «ὀγκώδεσι καὶ πολυτρόφοις» Πλουτ Λυκ. 17· - τυρός, ἀντίθ. τῷ χλωρῷ Πολυδ. 6, 48· - ἐπὶ φωνῆς· «ἰσχνὸν φθέγγεσθαι», ἀντὶ μικράν, Λουκ. Νιγρ. 11· ἐντ. συνοπτικῶς, βραχέως, ἐπί τε τοῦ προφορικοῦ καὶ ἐγγράφου λόγου, ῥητ. «ἰσχνῶς εἰπεῖν» = τὸ νὰ λαλῇ, ὁμιλῇ τις ξηρῶς ἄνευ ῥητορικῆς εὐφραδείας Πολυδ. 1, 2, 6.

Ἰσχνο-σκελής, 2· ὁ ἔχων λεπτὰ, ἰσχνὰ, ξηρὰ σκέλη Δ, Λαιρ. 5, 1.

Ἰσχνο-σύνθετος, 2· ἰσχνῶς συντεθειμένος, ἢ πεπλεγμένος, ἐκκλ.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τι ἰσχνόν, λεπτόν, ξηρόν· - τοῦ σώματος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 7, 1· συνηθ. π. ἰατρ. κ. ῥητ. συντομία, βραχυλογία, tenuitas. Ἐν τῷ προφορικῷ λόγῳ, τὸ νὰ τρώγῃ, νὰ μὴν πρυφέρῃ ἀτσικλιὰ τινα εἰς τὴν ὁμιλίαν, νὰ ὁμιλῇ σφίγγων τὰ χείλη του, ἀντίθ. τῷ πλατυασμῷ Κοϊντ. 1, 5, 32.

Ἰσχνο-υργής, 2· λεπτοδουλευμένος ἔχων λεπτὴν ἐργασίαν Σχολ. Σαφ. Τρ. 611.

Ἰσχνο-φωνέω· ἔχω λεπτὴν, ἀδύνατον φωνὴν, μτγν.

Ἰσχνο-φωνία, ἡ· λεπτὴ, ἀδύνατος, σιγαλὴ φωνὴ Ἱππογρ. ὁ βατταρισμὸς, τραύλισμα εἰς τὴν ὁμιλίαν Ἀριστοτ. προβλ. 11, 30.

Ἰσχνόφωνος, 2· ὁ ἔχων ἰσχνὴν, ἀδύνατον, λεπτὴν φωνὴν Πλουτ. συμπ. 8, 3, 2· βατταριστὴς, ψελλός, τραυλός· «ἰσχνὸς καὶ τραυλός» Ἡρ. 4, 556, Ἱππογρ. Ἀριστοτ. προβλ. 11, 35, ἔνθ' ἑρμηνεύεται «ὅτι ἴσχονται τοῦ φωνεῖν» οὕτω κ. ὑπὸ Βεκκ. π. Ἡρ. γράφ. Ἰσχόφωνος.

Ἰσχνόω· κάμνω τι ἰσχνόν, ξηρόν, λεπτὸν Ἀριστοτ. προβλ. 5, 40.

Ἰσχνῶς· ἐπίρ. ταῦ ἰσχνὸς Ἱππογρ. σ. 196.

Ἰσχνωτικός, 3· ἰσχναντικὸς Διοσκ.

Ἰσχύλαος· Λάκων τις Ξεν.

Ἰσχόμαχος· ἀνὴρ ὄν. Ξεν.

Ἰσχομένως, ἐπίρ. (μετχ. ἐν. τοῦ ἴσχομαι)· ἀνεχαιτισμένα, ἐμποδισμένα· «ἴσχ. κ. ἐμποδιζομένως παρεύεσθαι» Πλάτ. Κρατ. 414.

Ἰσχόπολις, ιος, ἡ· πόλ. τοῦ Ἐλεύσιναι Στραβ.

Ἰσχ-υρέω· κρατῶ, ἐμποδίζω τὸ ῥεῦμα, ἰατρ.

Ἰσχ-υρία, ἡ· τὸ κρατεῖν ἐμποδίζειν τὸ οὖρον, δυσουρία, ἰατρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἰσχό-φωνος, 2, ἰσφαλ. ἀντὶ ἰσχνόφωνος.
Ἰσχύρησις, ἡ· ἰσχυρισμός, παποίθησις, κ. ἰσχύρισις, Ἱππokρ.
Ἰσχυρίζω, ἴφετ. τοῦ ἰσχυρίζομαι· ἔχω ἔφεσιν, ἀγαπῶ νά ἰσχυρίζωμαι Γαλην.
Ἰσχυρίζομαι, μέσ. ἀποθ. μελ. ἀττ. ἰσχυριοῦμαι· κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ἰσχυρόν, ατερεόν, δεικνύομαι τοιοῦτος· «εἰς τοὺς ἀσθενεῖς» Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 3· - ἐπὶ ἀθλητῶν Αἰλ. Ἱ. Ζ. 15, 15, ἐμπιστεύομαι, ἀφιερώνομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τι· «τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι» Πλάτ. Γοργ. 489· - διαθήκαις Ἰσοκ. 1, 3· - νόμῳ Δημ. 33, 27, Λυσ. 23, 85· «οἱ ἀποχρησάμενοι τι ἰσχυρισάμενοι» Θουκ. 5, 76· μὲ λόγους ἐπιμένω ατοθερῶς βεβαιῶν τι Ἀντιφ. 5, 76· - περί τινος Πλάτ. σοφ. 249· «ταῦτα λέγων ἰσχυρίζετο» Θουκ 7, 49· παθ. «ἰσχυριζόμενος ὑφ' ἵππων αἰδήρας» Ξεν. Κυρ. 6, 4, 18.
Ἰσχυρικός, 3· ὁ ὅμοιος ἰσχυρῷ, ἰσχυρός, ἰσχυρικώτερος κατὰ τὰ δοκιμ. χειρόγρ. ἀντὶ ἰσχυρότερος Πλάτ. Θεαιτ. 169.
Ἰσχυρίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ ἰσχυρός, μικρὸς ἰσχυρογνώμων Ἄλεξ. ἐν Φωτ. Β. Ἀν. 100, 13, ἐσφαλ. ἴσ. ἀντὶ ἰσχυρικός.
Ἰσχυριστέον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἰσχυρίζομαι· πρέπει νά ἰσχυρίζηται τις Πλάτ. πολ. 7,533.
Ἰσχυριστικός, 3· ὁ ἰσχυρογνώμων· ἐπίρ. «ἰσχυριστικῶς ἔχω», = ἰσχυρίζομαι Γαλην.
Ἰσχυρο-βελής, 2· ἰσχυρὸς εἰς τὰ βέλη, ὃν δὲν διαπερᾷ τὸ βέλος, ἐσφαλ. ἐν Ἀθην. 627.
Ἰσχυρο-γνωμονέω· εἶμαι ἰσχυρογνώμων, μτγν.
Ἰσχυρο-γνωμοσύνη, ἡ· τὸ νά ἤνετις ἰσχυρογνώμων Ἰωσ. κ. μτγν.
Ἰσχυρο-γνώμων, ονος, 2· ὁ ἔχων σκληρόν, στερεὰν γνώμην Ἀριστοτ. ἠθ. 7, 10.
Ἰσχυρό-δετος, 2· ὁ στερεά, δυνατὰ δεδεμένος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 146.
Ἰσχυρο-θώραξ, ακος, 2· ὁ ἔχων στερεόν, ἰσχυρὸν θώρακα = χαλκοχίτων Ἡσυχ.
Ἰσχυρο-κάρδιος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὰν καρδίαν = τλήθυμος Ἡσυχ.
Ἰσχυρο-παθέω· πάσχω δεινῶς Σχολ. Ἀρατ. φαιν. 71.
Ἰσχυρο-πλήκτης, ὁ· ὁ πλήττων ἰσχυρῶς, Ἡσυχ.
Ἰσχυρο-ποιέω· κάμνω τι ἰσχυρόν· - τὴν δύναμιν Δ. Σικ. 17, 65· κ. παθ. «τῆς δυναστείας ἰσχυροποιουμένης» 14, 9· - ὑποστηρίζω τι δι' ἀποδείξεων, Πολύβ. 28, 17, 7.
Ἰσχυρο-ποίησις, ἡ· τὸ νά κάμνη τις ἰσχυρόν τι Κλ. Ἀλ. σ. 601.
Ἰσχυρο-ποιός, ὁ· ὁ κάμνων τι ἰσχυρὸν Σχολ. Ἰλ. θ, 505.
Ἰσχυρο-πότης, ὁ ὁ πίνων πολὺ = ζαπότης Ἡσυχ.
Ἰσχυρό-πους, οδος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυροὺς, στερεοὺς πόδας Ἡσυχ.
Ἰσχυρο-πράγμων, ονος, 2· ὁ πράττων, κατορθώνων μεγάλας, ἀνδρείας πράξεις = ὁ ὁρμητὴς Σχολ. Ἰλ. ε, 403.
Ἰσχυρό-ριζος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὰς, στερεὰς ῥίζας Θεοφρ.
Ἰσχυρός, 3, (ἰσχύς)· δυνατός, δυναμωμένος, ὁ ἔχων μεγάλην δύναμιν, ἐξουσίαν· «ἰσχυρὸς Διὸς ἄλοχος» Αἰσχ. Ἱκ. 298· - ἀνὴρ Σοφ. Φιλ. 933· σφοδρός, ὁρμητικός, δεινός, μέγας· - σιτοδίη Ἡρ. 1, 22, 94· ὠσ. - τιμωρία, ῥεύματα, 4, 205· «τὸ ἰσχυρὸν» = ἡ ἰσχύς, 1, 76· «κατὰ τὸ ἰσχυρόν» = μὲ φανερὰν ὑπεροπλοβίαν, 9,2 - μάχη Πλάτ. Χαρμ. 153· ὁπερ. ἰσχυρότατα ἀντίθ. τῷ ἀσθενέστατα, πολ. 4, 432· «ἰσχυρὸν καὶ δειλόν», Φαίδρ. 273· οὕτω γέλως, φιλία, βουλή, ἵμερος, αὐτ. - γνώμων Ξεν. Ἀν. 5, 8, 14· ἔτι χωρία, θέσεις ἰσχυραὶ φύσει ἢ τέχνῃ, Ἀν. 4, 6, 11· «ἰσχυρὰν Εὔβοιαν» Αἰσχίν. 3,89· ἀλλὰ «ἰσχ. χθών» = τραχεῖα, σκληρά Αἰσχ. Περ. 310· ἐπίρ. -ῶς· λίαν, ὑπερβολικά, δυνατά, βιαστικά· «διώρυχες βαθεῖαι ἰσχυρῶς» Ξεν. Ἀν. 1,7, 15· «θῶνος μέγα ἰσχ.» Ἡρ. 4, 183· «ἰσχ. ἡδέσθαι» Ξεν. Κύρ 8,3,44· κολάζειν, Ἀν. 2, 6, 9.
Ἰσχυρο-σώματος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὸν σῶμα Σχολ. Ὀπ. ἁλ. 1, 360.
Ἰσχυρότης, ητος, ἡ· ἰσχύς, ῥώμη, δύναμις Φίλων, robur vis.
Ἰσχυρό-φρων, ονος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὰν φρόνημα, γενναῖος, μτγν.
Ἰσχυρό-φωνος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὰν, δυνατὴν φωνήν, μτγν.
Ἰσχυρό-χρως, ωτος, ὁ· ἔχων ἰσχυρὸν, στερεὸν δέρμα, «ταλαύρινος» Σχολ. Ἰλ. ε, 290.
Ἰσχυρό-ψυχος, 2· γενναιόψυχος, μεγαλόκαρδος, «ἰφθιμος» Ἀπολ. λεξ. Ἡσυχ.
Ἰσχυρόω· κάμνω τι ἰσχυρόν, στερεόν, μτγν.
Ἰσχυρῶς, ἐπίρ. τῆς ἰσχυρός, Ἡρ. Ξεν.
Ἰσχύς, ύος, ἡ, (πρβλ. ἴς, ἴσχω)· δύναμις σωματική, ῥώμη Ἡσ. Θε 146· «ἀκμαὶ ἰσχύος» Πινδ. ο, 1,96, Αἰσχ. Ἑπτ. 208· «θεῶν ἰσχύς» Σοφ. Αἰ. 118· - σώματος Πλάτ. πολ. 6, 491, ἀντίθ. τῷ ἀσθένεια, Γοργ. 496· ἐλλ ἰσχύος χωρίου τινὸς Θουκ. 4, 35· «ἰσχὺς μάχης», 2, 97· (τὸ υ ἐν ταῖς διασυλλ. πτώσ. μακρόν, πλὴν π. Πινδ. Ν. 11, 31 ἰσχύν· ἐν δὲ ταῖς τρισυλλ. βραχύ).
Ἴσχυς, υος· υἱὸς Ἐλάτου Ὅμ.
Ἴσχυσις, εως, ἡ, (ἰσχύω)· ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις, δύναμις, Φίλων, potentia.
Ἰσχυστήριος, 3· δυναμωτικός, ἰσχυρὸς Ἱπποκρ. valens, robustus.
Ἰσχύω, (ἰσχύς)· εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός, ἔχω ἰσχὺν δύναμιν· - ὑπέρ τινα Πινδ. ἀποσπ. «ἰσχύσειν Διὸς μεῖον» Αἰσχ. Πρ. 508· «ἰσχύσαντος στρατοῦ» Σοφ. Αἰ. 495. Καὶ ἐπὶ πραγμ., «ἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω», Οἰ. τ. 356, Ἀριστοφ. 357, Ξεν. Κυρ. 6, 1, 24· «ἰσχύειν τινί» = τὸ ὅτι οὐ ἰσχύει· - νόμοις Θουκ. 2, 1· - λόγοι Πλάτ. Λυσ. 4, 12· «ἡ κατηγορία ἰσχύει παρὰ τοῖς ἀκούουσιν» Αἰσχίν. 2, 2· «πλεῖστον ἰσχύσαι παρά τινι» Δημ. 38, 20· «ἰσχύσαι μετὰ βραχ. υ, Ἀσκληπιάδ. 19 (5, 167), «ἰσχύσετε Μελ. 53 (5, 212).
Ἴσχω, μόν. ἐν. κ. παρατ. ἴσχον, παρεσχ. τύπ. τοῦ ἔχω· κρατῶ, κωλύω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· - τινά τινος Ἰλ. ε, 90, Εὐρ. Ἰλ. 1656· «Ζεὺς ἴσχειν ἔδν μένος» Ἡσ. Θε. 687· «πηγὰς δακρύων» Σοφ. Ἀντ 796· «φθόνον» Πινδ. Π. 9, 29· - ἀσθμα Εὐρ. Ἡρ. μ. 1241.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριστ. αφ. 1264· «ἴσχω τινὰ μὴ» Ἡρ. 6, 158· «ἴσχ. καὶ ἐμποδίζω» Πλάτ. Κρατ. 416· «δ,τι τὸ ἴσχον εἴη»-τὸ ἐμπόδιον Ξεν. Ἀν. 6, 3,13· «λαβὼν ἴσχε» Σοφ. Αἰ. 574· «-παῖδας»=λαμβάνω, ἀποκτῶ Ἡρ. 5, 41· «ἐν γαστρὶ ἴσχειν»=ἡ αὐξυγὰς εἶνε ἔγγυος Ἱπποκρ.-κρατῶ, ἀγκυροβολῶ ποὺ τὸ πλοῖον Ἀπολ. Ρ 2, 389, Θουκ. 7, 35· - ἐν ταῖς λοιπαῖς σημ. τοῦ ἔχω σπαν. ἐνεργ. (ἴδε ἔχω) π. χ. «τὸ ἴσχων τὸ σῶμα» Πλάτ. πολ. 3, 411· - μέσ. ἴσχω, κρατῶ ἐν ἐμαυτῷ, κατέχω ἐμαυτόν, στέκομαι καὶ δὲν φεύγω «ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε» Ὀδ. ω, 54· «ἴσχεσθε πτολέμοιο», ω, 531 οὕτω κ. ἐνερ. ἀντὶ μέσ. «ἴσχε», ἐαυτὸν=κράτησον σεαυτόν, στάσου Αἰσχ. Χο. 1048· «χειμῶνος ἴσχουσιν οἱ ποταμοὶ» Ἀρρ. Ἀν. 5, 9, 8· «τάλαντον ἴσχειν»=ἀξίζειν» Πολυϐ. 5, 26, 22· «ἴσχετο ἐν τούτῳ»=ἔμεινε, ἐσταμάτησεν ἐδῶ, δὲν ἐτελείωσε Ξεν. Ἀν. 6, 1, 9.

Ἰσ-ωνία, ἡ· ἴση ἀγορά, ἰσοτιμία Ἀριστ. ἐπ. 1193, «ἰσοτίμημα» Ἡσυχ.

Ἰσ-ωνῠμία, ἡ· τὸ νὰ ἔχῃ τις τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ ἄλλον Ἀπολ. Δύσκ. π. ἀντ 26.

Ἰσ-ώνῠμος, 2· ὁ ἔχων τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ ἄλλον Πινδ. Ὀ. 9, 69.

Ἴσως, ἐπίρ. τοῦ ἴσος, ἴσα, ἴσιαι, σύμμετρα· «ἴσως ἀσκεῖται» Πλάτ. νόμ 7, 805 «τὰς τιμὰς καὶ τὰς ἀρχὰς ἰσαίτατα ἀπολαμϐάνοντες», 5, 744· «διαϐοὺς τὴν λείαν ἴσως τοῖς στρατιώταις» Πολυϐ. 3, 76, 13 ἐπιεικῶς, ἀναλόγως, δικαίως· «οὔτε συμφόρως οὔτ' ἴσως, οὔτε καλῶς προεστάθε Φωκίας» Δημ. 5, 10· «ἴσ. καὶ δικαίως» Δ. Ἀλ. 10, 40· - συν. ἴσ. ὡς φαίνεται, πιθανῶς, ἐνδεχόμενον κ. ὡς κ. παρ' ἡμῖν ἴσως, ἐπὶ ἀδεϐαίων πραγμ. κ. ἀντ. ϐέϐαιότ. σημ. ἴδ. κατ' αὐκτ. ἀντὶ τοῦ ἄν δυνητικοῦ (ἀμφισϐητοῦντες προσθέσαιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα Ἀριστοτ. ῥητ. 2,15)· «ἀρχαὶ ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε» Αἰσχ. Πρ. 317 «ἴσως ἂν ἔλθοι», Ἑπτ. 689, Σοφ. Φιλ. 599, Εὐρ. Ἰ. Α. 1055, Πλάτ. Φαίδ 67, ἵνα ἑρμηνευτέον ϐεϐαίως, τῷ ὄντι, ἀναμφιϐόλως· «ἴσως δὲ καὶ δικαίων ἐστὶν» Ξεν. Ἀν. 3,1,37· «ἴσως μὲν ἴσως δέ», Κύρ. 4, 3, 2· ἐν ἀριθμῶν ὑρισμοῖς, σχεδόν, περίπου Ἀριστ. πλ. 1058.

Ἴσωσις, εως, ἡ· ἰσότης, ἐξίσωσις, ἴσιασις, τὸ νὰ κάμῃ τις τι ἴσιον, νὰ ἐξισώνῃ, γλωσ.

Ἰταϐύριον, τό ὄρος ἐν Γαλλιλαίᾳ τῆς Ἰουδαίας Ἰωσ. πολ. Ἰουδ. 1, 8, 7.

Ἰτᾶλος· ὁ Ἄδωνις Ἡσυχ.

Ἰτᾶλος· Ἰτεᾶτος· ἴδε Ἰτέα.

Ἰταλία, ἡ· χώρα, ἐπικράτεια τῆς Ἰταλίας (–⏑⏑– ἀλλ' εἰς τὸ δακτυλ. μέτρ. –⏑⏑–) Σοφ. Ἀντ. 1119.

Ἰταλιάζω· ζῶ, διατρίϐω ἐν Ἰταλίᾳ Φωτ.

Ἰταλόθεν, ἐπίρ. ἐξ Ἰταλίας, Βυζ. κ. Ἰταλόθεν (–⏑⏑–) Χρ Σιϐ. 4, 519.

Ἰταλῖδαι, ὧν, οἱ Ἰταλοί, Ἰταλιῶται Ἀνθ. 9, 344, Χρ. Σιϐ. 4, 517· κ Ἰταλιῆς, κ. Ἰταλῖται Ἀντιοχ. π. Δ. Ἀλ.

Ἰταλική, ἡ· πόλ. Ἰϐηρίας, κάτ. Ἰταλικήσιος Στ. Βυζ.

Ἰταλικός, 3· ὁ ἀνήκων τῇ Ἰταλίᾳ ἢ τῷ Ἰταλῷ Πλάτ. «τὰ Ἰταλικὰ»=ἱστορία Ἰταλικὴ Πολυϐ. 28, 14, 9.

Ἰταλίς, ἴδος· Θηλ. τοῦ Ἰταλὸς Ἀνθ. ὡς οὐσ. = Ἰταλία Δ. Κασ 54, 22.

Ἰταλιώτης, ὁ· Ἰταλός, Ἕλλην κάτ. τῆς Ἰταλίας Θουκ. 6, 15· (–⏑⏑– ἀλλὰ καὶ –⏑⏑– Ἀνθ.) ἐπίθ. Ἰταλιωτικὸς Πλάτ. Ἰταλιῶτις, ἴδος, νῆσος Θουκ. Στραϐ.

Ἰταλόθεν, ἐπιρ. ἴδ. Ἰταλίαθεν.

Ἰταλός, ὁ· α) αὐτόχθων κάτ. τῆς Ἰταλίας Στραϐ. 5,210· 6) ἐπίθ. Ἰταλός, ή, όν, Ἰταλικός, Ἀνθ. (–⏑⏑–, ἀλλὰ καὶ –⏑⏑–, Ἀνθ.) γ) ϐασιλεὺς τις Πελασγὸς ἀρχαῖος, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα ἔλαϐεν ἡ Ἰταλία, Θουκ. κατ' ἄλλ., παρὰ τὸ Ἰταλός, ὁ ταῦρος, ἐπειδὴ οὗτος εἶχε μεγάλην ἀγέλην ταύρων, Τίμαι.

Ἰταμάνης· Πέρσης τις Θουκ.

Ἰταμεύομαι, μέσ. ἀποθ. εἶμαι ἰταμός, προσφέρομαι ὡς αὐθάδης, ἀναίσχυντος, μτγν.

Ἰτᾰμία, ἡ· Ἰταμότης Ἱερεμ. 49, 15, tomeritas.

Ἰτᾰμός, (εἶμι, πρϐλ. Ἴτης)· τολμηρός, ἀφυϐος, αὐθάδης, ἀναίσχυντος· «ἰταμὸν καὶ τολμηρὸν ἡ πονηρία», ἀντίθ. τῷ «ϐραδὺ καὶ ὀκνηρὸν» Δημ. 25, 24· - κρᾶτ τι Ἀριστοτ. πρϐλ. 29, 1· «τὸ ἰταμὸν τῆς ψυχῆς» Πλουτ. Ῥωμ 7· θρασύτης, αὐθάδεια· - κύνες Ἀριστ. ϐατρ. 1292· ἐπίρ. «ἰταμώτερον ἅμα καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον»=ἀφρόνως, ἀπερισκέπτως Πλάτ. νόμ. 6, 773 (⏑–⏑), tomerarius.

Ἰτᾰμότης, ητος, ἡ θρασύτης, ἀφοϐία· «Ἰτ. καὶ ὀρμότης» Πλάτ. πολιτ. 311· ἀναίδεια, ἀναισχυντία Πολυϐ. 12, 10, 4, tomeritas.

Ἴτανος, ὁ· πόλ. Κρήτης Ἡρ. μετὰ ὁμων. ἀερωτ. Πλιν. κάτ. Ἰτάνιος.

Ἰτέα, ἰων. Ἰτέη, κ. Ἰτείη, ἡ· τὸ παρ' ἡμῖν καλούμενον δένδρον Ἰτιά· Ἀπολ. Ῥ. 4, 1428, (πρϐλ. vimen, vipo) Ἱλ. ψ, 850· «Ἰτέαι ὠλεσίκαρποι», διότι εἶσιν ἄκαρποι, Ὀδ κ, 510· ταινιμήκεις, Θαλλ. 3 (6, 170)· - ἀσπὶς = ἐκ κλώνων Ἰτέας πεπλεγμένη καὶ μὲ γύψαν, δέρμα ϐοός, ἢ μὲ χαλκὸν ἐπιπτυγμένη, κατάχαλκος Εὐρ. Ἡρ. 376· -χαλκόνωτος, Τρ. 1193. Ἰτέϊνος, 3· πεπλεγμένος μὲ κλωνάρια Ἰτέας· - ῥάϐδος Ἡρ. 4, 67· - ἀάκια Θεοκρ. 16, 79.

Ἰτέον, ῥ ἐπίθ. τοῦ εἶμι· πρέπει νὰ πηγαίνῃ τις Πλάτ. πολ. 2, 394

Ἰτεών, ῶνος· τόπος κατάφυτος ἀπὸ Ἰτέας, Γεωπ.

Ἴτηλος, 3, λέξ. τοῦ Αἰσχ ἀντὶ ἔμμονος καὶ οὐκ ἐξίτηλος Ἡσυχ. Φωτ.

Ἴτην, ἐπ. γ. δυϊκ παρατ. τοῦ εἶμι Ὁμ. (⏑–).

Ἰτήριος· ἐξιτήριος Ἐτ. Μ. σ. 348, 43.

Ἴτης, ὁ (εἶμι, πρϐλ. Ἰταμός)· ὁ πηγαίνων ἀφόϐως, τολμηρῶς εἴς τι ἐπιχείρημα ἢ κίνδυνον· καὶ ψευτ. θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδὴς Ἀριστ. νεφ. 445, μετὰ τοῦ θρασύς, τυλμηρὸς Σχολ. ἀναιδὴς, π. Πλάτ. ἀνθρώπου καὶ αὐτόνου, συμπ 203· «Ἴτης καὶ πολυπράγμων» Δ. Κασ 55, 18, tomerarius.

Ἰτητέον, ῥ. ἐπίθ = Ἰτέον Ἀριστ. νεφ. 131.

Ἰτητικός, 3· ἴτης, ἰταμός, «Ἰτητικώτατον δ

θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 8.
Ἰτθέλη, ἰων. ἡ· διφθέρα Ἡσυχ.
Ἴτον, τό· εἶδος ἀμανίτου Θεοφρ.
Ἰτός, ὁ· βατός, πυρευτός, πορεύσιμος· «ἡ οὔπω πρὶν ἰτὴ ὁδὸς» Α. Ταρ. 68 (7, 480).
Ἰτουραῖοι, οἱ· ἔθνος τι τῆς Συρίας Στραβ.
Ἰτυραῖοι Δ. Κάσ.
Ἰτρίνεος, ὁ· ποπάδιες ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος Κριναγ. 6 (6, 232) παρὰ τὸ
Ἴτριον, τό, συνηθ. πλ. τὰ ἴτρια = εἶδος πλακοῦντος ἐκ σισάμου καὶ μέλιτος γινόμενον Ἀθην. 14, 646· πρβλ. Ἀριστ. Ἀχ. 1057· ὁ τονισμ. ἴτριον καὶ οὐκ ἰτρίον Ἀρκαδ. σ. 119.
Ἰτριο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν ἴτρια Πολυδ. 7, 30.
Ἰτρίς, ἴδος, ἡ· ἴτριον Εὐστ. 1632.
Ἴττω, βοιωτ. ἀντὶ ἧττω γ'. ἐν. τοῦ οἶδα· «ἴττω Ζεύς», «ἴττω Ἡρακλῆς» Ἀριστ. Ἀχ. 910, Πλάτ. Ἐπιστ. 7, 345.
Ἰτύκη, ἡ· πόλ. Διβύης, κάτ. Ἰτυκαῖος Στραβ.
Ἴτυλος· υἱὸς Ζήθου καὶ Ἀηδόνος, ὃν ἐφόνευσεν ἡ μήτηρ του ἐν μανίᾳ εὑρισκομένη, μεταβληθεῖσα εἰς ἀηδόνα Ὀδ.
Ἰτυμονεύς, εως, ἐπ. ῆος· 1) υἱὸς Ὑπειρόχου ἐξ Ἄλιδος Ἰλ. 2) ἕτερός τις Ἀπολ. Ῥ.
Ἴτυς, υος, ἡ· πᾶσα περιφέρεια, γῦρος, χεῖλος στρογγύλων πραγμάτων (εἶναι, πρβλ. κ. ἰτέα), π. Ὁμ. καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ τροχοῦ, ἡ ἄψις Ἰλ. δ, 486· π. μετγν. ἰδ. ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, τὸ χεῖλος τῆς ἀσπίδος καὶ ἡ στρογγυλὴ ἀσπὶς Ἡσ. ἀσπ. 314· «ἀσπίδας ἴτυς οὐκ ἐχούσης» Ἡρ. 7, 89· κ. ἀντὶ ἡ ἀσπίς, «γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν» Εὐρ. Ἰων 210, «ἴτυς βλεφάρων» = τὸ κύρτωμα τῶν ὀφρύων Ἀνακρ. 15, 17, circumferentia.
Ἴτυς, υος· υἱὸς Τηρέως καὶ Πρόκνης Αἰσχ. Σοφ. Θουκ. (συνηθ. ⏑⏑, ἀλλ' ἐν τῷ δακτυλ. ῥυθμῷ λαμβάνεται καὶ μακρ. τὸ υ, Σοφ. Ἠλ. 148, Ἀριστ. ὄρν. 214.
Ἴτω, γ'. ἐν. προστ. τοῦ εἰμι· ἂς πηγαίνῃ Ὁμ. π. δὲ ἀττ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔστω = ἂς ἦνε Σοφ. Φιλ. 120, Εὐρ Μηδ. 780.
Ἴτων, ωνος, ἡ· πόλ. Θεσσαλίας παρὰ τὴν Λάρισαν μετὰ ναοῦ Ἀθηνᾶς Ἰλ. Ὁ Ἴτωνος π. Στ. Βυζ. ἡ Ἴτωνος, ἐπίθ. Ἰτώνιος Παυσ. μετὰ θηλυκοῦ Ἰτωνιάς, ἄδος, ἡ Ἀνθ. κ. Ἰτωνίς, ἴδος, αὐτ.
Ἰτώνη, ἡ· 1) πόλ. ἐν Ἠπείρῳ, Βοιωτίᾳ, Λυδίᾳ Στ. Βυζ. οἱ κάτ. αὐτῆς Ἰτωνεῖς Θουκ. 2) τόπος τις κατὰ τὸν Λίμονα, Ἑκατ.
Ἰτωνιάς, ἄδος· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς· ἓδ' Ἴτων.
Ἰτώνιος, α, ον· Ἰτωνία, ἡ, ἐπίθ. Ἀθηνᾶς· ἓδε Ἴτων.
Ἰτώνιαι πύλαι· πύλη τις ἐν Ἀθήναις Πλάτ.
Ἰτωνίς, ἴδος, ἡ· Ἰτωνιάς ἢ Ἰτωνία Ἐπιγρ. ἐν Παυσ.
Ἴτωνος· 1) υἱὸς Ἀμφικτύονος Παυσ. 2) ὁ κ. ἡ· ἓδε Ἴτων.
Ἰύ, θαυμ. ἐπιφ. «Ἰύ, τὸ θαυμαστικόν, ὃ λέγεται καὶ ἰηύ», Θεογν. καν. σ. 161, 9.
Ἰυγγικός, 3, (ἴυγξ)· μαγικός, ἐπῳδικός· -φύσις, Δαμασκ.
Ἴυγξ, ἡ· κραυγή, βοή, ἀλαλαγμός· «ἰ. καὶ στόνος» Σοφ. Φιλ. 741· - βαρβαρόδονος Χρ. ἐν Ἠρ. 9, 43 ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τοῦ Θασιλίσκου Νικ. Θηρ. 400· κ. ἐπὶ ὄρεως Ὀπτ. Ἀ 1, 565· «ἴυγαι» = γυναικῶν οἰμωγαί» Θρῆνοι Β. Ἀν. 267, 12, (τὸ ι παρὰ μτγν. ἐπ. μακρόν)· πιθ. πρωίκυψεν ἡ λέξ. ἐκ τινος ἐνφων. ἴδ' ἰύζω.
Ἰυγμός, ὁ· κραυγή, φωνή, ἀγαλλίασις ἀλαλαγμὸς Ἰλ. σ, 572· ἔτι οἰμωγή, στεναγμός, θρῆνος· «ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ» Αἰσχ. Ἐπ. 26· «τί δῆτ' ἰυγμῶν ἥδ' ἐδέττο συμφορά» Εὐρ. Ἡρ. 127· (τὸ ι π. Ὁμ. μακρόν).
Ἴυγξ, ἴυγγος, κ. ἰύγξ, ἡ· τὸ πτηνὸν σείσυρα, κοιν. σουσούρα κ. σεισοπυγίς, κωλοσαῦρα, ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἴυγξ ὀνομασθὲν (ἰύζω) Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 12· ταῦτα δὲ νουσαι αἱ μάγισσαι εἰς μετάλλινον τροχόν, καὶ περιστρέφουσαι αὐτὸν μετεχειρίζοντο ὡς φίλτραν, ἦτοι μέσον βοηθητικὸν πρὸς τὸν ἔρωτα, ἴδ. κατ' ἀπίστου ἐραστοῦ, ἵνα ἀναζωπυρήσωσι τὸν ἔρωτα αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐρωμένην του Θεοκρ. εἰδύλ. 2· «οὐκ ἄνευ κολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰύγγων» Στεφάνομ. 3, 11, 17· «ἰυγγα ἕλκειν ἐπί τινι» = γυρίζω τὸν μαγικὸν τροχὸν κατά τινος, διὰ νὰ τὸν κινήσω εἰς ἔρωτα, νὰ ἀγαπήσῃ τὴν παραιτηθεῖσαν ἐρασμίαν του, αὐτ. 18· «ἴυγγι ἕλκομαι ἢ τορ» Πινδ. Ν. 4, 35· «οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἰυγγι» Ἀριστ. Λυσ. 1110, (τὸ ι π. Πινδ. κ. ἐπ. μακρόν).
Ἰύζω, μελ. ἰύξω (παρὰ τοῖς φυσικοῖς ῥόδιγγος ἢ ἀναφωνήσεις ἰή, ἰοῦ, ἰώ, ἰοῦ)· φωνάζω, κραυγάζω Ἰλ. ρ, 66, Ὀδ. ο, 162· ἐπὶ ζῴων ἐκπτοουμένων ὑπὸ σφοδρᾶς τινος φωνῆς, κραυγῆς· «ἴυξεν ἀφωνήτῳ ἄχει» Πινδ. Π. 4, 237 ὅθ. οὐ μόν. ἐπὶ ἀγαλλιάσεως, χαρᾶς, ἀλαλαγμοῦ φωνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θρήνου, ὀδυρμοῦ, ὀλολυγμοῦ· «ἰύξ' ἀπότομον βοᾶν» Αἰσχ. Περσ. 272 - ὀμφαί, Ἐκ. 789, Σοφ. Τρ. 784· ἐπὶ τοῦ βόμβου τῶν μελισσῶν Κ. Σμ. 1, 440· ἐπὶ γλαυκὸς Πολυδ. 5, 89 (τὸ ι π. Ὁμ. Πινδ. μακρὸν π. δὲ ἀττ. βραχύ).
Ἰυκτήρ, ὁ· ἰυκτής.
Ἰυκτής, ὁ· ὁ κράζων, βοῶν, κράχτης, ἔτι δὲ καὶ σαλπιγκτὴς Θεοκρ. 8, 30, κατὰ τὸν κ. σχημ. ἰυκτά, sibilator.
Ἴυρκαι, οἱ· λαὸς τῆς Σκυθίας Ἡρ.
Ἰυχμός, ὁ· ἴδ' ἰυγμός.
Ἰφεύς, ἑως· Λύκιός τις Ὅμ.
Ἰφθίμη, ἡ· ἀδελφὴ Πηνελόπης Ὅμ.
Ἴφ-θιμος (ἰφι - τιμάω, οὐκ ὀρθῶς κατὰ Εὐστ. κ. ἄλλ. παρὰ τὸ θυμός), 2 κ. 3· δυνατός, ἰσχυρός, γενναῖος, ἀνδρεῖος, τιμητικὸν ἐπίθ. τῶν Ὁμ. ἡρώων Ἰλ. ψ, 511, ω, 365· μετὰ τοῦ μέγας κ. ἀγαυός Ἰλ. δ, 534· ἰδ. ἐπὶ φυσικῆς δυνάμεως, ὅθ. καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων· «κρατὶ ἔπ' ἰφθίμῳ» Ἰλ. γ, 336· «ἰφθίμους κεφαλάς», α, 55· οὕτω καὶ ἰφθίμοι ψυχαί = ἀνδρείων ψυχαί, α, 3· τὸ θηλ. μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. μόν. ἐπὶ γυναικῶν· «ἰφθίμη ἄλοχος» Ἰλ. ε, 415· τὸ δὲ ἰφθιμος μόν. ἐν τῷ «ἰφθίμους ψυχάς» «ἰφθίμους κεφαλάς» «ἰφθίμη παράκοιτις» κλ. κατὰ γεν. τιμητικὴν σημ. εἰς γυναῖκας τοῦ ἡρωϊκοῦ αἰῶνος ἁρμοδίαν· ἔτι δὲ «βοὸς ἰφθιμα κέρηα» Ἰλ. ψ, 260· καὶ ἐπίθ. ὑρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μητικοῦ ποταμοῦ, π. 749· καὶ μτγν. π. τὸ ὑπερθ. ἰφθιμότατος εὕρηται π. Σουΐδ.

Ἰφί, δοτ. τοῦ ζ (μὲ δίγαμμα), κατὰ Σχολ. Ἰλ. α, 151 ἀντὶ ἰνόφι, ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξ. ὡς οὐδ. ἀρχαίου τινὸς ἐπιθ. Ἰφις, ἰσχυρῶς, κρατερῶς, ἀνδρείως, δυνατῶς· «Ἰφι ἀνάσσειν» Ἰλ. α, 38· «Ἰφι μάχεσθαι», α, 151, Ὀδ. σ, 156· κ. μτγν. ἐπ. - συνηθ. ἐν συνθ. χωρ. ὀν. Ἰφιδάμας, Ἰφικλος, Ἰφίνοος.

Ἰφίαλος· Ἐφιάλτης Ἡσυχ.

Ἰφιάνασσα, ἡ· 1) θυγ. Ἀγαμέμνονος Ἰλ. 2) Νηρηΐς τις Λουκ. 3) θυγ. Λἰτωλοῦ, σύζ. Ἐνδυμίωνος Ἀπολδ.

Ἰφιάνειρα, ἡ· θυγ. Μεγαπένθους Διοδ.

Ἰφιάς, άδος, ἡ· ἐέρεια Ἀρτέμιδος Ἀπολ Ῥ.

Ἰφιγένεια, ἡ· 1) ἐπίθ. Ἀρτέμιδος Παυσ. 2) θυγ. Ἀγαμέμνονος Πινδ. λέγεται δὲ καὶ Ἰφιγόνη Σοφ. κ. Ἰφις, ἰδος Λυκόφρ.

Ἰφι-γένητος, 2· ὅστις ἐγεννήθη μὲ ἰσχύν, δύναμιν· πῦρ, μτγν.

Ἰφιγόνη, ἡ· ὑδ' Ἰφιγένεια.

Ἰφιδάμας, αντος· 1) Τρὼς τις Ἰλ. 2) υἱὸς Βουσίριδος Ἀπολδ.

Ἰφικλῆς, ῆς, γεν. έους, Ἰφικλέος (Πινδ. Π. 9, 155)· υἱὸς Ἀμφιτρύωνος, ἀδελφὸς Ἡρακλέους Ἡσ. ἀσπ

Ἰφικλείδης, ου· υἱὸς Ἰφικλέους, ὁ Ἰόλαος Ἡσ. ἀσπ.

Ἰφίκλειος, ἐπ. Ἰφικλήειος, 3· ὅ, τι ἀνήκει τῷ Ἰφίκλῳ· «βίη Ἰφ.» = Ἰφικλος Ὀδ.

Ἰφικλιάδης, ου· υἱὸς Ἰφίκλου, ὁ Ποδάρκης Κ. Σμ.

Ἰφικλος· 1) υἱὸς Φύλακος ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ Πρωτεσιλάου κ. Ποδάρκους Ἰλ. 2) υἱὸς Θεστίου ἐν Αἰτωλίᾳ, λαοῦν μέρος εἰς τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν Ἀπολ. Ῥ.

Ἰφικράτης, ους· στρατηγὸς Ἀθηναίων Ξεν.

Ἰφικράτίδες· εἶδος σανδαλίων, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους ὀνομασθέντων Διόδ.

Ἰφικρατίδης, ου· Ἕλλην τις Σουΐδ. δωρ.

Ἰφικρατίδας, α, Ἀθην.

Ἰφιμέδεια, ἡ· σύζ Ἀλωέως, μήτ. Ὤτου κ. Ἐφιάλτου Ὀδ. κ. Ἰφιμέδη, Παρθέν.

Ἰφιμέδουσα μία τῶν Δαναΐδων Ἀπολδ.

Ἰφιμέδων, οντος· υἱὸς Εὐρυσθέως, Ἀπολδ.

Ἰφινόη, ἡ· θυγ. Προίτου Ἀπολδ. τοῦ Ἀλκάθου, τοῦ Νίσσου Παυσ. Ἀπολ. Ῥ.

Ἰφίνοος· Ἕλλην τις Ἰλ.

Ἰφιος, α, ον (Ἰφι)· δυνατός, ἰσχυρός, ἀκμαῖος, ἐπ. ἐπίθ. π. Ὁμ. εὐχρ. κ. μόν. ἐν τῇ συντάξει «ἴφια μηλα» = πρόβατα δυνατά, παχέα, καλοθρεμμένα, ὅπερ ὅμως παραδόξως οἱ ἀρχαῖοι ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἶνες· ἀφοδρῶς ἢ σκιρτάν, τὸ δ' Ἐτ.Μ. ἰχυροποιὰ τῶν ἐαθιόντων, Σουΐδ. δὲ ἰσχυρῶς βαδίζοντα, robustus, fortis.

Ἴφις, ιος 1) υἱὸς Ἀλέκτορος· 2) Θηβαῖός τις, πατὴρ Εὐάδνης Εὐρ.

Ἰφίς, ιδος, ἡ· 1) ἡ ἐρασμία τοῦ Πατρόκλου Ἰλ. 2) θυγ. Θεσπιαῦ Ἀπλδ. 3) = Ἰφιγένεια.

Ἰφιστιάδαι, οἱ, κ. Ἰφιστιος, ὁ ὑδ' Ἡφαιστιάδαι.

Ἰφιτίδης, ου Ἴφιτου υἱός, Ἀρχιπτόλεμος, Ἰλ.

Ἰφιτίων, ωνος· Ἐντιμὸς τις Τρὼς Ἰλ.

Ἴφιτος, ου, ὁ· 1) υἱὸς Εὐρύτου, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης Ὀδ. 2) υἱὸς Ναυβόλου, Ἀργοναύτης ἐκ Φωκίδος Ἰλ. 3) βασιλεὺς Ἤλιδος υἱὸς Αἴμονος, ὁ συστήσας ἢ ἀναρθώσας τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας Παυσ. Στραβ. ἡ παραλήγ. ἐν τῇ γεν. Ἰφίτου μακρά.

Ἰφίων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Πινδ.

Ἴφυον, τό· εἶδος λαχάνου βρωσίμου Ἀριστ. Θεσμ. 910, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6, 6, 10.

Ἴχανα, τά· πόλ. Σικελίας Στ. Βυζ. πρβλ. ἰσχανάω.

Ἰχανάω· ὑδ' ἰσχανάω.

Ἰχθύα, ἡ, ἰων Ἰχθύη (Ἰχθύς)· δέρμα ἰχθύος, τὸ κοιν. ὑαροτόμαρον, τραχύ, κατεξηραμένον, ὡς ῥίνη, χρήσιμον εἰς τὸ νὰ ξύωσι τὴν ἐπιφάνειαν πραγμάτων Ἱπποκρ. α, 914· Ἐμβρυοθλάστης, ἕλκυστήρ· «Ἰχθύην περίδησον περὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς τοὺς ὀδύ, ὅπως μὴ ἀπολισθαίνῃ ἡ σὰρξ» Ἱπποκρ. Γαλην.

Ἰχθυάζομαι· Ἰχθυάω· «ἔτ' Ἰχθυάζετο» Ἀπλνδ. 26 (7, 693), piscor.

Ἰχθυάριον, τό· ὁποκ. τοῦ Ἰχθύς Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 6, 228.

Ἰχθυάς, α· φιλόσοφος Μεγαρεὺς Ἀθην.

Ἰχθυάω, μέλ. άσω· ἁλιεύω· «Ἰχθυάσασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν» Ὀδ. δ, 368, 209, κ. μέσ. Λυκόφρ. 46.

Ἰχθυ-δαλεύς, εως ὁ· Ἰχθυδόλος Ησ. ἐν Ἀθην. 3, 116, Νικ. θηρ. 793.

Ἰχθυ-δαλέω· κτυπῶ μὲ τὸ καμάκι ἤτοι πιάνω ἰχθύας Ἀνθ. 7, 381.

Ἰχθυ-δόλας, 2· ὁ ἁλιεύων μὲ τρίαιναν ἢ μὲ ἅρπην, κτυπῶν τοὺς ἰχθύας μὲ τὸ καμάκι· - μηχανὰ Αἰσχ. Ἑπτ. 123· - θήρα, καὶ «αἱ θυΐαι» Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 6, 23· - δείπνα Ὀππ. ἁλ. 3, 18· οὐδ. ὁ ἁλιεὺς Εὐστ.

Ἰχθυ-δόρος, 2· ὁ τρώγων ἰχθῦς, λαρίδας, Λ. Ταρ. 74 (7, 652).

Ἰχθύ-δουτος, 2· τόπος βοσκημένος ἀπὸ ἰχθῦς· - νομαὶ Ὀππ. ἁλ. 2, 1.

Ἰχθυ-γόνος, 2· γεννῶν ἰχθῦς Νον.Δ. 26, 275.

Ἰχθύδιον, τό· ὁποκ. τοῦ Ἰχθύς, ψαράκι Ἀριστ. ἀποσπ. 341, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 14. (π. Ἀρχεστρ. Ἀθ, 7, 311, τὸ υ βραχύ), piscículus.

Ἰχθυ-δόκος, 2· ὅστις εἰσδέχεται ἢ περιέχει ἰχθύας· - σπυρίδες Λ. Ταρ. 25 (6, 4).

Ἰχθύη, ἰων. ἡ· Ἰχθύα

Ἰχθύημα, τό· λέπι ἰχθύων, π. Ἱπποκρ. «λεπίσματα φλοιῶν» ὁ Ἐρωτιαν ἐρμ. ῥινίσματα.

Ἰχθυηρός, 3· ὅ, τι ὀπάγεται ἀνήκει εἰς τοὺς ἰχθῦς, πιναικίσκος. ψαρίσιος, διὰ ψάρια Ἀριστ. πλ. 814 σπυρὶς Παλυδ. 6, 94· ζωμὸς Λουκ Λεξ. 5· πρβλ. ἰχθυάριον, piscularius.

Ἰχθυΐα, ἡ· ἁλιεία Προκλ. piscatus.

Ἰχθυϊκός, 3· Ἰχθυηρός· Πραξλ.

Ἰχθύϊνος, 3· Ἰχθυηρός· - ἔλαιον Ἀλλ. Ἱ. Ζ. 17, 32.

Ἰχθύ-κεντρον, τό· Ἰχθυόκεντρον Παλυδ.

Ἰχθυ-μέδων, οντος, ὁ· βασιλεὺς τῶν ἰχθύων, ὁ δελφὶν Μαρκ. Σιδ. 54.

Ἰχθυ-νόμος, 2· Ἰχθύων ἄρχων, ἐπίθ. τῶν δελφίνων Ὀππ. ἁλ. 1, 643.

Εθνικό Κέντρικη Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰχθυο-βολεύς, ὁ· ἰχθυβολεύς, ἀρ. λεξ.
Ἰχθυο-βόλος· ἰχθυβόλος Εὐστ.
Ἰχθυό-βρωτος, 2· ὁ φαγωμένος ἀπὸ ἰχθύς Πλουτ. συμπ. 4, 4, 2.
Ἰχθυο-ειδής, 2· ὅμοιος μὲ ἰχθύν Ἡρ. 7,61.
Ἰχθυόεις, εσσα, εν· πλήρης ἰχθύων· -πόντος Ἰλ. ι, 4· «ἰχθυόεντα κέλευθα»=ὑδροὶ ἰχθύων, τοὐτ' ἔστι ναυτιλία, πλεύσιμον, ταξείδιον Ὀδ. γ, 177· -μυχός Ἀριστ. Θεσμ. 324· κ. μτγν. π. «τὸν ἐκ πελάγεος ἰχθυόεντα βόλον» Ἀντιπ. 14 (6, 223).
Ἰχθυό-θηρ, ηρος, ὁ· θηρίον ἰχθυοειδές, ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, ἐκκλ.
Ἰχθυο-θήρας, ὁ· κυνηγὸς ἰχθύων, ἁλιεύς Σχολ. Λυκοφρ. 1200.
Ἰχθυο-θηρευτής· τῷ προηγ. Μανέθ. 4,243.
Ἰχθυο-θηρευτικός, 3· ὁ ἀνήκων τῷ ἰχθυοθηρευτῇ, ἡ ἰχθυοθηρευτική, δηλ. τέχνη
Ἰχθυο-θηρητήρ, ηρος, ὁ· ἁλιεύς Ἀπολλόδ.
Ἰχθυο-θηρία, ἡ· ἁλιεία Εὐστ. 1224, 23.
Ἰχθυο-θηρικός, 3· ἰχθυοθηρευτικὸς Παλυδ.
Ἰχθυό-θηρον, τό· ἰχθυόθηρος φυτόν τι χρήσιμον εἰς ἁλιείαν, = κυκλάμινος Διοσκ.
Ἰχθυο-κένταυρος, 2· ὁ ἔχων μορφὴν ἰχθύος καὶ κενταύρου σύμμικτον, ἐπίθ. τοῦ Τρίτωνος Τζέτζ. εἰς Λυκόφ. 34.
Ἰχθυό-κεντρον, τό· κέντρον ἰχθύων, ἅρπη, καμάκι· χρήσιμον εἰς τὴν ἁλιείαν, ἰδ. μεγάλων ἰχθύων Παυσ.
Ἰχθυό-κολλα, ἡ· ψαρόκολλα Διοσκ.
Ἰχθυο-κτόνος, 2 ὁ φονεύων ἰχθῦς, μτγν.
Ἰχθυο-λῃστήρ, ηρος, ὁ· λῃστὴς τῶν ἰχθύων, ἁλιεύς Λ. Ταρ. 91 (7, 295)· ἐν χειρογρ. κεῖται Ἰχθυσιλῃστήρ, ὅπερ προτιμᾷ ὁ Λοβεκ. ἐν Φρυν. σ. 667.
Ἰχθυ-ολκός, ὁ· ὁ ἕλκων, σύρων ἔξω ἰχθῦς, ἁλιεύς, ὅστις ἁλιεύει μὲ τὸ ἅγκιστρον Ἡσυχ.
Ἰχθυο-λογέω· ὁμιλῶ, πραγματεύομαι περὶ ἰχθύων Ἀθην. 8, 308.
Ἰχθυο-λογία, ἡ· ἡ περὶ ἰχθύων ὁμιλία, πραγματεία.
Ἰχθυο-λόγος, ὁ· ὁ περὶ ἰχθύων ὁμιλῶν, πραγματευόμενος.
Ἰχθυο-λύμης, ὁ· ψαροπαναθλα, κωμ. ἐπίθ. ἀνθρώπου λίαν ἁσμένως τρώγοντος Ἰχθῦς, ψαροφαγᾶς Ἀριστ. εἰρ. 300.
Ἰχθυο-μαντεία, ἡ· τὸ νὰ μαντεύῃ τις παρατηρῶν τοὺς ἰχθῦς.
Ἰχθυό-μαντις, εως, ὁ· ὁ μαντεύων διὰ παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν ἰχθύων· - ἄνδρες Ἀθην. 8, 333.
Ἰχθυο-μέδων, οντος, ὁ· ἰχθυμέδων.
Ἰχθυό-μορφος, 2· ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα ἰχθύος, μτγν. piciformus.
Ἰχθυ-οπτίς, ίδος, ἡ, κ. ἰχθυοπτρὶς (ὀπτάω)· ἐσχάρα, διὰ νὰ ψήνῃ τις ἰχθύας Πολυδ. 6,88.
Ἰχθυο-πώλαινα, η, (πωλέω). ψαροπωλήτρια Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 13, 612.
Ἰχθυο-πωλεῖον, τό· τόπος, ὅπου πωλοῦνται τὰ ὀψάρια, ψαροπάζαρον Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1100.
Ἰχθύο-πωλέω· πωλῶ ἰχθῦς Πολυδ. 7, 26.
Ἰχθυο-πώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν ἰχθῦς, κωμ. ἐν Ἀθην. 6, 224.
Ἰχθυο-πωλία, ἡ· πώλησις ἰχθύων Ἀθην. 7, 276.
Ἰχθυο-πώλιον, τό· ἰχθυοπωλεῖον Πλουτ. συμπ. 4, 4, 2.
Ἰχθυό-πωλις, ίδος, ἡ, ὁηλ. ἀγορά· τόπος, ἔνθα πωλοῦνται ἰχθῦς Πλουτ. 10, ῥητ. Ἀττικ.
Ἰχθυόρ-ρους, 2· τόπος πλήρης ἰχθύων· ποταμὸς Τιμοκλ. ἐν Ἀθην. 8, 342.
Ἰχθυο-τροφεῖον, τό· τόπος, ὅπου τρέφονται ἰχθύες, εἴτε φυλάττονται πιασμένοι Νίκ. ἐν Ἀθην. 5, 208, Δ. Σικ. 11, 25.
Ἰχθυο-τροφικός, 3· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ ἰχθυοτροφεῖον Γεωπ.
Ἰχθυο-τρόφιον, τό· ὡς ἰχθυοτροφεῖον.
Ἰχθυο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων, διατηρῶν ἰχθῦς Πλουτ. Λουκουλ. 39, piscinarius.
Ἰχθυο-υλκός, 2· ἰχθυολκός, ἀρ. λεξ.
Ἰχθυο-φαγέω· τρώγω ἰχθῦς Ἀριστοτ. Η. Ζ. 9, 14.
Ἰχθυο-φαγία, ἡ· τὸ τρώγειν ἰχθῦς Εὐστ.
Ἰχθυο-φάγος, 2· ὁ τρώγων ἰχθῦς Ἀθην. 8, 345· οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι πολλοὺς λαούς, ἰδ. τοὺς κατὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰθιοπίας Ἡρ. Παυσ. Στραβ.
Ἰχθυο-φορέω· φέρω, κομίζω, περίεργ. ἰχθῦς· «ἁμαρτεύουσιν, ἰχθυοφοροῦσιν» Ἐν. Μ. σ. 177, 26.
Ἰχθυο-φόρος, 2· ὁ φέρων, περιέχων ἰχθῦς Κτησ. κ. μτγν.
Ἰχθυ-παγής, 2· ὅ,τι κρατεῖ, ἀγκυλώνει καλὰ τὸν ἰχθύν, ἐπίθ. τοῦ ἀγκίστρου· «ἀγκίστρων ἰχθυπαγῆ στόματα», Ἀνθ. (6, 27).
Ἰχθύς, ύος, ὁ, αἱτ. ἰχθὺν καὶ ἰχθύα, Ἀνθ. 9, 227, πλ. ἰχθῦς, σπαν. αἱτ. ἰχθύας, ὡς κ. Δ. Σικ. 5, 3, δυϊκ. ἰχθύ, Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 10, 450· ψάρι. Ἐπὶ τοῦ ἀστερισμοῦ Ἄρατ. κ. Πλουτ. - παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων· «ἰχθῦς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν» Πλουτ. ἠθ. 908· - οἱ ἰχθύες = τὸ ἰχθυοπωλεῖον· «παρὰ τοὺς ἰχθῦς, ἐν τοῖς ἰχθύσιν» Ἀριστ. σφ. 789, Ἀντιφ. 7,287· (τὸ υ ἐν αἰτ. καὶ αἴτ. τοῦ ἐν. μακρὸν ἐντ. ὁ Μαϊνίκ. κ. Θεοκρ. 21, 49, ἔνθα ἰχθὺν μετὰ βραχέος· εὑρηται ἰχθύ· ἀντὶ ἰχθύα γράφει Ἀρκαδ. βιτονίζει ἰχθῦς), ἐν πάσαις ταῖς τρισυλλ. κλίσεσιν ὡς καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσιν βραχύ, πλησίασ. Ἰχθύς· 1) ἀνθρ. ὄν. Μνασ. ἐν Ἀθην. 8, 346· 2) ἄκρωτ. Ἠλιδος Θουκ.
Ἰχθυσι-ληϊστήρ, ηρος, ὁ· ὡς ἰχθυοληϊστήρ.
Ἰχθύ-φαγος, 2· ἰχθυοφάγος· «- πελαγονσκύλακες» = οἱ δελφῖνες Φιλπ. 72 (9, 33).
Ἰχθύ-φονος, 2· ὁ φονεύων ἰχθῦς Ὀκκυν. 2, 444.
Ἰχθύ-ώδης, 2· ἰχθυοειδὴς Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 13· ἐπίρ. Ἰ. Ζ. 4, 9· ἔτι δέ, = ἰχθυώδη λίμνη Ἡρ. 7, 109, piscosus.
Ἰχθύων, ονος· ἀνδρ. ὄν. Τηλεκλείδ. ἐν Ἀθην.
Ἴχλα, ἡ· ἡ κίχλα Ἡσυχ. turdus.
Ἴχμα, τό· ὑγρὰ Ἡσυχ. = ὑγνία, νεκρίμη.
Ἴχναι, αἱ· ἄν. πολλῶν πόλεων· 1) ἐν Μακεδονίᾳ εἰς τὸ στόμιον τοῦ Ἀξιοῦ Ἡρ. ἐκεῖθ. Ἰχναία χώρη, ἰδ. περὶ Μακεδόνων Ἡσυχ. 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Θεσσαλίᾳ· 3) ἐν Μεσοποταμίᾳ Πλουτ. Ἰχναῖος, 3· ὁ τὰ ἴχνη διώκων, ἀνιχνεύων, Ἐξ. ἡ τιμωρὸς τῶν ἀδίκων, ἀνοσίων, κακούργων· «ἰχναία Θέμις» Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 94· «παρθένος ἴχν.» = ἡ Νέμεσις Διόδ. κατὰ Σχολ. Δυσκφρ. «ὅτι ἰχνηλατεῖ τὸ δίκαιον» κατὰ Στραβ. κ. Στ. Βυζ. ἡ Θάρις καλεῖται οὕτω ἀπὸ τῆς Θεσσαλικῆς πόλεως Ἴχναι.

Ἰχνάομαι, μέσ. ἀποθ. = ἰχνεύω Πλουτ. ἠθ. 971, ἔνθα ὀρθότ. γραπτέον ἴχνη θέντας.

Ἰχνεία, ἡ· τὸ νὰ ἰχνεύῃ, ἐξετάζῃ τις τὰ ἴχνη τινὸς Ξεν. κυν. 3, 7.

Ἰχν-ηλά-της, ου, ὁ· ἴδε ἰχνηλάτης· - τετραπόδων Ζωογρ. 1 (6, 183).

Ἴχνευμα, τό· ὅ,τι ἴχνευσε, ἀνεκάλυψέ τις, τὸ ἴχνος Πολυδ. 5, 11.

Ἰχνεύμων, ονος, ὁ· ὁ ἀνιχνεύων τι· α) Αἰγυπτιακὸν τετράπουν ζῷον, ὅμοιον τῇ ἰκτίδι, (νυφίτσᾳ) ὅπερ εὑρίσκον τὰ ὠὰ τοῦ Κροκοδείλου τὰ τρώγει Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 35, 9, 6· ἴδ. κ Ἰχνευτής· 6) πτηνόν τι τρῶγον τοὺς σκώληκας· 3) εἶδός τι σφηκῶν, ὅπερ τρώγει τὰς ἀράχνας, Ἱ. Ζ. 5, 20, 9, 1.

Ἰχνευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἰχνεύῃ, ἐξετάζῃ τις τὸ ἴχνη εἰς τὰ κυνήγιον Ξεν. κυν. 3, 4, vestigatio.

Ἰχνεύτειρα· θηλ. τοῦ ἰχνευτὴρ Wolcker Gyll. n. 32, 9, indagatrix.

Ἰχνευτέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἰχνευθῇ Φιλόστρ. investigandus.

Ἰχνευτήρ, ῆρος, ὁ· ἰχνευτὴς Ὀππ. κυν. 1, 76, συνηθ. ἐπίθ. «ἰχν. ταρσὸς» Νον. Δ. 46, 115.

Ἰχνευτής, οῦ, ὁ· ἰχνεύων, παρατηρῶν τὰ ἴχνη· - κύων = σκύλος τοῦ κυνηγίου Πολυδ. 5, 10, 17, ὁ ἰχνεύμων Ἡρ. 2, 67, vestigator.

Ἰχνευτικός, 3· ἐπιτηδειος εἰς τὸ ἰχνεύειν· - κύων Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 59, indagatorius.

Ἰχνεύω, (Ἴχνος)· κυρ. ζητῶ τὰ ἴχνη τινός, ἐν γέν. ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, κατασκοπῶ· «κεῖνον ἰχνεύω πάλαι» Σοφ. Αἴ 20· «τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν», Οἰ. τ. 475· - πρόσ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 279, κ. πεζ. «καθάπερ κυσὶν ἰχνευσάσαις διερευνητέον» Πλάτ. νόμ. 9, 854, Ξεν. κυν. 4, 9· «κ. παθ. Πολυδ. 5, 11. Ἰχνέω, τῷ προηγ. «παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνέων μετραδέλφεους» Πινδ. Π. 8, 35, κατὰ Βοικχ. ἐν τῷ χειρογρ. ἐναντίον τοῦ μέτρου ἔχουσιν ἰχνεύων, ὃ δὲ Ἔρμαν. προκρίνει τὸ αἰχνέων.

Ἰχν-ηλᾰσία, ἡ· τὸ νὰ ἐλαύνῃ, διώκῃ τις τὰ ἴχνη τινὸς Πολυδ. 5, 11, ὡς τὸ ἰχνηλατία· πρβλ. Δυσεκ. εἰς Φρυν. 507, vestigatio.

Ἰχν-ηλᾰτέω· διώκω, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη τινὸς Φίλων, vestigo.

Ἰχν-ηλᾰ́της, ου, ὁ· ὁ ἰχνηλατῶν· πρβλ. Ἰχνηλάτης· μετφ. «ἐκείνου τῆς ἀληθείας ἰχνηλάτου ἥκοντες» Πλουτ. ἠθ. σ. 762.

Ἰχν-ηλᾰ́τησις, εως, ἡ· ἰχνηλασία Εὐστ.

Ἰχν-ηλᾰσία, ἡ· ἰχνηλασία Πολυδ. 5, 11.

Ἰχν-ηλᾰτικός, 3· ἰχνευτικός· - κύων Σχολ. Σοφ. Αἴ. 8· ἐπίρ. ἰχνηλατικῶς Τζετζ.

Ἴχνιον, π. τό, (αὐξητ. ὡς ὄπακ. ἐκληφθὲν κ. τονισθέν)· Ἴχνος, ἴδ. τὸ τοῦ ποδὸς ἴχνος, πάτημα· Ἰλ. ν. 71· «μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο» Ὀδ. ε, 193· «ἴχνια ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν», τ, 436· «ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος» Ἀπολ. Ῥ. 1, 575· μτφ. «προτέρης ἴχνιον ἀγλαΐης» Ἰσίδ. Σχολ. 6, 58· - π. Ξεν. Ἀν. 1, 6, 1, ὁ τύπ. ἀμφ. ὁ Κρυγ. γράφει ἴχνη, vestigium.

Ἰχνο-βάτης, ου, ὁ· ὁ ἀκολουθῶν, διώκων τὰ ἴχνη τινός· π. Ὀθιδ. μεταμ. 3, 207, εὑρηται ichnobates, ὃν κυνὸς τοῦ Ἀκταίωνος.

Ἰχνο-βλαβής, ές· ὁ βεβλαμμένος, πιασμένος τοὺς πόδας Μανιθ. 4, 500.

Ἰχνο-γραφία, ἡ· σχεδίασμα, δι' οὗ παριστάνεται ἡ διαίρεσις τόπου τινὸς ἢ τόπος ὃν διαλαμβάνει πρᾶγμά τι κατὰ τὰ μέρη του Βιτρούβ. 1, 2.

Ἰχνο-λαγέω· ἰχνεύω Ἐπιφαν. τ. 2, σ. 100.

Ἰχνο-πέδη, ἡ· δεσμὰ τῶν ποδῶν, κοιν. πεδοκλικα Ἀντ. Σιδ. 17 (6, 109).

Ἴχνος, τό, (συγγεν. τῷ Ἴκω)· κατησιά, κοιν. ἀχνάρι Ὀδ. ρ, 317, Ἡσ. Ἔρ. 682, Πινδ. Π. 10, 12· «παλαιὸν ἐς ἴχνος μετέσταν» Αἰσχ. ἱκ. 633· μτφ. βῆμα, βάδισμα, περιπάτημα, ποδὸς πάλμα· «ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω ποδός», 995· «λόγων ἴχνος», Πρ. 847· «ἴχνη νεοχάρακτα» Σοφ. Αἴ. 6· «ἴχνος - αἰτίας», Οἰ. τ. 109· «ἴχνος ποδὸς» Εὐρ. Ἰ. Τ. 752· - τεκμήριον, Ἑλ. 109· «ἴχνος αὐτᾶς ἁρβύλας» = ποδῶν, Βακχ. 1134· «ψυλλῶν ἴχνη» Ἀριστ. νεφ. 821, κ. πεζ. μάλιστα εἰς τὴν κυρ. σημ. Ξεν. κυν. 6, 15. π. Πλάτ. πολιτ. 290 ὡς μτφ. «ταύτῃ ἰτέον ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει», πολ. 2, 365· «ἴχνη ὑποφίσεως» Ἀντιφ. 2, γ, 10.

Ἰχνο-σκοπέω· ἐρευνῶ τὰ ἴχνη τινός, κατασκοπεύω τι· - ἐν στίζοις Αἰσχ. Χο. 226· «καὶ στιβεύειν» Πλουτ. ἠθ. σ. 390.

Ἰχνο-σκοπία, ἡ· τὸ ἀνιχνεύειν, ζητεῖν, ἐρευνᾶν τὰ ἴχνη τινός, ἰχνεία Πλουτ. ἠθ. σ. 917.

Ἰχνοῦσα, ἡ· ἡ πρὶν νῆσος Σαρδηνία, διὰ τὸ ἐσχηματίσθαι τῇ περιμέτρῳ ὁμοιότατα ἀνθρώπου ἴχνει Ἀριστοτ. ὁ Τίμαιος καὶ Σανδαλιῶτιν ἐκάλεσεν αὐτὴν Παυσ.

Ἴχωρ, ῶρος, ὁ· 1) θεῖον αἷμα, τὸ αἰθέριον αἷματι παραπλήσιον ὑγρόν, ῥέον εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν Ἰλ. ε, 340, ἔνθα ἡ αἰτ. ἐπ. ἰχῶ εὑρηται ἀντὶ ἴχωρα, κατ' ἀποκοπ. ὡς τὸ γέλω, ἰδρῶ, ἀντὶ γέλωτα, ἱδρῶτα· πρβλ. Πλουτ. Ἀλεξ. 28· 2) π. μτγν. τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος, νεφρουλιάρικον αἷμα Ἱπποκρ. Πλατ. Τίμ. 82· ὁ ὀρρὸς τοῦ γάλακτος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 20· «τῶν περὶ τὸν μυελὸν ἰχώρων συρροήν» Πλουτ. Κλειομ. 39· τὸ ἔμπυον, αἱ κακοχυμίαι, τὸ ἀκάθαρτον νεφρῶν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 44.

Ἰχωρα-εἰδής, 2· ὁμοιος μὲ ἰχῶρα, ἔμπυον, αἷμα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 19.

Ἰχωρ-ροέω, ἐπὶ πληγῶν· χύνει ἰχῶρα, ῥέει ἔμπυον, ἐμπυίζει Ἱπποκρ. (κ. ἰχωρορροέω).

Ἰχωρ-ώδης, 2· ἰχωροειδὴς Ἱπποκρ. Γαλην.

Ἴψ, ἰπός, ὁ, (ἀπὸ τοῦ ἵπτω Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 305)· σκώληξ ἢ ἔντομον, τὸ ὁποῖον κατατρώγει τὰ κέρατα καὶ τὸ ξύλον Πανυ.· μὴ κέρας ἴπες ἔδοιεν» Ὀδ. φ, 394· π. Θεωρ. ἔντομον βλαβερὸν εἰς τὰς ἀμπέλους· πρβλ. ἴξ (ἐπ. ὁ τὸν ἴψ ἰαφαλ.).

Ἴψαο, 6' ἐν· ἀορ. α' τοῦ ἵστημι Ἰλ.

Διαδικτυακή Εκδοση Ελληνικής Βιβλιοθήκης

Ἰψίκουροι, οἱ· ἔθνος Λιγυστικὸν Στ. Βυζ.
Ἰψι-φάγια, ἡ· τροφή, φαγητὸν ἐξ ἰπῶν, τὸ ἵππας τρώγειν ἀρ. λεξ.
Ἴψον· δεσμωτήριον Ἡσυχ.
Ἰψός, ὁ· κισσὸς Ἡσυχ. π. Θεοφρ. Ἶψος = τὸ δένδρον φελλόδρυς, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς φελλούς, στουπώματα ἀγγείων, Ἱ. Φ. 3, 4, 2.
Ἶψος, ἡ· πόλ. Φρυγίας Ἀππ. κ. π. Ἀρρ. Ἰψός.
Ἴω, ἄχρ. πρωτοτ. τοῦ εἰμι, ὡς τὸ ἔω τοῦ εἰμί.
Ἴω, ὑποτ. τοῦ εἶμι.
Ἰώ, ἐπιφών. ἰδ. χαρᾶς, συνηθ. π. τραγ. «ἰὼ μάκαρες Εὔβοροι» Αἰσχ. Ἑπτ. 93· «ἰὼ θεοί» Σοφ. Φιλ. 726· ὃς ἐπαναλαμβανόμενον, ἰὼ ἰώ, Αἴ. 693· «λύπης, ἰὼ τάλαινα» Αἰσχ. Ἀγ. 1028· «ἰὼ δυστανος, ἰὼ τλήμων» Σοφ. Ἀντ. 643, Εὐρ. καὶ τρὶς ἐπαναλαμβανόμενον, «ἰώ, ἰώ, ἰὼ δυσάγκριτοι πόνοι» Αἰσχ. Ἰκ. 118· συνηθ. «ἰώ μοι, ἰὼ μοί μοι» Σοφ. Οἰ. Κ. 199, Εὐρ. Ἀριστ. κ. μ. γεν. «ἰὼ πάτερ σοῦ τῶν τε γενναίων τέκνων» Αἰσχ. Ἀγ. 1500· σπαν. π. ποιητ. Διοσκ. 34, Μελ. 124 (7, 434, 468) (τὸ ἰδ. βραχύ· π. τραγ. εὔχρ. κ. μακρόν).
Ἰώ, οὔς, ἡ, ἰων. αἰτ. Ἰοῦν, Ἤρ. 1, 1. 2, 41· α) Θυγ. Ἰνάχου βασιλέως Ἄργους ἐκ Διὸς (ἢ τῆς Ἥρας) μεταβληθεῖσα εἰς βοῦν καὶ βραδύτερον ὡς Ἶσις ἐν Αἰγύπτῳ τιμωμένη Ἡρ. τραγ. 6) ὄν. Σελήνης π. Ἀργείοις Εὐστ.
Ἰῶ, προστ. τοῦ ἰάομαι, ἀντὶ ἰάσω.
Ἰωάννης, ου· ἀνδρ. ὄν. Ν. Δ.
Ἰωγή, ἡ· σκίπη, ἄμυνα, φύλαξις· «βορέω ὑπ' ἰωγῆ» Ὀδ. ξ, 533· σκίπη, διαφέντευσις ἐναντίον τῆς πνοῆς τοῦ βορέου· πρβλ. ἐπιωγή.
Ἰωγμός, ὁ· ἰωχμός.
Ἰώδης, 2· α) (ἰός, εἶδος) ὅ,τι εἶνε ἡ φαίνεται ὡς σκωριά· - ὕδωρ Ἀθην. 2, 42· β) ὅ,τι εἶνε φαρμακερὸν Ἱπποκρ. «τουτὶ τὸ ἰῶδες καὶ ὄφιουλον ὥσπερ αἱ σηπίαι τὸ μέλαν ἀφίησι» Πλουτ. ἠθ. 565.
Ἰώδης, 2· ὁ ὅμοιος μὲ ἴον, τὸ ἴτσι Διοσκ. Ἰταλ. violeto.
Ἰωή, ἡ, (πρβλ. ἰά, ἰώ)· κραυγή, βοή, φωνὴ τρανή· «φθιγξάμενος τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή» Ἰλ. κ, 139· «περὶ δὲ σφέας ἦλυθ' φόρμιγγος» Ὀδ. β, 261· «ζεφύροιο ἰωῆς» Ἰλ. δ, 276· «πυρὸς δηΐοιο ἰωήν», π. 127, κατὰ Σχολ. = ὁρμὴν Ὑσ. 0ε. 682· σπαν. π. μτγν. π. Κολουθ. 62.
Ἰῶκα ἴδ' ἑπομ.
Ἰωκή, ἡ· ἡ ἐν ταῖς μάχαις ταραχὴ τῶν διωκόντων καὶ διωκομένων, ἰδ. ἡ προσβολή, ἡ δίωξις ἐν τῇ μάχῃ· «οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκὰς» Ἰλ. ε, 521 εὑρηται δὲ πρωσοπ. ἡ Ἰωκή, «εἰ δ' Ἔρις, εἰ δ' ἀλκή, εἰ δὲ κρυόεσσα Ἰωκή», 739· καὶ ἡ αἰτ. ἴκτι τῆς λέξ. κατὰ μεταπλασμὸν ἴωκα ἀντὶ ἰωκὴν ὡς ἀπὸ ὀν. ἰώξ, Ἰλ. λ, 599· πρβλ. τὰ ταὐτόσημα γλῶξις, ἰωχμός, παρὰ τὸ δίω, διώκω.
Ἰωλία, ἡ· φήμη, Ἡσυχ. (πιθ. ταὐτόσημον τῷ ἰαλία κ. συγγ. τῷ ἰωή).
Ἰώλκιος· Ἀθηναῖός τις Θουκ.
Ἰωλκός, ἡ, Ἴσ. Πινδ. κ. Ἰαωλκός Τλ. πόλ. Θεσσαλίας, ἡ χώρα Μαγνησία ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ, ὁ τόπος ἔνθα συνήλθον οἱ Ἀργοναῦται· τὸ περὶ τὴν Ἰωλκὸν κείμενον τμῆμα τῆς Θεσσαλίας ἐκαλεῖτο Ἰωλκῖτις, ἴδε Ἀπλδ. κ. Ἰωλκὶς Ἀνθ. 4, 3, 65· - ἐπίθ. Ἰωλκιος, α, ον Εὐρ. Μηδ. 8, 501, καὶ θηλ. Ἰωλκίς, ἴδος Ἀπλ. Ρ. 1, 572.
Ἰώλκιος· ὄν. ἀνδρὸς ἐξ Ἰωλκοῦ Στραβ.
Ἴωλοι, οἱ· ἔθνος, περὶ τὸ ὄρος ἔν Περραιβίᾳ, οὓς ὁ Στ. Βυζ. θεωρεῖ ὡς τοὺς ἐν Ἰλ. β, 749, Ἐνιῆνας.
Ἴωλος, 2· μέλας Ἡσυχ. (παρὰ τὸ ἴον ἢ τοὺς Στοβ. Παθολ. σ. 134).
Ἰών, ἰώνγᾱ· ἐγώ, ἐγωγε Ἐτ. Μ. σ. 315· κ. Ἀπολ. Ρ. ἰών, ἰώνγα κατὰ δύο χωρία τῆς Κορίννης ἀποσπ. 1, 12. Schneid. ὁ τύπ. ἰώνγα ἐν Ἡσυχ. Ἐὐχρ. π. Βοιωτ. Ἀριστ. Ἀχ. 808.
Ἰών, ἰοῦσα, ἰόν, μετχ. τοῦ εἶμι.
Ἴων, ωνος, 1) υἱὸς Ξούθου ἢ Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης, ὁ γεννάρχης τῶν Ἰώνων· 2) τραγικὸς ποιητὴς Χῖος Ἀριστ. 3) ῥαψῳδός τις Ἐφέσιος ἐξ οὗ καὶ διάλογός τις τοῦ Πλάτωνος.
Ἴων, ονος, ὁ· ποταμὸς Ἠπείρου Στραβ.
Ἰώνγα, ἡ ἰώνγα· ἴδε ἰών.
Ἴωνες, οἱ, ἰων. Ἰάονες· μία τῶν τεσσάρων Ἑλληνικῶν φυλῶν Ἡρ. Εὐρ. ἐπεκράτησε δὲ ἰδ. τὸ ὄν. παρὰ τοῖς Ἴωσι τῆς μικρᾶς Ἀσίας.
Ἰώνη, ἡ· 1) Βάκχη τις Νον. Δ. 2) ἀρχαῖον ὄν. τῆς ἐν τῇ Κοίλῃ Συρίᾳ πόλεως Ἀντιοχίας Λιθαν. κάτ. Ἰωνῖται χρον. Πασχ.
Ἰωνία, ἡ· 1) ἡ χώρα ἡ ὑπὸ Ἰώνων κατοικουμένη, π. χ. ἡ Ἀττική, ἡ Ἀχαΐα καὶ ἡ μικρὰ Ἀσία χώρα μεταξὺ Καρίας καὶ Αἰολίδος Αἰσχ. Θουκ. 2) ἑταίρα τις Φωτ.
Ἰωνιά, ἡ· ὁ τόπος, ὅπου φυτρώνουσι τὰ ἴα Ἀριστ. εἰρ. 569· - ἔτι = χαμαίπιτυς Ἀθην. 15, 681· περὶ τοῦ τον. ἴδε Ἀρχαῖ. 99.
Ἰωνίας, ου· ἀνδρ. ὄν. Ἀνδοκ.
Ἰωνιάς, άδος· θηλ. τοῦ Ἰωνικός· - νόμος Στραβ. 8, 357.
Ἰωνίδαι, ῶν, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Ἡσυχ. Στ. Βυζ.
Ἰωνίζω· μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Ἰώνων Σχολ. Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 10· ὁμιλῶ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον Φωτ βιβλ. σ. 45, 21.
Ἰωνικός, 3· ὁ ἀνήκων τοῖς Ἴωσιν, ἐξ ἐκείνων καταγόμενος· - ἀνὴρ Ἀριστ. ἀποσπ. 16· - ἁρμονία, ῥῆσις, κίων, Πολυδ. 7, 21· ἰδ. μέτρον Διον. Ὑμν. Ἥφαιστ. ἐπίρ. ἰωνικῶς Ἀριστ. Θεσ. 163.
Ἰώνιος, 3· Ἰόνιος.
Ἰωνίς, ίδος, ἡ· Ἰωνιάς· - νῆσος, - αἶα Δ. Περ. 553· 2) ὄν. ἑταίρας Καλλ ἐπ. 26.
Ἰωνίσκος, ὁ· εἶδος ἰχθύος, ἅτις καὶ χρυσοφρυς λέγεται Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 7, 328.
Ἰωνιστί, ἐπίρ. κατὰ τρόπον τῶν Ἰώνων Θ. Ἀν. σ. 572, 11.
Ἰωνίτης, ου, ὁ· κάππαρις Διοσκ. 2, 204.
Ἰωνο-κάμπτης, ὁ· ἅστις διὰ τῆς μουσικῆς φωνῆς του κάμπτει, κινεῖ τοὺς Ἴωνας, ἢ κατὰ ῥυθμὸν ἰωνικὸν τονίζει· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Φρύννης Πλουτ. ἠθ. 539.
Ἰωνό-κυσος, 2· ὅστις φιλεῖ κατὰ τρόπον ἰωνικὸν ἢτοι ἡδυπαθῶς Κρατιν. ἐν Φωτ. 119, 10.
Ἰωνόπολις, ιος, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας Λουκ.

Ἰώξ· τὸ. Ἰωκή.
Ἴωξις, εως, ἡ· διωξις Ἡσυχ.
Ἴωξος· υἱὸς Μελανίππου, θετὸς Θησέως Πλουτ. 6θ. οἱ Ἰωξίδαι, κ. Ἰωξίδες = οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰώξου.
Ἰόπολις· τὸ· Ἰόπολις.
Ἰωρᾶς, ὁ· ὁ φύλαξ Ἀπολ. Δυσκ. ἀντ. σ. 70· πρβλ. οὖρος.
Ἴωσις, ἡ, (ἰόω)· σκωρίασις, χρυσοῦ.
Ἴῶτα, ἄκλ στοιχ. ἀλφαβήτου ι, Καλλ. ἐν Ἀθην. 10, 453.
Ἰωτακίζω· προφέρω δυνατά, κάμνω νὰ ἀκούηται δυνατὰ κατὰ τὴν προφορὰν τὸ ι, γραμ.
Ἰωτακισμός, ὁ· 1) αὐτὴ ἡ ἰσφαλμένως λίαν δυνατὴ προφορὰ τοῦ ι· 2) ἡ συχνὴ ἐπανάληψις τοῦ ι, γραμ.
Ἰωτίζω· γράφω μὲ Ἰῶτα, γραμ.
Ἰωτο-γραφέω· τῷ προηγ. Σχολ. Ἀριστ. σφ. 921.
Ἰωχμός, ὁ· ἰωκὴ Ἰλ. Ο, 89, Ἡσ. Θε. 682.
Ἴωψ, ωπος, ὁ· ἰχθὺς τις Ἀθην. 7, 300

Κ.

Κ, κάππα, τὸ δέκατον γράμμα τῆς Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. σημ. κ' = 20. κ, = 20000. ἐν τῇ ἀρχαιοτ. ἀττ. καὶ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἀπαντᾷ εἰς τινας λέξεις τὸ κ ὡς ἀρχαιότερος φθόγγος ἀντὶ τῶν νεωτέρων γ καὶ χ· οἷον, κνάπτω, γνάπτω - κνόος, χνόος· - ῥέγκω, ῥέγχω, ἰων. κιτών = χιτών, δέκομαι = δέχομαι. Καὶ ὡρ. = κε, ἀττ. ἀν Ἀριστ. Ἀχ. 702, Θουκ. 5, 77 καὶ συχνὰ παρὰ Θεοκρ.
Κάανθος· υἱὸς Ὠκεανοῦ Παυσ.
Καβάδης - ου· βασιλεύς τις τῶν Περσῶν Ἀγαθ. Προκοπ. ἐξ οὗ καὶ στρατιωτικόν τι ἔνδυμα ἐκλήθη καβάδης Τζέτζ.
Καβαίνω, π. ἀντί, καββαίνω· καταβαίνω, οὗ μετχ. ἐν. καβαίνων (κοιν. καββαίνων) Ἀλκμ ἀποσπ. ἐν Ἡφαιστ. σ. 44.
Κάβασσος, ἡ, κάβασος· «ἄπληστος· κάβος γάρ μέτρον σιτικὸν» Ἡσυχ.
Κάβαλες, οἱ· ἔθνος ἐν Ἀφρικῇ Ἡρ. δ. γρ. Βάκαλες Νον Δ. 13, 376.
Καβαλίς ἴδος, ἡ· χώρα μεταξὺ Λυδίας καὶ Παμφυλίας μὲ ὁμών. πόλ. Στραβ. κάτ. Καβαλεῖς, οἱ καὶ Καβάλιοι· καὶ, Καβηλέες» Ἡρ.
Καβαλλάτιον, τό· εἶδος φυτοῦ τὸ κυνόγλωσσον, Διοσκ.
Καβάλλης, ου, ὁ· ἵππος μέγας καὶ ἰσχυρός, χρήσιμος μᾶλλον εἰς ἐργασίαν ἢ εἰς ἵππευσιν Ἀντ. Σιδ. 2 (9, 241)· «- ἐργάτης ἵππος» Ἡσυχ. «ὕνῳ τινὶ τῷ τυχόντι καὶ καβάλλῃ χρώμενος» Πλουτ. π. μὴ δεῖν δανείζ. 3, λατ. caballus· ἰταλ. cavallo καὶ γαλλ. cheval, ἐξ οὗ τὸ κοιν. ἄλογο τῆς καβάλλας.
Καβαλλιῶν· πόλ. Γαλλίας Στραβ. ἢ Καβελλιῶν Στ. Βυζ. ἡ νῦν cavaillon
Καβαλοῦσα, ἡ· πλασ τὸν ὄν. νήσου τινὸς Λουκ. ἅλ. Ἰστ. 2, 46.
Κάβαξ· πανοῦργος Σουΐδ. Ὑδε καύαξ.
Καβαρεῖς, οἱ· Κελτικὴ φυλὴ Παυσ. 1, 35, 5.
Κάβαρνοι, οἱ· οἱ ἱερεῖς τῆς Δήμητρος ἐν Πάρῳ Ἀντιμ. ἀποσπ. καὶ Ἡσυχ. ἐντ. Καβαρνὶς ἴδος, ἡ, ἐπίθ. τῆς νήσου Πάρου Στ. Βυζ.
Κάβασσος, ἡ· πόλ. Λιγύπτου, ὗθ. Καβασίτης νομὸς Πτολ.

Κάβος.

Καβ-βαίνω, π. καβαίνω· καταβαίνω, οἱ· καί, κάββαλε, ἀντὶ τοῦ κατέβαλε.
Καβ-βαλικός, 3, λακων. ἀντί, καταβαλικός, ὁ καταβάλλων, γαμαὶ καταρρίπτων, ἀγαθὸς παλαιστής, ὅστις καταβάλλει τὸν ἀντίπαλον· «οὐδεὶς ἐγένετο καββαλικώτερος» Πλουτ. Λακ ἀποφθ. - ἡ καβαλικὴ = ἡ παλαιστικὴ τέχνη Γαλην.
Κάβειρα, τά· πόλ. Πόντου Στραβ.
Καβειραῖος, 3· Καβειρικός· - Δημήτηρ Παυσ. 9, 25, 5. Καβειραῖοι, καὶ, Καβειρῖται, κάτοικοι χώρας τινὸς ἐν Βοιωτίᾳ Παυσ.
Καβείρια, τά· ἑορτὴ τῶν Καβείρων Ἡσυχ.
Καβείριον, τό· ναὸς τῶν Καβείρων Παυσ.
Καβειρία, ἡ· πόλ. ἐν Ἀσίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Καβειρίων Στ. Βυζ.
Καβειριάζομαι· μιμοῦμαι τὰς συνηθείας τῶν Καβείρων Στ. Βυζ.
Καβειρίδες, αἱ· τρεῖς θυγ. Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβειροῦς, ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων Στραβ.
Καβειρικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Καβείρους, Στ. Βυζ.
Καβειρῖται, οἱ· ὑδε Καβειραῖοι.
Κάβειροι, οἱ· κατ' ἀρχὰς τρεῖς (κατ' ἄλλ. τέσσαρες) κατώτεροι θεοὶ τιμώμενοι ἐν ταῖς νήσοις Λήμνῳ, Ἰμβρῳ, Σαμοθρᾴκῃ· ἦσαν παῖδες τοῦ Ἡφαίστου, ὕστερον μὲ τοὺς ἀνωτέρους θεούς, ὧν ἦσαν πάρεδροι, ταυτισθέντες καὶ τιμώμενοι ὡς οἱ μέγιστοι θεοὶ τῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ μυστηρίων Ἡρ. Στραβ. Τὴν λατρείαν αὐτῶν εὑρίσκομεν ὕστερον καὶ ἐν ἄλλαις χώραις, οἷον ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Περγάμῳ· ὑδε Λοβεκ. Ἀγλα. σ. 1202—1295.
Καβειρώ -οῦς, ἡ· μήτ. τῶν Καβείρων Στραβ.
Καβηλέες, οἱ· ὑδε καβαλίς.
Κάβησος, ἡ (Καβησσός, Στ. Βυζ.)· πόλ. ἐν Ἑλλησπόντῳ ἢ ἐν Λυκίᾳ· κατὰ Εὐστ. Κάβησα, τά, ἐν Καππαδοκίᾳ, ὗθ. τὸ ἐπίρ. Καβησόθεν Ἰλ. ν, 363.
Κάβος, ὁ (ξένη λέξ.)· «μέτρον σιτικὸν χοινικαῖον· οἱ δὲ σπυρίδα» Ἡσυχ. «ἐν τῷ κάβῳ τῷ λεγομένῳ χρίνικι» Γεωπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καβύλη, ἡ· πολ. ἐν Θρᾴκῃ, κάτ. Καβυληνός, Στ. Βυζ.
Καβυλλῖνον, τό· πόλ. Λιγούων ἐν Γαλλίᾳ Στραβ.
Κάγ-γόνυ· κατὰ γόνυ Ἰλ. υ, 458.
Καγ-καίνω· κάγκω.
Καγ-καλέος, 3· κατακεκαυμένος Ἡσυχ.
Κάγ-καμον, τό· ῥητινώδές τι δένδρον Διοσκ.
Καγ-κανέος, 3· τῷ ἑπομ. - ὅλη Μανέθ. 4, 324.
Κάγ-κανος, 2 (ῥίζα κα-γ-κ = καϝ, καυ, καϝ-ιω = κα-ίω, καίω, ἀττ. κάω)· ξηρός, καύσιμος· - ξύλα Ἰλ. φ, 364, Ὀδ. σ, 308· «κάλα» Ὀμ. Ὕμν. Ἑρμ. 112 τὰ παρ' ἡμῖν τσάχαλα = διά-καλα· «στάχυς» Λυκοφρ. 1430.
Καγκελο-ειδῶς· κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἑπομένου, μτγν.
Κάγκελος, ὁ, καί, κάγκελον, τό· cancellus Σχολ. Θεοκρ. 8, 58.
Καγκελωτός, 3· Πολυδ. 8, 124· «κιγκλίδα, τὴν καγκελωτὴν θύραν» Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 672, cancellatus.
Καγ-κλάζω· φωνάζω, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, Ζηνοδ. ὅπερ ἴσ. ὀρθότ. κλαγγάζω.
(Κάγκω)· ξηραίνω, πλασθὲν ὑπὸ τῶν γραμ. πρὸς ἐξήγ. τῶν ἐπίθ. κάγκανος, κ. καγκαλέος.
Καγ-χάζω· ἴδε καχάζω, καὶ τὸ ἑπόμ.
Καγ-χαλάω· μετὰ καγχασμοῦ γελῶ, ὑφ' ἡδονῆς γελῶ, χαίρω, γαυριῶ· «καγχαλόωσι» Ἰλ. γ, 43· «καγχαλόων» = σαρκαστικῶς γελῶν, ζ, 514· «καγχαλόωσα» Ὀδ. ψ, 1· πρβλ. τὸ προηγ.
Καγ-χαλίζομαι· «καγχαλίζεται· χαίρει, ἱλαρύνει» Ἡσυχ.
Κάγχαμος, ὁ· «κισσὸς ὑπὸ Κροτωνιατῶν»· Ἡσυχ.
Καγ-χάς, άντος, ὁ· χάχας, cachinator, οὕτως ἐκαλεῖτο κωμ. πρόσωπ. ἐν τῷ ἀρχ. δωρ. θεάτρῳ, ἀνάλογον ἴσ. τῷ Ἰταλικῷ Buffone πρβλ. Μυλλ. Δωρ. 2, σ. 357.
Καγ-χασμός, ὁ· πολὺς καὶ ἔκχυτος γέλως, Πολυδ. 6, 29, cachinatio.
Καγ-χαστής, ὁ· ὁ ἰσχυρῶς καὶ ἐκκεχυμένως γελῶν Πολυδ. 6, 29· «ὁ ἐπὶ τοῖς φορτικοῖς γελῶν καὶ μὴ ἀστείοις· τοὺς εἰκῇ καὶ ἀμαθῶς γελῶντας καὶ μηδὲν ἔχοντας δεξιὸν μηδὲ παιδείας ἐχόμενον» Φρυν. ἐν Β. Ἀν. 45, 16.
Καγ-χαστικός, 3· ὁ πρὸς τὸ καγχάζειν εὐεπίφορος.
Καγ-χλάζω· καγχάζω Ἀθην. 10, 138.
Κάγχρυ-υος, τό· κάγχρυς· ἐπίσης, Καγχρυδίας, Καγχρύδιον, Καγχρυώδεις, πάντα, ὡς καὶ τὸ κάγχρυς, ἰσφαλ. ἀντί, κάχρυς, κτλ.
Καγχρυ-φόρος, καί, Καγχρυώδης, 2· ἴδε καχρυφόρος, καχρυώδης.
Κᾰγώ = καὶ ἐγώ Ἰλ. φ, 108, καὶ παρ' ἄττ.
Κᾰδ δί· κατὰ δί, παρ' Ὁμ. πολλάκ. κ «καδ' ὄυναμιν» Ἡσ. ἔργ. 338.
(Καδδίζω), ἴν. πλασθεὶς πρὸς ἐξήγ. ταῦ παρὰ Πλουτ. Λυκ. 12 παρχ. «κικαδδίσθαι» ἀνθ' οὗ ἐξ εἰκαδ. «κικαδδίσθαι» γράφουσιν· ὁ δὲ Κορ. «ἐκκεκαδίσθαι» διώρθωσεν, σημαίνει δὲ τοῦτο, διὰ τινος ἰδίας ψηφοφορίας ἀποκλείειν τινὰ ἐκ τῶν συσσιτίων, ἐκ τοῦ, κάδδος, κάδδιχος· «κάδδιχοι γὰρ καλεῖται τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς ἀπομαγδαλιὰς ἐμβάλλουσι» Πλουτ.
Κάδδιον, τό· κάδιον ἴδε Βαστ. εἰς Γρ. Κη, σ. 28.
Κάδδιχος, ὁ· κάδδος, μέτρον στερεόν, ἡμίεκτον Ἡσυχ. ἴδε καδδίζω.
Κάδδος, ὁ· κάδος, ἄγγειον εἰς ἃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι Λακων. ἴδε καδδίζω.
Καδ-δραθέτην· κατεδραθέτην Ὀδ. ο, 404.
Καδ δῦσαι· καταδῦσαι Ἰλ. τ, 25.
Κάδιον, τό, ὑποκ. τοῦ κάδος, ἀρχ. λεξ. καδίον εἶνε ἰσφαλ. τον.
Καδίσκος, τό· ἄγγειον, εἰς ἃ τὰς ψήφους ἔφερον οἱ δικασταί, ἀρχ. λεξ. πολλάκ. παρὰ τοῖς ῥήτορσι· «τοὺς καδίσκους τιθέναι» Δημ. 59, 90· «τοὺς καδίσκους ἀνατρεπόντων ἢ τὰς ψήφους ἁρπαζόντων» Δ. Ἀλ. 10, 39.
Καδμεία, ἡ Καδμία, ἡ· μεταλλικὸν ἰατρικόν· Διοσκ. 5, 84· «γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, προσζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τῶν καμίνων».
Καδμεία, ἡ· ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἀπὸ θέσεως ὑπὸ Κάδμου Ξεν. Ἱππ.
Κάδμειος, 3, ἴων. Καδμήϊος Ἡρ. ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου καταγόμενος, Θηβαῖος· - πόλις, γῆ, λιθος κτλ. - οἱ Καδμεῖοι = οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κάδμου Ὀμ. Ἡσ. «-Καδμεία νίκη» = νίκη, μὲ τὸν ζῶντα ὅλεθρον ἀποκτηθεῖσα Ἡρ.
Καδμεῖωνες, οἱ· Καδμεῖοι Ὀμ.
Καδμήϊος· ἴδε Καδμεῖος.
Καδμηΐς· θηλ. τοῦ Καδμεῖος, ὑπογ. Κάδμου, ἡ Σεμέλη Ὀμ. - γῆ = Βοιωτία Θουκ. 1, 12.
Καδμία· ἴδε Καδμεία.
Καδμῖλος· ἐπίθ. Ἑρμοῦ ἐν Τυρρηνίᾳ Λυκ.
Καδμογενής, 2· ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου καταγόμενος, ὁ Ἡρακλῆς Σοφ. Τρ. 118· - πόλις, στρατὸς Αἰσχ. Ἑπτ. 302.
Κάδμος, 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης Ἀγήνορος καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, κτίστης τῶν Θηβῶν Ὀμ. Ἡσ. Ἡρ. πρῶτος κατὰ τὴν παράδοσιν εἰσήγαγε τὴν ἀλφάβητον συγκειμένην τὸ πρῶτον ἐκ 16 γραμμάτων ΔΘ. καὶ Καδμηΐα ἡ Φοινικηΐα γράμματα ἐκλήθησαν Ἡρ. 5, 59· 2) λογογράφος, ἱστορικὸς Μιλήσιος, ζήσας περὶ τῷ 550 π. Χ. Θουκ. 3) ὄρος καὶ ποταμὸς παρὰ τὴν Λαοδίκειαν ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ Στραβ.
Κάδοι, οἱ· πόλ. ἐν Φρυγίᾳ Στραβ.
Κάδομαι, δωρ. = κήδομαι Πινδ.
Κάδο-ποιός, 2· ὁ κατασκευάζων κάδους Σχολ. Ἀριστ. σ'ρ. 120.
Κάδος, ὁ (πρβλ. κάδδος, κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. τῆς αὐτῆς ῥίζης, τῷ χάζω, χανδάνω)· «σκεῦός τι, ἀρχ. λεξ. «μέτρον οἰνηρὸν» = ἄγγειον διὰ οἶνον καὶ ὕδωρ Ἀρχιλ. ἀποσπ. 49, Ἡρ. 3, 20· «ὅπου χαλκέαισι κάδοις δέχεται» Σοφ. ἀποσπ. 479· «οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον» Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 11, 472· ἀλλὰ καὶ «εἰς κάδον λαβὼν οὖρει» Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 138· «καθάπερ οἱ κάδοι οἱ ἐς ἀλλήλους ἁρμόττοντες» Πλατ. πολιτ. 10, 616· παρ' Ἀριστ. ὄρν. 1032 τὸ ἄγγειον εἰς ὃ φέρουν τὰς ψήφους· πρβλ. καδίσκος· ἴδε καὶ Ἀμμων. περὶ ὁ. λεξ. 78· μέτρον ὑγρῶν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλοχόρ. ἐν Πολυδ. 10, 71 = ἀμφορεύς.
Κᾶδος, ὁ ὡρ. τό· κῆδος.
Καδονίας ἡ Καδονίδας, ου, ὁ· βασιλεὺς τῆς Σκυθῶν Σουΐδ.
Κάδουχοι ἡ Κάδωχοι, οἱ· παῖδες ἐν τῇ λατρείᾳ τῶν Κουρητῶν καὶ τῶν μεγάλων θεῶν, οὓς ὁ Δ. Ἁλ. 2, 22 παραβάλλει πρὸς τοὺς ῥωμαϊκοὺς Camilli.
Καδουρικοί, οἱ· λαὸς Ἀκουϊτανίας Στραβ.
Καδούσιοι, οἱ· λαὸς παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, Ξεν.
Καδύτας -ου, ὁ· παρασιτικόν τι φυτὸν Θεοφρ.
Κάδυτις, ιος, ἡ· πόλ. ἐν Συρίᾳ (Παλαιστίνη) Ἡρ.
Κάδω· κάζω, κέκασμαι· ἴδε καίνυμαι.
Κάειρα· θηλ. τοῦ Κάρ· - γυνὴ Ἰλ. β, 142 ὡς ἐπίθ. - Ἰσθὼς Ἡρ. 5, 87.
Καήμεναι, ἐπ. ἀντὶ καῆναι, ἀπαρ. π. ἄορ. β· τοῦ κάω, καίω Ἰλ. ψ, 198.
Καθ᾽ ἁ = καθ᾽ ἅ· σύμφωνα μὲ αὐτά, τὰ ὁποῖα, καθώς, καθ᾽ ὅσον Πολυδ. 3, 107,10 ὁμοίως ἰσχημάτα, καθό, καθὼς ἴδε καθάπερ.
Καθ-αγιάζω· τῷ ἐπομ. ἀρ. λεξ. παρὰ Πλουτ. Ῥρουτ. 20, δι. γρ.
Καθ-αγίζω· ἱερᾶν τι παιῶ, καθιερῶ, ἀφιερῶ, ἰδίᾳ, προσφέρω εἰς θυσίαν «ἣν δὲ Ἡραιεῦσίν τις οἰν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν» Ἀριστ. ὄρν. 566· «φέρ᾽ ἐγὼ καθαγίσω τὴν δὲ (κόλικα)» Λυσ. 238· «πάντα τοῦ ταύρου τὰ μέλη» Πλατ. Κριτι. 119· «τοὺς τρίποδας τοῖς θεοῖς» Ἀθην. 11, 489· ἵδ καίω τι ὡς θυσίαν Ἡρ. 1, 86· «καταγιζόμενον πυρὶ θυμίημα», 1,198· «τοὺς κακουργοὺς μετ᾽ ἄλλων πολλῶν ἀπαρχῶν» Δ. Σικ 5,32· ζει κατακαίω ἄνευ τῆς ἐννοίας τοῦ θύειν· «διαφθαινομένους καταγιζομένου τοῦ καπροῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου ἐπὶ τὸ πῦρ μεθύσκεσθαι» Ἡρ. 1, 202· μάλιστα, καίω νεκροὺς· «τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος ἐν τῇ ἀγορᾷ καθαγίσαι» Πλουτ. Ἀντ. 14· θυσίας τοῖς νεκραῖς προσφέρω· «τρέφονται ταῖς παρ᾽ ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων» Λουκ. περὶ πενθ. 9, Φιλοστρ. πρβλ. καθαγίζω.
Καθ-αγιασμός, ὁ· καθιέρωσις καὶ προσφορὰ θυσίας καὶ μάλιστα διὰ καύσεως· ἴδ. περὶ τῆς ἐπὶ τοῖς νεκροῖς θυσίας· ἐν τῷ πλ. Λουκ. π. πενθ. 19, consecratio.
Καθ-αγνίζω· 1) καθαρίζω (τι ἔκ τινος καποῦ)· «θεὸς καὶ δαῖ καθαγνίσαι τὸν τόπον περιελθόντων ἐς τρὶς ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ ἐν τοῖς τῶν ὄρων» Λουκ. Φιλοψ. 12· 2) θυσιάζω, ὡς καὶ τὸ καθαγίζω· «πλάνον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας» Εὐρ. Ἰων 709· «ἕκτον τόδ᾽ ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισαι δόμας», Ὀρ. 39, ἔνθα κατὰ Σχολ. «-κεκάθαρται καὶ καθωσίωται»· ἐννοητέα δ᾽ ἐνταῦθα ἡ τοῦ σώματος καῦσις καὶ αἱ πρὸς τοῦτο γενομισμέναι θυσίαι ἐν δὲ Σοφ. Ἀντ. 1081 «ὅσων σπαράγματ᾽ ἡ κύνες καθήγνισαν ἢ θῆρες» μετέγραψαν εἰς τὸ «καθήγισαν» καθ᾽ Ἡσυχ., ὅστις ἐξηγεῖ «καθαγίσω συντελέσω καὶ καθιερώσω· παρὰ Σαφοκλεῖ ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται»· ὀρθῶς ἑρμηνεύει ὁ Σχολ. «μετὰ ἅγους ἐκήμισαν», ὅπου ὁηλ. οἱ κύνες σπαράγματα τοῦ νέκυος ἐκόμισαν, ἐμόλυναν καὶ διὰ τοῦτο εἶνε χρεία ἐξαγνισμοῦ· πρβλ. ἅγος.
Κάθαια, ἡ· πόλ. καὶ χώρα ἐν Ἰνδίᾳ Στραβ. κάτ Καθαῖοι Ἀρρ.
Καθ-αιμακτός, 2· αἵματι μεμολυσμένος· «τὸν Ἕλλνας φόνον καθαιμακτὸν» Εὐρ. Ὀρ. 1358· ἐκ τοῦ,
Καθ-αιμάσσω· αἵματι μολύνω Αἰσχ. Εὐμ. 450· «σκήπτρῳ σὸν καθαιμάξω κάρα» Εὐρ. Ἀνδρ. 588· «τὰς γνάθους καθῆμαξε» Πλατ. Φαιδρ. 254.
Καθ-αιματόω· τῷ προηγ. - βωμὸν Ἀριστ. Θεσ. 695· «γῆνον καθῃμάτωσεν» Εὐρ. Φοιν. 1167· καὶ μτγν. πεζ. «τὰ σκίλη καθηματωμένος» Λουκ. ἀπαιδ. 9.
Καθ-αιμος, 2· πλήρης αἵματος· - τραύματα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1374· - αὐτὰ, Ἡρ. μ. 384.
Καθ-αίρεσις, εως, ἡ· κατάρριψις (κρήμνισις), καταστροφή· - τῶν ὄγκων Πλατ. Τιμ. 58· «τοὺς νεωσοίκους ἐπὶ καθαιρέσει ἀποδόσθαι» = πρὸς κρήμνισιν Ἰσοκ. 7, 66· «καθαίρεσις τῶν τειχῶν» = κρήμνισις, χάλασμα, Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 15. Παρὰ δὲ τοῖς ὑστερ. λέγεται ἀντιθ. τῷ «αὔξησις» Ἀριστοτ. φυσ. ἀκρ. 3, 6· - σωμάτων = ἰσχνανσις, γεν. Ζ, 2, 4· - φόνου Πλουτ. Ἀντ. 82· = κατάλυσις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς - Ἰουλιανοῦ, Ἡρωδ. 3, 1, 1.
Καθ-αιρέτης, ου, ὁ· ὁ καταλύων, καταβάλλων τι, καταστροφεύς, ἐξαλαθρευτής· πρώτων ἐν Θουκ. 4, 84 «οὐ δικαστήν. . , μᾶλλον δὲ καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων» σάνηθες δὲ ἀπὸ Δ. Κασ. (κατὰ τὴν τοῦ καθαιρεῖν ἔννοιαν)· - Καίσαρος = οἱ φονεῖς, 44,1.
Καθ-αιρετικός, 3· καθαιρεῖν δυνάμενος, κατασκεπτικός, ὀλέθριος, φονικός, καὶ ἐπίρ. μτγν.
Καθ-αιρέω, ἰων. καὶ αἱρέω· καταβάζω τι «καθεῖλομεν ἱστία» = τὰ πανιά· Ὀδ. ι, 149· καὶ ἐν τμήσ. «κατ᾽ ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἥρεεν» Ἰλ. ω, 263· - τὰ ἄχθος ἀφαιρῶ, Ἀριστ. βατρ. 10· - τὸ σημεῖον, Ἀνδοκ. 1,36· πρβλ. σημεῖον· «ὅσσε, ὀφθαλμούς καθελεῖν» = κλείω τὰ μμάτια τοῦ νεκροῦ, καλύπτω Ἰλ. λ, 458· καὶ κατὰ ἐμῆσ. «κατ᾽ ὀφθαλμοὺς ἑλέειν», λ, 426· συνών. μὲ βίαν καταβιβάζω τι, αὖρω «τὴν σελήνην» περὶ τῶν μαγισσῶν, Πλατ. Γοργ. 513· «τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες» ῥίψαντες αὐτὴν ἐκ τῆς ὁσίας, ἐφ᾽ ἧς ἐν τῇ ἀκροπόλει ἵστατο, ἔλαβον καὶ συνεχώνευσαν Λυκουργ. 117· ἀντ. καταβάλλω, φονεύω, ἐπὶ ἀνθρώπ. «εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ᾽ ὀλοὴ καθέλῃσι» = τὸν ἐξαπλώσῃ χαμαὶ Ὀδ. 6, 100· «μὴ καθέλοι μιν αἰών» Πινδ. Ὀ. 9,60· «φῶς᾽ ἄδικον» Αἰσχ. Ἀγ. 387· «μοῖρα τὸν φύσαντα καθεῖλε» Σοφ. Αἰ. 511· «γυνὴ μόνη με καθεῖλε φασγάνου δίχα», Τρ. 1062 καὶ τύ, - Ἀθηναίους Θουκ. 3,13· ἐν δὲ Δημ. 23, 53· - ἐν τῷ νόμῳ, ἀντιστοιχεῖ τῷ «ἀποκτεῖναι»· ἰδίᾳ δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων, καταβάλλω τὸν ἀντίπαλον «εἰ καθέλοι τοῦτο τὸ ῥῆμα ὥσπερ ἑβδομηκοστὸν ἀθλητήν» Πλατ. Πρωτ. 343· ἐν γέν. ἐπὶ κραταιῶν, «χρόνος κα-

αιρεῖ πάντα» = καταστρέφει Αἰσχ. Εὐμ. 276· «καθηρέθη Οἰχαλία δορί» Σοφ. Τρ. 478· ἓν πεζ. «τείχη καθελόντες» = εἰς τοῦδαφος καταρρίψαντες Πλατ. Μενέξ. 244· - νικῶ· «Κῦρον καὶ τὴν τῶν Περσέων δύναμιν» Ἡρ. 1, 71· «ἐνεγράψησαν ἐν τοῖς τὸν βάρβαρον καθελοῦσι», 8, 82· «-τὴν Εὐρυσθέως ὕβριν», 9, 27· «ἡ ἡγεμονία καταιρεθεῖσα» = καταλυθεῖσα, 1, 46· - δύναμις, 4, 137. Συχνότερ. παρὰ Θουκ. «τὸ λῃστικὸν ἐκ τῆς θαλάσ. καθῆρει» = κατέλυε, ἐξεπάστρευε, 1, 4· «καθαιρεθῆναι Φίλιππον» Δημ. 2, 8, ἀντίθ. τῷ «ἦρθη»· οὕτω καὶ «καθαιρεῖν τὴν δυναστείαν τινός» = καταλύειν, Λουκ. Νιγρ. 13· «ψήφισμα» = καταργεῖν ἀφανίζειν Θουκ 1, 140· «καθῃρημένος τὴν αἴσθησιν» ἀναίσθητος, ἔκφρων, 38· πιάνω συλλαμβάνω, ἁφαιρῶ· - ναῦν Ἡρ. 6, 41· «τὰ χρήματα καταιρέθη», 5, 36· «ἓν ἀφροσύνῃ καθελόντες» = καταλαβόντες Σοφ. Ἀντ. 383· «πάλος καθαιρεῖ τινα» = τοῦ πέφτει ὁ κλῆρος, 275· «τινὰ ἀμήχανος συμφορὰ καθαιρεῖ» Πλατ. Πρωτ, 344· «ἀγῶνα, ἀγώνισμα» = τυγχάνω τοῦ βραβείου, νικῶ Πλουτ. Πομπ. 8· -καταδικάζω «ψῆφος ἡ καθαιροῦσα» ἀντίθ. τῷ «ἡ σώζουσα» Λυσ. 13, 37· «τίνες λόγοι καθεῖλαν ἡμᾶς» Εὐρ. Ὀρ. 860· τὸ μέσ. περὶ πραγμάτ. οἰκείων - τὰ τάξα = καταιβάζω Ἡρ. 3, 78· «-τοὺς ἱστοὺς» Πολυδ. 1, 61, 1· καὶ μτγν. τὸν μελ. «καθελῶ» ἔχει ὁ Ἀντιφ. 15 (Πλαν. 334).

Κάθ-αίρω, ἀορ. ἐκάθηρα, ἀλλὰ καὶ ἐκάθᾶρα, ἀπαρ. καθᾶραι Ξεν. Ἀν. 5, 7, 36 κατὰ Κρύγ. ὥσπερ «καθάργης», οἷκ. 18, 8· καθαρίζω· - κρατῆρας Ὀδ. υ, 152· «-τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι», χ, 438· «χρόα ὕδατι καὶ ἀλείφατι», ω, 44· «ὕδωρ ὑπεκπρορρέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι», ζ, 87· «ἀπὸ χροὸς - λύματα πάντα κάθηρεν» = ἐκαθάρισε τὸ δέρμα ἀπὸ παντὸς ῥύπου Ἰλ. ξ, 171· «αἷμα κάθηρον» = ἀπόμαξον, π, 667· «ἐπεὶ πλυνάν τε κάθησάν τε ῥύπα πάντα» Ὀδ. ζ, 93· καὶ ἐπὶ θρησκ ἐννοίας, ἐπὶ καθαρμοῦ «θείῳ καθῆραι» = μὲ τὸν κανὼν τοῦ θείου Ἰλ. π, 228· οὕτω δὲ ἐπὶ τοῦ καθαρμοῦ καὶ ἐξαγνισμοῦ τῶν κακουργημάτων· - φόνον Αἰσχ. Χο. 72· - τινὰ Ἡρ. 1, 35· - τινὰ φόνου, 1, 44· καὶ «καθαρθεὶς φόνου», 43· - νῆσον, 64· πρβλ. Θουκ. 3, 104, Ξεν. Ἀν. 5, 7, 35· «τὴν πόλιν ἐπ' ἀγαθῷ» Πλατ. πολιτικ. 293· «τὸν ἀποκτείναντα κατὰ νόμον καθαρθέντα», νόμ. 8, 831· - τὴν γῆν τῶν λῃστῶν καὶ τεράτων καθαρίζω πρβλ. Σοφ. Τρ. 1008· «λῃστηρίων τὴν ἐπηρχίαν» Πλουτ. Μαρ. 6· «-τὰς πηγὰς» Πλατ. νόμ. 8, 845 - τὸν χρυσόν, πολιτικ. 303. Μέσ. ἴδ. ἐπὶ τῶν θρησκ. καθαρμῶν· «καθαίρεσθαι τοὺς αὐτοὺς καθαρμοὺς», νόμ. 9, 868· καθαρίζω ἐμαυτόν, ἐξαγνίζω· «καθαιρόμενος τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας», Φαιδ. 113· «ὁ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος», 69· «ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα» Αἰσχ. παρὰ Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. 20· λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν καθαρσίων (ἰατρικῶν), ὑγ. παραγγελ. σ 386· τὸ παρὰ Θεοκρ. 5, 119, κατὰ Σχυλ. = ἐκάθηρεν, ἐμαστίγωσεν.

Καθ-άλλομαι· καταπηδῶ ἐπὶ τῆς «καταιγίδος, καταφέρομαι μὲ ὁρμὴν· «ἦτε καθαλλομένη πόντον ὀρίνει» Ἰλ. λ, 298· «ἀπὸ τοῦ ἵππου καθαλλόμενος» Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 7, ἀντίθ. τῷ «ἀναρούειν»· «ἔστι δὲ ταῦτα ἐπ' ὀλίγους ἀναρούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι, ἵππ. 3, 7· «καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους» Λουκ. νεκ. Διαλ. 14, 5.

Κάθ-αλμα, τό· πήδημα κατά τινος Σχολ. Ἰλ. ζ, 181.

Καθ-αλμής, 2· πολὺ ἁλατισμένος· - βῶλος Νικ. ἁλ. 514, κατὰ Σχολ. ὀφάλμυρος.

Κάθ-αλος, 2· κουκκισμένος μὲ ἅλας Διφιλ. ἐν Ἀθην. 4, 132· κωμ. ἐπὶ τοῦ μαγείρου αὐτοῦ Πυσειδ. ἐν Ἀθην. 14, 662.

Καθ-αμαξεύω· διέρχομαι μὲ τὴν ἅμαξαν ἐπί τινος· ὡς γίνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· «ὁδὸς καθημαξευμένη» = ὁδός, ἐφ' ἧς αἱ ἅμαξαι καλῶς ἐκάστην φέρονται καὶ διὰ τοῦτο κατατετριμμένη καὶ ἐφθαρμένη· μτφ. ἐκ τῆς πολλῆς γλισχρώσεως φθείρω τι· «ἑωλοι καὶ καθημαξευμέναι ἀντιλογίαι» = τετριμμέναι, κοιναὶ Δ. Αλ. 20, 41· «τὰ οὐ καθημαξευμένα τοῖς πρώτερον», κρισ. Θουκ. 11· «σκώμματα» = τετριμμένα, κοινά, Σουϊδ. trivialia.

Κάθ-αμμα, τό· τὸ σημεῖον, ὅπου εἶνε ἡ ἄλσις, ὁ κόμβος· «κάθαμμα λύειν λόγου» Ἰδέρ. Ἱππ. 676· ἡ δὲ φράσις· «κάθαμμα λύειν» ἀπὸ Ζηνοβ. 4, 46 ὡς παροιμιακή.

Καθ-αμμίζω· (ἄμμος)· «καθαμμίζουσιν ἑαυτὰ καὶ ὄνος καὶ βάτος καὶ ψῆττα καὶ ῥίνη» = χώνονται μέσα εἰς τὴν ἄμμον Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 36.

Καθ-ανύω, ἀττ. ἀντὶ κατανύω Φρυν. ἐν Β. Ἀν. 14, 17.

Καθ-άπαν, ἀρθ. διῃρ. καθ' ἅπαν = καθόλου, ἐν γέν. omnino.

Καθ-άπαξ, ἐπίρ. μιὰ γιὰ πάντα, καθ' ὁλοκληρίαν Ὀδ. φ, 349· «οὕτω καθάπαξ πέφρικεν ἑαυτόν» Δημ. 19, 118· «οὐδὲ καθάπαξ» = οὐδὲ μιὰ φορὰ Πολυδ. 1, 2, 6· συχνότ. μτγν. «οὐδὲ τὸ καθάπαξ» Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 11, 97, omnino.

Καθ-άπερ = καθ' ἅπερ· καθά, καθὼς, ἀπαράλλακτα, καθὼς Ἀριστ. ἱππ. 8, Πλατ. σοφ. 218· ἔτι καὶ «καθαπερεί», Φιλ. 59· καὶ «καθαπερανεί» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 2.

Καθ-απλάω· ἁπλώνω, παθ. καὶ μετὰ γεν. «τοῦ αὐχένος ἡ κόμη καθήπλωται» = κατὰ τοῦ αὐχένος ἡ κόμη ἤπλωται Ἀριστοτ. Ζ. 4.

Καθ-απτικός, 3· ἐγγιτικός, προσβλητικὸς λόγος.

Καθ-απτός, 3· συνδεδεμένος· ἐνδεδυμένος· «-θώρσαισι καὶ νεβρῶν δοραῖς» Ἀριστ. βατρ. 1212· «-ὄργανον», διὰ τῆς χειρὸς κρουόμενον, ἀντίθ. τῷ «ἔμπνευστὸν» Ἀθην. 4, 176· ἀλλ. γραφ. «κάθαπτος» Λοβεκ. παραλ. 487.

Καθ-άπτομαι· ἐγγίζω, πιάνω· «-βρέφους χείρισιν» Θεοκρ. 17, 65· παρ' Ὅμ. «καθάπτεσθαί τινα ἐπέεσσι», συνήθ. μετὰ ἐπιθ. «μειλιχοῖσι» = φιλίως ἀτρέφομαι διὰ τοῦ λόγου πρός τινα Ἰλ. α, 582· ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἐπιθ. «ἀντιβίοις, χαλεποῖς» λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐναντίου = σφύδρα ἐπιπλήττω τινὰ Ὀδ. ν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

323, Πα Ἔργ. 330, οὕτως ἐκληπτέα καὶ τὸ «ἡ δ' ἐπέσσισι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα» Ἰλ. 9, 127· «ἔπ ιτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν» Ὀδ. 6, 39 (τοῦτο ὅμως ἐπὶ καλοῦ)· καὶ «καθαπτόμενος φίλον κῆρ», υ, 22· ἐν δὲ τοῖς ἑπομένοις ἐπὶ μόν. ἐχθρικῆς ἐννοίας, μέμφεσθαι, ὀνειδίζειν, συνήθως μετὰ γεν. προσώπου· «ἐπειδή μου Νίκίας καθήψατο» Θουκ. 6, 16· «ἴσως ἂν μου δικαίως καθάπτοιντο» Πλατ. Κριτ. 52· - τῆς ὑβριγίας = προσβάλλω Πολυδ. 1, 19, 4· ἀλλὰ «τῶν ἄλλων μαρτύρων καταπτόμενος» σημαίνει παρ' Ἡρ 8,65, καλῶ τινα ὡς μάρτυρα· «θεῶν καταπτόμενος ἐκέτευον», 6, 68· ἴδε τὸ ἑπόμ.

Καθ-άπτω· προσδένω, δένων τι ἐξαρτῶ· «τὴν μὲν βρόχῳ μιτώδει συνδόνος καθημμένην κατέδαμεν» Σοφ. Ἀντ. 1222· «καθῆψεν ὦμοις τοῖς ἐμοῖς ἱρινῶν ὑφαντὸν ἀμφίβλητρον»= περίβαλε, Ἐρ 1051· «ὄρυι καθῆψαν ἔντεα» Διόσκ. 13 (7,430) καὶ παζ. «καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν» Ξεν. κυν. 6, 9· «ὡς πρῶτας εἰς ἀκίνητον» Πολυδ. 8, 8, 3· - μέσ. περιβάλλομαι, ἐνδύομαι· «ἀκτινῆ πρεπόντως σῶμ' ἐμὸν καθάψομαι» Εὐρ. Ῥησ. 202· «μίτραις κῶλα καθῳμένος» Ἀρχ. 24 (9, 19)· τροπ. «καθηψάμην τυραννίδος» Σολ. παρὰ Πλουτ. Σολ. 14· καὶ ἀμτδ. «=εἵς τι= φθάνειν Ἀριστοτ. Ἴ. Ζ. 3, 4.

Καθ-άρειος, 2· καθάριος· - πῦρ Εὐρ. Ἰ. Α. 1112, ἐὰν ἡ γραφὴ ἦνε ὀρθή - βίος Ἀθην. 3, 74· Ἐπίρ. 4, 152 ἀντίθ. τῷ πολυτελῶς, = μετρίως, κοσμίως, Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 7, 311· ἧδε καθάριος.

Καθ-αρειότης, ητος, ἡ· καθαριότης Εὐστ.

Καθ-άρευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις καθαρὸς Πουχ.

Καθ-αρεύω· εἶμαι καθαρός, φυλάττω ἐμαυτὸν ἀκηλίδωτον· «ὅστις γνώμῃ μὴ καθαρεύει» Ἀριστ. βατρ. 355, οἰκήσεις Πλατ. νόμ. 6, 759· ἔτι «φόνου καθαρεύων καὶ δεσμοῦ καὶ φυγῆς», Ἐπ. 8, 356· - ἁμαρτημάτων Πλουτ. Κτ. νε. 24· -ονείδους Λουκ. ἐρωτ. 22· «τῶν οὐ καθαρευόντων» Δημ. 59, 78· καθαρεύω περί τι Πολυδ. 6, 56, 15· λέγεται καὶ περὶ ὅρους Δ. Ἀλ. π. κρισ. Λυσ. 2· «ὧν καθαρευτέον»= ἀπὸ τῶν ὁποίων πρέπει τις νὰ ἀπέχῃ Λουκ. π. ἰατορ. συγγρ. 6.

Καθ-αρευέω τῷ προηγ. μτγν. ἰδ. σύνθ. τῶν γραμματικῶν περὶ ὅρους λιγόμενων.

Καθ-αρίζω· κάμνω τι καθαρόν, Ο' καὶ Κ. Δ.

Καθάριος, (καθαρός), 2· ὁ ἀγαπῶν καὶ διαφυλάττων καθαριότητα, ποιμενικός· «ἀκολουθίσκος» Ποσειδιππ. ἐν Ἀθην. 12,550· «-περὶ ῥίψιν, περὶ ἀμπεχόνην, περὶ ὅλον τὸν βίον, Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 4· - σκευασία Μενανδ. ἐν Ἀθην. 14, 661· «καθάριοι ταῖς διαίταις» Δ. Σιχ. 5, 33· περὶ τοῦ ὅρους Σχολ. «τὸ καθάριον» = καθαριότης. Πλουτ. συμπ. 4, 1, 3· Ἐπίρ. π. χ. «καθαρίως ἐγχέλειν» Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8· (οὕτω κατὰ Πυλυδ. 6, 27 ἀναγνωστ. καὶ οὐχὶ «καθαρείως»)· «καθαρίως κατόψεσθαι» Πολυδ. 6, 3, 4· Ἀλλὰ τὸ τοῦ Στραβ. 3, 3, 6 «μονοτρυφῶντες καθαρίως καὶ λιτῶς» ἐνθυμίζει τὰ ἐν τῷ «καθάρειος» προαναγραφέντα χωρία τῶν κωμικῶν.

Καθ-αριότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ καθαροῦ· ἡ ἀρετὴ Πλατ. Ἐπ. 984· «κεκοσμημένη τὸ σῶμα καθαριότητι» Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 22· ἐπὶ τῆς τῶν αἰσθητηρίων σαφηνείας «διαφέρει ἡ ὄψις ἀφῆς καθαριότητι καὶ ἀκοὴ καὶ ὄσφρησις γεύσεως» Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 5· ἀντιθ. τῷ πολυτελὲς Πλουτ. Κρασ. 3· ὡς καὶ πρὸς τὸ «αἱ δαπάναι» Ἀθην. 12, 542 (πρβλ. καθάριος)· καὶ ἐπὶ ὅρους Πλουτ. Λυκ. 21.

Καθ-αρισμός, ὁ· τὸ καθάρισμα, ἡ πρὸς καθαρισμὸν γινομένη θυσία, Δουκ. ἐν. 22. Κ. Δ.

Καθ-αριστήριον, τό· τόπος πρὸς καθαρισμόν, ἰδ. τῶν μετάλλων Ἀρποκρ. ἐν λ. κεχρικών.

Κάθ-αρμα, τό· ἡ μετὰ τὸν καθαρισμὸν ἀφαιρεθεῖσα καὶ ἀπορριφθεῖσα ἀκαθαρσία, σκουπίδια, σκύβαλα Ἀμμ. βμ. καὶ διαφ. λ, λατ. sordes· «τὸ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορριπτούμενον» «καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπίμψας» Αἰσχ. Χο. 96· «-πόντια, ὄθλια» Εὐρ. Ἡρ. μ. 225. Ἐν δὲ τοῖς καθαρμοῖς καὶ ἐξαγνισμοῖς τὸ σῶμα αὐτό, ἐφ' οὗ τὸ πταῖσμα μεταδιδάζεται καὶ ὅπερ μετὰ τὴν θυσίαν ὡς μεμολυσμένον ἀπορρίπτεται, τὸ ἀπυδιυκομπούμενον piamentum Σουΐδ. καὶ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 454· ἔνν. κάθαρμα=ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶνε τρόπον τινὰ τὸ σκύβαλον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ ἰσοδυναμεῖ τοῖς, φθόρος, ὄλεθρος, περίτριμμα, ἀνδράποδον Πολυδ. 5, 102· «γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθίρματα» Ἀριστ. πλ. 454· «τοὺς μὲν πτωχούς, τοὺς δὲ καθάρματα, τοὺς δὲ αὐτὸν ὑπολαμβάνων εἶναι» Δημ. 21, 185· «ἐξονειδίζει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν» Λουκ. νεκρ. διαλ. 2, 1. Ν. Δ. ἐν Ἀριστ. Ἀχ. 44 «πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος» εἶνε ἴσ. ὁ διὰ θυσίας ἁγνισθεὶς χῶρος· πρβλ. καθάρσιος.

Καθ-αρματ-ώδης, 2· ὁ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκβλητέος Εὐστ.

Καθ-αρμόζω· θέτω τι καταλλήλως, τ. ἐ. ἁρμόζω, προσαρμόζω· «βρύχιον ἅρμα» Εὐρ. Ἱππ. 771 παθ. «πλῆκτρα ἐπὶ ζυγοῖς καθήρμοστο», Ῥῆσ. 767.

Καθ-αρμός, ὁ· ὁ καθαρισμός, ἰδίᾳ ὁ ἀπὸ ἁμαρτημάτων καὶ κακουργημάτων ἐξαγνισμὸς καὶ ἡ πρὸς τοῦτο γιγαμένη θυσία καὶ πάντα τὰ νομιζόμενα εἰς δημοσίους ἁγνισμοὺς καὶ ἐξιλασμούς· «ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις» Αἰσχ. Χο. 962· «καθαρμοῖς ἠλάθη χειροκτόνοις» Εὐμ. 273· «θοὺ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων» = ἐξίλωσιν Σοφ. Οἰ. Κ. 467· «καθαρμὸν θύειν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1332· «καθαρμὸν τῆς χώρης ποιεῖσθαί τινα» = θυσιάζειν τινὰ πρὸς καθαρισμὸν τῆς χώρας Ἡρ. 7, 197· «λύσεις καὶ καθαρμοὶ δεινημάτων» Πλατ. πολιτ. 2, 364· «καθαρμῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα», Φαιδρ. 244· ἰδίᾳ ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς τελέσεως τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, Φαιδρ. 69· ἔτι ἐπὶ τῆς καθάρσεως τῶν γυναικῶν μετὰ τὸν τόκον Ἀριστοτ. Ἴ. Ζ. 7, 10· καὶ ἐπὶ καθαρισμοῦ διὰ καθαρσίου (ἰατρικοῦ) Πλουτ. ὑγι. παρ. 11.

Ιερά Μητρόπολις Βεροίας

Καθ-αρο-γραφέω· γράφω εἰς τὸ καθαρόν, ἐκκλ.

Καθαρο-δίαιτος, 2· ὁ ἔχων καθαρὰν δίαιταν· - βίον, ἐκκλ.

Καθ-αρο-λογέω· ὁμιλῶ καθαρῶς Εὐστ.

Καθ αροποιέω· κάμνω τι καθαρῶς, καθαρίζω Σχελ. Ἀριστ. Ἀχ. 506.

Καθ-αρο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν τι καθαρῶς, μτγν.

Κᾰθ-αρός, 3, συγκρ. -ώτερος, ὑπερθ. -ώτατος, Πλατ. Ξεν. εὔχρ. ἀπὸ Ὁμ. κ. ἐξ. πατρικός· - εἵματα Ὀδ. ζ, 61· «ἐν καθαρῷ (δηλ. τόπῳ, ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ, ὅπου οὐδὲν ἐμπόδιον ὑπάρχει), ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος» Ἰλ. θ, 491· (πρβλ. «οἰκεῖν ἐν καθαρῷ» Πλατ. πολιτ. 7, 520· ἔτι, «ἐν καθαρᾷ» «ἐν καθαρῷ», νόμ. 10, 910· ἐν ὑπαίθρῳ, sub divo . πρβλ. τὸ Σοφ Οἰ. Κ. 1575· «ἐν καθαρῷ βῆναι τῷ ξένῳ = recedere ut via pura sit. hospiti· «ἐν καθαρῷ λειμῶνι» ἀνοικτῷ Θεοκρ. 26, 5) θάνατος = ἔντιμος, ὁ διὰ τοῦ ξίφους καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἀγχόνης Ὀδ. χι, 462· ἐν δὲ τοῖς ἑπομένοις λέγεται κυριολεκτικῶς καὶ τροπικῶς ἐπὶ ἠθ. καθαρότητος· «λέδης» Πινδ. Ὀ. 1, 26· φέγγος=λαμπρόν, π. 9, 90· - φάος, 6, 14· (πρβλ. «ἐν αὐγῇ καθαρᾷ» Πλατ. Φαιδρ. 250· «ἐν ἡλίῳ καθαρῷ», 239· «-καὶ λαμπρόν», Τιμ. 72)· -ἀρετή, 5, 2· «καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται» Αἰσχ. ἱκ. 641· - χεῖρες, Εὐμ. 303· - δόμος Εὐρ. Ἰ. Τ. 1231· «οὐδεὶς καθαρὰν φρένʼ ἔχων» (ὑπ. 1120. Ἔτι, ἄδολος, γνήσιος, ἀληθής· «καθαρὸς Τίμων» Ἀριστ. ὄρν. 154· «-δοῦλος» = ἀπηκριβωμένος Β. Ἀν. 105, 5, ἐξ Ἀντιφ. - ποταμοί Ἡρ. 4, 53· καὶ μὲ γεν. - τινός = ἀμιγής, 2, 38· «τὸ ἐμπεδὼν ἐγένετο καθαρὸν» = ἐξῆγεν ἀπὸ τὸ μέσον τὸ ἐμπόδιον, 7, 183· -στρατὸς 1, 211, ὡς «τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ» = τὸ ὑγιὲς μέρος, ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, 4, 135· «ὁ τῶν κακῶν καθαρὸς τόπος» Πλατ. Θεαιτ. 177· «ἂν μὴ καθαρὸς ᾖ τὰς χεῖρας φόνου», νόμ. 864· «τὸ καθαρὸν καὶ τὸ ἀληθὲς», Φιλ. 79· -καὶ εἰλικρινές, 52· «-καὶ ἄκρατος νοῦς» Ξεν. Κυρ. 8, 7, 20· «οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις» Πλουτ. Περικλ. 8 «-τὸ καθαρὸν» = ἡ καθαρότης, Δημ. 4· «καθαραὶ ψῆφοι» ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν, παστρικὲς λογαριασμὸς Δημ. 18, 227· λέγεται καὶ ἐπὶ καθαρότητος τοῦ ὕφους· ἐπίρ. «καθαρῶς καὶ ἀγνῶς ἑρμεῦσαι ἱερά» Ἡσ. Ἱρ. 334· «-καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθεῖν» Πλατ. Φαιδ. 108· «-καὶ δικαίως», σοφ. 253.

Καθ-αρό-τευκτος, 2 (τεύχω)· καθαρῶς οἰκοδομηθείς Ἰ. Δαμασκ.

Καθαρότης, ητος, ἡ· τὸ ἀμόλυντον, ἀκηλίδωτον, ἡ διαύγεια, τὸ φωτεινὸν «-καθαρότ. ὀφθαλμῶν», ἀντίθ. τῷ «ἀχλυώδες» Ἱπποκρ. μτφ. Πλατ. Φαιδ. 111· «διαφορὰς καὶ καθαρότητος χάριν», νόμ. 6, 778· «ἡ περὶ τὰ χρήματα» = τὸ ἀδωροδόκητον, ἡ τιμιότης Πολυδ. 32, 11, 9.

Καθαρο-υργικός, 3· καθαρῶς κατεσκευασμένος, ἐπὶ ἀλεύρου, Γαλην.

Καθαρο-ῥάντης καὶ καθαρο-φόνος, λῆμ. πλασθεῖσαι ὑπὸ τῶν γραμμ. πρὸς ἐξήγ. τοῦ Ἀργειφόντης Ἡσυχ.

Καθ-αρπάζω· ἀνεικείμενόν τι μᾶ βίαν λαμβάνω, ξεκρεμνῶ· «-κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων» Εὐρ. Ἀνδ. 1123· ἐν γέν. λαμβάνω τι μᾶ ὁρμὴν· «-ἐκ δίξιᾶς ξίφη», 814· -τὰς ἀσπίδας Ἀριστ. ἱππ. 857, ὅπου ὁ Βεκκ. «κατασπάσαντες» ἀναγινώσκει· - λεηλατῶ, ἁρπάζω Στραβ. 16, 761.

Καθ-άρσιος, 2· ὁ καθαρισμὸν ποιῶν, ὁ καθαρίζων τι, ἰδ ἐπὶ τῶν κακουργημάτων, ὁ ἐξαγνίζων· «φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος» Αἰσχ. Εὐμ. 548· «Ἀοξίας δωμάτων καθάρσιος», 63· λέγεται ἐπὶ θύματος, ὅπερ ἐν τῷ ἀγνισμῷ προσφέρεται «αἷμα καθάρσιον», 427· «μαλεῖν καθαρσίῳ παῖδι», περὶ τοῦ Διονύσου, ὡς προστάτου θεοῦ τῶν Θηβῶν, ὅστις πρέπει τὴν πόλιν καὶ τὰ πέριξ νὰ ἐξαγνίσῃ Σοφ. Ἀντ. 1142· - Ζεὺς Ἱκ. 1, 44· - θεοὶ Πολυδ. 1, 24· -πῦρ, Εὐρ. Ἱκ. μ. 937· «ἱερὰ καθάρσια οἴκων», 928, Πλουτ. Κάμ. 20· «τὸ καθάρσιον» δηλ. «ἱερὸν» θυσία πρὸς καθαρισμόν, «καθαρσίου ἐδέοντο κυρῆσαι» Ἡρ. 1, 35· συνχάτερον ἐν τῷ πληθ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1225· «ἐπειδὴν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ» Αἰσχίν. 1, 23, ἔνθα ὁ Ἁρποκρατίων παρατηρεῖ ὅτι οἱ Ἀθηναῖς ἤγνιζον τὸν χῶραν τῶν ἐκκλησιῶν «μικροῖς χοιριδίοις», ἅτινα ἐπωνόμαζον «καθάρσια», πρβλ. «κάθαρμα»· - τὸ καὶ νῦν λεγόμενον «καθάρσιον», δηλ. φάρμακον, ἰατρ.

Κάθ-αρσις, εως, ἡ· ἡ καθάρισις, καθαρισμός, ἐξάγνισις, Ἡρ. 1, 35, Πλατ. Κρατ. 405· ἐν δὲ 415, ὁρίζεται ὧδε «κάθαρσις, ἀπάκρισις χειρόνων ἀπὸ βελτιόνων»· ἐντ. καὶ «αἱ τῆς ψυχῆς καθάρσεις», σοφ. 227, παρὰ δ' Ἱπποκρ. καὶ ἄλλ. ἰατρ. ἐπὶ τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ σώματος διὰ ἰατρικοῦ «κοιλίας κάθαρσις» Πλουτ. ὀγ. παραγγ. 134· ὑπὸ δὲ τοῦ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 18 τὰ ἐμμήνια τῶν γυναικῶν.

Καθ αρτήρ, ῆρος, ὁ· καθαρτὴς Μανέθ. 4, 251.

Καθ-αρτήριος, 2· καθαρτικός· - θυσίαι Δ. Ἀλ. ἀρχ. 9, 40 καὶ «τὰ καθαρτήρια», δηλ. ἱερὰ Πολυαὶ. 1, 32· «καθάρσεις, καθάρσια, καθαρτήρια» ὡς συνών. παραθέτει.

Καθ-αρτής, οῦ, ὁ· καθαριστής, ὁ διὰ θυσίας ἐξαγνίζων· - τῆς χώρας Ἀριστ. σφ. 1043· καὶ ὁ Ὀρέστης, ὅστις ἔρχεται τιμωρὸς τῷ πατρὶ λέγει· «σοῦ γὰρ ἔρχομαι δίκῃ καθαρτής» Σοφ. Ἰλ. 70. τροπ. «δοξῶν ἐμποδίων μαθήμασι περὶ ψυχὴν καθαρτὴν εἶναι» Πλατ. σοφ. 231.

Καθ-αρτικός, 3· ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ καθαρίζειν· - φάρμακον=καθάρσιον Ἱπποκρ. «τὰ καθαρτικὰ ἐξελάσαντα τῶν σωμάτων τὰ ὀγρά» Σ. Ἐμπ. πρ. λογ. 2, 480· «ἡ καθαρτικὴ» Πλατ. σοφ. 231· «τὸ καθαρτικὸν μέρος» = τὸ πρὸς κάθαρσιν Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 7.

Καθ-άρτρια· θηλ. τοῦ καθαρτὴς Σχολ. Πινδ. Π. 3, 139.

Κάθ-αρτρον, τό· καθάρσιον Τζέτζ.

Καθ-άρυλλος, 2· ὑποκ. τοῦ καθαρός· καθαρούτσικος Πλατ. κωμ. ἐν Ἀθην. 3, 110· ἐπίρ. -ως Κρατιν. ἐν Ἀθην. 9, 396.

Καθ-αυαίνω, ἀττ. ἀντὶ καταυαίνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καθ-αυτό· καθ' αὐτό· τὸ μὴ σχέσιν ἔχων πρός τι ἕτερον, μόν. του, ἀπόλυτον, μετγν. Καθ-αυτόν, ὀρθότ. διηρ. καθ' αὐτόν· μόνος, ἄνευ ἄλλων, ἰδίᾳ.

Καθ-έδρα, ἡ· τὸ ἐφ' οὗ τις κάθηται, κάθισμα, καθέκλα, σκαμνί Ἡρωδ. 2, 3, 17, ἀντιθ. τῷ «κλίνη» Πλουτ. συμπ. 7, 10, 1· καὶ ἐπὶ πλοίων καθέδραι = τὰ ἐδώλια, transtra, Πολυδ. 1, 21, 2· - τοῦ λαγώ = ἡ εἰνή, κοίτη Ξεν. κυν. 4. 4· παρ' Ἱπποκρ. = τὸ ἀγγεῖο. Παρὰ Στραβ. 17, 1, ὑπόβαθρον, κρηπίς, ἐφ' ἧς τι ἵσταται· - αὐτὸ τὸ καθῆσθαι Λουκ. Δραπ. 7· ἰδ. τὸ χρονατριβεῖν, ἡσυχίαν ἄγειν Θουκ. 2, 18· ἔτι, ἐπίσχεσις καὶ σχολὴ ποιεῖσθαι.

Καθ-έδριον, τό· ὑποκ. τοῦ καθέδρα.

Καθ-έδριος, ὁ· ὁ ἐπὶ ἕδρας καθήμενος Π. Λίγ.

Καθ-έζομαι, μ. μελ. καθεδοῦμαι Ἀριστ. βατρ. 200, Πλατ. Θεαιτ. 146, Δημ. ὀ, 15, παρὰ Δ. Λατρ. 2, 72 καὶ, καθεδήσομαι (ἀδόκ.), παρατ. ἀντὶ ἀορ. παρ' Ὁμ. καὶ τραγ. καθεζόμην Ἰλ. α, 536, Αἰσχ. Εὐμ. 6, Σοφ. Τρ. 918, παρὰ δὲ πεζ. ἀττ. ἐκαθεζόμην Ξεν. Ἀν. 1, 5, 9, Αἰσχιν. 1, 120· καθίζω ἐγώ· «ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῦ καθίζετο» Ἰλ. ω, 126 «- ἐπὶ θρόνου», ω, 522· «ἐπὶ λίθοισιν» Ὀδ. γ, 406· λαμβάνω μέρος ἔν τινι συναθροίσει ἢ ἐκκλησίᾳ, διότι ἐν αὐταῖς κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐκάθηντο· «ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες πάντες», α, 372· - παρ' Διΐ Ἡσ. ἔρ. 257· παρακάθημαι μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἡσυχίας «εἶφ' οὕτως κατ' ἄρ' ἕζεται ἶσος ἀναύδῳ» = διὰ τί κάθεσαι οὕτως ἶδιώ καὶ δὲν ὁμιλεῖς; Ὀδ. χ, 378· ἔτι, διατρίβω, χρονατριβῶ, ζ, 205· «ἐς θρόνον καθέζετο» Αἰσχ. Πρ. 229· «ἐπὶ ζυγοῦ καθέζεσθ' ἀρχῆς» Εὐρ. Φοιν. 75· «ἑκάτεραι καθεζόμεσθα βώμιοι», Βακχ. 33· «πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων» Θουκ. 3, 70· ἐπὶ στρατιωτικῆς τοποθετήσεως, 2, 18· «ἐκαθέζετο παρὰ τοὺς πόδας μου» Πλατ. Πρωτ. 310· καὶ «ἵνα παρ' αὐτῷ καθίζοιτο», Χαρμ. 155, τὸν π. ἀορ. ἔχει ὁ Ἀγαθ. 53 (9, 644) «καθεσθείς»· «ἐκαθέσθη» Λαγγ. 3, 5· καὶ ἄλλ. μτγν. Ὃν ὅμως ὁ Λουκ. σολοικ. 11, ὁ ἴν. «καθίζομαι» εἶνε παρὰ Λυσ. 13, 37, Πλατ. Ἀξ. 371· πρβλ. καθεῖσα, κάθημαι, καθίζω.

Καθ-είατο, ἐπ. ἀντὶ ἐκάθηντο.

Καθ-ειλίσσω· καθελίσσω.

Καθ-είμαρται· εἶνε ὑπὸ τῆς τύχης ἀπαφασισμένον, ἐπὶ δυστυχῶν συμβαμάτων προωρισμένων ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης Λουκ. Φιλοψ. 14· «ὡς δὴ πάλαι καθειμαρμένων τούτων» Πλουτ. Ἀλεξ. 52.

Καθ-εικένως, ἐπίρ. (π. μετχ. παρκ. τοῦ καθίημι) ἀφειμένως, χαλαρῶς.

Καθ-είργμός· κάθειρξις, μετγν.

Καθ-είργνυμι· κλείω τι ἔνδον τινός, ἐν εἱρκτῇ· «οὓς καθεῖρξ' ἡμᾶς» Εὐρ. Βακχ. 618· «εἰς τὸν καλιὸν καθείργνυται» Κρατιν. ἐν Πολυδ. 10, 16· «καθείργνυσι τὴν τοῦ πυρὸς δύναμιν» Πλατ. Τιμ. 45· «κηρίνοις πλάσμασι καθείρξας», Θεαιτ. 200· - εἰς τὸν περίβολον, 197· «οἳ ἦν τῇ πόλει καθείρξαντες ὁμᾶς» Δημ. 3, 31· «καθειργμένοι ἐν τῷ σταυρώματι» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 3· «- εἰς οἴκημα» Πλουτ. Λυκ. 26.

Κάθ-ειρξις, ἡ· τὸ νὰ κλείσῃ τις τι ἔνδον ἄλλου· «- εἰς τὴν σορόν» Πλουτ. Ὀσ. καὶ Ἱσ. 39.

Καθ-εἷς = «καθ' εἷς» καὶ «εἷς καθεἷς» = εἷς ἕκαστος, unusquisque, singulatim, ἐν τῇ Κ. Δ. ἰσφαλ. ἀντὶ καθ' ἕνα, γινόμενον «κατὰ τὸ ἕν καθ' ἕν».

Καθ-εἶσα, (ἴδε εἶσα) ἀορ. = ἔβαλά τινα νὰ καθίσῃ, ἐτοποθέτησά τινα· - ἐπὶ θρόνου Ἰλ. σ, 389· «τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ», ε, 36· «σκοπὸν καθεῖσε» Ὀδ. ὃ, 524· «ἀνδριάντι, ὃν Κρῆτες τέγει Παρνασίῳ κάθεσσαν» Πινδ. Π. 5, 42. Τὸ μέσ. καθέσσατο» Ἀνακρ. 10 (6, 143)· πρβλ. καθίζομαι καὶ καθίζω.

Καθ-έκαστα (καί, καθ-έκαστον), ὀρθότ. διηρ. καθ' ἕκαστα· καθὲν χωριστά, ἕνα ἕνα· μετὰ ἄρθρου εἶνε οὐδ. ἀκλ. «τὸ καθ' ἕκαστον», «τά καθ' ἕκαστα», «τὰ καθ' ἕκαστα», καὶ μετὰ προθ. «ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα τὸ καθόλου» = ἐκ τῶν μερικῶν τὰ γενικά Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 6. 12· ἤτοι τὰ ἄτομα, τὰ μέρη κτλ. παρὰ τοῖς φιλοσ. ἄνευ δὲ τοῦ ἄρθρου ὡς ἐπίθ. «ἀξιοῦντες πρότερον ἀριθμεῖν καθ' ἕκαστον γιγνόμενον τὸ ἥμισυ» Φυσ. ἀκρ. 8, 8.

Καθ-εκάστην = καθ' ἑκάστην, θηλ. ἡμέραν· κάθε ἡμέραν, καθημερινῶς.

Καθ-εκούσιος· ἑκούσιος, Ο'.

Καθ-εκτέον, β. ἐπίθ. τοῦ κατέχω· πρέπει τις νὰ κατέχῃ τι, ἐμποδίζητε Πλουτ. Κατ. νε. 63.

Καθ-έκτης· εἶδος καταρρακτῆς θύρας ἐν τοῖς περιστερεῶσι Γεωπ.

Καθ-εκτικός, ἡ· ἕξιον τὴν ἰδιότητα νὰ κρατῇ τι ἰσχυρῶς· «κατειληδόνας καθεκτικὰς ὧν λαμβάνουσι» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 10, 3· «καθεκτικὸν καὶ ἐξωθεῖς» Ἀριεμιδ. 2, 14.

Καθ-εκτός, (κατέχω)· ὁ δυνάμενος νὰ κατέχηται, ἐμποδίζηται· «θρασὺς καὶ βδελυρὸς καὶ οὐδὲ καθεκτός» Δημ 21, 2· ἐπίρ. -ῶς.

Καθ-ελεῖν· ἴδε καθ-αιρέω.

Καθ-ελίσσω· τυλίσσω, περιδένω· ὀπισθ. κατειλίχατο, πλ. κατειλιγμένοι ἦσαν· «- τὰς κνήμας ῥάκεσι» Ἡρ. 7, 76· «- τὰ ἕλκεα τελαμῶσι», 7, 181.

Καθ-ελκόομαι· γεμίζω ἀπὸ ἕλκη, πληγάς, ἕμπυον Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 37.

Καθ-ελκυσμός, ὁ· τὸ βύθισμα εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ πλοίων Μάχ. ἐν Ἀθην. 5, 207.

Καθ-ελκύω· καθέλκω, ἀορ. «καθελκύσαντες τὰς ναῦς» Θουκ. 2, 93, καθειλκύει Δημ. 5, 12· καὶ παθ. «τῶν νεῶν κατελκυσθεισῶν εἰς τὴν θάλασσαν» Ἡρ. 7, 100· π. παρκ. «οὐδὲν καθείλκυσται» = τείχη μέχρι θαλάσσης ἠκοδόμηται Στραβ. 8, 380.

Καθ-έλκω· σύρων φέρω τι κάτω, δίπτω εἰς τὴν θάλασσαν πλοῖον Ἀριστ. Ἐκ. 107· «- τὰς ναῦς εἰς τὴν θάλασσαν» Πλατ. νόμ. 4, 706· «- πλοῖον μακρὸν» Ἰσοκ. 4, 118· «καθείλκυσαν τὰς τριήρεις» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 19· ἐνεργ. μέσ. ὁ ἴν. καὶ παρατ. ὁ μέλ. καθέλξω Ἀριστ. βατρ. 1391, ἐπὶ τῆς πλείστης· ὁ δὲ ἐνερ. καὶ π. ἀορ. ἐκ τοῦ καθέλκω.

Κάθ-εμα (καθίημι) τό· τὸ πρὸς τὰ κάτω ἀφιεμένον, κρεμαμένον, ὥσπερ ἐν τοῖς περιόδοις οἱ κρεμαστοὶ λίθοι Ο' καὶ Ἀντιφ. ἐν Πολυδ. 5, 98, ἔνθα χειρόγρ. ἔχ. κάθημα.

Καθ-έννυμι· ἴδε καταέννυμι.

Καθ-εξείης· = τῷ καθ-εξῆς· ἐν τμήσ. «κατὰ θ' ἑξείης» Ὀππ. κυν. 3, 59.

Καθ-εξῆς· ἑφεξῆς Πλουτ. συμπ. 1, 1.

Κάθ-εξις, ἡ· ἡ κατοχή, κατάληψις· – τῆς ἀρχῆς Θουκ 3, 47· – τοῦ πνεύματος = τὸ κράτημα, ἐπίσχεσις, τῆς ἀναπνοῆς Ἀριστοτ. π. ὕπν. καὶ ἔγρ. 2· «– τῶν ἐπιθυμιῶν» Πλουτ. Νομ. 3.

Κάθ-ερμα, τό· = τῷ ἕρμα, ἐν πλ. εὐχρ. Ἀνακρ. (66, 10) = ἐνώτια, σκουλαρίκια Ἀθην. 13, 534.

Καθ-ερπύζω· καθέρπω, εὐχρ. μόν. ὁ ἑορ. «ἡ καρδία ἐς τὴν κάτω μου καθείρπυσεν» Ἀριστ. βατρ. 485· «καθέρπυσον εἰς τὸν Κιραμεικὸν» = σύρε κάτω εἰς τὸν Κ., 129.

Καθ-έρπω· σύρομαι, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, πορεύομαι· «ἀπ' ὀρθίων πάγων καθείρπειν ἔλαφος» Σοφ. ἀπασπ. 110· «αὐτῷ παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει» = φίρεται, καταιβαίνει Ξεν. συμπ. 4, 23· πρβλ. ἕρπω.

Κάθ-εσις (καθίημι)· ἡ πρὸς τὰ κάτω φορά, ἄφεσις, Ἀριστοτ. μετεωρ 2, 2. Καθ' Ἡσυχ. = οἴκησις, ἐκ τοῦ καθέζομαι· «δράματος», διδασκαλία, Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1060.

Καθ-εσμός, (καθέζομαι), ὁ· τὸ νὰ ἦνέ τις καθεσμένος, αὐτὸ τὸ καθῆσθαι Ἀριστ. σφ. 1107, ἑαφαλ. ἀντὶ καθ' ἑαμούς.

Καθ-εστηκότως, ἐπίρ. (μετχ. παρκ. τοῦ καθίστημι)· ἡσύχως, εὐτάκτως· «μέσως καὶ καθεστηκότως· μάλιστα ἔχειν πρός τί» Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 5.

Καθ-ετήρ, -ῆρος, (καθίημι), ὁ· 1) πᾶν ὅ,τι τις ἔνδον τινὸς εἰς βάθος ἐμβάλλει πρὸς ἔρευναν, ἰδ. ἐν τῇ χειρουργικῇ τὸ ἐργαλεῖον, ὅπερ ἐμβάλλεται εἰς τὴν οὐροδόχον κύστιν, πρὸς κένωσιν τῶν οὔρων, sonda, λεπτότατος σωλὴν ἐμβαλλόμενος εἰς αὐτὴν δι' ἐγκλύσματα· στριμμένον μοτὸν πρὸς ἐμφραξιν πληγῆς, ἰατρ. 2) ἡ καλαμίς, = καλαμίδι Ἀρτεμιδ. 2, 15· 3) κάθεμα, «εἶδος ὄρμου τριῶν ὥσπερ ὀφθαλμοὺς λίθους κρεμαστοὺς ἔχοντος» Πολυδ. 5, 98.

Καθετήριον. ὄργανον· καθετὴρ Ἀρεταῖ

Καθ-ετηριασμός, ὁ· τὸ ἐμβάλλειν καθετῆρα καὶ ἐξετάζειν δι' αὐτοῦ, ἰατρ.

Καθ-ετικός, 3· ὁ καθέτως τεθειμένος Σχολ. Ἀρατ. 112.

Κάθ-ετος, 2· ὁ ἀπό τινος μέρους κάτω καὶ εἰς βάθος ἀφειμένος, κρεμασμένος, βεβυθισμένος· – ἀμνὸς κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. «ὁ καθειμένος εἰς τὸ πέλαγος», καθὼς καὶ ὁ πρὸς θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα βυθισθεὶς εἰς τὸ πέλαγος δοὺς Φωτ. Ἀρποκρ. ἐκ τοῦ Λυσ. «μόλιβδος», ὅστις προσδεδεμένος εἰς τὸ ἄκρον σχοινίου, χρησιμεύει πρὸς ἔρευναν τῶν θαλ. βάθατων, ἡ καταπειρατηρία, ἡ βολὶς κοιν. σκαντάλι· – θύρα = ἡ καταρρακτὴ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 115· ἡ κάθετος, εἶδος ὁρμιᾶς, κοιν. καθητή Ὀππ. ἁλ. 3, 77· – τριχίνη = ἡ ἐκ τριχῶν καθητή, διότι κατασκευάζεται καὶ ἐκ λίνου καὶ μετάξης Ἀντ. Σιδ. 96 (7, 637)· «ἡ κάθετος», ἐνν. γραμμὴ παρὰ τοῖς γεωμέτρ. ἡ ἀπὸ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω κατ' εὐθεῖαν ἀγομένη, Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 98, linea perpendicularis· «πρὸς τὴν κάθετον μετρεῖν» = κατὰ τὴν ἀταφύλην (τὸ κοιν. ἀλφάδιον) Ἐπιγρ. ἐν Πλουτ. Αἰμ. Π. 15· ὃθ. καὶ τὸ κατὰ κάθετον ὕψος Στραβ. 8, 379.

Καθ-εύδω, ἰων. κατεύδω· κοιμῶμαι, παρατ. καθεῦδον Ὅμ. ἀττ. «καθηῦδον Πλατ. συμπ. 119, καὶ καθηῦδον Ἀριστ. ὄρν. 495, ἡ «ἐκάθευδον» Ξεν. οἰκ. 7, 11. Τὸ καθεύδειν ὥσπερ καὶ τὸ ἁπλοῦν εὕδειν σημαίνει τὸ κοιμᾶσθαι, ἀλλ' ὡς τινα φυσικὴν κατάστασιν, εἰς ἣν ἀναγκαίως πρὸς ἀνάληψιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων πίπτει ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸν ἡμερινὸν κάματον· διὰ τοῦτο ἀντιτίθ. πρὸς τὸ ἐγρηγορέναι· λέγεται δὲ οὐ μόν. ἐπὶ ἀνθρώπ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ζῴ. καὶ φυτῶν, διότι καὶ ταῦτα κατὰ τὴν οἰκείαν αὐτῶν φύσιν παρόμοιον φαινόμενον παρουσιάζουσι· πρβλ. Ὁδ. ζ, 1, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 7, 8· «– ἐγρηγορὰς ἢ καθεύδεις;» Πλατ. Πρωτ. 310· «σὺ οὖν κάθευδε» Ἀριστ. νεφ. 39· «– ὅτι οἱ τριήραρχοι οἶκοι καθευδήσουσι» Ξεν. Ἑλ. 5, 1, 20· μτφ. «οὐ καθεύδουσι χρήματα» = οὐκ ὀκνοῦσι Λίσχ. Ἀγ. 1330· «ἐλπίδες δ' οὕτω καθεύδουσιν» Εὐρ. Φοιν. 637, ἀντίθ. τῷ «προσέχειν τοῖς πράγμασιν» Πλουτ. Πομπ. 15· – ἀμελεῖν Ξεν. Ἀν. 1, 3, 11· καὶ «καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη» = οὐκ ἀνεγείρειν αὐτὰ Πλατ. νόμ. 6, 778· ὁμοίως «τοὺς νόμους ἐᾶν καθεύδειν» Πλουτ. Ἀγ. 2· ἐπίθ. «οὐ καθευδητέον ἐν τῇ μεσημβρίᾳ» Πλατ. Φαιδρ. 259, dormio.

Καθ-εύρεμα, τό· ἑφεύρεσις μτγν.

Καθ-ευρίσκω· εὑρίσκω, συλλαμβάνω· «καθευρέθη τάφον κοσμοῦσα» = συνελήφθη Σοφ. Ἀντ. 395, ἔνθα καὶ δι. γρ. «καθηρέθη».

Κάθ-εφθος· πολὺ βρασμένος Διφιλ. ἐν Ἀθην. 2, 59, καὶ μτγν. ἰατρ.

Καθ-έψω· ἴδε καθέψω.

Καθ-εψής, 2· κάθεφθος Νικ. ἀλ. 586.

Καθ-έψησις, ἡ· τὸ πολὺ βράσιμον Ἱπποκρ.

Καθ-εψιάομαι· καθάπτομαι, λοιδοροῦμαι· – τινὸς Ὁδ. τ, 372, illudo.

Καθ-έψω· πολὺ βράζω τι Διοσκ. decoquo, καὶ παθ. «καθεψόμενος ὑπὸ τῶν καυμάτων ποταμὸς» Διοδ. 1, 40· – χωνεύω παρ' ἰατρ. κωνεύω· – τάργύριον Ἀριστ. σφ. 795· μτφ. μετριάζω, «πραΰνω· «– καὶ πραΰνειν τὸν ἵππον» Ξεν. ἱππ. 9, 6, ἔνθα ὅμως «καθεψῆσει» ὑπάρχει ὡς ἐν Λουκ. ὄν. 25 «καθεψεῖσθαι».

Καθ-ηγεμονικός, 3· ἡγεμονικός.

Καθ-ηγεμών, -όνος, ἰων. κατηγερών = ὁ ἡγεμών· – τῆς ὁδοῦ = ὁδηγὸς Ἡρ. 7, 128· «– καὶ ὁδηγοὶ» Πολυδ 3, 48, 11, ἀρχηγός «– καὶ τῶν ὅλων» Πολυδ. 7, 14, 4· – τῆς ἀρετῆς Πλουτ. Δίων. 1.

Καθ-ηγέομαι, ἰων. κατηγέομαι· πηγαίνω ἐμπρός, ρηγνυμι, δεικνύω τὸν δρόμον· «κατηγέοντο τοῖς Πέρσαις εἰς τὴν ἀφετέρην» Ἡρ. 4, 125· «ἄλλος κατηγεόμενος ἀφ' ὁδοῦ» 9, 104· «τὴν Ἰτραπὸν οἱ Μηλιεῖς Θεσσαλοῖσι

κατηγήσαντο», 7, 215· «οὐκ αὐτὸς κατηγήσομαι νόμον τόνδε ἐν ὁμῖν τιθεὶς» = δὲν θὰ σᾶς βάλλω ἐγὼ πρῶτος τοῦτον τὸν νόμον, 7, 8, 1· «Ἕλωνος καθηγησαμένου» = ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν, Θουκ. 6, 4· «σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγὼ» Πλατ. ἐπ. 2, 312· «τὸν ποταμόν» = πρῶτος διαβαίνω τὸν ποταμόν, προπορευόμενος δεικνύω τὸ βατόν, Θεαιτ. 200· ἐντ. ὁδηγῶ, δεικνύω, διδάσκω· - χρησμήριον Ἡρ. 2, 56· - τινὶ 6, 135· «καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου» = ἔκαμες τὴν ἀρχήν, Πλατ. συμπ. 199· εἶμαι διδάσκαλος, καθηγητής· - Καίσαρος Στραβ. 14,674· ἀρχηγὸς - τῆς στρατείας Πλουτ. Καμιλλ. 15· - πολιτεύματος, Θησ. 35.

Καθ-ηγέτειρα· θηλ. τοῦ ἐπομ. Ὀρφ. Ὕμν. 75, 6.

Καθ-ηγητήρ, ῆρος, ὁ· ὁδηγός, ἀρχηγὸς Μανεθ. 2, 300.

Καθ-ηγητής, ὁ· 1) ὁδηγὸς Ἀθην. 7, 313· 2) διδάσκαλος Πλουτ.

Καθ-ηδύνω· λίαν γλυκὺ ποιῶ τι, νόστιμον· - ζωμὸς καθηδυσμένος πιριττῶς» Ἀθην. 4, 140.

Καθ-ηδυπάθεια, ἡ· ὑπέρμετρος τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσις, τρυφὴ Ἡσύχ.

Καθ-ηδυ-παθέω· εἰς μεγάλην εὐζωΐαν καὶ διασκέδασιν κατατρίβω τι, ἀφανίζω, χρήματα (τοὺς βαρεικοὺς) Ξεν. Ἀν. 1, 3, 3· - τὸν χρόνον Πλουτ. Ἀντ. 28· «- τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς» Λουκ. ὀι. νεκρ. 12, 7.

Καθ-ηδυ-πάθησις, ἡ· καθηδυπάθεια, μτγν.

Καθ-ηκόντως, ἐπίρ. (μετχ. καθήκω)· πρεπόντως· «καθηκ. καὶ δικαίως» Πολυδ. 5, 9, 6.

Καθ-ήκω, ἰων. κατήκω· κατέρχομαι εἰς μάχην Αἰσχ. Χο. 448· «πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν» = νὰ κατέλθῃ εἰς μάχην· ἐπανέρχομαι Δ. Καισ. 39, 10· - συνήθ. φθάνω ἀπό τινος, εἴς τι, ἐκτείνομαι εἰς τὰ κάτω, εἰς τὴν θάλασσαν· «ἡ γῆ ἐπὶ θάλασσαν καθήκουσα» Θουκ. 2, 27· «ὄρος μέγα ἐς θαλ. κατῆκον» Ἡρ. 7, 22· «ἐξήλωσις ἐσθαλ. κατήκουσα», 7, 130· «τὰ τείχη εἰς τὴν θαλ. καθήκοντα» Ξεν. Ἀν. 1, 4, 4· 3, 11· ἐπίσης λέγεται περὶ κατοίκων χώρας τινὲς «Λυκίαι» ὑπὲρ Βάρκης οἰκέουσι κατήκοντες ἐπὶ θάλασσαν» Ἡρ. 4, 171· καὶ «- ἐπὶ ποταμόν». 4, 178· «οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες» Θουκ. 3, 96· ὡσ. «γήφοροι καθῆκαν ἀπὸ τοῦ ὄρους» = διευθύνοντο ἀπὸ τοῦ ὄρους πρὸς τὰ κάτω, Ξεν. Ἀν. 3, 4, 24· «ἡ Μηδία καθήκει πρὸς τὴν Μεσοποταμίαν» Πολυδ. 5, 44, 6· «καθῆκεν ἡ διαδοχὴ εἰς ἀδελφούς» Πλουτ. Ρωμ. 3· ἔτι, «καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος» = ἦλθεν ἡ σειρά μας νὰ ὁμιλήσωμεν, Αἰσχ. 2, 25· «τῆς βολῆς καθηκούσης εἰς αὐτόν», Πλουτ. Ἄλκ. 2· «ἑορτὴ εἰς ἐκείνας τὰς ἡμέρας καθηκούσης» = ἐπειδὴ ἐπίπτεν ἑορτὴ εἰς ἐκείνας τὰς ἡμ., Φαβ. 18· «καθηκούσης αὐτοῖς ἐκ τῶν νόμων συνόδου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον» Πολυδ. 4, 7, 1· «ὅταν αἱ χρόναι καθήκωσιν οὗτοι» = ἔλθωσιν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2· ἐντ. «ὁ καθήκων χρόνος» = ὁ ἁρμόδιος Σοφ. Οἰ. τ. 75· «πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου» Αἰσχίν. 3, 126· «αἱ καθήκουσαι ἡμέραι» = αἱ νόμιμοι, ὡρισμέναι, τακτικαί, Δημ. 59, 80· «ἐν τῇ καθηκούσῃ ὥρᾳ» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 14· «ἐκκλησία» ποιήσῃ, ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ» = ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς κατὰ τοὺς νόμους Δημ. 19, 185· ὃ. ἐν γέν. «καθήκει μοι» = ὡραῖταί μοι, ἁνήκει μοι, καθήκόν μοι ἐστι· «οἷς καθήκει εἰς Καστωλοῦ πεδίον ἀθροίζεσθαι» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 7· καὶ «τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν» = κάμνω τὸ χρέος μου, Κυρ. 1, 2, 5· «τὰ καθήκοντα ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖν» Δημ. 10, 37· ἰδ. δὲ παρὰ Στωϊκοῖς σημαίνει τὴν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν, τὸ καθῆκον, Δ. Λαερ. 7, 25· καὶ «τὰς καθηκούσας ἐαθήτας» = ποὺ πηγαίνουσι, ταιριάζουσι Πολυδ. 6, 6, 7· ἀλλὰ παρ' Ἡρ. 7, 19 «ἐπὶ κατήκουσι τοῖς πρήγμασι τάδε ποιητέα εἶναι» = ἐπὶ τοῖς νῦν συμβαίνουσι πράγμασιν.

Καθ-ηλιάζω· φέρω τι εἰς τὸν ἥλιον, ὅπως τὰ φωτίσω, φωτίζω τι διὰ τοῦ ἡλίου· «οὐ δύνασαι νύκτα καθηλιάσαι» Λουκ. ἐπιγρ. 11 (11, 428).

Καθ-ηλόω· καρφώνω, στερεώνω τι διὰ καρφώσεως· «κλῖμαξ ἐπικαροίαις σανίσι καθηλωμένη» = μὲ πλαγίας καρφωμένας σανίδας στερεωμένη Πολυδ. 1, 22, 5· - πρός τι Πλουτ. Ἀλεξ 24· - πρός τινι Διοδ. 20, 64.

Καθ-ήλωσις, ἡ· τὸ κάρφωμα, μτγν.

Καθ-ηλωτής, ὁ· ὁ καρφωτής, μτγν.

Κάθημα -τος, τό· ὕδε κάθεμα.

Κάθ-ημαι, ἰων. κάτημαι, ἀπαρ. καθῆσθαι, ὑποτ. κάθωμαι Εὐρ. Ἰ. Α. 1177, - καθώμεθα, Ἑλ. 1084, Δημ. 4, 44· ἀλλὰ καθῆται Ἀριστ. Ἱππ. 751, εὐκτ. καθοίμην Ἀριστ. Λυσ. 149, (δ. γρ καθήμεθα), καθοῖτο, βατρ. 910, Ξεν. Κυρ. 5, 1, 7, κάθη = κάθησαι, Ἀπειρίδ. Β Ἀν. 100, 32, παρατ. ἐκαθήμην πρὸς δὲ καθῆστο Εὐρ. Βακχ. 1102 καὶ Πλατ. - καθῆντο Ἀριστ. Ἐκκλ. 302, - καθῆσθε Δημ. 25, 22 (ὅτ. γρ. - ἐκάθησθε)· εἶμαι καθήμενος, καθισμένος, κάθουμαι, κάθομαι κάτω· «αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς» Ἰλ. 6, 191· «ἀκίουσα καθῆστο» = ἐκάθητο χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, α, 569· «ἑκηλοι σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεῖατο», λ, 76· «- πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι», π, 407· - ἐπ' ἀκτῆς Ὀδ. ε, 82· «- ἐν λιχέσιν», κ, 497· - εἶμαι θρονιασμένος, η, 264· μένω που, διατρίβω· «- βουσὶν ἐπ' ἀλιοτρίῃσι», υ, 221· «ἐν σκότῳ καθήμενος» Πινδ. Ὀ. 1, 83· «οὗ τοι κάθηνται δωμάτων ἐφέστιοι ἱμάσιν» Αἰσχ. Ἱκ. 360· «προσπεσόντα βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος» Σοφ. Οἰ. Κ. 1160· «καθήμεθ' ἔκρων ἐκ πάγων», Ἀντ. 112, ἔνθα ἡ ἐκ πρόθ. εἶνε σαφὴς ἐκ τῆς συνεχείας, (= ἐπὶ τῶν ἄκρων πάγων ἐκαθήμεθα καὶ ἐξ αὐτῶν ἐβλέπαμεν)· - ἵδρυε Εὐρ. Ἱππ. 55· - θρόνῳ, Ἰλ. 315, (- ἐν θρόνῳ Πλατ. Πρωτ. 315· - ἐπὶ δίφρου, πολιτ. 1, 328)· «- ἀσπίδων ἔπι», Φοιν. 1476· «- κρὸς τὸ πῦρ» Ἀριστ. σφ. 773· «- ἐπὶ τῇ τραπέζῃ» Δημ. 49, 42· «κατήμενος ἐν τῇ τάξει» Πολ. 9, 72, ἰδ. δὲ λέγεται τὸ καθῆσθαι ἐπὶ ἁμαξῶν καὶ διαρκείας παταστάσεώς τινος· «Κροῖσος δὲ ἐπὶ δύο ἔτεα ἐν πένθεϊ μεγάλῳ κατῆστο» = διαρκῶς δ' ἐπὶ δύο ἔτη ἐπένθει Ἡρ. 1, 46· καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν· «κάθεται καὶ κλαίει τόσαν καιρόν»· ἡ σημασία αὕτη ἐκ-

πτύσσεται φυσικῶς ἐξ αὐτῆς τῆς ἐννοίας τοῦ καθῆσθαι, διότι ὁ καθήμενος οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ διαρκῶς ἠρεμεῖ· ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἠρεμίας προέρχεται πάλιν ἡ τῆς ἀπραγμοσύνης, τοῦ μηδὲν ποιεῖν, καθῆσθαι· «ἔχων δύναμιν τοσαύτην κάτησαι»=δὲν κάμνεις τίποτε,κάθεσαι Ἡρ. 3, 134· «ἔδουλετο προϊέναι καὶ μὴ καθῆσθαι» Θουκ. 4, 124· «μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθημένους» Δημ. 4, 9· «αὖθις παισθέντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεί», 11, 17· στρατοπεδεύω· «καθημένου αὐτοῦ περὶ τούτους τοὺς χώρους» Θουκ. 2, 101, ὡς καὶ 2, 20 περὶ πολιορκίας· ἔτι περὶ τῆς θέσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ δικαστοῦ ἐν τῷ διαστηρίῳ Ἀριστ. νεφ. 208· «οὗ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστής»=δὲν εἶνε βαλμένος,προωρισμένος δι' αὐτὸ Πλατ. ἀπολ. 35· «οἱ καθήμενοι» = σύνεδροι Θουκ. 5, 85· ἐπίσης οἱ θεαταὶ Ἡγῆσ ἐν Ἀθηναίῳ 7, 290· ἐπὶ ἀγαλμάτων = εἶνε τοποθετημένον, ἱδρυμένον «οἱ Σεληναῖοι οἱ ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθήμενοι» Πλατ. συμπ. 215· «ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον» Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 12· κεῖμαι «Ἴλις ἡ Διὸς γείτων κάθηται» Εὐρ. ἐν Στραβ. 8, 563· κεῖμαι χαμηλά, ἐπὶ χωρῶν «κεῖ καὶ λεῖα» Ἀλλ. Π. Ἱ. 3, 1· - χωρία, Ἱ. Ζ. 16, 12, καὶ ἄλλ. γράφ. καθημένα, ᾠδεῖο.

Καθ-ημαξευμένως, ἐπίρ. (π. παρκ. τοῦ καθαμαξεύω)· κοινῶς τετριμμένως.

Καθ-ημέραν, ὀρθότ. θηρ. κατ' ἡμέραν· καθημερινῶς.

Καθ-ημερεία, ἡ· ἡ καθημερινὴ ἐνασχόλησις· «ἡ διατριβὴ ἐν ταῖς καθημερείαις» Πολυβ. 6, 33, 4.

Καθ-ημερεύω· περνῶ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν.

Καθ-ημερινός· τῷ ἑπομ. Κ Δ. Πλουτ. Λυκ. 10 καθημερνὸς Ἀθην. 6, 259.

Καθ-ημέριος, Ἰ· ὁ κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, ὁ σημερινός «νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνει» Σοφ. Ἰλ. 1406· καθημερινὸς Εὐρ. Φοιν. 237.

Καθ-ημερόθιος· τὴν σήμερον ἄφροντις περνῶν καὶ μὴ φροντίζων καὶ διὰ τὴν αὔριον.

Καθ-ημερόομαι· ἡμερώνω, καθησυχάζω· «-κύματα θαλάσσης» Ψευδο-Καλλισθ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 14, σ. 148.

Καθ-ηνιοχέω· ἡνιοχέω Ἰω. Χρυσ. ὁμιλ.

Καθ-ησυχίζω· λίαν, πολὺ ἡσυχάζω Πολυβ. 9, 32, 2· -σιωπῶ Πλουτ. Ἀγησ. 20.

Κάθ-ιδροι· καθ-ἱδρῶς, ἀρ. λεξ.

Καθ-ιδρύω· ἱδρύνω πολύ.

Καθ-ίδρυμα, τό· ἵδρυμα.

Καθ-ίδρυσις, ἡ· ἵδρυσις Διοδ. 4, 51· - ἀγαλμάτων Πολυβ. 1, 11.

Καθ-ιδρύω· καθίζω τινὰ κάτω, τοποθετῶ· «Ὀδυσῆα καθίδρυε» Ὀδ υ, 257· «μακάρων ἐς Αἰαῆν καθιδρύσει βίον» Εὐρ. Βακχ. 1337· εἰς τὴν προαιώνιον χώραν τάσσω τι, «ἐν τοῖς τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον καθίδρυκεν ἡ φύσις» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3,4· κατοικίζω· - ἐν χωρίῳ Δ. Ἀλ. 3, 43· παθ. ἐνοικίζεσθαι, κατοικεῖν, «ὅπου καθιδρυθέντι διαγενοίμεθ' ἄν» Ἀριστ. ὄρν. 45· «αὐτοῦ καθιδρυμένος ἐν πόλει» Πλατ. σοφ. 224· «ἐκβιβάσας τὸν λεὼν αὐτοῦ καθιδρύεται» Δ. Ἀλ. 1,12· «καθιδρύοντες ἐς Ἄργὸν» Θευκρ. 13, 28. Τὸ δὲ μέσ. ἐπὶ τοποθετήσεως καὶ καθιερώσεως ἀγαλμάτων τῶν θεῶν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1481· «καθιδρύσατο βωμόν» Ἐπιγρ. ἀδ. 166.

Καθίδρως, ωτος· πλήρης ἱδρῶτος, μτγν.

Καθ-ιερεύω· θυσιάζω, σφάζω Πλατ. Φαίδρ. 252· «-ἐπὶ τῆς ἑστίας τὸν ἑκάτην» Δ. Ἀλ. 8,

Καθ-ιερα-ουργέω· καθιερώνω Δ. Σικ. 20,

Καθ-ιεράω, ἰων. κατιρόω· κάμνω τι ἱερόν, ἀφιερώνω· «ἱμοὶ τραφείς τε καὶ καθιερωμένος» Αἰσχ. Εὐμ. 304· «οἴκημα, τὴν οἰκίαν κατιρῶσαι» Ἡρ. 1, 92· - τῷ θεῷ τι Πλατ. νόμ. 5, 745, καὶ «καθιερωθὲν τοῦτο τὸ νόμισμον», 8, 839· καὶ συχνότ. ἐπὶ θεσμῶν. Παρ. Πλουτ. Καμ. 21, «-ἑαυτοὺς τῷ δαίμονι καὶ τῇ πατρίδος» = diis devovere.

Καθ-ιέρωσις, ἡ· ἱεροποίησις, καθαγίασις.

Καθ-ιερωτέος, 3. ρ. ἐπίθ. τοῦ· καθιερῶ· ὅστις πρέπει νὰ καθιερωθῇ.

Καθ-ιερωτικός, 3, λόγος· ὁ κατὰ τὴν καθιέρωσιν γινόμενος λόγος, Τεχναγρ. δ. σ. 11.

Καθ-ιζάνω· καθίζω ἐγώ· «θεοὶ θῶκόν σε καθίζανον» Ὀδ. ε, 3· - εἰς θρόνους» Αἰσχ. Εὐμ. 29· «-ἡμέλιττα ἐφ' ἅπαντα τὰ βλαστήματα» Ἰσοκ. 1, 52· οὕτω καὶ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 17, ἀλλὰ καὶ - ἐπί τινος, 8, 3, καὶ «ἐ τινι, 9, 32· - παρά τινα Πολυαίν. 8, 64.

Καθ-ίζησις, ἡ· τὸ κάθισμα Γρ. Νυσ.

Καθ-ίζω, ἰων. κατίζω, παρατ. «καθίζον» ἐκάθιζον, Ὀδ. π, 408, ὥσπερ ὁ ἀόρ. συνεκάθισα καὶ καθῖσα Ἀριστ. βατρ. 911, Θεσμ. 6, 66, μτλ. καθιῶ Δημ. 39, 11, Ξεν. Ἱππ. 2, 1, 4, μὲ τὴν δι. γρ. καθίσειν, δωρ. καθιζῶ Βίων. 2, 16, καὶ καθιζήσω, Ἰδ. στ. τῇ μέσ. καθίξας Ἀνακρ. 31, 19, ὡς παρ. Θευκρ. 1, 12, - καθιζηθείς Δ. Κασ. 63, παρκ. κικάθικα Ἀπολ. Δυσκ. συντ. σ. 3 καθίξω τινά, τὸν βάλλω νὰ καθίσῃ· «μὴ κάθιζε» Ἰλ. ζ, 360· «σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γνάσσαι καθίσασ», ι, 488· «ἦ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἣ μὲν λύει, ἣδὲ καθίζει»= τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου συγκαλεῖ (καὶ διατάσσει) Ὀδ. 69· «ἢν μὴ τὸ δικαστήριον ὁ ἄρχων καθίσῃ καὶ «-τὴν σύγκλητον» Πλουτ. Ὀθ. 9 «-τὴν βουλὴν πάντων ἐπισκοπον», Σολ. 19· «καθίζει νῦν με» Σοφ. Οἰ. Κ. 21· «εἰς εὐγενῆ δόμον σε καθίζει» Εὐρ. Ἰων 1541· - στρατόν, Ἡρ. 664· ὥσπερ ἐν Φοιν. 1188, = τοποθετῶ ἐν στρατοπέδῳ (πρβλ. Θουκ. 4, 90 «καθίζει τὸ στράτευμα εἰς χωρίον ἐπιτήδειον», 6, 7 «καθίσε τὴν στρατιάν», 7, 82 καὶ Πλατ. νόμ. 5, 755,)· «καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν» Πλατ. Χαρμ. 153· - δικαστήριον, καθιστῶ, πολιτικ. 298· - δικαστὴν = διορίζω (βάλλω), νόμ. 9, 873· - ἐπί· «ἐὰν κλαίουσιν αὐτοὺς καθίσω»=ἐὰν τοὺς κάμνω νὰ κλαίουν· Ἰων. 535· «ἢν κλαίοντας ἐκείνους περιόψῃ καθίζειν» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 15, καὶ συμπ. 3, 11, ὅπερ ἀντιτίθ. εἰς τὸ γελωτοποιοῦντ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ καθίστημι λέγεται· πρβλ. «εἰς αἰτίαν καθίσαντα πᾶσαν τὴν πόλιν» Δημοσθ. 3, 7, ὅπου ὁ Στεφ. ἀνέγνωσε κατασταθέντα· - θυγατέρα ἐκ-οἰκήματος· Ἡρ.

121· «κάτισον φύλακας» = κατάστησον, 1, 89· «εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν» Ξεν. Ἀν. 2, 1, 4· -ἐνἑδραν Πλουτ. Ποπλικ. 20· - συγνότ. ἀμτδ. καθίζω (ἑμαυτόν) καθίζω ἐγώ· «εἰ μετ' ἀθανάτοισι καθίζεις» Ἰλ. ο, 50· «-ἐπὶ κλισμοῖσιν, θ, 436· «-ἐν πέρηαι Ὀδ. τ, 156· «-ἐν θρόνοισι», θ, 422· καὶ μετ' αἰτ. - βωμὸν Εὐρ. Ἡρ. μ. 48· - ὁμφαλόν, Ἰων. 6· - τρίποδα, Ὀρ. 954· «κάθιζε ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα» Ἀριστ. νεφ. 254· «ἐν τῷ θρόνῳ κατίζων δικάζει» Ἡρ. 5, 25· «-ἐπὶ τοὺς βωμούς»=ὡς ἱκέτης Θουκ. 1,126· ἐνν. λέγεται περὶ στρατοῦ, στρατοπεδεύειν Θουκ 3,107· περὶ τῶν δικαστῶν Πλατ. νόμ. 2, 659· «ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω», Φαιδρ. 254· «προέδρους,οὓς κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὁμῶν» Δημ. 24, 89, ἔνθα ἐπίσης πρὸς τὸ καθίστημι ἀντιστοιχεῖ· - λέγεται περὶ τῶν ξένων τῶν λαμβανόντων ἕδραν παρὰ τὴν τράπεζαν, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν καθίζω εἰς τὸ τραπέζι Ξεν. Κυρ. 8, 4, 2· «-ἐπὶ κώπην»=εἰς τὸ κουπὶ Ἀριστ. βατρ. 198· ἐπὶ τῶν πλοίων, ὅταν καθίζωσιν εἰς τὰ ἀρχά «καθισάντων τῶν πλοίων» Πολυβ. 1, 30, 8· καὶ μέσ. καθίζω (ἑμαυτόν) «ὅπου καθιζησόμεθα» Πλατ. Φαιδρ 229.

Καθ-ἑημι, ἐν. - κατίει Ἡρ. 5, 16· ἀφήνω τι νὰ ὑπάγῃ κάτω, καταιβάζω, καταπίνω· «οἶνον, λευκανίης καθέηκα» = ἐκαταίβασα ἔ-πια Ἰλ. ω, 641, οὕτω δὲ συχνότ. ἐν τμήσ. «καθίετε ἵππους ἐν δίναις» = καταβυθίζετε, ὡς θυσίαν διὰ τῶν ποταμῶν ὡς Θεόν, φ, 132· «τὸν δ' ἀντίτολμον δέ φαμι τὸν παρδάταν τὰ πολλὰ καθῆσειν» Αἰσχ. Εὐμ. 525· «σῶμα πύργων καθεῖσα» = ἐκ τῶν πύργων κάτω τὸ σῶμα (ἑαυτὴν) ῥίπτουσα Εὐρ. Τρ. 1011· «καθῆκ' ἑμαυτὸν εἰς ἅλα», Ἑλ. 1630· «δι' ὁμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος» = ἔμπηξεν, Φοιν. 1422· «ξύλον καθῆκε παιδὸς εἰς κάρα» = τοῦ καταίβασε τὸ ξύλον (μὲ τὸ ξύλον) εἰς τὴν κεφαλήν, Ἡρ. μ, 993· «εἰς γῆν γόνυ καμάτῳ καθεῖσαν», Ἰ. Τ. 333· - τινα εἰς ὕπνον = βυθίζω εἰς ὕπνον, Ἡρ. μ. 1005· «-εἰς ὤμους κόμας» = ἀφήνω νὰ κρέμαται ἡ κόμη, Βακχ. 693· αὐτω καὶ - πώγωνα = ἀφήνω νὰ αὐξήσῃ ὁ πώγων, (νὰ καταιβῇ) Ἀριστ. ἐκκλ. 100· «πώγωνα βαθὺν καθεικὼς καὶ κόμην» Δ. Ἀλ. 6, 26· καὶ μέσ. «καθιεμένους βαστρύχους» = ἔχων καταιβασμένους (μακρούς) ἀπὸ τῆς κεφαλῆς βοστρ. Λουκ. ζεύ. Θε. 2, 2· «τὸ γένειον αὐτῷ καθεῖτο» = εἶχε μακρὸν γένειον Αἰλ. Π. Ἱ. 11, 10· «-τὴν κόμην μέχρι τῶν γλουτῶν καθεῖτο» Δ. Κασ. 62, 2· - ἀγκύρας κατῆκαν» = ἔρριψαν Ἡρ. 7, 36· «κατιεμένην καταπειρατηρίην», 2, 28· «καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν» = ἐκρέμασε, ἄφηκε νὰ κρέμωνται Πλατ. Φαιδ. 61· «τὰ δάρατα» = τὰ ἄδαρτα κρατούμενα ὄρθια ἐν καιρῷ προσβολῆς τὰ ἔγκλινον πρὸς τὰ ἔμπρὸς(καθίεσαν, προβάλλοντο) Ξεν. Ἀν. 6, 3, 25· «αἱ μὲν τινες τῶν νεῶν καθεῖσαι τὰς κώπας ἐπέστησαν τοῦ πλοῦ» = εἶχον τὰ κουπιὰ βυθισμένα ἐν τῷ ὕδατι καθὼς κάμνουσιν οἱ ναῦται ὅταν θέλωσι νὰ ἐμποδίσωσι τὴν κίνησιν ταῦ πλοίου Θουκ. 2, 91· ἀλλά «τείχη καθίεται» λέγεται ἐπὶ τῆς οἰκοδομήσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῶν τειχῶν μέχρι τινὸς διαστήματος, ὡς ἡμεῖς ἐπίσης λέγομεν «καταιβάζω τὸν τοῖχον ἴσως» ὃ ἔστιν οἰκοδομῶν ἐπεκτείνω, 5,52· «οὗ καθεῖτο τὸ εἴργη»=οὗ ἦσαν καταιβασμένα, ἂν ἐξετείνοντο εἰς ὅλον τὸ διάστημα, 4, 103 - τὸ. ἐπὶ τῶν ἀγώνων, φέρω τι εἰς τὸν ἀγῶνα, βάλλω τι νὰ ἀγωνισθῇ, ὡς κοινῶς πάλιν μεταχειριζόμεθα τὸ καταιβάζω· καταιβάζει τόσον στράτευμα (ἡ δεῖνα δύναμις)· «ἅρματα ἑπτὰ καθῆκα» Θουκ. 6, 16· -ζεύγη Ἰσοκ. 16, 34· «οἱ καθέντες (δηλ. ἑαυτοὺς) εἰς τοὺς ἀγῶνας» Λουκ. Ἀλεξ. 6· «εἰς ἀγῶνα καθείκασιν» Πλουτ. συμπ. 1, 2, 3, ἔνθα πρβλ. Δ. Ἀλ. 5, 27, «εἰς κίνδυνον ἑαυτὸν καθιέναι»· καὶ «ὕτε Σοφοκλῆς τὴν Ναυσικάαν καθῆκε» Ἀθην. 1, 208· «-τὴν πρώτην διδασκαλίαν» Πλουτ. Κιμ. 8· ἐνν. μέσ. προχωρεῖν, κινεῖσθαι κατά τινος «ἡ στρατηλασία κατίετο ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα» Ἡρ. 7, 138· «ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς» = ἰσχυρὸς ἐπερχόμενος, ἐπιπίπτων Ἀριστ. ἱππ. 428· «κατὰ τὴν ἀγορὰν καθίσαν λογοποιοὺς» Δημ. 24, 15· καὶ ὅπου οὐδεμία ἰχθυρικὴ ἔννοια δηλοῦται· «εἰς τὸ πεδίον οὐ καθίει τὴν δύναμιν» Πολυβ. 3, 92, 7· καὶ συχνότ. «καθίναι ἐνέδρας ἐπὶ τόπους» «καίρους»=τοποθετῶ, 4, 63, 9 ἔτι «ἐπί τινα σκῶμμα» = ἐπιῤῥίπτω κατά τινος Δουκ. π. μισοθ. συν. 34 ἄλλ. - γνώμας = δίδω Ἀριστ. ἐκκλ. 397· πρόφασιν, σφ. 174· - πεῖραν = πειρῶμαι Αἰλ. π. Ἱ. 2, 12· - ἐπὶ τῆς φωνῆς «τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς» = ἡ σιγανή, χαμηλὴ Ὠρωδ. 5, 2, 7· - ἀμτδ. ὥστε ἐννοεῖται ὡς ἀντικείμ. ἑαυτόν· «δυνατὸν δ' ἐστὶν ἑκάτερωσε μέχρι τοῦ μέσου καθίναι» Πλατ. Φαιδ. 112· «-εἰς γόνυ» Πλουτ. Ἀντ. 15· «-εἰς Ἅιδου» = φθάνειν Πολυαιν. 5, 17, 2· - μέσ. κινεῖσθαι «ἡ στρατηλασία κατίετο εἰς τὴν Ἑλλάδα» Ἡρ. 7, 138.

Καθ-ικετεύω· πολὺ ἱκετεύω· «σιγήσομαι ἃ μοῦ καθικετεύσατε» Εὐρ. Ἑλ. 1024· - τινα Ἀθην. 7, 288· καὶ - τινί «ἀπικομένῳ τῷ μητρὶ κατικέτευε» Ἡρ. 6, 68. Τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Εὐρ. Ὀρ. 324.

Καθ-ικέτης, ὁ ἱκέτης, μτγν.

Καθ-ικμαίνω· κατικμαίνω.

Καθ-ικνέομαι· φθάνω εἰς τὰ κάτω, εὑρίσκω τι, ἀγγίζω, καταλαμβάνω· «πίνθος καθίκετό μεν» = κατέλαβέ με, μ' εὗρηκε Ὀδ. α, 242· «μάλα πῶς με καθίκετο θυμὸν ἐνιπή» = πολὺ μ' ἔγγιξες στὴν καρδιὰ μὲ τὴν ἐπίπληξίν σου Ἰλ. ξ, 104· καταφέρω, καταβάζω μὲ μάστιγα ἢ ῥάβδον· μέσ. «κάρα διπλοῦς κέντροισι μου καθίκετο» = καθῆψατο κατὰ μισῆς εἰς τὴν κεφαλήν μου καταίβασε· Σαφ. Οἰ. τ. 809· οὕτω λέγεται -τῇ βακτηρίᾳ, τὸ κυνοδόλῳ καθικίσθαι τινός Λουκ. συμπ. 15· αὐ μόνον ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τίθεται· «τοὺς δυναμένους καθικέσθαι τῆς ψυχῆς» = νὰ ἐγγίσωσι τὴν ψυχήν, κινήσωσι Πλατ. Ἀξ. 369· - φθάνω εἴς τι, ἐπιτυγχάνω· «-τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς» Πολυβ. 2, 38, 8· - τῆς ἀρχῆς, 6, 35, 5· - τῆς προθέσεως, 4, 50, 10.

Καθ-ιλαρεύω· τῷ ἑπομ. μτγν.
Καθ-ιλαρύνω· πολὺ ἱλαρύνω Σουΐδ.
Καθ-ιμάω· ἐξαρτῶν τι ἐξ ἱμάντος ἢ σχοινίου ἀφήνω εἰς τὰ κάτω, καταβάζω· «καθιμᾷ αὐτὸν δήσας» Ἀριστ. σφ. 396, Ἀθην. 5, 214· «τὸν τράχηλον καθιμήσας» = πρὸς τὰ κάτω κρεμάσας, περὶ τοῦ γεράνου Βαθρ. 94, 3· «εἰς τὸ Καπετώλιον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθιμῆσθαι» Δ. Κασ. 45, 2.
Καθ-ίμησις, ἡ· ἡ ἐκ σχοινίου ἐξάρτησις καὶ καταβίβασις· «ἡ ὑπὲρ τὸ τεῖχος εἰς τὴν οἰκίαν» Πλουτ.
Καθ-ιμονεύω· καθιμάω Ἡσυχ.
Καθ-ίννυμαι, ὁ καὶ καθίγνυμαι, γράφ. καθίζομαι Ἱππokρ.
Καθ-ιππάζομαι· μὲ τὸ ἱππικὸν ἐπιτρίχω χώραν τινὰ καὶ ἐρημόω αὐτήν· «ἡ ἵππος κατιππώσατο χώρην» Ἡρ. 9, 14· μεφ. κατακυριεύω, καταχράτῶ, μετὰ ὑπεηφανείας καὶ περιφρονήσεως ὡς τὸ λὰξ πατεῖν· «νέος δὲ γραῖας δαίμονας καθιππάσω» Αἰσχ. Εὐμ. 145· «θεοὶ νεώτεροι παλαιοὺς νόμους καθιππάσασθε» 776· οὕτω καὶ «ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας» Δ. Λαερ. 4, 47· ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας Μαχων. ἐν Ἀθην. 13, 581, κοιν. καββαλικεύω.
Καθ-ίππευσις, ἡ· ἔφιππος προσβολὴ Δ. Ἁλ. 9, 9.
Καθ-ιππεύω· διέρχομαί τι διὰ τοῦ ἵππου, ἔφιππος· «τὰ πεδία Δ. Ἁλ. 3, 26 ἐπὶ ἰχθύων «κῦμα καθιππεύουσι» = περνῶσιν ἄνωθεν Ὀππ. ἁλ. 2, 515· ἰδ. πρὸς λεηλασίαν Ἡρωδν. 6, 2, 14· ἐντ. ὥςπερ τὸ καθιππάζομαι, κατακυριεύω «εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατὸν» Εὐρ. Φοιν. 739. Παθ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν «ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύονται» = ὅταν παγώσωσι, διέρχονται ἐπ' αὐτῶν μὲ τοὺς ἵππους ὡς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς Ἡρωδν. 6, 7, 15.
Καθ-ιππο-κρατέω· κερδίζω νίκην μὲ τὸ ἱππικὸν Πολυδ. 1, 164· καὶ =
Καθ-ιππο-μαχέω· μὲ τὸ ἱππικὸν νικῶ Πολυδ. 9, 141.
Καθ-ιππο-τροφέω· φθείρω τὴν περιουσίαν εἰς τροφὴν καὶ διατήρησιν ἵππων Ἰσαί. 5, 43.
Καθ-ίπταμαι· καταπίπτομαι, ἐκ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω πετῶ.
Κάθ-ισις, ἡ· τὸ καθιστὸ Πλουτ. συμπ. 14.
Κάθ-ισμα, τό· κάθισμα, ἕδρα, μτγν.
Καθ-ιστάνω· τῷ ἑπομ. Λυσ. 25, 3, Ἰσαί. 2, 39· καὶ καθιστάω Διοδ. 19, 15· καθιστῶντες Κ. Δ.
Καθ-ίστημι, (παρὰ κατεστάται Ἡρ. 1, 196) 1) μτβ. ἐν. παρατ. μελ. καὶ ἀορ. ά. (παράμτγν. Δ. Ἁλ. περὶ Δημ. δειν. 54, πρὸς δὲ καὶ ὁ παρακαθίστακε), = θέτω κάτω· ά) φέρω τι καὶ τὸ τοποθετῶ· «νῆα κατάστησον» = φέρε καὶ ἄραξέ την εἰς τὴν ἀκτήν Ὀδ. μ, 185· (πρβλ. τὸ ἐν Ὀδ. α, 185· «νηῦς ἕστηκεν» = εἶνε ἀραγμένη), ὥςπερ «τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλον δὲ καταστῆσαι καὶ ἔφασαν, ν, 274· «κατέστησαν αὐτὸν ἐς Δῖον» Θουκ. 4, 78· «ἐς τε ἐπὶ Κόλχων ὅρια κατίστησαν τοὺς Ἕλληνας» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 8· «-πάλιν εἰς Ἰωνίαν», 1, 4, 13· ἔτι «-τινὰ εἰς τοὺς ἀρχικοὺς» = ἀριθμῶ μετεξὺ τῶν ἀρχ. ἀπομ. 2, 1, 9· «-τὰ ὅμηρα τῇ Ῥώμῃ» Πολυδ. 22, 15, 11· «-τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν οἰκίαν» Πλουτ. Περικλ. 5. β) ἐντ. = ἵστημι, -ἵφρους Σοφ. Ἠλ. 700· «αὖ δέ μ' αὖτις ἆρον, σὺ μὲ κατάστησον», Φιλ. 867· «πῶς δεῖ καθιστάναι πόδας;» = πῶς νὰ θέσω τὸ πόδι Εὐρ. Βακχ. 184· «-αὐτὴν ἐπὶ κλίμακος» Πλουτ. Νομ. 10· οὕτω καὶ «ἐς τὸ φανερὸν τινα» = εἰς ὑψηλὸν μέρος τοποθετῶ Ξεν. Ἀν. 7, 7, 22· «πρὶν εἰς φῶς καταστῆσαι βίον» Εὐρ. Ἀλκ. 363 6) Τάσσω τοὺς στρατιώτας «εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα ἐναντίαν τὴν φάλαγγα» Ξεν. Ἀν. 1, 10, 10· ἰδίᾳ, - σκοπούς» 6, 1, 11· «-προφύλακας», 3, 2, 1. γ) Καθιστῶ τινα εἰς ἀξίωμα, βάλλω εἰς ὑπούργημα· - ὕπαρχον Ἡρ. 7, 105· - τυράννους, 5, 92· - βασιλέα Ξεν. Ἀν. 3, 2, 5· «πότερον ἐᾷς ἄρχειν ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ» Κυρ. 3. 1, 15· «ἄρχοντα ἡμῖν καθίστησι» Πλατ. πολιτ. 10, 606· - ὑπάτους Πολυδ. 1, 16, 1· καὶ παθ. «ὑπατοι κατασταθέντες», 1, 17, 6· «ἀγορανόμως καθεσταμένος», 10, 4, 6· - λαφυροπώλας· «ἀρχήν, Ξεν. Ἀν. 7, 7, 56· προσέτι, «δικαίως τινὰ δικάζειν», Κυρ. 1, 3, 6· «τοῖς πᾶσιν ἐπιτροπον» = διορίζω Πλατ. νομ. 6, 760· - κληρονόμον. 9, 856· - ἐγγυητάς, 11, 937· - δικαστάς Ἀριστ. πλ. 917· - παράδειγμα· παρέχω Ἰσοκ. 2, 31· - νόμους = θέτω νόμους Εὐρ. Ὀρ. 890 - πολιτείαν = κατασκευάζω, ὀργανίζω πολίτευμα Πλατ. νομ. 1, 640· «τὴν δημοκρατίαν καὶ τὰ δικαστήρια» Ἀριστοπολιτ. 2, 10· ἐν γέν. διοργανίζω, διατάσσω· «καὶ διοικεῖν τι» Πλουτ. Πομπ. 42· οὕτω καὶ «διάπλουν καθίστασαν» Αἰσχ. Περσ. 371· ἐντ. - τὰς κύρας = φέρω εἰς τὴν ὀρθὴν θέσιν τὰς κύρας τῶν ὀφθαλμῶν ἑνὸς στραβίζοντος Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 8, 340. δ) Παρόμοιαι εἶνε καὶ αἱ ἐκφράσεις, «εἰς μοναρχίαν τινά» = ἐγκαθιστῶ Εὐρ. Ἱκ. 352· «εἰς ἀρχὴν Λυσ. 12, 5· «εἰς μείζους τιμὰς» Πλατ. πολιτ. 7, 537· «-τὰς ἀρχὰς» Ἰσοκ. 12, 134· «ἐπὶ πολλῶν» Κ. Δ. «εἴς τί τινα» δηλ. εἰς κατάστασίν τινος· «ἐς ἀπορίαν» Πλατ. σοφ. 238· «-ἐς κακὸν» Θουκ. 2, 81· «-εἰς ἀθυμίαν» Πλατ. νόμ. 5, 731, καὶ συχνὰ παρὰ τοῖς ῥήτ. «-εἰς κινδύνους, εἰς διαβολάς, Λυσ. 13, 17· «-εἰς συμφοράς» Ἰσοκ. 4, 113· «-εἰς ταπεινότητα», 4, 118· «-εἰς ἀτιμίαν» 97· «εἰς ἐρημίαν πολλῶν» Πλατ. Φαιδρ 232· «-εἰς αἰσχύνην, εἰς ὀνείδη» σοφ. 230· καὶ «-εἰς φιλίαν», Ἰσοκ. 328, «-εἰς δόξαν», Εὐθυφρ. 305· ἀπαν. δὲ «ἀκινδύνῳ τοὺς φίλους καθιστᾶσι» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 28· «-τὴν πόλιν ἐν παλέμῳ» Πλάτ. Μενεξ. 242· ε) ἐπίσης «εἰς θάνατον τινὰ καθίστασι» = φέρει τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον Ξεν. Ἀν. 5, 7, 34· εἰς ἀγῶνα περί τινος Πλατ. ἀπολ. 24· ἀλλὰ «-ἑαυτὸν εἰς κρίσιν» = πηγαίνω νὰ κριθῶ, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον Θουκ. 1, 131· ζ) σπανιώτ. λαμβάνει ἄπαρ. «καταστῆσαι φεύγειν» φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν, εἰς θέσιν, ὥστε νὰ τραπῇ εἰς φυγήν Θουκ. 4, 84· συχνότ. παραλαμβάνει ἐπίθ. «ψευδῆ ἑαυτὸν τῇ πόλει οὐ καταστῆ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σω» = δὶν θὰ κάμω, ὥστε νὰ γείνω, νὰ φανῶ ψευδὴς Σοφ. Ἀντ. 657· «τὴν εὐλογίαν φανερὰν σημείοις» Θουκ. 2, 42· «ὑμᾶς ἀπιστοτέρους εἰς τοὺς ἄλλους» 1,68· «-ἐντιμότερόν τινα» Ξεν. Ἀν. 6, 1, 18· «ἐμὲ ἔρημον καὶ ἄπορον κατέστησεν» Πλατ Φιλ 16· «ἡ ἐπιθυμία ἀμνήμονά τινα καθίστησι» = τὸν κάμνει νὰ μὴ ἐνθυμῆται· Ἀντιφ. 2, α, 7· «-βελτίω τὴν διάνοιαν» Ἰσοκ. 1,18· «-ἄκυρα τὰ γνωσθέντα» Δημ. 24, 9· κ. μετχ. «κλαίοντά σε καταστήσω» = θὰ σὲ φέρω εἰς θέσιν νὰ κλαίῃς Εὐρ. Ἀνδρ. 636 2) ἀμτδ. ὁ παρκ. καὶ ἀόρ. β'. τίθενται εἰς τὰς αὐτὰς ἐκφράσεις, αἵτινες παρίστανται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τῶν χρόνων τῶν ἐχόντων μεταβατικὴν σημ. α) εἶμαι φερμένος, φθασμένος, ἐφθασα εἰς τόπον, εἰς κατάστασίν τινα· «καταστάντες εἰς Ῥήγιον» Θουκ. 3, 86· «καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας» Ἀν. Πρ. 3, 46· «ὅποι καθίσταμεν» Σοφ. Οἰ. Κ. 23· «ἴσουμένοι δ' εἶσω κατέσταν» Πινδ. Π. 4, 135· «καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος ἔλεγε» = προελθὼν εἰς τὸ μέσον, 4,84, ὡς καί, καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον» = ὡς ἵσταντο πρὸ τῶν ἀρχόντων, ἔλεγον Ἡρ. 3, 46· ἀλλ' ἐν τῷ «λέξον καταστάς» Αἰσχ. Περσ. 287, ὑποδηλοῦται συγχρόνως τὸ ἡσυχαν καὶ λελογισμένον· πρβλ. «καθεστηκὰς καὶ λεῖον πνεῦμα» Ἀριστ. Ὄρν. 1001· «θάλασσα καθεστηκυῖα» = ἤρεμος, Πολυβ. 22,14, 10· «κατέστη ὁ θόρυβος» = ἔπεσεν, ἡσυχία ἐγένετο Ἡρ. 3, 80· «ἕως τὸ πρᾶγμα καταστῇ» = τελειώσῃ Λυσ. 13, 25· «μαίνεσθαι καὶ ἔξω τοῦ καθεστηκότος εἶναι» = τῆς κανονικῆς, φυσικῆς καταστάσεως Λουκ. Φιλοψ. 5· - οὕτω καὶ ἐπὶ ἡλικίας «οἱ ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καθεστῶτες» Ἀντιφ. 2, α, 1, καί, «ἡ καθεστῶσα ἡλικία» = ἡ μέση, λατ. constans aetas ἢ media· ἐντ. καὶ τό, «οἱ καθεστηκότες» = οἱ τῆς μέσης ἡλικίας, ἢ ὡς κοινῶς λέγομεν «οἱ καταστημένοι» = οἱ ἐν τῷ μέσῳ εὑρισκόμενοι, οἱ τέλειοι· δ) φύλαξ, φρουρὸς ποὺ τάσσομαι «φύλαξ κατέστης» Σοφ. Οἰ. Κ. 358· "φυλακαὶ καθεστήκασι» Ἀριστ. Ὄρν. 1161· «φυλακὴ καθεστήκει» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 19· ἰδίᾳ ὅμως· γ) λαμβάνω ὑποὐργημά τι ἀξίωμα, γίνομαί τι, «δεσπότης ὁμῶν καθέστηκα» Εὐρ. Ἡρ. μ. 142· «ὅταν καταστῶσιν οἱ ἄρχοντες» = ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Πλατ. πολιτ. 8, 543· «στρατηλάτης νέος καταστάς» Εὐρ. Ἰκ. 1216· «στρατηγοὶ καταστάντες» Ἰσοκ. 4, 35· ἡ καθεστηκυῖα τιμὴ» Δημ. 34, 39· «ἐπεὶ εἰς τὴν βασιλείαν κατέστη» Ξεν. Ἀν. 1, 1, 3· καὶ ἐπὶ δικαστῶν, «οἱ καθεστῶτες ἐπὶ τῶν φονικῶν» Πλουτ. Ρωμ. 20· - ἰδίᾳ συχνὰ λέγεται ἐπὶ τῶν νόμων· «οἱ καθεστῶτες νόμοι» = οἱ ἐν χρήσει ὄντες Σοφ. Ἀντ. 1100· περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς διατάξεως τῶν πολιτικῶν «τὸν νῦν καταστῶτα κόσμον Σπαρτιήτησι» Ἡρ. 1,65· πρβλ. «καταστάντων εὖ τῶν πραγμάτων», 7,132· «ἐπειδὴ δ' ἡ πόλις εἰς ἐν ἤλθε καὶ τὰ πράγματα ἐκείνα κατέστη» = διετάχθησαν τὰ τῆς πολιτείας, Δημ. 20, 11· «τὰ καθεστῶτα» = ἡ ὑπάρχουσα τῶν πολιτικῶν πραγμάτων κατάστασις, ὡς ἑκάστοτε μία πολιτεία εἶναι συγκεκροτημένη Δημ. 20, 17· «τὰ καθεστῶτα κινεῖν» = ἀνατροπὴν ἐπιχειρεῖν Πολυβ. 2, 21, 3· «τό τι κινεῖν τῶν τότε καθεστώτων» Πλατ. νόμ. 7, 798· «ἥτις ἂν καθεστηκυῖα ἡ πολιτεία» = ὅ,τι ἂν πολίτευμα ὑπάρχῃ, 4, 714· ἐντ. «παρὰ τὸ καθεστὸς ἔθος»=παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν Πλατ. Τιμ. 46· οὕτω καὶ «οὐδὲ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατεργάσθαι» Θουκ. 1, 76· δ) εἰς μίαν θέσιν, κατάστασιν καταντῶ, εὑρίσκομαι· «εἰς κινδύνους καταστάς» Ἀντιφ. 2, γ, 1· «τῆς πόλεως εἰς ἀπορίαν καταστάσης» Πλατ. Μενεξ. 243· «-ἐν τοιαύτῃ τύχῃ», συμπ. 203· «εἰς τὴν αὐτὴν τύχην» Ἰσαι. 2, 24· «εἰς ἀγῶνά τινι» Εὐρ. Ἀνδρ. 328· «-ἐν διαφορᾷ τίνι» Ἀντιφ. 1, 1· «εἰς ἔχθραν πολλοῖς» Πλατ. πολιτ. 308· «εἰς ὁμόνοιαν καθίστη ἡ πόλις» Λυσ. 18,18· «-εἰς ἔλεγχον» 16, 1· «-εἰς τοσαύτην μεταβολὴν» Ἰσαι. 4, 60· «-ἐν μεγάλῃ δυσθυμίᾳ» Πολυβ. 1,71, 2· ε) ἴδ. ἐπὶ δικῶν· «εἰς κρίσιν» Αἰσχίν. 1, 192· «-εἰς ἀγῶνα» Λυσιν 1, 33· ζ) εἰς σχέσιν τινά (πρὸς ἄλλον) «κατὰ τοῦτο, γίνομαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος· «τοῖς αἰεὶ καθεστηκόσι φίλοις ἐχθρὰ καθέστηκα» Εὐρ. Μηδ. 507· - ἀνατυχής, Ἀνδρ. 386· «φονέα μ' ἔφησι Λαΐου καθεστάναι» Σοφ. Οἰ. τ. 703· «ὃς οἱ ἀντιστασιώτης κατεστήκει» Ἡρ. 1, 192· «οἱ μὲν ὑητραὶ ὀφθαλμῶν κατιστᾶσι», 2, 84· «καταστῆναι πάντων τῶν καλῶν σωμάτων ἁπλῶς» Πλατ. συμπ. 219· παρὰ μτγν. καθίσταται = γίγνεται πρβλ. Σ. Ἔμπ. πρ. λογ. 1, 130· - καθεστάναι = εἶναι 1, 50· ἐντ. «ὅσου κατέστη» = ὅσον ἐτιμήθη· Πλουτ. Ἀθ. δοξ. β' 3) μέσ. τοποθετῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ χέριν ἐμοῦ βάλλω ἑτερόν τι εἰς θέσιν τινά, διοργανίζω· λέγεται ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐκφράσεων· «ἀεὶ εἰς τὸ ὅπισθεν καθίστατο τὸ κάλλιστα» Πλατ. Πρωτ. 315· «-πολιτείαν κατεστήσατο» Ἰσαι. 4,39· «τύραννον καταστησάμενοι παρὰ σφίσι αὐτοῖσι» Ἡρ. 5, 92· «ἐπειδὰν καταστήσηαθε τοὺς ἄρχοντας» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 39· «-φρούρημα γῆς καθίσταμαι» = γίνομαι Αἰσχ. Εὐμ. 676· «κρυφαῖον ἔπλουν» = ἐπιχείρησιν, Περσ. 377· «καθίστασθαι εἰς τὴν τάξιν» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 3· «-ἐπὶ τὸ ἐπιμελεῖσθαι» 5, 9, 22· - φύλακας, 4,5, 21· - νόμον, Ἀριστ. Ἐκκλ. 1041· «-εἰς πόλεμόν τινα καὶ μάχην» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1168· «-εἰς κινδύνους» Ἀνδοκ. 1,3· - ἄπαρνος, οὐδενὸς καθίστατο» Σοφ. Ἀντ. 435· «ἅμερον μᾶλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται» = γίνεται, Αἴ. 299, ὅπερ ὡς οἱ ἀρτδ. χρόν. συχν. δύναται νὰ ἐκληφθῇ· ὁ δὲ μ. μέλ. ἀντὶ τοῦ παθ. Ξεν. Ἀν. 1, 3, 9.

Καθ-ιστήριον, τό· ἕδρα, κάθισμα Σχολ. Ἀριστ. Ἐκκλ. 729.

Καθ-ιστορέω· ἀκριβῶς ἱστορῶ, μτγν. Ἐξετ.

Καθ-ό καθ' ὅ = καθ' ὅσον, καθόσον, Πλατ. σοφ 267, κ. μτγν.

Καθ-οδ-ηγέω· δεικνύω τὸν δρόμον Πλουτ. Κατ. πρ. 13.

Καθ-οδ-ήγησις· τῷ ἑπομένῳ Κλ. Ἀλ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Καθ-οδ-ηγία· ὁδηγία, δεῖξις τῆς ὁδοῦ Στραβ. 2, 99.

Καθ-οδ-ηγός· ὁ ὁδηγῶν εἴς τι, μτγν. Σχολ. Ἰλ. 6, 494· «εὐσεβίσιν καθυδηγὲ καλῶν» Ὀρφ. Ὕμν. 7, 8.

Κάθ-οδος, ἡ· ὁδὸς ἄγουσα πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸν Ἅιδην Λουκ. νεκρ. διαλ. 27, 1, καὶ αὐτὸ τὸ καταβαίνειν Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. 69· «τῶν ἐδεστῶν ἐν τῇ καθόδῳ ἡ ἡδονὴ» = ἐν τῷ καταπίνειν αὐτά· Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 11· - συνήθ. ἡ ἐπιστροφὴ «καθόδου δίδωσι μισθὸν Εὐρυσθεῖ μίγαν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 29· ἰδ. ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ἐξορίστων εἰς τὴν πατρίδα Ἡρ. 1, 60· καὶ συχνότ. ἴων. «κάτοδος»· «ψηφισαμένων αὐτῶν Ἀλκιβιάδῃ κάθοδον καὶ ἄδειαν» Θουκ. 8, 81, Πλατ. νόμ. 9, 867· «ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν» Πολυβ. 2, 41, 4.

Καθ-ολικός, 3· ὁ εἰς τὸ ὅλον ἀναφερόμενος, γενικός· «καθολικὴ καὶ κοινὴ ἱστορία» Πολυβ. 8, 4, 11· εὔχρ. κυρ. ἀπὸ Ἀριστοτ. ἀντιθ. πρὸς τὰ «καθέκαστα»· ἔτι «καθολικώτεροι λόγοι», ἀντιθ. πρὸς τὸ «εἰδικοί» Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2,84· ἐπίρ. «καθολικῶς» = ἀντιθ. πρὸς τὸ «κατὰ μέρος» Πολυβ. 4,1,8· καὶ συχνότ. «καὶ χώραι καθολικώτερον θεωρούμεναι», 3, 37, 6· «καθολικώτερον ἀπεφήναντο» Σ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 205.

Καθ-ολκεύς, ὁ· καθολκὸς Γαλην.

Καθ-ολκή, ἡ· τὸ τράβηγμα εἰς τὰ κάτω, ἰδ. ἐπὶ πλοίων, ὅταν ῥίπτωνται εἰς τὴν θάλασσαν, μτγν.

Καθ-ολκός· ὁ εἰς τὰ κάτω σύρων τραβῶν, ἰδ. ὁ, εἶδος ἐπιδίφριου, ὅστις καὶ καθολκεὺς λέγεται, Γαλην.

Καθ-όλου· καθ' ὅλου, ὥσπερ καὶ γράφεται, Δημ. 18, 77. Πλατ. Μενεξ. 77· ἅλλ. ὅτ' ἀπὸ Ἀριστοτ. = ἐν συνόλῳ, ἐν γέν. Ξεν. περὶ ἱππ. 8, 1· «τὰ καθόλου» Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 6, 1· «ἡ καθόλου ἀπόδειξις», ἀντιτίθεται τῇ «κατὰ μέρος», ἀναλυτ. προτ. 1, 1· καὶ κατ' ἀντιθ. τοῖς «καθ' ἕκαστα» τὸ «καθόλου εἰπεῖν· «καθόλου γράφειν τὰς πράξεις» ἀντιθ. πρὸς τὸ «κατὰ μέρος» Πολυβ. 3, 32, 8· καὶ συχνὰ «καθόλου τῶν πραγμάτων σύνταξις» = ἡ καθολικὴ ἱστορία· «ἡ καθόλου ζήτησις» Πλουτ. Πομπ. 42· «φονευόμενον ἄνθρωπον ἢ τὸ καθόλου βίαιον τι πάσχοντα» Δ. Σικ. 1, 77.

Κάθ-ομα· τῷ ἑπομ. μτγν.

Καθ-ομάδα· = ὁμοίως, μτγν.

Καθ-ομαλίζω· κάμνω τι ὅλως ὁμαλόν, ἰσιάζω· μτφ. μετριάζω, πραΰνω· «ἀτοπίας καὶ ἀπιστίας ἠθῶν, ἃ καθωμάλισε» Πλουτ. Καισ. 15, ἀντιστοιχεῖ τῷ «ἡμερώσασθαι».

Καθ-ομηρεύω· τῷ ἑπομένῳ, Ἡσυχ.

Καθ-ομηρίζω· μὲ ὁμηρικοὺς στίχους ἢ ὁμηρικῶς περιγράφω, ἐπαινῶ, μτγν. Ἀριστων. 1, 3, 12.

Καθ-ομιλέω· ὁμιλέω, μτγν. διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ σχέσεως ἐλαύω τινά, κερδίζω, ἀνακτῶμαί τινα· «τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν» Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11· ἐντ. «-τοὺς καιροὺς» = φέρομαι κατὰ τὰς περιστάσεις, Ἀθην. 12,513· tomporibus inservire· παθ. «Φίλιππον ὑπὸ τοῦ Δημάδου καθαμιλληθέντα ταῖς Ἀτενικαῖς χάρισιν» Δ. Σικ. 16, 87. Ἀλλὰ «ἡ καθωμιλημένη δύξα περὶ αὐτοῦ» = ἡ διαδεδομένη περὶ αὐτοῦ γνώμη, ἡ παροιμιώδης Πολυβ. 10, 9· οὕτω παρὰ γραμμ. «καθωμίληται ἡ λέξις» = εἶναι εὔχρηστος Γρ. Κυρ. σ. 353· λέγεται δὲ καὶ ἐπί τινος καταστάντος παροιμιώδους.

Καθ-ομο-λογέω· ὁμολογέω Πλατ. Γοργ. 499· ὑπισχνοῦμαι «τινὶ πίστιν ζοῦναι» Ἀγγδοκ. 1, 41· «ἀνάθημα τῷ θεῷ» Λουκ. Φαλ. 2, 1· ἐγγυῶ, ὑπισχνοῦμαί τινι τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφὴν εἰς γάμον Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 1, καὶ μέσ. «καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν Κόρῃ», Κρασ. 38· παθ. «Ἰουλίαν Σαμπσικεραμίδι καθωμολογημένην», Πομπ. 47.

Καθ-οπλίζω· ἁρματώνω ἐντελῶς μέ ὅλα του τὰ ἅρματα· «-τῇ πανοπλίᾳ» Αἰσχίν. 3, 154 ἡ σημασία, καταπολεμῶ μὲ τὰ ὅπλα του, κατανικῶ εἶναι ψευδής, προελθοῦσα ἐκ τῆς σφαλερᾶς ἑρμηνείας τοῦ γωρίου τοῦ Σοφ. Ἰλ. 1087 «τὸ μὴ καλὰν καθοπλίσασα», περ ὁ μὲν παλ. Σχολ. «καταπολεμήσασα καὶ αἰσχρόν, τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισαμένη», ὁ δὲ τοῦ λόγου συνέχεια ἀπαιτεῖ τὴν ἔννοιαν «τὸ αἰσχρὸν (ἠθικῶς) ἀπωθήσασα».

Καθ-όπλισις, ἡ· τελεία ὅπλισις, ἁρμάτωμα Ξεν. Κυρ. 8, 5, 11.

Καθ-οπλισμός, ὁ· τῷ προηγ. «οἱ ἐν τοῖς βαρέσι καθοπλισμοῖς» Πολυβ. 3, 113, 7.

Καθ-οπτικός, 3· ὁ τὴν ἰδιότητα τοῦ καθορᾶν ἔχων, συνετὸς Πολυβ. 9, 151.

Καθ-οράω· βλέπω πρὸς τὰ κάτω, ἐν ᾧ ἵσταμαι ἄνω που· «Κρονίων ἐξ Ἴδης καθορῶν» Ἰλ. λ, 336· οὕτω καὶ μέσ. παρ' Ὅμ. «ὃς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται», ω, 291· «ἐπὶ Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν», ν, 4· «ἀφ' ὑψηλοτέρου» Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 29· «ἀπὸ τοῦ ἄκρου τὰ ὄπισθεν γιγνόμενα» Ἀν. 4, 2, 14· «ἄνωθεν Πλατ. πολιτ. 5, 476· «ὑψόθεν τῶν κάτω βίου», σοφ. 216· βλέπω ἀκριβῶς, ὅπως διακρίνω τι, διαγνώσω, μάθω· «τί τε μέλλω φρένα δῆαν καθορᾶν;» Πινδ. Π 9, 47· «πόροι κατιδεῖν ἄῤῥαστοι» Αἰσχ. ἐν γέν. βλέπω, παρατηρῶ, «κατιδὼν δὲ πηγὴν ἕλκτραν», Περσ. 985· «τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν» Σοφ. Ἀντ. 1206· «τὴν σὴν (ὀργὴν) ὁμοῦ παῦσαν οὐ κατεῖδες», Οἰδ. τ. 338· «ἵνα ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σαφῶς» Ἀριστ. Ἱππ. 803· «Ἀθηναίους ὑπὸ τὴν ὀργὴν οὐ κατώρα» Ἡρ. 9, 59· «τί τοιοῦτο ἐν τῇ ζητήσει καθορᾷς;» Πλατ. πολιτ. 2, 368· βλέπω τι μὲ τὰ μάτια μου, γίνομαι αὐτόπτης τινός, συντάσσ. ἐν τινί τι, ὡς «ἐν αὐτοῖς τοιόνδε ἄστι», Γορ. 457· «ταῦτα ἐν κυσὶ κατόψει», πολιτ. 2, 376· καὶ μετὰ μετχ. καὶ τὸ ἁπλοῦν «ἕτερον ἡμῖν γεγονός», πολιτ. 266, κ. μτγν. «πέμπειν ἐκέλευεν εἰς Ἀθήνας τοὺς κατοψομένους» Πλουτ. Θεμ. 19· τὸ μέσον ἐκτὸς παρ' Ὁμήρ. ἔτι παρὰ Σοφ. 880· κατιδέσθαι Ἡρ. 5, 35. 7, 208.

Καθ-ορίζω, περιορίζω, προαφορίζω. Ἡσυχ.

Καθ-οριστικός, 3· περιοριστικός, προαφοριστικὸς Ἁλ. Ἀλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καθ-ορμάω· ὁρμάω, Μιχ. Ψελλ. Ἐπ. 52· «ὁραμεῖν καθορμᾷ ὁ ἵππος» = ἐφορμᾷ.
Καθ-ορμίζω· φέρω τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ πελάτους εἰς τὸν ὅρμον, λιμένα, καὶ τὸ ἀράζω, «τὸν στόλον εἰς τὸ νειώριον» Πλουτ. Κατ. ν. 39· «καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον», δηλ. «τὰς ναῦς Πολυϐ. 1, 53, 10. Μέσ. ἀράζω που μὲ τὸ πλοῖον «ταῖς ναυσὶν εἰς τὴν Θάψαν καθορμισάμενοι» Θουκ. 6, 97, συχνότ. καὶ τὸ ἐπομ. «πρὸς τὴν γῆν καθωρμίσατο» Δ. Κασ. 48, 47· καὶ ὁ παθ. ἀορ. «καθωρμίσθη πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τὸν λιμένα, ἐν ταῖς νήσοις» Πολυϐ. 1, 21, 5. 44, 2, 6. Πλουτ. Συλλ. 26. Μετφ. «ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας» Αἰσχ. Πρ. 967· «ἑαυτὸν εἰς ἡσυχίαν» Πλουτ. Καθ-όρμιον, τό· τῷ ὅρμῳ, κορδονάκι, Ο'.
Καθ-οσιόω· καθιστῶ τι ὅσιον, καθαγιάζω, καθιερόω, θυσιάζω «πόπανα καὶ θύματα καθωσιώθη» Ἀριστ. πλ. 660· καὶ π. μτγν. ὡς π. Δ. Ἀλ. 2, 23· καὶ μέσ. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1320· ἀφιερώθμαί τινι, «φίλτατόν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξίμῳ» Ἡρῳδ. 7, 6, 10· καθαρίζω· «τὴν πόλιν καθαρμοῖς» Πλουτ. Νομ. 12.
Καθ-οσίωσις, ἡ· καθιέρωσις, Ο'.
Καθ-όσον καθ' ὅσον· ὀρθότ. κεχωρισμ.
Καθ-ότι καθ' ὅτι, ὅπερ ὀρθότ. καθ' ὅντινα τρόπον, Θουκ. 4, 34.
Καθ-υβρίζω· ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς, προσελητικῶς μεταχειρίζομαί τινα, λέγω ἄσχημα ἢ προσελητικὰ λόγια κατά τινος μετὰ γεν. «τινὸς Σοφ. Οἰδ. Κ. 964. Φιλ. 1348· «τινὰ» «οἱ καὶ τὰ σὰ» Σοφ. Ἠλ. 512· «πλείστα χώραν» Εὐρ. Ῥησ. 500· «καθυβρίσαι πολλὰ τὴν χώραν» Πλουτ. Ῥωμ. 23 καὶ μτγν. «τινί· «τοῖς σοῖς ἄχεσι» Σοφ. Αἴ. 153· «στρατῷ» Ἡρ. 1, 212· «τοῖς ἄνθεσι» Πλουτ. συμπ. 7, 8, 4· «θυσίᾳ Παυσ. 4, 27, 1· εἴς τινα Δ. Ἀλ. 11, 2· ἀπολ. «αἱ πόλεις κἂν εὖ τις οἰκῇ ῥᾳδίως καθύβρισαν» = κλίνουσιν εἰς ὑπερηφανίαν καὶ ἀταξίαν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1532.
Καθ-υβριστέον ῥ. ἐπιθ. τοῦ καθυβρίζω Κλ. Ἀλ.
Καθ-υγίασις, ἡ· ἐντελὴς ὑγίασις, ἰατρία.
Καθ-υγραίνω· πλήσω ὑγρασίας ποιῶ τι, βρέχω, Θεοφρ.
Καθ-υγρασμός, ἡ· ἡ ἐκ τοῦ βρεξίματος πολλὴ ὑγρασία μτγν.
Καθ-υγρός, 2· πολὺ ὑγρός, ὑγρὸς Θεοφρ. «ταῖς σαρξὶ καθυγροὶ καὶ λιτνοὶ» Δ. Σικ. 5, 28.
Καθ-ύδρος, 2· ἔχων πολλὰ ὕδατα, πλήρης ὑδάτων· «χωρίον» Πολυϐ. 5, 24, 4· «κρατὴρ οἴνων» Σοφ. Οἰ. Κ. 160.
Καθ-υλακτέω· ὑλακτῶ κατά τινος, ἐπιπίπτω ὑλακτῶν «καθυλάκτει πολλάκις μεταστρεφόμενος εἰς τὸν Πύρρον» Πλουτ. ἠθ. 969. «τινός» οἱ μτγν. καὶ μετφ.
Καθ-υλίζω· χωρίζω καθαρίζω ἐντελῶς ἀπὸ τῆς τρυγὸς «οἶνον Ἀθην. 10, 420.
Κάθ-υλλοι, οἱ· γερμανικὴ τις φυλὴ Στραϐ.
Καθ-υλο-μανέω· αὐξάνω καθ' ὑπερβολὴν εἰς κλάδους καὶ φύλλωμα, ἡ συνήθεια λέγει ἐπὶ τῶν φυτῶν καὶ δένδρων εἰς ταιαύτην περίστασιν τὸ ἀδιαντροπεύω, Κλ. Ἀλ. καὶ μτγν.
Καθ-υμνέω· ἐξυμνῶ τινα εἴτι· «αὐτῶν τὰς ἀνδραγαθίας» Δ. Σικ. 11, 11.
Καθ-υπάγω ὑπάγω, ἔτι, ὑποτάσσω· «πόλιν δουλείᾳ» Εὐσεϐ.
Καθ-υπάρχω· ὑπάρχω Πλουτ. Κικ. 23.
Καθ-υπ-είκω· ὑπείκω τινι Εὐμαθ.
Καθ-υπ-εμ-φαίνω· ὑπεμφαίνω, κεκρυμμέναν τι φανερώνω Εὐμαθ.
Καθ-υπ-εν-δίδωμι· ἐνδίδω κρύφα, μτγν.
Καθ-υπερ-ακοντίζω· ῥίπτων τὸ ἀκόντιον ὑπερϐαίνω πολὺ τὸν τεθέντα μοι ἀκοπόν, κατανικῶ· «τινά Ἀριστ. Ὄρν. 825.
Καθ-υπερ-ϐάλλω· ὑπέρ τι καὶ ἐπέκεινα αὐτοῦ ϐάλλω, ῥίπτω, μτγν.
Καθ-υπερ-έχω· ὑπερέχω Πολυϐ. 2, 25, 9· «τινὸς Εὐρυφ. ἐν Στοϐ. ἀνθ. 103, 27· καὶ τινά.
Καθ-υπερη-φανεύομαι· φέρομαι πρός τινα ὑπερηφάνως καὶ ἀγερώχως Εὐστ.
Καθ-ύπερθε, πρὸ φων. καθύπερθεν, ἰων. κατύπερθε· ἐκ τοῦ ἄνω πρὸς τὰ κάτω· «δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν» = ἔκλινεν Ἰλ. γ, 337· «καθύπερθεν ἔπιρρέει», 6, 754, Ὀδ. λ, 442· «χλαῖνας καθύπερθεν ἕσασθαι» Ἰλ. ω, 646· «μ. γεν. «πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξικέχυτο» Ὀδ. θ, 279· λέγεται ἐπὶ γεωγραφικῶν προσδιορισμῶν «ὅσσον Λέσϐος ἄνω - ἐντὸς ἔῤῥει καὶ Φρυγίη καθύπερθε» = ἡ ἄνω Φρυγία· «καθύπερθε Χίου» καὶ «Ὀρτυγίης καθύπερθε» = ἄνω τῆς Χ. πρὸς βορρᾶν τῆς Χ. Ὀδ. γ, 170, α, 404, ἀντιθετ. πρὸς τὸ ὑπένερθε, κ, 353· «ἡ χώρη ἡ κατύπερθε» Ἡρ. 4, 8· «τὰ κατύπερθε θηριώδης ἐστὶ ἡ Λιϐύη», 2, 32. Μτφ. «πολλῷ κατύπερθε ἦν τῶν ἀντιστασιωτέων» = πολὺ ἀνώτερος Ἡρ. 5, 69· «κατύπερθε τῷ πολέμῳ γενέσθαι Τεγεητέων» = περιγενέσθαι, 1, 67. 8, 60· «μόχθου καθ. νεᾶνις» = ὑπέρτερα τοῦ μόχθου, ἀνίκητος Πινδ. Π. 9, 32· «ζώης μοι καθύπερθε χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν» Σοφ. Ἠλ. 1079 καὶ μτγν.
Καθ-υπερτερέω· ἵσταμαι πολὺ ὑψηλότερα Μανεθ. 6, 687, ἐπὶ τῶν ἀστέρων.
Καθ-υπερτέρησις, ἡ· τὸ νὰ ἵστανται τις πολὺ ὑψηλά, τὸ ὕψιστον σημεῖον, ἐφ' οὗ ἵστανται ἀστερισμοὶ τις Προκλ. παραφρ. Πτολ. 3, 10.
Καθ-υπέρτερος, 3· ὁ ὑπέρ τινα ἱστάμενος, πολὺ ἀνώτερος, ὑψηλότερος, ὑπερέχων· «ἔστι θεοὺς ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα» Αἰσχ. Ἑπτ. 208· «καθυπέρτεραι τῷ πολέμῳ ἐγεγόνεσαν» Ἡρ. 1, 67· «δοκοῦντες τῇ παρούσῃ εὐτυχίᾳ καθυπέρτεροι γενήσεσθαι» Θουκ. 5, 14 ὑπερθ. «ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς» Ἡρ. 4, 199.
Καθ-υπηρετέω· ὑπηρετέω, μτγν.
Καθ-υπ-ισχνέομαι· ὑπόσχομαι Δουκ. Ἐρμ. ϐ.
Καθ-υπνής, ἐπιθ. 2· κάθυπνος Νικ. Ἀλ. 433.
Καθ-ύπνια· τὰ ἐν τῷ ὕπνῳ συμϐαίνοντα· «καθύπνια παραπλήσιαται» = ὄνειρα ἀπατηλὰ Ὀνειρ. ἐν Εὐσεϐ. Εὐαγγ. προπ. 5, 25.
Κάθ-υπνος· ὑπνώδης, ϐαθέως κοιμώμενος· «κάθυπνος ὡς μήκωνα φαρμάκευν πίνων» Παρμεν. ἐν Ἀθην. 6, 221, Ἀριστοτ. προϐλ. 8.
Καθ-υπνόω· μὲ παίρνει ὁ ὕπνος, κοιμῶμαι· ϐαθέως· «ἐν κοίτῃ Ἡρ. 7, 15· καὶ μέσ.

«τὸ ὄνειρον τὸ Ξέρξῃ κατυπνωμένῳ ἐπιστάν», 14, 17 ἀπολ. Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 30.

Καθ-ύπνωσις, ἡ· ἡ ἀρχὴ τοῦ ὕπνου, τὸ νὰ πάρῃ τινὰ ὁ ὕπνος· Ἀριστοτ. προβλ. 11, 17.

Καθ-υπο-βάλλω· τελέως ὑποτάσσω, μτγν.

Καθ-υπο-γράφω· ὑπογράφω Εὐστ.

Καθ-υπο-δείκνυμι· ὑποδείκνυμι Εὐστ.

Καθ-υπο-δέχομαι· ἐπιμελῶς ὑποδέχομαι Εὐμαθ.

Καθ-υπο-δύω, ἐν τῷ ἀορ. β'. = ὑποδύω Εὐστ

Καθ-υπο-ζεύγνυμι· ὑπὸ τὸν ζυγὸν βάλλω, μτγν. subjugo.

Καθ-υπο-κειμαι· ὑπόκειμαι Ἀρτεμιδ. 1, 1.

Καθ-υπο-κλέπτω· κρύφα ποιῶ τι Εὐμαθ

Καθ-υπο-κλίνω· ὑποκλίνω, μτγν

Καθ-υπο-κρίνομαι· διὰ τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης ἀπατῶ· περὶ τοῦ Αἰσχίνου, ὅστις ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν φωνήν του· «ὡς καθυποκρινούμενον ὑμᾶς» ὡσὰν νὰ θέλῃ νὰ σᾶς κερδίσῃ μ' αὐτὸ Δημ. 19, 337· καὶ μτφ. «καὶ διαφθείρειν τὰς βουλήσεις τῶν ποιημάτων» Διον. Ἁλ. π. Δημ. 53· ἐν γέν. κάμνω ὡσὰν νὰ ἤμαι τις· «καθυποκρίνεται Ἐνιπεὺς ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι» Λουκ. νεκρ. διαλ. 13, 2· - τὰ μαντεῖα = παίζω τὸ πρόσωπον τῶν θεῶν ἐν ταῖς μαντείαις Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγελ. προπ. 5, 26.

Καθ-υπο-πίπτω· ὑποπίπτω, Λόγγος.

Καθ-υπ-οπτεύω· ὑποπτεύω τι καθιστῶ «ἀδικημάτων κατηγορηθέντων ἢ καθυποπτευθέντων» Ἀριστοτ. ῥητ. Ἀλέξ. 5.

Καθ-υπο-σαίνω λίαν ὑποσαίνω· - τινά Εὐμαθ

Καθ-υπο-σκελίζω· ὑποσκελίζω Νεῖλ. ἐπ.

Καθ-υπο-σπάω· ὑποσπάω Εὐστ.

Καθ-υπο-στιβίζω· ὑποστιβίζω Ν. Δαμασκ

Καθ-υπο-στρέφω· λίαν ὑποστρέφω, μτγν

Καθ-υπο-τάσσω· ταλείως ὑποτάσσω, ὑποβάλλω ὑπό τινα κατάστασιν Σχολ. Εὐρ. Ἱππ. 525.

Καθ-υπο-τοπέομαι· λίαν ὑποτοπέομαι Μ. Ἐτ.

Καθ-υπο-τρέχω· ὑποτρέχω Εὐμαθ.

Καθ-υπο-υργέω· λίαν ὑπουργέω Εὐμαθ.

Καθ-υπο-φαίνω· ὑποφαίνω Εὐστ

Καθ-υπο-ψιθυρίζω· κρυφίως ψιθυρίζω Εὐμαθ.

Καθ-υστερέω· ἔρχομαι παλὺ ἀργά, ἄλλου τινὸς μένω ὀπίσω, ἁπολ. Πολυδ. 5, 16, 5· - τινός, 5, 50, 2· «- τὴν πόλιν τῶν χρειῶν μὴ καθυστερεῖν» Στραβ. 14, 653· «περὶ τἄλλα πάντα καθυστερῶν καὶ τῇ φύσει καὶ τῇ κατασκευῇ» Πολυδ 29, 7, 5.

Καθ-υστερίζω· τῷ ἀνωτ. μτγν.

Καθ-υστερικῶς· πολὺ ἀργά, ὕστερον Πτολ

Καθ-υφαίνω· ἐνυφαίνω, παρεμβάλλω Εὐσεβ. ἐπιτομ.

Καθ-ύφ-εσις ἡ· ῥαθυμία, μέλεια, ὀλιγωρία Εὐστ. ἴδ. δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν συνηγόρων Πολυδ. 8, 143, praevaricatio.

Καθ-υφ-ίημι· παραμελῶ, ἀφήνω τι νὰ χαθῇ, προδίδω· «ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοὺς ἐναντίους καὶ προδῷ τὸν καιρόν» Δημ. 19, 6· ἴδ. ὡς τὸ λατ. praevaricari λέγεται ἐπὶ τοῦ συνηγόρου, ὅστις ἐθελοκακῶν πάμπει, ὥστε νὰ κερδίσῃ ὁ ἀντίπαλος· «πειθοῦς ἀργυρίῳ καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα», 21, 39· καὶ ἐν γέν. ἀφίσταμαι τῆς δίκης, κάμνω νὰ χαθῇ· «ἀπολαγῆναι καὶ καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα», 21, 151· «μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός» Λουκ Πρ. 5. Καὶ «καθυφῆκε τὴν πρᾶξιν τῆς ἀδελφῆς» Δημ. 20,35. Μέσ. ἐνδίδω· «οὐ χρὴ καθυφίσθαι τοὺς ἐν Πειραιεῖ» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 22· ἴδ. ἐνδίδω ἀνάνδρως, ἀφήνω τι νὰ χαθῇ· «εἰ καθυφιέμεθά τι τῶν πραγμάτων» Δημ 3, 8 «καθυφεῖντο ἑαυτούς» Πολυδ 3, 60, 4· καὶ περὶ ἀνάνδρων στρατιωτῶν «καθυφιεμένους ἐν ταῖς μάχαις» Πολυδ. 8, 24, 1.

Καθ-υφ-ίστημι· λίαν ὑφίστημι.

Καθ-υφ-οράω· ὑφοράω Σωζ. Ἱστ. Ἐκκλ. 2, σ. 82.

Καθ-ύψηλός· ἀντὶ ὑψηλός Δ. Ἁλ. 2, 13.

Καθ-ύω· καταβρέχω· «ὄμβροις καθύεσθαι» Στ. Βυζ.

Καθ-ωμιλημένως, ἐπίρ. μετχ. τοῦ καθομιλέω.

Καθ-ωπλισμένως ἐπίρ. μετχ. τοῦ παρακαθωπλίζω Σχολ. Ἀριστ. πλ. 325

Καθ-ωραΐζομαι· σεμνύνομαι, παλ. λεξ. βλ. τὸ ἁπλοῦν.

Καθ-ωρισμένως· προσδιωρισμένως Κλ. Ἀλ.

Καθώς, ἀνάπτ. ἀντὶ καθά· πρβλ. Λουκιαν. Φρυν. σ. 426, Ἀριστοτ. π κοσμ. 3.

Καί· Α. σύνδ. καί, 1) συνάπτει τι μὲ τὸ προηγ. ὥστε τὸ ἑπόμ. θεωρεῖται ἀτενῶς συνδιειλημένον ὡς ἀκόλουθον τι καὶ ὅμοιον. Συνδέονται δὲ λέξεις, κῶλα καὶ ὁλόκληροι προτάσεις παρ' Ὅμ καὶ παρ' ἄπασι τοῖς ὕστερον ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν· αὐτὸν δὲ συνδέονται· ἀ) ἀντίθετα «κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην» (ὅμως ἀμφότερα εἶνε χρόνοι καὶ ἐκφέρουσι ἕν τι σύνολον, τὸ ἡμερονύκτιον) Σοφ. Ἠλ. 251· «κεἶνος τὰ κείνου στέργων κἀγὼ τάδε», Αἴ. 1018· «ἃ δαίμων καθεῖλε ἀνδρῶν ἔδιδαξεν», 239· «ἵνα δὴ μὴ κακὸς καὶ ἵνα ἀγαθὸς δοκῇ εἶναι» = ἀλλ' ἵνα μᾶλλον ἀγαθὸς Πλατ. Θεαιτ. 176· «καὶ σὲ μὲν ἤδη ἔασα, τὸν δὲ λόγον» = ὅμως σὲ μέν, σημ. 291· ἴδ. μετ' ἀρνήσεως ἐκφραστικώτερον· «θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν» = καὶ οὐκ ἀνδρας Σοφ. Τρ 1051· «- αἰσχρῶς κοὐ δίκαιη», Φιλ. 1218· «τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται», Οἰ. Κ. 912· «διὰ σὲ κοὐκ ἄλλον βροτῶν», 1131· «ἄλλῳ καὶ οὐχ αὐτῷ» Πλατ. Γοργ 452 κλ. προηγ. δ' ἑτέρας ἀρνήσ. τίθεται ἀντὶ τοῦ οὐδέ· «ὡς οὐ γνωριοῦσι κοὐκ ἀλιξοίμην μαθών» Σοφ. Οἰ. τ 539. Τὸ ἐν τῷ «ἀνὰ πέντε μνᾶς καὶ ἕξ» Δημ. 27, 9 ἔνθα καὶ ἑτέρα γραφή «ἢ καὶ» π. Πολυδ. 1, 30, 12 καὶ ἀλλαχοῦ, εἶνε ὅμοιον τῷ «ἐφ' ἡμῖν ἐστιν ἡ ἐπιείκεια καὶ φαύλους εἶναι» Ἀριστοτ. ἠθ. 3,7 6) παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρ συνάπτει συνηθέστατα ὁ καὶ τὰ μέρη τῆς χρονικῆς προτάσεως, τιθέμενος εἰς τὸ δεύτερον μέρος «καὶ πρὸ τοῦ χρονικοῦ μορίου· ἂν καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ τοιαύτη σύνθεσις δὲν εἶνε ἀσυνήθης, ὅμως ἡ σαφ. τῶν ἰδεῶν τῆς προτάσεως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φέρεται κανονικῶς διὰ τῶν ἀνταποχρινομένων καταλλήλων χρον. μορίων τεθειμένων ἢ καὶ νοουμένων· «ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος ἠώς, καὶ τότ' ἀνάγοντο» Ἰλ. α, 478· «ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἔτιτaινε τάλαντα», Θ, 68· ἡ τοιαύτη δὲ σύναψις ἐκφέρει ἀκριβῶς τὸ σύγχρονον· «ὡς δὲ οἱ ταῦτα ἔφραζε καὶ ἔποίεε κατὰ τάχος» Ἡρ. 1, 79· οὕτω δὲ τίθεται ὁ καὶ μόνος ἢ μετὰ τοῦ τε(τε-καί)· «ἠώς τε δὴ διέφαινε καὶ ἐγίνετο ἐπὶ τῷ οὔρεϊ», 7, 217, συχνότατος δὲ εἶναι ὁ τρόπος οὗτος τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου «νύξ τε ἐγένετο καὶ Δαρεῖος ἐχρᾶτο τῇ γνώμῃ ταύτῃ», 4, 135· «παρέρχονταί τε μέσαι νύκτες καὶ ψύχεται τὸ ὕδωρ», 4, 181· «ἤδη δὲ ἦν ὀψὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίνης πρύμναν ἐκροούοντα» Θουκ. 1, 50· «ἐκ τούτου ἡμέραι οὐ πολλαὶ διετρίβοντο καὶ οἱ Θρᾷκες διεπράττοντο» Ξεν. Ἀν. 7, 4, 12· «ἦν δ' ἡμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι καὶ κατὰ πικρὸν Σίγειον... κατηγόμην» Σοφ. Φιλ. 355· καὶ μετὰ τοῦ, ἅμα «καὶ ταὐθ' ἅμ' ἠγόρευε καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς» Εὐρ. Βακχ. 1074· ὥςπερ καὶ «ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐπεδείκνυε» Ἡρ. 1, 112· «ἅμα διαλλάττονται καὶ τῆς ἔχθρας ἐπιλανθάνονται» Ἰσοκ. 4, 157, ἔνθα τὸ ἅμα=καί. Ἡ τοιαύτη ἁπλῆ τῶν μερῶν τῆς προτάσεως σύνδεσις ἐξικνεῖται καὶ εἰς χρονικὸν λόγον διὰ τῶν καταλλήλων χρον. μορίων, οἷον «καὶ ἥκομεν καὶ ἡμῖν ἐξελθὼν ὁ θυωρὸς εἶπε (=ἐπεὶ ἥκομεν ἐξελθὼν.. εἶπε) Πλατ. Φαιδ. 59· καὶ «ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας ἑπτὰ καὶ ἦκε Μένων (=ἐπεὶ.. ἔμειναν... ἦκε· ἢ, μεινάντων... ἦκε) Ξεν. Ἀν. 1, 2, 6· ὅμως παρὰ Ξενοφῶντι εἶνε ἴζτι πολλὰ συνήθη, οἷον· «γείτων οἰκῶ τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ ἐμπεπτωκότας, εὑρημα ἐποιησάμην». Ἀν. 2, 3, 18· «ἐς τινα δὲ χωρία ὁ σύνδεσμος «καί, πρέπει νὰ ἀποδίδηται καταλλήλως δι' ἄλλων μορίων, ἢ, ὅπερ ὀρθότ. νὰ ἐξευρίσκηται ἀνάλογ. ἐκ τῆς νέας γλώσσης, οἷον «ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει π θοῦ=ἐγὼ (μὲν) διδάξω, σὺ δὲ πίθου· ἀλλὰ τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης «ἐγὼ θὰ κάμω τοῦτο καὶ σὺ ἐκεῖνο» εἶνε κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῆς συνδέσεως τὸ αὐτό. Σοφ. Ἀντ. 979· «κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω». Ἰλ. 680· «αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι», Ἀντ. 1112 (ἀμφότερα εἶνε ὡς τά, «ἐγὼ καὶ ἐκεῖνο καὶ αὐτό»)· ἐνίοτε ὁ καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν καίτοι, ὅταν ἐκφέρηται δι' αὐτοῦ τι, ὅπερ περιορίζει τὸ προηγούμενον «δίκα θήσω, καὶ μά τοὺς θεοὺς οὐκ ὀμοῦμαι· κέντε εἶναι»=καί τοι οὐκ ὀμοῦμαι Δημ. 20, 51· τοῦτο δὲ τὸ διὰ τοῦ καὶ λεγόμενον ἐκφέρεται καὶ ἐν παρενθέσει, πρβλ. § 102 «ἐμοὶ δοκεῖ Λεπτίνης (καί μοι πρὸς Διὸς μηδὲν ὀργισθῇς». Ὅμ. συνάπτει ἀνακολούθως ἐνίοτε μετοχὴν μετὰ παρεμφατ. ῥήμ. «ὡς φαμέν καὶ κερδοσύνῃ ἠγήσατ' Ἀθήνη» Ἰλ. φ, 217 ἑξῆς. «ἐρητύοντο μένοντες ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν χεῖρας ἀνισχοντες μεγάλ' ὀχέτόωντο ἕκαστος», Θ, 347· «καὶ λιμ τε τρόπῳ πειράζοντες καὶ μηχανὴν προσήγαγον» Θουκ. 4, 100· γ) συχνοτάτη εἶνε ἡ συνδεσις διὰ τοῦ τε-καί, ὡς καὶ ἐκ τῶν προηγουμένων παραδειγμάτων φαίνεται, ὅταν τι ὅμοιον ἢ ὡς ἀναγκαῖον συστατικὸν πρὸς τὸ προηγούμενον συνάπτεται (ὁ Σταλλβάουμ ἐν Πλατ. Φιλήβ. 3 ἐρωτᾷ ἰδ. τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν συνδέσεων «δοκεῖ τε καὶ δόξει»-πράττουσί τε καὶ ἔπραττον)· ἡδὲ διὰ τῶν καὶ-καί συμπλοκή, ὅταν συνδέωνται δύο διαφόρου εἴδους· ὅταν συνδέωνται δύο λέξεις, κεῖνται ὁ τε-καὶ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, «Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί» Ἰλ. α, 17· ἐπειδὴ οἱ Ἀτρεῖδαι καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἀποτελοῦσιν ἓν ὅλον· «ἔρχεταί τε καὶ φυλάξεται» Σοφ Φιλ. 48· «ἠχθέσθη τε καὶ ἔδεισε» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 6· ὅταν μακρότερα μέρη τῆς προτάσεως δι' αὐτῶν συνδέωνται, τότε χωρίζονται «αὐτός τε ἔσπευδε καὶ τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευε» Ξεν. Ἀν. 4, 3, 13· ἰδ. δὲ μετὰ τοῦ αὐτὸς ἐν τῇ συμπλοκῇ ταύτῃ, ὅταν δύο διάφορα συνάπτωνται, παρίστανται ἀμφότερα ὡς μίαν γενικωτέραν ἔννοιαν ἀποτελοῦντα «διὰ τὴν τοῦ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἁπλησταν (τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἐν γένει) πᾶσαν μὲν τέχνην καὶ μηχανὴν καλλίω τε καὶ ἀσχημονεστέραν (ὅηλ. οἱανδήποτε) ἐθέλειν ὑπομένειν» Πλατ. νόμ. 8, 831· «πῇ διαφέρει ὁ τυραννικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος;» Ξεν. Ἱέρ. 1, 2 ἐν δὲ τῷ «καὶ ἀγαθοὶ καὶ κακοὶ» ἀμφότερα τὰ συναπτόμενα παρίστανται ὡς διακεκριμένα καὶ οὐχὶ ὡς ἕν τι· Ἐντ. «κἂν τύχω κἂν μὴ τύχω» Εὐρ. Ἐκ. 734· «ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν» Σοφ. Ἀντ. 639· «ὀμὶν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λελέχθαι καὶ τά σ' Οἰδίπου δοκεῖ», Οἰ. τ, 404. «ἥμερος ἄγνοει τὴν συμπλοκὴν καὶ-καί, ἀλλὰ μόνον τὴν διὰ τῶν τέ-τέ· τὸ δὲ ἐν Ἰλ. φ, 262 καὶ τὸ κατόπιν τοῦ τέ=φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα=εἶνε ἐπιδοτικὸς etiam, quoque, ὥςπερ καὶ τὸ μετὰ τὸ ἠδὲ (ἠδὲ-καί) Ἰλ. η, 274, Ὀδ, α, 240, καὶ μετὰ τά, ἢ μὲν-ἠδὲ-καί, ε, 128. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. τίθεται πολλάκις ὁ καί, ὅταν διὰ τῆς τοιαύτης συμπλοκῆς (ταῦ πολυσυνδέτου ῥητορικοῦ σχήματος ἐκφέρηταί τι ἐντονώτερον, «καί φημι κἀπόφημι κοὐκ ἔγω τί φῶ» Σοφ. Οἰ. Κ. 318· «κλύειν καὶ σιγηρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία», Ἀντ. 630· καὶ πολλάκ. «ἐταμὸν γὰρ ἡ πονηρία καὶ τολμηρὸν καὶ πλεονεκτικὸν καὶ τοὐναντίον ἡ κακοκαθουλία ἡσύχιον καὶ ὀκνηρὸν καὶ βραδὺ καὶ δεινὸν ἐλαττωθῆναι» Δημ. 25, 24· ἄλλως τε καί, ὥρ. ἄλλως δ') πολλάκ. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τὸ διὰ τοῦ καί, σπανιώτ. τέ-καί, κατόπιν τῶν ἐπιθέτων, ὁ αὐτός, ἴσος, ὅμοιος ἐπιφερόμενον τίθεται εἰς τὴν αὐτὴν πτῶσιν μὲ τὸ προηγούμενον, τὸ ὁποῖον τὰ εἰρημένα ἐπίθετα προσδιορίζουσιν, ἀντὶ νὰ τεθῇ εἰς δοτικήν, παραλειφθέντος τοῦ καί, ἣν ἀπαιτεῖ ἡ τῶν ἐπιθέτων σύνταξις· οὕτω δὲ διὰ τοῦ συνδέσμου καὶ ἵστανται ἐκ παραλλήλου εἰς τὴν αὐτὴν πτῶσιν ἀμφότερα τὰ μέρη, ὅτινα λέγονται ταὐτά, ἴσα, ὅμοια κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον·

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερροίας

«τοῦτο ταὐτόν, ἴσον, ὅμοιον κἀκεῖνα» = τοῦτο κἀκεῖνο ταὐτὸν κλ. ἀντὶ τοῦ, «τοῦτο ταὐτὸν ἐκείνῳ» «οὐ τὴν αὐτὴν τυγχάνω γνώμην ἔχων ἔν τε τῷ παρόντι καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ λόγου» (=τῇ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ λόγου, δηλ. γνώμῃ) Ἰσοκ. 4, 187· «τὴν αὐτὴν ἐσκευασμένοι καὶ πεζὸς αὐτέων (= τῇ τοῦ πεζοῦ αὐτέων, δηλ. σκευῇ) Ἡρ. 7, 84· «ταὐτὰ σὺ καὶ ἐγὼ» (= ταὐτὰ σὺ ἐμοί) Πλατ. Γοργ. 491· «ταὐτὸν καὶ ἀγαθὸν» (τῷ ἀγαθῷ), Φιλ. 22· «ἀξίους ὄντας τατς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους (= τοῖς ἀθανάτοις) τιμᾶσθαι» Λυσ. 2, 80· «ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐν ἀριθμῷ» (=ταῖς μὴ ζώσαις) Σοφ. Οἰ. τ. 612· «ἐν ἴσῳ, ἴσα καί» Θουκ. 2, 60· «ἐστι δὲ παραπλησίη ἡ κάθαρσις τοῖσι Λυδοῖσι καὶ τοῖσι Ἕλλησι» (=τῇ τῶν Ἑλλήνων, δηλ. καθάρσει) Ἡρ. 1, 35· «τουτέων ἕκαστον ὁμοίως καὶ τὸν πρότερον (=τῷ προτέρῳ) κατέλιξα», 7, 115· «οὐχ ὁμοίως πεποιήκασι καὶ Ὅμηρος (= Ὁμήρῳ) Πλατ. Ἴων 531· «καὶ δαπάναι οὐχ ὁμοίως καὶ πρὶν (=ταῖς πρίν), ἀλλὰ μείζους» Θουκ. 7, 28· «ἐν τῷ ὁμοίῳ καί», 6, 11· «οὐχ ὁμοιά γέ σοι καὶ ἐκείνοις (ἁπλῶς=ἐκείναις) ὑπῆρχε» Λυσ. 13, 27· καὶ μὲ τὸ ἕτερος Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 5· 2) ἐν δὲ τῇ συμπλοκῇ «πολλὰ καὶ καλὰ» ὡς δεικνύουσι τὰ ἀπαντῶντα παρ' Ἡρ. «πολλά τε καὶ καλά, πολλά τε καὶ κακὰ πάσχειν», 4, 167, ἡ τοῦ πλήθους ἔννοια, ἡ διὰ τοῦ πολὺς ἐκφερομένη, προσδιωρίζεται διὰ τοῦ ἐπιφερομένου διὰ τοῦ καὶ ἐπιθέτου στενώτερον καὶ ἀκριβέστερον· εἶνε λοιπὸν ὁ διὰ τοῦ καὶ δεύτερος προσδιορισμός, περιορισμός τις τῆς προηγηθ. γενικ. ἐννοίας ἢ ἐπανόρθωσις· «πολλὰ καὶ καλὰ» = πολλὰ καὶ μάλιστα καλά· οὕτω καὶ ἐν ἄλλοις ὁ διὰ τοῦ καὶ ἐπιφερόμενος εἶνε ἐγγύτερος προσδιορισμός· «βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον» Ἰλ. ε, 398· «αὐταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀμείνως» = μάλιστα λίαν εὐχαρίστως Αἰσχ. Πρ. 730· «λέγων ἔοικα πυλλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν», 1009· «πάρεστι δῆτα καὶ μάλ' ἄζηλος θέα» Σοφ. Ἠλ. 1447· «παρῆσάν τινες καὶ πολλοί γε» Πλατ. Φαιδ. 58· «ὡς δὲ ἐχθροὶ καὶ ἐχθιστοὶ εἶσι, πάντες ἴστε» Θουκ. 7, 68· «πολλοὺς καὶ τοὺς πλείους», 7, 48 «σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδενός» = μᾶλλον δέ, Γοργ. 504· οὕτω δὲ ἰδία ἐν τῇ συμπλοκῇ μετὰ τοῦ οὗτος· «ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι καὶ τούτοισι ὡς δραπέτῃσι» Ἡρ. 6, 11· «ἀπόρων ἐστὶ καὶ ἀνάγκη ἐχομένων καὶ τούτων πονηρῶν» = καὶ μάλιστα Ξεν. Ἀν. 2, 5, 21· ἔτι, «ἔχοντες τοσαύτους πόρους καὶ τούτων μηδένα ἐπικίνδυνον», 2, 5, 20· συχνὰ δὲ ἀναφέρεται ἐπὶ ὅλης τῆς προηγ. προτάσ. «καὶ ταῦτα», ἐνίοτε ἔχει καὶ ἴδιον ῥῆμα «ὃ δὲ ἐξαλύξας οἴχεται· καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυσμάτων ὥρουσεν» Αἰσχ. Εὐμ. 111· «ἄνδρα γενναῖον θανεῖν· καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός», 575· οὕτω καὶ ἄλλ. τραγ. καὶ πεζ. «φανήσεται ἡμᾶς τῶν ποιῶν καὶ ταῦθ' ὧν μάλιστ' ἡμῶν ἡ πόλις δίκαια» Δημ. 20,30· (πρβλ. καὶ τὸ οὗτος)· πολλάκ. τίθεται καὶ μετοχὴ «ὥστε ἤδη ἔπη γοθγεγαμαι καὶ ταῦτα ψέγων» Πλατ. Φαίδρ. 241· «καὶ ταῦτα σοφὸς ὤν», Γοργ. 508· ἴσως μάλιστα προηγεῖται ἡ μεταχὴ «νῦν γε, ἔφη, ἐπεχείρησας οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα», πολιτ. 1, 341· τὸ καὶ τιθέμενον πρὸ τοῦ πᾶς ἐν τέλει τῆς προτάσ. ἀντιστοιχεῖ τῷ λατ. demique Δημ. 23, 85 «οὐκοῦν καὶ τῷ μὴ προσθεῖναι... καὶ τῷ εἰπεῖν καὶ πᾶσιν οὕτως φανερῶς καὶ παρὰ τοῦτον εἴρηκε τὸν νόμον». B. Τίθεται μᾶλλον ἐπιρρημ. προσέτι· 1) ἐπίσης, πρὸσ-τι, φυσικῶς, προσθέτει τι ἴσον, ὅπου τις δύναται τὸ πρῶτον μέρος νὰ συμπληρώσῃ (πρβλ. τὰ ὑπὸ τὸ Α. 1, β' παραδείγματα)· «ἄλλοι δὲ καὶ τόνδε γενέσθαι πατὸ' ἐμὸν ὡς καὶ ἐγὼ περιπρελία Τρώεσσι» = προσέτι οὗτος ὡς ἐγώ Ἰλ. ζ, 406· «ἐπιβουλεύει Κύρῳ καὶ πρόσθεν πολεμήσας» = ἐπειδὴ ἐπίσης πρότερον ἐπολέμησε Ξεν. 1, 6, 1· «ὅτι καὶ ἡμῖν ταὐτὰ δυνατεῖ, ἅπερ καὶ βασιλεῖ», 2, 1, 22, κατὰ ταῦτα εἶνε καὶ τά· «ἐμοῦ ἴόντος ὅποι καὶ ὑμεῖς», 1, 3,6· «καὶ δεῖ καὶ νῦν»=ἐπίσης τώρα ὡς πάντοτε Πλατ. Γοργ. 523· «καὶ τότε καὶ νῦν», ἐπίσης τώρα ὡς τότε, Φιλ. 60· «δεῖ εἰώθημεν φοιτᾶν παρὰ τὸν Σωκράτη καὶ δὴ καὶ τότε», Φαιδ. 59· ὁμοίως· «εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ» Σοφ. Φιλ. 192· «καὶ σοὶ ταῦτα παρῄνεσα», Οἰ. Κ. 1419· «εἴπερ τις καὶ ἄλλος» Πλατ Φαιδ. 58· καὶ συχνάκις ὡς «ὥς τις καὶ ἄλλος· ἵνα καὶ εἰδῶ ὅ,τι λέγεις», Γοργ. 467· «ἔφυγεν ἔχων καὶ τὸ στράτευμα» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 31· παρατηρητέον δὲ ἰδίᾳ τὸ «καὶ αὐτὸς» = ἐπίσης· «ὡς ἐνόησαν αὐτῶν τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ ἄκρον εὐθὺς καὶ αὐτοὶ ὥρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 44, δηλ. ὥσπερ ἐκεῖναι· «ἐν τῷ χειμῶνι καὶ αὐτὸς ποτε κατέμαθον», 5, 8, 14· ἔτι· «Λῆδις καὶ Σωκράτης καὶ τούτω ἀπεθανέτην»=ἀπέθανον ἐπίσης, Ἀν. 2, 6, 30· «ταῦτα δὲ ποιῶν καὶ οὗτος ἀποθνήσκει», Ἑλλ. 6, 4, 34· οὕτω δὲ συχνὰ τὸ καὶ οὗτος ἀναλαμβάνει τὸ προηγούμενον· «Ἀριαῖος δέ, ὃν ἡμεῖς ἠθέλομεν βασιλέα καθιστάναι, καὶ ἰδώκαμεν πιστὰ· καὶ οὗτος πειρᾶται», Ἀν. 3, 2, 5· καὶ αὐτόθι 35· «εἰ οἱ πολέμιοι, ὥσπερ αἱ δειλαὶ κύνες - εἰ καὶ οὗτοι ἡμῖν ἐπακολουθοῦσιν» 2) τίθεται ὡς ἀναδεικτικὸς τῆς ἐπακολουθούσης λέξεως = etiam «Τυδείδης, ὅς νῦν γε καὶ ἐν Διὶ πατρὶ μάχοιτο» = καὶ μὲ τὸν Δία αὐτὸν Ἰλ. ε, 362· «ἔπειτά με καὶ λίπαι αἰών»=ὄχι μόνον ἄλλο τι ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ αὐτή, ε, 685· «τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόφτο», λ, 654· «κίλεται ἑ θυμὸς καὶ ἐς πυκινὸν λαὸν ἰλθεῖν», μ, 301· «-καὶ ὄψέ», ξ, 161· «κἀξάγγελλ' ἰὼν καὶ πᾶσι Καδμείοισι» Σοφ. Οἰ. Κ. 1396· «ἐν πᾶσι καὶ ἰσοις ἐλαχίστοις παρανομήμασι θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν» Λυκουργ. 65· τίθεται εἰς τὰ παραθετικά· «θεὸς καὶ ἀμείνονας ἵππους δωρήσαιτο» Ἰλ. κ, 556· «δόμεναι καὶ μείζον ἄεθλον», ψ, 531· «ἀξίως φέρειν τῆδε καὶ μείζω χάριν» Σοφ. Οἰ. Κ. 764· οὕτω δὲ ἐπιτατ. δύναμιν ἔχει τιθέμενος πρὸ τοῦ λίαν, συχνὸν παρ' Ὁμ. καὶ μάλα Ξεν. Ἀν. 1, 5, 8· καὶ μάλλον, 6, 4, 35· καὶ μάλιστα, Κυρ. 2, 1, 5· «οἵ τε ἄλλοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ μάλιστα» Ἡρ. 6, 136· «καὶ μάλιστα ἀγανακτῶ» Λυκουργ. 139· «καὶ μάλα πολλοῖς» Πλατ. Πρωτ. 315· «ὡμολόγησε καὶ μάλ' ἑκόντως», 333· «πὶ πάνυ», Φαιδ. 24· καὶ πολλάκ. Πολυθ. 9, 16, 2· ἔτι «καὶ δικαίως γε» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 14· «-καὶ ῥᾳδίως», 1, 4, 11· καὶ τὰ ἀνωτέρω Α. 2)· - περιοριστικὸς «ἡμένος καὶ κανὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι» = κανὸν μόνον Ὀδ. α, 58· «ἄξιόν τι καὶ τριχὸς» Ἀριστ. βατρ. 614· «εἴ τις μέλλει καὶ σμικρὸν ἀρετῆς μεθέξειν» Πλαν. νόμ. 7, 816· «βλάπτειν καὶ ὀντινοῦν ἀνθρωπον», πολιτ. 1, 335· «μεταβολὴν καὶ ἠντινοῦν ἐνδέχεται», Φαιδ. 78· - ὁμοίως· «-ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ ταῦτα», Γοργ. 498· «ἀλλ' ἱκανὰ καὶ ταῦτα», ἀπολ. 28· «καὶ μικρῷ ὕψει ἀνακτήσασθαι φίλους» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 10· σαφέστατα δηλοῦται ἡ χρῆσις αὕτη ἐν τῇ συμπλοκῇ «οὐ μόνον ἀλλὰ καί»· οὕτω δὲ 3) τιθέμενος καὶ πρὸ τῶν μεταχῶν πρέπει νὰ ἐννοῆται «Ἑκτόρα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὅΐω» Ἰλ. ε, 651· «πάρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν», ν, 787· «τί οὐ ταῦτα καὶ ἑσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις», π, 627· «θέαμα οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι» Σοφ. Οἰ. τ. 1296· εἰς ὅλα ταῦτα τὰ χωρία ἠδύνατο νὰ τεθῇ καὶ ὁ καίπερ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ καί· ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται διὰ τί μετὰ τὸ καὶ ἀκολουθεῖ ἐνίοτε τὸ ὅμως· «ὀφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω καὶ τύραννος ὤν, ὅμως νίκα», Οἰ. Κ. 851· «καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα ὅμως ἔσχε κατέμενε» Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 20· πρβλ. «ὃς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τεθνηκότος ἤδη ἀποταμὼν τὴν κεφαλήν», Ἀν. 3, 1, 17· καί πρὸ γεν. ἀπολ. «ὃ ἕτερος οὐκ ἔφη καὶ μάλα πολλῶν φόβων προσαγομένων», 4, 1, 23· 4) ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ ἑνὸς λόγου τιθέμενος ἀναφίρεται ὡς ἀποκρισις εἴς τι προηγούμενον, οὗ ἀναλαμβάνων τὴν ἔννοιαν ἐξακολουθεῖ περαιτέρω, ὡς τοῦτο ἰδίως γίνεται εἰς τοὺς διαλόγους τῶν τραγικῶν πρβλ. Σοφ. Οἰ. Τ. 771, ὁ δὲ τρόπος τοῦ Ὁμήρου, καθ' ὃν πρότασίς τις ἀρχίζει μὲ τὸ «καὶ τότε, καὶ τότε δή, καὶ τότ' ἔπειτα» Ἰλ. α, 92, 478, ι, 175, ο, 220, ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὰ ὑπὸ Α) 1) β) λεχθέντα· ἰδ. δὲ παρατηρητέα εἶνε ἡ χρῆσις τοῦ καί· ά) πρὸ τῶν προστακτικῶν «καί μοι ἀπόκριναι» Πλατ. Γοργ. 562· «-καὶ μοι λέγε», Εὐθύφρ. 3· καὶ συχνάκ. παρὰ ῥήτορσι ἐπὶ τῶν παρακελεύσεων πρὸς τοὺς γραμματεῖς, ὅπως ἀναγνώσωσί τι τῶν ἐγγράφων «καί μοι ἀνάγνωθι» β') ἐπὶ ἐρωτήσ. «ἢ καί μοι νεμεσήσεις;» Ὀδ. α, 389· μετὰ ζωηρότητος καὶ ἐκφραστικότητός τινος «καὶ νῦν τί μ' ἄγετε;» καὶ τώρα τί μὲ φέρετε; Σοφ. Φιλ. 1018· συχνότ. Αἰσχ. Πρ. 253· «ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;» Σοφ. Οἰ. τ. 1129· «τοῦ καὶ πόθ' εἷς;» Ἀριστ. ἐἰρ. 1288· «ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατασκευάζεται νοεῖς;» Σοφ. Ἀντ. 766· «πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσοῦτος πεζὸς ἦνυσεν περᾶν;» Αἰσχ. Περσ. 707· «εἶνα δὲ καὶ πενθήσομεν», 288· «ἴδωμεν τί ποτε καὶ λέγομεν» Πλατ. Γοργ 451· «τί γὰρ ἂν τις καὶ πιεῖ ἄλλο;» = καὶ τί ἄλλο δύναταί τις νὰ κάμῃ; Φαιδ. 61· «τίνος δὲ καὶ ἐστι τῶν πολιτῶν», Θεαιτ. 144· «καὶ τί δή;» Ξεν. Κυρ. 1, 3, 10· «-ποίαν καὶ ἦτταν λέγεις;», 3, 1, 19· «ἤρεσθε τί καὶ βουλόμενος ταῦτα πράττει», Ἑλλ. 3, 3, 11· «τί ποτε καὶ καλέσαι χρή;», 2, 3, 47· οὕτω δὲ ὀρθῶς καὶ ἐν Ἀν. 1, 8, 16· «ἤρετο ὅτι καὶ εἴη τὸ σύνθημα»· γ') Καὶ εἰς ἀποκρίσεις «καὶ κάρτα» Σοφ. Οἰ. Κ. 65· καὶ ἄλλ. ὡς παρὰ Πλατ. καὶ ἄλλ. «καὶ μάλα, ἔφη» = μάλιστα Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 1.

Περὶ τῆς θέσεως τοῦ καὶ παρατηρητέον ὅτι ἐνίοτε δὲν κεῖται πλησίον τῆς λέξ. παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἔπρεπε νὰ ἦνε· «ἐκεῖθι κἠλθον» ἀντὶ καὶ ἐκεῖθι ἦλθον Αἰσχ. Ἑπτ. 792· «ἔγνωκα τοιόδε κοὐδὲν ἀντιπεῖν ἔχω», Πρ. 51· συχνὰ δὲ τοῦτο γίνεται παρὰ τραγ. ἔτι τίθεται καὶ μετὰ τὴν πρόθεσιν· «ἐν καὶ θαλάσσῃ· Πινδ. Ὀ. 2, 51· «μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύδεσθαι» Λουκ. δραπέτ. 19.

Αἱ τοῦ καὶ συνδέσεις μετ' ἄλλ. μορ. ἵστανται κατ' ἀλφαβ. τάξ. ἐν οἰκείῳ τόπῳ· ἐνταῦθα καταλέγομεν τὰς μετὰ τοῦ καὶ συχνὰς γινομένας κράσεις, αἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντῶσι παρὰ Σοφοκλεῖ· «καὶ ἀ- = κἀ- πχ. κἀγαθός, κἀδάκρυτος, καθάπερ, καθῶς, κἀκραυόνια, Τρ. 748· κἄλλος, κἀποδύρομαι, κἀσαφῆ, καὐθις, καί, χἁρπάσαι = καὶ ἁρπάσαι, Φιλ. 640· κἂν, ὅρα κατωτέρω, ἴδ. καὶ ἐ κ. χ· κἀγώ, κἄθρων, κἄθηκας, κἀμάθαναν, κἀμός, κἄξ, κἀστίν, καί, χαὐτοῦ, «καὶ ἑαυτοῦ, Οἰ. Τρ. 234· καὶ = καὶ εἰ, ὥσπερ καί, κἰοῦσα, κἀκούσας, Ἀντ. 9, Ἀλλά, κἄτα = καὶ εἶτα, κατὰ Ἀπολλ. καρὶ Ἰπιρρ. 497, 19 ἄνευ ὑπογεγραμμένου· ι· πιυσταλὴς = καὶ εὐσταλής, χἠ = καὶ ἡ Σοφ. Ἠλ. 1031· ὡς, χἡμεῖς, χὡπόσοι = καὶ ὁπόσοι, χὥτι = καὶ ὅτι· χοἱ = καὶ οἱ· κοὐκ = καὶ οὐκ.

Καιάδας, ὁ· χάσμα γῆς ἐν Σπάρτῃ, ὅπου ἔρριπτον τοὺς πολιτικοὺς κακούργους ζῶντας ἢ καὶ νεκροὺς· «οὓπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθασιν» Θουκ. 1, 134, Στραβ. 8, 5, 7, σ. 367, ὅπου καίτας ἢ καιάτας λέγεται· καὶ 5, 233· «τὰ γὰρ καῖλα πάντα καίτας (περὶ τῆς δ. γρ. ὅρ. Kramer) οἱ Λάκωνες προσηγόρευσαν· ἴδε καὶ καίατα.

Καὶ ἂν Ὀδ. ζ, 300, Ἰλ. ε, 362· ἴδε κἂν.

Καίατα, τά· ὀρύγματα Παυχ. ἴδε καιάδας·

Καὶ γὰρ· 1) καὶ διότι, διότι· τίθεται πρὸς κύρωσιν πράγματος, ὅπερ καθ' ἑαυτὸ θεωρεῖται βέβαιον Ἰλ. γ, 188, Ὀδ. α, 261, Αἰσχ. Πρ. 439· πολλάκ. παρὰ τραγ. ὡς καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἡρ. 3, 15· «καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἔστι που αἰγῆς βάρος» Σοφ. Ἀντ. 1241· «καὶ γὰρ τῶν Τισσαφέρνους τις οἰκείων ἠκολούθει» Ξεν. Ἀν. 3, 3, 4, ὅπου, ὡς 5, 8, 18, ἡ πρότασις, τὴν ὁποίαν ἐμπεδώνει ὁ γάρ, πρέπει ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου νὰ ἀναπληρωθῇ· προστιθεμένων ἄλλων μορίων ἐπιτείνεται· «καὶ γὰρ δὴ» Ἰλ. α, 113· «καὶ γὰρ δή», π, 810· καὶ καρ' ὅτι· συχνάκ. «καὶ γὰρ καὶ» ὡς Πλατ Πρωτ. 317· 2) ὥσπερ τὸ λατ. etenim· συνάπτει τὸ αἴτιον μετὰ τοῦ προηγ. Ξεν. Ἀν. 2, 5, 4· καὶ συχνάκ. ἐν ἀντ. πεζ. ἐντυπώσ. «καὶ γὰρ οὖν» πρβλ. τὰ ὑπὸ Κρυγ. ἐν Ξεν. Ἀν. 1, 9, 8 συναχθέντα χωρία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καί-γε, ἑκάτεραν τῶν μορ. τούτων διατηρεῖ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σημασίαν· οἷον «καὶ λίην κείνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ» Ὀδ. α, 46· ἐνταῦθα τὸ μὲν καὶ ἐπιτείνει τὸ λίην, τὸ δέ γε ἀναδεικνύει τὸ ἐκείνος, = ἐκεῖνος γιὰ ἥ ἐκεῖνος νά, ὅηλ. ὁ κακοῦργος Αἴγισθος, ὅστις ἀναδεικνύεται οὕτω διὰ τὴν κακίαν του ἀντίθ. τῷ ἐν στίχῳ 48 πρβλ. λ, 181, Ἰλ. α, 533· καὶ ἐν παίζ. «ὡς καὶ Κύρῳ πιστοὶ ἐγένοντο καὶ βασιλεῖ γ' ἂν πολλοῦ ἄξιοι γένοιντο» Ξεν. Ἀν 2, 1, 14· πρβλ. τὸ γέ.

Καί-δέ, τὸ καὶ συμπλίκει, τὸ δέ ἀντιδιατίθεται παρ' Ὅμ ἀνταλλάσσεται μὲ τὸ καὶ δή Ἰλ. ξ, 364, υ, 99, Ὀδ. μ, 116· «καὶ δέ τε», Ἰλ. υ, 28· «καὶ δέ νυ», χ, 420. Παρὰ ἀττ. τίθενται ἐν τῷ μεταξὺ μία ἢ καὶ περισσότεραι λέξ ἐπιφέρεται δὲ διὰ τοῦ καὶ δὲ νέον τι· «καὶ αὐτὸς Ἡγήσανδρος ἐσώθη καὶ οἱ ἄλλοι δὲ λοχαγοὶ συνῆλθον» Ξεν. Ἀν. 6, 1, 9· οὕτω δὲ ἐν 2, 6, 8, νέος χαρακτηρισμὸς τοῦ Κλεάρχου ἐπιφέρεται διὰ τοῦ «καὶ ἀρχικὸς δὲ ἐλέγετο εἶναι·» πρβλ. προσέτι. 5, 2, 14.

Καὶ δὴ διὰ τούτου ἐπιφέρεται μέν τι ἀνάλογον εἰς τὸ προηγ. ἀλλὰ νέον καὶ πως σημαντικώτερον Ἰλ. α, 161· – καὶ δὴ καί· «ἄλλα τε σχεῖν χωρία καὶ δὴ καὶ Ἀθήνας» Ἡρ. 6, 137· «ζώων τε γὰρ πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους· Πλατ. πολιτ 10, 618 πρβλ. δή· συχνάκ. = ἤδη = παρεληθὸς· ἀναφέρεται εἰς προηγ. χρονικὸν προσδιορισμόν· «ἐν ᾧ ταῦτα ἐβουλεύοντο, καὶ δὴ βασιλεὺς κατέστησεν ἐναντίαν τὴν φάλαγγα» Ξεν. Ἀν. 1, 10, 10 «ὡς ἂν μοι βέλτιστα δοκεῖ παρασκευασθῆναι καὶ δὴ πειράσομαι λέγειν» Δημ. 4, 13· – σημαίνει ἤτι τό, ἃς παραδειχθῶμεν, ἃς ὑποθέσωμεν· «καὶ δὴ δέδεγμαι· τίς δέ μοι τιμὴ μένει;» Αἰσχ. Εὐμ. 883· «καὶ δή καὶ ἀποβαίνομεν εἰς τὴν χώραν» = ἃς ὑποθέσωμεν πῶς Ξεν. Ἀν. 5, 7, 9.

Καὶ εἰ, καὶ μὲ κράσ. κεἰ· καὶ ἂν· σημαίνει τό, τεθέντος ὅτι, χωρὶς ὅμως νὰ δηλῶται ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον εἶναι ἀληθὲς ἢ μή, ἐν ᾧ διὰ τοῦ εἰ καὶ τὸ ὑποτιθέμενον θεωρεῖται ἀληθές· τὸ καὶ ἀναφέρεται ἁπλῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν· «αἳ μὲν ἕλοσι καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν» Ἰλ. ν, 315· μετὰ ὑποτ. «οἷσί περ ἀνὴρ πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται» Ὀδ. κ, 58· ὥσπερ καὶ τό, «καὶ εἶκεν» Ἰλ. α, 351· μετὰ εὐκτ. Ἰλ. δ, 347· «εἰ μὴ πέποιθα, τοὐργὸν ἐστ' ἐργαστέον» Αἰσχ. Χο. 296· «ὁποποιήσειεν ἂν αὐτοῖς καὶ εἰ αὖν τεθρίπποις βούλοιντο ἀπιέναι» Ξεν. Ἀν 3, 2, 24.

Καιετάεις, ἐσσα, εν (πρβλ. καιάδας, καίατα)· πλήρης χασμάτων γῆς, ὡς ἀνέγνωσαν ὁ Ζηνόδ. ἀντὶ κητώεσσα· πρβλ. Βουτμ. λεξ. 2, σ. 95· ἐν Καλλ. ἀποσπ. 224 ἐπίθ. Εὐρώτου, ὅπερ Ἀπολ. ὁ Σοφ. ἐν τῷ Ὀξ. λεγ. σ. 99, 19, καλαμινθώδης ἑρμηνεύει· (ἴσ. διορθότ. καλαμώδης, διότι ὁ Εὐρώτας ἐν Εὐρ. Ἰ. Α. 179 καλεῖται δοναξοτράφος), ὡς πλῆθος καλάμων ἔχοντος εἰς τὰς ὄχθας του.

Καιήτη, ἡ· πόλ. ἐν Λατίῳ Διοδ. Cajeta.

Καϊκάνδρος, ἡ· ὄν. νήσου τινὸς Νεαρχ. σ 31.

Καικίας, ὁ· ὁ βορρᾶς· κατ' Ἀριστοτ. π. κόσμου 4, ὁ Εὖρος, ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὸς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων», μετεωρ. 2, 6· κωμ. «ὡς οὗτος ἦτοι Καικίας ἢ συκοφαντίας πνεῖ» Ἀριστ. Ἱππ. 435.

Καικίλιος· ὄν. Ῥωμ. ἀνδρῶν Ἀνθ.

Καικίνης, ὁ· καικίας Ἡσυχ.

Καιλῖνος· ποτ. τῆς κάτω Ἰταλίας Θουκ.

Κάϊκος, ὁ· ποτ. ἐν Μυσίᾳ Ξεν. «Καΐκου πεδίον» Ἴλ.

Καΐκουδον, τό· Ἕλος περὶ τὴν Καϊήτην Στραβ.

Καὶ μήν· καὶ βέβαια Ἰλ. ι, 632, συνήθ. παρεντίθεται λέξ. τις ἐν τῷ μεταξύ «καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα» Ἀριστ. πλ. 8.

Καὶ-μέντοι· καὶ ὅμως· «καὶ οὐδὲν μέντοι οὐδὲ τούτων ἔφασαν παθεῖν» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 20.

Καὶ μήν· καὶ βέβαια προσθέτει τι μετὰ βεβαιότητος καὶ ἐκφραστικότητος· «καὶ μὴν Τάνταλον εἶδον» Ὀδ. λ, 582, «καὶ μὴν εἴτις αὐτοῖς φίλος ἦν, τούτων ἀπειχόμεθα» Ξεν. Ἀν. 5, 5, 14· «καὶ μὴν ἐρῶ γε» Σοφ Φιλ. 686· καὶ ὅταν ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου ἐπάγηται ἢ ἀντιλογία τις, ἐπίσης τίθεται ἐν ἀρχῇ συλλόγου καὶ ὅμως, τώρα ὅμως Ξεν. Ἀν. 1, 7, 5· «καὶ μὴν οὐδὲ» Ἰσοκ. 4, 145· «καὶ μὴν καί».

Καιναί· πόλ. παρὰ τὸν Τίγρητα Ξεν.

Καινείδης, ου· υἱὸς Καινέως, ὁ Κόρωνος Ἰλ.

Καινεύς, ως· υἱὸς Ἐλάτου, πατὴρ Κορωνίου, βασιλεὺς Λαπιθῶν Ἰλ.

Καινὴ πόλις, ἡ· 1) ὑστερωτ. ὄν. τοῦ Ταινάρου (πόλιος)· 2) ἡ νέα Καρχηδὼν Πολ.

Καινίζω· καινόω· κάμνω τι καινόν, νέον, ἀσύνηθες· «καὶ τί καινίζει στέγη» Σοφ. Τρ. 864, κατὰ Σχολ. = ἔοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος· «ἐγὼ δὲ καινίσας θεῶν» Εὐρ. Τρ. 889· «καίνισον ζυγὸν» Αἰσχ. Ἀγ. 1041· «μνησαι δ' ἀμφίβληστρον, ᾧ σ' ἐκαίνισαν»· «μὲ τὸ ὁποῖον νεωστὶ σὲ συνέλαβον», Χο. 485· παθ. «καινισθεὶς τῇ τύχῃ»· «νεάν τύχην Σχολ. Ἀριστ. πλ. 321· καὶ = καθιερώνω μτγν. πρβλ. καινόω.

Καινίς, (ίδος, ἡ (καίνω)· σφαγεύς, ξίφος Λουσ. ὄν. 40, ὅι. γρ. κοπίς.

Καίνισις, ἡ· καινισμός, μτγν.

Καίνισμα, τό· τῶ ἑπαμ. Μανεθ. 4, 191.

Καινισμός, ὁ· νεωτερισμός, μτγν.

Καινιστής, ὁ· ὁ νεωτεριστής, μτγν.

Καινίτα, ἡ, καὶ καινίτης, ὁ· ἀδελφή, ἀδελφὸς Ἡσυχ..

Καινο-γραφής, 2· ὁ κατὰ νέον τρόπον γεγραμμένος Ἡφαιστ. σελ. 53.

Καινο-δοξέω· καινοτομέω Ἰωσ.

Καινο-ειδής, 2· ὁ ἐκ νέου σχηματισθείς, μτγν.

Καινό-λεκτος· ὁ κατὰ νέον τρόπον, ἀσυνήθως λεχθεὶς Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 3.

Καινο-λογία, ἡ· νέαν, ἀσύνηθες λεκτικὴν φράσιν Πολυβ. 38, 1.

Καινο-λόγος, ὁ· κατὰ νέον, ἀσυνήθη τρόπον λέγων Εὐστ. 1801, 27.

Καινο-παθέω· νέον, ἀνήκουστόν τι πάσχω Πλουτ. ἠθ. σ. 1106, συνάπτεται μετὰ τοῦ δύρομαι, δεινοπαθέω.

Καινο-παθής, 2· ἀνήκουστα πάσχων· – πήματα = ἅτινα μέχρι τοῦδε τις δὲν ἔπαθε Σοφ. Τρ. 1267, ἔνθα καὶ ὅι. φρ. καινοπαγής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καινο-πηγής, καινουργής· - σάκος Αἰσχ. Ἑπτ. 624.
Καινο-πήμων, δημώδες, νέον τι ἢ νεωστὶ παθοῦσαι Αἰσχ. Ἑπτ. 345.
Καινο-ποιέω· νέον τι ποιῶ, ἀνανεώνω· «τί δὲ καινοποιηθὲν λέγεις;» Σοφ. Τρ. 870· «πολλὰ καινοποιεῖ ἡ τύχη» Πολυδ. 1, 4, 5· «-τὸν πόλεμον» = ἀνανεώνω, 11, 5, 5.
Καινο-ποίησις, ἡ· ἀνανέωσις, ἀναγέννησις, Ἐκκλ.
Καινο-ποιητής, ὁ· ἀνανεωτής, νέον ἐφευρίσκων, Ἰδ. νέαν εὐχαρίστησιν Ξεν. Κυρ. 8, 8, 16.
Καινο-ποιΐα, ἡ· νεωτερισμός, μεταβολή· «τοιαύτης περὶ τὰς δυναστείας καινοποιίας οὔσης» Πολυδ. 4, 2, 10.
Καινο-ποιός, 2· νέον ποιῶν, ἀνανεώνων, μτγν.
Καινο-πραγέω· καινοποιέω Εὐστ.
Καινο-πράγημα, τό· τῷ ἐπομ. Εὐστ.
Καινο-πραγία, ἡ· καινοποιΐα, μτγν.
Καινο-πραξία, ἡ· τῷ ἄνωτ. Εὐστ.
Καινο-πρέπεια, ἡ· τὸ ἐξωτερικὸν νέου τινός· «ἡ καιν. τοῦ σχήματος» = τὸ νέον σχῆμα Εὐστ.
Καινο-πρεπής, 2· ὁ νέον ἐξωτερικὸν ἔχων, νέος φαινόμενος· «καινοπρεπῆ σχήματα» = νέα καὶ ἁρμόδια, Ἑρμογ. καὶ ἐπίρ. «καινοπρεπέστερον λέγειν» = κατὰ νέον, ἀρθῆ τρόπον Ἀριστοτ. μεταφ. 1, 8· ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. ἠθ. σ. 334, λέγεται περὶ τοῦ Φιλίππου ἐπὶ ψόγου «ἦν ἐν τούτοις ὑπὸ ὀψιμαθείας ἑαυτοῦ καινοπρεπέστερος» = ὡς τις ὀψιμαθὴς ἦτο ἀδέξιος.
Καινός, 3· καινούργιος, νέος, ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἀκόμη δὲν ἔγεινεν, ἀσυνήθης, παράδοξος, ἀπροσδόκητος· «φέρω καινοὺς λόγους» Αἰσχ. Χο. 648· «ὅπως καινὰ τε κλύῃς νέα τ' ἄχη», Περσ. 654· «τί δ' ἐστιν καινόν;» Σοφ. Οἰ. Κ. 726· «φανεὶν θεοῖς θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι», Τρ. 610, Εὐρ. Ἴων 641· «καινὰ προσφέρων σοφά», Μηδ. 298· «πάλιν καινὴν ἐμποιοῦσα ἀντὶ τῆς ἀπιούσης μνήμην» Πλατ. συμπ. 208· «καινὰ ταῦτα καὶ ἄτοπα ὀνόματα» = ἀνήκουστα, παράδοξα, πολιτ. 3, 405· «τὸ καινὸν τοῦ πολέμου» = τὸ ἀπροσδόκητον, Θουκ. 3, 30· ἀντιτίθ. εἰς τὸ παλαιὸς Ἰσοκ. 4, 8· «καινὰ ἀρχαίως λέγειν», ἀντιτίθ. πρὸς τὸ εἰωθὸς Ξεν. Κυρ. 3, 1, 30· πρὸς τὰ πράσθεν = τὰ παλαιὰ «ὅσα τε πράσθεν εὑρητο, οὐδὲν αὐτῶν ἀφῄρηται, ἄλλα τε ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται», 8, 8, 16· ὁ Πλούτ. τὸ συνάπτει μετὰ τοῦ «πρόσφατος», Λυκ. 15· ὁ Πολυδ. μετὰ τοῦ «νέος», 5, 75, 4· «καινὰ πράγματα» = τοῖς πονηροῖς· Πλουτ. Κικ. 14· «τὸ καινότατον» παρενθετικῶς = καὶ ὅτι εἶνε θαυμαστὸν Λουκ. Νιτρ. 21· ἐκ καινῆς = ἀπὸ καινουργῆς Θουκ. 3, 92, 5, dehno· «οὐδὲν καινότερον εἰσφέρει τῶν ἄλλων» Ξεν. ἀπομ. 1, 1, 3.
Καινό-σπουδας, 2· ὁ περὶ τὰ καινά, νεωτεριαμοὺς σπουδάζων, ζητῶν Λογγ. 5, 1.
Καινο-σχημάτιστος, τῷ ἑπομ. Εὐστ.
Καινο-σχήμων, 2· ἡ καινό-σχημος· μόν. τὸ οὐδ. «τὸ καινόσχημον» = τὸ καινὸν σχῆμα λαβόν, ἀσύνηθες Σχολ. Σοφ. Αἰ. 1398.
Καινό-ταφον, δηλ. σχῆμα· καίναν σχῆμα τάφου Παλλαδ. 64 (7, 680).
Καινότης, ητος, ἡ· ἡ νέα κατάστασις πράγματός τινος, ἡ νέα μορφή, μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀσυνήθους· ἐν τῷ πλ. Ἰσοκ. 2, 41· πολλάκ. ἐν Πλουτ. Μαρ. 61· «αἱ καινότητες καὶ ὑπερβολαὶ τῶν τιμῶν» Δ. Κασ. 44, 3.
Καινο-τομέω· νέαν τι τέμνω, ἀνεριζώνητόν τι σκάπτω, ἄτμητον, ὅπως εὕρω τι· τύχῃ ἐπὶ τῆς μεταλλείας Φωτ. Λεξ. «καινὴν λατομίαν τέμνειν» οὕτω καὶ ὁ Ξεν π. πρόσοδ. 4, 27· συνήθ. τροπ. = ποιῶ τι νέον· «δίξαι τελετὴν καινὴν, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν» Ἀριστ. σφ. 876· Ἰδ. εἰς τὰ πολιτικά· «εἰ καινοτομεῖν βέλτιον καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν», Ἐκκλ. 584· «περὶ τὰ θεῖα» Πλατ. Εὐθυφρ. 3· «ἵνα τὰ νομιζόμενα γίγνηται τοῖς θεοῖς καὶ μηδὲν καταλύηται μηδὲ καινοτομῆται» Δημ. 59, 75· «καὶ στασιάζειν» Πολυδ. 1, 9, 1· «-τί κατὰ τινος», 3, 70, 4· «καινοτομηθεὶς ῥυθμὸς» Διοσκ. 29 (7, 707).
Καινο-τόμημα, τό· νεωτερισμός.
Καινο-τομία, ἡ· τῷ ἄνωτ. (Ἰδ. ἐπὶ τῶν μετάλλων Πολυδ. 3, 87· Ὑπ. καινοτομέω), ὀνομάτων Πλατ. νομ. 4, 717· - τῆς πολιτείας Πολυδ. 13, 1, 2· καὶ = καινότης· «καταπλαγέντες τὴν καινοτομίαν τοῦ συμβαίνοντος», 1, 23, 10.
Καινο-τόμος, 2· ὁ κάμνων νέον τι καὶ ἀσύνηθες· «ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι καὶ τὸ κομψὸν καὶ τὸ καινοτόμον» Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 6.
Καινό-τομος, ὁ· ἀνανεωθείς, νέος Ἑρμογ.
Καινο-τροπία, ἡ· ὁ νέος, παράδοξος τρόπος Εὐστ.
Καινό-τροπος, 2· ὁ νέον, παράδοξον, ἀσυνήθη τρόπον ἔχων Εὐστ. μῦθος Εὐρ. Ἀνδρομ. Δαν. 49.
Καινο-υργέω· κατασκευάζω τι νέον· «σαγήνην Ἀλκίφρ. 3, 3· ἐπιχειρῶ νεωτερισμοὺς ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐπὶ κακοῦ Εὐρ. Ἡ. Ἀ. 2, 838· «περὶ τοὺς μισθοφόρους» Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 16.
Καινο-ύργημα, τό· νεωτερισμός, μεταβολή.
Καινο-υργής, 2· καινούργιος Σχολ. Ἰλ. ι, 122, ἐξήγησις τοῦ «ἄκυρα τρίπαλα».
Καινο-ύργησις, ἡ· ἀνανέωσις, Σουΐδ. καταβολή.
Καινο-υργία, ἡ· νεωτερισμός, μεταβολὴ ἐν τῇ πολιτείᾳ· «-ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ καινουργίας θάττον ἀνεμεταβολῆς τύχοιεν» Ἰσοκ. 6, 50.
Καινο-υργιαμός, ὁ· καινούργησις Σουΐδ.
Καινο-υργός, καινουργής· «τὸ καινουργὸν καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον» Λουκ. Πρ. 3· καὶ ὁ νέον τι φέρων «πόλεμος» Πλιαδ. 9, 5.
Καινο-φανής, 2· ὁ καινός, ἀσυνήθης φαινόμενος Εὐστ.
Καινό-φιλος, 2· ὁ ἀλλάσσων συχνὰ φίλους, ἔχων νέους πάντοτε φίλους Φωτ.
Καινο-φραδής, 2· ὁ κατὰ νέον τρόπον ἐπινοητικός, Εὐστ.
Καινο-φωνέω· κατὰ νέον καὶ ἀσυνήθη τρό-

Βιβλιοθήκη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πον ὁμιλῶ, μεταχειρίζομαι νέας λέξεις εἰς τὴν ὁμιλίαν μου Εὐστ. 67, 6.

Καινό-φωνος, νέα, «λέξις», ἀσυνήθης ἔκφρασις Εὐστ. 1761, 22.

Καινόω· κάμνω τι νέον· ἐπιβουλεύματα Δ. Κασ. 47, 4· παρὰ Θουκ. 3, 82 «τὸ καινοῦσθαι τὰς διανοίας» ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. «καινοτόμα εἶναι», ἀηλ. κλίσιν εἰς νεωτερισμοὺς καὶ μεταβολὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἔχειν· ἀλλὰ «ποιησαμένην γὰρ μὲν οἴκημα καινοῦν τῷ λόγῳ» = καθιεροῦν Ἡρ 2, 100· πρβλ. καινίζω.

Καί νό κεν = καὶ νῦν, καὶ τώρα· «καὶ νό κεν = ἄσπετον ἤρατο κῦδος, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησα» Ἰλ. γ, 373· ἴδε «καὶ νύκε δή», ρ, 530, ἔπομ. τοῦ εἰ Ὀδ. λ, 317· τοῦ ἀλλά, λ, 630 ὅμοιος, «καὶ νύκεν ἐς δεκάτην γενεὴν Ἔτεόν γ' ἴδε βάσκοι», ξ, 325.

Καίνομαι, μόν. καινύτω = νικάτω Ἡσυχ. ἄλλ. δὲ τὸ μέσ. καίνυμαι, ἐν. καὶ παρατ. μετὰ παρκ. κέκασμαι ὑπερσ. ἐκεκάσμην, ὑωρ. κέκαδμαι (ῥίζα καδ = λάμπειν, πρβλ. κόσμος), μετὰ σημ. ἐν. ὑπερβάλλω, νικῶ· «ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων κυβερνῆσαι» Ὀδ. γ, 382· «ἦ βα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο εἶδός τε μεγέθει τε» = ὑπερεῖχεν Ἡσ. ἀσπ. 4· οὕτω καὶ ὑπερσ. «ἔγχεϊ ἐκέκαστο Παναθηναίους» Ἰλ. 6, 530· «ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεϊ», π, 808· καὶ μετ' ἀπαρ. «οἷος ὁμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας γνῶναι» Ὀδ. 6, 158· πολλάκ. καὶ ἄνευ αἰτ. τοῦ προσωπ. = διακρίνομαι εἴς τι, διαφέρω «καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε» Ἰλ. δ, 339· καὶ «παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι» Ὀδ. δ, 725· ὥσπερ καὶ «μετὰ ὁμωῇσι», τ, 82· καὶ «πάντας ἐπ' ἀνθρώπους» Ἰλ. ω, 535· ἔξοχος, κεκασμημένος μέ τι «Ἑρμείας, ὅς ἐπὶ (δι. γρ. ἐνὶ) φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται», υ, 35· «ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐρανιώνων» Ἡσ. Θε. 929· «ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκασμένον» Πινδ. Ὀ. 1, 27· «εὖ κεκασμένον δόρυ» Αἰσχ. Εὐμ. 736· «φρουραῖς κέκασται» Εὐρ. Ἡλ. 616· «ἕτερον πολὺ πανουργίαις μείζοσι κεκασμένον» Ἀριστ. Ἱππ. 685, καὶ μεγν. ἐκέκαστο ἰδύνειν» = εἶχε νὰ Ἀπολ. Ῥ, 2, 867.

Καὶ νῦν· καὶ τώρα· παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς ὕστερον σύνηθες, ὅταν, μετά τι γενικῶς εἰρημένον, ἐπιφέρηται παράδειγμά τι· Ἰλ. α, 109.

Καίνω, δωρ. ἔκανον, ἀπαρ. κανεῖν, παρασχ. τοῦ κτείνω· φονεύω, ἰδ. παρὰ τοῖς τραγ. «τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω» Αἰσχ. Χο. 873· «Ζεὺς σφε κάνοι κεραυνῷ», Ἑπτ. 612· συχνάκ. δὲ παρὰ Σοφ. ὅστις κατὰ Μ. Ἐτ. ἐσχημ. καὶ παρκ. «κέκονα· «εἴ με κανεῖ» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1075· «κανὼν ἀντὶ κανεῖν, Τιμοκρ. 24, 90, Θεοκρ. ἐν Πλουτ. Περ. 21· ἐνίοτε καὶ παζ. Ξεν. Κυρ. 4, 2, 24· ἴδε καταπαίνω.

Καίνων· ὄν. κυνὸς Ξεν. κυν. 7, 5.

Καινῶς· ἐπίρ. τοῦ καινός.

Καίνωσις, ἡ· νεωτερισμὸς Ἰωσ

Καίπερ (πρβλ. πέρ)· ἂν καί, συνήθ. μετὰ μετχ. ἅπαξ μόν. παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται ἡνωμένον· «καὶ περ πολλὰ παθόντα» Ὀδ. η, 224· ἄλλως δὲ πάντοτε κεχωρισμένον διὰ τῆς ἐν μέσῳ κειμένης καὶ ἀναδεικνυομένης λέξ. οἷος καὶ παρ' ἄλλ. ποιητ. «τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσεν» Ἰλ. π, 617· μετὰ μετχ. καὶ παρὰ Πινδ. Ν. 6, 6· «πείθου γυναιξὶ καίπερ οὐ στέργων ὅμως» Αἰσχ. Ἑπτ. 694· «καίπερ τηλικοῦτος ὢν» Σοφ. Φιλ. 377· «καίπερ τηλικοῦτος ὢν» Πλατ. Πρωτ. 318· σπαν. μετὰ ἁπλοῦ ἐπιθ. ὅπου δύνανται νὰ νοηθῇ μετοχή «καὶ θάνατός περ» Ὀδ. ε, 73· «Ζεὺς καίπερ ἀθάδης φρενῶν, ἔκαιε τεπείνου» Αἰσχ. Πρ. 909· «γιγνώσκω σαφῶς, καὶ περ σκοτεινόν· τὴν γὰρ σὴν αὐδὴν ὅμως», Οἰ. τ. 1320.

Καί ῥα· τίθεται ὅταν μετὰ προηγ. ἀκολουθῇ μὲν νέον τι καὶ διάφορον, ὅμως ὡς ἀμέσως μετ' αὐτὸ φυσικῶς καὶ κατὰ σειρὰν ἐρχόμενον, ὡς μετὰ τὸ ἀφικνεῖσθαι ἔρχεται κατόπιν τὸ καθίζεσθαι· ταύτην δὲ τὴν ἀνακολουθίαν συνάπτει πολλάκις πρὸς τὸ προηγ. διὰ τοῦτο ἁρμόζει νὰ ἀποδίδεται διὰ τῶν, καί ὕστερα, καὶ ἀκολούθως Ἰλ. α, 300, Ὀδ. ε, 195.

Κείρατος, ὁ· 1) ποταμὸς ἐν Κρήτῃ· 2) ἡ ἀρχ. ὄν. τῆς πόλ. Κνωσσοῦ Στραβ.

Καιρικός, 3· ὁ τοῦ καιροῦ, ὁ εἰς τὸν καιρὸν ἀνήκων, μτγν. ἐπίρ. -κῶς.

Καίριμος, 3· καίριος· «καιρίμην πλαγίαν» Μάχ. ἐν Ἀθην. 13, 581.

Καιριο-λεκτέω· ὁμιλῶ ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ Εὐστ. 909, 17

Καίριος, 3, παρὰ Σοφ. Φιλ. 633, ἐν δὲ πεζ. καὶ 2· 1) ἐπὶ τόπου, τὸ συμβατὸν εἰς θέσιν ἐπικίνδυνον· «τὸ καίριον» = τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὅπου πληγὴ τις εἶνε θανατηφόρος· «κορυθὴν κὰκ κεφαλὴν (βάλεν), ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κραναὶ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καιριόν ἐστι», Ἰλ. θ, 83· «οὐκ ἐν καιρῷ ῥέε πάγη βέλος», δ, 185· «οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθε», λ, 439· οὕτω καὶ ὁ Ξεν. ἐν ἱππ. 12, 8, καιριώτατον· – ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ἰδ. «καιρία πληγὴ» = θανατηφόρον κτύπημα· «πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν» Αἰσχ. Ἀγ. 1316· ὥςπερ «ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν», 1265· «καιρίους σφαγὰς» Εὐρ. Φοιν. 1330, καὶ μτγν. «βαθεῖα καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο» Λουκ. Νιγρ. 55· ἴδε – καταφορὰ Πολυβ. 2, 33, 3 καὶ ἄνευ προσθήκης, «καιρίᾳ ἔδοξε τετύφθαι» Ὑρ. 3, 64· «καίριοι τόποι τοῦ σώματος Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. Κλεομ. σ. 212· «καιρίων ἀστράγαλον ἔλαγε» Διοδ. 15, (7, 633)· «– νασήματα ἢ τρώματα» Ἱπποκρ. 2) ἐπὶ χρόν. ὁ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ γινόμενος, ἁρμόδιος· «τὰ καίρια λέγειν» Αἰσχ. Ἑπτ. 1.001· «σιγᾶν δ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια», Χο. 575· «εἴ τι καίριον λέγεις» Σοφ. Ἀντ. 720· «βλὲπε εἰ καίρια φθέγγει», Φιλ. 850, ὡς Εὐρ. Ἰ. Α. 829· «καιρίοισι συμφοραῖς» Αἰσχ. Χο. 1060· «καίριος σπουδὴ» Σοφ. Φιλ. 633· «ὁρᾶν τὰ καίρια», Αἴ. 120· «φρονεῖν», Ἡλ. 221· «καιρίαν δ' ἡμῖν ὁρῶ στείχουσαν Ἰοκάστην», Οἰ. τ. 631, = ὅτι εἰς κατάλληλον καιρὸν ἔρχεται· «καίριος ἦλθες» Εὐρ. Ἡλ. 598· «καιριωτέρα βοη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ή», Ἡρακλ. 492· καὶ ἐν πεζ. «φρονεῖν ζῶν δὲ οὐριακὰ ταῦτα καιριώτατα εἶναι» Ἡρ. 1,125· «καὶ τὸ μέτριον» Πλατ. Φιλ. 66· «τοῦτο μάλιστα καιριώτατον γένοιτ' ἄν», Τίμ. 51· καὶ ἐλλοιτε παρὰ μτγν. 3) τὸ ἐν χρόνῳ γινόμενον, τὸ παρερχόμενον, μάταιον· συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀβέβαιος» Στρατ. 66 (12, 224)· Ἐπίρ. «πολλῶν καιρίως εἰρημένων» Αἰσχ. Ἀγ. 1345· ἔτι «καιρίως οὐτασμένος» = θανατηφόρως, Ἀγ. 1317· ὥσπερ «καιρίως πατάξας» Πολυδ. 11, 18, 4· – πληγείς, 2, 69, 2· «καιριωτέρως παρεῖναι» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 49.

Καιρο-νομέω· ἐν καιρῷ ἄγω τι πρός τι· «Φοῖβε, σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκαιρονόμεις» Ἰλιαν. 4 (9, 272), ἡ δὲ γραφὴ τῶν χειρογράφων εἶνε «ἐκαιρομάνεις».

Καῖρος, ὁ· λῆξ. τῆς ὑφαντικῆς· κατ' Εὐστ. Ὀδ. η, σ. 1571, 57 «καῖρός φασι τὸ καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἔᾳ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι», καί, 59· «καῖρος, σειρὰ δι' ἧς οἱ στήμονες καθίενται, κατ' ἄλλους δὲ ἡ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ᾗ οἱ στήμονες καθίενται· «καῖρον δὲ τὸν μίτον φασὶν» Ἡσυχ.

Καιρός, ὁ· ὁμὲν χρόνος εἶνε πασόν, ὁ δὲ καιρὸς ποιόν, διὰ τοῦτο τίθεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ· σημαίνει λοιπὸν τὸ ὀρθὸν μέτρον· «μέτρα φυλάσσεσθαι καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος» Ἡσ. ἔρ. 692· «καιροῦ πέρα» = ἔξω τοῦ καιροῦ, τοῦ ὀρθοῦ μέτρου Αἰσχ. Πρ. 506· «ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος», Ἀγ. 761· «μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα ἔχων, μετριωτέραν ποιῆσαι αὐτὴν» Ξεν. συμπ. 2,19· «ὑπερβάλλειν τῇ φιλοτιμίᾳ τὸν καιρὸν» Πλουτ. Ἀτησ 8· ἐν γέν. ἡ ὀρθὴ πρός τι σχέσις, ὁ κατάλληλος χρόνος, ἡ εὐνοϊκὴ περίστασις, ἡ εὐκαιρία· «καιρὸς ἔχει παντὸς κορυφάν» Πινδ. Π. 9, 81· «νοῆσαι καιρὸς ἄριστος», Ὀ. 13, 48· «κατὰ καιρόν», Ἰ. 2, 22· «παρὰ καιρόν», Ὀ. 8, 24· «ἐν καιρῷ» Αἰσχ. Πρ. 879· «τὸν δ' οὐδαμῶς καιρὸς γεγωνεῖν», Πρ. 521· «καὶ τῶνδε καιρός, ὅστις ὤκιστος λαβέ», Ἑπτ. 65· συνάπτεται· «καιρὸς καὶ πλοῦς» Σοφ. Φιλ. 1436· «ὁμὲν δ' ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξέχειν», Οἰ. Κ. 830· «ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός», Ἡλ. 22· συχνάκ. «πρὸς καιρὸν λέγειν, γνώμην» ὡς ἀνωτέρω «καίρια», Φιλ. 1263, Τρ. 59· ἔτι «ἐν καιρῷ» καὶ «εἰς καιρόν», Οἰ. Κ. 813, Αἰ. 1147· καὶ ἁπλῶς μετ' αἰτ. «καιρὸν δ' ἔφηκεις», Αἰ. 31· «ἀφῖξαι εἰς καιρὸν κακῶν» Εὐρ. Ὀρ. 384· «εἰς καιρὸν ἦλθες», Τρ. 739· «καιρὸν εὐλαβούμενος» παρατηρῶν καλῶς τὴν κατάλληλον στιγμήν, Ἰ. Α. 800· «ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς» Ἀριστ. πλ. 255· «ἡμέρας ἐστὶ καιρὸς προσδοθῆναι» Ἡρ. 8, 144· «καιρὸς ἤδη διαλῦσαι τὴν στρατιάν» Ξεν. Κυρ. 5, 5, 43· «καιρὸν παρεῖναι» = ἀφῆναι νὰ παρέλθῃ ἡ περίστασις Θουκ. 4, 27· «οἱ παρεὶς τοὺς καιροὺς» Πλατ. πολιτ. 2, 374· – καθυφίεναι Δημ. 19, 6· – τηρεῖν Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 6· «καιρὸν εἰληφέναι ἐνόμισαν» = ἐνόμισαν ὅτι εὗρηκαν καιρὸν Λυσ. 13, 6· ὡς καὶ «καιροῦ λαβέσθαι» Λουκ. Τιμ. 13, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ σχολὴ (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, «ἔχω, δὲν ἔχω καιρόν, ἐβκαιρῶ, δὲν ἐβκαιρῶ, εἶμαι εὔκαιρος) Στραβ. 5,3,5· «καιρῷ χρῆσθαι» Πλουτ. Πυρ. 7· καί, «ἐς καιρὸν» ὡς «ἐν καιρῷ» παρὰ τραγ. (ὅδε ἀνωτέρω)· «ὡς οἱ κατὰ καιρὸν ἦν» Ἡρ. 1, 30, Θουκ. 4, 59· Πλατ. Κριτ. 44· «ἐπὶ καιροῦ» Δημ. 19, 258· «σὺν καιρῷ» Πολυδ. 2, 38, 7· «ἀπὸ καιροῦ» = ἐκκαίρως Πλατ. Θεαιτ. 187· «ἄνευ καιροῦ», ἔπ. 7, 339· «παρὰ καιρόν» = παράκαιρα, πολιτικ. 277· τὸ δὲ «ἐκ καιροῦ» – αἴφνης Πολυδ. 6,32,3· «ἐπὶ καιροῦ» = ex tempore Πλουτ. Δημ. 8. Ἐν γέν. στιγμὴ χρόνου, χρόνος· «χειμώνος Πλατ. νόμ. 4, 709· καὶ οὕτω μτγν. 80. ὁ Μοῖρ. θεωρεῖ τὴν χρῆσιν ταύτην τῶν Ἑλλήνων (τῶν μετὰ ταῦτα) ἀντὶ τοῦ ὥρα· «οἱ καιροὶ» = αἱ περιστάσεις, ἰδ. ἐπὶ κακοῦ Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 33· «ὁ ἔσχατος καιρὸς» Πολυδ. 29, 11, 12, Πλουτ. Συλ. 12. Καὶ ἐπὶ τόπ. «ἐναυλισάμενοι τῶν χωρίων, οὗ καιρὸς εἴη» = ὅπου ἦτο κατάλληλον μέρος Θουκ. 4, 54· «εἰς καιρὸν τυπεῖς» = καιρίαν Εὐρ. Ἀνδρ. 1120· «προσωτέρω τοῦ καιροῦ (= παρ' ὅσον πρέπει) διώκειν, προϊέναι» Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 13· – ὅ, τι τινα ὠφελεῖ· «τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σοὶ μάλιστα καιρῷ» Σοφ. Φιλ. 151· «τὰ δ' ὑπερβάλλοντα οὐδένα καιρὸν ὄυναται θνατοῖς» Εὐρ. Μηδ. 128· «ἐς καιρὸν ἔασαι» = θὰ ἦναι ὠφέλιμον Ἡρ. 7, 144· «ἐν καιρῷ γίγνεσθαί τινι» Ξεν. Κυρ. 5, 1, 17· «μάλιστα δ' ἐπὶ καιροῦ τοῦτο γένοιτ' ἂν καὶ πάντας ὠφελήσειεν ἀνθρώπους.· Δημ. 19, 258· «μέγιστον ἔχετε καιρόν» = τὴν μεγίστην ἐπιρροήν, βαρύτητα Ξεν. Ἀν. 3, 1, 36.

Καιρός, 1) ὁ· ἵππος τις τοῦ Ἀδράστου Παυσ. 2) ἀνδρ. ὄν. Εὐσταθ.

Καιροσέων ὀθονίων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον = ἐκ τῶν πυκνῶν ὑφασμένων λινῶν ὑφασμάτων ἀποστάζει ὑγρὸν ἔλαιον Ὀδ. η, 107· συνηθ. παράγ. τὴν λξ. ἐκ τοῦ καιρός, ἐξ οὗ τὸ ἐπίθ. καιρόεις· ταύτου γεν. πλ. καιροισασῶν, καιροσσῶν, καιροσσίων· ὑπῆρχε καὶ ἀρχ. δι. γρ. κρασσωτῶν.

Καιρο-σκοπέω· παρατηρῶ τὸν κατάλληλον καιρόν.

Καιρο-σκόπος· ὁ τὸν κατάλλ. καιρὸν παρατηρῶν, ἐκκλ.

Καιρο-σπάθητος, 2, «καιροσπάθητον ἀνθίων ὕφασμα κεκνῶν» = πυκνὸν ὕφασμα Ἑρμιππ. ἐν Σουίδ. ἐκ τοῦ καίρος.

Καιρο-τηρέω· καιροσκοπέω· «τὰς μεταβολάς» Δ. Σικ 19, 16.

Καιρο-τήρησις, ως, ἡ· ἡ τοῦ καιροῦ τήρησις Ἀριστέ.

Καιρο-φυλακέω· φυλάττω τὸν κατάλληλον καιρόν· – τὴν χρῆσιν Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 3· – τὴν πόλιν, δηλ. διὰ νὰ βλάψω αὐτὴν Δημ. 23, 173· οὕτω καὶ παθ. «καιροφυλακεῖται» Μητροδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 45,20· ἔτι, περιμένω παρά τινι ἀσθενοῦντι, φυλάττω, περιποιοῦμαι Λουκ. ἀποκηρ. 16.

Καιρο-φυλακία, ἡ· τὸ περιμένειν τὸν κατάλλ. καιρόν, μτγν.

Καιρο-φυλακτέω· καιροφυλακέω μτγν. καὶ ὡς δι. γρ. ἐν Ἀριστοτ. Ἴδε Λυδία. Φρυν. 374.

Καιρόω (καιρος)· συνδέω τὸν στόμωνα· «τὸ δὲ συνδῆσαι τὸν στήμονα καιρῶσαι λέγειν χρή» Πολυδ. 7, 33.

Καίρωσις, ἡ· ἡ σύνδεσις τοῦ στήμονος.

Καιρωστής, ἰδος, ὁ, καὶ.

Καιρωστρίς, ἰδος, ἡ· ὑφάντρια· πρβλ. Λουκιαν. ἐν Φρυν. σ. 257.

Καῖσαρ, ἄρος· ὄν. Ῥωμ. ἀνδρ. περ. ., ὅτερος τῆς οἰκογενείας τῶν Καισάρων εἶνε ὁ Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ C. Julius Caesar γενν. τῷ 100 π. Χ. καὶ φονευθεὶς τῷ 44 (15ῃ Μαρτίου), μέγας στρατηγὸς καὶ συγγραφεὺς τῆς ἀρχαιότητος, πρῶτος ἐν Ῥώμῃ μοναρχήσας. Μετ' αὐτὸν προσέλαβον οἱ ἑπόμενοι αὐτοκράτορες, Αὔγουστος, Τιβέριος, κλ. τὸ ὄνομα Κ. ὡς δηλωτικὸν τῆς διαδοχικῆς αὐτῶν ἀρχῆς ὕστερον ἐδόθη ὡς τίτλος πρὸς τοὺς υἱοὺς φυσικοὺς καὶ θετούς, τῶν αὐτοκρατόρων, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ πρίγκηψ Πλουτ. Σουετων. Καισάρεια, ἡ· ὄν. πόλ. ἐκ τοῦ Καίσαρος· 1) ἐν Μαυρητανίᾳ Στραβ. 2) ἐν Παλαιστίνῃ, Στ. Βυζ. 3) ἐν Καππαδοκίᾳ (ὡσ.).

Καισάρειον, τό, καὶ Καισάριον· ἱερὸν Καίσαρος Στραβ.

Καισάρειος, 3· καισαρικὸς Δ. Κασ.

Καισαρεύω· εἶμαι Καῖσαρ, φέρομαι ὡς Καῖσαρ Δ. Κασ.

Καισάριανός, 3· Καισάρειος Ἀππ.

Καιτάεις, συνηρ. ἐκ τοῦ καιετάεις Βουτμ. Λεξ 2, σ 95.

Καί-τοι, ἐπίρ. παρ' Ὅμ. τίθεται μεταξὺ τοῦ καὶ καὶ τοῦ τοι μία ἢ καὶ πλείονες λέξ. μόν. ἐν Ἰλ. ν, 267 ἀπαντᾷ ἡνωμένον (καίτοι), ἀλλὰ τὸ καὶ ἀνήκει εἰς τὸ κατόπιν ἐμοί = (= καὶ ἐμοὶ βέβαια), εἰσάγει δὲ τὸ μόρ. τοῦτο εἰς τὸν λόγον νέον τι, ἀλλ' ἀναμφισβήτητον, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, καὶ βέβαια, καὶ ἀληθῶς· παρὰ δ' ἄττ ἐπιφέρει τι εἰς τὸ προηγούμενον ἐναντίον = καίτοι μολονότι, ἂν καί, καὶ ὅμως· «καί τοι γε μὴν αὐ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα» Αἰσχ. Ἑτ 848· πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 332, Θουκ. 1, 10, 2, Πλατ. ἀπολ. 17.

Καίω, ἀττ. κάω. ἂν καὶ ἐν τοῖς χειρογρ. συχνότ. ἀπαντᾷ τὸ καίω, μελ. καύσω, ἀορ. ἔκαυσα, ἐπ. ἔκηα, κῆεν Ἰλ. φ, 349, ὑποτ. κήομεν, η, 377, εὐκτ. κήαι, κήαιεν, φ, 336, ω, 38, ἀπαρ. κῆαι Ὀδ. ο, 97, καὶ ὁ μ. ἀόρ. κήαντο Ἰλ. ι, 88· κηάμενοι, ι, 231· (ὁ Οὐόλφ. ἔγραφεν ἐν Ὀδ. καὶ τοὺς τύπ. καίαντες, ι, 231· ν, 26, προστ. κεῖον, φ, 176 καὶ μέσ. κειάμενος, π, 2, ἔνθα ὁ Βεκκ. κήαντες, ἔτι ἄττ. κίας, Αἰσχ. Ἀγ 849, κίαντες, Σοφ. Ἠλ. 747· ἐκ διορθώσ. τοῦ Ἑρμάν. ἀντὶ κείας κατὰ τό, ἔκκεις· Ἀριστ. εἰρ. 1099, καὶ Εὐρ. Ῥησ. 97, παρκ. κέκαυκα, Ξεν. Ἑλλ. δ, 5, 37, π. ἀορ. ἐκαύθην καὶ παρ' Ὅμ. ἐκάην· καίω, βάλλω εἴς τι φωτιάν, ἀνάπτω· «πυρὶ πολλὰ» Ἰλ. ι, 76, καὶ συχνάκ ὡς ὁ μ. ἀορ. ά. = καθ' ἑαυτὸν καίω, συνηθ. ἀναλίσκω τι διὰ τοῦ πυρός, καίω· δένδρεα Ἰλ. φ, 337· νεκρούς, φ, 343 «μῆρι' ἔκαιον» Ὀδ. ι, 553· «καί = συν» ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ δωμῶν» Ἡσ. Θε. 557 καὶ παθ. καίομαι «πυρὶ νεκύων καίοντο θαμειαὶ» Ἰλ. α, 52· «φλὸξ θείου καιομένοιο», θ, 135· «σίλας καιόμενοι πυρός», τ, 376· «καιόμενος» Πινδ. Π. 3, 102· «πυρὶ καυθέντα», Ν. 10, 35· «ἱερῶν καυθέντων κατὰ νόμον» Πλατ. νόμ. 8, 800· «σβεννύναι τὸ καιόμενον πῦρ» Ἱπ. 1, 86· «ἐν ἀγορᾷ τοὺς θεοὺς δὲ καίεται» Ἀριστ. σφ. 1372· «καομένων τῶν λαμπάδων», Θεσμ. 280· καὶ περί τινος χιόνος «κεκαυμένος ἠλίῳ» = ξηρὸς Ἀντιφ. 31, (9, 277)· μτφ. ἐπὶ τοῦ ψόγου, ὅπερ φέρει παρόμοιαν αἰσθημα ἢ ἀποτέλεσμα· «ἡ γιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας» Ξεν. κυν. 8, 2· «ἐνίοτε γὰρ καὶ κάειν λέγεται καὶ θερμαίνειν τὸ ψυχρὸν οὐχ ὡς τὸ θερμὸν ἀλλὰ τῷ συνάγειν καὶ ἀντιπεριΐστάναι τὸ θερμὸν» Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 5· λέγεται περὶ τῆς θέρμης τοῦ πυρετοῦ Ἱπποκρ. πολὺ συνηθ. εἶνε ἡ συνένωσις· «τέμνειν καὶ κάειν» ὡς τῶν δύο κυριωτέρων ἔργων τῶν ἀρχαίων ἰατρῶν, ἅτινα ἐπὶ τῶν πληγωμένων ἐτίθεντο εἰς χρῆσιν· εἶνε δὲ καὶ τροπ. εὐχρ. Πλατ. Γοργ. 480, πολιτικ. 293· «κέαντες ἢ τεμόντες πειρασόμεθα παῦσαι» ἀποτρέψαι νόσου» Αἰσχ. Ἀγ 828· «οἱ ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ» Δι. Ἀν. 5, 8, 18· μτφ ἐπὶ παθῶν, οἷον τῆς ὀργῆς· «κάομαι τὴν καρδίαν» Ἀριστ. Λυσ. 3, ἰδ. ἐπὶ ἔρωτος «ἐν φρεσὶ καιομέναν» Πινδ. Π. 4, 219· «πόθος ἔκαυσέ με ἑταίρης» Ἐπιχ. ἀδ. 11, (12, 90)· καὶ «καίεσθαί τινος» = μαίνεσθαι ἀναμμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος πρός τινα· Ἑρμησιαν. ἐν Ἀθην. 13, 598.

Κάκ, κατ' ἀποκοπὴν καὶ τροπὴν ἐκ τῆς κακά (κάτ = κάκ), πρὸ λέξ. ἀρχομ. ἀπὸ κ· «κὰκ κεφαλῆς, κὰκ κεφαλήν, κὰκ κόρυθα Ἰλ. λ, 391· «κὰκ κορυφήν», 0, 83.

Κακάβη, κάκαβος, ἀντί, καχκάβη κάκκαβος.

Κακ-αγγελίω· κακὴν ἀγγελίαν φέρω, τραγ. παρὰ Δημ. 18, 264.

Κακ-αγγελία, ἡ· κακὴ ἀγγελία Ἱπποκρ.

Κακ-άγγελος, 2· κακὸς ἄγγελος, κακὰ ἀγγέλλων· «εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλου γλώσσης μιαίνειν» Αἰσχ. Ἀγ. 622, μτγν.

Κακ-άγγελτος, 2, - ἄχη = τὰ ὑπὸ κακῆς ἀγγελίας προξενηθέντα, ἅτινα κακ ἀγγελ. παράγαγε Σοφ. Ἀντ. 1287.

Κακαλία, ἡ· φυτόν τι, ὅπερ διὰ τοῦ λατ. tussilago ἑρμηνεύεται Διοσκ. ἴσ. εἶνε τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἰατρῶν ἄλλως καλούμενον βῆχιον ὡς μαλακτικὸν τοῦ βηχός.

Κάκαλα, τά· τείχη· Αἰσχ. ἐν Ἡσυχ.

Κακ-ανδρία, ἡ ἀνανδρία, μετὰ τοῦ δειλία· Σοφ. Αἰ. 993, καὶ μτγν. πεζ.

Κακαυέω· ἐγείρω, κινῶ, ἐρεθίζω, παρὰ Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. α. 244 λέγει εἰς Λακεδαιμόνιος περὶ Τυρταίου «ἀγαθὸς κακαυεῖν νέων ψυχάς», τινὲς διορθοῦσιν εἰς τὸ καταναυεῖν· πρβλ. καχκανῆν.

Κακ-ανθίω· κακά, ὀλέθρια ἄνθη φέρω, ὡς σχόλιον τοῦ ἐπομένου.

Κακ-ανθήεις, εσσα, εν· ὁ ἔχων δηλητηριώδη ἄνθη, «ὄραμνοι» Νικ. ἀλ. 420.

Κακάω καὶ κακκάω, λέξ. τῶν νηπίων κάμνω κακά, χάζω Ἀριστ. νεφ. 1366.

Κάκειες, οἱ· εἶδος Λίγυπτιακῶν ἄρτων Στραβ. 17, 824.

Κακ-ελπιστέω· κακὰς ἐλπίδας ἔχω, κακὸν προμένω Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 5, 27.

Κακ-ὁμ-φατος· ὁ κακῶς εἰς τὸ οὖς ἠχῶν, ἢ ὁ κακὴν αἰσχρὸν σημασίαν ἔχων· καθ' Ἡσύχ. = ἄδοξος, ἀκλεής· Ἐπίρ. «κακεμφάτως» Σχολ. Ἀρ. βατρ. 426.

Κακ-εν-τρέχεια, ἡ· κακία μετὰ δολιότητος, πανηρία Πολυδ. 4, 87, 4.

Κακ-εν-τρεχής, ὁ· κακὸς καὶ δόλιος, πονηρός Ἐπιχαρμ. ἐν Β. Ἀν. 105· «ἁπλούστατοι καὶ ἥκιστα κακεντρεχεῖς» Στραβ. 7,301.

Κακ-επί-θυμος, ὁ· οἰνόφλυξ, ὁ δεινῶς ἐπιθυμῶν «οἴνου» Ἡσύχ.

Κακ-εργασία, ἡ· κακὴ κατεργασία, πέψις Θεοφρ.

Κακ-εργάτης, ὁ· κακιεργέτης Νικητ.

Κακ-εργάτις, ἰδος· θηλ. τοῦ προηγ. Θεμιστ. λογ. 2, σ. 23.

Κακ-εργέτης, ὁ· ὁ κακοῦ τινος ἐργάτης Ἀθην. 4, 184.

Κακ-εργέτις, ιδος· θηλ. τοῦ προηγ. μτγν.

Κάκ-ερως, ωτος, ὁ· ὁ ἀτυχῶς ἐρῶν Ἠρωδν. ἐπιμ. 206.

Κακ-εστώ, οὔς, ἡ· τὸ ἔχειν κακῶς, κακὴ κατάστασις Ἡσυχ. ἀντιτίθ. εἰς τὸ εὐιστώ.

Κακ-ίσαχατος, 2· ὁ ἰσχάτως κακὸς Γνωμ. μονοστιχ. 498.

Κάκη, ἡ· κακία, δειλία· ἄψυχος Αἰσχ. Ἑπτ. 174· - λήματος Ἑπτ. 598· «δειλίαν καὶ κάκην κεκτῆσθαι» Εὐρ. Ἰ. Τ. 576· «λιπόντα τὴν τάξιν διὰ κάκην» Πλατ. πολιτ. 5, 468· φαυλότης, μοχθηρία· «σὴν ἁμαρτίαν τὸ μὴ εἰδέναι ἐκλύει κάκης» Εὐρ. Ἱππ. 1335· «ἐμῶν πατέρων κάκην» Ἀριστ. ὄρν. 541· «ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων» Πλατ. Φαιδρ. 247.

Κακ-ηγορέω· κακολογῶ τινα, συκοφαντῶ, ἐπιπλήττω Πλατ. πολιτ. 2, 310· «καὶ κωμῳδεῖν ἀλλήλους», 3, 395· καὶ παθ. «ἡ δικαιοσύνη κακηγορουμένη», πολιτ. 2, 395.

Κακ-ηγορία, ἡ· κακολογία, λοιδορία· «κακηγοριῶν δίκη» Πινδ. Π. 2,53, Πλατ. Φαιδρ. 243. «δίκη κακηγορίας» Δημ. 21, 32, ὅπερ ἐξηγεῖται «ἐάν τίς τινα ἰδιώτην κακῶς εἴπῃ» «κακηγορίαν δικάζεσθαι» Λυσ. 10, 2.

Κακ-ηγορίου δίκη· κακολογίας, συκοφαντίας Δημ. 21, 93.

Κακ-ήγορος· ὁ κατά τινος κακὰ λέγων, συκοφαντῶν, ὑβρίζων Πινδ. Ὀ. 1, 53· - γλῶττα Πλατ. Φαιδρ. 254· ὁ δὲ Πολυδ. ἐκ τῶν κωμικῶν καὶ συγκρ. «κακηγορίστερος» καὶ τὸ ὑπερθ. «κακηγορίστατος» 2, 127, καὶ 8, 81.

Κακ-ήθης, π. 2· κακοήθης Νικ. Θηρ. 132.

Κακη-πελέων (πέλομαι)· ὁ κακῶς ἔχων, ἀσθενὴς Νικ. Θηρ. 878, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ Ὁμηρ. «ὀλιγηπελέων». ἐνν.

Κακη-πελία· ἡ κακὴ κατάστασις Νικ. Θηρ. 319, ἀντίθετ. πρὸς τὸ «εὐηπελία».

Κακή-πολις, ἡ· κακὴ πόλις Κλ. Ἀλ.

Κακία, ἡ· ἡ εἰς ἑκατὸν πράσωπον ἢ πρᾶγμα ὑπάρχουσα ἔλλειψις ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν αὐτοῦ, ἕνδεια ταῦ οἰκείου προσόντος· ἐκομέναως ἀνικανότης, ἀναυδρία ἀντιθέτ. πρὸς τὸ ἀρετή· ἠθικῶς, φαυλότης, μοχθηρία, κακοήθεια Θουκ. 2, 87· «οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν τὸ ἡσσᾶσθαι προσεγένετο» = ἀνανδρίαν Πλατ. Κριτ. 45· - ἠθικῶς Πλατ. συμπ. 181, Σοφ. Οἰ. τ. 511, Θουκ. 3, 58· - ἡ κακία ὡς πρόσωπον Ξεν. ἀπομ. 2,1,26· - συγγραφικὴ Λουκ. Ἱστ. συγγρ. 42· ἴδε ἀτυχία, μτγν.

Κακκάζω· περὶ τῆς φωνῆς τῶν γλαυκῶν Ζηνοδ.

Κακιζό-τεχνος· ὁ τέχνημά τι κακίζων· οὕτω κατὰ Παυσ. 1, 26, 7 ἐκαλεῖτο ὁ λίαν ἀκριβὴς τεχνίτης Καλλίμαχος, ὅστις πάντοτε εἰς τὸ ἔργον του εὕρισκε κάτι τι νὰ ψέξῃ· ἐν τοῖς χειρογρ. ὑπάρχει διάφορος γρ. «κατατηξίτεχνος» καὶ κατατηξότεχνος», ὅ ἐστιν ὁ κατατήκων τὴν τέχνην, ὁ ποιῶν αὐτὴν ἀσθενῆ.

Κακίζω· εὐρίσκω τι κακὸν εἴς τινα καὶ τὸ λέγω, ψέγω, μαλώνω· «λοιδορίων τε καὶ κακίζων μιν» Ἡρ. 3,145· «ἐκάκιζον, ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξάγοι» Θουκ. 2, 21· καὶ παθ. 1, 105· «-πολλά τινα» Πλατ. Φαιδρ. 254· «-καὶ νουθετεῖνε, πολιτ. 8, 560· - τὴν τύχην Δημ. 18,306· παθ. δεικνύομαι κακὸς, ἀνάνδρως πράττων τι· «οὗ ἐ κακιζόμενόν γε κατίκτα, ἀλλὰ πρὸ Τρώων ἑσταότα» Ἰλ. ω, 215· «μὴ κακισθῆς» = μὴ φανῇς ἀνανδρος Εὐρ. Μηδ. 1246· «οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς», Ἡλ. 977· «τύχῃ κακιζόμενοι» Θουκ. 5, 75· β. ἐπιθ. κακιστέον» Εὐρ. Ἰ. Τ. 105.

Κακτότερος· συγκρ. τοῦ κακός.

Κακισμός, ὁ· τὸ κακίζειν, ὑβρίζειν Στραβ. 9, 422.

Κάκιστος· ὑπερθ. τοῦ κακος, ὡς

Κακίων, ον· συγκρ. τοῦ κακός· (τὸ ι παρ' Ὅμ. καὶ ἐπ. βραχύ, παρὰ δὲ Ἀττ. π. μακρόν).

Κακκάβη, ἡ· 1) ἡ πέρδιξ κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς φωνῆς της Ἀθην. 9, 389· 2) εἶδος κατσαρόλας, ἥτις εἶχε τρεῖς πόδας Ἀριστ. ἐν Ἀθηναίοι 4, 169, cacabus.

Κακκαβίζω· φωνάζω ὡς ἡ πέρδιξ, κακκαρίζω Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 9· πρβλ. τιτυβίζω.

Κακκάβιον, τό· ὁπωρ. τοῦ κακκάβη 2 Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 4, 169.

Κακκαβίς, ίδος, ἡ· ἡ πέρδιξ· ἐκ. θηλ. τοῦ κακκάβη Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 9, 389.

Κάκκαβος, ἡ· κακκάβη 2, ἐν παλ. λεξ. ἐξηγεῖται ὡς τι ἀγγεῖον Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 4,169.

Κακκάζω· κακκαρίζω, περὶ τῆς φωνῆς τῶν τικτουσῶν ὡὰ ἀλεκτορίδων Ζηνοδ. ἐκ τῶν μελεαγρίδων Πολυδ. 5, 89· ἴδε κακκαβίζω.

Κακκαυᾶν, Πλουτ. Κλεομ. 2, γραφὴ τῶν χειρογρ. ἐν τῇ αὐτῇ συμπλοκῇ, ἐν ᾗ τὸ κακκανίω κεῖται (ἴδε ἀνωτέρω)· ἀντὶ τούτου ἀναγινώσκεται τώρα «αἰκάλλειν».

Κακκάω, ὀρθότ. τύπ. ἀντὶ κακάω.

Κακ-κείοντες· κατακείοντες Ὅμ.

Κακ-κεφαλής, ὀρθότ. κάκ κεφαλῆς = κατὰ κεφαλῆς.

Κάκκη, ἡ· ἡ αἰδοῖα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ κακὰ Ἀριστ εἰρ. 162.

Κακ-κόρυθα κακ-κορυφήν· ὀρθότ. «κάκ κόρυθα, κάκ κορυφὴν, ὅηλ. κατὰ κόρυθα, κατὰ κορυφήν.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κακ-κρύπτω, π. κατακρύπτω.
Κακ-κυνηγέτις, ιδος, π. ἡ· κατακυνηγέτις Αἰσχ. Εὐμ. 222.
Κακό-ανάστροφος· κακῶς ἀναστρεφόμενος Προκλ.
Κακο-βάκχευτος· κακῶς βακχεύων, ὅ ἐστι, λυπηρῶς; ἐπίθ. τοῦ χοροῦ Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 316.
Κακό-βιος, 2· κακῶς, ἀθλίως, πτωχικὰ βιῶν Ἡρ. 4,99· ἐν τῷ ὑπερθ Ξεν. Κυρ. Π. 7, 5, 67.
Κακο-βίωτος· τῷ προηγ. Σχυλ. Ἀριστ. πλουτ. 969.
Κακο-βλαστέω· κακῶς βλαστάνω Θεοφρ.
Κακο-βλαστής, 2· ὁ κακῶς, δυσκόλως βλασταίνων.
Κακό-βλαστος, 2· τῷ ἀνωτ. ἐν τῷ συγκρ. «κακοβλαστότερος» Θεοφρ.
Κακό-βλητος· κακῶς κτυπηθείς Σουίδ. ἄβλητος.
Κακο-βολέω· κακῶς, ἀνεπιτυχῶς βάλλω Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1001.
Κακο-βόρος, 2· ὁ κακὴν τροφὴν καταναλίσκων, ἐν τῷ ὑπερθ. Αἰλ. Ἱ. Ζ. 10. 29.
Κακο-βουλεύω, μόν. ἐν Εὐρ. Ἴων 877· «ψυχὴ κακοβουλευθεῖσα» = κακῶς συμβουλευθεῖσα, ὑπὸ Λοβεκ. εἰς Φρυν. σ. 624 ὡς ὑποπτον· ὁ Εὐρ. ὅμως εἴς τινα νεωτερίζει.
Κακο-βουλία, ἡ· ἡ φύσις τοῦ κακοβούλου· ἡ κακὴ συμβουλὴ Δ. Λαερτ. 7, 93.
Κακό-βουλος, 1) ὁ κακῶς βουλευόμενος; ἀσύνετος Εὐρ. Βακχ. 399· 2) ὁ κακῶς ἄλλους συμβουλεύων, ἀντιθ. πρὸς τὸ εὔβουλος Πλατ. Σισ. 391.
Κακο-βουλοσύνη, ἡ· κακοβουλία, χρ. Σιδ.
Κακό-γαμβρος, γάος· θρῆνος διὰ τὴν ἀτυχίαν τοῦ γαμβροῦ Εὐρ. Ῥῆσ. 260.
Κακο-γαμία· ἀτυχὴς ἢ ἄνομος γάμος.
Κακο-γαμίου δίκη, ἡ· κατηγορία διὰ κακὸν ἢ ἄνομον γάμον Πλουτ. Λυσ. 30.
Κακό-γαμος, 2· ὁ ἀτυχῆ γάμον συνάψας, ἢ ὁ ἄνομος γάμος Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 1238.
Κακο-γείτων, ονος, ὁ· σύντροφος, μετέχων τοῦ κακοῦ (τοῦ παθήματος) τοῦ ἑτέρου (συντρόφου, τοῦ πάσχοντος)· «οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα παρ' ᾧ στόνον ἀποκλαύσειεν» Σοφ. Φιλ. 689· ἄλλοι συνάπτουσι τὸ «κακογείτονα» μὲ τὸ «στόνον» καὶ στόνας κακογείτων» = στόνος, ὅστις εἶνε κακὸς σύντροφος εἰς τὸν ἔχοντα αὐτόν· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 601· ἴδε «κακογείτονες ἔχθροί» = κακοὶ γείτονες Καλλ. Ὕμν. Δημ. 118.
Κακο-γένειος· κακὸν γένειον ἔχων Σουίδ.
Κακο-γενής, 2· ὁ ἀπὸ κακόν, ταπεινὸν γένος καταγόμενος Δ. Κασ. 44, 37.
Κακό-γεως· ὁ κακὴν, ἄγονον γῆν ἔχων, μτγν.
Κακό-γηρως, 2· ὁ δυστυχὴς γῆρας ἔχων Ἡρῳδν. Ἰπιμ. 205.
Κακο-γλωσσία, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ κακογλώσσου, κοιν. κακργλωσσιά, ἕξις τοῦ κακῶς λέγειν, κακολογία Σχολ. Πινδ. Π. 4, 283.
Κακό-γλωσσος, 2· ὁ ἔχων κακὴν γλῶσσαν· βοή, ἡ κακὸν προσημαίνουσα Εὐρ. Ἑκ. 661· Νίκη ἡ πρὸς τὸ ἧδιον κακὸν εἰποῦσα, Καλλ. Δηλ. 96, καὶ μτγν.
Κακο-γνωμανέω· κακὴν γνώμην ἔχω, μανρὰ φρονῶ Β. Ἀν. 334 κ. μτγν.
Κακο-γνωμοσύνη, ἡ· κακὴ γνώμη, σκληρὰ συμβουλὴ Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 370.
Κακο-γνώμων, ονος, 2· ἀσύνετος μτγν. Δ. Κασ. 77, 11, ἀντιθ. πρὸς τὸ «συνίει τὰ καλλὰ δέξιτατα».
Κακό-γονος, 2· ὁ πρὸς κακόν, δυστυχίαν γεννηθείς Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 26.
Κακο-γράφος, ὁ· κακῶς γράφων, μτγν.
Κακο-γύναιος· ὁ ἀτυχὴς εἰς τὰς γυναῖκας Προκλ.
Κακο-δαιμανάω· 2· ὁ ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατεχόμενος, καταληφθείς, μαινόμενος Ἀριστ. πλ. 372, Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 5.
Κακο-δαιμονέω· 1) τῷ ἀνωτ. ὑπὸ διάφορ. σ. 79 (πρβλ. Λοβεκ.) ὡς ἀνάττικον ἀποδοκιμ. ἀλλὰ «κακοδαιμονοῦσι γὰρ ἄνθρωποι καὶ ὑπερβάλλουσιν ἀνοίᾳ» Δημ. 8, 16, ὅπου ὅμως εἰς τὸ κακοδαιμονῶσι πρέπει νὰ μεταβληθῇ· Πλουτ. ἠθ. σ. 76, 2) εἶμαι κακοδαίμων, δυστυχὴς Ξεν. Ἱερ. 2, 5, μτγν.
Κακο-δαιμονία, ἡ· τὸ νὰ καταληφθῇ τις ὑπὸ κακοῦ τινος δαίμονος, μανία Ἀριστ. πλ. 501· «οὐκ ἂν παλλὴ ἀμαθία εἴη καὶ κακοδαιμονία τοῖς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις βλάβῃ χρῆσθαι» Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 19 δυστυχία, ἀτυχία ἀντιθ. εἰς τὸ «εὐδαιμονία» Ἀντιφ, 5, 79, Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 3
Κακο-δαιμονίζω· κακοδαίμονά τινα νομίζω, κηρύττω Στραβ. 11, σ. 520.
Κακο-δαιμονικός, 3· ὁ κακοδαιμονίαν φέρων Δ. Λαερ. 7, 104.
Κακο-δαιμονιστής, ὁ κατ' ἀποσπ. Λυκ. ἐν Ἀθην. 12, 551, ἀντὶ «νουμηνιαστής», οἱ ἦσαν ἐπαγωγεῖς, ἐξορκισταί, κακῶν δαιμονίων.
Κακο-δαιμοσύνη, ἡ· κακοδαιμονία Ἱππασαμ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 43, 94.
Κακο-δαίμων, ονος, 2· ὁ κακὸν δαίμονα ἔχων, δυστυχής, ἄθλιος, ἀντιθ. τῷ «εὐδαίμων» Εὐρ. Ἱππ. 1362, Πλατ. συμπ. 173· ὁ κακοδαίμων δαίμων» = ὁ κακὸς δαίμων Ἀριστ. Ἱππ. 113.
Κακο-δάκρυτος, 2· μόν. τὸ οὐδ. «κακοδάκρυτον παρ' Ἡσυχ. ὡς ἐξήγησ. τοῦ ὀδοστακτον, ὅπερ εἶνε ἐπίθ. τῶν ῥητινωδῶν δένδρων = κακῶς δακρύων, ἀποστάζον ῥητ. τὴν ῥητίνην, ἢ δάκρυον καλεῖται, ἐσφαλ. παρὰ Στεφ. ἑρμηνεύεται misere defletus ὡς καὶ ἐν ἄπασι τοῖς λεξ.
Κακο-δεκτέω· κακῶς δέχομαι Ἡσυχ.
Κακό-δερμος, 2· ὁ κακὸν δέρμα ἔχων Σχολ. Θεοκρ. 4.
Κακο-διδασκαλέω· κακόν τι διδάσκω Σ. Ἐμπ. πρ. βητ. 42.
Κακο-διδασκαλία, ἡ· κακὴ ἢ κακῶν διδασκαλία, ἐκκλ.
Κακο-δικία, ἡ· ὁ Πλατ. νόμ. 11, σ. 936, ἐξηγεῖ τὴν λέξ. οὕτως· «ἂν τις δοκῇ πεπαῦσθαι τὴν τῶν δικαίων δύναμιν ἐν ταῖς τῶν δικαστῶν ψυχαῖς ἐπὶ τἀναντία τρέπειν καὶ παρὰ καιρὸν καλυδικεῖν τῶν τοιούτων ἢ καὶ ξυνδικεῖν, γραφέσθω μὲν ὁ βαυλόμενος αὐτὸν κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς»· πρβλ. Πολυδ. 8, 14.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κάκ-οδμος, 2· κάκοσμος Ἱππokρ.
Κακο-δόκιμος, 3· κακῶς δοκιμασθείς Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 85.
Κακο-δοξέω· ἔχω κακὴν δόξαν, ὄνομα Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 17.
Κακο-δοξία, ἡ· κακὴ φήμη, ὄνομα Πλατ. πολιτ. 2, 361, παρὰ τοῖς ἐκκλ. σφαλερὰ δοξασία, ἀντιτιθ. τῷ «ὀρθοδοξίᾳ».
Κακό-δοξος, 2· ὁ ἔχων κακὸν ὄνομα, νίκη Εὐρ. Ἀνδρ. 778, Πλατ. Μιν. 321.
Κακο-δουλία, ἡ· κακία τῶν δούλων Δ. Χρυσ.
Κακό-δουλος, ὁ· κακὸς δοῦλος Κρατιν. ἐν Β. Ἀν. 104.
Κακο-δρομία, ἡ· ἀτυχὴς δρόμος, ταξειδι Ἀνθ. 7, 699.
Κακό-δωρος, 2· ὁ ἐπὶ κακῷ δωρηθεὶς Σουΐδ.
Κακο-ειδής, 2· ὁ κακὴν ὄψιν ἔχων, ἄσχημος Δ. Κασ. 78, 9.
Κακο-ειμονία, ἡ· κακοφορισιὰ τὸ νὰ ἦνε τις κακῶς φορεμένος Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 308.
Κακο-είμων, ονος, 2· κακοφορεμένος· -πτωχοὶ Ὀδ. σ, 41.
Κακο-ελκής, 2· κακὸν ἕλκος ἔχων Μανεθ. 1, 54.
Κακο-έπεια, ἡ· τὸ κακὸν φραστικόν, τὸ ὕφος τοῦ λόγου, ὅπερ συνίσταται εἰς τὴν κακὴν ἐκλογὴν τῶν λέξεων καὶ τῶν φράσεων, ἀντιτίθ. πρὸς τὸ «εὐέπεια». Κατὰ τὸν Φωτ. καὶ βλασφημία.
Κακο-εργασία, ἡ· ἔργον κακόν, πονηρὸν Λεσβων.
Κακο-εργέω, π. =κακουργέω, Ἀριστ. νεφ. 981, δι. γρ. ἀντὶ σκαιουργέω.
Κακο-εργής, 2· κακοεργός· - θυμός, βία Μανεθ. 1, 315, 249.
Κακο-εργία, ἡ· κακὴ πρᾶξις, κακὸν ἔργον, ἀντιθ. τῇ εὐεργεσίᾳ Ὀδ. χ, 364.
Κακο-εργός, 2· κακόν τι ποιῶν· γαστὴρ = ἡτις εἰς κακόν τι παρακινεῖ διὰ τὴν πεῖναν Ὀδ. σ, 54· -μάχαιρα Λουκιλλ. 79 (11, 136)· ὅθεν «κακοῦργος».
Κακο-ζηλία, ἡ· κακός, διεστραμμένος ζῆλος, μίμησίς τινος· «ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων» Λουκ. π. ὄρχ. 82· διεστραμμένος ζῆλος, ἄμιλλα, προθυμία Πολυβ. 10, 25, 10.
Κακό-ζηλος, 2· ὁ κακῶς, διεστραμμένως μιμούμενός τι, ἰδ. ἐπὶ τοῦ ὕφους· κακόν, ἀνώφελον Λογγιν. 4· «ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος (οἱ συγγραφεῖς) ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς τὸ ῥωπικὸν καὶ κακοζήλωτον»· -ῥήτωρ, Δ. Λαερ. 1, 38· ἐπίρ. κακοζήλως.
Κακο-ζοΐα, ἡ· τῷ ἑπομ. Σαπφ. 2, (7, 505).
Κακο-ζωΐα, ἡ· κακὴ, δυστυχὴς ζωὴ Προκλ. 60· καὶ κακοζωέω = κακοζῶ.
Κακό-ζωος, 2· κακῶς, δυστυχῶς ζῶν, μτγν.
Κακο-ήθεια, ἡ· ἡ κακὴ ἕξις καὶ συνήθεια Ξεν. κυν. 13, 16· ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος = τὸ κακόν, δόλιον ἦθος· κακία κεκρυμμένη Ἀμμων. Πλατ. πολιτ. 1, 348· «κακοήθεια τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 13.

Κακο-ήθευμα, τό· κακοήθης λόγος ἢ πρᾶξις Πλουτ. Παμπ. 37.
Κακο-ηθεύομαι· φέρομαι κακοήθως, δολίως, ἢ πράττω τι Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 966.
Κακο-ήθης, 2· δόλιος, ὑπουλος, κακεντρεχής, (πρβλ. κακοήθεια)· ἐν γέν. ἐπὶ κακοῦ χαρακτῆρος· ὁ Πλάτων συνάπτει «τὸ κακοήθες καὶ ἀκόλαστον». πολιτ. 3, 401· ἐπίρ. -ως Πλουτ. Περικλ. 16· καὶ ἐπὶ πραγμ. «κλειδία κακοηθέστατα» Ἀριστ. θεσμ. 422, ἔνθα συνάπτονται μετὰ τοῦ «κρυπτά»· ἐπὶ νοσημάτων καὶ ἑλκῶν, ἅτινα ἀπειλοῦσι κίνδυνον εἰς τὸν πάσχοντα Ἱππokρ.
Κακο-ηθία, ἡ· κακοήθεια· - γνώμης Δημοκρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 10, 66.
Κακο-ηθίζομαι· εἶμαι κακοήθης, μτγν. διαβάλλω, ὑποτιμῶ, ὀδενίζω Στοβ. ἐκλ. φυσ. 2, σ. 40· «τῷ διαβάλλοντι κακοηθιστέον ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκλαμβάνοντι» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 15.
Κακο-ήτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων κακὴν καρδίαν, χρ. Σιβ.
Κακο-ηχής, 2· ὁ κακῶς ἠχῶν, μτγν.
Κακό-ηχος, 2· τῷ ἀνωτ. Σουΐδ.
Κακο-θαλπής, 2· κακῶς θερμαίνων Ἡσυχ.
Κακο-θανασία, ἡ· κακὸς θάνατος, μτγν.
Κακο-θάνατος, 2· κακῶς, δυστυχῶς ἀποθνήσκων, κακὸν θάνατον φέρων ὡς κατὰ Πλουτ. π. δεῖ ποιημ. ἀκ. 5, ἡ «ῥιγεδανὴ Ἑλένη» ὑπό τινων «κακοθάνατος» ἡρμηνεύετο.
Κακο-θέατος, 2· δυσθέατος Σχολ. Σοφ. Αἴ. 1004.
Κακο-θέλεια, ἡ· κακοθελία, μτγν.
Κακο-θελής, 2· κακοθελητής, μτγν.
Κακό-θεος, 2· ὁ κακοὺς θεοὺς ἔχων Θεοφρ. ἀλλὰ = δύσθεος Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 289.
Κακο-θεραπεία, ἡ· κακὴ (ἰατρικὴ) θεραπεία· Ἱππokρ. σ. 521, 34.
Κακο-θέρειος, 2 (θέρος)· κακὸν θέρος ἔχουσα· -Ἄσκρη Τζέτζ.
Κακο-θημοσύνη, ἡ· ἀταξία, ἀντιθ. τῇ «εὐθυμοσύνη» Ἡσ. Ἔρ. 474 ἐκ τοῦ
Κακο-θήμων, 2, ἀντιθ. τῷ «εὐθήμων», φαίνεται ὅμως ὅτι ἐνοδδεινὶ τῶν συγγρ. εὑρίσκεται.
Κακο-θηνέω, ἀντιθ. τῷ «εὐθηνέω»· εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, ἄκαρπος, κακῶς αὐξάνω· - πρόβατα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 19.
Κακό-θρους, 2, συνῃρ. -θρους· λόγος κακόν, ὁριστικὸν ἐκφέρων Σοφ. Αἴ. 138.
Κακο-θυμία, ἡ· κακὸν φρόνημα, ἀποστροφή· -ἡ πρὸς ἀλλήλους Πλουτ. Λυκ. 4.
Κακό-θυμος, 2· δυσμενής, Μανεθ. 4, 564.
Κακό-θυρσος, 2· ἄθυρσος Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1492.
Κακό-θυτος, 2· κακῶς ἢ κακὸν θυσιάζων, μτγν.
Κακο-ίδρυτος, 2· κακῶς τοποθετημένος -ἀίδρυτος Ἡσυχ.
Κακ-οικο-νόμος, ὁ· κακὸς οἰκονόμος, διευθυντής, Φίλ.
Κακο-ίλιος, ἡ· ἡ κακὴ, ἡ πολλὰ κακὰ προξενήσασα Ἴλιος, Τροία Ὀδ. τ, 260.
Κακο-καρπία, ἡ· κακοκαρπία, ἀκαρπία Θεοφρ.
Κακό-καρπος, 2· κακὸν καρπὸν φέρων, ἄκαρπος, μτγν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κακο-κέλαδος, 2· δυσκέλαδος Πρόκλ. εἰς Πλ. Ἐρ. 194.
Κακο-κέρδεια, ἡ· τάσις πρὸς αἰσχρὸν κέρδος Θεαγν. 225, ἐκ τοῦ
Κακο-κερδής, 2· ὁ τάσιν ἔχων εἰς αἰσχρὸν κέρδος, μτγν.
Κακο-κλεής, 2· κακὸν ὄνομα ἔχων Τρυφ. 125.
Κακό-κνημος, 2· ὁ ἔχων κακάς, ἰσχνὰς κνήμας Καλλ. ἐν Β. Ἀν 1188· δωρ. «κακόκναμος» ἐπίθ. Πανὸς παρὰ Θεοκρ. 4, 63.
Κακο-κοίμητος, 2· κακῶς κοιμώμενος, δυσηλεγὴς Ἡσύχ.
Κακο-κρισία, ἡ· κακὴ, ἄδικος κρίσις Πολυδ. 12, 26, 6.
Κακό-κριτος, 3· δύσκριτος Γαλην.
Κακο-κτέριστος, 2· κακῶς ἐνταφιασθείς, ἀκτέριστος Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 1207.
Κακό-λεκτρος, 2· κακόγαμος Ὀππ. κυν. 1, 261.
Κακο-λιμένιστος, 2· ὁ ἐν κακῷ λιμένι εὑρισκόμενος Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 422.
Κακο-λογέω· κακολογῶ, ὑβρίζω, συκοφαντῶ τινα Λυσ. 8, 5, καταρῶμαι Κ. Δ.
Κακο-λογία, ἡ· τὸ νὰ λέγῃ τις κακὸν περί τινος Ὑπ. 7, 237· Ξεν. Κυρ. 1, 2, 6.
Κακο-λογικός, 3· ὁ τάσιν εἰς τὸ κακολογεῖν ἔχων Εὐστ.
Κακο-λόγος, 2· ὁ κακῶς λέγων, λοιδορῶν, συκοφαντῶν Πινδ. Π. 11, 28· κωμ. ἐν Β. Ἀν 353, ἀντιθ. τῷ «ἐπαινετικὸς» Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 3· ἐπίρ. -ως Πολυδ. 8, 81.
Κακο-μαθής, 2· κακῶς, δυσκόλως, ἀργά, μανθάνων Ἀναξανδρ. ἐν Β. Ἀν. 104.
Κακο-μανέω· κακῶς μαίνομαι Φιλ.
Κακό-μαντις, εως, ὁ· ὁ κακά, δυστυχῆ, μαντευόμενος Ἀπολ. Ῥ. 3,935· ἐπίθ. - Ἰρινὺς Αἰσχ. Ἑπτ. 704· - θυμός, Περσ. 10.
Κακο-μαχέω· κακῶς, δολίως μάχομαι Λουκ. Δημον. 49.
Κακο-μαχία, ἡ· κακὴ, δολία, μάχη, μτγν.
Κακο-μέλετος, 3, «ἰὰ» Αἰσχ. Περσ. 899, κατὰ τὸν Σχολ. «θρῆνον ἀμελῆ καὶ ἄμουσον ἔχουσα», ἐκ τοῦ μέλος ἡ μελετάω.
Κακο-μετρέω· κακομετρῶ, ὅ ἐστι, δολίως Λουκ. Ἑρμοτ. 59.
Κακο-μέτρητος, 2· κακομετρημένος Εὐστ.
Κακο-μετρία, ἡ· ψευδὴς μέτρον, Εὐστ.
Κακό-μετρος, 2· ψευδῶς μετρημένος· ἐλλιπὴς κατὰ μέτρον - στίχοι Σχολ. ἐν Ἰλ. χ, 379· «τοῖς ἄγαν πεζοῖς καὶ κακομέτροις» Πλουτ· Συμ. 9, 15, 2.
Κοκο-μηδής, 2· δόλιος, ἐπίβουλος Ὀμ. Ὕμν. Ἑρμ. 39.
Κακο-μήτης, ου, ὁ· τῷ ἄνωτ. Εὐρ. Ὀρ. 1403.
Κακό-μητις, ιος· τῷ ἄνωτ. ἐν Ὀρφ. ἀποσπ. 8, 47, ἑαφαλ. λέγεται «Τιτῆνες κακομῆτοι».
Κακο-μητίη, ἡ· δολιότης Μανεθ. 2, 308.
Κακο-μήτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ὁ δυστυχὴς ἢ κακὴν μητέρα ἔχων = ἀμήτωρ Πουχ. ὃδε Μανέθ. 4, 307, τὸ «κακομήτορες» συνάπτει μετὰ τοῦ «δόλιοι» = κακομῆται, ὡς. μεταβλητέον εἰς τὸ «κακομήτορες».
Κακο-μηχανάομαι· τῷ ἐπαμ. Πλουτ. π. ὀργ. ποιημ. ἀκ. 5, σ. 88· ὅμως εἰς τὸ «κακὰ μηχανάομαι» μεταβλητέον, διότι ἀντιδαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς συνθέσ. πρβλ. Λοβεκ εἰς Φρύν. 693.
Κακο-μηχανέω· μηχανεύομαι κακά, ἀπολίως πράττω Πολυδ. 13, 3, 2.
Κακο-μηχανία· ἐφευρετικὴ κακία, δολία ἐνέργεια Λουκ. Φαλαρ. 1, 12.
Κακο-μήχανος· κακὰ μηχανευόμενος, ἐφευρίσκων Ὀδ. π. 418· - χρὶς Ἰλ. ι, 257· γέν. δόλιος, μτγν. ἐπίρ. -ως, μτγν.
Κακ-ομιλία, ἡ· = κακχομιλία Δ. Σικ. 12, 12· πρβλ. ὅμως Λοβεκ εἰς Φρύν. 677.
Κακο-μίμητος, 2· κακῶς μιμούμενος· ἐπίρ. -ως Ἀριστοτ. ποιητ. 26, 10.
Κακό-μισθος, 2· κακῶς μισθωμένος, ἄμισθος Σχολ. Αἰσχ. Χο. 731.
Κακο-μοιρία, ἡ· κακομοιρια Σχολ. Σοφ. Τρ. 862.
Κακο-μοίριος· τῷ ἐπομ. Σχολ Εὐρ. Φοιν. 159.
Κακό-μοιρος, 2. δυστυχής· - ὠδῖνες Ἀντιφιλ. 40 (7, 375).
Κακό-μορος, 2· τῷ ἄνωτ. ἀρχ. λεξ.
Κακο-μορφία, ἡ· δυσμορφία, γλωσ.
Κακό-μορφος, 2· ἄσχημος, δύσμορφος Μαρκ. Ἀργεντ. 7, (5, 89).
Κακο-μουσία, ἡ· κακὴ, διεφθαρμένη μουσικὴ Πλουτ. συμπ. 9, 15, 2.
Κακό-μουσος, 2· ἄμουσος Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 797
Κακο-νοέω· εἶμαι δυσμενὴς πρός τινα· - μένω Λυσ. 20, 10.
Κακο-νόητος, 2· κακόνους, μτγν.
Κακό-μυχθος, 2· ὁ μάτην μοχθῶν, μτγν.
Κακό-νοια, ἡ· δυσμένεια, ἔχθρα, «καὶ πανουργία» Λυσ. 22, 16.
Κακο-νομέομαι, παθ. = κακοβιοικοῦμαι ἀντίθ. τῷ «εὐνομέομαι» Ὡκελλ. Λευκ. 4, 8.
Κακο-νομία, ἡ· κακὴ διοίκησις, κακὴ νομοθεσία ἢ καὶ ἀνομία, ἀντίθ. τῷ εὐνομία, Ξεν. πολιτ. Ἀθ. 1, 8.
Κακό-νομος, 2· ὁ κακοὺς νόμους, διοίκησιν ἔχων, ἐν ὑπερθ. Ὑπ. 1, 65.
Κακό-νους, συνηρ. κακόνους· δυσμενής, ἔχθρός· «κακόνοι» Ἀριστ. εἰρ. 496· - τινί Σοφ. Ἀν. 2, 5, 16· ὑπερθ. «κακανούστατος» Λυσ. 7, 28 ἐπίρ -ως Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 108· κανόνως Πολυδ 5, 115.
Κακο-νύμφευτος, 2· ἀνύμφευτος Σχολ. Σοφ Ἀντ. 980.
Κακο-νύμφιον ἔργον· τὸ ἔργον τῆς κακῆς νύμφης Νον. Δ. 3, 308.
Κακό-νυμφος, 2· ὁ ἀτυχὴ γάμον συνάψας Εὐρ Μηδ. 990· «κακονυμφοτάτη ὄνασις» Ἱππ. 754· ὁ κακὸς νυμφίος, σύζυγος, Μηδ. 206.
Κακό-νωτα, πλοῖα· πλοῖα ἅτινα δὲν ἔχουσι καλαὶς πλάτας, ἅτινα δὲν βαστοῦν τὸν ἄνεμον Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 7, 303.
Κακό-ξεινος, ἰων. ἀντὶ κακόξενος, συγκρ. -κακοξεινώτερος Ὀδ. υ, 376, ὅστις εἰς τοὺς ξένους του εἶνε ἀτυχής, κακοὺς ξένους ὑποδεχόμενος.
Κακο-ξενία, ἡ· ἀφιλοξενία, ἀδιαφορία πρὸς τοὺς ξένους Χαρωνδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 44, 40, Πλουτ. Κατ. νε. 12.

Βιβλιοθήκη Κοινής Βιβλιοθήκης Βέροιας

Κακό-ξενος, 2· ἀδιάφορος πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος, ἄξενος Εὐρ. Ἄλκ. 558· ὑδὲ κακόξενος.
Κακο-ξύν-ετος, 2· ὁ εἰς τὸ κακὸν εὐφυής, ἐρώνιμος, δόλιος Θουκ. 6, 76· ἐν τῷ συγκρ. κατὰ τὸν Σχολ. = πανουργότερος.
Κακο-οινία, ἡ· κακὴ ταὐτοῦ οἴνου ποιότης Γεωπ.
Κακο-πάθεια, ἡ· ἡ ταλαιπωρία, δυστυχία· -σώματος Ἀντιφ. 5, 18, μετὰ τοῦ «ξυμφορᾶι» Θουκ. 7, 77.
Κακο-παθέω· ὑποφέρω δυστύχημα, εἶμαι δυστυχής· - σώματι Ἰσοκ. 2, 46, Λυσ. 6, 28· - τῇ ἀπορίᾳ Θουκ. 4, 29· - ὑπό τινος, 2, 41.
Κακο-παθής, 2· δυστυχής, ταλαίπωρος Φιλ. Ἐπίρ. «κακοπαθῶς ζῆν» Ἀριστοτ. πολ. 2, 9.
Κακο-παθητικός, 3· τῷ ἀνωτ. Ἀριστοτ. ἦθ. Εὐδ. 2, 9.
Κακό-παθος, 2· τῷ ἀνωτ. - μεταλλεῖαι = ἐπίπονοι Ποσειδων. ἐν Ἀθην. 6, 233· - βίος Δ. Ἄλ. 8, 83.
Κακο-παιδία, ἡ· τὰ κακὰ παιδιὰ Ἰ. Χρυσ.
Κακο-παρθένευτος, 2· ἀπαρθένευτα Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1729.
Κακο-πάρθενος, ἡ· 1) δυστυχὴς παρθένος, Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 612· 2) ἐχθρά, ὀλεθρία εἰς τὰς παρθένους - Μοῖρα Μελιαγρ. 124 (7,468).
Κακό-πατρις, ιδος, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ κακῆς, δυστυχοῦς πατρίδος, ἢ ὁ ἐξ ἀγενοῦς, ταπεινοῦ πατρὸς καταγόμενος Θεογν. 193, Ἄλκ. ἐν Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 14, καλεῖ τὸν Πιττακὸν «κακοπάτριδα» ἤτοι δυστυχίαν τῆς πατρίδος του.
Κακο-περί-πατος, 2· κακῶς περιπατῶν, πορευόμενος, περὶ ἵππων, Ἱππιατρ.
Κακο-πετής, 2· κακῶς ἱπτάμενος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 15.
Κακό-πηρος, 2· ὁ κακὴν πήραν ἔχων Ἐτ. Μ. 670, 56.
Κακο-πινής, 2· ῥυπαρὸς καὶ ἦθικ. = φαῦλος, ἀνελεύθερος, πονηρὸς Σοφ. Αἴ. 374, ἐν τῷ ὑπερθ. «κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ» περὶ τοῦ Ὀδυσσέως· «-κακοπινεῖς οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν, ἀλλὰ καὶ ξῇ» Ἀθην. 13, 565.
Κακο-πιστία, ἡ· ἀπιστία, μτγν.
Κακό-πιστος, 2· ἄπιστος, κακῶς πιστεύων, μτγν.
Κακο-πλαστία, ἡ· κακὴ ἐπίνοια, πλάσμα.
Κακό-πλαστος, 2· κακῶς ἐσχηματισμένος, ἐπινοηθεὶς ἀρχ. τεχναγρ.
Κακο-πλοέω, κακῶς, ἀτυχῶς πλέω Στραβ. 15, 691.
Κακό-πλοος, 2· συνηρ. κακόπλους· θάλασσα κακὴ εἰς τὸ νὰ τὴν πλεύσῃ τις μτγν.
Κακό-πνευσπος, 2· ἐξ. δυσαὴς Σχολ. Ὀδ. ν, 99.
Κακό-πνοος, συνηρ. κακόπνους, 2· κακῶς, δυσκόλως πνέων Πολυδ. 1, 197.
Κακο-ποιέω· κάμνω κακὸν Αἰσχ. ἐν Β. Ἀν. 102, 14, Ἀριστ. εἰρ. 731· «-ὅτι πλεῖστα» Ξεν. Κυρ. 8, 8, 14· τινά, ἐχθρικῶς μεταχειρίζομαι, βλάπτω, Ἀν. 2, 5, 4· - τὴν χώραν «ἐρημιόνω, ἀπομν. 3, 5, 26· «-καὶ λυμαίνεσθαι» Πολυδ. 4, 6, 10· «-καὶ διαφθείραι τὰς νῆας» 13, 4, 1.
Κακο-ποίησις, ἡ· βλάβη, μτγν.
Κακο-ποιητικός, 3· ὁ τάσιν εἰς τὸ κακοποιεῖν ἔχων.
Κακο-ποιία, ἡ· βλάβη, διαφθορὰ Ἰσοκ. 1, 26, ἐν πληθ. κ. μτγν.
Κακο-ποιός, 3· ὁ κάμνων κακόν, βλαβερός, ὀλέθριος· - ὄνειδος Πινδ. Ν. 8, 33 Ἀριστοτ. ἦθ. 4, 3· - γυνὴ Πολυδ. 15, 25, 1.
Κακο-πολιτεία, ἡ· κακὸν πολίτευμα Πολυδ. 15, 21, 3.
Κακο-πονητικός, 3· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ ταλαιπωρίας· «-ἕξις σώματος» Ἀριστοτ. πολ. 7, 14, 8.
Κακό-ποτμος, 2· κακότυχος, δυστυχής· -τύχαι Αἰσχ. Ἀγ. 1107, Εὐρ. Ἑλ. 700· - ὄρνις κακὸν προσημαίνων, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 17.
Κακό-ποους, ποδος, 3· ὁ ἔχων κακοὺς ἀσθενεῖς ἢ ἀσχήμους πόδας Ξεν. ἀπομν. 3, 3, 4.
Κακο-πραγέω· ἔχω ἀτυχίαν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου· ἐν γέν. εἶμαι δυστυχὴς Θουκ. 2, 43.
Κακο-πρᾶγμα, τό· δυστυχία, ἀτυχία, μτγν.
Κακο-πραγής, 2· δυστυχὴς Ἡσυχ.
Κακο-πραγία, ἡ· ἀτυχία εἰς ἐπιχειρήσεις· ἐν γέν. ἀτυχία· «αἱ κατ' οἶκον κακοπραγίαι» Θουκ. 2, 60· «αἱ ἐν τῷ ζῆν κ.» Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 11· - κακία, μετὰ τοῦ πανουργία, Ἀρτεμιδ. 4, 63.
Κακο-πραγμονέω· κακῶς, βαλίως πράττω Πολυδ. 3, 2, 8, Πλουτ. Διαν. 49.
Κακο-πραγμονικῶς· ἀτυχῶς, μτγν.
Κακο-πραγμοσύνη, ἡ· δόλος, μοχθηρία Δημ. 25, 101.
Κακο-πράγμων, 2· κακῶς, μοχθηρῶς, πράττων, κακεντρεχὴς Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 36· «- καὶ συκοφάνται» Ἰσοκ. τὸ ὑπερθ. Πολυδ. 8, 11, 3· ἐπίρ. -ῶς Εὐστ.
Κακο-πραξία, ἡ· κακοπραγία.
Κακο-πρόσ-ωπος, 2· ὁ ἔχων ἀσχήμονα πρόσωπον Ποσειδιππ. ἐν Β. Ἀν. 104, 19.
Κακό-πτερος, 2· ὁ ἔχων κακὸν πτέρωμα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 22.
Κακο-ῥαφεύς, ως, ὁ· κακοποιὸς Ἡσύχ.
Κακο-ῥαφέω· κακὸν μηχανῶμαι, σχεδιάζω, μτγν.
Κακο-ῥαφής, 2· ὁ ῥάπτων, μηχανώμενος, κακόν, πονηρός.
Κακο-ῥαφία, ἡ· κακοῦ μηχάνευμα, ἐπιβουλή, δόλος Ὀδ. 6, 298, Ἰλ. ο, 16.
Κακο-ῥράφος, 2· κακορραφής, μτγν.
Κακο-ῥρέκτειρα· θηλ. τοῦ ἑπομ. χρ. Σιβ.
Κακο-ῥρέκτης, ὁ· κακοῦργος· Ἀπολ. Γ. 3, 505.
Κακο-ῥρημονέω· κακολογῶ, λοιδορῶ, μτγν.
Κακο-ῥρημοσύνη, ἡ· κακολογία, λοιδορία Πολυδ. 8, 80· κακὸς λόγος Πολυδ. 8, 12, 3.
Κακο-ῥρήμων, 2· ὁ κακολογῶν, ὑβρίζων Αἰσχ. Ἀγ. 1120· ἐπίρ. -ως Πολυδ. 8, 81.
Κακό-ῥροος, 2 (ῥέω)· ὁ κακῶς ῥέγχων Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 22, 77.
Κακο-ῥροθέω· ἐκφέρω κακοὺς λόγους, ὑβρίζω, τινὰ Εὐρ. Ἱππ. 340, Ἀριστ. Ἀχαρ. 877.
Κακο-ῥρόθησις, ἡ· τὸ λοιδορεῖν, μτγν.
Κακό-ῥρυγχος, 2· ὁ ἔχων κακὸν ῥύγχος, ἀσχήμων Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 22, 7.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κακό-ρρυθμος, 2· ἔχων κακὸν ῥυθμὸν Ἰωσ. Κακο-ρρύπαρος, 2· λίαν ῥυπαρὸς Σχολ. Σοφ. Αἴ. 382.

Κακό-ρρυπος, τῷ προηγ. Βαβρ. 10, 1.

Κακός, 3, ἀντιτίθ. ἐν γέν. πρὸς τὸ ἀγαθός, καὶ 1) ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς καταστάσεως προσώπ. καὶ πραγμ. ἀνωφελὴς εἰς τὸ εἰδός του, οὐχὶ τοιοῦτος, ὁποῖος κατὰ τὸν προορισμόν του ἔπρεπε νὰ ἦναι· «κακὰ εἵματα» συχνὰ παρ' Ὁμ. ὀδ. περὶ προσώπ. ἄχρηστος εἰς τι ἔργον, ἀνωφελὴς· - νομῆες Ὀδ. ρ, 246· οὕτω καὶ «κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης» = ὁ ἐπαίτης, ὅστις ἐντρέπεται, κάμνει κακὴ δουλειά, ρ, 578· ἴτι, ἰατρὸς Αἰσχ. Πρ. 471· - ποιμήν, Ἀγ. 643· ναύτης, κυβερνήτης, Εὐρ. Ἀνδρ. 458· - μάγειρος, Πλατ. Φαιδρ. 265· ἐγγύτεροι προσόντος. τίθενται εἰς αἰτ. «πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄεθλοι» = οὐχὶ ἀνωφελὴς εἰς κάθε τι Ὀδ. θ, 214· «εἰ μὴ γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν» = ἂν ὀρθῶς κρίνω Σοφ. Φιλ. 898· «κακοὺς πᾶσαν κακίαν» Πλατ. πολιτ. 6, 490· καὶ μὲ δοτ. «κακοὶ γνώμαισιν» = ἀνόητοι Σοφ. Αἴ. 493. Μὲ προθέσεις «κακὸς περὶ τὰ χρήματα» Πλατ. Κλειτ. 407· «κακὸς εἰς φίλους» Εὐρ. Ὀρ. 424, Μηδ. 24, ἀνθ' οὗ, Ὀρ. 738 ἠδικ. «φίλοις» ἢ μὲ ἀπαρ. «κακὸς μανθάνειν» Σοφ. Οἰ. τ. 545· «κακὸς μένειν δόρυ» Εὐρ. Ἡρακλ. 744· «ὑπουργεῖν» = ἀνεπιτήδειον πρὸς τὸ ὑπηρετεῖν Ἀριστ. εἰρ. 422· ἰδ. δὲ α) ἐν τοῖς ἀρχαιοτ. χρόν. περὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν = δειλός, ἀνανδρος, ἄχρηστος ἐν πολέμῳ Ἰλ. ν, 279, ἀντιτίθ. τῷ ἀγαθός, ν, 284, τῷ ἐσθλός, δ, 365· τῷ «ἀναλκις», θ, 153· «κακὸς πρὸς αἰχμὴν» Σοφ. Φιλ. 1290· «κακὸς καὶ ἄθυμος» Ἱππ. 7, 11· «-καὶ δειλὸς» Πλατ. Μενεξ. 246· «οὐδ' ἑνὶ ἐπιτρέψονται κακῷ εἶναι» = τοῦ νὰ μὴ κάμῃ τὸ καθῆκον του Ξεν. Ἀν. 3, 2, 31· β) ὁ ἐκ ποταποῦ γένους, ταπεινός, κοινός, πτωχὸς (ἀντιτίθ. τῷ ἀγαθός), «ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτε ἄφρονι φωτὶ ἔοικας, Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον» Ὀδ. ζ, 187 καί, «ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων· ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιοῦσδε τέκοιεν», δ, 64· καὶ «οὐδὲ ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακὴ» Σοφ. Οἰ. τ. 1063 ἔντ. καὶ ἐπὶ ἐνδυμάτων «κακὰ εἵματα» = πτωχικὰ Ὀδ. λ, 190· γ) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ = ἄσχημος, «εἶδος μὲν ἦεν κακός, ἀλλὰ ποδώκης» Ἰλ. κ, 316, ὅπου δύσμορφος κατ' Εὐστ. εἴρηται δὲ τοῦτο κατὰ τὴν δοξασίαν τῶν ἀρχαίων, οἵτινες ἐθεώρουν ἀναγκαίως συνηνωμένα τὸ γένος, τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀνδρείαν· «τὸ δὲ εἶδος ἦν τοῦ προσώπου κακὸς» Παυσ. 8, 49, 3· δ) ἔντ. ἀναπτύσσεται ἔπειτα ἡ ἔννοια τοῦ κακός, καθ' ἣν πλέον ἐπικρατεῖ ἡ σημασία τοῦ, ἠθικῶς κακός, πονηρός, φαῦλος, οὐτιδανὸς καὶ κακοήθης· ἐν τοιαύτῃ σημ. ἁπαντᾷ ἤδη σποράδην παρ' Ὁμ. «ἐν νόστῳ ἀπόλοντο κακῆς ἕνεκα γυναικός» Ὀδ. λ, 383· «πῆμα κακὸς γείτοσι, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ» Ἡσ. Ἔρ. 334, ἀντιθ τῷ χρηστός Σοφ. Ἀντ. 518· συνηθ. δ' ἐν πεζ. «κακὸς πρός τινα» = δυσμενὴς Θουκ. 1, 80· 2) ἐπὶ πραγμ. δυστυχής, πονηρόν, ὀλέθριον, ὅ,τι δυστυχίαν προξενεῖ· οὕτω δὲ συχνὰ παρ' Ὁμ. μοῖρα, αἶσα, κῆρες, μόρος, οἶτος, πῆμα, κήδεα, θάνατος, νόσος, ἕλκος κλ. ἴδε καὶ χόλος, ἔρις, πόλεμος, κυδοιμός, πάνος, φόβος, καί, ἄνεμος, θύελλα· οὕτω καὶ παρὰ τραγ· «κακὸς δαίμων» Αἰσχ. Περσ. 346· - μόρος, 361· - ἄλγη, 831· τύχη = δυστυχία, Ἀγ. 1203, Σοφ. Αἴ. 316· - ἄτη, 123· - δόξα «κακὴ Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 292· - φάτις, φήμη Σοφ. Αἴ. 186, Εὐρ. Ἑλ. 621· - λόγοι = ὀβριστικοί, Σοφ. Ἀντ. 259· - ῥήματα, Αἴ. 239· - ἔπη 1302· ἄλλ. «ἄγγελος κακῶν ἐπῶν», Ἀντ. 274· «κακὸν ἔπος ἀγγελίοντα» Ἰλ. ρ, 701· ἐπὶ κακῆς προσημ. - ὄρνις Εὐρ. Ἑλ. 1057· «ὁδὸς δύσποτμος καὶ κακή» Σοφ. Οἰ. Κ. 1455· ἐντ. λέγεται οὐσιαστικῶς, «τὸ κακὸν» = κακόν, δυστυχία, πάθημα, φθορά, παρ' Ὁμ. «εἶδον δ' ἀγαθόν τε κακόν τε» Ὀδ. θ, 63· «μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν», ι, 423· «ἀθάνατον κακόν», μ, 118· «μὴ πού τι κακὸν πάσχωμεν ὀπίσσω», δ, 179· καὶ συχνά, κακὸν ὑπομένειν· «κακὰ πολλὰ μογήσας», ἔνθα καὶ, κακὰ μηδέσθαί τινι, μητιάαν, βάπτειν, ἀνηκουσι, καὶ αἱ παρὰ ἀττ. συχνὰ ἀπαντῶσαι φράσεις, κακὸν ποιεῖν, ἐργάζεσθαι = κάμνω κακὸν εἴς τινα· «ἄμαχον κακὸν» Πινδ. Π. 2, 76· «ἦρξε τοῦ παντὸς κακοῦ» Αἰσχ. Πρ. 427· «ἄφερτον κακόν», Ἀγ. 1073· «-ἀτηρόν, ἀμήχανον» Εὐρ. Μηδ. 447· «οὐδὲ εἴκεις κακοῖς» = δὲν ὑποχωρεῖς εἰς τὰ κακὰ Αἰσχ. Πρ. 320· «ἀναφυγαὶ κακῶν», Χο. 391· «ἀναρχίας μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν» Σοφ. Ἀντ. 668· «εἰς κακὸν τοὺς φίλους ἄγειν», 434· καὶ ἐν πεζ. «ἐκ κακῶν μεγάλων πεφευγότες» Ἱππ. 1, 65· «ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικώμενοι» Θουκ. 2, 51· «ὁ τὰ κακὰ ἔχων» = ὁ δυστυχὴς Πλατ. νόμ. 5, 731· «ἀπαλλαγὴ εἴη κακῶν», πολιτ. 10, 610· καὶ ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἡ κακία, μοχθηρία, πονηρία, φαυλότης πολλάκ. παρ' αὐτῷ· «τὰ κακὰ» = ἡ ἀνανδρία Ξεν. Ἀν. 3, 1, 25· ἐπίρ. «κακῶς» ἀπὸ Ὁμήρου καὶ ἐξ. εἰς τὴν αὐτὴν σημ. καθ' ἣν καὶ τὸ ἐπίθ. ἀντιθ. τῷ εὖ· «ἢ εὖ ἢὲ κακῶς νοστήσομεν» = ἢ καλῶς ἢ κακὰ θὰ γυρίσωμεν ὀπίσω Ἰλ. δ, 253· «κακῶς πράσσειν» = δυστυχῶ παρὰ τραγ. καὶ πεζ· «ἴθι πράσσων» οὕτω καὶ κακῶς πάσχειν» Αἰσχ. Πρ. 1043· «φρονεῖν κακῶς», Ἀγ. 901· «κακῶς ὁρᾶν, ποιεῖν τινα = βλάπτειν, κακοποιεῖν, λυπεῖν, παρὰ τραγ. καὶ πεζ· «κακῶς ποιεῖν τι» = διαφθείρειν, βλάπτειν· καί, «κακῶς λέγειν τινά», ἴδε τὰ ῥήματα· «κακῶς ζῆν· Πλατ. Γοργ. 512· συγκρ. «κακιώτερος· «πλαγκτασύνης δ' οὐκ ἔστι κακιώτερον ἄλλο βροτοῖσι» «κανὲν μεγαλειτερον δυστύχημα Ὀδ. υ, 342· καὶ σποράδην παρὰ ταῖς ὕστερ. π. «ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακιώτερον ἀνέρι ξεῖνον» Ἀπολ. Ῥ. 3, 421, Θεοκρ. 27, 21· ἐν πεζ. παρὰ τοῖς ὕστερ. ὡς Ἀλκιφρ. 3, 62· τὸ σύνηθ. συγκρ. «κακίων», «κάκιον» καὶ ὑπερθ. «κάκιστος» ἤδη παρ' Ὁμ. «εἰ κακίων αἶσαν ἕλοιτο» Ὀδ. ξ, 56· «κάκιστ' ἀνδρῶν» Σοφ. Φιλ. 962· «μόρος κάκιστος», Ἀντ. 485· καὶ ἄλλοθι παρὰ τραγ. ὡς καὶ ἐν πεζ. «ὅστις ἐμοῦ κάκιον ἐπαιδεύθη» Πλατ. Μενεξ. 236

«τὸν ἄριστον καὶ τὸν κάκιστον ἄνδρα», πολιτ. 8, 544· «κακιότερος», ὁ Στρατ. 6 (12, 7) ἔχει σχηματίσει. Κατὰ τὴν σημ. θεωροῦνται ὡς συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ κακὸς καὶ τὰ «χείρων, χείριστος καὶ ἥσσων, ἥκιστος». Παρατηρητέον ὅτι, ὅτι συχνὰ συνάπτεται τὸ ἐπίθ. καὶ τὸ ἐπίρρημα· «κακὸν κακῶς νιν ἐκτρίψαι βίον» Σοφ. Οἰ. τ. 248· «κακοὺς κακῶς φθείρειαν», Αἴ. 1370· καὶ «ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς» Ἀριστ. πλ. 65.

Κάκος, ὁ λῃστής, φονευθεὶς ὑπὸ Ἡρακλέους Δ. Ἀλ.

Κακό-σημος, 2· ὁ κακὸν προσημαίνων, ὁ ἄσημος Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 1013.

Κακό-στνος, 2· λίαν βλαβερὸς Ἱπποκρ.

Κακο-αττία, ἡ· ἀνορεξιά, ἀφαγιὰ Πολυδ. 6, 34.

Κακό-σιτος, 2· πάσχων ἀπὸ ἀνορεξίαν, δυσχερὴς περὶ τὴν τροφήν, μίζερος εἰς τὸ φαγί, ἀντίθ. τῷ «φιλόσιτος» Πλατ. πολιτ. 5, 275.

Κακο-σκελής, 2· ὁ ἔχων κακά, δηλ. λεπτά, ἀσθενῆ σκέλη· - ἵπποι Ξεν. ἀπομν. 3, 3, 4.

Κακο-σκηνής, 2· ὁ ἔχων κακόν, ἄσχημον σῶμα (σκῆνος) Ἀνθ. 7, 401.

Κακ-οσμία, ἡ· δυσοσμία, δυσωδία Πολυδ.

Κάκ-οσμος, 2· κακὴν ὀσμὴν ἀποφέρων, δυσώδης· - οὐρανίη, Αἰσχ. ἀποσπ. 15, Ἀριστ. ἱππ. 38.

Κακό-σπερμος, 2· ὁ ἔχων ἢ φέρων κακὸν ἢ ὀλίγον σπέρμα Θεοφρ.

Κακο-σπλαγχνέω· εἶμαι δειλός, μτγν.

Κακό-σπλαγχνος, 2· δειλός, ἄνανδρος Αἰσχ. Ἑπτ. 243.

Κακο-σπορία, ἡ· κακὴ σπορὰ Ἐπίγρ. ἀδ. 450.

Κακ-οσσόμενος, ἀντὶ «κάκ' ὀσσόμενος Ἰλ. α, 103.

Κακο-σταθέω· κακῶς στέκω, ἔχω Νικ. Θηρ. 431· ἐπὶ ἀνέμου = εἶμαι (πνέω) ἐναντίος, Θηρ. 269.

Κακο-σταθής, 2· κακῶς στημένος, ἀσταθής, μτγν.

Κακο-στέναχτος, βαρέως, οἰκτρῶς στενάζων Σχολ. Ἀριστ. Θεσ. 1059.

Κακο-στομαχέω· ἔχω κακὸν, ἀσθενικὸν στόμαχον Σ. Ἐμπ. πρ. ἠθ. 212.

Κακο-στόμαχος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀσθενικόν, διεφθαρμένον στόμαχον· Λουκιλλ. 6 (11, 155) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κακοστόμαχα φαγί = δύσπεπτον, ἑπομ. διαφθεῖρον τὸν στόμαχον Ἀθην. 3, 120, ἐν συγκρ. 2, 56.

Κακο-στομέω· κακολογῶ, ὑβρίζω τινὰ Σοφ. Ἰλ. 587.

Κακο-στομία, ἡ· ὕβρις Εὐστ.

Κακό-στομος, 2· ὁ κακὸν στόμα ἔχων, ὑβριστικός· - λέσχαι Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 1001· - κακόηχος Λουγγιν. 43.

Κακό-στρωτος, 2· κακῶς ἐστρωμένος Αἰσχ. Ἀγ. 542.

Κακο-συμ-βίβαστος, «τὸ κακοσυμβίβαστον τῆς ἐννοίας» = ἡ ἀσύμφωνος ἔννοια, ἡ μὴ ἁρμόζουσα, Εὐστ.

Κακο-σύμ-βουλος· κακὰ συμβουλεύων, μτγν.

Κακο-συν-άντητος, 2· δυσάντης Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 370.

Κακο-σύνη, ἡ· κακόν, δυστύχημα, μτγν.

Κακο-συν-θεσία, ἡ· κακορραφία ἀρχ. λεξ.

Κακο-σύν-θετος, 2· κακῶς συντεθειμένος· Λουκ. διαβ. 14· ἐπίρ. -ως Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 801.

Κακο-συν-ταξία, ἡ· κακὴ λέξεων σύνδεσις Εὐστ.

Κακό-σφαιρος, 2· ὁ κακὸν σφαιρικὸν σχῆμα ἔχων Τζέτζ.

Κακο-σφυξία, ἡ· τοῦ σφυγμοῦ ἀταξία, ἰατρ.

Κακό-σχημος· τῷ ἐπομ. Ἡρωδ. ἐπιμ. 177.

Κακο-σχήμων, 2· ἄκοσμος, ἀπρεπής· «ψυχὴν ἀτιμότατα καὶ κακοσχημονέστατα διατιθείς» Πλατ. νόμ. 5, 728.

Κακο-σχολεύομαι· τῷ ἐπομ. μτγν.

Κακο-σχολέω· τὸν τῆς ἀπραξίας χρόνον κακῶς ἐξοδεύω, μὴ ἔχων ἕτερόν τι νὰ πράξω, κάμνω ἀνόητα καὶ παιδαριώδη πράγματα· «τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν ἀπείργουσιν» Πλουτ. ἠθ. σ. 1040.

Κακο-σχολία, ἡ· κακὴ χρῆσις τῆς ἀπραξίας· «πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκεῖν ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν» (γραπτέον ἴσ. «πολλὴν ἄλην») Πλουτ. ἠθ. σ. 274.

Κακό-σχολος, 2· ὁ τὴν ἀπραξίαν κακῶς μεταχειριζόμενος, ὁ παιδαριώδη καὶ ἀνοησίας πράττων ἐξ ἀηδίας πρός τι ἔργον Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 19, 15· παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 186 «πνοαὶ κακόσχολοι» = κακὴν διατριβὴν ποιοῦσαι· ἀμελής, ὀκνηρὸς Μ. Ἀργεντ. 3 (5, 104)· ἐπίρ. -ως.

Κακό-ταχτος· δύστακτος Ἡσυχ.

Κακό-ταφος, 2· ἀτόμδυτος Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 5, 346.

Κακο-τεκνία, ἡ· «τὸ κακοῖς καὶ πονηροῖς χρῆσθαι τέκνοις», ἀντίθ. «εὐτεκνία Β. Ἀν. σ. 46, 16.

Κακο-τελεύτητος, 2· ὁ κακὸν τέλος λαμβάνων Σχολ. Αἰσχ. Ἀγ. 918.

Κακο-τέρμων, 2· ὁ κακὸν τέρμα ἔχων, μτγν.

Κακο-τεχνέω· κακὰς τέχνας μεταχειρίζομαι, πονηρῶς, δολίως πράττω· εἴς τινα Ἡρ. 6, 76, Ἀντιφ. 1, 22· διὰ τῆς παρουσιάσεως ψευδῶν μαρτύρων· π. μτγν. τοὺς νέους διαφθείρω Ἀριστ. 2, 18.

Κακο-τέχνημα, τό· κακὸν πανούργευμα Ἰωσ.

Κακο-τεχνής, 2· κακότεχνος, μόν. ἐν συγκρ. «ζηλοτυπῖαι κακοτεχνέστεραι» Λουκ. διαβολ. 10.

Κακο-τεχνία, ἡ· κακὴ τέχνη, διεφθαρμένη· «τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν σημεῖον ἦν κακοτεχνίας» Ἀθην. 14, 631 ἑξ., τέχνασμα, δόλος, πονηρία· «διδασκαλεῖσθω κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβήναι» Πλατ. νόμ. 11, 936· ἰδ. δὲ ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ τῶν Ἀθηναίων «κακοτεχνίας ἡ κακοτεχνιῶν δίκη, ἣν εἰσῆσαν οἱ ἔχοντες μαρτυρίαν ψευδομαρτυριῶν κατὰ τῶν παρεχομένων ψευδεῖς μάρτυρας» Β. Ἀν. σ. 298 πρβλ. Δημ. 47, 1· «ἐξελέγξας τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότα τὸν Αἰσχρίωνα ἐπὶ τόνδε τῶν κακοτεχνιῶν ἔλθοιμι», 49, 56.

Κακο-τεχνίζω· κακοτεχνέω Ἀλκαῖ. ἐν Β. Ἀν. 103, 18.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κακο-τέχνιαν, τό· κακοτεχνία Πολυδ. 8, 37, ἐκ τοῦ Λυσ. «κακοτεχνίου δίκην»· τὸ ἀνωτέρω.

Κακό-τεχνος, 2· ὁ κακὰς τέχνας μεταχειριζόμενος, πονηρός, δόλιος Ἰλ. ο, 14· πρβλ. κακοτεχνής· ὁ κακὴν τέχνην ἔχων· «-σχήματα ὀρχηστρίδος» Λυτομεδ. 3 (5, 129), ὡς «κακοτεχνώτατον κίνημα» Φιλοδημ. 21 (5,132), περὶ ἀσελγῶν ὀρχήσεων· «ᾠδαὶ κακότεχνοι καὶ κακόζηλοι» Πλουτ. συμπ. 7, 5, 4· καὶ «τέχναι» Σ. ἐμπ. πρ. ῥητ. 36· ἐπίρ. -ως, μτγν.

Κακότης, ητος, ἡ· κακία, ἀχρηστία εἴς τι, περὶ τῶν πολεμιστῶν, ἀνανδρία, Ἰλ. 6, 368, Ὀδ. ω, 455· «-καὶ δειλία» Θουκ. 5, 100· ἠθικῶς, φαυλότης, κακουργία Ἰλ. γ, 366, ἀντιθ. τῇ ἀρετῇ Ἡσ. ἔρ. 285· «πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν» Αἰσχ Πρ. 1068· «τὰς ἐντὸς κακότητας» = ἐλλείψεις, Πλατ. Ἀξ. 366· «συμφορὰν ἄνευ κακότητος καὶ αἰσχύνης γίνεσθαι» Ἀντιφ. 6, 1. Συχνὰ = κακόν, ἀτύχημα, πάθος, παρ' Ὁμ. ἴδ. τὰ παθήματα τοῦ πολέμου Ἰλ. λ, 382· «αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ γηράσκουσι» Ἡσ. ἔρ. 93· «ἐς κακότητα λαβεῖν τινα» Πινδ. Π. 2, 35· «ἤνεγκον κακότητα» Σοφ. Οἰ. Κ. 525, Ἠρ. 2, 128.

Κακο-τράχηλος, 2· ὁ κακὸν τράχηλον ἔχων Ἀπολ. σοφιστ. Ὁμ. λεξ 1, 70.

Κακο τροπεύομαι· τῷ ἐπομ. πρός τινα Πολυβ. 5, 2, 9.

Κακο-τροπέω· εἶμαι κακότροπος, κακοήθης Ἱπποκρ

Κακο-τροπία, ἡ· ὁ κακὸς χαρακτήρ, κακοήθεια, μαχθηρία Θουκ 3, 83 κ. μτγν.

Κακό-τροπος, 2· ὁ κακοὺς τρόπους ἔχων, μοχθηρός, κακοήθης, μτγν.

Κακο-τροφέω· κακῶς τρέφομαι· «δένδρα κακοτραφηθέντα» Θεοφρ. τὸ παθ. ὥσπερ καὶ τὸ ἀμτβ. ἐνερ. = κακὴν τροφὴν ἔχω, λαμβάνω· ᾠδ. ἡ μετχ. ἐνερ. ἀορ. ά. κατατροφήσας = τῇ τοῦ π. ἀορ. «κακοτροφηθείς».

Κακο-τροφία, ἡ· κακὴ τροφὴ Θεοφρ.

Κακό-τροφος, 2· κακῶς τραφείς.

Κακο-τυχέω· εἶμαι κακότυχος, ἀντιθ. τῷ εὐτυχέω Θουκ. 2, 60.

Κακο-τυχής, 2· κακὴν τύχην ἔχων· «ὦ κακοτυχὲς γύναι» Εὐρ. Μηδ. 1274· «πότμοι γυναικῶν», Ἱππ. 669· «τὸ κακοτυχὲς» = ἡ κακὴ τύχη, Ἡρακλ. μ. 133.

Κακο-τυχία, ἡ· ἡ κακὴ τύχη Εὐστ.

Κακο-τυχῶς ἐπίρ. ἀτυχῶς Βυζ.

Κακό-υπνος, 2· ἄϋπνος Ἡσυχ.

Κακο-υπο-νόητος, 2· δυστύπαστος Σουϊδ.

Κακο-υργέω· εἶμαι κακοῦργος, πράττω κακόν, πονηρόν, ἐγθρικὴν πρᾶξιν, βλάπτω, ἐρημιόνω, ἀντιθ. τῷ εὐεργετῶ Αἰσχ. ἀποσπ. 244· καὶ ἀδικεῖν» Ἀριστ. νεφ. 1175· τὴν Εὔβοιαν Θουκ. 2,31· «-τὰ ἔγγυς τῆς πόλεως», 3, 1· «τοὺς ἐπιχειροῦντας ὀτιοῦν τὴν χώραν καὶ τὰ κτήματα κακουργεῖν» Πλατ. νόμ. 6, 760· μετὰ τοῦ ἐξαμαρτάνω, Ἱππ. ἐλ. 375· «ὅπως οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶσι» = διὰ νὰ μὴ κάμνωσι κανὲν κακόν, Ἡρωτ. 326· τινί, πολιτ. 3,416· «-περὶ τοὺς πολίτας», αὐτόθ. τὴν πόλιν, Εὐθυφρ. 3· «-ἐν τοῖς λόγοις» = μὲ σοφιστικά, δόλια μηχανήματα ἐρίζειν, Γοργ. 489, καὶ συχνότ. ὡς, «ἢ ἂν μάλιστα κακουργήσαις τὸν λόγον», πολιτ. 1, 338· μετὰ τοῦ συκοφαντεῖν, 341· διαστρέφω, διαφθείρω τοὺς νόμους Δημ. 24, 65 καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ ῥητ ἐπίσ. - τοῖς προβάταις Πλατ. πολιτ. 3, 416.

Κακο-ύργημα, τό· κακὴ πρᾶξις, πονηρία, ἀπάτη· «τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα» Πλατ. πολιτ. 4, 426· «τὸ ἀποκτεῖναι μέγα κακούργημα εἶναι» Ἀντιφ. 5, 10.

Κακουργία, ἡ· ἡ φύσις τοῦ κακούργου, κακὸν ἔργον, ἀνόσιον, ἀπάτη· -τῆς πόλεως Πλατ. πολιτ. 4, 434· «τὰ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίαι τῶν πωλούντων», νόμ. 11,917· μετὰ τοῦ «ἁπάται καὶ δολώσεις» Ξεν. Κυρ. 1,6,28.

Κακο-υργικός, 3· ὅ,τι εἶνε ἴδιον κακούργου· «ἀδικήματα οὐ κακουργικὰ ἀλλὰ τὰ μὲν ὑβριστικὰ τὰ δὲ ἀκρατευτικά» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 16.

Κακο-ῦργος, 2 (συνῆρ. ἐκ τοῦ κακο-εργός)· ὁ κακὸν ἐργαζόμενος, πονηρός, δολερός· -ἀνὴρ Σοφ. Αἴ. 1002· μάντις, Οἰ τ. 703, Ἠρ 1, 41· οὐσ. ὁ κακοῦργος, ὁ διὰ τὴν ἑαυτοῦ κακὴν πρᾶξιν μίαν τῶν μεγάλων ποινῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπαγόμενος Θουκ. 1, 131, Πλατ. πολιτ. 8, 552· περὶ τοῦ «κάκωσις γονέων» Δημ. 24, 107· καὶ περὶ πραγμάτων «κακουργότατος λόγος», Λεπτ. 125 (πρβλ. κακουργέω)· οὕτω καὶ «κακουργότατα βάλλειν τινά» Ἀντιφ. 2, γ, 2· ἐπιθυμία, Πλατ. πολιτ. 8,554· «-καὶ ἀπατηλή», Γοργ. 465· -καὶ βλαβερά, Λαχ. 192, 2· -τινός Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 3· ἐπίρ. -ως, μτγν.

Κακο-υργότροπος, 2· ὁ ἔχων κακουργικοὺς τρόπους, ἀνόσιος Βυζ.

Κακο-ύργως, ἐπίρ. μὲ κακουργικὸν τρόπον, ἀνοσίως Πολυδ. 3, 132.

Κακο-υχέω· κακῶς διατηρῶ, μετα-χειρίζομαι, ταλαιπωρῶ· -ἑαυτὸν Τέλης ἐν Στοβ. ἀνθ. 97, 31· «ὑπὸ τοῦ δήμου κακουχούμενος» Δ. Σικ. 3, 23· καὶ παθ. μτγν.

Κακο-υχία, ἡ· κακομεταχείρισις «γάθονὰς πατρῴας» Αἰσχ. Ἑπτ. 650 κατὰ Σχολ. = κάκωσις, ἐρήμωσις δηλ. ὄθ. κακὴ κατάστασις, δυστυχία «ἡ πόλεις προδόντες καὶ τὴν δουλείας ἐμβεβληκότες ἢ τινος ἄλλης κακουχίας μεταίτιοι» Πλατ. πολιτ. 10, 615 καὶ ἐν πλ. Πλουτ. παραμυθ. π. Ἀπολ. α. 330.

Κακό-φατις, ιδος, ἡ· ἡ κακὴν προσημασίαν ἔχουσα· -βοά, Αἰσχ. Περσ. 899.

Κακό-φατος, 2· ὅστις λεγόμενος κακῶς ἠχεῖ· «τὸ κακόφατον» = κακίμφατος Κοϊντιλ. inst. 3, 3, 344.

Κακο-φημία, ἡ· κακὴ φήμη· «-ἡ ἐκ τῶν πολλῶν» Δίλ. Π. Ἱ. 3, 7.

Κακό-φημος, 2· ὁ ἔχων κακὴν προσημασίαν, ὁ ποιῶν κακὴν φήμην, ὄνομα, μτγν. ἐπίρ. -ως Μανέθ. 5, 323.

Κακό-φθαρτος, 2· κακῶς φθαρείς Ἡσυχ.

Κακο-φθορεύς, ὁ· τῷ ἐπομ. Νικ. ἀλ. 465, γεν. «κακοφθορίος».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κακο-φθόρος, 2· ὁ κακῶς φθείρων, λίαν ὀλέθριος Νικ. Θηρ. 795.
Κακό-φιλος, 2· κακὸς φίλος Νικηφορ. Βλ.
Κακό-φλοιος, 2· ὁ ἔχων κακὸν φλοιὸν Νικ. ἀλ. 331.
Κακο-φραδής, 2· ὁ κακὰ διανοούμενος, προτιθέμενος Ἰλ. ψ, 483, Ἀπολ. Ῥ. 3,936.
Κακο-φραδία, ἡ· κακὴ σκέψις, μωρία, ἄνοια Ὁμ. ὕμν. Δημ. 227 καὶ μτγν. π.
Κακο-φραδμοσύνη, ἡ· τῷ ἀνωτ. Δημόκρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 73, 62.
Κακο-φραίμων, 2· κακοφραδὴς ἀρ. λεξ.
Κακο-φράσμων, 2· τῷ ἀνωτ. Θεόφρ. 5, 22, ἀλλὰ καὶ κακοχράσμων.
Κακό-φραστος, 2· κακῶς ἐκπεφρασμένος· -λόγος Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 673.
Κακο-φρανέω· κακῶς, δυσμενῶς φρονῶ Αἰσχ. Ἀγ. 1147· ἀσύνετα φρονῶ Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 822.
Κακο-φροσύνη, ἡ· μωρία ἀφροσύνη Ὀππ. ἀλ. 3, 363.
Κακό-φρων, 2· δυσμενῶς φρονῶν, ἐχθρικῶς· «-πραπίδων καρπὸς» Πινδ. ἀποσπ. 230· «ὦ κακόφρων ἄναξ» Εὐρ. Ἡρακλ. 373· ἀλλὰ «-μέριμνα» τὴν ψυχὴν λυποῦσα Αἰσχ. Ἀγ. 100· ἀνόητος, ἀσύνετος, Ὀρ. 822.
Κακο-φυής, 2· κακῶς ἐκ φύσεως κατεσκευασμένος, κακῆς φυσικῆς καταστάσεως εἴτε σωματικῆς εἴτε πνευματικῆς· «οἱ κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφυεῖς» Πλατ. πολιτ. 3, 410.
Κακο-φυΐα, ἡ· κακὴ φυσικὴ διάπλασις· «κακίαι ἐν φύσει» Πλατ. ὅρ. 416.
Κακο-φωνία, ἡ· κακὴ φωνή, προφορά, τὸ δυσηχές· «ἡ τοῦ ὀνόματος κακοφωνία» Στραβ. 13, σ. 618.
Κακό-φωνος, 2· ὁ ἔχων δυσάριστον τραχεῖαν, κακόηχον, φωνήν, τχνγρ. Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 248.
Κακό-χαρτος, 2· ὁ ἐπὶ τοῖς κακοῖς τῶν ἄλλων χαίρων, ἐπιχαιρέκακος Ἡσ. Ἔρ. 28.
Κακο-χράσμων, 2· (χρῆμα) ἀχρήματος, πτωχὸς Θεόκριτ. 4, 22, ἢ κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ χρῆσθαι = κακομεταχείριστος δύσκολος, difficilis· ὁ Μείνεκ. γράφ. «κακοφράσμων».
Κακό-χρηστος, 2· κακῶς εἰς χρῆσιν τεθείς, ἐφαρμοσθείς, μτγν.
Κακο-χρόω· ἔχω κακὸν χρῶμα Διοσκ.
Κακό-χροια, ἡ· κακὴ χροιά, θωριά, Ἰατρ.
Κακό-χροος, 2 συνηρ. κακόχρους, 2· ὁ κακὸν χρῶμα ἔχων, ἄσχημον, ἄχρους Ἱπποκρ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 17.
Κακό-χυλος, 2· ὁ κακὸν χυλόν, κακὴν θρεπτικὴν οὐσίαν ἔχων· -σῦκα Ἀθην. 3, 80, ἀντίθ. τῷ εὔχυλος, συχνὰ ἐν συγκρ.
Κακο-χυμία, ἡ· ἡ κακὴ ποιότης τῶν χυμῶν, Ἰατρ.
Κακό-χυμος, 2· ὁ κακὸν χυμὸν ἔχων ἢ παράγων, ἐπὶ τῶν τροφῶν ὡς καὶ τὸ «κακόχυλος» Ἀθην. 1, 24.
Κακό-ψογος, 2· ὁ μετὰ μοχθηρίας ψέγων Θέογν. 287
Κακο-ψυχία, ἡ· μικροψυχία, ἀθυμία, ὄκνος Πλατ. νόμ. 7, 791, ἀντίθ. τῷ εὐψυχία.
Κακό-ψυχος, 2· μικρόψυχος, δειλός, ἄθυμος.
Κακόω· κάμνω κακόν, κακομεταχειρίζομαι (ῥημάζω)· «ἐκάκωσε (ἡμᾶς) βίῃ Ἡρακληείῃ» Ἰλ. λ, 690· «μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον» Ὀδ. ὃ, 754, ἀντίθ. τῷ «κυδῆναι», π. 512· «κεκακωμένος ἄλμῃ» = ῥημαγμένος, ζ, 137· «κακοῦσί μ' ἐκδίκως» Αἰσχ. Πρ. 978· «στρατὸς κακωθείς» = καταστραφείς, Περσ. 714· «τὸν κακούμενον ξένον» Σοφ. Οἰ. Κ. 262· ἐν πεζ. καὶ ἐπὶ πραγ. «οἱ κακοῦντες τὰ κοινά» Πρ. 3, 87, ὅτις συνάπτει καὶ «ἐκακώθησαν καὶ οἰκοφθορήθησαν», 1, 196· - τὸ ναυτικὸν Θουκ. 8, 78· ἐρημώνω, 8, 32· τὸν δῆμον Λυσ. 15, 91· «-καὶ ἀποκτιννύναι» Πλατ. πολιτικ. 301· -ὀρφανόν, νόμ. 9, 928· πρβλ. κάκωσις.
Κακτάμεναι, ἀπαρ. ἀορ. β'. τοῦ «κατακτείνω» Ἡσ. ἀποσπ. 453· ἐπίσης «κάκτανε» καὶ «κάκτεινε» ἀορ. ά. καὶ β'.
Κάκτος, ἡ· φυτόν, τοῦ ὁποίου τὰ μακρὰ φύλλα ἔχουσιν ἐκατέρωθεν κατὰ τὰ πλάγια μικρὰς ὀξείας ἀκάνθας· κοινῶς λέγεται ἀγκιναριά, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς ἀγκινάρα, κινάρα· οἱ καυλοί, ἐρῶν ὁ καρπός, λέγονται καὶ ἀρσενικῶς «οἱ κάκτοι» Ἀθην. 2, 70 καὶ ἐξῆς· πρβλ. Θεόφρ. Ἱ. Φ. 6, 4, 10, λατ. cardus ἡ ἀγρία, καὶ cinara ἡ ἥμερος
Κάκυνσις, ἡ· χειροτέρευσις.
Κακύνω· κάμνω τι κακῶς, διαφθείρω, μτγν. - παθ. γίνομαι κακός, δείκνυμαι κακός· «οὔκουν κακύνῃ τοῖσδε τοῖς βουλεύμασι» Εὐρ. Ἑκ. 251· «τρόπον, ὃν κακύνοιτο» Πλατ. Τιμ. 42· ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀντίθ. πρὸς «τὸ δίον ποιεῖν» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 27· ἴτι, εἶμαι δυστυχής, Εὐρ. Ἱππ. 686.
Κακύπαρις, -εως· ποτ. ἐν Σικελίᾳ Θουκ.
Κακχάζω· καγχάζω Ἡσυχ.
Κακχεῦαι· καταχεῦαι.
Κακ-ώδης, 2· κακῶς ὄζων· Ἱπποκρ. μτγν.
Κακ-ωδία, ἡ· δυσωδία
Κακ-ωλεθρος, 2· λίαν ὀλέθριος, = μιαιφόνος Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 496.
Κακ-ωνυμέομαι· ἔχω κακὸν ὄνομα Εὐστ.
Κακ-ωνυμία, ἡ· κακὸν ὄνομα Ἐκκλ.
Κακ-ώνυμος· δυσώνυμος, ἀρχ. λέξ.
Κάκωσις, ἡ· φθορὰ· τῆς σαρκὸς Τιμ. Λυκρ. 102· κακομεταχείρισις Ξεν. Ἀν. 4, 6, 3· καὶ ἐν γέν. ταλαιπωρία, πάθημα, 7, 4, 82· ἰδ. ἐν τῷ ἀττικῷ δικαίῳ κακομεταχείρισις καὶ παραμέλησις τῶν γονέων· «ὅστις τόν τε γόνῳ πατέρα τὸν ἑαυτοῦ ἔτυπτε καὶ οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων παρεῖχε, τόν τε ποιητὸν πατέρα ἀφείλετο ἃ ἦν ὑπάρχοντα ἐκείνῳ ἀγαθά, διὰ τὸν τῆς κακώσεως νόμον ἄξιός ἐστι θανάτῳ ζημιωθῆναι» Λυσ. 13, 91· Καθ' Ἁρποκρ. ταιαύτη κατηγορία ἐγίνετο καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν καὶ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ὑπὸ τῶν ἐπικλήρων γυναικῶν, Παρὰ Πλουτ. Καισ. 4, «δίκη κακώσεως» = actio repetundarum.
Κακωτικός, 3· ὁ κλίνειν ἔχων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βλάπτειν, βλαβερός Σχολ. Ἰλ. α, 10.
Κακώτρια· θηλ. τοῦ προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλαβίδια, ων, τά· ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Δερριάτιδος (ἴδε Δίρριον) Ἀρτέμιδος μὲ οἰκείας τῇ ἑορτῇ ὀρχήσεις· «Καλαβρίδια· ἐν τῷ τῆς Δερεάτιδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ἀδόμενοι ὕμνοι» Ἡσυχ.

Καλαβίς, ίδος, ἡ· εἶδος ὀρχήσεως ἱερᾶς τῇ Ἀρτέμιδι Ἀθην. 14, 629, ὁ Δινδόρφ. γράφει «καλλαβίς».

Καλαβρία, ἡ· χώρα ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ Μεσαπία, κάτ. Καλαβροί, Στραβ.

Καλαβρίζω, καὶ Καλαβρισμός, ὁ· ἴδε κολαβρίζω κτλ.

Καλάβρυψ-οπος, ἡ· καλαθροψ, μτγν.

Καλαβώτης, ὁ· ἀσκαλαβώτης, ἀρχ. λεξ.

Καλάδης, ου· Ἀθηναῖος νομοθέτης Παυσ.

Καλαθη-φόρος, 2· ὁ φέρων κάλαθον Ἡσυχ. - οἱ καλαθηφόροι, = ὄν. κωμῳδίας Εὐβούλου.

Καλαθίνη, ἡ· ὄν. κυνὸς Ἀνθ.

Καλάθιον, τό· ὑποκ. τοῦ κάλαθος, καλαθάκι Σχολ. Καλλ. Δημ. 1.

Καλαθίς, ίδος, ἡ· τῷ ἀνωτ. Ἡσυχ.

Καλαθίσκος, ὁ· 1) τῷ ἀνωτ. Ἀντ. Σιθ. 26 (6, 160)· 2) εἶδος ὀρχήσεως Ἀθην. 11, 467.

Καλαθισμός, ὁ· εἶδος ὀρχήσεως Ἀθην. 14, 629· ἴδε τὸ προηγ.

Καλαθο-ειδής, 2· ὁ ἔχων σχῆμα καλάθου, ᾧ ἂν καλάθι.

Καλαθο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων καλάθια Ἀπολλ. Δυσκ. Β. Ἀν. 602.

Κάλαθος, ὁ· 1) καλάθι, ἄγγειον πλεκτὸν ἐκ βάδων Ἀριστ. ὄρν. 1325, διὰ καρπούς Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 11· 2) ψυκτήρ, «ἄγγειον, ἐν ᾧ χωνεύουσι σίδηρον» Ἡσυχ. 3) μέρος τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου Ἀθην. 5, 206.

Καλαθόω· μὲ τεμάχια λεπτῶν σανιδίων πλινθοειδῶν καλύπτω τὸ ἔνδον τῆς στέγης τὸ βλέπον πρὸς τὸ πάτωμα, κοιν. ταβανώνω Ἰω Μαλ. σ. 339, laquear

Καλάθωσις, εως, ἡ· ταβάνωμα Βυζ.

Κάλαιθις, ιδος, ἡ· ὄν. ὄν. Θεοκρ.

Καλάϊνος, ἢ ὀρθότ. καλλάϊνος, 3 (πρβλ. κάλλαια, ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι τὸ χρῶμα δὲν ὠνομάσθη ἐκ τοῦ ἐπομένου τιμίου λίθου, ἀλλὰ τοὐναντίον)· γλαυκὸν καὶ πράσινον ἠλλοιωμένον· - χρῶμα Διοσκ. ὡς τὰ πτερὰ τοῦ ἀλεκτρυόνος «ἀλέκτωρ ἔστα καλλαΐνᾳ πτέρυγι» Μελεαγρ. 123 (7, 428), λατ. venetus Ἰω. Λυδ. περὶ μην. 3, 26· ὅμως ἀκαταληπτότερον, καίτοι ἁρμόζει ὡς πρὸς τὸ χρῶμα «πλινθίοις» Φαν. 3, (6, 295)· (Σημ. Ἀν. τὸ ἐπίθ. καλλαΐνος εἶνε ἔτυμολ. συγγεν. τῷ ὀνόμ. «κάλλαια» ὅπερ σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸν σάρκινον τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνα Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 49 Ἡσυχ. λ. κάλλαια, τότε φυσικῶς, τὸ καλλαΐνος δὲν εἶνε οὔτε τὸ γλαυκὸν καὶ ἠλλοιωμένον πράσινον οὔτε τὸ γαλάζιον κατὰ τὸν Κοραῆν ἐν ταῖς σημ. τοῦ Μαρκ. Ἀντών. 1, ε, ἀλλὰ τὸ ἐρυθρόν· οὕτω δὲ τὸ ἐπίθ. πάλιν συγγενεύει μὲ τὸ τοῦ Ἡσυχ. «κάλλη· ἄνθη· πορφυρᾶ· καὶ πᾶν πορφυροειδὲς χρῶμα· ἔνιοι δὲ τὰ ποικίλα καὶ παρ' Αἰγυπτίοις χρῶμα καλαϊνὸν» γράφε, καλλαΐνον).

Κάλαϊς ἢ κάλλαϊς -ιδος, ὁ· πολύτιμος λίθος· ἴδε τὸ προηγ. καὶ Πλιν. Ἱ. Φ. 37, 10.

Κάλαϊς, ιδος· υἱὸς Βορέου καὶ Ὀρειθυίας ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, Πινδ.

Καλαμ-άγρωστις, εως, ἡ· ἄγρωστις ἔχουσα καλαμώδεις ῥίζας Διοσκ.

Καλαμαῖας, ὁ (κάλαμος)· πλήρης καλάμων Δ. Κασ. 63, 28, δι. γρ. χειρογρ. «καλαμώδης».

Καλάμαι, ῶν, αἱ· πολίχνιον ἐν Μεσσηνίᾳ Παυσ.

Καλαμία, ἡ· καλάμη Εὐστ. σ. 1181, 52.

Καλαμαῖος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καλάμην, ὁ ζῶν ἐν τῇ καλάμῃ· «ἡ καλαμαία», δηλ. ἀκρὶς = ἡ εἰς τὸ χωράφιον, ὅπου μένει ἡ καλαμιὰ μετὰ τὸν θερισμόν, ἤτις καὶ «μάντις» Πλέγετο, Θεοκρ. 10, 18· «τὸ καλαμαῖον» = μικρὸν τεττίγιον Ἡσυχ.

Καλαμάομαι· στάχυας συλλέγω, τοὺς μείναντας μετὰ τὸν θερισμὸν ἐν τῷ ἀγρῷ, μετὰ πόνου τὰ ὑπαλειφθέντα συνάγω «ἐκεῖνος ἐπέρσε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι» Πλουτ. ἀποφθ. Ἀντ. βασιλ. σ. 105, ὅπερ κατὰ τοὺς ἀρχ. λεξ. σταχυολογῶ· καὶ ἐπὶ τῶν σταφυλῶν, ἴδε Ἡσυχ. ἐν λ. καλαμᾶσθαι.

Καλαμάριον, τό· θήκη, ἐν ᾗ οἱ κάλαμοι, τὰ κονδύλια, ἐφυλάσσοντο, καλαμάρι Βυζ. παρὰ δὲ τῷ Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 3, 166, τὸ καλαμάριον = ἡ τευθίς.

Καλαμ-αύλης, ὁ· ὁ τὸν καλάμινον αὐλὸν φυσῶν, παίζων Ἀθην. 4, 176.

Καλαμ-αυλητής, ὁ· τῷ ἀνωτ. Ἀνθ. 12, παραρτ.

Καλαμεύς, ὁ· καλαμιδιάρης Παγκρατ. ἐν Ἀθην. 7, 305.

Καλαμευτής, ὁ (Θεοκρ. 5, 111, ἔνθα κατὰ Σχολ. = θεριστής)· καλαμιδιάρης, ψαρᾶς Ἀρχι. 17, (10, 8), Ἀγαθ. 28 (6, 167).

Καλαμεών, -ῶνος, ὁ· καλαμών, ἀρχ. λεξ.

Καλάμη, ἡ· ἡ καλαμιὰ τῶν σιτηρῶν· «σὺν τῇ καλάμῃ ἀπόκειται ὁ σῖτος» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 27· «σῖτον τόν τ' ἐπὶ ταῖς καλάμαις καὶ τὸν ἤδη κατειργασμένον» Δ. Ἁλ. 5, 13· «καλάμην τε καὶ ἱερὰ ὀράγματα ἀσταχύων» Καλλ. Δημ. 20· παροιμιωδῶς «ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν» Λυσ. π. Σουίδ., ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ, ὃν τις μετὰ τὸν θερισμὸν πάλιν ὀργώνῃ, ἵνα τὸν σπόρῳ γέννημα, ὥστε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ τῆς ἐπαναλήψεως καταστρέφει τὴν γονιμότητα τοῦ ἀγροῦ. Μτφ. «φυλόπιδος, ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν» Ἰλ. τ, 222· ὡς ἐν τῷ χρησμῷ π. Πολυαιν. 6, 53. Ἡ μετὰ τὸν θερισμὸν ἐν τῷ ἀγρῷ μένουσα καλαμιὰ ῥάπη (ἐν Πάρῳ) Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 4· μτγν. «ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα γινώσκειν» = νομίζω ὅτι ἀπὸ τὴν καλαμιὰν καταλαμβάνεις ὁπαῖον ἦτο τὸ σιτάρι, = ἐκ τοῦ γήρατός μου καταλαμβάνεις ὁποῖος ἤμην νέος Ἰὼβ. ξ, 214· «γῆρας καλάμην εἶπεν, ἅμφω γὰρ ἀπηνθηκότα» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10· «μειράκιον ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι» Λουκ. Ἀλεξ. 5· «τὴν καλάμην ὥρᾳ, θοὺς ἑτέροις τὸ θέρος» = ἡ καλαμιὰ σ τὸ γῆρας, τὸ θέρος = ἡ νεότης, Φιλιπ. 3 (11, 38)· «Ῥήσου καλάμην» = ὦ νεκρός, χρησμ. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυαιν. 6,53· =λινοκαλάμη Καλλίμ. ἐν Σχολ. Πινδ. Π. 4, 376.

Καλαμηδόν, ἐπίρ. ᾄ ἀν καλάμι, ἐπὶ θραύσεως ὁστοῦ Π. Αἰγιν.

Καλαμη-τομία, ἡ· τὸ κόπτειν τὴν καλάμην, θερίζειν Φιλιπ. 19, (6, 36).

Καλαμη-τόμος, 2· ὁ κόπτων, θερίζων τὴν καλάμην Ἀπολ. Ρ. 4, 986.

Καλαμήτρια, ἡ· ἡ συλλέγουσα τοὺς στάχυας Πλουτ. ἠθ. 784.

Καλαμητρίς, ιδος, ἡ· τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 1,222.

Καλαμη-φάγος· ὁ τρώγων, θερίζων τὴν καλάμην· χάλυψ Π Σιλ. 51, (6, 65).

Καλαμη-φορέω· καλάμην φέρω, φέρω τὸν κάλαμον, ἐν σημεῖον, tessera (μάρκα), ἵνα δι αὐτοῦ λάβω σῖτον· Θεμιστ. πρβλ. κάλαμος

Καλαμη-φόρος, 2· ὁ τὸν κάλαμον ὡς σημεῖον φέρων Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 2.

Καλαμίζω· φυσῶ τὸν κάλαμον, αὐλόν, Ἀθην. 15, 697, ὁ Λοβεκ. ἐν Ἀγλαοφ. 1087. γράφ. «καλαβίζω» ἐκ τοῦ «καλαβίδες».

Καλαμίνθη, ἡ· τῷ ἑπομ. Ἀριστ. ἐκκλ. 648.

Καλά-μινθος, ἡ· εἶδος φυτοῦ ἀρωματώδους (καλή) μίνθα, λατ. mentha, Νικ. θηρ. 60 ἐντ.

Καλαμινθίτης, δηλ. οἶνος· ἡ κοινῶς mentha ἢ οἶνος μὲ μίνθαν κατεσκευασμένος.

Καλαμινθ-ώδης, 2· πλήρης μίνθης, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μίνθης κατὰ Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ. ὑπότινων ἐξήγησις τοῦ κητώεις.

Καλάμινος, 3· ὁ ἐκ καλάμου· - πλοῖα Ἡρ. 3, 93· - οἰκία, 5, 101· - αὐλὸς Ἀθην. 4, 182 - σύριγγες Πολυδ. 4, 67.

Καλάμιον, τό· 1) ὑποκ. τοῦ κάλαμος, καλαμάκι, μτγν. 2) ἀντικνήμιον Σχολ. Ἀριστ. πλ. 384.

Καλαμίς, -ίδος, ἡ· 1) κάλαμος ἰξευτήριος, ἔδόεργα· «δρυεόφυτον ὑπὲρ καλαμίδα», Ἐπιγρ. 173 (10, 11)· ἴτι, καλαμίδι, Ἡσυχ. 2) θήκη διὰ τοὺς καλάμους, κονδύλια, καλαμάρι Πολυδ. 10, 59 (ἔνθα ὁ Bekk. ἀναγινώσκει καλαμίδα)· 3) ξυλάκι πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων ἐκ καλάμου Διοσκ. 4) ἐργαλεῖον σιδηροῦν πυρακτούμενον πρὸς βοστρυχισμὸν τῆς κόμης, διότι ἦτο κοῖλον ὡς κάλαμος, καὶ εἶδος κασμητικῆς τῶν τριχῶν βελόνης «κάλαμος καὶ καλαμὶς καὶ εὔτροπον» Πολυδ. 5, 96· 5) «καλαμίδας... τὰς ὠλίνας ἢ τοὺς θηλυκοὺς καλάμους τοὺς πρὸς σύνδεσμον τῶν πλινθίνων καταστρωμάτων τῆς οἰκοδομίας» Β Ἀν. σ. 269, 25· 6) καθ' Ἡσυχ. «ὁ τοῦ γάλακτος ταρσός» (γρ. τὸ τυροβόλι ἢ ἡ καλαμωτὴ ἔνθα ξηραίνεται ὁ τυρός).

Καλάμις, ιδος· περίφημος ἀνδριαντοποιὸς Στραβ.

Καλάμισκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ κάλαμος Ἀριστ. Ἀχ. 1034 καὶ μτγν.

Καλαμίτης, ὁ· 1) καλάμινος, μτγν. 2) Ἥρως ἐν Ἀθήναις, Καλαμίτης, Δημ. π. Στεφ. σ. 270, 10.

Καλαμῖτις, ιδος· θηλ. τοῦ προηγ. ἀκρὶς πρβλ. «καλαμαία» Λεων. Ταρ. 65 (7, 198).

Κάλαμο-βόας, ὁ· ὁ διὰ τοῦ καλάμου (τῆς πίννας) βοῶν, ὄν. σκωπτικὸν Ἀντιόχου τοῦ Στωϊκοῦ, ὅστις μόνον διὰ τοῦ καλάμου ἐτόλμα νὰ ἐρίζῃ πρὸς τὸν Παρνάσσιον Πλουτ. ἠθ. 514. ο. 576.

Καλαμο-γλυφέω· γλύφω τὸν κάλαμον, Ἀρχαδ. σ. 174, 18.

Καλαμο-γλύφος, ὁ· ὁ γλύφων τὸν κάλαμον, Ἐτ. Μ. 485, 35.

Καλαμο-γραφία, ἡ· τὸ γράφειν μὲ τὸν κάλαμον Μάνεθ. 4, 72.

Καλαμό-δρυς, υος· Κυζικηνός τις, Ἀθην.

Καλαμο-δύτης, ὁ· πτηνὸν τρυπῶνον μεταξὺ τῶν καλάμων Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 46.

Καλαμο-ειδής, 2· ὡς κάλαμος Ἡσυχ.

Καλαμόεις, εσσα, εν· ὁ ἐκ καλάμου· - σόριγγες Εὐρ. Ἱ. Α. 1038.

Καλαμο-θήκη, ἡ· καλαμάριον, γλωσ.

Κάλαμοι, οἱ· χωρίον ἐπὶ τῆς Σάμου Ἡρ. 9,96.

Καλαμο-κόπιον, τό· καλαμῶν τετμημένος χεωπ.

Κάλαμος, ὁ (πρβλ. καλάμη)· τὸ καλάμι· «καλάμου εἶχον τὰς ὀροφὰς αἱ οἰκίαι» Ἡρ. 5, 101· «καλάμου ἐν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιέεται», 3, 98· «- ἐκάθευδον ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου» Πλουτ. Λυκ. 16· - ἐκ καλάμου κατεσκεύαζον· 1) αὐλοὺς «σὺν καλάμοιο βοᾷ» Πινδ. Ν. 5, 38· «μολπὰ πρὸς κάλαμον», Ὁ. 11, 38· «ὁ κηροδέτας κ. Πανὸς» Εὐρ. Ἱ. Τ. 1126, Θεοφρ. ἴτι, μαγάδας ἢ ζυγοὺς τῆς λύρας Σοφ. ἀποσπ. 34, ἐν τοῖς Σχολ. Ἀριστ βατρ. 235· 2) κονδύλια Θεμιστ. «κάλαμοι γραφεῖς» Πολυδ. 10, 61· 3) καλαμίδια (ἁλιευτικὰ) Θεοκρ. 21, 43, Λουκ. νικρ. διαλ. 27, 3· ἁλιευτικούς, Ἀριστοτ. μορ. Ζ 4, 12· - ἰξευτήρια ῥαβδία· 4) ὡρισμένον μέτρον, ὅπερ εἶχεν ὁ 2|3 πήχεις, μτγν. 5) βέλη, ἄτινα ἐντὸς δὲν ἦσαν κοῖλα, ἀλλ' εἶχον ἐντεριώνην, ὁ ταιοῦτος κάλαμος ἐλέγετο «ναστὸς» ἢ «μιστο-κάλαμος»· 6) σημεῖόν τι, ὃ' οὗ τις ἐλάμβανε σῖτον, Βυζ. ἴδε καλαμηφορέω· 7) ὁροφήν, Ἡσυχ. 8) οἱ παρὰ τῷ Ἡσύχιῳ 6, (6, 292) «πληρῶν χρύσεοι οἱ κάλαμοι» φαίνονται ὅτι εἶνε κόσμος τις φορέματος.

Καλαμο-στεφής, 2· ὁ μὲ κάλαμον ἐστεμμένος Βατραχ. 127.

Καλαμο-σφάκτης, ὁ· ὁ σφάζων μὲ κάλαμον, Φίλων.

Καλαμο-τύπος, 2· ὁ μὲ ἰξευτηρίους καλάμους συλλαμβάνων Ἡσυχ.

Καλαμό-φθογγος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν κάλαμων, αὐλῶν παιζόμενος· «ὁ καλαμόφθογγα παίζων» Πλάν Ἀριστ. βατρ. 231.

Καλαμο-φόρος, 2· ὁ καλάμους φέρων, δι. γρ. ἀντὶ «καλαμηφόρος».

Καλαμό-φυλλος, 2· ὁ καλάμου φύλλα ἔχων Θεοφρ.

Καλαμόω· κάταγμα τι τοῦ σκέλους ἢ τοῦ βλαχίονος περιδάλλω μὲ καλάμους, εὐκόλως, καλαμῶνω· καλαμοῦσθαι = φύειν καλάμην Θεοφρ. (καὶ ἡμεῖς λέγομεν ἐκαλάμωσαν τὰ σπαρτά).

Καλαμώδης, 2· κατάφυτος μὲ καλάμους· «τὸ λιμνῶν καλαμῶδη» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 14· λίμνη, Ζων. 7, (7, 365)· πρβλ. «καλαμοειδὲς».

Καλαμών, ῶνος, ὁ· καλαμιῶνας, Σχολ. Ἰλ.

Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλαμωτή, ἡ· περιβολὴ ἐκ πλέγματος καλάμων συνισταμένη Εὐστ. 1533, 51.
Καλάνδαι, αἱ· αἱ ῥωμ. Calendae, Πλουτ. Δ. Ἀλ.
Καλάνδρα, ἡ· τὸ πτηνὸν χαλάνδρα.
Κάλανδρος, ὁ· τῷ ἀνωτ. (ἴσ. τὸ ἀρσενικὸν) Ὀππ. Ἰξ. 3, 15.
Καλάνι, ἀντί, καλή, λέγει ὁ Τριβαλλὸς ἐν Ἀριστ. ὄρν. 1662.
Κάλανος, ἡ Καλανάς· Βραχμάν τις ἐπὶ Μ. Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. Πλουτ.
Καλα-πόδιον, τό· καλάποδος· ἴδε καλαποδιον, καλόποδος.
Κάλαρις, -ιος, ἡ· ἄγνωστον ζῷον Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 2, δι. γρ. κόλαρις.
Καλάσιρις, ιος, ἡ· μακρὸς λινοῦς χιτὼν θυσανωτός, ὃν ἐφόρουν οἱ Αἰγύπτιοι Ἡρ. 2, 81, Πολυδ. 7, 71· καὶ οἱ Πέρσαι Ἀθην. 12, 525
Καλατίαι ἡ καλανσίαι, Ἰνδοί, οἱ· φυλὴ ἰνδικὴ Ἡρ.
Καλαυρία, π. Καλαύρεια, ἡ· Ἀπολ. Ῥ. 3, 1243· νῆσος πρὸ τῆς Τροιζήνος, ἐπίσημος διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ποσειδῶνος Στραβ. κάτ Καλαυριᾶται, καὶ Καλαυρεῖται, Ἐπιγρ. ἐντ «Καλαυρῖτις λιθάργυρος».
Καλαυρόπιον, τό· ὑποκ. τοῦ καλαύροψ Ἀρτεμιδ. 4, 72.
Καλαῦροψ, οπος, ἡ· ποιμενικὴ ῥάβδος πρὸς τὰ ἄνω καμπύλη, ἴδ. τῶν βουκόλων Ἰλ. ψ, 845· - βομβητής, Ζων. 4 (6, 106)· - ἐριγδουπος, Ἐπιγρ. ἀδ. 467 (Πλαν. 71)· καὶ πεζ Δ. Ἀλ. 1, 30, δι. γρ. καλάβροψ.
Καλάων, οντος, ὁ· ποτ. παρὰ τὴν Κολοφῶνα Παυσ.
Καλέα, ἡ· «ἁλικάκαβον» Κρατεύας ἐν Διοσκ. 4, 75.
Κάλεσις, -ως, ἡ· ἡ κλῆσις Δ. Ἀλ. 4, 18, πρὸς ἐξήγ. τοῦ λατ. classis.
Καλεσί-χορος, π. καλεσσίχορος, ὁ· ὁ καλῶν πρὸς χορὸν «Βρόμιος» Ὀρφ. λιθ. 712.
Καλεστής, ὁ· κλητὴρ Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτ. 580.
Καλεστός, 3· κλητός, μτγν.
Καλέω, μέλ. καλέσω, ἐπ. καλέσσω, ἀττ. «καλῶ «οὐκοῦν καλεῖς αὐτὸν καὶ μὴ ἀφήσεις» Πλατ. συμπ. 175, καὶ μέσ. «καλεῖ καὶ τεύξει» Σοφ. Ἰλ. 959, εἰς παθ. σημ. ὡς «καλεῖ... πεσεῖ» Εὐρ Ὀρ. 1140, ἀλλὰ καὶ «καλέσω» Αἰσχ. 1, 67, Λουκ. ἀορ. «ἐκάλεσα» καὶ ἐπ. «ἐκάλεσσα» Πινδ. Ὀ. 6, 58, «ἔκλησα» Νικ. ἀποσπ. 22· πρβλ. «ἐπικλήσαι», Μουσαι. 10, παρκ. «κίκλησκε», «κέκλημαι», κεκλήσεται» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1128, ἴων «κεκλέαται Ἡρ. 2, 134, εὐκτ. κεκλῷο Σοφ. Φιλ. 119, π. ἀορ. ἐκλήθην, π. μελ. κληθήσομαι, καὶ ὁ κατὰ σημ. ἀντίστοιχος τῷ παρκ. «κεκλήσομαι» (ἴδε κατωτέρω)· φωνάζω· α) φωνάζω ἐξ ὀνόματος, ὀνομάζω· «ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε - Αἰγαίωνα» Ἰλ. α, 403· «ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν» Ὀδ. ε, 274· «εἶπ' ὄνομ' ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε», θ, 550· συχνὰ παθ. «Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο» Ἰλ. β, 684· «καλεῖσθαι μιν - τοῦτ' ὄνομ' ἀθάνατοι» Πινδ. Ὀ. 6, 56· «ἐκάλεσσ' ἰμινίσ' ὄνομον ἐμμεν», 9, 68· «ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν» Αἰσχ. Πρ. 86· «ὡς σφας καλοῦσιν Εὐμενίδας» Σοφ. Οἰ. Κ. 487· «ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών» Εὐρ. Ἴων 258· «εἰ νιν καλοῦσα δυσφιλὴς δάκος τύχοιμι ἄν» Λύσ. Ἀγ. 1205· καὶ πεζ. ἐκαλέοντο τό πιρ τε νείκαντο οὔνομα καὶ νῦν ἔτι καλέονται ἀπὸ τῶν περιοίκων» Ἡρ. 1, 173· «ὅπερ καλοῦμεν ὄνομα ἕκαστον, τοῦτ' ἔστιν ἑκάστῳ ὄνομα» Πλατ. Κρατ. 383· καὶ «τούτοισι σκεπάσμασι τὸ ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν» = ἐδώκαμεν τὸ ὄνομα, πολιτ. κ. 279· ὡς περ «τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται - κουνὸς σῆμα» Εὐρ. Ἡκ. 1215· «ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς;» Πλατ. Παρμ. 147· ὡς περ «τὸ ἔργον, ἐφ' ᾧ καλοῦμεν τὸ ὄνομα» = τὸ ὀνομαζόμενον Σοφ. 218· «θερμὸν τι καλεῖς καὶ ψυχρόν», Φαιδρ. 103· «- ἐν τῷ καλουμένῳ ὀνάτῳ», Φαιδ. 86· «ἐπ' ὀνόματός τινος» Πολυδ. 35, 4, 11· «κέκλημαι» = ὀνομάζομαι, «δικαίως ἀνδραποδώδεις κέκλημαι» Πλατ. Φαιδ. 258 καὶ ἄλλοι συχν. ἔνθα ἄγλωσσ. ὁ μελ. κεκλήσομαι = θὰ ἔχω ὄνομα, θὰ ὀνομασθῶ· ὀνομασμένος παρὰ δὲ π. = εἶναι· «οὐ γενέσθαι παράκοιτις κέκλημαι» = διότι εἶμαι γυνή σου Ἰλ. ζ, 60· «ἦγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην ἀνὰ κλῆσθαι ἄκοιτιν» Ὀδ. θ, 410· «οὐ τινος δοῦλοι κέκλημαι φωτός» Αἰσχ. Περσ. 238· «ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγορὰ Πυλάτιδες καλέονται» Σοφ. Τρ. 636· «οὐκ ἀνώνυμος θεὰ κέκλημαι» Εὐρ. Ἱππ. 1· «οἱ τῶν ὁμοτίμων καλούμενοι» = οἱ ἀγόντες εἰς τοὺς ὁμοτ. Ξεν. Κυρ. 2, 1, 9· «σὴ κεκλημένη ἦν» Ὁμ. Ὀμν. Ἀπολ. 324· «λατυῖδα κεκλημένον» Πινδ. Π, 3, 67· «νῦν δ' ἔξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ τῆς μητρός» Σοφ. Ἠλ. 357 δ) προσφωνῶ, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς· - Ποσειδῶνα Πινδ. Ὀ. 6, 58· - θεοὺς Αἰσχ. Ἑπτ. 205· «Ζῆνα ὅρκιον καλῶ» Σοφ. Φιλ. 1308· «τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς» ἔ. 1239· «καλῶ δ' ἐναντίον ὑμῶν τοὺς θεοὺς πάντας» Δημ. 18, 141, καὶ συχνότερ. Πλατ. Τιμ. 27· - μάρτυρας, Στραβ. 7, 303· γ) προσκαλῶ συγκαλῶ, «θεοὺς ἀγορήνδε καλέσασα» Ἰλ. ν, 24· «εἰς ἀγορὰν Ἀχαιοὺς» Ὀδ. α, 90· «κεκλήατο βουλήν», κ, 195· «ξυμενεῖς ἄνδρας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς» Αἰσχ. Περσ. 171· «ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχείᾳ» Σοφ. Φιλ. 1069· «σὲ προσμολεῖν καλῶ», Ἀντ. 72· - ἔξω, 74 καὶ συχνότ. «τί με καλεῖς;» Ἀριστ. νεφ. 223 «παῖ καλεῖ Χαιρεφῶν» Πλατ. Χαρ. 155· ἐντ. προτρέπω, «καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν σκυπεῖν» Σοφ. Φιλ. 364· «ἀναλούσης τῆς πατρίδος πρὸς τὰ κοινὰ» Πλατ. ἐπ. 4, 358· «εἰς μαρτυρίαν», νόμ. 11, 937· «ἐμὲ νῦν ἥδη καλεῖ ἡ εἱμαρμένη», Φαιδ. 115· «οὐ παρεγένοντο βασιλεῖ καλοῦντι» Ξεν. Ἀν. 5, 6, 8· - ἐπὶ δεῖπνον, εἰς τὴν αὐλείαν πρὸς καλῶ (καὶ κοινῶς τὸ ἁπλοῦν «καλῶ») Ὀδ. κ, 231· - δάμονδε, λ, 187· «εἰς θοίνην Εὐρ. Κύκλ. 1140· «ἐπὶ δεῖπνον Ξεν. Ἀν. 7, 3, 18· «σοῦ κεκλημένος» Πλατ. συμπ. 174 καὶ συχνότ. «κληθέντες πρὸς Ξενόφρονα» Δημ. 19, 190· ὁ κεκλημένος = ὁ καλεσμένος, Δαμοξ. ἐν Ἀθην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

3, 102· καὶ ἐπὶ δικαστ. καλῶ εἰς τὸ δικαστήριόν τινα· ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, «ὁ ἄρχων ἐκάλει εἰς τὸ δικαστήριον τοὺς ἀμφισβητοῦντας κατὰ τὸν νόμον» Δημ. 48, 25· «ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ» Ἀριστ. σφ. 1441· ὡς περ «ἡ ἐμὴ δίκη καλεῖται», νεφ. 780· «καλουμένης τῆς γραφῆς» Δημ. 48, 43· ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, 19, 211, καὶ συχνά μέσως «καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν» Ἀριστ. νεφ. 1221· «τὸν ἔχοντα καλεῖσθω πρὸς τὴν ἀρχὴν» Πλατ. νόμ. 11, 914· τὰ μέσ. «τὰς ἀράς, ἃς σοι καλοῦμαι» = τὰς ὁποίας σοῦ δίδω Σοφ. Οἰ. Κ. 1387· προσκαλῶ πλησίον μου, Φιλ. 228.

Κάλη, ὥωρ. ἡ· κήλη.

Κάλη, ἡ· ἴδε Καλησία.

Καλὴ ἀκτή, ἡ μέρος τῆς Σικελικῆς παραλίας καὶ πόλ. αὐτόθι Ἡρ. 6, 22, Δ. Σικ. 12, 8, κάτ. Καλακτῖνος Δ. Σικ.

Καλ-ήμερος, 2· ὁ καλὴν ἡμέραν ἔχων Παλλαδ. 143, (9, 508).

Κάλημι, αἰολ. = καλέω, Σαπφ. 1.

Κάλης, -ητος, ὁ· ἴδε Κάλης.

Κάλη-ποδίη, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Κάλης, ητος, ὁ· ποτ. ἐν Βιθυνίᾳ Ἀρρ. Καλησία, ἡ· πόλ. ἐν Καμπανίᾳ Δ. Ἀλ. κάτ. Καλησιανὸς» καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου τύπου «οἱ Καληνοὶ» καὶ ἐπίθ. «Καληνὸς οἶνος» Στραβ.

Καλήσιος· ἀνδρ. ὄν. Ἰλ.

Καλήτης, ὥωρ. ὁ· κηλήτης.

Καλήτωρ, ορος, ὁ· ὁ καλῶν, κήρυξ Ἰλ. ω, 577.

Καλιά, ἰων. κολιὴ (ἐν τοῦ κάλον, μὲ ἄλλην προσφδίαν τοῦ α, πρβ. καλιός), ἡ· 1) ξυλίνη οἴκησις, καλύβη, ἀρχ. λέξ. σιταποθηκῶν, Ἡσ. Ἔρ. 299, Ἀπολ. Ῥ. 1, 170· 2) σπήλαιον τοῦ Πανός, Κριναγ. 7 (6, 253). Παρ' Ἡσυχίῳ «ξύλινά τινα περιέχοντα ἀγάλματα εἰδώλων»· Παρ' Ἀπολ. Ῥ. 4, 1095 «οἰκίσκος ὀρνίθειος», Πολυδ. 10, 160· - συνήθ. δὲ ἡ φωλιὰ τῶν πτηνῶν Θεοκρ. 29, 12· -χελιδόνος Ἀνακρ. 25, 3· Λουκ. Συρ. Θε. 29 (τὸ ι εἶνε μόνον παρὰ Θεοκρ. καὶ Φωκυλ. βραχύ, ἐν ὅλ τυῖς λοιποῖς π. μακρόν).

Καλιάνδη, ἡ· νύμφη Ἀπολ. 2, 1, 5

Καλιάς, άδος, ἡ (ἐκ τοῦ «καλιά)· μικρὰ καλύβη· -λιτή, Πλουτ. ἐκλ. χρηστ 41, ἴδ. σηκός, Νουμ. 8.

Καλίδιον, τό· ὑποκρ. τοῦ καλιὰ Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 10, 161.

Καλίκιοι, οἱ, λατ ὄν. calceï· παπούτσια, Πολυδ. 30, 16, 3· πρβλ. κάλτιος.

Καλινδέω· κυλινδέω, κυλῶ· ἀλλὰ μόν. ἐν τῇ μέσῃ μὲ π. ἀορ. κυλιοῦμαι, περιστρέφομαι, versari· »- ἐν στοᾳσι» Ἡρ. 3, 52· «νεκροὶ ἀποθνήσκοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο» Θουκ. 2, 52· «οἱ περὶ τὰ δικαστήρια καλινδ.», ἀντίστοιχ. τῷ «διατρίβω» Ἰσοκ. 15, 30· «παῖδα ὄντα ἐν θιάσοις καὶ μεθύουσιν ἀνθρώποις καλινδούμενον» Δημ. 19, 199· «ἐν ἀγοραῖς καλινδεῖσθαι» Σ. Ἐμπ. πρ. ῥητ. 27· «φέρομαι» = διὰ τῶν ρευμάτων διέρχεσθαι Πλουτ. Τίμ. 28· ἐν γέν. ἀσχολοῦμαι εἴς τι «ἐν τῷ πειρᾶσθαι βέλτιον ποιεῖν» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 5· «-περὶ τὰς ἴριδας» Ἰσοκ. 13, 20.

Καλινδήθρα, ἡ· κυλινδήθρα Αἰλ. Ἱ. Ζ. 3, 2.

Καλίνδησις, ἡ· κυλίνδησις, κύλισμα· - κώδων, Ἀλκιφρ. 3, 42.

Κάλινος, 3· ξύλινος Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 1288, Λυκοφρ. 1418.

Καλτός, ὁ· καλύβη· «τὰ εὐτελῆ οἰκήματα»· ἀρχ. λέξ. κόρτη αἰθηρᾶ, οἰκίσκος ὀρνίθειος· «ἐς τὸν καλιόν, ἣν τύχῃ, καθείργυται» Κρατῖν. ἐν Πολυδ. 10, 160.

Καλτάω· κατάσσω Ἡσυχ.

Καλιστρέω· καλέω μᾶλλον ἐπιτετ. (πρβλ. βοάω καὶ βωστρέω) Καλλ. Δημ. 98, - Δημ. 47, 60.

Καλλαβίδες, αἱ· εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθην. 14, 630· πρβλ. 11, 479 καὶ Φωτ.

Κάλλαια, τὰ (ὑσ. ἐκ τοῦ κάλλος)· ὁ πώγων τοῦ ἀλεκτρυόνος Ἀριστ. Ἱππ. 495, paleae, παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 49 καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ σαρκώδης ἐρυθρὸς λόφος, ἡ κρούστα, τὸ χαρχάλι· λέγεται δὲ ἐν ἑν. ἀριθμ. «τὸ κάλλαιον», παρὰ δὲ Εὐστ. 1278, 50 καὶ τὰ μακρὰ καὶ μαῦρα καμπύλα πτερὰ τοῦ αὐτοῦ ζώου.

Καλλαΐνος, καί, Κάλλαϊς· ἴδε καλαΐνος καὶ κάλαϊς.

Κάλλαισχρος ἀνδρ. ὄν. Πλατ. Δημ.

Καλλαρίας, -ου εἶδος γάδου ἢ ὄνου (βακαλλάρου) Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 7, 316· λέγεται καὶ γελλαρίας Ὀππ. ἁλ. 1, 105.

Κάλλαρος· ὄν. δούλου Δημ.

Κάλλας, αντος· ποτ. Εὐβοίας Στραβ.

Κάλλας, α, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Διοδ.

Καλλάτηδος, ἡ· πόλ. ἐν Λυδίᾳ Ἡρ.

Κάλλεα, τά· Κάλλαια, ἀρχ. λέξ.

Καλλείπω, ἐπ. ἀντὶ καταλείπω.

Καλλιάδης, ου· Ἀθηναῖος ἄρχων Ἡρ. ἄλλ. Θουκ. Πλατ.

Καλλίαι, ῶν, αἱ· πόλ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Παυσ.

Καλλιάναξ, κτος· ἀνδρ. ὄν. Πινδ. τὰ θηλ. Καλλιάνασσα, ὄνομα Νηρηΐδος τινὸς Ἰλ.

Καλλιάνειρα, -ας, ἡ· Νηρηΐς τις Ἰλ.

Καλλίαρος, ου, ἡ· πόλ. Λοκρίδος Ἰλ.

Καλλίαρχος· Ἀθηναῖος ἄρχων Δ. Ἀλ.

Καλλίας, ου, ὁ· εἶδος πιθήκου, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι συνείθιζον νὰ ἔχωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ Δειν. ἐν Σουϊδ.

Καλλίας, ου, ἰων. Καλλίης· 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, Ἀπολδ 2) ὄν. πολλῶν ἀνδρῶν Θουκ. ἰδ. οἱ ἀρχαῖα καὶ πλουσία ἐν Ἀθήναις οἰκογένεια· α) υἱὸς Φαινίππου, ἀντίπαλος τοῦ Πεισιστράτου, πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου Ἡρ. 6) τούτου ὁ ἔγγονος (ὡσ.), γ) τοῦ τελευταίου τούτου ἔγγονος ὁ ἐπονομασθεὶς πλούσιος, γυναικάδελφος τοῦ Ἀλκιβιάδου Ἀριστ.

Καλλιάς, άδος, ἡ· εἶδος φυτοῦ Διοσκ. solanum halicacabum.

Καλλι-αστράγαλος, 2· ὁ ἔχων καλοὺς ἀστραγάλους, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 1.

Καλλύβιος· ἀνδρ. ὄν. Ξεν.

Καλλί βλαστος καὶ καλλιβλάστητος, 2· ὁ ὡραίους βλαστοὺς φέρων, Βυζ.

Καλλι-βλέφαρος, 2· ὁ ἔχων καλὰ, ὡραῖα βλέφαρα (ἢ βλεφαρίδας)· «διδύμων ἐστὶ ὠῶν καλλιβλεφάρων γῶν» Ὑπερ. Ἰων 180·

«-τὸ καλλιβλέφαρον» φάρμακον = φ. μὲ τὸ ὁποῖον ἔβαπτον τὰς βλεφαρίδας Γαλην.

Καλλι-βόας, ου, ὁ· ὁ ἔχων καλὴν βοήν, ἦχον· -αὐλὸς Σοφ. Τρ. 637, Ἀριστ. ὄρν. 682.

Καλλί-βολος, ὁ· ὁ καλός, ἐπιτυχὴς βόλος Πολυδ. 7, 204.

Καλλι-βοτος, 2· ὁ ἔχων καλὴν, ὡραίαν βοσκήν· ὕλη Νον. Δ. 35, 50.

Καλλίβροτος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ. ποιητ. Καλλίμβρατος Ἀνθ.

Καλλί-βοτρυς, υος· ὁ ἔχων καλοὺς βότρυς· -νάρκισσος Σοφ. Οἰ. Κ. 688.

Καλλί-βωλος, 2· ὁ ἔχων καλοὺς βώλους, εὔφορος· -ἄστυ Εὐρ. Ὀρ. 1382· παρὰ δὲ Εὐστ. καὶ «καλλιβῶλαξ».

Καλλι-γάληνος, 2· ὡραῖος καὶ ἱλαρός· -πρόσωπα Εὐρ. Τρωι. 837.

Καλλί-γαμος, 2· ὁ εὐτυχῆ γάμον ἔχων -λέκτρα Παυλ. Σιλ. 67 (9, 765).

Καλλίγειτος· Μιγαρεύς τις Θουκ.

Καλλιγείτων, ονος· Βυζάντιός τις Πολυδ.

Καλλι-γένεθλος, 2· ὁ καλὰ, ὡραῖα τέκνα γεννήσας ἢ τεκοῦσα Κορίνν. (ἀδεσπ. 23) ἐν Σχολ. Ἰλ. 6, 498.

Καλλι-γένεια, ἡ· ἡ ὡραία, λαμπρὰ πράγματα παράγουσα, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, ἢ ὄνομα ἀκολούθου τινὸς αὐτῆς πρβλ. Ἀριστ. Θεσμ. 299 καὶ ἀρχ. λεξ. κατὰ Φωτ. ἐπίθ. ἡ γῆ ἢ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος.

Καλλι-γένης, -ους· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ. (κυρ. εὐγενής, ὡς ἐπίθετον, καλλιγενής, ές).

Καλλι-γέφυρος, 2· ὁ ἔχων ὡραίαν γέφυραν· -ποταμὸς Εὐρ. Ῥησ. 349.

Καλλίγιον, τό, διὰ γρ. τοῦ καλτίκιον

Καλλί-γλουτος, 2· ἡ ὡραίους γλουτοὺς ἔχουσα, καλλίπυγος· -Ἀφροδίτη Νικ. ἐν Κλ. Ἀλ. σ. 33.

Καλλί-γλωττος, ον· ὁ καλὴν γλῶσσαν ἔχων, εὔγλωττος Βυζ.

Καλλί-γνωτος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Καλλί-γομφος· ὁ ἔχων ὡραίους γόμφους, ἥλους Θεοδ. Προδρ.

Καλλί-γονος, 2· καλλιγενής, εὐγενὴς Πορφυρ. ἐν Εὐστ.

Καλλι-γράφέω· ὡραῖα γράφω, ζωγραφῶ, μτγν. τὸ πρόσωπον, βάπτω μὲ ψιμύθιον Πολυδ. 5, 102· -ἐπὶ τοῦ ὕφους, γράφω ὡραῖα Ἀριστοτ. ῥητ. Ἀλέξ. μέσ. «κεκαλλιγραφημένη λέξις» Δ. Α. 7, 18 πρ. Λοβεκ. εἰς Φρυν. 122, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ λέξις εἶνε ἀνάτ.

Καλλι-γραφία, ἡ· τὸ ὡραῖα γράφειν, ζωγραφεῖν, Πλουτ. ἠθ. σ. 397· τὸ ὡραῖον ὕφος Δ. Λατρ.

Καλλι-γραφικός, 3· ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καλλιγραφεῖν· ἐργαλεῖον Σουΐδ. -ὁ ἔχων τοιοῦτον ὕφος Εὐστ.

Καλλι-γράφος, ὁ· ὁ καλῶς, ὡραίως γράφων, ζωγράφων, μτγν.

Καλλι-γύναιξ, αικος, ὁ, ἡ· πλούσιος εἰς ὡραίας γυναῖκας· ἐν τῇ ἄνομ. μόν. ἐν Μ. Ἐτ. «Ἑλλάδα καλλιγύναικα» Ἰλ. 6, 683· -Ἀχαιΐδα, γ, 75 -Σπάρτην Ὀδ. ν, 412· «καλλιγύναικι πάτρᾳ» Πινδ. Π. 9, 77. ἡ γεν. Σαπφ. ἐν Ἀθην. 599.

Καλλί-δενδρος, 2· ὁ ἔχων ὡραῖα δένδρα Σχολ. Πινδ. Ὀ. 9, 27· «καλλιδενδρότατος τόπος» Πολυδ. 5, 19, 2.

Καλλι-δημίδης, ου· 1) ἀνδρ. ὄν. Λουκ. ἢ ἄρχων Δ. Λαερτ.

Καλλι-δίκη, ἡ· 1) θυγ. τοῦ βασιλ. Κελεοῦ Ἐλευσῖνι Ὁμ. 2) μία τῶν Δαναΐδων Ἀπολλ.

Καλλι-δίνης, ου, ὁ· ὁ καλὰς δίνας, σπροφὰς κυκλικὰς τοῦ ῥεύματος ποιῶν· -Πηνειὸς Εὐρ. Ἡρ. μ. 365.

Καλλί-διφρος, 2· ὁ ἔχων καλὸν δίφρον· ἅμαξαν· -Ἀθηναία Εὐρ. Ἐκ. 465.

Καλλι-δόναξ, κος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων καλοὺς δόνακας, λεπτὰ καλάμια· -Εὐρώτας Εὐρ. Ἑλ. 500.

Καλλί-δρομον, τό, ἢ Καλλίδρομος· κορυφὴ ὄρους παρὰ τὰς Θερμοπύλας Στραβ.

Καλλι-δώρα, ἡ· γον. ὄν. Ἐπιγρ.

Καλλί-δωρος, 2· ὡραῖον δῶρον· -μέλη γλῶσσα.

Καλλι-εθειρος· ὁ ἔχων καλὰς τρίχας· Ὀρφ. Ὕμν. 49, 7, Θηλ. «καλλιέθειρα» Νον. Ἰω. Εὐαγγ. 11, 4.

Καλλι-έλαιος· πλούσιος εἰς ὡραῖον ἔλαιον ἢ φέρων ὡραῖον ἔλαιον, ἀντίθ. τῷ «ἀγριέλαιος» Ἀριστοτ. Φυτ. 1, 6.

Καλλι-έπεια, ἡ· τὸ καλῶς λέγειν Εὐστ.

Καλλι-επέω· καλῶς, ὡραίως λέγω· «κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν» Πλατ. ἀπολ. 17, τὸ μέσον ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. Θουκ. 6, 83.

Καλλι-επής, 2· ὁ καλῶς, ὡραίως λέγων Ἀριστ. Θεσμ. 49.

Καλλι-εργῶ· ἐργάζομαι καλῶς, ὡραίως μτγν.

Καλλι-έργημα, ατος, τό· ὡραῖον ἔργον, τέχνημα, ἔκκλ.

Καλλι-εργία, ἡ· τῷ προηγ.

Καλλί-εργος, 2· ὡραίως εἰργασμένος· -κόσμος Φιλ. ἐκ τοῦ Πλατ.

Καλλι-ερέω· ἡ θυσία, ἣν προσφέρω ἀποδαίνει καλῶς, ὅ ἐστι, κατὰ τὰ σημεῖα, ἅτινα ἐν τῷ θύματι εὑρέθησαν γίνεται ἀσπαστὴ εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἑπομέν. προμηνύει «εὐτυχῆ τὴν ἐπιχείρησίν μου· «οἷς ἂν καλλιεροῦντες θύσωσι» Πλατ νόμ. 7, 791· «ἐκκαλλιερῆσαι» Ξεν. Κυρ. 6, 4, 12· «οὐκ ἐκαλλιέρει μέχρις εἴκοσι» Πλουτ. Λίμ. Π. 17· «-τοῖς νύφαις τὸν ἀμνόν», Θεοκρ. 5, 148· οὕτω καὶ μέσ. «ἐς τὸν ποταμὸν οἱ μάγοι ἐκαλλιερέοντο σφάζοντες ἵππους λευκούς» Ἡρ. 7, 113· ὁ ἀορ. Ξεν. Κυρ. 1, 5, 5. Ἀλλὰ παθ. «τὰ ἱερὰ ἐκαλλιερεῖτο», Ἑλλ. 3, 1, 17. Μετ' ἀπαρ. «οὐ γὰρ ἐκαλλιέρει διαβαίνειν μοι» Ἡρ. 6, 76· «-ὥστε μάχεσθαι», 9, 38, καὶ ἀμπδ. «καλλιερῆσαι τοῖς θυομένοις οὐκ ἐδύναντο» δηλ. «τὰ ἱερά», 7, 134· «καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν ἐπορεύοντο» 9, 19· «-ἐν Ταύροις νόμος ἦν τοὺς ξένους τῇ Ἀρτέμιδι καλλιερεῖσθαι» Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 149.

Καλλιέρημα, τό· «θυσία εὐπρόσωπος» ἀρ. λεξ.

Καλλι-ζυγής, 2· καλῶς, ὡραίως ζευγνύμενος· -ἅρμα Εὐρ. Ἀνδρ. 277.

Καλλίζωνος, 2· ὁ ἔχων ὡραίαν ζώνην· -γυναῖκες Ἰλ. η, 139· -κόραι Ἡλιοδ. 3, 9.

Καλλι-θέμεθλος, 2· ὁ καλὰ, ὡραῖα θεμέλια ἔχων· -νῆες Μουσαι. 71.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλι-θόη, ἡ· θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος Κελεοῦ Ὅμ. Ὑμ.

Καλλί-θριξ, τρίχος, ὁ, ἡ· ὁ ὡραίας τρίχας, χαίτην ἔχων, ἐπὶ ἵππων Ἰλ. ε, 323· «καλλίτριχα μῆλα» Ὀδ. ι, 336, ὅπερ ὅμως καὶ ἐκ τοῦ «καλλίτριχος» δύναται νὰ σχηματίζηται· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 285.

Καλλι-θυτέω· καλλιερέω· - κάπρον Φιλιπ. 17, (6, 240).

Καλλί-θυτος, 2· ὁ εὐτυχῶς θυσιασθείς· - βωμός, ἐφ' οὗ ὡραῖαι θυσίαι προσηνέχθησαν.

Καλλι-καρπέω· ὡραίους καρποὺς φέρω Θεοφρ.

Καλλι-καρπία, ἡ· τὸ φέρειν ὡραίους καρπούς, ἡ καλὴ τῶν καρπῶν ποιότης Θεοφρ.

Καλλί-καρπος, 2· ὁ ὡραίους καρποὺς φέρων· - Σικελία = ὡρ. καρποὺς φέρουσα Αἰσχ. Πρ. 369· - Πελασγία Εὐρ. Ἡρ. μ. 464· - μίλαξ, Βακχ. 108· «τόπος καλλικαρπότατος» - χώρα Πλουτ. Λυκουρ. 15.

Καλλι-κέλαδος, 2· ὁ ὡραίως κελαδῶν, ἠχῶν Σουΐδ.

Καλλί-κερως, -ωτος, ὁ, ἡ· ὁ ὡραῖα κέρατα ἔχων «καλλίκερων ἔλαφον» Ἀντιπ. Θ. 60, (9, 603)· «καλλίκερω ταύρου» Κρινάγ. (7, 744).

Καλλι-κλέης, συνηρ. Καλλικλῆς -εους· ἀνδρ. ὄν.

Καλλί-κλεια, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Καλλι-κοίτη, ἡ· γυν. ὄν. Ἀριστ. 1, 12.

Καλλί-κοκκος· ὁ ὡραίους κόκκους ἔχων Θεοφρ.

Καλλι-κολώνη, ἡ· τοποθεσία πλησίον τῆς Τροίας, Ἰλ. υ, 53, καὶ ἐπίθ. «καλλικώλονος λόφος» Δημ. Σκηψ ἐν Σχολ. Ἰλ. υ, 53.

Καλλι-κόμης, ὁ· τῷ ἑπομ. Εὐρ. Ἰ. Α. 1080.

Καλλί-κομος, 2· ὁ καλὴν κόμην ἔχων, ἐπὶ γυναικῶν· - παλλακίς Ἰλ. ι, 449· - Ἑλένη Ὀδ. ο, 58· - ὧραι Ἡσ. Ἔρ. 75, Πινδ. Π. 9, 110· - χάριτες Μακεδ. 30 (9, 625)· - ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἔχον ὡραῖον φύλλωμα.

Καλλι-κοτταβέω· καλῶς κοτταβίζω, βάλλω καλῶς τὸν κότταβον, νικῶ ἐν τούτῳ τῷ παιγνίῳ Σοφ. ἐν Ἀθην. 9, 487.

Καλλι-κράτεια, ἡ· γυν. ὄν.

Καλλι-κράτης, ους· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Καλλι-κρατίδης, ου, δωρ. Καλλικρατίδας· 1) στρατηγὸς Σπαρτιάτης Ξεν. 2) Πυθαγόρειος φιλόσ. ἀδελφὸς τοῦ Ἐμπεδοκλέους Στοβ.

Καλλί-κρεας, εως, τό· ὡραῖον κρέας, Γαλλην. = πάγκρεας.

Καλλι-κρήθεμνος, 2· ἡ καλὸν κρήθεμνον ἔχουσα· - ἄλοχος Ὀδ. δ, 623.

Καλλί-κρηνος, 2· ὁ καλὴν κρήνην ἔχων Πινδ. ἀποσπ. 211.

Καλλι-κρίτη, ἡ· νύμφη, Ἡλατ.

Καλλί-κριτος· ἀνδρ. ὄν. Πολυδ.

Καλλί-κρουνος, 2, Δίρκη· ἡ καλὸν κρουνὸν ἔχουσα, μτγν.

Καλλι-κτήρ, ῆρος· ποιητὴς τις Ἀνθ.

Καλλί-κτιτος, 2 (κτίζω)· καλοκτισμένος, Νον. Δ. 26, 85.

Καλλικτών, ωντος, ἐπ. Καλλικτόων· ἀνδρ. ὄν. Εὐφορ.

Καλλι-λαμπέτης, ὁ· ὁ ὡραίως λάμπων - ἥλιος Ἀνακρ. ἐν Μ. Ἐτ. 670, 19.

Καλλι-λεκτέω· ὡραῖα λέγω Σ. Ἐμπ. πρ. ῥητ. 55.

Καλλι-λεξία, ἡ· τὸ ὡραῖα λέγειν, ὡραία φράσις, ὡραῖον ἔχειν λεκτικὸν Σχολ. Ἀριστ. θεσμ. 383.

Καλλι-λογίω· λέγω τι καλῶς, ὡραίως, ἐκφράζομαι Δ. Ἀλ. καὶ μέσ. Λουκ. Τάξ. 35· ὡραΐζω τι διὰ λόγων Δ. Ἀλ. 8, 32.

Καλλι-λογία, ἡ· ὡραία φράσις, λόγος, συνάπτεται μετὰ τῶν «μεγαλοπρέπεια» καὶ «σεμνότης» Δ. Ἀλ. συνθ.

Καλλι-μάρτυς, υρος, ὁ, ἡ· ὁ ὡραίως μαρτυρῶν Ἡρωδν. ἐπιμ. 186.

Καλλί-μαστος, ἡ· ὡραίους μαστοὺς ἔχουσα Τζέτζ.

Καλλί-μαχος, 2· ὁ καλῶς, ἐπιτυχῶς μαχόμενος Λιβαν.

Καλλίμαχος· ἀνδρ. ὄν. Πινδ. Ἰδίᾳ, ὁ ποιητὴς ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας περὶ τὸ 250 π. Χ. ὁθεν τὸ Καλλιμάχειος, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου.

Καλλί-μβροτος· ἴδε Καλλίβροτος.

Καλλι-μέδων, οντος· Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἀθην.

Καλλι-μένης, ους· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Καλλι-μήδης, ους· ἴδε Καλλιδημίδης.

Καλλί-μηρος, 2· ἔχων ὡραίους μηροὺς Πολυδ.

Καλλί-μορφος, 2· ὁ καλὴν μορφήν, σχῆμα ἔχων· - δίμας Εὐρ. Ἀνδρ. 1150· «- χορὸς τέκνων» Ἡρ. μ. 925· ἐπὶ τοῦ ταὼ, Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 15, 655.

Κάλλιμος, π. 2· καλός, ὡραῖος· - ὥρα Ὀδ. δ, 130· - οὖρος, λ, 640· - χρόα, - ὄπα λ, 529, μ, 192.

Καλλί-ναος, 2· ὁ ὡραίως ῥέων· - Κηφισός, Εὐρ. Μηδ. 835· - πίδαξ, Ἑρμοκρ. 1, (9,827)· - καλλιναώτατος Ἡσυχ.

Καλλίνης, ους· ἀνδρ. ὄν. Ἄρρ.

Καλλι-νίκη, ἡ· ὄν. νηός, Ἐπιγρ.

Καλλί-νικον, τό· πόλ. ἐν Μεσοποταμίᾳ, ὑπὸ Σελεύκου κτισθεῖσα.

Καλλί-νικος, 2 (νίκη)· ὁ καλὴν νίκην ἀράμενος· α) ἐνδόξως νικῶν Πινδ. Π. 1, 32· - Ἄναξ Εὐρ. Ἰκ. 125· - Ἡρακλῆς Ἀρχιλοχ. 69· β) ὁ τὴν νίκην λαμπρύνων· - στέφανος, - ὕμνος, - μέλος Πινδ. Ν. 4, 10, Π, 5, 106· - χάρμα, - κῦδος, τῆς ὡραίας νίκης, Ἰ. 4, 61· 1, 12· «τὸ καλλίνικον» = ὁ ἑορτασμὸς τῆς νίκης, Ν, 3, 17· ἡ αἰλωλύξ Ἀθην. 14, 618.

Καλλί-νικος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Καλλῖνος· ἀνδρ. ὄν. Ἄρρ. Ἰδ. ὁ ἐλεγειακὸς ποιητὴς ἐξ Ἐφέσου Ἀθην.

Καλλι-ξένη, ἡ· γυν. ὄν. Ἀθην. Καλλιξένα = ὄνομα νηός, Ἐπιγρ.

Καλλί-ξενος· ἀνδρ. ὄν. Ξεν.

Καλλι-οινία, ἡ, (οἶνος)· ὡραιότης τοῦ οἴνου, καλὴ ποιότης Γεωπ.

Κάλλιον· 1) οὐδ. τοῦ «καλλίων» (ἴδε καλός)· «τὸ κάλλιον» κατὰ Β. Ἀν. 269, δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, παρὰ Φωτ. c. 196 «κάλ-

Δημόσια Κ... Περιουσίας

λειον»=πόλ. Αἰτωλίας Παυσ. κάτ. «Καλλιεῖς» καὶ ἀπτ. «Καλλιῆς» Θουκ

Καλλι-όπη, ἡ, (ὄψ)· ἡ προφερεστάτη μεταξὺ τῶν ἐννέα Μουσῶν, μήτ. Ὀρφέως καὶ Λίνου Ἡσ. Πλατ. καὶ «Καλλιόπεια» Ἀγαθ. προοιμ. 107, Calliopea ὡς ἐπίθετον «κούρᾳ καλλιόπᾳ»=ἡ καλὴν φωνὴν ἔχουσα, ἐπὶ τῆς ἠχοῦς Θεοκρ. συρ. 19· - πόλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πάρθων Πολυβ. 10, 31, 15.

Καλλ-ίουλος, ὁ· ὕμνος Δήμητρος· Ὑδεΐουλος,

Καλλιο-υργέω πράττω τι ὡραίως, κοσμῶ, Θεμιστ.

Καλλιο-ύργημα, ατος, τό· ὡραῖον ἔργον Ἰουλ. ἐπιγ. 77.

Καλλιόω καλλύνω, καλλωπίζω, Ο΄.

Καλλι-παιδία, ἡ· τὸ νὰ ἔχῃ τις ὡραῖα τέκνα.

Καλλί-παις, παιδος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων, ἔχουσα ὡραῖα τέκνα· «οἴκων εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος ἀεί» Αἰσχ. Ἀγ. 74· «καλλίπαις στέφανος»=ὁ στέφανος τῶν ὡραίων τέκνων, τὰ ὡραῖα τέκνα, τὰ κοσμοῦντα ὡς στέφανος Εὐρ. Ἡρ. μ. 839. «νεοτέρων καλλίπαις θεά»=ὡραῖον τεκνον, Εὐρ. Ὀρ 962.

Καλλι-πάρειος· τῷ ἐπαμένῳ Παυσ. 2, 87.

Καλλι-πάρηος, 2· ὁ ἔχων ὡραίας παρειάς· «-Χρυσηΐς, Ἑλένη» Ἰλ. α, 143, Οδ. α, 123· - παρθένος Ἀνθ. Θ. 46 (9, 96).

Καλλι-πάρθενος, 2· ὁ ἔχων ὡραίας παρθένους ἢ καλὴ ὡς παρθένος· «-Νείλου ῥοαί» Εὐρ- Ἑλ. 1· - ὄρη Ἰ Λ. 1574

Καλλι-πάτειρα, ἡ· γυν. ὁν. Παυσ.

Κάλλιπε· κατέλιπε.

Κάλλι-πέδιλος, 2· ὁ καλὰ, ὡραῖα, πέδιλα ἔχων, ἔχουσα Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 57.

Καλλί-πεπλος, 2· ὁ ὡραῖον πέπλον φορῶν· - Κορωνίς, Πινδ. Π, 3, 25 «Φρυγῶν κόραι» Εὐρ. Τρω. 338.

Καλλι-πέτηλος, 2· ὁ ἔχων ὡραῖα πέταλα, φύλλα· «-λήϊον, ἀκρέμων» Θεοκιτ. 2. Ἀσκληπιαδ. 24 (9, 64),

Καλλί-πηχυς, -ες ὁ, ἡ· ὁ ὡραῖον πῆχυν ἢ πήχεις ἔχων· - βραχίων Εὐρ. Τρω. 1194· - παρθένος Ἀλκιφρ. 3, 67.

Καλλι-πλόκαμος, 2· ἡ καλοὺς πλοκάμους ἔχουσα· - Θέτις, Δημήτηρ Ἰλ. σ΄, 407, ξ, 326· - Ἑλένη Πινδ. Ὀ. 3, 1 - Πιερίδες Εὐρ. Ἰ. Α. 1040.

Καλλί-πλουτος, 2· ὁ ἔχων ὡραῖον πλοῦτον· - πόλις Πινδ. Ὀ. 13, 107.

Καλλί-πνοος, 2 συνηρ. καλλίπνους· ὁ καλὴν πνοὴν ἀναζίδων, εὐώδης· - ἄνθη Ἡσυχ. - αὐλοὶ=αὐλοὶ καλῶς ἠχοῦντες Τέλεστ. ἐν Ἀθην. 14, 617.

Καλλί-πολις, -ως, ἡ· 1) καλὴ πόλις, πολιτεία· μετὰ παιδιᾶς ὑπὸ Πλατ. ἐν Πολιτ. 7, 527 πλασθέν· 2) πόλ. ἐν Σικελίᾳ Ἡρ. Στραβ ἐν Αἰτωλίᾳ Πολυβ.

Καλλί-πολις, -ιδος, ὁ υἱὸς Ἀλκάθου Παυσ.

Καλλί-πονος, 2· ὁ ἔχων ὡραίαν ἐργασίαν, Π. Σιλ. ἐκφρ. 138.

Καλλι-πόταμος, 2, «νοτὶς» ὡραίου ποταμοῦ Εὐρ. Φοιν. 648.

Καλλ-ίππη, ἡ· γυν. ὁν. Ἰσαϊ.

Καλλ-ιππίδαι, -ῶν· Σκυθικὴ φυλὴ Ἡρ.

Καλλ-ιππίδης, -ου· ἀνδρ. ὄν. Ἀθην.

Κάλλ-ιππος, ὁ· ὡραίους ἵππους ἔχων, μτγν.

Καλλι-πρεπής, 2· κάλλει διαπρέπων, μεγ.

Καλλι-πρόβατος, 2· ὁ ἔχων ὡραῖα πρόβατα, ἐξήγησις τοῦ εὐρήνης, ἀρχ. λεξ.

Καλλι-πρόσωπος, 2· ὁ ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, Φιλοξ. ἐν Ἀθην. 13, 564.

Καλλί-πρῳρος, ἡ· ἡ ἔχουσα καλὴν πρῷραν ναῦς· «-Ἀργοῦς σκάφος» Εὐρ. Μηδ. 1335. Κατὰ μεταφορὰν, ὁ ἔχων ὡραῖον πρόσωπον Αἰσχ. Ἑπτ. 515 - ἀτόμα, Ἀγ. 227.

Καλλί-πυγος, 2· ἡ ἔχουσα ὡραίαν πυγήν· - Ἀφροδίτη, πρβλ. Ἀθην. 12, 554· συγκρ. καλλιπυγότερος.

Καλλί-πυλος, 2· ἡ ὡραίας πύλας ἔχουσα· -Θήβη Ἀσκληπιοδ.

Καλλί-πυργος, 2· ἔχων ὡραίους πύργους· - πεδία Εὐρ. ἐκ. 618· -ἄστυ, Βακχ 1200 μεγ. -σοφία, ὑψηλή, στερεὰ=Ἀριστ. νεφ. 1021.

Καλλι-πύργωτος, 2· τῷ προηγ. - πόλεις Εὐρ. Βακχ. 19.

Καλλί-πωλος, 2· ὁ ἔχων ὡραίους πώλους, ἵππους· - ἕδρα Πινδ. Ὀ. 14, 2.

Καλλι-ρρεθρος, 2· ὁ ὡραίως ῥέων, ὡραῖον ὕδωρ ἔχων· -κρήνη Ὀδ. κ, 107 -Ἴστρος Ἡσ. Θε. 339· - Δίρκα Εὐρ. Ἡρ. μ. 784.

Καλλί-ροος, 2· τῷ ἀνωτ. πρβλ. - καλλίρροος Ὀδ. ε, 441· - Δίρκη Πινδ. Ἰ. 7, 19· -πνοαί, ἐπὶ τῶν αὐλῶν, Ὀ. 6, 83.

Καλλι-ρραβδος, 2 ὡραίαν ῥάβδον ἔχων Ἡσυχ.

Καλλι-ρρημονέω· ὁμιλῶ ὡραῖα Ἐύστ.

Καλλι-ρρημοσύνη, ἡ· ὡραία ὁμιλία, γλῶσσα, ὕφος λόγου Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 23.

Καλλι-ρρήμων, 2· ὁ ὡραῖα ὁμιλῶν Δ. Ἀλ. π. Δημ. δειν. 18.

Καλλι-ρρόη, ποιητ. ἡ Καλλιρόη, Ὅμ. Ἡσ. 1) μία τῶν Ὠκεανίδων Ἀπολλόδ. 2) κρήνη ἐν Ἀθήναις Θουκ.

Καλλί-ρροος· καλλί-ροος· - ὕδωρ, κρουνοὶ Ἰλ. 6, 752. μ, 33· -πηγὴ Αἰσχ. Περσ. 197· καὶ «-νάρκισσος» ποιητ. παρ' Ἀθην. 15, 683, ἔνθα διορθοῦσι «καλλίχρους».

Καλλι-σθενής, 2· ὁ μὲ δύναμιν κεκοσμημένος.

Καλλι-σθένης, ους· ἀνδρ. ὄν. Δημ.

Καλλι-στάδιος, 2· ὁ καλὸν, ὡραῖον στάδιον ἔχων -δρόμοι Εὐρ. Ἰ. Τ. 437.

Καλλί-στάφυλος, 2· ὁ ὡραίας σταφυλὰς φέρων Ἡσυχ. ἐξήγ. τοῦ «ἐριστάφυλος».

Καλλί-σταχυς, υ, γεν. υος ὁ καλοὺς στάχυς φέρων» Χρ. Σιβ.

Καλλιστεῖον, τό· βραβεῖον τῆς ὡραιότητος, ὅπερ λαμβάνει ὁ ὡραιότατος Εὐρ. Ἰ. Τ. 23, Λουκ. διαλ. θε. 20, 1· «καλλιστεῖα ἀρνεῖν» Ἡδυλ. 2· - ἐν γέν. βραβεῖον ἀρετῆς· «τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ» Σοφ. Αἴ. 430. Κατὰ Σχολ. Ἰλ. ι, 129, ἑορτή τις ἐν Λέσβῳ.

Καλλί-στερνος, 2· ἔχων ὡραῖον στέρνον Νον. Δ. 5, 553.

Καλλί-στευμα· τὸ πρωτέρημα τῆς ὡραιότητος Εὐρ. Ὀρ. 1655· βραβεῖον τῆς ὡραιότητος, Φοιν. 223.

Βιβλιοθήκη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλι-στεύω· εἶμαι ὁ ὡραιότατος Ἡρ. 1, 196· «καλλιστεύσει γυναικῶν πασέων», 6,61, Πλουτ. Ἀντ. 26· καὶ μέσ. «ἐκαλλιστεύετο πασῶν γυναικῶν» Εὐρ. Ἱππ. 1009· «δῶρα, ἃ καλλιστεύεται τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισι» = τὰ ὡραιότατα, Μηδ. 943.

Καλλι-στέφανος, 2· ἡ ὡραῖον στέφανον ἔχουσα ἢ ὡραίως ἐστεμμένη «Δημήτηρ» Ὀμ. Ὕμν. Δημ. 252· ἔτι ἐπὶ πόλεων ἐχουσῶν ὡραῖα τείχη· - «ἐλαία» ὁ κότινος ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐξ οὗ ὁ στέφανος Ἀριστοτ. Θαυμ. 52, Παυσ. 5, 15, 3.

Καλλίστη, ἡ· 1) μία τῶν Σποράδων, ἡ ὑστερον Θήρα Πινδ. Ἡρ. 2) ἐπίθ. Ἀρτέμιδος ἡ Ἐκάτης, τιμωμένης ἐν Κεραμεικῷ Παυσ. Ἡσυχ.

Καλλίστιον, ἡ· γυν. ὀν. Ἀνθ.

Καλλιστό-κροτος, 2· ὁ κάλλιστα ἠχῶν Νίκητ. Εὐγ. 2, 320.

Καλλιστό-μαχος· ἀνδρ. ὀν. Ἐπιγρ.

Καλλιστό-νικος· Θηβαῖος Παυσ.

Κάλλιστος· 1) ὑπερθ. τοῦ καλός· 2) ἀνδρ. ὀν. Ἀνθ.

Καλλίστως· ἐξόχως, μτγν.

Καλλι-στράτη, γυν. ὀν. Ἀθην. Ἐπιγρ.

Καλλι-στρατία, ἡ· κώμη Παφλαγονίας.

Καλλι-στρατίδας, ου· Σπαρτιάτης, Ἀρρ.

Καλλί-στρατος· ἀνδρ. ὀν. Ξεν.

Καλλι-στρούθια, αὗκα, τά· εἴδος σύκων Ἀθην. 3, 75· σήμερον ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ καλοῦνται αὗκά τινα «περδικούλια».

Καλλιτατώ, οῦς, ἡ· 1) θυγ. Λυκάονος, ἐκ Διὸς ἔτεκε τὸν Ἀρκάδα Λίσχ. 2) γυν. ὀν. Λίλ. 3) ὄν. νηός, Ἐπιγρ.

Καλλί-σφυρος, 2· ἡ ὡραία σφυρά, πόδας ἔχουσα, ἐπίθετον τῶν ὡραίων γυναικῶν Ἰλ. ξ, 319, Ὀδ. ε, 333· - νίκη Ἡσ. Θε. 384· «Ἥβη» Λουκ. νεκρ. διαλ. 16, 1.

Καλλι-τεχνία, ἡ· καλλιπαιδία Παρθεν. 33.

Καλλί-τεκνος, 2· ὁ ὡραῖα τέκνα ἔχων, αὐτάρκ. Λουκ. Θε. διαλ. 16, 1, ὑπερθ. Πλουτ. Αἰμίλ. Παυλ. 5.

Καλλι-τέλης, ους· ἀνδρ. ὀν. Ἀνθ.

Καλλί-τευξ, εκος, ἡ· καλλίτεκνος Ἡρωδν. Ἐπιμ. σ. 186.

Καλλι-τεχνέω· ὡραίως καὶ τεχνικῶς ἐργάζομαι, μτγν.

Καλλι-τέχνημα, τό· ὡραῖον τέχνημα, ἔργον τέχνης Εὐστ.

Καλλι-τέχνης, -ου, ὁ· ὁ ἐργαζόμενος ὡραῖα ἔργα τεχνίτης Εὐσεβ.

Καλλι-τεχνία, ἡ· ὡραία ἐξεργασία, ἐπιτηδειότης ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τῆς τέχνης Πλουτ. Περικλ. 13

Καλλί-τεχνος· καλλιτέχνης Στραβ. 1, σ. 41.

Καλλι-τόκεια, ἡ· ἡ τίκτουσα ὡραῖα τέκνα Ὀππ. κυν. 1, 6.

Καλλι-τόκος, 2· καλλίτεκνος Χριστοῦ Πάσχ. 132.

Καλλί-τοξος, 2· ὁ ἔχων ὡραῖον τόξον Εὐρ. Φοιν. 1168.

Καλλι-τράπεζος, 2· ὁ ἔχων ὡραίαν τράπεζαν Ἀμειψ. ἐν Ἀθην. 6, 270· - Ἰωνία Καλλί. ἐν Ἀθην. 12, 524.

Καλλί-τριχον, τό· εἶδος φυτοῦ, = καλλίφυλλον Διοσκ.

Καλλί-τριχος· καλλίθριξ Ὀππ. κυν. 1, 321, Πολυδ. 2, 22.

Κάλ-λιφ· κάλλιπε, ἤτοι κατέλιπε.

Καλλι-φάεια, ἡ νύμφη τις Παυσ. 6, 22, 7.

Καλλι-φανής, 2· ὁ φαίνων καλῶς, ὡραίως Βυζ.

Καλλι-φάνης, -ους· ἀνδρ. ὀν. Λυσ.

Καλλι-φεγγής, 2· ὁ ὡραῖα φέγγων· - Ἕως Εὐρ. Ἱππ. 457, Θεοδικτ. Στοβ. Ἀνθ. 10, 8.

Καλλί-φθογγος, 2· ὁ ὡραίους φθόγγους προφέρων· - ᾠδαί Εὐρ. Ἰων 169· - κιθάρα, Ἡρακλ. μ. 350· - ἱστοί, Ἰ. Τ 221.

Καλλί-φλοξ, -γος, ὁ, ἡ· ὁ ὡραίαν φλόγα ἀναβίδων· - πέλανος Εὐρ. Ἰων 708.

Καλλί-φρων, -ονος· ἀνδρ. ὀν. Ἐπιγρ.

Καλλι-φυής, 2· ὁ ἔχων ὡραῖον ἀνάστημα, μορφὴν Νον. Δ. 13, 171.

Καλλί-φυλλον, τό· εἶδος φυτοῦ· ἴδε καλλίτριχον.

Καλλί-φυλλος, 2· ὁ ἔχων ὡραῖα φύλλα· ῥόδον Ἀνακρ. 42, 2.

Καλλι-φύτευτος, 2· ὡραίως πεφυτευμένος, μτγν.

Καλλί-φυτος, 2· ὁ ὡραῖα φύων, παράγων· - ὀπώρη Νον. Δ. 47, 38,

Καλλι-φών, -ῶντος· Σάμιός τις Παυσ.

Καλλι-φωνέω· ὡραίως, μὲ εὐφωνίαν ὁμιλῶ Εὐστ.

Καλλι-φωνία· ἡ εὐφωνος ὁμιλία, γλῶσσα Δ. Ἀλ. ῥητ. 1, 5, Λουκ. ἅλ. 22.

Καλλί-φωνος, 2· ὁ ἔχων ὡραίαν φωνήν, «δοκριτὴς» Πλατ. νόμ. 7, 817.

Καλλι-χειρ, -χειρος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ὡραίαν χεῖρα· - ὠλένη Χαιρημ. ἐν Ἀθην. 13, 608.

Καλλι-χέλωνος, 2· ὁ ἔχων ἢ φέρων ὡραίαν χελώνην· - ᾠδοὶ (ὡς χάραγμα) Εὐπολ. ἐν Πολυδ 9, 74.

Καλλι-χεύμων, ὁ, ἡ· ὁ ὡραῖον ῥεῦμα προχέων Βυζ

Κάλλ-ιχθυς, υος, ὁ· εἶδος ἰχθύος, ὁ ἄλλως ἀνθίας καὶ καλλιώνυμος Ἀθην. 7, 282.

Καλλί-χοιρος, 2· ὁ ὡραίους χοίρους ἔχων ἢ τρέφων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 18.

Καλλί-χορον, τό· ἱερὸν φρέαρ ἐν Ἐλευσῖνι Ὀμ. Ὕμν. Δημ. 273, Παυσ. 1, 38, 6· παρ' Εὐρ. «καλλίχορον ῥεῖθρον» «καλλίχοροι πηγαί», ἰκ. 392, 619.

Καλλί-χορος, 2· α) ὁ ἔχων καλοὺς χορούς, ἢ θέσεις ὅπου γίνονται οἱ χοροί, ἐπομ. εὐρύχωρος· - Πανοπεύς Ὀδ. λ, 984· - πόλις Πινδ. Π. 12, 26· - Ἀθῆναι Εὐρ. Ἡρακλ. 360· καὶ ἄλλαι πόλεις οὕτω καλοῦνται. Καὶ - παιὰν Εὐρ. Ἡρ. μ. 690· - στέφανοι, Φοιν. 703· - κιθάρα Ἐπιγρ. ἀδ. (9, 504). Ἀλλὰ - ἀδελφίναι, αἵτινες ὡραῖον χωρὸν σχηματίζουσιν Εὐρ. Ἑλ. 1170· «τὸν καλλιχορώτατον τρόπον» = κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὡραίου χοροῦ Ἀριστ. Βατρ. 451· β) Καλλίχορος = ποταμὸς ἐν Παφλαγονίᾳ Ἀπολ. Ῥ. 2, 904.

Καλλί-χροος, 2, συνηρ. καλλίχρους· ὡραῖον χρῶμα ἔχων, ἐξ εἰκασ. ἀντὶ· «καλλίρρους».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλίων, συγκρ. τοῦ καλός.

Καλλι-ώνυμος, 2· ὁ ἔχων ὡραῖον ὄνομα· ὡς οὐσ. ὁ, εἶδος ἰχθύος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 13· ὁ ἰχθὺς οὗτος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ «ἐνε πολυώνυμος, διότι καλεῖται, αὐρανασκόπος, ἡμεροσκοίτης, ψαμμοβύτης καὶ νυκτερίς· σήμερον δὲ λέγεται λύχνος, ἐν δὲ Σμύρνῃ μποῦφος, ἴδε Κορ. σημ. εἰς Ξενοκρ. καὶ Γαλ. ἐνυδρ. σ. 68—70.

Καλλονή, ἡ· κάλλος, ὡραιότης Εὐρ. Ἱ. Α. 1308, Ἱππ. 3, 106, Πλατ. νόμ. 12, 953.

Καλλο-ποιός, 2· ὁ κάλλος ποιῶν, μτγν.

Κάλλος, τό (καλός), ἡ σωματικὴ ὡραιότης· ἐπὶ τοῦ Γανυμήδους Ἰλ. υ, 234, συχνότ. ἐπὶ τῆς γυναικείας ὡραιότητ. «καὶ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν», ι, 130· «χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι» Ὀδ. ζ, 18· «κάλλεϊ μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν ἀμβρασίῳ, οἷῳ Κυθέρεια χρίεται»=μὲ θείαν ὡραιότητα, υ, 192, ἔνθα οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἄνευ λόγου ἐννοοῦσι μύρον τι εὔοσμον· ὁ δὲ Πάσσοῦ ὀρθῶς παρατηρεῖ, ὅτι ὑπὸ Ὅμ. ἡ ὡραιότης θεωρεῖται ὡς τι χωριστὸν καὶ σωματοειδές, ὅπερ οἱ θεοὶ δύνανται νὰ περιάπτωσι τοῖς ἀνθρώποις ὥσπερ ἔνδυμα καὶ πάλιν νὰ ἀφαιρῶσι (πρβλ. «κάλλεί τε στίλβων καὶ εἵμασι» Ἰλ. γ, 392· «κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη» Ὀδ. ψ, 156· «ἀπόδυθι τὸ κάλλος» Λουκ. νεκρ. διαλ. 10)· ὀρθὴ δὲ εἶνε καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ῥήμ. χρίεσθαι, διότι λέγεται περὶ πάντων, ὅσα τίθενται ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος ἐπιφανείας, οὐχὶ δὲ ἀποκλειστικῶς μόν. ἐπὶ τοῦ μύρου. Καὶ οἱ τραγ. τάσσουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς γυναικ. ὡραιότ. Αἰσχ. Πέρσ. 181, Σοφ Τρ. 25, 465 καὶ συχνὰ ὁ Εὐρ. καὶ πεζ. Πλατ. καὶ ἄλλ. ἀντίθ. τῷ αἶσχος Πλατ. συμπ. 201. Καὶ πνευματικ. «ψυχῆς» Πλατ. πολιτ. 4, 444· – τῶν μαθημάτων, Γοργ. 474· «– τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων», συμπ. 198· «μεγέθεσι καὶ κάλλεσιν ἔργων», Κριτί. 115· τὰ κάλλη = ὁ κόσμος, ὡραῖα πράγματα πρὸς στολισμόν, ὑφάσματα, τάπητες, «ἐν ποικίλοις κάλλεσι βαίνειν» Αἰσχ. Ἀγ. 897, τὰ ἀρχ. λεξ. ἑρμ. «πορφυρᾶ ἱμάτια»· ἐν γέν. ἔργα τεχνικά· – ἱερῶν, Δημ. 3,25 «κάλλεα κηροῦ»=ὡραῖα μελίκηρα Μελεαγρ. 110 (9, 363), ὁ Λουκ. νεκρ. διαλ. 18, 1, συνάπτει «Ἑλένη καὶ Λήδα καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα» πρβλ. εἰκον. 2.

Καλλοσύνη, π. ἡ· κάλλος Εὐρ. Ἑλ. 389· – ἐπέων Δημοκρ. ἐν Δ. Λαερ. 9, 48.

Καλλόσυνος, π. 3· καλὸς Εὐρ. Ὀρ. 1388· «καλλοσύναι Λήδας σκύμνου» ὅπερ ὅμως καὶ ὡς οὐσ. δύναται νὰ ἐκληφθῇ.

Καλλυντήρ, -ῆρος, ὁ· ὁ ποιῶν τι ὡραῖον, κοσμῶν, ὅθεν τὸ

Καλλυντήριος, 2· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι ὡραῖον, καθαρίσῃ, κοσμήσῃ· ὡς οὐσ. «τὸ καλλυντήριον», πλ. «τὰ καλλυντήρια» = ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις Φωτ. 270, 1, καὶ Β. Ἀν. πλουτ. ῥία.

Καλλυντής, ὁ· καλλυντήρ· «κορυδὸς» ἀρχ. λεξ.

Κάλλυντρον, τό· σκεῦος χρήσιμον πρὸς καθαρισμόν, κόρημα, σάρον, σάρωθρον, φραγελλιά, σαρωνιά, σκούπα, Β. Ἀν. 14, 12, Πλουτ. Δίων, 55· – κόσμος, Σ. Ἐμπ. πρ. ἠθ. 12· «κάλλυντρα κοσμητήρια» Ἡσυχ. ἐν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ, 5, 21, ἄνθος, ὡσ. ὁ κηρίνθος.

Καλλύνω· κάμνω τι ὡραῖον, στολίζω· περὶ τῆς σελήνης εἶπεν ὁ Σοφ. ἀποσπ. 713 «πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη» – καθαρίζω, σαρώνω Πολυδ. 6, 94, Ἀριστοτ. προβλ. 24, 8· καὶ παθ. Πολυδ. 6, 33, 4. Μτφ. παρίστάνω τι ὡς καλόν, παρακαλύπτω «ὕστερα τὰ κακοῖσι τοῖς ἀλοὺς ἔπειτα ταῦτα καλλύνει θέλῃ» Σοφ. Ἀντ. 492· «– εὐδιάβολον κακὸν» Πλατ. νόμ. 12, 944· μέσ. κάμνω τὸν ὡραῖον (συνών. διαθρύπτομαι, σεμνύνομαι, κομψεύομαι, ἀκκίζομαι), συνάπτεται μὲ τὸ ἀβρύνομαι, Πλατ. ἀπολ. 20· – ἐπί τινι Αἰλ. Π. Ἱ. 3, 1.

Κάλλυσμα, τό· σάρωμα, ῥρύκαλον Ἡσυχ.

Καλλώ, -οῦς, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Κάλλων, ωνος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Καλλωνίδης, ου· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Καλλωντις, -ιδος, ἡ· χώρα ἐν Μηδίᾳ Πολυδ. 5, 54, 7.

Καλλ-ωπίζω (ῶψ)· κυρ. κάμνω ὡραῖον τὸ πρόσωπον, κοσμῶ, καθιστῶ τι κόσμιον, ἁρμόζον πρέπες εὔσχημον· «καλλωπίζοντες τὸ ὄνομα Ἑρμῆν καλοῦμεν» Πλατ. Κρατ. 408· – καλλωπισθεῖσα, 409· «οἰκία ὑπερβαλλούσῃ δαπάνῃ κεκαλλωπισμένη» Ξεν. Ἱερ. 11, 8· συχνότ. μέσ. κοσμοῦμαι, «ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω» Πλατ. συμπ. 174. Κάμνω πῶς δὲν θέλω τι, καμαρώνομαι· «παῦσαι πρός με καλλωπιζόμενος», Φαιδρ. 236· «τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας· τὸν γὰρ λόγον ἤτιᾶτο δυσχερῆ εἶναι», Πρωτ. 333· ἄλλως δὲ ἐν 317, αὐτόθι «ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπίσασθαι» = ἐναβρύνεσθαι»· 30. συνήθ. μεγαλύνομαι, σεμνύνομαι, καυχῶμαι ἐπί τινι, πολιτ. 3, 405· τινί, Φαιδρ. 252· «καλλωπιζόμενοι ὡς τι εὑρηκότων ἡμῶν καλόν», Θεαιτ. 144· «– ὡς οὐκ ἀγανακτῶν, Κριτ. 52· – τοῖς ὅπλοις, Ξεν. Κυρ. 7, 4, 14· καὶ περὶ ὑπόδημα, περὶ ἵππ. 10, 5· «λόγῳ παραιτεῖσθαι καλλωπιζόμενος» Πλουτ. Καισ. 28· «λέξις κεκαλλωπισμένη» Σ. Ἐμπ. πρ. ῥητ. 55.

Καλλ-ώπισμα, τος, τό· κόσμος, κόσμημα, τὸ ἐξωτερικὸν «τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα» Πλατ. Γοργ. 492· «χρυσᾶ» Πλουτ. Λυκ. 9· καὶ περὶ τοῦ λόγου Ἀλ. π. Θουκ. 46.

Καλλ-ωπισμός, ὁ· τὸ καλλωπίζειν, κοσμεῖν καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ ὄρεξις «διὰ τὸν καλλωπισμὸν στάσεις ἐνδύμασται» Πλατ. Κριτ. 426· – κόσμος «τῷ καλλωπίσματα – τοὺς περὶ τὸ σῶμα», Φαιδ. 64· «ὡς εἰς καλλωπισμὸν τοῦ ὕπνου πορείας, περὶ ὕπν. 10, 4.

Καλλ-ωπιστεία, ἡ· ἡ ἐπίδειξις τινος πράγματος Σερβ. Βιργιλ. Αἰν. 1, 223.

Καλλ-ωπιστεῖος, 3· ῥ. ἐπιθ τοῦ καλλωπίζω Κλ. Ἀλ.

Καλλ-ωπιστής, ὁ· ὁ ἑαυτὸν ἢ ἄλλους καλλωπίζων, καλὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν κατασκευάζων· «περὶ τὴν ἰσθῆτα καλ.» Ἰσοκ. 1, 27.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Πατρών

ἐπὶ ψόγου καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «φιλόκαλος», διότι «καλλωπιστοῦ ἐστι τὸ περίεργον» πρβλ. Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 24.

Καλλ-ωπιστικός, 3· ὁ εἷς τὸ καλλωπίζειν ἐπιτήδειος· «ἡ καλλωπιστικὴ» ὁηλ. τέχνη, Ραλλην.

Καλλ-ωπίστρια· θηλ. τοῦ καλλωπιστὴς Πλουτ.

Καλο-αγόραστος, 2· καλὰ ἀγορασμένος, εὔωνος, Ζωναρ.

Καλό-βαθρον, τό· κοντάριον ξύλινον ἔχον εἰς τὸ πλάγιον πάτημά τι, ἐφ' οὗ στηρίζοντες τοὺς πόδας περιπατοῦσι πρὸς τοῦτο δὲ μεταχειρίζονται δύο τοιαῦτα κοντάρια, λατ. grallae καὶ γερμ. Stelzen ἴδε καὶ κωλόβαθρον

Καλο-βάμων, ονος, ὁ ἐπὶ τοιούτων ξυλίνων κονταρίων βαίνων καὶ πορευόμενος Μανεθ. 4, 287· ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχεῖα.

Καλο-βασία, ἡ· τὸ βαίνειν ἐπὶ τοιούτων ξυλίνων κονταρίων, μτγν.

Καλο-βάσταικτος, 2· καλῶς βασταζόμενος, εὐφόρητος Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτ. 544.

Καλο-βατέω· ἐπὶ ξυλίνων ὀρατῶν βαίνω Πορφυρ.

Καλο-βάτης, ὁ· καλοβάμων Μανεθ. 5, 146.

Καλό-βιος, 2· ὁ καλὸν βίον διάγων, μτγν.

Καλο-βουλία, ἡ· καλὴ συμβουλή, γλωσ.

Καλο-γένειος, 2· εὐγένειος Ἡσυχ.

Καλό-γηρος -ου, ὁ· ἡ καλό-γηρως, ὁ ἔχων καλόν, εὐτυχὲς γῆρας, ἀρχ. λεξ μτγν. ὁ μοναχός· ἐντ. ἐπίθ. καλογηρικός, 3, καὶ ὡς οὐδ «ἡ καλογηρικὴ» = ὁ βίος, ἡ τάξις τῶν καλογήρων, ἐκκλ.

Καλό-γλωσσος, 2· ὁ καλὴν γλῶσσαν ἔχων, μτγν.

Καλο-γνώμων, 2· ὁ γενναῖα φρονῶν Προκλ.

Καλο-διδάσκαλος, ὁ· καλὸς ἢ τοῦ καλοῦ (ἀγαθοῦ) διδάσκαλος, Κ. Δ.

Καλο-ειδής, 2· ὁ καλοῦ εἴδους ὤν, τερατογν. 8, 56.

Καλο-είμων, 2· καλῶς ἐνδεδυμένος, καλοφορεμένος Ἡσυχ.

Καλο-έργαστος, 2· καλῶς εἰργασμένος, καλλιεργημένος· -γῆ, Ζωναρ.

Καλο-έργατις -ίδος, ἡ· ἡ καλὰ ἔργα ποιοῦσα, Πορφυρ.

Καλο-εργός, 2· ὁ καλῶς, ὡραίως ἐργαζόμενος Μανεθ. 1, 256, 354.

Καλο-ήθεια, ἡ· ἠθικότης, χρηστοήθεια.

Καλο-ήθης, 2· ὁ καλὰ ἤθη ἔχων Μ. Ἀντ. 1, 1.

Καλο-θέλεια, ἡ· εὔνοια, μτγν.

Καλο-θελής, 2· εὔνους, μτγν.

Καλό-θριξ -τριχος, ὁ, ἡ· καλλίθριξ Ἱερωνδν. Ἰπποκ. 16.

Καλ-αιώνιστος, 2· ὁ καλὸν αἰῶνα παίζων, αἴσιος Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 721.

Καλο-κἀγαθία, ἡ· ἡ φύσις, ἡ ἀρετὴ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, χρηστότης, δικαιοπραγία, Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 14, ἀντίθ. τῷ «κακία» Ἰσοκρ. 1, 6· «πονηρία» Δημ. 25, 24.

Καλο-κἀγαθικός, 3· ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν καλὸν καὶ ἀγαθόν, χρηστός, δίκαιος· «προαίρεσις» Πολυδ. 7, 12, 9· -τὸν τρόπον Πλουτ. Θεμ. 3, συγκρ. Μουσων. ἐν Στοβ. ἀνθ. 67, 20· ἐπίρ. «καλοκἀγαθικῶς καὶ γενναίως» Πλουτ. Φωκ. 32.

Καλο-κἀγαθός, 2· ὁ καλὸς καὶ ἀγαθός, οὕτω παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν συγγραφέων γραπτέον Λοβεκ. εἰς Φρύν. 603, ὅστις συμβουλεύει ὅτι ὅταν εὑρίσκηται συνημμένον ὀρθότερον εἶναι νὰ τονίζηται καλοκἀγαθός, ὡς ἔγραψε καὶ Βέκκ. ἐν Πολυδ. 4, 11· Ἀμφότερα δὲ τὰ ἐπίθετα οὕτως συναπτόμενα δηλοῦσι κατὰ λέξιν τὸν ὡραῖον τὸ σῶμα καὶ ἀγαθὸν τὴν ψυχήν, εἶτα καθόλου τὸν τέλειον ἄνδρα ἢ κατ' Ἀριστοτέλη ἠθ. μεγαλ. 2, 9· «τὸν τελέως σπουδαῖον». Κατὰ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους ἔννοιαν ὁ Στέφανος ἐν λέξει «καλὸς» ὁρίζει σαφῶς καὶ συντόμως ὧδε· «sunt qui kalous καὶ ἀγαθοὺς a Graecis vocari putent, eos qui utrisque bonis ornati sint, sc. bonis externis, quae sunt fortunae et corporis, et bonis animi»· ἰδίᾳ δὲ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο οἱ γνώριμοι, optimates, οἱ εὐγενεῖς καὶ πεπαιδευμένοι, ἀντιθ. πρὸς τὸν ἀπαίδευτον ὄχλον

Καλο-καιρία, ἡ· ὁ ὡραῖος καιρός, ἴδ. τὸ θέρος, μτγν.

Καλο-καιρίζω· περνῶ ποῦ τὸ καλοκαίριαν Βυζ.

Κάλο-καιρινός, 3· καλοκαιρινὸς μτγν.

Καλο-καίριον, τό· θέρος.

Καλό-καρπος, 2· ὁ φέρων καλοὺς καρποὺς Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 310, ἔνθα ἴσ. γραπτέον «καλλίκαρπος».

Καλο-κάρφωτος· εὐγόμφωτος Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 58.

Καλο-κέραστος, 2· καλῶς κεκραμένος, μεμιγμένος Ζωναρ.

Καλο-κοπέω (κᾶλον, κόπτω)· κόπτω ξύλα.

Καλο-λάϊγξ -γγος, ἡ· καλὸν γαλίκι Τζετζ.

Καλο-λογέω· ὁμιλῶ ὡραῖα Εὐστ.

Καλο-λογία, ἡ· καλλιλογία Ἡσυχ.

Καλο-μήχανος, 2· εὐμήχανος Ἡσυχ.

Καλό μορφος, 2· καλλίμορφος.

Κάλον, τό (κάω, καίω = τὸ καύσιμον)· ξύλον Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 112, Ἡσ. Ἔργ. 425· πανταχοῦ ἐν τῷ πλ. ἴδε κῆλον.

Καλο-νίκη· γεν. ὀν. Ἰρ.

Καλο-νοησία, ἡ· ὀρθὴ νόησις, ἐκκλ.

Κάλο-πέδιλα, τά· ξύλινα πέδιλα Θεοκρ. 25, 103.

Καλό-πλοκος, 2· εὔπλοκος Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 3, 292.

Καλο-πόδιον, τό· ὑποκ. τοῦ καλόπους, ἀρχ. λεξ. ὀι. γρ. καλαπόδιον.

Καλο-ποιέω· εὖ ποιέω, ἀντίθ. τῷ «κακοποιέω» Κ. Δ.

Καλο-ποιία, ἡ· καλὴ πρᾶξις Θεοφυλ.

Καλο-ποιός, 2· ὁ καλὰ ποιῶν Προκλ. Κ. Δ.

Καλό-πους, ποδός, ὁ· καλαπόδι· «ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν βύρσας» Πλατ. συμπ. 191. Καὶ παροιμ. «ἐνὶ καλόποδι πάντας ὑποδεῖν» = τῷ αὐτῷ μέτρῳ πάντας μετρεῖν Γαλην.

Κάλο-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος

(καλός, πούς)· ὁ ὡραίους πόδας ἔχων Ἡσύχ.

Καλο-πραγία, ἡ· καλοποιΐα Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 68.

Καλο-πρόσωπος, 2· ὁ καλὸν πρόσωπον ἔχων Σχολ. Ἰλ. α, 310.

Καλό-πρυμνος, 2· ἡ καλὴν πρύμναν ἔχουσα ναῦς Σχολ.

Καλο-ρρημοσύνη, ἡ· καλλιρρημοσύνη Ἡσυχ.

Καλός, 3· ὡραῖος· α) ἐπὶ τῶν προσπιπτόντων τοῖς ὄμμασιν, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἐξ. περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων καὶ περὶ τῶν πραγμάτων, συχνὰ συμπεπλεγμένον «καλός τε μέγας τε» Ἰδ. ἐπὶ ἀνδρῶν, Ὅμ. «καλὸς δέμας» = ὡραῖος τὸ σῶμα Ὀδ. ρ, 307· καὶ συχνὰ περὶ τῶν μερῶν τοῦ σώματος, πρόσωπα, ὄμματα, παρῄαι, σφυρά, καὶ πολλάκις, «χρόα καλόν», ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων «φάρεα, ῥήγεα, κρήδεμνον, ζώνη, εἵματα, πέδιλα»· ἐπὶ τῶν ὅπλων «σάκος, φάσγανον, τεύχεα» καὶ ἄλλων σκευῶν «δέπας, ἄλεισον» ἐπὶ οἰκοδομημάτων, χωρῶν, δώρων, ἔνθα καταλλήλως πρέπει πάντοτε νὰ ἀποδίδηται· «ἴσορρῶν καλὸς» = ὡραῖος εἰς τὴν ὄψιν Πινδ. Ὀ. 8, 19· «ἰδέᾳ καλός», τὴν μορφήν, Ὀ. 1, 103· «καλὸς τὴν ὄψιν» Ἀθην. 12, 517· «καλοὶ τὰ σώματα» Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 30· «εἶδος κάλλιστος» Κυρ. 1, 2, 1· «μορφὴ καλή» Σοφ. Οἰ. Κ. 584· – κόσμος Εὐρ. Ἱππ. 639· «γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδής» Πλατ. Κριτ. 44· ἐπὶ δὲ τῶν μετάλλων, γνήσιος, ἀντιθ. τῷ κίβδηλος, Ξεν. ἀπομν. 3, 1, 9· – τὸ καλὸν = ἡ καλλονή, ὁ κόσμος· «τὸ καλὸν τοῦ βίου» Εὐρ. Ἰ. Α. 20· «τὰ τοῦ βίου» = αἱ ἀπολαύσεις, τὰ θέλγητρα, αἱ τέρψεις τοῦ βίου Ἡρ. 1, 207· «καλὰ πάσχειν» = ἔχειν καλῶς Ξεν. Κυρ. 7, 2, 13· – οἱ ἐραστὰ ἐνεχάραξαν τὸ ὄνομα τῶν ἐρωμένων ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων ἢ ἐπέγραφον αὐτὸ ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ παραθυρίων μὲ τὴν προσθήκην «ὁ καλός, ἡ καλή»· ἴδε τοὺς ἑρμηνευτὰς ἐν Ἀριστ. Ἀχ. 194, σφ. 98· β) ὡραῖος πρός τινα ἴδιον σκοπόν, ἐπιτήδειος, χρήσιμος· – λιμὴν Ὀδ. ζ, 263, ὡς καὶ ἐπί τινων ἄλλων παρ' Ὅμ. συχνότερ. παρ' ἄντ. «σῶμα καλὸν πρὸς δρόμον», «πρὸς πάλην» Πλατ. Ἱππ. 295, ἀντιστοιχ. τῷ «χρήσιμος» Δημ. 61, 32· «ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔφ' ὅταν φεύγῃς κακά» Σοφ. Φιλ. 637· – αἰῶνα = εὐτυχίας σημαντικοί Εὐρ. Ἴων 1333· οὕτω δ' ἐν ταῖς θυσίαις εἶνε ἡ συνήθης ἔκφρασις «τὰ ἱερὰ ἐστι καλὰ» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 15· «οὐ γὰρ σφάγια γίνεται καλὰ» Αἰσχ. Ἑπτ. 361· «τὸ δὲ τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου» = θὰ ἦνε εὐτυχὲς Ξεν. Ἀν. 5, 2, 9· οὕτως – ἡμέραι, Σοφ. Ἠλ. 607· ἴδ. «ἐν καλῷ» δηλ. – τόπῳ = ἐν ἐπιτηδείῳ «κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου» Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 9· «ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω» Ἀριστ. Θεσ. 292· «ἡ οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα» Δουκ. πλοι. 15· συχνότ. ἐν νοεῖται ἡ δοτ. – χρόνῳ = ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ· «νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν» Σοφ. Ἠλ. 370· «ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων ἠῦρηκα» Εὐρ. Ἰ. Α. 1106· «ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν», Ὀρ. 578· καὶ ἐν πεζ. Πλατ. πολιτ. 9, 571· «ἐν καλῷ ἐδόκει ἡ μάχη ἔσεσθαι» Θουκ. 3, 59, ἔνθα κατὰ Σχολ. «ἐπὶ συμφέροντι» οὕτω καί, «ἐς καλὸν σὺ εἶπας» Σοφ. Οἰ. τ. 78· «εἰς καλὸν ἥκεις, ὅπως συνδειπνήσῃς» Πλατ. συμπ. 174, καὶ ἐν τῷ ὑπερθ. «ἥκετον εἰς κάλλιστον» = εἰς καταλληλότατον χρόνον, Εὐθυδ. 275· «εἰς καλόν γε ὀμὶν συντετύχηκα» Ξεν. συμπ. 1, 4· – ἥκειν, Ἀν. 4, 7, 3· καὶ ὡς κατηγορούμενον «νῦν καλὸν – κῶρσαι στόμα» = τώρα εἶνε καιρός, Σοφ. Φιλ. 1140· «νῦν ἔστιν εὔξασθαι καλὰν» Ἀριστ. εἰρ. 278· γ) ἐπὶ ἐσωτερ. ποιότητος, ἠθικῶς ὡραῖος, ἀξιόλογος, πρέπων, Ὅμ. τὸ ρῆμ. «οὐ καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάσθαι» Ἰλ. ρ, 19· «καλόν τοι», ι, 615· «οὐ γὰρ ἔμοιγε καλόν», φ, 440· καὶ ἐν πλ. «οὐ μὴν καλὸν γόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ» = δὲν εἶνε πρέπον, ὅτι, ζ, 326· «– ἔργμάτων ἄκτις καλῶν ἄσκητος» = ὡραίων πράξεων Πινδ. Ἰ. 3, 59· «τέθνηκεν, οὗπερ τοῖς νέοις καλὸν» = ἔπρεπε τοῖς νέοις τίμιον ἐστι θνήσκειν Αἰσχ. Ἑπτ. 1002· «καλὸς γὰρ ὁρμὸς βίοτος, ὥστε θωμάσαι» Σοφ. Ἠλ. 385· «οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἔστιν οὔτε σοὶ καλὸν» = δὲν ἁρμόζει, Φιλ. 1288· καὶ συχνότ. ὡς «καλὸν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν», Ἀντ. 72· – κλέος Εὐρ. Ἀλκ. 1225· – ὄνειδος, Μηδ. 514· «καλὸν αὐτῷ» Θουκ. 3, 94. Ἀπὸ Πλάτ. καὶ ἐξ. ἐπὶ ἀνθρώπ. Ἰδ. «καλὸς κἀγαθός» λέγεται ὁ χρηστὸς καὶ ἔντιμος ἀνήρ, φράσις γενομένη συνηθὴς εἰς τὸν λόγον διὰ τοῦ Σωκράτους· ἀντιθ. εἰς τὰ «ἄδικος καὶ πονηρός», Γοργ. 470. Καὶ «ἅμα μὲν καλὸς ἅμα δὲ ἀγαθός», Φαιδρ. 279· Καὶ οὐδ. «οὐδὲν καλὸν κἀγαθὸν εἰδέναι», ἀπολ. Σωκ. «ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ καλὰ πράττοντα» Ξεν. Κυρ. 3, 1, 10· «ἀσκηταὶ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων» 1, 5, 9. Τὸ καλόν, τὸ ἠθικῶς καλόν, ἡ ἀρετή, «τὰ καλὰ» = αἱ γενναῖαι, εὐκλεεῖς πράξεις, ἀντιθ. τῷ αἰσχρός· = τὰ καλά, ἐπὶ τῆς τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείας «μηδενὸς τῶν καλῶν τυγχάνειν» Ξεν. Λακεδ. 3, 3· «ἔρρει τὰ καλά», Ἑλλ. 1, 1, 23· (ἀλλ' ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τῶν χωρίων τὸ «καλὰ» ἔχει γενικώτερον ἔννοιαν· = πᾶν ὅτι εἶνε ἔντιμον· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ πρὸ πολλοῦ διωρθώθη εἰς τὸ κᾶλα = ξύλα, νῆες· διατί ἀπώλοντο αἱ νῆες καὶ οὐχί, ἀπώλετο ἡ πολιτεία). ἐπίρ. καλῶς, καθ' ὅλας τὰς σημασίας· παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον «οὐδ' ὅτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε» Ὀδ. δ, 64, ὅστις συνήθ. τὸ καλὸν ἢ καλὰ ἐπιρρηματικῶς μετὰ χειρίζεται· «ὑμεῖς οὐκέτι καλῶ μεθίετε θυμὸν ὁδὸς ἀλκῆς» = ἀναρμόστως Ἰλ. ν, 116· «κλὰ μελπόμενος» Πινδ. Ν. 1, 20· «φρονεῖν καλῶς» Αἰσχ. Περσ. 711· – θανεῖν, Χο. 350· «καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστα», Ἑπτ. 381· «καλῶς εἰδώς» Σοφ. Οἰ. τ. 317· «καλῶς πράττειν», Ἀντ. 271· «καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι», Αἴ. 474· «καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευσεν» Πλατ. Πρωτ. 319· «καλῶς καὶ ὡς πρέπει ταῦτα», Χαρμ. 172· περὶ ταύτης τῆς συμπλο-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κής πρβλ. Λοβεκ. παραλ. σ. 56· «τί δήποτε ἅπαντ' εἶχε καλῶς τότε, καὶ νῦν οὐκ ὀρθῶς;» Δημ. 3, 30· συχνὰ «εἰ καλῶς σφίσιν ἔχοι» Θουκ. 4, 117· «καλῶς παράπλου κεῖται» = εὐνοϊκῶς, 1, 36, καὶ «-ἐν παράπλῳ», 1,44· Μάνον δὲ «καλῶς» ὡς συγκαταθέσεως δηλωτικὸν = καλὰ Εὐρ. Ὀρ. 1216, Δημ. 39, 14· «πάνυ καλῶς» = πολὺ καλά, ὅταν τις εὐγενῶς παραιτῆται τὴν ἐξακολούθησιν τῆς συνδιαλέξεως Ἀριστ. βατρ. 512· «κάλλιστ' ἔπαινῶ» 508· συγκρ. καὶ ὑπερθ. καλλίων, κάλλιστος, καθ' ὅλας τὰς σημ. τοῦ θετικοῦ· «πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράσθαι» Ὀδ. κ, 396· «οὐ μὴν οἱ τόγε κάλλιον οὐδὲ τ' ἄμεινον» Ἰλ. ω, 52· «ὃς δὴ κάλλιστος ἐγένετο θνητῶν ἀνθρώπων», ω, 233· «κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος» Αἰσχ. Ἀγ. 874· «ἄνδρα δ' ὠφελεῖν κάλλιστος πόνων» Σοφ. Οἰ Κ. 315· «κάλλιστον θέαμα» Πλατ. πολιτ. 3,402· «καλλίοσιν ὀνόμασι χρῆσθαι», Φιλ. 43· «πάντων κάλλιστα» = ἐξαίρετα, σοφ. 227· καὶ «καλλιόνως», νόμ. 2, 660· «καλλιώτερον ὑπῆρχε πρότερον ἐν Θουκ. 4, 118· ὅμως ἀσφαλῶς πρῶτον παρὰ τοῖς ὕστερον ἅπαντᾷ πρβλ. Λοβεκκ. εἰς Φρυν. σ. 136, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ψιλλ. «καλλιστότατος». Τὸ α εἶνε παρ' Ὁμ καὶ τοῖς ἐπ. καὶ τοῖς ἰαμβικοῖς ποιητ. μακρόν, μόνον ἐν Ἡσ. Ἔρ. 63, Θε. 585, βραχὺ· παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς ἀττ. ποιητ. βραχὺ· παρὰ δὲ τοῖς ἐπιγραμματοποιοῖς καὶ τοῖς βουκολικοῖς κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου μακρὸν ἢ βραχύ· ἐν θέσει συνηθ. βραχὺ πρβλ. Ἰακωβ. Ἀνθ. Παλ. σ. 761)· ἐν ταῖς συνθέσ. εἶνε καλλι- συνηθ. τύπ. οἱ μτγν. καὶ οἱ γραμματικοὶ ἔχουσι καλο-, ἔνθα τὸ α εἶνε πάντοτε βραχύ.

Κάλος, ὁ· ὕδε κάλως.

Καλο-στροφέω· στρέφω καλῶς ὅηλ. τοὺς βιβλίους τοῦ χωραφίου, ἐκκλ.

Καλο-στρόφης, ὁ· στρέφων, κατασκευάζων σχοινία Πλουτ. Περικλ. 12, ἔνθα ἦτο γεγραμμένον «καλωστρόφος».

Καλό-στροφος, 2· ὁ καλῶς ἐστραμμένος, Τζέτζ.

Καλο-σύμ-βουλος· ὁ καλῶς συμβουλεύων Προκλ.

Καλο-σύν-τυκος, 2· εὐσύντευκτος, Ζωναρ.

Καλο-τεχνία, ἡ· καλλιτεχνία, τεχνογρ. 4, 51.

Καλότης -ητος, ἡ· κάλλος, λέξ. πλασθεῖσα ὑπὸ Χρυσίππου, Πλουτ. ἠθ. 441.

Καλο-τίθηνος· εὔτροφος Ἡσυχ.

Καλό-τροφος, 2· τῷ ἄνωτ. Ἡσυχ.

Καλο-τύπας, ὁ· ὁ δρυοκολάπτης Ἡσυχ.

Καλο-ύφαντος, 2· ὁ καλῶς ὑφασμένος Σχολ. Σοφ. Τρ. 603.

Καλό-φθαλμος, 2· ὁ ἔχων ὡραίους ὀφθαλμούς, Βυζ. καὶ ἐν Ἀθην. 10,454 ἐξείκ. Σκαλιγ.

Καλό-φιλος, 2· εὔξεινος Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 627.

Καλο-φόρος, ὁ· ὁ φέρων ξύλα Ἀθην. 4,143

Καλό-φρων, 2· καλογνώμων Ἡσυχ.

Καλό-ψυχος, 2· εὔθυμος Ἡσυχ.

Καλπάζω, «καλπάζειν, τὸ ἁδρῶς βαδίζειν» Σουΐδ. «- Καλπάζειν ἐστὶ δὲ σκιρτᾶν, οὐ τὸ ἁπλῶς θέειν, ἀλλὰ τὸ ἀνέτως καὶ δίχα ἐπιταγῆς καὶ πηδητικῶς καὶ οἷον ὀρχηστικῶς κατὰ τοὺς καλπάζοντας» Εὐστ. Ὅθεν παρακαλπάζω· τάσσεται ἐπὶ τῶν ἵππων.

Κάλπαι, ὧν, αἱ· πόλις παραλίαν ἐν Βιθυνίᾳ Θεοπομ. ἐν Στ. Βυζ. ἐν δὲ Ξεν. Ἀν. 6, 2, 13. 17 «Κάλπης λιμήν».

Κάλπας, ὁ· ποταμὸς ἐν Βιθυνίᾳ μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας Στραβ. 12, 543

Καλπασμός, ὁ· τῷ ἵπομ.

Κάλπη, ἡ· 1) «κάλπη ἵππος βαδιστής, καὶ εἶδος δρόμου» Ἡσυχ. ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐγίνετο εἶδος ἱπποδρομίας μὲ ὁπλίταν ἵππον, καθ' ἣν ὁ ἀναβάτης περὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου κατεπήδα ἐκ τῆς ἵππου καὶ κρατῶν τὰς ἡνίας συνέτρεχε καὶ αὐτὸς μέχρι τοῦ τέρματος Παυσ. 5, 9, 2· ἐν δὲ τῇ φράσει «τοῦ δεῖνος ἡ κάλπη ἐνίκησεν» οἷον «Παταίκου» πρέπει νὰ νοῆται οὐχὶ ὁ δρόμος, ἀλλ' ἡ ἵππος Παυσ. αὐτόθι 2) = κάλπις, ὑδρία Πλουτ. Μαρκελλ. 30 = λάρναξ Ἡρωδ. 4, 1, 6.

Κάλπη, ἡ· μία τῶν ἀτηλῶν τοῦ ραπαλίσους, ἄκρωτ. μὲ ὁμών, πάλιν ἐν Ἱσπανίᾳ τὸ νῦν Γιβραλτὰρ Στραβ. 3, σ. 140· πρβλ. καὶ Κάλπαι.

Καλπίον, τό· ὑποκ. τοῦ κάλπη, 2, Ἀθην. 11, 475.

Κάλπις, ιδος, ἡ· ἄγγεῖον· α) ὑδρία, στάμνος Ὀδ. η, 20 (κάλπιν), Πινδ. Ὀ. 6, 40, (ἀργυρέαν κάλπιδα)· «κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν ὁρόσον ἄρατε» Ἀριστ. βατρ. 1340· μυροδόχον ἄγγεῖον Ἀντιφ. Ἀθην. 12, 553· β) τερροδόχον Πλουτ. Δημητρ. 53· «κάλπιν ὑπὸ χθόνα θέσθαι» Μιλ. 16 (12, 74)· ξυνή, Θεαιτ. 4 (Πλαν 221)· «-κοίλη, βαιή, ἔλαφρὴ» Νικαρχ. 8· Μ. Ἀργ. 30 (9, 330· 7, 373), ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ = κληρωτίς, ὡς ὁ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 320 κάλπεις καλεῖ, ἔνθα τὰς ψήφους καθίεσαν αἱ δικάζοντες· πρβλ. Λουκ. Ἑρμοτ. 40· - ἐν Ἀθην. 11, 468 καλπὶς = εἶδός τι ἐκπώματος.

Κάλπος, τό· τῷ ἄνωτ. «-πατηρίου εἶδος» Ἡσυχ.

Κάλτιος, ὁ· καλίκιος Ῥινθ. ἐν Πολυδ. 7,90· τὸ ὑπόδημα Β, Ἀν. 191· οὕτω καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες ἰδίᾳ τὸ ῥωμαϊκὸν ὑπόδημα· ὁ τύπος «καλτίκιος» ὅστις ἐνίοτε παρὰ Πλουτ. Λίμ. Π. 5, Πομπ. 24 ἀπαντᾷ, εἶνε ἐσφαλ. calceus.

Καλύβη, ἡ (καλύπτω) καλύβα Ἡρ. 5, 16· «οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς διαιτωμένων» Θουκ. 2, 52· πρβλ. Ἀθην. 12, 517 ἐκ τοῦ Θεοπόμπου «καλύβας περιβάλλοντες περὶ τὰς κλίνας, αἳ πεπλεγμέναι εἰσὶν ἐκ ῥάβδων»· - σχοινίτις, λέων. Ταρ. 91 (7, 295)· ἐν Ἀπολ. Ῥ. 1, 775 νυμφικὸς θάλαμος.

Καλύδιον, τό· ὑποκ. τοῦ πρωτ. Πλουτ. Πομπ. 73· - μικρὸν Δ. Ἀλ. 10, 19.

Καλυδίτης, ὁ· ὁ κατοικῶν ἐν καλύδῃ «καὶ λυπρόβιοι» Στραβ. 7, 318.

Καλυδα-παίομαι· παιῶ ἐμαυτῷ καλύδην Στραβ. 4, 200.

Κάλυδος, ὁ· καλύδη.

Κάλυδναι, ὧν, νῆσοι κατὰ τὴν παραλίαν τῆς

Τρωάδος Ἰλ. 6. 677. Κατά τινας αἱ Σποράδες νῆσοι, ὧν μία ἐλέγετο Καλύδνα καὶ ἑτέρων Καλύμνα, (Κάλυμνος)· κατ' ἄλλ. ἡ Λέρος καὶ Κάλυμνος, καὶ κατ' ἄλλ. μόνον ἡ μία νῆσος Στραβ. 10, 489. Κατ' ἄλλ. δὲ πάλιν αἱ περὶ τὴν Τένεδον νῆσοι, ἥτις καὶ τὸ ὄνομα Καλύδνα εἶχε, αὐτ. 13, 604, οἱ κάτ. Καλύδνιοι Ἡρ. 7, 99.

Κάλυδνος, ὁ· υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ Στ. Βυζ. «Καλύδνου τύρσις» = αἱ Θῆβαι Λυκόφρ. 1209.

Καλύδων, ῶνος, ἡ· 1) ἀρχαία περίφημος πόλις ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τὸν Εὔηνον Ἰλ. ἐπίθ. Καλυδώνιος, 3· «κάπρος» Ἀπολ. 2, 6, 3· «Καλυδώνιαι» Ξεν. 2) ὁ· υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ, Ἀπολ. Στεφ. ὄν. ἀνδρῶν, Ἰσαΐ.

Καλύκαδνος, ὁ· 1) ποταμὸς ἐν Κιλικίᾳ Στραβ. 2) ἄκρωτ. Πολυβ.

Καλυκ-άνθεμον, τό· φυτόν, περικλύμενος Διοσκ.

Καλύκειτος, ὁ· λίθος, ὅστις εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς σάλπιγγος, τοῦ ἰχθύος Ἡσυχ.

Καλύκη, ἡ· 1) θυγ. Αἰόλου Ἀπολ. 2) ὄν. γυν. Ἀριστ. 3) ὄνομα ἑταίρας τινος Ἀθην. 14, 619.

Καλυκίζω ἀνθῶ Ἡσύχ.

Καλύκιον, τό· ὑποκ. τοῦ κάλυξ Ἡσυχ.

Καλυκο-στέφανος, 2· ὁ φέρων στέφανον ἐκ καλύκων ἀνθέων κατεσκευασμένον Ἀνθ. 6, 55.

Καλυκ-ώδης, 2· ὁ ὡς ὁ κάλυξ Θεοφρ.

Καλυκ-ῶπις, ιδος, ἡ· ἡ ἐδόθινεν πρόσωπον, ὄψιν, ἔχουσα· - νύμφη, Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 284 - κούρη, Δημ. 8.

Κάλυκωσις, ἡ· ὁ τῆς κάλυκος σχηματισμός, ἡ κάλυξ αὐτὴ καὶ ἰδ. τῶν ῥάδων, Ο'.

Κάλυμμα -τος, -τό· σκέπασμα, κάλυμμα καὶμάλιστα τῆς κεφαλῆς, ὡς τὸ πένθιμον τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, ὅπερ ἡ Θέτις ἐπέθηκε· «κάλυμμ' ἕλε κυάνεον» Ἰλ. ω, 93. Αἰσχ. Χο. 487· «κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον» Σοφ. Αἰ. 242· «χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν», Ἡλ. 1460· μτφ. «ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔφασκε δεδορκὼς» Αἰσχ. Ἀγ. 1151· - ἐν γέν. πᾶν ὅ,τι περιβάλλει τι, οἷον τὸ κρανίον, τὸν ἐγκέφαλον Νικ. Θηρ. 906· τὸ περικάρπιαν (τῶν καρπῶν), Ἀχ. 269· τὸ ὄστρακον τῶν ὀστρακοδέρμων καὶ κοχλιῶν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 15· τίθεται ἐπὶ τῶν βλεφάρων, 2, 66· λέγεται τὸ μνῆμα (τάφος) Διοτιμ. 9 (7, 227)· παρὰ δὲ Ὀππ. ἁλ. 3, 82 = περιφερικὸν καὶ σακκοειδὲς δίκτυον.

Καλυμμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. Ἀριστ. ἀποσπ. 54.

Καλυμμός, ὁ· κάλυμμα Σοφ. Αἰ. 243 ἐξ εἰκασίας Ἐρμάννου.

Κάλυμνα, ἡ· μία τῶν Σποράδων νήσων, νῦν Κάλυμνος, πλησίον τῆς Ῥόδου Στραβ. πρβλ. Καλύδναι, κάτ. Καλύμνιος Ἀθην. 11, 474.

Κάλυνδα, ἡ· πόλ. Καρίας Στραβ. κάτ. Καλυνδεὺς Ἡρ. ἐπίθ. Καλυνδικός, 3, αὐτ. 1, 172.

Κάλυνθος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.

Κάλυξ, ῆκος, ἡ (καλύπτω)· κάλυμμα, ἐν ᾧ τι εἶνε κεκλεισμένον, περιτύλιγμα· ἔντ. ἡ τῶν θάμνων καὶ δένδρων κόμβοι ἢ ὀφθαλμοί, ἐν οἷς τὸ ἄνθος, τὸ μπουμπούκι ἐπὶ τῶν ῥόδων Ὁμ. ὕμν. Δημ. 428, Ἡρ. 2, 92· «ῥόδων καλύκεσσι» Πλατ. ἐπ. 29 (Πλαν. 210)· «μᾶλλον καλύκων ἐρυθαίνετο» Στρατ. 7 (12, 8) συχνὰ ἐν Ἀνθ. ὡς καὶ Θεοκρ. 3, 23· «φέρει ἀπὸ πάντων ἡμέλιττα ὅσα ἐν κάλυκι ἄνθει» Ἀριστ. Ἱ. 2. 5, 22· τὸ τῶν καρπῶν περικάρπιον, τὸ λέπυρον, λοβὸς τοῦ κέγχρου Ἡρ. 3, 100· «στάχυς ἐν κάλυκι» Πλουτ. Ἐδμ. 6· γενικώτ. τίθεται ἐπὶ τῶν σπαρτῶν «Διὸς νότῳ γανᾷ σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασι» Αἰσχ. Ἀγ. 1265· «πόλις φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρπου χθονός» Σοφ. Οἰ. τ. 25· τὸ πρῶτον βλάστημα τῶν φυτῶν· «ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον καρπὸν ἀποδόσκεται» Ἀριστ. ὄρν. 1065· - ἐν Ἰλ. σ, 401 λέγεται ὅτι ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασε γυναικεῖόν τι κόσμημα κάλυκας ἐπονομαζόμενον, ὅπερ βεβαίως εἶνε μετάλλινον καὶ ἰσ. ἐνώτια, κατὰ δὲ τὸν Εὐστ. δακτύλιοι.

Κάλυξις, ἡ· τῷ ἄνωτ. Ἡσυχ.

Καλύπτειρα· Θηλ. τοῦ ἑπόμ. καλύπτρα Ἀντιπ. Σιδ. 21 (6, 206).

Καλυπτήρ -ῆρος, ὁ· ὁ καλύπτων, τὸ κάλυμμα, σπέπασμα Ἀριστοτ. προβλ. 20, 9· ἐπίβλημα, πῶμα, Δ. Σικ. 18, 26· - κεραμίς Δ. Ἀλ. 6, 92· «καλυπτῆρες» = τὰ μακρὰ πετρώματα τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, μτγν.

Καλυπτηριάζω καὶ καλυπτηρίζω· μὲ κεραμίδας στεγάζω, γλωσ.

Καλυπτήριον, τό· σκέπασμα, ἐπίβλημα, γλωσ.

Καλύπτης -ου, ὁ· κεραμίς, γλωσ.

Καλυπτός, 3· σκεπασμένος· «φάρει καλ.» Ἀριστ. θεσμ. 890· «- μηροὶ καλυπτῆς ἐξεκεντο πιμελῆς» = ἐξεῖχον τῆς περικαλυπτούσης πιμελῆς Σοφ. Ἀντ. 908.

Καλύπτρα, ἡ· κάλυμμα, σκέπασμα, ἰδ. γυναικεῖον τῆς κεφαλῆς κάλυμμα· «κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην» Ὀδ. ε, 232, Ἰλ. ζ, 406, Αἰσχ. Περσ. 529· μτφ. «ὑνοφέραι καλύπτραι», ἐπὶ τῆς νυκτός, Χα. 798. Πλατ. Ἀλκ. 1, 123· «- καλύπτρας τῶν φαρετρίων ποιοῦνται» = πώματα Ἡρ. 4, 64.

Καλύπτω· περιβάλλω, σκεπάζω, κρύπτω· «σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας» Ἰλ. α, 23· ἀλλαχ. ἐν ν, 425 «τινὰ Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι» = φονεύειν· «παρδαλέῃ μετάφρενον ὤμοιν καλύψαι», κ, 29. Καὶ «πέτρον χεὶρ ἐκάλυψε» = περιέλαβε, π, 735· ἔτι «ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμούς» = τοῦ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, π, 502· ὡσαύτως «κρατερὸν δὲ ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε» = τοῦ ἐβύθισε, λ, 249· «ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε», ρ, 391· καὶ «τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν» Ἰλ. ε, 461· «τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν», ν, 580, περὶ τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ καὶ «τινί τι» «τόσσην οἱ δόσιν καλύπτερθε καλύψω» Ἰλ. φ, 321· «πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο πτύγμ' ἐκάλυψεν», ε, 315, ὡσαύτως «πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν», χ, 313· καὶ «ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ κάλυψε», ρ, 132, εἴθισται πρὸ αὐτοῦ ὡς σκέπασμα. Παθ. «κεκαλυμμένος οἷός ἀϋτῶ» Ὀδ. ε, 443· «ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος» Ἰλ. ω, 162· «ἀσπίδι κεκαλυμμένος εὐρέϊ ὤμους», π, 360.

Διεθνές Κέντρο Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκη

Μέσ. σκεπάζω ἑμαυτὸν «κρηδέμνῳ δ' ἑφύπερθε καλύψατο» Ἰλ. ξ, 184· καὶ ἀποκ. Ὀδ. λ, 53· οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις «χθονὶ γυῖα» Πινδ. Ν. 8, 28· «ἔργον κινδύνῳ κἀκαλυμμένον», Ὀ. 5, 16· «χθονὶ κάλυψον» Αἰσχ. Πρ. 583· «Ταρτάρου κευθμῶν καλύπτει Κρόνον», 220· «δνόφοι καλύπτουσι δόμους», Χο. 51· «φάρει καλύψω» Σοφ. Αἴ. 899· «τάφῳ καλύψαι» = θάψαι, Ἀντ. 28· καὶ μτφ. «ἀποκρύπτω μή τι κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη», 1239· «ἔξω μέ που καλύψατε» = φέρετε ἔξω καὶ κρύψατε, Οἰ. τ. 1411· «μὴ κάλυπτε τὸ εὐδαίμονας Ἀθήνας», = μὴ ταπείνου, Οἰ. Κ. 283· «χάρᾳ καλύπτειν τοὺς θανόντας» Εὐρ. Ἡλ. 1072· «-νεκρὸν γῇ», Φοιν. 1672· - σιγῇ = ἀποσιωπᾶν τι, Ἱππ. 712. Σπάν. εἶνε ἐν πεζῷ, Ξεν. Ἱππικ. 12, 5 καὶ ἐνιαχοῦ μτγν. ὡ. Πλουτ. Νικ. 1. Συνηθέστερα δὲ εἶνε τὰ σύνθετα.

Καλύφη, ἡ· τὸ σκίπασμα, φλοιὸς Μ. Ἐτ.

Κάλυψις, ἡ· ἡ σκίπασις, τὸ κρύψιμον, μτγν.

Καλυψώ, οὔς, ἡ νύμφη· θυγ. τοῦ Ἄτλαντος, οἰκοῦσα ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας Ὀδ. α, 52 2) μία τῶν Ὠκεανίδων Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 422 κατὰ δὲ Ἀπολδ. 1, 2, 6, Νηρηΐς· 3) ὄνομα ζωγράφου, Πλίν.

Καλχαίνω (κάλχη)· ἔχω χρῶμα, ὅθεν ἐρυθραίνω εἰς τὸ σκοτεινὸν ἀποκλίνουσαν· τίθεται ἐπὶ τῆς ταρασσομένης θαλάσσης, ἥτις μόνον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐν καιρῷ τρικυμίας παρέχει τοιαύτην ὄψιν· ἄλλως ἡ τοιαύτη σημασία ἐπὶ τῆς θαλάσσης εἶνε παντελῶς ἀνάρμοστος, ἀρχ. λεξ. «ἐκ βάθους ταράσσεται» πρβλ. τὸ πρφρύρω· μόνον μεταφορικῶς, λέγεται ἐπὶ τῆς ψυχικῆς ταραχῆς, ὅταν τις ἔχῃ τι εἰς τὸν νοῦν του, ὅπερ τὸν ἀπασχολεῖ καὶ τὸν ἀνησυχεῖ «δῆλός γάρ τι καλχαίνουσα ἔπος» Σοφ. Ἀντ. 20· «ἀμφὶ ταῖσδε καλχαίνων τέκνοις» = μεριμνῶν Εὐρ. Ἡρ. μ. 40· «λέκτριον στερηθεὶς ὧν ἐκάλχαινεν τυχεῖν» = σφοδρῶς ἐπεθύμει, ἐλαχτάρα. Παρὰ Νικ. Θηρ. 641 Λυκαφρ. 1457· - καλχαίνεται ἔνθα δι. γρ. - πορφύρεται = πορφύρᾳ βάπτεται.

Κάλχας -αντος, ὁ, κλ. Κάλχαν· περίφημος μάντις, ἐν τῷ Ἑλλ. στρατοπέδῳ τῷ ἐν Τροίᾳ Ἰλ.

Κάλχη, ἡ· 1) ὁ κοχλίας τῆς πορφύρας, ὅστις κοινῶς λέγεται πρόσφυρα, ἔπειτα ὁ χυμὸς αὐτὸς τοῦ ζώου, ἐξ οὗ τὸ χρῶμα, ἡ πορφύρα, Νικ. ἀλ. 391, ἔνθα δι. γρ. χάλκη· «χρῶμα ὄμμασιν κάλχη» Στραβ. 9, 5ΣΣ· 2) ὁ κοχλίας· ἡ ἐλιξ τοῦ ἰωνικοῦ κιονοκράνου Corp. Inscrip. 1, p. 282· 3) ἄνθος τι Ἀθην. 15, 682.

Καλχηδών, Καλχηδόνιος· Ἴδε Χαλκ.

Καλχηνία, ἡ· θυγ. Λευκίππου Παυσ.

Καλχῖς, ἡ· Χαλκὶς Παρθεν. 13.

Καλῴδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κάλως, μικρὸν σχοινίον, ἢ μικρὰ γούμενα· Ἀριστ. σφ. 398, Θουκ. 4, 26· εἰς τὰ ναυτικὰ τῶν ἀττικῶν διακρίνεται τῶν συνήθων σχοινίων, τὸ γαυλίτων, ὀρθότ. «καλῴδιον».

Καλῴνδας καὶ Καλώνδης ου· ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.

Καλώνυμος, 2· ὁ ἔχων καλὸν ὄνομα, εὐώνυμος, ἀρχ. λεξ.

Καλωπός· ὁ ἔχων ὡραῖον πρόσωπον Ἡσυχ.

Κάλως, -ω αἰτ. κάλων, ίων. καὶ ἐπ. κάλος, ὁ· καραβόσχοινα χρήσιμον εἰς διαφόρους τῶν πλοίων χρείας· «ἐν ὁ ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν» Ὀδ. ε, 260, ἔνθα εἶνε τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἀναβιβάζεται ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ ἡ κεραία, ἐφ' ἧς εἶνε διεσταλμένον τὸ ἱστίον, ὅπερ ἀνοιγόμενον λαμβάνει τὸ σχῆμα τῆς ῥωμαϊκῆς σημαίας τῆς καλουμένης vexillum· ἐνν. λέγονται «οἱ κάλοι τοῦ ἱστίου» Ἡρ. 2, 36, καὶ ἀλλαχοῦ· «θύρη κάλῳ διεσταλμένη», 2, 96· «πρυμνήτης κάλως» Εὐρ. Μηδ. 770· «κάλως ξεῖναι», Τρῳ. 94, ἀναπετασνύοναι τὰ ἱστία· «ἀπὸ κάλω καὶ Ὀρανίου κρεμάσαντι σαυτὸν» Ἀριστ. βατρ. 121, ἐν γέν. σχοινίου, «τοῖσιν κάλῳσι», εἰρ. 450, μὲ τὴν δι. γρ. «κάλοις» πρβλ. καὶ Ἐπικράτ. ἐν Ἀθην. 11, 782. Παρὰ Θουκ. 4, 25 «παραπλεόντων ἀπὸ κάλω ἐς τὴν Μεσσήνην» ἐξηγεῖται κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Πολυδ. 1, 113, ἐκ κάλων ἕλκοντες τὰς ναῦς» δηλ. ἀντὶ νὰ κωπηλατῶσι ἢ νὰ πλέωσι μὲ τὰ πανιὰ ἔσυρον ἐκ τῆς ξηρᾶς κατὰ μῆκος τῆς παραλίας αὐτά, πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 78· ἡ δὴ φράσ. «πάντα κάλων κινεῖν» εἶνε παροιμιακὴ σημαίνουσα, πάσας τὰς δυνάμεις ἐντείνειν, θέτειν ὅλα τὰ μέσα εἰς ἐνέργειαν Λουκ. Σκυθ. 11· ἢ, «πάντας ἔσαισε κάλως» = ἄνοιξιν ὅλα τὰ πανιὰ Κριναγ. 15, (9, 545)· οὕτω πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν καὶ τὸ «νῦν δή σε πάντα δεῖ κάλων ἕξεναι» Ἀριστ. Ἱππ. 753, ἔνθα ὁ Σχολ. θέλει ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὸ ῥίψιμον «τῶν σχοινίων αὖν ταῖς ἀγκύραις ἐπὶ θάλασσαν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 278· «ἐχθροὶ γὰρ ἕξασι πάντα δὴ κάλων» καὶ «πάντα κάλων ἐκτείνειν» Πλατ. Πρωτ. 338· ντὸ λεγόμενον γε πάντα κάλων ἐφίντες», Συμπ. 389· ἐν τῷ πλ. εὑρίσκονται τόποι τινὲς κατὰ τὴν τρίτην κλίναν, κάλωσι Ὀρφ. Ἀργ. 621· κάλωσι Ὀρφ. Ἀργ. 237· κάλωας, 253. Ὀππ. ἁλ. 5, 223.

Κάλως -ω· μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου Παυσ.

Καλω-στρύφως, ὁ καλοστρόφος.

Κάμ' κατὰ πρὸ τοῦ μ, π. χ. κάμ μὲν Ὀδ. υ, 2, Ἡσ. Ἔρ. 441· «κάμ μέσαν» Ὀ. λ, 172.

Καμακίας, αἴτος· εἶδος αἴτου Θεόφρ.

Καμακλίδιον, τό· καμάκιον Ἐύστ.

Καμάκινος, 2· «δόρυ» λιπτὸν καὶ μακρὸν ὡς καμάκιον καὶ διὰ τοῦτο ἀσθενὲς καὶ δύσφορον Ξεν. π. Ἱππ. 12, 12.

Καμάκιον, τό· καμάκι, ὑποκ. τοῦ ἑπομένου Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 39.

Κάμαξ -κος, ἡ καὶ ὁ· πᾶν τιμάχιον ξύλου μακροῦ, παλαῦκι, ὅπερ πηγνύμενον στηρίζει τὰ κλήματα «ὑποβαστάζαντα τὰς ἀμπέλους ξύλα» Ἡσυχ. πρβλ. Πολυδ. 1, 124), Ἰλ. σ, 568, Ἡσ. Ἀσπ. 298· «θύρσου γλωρὸς» Ἀνθ. ἡ, 165· ἐν γέν. κοντάριον, ὁ· Αἰσχ. Ἀποσπ. 157· δόρυ, «ἐν προτειλίοις κάμαξιν», Ἀγ. 66, ὥσπερ καὶ Εὐρ. Ἑκαβ. 1155· ἡ κόπη, Λουκ. πλοι. 6· Κατὰ τὸν Μ. Ἐτ. ἀρσενικῶς σημαίνει, τὴν χάραξα = παλοῦκι πρὸς τὸ ἄκρον σουβλερόν· ὁ δὲ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει «κάμακας καλάμους ὀξεῖς» κατὰ Πολυδ. 10, 117 ὁ Αἰσχ. τὰς λαμπάδας εἶπε κάμακας· «κάμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι»· πρβλ. καμάσσω.
Καμάρα, ἡ· πᾶν ὅτι ἔχει θολωτόν, καμαρωτὸν σκέπασμα, στέγην, παρ' Ἱππ. 1, 199, σκεπαστὴ ἅμαξα Πολυδ. 10, 52· «ὄχημα κατάστεγον, (πρβλ. Δ. Καισ. 36, 32)· θολωτὸν δωμάτιον Δ. Σικ. 2, 9· παρὰ δὲ Ἀρρ. Ἀν. 7,25, 5, θάλαμος ὑπνου ἡ κλίνη μὲ οὐρανόν· πλοιάριον πρὸς τὰ ἄνω ἔχον καμαρωτὸν σκέπασμα ὡς αἱ γόνδολαις τῆς Βενετίας Στραβ. 11, 495. Παρὰ δὲ Πολυδ. 2, 86 καλεῖται καμάρα τὸ στόμιον τῆς τοῦ ὠτὸς κυφίλης. Κατὰ Φώτ. βιβλιοθ. σ. 454, 33 εἶνε ἀνάττικον.
Καμαρίω· καμάρας κατασκευάζω, συνάγω τι εἰς καμάραν Ἡσυχ.
Καμαρικός, 3· καμαρωτός, μτγν.
Καμάρινα, ἡ· 1) μία τῶν Ὠκεανίδων Πινδ. Ὀ. 5,8· 2) πόλ. ἐν Σικελίᾳ καὶ ὁμών. λίμνη, ἧτις ἀνέβιβε κινδυνώδεις ἀναθυμιάσεις Πινδ. Ὀ. 4, 21, Ἱππ. 7, 154· ἐντ. ἡ παροιμία «μὴ κίνει Καμάριναν· ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων» χρησμ. Στ. Βυζ. πρβλ. Λουκ. φιλοψευδ. 32 («ὁ Λοβεκ. ἐν παθ. εἰκάζει «καμάριναν» δηλ. ὑπόγειον ὑπόνομον ὡς καμάραν), ἐπίθ. Καμαριναῖος 3, Ἱππ. 7, 156.
Καμάρτυον, τό· πόλ. ἐν Ὁμβρικῇ Στραβ Camurinum.
Καμάριον, τό· ὑποκ. τοῦ καμάρα, κατὰ Φώτ. ἀνάττικον.
Καμαρο-ειδής, 2· ὁ ἔχων σχῆμα καμάρας, μτγν.
Κάμαρος, ὁ· κάμμαρος.
Καμαρόω· στενεύω τι εἰς καμάραν, μτγν.
Καμάρωμα, τό· τὸ γύρισμα τῆς καμάρας, καμάρα, μτγν.
Καμάρωσις, ἡ· τὸ κατασκευάζειν καμάραν, μτγν. παρὰ δ' ἰατροῖς εἶδος τι θραύσεως ὀστοῦ.
Καμαρωτός, 3· ὁ ὡς καμάρα κατεσκευασμένος, ὁ καμάραν ἔχων· - στέγη Ἀθην. 5, 196· - ἅρμα, 4, 139· - ψαλιδώματα Στραβ. 16, 1
Καμασῆνες, οἱ· εἶδος ἰχθύων Ἀντιπ. Θ. 45 (11, 20), ἐν. καμασὴν Ἱππων. π. μον. λ. σ. 17,7. παρ' Ἀρκαδ. 8, 24 «καμασσήν».
Καμασῖνες, οἱ· τῷ ἀνωτ. Ἡσυχ.
Καμάσσω (ἐκ τοῦ κάμαξ = ὄρυγ)· σείω, δονῶ Ἡσυχ. ὅστις καὶ τὸ «καμάσσονται» πτερύσσεται ἐξηγεῖ.
Καματηδόν, ἐπίρ. μὲ κάματον, κόπον Μανεθ. 4, 622.
Καματηρός, 3· πᾶν ὅτι ἔχει κάματον, κόπον, δυσκολίαν, ταλαιπωρίαν· - γῆρας Ὁμ. Ὀμν. Ἀφρ. 247· - ἀϋτμὴν Ἀπολ. Ῥ. 2, 87· «τοὺς μὲν καματηρὸν ἄρχειν» Ἀριστοτ. κοσμ. 6· «σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα» Λουκ. ὀρχ. 34· - ἀσθενὴς ἐξηντλημένος Ἱππ. 4, 135· ὁ Ἀρρ. Ἀν. 5, 16, 2 συνάπτει «καματηροὶ καὶ πνευστιῶντες»· - σώματα = νοσηρὰ Δ. Ἀλ. 10, 53· ἐπίρ. καματηρῶς Πολυδ. 3, 105.
Καματη-φόρος, 2· ὁ φέρων κάματον, ἐκκλ.
Κάματος, ὁ (καμεῖν)· 1) κόπος, ἐπίτασις τῶν σωματικῶν δυνάμεων· «ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν» Ὀδ. η, 325· «πολυάϊξ», ἐπὶ τοῦ πολέμου Ἰλ. ε, 810· ἡ μετὰ τὴν ἔντασιν ἀκολουθοῦσα ἐξάντλησις, ἀτονία, κόπωσις, ὡς ἐκδηλοῦται εἰς τὰ τοῦ σώματος μέλη καὶ μάλιστα εἰς τὰ γόνατα· «ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος» Ἰλ. ὃ, 236· «γούνατ' ἔχοιτο», ν, 711· «κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἔδμενα», φ, 52· «καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο», ν, 85· «αὔρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον» Ὀδ. ξ, 318· «ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος», ζ, 2· «ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες», ι, 75· Πινδ. «ἄλβος ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται», Π, 12, 28· «παῦροι ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν καμάτου μεταλαμβάνειν», Ν. 10,77· - δυσπενθής, Π, 12,10· - νωδύνος, Ν. 8,50· «οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι» Σοφ. Ἠλ. 128· πανταχοῦ δὲ ἀπαντᾷ ἐν τῆς χορικοῖς ᾄσμασιν «εἰς γῆν γόνυ καμάτῳ καθεῖσαν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 333. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερ. π. χ. πεζ. «πολλοὺς καμάτους ὁπομείνας καὶ τραύματα» Λουκ. Μακροβ. 22· «καμάτοις καὶ φροντίσι τετρυχωμένος» Ἡρωδ. 1, 3, 1· ἀρρωστία Πολυδ. 3, 104, μεθ' οὗ καὶ συνάπτεται· «οὔτε τῶν ἰατρῶν ἀρκούντων ἔτι βαθέως τοῖς καμάτοις» Δ. Ἀλ. 10, 53· 2) τὸ μετὰ πόνου πολλοῦ ἐξεργασθὲν καὶ ἀποκτηθέν· «ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νηποινὶ δόυσι» = τὸν κόπον μας Ὀδ. ξ, 417· τὸ κατασκεύασμα, τὸ ἔργον «βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον» Λίσχ. ἀποσπ. 51· «σάος δαλὰ ἑρτὸν σκυτοτόμων κάματον» Ἀντιπ. Σιδ. 21, (6, 206).
Καματο-υργία, ἡ· ἐπίπονος ἐργασία, ἐκκλ.
Καματόω· κοπιάω Ἡσυχ.
Καματ-ώδης, 2· ὁ προξενῶν κάματον, κόπωσιν· «θέρεος καματώδεος ὥρη» Ἡσ. Ἐρ. 582· «καματωδέων πλαγᾶν ἄκος» Πινδ. Ν. 3, 17· - μέριμναι, ἀποσπ. 239· καὶ συγκρ. παρὰ Θεοφρ.
Κάμβαλα, τά· πόλ. ἐν Ἀρμενίᾳ Στραβ.
Καμβαύλης, ου· ὁ, ἀρχηγὸς τις τῶν Γαλατῶν, Παυσ.
Κάμβλης -ητος· βασιλεὺς τῶν Λυδῶν Ἀθην.
Καμβολος· Κρής τις Πολυδ.
Καμβυσηνή, ἡ· χώρα τις τῆς Ἀρμενίας Στραβ.
Καμβύσης -ου· 1) πατ. Κύρου τοῦ πρεσβυτέρου (Ἱππ. 2) υἱὸς Κύρου καὶ διάδοχος αὐτοῦ.
Καμεῖν, ἀορ. 6'. τοῦ κάμνω.
Κάμειρος, 1) ἡ· πόλ. Ῥόδου Ἰλ. κάμειρετες -έων Στραβ. ἐπίθ. Καμειραῖος, 3· -ἰσχὸς Βαθρ. 108, 25· 2) ὁ· υἱὸς Κτιμένου καὶ ἔγγονος Ἰλίου Πινδ.
Καμειρώ, -οῦς· θυγ. Πανδαρέου Παυσ.
Καμηλάριος, ὁ· καμηλίτης, ἐκκλ.
Καμήλειος, 2· ὁ τῆς καμήλου, καμηλίσιος· «καμήλεια ἐσθίειν» Πορφυρ.
Καμηλ-έμπορος, ὁ· ἔμπορας, ὅστις τὰ ἐμπορεύματα του κομίζει ἐπὶ καμήλων Στραβ. 17, 815.
Καμηλ-ηλασία, ἡ· τὸ ἐλαύνειν ἐπὶ καμήλου.
Καμηλ-ηλάτης, ὁ· καμηλιάρης.
Καμηλίζω· ὁμοιάζω τὴν καμήλαν· «ἡ ἀφαλὴ εἶδος καμηλίζουσα» Ἱλιοδ. 10, 27.
Καμηλίτης, ὁ· ὁ φύλαξ ἢ ὁ ἐπιβαίνων καμήλου Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 47.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Καμηλο-βάτης, ὁ· ὁ ἀναβάτης τῆς καμήλου Κλ. Ἀλ.

Καμηλο-βοσκός, ὁ· ὁ βόσκων καμήλους Στραβ. 16, 768.

Καμηλο-κόμος, ὁ· ὁ περιποιούμενος καμήλους Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 954.

Καμηλο-πάρδαλις -εως, ἡ· Ἀθην. 5, 201, Δ. Σικ. 2, 51.

Καμηλο-πόδιον, τό· εἶδος φυτοῦ Διοσκ.

Καμηλος, ὁ, συχνότ. ἡ· ἡ καμήλα· «καμήλοις ἁστραβιζούσαις» Αἰσχ. Ἰκ. 282, Ἀριστ. Ὄρν. 1559· «τοὺς ἔρσενας τῶν καμήλων» Ἡρ. 3, 105· - δρομὰς Πλουτ. Ἀλεξ. 31· - ἡ κάμηλος, περιληπτικῶς, ὡς ἡ ἵππος, δηλ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ στρατεύματι καμήλων Ἡρ. 1, 80· πρβλ. κάμιλος.

Καμηλο-τροφέω· τρέφω, διατηρῶ καμήλους Δ. Σικ. 3, 44.

Καμηλ-ώδης, 2· ὁ ὁμοιάζων τὴν καμήλαν, μτγν.

Καμηλωτή, ἡ, δηλ. δορὰ ἢ ἐσθής· τὸ δέρμα τῆς καμήλας, ἢ φόρεμα κατεσκευασμένον ἐκ τῶν τριχῶν αὐτῆς· πρβλ. Λουκ. Παραλ. σ. 332.

Καμικός, ἡ, Ἡρ. καὶ Ἀριστοτ. καὶ Καμικοί, οἱ, Στραβ. πόλ. Σικελίας.

Κάμιλλος, ὁ· τὸ ρωμαϊκὸν ὄνομα Camillus· 2) κατὰ Στραβ. 10, 472, υἱὸς Ἡφαίστου καὶ Καβείρας, πατὴρ δὲ τῶν Καβείρων· 3) ὁ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς φυλαττόμενος παῖς Πλουτ. Νομ. 7· - ἐπίθ. Ἑρμοῦ ὡς ὑπηρέτου τῶν θεῶν, αὐτόθι.

Κάμιλος, ὁ· κατὰ Σουΐδ. καὶ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1030 σημαίνει σχοινίον μακρὸν καὶ παχύ, κοινῶς γούμενον, ἴσ. ἐκ παρανοήσεως τοῦ χωρίου τῆς Κ. Δ. «εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος εἰσελθεῖν» ἔνθα ὁ λόγος περὶ τῆς καμήλου, τοῦ ζώου, τῷ ὄντι εἶνε, ὡς παρομοίως οἱ Ἄραβες λέγουσιν· «διαπερᾶν ἐλέφαντα διὰ τοῦ τρυπήματος τῆς βελόνης»· καὶ ὁ Ματθ. 23, 24 εἶπε περὶ κατάποσεως καμήλου.

Καμινάτος· καμινιαῖος, ὅτι, γρ. ἴδε Λουκ. Φρυν. 552.

Καμινεία, ἡ· ἡ διὰ τῆς χωνευτικῆς καμίνου ἐργασία Θεοφρ. ὅτι. γρ. καμινία.

Καμινεύς, ὁ· ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἐργαζόμενος, ὁ Δ. Σικ. 20, 63 συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ «χαραμεύς»· πρβλ. τὰ ἑπόμενα.

Καμινευτήρ, -ῆρος, ὁ· τῷ ἄνωτ. αὐλός, ὁ σωλήν, ὅτ' οὗ οἱ χρυσοχόοι φυσῶντες τὴν φλόγα διευθύνουσιν εἰς τὸ μέταλλον, ἵνα πυράκτώσαντες τὸ συγκολλήσωσιν, Φιλιπ. 76 (6, 92).

Καμινευτής, ὁ· τῷ ἄνωτ. Λουκ. Θυσ. 6, παραθέτει αὐτὸ μετὰ τῶν «βάναυσος καὶ χαλκεὺς καὶ πυρίτης»· ἴδε καμινεύς.

Καμινευτικός, 3· καμινιαῖος Σουΐδ.

Καμινεύτρια· θηλ. τοῦ καμινευτής Σχολ. Ὁμ. ὡς ἐξηγ. τοῦ «καμινώ».

Καμινεύω· τήκω ἐν τῇ καμίνῳ, ἐργάζομαι διὰ τοῦ πυρός· «αἰδηρος καμινευόμενος» Στραβ. 5, 224· ἔτι, λίθος, γύψος Θεοφρ.

Καμινία, ἡ· καμινεία ἀρχ. λεξ.

Καμινιαῖος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κάμινον, μτγν. πρβλ. Λουκ. Φρυν. 552.

Καμίνιον, τό· ὑποκ. τοῦ κάμινος, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 535 παρὰ μτγν. ἀντὶ ἱπνὸς καὶ οὕτω ἐν Γεωπ.

Καμινίτης ἄρτος· ἄρτος ἐν καμίνῳ ὀπτὸς Ἀθην. 3, 115.

Καμινόθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς καμίνου Νικ. Θηρ 707.

Καμινο-καύστης, ὁ· ὁ καίων τὴν κάμινον, μτγν.

Καμινο-καύστρια, ἡ· θηλ. τοῦ προηγουμένου Σχολ. Ὀδ. ρ, 27 ἡ καμινώ.

Κάμινος, ἡ· καμίνι πρὸς τῆξιν καὶ κατεργασίαν τῶν μετάλλων καὶ τοῦ πηλοῦ· «ὤπτησαν τὰς πλίνθους ἐν καμίνοισι» Ὁμ. ἐπιγρ. 14, Ἡρ. 1, 179, καὶ πρὸς ὄπτησιν, φοῦρνος· παρ' Ἀθην. 1, 5, λέγει ὁ Κρωβύλος περί τινος θερμὰ φαγητὰ τρώγοντος «κάμινος οὐκ ἄνθρωπος»· πρβλ. «κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι, ἐπί τινος γυναικὸς μεθύσου» Β. Ἀν. 49, 6· μτγν. ἐν γέν. φλόξ, πῦρ, καῦμα.

Καμίνω, -οῦς, ἡ, «γρηῦς» Ὀδ. σ, 27· γραῖα καθημένη πλησίον τῆς καμινάδας καὶ διὰ τοῦτο ἀταχτωμένη καὶ ἀσβολωμένη, σταχτόγρηα, παλιόγρηα.

Καμίνω-ώδης, 2· ὡς κάμινος «ἀναπνοαί» Στραβ 6, 246.

Κάμισα, -ων, τά· τόπος ὀχυρὸς ἐν Πόντῳ Στραβ. 12, 560· ἡ δὲ περὶξ χώρα λέγεται, ἡ Καμισηνή, 12, 546, 560.

Κάμμα -τος, τό· παρὰ Λακεδ εἶδος ζυμαρικοῦ, δηλ. «ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα». Ἄτινα λέγονται «ψιστά» καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐν φύλλοις δάφνης μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκάπτοντο λέγονται καὶ κάμματα Ἀθην. 4, 140 ἴδε καὶ Ἡσυχ. ἐν λ. ψιστόν.

Καμμαρίς, -ίδος, ἡ· τῷ ἑπομ. Γαλην.

Κάμμαρος, ὁ, καὶ, κάμμαρος ἡ κάμμορος, Ἀθην 7, 306· ἔστι δὲ καρίδων γένος, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτως καλοῦνται», δηλ. cammarus.

Καμματίδες, αἱ· τὰ φύλλα τῆς δάφνης, ἐν οἷς τὰ ψιστὰ ἢ τὰ κάμματα, καλοῦνται καμματίδες Ἀθην. 4, 140· ἴδε κάμμα.

Καμμέν, ὀρθότ. κἀμ μέν· ἴδε κἄμ.

Κἄμμες καὶ ἄμμες, αἰολ. καὶ ὄωρ. = καὶ ἡμεῖς.

Κάμμης, ὁ, ἑοτ. Κάμμη· τύραννος Μιτυλήνης Δημ.

Καμμίξας, ἐπ. μετχ. ἀορ. ἀ. τοῦ καταμίγνυμι, ἀντὶ καταμίξας.

Καμμονή, ἐπ. ἡ· καταμονή, ἐπιμονὴ ἐν τῇ μάχῃ καὶ ἡ ἐκ ταύτης νίκη Ἰλ. χ, 257.

Κάμμορον, τό· ψυκτικὸν φάρμακον Ἱπποκρ. = σκόνιτον Νικ. ἀλ. 40· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

Κάμ-μορος, ἐπ. 2· κατάμορος, ἢ κακόμορος (πρβλ. Ἀρχαῖ. 71, 28)· δυστυχής· «περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν» Ὀδ. λ, 215, δ, 351, πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων.

Καμ-μύω, ἐπ. = καταμύω.

Κάμνω· 1) κουράζομαι, ἀποκάμνω (πράττων τι) ἀορ. ἔκαμον, καμεῖν, μελ. καμοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλ

μαι, καμεῖται, Ἰλ. 6, 389· καὶ «οὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος» Σοφ. Τρ. 1205 εἶνε δευτέρου προσώπ. παρκ. κέκμηκα Ἰλ. ζ, 262, ἐντ. ἡ μετχ. συγκεκ. κεκμηώς, ψ, 232, κεκμηῶτα, ζ, 261. Ὀδ. κ, 31, καί, κεκμηότας Ἰλ. λ, 802, καὶ παρὰ Θουκ. 3, 59 ἡ γραφ. τῶν πλείστ. χειρογρ. κεκμηῶτας, ἀντί, κεκμηκότας· - ὁ Ὁμ. ἔχει τὸν ἀόρ. καὶ μετὰ διπλασ. κεκάμω Ἰλ. α, 168· κεκάμῃσι, μ, 658· κεκάμωσι, η, 5· ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὑποτ. αὐτὴ πάντοτε μετὰ τὸ ἐπεί ἀκολουθεῖ, γράφει ὁ Βέκκ. «ἐπεί κε κάμω, κλ. τὴν δὲ μετχ. κεκαμών, «καλεῖ ὁ Γρ. Κορ. σελ. 461, ἰωνικήν· «οὐδέ τι γυῖα πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἑρωήσαι πολέμοιο» Ἰλ. τ, 169· «μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα», ψ, 63· «περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμεῖται», 6, 389· -ῶμον, π, 106· ἐν δὲ λ, 801 ἀντιτίθετ. τῷ ἀκμήτες» τὸ «κεκμηότες». Μετὰ μετχ. «ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα», ω, 613, ὡς, «οὐδέ τι τόξων δὴν ἔκαμον ταυόων» = δὲν ἠκοπίασα πολὺ νὰ τὸ τεντώσω Ὀδ. φ, 426· «ἐπεί κε κάμωσιν ἐλαύνοντες» = ἀφ' οὗ κουρασθοῦν νὰ λάμνουν Ἰλ. η, 5· «αὐτοὶ καμούμαί σοι λίγουσα ταῦτα» = δὲν θὰ κουρασθῶ Αἰσχ. Εὐμ. 841· «οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων» Εὐρ. Ὀρ. 1590· «οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀρχουμένη» Ἀριστ. Λυσ 541· καὶ πεζ. «μὴ κάμῃς φίλον ἄνδρα εὐεργετῶν» Πλατ. Γοργ. 470· «ὁ νόμος αὐτὸν ἐπαινῶν οὔποτε καμεῖται», νόμ. 11, 921· Ἄλλως παρὰ Ξεν. Ἀν. 3, 4, 47· «ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων» = πολὺ ὑποφέρω σηκώνων τὴν ἀσπίδα Καὶ «ἔκαμον δέ μοι ὅσσε πάντῃ πεπταίνοντι» Ὀδ. μ, 232· καὶ περὶ τῶν ἵππων Ἰλ. Β, 27· προσπαθῶ νὰ κάμω τι, μετὰ πόνου ἀγωνίζομαι, κατασκοτώνομαι Ἰλ. θ, 448· «πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων» = ἡττηθέντων Πινδ. Π. 1, 80· -θυμῷ, Ὀ. 2, 9· δαπάναις, Π. 1, 90· «στρατοῦ καμόντος» = ἀποκαμόντος Αἰσχ. Ἀγ. 656· «νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι», Ἑπτ. 192· «οἱ γὰρ εὐγενεῖς κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὕπερ» ὑποδύεσθαι, ὁ πομένειν Εὐρ. Ἡρ μ. 293· «δεῖ μηδαμῇ κάμνειν τὸν ναμοθέτην» = δὲν πρέπει νὰ ἀποκάμῃ Πλατ. νόμ. 10, 890. Συνηθ. εἶμαι ἄρρωστος, ἀσθενής, ὑποφέρω Ἀριστ. Θεσμ. 405· «οὐδ' ὅτις νόσου κάμνοντα συλλάβοιτο Σοφ. Φιλ. 282· «ἀνδράποδον κάμνον φθόῃ» Πλατ. νόμ. 11, 916· «κάμνον σῶμα ἰατρικῆς καθάρσεως τυχόν», 1,628 «τοὺς κάμνοντας τὰ σώματα», Γοργ. 478· εἱ πάσας νόσους κάμοιεν», πολιτ. 3,408· «Ἦρα με κάμνειν τήνδ' ἔθηκε τὴν νόσον» Εὐρ. Ἡρακλ 990· «νοσήμασι κάμνουσι τρισί» = πάσχουσιν Ἀριστοτ. Ἰ. 2. 8, 21· «τὴν ποδάγ.αν», 8, 24, ἀντιθ. τῷ ὑγιαίνω, 1, 3· «καμάτου κάμνειν» Ἡρωδν. 3,6,7· καὶ «ὑπὸ τῆς νόσου κάμνειν», 3, 14, 4. Παρὰ Ξεν. Ἀν. 4, 5, 17 ἀδύνατος, κατάπονος· «οἱ καμόντες»=οἱ κουρασμένοι. Μτφ. «ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν» Αἰσχ. Ἀγ. 469· «οἵπερ σοὶς ἔκάμνομεν κακοῖς» Εὐρ. Μηδ. 1138· «τῷ πεποιημένῳ ἔκαμνον μεγάλως» Ἡρ. 1, 118· «ἐν τῷδε κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις» = ἐν τούτῳ πάσχουσι, εἶνε ἡ ἀσθένειά των Εὐρ. Ἑκ. 306· «ἐν τῷδε ἔκαμνε νάστος», Ἰφ. Α. 966· «ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι», Ἴων 363· -ἰδ. δὲ «οἱ καμόντες» ἢ «κεκμηκότες» = οἱ τεθνεῶτες, ἢ διότι τὸ βάρος καὶ τὸν κάματον τοῦ βίου ὑπομείναντες νῦν αὐτῶν ἀπηλλάγησαν ἢ κατὰ τὸν Βουτμ. λεξ. 2, σ. 237 λέγονται κατ' εὐφημισμὸν οὕτως, ἀποκαμόντες, καταπονηθέντες, ἀντί, θανόντες· «βροτῶν εἴδωλα καμόντων» Ὀδ. λ, 475· «Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν» Αἰσχ. Ἱκ. 228, Εὐρ. Ἱκ. 758, Τρωαδ. 96, (ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ dii manes τῶν Ῥωμαίων)· «ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηκότας» Θουκ. 3, 59· «τὰς τῶν κεκμηκότων ψυχάς» Πλατ. νόμ. 11, 927, καὶ μτγν. «εἶναι καμοῦσιν ὡς ζῴοις ἀρχαὶ συμφορίων ἕτεραι» Κριναγ. 34 (9, 81)· 2) μτβ. μὲ κόπον, ἐντάσιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἐργάζομαι, παρασκευάζω τι, ἰδ. ἐπὶ τεχνικῶν ἐργασιῶν ἐκ μετάλλου, ἀλλὰ μόν. ὁ ἀόρ. ἔχει τοιαύτην σημ. «αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε» Ἰλ. σ, 613· «κάμε τεύχων», δ, 101· «οἱ πέπλοις οὓς κάμεν αὐτή» Ὀδ. ο, 105· -ἴστω Ἀπολλ. Ῥ. 1,1322· ὁ δὲ μ. ἀόρ. σημαίνει, διὰ δραστηριότητος ἀποκτῶ, κερδαίνω τι· «τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίῳ τε δουρί μακρῷ» Ἰλ. σ, 341· «νῆσον ἐκάμοντο» = ἐξεώργησαν δι' ἑαυτούς Ὀδ. ι, 130· «οἴκους ἐκάμοντο» Φιλητ. 7· «ἱερόν, ὃ ῥ' ἐκάμοντο» = ἔκτισαν δι' ἑαυτάς» Ἀπολ. Ῥ. 2, 718.

Κάμορος, ὁ· ἡ κλήθρα, τὸ δίνδρον Ἡσυχ.

Καμπαλέος, 3· καμπύλος Ἡσυχ.

Καμπανία, ὁ· χώρα τῆς μέσης Ἰταλίας, περίφημος διὰ τὴν εὐφορίαν καὶ τὸ ὡραῖον κλίμα Στραβ. κάτ. Καμπανοί, οἱ Στραβ. ἐπίθ. Καμπανικός, 3, καὶ θηλ. Καμπανίς -ίδος Δ. Ἁλ. ἀρχ. 5, 26, 36.

Κάμπειος, 3· κάμπιμος.

Καμπεσί-γουνος (κάμπτω, γόνυ), 2· ὁ κάμπτων τὰ γόνατα· - ἐρινύς, Ἡσυχ. ἴδε καμφίπους.

Καμπεσί-γειος, 2· ὁ κάμπτων τὰ μέλη τοῦ σώματος· - παίγνια = μαριονέττες, αἱ ὁποῖαι κινοῦσι διὰ μηχανισμοῦ τὰ μέλη Ὀρφ. ἐν Κλ. Ἁλ. σ. 15.

Καμπή, ἡ· λύγισμα, γύρισμα, κύρτωμα, σκολίωμα· «ὁ ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγόμενος» Ἡρ. 1,185 «-καὶ ἔκτασις» Πλατ. νόμ. 7,795· «αἱ κατὰ τὰ ῥεῖθρα καμπαί» Στραβ. 10, 458· ἐπίσ. τὸ κύρτωμα τῶν ὀστῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος τῶν ζῴων, οἷον, αἱ καμπαὶ τῶν ὀστῶν, τῶν ὤμων, τῶν ἰσχίων τῶν δακτύλων, τῶν βραχιόνων, τῶν σκελῶν, τῶν κώλων, τοῦ γόνατος κλ. ἰδ. δὲ τὸ περὶ τὸν καμπτῆρα τοῦ ἱπποδρόμου γύρισμα· «περὶ ταῖς καμπαῖς ἡνίοχαι πεπτωκότες» Ἀριστ. κόσμ. 870, ἔνθα τονίζεται καὶ κάμπαις· «καμπαῖς δρόμων» Εὐρ. Τ. Α. 224· «ὀλαβεῖν περὶ τὴν καμπὴν ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ» Πλατ. Ἴων 537· «καμπὴν ποιεῖσθαι» = κάμπτειν, ἐπανέρχεσθαι μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, Φαιδ. 72· «πάλιν τοι μύθων ἐς καμπὴν ἄγω» Εὐρ. Ἡλ. 659· ἐπὶ τοῦ ᾄσματος «εἴ τις κάμψειέν τινα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καμπὴν» Ἀριστ. νεφ. 956, ἠλ. περιστροφὰς τινας τεχνικὰς καὶ παρεκβάσεις ποιεῖν· «ἐξαρμονίους καμπὰς ποιεῖν» Φερεκρ. ἐν Πλουτ. περὶ μουσ. 30· παρὰ δὲ τοῖς τεχνογρ. ἐπὶ τῶν περιόδων, conversio.

Κάμπη, ἡ· κάμπια Ἱπποκρ. Ἀριστοτ. - πτιλώνωτος Ἀντιφαν. 8 (9, 256)· κατὰ Δ, Σικ 371 = μέγα θηρίον τῶν Ἰνδικῶν - ὑψικάρηνος Νον. Δ. 18, 237· πρβλ. καὶ κάμπος. ἀλλὰ «κάμπη· κήτος παρὰ Ἐπιχάρμῳ» Ἡσυχ.

Κάμπιμος, 3· ὁ καμπὴν ἔχων «ὄρμους πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους» Εὐρ. Ἰ. Τ. 81.

Κάμπιος ὄρμος· ὁ πολλαπλᾶς καμπὰς καὶ στροφὰς ἔχων Σχολ. Ἀρ. Εἰρ. 870.

Καμπό-βρωτος, 2· ὁ ὑπὸ καμπῶν φαγωθεὶς μτγν.

Κάμπος, εος, τό· μέγα θαλάσσιον ζῷον, κῆτος· «βρωθεὶς καμπέων γνάθοις», Λυκοφρ. 714· Σχολ. «κητῶν» πρβλ. κάμπη.

Καμπτήρ, -ῆρος, ὁ· κλίσις ἢ νεῦσις τοῦ ἄκρου πράγματός τινος, οἷον παρατάξεως· «τὸν καμπτῆρα ἐκατέρωθεν ἐποιήσαντο περὶ ὃν κάμπτοντες ἐνέτεινον τὰ κέρατα» = «ἐπικαμψῆ» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 6· ἔτι· «καμπτὴρ τις ἐπὶ τὰς ἄρκτους ἐστὶ» Στραβ. 14, 655· ἰδ. δὲ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ἡ στροφὴ τοῦ χώρου περὶ τὴν νύσσαν τὴν ὁποίαν ἔπρεπέ τις νὰ περιέλθῃ Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9· «ἀ πύματον καμπτῆρα καταγγέλλουσα κορωνὶς» Μελ. 129 (12, 257), τὸ τέλος· - τοῦ βίου κ. ἡ τοῦ βίου τροκή, ὅταν αἱ δυνάμεις ἀρχίζωσι νὰ ὀλιγοστεύωσιν, Πρωδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 116, 21.

Καμπτηρία, ἡ· καπτήρ, Τζέτζ.

Καμπτικός, 3· ὁ δυνάμενος κάμπτεσθαι· «κίνησις καμπτικὴ» ἡ κατὰ κάμψιν γινομένη, καμπτικῶς, Ἀριστοτ. περὶ πνευμ. 7, «δακτύλου δὲ τὸ μὲν καμπτικὸν κόνδυλος, τὸ δὲ ἄκαμπτον φάλαγξ», Ἰ. Ζ. 1, 15· εὐστροφος «φωνάριων ᾠδικῶν καὶ καμπτικῶν» Πολυδ. 4, 64.

Καμπτός, 3· καμφθῆναι δυνάμενος, ἀντίθ τῷ ἄκαμπτος Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9.

Κάμπτρα, ἡ· κάμψα, μτγν. καὶ Καμπτρίον, ὄπαρ. ἰσ. αὐτοῦ, Γεωπ.

Κάμπτω· λυγίζω, γυρίζω τι, κάμνω τι κυρτόν· «ὤφρα ἴτυν κάμψῃ» Ἰλ. δ, 486· «ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν», ω, 274 ἰδ. δὲ γόνυ, γόνατα, χεῖρας, κάμπτειν, ὅταν καταληφθῇ τις ὑπὸ καμάτου Ὀδ. ε, 453 οὕτω καὶ «οὐ κάμπτων γόνυ» Αἰσχ. Πρ. 32· «ἄσμενος δὲ τᾶν σταθμοὺς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ» = ἤθελε νὰ ἀναπαυθῇ, 396· «κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξίστου πέτρου» Σοφ. Οἰ. Κ. 19· οὕτω καί, «ἐὰν γὰρ ἔδρας πρώτων ἔφ' ὁμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ»= ἐκάθισα· ἐννοεῖται ἐξ ὧν ἔθεν «γόνυ» 85 «πᾷ στῶ πᾷ κάμψω» = ποῦ νὰ καθίσω Εὐρ. Ἑκ. 1080· - ἀντίθ. τῷ «εὐθύνω» Πλατ. Πρωτ. 325· καὶ μέσ. «καμπτόμενον τὸ σῶμα»=λυγιζόμενον, ἀντίθ. τῷ «ἐκτεινόμενον», Τίμ. 74· ἐπὶ τῶν γραμμῶν καὶ ἐπιπέδων ἐπιφανειῶν, ἀντίθ. τῷ διατείνεσθαι «- γραμμή»= οὐχὶ εὐθεῖα «γραμμὴ κᾶν κεκαμμένη δι' συνεχῆς ᾖ, μία λέγεται» καὶ «τὴν δὲ κεκαμμένην καὶ ἔχουσαν γωνίαν» Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 6· 2) ἐπὶ τοῦ ἱπποδρόμου, στρέφω ὅπως περιέλθω τὴν νύσσαν ἐλαύνων· «κάμπτοντος ἵππου», Σοφ. Ἠλ. 734· «- περὶ νύσσαν» Θεοκρ. 24, 119 ἔνθ. «ἵππους ἅρμα» ἐν γέν. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ πλοῦ, ὅταν ἀκρωτήριόν τι ἢ μέρος ἀκτῆς περιέρχωνται μὲ τὸ πλοῖον «κάμψας τὸ ἀκρωτήριον» Ἡρ. 4, 43, Στραβ 8, 378· ὁ δὲ Ἀριστ. Ἀλ. 96 λέγει «περὶ ἄκραν κάμπτων»· «τὸν κόλπον κάμπτων», Ἡρ. 7, 58· «κάμψεις πάλιν θυμέλας οἴκων πάτρας» Εὐρ. Ῥησ 235· καὶ ἀπολ. «πάλιν δὲ κάμψας εἰς ὅρος κομίζομαι τὸν πατδα», Βακχ. 1225· μτφ «ἐνταῦθα κάμπτειν τὸν ταλαίπωρον βίον» = τελευτᾶν τὴν τοῦ βίου ὁδόν· Σοφ. Οἰ. Κ. 91· «ὅταν δὲ κάμψῃς καὶ τελευτήσῃς βίον» Εὐρ. Ἠλ. 1682· - καθ' Ἡσύχ. «τὸ ἐν τῇ ὠδῇ καμπὰς ποιεῖν» ὡς «νέας ἀψῖδας ἕπων» Ἀριστ. θεσ. 52· 3) μτφ. συγκινῶ, καὶ κατ' ἐπίτασιν, ταπεινώνω· «- ὑψιφρόνων τινὰ βροτῶν» Πινδ. Π. 2, 51· «τοιαῦτόδε πημόναισι κάμπτομαι» Αἰσχ. Πρ. 237· «ἐπεὶδὴ δὲ σοῦ ἀκούω κάμπτομαι» Πλατ. Πρωτ. 320, ἀντίθ πρὸς τὸ «χαρτερεῖν», Λαχ. 192· «ἐὰν κάμπτηται καὶ ἕλκηται πρὸς φιλοσοφίαν», πολιτ. 6, 491· καὶ ἐπὶ κακοῦ «ἐπὶ τὸ ψεῦδος τρεπόμενοι πολλὰ κάμπτονται καὶ συγκλῶνται», Θεαιτ. 173· - «καμφθῆναι καὶ μεταγνῶναι» Θουκ. 3, 58.

Καμπυλ-αύχην -ενος, ὁ, ἡ ὁ καμπύλον αὐχένα ἔχων.

Καμπυλέω, ψευδὴς ἀναγν. ἀντὶ καμπύλλω.

Καμπύλη, ἡ· βακτηρία ἐπικαμπὴν ἔχουσα Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 173, Πλουτ. ποιμενικὴ βακτηρία, μαγγούρα Πλουτ.

Καμπυλιάζω· τῷ ἐπομ. ἀρχ. λεξ.

Καμπύλλω, ἰων. ἀντὶ κάμπτω Ἱπποκρ.

Καμπυλό-γραμμος, 2· ὁ ἀπὸ καμπύλας γραμμὰς συνιστάμενος.

Καμπυλο-ειδής, 2· ὁ καμπύλον σχῆμα ἔχων Πλουτ. ἠθ. 1121· ἐπιρ. -ειδῶς

Καμπυλόεις, εσσα, εν· καμπύλος· «-ὕτατος ἀγκίστρου» Λυθ. 6, 28.

Καμπυλό-πρυμνος, 2· ἡ καμπύλην πρόμναν ἔχουσα ναῦς Σχολ. Ἰλ. δ, 392 = κορωνίς, Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ.

Καμπυλόρ-ριν -ινος, ὁ· ὁ καμπύλην ῥῖνα ἔχων, κορακομύτης, γρυπός, ἀρχ. λεξ.

Καμπυλό-ρριν-ος· τῷ ἀνωτ. μτγν.

Καμπύλος, 3· γυριστός, κυρτός· - τόξον Ἰλ. γ, 17· - κόκλα = τροχοί, ε, 722· - ἅρματα Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 308· -δίφρος Πινδ. Ἰσ. 3, 47· -ὀχήματα Αἰσχ. Ἰκ 180, ἀντίθ τῷ «εὐθὺς» Πλατ. πολιτ. 10, 682· -μέλος = τὸ τεχνικῶς ἐπικεκλασμένον Σιμωνιδ. ἄνωσπ. 43, 3· ἴδε κάμπτω, καμπύλη.

Καμπυλότης, -ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ καμπύλου, κυρτότης, ἀντίθ. τῷ «εὐθύτης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 9.

Καμπύλ-οχος, 2, ἐκ διορθώσεως Λυδὸς ἐν Ἀγλαοφ. σ. 839, ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου καμπυλόχρως, ἐκ τῶν τοῦ Ὀρφ. παρὰ Κλ. Ἀλ. Στρωμ. 5, σ. 675· ἐπίθ. τοῦ ἁρμάτων = τὸ ἔχον καμπύλους τροχούς· ἴδε καὶ Ἡσυχ.

Καμπυλόω· ποιῶ τι καμπύλον, μτγν.
Κάμψα, ἡ (πρβλ. κάπτω, κάψα, capsa)· ἀγγεῖον ξύλινον, κύατη, θήκη, ἀρχ. λεξ.
Κάμψα, ἡ· πόλ. Μακεδονίας Ἡρ.
Καμψάκης -ου, ὁ· κάμψα, μτγν. Ἰδ. ἔλαίου ἀγγεῖον ἀλλὰ καὶ μέτρον ὑγρῶν, 4 sextarii, 96 unciae περιέχον.
Καμψάνεμα, τό, φυτόν· ἡ λιβανωτίς. ὁ κοιν. λεγόμενος δενδραλίβανος, ros marinus.
Καμψεῖον, τό· καμψίον, μτγν.
Καμψι-δί-αυλος· ὁ ἐν τῷ διαύλῳ τρέχων, ὁ περικάμπτων τὸ τέρμα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὴν ἀφετηρίαν τρέχων· ἐνν. χείρ = ἡ ταχέως πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας ἐπιτρέχουσα Τηλεκλ. ἐν Ἀθην. 14, 637.
Καμψικίζω· βαρβαρίζω Ἡσυχ.
Καμψίον, τό· ὑποκ. τοῦ κάμψα Ἡσυχ.
Καμψί-ουρος, ὁ 2 ὁ κάμπτων τὴν οὐράν, οὗτω καλεῖται ὁ σκίουρος Ἡσυχ.
Καμψῖ πους -ποδος, ὁ, ἡ· ὁ κάμπτων τὸν πόδα, ὁ ἀναγκάζων τινὰ νὰ γονατίσῃ, ὅ ἐστιν ὁ καταβήλλων τινά, ταπεινώνων, οὕτω καλεῖται ὑπὸ Αἰσχ. Ἑπτ. 773 ἡ Ἐρινύς· πρβλ. καμπισίγουνος.
Κάμψις, ἡ· λύγισμα· «κάμψις ἔστιν ἡ ἐξ εὐθέος ἡ εἰς περιφερὲς ἡ εἰς γωνίαν μεταβολὴ» Ἀριστοτ. ζῳ. πορ. 9. πρ. Πλατ. Τιμ. 74.
Καμψ-όδυνος, 2 (ὀδύνη)· ὁ ὑπὸ τῶν πόνων καμπτόμενος, ἡμεῖς λέγομεν «ἀπὸ τοὺς πόνους εἶνε 'σὰν φετδι καουλοριασμένος» πρβλ. δακτυλοκαμψόδυνος.
Καμψός, 3· γωνιατός, γαμψὸς Ἡσυχ.
Κάμων -ωνος· σκαμωνία Νικ. ἁλ. 484.
Κᾶν· 1) = καὶ ἂν Ἡσ. Ἔρ. 359· παρ' ἀττ. σύνηθ. ὡς καὶ τὸ ἄν· «εἰ γὰρ ἦν τοῦτ' αἴτιον, κᾶν ἐγὼ τὸ αὐτὸ ἐπεπόνθειν» Πλατ. πολιτ. 1, 329· πρὸ δὲ τοῦ ὑποθ. εἰ τίθεται ἐνίοτε ἐλλειπτικῶς ἕνθα ἐκ τῆς μετὰ ταῦ εἰ προτάσεως δύναταί τις εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ ἓν ῥῆμα, «ἀλλὰ κἂν εἰ ὀλίγον ἔστι τις ὠφὴς διαφέρει ἀγαπητόν», Πρωτ. 328· «κἂν εἰ σμικρὸν καθαρὸν δ' εἴη», ὅμως καὶ ἄνευ ῥήματος, «κἂν εἰ μόνον εἰς ἅπαξ», σοφ 247· 2) = καὶ ἐὰν = καὶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν, μετὰ ὑποτ. Σοφ. Αἰ. 15' καὶ παρ' ἄλλ. πολλαχ. «κἂν πάνυ καλὸς ᾖ» Πλατ. Πρωτ. 319· 3) κἂν - κἂν = εἴτε -εἴτε Δημ. 25, 15, εἶνε εἶνε 4) κἂν = καὶ ἐν.
Κάν· κατά, πρὸ λίξ. ἀργομ. ἀπὸ ν· κὰν νόμον» = κατὰ νόμον Πινδ. Ὀ. 8, 78.
Κανάβευμα, τό· ἡ διὰ τοῦ κανναβου γινομένη ἐργασία, ὁ κάνναβος αὐτός, ἴδε κάνναβος.
Κανάβινος καὶ κανάβιος· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάναβον, τὸν τύπον ὅηλ. τοῦ πλάττειν τι, τὸ καλοῦπι· κηρὸς = ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ πρόπλασμα Ἡσυχ. «ἁπλῶπας κατὰ γῆς σῶμα τὸ κανάβινον» Λουκιλλ. 68, τὸν τύπον, τὸ πρόπλασμα.
Κάναβος, ὁ, καὶ ὀρθότ. κάνναβος Πολυδ. 7, 164 «περὶ δὲ οἱ τοὺς πίθους πλάττοντες τὸν πηλὸν περιθέντες, τοῦτο τὸ ξυλήφιον κάνναβος καλεῖται» πρβλ. 10,189· παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Β. Ἀν. 416 ἐσφαλ κίνναβος· Ἀριστοτ. ζῳ. Ζ. 2 6 λέγει «ἐκ δὲ τῆς καρδίας αἱ φλέβες διατεταμέναι καθάπερ οἱ τοὺς κανάβους γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις»· πρβλ. Ἰ. 2. 3, 9· ἡν δ' οὕτως ὁ κάναβος σχεδίασμα ἀνθρωπίνου σώματος διὰ γραμμῶν παριστανουσῶν τὰ κυριώτερα μέρη, ὥσπερ ἐν τοῖς λεγομένοις ἀναταμικοῖς πίναξι γίνεται· μτφ. σημαίνει τὸν ἰσχνὸν ἄνθρωπον ὡς σκελετόν, Στράττις ἐν Πολυδ. 10, 189.
Κανάζω, μελ. κανάξω· κάμνω ψόφον τινὰ ἐν τῷ ταχέως πίνειν· «τὰ μέντοι κάναστρα φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκενῶσαι ἢ ἐκπιεῖν κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι» Πολυδ. 10, 80· ταράσσω Ἡσυχ. πρβλ. καναχή, καναχέω.
Κάναθος, ὁ· πηγὴ παρὰ τὸ Ναύπλιον Ἡσυχ.
Κάναθρον, καί, κάνναθρον (πρβλ. κάνη, κάνα), τό· τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς ἁμάξης, ὅπου καθίζουσιν, ὅπερ ἦν πεπλεγμένον ὡς κάλαθος· -πολιτικόν, ὅ ἐστὶ κοινόν, ἐν ᾧ πᾶς τις δύναται νὰ καθίσῃ Ξεν. Ἀγησ. 8, 7· ὁ Πλουτ. ἐν 6. Ἀγησ. 19, ἀναφέρων τὸ πολιτικὸν κάναθρον προσθέτει· «κάναθρα καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τοὺς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς».
Κανάκη, ἡ· θυγ. Αἰόλου, Ἀνθ.
Καναστραῖα· κοτύλη τινὰ ἀγγεῖα Σουΐδ.
Κάναστρον, τό· κάνειον, ἐκ καλάμου πεπλεγμένον ἀνοικτὸν καλάθιον, ἀρχ. λεξ. τὸ καὶ τρυβλίον, πήλινον ἀγγεῖον Ὁμ. Ἐπιγρ. 14, 3, ὅπερ ὁ Οὐόλφ. κανάστρα τονίζει, Καὶ Πολυδ. 10, 85· «φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι» καὶ κάνυστρον.
Κάναστρον, τό· ἄκρωτ. ἐπὶ τῆς γερρονήσου Παλλήνης κατὰ τὸν Τορωναῖον κόλπον Σκυλ. ἐπίθ. Καναστραῖος, 3, Ἡρ. 7, 123· καὶ οὐδ. τὸ Καναστραῖον Θουκ. 4, 110.
Καναχᾶς -ᾶ· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.
Καναχέω· ψόφον, θόρυβον ποιῶ· «κανάχησαν δὲ χαλκοῖ» Ὀδ. τ, 469· «καναχοῦσι πηγαί» Κρατιν. ἐν Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 526· ὁ δὲ Ἀπολ. Ῥ. 4, 907 μεταχειρίζεται αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀρφέως· «Ὀρφεὺς μέλος κανάχησεν».
Καναχή, ἡ· ψόφος, ἦχος, κλαγγή· «δεινὴν πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε» Ἰλ. π, 104· ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν τῶν ἡμιόνων Ἰλ. ψ, ζ, 82· ἐπὶ τοῦ κτύπου τῶν ὀδόντων Ἰλ. ν, 365, Ἡσ. ἀσπ. 164· «καναχῆσι δὲ βαθρονχεῖα», ἐπὶ τῶν αὐλῶν Πινδ. Π, 10, 39· «χρυσοῦ καναχὴ» Σοφ. Ἀντ 130, ἐπὶ τῶν χρυσῶν ὅπλων.
Καναχηδά, ἐπίρ. μὲ ψόφον, κρότον, θόρυβον· «ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες» Ἡσ. ὑμν. 367· «Λυδία μάτρα καναχηδὰ πεπαικιλμένα» = ἆσμα λύδιον ὑπὸ μουσικῶν ὀργάνων συνοδευόμενον Πινδ. Ν. 8, 14.
Καναχηδόν· τῷ ἄνωτ. Δ. Περ. 145.
Καναχή-πους, ποδος, 2· ὁ καναχὴν, κρότον διὰ τῶν ποδῶν ποιῶν, ἐπὶ τῶν ἵππων Ἡσ. ἐν Πλουτ. συμπ. Ἑπτ. σοφ. 10.
Καναχής, 2, μόν. ἐν Αἰσχ. Χο. 150 «ἵππει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δάκρυ καναχές», ὅ ἐστι, δακρύειν μὲ στεναγμοὺς καὶ θρήνους.

Καναχίζω· καναχέω, ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ὀστῶν Ἰλ. μ, 36· «ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κανάχιζε» ἐκ τοῦ κλαυθμοῦ Ὀδ. κ, 399· «τῶν δ' ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πόδα» εὔρετα» = παρεῖχε κτύπον Ἡσ. ἀσπ. 375.

Καναχός· καναχής· -βάτραχοι Νίκ. Θηρ. 620.

Κάναχος, ὁ· ἀγαλματοποιὸς Σικυώνιος Παυσ.

Κανδαῖος, ὁ· ὅδε Κανδάων.

Κάνδακη, ἡ· βασίλισσα Αἰθιόπων Στραβ.

Κάνδαρος· ἄνθραξ Μ. Ἐτ.

Κανδαύλης -ου· ὄν. δύο βάσιλέων τῆς Λυδίας Ἡρ.

Κάνδαυλος, ὁ· εἶδος φαγητοῦ παρὰ Λυδοῖς, ὅπερ διαφόρως κατεσκευάζετο, Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 12, 516· πρβλ. κάνδυλος.

Κανδάων -ονος· ἐπίθ. Ἄρεως Λυκοφρ. 328. 938, καὶ Κανδαῖος, 1410.

Κανθηλο-αθέστης, ὁ· κανθηλοσθήστης Σχολ. Νικ. Θηλ. 763.

Κανθηλο-αθέστρια· Θηλ. τοῦ προηγ. Ἰχέτ. Λυκόφρ. 84.

Κανδύλη· ὅδε τὸ ἔπόμ.

Κάνδυλος, ὁ· εἶδος ζυμαρικοῦ «ἐξ ἀμύλου, τυροῦ, γάλακτος καὶ μέλιτος» Πολυδ. 6, 69 λέγεται καὶ Κανδύλη, Ἀθην. 1, 9, 6· μετὰ τῶν «πέμματα καὶ καρυκεῖαι» Πλουτ. συμπ. 2, 10, 2· πρβλ. Κάνδαυλος.

Κάνδυς, -υος, ὁ· περσικὸν ἐπανωφόριον μὲ χειρίδας· -δλοπόρφυρος Ξεν. Κυρ. 8,3,10.

Κανδυτάλη, ἡ· ὅδε τὸ ἔπόμ.

Κανδύταλις -ιδος, ὁ· ἁρμάριον διὰ τὰ φαρμακα Διφιλ. ἐν Πολυδ. 10, 147, ἐκ τοῦ κάνδυς, περσικὴ λέξ.

Κανδυτάναι καὶ Κανδύτανες· τῷ προηγ. Πολυδ. 7, 79· ἱματιοθῆκαι, ἀρχ. λεξ. καὶ «κανδύτανες, ἱματιοφορίδες» Φώτ.

Κάνειον, τό, ἰων. = κάνεον Ὀδ. κ, 355, παρὰ Ἱππακρ. σκέπασμα ἀγγείου.

Κάνεον, συνηρ. κανοῦν, τό· εἶδος ἁπλωτοῦ καλαθίου ἐκ καλάμων πεπλεγμένον, κάνεστρον, πρὸς ἔνθεσιν ἄρτου Ἰλ. ι, 217, Ὀδ. ρ, 313· καὶ ἐκ χρυσοῦ, Ὀδ. κ, 355· -χρυσήλατον Εὐρ. Ἰ. Α. 1565· «- κεράμιον» Δ. «Ἀλ. 2, 23· τὰ εἰς τὰς θυσίας χρήσιμα κάνεστρα, ἐν οἷς οἱ οὐλοχύται, οἱ στέφανοι καὶ ἡ πρὸς θυσίαν μάχαιρα ὑπῆρχον Ὀδ. γ, 441· «ἐκ κανοῦ ἑλὼν ὀρθὴν σφαγίδα» Εὐρ. Ἠλ. 810· «ἐξάρχου κανᾶ», Ἰ. Α. 435· «κανοῦν ἐνήρκται», Ἠλ. 1142· «τὸ κανοῦν πάρεστι ὅλας ἔχον» Ἀριστ. εἰρ. 921· ἔφερον αὐτὰ παρθένοι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν κατὰ τὰς λιτανείας Θουκ. 6, 56· πρβλ. κανηφόρος· «τὸν εἰς ἱερὰ ἱσιόντα καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἀψόμενον» «ἐξορκοῦν ἐν κανοῖς πρὸς τῷ βωμῷ» Δημ. 59, 78.

Κάννη, ἡ· κάννα, μόν. ἐξ εἰκασίας.

Κάννη, ἡ· ἄκρωτ. Αἰολίδος ἀντικρὺ τῆς Λέσβου Στραβ., ἐν Ἡρ. 7,42 «τὸ Κάννης ὄρος».

Κάννηθος· 1) υἱὸς Λυκάονος Ἀπολλ. πατ. Σκείρωνος Πλουτ. 2) ὄρος εὐβοϊκὸς Στραβ.

Κάννις -ιτος, ἡ· καλαμωτὴ ἢ ψιάθα, καλάθι Σολ. ἐν Πλουτ. Σολ. 21· «ὁ κάννις δὲ τῆς κοίτης ὑπερίχειν μοι δοκεῖ» Κρατ. ἐν Πολυδ. 10, 90, ἐπὶ τοῦ περιττοῦ.

Κανῆτιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. Πολυδ 6,86.

Κανη-φορέω· φέρω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάνεστρον εἰς τὰς λιτανείας ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ σκεύη ὑπάρχουσι· πρὸς τοῦτο δὲ ἐξελέγοντο τῶν παρθένων τὰς ὡραιοτέρας Ἀριστ. Λυσ. 646· «- τῷ Διΐ» Πλουτ. ἠθ. σ. 772.

Κανη-φορία, ἡ· τὸ φέρειν τὰ κάνεστρα Πλατ. Ἱππαρχ. 229.

Κανη-φόρος, συνήθ. ἡ καν. ἡ παρθένος ἥτις ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Δήμητρος, τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Διονύσου ἔφερεν ἐπὶ κεφαλῆς κάνεστρον εἰς τὰς λιτανείας, ἐν ᾧ ἦσαν τὰ ἱερὰ σκεύη Ἀριστ. ὄρν. 1551· πρὸς τοῦτο δὲ ἐξελέγοντο καὶ ἦτο μεγίστη τιμή, καὶ ἡ τέχνη παρίστησι τοιαῦτα ἀγάλματα κρατοῦντα μὲ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰ κάνεστρα· περιφημότατοι ἦσαν αἱ κανηφόροι τοῦ Πολυκλείτου καὶ τοῦ Σκόπα.

Κανθάρεος ἢ κανθάρειος, ὁ· εἶδος κλήματος Θεοφρ.

Κανθαρίζω, «κανθαρίζειν λέγουσιν οἱ ἀττικοὶ τὸ τρέμειν» Ἀμμων. Ἰσ. ἴσφαλ. ἀνσγν. ἀντὶ, κανθαρύζω».

Κανθάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κάνθαρος, μικρὸν ποτήριον Πλουτ. ἠθ 461.

Κανθάριος, ὁ· 1) κανθάρειος Θεοφρ. 2) «ἄκρα» ἢ ἀκρόπολ. τῆς Σάμου Στραβ.

Κανθαρίς -ίδος· κατσαρίδα (κανθαρίδα)· 1) ἡ ἱσπανικὴ κανθαρίς, ἐξ ἧς τὰ ἐκβόλια κατασκευάζονται λατ. cantharis (Meloe vesicatorius τοῦ Λ.) Ἱπποκρ. καὶ μετγν. ἰατρ. 6) εἶδος ἐντόμου καταστρέφοντος τὰ σιτηρὰ Πλατ. κωμ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 72· - σιτοδόρος Νίκ. ἀλ. 115· καὶ εἶδος ἰχθύος, ἐν Ἀθην. 7, 326 ὁ νῦν λεγόμενος σκαθάρι· ὅδε καὶ Κορὴ σημ. ἐν Ξενοκρ. καὶ Γαλην. περὶ τῆς ἀπὸ ἑνὸδρ. τροφ. σ. 75 καὶ ἑξ.

Κανθαρίτης, αἶνος· εἶδος οἴνου, πιθαν. ἐκ τοῦ κανθάριος Plin. H. N 14, 7, 9.

Κανθαρο-ειδής, 2· ὅμοιος κανθάριφ μετγν.

Κάνθαρος, ὁ 1) ἀσκάθαρος. (ἐν Πάρῳ κατσαρίδα κανθαρίς). ὅδε Κορὴ σημ. εἰς τὸ Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἑνόδρ. τροφ. σ. 76· εἶδος αὐτοῦ ἐτιμᾶτο ἐν Αἰγύπτῳ Ἀριστ. εἰρ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 19· «κανθάροα σκιά», ἐπὶ ἐκείνου, ὅστις τὰ μὴ ἄξια φόβου φοβεῖται Διογεν. 5, 88· «ἐξ ὄνων» Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 41·2) εἶδος ποτηρίου Ἀθην. 11,473, ὀνομασθὲν ἐκ τινος, Κανθάρου καλυμμένου· 3) εἶδος πλοίου, ἐνέκα τῆς ὁμοιότητος· - Ναξιουργὴς Ἀριστ. εἰρ. 143· 4) εἶδος ἰχθύος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8,13 ὅδε καὶ Κανθαρίς· 5) γυναικεῖόν τι κοσμάριον Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 11, 474· 6) σημεῖόν τι ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ τιμωμένου Ἄπιος Ἡρ. 2, 28.

Κανθαρ-ώδης· κανθαροειδής· -ζῷον Σχολ. Ἀρ. Ἀχ. 926.

Κανθαρ-ωλέθρος, ὁ· χώρα τις τῆς Θρᾴκης, ὡς ὀλεθρία τυῖς κανθάροις Στραβ. περὶ τῆς γραφῆς ὅδε Λοβέκ. Φρύν. σ. 705.

Κανθήλια, τὰ (κάνθυς)· ἀγμα, ἀγμάριον πρὸς φόρτωσιν τῶν φορτηγῶν ζώων, τὰ μετ-

γάλα κυφίνια τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ σάγματος ἀναρτώμενα· «τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖς τοῖς κανθηλίοις» Ἀριστ. σφ. 169· ἐν γέν. μεγάλοι κόφινοι πρὸς ἔνθεσιν σταφυλῶν Γεωπ.

Κανθήλιος, ὁ (κάνθος)· μεγαλοσώματος ὄνος Σωσίθ. ἐν Ἀθην. 10, 415, Πλατ. Γοργ. 299· μτφ. ἀνόητος, κουτός «-βραβῦς ναῆσαι» Σουΐδ. πρβλ. Λουκ. Ζ. τραγ. 31.

Κανθίαι, αἱ· κανθήλια, μεγάλοι κόφινοι Ἀρτεμιδ. 4, 6.

Κανθίς, -ίδος, ἡ· ὁποκ. τοῦ ἑπομ. ὁ Ἡσυχ. ἰξηγεῖ ὀνίς.

Κάνθος, ὁ· ὄνος, τόπος πλασθεὶς πρὸς παραγ. τοῦ κανθήλιος, κάνθων.

Κανθός, ὁ· κανθοὶ λέγονται αἱ δύο πλάγιαι τοῦ ὀφθαλμοῦ γωνίαι ἔνθα συνενοῦνται τὰ βλέφαρα· «οἷς ἂν ὦσιν οἱ κανθοὶ μακροὶ κακοήθους σημεῖον» Ἀριστοτ. φυσιογ. ἐξηγεῖ δὲ ἐν Ἰ. Ζ. 1, 9 «κοινὸν τῆς ἐλεφαρίδος μέρος τῆς ἄνω καὶ κάτω κανθοὶ δύο»· «κανθῷ ἐνὶ ῥαντῆρι» Νικ. Θηρ. 673, ἔνθα ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, ῥάμφος, ἑρμηνεύει· μτφ. καὶ ποιητ. ὁ ὀφθαλμὸς «δειμαίνοντες ἄνακτος ἑοῦ πυριλαμπέα κανθὸν» Ὀππ. κυν. 4, 118· «φυλάκων παναγρεὺς κανθ.» Παυλ. Σιλ. 1, (5, 219)· «ἐπεὶ γήρᾳ κανθὸς ἐπεσκέπετο» Φιλιπ. 17 (6, 62), ἀνθ' οὗ λέγει 16 (6, 92) «γήρᾳ κανθὸν ἐζοφωμένος». Κατὰ Σχολ. ἐν Ἰλ. ε, 724 ἐλέγοντο οὕτω καὶ τὰ σιδηρᾶ στεφάνια τῶν τροχῶν.

Κανθόλη, ἡ· σπυρί, ἕνθος Αἰσχ. ἀποσπ. 197.

Κανθ-ώδης, 2· γυριστός, καμπύλος· -ῥάμφος Καλλ. ἀποσπ. 204.

Κάνθων, -ωνος, ὁ· ὄνος, Ἀριστ. σφ. 179· καὶ κωμ. ἀντὶ κάνθαρος, εἶδ. 82.

Κανίας, ὁ· καλάθιον ἐκ καλάμων Ἡσυχ.

Κάνις καὶ ἄνευ Ἀλ. 799.

Κανίσκιον, τό· ὁποκ. τοῦ, κάνεον· - πλεκτὸν Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 176· - χρυσᾶ Ἀθην. 6, 229.

Κανισκ-ώδης, 2· ὁ κανισκίου σχῆμα ἔχων· - πλέγμα Σχολ. Ἀριστ. σφ. 672.

Κάνιστρον, τό· κάναστρον· - τυροῦ Ἀθην. 8, 360.

Κάνιτρον, τό· τῷ προηγ. ἀρχ. λέξ.

Κάννα, ἡ, καὶ Κάνναι, αἱ· ἡ πόλις Cannae ἐν Ἀπουλίᾳ Στραβ.

Κάννα, ἡ, Πολυδ. 10, 184, συνηθ. πλ. κάλαμος· πᾶν ὅ,τι ἐκ καλάμου πλέκεται, καλαμωτή, ψιάθα, φράγμα πεπλεγμένον ἐκ καλάμων Ἀριστ. σφ. 394, ἄτινα ἄλλως καὶ γέρρα καλοῦνται· ψίαθοι, ἀρχ. λεξ.

Καννα-βίζω, «κανναβισθῆναι· πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι» Ἡσυχ.

Καννάβινος, 3· κανναβέινος, μτγν. κράμβη Λύτρωμ. 7, (9, 325)· ἴδε κανάβινος.

Κάννα-βις, καί, κάναβις (Φωτ. λεξ. -ιος (καὶ μτγν. εως, καί, ιδος)· ἡ, (κάννα), τὸ κανάβι Ἡρ. 4, 74· καὶ μτγν. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον στυππεῖον, καὶ ἔνδυμα ἐκ κανναβίου κατεσκευασμένον· αἰτ. καννάβιδα, ἢ καννα βίδα Παυσ. 6, 26. 6.

Κάνναβος, ἡ· τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 10, 178 παρὰ τῷ κάνναβις· ἴδε καὶ κάναβος.

Κάνναθρον, τό· κάναθρον.

Κα-νεύσας, ἐπ. ἀντὶ κατανεύσας Ὀδ. ω, 464, γραφὴ πρῶτον ὑπὸ Οὐολφ. παραδεκτή.

Κάννης -ητος, ὁ· κάνης Ἡσυχ.

Καννητο-ποιός, ὁ, «τὸν μέντοι τὰς κάννας πλέκοντα καννητοποιὸν Ἱππῶναξ κέκληκεν» Πολυδ. 10, 184.

Κα-νόμον, ὀρθότ. κὰν νόμον = κατὰ νόμον, Πινδ.

Κάννωνος -ου ἀνδρ. ὄν. Ξεν. Ἀριστ.

Καννωτός, 3· ἐκ καλάμων κατεσκευασμένος, Σχολ. Ἀριστ. σφ. 844, ὅτ. γρ. κανωτός.

Κανονίας, ὁ· ἄνθρωπος ηὐξημένος ὡς κάλαμος, ἤ, ἔχων σῶμα ἴσον, μακρὸς καὶ ἰσχνὸς Ἱππокр.

Κανονίζω· κατὰ τὸν κανόνα ποιῶ τι, κρίνω· «κανονίζομεν δὲ καὶ τὰς πράξεις» Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 3, 8· «πρὸς τὰ ἑπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα» Λουκ. π. δεῖ Ἱστ. συγγρ. 9· παρὰ γραμμ. ἐφαρμόζω τι εἰς τὸν κανόνα πρβλ. «τοῖσιν (τοῖς πλανήταις) ἀεὶ κανονίζεται αἰὼν»· Θεων. 2. Καὶ ἴδ. κλίνω ὀνόματα καὶ ῥήματα, κανονικῶς παράγω· παρὰ τοῖς ἐκκλ. παραδεχόμαι τι ἐκ τῶν τῆς Γραφῆς ὡς κανονικόν, εἰς τὸν κανόνα.

Κανονικός, 3· ὁ κατὰ τὸν κανόνα γινόμενος, κατασκευασθείς, παρὰ γραμμ. «ἀναλογία κανονικὴ» Εὐστ. «- τέχνη» = ἡ θεωρητικὴ μουσική, καθ' ἣν ἡ φωνὴ ῥυθμίζεται ἐπὶ τῆς κλίμακος κατὰ τὰς διαφόρους ἁρμονίας· ἐνν. «οἱ κανονικοί» = οἱ θεωρητικοὶ μουσικοί, Πρокλ. ἐν Εὐκλειδ. πρβ. Cell. 16, 18· παρὰ δὲ Δ. Λαερ. 10, 30 καλεῖται πλὴν τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ καὶ ἕτερον μέρος τῆς φιλοσοφίας, τὸ κανονικόν, ὅ ἐστι, ἡ λογικὴ, ἥτις τὸν τοῦ διανοεῖσθαι κανόνα ἐμπεδοῖ πρβλ. Σ. Ἐμπειρ. πρ. μαθ. 7, 22· ἐπίρ. -κῶς, μτγν.

Κανόνιον, τό· ὁποκ. τοῦ κανών Σ. πρ. φυσ. 2, 153, καὶ μαθηματικὸν ἐργαλεῖον· κατὰ δὲ Πολυδ. 1, 92 «τὰ δὲ ξύλα ἐν ὧν αἱ σανίδες (τοῦ καταστρώματος) ἐπίκεινται κανόνια καὶ σταμῖνες».

Κανονίς -ίδος, ἡ· ὁποκ. τοῦ κανών, κατὰ Σουΐδ. «ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν» - ὁμοία τῇ = ἀρίδα Φιλιπ. 17 (6, 62), ὥσπερ καὶ ὁ κανών.

Κανόνισμα, τό· κανών, ἀρίδα· «- φιλόθιον σελίδων» Φαν. 3 (6, 295)· παρὰ γραμμ. ἡ κλίσις τοῦ ὀνόματος καὶ ῥήματος.

Κανονισμός, ὁ· τὸ κατὰ τοὺς κανόνας ἀκριβοῦν· παρὰ Μανεθ. 1, 299 μέρος οἰκοδομήματος, ἴσ. ὁ ζωφόρος.

Κανονιστής, ὁ· ὁ κανόνα δίδων, ἐφαρμόζων, μτγν.

Κανονο-γραφία, ἡ· τὸ γράφειν ἀστρονομικοὺς πίνακας Πτολ.

Κανονο-ποιΐα, ἡ· τῷ ἀνωτ. Πτολ.

Κανοῦν· ἴδε κάνεον.

Κανταβρία, ἡ· χώρα ἐν Ἱσπανίᾳ, καὶ Κανταβροί, ἐπίθ. Κανταβρικός, 3, Στραβ.

Καντίβαρις -ιος· Πέρσης ἀνὴρ Ἀθην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κανυστῖνος, ὁ· εἶδος ἐνδύματος Ἀθήν. 3, 97.
Κανύσιον, τό· πολ. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Στραβ. Canusium.
Κάνυστρον, τό· κάνιστρον Πολυδ. 10, 86.
Κάνωβος, ὁ· 1) πόλ. τῆς κάτω Αἰγύπτου Ἡρ. Στραβ., κατὰ Στ. Βυζ. Κάνωπος, κάτ. Κανωβίτης Ἐδυστ. ἐπίθ. Κανωβικός, 3, Ἡρ.- Κανωβίτης ου, ὁ, ὀνλ. ὁ θεός, Ἀνθ. καὶ ἐν χρησμῷ παρὰ Παυσ. 10, 13, 8, Κανωβεὺς -έως, καὶ θηλ. Κανωβίς, -ίδος, ἡ ἀκτὴ Πλουτ. Σολ. 26· Κανωβισμός, ἡ τροφὴ τῶν κατοίκων Στραβ. 17, 800· 2) ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Μενελάου ἀποθανὼν ἐν Λιγύπτῳ Δ. Περ.
Κάνών -όνος, ὁ (συγγ. τῷ κάννα)· πᾶσα εὐθεῖα ῥάβδος ἢ ξύλον, ὅπως ἄλλο τι εὐθὺ καὶ ὄρθιον κρατήσῃ· 1) παρ' Ὁμ. ἡ πρὸς τὰ ἔνδον τῆς ἀσπίδος λαβή, ἐξ ἧς προσεδένετο ὁ τελαμών, τὸ μτγν. ὄνομα τῆς λαβῆς εἶνε, ὄχανον Ἰλ. Θ, 193· «ἃς (πέλτας) ὑπηρέτας τινὲς αὐτῶν ἠρτημένας ἀπὸ κανόνων κομίζουσι» Δ. Ἀλ. 2, 71· 2) «κανών, ὃν τ' εὐμάλα χειρὶ τανύσσῃ πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος» Ἰλ. ψ, 761, εἶνε τὸ ἓν τῶν δύο ἄντίων, περὶ ὧν τὰ ατημόνια εἶνε τυλιγμένα, λατ. scapus· τοῦτο ἐμιμήθη ὁ Ἀριστ θεσμ.822, ὅστις ὡς ὑφαντικὴ ἀκεύη παραθέτει, «τάντίον, ὁ κανών, οἱ καλαθίσκαι, τὰ σκιάδιον» ἔπειτα δὲ κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν λέγει «τοῖς ἀνδράσι ἀπύλωλεν ὁ κανὼν ἐκ τῶν οἴκων αὐτῆ λόγχη», ἔνθα πρέπει τις νὰ ἐννοήσῃ ἢ τὴν λαβὴν τῆς ἀσπίδος ἢ τὸ κοντάριον τῆς λόγχης. Καὶ ὁ Πλούτ. ἐν συμπ. τῶν ἑπτ. σοφ. 13 ὡς προπαρασκευὴν εἰς τὸ ὀφαίνειν ἀναφέρει κανόνων διάθεσιν καὶ ἀνέγερσιν ἀγνύθων» οἱ δὲ «περὶ ἃς» ὧν ἐξαρτῶνται, Χάρης παρ' Ἀθην. 12, 538· 3) ἡ φάλαγξ τοῦ ζυγοῦ, ὁ ζυγὸς αὐτὸς Πολυδ. Ἐπιγρ. «ἕστης' ἀμφοτέρων τὸν τρόπον ἐκ κανόνος· εἰς τὸ μέρος δὲ καθείλκετο .... τὸ τάλαντον». Ἰδ. δὲ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 798· τὸ γλωσσίδιον τὸ ἐπάνω τῆς τρυτάνης ὃν καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ἄγων» 4) ὡς μέτρον=τῷ κάλαμος (62|3 πήχεις), μτγν. Συνηθέστ. δὲ λέγεται πᾶν ἐργαλεῖον, ὅπου εὐθεῖα γραμμὴ ἢ ἐπιφάνεια ἐπιτυγχάνεται, ἀταφύλη, στάθμη, γνώμων· ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἴοντος ὀρθοῦται κανόνι» Σοφ. ἀποσπ. 421· «πύργους ὀρθοῦσιν ζυθέμεν κανόσιν» Εὐρ. Τρ. 6· «κανόνι καὶ τόρνῳ χρῆται ἡ τεκτονικὴ» Πλατ. Φιλ. 56· «ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν ἢ τὸ μή, τὸν κανόνα προσφέρομεν» Αἰσχίν. 3, 199· «-μολίβδινος» Ἀριστοτ. ἠθ. 5, 14· ὁ κανών, ὃ οὗ ὑπογράμμεν τὰς εὐθείας γραμμάς, «ταμίης γραμμῆς ἰθυπόρος» Π. Σιλ. 50 (6, 64)· κ. πολλάκ ἐν τῇ Ἀνθ. μτφ. ἡ εὐτυχία ὑπισχνουμένη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου «κανὼν παφῆς». Ἐν γέν. γνώμων, ὑπογραμμός, κριτήριον «κανόνι τοῦ καλοῦ μετρῶν» Εὐρ. Ἐκ. 602· «γνώμης πονηρᾶς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σώφρον» Ἰλ. 52· «ὅσα γὰρ ἀδικημάτων νόμος τις διώρικε, ῥᾴδιον ταύτῳ κανονι χρωμένους καλάζειν τοὺς παρανομοῦντας» Λυκουργ. 9· «ὅροι τῶν ἀγαθῶν καὶ κανόνες» Δημ. 18, 296· «-καὶ μέτρον» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 6· οὕτως ἐκαλεῖτο ἄγαλμά τι τοῦ Πολυκλείτου, κανών, ὅπερ ὡς μέτρον τῶν ἀναλογιῶν τῆς καλλονῆς τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς ἀνεγωρίσθη· ἐν δὲ τῇ μουσικῇ τὸ μονόχορδον, καθ' ὃ πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἀναλογίαι τῶν τόνων, τὰ μουσικὰ διαστήματα, προσδιωρίζοντο Νικομ. ἀριθμ. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῶν Ἀλεξανδρ. γραμ. ἐκαλοῦντο οὕτω αἱ συλλογαὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ποιητῶν κ. συγγραφέων, οἵτινες ὡς δόκιμοι εἶχον ἀναγνωρισθῇ, Quint inst. rhet. 10, 1, 54. Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἐκκλ. ἐκεῖνα τὰ βιβλία τῆς Γραφῆς, ἅτινα ἡ ἐκκλησία ὡς κανόνα πίστεως παρεδέχθη, τὰ κανονικὰ βιβλία. Παρὰ δὲ γραμ. κανόνες τῆς κλίσεως ὀνομάτων, ῥημάτων, συντάξεως πρβλ. Χοιροβοσκ. ἐν Β. Ἀν. 1180· «κανόνες χρονικοί» = τὰ κυριώτερα χρονολογικὰ συμβάντα, ἐξ ὧν τὰ ἐν τῷ μεταξὺ κείμενα ὡρίζοντο, Πλουτ. Σολ. 27.
Κάνωπον, τό· τὸ τῆς ἀκτῆς ἄνθος, Sambucus Π. Αἰγ.
Καυωτός, 3· καυνωτός.
Κᾶξ, ἀντὶ καὶ ἐξ.
Καῦος -οῦντος, ὁ· κώμη Ἀρκαδίας Παυσ. ἐπίθ. καφύσιος, 3, Ἀσκληπιός.
Κάπ, ἐπ. = κατὰ πρὸ τοῦ π. καὶ φ, κὰπ πεδίον Ἰλ. ζ, 201· «κὰπ φάλαρα», π, 106.
Καπαλίζω· ζευγηλατέω Ἡσυχ. Ἰσ. καπανίζω· πρβλ. καπάνη.
Καπάναξ -ακος, ὁ ἴδε καπάνη.
Καπανεύς -εως, ἐπ. ἥρως· εἷς τῶν ἑπτὰ τῶν ἐπὶ Θήβας στρατευσαμένων, πατὴρ τοῦ Σθενέλου Ἰλ.
Καπάνη, ἡ, Πολυδ. 1, 142, «τὸ δὲ ὑπεράνω τοῦ ἅρματος περίφραγμα, ὃ σκύτει εἴωθε περιλαμβάνεσθαι, τάρριον· τρεῖς δὲ ἔχοντος τοῦ ταρρίου πλευρὰς τὰς κατὰ τοὺς ἵππους, τὸ ἀνώτατον ξύλον καπάναξ καλεῖται δεξιὸς καὶ εὐώνυμος, ἡ δὲ μέση ῥάβδος καπάνη», παρὰ δὲ Θεσσαλοῖς ἡ ἅμαξα = ἅπηγη Ξεναρχ. ἐν Ἀθην. 10, 418· = τριχίνη κυνῆ Ἡσυχ. (ἡ παραλήγουσα ἴσ. μικρά).
Καπανηϊάδης -ου· υἱὸς Καπανέως, ὁ Σθένελος Ἰλ.
Καπανήϊος, ἐπ. 3 ἐπίθ. τοῦ Καπανεύς· υἱὸς = τῷ προηγ. Ἰλ. δ, 367.
Καπάνια, τά· ἁρπεδόνες Ἡσυχ.
Καπάνικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καπάνην, φάτνην Ἡσυχ. ἢ εἰς τὴν ἅμαξαν = ἁμαξιαῖος Ἀθην. 10, 418, ἔνθα ἐκ τοῦ Ἀριστ. παρατίθεται τὸ «τὰ δεῖπνα Θετταλῶν πολὺ καπανικώτερα» = πολυτελέστερα.
Καπάτων -ωνος· Λυκρός τις Θουκ.
Κἔπειτα ἀντὶ καὶ ἔπειτα.
Καπέτις -ίδος, ἡ· χοῖνιξ Πολλαχ. πρβλ. «καπίθη».
Κάπετος, ἡ (πρβλ. σκάπτω)· βόθρος, λάκκος, «ὀχθας καπέεσκε βαθείης ποσσὶν ἐρείπων» Ἰλ. ο, 356· ὁ τάφος, ω, 797, Σος Λ' 1141, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει ὅτι ἐν τούτῳ τῷ

ΕΡΜΕΙΑΣ

σημ. παρ' Ἀργείοις ἦτο εὔχρ. ἐν γέν. κοίλωμα, σχίσμα Ἰλ. σ, 564, καὶ μτγν.

Κάπετος· ὁ μνηστὴρ τῆς Ἱπποδαμείας Παυσ.

Καπετώλιον, καὶ Καπιτώλιον, τό· εἷς τῶν λόφων τῆς Ῥώμης Δ. Ἀλ. Capitolium, ἐπίθ. Καπετώλιος, Ζεύς, Δ. Ἀλ. ἀρχ. 6, 68· καὶ Καπετωλῖνος, 3, ἰδ. ὡς θηλ. Καπετωλίς -ίδος· – αὐλή, Ἀνθ. – τὰ Καπετωλεῖα Στ. Βυζ. ludi Capitolini.

Κάπη, ἡ (πρβλ. κάπτω)· ἡ φάτνη Ἰλ. θ, 434, Ὀδ. δ, 40, ἐν τῷ πλ. καὶ ἐνιαχοῦ παράμτγν. π.

Κάπηθεν, ἐπιρ. ἐκ τῆς φάτνης Λυκοφρ. 95.

Καπηλεία, ἡ· τὸ μικρὸν ἐμπόριον, λιανοπωλεῖ, μετὰ τοῦ, ἐμπορία καὶ πανδοκεία, Πλατ. νόμ. 11, 918· ἡ πώλησις τῶν πρώτων χρειωδῶν πραγμάτων καὶ μάλιστα τροφίμων· «οἴνου τε μεταβαλλόμενος καὶ σίτου πρᾶσιν, ὃ δὴ καπηλείαν ἐπονομάζουσιν οἱ πλεῖστοι», 8, 849· καλεῖται ἀνελεύθερος, 11, 919· περὶ δὲ τῶν ψιμυθιουμένων γυναικῶν λέγεται «καπηλείαν ἀσκεῖν προσώπῳ» Πολυδ. 5, 102· πρβλ. καπηλεύω.

Καπηλεῖον, τό· καπελειό, τὸ μαγαζὶ τοῦ καπήλου Ἀριστ. ἔκκλ. 154, Ἰσοκ. 7, 49· «ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ τοῖς πανδοκείοις ἀεὶ διαιτᾶσθαι» Ἀθην. 13, 566· ὕδε καπήλιον.

Καπήλευμα, τό· ἀπάτη, νόθευσις Εὐστ.

Καπηλευτής, ὁ· κάπηλος.

Καπηλευτικός, 3· καπηλικός, Πλατ. νόμ. 8, 842.

Καπηλεύω· εἶμαι κάπηλος Ἡρ. 1, 155· ἐν γέν. λιαναπουλῶ, συνήθ. μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ δι' ἀπάτης ἢ ἁπλησίας καὶ ταπεινότητος ποριζομένου κέρδους· «οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες» Πλατ. Πρωτ. 313· «πολὺ τεχνικώτερον αὐτὰ πωλοῦντες τῶν ὁμολογούντων καπηλεύειν» Ἰσοκ. 2, 1· ἀπατῶ, «ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην» Αἰσχ. Ἑπτ. 347· «δι' ἀψύχου βορᾶς σίτοις καπήλευε» Εὐρ. Ἱππ. 953· συχνὰ καὶ παρὰ μτγν. νοθεύω· «-τὸν λόγον», 2, Ἐπιστολ. Κορινθ. 2, 17.

Καπηλικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάπηλον, ὁ εἰς τὸ μικρὸν ἐμπόριον ἠσχημένος· ἔντ. ἐπιτήδειος, ὅδλιος εἰς τὸ ἐμπόριον, μπακάλικος, καταφρονητικῶς, «καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα», περὶ τῆς φιάλης Μ. Ἀργ. 18 (9, 229)· -ζυγόν, Πολυδ. 10, 177· «τῆς μεταβλητικῆς ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγὴ καπηλικὴ προσαγορεύεται», ὄχι ὅηλ. τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον Πλατ. Σοφ. 223, ἔνθα ἐννοεῖται τέχνη, ὡς ἐν Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 9· «καπηλικὸς τὴν διάνοιαν = ὅδλιος. μτγν. ἐπίρ. «καπηλικῶς ἔχειν = ὡς κάπηλος φέρεσθαι Ἀριστ. Πλουτ. 1063· «τὰ πράγματα καπηλικῶς διανέμειν» Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὄσ. 45· καὶ «καπηλικῶς χρῆσθαί τινι» = κερδοσκοπικῶς, τοκογλυφικῶς.

Καπήλιον, τό· καπηλεῖον ὅι. γρ. Ἀθην. 12, 526.

Καπηλίς, -ίδος· θηλ. τοῦ κάπηλος Ἀριστ. Θεοκρ. 347, copa, γυνὴ Φαν. ἐν Ἀθην. 2, 84. Κατὰ Ἀρκαδ. σ. 31, κάπηλις, τονιστέον πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 435.

Καπηλο-δύτης, ὁ· «ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ [illegible] μενος» Ἡσυχ.

Κάπηλος, ὁ (κάπη, κάπτω)· ὁ καπηλαίος τὰ τρόφιμα πωλῶν· «σιτία καὶ ποτὰ πρὸ μενον παρὰ τοῦ καπήλου καὶ ἐμπόρου» Πλατ. Πρωτ. 314· ἐν γέν. ὅι πᾶς μικρέμπορος· ριστ. ὄρν. 1292· ὁ ἐξ ἄλλου ἐμπόρου ράζων πράγματα καὶ ταμιεύων ἐν τῷ κα λείῳ καὶ πωλῶν αὐτὰ λιανικῶς ἐν τῇ πο λει, ἀντίθετ. πρὸς τὸν μεγαλέμπορον, κατ' ἐξοχὴν ἔμπορον Λυσ. 22, 21, Ξεν. 4, 3, 42· πρβλ. καὶ τό, αὐτοπώλης Πλατ. πολιτ. 2, 371· ὁ Ἡρ. 2, 141 συνάπτει κα πήλοι καὶ χειρώνακτες καὶ ἀγοραῖοι», μετὰ ἰδ. προσδιορισμῶν, ἀσπίδων, ὅπλων Ἀριστ. εἰρ. 439. Ἰδ. λέγεται ὁ οἰνοπώλης καὶ μάλιστα ὁ δολώνων τὸν οἶνον «οἱ τὸν οἶνον κεραννύντες» Β. Ἀν. σ. 102, 16· «τὸν νηρίας» Δημ. 25, 45· ὡς ἐπίθ. – βίος Ἀλ. 9, 25. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι οἱ μικρέμπο ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ κερδοσκοπίᾳ ἦσαν περιβόη σημαίνει τὸ κάπηλος ὡς ἐπίθ. τὸν δόλιο «κάπηλα προσφέρων τεχνήματα» Αἶσχ. ποσπ. 339· «κάπηλον φρόνημα» = τὸ πολύ δολον καὶ οὐχ ὁγιὲς» Φρυν. ἐν Β. Ἀν. Παρὰ δὲ Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 267, ἔνθα φέψαλος, διὰ τοῦ κάπηλος ἐξηγεῖται, εἰς τὸ καπνεῖον, ἢ ἄλλο παρόμοιον νῦ ταδληθῇ.

Καπηλο-τριβέω· καπηλείαν μετέρχο Ἡσυχ.

Κάπηξ, -ηκος· «ξύλον τι ἐν τῇ πρόμ νεὼς ὑπερέχον» Ἡσυχ.

Καπητόν, τό, (πρβλ. κάπη)· τροφὴ τῶ ων Ἡσυχ. πρβλ. καπίστριον.

Κάπι ἀντὶ καὶ ἐπί.

Κάπια, τά, «σκόροδα· Κυρουνται» Ἡσ πρβλ. caepa.

Καπίθη, ἡ (κάπτω)· μέτρον χωρούν κὰς κοτύλας δύο» Ἡσύχ. Παρὰ δὲ Πλ δύο χοίνικας Ξεν. Ἀν. 1, 5, 6, Πολυ 168· πρβλ. καπίτις.

Καπίστριον, τό· τροφὴ τῶν ἵππων τροφὴ τῶν ὄνων, Ἡσυχ. ἐν γένει τῶν Μ. Ἐτ. πρβλ. καπητόν.

Καπνεῖον, τό· καπνοδόχη· ὕδε Ῥω Μοῦρ. σ. 292.

Καπνείω, π. ἀντὶ καπνίζω Νικ. Θηρ.

Καπν-έλαιον, τό· εἶδος ῥητίνης ἐκ πνοῦ ἀποστάζουσα Γαλην.

Κάπνειος, ἡ, ἄμπελος = κάπνιος Ἀριστοτ Ζ. 4, 4.

Κάπνη, ἡ· καπνοδόχη Ἀριστ. σφ. 145.

Καπνηλός, 2· καπνώδης, ἔχων ὀσμὴν πνοῦ, – οἰκία Νικ. Θηρ. 51.

Καπνηρός, 3· τῷ ἄνωτ. μτγν.

Καπνίας, ὁ· «κλῆρης καπνοῦ, καπνίου καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος· «· ὁ καπνίας κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 151, ὁ μενος, ἢ κατὰ Κρατιν. παλαιάς, καλὸς ζητεῖτο εἰς τὸν καπνόν, ἵνα παλαιωθῇ num fumosum, τῶν Ῥωμαίων «κάλλιο οὗτος γίνεται ἐν Βενιβεντῷ οἴνῳ Ἀθην. 1, 31· «· Ἐφαντίδης ὁ τῆς

ποιητὴς Καπνίας ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν» Ἡσυχ. πρβλ. καὶ κάπνιος.
Καπνιάς, -άδος· θηλ. τοῦ προηγ. λίθος, ἥ-τις ἔχουσα καπνώδη ὄψιν, εἶδος ἀσπίδος· πρβλ. Πλίν. Ἱ. Φ. 37, 9, 37.
Καπνιάω· καπνίζω τι «μελισσάων σμῆνος» Ἀπολ. Ῥ. 2, 131· ἀμτβ. ἀναδίδω καπνὸν Πλουτ. ἠθ. α. 454.
Καπνίζω· κάμνω καπνὸν ἀνάπτων πῦρ· «κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἕλοντο» Ἰλ. 6, 299· καπνίζω, μαρίζω μὲ τὸν καπνόν, ἐνοχλῶ «φήσαντες καπνίζειν αὐτοὺς ὑποποιουμένους τοὺς παῖδας» Δημ. 54, 4· «διὰ τί οἱ ἐξόφθαλμοι καπνίζονται μᾶλλον» = ἐνοχλοῦνται ὑπὸ τοῦ καπνοῦ Ἀριστοτ. προβλ. 31, 6· «καπνιζομένη τυραννὶς ἡ μαγειρικὴ ἐστιν» Δημητρ. κωμ. ἐν Ἀθην. 9, 405· - καπνίζω τι «καπνιστὰ κρέα», 3, 153.
Καπνικός, 3· ὁ ἐκ καπνοῦ γινόμενος, μτγν.
Καπνίον, τό· ὁπωσ. τοῦ καπνός, ὀλίγος καπνός.
Καπνία, ἡ, Σχολ. Ἀριστ. σφ. 151, καὶ Κάπνιος, ἡ, (ὡς ἐπίθ.) μετὰ τοῦ, ἄμπελος, καὶ ἄνθος αὐτοῦ· εἶδος ἀμπέλου φερούσης μελαίνας σταφυλάς, ἐχούσας καπνώδη χροιάν, Θεοφρ. πρβλ. κάπνιος.
Κάπνιος, ἡ· φυτόν τι, Διοσκ. fumaria.
Καπνισις, ἡ· τὸ καπνίζειν Εὐστ.
Κάπνισμα, τό· τὸ καπνισθέν, τὸ θυμίαμα Παλλαδ. 46 (9, 174).
Καπνιστικός, 3· ὁ πρὸς τὸ καπνίζειν χρήσιμος Γαλην.
Καπνίτης, ὁ· κάπνιος, φυτὸν Διοσκ.
Καπνο-βάτης, ὁ, Στραβ. 7, 296, καὶ Εὐστ. Ἰλ. σ. 916 «καὶ θεοσεβεῖς» λέγονται οἱ ἐκ μέλιτος, γάλακτος καὶ τυροῦ ζῶντες Γέται· τινὲς διορθοῦσι, καπνοπάτης, οἱ καπνὸν φοροῦντες, ἢ ὀρθάτ, καπνοβότης, οἱ ζῶντες ἐκ τοῦ καπνοῦ.
Καπνο-δόκη, ἰων. καὶ ἀττ. ἡ· καπνοδόχη Ἡρ. 4, 103· πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. 307.
Καπνο-δόχη, ἡ· ὁπή τις ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ οἰκήματος, δι' ἧς ἐξήρχετο ὁ καπνὸς καὶ εἰσήρχοντο αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, Γαλην. πρβλ. καπνοδόκη.
Καπνο-δόχος ὁ τὸν καπνὸν ὑποδεχόμενος(;).
Καπνο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ὡς τὸν καπνόν, ἐπὶ χρώματος Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 20.
Καπνο-πάτης, ὁ· ἐξ εἰκασ. ἀντὶ καπνοβάτης.
Καπνο-ποιός, 2· ἀναδίδων καπνόν· «ξύλον σύκινον» Σχολ. Ἀριστ. σφ. 145.
Καπνός, ὁ· ὁ καπνός· «κνίση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ» Ἰλ. α, 317· «λεγαίης» Ὀδ. α, 58· «-κνίσσης» Πινδ. Ἱ. 3, 84· συχνὰ παρὰ τραγ. καὶ πεζ. καὶ μτφ. «καπνὸς μέλας γενοίμαν» Αἰσχ. Ἱκ. 760· «καπνοῦ σκιά» Σοφ. Φιλ. 934, ὅπερ ἐν Β. Ἀν. 954 «πολλῶν γραμμάτων τιμὰν καπνοῦς»· «περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν Ἀριστ. νεφ. 329· «καπνὸν καὶ φλυαρίαν ἡγεῖται» Πλατ. πολιτ. 9, 581.
Καπν-οαφράντης, ὁ· 1) ὁ καπνὸν ὀσφραινόμενος, ἐπίθ. τοῦ φιλαργύρου παρὰ τοῖς κωμικοῖς Εὐστ. 750, 41· 2) ὄν. παρασίτου τινός.
Καπνο-φόρος, ὁ, ἡ· ὁ φέρων, φέρουσα καπνὸν Εὐστ.
Καπνόω· μεταβάλλω εἰς καπνόν, καίω τι, καὶ παθ. «καπνωθεῖσα πάτρα» Πινδ. Π. 5, 111· «καπνοῦνται πόλις, δῆμος» Εὐρ. Τρ. 8· καπνίζω «βλιστηρίδι χειρὶ καπνώσας» Ζων. 6 (9, 220).
Καπν-ώ-δης, 2· ὁ περιέχων καπνόν, ἢ ὡς καπνὸς φαινόμενος· «ὁ καπνώδης καὶ συγκεχυμένος ἀὴρ» Πολυδ. 9, 16, 3· ἰδ. ἐπὶ χρώματος Λουκ. φιλοψ. 10· «δυσῳδὲς τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνειν» Σατυρν. 28, Θέοφρ.
Καπν-ωδία, ἡ· αἰθάλη, ἀσβόλη, λιγνύς, μτγν.
Κάπος, τό· πνοή, ἀναπνοή· ἀρχ. λιξ. πρβλ. Κάπυς καὶ κάφος - Ἀλλὰ, κάπος, ὅωρ = κῆπος.
Κάππα, τό, ἄκλ. τὸ δέκατον γράμμα τῆς Ἑλλ. ἀλφαβήτου, κ. Καλλίας ἐν Ἀθην. 10, 453.
Καππαδοκία, ἡ· χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Στραβ. κάτ. οἱ Καππάδοκες, -ων (ὡσ) καὶ, οἱ Καππαδόκαι -ῶν Ἡρ. ἐπίθ. Καππαδοκικός, 3, καὶ Καππαδόκιος Σουΐδ. Θηλ. Καππαδόκισσα Στραβ. 14, 657.
Καππαδοκίζω· φέρομαι, πράττω ὡς Καππαδόκης, εἶμαι ὀκνηρός, ἀνανδρος ἢ πλεονέκτης Ἀπολλόδ. Μιθρ. 53· παθ. γίνομαι Καππαδόκης, τὰ ἤθη αὐτῶν παραδέχομαι Ἀνθ. 11, 238.
Καππάριον, τό· ὁπωσ. τοῦ κάππαρις Πλουτ. συμπ. 4, 4, 2, ἔνθα ὅμως ἡ αἰτ. «κάππαριν» ἁρμόζει μᾶλλον εἰς τὸ μέτρον.
Κάππαρις -εως, ἡ· τὸ φυτόν, ἡ καππαρὶς, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ καπαρόμηλον, τὸ κουμπί, Ἱπποκρ. καὶ Θεοφρ. Ἀθην. 13, 567.
Καππαρό-ριζον, τό· ἡ ῥίζα τῆς καππαρίας Ὀρνεοσοφ. σ. 252.
Κάππαρος, ὁ· ὄν. κυνὸς Πλουτ.
Κάπ-πεσον, ἐπ. = κατέπιπτον ἀορ. 6. τοῦ καταπίπτω.
Καππο φόρος, ἑσφαλ. ἀντὶ, κοππαφόρος.
Καπ-πυρίζω· καταπυρίζω, πιάνω φωτιά, καίομαι, ἀνάπτω Θεοκρ. 2, 24, ὃ Πτλκιν. τὴν μετγ. «καππυρίσασα» εἰς τό, «κάππυρος εὖσα» μετέβαλε.
Καππώτας -α, ὁωρ. ὁ καταπαύτης, λίθος, ἔνθα ἡ μανία τοῦ Ὀρέστου κατέπαυσε Παυσ. 3, 22, 1.
Κάπρα· ἡ· αἶξ Ἡσυχ. capra.
Καπρᾶ· ἡ ἐκ τοῦ καπρέα· ἀσέλγεια Ἡσυχ.
Κάπραινα· θηλ. τοῦ κάπρος, ἡ ἀγριογουρούνα· μτφ. ἀσελγὴς γύναιον Φρυν. κωμ. ἐν Πολυδ. 7, 202· «καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια» ἀρχ. λιξ.
Καπράω· «καπρᾶν λέγονται αἱ ὗες, ὅταν ἔγωσι πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 6, 18· μτφ. ἐπὶ τῶν ἀσελγῶν γυναικῶν «καπρῶσα γραῦς» Ἀριστ. πλ. 1024.
Καπρία καὶ Καπρία, ἡ· τὸ μέρος τῆς μήτρας τῶν θηλειῶν ὄων καὶ καμήλων, ἐν ᾧ τὰ ὠάρια μετὰ τὴν ἐκτιμὴν αὐτοῦ παύουσι τὰ ζῶα τοῦ νὰ ἔγωσιν ὁρμὴν πρὸς τὴν ὀχείαν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 9, 50, ἔνθα παραβάλλεται πρὸς τὸ ἱπομανές.
Κάπρειος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάπρον, ὁ ὁδόντες Ναν. Δ. 18, 249.

Καπρία, ἡ· καπρέα.
Καπριάω· καπράω, ὅι. γρ. ἐν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 18.
Καπρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κάπρος Ἀριστ. ἐν Ἀθήν. 3, 96.
Καπρίζω καπράω Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 18.
Κάπριος, 2· κάπρειος· «καὶ τῶν νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας» Ἡρ. 3, 59.
Καπρίσκος, ὁ (ἰδ. ὑποκ. τοῦ κάπρος)· εἶδος ἰχθύος Ἄλεξ ἐν Ἀθην. 3, 107· ἴδε ἐπόμ.
Καπρο-δόλον, τό· συβίνη Ἡσυχ.
Κάπρος, ὁ· τὸ ἀρσενικὸν γουροῦνι, τὸ ὀχεῖον, «συῶν ἐπιδήτωρ» Ὀδ. λ, 130· ἰδ. τὸ ἄγριον Ἰλ. ρ, 725· λέγεται ἔτι καὶ «σὸς κάπρος» Ἰλ. ε, 783· ὁ ἀγριόχοιρος, τὸ ἀγριογούρουνον, καὶ παρὰ τραγ. καὶ ἐν πεζογρ. Ἐν δ' Ἀριστ. Λυσ. 202 «προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου», ἔνθα ὁ λόγος περὶ θυσίας· κατὰ Σχολ. γίνεται διὰ τούτου ὑπαινιγμὸς τις τοῦ αἰδοίου, ἀνθ' οὗ ἡ λέξ. κατὰ τὸν Σουΐδ. τάσσεται· - εἶδος ἰχθύος τῆς Θαλάσσης Φιλημ. ἐν Ἀθήν. 7, 288· πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 9, 3.
Καπρο-φάγος, 2· ὁ ἐσθίων κάπρον ἢ κάπρους· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος ἐν Σάμῳ καθ' Ἡσυχ.
Καπρα-φόνος, 2· ὁ φονεύων κάπρους· - κύων Φιλιπ. 72 (9, 83).
Καπρώζω καπράω, Σκληρίας ἐν Ἀθην. 9, 402
Καπτήρ, -ῆρος, ὁ· σωλὴν τις ἐκ γῆς ὀπτὴς Θεόφρ. ἴσ. καλυπτήρ· πρβλ. Ἀριστοτ προβλ. 20, 9.
Κάπτω (ἴδε κάπω)· χάφτω· ἰδ. ἐπὶ ζώων, ἀνοίγω τὸ στόμα, τὸ ῥύγχος ἢ τὸ ῥάμφος, καὶ ὁρμητικῶς ἁρπάζω τι, τρώγω καὶ πίνω, καταπίνω τι μετ' ἐπιθυμίας καὶ ὁρμῆς, χανδὸν ἐσθίω Εὐστ. - ἐπὶ τῶν πτηνῶν· «-ἐμπίδας» Ἀριστ. ὄρν. 245, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 3 ἴδε κάψις· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπ. ἀντιθ. πρὸς τό, δειπνεῖν Ἀριστ. ἐκκλ 687· πρβλ. κάπη, capio.
Καπύη, ἡ· πόλις Capua ἐν Καμπανίᾳ, κάτ. οἱ Καπυηνοὶ καὶ Καπυήσιοι Πολυβ.
Καπύρια, τά· εἶδος σύκων, ἅτινα ὁ Εὐστ. ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἀθην. 3, 78· ὅμως ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ Ἀθην εἶνε, λαπύρια, ἣν γραφὴν ὁ Δινδόρφ παρεδέχθη· ἡ γραφή, καπύρια, φαίνεται ὀρθοτέρα, διότι καὶ νῦν ὑπάρχει εἶδος σύκων ἐν Χίῳ, καλουμένων, καβούρια, ἅτινα ἴσ. εἶνε τὰ αὐτά.
Καπυρίδια, τά· ζύμη τις, ἐξ ἧς κατεσκευάζετο εἶδος ζυμαρικοῦ Ἀθην. 3, 113· πρβλ. καπυρός. Παρὰ δὲ τοῖς νῦν Κυπρίοις ἡ καπύρα εἶνε ψωμὶ πεφρυγμένον.
Καπυρίζω (ἐκ τοῦ καπυρός, καθαρὸν ἀέρα ἀναπνέω, ἢ καγχάζω, μόνον μεταφορικῶς) καλοπερνῶ, τρυφῶ Στραβ. 17, σ. 800.
Κάπυρις, -ιδος, ἡ· «κάπυρις δὲ Περσικὸς χιτὼν χειριδωτός», Πολυβ. 7. 58.
Καπυριστής, ὁ· ἄσωτος, ἀσελγής, ἔκδοτος εἰς ἡδυπάθειαν «τρυφηλῶν ἀνθρώπων καὶ καπυριστῶν» Στραβ. 16, 661.
Καπυρός, 3· (κάπω, καπύω· κατὰ δὲ τὸν Εὐστ. ἐκ τοῦ καίω καὶ πῦρ)· ὁ στεγνώσας εἰς τὸν ἀέρα, ξηρός· «ὡς ἀπ' ἀκάνθας ταὶ καπυραὶ γαῖται» Θεοκρ. 8, 15· κατὰ δὲ Σχολ. «αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου»· οὕτω καὶ «καπυρὰ· κάρυα» Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 2, 52· «ἄλευρον καὶ ἄλφιτον καπυρὸν» Ἀριστοτ. προβλ. 21, 3 «χοιρίων κρέα καπυρά» Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 3, 96· μτφ. - νόσος = ἡ ἀποστεγνοῦσα τὸ σῶμα, ἡ, θερμαίνουσα· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος Θεοκρ. 2, 87. Καὶ ἐπὶ φωνῆς «καπυρὸν στόμα Μοισᾶν» = λυγυρὸν καὶ παθαρὸν ἆσμα, 7, 37 «ὅσσοι καπυρὸν τελέθει στόμα Μοισᾶν» Μοσχ. 3, 94· «τὰς καπυρωτέρας φωνὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων» Ἀθην. 15, 697· «μουσικός εἰμι καὶ φωνὴν πάνυ καπυρὸν» Λουκ. Θε. διαλ. 22, 3· «καπυρὸν γελάσας» Ἀνθ. 7, 414· «καπυρὸς ἠχοῦσα γέλως» Ἀλκιφρ. 3, 48.
Καπυρόω· στεγνώνω, ξηραίνω, παθ. «καπυροῦσθαι τὴν ὀθόνην μὴ κατὰ τὰς νεωλκίας καπυροῦσθαι τὴν ὀθόνην μὴ νοτιζομένην» Στραβ. 4, 195· «καπυρωθέντα ἱμάτια», 20, 13, 2.
Καπυρ-ώδης, 2· ξηρὸς τὴν ὄψιν Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 1091.
Κάπυς -υος, ὁ· πνεῦμα Ἡσυχ. πρβλ. κάπος.
Κάπυς -υος, ὁ· πατὴρ Ἀγχίσου, υἱὸς Ἀσσαράκου Ἰλ.
Καπύω· πνέω, ἀναπνέω· «ἀπὸ δὲ ψυχὴν κάπυσσε»· ἴδ' ἀποκαπύω· «ψυχὴν οὔτι κάπυσσεν» = ἐκπνέω τὴν ψυχὴν Κ. Σμ. 6, 328· ἐντ. ἀνήκει τὸ τοῦ Ἡσυχίου «καπυκτά, πνέοντα» πρβλ. κάπω, κάπος.
Καπφάλαρα, ὀρθότ. κἀπ φάλαρα· ἴδε λ.
Κάπω, ῥῆμα ἀπηρχ. πνέω, ἀναπνέω, ἀποστιῶ, ἀσθμαίνω (πρβλ. κάπος, κάπυς, καπύω καὶ κάπτω καὶ καπνός), εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀποδίδουσι τὴν μετχ. τοῦ παρακ. «κεκαφηὼς» εὐχρ. μόν. παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει «κεκαφηότα θυμόν» Ἰλ. ε, 698, Ὀδ. ε, 468 ἐκ τοῦ πρώτου χωρίου «τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς· αὐτὰρ ὁ πνύθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐληλιμένον κεκαφηότα θυμόν», ἔνθα οἱ παλαιοὶ ἐκπεπνευκότα, ἑρμηνεύουσιν, ἐξαγγέλλοντες ὅτι ἐννοεῖται ἡ καταβεβλημένη, ἐξηντλημένη ζωϊκὴ δύναμις, ἥτις πάλιν ἐπανερχομένη, φαίνεται ἐγειρομένη διὰ τῆς ζωηροτέρας καὶ ταχυτέρας ἀναπνοῆς· καὶ παρὰ μτγν. κατ' ἐξοχήν, «γυῖα» Ὀππ. ἁλ. 3, 114.
Κάπων, -ωνος, ὁ· τὸ καπῶνι μτγν. σάκκος.
Κάρ = κατὰ πρὸ τοῦ ῥ, πχ. «κὰρ ῥόον» Ἰλ. μ, 33· «κὰρ ῥα» υ, 421.
Κάρ· 1) ἀρχ. τύπ. ἀντὶ τοῦ κάρη, κεφαλή, ἐν τῇ φράσει «ἐπὶ κάρ» = ἐπὶ κεφαλήν, ἐπὶ κεφάλα· «ῥέουσαι ἐξ ἀρίων ἐπὶ κὰρ» Ἡσ. 392· ἐντ. τὸ ἐν Μ. Ἐτ. ἐπίρ. «ἐπίκαρ· «τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ» Ἰλ. ι, 378, γεῖται διαφόρως ὑπὸ τῶν ἀρχ. Καὶ ἡ μηνία, τιμῶ αὐτὸν ἴσον μὶ ἕνα Κᾶρα ἐστι, ὀλίγον, διότι οἱ Κᾶρες ἦσαν μισθοφόροι στρατιῶται, καὶ ἐπομ. ἀξιοπαθέστατοι, εἶνε ἐσφαλμένη· διότι τὸ μὲν ἀντιτείνεται ἡ βραχύτης τοῦ α (πρώτου Γρ. ἐν Ἀνθ. 8. 184 μεταχειρίζεται ἐν τῇ λ. Κάρεσσι τὸ α ὡς βραχύ), τὸ δὲ ὅτι ὁ ἀγνοεῖ ὅλως Κᾶρας μισθοφόρους. Ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑτέρας ἑρμηνείας, καθ' ἣν

δωρ. εἶνε ἀντὶ τοῦ κηρὸς (θανάτου μοῖρα Ἡσυχ.) καὶ ἀντιστοιχεῖ τῷ «ἴσον ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ» Ἰλ. γ, 454, ἀντιστρατεύεται ἐπίσης ἡ προσωδία· ὁ νοῦς τῆς φράσεως εἶνε, «τιμῷ αὐτὸν ἴσον καὶ τὸ μηδέν»· ὥστε πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὡς θέμα τό, κάρ, ὅπερ εὑρίσκομεν καὶ ἐν τῷ ἀκαρής, καὶ εἶνε συγγενὲς τοῦ κείρω, ὥστε σημαίνει, τρίχα τετριμμένην, κεκομμένην, ἐπομ. ἄχρηστον.

Κάρ, γεν. Κάρός, πλ. Κᾶρες οἱ κάτοικοι τῆς Καρίας Ἰλ. Τὸ α μακρὸν μόν. παρὰ τοῖς πολὺ μτγν βραχύ, καὶ παρ' Ὁμ. μόν. ἐν τῷ θηλ. Κάειρα.

Κάρα, ἰων. καὶ ἐπ. κάρη, τό· μόν. ἐν τῇ ὀν καὶ αἰτ. = ἡ κεφαλὴ «πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον» Ἰλ. χ, 74· «μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἔπείη», ε, 259· καὶ ἐπὶ ἵππων, ζ, 509· «ποικίλον κάρα δρακόντων φόβασι» ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης Πινδ. Π. 10, 46· παρὰ τραγ. «οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα λευσίμους ἀράς» Αἰσχ. Ἀγ. 1598· «περὶ πόδα, περὶ κάρα» Εὐμ. 159· καὶ ἐν προσφωνήσει, «νῦν δ' ἐμοὶ φίλον κάρα, ἔκβαιν' ἀπήνης» Ἀγ. 879· «ὦ κράτιστον Οἰδίπου κάρα» Σοφ. Οἰ. Τ. 40· «ὦ κατοίγνητον κάρα» Ἡλ. 1155· ὅστις καὶ περὶ τῶν ζώων λέγει «κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὑγκημάτων» Ἡλ. 740· -αἰγείρου, ἀποσπ. 24· «ἥλιωτι φαιδρὸν κάρα» Ἡλ. 1310, ἔνθα ὅμως ἐννοεῖται τὸ πρόσωπον· πρβλ. «κάρα τὸ δυσπρόσοπτον» Οἰ. Κ. 286· «τὸ πάλλευκον κάρα» Εὐρ. Ἐκ. 600· «σὸν καταιδοῦμαι κάρα» Ὀρ. 681· «ἱλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος» Ἀριστ. Ἀχ. 1178· οἱ τραγ. μεταχειρίζονται τὴν δοτ. κάρᾳ ἁρσ. ἀντὶ κάρατι «συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ» Αἰσχ. Χο. 225, Σοφ. Οἰ. Κ. 570, Εὐρ. Μηδ. 1371· «κάρᾳ» Θεογν. 1018· οἱ γραμ. ἔχουσι τὴν γεν. κάρας, τὴν δὲ αἰτ. κάραν «πολιαὶ στέφουσι κάραν» Ἀνακρ. 50, 9, καὶ μτγν. εἶνε δὲ θηλ. γένους, πρβλ. Κ. Σμ. 11, 58· «τὴν κάρην» Καλλ. ἀποσπ. 125· «κάρης» Μοσχ. 4, 74· -Πλη9. «ἑκατὸν κάρα ἔξεπεφύκει» Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 19, πρὸς ὃ δύναταί τις νὰ παραβάλῃ τό· «ὦ βατίδες, ὦ γλαύκων κάρα» Σαννυρίων ἐν Ἀθήν. 7, 286· εἶνε λοιπὸν ἀντὶ τοῦ κάρατα· ἐκτὸς τούτων ἀνήκουσιν ἐνταῦθα καὶ οἱ τύποι, γεν. «κάρητος» Ὀδ. ζ, 230, καὶ «καρήατος» Ἰλ. ψ, 44, δοτ. κάρητι, ο, 75, καὶ καρήατι, τ, 405, καὶ δοτ. πλ. κάρηῃσι Τρυφιοδ. 602, καὶ αἰτ. πλ. καρήατα Ἰλ. λ, 309· ζ0. οἱ γραμ. ἄνευ λόγου παρεδέχθησαν ῥδιον τύπ. ὀν. κάρηαρ· πρβλ. κάρας καὶ κάρηνον.

Καραβαῖα· «ὄξυρρουν ξύλον» Ἡσυχ.

Καράβιον, τό· ὑποκ. τοῦ κάραβος, 3, καραβάκι, Ἡσυχ.

Καραβίς, ἴδος, ἡ· ἡ καραβίδα Σχολ. Ὀππ. Ἁλ. 1, 201· ἄλλως ὁ Γαλην. ἴδε κάραβος.

Καραβο-ειδής, 2· ὅμοιος καράβῳ Ἀριστοτ. μυρ. Ζ, 4, 5.

Κάραβο-πρόσ-ωπος, 2· ὁ ἔχων πρόσωπον καράβου Λουκ. ἁλ9. ἰστ. 1, 35.

Καραβός, ὁ· 1) «ἐκ δὲ τῶν ὀκωλήκων τῶν ἐν τοῖς ξύλοις τοῖς αὐοις οἱ κάραβοι γίνονται» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 19· 2) εἶδος καρκίνου, καβούρου, Ἱ. Ζ. 4, 2· καὶ Ἀριστ. ἀποσπ. 302· 3) εἶδος πλοίου Ἐτ. Μ. πρβλ. κάνθαρος.

Καραβ-ώδης, 2· καραβοειδὴς Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 8.

Κάραγος, ὁ «ὁ τραχὺς φόφος, οἷον πριόνων» Ἡσυχ.

Καρα-δοκέω· κυρ. προκύπτων τὴν κεφαλὴν βλέπω πρός τι, προσέχω, περιμένω· «καραδόκει ὅταν στράτευμ' Ἀργείων ἔξῃ» Εὐρ. Τρ. 93· «- αὔραν ἰστίοις», 456· «σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν καραδοκεῖ», Ἱκτ. 114· «τἀπιόντα τραύματα», Ἱ. Τ. 313· «πέμπει Κάδμον καραδοκήσοντα τὴν μάχην, ἢ πεσέται» Ἡρ. 7, 163· «καραδοκοῦντες τὰ προσταχθησόμενα» Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 6· - τὸν καιρόν, τὸ μέλλον Πολυβ. 1, 33, 11. 2, 52, 6· «ἐκαραδόκησεν εἰς ἐμ' ἡ βουλὴ πάλιν» Ἀριστ. Ἱππ. 661.

Καρα-δοκία, ἡ· τὸ προσέχειν καὶ περιμένειν πολὺν χρόνον, Ο'.

Καραι-βαρέω· καρηβαρέω Φερεκρ. Εὐστ. 1461, 27. Παρὰ Λουκ. Λεξιφ. 13. ἐν. γρ. «καραιβαρίων».

Καραιός· ὁ Ζεὺς παρὰ Βοιωτοῖς, Ἡσυχ.

Καρακάλλιον, τό· εἶδος κάππας.

Καράκαλλον, τό· τῷ ἀνωτ. Παλλαδ. (9, 345), caracalla.

Καράμβιος, ὁ· κάραβος, 1, ἐν. γρ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 19.

Κάραμβις -ιος, Λουκ. Τοξ. 57 καὶ -ίδος, Δ. Περ. 785, ἡ· ἀκρωτ. Παφλαγονίας Στραβ.

Καρανιστήρ -ῆρος, ὁ, (κάρα, ῥῆμα, δὲ καρανίζω, δὲν εὑρίσκεται)· τῷ ἑπομ. - δίκαι Αἰσχ. Εὐμ. 177.

Καρανιστής, ὁ· ὁ τὴν κεφαλήν, τὴν ζωὴν κοστίζων· -μόρος Εὐρ. Ῥῆσ. 817.

Κάρανον, δωρ. τό· κάρηνον.

Κάρανος, ὁ (κάρα)· ἀρχηγός, Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 4, ἔνθα ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ, κύριος καὶ ἐν Ἀνακρ. 15, 3 ὑπὸ τοῦ Lennep ἀντὶ κοίρανε, κατασταθέν. Κάρανος, ἰων Κάρηνος, ὄν. κύρ. Ἡρ.

Καρανόω· κεφαλόω, φέρω τι ἕως εἰς τὴν κορυφήν, τὸ τέλος, ἀποτελειόω τι· πρᾶγμα Αἰσχ. Χο. 694· «ποῖ τελευτῇ καὶ καρανοῦται λόγος», 521.

Κάρα-τομέω· ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν· «τινὰ ξίφει» Εὐρ. Ῥῆσ. 580, καὶ μτγν.

Κάρα-τόμησις, ἡ· τῷ ἑπομ. μτγν.

Κάρα-τομία, ἡ· ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς, μτγν. καὶ Σχολ. Λυκοφρ. 483.

Κάρα-τόμος, 2· ὁ ἀποκόπτων τὴν κεφαλήν - σφαγαί Εὐρ. Ῥῆσ. 606· τινὸς Λυκοφρ. 187· Ἀλλά, καρατόμομος, ὁ ἀποτμηθεὶς τὴν κεφαλήν, Γοργὼ Εὐρ. Ἀλκ. 1121· «χλιδαὶ καρ.» = αἱ ἀποκοπεῖσαι Σοφ. Ἡλ. 52.

Καρβάζω, Καρβαΐζω καὶ Καρβανίζω· βαρβαρίζω, Ἡσυχ. ἡ παραγωγὴ αὐτῶν ἐκ τοῦ Κάρ.

Καρβάν, -ᾶνος, ὁ· Κάρβανος Ἀρκαδ. σ. 9, 10· κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐν τοῦ Κάρ. ὁ ἔχων Καρὸς βοὴν «βάρβαρος» - αὐδὰ Αἰσχ. Ἱκ. 122· -χείρ, Ἀγ. 1031· «κάρβανος ὢν δ' Ἑλλησιν ἐγχύλιος ἄγων», Ἱκ. 892.

Κάρβας, ὁ· ἄνεμος ἀνατολικὸς «ἀπὸ τῶν καρβανῶν τῶν κατὰ Φοινίκην» Ἀριστοτ. π. ἀνεμ. σ. 946.

Κἀρβασα, τά· λινᾶ καραβόπανα ἴδε κάρπασος.

Καρβατίνη, ἡ· «ἀγροικικὸν ὑπόδημα κληθὲν ἀπὸ Καρῶν» Πολυδ. 7, 88· ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος· «ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβατίναι αὐτοῖς πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 14· πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 1, κυρ. θηλ. τοῦ.

Καρβάτινος, 3· ὁ ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος κατεσκευασμένος· – οἰκίαι = οἰκίδια ἐκ τοιούτου δέρματος κατεσκευασμένα «ἐς χρῆσιν τῶν φυλάκων Φιλ. μαθημ. σ. 101.

Καρβατιών -ῶνος, ὁ· καταπέλτης, λιθοβόλος μηχανή, ἀρχ. μαθ.

Κάρβα· τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικὸν Στράβ. 15, 3, 734· ἴσ. λέξ. περσική, πρβλ. κάρβαξ.

Καρβαμάλη· ἡ παρβαμάλη ἡ· Φωτ. λεξ. Ἀθην. 3, 114, ὅπ. γρ. καρβαμύλη ὡς καὶ Εὐστ. 743, 17· εἶδος ἄρτου ἢ ζυμαρικοῦ ἐκ καρδάμου, περσικὸν φαγητόν· Παρὰ Πολυδ. 6, 76 ὑπάρχει, «καρδάμη».

Καρβαμαντική, ἡ· ἰδηρίς, Διοσκ.

Καρβαμίζω· ὁμιλῶ περὶ καρδάμων· ἐν Ἀριστ. θεσμ. 617 λέγεται ὃ ἐν τῶν διαλεγομένων προσώπων «ἔφαγον κάρβαμα», τὸ δὲ ἕτερον ἐρωτᾷ· «τί καρβαμίζεις;» = τί ὁμιλεῖς περὶ καρδάμων οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐκ πάντων σχεδὸν τῶν ὀνομάτων δυνάμεθα νὰ πλάσωμεν ῥήματα εἰς -ιζω ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ χρήσεως.

Καρβαμίνη, ἡ· τῷ ἑπομ. Παυλ. Αἰγ.

Καρβαμίς, -ίδος, ἡ· εἶδος βοτάνης ὁμοίας τῷ καρδάμῳ, ἥτις καὶ ἰδηρὶς καλεῖται Νικ. ἀλ. 533.

Καρβαμο-γλύφος, ὁ· ὁ διασχίζων, χωρίζων τὸ κάρδαμον, ὡς τό, κυμινοπρίστης = κίμβιξ, γλίσχρος, μικρολόγος, ἀνελεύθερος, ῥυπαρός, φειδωλός, φιλάργυρος Ἡσυχ. πρβλ. κυμινοπριστοκαρδαμόγλυφος.

Κάρβαμον, τό· τὸ καὶ νῦν κάρδαμον, οὗτινος τὰ σπέρματα ὡς νῦν τὸ σίναπυ (ἄττικὸν σίναπυ) μετεχειρίζοντο· συνηθ. ἐν τῷ πλ. Ἀριστ. θεσμ. 617· «κάρβαμ' ἐσκευασμένα» Εὐβουλ. ἐν Ἀθήν. 8, 347· ἰδ. ἀγαπητὸν ὄψον τῶν Περσῶν Ξεν. Κυρ. 1, 2, 8· «κάρβαμα ὀλίπειν, μετὰ τοῦ ὀξύθυμος καὶ δίκαιος = ὀψιν ἔχειν καρδάμου, χαλεπήν, τραχεῖαν, ἀγρίαν ὄψιν ἔχειν Ἀριστ. σφ. 455.

Καρδεμά-σπορον, τό· τὸ σπέρμα τοῦ καρδάμου, ἡμεῖς ἀρσ. ἐκφέρομεν, καρδαμόσπορος.

Καρδάμύλη, ἡ· 1) πόλ. Μεσσηνίας Ἰλ. Ὑρ. 2) πόλ. Χίου Θουκ.

Καρδάμωμον, τό· εἶδος ἀρώματος Θεόφρ. καὶ μτγν.

Κάρδαξ, -ακος, ὁ· μόν. ἐν πλ. εἶδος μισθοφόρων στρατιωτῶν παρὰ Πέρσαις Πολυδ. 5, 79, 11. Κατά τινας παράγ. ἐκ τοῦ Κάρ, κατὰ δὲ Στράβ. 15, 734, ἐκ τοῦ κάρδα

Καρδία, ἰων. καρδίη, π. κραδία καὶ κραδίη, ἡ· οὕτω δὲ πάντοτε παρ' Ὁμ ὅστις τὸν τύπον καρδίη μόν. ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχ. ἐν Ἰλ. δ, 452 ἔχει, ἐπαναλαμβάνεται δὲ καὶ ἐν Ἰλ. λ, 12· ξ, 152, (πρβλ. κέαρ) 1) ἡ καρδιά· «ἐν δέ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει» = πετᾷ, χτυπᾷ Ἰλ. ν, 282, ὡς καί, «πηδᾷ» Πλατ. συμπ. 215 Ἀριστ. νεφ. 1391· «ἔξω στήθεος ἐκθρώσκει» Ἰλ. κ, 94· «δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει», ρ, 442· «-ἀλέκτορος» Αἰσχ. Εὐμ, 823· – συνών. Λουκ. ὀρχ. 85. Συχνὰ λέγεται ὡς ἕδρα τῶν συναισθημάτων καὶ τῶν παθῶν, τοῦ θυμικοῦ, ἰδίᾳ ἐπὶ φόβου· «ὁ ἔχων κραδίην ἐλάφοιο» Ἰλ. α, 225· «ὀρχεῖται καρδία φόβῳ» Αἰσχ. Χο. 165, ἐπειδὴ ἐν τῷ τοιούτῳ πάλλει ἡ καρδία συχνότ. καὶ ἰσχυρότερον ἡ τοῦ θάρρους· «θρασείᾳ πνέων καρδίᾳ» Πινδ. Π. 10, 44· «ἐν μὲν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε» Ἰλ. φ, 547· «ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ καρδίῃ» δ, 452· ἐπὶ τῆς ὀργῆς «οἰδαίνεται κραδίη χόλῳ», ι, 546· «ὁπόταν τις καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ» Πινδ. Π, 8, 9· «πάροιθεν δὲ πρώρας ὁρμὺς ἕστω καρδίας θυμός» Αἰσχ. Χο. 386· «καρδίᾳ θυμουμένῃ» Σοφ. Ἀντ. 1239· «ἔπαυσε καρδίας χόλον» Εὐρ. Μηδ. 245· «τὸ θυμοειδὲς περὶ τὴν καρδίαν» Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 100· ἐπὶ τῆς χαρᾶς «χαρᾷ θερμαινόμεσθα καρδίην» Εὐρ. Ἡλ. 402 ἐπὶ λύπης «ἔξεστ' ἄχος κραδίαν» Ἰλ. ψ, 47· «ἀναστεναχίζειν ἐκ κραδίης», κ, 10· «ἐν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε» Ὀδ. ρ, 489· «ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἔκανεν» Ἰλ. 6, 171· «ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἦτορ», υ, 169· «στένει δὲ καρδία στένει» Αἰσχ. Ἑπτ. 951· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος «καρδίαν κατέσχετο κρωτι δεινῷ» Εὐρ. Ἱππ. 26· «ἐκ τῆς καρδίας με φιλεῖ» Ἀριστ. νεφ. 86· ἐπίσης λέγεται καὶ «ἀπὸ καρδίας» Θεοκρ. 29, 4· καὶ ἐν τῷ Κ Δ «ἀπ' ὅλης καρδίας», ἀλλὰ «τὰ ἀπὸ καρδίας ἔχειν» = τὰ καρδιακὰ Εὐρ. Ἱ. Α. 475 – γέν. κλίσις, ἐπιθυμία, συνάπτεται μετὰ θυμός· «κραδίη καὶ θυμὸς μ' ἐποτρύνει» Ἰλ. κ, 220, «κραδίη θυμός τε κελεύει» ἐνκλθθί μου πρόφρονι καρδίᾳ» = μὲ εὐνοϊκὴν Αἰσχ. ἐκ. 344· «-σιδηρᾶ» Ὀδ. δ, 293· «να οἶει καρδίαν ἔχειν» = τί φρόνημα Πλατ. πολ. 6, 492. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἕδρας τῆς διανοήσεως, τοῦ γνωστικοῦ· «διχθὰ δέ οἱ κραδίη μίμονε φρεσίν» Ἰλ. π. 435· «κραδίη πόρφυρε» Ὀδ. δ, 572· «πολλὰ δὲ οἱ κραπνιύσσετ' ὄλεθρον», ε, 389· «ὡς ἄνω κραδίην ἔχεις» Ἰλ. φ, 441· «ἐν καρδίαις ἀφίαν ἐμβάλλειν» Πινδ. Ὀ. 13, 16 «προμηθησασα καρδίαν γλῶσσα» Αἰσχ. Ἀγ. 990· τὸ ἄνω στόμιον τοῦ στομάχου Θεοκρ. 2, 13· 3) ἡ ἐντεριώνη, μήτρα τῶν φυτῶν Θεοφρ. καὶ ξύλων ἡ καρδιά· 4) «καρδία θαλάσσης» = ὁ βυθός, τὸ βάθος, ἀρχ. λεξ.

Καρδία, ἰων. Καρδίη, ἡ· 1) πόλ. τῆς Ὑρκικῆς χερσονήσου Ὑρ. κάτ. Καρδιάνος· Δημ. καὶ ἰων. Καρδιηνός.

Καρδιᾶκός, 3· ὁ ἀνήκων «εἰς τὴν καρδίαν» «-περιδίνησις» Σχολ. Σοφ. Ἡλ. 912, ὁ πάσχων τὴν καρδίαν ἢ τὸ στόμιον τοῦ στομάχου, ὅπερ καρδία ἐπίσης καλεῖται, ἴσως «καρδιακῶς κινδυνεύειν» Σ. Ἐμ. Πυρ. 1.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καρδι-αλγέω· πόνους τοῦ στομάχου ἔχω Ἱπποκρ.

Καρδι-αλγής, 2· ὁ ἔχων πόνους τοῦ στομάχου Ἰατρ.

Καρδι-αλγία, ἡ· οἱ πόνοι οἱ κατὰ τὸ στόμιον τοῦ στομάχου, πίεσις εἰς τοῦτο τὸ μέρος Γαλην.

Καρδι-αλγικός, 3· ὁ ὑποφέρων ἀπὸ τῶν πόνων τοῦ στομάχου Ἱπποκρ.

Καρδιᾶτις, -ιδος, ἡ· συμβολικῶς ἡ πεντὰς παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις Θεολογ. ἀριθμ. 32.

Καρδιάω· καρδιαλγέω Νικ. ἀλ. 593 «καρδιώοντα».

Καρδιο-βολέομαι· βέλεμαι τὴν καρδίαν, τέτρωμαι, πάσχω Ἡσύχ.

Καρδιο-βόλος, 2· ὁ πληγώνων τὴν καρδίαν, ὁ ἐνεργῶν εἰς τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον· -φάρμακα, Ἰατρ.

Καρδιο-γνώστης· -ου, ὁ· ὁ γινώσκων τὴν καρδίαν, τὰς καρδίας, τὰ ἐν αὐταῖς κρυπτόμενα, Κ. Δ. καὶ Ἐκκλ.

Καρδιό-δηκτος, 2· ὁ δάκνων, λυπῶν τὴν καρδίαν Αἰσχ. Ἀγ. 1450, ἐκ διορθώσ.

Καρδιο-ειδής, 2· ὁ τὸ σχῆμα τῆς καρδίας ἔχων, μτγν.

Καρδιο-κολάπτης, ὁ· ὁ ταιμπῶν, πλήσσων τὴν καρδίαν Εὐστ.

Καρδιό-πληκτος, 2· ὁ πληγεὶς τὴν καρδίαν, μτγν.

Καρδιο-πονέω· ἔχω καρδιόπονον, ἐπὶ φόβου, Ἐκκλ.

Καρδιά-πονος, ὁ· καρδιαλγία, μτγν.

Καρδιο-στρόφος, 2· ὁ στρέφων, ταράσσων τὴν καρδίαν.

Καρδιό-τρωτος· ὁ τετρωμένος τὴν καρδίαν, μτγν.

Καρδιο-υλκέω· ἐξαιρῶ τὴν καρδίαν τοῦ θύματος καὶ περιτυλίσσω μὲ πιμελήν, ὅπως τὴν καίω Λουκ. Θυσ. 13.

Καρδιο-υλκία, ἡ· ἡ ἐξαίρεσις τῆς καρδίας· ὅδε τὸ προηγ. Κλ. Ἀλ.

Καρδιο-υργέω· καρδιουλκέω Ἡσυχ.

Καρδιο-φαγέω· τρώγω τὴν καρδίαν, Εὐστ.

Καρδιο-φύλαξ -ακος, ὁ· θώραξ προφυλάσσων τὴν καρδίαν Πολυδ. 6, 23, 14.

Καρδιόω καρδιουλκέω, ἀρχ. λεξ. -τραυματίζω τὴν καρδίαν, Ο'.

Καρδιωγμός, ὁ· πόνος τοῦ στομάχου Ἱπποκρ, καὶ μτγν. Ἰατρ.

Καρδίωξις, ἡ· τῷ ἄνωτ. Εὐστ.

Καρδιώσσω· πάσχω, ἔχω πόνους τοῦ στομάχου, ὡς τὸ καρδιαλγέω Ἀριστοτ. προβλ. 3, 18, Ἱπποκρ. Κατὰ Φωτ. λεξ. καὶ Πολυδ. 2, 217 «καρδιώττειν· οὕτω γὰρ οἱ Δωριεῖς τὸ παρὰ Ξενοφῶντι βουλιμιᾶν καλοῦσιν».

Καρδοπεῖον, τό· σκέπασμα τῆς καρδόπου, σκάφης, ἀρχ. λεξ. καὶ = παυσικάπη Πολυδ.

Καρδόπη, ἡ, κωμ. σχημ. τοῦ θηλυκοῦ ἀντὶ καρδόπους Ἀριστ. νεφ. 668.

Καρδοπίων -ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ.

Καρδοπο-γλύφος, ὁ· ὁ γλύφων τὴν καρδόπουν Κράτ. ἐν Πολυδ. 7, 170.

Καρδόπος, ἡ· σκάφη, ἐν γέν ξύλινον ἀγγεῖον κοῖλον ἐκ τῆς ἕτερας ἐπιφανείας Ὁμ. Ἐπιχ. 15, 6, Ἀριστ. βατρ. 1157· - μάκτρα, νεφ. 669· «- πλατεῖα» Πλατ. Φαίδρ. 99· ὁ δῆμος Νικ. Θηρ. 527.

Κάρδος, ἡ· τὸ ῥωμ. cardaus Ἀθην. 2, 70, ἡ Ἑλλην. κάκτος.

Καρδούχοι, οἱ· λαὸς πολεμικὸς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ Ξεν. οἱ νῦν Κοῦρδοι, ἡ χώρα, Καρδουχία, ἡ, καὶ ἐπίθ. Καρδούχιος, 3· - ὄρη Ξεν. Ἀν 4, 1, 2.

Κάρδυς νυός· πατὴρ Κλυμένου Παυσ.

Κάρειον, π. τό· - κάρη Νικ. ἐν Ἀθην. 10, 684, ὃ δὲ Συνάζειρ τρέπει εἰς τὸ «καρήναις».

Κάρη, ἰων. καὶ ἐπ. ἡ· κάρα.

(Κάρηαρ, ὑποθετ. ὄν. τῆς γεν. καρήατος. κατὰ Β. Ἀν. 1386, ἢν παρ' Ἀντιμαχ. ἴδε κάρα).

Καρη-βαράω καρηβαρέω Θεοφρ. ἴδε καρηβαριάω.

Καρη-βάρεια, ἡ· βάρος, πόνος τῆς κεφαλῆς, Ἱπποκρ. καὶ μτγν. Ἰατρ. ὁι. γρ. καρηβαρία.

Καρη-βαρέω· ἔχω βάρος εἰς τὴν κεφαλήν, αἰσθάνομαι βαρεῖαν τὴν κεφαλήν, ἔχω κεφαλόπονον· - τὴν κεφαλὴν Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 7· «- ὑπὸ τοῦ φόβου», Ι. Ζ. 4, 8· «- ὑπὸ τοῦ σάλου» Λουκ. Ἑρμοτ. 28· «τῷ σώματι καρηβαρεῖν καὶ σφάλλεσθαι» Πλουτ. Ἀρταξ. 11· μτφ. «καρηβαρίοντα ἅτρακτον» Ἀντιπ. Σιδ. 26 (6, 160), ἄτρακτος, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω μέρος, ἡ κεφαλή, εἶνε πλήρης κλώσματος καὶ διὰ τοῦτο βαρύ· «μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβοις» Π. Σιλ. 8, (5, 258).

Καρη-βαρής, 2· ὁ αἰσθανόμενος βάρος εἰς τὴν κεφαλήν, μτγν.

Καρη-βάρησις, ἡ· κεφαλόπονος Πολιτ. ἐν Μακροβ. σατ. 5, 9.

Καρη-βαρία, ἡ· καρηβάρεια· - ὀζαλέη Μαικ. 10, (9, 249), καὶ ὡς δι. γρ. παρ' Ἰατρ.

Καρη-βαριάω καρηβαρέω Ἀριστ. ἐν Παλυδ. 2, 41, ὑπὸ δὲ Λοβεκ. εἰς Φρυν. 90 εἰς τὸ «καρηβαράω» τραπέν.

Καρη-βαρικός, 3· ὁ προξενῶν καρηβαρίαν, βάρος τῆς κεφαλῆς· - οἶνος Ἱπποκρ. ἐν Ἀθην 2, 45· - νότοι Σ. Ἐμπ. πρ. μουσ. 49· «καρηβαρικὸν πάθος» = κεφαλόπονος Τηλεκλ. ἐν Πολυδ. 2, 41.

Καρη-βαρίτης οἶνος· ὅστις προξενεῖ καρηβαρίαν διότι εἶνε δυνατὸς Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1150.

Καρη-κομόωντες, οἱ· Ἀχαιοί, οἱ τρέφοντες τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ὁλόκληρον· συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἀντίθ. πρὸς τοὺς Ἄβαντας, οἵτινες λέγονται, ὅπισθεν κομόωντες, ὡς κείροντες τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς· ἴδε «ἑταῖροι» Ἰλ. 6, 408· ὁ Μάτρων ἐν Ἀθην. 4, 135 λέγει «ἐγίνους καρηκομόωντας ἀκάνθαις»· τὸ ῥῆμα, καρηκαμάω, εἶν εἶνε εὔχρ.

Καρήνη, ἡ· πόλ. Μυσίας Ἴδρ. - Καρηναῖοι, Στ. Βυζ.

Καρηνῖτις, -ιδος, ἡ· χώρα ἐν Ἀρμενίᾳ Στραβ. 11, 528.

Κάρηνον, τό· κεφαλή, κάρη, ἐν τῷ ἐν. μάν. ἐν Ὁμ. Ὑμν. 8, 12, 28, 8· ἄλλως δὲ ἐν τῷ πλ. «κάρηνα Τρώων» = οἱ Τρῶες Ἰλ. λ. 158· «νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα» Ὀδ. Κ. 521·

Ψηφιακή συλλογή Βικελαία Βέροιας

«ἵππων ξανθὰ κάρηνα» Ἰλ. κ, 407· «βοῶν ἴφθιμα κάρηνα» ψ, 260. Καὶ ἐπὶ κορυφῶν τῶν ὀρέων «Ὀλύμποιο καρήνων», α, 44· «Μυκάλης αἰπεινὰ κάρηνα», δ, 869· «ὀρέων», υ, 58· «-πολίων», δ, 117, καὶ μτγν. π. Ἀνακρ. 1, 11, 7, 8.

Κάρηνος, ὁ· ἴδε Κάρανος.

Κάρησσος, ὁ· ποτ. Τροίας Ἰλ. μὲ ὁμών. πόλιν, ἡ Κάρησσος Στραβ. 13, 603· ἡ χώρα, Καρησσηνή, ἡ, αὐτόθι 602.

Καρή-ξανθος· ὁ ἔχων ξανθὰς τρίχας, μτγν.

Κάρητος, -κάρητι· ἴδε κάρη.

Καρθαία, ἡ· πόλ. τῆς νήσου Κέω Στραβ. κάτ. Καρθαιεῖς Πολυβ.

Καρία, ἡ· 1) χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατὰ τὸ ΝΔ. μεταξὺ Λυδίας, Πισιδίας καὶ Κιλικίας Ἡρ. ἐντ. ἐπίθ. Καρικός, 3· «Καρικὴ Μοῦσα» Πλατ. νόμ. 7,800· -μέλος=θρηνητικὸν Ἀθην. -φάρμακον=εἶδος ἀλοιφῆς· αὐλήματα Ἀριστ. βατρ. 130· «-καρικῶς» = βαρβαρικῶς Ἡσυχ. 2) ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων Παυσ. 3) ἀρχ. ὄν. τῆς νήσου Κῶ Στ. Βυζ.

Καρταρίον, τό· ὑποκ. τοῦ καρίς, γαριδάκι Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 3, 105.

Καρῖδες, -ων, αἱ· πόλις τῆς νήσου Χίου, Ἐφόρ. ἀποσπ. Μαρκ.

Καρτδάριον, τό· καριδάριον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 15.

Καρτδόω· κυρτοῦμαι καὶ γίνομαι ὡς ἡ γαρίδα Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 3, 106.

Καρίεντα, λέγει ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστ. Θεσμ. 1210 ἀντὶ τοῦ, χαρίεν· αὗτω καί, Κάρισο, ἀντὶ τοῦ, χαρίσω, 1195.

Καρίζω (Κάρ)· πράττω ὡς Κὰρ Διογεν. 7, 65, ὁμιλῶ ὡς Κάρ, βαρβαρίζω Στραβ. 14, 663.

Καρικάζω· τῷ προηγ. Ἡσύχ.

Καρικο-εργής, 2· καρικῶς κατεσκευασμένος, τῆς καρικῆς ἐργασίας Στραβ. 14, 661.

Κάρικόν, τό· χωρίον ἐν Μέμφιδι, ἔνθα κατῴκουν Κᾶρες, αὐτόχθονες, Καρομεμφῖται ἐκαλοῦντο Στ. Βυζ. 2) Καρ. τεῖχος, πόλ. τῆς Λιβόης, αὐτόθι.

Καρίνη, ἡ· γυνὴ μισθωτή, ἥτις παρὰ τοῖς νεκροῖς κατὰ τὴν ταφὴν ἰδρῆνει, ἀρχῆθεν ἐκ Καρίας, μυρολογήστρα, ἀρχ. λεξ. πρβλ. «καρικὴ μοῦσα».

Κάριον, τό· φυτόν τι, κάρος, ἀρχ. λεξ.

Κάριος, ὁ, «Ζεύς»· ὁ ἐν Καρίᾳ λατρευόμενος Ἡρ. Στραβ. Καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰσαγόρου ἐν Ἀθήναις ἔθυε τούτῳ τῷ Διΐ, Ἡρ.

Κάρις -ῖδος, καί, ἴδος, ἡ· γαρίδα Ἀθην. 3, 105, Ἀριστ. σφ. 1522, ἔνθα τὸ ι εἶνε βραχύ πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρυν. σ. 171.

Καριστί, ἐπίρ. κατὰ τοὺς Κᾶρας, τὴν γλῶσσαν ἢ τὸν τρόπον αὐτῶν Στραβ. 14, 663.

Κάρίων -ωνος, ὁ Κάρ, στρατιώτης, ἢ συνήθως ὄνομα ἀνδραπόδου ἐν ταῖς Ἑλλην. κωμῳδίαις ὡς ἐν Ἀριστ. πλ. καὶ παρὰ Πλαύτῳ ἐν τῷ mil. glor.

Καρκαδών, -όνος, Φωτ. λεξ. σ. 132, 25· «καρκαδόνα, τοῦτο λέγεται Χάρωνος δάνειον, συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τοῦ συγκηδευομένου τοῖς τελευτῶσιν, οὐχ ὡς ἔνιοι πλανώμενοι βοτάνης ὄνομά φασιν εἶναι» πρβλ. καὶ Σουΐδ. ὁ Hemsterh. ἐν τῷ Λουκ. π. πενθ. 21, ὅτι τὸ ὄνομα ἐπλάσθη ἀπὸ τοῦ κωμικοῦ Φερεκράτους ὁ ὃν Λοβεκ. ἐν Σοφ. Αἴ. σ. 140 (ed. altera) σημ. 3 περὶ τοῦ γένους λέγει· «Genus feminium colligo, ex eo, quod nonnulli id herbae nomen esse putarunt».

Καρκαίρω, καθ' Ἡσυχ. «κάρκαιρε»· ἴδιόμορφον ἦχου»· «-καρκαίρει ψοφεῖ»· «κάρκαιρε γαῖα πόδεσσιν ὀρνυμένων» Ἰλ. υ, 157· ὁ ψόφος εἶνε τοιοῦτος ὁηλαδή, ὡς ὅταν συνεχῶς καὶ ἐπαναληπτικῶς ἐκφωνῆται ἡ ἀρχὴ τοῦ ῥήματος καρ· τοιοῦτος δὲ ψόφος ἡ τρόμος γίνεται μάλιστα ἐπὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἐν καιρῷ σεισμοῦ.

Καρκαρίς, ἡ· «ξύλων ἢ φρυγάνων φορτίον», Ἡσυχ.

Κάρκαρον, τό· ἡ φυλακή, εἱρκτή, δεσμωτήριον, Δ. Σικ. ἐκλ. σ. 516, 38, carcer.

Κάρκαρος, 2· «σῦλος, τραχύς, ποικίλος τῇ ὄψει» Ἡσυχ.

Καρκινᾶς, -ᾶδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ, καρκίνος Ὀππ. κυν. 2, 286, Δίλ. Ἰ. Φ. 6, 28.

Καρκινευτής, ὁ· ὁ ἀγρεύων καρκίνους Ἀρτεμιδ. 2, 14.

Καρκίνηθρον, τό· εἶδος φυτοῦ Διοσκ.

Καρκινίας, ὁ· λίθος, ὡς ἐκ τοῦ χρώματος ὀνομασθείς, Πλιν. Ἰ. Φ. 37, 11, 72.

Καρκινίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀποκ. Εὐτ.

Καρκίνιον, τό· ὑποκ. τοῦ καρκίνος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 15.

Καρκινίτης, -ου, ὁ· ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Καρκίνου, ὄν. κωμ. Ἀριστ. σφ. 1505· ὁ Κ. κόλπος, παρὰ τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, πλησίον τῆς ἐπομένης πόλεως Στραβ.

Καρκινῖτις, -ίδος, ἡ· πόλις ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου Ἡρ.

Καρκινο-βάτης, ὁ· ὅστις βαίνει ὡσπερ καρκίνος Ἀθην. 7. 287 τὸ δὲ ἐν τῷ Μ «καρκινοβαίνης» πρέπει νὰ γραφῇ καρκινοβλής.

Καρκινο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα καρκίνου Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 8.

Καρκίνος, ὁ· 1) ὁ καβούρας, cancer· ποτὲ ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὸν βαδίζειν Ἀριστ. εἰρ. 1049, Πλατ. Εὐθυδ. 297· 2) ἀστερισμὸς τοῦ καρκίνου Ἀρατ. 147· 3) εἶδος σαρκοδόρου ἀποστήματος, καρκίνωμα Ἱπποκρ. καὶ ἄλλ. ἰατρ. πρβλ. Δημ. 25, 22· μετὰ τοῦ «φαγέδαινα ἢ τῶν ἄλλων ἀνιάτων τι κακῶν»· πᾶν ὅτι ὁμοιάζει πρὸς τὰς χηλὰς τοῦ καρκίνου· 1) λαβίς, πυράγρα Φιλιπ. (6, 92)· τὸν πλ. «καρκίνα σπειροῦχα» ὁ Φαν. 3 (6, 295). Κατὰ τὸν Ἡρωδ. π. λ. σ. 21, 21 τονίζεται καὶ, καρκίνος· διαθήκης· «ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ καρκίνου φαίνεται ἡ τῷ κέντρῳ ἐνηρεισμένη κεραία καὶ τὸν αὐτὸν στρεφομένη τρόπον καὶ ἡ ἔξωθεν περιαγομένη τε καὶ κυκλογραφοῦσα ἀπ' ἄλλης εἰς ἄλλον μετιοῦσα τόπον» Σ. Ἡρμ. φυσ. 2, 54· 3) εἶδος δεσμοῦ· «λήγεται δὲ τράχηλον ἐντόνως ὁ καρκίνος» Εὐρ. 605· «καρκίνοις σιδηροῖς τὰ σφυρὰ πιέζουσι» Δ. Σικ. 20, 71· 4) «μετὰ δὲ τοὺς κροτάφους δύο ὀστῶν εἰσὶ πλαγίων συμβολαί, παρ' αἷς φώτων τὰ ὦτα· ὀνομάζονται δὲ ζυγώματα καὶ καρκίνοι» Πολυδ. 2, 84· 5) «ἴδιος ὀπτῆς

ματος, Φερεκρ. ἐν Πολυδ. 7, 90· (παράδοξος ἡ παρατήρησις τοῦ Ἀρκαδ. σ. 65, ὅτι πρέπει νὰ γράφηται καρκῖνος, ἐν ᾧ πανταχοῦ τὸ ι μόνον βραχὺ εὑρίσκεται).

Καρκινό-χειρες, οἱ· οἱ χηλὰς καρκίνων ἀντὶ χειρῶν ἔχοντες Λουκ. ἀληθ. ἱστ. 1, 35.

Καρκινόω· ὡς καρκίνος κυρτοῦμαι· «- τοὺς δακτύλους» ἐν τῷ κοττάβῳ (τῷ παιγνίῳ) Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 15, 667· -καρκινοῦσθαι = πάσχειν ἀπὸ καρκίνων Ἱπποκρ. Θεοφρ.

Καρκιν-ώδης, 2· ὅμοιος καρκίνῳ Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 8· καὶ ἐπὶ ἀποστημάτων, μτγν.

Καρκίνωμα, τό· εἶδος φυτοῦ Σχολ. Νικ. θηρ. 90· πρβλ. καρκίνηθρον.

Καρκίνωμα, τό· ἀπόστημα καρκινώδες Ἱπποκρ. καὶ μτγν. ἰατρ.

Κάρμα, -ατος, (κείρω), τό· 1) τὸ ἀποκούρευμα· 2) «γλεῦκος» = τὸ πρῶτον ἀποθλιβόμενον διὰ τῶν χειρῶν Ἡσύχ.

Καρμανία, ἡ· χώρα τῆς Περσίας κατὰ τὴν ἰνδικὴν θάλασσαν Στραβ. κάτ. Καρμανοί, καὶ Καρμάνιοι Στραβ. καὶ Καρμάνται, ἐπίθ. Καρμάνιος, 3, Στ. Βυζ. Θηλ. Καρμανίς - ίδος.

Καρμαντίδης, - ου, ὁ· πατὴρ τοῦ ῥήτ. Γοργίου Παυσ.

Καρμάνωρ, - ορος· Κρὴς τις Παυσ.

Κάρμη, ἡ· θυγ. Εὐδοξίου, ἐκ Διὸς τεκοῦσα τὴν Πριτόμαρτιν Παυσ.

Κάρμηλας, ὁ· ὄρος Ἰουδαίας Στράβ.

Καρμιάνη, ἡ· γυν. ὄν.

Καρμυλησσός, ἡ· πόλ. Λυκίας Στραβ.

Καρναβάδιον, τό· κάρον, κύμινον, Γεωπ.

Καρνάσιον· τό· ἀρχ. ὄν. τῆς Οἰχαλίας Παυσ.

Καρνεάδης, - ου· φιλόσοφος Κυρηναῖος, ἱδρυτὴς τῆς νέας Ἀκαδημείας Λουκ. Δ. Λαερ.

Καρνεάτης, -ου· ὄρος Σικυωνίας Στραβ

Κάρνεια, τά, καὶ Κάρνεα, Θεοκρ. 5, 83· ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Καρνείου (Πινδ. Π. 5, 106), ἐτελεῖτο ὑπὸ τῆς δωρικῆς φυλῆς ἐν Πελοπον. ἰδ. ἐν Λακεδαίμονι κατ' ἔτος ἐννέα ἡμέρας κατὰ τὸν Κάρνειον μῆνα (Εὐρ. Ἄλκ. 450, Θουκ. 5, 54 Πλουτ. Νικ. 18), τὸν μεταγειτνιῶνα τῶν Ἀθηναίων (τὸν Αὔγουστον). Συνέπιπτε κατὰ τὸν μῆνα καθ' ὃν καὶ τὰ Ὀλύμπια Ἡρ. 7, 206, Θουκ. 5, 75· «τὰ Κάρνεια νικᾶν» Ἕλλαν. ἐν Ἀθην. 14, 635· οἱ νικηταὶ ἐκαλοῦντο Καρνεονῖκαι Ἀθην. 14, 635.

Καρνεάς, ὁ· κυνικὸς φιλόσοφος Μεγαρεὺς Ἀθην.

Κάρνη, ἡ· 1) πόλ. Φοινίκης Στ. Βυζ. ἐπίθ. Καρνίτης, ὁ· 2) πόλ. Αἰολίδος Στ. Βυζ.

Κάρνειον, τό· τόπος ἱερὸς Ἀπόλλωνι Πολυδ. δ, 19, 4.

Καρνίων, -ωνος, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας Παυσ. Μ' Ἐτ. σ. 61, 52, Κίρνις, - ιδος.

Κάρνυξ, ὁ, καί, κέρνον, τό· εἶδος σάλπιγγος τῶν Γαλατῶν Σχολ. ἐν Ἰλ. σ, 219, cornu.

Κάρουινον, τό· ἡδὺς καὶ ἐφθὸς οἶνος, μτγν. carosinum ἢ carenum, γράφ. καὶ καρώνιον ἢ κάρωνον.

Κάρον, τό· κύμινον Διοσκ.

Κάρος, τό, καὶ ὁ· βαθὺς ὕπνος, «κατάληψις, ληθαργία, ἰατρ. soror· «ἐν κάρῳ κείμενος» Στράβ. 11, 8, 5· «κάρος ἐπέπεσεν αὐτῷ» Ἡρωδ. 1, 17, 20· «- ὑπνώδης» μετὰ τοῦ «καταφορὰ» Πλουτ. Ἀντων. 72· ὀλιγυρία, σκοτοδινία, «κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε πορφύρεος» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 203, Σχολ. = σκότωσις· «κάρον ἐμποιῶν καὶ ἔκλυσιν» Σ. Ἐμπ. μουσ. 22.

Κάρουον, τό· κάρυον, Λακων. Ἡσυχ.

Κάρουσσα καὶ Κάρουσα, ἡ· πόλ. Ἑλληνικὴ ἐν Ἀσσυρίᾳ Σχολ. Περ. σ. 33.

Καρούχα, ἡ· εἶδος ἁμάξης Συμμαχ. carruca.

Καρούχος· εὐχερής, εὔκολος Ἡσυχ.

Καροφαντίδας, - ου, ὁ· εἷς τῶν Πυθαγορείων Ἰαμβλ.

Κἄροφόρος, 2· ὁ κάρον, βαθὺν ὕπνον προξενῶν.

Καρόω· εἰς βαρύν, βαθὺν ὕπνον βυθίζω, ναρκώνω· «καρωθῆναι ὑπὸ βροντῆς» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 20· «ὀνάτῳ κεκαρωμένος» Θεοκρ. 24, 58· τραύμασιν Δ. Ἀλ. 3, 10· ἐπὶ οἴνου Ἀθήν. 1, 33· ἐπὶ ὑσμῆς, 15, 675· ἐπὶ τῆς νάρκης τοῦ ὄφεως Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 58· νῦν εἶνε εὔχρ. τὸ σύνθ. ἀποκαρώνω ἐπὶ ὕπνου.

Κάρπαθος, ἡ· 1) νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Ῥόδου, νῦν Σκάρπαθος παρ' Ὁμ. Κράπαθος Ἰλ. κάτ. Καρπάθιος Ἀρχίλοχ. ἀποσπ. 141, νῦν Σκαρπαθιώτης· ἡ δὲ περὶ αὐτὴν θάλασσα Καρπάθιον πέλαγος Στράβ. 2) πόλις· ἴδε Καρπασία

Κάρπαθος, ἡ· ἴδε Κάρπασος, 2.

Καρπαία, ἡ, δηλ. ὄρχησις· μιμητικὴ ὄρχ. τῶν Θεσσαλῶν Σεν. Ἀν. 5, 9, 7.

Καρπάλιμος, (ἁρπάλιμος, ἐκ τοῦ ἁρπάζω)· ταχύς· «ποσὶ καρπαλίμοις» Ἰλ. π. 312, Ἀριστ. θεσ. 957. Παρὰ Πινδ. Π. 12, 20 τό, «ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων» ἐξηγεῖται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἰσχυρῶν· ὅμως ἐκληπτέον ἀντὶ ἁρπάλιμος. ἐπίρ. - ως = ταχέως Ἰλ. 6, 17, Ὀδ. 6, 406.

Καρπᾶσία, ἡ· πόλ. καὶ λιμὴν Κύπρου Στραβ. ποιητ. Κραπάσεια καὶ Κραπάθεια Νον. Διον. κάτ. Καρπασεῖς, - έων, Θεοπομπ. ἀντικρὺ ἔκειντο αἱ Καρπασίαι νῆσοι Στραβ.

Καρπάσινος, 3· ὁ ἐκ λεπτοῦ ἱσπανικοῦ λίνου κατεσκευασμένος· - ἑμαντίδες Στραβ. 7, 294· - ἐσθής, Δ. Ἀλ. 2, 68.

Καρπάσιος, 3· τῷ προηγ. - λίνον Παυσ. 1, 26, 7.

Κάρπασος, ἡ, (Καρπάσα ἐν τῇ σανσκρ. τὸ βαμβάκιον)· 1) εἶδος λεπτοῦ λίνου Σχολ. Ἀριστ. Ἀυσ. 736, carbasus· ὁ Ἀντιφιλ. 1, (9, 415) σχηματίζει πλ. κάρπασα· 2) παρ' ἰατρ. φυτὸν ἔχον ὀνομαζομένους ὀπὸν Διοσκ. 6, 13.

Καρπεία, ἡ· ἡ τοῦ καρποῦ ἀπόλαυσις· «καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπείαν» Πολυδ. 7, 149· ὁ δὲ Πολυδ. 32, 2, 8 ἔχει «καρπία».

Καρπετόν, τό· καρπὸς Νικ. ἀλ. 276, καὶ πλ. Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 149.

Κάρπευμα, -τος, τό· καρπός, ὠφέλεια, μτγν.

Καρπεύω· συγκομίζω τὸν καρπόν, καρπῶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι, Ὑπερίδ. ἐν Πολυδ. 7, 19· καὶ ἀμτδ. = εὐκαρπίω Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 150.
Καρπησία, ἡ· κάρπασος Παυλ. Αἰγ. 5, 43.
Καρπήσιον, τό· ξύλον ἀρωματῶδες τῆς Ἀσίας Γαλην.
Καρπία, ἡ· καρπεία.
Καρπίζω· 1) συγκομίζω τον καρπὸν Διοσκ. Συνήθ. μέσ. «καρπίσασθαι ἀντὶ τοῦ καρπώσασθαι» Β. Ἀν. 104, 5· -γῆν Θεοπομπ. ἐν Ἀθην. 6, 261· παρὰ δὲ Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 4, 8, 3 ἀντὶ τοῦ ἔκμυζῶ «καὶ αἱ ῥίζαι δὲ τῶν σιτηρῶν πολλαὶ καὶ κατὰ βάθος οὖσαι καρπίζονται μᾶλλον»· 2) ἐν δὲ Εὐρ. Βακχ. 406· «Πάφον θ' ἁν Βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι» = γόνιμον ποιοῦσι· πρβλ. Ἑλ. 1344, ἔτι τὸ καρπισμός.
Κάρπιμος, 2· καρπὸν φέρων· -θέρος Αἰσχ. Πρ. 453· -πέδον Εὐρ. Ὀρ. 1086· -στάχυς, ἰκ. 31· «ἑπτὰ καρπίμους ἐτῶν κύκλους» Ἑλ. 111· «τὰ κάρπιμα» = τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ καρποὶ τῶν ἀγρῶν Ἀριστ. σφ. 264· καὶ μτφ. «ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους» = τοὺς πλουσίους, ἱππ. 326· ἐν πεζῷ ἀντίθ. τῷ ἄκαρπος.
Καρπίον, τό· 1) ὑποκ. τοῦ καρπὸς Θεοφρ. π. ὀσμ. 32· 2) τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ ἑλλεβόρου Ἱπποκρατ. σ. 43, 15.
Κάρπιον, τό· δένδρον τι τῶν Ἰνδιῶν Κτησ. ἐν Φωτ. βιβλιοθ. 49, 33.
Καρπίς, -ίδος, ἡ· (πρβλ. καρφίς, κάρφος)· ἡ festuca ἢ vindicta τῶν Ῥωμαίων, δηλ. ἡ ῥάβδος, ἣν κρατῶν ὁ πραίτωρ προσήπτετο τοῦ δούλου, ὅτε τὸν ἐκήρυσσεν ἐλεύθερον.
Κάρπις, -ιος, ὁ· παραποτάμιον τοῦ Δουνάβεως Ἱερ.
Καρπισμός, ὁ· 1) ἡ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς γῆς, ἰδ. ἡ ἐξασθένησις τῆς γῆς διὰ τῆς συχνῆς καλλιεργείας Θεοφρ. 2) ἡ ἀπελευθέρωσις δούλου διὰ τοῦ Ῥωμαίου πραίτωρος, ὅστις προσήπτετο αὐτοῦ διὰ τῆς ῥάβδου, τῆς καρπίδος Κλ. Ἀλ. emancipatio.
Καρπιστεία, ἡ· temancipatio ἴδε τὸ προηγ.
Καρπιστής, ὁ· ὁ ἀπελευθερῶν δοῦλον διὰ τῆς καρπίδος Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 24, 76, vindex.
Καρπο-βάλσαμον, τό· ὁ καρπὸς τοῦ βαλσάμου Διοσκ. Γαλ.
Καρπο-βριθής, 2· ὁ βαρὺς ὑπὸ τῶν καρπῶν, φέρων πολλοὺς καρποὺς Νικηφ.
Καρπό-βρωτος, 2· ὁ φέρων βρωσίμους καρπούς, Ο'.
Καρπο-γένεθλος, ὁ, ἡ· γεννῶν καρποὺς, ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Ἐπιγρ. (9, 525, 11).
Καρπο-γονέω· γεννῶ, φέρω καρποὺς Θεοφρ.
Καρπο-γονία, ἡ· ἡ τῶν καρπῶν γέννησις, εὐφορία Θεοφρ. Πλουτ. συμπ. 2, 6, 1.
Καρπο-γόνος, ὁ· ὁ γεννῶν καρποὺς Διοσκ.
Καρπό-δεσμα· τά· δεσμοὶ τῶν καρπῶν, τῶν χειρῶν Λουκ. Λεξιφ. 10.
Καρπο-δέσμιος, 2· ὁ δεδεμένος τοὺς καρποὺς, τὰς χεῖρας, μτγν.
Καρπο-δότειρα, ἡ· ἡ καρποὺς διδοῦσα, γεννῶσα Ὀρφ. Ὑμν. 42, 9.
Καρπο-δοτέω· δίδω καρποὺς Συνεσ. μτγν.
Καρπο-δότης, ὁ· ὁ διδοὺς καρποὺς, μτγν.
Καρπόδωρος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπίγρ.
Κα - λογίω· συλλέγω καρποὺς Θεογν. ὅστις καὶ «δένδρα καρπολογούμενα» λέγει, ὧν δηλ. ὁ καρπὸς συλλέγεται.
Καρπο-λογία, ἡ· ἡ τῶν καρπῶν συλλογή, συγκομιδή, Γεωπ.
Καρπο-λόγος, 2· ὁ συλλέγων καρποὺς Ἰουδ. Ἰλλυαιν. 3, 10, 9.
Καρπο-μανής, 2· ἄφθονος εἰς καρποὺς Σοφ. ἀποσπ. 591 ἐν Ἡσυχ.
Καρπο-ποιός, 2· ὁ παράγων, γεννῶν καρποὺς· - Δημήτηρ Εὐρ. Ῥησ. 964.
Καρπός, ὁ (ῥίζα καρπ. λατ. carp. carpo- Κουρτ. Ἐτυμ. σ. 143)· ὁ καρπός, λαμβάνει προσδιορισμούς, οἵτινες σημαίνουσι τὰ εἴδη· - ἀρούρης = τὰ σιτηρὰ Ἰλ. ζ, 142· «καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα» Ὁσ. Ἔρ. 117· -λαίας Πινδ. Ν. 10, 65, ὡς, Αἰσχ. Περσ. 607· -βύβλου, ἰκ. 772· «γαίας καὶ βρατῶν»· Εὐρ. 867· «χρύσεον πετάλων ἄπο μηλοφόρων χρυσὸν καρπὸν ἀμέρξων» Εὐρ. Ἱππ. μ. 397· - Δηοῦς = τὰ σιτηρὰ Ἀριστ. πλ. 515· ἐπὶ τοῦ οἴνου· -μελιηδὴς, Ἰλ. σ, 568· - Δήμητρας Ξεν. Ἀνάβ. 6, 3, 6· - ἀμπέλινος Ἡρ. 1, 212· οἱ καρποὶ τῆς γῆς ἀντίθ. πρὸς τὸν οἶνον Ἀριστ. Ἐκκλ. 14· - δένδρων Πλατ. Πρωτ. 321· «τὸν τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπὸν» Μένεξ. 238· «τὸν ἐκ τῆς γῆς καρπούς», Κρατ. 410· «τὸν ἐπιτήδειον καρπὸν (περιληπτ.) ἀφαιρεῖσθαι»· Ξεν. Ἀπομν. 5, 470· «ξύλινοι, σιτικοὶ καρποὶ» Στράβ. 5, 240· - οἱ κόκκοι αὐτοί, τὰ σπέρματα· Ξεν. Οἰκ. 16, 11. Καὶ τὰ γεννήματα τῶν ζώων· τὰ ἔγκονα ἢ γενέθλη «τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐκ τῶν ἀγελῶν» Κυρ. Παιδ. 1, 1, 2· ὡς καὶ τὸ ἔριον αὐτό· «μηλῶν εὐανθὴς καρπὸς» Ὀππ. Ἁλ. 2, 22· - τὰ τέκνα Πανύασ. Μτφ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ καρποῦ, Ἀπ. Διαθ. φελείας· - ἐπέων Πινδ. Ἰ. 7, 45· «-φρενῶν» λέγεται ἡ ποίησις, Ὀ. 7, 8, Π. 2, 74· καὶ «ἥβας καρπός», Π. 9, 114· «γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπὸν» ἐπὶ τῶν κακῶν λόγων, Αἰσχ. Ἑπτ. 600· «οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι» Σοφ. ἀποσπ. 717· «δεινῶν ἀνοσίων καρπὸς» Εὐρ. Ἡλ. 1316· «ποῖόν τινα καρπὸν τὴν ῥητορικὴν καρπὸν ὧν ἔσπειρε θηρίζειν» Πλατ. Φαιδρ. 260· «ἀποτελεῖ καρπὸν γεννήσασι πικρότατον», ἔπ. 7, 336· - προσόδους ἐξ οἰκίας, Ἰσ. 5, 29· - τῆς νίκης Ἰδρυμ. 8, 3, 15· 2) τὸ ἄρθρον τῆς χειρός· «εὐθὺς δὲ (τοῦ πήχεως) τὸ πέρας καρπὸς ὀνομάζεται, συγκείμενον ἐξ ὀστῶν ὀκτώ» καὶ πρακτικῶς μὲν καλεῖται τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ (τῷ δὲ καρπῷ καὶ προβολή τις ἀστραγάλῳ προσφυὴς συμπέφυκεν), μετακάρπιον δὲ τὸ πρὸ τῶν δακτύλων πλατυνόμενον, ἐφ' οὗ εἰς ἐκεῖνον ἡ χεὶρ σχίζεται» Πολυδ. 2, 142· πρβλ. Ἰλ. ο, 671· - χειρὸς Εὐρ. Ἴων 1009· πρβλ. Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 15.
Κάρπος· ἀνδρ. ὄν. Νον.
Καρπο-σπόρος, 2· ὁ καρποὺς σπείρων Μανεθ. 4, 256.
Καρπο-τελέω· εἰς τέλος φέρω, ὡριμάζω

τούς καρπούς, ἡ πληρώνω τέλος καρπούς, ἀσφαλ.

Καρπο-τελής, 2· ὁ ὡριμάζων τὸν καρπόν, ὁ φέρων· -φέρμα Αἰσχ. ἰχ. 671.

Καρπο-τόκεια, ἡ· ἡ γεννῶσα καρπούς· -γαῖα, Νον. Δ 21, 26· ζῶε καρποτόκος.

Καρπο-τοκέω· γεννῶ καρπούς, Θεοφρ.

Καρπο-τοκία, ἡ· ἡ τῶν καρπῶν γέννησις, παραγωγὴ Θεοφρ.

Καρπο-τόκος, 2· ὁ γεννῶν καρπούς· - Δημήτηρ Στρατ. 67 (12, 225)· - Ἴσις, Ἐπιγρ. ἀδεσπ. 271 (Πλαν. 264).

Καρπο-τροφέω· τρέφω καρποὺς Εὐστ.

Καρπό-τροφος, 2· ὁ τρεφόμενος μὲ καρπούς.

Καρπο-τρόφος· ὁ τρέφων καρπούς· ὄμβροι, «Νόμφαι Ὀρφ. Ὑμν. - ὄρῦες, Λυκοφρ. 1523. Ἀλλὰ τὸ ταῦ Εὐρ. Ἴων 475 «καρποτρόφοι νεάνιδες ἥβαι», πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τό, «κουροτρόφοι».

Καρπο-φαγέω· τρώγω καρποὺς Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 8, 3.

Καρπο-φάγος, 2· - τρώγων καρπούς, ὁ ζῶν ἐκ καρπῶν Ἀριστοτ πολιτ. 1, 8.

Καρπο-φθόρος, 2· ὁ φθείρων τοὺς καρπούς· κάμπη Ἀντίφ. 8 (9, 256).

Καρπο-φορέω· φέρω καρποὺς Ξεν. προσοδ 1, 3.

Καρπο-φόρημα, τό· ὁ καρπός, ἡ πρόσοδος Λουγγ. 2, 20, Εὐστ.

Καρπο-φορία, ἡ· τὸ φέρειν καρποὺς· εὐφορία Φίλων καὶ μτγν.

Καρπο-φόρος, 2· ὁ φέρων καρπόν, εὔφορος· - Λιβύη Πινδ. Π. 4, 6 ἄρουραι, Ν. 6, 9· «πεδία, γύαλα» Εὐρ. Ἑλ. 1501, Ἰ. Τ 1235· φρίνικες Ξεν. Κυρ. 6, 2, 22. Παρὰ Παυσ. «ἡ Δημήτηρ καὶ Κόρη», 8, 53, 7.

Καρπο-φυέω· φύω καρποὺς Θεοφρ.

Καρπο-φύλαξ, - ακος, ὁ· ὁ φυλάττων τοὺς καρποὺς Ζων. 3 (6, 22).

Καρπό-χειρ, ὁ, κατ' Εὐστ. ἡ κοινὴ ἔκφρασις ἀντὶ ταῦ, «καρπὸς χειρός».

Καρπόω· κάμνω καρπόν, παράγω, φέρω, μτφ. «ζᾶρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης» Αἰσχ. Περσ. 807· - παρὰ μτγν. καὶ τοῖς Ο' = προσφέρω τὸν καρπὸν εἰς θυσίαν Συνήθ. μέσ. ὡς καρπίζομαι = τὸν καρπὸν συγκομίζομαι, λαμβάνω τὸν καρπὸν χώρας τινός· «καρπώσεται, ὅσην Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα» Αἰσχ. Πρ. 854· «ὃς τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν ἐκαρποῦντο» Πλατ. Κριτι. 118· τὸν ἀγρὸν Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 8· ἴδ. δὲ ἐπὶ ἐχθρῶν «τὴν χώραν καρποῦσθαι» = λαμβάνειν τὰς προσόδους τῆς γῆς, ἐκμυζᾶν τὴν χώραν Ἰσοκρ. 4, 133, 166· γενικῶτ. ὠφέλειαν. πρόσοδον λαμβάνω ἔκ τινος· τὴν Ἑλλάδα Ἀριστ αρ. 518· «ἔδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι» = ὅπως λαμβάνῃ τὸ ἐξ αὐτῶν κέρδος Δημ. 27, 5· «-λιμένας καὶ ἀγορᾶς», 1, 22· «-τὴν ἑαυτοῦ κτῆσιν» Πλατ.νόμ. 9,877· - τὴν ἡλικίαν Δημ. 59, 19· πολλάκ. μτφ ἡδονὴν Πλατ.συμπ.187· -τὴν σοφίαν, Εὐθυδ 305· «-ἔκ τινος εὐκλειαν» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 22· διορεάς Πλουτ. Θεμ. 31, ἴδ. οἱ τραγ. «βαθείαν ἄλοχα διὰ φρενὸς καρπούμενος» Αἰσχ. Ἑπτ. 575· καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. «αὐτὸς φρενῶν καρπεῖτο τὴν ἁμαρτίαν», Ἀγ. 488· «ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φῆμης καρπούμεθα» Σοφ. Τρ. 203· «τἄμ' ἐκαρπώθ' ἂν λέχη» Εὐρ. Ἀνδρ. 936· «πένθη μέγιστα δακρύων καρπούμενοι», Ἱππ. 1422. - Ἀλλά, «καρποῦσθαι τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς» = ὠφέλειαν ἐξ αὐτῶν λαμβάνειν Λυσ. 25, 25.

Καρπόκη, ἡ· εἶδος φυτοῦ, Στοβ ἀνθ.100,20.

Καρπώ, -οῦς, ἡ· μία τῶν Ὡρῶν, ἡ φέρουσα τὸν καρπὸν Παυσ.

Καρπ-ώδης, 2· εὔφορος, ὠφέλιμος.

Κάρπωμα τό· τὸ συγκομισθέν, ὁ καρπὸς Αἰσχ. ἰχ. 979· πρόσοδος, ὠφέλεια, μτγν. καὶ ἡ ἐκ τῶν καρπῶν προσενεχθεῖσα θυσία, Ο'.

Καρπ-ώνης, ὁ· τοὺς καρποὺς ὠνούμενος, Ἐπιγρ.

Καρπώ-σιμος, 2· ὅθεν τις καρπόν, ὠφέλειαν δύναται νὰ ἔχῃ, ὠφέλιμος· τὰ καρπώσιμα = τὰ ἀπολαύσιμα Ἀθην. 11, 478.

Κάρπωσις, ἡ· ἡ τοῦ καρποῦ λῆψις, ἀπόλαυσις, ὠφέλεια· - γῆς, Ξεν. Κυρ. 4, 5, 16. ἡ προσφορὰ τῶν καρπῶν εἰς θυσίαν, Ο'. μτγν.

Καρπωτός, 2· μέχρι τοῦ καρποῦ (τῆς χειρὸς) φθάνων· -χιτών, Ο'. πρβλ. χειριδωτός.

Κάρραι, - ῶν, αἱ· πόλις Μεσοποταμίας, Στραβ. κάτ. Καρραῖος Δ. Κασ. «Καρρηνός» Ἀθήν.

Καρ-ρέζουσα, ἐπ. ἀντὶ καταρρέζουσα Ἰλ. ε, 424.

Κάρρᾱν, τό· τὸ κάρρον, ἅμαξα, Ο'.

Κάρρων, δωρ. 2· κρεῖσσων Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθήν. 8, 363, Πλουτ. Πυρ. 26.

Καρρωτός, Κυρηναϊός τις Πινδ.

Κάρσιος, 3· πλάγιος Ἡσύχ. εὔχρ. μόν. τὸ αὐνθ. ἐγκάρσιος καὶ ἐπικάρσιος.

Κάρσις, ἡ (κείρω)· τὸ κούρεμα Θεοφρ.

Κάρτᾰ, ἐπιρ. (πρβλ. κάρτος) ἰσχυρῶς, λίαν, valde· ἴδ. εἶνε ἴων. καὶ π. «δύσκολόν τε εἶνε κάρτα πρεσβευτὴς μοι» Αἰσχ. Ἀγ. 811· «μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς» Εὐμ. 15· «δεῖ κάρτα θύειν» Ἰκ. 115· πρβλ. «ἡ κάρτα» ἐν τοῖς ὑπὸ τό, ἢ· «καὶ κάρτα»-«μάλιστα· «κάρτα μαίνομαι» Σοφ. Τρ. 446· «κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ», Αἰ. 257· «εἰ καὶ μικρὰ κάρτ' ἐστίν», Τρ. 1208· «κάρτα προσχωρεῖν πόλει» Εὐρ. Μηδ. 222 ῥέζομαι Ἡρ. 1, 27· θεραπεύειν, ἀντίθ. τῷ μετρίως, 2,80· «καὶ τὸ κάρτα» = εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν, 6, 52· σπανιώτ. παρὰ κωμ. Ἀριστ. Ἀχ. 518, ὄρν. 342· καὶ πιζ. τῶν ἀττ. Πλατ. μόν. ἐν Τιμ. 25, ὡς δι. γρ. ταῦ, «πηλοῦ κάρτα βαθέος» ἀντὶ τῆς κοινῆς «καταβραχέος»· ἐκ δὲ τῶν μτγν. ὁ Λουκ. περὶ διαβολ. 3, Πλουτ. π. δεισιδ. 10.

Καρτάζεσθαι· κρατύνεσθαι Ἡσυχ.

Καρτάζωνον, τό· ἰνδικὸν ὄν. τοῦ σκιώφορου Αἰλ. Ἱ. Ζ. 15, 20.

Καρταίνω· κρατέω Ἡσυχ.

Καρταί-πους, - ποδος, ὁ, ἡ· κραταίπους· οὕτω καλεῖ ὁ Πίνδ. Ὀ. 13, 81 τὸν ταῦρον.

Καρταλάμιον, τό· ὑποκ. ταῦ ἐκμ.

Κάρταλος ὁ, καὶ, Κάρταλλος· «κάρταλλον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τὸ πλεκτὰν ἀγγεῖον, ἐν τοῖς ὀψαρτυτικοῖς· Ἡσυχ. πρβλ. Κλ. Ἀλ.

Καρτερ-αίχμης, ὁ κρατεραίχμης, ὁ Ἡρακλῆς, Πινδ. Ἰ, 5, 35.

Καρτερ-αύχην, -ενος· κρατεραύχην Ἱπποκρ. καὶ Γαλην.

Καρτερέω· εἶμαι ἰσχυρός, εὔτολμος, εὐσταθής· ἐπιμένω, ἰδ. ἐν ταῖς ἀτυχίαις καὶ τοῖς κινδύνοις· «πότερον δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν» Σοφ. Φιλ. 1258· «καρτερεῖς δ' ἐν δόμοις» Εὐρ. Ἐκ. 1223· «ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν», Ἄλκ. 1081 -μάχῃ=ἐν τῇ μάχῃ, Ἡρακλ. 837· μετὰ μετχ. «-πρὸς κῦμα λαπτίζοντες», Ἰ. Τ. 1395· (πρβλ. «τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων» Αἰσχίν. 3, 241)· «ὑπομένοντα καρτερεῖν ὅπου δεῖ» Πλατ. Γοργ. 507· -καὶ θαρρῶν, Θεαιτ. 157· «-καὶ ἡσυχίαν ἄγειν» Φαιδ. 117, ἀντίθ. τῷ «πτήσσω», συμπ. 184· «-ἐν πολέμῳ» Λαχ. 193· «ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμείνωμέν τε καὶ καρτερήσωμεν», 194· «καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι» Ἰσοκ. 6, 48, πρός τι· «-πρὸς λιμὸν καὶ ῥῖγος» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 13· «-πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας» Πλατ. πολιτ. 8, 556. Καὶ μετὰ αἰτ. ὑποφέρω· τὰ δεινὰ Σοφ. Αἰ. 635· «τὰ ἀδύνατα ἡμῖν καρτερεῖν οὐ ῥᾴδιον» Εὐρ. Ἰ. Α. 1370· «-τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα» Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 7· τὸν ἄγχον Ἰσοκ. 1, 30· «-πολλὴν κακοπάθειαν» Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 6· -ἵτι, ἁπλ. ὁμαί τινος, σταθερῶς ἀνθίσταμαι πρός τι· «-ἀπὸ τοῦ ὕπνου» Ἀλ. Ἰ. Ζ. 13, 13· καὶ παθ. Εὐρ. Ἱππ. 1457, ἔνθα πρὸς τὴν προτροπήν, «ἀλλὰ καρτέρει» γίνεται ἡ ἀπόκρισις· «κεκαρτέρηται τἀμά.»

Καρτέρημα, τό· τρόπος καρτερικός, εὐσταθής, ἐπιμονή· «πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα» Πλατ. Μεν. 88

Καρτέρησις, ἡ· σταθερότης, ἐπιμονή, ὑπομονή, καρτερία καὶ σκληροτραχηλία· «ἡ ἄφρων τόλμα καὶ καρτέρησις» Πλατ. Λαχ. 193· «σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ χειμώνων», νόμ. 1, 637· -τοῦ χειμῶνος, συμπ. 220.

Καρτέρια, -ων, τά· μικρὰ νῆσος ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Σμύρνης Θουκ.

Καρτερία, ἡ· καρτέρησις Πλατ. Λαχ. 192 πρός τι, πολιτ. 3, 390, ἀντιθ. τῷ μαλακία Ξεν. Κυρ. 8, 8, 15· μετὰ τοῦ, ἀνδρεία Πλατ. καὶ ἄλλ. «-ἡ περὶ τοὺς πόνους» Δ. Ἀλ. 2, 28. Κατὰ Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 1, 154 «ἐπιστήμη ὑπομενετέων».

Καρτεριάζομαι, λακων. καρτεριάδδομαι = φρόνιμός εἰμι Ἡσυχ.

Καρτερικός, 3· ὁ ἔχων καρτερίαν, ὁ ἠσκημένος εἰς αὐτὴν «καὶ φιλόπονος» Ἰσοκ. 2, 45, ἀντιθ. τοῦ «μαλακός» Ἀριστοτ. ἠθ. 7 7· ἐγκρατὴς Πολυβ. 2, 9· «πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 1· ἐπίρ. -ως «σωφρόνως καὶ καρτερικῶς ζῆν» Ἀριστοτ. ἠθ. 10,10.

Καρτερο-βρόντης, ὁ· καρτερῶς, δυνατὰ βροντῶν, Ζεὺς Πινδ. ἀποσπ. 127 ἐν Ἀθήν. 5, 191.

Καρτερο-γούνασιν ἵπποις· μὲ ἰσχυρὰ γόνατα (γόνυ, γούνατα) Τζετζ. Ὅμ. Ἰλ.

Καρτερο-δόντης, ὁ· ὁ ἰσχυροὺς ὀδόντας ἔχων Εὐστ.

Καρτερό-θυμος, 2· γενναιόψυχος, ἀκατάβλητος τὸν θυμόν, τὸ θάρρος, τὸ φρόνημα - Ἡρακλῆς Ὀδ φ, 25· - Διομήδης, Ἰλ. ψ, 277· - Ἀχιλλεύς, ν, 350· - Μυσοί, ξ, 512· - Ἔρις Ἡσ. Θε. 225· μτφ. ἰσχυρός, δυνατός· - ἄνεμοι, 378, 476.

Καρτερο-κάρδιος, 2· ὁ ἰσχυρὰν καρδίαν ἔχων, μτγν.

Καρτερό-μητις, ὁ, ἡ· εὔβουλος, συνετός Γρ. Ναζ.

Καρτερόνους, ὁ, ἡ· καρτερόθυμος, Βυζ.

Καρτερο-πλήξ, -ηγος, ὁ, ἡ· ὁ ἰσχυρῶς πλήσσων Δ. Σικ. 5, 34.

Καρτερό-πονος, 2· ὁ καρτερικῶς πόνους ὑπομένων Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 1, 35, ὡς ἐξήγ. τοῦ τλησίπονος.

Καρτερός· κρατερός, 3· ἰσχυρός, ἄλκιμος, ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἐπίθ. τῶν ἡρώων· «καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν», περὶ τοῦ Ἕκτορος Ἰλ. ν, 316, μετ' ἀπαρ. «ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν», ν, 483 πολέμῳ, ι, 53· -φάλαγγες, ε, 592· καὶ ἐπὶ πραγμ. «καρτερὰ ἔργα», ε, 872· ὅρκος, βέβαιος, ἔμπεδος, ἀσφαλής, τ, 108, Ὀδ. δ, 253· - ἕλκος = βαρὺ τραῦμα Ἰλ. π, 517· Ἐπὶ ἡρώων καὶ παρὰ Πινδ. Ὀ. 13, 81· «-ἀλαλά, Ὀ. 6, 10· -ὅρκος, Π. 4, 166· λίθος = μέγας, Ὀ. 1, 57· -μέριμνα, Ἰ. 7, 13· «εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ» Αἰσχ. Ἑπτ. 500· «καρτερὰ φρονήματα» = ἐπίμονα Πρ. 207· «καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει» Σοφ. Αἰ. 669—700· π. πιζ. συχνάκ. μετὰ τῆς πρός· «καρτερώτερος πρὸς τὸ λέγειν» Πλατ. Θεαιτ. 169· καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστι πρὸς τὰ ἀνοίσειν τοῖς λόγοις» Φαιδ. 77· «καρτερὸς πρὸς πάντα» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 25· «-ἐν πολέμῳ» Λουκ. δι. νεκρ. 24, 1· «-καὶ ἐρρωμένος» Ἰών. 10. Καὶ μετὰ γεν. - τινός = εἶμαι κύριος πράγματός τινος· «ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γυναῖκα βασιλεύτερον ἄλλο ἐν δήμῳ Ἰθάκης· ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί» Ὀδ. ο, 553· πρβλ. Θεοκρ. 15, 94· καὶ ἰδ. μτγν. πεζ. ὡς Ἀμμ. Ἀν. 7, 11, 5, Δ. Ἀλ. 5, 8. Ἐν γέν. - ἰσχυρός, στερρός, ὀχυρός, - τεῖχος Ἡρ. 9, Ξεν Ἑλλ. 7, 4, 22· -χωρίον Θουκ. 5, μάχη, σφοδρὰ Ἡρ. 1, 76, καὶ μτγν. Πλουτ. Ἀλ. 31. - Τὰ καρτερά, οὐσ. «σθένει τὸ καρτερὸν ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχήν» = θάρρος καὶ ἰσχὺν Ἡρ. 3, 65· «οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν, δόλῳ δὲ» Αἰσχ. 212· «καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι κατὰ τὸ καρτερὸν» Ἀριστ. Ἀχ. 597· «τόλμης εἶμι πρὸς τὸ καρτερὸν» = ἐς κρατερὰν τόλμην Εὐρ. Μηδ. 393, Πλατ. συμπ. 217· ἐπίρ. καρτερῶς, μτγν. «-καίβια ὡς» Λουκ. Ἰνυπν. 6.

Καρτερός· Ἕλλην τις ἰατρὸς Γαλην. ἀλλ. δὲ ὡς κύρ. ὄν. συνηθ. Κράτερος.

Καρτερότης, -ητος, ἡ· ἰσχύς, βία, μτγν.

Καρτερούντως, ἐπίρ. (ἐκ τῆς μετχ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἴν. καρτερέω)· θαρραλέως· ἀμύνεσθαι Πλατ. πολιτ. 3, 399.

Καρτερό-φρων, - ον· κρατερό-φρων, ἀρχ. λεξ.

Καρτερό-χειρ, - ειρος, ὁ, ἡ· ὁ καρτερὸς τὴν χεῖρα· - Ἄρης Ὅμ. ὕμν. 7, 3· βασιλεύς, Ἐπίγρ. ἀδ. 590 (9, 210).

Καρτερο-ψυχία, ἡ· εὐστάθεια ψυχῆς, ἀνδρεία, μτγν.

Καρτερό-ψυχος, 2· ὁ ἰσχυρὰν, εὐσταθῆ ψυχὴν ἔχων, μτγν.

Καρτερόω· ἰσχυροποιῶ Στοβ. φυσ. ἐκκλ. 2, σ. 1086.

Καρτέρων, -ωνος· υἱὸς τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλόδ.

Καρτερ-ώνυξ, - υχος, καί, καρτερ-ώνυχος· κρατερῶνυξ Σουΐδ.

Κάρτιστος, ἐπ. 3· κράτιστος.

Κάρτον, τό· εἶδος πράσου, Γεωπ. porrum sectivum· παρὰ Γαλην. Μεθ. 12, «κρόμμυον καρτόν». Ἐν δὲ τῷ Ἀθην. 9, 371 γράφ. νῦν καρωτὸν «τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαυξὴς σταφυλῖνος».

Κάρτος, ἐπ. τό· κράτος, ἰσχύς, δύναμις, θάρρος Ἰλ. ι, 254· « - καὶ σθένος», ρ, 321· -βίη Ὀδ. ζ, 197· «ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν» Ἰλ. λ, 9, Ἡσ. θε. 73, μτγν.π. καὶ Ἡρ. 8, 2, ὡς δι. γρ.

Καρτύνω, ἐπ. ἀντὶ κρατύνω· «τὰ βίλεα καρτύνειν χεροῖν» Πινδ. Ὀ. 13, 95· « - τὴν κεφαλὴν χάλυϊ» Στοβ. Ἀνθ. 64, 14. Ὅμ. μόν. μέσ. ἐν τῇ φράσει «ἐκαρτύναντο φάλαγγας» - ἰσχυροποίησαν Ἰλ. μ. 415· οὕτω καὶ μτγν. π. «ἐκαρτύναντο μέλαθραν» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1088· «χεῖρας ἐκαρτύναντο»=ὡπλίσαν Θεοκριτ. 22, 80· «τὴν αἰσυμνητεῖην» ἰσχυροτέραν ἑαυτοῖς τὴν ἀρχὴν ἐποίησαν Θρασυδ. ἐν Δ. Ἀαερ. 1, 100.

Καρύα, ἡ· ἡ καρυδιά, τὸ δένδρον· πρβλ. κάρυον Σοφ. ἐν Ἀθήν. 2, 52.

Καρύαι, - ῶν, αἱ· πόλις Λακεδαίμονος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Τεγέαν, παρὰ τὴν νῦν Ἀράχοβαν Κουρτ. Πελοπον. 1, 261, Θουκ. 5, 55, κάτ. Καριάτης Στ. Βυζ. Θηλ. ἡ Καρυᾶτις, - ιδος, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος Παυσ. 3, 10, 7· ἡ δὲ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἀγομένη ἑορτή, τὰ Καρυάτεια Φωτ. 133, 25. - Καρυάτιδες, αἱ· 1) αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀρτέμιδος· 2) ὁ πρὸς τιμὴν αὐτῆς χορὸς Πολυδ. 4, 104· 3) ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, κίονες ἔχοντες γυναικείαν μορφὴν Λυγκεύς ἐν Ἀθην. 6, 241· 4) κόσμημά τι τῶν ὤτων Πολυδ. 5, 97.

Καρύανδα, ἡ· νῆσος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας μὲ ὁμών. πόλιν Στραβ. κάτ. Καριανδεύς - ως, ὁ Ἡρ. 4, 44.

Καρυάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κάρυον, καρυδάκι.

Καρυατίζω· 1) παίζω τὰ καρύδια· 2) ὀρχοῦμαι ἐν τῷ χορῷ τῷ γινομένῳ πρὸς τιμὴν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος, ὅστις συνέκειτο ἐκ παρθένων Λουκ. π. ὀρχ. 10.

Καρυδάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κάρυον, μτγν.

Καρυδόω· εὐνουχίζω ἵππον, ἡ δ' ἀποκοπὴ τῶν ὄρχεων καλεῖται καρύδωσις Ἱππιατρ.

Καρυέλαιον, τό· καρυδέλαδον Γαλην.

Καρυηδόν, ἐπίρ. ὡς καρύδιον· «καρυηδὸν κάτεγμα» δηλ. κάταγμα ὀστοῦ γινομένου ὡς τὸ τῶν καρυδίων, δηλ. εἰς πολλὰ κομμάτια Παυλ. Αἰγ. 6, 89.

Καρύημα, τό· κάρυον Λακων. Ἡσυχ.

Καρυηρός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τοῦ καρύου, ὁ ὥσπερ τὸ κάρυον ὢν Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 11, 3.

Καρύϊνον, τό· κάρυινον.

Καρύϊνος· καρυηρός, ἔλαιον, καρυδέλαδον, μτγν. - χρῶμα Θεοφρ.

Καρυΐσκος, ὁ· κυρ. ὑποκ. τοῦ κάρυον· ἐν δὲ τοῖς Ο'. εἶδος ποτηρίου.

Καρυΐτης, ὁ· εἶδος φυτοῦ φέροντος καρπὸν ὅμοιον καρύῳ Διοσκ.

Καρυκάζω, καρυκώω· -ταράττω Ἡσυχ.

Καρυκεία, ἡ· τεχνικὴ καὶ ἡδονικὴ σκευασία τῶν φαγητῶν, ἰδ. μετά τινος ἐξειζητημένου ζωμοῦ, κατὰ τὸν Μοῖρ. ἑλλην. «περίεργος ζωμός»· πρβλ. Ἀθην. 11, 646, Λουκ.συμπ. 11· «ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν, ὄψοφαγία» Ἡσύχ.

Καρύκευμα, - τος, τό· τὸ τεχνικῶς παρασκευασθὲν ὀρεκτικὸν φαγητὸν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 312· «καρυκευμάτων, ἀρτυμάτων, τραγημάτων πολυτελῶν» Ἡσύχ.

Καρυκευτής, ὁ· ὁ παρασκευαστὴς τῶν καρυκευμάτων Κλ. Ἀλ.

Καρύκεύω· παρασκευάζω τεχνικῶς μετὰ ἀρτυμάτων φαγητόν, ἰδ. μὲ ἐξαίρετον ὄμβαμμα Μενανδρ. ἐν Ἀθην. 4, 172· «τὰ ἱερεῖα ἐμαγείρευον καὶ ἐκαρύκευον», 4, 173· «κεκαρυκευμένοις ὄψοις καὶ ζωμοῖς» Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 14, 642· μτφ. «παιδιὰν ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ' ἡδονῇ ὄψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν» Πλουτ. π. δεισ. τὸν κόλ. τοῦ φίλ. διαλ. 15.

Καρύκη, ἡ· «βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, ἀφ' οὗ τὸ συνταράττειν καὶ ἀναδεύειν καρυκεύειν φασί» Ἡσύχ. πρβλ. Ἀθήν. 12, 516, Πλουτ. συμπ. 4, 1, 3· «εἴποις δ' ἂν ζωμοὺς καρύκην καρυκεύματα» Πολυδ. 6, 56.

Καρύκινος, 3· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς καρύκης, δηλ. τοῦ αἵματος, ἐξ οὗ αὕτη κατεσκευάζετο Ξεν. Κυρ. 8, 3, 2.

Καρυκο-ειδής, 2· τῷ προηγ. Ἱπποκρ. Γαλην. ἐξήγ. τοῦ, ὄφαιμος.

Καρυκο-παίω· παρασκευάζω τὴν καρύκην Ἀριστ. ἱππ. 343.

Καρυκο-ποιός· ὁ παρασκευαστὴς τῆς καρύκης Ἀθήν. 4, 173.

Κάρυξ, κᾰρύσσω, ὁωρ. ἀντὶ κήρυξ, κηρύσσω.

Καρυο-βαφής, 2· βεβαμμένος μὲ τὰ κελύφη τῶν καρύων, μέλας Μ. Ἐτ 492· τινὲς διυρθ. καρυκοβαφής, ἄνευ ἀνάγκης, θεωρούντες αὐτὸ ὡς ἐξήγ. τοῦ, καρύκινος.

Καρυο-κατ-άκτης, ὁ· ἐργαλεῖον, δι' οὗ θραύουσι τὰ κάρυα Ἀθην. 2, 53.

Καρυοκκόμηλον, τό· κοκκόμηλον ὥσπερ κάρυον Πλιν. 15, 13, ὡς δι. γρ.

Κάρυον, τό· τὸ καρύδι, πλὴν τῶν κυρίως καρύων οἱ παλαιοὶ καλοῦσι κάρυα τὰ ἐπὶ τοῦ νῦν λεπτοκάρυα ὀνομαζόμενα, τὰ σουσουκία, σουγλια, ἄγινα δὲ ὄρια [illegible] τοῦ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλοῦνται οἷον, Ἡρακλεωτικά, (ἐκ τῆς ἐν πόντῳ Ἡρακλείας) ἐν Βοιωτ. Ἐπίγρ. οἰκ Ἀθήν. 2, 356· καὶ τὸ δένδρον, Ἡρακλεωτικὴ καρύα Θεοφρ. Ἱστορ. Φύτ. 3, 15, 1 - Σινωπικά Ἀμφιλοχ. ἐν Ἀθην. 2, 54· - Ποντικά, Διοσκ. 1, 179· ταῦτα ἦσαν δύο εἰδῶν, τὰ στρογγύλα καὶ τὰ πρόμακρα Γεωπ. 10, 68. Τὰ δὲ τοῦ Ξεν. Ἀν. 5, 4, 28, «κάρυα τὰ πλατέα οὐκ ἔχοντα διαφυὴν οὐδεμίαν» ὁ μὲν Ποδυδ. 1, 232, φρονεῖ ὅτι εἶνε τὰ κάστανα, ὁ δὲ Victor Hehn ἐν τῷ Kulturpflanzen σ. 343 ὅτι εἶνε εἶδος μεγάλων λεπτοκαρύων. Ὁ δὲ Θεοφρ. ἐν Ἱ. Φ. 4, 8, 11 καλεῖ τὸ κάστανον, «κασταναϊκὸν κάρυον» πρβλ. Διοσκ. 1, 145 2) κάρυον λέγεται ὁ πυρὴν καρπῶν τινων Διοσκ. 3) ἐν τῇ μηχανικῇ εἶδος τροχιλίας, περὶ ἣν τυλίσσεται τὸ σχοινίον καὶ λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ καρυδίου, ἀρχ. μαθ. σ. 44.

Καρυο-ναύτης, ὁ· ναύτης, ὁ ἔχων ὡς πλοῖον τὸ ἥμισυ τοῦ καρύου Λουκ. ἀληθ. ἱστ. 2, 37.

Καρυό-φυλλον, τό· ἀρωματικόν, γαρούφαλλον, καρυοφύλλι Γαλην.

Καρυό-χρους, 2· μέλας Φαβωρ. (μήπως εἶνε μᾶλλον ὁ ἔχων τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμ. καρυδὶ χρῶμα;).

Κάρυστος, ἡ· 1) πόλ. ἐπὶ τῆς μεσημ. παραλίας τῆς Εὐβοίας Ἰλ. Στραβ. κάτ. οἱ Καρύστιοι Ἡρ. ἐπιθ. Καρύστιος, 3, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1451· 2) χώρα ἐν Λακωνίᾳ· ἐντ. Καρύστιος οἶνος, Στραβ. 10, 446· 3) Κάρυστος, ὁ υἱὸς Χείρωνος, ἱδρυτὴς τῆς ὁμων. ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἀνθ.

Καρυτίζομαι· καρυατίζω, = εὐφραίνομαι Ἡσυχ.

Καρυ-ώδης, 2· ὅμοιος καρύῳ Θεοφρ

Καρυωτικός, 3· καρυωτός, δι. γρ. ἐν Στραβ 17, 800.

Καρυωτίς, -ίδος, ἡ· τῷ ἐπορίνῳ Διοσκ.

Καρυωτός, 3, φοινιξ· βάλανος τοῦ φοίνικος ἔχουσα σχῆμα καρύου, Στραβ. 17, 800 καὶ Γαλην. - φυάλη καρυωτή, ἔχουσα ποδίσκους ὁμοίους καρύοις, καθάπερ καὶ ἡ βαλανωτὴ ὁμοίους βαλάνοις Ἐπιγρ. 2852 πρβλ. Ἀθην 11, 502.

Καρφαλέος, 3 (κάρφω)· ξηρός, κατάξηρος, αὖος· «ὡς δ' ἄνεμος ἠΐων θρῴσκῃ τινάξῃ καρφαλέων» Ὀδ ε, 368· «- ἀστάχυες, ἄρουρα» Ἀνθ. 9, 381, Ὀρφ. λιθ. 267· καταπεπονημένος ὑπὸ δίψης, διψαλέος· «δίψῃ καρφαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεῦγον» Ἰλ. φ, 541· παλαιὰ δι. γρ. ἀνθ' ἧς νῦν, καρχαλέοι» ὑπάρχει ἐν τῷ κειμένῳ· - δίψῃ, Βιαν. 4, (9, 272)· «φάρυγξ δίψῃ καφ.» Ἀλκ Μεσσ. 18, (7, 536). Καὶ ἐπὶ ἤχου «καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρῴξαντος ἄϋσεν ἔγχεος» Ἰλ. ν, 409. Ἀλλὰ παρὰ Νικ. Θηρ. 691 καλεῖται οὕτω τὸ πῦρ, διότι ξηραίνει, καίει.

Καρφ-αμάτιον, τὸ (ἁμάω)· ἐργαλεῖον, δι' οὗ θερίζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας Ἡσυχ.

Καρφεῖον, τὸ (πρβλ. κάρφος)· ξηράδι· - κλάδου Νικ. ἀλ. 118, ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ, ψῆγμα.

Κάρφη, ἡ· κάρφος· ἐν Ξεν. Ἀν. 1, 5, 10, = ξηρὸς χόρτος, μάλιστα προηγεῖται αὐτοῦ τό, χόρτος κοῦφος· Ἀρρ. Ἀν. 1, 3, 7· ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει «ξύλα λεπτὰ καὶ ξηρά» = κλάδοι, (ἂν ἡ γλῶσσα δὲν εἶναι πλ. ἀριθμ. τὰ κάρφη).

Καρφηρός, 3· ὁ ἐκ ξηρῶν καλαμῶν τοῦ οἴκου συγκείμενος· «εὐναίας καρφηρὰς θήσων» Εὐρ. Ἴων 173· ὁ Ἡσυχ. γράφει, καρφυρός, καὶ ἑρμηνεύει «καὶ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων γινόμεναι κοῖται».

Καρφίον, τό· ὑποκ. τοῦ κάρφος, μικρὸν ξηράδι.

Καρφίς, -ίδος, ἡ· καρπίς, ἡ ῥάβδος, δι' ἧς ὁ Ῥωμαῖος πραίτωρ προσβίγων τοὺς δούλους ἐκήρυσσεν αὐτοὺς ἐλευθέρους· -κάρφις = κάρφος ἀρχ. λεξ. πρβλ. κάρφος.

Καρφίτης, -ου, ὁ· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ξηρῶν καλαμῶν· - θάλαμος, ἐπὶ τῆς φωλεᾶς τῶν χελιδόνων Μ. Ἀργ. 24 (10, 4).

Καρφο-ειδής, 2· ὁ ὅμοιος τῷ κάρφει, ξηρὸς ὡς τὰ ξηράδια, μτγν.

Καρφο-λογέω· συλλέγω κάρφη, λεπτὰ καλάμας, ξηράδια, φρύγανα, Θεοφρ. «ἐάν πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς προσενεχθῇ ἐχυρὸν ἀπὸ πνεύματος καρφολογῆσαι», χαρ.

Καρφο-λογία, ἡ· συλλογὴ κάρφους, μτγν.

Κάρφος, τό· πᾶν ξηρὸν σῶμα, ἰδ. «ἄχυρον, χόρτος, κεραία ξύλου λεπτή» Ἡσυχ. ὁ ἀριθ. περιληπτ. Αἰσχ. ἀποσπ. 19. Συνηθ. ἐπὶ τῷ πλ. ἐπὶ τῶν ξηρῶν καὶ κυλινδρουμένων φλοιῶν τοῦ κιναμώμου (κανέλλας)· «ὄρνιθες δὲ λέγουσι μεγάλας φορέειν ταῦτα τὰ κάρφεα τὰ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες κινάμωμον καλέομεν» Ἡρ. 3, 111· ὁ Ἀριστ. ὀρν. 612 συνάπτει «τὰ κάρφη καὶ τὰ φρύγανα» πρβλ. «κάρφος γαμάθεν νῦν λαβὼν τὸν λόγον πρόβατον» = ἐν ξυλάκι, τσάκναδον, σφ. - ὀρνίνειον Νικ. 892 = ἄχυρον Ἡσυχ. ὁ Πλουτ. 4, 3, παραθέτει ἀμφότερα «ἄχυρων μυρίας ἀμάξας, κάρφους πεντακισχιλίας» = φρύγανα· ἐν δὲ Ἀθην. 5, 187 = ξηρὸς χόρτος, καλαμιά· πρβλ. 13, 601, «ἀπὸ τῆς κυλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρεῖται, εἶτα ἐπιφέρεται τὸ «ἀποφυσᾶν», μικρὸν ξυλάκι, μικρὸν τεμάχιον τοῦ πώματος, τοῦ κύλικος» πρβλ. ἔτι «κάρφη τινὰ συνθέσαντες», περ ἐδῶ κατωτέρω ἐπεξηγεῖται διὰ «φρυγάνων Λουκ. Ἑρμοτ. 33· «- μηδὲ κάρφος κινεῖν» μηδὲ τὸ μικρότατον καὶ κουφότατον, Ἀριστ. Λυσ. 474· - ξυλάκι τοῦ πόδος, διὰ τῆς ὁποίας ὁ πραίτωρ τὸν δοῦλον πρασέβιγεν, ὃν ἐκήρυσσεν ἐλεύθερον Πλουτ. ἠθ. σ. 550· πρβλ. καρπίς· παρὰ δὲ Πολυβ. 6, 36, 3 «λαμβάνει παρὰ τῶν φυλασσόντων τὸ κάσπος» = ξύλινον πινακίδιον, ἐφ' οὗ ἦν γεγραμμένον τὸ σύνθημα· ὁ δὲ Σχολ. εἰς Νικ λ 230. 491 ἐξηγεῖ διὰ τοῦ φλοιοῦ ἢ λοι δὲ διὰ τοῦ καρπός.

Καρφόω· κάρφω· «δένδρεα καρφοῦται, πολλῶν κάσμων ἀναινόμενα» = κάμνουσι ξηρὰ Φιλιπ. 75 (7, 385).

Καρφυλλίδης, -ου· ποιητής τις τῆς Ἀνθ.

Καρφύνω· κάρφω Ἡσυχ.

Καρφυρός, 3· καρφηρός Ἡσυχ.

Κάρφω· κάμνω τι νὰ ζαρώσῃ· ὡς τὰ ξη-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φύλλον, νά ἦνε ζουριασμένον· «κάρφαι, ξηράναι, ῥυσῶσαι, ἀφανίσαι, γεροντοποιῆσαι· Ἡσυχ. οὕτως ἐν Ὀδ. ν, 398 «κάρφω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι» καὶ 430 «κάρψω μὲν οἱ χρόα» τοῦ ἐρυτίδωσε τὸ δέρμα, ὡς ὁ Ἀρχιλ. ἐν ἀποσκ. 76 εἶπε «χρὼς κάρφεται ἤδη» «ξαρώνει, ῥυτιδοῦται· «ἠέλιος χρόα κάρφει» Ἡσ. Ἔρ. 577· «ὡς δὲ βόδον θαλίθουσιν ἐν ἴαρι· νῦν δ' ἐμαράνθης, γήραος ἀδμήτῃ καρφομένη θέρεϊ» Μακεδ. 16 (11, 376). Καὶ «στονόεντι κάρφεται οἴτῳ» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1094· «καμάτοις κάρφουσι γυῖα δαμεῖς» Νικ. ἀλ. 383· καὶ μτφ. περὶ τοῦ Διὸς «ἔρεβος δέ τ' ἴδόντι σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει» = ταπεινώνει Ἡσ. Ἔρ. 7· πρβλ. κάρφος, καρφαλέος carpere, ἅρπω, ἁρπάζω, καρπός.

Καρφ-ώδης, 2· ὅμοιος κάρφει, μτγν.

Καρχαλέος, 3· τραχύς, κατάξηρος, καρφαλέος· «δίψῃ καρχαλέοι» Ἰλ. φ, 541, εἶνε ἡ νῦν παραληφθεῖσα γραφή· πρβλ. Ἀθην. 11, 475· τραχύς, βραχνός, «χρεμετισμὸς» Νον. Δ. 29, 199· = ἰμάσθλη=ὀξεῖα, 48, 307· «κύνες, λύκοι» Ἀπολ. Ῥ. 3, 1058, δι. γρ. καρχαρέοι· πρβλ. κάρχαρος.

Καρχαρίας, 3· τῷ προηγ. ἴδ. δηκτικός, ἐπὶ τῶν κυνῶν καὶ λύκων Ἐτ. Μ. 493, 1· καὶ δι. γρ. ἀντὶ καρχαλέος ἐν Ἀπολ. Ῥ. καὶ Τρυφ.

Καρχαρίας, -ου, ὁ· εἶδος ἁρπακτικοῦ ἰχθύος, τοῦ γένους τῶν θαλασσίων κυνῶν κληθέντος οὕτω διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν ὀδόντων αὐτοῦ (πρβλ. κάρχαρος)· ὁ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Ἀθην. 1, 5 ἀναφέρει αὐτὸν μετὰ τοῦ συνόδοντος καὶ αὐτοῦ ἁρπακτικοῦ· σήμερον ὁ ἰδίως καρχαρίας καλεῖται λάμια, ὡς καὶ τὸ κάλαι, «τὸν καρχαρίαν φησὶ καλεῖσθαι καὶ λάμιαν καὶ σκύλλαν» Νίκ. ἐν Ἀθην. 7, 306· καὶ «καρχαρίας ὁ θαλάσσιος κύων καὶ ἰχθύος εἶδος· Ἡσυχ. πρβλ. Κορ. σημ. εἰς Ξενοκρ. α, 72—3.

Καρχαρ-όδους, -οντος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ὀξεῖς ὀδόντας· -κύνες Ἰλ. χ, 360· - ἅρπη Ἡσ. Θε 180· «καρχαρόδουν ζῷον» Ἀριστοτ. μορ. Ζ 3, 1, ὅπερ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ «ὀξεῖς καὶ ἐπαλλάττοντας ὀδόντας ἔχον»· «τὰ καρχαρόδοντα» Ὀππ. κυν. 3, 262. Παρ' Ἀριστ. σφ. 1031 καλεῖται οὕτως ὁ Κλέων.

Καρχαρ-όδων, -οντος· τῷ ἀνωτ. - λύκος Ἡσυχ. 21, 85.

Κάρχαρος, 2 (συγγ. τῷ χαράσσω)· ὁ ἔχων πριονωτοὺς ὀξεῖς ὀδόντας, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοί, Φιλοστρ. - στόμα Ὀππ. κυν. 3, 142 - ἔρκος, ἀλ. 1, 506· - κύων Λυκοφρ. 34· -δῆγμα Αἰλ. Ἱ. Ζ. 16, 8· καὶ μτφ. δηκτικός, σφοδρός· «ἑρμηνεία σφοδρὰ καὶ κάρχαρος» Λουκ. π. δεῖ ἰατ. συγγρ. 13· «κάρχαρόν τι μειδήματος» Βαβρ. 94, 6· ἔτι ἐπίθ. ἀνθρώπων Ἀθην. 6, 251.

Καρχηδονιάζω· φρονῶ τὰ τῶν Καρχηδονίων, εἶμαι μὲ τὴν μερίδα αὐτῶν Πλουτ. Μαρκ. 20, ἔνθα ὁ Σχέρ. διορθώνει, Καρχηδονίζω· πρβλ. ὅμως Λοβιν. παθ. σ. 482.

Καρχηδών, -όνος, ἡ· 1) πόλ. Φοινίκων ἐν Ἀφρικῇ, ἀποικία τῆς Τύρου (κατασκαφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 146 π. Χ.) Ἡρ. λατ. Cathago, Φοιν. Karthad-hadtha = Νεάπολις, κάτ. Καρχηδόνιοι, οἱ, Ἡρ. Ἑπίθ. Καρχηδόνιοι, 3, Στραβ. - τὰ Καρχηδονιακά, δηλ. σύγγραμμα Ἀππ. 2) Καρχηδ. ἡ νέα, πόλις ἐν Ἱσπανίᾳ Στραβ.

Καρχήσιον, τό· 1) τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ἱστοῦ, «τοῦ γὰρ ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτάτω πτέρνα καλεῖται, ἡ ἐμπίπτει εἰς τὸν ληνόν, τὸ δὲ οἷον εἰς μέσον τράχηλος, τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει καρχήσιον· ἔχει δὲ τοῦτο κεραίας ἄνω συννευούσας ἑφ' ἑκάτερα τὰ μέρη, καὶ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον θωράκιον» Ἀθην. 11, 475 ἐντ. «πρὸς ζυγὸν καρχασίου ἱστία ἀντιτείνειν» Διόδ. Ν. 5, 51, ἔνθα ὁ Σχολ. «καρχήσιον, ἐν ᾧ τὸν ἱμάντα ἐνείρουσι», ἤτοι δηλ. ἐπὶ τοῦ καρχησίου προσδεδεμένη μικρὰ τροχιλία δι' ἧς τὸ σχοινίον τοῦ ἱστίου ἐδούλευε· πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 12· 2) εἶδος ποτηρίου· «ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς τὸ μέσον ἐπιτηδείως, ὥστε ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα», Ἀθην. 11, 474· καὶ «ἐργαλείων τεκτονικῶν διλτοειδὲς» Ἡσυχ. ἴσ. ταὐτὸν τῷ παρὰ Βιτρουβ. 10, 22, carchesium, εἶδος γερανίου.

Καρχήσιος, ὁ· σχοινίον χρήσιμον εἰς τὸ «ἀναπετασσῦσαι τὰ ἱστία· ὁ Γαλην. ἐξηγεῖ «καρχήσιοι οἱ ἐπὶ τοῦ καρχησίου τεταμένοι κάλοι»· σημαίνει δὲ καὶ εἶδος ἰατρικῶν ἐπιδέσμων.

Καρ-ώδης, 2 ληθαργικός, ἀποκαρωμένος, ἀναίσθητος· ὄμματα Ἱπποκρ. «τὸ καρῶδες» = ἡ κάρωσις· ἐπίρ. καρωδῶς, μτγν.

Κάρωσις, - εως, ἡ· βάρος τῆς κεφαλῆς, ὕπνος ἢ ζάλη μετ' ἀναισθησίας· ἡ κεφαλαλγίας, ἀποπληξία, ἰατρ. «αἱ δὲ νεκρώσεις ἐξέλασαν ἀπὸ τῆς καρώσεως» Ἀθην. 15, 675

Καρωτίδες, - ων, αἱ· αἱ τῆς κεφαλῆς ἀρτηρίαι, ἰατρ.

Καρωτικός, 3· ὁ προξενῶν κάρωσιν· «ἡ οἶνος καρηβαρικός, ὁ δὲ κρίθινος καρωτικός» Ἀθην. 1, 31 ὁ προξενῶν ἀποπληξίαν, «αἱ καρωτικαὶ ἀρτηρίαι» = αἱ καρωτίδες.

Καρωτόν, τό· μέγας σταφυλῖνος· «τὰ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ ἰδαῖος σταφυλῖνος, εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλίνου καὶ μᾶλλον θερμαντικώτερον» Ἀθήν. 9, 371· ὁ δὲ σταφυλῖνος, καλεῖται ἔτι καὶ νῦν ν Πάρῳ, σταφύλινας.

Κάς «Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καί, οἱ δὲ δέρμα» Ἡσυχ. τοῦτο δὲ κατὰ Λοβιν. παραλ. σ. 80 καὶ 177 εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζ. μὲ τὰ, σκάω=σπάω, σκύλλω, σκῦλον, spolium, σκῦτος, cutis, scutum κλ. Ὑδὲ Κουρτ. ἐτυμ. α. 383 (ἴχδ. δ').

Κάς καὶ ἐξ Ἀριστ. Ἀχ. 184· μᾶλλιστ. π. κωμ.

Κάσα, ἡ· οἰκία, καλύβη, αἴθουσα παρὰ Ῥωμαίοις Ἡσυχ. casa.

Κασαλβαδιακῶς, ἐπίρ. πορνικῶς Ἐβατ.

Κασαλδάζω· πράττω, φέρομαι ὡς ἡ πόρνη Ἑρμκ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1161, ἐν δὲ Ἀριστ. Ἱππ. 355 «κασαλδάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς» ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, «λοιδορήσω»· εἶνε φράσις χυδαία ἐμβιβλημένη εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀλέωνος, ἢ ὁ Πασσόβ. ἀποδίδει διὰ τοῦ γαλλικοῦ «je m'en vais les foutre»· ἀλλὰ καὶ κασαλδάζειν, αἰσχυνοποιεῖ Ἡσυχ.

Κασαλβάς, -άδος, ἡ. Ἀριστ. ἐκκλ. 1106, καί, Κασάλβη, ἡ· (παλ. λεξ.) πόρνη. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 355 «ὅτι καλοῦσι οὐκ ἔχουσαι τοὺς ἑραστάς, συδοῦσι δὲ τοὺς ὄντας»· ὅρως πρβλ. κασαύρα, κάσσα.

Κασάλβιον, τό· πορνεῖον.

Κάσαμβος· οὕτως Ἀριστοκράτους Ἱππ.

Κάσαμον, τό· κυκλάμινος, ἰατρ.

Κασάνδρα, Κασάνδρεια, Κάσανδρος· ἴδε Κασσάνδρα, κλ.

Κάσας, ὁ· κατὰ Ἀρκαδ. 24, 1· ὀρθότ. κασᾶς ἡ κασῆς, ὅστις ἑρμηνεύει, τὸ «πιλωτὸν ἱμάτιον» ὡς ὁ Πολυδ. 7, 69 «κάσσας δὲ ἱππικοὺς Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῇ Παιδείᾳ· οἱ δ' εἰσὶν ἐσθῆτες πιληταί»· ἐφίππιοι Ξεν. Κυρ. 8, 3, 6. 34· εἶνε δὲ ὁ κάσας (ἡ κάσσας) τὸ κοινῶς λεγόμενον τσοῦλι (Ὑσ. ἂν δὲ εἶνε λέξ. ξένη ἐκ τσοῦ, τύλη), ὅπερ ὑπὸ τὸ ἐφίππιον στρώνουσιν ἢ βίπτουσιν εἰς τὴν ῥάχιν τῶν ἵππων, λέξ ξενική.

Κασαύρα, ἡ, καί, Κασαυρᾶς, -άδος, ἡ· κασαλβάς, ἀρχ. λεξ.

Κασαυρεῖον, τό, καί, Κασαύριον· Κασάλβιον Ἀριστ. ἱππ. 1282· ἴδε κασώριον.

Κασαυρίς, -ίδος, ἡ· κασαύρα· ἴδε κασωρίς.

Κασθαναία, ἡ· κώμη Θεσσαλίας ἐν Μαγνησίᾳ Ἱππ. τινὲς γράφ. Καστανάια, ἐκ τοῦ κάστανον, διότι ἐντεῦθ. ἐξήγοντο τὰ κάστανα, καὶ συσχετίζουσι πρὸς τὸ τοῦ ποιητοῦ Νικάνδρου ἀλ. 271· «Καστανὶς αἶα»· ὑπάρχει καὶ γράφ. ἐν Φωτ. λεξ. Καθθανέα.

Κασία ἡ· κασσία Ἱππ.

Κασι-γνήτη, ἡ· ἀδελφὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρός, Ὅμ. καὶ μτφ «συκῆ μέλαινα ἀμπέλου κασιγνήτου» Ἰππῶναξ ἐν Ἀθην. 3, 78· «λάγυνε, κασιγνήτη νεκταρίης κύλικος»· Μ. Ἀργεντ. 21 (6, 248).

Κασι-γνητικός, ἡ ἀδελφικὸς Εὐστ. ἐν Ἰλ. ι, 567.

Κασί-γνητος, ὁ (πρβλ. κάσις)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἀδελφός, αὐτάδελφος Ἰλ. τ, 293 καὶ ἀλλαχοῦ, Πινδ. καὶ τραγ. ἐν γέν. στενὸς συγγενής, ἐξ αἵματος συγγενής· «Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε πᾶσι» Ἰλ. ο, 545, καί, π, 456, ἔνθα συνάπτονται, «κασίγνητοί τε ἴται τε»· παρὰ δὲ Λουκ. Φιλοπατρ. 11, «ἡ κασίγνητος» = ἡ ἀδελφή· Ὡς ἐπίθ. = ἀδελφικός· «ἀνδρῶν καὶ κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων» Αἰσχ. Ἀγ. 327· «κασίγνητον κάρα» Σοφ. Ἀντ. 906.

Κασια-φόρος, ἡ, «σκώληξ»· ὁ σκώληξ ὁ τρώγων τὴν κασίαν, τὸ ἄρωμα Ἡσυχ.

Κάσιον, τό, ὄρος· 1) ὄρος ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ Ἱππ. Στραβ. 2) ἐν τῇ Συρίᾳ παρὰ τὸν ποταμὸν Ὀρόντην Στραβ. ἐντ. ἐπίθ. Κάσιος, ὁ· Ζεύς, Ἀνθ. 6, 332, καί, Κασιωτικός, ἡ· -ιμάτια Στ. Βυζ. ἴδιον δὲ θηλ. ἡ Κασιῶτις -ιδος Δ. Περ. 260.

Κασιό-πνους, ἡ· ὁ μυρίζων ἀπὸ κασίαν· -αὖρα Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 10, 449.

Κάσις, ὁ, ἡ· ἀδελφός, ἀδελφὴ «κασιγνήτῳ κάσις, ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι» Αἰσχ. Ἑπτ. 656. Καὶ μτφ. «λιγυὺν μέλαιναν αἰόλην πυρὸς κάσιν», 476· καί, «κάσις πελοῦ... διψία κόνις», Ἀγ. 480· κάσι, κλ. Συφ. Ο. Κ. 1442, Εὐρ. Μηδ. 167· «τὴν Ἑκταρὸς κάσιν», Ἑκ. 365· ἡ δὲ γεν. κάσιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1234· κασίεσσι Νικ. Θηρ. 345. Καθ' Ἡσυχ. = ἡλικιώτης.

Κάσκανα, τά· κασσύματα Ἡσυχ.

Κασμένη, ἡ, ἢ Κασμέναι -ῶν, αἱ· πόλ. Σκελίας Ἱππ. Θουκ.

Κάσμιλος, ὁ· Κάδμιλος Σχολ. Ἀπολ. Ῥ 1, 917. Κατὰ τὸν Οὐαρρ. lin. lat. 7, § 31, θεότης τις τῆς Σαμοθρᾴκης.

Κασμύλος, ὁ· Ῥόδιός τις Ἀνθ.

Κάσος, ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νήσων, Ἰλ. Στραβ. κάτ. οἱ Κάσιοι Στραβ.

Κασπάτυρος, ὁ· πόλ. Ἰνδιῶν Ἱππ.

Κάσπειροι, οἱ· Παρθικὴ φυλὴ κατὰ τὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν Δ. Περ. ἐπίρ. Κασπειρίδιος, Δ. Περ.

Κασπιανή, ἡ· χώρα ἐν Ἀλβανίᾳ Στραβ.

Κάσπιος, 3· - θάλασσα Ἱππ. 4, 40, Στραβ. - πέλαγος Στραβ. caspium mare καὶ Hyrcanium· καὶ ὡς οὐσ. ἡ Κασπία, ὀνομ. θάλασσα Στραβ. 2, 71· οἱ Κάσπιοι, οἱ περὶς οἰκοῦντες Ἱππ. 7, 67· «Κάσπιον ὄρος» = τὸ μεταξὺ Παρθυαίας καὶ Μηδίας, κλάδος τοῦ Καυκάσου Στραβ. «Κ. πύλαι» = διάβασις μεταξὺ τῶν ὀρέων Ὑρκανίας καὶ Μηδίας Πολυβ. 5, 44, ἐπίθ. Κάσπιος, 3· - κόχλος Ἀπολ. Ῥ 859· - ὕδατα Δ. Περ. 738· - ἄνδρες Στ. Βυζ. - Κασπιακός, 3· - χιὼν Λουκ. π. δίψ. συγγρ. 19· καὶ θηλ. Κασπιάς -άδος, ἡ· - πύλαι Δ. Περ. 1035· Κασπὶς -ίδος, ἡ· - καὶ ὡς οὐσ. ἡ Κασπὶς = ἡ θάλασσα αὐτή, Στ. Βυζ.

Κάσσα, ἡ· κασάλβη, ὡς ἐπίθ. = πορνεῖον Λυκοφρ. 131.

Κασσανδάνη, ἡ· γυνὴ Κύρου καὶ μήτηρ Καμβύσου Ἱππ.

Κασσάνδρα, ἐπ. Κασσάνδρη· θυγ. Πριάμου καὶ Ἑκάβης, γνωστὴ ὡς μαντικὴ γυνή, Πινδ. τραγ. ἐν τοῖς χειρογρ. γράφεται συχνὰ Κασάνδρα, ἐν δὲ ταῖς ἐπιγρ. ἀπαντῶσιν ἀμφότεραι αἱ γραφαί· ἡ πρώτη ὅμως συλλαβὴ εἶνε πανταχοῦ μακρά.

Κασσάνδρεια, ἡ, καί, Κασσάνδρεια· πόλ. Μακεδονίας, ἡ πρότερον Ποτίδαια Στραβ. κάτ. Κασσανδρεύς, -ως, ὁ.

Κάσσανδρος, ὁ· 1) ἐπίκουρος Τρώων Κ. 2) υἱὸς Ἀντιπάτρου, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Πολυβ. 3) ἄλλ. Πολυβ. γράφ. καὶ Κάσανδρος ἡ παραλήγουσα βραχεῖα ἐν Ἀνθ. 7, 337.

Κασία, ἰων. κασίη, ἡ· θάμνος, τοῦ ὁποίου τὰ φλοιὸς χρησιμεύει ὡς ἄρωμα, ὅπερ εἶνε παρόμοιαν τῷ κιναμώμῳ (τῇ κανέλλᾳ), λατ. cassia, cassia· φύεται ὁ θάμνος εἰς τὰ ΝΔ. τῆς νήσου Κεϋλάνης, καὶ ὄχι ὡς οἱ παλαιοὶ ἐσφαλμένως ἐνόμιζον ἐν τῇ ἀρωματοφόρῳ Ἀραβίᾳ Ἱππ. 3, 110· ὁ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 6, περιγράφει τὸν θάμνον· ἐπειδὴ δὲ ὁ φλοιὸς αὐτῆς τυλίσσεται ἐν σχήματι λιπτοῦ καλάμου, καλεῖται «αὐριγξ ἢ συρίγγιον κασίας», Ἀριστοτ. ὀσμ. 1, 12· ὅθ. καὶ τὸ ὄν. cannella canella τοῦ, canna, cannula)· ἐντ. τὸ νεωτερικὸν παρὰ Γάλλοις καὶ Γερμανοῖς cannello καὶ ἐν ἡμέτερον κανέλλα = συρίγγιον. Τὸ ὄνομα κα-

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βόλου

σία εἶνε σημιτικὸν Kiddâh ἢ Kezîah· ἴδε Stein ἐν Ἱερ. 3, 111.

Κασσιέπεια· γυνὴ Κηφέως Ἀπολλ. - ἀστερισμός, Στραβ. γράφεται καὶ Κασσιόπεια, Cassiopea ἐν δὲ Ἀνθ. Πλαν. 147, Κασσιόπη· πρβλ. Δοβιεκ. παραλ. σ. 321, 20.

Κασσίζω (κασσία)· μυρίζω ἢ ἔχω γεῦσιν κασσίας Διοσκ. 1, 13.

Κασσιόδωρος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Κασσιτερίδες -ων, αἱ· ἐν Στραβ. Καττιτερίδες· νῆσοι, ἐξ ὧν ὁ κασσίτερος ἐξήγετο καὶ ἐκομίζετο εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἡρ. 3, 115. Κατὰ Στραβ. 2, 120, ἔκειντο εἰς τὰ παράλια τῆς Βρεττανίας.

Κασσιτέρινος, 3· ὁ ἐκ κασσιτέρου κατεσκευασμένος, λέγεται καὶ, καττιτέρινος Πλουτ.

Κασσιτερο-ποιός, ὁ· κασσιτερουργὸς Προκλ.

Κασσίτερος, ἀττ. καττίτερος, ὁ (castîra ἐν τῇ σανσκρ. ὅπερ σημαίνει μόλυβδον), τὸ καλ. Παρ' Ὁμ. ὁ κασσίτερος εἶνε χρήσιμος πρὸς κόσμησιν τοῦ θώρακος καὶ τῆς ἀσπίδος Ἰλ. λ, 25, σ. 565, ἀναφέρεται μετὰ τὸν χαλκὸν μετὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ἐν δὲ Ἰλ. υ, 271 ἡ ἀσπὶς εἶχε πέντε πτύχας, ὧν «δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσέην»· ἴδε μετὰ τοῦ χρυσοῦ ὡς κόσμος ἀμάξης Ἰλ. ψ, 503· «χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο» 561· «ἑανὸς κασσιτέροιο» ἴδε ἑανός· - πάνεφθος Ἡσ. ἀσπ. 208· «ἐτήκετο κασσίτερος ὥς» Θεογν. 862, Ἡρ. 3, 115. Ἐπειδὴ δὲ παρ' Ὁμ. ἀναφέρονται κνημῖδες ἐκ κασσιτέρου, τινὲς λέγουσιν ὅτι διὰ τούτου ἐνοεῖται μόλυβδος ἀκαθάριστος, ἐπειδὴ ὁ κασσίτερος εἶνε πολὺ μαλακός· ἦσαν ὅμως ταῦται πλάκες χαλκοῦ κασσιτερωμέναι· πρβλ. Ἀριστοτ. ποιητ. 17· ἡ λέξ. κασσίτερος δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.

Κασσιτερο-υργός, ὁ· ὁ ἐργαζόμενος τὸν κασσίτερον, γλωσ.

Κασσιτερόω· γανώνω, ἐπιχρίω μὲ κασσίτερον Διοσκ.

Κάσσος, ὁ· «ἱμάτιον παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον» Ἡσυχ. Ἀρχαῖ. 76, 16· ἴδε κάσας.

Κάσσωμα, -ατος, ἀττ. κάττωμα, τό· τὸ ἐκ δέρματος ἤτοι σκύτους ὁμοῦ συνηρραμένον, ἢ σκύτος πρὸς κατασκευὴν ὑποδημάτων Ἀριστ. Ἱππ. 315, Ἀχ. 300, ἔνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «κατττώματα, δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρά, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασι ὑποβάλλεται»· ἀλλὰ καὶ εἶδος ἰλαφρῶν ὑποδημάτων Πολυδ. 7, 86· τροπικ. ἀπάτη, δόλος, συσκεύασμα Ἡσυχ. Ἀριστ. Ἱππ. 315· ἔτι καττύματα = εἴδος μελῳδίας διὰ τῆς κιθάρας Πλουτ. π. μουσ. 21.

Κασσόω, ἀττ. καττόω (κάσας, κάσσος), συρράπτω = πελματῶ· «καττύειν συρράπτειν» Ἡσυχ. - πελματοῦν Πλατ. Εὐθυφρ. 294 (basohlen γερμ.) μτφ. ὁμιλεῖ ὁ βυρσοδέψης Καλλίων «ὧδέν τὸ πρᾶγμα πάλαι καττύεται»=συντίθεται, συσκευάζεται (Ἡσυχ.) Ἀριστ. Ἱππ. 314· καὶ μτγν. - διαβολὰς Ἀλκιφρ. 3, 58.

Κασσώπη, ἡ· πόλ. Μολοσσῶν· - λιμὴν Στραβ. κάτ. οἱ Κασσωπαῖοι Σαΐλαξ σ. 12; Κασσωπαῖοι Στραβ. ἢ οἱ χῶρα, Κασσωπία, ἡ, Δημ.

Κασσωρεῖον, τό, καὶ Κασσωρίς, ἡ Κασωρεῖον καὶ Κασωρὶς Μ. Ἐτ.

Κασταλία, ἡ· πηγὴ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Πινδ. Π. 1, 75, Σοφ. Ἀντ. 1130, Ἡρ. 8, 39. Κατὰ Παυσ. ἐν Φωκ. 10, 8, ἡ ὀνομάσθη ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀχελῴου· «Κασταλίδες Νύμφαι» Θεοκρ. 7, 148.

Καστάλιος, ὁ· υἱὸς Δελφοῦ Παυσ.

Καστάλων -ωνος, ἡ, Καστάλιν -ῶνος, ὁ· πόλ. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Πλουτ. Σερτ. 3.

Καστάναιον, τό· τὸ κάστανον, συνήθ. ἐν πλ. μτγν. ἔτι καστάνια, καστάνεια, ὡς· ὅτ. γρ.

Καστανεῖκόν, κάρυον, τό· κάστανον Θεοφρ. Δ. Σικ. 2, 50.

Καστανία, ἡ· καστανιὰ Γαλην.

Καστανεών -ῶνος, ὁ· τόπος περιέχων καστανέας, Γεωπ.

Κάστανον, τό· κάστανον, ἄτινα καὶ, Εὐβοϊκὰ κάρυα λέγονται Ἀθην. 2, 54

Κάστηνον, τό· τῷ προηγ. Νικ. ἀλ. 299· ὁ Λοβέκ. ἐν παθ. 243, εἰκάζει, καστανέου.

Καστιάνειρα, ἡ· μία τῶν γυναικῶν τοῦ Πριάμου ἐκ Θρᾴκης Ἰλ.

Κάστνιον, ὄρος, τό· ὄρος ἐν Παμφυλίᾳ Στ. Βυζ. ἔνθ. ἡ Καστνία, Ἀφροδίτη Λυκουρ. 103.

Κάστον ἀντὶ καὶ ἔστον Ἀριστ. ὄρν. 376.

Καστόρειος, 2· τὸ ἀνήκον εἰς τὸ Κάστορα, τὸ ἐξευρεθὲν ὑπ' αὐτοῦ, τὸ πρὸς τιμὴν γινόμενον· «μέλος, ὕμνος, νόμος» = παλαιὰ μελῳδία αὐλῶν ἐν Σπάρτῃ, ἥτις τὰ ἐμβατήρια συνῴδευε Πινδ. Π. 2, 127 Ἰσ. 1, 21 Πλουτ. Λυκ. 22.

Καστόρεια -ων, αἱ κύνες τῷ ἐποπ. Ξεν. κυν. 3, 1.

Καστορίδες, αἱ 1) εἶδος ἐξαίρετον κυνηγετικῶν κυνῶν ἐν Λακωνίᾳ· «αἱ δὲ Καστορίδες Κάστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος τὰ ὄρνεα» Πολυδ. 5, 39· Ἀνθ. 6, 167· 2) εἶδός τι θαλασσίου ζῴου, φώκη, Ὀππ. ἁλ. 1, 391, Ἀλιξ. Φ. Ἰ. 9, 50· 3) Καστορίδες πόλαι = στενόν τι πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Καστορίζω· ὑμοιάζω τὴν ὀσμὴν ἢ τὴν γεῦσιν μὲ τὸ καστόριον Διοσκ.

Καστόριον, τό· ἰατρικόν, castoreum, βαρόσμιον, βρομῶδες, ὄριμον, χρήσιμον εἰς τρόμους καὶ σπασμούς· οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζον, ὅτι ἐγίνετο ἐκ τῶν ὄρχεων τοῦ Κάστορος, τοῦ ζῴου, ἴδε Ἡρ. 4, 109 Διοσκ. 2, 26· ἔτι «κάστωρ· ζῷον, ἀφ' οὗ ὄρχεις καστόριον» Ἡσυχ. - εἶδος βαφῆς Σουΐδ.

Καστόριος, 3· ὁ ἐκ τοῦ κάστορος κατασκευαζόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάστορα· - ὄρχεις Ἡσυχ. - ἱμάτια, castorinae, μτγν.

Καστορίων -ωνος· ποιητής τις Ἀνθ

Κα-στορνύσα, ἐπ. ἀντὶ καταστορνύσα, Ὀδ. ρ, 32.

Καστωλοῦ πεδίον· χώρα τις ἐν Λυδίᾳ Ξεν. Ἀν. 1, 1, 29, 7· - ἐς Καστωλόν, Ἑλλ. 1, 4, 3. Ἡ ἀν. Καστωλός, ὁ· ὡς Λυδικὴ κώμη Στ. Βυζ πρβλ. Ἀρκαδ. σ. 57, 15.

Κάστωρ -ορος, ὁ· 1) υἱὸς Διός, ἡ Τυνδάρεω καὶ Λήδας, ἀδελφὸς Πολυδεύκους Ἰλ. Ὀδ.

Πινδ. 2) υἱὸς Ὑλάκου ἐκ Κρήτης Ὀδ. 3) συγγραφεὺς Ῥόδιος Πλουτ.

Κάστωρ -ορος, ὁ· τὸ ζῷον, τὸ κοινῶς καλούμενον σκυλοπόταμον, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 5, castor, fiber· ἐσφαλ. ἐνόμιζον οἱ ἀρχαῖοι, ὅτι οἱ ὄρχεις αὐτοῦ ἦσαν τὸ ἰατρικὸν τὸ καλούμενον καστόριον, ἴδε Διοσκ. 2, 26· τὸ εἶδμα αὐτοῦ ὡς καὶ σήμερον ἦτο πολύτιμον γυναικεῖον Ἱππ. 4, 109.

Καστότας, ὁ· «Συριακὸν βατάνιον» Ἡσυχ. πρβλ. Θιοφρ. Φυτ. αἰτ. 2, 23, καλεῖται καὶ καδύτας Διοσκ.

Κά-σχεθι, Ἰπ. ἀντὶ κατέσχεθε Ἰλ. λ, 702.

Κασωρεῖαν, τὸ· πορνεῖον, Ἡσυχ.

Κασωρεύω· πορνεύω Λυκοφρ. 772.

Κασωρίς, ἴδος, ἡ· πόρνη Λυκοφρ, 1385· πρβλ κασαύρα.

Κασωρῖτις -ιδος, ἡ· τῷ ἀνωτ. Ἀντιφαν. Εὐστ. 741, 38. Παρὰ δὲ Στ. Βυζ. εὑρίσκεται καὶ ἀσενικὸν Κασωρίτης = πόρνος.

Κατά. Ἡ κατὰ δὲν ἁπαντᾷ πλέον ὡς ἐπίρ. τίθεται δὲ ἄνευ πτώσ. μόν. ἐν τμήσει· «κατὰ δὲ πρυτάνεσιν ἔδησαν» Ὀδ. 6, 425, ο, 290, ἔνθα ἡ δοτικὴ δὲν πρέπει νὰ συναφθῇ μετὰ τῆς κατά, πρβλ. «κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ», κ, 238· ἀρχικὴ σημ. αὐτῆς εἶνε ἡ τοῦ κάτω

1. Μετὰ γεν. 1) ἐπὶ τόπου· α) ἐπὶ κινήσεως ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· «βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν» Ἰλ. π, 677· «βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων» = ἀπὸ τῆς κορυφῆς κάτω, χ, 187· «καθ' ἵππων ἅξαντες», ζ, 232· «βαλέειν κατὰ πέτρης» = ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν πέτραν κάτω Ὀδ. ξ, 399 «εἰς σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους» Ἀριστ. σφ. 355· «ἐρρίπτουν ἑαυτοὺς κατὰ τοῦ τείχεος κάτω» Ἡρ. 8, 53· «αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν ὦσαι» Πλατ. Φαιδρ. 229· «ἀλλόμενοι κατὰ τῆς πέτρας» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 17· οὕτως ὀρθότ. ἡ γραφὴ «κατὰ κλίμακος καταβαίνειν», 4, 5, 25, πρὸς ἣν ὁ Κρύγερ. παραβάλλει τὸ τοῦ Δ. Σικ. 14, 28 «καταβάσεις κατὰ κλιμάκων»· «ἦκαν ἑαυτοὺς κατὰ τῆς χιόνος εἰς τὴν νάπην» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 18· οὕτω καὶ «κατ' ἄκρης»· ἴδε ἄκρα· «Ζεὺς ὗων κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύει» Φιρικρ. ἐν Ἀθην. 6, 269. Ἐντ. τίθεται μὲν ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω φορᾶς, ἀλλ' αὐτὴ διευθύνεται συγχρόνως ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἑτέρου ἀντικειμένου πρὸς τὰ κάτω κειμένου· ὡς δὲ τὸ ἄνω κείμενον ἀντικείμενον ἐξ οὗ ἡ πρὸς τὰ κάτω φορά, οὕτω καὶ τὸ κάτω, πρὸς ὃ φέρεται τι, τίθεται μετὰ γεν. καὶ τῆς κατὰ «κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς» Ἰλ. ο, 344, οὕτω συχνάκ. ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου, ὅπερ ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν· πρβλ. «τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε», ν, 580· «κατὰ γθονὸς ὄμματα πῆξας», γ, 217· «κατὰ γαίης ὤχετο», ν, 504. Ἐντ. ἀνάγονται καὶ τὰ ἑξ. «στάξε κατὰ ῥινῶν» Ἰλ. τ, 39· «Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ» Θεοκρ. 7, 82· «πλείων δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη» Ἡσ. Ἔρ. 615· «κατὰ τῆς τραπέζης κατασπάτις τέφρην» Ἀριστ. νεφ. 178· «μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες» Πλατ. πολιτ. 3, 398· «κατὰ τοῦ πυρὸς ἀπένδειν» Κριτί. 120· «κατὰ χειρὸς ὕδωρ» ἀρχ. λεξ. = τὸ ῥᾷστον πάντων καὶ εὐχερέστατον· ἐντ. «κατὰ χειρὸς ἦν τὰ πράγματα» = εὐχερῆ, ὡς τὸ χυνόμενον ἐπὶ τῆς χειρὸς ὕδωρ Φερεκρ. ἀποσπ. 7, ὥσπερ «ὕδωρ ἐχέοντο κατὰ χειρῶν» Ἀθην. 9, 408· «κατ' ἀμευσιπόρων τριόδων ἐδινάθην» = ἐπάνω εἰς Πινδ. Π. 11, 38· «ὀνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται φᾶτις» Αἰσχ. Εὐμ. 357· Τὸ δὲ τοῦ Ὁμ. «κόπρος κατὰ σπείους κέχυτο . . . . . πολλὴ» Ὀδ. ι, 330, ἐξέτειναν μτγν. λέγοντες «διεσπάρησαν κατὰ τῆς νήσου» = ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς νήσου Πολυ 3, 19, 7· «ἐσκεδασμένοι κατὰ τῆς χώρας» 1, 17, 10· οὕτω καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. «καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας» 6) κάτω, ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας μέρους τινὸς πρὸς τὰ κάτω «ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο» Ἰλ. ψ, 100 «κατὰδυκέναι, ἀφανίζεσθαι κατὰ τῆς θαλάσσης» Ἡρ. 7, 6. 235· «ἔδυ κατὰ γῆς» Πλατ. Τιμ. 25· «κατὰ τῆς γῆς ὑποδύσαμαι ὑπὸ τὴν σχόνης» Ξεν. Ἀν. 7, 7, 11. Συνῳδ. ἄνευ ὅρου «κατὰ γῆς γίνεσθαι», 7, 1, 30. Ἴδε καὶ παρὰ τοῖς τραγ. πρὸς δήλωσιν τοῦ "Ἀιδου· «οἱ κατὰ χθονὸς θεοί» = οἱ θεοὶ τοῦ "Ἀιδου Αἰσχ. Περσ. 657· «τοῦ κατὰ χθονὸς ᾄδου», Ἀγ. 1359· «τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἰλυόμενος» Σοφ. Οἰ. Κ. 1699· «κατὰ χθονὸς ἔκρυψε», Ἀντ. 24· ὁμ. «ὁ κατὰ γῆς» = ὁ ἀποθανὼν Ξεν. Κυρ. 4, 6, 5· γ) ἐπὶ διευθύνσεως σκοπὸν «κατὰ σκοποῦ τοξεύειν» Ἡρωδ. 6, 7, 19· «κατὰ νώτου ξαίνειν» Δημ. 19, 197· «κατὰ κόρρης πατάσσειν» Λουκ. ἀλεκτρ. 30· κατὰ τοῦ κροτάφου πλῆξαι Ἡσυχ. οὕτω λέγηται καὶ τὰ «βᾶτε κατ' ἀντιθύρων» Σοφ. Ἡλ. 1427· καὶ γενικώτ. - κατὰ πηδαλίων Εὐρ. Ἀνδρ. 480 « κατὰ νώτου γενέσθαι» Ἡρ. 1, 9· «εἶνε δὲ αὕτη ἰδία στρατιωτικὴ φράσις, κατὰ νώτου, κατὰ πρόσωπον» 1, 75, Θουκ. 3, 108, Πολυβ. 1, 28, 6. Περιέργως λέγει ὁ Ἀπολ. Ῥ. 4, 1328 «κατὰ νηδύος ὔμμε φέρουσα» = ἐν νηδύϊ. Ἐκ τοιούτων φράσεων, οἷον, «τὸν κονιορτὸν ἴδε κατὰ τῶν ἰδίων φερόμενον», προκύπτει σημ. 2) τοῦ ἐναντίου, ἐχθρικῶς, ἰδ. μετὰ τοῦ λέγειν, «λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατα κακὰ» Σοφ. Φιλ. 65· «λόγους τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα», Λέ. 295· «κατ' ἀρχὰς γὰρ φιλαίτιος λεώς» = κατὰ τῆς ἀρχῆς, τῶν ἀρχόντων Αἰσχ. Ἱκ. 480 «ψεύδεσθαι κατὰ τινος» Λυσ. 22, 7· «πολλοῦ δέω καθ' ἑαυτοῦ ἑρεῖν αὐτός, ὡς ἄξιός εἰμι τοῦ κακοῦ» Πλατ ἀπολ. 37· - ἐπὶ τῆς ψήφου τῶν δικαστῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 180· «δίκης κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν» Σοφ. Αἰ. 444· ἐχθρικοῦ μηχανήματος «αὐτὸς καθ' αὑτοῦ ἄρα μηχανορραφῶ» Αἰσχ. Χο. 219· «ὦ κατ' αὐτοῦν λόγχας στήσαντες» Σοφ. Ἀντ. 1· «ὅσην κατ' αὐτῶν ὄβριν ἐκτίσαιτ' ἰδών» Αἰ. 297· «κατά τινος μάρτυρας παρασχέσθαι ὧν οὐκ ἀληθῆ λέγει» Πλατ. Γοργ. 472· «κατὰ τῆς πόλιως ὑπελάμβανον εἶναι» Πο-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειος

λυδ. 10, 8, 5· «τοιαύτην ὠμότητα εἶχε κατὰ τῶν ὑποτεταγμένων» Δ. Σικ. 19, 1· - ὁρίζω τινὸς κατά τινος, Πλουτ 'Αντ. 84· «εἶναι κατά τινος» = ἐναντίον, Νικ. 21· «χρῆσθαί τινι κατά τινος» Τιδ. Γρ. 15· «ἐγγελᾶν, ἐγκελεῖν κατά τινος» Σοφ. Οἰ. Κ. 1341· 3) ἀπὸ Πλάτωνος καὶ ἑξ. ἡ χρῆσις αὕτη τῆς προθ. ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῆς μὴ ἐχθρικῆς σχέσεως, ὅσον ἀφορᾷ σχετικῶς πρός, περί τινος καὶ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων σκόπει μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν», συμπ. 193· «-συντιθεὶς λόγον ἐπαινῶν κατὰ τοῦ ὄνου» = περί, Φαιδρ 260· «οἱ κατὰ τοῦ Δημοσθένους ἐπαινοι» Αἰσχίν. 3 50· «ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι κατ' ὀμῶν ἐγκώμιον» Δημ. 6, 9· καὶ γενικώτ. «αἱ κατὰ θηβαίων ἐλπίδες» 19, 84· «ταῦτα κατὰ πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν» Ξεν. Κυρ. 1, 2, 16· «μία τις μέθοδος κατὰ πάντων» 'Αριστοτ. π. ψυχ. 1, 1· «ἐπεκράτησε τὸ τῶν 'Αχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων Πελοποννησίων» = ἐπὶ πάντας ἐξετάθη Πολυδ. 2, 38, 1, ὅτις συνάπτει ἐκ· «ἀφορμὴ μήτε κατὰ τῶν ἐμπόρων μήτε περὶ τοὺς δούλους», 4, 50, 3· 'Εντ. παρὰ γραμ. τάσσεται ἐπὶ τῆς γλωσσικῆς χρήσ. «εἰ κατὰ θηλείας φαίης» = περί, 'Απολλ. συντ. σ. 198, 19· «φαῦλον καὶ φλαῦρον κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου» Μοῖρ «οὐ τάσσοντες τοῦτο κατὰ τοῦ βλακὸς ἁμαρτάνουσι» Φρυν. 272· «κατὰ κοινοῦ - Σχολ. Θουκ. 2, 36, συνηθέστ. ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἰδία χρῆσις εἶνε τὸ «καθ' ἱερῶν ὀμνύναι· 'Αριστ. βατρ. 101, ὅπερ προῆλθεν ἐκ τῆς ἐπιθέσεως τῆς χειρὸς ἐπὶ τῶν ἱερῶν· «καθ' ἱερῶν τελείων ὀμνύναι» 'Ανδοκ. 1, 98 «ὤμνυε κατ' ἐξωλείας» Δημ. 21, 119· «κατ' ὀμῶν ὀμνύναι οὐκ ἤθελε εἰ μὴ σαφῶς ἤδει τὰ εὑρηκὰ ὀμοῦμένη», 29, 26· «παραστησάμενον τοὺς παῖδας αὐτὸν κατὰ τούτων ὀμνύσθαι», 54, 38, ἔνθα ἐννοεῖται ὅτι, ἂν ὁ ὀμνύων ὄλεν ἐκράτει τὸν ὅρκον, ἔπρεπεν ἡ ἀρὰ νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνων, ἐφ' οὓς ὤμνυε· 59· «ἐπιορκήσασι κατὰ τῶν παίδων» Λυσ. 32, 13· ἴδε «κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν ὀμνύναι» Λουκ. Ἰκαρ. 9· καί, «καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας», Τιμ. 7. Ἄλλο εἶνε τὸ «ἐν ὀλίγῳ ποιήσασθαι κατὰ χιλίων χιμάρων» = τάξιμον 'Αριστ. ἱππ. 659· «εὔχεσθαι κατὰ νικητηρίων» Δημ. 'Επ. 1 59. τὸ παροιμιακόν, «κατὰ βοὸς εὖχου» Διογεν. 5, 90· καί, «μηδὲν κατὰ βοὸς εὔξῃ», 6, 55· ἐπὶ χρόνου, μόνον εἰς ὀλίγ. φράσεις, «κατὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀείμνηστον» Λυκουργ. 7· «κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου σκέψασθαι» Δημ 22, 79· 6) ὡς ἐπιρρ. εἶνε τά, καθ' ὅλου, κατὰ παντὸς = ἐν γένει 'Αριστοτ. ἴδε τὰ ὀνόματα Π. Μετὰ αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου· α) ἐπὶ ἐκτάσεως ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τόπου τινός, μετὰ ῥημάτων κινήσεως καὶ ἠρεμίας, ἐπὶ ἐξαπλώσεως καὶ διευθύνσεως ἐπί τινα ὡρισμένον τόπον, ὥστε συμπίπτει μὲ τὴν ἀνά· 3) α) ἀλλὰ ἐπὶ ὅλως διαφόρου ἐννοίας· συνήθ. ἀπὸ Ὅμ. καὶ ἑξ. εἰς τοιαύτην χρῆσιν - κατὰ στρατὸν Ἰλ. η, 370· «κατὰ κρατῆρ' ὁμίλους», δ, 345· «κατὰ γαῖαν, 'Ελλάδα, Ἴλιον, Τροίην, - κατὰ πτόλιν, ἄστυ, οἶκον, δώματα, - κατὰ λαόν, δῆμον, ἀνδρώπους, - κατὰ νῆας, κλισίας, - κατὰ ῥωπήϊα» Ὀδ. ξ, 473· οὕτω καὶ παρὰ τραγ. - κατὰ πτόλιν, ἄστυ Αἰσχ. Ἑπτ. 969, Περσ. 1027· «ὅσοις τοῖς καθ' Ἑλλάδα» = καθ' ὅλην τὴν Ἑλλ. 'Αγ. 564· «ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἔρχεται» Σοφ. Οἰ. Κ. 67· «εἶσω κατ' αὐτὸν (χῶρον) εὐστομοῦσ' ἀηδόνες», 18· «κατὰ στέγας εἶναι» Οἰ. τ, 637· «οἱ κατ' οἶκον» = οἰκέται, domestici, Ἠλ. 1136· «κατ' οἶκους» =ἔνδον Οἰ. τ. 1147· «κατ' ἀγρίαν ὕλην ἁλωμένη» Οἰ. Κ. 349· καὶ ἐν πεζ. «αἱ ἔχιδναι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν εἰσιν» = εἰς ὅλην τὴν γῆν Ἱππ. 5, 109· «ἥρωες κατὰ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἱδρυμένοι» Λυκουρ. 1, 25 «οὐ γὰρ ἦν κατὰ πόλιν» Πλατ. Θεαιτ. 142· «τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἰόντων περὶ τὴν γῆν», 208 (πρβλ. ἐως· ἔστ' ἔστιν ἄστρα κατὰ τὸν οὐρανὸν» 'Αριστ. ἐκκλ. 83)· - κατὰ τὸ ὁδάτιον, Φαιδρ. 229· «τοῦ περιφερομένου κατὰ πάντα τὰ μέλη αἵματος», Τίμ. 74· «κατὰ τὸν πλοῦν ἤδη ὢν» Θουκ 7, 31· «οἱ κατὰ ταῦτα οἰκοῦντες» Ξεν. 'Αν. 7, 5, 13· «κατὰ τὴν ὁδὸν ἐγένοντο», 4, 3, 21· (πρβλ. «ἐπειδὰν φερόμενοι γένωνται κατὰ τὴν λίμνην» Πλατ. Φαιδ. 114)· «οἱ κατὰ τὸ 'Αρκαδικὸν πελτασταί» = οἱ ἐν τῷ 'Αρκαδικῷ στρατῷ, 4, 8, 18· «στὰς κατὰ τὰς πύλας», 5, 2, 16. Συχνὸν δὲ εἶνε τὸ «κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν» ἰδίᾳ δὲ καὶ - β) «κατὰ ῥόον» = κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥεύματος· «κατὰ ποταμὸν πλεῖν» Πρ 1, 194· - κατὰ ῥόον, ἀντιθ. τῷ «ἀνὰ ποταμόν», 2, 96· «κατὰ ῥοῦν φέρεται», παροιμ. ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας Διογεν. 5, 82· «κατ' οὖρον ἴτω, ἱρίσσετε» Αἰσχ. Ἑπτ. 672, 836· «ῥείτω κατ' οὖρον» Σοφ. Τρ. 468· «κατὰ τὸν Ἰλισσὸν ἴωμεν» = κατὰ τὸ μῆκος αὐτοῦ Πλατ. Φαιδρ. 229· ὁμοίως ἐπὶ τῶν κυνηγῶν, οἵτινες διώκουσι τὰ ἴχνη τοῦ ζώου «κυναγοὶ κατ' ἴχνος πλάτων ἅφαντον κιχάντων» Αἰσχ. 'Αγ. 679· «κατ' ἴχνος ἅσσω» Σοφ. Αἴ. 32· «καμὲ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἄγε» Πλατ σοφ. 237· «εἶναι κατὰ τοὺς ἄλλους προϊόντας» = κατόπιν τῶν ἄλλων, οἵτινες προχωροῦσι Πρ. 9, 53· «κατὰ στίβον, 4, 122, ὡς «κατὰ πόδας» = κατόπιν Θουκ. 3, 98· γ) ἐπὶ διευθύνσ. εἴς τι «κατὰ στῆθος βάλλειν, κατ' ἀσπίδα Ἰλ. γ, 347, λ, 108· καὶ εἰς ὁμοίας φράσεις συχνάκ. «βέλος κατὰ καίριον ἧλθε» = τὸν εὑρήκει τὸ βέλος εἰς ἐπικίνδυνον μέρος, λ, 439· «οὐδέ ποτε Ζεὺς τρέψεν ἀπὸ καρτερῆς ὁρμῆνης ὅσσε φαεινὼ, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρᾳ», π, 644· «παίει κατὰ στέρνον» Ξεν 'Αν. 1, 8, 26· «ὁρμᾶν κατά τινα», 7, 5, 27· «ὁρμᾶν κατὰ ταῦτα τὸ χωρίον ἐγένοντο» = ἐφθασαν εἰς Πρ. 3, 86· «ἐπειὰν κατὰ τοῦτο γένωμαι τοῦ λόγου», 6, 19· καὶ μεθ. «κατὰ ταὐτὸ γίνεσθαι» = συμφωνεῖν, 4, 119· ἄλλ. «παρῆσαν αἱ παρθένοι κατὰ τοὺς πατέρας» = ὅπου οἱ πατέρες ἐτέθησαν, 3, 14· «ἄρχειν κατ' ἄλλους» = πρὸς ἄλλους, ἢ ὀρθότ. εἰς τὸ

μέρος, ὅπου οἱ ἄλλοι ἦσαν Ξεν. Κυρ. 7, 1, 12, ὀλίγον δὲ ἀνωτέρω εἶπεν, ἵν' ἄλλοις· 6) γενικώτ. ἐπὶ τοῦ ἀντικρύ, «ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον χρὴ θεῖν» Αἰσχ. Ἑπτ. 487· «κατ' ὄμματα τῷ νυμφίῳ» Σοφ. Ἀντ. 756· «κατὰ μὲν Δακεδαιμονίους ἕστηκε Πέρσας» Ἡρ. 9, 31 Ἐπὶ γεωγρ. θέσεως, τὰ περίχωρα, τὰ πέριξ, τὸ πλησίον που «ἡ Στερὶη κατὰ Σινώπην πόλιν κειμένη» Ἡρ. 1, 76· «κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν» Θουκ. 2, 30· «ἡ καθ' ἡμᾶς θάλασσα» = ἡ μέχρις ἡμῶν φθάνουσα, ἡ βρέχουσα τὴν ἡμετέραν χώραν Πολυβ. 1, 3, 9· «κατὰ βορέαν ἑστηκώς» = πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ Θουκ. 6, 104· συχν. δὲ ἐπὶ τῆς τακτικῆς «οἱ κατὰ τὸ λαιὸν τῶν ὑπεναντίων» Πολυβ. 1, 34, 9 «οἱ κατά τινα τεταγμένοι». - Τοπικ. δὲ ἀρχηθὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωνται καὶ αἱ παρ' Ὁμ. τόσον συχν. φράσεις «κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν» = ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῇ ψυχῇ· ὧδε κατωτέρω. - Ἐπὶ ἀριθμῶν, τὸ περίπου Ἡρ. 2, 145· - κατ' οὐδέν = σχεδόν τίποτε, 2, 101· 2) ἐπὶ χρόνου, λέγεται ἐπὶ ἑκτάσ. ἐπὶ χρον. διαστήματος, ἐπὶ τοῦ διαρκοῦς καὶ συγχρόνου «ἐμὸν κατ' αἰῶνα» Αἰσχ. Ἑπτ. 201· «λευκὸν κατ' ἦμαρ» Ἀγ. 654· «κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεί» Σοφ. Ἠλ. 251· «μίαν καθ' ἡμέραν» Ἀντ 55· «καθ' ἡμέραν τὴν νῦν» = σήμερον, Οἱ Κ 3· ἰδίᾳ δὲ ἐν πεζῷ «κατὰ Ἀμασιν βασιλεύοντα» = ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρ. 2, 143· «κατὰ τὸν πόλεμον» = κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, 7, 157· «κατ' εἰρήνην» «-κατὰ τὸν κατὰ Κρόϊσον χρόνον», 1, 67· «κατὰ τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους» «-κατὰ Σωκράτην» Ἀθην. 11, 505· «εἴ τι μὴ ὀρθῶς πράττω κατὰ τὸν βίον τὸν ἐμαυτοῦ» Πλατ. Γορ. 489· «κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους», πολιτικ. 274· «οἱ καθ' ἑαυτοὺς» = οἱ σύγχρονοι αὐτῶν Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 10· - οἱ καθ' ἡμᾶς Πολυβ. 16, 20, 8, ὅτι συνάπτει καὶ «εἴς τε τοὺς πρὸ ἡμῶν καὶ τοὺς καθ' ἡμᾶς καιρούς», 4, 1, 4· «-κατὰ καιρὸν πράττεσθαι» Δημ. 1, 4. - κατὰ φῶς· = τὴν ἡμέραν, ἀντιθ. πρὸς τὸ «νύκτωρ» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 25. Ἀλλὰ «καθ' ἡμέραν» = καθημερινῶς Αἰσχ. Περσ 827· «ὁ καθ' ἡμέραν βίος» Σοφ. Οἱ. Κ. 1366· «ἐπὶ τῷ καθ' ἡμέραν μισθῷ» = ὁ καθημερινὸς μισθὸς Ἡμ. 59, 108· ἴδε «κατὰ μῆνα» ἀνήκει ἐντεῦθεν. 3) ἐπὶ μερισμοῦ καὶ διανομῆς ἑνὸς ὅλου μεγαλειτέρου εἰς μικρότερα καὶ πλειότερα μέρη «κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας» = εἰς φυλὰς καὶ γένη Ἰλ. 6, 363· «κατὰ στίχας· Ἰλ. «-κατὰ κώμας κατοικημένοι» Ἡρ. 1, 96· «ἐκ τῶν συμμάχων ἐξελέγετο κατ' ὀλίγους», 8, 113· «κατὰ ἕνδεκα μέρη κεκοσμημένη» = εἰς ἑνδεκα Πλατ. Φαιδρ. 246· «κατ' εἴδη διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα» = εἰς εἴδη διακρίνειν, 273· «ὁπόσοι κατὰ πόλιν ἐν ἑκάσταις νομεύουσιν», πολιτικ. 294· «ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατ' ἔθνη δουλεύωσι» Δημ. 9, 26· «ἐλάμβανον τοὺς ἄρτους κατ' ὀβολόν, τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι», 31, 37· «κατὰ διακοσίας μνᾶς διακεχρημένον», 27, 11· ἐν τῇ τακτικῇ, «κατὰ φυλάς, κατ' ἴλας, κατὰ τάξεις, κατὰ λόχους» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 17· «κατὰ πόλεις διελόμενοι» Θουκ. 3, 1· «ὡς ἕκαστοι κατὰ πόλεις», 1, 89· «κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως πλέοντες», 90· αὐτως ἐκφέρονται καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῆς διανομῆς «καθ' ἕνα μαχεσόμενοι» Ἡρ. 7, 104· - καθ' ἑπτά Ἀριστ. ὄρν. 1079· «κατ' ὀλίγας (ναῦς) προσπίπτοντες» Θουκ. 3, 28· «κατὰ δύο» = δύο δύο Πλατ. Σπιν. 6, 323· - κατ' ἕνα Ξεν. Ἀν. 4, 7, 8· «κατὰ μίαν ἡ ὁδὸς λαμβάνων» Δημ. 20, 77· «κατὰ μίαν ναῦν τάττειν» Πολυβ. 1, 26, 12· ἰδ. ἐπὶ τῆς τῶν στρατιωτῶν τοποθετήσεως, εἰς ἣν καὶ τὸ «κατὰ κέρας προσβάλλειν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 26, ἀνήκει· - πρβλ. ἔτι καὶ τὸ «κατ' ἔπος· - ξιν μὲ λέξιν, κατὰ λέξιν Ἀριστ. βατρ. 201· - καθ' ἑσμούς, σφ. 1146· ἔνθ. 4) τίθεται ἐπὶ ἀπομονώσεως καὶ χωρισμοῦ «κατὰ σφὰς γὰρ μαχέσονται» = μόνοι Ἰλ. 6, 366· «μόνος καθ' αὐτὸν» Σοφ. Οἱ. τ. 63· «αὐτὴ καθ' αὐτὴν» Εὐρ. Ἴων 60· «αὐτὸς καθ' ἑαυτόν» Ἀριστ. σφ. 786· συνηθέστ. δὲ τοῦτο ἐν τῷ «λέγων κατὰ σαυτόν» Πλατ. Γορ. 505· «αὐτὸ τὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον» = ἕκαστον μόνον καθ' ἑαυτό, Θεαιτ. 206· «μόνος αὐτὸς καθ' αὐτόν», πολιτ. 10, 604· «καθ' ἕνα», ἀντιθ. τῷ «ὅλος» Ἀλκ. 1, 114, καὶ «ἀντέσχομεν πάντες ξύμπαντας καὶ καθ' ἑκάστους» Θουκ. 2, 64· «οἱ καθ' αὐτοὺς Ἕλληνες», 1, 131· «καθ' ἑαυτὸν παρεύεσθαι» = μόνος Ξεν. Ἀν. 5, 10, 11· «καθ' ὁμᾶς αὐτοὺς ἐξοπλίσθητε», Κυρ. 6, 3, 32· (ἀλλά, «αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς» = ἑκούσιοι, 5, 5, 39)· «γεγόνασι καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι» Δημ. 10, 52· «ἦδη καθ' ἑαυτὸν ἄντι» = ὅτε ἦτο αὐτεξούσιος, 36, 4· ἐκ τοῦ 1) γ) ἕπεται ἡ σημ. τοῦ σκοποῦ, τῆς διευθύνσ. πρός τι· «ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἀλλὰ σθε» = ταξειδεύετε διὰ καμιὰ δουλειά Ὀδ. 72· «πλάζεσθαι κατὰ ληΐδα», γ, 106· «χρὸς ἱλθεῖν», λ, 479· «κατὰ ληΐην ἐκπλεύσαντες» Ἡρ. 2, 152· «ἀποπλέειν κατὰ βίην καὶ γῆς ζήτησιν», 1, 94· «κατὰ ζήτησιν τινα πέμπειν» Σοφ. Τρ. 55· «κατὰ θέαν ἐλθεῖν» Θουκ. 6, 31· «καθ' ἁρπαγὴν ζεύξαντες ἰέναι» = διὰ νὰ ἁρπάζωσι Ξεν. Ἀν. 3, 4, 7· ὁμοίως, «Ζεὺς . . . μετ' Αἰθιοπῆας ἐχώετο δῆν κατὰ δαῖτα» = διὰ συμπόσιον, πρβλ. Ἰλ. α, 424· «κατὰ τὴν κνίσαν εἰσελήλυθε» Ἀριστ. εἰρ. 1015. Ἔντ. τίθεται ἐπὶ τοῦ κυρίου αἰτιατικοῦ αἰτίου διά, «αἰτίαν καθ' ἣν τινα» Αἰσχ. Πρ. 226· «θησέως κατὰ φθόνον ἀστοὺς τηλατοῦσαι» = διὰ φθόνον Εὐμ. 656· - κατὰ Κύθηραν, ἰκ. 331, καὶ Ἀριστ. εἰρ. 133· «κατ' εὔνοιαν φρενῶν» Αἰσχ. ἰκ. 918· καὶ ἐν «ἐμήδιζον κατ' Ἕλλο μὲν οὐδέν, ἆρε δὲ» Πλατ. Φαιδρ 229· «κατὰ φθόνον οἴεσθαι τὸν ἄλλων λέγειν· Γορ. 487· «ἐγὼ κ- αὐτὸ τοῦτο ἄγομαι Πῶλον, ὅτι» = διὰ τοῦτο, ὅτι, 6) ἐκ τοῦ 1)· 6) ἔνιοτε ἡ σημ. τοῦ ἀνά

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος, συμφώνως πρός τι· «ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν εἰρημένα ζῆν» Πλατ. Φαιδ. 115· «καθ' ἡμέτερον νόμον» Ἰλ. ι, 108· κατὰ μοῖραν, κατ' αἶσαν, κατὰ κόσμον = κατὰ τὸ προσῆκον· ὁμοίως «κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα» = κατὰ θείαν φώτισιν, παραχώρησιν, ἔμπνευσιν Πλατ. Εὐθυδ. 272· «κατὰ θεὸν ἥκεις» Ἡρ. 8, 85· «κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος ὅτε πίρασιν» Σοφ. Οἰ. Κ. 102· «κατ' ὀμφὴν σὴν ἑστάλη», 556· κατὰ τὸ χρηστήριον» Ἡρ. 7, 178· « – κατὰ νόμους» = σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, ὡς οἱ νόμοι κελεύουσιν Αἰσχ. Ἱκ. 238, 385· «κατὰ νόμους τοὺς ἐπιχωρίους» Ἡρ. 1, 35· «κατὰ τοὺς νόμους ζῆν» Πλατ. Πρωτ. 326· – κατὰ νόμιον Ξεν. Κυρ. 5, 5, 6· «–κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολάς»=κατὰ τὰς διαταγὰς Ἡρ. 8, 85· «κατὰ τὰ παρηγγελμένα» Ξεν. Ἀν. 2, 2, 8· «κατὰ τὰ συγκείμενα» = κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, 7, 2, 7· «κατὰ τὰ συνειθισμένα» Ἡρ. 5, 112· «κατὰ τὰ ἤκουον», 2, 49· «κατὰ τὸν σὸν λόγον» Πλατ. Γοργ. 471· – «κατὰ νοῦν ἔχει κεῖνο» Σοφ Οἰ. Κ. 1765 «κατὰ γνώμαν ἔβρις», Οἰ. τ 1087· «κατὰ τὸ εἰκός» Ξεν. Κυρ. 8, 7, 9· «αἱ συνθῆκαι καθ' ἃς ἐδανείσατο» Δημ. 25, 69. Ἐπὶ συγγενείας «θρόνους ἔχω κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὁμωλάτων» Σοφ. Ἀντ. 174· «κατὰ τὴν συγγένειαν» Ξεν. Ἀν. 7, 2, 31· «προσεχώρησεν αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα» = ἐκ μητρὸς Θουκ. 127· «κατὰ Πίνδαρον» =ὡς ὁ Πίνδαρος λέγει Πλατ. Φαιδρ. 227· «καθ' Ὅμ.», συμπ. 174· «κατὰ τὸν Θουκ.» Πλουτ. Δημ. 6· «οὐ γὰρ κατὰ τὸ πλεῖν κυβερνήτης καλεῖται, ἀλλὰ κατὰ τὴν τέχνην», ἀναφορ. πρός, διά, Πλατ. πολιτ. 1, 341· « κατὰ λόγον», ἴδε λόγος· ἐν δὲ τῷ «κατὰ τὸν πατέρα ἐπίθουλος ἴστι τοῖς καλοῖς» Πλατ. συμπ 203, σημαίνει, καθὼς ὁ πατὴρ αὐτοῦ· 7) ἐπὶ ὁμοιότητος, συμφωνίας, τρόπου· «κατὰ λοπὸν χρόμιος» Ὀδ. τ, 233· «πατέρα τε καὶ μητέρα ὀδύρῃσιν οὐ κατὰ Μιθριδάτην τε τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ» Ἡρ. 1, 121, ὄχι ὡς εἶνε ὁ Μιθριδάτης καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀλλὰ διαφόρους, πρβλ. 2, 10, Θουκ. 2, 62· «μέγεθος κατὰ συκῆν μάλιστα» = ὅση εἶνε ἡ συκῆ Ἡρ. 4, 23· «ποταμοὶ οὐ κατὰ Νεῖλον ἔοντες μεγάθεα»= ὄχι ὅσος εἶνε ὁ Νεῖλος τὸ μέγεθος, 2, 10· «ἵνα προσείπω σε κατὰ σὲ» = καθὼς οὐ συνειθίζεις Πλατ.Γοργ. 467· «κατ' ἐμαυτὸν οὐ πρὸς τοὺς ὑμετέρους λόγους», συμπ. 199· «κατὰ τὸν πάππον» = καθὼς ὁ πάππ.Παρμ. 176· «ὁμολογῶ οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ»=ὄχι καθὼς ποῦ εἶνε οὗτοι,ἀπολ. 17· «κατὰ ταὐτὰ» = κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον Ἡρ. 6, 53· «τὸ κατὰ ταὐτὸν» Πλατ. Φιλ. 58· «κατά τί λέγοντες», σοφ. 222· «κατὰ πάντα τρόπον» Ξεν. Ἀν. 6, 4, 30· «κατὰ παλλοὺς τρόπους» Κυρ. 8, 1, 46· ὁμοίως, «τὸ ἐμὸν δέος οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον»=ἀνθρώπινον Πλατ. Φιλ. 12· «οὐ κατὰ χρυσίον ὠνεῖσθαί σοι εἶναι», συμπ. 112· «τὸ καθ' ἥλικον κατ' ἄνθρωπον φοονεῖ» Αἰσχ. Ἑπτ. 407· «λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν οἴεσθαι ἐμέ» Ἀγ. 899· «ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίας» Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 938· ἐν δὲ ταῖς συγκρίσεσι τίθεται τὸ ἐμπρόσθετον πάντοτε μετὰ τοῦ ἤ καὶ μετ' αὐτὸ εἰς τὸ δεύτερον μέρος· ἀμφότερα δὲ τὰ μέρη συγκρίνονται πρὸς ἄλληλα ὡς πρὸς τὸν βαθμόν, λατ. quam pro· «μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς» = ὑπεράνθρωπον ἀσθένειαν πάσχεις Σοφ. Οἰ. Κ. 601· «τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν» = ὑπὲρ τὴν ἐμὴν δύναμιν, Τρ. 1025· «φρονεῖτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα» = παρὰ ὡς 'ταιριάζει εἰς ἄνδρα, Ἀντ. 764· «ἅστις μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ», Αἴ. 748· «δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν» εἶναι λόγους» Πλατ. Φαιδρ. 279· «ταῦτα ἴσως μεῖζόν ἐστιν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν» Κρατ. 392, ἀνώτερα τῶν ἐμῶν καὶ σῶν δυνάμεων· «μεῖζόν ἢ κατ' ἄνθρωπον», πολιτ. 2, 359· «μεῖζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότες ἤδη» Θουκ. 7, 75· «πλεῖω ἢ κατὰ τὸ ἡμέτερον πλῆθος»Ξεν Κυρ. 4, 5, 40· «τίς κρείττων ἢ κατ' ἄνθρωπος», 8, 7, 2· «μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτὸν ἁρπάμενον» = μεῖζον τῶν δυνάμεών του Δημ. 11, 14· «εἰ δέ τῳ δοκῶ μείζονας ἢ κατ' ἐμαυτὸν λέγειν λόγους», 13, 18· «πολλὰ κἀγαθὰ ὑμᾶς εἰργασμένοι οὐ κατὰ τὰς Μειδίου λειτουργίας», 21, 169· ὁμοίως καὶ π. μτγν. «τολμηρότερον ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν» Πολυβ. 5, 18, 7· 8) γενικώτ. δὲ ἐπὶ τοῦ ὅσον ἀφορᾷ· «σὺ δὲ ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἑσθλὸς ὢν ἐπίστασο» Σοφ. Αἰ. 1378· «οὐκ ἔχω εἰπεῖν κατὰ τὴν Ἀμφιάρεω ἀπόκρισιν» Ἡρ. 1, 49· «κατὰ τὴν τροφὴν τῶν παίδων τοσαῦτα ἔλεγον»,2, 3· «κατὰ μὲν τὸν κρατῆρα αὗτως εἶχε»· «καθ' ὅ ἡδέα ἐστίν, ἆρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθά» Πλατ. Πρωτ. 351· «κατά τί», 335· «καθ' ὅσον», 351· «καθ' ὅτι», πολιτικ. 298· μετὰ τοῦ εἶναι πλεοναστικῶς «ἐγὼ τούτοις κατὰ ταῦτα εἶναι οὐ ξυμφέρομαι», Πρωτ. 317· «κατά τι». «κατὰ πάντα» – «τὸ κατὰ ταῦτον εἶναι» = ὅτι αὐτὸν ἀποβλέπει Ξεν. Ἀν. 1, 6, 9· ἐνίοτε γίνεται διὰ τῆς προθ. κατὸ ἁπλῆ περιγραφὴ ἢ περίφρασις ἐκφραστικωτέρα τοῦ ἁπλοῦ ὀνόματος ἢ τῆς γενικῆς, ὡς δηλοῦσα πάσας τὰς μεριαότητας ἢ τὰς σχέσεις· «τὰ κατὰ τὸν πόλεμον» = ὁ πόλεμος καὶ ὅ,τι αὐτὸν ἀποβλέπει· «τὰ κατὰ τὴν πόλιν» = ὅσα τὴν πόλιν ἀποβλέπουσι· «λέγειν τὰ καθ' ἀνθρώπους» = τὰ τῶν ἀνθρώπων Αἰσχ. Εὐμ. 300· «πάντα τὰ κατ' ἀνθρώπους» = πάντα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, Ἐλ10· «τὰ κατὰ τὴν μουσικὴν πάντα» Πλατ. Γοργ. 474· «τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν» = τῶν σωματικῶν, Φαιδ. 82· «τὰ καθ' ὑμᾶς ἐλλείματα» = τὰ ὑμέτερα Δημ. 2, 27· «τῷ καθ' ἑαυτὸν φόβῳ» = τῷ φόβῳ, ὃν αὐτὸς ἐμπνέει, 19, 2· «τὰ καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει» = τὰ ἡμέτερα Ξεν. Κυρ. 7, 1, 16· ἡ τοιαύτη χρῆσις εἶνε ἐξ εὐρυτέρα παρὰ μτγν. «τοῦτο τὸ κατὰ τὸν στόλον ἐνεχείρισεν» Πολυβ. 1, 56· 1· «ὁ κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας χρόνος», 1, 58, 2· «ἡ κατὰ τὸν ἥλιον ἀνατολή, παρεία», 3, 113, 1· «αἱ κατὰ τὸν Φίλιππον εὐεργεσίαι», 2, 49, 2·

(ΕΔΔΗΝ. ΛΕΞΙΚ.)

«ἡ καθ' Ἡρόδοτον ἱστορία» = ἡ τοῦ Ἡροδότου Δ. Σικ. Τινὲς τῶν τοιούτων περιφράσεων ἔχουσιν ὅλως ἐπιρρ. σημ. ὡς «κατ' ἰσχὺν» = ἰσχυρῶς Λίσχ. Πρ. 212· «κατὰ σκότον» = κρύφα Σοφ. Φίλ. 574· «κατ' ὀρθὸν» = ἴσια, Οἰ. τ. 88· «κατ' ὀργήν», Τρ. 929· «καθ' ὁρμὴν ὁρᾶν» = ὁρμητικῶς, Φίλ. 562· καθ' ἡσυχίαν, κατὰ τάχος, κατὰ κράτος, κατὰ τὸ ἰσχυρὸν Ἡρ. 9, 2· «κατὰ πόδα» Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 20· «κατὰ μέρος, κατὰ φύσιν, κατὰ τύχην, κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, κατὰ πολύ, κτλ.

Ἡ κατὰ παρὰ π. πάσχει τὴν λεγομένην ἀναστροφήν, ὅταν τίθεται μετὰ τὴν πτῶσιν, πρὸ τῆς ὁποίας συνήθ. κεῖται· «Ἀτρειδῶν κάτα» Σοφ. Λῦ. 295· καὶ ἐν τμήσ. ὅταν κῆται μετὰ τὸ ῥῆμα· «ὅτ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον» Ὀδ. ι, 6, Ἰλ. ρ, 91.

Παρὰ π. καὶ μάλιστα τοῖς ἀρχαιοτ. ἐπ. καὶ πρὸ συμφώνων πάσχει ἀποκοπήν, κάτ' εἶτα δὲ ἐν συνθέσει γίνεται ἡ καλουμένη ἀφομοίωσις, οἷον κάββαλε (κάτ-βαλε), κακκείοντες, κάλλιπε, καρρέζουσα· ἀλλὰ καί, καγγόνυ, καδδέ, καδδύναμιν ἀντὶ, κάγ γόνυ, κὰδ δέ, κὰδ δύναμιν· ἐπίσης, κακκεφαλῆς, καμμένῳ, καμμίσαν, καν νόμον, καππεδίον, καπφάλαρα, κάρρα, καττάδε, καττόν, ἄτινα καλλίτερα εἶνε νὰ γράφωνται κεχωρισμένα. Πρὸ δὲ τοῦ στ καὶ σχ ἐκπίπτει ὅλως τὸ τ οἷον, κασταρνᾶσα, κάσχεθε· ἐν δὲ τῷ καταιβάτης διατηρεῖται ὁ παλαιὸς τύπ. τῆς προθ. κατά, ὡς καὶ εἰς τὸ κοιν. κατα-βαίνω

Ἐν δὲ ταῖς συνθέσεσι σημαίνει· 1) κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω, καταβαίνω, καταβάλλω, καταπίπτω, κατάκειμαι· 2) τὸ ἐναντίον, κατάδω, καταδράω· καὶ ἐχθρικῶς ἢ βλαπτικῶς, καταγιγνώσκω, κατηγορέω, καταψηφίζομαι· 3) ἐπίτασιν τῆς ἀρχικῆς τῆς λέξ. σημ. κατακόπτω, καταφαγεῖν, κατακτείνω, κατάδηλος· 4) ῥῆμα ἀμετάβατον ποιεῖ μεταβατικόν, καταθρηνέω.

Κατά, ἰων. ἀντὶ καθὰ = καθ' ἅ.

Κᾶτα· καὶ εἶτα, καὶ ἔπειτα ἰδ. ὡς ἔρωτ. καὶ ἔπειτα; καὶ ὕστερα Ἀριστ. ἵππ. 713· πρβλ. εἶτα

Κατα-βάδην, ἐπίρ. καθὼς ποὺ καταβαίνει τις, κοιν. καταβαίνοντας, πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθ. τῷ, ἀναβάδην· «ἀναβάδην ποιεῖς, ἐξὸν καταβάδην» Ἀριστ. Ἀχ. 385.

Κατα-βαθμός, ὁ· κατάβασις, κατήφορος, φαίνεται δ' ὅτι εἶνε κύριον ὄνομα τόπου μεταξὺ Λιγύπτου καὶ Λιβύης Πολυδ. 31, 26, 9, ἄττ. καταβασμοὺς Λίσχ. Πρ. 810.

Κατα-βαίνω (ἴδε βαίνω), προστ. ἀορ. κατάβηθι Ὀδ. ψ, 20, Ἀριστ. νεφ. 237, καί, κατάβα, βατρ. 35, ὑποτ. ἀορ. ἐπ. καταβείομεν, ἀντὶ καταβῶμεν Ἰλ. κ, 97, κατεβήσετο, ν, 17, Ὀδ. κ, 107· καὶ κατεβήσατο Ἰλ. ζ, 288, Ὀδ. α, 330, δ, 337, ο, 99, ἔνθα ὁ Βέκκ. πανταχοῦ κατεβήσετο γράφει· καταβήσεο Ἰλ. ε, 109· καταβαίνω ἀντιθ. τῷ, ἀναβαίνω, Ὀδ. μ, 77· - οὐρανόθεν Ἰλ. λ, 184· ἐκ τινος εἴς τι, «-ἐξ ὄρεος», ν, 17· «-ἐς πεδίον», γ, 252· «-ἐς Ἅϊδα δόμον» Πινδ. Π. 3, 11· «-ἐκ τῆς δορμαμάξης» Ἡρ. 9, 76· «τὰ ἐκ τῶν ὀρίων καταβάντα ῥεύματα» Πλατ. Κριτ. 118· «-ἐς τὰ πεδία», νόμ. 3, 678· «-ἐς φρέαρ» Λυσ. 193· ἢ μετὰ γεν. «δίφρου, πόλιος» Ἰλ. 109· - Παρνασσοῦ Πινδ. Ὀ. 9, 46· «πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροὸς» Εὐρ. Ἀνδρ. 111· καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου, ἅπου τις καταβαίνει· «θάλαμον κατεβήσατο» Ὀδ. δ, 337· «Ἅϊδαν καταβήσει» Σοφ. Ἀντ. 816· ὁδὸν «τὸν Ἅϊδα δόμον κατέβα» Εὐρ. Ἡρακλ. 61· «ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω» Ὀδ. λ, 252· ἄλλον εἴδους εἶνε ἡ αἰτ. «κλίμακα κατεβήσατο» Ὀδ. α, 330· «ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβάς», ξ, 350· «κατέβαινε ὑπερῴας», σ, 206· ἐνεργ. καὶ παθ. «καταβαίνεται ὁ ἵππος» Ξεν. π. ἱππ. 11, 7, ἀλλὰ ἐνερ. «καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἵππου», Κυρ. 5, 5, 6· «καταβίβηκεν ἀπὸ τῶν ἵππων» Δημ. 42, 24. Πλὴν τούτου ἐκφέρει καὶ τὰς ἑξ. τῆς κινήσ. σχέσεις· α) ἐκ τῆς μεσογαίας εἰς τὴν παραλίαν, ἀντίθ. τῷ ἀναβαίνειν· «καταβήσομαι ἐς Ἰωνίην» Ἡρ. 1, 206· «-ἐς τὴν πόλιν»· «-κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ» Πλατ. πολιτ. 1, ἐν ἀρχῇ· «-ἐς ἀγρὸν μένα», Θεαιτ. 142· 2) ἐπὶ τοῦ χαμηλότερου κειμένου πεδίου τῆς μάχης, ἵνα λάβῃ μέρος ἀπολ. Σοφ. Τρ. 503· «μεθ' ὅπλων» Πλατ. νόμ. 3, 831, Ξεν. Ἀν. 4, 8, 27· καὶ μετὰ προσδ. «-ἐς ἀγῶνα»· 3) ἐπὶ ῥητόρων, καταβαίνω ἀπὸ τοῦ βήματος· - καταβήσομαι Δημ. 20, 154· σπανιώτ. μετὰ τῆς προθ. κατὰ ἀπὸ τοῦ βήματος Δημ. 19, 113· «-ἀπὸ τοῦ λόγου» = παύω τοῦ νὰ ὁμιλῶ· λόγου Ταξ. 35· μτφ «καταβαίνειν ἐς λιτάς» = εἰς τὸ τέλος ἐτράπη εἰς παρακλήσεις Ἰσοκρ. 1, 116 (ὁ Sicuin ἑρμηνεύει, ἵνα ἐπὶ τοῦ ἄνω descendere ad preces· ὁμοίως καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, descendere ad preces· ὁμοίως· «κατέβαινε εἰς τὰς παραιτήσεις» 1, 90· «κατέβαινε λόγων», 1, 118· «λόγους ἄλλους ἐποιεῖτο ἢ οὓς ὁ κατέβαινον συλλυπούμενοι τῷ παθεῖ», 94· «ἐπὶ τελευτὴν καταβαίνειν» = εἰς τὸ τέλος Πλατ. πολιτ. 6, 511· «εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν» Ἀριστοτ. πολ. 7, 16. Καὶ ἐκ τῆς τιμῆς· «τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας» Πολυδ. 1, 51· - ἐπὶ τῆς βροχῆς «κατέβη βροχὴ» Ματθ. 7, 25. Παρὰ δὲ Πινδ. μετ. «ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει» = ταπεινώνει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ὑπερβεβλῆσθαι», Π. 8, 78.

Κατα-βακχεύω· εἰς βακχικὴν μανίαν, ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλω τινὰ Εὐριπ. παθ. βάλλομαι ἐγώ, καταντῶ εἰς βακχικὴν μανίαν Εὐριπ. καὶ μτγν.

Κατα-βακχιόομαι· ἐνθουσιάζομαι (ἐκ βάκχας), μαίνομαι· «ὄρους ἢ ἴλατας κλάδοισι» Εὐρ. Βακχ. 109.

Κατα-βάλλω (ἴδε βάλλω)· ῥίπτω κάτω, χαμαί, ἐν τμήσει· «πρίν με κατὰ πρηνῆ βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον» Ἰλ. ε, 414· «ἡ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἓο κάββαλεν οἰόν», ν, 343· «πάρ δὲ Διὸς θωμῷ... κάββαλ' ἐπ' ἠειρόεντα οὐρόν», θ, 249· «κάββαλ' ἐπ' ἠειρόεντα», θ, 189· «κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω» Θεοκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐντ. ἐπὶ τῶν κολακευόντων κυνῶν ὁ-
καταιβάζωσι τὰ αὐτιὰ «οὕτατε κάββαλεν»
Ὀρ. 302· «καταβαλὼν τὰς ὄρρυς» Εὐρ.
Ἀνδρ. 167· καὶ ἐπὶ τῆς ἐλάφου «καταβάλλειν
τὰ ἀέρματα» = ἀποβάλλειν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 18·
ἐπράτων γουλον ἀπὸ κρατάφων» = τῷ παρ' ἡ-
μῶν ἐκβάλλω γένεια ἢ τρίχας, ὅμοιος ἐν τῷ
καταβάλλειν ὡς καὶ ἐν τῷ καθιέναι περ-
γέται ἡ ἔννοια τῆς ὑπερβολικῆς αὐξήσεως
σεως. 15, 85 ἀντιθ. τῷ, ἀναστῆναι Πλατ.
Ἀξιοχ. 155· «αἴσχιον ἐν πάλῃ τὸ πίπτειν ἢ
τὸ καταβάλλειν», Ἱππ. ἐλάττ. 374· «κατα-
βάλλειν ὡς καὶ ἐν τῷ καθιέναι περ-
γέται ἡ ἔννοια τῆς ὑπερβολικῆς αὐξήσεως
σεως. 15, 85 ἀντιθ. τῷ, ἀναστῆναι Πλατ.
Ἀξιοχ. 155· «αἴσχιον ἐν πάλῃ τὸ πίπτειν ἢ
τὸ καταβάλλειν», Ἱππ. ἐλάττ. 374· «κατα-
βάλλειν ἀπὸ τοῦ ἵππου» = ῥίπτειν κάτω Ξεν.
Κύρ. 5, 2, 41· καὶ μτφ. «-ἀπ' ἐλπίδος»
Πλατ. Ἐὐθυφρ. 15· ἐντ. κρημνίζω, χαλῶ,
ῥίπτω κάτω, ἁπλώνω κατὰ γῆς, φονεύω
«τὰ οἰκήματα οὐ κατέβαλλε» Ἡρ. 1, 17· «τὰ
ἀγάλματα», 8, 109· «πολλοὺς Λακε-
δαιμονίων», 7, 63· «πατάξας τινὰ» Λυσ. 13,
67· «ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠκόντιζον καὶ πολ-
λοὺς αὐτῶν κατέβαλλον» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 3·
«κατέβαλε καὶ καταβαλεῖν τὴν παρθένον»
Πλουτ. Κιμ. 6· οὕτως ἴσ. πρέπει νὰ ἐννοῆται
καὶ τὸ «ἱερεῖα καταβάλλειν» Ἰσοκ. 2, 20, ἂν
δὲν εἶνε κάλλιον νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς ἐν 3)
«τὰ νενομισμένα θυσίας ἀποδιδόναι» πρβλ.
«κάλλιον τὸ θῦμα καταβαλλόσα δαίμοσιν»
Εὐρ. Βακχ. 1244· καὶ-σφάγια, Ὀρ. 1603· 2)
«καθιστῶ τινα εἴς τινα κατάστασιν, μετὰ σφο-
δρότητος ἢ αἰῶνιδίως· «-εἰς συμφοράς» Εὐρ.
Ἡ. Τ. 606· «-εἰς ἀπορίαν» Πλατ. Φίλ. 15·
«εἰς ἀπιστίαν», Φαιδ. 88· «εἰς φόβον» Ξε-
νοφ. 7, 333· «-εἰς φθόνον», 7, 344· «-εἰς
ὀργάς», πολιτ. 7, 538. Καὶ μέσ. καταπίπτω
εἰς «εἰς φθόνον καὶ ἀπορίαν», ἔπιν. 7, 341·
«ἐξέρασμε ὀφοῦ εἰς τὸ μηδὲν κατέβαλες» Ἡρ.
9, 69· - ὁμοίως κυριολ. «εἰς γῆν φυτὸν
εἰ σπέρμα» = χωννόω εἰς τὴν γῆν, φυτεύω,
Πλατ. Θεαιτ. 149· μτφ. «οὐδὲ σπέρμα δεῖ
καταβάλλειν ἐν τῇ πόλει οὐδένα τοιούτων
πραγμάτων» Δημ. 24, 154· ἐν γέν. διαδίδω,
ἁπλώνω τι «καταβάλλειν φάτιν» Ἡρ. 1,
199· «δεδημοσιωμένα που καταβέβληται γε-
γραμμένα» Πλατ. σοφ. 232· «πολλοὶ λόγοι
περὶ αὐτὰ καταβέβληνται» Ἀριστοτ. ἠθ. Νἰκ.
Ἀστοτ. 4) 3· καταθέτω, ἀποθέτω Ἀριστ.
Ἀθ. 165· «δ. καταθέτω χρήματα, πληρώνω,
τελῶ, ἀποφέρω, πρόσοδον παρέχω· «ἡ λίμνη
ἐς τὰ βασιλέιον καταβάλλει ἐπ' ἡμέρην ἑκά-
στην τάλαντον ἐκ τῶν ἰχθύων» Ἡρ. 2, 149·
«τὰ νόμιμα Πλατ. νομ. 5, 742· - χρήματα
Λύσιτ. 1, 73· τελῶ, προκαταβάλλω, προ-
πληρώνω Θουκ. 1, 27· «τέλη ὠνούμενος μὴ
καταβάλλειν» Δημ. 24, 144· ἔτι - ζημίας,
21, 83· «-τὰς καταβολάς», 59, 27· καὶ μτγν.
Πλουτ. Θεμ. 24· πληρώνω Στραβ. 5,
224· «λότρα πολεμίοις» Δ. Ἀλ. 2, 10· καὶ
«ὑπέρ τινος» Λουκ. βί. πρασ. 25· - μαρτυρῶ,
μαρτυρίαν καταβάλλετο ἐνταῦθα» Δημ. 31,
46· 4) ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, μτγν. ἰδ. τὸ
ἀπορριμμένα ἀδόκιμοι Ἀριστοτ. πολ. 8,
2 ἂν γάως ὡς πρὸς τὴν σημ. δὲν ἀνήκει μᾶλ-
λον εἰς 2) = καὶ γενικῶς ἐξηπλωμένοι, συνή-
θεις καὶ διὰ τοῦτο οὐχὶ ἰδίας προσοχῆς ἄ-
ξιοι· οὕτω δὲ καὶ ὁ Βόνιτζ ἐν τῷ Index Aristotelicus σ. 369 ἑρμηνεύει τὸ ἕτερον χωρίον
τῶν πολιτικῶν, 9, 2 «αἱ καταβεβλημέναι
νῦν μαθήσεις, τὰ καταβεβλημένα παιδεύμα-
τα»=usitatae disciplinae, cf· ἡ ἐμπεδῶν παι-
δεία· ὁ δὲ Ἰσοκ. συνάπτει «τοῦ μὴ τῶν κα-
ταβεβλημένων εἰς εἶναι μηδὲ τῶν κατημελημέ-
νων», 12, 8, ὅπερ εἶνε μεταφορὰ ἐκ τοῦ χα-
μαὶ ἐξαπλωθέντος παλαιστοῦ. Μέσ. Οὕτω τὴν
βάσιν, τὴν ἀρχήν, τὸ θεμέλιον «οἷον ὅτ' τις
ναυπηγὸς τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν κατα-
βαλλόμενος» Πλατ. νόμ. 7, 803· ἐν γέν., ἐ-
ρῶ τι, γίνομαι ἀρχή. αἴτιός τινος «ὦ με-
γάλων ἀρχὼν καταβαλλομένα μέγαν οἶτον»
Εὐρ. Ἑλ. 164· «ὅταν δὲ χρηπὶς μὴ καταβληθῇ
γένους ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγό-
νους», Ἡρ. μ. 1261· «-τοιαύτην» διαιθετῶ
Ἀθην. 9, 318 συχνάς. Ἰδρύω «Ἀριστιπ-
πος τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφίαν κατέβαλε»
Στραβ. 17, 837· ὡς, «ὁ Στωϊκῶν αἵρεσιν
καταβαλόμενος» Πλουτ. ἠθ. 329· «ἐξ ἀρχῆς
καινὴν νομοθεσίαν καταβαλόμενος» Δ. Σικ.
12, 20· «-ἱστορικὰς πραγματείας» Δ. Ἀλ.
1, 1· ἐπὶ τῆς τοῦ κόσμου δημιουργίας, Ἐκκλ.
πρβλ. καταβολή· β. ἐπίθ. - τέον.

Κατα-βαπτίζω· βυθίζω μέσα εἰς τὸ ὕδωρ,
πνίγω, μτγν. καὶ μτφ. «-ὑπὸ μέθης, λύπης,
καταβαπτίζεσθαι, τὸν νοῦν καταβαπτισθείς»
Εὐμαθ.

Κατα-βαπτισμός, ὁ· τὸ καταβαπτίζεσθαι,
καταβύθισις Εὐστ.

Κατα-βαπτιστής, ὁ· καταβαπτίζων, βυθί-
ζων, μτγν.

Κατα-βάπτω· βυτῶ τι ἐντὸς ὑγροῦ, βάφω
μὲ χρῶμα, χρωματίζω· «δευσοφαίοις τισι
φαρμάκοις ἐς κόραν καταβαφείσα» Λουκ.
εἰκ. 16.

Κατα-βαρβαρόω· ὅλως βάρβαρον ποιῶ τι,
καταστρέφω Τζέτζ.

Κατα-βαρέω· διὰ βάρους πιέζω τι πολὺ
Λουκ. θε. δι. 21, 1· καὶ μτφ. «τῇ μάχῃ
καταβαρεῖσθαι» Πολυβ. 11, 33, 3· «-ὑπὸ τοῦ
πάθους» Δ. Σικ. 19, 24.

Κατα-βαρής, 2· λίαν βαρύς, πολὺ φορτω-
μένος· «πλοῖα καταβαρῆ» Δ Κασ. 39, 42·
ἴσ. ἡ ὀνομαστικὴ σχηματίζεται καταβαρις,
ἴδε Λουκ. εἰς Φρυν. σ. 540.

Κατα-βάρησις, ἡ· ἡ πολλὴ ἐκ βάρους πίεσις.

Κατα-βαρύνω· καταβαρέω, Ω· «τὸν βίον»
Στοβ. ἀνθ. 67, 25.

Κατά-βαρος· ἴδε καταβαρής.

Κατα-βασανίζω· λίαν βασανίζω Ἱπποκρ.

Κατα-βάσια, ἰων. καταίβασις· 1) κατάβασις
Κ. Σμ. 6, 181· 2) καταβρομὴ Παῦλ. Ἰncurs.

Κατα-βάσιον, τὸ· κατάβασις, τόπος ὅπου
εἴς τι μέρος, σπήλαιον, καταβαίνουσι, μτγν.
- Λίθου Σουΐδ. ἴδε παρομιγῶν.

Κατα-βάσιος, Ζεύς· καταιβάτης.

Κατά-βασις, ἡ· τὸ καταβαίνειν· «-ἀπὸ τοῦ
ὄρους» Ἡρ. 7, 223, Ξεν. Ἀν. 5, 2, 26· «ἡ
εἰς Ἅιδου κατάβασις» Ἰσοκ. 10, 20· ἡ ἀπὸ
τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀσίας εἰς τὴν θάλασσαν
πορεία, ἀντιθ. τῷ ἀνάβασις Ξεν. Ἀν. β. 2·

ἡ· «-ἢ ἐπὶ θάλασσαν» Δ. Σικ. 1· καταίβασμα, κρημνός, μτγν. π. καταίβασις.

Κατα-βασκαίνω· ᾽μματιάζω Πλουτ. συμπ. 5, 7, 1· «καί σε τῇ θέᾳ καταβασκήνας» Ἡλιοδ. 4, 5.

Κατα-βασμός, ὁ· ἴδε καταβαθμός.

Κατα-βατεύω· πατῶ τι Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 467 ὡς ἐξήγ. τοῦ καταστείβω.

Κατα-βάτης, ὁ· μαχητὴς ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ὅστις ἐξέρχεται καὶ μάχεται πεζῇ Πλατ. Κριτι. 119, καθ᾽ Ἡσύχ. «-ἀπὸ τοῦ ἅρματος ἀποβάτης»· ἴδε καὶ καταιβάτης.

Κατα-βατικός, 3· ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ καταβῇ Πορφυρ. ἐπίρ. -τικῶς, μτγν.

Κατα-βατός, 3· ὁ πρὸς τὰ κάτω φέρων, ἀπάκριμνος, μτγν.

Κατα-βαύζω· γαυλίζω τινά, μετὰ γεν. τινός· -καταβαύξας Λεων. Ταρ. 97 (7, 408).

Κατα-βαυκαλάω· καταχοιμίζω τινὰ δι᾽ ᾠδῆς ἢ ὀργάνου τινός, ὅπερ ἐκαλεῖτο σεῖστρον, νανουρίζω Πολυδ. 9, 127· «-καὶ νυστάζειν» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 14, 20.

Κατα-βαυκάλησις, ἡ· νανούρισμα, «αἱ τῶν τιθηνουσῶν ᾠδαί» Ἀθην. 11, 784.

Κατα-βαυκαλίζω· 1) = καταβαυκαλάω ἀρχ. λεξ. 2) καταρροφῶ (πρβλ. βαύκαλις) Σώπατ. ἐν Ἀθην. 11, 465.

Κατα-βδελύσσομαι· σικχαίνομαι, ἀποστρέφομαι ὅλως διόλου, Ο᾽.

Κατα-βεβαιόω· πιστοποιῶ τι ὡς βεβαιότατον, βλέπε μέσ. «ὁ Λίβιος οὕτω γενέσθαι καταβεβαιοῦται» Πλουτ. Καισ. 47.

Κατα-βεβαίωσις, ἡ· ἡ περὶ τοῦ βεβαίου πιστοποίησις, κύρωσις· «αἱ ὑπὲρ τῶν πραγμάτων καταβεβαιώσεις» Πλουτ. ἠθ. 1120.

Κατα-βεβλάκευμένως· ὅλως διʼ ὅλου ἀμελῶς, ῥᾳθύμως, ἀργῶς· ἴδε κατεβλακευμένως.

Κατα-βεβλημένως· ἀπερριμμένως, καταπεφρονημένως· - ζῆν Ἰσοκ.

Κατα-βεβλής, 2· πλήρης βλῶν, πληγωμένος Δ. Ἀλ. 2, 42.

Κατα - βιάζομαι· βίᾳ κατακρατῶ τινος, χειροῦμαι τινά· - πόλιν Ἀππ. Καρχ. πολ. 2, 28· «-δυνάμει καὶ χάριτι δόξαν» = παραναγκάζω, ἐξαναγκάζω, βίᾳ κρατῶ Πλουτ. π. τοῦ ἐν Δελφ. Εἰ. 3· παθ. «καταβιάζεται ὑπʼ ἐκείνου» Θησ. 11· «καταβιασθῆναι», διορθωθὲν ὑπὸ Wyttenbach ὀρθῶς εἰς τό, «καταβιβασθῆναι», συμπ. 2, 5, 2.

Κατα-βιβάζω· φέρω τινὰ κάτω, καταιβάζω· «-τὸν Κρόνον ἀπὸ τῆς πυρῆς» Ἡρ. 1, 87· «τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος εἰς κοίλην νῆα», 8, 119· «τὰ βοσκήματα ἐκ τῶν ὀρῶν» Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 5· «-τὸ στρατόπεδον εἰς τὸ ὁμαλὸν ἀπὸ τῆς ἀκρωνυχίας», αὐτόθι, 7· «τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν» Πλουτ. Θεμ. 5· κ. παθ. Καμ. 10· «καταβιβάζω τὴν διήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου» Δ. Ἀλ. 1, 8. καὶ μτφ. «-ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ὑπερηφάνων αὐχημάτων ἐπὶ τὸ δημοτικόν», 7, 45· - ἐπὶ τοῦ γραμματικοῦ τόνου, καταιβάζω τὸν τόνον (οἷον, ἄνθρωπος, ἀνθρώπου), Ἐτ. Μ. 774, 38. Καὶ ῥ. ἐπίθ. - τέος, 3· «καταβιβαστέοι ἔσονταί σοι εἰς τὸ σπήλαιον» Πλατ. πολιτ. 7, 539.

Κατα-βίβασις, ἡ· τῷ ἑπομ. Ἐτ. Μ. 610, 24, ἐπὶ τοῦ τόνου.

Κατα-βιβασμός, ὁ· ἡ κατάβασις, τὸ κατάβασμα Σχολ. ἐν Ὀδ. ε, 248, καὶ ἀλλ. μτγν. ἐπὶ τοῦ τόνου Ἐτ. Μ. 422, 21.

Κατα-βιβρώσκω· κατατρώγω· «ἐπειδὴ κατέβρωσε ἄμβροτον εἶδαρ» Ὁμ. ὁμν. Ἀφρ. 127· «ἐκπέποται τε καὶ καταβίβρωται ὁ ἀμπελος καρπός» Πρ. 4, 199· «ἵνα μὴ ὑπὸ ἀλλων καταβρωθῇ», 3, 202· «τὰ ἐνδάδε διεφθαρμένα ἐστὶ καὶ καταβεβρωμένα» Πλατ. Φαιδ. 110 καὶ μτφ. - τὰ ὄντα Ὑπερειδ. ἐν Πολυδ. 6, 39· «οἱ καταβεβρώκασʼ ἕνεκʼ ἐμοῦ τὴν οὐσίαν;» Ἡγησιππ. ἐν Ἀθην. 7, 290· «τὸν ἀργὸν εἰς ὀψοφαγίαν», 8, 244· πρβλ. κατεδρόξειε.

Κατα-βινέω· βινέω, Ἀριστ. θεσμ. 1216, λέγει ὁ Σκύθης «καταβινῆσι γάρ».

Κατα-βιόω· περνῶ τὸν βίον· «τὸ ἡδέως καταβιῶναι τὸν βίον ἄνευ λυπῶν» Πλατ. Πρωτ. 355· «περὶ Ῥόδον σοφιστεύειν καταβιῶναι» Πλουτ. Δημ. 24· «ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι» Πρωόν. 1, 15, 8. Παρὰ Λουκ. Ἱστ. 1, 12 ἡ γραφὴ, καταβιώσασθε, εἶναι ὀρθοτέρα τῆς, καταβιώσητε.

Κατα-βίωσις, ἡ· τὸ νὰ περάσῃ τις τὸν βίον του· «εἰς καταβίωσιν τὴν ἡσυχίαν ἄγειν» Δ. Σικ. 18, 52· - ἀφανὴς Ἀππ. Καρχ. πολ. 4, 10.

Κατα-βλακεύω· παραμελῶ ἐξ ὀκνηρίας, ῥᾳθυμίας, βραδύτητος, νωθρότητος· «Ἱππαρχος κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτων» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 16· παθ. εἶμαι ἀμελὴς, ὀκνηρός, νωθρός, μτγν. πρβλ. κατεβλακευμένως.

Κατα-βλάπτω· βλάπτω σημαντικά· «ἐὰν μή τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ» Ὁμ. ὁμν. Ἑρμ. 23· «κατέβλαψε τὸν τρωθέντα» Πλατ. νόμ. 9, 877· - βλάθην, 864· «ἂν τις καταβλάψῃ τινὰ ἑκὼν ἀδίκως» Δημ. 23, 50· πρβλ. τὸν νόμον, αὐτόθι § 38.

Κατα-βλέπω· βλέπω ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, βίπτω πρὸς τὰ κάτω τὸ βλέμμα· «κατέβλεψεν εἰς τοὺς μαχομένους ἄνωθεν» Πλουτ. Ἄρατ. 32, συχνά, τινά.

Κατα-βλεφαρίζω· κατιλλώπτω Ἡσυχ.

Κατά-βλημα, τό, ἐν τῷ πλ. 1) καταβλήματα = περιαιρετά τινα σκηνογραφήματα ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ· «καταβλήματα δὲ ἐστὶ σώματα ἢ πίνακες ἦσαν ἔχοντες γραφὰς πρὸς χρείᾳ τῶν δραμάτων πρυσφόρους· κατεβάλλετο δʼ ἐπὶ τὰς περιέκτους ὅρος ὅτι κύων ἢ θάλατταν ἢ ποταμὸν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον» Πολυδ. 4, 131· 2) τὸ ἄκρον ἢ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτος ἢ τῶν ὑφασμάτων ὡς καταβαλλόμενον ἤτοι κρεμάμενον Ἀθην. 12, 536· 3) παν. ἰατρ. εἶδος δεσμοῦ ὑπερκειμένου, ὅπως συνέχῃ τὰ ὑποκείμενα, περιβλήματα Ἱπποκρ. 4) τοῖς πλοίοις εἶδος τέντας ὑπεράνω τοῦ καταστρώματος κατὰ τὸ μέσον χρησιμεύουσα καὶ πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἱσταμένων καὶ ἀγωνιζομένων.

Καταβλής -ῆτος, ὁ· μάνδαλος Ἡσύχ.

Κατα-βλητικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος ἢ δυνά-

Απρόσο κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

μενος νὰ καταβάλῃ τινά, οἷον τὸν ἀντίπαλον ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. περὶ Ἱππικ. 8, 11· «τὰ πολλὰ ἐκεῖνα καὶ καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς Ἑλλάδος» = τὰ καταστρεπτικὰ Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 19.

Κατα-βλιχάομαι· φωνάζω πολύ, βελάζω, ἐπὶ τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν· - χίμαιραι Θεοκρ. 5, 42.

Κατα-βλώσκω· διέρχομαι, κατὰ μῆκός τινος πορεύομαι· «ἄστυ καταβλώσκοντα» Ὀδ. π. 466· «ποταμοῖο καταβλώσκοντε ῥείθρῳ» Ἀπολ. Ῥ. 4, 227· ὁ Λυκοφρ. 1068 σχηματίζει μέλλοντα «καταβλώξουσι».

Κατα-βοάω· φωνάζω κατά τινος, κατηγορῶ· - τινὸς «ἀγγέλους καταβωσαμένους Λευτυχίδεω περί τινος» Ἡρ. 6, 85· Θουκ. 1, 67· καταβάλλω τινά, τὸν ἐναντίον, μὲ τὰς φωνάς μου, τὸν κάμνω νὰ μὴ ἀκουσθῇ «καταβοήσαμαι βοῶν σε» Ἀριστ. Ἱππ. 286· φωνάζω, παρακαλῶ τινα Πλουτ. ἠθ. 773.

Κατα-βοή, ἡ· τῷ ἑπομένῳ· «αἰσθόμενοι καὶ ταδοὴν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν παρήλθομεν» σχετακραυγήν, φωνὰς ἐναντίον μας Θουκ. 1, 73· «εἰς Λακεδαίμονα», 8, 87.

Κατα-βόησις, ἡ· καταδοή ἐναντίον τινός, κατηγορία· «ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσεσιν» Πλουτ. Πομπ. 67.

Κατα-βολεύς, ὁ· θεμελιωτής, ἱδρυτὴς Σχολ. Πινδ. Ὀ. 3, 1, μτγν.

Κατα-βολή, ἡ· ποίησις, κτίσις, πλάσις, -ἀνθρώπων Πλουτ. π. πυρ. καὶ Ὁδ. 2 -κόσμου, Κ Δ καὶ μτγν. «καταβολὴν ποιεῖσθαι» = τὸ θεμέλιον, τὴν ἀρχήν, μτφ. - τυραννίδος Πολυβ. 13, 6, 2· ἐντ. «ἐκ καταβολῆς ναυπηγεῖν» = ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ «ἑτοιμάζειν σκάφη» = ὅλως διόλου νέα σκάφη, ναυπηγεῖν Πολυβ. 1, 36, 8· ὁμοίως «ἐκ καταβολῆς κατηγορεῖν», 26, 1, 9· «τῆς αὐτῆς καταβολῆς γεγονέναι» = καταγωγῆς Ἀρρ. Ἐ πικτ. 1, 13, 3· 2) -πυρετοῦ πρωσβολὴ Δημ. 9, 29· «ἡ καταβολὴ τῆς ἀσθενείας» Πλατ. Γοργ. 519· ἀσθένεια τῶν ὀφθαλμῶν, ἥτις συνήθως καταρράκτης καλεῖται Πλουτ. Τιμολ. 37· -θεοῦ = ἔμπνευσις, θεῖος ἐνθουσιασμὸς Πολυβ. 1, 16· 3) ἡ πληρωμὴ ποσοῦ χρημάτων εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν· - τῶν τελῶν Δημ. 24, 98· ἐν τῷ νόμῳ, 37, 22 λέγεται· «τὸ ἀργύριον ἐφερε καταβολὴν τῇ πόλει τοῦ μετάλλου» φόρον, πρόσοδον, καὶ «τὰς καταβολὰς καταβάλλειν εἰς τὸ βουλευτήριον κατὰ πρυτανείαν», 59, 27.

Κατα-βόλας, ὁ· ἅρμος, ἁρμίσκος, λιμενάκι Σχόλ. Θουκ. 1, 30.

Κατα-βομβέω· βομβῶ πολύ, μτγν.

Κατα-βορβορόω· πλήρης βορβόρου παιῶ τι, μτγν.

Κατα-βορβόρωσις, ἡ· λέρωσις μὲ βόρβορον, μετὰ τοῦ, πήλωσις Πλουτ. π. δεισ. 3.

Κατα-βόρειος· ὁ ὑπὸ τὸν βορρᾶν, ὁ προφυλαγμένος ἀπὸ τοὺς βυρρᾶ Θεοφρ.

Κατά-βορρα, 2· τῷ ἄνωτ. «ἀπὸ τῶν ἄρκτων καταβορρος» Πλατ. Κριτί. 118· - οἰκία =ἀντίθ. τῷ «πρόσβορρος» Ἀριστοτ. οἰκ. 1, 9.

Κατα-βόσκησις, ἡ· ἡ διὰ τῆς βοσκήσεως ἐρήμωσις τόπου τινός, μτγν.

Κατα-βόσκω· βόσκω τι, ἐπὶ τοῦ ποιμένος, ὅστις διὰ τοῦ ποιμνίου του βόσκει τόπον τινά· «ὃ τὴν Σαμίαν καταβόσκων» Θεοκρ. 15, 127· μέσ. ἐπὶ τοῦ ποιμνίου, κατατρώγω «κῆπον αἴξ ἐμὴ κατιβοσκήσατο» Λογγ. 2, 16· ἐν γέν. φθείρω, ἀφανίζω· «κτήνεα λοιμὸς καταβόσκεται» Καλλ. Ἄρτ. 125 καὶ μτγν.

Κατα-βόστρυχος· ὁ πολλοὺς βοστρύχους ἔχων· - νεανίας Εὐρ. Φοιν. 148.

Κατα-βοστρυχόω· εἰς βοστρύχους τὴν κόμην πλέκω, ἢ μὲ βοστρύχους κοσμῶ· «ἡ θρὶξ καταβοστρυχουμένη» Ἐλιαθ. 4, σ. 110.

Κατα-βουκολέω· παραπλανῶ, ἀπατῶ, Θεμ. λογ. 26, σ. 330.

Κατα-βραβεύω· ὡς ἀγωνοδίκης κατά τινος ἀποφασίζω, ἐν γέν. καταδικάζω· «ἱκιστάμεθα Στράτωνα ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα» Δημ. 21, 93, καὶ μτγν.

Κατά-βραχος, ὁ, ἡ· ὁ βράχους ἔχων τόπος, μτγν.

Κατά-βραχύ· κατὰ βραχύ, ἐν μικρῷ, κατ' ὀλίγον ὀλίγον Θουκ. 7, 2· ὀρθότ. γραπτ. κεχωρισμένως.

Κατα-βρέμω· ποιῶ δυνατὸν βρόμον, μτγν.

Κατα-βρενθύομαι, πολὺ βρενθύομαι, μτγν.

Κατα-βρέχω· βρέχω τι παραπολύ· «-μύρᾳσι ὑπήνην» Ἀνακρ. 7, 6· «τινὰ κάδοις Χίου» δηλ. οἴνου, Ἡδυλ. Ἀθην. 11, 473· «μὴ καταβρεχθῶ» Ἀριστ. νεφ. 267· μτφ. «μέλιτι πόλιν» = μὲ ὡραῖα ἄσματα ἐπαινῶ Πινδ. Ὀ. 11, 103· «καύχημα σιγᾷ καταβρέχειν» = σιγᾷν μᾶλλον ἢ καυχᾶσθαι, Π. 4, 57.

Κατα-βρίζω· καταλιμπάνω Ἡσυχ.

Κατα-βρίθω· πίζω μὲ βάρος, καταβαρύνω τι· «ὕλῃ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας» Θεοκρ. 17, 95, παρκ. καταβέβρθα = εἶμαι πολὺ βαρέως φορτωμένος· - τινί Ἡσ. Ἐρ. 236· οὕτω καὶ ἐν. Θεοκρ. 7, 146.

Κατα-βροχίζω· καταβροχθίζω.

Κατα-βροντάω· βροντῶ ἄνωθεν, ξεκουφαίνω μὲ τὴν βροντήν, μτγν. μτφ. ἐπὶ τῶν ῥητόρων, οἷον ὁ Δημοσθένης «καταβροντᾷ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας» Λογγιν. 34, 4.

Κατα-βρύξις, (μονήρ. τύπ. ἅπαξ. ὡς ἐκ τοῦ καταβρύχω, πρβλ. βιβρώσκω)· = καταπίνει Ἡσυχ. - φάρμακον Ὀδ. δ, 222, ἔνθα ὁ Σχολ. διακρίνει «καταβρόξειε, ὅταν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ καταπίῃ» καὶ «καταβρώξειε, ὅταν ἀντὶ τοῦ καταφάγῃ», ὡς ἐκ τοῦ καταβιβρώσκω, πρβλ. Βουτμαν. λεξ. 2, σ. 122· οὕτω γράφ. ὀρθῶς «καταβρόξασα» Ἀπολ. Ῥ. 2, 271· «καταβρόξειε» Δ Περ. 604· «καταβρόξῃ» Λυκοφρ. 742· πρβλ. πρασίτι «παῖδος καταβροχθέντος αἰθάλῳ δίμας», 55. Παρ' Ἡσυχ. ὑπάρχ. καὶ ἡ ἀπαρ. τοῦ ἀορ. «καταβρόξαι» = καταπιεῖν.

Κατα-βροχή, ἡ· τὸ κατάβρεγμα, βρέξιμον, μαλάκωμα Γαλην. κ. μτγν.

Κατα-βροχθίζω· καταπίνω, καταβάζω βιαστικὰ καὶ μετὰ πολὺ τινος ψόφου γνα-

μένου ἐν τῷ τοιούτῳ Ἱπποκρ. Ἀριστ. ὄρν. 505· «θερμόν ποτε καταβροχθίσας ἰχθύν» Ἀθην. 8, 344· μτφ. «λόγους μόνον καταβροχθίσας», 6, 270.

Κατα-βροχθισμός· ὁ· τὸ καταβροχθίζειν, Κλ. Ἀλ.

Κατα-βρύκω· ξεσχίζω μὲ τὰ δόντια καὶ καταπίνω ταχέως ὡς παιοῦσιν οἱ λέοντες ἐν τῷ τρώγειν Λεων. Ταραντ. 51 (6, 263).

Κατα-βρῦχάομαι· τῷ ἐπομ. «καταβρυχήσεται σε μήτηρ ὡς λέων» Εὐμαθ. 11, σ. 445.

Κατα-βρύχω· βρυχῶμαι, ὠρύομαι, ἐπὶ λεόντων, δι. γρ. ἀντὶ καταβρύκω ἐν Λεων. Ταρ. 51.

Κατα-βρύω· ἀφθόνως βλαστάνω, πρασινίζω· «κισσῷ καταβρύουσαν» Εὔσουλ. ἐν Ἀθην. 11, 471, ὅπερ ὁ Πόρσων διώρθωσεν εἰς τό, «κισσῷ κάρα βρύουσαν», ὅπερ παρεδέχθη καὶ ὁ Μαϊνέκ.

Κατά-βρωμα, τό· φάγωμα, φαγί, Ο'.

Κατα-βρώξιε· ἔδε καταβρόξειε.

Κατά-βρωσις, ἡ· τὸ φάγωμα, Ο'.

Κατα-βυθίζω· φέρω κάτω εἰς τὸν βυθόν, βουλιάζω Ἱπποκρ. - τὴν ναῦν Δ. Σικ. 15, 34· μτφ. - τοὺς βίους Λογγιν. 44, 6.

Κατα-βυθισμός, ὁ· βούλιασμα, πνίξιμον.

Κατα-βυρσόω· πετσώνω ὅλον τι· -τὰς πρίρας Θουκ. 7, 65· «τὸ σῶμα τοῦ Κλεομένους κρεμάσαι καταβυρσώσαντας» = ἐντὸς δέρματος τυλίξαντας» Πλουτ. Κλεομ. 38.

Κατα-βύω· φράζω, στουπώνω, μτγν.

Κατά-γαιος· κατά-γειος, Ο'.

Κατα-γανόω· γανώνω ὅλον τι, Κλ. Ἀλ.

Κατ-αγαπάω· πολὺ ἀγαπῶ, Ἐπικουρ. ἐν Δ. Λαιρ. 10, 94.

Κατα-γαργαλίζω· πολὺ γαργαλίζω Εὐμαθ. 3, σ. 77.

Κατα-γαυριάομαι καὶ κατα-γαυρόομαι· σφόδρα γαυριάομαι Θεοφυλ.

Κατ-αγγελεύς, ὁ, «ξένων δαιμονίων»=ὅστις ξένα δαιμόνια φανερώνει Κ. Δ.

Κατ-αγγελία, ἡ· φανέρωσις, εἰδοποίησις, κήρυξις· «θέαν ἐκ καταγγελίας ἀπετέλει πανηγυρικὴν» Πλουτ. Ῥωμ. 14· - πολέμου Λουκ. παρασ. 42.

Κατ-αγγέλω· φανερώνω τι κατά τινος, κηρύττω· - πόλεμον Λυσ. 25, 30 δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ «κατήγγειλαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 11· «κατήγγελον δεσπότας» = ἐνεκάλεσαν Ἡρωδ. 5, 2, 4 «ἀγῶνα - τῶν ἀνδρῶν» Λουκ. παρασ. 39 γνωστοποιῶ, Κ. Δ. συχνά.

Κατ-άγγελος, ὁ· 1) ὁ γνωστοποιῶν, μηνυτής, μτγν. 2) εἶδος φυτοῦ Διοσκ.

Κατ-αγγελτικός, 3· ὁ καταγγέλλων, γνωστοποιῶν τι περί τινος· «μέλος καταγγελτικὸν τῆς θυσίας» Ἰλιοδ. 3, 1.

Κατ-άγγελτος, 2, «τινὶ γίγνεσθαι» καταγγέλλεται, προδίδεται Θουκ. 7, 48.

Κατ-αγγίζω· χύνω μισαεὶς τὸ ἀγγεῖον Διοσκ.

Κατά-γειος, Ἀττ. 2· κατάγαιος, κατὰ Φρυνιχ. ἐν Β. Ἀν. σ. 47, 14· ὑπόγειος = ὁ ὑπὸ τὴν γῆν προχωρῶν· «ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος» Πλατ. πολ. 7, 532· - οἴκησις, 7, 514, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 10.

Κατα-γέλα, ἡ· ὄν. πόλεως πλησίον Ἀριστ. ἐν Ἀχ. 606, τὸ ὄν. τῆς πόλ. Γέλα.

Κατα-γελάσιμος· ὅλως ἀξιογέλαστος.

Κατα-γέλασις, ἡ· τὸ καταγέλασμα, μτγν.

Κατα-γέλασμα, τό· τὸ πολὺ γέλασμα Πολυβ. 6, 201, «ὕβρεσι καὶ καταγελάσμασιν» Κατα-γελαστής, ὁ· ὁ καταγελῶν, σκώπτης, χλευαστής, μτγν.

Κατα-γελαστικός, 2· ὁ πρὸς τὸ καταγελᾶν εὐεπίφορος, χλευαστικὸς Πολυβ. 6, 12[illegible] Ἐπίρ. - κῶς.

Κατα-γέλαστος, 2· τοιοῦτος, ὥστε νὰ καταγελᾶται, γελοῖος· «Πέρσας μὴ ποιῆσαι καταγελάστους γενέσθαι Ἕλλησι» Ἡρ. 7, 100· «φοβοῦμαι . . . . οὐ τι μὴ γέλοτα εἶναι, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα» Πλατ. συμπ. 194· «πάντων καταγελαστότατον» Ἰσοκ. 4, 170· «καταγέλαστος εἶ» Ἀριστ. νεφ. 849· Ἐπίρ. -ως Πλατ. νόμ. 6, 781· «καταγελάστως χρῆσθαι τῷ σώματι» Αἰσχιν. 1, 32.

Κατα-γελάω, μέλ. καταγελάσομαι· διὰ τοῦ γέλωτος, σκώπτω, χλευάζω τινά, παρηγλάκατα- -τινος Ἀριστ. Ἀχ. 1080· «κατεγέλασε τῶν Σικυωνίων» Ἡρ. 5, 68, Πλατ. Γοργ. 481· καὶ ἀπολ. γελῶ κατ' ἐμαυτὸν διά τινα αἰτίαν, γελοῖον πρᾶγμα Εὐρ. Ἰ. Τ. 372, Ἀριστ. Ἱππ. 161, Πλατ. Πρωτ. 323, Ξεν. Ἀν. 1, 9, 13· πρβλ. Βουτμαν εἰς Δημ. Μειδ. σ. 84, ἔνθα ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ γελῶν κεῖται· «Ἡρ. 3, 37· καί, ἐπί τινι Θεμιστ. μετὰ αἰτ. Εὐρ. Βακχ. 286· ὃ θ. τὸ παθ. «καταγελωμένην μέγα φίλων ὑπο» Αἰσχ. Ἀγ. 1241· «εὐηθὲς καταγελασθὲν ἠφανίσθη» Θουκ. 3, 38· «καταγεγέλασται» Λουκ. νεκρ. δι. 1, 1.

Κατ-άγελος· πλούσιος εἰς ἀγέλας Ἡρωδ. ἐπιμ. 206.

Κατά-γελως -ωτος, ὁ· καταγέλασμα, θέαμα παιγμός· «τί δῆτ' ἐμαυτὴς καταγέλωτ' ἔχω τάδε;» Αἰσχ. Ἀγ. 1237· -ὥσπερ καταγέλωτος τῆς πράξεως» = τὸ γελοῖον Πλατ. Κρατ. 434· «προσλαμβάνω καταγέλωτα» Ἐπικτ. ἐγχειρ. 22.

Κατα-γεμίζω· γεμίζω παρά πολύ· «- ὑπὲρ τὴν δύναμιν αὐτῶν» Δ. Κασ. 74, 13.

Κατα-γέμω· εἶμαι πολὺ γεμάτος, -πλήρης Πολυβ. 14, 10, 2· καὶ ἐν τοῖς μεταγεγρ. μόν. ὁ ἐν. καὶ παρατ.

Κατα-γεραίρω· τιμῶ τινα παραπολύ, μτγν.

Κατα-γεύομαι· δοκιμάζω τι ἀκριβῶς διὰ τῆς γεύσεως, τινός, μτγν. «καταγευσθεὶς» ἀφοῦ γεύσει νικηθεὶς Φωτ. καὶ Σουίδ.

Κατά-γευσις, ἡ· ἡ διὰ τῆς γεύσεως δοκιμὴ τοῦ γεύσιμον, μτγν.

Κατα-γε-ωργέω· γεωργῶ· «τὸ πεδίον ἀνιερωθὲν αὖθις κατεγεώργουν» Στραβ. 9, 419.

Κατα-γεωτής, ὁ, «καταγεωταί· οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας» Ἡσυχ.

Κατα-γήραιος· κατὰ γῆρας· - σώματα Ἀλ. 1, 46.

Κατα-γηράσκω· γίνομαι γέρων, γερνῶ· «αἶψα γὰρ ἐν καιρότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν» Ὀδ. τ, 360, Ἡσ. Ἔρ. 93, Κύρ. Μαξ. 124· - καταγηράσαι Ἀριστ. Ἱππ. [illegible] ται, - καταγηράσκουσι Πλατ. νόμ. 12, 9[illegible]

«κατεγήρασαν, Θεαιτ. 202· τὸ ὡς ἀττ. «καταγηρᾶναι» Ἀθην. 5, 190, τονίζεται καὶ «καταγηράναι». «καταγεγηράκασιν» Ἰσοκ. 10, 1· καὶ μτφ. «καταγηρασάντων τῶν ἀρχαίων» Ἀθην. 14, 633.

Κατα-γήρᾰω· τῷ ἄνωτ. Ὀδ. ι, 510· καὶ σχ. Ἰσαῖ. 2, 22· = καταγηρῶντες Πλατ. Ἀριστ. 112

Κατα-γηρασμός, ὁ· τὸ γῆρας, μτγν.

Κατα-γιγαρτίζω· χυδ. ἀφαιρῶ τὰ γίγαρτα, ἐπὶ αἰσχρᾶς δὲ σημ. Ἀριστ. Ἀχ. 263, «ituprare».

Κατα-γίγνομαι· καταγίνομαι, διατρίβω· «ἔχω χρυσοχοΐτον ἐν ᾧ καταγίγνομαι καὶ ἐργάζομαι» Δημ. 21, 22, καὶ μτγν. καὶ· «εἴς τι = φοίτησις εἴς τι, π. χ. «-εἰς βυθόν» Πλουτ. ἠθ. 913, ὡς τὸ λατ. versari, ἀσχολοῦμαι, ἐν τινι Πολυδ. 32, 15, 6, καί, περί τι Σ. Ἐμπ. πρ. ἀριθμ. 1.

Κατα-γιγνώσκω, ἢ καταγινώσκω· 1) παραχωρῶ τι εἴς τινα· «καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους» Ἀριστ. Ἱππ. 46· ἰδ. ἐπὶ ἐλλείψεων κ. βραστωμάτων, σχηματίζω κακὴν γνώμην περί τινος· «τὸ χωρὶς νοσεῖν καταγνόντες» Δ. Λεπτ. 2, 109· «οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ, ὅπερ τῶν ἄλλων καταγιγνώσκω» Πλατ. Φαιδ. 110· «ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας, ὅτι εἰμὶ ἥττων τῶν καλῶν», Μεν. 76· «ἐμαυτοῦ αὐτὸς κατέγνωκα μή ποτ' ἂν δύνατος γενέσθαι ἐγκωμιάσαι», Τίμ. 19· «οὐδεὶς πω καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ περιέσεσθαι τῷ ἐπιβουλεύματι» Θουκ. 3, 45· ἐν γένει, ἀκριβῶς γνωρίζω τι «ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη» Αἰσχ. Εὐμ. 843· «καταγνωσθείσα δίκη» Ἀντιφ. 6, 3· «οὐ γνώμῃ ἐπιμελουμένους θᾶττον καὶ κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας» Ξεν. οἰκ. 9, 18· «ἅπερ αὐτοὺς ἀγαθοὺς ὄντας κατέγνωσαν» Ἀξλ. Π. Ἱ. 14, 15. Συνήθ. 2) σχηματίζω κρίσιν κατά τινος, ἀποφασίζω κατά τινος, καταδικάζω τινά, - τινός τι «-τῶν διαφευγόντων θάνατον» = καταδικάζω τοὺς διαφυγ. εἰς θάνατον Θουκ. 6, 60· «ὧν θάνατος κατέγνωσται» Δημ. 24, 119· ἔτι, «παρανόμων αὐτοῦ κατέγνωτε», 25, 67· «τούτων φόνου» = διὰ φόνον Λυσ. 1, 30· «πολλῶν μηδ' ὁμοῦ θάνατον κατέγνωσαν» Ἰσοκ. 4, 157· - θάνατον, φυγὴν κατά τινος Δ. Σ. κ. 18, 62· «ἐκείνην τὸ καταγνωσθὲν» εἰς ὄ,τι κατεδικάσθη Ἰσοκ. 11, 10, καὶ μτγν. «καταγνωσθεὶς θανάτῳ» Δ. Σικ. 1, 77· μετὰ ἀπαρ. Παυσ. 4, 24, 2 καὶ ἁπλῶς «καταγιγνώσκων τοῦ ἀνθρώπου» Πλατ. Δημοδ. 382· καταγιγνώσκει, ὁ ἐν τοῖς ἑξ. «πολλήν γ' ἐμοὶ καταγνώσεις δυστυχίαν» = νομίζεις πολὺ δυστυχῶν καὶ ἀχρεῖον καταγνώς», πολιτ. 10, 607· «-τινὸς μηδὲν ἀνόσιον» Ἀντιφ. 2, 6, 8, 12· «ἑαυτῶν ἀδικίαν» Ἀνδοκ. 1, 3· «-δειλίαν τινός» Λυσ. 14, 10· «-τῶν ἀνθρώπων δυστυχίαν» Ἰσοκ. 2, 12· «-παλλὴν μανίαν τινός», 4, 133· - ἀνοίαν, 5, 21· «- πολλὴν ἐρημίαν ἡμῶν» Ἰσαῖ. 1, 2· «ταυτὸν τὴν ἡμῶν εὐήθειαν καταγνώσεται» Δημ. 30, 39· «αὐτὸν ἐπιτήδεια καταγνόντες κατ' ἐμοῦ» Ἡρ. 6, 37· «κατα-

γνωσθεὶς πρὸς αὐτῶν νεώτερα πράσσειν», 6, 2· «δειλίαν καταγνωσθῆναι» Δ. Ἀλ. 11, 22· «σκεῦος καταγνωσθὲν ἀχρηστίαν» - «καταγιγνώσκεσθαι» καταφρονεῖσθαι Πολυβ. 5, 27, 6.

Κατα-γίζω, ἰων. = καθαγίζω Ἡρ. 1, 86.

Κατ-αγιγνέω, ἰων. = κατάγω· - καταγίνεον Ὀδ. κ, 101, Ἡρ. 6, 75.

Κατα-γίνομαι, καί, κατα-γινώσκω, μτγν. συνήθ. τύπ. ἀντί, καταγίνομαι, καὶ καταγιγνώσκω.

Κατ-αγλαΐζω· πολὺ ἀγλαΐζω «μαρμαρυγῆς κάλλους γάμα κατηγλάϊσεν» Ἀγαθ. 28 (11, 64).

Κατα-γλισχραίνω· ἅλως διόλου τι γλίσχρον ποιῶ Ἱπποκρ.

Κατά-γλισχρος, 2· ὅλως γλίσχρας, ἰατρ.

Κατα-γλυκαίνω· κάμνω τι πολὺ γλυκύ, μτγν. προξενῶ ἡδονήν· - τὴν ἀκοήν· κ. μέσ. «ἵν' ἐνῇ' ἂν χορδαῖς κατεγλυκάνατο» Ἀθην. 14, 638.

Κατα-γλυφή, ἡ· ἐντομή, κοίλανσις, Ἱπποκρ.

Κατα-γλύφω· πολὺ γλύφω, ἁμυχὰς ποιῶ· - τὰ πρόσωπα, Ἐκκλ.

Κατα-γλωσσ-αλγέω· πολὺ γλωσσαλγέω, Εὐμαθ.

Κατα-γλωττίζω· ἐκβάλλων συχνὰ τὴν γλῶσσαν ὡς τὸ φεῖδι, ψαύω δι' αὐτῆς τὰ χείλη ἐν τῷ φιλήματι, ἀκολάστως φιλῶ, Πολυδ. 2, 109· δθ. «μέλος θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν» Ἀριστ. Θεσμ. 131. Κατὰ δὲ Ἡσυχ. βλασφημεῖν· «διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου» Ἀριστ. Ἀχ. 380· ἔτι, τινά, τὸν κάμνω νὰ σιωπήσῃ, τοῦ κλείω τὸ στόμα· «τὴν πόλιν πεποίηκα, ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν», Ἱππ. 342, ὅμως πάντοτε μὲ τὴν ὑπόνοιαν τῆς πρώτης σημ. Ἀλλὰ «κατεγλωττισμένη λίξ.» ὄφις ἐκ γλωσσῶν, σπανίων λέξεων συγκειμένων Φιλόστρ. κ. μτγν.

Κατα-γλώττισμα, τό· ἀκόλαστον διὰ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης φίλημα Ἀριστ. νεφ. 51, ἔνθ' ὁ Σχολ. «ὅταν ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι» «καταγλωττίσματα τὰ ἐρωτικὰ καὶ περίεργα φιλήματα» Ἡσυχ. = ὀνόματα σπάνια τὴν χρῆσιν, Συνέσ.

Κατα-γλωττισμός, ὁ· τῷ προηγ. Πολυδ.

Κατά-γλωττος ἢ κατά-γλωσσος, 2· φλύαρος, Gell. N. A. 1, 25· πλήρης γλωσσῶν, σπανίων καὶ ἀρχαίων λέξεων Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 53 «τὸ καταγλωσσον τῆς λέξεως καὶ ξενον καὶ ποιητικόν» «κατάγλωσσοι ἐπιεῖς τὰ ποιήματα» Ἀθην. 11, 218.

Κάτ-αγμα, τό· 1) (κατάγνυμι), σπάσιμον, διάσχ. καὶ παρὰ τοῖς ἰατρ. ἰων. κάταγμα, Ἱπποκρ. 2) (κατάγω) τὸ πρὸς νῆιν ἐτοίμην ἔριον, ὅπερ κατασπᾶται καὶ νήθεται, ἀρχ. λεξ. «ἐρίου κατάσπασμα» «κατάγματα μηρύματα ἐρίου» Ἡσυχ. ἀλλὰ τὰ μηρύματα ἢ μηρίγματα εἶνε μᾶλλον τὰ νηθέντα ἔρια, τὰ «ἡμάτια, λατ. tractia· «τί γὰρ κάταγμα τυγχάνω βίψασά πως τῆς οἴδε ἐς μέσην ὁλύγης», Σοφ. Τρ. 629· πρβλ. Ἀριστ. Λυσ. 583 ἐν γέν. ἐρίων, «τῶν περὶ ξαντικὴν ἔρια ἠκουδί-

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

καὶ σχὸν πλάτος λέγομεν εἶναι κάταγμά τι» Πλατ. πολιτ. 282.

Κατ-αγματικός, 3· ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ κάταγμα, Γαλην.

Κατα-γνάμπτω· κάμπτω, κλίνω· «-λόφον τενόντων» Ἀγαθ. προοιμ. 51 (4, 3).

Κατα-γνάπτω· καταβρύπτω, ἀμύττω «τὰς μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ κατέγναφε βίου», νῦν ἀναγιν. «κατέκαμψεν» Εὐρ. Τρω. 1252

Κατα-γνάφω· τῷ ἄνωτ. δι. γρ. ἀντὶ καταγράφω Ἡρ, 3, 108.

Κατ-άγνυμι καί, καταγνύω, Εὔδουλ. ἐν Ἀθην. 10, 450, Ξεν. οἰκ. 6, 5, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 1· κατασυντρίβω, θραύω· «τὸ (ἔγχος) νυ γὰρ κατέξαμεν» Ἰλ. ν, 257· «νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων» Ὀδ. ι, 283· «περὶ δ' ἰμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος» Σοφ. ἀποσπ. 147· «γυνὴ κατέαξ' ἔχτιονον» Ἀριστ. σφ. 1436· «ἀμυγδάλην κατᾶξαι» Φρύν. ἐν Ἀθην. 2, 52· «στάμνου κεφαλὴν κατεαγότας» Ἀριστ. πλ. 545· «δόρατα κατεηγότα» Ὑπ. 7, 224· «τὰς ναῦς καταγνύναι» Θουκ. 4, 11· «ἐπειδάν τις κατάξῃ τὴν λύραν» Πλατ. Φαιδ. 86· «οἱ μὲν ὧτα κατάγνυνται» = τοὺς ἐτσάκισαν τὰ αὐτιά, Πρωτ. 342· «ἂν καταγῇ ἡ κιρκίς», Κρατ. 389· «κατεάγην τὴν κεφαλήν» = μοῦ ἔσπασαν τὸ κεφάλι Ἀνδοκ. 1, 61· καταγείη Ἀριστ. Ἀχ. 908· ἀλλὰ καί, «-τῆς κεφαλῆς», σφ. 1428· ἐνταῦθα δὲ ἡ γενικὴ ἑρμηνευτία ὧδε: μοῦ ἔσπασε κάτι τι εἰς τὸ κεφάλι, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐννοήσωμεν ἔξωθεν τὸ ὄνομα ὀστοῦν· «- κατέαγα τοῦ κρανίου» Λουκ. Τιμ. 48· ἐν γένει, κάμνω τι ἀσθενές, ἀδύνατον «κατᾶξαι πατρίδα», ἀντιθ. τῷ αὔξειν, Εὐρ. Ἰκ. 524· «κατεαγότες ἄνθρωποι» = ἀδύνατοι, ἀσθενεῖς, σπασμένοι Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὀν. Ἀθην. 12, 524· «ἡ καταγεῖα μουσική» Σ. Ἐμπ. πρ. μουσ. 14· -ἐν ταῖς ἐγκλίσεσι τοῦ ἀορ. ἀ. ἁπαντᾷ πολλάκις ἡ δι. γρ. κατεάξαι (κατεάξαντες ὑπάρχει ἐν Λυσ. 8, 42 ἔκδ. Βεκκ. ὅστις ὅμως αὐτοῦ 40 καταγεὶς ἀντὶ τῆς κοινῆς καταγεὶς κατὰ τὰ ἀντίγραφα ἔγραψε), ὡς καὶ παρὰ τοῖς μτγν. κατεάξεις Ματθ. 12, 19· -καυάξαις, ἐν Ἡσ. Ἐρ. 668 εἶνε ὁ ἀρχαῖος τύπ. ἀντὶ τοῦ, κατάξαις, προϊλθών ἐκ τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ ῥήματος ὑπάρχοντος δίγαμμα.

Κατα-γυπόω· ἀσθενές, ἀδύνατον ποιῶ τι, ἀρχ. λεξ. ὅθεν κατεγνυπωμένος, καὶ καταγρυπόω.

Κατ-αγνωμονέω· πράττω ἀνοήτως Εὐστ.

Κατά-γνωσις, ἡ· καταδίκασις Θουκ. 3, 82· - θανάτου = εἰς θάνατον Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 1· ἀποδοκιμασία, καταφρόνησις Θουκ. 3, 16· «-καὶ προσκοπὴ» Πολυδ. 6, 6, 8.

Κατα-γνωστικός, 3· καταδίκης ἄξιος, μτγν.

Κατα-γογγύζω· μουρμουρίζω ἐναντίον τινός, -τινός, μτγν.

Κατα-γογγυσμός, ὁ· μουρμούρισμα, ἀνανάκτησις, μτγν.

Κατα-γοητεύω· μαγεύω τινά, ἀπατῶ διὰ θελκτικῶν καὶ ἀπατηλῶν τεχνασμάτων -τινά Ξεν. Κυρ. 8, 1, 40· «ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας» Ἀν. 5, 7, 9· ἴδε «κρᾶσις κατρυκείᾳ καταγοητευθέντος» = τεχνικῶς παρασκευασθέντος καὶ ὄντος ἡδέος τὴν γεῦσιν, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 4, 40.

Κατά-γομος, 2· παραφορτωμένος· - πλοῖον Πολυδ. 9, 43, 6· - ἁμαξαι, Δ. Σικ. 11, 24· «στρατὸς λαφύρων κατάγομος» Ἀππ. Συρ. 21.

Κατα-γομφόω· κατακαρφώνω, μτγν.

Κατ-αγοράζω· κάμνω ἀγοράς, ἀγοράζω· - φορτία Δημ. 34, 7· τὸ δὲ τοῦ Ἐφίππου παρ' Ἀθην. 8, 359 «καταγοράσαι» διορθώνει ὁ Μάϊνεκ. εἰς τὸ «κἄτ' ἀγοράσαι».

Κατ-αγορασμός, ὁ· ἡ ἀγόρασις· - σίτου Δ. Σικ. 16, 13.

Κατ-αγόρευσις, ἡ· μήνυσις Πλουτ. π. ἀλλελ. χρηστ. 35, κατηγορία, μτγν.

Κατ-αγορευτικός, 3· ὁ ἀποφαινόμενος ὡρισμένως, μετὰ ἀναφορᾶς ἐπί τινος ὡρισμένου ἀντικειμένου· διαφέρει τοῦ κατηγορικοῦ Δ. Λαερ. 7, 70.

Κατ-αγορεύω· μηνύω, ἀποφαίνομαί τι κατά τινος Ἀριστ. εἰρ. 107· - τὰς πανουργίας, σφ. 932· «καταγορεύει τις τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλευμα» Θουκ. 4, 68· «-πρὸς τοὺς ἑρμους ἐπιβουλὴν» Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 5· καὶ = κατηγορέω, - τινός, πρὸς τὸν ἄρχοντα, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 7, 15.

Κατά-γραπτος, 2· ποικίλος, ἀρχ. λεξ.

Κατα-γραφεύς, ὁ· ὁ καταγράφων τι Εὔδοξ.

Κατα-γραφή, ἡ· τὸ καταγράφειν τι· - τῶν ὀνομάτων Πλουτ. ἠθ. σ. 492, ἰδ. τὸ σημειοῦσθαι εἰς καταλόγους ἢ ἐγγράφειν τι εἰς βιβλία λογιστικά «καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι» Πολυδ. 6, 19, 5· «αἱ καταγραφαὶ» οἱ στρατιωτικοὶ κατάλογοι, 2, 24, 10· - τῆς χώρας = ἡ ἀπογραφὴ Δ. Ἀλ. 8, 69· ἡ γραφὴ ἰδ. μαθημ. σχημάτων Δ. Σικ. 3, 60· -σχεδιογράφημα, μτγν. Παρὰ Πλατ. ἐνυμν. 193 ἀναγιν. νῦν «κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένα».

Κατά-γραφος· κατάγραπτος, ποικίλος Ἀθην. 9, 387, καὶ Λουκ πολλάκ· ἰδ. δὲ κατατομὴν (profil) ἐζωγραφημένος Πλίν. Ἱ. Φ. 35, 34.

Κατα-γράφω· 1) γράφω ἐπάνω εἴς τι· «-ἐν σανίσιν, τὰς Ὀρφέως κατέγραψεν γήρυς» Εὐρ. Ἄλκ. 977· «μνήμας εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον καταγεγραμμένας» Πλατ. νόμ. 5, 741· - τὸ ὅρκια Πολυδ. 29, 2, 6· «κατέγραψαν εἰς τοὺς τοίχους τὸν στίχον» 5, 9, 3· «-νόμους εἰς ἄξονας» Πλουτ. Σολ. 25· ἰδ. καταγράφω εἰς καταλόγους - στρατιώτας = στρατολογῶ Πολυδ. ἀλλὰ καὶ - κοινοβούλιον Πολυδ. 28, 16, 1· - δημότας, 29, 2, 6· «κατεγράφησαν, οὓς ἔδει θυήσκειν» = δηλ. οἱ προγεγραμμένοι Πλουτ. Κικ. 46· - ἀγρούς = διορίζω, ἠθ. 482· ἐπὶ τῶν μαθημ. σχημάτων, περιγράφω, παρὰ τοῖς μτγν. σχεδιαγραφῶ Παυσ. 1, 28, 2· μεταφ. φαντάζομαί τι Αἰλ. ἀποσπ. 2) καταξιῶ, ἀμυχὰς ποιῶ Ἡσυχ. Ἡρ. 3, 108 (ὃς γρ. καταγνάφω)· «καταγεγράφθαι ταῖς ῥιζίσι» Αἰλ. Π. ἱστ. 10, 3.

Κατ-αγρέω· καθαιρέω Σαπφ. παρ' Ἀπολλ. δυσκολ. περὶ ἀντ. σ. 386.

Κατα-γρυπόω· κάμνω τι ὅλως γρυπόν, καμ-

πύλον· « αὐστηρὸν καὶ κατεγρυπωμένην » Πλουτ. ἠθ. σ. 753, ἑρμηνεύεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος, φύσις σκοτεινή, ὀβριστική καὶ μυκτηριστική· ὁ μὲν Ῥῖσκ. εἰκάζει, κατερρυπωμένον, ὁ δὲ Σνεῖδερος κατεγνυπωμένον· ἴδε καταγνυπόω.

Κατα-γυιόω· πολὺ γυιόω Ἱππακρ.

Κατα-γυμνάζω· γυμνάζω παραπολύ, ἀσκῶ διὰ τῆς γυμνασίας· « ἦν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσιν» Λουκ. Νιγρ. 27· - τὰ σώματα, Τιμ. 36. Παρ' Ἡσυχ. ἐξηγεῖται τὸ μέσον «ἐπὶ γυμνασίαν ἀναλῶσαι».

Κατα-γυμνόω· ὅλως δι' ὅλου γυμνιόω Ἀριστ. 1, 7.

Καταγόνης, ὁ· φιλογόνης.

Κατα-γόναιος, 2· ὁ πολὺ παραδεδομένος εἰς τὰς γυναῖκας, μτγν.

Κατά-γυνος· τῷ ἀνωτ. οὕτω κατὰ τὰ χειρόγρ. παρ' Ἀριστοτ. π. θαυμ. 88, κατα-γύνους, ἀντὶ καταγύναικας, ἀποκατέστη.

Κατ-άγχουσα, ἡ· ἄγχουσα Διοσκ.

Κατ-άγχω· πνίγω, στραγγουλίζω, μτγν. καὶ μτφ. κωλύω, κατέχω.

Κατ-άγω· καταγήοχε Δημ. 18, 73, ἐν ψηφίσμ. κατάξαντες Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 20· 1) φέρω, ὁδηγῶ κάτω· «ψυχὰς μνηστήρων κατάγων» = εἰς τὸν ᾍδην Ὀδ. ω, 100· « - εἰς Ἅιδαο», λ, 164· «ᾧ (ῥάβδῳ) βρότεα σώματα κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν θνασκόντων» Πινδ. Ο'. 9, 36· πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 1016, Εὐρ. Ἄλκ. 24· «-ἐκ τῶν ὀρῶν ὕλην κατῆγον εἰς τὸ ἄστυ» Πλατ. Κριτί. 118. Ἐν γέν. φέρω εἰς τόπον τινά, ὅστις θεωρεῖται ὡς χαμηλότερα κείμενος (ἴδε κατά· «ἵππους κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας» Ἰλ. ε, 26· «τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἐς ἀνέμοιο» = τὸν ἔφερεν ὁ ἄνεμος κάτω εἰς τὴν Κρήτην Ὀδ. τ, 186, καὶ οὕτω ἴδ. ἐπὶ πλοίου, ὅπερ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὸν λιμένα φέρομεν, α) ἁράζω, συνήθ. μέσ. καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων αὐτῶν Ὀδ. γ, 178, καὶ ἐπὶ τῶν ναυτῶν, γ, 10· ἔτι «νηῒ κατάγεσθαι», κ, 140· «Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην» Σοφ. Φιλ. 356· «κατηγάγοντο ἐξ Ἐρετρείας εἰς Μαραθῶνα» Πλατ. Μενεξ. 240· «οἱ καταγόμενοι», ἐν ἀντιθέσ. πρὸς τοὺς «ἀνακλίνοντας» Στραβ. 4, 183. Καὶ παθ. «νέας πολλὰς καταχθείσας ἐς τὰς Ἀφέτας» Ἡρ. 8, 4· «ναῦν εἰς θάλασσαν κατάγειν» = ῥίπτειν Ἀθην. 5, 207· β) Ἀλλὰ καὶ ἐχθρικῶς, ἀναγκάζω πλοτόν τι νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἁράξῃ εἰς τινα λιμένα («ἐκώλυε καταπλεῖν Ἀγγελος», εἰς δὲ τοὺς ἑαυτῶν συμμάχους κατῆγεν» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 28), ὅπως πληρώσῃ τὰ θαλασσοκρατοῦντες Δημ. 5, 25, 8, 9· ἢ ὡς καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Βυζαντίου ἔπραττον, ὅπως τὸ πλοῖον πωλήσῃ τὸ φορτίον, τὸν στὸν, ἐν τῷ λιμένι αὐτῶν Δημ. 50, 6· - καὶ ἐπὶ ληστῶν, «ἐληΐζοντο καὶ κατῆγον τοὺς ἐμπόρους» Πολυβ. 5, 95, 4. - Καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὅταν ἔρχεται καὶ καταλύῃ τις παρά τινι «κατήγοντο παρά τινι» Δημ. 59, 21, Ξεν. συμπ. 8, 39· «εἰς πανδοκείον κατῆχθη» Πλουτ. ἠθ. σ. 773· φέρω πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω, καθέλκω «μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατῆγε» Σοφ. ἀποσπ. 783· ἴδ. δὲ ἐπὶ τοῦ νήθειν τὰ νήματα «ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν» Πλατ. σοφ. 226. Ἐντ. - λόγων, Πλατ. Μεν. 80· - σαγήνην, Πλουτ. Σολ. 4· 2) φέρω ὀπίσω, ἴδ. ἐξόριστον εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Αἰσχ. Ἑπτ. 629, Εὐρ. Φοιν. 432· «κατάγων ἐς ταύτην τὴν χώρην τοὺς φυγάδας ἐξ αὐτῆς» Ἡρ. 6, 75· «φεύγων ἔπεισεν Ἀθηναίους ἑαυτὸν κατάγειν» Θουκ. 1, 111· «τοὺς φυγάδας καταγάγοι οἴκαδε» Ξεν. Ἀν. 1, 2, 2. Συγνάκ. δὲ μέσ. ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω· « - ἐπὶ τὸ στρατόπεδον», 3, 4, 36· ἔντ. «ἀποκαθιστῶ τι «ἰσχυρατίας καταλύοντες τυραννίδας» εἰς τὰς πόλεις κατάγειν· Ἡρ. 5, 92· «εἰς τὰς πατρίδας εἰρήνην ἀντὶ πολέμου» Πολυβ. 5, 105, 2· «-γένος ἀπό τινος» = ἀναφέρω τὸ γένος εἴς τινα, λέγω ὅτι κατάγομαι ἀπὸ τὸν δεῖνα Πλουτ. β. δέκα ῥητ. Λυκουργ. « τὰ στέμματα κατάγονται εἰς τινα» Πλουτ. Νουμ. 1· κατὰ δὲ τὸ λατ. victoriam reportare εἶναι τὰ «θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους» Πλουτ. Φαβ. 24· «θρίαμβον καὶ νίκην τῇ πατρίδι κατάγων» Πολυβ. 11, 33, 7 « - καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσόν» Πλουτ. Λυκουρ. 30· ἀλλὰ - τὸν Δία, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν τὸ καταιβάζω, ἐπὶ ὅρκων, ἐν οἷς ἐπικαλούμεθα τοὺς ἁγίους καὶ τρόπον τινὰ τοὺς φέροντες ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κάτω μάρτυρας, Νουμ. 15.

Κατ-αγωγεῖον· ἴδε καταγώγιον.

Κατ-αγωγή, ἡ· 1) τὸ φέρειν τι πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἴδ. τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, τὸ ἄραγμα Θουκ. 6, 42· - ὁ λιμὴν αὐτὸς Πολυβ. 1, 99· ἡ διοχέτευσις πρὸς τὰ κάτω «ὕδατος» Ἰωσ. «-γένους»=ἡ γενεαλογία Πλουτ. 6. δέκα ῥητ. Λυκουρ. 2) ἡ ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, οἷον, τοῦ ἁγάλματος εἰς τὸν ναὸν Δ. Σικ. 5, 4· τοῦ φυγάδος εἰς τὴν πατρίδα, «-ἡ ἐπὶ τὴν βασιλείαν»=ἡ παλινόρθωσις, Πολυβ. 32, 25, 8· 3) ἐκ τῆς πρώτης σημ. ἔπεται ἡ γενικωτέρα, ἡ τῆς καταλύσεως παρά τινι, ὁποδοχῆς Ἡρ. 5, 52· «καλή γε ἡ καταγωγὴ» Πλατ. Φαῖδρ. 230. Διατριβή, χώρα, ἐν ᾗ διατρίβομεν Λουκ. Τοξ. 57· - ἕδρα, π. ἐπὶ μισθ. συν. 32· ὁ Ἡρ. 1, 181 συνάπτει «καταγωγὴ καὶ θῶκοι ἀμπαυτήριοι».

Κατ-αγωγικός, 3· ὁ φέρων ὀπίσω, ἀντίθ. τῷ ἀναγωγικός.

Κατ-αγώγιον, τό, καὶ, καταγωγεῖον, κατὰ Gaisford εἰς Ἀντιφάν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 124, 27· ὁ τόπος, ὅπου τις καταλύει, κατάλυσις κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. ὑπὸ δὲ τῶν Ἀττικιστῶν ὡς ὄν. ἀττ. Θουκ. 3, 68, Πλατ. Φαῖδρ. 230, ὁ Πλουτ. Λουκουλ. καλεῖ μίαν βιβλιοθήκην «Μουσῶν καταγώγιον»· « -καταγώγια τὰ « ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ Φωτ. Ἀθην. 9, 394· πρβλ. Λυδιακ. Ἀγλαοφ. 177.

Κατ-αγωγίς, -ίδος, ἡ· σχοινίον πρὸς καθέλκυσιν, Φιλων. ἀρχ. μαθ. - τὸ μέρος τῆς λιθοβόλου μηχανῆς, ὅπερ ἐχρησίμευεν εἰς ἔντασιν τῆς νευρᾶς· - παρὰ Πολυδ. 7, 49, γυναικεῖον φόρεμα.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατ-αγωγός, 2· ὁ καταφέρων, ὁ μαγεύων καὶ καταφέρων τινὰ Ἰαμβλ. ἐν δὲ τοῖς Σχολ. Ἰλ. 6, 494 ἐπὶ τοῦ λιμένος· «λιμένες καταγωγοὶ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος» = ὅπου τις ἀράζει ἀπερχόμενος ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

Κατ-αγωνίζομαι· ἀγωνιζόμενος καταβάλλω τινά, χειροῦμαι· - τινὰ Πολυδ. 2, 45, 4, Πλουτ. Νουμ. 19· «καταγωνισθεὶς ὑπό τινος» Λουκ. συμπ. 19· ἐν γένει «ἀγωνίζομαι κατά τινος Πολυδ. 2, 42, 5· - τὴν ἀλήθειαν, 13, 5, 5· «περὶ στεφάνου» Λουκ. ἀληθ. Ἴστ. 2, 22.

Κατ-αγώνισις, ἡ· χείρωσις, μτγν.

Κατ-αγωνισμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. Πολυδ. 9, 142.

Κατ-αγωνιστής, ὁ· νικητὴς ἐν τῇ μάχῃ Ἰαμβλ.

Κατα-δαίνυμι· ξενίζω τινά· τὸ δὲ μέσ. κατεσθίω, καταναλίσκω τὴν τροφὴν Ὀππ. ἀλ. 1, 759· - κατεδαίσατο Θεοκρ. 4, 34· «μή ποτε καταδαίσηται» Λίλ. Ἰ. Ζ. 12, 6· «κατεδαισάμεθα στρουθόν» Ἀθην. 9, 399· «ὀδκετα φλόξ νιν κατεδαίσατο» Φρυν. ἐν Παυσ. 10, 31.

Κατα-δαίω· κατακομματιάζω· ἐνταῦθα καταριθμοῦσι ὡς τρῆσιν τὸ «οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται» Ἰλ. χ, 354· «ὑπ' ἰχθύων καταδασθῆναι» Λουκ. Δημον. 35· ὁ Ἡσυχ. ἀναφέρει τὸν τύπ. «καταδέδασται».

Κατα-δάκνω· καταδαγκάνω, Βατραχ. 45 καὶ μτγν. καὶ παρὰ Θεοκρ. 7, 110 ἐν. ιμήσει.

Κατα-δακρύω· 1) δακρύω τι, ὅ ἐστι χύνω δάκρυα διά τι Εὐρ. Ἑλ. 697· - τὴν τύχην Ξεν. Κυρ. 5, 4, 31· - τινὸς Σουΐδ. 2) φέρω τινα εἰς δάκρυα Ἀππ. Καρχ. πάλ. 4, 94.

Κατα-δακτυλίζω· ἐγγίζω μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὰ ὀπίσθια, ἐν αἰσχρᾷ σημ. ἐπὶ παιδεραστίας. Κατὰ Φρύν. ἐν Β. Ἀν. 48, 23 καὶ Μοῖρ. ἑλληνικῶς, κατὰ δὲ τοὺς ἀττ. λέγεται, σκιμαλίζω· πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λ. σιφνιάζειν.

Κατα-δακτυλικός, 3· ὅστις ἔχει τὴν συνήθειαν ἢ εἶνε ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταδακτυλίζειν Ἀριστ. ἱππ. 1381, ἔνθα κατὰ Σχολ. = συνουσιαστικὸς κατὰ τοῦ πρωκτοῦ».

Κατα-δαμάζω· ὅλως δι' ὅλου νικῶ, χειροῦμαι· ὁ ἐν. εὔχρ. παρὰ μτγν. ἀορ. κατεδάμασα. ἀρχ. λεξ. μέσ. «καταδαμασάμενοι» Θουκ. 7, 81, παθ. «τοῖς ὅπλοις καταδαμασθῆναι» Δ. Κασ. 50, 10.

Κατα-δάμναμαι· ὑποτάσσω, χειροῦμαι Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 137.

Κατα-δάνειος, 2· χρεωμένος ἀπὸ δάνεια· - οὐσία Δ. Σικ. 17, 109.

Κατα-δαπανάω· κατιξοδεύω· «ταῦτα τὰ χρήματα καταδεδαπάνητό σφι» Ἡρ. 5, 34, Ξεν. Κυρ. 6, 2, 30· «λιμός τινα» Σωταδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 98, 9· καὶ μέσ. κάμνω μεγάλας δαπάνας Ἀθην. 10, 419.

Κατα-δαπάνη, ἡ· μεγάλη ἀνάλωσις, μτγν.

Κατα-δαπανητικός, 3· ὁ καταδαπανῶν Ἐτ. Μ.

Κατα-δάπτω· καταξισχίζω, ὡς ποιοῦσι τὰ ἁρπακτικὰ ζῶα «κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν» Ὀδ. γ, 259· - καταδάψαι» Ἰλ. χ, 339, καὶ μτγν. π. ὡς Κ. Σμ. 9, 361· μτφ. «καταδάπτεται ἦτορ» ὡς καὶ «δαίεται» λέγεται Θεοκ. π, 92.

Κατα-δαρδάπτω· τῷ ἄνωτ. πρβλ. δαρδάπτω, μτγν. = κατεσθίω Ἡσυχ.

Κατα-δαρθάνω· μὲ παίρνει ὁ ὕπνος, κοιμᾶμαι· «εἰ δέ κεν θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω» (οὕτως ὁ Βίκκερ. ὁ δὲ Οὐόλφ. καταδραθῶ, ἐκ τοῦ ἀορ. κατεδράθην, οὗ ἡ μετχ. καταδαρθεὶς ἐν Ἀριστ. πλ. 300 ὑπάρχει ὡς ἐν Λουκ. Φιλοψ. 21· κατέδαρθεν = κατεδάρθησαν Ἀπολ. Ῥ. 2, 1227) «ἐν θάμνοισι κατέδραθον» Ὀδ. η, 285· - κατὰ τῆς συγκοιμήσεως, συνουσίας, θ, 296· - καταδραθέτην = κατεδραθέτην, ο, 494· καταδαρθέτην Ἀριστ. νεφ. 38, Πλατ. συμπ. 223· - καταδαρθάνειν, ἀντίθ. τῷ ἀνεγείρεσθαι, Φαίδ. 71· «καταδεδαρθηκὼς ἀνίστην», συμπ. 219.

Κατα-δεδίττομαι· καταφοβοῦμαι Ἡσυχ.

Κατα-δεής, 2· περίφοβος, δειλός Πολυδ. 3, 136· ἐπίρ. -ῶς.

Κατα-δεής, 2, (δεῖ)· ἔλλιπής, ἐνδεής· «ὅλος καὶ πένης ἀνὴρ τὸν καταδεᾶ τάργυ» παροιμ. Πλατ. νόμ. 4, 719· ὁ Δημ. ἀντίθ. τοὺς καταδεεῖς τοῖς εὐπόροις, 10, 36· Συνηθεστ. ἐν τῷ συγκρ. κατὰ μέγεθος, «ἐλλιπέστερος «πολὺ καταδεεστέραν τὴν ἀξίαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν» Ἰσοκ. 2, 7· «καταδεέστερος ἄλλων ῥώμῃ», 3, 5. Καὶ «καταδεέστερός τινος πρὸς τὸ φρονεῖν», 5, 18· «καταδεέστερος τούτων ὢν» Δημ. 27, 2.

(Κατα-δείδω, μόν. ἀορ.) καταδείσαι, λίαν φοβηθῆναι· - τι Ἀριστ. εἰρ. 759, Ἀνδοκ. 1, 2· - τὸν κίνδυνον Θουκ. 2, 93· «καταδείσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος» Δημ. 21, 20· - περί τινος Φιλ. ἐν ταῖς Ψαλ. ἐπιστ. 84 εὑρίσκεται «καταδείσω» εἰς σημ. = φοβίζω, ἐκπλήσσω.

Κατα-δείκνυμι· φανερώνω, κάμνω γνωστόν τι· «τὸν Ταρτησσὸν οὗτοί εἰσιν οἱ καταδέξαντες» Ἡρ. 1, 163, Ἀριστ. βατρ. 1062· «ἰατρικὴν διδάσκειν» Πλατ. πολιτ. 3, 407· - τὴν τέχνην Ἀντιφαν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 61, 2· «τελετὰς» περὶ τοῦ Ὀρφέως Δημ. 25, 11· μεταφ. παρ. Ἡρ. 1, 171, Ἀριστ. ὄρν. 501· «τὴν λαοῖς θεοὺς αἰδεσθαι» Δ. Σικ. 1, 45· μέσ. μετχ. «ἐκ τούτου κατεδείκετο ἰοῦσα νύμφη χρηστὴ» Ἡρ. 7, 215.

Κατα-δειλιάω· ἐξ ἀνανδρίας παραμελῶ τι μετὰ τοῦ καταβλακεύω Ξεν. Ἀν. 7, 6, 22· «ἐξεπλάγης ἢ κατεδειλίασας» Δημ. 61, 28.

Κατα-δειμαίνω· λίαν φοβοῦμαι, Βυζ.

Κατα-δειπνέω· κατατρώγω ἐν ἐνὶ δείπνῳ Λίλ. Π. Ἴστ. 1, 24, Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὀσ. 11.

Κατά-δειπνον, τό· δεῖπνον Μανίθ. 1, 200.

Κατα-δεκτικός, 3· ὅστις καταδέχεται τι, ἀναδέχεται Μακροβ. Κρόν. 7, 4.

Κατά-δενδρος, 2· πλήρης δένδρων· - χῶρος Ἀθην. 6, 265· - χώρα Δ. Σικ. 17, 68.

Κατα-δενδρόομαι· φυτεύομαι μὲ δένδρα, μτγν.

Κατα-δέομαι· παρακαλῶ πολύ, ἀορ. παθ. - τινὸς «οὐκ ἂν αὐτοῦ καταδεηθείη» Πλατ. ἀπολ. 33.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα-δέρκομαι· ἄνω ἱστάμενος βλέπω τι κείμενον κάτω· «οὐδέ ποτ' αὐτοὺς ἠέλιος . . καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν» Ὀδ. λ, 16· «-πᾶσαν ἐπὶ χθόνα» Ὅμ. ὕμν. Δημ. 70· «μανίας ἄνθος καταδερχθείς» Σοφ. Τρ. 995· «κατὰ δ' ἔδρακον» Ὁππ. ἁλ. 1, 10.

Κατα-δέρματόω· ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐξήγ. τοῦ καταρρινάω Ἡσυχ.

Κατά-δεσις, ἡ· τὸ στερεὸν δέσιμον, δεσμὸς Ἡλιωτ. ἠθ. 771, μετὰ τοῦ ἐπῳδαὶ Πλατ.νόμ. 11, 933· πρβλ. κατάδεσμος.

Κατα-δεσμεύω· τῷ ἑπομ. μτγν.

Κατα-δεσμέω· δένω στερεῶς, μτγν.

Κατά-δεσμος, ὁ· δεσμὸς στερεός, δέσιμον· κατὰ Φρυν. 292, δοκιμώτ. τοῦ ἐπίδεσμος· 12. μαγικὸς δεσμός, κόμβος, μάγευσις διὰ καμβοδέματος Πλατ. πολιτ. 2, 364· «-καὶ φαρμακείαι» Ἀρτεμιδ. 1, 77.

Κατά-δετος, 2· στερεῶς δεδεμένος, ἀρχ.μαθ.

Κατα-δεύω· βρέχω, περιχέω τι μὲ ὑγρόν «χιτῶνα οἴνου» Ἰλ. τ, 790, Ἡσ. Ἔρ. 556· «Δίρκα, ἃ πεδίον καταδεύει» = ποτίζει Εὐρ. Φοιν. 834.

Κατα-δέχομαι· δέχομαί τι ἔνδον, παίρνω, recipio· -τροφὴν Ἱπποκρ καὶ Πλατ. Τιμ. 84· «καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχήν», πολιτ. 3, 401· «-τινὰ ἐπὶ γάμον» = ὑποδέχομαι Λουκ. Τοξ. 44· δέχομαι ὀπίσω τοὺς φυγάδας Ἀνδοκ. 1, 66. 3, 31· - ὡσπερακισμένον, 3, 3, Δημ. 26, 6, π. ἀορ. «καταδεχθῆναι ἠξίουν» Λουκ. δὶς κατηγ. 31, Δ. Κασσ 78, 39· καὶ μ παθ. Λουκ. Τοξ. 44, Δ. Κασ. 40, 40· μτφ. «πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν» Νιγρ. 16· Ἐπιτρέπω Σουΐδ. ἐν. λ. εἰσαγγελία.

Κατα-δέω· 1) δένω πρός τι μέρος στερεῶς ἢ ἐκεῖ τι μέρος κείμενον χαμηλά· «κατέδησαν ξυλίνοισιν ἱμᾶσιν φάτνῃ ἐφ' ἵππείῃ» Ἰλ. κ, 567· «-ἰμᾷ ἐνὶ νηΐ» Ὀδ. ξ, 345· «-δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ», ο, 443· δεσμεύω, ἐμποδίζω, ἀποκλείω «-ἀνέμων κλισθα», ε, 383· ὡσ. «ἐμοὶ κατέδησε κέλευθα», η, 272· «τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν», ξ, 61· «ἐν φόβῳ κατεδεθείσα» Εὐρ. Ἴων 1498, ὅστις μεταχειρ. καὶ τὸ μέσ. «ἀγχόνειον βρόχον δι' ἐμὲ κατεδήσατο», Ἑλ. 693· «καταδεδεμένον τοὺς ὀφθαλμούς» Ἡρ. 2, 122· 2) δεσμεύω, βάλλω εἰς τὸ δεσμωτήριον· «συνέλαβέ σφιας καὶ κατέδησε» Ἡρ. 3, 143· «τοὺς ἄλλους κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ», 5, 72· (πρβλ. ἐπί)· «τοὺς μὲν δούλους ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν Θουκ. 8, 15· ὃν. καταδιτίθ. «ἔφασαν μὲν κατίδησαν φῶρα εἶναι», ἀντιτ. τῷ ἀπολύειν Ἡρ. 2, 174· μτφ. «ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ψυχὴ ὑπὸ τοῦ σώματος» Πλατ. Φαιδ. 83· 3) μαγεύω διὰ τοῦ μαγικοῦ δεσμοῦ, μετὰ τοῦ, καταγοητεύω Δ. Κασ. 50, 6· πρβλ. κατάδεσμος· αὐτοὺς ἐγνωκέναι καὶ τὸ «καταδέδενται οἱ ἐρῶντες» Ἀθην. 15, 670.

Κατα-δέω· πάσχω ἔλλειψίν τινος, μοῦ λείπει τι ἢ τι ἵνα ἀποτελέσω ποσόν τι· «καταδέεται μυρίας χιλιάδος ἔνδικα μυριάδες» = ἀπὸ μυριάδας λείπει) χιλιὰς Ἡρ. 9, 30· «καταδεῖ τὸ ναυτικὸν δύο νεῶν ἐς τὸν ἀριθμόν», 8, 82· «ἡ ὁδὸς καταδέει πεντεκαίδεκα σταδίων, ὡς μὴ εἶναι πεντακοσίων χιλίων», 2, 7, Παυσ. 8, 33, 3.

Κατα-δηϊόω, συνῳρ. καταδηόω· ἐρημιόνω, μτγν. «χώρα ὑπὸ τῶν πολεμίων καταδηωθεῖσα» Δ. Ἁλ. 11, 72.

Κατα-δηλέομαι· πολὺ βλάπτω, ἀφανίζω, μτγν.

Κατά-δηλος, 2· λίαν φανερός· «ἀκαιρασύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔστω» Σοφ. Οἰ. Κ. 1216· «ἡ τὸν μάγον κατάδηλον ἐποίησεν» = ἐφανέρωσεν Ἡρ. 3, 88· «οὐκοῦν ταῦτα πάντα τυγχάνει ὄντα κατάδηλα σαφῶς» Πλατ. πολιτ. 4, 444, μετὰ μετχ. «κατάδηλοι γίγνονται προαποιούμενοι εἰδέναι», ἀπολ. 23· ὅτι, ὡς, Πρωτ. 342· ἐπίρ. - ως Πολυδ.

Κατα-δημ-αγωγέω· δι' ἀπατηλῶν λόγων καὶ κολακειῶν παράγω, παραπλανῶ τὸν δῆμον· «-καὶ κηλεῖσθαι» Πλουτ. Κλεομ. 13, διὰ τοιούτων μέσων νικᾶσθαι, Θησ. 35.

Κατα-δημ-ηγορέω· δημιλῶ κατά τινος πρὸς τὸν δῆμον δημοσίᾳ, μτγν.

Κατα-δημιο-υργέω· τὸ ἁπλοῦν κατ' ἐπίτασιν, μτγν.

Κατα-δημο-δορέω, Ἰλ. σ, 301 «λαοῖσι δῶτε καταδημοβορῆσαι» = φαγεῖν κατὰ δῆμον, νὰ μετάσχωσι πάντες (τῶν δημευθέντων κτημάτων) ὡς κοινῶν ἀγαθῶν, communiter consumere.

Κατα-δημο-κοπέω· πολὺ δημοκοπέω μτγν. - τοὺς πολεμίους Ἀπ. Μιθριδ. 19.

Κατα-δηόω· ἴδε καταδηϊόω.

Κατα-δηριάομαι, οὗτω πρότ. ἐγράφ. ἐν Ἰλ. π, 96, νῦν δὲ γράφ. κεχωρισμένως.

Κατα-διαίνω· βρέχω τι, μτγν.

Κατα-δι-αίρεσις, ἡ μερισμός, μτγν.

Κατα-δι-αιρέω· εἰς μέρη, μοῖρας, διαιρῶ· «τὸ πλῆθος εἰς τοὺς ἑκατὸν λόχους» Δ. Ἁλ. 4, 19· «καταδιελεῖν τὸν ὅλον κύκλον εἰς δώδεκα μοίρας» Σ. Ἐμπ. πρ ἀστρ. 23· ἰδ. ῥῆμ =μοιράζομεν μεταξὺ μας τὴν λείαν Πολυδ. 2, 45, 1.

Κατα-δι-αιτάω· ὡς διαιτητὴς ἀποφασίζω κατά τινος, καταδικάζω· «κατεδιητήσαν τινος» Ἰσαι. ἀποσπ. 1, 11· ἔτι «δίκην κατεδιδιητήκει» ἀντίθ. τῷ, ἀποδιαιτάω Δημ. 21, 85, ὡς «ἐρήμην καταδιαιτήσας» Λουκ. ὑπὲρ τ εἰκον. 15· Μέσ. «ἔφη με καταδιαιτήσασθαι τὴν δίκην αὐτοῦ» Δημ. 40, 18· «οὐδὲ δίαιταν καταδιαιτησάμενος οὐδενός» Λυσ. 25, 16. Παῦ. «καταδεδιητημένοι» Πολυδ. 8, 129.

Κατα-δι-αλλάσσω· ὅλως διαλύω διαφοράν τινα, -καταδιηλλάγην Ἀριστ. σφ. 1183.

Κατα-δια-σπλεκόω· λίαν σπλεκόω Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1081.

Κατα-δια-φθείρω· λίαν διαφθείρω Εὐπολ. π. Ζωναρ. Λουκ. Τιμ. 44, Δι. γρ.

Κατα-δια-χέω· διά τινος χόνω χαμαί, ἐξαπλώνω Ἀριστοτ. π. πνευμ. 5.

Κατα-διδάσκω· διὰ τῆς διδασκαλίας παράγω· ῥῆμ. ἀνύπαρκτον.

Κατα-διόρασκω· δραπετεύω καὶ καταφεύγω εἴς τι μέρος, Ο'.

Κατα-δίδωμι· διαβιβάζω, μεταβιβάζω Δ. Ἁλ.

π. συνθ. ὄν. 242· ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω «-ἐς Ἑλλήσποντον» Ἡρ. 4, 85, Πλουτ. Φαβ. 6.

Κατα-δι-ίστημι· λίαν διίστημι «καταχωρίζω, ἀρχ. λεξ.

Κατα-δικάζω· ἐκδίδω δικαστικὴν ἀπόφασιν κατά τινος, τὸ μὲν ἀπολ. «ἡ ἀρχὴ ἡ καταδικάσασα» Πλατ. νόμ. 958, Ξεν. Ἀν. 5, 8, 21, τὸ δὲ μετὰ γεν. πρωσώπ. καὶ αἰτ. πράγμ. «ἐπειδὴ σεαυτοῦ καταδικάζεις θάνατον» Ἡρ. 1, 45· «δίκην αὐτοῦ κατεδίκασαν ἱεροσυλίας» Πολυβ. 23, 2, 7· μετ' ἀπαρ. - ἀποθανεῖν Λουκ. ἁλ. ἰστ. 1, 29, καὶ παθ. - καταδικασθεὶς Πλατ. νόμ. 958· «ἀκρίτους καταδεδικάσθαι» Δ. ὀκ. διαβολ. 8· «ἐπὶ φόνῳ καταδικασθεὶς» Διῳ. Σικ. 4, 76· «θάνατον καταδικασθεὶς» Δ. Κασ. 68, 1· - θανάτῳ Δ. Σικ. Τὸ μέσο λέγεται ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, ὅταν αὐτὸς μὴ κερδίζῃ, ὁ δὲ κατηγορούμενος χάνῃ, καταδικάζηται, τινός, = κατά τινος Πλατ. νόμ. 9, 857, Λυσ. 17, 3, Θουκ. 5, 49· «κατεδικάσατο ἐμοῦ ἀδίκως» = ἔχαμεν ὁ κατήγορος ὥστε ἐγὼ ἀδίκως νὰ καταδικασθῶ, Δημ. 47, 1· ἔτι, «δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενός τινος» Παυσ. 6, 3, 7· - καταδικαστέον Κλ. Ἀλ.

Κατα-δικαστής, ὁ· ὁ καταδικάζων Ἰαμβλ. βί. Πυθ. 113.

Κατα-δικαστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καταδίκην Σχολ. Ἀρ. σφ. 167.

Κατα-δίκη, ἡ· ἡ τοῦ δικαστηρίου κατά τινος ἀπόφασις, τιμωρία, Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 2, 36· «πρὸς καταδίκας ἐκπεπτωκότες» = φυγαδευθέντες, Πολυβ. 26, 5, 1· - ποινὴ Λουκ. νεκρ. διαλ. 10· ἴδ. χρηματικὴ «ἡ καταδίκη δισχίλιαι μναῖ ἦσαν» Θουκ. 5, 49· «- ἐκτετικέναι, ἀπολαβεῖν» Δημ. 21, 91, 47, 52.

Κατά-δικος, 2· ὁ καταδικασθείς, ἔνοχος, Πλουτ. Φλαμ. 18· «φυγῆς ἐγίνετο κατάδικος» = κατεδικάσθη Δ. Σικ. 13, 63.

Κατα-δι-όλλυμι· λίαν διόλλυμι, μτγν.

Κατα-διφθεράω· ὅλως μὲ διφθέρας, δέρματα, ἐπικαλύπτω Πλουτ. συμπ. 4, 2.

Κατα-διφρεύω· ἐκ δίφρου καταρρίπτω Εὐστ. 183, 38.

Κατα-διψάω· κάμνω νὰ διψήσῃ τις Εὐμαθ.

Κατά-διψος, 2· λίαν διψασμένος, μτγν.

Κατα-διωκτικός, 3· ὁ καταδιώκων, μτγν.

Κατα-διώκω· διώκνω μέχρι τινὸς τέρματος Θουκ. 2, 84· «- εἰς τὴν θάλασσαν» Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 9· καὶ μτφ. - τὴν εὐχέρειαν Πολυβ. 6, 42, 1.

Κατα-δίωξις, ἡ· τὸ καταδιώκειν Βυζ.

Κατα-δοκέω· πιστεύω τι κακὸν ἢ ψευδὲς περί τινος, ἔχω περί τινος κακὴν γνώμην, ὑποψίαν· «τοῖσι κατεδόκεον νεοχμὸν ἄν τι ποιέειν» Ἡρ. 9, 99· «πάγχυ σφέας καταδόξαντες εἶναι κλῶπας», 6, 16· πολλ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ δοκέω «ἥκουε τοὺς ἐναντίους λόγους ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκει», 1, 22· «οὗ γὰρ ἄν κατε κατέδοξα, ἔνθα ἦν», 1, 111. Καὶ τὸ παθ. «καταδοχθεὶς φονεὺς εἶναι» = εἶχον τὴν ὑποψίαν ὅτι εἶμαι φον. Ἀντιφ. 2, 6, 2, καὶ αὐτόθ. 3 «ὑφ' ὑμῶν καταδοκῶμαι», μεθ' ὃ ἕπεται «ἤδειν τηνδε τὴν ὑποψίαν εἰς ἐμὲ οὖσαν»· πρβλ. αὐτόθι γ, 7.

Κατ-αδολεσχέω, τινός· γίνομαι ἐνοχλητικὸς εἴς τινα μὲ τὴν φλυαρίαν μου Πλουτ. ἠθ. σ. 22.

Κατα-δοξάζω· ἔχω κακὴν γνώμην κατά τινος, ὑποψίαν ἢ δυσπιστίαν τρέφω πρός τινα, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Ξεν. Ἀν. 7, 7, 30· ἴδε = τῷ ἁπλῷ, ἀπειλάζω, νομίζω Σουΐδ.

Κατα-δορατίζω· καταβάλλω τινὰ τῷ δόρατι, μτγν.

Κατα-δουλεύομαι· ὑποβάλλω τινὰ εἰς δουλείαν Εὐσιθ.

Κατα-δουλίζομαι· καταδουλόομαι, Ἐπιγρ.

Κατα-δουλισμός, ὁ· καταδούλωσις, Ἐπιγρ.

Κατα-δουλόω· ποιῶ τινα δοῦλον, εἰς δουλείαν ὑποβάλλω· - Ἀθήνας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ «ἐλευθέρας ποιεῖν» Ἡρ. 6, 109, Θουκ. 3, 70· «καταδεδουλωμένος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου» Πλατ. συμπ. 219· συχνὸν εἶνε τὸ μέσον, καθιστῶ τινα ἐμαυτῷ δοῦλον Ἡρ. 7, 51· καὶ ἴδ. «αὐτοὶ μὲν ἀνδρεῖοι καὶ δυνατοὶ τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀδυνάτους οὐκ οἶσθα ὅτι καταδουλωσάμενοι καρποῦνται;» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 13· οὕτω καὶ παρκ. ἐν Εὐρ. Ἰ. Α. 1269, Πλατ. Μενεξ. 240, καὶ μτγν. καὶ μτφ. «τὰ λογιστικὸν καταδουλωσάμενος», πολιτ. 8, 553· - τὰς ἐπιθυμίας Ἀριστοξ. ἐν Ἀθην. 12, 545· ἐν γεν. κάμνω τινὰ νὰ φρονῇ δουλικῶς Ξεν. Κυρ. 3, 1, 23.

Κατα-δούλωσις, ἡ· ἡ εἰς δουλείαν ὑποδούλωσις, ἐξανάγκασις, τὸ ἐναντίον τοῦ, ἐλευθέρωσις Θουκ. 3, 10.

Κατά-δουπα, τά· τὰ μέρη τὰ περὶ τοὺς καταρράκτας τοῦ Νείλου, ὅστις πίπτων ἀπὸ τῶν βράχων ποιεῖ δοῦπον Ἡρ. 2, 17 καὶ μτγν. πρβλ. κατάδουπος.

Κατα-δουπέω· πίπτω μὲ δοῦπον· «συμπὶς κατέδουπε κεραυνῷ» Ἀντιπ. Σιδ. 96 (7, 637), παρὰ μτγν. καὶ μτβ. δουπῶν καταπλήσσω τινά.

Κατά-δουπος, 2· ὁ μετὰ δούπου καταφερόμενος, καταπίπτων· ὁ Φωτ. ἐξηγεῖ, καταράκτης· ἴδε κατάδουπα.

Κατα-δοχή, ἡ· 1) τὸ νὰ δεχθῶσι τὸν φυγάδα ἐκ τῆς φυγῆς εἰς τὴν πατρίδα λέγεται καταδοχή, κάθοδος Πλατ. νόμ. 9, 867, ἡ κατὰ σημαίνει ὅ,τι καὶ ἐν τοῖς, κάθοδος, καταγωγή, κατιέναι, κατέρχεσθαι, καταγειν, καταδέχεσθαι· 2) τὸ ὅτι οὗ ἢ ἐν ᾧ τι καταδεχόμεθα, ὑποδεχόμεθα εἰς τὰ ἔνδον δεχόμεθα Γαλην. 14, σ. 713, 13, receptaculum· 3) ἡ ἐγκατάστασις εἰς κληρονομίαν Θεοφιλ.

Κατα-δραθῶ· ἴδε καταραθύω.

Κατα-δραμεῖν, ἀορ. 6. τοῦ κατατρέχω.

Κατα-δράσσομαι, ἀττ. -δράττομαι· δ. δράχνω, μτγν.

Κατα-δρέπω· ἀποσπῶ, ἀποκόπτων παίρνω τι «- τῶν δένδρων τὰ φύλλα» Ἡρ. 8, 115.

Κατα-δρομή, ἡ· 1) εἰσβολὴ ἐχθρική, ἐπιδρομὴ δι' ἁρπαγὴν Θουκ. 1, 142· «τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο» 8, 41· «καταδρομὰς ποιεῖσθαι», 7, 27, ὡς Ξεν. Κυρ. 3, 3, 23· «καταδρομῆς γενομένης τῶν φυγάδων» Δυσ. 20, 28· «ὥσπερ καταδρομὴν ἐποιήσω

ἐπὶ τὸν λόγον μου» Πλατ. πολιτ. 5, 472· «καταδρομὴν μέλλει ποιεῖσθαι περὶ ἐμοῦ» Αἰσχίν. 1, 135· πολλ. παρὰ Πολυδ. μτφ. «κατὰ τοῦ Ἐφόρου Τίμαιος πλείστην πεποίηται καταδρομήν», 12,23, 1· 2) καταφύγιον, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 2, 9.

Κατά-δρομος, 2· α) ὁ κατανεμόμενος, ἐπιτρεχόμενος· «μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα» = ἐπινεμηθέντα Εὐρ. Τρω. 1300· β) ὁ κατάδρομος, τὸ ἄνωθεν κατερχόμενον σχοινίον τῶν σχοινοβατῶν Sueton. Ner. 11.

Κατα-δροσίζω· λίαν δροσίζω, ἐν τῷ παθ. Σχολ. Πινδ. Ὀ. 6, 88.

Κατά-δρυμμα -ατος, τὸ (δρύπτω)· τὸ ξέσχισμα, ταραχρούνισμα, ἐν τῷ πλ.· τῶν χειρῶν Εὐρ. Ἰκ. 51.

Κατά-δρυμος, 2· λίαν δασώδης Στραβ. 4, 199.

Κατα-δρύπτω· ξεσχίζω (μὲ τοὺς ὄνυχας) ταραχρουνίζω, ἐν τμήσ. «κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς» Ἡσ. ἀσπ. 243· – τὸ πρόσωπον Ἰουβέν. 28 (5, 43)· – ὄνυξι Μ. Ἀντων. 6, 20.

Κατα-δρυφάσσω· περιφράσσω, περιείργω, σχίπω «– χηλῷ γονάς» Λυκοφρ. 239.

Κατα-δυναστεία, ἡ· ἡ τῆς ἐξουσίας κατά τινος ἐκτέλεσις, Ο'. καὶ μτγν.

Κατα-δυναστεύω· μεταχειρίζομαι τὴν ἐξουσίαν μου κατά τινος, καταπιέζω τινά, καταναγκάζω· ὁ Πλουτ. συνάπτει «καταδυναστεύων ἢ καταβιαζόμενον», Ἰσ.κ. Ὀσ. συχνὰ Ο'. καὶ μτγν. – τῶν πολιτῶν Δ. Σικ. 13, 73. Καὶ παθ. «Ἐλευθέρους τοὺς ὑπὸ τῶν βαρβάρων καταδυναστευομένους» Στραβ. 6, 270.

Κατα-δύνω· καταδύομαι· ἴδε καταδύω.

Κατά-δυσις, ἡ· τὸ βούτημα, καταδύθισις, μτγν. Ἰδ. ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν, τὸ καταβαίνειν, «ἐς τι Λουκ. ἁλ. ἰστ. 1, 33· λάθριος καὶ βαθὺς τόπος, κρύπτη «τοῦ ὄφεως» Ἀθην. 11, 477.

Κατα-δυσ-ωπέω· λίαν δυσωπέω· – τὸν θεὸν Λουκ. π. θυσ. καὶ μτγν.

Κατα-δύω· 1) ὁ ἐν. παρατ. μέλ. καὶ ἀορ. ἀ. εἰς μτβ. σημ. βουτῶ τινα, καταδυθίζω· «τοὺς γαυλοὺς καταδύσας» Ἡρ. 6, 17· – τὴν νῆα, 8, 87· – ναῦς Ἀριστ. βατρ. 49, καὶ Θουκ. 1, 54· «εἰ δέ τινα ὑμῶν λήψομαι ἐν τῇ θαλάττῃ καταδύσω» = βουλιάζω (καὶ ἐπομέν. πνίγω) Ξεν. Ἀν. 7, 2, 13 ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ τῶν ἀνθρώπων Θουκ. 1, 50· μτφ. «ἐμὲ δὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει», Κυρ. 6, 1, 38· πρβλ. 2, γ. καὶ «ἥλιον κατεδύσαμεν λίσσῃ» = μὲ τὴν φλυαρίαν μας ἀπράσιτόση ὥρα, ὥστε ἐβασίλευσεν ὁ ἥλιος Καλλ. 47 (7, 80) «καταδύσειν μοι δοκῶ τὸν ἥλιον ἐπὶ μείζει τοῦ λόγου» Ἀριστοτ. 1, 24· 2) συχνότ. ὁ ἀορ. β' καὶ παρκ μὲ ἀμτβ. σημ. ὡς ἐν. δὲ τὸ καταδύομαι καὶ καταδύνω, καὶ παρ' Ὁμ. εὔχρ. ἔτι τά, καταδύσεο, καταδύσετο = πηγαίνω κάτω, βουτῶ, καταφέρομαι, βυθίζομαι· α) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πάντοτε ὁ ἀορ. β', βασιλεύω Ἰλ. α, 475· «ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο» Ὀδ. ν, 53· «ἅμα ἠελίῳ καταδύντι» Ἰλ. α, 592· «πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα» = μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, κ, 183· «ἥλιος καταδυόμενος» Ὁμ. ὑμ. ἐς Ἑρμ. 197· ὡς «καταδεδυκέναι τὴν νῆσον κατὰ θαλάσσης» Ἡρ. 2, 174· «ἡ ναῦς κατέδυετο» 8, 90· «πλοῖα καταδυόμενα» Πλατ. πολιτικ. 302· «ναῦς κατέδυσαν» Πολυδ. 1, 61, 6· β) εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ ἀπαρατήρητος, χώνομαι· «ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον» Ἰλ. κ, 231 Ὀδ. ο, 327· εἰς πληθός τι «μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν» Ἰλ. γ, 241· «κατέδυσατα (Βέκκερ. κατεδύσετο) πουλὺν ὅμιλον», κ, 517· «καταδύσιο μῶλον Ἄρηος» τ, 134· ὡς «ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν» Ὀδ. ε, 246· «καταδῦσα Διὸς δόμον» Ἰλ. θ, 375· «μυῖαι καταδῦσαι κατὰ ἰτειλὰς», τ, 25. Καὶ «καταδυσσόμεθ' εἰς Ἀΐδαο δόμους» Ὀδ. κ, 174· «– καταδύνων εἰς ὕλην» Ἡρ. 9, 37· μτφ. «καταδύεται εἰς τὰ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅ,τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία» εἰσχωρεῖ Πλατ πολ. 3, 401· «καταδύεσθαι εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας τὴν ἀναρχίαν», 8, 562. Καὶ μτγν. «καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος» Πλουτ. Ῥωμ. 20· ἐντ. γ) χώνομαι, κρύπτομαι, μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς αἰσχύνης» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 35· «οὐκ ἂν ἐπὶ τούτῳ κατίδυ καὶ μέτριον παρίσχειν ἑαυτόν» Δημ. 21, 199· «παρακάθηται οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις» Δημ. 24, 182· «καταδεδυκὼς ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ» Πλατ. πολιτ. 9, 579· «εἰς ἄπορον ὁ σοφιστὴς τόπον καταδέδυκεν», σοφ. 239· «καταδύναντες ἐν τοῖς τέλμασι» Πολυδ. 5, 47, 2· «καταδύονται εἰς φάραγγας» Ξεν. κυν. 5, 16· «ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς» Λουκ. π. τῶν ἐπὶ μισθ. συν. 27· δ) ἐνδύομαι, φορῶ τι· «κατίδυ κλυτὰ τεύχεα» Ἰλ. ζ, 504· – καταδὺς Ὀδ. μ, 228· – καταδύσετο Ἰλ. η, 103· «σκάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντα» Ὁμ. ὑμ. Ἑρμ. 237· «καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἔστο» Μοσχ. 4, 102.

Κατ-άδω· ἄνω που ἱστάμενος ᾄδω, ὥστε ἡ φωνή νὰ ἀκούηται κάτωθεν. – ἐπὶ τῶν πτηνῶν Αἰλ. Ἱ. Ζ. 3, 1· διάρχομαί τι ᾠδῶν Κλέαρχ. ἐν Ἀθην. 15, 697· ἴδ. δέ, δι' ᾠδῆς πράσινω, μαγεύω, θεραπεύω «κατῇδε βάρβαρα μέλη μαγεύουσα» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1337· «καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι» Ἡρ. 7, 191· «γυνή, ἣ σε κηλοῦσα καὶ κατάδουσα μαθαχὸν ἀποδίδωκε» Δ. Ἀλ. 4, 29· «– καὶ καταφαρμακεύομαι» Πλουτ. ἠθ. 745· πληρῶ τόπαν τινὰ ἐκ τοῦ ᾄσματός μου Αἰλ. Π. Ἱ. 3, 1· «κατᾴδων αὐτοῦ τὸ δεῖπνον καὶ καταθέλγων αὐτόν» = ἐξάρίστων καθιστῶ τὸ δεῖπναν διὰ τοῦ ᾄσματος, αὐτόθι, 7, 2· «τὰς λόχμας κατῇδον ὄρνιθες» Λογγ. 1, 9· «– κατάδομαι» = βάλλω νὰ μοῦ τραγουδοῦν Λουκ. ὀλ κατηγ. 16.

Κατα-δωρο-δοκέω· 1) διὰ δώρων διαφθείρω τινά· παθ. διαφθείρομαι ἐγὼ Ἀριστ.βατρ. 361, Ἀριστοτ. πολ. 2, 9· 2) λαμβάνω δῶρα, διὰ τοιούτων μέσων ἐνδίδω Ἀριστ. σφ. 1036· «ὁπόταν οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταὶ κλέπτωσί τε καὶ καταδωροδοκῶσι» Ἀνα. 27, 3.

Κατ-αείδω, ἰων. ἀντὶ κατᾴδω

Κατα-είσατο, ἐπ. ἀντὶ καθείσατο, μ. ἀορ. τοῦ καθέζω «δόρυ κατείσατο» Ἰλ. λ, 356.

Κατα-έννυμι, π. καθέννυμι· ἐνδύω, σκεπάζω· «ὕρος καταειμένον ὕλῃ» Ὀδ. ν, 351· «θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον» (ὁ Βέκκερ κατὰ Ἀρίσταρχ. καταείνυσαν) Ἰλ. ψ, 335· ὁ Ἡσυχ. ἐρρ. κατεκάλυπτον· πρβλ. «κατείνυον» Ὀππ. ἁλ. 2, 673, καὶ μτγν. π. ὡς Κ. Σμ. 13, 488, Ἀπολ. Ῥ. 1, 938.

Κατ-αζαίνω· ὅλως δι' ὅλου ξηραίνω· «γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ ζαίμων» Ὀδ. λ, 586 = κατεξήρανεν, ἀρχ. λεξ.

Κατα-ζάω· περνῶ τὴν ζωήν μου· «ἐν δ' ἀνακτόροις θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον» Εὐρ. Ἰων 36, Πλατ. συμπ. 192· «ἐν ἡσυχίᾳ μετὰ φιλοσοφίας» Πλουτ. Κικ. 4.

Κατα-ζεύγνυμι καί, καταζευγνύω· 1) δένω ὑποκάτω τοῦ ζυγοῦ «ὅταν ἐν ἅρματι καταζευγνὺῃ σθένος ἵππιον» Πινδ. Π. 2, 11 ἐγκλείω «ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη», περὶ τῆς Δανάης Σοφ. Ἀντ. 938· καταλαμβάνω, κατέχω «ὑπ' ἀναγκαίης κατεζεύχθη μείζονος ἢ ὥστε ἀφίστασθαι» Ἡρ. 8, 28. Ἐν γέν. συνάπτω «ταῖς οὕτω καταζευγνυμέναις πόλεσι» Πλατ. νόμ. 11, 753· «δύο πλοῖα κατεζευγμένα» Δ Σικ. 20, 86· 2) ἀποζεύγω, λύω (ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ) ἡσυχάζω, ἐπὶ στρατοῦ, στρατοπεδεύω Πολυβ. 18, 3, 5· «πρὸς τὸν ποταμὸν» καὶ «παρὰ τὸν ποταμόν», 3, 95, 3, Πλουτ. Συλ. 2. Καὶ περὶ ἀποίκων, ἐνοικίζεσθαι «ἐν τῇ πόλει» Πολυβ. 5, 80, 2.

Κατα-ζευγο-τροφέω· ἀναλίσκω, φθείρω τὴν οὐσίαν, τρέφων ὑποζύγια, ἵππους ἢ ἡμιόνους, οἵτινες σύρουσιν ἐν τοῖς ἱπποδρόμοις ἅμαξαν ἢ ἁρπήνην· «οὐδὲ καλλιππατρόφηκας οὔτε κατεζευγοτρόφηκας» Ἰσαΐ. 5, 43.

Κατά-ζευξις, ἡ· σύζευξις, σύναψις Πλουτ. ἦθ. 750· ἀπόζευξις, ἡσυχία, καταστρατοπέδευσις, ἀντιθ. τῷ, ἀνάζευξις Πλουτ. Συλ. 28.

Κατα-ζοφόω· πλήρης ζόφου, σκότους· ποιῶ τι, μτγν.

Κατα-ζυγίς, - ίδος, ἡ· σύζευξις, συναρμογή, μτγν.

Κατα-ζω-γραφέω· ἀπεικάζω τι γραφῇ Εὐμαθ. καί, μτγν.

Κατα-ζωμεύω· ἐκροφῶ τι ὡς ζωμὸν Ἡσυχ.

Κατα-ζώννυμι, μόν. μέσ. ζώναμαι ἀπὸ πάνω ἕως κάτω· «δορὰς ὕρεσι κατεζώσαντο» Εὐρ. Βακχ. 697, Πλουτ. Πυρ. 27· «χιτῶνας χαλκέας μίτραις κατεζωσμένοι» Δ. Ἀλ 2, 70.

Κατά-ζωσμα, τό· ἔλατρον Ἡσυχ.

Κατα-ζώστης, ὁ· «καταζῶσται ἱμάντες οἱ τὰ σκεύη τοῖς ἵπποις καταζωννύοντες» Ἡσυχ.

Κατα-ζωστικόν, τό· ὑπὸ Σουΐδ. ἀναφέρεται ὡς βιβλίον τοῦ Ὀρφέως, φέρον τοιοῦτον ὄνομα καὶ πραγματευόμενον κατὰ τὴν πιθανὴν εἰκασ. τοῦ Λοβεκ. ἐν Ἀγλαοφ. σ. 727 περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἐνδυμασίας τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν.

Κατα-θαλαττίζω· κατακλύζω τι μὲ ὕδωρ ἢ ὡς κοιν. λέγομεν, τὸ κάμνω θάλασσαν, μτγν.

Κατα-θαλαττόω· βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν «αἱ Σειρῆνες ἑαυτὰς κατεθαλάττωσαν», Γ'ζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 712.

Κατα-θάλπω· πολὺ θάλπω Ἀλκιφρ. 3, 41, Δ Λαερ. 152.

Κατα-θαμβέομαι· ἐκπλήσσομαι, ὑπό θάμβους πρός τινα κατέχομαι «κατατεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν» Πλουτ. Φαβ. 26.

Κατα-θανεῖν, ἀορ. β', τοῦ καταθνήσκω.

Κατα-θάπτω· θάπτω, ἐνταφιάζω Ἰλ. τ, 226· «καταθάψαι», ω, 611, Αἰσχ. Ἀγ. 1532 καὶ ἐν πεζῷ Ἰσοκ. 10, 22.

Κατα-θαρρέω, ἀρχ. ἀττ. καταθαρσέω· εἶμαι θαρραλέος, τολμηρός, θρασύς, ἁπλῶς Ἡρωδν. 1, 5, 26· - τινός = πρός τινα, κατά τινος Πολυβ. 1, 40, 3· «τῶν ὑμετέρων ὅπλων καταθαρρήσας» = ὑπὸ θρασύτητος καταφρονήσας καὶ ἐπιτρέξας, 6, 3, 10· - τινί = ἔχω θάρρος εἴς τινα, πιστεύω, πέποιθα Παλλαδ. 3, 86, 8.

Κατα-θαρρύνω, ἀρχ. ἀττ. καταθαρσύνω, ἐμβάλλω θάρρος, πρός τι, «-πρὸς τὸ μέλλον» Πλουτ Λουκουλ. 29· μέσ. = τῷ προηγ. Λουκ. νεκρ. διαλ. 21, 2.

Κατα-θαυμάζω· πολὺ θαυμάζω, μτγν.

Κατα-θεάομαι· ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου πρὸς τὰ κάτω κείμενα ἢ γινόμενα παρατηρῶ προσεκτικῶς· «-ἀπὸ λόφου τινὸς τὰ γιγνόμενα» Ξεν. Κυρ. 6, 5, 30· ἐν γέν. παρατηρῶ ἀκριβῶς, προσεκτικῶς· - τὰς τάξεις, 5, 4, 5· «τοὺς ἄλλους καταθεῶ καὶ λάγισαι», 8, 2, 18 «φορὰς ἄστρων» Πλουτ ἐλελ. χρησ. 30.

Κατα-θείομαι· κατάθωμαι, ὑποτ. μ. ἀορ. β', τοῦ, κατατίθημι· οὕτω καί, καταθείωμεν, ἀντὶ τοῦ καταθῶμεν.

Κατα-θέλγω· μαγεύω, περὶ τῆς Κίρκης, ἥτις μετέβαλλε τοὺς ἀνθρώπους εἰς ζῶα Ὀδ. κ 213· «-καὶ κηλέω» Λουκ. πρὸς ἀπαιδ. 12 = ἐξαπατάω Σουΐδ.

Κατά-θελξις, ἡ· μάγευμα, πράγματα· «τὰ ἑρπετῶν Λουκ. φιλοψευδ. 9.

Κατά-θεμα, τό· κατανάθεμα, Κ. Δ.

Κατα-θεματίζω· καταναθεματίζω, Κ. Δ.

Κατάθεος, 2· εὐσεβής Πολυβ. 1, 20.

Κατα-θεματισμός, ὁ· καταναθεματισμός, Κ. Δ.

Κατα-θεραπεύω· θεραπεύω ἐντελῶς, μτγν.

Κατα-θερμαίνω· θερμαίνω πολύ, μτγν.

Κατά-θερμος, 2· λίαν θερμός Σχολ. Πιν. Ὀ. 3, 42.

Καταθέρω· θερμαίνω, ἐν τῷ παθ. Σχολ. Σοφ. Τρ. 191.

Κατα-θέσιον, τό· τόπος ὅπου τις καταθέτει τι καὶ φυλάττει, μτγν.

Κατά-θεσις, ἡ· τὸ νὰ θέσῃ τις τι κάτω, ἰδ. ἐπὶ χρημάτων, καταβολή, πληρωμή Πολυβ. 4, 47· ἡ βύθισις ἐν τῇ γῇ φυτῶν· - τῶν κλάδων Δ, Σικ. 2, 53· - φυτῶν Γεωπ. παρὰ Σουΐδ. κατάπαυσις, κατάληξις· -τοῦ πολέμου = ὁμολογία, ἣν καθέτει τις ἐγγράφως Ἰω. Μαλαλ. ἐν δὲ Μ. Ἐτ. σ. 97, 38 = κατάφασις.

Κατα-θέω· τρέχω πρὸς τὰ κάτω, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω μὲ ὁρμήν· «ὑπόθεν (τῶν ὄρεων) καταθέοντες ληΐζονται» Ξεν. Κυρ. 3, 1· «πλοῖα ἐς Πειραιᾶ καταθέοντα» = εἰς τοὺς λιμένα τοῦ Π. ἐκ τοῦ πελάγους εἰσπλέοντα Ἑλλ. 1, 1, 35· ἐντ. - τὴν χώραν, δι' ἐπιδρομῶν λεηλατεῖν Ξεν. Κυρ. 5, 4, 15, Πολυαιν. 1, 23, 1· ὁ δὲ Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 43 ἐκ

τὰς πόλεις» ἐπὶ προσώπ. ἐπιτίθεμαι ἐν τῷ συζητεῖν καὶ ὑπερβάλλω τινὰ Πλατ. Θεαιτ. 171· καταδιώκω Παρθεν. 13. Κατὰ Σουΐδ. καὶ μετὰ γεν.

Κατα-θεωρέω· ἄνωθεν παρατηρῶ, ἀκριβῶς Πλατ. Γοργ. 465.

Κατα-θεώρησις, ἡ· παρατήρησις, μτγν.

Κατα-θήγω· λίαν θήγω· «εἰ δ' ἐν ἔματς βίβλοισι πάλιν καταθήξειτ' ὀδόντα» Ἀριστ. 2 (6, 305) περὶ τὸν μυῶν.

Κατα-θήκη, ἡ· τὸ κατατεθὲν Ἰσοκ. 17, 27· τὸ παρακαταθήκη.

Κατα-θηλάνω· κάμνω τι μαλακόν, χαῦνον ὡς τὸ θῆλυ· – τοὺς Ἕλληνας Λουκ. Περεγρ. 19· – κατατεθηλυμμένος ἢ – κατατεθηλυσμένος», ἀλι. 31· τὸν τελευταῖον τύπ. ἔχει καὶ ὁ Ἱππокр.

Κατα-θήπω, (μάν. ὁ παρκ.) «κατατέθηπα» καὶ ὑπερφ. «κατατεθήπειν», ἀρχ. λεξ.=καταθαυμάσαι, ἐκπλαγῆναι.

Κατά-θιξις, ἡ· τὸ ἄγγιγμα, παρὰ Πλουτ συμπ. 6, 2, 2, ἐσφαλ. ἀντὶ κατὰ θίξιν.

Κατα-θλαδία ποινή, ἡ· ποινὴ τοῦ εὐνουχισμοῦ Ἰωσ. πρβλ. θλαδίας.

Κατα-θλάω· ζουλίζω, σπῶ, μτγν. «κατεθλασμένος»=σπασμένος, ἐκτετμημένος Κλ. Ἀλ.

Κατ-αθλέω· καταγωνίζομαι, νικῶ ἐν μάχῃ Πολυδ. 5, 44· «καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν» Πλουτ. ἠθ. 47· συνήθ. ἀσκοῦμαι ἐν τῇ μάχῃ «διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες» Πλουτ. Μαρ. 26· ὁ Σουΐδ. ἔχει καὶ «κατηθλημένων», ὅπερ ἐξηγεῖ, ἐγγεγυμνασμένων.

Κατα-θλίβω· καταπιέζω, ζουλίζω· «ἐν βάθει καταθλιβεῖσα ἡ νατερὰ ἀναθυμίασις» Πλουτ. Αἰμ. Π. 14.

Κατά-θλιψις, ἡ· καταπίεσις, ζοῦλισμα.

Κατα-θνήσκω· ἀποθνήσκω Ἰλ. χ, 355· «κατατεθνήκασι», ο, 664· «ἀνδρὸς κατατεταῖ» α, 540· – κάθανε – κατέθανε, φ, 107· καθὼς καθανάντα γαῖα κεύθει» Αἰσχ. Πρ. 570 – κάτθανε, Ἀγ. 1532· πάντοτε ἐν τούτῳ τῷ τύπ. τοῦ ἀορ. «κατθανὼν νίκυς» Σοφ. Ἀντ. 511· καὶ συχνότ., ἐν τῷ ἀπαρ. οὕτω καὶ Κύρ. ὅστις ἔχει καὶ τὸν μέλ. «κατθανουμένην», Ἀλκ. 148· μτφ. «μορφὰ κάτθανε» Βίων Ι, 31· – μέλλ. Μοσχ. 3, 24.

Κατα-θνητός, 3· τῷ ἁπλῷ· «οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἔτέτυκτο» Ἰλ. ε, 402· καὶ συχνά· «καταθνητοὶ ἄνθρωποι», τὸ δὲ θηλ. «καταθνητῆσι γυναιξίν» Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 39, 50· τὸν ἐσφαλ. τὸν. κατάθνητος, Ἰλ. ε, 901, δν ὁ Ὀδύσ. καὶ ὁ Σπίτζνερ. ἀφῆκαν, διώρθ. ὁ Βίχκερ.

Κατα-θοινάω· κατατρώγω, Αἴσωπ. καὶ μτγν. καὶ μέσ. «κύνες αὐτὸν κατεθοινήσαντο» Διογεν. 7, 52· καὶ ὁ ἀορ. «τοῦτον πάντας τοὺς ἰχθῦς καταθοινῆθναι» Ἀθην. 7, 283.

Κατα-θοίνησις, ἡ· τὸ νὰ καταφάγῃ τίς τι, μτγν.

Κατα-θολόω· καταθολώνω, μτγν.

Κατα-θορεῖν, ἀορ. ἀπαρ. τοῦ, καταθρώσκω.

Κατα-θορυβέω· κινῶ θόρυβον κατά τινος, μτγν. κατὰ Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 1017 = καταχράζω, ἐπιβάλλω σιωπὴν εἴς τινα διὰ θορύβου· «ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθείς» Πλατ. Πρωτ. 319.

Κατα-θορασύνω· ἴδε καταθαρσύνω.

Κατα-θραύω· καταχομματιάζω, καταθραυαλιάζω Πλατ. πολιτικ. 265· καταθραυσθῇ Τίμ. 56· καὶ μτγν. καταθραυστός, καταθραυαλιασμένος, Διοσκ.

Κατα-θρέω· ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω βλέπω, παρατηρῶ, καθορῶ, ἀρχ. λεξ. «ἀκτινηβολίῃσι πυρ ελήτοισι καταθρῇ» Μανιθ. 4, 421.

Κατα-θρηνέω· θρηνῶ, κλαίω· «ἐπὶ τύμβῳ» Εὐρ. Ἴλ. 1326· – τινὰ Δ. Σικ. 17, 118.

Κατα-θριαμβεύω· καταβάλλω τινὰ θριαμβεύω, μτγν.

Κατα-θρόεω· καταθορυβέω, μτγν. Πολυδ.

Κατα-θρυλλέω, ὀρθότ. κατα-θρυλέω· τῷ προηγ. Πολυδ. 8, 154.

Κατά-θρυπτος, 2· μαλακός, τρυφερός, ἁβροδίαιτος Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 12, 553.

Κατα-θρύπτω· τρίβων τι τὸ κάμνω ψίχουλα· «– τοὺς ἄρτους εἰς γάλα» Δ. Σικ. 1, 83· «ἄρτος εἰς κρᾶμα καταθρυφθείς» Κλ. Ἀλ. καὶ μτγν. καὶ «καταθρυφθεὶς» Εὐστ.

Κατα-θρώσκω· καταπηδῶ, παρ' Ὅμ. ἐν τμήσ. «κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον» Ἰλ. δ, 79· «καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων» Ἡρ. 3, 80· «καταθρώσκω τὴν αἰμασιὰν»=ὑπὲρ αὐτὴν πηδῶ κάτω, θ, 134· – τινός Νον. Δ. 23, 220.

Κατ-αθυμέω· γίνομαι ὅλως ἄθυμος· «ὁ δῆμος παντελῶς κατηθύμησε» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 27.

Κατα-θύμιος, 2, παρ' Ἡρ. ἀλλὰ καὶ 3, ὡς «γυνὴ καταθυμία» Ἀντιφῶν ἐν Στοβ. ἀνθ. 68, 37· ὁ ἐν τῷ θυμῷ, τῇ καρδίᾳ ἢ τῷ νῷ ὤν· «μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω»=μὴ συλλογίζου τὸν θάνατον Ἰλ. κ, 382· ὁ κατὰ τὸν θυμόν, ἐπιθυμητός, εὐχάριστος «ὅρκα ἵππος εἶπον μὲ μαι καταθύμιον ἔστι» Ὀδ. χ, 392, Θεογν. 617. 1082· «ἑοῦσης τῆς γυναικὸς οἱ καταθυμίης» Ἡρ. 5, 39, καὶ μτγν. «εἰ καταθύμιον μὲν αὐτοῖς» Ἀντιφ. 18 (9, 263) Δ. Λεξ. 2, 5· ἐπίρ. – ως, μτγν.

Κατα-θυμο-βορέω· θυμοβορέω· «φείδεσθαι τῆς ζωῆς, μὴ μιν καταθυμοβορήσῃς» Πυθαγ. (ἐν βίῳ Ὁμ. σ. 366), ἐπὶ φροντίδων, βιβρωσκουσῶν τὴν καρδίαν, φθείρω τὴν ζωήν.

Κατα-θυμόομαι· πολὺ θυμώνω, ὀργίζομαι, Ἀπολλ.

Κατα-θύω· θυσιάζω, σφάζω· – πρόβατα Ἡρ. 3, 19, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 36· ἐν γένει θυσιάζω, ἀφιερώνω· – τὴν δεκάτην, Ἀν. 5, 3, 13· καὶ μέσ. «νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι» Θεοκρ. 2, 159· πρβλ. αὐτόθι στιχ. 3, ἐξαναγκάζω τὸν ἐρωτά τινος διὰ ποτοῦ ἔχοντος τοιαύτην δύναμιν, μαγεύω.

Κατα-θωπεύω· κολακεύω Σχολ. Θεοκρ. 6, 30.

Κατα-θωρακίζω· καλύπτω ὅλον τι μὲ τὸν θώρακα Ξεν. Κυρ. 6, 2, 17, ἐν τῷ π. παρκ.

Καταί, π. = κατὰ Ἀπολλ. Δυσκολ. π. συντ. σ. 309, 28.

Καται-βασία, π. ἡ· κατάβασις Κ. Συμ. 6, 484· Ἰδ. ἐν τῷ πλ. καταφερόμενοι περιπνοὶ καὶ ἄλλα διὰ μαγείας ἐνεργοῦντα οὐράνια φαινόμενα Πλουτ. ἠθ. 555.

Καται-βάσιος, 2· α) ὁ καταβαίνων, καταφερόμενος, ἐπὶ τοῦ Διός καὶ τοῦ κεραυνοῦ· ὕδε καί, καταιβάτης· β) ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐπανῆγεν ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπεκαλοῦντο πρὸς τοῦτο (τὴν κατάβασιν) Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1416.

Καται-βασις, π. ἡ· καταβασις Ἀντ. Σιδ. 1 (11, 23).

Καται-βάτης, π. ὁ· καταβάτης, ὁ καταβαίνων, καταφερόμενος, ἴδ. ἐπίθ. τοῦ Διός, τοῦ κατελαύνοντος μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν Ἀριστ. εἰρ. 42, Ἀθην. 12, 522. Ἐντ. καὶ «καταιβάτης κεραυνὸς» Αἰσχ. Πρ. 359 «σκηπτὸς» Λυκοφρ. 382· ἔτι, ὁ Ἑρμῆς, ὅστις τοὺς νεκροὺς φέρει κάτω εἰς τὸν Ἅιδην, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ Ῥοδίων οὕτω καλούμενος κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 649 Ἐπίθ. τοῦ Δημητρίου Πλουτ. Δημήτρ. 10. Καὶ ὁ Ἀχέρων, πρὸς ὃν τις κατέρχεται Εὐρ. Βακχ. 1358, καὶ ὁ Ἀπόλλων· ἴδε καταιβάσιος.

Καται-βάτις, ἰδος· θηλ. τοῦ προηγ. ἡ καταβαίνουσα Λυκοφρ. 497· -τρίβος = ἡ καταφέρουσα, ἀπόκρημνος Λυκοφρ. 90· -κέλευθος Ἀπολ. Ῥ. 2, 353 καὶ μτγν. Ἀλλά, «Θεσσαλὶς κόρη, ψευδὴς σελήνης αἰθέρος καταιβάτις»=ἡ διὰ μαγειῶν τὴν σελήνην καταιβάζουσα. Σωσιφαν. ἐν Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 533.

Καται-βατός, π. 3· καταβατός, ὁ δι' οὗ τις δύναται νὰ καταβῇ· «καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισιν»=εἴσοδοι δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ καταβῶσιν Ὀδ. ν, 110.

Κατ-αἴγδην, ἐπίρ. = βιαίως, ἀφοδρῶς, ὁρμητικῶς Ἀπολλ. Ῥ. 1, 64· «ἵκτο καταΐγδην θύελλα» Ὀρφ. λιθ. 502.

Κατ-αιγιδ-ώδης, 2· καταιγίδα φέρων· -πνεῦμα Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 135 κ. μτγν.

Κατ-αιγίζω φέρω καταιγίδα, ὡς καταιγὶς ἐπέρχομαι· «πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεος» Αἰσχ. Ἑπτ. 63· – ἄνεμοι Δ. Σικ. 5, 26· «καταιγίζουσα θάλασσα»=τρικυμιώδης Θεαίτ. Σχολ. 2 (10, 16), Στραβ 9, 3, 15, περί τινος ὄρους «καταιγίζει εἰς τὴν πόλιν»· «ἡ παραλία τραχεῖα καὶ ὀρεινὴ καὶ καταιγίζουσα»=προξενοῦσα καταιγίδας, 7, 43· μτφ Ἄλεξ. ἐν Ἀθην., 8, 338· – ἔρωτες, Ἐπιγρ. ἀδ. 10 (12, 88).

Κατ-αιγὶς, ἴδος, ἡ· ἡ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω αἰφνιδία καὶ βιαία καταφορὰ τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοζάλη Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4· «εὖρου τρηχεῖα καὶ αἰπήεσσα καταιγὶς» Λεων. Ταρ. 17, 273· μετὰ τοῦ «ζάλη» συνάπτει Δ. Κασ. 74, 12· ἔτι μτφ. Πλουτ. Φαβ. Μαξ. 12.

Κατ-αιγισμός· ὁ· τῷ ἄνωτ. οὕτως ἐκάλει ὁ Ἐπίκουρος τοὺς πρὸς τὴν ἡδονὴν ἐρεθισμοὺς τοῦ σώματος, ὁ αὐτὸς φιλόσοφος συνωνύμως ἐπίσης ἔλεγεν ἐπεντρώματα, γαργαλισμούς, νύγματα Ἀθην. 12, 546.

Κατ-αιδέομαι· ἐντρέπομαί τινα παρὰ πολὺ διότι τὸν τιμῶ καὶ τὸν σέβομαι διὰ τὴν ἡλικίαν, τὴν ἀρετήν, τὴν ἐμπειρίαν, τὴν εὐδοξίαν αὐτοῦ· «τὸν νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν καταίδεσαι» Σοφ. Οἰ. τ. 654· «δαίμονα στυγνὸν καταιδεσθεῖσα» Εὐρ. Ἱππ. 772· «καταιδεσθητί γε πατρῷον Δία» Ἀριστ. νεφ. 1451· καὶ ἐν παίζ. μετὰ τοῦ δειμαίνω Ἡρ. 3, 77 μετ' ἀπαρ. «ἔπαί μ' ἀφῆκε καὶ κατῃδέσθη κτανεῖν» Εὐρ. Ἡρακλειδ. 1027· «ὅμως κατῃδέσθη μὴ γενέσθαι» Πλουτ. Πομπ. 64. Τὸ δὲ ἐνερ. ἐντροπιάζω π. μτγν. ὡς Ἰλιοδ. 1, 18.

Κατ-αιθαλόω· καίων τι κατασβαλώνω· -δόμους Αἰσχ. ἀποσπ. 148, Ἀριστ. ὄρν. 1242· μτφ. διακαίω, 1261· «ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ» Εὐρ. (κ. 640· «πεύλεως πυρὶ κατηθαλωμένης», Τρῳ. 60 –γαῖαν Λυκοφρ. 1376· καὶ πεζ. Λουκ. διαλ. θε. 4, «ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλωμένος»=μαυρισμένος Ἀρτεμιδ. 2, 10.

Κατ-αἰθυξ «ὄμβρος ὁ καταιθύσσων» Ἡσυχ.

Κατ-αιθύσσω· πολὺ αἰθύσσω, μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, καταυγάζω, μαρμαρυγήν, στιλπνότητα, λάμψιν ἐμποιῶ τινι· «κλόκαμοι ἅπαν νῶτον καταιθύσσον» Πινδ. Π. 4, 83· «κάστωρ καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν», Π. 5, 11.

Κατ-αἰθω· κατακαίω· – δαλὸν Αἰσχ. Ζω. 599· «Περγάμων πυρὶ καταίθεται τέρμονα» Εὐρ. Τρῳ. 1296· «ὄφαπτε καὶ κάταιθε» Ἀριστ. θεσμ. 730· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος Ἀντιφ. 2 (5, 307), καὶ Θεοκρ. 2, 40· «-Ἄρης γαῖαν» Λυκοφρ. 249.

Κατ-αικίζω· κυρ. διὰ κακιδσεως, ἀλλ' ἐγένει, ἄμορφον ποιῶ τι, καταστρέφω· «σπήχεα κατήκισται» = ὑπὸ τοῦ καπνοῦ ἔχουν καταστραφῆ Ὀδ. π, 290· κ. μτγν. «βασάνοις κατακισθέντες» Δ. Ἀλ. 3, 73· κ. μέλ. «σῶμα σὸν κατακίκιζε» Εὐρ. Ἀνδρ. 820· «κατακισάμενος τὸ σῶμα» Δ. Σικ. 18, 47.

Κατ-αίνεσις, ἡ· ὑποσχεσις, συγκατάθεσις· «καταινέσεως οὕτω γενομένης» Πλουτ. Τιβ. Γρακχ. 4, sponsio.

Κατ-αινέω· συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι, «οὐ καταινέσαμεν ἀλλ' ἀπείκαμεν» Ἡρ. 9, 7 – ταῦτα, 9, 34· – ἐπί τινι, 3, 53, καὶ μετ' ἀπαρ. «καταινέουσι βασιλέα σφίσι εἶναι», 1, 93· – τινί Θουκ. 4, 122· ἀποδέχομαι, ὑποσχομαι, ὁμολογῶ «καταίνησάν τε καινὸν γάμον μὲξαι» Πινδ. Π. 4, 222, Αἰσχ. Χο. 695· «καταίνεσον μή ποτε προδώσειν τάσδε» Σοφ. Οἰ. Κ. 1620· «ἄτῳ παῖδα κατήνεσας» Εὐρ. Ἰ. Α. 695· «Καπίωνι τὴν θυγατέρα» Πλουτ. Πομπ. 47· «-ταγὸν τινα» = κηρύττω Στεφ. Βυζ. Φλακκ. 9 (9, 95).

Κατ-αἰξ -ικος, ἡ· καταιγὶς Καλλ. Ἀρτ. 114.

Κατ-αιονάω· ἰσχύω ὕδωρ, καταντλῶ, ἀφύω· «ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες» Λουκ. Λεξιφαν. 5· καὶ μτφ. «-σοφίᾳ τινα» Δ. Κασ. 38, 19.

Κατ-αιονέω· τῷ ἄνωτ. μτγν. συχνὰ ὡς διηγ.

Κατ-αιόνημα, τό· τὸ ἐκχυνόμενον ὕδωρ, «ἀντλημα Αἰλ. Ἱ. Ζ. 8, 22.

Κατ-αιόνησις, ἡ· ἡ ἐκχυσις ὕδατος, καὶ ἄντλησις, Ἱατρ. Μ. Ἀντ. 5, 7.

Κατ-αιονίζω· καταιονάω, μτγν.

Κατ-αίρεσις, ἡ, καὶ, κατ-αιρέω· καθαίρεσις, καὶ, καθαιρέω Ἡρ.

Κατ-αίρω· φέρω κάτω, συνηθ. ἀμτδ. κατέρχομαι «κατῆρας εἰς τὰ; Ἀθήνας»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱππ. μ. «κατάραντος τοῦ στρατεύματος ἐπὶ τοὺς τόπους» Πολυβ. 28, 12, 3· «ἀπ' ὄχθων καταίρειν» καταπηδᾶν Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 6· τὸ ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχεσθαι εἰς τὸν λιμένα, ὁρᾶζειν «ἐς τὴν Καῦνον κατῆραν» Θουκ. 8, 39· «μετὰ τοῦ στόλου εἰς Κόρινθον» Πολυβ. 5, 17, 8· «ἐπὶ τὴν νῆσον», 1, 60, 3· «πρὸς τὴν Πανορμίτιν», 1, 56, 3· ἐπὶ τῶν πτηνῶν, καταπίπτομαι Ἀριστ. ὄρν. 1288· φάνω, ἐνταῦθα Πλουτ. Ῥωμ. 9· «ἐς Δελφοὺς Παυσ. 10, 15, 5. Καὶ κατὰ τὰ Β. Ἀν. 104, 15 ἐν γένει = ἐλθεῖν· ἐκεῖσε Εὐρ. Βακχ. 1293· τὸ δὲ μέσ. καταρᾶσθαι, ἐξηγεῖ Ἡσυχ. καταλύειν.

Κατ-αισθάνομαι· πολὺ αἰσθάνομαι· «ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον» Σοφ. Οἰ. τ. 422.

Κατ-αίσιμος· αἴσιμος Ἡσυχ.

Κατ-αισιμόω· ἐξοδεύω (πρβλ. ἀναισιμόω)· «σῶμα κατησίμωκα» = ἐξέπιον, Ἐπίνικ. ἐν Ἀθην. 10, 432· «κατησίμωται πάντα» Εὔβουλ. αὐτόθ. 14, 622.

Κατ-αίσιος, 2· αἴσιος· «ἐπιγονὴν ἔργον οὐ καταίσιον ὤμωξεν» Αἰσχ. Ἀγ. 1580.

Κατ-αΐσσω· κινοῦμαι, φέρομαι μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ κάτω (ἔνθα τινὲς παραδέχονται τὸ τοῦ Ὁμ. μὲ τιμὴν «βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο κορυφὴν αἴξασα»)· «ἐκ τινος Ἀπολ. Ῥ. 2, 224, ἀνάπ. τῷ, ἀναΐσσω Ἑρμησ. ἐν Στοβ. ἐκκλ. συν. 1076· μετὰ αἰτ. «φρὴν φρονίοισι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα» Ἐμπεδ. 299.

Κατ-αισχρεύομαι· λέγω αἰσχρά Τζέτζ.

Κατ-αισχυμμός, ὁ· ἀνειδισμός, ἀνείδισις, Κλ. Ἀλ.

Κατ-αισχυντὴρ -ῆρος, ὁ· ὁ ἀνειδίζων, ὑβρίζων, ἀτιμάζων· -όμων Αἰσχ. Ἀγ. 1336.

Κατ-αισχύνω· ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω· «πατέρων γένος» Ὀδ. ω, 507· πράττω ἀπρεπῆ πράγματα, ἄκοσμα «-δαιτα» κατὰ τὴν ἐστίασιν Ὀδ. π, 293· «ὁ μέλλων χρόνος ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος» = ἐφανέρωσε πρὸς αἰσχός μου, Πινδ. Ὀ. 11, 8· -πόρον Αἰσχ. Ἑπτ. 528· -ἐμέ, Ἰκ. 974· «τὴν σὴν φύσιν» = ἀνάξιός αὐτῆς δείκνυσθαι Σοφ. Ἠλ. 599· «τὸ Τρωϊκὸν κλέος» Εὐρ. Ἑλ. 851· -τὴν πατρίδα Ἀριστ. νεφ. 1201· - τοὺς προγόνους Πλατ. Λαχ. 187· «-λόγους καὶ ὑποσχέσεις», συμπ. 183· -τὴν παίδευσιν Ἰσοκ. 4, 152· «-τὸ τῆς πόλεως ὄνομα» Δημ. Λεπτ. 76· «-παρθενίαν» = μολύνειν, ἀτιμάζειν Πλουτ. Νόμ. 10. Τὸ μέσ. μὲ τὸν π. ἀορ. ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι τινα· «οὐ καταισχύνει θεούς» Σοφ. Φιλ. 1368· «καταισχυνθέντες τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων» Ἰσοκ. 4, 97.

Καταΐσχω· κατέχω Ὀδ. ι, 122.

Κατ-αιτιάομαι, μέσ. ἀποθ κατηγορῶ, ἀποδίδω κακοῦ τινος ἔνοχην εἴς τινα· «ἀλλήλων ἄπαντα καταιτιώμενοι» Ἡρ. 8, 92· «εἰ γὰρ ἁμαθίαν κατῃτιῶντο» Θουκ. 3, 42· καὶ, τινά τινος, ὡς· -ἀσεβείας Δ. Καϐ. 68, 1· ὁ π. ἀορ. ἔχει παθ. σημ. «τοὺς καταιτιαθέντας ἀδίκως» Θουκ. 8, 60, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 32· ὁ παρκ. 32, 7, 14, ἀλλὰ ὡς τὸ «φήσας αὐτὸν ψευδῶς κατῃτιάσθαι τὴν κλοπήν»· Δ. Σικ. 4, 31.

Κατ-αἰτίασις, ἡ· κατηγορία Πλουτ. ἠθ. 516.

Καταῖτυξ -υγος, ἡ· εἶδος περικεφαλαίας· Ἡσυχ. ἐν Ἰλ. κ, 258 περιγράφεται «ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον ἥ τε καταΐτυξ κέκληται».

Κατ-αιχμάζω· καταφρονέω, Ἡσυχ.

Κατ-αιχμαλωτίζω· κατ' ἐπίτασιν τὸ αἰχμαλωτίζω, Τζέτζ.

Κατ-αμωρόομαι· κρεμῶμαι πρὸς τὰ κάτω· «θύσανοι κατημωρεῦντο» Ἡσ. ἀσπ. 225.

Κατα-καγχάζω· μὲ σφοδρὸν καγχασμὸν γλευάζω τινά, μὲ γεν. τινὸς Ἀγαθ. 4 (5, 216).

Κατα-καίνω· καταχτείνω, μτγν. ὡς Παρθεν. 7, 24· πρ. Σοφ. ἐν Ἀντ 1321 ἐγράφη, κατέκανον, ἀντὶ τοῦ, κατέκτανον, χάριν τοῦ μέτρου· ὁ ἀορ. οὐδὲς ὑπάρχει ἔνιστε καὶ παρὰ Ξεν. συνήθως μὲ τὴν δι. γραφ. κατέκτανον, ἴδε καταχτείνω κατακάνοιεν, Ἀν. 3, 2, 12· καταχανών, Κυρ. 4, 6, 5· καὶ, κατακακανότες, καλλιτέρα γραφὴ ἀντὶ καταχανόντες, Ἀν. 7, 6, 36.

Κατα-καίριος, 2· καίριος Ἰλ. λ, 439 (ὁ Οὐδλφ. γράφ. κατὰ καίριον ἔλθῃ)· «διοκηθεὶς καταχαίριος ἔμπεσε θειλῷ πτωκὶ» Θεαν. 2 (9, 227).

Κατα-καίω, ἀττ. κᾶω Ἰσοκ. 4, 155· ὅλως δι' ὅλου καίω, τὸν νεκρόν· «ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι» Ἰλ. ζ, 418· «ἀλλά με κακκῆαι» Ὀδ. λ, 74· οὕτω καί, κατακῆαι, κ, 533, ὡς γράφει ὁ Βλάκερ. (ὁ δὲ Οὐδλφ. κατακτεῖαι, Ἰλ. η, 408 κατακεῖμεν· ὁ δὲ Βλάκερ. ὀρθῶς, κατακα(μέν)· «κατακήομεν αὐτοὺς (ἀορ. ὑποτ.) Ἰλ. η, 332· κ. συχνὰ ἐν τιμήσει, ὡς «κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα» καὶ «κατὰ μῆρ' ἔκαῆ», α, 40, Ὀδ. γ, 461· «κατὰ πῦρ ἔκαῆ» Ἰλ. ι, 212· «τῇ λαμπάδι ὁμοῦ κατακαύσω» Ἀριστ. Λυσ. 1218· «κατακαίουσι τοὺς μάντιας» Ἡρ. 4, 69· «ἡ οἰκία κατεκάη», 4, 79· «κατακαυθέντων ἱρῶν», 8, 101, Θουκ. 2, 4· «κατακεκαύκασιν» Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 37· «κατεκέκαυτο», 50· «ἕως ἂν κατακαυθῇ» Πλατ. Φαιδ 86· -κατακαυθήσομαι Ἀριστ. νεφ. 1505· -κατακέκαυμαι Ἀνδοκ. 1, 108· -κατακᾶσται 1, Κυρ. 3, 15.

Κατα-καλέω· καλῶ τινα πρὸς τὰ κάτω, προσκαλῶ· «ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς» Θουκ. 1, 24· «δούλους ἐπ' ἐλευθερίᾳ κατακεκλημένους» Στραϐ. 14, 646 μετακαλῶ «-τοὺς φεύγοντας» Πολυϐ. 20, 5, 1· ἐπικαλοῦμαι «-τοὺς θεοὺς» Πλουτ. Θεμ. 13, ἐν τῷ μέσῳ, Ἄππ.

Κατα-καλλύνω· κάμνω τι λίαν ὡραῖον, κοσμῶ, μτγν.

Κατα-κάλυμμα, τό· σκέπασμα.

Κατα-καλύπτω· ὅλως ὁ δι' ὅλου καλύπτω, σκεπάζω, ἐν τιμήσει, "Ομ. «Ἴδην δὲ κατὰ νεφέσσι κάλυψεν» Ἰλ. ρ, 594· «κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε», π, 325· «τὸ δ' ὄφελεν κάμμορος θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι» Αἰσχ. Περσ. 881· «μέλας γὰρ ὅσσε κατεκάλυψε θάνατος» Εὐρ. Τρ. 1314· «κἀν κατακεκαλυμμένοις τις γναίη» Πλατ. Μεν. 76, Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 12, Μέσ. Ἡρ. 6, 67, κρύπτομαι, ἀντίθ. τῷ ἀναφαίνομαι Πλατ. Τιμ. 40.

Κατα-κάλυψις, ἡ· σκέπασις, κρύψις, μτγν.

Κατα-κληΐς, ίδος, Ἰων. ἡ· κατακλείς· «-βελέμνων» =φαρέτρα Καλλ. Ἄρτ. 82.

Κατα-κληρο-δοτέω· διαμοιράζω τι διά κλήρου, Ο'.

Κατα-κληρο-νομέω· διά κληρονομίας λαμβάνω τι, κληρανομῶ, μτγν. - τινά, κάμνω κληρονόμον, καί, τινά τι, ἀφήνω κληρονομίαν εἰς τινα, καθιστῶ τινα κληρονόμον πράγματός τινος, Ο'. διά κλήρου μοιράζω, Ο'.

Κατα-κληρο-υχέω· διά κλήρου διανέμω, ἰδίᾳ, κατακτηθεῖσαν χώραν μεταξύ τῶν νέων ἀποίκων· «πᾶσι κατεκληρούχησε τὴν ἀρίστην χώραν» Δ. Σικ. 1, 54· «-τὴν γῆν εἰς διαχιλίους κλήρους» = μέρη Ἀλλ. Π. Ἰ. 6, 1· διά κλήρου διανεμηθεῖσαν χώραν λαμβάνω· -τὴν γῆν Πολυβ. 2, 21, 7· «οἱ κατακεκληρουχηκότες τὰς οὐσίας», 7, 10, 1, παθ. 3, 40, 8.

Κατα-κληρόω· διά κλήρου διανέμω ἢ λαμβάνω τι· - Σικελίαν Δ. Σικ. 13, 2· μέσ. παίρνω εἰς τὸ μερίδιόν μου Πλουτ. Πομπ. 41.

Κατα-κλησία, ἡ· «σύγκλητος ἐκκλησία, ἣν ἐξαίφνης ἐποίουν μείζονος χρείας ἐπιλαβούσης· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ κατακλησία, ὅτι καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατεκάλουν» Πολυβ. 3, 116.

Κατά-κλησις, ἡ· πρόσκλησις· «κατάκλησιν δὲ ἔλεγον, ὁπότε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων» Ἀμμων. «-θεῶν» = ἐπίκλησις (κυρ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κάτω) Πολυβ. 1, 29· πρόσκλησις τῶν φυγάδων ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα Δ. Σικ. 13.

Κατα-κλητικός, 3· ἴδε κατακλητικός.

Κατά-κλητος, 2· ὁ προσκληθείς, συγκληθείς, μτγν.

Κατα-κλήω· ἴδε κατακλείω.

Κατά-κλιμα, τό· τὸ ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται πρὸς ἀνάπαυσιν, ὁ καναπές.

Κατα-κλινής, 2· ὁ κατακείμενος, ἐξαπλωμένος, κλινήρης, ἐπὶ ἀσθενοῦς Πολυβ. 31, 21, 7· - κατάντης, καταφερής, «ἀταρπός» Λεων. Ταρ. 68· «ἐπὶ γεωλόφου τινός ἠρέμα κατακλιναῖος» Δ. Ἀλ. 5, 38.

Κατα-κλίνησις, - ως, ἡ· τὸ κατακεῖσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, Βυζ.

Κατα-κλινο-δάτης, 2· ἡ περὶ τὰς κλίνας βαίνουσα, ἐπίθ. τῆς ποδάγρας Λουκ. Τραγ. 198.

Κατα-κλίνω· βάλλω τι κάτω νὰ κῆται· «-δύρυ - ἐπὶ γαίῃ» Ὀδ. κ, 165· βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ κάτω «τοὺς Πέρσας κατακλίνας ἐς λειμῶνα εὐώχει» Ἡρ. 1, 126· συνήθ. ἐπί τινος κλίνης, ἐδνῆς, ἀνακλίντρου, θέσεώς τινος βάλλω τινὰ νὰ ξαπλωθῇ, νὰ γείρῃ Πλατ. πολιτ. 2, 365, Ξεν. Κυρ. 6, 4, 11· ἴδ. δὲ ἐπὶ ἀσθενῶν, οὓς πρὸς θεραπείαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἄλλων θεῶν κατεκοίμιζον· «κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ κράτιστόν ἐστι» Ἀριστ. πλ. 411· ἐν γένει, βάλλω νὰ κοιμηθῇ - παιδίον, Λυσ. 18· ἀλλά «κατακλίνει τὸ παιδίον ἐν τῇ βασιλικῇ χώρᾳ» = τιθέναι ἐπὶ τοῦ θρόνου Πλουτ. Λυκοῦρ. 3. Μέσ. εὔχρ. ὁ ἀόρ. ά. καὶ ἐ', καὶ μέλ. ὅ'. παθ. γέρνω πλησίον τῆς τραπέζης (ὡς συνήθιζον νὰ τρώγωσιν Ἀριστ. σφ. 1208· κατακλινεῖς - κατακλιθῆναι «σὺ δ' οὐ κατακλινεῖ»=ξαπλώνομαι ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγιάζω, Λυσ. 910· -κατακλίθητι - κατακλίνης, 901, 906· «ἐπὶ ταῖς κοίταις», σφ. 1040· «κατακλινήσομαι», Ἱππ. 98, καὶ Πλατ. συμπ. 222· «κατακλίνεται παρ' αὐτῷ», 203· - παρά τινα, πλησίον τινὸς παρὰ τῇ τραπέζῃ, 175· «κατεκλίθη ὕπτιος», Φαίδ. 117· «κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων», πολιτ. 2, 372, ὡς Ξεν. Κυρ. 5, 2, 15· ἐπὶ ἀσθενῶν - κατεκλίθη Ἀνδοκ. 1, 125· «κατακλίνεσθαι εἰς γόνατα» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1· -ἐπὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου Πολυβ. 4, 157· γέρνω πρὸς τὰ κάτω, εἶμαι κατάντης, ἐπὶ χώρας «νάπη κατακλιταί» Ἀπολ. Ῥ. 2, 734· μ. ἀορ. π Πλουτ. ἐν συμπ. σοφ. 4· β. ἐπίθ. -τέον, μτγν.

Κατά-κλισις, ἡ· τὸ κατακλίνειν ἢ κατακλίνεσθαι παρὰ τῇ τραπέζῃ ἐν τῇ ἑστιάσει· -γάμου = ἐν τῷ συμποσίῳ ἢ τῇ ἑστιάσει, ἥτις γίνεται κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ γάμου Ἡρ. 6, 129· «κοσμοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισιν» Πλατ. συμπ. 175· «κατακλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις», πολιτ. 4, 425.

Κατά-κλιτρον, τό· εἰδική, κλίνη, καθέλλα Φωτ.

Κατα-κλονέω· εἰς σφοδρὰν κλόνησιν θέτω τι Γρ. Νυσ.

Κατα-κλυδωνίζω· ὑπερπλημμυρῶ Εὐμαθ. καὶ μτφ.

Κατα-κλύζω· σκεπάζω τι μὲ ὕδωρ, πλημμυρῶ τι μὲ ὕδωρ ἢ μὲ τὰ κύματα ὡς γίνεται ἐν τῇ πλημμύρᾳ· - χθόνα Πίνδ. Ὀ. 9, 54· «οὖσα κῦμα κατακλύσσει ῥέον», 11, 10, Θουκ. 3, 89· «ὅταν οἱ θεοὶ τὴν γῆν ὕδασι καθαίροντες κατακλύζωσιν» Πλατ. Τιμ. 22· «ὑπ' ὄμβρων κατακλυζόμενοι» Ἰσοκ. 11, 12· μτφ. «ἀλλυδαπῶν κύματι φωτῶν κατακλυσθῆναι τὴν πάλιν» Αἰσχ. Ἑπτ. 1070· «τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναισι», Τρῳ. 995· «εἰ μὴ γὰρ ἐπιῤῥοαὶ τις αὐτοῦ τὸ στόμα, ἅπαντα κατακλύσει ποιήμασιν» Κρατιν. ἐν Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 523· «κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ ῥόγου ἢ ἐπαίνου» Πλατ. πολιτ. 6, 492· ὡ. «χρυσίῳ κατακλυσμένος» = ῥοῳδοκηθείς Πλουτ. Δημ. 14.

Κατά-κλυσις, ἡ· ὑπερπλημμύρησις, μτγν.

Κατά-κλυσμα, τό· κλυστὴρ Ἱπποκρ.

Κατα-κλυσμός, ὁ· ἡ πλημμύρα τῶν ὑδάτων ἢ κάλυψις τῆς γῆς ἢ χώρας τινός, κατακλυσμός Πλατ. νόμ. 3, 677, Ἰσ. ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος γενόμενος Πλατ. νόμ. 3, 677· μτφ. «τῶν πραγμάτων»=φθορά, λήθη Δημ. 18, 214.

Κατά-κλυστρον, τό· τόπος, ὅπου τὸ βρόχινον ὕδωρ συρρέει, compluvium.

Κατα-κλῶθες, αἱ, μόν. ἐν Ὀδ. η, 197 «πείσεται ἄσσα οἱ Αἶσα καταπλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ» = αἱ Μοῖραι, αἱ θεαί, αἵτινες κλώθουσι τὸ νῆμα τοῦ βίου ἑκάστου ἀνθρώπου, Parcae, δι. γρ. «κατακλώθησι βαρεῖα» ἣν καὶ ὁ Εὐστ. δὲν παραδέχεται, ὁ δὲ Βέκκερ. ἀνέγν. «κατὰ κλῶθές τε βαρεῖαι».

Κατα-κλώθω· σύρω πρὸς τὰ κάτω τὸ νῆ-

μα, κλίβθω αὐτό, ὁ Λυκοφρ. 145 «τριπλαῖς κήναις κατεκλώσαντο», περὶ τῶν μοιρῶν.

Κατα-κναίω· τῷ ἐπαμ. μτφ. - ἑαυτὸν Θεμιστ. λογ. 32, σ. 362.

Κατα-κνάω· κατατρίβω, καταξίω, ἐπὶ τοῦ τυροῦ· - κατέκνησας Ἀριστ. σφ. 965, παθ. αἰσθάνομαι κνισμόν.

Κατα-κνήθω· τοῖς ἀνωτ. -λειχῆνα Νικ. θηρ. 944· «ἐπί τινι κατακνηθείην» Ἀριστ. ἱππ. 771.

Κατά-κνημος, 2 (κνήμη)· ὁ ἔχων παχείας κνήμας, Αἰγόπτ. πάπυρ.

Κατά-κνηστις, -ιδος, ἡ· τυρόκνηστις Ἡσυχ.

Κατ-κνιδεύω· τσοῦζω ὡς ἡ κνίδη, καταξύω Ἡσυχ.

Κατα-κνίζω· ἀμύττω, καταξαίνω, ξεγδέρνω, κατατέμνω· «λόγους . . . διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς καὶ κατακνίζαντες καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες» Ἰσοκ. 12, 17· «τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα» Ἀθην. 9, 376· - χλευάζω Λουκ. διαλεξ. πρ. Ἡδ. 5· παθ. «κατακέκνισμαι» = ὑπ' ἔρωτος πάσχω Ἀριστ πλ. 973· πρβλ. κατακνάω.

Κατα-κνισμός, ὁ· κνισμὸς Σχολ. Ἀριστ. τὰ 973.

Κατα-κνώσσω· κοιμῶμαι, εὔχρ. ἡ μετχ. τοῦ ἐν. Ἀπολ. Ῥ. 3, 690, ὁ. γρ. κατακνώσσουσα - ὕπνῳ Ὀρφ. λιθ. 316.

Κατα-κοιμάω· 1) κατακοιμίζω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ «κατακοιμήσαντα ἐκεῖνος» Πλατ. συμπ. 223 (ἐνταῦθα ὅμως τό, κατακοιμᾶν τινα ὀρθότερον σημαίνει τὸ νικᾶν τινα ἐν τῷ ὕπνῳ, ὅ ἐστι, ἐν ᾧ ὁ εἷς καταφέρεται εἰς τὸν ὕπνον, ὁ ἕτερος ἀντέχει καὶ δὲν κοιμᾶται καὶ διὰ τοῦτο καταποιμᾷ τρόπον τινὰ τὸν ἕτερον, τὸν νικᾷ) καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις χωρίοις ὑπάρχει ἡ δι. γρ. κατακοιμίσαντα· πρβλ. Ἱππ. 8, 135, Λουκ. ὄν. 6· μτφ. «οὐδὲ μάν ποτε λάθα κατακοιμάσει» Σοφ. Οἰ. τ. 870· καὶ «κατεκοίμησα τοὺμὸν ὄμμα», 1222· 2) κοιμώμενος παραμελῶ τι «κατακοιμᾶν τὴν φυλακήν», Ἱππ. 9, 93· tempus vigiliarum dormiendo consumo, παθ. πέφτω καὶ κοιμοῦμαι· «κατεκοιμήθημεν ἓν ἕντεσιν οἷσιν ἕκαστος» Ἰλ. λ, 731· «-παρ' ἀλόχῳ», δ, 353 Ἀριστ. θεσμ. 46· «κατακοιμηθέντες ἐν τῷ ἱρῷ οὐκέτι ἀνέστησαν» Ἱππ. 1, 31, Πολυδ. 3, 67, 2.

Κατα-κοιμητής, ὁ· κατακοιμίζων Σχολ. Θεοκρ. 18, 1.

Κατα-κοιμητικός, ὁ κατακοιμίζων Σχολ. Θεοκρ. 18, 1.

Κατα-κοιμίζω· βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ· «τὸ δυσυπνοῦντα τῶν παίδων» Πλατ. νόμ. 7, 790 καὶ μτγν. μτφ. - λύχναν, σβήνω Φρυν. κωμ. ἐν Ἀθην. 15, 700 «ἐξαπατήσας καὶ κατακοιμίσας τοὺς παλαιοὺς» Πλουτ. περὶ τῆς Ἀθην. δοξ. 2· ἡμεῖς ὅμως λέγομεν τοῦτο, ἀποκοιμίζω· 2) κοιμῶμαι παραμελῶ· «τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 30· - φυλακήν Αἰλ. Ἱ. Φ. 1, 15· πρβλ. κατακοιμάω.

Κατα-κοιμιστής, ὁ· ὅστις βάλλει τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ὑπηρέτης ἔχων τοιούτων ἔργων Δ. Σικ. 11, 69, μάλιστα τοιοῦτοι ὑπηρέται ὑπῆρχον ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων.

Κατα-κοινόω· ποιῶ τι κοινόν τινι, μεταδίδω, communico, μτγν. πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

Κατα-κοινωνέω· τῷ ἀνωτ. «οἱ ἀποδόμενοι καὶ κατακοινωνήσαντες (δι. γρ. κατακοινώσαντες) τὰ τῆς πόλεως» ἐπὶ τῶν προδοτῶν, οἵτινες εἰς τὸν Φίλιππον τὰ τῆς πόλεως κοινὰ ἐποίουν, ρετίδιον, προῦδιδον Αἰσχιν 3, 86· «κατακοινωνήσας τούτοις τῆς μὲν ὠφελείας τούτους ποιῆσαι μερίτας» Δημ. 32, 25 καὶ μτγν.

Κατα-κοιρανέω· ἄρχω, διοικῶ, ὁ Ἡσυχ. ἐξηγεῖ, κατακοσμέω, ἀποβλίψας εἰς τὰ Ὁμ. χωρία, ἀλλὰ τώρα γράφονται, ὡς τό, «Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσι, ὅηλ. κεχωρισμένως» πρβλ. τὸ ἁπλοῦν.

Κατά κοιτος, 2· ὁ ἐν τῇ κοίτῃ, κλίνῃ ἡσυχάζων - ἔρος Ἰδυκ. ἐν Ἀθην. 13, 601· παρὰ τοῖς μτγν. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν, κρεβατωμένος.

Κατα-κολαφίζω· τῷ κολαφίζω κατ' ἐπίτασιν, μτγν.

Κατα-κολλάω· κολλῶ καλῶς, συναρμόζω, συνάπτω Ἱπποκρ. «αἱ θῦραι θυΐναις κατεπικόλληντο σανίσι» Καλλιξεν. ἐν Ἀθην. 5, 205.

Κατά-κολλος, 2· μὲ κόλλαν μεμιγμένος ἢ κατεσκευασμένος· -μέλαν Δίν. πολιορκ. 31.

Κατα-κολλυβίζω· ἀλλάζω καὶ κάμνω λιανώματα, ἐξήγ. τοῦ κερματίζω Β. Ἀν. 104.

Κατ-ακολουθέω· ἀκολουθέω Πολυδ. 6, 42, 2· κυρ. καὶ μτφ. «εἰ δὲ μιᾷ (τέχνῃ) κατακολουθητέον» Σ. Ἐμπ. πρ. ἡθ. 175· «τῷ νόμῳ» πείθομαι, Πλουτ. ἡθ. 1060.

Κατα-κολούω· πολὺ κολούω Ο', διακόπτω τὸν λόγον τινός Πολυδ. 8, 154.

Κατα-κολπίζω· εἰσπλέω εἰς κόλπον τινὰ καὶ ἀράζω Θουκ. 8, 92· μέσ. Πολυδ. 1, 102

Κατα-κόλπισις, ἡ· ὁ εἰς κόλπον εἴσπλους ἀνων. παρὰ Σουΐδ.

Κατα-κολυμβάω· βουτῶ κάτω, εἰς τὰ βαθέα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 7, 2.

Κατα-κολυμβητής, ὁ· ὁ βουτῶν εἰς τὰ βαθέα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 48.

Κατα-κομάω· πυκνὴν καὶ μακρὰν κόμην τρέφω, μτγν.

Κατα-κομιδή, ἡ· καταγωγή, καταβίβασις οἷον τῶν καρπῶν εἰς τὴν παραλίαν πρὸς ἐξαγωγὴν Θουκ. 1, 120· «τοὺς δὲ τὴν μετάγειαν κατωχημένους εἰδέναι χρή, ὅτι χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, «ἀντλήψις, ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι» ὅθι τὸ ἑπόμ. προσακομιδή, Δ. Σικ. 18, 3.

Κατα-κομίζω· φέρω κάτω, ἰδ. ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς χώρας εἰς τὴν παραλίαν· «στῖτον τῷ στρατεύματι» Θουκ. 6, 88· «παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακομίζειν» Δημ. 19, 125· ὁ Λυκουργ. 16, προσθέτει «- εἰς τὰ τείχη», φέρειν τι εἰς τὴν πόλιν, καὶ «τὰ ἀπὸ τῆς χώρας εἰς τὴν πόλιν» Δ. Σικ. 12, 39· ἰδ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ξύγω Στραβ. 11, 498· «-κέραμον πανταχόθεν» - «ἐξ ἄστεως Ἀθην. 11, 784· ἴτε, - ναῦν ἐκείσε, φέρω, ἀράζω·

- Ἀθήναζε = φέρω ὀπίσω εἰς Δημ. 56, 27. Μέσ. φέρω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, πορίζομαι· «ὥρατα πλοίοις κατεκομίζοντο» Πλατ. Κριτί. 118.

Κατά-κομος, 2· ὁ ἔχων μακρὰν καθειμένην κόμην, πυκνήν· - κύρος Εὐρ. Βακχ. 1185· καὶ συχν. μτγν. «πρόσωπον ἐχίδναις κατάκομον» Λουκ. Θε. διαλ. 19, 1. Παρὰ Πολυβ. 4, 139· «ἡ κατάκομος», ὡρισμένων τι προσωπείων.

Κατα-κομπάζω· τῷ ἐπομ. Βυζ.

Κατα-κομπέω· πολὺ κομπέω, μτγν.

Κατα-κομπολακυθέω· τῷ προηγ. Βυζ.

Κατα-κομψεύομαι· κομψῶς περί τινος λέγω, καυχῶμαι, μτγν.

Κατακονά, ἡ, μόν. ἐν Εὐρ. Ἱππ. 821 «κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίοτος βίου» ἐξηγεῖται δὲ ὑπὸ Ἡσυχ. «διαφθορά»· ὅμως ἔχει ὁ Σχολ. τὴν ὑπὸ Οὐλκεν. ὑποστηριζομένην γραφὴν «κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος», ἥτις διὰ τοῦ καταθήγειν ἐξηγεῖται· ἐκ τοῦ ἀκονάω, ὀξύνω τι, τρίβω, φθείρω ὁ Σχολ. «μαραίνει με ἡ δυστυχία τοῦ βίου».

Κατ-ακονάω· ὀξύνω τι διὰ τῆς ἀκόνης, ἀκονίζω Ἐδστ.

Κατα-κονδυλίζω· μὲ γρόνθους, ῥαπίσματα κτυπῶ τινα· - κατακεκονδύλισται Λίσχίν. 3, 212· - κατακονδύλιστος· - ἐπικορριατὴς Ἡσυχ.

Κατα-κονδυλόω· κατακονδυλίζω Ἡσυχ.

Κατ-ακοντίζω· καταβάλλω, φονεύω μὲ τὸ ἀκόντιον Ἱππ. 9, 17, Δ. Σικ. 16, 31.

Κατα-κοπή, ἡ· τὸ κόψιμον, κατακομμάτισμα· - τῶν κλάδων Θεοφρ. καὶ μτγν. «τραύματα καὶ κατακοπαί» Ἀρτεμιδ. 2, 37 σ. 216.

Κατά-κοπος, 2· κατακομμένος, κατακουρασμένος, ἐξηντλημένος· «ἐξ ὁδοῦ μακρᾶς» Δ. Ἀλ. 8, 29· «ὑπὸ τῆς μάχης κατάκοποι τοῖς σώμασιν» Δ. Σικ. 13, 18, Πλουτ. Ἀρατ. 8.

Κατα-κόπτης, ὁ· ὁ κατακόπτων· - σπλάγχνων Σχολ. Λυκοφρ. 35.

Κατα-κόπτω· κατακόφτω, φονεύω Ἱππ. 1, 73· «κατακοπῆναι» Ξεν. ἀν. 1, 2, 25· «κατακεκόψισθαι», 1, 5, 16, Θουκ. 7, 20· - μτφ. «ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὅ Θύειν ῥίλλομεν» = ἐμὲ θὰ σκοτώσῃς, θ' ἀπαιθάνῃς (μὲ τὰ λόγια σου) Ἀναξιππ. ἐν Ἀθην. 8, 404· σφάζω· «κατεκύπησαν» Ἀριστ. ὄρν. 1686· «κριὸν κατακόψαι καὶ ἀποδεῖραι» Ἱππ. 2, 42, Θεοκρ. 14, 14· - ἐν γέν. κατακομματιάζω, «ἴχθια ὑπὸ τῶν αἰῶν κατακοπτόμενα» (οὕτω καὶ ἡμεῖς λέγομεν αὐτὸ ἐπὶ τῶν ἰχθύων) Ἀριστ. Λυσ. 730· «στιφάνους, τὰ πομπεῖα» Δημ. 24, 161· - τὰ ἀγάλματα Δ. Σικ. 16, 57· τὸν κέραμον Πολυβ. 5, 25, 3· μτφ. «τὸ θράσος ἐκκέκλασται καὶ κατακέκοπται» Πλουτ. ἠθ. 762· - χρυσίον = κόπτω νόμισμα Ἱππ. 3, 96· «τὰς χρυσᾶς πλίνθους κατέκοψεν εἰς νόμισμα» Δ. Σικ. 16, 56. Μέσ. τυπτόμενος θρηνῶ τινα, μτγν. πρβλ. τὸ ἁπλοῦν.

Κατα-κορέννυμι· κορέννυμι.

Κατα-κορέως· κατακόρως.

Κατα-κορής, 2· ὅλως δι' ὅλου χορτασμένος, πλήρης· κατὰ Ὕ. Ἀν. 48, 13, εἶνε δοκιμώτ. τοῦ κατάκορως.

Κατα-κορμάζω· κόπτω τι εἰς κορμοὺς ἢ κορμίον στελίχη δένδρων εἰς μεγάλα τρόπ... Ἡσυχ. ὅπερ καὶ, κατακορμίζω λέγ...

Κατά-κορος, 2· ὑπερπληρωμένος, μετ... μτγν. δοκιμώτ. κατακορής· ἐπὶ τοῦ χρώ... ματος, σκοτεινόν Πλατ. Τιμ. 68· «χρῶ... κατακορές», ἀντίθ. τῷ ἁμαυρόν Σ. Πίν... Πυρ. 1, 105· ἐντ. ἀμιγές, καθαρόν Ἀριστ... προβλ. 30, 1· - ἄμετρος, ὑπερβολικός, κα... ρησία Πλατ. Φαίδρ. 240· «πολὺς μὲν ἦ... τούτοις καὶ κατακορὴς» Πολυβ. 40, 6... «κατάκοροι καὶ περίεργοι ἱερουργίαι» Πλο... Ἀλιεύ. 2· ἐπίρ. κατακόρως = ἄλις, ἀρκού... τας «· - τῇ τύχῃ χρῆσθαι» Δημ. 18, 1... ὑπερμέτρως Πολυβ. 4, 12, 9, Πλουτ. Κι...

Κατα-κοσμέω· ταχτοποιῶ, βάλλω εἰς τά... ξιν, διορθώνω· «ἐπὶ νευρῇ κατακόσμει πικ... ὀϊστόν» Ἰλ. δ, 118· καὶ μέσ. «ἐπὴν δὴ κα... τα δόμον κατακοσμήσαθε» Ὀδ. χ, 4... «· - κατὰ ξυγγενείας εἰς τάξιν πρὸς ἄλλη... Πλατ. Τιμ. 88· «· - πάλιν καὶ ἰδιώτας ἐν μί... ἑκάστους», πολ. 7, 540· - τὴν διάνοιαν... συμμαζώνω τὸν νοῦν Πλουτ. Βρουτ. 17· ... μέσ. «· πρὸς γνώμην τινός» = ρυθμίζομαι κα... τὴν γνώμην, συγκρ. Περ. 3· στολίζω· «ἐ... Πλατ. Φαίδρ. 252· - ὅπλοις Ξεν. Ἱππ. 11... ὁπλίζω Πολυβ. 3, 114, 1· μτφ. «βουλόμ... τὸν φύσαντα σεμνοτέραις κατακοσμῆσαι πρ... μασι» Ἀριστ. σφ. 1473· «κατακοσμοῦ... ἑαυτούς» = τιμῶντες Πλουτ. Ῥωμ. 23.

Κατα-κόσμησις, ἡ· τακτοποίησις Πλ... πολιτικ. 271, - στολισμὸς Πλουτ. συμπ. 7...

Κατα-κόσμητος, 2· τῷ ἐπομ. Βυζ.

Κατά-κοσμος, 2· λίαν κεκοσμημένος Μιθριδ. 15.

Κατα-κοτταβίζω, τινός· πρὸς τιμὴν παίζω τὸν κόττα βον ἐν συμποσίῳ συγχρόνως ἐν τῷ τοιούτῳ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ, ὡς ἡμεῖς ποιοῦμεν· προπίνοντες εἰς ὑγείαν τοῦ δεῖνος Ἀριστ. ἀποσπ.

Κατ-άκουσις, ἡ· τὸ ἀκούειν, τὸ ἄκουσμα Ἀρρ. Ἀν. 5, 7.

Κατ-ακουστής, ὁ· ὁ ἀκούων.

Κατ-ακούω· ἀντιλαμβάνομαι τινος πρὸ... ἀκοῆς, ἀκούω, αἰσθάνομαι· «-σύριγγος... Εὐρ. Ῥησ. 553, Θουκ. 3, 22· - ἠχῶν Πλ... πολ. 7, 531· - τινός, «ὁ θωρωρὸς κατήκ... ἡμῶν», Πρωτ. 314· ὑπακούω, πείθομαι Πλ... - τινί, ὑπακούω, εἶμαι ὑπήκοος Ἡρ. 3...

Κατα-κραδαίνω· πολὺ κραδαίνω, μτγν.

Κατα-κράζω, τινά· ὑπερβάλλω τινὰ κρα... ζων, φωνάζων, καταβάλλω τινὰ κραυγῇ· «κατακεκράξομαί σε κράζων» Ἀριστ. Ἱππ...

Κατα-κραιπαλάω· πολὺ κραιπαλάω, μτγ...

Κατα-κρανία, ἡ· ἀσθένεια τῆς κεφαλῆς τ... Ἵππων, Ἱππιατρ.

Κατ-άκρας, ἰων. κατ-άκρης, ὁ ἴστι, κ... ἄκρας, ὥσπερ γράφεται καὶ παρ' Ὁμ... πεζ. οὕτω πρέπει νὰ γράφηται· ἴδε τὰ πα... δείγματα ὑπὸ τὸ ἄναμ. ἄκρα = καθ' ὅλο... ρίαν, σφαδρῶς Σοφ. Οἰ. Κ. 1244.

Κατά-κρασις, ἡ· κατακίρασις, μίξις, σύ... τηξη, ἀνάμιξις Πλουτ. συμπ. 5, 2, 2...

Κατα-κρατέω· κρατῶ τι ἰσχυρῶς, φέρ...

ἡ ἔχω εἰς τὴν κυριότητά μου, γίνομαι κύριός τινος, κατισχύω, νικῶ, ἀπολ. ἐν τριήρ. Αἰσχ. Περσ. 103, Ἡρ. 7, 168· μετ' αἰτ. -τὰς τροφὰς Πλατ. νόμ. 7, 789, καὶ μτγν. «-Μάρδους μάχαις» Δ. Κασ. 51, 25· «-τινὰ ἀρετῇ», 54, 28· ἐντ. καὶ παθ. «καταχρατεῖσθαι ὑπὸ νόμου» Ζάλευκ. ἐν Στοβ. ἀνθ 44, 21 - τινὸς Πολυβ. 1, 8, 1· «Κλεοπάτρα δύο ἀνδρῶν Ῥωμαίων κατεκράτησε», 51, 15· ἀμτβ. ἐπικρατῶ, ἐκνικῶ· «ὁ Πηνειὸς τῷ ὀνόματι καταχρατέων τοὺς ἄλλους ποταμοὺς ἀνωνύμους εἶναι ποιεῖ» Ἡρ. 7, 129· εἶμαι ἐπικρατέστ. τὴν χρῆσιν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 444.

Κατα-κράτησις, ἡ· καταχυρίευσις Πολυβ. 9, 142.

Κατα-κρατητικός, 3· ὁ καταχυριεύειν δυνάμενος, μτγν. μὲ τὴν δι. γρ. καταχρατικός.

Κατα-κράτος, κατὰ κράτος, ὅπως ὀρθ. πρέπει νὰ γράφεται = μὲ ὅλην τὴν δύναμιν· -ἐξελέγχεσθαι Δημ. 34, 20.

Κατα-κρατύνω· στερεώνω, παθ. Κυριλλ.

Κατα-κραυγάζω· καταχράζω Εὐστ.

Κατα-κραυγή· φωνή, θόρυβος -κατά τινος Εὐστ.

Κατα-κρέμαμαι· ἀπό τινος μέρους κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω Κρατιν. ἐν Ἀθην. 4, 183· «κώδωνες πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος» Πλουτ συμπ. 4, 6, 2.

Κατα-κρεμάννυμι· κρεμνῶ τι ἀπό τινος, ὅπερ οὗτοι λαμβάνει ὅσον ἢ διεύθυνσιν πρὸς τὰ κάτω «ἔγνθα κατακρεμάσασα τόξα καὶ ἰοὺς ἧγεται» Ὁμ. Ὁμν. 27, 16· κατακεκρέμασμαι Δ. Σικ. 18, 26.

Κατα-κρέμαστος, 2· ὁ ἀπό τινος μέρους κρεμάσμενος Θεοφρ.

Κατα-κρεμής, 2· τῷ ἄνωτ.

Κατα-κρεα-υργέω· κατακόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, ὡς ὁ μάγειρος τὸ κρέας Ἡρ. 7, 181.

Κατά-κρεως, ὁ, ἡ· κρεατωμένος, σαρκώδης Ἱπποδ. ἐπιμ. σ. 206, carnosus.

Κατά-κρηθεν, καί, κατα-κρήθεν, ὁ Ἀρίσταρχος, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ὁ Βέκκερ. καὶ ὁ Σπίτζνερ. ἔγραψεν, κατὰ κρῆθεν· «Τρῶας δὲ κατὰ κρῆθεν λάβε πένθος» Ἰλ. π, 548 = κατὰ κεφαλῆς, κατακέφαλα, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κάτω, ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, καθ' ὁλοκληρίαν· «ξένδρεα δ' ὑψικέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν» Ὀδ. λ, 588· καὶ «κατάκρηθεν κεκαλυμμένη» Ὁμ. Ὁμν. Δημ. 182, ὡς «κατάκρηθεν δὲ καλύπτρην δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε» Ἡσ. Θε, 574· «ἀπὸ κρῆθεν», Ἡσ. ἀσπ. 7· πρβλ. καὶ «κατάκρας», κ Λυδεκ. Φρυν. 48.

Κατα-κρήμναμαι· κρέμαμαι ἐκ τινος μέρους ἐπὶ τῶν νεφελῶν Ἀριστ. νεφ. 376· ὁ Σχολ. «κρεμάμεναι ἐκ τοῦ ἀέρος.

Κατα-κρημνάω· κρεμῶ τι πρὸς τὰ κάτω· παθ. «κατεκρημνῶντο» Ὁμ. Ὁμν. 6, 39 = τῷ προηγ.

Κατα-κρημνίζω· ἀπὸ κρημνοῦ τινος ῥίπτω κάτω· - τὴν Σφίγγα Ἀθην. 6, 253· ἐν γεν. ῥίπτω ἐκ τινος μέρους κάτω = ἐκ τῶν τρ-ήρων» Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 31· «-ἀπὸ τῶν ἵππων» Πολυβ. 3, 116, 12· παθ. «τῶν βοῶν κατακεκρημνισμένα» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 41· «ἐάν δέ τις περὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων μνησθῇ, κατακρημνίζεται» Δημ. 19, 327.

Κατα-κρημνισμός, ὁ· κατακρήμνισμα, μτγν.

Κατα-κρημνιστής, ὁ· ὁ κατακρημνίζων.

Κατά-κρημνος, 2· ἀνωφερής, ἀπότομος· - χῶρος Βατραχ. 155, καὶ μτγν.

Κατ-άκρης, ίων ἀντὶ κατάκρας.

Κατ-ακριβόω· πολὺ ἀκριβάω, μτγν.

Κατα-κριδεύω· καταλαλῶ, καταγελῶ, γλωσ.

Κατά-κριμα, τό· καταδίκασις, ἰδ. εἰς θάνατον Δ. Ἀλ. 6, 61.

Κατα-κρίνω· κρίνω κατά τινος, καταγιγνώσκω τινός τι, καταδικάζω τινά· - τινά τινος «ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένος» Εὐρ. Ἀνδρ. 497· - τινός τι «τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν» Ἰσοκ. 1, 43· «κατακεκριμένος κατὰ τὸν νόμον» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 54· ἡ ποινὴ ἐκφέρεται καὶ μὲ ἀπαρ. «κατέκριναν τῆς ὕβρεως στερηθῆναι» Ἡρ. 9, 93· «κατακεκριμένος ἀποθνήσκειν» Ξεν. Ἱππ. 7, 10· ὁ Ἅιδης ἔχει «νῦν μὲν κατακέκριτο θάνατος», 7, 146· οἱ μτγν. κρασίτι «κατακριθῆναι θάνατον» - ἀπροσώπ. «ἦν γὰρ νῦν κατακριθῆμοι» Ξεν. ἀπολ. 7· «κατακεκριμένων ἤδη οἱ τούτων» = ἀποφασισθέντων κατ' αὐτοῦ τούτων· Ἡρ. 2, 133· «κατακέκριται τὰ πράγματα» Ἀντιφ. 3, α, 1· ἄνευ ἐχθρικῆς ἐννοίας· «κατεκρίθη Ἀπόλλων θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν» Πινδ. ἀποσπ. 116.

Κατα-κρίσιμος, 2· ἄξιος νὰ καταδικασθῇ, καταδικασθῇ, μτγν.

Κατά-κρισις, ἡ· τὸ κατακρίνειν, ἡ καταδίκασις, μτγν.

Κατα-κριτής, ὁ· ὁ κατακρίνων Εὐστ.

Κατά-κριτος, 2· ὁ καταδικασθείς ἢ ἄξιος νὰ καταδικασθῇ κατακρίσιμος, μτγν.

Κατα-κροαίνω· πατῶ Γρ. Ναζ.

Κατ-ακροάομαι· λίαν ἀκροάομαι τινός τι· Εὐπολ. ἐν Πρισκιαν. 18, 1186, καὶ μτγν.

Κάτ-ακρος, 2· ὁ ἀκριβῶς εἰς τὸ ἄκρον κείμενος Σχολ. Ἰλ. υ, 536· ἐπίρ. κατάκρως = κατάκρης, μτγν.

Κατα-κροταλίζω· κουρταλίζω δυνατά, θορυβῶ· - πόδεσσιν Καλλ. Ἀρτ. 247.

Κατα-κροτέω· πολὺ κροτέω Εὐστ. - τινά = ἄγαν ἐπαινῶ Ἡσυχ.

Κατά-κροτος, 2· πλήρης κρότου· «ἠχὴ κατάκροτος» Ἰλιοδ.

Κατα-κρουνίζω· ὥσπερ κρουνὸς χέω τὸ ὕδωρ πρὸς τὰ κάτω· «-ἐκ χειρὸς πηγὴν» Ἀρχιστρ. ἐν Ἀθην 7, 320· καὶ παθ. «εἰσήμει ποτὲ κατακρουνιζόμενος» = καταρραινόμενος ὕδατι ὡς ἀπό τινος κρουνοῦ Δ. Λαερ. 6, 41.

Κατά-κρουσις, ἡ· ἡ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω κρούσις, σπρώξιμον, ὤθησις ἰσχυρά Ἀριστοτ. προβλ. 3, 25· «ἡ ἄνωθεν κατάκρουσις» 24, 17.

Κατα-κρουστικός, 3· - αἰνος, ἀντίθ. τῷ «ἐπιπολαστικός» κυρ. ὁ κρούων τι καὶ φέρων αὐτὸ πρὸς τὰ κάτω· ἰδ. ἐπὶ τοῦ ὠίνου, ὁ καταπαύων τὴν δύναμιν, τὴν θερμότητα ἑτέρου Ἀριστοτ. προβλ. 3, 18.

Κατα-κρούω· κρούων ὠθῶ τι πρὸς τὰ κάτω Ἱππокр. καὶ μτγν. ἰδ. μὲ σχοστήριον τι

τίμνω, σχάζω τὸ δίρμα· καὶ ἐπὶ τῶν μελισσῶν «ἐὰν ἑσμοὺς ἀλλατρίους σφετερίζῃ τις, τῇ τῶν μελιττῶν ἡδυνῇ ξυνεπόμενος καὶ καταχραύων οὕτως οἰκειῶται» = ὁ σφετεριζόμενος τοὺς ἑσμοὺς ἐλκύει αὐτοὺς κρούων χάλκινόν τι σκεῦος, διότι αἱ μέλισσαι εὐχαριστοῦνται εἰς τοῦτον τὸν κρότον ἀκολουθοῦσι Πλατ. νόμ. 8, 843· παρὰ Πολυδ. 8, 154 τίθεται μετὰ τῶν συνων. κατακραύειν, κατακολούειν, κατασιγάζειν, καταστατιάζειν, καταβρᾶν.

Κατα-κρύβδην· κρύφα, λάθρα, μτγν.

Κατα-κρύπτω, π. καικρύπτω Ἡσ. Ἐρ. 469, Νικ. ἐν Ἀθην. 2, 61, (ἴδε καί, κατακρύφω καὶ τὸ ὡς δι. γρ. κατακρύβω, Ἡρ. 5, 92, Πλουτ. Κρασ. 23)· κρύπτω τι ὅλως δι' ὅλου «καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ» Ὀδ. ι, 329· ἀμτθ. κρύπτομαι, «εἰ δ' ἄρα τις καὶ μοῦνος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης, οὔ τι κατακρύπτουσιν», η, 205· «ἄλλῳ δ' αὖτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκεν δέκτη», δ, 247· «= ἐν μεγάρῳ πλοῦτον» Πινδ. Ν. 1, 36· «ἅστυ . . . πένθει ὀνοφερῷ κατέκρυψας» Αἰσχ. Περσ. 528· «= ὑπὸ θύρην» Ἡρ. , 12· «= ἐς κυψέλην», 5, 92, 4· «τὰ δὲ τῶν χειρώνων ἐν ἀπορρήτῳ καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν» Πλατ. πολιτ. 5, 460.

Κατα-κρυσταλόω· ὡς κρύσταλλον ποιῶ τι, Βυζ.

Κατα-κρυφή, ἡ· τὸ κρύπτειν, κρύπτεσθαι, μτφ. «οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφὰν» Σοφ. Οἰ. Κ. 218, ὅπερ ὁ Σουΐδ. ἐξηγεῖ «ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν».

Κατα-κρύφω· κατακρύπτω Κ. Σμ. 2, 447.

Κατά-κρυψις, ἡ· ἡ παντελὴς κρύψις.

Κατα-κρώζω· ὡς κόραξ ἢ ἄλλο παρόμοιον πτηνὸν κράζω κατά τινος· «πολλοὶ γὰρ μίσει ἀφε κατακρώζουσι κωλοιοί» Ἀριστ. ἱππ. 1020· - τινός, Εὐστ.

Κατα-κτάομαι· πολὺ κτάομαι, ἀποκτῶ τι παντελῶς, ἀσφαλῶς· «εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά» Σοφ. Αἴ. 1235· «- βίον διπλοῦν» Πλατ. Τιμ. 75· - πλούτους Ἰσοκ. 4, 182· - χώραν Πολυδ. 6, 7, 4· καὶ μτγν. π. ἀορ. Δ. Σικ. 16, 56 καὶ παθ. Καὶ «κατεκτήσατο τὸ θεατρον» = ἔλαβε μὲ τὸ μέρος του τὰς θεατάς, τοὺς ἐκέρδισε Αἰλ. Π. Ἱ. 3, 8.

Κατα-κτάς, κατακτάμεν, κατακτάμεναι, κατακτάμενος· ἴδε κατακτείνω.

Κατα-κτεατίζομαι· ἀποκτῶ, ὁ ἀορ. παρ' Ἀπολλ. Ῥ. 3, 136.

Κατα-κτείνω, μελ κατακτενῶ, ἰων. κατακτανῶ, ἐπ. κατακτανέω, ἀορ. ἀ. ἐπικρατέστερος, κατέκτεινα, μᾶλλον δὲ π. ὁ 6, κατέκτανον, ὅμως παρὰ Ξεν. κατακτανῶν, Ἀν. 4, 8, 25· κατακτανεῖν, 7, 6, 37, καὶ 1, 9, 6, ἔνθα ὁ Κρύγ. ἀνέγνω κατέκανεν, ὅμως πολλὰ χειρογρ. ἔχουσι, κατέκτανεν, ὡς 1, 10, 70· κάκτανε Ἰλ. ζ, 164, ἐπ. κατέκταν, δ, 319, κατέκτα, 6, 662 καὶ Αἰσχ. Εὐμ. 438, ἀπαρ. «κατακτάμεναι (Ἡσ. ἀσπ. 453 κακτάμεναι) καὶ κατακτάμεν καί, κατακτάμενος μὲ παθ. σημ.· Ὀδ. π, 100 καὶ π. ἀορ. κατεκτάθην, ὅθεν «κατέκταθεν» = κατεκτάσαν Ἰλ. ε, 558, μ. μελ. κατακτανέεσθαι μὲ παθ. σημ. ξ, 481· φονεύω, μάλιστα ἐν τῇ μάχῃ, παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς ὕστερον· ἔτι, μᾶλλ. Ὀδ. ω, 66· καὶ μάλιστα ὁ παρκ. κατέκτονα Αἰσχ. Εὐμ. 557, ἐν δὲ τῷ πεζῷ πρῶτος παρὰ μεγν. εὐχρ. ὡς παρὰ Πλουτ. καὶ ἀλλ.

Κατα-κτενίζω· κτενίζω ἐπιμελῶς, στλεγγίζω· «ἐδάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον» Ἀθην. 12, 525, καὶ μτγν.

Κατα-κτενισμός, ὁ· τὸ συχνόν, ἐπιμελὲς κτένισμα, μτγν.

Κατά-κτενος, 2· ἐπιμελῶς κτενισμένος, κεκοσμημένος· - κόμη Ἡσυχ.

Κατ-άκτης, ὁ· 1) (κατάγνυμι), ὁ σπάζων, θραύων· 2) (κατάγω) ὁ φέρων κάτω, ὀπίσω Πολυδ. 7, 16.

Κατά-κτησις, ἡ· ἀπόκτησις, κατάληψις, κυριότης· πραγμάτων Πολυδ. 4, 77, 2 - γῆς Πλουτ. Καισ. 22.

Κατα-κτίζω· πολὺ κτίζω, Εὐσεβ.

Κατ-ακτός, 3 (κατάγνυμι)· θραυστός, fragilis· μετὰ τοῦ, θραυστὸς Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9· «τὰ κατακτὰ τῶν ὀπωρῶν», Ἰ. Ζ. 6, 1.

Κατ-άκτρια· θηλ. τοῦ κατάκτης, ἐριουργός Ἡσυχ.

Κατα-κτυπέω· κάμνω πολλοὺς κτύπους, θόρυβον, ταραχὴν μεγάλην· - τινός, μτγν.

Κατα-κτύπησις, ἡ· κτύπος ὑπερβολικὸς, θόρυβος Εὐστ. 1602, 18.

Κατά-κτυπος, 2· ὁ ἀναδίδων κτύπον, κατάδουπος Ζωναρ. σ. 1144.

Κατα-κυβεύω· χάνω ἐν τῷ παιγνίῳ τῶν κύβων, φθείρω τι ἐν τῷ παιγνίῳ· - τὰ ὄντα Λυσ. 14, 27, Αἰσχιν. 1, 95.

Κατα-κυβιστάω· ὑπὸ χαρᾶς ἢ πρὸς ἐμπαιγμόν, τινος κυβιστῶ, κάμνω τούμπαλιν Αἰλ. Ἱ. Ζ. 5, 54.

Κατα-κυδαίνω, καί, κατα-κυδρόω· τιμῶ ἁπλᾶ κατ' ἐπίτασιν, μτγν.

Κατα-κυκάω· μιγνύω, φύρω Ἱπποκρ. - ράσσω Εὐμαθ.

Κατά-κυκλος, 3· κυκλικός, στρογγύλος, μτγν.

Κατα-κυκλόω· περικλείω, κύκλῳ περιβάλλω, Ο'. Μέσ. Πλουτ. Σερτ. 9.

Κατα-κυλινδέω· τῷ ἑπομ. «λίθους κατακυλίνδουν» Δ. Κασ. 56, 14.

(Κατα-κυλίνδω) ἢ κατα-κυλίω· κυλίω τι πρὸς τὰ κάτω «μὴ κατακυλισθῇ» Ἡρ. 9, 15· «κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ὕπνων» Ξεν. Κυρ. 5, 3, 1· ῥ. ἐπιθ. κατακυλιστός, μτγν.

Κατα-κύλισμα, τό· κατρακύλισμα Εὐστ.

Κατα-κύλλωμα, τό· τὸ κύλλωμα, κατ' ἐπίτασιν Εὐστ.

Κατα-κυμάτόω· καλύπτω μὲ κύματα Εὐμαθ. 1, σ. 12.

Κατα-κυμβαλίζω· παίζων τὸ κύμβαλον διασκεδάζω τινὰ ἢ ξεκουφαίνω, μτγν.

Κατα-κυπτάζω· λίαν κυπτάζω Σώφρων ἐν Σχυλ. Ἀριστ. Ἀχ. 262.

Κατα-κύπτω· σκύφτω πρὸς τὰ κάτω «πρόσσω γὰρ κατέκυψε» Ἰλ. π, 611, καὶ μτγν. ἰδ. τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρός

κάτω κλίνω, σκύφτων πρὸς τὰ κάτω βλέπω τι· «κἄτω τοῦ χάσματος» Λουκ. νεκρ. Δ. 21, 1· ῥίπτω κάτω, πρὸς τὸ ἕδαφος, τὰ ὅπλα Στρατ. 7 (12, 8· πρβλ. αὐτόθι 176, «κάτω κόψας»).

Κατα-κυρίευσις, ἡ· κατακράτησις, κατεξουσίασις, μτγν.

Κατα-κυριεύω· κυριεύω Δ. Σικ. 14, 64.

Κατα-κυρόω· ἀναγνωρίζω τι, βεβαιῶ, ἐπικυρώνω· «μὴ οὖ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι» Σοφ. Ἀντ. 927· ἴδ. ἐν τῇ δημοπρασίᾳ, καταχυρώνω, μτγν. Ἀλλά, «ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς» = καταδικασθείς Εὐρ. Ὀρ. 1011.

Κατα-κυρτόω· λίαν κυρτόω Εὐμαθ.

Κατα-κωκύω· καταθρηνῶ Ἡσυχ. Φωτ.

Κατα-κωλύω· ἐμποδίζω· «δεινὴν κατακωλύεις» Ἀριστ. Ἀχ. 1088, Ξεν οἰκ. 12, 1· «κατεκωλύθη τοῦ ἐς Σικελίαν πλοῦ» Δημ. 33, 13.

Κατα-κωμάζω· ἐπὶ τῆς δυστυχίας, εἰσορμῶ, ἐφορμῶ· «τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπάδα» Εὐρ. Φοιν. 355.

Κατα-κωμ-ῳδέω· περιγελῶ, περιπαίζω, ὁ Σχολ. Ἀριστ. αφ. 61 ἐξηγεῖ δι' αὐτοῦ τὸ ἀναπελγαίνω.

Κατακωχή, ἡ· κατάσχεσις Σουΐδ. Παρὰ Πλατ. δι., γρ. ἀντὶ τοῦ κατοκωχῆ.

Κατα-κώχιμος, 2· καταληψίμονος, ἁλωτός· «ἦθος κατακώχιμον ἐκ τῆς ἀρετῆς» Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 9· ἐντ. ὁ κλίνων, ἔχων δοπὴν εἴς τι propenseus, pronus et capi facilis, πρός τι, πολιτ. 2, 9.

Κατα-λαβεύς, ὁ· πάσσαλος Ἡσυχ.

Κατα-λαβή, ἡ· κατάληψις Πλατ. ὅρ. 412.

Κατά-λαβρος, 2· λίαν λάβρος Εὐπολ. ἐν Σχυλ. Ἀριστ. σφ. 1269.

Κατα-λαγνεύομαι· εἰς σωματικὰς ἡδονὰς καταφέρομαι Ἡσυχ.

Κατά-λαγνος, 2· τῷ ἁπλῷ Σχολ. Θεοκρ. 4, 62, ὅμως ἐξ εἰκασ.

Κατα-λαγχάνω· διὰ κλήρου λαμβάνω τι, μοῦ λαχαίνει τι Λίλ. Ἰ. Ζ. 9, 35.

Κατ-αλαζονεύομαι· μετὰ καυχήσεως καὶ κόμπου ὁμιλῶ, διηγοῦμαι περί τινος Ἰσοκ. 15, 5· «οἷά περ ψήσει καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμᾶς» Δημ. 21, 169· καὶ μετὰ γεν. τινός, μτγν.

Κατ-αλαθιστής, ὁ, πλ. -σταί, δωρ. «ἐγγυητάς, ἢ ἐνδεικνύοντες τὰ δημόσια» Ἡσυχ.

Κατ-αλαλάζω· λίαν ἀλαλάζω Ἡσύχ.

Κατα-λαλέω· ἐκ βοπῆς εἰς τὴν φλυαρίαν λέγω τι, φανερώνω, διαλαλῶ· «-τοῖς θύραζε ταῦτα» Ἀριστ. βατρ. 752· λαλῶ κατά τινος, ἐνοχλοποιῶ, συκοφαντῶ, «τινὰ πρὸς πάντας ὡς ἀγενῶς χρώμενον τοῖς πράγμασι» Πολύβ. 3, 90, 6· παθ. Πολύβ. 27, 12, 2· ἔτι «-τοῦ Παυσανίου τῆς βαρύτητος» Δ. Σικ. 11, 44· «κατηγορῶ, κατά τινος, Ο'. - γίνομαι βαρετὸς εἴς τινα μὲ τὴν πολυλογίαν μου Β. Λν. 46, 12.

Κατα-λαλιά, ἡ· κακολογία, κατηγορία, Κ.Δ.

Κατά-λαλος, 2· ὁ καταλαλῶν, κακολογῶν, Κ. Δ.

Κατα-λαμβάνω· 1) πιάνω, κρατῶ· «τοῦ κατὰ ὦτα λαβών» Ὀδ. ι, 43, καὶ συχνὰ ἐν τμήσ. ἐπὶ τῆς νόσου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πιάνω, οἷον, «τὸν ἔπιασε θέρμη» «κατέλαβε νοῦσός μιν» Ἡρ. 3, 149· «καταλαμβανόμενος ὑπὸ πολεμίων» Πλατ. νόμ. 12, 944· «-τῇ χειρὶ τὸν ὀφθαλμόν» = ἐπέχω, ἔχω τὸ χέρι ἐπάνω εἰς τὸν ὀφθαλμόν, κρατῶ τὸ χέρι ἐπάνω, Θεαιτ. 165· κατέχω, κάμνω κατοχήν, πιάνω, occupare· «κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν ὡς ἐπὶ τυραννίδι» Θουκ. 1, 126· καὶ μτφ. «κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν» Πλατ. πολ. 8, 560· «ὁ δὲ Πειραιεὺς ἦν κατειλημμένος» Ἰσοκ. 18, 17· «στρατόπεδον = στρατοπεδεύειν, στρατοπεδεύεσθαι, Θουκ. 2, 81· «-πάντα φυλακαῖς» Πλουτ. Περικλ. 33· - καὶ μέσ. καταλαμβάνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου «κατελάβετο τὴν πόλιν» Πολυβ. 1, 58, 2· - τὰ πρήγματα Ἡρ. 6, 39· οὕτω καὶ παρκ. «κατειλημμένων τὴν πέραν τῶν βαρβάρων» Δ. Σικ. 17, 85 (ἀλλὰ παρ' Ἀνδοκ. 1, 19 ἀναγινώσκει ὁ Βέκκερ. «λαμβανόμενος τῶν γονάτων» ἀντὶ τοῦ κοινοῦ καταλαμβ.)· ὡσ. «ἔδρας καταλαβεῖν» Ἀριστ. ἐκκλ. 86· «θέαν καταλαμβάνω» = πιάνω μίαν θέσιν διὰ νὰ ἴδω τι Λουκ. π. ὄρχ. 5· «Μιλτιάδου τὰ πρήγματα καταλαμψόμενον ἀποστέλλουσι», ἵνα παλαίβῃ τὴν ἀρχηγίαν Ἡρ. 6, 39· ἐπὶ τῶν συγγραφέων προϊστορῶ, προδιηγοῦμαι, πράτερον ἀφηγοῦμαί τι «τὰ δὲ ἄλλοι οἱ κατελάβοντο, τουτέων μνήμην ποιήσομαι», 6, 55· - χρήματα = μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ, ἁφαιρῶ, ἀποστερῶ Ἀριστ. Λυσ. 624· ἐντ. 2) κρατῶ τι, ἐμποδίζω· «καταλαβεῖν αὐξανομένην τὴν δύναμιν Κύρου» Ἡρ. 1, 46· - τὸ πῦρ, 1, 87· «ἴσχε καὶ καταλάμβανε σεωυτόν», 3, 36· - τὰς διαφοράς, 7, 9, 2· προσέτι - ἐρίζοντας, 3, 128, καταπαύω, πραΰνω. Καὶ παθ. «ὁ τῶν Περσέων θάνατος οὕτω καταλαμφθεὶς ἐσιγήθη» = κατακρυφθεὶς ἐσιωπήθη, 5, 21· «ἦ που ὑπὸ φωνῆς καταληφθέν» κρατηθέν, ἐμποδισθέν που Πλατ. πολιτ. 6, 496· ἐντ. ἐξαναγκάζω, ὑποχρεώνω, «ἀνάγκη κατειλῆφθαι» Πλατ. νόμ. 7, 814· «τὰ ταῖς ζημίαις ὑπὸ νόμων κατειλημμένα», 823· «- πιστοὶ καὶ δρκίοισι καταλαβόντες αὐτούς» = ὑποχρεώσαντες, δόσαντες Ἡρ. 9, 106, Θουκ. 1, 86· «ὅρκῳ κατειλημμένοι», 1, 9, (ὥσπερ καὶ «ὅρκοις τὰς σπονδὰς κατειλημμένας» = καθιερωμένας, ἐμπέδους, ἀντίθ. τῷ «μετακινητὰ ὁμολογία», 5, 21») καὶ μτγν. ὡς Δ. Ἀλ. 3, 24· τὸν ἔνοχον καταδικάζω τιμωρῶ, ἀντίθ. πρὸς τό, ἀφίεναι Ἀντιφ. 2, δ, 11· κατ' πρὸς τό, - ἀπολύω, 4, δ, 9· «καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τῶν νόμων», 4, γ, 2· 3) τυχαίνω ἐπάνω εἰς τὴν ὥραν, τὴν στιγμὴν ποὺ γίνεται τι, εὑρίσκω, εὑρίσκομαι παρὼν εἴς τινα περίπτωσιν· «καταλαμβάνομεν τὸν Σωκράτη ἄρτι λελυμένον» = εὑρίσκομεν Πλατ. Φαιδ. 59· «ἀνεωγμένην καταλαμβάνομεν τὴν θύραν» = εὑρίσκομεν ἀνοικτήν, συμπ. 174· «κατελάβομεν περιπατοῦντα», Πρωτ. 314· «ὡς ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθέντες ἐμαυτὸν ἐμισθίστερον ἐκείνων ὄντα» ἀπολ. 22· «καταλαβὼν ἐν Ποτιδαίᾳ μαχομένους τὰ πρήγματα καὶ τὸν στρατὸν

πολλὴν ἀπρασίαν» Δημ. 34, 8· «-τὴν Σπάρτην ἔρημον» Πολυβ. 9, 8, 5· «φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην ἥκοντα καταλαβεῖν» Ἀριστ. θεσμ. 1209· «κατελήφθη πωλῶν τὰ σά» Λουκ. Ἀλεξ. 37, ἔχει οὕτω καὶ τὸ μέσ. 4) ἀντιλαμβάνομαί τι διὰ τοῦ νοῦ, καταλαμβάνω· «κατειλήφαμεν αὐτὸ διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως» Πλατ. Φαίδρ. 250· «ἐκ τούτου κατέλαβον τοῦ φάσματος ὅτι νίκην αὐτοῖς σημαίνει τὸ δαιμόνιον» Δ. Ἀλ. 5, 46, καὶ μέσ. 2, 60· 5) ἰδ. λέγεται ἐπὶ κακῶν συμβάντων, τὰ ὁποῖα αἰφνιδίως ἐπέρχονται· εἰς τοιαύτην χρῆσιν ἔχομεν ἡμεῖς τὸ πιάνω· «εἰ δέ τινας ξυμφορὰ καταλαμβάνοι» Πλατ. νόμ. 9, 873· -κίνδυνος Δημ. 18, 99· «καταλαβοῦσα συμφορὴ» Ἡρ. 4, 161· εὑρίσκω, «τὸν πατέρα κατέλαβε πρῆγμα τοιόνδε», 9, 93· «εἰ ὁμέας καταλειλάδηκε ἀδύνατόν τι», 9, 60, (ἀλλὰ «εὐτυχίη τις», Ἡρ. 3, 139)· «πρὶν τι ἀνήκεστον ἡμᾶς καταλαβεῖν» Θουκ. 4, 20· «καταλελάδηκέ με τοῦτο εἰς ὑμέας ἐκφῆναι» = αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἠναγκασμένον νὰ σᾶς φανερώσω τοῦτο Ἡρ. 3, 65. Καὶ ἀπολ. «ἕνα κατέλαβε ὑβρίσαντα τάδε ἀποθανεῖν» = συνέβη, ὥστε νὰ ἀποθάνῃ, τὸν εὑρῆκεν ὁ θάνατος, 3, 118· «τὰ καταλαβόντα»=ὅσα μᾶς εὑρίσκουσι, μᾶς συμβαίνουσι, παρὰ τοῖς ἀττ. = συμβάντα, 9, 49· ὡσ. «ἦν δέ γε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ» = μᾶς εὕρῃ, συμβῇ Θουκ. 2, 54, ὥσπερ, 2, 18· καὶ μτγν. «τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ κατειλημμένα» Παυσ. 13, 20, 7· «-τῆς νυκτὸς καταλαβούσης» = ἐπελθούσης Δ. Σικ. 20, 86· «χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος» Ἡρωδ. 7, 2, 18· σπαν. ἐπὶ εὐτυχίας· «τοῦτον κατέλαβε εὐτυχίη τις» Ἡρ. 9, 139· «ἐν τοιαύταις ἀνάγκαις κατειλημμένος» Θουκ. 7, 57.

Κατά-λαμπρος, 2· λίαν λαμπρός, μτγν.

Κατα-λαμπρύνω· πολὺ λαμπρύνω, Βυζ.

Κατα-λαμπτέος, 3 (καταλαμβάνω), ἰων. ἀντὶ καταληπτέος Ἡρ. 3, 127.

Κατα-λάμπω· 1) μεταδίδω πολὺ φῶς εἴς τι, καθιστῶ αὐτὸ λίαν φωτεινόν· «ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπει σαφῶς ὁρῶσι» Πλατ. πολιτ. 6, 508· π. μτγν. τινὰ «τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς» Πλουτ. Κικ. 22· παθ. Εὐρ. Ἴων 87· «ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι» Ξεν. ἀπομν. 4, 7, 7· 2) ἀμτβ. φωτίζω, διαδίδω λαμπρὸν φῶς· «ἓν δὲ μέσῳ κατέλαμπε . . . . κύκλος ἀελίοιο» Εὐρ. Ἱλ. 464, καὶ μτγν. «ἡμέρα κατέλαμψε» Πλουτ. Ἀγησ. 24· «ἡ σελήνη κατέλαμπεν εἰς θάλατταν», συμπ. 18.

Κατά-λαμψις, ἡ· τὸ καταλάμπειν Ἰαμβλ. καὶ μτγν.

Κατα-λαξεύω· πελεκῶ λίθους, ἐγχαράττω τι εἰς λίθον, μτγν.

Κατά-λαψις, δωρ. ἡ· κατάληψις.

Κατ-αλγέω· αἰσθάνομαι σφοδρὸν ἄλγος, πόνον Σοφ. Φιλ. 368, καὶ μτγν. -κατηγηκὼς Πολυβ. 3, 80, 4.

Κατ-αλγύνω· σφοδρὸν ἄλγος προξενῶ εἴς τινα, μτγν.

Κατα-λεαίνω· κάμνω τι λίαν ὁμαλόν, λεῖον, ἀπότριβω Κλ. Ἀλ. καὶ μτγν. μτφ. ἀπομακρύνω πάσας τὰς δυσκολίας.

Κατά-λεγμα, τό· νεκρικὸς θρῆνος, μοιρολόγι, μτγν. ὑποκ. καταλεγμάτιον.

Κατα-λέγω· 1) βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ ἐν τῷ ἐνεργ. μόν. παρ' Ὁμ. Ὀδ. «καταλέξας κακακοιμήσας». Τὸ μέσ. παρ' Ὁμ. Ὀδ. συνεκ. «ἕνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο» Ἰλ. 4, 262· «καταλέχθαι» Ὀδ. ο, 394· «εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος», χ, 196· καὶ ὁ μ. ἀορ. 2· κατελέξατο Ἡσ. ἔρ. 521, καὶ ἐνιαχοῦ μετ. π. 2) ἐκλέγω· - τῶν χρησμῶν = ἐκ τῶν χρησμῶν Ἡρ. 7, 6· συλλέγω στρατιώτας, καταγράφω - στρατιώτας Ἀριστ. Ἀχ. 1029· «τοὺς ἐχθροὺς κατέλεγον εἰς τὰς ναῦς» Θουκ. 3, 75· «τοὺς πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν τῶν ἐκεῖ πόλεων ὑποφορεῖν κατέλεξε» Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 15. Παθ. ἰδ. ὁ ἀορ. κατελέγην Πλατ. νόμ. 6, 762· «στρατεύεσθαι τὸν καταλεγέντα», 12, 942· «ὥστε οὐδὲ τῶν τριακοσίων κατελέγην» = δὲν ἐξελέχθην μεταξὺ τῶν τριακοσίων χιλιάδων Λυσ. 30, 8· «πλουσίους καταλεγμένους εἰς τὴν σύγκλητον» Πλουτ. Πομπ. 10· σπαν. οὕτω μέσ. «ὁπλίτας καταλεγόμενος» Θουκ. 7, 31, Πλατ. νόμ. 6, 760· «κατέλεξατο στρατιὰν» Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 21· καταριθμῶ τινα ἢ τι μεταξύ τινων· «τὸν Ὀδυσσέα καταλεγόμενον εἰς τοὺς θεούς» Δ. Σικελ. 4, 69· «εὐεργεσίαν κατέλεγεν» = τὸ ἐλογάριαζεν ὡς εὐεργεσίαν Ξεν. Ἀν. 2, 6, 27· διηγοῦμαί τι ἀκριβῶς, ἀπαριθμῶ κατὰ σειράν· «ἀτρεκέως κατάλεξον», συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορ. «μνηστῆρας ἀριθμὸν κατάλεξον» Ὀδ. π, 235· «ἓν μοῖρ' ὑπέστη κατὰ τὰ δίκαια καὶ κατέλεξας» Ἰλ. τ, 186· «κατέλεξέ τινά» Ὀδ. δ, 832, Ἡρ. 4, 50· ἰδ. συχνάκ. ἐπὶ γενεαλογίας, σπαν. ὅμως ἐν τῷ ἀττ. πεζ. λόγῳ, ὡς Ξεν. ἀπομν. 2, 4, 4, Πλατ. ἐπιν. 7, 327. Καὶ μέσ. «τὸν πλοῦν καταλεξώμεθα» Πλατ. Ἀξ. 368, «διηγοῦμαι, Ἱππ. μείζ. 285· «τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν»=ἀπαγγέλλω Ξεν. συμπ. 6, 3 β Ἱππ. -τέος, 3· Πλατ. κ. ἄλλ.

Κατα-λειδῶ· καταστάζω, καταχέω· «σοὶ καιρὸς . . . θέμας ἀεικέλιον καταλείδειν ἐπὶ τῶν ὄακρύων» Εὐρ. Ἀνδρ. 131. Συχν. παθ. καταρρέω «γλυκέων μέλιτος καταλειδόμενοι» Ἰλ. σ, 109· «ἐκ πέτρης καταλείδεται» = καταρρεῖ Ἡσ. θε. 786· «ὄακρυα δ' ἀκρύων καταλείδεται» Εὐρ. Τρῳ. 601.

Κατά-λειμμα, τό· ὑπόλοιπον, λεῖψανον, Ο', καὶ μτγν.

Κατα-λειόω· κάμνω τι λεῖον, οὖτω π. Πολυδ. 1, 280, ἔνθα ὁ Βέκκερ. ἐκ τοῦ Ξεν. Ἱππ. 10, 7 «κατειλοῦντα» διώρθ.

Κατά-λειπτος, 2· πολὺ ἀλειμμένος· «σμύρνῃ μύρῳ» Ἀριστ. Ἱππ. 1332.

Κατα-λείπω, καὶ π. κἄλλείπω· 1) ἀφήνω τινὰ καὶ φεύγω· «οὔνεκ' Ἀχαιοὺς κάλλιπε» Ἰλ. α (κατέλιπες), αὐτὰρ Τρωσὶν ἀμύνεις· «πολλοὺς γὰρ ἐκάλλιπε» Ἰλ. ν, 414, ἀντίθ. τῷ μένω, χ, 383· «πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ ἀλλήλοισιν ἐνὶ κρατερῷ δηώσουσι» μ, 226· «ἀοιδὸν ἄγων ἐρήμην κάλλιπεν αἰνοτάτην ἔλωρ καὶ σῆμα γενέσθαι» Ὀδ. γ, 271· καὶ συχνὰ ἐν

τιμήσ. «ὦ πατρίς, καταλειπομέναν σε δακρύω» Εὐρ. Τρω. 596· «μή με καταλίπῃς μόνον» Σοφ. Φιλ. 798· 2) ἀφήνω τινά ὀπίσω, ἴδ. ἐπὶ ἀναχωρούντων καὶ ἀποθνησκόντων «κἀδ δέ με χήρην λείπεις ἐν μεγάροισι» Ἰλ. ω, 726· «οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπον» Ὀδ. ρ, 314 «τὴν δ' ἀηδόνα κατάλειφ' ἡμῖν» Ἀριστ. Ἀχ. 660· «εἶπου πόπανον εἴ τι κατελελειμμένον» = ὑπόλοιπον, πλ. 680· «οὔκουν ἂν μῦθον ἀκέφαλον ἐκὼν καταλίποιμι» Πλατ. νόμ. 6, 752· «ὡς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς δὲ πλέομεν ἄν» Ξεν. Ἀν. 5, 6, 12· «ἀποκτιννύασι τοὺς ἄλλους πάντας· ἄλλου δὲ λόχου ὀκτὼ μόνους κατέλιπον», 6, 1, 5 «καταλελειμμένος τοῦ ἄλλου στρατοῦ» = ὅστις ἔμεινεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον στρατὸν Ἀρ 9, 96, ἴδ. ἐπὶ κληρονομιῶν, «τὰ καταλειφθέντα» = ὅσα τις ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τοὺς κληρονόμους Ἰσαῖ. 1, 45· «παισὶ δὲ αἰδῶ χρὴ πολλὴν οὐ χρυσὸν καταλείπειν» Πλατ. νόμ. 729· «- ἕνα κληρονόμον», 740, καὶ μτγν. αἵτινες ἔχουσι καὶ τὸν ἀορ. ἀ. «καταλείψαντες τὴν κτῆσιν» Σχολ. Ἀριστ νεφ. 1001· παραβλέπω τι, ἀφήνω τι ἀθίκτον, Ξεν. ἀπομν. 3, 2, 4· «τὸν λόγον» = ἀφήνω, παύω Ἰσοκ. 9, 33. Μέσ. ἀφήνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀφήνω τι ἴδιον ὀπίσω· «οὐ γὰρ κώ τοί ἐστι υἱὸς οἷόν σε ἐκεῖνος κατελίπετο» Ἡρ. 3, 34· «-ατενὴν ἔξοδον», Τιμ. 73· «τὰ μέγιστα τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι» = φυλάττουσι διὰ τὸν ἑαυτόν των Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 8. Ἀλλὰ «καταλείψομαι» εἶνε παθ. Ἀν. 5, 6, 12· ὁ π. 6'. ἀορ. καταλιπεῖς Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1127· παρ' Λίλ. Π. Ἰ. 12, 21 = ἰάω, μετ' ἀπαρ. ῥ. ἐπιθ. -τέον, μτγν.

Κατα-λειτο-υργέω· εἰς λειτουργίας, δημοσίους ὑπηρεσίας, δαπανῶ πολλά· «πολλὰ καταλελειτουργηκώς» Δημ. 36, 39.

Κατ-αλείφω· ἀλείφω ὁλοτελῶς, περιχρίω, πασσάλειφω· «ὕδωρ μιγνύουσι (αἱ μέλιτται) πρὶν τὸ κηρίον καταλείφειν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40· «ὦ καταλήλειπται ὁ κύτταρος», 5, 19· «καταλήλιπται πίττῃ» Πολυδ. 9, 112.

Κατά-λειψις, ἡ· τὸ νὰ ἀφήσῃ τις τι καὶ φύγῃ Πλατ. Φαιδρ. 257, λείψανον, Ο'.

Κατά-λεξις, ἡ· καταγραφὴ στρατιωτῶν Ἀππ. Ἰσπ. 49.

Κατα-λεπτο-λογέω· διὰ λεπτοῦ καὶ σοφιστικοῦ λόγου καταρρίπτω τι· «-πνευμόνων πολὺν πόνον» Ἀριστ. βατρ. 828· ἐν Β. Ἀν. 48, 16 ἐξηγεῖται ὑπὸ Φρυν. «καταλεπτολογεῖν τὸ κατὰ λεπτὸν καὶ ἀκριβῶς περὶ ὁτουοῦν πράγματος διαλέγεσθαι».

Κατα-λεπτύνω· κάμνω τι λίαν λεπτόν, ἀσθενῆ Ἱπποκρ. Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 5.

Κατα-λευκαίνω· κάμνω τι ὅλως λευκὸν Κυριλλ.

Κατά-λευκος, 2· ὅλος λευκός, μτγν.

Κατα-λευκόω· κάμνω τι ὅλως λευκὸν Λίν. πακτ.

Κατα-λθάσαι· «ἐκλιπεῖν» Ἡσυχ. ἴδ· ἁλιόω.

Κατα-λεύσιμος, 2· ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ, ἀρχ. λεξ. Ἐκ τῶν τοῦ Δεινάρχου.

Κατά-λευσις, ἡ· λιθοβόλησις, μτγν.

Κατα-λεύω· λιθοβολῶ, θανατώνω τινὰ διὰ λιθοβολήσεως Ἡρ. 1, 167, Ἀριστ. Ἀχ. 235· «κατέλευσαν βάλλοντες» Πλατ. ἐπιν. 8, 354· «-καταλευσθεῖς» Ἡρ. 1, 167· «καταλευόμενοι· εἰς τὰ μέταλλα βαλλόμενοι» Ἡσυχ. ἐπὶ τῶν καταδικαζομένων νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς λατομίας.

Κατ-αλίω· κόπτω μὲ τὸν (χειρό)-μυλον τὸ σιτάρι, ἀλέθω, ἐν τιμήσ. «κατὰ πυρὸν ἄλεσαν» Ὀδ. φ, 109, Ἡρ. 4, 172· - κατήλεσαν Στραβ. 6, 260

Κατ-αλήγω· παύω· «πρὶν καταλῆξαι τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχὼρ» Λίσχ. Ἀγ. 1479, Πολυβ. 3, 61, 8· εἰς, ἐπί τι Δ. Σικ. 20, 2. «τὰ καταλήγοντα» = τὰ σύνορα Πλουτ. Φαβ. Μαξ. 6. Καὶ μτδ. «εἰς ἣν ναυμαχίαν Θουκυδίδης κατέληξε τὴν πραγματείαν» Δ. Σικ. 14, 84.

Κατα-λήθομαι· λησμονῶ ὅλως διόλου· -τινός Ἰλ. χ, 389.

Κατα-ληίζομαι· διαρπάζω Ἡσυχ.

Κατα-ληκτικός, 3· ὁ παύων, τελειώνων, ἴδ. ἐπὶ τῶν στίχων, ὧν ὁ τελευταῖος πούς εἶνε ἀτελής, ἐλλείπει· ὁηλ. μία ἢ δύο συλλαβαὶ Ἡφαιστ. 25· ἐπίρ. καταληκτικῶς = τελείως, οὕτως ὥστε οὐδενὸς ἄλλου πλέον εἶνε χρεία, τελειωτικῶς Μ. Ἀντ. 7, 13· -δοῦναι =ἄνευ ἄλλου ἰδιαιτέρου σκοποῦ δοῦναι, 9, 42.

Κατά-λημμα, τό· λῆμμα Δ. Λαερ. 7, 45.

Κατά-ληξις, ἡ· παῦσις Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 2, 61· τέλος, ἴδ. ἑνὸς στίχου, γραμ. κ Σχολ.

Κατα-ληπτέος, 3, ῥ. ἐπιθ. τοῦ καταλαμβάνω· πρέπει τις ἢ τι νὰ καταληφθῇ Πλουτ. Καισ. 32, τὸ οὐδ. καταληπτέον· - ἔκ τινος Εὐσεβ.

Κατα-ληπτήρ, -ῆρος, ὁ· ἰμὰς, δι' οὗ δένομέν τι Ἡσυχ. καὶ Ἐπιγρ. ἀρχ. Ἐφημ. περ. Β, τευχ. 15.

Κατα-ληπτικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ καταλάβῃ, νὰ ἐννοήσῃ τι· φαντασία Δουκ. συμπ. 23, Πλουτ. ἀριστ. φιλ. 4, 8· -κριτήριον Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 63· «καταληπτικοί», πρ. ἠθ. 75· «-καταληπτικὸς τοῦ θορυβητικοῦ» Ἀριστ. Ἱππ. 1380, Ἐνθα Σχολ. = «προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας, ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι».

Κατα-ληπτός, 3 (καταλαμβάνω)· νοητός, ἐννόητος Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτγν. «-τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτά» = κατέχεσθαι ῥάδια Θουκ. 3, 11· «πένθος θεόθεν καταληπτὸν» = θείᾳ συνεργείᾳ πρυσγενόμενον Εὐρ. Ἱππ. 1347· ὁ ὑπὸ σπασμῶν κατασχεθεὶς Ἱπποκρ.

Κατά-ληπτος, 2· συλληφθείς, πιασθείς, Διοδ.

Κατα-ληρέω· διὰ φλυαρίας, μωραλογίας χάνω τι· «τὴν ἐξωμίδα Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 13, 547· - τινός = ἐνοχλῶ τινα μὲ τὰς φλυαρίας Σουΐδ. κ. μτγν.

Κατα-ληστεύω· διαρπάζω ὡς λῃστής, μτγν.

Κατα-λήψιμος, 2· ὁ πρὸς σύλληψιν καὶ κατάδιωξιν φώρων, συντείνων, ἀντίθ. τῷ ἀπολύσιμος· Ἀντιφ. 4, δ, 9.

Κατά-ληψις, ἡ· τὸ πιάσιμον, φθάσιμον· «ὡς δ' οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο, ἐπανεχώρει» = ἐπειδὴ δὲ ὁ στόλος δὲν ἐφαίνετο πλέον, ὥστε νὰ τὸν προφθάσῃ, ἐπέστρεφεν ὀπίσω Θουκ. 3, 33· κυρίευσις, κατοχή· - Φυλῆς Δειν. 1, 25· - χωρίων Πλατ. Γοργ. 455· - τοῦ ἱεροῦ Δημ. Ἰσοκ. - ἡ διὰ τοῦ νοῦ ἀντίληψις, κατανόησις, ἔννοια Πλουτ. πρ. Στωϊκ. 7· - προσβολὴ νόσου τινός, ἰατρ.

Κατα-λιθάζω· λιθοβολῶ, Κ. Δ. ἐκκλ.

Κατα-λιθο-βολέω· τῷ ἄνωτ. Ο'.

Κατα-λιθο-βόλησις, ἡ· καταλιθοβόλημα Τζετζ. Λυκοφρ. 330, ὅ. γρ. καταλίθωσις.

Κατά-λιθος, 2· πλήρης λίθων, ὑπὸ λίθων κατεχόμενος, Ο'.

Κατα-λιθόω· καταλιθάζω Παυσ. 6, 9, 7, = κοσμῶ μὲ τιμίους λίθους Ἡσυχ.

Κατα-λιμνάζω· σχηματίζω λίμνην ἐκ τῆς συσσωρεύσεως τοῦ ὕδατος, παθ. Βυζ.

Κατα-λιμπάνω· καταλείπω Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 15, 690, Πλατ. Ἐπιν. 9, 358.

Κατα-λιπαίνω· κάμνω τι ὅλον λίπος, παχύ, μτγν.

Κατα-λιπαρέω· ἐπιμόνως δέομαι, ἱκετεύω Λουκ. καταπλ. 4.

Κατα-λιτανεύω· λίαν λιτανεύω, μτγν.

Κατα-λιχμάζομαι· περιλείχω, λιχνεύω, ἐν τιμῆσ. Ὀππ. κυν. 2, 389.

Κατα-λιχμάομαι· λείχων κατεσθίω, ὁ ἐν τῇ μετχ. παρὰ Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 57.

Κατα-λιχνεύω· λίαν λιχνεύω, γλῶσ.

Κατ-αλλάγδην, ἐπίρ. διὰ μεταλλαγῆς, μεταβολῆς, ἀμοιβαίως, ἀντεστραμμένως Ἡσύχ.

Κατ-αλλαγή, ἡ· τὸ ἄλλαγμα, τὸ καταλλάττιν τὸ νόμισμα, ἰδ. τὸ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ νομίσματος κέρδος τοῦ τραπεζίτου, Δημ. 50, 36 Ἰταλ. cambio· 2) διαλλαγή, διάλλαξις Ἐλυθρας Αἰσχ. Ἐπτ. 749· - πολέμου Ἀριστ. Ὄρν. 1588· συμφιλίωσις, συνδιαλλαγή, Κ. Δ.

Κατ-άλλαγμα, τό· τῷ προηγ. μτγν.

Κατ-αλλακτήριος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατάλλαγήν, τὸ ἄλλαγμα τοῦ νομίσματος, τὴν συνδιαλλαγήν, μτγν.

Κατ-αλλάκτης, ὁ ὁ πρὸς καταλλαγήν, συνδιαλλαγὴν μεσιτεύων, εἰρηνοποιός, μτγν. 2) τραπεζίτης, ἀρχ. λεξ. ὡς ἐξήγ. τοῦ - ἀργυρογνώμων.

Κατ-αλλακτικός, 3· ὁ πρὸς καταλλαγήν, συνδιαλλαγὴν ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος· καταλλακτικώτερος = εὐσυμπεριφορώτερος Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9.

Κατ-αλλάσσω· 1) ἀνταλλάσσω, κάμνω ἄλλαξιάν, ἰδ. ἐπὶ νομισμάτων, ἀλλάζω Πλουτ. Ἄρατ. 18, permuto· πρβλ. τὸ τοῦ Ματρόβιου λογοπαίγνιον ἐν Ἀθην. 1, 10 «διὰ τί τὸ τετράδραγμα καταλλάττεται μέν, ὀργίζεται δ' οὔ;» 2) συνδιαλλάττω, συμφιλιώνω, τινὰς Ἡρ. 5, 29. θ, 108· «κατήλλαξαν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 15· -τινί, Κ. Δ. καὶ παθ. «θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου» Σοφ. Αἴ. 731· «καταλλαχθεῖσά σοι» Εὐρ. Ἰ. Α. 1157· «- τὴν ἔχθραν τοῖσι στασιώτῃσι» Ἡρ. 1, 61· «καταλλαγεὶς τῇ Ἥρᾳ» Ξεν. Ἀν. 1, 6, 2, Πλατ. πολιτ. 8, 566. 3) Μ/Π. ἐνερ. ἀνταλλάσσω· «φόβον πρὸς φόβον Πλατ. Φαιδ. 69· «- τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 9· καὶ = πωλῶ «ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλάξασθε» Ἡρωδ. 2, 13, 12.

Κατ-άλληλος, 2· ἁρμόζων, ἁρμόδιος· «λόγος Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 36, καὶ μτγν. «τοῖς στρατιωτικοῖς ἔργοις καταλληλότερος» Δίων Κασ. 71, 1. Κατάλληλα, ἐπίρρημ. ἐπὶ χρόνου, «ταυτοχρόνως Πολυβ. 3, 5, 6· ἀκολούθως, κατ' ἀκολουθίαν, κατὰ σειράν· «τὰ κατάλληλα γενομένας πράξεις», 5, 31, 2. Καί, καταλλήλως, π. χ. «τὰ μὴ καταλλήλως λεγόμενα» Ἀριστοτ. μεταφ. 6, 17· «- τῇ φύσει» Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 22, 9.

Κατ-αλληλότης -ητος, ἡ· τὸ - ταίριασμα, ἁρμοδιότης, συμφωνία· -λόγου Ἀπολλ. Δυσκολ. π. συντ.

Κατ-αλοάω· ἁλωνίζω τι ἐντελῶς, κατατῶν τι συντρίβω ὡς γίνεται εἰς τὸ ἁλώνιον· «τῇ ῥόμῃ τῇ τῶν ἵππων τοὺς πίπτοντας κατηλόων» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 31· «παράσσων· κατηλόηται γαστρὸς ἐν μέσῳ κύκλος» Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 14, 622 (ἔνθα ὅμως ὁ Μαϊνέκ. διορθώνει κατὰ γλῶσσαν τοῦ Ἡσυχίου «κατηλοίκισται» = κατέσχισται, Ἀν. χριτ. σ. 299· παιθαίνω τινὰ ἀπὸ τὸ ξύλον, ἀποτυμπανίζω· «τοὺς ὁμήρους κατηλόησαν» Αἰσχιν. 2, 140· «κατηλοημένος τὴν ὄψιν» Λουκ. Ἰκαρ. 13.

Κατ-λογάδην, ἐπίρ. πεζῶς, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· «ἐπαίνους κατ. συγγράφειν» Πλατ. συμπ. 177· «τὰ κατ. γράμματα», ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ μετὰ μέτρου, τὰ ποιήματα Ἰσοκ. 2, 7, Πλατ. Λυσ. 204· «τὰ καταλογάδην», ἀντιθ. πρὸς τὰ «ἔμμετρα» Ἀθην. 14, 635· «οἱ κατ. ἐκδοῦσι», 10, 445· «αἱ κατ. λέγουσαι. . . αἱ ποιήμασι χρώμεναι» Πλουτ. Πυθ. χρησ. 7· συντάττεται μετὰ τοῦ «δίχα μέτρου, Ῥωμ. τυχ. 1, ἢ, «ἄνευ μέτρου» Πυθ. χρησ. 19.

Κατ-αλογεύς· ὁ συντάττων κατάλογον, ἰδ. τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν διὰ τὴν στρατικὴν ὑπηρεσίαν ἢ ἄλλα τῆς πολιτείας βάρη, Λυσ. 20, 13.

Κατ-αλογίω, ἰων. κατηλογέω· παραμελῶ τι ὅλως δι' ὄλου, καταφρονῶ· - τί Ἡρ. 1, 144· τινός, 1, 84.

Κατα-λογή, ἡ· ἐκλογή, καταγραφὴ στρατιωτῶν Δ. Χρυσ. - αἰδὼς πρός τινα, ἢν ὁμοίως σημ. ὁ Φρυν. σ. 440 ἀποδοκιμ. παρὰ δὲ Πολυβ. 23, 12, 10 φέρεται ὡς διάφορος γραφὴ ἀντὶ τοῦ, καταδοχή.

Καταλογία, ἡ· καταλογισμός, Ο'. ἴδ. τ.

Κατα-λογίζομαι· κατατάσσω τι ἐν τῷ λογαριάζω· «ἐν τοῖς ἀδίκοις τοὺς ἀγαθοὺς» Ξενοφ. ἀπομν. 2, 2, 1· «ἐν ἀμηδὲν καταλογιζέσθω» Αἰσχίν. 3, 202· «οὐδὲν εὐεργέτημά τι καταλογίσηται πρὸς ἁμάρτημα» Δημ. 7, 6· ἀναλογίζομαί τι, σκοπῶ, σκέπτομαι Ξεν. Ἀν. 5, 6, 16.

Κατα-λογισμός, ὁ· καταρίθμησις, Ο'.

Κατά-λογος, ὁ· ἀναγραφὴ τῶν ἀρχόντων στρατεύεσθαι, «καὶ ἐξαρίθμησις· «πλοῖα· «οἱ ἐκ τοῦ καταλόγου» = οἱ ἀναγεγραμμένοι πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, οἱ στρατεύσι-

νοι Θουκ. 7, 16. 20· «οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ ὁπλῖται» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 9· «οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον» = οἱ ὑπερβάντες τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν Δημ. 13, 4, ἀντιθ. πρὸς «τοὺς ἐν ἡλικίᾳ». Καὶ «ἐκ καταλόγου στρατευόμενος καταστέτριμμαι» = ἀπὸ τῆς στρατευσίμου ἡλικίας Ξεν. ἀπομν. 3, 4, 1· ἐντ. «καταλόγους ποιεῖσθαι» Θουκ 6, 26· «τὸ πλέον καταλόγοις χρηστοῖς ἐκκριθέν», 6, 31· «ἐξαλείφειν ἐκ τοῦ καταλόγου» = ἀθγίνω ἀπὸ τὸν κατάλογον Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 51· ἐν γέν. ἀπαριθμήσεώς τινος καταγραφὴ Πλατ. Θεαιτ. 175· διὰ τὰς λειτουργίας καὶ ἄλλας πολιτικὰς ὑπηρεσίας. Κατάλογος νεῶν, καλεῖται ἓν μέρος τῆς Β' ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος Θουκ. 1, 10.

Κατ-αλοέω καταλούω.

Κατ-αλοιάω· καταλοάω, Φωτ.

Κατα-λοιδορέω· λίαν λοιδορέω Εὐμαθ. μτγν.

Κατά-λοιπος, 2· ὁ μετὰ ἀφαίρεσίν τινα μένων, ἐπίλοιπος Πλατ. Τιμ. 39· συχνὸν παρὰ Πολυδ. κ. μτγν. μὲ ἄπαρ. «τοῦτο... ἔστ' κατάλοιπον» = τοῦ λείπει ἀκόμη Στρατ. ἐν Ἀθην. 9, 382.

Κατ-αλοκίζω (ἀλοκίζω, ἄλοξ = αὔλαξ)· καταυλακίζω, κάρνω αὔλακας, βαθείας ἀρυχάς - ὄρυξιν Εὐρ. Ἱκ. 851, ἐν τμήσ.

Κατα-λούω· ἐξοδεύω τι εἰς τὰ λουτρά, ἀφανίζω τι ἐκχέων ἀφειδῶς ὡς τὸ ὕδωρ τῶν λουτρῶν, μέσ. «ὥσπερ τεθνεῶτος καταλούει μου τὸν βίον» Ἀριστ. νεφ. 838, ἔνθα ὁ Βέκκ. γράφει ὀρθῶς, καταλόει, ὁ δὲ Σχολ. ἐξηγεῖ, καταναλίσκεις.

Κατα-λοφάδια, ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις ἐφέρετο καὶ διὰ τοῦ ει εἰς τὴν παραλήγ. «καταλοφάδεια» Εὐστ. σ. 1653, 13, ἣν γραφὴν παρεδέχθη ὁ Βέκκερ. οὐκ ὀρθῶς δὲ οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν ὅτι εἶνε ἐπίρ. ἀντὶ, καταλοφαδίως, ἐν ᾧ εἶνε ἐπιθ. γένους οὐδ. ἀριθ. πληθ. καὶ πτωσ. αἰτ. τοῦ ἐπιθέτου καταλοφάδιος· κατὰ τό, κατωμάδιος Ἰλ. ψ, 431, ὡς καὶ τό, ὑπασπίδια (Ἰλ. ν, 158, 806, π, 408) τοῦ ἄρσ. ὑπηασπίδιος, καὶ τὸ ἀνάπαλιν Ὀδ. α, 320, τοῦ ἄρσ. ἀνάπαιος· σημαίνει δὲ τὸ καταλοφάδια, τὰ ἐπὶ τοῦ λόφου, τοῦ τραχήλου, κείμενα καὶ ἐξ αὐτοῦ πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενα· «βὴν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν» Ὀδ. κ, 169, ἔνθα ὁ λόγιος περὶ μεγάλης ἐλάφου, ἣν ὁ Ὀδυσσεὺς φονεύσας καὶ φορτωθεὶς ἔφερεν εἰς τὴν ναῦν· περὶ τῆς ἑρμηνείας τοῦ ἐπιθ. τούτου καὶ ἄλλ. ἀναλόγων ἴδε Οὐέρνερ. ἐν τῷ ὧῳ τόμ. 2ῳ τεύχ. σ. 367 τοῦ περιοδ. συγγρ. τοῦ Γ. Κουρτίου, σπουδαί εἰς τὴν Ἑλλ. κ λατ. γραμ.

Κατα-λόχεια, ἡ· ἡ, - λοχία· λόχος, Ο'.

Κατα-λοχίζω· κυρ. διανέμω εἰς λόχους, διανέμω «εἰς τάξεις κατελόχισαν» Δ. Σικ. 18, 70· - ἐξ ἀγέλας Πλουτ. Λυκ. 16· - εἰς ὁπλίτας, Συλλ. 18.

Κατα-λοχισμός, ὁ· διανομὴ εἰς λόχους Πλουτ. Κικ. 15.

Κατά-λοχος, ὁ· κατάλογος, ἐσφαλ.

Κατ-αλυσις, 2 (οὕτω τὸν, ὁ Κράμερ ὀρθῶς)· ὁ ἔχων πολλὰ ἄλση Στραβ. 5, 3, σ. 238.

Κάτ-αλσος, 2· τὸ ἄνωτ.

Κατα-λυγίζω· πολὺ λυγίζω Ἡσυχ.

Κατα-λυκουργίζω· τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου κατά τινος ἐπάγομαι· - τινὸς Ἀλκιφρ. 2, 1.

Κατά-λυμα, τό· τόπος, ἔνθα τις καταλύει, ξενοδοχεῖον· κατὰ Μοῖρ. ἕλλην. ἀντὶ τοῦ ἀττικοῦ, καταγώγιον, Κ. Δ. καὶ μτγν. κατοικία, δωμάτιον Πολυδ. 2, 36, 1.

Κατα-λυμαίνομαι· βλάπτω, φθείρω· «οἶκον» Ξεν. οἰκ. 2, 13· «τὰ σώματα», ἔνθα ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ «τὰς ψυχὰς καταγνύουσι», 6, 5· «- πυρὶ τὰς ὁροφὰς» Πολυδ. 5, 9, 3.

Κατα-λυμακόω· (λύμαξ), καταχώνω τι μὲ λίθους, πιν. Ἡρακλ. 1, 9.

Κατα-λύμανσις, ἡ· βλάβη, φθορά, ἐρήμαξις.

Κατα-λύσιμος, 2· ὁ δυνάμενος νὰ καταλυθῇ, νὰ ἀποσυρθῇ, νὰ παύσῃ· - κακῶν Σοφ. Ἰλ. 1238.

Κατά-λυσις, ἡ· 1) παντελὴς λύσις, καταστροφὴ συνεστηκότος τινὸς πράγματος, καὶ μάλιστα πολιτικοῦ τινος ἱδρύματος· - τοῦ δήμου = τῆς δημοκρατίας Ἀνδοκ. 1, 36, ὡς Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 28· «- τῆς παρούσης πολιτείας» Πλατ. νόμ. 11, 864· -τῆς ἀρχῆς Ξεν. Κυρ. 8, 1, 45· - τῆς βασιλείας, δυναστείας, Πολυδ. 3, 1, 9· 2, 7· ἅτι «- τοῦ τυράννου, τοῦ Περσέως», 10, 25, 3· 30, 10, 1· «τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος» Θουκ. 1, 18· ἐν γέν. φθορά, ὄλεθρος, - τῆς ἀρετῆς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 20· -τῆς στρατιᾶς, διάλυσις, ἄφεσις Ξεν. Κυρ. 6, 1, 10· τέλος, παῦσις· πολέμου, ἀπομν. 2, 8, 1· «κατάλυσιν τοῦ πολέμου ποιεῖσθαι» Θουκ. 8, 18· - τοῦ βίου Ξεν. ἀπλ. 30· 2) κατάλυσις, ξένισις· «δεξιώμεθ' ὅτιν κατάλυσις» Εὐρ. Ἡλ. 393· - κατάλυμα, καταγώγιον Μαχων. ἐν Ἀθην. 8, 337· «ξένοις κατάλυσιν πεποίηκε» Πλατ. Πρωτ. 315· «καταλύσεσιν ἀγαπητὰς τινα δέχεσθαι, νόμ. 11, 919· «κατάλυσιν ποιεῖσθαι» = καταλύειν Πολυδ 2, 15, 6.

Κατα-λυσσάω· λυσσῶ κατά τινος, μτγν.

Κατα-λυτέος, 3· β. ἐπιθ. τοῦ καταλύω.

Κατα-λυτήριον, τό· κατάλυμα Πολυδ.

Κατα-λυτής, ὁ· καταστροφεύς, μτγν.

Κατα-λύτης, ὁ· ὁ παρά τινι καταλύων, ξένος, Πολυδ. 2, 15, 6.

Κατα-λυτικός, 3· ἔχων δύναμιν, ἐπιτήδειος νὰ καταλύῃ, καταστρέφῃ, διαλύῃ, μτγν.

Κατά-λυτος, ὁ· καταλύτης.

Κατα-λύω· λύω τι ὅλως διʼ ὅλου· 1) ἰδ. ἀφανίζω, καταστρέφω· «ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα» Ἰλ. 6, 117· - τεῖχη Εὐρ. Τρῳ. 819· «πόλεως, ἂν πυρὸς σθένος κατέλυσεν ὁρμά», 1081· - τὴν βασιλείαν Ἡρ. 1, 84· - τὴν βουλήν, 5, 72· «- τῶν πόλεων τὰ τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς» Θουκ. 2, 15· οὕτω συχνὰ καὶ ἐπὶ καταργήσεως τοῦ πολιτεύματος· «ὁ δῆμος καταλύεται» = ἡ δημοκρατία Ἀνδοκ. 3, 1, 4· ἅτι, πλῆθος λυα. 13, 16· «καταλύσεται σου τοὺς ἡ ἀρχή» = καταλυθήσεται Ξεν. Κυρ. 1, 6, 9· - τινὰ τιμὴν «καταλύειν πειράσεσθε τοῦτον τὴν ἀρχήν»·

Κυρ. 8, 5, 24, ὡς καὶ Ἡρ. 1, 104 «τῆς ἀρχῆς κατελύθησαν»· ἔτι «ὅπως ἄρξει τε ἀεὶ καὶ μὴ καταλυθήσεται» Πλατ. νόμ. 4, 714· -τὰς μοναρχίας, τοὺς νόμους Πολυδ. 2, 43, 8· - γέφυραν = χαλῶ, Ἡρωδ. 8, 4, 4· 2) διαλύω «-τὸν στόλον» Ἡρ. 7, 16, 2· -στρατιάν Ξεν. Κυρ. 6, 1, 15· καὶ παθ. «τῶν ἄλλων καταλελυμένων στρατηγῶν» Ἡρ. 6, 43· - πόλεμον, παύω Θουκ 8, 58 καὶ ἀπολ. 5, 23, ἀντιθ. τῷ - ἀνελέσθαι Ξεν. Ἀν. 5, 7, 27· ἐντ. μέσ. διαλύω τὰς ἔριδας, συμφιλιοῦμαι Θουκ. 1, 81· «καταλύονται τῷ Πέρσῃ» Ἡρ. 9,11· ἀλλὰ καὶ «καταλύεσθαι τὸν πόλεμον»=παύειν τὸν πρὸς ἀλλήλους πόλεμον Ἀνδοκ. 3,17· -λόγον = τελειώνω Ἰσοκ. 12,176· -τὸν βίον=τελευτῶ Ξεν. ἀπολ. 7· «εἰς Ἅιδαν καταλύσουσα' ἔμμοχθον βίοτον» Εὐρ Ἰκ. 1004· 3) λύω τι ἔκ τινος, ὅπου ἦτο προσδεδεμένον, ἀπολύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ξεζεύγω «καταλύσαμεν ἵππους» Ὀδ. δ, 28· ἐντ. σιαματῶ εἴς τι μέρος, ὅπως ἐπ' ὀλίγον ἀναπαυθῶ, διατρίβω εἴς τι κατάλυμα, κατὰ Μοῖρ. δὲ τοῦτο ἑλληνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀττικοῦ κατάγεσθαι· ἀλλ' ὅμως ὁ Θουκ. 1, 136 λέγει «παρὰ Ἄδμητον καταλῦσαι»· καὶ ὁ Δημ. 18, 82 «πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνουμένοι παρὰ σοὶ κατέλυον»· ἐντ. 4) ἀπολ. παύω «πύκτης ὢν κατέλυσε» Λουκιλλ. 43 (11, 161)· «οὔπω ἔτη ἐστὶν ἑπτά, ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα» Δημ. 33, 4· -φυλακὴν = ἀφήνω καὶ φεύγω Ἀριστ. σφ. 2, desero· πρβλ Πλατ. νόμ. 4, 714.

Κατα-λωβάω· κολοβώνω, ἀκρωτηριάζω· «κατελώβησαν» Πολυδ. 15, 33, 9.

Κατα-λωφάω καὶ - λωφέω· ἀπαλλάσσω τινὰ ἔκ τινος· «κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδίνος κατελώφεεν ὕπνος» Ἀπολ. Ῥ. 3, 615· ἀμτδ. παύω, ἡσυχάζω, ἐν τμῆσ. «καδ' δὲ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν» Ὀδ. ι, 460.

Κατα-μαγγανεύω· διὰ μαγείας ἀπατῶ Ἡσυχ.

Κατα-μάγειαν, τό· τεμάχιον πανίου πρὸς τριβὴν ἢ καθαρισμόν, κουρέλι, Ἀρτεμιδ. 1, 64· παρὰ Σουϊδ. κεῖται πλησίον τοῦ στλεγγίδες, καταμάγια.

Κατα-μαγεύω· μαγεύω τινὰ ὅλως διόλου Λουκ Νεκυομ. 7.

Κατα-μάθησις, ἡ· ἐκμάθησις, ἐννόησις Πλωτιν.

Κατα-μαθητικός, 3· πρὸς ἐκμάθησιν, ἐννόησιν ἐπιτήδειος Πολυδ. 9, 152.

Κατα-μαίνομαι· κατέχομαι ὑπὸ μανίας ἐναντίον τινὸς Φιλ. κ μτγν.

Κατα-μακαρίζω· πολὺ μακαρίζω Εὐμαθ.

Κατα-μάκτης, ὁ· ὁ καταμάσσων, σφυγγίζων, γλωσ.

Κατα-μαλακίζω· κάμνω τι ὅλως διόλου μαλακόν, ἀσθενές, ἀδύνατον, μτγν. παθ. γίνομαι ἢ εἶμαι μαλακός, ἄτονος, ἀδρανής, ἀνανδρος Ξεν. οἰκ. 11, 12.

Κατα-μαλάσσω· σκληρόν τι σῶμα διὰ προστριβῆς καὶ ἐλλείψεως ποιῶ ἐλαστικόν, μαλακόν, καταμαλάζω Λουκ. Ἀναχ. 24· μτφ. πραΰνω· - τοὺς ἀνέμους Λουκ. Ζ. τραγ. 24· «τοῦ θυμοῦ τὸ φλεγμαῖνον» Ἰλιοδ. 7,11.

Κατ- αμαλδύνω· πολὺ ἀμαλδύνω.

Κατα-μαλθακεύω· τῷ ἐπομ. Βυζ.

Κατα-μαλθακίζω· καταμαλακίζω, ἐν τῷ π. ἀορ. Πλατ. ἐπιν. 7, 329.

Κατα-μαλθάσσω· καταμαλάσσω, καταπραΰνω Ἡσυχ.

Κατα-μανθάνω· μανθάνω τι ἀκριβῶς, ἐννοῶ, καταλαμβάνω Πλατ. Θεαιτ. 198· «οὕτω λέγεις ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω» Παρμ. 128· «οὕτω δὲ ἁπαντᾷ συχνὰ «καταμεμαθηκὼς τὴν ἀνάβασιν» = γνοὺς Ξεν. Κυρ. 7, 2, 3· μετὰ μετχ. «καταμαθὼν αὐτὸν αὐτὰ θύοντα τοῖς θεοῖς», ἀπομν. 1, 4, 2· παρατηρῶ «μετεωριζόμενον καπνὸν» Κυρ. 6, 3, 5· ἔτι, - τινός τι «εἴ ἄρ' ἐμοῦ καταμανθάνετε ὃ λέγω» Πλατ. νόμ. 3, 689· ὡς καὶ «καταμαθεῖν δὲ τοῦ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς ἐνόμιζε» = νομίζομεν ὅτι παρετηρήσαμεν ὅτι ὁ Κῦρος Ξεν. Κυρ. 8, 1, 40, ἤ, «Λυκοῦργον καταμεμάθηκας, ὅτι ἐποίησεν», ἀπομν. 4, 4, 15· ζητῶ νὰ πληροφορηθῶ, νὰ μάθω, ἐρευνῶ Ἡρ. 7, 146, Ξεν. οἰκ 12, 3· -τραῦμα· ἐξετάζω Πλουτ. Δίων 34.

Κατα-μαντεύομαι, τινός τι· μαντεύομαι κατά τινος ἢ περί τινός τι· «ὥσπερ αὐτοῦ Σιωπὴν καταμαντευσάμενος ἀπέθανεν» Λουθην. 15, 686· καί, τινί τι Ἀππ. Καρχ. 77· - εἰκάζω = τὰ μέλλοντα Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9· «τῆς ποιημάτων διανοίας» Ἀθην. 14, 634· «περὶ τῶν γυναικῶν ὀποταί τινες ἔσονται» Νικοστρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 70, 12.

Κατ-αμαξεύω· καθαμαξεύω, ἐσφαλ.

Κατα-μαραίνω· μαραίνω τι ὅλως διόλου, ποιῶ τι ἄτονον, ἀσθενὲς Θεοφρ καὶ μτγν. παθ μαραίνομαι, φθίνω· «καταμαραίνεται τὸ πῦρ» = ἀποσβέννυται Ἀριστοτ. περὶ ἀναπν. 17· «πολλοὶ πρὶν ἀνθῆσαι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν» Πλουτ. ἠθ. 804.

Κατα-μάργαρος, 2· ὁ πλήρης μαργαριτῶν, Βυζ.

Κατα-μαργάω, ἰων. -μαργέω, ἐκμαίνομαι, εἶμαι φρενομανής· -φθόνῳ Ἡρ. 8, 125.

Κατα-μάρπτω· πιάνω τι μὲ βίαν καὶ ἰσχυρῶς, τακτικῶν, ἁρπάζω Ἰλ. ζ, 364· ἰδ. καταφθάνω καὶ πιάνω τὸν φεύγοντα, ταχαίνω, ε, 65, Πινδ. Ν. 3, 34· «καταμάρψαι καταλαβεῖν» Ἡσυχ.

Κατα μαρτυρέω· μαρτυρῶ ἐναντίον τινός, δίδω μαρτυρίαν κατά τινος· - τινὸς Ἀντιφ. 2, 6, 8· καὶ συχν. παρὰ ῥητ. μετ' ἀπαρ· «τίς μου καταμαρτυρεῖ θᾶρα λαβεῖν» Δημ. 19, 120· «κατ' ἀλλήλων καταμαρτυροῦσι», 28, 3 «ψευδῆ τινος», 29, 2· «ἃ καταμαρτυρεῖται αὐτοῦ» Ἰσαΐ. 5, 25 ἀλλὰ καὶ «καταμαρτυρηθεὶς» = καθ' οὗ μαρτυρία τις ἐδόθη Ἀντιφ. 2, δ, 7· «καταμεμαρτυρημένος ὑπὸ τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ» = οὗ ὁ βίος εἶνε μαρτυρία καθ' ἑαυτοῦ Αἰσχιν. 1, 90.

Κατα-μαρτυρία, ἡ· ἡ κατά τινος μαρτυρία Κ Δ.

Κατα-μασάομαι· μασῶ τι καλῶς Ἱπποκρ. «ἅπαντα» κατατριώγω Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 4,165.

Κατά-μασθος, 2· ἡ ἔχουσα μεγάλους μαστούς, Βυζ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα-μάσσω· σφουγγίζω καλῶς, μτγν. Τὸ μέσ. ἐν Λουκ. ὄν. 10.
Κατα-μαστεύω· καταζητῶ Συνεσ.
Κατα-μαστιγόω· κτυπῶ τινα ἰσχυρῶς μὲ τὴν μάστιγα, Διδαν.
Κατα-μαστίζω· μαστίζω τινὰ πολύ, μτγν.
Κατα-ματεύομαι (αἱ γραφαί, καταματεύομαι, καί, καταμάττομαι, εἶνε ψευδεῖς)· ἐμβάλλω, καθίημι ἔνδον τινὸς καὶ ἐρευνῶ τὰ ἐσωτερικὰ αὐτοῦ ὡς γίνεται ἐν τῷ καθιστηράζειν Ἱπποκρ. παρὰ Γαληνῷ, ὅστις ἔχει ἐκ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ τὸ καταμώσας.
Κατ-αμαυρόω ὅλως· ἀμαυρὸν ποιῶ τι, Βυζ.
Κατα-μάχομαι· ἐν μάχῃ καταβάλλω, καταγωνίζομαι, τί, Δ. Σικ. 3, 17· «τῶν Ἀνδίων καταμεμαχημένων» Πλουτ. Φλαμιν. 3.
Κατ-αμάω· συσσωρεύω, συλλέγω, συναθροίζω, μέσ. «τὴν (κόπρον) βα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι» Ἰλ. ω, 165, κατὰ τὸν Σχολ. ἐπεσώρευσε· καὶ μτγν. ὡς Ἰωσ. «-τῆς κεφαλῆς κόνιν».
Κατ-αμβλακεύω· παραμελῶ (;).
Κατ-αμβλύνω· ποιῶ τι ὅλως διόλου ἀμβλύ, ἐλλ. «κατημβλύνθη κέντρον» Ἀγαθ. 15 (5, 220)· μτφ. «τὰρ Σοφ. Οἰ. τ. 688, Σχολ. ἐλλίν, ἐθύμον ποιῶ.
Κατ-αμβλυόω· τῷ ἀνωτ. «τότε νωκαρδὸς καὶ κατημβλυωμένον» Διφιλ. ἐν Ἀθην. 4, 133.
Κατα-μεγαλ-αυχέω· λίαν μεγαλαυχέω Ἡσυχ.
Κατα-μεγαλο-φρανέω· φέρομαι πρός τινα ὑπερηφάνως, καταφρονῶ· -τινός Κλ. Ἀλ.
Κατα-μεγαλύνομαι, ἀποθ. κάμνω πολὺ τὸν μεγάλον, ὑπερηφανεύομαι· - τινός = πρός τινα Εὐσεβ.
Κατα-μεθοδεύω· εὑρίσκω μέθοδον, τρόπον, κατά τινος, τι, Βυζ.
Κατα-μεθύσκω· μεθύω τινὰ πολύ, τὸν κάμνω στουπί ἀπὸ τὸ μεθύσι, ἀόρ. «τούτους καταμεθύσαντες κατεφόνευσαν» Ἡρ. 1, 106, Πλατ. Γοργ. 471, ἐν. παρὰ μτγν.
Κατα-μεθύω· εἶμαι πολὺ μεθυσμένος, ἀτουπί, μτγν. ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ ἀόρ. κατεμεθύσθην Πολυβ. 5, 39, 2.
Κατ-αμείδομαι, μέσ. ἀποκρίνομαι (;).
Κατα-μειδιάω· χλευάζω, καταφρονῶ, τινός Ἰωσ.
Κατα-μειλίσσομαι· καταπραΰνω Ἰωσ.
Κατα-μελαίνω· κάμνω τι ὅλως μαῦρον, μτγν.
Κατα-μελεϊστί· μεληδὸν Ἄρατ. 624.
Κατα-μελετάω· ἀσκῶ «τὰς αἰσθήσεις ἐμπειρίᾳ καὶ τινι τριβῇ» Πλατ. Φίλ. 55· «τὴν ἀνδρείαν δεῖ καταμελετᾶσθαι», νόμ. 1, 649· κ. μτγν. ὡς Εὐστ. μετὰ γεν.
Κατ-α-μελέω· ὅλως διόλου ἀμελῶ, τινός Ἰσαϊ. 3, 18, συμπλέκει μετὰ τοῦ ὀλιγωρῶ· ἀπρασεκτῶ Σοφ. Αἴ. 45· συχνὰ ἐν πεζῷ ἄνευ πτώσ. «ἄρχων αἱρεθεὶς κατημέλει» Σεν. Ἀν. 5, 8, 1. Καὶ παθ. «κατημεληνένος· Ἰσοκρ. 12, 8· «καταμεληθεῖσα», μετὰ τοῦ «περιυβρισθεῖσα» Πλουτ. Ἀντ. 53· ῥ. ἐπίθ. καταμελητέον.
Κατα μελίζω· κατακομματιάζω, Βυζ.
Κατα-μελιτόω, κυρ. κάμνω τι ἡδὺ περιχρίων αὐτὸ μὲ μέλι, γλυκαίνω, ἡδύνω· μτφ. «οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὄλην» = μὲ ὄσμα γλυκὺ ὡς τὸ μέλι ἐπλήρωσε Ἀριστ. ὄρν. 224.
Κατα-μέλλω· ἀναβάλλω, βραδύνω, ὀκνῶ, ἴδ. ἐν τῷ παλέμῳ, δὲν θέλω νὰ προσβάλλω τὸν ἐχθρὸν Πολυβ. 4, 30, 2.
Κατα-μελ-ψιδέω, τινός· μαγεύω τινὰ διὰ τῆς ἡδύτητος τοῦ ᾄσματος, μτγν.
Κατά-μεμπτος, 2 ἐπίμεμπτος, καταφρονητός, εἰς μορφὰς ἐκτεθειμένος· «-γῆρας» Σοφ. Οἰ. Κ. 1236· ἐπίρ. -ως· «οὔ τοι κατάμεμπτ' ἔσῃτον», 1696, ὅπερ κοινῶς ἑρμηνεύεται = οὐδὲν σε ἔπραξατε, διὰ τὸ ὁποῖον νὰ μέμφησθε τὸν ἑαυτόν σας· ἐκ τοῦ
Κατα-μέμφομαι· μέμφομαι, σημαίνει ὅτι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ ἓν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα καὶ ἐκφέρω ἐνίοτε καὶ διὰ τοῦ λόγου τὴν δυσαρέσκειάν μου· τὸ δὲ συνηθέστ. καταμέμφομαι ἐκφέρει κατ' ἐπίτασιν τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, παραπονοῦμαι, ἔχω νὰ κάμω, εἶμαι δυσηριστημένος μέ τι, κατηγορῶ, οἰδμορῶ· «καταμεμφθέντα (ὡς καὶ ὁ μ. ἀορ.) ἰσχύν» Πινδ. Ν. 11, 30· «-σφᾶς αὐτούς» Θουκ. 8, 106· «-ἐμαυτόν, ὡς οὐκ εἰδώς» Πλατ. Μένων. 71· «-τὴν ἡλικίαν τὴν ἑαυτοῦ» Ἰσαϊ. 7, 14, Δημ. «τὸν Ἀντίοχον ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις» Πολυβ. 5, 87, 4· «-τινὰ ταῖς ξυμφοραῖς» = διὰ τὰς ξυμφ. Θουκ. 7, 77· ἔτι, τινά τινος Πλουτ. Δίων 8· «-ἑαυτὸν ὡς ἡμαρτηκότα» Δ. Σικ. 17, 30· μτγν. καί, - τινί· «ἰδίᾳ κατεμέμφετο χειρὶ» Ἀγαθ. 26 (6, 57)· καί, τινός Νικομαχ.
Κατά-μεμψις, ἡ· παράπονον, δυσαρίστησις, κατηγορία· «τινὶ ἔχειν», ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τό, ἀγανάκτησις Θουκ. 2, 41· «κατάμεμψις αφῶν αὐτῶν ἦν», 7, 75, καὶ μτγν.
Κατα-μένω· ἐνδιατρίβω, διατελῶ μένων ἔν τινι τόπῳ· «ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν» Ἀριστ. πλ. 1187· «τῆς εἰωθυίας ἔρχῃς καταμενούσης» = μονίμως μενούσης Ξεν. Κυρ. 3, 1, 29· προσμένω, προσκαρτερῶ, ἐπί τινος, ἔν τινι, μτγν.
Κατ-αμέργω· ἀμέργω, ἁλμάγω «τρίβειν τὰς ἐλαίας, ἀμέργειν, καταμέργειν» Πολυβ. ὄν. 1, 225· καὶ ἐν μὲν ταῖς ἄλλ. ἄπασι λεξ. κακῶς ἑρμηνεύεται. ἀποδρέπω, καρπολογῶ· ὀρθῶς δὲ μόν. ὁ Στέφαν. ἐν λεξ. comprimo, συνθλίβω, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ σειρὰ τῆς ἐννοίας καὶ τὸ ἔτυμον τῆς λέξ.
Κατα-μερίζω· διαιρῶ εἰς μέρη, καταπαματιάζω· - εἰς πολλὰ Λουκ. Τιμ. 12· «διανέμω «τὰ βασικὰ ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς κατεμερίσθη» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 4.
Κατα μέρισις, ἡ· διανομή Ἐπικουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 106.
Κατα-μερισμός· τῷ ἀνωτ. μτγν.
Κατα-μέρος, ὀρθότ. κατὰ μέρος = ἐκ μέρους ἐναλλάξ.
Κατα μέστιος, π. = τῷ ἑπομ. - τινός Νικ. ἀλ. 45.
Κατά-μεστος, 2· παντάπασι μεστός, πλήρης· «κατάμεστος» Σχολ. Ἀριστ. Ἐκκ. 500.

Κατα-μεστόω· ποιῶ τι ὅλως μεστόν, πλήρες Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. π. μουσ. 30.

Κατα-μετρέω· μετρῶ τι ἐντελῶς, ἀκριβῶς, τινί τι Ἱππ. 3, 91, Ξεν. οἰκ. 4, 21· κ. μέσ. «τὰ μέρη τῆς σκηνῆς κατεμετρήσαντο γραμμαῖς» Πολυδ. 6, 41, 4· εἶμαι, χρησιμεύω ὡς μέτρον τινός «ληφθέντος μορίου, ὃ καταμετρήσει τὴν ὅλην» Ἀριστοτ. φυσ. ἀκρ. 6, 7· καὶ παθ. «ὁ λόγος καταμετρεῖται συλλαβῇ βραχείᾳ καὶ μακρᾷ», κατηγ. 6.

Κατα-μέτρημα, τό· τῷ ἐπομ. Ἐπικουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 59.

Κατα-μέτρησις, ἡ· τὸ καταμετρεῖν, ἡ ἀκριβὴς διαγραφὴ τῶν μέτρων τοῦ διαστήματος· -τοῦ στρατοπέδου Πολυδ. 6, 41, 5.

Κατα-μετρητικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταμετρεῖν Σεξ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 1, 427·

Κατα-μήκης, 2· λίαν μακρός, ἐσφαλ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὰ μήκεα Ἱππ. 4, 72.

Κατα-μηκύνω· ποιῶ τι λίαν μακρόν, ἐκτείνω εἰς μῆκος· -τὸν λόγον Γαλην.

Κατα-μηλόω· καταμηλῶσαι· «τῇ μήλῃ χρήσασθαι, καθετῆναι», δηλ. τῷ καθετῆρι, sonda, Ἡσυχ. Ἔπειτα σημαίνει ἐν γέν. ἐμβάλλω τι ἔνδον τινὸς καὶ ἐρευνῶ αὐτό, ὡς γίνεται διὰ τοῦ καθετῆρος, οἷον τοὺς δακτύλους εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ ἐμέσω· μτφ. ἀναγκάζω τινὰ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ν' ἀποδώσῃ τὸ κλαπέν, νὰ τὸ 'ξεράσῃ' «ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν . . . . κημὸν καταμηλῶν» Ἀριστ. ἱππ. 1150. Κατὰ Πολυδ. 7, 169 τίθεται καὶ ἐπὶ τῆς βαφῆς τῶν ἐρίων.

Κατα-μήνιος, 2· ὁ κατὰ μῆνα γινόμενος· «τὰ καταμήνια» ὡς οὐσ. ἡ κατὰ μῆνα γινομένη τῶν γυναικῶν κάθαρσις, ἢ καὶ ἄλλως τάξις ὑπὸ τῶν γυναικῶν καλουμένη, Ἱπποκρ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 12.

Κατα-μηνι-ώδης, 2· ὁ ἀνήκων εἰ τὴν κατὰ μῆνα γινομένην κάθαρσιν· περίττωμα Ἀριστ. γεν. Ζ. 2, 8.

Κατα-μήνυμα, τό· τῷ ἐπομ. Εὐστ.

Κατα-μήνυσις, ἡ· φανέρωσις, κατηγορία, ὡς καὶ νῦν, μτγν.

Κατα-μηνύω· φανερώνω, δεικνύω· «τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω» Αἰσχ. Πρ. 175· «στίλη καταμηνύει διὰ γραμμάτων τοὺς ὅρους» Ἱππ. 7, 30· τὴν πρᾶξιν Πλουτ. Θεμ. 23· φανερώνω τι κατά τινος, κατηγορῶ· «οὐ κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν» Λυσ. 13, 49· «καταψευδομένου τινός» Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 2.

Κατα-μηχανάομαι· ἐπινοῶ, πραγματοποιῶ, μτγν.

Κατα-μιαίνω· καταμολύνω, καταρρυπαίνω· «μὴ ψεύδεσι καταμιάναις γένναν» Πινδ. Π. 4, 100, Πλατ. νόμ. 937, καὶ μτγν. «τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινε» Λουκ. καταπλ. 27· παρ' Ἱππ. 6, 58 λέγεται ὅτι κατὰ τὸν θάνατον βασιλέως τινὸς ἐν Σπάρτῃ «ἀνάγκη ἐξ οἰκίης ἑκάστης ἐλευθέρους δύο καταμιαίνεσθαι, ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα», δηλ. ἢ ἐνεδύοντο μὲ μαῦρα φορέματα πρὸς ἔνδειξιν τοῦ πένθους ἢ ἐπέχεον ἐφ' ἑαυτοὺς κόνιν καὶ οὕτω κατερρυπαίνοντο.

Κατα-μίγνυμι· ἑνώνω τι μετά τινος, σμίγω δύο ἢ πλειότερα πρόσωπα ἢ πράγματα δμοῦ, ἀλλ' οὕτως ὥς τε τὰ μόρια τοῦ μίγματος νὰ μὴ διακρίνωνται· τὴν ἔννοιαν ταύτην δίδει ἡ προθ. κατά· «εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα» Ἀριστ. νεφ. 230· «καταμιγνύντας ταύς τε μετοίκους κεἴ τις ξένος φίλος ὑμῖν, κεἴ τις ὀφείλῃ τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμίξαι» Λυσ. 580· «τὴν οὐσίαν εἰς προῖκα» Δημ. 30, 10· «- ζηλόν τινι = παρέχω, Πλουτ. Λυκ. 27· «οἱ δὲ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις κατεμίγνυντο» = εἰσήρχοντο εἰς τὰς πόλεις καὶ ἀνεκατώνοντο μὲ τοὺς πολίτας Ξεν. Ἀν. 7, 3, 3· -τινί τι Λυκουργ. 27.

Κατα-μικρά· τῷ ἐπομ. Μανέθ. 4, 502.

Κατα-μικρόν, ὀρθότ. κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον· ἐπὶ χρόν. σιγὰ σιγά.

Κατα-μῑμέομαι· μιμοῦμαί τι κυρ. ὅπως τὸ καταστήσω γελοῖον «κατέσκωπτόν τε καὶ κατεμιμοῦντό τὰς σπουδαίας κινήσεις ἐπὶ τὰ γελοιότερα μετοισέρουσες» Δ. Ἁλ. 7, 72.

Κατα-μιμνήσκομαι· μιμνήσκομαι, μτγν.

Κατά-μιξις, ἡ· σμίξις, μτγν. πρός τι Πλουτ. ἠθ. σ. 1110.

Κατα-μίσγω· καταμίγνυμι Στραβ. 1, σ. 20. Μέσ. Ὀμ. Ὑμν. 18, 26, ὡς τὸ ἐνερ. Ἁλ. 358.

Κατα-μισθο-δοτέω· δαπανῶ εἰς μισθούς, μὲ μεγάλους μισθοὺς μισθώνω τινά, διαφθείρω Δ. Ἁλ. 4, 31.

Κατα-μισθο-φορέω· κατεξοδεύω τι εἰς μισθοφοράς Ἀριστ. ἱππ. 1352· «τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν διατελῶ» Θεοπομ. ἐν Ἀθην. 4, 166· «κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα» Αἰσχίν. 2, 131.

Κατά-μιτος, 2 (μίτος)· ὁ ἔχων μίτους, τουτέστι χορδάς· -ὄργανον Πρωταγορίδ. ἐν Ἀθην. 4, 176.

Κατα-μνημονεύω· μνημονεύω τι Πλουτ. ἠθ. σ. 974.

Κατα-μνηστεύομαι, μέσ. ἀρραβωνιάζω· -κόρην τινὶ Εὐμαθ. σ. 201.

Κατα-μολίσκω· καταβλώσκω Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 4, 227.

Κατα-μαλύνω· καταμιαίνω, καταρρυπαίνω τι, μτγν.

Κατά-μομφος, 2· κατάμεμπτος· -φάσματα Αἰσχ. Ἀγ. 143.

Κατα-μόνᾱς, ὀρθότ. κατὰ μόνας· καθ' ἑαυτόν, χωριστὰ Θουκ. 1, 32, Ξεν. ἀπομν. 3, 7, 1.

Κατα-μονή, ἡ· διαμονή, διατριβή, ἀναβολή Πολυδ. 3, 79, 12.

Κατα-μονίη, ἡ· καμμονίη· τῷ ἄνωτ. μόν. π.

Κατα-μονο-μαχέω· νικῶ τινα ἐν μονομαχίᾳ Πλουτ Θησ. 11.

Κατά-μονος, 2· ἐπίμονος, διαρκής, χρόνιος· «-γίγνεται ὁ πόλεμος» Πολυδ. 17, 12, 1.

Κατα-μορφόω· δίδω μορφήν, τύπον εἴς τι, σχηματίζω, μτγν.

Κατα-μόσχευσις, ἡ· ἡ διὰ μοσχευμάτων, παραβλαστημάτων ἢ φυντανιῶν φύτευσις καὶ ἀνατροφὴ νέων φυτῶν.

Κατα-μοσχεύω· φυτεύων μοσχεύματα ἀνατρέφω νέα φυτά, φυτουργῶ.

Κατα-μουσόω· καλλωπίζω τι, μὲ ρυθμὸν καὶ μέλος κοσμῶ τι, ἐπιχαριτώτερον καθιστῶ τι, μτγν.

Κατ-άμπελος, 2 ἔχων πολλὰς ἀμπέλους· χώρα Στραβ. 4, 179.

Κατ-αμπ-ίσχω (ἴσχω, ἀμπέχω)· περιβάλλω, ἐπικαλύπτω Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 3, 112· -τὰ χράνη Πλουτ Κρασ. 11.

Κατ-αμπ-ίσχω· τῷ προηγ. «εὔψυχον ἄνδρα κούφῃ καταμπίσχουσι χθονί» Εὐρ. Ἑλ. 859.

Κατα-μυέω· καθιστῶ τινα μύστην, μέτοχον, κοινωνόν τινος Εὐμαθ.

Κατα-μυθ-ολογέω· διηγοῦμαι μύθους, τέρατα τινὰ διηγούμενος μύθους Φιλοστρ.

Κατα-μυκάομαι· ὀγκανίζω κατά τινος, ἐπὶ τῶν ὄνων Ἰω. Χρυσ.

Κατα-μυκτηρίζω· διὰ τῆς κινήσεως ἢ συστολῆς ἢ ἀνασιμώσεως τοῦ μυκτῆρος σκώπτω, περιγελῶ τινα, ἀρχ. λεξ.

Κατ-α-μύνομαι· ἀμυνόμενος ἐκδικοῦμαι τινα Αἰλ. Φ. Ἱ. 5, 11.

Κατα-μυρίζω· ἀλείφω τι μὲ ρύρον, μτγν.

Κατα μυσάττομαι· καθ' ὑπερβολὴν μυσάττομαι Κυριλλ.

Κατά μυσις, ἡ· τὸ κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν Πλουτ. Καμιλλ. 6.

Κατ-αμύσσω, ἀττ. -αμύττω· πολλὸς ἀμυχὰς ποιῶ, ἐντομάς, σχίσματα, κεντήματα, τραγχρουνίσματα, ξεγδάρματα, κοψίματα, πληγάς· «ἀμυχὰς μεγάλας καταμύξαντες» Φρυν. ἐν Ἀθην. 4, 165· «-χρόα παιδὸς» Θεοκρ. 6, 14 ἐν τμήσ. μέσ. «πρὸς χρυσῇ περάνῃ καταμύξατο χεῖρα» Ἰλ. ε, 425· «μέτωπον καὶ ῥῖνα καταμύσσονται» Ἡρ. 4, 71· καθ. «καταμυχθεὶς ὑπὸ κυνοσβάτου τὴν κνήμην» Ἀθην. 2, 70.

Κατα-μυττωτεύω· ζουλῶν ἢ ὑποτρίβων κάμνω τι ὡς πόλτον, ὁποῖον εἶνε τὰ τῶν σκαρδόων τρίμμα, ὅταν κατασκευάζωμεν τὴν σκορδαλμήν, σκορδαλιάν Ἀριστ. εἰρ. 247.

Κατα-μύω· κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, ἰδ. ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ, νυστάζω, Ἱππокр. Ἀριστ. σφ. 29 «καταμύομεν» (υ) Ἰδυλ. ἐν Ἀθην. 8, 345· «καταμύει τὰ βλέφαρα», ἀντίθ. τῷ «τὰ βλέφαρα ἀναπίπτεται» Ξεν. κυν. 5, 11· καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων «μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἢν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ»· = ἐὰν κλείσῃ τὸ μάτι του, ἀποθάνῃ Λουκ. ἐτ. διαλ. 7, 2· π. καμ., Βατραχ. 191, καὶ Ἀλιξ. ἐν Φρυν. 339, ὅτις παρατηρεῖ ὅτι καὶ οἱ μτγν. ἐξ ἀμελείας μετεχειρίζοντο τὸν τύπον τοῦτον· οὕτω δὲ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Κ. Δ. πραξ. ἀποστ. 28, 27.

Κατ-αμφι-έννυμι· ἐνδύω, περιβάλλω, ἐπικαλύπτω. «- λίθῳ τοὺς τοίχους» Ἰωσ.

Κατ-αμφι καλύπτω· ἀμφικαλύπτω· ὡς ἐν τμήμ. θεωρεῖται τὸ ἐν Ὀδ. ξ, 349 «κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας».

Κατα-μωκάομαι· χλευάζω, σκώπτω καθ' ὑπερβολήν, τινὸς Πλουτ. Δημητρ. 13.

Κατα-μωκεύω· τῷ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 791, ἐξήγησ. τοῦ, ἐπιλλίζω.

Κατα-μώκη μα, τό· σκῶμμα, = χήνημα Ἡσυχ.

Κατα-μώκησις, ἡ· χλευασμός, σκῶψις Ἀθην. 2, 35.

Κατα-μωλύνω· ὀλιγοστεύω, καταπραΰνω· - παθ. Ἱππокр.

Κατα-μωλωπίζω· μὲ μώλωπας καθ' ὁλοκληρίαν καλύπτω, παρὰ μτγν. οὕτινες καὶ τὸ οὐσ. καταμωλώπισις ἔχουσιν.

Κατα-μωμάομαι, μέσ. ἀποθ. ψέγω πολύ, μτγν

Κατα μωραίνω· 1) ὑπὸ μωρίας καταστρέφω τι Ἀντιφαν ἐν Στοβ. ἀνθ 116, 26· 2) καθιστῶ τινα μωρόν, μτγν.

Κατ-ανα-γιγνώσκω· ἀναγινώσκω βιβλίον τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἢ μᾶλλον τάσσεται ἐπὶ τῆς ὑπερβολικῆς ἀναγνώσεως βιβλίου τινός· «κατανέγνων αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν» Ἀθην. 13, 610.

Κατ-αναγκάζω· ὠθῶν τι μὲ δύναμιν βάλλω εἰς τὴν θέσιν του, ἁρθρεμβολῶ, κατευθύνω Ἱππокр. - ἐν γεν. διὰ τῆς βίας κρατῶ «θεσμοὺς ἡν κατηναγκασμένους» = διὰ τῆς βίας εἰς τὰ δεσμὰ ἐμβεβλημένους Εὐρ. Παιχ. 643, Θουκ. 4, 77. Ἀλλὰ «καταναγκάζειν τὸ σῶμα» = ταλαιπωρεῖν Λουκ. Ντσυμ. 4.

Κατ-ανάγκασις, ἡ· ἡ ἐν τῇ αἰσίᾳ χώρᾳ θέσις τοῦ μετακινηθέντος ὀστοῦ Ἱππокр.

Κατ-αναγκαστικός, 3· ὁ καταναγκάζων· - λόγος Μ. Ετ. 239, 43.

Κατ-ανάγκη, ἡ· κατὰ ἀγκαστικὸν μίσον· «ἐρωτικαὶ κατανάγκαι» = τὰ φίλτρα, δι' ὧν ἐξαναγκάζεται ὁ ἔρως Συνέσ. Καὶ εἶδος φυτοῦ, ἐξ οὗ τὸ ποτὸν τοῦτο παρασκευάζεται Διοσκ. 4, 131.

Κατ-ανά θεμα, τό· κατάρα κατά τινος, Κ. Δ.

Κατ-ανα-θεματίζω· καταρῶμαι, Κ. Δ.

Κατ-αν-αιδεύομαι· ἀναιδῶς φέρομαι πρός τινα· -τινὸς Εὐστ.

Κατ-αν-αιδίζομαι· τῷ ἀνωτ. μτγν.

Κατ-αν-αισιμόω· φθείρω τι διὰ τῆς χρήσεως, ἀναλίσκω Ἱππокр.

Κατ-αν-αισχυντέω· φέρομαι λίαν ἀναισχύντως, μτγν.

Κατα-ναίω, μτθ. ἐν τῷ ἀορ. ἀ. κατένασσα· κατοικίζω, ἀποικίζω· «Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης» Ἡσ Ἔρ 166 «γουνοῦσιν κατένασσε Νεμείης», Θ, 329· - ὑπὸ χθονός», 620 οὕτω καὶ μ. ἀορ. «δυσαμένους δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη» Αἰσχ. Εὐμ. 889, ὃν Ἀπολλ. Ῥ. 2, 520 μέσ. μεταχειρίζεται «ἐν δὲ Κίῳ κατενάσσατο· κατοικῶ, ἀποικῶ, ὡς τὸν παθ. «ἵν' ὑπὸ θειρὰσι Παρνασσοῦ κατενάσθην» Εὐρ. Φοιν 213, Ἀριστ. σφ. 662.

Κατ-ανα-λείχομαι· ἀναλείχομαι, μτγν.

Κατ-αναλίσκω· καταδαπανῶ, ξοδεύω· «τὸ μιχθὲν ἤδη πᾶν κατανηλῶκεν» Πλατ. Τιμ. 36· «εἰς μηγανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι», Φαιδ. 72· «σχολὴν εἰς φιληκοΐαν καταναλίσκει» Ἰσοκ. 1, 18· «εἰς τὴν στρατείαν τάλαντα μύρια κατηνάλωσε», 9, 60· «καταναλώσαντες χρήματα» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 27· «εἰς τέτταρας μνᾶς εἰς ὀψοφαγίαν» Ἀθην. 8, 345· ἐπὶ τῆς πίψεως τῶν φαγητῶν Πλουτ. συμπ. 16.

Κατ-ανάλωμα, τό· δαπάνη.
Κατ-ανάλωσις, ἡ· ἐξόδευσις Πλουτ. συμπ. 5, 5, 2.
Κατ-αναλωτίος, 3· ῥ. ἐπίθ. τοῦ καταναλίσκω Ἀριστοτ.
Κατ-αναλωτος, 2· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταναλίσκειν, ὁ καταναλίσκων, μτγν.
Κατα-ναρκάω· βαθύμως, ἀμελῶς πράττω, φέρομαι πρός τινα· – τινός, Κ. Δ. παθ. πίπτω εἰς νάρκην», γίνομαι ὅλως ἀναίσθητος Ἱπποκρ.
Κατ-ανα-ακύλλω· κατανοχλῶ Αἰσωπ. 293.
Κατα-νάσσω· στοιβάζω, πατῶν τι ποιῶ στερεόν· «κατανάξαντες τὴν γῆν» Ἡρ. 7, 36.
Κατα-ναυ-αγέω· ἐντελῶς ναυαγῶ, Ἐκκλ.
Κατα-ναυ-μαχέω· κατανικῶ τινα ἐν ναυμαχίᾳ· – τινά Ἀνδοκ. 3, 5· – τριήρεις Δειν. 1, 75· «καταναυμαχηθέντες ὑπό τινος» Ἰσοκ. 12, 105.
Κατ-ανδραποδίζω· ἀνδραποδίζω, Τζέτζ.
Κατ-ανδρίζομαι· δεικνύω εἴς τινα ὅτι εἶμαι ἀνήρ, τὸν καταβάλλω, καταπαλαίω, τινός, μτγν.
Κατ-ανδρο-λογία, ἡ (κατ' ἄνδρα λέγω), ἡ συλλογὴ κατ' ἄνδρα, μτγν
Κατα-νεᾶνι-εύομαι· κυρ. ὡς νεανίας κομπορρημονῶ, καταιχυχῶμαι· – τινός, = μετὰ νεανικότητος καταγωνίζομαι, καταβάλλω τινά Κυριλλ. – νεανικῶς σκώπτω, χλευάζω Εὐστ.
Κατα-νεκρόω· νεκρόν τι ποιῶ, καταισθήνω, ἀφανίζω, μτγν.
Κατα-νεμέσησις, ἡ· νεμέσησις Κλ. Ἀλ.
Κατα-νέμησις, ἡ· κατανομὴ Σχολ. Πινδ. Ὀ. 7, 61.
Κατ-άνεμος, 2· κατήνεμος Πολυδ. 1, 101.
Κατ-ανεμόω, παθ. – ἀνεμοῦμαι· σείομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Εὐμαθ.
Κατα-νέμω· 1) διαιρῶ εἰς μοίρας· «τοὺς δήμους κατένειμε εἰς τὰς δέκα φυλάς» Ἡρ. 5, 69· «τὴν νῆσον δέκα μέρη κατανείμας» Πλατ. Κριτ. 113· «τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 13 Καὶ μέσ. «κατενείμαντο γῆν πᾶσαν» = ἐμοίρασαν μεταξύ των Πλατ. Κριτ. 113· – κατατάσσω «τινὰ εἰς τὴν προσήκουσαν τάξιν» Αἰσχίν. 1, 155· 2) βάλλω βοσκήματα εἰς χώραν τινὰ νὰ φάγωσι τὸν χόρτον· «τὴν ἱρὴν χώραν βοσκήμασι κατανέμουσι» Δημ. 18, 154· ἀλλὰ καὶ ὡς ἀποθ. παθ. «τὴν χώραν ἡμῶν κατανενέμηνται καὶ τὴν πόλιν κατεσκάφασι» Ἰσοκ. 14, 7· «λέοντα κατανεμηθέντα τὴν Λιξῦην» Ἀθην. 15, 677· «ἅλφοῦ κατανεμηθέντος τὸ σῶμα» Πλουτ. Ἀρταξ. 23.
Κατα-νέομαι· κατέρχομαι· – τινός = ἀπό τινος, Νον.
Κατά-νευρος, 2· πλήρης νεύρων, Ἱπποκρ.
Κατα-νεύσιμος, 3· πᾶν ὅ,τι δύναται διὰ τῆς κατανεύσεως νὰ γείνῃ Κυριλλ.
Κατά-νευσις, ἡ· ἡ διὰ τοῦ νεύματος τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὰ κάτω συγκατάθεσις, ἀποδοχὴ Εὐστ.
Κατα-νεύω (νευω)· κάμνω νεῦμα πρὸς τὰ κάτω, ὅπως διὰ τοῦ σημείου τούτου δείξω ὅτι ἀποδέχομαι, συγκατατίθεμαι, βεβαιώνω τι, ὡς ἰδίᾳ ὁ Ζεὺς τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ βεβαιώνει διὰ τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ κάτω· «νεῦσ' ὄφρα κατανεῦσαι ἐτήτυμον» Ἰλ. α, 588, ὡς καὶ 524· «εἰδ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς», μετὰ τοῦ «ὀπίσσω» δ, 267. Καὶ μετ' αἰτ. «ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος», θ, 175· καὶ μετ' ἀπαρ. «ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι», 6, 112· «Ζεὺς κατένευσε οἱ χάριτας» Πινδ. Ν. 1, 14, Ἀριστ. ἔκκλ. 72· καὶ πιθ. «κάρτα δὴ δείκων κατανεύει» Ἡρ. 9, 111· «κατένευσε» καὶ «κατανεύσομαι» Πλατ. Εὐθύδ. 277· «κατανεύσας ἥξειν» Πολυβ. 22, 22, 5. Καὶ «κατένευεν αὐτῷ προϊέναι» 39, 1, 3· παρὰ μτγν. κρεμῶ τι πρὸς τὰ κάτω· «κεφαλήν», ἐπὶ τῶν κουρασμένων ἵππων Πολυβ. 1, 205· π. καννεύσας. ἀντί, κατανεύσας Ὀδ. ο, 464, (ἐν Ὀδ. ι, 490 ὑπάρχει, κατανεύων).
Κατά-νεφος, 2· συννεφιασμένος.
Κατα-νεφόω· συννεφιάζω, σκοτεινιάζω «ὁ θολερὸς ἀήρ . . τὰς ἀκρωρείας» Πλατ. Τιμ. 27.
Κατα-νέω· νήθων σύρω λεπτὸν νῆμα, γνήθω.
Κατα-νέω (νέω, νηέω)· ἐπισωρεύω, στοιβάζω Ἡρ. 6, 97.
Κατάνη, ἡ· πόλις Σικελίας Θουκ. Καταναῖος, ἡ = ἡ περὶ τὴν Κατ. χώρα Στραβ. οἱ κάτ. Καταναῖοι, οἱ, Θουκ. Κατὰ Πλουτ. Δίων. 58 τὸ ὄνομα σημαίνει, τυρόκνηστιν.
Κατα-νήχομαι· κολυμβῶ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥεύματος Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ 4, 937.
Κατ-ανθίζω· στολίζω μὲ ἄνθη, ἐν γεν. στολίζω· «στέμμα χρώμασι παντοδαποῖς κατηνθισμένον» Δ. Σικ. 18, 26.
Κατ-ανθρακεύω· κατανθρακόω, Ἡυζ.
Κατ-ανθρακίζω· ποιῶ τι ἄνθρακα, καίω ὅλως δι' ὅλου· μτφ. «βλέμμα κατανθρακίζομενον», Ἐπιγρ. ἀδ. 9 (12, 99).
Κατ-ανθρακόω· τῷ ἀνωτ. μέσ. «στέγην πυριδῶσαι καὶ κατανθρακώσομαι» Αἰσχ. ἀποσπ. 265· παθ. καίω τι παντελῶς «σῶμα φλογισθὲν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον» Σοφ. Πλ 58.
Κατ-ανιάω· κατηφέω Ἡσυχ.
Κατα-νίζω· καταβρέχω, καταρραίνω, περιχῶ Ἱπποκρ. «χόνδρος γάλατι κατανενιμμένος» Φερεκρ ἐν Ἀθην. 6, 269.
Κατα-νικάω· νικῶ Σοφ. ἀποσπ. 105.
Κατα νίκημα, τό· τελεία νίκη, Ἡυζ.
Κατά-νιμμα, τό· τὸ καταχεόμενον ὕδωρ πρὸς νίψιμον· «θεραπεύειν τὸ σῶμα διὰ λουτρῶν καὶ κατανιμμάτων» Ἀθην. 1, 19.
Κατα-νίπτης, ου, ὁ «ἐπώνυμόν τινος, ἡ ἱερωσύνη Ἀθήνησιν· ὁ τὰ κατὰ τοῦ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα ἀποπλύνων» Β. Ἀν. σ. 269, 28.
Κατα-νίπτω, μόν. μτγν. ὡς ἐν. ἀντὶ τοῦ δοκίμου κατανίζω· οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ κατανίπτω· ἤδη κατανίζω.
Κατα-νίσσομαι· κατανέομαι, κατέρχομαι· «ἐξ ὀρέων κατανίσσεται» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 976, Ἀθην. 13, 598.
Κατ-αν-ίσταμαι· σηκώνομαι κατά τινος, ἐπαναστατῶ, ἐναντιώνομαι· – τῶν πολεμίων

Πολυδ. 1, 46, 10· «κατανίστατο τῶν ἀργόντων», 38, 4, 7.

Κατα-νίφω βίπτω κάτω χιόνι, καταχιονίζω, ἢ βίπτω πολὺ χιόνι, χιονοβολῶ· «καὶ κριμνώδη κατανίφοι» = καὶ ἂν ἤθελε βίπτει (πέφτει) χιόνι μεγάλον ὡς χόνδρος Ἀριστ. νεφ. 965· «κατένιψε χιόνι», Ἀχ. 138. Καὶ μτγν. μτφ. «ὄρνια κατανίφει αὐτοὺς μετ' ἰῆ δῆς» = πέφτουσι σὰν χιόνι ἐπάνω τους Λουκ. ἀλτ. ἰατ. 2, 14.

Κατα-νοέω ἀντιλαμβάνομαι καλῶς διὰ τῆς ἰωατ. αἰσθήσεως, τοῦ νοῦ· παρατηρῶ ἀκριβῶς, ἐννοῶ, μανθάνω· ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται αὐτὸ καὶ ἀμτθ. «εἶμαι ἔμφρων, ἔχω σῶας τὰς φρένας διὰ τοῦτο τὸ ἄρν οὐ κατανοεῖν ἑρμηνεύει ὁ Γαλ. διὰ τοῦ παραφρονεῖν· «κόθεν δὲ οἰκὼς αὐτοὺς (τοὺς ἰχθῦς) γίνεσθαι, ἐγὼ μοι δοκέω κατανοέειν τοῦτο» Ἡρ. 2, 93· «τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἠδύνατο κατενόησε» = ἔμαθε τόσα καλῶς, ὅσα ἠμπόρεσε Θουκ. 1, 138· «οὐ γάρ πω κατανοῶ τὰ νῦν ἐρωτώμενον» = δὲν ἐννοῶ ἀκριβῶς Πλατ. σοφ. 233· μετὰ μετγ. Θουκ. 2, 3, περί τινος, διανοοῦμαι, βουλεύομαι σκέπτομαι Ξεν. Κυρ. 1, 6, 20· «τόδε κατανοητέον» Πλατ. πολιτ. 305.

Κατα-νόημα, τό· τὸ παρατηρηθέν, ἡ παρατήρησις, αἴσθησις· τοῦ κόσμου Πλατ. Τίμ. 987· τὸ ἐξευρεθέν, ἐφεύρεσις Ἀριστοτ. πολ. 1, 11.

Κατα-νόησις, ἡ· παρατήρησις, ἀντίληψις Πλατ. Κριτ. 107· «κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχειν» = πολλὰ τεκμήρια τοῦ νὰ ἰδῃ γνωρίσωσιν ἀκριβῶς Πλουτ. Ῥωμ. 6.

Κατα-νοητικός, 3· ἱκανὸς εἰς τὸ κατανοεῖν, ἀγχίνους, ὀξὺς τὸν νοῦν, μτγν.

Κατ-αν-οίγω ἀνοίγω, μτγν.

Κατ-άνομαι, «τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται» = τελειώνονται, τρώγονται, φθείρονται, consumitur Ὀδ. 6, 58· «κατανομένων ἐνιαυτῶν» Ἀρατ. 464· μὲ τὴν δι. γρ. κατανυσμένων.

Κατα-νομή, ἡ· βοσκὴ Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 769.

Κατα-νομιστεύω· πωλῶ τι καὶ λαμβάνω χρήματα, μεταβάλλω τι εἰς χρήματα, τὸ κάμνω λιπτὰ Ἰωσ.

Κατα-νομο-θετέω· τίθημι νόμων Πλατ. νόμ. 9, 861.

Κατά-νομος, 2· ὁ σύμφωνος μὲ τὸν νόμον, νόμιμος, Ἐπιγρ.

Κάτανος, ὁ· ἄγγειον πήλινον, ἐν ᾧ ἔτηκον μέταλλα, λατ. lixiv. catinus.

Κατα-νοσέω νοσῶ, Βυζ.

Κατά-νοσος, 2· λίαν ἀσθενής, Βυζ.

Κατα-νοστέω· ἐπιστρέφω ὀπίσω, εἰς τὴν πατρίδα Πολυδ. 4, 17, 10.

Κατα-νοσφίζομαι· ἀφαιρῶ τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ὑπεξαιροῦμαι, σφετερίζομαι· «οἱ κατανοσφιζόμενοι τὰ δημόσια» Δ. Ἀλ. 4, 11.

Κατα-νοτιαῖος, (νότος), 2· ὁ κατὰ τὴν μεσημβρίαν κείμενος, ἰσταμένος.

Κατα-νοτίζω· νοτίζω τι πολύ, ὑγραίνω, ἐν τμήσ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 833.

Κατα-νου-θετέω λέγω πολλὰς νουθεσίας Σουΐδ.

Κάτ-αντᾶ, ἐπίρ. τοῦ κατάντης, κάτω, πρὸς τὰ κάτω, deorsum· «πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον» Ἰλ. ψ, 116, Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 26.

Κατ-αντάω· φθάνω εἴς τι ὡρισμένον σημεῖον, ἔρχομαι εἰς θέσιν· «εἰς ἑαυτοὺς κατήντησαν» = ἦλθαν εἰς θέσιν ποῦ ἐπιθύμησαν Πολυδ. 30, 14, 3· «· εἰς τὰ βασίλεια» Δ. Σικ. 4, 52· «· ἐπὶ τὴν κοίτην», 3, 37· μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, «· ἐπὶ τὴν γνώμην, λογισμοὺς τοιούτους» Πολυδ. 10, 37, 3· ἐπὶ «εἰς δοτικὴν κατήντησε» = κατήντησε νὰ συντάσσηται μὲ δοτικὴν Ἀπολλ. Δύσκ. π. συντ. σ. 294, 2· ἐν γὰν ἀποβαίνω, συμβαίνω Πολυδ. 6, 4, 12.

Κατ-άντημα, τό· ἔκβασις, τέλος, μέρος, ὅπου τις τέλος καταντᾷ, μτγν. «ἵλαται οὖσαι κατάντημα τοῦ δρόμου» = τέλος Σχυλ. Ἀριστ. βατρ. 1026.

Κατ-άντην· ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθ. τῷ ἄντην Θεμιστ. λογ. 13, σ. 206, 17.

Κατ-άντης, οὐδ. κάταντες, καταφερής, κατάκρημνος· «ὁδὸς Ἀριστ. βατρ. 127· γεωλοφος; Θευκρ. 1, 13, Ἱπποκρ. «ἐπὶ τὸ κάταντες» Πλατ. Τιμ. 77· «πέτρας ἐπεκλίνοσαν εἰς τὸ κάταντες» Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 20· μτφ. ἐπιρρεπής, εὔκολος· «ἔρπει κατάντης συμφορὰ πρὸς τἀγαθόν» Εὐρ. Ῥησ. 318· «πρὸς τὰ χείρονα κατάντης» Πλουτ. ἠθ. 53.

Κατ-άντησις, ἐπίρ. (ἄντα) καταστατικὸν Ὀδ. υ, 387, ὁ Βίκκιρ γράφ. κεχωρισμένως.

Κατ-αντία, ἡ· τὸ ἀπόκρημνον· πρβλ. καταντίος.

Κατ-αντι-βολέω· ἀντιβολῶ, παρακαλῶ Ἀριστ. ἀποσπ. 523.

Κατ-αντικρύ, ἐπίρ. τίθεται ἐπὶ τῆς τοπ. σχέσ. δύο σημείων κειμένων κατ' εὐθεῖαν ἀντιθέτως· – τινί Θουκ. 7, 57· «εἰς τὸ καταντικρὺ ἀποχωρήσαντες» Πλατ. Λυσ. 207· «Σηστὸν καταντικρὺ ἄντα Ἀβύδου» Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 5· «καταντικρὺ τείχους πέσειν» Ὀδ. π, 559. Παρὰ μτγν. ὑπάρχει καὶ ὁ τύπ. καταντικρὺς Δ. Κασ. 57, 7, Ἀριστοιν. 2, 5 πρβλ. Φρυνιχ. 443· (παρ' Ὁμ. τὸ υ εἶναι μακρόν).

Κατ-αντίος, 3· ὁ καταντικρύ, μάν. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ. «χῶ καταντίον θανὼν» Σοφ. Ἀντ. 508· –τινός Ἡρ. 6, 103· καί, – τινί, 7, 33, καὶ μτγν. π. οἷον, Δαμαγητ. 3, α (Πλαν. 95), οὕτω καὶ τό, καταντία Ὀππ. Ἀλ. 2, 555.

Κατ-αντι-πέρα, ἐπίρ. = τῷ ἑπομ.

Κατ-αντι-πέρας, ἐπίρ. καταντικρύ, ὡς τό, ἀντιπέρας· «ἐν χερρονήσῳ τῇ κατ. Ἀβύδου» Ξεν Ἀν. 1, 1, 9.

Κατ-αντι-πέρην· τῷ ἀνωτ. Μανεθ. 2, 22.

Κατ-αντι-πνέω· πνέω ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, ἐναντίον, ἀπ' ἐμπρὸς Ἐρμαθ.

Κατ-αντλέω· χύνω ἄνωθεν ὕδωρ, ἐπί τινος ὑποκειμένου, ὡς γίνεται ἐν τῷ λούειν τὴν κεφαλήν. Κατὰ Μοιρ. Ἑλληνικῶς· ἀντὶ τοῦ πλύνω, ἰατρ. καὶ μτγν. ὡς Ἰώσ. «χῶ θερμὸν ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρὸν ἀφθόνως ἐπί τινος πάσχοντος μέρους τοῦ σώματος ἢ ἐπὶ ἕλκους Διοσκ. Συνῳδ. μτφ. «εἶναι ξυνήγορος ταῦτ' ἐκεῖνα

σου καταντλῆ· Ἀριστ. αφ. 483· «ὡς περ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἄθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον» Πλατ. πολ. 1, 344· ἔτι, «-γέλωτά τινος», 7, 536, Ἀθην. 5, 221· β. ἐπιθ. καταντλητέων.

Κατ-άντλημα, τό· τὸ καταντληθὲν ὑγρὸν Διοσκ. ἡ μτγν. ἰατρ.

Κατ-άντλησις, ἡ· τὸ καταντλεῖν, ἰατρ.

Κάτ-αντλος, 2· ὑπάραντλος, σκάφος Πολυδ. 1, 113.

Κατ-αντυγ-ώδης, 2· ὁ στρογγύλος γενόμενος ὥςπερ ἄντυξ, μτγν.

Κατα-νυγή, ἡ· κατάνυξις, Ἑκκλ.

Κατα-νυκτικός, 3· ὁ κατανύσσων, κεντῶν, σουβλίζων.

Κατά-νυξις, ἡ· κέντημα, σούβλισμα, ἰδ. τὸ προξενοῦν ἐσωτερικὴν λύπην, βαθεῖαν τύψιν, μεταμέλειαν Κ Δ. πρβλ. Ἐπιγρ. ἀδ. (9, 819).

Κατα-νύσσω, ἀττ. «νύττω» κεντῶν σχίζω (τὸ δέρμα) πληγώνω, ἐν γεν. προξενῶ δυνατὸν πόνον, καὶ μάλιστα πνευματικὴν θλῖψιν, Ο΄. καὶ Ν. Δ. ἰδ. παθ. κατενύχθην, κατενύγην, κατανυγήσεται Ἡσυχ. ἐμνήν κατανένυγμαι, λελύπημαι, παρὰ δὲ τοῖς Ο΄. καὶ = ἡσυχάζω, σιωπῶ.

Κατα-νυστάζω, κατανυστάξαι Πολυδ. 2, 67· νυστάζω πολύ, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 1, 34· - κατακοιμίζω Αἰλ. Ἱ. Ζ. 14, 20.

Κατ-ανύτω, ἀττ. = τῷ ἑπομ. - ὀδὸν Ξεν. Κυρ. 8, 6, 17.

Κατ-ανύω, κατὰ Φρύν ἐν Β. Ἀν. 14, 17, ἀττ καθανύω, τελειώνω, διατρέχω, ἰδ. ὁδόν, τὸν προκείμενον δρόμον Ἡρ. 8, 98· - ὁδὸν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 49, καὶ μτγν. «-σταδίους» Πλουτ. Δίων. 49· ἐντ. καὶ ἄνευ τοῦ ὁδός, ἀμετβ. φθάνω «κατανύσας νηῒ ἐς Λῆμνον» Ἡρ. 6, 140· «φάσκων πρὸ ἡμέρας κατανύσειν εἰς τὸν Πειραιᾶ» Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 20· - διαπράττω· - αἷμα = φόνον Εὐρ. Ὀρ. 89· - δῶρον = παρέχω, δίδω Σοφ. Οἰ. Κ. 433 (ἀλλὰ τὸ «φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν» ἀνάγουσιν εἰς τὴν πρώτην σημ. καὶ ἐννοοῦσιν ἐξῶθεν δόμον = ἔφθασαν, Ἰλ. 1451· παθ. ἐκπληροῦσθαι. ἐπὶ τῶν χρησμῶν μτγν. πρβλ. κατάνομαι.

Κατα-νωταῖοι, 2 «-ῆναι» αἱ διὰ τῶν νώτων τῶν ἵππων διεργόμεναι, ὡς ἐπὶ τῶν νώτων κείμεναι, ὡς κατὰ τὸ μῆκος αὐτῶν οὖσαι Πολυδ. ὀν. 1, 148, ἔνθα ὅμως Βέκκ. γράφει «κατανωτίδιοι» ἀντὶ τοῦ, κατανωτιαῖοι, ὅπερ εἶνε καὶ δικατάλ. καὶ οὐχὶ τριτάλ. ὡς κακῶς σημειοῦται ἐν τοῖς λεξ.

Κατα-νωτίζομαι· ἀναλαμβάνω τι ἐπὶ τῶν νώτων καὶ φέρω αὐτὸ Λουκ. Λεξιφ. δ΄ ἐντ. ῥίπτω τι ὀπίσω, καταφρονῶ, παραμελῶ μτγν.

Κατα-νωτιστής, ὁ· ὁ ῥίπτων τι ὀπίσω, καταφρονητὴς Δικαιαρχ.

Κατα-ξαίνω· ξαίνω ὅλως δι' ὅλου, ἰδ. ὡς τὸ ἁπλοῦν λέγεται ἐπὶ τῶν ἐρίων Πλατ. κωμ. ἐν Πολυδ. 7, 30 «ἔρια κατεξασμένα» Ἱπποκρ. Συνηθ. μτφ. καταξεσχίζω, κατακομματιάζω, φθείρω· «πνοαὶ τρίβω κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων» Αἰσχ. Ἀγ. 190· «πέτρους καταξανθεὶς» = λιθοβοληθεὶς Σοφ. Αἰ. 728 «κατεξάνθαι βολαῖς» Εὐρ. Φοιν. 1152· «τί φοβούμεθα τῶν λίθων... μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα» Ἀρ. Σ. Ἀχ. 320· «θνήσκειν πυρὶ καταξανθέντας» Εὐρ. Ἡρ. μ. 285· «καταξάνθην πόναις» = ἠφανίσθην, Μηδ. 1030· «ὡς ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανται δέμας», Ἱππ 274· οὕτω καὶ μτγν. πεζ. «κατὰ γῆς ἐν τοῖς ὀρύγμασι καταξαινόμενοι τὰ σώματα ἀποθνήσκουσι» Δ. Στκ. 5, 38. Ἀλλὰ «πέτρα κατειλαμμένη» εἶνε ὁ κάτλος γενόμενος βράχος, αὐτόθι, 17, 71, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀνδριαντοποιῶν λέγεται «λίθους καταξαίνειν», 1, 98· ὁ Ἱπποκρ. καὶ ὁ Λογγ. ἔχουσι τὸν παρκ. κατέξασμαι.

Κατά-ξανσις, ἡ· καταξέσχισις, σπαραγμός Εὐσεβ.

Κατα-ξενόω· ὑποδέχομαι φιλοξένως, παν. Αἰσχ. Χο. 695.

Κατά-ξεσμα, τό· μύγμα Σουΐδ.

Κατα-ξεστικῶς· ἀμυκτικῶς Σχολ. Νικ. Θηρ. 131.

Κατα-ξέω· ξέω τι πολύ, ξύνω· «ὅταν δὲ πρισθῇ καὶ καταξεσθῇ τὰ κέρατα γίνεται διαφανῆ» Πλουτ. ἠθ. 953· παρὰ μτγν. ἐν γέν. καταξαίνω, καταξεσχίζω.

Κατα-ξηραίνω· κάμνω τι κατάξηρον, συνήθ. παθ. γίνομαι κατάξηρος Πλατ. Τίμ. 75· «κατεξηράνθαι» Σ. Ἐμπ. πρ ἀστρ. 62.

Κατά-ξηρος, 2· ὅλως δι' ὅλου ξηρὸς Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 2, 10 καὶ μτφ. «τὸ κατάξηρον τῆς ἐπιθυμίας» Ἀλκιφρ. 1, 22.

Κατ-αξιο-πιστεύομαι· κρίνω τινὰ ἀνάξιον πίστεως, ἢ ἀνάξια πίστεως πράγματα δηγοῦμαι κατά τινος, μόν. π. Πολυδ. 12, 17, 1 «ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν καταξιοπιστεύεσθαι, μνησθήσομαι μιᾶς παρατάξεως».

Κατ-άξιος, 2· πολὺ ἄξιος, τινός, ἀντίθ τῷ ἀνάξιος Σοφ. Φιλ 997, Εὐρ. Ἰλ 46· ἐπίρ. -ως· «δέδορακας οὐτ' ἐμοῦ καταξίως» Σοφ. Οἰ. Κ. 915, καὶ μτγν. ὡς «τιμωρήσασθαι καταξίως» Πολυδ. 1, 88, 5.

Κατ-αξιόω· ὡς ἄξιόν τι νομίζω· «κατηξιώθη ταύτην μετέχειν τῆς πόλεως» Δημ. 59, 111· - τάξεως Πολυδ. 1, 23, 3, Κ. Δ. ὑπὸ Θωμ. Μαγ. ἀποδοκ. ἐν γέν. τιμῶ τινα Πολυδ. 4, 86, 8. Τὸ μέσ. ἔχει Αἰσχ. Ἐπτ. 649, «Δίκη πρασείπε καὶ κατηξιώσατο» ὥσπερ τὸ ἁπλοῦν, κελεύω, προσδιορίζω «πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ» Αἰσχ. Ἀγ 598· «σύ τοι κατηξίωσας» Σοφ. Φιλ. 1084.

Κάτ-αξις, ἡ· κομμάτισμα· κατ' Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9 «εἰς μεγάλα μέρη διαίρεσις καὶ χωρισμός», πρὸς διάκρισιν τοῦ θραῦσις, μτγν.

Κατ-αξίωσις, ἡ· ἐκκήρυξις, ὑπόληψις Πολυδ. 1, 78, 1.

Κατ-άξυλος, 2· ἄξυλος Σχολ. Ἰλ. λ, 135.

Κατα-ξυράω· καταξυρίζω· «κατεξυρημένος τὸν πώγωνα» = καταξουρισμένος· Κτησ. ἐν Ἀθην. 12, 529.

Κατά-ξυσις, ἡ γραπτός· «γραπτὸς, τὰς ἀμύξεις καὶ καταξύσεις» Ἀπολλ σοφιστ. Ὁμ. λεξ. σ. 55, 22.

Κατα-ξυσμός, ὁ· τὸ παλὺ ξύσιμον, π. Μι-

συχ. καταξυσμὸς «θρυφή.
Κατα-ξύω· ξύω πολύ, μτγν. Λουκ. Νιγρ. 27· ὁμαλόν τι ποιῶ.
Κατάονία, ἡ· γώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κάτ. Κατάονες, ων, Στραβ.
Κατα-παιδεύω· στήνω παγίδας κατά τινος Εὐμαθ. σ. 133.
Κατα-παγίως (πήγνυμι)· σταθερῶς, μονίμως· «πόλιν καταπαγίως οἰκεῖν» Ἰσοκ. 15, 156.
Κατα-παγκρατιάζω· νικῶ τινα εἰς τὸ παγκράτιον, Φίλων.
Κατα-παθής, 2· λίαν ἐμπαθής, ἠρεθισμένος, Βυζ.
Κατα-παιγμός, ὁ· ἐμπαιγμὸς Ἀπολλ. Ὁμ. λεξ. ἐν λ. μωμήσονται.
Κατα-παιδ-εραστέω· διὰ τῆς παιδεραστίας ἀφανίζω τι Ἰσαΐ. 10, 25.
Κατα-παίζω· σκώπτω, περιπαίζω· - τινός Ἀριστ. ἀποσπ. 212 καὶ μτγν. καταπαίξονται παρ' Ἀπολλ. Ὁμ. λεξ. ὡς ἐξήγ. τοῦ μωμήσονται, καὶ παρὰ μτγν. ὡς Δ. Λαερ. 2, 136.
Κατα-παίω· κατακτυπῶ, μαστίζω, μόν. μτγν.
Κατα-πακτός, 3· β. ἐπιθ. τοῦ καταπήγνυμι· «θύρη καταπακτή» Ἡρ. 5, 16· οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἡ καταπακτὴ θύρα ἢ φράγμα ἐκ σανίδων ατομίου τινὸς ἢ χάσματος ὑπάρχοντος ἐπὶ ξυλίνου ἐδάφους, ὡς εἶνε τὰ στόμια τῶν ἀμπαρίων τῶν οἰκιῶν ἢ τῶν πλοίων· ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἅτινα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον φράζονται· διαφέρει δὲ ἡ καταπακτὴ θύρα τῆς καταρρακτῆς καθ' ὅτι ἡ καταρρακτὴ κεῖται ὑψηλὰ καὶ εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν σήμερον καλουμένην κλαδανήν.
Κατα-παλαι-όομαι· γίνομαι ὅλως δι' ὅλου παλαιός, γηράσκω Γ' ἀλλην.
Κατα-πάλαισις, ἡ· κατανίκησις, Βυζ.
Κατα-παλαίω· καταβάλλω, ἐν γέν. ἐπικρατῶ· «-ξιάθλους δέκα» Ἀριστ. Ἀχ. 710· - λόγους· Εὐρ. Ἰ. Α. 1013· - τὰ ῥηθέντα Πλάτ. πολιτ. 2, 362 κ. μτγν. «καταπαλαισθεὶς ὑπὸ τοῦ θανάτου» Λουκ. Χαρ. 8· «ἀλλότριαν πάθος λόγῳ καταπαλαῖσαι» Σ' Ἐμπ. πρ. λογ. 2, 474.
Κατα-πάλλω, μέσ. τινάζομαι πρὸς τὰ κάτω, πηδῶ, ῥίπτομαι μὲ ὁρμήν· ἐνταῦθα ἀνάγουσι τὸ «οὐρανοῦ ἐκ κατίπαλτου» Ἰλ. τ, 351, ὡς συγκεκρ. ἀορ. ὁ Βέκκερ. ἀνέγνω «ἐκκατίπαλτου»· πρβλ. ἀναπάλλω, καὶ Σπίτζνερ. εἰσαγ. ἐν Ἰλ. π ἄλλοι παράγ. αὐτὸ ἐκ τοῦ κατιφάλλομαι· πρβλ. ἅλτο· οὕτω δὲ καὶ μτγν. π. ὡς Νον. Δ. 48, 614· «πέτρης ἐκ δισσῆς . . . καταπάλμενον ὕδωρ» Λιων. Ταρ 58 (9, 326), ὅπερ δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ καταπάλμενον· κατεπάλατο Νον. Δ. 18, 13.
Κατα-πάλτης, ὁ· καταπέλτης Ἡσυχ.
Κατά-παλτος, 2· κατατιναχθείς, ἐκσφενδονισθείς.
Κατα-παν-νυχίζομαι· διατελῶ ἀγρυπνῶν ὅλην τὴν νύκτα ἐν τινι ἑορτῇ Ἀλκιφρ. 1, 39.
Κατα-πανο-υργέω· πράττω πανούργως κατά τινος, μεταχειρίζομαι δόλους κατά τινος· - τινὰ Σουΐδ. μέσ. π μτγν.
Κατα-πάομαι, ὁ ἐν. ἀχρ. μόν. ὁ ἀόρ. παρ' Ἡσυχ. «κατεπάσατο» - κατεκτήσατο.
Κατα-παρ-αλλήλως, ἐπίρ. ἐν παραλλήλῳ κινήσει Φωτ β-βλ. σ. 440, 11.
Κατά-παρσις, ἡ· διακέντησις, διαπείρασις, διατρύπησις, μτγν.
Κατά-πασμα, τό· ὅ, τι τις καταπάσσει, κόνις Η' Λίγ.
Κατα-πάσσω, ἀττ. - πάττω· κουκκίζων καλύπτω πράγματός τινος τὴν ἐπιφάνειαν, πασπαλίζω· «ἅλευρα καταπάσαντες» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40· «κατὰ τῆς τραπέζης κατάπασας τέφραν» Ἀριστ. νεφ. 117· «-μυρρίναις δόδον» Εὐμαθ. 1· καὶ μτφ. «πάντα ταῦτα καταπάσω βουλευμάτων» Ἀριστ ἱππ. 99· παθ. «καταπατιόμενος», νεφ. 261· «κατάπαττεσθαι τὰς κιρκάδας κηλῶ» Δ. Στρ. 1, 91· ἐντ κατάπαστος, = ἠλιοματίοις· Τηλικλ. ἐν Ἀθην. 6, 268· ἐπι. «στεφάνοις κατάπαστος» = κεκαλυμμένος Ἀριστ ἱππ. 502· «ἐπὶ φορεμάτων, = πεποικιλμένος, αὐτόθι 968, Δ. Κασ. 72, 17· ἐπιθ. καταπαστέον.
Κατα-παταγέω· κάμνω πολὺν πάταγον Εὐμαθ.
Κατα-πάτέω· καταπατῶ· «ἵππον δὲ καταπατήσῃ τῆσι ὁοῖ τὸ σπέρμα, ἄγηστιν τὸ ἀπὸ τούτου μένει» Ἡρ. 2, 14· «κατεπατέοντο ὑπ' ἀλλήλων», 7, 123· πρβλ. Θουκ. 7, 84, Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 11· οὕτω καὶ «τὰ ἕλφιτα καθ' ἡμέκτον μετρούμενοι καὶ καταπατοῦμενοι» Δημ. 34, 37· «εἰκὸς ἡμᾶς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε», 7, 45· μτφ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καταφρονῶ, παραβαίνω ὅρκια Ἰλ. ὃ, 157· «τοὺς νόμους» Πλατ. νόμ. 4, 714· τὰ γράμματα, Γοργ. 484, καὶ μτγν.
Κατα-πάτημα, τό· τὸ καταπατεῖν, κυριολ. καὶ μτφ. καταφρόνησις, Ο'.
Κατα-πατητέος, 3· ὁ. ἐπιθ. τοῦ καταπατεῖν Γεωπ. 6, 13, 1.
Κατά-παυμα, τό· παῦσις, ἡσυχία, τέλος· - γάου Ἰλ. ρ, 38, καὶ μτγν.
Κατα-παύσιμος, 2· καταπαυστικός, μτγν.
Κατά-παυσις, ἡ· ἐντελὴς παῦσις, ἀνάπαυσις, Ο', καὶ Κ. Δ. «τυράννων κατάπαυσις· κατάλυσις, Ἡρ. 5, 38· «-τῆς βασιληίης», 6, 67· καὶ μτγν. ὡς Δ. Κασ. 46, 49.
Κατα-παυστήριον, τό· μέσον πρὸς κατάπαυσιν, ἡσυχίαν Σχυλ. Σοφ. Τρ. 575.
Κατα-παυστικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ καταπαύσῃ, ὁ καθησυχάζων· - τινός Εὐστ. 138, 3.
Κατα-παύτης, ὁ· Γαλ Καππώτας.
Κατα-παύω· κάμνω τι νὰ παύσῃ τελειῶνω, καταπραΰνω· «-χόλον θεῶν» Ὀδ. δ, 583, Εὐρ. Μηδ. 172· - μηνιθμὸν Ἰλ. π, 62· «-πόλεμον, η, 36· - νεῖκος Ἡσ. Θε 87· καὶ ἐπὶ πρασιδη. ἐμπαοίζω, κατέχω, κάμνω τινὰ ὥστε νὰ μὴ ἐξακολουθῇ νὰ πράττῃ τι Ὀδ. δ, 168· «τάχα κέν τε. . . ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε» Ἰλ. π, 618· τινά τινος «τινὰ ἀφραδιάων, ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς», χ, 457, Ὀδ. ω, 457· «καταπαύει δίκαν» Πινδ. Ν. 9, 15· «τίς γάρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβάλλουσ»· Αἰσχ. Ἱκ. 561· «οὔπω καταπαύσομεν Μοῦσαι»· Εὐρ. Πρ. μ. 685, Ἀριστ. Ἀχ. 1207.

Καὶ πεζ. τὴν ναυπηγίαν Ἡρ. 1,27· - τὴν ἀρχήν, 1,86· - τυράννους = καταλύω, 5,38· καὶ παθ. «Δημαρήτου καταπαυσθέντος διεδέξατο τὴν βασιληίην», 6,71. Ἀλλὰ καὶ «καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους», 4, 1 «-Δημάρητον τῆς βασιληίης», 6, 64· καὶ παθ. 1, 130· - δρόμου Πλατ. πολιτικ. 294, Ξεν. Κυρ. 8, 5, 25· «-τὸν λόγον» Πολυδ. 2, 8, 8· «-εὐημερῶν κατάπαυσον» Δ. Σικ. 12, 12· 14. Μέσ. παύω ἐγώ, ἡσυχάζω, ἀντίθ. τῷ ἄρχομαι Ἀριστ. ἱππ. 1264· ἀλλὰ καὶ ἐνερ. - πόθους = καθησυχάζω Εὐρ. Ἑλ. 1153.

Κατα-πεδάω· δένω, δεσμεύω ἰσχυρῶς Ἰλ. τ, 94· Ὀδ. λ, 292, πανταχοῦ ἐν τμήσ.

Κατα-πεδιλόω· βάλλω εἰς τοὺς πόδας πέδιλα, ὑποδήματα Εὐμαθ.

Κατα-πεζεύω· ταξιδεύω πεζῇ, μτγν.

Κατα-πεζο-μαχέω· νικῶ ἐν πεζομαχίᾳ Πολυδ. 9, 141.

Κατα-πειθής, 2· ἀπειθής, πειθήνιος, μτγν.

Κατα-πείθησις, ἡ· ἡ δύναμις τοῦ καταπείθειν, πειθώ Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 799.

Κατα-πείθω· ἐντελῶς πείθω, καὶ παθ. καταπείθομαι Λουκ.

Κατ-απειλέω· φοβεροὺς λόγους κατά τινος ἐκφέρω· - ἔπη Σοφ. οἰ. Κ. 665· «τὰ κατηπειλημένα», 1149 καὶ μτγν. Εὐμαθ. καὶ μέσ.

Κατά-πεινος· καταπεινοσμένος(;).

Κατά-πειρα, ἡ· δοκιμὴ νοσήματος, προσβολὴ Π. Αἴγ. σ. 129, 31.

Κατα-πειράζω· δοκιμάζω, κάμνω δοκιμήν, προσπαθῶ νὰ ἴδω τι ἢ τινα πῶς ἔχει, ἵνα τὸν λάβω μὲ τὸ μέρος μου· «τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες εἰσεληλύθαμεν εἰς τὸ δικαστήριον» Λυσ. 30, 34· συνηθ. μετὰ γεν. «τῶν πολεμίων Πολυδ. 4, 11, 6· - τῆς πόλεως 4, 13, 5, ἐπὶ προσβολῆς· - παθ. 2, 65, 3· «καταπειραθεὶς ὑπ' ἀρρωστίας» (ἐκ τοῦ, ἐταπειρώθη) = ἀσθενὴς γενόμενος Δ. Σικ. 17, 107.

Κατα-πειρασμός, ὁ· δοκιμή, ἔρευνα, προσβολή, μτγν.

Κατα-πειρατήρ -ῆρος, ἰων. καταπειρητήρ, ὁ· ὁ προσδιεδεμένος εἰς τὴν ἄκραν σχοινίου μόλυβδος, δι' οὗ ἐξετάζουσι τὸ βάθος τῆς θαλάσσης Ἡσυχ.

Κατα-πειρατηρία, ἰων. καταπειρητηρίᾳ τῷ ἀνωτ. Ἡρ. 2, 5, 28.

Κατα-πειράω· καταπειράζω.

Κατα-πείρω· διατρυπῶ, σουβλίζω Ἡλιοδ. 10, 32.

Κατά-πεισις, ἡ· τὸ καταπείθειν Ἡρωδν. Ἐπιμ. 160.

Κατα-πελεκάω· καταπελεκῶ Σχολ. Ἰλ. π, 642.

Κατα-πελεμίζω· καταφέρω· «-χεῖρα ἐπί τινι» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 92, ἐν τμήσ.

Κατα-πελματόω· ὑποτίθημι πέλματα, σόλας, Ο'.

Κατα-πελτάζω· μὲ πελταστὰς ποιοῦμαι καταδρομὴν χώρας τινός, ἐπιτρέχω χώραν τινά, κυριεύω, μέσ. «καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην» = καταδρομοῦνται Ἀριστ. Ἀχ. 160.

Κατα-πελτ-αφ-έτης, ὁ· ὁ ῥίπτων διὰ τοῦ καταπέλτου, τῆς μηχανῆς, βέλος, μτγν. ἐντ. ἡ καταπαλταφεσία = ἡ τέχνη τοῦ βάλλειν διὰ τοῦ καταπέλτου, Ἐπιγρ

Κατα-πέλτης, ὁ (πάλλω)· 1) μηχανή, δι' ἧς ἐβάλλοντο βέλη καὶ ἀκόντια· «ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος ἀφιέναι» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 1, Πολυδ. 1. 53, 11· «οὐδ' εἰ καταπέλτην ὑπομένουσιν» Σ. Ἐμπ. πρ. γραμ. 145· 2) εἶδος βασανιστηρίου, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι Ἡσυχ. Δ. Σικ. 20, 71.

Κατα-πελτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καταπέλτην, «βέλος» Στραβ. 7, 330· «τὰ καταπελτικὰ = οἱ καταπέλται Πολυδ. 9, 41, 5.

Κατά-πεμπτος, 2· ὁ πεμφθεὶς κάτω· ἐκ θείων Εὐσεβ. εὐαγγ. προπ. σ. 510.

Κατα-πέμπω· πέμπω κάτω, ῥίπτω· «εἰς ἔρεβος Ἡσ. Θε. 515· ἐκ τῶν ἐνδοτέρω χώρας τινὸς εἰς τὴν παραλίαν Ξεν. Ἀν. 1, 9, 7· ἐν γέν. πέμπω, ἀποστέλλω· - στρατηγούς Ἰουκ. 4, 140· - ῥ. ἐπιθ. καταπεμπτέος, 3, Λουκ.

Κατα-πενθέω· θρηνῶ, ἔχω πένθος διὰ τὸν θάνατόν τινος, Ἐπιγρ. ἀδ. 510 (7, 618), 1.

Κατα-πέπαίνω· κάμνω τι ὥριμον, παθ. γίνομαι ὥριμος, καμιώνομαι, Φίλων.

Κατα-πέπτωκα, μτγν. ἐν. ἀντὶ, καταπέπτωμαι.

Κατα-πεπυκασμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς παθ. μετχ. παρκ. τοῦ καταπυκάζω, πανούργως δολίως Πολυδ. 4, 51.

Κατάπερ, ἰων. καθάπερ.

Κατα-περαιόω τελειώνω Ἐβρ. 81, 3.

Κατα-περαίωσις, ἡ· τελείωσις, τέλος Ἐβρ. 81, 5.

Κατα-πέρδω· κλάνω τινὰ ἢ ἐνώπιόν τινος, ἔκφρασις τοῦ ὄχλου δηλοῦσα καταφρόνησιν, oppedere, τινός «-τῆς πενίας» Ἀριστ. πλ. 617· «τοῦ σοῦ δείνου κατέπαρδον», σφ. 618, Ἐπίκρατ. ἐν Ἀθην. 2, 59.

Κατα-περί-ειμι (εἰμί), τινός· πολὺ ὑπερβάλλω τινά, ὑπερέχω Πολυβ. 5, 67, 2.

Κατα-περί-ξυσις, ἡ· ξέσμα, ξύσμα, ἐξήγησις τοῦ Ὁμ. γραπτὸς «γραπτὸς, τέτ των ἀκανθωδῶν φυτῶν καταπεριξύσεις καὶ ἀμυχὰς» Σχολ. Ὀδ. ω, 228.

Κατα-περονάω· συνάπτω διὰ τῆς περόνης ἐν γέν. συνάπτω, συναρμόζω· - λαβίσι Πολυβ. 6, 23, 11.

Κατα-περπερεύομαι· χαριεντίζομαι Ἡσυχ.

Κατα-πέσσω, ἀττ. - πέττω· κατεργάζομαι, ὁ εἰς χωνεύω, κυρ. ἐπὶ τῆς τροφῆς, μτγν. Ὁμ μτφ. «εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ ἀθυμηρὰ καταπέψῃ» = κατάσχῃ. καταπραΰνῃ Ἰλ. α, 81· «μέγαν ὄλβον καταπέψαι» = καλῶς μεταχειρίζομαι, διοικῶ Πινδ. Ὀ. 1, 55.

Κατα-πετάννυμι· ἐξαπλώνω τι ἐπί τινος, σκεπάζω, ἀνοίγω τι ὑπεράνω τινός, πιρ Ὁμ. ἐν τμήσ. «κατὰ λῖτα πετάσσαι» Ἰλ. ι, 141· «κατὰ μὲν ἱστία πετάσατε» Κύρ. Ἰλ. 1475· «κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι» Ἀριστ. πλ. 731· «καταπετάσαι ἱστίῳ πολλοὺς ἀνθρώπους» Πλάτ. Παρμ. 131, κλύπτω· παθ. «ἵπποι ἱματίοις κατεπεπταμένοι» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 16.

Κατα-πετάομαι· καταπέτομαι, Δι. γρ.

Ἥρ. 3, 111· π. μτγν. ἀορ κατεπιτάσθην πρβλ. Λοξεκ. εἰς Φρυν. 582.

Κατα-πέτασμα, τό· τὸ ἐπί τινος ἀντικειμένου ἐξαπλούμενον, τὸ σκέπασμα, προκάλυμμα, αὐλαία, Κ. Δ Φίλων.

Κατα-πέτομαι· πετῶ πρὸς τὰ κάτω Ἥρ 3, 111· «καταπτάμενος» Ἀριστ. σφ. 16 κατέπτατο, ὁρν 790· κατάπτωμαι Λουκ ἰκαρ 13· Προμ. 2· κατέπτην Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 10 καὶ μτγν. καταπτάς Ἰλλουτ. κατὰ Μοῖρ. ὡς ἀνάτττικον· «καταπτοῦ» ἐν Λουκ. δὶς κατηγ. 8.

Κατα-πετρο-κοπέω· κτυπῶν τι κατὰ τῶν πετρῶν θραύω· - τὰ ὅπλα Δ. Σικ. 16, 60.

Κατα-πετρόω· φονεύω τινὰ μὲ πέτρας, ἐπισωρεύω ἐπί τινος πέτρας καὶ οὕτω θανατώνω, καταπετρώνω Ξεν. Ἀν. 1, 3, 2, (Κατα-πίφνω), μάν. ὁ ἀόρ. κατέπεφν ν· τονεύω· Ἰλ. ζ, 183 καταπεφνών, ρ, 539, ὑφῃ. Λῖ. 885, καὶ μτγν. π.

Κατα-πεφρονηκότως, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ ἐνερ. παρκ. τοῦ, καταφρονέω)· μὲ καταφρονητικὸν τρόπον Δημ. 17, 29.

Κατα-πεφρονημένως, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ παθ. παρκ. τοῦ καταφρονέω)· μὲ καταφρόνησιν, ἀτίμως, μτγν.

Κατα-πήγνυμι· 1) ἐμπήγω τι μέσα, στερεώς· «ἔγγυς μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονί» Ἰλ. λ, 213· «ὃς ἐν γαίῃ κατέπηκτο», λ, 378 «τὸν ὀβελίσκον κατάπηξον πρὸ σαυτοῦ» Ἀριστ ὄρν. 360 «ἐν δὲ σκόλυπας κατέπηξαν» Ἥρ. 9, 97· «στήλη καταπεπηγυῖα» = στερεῶς ἱσταμένη, 7, 30· «καταπαγεὶς σκόλοψ» Σ. Ἔμπ. πυρ. 1, 238· 2) πήζω, παγώνω τι καὶ παθ. ὡ.περ ὁ 6' παρκ. πήζω, παγώνω ἐγὼ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 19

Κατα-πηδάω· πηδῶ κάτω· «-ἀπὸ τοῦ ἵππου» Ξεν. Κυρ 7, 1, 38· «-ἐκ τοῦ ἵππου» Χαριτ. 5, 3.

Κατα-πήδησις, ἡ· ἡ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω πήδησις, πήδημα Εὐστ.

Κατα-πηραίνω· καταβλάπτω, ἀρχ. λεξ.

Κατα-πῆς ἠγος, ὁ 1) ὁ ἐν τῇ γῇ ἐμπεπηγμένος πάσσαλος 2) εἶδος αὐρτου ἢ μοχλοῦ τῆς θύρας Ἰωα. 3) ὑδρία, μπόλι Γεωπ. τονίζ καὶ κατάπηξ ἐπίθ. ἐν Μ. Ἐτ. 194, 24.

Κατά-πηξις, ἡ· τὸ ἐμπήγμα, μτγν.

Κατά πηρος, 2· κατασακατευμένος, μτγν.

Κατα-πήττω· καταπήγνυμι Στραβ. 4, 3, 5.

Κατα-πιαίνω· κάμνω τι παχὺ· καταπιασμένος Πλατ. νόμ 7, 807· καταπιανθεὶς Λῖλ π. Ἰ. 9, 13.

Κατα-πίεζω καταθλίβω, μτγν,

Κατα-πίεσις, ἡ· καταθλῖψις Θεόφρ.

Κατα-πιθανεύω· μὲ πιθανότητα πείθω, πρβ Σ. Ἔμπ. πρ. λογ. 2, 324.

Κατα-πικραίνω· ὅλως πικραίνω, καταπικράνω Εὐμαθ καὶ μτγν.

Κατα-πικρος, 2· πολὺ πικρός, καταπικρος, Ο'.

Κατα-πιλέω· πυκνῶς τυλίσσω· «κεκαταπιλημένος εἰ μάλα πύκοις ἀντὶ πίλων» Ἀλκίφρ 2, 2· συμπιέζω τι, ὅπως τὸ κάμω πυκνόν, μτγν.

Κατα-πιμελής, 2· τῷ ἐπομ. μτγν.

Κατα-πίμελος, 2· πολὺ παχύς· Π. Λίγ καὶ ἄλλ. ἰατρ.

Κατα-πίμπλημι· γεμίζω τι ὁλοτελῶς· «Ἀθην ἡ, 132· τινά τινος Πλουτ συμπ. 7, 10, 1· καὶ μέσ. «ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀνομίας» Πλατ. πολιτ. 6, 496· ὡς τῷ ἐνερ. «πηλοῦ κατεπίμπλαντο τὰς σκηνάς» = τὰς ἑαυτῶν σκηνάς· Πλουτ. Προυτ. 47.

Κατα-πίμπρημι· κατακαίω μτγν. κατεπρήσθησαν Πολυβ. 11, 1, 10· «καταπρησθέντες τὸ σῶμα» Λουκ. παρασιτ. 57.

Κατα-πίνω καταπίνω· «τὸ κατακοθὲν ὕδωρ» Πλατ. Κριτι. 111· ἐν γῇ καταιζάζω τι διὰ τοῦ φάρυγγος εἰς τὸν στόμαχον «τοῦ μὲν (πατρὸς) κατέπινε Κρόνος» Ἡσ. Θε. 459, Αἰσχ. ἀποσπ. 80, Εὐρ. Κυκλ. 218· «προσήργεται ὡς δὴ καταπιόμενός με» Ἀριστ. ἱππ. 690 καὶ πίζ. Ἥρ. 2, 93 Πλατ. Εὐθυφρ. 6 καὶ ἐπὶ ἄλλ. πραγμ. «πόλις καταποθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάσσης» Πολυβ. 2, 41, 7 «καταπιὼν πολύπουδα ὠμὸν» Πλουτ. 68 καὶ πυρ. 2· -Εὐριπίδην, ἐπὶ τῆς πολλῆς ἀναγνώσεως· ἡμεῖς ὅμως λέγομεν ἀντὶ τοῦ καταπίνω τὰ κατατρώγω Ἀριστ. Ἀχ. 881, Λουκ. Ζ, τραγ. 1· - διὰ τῆς ἀσωτίας ἐν τῷ τρώγειν καὶ πίνειν φθείρω τι Αἰσχίν. 1, 96.

Κατα-πιπράσκω· πωλῶ καταπροδώ; Λουκ Κρονοσολ. 16.

Κατα-πίπτω· πίπτω κάτω, παρ' Ὅμ. μάν. ὁ ἀορ. κάπτισον Ἰλ. α, 593· «- ἐν κονίῃσι», μ, 23· «πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάπτισεν», π. 311· «αὐτὸς δ' πρηνὴς ἀλὶ κάπτισεν· Ὀδ. ε, 374 μτφ. «πάσι δὲ παραὶ ποσὶ κάπτισε θυμός» Ἰλ. ο, 280· παρὰ Πινδ, Ὀ 3, 38, ὑπάρχει ὁ τύπ. κάπετον, ὡσῳ. «πρὸς ὑμῶν κάπτισε, κάτθανε· Αἰσχ. Ἀγ. 1532· «μεθύων κατέπεσας ἐς μέσους τοὺς ἄρθρακας;» Εὐρ. Κυκλ. 607· «καταπεσὼν κείσομαι· Ἀριστ. ἐκκλ. 963· «- ἀπ' ἄνου», νεφ. 1273 ἐν πεζ. καταντῶ, «- εἰς ἀπορίαν» Πλατ. Μεν 84· «εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκεν ὁ λόγος», Φαιδ. 88· ἐπὶ ἐπιληψίας Λουκ. Τοξ. 24· «οἱ καταπίπτωκότες» = οἱ ἀποβαλόντες τὸ ἄρθρος Λιβάν.

Κατα-πισσόω, ἀττ. - πιττόω· ἀλείφω ὅλον τι μὲ πίσσαν «ζῶσαν καταπιττώσαντες» Ἀριστ. ἐκκλ. 1109· παρὰ Πλατ Γορ. 473 ἀλείφω τι μὲ πίσσαν καὶ κατ' πρβλ. Ἀθην. 12, 524 μτφ. «καταπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην» = τὸν ἐμαύριζεν Ἀριστ ἐκκλ. 829.

Κατα-πιστεύω· ἐμπιστεύω τι εἴς τινα, τινί τι, μτγν. ἐν γέν ἐγὼ πίστιν, πεποίθασιν εἰς τινα· τινί Πολυβ 2, 3, 3 ἀποκ. Πλουτ. Λύσανδρ. 8 ρ. ἐπίθ. καταπιστευτέον.

Κατα-πιστόω, μάν. μέσ. παρέχω πίστιν τινί, ὑπέρ τινος, ἐγγυῶμαι πρός τινα δι' ἑτέρου τινα· «ὑπὲρ τῶν Ἀργείων μάλιστα κατεπιστωσάμενος πρὸς αὐτόν» Πλουτ Κλεομ. 21

Κατα-πίστωσις, ἡ· ἐγγύησις, ἀσφάλεια· «καταπιστώσεις ποιεῖσθαι» Πλουτ. Πελοπ 18.

Κατα-πιττόω, ἀττ. = καταπισσόω.

Κατα-πίττωμα, τό· καταπίσσωμα, τὸ καταπισσωθὲν καὶ ἡ πίσσα αὐτή, μτγν.

Κατα-πίττωσις, ἡ· καταπίσσωσις

Κατα-πλαγής, 2· ἐκπεπληγμένος· «κατα πλαγεὶς γενόμενοι τὴν ταῦ Πύρρου ἔροδον» = καταπλαγέντες, Πολυδ. 1, 7, 6, καὶ, κατα-πληγής.

Κατα-πλαγία, ἡ· κατάπληξις Πολυδ. 3, 137.

Κατα-πλανάω· παραπλανῶ, μτγν.

Κατά-πλασις· τὸ καταπλάσσειν. Ἱπποκρ.

Κατά-πλασμα, τό· κατάπλασμα Θεόφρ. καὶ ἰατρ.

Κατα-πλάσσω, αττ. πλάττω· ἀλείφων τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος συγχρόνως τρίβω αὐτὴν καὶ τὴν καλύπτω· «ὄξει διέμενος κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρα» Ἀριστ. πλ. 721· «κατ' ὧν ἔπλασε τοὺς ὀφθαλμοὺς πηλῶ» Ἡρ. 2, 70· καὶ μέσ. 2, 85 καὶ διπλῆ αἰτ. «τοῦτο παχὺ ἐὸν καταπλάσσονται πᾶν τὸ σῶμα», 4, 75 παθ. «καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ» Ἀριστ. ἐκκλ. 878· «τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμυθίῳ κατέπλαττε» Λουκ. ἐπιγρ. 6 (11, 408)· ἴδ. μὲ ἀλοιφήν, κατάπλασμα· ἐντ. καταπλαστός, = τὸ καταπλασσόμενον, «φάρμακον» τὸ κατάπλασμα Ἀριστ πλ 717· μτρ. ἠψιμυθωμένος, ψευδὴς Μενάνδρ. ἀποσπ. 119. fucatus, simulatus· ῥ. ἐπίθ. καταπλαστέον.

Κατα-πλάστης, ὁ· ὁ καταπλάσσων, ὁ ἐπιθέτων κατάπλασμα, Φίλων.

Κατα-πλαστὸς -ύος, ἰων. ἡ· κατάπλασμα Ἡρ. 4, 75.

Κατα-πλατύνω· κάμνω τι λίαν πλατύ, μτγν.

Κατά-πλατυς, οὐδ. υ· λίαν πλατύς, Βυζ.

Κατα-πλέκω· ἐμπιρδεύω· «ἴδοιτε μὴ καταπλέξει Τιμόξεινον προδοσίῃ» Ἡρ. 8, 128· πολύπλοκον ποιῶ τι «Ὅμηρος τὸν πόλεμον ποιῶν καταπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ» Ἀριστοτ. ποιητ. 23· περιπλέκω, ἐμβάλλω «ἐν τούτῳ καὶ ψεῦδος κατεπέπλεκτο» Σ. Ἐμπ. πρ. ἑητ. 71· - μτρ. τελειώνω τὸ πλέκειν, τελειώνω, τελευτῶ· «εὖ τὴν ζόην» Ἡρ. 4, 205· - τὴν ῥῆσιν = τὸν λόγον, 8, 83.

Κατα-πλεονάζω· πλεονάζω, μτγν.

Κατα-πλέον-εκτέω· ἔχω τι πλέον, ἔχω τὴν πρωτίμησιν, ὑπερίσχω Ἱπποκρ.

Κατά πλεος, 2 καὶ 3, αττ. κατάπλεως, ων· πολὺ γεμᾶτος, ὅλως γεμᾶτος, τινός Πλουτ. καὶ μτγν. καί, τινί, «χωρίον ὀχετοὶ βαθέσι κατάπλεων» Ἀππ. Καν. 117· «γῆς τε κατάπλεων τὸ γένειον καὶ αἵματος» Ξεν. Κυρ. 8, 30.

Κατα-πλέω· ἐκ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης πλησιάζω εἰς τὴν παραλίαν, εἰς τὴν ξηρὰν, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα Ὀδ. ι, 142· «τὰς ἐκ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε ἐκώλυε καταπλεῖν» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 28· «εἰς τὴν γῆν κατέπλευσαν», 1, 7, 29, Πλατ. Εὐθυφρ. 297. Καὶ ἐπὶ πραγμ. «καταπλέοντος Ἀθήναζε πυρροῦ» Θεόφρ. Ἱκανέρχομαι, ἐπιστρέφω Ἀνδοκ. 2, 13· ἴδε κατωτέρω τό, καταπλώω.

Κατά-πλεως· ἴδε κατάπλεος.

Κατα-πλήγης, 2· καταπλαγὴς Κλ. Ἀλ. μετὰ τοῦ περιδεής.

Κατα-πλημμός, ὁ· κατάπληξις, Ο'.

Κατα-πληκτικός, 3· ὁ ἱκανὸς νὰ καταπλήξῃ· «προσβολὴ» Πολυδ. 3, 13, 6· - κραυγὴ, 14, 16, 2· - διήγησις, 4, 28, 6· - πρόσοψις, 3, 114, 1· «εὐπρόσωπος οὖσα καὶ καταπληκτικὴ» = ἔκπληξιν, θαυμασμὸν κινοῦσα, Μάχων ἐν Ἀθην. 13, 578 - ὄψις Πλουτ. Λυκ. 22 (πρβλ. φοβερός)· ἐπίρ. «καταπληκτικῶς πολεμεῖν, λέγειν» Πολυδ. 3, 41, 3.

Κατά-πληκτος, 2· θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, μτγν.

Κατα-πλήξ -ῆγος, ὁ, ἡ· ἐκπεπληγμένος, ταραγμένος, περίφοβος· παρ' Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 7 «ὁ πάντα αἰδούμενος» ἀντίθ. τῷ ἀναίσχυντος· «πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλῆγα» Πλουτ. Περικλ. 27, ὅστις συνάπτει αὐτὸ μὲ τὸ περιδεής, καὶ ἀτολμοῦς· π. παθ. ἄγωγ. 9· ὁ Ἁρπακρ. ἑρμηνεύει «ὁ συνεχῶς πεπληγμένος» ἐπιφέρων τὸ τοῦ Λυσίου χωρίον, 6, 50 «ἀλλ' ἐστὶ γὰρ ὑπὸ τῶν τούτου ἁμαρτημάτων ἤδη καταπλῆγες... ὥστε οὐδὲ τὰ δεινὰ ἔτι δεινὰ δοκεῖ εἶναι».

Κατά-πληξις, ἡ· ἀποβολὴ τοῦ θάρρους ἐξ αἰτίας ἔξωθεν προσγινομένης, κατάπτωσις τοῦ φρονήματος, ἔκπληξις, ὑπερβολικὸς φόβος, θάμβος· «κατάπληξις αὐτοὺς ἐγίνετο, εἰ πάρας μηδὲν ἔσται» Θουκ. 7, 42· «καὶ ἀπραγία τῶν στρατοπέδων» Πολυδ. 3, 103, 2· ἀλλὰ καὶ «καὶ καταξίωσις», 3, 90, 14.

Κατα-πληρόω· γεμίζω τι ὅλως μτγν.

Κατα-πλήσσω, ἀττ. - πλήττω (πλήσσω)· κυρ. καταφέρω πληγήν, κτύπημα· ἰδ. προξενῶ δεινὴν ἐντύπωσιν, ἤτις ἐπιφέρει τὰ ἐξ παθήματα τῆς ψυχῆς, φόβον, θαυμασμὸν θάμβος, ἔκπληξιν· ἔπειτα λέγονται ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ παθήματα καταπλήσσουσι τὴν ψυχήν· «πάντων τῶν δεινῶν ὁ φόβος μάλιστα καταπλήττει τὰς ψυχὰς» Ξεν. Κυρ. 3, 1, 24, ἀντίθ πρὸς τὸ «θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπάρσι» Δημ. 18, 175· «πολλοὶ καταπλήττουσι τοὺς ἀκροατὰς θορυβοῦντες» Ἀριστοτ. ῥητ 3, 7· καὶ μτγν. ἐξ ὧν ὁ Πολυδ. τὸν μέσ. ἀορ αὐτῶ μεταχειρίζεται «καταπλήξασθαι βουλόμενος τοὺς ὑπεναντίους», 3, 89, 1· «τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πείθοντα, τοὺς δὲ φαύλους τῇ τιμωρίᾳ καὶ τῷ φόβῳ καταπλήττόμενον» Δ. Σικ. 5, 71· - παθ ὑπὸ φόβου ταράττεσθαι τὴν ψυχήν, περίφοβον εἶναι, ἐκθαμβεῖσθαι· «καταπλῆγη φίλον κῆρ» = κατεσείσθη, ἐταράχθη, Ἰλ γ, 31· οὕτως ἁπαντᾷ πάντοτε ὁ ἀορ κατεπλάγην παρὰ τοῖς ὕστερον· «καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ» Θουκ. 1, 81· καὶ μετὰ τῆς αἰτίας· «καταπεπληγμένοι τὸν πόλεμον» Πολυδ. 4, 50, 6 «οὐ καταπλαγέντες τὴν δυνάστειαν» Δ. Σικ. 11, 77· «καταντῶ εἰς θαυμασμόν, ἔκπληξιν· «πάνυ ταῦτα ἐπαινῶ καὶ καταπλήττομαι» Εὔπολ. ἐν Ἀθην. 6, 230· - οἱ μτγν. μεταχειρίζονται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ τὸν δ' παρκ. «καταπεπληγότες τὸ τῶν Ῥωμαίων τάχος» Δ. Ἀλ. 6, 25· «τὸ καταπληγὸς»=ἡ κατάπληξις, Πλουτ. συγκρ. Πελ. 1.

Κατα-πλίσσω, μόν. γνωστὸν ἐξ ἀποσπ. τοῦ Ἀριστ. Δαιταλ. 16 (Μαϊνεκ. 2, σ 1035)· «ἡμῶν ἴσως σὺ καταπλιγήσει τῷ χαρῷ»· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει· «καταπλιγήσει· κατακρατηθήσῃ· τὸ βῆμα γὰρ πλίγμα λέγουσι· τὸ οὖν κατεπράτησαι μετάγων τις ἀπὸ τῶν κυλισμένων καὶ τοὺς ποσὶ κατεχόντων οὕτως ἔφησε.

Κατα-πλοκή, ἡ· ἡ μέχρι πέρατός τινος διακλάδωσις καὶ συμπλοκή· «ἐν τῇ περὶ τοὺς δακτύλους καταπλοκῇ τοῦ νεύρου» Πλατ. Τιμ. 76· ἐν δὲ τῇ μουσικῇ, ὁ καταβιβασμὸς μετὰ ἁρμονικῆς ἀκολουθίας πολλῶν τόνων, ἀντίθ. τῷ, ἀναπλοκή Πτολ. ἁρμ. 2, 12.

Κατά-πλοος, ὁ, συνῃρ. -πλους· ὁ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν, τὸν λιμένα, πλοῦς, ἄραγμα, φθάσιμον Θουκ. 4, 26· «ἐκ κατάπλου πολιορκεῖν τὴν πόλιν» = εὐθὺς μετὰ τὸ ἄραγμα Πολυβ. 3, 40, 3· «τοῦ αἴκαδε κατάπλου» = ἐπανόδου Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 11· καὶ ὁ τόπος, ὅπου ἀράζει τὸ πλοῖον, μτγν.

Κα-τα-πλούσιος· πολὺ πλούσιος.

Κατα-πλουτίω· εἶμαι πολὺ πλούσιος, μόν. μτγν.

Κατα-πλουτίζω· κάμνω τινὰ πολὺ πλούσιον Ἡρ. 6, 132, Ξεν. οἰκ. 4, 7.

Κατα-πλουτο-μαχίω· διὰ τοῦ πλούτου κατανικῶ Δ. Σικ. 5, 38.

Κατά-πλυμα, τό· κατάπλυσις Συνεσ.

Κατα-πλύνω· κυρ. χύνων ἄνωθεν ὕδωρ βρέχω τι ὑποκείμενον καὶ τὸ καθαρίζω· «ὕδατι τὴν κεφαλὴν» Ξεν. ἱππ. 5, 6, πλύνω καλῶς, πολύ· «καταπλυθεῖς» Θεόφρ. καὶ μτγν. - μτφ. «τὸ πρᾶγμα καταπέπλυται», λέγεται ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλυνομένων ἐνδυμάτων = ἐκ τῆς πολλῆς πλύσεως ἠφάνισται, οὐδενὸς ἄξιον κατήντησε Αἰσχίν. 3, 178.

Κατά-πλυσις, ἡ· ἡ διὰ τῆς ἄνωθεν ἐκχύσεως τοῦ ὕδατος γινομένη καθάρισις Ξεν. ἱππ. 5, 9.

Κατα-πλώω, Ἰων. = καταπλέω· «καταπλώοντες τὸν ποταμὸν» = κατὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ Ἡρ. 1, 185· «καταπλώσαντες ἐς Λίαν» = φθάσαντες, ἀράξαντες, 1, 2.

Κατα-πνεῖσ, π. = καταπνέω, Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 239.

Κατά-πνευμα, τό· τὸ πνεῦμα, ὅπερ κατέρχεται διὰ τοῦ αὐλοῦ, ὅταν τις τὸν φυσᾷ· «καταπνεύματα λωτοῦ» = τοῦ αὐλοῦ τοῦ ἐκ λωτοῦ κατασκευαζομένου Εὐρ. Φοιν. 794· ὅμως ὀρθοτ. γραφὴ εἶνε ἡ «λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει».

Κατα-πνέω (πνέω)· ἐκπέμπω πνοὴν ἢ ἄλλο τι ὥσπερ πνοήν, τοῦ ὁποίου ἡ διεύθυνσις γίνεται τρόπον τινὰ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· «θεόθεν καταπνέει Πειθὼ μολπάν» Αἰσχ. Ἀγ. 105· «θεὸς ἥκων καταπνεῖ σε» Εὐρ. Ῥῆσ. 387· «ἦν περ Ἔρως ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ» Ἀριστ. Αυσ. 552· ἐν γέν. φυσῶ «ὅταν ᾖ σίτου οἱ ζητήσιαι καταπνέωσιν» Πλουτ. Κικ. 47. Καὶ παθ. «στρατόπεδον οὗ καταπνεόμενον ἐκ τῆς θαλάττης» Ἀππ. Καρχ. 99.

Κατα-πνίγω· διὰ πιέσεως ἢ περιορισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἀφανίζω τι - πῦρ, ἄνθρακας, σβήνω Ἀριστοτ. περὶ θαν. 5· ἔτι διὰ ἀτραγγαλισμοῦ φονεύω Νικ. ἀλ. 286· διὰ καταδυθίσεως εἰς ὑγρόν τι «γόγγρον κατέπνιξ' ἐν ἅλμῃ τοῦτον ἐδανθεστέρᾳ» Σωταδ. ἐν Ἀθην. 7, 293· μτφ. ὡς καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φυτῶν λέγομεν, τὸ χόρτον κατέπνιξε τὸ σιτάρι, = ἐμπόδισε τὴν αὔξησιν τοῦ σιταριοῦ· «ἕνια καταπνίγει καὶ διαφθείρει τὴν αὔξησιν τῆς ἀμπέλου» Πλουτ. ἠθ. 806· πρβλ. καὶ Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 2, 18, 9.

Κατά-πνιξις, ἡ· ὁ διὰ τοῦ καταπνίγειν ἀφανισμός, ἀπόσβεσις· - τοῦ πυρός Θεοφρ. ἐμπόδισις «τοῦ ἔρωτος», αὐτ. θάνατος, μτγν.

Κατα-πνοή, ἡ· τὸ καταπνεῖν· - τῶν ἀνέμων Πινδ. Π. 5, 121.

Κατά-πνους, συνῃρ. -πνους, 2· ὁ καταφυσηθεὶς Πολυδ. 1, 240.

Κατα-πόδα, καί, κατα-πόδας, ὀρθότ. νὰ χωρίζηται· τὲ ποὺς.

Κατα-πόθρα, ἡ (καταπίνω)· τὸ καταπότρα.

Κατα-ποικ(λλω· κάμνω τι λίαν ποικίλον, κατακοσμῶ· - τὸ σῶμα Πλατ. Τιμ. 85, ἐπὶ τοῦ ζωγράφου, Εὐθυφρ. 6· ὡς καὶ «πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ καταπεποίκιλτο» Καλλιξ. ἐν Ἀθην. 5, 204· «ὑροφὴ . . . ἀστέρας ἐν κυανῷ καταπεποικιλμένη» Δ. Σικ. 1, 47.

Κατ-απο-λούω· καθ' ὑπερβολὴν ἀπολούω μτγν.

Κατα-πολεμέω· καταβάλλω ἐν τῷ πολέμῳ νικῶ, Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 10· κινῶ πόλεμον πρός τινα, «τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι» Θουκ. 4, 86· «πόλιν καταπεπολεμῆσθαι» = ἐξαντλῶ διὰ τοῦ πολέμου, 6, 16· ὁ Πλουτ. συνάπτει «τοῖς μὲν ἄλλοις καταπολεμῶν ἐκράτησε», Καισ. 28.

Κατα-πολέμησις, ἡ· ἡ ἐν πολέμῳ καταβολή, ὑπερίσχυσις, μτγν.

Κατα-πολεύω· στρέφω (ἑμαυτὸν) Σχολ. Ἀρατ. φαιν. 147.

Κατα-πολίζω· κτίζω πόλεις ἐς τι μέρος, μτγν.

Κατα-πολι-ορκέω· πολιορκέω Εὐμαθ. μτγν.

Κατα-πολιτεύομαι· ἐν τῇ διοικήσει τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καταβάλλω τινὰ ἢ τι, διοικῶν τὰ τῆς πολιτείας καταβάλλω τι διὰ καταλλήλων μέτρων· «κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν» Πλουτ. Λυκουρ. 9· - τὸν Πομπήϊον, Πομπ. 51· ἐν γέν. «διὰ πανούργου πολιτικῆς ἀπατῶ «ὃν τρόπον ὁμᾶς κατεπολιτεύσατο Φίλιππος» Δημ. 19, 315· - τὸν δῆμον Πολυδ. 4, 36.

Κατα-πολύ, ἀντὶ κατὰ πολὺ = πολύ.

Κατα-πομπεύω· μεγαλαυχῶ κατά τινος, τινὸς Λουκ. ἐρωτ. 37.

Κατα-πομπή, ἡ· καταπερψις, μτγν.

Κατα-πονέω· δι' ἐργασίας, πρεσπαθείας κουράζω, καταβάλλω· ἐν γέν. ἐξασθενίζω, καταπονῶ Μεν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 29, 19· «Ἡρακλῆς ὁ καταπονούμενος τῷ τῆς Δηϊανείρας χιτῶνι» Πολυβ. 40, 7, 3· «καταπεπονημένη βασιλεία», 29, 11, 11· «τῇ ἐνδείᾳ τῆς τροφῆς καταπονήσαντες τὴν ἄλκην τοῦ θηρίου» Δ. Σικ. 3, 37· καὶ παθ. 11, 6· «ὑπνῳ καταπονηθείς», Δ. Λαέρτ. 5, 68.

Κατα-πόνησις, ἡ· κούρασις, ἐξασθένισις, μτγν.

Κατά-πονος, 2· κουρασμένος, ἐξασθενισμένος, Πλουτ. Συλ. 29· «τῆς δυνάμεως ὑπερπόνου γενομένης καὶ καταπόνου», Φαβ. 19, καὶ μτγν. ἔτι, ἐναγὴς, καματώδης, μτγν.

Κατα-ποντίζω· ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν,

βυθίζω, πνίγω Λυσ. 14, 27, Δημ. 32, 23· «κατεποντίσθησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης» Δ. Σικ. 18, 20· καί, «καταποντισθεῖσαν εἰς τὸ πέλαγος» Πλουτ. Τιμ. 13.

Κατα-πόντισις, ἡ· τῷ ἑπομ. μτγν.

Κατα-ποντισμός, ὁ· καταβύθισις εἰς τὴν θάλασσαν, πνιγμὸς Ἰσοκ. 12, 122 καὶ μτγν.

Κατα-ποντιστέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ καταποντίζω, μτγν.

Κατα-ποντιστής, ὁ· ὁ καταποντίζων, ῥίπτων εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πνίγων, ἐπὶ τῶν λῃστῶν Ἰσοκ. 4, 115· «-καὶ λῃστάς», 12, 226, Κατα-ποντιστικός, 3· καταποντίζων, μτγν.

Κατα-ποντόω· καταποντίζω Ἤρ. 3, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμὸν» Ἀθην. 9, 387.

Κατ-απο-πέρδω· καταπέρδω (;).

Κατα-πορεύομαι, ἀποθ. ἐπανέρχομαι, ἐκ τῆς ἐξορίας, ὡς καὶ τό, κατέρχομαι Πολυδ. 4, 17, 8.

Κατ-α-παρέω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδειότητος Ἱππокρ.

Κατα-πορθέω· καταστρέφω, ἐρημώνω.

Κατα-πορθμίας, ὁ· ἄνεμος ἐν Σικελίᾳ, ὅστις φυσᾷ ἐκ τοῦ πορθμοῦ Ἀριστοτ. π. ἀνεμ. α. 973, 25.

Κατα-πόρνευσις, ἡ· πορνική, ἄνομος, μεταχείρισις· «-θυγατέρων παρθένων» Πλουτ. Τιμ. 13.

Κατα-παρνεύω· ὡς πόρνην μεταχειρίζομαί τινα, ἀτιμάζω Πλουτ. ἠθ. 821· -καθιστῶ τινα πόρνην· «-τὰ θήλεα τέκνα» Ἤρ. 1, 94, παθ. Στραβ. 11, 532· καὶ μτγν. διὰ τῆς πορνείας διαφθείρω τι· «πάντα κατακεκύδευκε καὶ καταπεπόρνευκε» Δ. Κασ. 45, 28· «τὴν γεῦσιν καταπορνεύειν» = διὰ τῆς ἡδύτητος τῶν βρωμάτων παράγειν» Γρ. Ναζ.

Κατα-πορνο-κοπέω· ἐξαδεύω, φθείρω εἰς τὰς πόρνας Πολυδ. 3, 117.

Κατα-πορσύνω· πορσύνω· «-τοῖς πολεμίοις κακὰ» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 17, ἔνθα «κακὰ παρσύνειν» εἶνε ὀρθοτ. γραφή.

Κατα-πόρφυρος, 2· ὅλως πορφυροῦς, μτγν.

Κατά-ποσις, ἡ· τὸ κατακίνειν ποτὰ ἢ τροφὰς Πλατ. Τίμ. 80 ἢ φάρυγξ Μουσων. ἐν Στοβ. ἀνθ. 17, 48, καὶ Ἰατρ.

Κατα-πότης, ὁ· ὁ λάρυγξ Σουΐδ.

Κατα-πότιον, τό· τῷ ἑπομ. οὗ κυρ. εἶνε ὑποκ. Θεοφρ.

Κατά-ποτον, τό· ὅ,τι καταπίνεται, πόμα, γάπιον, Ἰατρ. π. Ἀρεταί, καὶ τροφή.

Κατα-πύτρα, ἡ· τὸ κάτω μέρος τοῦ οἰσοφάγου, ὅπου τὸ στόμιον τοῦ στομάχου, ὅπερ ἄλλως καὶ καρδία καλεῖται, μτγν.

Κατ-απο-φαίνομαι· ἀποφαίνομαι γνώμην ἐναντίον τινός, ἐκκλ.

Κατα-πραγματεύομαι, μέσ. τὸν ἐνερ. τύπ. ἔχει μόν. ὁ Σουΐδ. ἐξευρίσκω μέσα κατά τινος, τινός Εὐστ. καὶ μτγν.

Κατα-πρακτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι, δραστήριος· -τινός Μουσων. ἐν Στοβ. ἀνθ. 48, 67.

Κατα-πρανής, 2· καταπρηνής, ἐπίρ. -ῶς.

Κατά-πραξις, ἡ· ἐκτέλεσις, τελείωσις Ἰωσ. καὶ μτγν.

Κατα-πράσσω, ἀττ. -πράττω· ἐκτελῶ, τελειώνω, κατορθώνω, κοιν. καταφέρω· «κατέπραξας ἃ ἐβούλου» Ξεν. Ἀν. 7, 7, 46· καὶ μετὰ τοῦ ὥστε «οὐκ ἠδύναντο καταπράξαι ὥστε τοὺς φυγάδας μένειν», Ἑλλ. 7, 4, 11· παθ. «τὰ καταπεπραγμένα», Κυρ. 7, 5, 35· καὶ μέσ. πορίζομαι, κτῶμαι, περιποιῶ ἑμαυτῷ τι «πῶς μέγα ἂν τοῦτο καταπράξαιτο, ἃ νῦν καταστρεψάμενος ἔχει», Ἀν. 7, 7, 27· «ἰδίαν καταπραττόμενος ἀσφάλειαν» Δ. Ἀλ. 6, 68.

Κατα-πράϋνσις, ἡ· καθησύχασις.

Κατα πραΰνω· καθησυχάζω, ἀντίθ. τῷ τρασσω Πλατ. Τιμ. 67, Ἰσοκ. 3, 34· «-τὴν τραχεῖαν» = καταπαύω Πολυδ. 5, 52, 14· καὶ «κατεπράϋνεν αὐτὸν τῆς ὀργῆς» Πλουτ. Θεμ. 31· ὕδε καί, καταπρηΰνω.

Κατά-πτιμνος· 2· κατάκλαδος Ἡσυχ.

Κατα-πρεσβεύω· ἀναδείκνυμαι πρεσβείαν κατά τινος· -τινὸς Στραβ. 17, 796 καὶ ἀπολ. Πολυδ. 28, 11, 8.

Κατα-πρηνής, 2· πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένος· παρ' Ὁμ. ἐπίθ. τῆς χειρός, ὅταν ἦνε μὲ τὴν παλάμην πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένη· «χεῖρι καταπρηνεῖ ἐλάσας» Ὀδ. ν, 164· «ὦ πεπληγέτο μηρὼ χερσὶ καταπρηνίσσι» Ἰλ. φ, 114· «τὴν (οὐλὴν) γρηὺς χείρεσι καταπρηνίσσασα λαβοῦσα» = πιάσασα μὲ τὸ ἔνδαν τῶν χειρῶν Ὀδ. τ, 467· ὁ δωρ. τύπ. κατα πρανὴς ὑπάρχει παρ' Ἡσυχ. καὶ τοῖς μτγν. ἐπίρ. καταπρανῶς.

Κατα-πρηνίζω· ἐκ κατωφεροῦς τινος μέρους ῥίπτω κάτω· «ἁλιῆας κατεπρήνιξεν ὑπ' ἀκτρων» Νικ. Θηρ. 824.

Κατα-πρηνόω· τῷ προηγ. ὁ μ. δωρ. ἐκ τῆς θαλάσσης, φέρω, ῥίπτω τὸ πλοῖον εἰς τὸν βυθὸν Λεων. Ταφ. 74 (7, 852).

Κατά-πρησις, ἡ· ἄναψις τοῦ πυρὸς) ἀναμμα, ἅρπαγμα Βασιλ.

Κατα-πρήθνω, ἰων. = καταπραΰνω Ἀπολλ. Ῥ. 1, 265.

Κατα-πρίζω· τῷ ἑπομ. μτγν.

Κατα-πρίω· σχίζω μὲ τὸ πρίονιον, καταπριονίζω· -κορμοὺς Ἤρ. 7, 36· σχίζω μὲ τοὺς ὀδόντας, κόπτω· κύμινον Θεοκρ. 10, 50· «-γλῶσσαν κυνόδοντι» Νικ. ἀλ. 283.

Κατα-προ-βάλλω· ἐξαπλώνω κάτω, καταβάλλω Γαλην.

Κατα-προ-δίδωμι· προδίδω Ἀριστ. σφ. 1080, Ἤρ. 7, 157· -τὰ πράγματα Λυσ. 20, 6.

Κατα-προ-ίημι· ἀπορρίπτω τι, καταφρονητικῶς ἀποβάλλω, μτγν. μέσ. παραμελῶ, ἀφήνω τι νὰ παρέλθῃ· «-τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καιροὺς» Πολυδ. 1, 77, 3· «-τοὺς ἰδίους βίους», 3, 81, 4· «καταπροΐεσθαι· καταπροδοῦναι» Μ. Ἐτ. 495, 38.

Κατα-προ-τίθομαι, ἀττ. καταπροίξομαι (προῖκα), μοναδ. μλ. ἄνευ ἐν. κατὰ τοῦτον ἐσχημ. ἀόρ. ὁ Θεμιστ. λογ. 14 «καταπροίξασθαι = ἀτιμωρητὶ πρᾶξαι τι· λέγεται πάντοτε ἐπὶ κακοῦ καὶ ἀρνητικῶς· «ἐμοὶ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται» = δὲν θὰ μὲ περιπαίξῃ ἐκεῖνος χωρὶς νὰ τὸν τιμωρήσω Ἀρχιλ. ἀποσπ. 23· ταῦ τοι ρὰ τὸν Δία τὸν μέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

γαν ἐμοῦ καταπροίξει» Ἀριστ. νεφ. 1230, ἔγνωκα ὁ Σχολ. ἔζηγεῖ «δωρεὰν ἐπεγχανεῖ μοι» πρβλ. σφ. 1366· κατὰ δὲ Β. Ἀν. 275 «ὅλον προῖκα καταφρονήσεις, ἀζήμιος ἔσῃ»· καὶ ἀπολ. «οὐ καταπροίξεσθαι ἔφη» Ἡρ. 3, 36· καὶ μετὰ μετχ. «οὐ λωβησάμενος ἐμὲ καταπραΐξεται», 3, 156· «οὐ καταπροίξονται ἀπαντάντες», 5, 105· πρβλ. Ἀριστ. Θεσμ. 566· ὁ Λοβεκ. ἐν Φρυν. 169 συνέλεξε καὶ τινα παραδείγματα ἐκ τῶν μτγν.

Κατα-προ-λείπω· ἀφήνω τινὰ παντελῶς· τινά Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1164.

Κατα-προ-νομεύω· λεηλατῶ, ἀπάγω τι ὡς λείαν, Ο'.

Κατα-προ-πίνω· προδίδω, προπίνων τινί χαρίζω τι, Βυζ.

Κατα-προσ-ωπέω, τινί· ἔρχομαι κατὰ πρόσωπον τινος ἀντικρύζω τινά, Βυζ.

Κατα-προ-τείνω· προβάλλω τι ὡς κάλυμμα μέσ. μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόφασιν Γαλην.

Κατα-προτερέω, τινός· ὑπερβάλλω τινὰ Δ. Σικ. 17, 35· καὶ παθ. νικῶμαι Πολυδ. 1, 47, 9.

Κατα-προ-χέω· ἐκφέρω καὶ χύνω πρὸς τὰ κάτω· «-παρειῶν ὄδακρυα» Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1118.

Κατα-πρυτανεύω· πρυτανεύω, ἐπικρατῶ, μτγν.

Κατα-πρωκτίζω· καταπυγίζω.

Κατά-πρωκτος, 2· κατάπυγος Ἀριστ. Ἐκκλ. 364.

Κατα-πτακών, μετχ. μον. ἀορ. 6'. τοῦ καταπτήσσω· ζαρώσας, κρυφθείς Αἰσχ. Εὐμ. 249.

Κατά-πτερος, 2· ὁ ὅλως μὴ πτερά, πτερωτός, πτερύεις Αἰσχ. Πρ. 800· - νὺξ Εὐρ. Ὀρ. 178.

Κατα-πτερόω· προσθέτω πτερά, πτέρυγας, παθ. «πᾶν αὐτοῦ τὸ σῶμα κατεπτέρωτο» Ἀπολλόδ. 1, 6, 3·

Κατα-πτερύσσω, τινός· ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ἀνοίγω τὰς πτέρυγας καὶ πετῶ κατεπάνω τινός Ψευδο- Καλλισθ.

Κατα-πτήσσω· ζαρώνω ἀπὸ φόβον, π. ἀορ. 6' καταπτήτην Ἰλ. 0, 136 (τὸ ἀνωτ. καταπτακών). παρκ. κατέπτηκα Δημ. 4, 8 καὶ Πλουτ. Καισ. 6, κατέπτηκα, Θεμ. λογ. 24, 309, καταπεπτηχέναι, καὶ καταπεπτηχὼς Πολυδ. 3, 136, ὑπὸ Βικκέρ. κατεπτηχέναι, κλ. καὶ π. παρκ. συγκεκ. «καταπέπτημαι» Ἴσ. ἀσπ. 265· «καταπεπτηῶτας» Μανεθ. 2, 168· «τὼ δὲ δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι» Ἰλ. 0, 136· «κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ» Ὀδ. 0, 190· ἐντ. κρύπτομαι, χώνομαι, καταδύομαι εἴς τι, «εἴπερ κε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ» Ἰλ. χ, 191· καὶ μτγν. π. «στεινῇσι καταπτῆξας ἐν ἀγυιαῖς» Ὀππ. ἁλ. 2, 410· σποράδ. καὶ ἐν πεζ. «κατέπτηξε ταῦτα πάντα οὐκ ἔχοντα ἀποστροφήν» Δημ. 4, 8· «ταπεινοὶ καταπτήξετε πρὸς τὸ μέλλον» Πλουτ. Αἰμ. Π. 27· «ὡς δεδοικόσι τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ κατεπτηχόσιν» Δ. Ἁλ. 7, 50· ἔτι ἐκπλήττομαι· «τὸ μέγεθος καταπτήξαι» Πλουτ. Συλ. 7.

Κατα πτίσσω (πτίσσω, πτισάνη)· τρίβων τι ξεφλουδίζω, ὡς ἐν τῷ χειρομύλῳ, χονδροκόπτω, χονδραλίζω, μετὰ τοῦ κόπτω Πλουτ. ἠθ. 449.

Κατα-πτύω· καταφοβίζω, ἐμβάλλω φόβον, Λουκ. φιλοψ. 29.

Κατ-άπτομαι, Ἰων. = καθάπτομαι Ἡρ.

Κατά-πτυσμα, τό· τὸ καταπτυσθέν Εὐστ.

Κατά-πτυστος, 2· ἄξιος νὰ πτυσθῇ, βλελυκτός, βδελυρὸς Αἰσχ. Χο. 623, Εὐρ. Τρ. 1024, καὶ πεζ. Δημ. 18, 33· ὁ Ἀνακρ. σχηματίζει κ. θηλ. καταπτύστη Πολυδ. 2, 103, ὑπερ. ἴσ. ὀρθότ. καταπτυστήν· ἐπίρ. -ως Κλ. Ἀλ.

Κατα-πτυχής, 2· ὁ πολλὰς πτυχὰς ἔχων Θεοκρ. 15, 34.

Κατα-πτύω· πτύω κάτω, πρὸς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ἐνώπιόν τινος, ἵνα δείξω διὰ τούτου τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποστροφήν μου· πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρυν. 17· «τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σου;» Δημ. 18, 200· καὶ ἀπολ. Ἀριστ. βατρ. 1179.

Κατά-πτωμα, τό· τὸ καταπίπτειν, ὅ,τι καταπίπτει, κατάπτωσις, Ο'. κ. μτγν. ἐπὶ ἀσθενῶν, κακὴ κατάστασις, ἰατρ.

Κατά-πτωσις, ἡ· τὸ νὰ πέσῃ ἢ νὰ ἦνε τις πεσμένος κάτω, δυστυχία, ἀσθένεια, κακὴ τοῦ ἀσθενοῦς κατάστασις Γαλην. κ. ἰατρ.

Κατα-πτώσσω· ζαρώνω, ἀποδιπλώνομαι, φοβοῦμαι, ὡς τὸ καταπτήσσω Ἰλ. δ, 224.

Κατά-πτωτος, 2· καταπεσμένος.

Κατα-πτωχεύω· κάμνω τινὰ ὅλως πτωχόν, ἐπαίτην Πλουτ Κατ. νεώτ. 15· παθ. «κατεπτωχευμένος» = ὅλως πτωχὸς γενόμενος, ἐπαίτης, Κιμ. 10· «ἐν κατεπτωχευμέναις τραφέντα τύχαις» = μὲ πολὺ πτωχικὰ μέσα Δ. Ἁλ. 9, 51.

Κατα-πυγέω· τῷ ἐπαμ. Σουΐδ.

Κατα-πυγίζω· εἶμαι κίναιδος· κατὰ δὲ Φώτιον «τὸ τὴν πυγὴν ἐπὶ πολὺ μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν».

Κατα-πυγ-μαχέω· νικῶ ἐν τῇ πυγμαχίᾳ Σχολ. Λουκ. ἐπιγρ. 20.

Κατά-πυγος, 2· τῷ ἐπαμ. κατὰ τὰ ἀργ. λεξ. = κίναιδος, ἀσελγής· παροιμ. φράσις «καταπυγοτέραν τ' ἀλφηστᾶν» Σώφρον. ἐν Ἀθην. 7, 281.

Κατα-πύγων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ παρὰ φύσιν πάσχων, κίναιδος, ἀσελγής· «κἀναίσχυντος» Ἀριστ. νεφ. 909· «-καὶ λαικαστής» Ἀχ. 79, ὁ Σχολ. ἐν Ἱππ. 639 ἐξηγεῖ «ἐρύρπρωκτος», καὶ «μειράκιον κατάπυγον, πεπορνευμένον», σφ. 687· ἡ κλ. «ὦ καταπύγων», θεσμ. 200· συγκρ. καταπυγωνέστερος, Λυσ. 776· πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρυν. α. 195.

Κατα-πυγοσύνη, ἡ· ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια Ἀριστ. νεφ. 1023, Λουκ Ἐνυπν. 32, ὅπερ ὅμως καὶ ὡς θηλ. τοῦ κατα-πύγων, δύναται νὰ ἐκληφθῇ.

Κατα-πύθω κατασήπω Ὁμ. Ὀμ. Ἀπολλ. 371· παθ. κατασήπομαι, «ῥωτιῶ Ἰλ. ψ, 328.

Κατα-πυκάζω· παρεντίθημι, κοσμῶ· «-τὴν ἱστορίαν μύθοις» Εὐστ. 1379, 12.

Κατά-πυκνος, 2· λίαν πυκνός Ἱπποκρ.

Κατα-πυκνόω· κάμνω τι λίαν πυκνόν Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 9· γεμίζω, «κατεπύκνου παραπετάσμασι πλῆθει τὴν πόλιν» Πλουτ.

Λυκ. 27· «-τρήμασι τὸ τεῖχος» Πολυβ. 3, 7, 6· ἐπισωρεύω· «τέτταρά σοι τάλαντα κατεπύκνωσα» Δαμόξ. ἐν Ἀθήν. 3, 102, Δ. Λατρ. 10, 142.

Κατα-πύκνωσις, ἡ· ἐπαύξησις, συμπύκνωσις, ἐπισώρευσις Νικομ. ἁρμον. Ἀλκιφρ. 3,55.

Κατα-πυκτεύω· καταβάλλω ἐν τῇ πυγμαχίᾳ Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 106.

Κατα-πυργόω· κτίζω πύργους, μτγν.

Κατα-πυρίζω· ἀνάπτω· «καππυρίσασα» Θεοκρ. 2, 24.

Κατά-πυρος, 2· ἀναμμένος, θερμὸς Σουΐδ.

Κατα-πυρπολέω· καταχαίω Ἀριστ. Θεσμ. 243, Πολυβ. 5, 19, 8.

Κατά-πυρρος, 2· λίαν πυρρὸς Διοσκ. μτγν.

Κατα-πυρσεύω· ἀναδίδω φλόγας, λάμψιν, Ἐκκλ.

Κατα-πυτίζω (πυτίζω, πτύω)· ἐξακοντίζω πρὸς τὰ κάτω ὑγρόν τι ἐκ τοῦ στόματος, μτγν.

Κατα-πώγων -ωνος, ὁ· μακρογένειος Στραβ. 14, 771.

Κατα-πωλέω· πωλέω Κλ. Ἀλ. καὶ μτγν.

Κατα-πωμάζω· βάλλω τὸ πῶμα, ἐπίθημα, βούλωμα, μτγν.

Κατ-άρα, ἡ· κατάρα Αἰσχ. Ἑπτ. 707, Εὐρ. Ἑκ. 945· καὶ πεζ. ἀντίθ. τῷ εὐχὴ Πλάτ. Ἀλκ. 2,143· «κατάραι γίγνονται κατά τινος» Πολυβ. 21, 8, 7, ὁ Βέκκερ. γράφ. κατᾶραι.

Κατα-ράκτης, ὁ· καταρράκτης Ἡσύχ

Κατα-ρακτικός, 3· ὡς καταρράκτης, μὲ κρότον ἐπίρ. -κῶς

Κατ-αράομαι· εὔχομαι κακὸν ἢ κακὰ εἴς τινα, καταριθμοῦμαι· «ἄλγεά τινι» Ὀδ. τ, 330, Ἡρ. 2, 39· καὶ ἄνευ δοτ. «πολλὰ κατηράτο» = πολλὰ κακὰ Ἰλ. ι, 454· «καταρᾶται καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ὁ κῆρυξ, εἴ τις ἐξαπατᾷ» Δημ. 23, 27· μετὰ ἀπαρ. «καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι» Θεογν. 277· τινί Ἀριστ. βατρ. 716 «τῷ ἥλιῳ καταρίωνται» Ἡρ. 4, 184· «ἐν τῷ δήμῳ κατηρῶ τῷ Φιλίππου» Δημ. 19, 292, ἔτι - τινά, Κ. Δ. καὶ Πλουτ. Κατ. νεωτ. 32, Λουκ. ὀν. 27.

Κατ-αράσιμος, 2, ἄξιος νὰ τὸν καταρασθῇ τις· = ἐράσιμος, ἀρχ. λεξ.

Κατ-άρασις, ἡ· τὸ καταρᾶσθαι, Ο'

Κατ-αράσσω, ἀττ. -αρᾶττω· καταθραύω, κατασυντρίβω· «ὁ παῖς κατήραξε τὴν κύλικα» Ἱππῶν. ἐν Ἀθήν. 11, 495· «τοὺς λοιποὺς κατήραξαν δι' ὠκύτητος» Ἡρ. 9, 69· «τὸ στράτευμα νικηθὲν κατηράχθη εἰς τὰ τείχισματα» Θουκ. 7, 6· «κατήραξεν εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας» Δημ. 23, 165· καὶ μτφ. «διασείειν καὶ καταράττειν τὰ βουλεύματα» Λουκ. Δημ. ἐγκ. 38· ἀμτβ. μετὰ θορύβου καταφέρομαι, καταπίπτω· «εἰς οὓς καταράττει ὁ ποταμὸς» Πολυβ. 10, 4, 7· «εἰς τοῦτο τὸ χάσμα καταράττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου» Δ Σικ. 17, 75· ἐπὶ ὄμβρων Ἀριστοφ. π κόσμ 2· πρβλ. καταρρήγνυμι ἐν παλλ. χωρίοις εἶνε δι. γρ. καταρράσσω.

Κατ-άρατος, 2· καταραμένος Ἀριστοτ. βατρ. 178, Εὐρ. Μηδ. 112· «ὁ καταρατότατος» Σοφ. Οἰ. τ. 1344, καὶ βητ. ἰδ. Δημ.

Κατα-ραψῳδέω, «καταραψῳδῆσαι· ῥαψῳδῆσαι» Ἡσυχ.

Κατ-άρβυλος, 2 (ἀρβύλη)· «χλαῖνα» πολύθρηξ, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι» Σοφ. ἀποσπ. 559, Ἡσυχ.

Κατ-αργέω· 1) ἀργὸν τι ἀργόν, ἡσυχον· «ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρας» Εὐρ. Φοιν. 760· ἐντ. ἀμελῶ τινος «-καιρούς» Πολυβ. ἐν Σουΐδ. 2) παύω τινὰ τοῦ νὰ ἐνεργῇ, Κ. Δ. καὶ παθ. «καταργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου» ὁ νόμος δι' ἡμᾶς δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐνέργειαν, ἀφέθημεν ἐλεύθεροι· ῥ. ἐπίθ καταργητέον.

Κατ-άργησις, ἡ· παῦσις τῆς ἐνεργείας τινός, κατάλυσις, μτγν. ἰδ. Ἐκκλ.

Καταργία, ἡ· ἀργία, μτγν.

Κατ-αργίζω· βραδύνω· «σπουδὴ . . οὐ καταργίζει πόδα» Αἰσχ. Ἑπτ. 536, ἐξ εἰκ. Ἑρμάν. ἀντὶ τοῦ καταρτίζω.

Κάτ-αργμα, τό· πᾶν ὅ,τι πρὸ τῆς θυσίας προσφέρεται ἢ δι' οὗ καθιεροῦται τὸ θῦμα, μετὰ τοῦ «-χέρνιβες» Εὐρ. Ἰ. Τ. 233 ἐν τῷ πλ. αἱ ὡς θυσία προσφερόμεναι ἀπαρχαί Πλουτ. Θησ. 22.

Κατ-άργυρος, 2· μὲ ἄργυρον κεκοσμημένος· = σκευαὶ Ἀθην. 4, 148.

Κατ-αργυρόω· ἀσημιόνω τι, ἐπικαλύπτω μὲ ἄργυρον· «κατηργυρωμένους ἔχων τοὺς προμαχεῶνας» Ἡρ. 1, 98, Πλουτ. Φιλοπ. 9, Παρὰ Σοφ. Ἀντ. 1064· «κατηργυρωμένος ἀργυρίῳ πισθείς, Σχολ. δωροδοκηθείς.

Κατ-άρδευτος· βεβρεγμένος.

Κατ-αρδεύω = κατάρδω, καταρρέων βρέχω, ποτίζω χώραν τινὰ μὲ τὰ ὕδατά μου, ἐκ τῶν ποταμῶν «Θρῄκην κατάρδων ποταμὸς ὠνομασμένος Στρυμὼν» Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 7, 300· «τοὺς κατάρδοντας τὴν γῆν ποταμοὺς Δ Ἀλ. 2, 2· μτφ. «χειμάρρῳ οἷα καταρδόμενα γράμματα» Διοσκ. 17 (7, 448)· ἐπισωρεύω ἐπαίνους· Ἀριστ. Ἀχ. 658, ἔνθα ὁ Σχολ. «καταβρίχων ὑμᾶς ἐπαίνοις».

Κατα-ρέζω· ἴδε καταρρέζω.

Κατ-αρέομαι ἰων = καταράομαι Ἡρ. 4, 184.

Κατ-αρέσκω· ἀρέσκω, μόν. παρ' Ἡρ. 3, 53, «καταρέσαντος» ὡς δι. γρ. ἀντὶ «καταινέσαντος».

Κατ-άρης ἄνεμος, ὁ, (καταίρω)· ἄνεμος τρικυμιώδης καὶ ἐναντίος Σαπφ. ἀποσπ. 60· κατὰ δ' Εὐστ. 603, 35· «διὸ τὸ κατωφερὲς ὁρμὴν ἔχειν».

Κατ-αρθρόω· ἀρθρώνω ἀκριβῶς (;).

Κατα-ριγηλός· φρικτός, μιαιφόνος, ἅπ. μόν. ἐν Ὀδ. ξ, 226 τὸ πλ. τοῦ οὐδ. ἀντίθ. τῷ φίλος.

Κατ-αριθμέω· ἔν τινι ἀριθμῷ, πλήθει, κατατάσσω, καταλέγω τινά, μεταξύ τινων συναριθμῶ τινα ἄλλον· «καταριθμηταὶ Τρῳάδων ἄλλων μέτα» Εὐρ. Τρ. 872, Ἰσοκ. 1, 11. Καὶ μέσ. Πλατ Φιλ. 27· «καταριθμηταί» Σ, Ἐμπ πρ. λογ. 1, 281· «τὴν πρᾶξιν ἐν ἀδικήματι» = ὡς ἀδίκημα νομίζω Πολυβ. 5, 67, 5.

Κατ-αρίθμησις, ἡ· κυρ. κατάστρωσις λογαριασμοῦ, ἀπαρίθμησις, λογάριασμα, μέτρημα μτγν. κ. Μ. Ἀντ. 1, 4.

Κατα-ριπτάζω, καί, καταρίπτω· ἴδε καταρριπτάζω.
Κατ-αριστάω· κυρ. καταστρώγω τὸ ἄριστον, καταβιβρώσκω Β. Ἀν. 48, 12· ἐν γέν. φθείρω «- τὰ πράγματα» Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 10, 423.
Κατ-αριστεύω· ἀναδεικνύω ἑαυτὸν ἄριστον διακρίνομαι Πολυδ. 1, 176· ὁ Βίκκερ. ἀναγιν. «κρατιστεύω».
Κατ-αρκέω· εἶμαι λίαν ἀρκετός, παρέχω ἱκανῶς ὅσον χρειάζεται, μετὰ μετχ. Ἱππ. 1, 32· ὁ παρατ. = ἀπόχρη Σοφ. ἀποσπ. 107· «ἐμοὶ δὲ φῶς καταρκίσει» Εὐρ. Ῥῆσ. 417.
Κατ-αρκής, 2· λίαν ἀρκετὸς Ἡσυχ.
Κατ-αρκτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχὴν Πλουτ. καὶ μτγν. initialis.
Κατ-αρμόζω, ἰων. = καθαρμόζω.
Κατ-αρνέομαι· ἀρνοῦμαι «φὴς ἢ κατάρνει μὴ δεδρακέναι τάδε;» Σοφ. Ἀντ. 438.
Κατ-αρόω· ὀργώνω ὅλως δι' ὅλου, γεωργῶ· - γῆν Ἀριστ. ὄρν. 582, Πολυδ. 8, 106. Καθ' Ἡσυχ. καὶ μτφ. = φυτεύω.
Κατα-ρραγή, ἡ· καταξέσχισμα· «πέπλων καταρραγαί» Λυκοφρ. 256.
Κατα-ρραθυμέω· ὑπὸ κουφότητος ἢ βλακείας παραμελῶ τι, χάνω· ἐν γέν. εἶμαι ἀμελής, ῥᾳθυμος· μετὰ τοῦ, καταμελέω Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 30· ἀποδ. Δειν. 2, 5· «- τὰ κατερραθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε» = ὅσα ἐξ ἀμελείας ἀπωλίσατε Δημ. 4, 7.
Κατα-ρραίζω· ἐλαφρύνω, πραΰνω Κυριλλ.
Κατα-ρραίνω· καταχέω ἐλαφρῶς ἐπί τινος ὑγρόν τι Ἀθην. 10, 453· καὶ μτγν. «τῆς θαλάττης ἐλαίῳ καταρραινομένης» Πλουτ. 2, 914· «τὸ ἔλαιον καταρραινόμενον» Σ. Ἱππ. Πυρ. 1, 55.
Κατα-ρραχόω· κατακουρελιάζω, καταξιγλίζω· «ἀναρθρα καὶ κατερραχωμένος» Σοφ. Τρ. 1093, περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις εἶχε καταξισχίσει τὰς σάρκας του.
Κατα-ρρακτήρ -ῆρος, ὁ· τῷ ἑπομ. καταστροφεύς, - κίρκος Λυκοφρ. 169· «- σύνις», 539.
Κατα-ρρακτής, καὶ καταράκτης, ὁ, ὡς ἐν Στραβ. 5, 238· 14, 667 (γραφ. τῶν ἀρίστων Χειρογρ.)· 1· ὁ μὲ ὁρμὴν καταφερόμενος (πρβλ. καταρρήγνυμι) ἰδίᾳ ἀ) ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· «ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ πετρώδεις τόποι, οὓς ἐν τῷ καθ' ὁδὸν βλέπειν οἱ ποταμοὶ ἀναχαιτίζοντας τὸν ῥοῦν εὑρόντες, ὑπερβαίνουσι πολὺ συναγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταρράσσοντες, ἤτοι ἄνωθεν βιαίως κατιόντες» Εὐστ. εἰς Διον. 220· πρβλ. Δ. Σικ. 17, 97, Ἀρρ. Ἀν. 7, 7, 11· ἔτι, «ὄμβρος κατ.» Στραβ. 14, 640· ἐπιθετικῶς, ὡς ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 1590 «ἐπεὶ δ' ἄφτιτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν» = τὴν ἀπόκρημνον εἴσοδον τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν "Αιδην· 6') εἶδος χλαβάνης· «καταρράκτας τῶν πυλῶν διαχόψας» Δ. Ἀλ. 8, 67· «πύλας βαλανάγραις καὶ μοχλοῖς καὶ καταρράκταις ὀχυρὰς» Πλουτ. συμπ. 7, 7, 3· γ') εἶδος κινητῆς ἀναβάθρας, δι' ἧς εἰσήρχοντο εἰς τὰ πλοῖα Ἀππ. ἐμφ. πολ. 5, 82· 2) εἶδος ὁρμητικοῦ θαλασσίου πτηνοῦ· ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἀετὸς (πρβλ. Σοφ. ἀποσπ. 346)· ὁ δὲ Ἀριστ. ἐν ὄρν. 886 ὀνομάζει τὸν καταράκτην καὶ ἄλλα πτηνά· ἐν δὲ στίχ. 891 ἐπάγει «ἁλιαίετους καὶ γῦπας»· ὥστε τὸ καταράκτης (ἢ καταρράκτης) εἶναι ἁπλῶς ἐπίθ. τοῦ πτηνοῦ ἁλιαίετου, aquila marina· ὁ Σοφ. ἐν ἀποσπ. 643 ἐκάλεσεν οὕτω καὶ τὰς ἁρπυίας.
Κατα-ρραντίζω· καταρραίνω Ἰωσ.
Κατα-ρραπίζω· ῥαπίζω Εὐστ. 512, 20· ῥ. ἐπίθ. καταρραπιστέον.
Κατα-ρράπτω· διὰ ῥαφῆς συνάπτω τι εἰς ἕτερον, συρράπτω· - διφθέρας Δ. Σικ. 17, 45· «λίθον πολυτιμότατον εἰς τὴν ζώνην κατέρραψεν» Πλουτ. Ἀντ. 31· μτφ. μηχανῶμαι, παρασκευάζω· «- φάρον τινί» Αἰσχ. Εὐμ. 26.
Κατα-ρραστωνεύω· ῥαστωνεύω, μτγν.
Κατα-ρραφή, ἡ· συρραφή, ῥαφὴ Π. Αἰγ. 6, 8.
Κατά-ρραφος, 2· κατερραμμένος Λουκ. ἐπιστ. Κρον. 28.
Κατα-ρραχίζω· ῥαχίζω, ἀνων. ἐν τεχνογρ. Walz τ. 3, σ. 217.
Κατα-ρραψ-ωδέω· καταραψῳδέω.
Κατα-ρρέζω· καταφῶ, καὶ διὰ ταύτου χαδεύω, πραΰνω· «χειρὶ τέ μιν κατέρεξε» Ἰλ. α, 361, καὶ συχνὰ ἐν μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. 4, 687· - καρρίζουσα, π. = καταρρίζουσα Ἰλ. ε, 424.
Κατα-ρρεμβεύω· περιπλανῶ, Ο'.
Κατα-ρρεπής, 2· ὁ πρὸς τὰ κάτω κλίνων, ἢ ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους πρὸς τὰ κάτω, «ἑτεροκλινής» Ἡσυχ.
Κατα-ρρέπω· κλίνω ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους, τῆς μιᾶς πλευρᾶς, πρὸς τὰ κάτω· κλίνω, γέρνω Πολυδ. 6, 10, 7, ἀντίθ. τῷ «ἰσορροπέω»· ἐπί τι, Ἐπίκουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 95· μεθ. καταρρίπτω «τύχη καταρρίπει τὸν εὐτυχοῦντα» ἐν ἀντιθ. τοῦ «ὀρθοῖ τὸν δυστυχοῦντα» Σοφ. Ἀντ. 1143.
Κατά-ρρευσις, ἡ· ἡ πρὸς τὰ κάτω ροή, ἔκχυσις, μτγν.
Κατα-ρρέω· τρέχω (ἐπὶ παντὸς ὑγροῦ) πρὸς τὰ κάτω· «αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς» Ἰλ. ῆ, 149· καὶ συχνὰ ἐν τμήσ. «κατὰ δὲ νότιος βέεν ἰδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς» Ἰλ. λ, 811· «κατερρύη» Πινδ. ἀποσπ. 157· «γλώσσης μελίσσῃ τῷ κατερρυηκότι» Σοφ. ἀποσπ. 167· «φόνῳ καταρρεῖ ἑγέλματα» Εὐρ. Τρω. 16· ἐπὶ ποταμῶν Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 29· ἐπὶ τῶν πῦρ ἐξερευγόντων ἡφαιστείων ὀρέων Πολυδ. 34, 11, 12· καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμ. Ἰδ. ἐπὶ ξηραινομένων καὶ καταπιπτόντων ἀνθέων καὶ φύλλων, κατὰ τὸν Ἕρμογ. «τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιστον καταρρεῖν εἰς τὴν γῆν» Ξεν. Κυρ. 1, 5, 19· «- τὰ φύλλα», μτγν. «- τὰ κυήματα» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 30· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπ. καταπίπτω, «καταρρυεὶς» Ἀριστ. εἰρ. 71· «ἱδρὼς διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα» Λουκ. Τιμ. 41· ὡσ. «καταρρεῖν τοῖς ἀνοδίαις εἰς τοὺς ὁμαλοὺς τόπους» Πολυδ. 8, 16, 6· μτφ. «περὶ αὐτὸ καταρρεῖ = συγκαταπίπτουσι Δημ. 8, 10· - εἰς τινα», μτφ.

πέφτει τι, λαμβάνω τι Θεοκρ. 1, 5, Βίων, 1, 55· οἱ μτγν. μεταχειρίζονται καὶ τὸ παθ. «λόγχην καταρρεομένην αἵματι» Πλουτ. Γαλβ. 27· «ἱδρῶτι κατερρεόμην» Λουκ. Νιγρ. 35.

Κατα-ρρήγνυμι· καταβάλλω, καταρρίπτω, καταστρέφω· «καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ» Εὐρ. Ἡρ. μ. 864· «καταρρηγνύμενοι κρημνοί» Ἡρ. 7, 23· - καταξεσχίζω· «οὐδὲ κατερρήγνυε τὰ παρασκευαζόμενα ἱμάτια» Δημ. 21, 63· καὶ μέσ. «τοὺς κιθῶνας κατερρήξαντο πάντες» = κατεξέσχισαν τὰ ροῦχά τους, ὡς ἡμεῖς λέγαμεν Ἡρ. 8, 99· «τοὺς πέπλους κατερρήξαντο» Ξεν. Κυρ. 3, 1, 13· διὰ τῆς ῥήξεως, καταστροφῆς τινος, ἐκφέρω τι, ξεσπῶ· «ἡ ἀναρχία οὖν μάχη δορὸς τροπὰς καταρρήγνυσι» = ἀποτέλεσμα τῆς καταστροφῆς, ἣν ἐπιφέρει ἡ ἀναρχία ἐν τῷ πολέμῳ, εἶνε ἡ φυγὴ Σοφ. Ἀντ. 671, καὶ παρὰ τοῖς ἰατρ. ἐπὶ τῶν ἐμφράξεων τῆς κοιλίας· «τὴν γαστέρα» = διὰ καθαρσίου κενώνω, καθαρίζω· τὸ δὲ «καταρρήγνυσθαι τὰς γαστέρας» λέγεται ἐπὶ τῶν ὑπὸ δυσεντερίας πασχόντων, αὐτόθ. «ἡ γαστὴρ κατερράγη» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 3, 18· «-πολλοὺς ἡμῶν κατέρρηξεν γέλωτας» = μᾶς ἔκαμε νὰ ξεσπάσωμεν Ἀθην. 4, 130· παθ. μὲ τὸν παρκ. κατέρρωγα, ξεσπῶ, σκάζω, ξεκοιλιῶν ἕκ τινος μέρους, ὅπου ἤμην στερεωμένος, καταφέρομαι καὶ καταθραύομαι· «τὰς δὲ (νόσους) οὐ δυναμένας ἴσχειν καταρρήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν» Ἡρ. 3, 111· καταφέρομαι μὲ ὁρμήν· «χειμῶνα καταρραγῆναι», 1, 87, Δ. Σικ. 17, 94· «καταρραγεῖς ὄμβρος» Πολυβ. 11, 24, 9· ὁμοίως «ἐξ ὀμμάτων πηγαὶ κατερρώγασι» Εὐρ. Ἀλκ. 1071· «ἄκρας κατερρωγυίας εἰς τὴν θάλασσαν» Στραβ. 5, 223· «κατερράγη πόλεμος» = ἐξέσπασεν Ἀριστ. Ἱππ. 644 καὶ μτγν. Δ. Ἀλ. 8, 1· «τηλικαύτης κρότος κατερράγη» Πολυβ. 18, 29, 9, ὅστις καὶ «κατερρήγνυτο πᾶς ὁ τόπος ὑπὸ τοῦ κρότου» λέγει ἐν 15, 32, 9· παρὰ δὲ τοῖς ἰατροῖς ἐπὶ τῶν οἰδημάτων, ὅταν σπάσι καὶ τρέχωσι «τὰ καταρρηγνύμενα οἰδήματα» ἔτι, ἐπὶ τῆς πρώτης ῥοῆς τῶν μαστῶν καὶ τῶν καταμηνίων τίθεται τὸ καταρρήγνυσθαι, διότι γίνεται τοῦτο μεθ' ὁρμῆς τινος Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ.

Κατα-ρρηκτικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ κινήσῃ τι καὶ ἐξαγάγῃ· - φάρμακα = κινητικά, καθαρτικά, ἰατρ.

Κατά-ρρηξις, ἡ, «κοιλίης»· κίνησις ὁρμητικὴ καὶ ἄφθονος τῆς κοιλίας Ἱπποκρ.

Κατά-ρρησις, ἡ· κατηγορία, κατάγνωσις, ἀρχ. λεξ. καὶ μτγν.

Κατα-ρρήσσω· καταρρήγνυμι, μτγν.

Κατα-ρρητορεύω, διὰ τῆς ῥητορείας, τῶν λόγων, καταβάλλω τινά, νικῶ, μτγν. Ἰδ. παθ. «καταρρητορευθεὶς καὶ ἡττηθεὶς» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 585· ἐν ῥητ. γυμνάσματι πρὸς ἄσκησιν ὁμιλῶ κατά τινος μτγν. declamare.

Κατα-ρριγέω· ῥιγῶ, φρίκη μὲ καταλαμβάνει βλέποντά τι Ἀπολ. Ρ. 3, 1132.

Κατά-ρριζος, 2· κατερριζωμένος Θεοφρ.

Κατα-ρριζόω· κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ ῥίζας, νὰ στερεωθῇ· «-τὸ θνητὸν γένος» Πλατ. Τιμ. 72, καὶ 77· - τὸ παθ. καταρριζοῦμαι = διπλώνω τὰς ῥίζας εἰς βάθος, στερεόμαι, μτγν.

Κατα-ρρίζωμα, τά· ἡ ῥιζῶν εἰς βάθος διπλωσις καὶ στερέωσις, μτγν.

Κατα-ρρικνόω· ζαρώνω, καμπουριάζω, ζουριάζω τι, ὡς γίνονται τινα φύλλα ὅταν ξηραίνωνται, μτγν. «κατερρικνωμένον» καμπύλον γενόμενον, ἐρρυτιδωμένον Σαμίδ.

Κατα-ρρινάω· τῷ ἐπομ. οὔτε ἕω τοῦ ἐμοῦ οὔτε ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἀπαντᾷ ἐν. καὶ παρατ.

Κατα-ρρινέω· λιμάρω τι ἐντελῶς, ἰδίως ἐντὸς τι λεπτόν, φίνον, μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου «ἀστεῖόν τι καὶ κατερρινημένον λέγειν» Ἀριστ. βατρ. 901, λεπτόν, εὐφυές· κατὰ Φρυν. ἐν Β. Ἀν. 9, 3 «τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρως διειργασμένον ὡς μηδὲ διαρρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι», τὸ παρ' Αἰσχ. 728 «βραχίων' εὖ κατερρινημένους» θὰ σημαίνῃ ἰσ. σκληρούς, στερεούς· τινὲς μεταβάλλουσιν εἰς τὸ «κατερρινωμένους» = μὲ δέρμα κεκαλυμμένους.

Κατα-ρρινίζω· τῷ ἀνωτ. ἐσφαλ. γραπ. Ἀριστ.

Κατα-ρρινόω (ῥινός)· μὲ δέρμα, κατά, περικαλύπτω Ἡσυχ.

Κατα-ρρῑπίζομαι· καταφέρομαι ὁπλιτῶν ἀνίμων Εὐμαθ.

Κατα-ρριπτάζω· τῷ ἐπομ. Ἡσυχ.

Κατα-ρριπτέω· τῷ ἐπομ. Μανεθ. 3, 99.

Κατα-ρρίπτω· ῥίπτω κάτω, καταστρέφω, ἀφανίζω· «εἰ... ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν» Αἰσχ. Ἀγ. 858· τὰ βασίλεια Πλουτ. Λουκουλλ. 34, ἀντίθ. τῷ ἐπαίρω Λουκ. Ἰωτ. συγγρ. 7· καταφρονῶ, «-ἐπαινοῦμεν, δόξαν» Δ. Σικ. 3, 15, 12.

Κατά-ρρις ἡ, κατάρριν -ινος, ὁ· ὁ ἀγκαμπουριτὴν καὶ εἰς τὰ κάτω ἐξέχουσαν μύτην, κορακομύτης Τζέτζ.

Κατά-ρρῑψις, ἡ· τὸ εἰς τὰ κάτω ῥίπτεσθαι, καταβυθή μτγν.

Κατα-ρροή, ἡ· ἡ πρὸς τὰ κάτω ροή, διεύθυνσις τοῦ ὕδατος ποταμοῦ Αἴσωπ.

Κατά-ρροια, ἡ· κατάρροος Πλουτ. παραγγελμ. σιλ. 385.

Κατα-ρροιβδέω· καταπίνω, ῥαφῶ Ἡσυχ.

Κατα-ρροιζέω· μετὰ ῥυίζου, ἤχου, οἷον ποιοῦσι τὰ ἐξακοντιζόμενα πράγματα, ἐπέρχομαι κατά τινος, καταβάλλω Νον. Δ. 1, 217, 6, 116.

Κατα-ρροΐζομαι· ἔγω κατάρρουν Διοσκ.

Κατα-ρροϊκός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κατάρρουν, Ἱπποκρ. - νοσήματα Πλατ. Τιμ. 86· - καταρροϊτικός, εἶνε ἐσφαλμ. γρ.

Κατά-ρροος, συνῆρ. κατάρρους, συν. ὁ καταρρέων, Φιλοστρ. συνηθ. οὐσ. ἡ πρὸς τὰ κάτω ροή, ῥύσις· «ὑπὸ ῥεύματός τε καὶ καταρρόου πάντα χρήματα ἔγεσθαι» Πλατ. Κριτ. 410· παρ' ἰατρ. ἰδ. ἡ γνωστὴ νόσος ὁ κατάρρους, ἢ ὡς ἡμεῖς συνηθ. λέγομεν, ἡ κατάρροή «οἱ κατάρρου νοσοῦντες» Πλατ. πολιτ. 3, 405· - δυσεντερία Β. Ἀν. 270·

Κατα-ρροπία, ἡ· ἡ πρὸς τὰ κάτω ροή, κλίσις Ἱπποκρ.

Κατά-ρροπος· καταρρεπής, παρ' Ἱατρ. «κατάρροπος ἡ νόσος» = ὕφεσις, morbi remissio.
Κατα-ρροφάνω· τῷ ἐπομ. Ἱπποκρ.
Κατα-ρροφάω τῷ ἐπομ. Ἀλ. Τραλλ
Κατα-ρροφέω· καταρρουφῶ Ἱπποκρ. Ξεν. Κυρ. 1, 3, 9.
Κατα-ρροιώδης, 2· ὑπὸ κατάρρου πάσχων Ἱπποκρ.
Κατα-ρρυής, 2· καταρρίων, καταπίπτων Σοφ. Ἀντ. 1010.
Κατα-ρρυθμίζω· καθιστῶ τὰ μέρη ὡς πρὸς τὸ ὅλον εἰς ῥυθμόν τινα, ὅ ἐστιν, εἰς ἀναλογίαν τινά, συμμετρίαν, εὐρυθμίαν, συμφωνίαν, μτγν. καὶ μτφ. «τὸν ἄγριον γέροντα καὶ φιλοδίκαστὴν καταρρυθμιζόμενον εἰς βίαν ἥμερον ὑπὸ τοῦ παιδὸς» Ἀθην. 5, 179.
Κατά-ρρυθμος, 2· ὁ εὔρυθμος, σύμμετρος, ἀνάλογος, λέγεται ἐπὶ ὑπερβολικῆς τέχνης τοῦ λόγου Λαγγ. π. ὕψ. 41, 1.
Κατα-ρρυπαίνω· καταμολύνω· καταλεριώνω, μτφ. «ἀναξίῳ ἐπιτηδεύματι τὴν αὐτοῦ πατρῴαν ἑστίαν» Πλατ. νόμ. 11, 919· «ταῖς κατηγορίαις ταύταις καταρυπανεῖν (οὕτως ὁ Βέκκερ) τὰς τῆς πόλεως εὐεργεσίας» Ἰσοκ. 12, 63, καὶ μτγν.
Κατα-ρρυπόω· τῷ ἀνωτ. μτγν. οἵτινες ἐσχημάτισαν καὶ τό, καταρρυπαρόω.
Κατα-ρρυσόω· κάμνω τι πλῆρες ῥυτίδων, καταρρυτιδώνω Μ. Ἐτ. 737, 71.
Κατά-ρρυτος, 2· ἄνωθεν ἕως κάτω βεβρεγμένος, πατισμένος· «νάπη χιόνι κατάρρυτα ποταμία» Εὐρ. Τρ. 1067· - κῆπος, Ἰλ. 777· «γῆ ἐνδρασος τε καὶ κατάρρυτος» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 10, 37· - κατάντης, καταφερὴς Πολυδ. 28, 12, 3· - κατακεκλυσμένος, προσκεχωσμένος, ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου Ἱππ. 2, 16.
Κατ-αρρωδέω, ἰων. = κατορρωδέω, φοβοῦμαι, ἁπαλ. καὶ μετὰ αἰτ. Ἱππ. 1, 34, 7. 38.
Κατα-ρρώξ -ῶγος, ὁ, ἡ· ὁ ὑπολειφθεὶς μετὰ τὴν ἀπόσπασιν ἢ ἀποκοπὴν καὶ κατάπτωσιν, ἀπότομος, ἀπόκρημνος· «καταρρῶγες πέτραι» Σοφ. Φιλ. 925.
Κατ-αρσις, (καταίρω), ἡ· κατάπλους τῶν νεῶν, καὶ ὁ τόπος, ὅπου καταπλέουσιν· «οἱ ὁπλῖται περὶ τὰς κατάρσεις τῆς νήσου ἐφύλασσον» Θουκ. 4, 26, Πλουτ. Πομπ. 65, καὶ μτγν. «χώρα οὔτε κατάρσεις ἀσφαλεῖς οὔτε λιμένας ἔχουσα» Δ. Κασ. 60, 11.
Κατ-αρτάω· κρεμῶ τι ἐκ τινος ἢ ἐπάνω εἴς τι Ἀριστοτ. προβλ. 3, 20· «ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσιν» Λουκ. Ἰρωτ. 12. Τὸ παρ' Ἱππ. 3, 80 «χρῆμα κατηρτημένον» = ἀκάθαρτον, κατηρτυμένον· οὕτως Ἱπποκρ. καὶ Γαλην. «οὐδὲ λέγουσι κατηρτημένον» = ἀκόπιμον, νοῦν ἔχον· ζῷε κατηρτίζω.
Κατ-άρτησις, ἡ· ἐσφαλ. ἀντὶ κατάρτισις.
Κατ-αρτία, ἡ· κατάρτισις Ἀρτεμιδ. 2, 53.
Κατ-αρτίζω· διευθετῶ, φέρω εἰς τάξιν, μέλος τι τοῦ σώματος ἐξαρθρωθὲν κατευθύνω, βάλλω εἰς τὴν πρωτίραν θέσιν του, μτγν. καὶ τῷ ἰατρ. ἀποκαθιστῶ· «κεῖνα πάντα καταρτίσαι εἰς τωὐτό» Ἱππ. 5, 106· ἴδ. «ναῦς, στόλον» ἐξοπλίζω, Πολυδ. 1, 21, 4· - τριήρεις Δ. Σικ. 13, 70· διαλύω τὰς ἔριδας, διαλλάττω Ἱππ. 5, 28· διευθύνω, κυβερνῶ Πλουτ. Μαρκελλ. 10, Κατ. νεωτ. 65.
Κατ-άρτιος, εὔχρ. τὸ θηλ. καταρτία, μτγν. καὶ οὐδ. κατάρτιον, συχν. μτγν. ὁ ἱστός, τὸ καὶ νῦν κατάρτιον τῶν πλοίων Ἀρτεμίδ. 4, 12.
Κατ-άρτισις, ἡ· διευθέτησις, παρασκεύασις, ἑτοίμασις, τελειοποίησις· «καὶ παιδεία Πλουτ. Θεμ. 2.
Κατ-άρτιαμα, τό· ἐξόπλισις, μτγν.
Κατ-αρτισμός, ὁ· κατάρτισις, μέλους τινὸς ἐξαρθρωθέντος εἰς τὴν οἰκείαν χώραν ἐμβολή, ἀρθρεμβόλησις, ἰατρ. διαλλαγὴ Ἡλ. Ἀλ.
Κατ-αρτιστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ διαλύων, διαλλάσσων, διαιτητὴς Ἱππ. 4, 161, Θεμιστ. λογ. 4, σ. 161.
Κατ-άρτυσις, ἡ· παρασκευή, διευθέτησις, διάταξις, ἀνατροφή· ἐπὶ τῶν ἵππων, ἄσκησις, δάμασις Πλουτ. Θεμ. 2.
Κατ-αρτύω· παρασκευάζω, εὐτρεπίζω· κυρ. ἐπὶ τῶν φαγητῶν, ἴδ. μὲ ἄρωμα, ἡδύσμα, παρασκευάζω «τοὺς κατηρτυμένους τῶν ζωμῶν ἰκμοὺς ἀποφαίνει τοὺς λόγους» Λουκ. π. Ἱστ. συγγρ. 45· ἐν γέν. διευθετῶ, φέρω εἰς τάξιν «ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν» Σοφ. Οἰ. Κ. 71· δαμάζω, παιδεύω «ἵππους καταρτυθέντας» Ἀντ. 474· πρβλ. «παῖς ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω κατηρτυμένην» Πλατ. νόμ. 7, 808· «μετὰ νοῦ καὶ μανθανόμενα καὶ καταρτυόμενα ὠφέλιμα», Μεν. 88 καὶ μτγν. «οὐ νέας φρενὸς ἀλλ' εὐμάλα βεβηκυίας καὶ κατηρτυμένης» Πλουτ. Σερτ. 27· ἁπτῶ «κατηρτυκώς» = τέλειος· κυρ. ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων, ὅταν ἐκβάλωσι πάντας τοὺς ὀδόντας» Ἡσυχ. Β. Ἀν σ. 105, 25· μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπ. Αἰσχ. Εὐμ. 451, ἔνθα ὁ Σχολ. «= τέλειος τὴν ἡλικίαν»· «κατηρτυκὼς κακῶν» = συνειθισμένος εἰς τὰς δυστυχίας Εὐρ. ἀπόσπ. Αἰολ. 19.
Κατ-αρχ-αιρεσιάζω· κατὰ τὴν ἐκλογὴν ὑπουργήματός τινος παραλείπω τινά, παραμελῶ, ἢ τὸν καταβάλλω Πλουτ. Γ. Γραχχ. 11, Λογγ. 24, 9, παθ.
Κατ-αρχάς, ἀρθάτ. κατ' ἀρχάς τὸ ἀρχή.
Κατ-αρχή, ἡ· ἔναρξις, ἀρχή· «πολέμου Πολυδ. 23, 2, 14, καὶ συχνὰ μτγν. ἐν δὲ ταῖς θυσίαις ἐπὶ τῶν πρώτων γινομένων ἱεροτελεστιῶν, ἀπονδὴ κτλ.
Κατ-άρχω· πρῶτος ἢ πρότερος ποιῶ τι, ἀρχίζω τι· «τίνες κατῆρξαν . . . μάχης» Αἰσχ. Περσ. 343· «ὁδοῦ κατάρχε» = πήγαινε ἔμπρός, πρῶτος Σοφ. Οἰ. Κ. 1023· «δεινοῦ λόγου κατῆρξας», Τρ 1125· «λόγων κατάρχομεν τῇ πόλει ὠφελίμων» Ἀριστ. Λυσ. 638· - μάχης Εὐρ. Ἱκ. 675· - λόγου Πλάτ. Πρωτ. 351· ἁπλ. συμπ. 177· «τοῦ καλεῖν» Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 11· μετὰ μετχ. «καὶ αὐτὸς οὕτω ποιῶν κατῆρχεν», Κυρ. 4, 5, 58· ἀπανιὼν, μετὰ αἰτ. «θαυμαστὸν γὰρ τινα ἀνὴρ κατῆρχε λόγων» Πλάτ. Εὐθυφρ. 283. Παρὰ μτγν. εἶμαι κύριός τινος, ἄρχων. Μέσ. κατάρχομαι, κάμνω τὴν ἀρχήν, ἀρχίνω· «τάδε κατάρχεται μέλος ἐμοὶ κλύειν φίλιον ἐν δόμοις» Εὐρ. Ἱππ. μ. 749· συνηθ. μετὰ γεν. Εὐρ. Φοιν. 543· «τῶν κατηρτειμένων

ἤδη τῆς ἐπουρανίου παρείας» Πλάτ. Φαιδρ. 256· «κατήρχοντο τῆς πρὸς τὸν βουνὸν προσβολῆς» Πολυβ. 2, 67, 1· ἰδ. εἶνε ἔκφρασις καθιερωμένη ἐπὶ τῶν συνηθειῶν, δι' ὧν γίνεται ἡ ἀρχὴ τῆς θυσίας· «Νέστωρ χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο» = ἔκαμνε τὴν ἀργὴν τῆς θυσίας μὲ τὸ νίψιμον τῶν χειρῶν κτλ. Ὀδ. γ, 445· καθιερώνω τὸ θῦμα ὅπως τὸ σφάξω Ἡρ. 2, 45· «μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου» Ἀριστ. ὄρν. 960· «κατάρξει θυμάτων», Φοιν 576, Δ. Ἀλ. 3, 36· «καὶ καθιερῶσαι» Πλουτ. Θεμιστ. 13. Καὶ παθ «ἡ (θεᾶ) σὸν κατῆρκται σῶμα» Εὐρ. Ἡρ. 601· πρβλ. καὶ τὸ ἀπάρχω· ἐντ. κτυπῶ, φονεύω· -τινὸς Λουκ. ἐνυπν. 3· «ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου» Πλουτ. Καισ 66, Μτφ. «θανόντα δεσπόταν γόοις κατάρξομαι», δι. γρ. κατάρξω θρηνῶ Εὐρ. Ἀνδρ. 1200.

Κατ-αρωματίζω· ἡδονὴν διὰ τῶν ἀρωμάτων προξενῶ, μέσ. Βυζ.

Κατα-σαίνω· κολακεύω πολύ, εὐχαριστῶ, Εὐμάθ.

Κατα-σαλπίζω· πληρῶ μὲ τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, μτγν.

Κατά-σαρκος, 2· πολύσαρκος, εὐτραφὴς Ἀθήν. 12, 550, ἀντίθ. τῷ κατάξηρος Ἀλκιφρ. ἀποσπ. 5.

Κατα-σαρκόω· κάμνω τινὰ εὔσαρκον, εὐτραφῆ, Βυζ. ἐντ.

Κατα-σάρκωσις, ἡ· εὐσαρκία, πολυσαρκία Εὐστ. 1656, 40.

κατα-σαρόω· σαρώνω ἐπιμελῶς, καλῶς Εὐσεβ.

Κατα-σάττω· κτυπῶν ἢ πατῶν τι τόπων, πυκνώνω· -γὴν Θεοφρ.

Κατα-σβέννυμι· σβήνω ὅλως διόλου· «κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ» Ἰλ. φ, 381, καὶ αὐγαὶ ἐν τμήσ. ἐξαντλῶ, ξηραίνω· - θάλασσαν Αἰσχ. Ἀγ. 932· - πηγήν, Ἐπτ. 556· ὁ παρκ. ἀμτδ. «κλαυμάτων ἐπίσαυτοι πηγαὶ κατεσβήκασι», Ἀγ. 862· «πῦρ κατασβέσεις» Ἀριστ. Λυσ. 375· μτφ. «χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν» = παύω Σοφ. Αἰ. 1128· - ἔριν, Οἰ. Κ. 423· «σμικρὸν ῥῆμα κατασβέννυσι τὰς ἡδονάς» Πλάτ. νόμ. 8, 838· «τὴν δυσχέρειαν κατασβέσαι», Πρωτ. 334· «ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενόν τε καὶ κατασβεννύμενον θυμόν», πολιτ. 8, 411· «κατασβεσθῆν», Τιμ. 49· «- τὴν ταραχὴν» Ξεν. Κυρ 5, 3, 55· «κατέσβεστο» Πλουτ. Ἀντ. 83· ἀμτδ. ἀορ. 6'. «καιόμενον τὸν χρυσὸν κατασβῆναι» Ἡρ. 4, 5.

Κατά-σβεσις, ἡ· παντελὴς σβέσις· - τῶν ἐμπιπραμένων Δ. Κασ. 54, 2.

Κατ-ασβολόω· κατακαλύπτω μὲ ἀσβόλην, ἐν τῇ ὑποθέσει Σοφ. Οἰ. τ.

Κατα-σεβάζομαι· σέβομαί τι λίαν, Βυζ.

Κατά-σεισις, ἡ· τὸ κατασείειν Ἱππακρ. καὶ μτγν.

Κατα-σεισμός· κατάσεισις, Βυζ.

Κατα-σείστης, ὁ· μηχανή, δι' ἧς σείοντες τὰ τεῖχη κατέρριπτον αὐτά, κριός, Βυζ.

Κατα-σείω· σείω, ὅπως βίψω τι κάτω, ὑπερκεῖται ἄνω, αἴον δένδρον τι, ὅπως κατερρίψω τὸν ἐπ' αὐτοῦ καρπόν· μτφ. καλῶ τινα διὰ συχνῶν προπόσεων νὰ πίνῃ, ὅπως τὸν μεθύσω, τὸν καταβάλω, ἢ, ὡς ἡμεῖς λέγομεν, τὸν βάλω κάτω· ὁ Ἀθήναιος, ἀναφερόμενος εἰς χωρίον τι τοῦ Μενάνδρου, λέγει «κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἐπὶ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων», 10, 431· ἐκπλήσσω, ταράττω, Φιλοστρ. καὶ ἄλλ. μτγν. - κατασείειν τῇ χειρὶ «κινῶν τὴν χεῖρα κλίνω αὐτὴν πρὸς τὰ κάτω ὅπως διὰ τοῦ τοιούτου μέσου τούτου δείξω, ὅτι οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ σιωπήσωσι Πολυβ. 1, 78, 3· «κατασείσας τῇ χειρὶ σιγὰν» Κ. Δ. μτγν. καὶ ἀπολ. «τὸ Γαδάτᾳ κατέσειον» = τοῦ ἔκαμναν σημεῖον μὲ τὴν χεῖρα νὰ σιωπήσῃ Ξεν. Κυρ. 5, 4, 4.

Κατ-ασελγαίνω· εἶμαι λίαν ἀσελγής Σουΐδ.

Κατα-σεμνύνω· καθιστῶ τι λίαν σεμνόν, σεβαστόν, ἐκκλ.

Κατα-σεύομαι· φέρομαι, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, εἰς τὰ ὀπίσω· «κῦμα κατίσσυτο καλὰ ῥέεθρα» = ἐπανῆλθε πάλιν μὲ ὁρμὴν ὀπίσω εἰς τὴν τοῦ ποταμοῦ κοίτην Ἰλ. χ, 382· «κατασσύμενόν περ ἰδρῶτα» Κ Σμ. 4, 270.

Κατα-σήθω· καθαρίζω τὸ ἄλευρον διὰ τοῦ σήτρου, λεπτοῦ κοσκίνου.

Κατα-σημαίνω· ἐπιθέτω ἀκριβῶς ἐπί τινος σημεῖα, κατασφραγίζω· «ἐπισκήψεις κατεσημασμένας ὑπ' ἀμφοτέρων» Πλατ. νόμ. 11, 937· συχνὰ ῥέα. Μεν 89· «κατέκλεισεν αὐτὰ καὶ κατεσημήνατο» Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 27· «- τὴν ἐπιστολήν», Κυρ 8, 2, 10 καὶ μτγν.

Κατα-σημαντικός, 8· σαφῶς δεικνύων τι, Λογγ. περὶ ὕψ. 32.

Κατα-σημειόομαι· κατασημαίνομαι Πουχ.

Κατα-σήπω· κάμνω, ἀφήνω τι νὰ σαπίσῃ ὅλως δι' ὅλου Ξεν. Κυρ. 8, 2, 21. Παθ σήπίζω ἐγὼ «ἕως ἂν κατασαπῇ, κατασαπήσθαι» Πλατ. Φαιδ. 86· «ἃ οὐ κατασήπεται» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 22· ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κατασάπηπα Ἀριστ. πλ. 1035.

Κατ-α-σθενέω· κάμνω τι ὅλως ἀσθενῆ «λουτρὸν . . κνημονὰς καταθενεῖ» Ἐπιγρ. ἀδ. 445.

Κατ-ασθμαίνω· ἐκφέρω ἄσθμα, πνοὴν κατά τινος, πρός τι, καταφυσῶ τι, ἐπὶ τῶν ζώων - χαλινῶν Αἰαν. Ἐπτ. 375.

Κατα-σιγάζω· κάμνω τινὰ νὰ σιγήσῃ, σιγὴν κελεύω, καταπαύω, πραΰνω Ἀριστοτ. Ζ 9, 8· - σάλπιγγα Ἰλ. Ζ 16,23 παθ. «τὰ Πινδάρου ἤδη κατασεσιγασμένα ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας» = οὐκ ἀναγινωσκόμενα Ἀθην. 1, 3· - ᾠ. ἐπίθ. -είος, 3 Κλ Ἀλ.

Κατα-σιγαίνω· τῷ προηγ. Πουχ.

Κατα-σιγαστικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ καταστιγάσῃ, Εὐστ.

Κατα-σιγάω· σιγῶ ὅλως, δὲν ὁμιλῶ περί τινος πράγματος Πλατ Φαιδ. 107.

Κατα-σιδηρόω· ἐπικαλύπτω ὅλον τι μὲ σίδηρον· «κριοὺς κατασεσιδηρωμένους προαγαγεῖν τοῖς τείχεσι» Δ. Σικ. 15, 51.

Κατα-σικελίζω· κάμνω τι ὅλον σικελικόν, μτγν.

Κατα-σικελίζω· τύρον σικελικὸν τυρὸν

τρώγω· ἢ τρώγω αὐτὸν μὲ σικελικὸν τρόπον Ἀριστ. αφ. 910.

Κατα-σιλλαίνω· περιγελῶ Ἱπποκρ.

Κατά-σιμος, 2· ὅλως δι' ὅλου σιμός.

Κατα-σινάζω· τῷ ἐπομ. «καί μου κατεσίναζε» Θεοκρ. 30, 32.

Κατα-σίνομαι· καταβλάπτομαι, Φωτ. παθ. καταβλάπτω, Ἡσυχ.

Κατα-σιτέομαι· τρώγω, τινά Ἡρ. 1, 126, Δ. Σικ. 3, 35.

Κατά-σιτος, ὁ, ἡ· ὁ κατατρώγων τι, ὁ καταδαπανῶν τὰ σιτηρὰ ἑαυτοῦ.

Κατα-σιωπάω· καθ' ὁλοκληρίαν σιωπῶ, οὐδὲν λέγω περί τινος· «ἐξεργασίας κατασιωπηθείσας», περὶ ὧν αὐδὲν ἐλέχθη Ἰσοκρ. 4, 27· καὶ ἁπλ. 3, 53 καὶ μτγν. ἐπιβάλλω σιωπήν· «τὴν γυναῖκα φοβηθέντες κατεσιώπησαν» Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 7, Δουκ. Ζ. τραγ. 13. Καὶ μέσ. σιωπὴν κελεύω, ἐπιβάλλω «κῆρυξ κατασιωπησάμενος ἔλεξε» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 20 καταπαύω, «κατασιωπήσασθαι τὸν θόρυβον» Πολυβ. 18, 29, 9· ῥ. ἐπιθ. κατασιωπητέον Ἰσοκρ.

Κατα-σιωπή, ἡ· ἐντελὴς σιωπή, Ἐπιγρ. ἐν Ποιητ. οἰκ. 2, σ. 398.

Κατα-σκαίρω· σκιρτῶ πρὸς τὰ κάτω Ὀππ. Ω. 4, 322.

Κατα-σκάπτω· σκάπτω εἰς βάθος Θεόφρ. Ἱ Φ 4, 13, 5, ἴδ ἐπὶ τῶν τειχῶν, σκάπτων ἐρημνίζω, καταβάλλω ἐκ θεμελίων· - Τροίαν Αἰσχ. Ἀγ. 511, Σοφ. Φιλ. 986· - δόμους, πόλιν Εὐρ. Ἡρ. μ. 566, Τρω. 1263· «πατρῴα ἑστία κατεσκάφη», Ἑκ. 22· καὶ πεζ. σύνηθ. Θουκ. 4, 109· «κατασκαφεῖη» Λυσ. 13, 8· «τὴν πόλιν κατεσκάφασιν» Ἰσοκρ. 14, 7· «πόλιν κατεσκάφθαι» Πολυβ. 3, 107, 4· «οἰκίαι κατεσκάφησαν» Δ. Σικ. 13, 57.

Κατα-σκαρτφάω· καταξεσχίζω, περιδρύπτω, ἁμύττω Ἀθην. 11, 507.

Κατα-σκαφή, ἡ· τὸ σκάπτειν εἰς βάθος καὶ ὀρύπτειν τι, τάφος «θάπτειν· - γῆς φίλαις κατασκαφαῖς» Αἰσχ. Ἐπτ. 999· «τάφον γὰρ αὐτῷ καὶ κατασκαφὰς μηχανήσομαι» 1028· «ζῶ· εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς» Σοφ. Ἀντ. 911. Συνηθ. καταβολή, καταστροφὴ δόμων Αἰσχ. Χο. 49· «πόλει κατασκαφὰς θέντες», Ἐπτ. 46· πρβλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 2320 καὶ πεζ. «τειχῶν» Λυσ. 13, 8.

Κατα-σκαφής, 2· κατεσκαμμένος· -οἴκησις = ὁ τάφος Σοφ. Ἀντ. 882.

Κατα-σκεδάζω· τῷ ἐπομ. Σουΐδ.

Κατα-σκεδάννυμι· σκαρπίζω, χύνω, ῥαίνω τι ἐπί τινος· «κατεσκίδασαν θερμὸν τοῦτο καθ' ὁμῶν» Ἀριστοτ. ὄρν. 535· «κατασκιδῶ τὴν μεγίστην ἀρύταιναν ὁμῶν» Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 3, 123· «τὰς ἁμίδας κατεσκεδάνυον» Δημ. 54, 4 καὶ μτγν. «τοσαύτην τινὰ μοῦ λόγων ἀμβροσίαν κατεσκίδασεν» Λουκ. Νιγρ. 3· «φήμην κατασκεδάσαι» = διαδοῦναι Πλατ. ἁπολ. 18· «κατεσκίδασται ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει» Λυσ. 10, 23· «ἀδοξίαν αὐτοῦ κατεσκέδασαν» Πλουτ. Θησ. 16· «-ὕβριν τινός» ἠθ. 10. Μέσ. «-τῶν μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας» = ῥαντίζω μὲ τὸ ποτήριόν τινα Ξεν. Ἀν. 7, 3, 32. Παθ. μτγν. ἐλέγχω, ἀνασκευάζω φήμην, κατηγορίαν.

Κατα-σκελετεύω· καταξηραίνω, κάμνω τι ἀσθενὲς καὶ ἀδύνατον ὡς σκελετόν· - ἑαυτοὺς Πλουτ. ἠθ. σ. 7· παθ. «περιδεῖν τὴν φύσιν τὴν αὐτῶν κατασκελετευθεῖσαν ἐπὶ τούτοις» Ἰσοκρ. 15, 268, καὶ μτφ. Δογγ. 2, 1.

Κατα-σκελετίω· τῷ προηγ. Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 481.

Κατα-σκελής, 2· κατάξηρος, λεπτός, ἀδύνατος, ἐπὶ τοῦ ὄφους Δ. Ἁλ.

Κατα-σκέλλω (σκέλλω)· κατάξηρον, στεγνόν, ἀδύνατον, ἄτροφον ποιῶ τι· «φαρμάκων χρείᾳ κατεσκέλλοντο» Αἰσχ. Πρ. 420· ὁ παρχ. κατέσκληκα = ὅλος ξηρός, στεγνὸς ὡς σκελετός εἰμαι· «ὁ κατασκληκὼς» Ἀλκιφρ. 3, 3, ἀντιθ. τῷ «ἀνειμένος» Φιλοστρ. γυμν. 3· «κατέσκληκεν ὅλως» Λουκ. ὑπνομ. 29.

Κατα-σκεπάζω· καταλαλῶπτω Ἰσοκρ. «ὅπλους κατεσκεπάσθαι» Ἀρτεμιδ. 2, 37.

Κατα-σκεπαστός, 3· κατεσκεπασμένος, μτγν.

Κατά-σκεπος, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 3, 636.

Κατα-σκέπτομαι· παρατηρῶ ἀκριβῶς, ἐορ. «-εἴ καὶ ἄλλο τι μένει» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 39· μελ. ἐν Πολυβ. 3, 95, 6 καὶ μτγν. αἱτιατ. ἔχουσι καὶ ἐν. Πολυβ. 3, 94, 7.

Κατα-σκήπω· κατασκεπάζω Μουσων. ἐν Στοβ. ἀνθ. 1, 84, Νον. Δ. 2, 110.

Κατα-σκευάζω· κυρ. θέτω ἕκαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του, συγυρίζω, καὶ μάλιστα σκεύη, διατάσσω· ἐντ. παρὰ Ξεν. οἰκ. 8, 18 ἡ φράσις «σκευῶν κατασκευή» = σκευῶν τάξις· ἴδ. ἑτοιμάζω, διευθετῶ, διατάσσω, κοσμῶ, ἐξαρτύω· -ὄγκους=φορτώνω Ἡρ. 2, 121· «ἱρὸν πλούσιον θησαυροῖσί τε καὶ ἀναθήμασι πολλοῖσι κατεσκευασμένον», 8, 33· «σκηνὴ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ κατεσκευασμένη», 9, 82· «ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμούς» Πλατ. συμπ 189· «-γυμνάσια, πόλιν» Πλάτ. νόμ. 6, 761, πολιτ. 8, 557 «κατεσκευασμένη αἰκία» = «πανθ' ὅσων δεῖ ἔχουσα» Β. Ἀν. 103, 28· - συμπόσιον, συνέδριον Πλατ. πολιτ. 2, 363, Πρωτ. 317· «πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθήσεσθαι» = μᾶλλα τὰ ἀναγκαῖα Δημ. 18, 194· - δημοκρατίαν Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 36· - χώραν = καλλιεργῶ καὶ κάμνω αὐτὴν παραγωγόν, Ἀν. 1, 9, 19· ἐπὶ πανούργων σχεδίων, συνών. τῷ μηχανῶμαι «μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα» Δημ. 45, 5· «πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι», 45, 20. Καὶ ἁπλ. «κατασκευάσας ὡς ἐγὼ εἶμι αἴτιος», 21, 110· ἐντ. «κατεσκευασμένοι δανεισταί» = ψευδεῖς 42, 28. Μέσ. καταρτύω τι δι' ἑαυτόν, ἐξοπλίζω· «τοὺς ἵππους χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 51· «τριήρεις ἐπὶ τὸν πόλεμον» Πλουτ. Θεμ. 4· - ναῦς Πολυβ. 1, 38, 8· - τὸν βίον Πλάτ. πολιτ. 10, 606· «κατασκευάζεσθαι ὡς αὐτοῦ τοῦ οἰκήσοντος» Λυσ. 24, 20· πρβλ. Θουκ. 2, 17· «κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις κατώρυγας ξύλῳ, ὀρόφημα· - τείχη

Πλουτ. Ἄλκ. 36· «πύργους κατασκευάσας» Ἡρωδν. 5, 6, 21· Παυσ. 3, 12, 9· παρὰ δὲ τεχνογρ. λέγεται ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀνασκευάζειν καὶ ἀνατρεῖν, καὶ σημαίνει, ἐμπεδῶνω δὲ' ἀποδεικτικῶν λόγων τὰ λεγόμενα ἢ ἐν θέμα Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 23. Ἀλλὰ «κατασκευάζειν πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἀκροατὴν»=ποιεῖν αὐτὸν εὔνουν εἶναι Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 19· «ἡγεμόνα» καθιστῶ, Ἰ. Ζ. 6, 19· ὁ δωρ. τόπ. «κατασκευάξας» ὑπάρχει ἐν Τιμ. Λοκρ. 94· β. ἐπίθ. κατασκευαστέος, 3, Γαλην. τὸ οὐδ. - τέον Ξεν. Πλατ.

Κατα-σκευασείω, ἴφετ. τοῦ προηγ ἐπιθυμῶ νὰ κατασκευάσω Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 36.

Κατα-σκευασία, ἡ· ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς, τὸ κάμωμα Σουίδ. ἐν λ. κῦφι.

Κατα-σκεύασις, ἡ· τῷ προηγ. μτγν.

Κατα-σκεύασμα· τό· πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἡτοιμάσθη, ἐγίνετο, μηχάνημα· «τὰ κατασκευάσματα» Πολυβ. 1, 48, 5· «τὰ ἐπὶ ταῖς χελώναις κατασκευάσματα», 9, 41, 3· ἐν γέν. ἀγγεῖον, σκεῦος, 4, 18, 8· «χαλκοῦς πίναξ τῶν Κορινθίων κατασκευασμάτων»=ἐργασίας Ἀθην. 4, 128· - οἰκοδόμημα Δ. Ἀλ. 3, 27· «τὰ κατὰ μέρος κατ.» = τὰ δωμάτια Πολυβ. 10, 27, 9· μέσον, ἐξεύρημα, μηχάνημα, δόλος Δημ. 23, 13.

Κατα-σκευασμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. μικρὸν σκεῦος, ἀρχ. μαθημ.

Κατα-σκευασμός, ὁ· κατασκεύασμα, μέσον, ἐξεύρημα, μηχάνημα «-ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν» Δημ. 24, 16· «ἐκ κατασκευασμοῦ»=ἐκ συνεννοήσεως Δ. Καισ. 38, 9.

Κατα-σκευαστής, ὁ· ὁ κατασκευάζων, ὁ διατάσων, εὐθετῶν, ἑτοιμάζων, ποιητής· «θεὸς τοῦ κόσμου κατασκευαστὴς» Τατιαν. λόγ. πρὸς Ἕλλην. σ. 144 Καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. = μηχανορράφος Σουίδ.

Κατα-σκευαστικός, 3· ὁ κατασκευάζειν δυνάμενος, ὁ πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειος· «-ἐνθυμήματα» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 26· - τινὸς Ἀθην. 1, 11· ἐπίρ. - ῶς, μτγν.

Κατα-σκευαστός, 3· κατεσκευασμένος, τεχνητὸς Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 13, καὶ μτγν.

Κατα-σκευάστρια· θηλ. τοῦ κατασκευαστὴς Λυκοφρ. 578.

Κατα-σκευή, ἡ· διευθέτησις, διάταξις, κατάρτυσις, κτίσις, οἰκοδόμησις· «-λιμένων ἢ νεωρίων» Πλατ. Γοργ. 455· ἐπὶ πλοίων Πολυβ. 1, 21, 1, ὅστις συχνὰ καὶ περὶ κτίσεως οἰκιῶν, ὀχυρωμάτων, μηχανῶν καὶ τῶν τοιούτων τὸ μεταχειρίζεται, οἰκοδόμημα· «τῆς κατασκευῆς τὰ ἴδαφη» Σχολ. κτίσματα Θουκ. 1, 10· «ἡ τῶν τειχῶν κατ.» Πλουτ. Ἄλκ. 36· «καὶ φύσει καὶ κατασκευῇ ὁ περίβολος ἠσφάλιστο» Πολυβ. 9, 27, 3· «-τοῦ σώματος» = ἡ ὀργάνωσις Πλατ. Γοργ. 477· ἴδε «καὶ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς», πολιτ. 8, 544· -τοῦ βίου, νόμ. 8, 842· «κατασκευή, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν καὶ μεθ' ἧς πολιτευόμεθα καὶ δι' ἣν ζῆν δυνάμεθα» Ἰσοκρ. 4, 27· οὕτω δὲ «κατασκευὴ πολιτικὴ» Πλατ. νόμ. 5, 736· - πολιτεύματος Πολυβ. 3, 118, 12· «ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ» Πλουτ. Περικλ. 8· - ἰδιωσμῶν Πολυβ. 4, 21, 4· ὅτι πρὸς ἐξάπλισιν τῆς οἰκίας χρησιμεύει, σκεύη, ἔπιπλα καὶ πολεμικὰ σκεύη Ἡρ. 9, 82· «φιάλας καὶ οἰνοχόας καὶ ἄλλην κατασκευὴν οὐκ ὀλίγην» Θουκ. 6, 46· πρβλ. Πλατ. πολιτ. 4, 419, Ξεν. οἰκον. 8, 18· μέσον, μηχάνημα πρός τι· «τέχναι καὶ κατασκευαὶ τοῦ κατηγόρου» Αἰσχίν. 2, 1 συχνὰ παρὰ Πολυβ. Παρὰ δὲ τοῖς τεχνογρ. βεβαίωσις τοῦ προτεθέντος πράγματος», ἀντίθ. τῷ ἀνασκευή, Ἑρμογ. προγυμν. 5.

Κατά-σκεψις, ἡ· ἀκριβὴς παρατήρησις, ἐξέτασις Στραβ. 6, 262.

Κατ-ασκίω· λίαν ἀσκῶ, μτγν. «δίαιτα ἀκριβὴς καὶ κατησκημένη» Πλουτ. Ἀγησ. 23.

Κατα-σκηνάω· τῷ ἐπομ. μτγν. Μέσ. καταλαμβάνω πού ἔδραν, κατοικίαν Πλατ. πολιτ. 10, 614.

Κατα-σκηνέω· τῷ ἐπομ. ὁ ἐν. εὔχρ. παρὰ μτγν. ὁ ἀόρ. «κατεσκήνησαν» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 33.

Κατα-σκηνόω· στήνω κάτω κάπου τὴν σκηνήν μου, τοποθετοῦμαι, ὅπως ἀναπαυθῶ· «ἵν' ᾧ κατεσκηνωκότε» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 2· καὶ ἐπὶ πτηνῶν, Κ. Δ.

Κατα-σκήνωμα, τό· σκίπασμα, παραπέτασμα Αἰσχ. Χο. 993.

Κατα-σκήνωσις, ἡ· ἡ τοποθέτησις τῆς σκηνῆς, ἡ σκηνὴ αὐτὴ Πολυβ. 1, 26, 5· ἐπὶ δὲ πτηνῶν φωλεὰ Ματθ. 8, 20.

Κατα-σκήπτω· καταφέρομαι, καταπίπτω μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν, ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ· «σκηπτοὶ ... ὅτι κατασκήπτουσιν εἴς τι» Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4· «ἀστραπαί τε καὶ βρονταὶ κατάσκηπτον» Δ. Σικ. 16, 81· «λέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι» Πλουτ. Λυσ. 31· Καὶ παθ. «χωρία κατασκηφθέντα» = προσβληθέντα ὑπὸ κεραυνοῦ Ἡσυχ. ὡσ. «-ἡ Ἶρις» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 22· «νέφος Πλουτ. Θεμ. 15. Συχνὰ λέγεται ἐπὶ δυστυχημάτων, ἅτινα ἐπέρχονται κατά τινος, ἐπὶ τῆς ἐκρήξεως πολέμων καὶ ἄλλων κακῶν· «εἰς κατέσκηψεν τύχη» Αἰσχ. Ἱκ. 322· ἐπὶ τῆς ὀργῆς «ὀργαὶ κατασκήπτουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας» Εὐρ. Ἱππ. 1418· «-ἡ μῆνις ἐς ἀγγέλους» Ἡρ. 8, 65· «-νέμεσις εἰς τούτους» Δ. Ἀλ. 3, 23· ἴδε «Λακεδαιμονίοισι κατέσκηψε μῆνις Ταλθυβίου» Ἡρ. 7, 134· πρβλ. Πολυβ. 24, 8, 11. Καὶ μετ' αἰτ. «οὐδὲ παύσεται χόλον πρὶν κατασκῆψαί τινα» Εὐρ. Μηδ. 94· ἐπὶ νόσων «κατέσκηψε εἰς χεῖρας καὶ πόδας» = προσέβαλε τὰς χεῖρας κλ. Θουκ. 2, 49· «ἡ νόσος κατασκῆψασα εἰς τὰς γυναῖκας» Ἱπποκρ. δι. γυν. - γυναικεῖν Δ. Ἀλ. 9, 40· «-λιταῖς θεάς» = προσκειμαι δεόμενος, λιπαρῶ Σοφ. Οἰ. Κ. 1011· ἐπὶ φήμης, διαδίδομαι, Ἀπ. Καρχ. 3, 25· καταντῶ, ἀποβαίνω, «ἔργον ἀνόσιον ἐς εὐτυχὲς κατασκῆψαι τέλος» Δ. Ἀλ. 3, 60· «ἡ πόλεμος εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέσκηψε», 3, 34.

Κατά-σκηψις, ἡ· καταφορά, κατάπτωσις, ἔκρηξις, προσβολὴ ἀσθενείας τινός Διοσκ.

Κατα-σκιάζω· καταλαλύπτω μὲ τὴν σκιὰν ἢ μὲ ἄλλο τι· «κατὰ δ' ἰσχίασαν βελέεσσι τιτήνας» Ὁσ. Θε. 716· «λαβὼν δ' ὀφάσματα ἱερά ... κατεσκίαζε» Εὐρ. Ἴων 1142· «ἢ καὶ κατασκιῶσι (μελλ.) θηλαῖς κόμαι»=καλύπτειν.

Σοφ. Οἰ. Κ. 407, καὶ πεζ. «κατεσκίασε πάντα σαρξὶ ἄνωθεν» Πλατ. Τίμ. 74.
Κατα-σκίασμα, τό· κατασκίασις, Κυριλλ.
Κατα-σκιασμός, ὁ· τῷ προηγ. Ἐκκλ.
Κατα-σκιάω· κατασκιάζω Ὁδ. μ, 436, Ὀππ. ἁλ. 3, 467.
Κατα-σκίδναμαι· κατασκορπίζομαι Πλουτ. ἠθ. σ. 776.
Κατά-σκιος, 2· κατεσκιασμένος· «κήρυκα κατάσκιον κλάδοις ἐλαΐας» Αἰσχ. Ἀγ. 479· «θαλλόν, ὡ κατάσκιον πᾶσαν γενέσθαι χθόνα» Σοφ. Ἠλ 417 καὶ μτγν. «χωρίον μεγίστοις κατάσκιον ἄλσεσι» Ἡρωδν. 1, 12, 3· «κράναν τ' αἰγείροισι κατάσκιον» Μνασαλκ. 8, (9, 333)· ἐν γέν. κεκαλυμμένος, «λάχνῃ δέρμα κατάσκιον» Ἡσ. ἔρ. 515· ἔτι, ἐνερ. πολλὴν σκιὰν παρέχων, ῥίπτων «τριῶν κατασκίους λόφους σείει» Αἰσχ. Ἑπτ. 366, Ἀριστ. Ἀχ. 929· «ἔρνεσι κατασκίοις» Εὐρ. Φοιν. 657.
Κατα-σκιρρόω· λίαν σκληρόν τι ποιῶ, καθ. ἀποσκληρύνομαι, παλαιοῦμαι, μτγν. γράφεται καὶ, κατασκιρόω.
Κατα-σκιρτάω· καταπηδῶ Αἰλ. Ἱ Ζ. 2, 6· καὶ μτγν. τινός, Πλουτ. ἰδίᾳ, καταγελῶ, χλευάζω τινά, μτγν.
Κατα-σκίρτημα, τό· πήδημα εἰς τὰ κάτω Εὐστ.
Κατα-σκληραίνω· κατασκληρύνω, μτγν.
Κατά-σκληρος, 2· λίαν σκληρός, ἀρχ μαθ.
Κατα-σκληρύνω. κατασκληραίνω Θεοφρ.
Κατα-σκόπευσις, ἡ· παρατήρησις, ἐξέτασις, ἔρευνα Εὐστ.
Κατα-σκοπεύω· παρατηρῶ, ἐξετάζω νὰ μάθω τι, ἐρευνῶ, Ο'.
Κατα-σκοπέω· τῷ προηγ. «ὅπη νοοῦεν ξύμμαχοι κατασκοπῶν» Εὐρ. Ἑλ. 1623 συνηθ. μέσ. Ξεν. ἀπορν. 2, 1, 22· «τὸς παρόντας ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω» Πολυβ. 10, 20, 2, κ. μτγν. ἴδε κατασκέπτομαι.
Κατα-σκοπή, ἡ· παρατήρησις, ἐξέτασις πρὸς πληροφορίαν, ἔρευνα Σοφ. Φιλ. 45· «μολεῖν εἰς κατασκοπήν» Εὐρ. Βακχ. 856· ἐν τῷ πλ. Θουκ. 6, 34· «οὓς ἐπεπόμφει ἐπὶ κατασκοπήν» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 9· «οἱ ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐκπεμφθέντες» Πολυβ. 3, 95, 8.
Κατα-σκόπησις, ἡ· τῷ προηγ. μτγν.
Κατα-σκοπία, ἡ· κατασκοποῦσα, παρατηροῦσα, ἐπίθ. Ἀφροδίτης· «κατὰ δὲ τὸ ἕτερον τοῦ περιδόλου μέρος στάδιόν ἐστιν Ἱππολύτου καλούμενον, καὶ ναὸς ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀφροδίτης κατασκοπίας· αὐτόθεν γάρ, ὁπόταν γυμνάζοιτο ὁ Ἱππόλυτος, ἀπέβλεπεν ἐς αὐτὸν ἐρῶσα ἡ Φαῖδρα» Παυσ. 2, 32, 3.
Κατα-σκοπικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατασκοπήν, μτγν.
Κατα-σκόπιον, τό· πλοῖον, ὅπερ κατασκοπεύει, φυλάττει, φρουρεῖ, Κικ Ἀττ. 5, 11, 1, catascopium.
Κατα-σκοπίς, -ίδος, ἡ· τῷ προηγ. γλωσσ.
Κατά-σκοπος, ὁ· παρατηρητής, ἐρευνητής, ἐξεταστής, «κατάσκοπον πολεμίων πέμπειν» Εὐρ. Ῥῆσ. 125· «τῶν λόγων» Ἀριστ. θεσμ. 588. Πο. 1 100. Θουκ. 8, 6· «κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας καὶ μαθεῖν ὅ,τι πράσσει ὁ Ἀσσύριος» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 16.
Κατα-σκορπίζω· παντελῶς σκορπίζω Εὐμαθ. καὶ μτγν.
Κατα-σκοτίζω, ὅλως σκοτίζω, καθ. Γαλην.
Κατά-σκυτος, 2· ὁ ἐν πολλῷ σκότει εὑρισκόμενος.
Κατα-σκυθρ-ωπάζω, τινός· δείκνυμαι σκυθρωπὸς πρός τινα Ἰωσ.
Κατα-σκυθρ-ωπάω· τῷ ἀνωτ. Σουΐδ.
Κατα-σκυλεύω· καταλαφυραγωγῶ Εὐμαθ.
Κατα-σκύλλω· καταξεσχίζω Κλ. Ἀλ.
Κατα-σκωλικιάω· κατασκωλικιάζω, Πυζ.
Κατα-σκώπτω, μέλ. κατασκώψομαι· καταγελῶ· -τινός Ἱππ. 2, 173.
Κατ-ασμενίζω· συμφιλιώνω, Πυζ.
Κατα-σμικρίζω· κατασμικρύνω Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 15.
Κατα-σμικρολογέω· κατηγορῶ τινα διὰ σμικρολογίαν ἢ ὡς σμικρολόγον, φειδωλόν· - τὴν φύσιν Ἱπποκρ.
Κατα-σμικρύνω· κάμνω τι μικρόν, ὑποτιμῶ, καταφρονῶ Ἀθην. 8, 359· - τὸ ἄνομα Λουκ. ἀλεκτρ 14· παθ. γίνομαι μικρότερος, ἀσθενέστερος Μ. Ἀντ. 8, 36.
Κατά-σμυρνος, 2· ὁ μυρίζων ἀπὸ σμύρναν Διοσκ. 1, 26.
Κατα-σμυρνόω· ἀλείφω μὲ σμύρναν Γρ. Νυσ.
Κατα-σμύχω· καῶ ἁλιάζων καίω, κατακαίω, ἐμπρήθω· «κατὰ δὲ σμύξει πυρὶ νῆας» Ἰλ. ι, 649· ἐκ τοῦ Ἑρωτος Θεοκρ. 3, 17· «ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο ῥρῖνα λύπα», 8, 90· «μὴ μάστιξ μὲ κατασμύξῃ;» Παυλ. Σιλ. 24, (5, 254) «κατεσμογμένον ὑποβλέψασα»=μὲ ἐμπαθὲς βλέμμα Ἡλιοδ. 7, 21.
Κατα-σμῶχω· κατατρίβω Νικ. θηρ. 860.
Κατα-σοβαρεύομαι, μέσ. σοβαρῶς, ὑπερηφάνως φέρομαι πρός τινα· -τινὰς Δ. Λαερ. 1, 81, κ. μτγν.
Κατα-σοβέω· καταδιώκω· «-πέρδικα εἰς φρέαρ» Παρθεν. 14, ἀρχ. λεξ.
Κατα-σοφίζω· διὰ σοφισμάτων καταβάλλω τινά, ἀπατῶ, «ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος κατασοφίζεται» Λογγ. 17, 1. Πλουτ. ἠθ. σ 80· συνηθ. μέσ. τί Δ. Σικ 17, 116.
Κατα-σοφισμός, ὁ· ἀπάτη διὰ σοφισμάτων, μτγν.
Κατα-σοφιστεύω· μὲ σοφίσματα φιλονικῶ κατά τινος· -τινός, μτγν.
Κατα-σοφιστής, ὁ· ὁ μὲ σοφίσματα κατά τινος ἀγωνιζόμενος Εὐστ.
Κατ-ασπάζομαι· ἐναγκαλίζομαι, φιλῶ, φιλίως ὑποδέχομαι Πλουτ. Κοριολ. 9, κ. μτγν.
Κατα-σπαθάω· διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἁβροτίας φθείρω.
Κατα-σπαθίζω· φανεύω μὲ τὴν σπάθην, Πυζ.
Κατα-σπαράσσω· καταξεσχίζω, κατακομματιάζω Ἀριστ. Ἱππ. 725· «παρθένον κατασπαραγμένην τὴν ἕδηται καὶ κόμην» Λουκ. ὄν. 22.
Κατα-σπαργανόω· τυλίσσω μέσα εἰς τὰ σπάργανα Φίλων.
Κατά-σπασις, ἡ· ἡ πρὸς τὰ κάτω βία Πλουτ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 9.

Προστατευόμενη ψηφιακή θέρμη

Κατά-σπασμα, τό· τό κατασπασθέν, καθελκυσθέν Θεοφρ. - μέρος Ἰωσ.
Κατα-σπαστικός, ὁ· κατάσπασις Πλουτ.
Κατα-σπαστικός, 3· ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κατασπᾶν Ἰατρ.
Κατα-σπαταλάω· κατασπαθάω Λουκ. Ἐπιγρ. 7 (11, 402) καὶ μτγν.
Κατα-σπάω· σύρω, τραβῶ πρὸς τὰ κάτω· «μολυβδὶς ὥςτε δίκτυον κατίσπασεν» Σοφ. Ἀποσπ. 783· «τῶν τριχῶν τινα» Ἀριστ. Λυσ. 725· «τὰ σημεῖα κατεσπάσθη Θουκ. 1, 63· «κατεσπάσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 6· ἰδ. - νῆας Ἡρ. 7, 193. Δ. Σικ. 19, 50· «ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς» Ἀλκιφρ. 3, 3· τραβῶ, καταιδάζω, καταπίνω Ἀριστ. βατρ. 756· Ἀντιφαν. Ἐν Ἀθην. 3, 104· διαρρηγνύω· - τάξεις Πολυδ. 1, 40, 13· - προφέρων ἐκφέρω βραχίως, μεταχειρίζομαι ὡς βραχύ, Δ. Ἀλ. π. συνθ. σ. 282.
Κατα-σπειράω· συντυλίσσω τι· «φῶς κατεσπειραμένον» Δ. Λαερ. 10, 101, φράσις ἀκατάληπτος.
Κατα-σπείρω· κατασπίρνω, καταχαλύπτω· «ἦδη καὶ λευκαὶ μὲ κατασπείρουσιν ἔθειραι» Φιλοδημ. 14 (11, 41)· διαδίδω· «εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶσιν» Πλατ. νόμ. 10, 891· ἔτι «πλούτῳ Ἑλλάδα» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 29· μτφ. γεννῶ «τὸν κατασπείραντά σε» = τὸν γεννήσαντα, τὸν πατέρα Εὐρ. Ἡρ. μ. 469· πρβλ. Πλατ. Τιμ. 91· παρασκευάζω· «ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις» Σοφ. Αἴ. 984.
Κατά-σπειτις, ἡ· ἡ μὲ ἱερὸν ὕδωρ ῥάντισις τοῦ θύματος Πλουτ. περὶ ἐκλ. χρηστ. 50· καθοσίωσις, ἁγνισμός, Σερτ. 14.
Κατα-σπίνδω· χύνω χαμαὶ ἢ ἐπί τινος ἀπονδήν, ὅ ἐστι οἶνον ἢ ἄλλο τι καθιερωμένον ὑγρόν· «χοὰς κατασπείσουσα» Εὐρ. Ὀρ. 1187· «κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀμβροσίαν» Ἀριστ. Ἱππ. 1094· ἰδ. ῥαντίζων μὲ ἱερὸν ὕδωρ τὸ θῦμα καθιερώνω αὐτὸ πρὸς θυσίαν, «ἄνθρωπον καταπείσαντες τύπτουσι μαχαίρᾳ» Δ. Σικ. 5, 31· «πρόβατα κατεσπεισμένα» = καθιερωμένα διὰ ῥαντισμοῦ εἰς θυσίαν» Πλατ. Ἀλεξ. 50 ἀπολ. «κατασπεῖσαι τοῖς θεοῖς» Πολυδ. 3, 11, 6· - τινά τινι «δακρύοις κατασπίνδω σε» = ὡς θυσίαν προσφέρω πρὸς τιμὴν δάκρυα Εὐρ. Ὀρ. 1239· καθοσιοῦμαι τινι Πλουτ Σερτ. 14· πρβλ. κατάσπεισις καὶ Στραβ. 3, 165 ἐν γέν. καθιερώνω, ἀφιερώνω «τρισσοῖς θεαῖς . . κατεσπείσθη πᾶς ὁ τῆς βίστος» Ἀντ. Σιδ. 73 (7, 27).
Κατα-σπίρχω· κατεπείγω, ἀναγκάζω τινὰ νὰ προχωρῇ ταχέως· «λῃστὰς ἐλαύνων καὶ κατασπίρχων δορί» Ἀριστ. Ἀχ. 1188, Θουκ. 4, 126· «ὁ ἄνεμος ἰσχυρῶς κατίσπιρχε» Δ. Κασ. 41, 66.
Κατα-σπεύδω· κάμνω τι, ὥςτε νὰ ἐπέλθῃ λίαν ταχέως· «τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος καὶ τὸ πρᾶγμα κατασπεύδων» Αἰσχίν. 3, 67 καὶ μτγν. ἰδ. τεχνογρ.
Κατά-σπευσις, ἡ· ἐπιτάχυνσις, ἐπείγ.
Κατα-σπιλάζω· μολύνω, Ἡσυχ. - ἀπροσδοκήτως ἐπιφαίνομαι, ἐφορμῶ Σουίδ. Ἐκκλ.
Κατά-σπιλος, 2· πλήρης νηλίδων Πορφυρ.
Κατα-σπιλόω· κατακηλιδώνω, μτγν.
Κατα-σπινθηρίζω· σπινθῆρας κατά τινος ἐκπέμπω Εὐστ.
Κατα-σπλεκόω, κατασπλεκῶσαι = κατελάσαι Ἡσύχ. Ἐπὶ αἰσχρ. σημ.
Κατα-σποδέω· ῥίπτω κάτω εἰς τὴν σκόνην, ξαπλώνω χαμαί, φονεύω Αἰσχ. Ἑπτ. 791· «τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατισπόδησεν» Ἀριστ. Θεσμ. 560 καὶ μτγν.
Κατα-σποδόω· τιμ προηγ. τεχνογρ.
Κατα-σπορά, ἡ· τὸ κατασπείρειν, ῥίπτειν κάτω εἰς τὴν γῆν τὰ σπέρματα, μτγν.
Κατα-σπορεύς, ὁ· ὁ ῥίπτων κάτω εἰς τὴν γῆν τὰ σπέρματα, μτγν.
Κατα-σπουδαζόντως· ἐκτενῶς Ἡσυχ. μὲ μεγάλην σπουδήν, ταχύτητα.
Κατα-σπουδάζω· μετ' ἐπιμελείας, σοβαρότητος, μεριμνῆς ἀσχολοῦμαι· τὰ ἀρχ. λεξ. φέρουσιν αὐτὸ ὡς ἐξήγησιν τοῦ ἐπείγω· συνηθ. μέσ. καὶ παθ. ἀπολ. ἐμβριθῶς εἶμαι ἠσχολημένος «κατασπουδάσασθαι» Ἡρ. 2, 173· «κατεσπουδασμένος ἀνὴρ» μετ' ἐμβριθείας, ἀσχολούμενος, 2, 174· καὶ μτγν. «ταχεῖα καὶ κατεσπουδασμένη παράκλησις» = σοβαρά Δ. Ἀλ. 4, 67· ὡς καὶ «κατεσπουδασμένως παιεῖσθαι τὰς δεήσεις 11, 61· - τινός = μέγαν πόνον καταβάλλω εἴς τι.
Κατα-σπουδασμός, ὁ ἐπιτάχυνσις, μτγν.
Κατα-σεύομαι· κατασεύομαι Νόν. ἐκ τοῦ
Κατά-σευτος, 2· ταχύς, ὁρμητικός Νόν. Δ. 21, 329.
Κατ-άσσω· κατάγνυμι Σχολ. Ἰλ. ν, 322, Ἀρτεμιδ. 1, 68.
Κατα-σταγμός, ὁ, «κατάρρους· τὸ ῥεῦμα τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον διὰ τῶν μυκτήρων, ὃ νῦν καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ καταγμόν» Β. Ἀν. σ. 270, 13.
Κατα-στάζω· στάζω πρὸς τὰ κάτω· τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ καταστάζοντος ὑγροῦ· «ἰδρὼς γέ τοι νιν πᾶν καταστάζει δίμας» Σοφ. Φιλ. 812· «ἕν' αἵματος βοαὶ τάφου καταστάζωσι» Εὐρ. Ἑλ. 991· «δάκρυα καταστάζοντα τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 2· τὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ σώματος ἐξ οὗ στάζει κάτω τὸ ὑγρόν· τὸ ὄνομα, ὅπερ ἐκφέρει τὸ ὑγρόν, τίθεται εἰς δοτ. «νόσῳ καταστάζοντα διαδρῦμι πόδα» Σοφ. Φιλ. 7· «φάλαρα ἀφρῷ καταστάζοντα» Εὐρ. Ἰκ. 587· - μτβ. -δάκρυ Εὐρ. Ἐκ. 760· «δάκρυ κατίσταζ' εὐτρίχου γενειάδος», Ἡρ. μ. 634.
Κατα-σταθμεύω· εἰς σταθμόν, σταῦλον, μάνδραν τοποθετῶ βοσκήματα Στραβ. 4, 200, stabulo· διὰ τῆς σταθμεύσεως ἐνοχλῶ, πιέζω 16, 1079.
Κατα-στάθμησις, ἡ· ἀστρονομικὴ παρατήρησις Ἐπικουρ.
Κατα-σταθμίζω· ζυγίζω, διὰ ζυγίσματος ὁρίζω.
Κατα-σταθμισμός, ὁ· τὸ καταστα θμίζειν, μτγν.
Κατα-σταλάζω· καταστάζω Εὐμαθ.
Κατα-σταλάω· τῷ προηγ. Νόν. Δ. 38, 434.
Κατά-σταλσις, ἡ· ἐπίσχεσις, κώλυσις, καταοχή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα-σταλτικός, 3· ὁ πρὸς καταστολὴν ἐπιτήδειος· -φάρμακα, ἰατρ. ὡς καί, «-μέλη» ἀντιθ. πρὸς τὰ «διεγερτικὰ τῆς ψυχῆς» Σ. Ἐμπ. πρ. μουσ. 19.

Κατα-σταμνίζω· τραβῶ τὸν οἶνον (ἐκ τινος μείζονος ἀγγείου) καὶ ἐγχύνω αὐτὸν εἰς σταμνίον, στάμνον, καταγγίζω, κατερῶ, λέξ. τῆς μέσ. κωμῳδ. Πολυδ. 7, 162· «κατεσταμνισμένος οἶνος»= οἶνος τραβηγμένος καὶ βαλμένος εἰς ἄλλο ἀγγεῖον (στάμνον) Θεοφρ. Ἴτι «κατεσταμνισμένας λαγύνας» Νικοστρ. ἐν Ἀθην. 11, 499.

Κατα-σταμνισμός, ὁ· ἐγχυσις, μετάγγισις οἴνου εἰς στάμνον, ἐξ εἴδους Συνεδέρου ἀντὶ καταστάθμισμός.

Κατά-στασις, ἡ· στάξιμον εἰς τὸ κάτω Γάλην.

Κατα-στασιάζω· κινῶ στάσιν κατά τινος, διὰ στάσεως καταβάλλω τινά, καθαιρῶ· «κατεστασίασαν ἀπόντα τὸν βασιλέα» Δ. Σικ. 19, 36· «Λυσανδρίδαν Ἀγησίλαος καταστασιάσας φυγαδευθῆναι ἐποίησεν ὑπὸ Λακεδαιμονίων» Θεοπομπ. ἐν Ἀθην. 13, 609 – τὴν βουλὴν Πλουτ. Περικλ. 9· -καθ' ἁπλῆν στάσιν, παράγω τὸν ἐναντίον κόμματος καταβάλλομαι, νικῶμαι Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 4· «καταστασιασθέντες ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου» Δημ. 44, 3· «καταστασιασθεὶς ὑπὸ Θεμιστοκλέους» Πλουτ. Θεμ. 11.

Κατα-στασιαστικός, 3· στάσεως ἐγειρτικός, στασιώδης· -θραῦς Ἰλιοδ. 7, 19.

Κατά-στασις, ἡ· 1) μτβ. ῥύθμισις, διάταξις – χορῶν Αἰσχ. Ἀγ. 23, Ἀριστ. Θεσμ. 958· ἰδ. ἡ μετὰ τὸν διορισμὸν ἐγκαθίδρυσις εἰς ἀρχήν τινα, «ἡ ἐκλογὴ καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων» Πλατ. πολιτ. 3, 414· -δικαστῶν, 4, 425· -ἀρχῶν, νόμ. 5, 735, Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 15· «αἱ περὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς καταστάσεις» Πλατ. νόμ. 6, 768· Καὶ ἀπολ. «μετὰ τὴν κατάστασιν θύσας τοῖς θεοῖς»= μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν Πολυδ. 3, 88, 7· ἐν Ἀθήναις ἰδ. ἡ τῶν πολιτῶν ἐκλογὴ καὶ κατάταξις εἰς τοὺς ἱππεῖς καὶ τὸ ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου λαμβανόμενον ἀργύριον πρὸς ἐξάπλισιν τοῦ ἵππου κατάστασις ἐκαλεῖτο «καταστάσιν ἀναπράττεσθαι» Λυσ. 16, 6· -παραλαβεῖν, 16, 7· ὁ δὲ Βοϊκχ. ἐκλαμβάνει τοῦτο ὡς μισθὸν τοῖς ἱππεῦσι διδόμενον ἐν καιρῷ εἰρήνης, οἰκ. Ἀθην. 1, σ. 269· ἐν δὲ τοῖς Β. Ἀν. σ. 270, 30 λέγεται, «κατάστασις ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν ἱππέων δοκιμασία». Παρουσίασις ξένων πρέσβεων εἰς τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον Ἡρ. 3, 46· -ἐγγυητῶν, τὸ παρουσιάζειν, διδόναι ἐγγυητάς, Δημ. 24, 103· -καταστολή, ἐμπόδισις, κατασίγασις, ἠρέμησις Ἱπποκρ. «ἔστω δὲ πρᾶυνσις κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 3· πρβλ. Πλατ. ὅρ. 412· παρὰ δὲ τοῖς τεχνογρ. λέγεται κατάστασις τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου, τὸ μετὰ τὸ προοίμιον, ὅπερ ἄλλως καὶ διήγησις καλεῖται, καὶ ἡ ἐν τούτῳ τῷ μέρει παρασκευαζομένη καταλλήλως τῶν δικαστῶν προδιάθεσις, constitutio causae· 2) ἀμτβ ὡς ἕκαστον πρᾶγμα ἢ πρόσωπον ἔχει φυσικῶς καὶ ἐθικῶς, κοινωνικῶς καὶ πολιτικῶς· «νυκτὸς ἡ καταστάσει» Εὐρ. Ῥησ. 111· «ἔχμᾶτο δὲ καταστάσει πρηγμάτων τοιῇδε» Ἡρ. 2, 173· «ὅσα ἐν ἀνθρώπου φύσει καὶ καταστάσει ἐγγίνεται», 8, 83· «τοιαύτης καταστάσεως ἐπιθυμεῖν» Ἰσοκ. 4, 115· «τὴν ὑπαρχοῦσαν περὶ Μακεδόνας τότε καὶ τοὺς Ἕλληνας κατάστασιν» Πολυδ. 2, 71, 2· -πόλιος=πολίτευμα Ἡρ. 5, 95· -πολιτίας Πλατ. νόμ. 8, 832· -πόλεως, πολιτ. 4, 426, Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 17· -ἡλικίας Ἱπτριδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 74, 35· προσώπου Πλουτ. ἠθ. 45· «τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν ἄγειν» Πλατ. πολιτ. 8, 547· ἐπὶ τῶν νόσων, ἰατρ.

Κατα-στατέον, β. ἐπίθ. ταῦ, καθίστημι· πρέπει τις νὰ διορίσῃ, ἐγκαταστήσῃ· -ἄρχοντα Πλατ. πολιτ. 2, 414· -ταξιάρχους Ξεν. Κυρ. 8, 1, 10, καὶ μτγν.

Κατα-στατήρ, ὁ, ἡ καταστατήρια=ἀφορτεμπτήρια Ἡσυχ.

Κατα-στάτης, ὁ· εὐτρεπιστής· – δόμων Σοφ. Ἠλ. 72, καὶ Σχολ.

Κατα-στατικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ καταστήσῃ, νὰ εὐτρεπίσῃ, νὰ καθησυχάσῃ Πλουτ. Λυκ. 4, καὶ μτγν.

Κατα-στατόν, τό· κατὰ τὸν Σχολ. Θεόκρ. 9, 21 «ἄμυλον δὲ λέγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν, ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ σεσηπότος καὶ ἀποπεπεπασμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον»· εἶναι λοιπὸν εἶδος χαλδᾶ κατεσκευασμένου ἀπὸ νισαστὴν (ἄμυλον)· ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ ὁμοιάζει μὲ τὴν τῆς μουσταδήπιτας.

Κατα-στεγάζω· καλύπτω τι ἄνωθεν μὲ στέγην, καλύπτω· «ῥῶφι τὸν νέκυν» Ἡρ. 4, 71, Πλατ. Κριτ. 115· «τὸς ὄροφας καταστέγασαν λίθιναι δοκοί» Δ. Σικ. 2, 10.

Κατα-στεγανόω· ἴδε καταστεγνόω.

Κατα-στέγασμα, τό· σκέπασμα, στέγη, Ἡρ. 2, 155.

Κατά-στεγνος, 2· κατακεκαλυμμένος, μτγν.

Κατα-στεγνόω· κατακαλύπτω· Ἀθην. 5, 207, ὡς δι. γρ. Γεωπ. 13, 14, 7.

Κατά-στεγος, 2· στέγην ἄνωθεν ἔχων, σκεπασμένος, κεκαλυμμένος· – αὐλαί Ἡρ. 2, 148· – δρόμος Πλατ. Εὐθυδ. 273· – νεωσσοί Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 14· – σύριγγες Πολυδ. 9, 41, 9.

Κατα-στείβω· πατῶ τι μὲ τοὺς πόδας, πατῶ· «ἐφ' ἃς (δαίμονας) τὸ πρῶταν ἔκυυ καὶ κατέστειφας πέδον» Σοφ. Οἰ. Κ. 468· πατῶν τι ὀλίβω, καταπατῶ Σαπφ. ἐν Δημ. Φαλ. π. ἑρμ. 106.

Κατα-στέλλω καταβαίνω, ἐπιστρέφω, ἐκπλέρχομαι· «εἰς ἄστυ κατέστειχεν» Ἀντιφιλ. 33 (9, 298)· τινὸς Νον. παραφρ. Ἰωάν. 4, 230.

Κατα-στέλλω· 1) εὐθύνω, κοσμῶ, συγυρίζω, τάζω· «-πλόκαμον» Εὐρ. Βακχ. 931· ἐνδύω, «κατέστειλόν με τὰ περὶ τὸ σῶμα» Ἀριστ. Θεσμ. 256· 2) καταβάζω· «τὰς βόδους Δ. Ἀλ. 8, 44· – κατέχω, ἐμποδίζω, καταπραΰνω Εὐρ. Ἱ. Α. 934· «κἀθάρσ κατεστάλλειν τὸ πυρῶδες δυναμένη = τὸ πάθος Ἀθην. 14, 624, καὶ μτγν. -τὴν ταραχὴν Σ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλίας

Ἐμπ. πρ. ἠθ. 131· ὁ Δ. Σικ. ἀντιθ. τοὺς «τολμηροὺς» πρὸς τοὺς «κατεσταλμένους τοῖς ἤθεσι»· «τὸ φρόνημα αὐτῷ κατέσταλται καὶ μεμείωται» «ἐταπεινώθη Λίλ. Ἰ. Ζ. 4, 29.

Κατα-στενάζω· τῷ ἐπομ. Ἀλκιφρ. 3, 36, καὶ μτγν.

Κατα-στενοχωρέω, καταστενοχωρῶ, Βυζ.

Κατα-στένω· ἐκφέρει μεγάλους στεναγμοὺς διά τινα, ἐνερ. τινά Σοφ. Οἰ. 1442· «τὸν θανόντα πατέρα» Εὐρ. Τρω. 318· - τινός Σοφ. Ἤλ. 862· - ὑπέρ τινος, θρηνῶ, Εὐρ. Ἰ. Α. 470.

Κατα-στερεόω· καταστερεώνω, μτγν.

Κατ-αστερίζω· θέτω τι ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀστέρων, μεταθέτω τι εἰς τοὺς ἀστέρας, Σχολ. Ἰλ. σ, 486· ἐν οὐρανῷ Δ. Σικ. 4, 61· «τούτῳ θυγατέρες ἦσαν ἑπτά, αἱ νῦν ἐν οὐρανῷ κατηστερίσθαι λεγόμεναι» Δ. Ἀλ. 1, 61· - κοσμῶν τι μὲ ἀστέρας, μτγν.

Κατ-αστέρισις, ἡ· ἡ τῶν ἀστέρων πρὸς ἀλλήλους θέσις καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀγμματιζόμενον σχῆμα, ἀστερισμός, γλωσ. constellatio.

Κατ-αστερισμός, ὁ· ἡ μεταξὺ τῶν ἀστέρων κατάταξίς τινος· σύγγραμμά τι τοῦ Ἐρατοσθένους ἐκαλεῖτο, Καταστερισμοί, ἐν ᾧ ἐπραγματεύετο περὶ τῶν ἀστερισμῶν καὶ τοῦ μυθολογικοῦ αὐτῶν ὀνόματος.

Κατ-άστερος, 2· ἀστέρας ἔχων, πλήρης ἀστέρων, μτγν.

Κατ-αστερόω· καταστερίζω μτγν.

Κατα-στεφανόω· καταστεφανώνω· «- ῥόδοις τινά» Στρατ. 31 (12, 189).

Κατα-στεφάνωσις, ἡ· στεφάνωμα, Ἐπιγρ.

Κατα-στεφής, 2· κατεστεμμένος, στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορῶν· - ἀνήρ Σοφ. Τρ. 177.

Κατα-στέφω· περιβάλλω τινά ἢ τι μὲ στέφανον ἢ μὲ ἄλλο τι ὅμοιον μὲ στέφανον, καλύπτω τι μὲ στέφανον· «- ῥόδοις κάρηνα» Ἀνακρ. 7, 8. Ἰδ. ἐν ταῖς τελεταῖς περιβάλλω, καλύπτω τι μὲ ἄλλο τι· «κλάδος τῆς ἱερᾶς ἐλαίας ἑρίῳ λευκῷ κατεστεμμένος» Πλουτ. Θησ. 18· -βωμὸν Εὐρ. Ἡρακλ. 125· ἔτι «- πλόκαμον χερνίβων παγαῖς», Ἰ. Α. 1478· «- τινὰ χεροῖν» Ἡρακλ. 227· νεκρόν, μὲ τὰς νομιζομένας θυσίας, Φοιν. 1626· ἐπίθ. -τέον.

Κατα-στηλίτευω· κυρ. ἐγγράφω τινα ἐπί τινος στήλης, γράφω εἰς δημόσιόν τι μέρος καὶ κατακρίνω τινά, κατηγορῶ, στιγματίζω· «τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα» Λουκ. ἐτ. διαλ. 4, 2.

Κατα-στηλο-γραφέω· ἐγγράφω ἐπὶ στήλης τινὸς Εὐμαθ.

Κατα-στηλόω· διακρίνω τι μὲ στήλας· «ὁδὸς κατεστηλωμένη» Πολυβ. 34, 12, 3· στηρίζω τι μὲ στήλας, μτγν.

Κατά-στημα, τό· κατάστασις, ὡς ἕκαστον πρᾶγμα ἢ πρόσωπον εἶνε καταστημένον, εὑρίσκεται σωματικῶς καὶ πνευματικῶς· «ἰδοῦσα αὐτὸν ἐν οἵῳ ἦν καταστήματι» Ἀθην. 5, 219· «τὸ κατὰ μέθην κατάστημα», 2, 38· «τὸ κατὰ φύσιν κατάστημα» = ἡ φυσικὴ κατάστασις καὶ ἕξις τοῦ σώματος, Διοσκ. 6· «τὸ σύνηθες κατάστ.» = ὡς τις συνήθως ἔχει, Πλουτ. Μαρκελ. 23· «τὸ ἴλαρὸν τῆς ψυχῆς» Μ. Βασιλ. ἐπὶ τοπικ. καὶ κλιματικῆς καταστάσεως - χωρίων Ὁρειβ. «θερινὸν κατάστ.» Πλουτ. ἠθ. σ. 1157· «αἰθρίου ὄντος τοῦ καταστήματος» Διοσκ. ἴντ. ὁ καιρός, ἡ τῆς ἀτμοσφαίρας κατάστασις Πολυαιν. 5, 12, 3· - ἐπὶ τῆς πολιτείας, πολίτευμα «τὸ Λακωνικὸν κατάστημα» Πολυβ. 6, 50, 2· παρὰ τοῖς ἐκκλ. συγγ. = ἐνδυμασία, στολή.

Κατα-στηματικός, 3· εὐσταθής, ἥρεμος· «βλέμματι καὶ κινήματι πρᾴῳ καὶ καταστηματικός» Πλουτ. Τ. Γρακχ. 2, ἀντίθ. τῷ ἐκστατικὸς Σχολ. Πλατ. πολιτ. 3, σ. 131.

Κατά-στημον, τό· στημόνιον Ἡσυχ.

Κατα-στηρίζω· 1) στηρίζω τι ἐπί τινος, στερεώνω Ο'. παθ. Εὐρ. ἀποσπ. ἐν Ἀθην. 10, 454· 2) κατασκήπτω, ἐπὶ τῶν νόσων Ἱπποκρ.

Κατα-στιβαδεύομαι· κάτω ἐπὶ στιβάδων τεντώνομαι, ἐξαπλώνομαι, Βυζ.

Κατα-στιγής, 2· κατάστικτος, Βυζ.

Κατά-στιγμα, τό· σημεῖον, κηλὶς Σχολ. Δ. Περ. 443.

Κατα-στίζω· καλύπτω τι μὲ στίγματα· «οἱ κατεστιγμένοι» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 2· «τὴν χροιὰν κατέστικται» Δ. Κασ 43, 23, καὶ μτγν.

Κατά-στικτος, 2· πλήρης στιγμάτων, σημείων· - δοραὶ Εὐρ. Βακχ. 696, Δ. Περ. 183.

Κατα-στιλβόω· λίαν στιλβόω· «τὸ κατεστιλβωμένον τῆς λέξεως» Γρ. Νυσ.

Κατα-στίλβω· καταυγάζω, καταλάμπω· «- ὀψόθεν σέλας» Ὁμ. Ὕμ. Ἀρ. 10· ἀμτβ. μτγν.

Κατα-στοιχειόω· τῷ ἐπομ. «τύπος κατεστοιχειωμένος» = στοιχειώδες διάγραμμα, σχέδιον Δ. Λαιρ. 10, 35.

Κατα-στοιχίζω, τινά· διδάσκω τινὰ τὰ πρῶτα μαθήματα, τὰ στοιχεῖα, Πλουτ. ἠθ. σ. 1036.

Κατα-στολή, ἡ· ἐμπόδισις, κατάπαυσις Δ. Σικ. 15, 94· ἴντ. ἡσυχία, ἠρεμία Ἐπικτ. καὶ μτγν. - περιβολῆς, μετριότης, κοσμιότης περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, εὐσχημοσύνη Πλουτ. Ποιρικλ. 5· ἐνδυμασία, Κ. Δ.

Κατα-στολίζω· μετὰ ὑπερβολῆς καὶ φορτικότητος κοσμῶ, στολίζω Πλουτ. ἠθ. 65.

Κατα-στομίζω· ἐπιστομίζω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ· - τοὺς βοῶντας Πλουτ. Ἀριστ. 4.

Κατα-στομίς, -ίδος, ἡ· «μέρος τι ταῦ αὐλοῦ, τὸ ἐνόλμιον» Ἡσυχ.

Κατα-στόμόω· στομώνω τι πολύ, κάμνω, ὀξύ, κοπτερὸν Εὐμαθ.

Κατα-στοναχέω· στενάζων θρηνῶ τινα, κλαίω· «οἰκτρὰ δ' ὑπὲρ τύμβοιο κατεστονάχησαν ἑταῖροι κείμενον» Ἀγαθ. 83 (7, 574).

Κατά-στοργος· φίλιος, Γλωσσ.

Κατα-στορέννυμι· καταστρώνω, σκεπάζω «κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισιν» Ὀδ. ρ, 32· «Ἕκτορα λάεσσι κατεστόρεσαν» Ἰλ. ω, 798· ξαπλώνω χαμαὶ «ἐπιπεσόντες δὲ κατεστόρεσαν αὐτέων ἑξακοσίους» Ἡρ. 9, 69· τὴν θάλασσαν = καταπαύω τὰ κύματα, κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς ὁμαλήν· μτγν. «ἀνωμαλίαν» Πλουτ. Λυκ. καὶ Νομ. 2· τὴν φιλοτιμίαν Λουκουλλ. 5· «καὶ ἀναπαῦσαι τὴν πόλιν» Νικ. 9· ἴδε καταστρώννυμι.

Κατα-στόρνυμι, π. καστόρνυμι· ἰδ. τὸ προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Κατα-στόρεσις, ἡ· καττάστρωσις, = τῶν ἀμπέλων Γεωπ. 3, 3, 8.
Κατα-στοχάζομαι· κυρ. κατὰ τοῦ σκοποῦ βάλλω, εἰκάζω, τυγχάνω τινός, τι Πολυδ. 12, 13, 4· τὸ μέλλον Δ. Σκ. 19, 39· - τινός=ἐπιτυγχάνω, μτγν. ρ. ἐπιθ. - τέον.
Κατα-στοχασμός, ὁ· ἐπίτευξις, εἰκασία Δ. Σικ. 1, 37.
Κατα-στοχαστής, ὁ· ὁ εἰκάζων, τεκμαιρόμενος Σουΐδ. ἐν λ. προφητεία.
Κατα-στοχαστικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστοχάζεσθαι Κλ. Ἀλ.
Κατα-στραγγίζω· πολὺ στραγγίζω, Ο'.
Κατ-αστράπτω· ἀστράπτω ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω «τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταίου νάπους Διὸς καταστράπτοντος» Σοφ. Τρ. 437· ἀπρασωπ· «κατήστραψε» Πλουτ. Γαλβ. 23· ἐνερ. μτβ. βάλλω τινὰ μὲ τὴν ἀστραπήν, κεραυνὸν Θεμιστ. λογ. 27, σ. 338· τυφλώνω, - τὰς ὄψεις Πλουτ. Τιμ. 28· μὲ λάμψιν πληρῶ τι, «ἐπιχρύσοις ὅπλοις τὸ πεδίον» Ἡλιοδ. 9, 14.
Κατα-στρατεύομαι· ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, ἐπιφέρω πόλεμον, πολεμῶ· τινός, Κλ. Ἀλ. καὶ μτγν. οἱτινες ἔχουσι καὶ τὸν ἐνεργ. τύπ. «-χώραν»=ὡς στρατιώτης καταπολεμῶ, μτγν.
Κατα-στρατ-ηγέω· καταβάλλω τινὰ διὰ στρατηγήματος, δόλου· - τοὺς ὑπεναντίους Πολυδ. 3, 71, 1· «κατιστρατηγῆσθαι» Πλουτ. Τιμ. 11.
Κατα-στρατήγια, ἡ· ἐπικράτησις διὰ στρατηγήματος Ἰωσ. καὶ μτγν.
Κατα-στρατο-πεδεία, ἡ· ἡ τοῦ στρατοῦ τοποθέτησις ἐν τῷ στρατοπέδῳ, διαμονή, ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ βίος Ἀθην. 12, 539· πρβλ. Αἰλ. Π. Ἱ. 9, 3.
Κατα-στρατο-πεδεύω· καταλαμβάνω μέρος τι διὰ στρατιωτῶν καὶ τοποθετῶ ἐν αὐτῷ τοὺς στρατιώτας· - τοὺς στρατιώτας Ξεν. Κυρ. 7, 2, 8· - τὸ ναυτικόν, Ἑλλ. 6, 2, 7· - εἰς πόλιν Πολυδ. 1, 30, 15· «-ἐν τῇ πόλει», 1, 73, 3. Μέσ. τοποθετῶ ἑμαυτὸν ἐν στρατοπέδῳ Ξεν. Ἀν. 3, 4, 18.
Κατα-στρεβλόω· στρέφων τὰ μέλη τοῦ σώματος μὲ βίαν προσπαθῶ νὰ ἐκβάλλω αὐτὰ παντελῶς ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτῶν θέσεως, βιασμένος, κολάζω· - τινὰ Πλουτ. Ἀρταξ. 19.
Κατα-στρεπτικῶς· καταβλητικῶς, ἀναστρεπτικῶς Σχολ. Λουκ. δὶς κατηγ. 21.
Κατα-στρέφω· 1) στρέφω τὸ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, γυρίζω τὸ ἄνω μέρος πρὸς τὰ κάτω, ὡς ποιῶ, ὅταν κενὸν φιάλην Ὁμ. Ὀμν. Ἀπολλ. 73, Σωταδ. ἐν Ἀθην. 7, 293 - ἐπὶ τῆς ἀροτριώσεως τοῦ ἀγροῦ Ξεν. Οἰκ. 17, 10· ἐνεστ. καταβάλλω, καταρρίπτω· - εἰκόνας Δ. Λαερ. 5, 82. Ἐπὶ τῶν παλαιστῶν Λουκιλλ. (11, 163)· φθείρω «τὰ προάστεια ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατέστραπτο» Ἡρωδ. 8, 4, 22 «τὸν στέφανον κατεστραμμένον» Πλουτ. Βρουτ. 39· ἐξ ἑνὸς ἀντικειμένου εἰς ἕτερον τρέπω τὸν λόγον «κατέστρεψε λόγαν εἰς πολιτείαν» Δημοπαρ. Λιβαν. «ἐπειδὴ κατέστρεψεν εἰς φιλανθρωπίαν τοὺς λόγους ὁ Φίλιππος» Αἰσχιν. 2, 39· 2) τελειώνω, ἰδ. τελευτῶ τὸν βίον «κατέστρεψε τὸν βίον» Πλουτ. Θησ. 19, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 13, 31· «βιοὺς δ' ἔτη ἐνενήκοντα κατέστρεψε τοῦ ζῆν» Δ. Λαερ. 8, 78· συχνὰ ἄνευ ἀντικειμένου «κατέστρεψεν αἷμα ταύρειον πιών» Πλουτ. Θεμ. 31 καὶ μτγν. ὡς Ἀρρ. Ἀν. 7, 3, 1. Καὶ ἀμτβ. «ἤδη τῆς ἡμέρας καταστρεφούσης» Πλουτ. Σολ. 29 «ἕως τι Ἀλκιφρ. 3, 70· «ἡ Ἀράτου σύνταξις ἐπὶ τούτοις καταστρέφει τοὺς καιρούς» Πολυδ. 4, 2, 8. Καὶ μτβ. «καταστρέφειν τὴν βίβλον»=τελειώνειν Πολυδ. 3, 118, 10· -τοὺς λόγους, 23, 9, 1 «οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα, ὡς ἐναντία γίνεσθαι τοῖς προσδοκωμένοις»=ἔτρεψεν οὕτως, ὥστε Δειν. 1, 32· 3) μέσ. στρέφω τι ὅλως δι' ὅλου πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, ὑποτάσσω, κυριεύω «κατεστρέφοντο τὴν ἄλλην Μακεδονίην» Ἡρ. 8, 198· «τοὺς μὴ τὰ σὰ φρονέοντας ῥηϊδίως καταστρέψεαι», 9, 2, Θουκ. 3, 13, Ξεν. Κυρ. 1, 5, 2· «-ἀκούειν σου κατέστραμμαι τάδε»=ἠνάγκασμαι Αἰσχ. Ἀγ. 930· καὶ παθ. «κατεστράφατο»=κατεστραμμένοι ἦσαν Ἡρ. 1, 141· «τὰ κατεστραμμένα ἔθνη»=ὑποτεταγμένα Ξεν. Κυρ. 8, 6, 1· καὶ ἐνεργ. «αὐτὴ χρηταμένος τῇ γνώμῃ πάντα κατέστραπται καὶ ἔχει»=πάντα ἔχει στρέψει κάτω ὑφ' ἑαυτόν, ἤτοι ἔχει ὑποτάξει εἰς ἑαυτὸν καὶ κατέχει Δημ. 4, 6, Ἰσοκ. 5, 21, Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 8· ὁ δὲ ἀορ. «κατεστράφθησαν», μὲ τὴν δι. γρ. «κατεστράφησαν» παρ' Ἡρ. 1, 130· «-καταστραμμένη λέξις»=λόγος ἐκ περιόδων συνιστάμενος, ἀντίθ. τῷ «εἰρομένῃ» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9.
Κατα-στρηνιάω· ὑβριστικῶς, ἁπλάστως φέρομαι πρός τινα, τινός, Κ. Δ.
Κατα-στροφεύς, ὁ· ὁ καταστρέφων, γλωσ.
Κατα-στροφή, ἡ· 1) μετατροπή, ἀνατροπή, καταβολή, φθορά· «νὸν καταστροφαὶ νέων θεσμίων» Αἰσχ. Εὐμ. 468· 2) ὑπόταξις, κυρίευσις· - τῶν πολίων Ἡρ. 1, 6 «ποιεῖσθαί τινος»=καταστρέφεσθαι, 6, 27· 3) τροπή, ἔκβασις, τέλος· «ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφὴ» Αἰσχ. Ἱκ. 437· «ὁπότε βίου πέρασιν καὶ καταστροφὴν τινα» Σοφ. Οἰ. Κ. 103· ὁ Θάνατος Θουκ. 2, 42· ὡς «τοῦ βίου» Πολυδ. 5, 54, 4. Καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης ταύτης καὶ γενικωτ. «καταστροφὴ καὶ συντέλεια τῶν γεγονότων», 3, 1, 9· «καὶ ἔξοδον λαμβάνειν», 3, 47, 8· «τὴν καταστροφὴν τῆς βίβλου ποιεῖσθαι εἰς τοῦτο», ὡς τὸ «καταστρέφειν», 1, 13, 5· ἰδ. «αἱ καταστροφαὶ τῶν δραμάτων»=τὸ μέρος τοῦ δράματος ἐξ οὗ ἄρχεται νὰ ὑποδηλοῦται ἡ λύσις, 8, 48, 4, Λουκ. Ἀλεξ. 60.
Κατα-στροφικῶς· καθὼς γίνεται ἡ καταστροφὴ τῶν δραμάτων· «τὴν τελευτὴν καταστροφικῶς ποιεῖσθαι» Ἀθην. 10, 453.
Κατά-στρωμα, τό· τὸ ἄνω πάτωμα τοῦ πλοίου, καυσέρτα Ἡρ. 8, 118, Θουκ. 1, 49, Πλάτ. Λαχ. 184, Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 7.
Κατα-στρώννυμι· καταστορέννυμι, μτγν. ἰδ. ῥίπτω κάτω, ἐξαπλώνω κάτω, καταβάλλω· «δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐμὴ κατέστρωσε βί-

Δημοσιο Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

λει» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1000 «τοῖσι Ἕλλησι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι» Ἡρ. 9, 76· «πολλοὺς κατεστρώννυσαν» Ξέν. Κυρ. 3, 3, 64 β. ἐπιθ. - τέον Γεωπ. 6, 2, 10.

Κατά-στρωσις, ἡ· τὸ στρώσιμον κάτω, μτγν. ἔτι σκέπασμα.

Κατα-στρωτής, ὁ ὁ καταστρώνων, γλωσ.

Κατα-στυγέω· μισῶ τι καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι· «κατὰ δ' ἔστυγον αὐτὴν» Ὀδ κ, 113· «κατέστυγε μῦθον ἀκούσας» Ἰλ. ρ, 694· «ὃ δὲ δόρπα κατέστυγεν» Νικ. ἀλ. 476· «κατεστυγημένος· μεμισημένος», ἀρχ. λεξ. Κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. 731, 27 ὁ δορ. ἀ. κατέστυξα, ἔχει μτδ. σημ. = ἐφόβησαν, καὶ ἀμτδ. = ἐφοβήθησαν· ὁ κανονικὸς τύπ. κατεστύγησα, παρὰ μτγν.

Κατα-στυγνάζω· εἶμαι κατηφής, λυπημένος Σχολ. Ἰλ. ρ, 694.

Κατά-στυγνος, 2· λίαν κατηφής, λυπημένος Ἐθην. 13, 585.

Κατα-στυγνόω· κάμνω τινὰ νὰ λυπηθῇ Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1302.

Κατα-στύφελος, 2· λίαν σκληρός, τραχύς· «πέτρη, χῶρος» Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 124, Ἡσ. Θε. 806.

Κατά-στυφλος, 2· τῷ προηγ. κατάξηρος, Ἡσυχ.

Κατα-στύφω· κάμνω τι πολὺ στυφόν· παθ. καὶ μτφ. «τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρὸν καὶ κατεστυμμένον» Πλουτ. Κατ. νε. 46.

Κατα-στωμύλλομαι, μέσ. πολὺ φλυαρῶ, πολυλογῶ· «ὦ κατεστωμυλμένε ἄνθρωπε» = ὦ φλύαρε Ἀριστ. βατρ. 1160· ὁ δὲ Φρύν. ἐν Β. Ἀν. 45 ἑρμηνεύει· «ὁ πολλῇ τῇ στωμυλίᾳ χρώμενος».

Κατα-συ-δωτέω· σιτεύω, πιαίνω τινὰ ὡς χοῖρον· «τὴν ψυχὴν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς» Πλουτ. ἠθ 1096.

Κατα-συλάω· ἁρπάζω «κατασυλᾷ μου τὸν θησαυρόν» Εὐμαθ. σ. 153.

Κατα-συλ-λογίζομαι, παθ. διὰ συμπερασμάτος συλλογισμοῦ τινος ἡττῶμαι, συλλογισμοῦ τινος συμπέρασμα ἐξάγεται κατ' ἐμοῦ· «πρὸς δὲ τὸ μὴ κατασυλλογίζεσθαι παρατηρητέον» Ἀριστοτ. ἀναλ. προτ. 6', 19.

Κατα-συν-ίστημι· συνενοοῦμαι μετ' ἄλλων κατά τινος, συνωμοτῶ· «πάντες οἱ κατασυστάντες» = οἱ συνωμόται Εὐσεβ.

Κατα-συρίττω· σφυρίζω κατά τινος, αφυρίζω τινά, τινός, μτγν. παρ' Ἀριστ. πλ. 689 ὑπάρχει τώρα ἡ ὀρθοτ. γραφή, «κἄτα συρίξας».

Κατα-σύρω· σύρω τι πρὸς τὰ κάτω· «σκαφίδιον» = σύρω, βίπτω εἰς τὴν θάλασσαν Ἀλκιφρ. 1, 1 καὶ μτγν. λεηλατῶ, ἐρημώνω πόλεις Ἡρ. 6, 33· «ἄδειῶς ἐπέτρεγον καὶ κατέσυρον ταύτας τὰς χώρας» Πολυβ 1, 56, 3 παθ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν, καταρρέω, καταφέρομαι Δ. Περ. 296 καὶ μτγν. κατέρχομαι.

Κατα-συ-στάδην, ἐπίρ. = συστάδην, Βυζ.

Κατα-σφαγή, ἡ· τὸ κατασφάζειν, φονεύειν, μτγν.

Κατα-σφάζω, καί, κατασφάττω· σφάζω τινὰ καὶ τὸν ξαπλώνω κάτω, ἢ ὡς κοιν. λέγομεν, τὸν ἀφήνω εἰς τὸν τόπον, φονεύω· «κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων» Αἰσχ. Εὐμ. 102· «ὡς ὁ Αἴας κατασφαγεὶς» Σοφ. Οἰ. Τ. 730· «μητρὸς ἐκ χερῶν κατασφαγείς» Εὐρ Βακχ. 856, Ἡρ. 8, 127, Ξέν. Ἀν. 4, 1, 23.

Κατα-σφακτικός, 3· ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ κατασφάζειν, φονικός.

Κατ-ασφαλίζω· παντελῶς ἀσφαλίζω τι, μτγν. «δεῖ τὸν νοῦν κατησφαλίσθαι εἰς φυλακήν» Σ. Ἔμπ πρ. μαθημ. 7. 23.

Κατ-ασφαλτόω· ἐπικαλύπτω μὲ ἄσφαλτον, μτγν.

Κατα-σφάττω· κατασφάζω, ὁ ἐν. ἀπανταχοῦ.

Κατα-σφενδονάω· βάλλω κατά τινος μὲ τὴν σφενδόνην, τινός, μτγν. φονεύω τινὰ μὲ τὴν σφενδόνην, τινά, μτγν.

Κατα-σφηκόω· καθηλόω Τρυφιοδ. 37.

Κατα-σφηνόω· κατασφηνώνω Ἱππιατρ

Κατα-σφίγγω· σφίγγω τι ἰσχυρῶς, σταθερώνω, μτγν. «τὰ ἁρμοσμένα κατασφίγγει καὶ πήγνυσι» Πλουτ ἠθ. 983.

Κατά-σφιγξις, ἡ· τὸ πολὺ σφίγξιμον Κύρ.

Κατα-σφραγίζω· κλείω τι μὲ σφραγῖδα· «ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα» Αἰσχ ἐκ 925, Πλατ Ἐρυξ. 400, καὶ μτγν.

Κατα-σχάζω· ἐπιχαράσσω, σχίζω τὴν ἐπιφάνειαν, ὡς ποιοῦσιν οἱ ἰατροὶ χαράσσοντες τὸ δέρμα ἢ φλεβοτομοῦντες πρβλ κατανύττω β. ἐπιθ. - τέον.

Κατά-σχασις, ἡ κατασχασμός, Μυσίων.

Κατά-σχασμα, τό χάραγμα, ἐντομή, ἰατρ.

Κατα-σχασμός, ὁ· τὸ κατασχάζειν, ἐπιχαράσσειν, ἐντέμνειν, ἀφαίμαξις Ἱππιατρ.

Κατα-σχάω· κατασχάζω Ἱππιατρ.

Κατα-σχεδιάζω· πλάττω ψευδῆ, ἐκτρώ Ἰωσ - καταφλυαρῶ, ψιθύρομαι Σουΐδ.

(Κατα-σχέθω) μόν. ὡ. ἀορ. 6', τοῦ κατέχω μὲ ἐπίτασιν. σημ. κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ· «κατὰ δὲ ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα» Ἰλ. ω, 530· «κάσχεθε» Ἰλ. λ, 702· «μόλις κατασχεθόντες ὁρόμου» Σοφ. Ἰλ. 744. Καὶ μεσ. «ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν», Ἀντ 1185· «κατέσχεθε λίοντος θυμόν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1210 «Θορικόνδε κατέσχεθον» Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 128· - κρατῶ «χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθών» Αἰσχ ἐκ. 1052.

Κατα-σχέτη, ἀορ. 6'. τοῦ κατέχω.

Κατα-σχεσία, ἡ· κατάσχεσις, κατοχή, μτγν.

Κατά-σχεσις, ἡ· ἐμπόδισις, κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω, μτγν. - κατοχή, κτῆσις, Κ. Δ.

Κατα-σχετέος, β. ἐπιθ. Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 258, ὡς ἐξῆγ. τοῦ ἑκτέος = κατασχετέος, βασταχτέος.

Κατα-σχετικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ κατάσχῃ Θεοφυλ.

Κατα-σχετλιάζω· ἀγανακτῶ κατά τινος· - τινός, Ἰωσ.

Κατά-σχετος, 2· κάτοχος, ἴδ. ὑπό τινος δαίμονος ἐνθουσιασμένος, κατεχόμενος· «δαιμονίῳ πνεύματι κατάσχετον γινομένην» Δ. Ἀλ 1, 31· «ἐκ Νυμφῶν» Παυσ. 10, 12, 11· πρβλ. ἔτι Σοφ. Ἀντ. 1238, ὕθλα γενικῶς «

τὸ χρεττούμενον ἔνδον, τὸ μὴ φανερούμενον. Κατα-σχηματίζω· πλάσω, δίδω σχῆμά τι· «-σφᾶς αὐτοὺς» Ἰσοκ. 11, 24.

Κατ-α-σχημονέω· ἀπρεπῶς, αἰσχρῶς πρός τινα φέρομαι· – τινός Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 153.

Κατα-σχίζω· σχίζω τι ὅλως δι' ὅλου, κατακόπτω· «ἤμελεν τοῦ κορκόρου κατασχίσαντες αὐτὸν» Ἀριστ. σφ. 239· – τὰς πύλας Ξεν. Ἀν. 7, 1, 16· – τὰς θύρας = σπῶ Δημ. 21, 79· Μέσ. «σὺ γὰρ κατεσχίσω· . . . τὸν σανδαλίσκον» Ἀριστ. βατρ. 403.

Κατά-σχισις, ἡ· ξέσχισμα, μτγν.

Κατά-σχισμα, τό· τὸ κατασχισθέν, τεμάχιον, μτγν.

Κατά-σχιστος, 2· κατεσχισμένος, Φιλόδημ. περὶ ὀργ. σ. 50.

Κατα-σχολάζω· ἀπρακτῶ, ἐν ἀπραξίᾳ περνῶ τὸν καιρόν· «ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκητέ τι κατασχολάζειν» = ἐὰν μοῦ φανῇ ὅτι περνᾷ ὁ καιρὸς χωρὶς νὰ κάμνετε τίποτε Σοφ. Φιλ. 127· ἀργὸς περνῶ που τὸν καιρόν, «ἐν ἀργῷ» Πλουτ. Τιμολ. 36· ἔτι «κατεσχόλαζε τῇ Γναθαινίου λέγων» = δὲν ἔκαμνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὁμιλῇ, φλυαρῇ, πάντοτε περὶ τῆς Γναθαινίου Μαχ. Ἐν Ἀθην. 13, 581.

Κατ-α-σχολέομαι· πολὺ ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι, περί τι Πλουτ. ἠθ. 874.

Κατα-σώζω· σώζω, πίν. Ἡρακλ. 171.

Κατα-σωρεύω· σωρεύω πολλὰ εἰς ἓν μέρος.

Κατ-α-σωτεύομαι, μέσ. διὰ βίου ἀκολάστου φθείρω τὴν περιουσίαν μου· «τὰς ἰδίας οὐσίας» Ἰωσ. «-τὰ οἰκεῖα» Εὐστ.

Κατα-σώχω· κατατρίβω Ἡρ. 4, 75.

Κατα-ταγή, ἡ· διάθεσις, διάταξις τῶν χωρῶν ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος Πτολ.

Κατα-τατνιόω· δένω τι ἐπιμελῶς μὲ ταινίας· τὸ τραῦμα, ἀνωνυμ. π. Σουΐδ.

Κατα-τάχερος, 2· λίαν ταχὺς Γαλην.

Κατα-τακτικῶς· τακτικῶς, γλωσ.

Κατα-ταλαιπωρέομαι· λίαν ταλαιπωροῦμαι, Βυζ.

Κατα-τάμνω, ἰων. = κατατέμνω.

Κατα-τανύω· κατατείνω Ὅμ. Ὕμν. Διονυσ. καὶ Ἱππокρ.

Κατά-ταξις, ἡ· ἑκάστου πράγματος ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ θέσις, διάθεσις, διακόσμησις, μτγν. παρὰ Κλ. Ἀλ. ἡ τῆς τροφῆς πέψις.

Κατα-ταπεινόω· πολὺ ταπεινώνω, Ο'.

Κατα-ταράσσω, ἀττ. -ττω· ἐμβάλλω εἰς μεγάλην ταραχήν, ἀταξίαν ἐπιφέρω, μτγν.

Κατα-ταρταρόω· ῥίπτω κάτω εἰς τὸν Τάρταραν Σ. Ἔμπ. πυρ. 3, 210, καὶ συχνὰ παρὰ τοῖς Σχολ.

Κατά-τασις, ἡ· τὸ πολὺ τέντωμα, ἀντίθ. τῶν, χάλασις Πτολ. σύντονος πρασοχή, τῆς ψυχῆς, Φιλ. – σφοδρὸς πόνος Δ. Ἀλ. 7, 68· ἡ πρὸς τὰ κάτω ὅλκὴ τῶν σωμάτων Γαλην. κατάθλιψις, καταπίεσις· «ἡ κατάτασις ἐπὶ τὴν γῆν» Πλατ. Τιμ. 58· συχνὰ συγχέεται μὲ τὸ κατάτασις.

Κατα-τάσσω· κυρ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὴν οἰκείαν χώραν τακτοποιῶ, διατάσσω· στρατιὰν Ξεν. Κυρ. 3, 3, 11· ἐπὶ τιμητ. θέσεως «αὐτὴν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατετάττομεν», οἰκ. 9, 13· «εἰς Καρχηδόνα τινὰς κατέταξεν» = τοὺς ἐτοποθέτησαν Πολυβ. 3, 33, 12· «εἰς τάξιν» Δυσ 13, 82, ὡς Πλατ. νόμ. 12, 945· ἐγγράφω τι ἐν τινι συγγράμματι ἢ ὡς κοινῶς λέγομεν περνῶ (ὡς π. χ. ἐν τῷ φράσει περνῶ τι εἰς τὸ κατάστοιχον) «πολλὰ τῷ συγγραφεῖ τοιαῦτα παρ' ὅλην τὴν πραγματείαν κατατέτακται» Πολυβ. 8, 11, 5· «-εἰς τὴν ἀπόκρισιν», 26, 3, 7· «-ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν» 2, 47, 11· «τὰς ἱστορίας ἐν αἷς κατατετάχει τὰς πράξεις Δίωνος» Δ. Λαερ. 4, 5.

Κατα-ταχέω· ὑπερβάλλω τινὰ εἰς τὴν ταχύτητα, τινὰ Πολυβ. 3, 10, 4, καὶ ἀπολ. 1, 47, 7· «σπουδῇ καταταχεῖν πρὸς τὴν πόλιν», 9, 17, 4· μετὰ μετχ. αὐτ. 2, 18, 6, ὡς τὸ φθάνω συντασσόμενον, 4, 68, 5· «-καταταχούμενοι ὑπὸ τῆς ὀξύτητος τοῦ καιροῦ» Δ. Σικ. 14, 72.

Κατα-τέγγω· ὑγραίνω, βρέχω τι Ἱππокρ.

Κατα-τεθαρρηκότως· μὲ πολὺ θάρρος, τόλμην Πολυβ. 1, 86, 5.

Κατα-τίθηπα, παρκ. μὲ τὸν ἀορ. κατέταφον, θαυμάζω, μτγν.

Κατα-τείνω· 1) τεντώνω τι ἰσχυρῶς· – τὰ ὅπλα = σχοινία Ἡρ. 7, 36· ἐκτείνω τι εἰς μῆκος· «διαίρει τὴν στρατιὴν δίχα, διελὼν δὲ κατέτεινε» = εἰς μῆκος ἐτοποθέτησεν Ἡρ. 1, 189· πρβλ. Πλατ. Τιμ. 63, ἀντίθ. τῷ χαλάω· «ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατεινουσαι καὶ χαλάσωσι», ἔνθα ἀμτθ. καὶ ἄνευ ἀντικειμ. Πλατ. πολιτ. 1, 329· πρβλ. «ὁ λίαν τρέχει κατατείνας καὶ οὐ πηδᾷ» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 44· τινὲς ἐννοοῦσιν ἔξωθεν ὡς ἀντικειμ. δρόμον. – Μτφ. «δολιχὸν κατατείνειν τοῦ λόγου» = μακρὸν λόγον λέγειν Πλατ. Πρωτ. 329· «κατατείνας ἔρω τὸν ἄδικον βίον ἐπαινεῖν», πολιτ. 2, 358· «σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων ἦσαν ἦσαι πιες» Εὐρ. Ἐκ. 129· «Κλέαρχος ἰσχυρῶς κατέτεινεν» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 30· ἐντ. «-ῥώμην ὅλην εἴς τι» = ἐντείνω, καταβάλλω Πολυβ. 22, 17, 7· καὶ ἐπὶ στρεβλώσεως τῶν μελῶν ἐν ταῖς βασάνοις «κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου ὡμολόγησε» Δημ. 48, 18· οἱ δὲ μτγν. λέγουσι καὶ «κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς ποδάγρας» = βασανιζόμενος Ἀθην. 12, 536· 2) σύρων τι πρὸς τὰ κάτω τεντώνω, καταρρίπτω· «-εἰς τὴν γῆν» Πλατ. Τιμ. 58· «-ἐπὶ τοῦδαφος» Πλουτ. Ποπλικ. 6· 3) ἀμτθ. ἐκτείνομαι, φθάνω· «γῆ κατατείνουσα ἐπὶ Ἀγγίτην» Ἡρ. 7, 113· «κατέτεινε τὸ στρατόπεδον ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν», 9, 15, Πολυβ. 2, 16, 4· καὶ παθ. «αἱ φλέβες κατατείνονται διὰ τοῦ μεσεντερίου» Ἀριστοτ. μυρ. Ζ. 2. 3· 4) ἀγωνίζομαι, βάλλω ὅλην μου τὴν δύναμιν Πλουτ. Ἀντων. 78.

Κατα-τειχίζω· περιβάλλω μὲ τεῖχη Σχολ. Ἰλ. τ, 99.

Κατα-τειχα-γραφέω, ὁ. γρ. τοῦ κατατοιχογραφέω.

Κατα-τέλεα, ἰσφαλ. ἀναγν. ἀντὶ κατὰ τέλια, παρ' Ἡρ. 1, 103· ἴδε τέλος.

Κατα-τελευτάω· τελειώνω, «ἵς τι Ἀριστοτ. μυρ. Ζ. 3, 9.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα-τελέω· φέρω εἰς τέλος, ἀποτελῶ, δι. γρ. παρὰ τοῖς Ο'.
Κατά-τελμα, τό· λάκκος πλήρης ὑδάτων, Βυζ.
Κατα-τεμαχίζω· κατακόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, μτγν.
Κατα-τέμνω· κόπτων τι ἀποχωρίζω ἐντελῶς τοῦ ὅλου ἢ τὸ ὅλον εἰς πολλὰ μικρὰ μέρη· «μαχαίρᾳ τάμον κάτα μέλη» Πινδ. Ὀ. 1, 49· - τὰ κρέα Ἀριστ. εἰρ. 1059· «σπλάγχνα κατατετμημένα», ὄρν. 1524· «τὰ γέρρα» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 26· μετὰ διπλῆς αἰτ. «ὧν κατατεμῶ τοῖσιν ἵπποισι καττύματα» = θὰ τὸν κατακόψω καὶ θὰ τὸν κάμω πατσώματα διὰ τοὺς ἵππους Ἀριστ. Ἀχ. 300· «τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμῶν πολλοὺς κύβους» Ἄλεξις ἐν Ἀθην. 7, 324· κατακομματιάζω, φονεύω τινά, 6, 488· κρεουργῶ - ἑαυτὸν Ξεν. ἐφεσ. 1, 2, 55· «-ἡ πόλις κατατέτμηται τὰς ὁδοὺς ἰθείας» = ἔχει διαγεγραμμένας εὐθείας ὁδοὺς Ἡρ. 1, 180· «κατατέτμηντο τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν» = ἦσαν ἀνοιγμέναι Ξεν. Ἀν. 2, 4, 13· «τὰ κατατετμημένα» = τὰ ῥηγνυμένα μέρη ἐν ταῖς μεταλλείαις, ἀντίθετ. πρὸς τὸ ἄτμητα, περὶ προσοδ. 4, 27.
Κατα-τέρπω· προξενῶ εὐχαρίστησιν, μτγν.
Κατα-τερσαίνω· καταξηραίνω, μτγν.
Κατα-τεταγμένως· τακτικῶς, ἐν τάξει, Δ. Σικ.
Κατα-τετμημένως· κατακεκομμένως.
Κατα-τετραίνω· κατατιτράω.
Κατα-τεύχω· κατασκευάζω, κάμνω Κ. Σμ. 7, 676.
Κατα-τεφρόω· καταχαλύπτω μὲ τέφραν Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8· μεταβάλλω εἰς τέφραν, μτγν.
Κατα-τεχνάζομαι, καὶ κατατεχνίω· κάμνω τι τεχνικῶς Φιλ. καὶ μτγν.
Κατα-τεχνικῶς, ἐπίρ. καθ' ὑπερβολὴν τεχνικῶς Πλουτ. Περικλ. 2, ἐσφαλ. ἀντὶ κ. τεχνικῶς.
Κατα-τεχνιτεύω τεχνικῶς παρασκευάζω, Βυζ.
Κατα-τεχνο-λογέω· τεχνικῶς πραγματεύομαι, περιγράφω, μτγν.
Κατά-τεχνος, 2· λίαν ἀκριβὴς περὶ τὴν τέχνην, ὑπερβολικὸς κατὰ τὴν τέχνην, κακότεχνος· «κίνημα κατατεχνότατον» Φιλοδημ. 21 (5, 132)· πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 920· - λόγος Πλουτ. ἠθ. 78.
Κατα-τηγανίζω· πολὺ τηγανίζω, μτγν.
Κατα-τήκω· συμπαγές τι σῶμα κάμνω ὅλως διόλου ῥευστόν, λυώνω· «ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν, ἣν τ' εὖρος κατέτηξεν» Ὀδ. τ, 205· «λίτρον τὰς σάρκας» Ἡρ. 2, 87· «γῆϊνα μέρη κατατηκόμενα» Πλατ. Τιμ. 65· μτφ. «Ὀδυσσῆα ποθοῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ» Ὀδ. τ, 136· «ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι» Σοφ. Ἠλ. 180· «ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκα» Ἀριστ. πλ. 1034· «ἔρωτι κατατετηκώς» Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 15, 679, Θεοκρ. 14, 26· «τῷ ταύτης ἔρωτι κατατήκεται» Ξεν. συμπ. 8, 3· ἀλλὰ καὶ «τὴν ψυχὴν λύπαις κατατήκειν» Δ. Λαερ. 8, 19· «κατατήκειν τέχνην εἴς τι» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 51.
Κατα-τηξί-τεχνος, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ κακιζότεχνος, Παυσ. 1, 26, 7.
Κατα-τίθημι· 1) θέτω τι κάτω, τοποθετῶ· «τόξον ἐδέξατο καὶ κατεθήκεν» Ὀδ. φ, 82· «τὸ μὲν (τόξον) εὖ κατέθηκε ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας» Ἰλ. δ, 112· «τοὺς μὲν κατέθηκε ἐπὶ χθονός», γ, 293· «-ἐπὶ χθονί», ζ, 173· «-ἐν ψαμάθῳ», Ὀδ. ν, 119· «κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην», π, 230· «εἰς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι», π, 285· «χρὴ τεύχε' ἀρῆϊα κατθέμεν ἔσω», τ, 4· «κλισίῃ τινὶ παρὰ πυρί», τ, 55· «χλαῖναν ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνου» υ, 96· καὶ οὕτω εἰς ἄλλας πολλὰς ὁμοίας φράσεις· «κάθες τὸν κρατῆρα εἰς μέσον» Εὐρ. Κύκλ. 544· «καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον» Ξεν. Κυρ. 2, 1, 14· καταθέτω χρήματα Ἀριστ. ἐκκλ. 603· «εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα καταθέντες» Πλατ. νόμ. 12, 946· καταθέτω βραβεῖον, «ἄπυρον κατέθηκε λέβητα» Ἰλ. ψ, 267· - ἄεθλα Ὀδ. ω, 91· - ἄεθλον = ἀγῶνα διατάσσω, ω, 91· ἔτι «-εἰς τὸ μέσον» = ὑποβάλλω ἀντικείμενόν τι εἰς κοινὴν συζήτησιν, σύσκεψιν Πλατ. Φίληβ. 14· ἐμβάλλω εἰς τὸ δεσμωτήριον «ὁπόσοι νῦν εἰσιν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἢ τὸ λοιπὸν κατατεθῶσιν» Δημ. 24, 63, καὶ μτγν. Δ. Κασ. 58, 1· 2) καταβάλλω, πληρώνω χρήματα, ἰδ. χρέος πληρώνω (ἀποτίνω)· «εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς μὴ διαλέγου» Ἀριστ. βατρ. 176· «δίκα τάλαντα τῷ θεῷ» Ἡρ. 9, 120· -τέλη Ἀντιφ. 5, 77· «τῇ δραχμῇ ἐπωβελίαν κατατιθέτω» = ὡς τόκον Πλατ. νόμ. 11, 921· - τὴν τιμήν, Πρωτ. 314· - μετοίκιον Λυσ. 31, 9· «μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς» = πληρώσας Ξεν. Κυρ. 3, 1, 37· ἔτι «νικῶντι χάριν καταθέμεν» Πινδ. Ν. 7, 75· - μτφ. ἐκπληρῶ τὴν ὑποσχεσίν μου «ἃ δ' ὑπέσχεο ποτὶ καταθήσεις» Σοφ. Οἰ. Κ. 227· ἔτι «χάριν τῷ νικῶντι καταθέμενος» Πινδ. Ν. 7, 76· 3) ἐπιτρέπω, παρέχω· «ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρήγματα» = ὥς τε πάντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῶν Ἡρ. 3, 80· «τὸ αὐτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν» Πλατ. πολιτ. 2, 369· «εὐεργεσίας εἴς τινα» Ἰσοκρ. 3, 6, 6· «σπουδὴν πρός τινα» 1, 4, 7· «εὐθύτομον κατέθηκεν ὁδὸν» = ἔκαμε Πινδ. Π. 5, 90. Μ/σ. α) πράγμά τι, ὅπερ φέρω ἢ φορῶ τὸ ἐκδύομαι καὶ τὸ θέτω κάτω «τεύχεα κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ» Ἰλ. γ, 114· «καταθέμεναι τὰ ὅπλα» Ἰσοκρ. 8, 6, 3· «χλαῖναι μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς» Ὀδ. ρ, 86· ἐπὶ δὲ τῶν νεκρῶν, θάπτω, ω, 190· «ζώοντα καταθηκαμένα» Πινδ. Ὀ. 6, 39· «θαλάμιον, τὰ στρώματα» Ἀριστ. ἐκκλ. 512· μτφ. θυμὸν καταθοῦ = παύω, ὄρν. 401· - πόλεμον Θουκ. 1, 121, Δημ. 19, 264· θέτω τινὰ εἴς τι μέρος πρὸς φύλαξιν, εἰς φυλακήν, «τοὺς πρόσθεις συλλαβόντες κατέθεντο εἰς Αἴγιναν» Θουκ. 3, 72· «εἰς τὸ οἴκημα» Δημ. 56, 4, καὶ μτγν. ὡς Δ. Κασ. 37, 36· ἔτι ἀργύνω ὁπουργήμά τι, παραιτοῦμαι Πλουτ. Φαβ. 9· μτφ. ἐῶ τινα χαίρειν, παραμελῶ, δὲν προσέχω εἴς τινα· «- τοὺς ποιητὰς» Πλατ. Πρωτ. 348· «λόγους, Τιμ. 59· «ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 15· 6) θέτω τι εἰς τι μέρος καὶ τὸ φυλάττω διὰ τὸν ἑαυτόν μου· »- ἐπὶ δόρπῳ« Ὀδ. σ, 45, Ἡσ. Ἔρ. 599· »τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο εἰς Βιθυνούς« Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 2· »- θησαυροὺς ἐν οἴκῳ«, Κυρ. 8, 2, 15· »διαθήκην παρά τινι« Ἰσαι. 5, 1· μτφ. »δοκίσαντες χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι« Ἡρ. 6, 41· πρβλ. Πλατ. Κρατ. 391 Θουκ. 1, 32· ἀλλὰ »εὐεργεσίαν καταθέσθαι«, 1, 128· »χάριν καταθήσεσθαι πρός τινα« Δημ. 59, 21· »χάριν ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθέσθαι« Ξεν. Κυρ. 8, 3, 26· ὡσ. »ἔχθραν πρός τινα« καταθέσθαι« = ἐπισώρ., κτῶμαι Λυσ. 2, 22· ἔτι »κλέος εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι« Πλατ. συμπ. 208· ἐν γράμμασιν, εἰς γράμματα κατατίθεμαί τι, κατατίθεμαί τι συγγράφων, καταγράφω τι, ἀναφέρω τι ἐγγράφως, καταχωρίζω τι ἐν τῷ συγγράμματι, νόμ. 9, 858, καὶ ἄλλ. »- τὴν γνώμην εἰς μέσον« = φανερώνω, προβάλλω Δ. Ἀλ. ῥητ. 4, σ. 327, 14· γ) εἰς τὸ ἴδιόν τι κατατίθεμαι· - δαρεικούς = ἐξοδεύω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς ἰδίαν μου χρῆσιν ὁρίζω Ξεν. Ἀν. 1, 3, 3· καταθείομαι, ἐπ. ὑποτ. ἀντί, κατάθωμαι Ἰλ. χ, 111, συχνοὶ εἶναι καὶ οἱ τύποι, κάτθεσαν, κατθέμεν.

Κατα-τιλάω· καταχίζω, καταμαγαρίζω· -τῆς στήλης Ἀριστ. ὄρν. 1054· - τῶν Ἑκαταίων (ἀγαλμάτων), βατρ. 361· »κατά τινος Ἀρτεμιδ. 2, 24· παθ. Ἀριστ. ὄρν. 1117.

Κατα-τίλλω· καταμαδῶ, σουρομαδῶ Ἱπποκρ. καὶ μτγν.

Κατα-τιτράω· κατατρυπῶ· »κατατετρημένας σήραγγας« Πλατ. Τίμ. 70, Στραβ. 15, 702.

Κατα-τιτρώσκω· κατατραυματίζω Ξεν. Ἀν. 3, 4, 26· »λίθοις καὶ τοξεύμασι κατέτρωσαν«, 4, 1, 10.

Κατα-τιτύσκω· σημαδεύω, τινός, μέσ. Εὐστ 1331, 15.

Κατα-τλάω· κατατολμάω Ἡσυχ.

Κατα-τμῆδην, ἐπίρ. κεχωρισμένως Τζετζ.

Κατα-τοιχο-γραφέω· γράφω πολλά, ὑβρεῖς ἐπὶ τοῦ τοίχου κατά τινος Στραβ. 14, 5, 674, ἐσφαλ. γραφ. κατατειχογραφίω.

Κατα-τοκίζω· διὰ τῆς πληρωμῆς μεγάλων τόκων τῶν δανεισθέντων χρημάτων κάμνω τινὰ πτωχὸν· παθ. »κατατοκιζόμενοι γίνονται πένητες« Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 12.

Κατα-τολμάω· παρατόλμως, θρασέως κατά τινος φέρομαι· -τῶν πολεμίων = τολμῶ νὰ συνάψω μάχην πρὸς τοὺς πολεμίους, Πολυβ. 3, 103, 5· »ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος«, 40, 6, 9· »- τῆς κοινῆς πίστεως« Σ. Ἐμπ. πρ. μαθημ. 7, 27.

Κατα-τομή, ἡ· 1) ἡ ἐκ τῶν ἄνω μέχρι τῶν κάτω τομή, τελεία τομή, ἀποκοπή, ἐντομή, μτγν. 2) μέρος τι τοῦ ἀρχαίου θεάτρου »ἡ ὀρχήστρα ἢ νῦν στίγμα λεγομένη· ἢ μέρος τι τοῦ θεάτρου κατετμήθη, ἐπεὶ ἐνόρει κατεσκευάσται ἡ κατὰ συμβεβηκὸς ὁ τόπος οὕτω κατέλειπε, ἢ τὸ νῦν λεγόμενον διάζωμα« Β. Ἀν. 270, 21· Κατὰ δὲ τὸν Ἑρμᾶν κατατομὴ ἐκαλεῖτο ἡ κατὰ τὸ ἀνώνατον ἄκρον τοῦ θεάτρου, ὅπου ἡ τελευταία σειρὰ τῶν ἕδρων, ἀπολάξευσις τοῦ βράχου καὶ ὁ σχηματισμὸς αὐτοῦ εἰς τοῖχον, ὥστε ὑπερέκειτο τῶν κεφαλῶν τῶν ὑποκαθημένων ἕδρ. λεξ. Πασσοβ. ἐν λ. κατατομή· 3·) ἐν τῇ ζωγραφικῇ = καταγραφή, τὸ νῦν λεγόμενον profil, Ἡσυχ.

Κατα-τονέω· τείνω πρὸς τὰ κάτω, Βυζ.

Κατά-τονος, 2· ὁ πρὸς τὰ κάτω τεταμένος, διευθυνόμενος, ἀντίθ. τῷ ἀνάτονος, μτγν.

Κατα-τοξεύω· μὲ τὰ βέλη τοῦ τόξου φονεύω Ἡρ. 3, 36, Θουκ. 3, 34, Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 6· ἔτι »ῥηματίοισιν καινοῖς αὐτὸν καὶ διαναίαις κατατοξεύσω« Ἀριστ νεφ. 941.

Κατα-τόπιον, τό· θέσις, σταθμός, Βυζ.

Κατα-τορνεύω· ἀπολεαίνω τι διὰ τοῦ τόρνου, μτγν.

Κατα-τραγεῖν, ἀορ. β'. τοῦ κατατρώγω.

Κατα-τραγ-ῳδέω· τραγικῶς, πομπικῶς, ὑπερβολικῶς διηγοῦμαι, παριστῶ τι Κύμαθ. καὶ μτγν. - τινὸς = κατά τινος Ἀγ. Τακ. 8, 9.

Κατα-τραυματίζω, ἰων. - τρωματίζω, καλύπτω μὲ τραύματα Ἡρ. 7, 212, Θουκ. 7, 80· καὶ ἐπὶ πλοίων, κατατρυπῶ Θουκ. 7, 41.

Κατα-τρεπτικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ τρέπειν κάτω, ἀναστρέφειν· ἐπίρ. -ῶς Στοβ. ἐκλ. φυσ. 2, σ. 150.

Κατα-τρέπω· τρέπω πρὸς τὰ κάτω, εἰς φυγήν, καὶ μέσ. μτγν.

Κατα-τρέχω· τρέχω πρὸς τὰ κάτω· »ἀπὸ τῶν ἄκρων καταδραμόντες« Ἡρ. 7, 192 »καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνειξον« Ἀριστ. ἐκκλ. 961· »καταδραμὼν ἐπὶ τὴν θάλατταν« Ξεν. Ἀν. 7, 1, 20· »ναῦται καταδιδραμηκότες« = ἐκ τῶν πλοίων εἰς τὴν ἀκτὴν ἀποβάντες, Ἑλλ. 5, 1, 12· ἐν γέν. φθάνω εἰς τὴν ξηράν, ἁράζω· »- εἰς τὰ ἐμπόρια« Πολυβ. 3, 91, 2· - ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως, τρέχω κατά τινος, κάμνω ἐπιδρομήν, καταδρομήν, ἐρημόω οὕτω χώραν τινά· »ἅστυ κατέδραμον« Πινδ. Ν. 4, 25· »τὴν Λύγιναν καταδιδραμήκασαν« Θουκ. 8, 92, Ξεν. Κυρ. 7, 2, 5· - κακολογῶ, ψέγω τινὰ »τὴν Σπάρτην« Πλατ. νόμ. 12, 806, καὶ μτγν. ὡς Δ. Κασ. ὥστε καὶ »καταδραμὼν αὐτοῦ πολλὰ« λέγει, 48, 27· »Ἀλκιβιάδου ὡς οἰνόφλυγος« Ἀθην. 5, 220· ἔτι, κατά τινος, Δ. Κασ. 36, 27· ὁ δὲ Ἡσυχ. ἔχει καὶ τὸν ἀόρ. καταθρέξαι.

Κατά-τρησις, ἡ· διατρύπησις, μτγν. τρῦπα, Ἐπίκουρ. ἐν Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 2, 20.

Κατα-τριακοντουτίζω (τριακοντούτης), λέξ. κωμ. πλασθεῖσα ὑπὸ Ἀριστ. Ἱππ. 1301, ὥστε εἰσήγαγε τὸς τριακοντούτιδας σπονδάζως νέας ἑταίρας περὶ αὐτῶν λέγει ὁ Δήμος· »πρὸς τῶν θεῶν, ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι;« = ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰς περάσῃ καμμιὰ τριανταριὰ φυραίς; ἐσχηματίσθη ὅλη τὸ ῥῆμα κατ' ἀναλογίαν καὶ ὁμοιοχίαν τοῦ ἀκοντίζω» περαίνω, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημ. ὡς καὶ τὸ κοινὸν πιρνῶ.

Κατα-τρῖβή, ἡ· προστριβή, ψιμυθισμός, Κλ. Ἀλ. - κατανάλωσις τοῦ χρόνου Δ. Λαιρ. 6, 24.

Κατα-τρίβω· διὰ συχνῆς τριβῆς ἁραιίζω, φθείρω· »ἀμφὶ πλευρῇσι δυρὰς αἰγῶν κατέτριβον« Θεογν. 55· »ἱμάτια, σώματα« Πλατ. Φαίδ. 87· μετὰ τοῦ »καταρρηγνύναι« Ξεν.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυρ. 6, 2, 32· φθείρω τὴν περιουσίαν, 8, 4, 36· «κατατριβήσοιτο ὑπὸ τοῦ πολέμου»=φθείρομαι, ἀφανίζομαι, Ἑλλ. 5, 4, 60· «κατατέτριμμαι λογομαχῶν», ἀπομν. 3.4,1· μετὰ τοῦ «ἀπόλλυσθαι» Ἀριστ. εἰρ. 354, Θουκ. 8, 46· «κατατέτριπτο τοῖς ἀγῶσιν» Πλουτ. Φαβ. 28. Καὶ μτφ. «οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη κατατετρῖφθαι διατεθρυλημένους ὑπὸ σοῦ» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 37· «-κατατρίβειν χρόνους»=καταναλίσκειν Πολυβ. 1, 25, 6· «κατέτριψε τὴν ἡμέραν δημηγορῶν» Δημ. 57, 9· «-οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες»=οἱ διαρκῶς ἐπ' αὐτῶν ἀναστρεφόμενοι Ἰσοκ. ἐπιστ. 8, 7· ἐν γέν. ἐπισχολῶ Ξεν. ἀπομν. 4, 7, 5.

Κατα-τρίζω· μέγαν τριγμὸν ἐκφέρω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν μυῶν Βατραχ. 87.

Κατα-τρίχιος, 2· ὡς θρὶξ λεπτός, λεπτὸς Ἡσύχ.

Κατά-τριψις, ἡ· τὸ πολὺ τρίψιμον, φθορὰ Ἱπποκρ.

Κατα-τροπή, ἡ· ἀνατροπή, ἀλλαγή, μτγν.

Κατα-τροπόομαι· τρέπω εἰς φυγήν, μτγν. Ἰωσ. ἀλλὰ καὶ ἐνερ. Λίσωπ.

Κατά-τροπος, 2· ὁ κάτω τετραμμένος κατάντης Ἡσυχ.

Κατα-τρόπωσις, ἡ· φυγή, ἧττα, μτγν.

Κατα-τροχάδην, ἐπίρ. τρέχοντας, Βυζ.

Κατα-τροχάζω· κατατρέχω, μτγν.

Κατα-τροχίζω· διὰ τῆς περιστροφῆς τῶν τροχῶν φονεύω Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 752.

Κατα-τρυγάω· παντελῶς τρυγάω Εὐμαθ. ὀι. γρ.

Κατα-τρύζω· φωνάζω, τσαμπουνῶ, φλυαρῶ Φίλιππ. 43 (11, 321).

Κατα-τρυπάω· κατατρυπῶ Εὐστ.

Κατά-τρυσμα, -τος, τό· καταξέσχισμα, μτγν.

Κατα-τρυφάω· ἡδυπαθῶ, ἀσωτεύομαι, ἰδ. ἐνδιατρίβω ἐν τῷ λόγῳ καὶ μετὰ πολλῆς ἡδονῆς διηγοῦμαί τι, μτγν. μυκτηρίζω, χλευάζω τινὰ Λουκ. Ζ. τραγ. 53.

Κατα-τρυφή, ἡ· ἀκολασία, ἀρχ. λεξ.

Κατα-τρύχω· λυπῶ, καταπονῶ, πιέζω· «τὰ φρονεῖν ὠδίνουσι κατατρύχωσι καὶ ἐδῶσι λαούς»=ἐξαντλῶ, ἐκμυζῶ, Ἰλ. ρ, 225, πρβλ. Ὀδ. ο, 309· «μελέτῃ κατατρυχόμενοι» Εὐρ. Μηδ. 1100, Θεοκρ. 1, 78· «Ἔπος με κατέτρυχε» Ἀντιφιλ. 43 (7, 630)· καὶ ἐν τῷ μτγν. πεζ. λόγῳ, καταπονῶ, καταβάλλω «ἦσαν δὲ μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρῦσθαι ὑπὸ τῆς πορείας» Ξεν. Κυρ. 5, 4, 6, ἔνθα δι. γρ. οὐχὶ τῶν καλῶν ἀντιγράφων «κατατετρύχθαι», ἀνθ' ἧς ἴσ. γραπτέον «κατατετάσθαι» ἑαυτόν, ταλαιπωρῶ Λουκ. Ἑρμοτ. 77.

Κατα-τρύω· τῷ πραηγ. «κατατρύσαιο δὲ γυῖα» Νικ. ἀλ. 592.

Κατα-τρώγω, τὸ μὲν ἁπλοῦν τρώγω σημαίνει κυρ. μασῶν τι ποιῶ τὸν ἦχον, ὃν προξενεῖ ἡ ῥίζα τοῦ αὐτοῦ ῥήματος τραγ, διὰ τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ τῶν καρπῶν, χλωρῶν τε καὶ ξηρῶν, καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν τραγανῶν ἀντικειμένων, ὡς εἶνε οἱ χόνδροι τῶν ὀστῶν· κυριολεκτεῖται δὲ ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων, ὅταν τοιαῦτα τραγανὰ ἀντικείμενα ἰσθίωσιν· τὸ δὲ σύνθετον ἔχει τὴν αὐτὴν σημ. κατ' ἐπίτασιν· κυρ. λοιπὸν=τραγανίζω, ἢ ὡς μτφ. λέγομεν βουκανίζω· «κατατρώξομαι» Κρατιν. ἐν Ἀθην. 9, 385· «κατατέτραγον τὰς ἰσχάδας» Ἀριστ. Ἀχ. 800· ἀόρ. «κατατρώξαντες» ἐν ἀποσπ. Τιμ. 7. Μετὰ γεν. «μήλου κυδωνίου κατατραγοῦσαν» Πλουτ. γαμ. παραγγ. σ. 411.

Κατα-τρωματίζω, ἰων. = κατατραυματίζω.

Κατα-τρωξείω, ἐφετ. τοῦ κατατρώγω· ἐπιθυμῶ νὰ φάγω, Βυζ.

Κατ-αττικίζω· ὁμιλῶ, γράφω κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἀττικῶν Σχολ. εἰς Ἱππ. Νεφ.

Κατα-τυγχάνω· ἐπιτυγχάνω, ἔχω τύχην, ἀντίθ. τῷ ἐξαμαρτάνω Δημ. 18, 178· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Ἀριστοτ. πολ. 7, 11· «ἀλλὰ καί, τινός, «ἐὰν δὲ ταύτης (τῆς ἐλπίδος) κατατύχω» Δημοσθ. 6· -τῆς στρατείας Δ. Σικ. 13, 3· - τινί, καὶ μετὰ μετχ. μτγν.

Κατα-τυλίττω· κατατυλίσσω, μτγν.

Κατα-τυμβο-χοέω· κατασκευάζω μὲ χῶμα τύμβον, θάπτω Ἡσυχ.

Κατα-τυπόω· ἐκτυπώνω, ἐξεικονίζω Εὐσταθ.

Κατα-τύπτω· πολὺ τύπτω· «κατέτυπτεν» Ἡφαιστ. σ. 34.

Κατα-τυραννέω· τυραννικῶς ἄρχω, κατατιέζω· - τινὸς Στραβ. 14, 658.

Κατα-τυρεύω· παρασκευάζω τι (ὡς τὸν τυρόν), Βυζ.

Κατά-τῡρος, 2· μὲ πολὺν τυρὸν πεπασμένος «κατάτυρα καὶ κατέλαια λίαν»=φαγητὰ πολὺν τυρὸν καὶ ἔλαιον ἔχοντα, Ἄρχιππ. ἐν Ἀθην. 9, 399.

Κατα-τυφλόω· κάμνω τινὰ παντελῶς τυφλόν.

Κατα-τωθάζω· τωθάζω· - τινός, Πλιαδ. 6, 2.

Κατ-αυαίνω· καταξηραίνω, Ἀρχιλ. ἀποσπ. 42, Λουκ. ἐρωτ. 12· γράφ. καί, καθαυαίνω.

Κατ-αυγάζω· καταφωτίζω, καταφέγγω Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 1, 247· «ἡλίου τὸ ἀκρωρείας καταγαύζοντος» Ἰλιοδ. 1, 1· ἐν γέν. φωτίζω, λάμπω, 5, 31, Μέσ. θεῶμαι, παρατηρῶ· «Ζῆνα κατηυγασάμην» Ἀντιπ. Σιδ. 52 (9, 58), Ἀπολ. Ῥ. 4, 1248.

Κατ-αύγασμα, τό· φωτισμός, φῶς, Βυζ.

Κατ-αυγασμός, ὁ· φωτισμός, φέξις Πλουτ. Νικ. 23.

Κατ-αυγάστειρα· θηλ. ταῦ ἀχρ. ἀστήρ· ἡ καταυγάζουσα, Ὀρφ. Ὕμν. 8, 6, ἐπὶ τῆς σελήνης.

Κατ-αύγεια, ἡ· καταυγασμός, φῶς καθαρόν, μτγν.

Κατ-αυγίζω· καταυγάζω, μτγν.

Κατ-αυδάω· ἐκφέρω τι, φανερώνω, ὁμολογῶ, ἀπαγγέλλω, ὡς π. ἐν. τοῦ ἀορ. κατέπεῖν Σοφ. Ἀντ. 86.

Κατ-αύδησις, ἡ· ἡ φανερά, συνατὴ ὁμιλία, κραυγὴ Ἱπποκρ.

Κατ-αυθ-αδιάζομαι· τῷ ἑπομέν. μτγν.

Κατ-αυθ-αδίζομαι· εἶμαι αὐθάδης, τολμηρογνώμων, φέρομαι αὐθαδῶς, ἰδιοτρόπως, ἰδιογνωμόνως, πρός τινα, μτγν. Κατὰ Σουΐδ. καὶ τὸ ἐνερ. καταυθαδίζω τινός.

Κατ-αυθ-εντέω· ἄρχω τινός, μτγν.

Κατ-αῦθι, ὀρθότ. κατ' αὐθι Ὀδ. κ, 507.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατ-αυλακίζω· τέμνω αὐλακας· μτφ. κάμνω βλαβίας πληγάς, μτγν.
Κατ-αυλίω· παίζω τινί τὸν αὐλόν, διὰ τοῦ αὐλήματος διασκεδάζω τινά, κατακηλῶ· «ὅταν τις μουσικὴ παρίχῃ καταυλεῖν» Πλατ. πολιτ. 3, 411· «καταυλῆσαί τινος», νόμ. 7, 790· «-τοῦ τόπου» = πληρῶ τὸν τόπον αὐλήματος Ἀθην. 14, 624· «-τὰ μητρῷα» = κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κυβέλης παίζω τὸν αὐλόν, αὐλῶ, αὐτ. 618· μτφ. «τάγα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ» Εὐρ. Ἱπ. μ, 871. Παθ. «μεθύων καὶ καταυλούμενος» = κατακηλούμενος ὑπὸ τοῦ ἤχου τῶν αὐλῶν Πλατ. πολιτ. 8, 561· «κρούων τύμπανα καὶ καταυλούμενος τὸν βίον κατέστρεψεν» Λίλ. Ἱ. Ἰ. 9, 8· «νῆσος κατηυλεῖτο» = ἀντήχει ἐκ τῶν αὐλημάτων Πλουτ. Ἀντων. 56· παρὰ Σουΐδᾳ ἀντὶ τοῦ χλευάζεσθαι.
Κατ-αύλησις, ἡ· τὸ εἰς τὸν αὐλὸν φύσημα Θεοφρ.
Κατ-αυλίζομαι· σταθμεύω που, στρατοπεδεύω· «νῦν μὲν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνη» Εὐρ. Ῥησ. 518· «κατηυλίσθησαν ἐν τῷ πεδίῳ» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 15, καὶ μτγν. οἵτινες καὶ τὸν μ. ἀπρ. μεταχειρίζονται Πλουτ. Πυρ. 27· - παρὰ Σοφ. Φιλ. 30 «ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ» εἶνε γραφὴ τῶν ἀρίστων ἀντιγράφων ἀντὶ «κατακλιθείς» = μήπως εἰσελθὼν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου συνήθως αὐλίζεται, κοιμᾶται.
Κάτ-αυλος, 2, οὐδ. κάταυλον, «κατηυλημένον· ἀναπεπταμένον» Ἡσυχ.
Κατ-αύστηρος, 2· λίαν αὐστηρὸς Ἀρ. Ἐπικτ. 1, 25, 15.
Κατ-αυστής, ὁ· καταδύστης Ἡσυχ.
Κατ-αυτίκα, ὀρθότ. κατ' αὐτίκα Θεοκρ. 3, 21.
Κατ-αυτόθι, ὀρθότ. κατ' αὐτόθι Ἰλ. φ, 201 καὶ μτγν. π. ὡς Ἀπολ. Ῥ. 2, 16.
Κατ-αυχένιοι· πλόκαμοι, οἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος πίπτοντες Ῥουφιν. 11 (5, 73).
Κατ-αυχέω· εἶμαι ὑπερήφανος διά πρᾶγμά τι, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ μεγαλαυχῶ· «πλήθει καταυχήσας νεῶν» Αἰσχ. Περσ. 344.
Κατ-αυχμος, 2· ὁ ἐξ ἐνδείας ὕδατος ξηρός, ὁ πάσχων ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὕδατος, μτγν.
Κατ-αὐω· κατακαίω, ἀφανίζω Ἀλκμ. ἀποσπ. 896, Εὐστ 1547, 60.
Κατα-φαγᾶς -ᾶ, ὁ· ὁ πολὺ φαγᾶς, γαστρίμαργος, ἄσωτος Αἰσχ. π. Πολυδ. 6, 10, ὅστις παμπόνηρον ἀποκαλεῖ τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς ἄδοκ. ἀλλὰ καὶ καταφαγάς, Μενάδρ. ἐν Β. Ἀν. 105, 20· πρβλ. Φρυν. 433· ὑδε καὶ κατωφαγᾶς.
Κατα-φαγεῖν, ἀορ. 6', τοῦ κατεσθίω.
Κατα-φαιδρύνω· ποιῶ τι φαιδρόν, λαμπρόν, ἱλαρόν, ἀποστίλβον, μτγν.
Κατα-φαίνω· φαίνω τι παντελῶς, ὁλόκληρον, φανερώνω, ἐξηγῶ· «κατέφανε λόγον» Πινδ. Ν. 10, 11. Συνηθ. μέσ. μετ' ἀορ. δ. παθ. γίνομαι φανερός, φαίνομαι ἐναργῶς Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολλ. 431· «ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται εἶναι» Ἡρ. 1, 58· καὶ παρὰ Πλατ. σοφ. 268· μετὰ μετχ. αὐτοῦ. 232· μετὰ ἀπαρ. νόμ. 7, 811 καὶ μτγν.
Κατ-αφ-αίρετος, 2 ἀφαιρεθείς, ἀφανισθείς, Θυζ.
Κατα-φάνεια, ἡ· διαύγεια, διαφάνεια, ἐνάργεια, καθαρότης, σαφήνεια· «παντὸς ἤθους ποιεῖ καταφάνειαν ἐν τοῖς λόγοις» = πᾶν ἦθος καταφανὲς ποιεῖ Πλουτ. ἠθ. 715.
Κατα-φανής, 2· ὁλοφάνερος· «οὔπω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 8· ἰδ. «καταφανὲς ποιεῖσθαι» = καταφαίνειν Πλατ. Γοργ. 453· «καταφανέστατον γέγονεν» Θεαιτ. 186, μετὰ μετχ. «ἔοικέν μοι εἶναι καταφανὲς οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι» Ἰσοκ. 2, 1, ἀλλὰ καὶ «ὁ βασιλεὺς καταφανής, ὅτι νομεύει» Πλατ. πολιτικ. 265· ἐπίρ. -ῶς Ἀριστ. ἵππ. 943.
Κατ-α-φανίζω· αἴρων τι ἐκ τοῦ μέσου ποιῶ ἀόρατον, ἐξολοθρεύω, ἐρημώνω, ὡς ἐξήγησ. τοῦ ὀηοῦν.
Κατα-φαντάζω· παριστάνω, φανερώνω Μ. Βασιλ. παθ. τινί, εἶμαι ὅμοιος, Ἑρμ. Τρισμ.
Κατά-φαντος, ἡ ὀρθότ. καταφαντός, ἀντίθ. τῷ, ἀποφαντὸς = καταφάσεως, βεβαιώσεως, ὁμολογίας δεικτικὸς Σουΐδ. Δ. Λαερ. 7, 65.
Κατα-φαρμακεύω· ἀλείφω μὲ γοητευτικὸν φάρμακον, γοητεύω, μαγεύω, παθ. Πλατ. Φαίδρ. 242· - δηλητηριάζω, τινὰ Πλουτ. Δίων 3, ἐν γέν. ἀλείφω, ἀλείφω μὲ ψιμύθιον «ποικίλοις φαρμάκοις καταφαρμακεύουσαι τὰ πρόσωπα» Λουκ. ἐρωτ. 39.
Κατα-φαρμάσσω· τῷ προηγ. 1) δηλητηριάζω, ἐν τμήσ. «κατὰ μὲ ἐφαρμαξας» Ἱππ. 2, 181· 2) γοητεύω, μαγεύω· «κατεπᾴδων καὶ καταφαρμάσσων τῷ λόγῳ τὸν Διονύσιον» Πλουτ. Δίων 14.
Κατά-φασις, ἡ ὁμολογία, ἀντίθ. τῷ ἀπόφασις Πλατ. ὁρ. 413· «ἡ κατάφασις ἀπόφανσίς τινος κατά τινος» Ἀριστοτ. περὶ ἑρμην. 6.
Κατα-φάσκω· κατάφημι, ὁμολογῶ, συμφωνῶ, μτγν.
Κατα-φατίζω, διαβεβαιώνω, πιστώνω Πλουτ. Σολ. 25.
Κατα-φατικός, 3· θετικός, ὁμολογητικός, βεβαιωτικός, ἀντίθ. τῷ ἀποφατικός· «λόγος καταφατικὸς» Ἀριστοτ. κατηγ. 10.
Κατα-φαυλίζω· ὑποτιμῶ, καταφρονῶ Πλουτ. Ἀλεξ. 28.
Κατα-φεύγω, Λογγιν. 34, 4 Ἰσραλ. καταφλέγω.
Κατα-φέρεια, ἡ· τὸ καταφερές, κατακλινές, μτγν. ἡ πρός τι κλίσις, τὸ ἐπιρρεπές, ῥοπή· - ἡδονῆς Ἀθην 8, 352.
Κατα-φερής, 2· ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος, κλίνων· - ἥλιος = ὁ εἰς τὴν δύσιν κλίνων Ἱππ. 2, 63· ἀπόκρημνος, κατάντης, - χωρίον Ξεν. Κυρ. 10, 9· ἔτι - φυγὴ Πολυδ. 2, 68, 7· μτφ. ὁ ἐπιρρεπὴς εἴς τι, ὁ ῥοπὴν ἔχων πρός τι, ἰδ. πρός τι κακόν - πρὸς ἀφροδίσια Ἀθην. 13, 589· - πρὸς οἶνον Πλουτ. Ἀλεξ. 23· καὶ ἀπολ. «φιλομειράκιός τε ἦν καὶ καταφερὴς» Δ. Λαερ. 4, 40· λάγναι, ὅπερ ὁ Φρυν. 439 ἀποδοκιμ. πρβλ. κατωφερής.
Κατα-φέρω (φέρω)· 1) ἐνεργ. φέρω εἴς τι μέρος κάτω Ὁμ. μόν. ἐν Ἰλ. χ, 415 «ἔχως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

με κατοίσεται "Αϊδος εἴσω» = ἡ λύπη θὰ μὲ φίρῃ κάτω εἰς τὸν Ἅϊδην· «βαρυπεσὴ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν» Αἰσχ. Εὐμ. 348· «-ξίφος τῷ πολεμίῳ» = καταβάζω μίαν πληγὴν Πλουτ. ἀποφθ. λακ. 246· ὡσ «ἐρρωμένος τὴν σφῦραν κατέφερε» Λουκ. Προμ. 2· «τὴν σμινύην καταφέρων διέκοψε» Ἀλλ. Ἰ. Ζ 11, 32· -καθαιρῶ, κατασκάπτω - πύργους Πολυδ. 1, 62, 9· «ἔγκλημα ἐπὶ δικαστήριον» = ἀναφέρω, εἰσάγω, εἰσαγγέλλω Δημ. 21, 94, ἔνθα ὅμως ὁ Βέκκερ. παρεδέχθη τὸ μεταφέρειν· 2) παθ. φέρομαι κάτω, κατακομίζομαι Δημ. 47, 63· κινοῦμαι πρὸς τὰ κάτω, φέρομαι μὲ ὁρμὴν, κατασπῶμαι, καταπίπτω, καταβυθίζομαι, καταρρέω, ἐπὶ ποταμῶν Ἡσυχ. - ἐπὶ βροχῆς Γεωπ. ἐπὶ καταπιπτόντων οἰκοδομημάτων Πλουτ. Δίων 44· «πόλεις σεισμῷ κατενεχθεῖσαι», μτγν. βυθίζομαι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2· ἐπὶ ἡλίου, σελήνης, δύω, μτγν. ὡς Πλουτ. Πομπ. 32, ὅστις καὶ «τῆς ἡμέρας ἤδη καταφερομένης» λέγει Τιμολ 12· ἔτι, - λύχνος = πάει κάτω, τελειώνει τὸ ἔλαιον, Καισ. 69· γίνομαι χειρότερος, χαλνῶ Θεοφρ. - ἐπὶ τῶν πλεόνων, πιάνω που, ἁράζω· «καταφέρεται τῷ χειμῶνι εἰς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον» Θουκ. 1, 137· πρβλ. Πολυδ. 3, 22, 6, ὅστις ἔχει καὶ τὸ ἐνεργ. «ὁ χειμὼν κατήνεγκεν αὐτὸν εἰς Σαρδόνα», 3, 24, 11 καὶ μτγν. ὡς Ἡρωδν. 3, 9, 14. Μτφ. καταφέρεσθαι ἐπί τι, πίπτω εἰς τι Πολυδ. 10, 40, 6· «-ἐπὶ γνώμην», 30, 17, 13· «-ἐπὶ ταύτην τὴν ἐλπίδα», 6, 9, 3· «ἐπὶ τὰς αὐτὰς διανοίας κατενήνεκται» Δ. Ἁλ. κρισ. Λυσ. 17· ἰδ. μάλιστα, «εἰς κάρον, εἰς ὕπνον» βυθίζομαι Ἀριστοτ. καὶ ἁπλῶς, καταφέρομαι. Κατα-φεύγω· φεύγω εἰς τόπον τινὰ κείμενον κάτω, δηλ. ἀσφαλῆ· ἡ κατὰ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καθ' ἣν καὶ εἰς τὸ κατάγεσθαι· ὡς ἀσφαλεῖς δὲ τόποι, εἰς οὓς δύναται τις νὰ προσέλθῃ κινδυνεύων εἶνε οἱ βωμοί, οἱ ναοί, τὰ τείχη τῶν πόλεων, οἱ λιμένες, καὶ ἡ προστασία ἰσχυρῶν ἀνθρώπων· «οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον ἢ τὸ σὸν γόνυ» Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 911· συχν. ἐν πεζ. «εἰς τὸ ἱερὸν» Ἡρ. 2, 113· «-ἐπὶ Διὸς βωμὸν» 5, 46· «-εἰς τὸ τεῖχος» Πλατ. νόμ. 6, 778· «αἱ νῆες εἰς τὸν Πειραιᾶ κατέφυγον» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 9· ἔτι «-πρὸς θεῶν ἑδρὰς» Πλάτ. Φαιδρ. 244· «εἰς τὸν ἕλεον» Ἀντιφ. 3, 6, 2, καὶ μτγν. ἐν τῷ παρκ. τίθεται ἡ ἐν, «ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ καταπεφευγέναι» Πλατ. σοφ. 260· - ὅποι Ξεν ἀπομν. 3, 8, 10· - ἐναυθα Ἰσοκ. 4, 30· β. ἐπίθ. καταφευκτέον Λουκ. ἁλι. 3, confugio.

Κατα-φευκτήριον, τό· τόπος, ὅπου δύναταί τις νὰ καταφύγῃ, καταφύγιον, μτγν.

Κατά-φευξις, ἡ· καταφυγή, καταφύγιον· - ἀσφαλὴς Θουκ. 7, 38· «- πιστεῦσθαι εἰς τὸν ὅρμον» = καταφεύγειν, 7, 41.

Κατά-φημι· παρεδέχομαι, λέγω ναί, ὁμολογῶ, ἀντίθ. τῷ ἀπόφημι Ἀριστοτ. μεταφ. 3, 6· συμφωνῶ «οὔποτε μεμφομένων ἂν καταφαίην» Σοφ. Οἰ. τ. 506, ὁ Σχολ. ἐπαινέσαιμι.

Κατα-φημίζω· 1) διαδίδω φήμην· «κατεφάμιξέ μιν καλεῖσθαι» = διέδωκε τὴν φήμην, ὅτι οὕτω καλεῖται Πινδ. Ὀ. 6, 56· καὶ μτγν. πεζ. Πλουτ. Κικ. 41, καὶ παθ. «καταπεφήμισται δὲ καὶ πεπίστευται» Πολυδ. 10, 12, 3· 2) προσδιορίζω, καθιερώνω τι δί τινα· «δρύινον Ἀλεξάνδρῳ καταπεφημισμένον» Πλουτ. Εὐμ. 13· πρβλ. καταφατίζω.

Κατά-φημος, 2· διαβεβοημένος ἐπὶ κακῇ γλώσσ.

Κατα-φθάνω· φθάνω εἴς τι μέρος πρότερος, ἐξαίφνης καταλαμβάνω, ἐπιπίπτω, προφθάνω· -τινὰ Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ. 376, Ἀπολλ. Ὁμ. λεξ. σ. 162, 28.

Κατα-φθατέομαι· καταφθάνω, φθάνω ταχέως· «γῆν καταφθατουμένη», Αἰσχ. Εὐμ. 376, ἐκ διορθώσ. ἀντὶ τοῦ «βοήν, τὴν καταφθατουμένην», ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει καταφθάνουσαν ὁ δὲ Ἡσυχ. «καταφθατουμένη· καταντωμένη».

Κατα-φθέγγω· ἀντηχῶ, μτγν.

Κατα-φθείρω· φθείρω παντελῶς, ἐξολοθρεύω· «δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν» Αἰσχ. Πέρσ. 337· «κατέφθαρται ὄλβος», 247· «λαὸς ὅριλ» 715· «καταφθείρει πόλιν» Σοφ. Οἰ. τ. 331· «καταφθαρεὶς τὸν βίον» Μενανδρ. Ἐν Ἀρποκρ. ἐν λ. ματρυλεῖον καὶ παζ. Πλατ. νόμ. 3, 697· «ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις καταφθείρεται» Λουκ. Ζ. τραγ. 19.

Κατα-φθινύθω· καταφθίω, ἀφανίζω, καταστρέφω· τιμὰς Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 354· «ἄνεμοι .... ἄρουραν» Ἐμπεδ. 401· παρὰ Θεοκρ. 25, 122 ἐξ εἴκασ. Μαϊνεκ. ἀντὶ καταφθίνουσι.

Κατα-φθίνω· χάνομαι, ἀφανίζομαι· «ἐπὶων καρπὸς οὐ κατέφθινε» Πινδ. Ἰσ. 7, 46· λυώνω, «-νόσῳ» Σοφ. Φιλ. 266, ἀντίθ. τῷ θάλλω, ἐπὶ συμφορῶν, Ἀλ. 260· - γήρᾳ Εὐρ. Ἄλκ. 622, καὶ μτγν. πεζ. οἵτινες ἔχουσι καὶ ἀόρ. καταφθινήσας Πλουτ. παραμυθ. πρ. Ἀπολλ. σ. 357· καὶ παρκ. κατεφθίνηκα, Κικ. 14· «κατεφθινηκὼς τὴν κόμην» Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 11, 25.

Κατα-φθίω· 1) ἐνεργ. μόν. ὁ μελ. καὶ ἀόρ. μὲ ι μακρόν, = κάμω τινὰ νὰ χαθῇ, νὰ καταστραφῇ, φονευθῇ, φονεύω· «οὐ μὲν δή σε καταφθίσει» Ὀδ. ε, 341· «παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας» Αἰσχ. Εὐμ. 697· «κατὰ μὲν φθίσας τὸν γαμψώνυχα παρθένον» Σοφ. Οἰ. τ. 1198· 2) παθ. μόν. ὁ ὑπερσ. ἢ ἀόρ. συγκατεφθίμην μὲ ι βραχύ· χάνομαι, φθείρομαι, ἀποθνήσκω, συγχύτερ. ἐν μετχ. «οἱ τὰ καταφθιμένοιο» Ἰλ. χ, 288· ἔτι «νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν» Ὀδ. λ, 491· «ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι ὄφελες», 6, 183· «ἡῖος κατέφθιτο» = ἐτελείωσαν, δ, 363· «ἔκει κατέφθιτο» Αἰσχ. Πέρσ. 311· «ἔπει δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο». 369· «εἴ τι μὴ τῷῳ πάθῳ κατέφθιτο» Σοφ. Οἰ. τ. 970· «κατέφθισο» Εὐρ. Ἱππ. 839.

Κατα-φθορά, ἡ· διαφθορά, ὄλεθρος· «λοίσιμοι καταφθοραί» = ἡ λιθοβόλησις Εὐρ. Ἰων 1236· - ἀνδρῶν, - Ἑλλάδος Πολυδ 1, 40, 4, 11, 6, 2. Μτφ. «φρενῶν καταφθορά» = σύγχυσις Αἰσχ. Χο. 209.

Κατ-αφ-ίημι· ἀφήνω τι νὰ ξεγλιστρήσῃ, νὰ

πίση κάτω· «κατηφίει τὸ δόρυ ἐκ τῆς χειρὸς» Πλατ. Λαχ. 183· «καταφέντες» Ἀριστοτ. προβλ. 32, 5.

Κατα-φιλέω· φιλῶ μὲ τὸ στόμα, φιλῶ Ξεν. Κυρ. 7, 5, 32, καὶ μτγν. Πολυβ. Πλουτ.

Κατα-φίλημα, τό· φίλημα, Φιλ.

Κατα-φιλο-νεικέω· φιλονικῶ κατά τινος, Σουίδ.

Κατα-φιλο-σοφέω· συζητῶ φιλοσοφικῶς κατά τινος Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 1, 167· - τινός, μτγν. ἐν τοιαύτῃ συζητήσει νικῶ Αἴλ. Ἱ. Ζ, 6, 56.

Κατα-φιμόω· κλείω τὸ στόμα, σιωπῶ, γλωσ.

Κατα-φλάω, «καταφλάσαι· κατακόψαι» Ἡσυχ.

Κατα-φλέγω· κατακαίω· «πάντα καταφλίζω πυρί» Ἰλ. χ, 512, Ὑσ. ἀσπ. 18, Πλουτ. Καισ. 68· ἐπὶ ἔρωτος, Ἀλκαῖ. 4 (5, 10), οἱ μτγν. ἔχουσι καὶ παθ.

Κατα-φλεκτικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ καταφλέξῃ, μτγν.

Κατά-φλεκτος, 2· ὁ καταφλιχθείς, μτγν.

Κατα-φλεξί-πολις, ἡ· ἡ τὴν πόλιν καταφλέγουσα· οὕτως ἐκαλεῖτο ἑταίρα τις, Ἐπιγρ. ἀδ. 56 (5, 2).

Κατά-φλεξις, ἡ· καταφλόγισις, κατάκαυσις Λουκ. περὶ ὄρχ. 39.

Κατα-φλιὰ τῆς θύρας, ἐξήγ. τοῦ, αἴθουσα, ἐν Σχολ. Ὀδ. ο, 146.

Κατα-φλογίζω, δι. γρ. ἀντὶ καταφλέγω, ἀρχ. λεξ.

Κατα-φλυαρέω· γίνομαι ἐνοχλητικὸς διὰ τὴν φλυαρίαν μου εἴς τινα, λέγω πρός τινα πολλὰς φλυαρίας· - τινός Στραβ. 12, 550· - τί τινος Δ. Λαερ 5, 20, καὶ μτγν.

Κατα-φοβέω· μέγαν φόβον ἐμβάλλω εἴς τινα Δ. Καρδ. 39, 14· παθ. φοβοῦμαι Ἀριστ. βατρ. 1109.

Κατά-φοβος, 2· πλήρης φόβου· «κατάφοβος ἦν, μὴ περιπίσῃ συμφορᾶς» Πολυβ. 10, 7, 7· «τοὺς ἐλίφαντας κατάφοβοι» = φοβούμενοι τοὺς ἐλέφαντας», 1, 39, 12· - τὸ μέλλον 3, 107, 15, Πλουτ. Δίων, 4.

Κατα-φοιβάζω· ἐνθουσιάζω Εὐμαθ.

Κατα-φοινίσσω· ποιῶ τι ὅλως διόλου ἐρυθρόν, ἀρχ. λεξ. καταβάπτω.

Κατα-φοιτάω, Ἰων. - φοιτέω· καταβαίνων ἐκ τινος τόπου φθάνω εἰς ἕτερον, ἔρχομαι· Ἡρ. 7, 125· «καταφοιτῆσαι· παραγενέσθαι» Ἡσυχ.

Κατα-φοίτησις, ἡ· τὸ καταφοιτᾶν, κατάβασις Κυριλλ.

Κατα-φονεύω· κατασκοτώνω, κατασφάζω Εὐρ. Βακχ. 1175, Ἡρ. 1, 106, καὶ μτγν.

Κατα-φόναι, δωρ. οἱ· θανάτου ἄξια πράξαντες καὶ θανατωθέντες Ἐβρ.

Κατα-φορά, ἡ· 1) καταίβασμα, πληγή· «τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται ὁ θυρεός» Πολυβ. 6, 22, 4· «ἐκ καταφορᾶς» 3, 114, 3· «τραῦμα ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς»= ὄχι βαθὺ Πλουτ. Δίων 34· 2) κατάπτωσις· «ἀνέμους καὶ καταφορὰς ὄμβρων καὶ πρηστήρων» Πλατ. Ἐξ. 370· ποταμοῦ Πολυβ. 10, 48, 5· ἐπὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου Θεοφρ. «ἡλίου περὶ καταφορὰν ὄντος ἤδη» Δ. Ἀλ. 2, 43· «καιλίας» διάρροια Ἀθην. 2, 53· 3) βαθὺς ὕπνος μετ' ἀναισθησίας, ἰατρ.

Κατα-φορέω· καταφέρω, καταιβάζω, ἐπὶ τῶν ποταμῶν· «-ψῆγμα χρυσοῦ» Ἡρ. 5, 101 καὶ παθ. 3, 106· μτφ. «ἀμήχανον λογισμὸν καταπεφόρηκας» Πλατ. πολιτ. 9, 587.

Κατα-φορία, ἡ· ἀρρώστημα Σουίδ.

Κατα-φορικός, 3· α) κατηφορικός, σφοδρός, μτγν. β) ὁ καταφερόμενος εἰς βαθὺν μετὰ ἀναισθησίας ὕπνον», ἰατρ. ἐπίρ. -κῶς = σφοδρῶς, Σουίδ.

Κατά-φορος, 2· καταφερής, ἐὐκατάφορος μτγν. πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρυν. σ. 439· παρ' Ἀριστοτ. προβλ. 23, 41, ὡς δι. γρ. ἀντίθ. τῷ, γαληνίζον, = ἀνήσυχος· δι. γρ. καταφέρουν καὶ καταφερόμενον· καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου, = βαθὺς μετ' ἀναισθησίας, Ἡσύχ.

Κατα-φορτίζω· καταφορτώνω, μτγν. καὶ μτφ. «-κακοῖς τὸν ψυχάν» Ἱππαρχ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 108, 81.

Κατα-φορτικός, 3· ἐνοχλητικός, καθ' Ἡσυχ. = σφοδρός, ὅπερ μᾶλλον = καταφορικός.

Κατά-φορτος, 2· καταφορτωμένος· - τινός Ἰωσ. καὶ μτγν.

Κατα-φορώδης· κατάφορος· - ὕπνος Γαλην.

Κατά-φραγμα, τό· περίφραγμα πρὸς προφύλαξιν, σκέπασμα, μτγν.

Κατα-φράγνυμι· καταφράσσω, μτγν.

Κατα-φράζω· διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι· «τὸ σαφανὲς κατέφρασεν» Πινδ. Ὀ. 11, 57· συνηθ. παθ. σκέπτομαι, σκοπῶ· «δίκην καταφράζεσθαι» Ἡρ. Κρ. 248· παρατηρῶ «καταφρασθεὶς αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα» Ἡρ. 4, 77, Σολ. ἀποαπ. 1, 38.

Κατα-φράκτης, ὁ· χειρουργικὸς ἐπίδεσμος ὅμοιος τῷ ῥωμαϊκῷ θώρακι, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Ἔλλβ, Γαλην.

Κατα-φρακτός, 2· πανταχόθεν πεφραγμένος, κεκλεισμένος· «-πετρώδει ἐν δισμῷ» Σοφ. Ἀντ. 958· καταπεφραγμένος = τεθωρακισμένος, ἐπὶ ζώων καὶ ἵππων Πολυβ. 16, 18, 10, loricatus καὶ Πλουτ. «πλοῖα κατάφρακτα» = ἔχοντα κατάστρωμα Θουκ. 1, 10· ἔνθα κατὰ Σχολ. = σανιδωμένα· πρβλ. Πολυβ. 1, 20, 13.

Κατά-φραξις, ἡ· ἔμφραξις, ἔμφραγμα, στούπωμα, μτγν.

Κατα-φράσσω, ἀττ. -ττω· σκεπάζω τι ὁλόκληρον, ὅπως τὸ προφυλάξω, καλύπτω· «ὅπλοις καταπεφραγμένοι ἵπποι» Πλουτ. Ἀλεξ. 16· -ἱππεῖς, Κιμων. 24· ὡς κατάφρακτος.

Κατα-φρίσσω· φρίττω, δειλιῶ Ἡσυχ.

Κατα-φρονέω· 1) ὀλίγον τιμῶ τινα, ἀψηφῶ, περιφρονῶ, τινός· «-τῶν θεῶν» Εὐρ. Βακχ. 199, Πλατ. Γοργ. 527, καὶ ἐπὶ πρασσόπ. καὶ πραγμ. εἴς τι, Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 29· - ἀπολ. Θουκ. 2, 11· «τὸ καταφρονοῦν» = ἡ καταφρόνησις Δ. Ἀλ. 5, 44· - τινά, «καταφρονεῖ με καὶ θήβας ὧδε» Εὐρ. Βακχ. 503· «τοὺς βύσταξ μὴ καταρρόνει» Ἀντιφ. ἐν Ἀθ. ν. 4, 113· «-τινὲς ἐόντες» Θουκ. 6, 31· ἐντ.

Διαδικτυακή Εφημερίδα Βέροιας

καὶ παθ. «ὅταν καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων» Πλάτ. πολιτ. 8, 556· «καταφρονηθῆναι», Φαίδρ. 239, Δημ. 40, 2· ἑνταῦθα ἀνήκει ὁ μ. μέλ. «καταφρονήσομαι» Πλατ. Ἱππ. μειζ. 281, καὶ παθ. «καταφρονηθήσομαι» Ἰσοκ. 6, 95· 2) ἔχω τι ἐν νῷ, σκέπτομαι περί τινος· «καταφρονήσας τὴν τυραννίδα» Ἡρ. 1, 59· «καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρίσσονες εἶναι», 1, 66· παρὰ δὲ Ἱπποκρ. εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου, ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου ῥ. ἐπίθ. - τέον Δίθην. 14, 625.

Κατα-φρόνημα, τό· καταφρόνησις· «μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι», τὸ θάρρος τὸ γεννώμενον ἐκ τῆς συναισθήσεως τῆς ἰδίας ὑπεροχῆς καὶ τῆς καταφρονήσεως τοῦ ἐχθροῦ Θουκ. 2, 62· πρβλ. καταφρονητικός.

Κατα-φρονηματίζω· ἐμβάλλω, ἐμποιῶ τινι φρόνημα, καταφρόνημα, παθ. Διοδ.

Κατα-φρόνησις, ἡ· τὸ καταφρονεῖν Θουκ. 1, 122 καὶ μτγν.

Κατα-φρονητής, ὁ· ὁ καταφρονῶν, ἀντίθ. τῷ θαυμαστὴς Πλουτ. Βρουτ. 12 καὶ μτγν.

Κατα-φρονητικός, 3· ὁ ἔχων φύσιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ νὰ καταφρονῇ τοὺς ἄλλους Ἀριστοτ. 4, 3· μετὰ τοῦ θρασύς, ἀντίθ. τῷ θαυμαστικὸς καὶ ἄκακος Πλουτ. ἢθ. 40· ἐπίρ. - κῶς Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 17.

Κατα-φρονικός, ἐσφαλ. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Κατά-φρονις, ἡ· καταφρόνησις.

Κατα-φρονίζω· φρονίζω πολύ, ἀντίθ. τῷ ἀφρονιστῶ Πολυδ. 28,11,10· - καταδαπανῶ εἰς σπουδήν, παίδευσιν Ἀριστ. νεφ. 857.

Κατα-φρύαγμα, τό· ὑπερηφανία, ὕβρις, Ἐπικτ.

Κατα-φρυάττομαι· φέρομαι πρός τινα ὑπερηφάνως, ἐκ μεταφορᾶς τῶν θυμοειδῶν ἵππων οἵτινες μετὰ φρυαγμάτων εἰς τοὺς χαλινοὺς ἀντιτείνουσι Μ. Ἀντων. 7, 3, 9, 41· - τινός, Σουΐδ.

Κατα-φρύγω, «καταφρύγει καταξηραίνει», «καταφρυγήσεται· καταξηρανθήσεται» Ἡσυχ. ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ, «ὁ κεραυνὸς καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς» Ἀριστ. νεφ. 396· καταστεγνώνω, ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ, Ἰατρ.

Κατα-φρύσσω, ἀττ. - φρύττω· τῷ προηγ. μτγν.

Κατα-φυγγάνω· καταφεύγω Ἡρ. 6, 16, Αἰσχίν. 3, 208.

Κατα-φυγή, ἡ· τόπος, ὅπου τις προσέρχεται πρὸς ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν· ἐνίοτε καὶ πρόσωπον, ὅπερ παρέχει ἀσφάλειαν· «ἔχει γὰρ καταφυγὴν θὴρ μὲν πέτραν» Εὐρ. Ἰκ. 267· «οὗτος ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας», Ὀρ. 722· «καταφυγὰς ποιεῖσθαι» = καταφεύγει· «- εἴς τινα», 566, ὡς Ἀντιφ. 1, 4· «καταφυγὴν εἶναι εἰς θεούς» Πλατ. νομ. 3, 699, Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 8· - ἀσφαλεστάτη Ἰσοκ. 4, 41· - πρόφασις Δημ. 54, 21.

Κατα-φύγιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. μτγν.

Κατα-φυλαδόν, ἐπίρ. κατὰ ἔθνη, κατὰ φυλὰς Ἰλ. ο, 668, Ὀπ. ἁλ. 3, 644.

Κατα-φυλάσσω, ἀττ. - φυλάττω· παρατηρῶ ἀκριβῶς νὰ διακρίνω, κατασκοπεύω Ἀριστ. ἵππ. 482.

Κατα-φυλλο-ρροέω· μοῦ πίπτουσι τὰ φύλλα κάτω εἰς τὸ ἔδαφος, χάνω τὰ φύλλα μου γέν. μαραίνομαι, παρέρχομαι, φθείρομαι· «τιμὰ κατεφυλλορόησε παθῶν» Πινδ. Ο. 12, 16.

Κατά-φυλλος, 2· ὁ ἔχων πολλὰ φύλλα - κῆποι Στρατ. ἐν Ἀθην. 2, 69.

Κατα-φύξιμος, 2· ὁ πρὸς ὃν δύναταί τις νὰ καταφύγῃ· - ἄγαλμα Πλουτ. ἢθ. α. 290.

Κατα-φύομαι, «καταφυῖν, γεννηθῆν, «κατέφυ· ἐγεννήθη» Ἡσυχ.

Κατα-φυράω· ἀνακατεύω, ζυμώνω, μτγν.

Κατα-φύρω· καταρρυπαίνω, μτγν.

Κατα-φῦσάω· φυσῶν ἐκχέω ὑγρόν τι τινος, πυτίζω, ἐξακοντίζω διὰ τοῦ φυσήματος ὑγρόν τι· «οἶνῳ γλυκεῖ τὸ σμῆνος» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 9, 10.

Κατα-φύσημα, τό· φύσημα διευθυνόμενον πρός τι ἀντικείμενον, μτγν.

Κατά-φυσις, ἡ· πρόσφυσις, ἐμβολή, ἔμφυσις Γαλην.

Κατα-φύτευσις, ἡ· τὸ καταφυτεύειν.

Κατα-φυτεύω· μὲ φυτεία πληρῶ τόπον τινά· «-τὴν ἀγορὰν πλατάνοις» Πλουτ. Κιμ. 13.

Κατά-φυτος, 2· καταπεφυτευμένος, πλήρης φυτῶν ἢ φυτειῶν· - τόποι Πολυδ. 18, 3, 1· «-τῷ ἀσφοδίλῳ» Λουκ. Νεκυομ. 11· «καὶ σύσκιος περίπατος» Πλουτ. Κικ 48.

Κατα-φυτο-υργῶ· ἐμφυτεύω Ἐβδομ.

Κατα-φωνέω πληρῶ μὲ τὴν φωνήν μου τόπον τινά, ἢ ἐν ᾧ φωνάζων ἀντηχεῖ ἡ φωνή μου εἴς τινα τόπον, μτγν. - ταράσσω Ἡσυχ.

Κατα-φώνησις, ἡ· τὸ καταφωνεῖν.

Κατα-φωράω· πιάνω ἐπ' ἀνω εἰς τὴν πρᾶξιν (τὴν κακήν)· - ἐπιβουλεύοντας Θουκ. 1, 82, ἔνθα κατὰ Σχολ. = ἐλέγχειν Λουκ. ἁλιεύ. 28· παρατηρῶ, συμπεραίνω· «οἷς διεπράττετο, τούτοις αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) ὡς οἷόν κατεφωρᾶτε» Ξεν. Κυρ. 8, 7, 17.

Κατά-φωρος, 2· χειροπιαστός, φανερός, καταφανής· «κατάφωρος τῆς γνώμης γενόμενος» Πλουτ. Κατ. νεωτ. 54.

Κατα-φωτίζω· πολὺ φῶς, λάμψιν παρέχω, κάμνω τι φωτεινὸν Ἀντιφίλ. 19 (9, 176).

Κατα-χαίνω· μὲ ἀνοικτὸν στόμα γελῶ· χλευάζω τινά, τινός· «καταχανὴν, καταγελασθῆ, μυκτηρίσῃ, ἐξουθενίσῃ» Ἡσυχ.

Κατα-χαίρω· χαίρω ἐπὶ τῷ κακῷ ἑτέρου, ἐπιχαιρεκακῶ· - καὶ κατακερτομέω Ἡρ. 1, 129· - ἐπί τινι, 7, 239, μτγν. Ἀλκιφρ. 3, 4.

Κατα-χαλαζάω· βίπτω τι ὡς χαλάζαν κατά τινος· «-λίθους τινὸς» Λουκ. Ἐνυπν. 22.

Κατα-χαλάω· καταβιβάζω, Ο', καὶ μτγν.

Κατα-χαλκεύω· κατεργάζομαι χαλκόν, χωνεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκὸν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17· «ἀνδριάντα Κασσάνδρου καταχαλκευόμενον», ἢθ. 329.

Κατά-χαλκος, 2· μὲ χαλκὸν ἐπικαλυμμένος, ἐπίχαλκος - ἱτέα Εὐρ. Ἱρακλ. 177 - πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. ἐνόπλιον· - δράκων = τετυρωκισμένος, 1216· - πολύχαλκος, μτγν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα-χαλκόω· ἐπικαλύπτω μὲ χαλκόν· «καταχάλκου τὰ κέρεα» Ἱππ. 6, 50· «τὸν τόπον κατεχάλκωσαν θυρίοι» = ἔκλεισαν μὲ χαλκίνας θυρίδας Ἡρακλ. ἐν Ἀθην. 12, 521, δι. γρ. «κατιχάλκευσαν»· πρβλ. Δ. Σικ. 12, 70.

Κατα-χαράσσω, ἀττ. -άττω· κάμνω ἐπί τινος πολλὰ γαράγματα, σημεῖα, Βυζ.

Κατα-χαρίζομαι· κάμνω τι πρὸς χάριν, εὐχαριστησίν τινος, κάμνω χάριν, τινί Λυσ. 6, 3· «-τὰ ὑμέτερα», 27, 14· «μὴ καταχαριζόμενον, ἀλλὰ διαμαχόμενον» Πλάτ. Γοργ. 513· «οὐδενὶ καταχαρισάμενοι τῶν κοινῶν δικαίων» Δειν. 1, 105· «καταχαρίσασθαι καὶ προέσθαι τι» Δημ. 26, 20· ἴδ. «καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια» = πρὸς χάριν, χαριζόμενος ἀπονέμω τὸ δίκαιον, ἀποφασίζω Πλάτ. ἀπολ. 35· «-τἀληθὲς τοῖς πολίταις» = ἀποκρύπτω χάριν τῶν πολιτῶν τὴν ἀλήθειαν, Αἰλ. Π. Ἱ. 14, 9· «-διένειμε καὶ κατεχαρίσατο τοῖς φίλοις ἅπασαν τὴν λείαν» = ἐχάρισε Δ. Ἀλ. 1, 63· «τινά τινι» = χαρίζω τινά εἴς τινα, συγχωρῶ τινα χάριν τινός Πλουτ. Ποπλ. 7, condonare aliquem alicui.

Κατα-χαριστικός, 3· ὁ καταχαριζόμενος, ἐλευθέριος, μτγν.

Κατα-χαριτόω· πολλὴν χάριν περιποιῶ Εὐμαθ.

Κατά-χαρμα, τό, «ἐχθροῖς»· ἀντικείμενον χαρᾶς καὶ γέλωτος εἰς τοὺς ἐχθροὺς γίνομαι Θεογν. 1103.

Κατα-χάσκω· ἀνοίγω πολὺ τὸ στόμα καὶ προσβλέπω τι, μετὰ μεγάλης ἐπιθυμίας· ἀποβλέπω εἴς τι, τινὸς Εἰσαγ. καὶ μτγν.

Κατά-χασμα, τό· βαθὺ χάσμα Πλουτ. συμπ. 1, 5, 2, ὡς δι. γρ.

Κατα-χασμάομαι· ἀνοίγω, σκῶ, σπῶ Θεόφρ. παρ' Εἰσαγ. = καταχάσκω τινός.

Κατα-χάσμησις, ἡ· καταχήνη, ἁρχ. λεξ.

Κατά-χειζε, τινός· ἄνω ποὺ ἱστάμενος καὶ χεζῶν μουρδαρεύω τινὰ εὑρισκόμενον ὑποκάτω Ἀριστ. νεφ. 173.

Κατα-χειρίζομαι, μέσ. καταχειρῶ, φονεύω Δ. Κασ. 77, 6.

Κατα-χείριος, 2· ὁ ἁρμόζων καλῶς εἰς τὴν χεῖρα, εὐμετάχειριστος· - ἐρετμὸς Ἀπολ. Ῥ. 1, 1189.

Κατα-χειράομαι· ὑποτάσσω, νικῶ Ἡσυχ.

Κατα-χειρο-τονέω· ὑψώνων τὴν χεῖρα ψηφίζω κατά τινος, καταδικάζω, πάντοτε ἐπὶ τοῦ δήμου· - τινὸς Δημ. 21, 2· «οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος», 19, 31, Πλάτ. Ἀλ. 368, καὶ παθ. «πανδήμῳ φωνῇ καταχειροτονηθέντες» Δ. Σικ. 13, 67· «καταχειροτονηθὲν αὐτοῦ ἀεσθενὲν» Δημ. 21, 109.

Κατα-χειροτονία, ἡ· διὰ ψηφοφορίας κατάδικασις, κατάγνωσις, ἐπὶ τοῦ δήμου· πρβλ. Ἀρποκρ. «καταχειροτονίαν ποιεῖσθαι» Δημ. 21, 6.

Κατα-χεύω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ καταχέω Ἡσ. Ῥῆρ. 344· ὅδε τὸ ἑπόμ.

Κατα-χέω, ἀορ. κατέχεα, ἐπ. κατέχευα· χύνω τι ἄνωθεν ἐπί τινος ὑποκειμένου, χύνω τι ἐπί τινος· «ἔλαιόν τινι χαίτῃσι καταχεῦ-

σαι» Ἰλ. ψ, 282· μ:φ. «-χάριν τινί» Ὀδ. 6, 12· - πλοῦτον, ἐλεγχείην τινί Ἰλ. 5, 670, Ὀδ. ξ, 38 ἐν γέν. χόνω τι κάτω, βάπτω τι ἀφθόνως, χιόνα, νιφάδας, φιάδας, τ, 206 Ἰλ. μ, 158· καταρρίπτω· «- θώρηξα», ζ, 134· «ὅπλα εἰς ἄντλον κατέχυντο» Ὀδ. μ, 411· «-τεῖχος εἰς ἅλα» = κρημνίζω Ἰλ. ρ, 461· ἐξαπλώνω τι ἐπί τινος· «- ἀγκύλν, ὑμείλην τινι» Ὀδ. η, 42, Ἰλ. γ, 10· «πέπλον ἑᾷ οὔδει», ε, 734· πολλάκ. ἐν τμήσ. «- νεφέλας κρατί» Πινδ. Π. 1, 8· «τέτρις δενδρίῳ ἐρεικόμενος λιγυρὴν καταχεύει ἀοιδήν» Ἱππ. Ἐρ. 581· «μόρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες» Πλάτ. πολιτ. 3, 398· «ἵτι μείζων κατεχύθη σκοτοδινία», σοφ. 264· - τινός τι, «καί μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτὴ τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν» Ἀριστ. Ἱππ. 1089· καὶ μτφ. «ἵππειρόν μοι κατέχιεν τῶν χρημάτων», νεφ. 74· «καταχέουσι τὸ αἷμα τοῦ ἀκινάκους» Ἡρ. 4, 62· «καταχεῖν δόξαν ἀνθρώποις» = διαδίδω φήμην Πλάτ. νόμ. 7, 814· «βλέφαρα δάκρυσι κατεχυθέντα» Ξεν. Ἱππ. 854. Μέσ. χέω τι ἐπί τινος, βάλλω, ὑγραίνω· «καταχεόμενοι τῶν ἱματίων» Πλάτ. νόμ. 1, 637· πρβλ. Τιμ. 41. Ἔτι· «χαλκὴν» Καλλ. Δημ. 5· παρ' Ἡρ. λέγεται ἐπὶ τῆς τήξεως τῶν μετάλλων· «καταχεῖται ὁ χρυσὸν ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλασεν» Ἡρ 1, 50.

Κατα-χήνη, ἡ· κατάγελως, μυκτηρισμός· Ἀριστ. σφ. 575· ἴδε καταχαίνω.

Κατα-χηρεύω· πιπρῶ χῆρος, χηρευμένος τὴν ζωήν μου Δημ. 29, 26.

Κατ-αχής, ὁωρ. 2· κατηχής, ἰσχυρῶς ἠχῶν Θεοκρ. 1, 7.

Κατ-αχθέω· βαρύνω, δυσαρεστῶ, μτγν.

Κατ-αχθής, 2· φορτωμένος μέ τι, τινός· «πρίνοι δ' αὖ καρποῖο καταχθέες» Ἄρατ. 1044, ἀπολ. Νικ. ἀλ. 322· παρὰ Νον. 40, 517 «λᾶας» = βαρύς.

Κατ-άχθομαι, μόν. ὡς δι. γρ. ἀντί, «καὶ ἀχθόμενον» Ἡρ. 2, 175.

Κατα-χθόνιος, 2· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν· -Ζεύς = ὁ Πλούτων Ἰλ. ι, 457· -θεός Δ. Ἀλ. 2, 10· -δαίμονες = dii manes, Ἐπιγρ. ἀδ. (7, 393)· καὶ θηλ. «καταχθονίαις θεῇσιν» Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1413.

Κατα χιονίζω· καταχαλύπτω μὲ χιόνα· = καταπίφω Ἡσυχ.

Κατα-χλαινόω· ἐνδύω μὲ χλαῖναν ἢ μὲ χλαίνας, Σουΐδ.

Κατα-χλευάζω· καταγελῶ, σκώπτω μετὰ τοῦ κωμῳδεῖν, Δ. Ἀλ. π. συνθ. σ. 107, 13· τινὰ καὶ τινός Σουΐδ.

Κατα-χλυαστικός, 3· ὁ κλίσιν πρὸς τὸ καταχλυάζειν ἔχων Πολυδ. 6, 205· ἐπίρ. -κῶς.

Κατα-χλύαστος, 2· ἄξιος νὰ καταχλυάζηται Ἐπιφαν.

Κατα-χλιδάω, ἰων. -χλιδέω Ἱπποκρ. διὰ τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειάν μου ἐπιτρέφονέομαι πρός τινα, κατατρυφάω Ποσειδών. ἐν Ἀθην. 5, 212.

Κατα-χλοάζω· κατεπράσινίζω· Εἰσαγ.

Κατά-χλοος, 2· κατάπρασινος· Γαλην.

Κατ-άχλυσις, ἡ· ἐπισκότησις.

Κατα-χολος, 2· ὄργαν χολώδες· Ἱπποκρ.

Κατα-χορδεύω, καί, καταχορδέω μόν. παρά Σουίδ. ἄνευ παραδείγμ. = κύπτω κατά μῆκος τὰς ἀρκτ. ὡς χορδάς, κοιν. βγάζω λουρίδα Ἱππ. 6, 75, Λογγιν. περὶ ὕψ. 31, 2.
Κατα-χόρτιος, ἡ χορὸς ἐπὶ νίκῃ Πολυδ
Κατα-χορεύω· ὑπὸ χαρᾶς χορεύω· τινός = χαιρεκακῶν κατά τινας δεικνύω τὴν χαράν μου χορεύων, μτγν· καταγελῶ Ἐβοτ.
Κατα-χορ-ηγέω ἐξοδεύω ὡς χορηγὸς εἰς τὴν παρασκευὴν καὶ λαμπρότητα τοῦ χοροῦ· «κατεχορήγησεν ὑπὲρ αὐτοῦ πεντακισχιλίας δραχμάς» Λυσ. 19, 42 ἐν γεν. ἐξοδεύω, δαπανῶ, φθείρω· «- τὰ οἰκεῖα» Πλουτ. Δυσ. 9· «- εἰς δεῖπνα καὶ θυσίας», Ἐβμ. 13· οὐσίας Δ 'Αλ. 3, 72.
Κατα-χραίνομαι· καταρραντίζομαι· -γάλακτι Αἰων Ταραντ.(7,657)· μολύνομαι, μτγν.
Κατα-χράω 1) ἐν τῷ ἐνερ. μόν. ἀπρόσ. εἰνέ τι ἱκανόν, ἀρκεῖ, φθάνει· «καταχρᾷ» Ἱππ. 1, 104· «ἀντὶ λόγου ἡ λοφιὴ κατέχρα αὐτοῖς.» = ἐχρησίμευεν, 7, 70· «καταχρήσει», 4, 118· «δός τι καὶ καταχρήσει», Φρύνιχ ἐν 'Αθην. 8, 360· 2) μέσ. (πρβλ. χράομαι), κάμνω μεγάλην χρῆσίν τινος πράγματος, εἴς τι· «ἐπιναῶν εἰς τὴν αὐτοῦ ποίησιν καταχρήσασθαι τῷ λόγῳ» Πλατ. Κριτι. 113· «οὐ δεῖ τῷ πιστευθῆναι,.. καταχρῆσθαι» Δημ. 19, 277· «κατηγορῶντο τούτοις σύμπασιν ἐπὶ φιλοσοφίαν» Πλατ. πολιτικ. 272· «- πρός τινας», συμπ. 187· «- ἐνκλήμασι πράξεσιν» Ἰσοκ. 4, 9· - ἐμπειρίαις, 174· «κενῇ προφάσει κατεχρῶ» Δημ. 18, 150· συχν. - λόγῳ, προφάσει, καὶ ἄνευ τοῦ «λόγῳ» «οἵτινες κατεχρῶντο ὡς τῷ Πολέμωνι οὐδεμίᾳ γίνοιτο ἀδελφή», 43, 39· ἐντ. κάμνω κακὴν χρῆσίν τινος, ἄτοπον, ἰδ. παρὰ μτγν. Δ. Σικ. 20, 101, Λουκ. π. πενθ. 20· -ὀνόματι = οὐχὶ κυριολεκτικῶς μεταχειρίζομαι λέξιν τινά, ἀκυρολεκτῶ Στραβ. 5, 1, 2, γραμ. ἐξαντλῶ τι διὰ τῆς χρήσεως «τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησάμενοι μηδ' ἀναλώσαντες αὐτήν» Πλατ. Μενεξ. 247· - τὶ Λυσ. 19, 22· οὕτω καὶ ὁ π. παρχ. «τὰ μέγιστα κατακέχρηται», ἀντίθ. τῷ «μικρὰ παραλελεῖφθαι» Ἰσοκ. 4, 74· - ἐντ. διαφθείρω τινά, φονεύω, (κατὰ λέξ. ξεκάνω)· «τὸν παῖδα» Ἱππ. 1, 117· - ἑαυτόν, 1, 82· καὶ παθ. «καταχρησθῆναι», 9, 120, καὶ μτγν. «καταχρήσασθαι τὰ βουλικὰ σώματα» Πολυβ. 1, 85, 1· γενικώτ. «οὐδ' ἥκω παραιτησόμενος ὑμᾶς, ἀλλὰ καταχρήσασθέ μοι, εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶναι» = κάμετέ με ὅ, τι θέλετε Αἰσχίν. 1, 122· 3) (κίχρημι), δανείζομαι «τὰ ὀφειλόμενα καὶ εἰς ὅ,τι ἕκαστον αὐτῶν κατεχρήσατο» Δημ. 49, 4, - β. ἐπιθ. - τέον Λουκ.
Κατ-α-χρειόομαι· γίνομαι, εἶμαι ὅλως διόλου ἄχριτος, ἄχρηστος· «καταχρειωμένη» 'Ανθ. 9, 203· καὶ ἐνερ. μτγν.
Κατα-χρεμετίζω· χρεμετίζω, μτγν.
Κατα-χρέμπτομαι· καταπτύω· - τινὸς 'Αριστ. εἰρ. 815, Ἐβοτ.
Κατά-χρεος, ἀττ. κατάχρεως, 2· καταχρεωμένος, «- καὶ ἄπορος» Δ. Σικ. 19, 9· «- καὶ ἄτιμος» Δ. 'Αλ. 9, 15.
Κατά-χρησις, ἡ κακὴ, ἄτοπος, ὑπερβολικὴ χρῆσις, μτγν. ἀκυρολεξία, τεχνογρ.
Κατα-χρηστικός, 3· ὁ μὴ κυριολεκτικῶς λεχθείς, ὁ μὴ κατὰ τὴν ὀρθὴν χρῆσιν ἐξενεχθείς, συχνὰ παρὰ τεχνογρ. ἐπίρ. - ικῶς καὶ τὸ συγκρ. τοῦ οὐδ. ἐπιθ. ὡς ἐπίρ. «καταχρηστικώτερον» Σχολ Πινδ. Π. 4, 253, καὶ μτγν.
Κατ-άχρι· ἄχρις, ἕως, μτγν.
Κατά χρησις, ἡ· ἡ ἐπί τινος πράγματος χρῆσις, ἔλλειψις Διοσκ.
Κατά-χρισμα, τό· ὅ,τι καταχρίεται, χρῖσμα, ἀλοιφὴ Διοσκ.
Κατά-χριστος, 2· ὁ κατακεχρισμένος, παρασκευασμένος, ἰατρ.
Κατα-χρίω χρίω τι ὁλόκληρον· «- τὸ πρόσωπον πηλῷ» Λουκ. 'Αναχ. 9, ἰδ. μὲ ἀλοιφήν, Ο'. καὶ ἰατρ. «τροφὴν τοῖς νεοττοῖς παραθεῖσαι καταχρίουσιν» 'Αριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 10.
Κατά-χρυσος, 2· ἐπικεχρυσωμένος, ἐπίχρυσος· διάζωμα Λουκ. 'Αλεξ. 13, καὶ μτγν. - πολὺ πλούσιος εἰς χρυσόν· μτφ. «Εὐριπίδης» = ὁ χρυσοῦς, ὡς καὶ ἡμεῖς παροιμιώδως λέγομεν ἐπὶ ἐπαίνου «εἶνε χρυσὸ παιδί» Δίφιλ. ἐν 'Αθην. 10, 422.
Κατα-χρυσόω· καταχρυσώνω, ἐπικαλύπτω μὲ χρυσόν Ἱππ. 2, 26· τὴν πόλιν = κοσμῶ μὲ χρυσὸν Πλουτ. Περικλ. 12· μτφ. καὶ κωμ. «κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην» 'Αριστ. ἐκκλ. 826.
Κατα-χρώζω· τῷ ἐπομ. μόν. ὁ ἐν. «ὄχθη παρὰ μτγν.
Κατα-χρώννυμι· βάπτω, δίδω χρῶμα, χρωματίζω· «καταχρῶσαι τὴν κόμην» Πολυδ. 2, 35· ἔτι, λερώνω, μτγν. ἐντ. συγκαταλέγεται ὡς τριβὴς τὰ τοῦ Εὐρ. 'Εκ. 914 «κατὰ δ' αἰθάλου κηλὶς' οἰκτρυτάταν κέχρωσαι».
Κατά-χρωσις, ἡ· βαφή, χρωματισμὸς Πολυδ. 7, 169.
Κατα-χρώσκω· καταχρώζω.
Κατα-χύδην, ἐπίρ. καθὼς τις ποὺ χύνει κάτω, ἀφθόνως 'Ανακρ. ἐν 'Αθην. 10, 417.
Κατά-χυμα, τό· τὸ ἐπί τινος χυνόμενον, τὸ ὕδωρ, ἰδ. τὸ καταχυνόμενον ὕδωρ ἐπί τινος μετὰ τὴν ἐκ τοῦ λουτῆρος ἔξοδον 'Αμμων. σ. 72· πρβλ. κατάχυσμα καὶ Λόβεκκ παραλ. 420.
Κατά-χυσις, ἡ· τὸ καταχεῖν, τὸ νὰ χύνῃ τις ἄνωθεν ἐπί τινος ὑποκειμένου, ἰατρ. Κατὰ Μοῖρ. ἑλληνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀττ. πρόχυσις.
Κατά-χυσμα, τό· τὸ ἐπιχεόμενον, καταχεόμενον, εἶδος ζωμοῦ ἢ ὑποτρίμματος κατὰ τῶν ὄψων καταχεομένου 'Αριστ. ὄρν. 530, Πολυβ. 6, 56· ἰδ. δὲ κατὰ 'Αμμων. α. 78, «καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰσχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεωνήτων δούλων κατέχευον» πρβλ. 'Αριστ. πλ. 788, Δημ. 45, 74. Παρὰ δὲ Θεμιστ. λογ. 23, σ. 294 εἶνε καταχύματα.
Κατα-χυσμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. ζωμός, ἥδυσμα, ὑπότριμμα Πολυδ. 6, 68· «τεμάχη καταχυσματίοισιν εὐτρεπῆ» Φερεκρ. ἐν 'Αθην. 6, 268.
Κατά-χυτλον, τό· ἀγγεῖον βαλανευτικόν, ἐξ' οὗ κατέχεον ὕδωρ κατὰ τῶν λουομένων

Παυχ. πρβλ. Εὔπολ. ἐν Πολυδ. 10, 13· καὶ ἐπιθετικῶς, «ἐν καταχύτλοις λεκάναις» μεταχειρίζεται αὐτὸ Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 6, 269.

Κατα-χυτρίζω· ἐγχυτρίζω Σχολ. Ἀριστ. ορ. 288.

Κατα-χωλεύω· κάμνω τινὰ χωλόν· εἶμαι χωλός, μτγν.

Κατά-χωλος, 2· ὅλως διόλου χωλός Ἀλκ. ἐν Β. Ἀν. σ. 102, 29.

Κατα-χωνεύω· ἐπὶ τῶν μετάλλων, λυώνω· «τὸν γυναικῶν κόσμον» Δειν. 1, 69. Ἀλλὰ «τοῦ στόματος αὐτοῦ κατεχώνευσε χρυσίον» = τοῦ ἔχυσε μέσα εἰς τὸ στόμα λυωμένον χρυσόν Ἀππ. Μιθριδ. 21.

Κατα-χώννυμι· χώνω τι βαθέως· «ἐπεὶ ἐγένοντο ἐν τῇ ψάμμῳ ὁ νότος κατέχωσε σφέας» Ἡρ. 4, 178· «κατά σε χώσαμεν λίθοις» Ἀριστ. Ἀχ. 295· μὲ βέλη ἢ ἀκόντια «σφέας κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες» Ἡρ. 7, 225· ἔτι, - λόγοις, ὕμνοις, ἐπαίνοις, ἐν Β. Ἀν. 45, 21 ἑρμηνεύεται «καταπληρῶσαι» πρβλ. Πλατ. Γοργ. 512. Μετφ. «τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα καταχέωσαι ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά» = ἐγένοντο σκοτεινά, Κρατ. 114, καὶ μτγν.

Κατα-χωρίω· παραχωρῶ τι εἴς τινα· - τινί τινος Δ. Λαιρ. 5, 71.

Κατα-χωρίζω· κυρ. κατὰ χώραν φέρω τι, τοποθετῶ, κατατάσσω, διατάσσω· «τὸ στράτευμα» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 7· «-τοὺς λόγους·», Ἀν. 6, 3, 10· τὸ καταγράφω (ἐν βιβλίῳ), μτγν. Δ. Ἀλ. 1, 6 - εἴς τι - ὁρίζω τινός τὴν χρῆσιν εἴς τι, ἀναλίσκω τι εἴς τι Δ. Σικ. 5, 17.

Κατα-χωρισμός, ὁ· τοποθέτησις, κατάταξις, καταγραφή.

Κατά-χωσις, ἡ· τὸ καταχώνειν, καταχάλύπτειν, Γεωπ.

Κατα-ψαίρω, «καταψαίρουσι κινοῦνται» Ἡσυχ.

Κατα-ψακάζω· καταψικάζω.

Κατα-ψάλλω· παίζω τινὶ τὴν κιθάραν (ἢ ἄλλο τι ἔγχορδον ὄργανον), διασκεδάζω τινὰ παίζων τὴν κιθάραν· ὁ δὲ οὕτω ὑπὸ τοῦ ψάλλοντος διασκεδαζόμενος καταψάλλεται, παθ. Πλουτ. ἠθ. σ. 785 «νῆσος κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο» = ἀντήχει ὑπὸ τῶν αὐλημάτων καὶ τῶν ψαλμῶν Πλουτ. Ἀντων. 56.

Κατα-ψάω· τρίβων ἠσύχως μὲ τὴν χεῖρα καλαχεύω τι, χαδεύω· «καταψῶν αὐτὸν (τὸν κάνθαρον) ὥσπερ πωλίον» Ἀριστ. εἰρ. 71· «καταψῶσα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν» Ἡρ. 6, 61, ὡς Πλατ. Φαῖδ. 89, καὶ μτγν. ὡς ὁ Πολυδ. ὅστις συνάπτει «καταψήσαντες καὶ πραΰναντες» 2, 13, 6· κατὰ τῶν Σχολ. «καταρίζαι, κάθαρσιν, λεπτὴν καὶ ἀρετὴν βιογῆν» - ἐξ οὗ ρα κάθας, ἀπὸ γῆς ὀρόσαι κατιφίκαζον» Αἰσχ. Ἀγ. 517· - φαρμάκῳ Πλουτ. Ἀλεξ. 35· ῥ. ἐπιθ. - στέον, Γεωπ.

Κατα-ψελλίζω· ψελλίζω Φιλόστρ

Κατα-ψεύδομαι· ἐπινοῶ, πλάττω ψεύδη ἢ ψευδῆ· «καταψεύδου καλῶς ὡς ἐστι δίκης» Ἡσυχ. 334· «τινὸς = λέγω ψευδῆ κατά τινος Ἀριστ. εἰρ. 532· «τῶν ἄλλων καταψεύδει τοιοῦτο πρᾶγμα» Πλατ. Εὐθυδ. 283· καὶ συχν. παρὰ ῥητ. καὶ μτγν. ὡς Πλουτ. Ἀλεξ. 24· «-πρός τινα» Πλουτ. Θεμ. 25· «ἐπιθέτου ἑαυτοῦ καταψεύσασθαι μωρίαν» = τὸν μωρὸν προσποιοῦμαι Δ. Ἀλ. 4, 68· οὕτω καὶ ὁ παρχ. «κατεψευσμένοι πάντα εἶσιν ἡμῶν» Δημ. 55, 8. Ἀλλὰ καὶ παθ. «κατέψευσται ὁ λόγος Ἀθην. 15, 697· «κατεψεύσθαι ταῦτα τὰ διηγήματα δοκεῖ» = ὅτι εἶναι πλαστά, πεπλασμένα Πλουτ. Θεμ. 2.

Κατα-ψευδα-μαρτυρέω· λέγω κατά τινος ψευδῆ μαρτυρίαν Ξεν. ἀπολ. 24. Μέσ. παρουσιάζω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ψευδεῖς μάρτυρας Δημ. 29, 6· παθ. προσβάλλομαι διὰ ψευδῶν μαρτυρίας, φέρονται κατ' ἐμοῦ ψευδεῖς μάρτυρες, μαρτυρίαι, ἠτιῶμαι διὰ τοιούτων μέσων Ἰσαι. 5, 9· «καταψευδομαρτυρηθείς» Δημ. 33, 37· «ἴνίοτε γὰρ ἂν καὶ καταψευδομαρτυρηθείη τις ὑπὸ πολλῶν καὶ δοκούντων εἶναί τι» Πλατ. Γοργ. 472.

Κατά-ψευσις, ἡ· ψευδὴς διήγησις Στραβ.

Κατά-ψευσμα, τό· ψευδὲς ἐπινόημα, ψεύδος Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 20, 23.

Κατα-ψευσμός, ὁ· κατάψευσις (ἡ).

Κατα-ψίφω· καταψηφίζομαι Ἡσυχ.

Κατα-ψηλαφάω· καταψάω, δι. γρ. ἐν Λουκ. ὀν. 14 ἀντὶ τοῦ καταψάω.

Καταψηφίζω, τοῦ ἐνεργ. μόν. δύο παραδείγματα ἐν τῷ παρχ. κατεψήφικα ὑπάρχουσι παρὰ Δ. Ἀλ = ἀποφασίζω κατ' ἐμαυτοῦ ἢ κατ' ἄλλου τινός τι· «-δουλείας καὶ χρημάτων ἀφαιρίσεις», 4, 58· -ἑαυτῶν, 5, 8· - συνήθ. μέσ. ἀντὶ τῷ ἀποψηφίζομαι = φέρω κατά τινος τὴν ψῆφόν μου, ψηφοφορῶ κατά τινος, καταδικάζω τινά· «οἱ καταψηφισάμενοι δικασταί» Πλατ. νόμ. 9, 878· συνήθ. μετὰ γεν. τινός, ἀπολ. 41, Ἀντιφ. 1, 12· ἔτι «-θανάτου τινος» = καταδικάζω τινα εἰς θάνατον Λυσ. 13, 91, Ξεν. ἀπολ. 32· Ἀλλὰ καὶ «κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο» Πλατ. Γοργ. 516· «-ταύτου δικαίαν» Λυσ. 14, 11· «πολλὰς ἐνδείξεις ἤδη κατεψηφίσασθε ἰδιωτῶν» Δημ. 26, 15· ὁ ἐνεργ. παρχ. «Ἀθηναίων κατεψηφισμένων αὐτῷ θάνατον» Ξεν. Ἑλλ. 1, 5, 11, καὶ μτγν. Δ Καα 58, 16. Ἀλλὰ καὶ καθ. «κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως θάνατος» Ξεν. ἀπολ. 27, ὡς «ἡ κατεψηφισμένη δίκη» Θουκ. 2, 53. Καὶ οὕτω πάντοτε ὁ ἀόρ. «κατεψηφίσθην» Πλατ. πολιτ. 8, 558, Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 14, ἀποφασίζω, κρίνω τι περί τινος διὰ τῆς ψήφου μου ῥ ἐπιθ -στέον Ξεν.

Κατα-ψήφισις, ἡ· κατάγνωσις, καταδίκασις Ἀντιφ. 1, 3.

Κατα-ψήφισμα, τό· τῷ προηγ. τιγνογρ.

Κατα-ψηφισμός, ὁ· καταψήφισις Πολυδ.

Κατα-ψηφοφορέω· καταψηφίζομαι· Κυριλ.

Κατα-ψηφῶ· συνθέτω τι μὲ ψηφίδας, μικρὰ λιθαράκια, τιγνογρ. 1, σ. 641, 6.

Κατα-ψήχω· 1) κατατρίβω, ξύω, ξυστρίζω, στλεγγίζω - τὸν ἵππους Εὐρ. Ἱκε. 109, καὶ μτγν. «- τὴν χεῖρα· Ἀθην. 6, 257· «γενέσθαι ἄκρα καταψήχων» Ἀγαθ. 70 (11, 351). Καὶ μτφ. «ὡς φασι μειλιχίοισι καταψήχειν» Ὁμηρ.

σι» Ἀπολ. Ῥ. 3, 1102· 2) συντρίβω, κόπτω εἰς μικρὰ μέρη Σοφ. Τρ. 695.

Κατα-ψιθυρίζω· ὁμιλῶ πρός τινα σιγανά (ὡς γίνεται ὅταν κατ' ἀκολουθίαν ἐκφέρῃ τις τὸν φθόγγον ψύ, ψύ, ψύ), ἑρμ. κρυφὰ κατά τινος, διαβάλλω, συκοφαντῶ τινα πρός τινα, τινός· «τὸν καταψιθυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς αὐτὸν» Πλουτ. ἠθ. σ. 483.

Κατα-ψιλόω· κάμνω τι ὅλως ψιλόν, γυμνόν «καταψιλωθέντος τοῦ τόπου» Δ. Σικ. 20, 96

Κατα-ψιῶ· κατασυντρίβω, καταθραύω Μ. Ἐτ. 818, 35.

Κατα-ψοφέω· μὲ ψόφον πληρῶ τι, κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι ἀπὸ τὸν ψόφον· - τὰς ἐκκλησίας Κλ. Ἀλ.

Κατα-ψυκτικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ καταψύχειν, ὁ καταψύχων· «νιότης δ' ἐστὶν ἡ τοῦ πρώτου καταψυκτικοῦ μορίου αὔξησις» Ἀριστοτ. περὶ ἀναπν. 18.

Κατά-ψυκτος, 2· ὁ δυνάμενος νὰ καταψυχθῇ

Κατά-ψυξις, ἡ· ψύχρανσις, κρύωσις, κρυάδα κρύωμα Ἱπποκρ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 2 καὶ μτγν. - «ὁ φόβος κατάψυξίς τις ἐστιν» = ψύχους κατάσχεσις, ῥητ. 2, 13.

Κατα-ψυχραίνω· καταψύχω, μτγν.

Κατά-ψυχρος, 2· πολὺ ψυχρός Σ. Ἐμπ. πυρ. 1, 125.

Κατα-ψύχω· κάμνω τι πολὺ ψυχρόν, καταψυχραίνω· «πᾶν καταψύχεται» Πλατ. Τιμ. 81· - κατέψυκται Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4, 7· ἰδ. παρὰ τοῖς ἰατρ. Μτφ. «κατέψυκται τὸ πρακτικὸν» Πλουτ. Πομπ. 46· καταξηραίνω «χώρα ἄβυνδρος καὶ κατεψυγμένη», ἀντιθ. τῷ «χλοερὸς καὶ κατάσκιος» Πλουτ. Πομπ. 31.

Κατ-άωρος, 2· λίαν ἄωρος, Εὐρ. Τρω 1097, ὅμως εἶνε λέξ. ἀμφίβολος.

Κατ-αάσσω, μτγν. παρασχ. τοῦ κατάσσω, Λίσωπ. ἴδε Λόβεκκ. παραλ. 400.

Κατ-εβλακευμένως, ἐπίρ (π. παρκ. τοῦ καταβλακεύω)· ὀκνηρῶς, ῥαθύμως, ἀμελῶς, βραδέως Ἀριστ. πλ. 325, δι. γρ. «καταβεβλακευμένως» Ἀγαθ. προοιμ. (4, 3, 16).

Κατ-εγ-γελάω· ἐγγελάω Εὐσεβ. ἱστ. ἐκκλ. 10, 3.

Κατ-εγγυάω· 1) ἀναγκάζω τινὰ εἰς ἐγγύησιν, ζητῶ παρά τινος ἐγγύησιν· «κατεγγυάτω τὸν ᾧ ἂν ἐπισκήπτηται» Πλατ. νόμ. 9, 871· «κατηγγύησα αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ» Δημ. 59, 40· «κατεγγυήσας αὐτὸν πρὸς εἴκοσι τάλαντα» = ἀναγκάσας αὐτὸν νὰ δώσῃ ἐγγύησιν διὰ εἴκοσι τάλαντα Πολυδ. 5, 15, 9. Καὶ παθ. «ταύτην τὴν ἐγγύην τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι» Πλατ. νόμ. 9, 872· «ἥκουσα κατεγγυηθῆναι ὡς ξένη οὖσα πρὸς τῷ πολεμάρχῳ» Δημ. 59, 49· 2) ὁμολογῶ, ἁρμόζω, μνηστεύω, καὶ ὡς κοιν. λέγομεν ἀρραβωνίζω· «σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ» Εὐρ. Ὀρ. 1675· μτφ. καταλαμβάνω, κατέχω τι πρὸς ἀσφάλειαν, προκαταλαμβάνω τι· «πολλοὶ κατεγγυηθήσονται καὶ σπουδάσουσιν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν τὴν ὑπόθεσιν» = θὰ καταλάβωσι, θὰ ἐκλίξωσιν ἓν ἀντικείμενον πρὸς ἱστορικὴν πραγματείαν Πολυδ. 3, 5, 8.

Κατ-εγγύη, ἡ· ἀτιέλεια, ἐγγύησις· «ἐμπεσόντος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀνθρώπου πρὸς κατεγγύην» = διὰ νὰ παράσχῃ ἐγγύησιν Δημ. 25, 60.

Κατ-εγγυητικά -ῶν, τά· ἡ τῆς μνηστεύσεως, τοῦ ἀρραβῶνος ἑορτή, sponsalia.

Κατ-εγ-καλέω· ἐγκαλέω, κατηγορῶ, μτγν.

Κατ-έγ-κειμαι· ἐπιμόνως παρακαλῶ Ἱπποκρ. ἀμφ.

Κατ-έγ-κλημα, τό· ἐναγοποίησις, κατηγορία Εὐστ.

Κατ-έγ-κλησις, ἡ· αἰτίασις, κατηγορία, μτγν.

Κατ-εγκονέω· ἐγκονέω· ἐπείγομαι Ἡσυχ.

Κατ-εγ-κρατεύομαι· ἐγκρατεύομαι Σουΐδ.

Κατ-εγνυπωμένως· νωθρῶς, ἀνάνδρως Μένανδρ. παρὰ Φωτ. πρβλ. καταγνυπόω

Κατ-εγ-χαίνω· ἐγχαίνω, ἐπεγχαίνω, καταχαίνω, μὲ ἀνοικτὸν στόμα σκώπτω, περιγελῶ τινα· «-ταῖς ἐμαῖς τύχαις» Ἀριστ. Ἀχ. 1159, ἔνθα ὅμως ὑπάρχει καὶ δι. γρ. «ἐφ' ἐγχανεῖται».

Κατ-εγ-χειρέω· προσβάλλω, ἐπιχειρῶ τι κατά τινος Θεμιστ. λογ. 19, σ. 232.

Κατ-εγχειρίζω· δίδω, παραδίδω τι εἰς τὰς χεῖρας τινός, Βυζ.

Κατ-εγ-χέω· χύνω τι ἔνδον τινός Ἡρ. 3, 96, ὡς δι. γρ.

Κατ-εγ-χλιδάω· ἀποδοκιμάζων ἢ οὐ δεχόμενός τι προσφερόμενον ἀκκίζομαι, ὀρρωδῶ, ὡς ποιοῦσι συνήθ. ὑπὸ μαλακότητος γυναῖκές τινες, delicias facio· τινί, Μαχ. ἐν Ἀθην. 13, 577.

Κατ-εδαφίζω· καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, κρημνίζω, τί Σουΐδ.

Κατ-εδάφισις, ἡ· κατάρριψις εἰς τὸ ἔδαφος, κρήμνισις, μτγν.

Κατ-έδω, ἐπ. = κατεσθίω· «μυῖαι, αἵ βά τε φῶτας κατέδουσιν» Ἰλ. τ, 31· ἐπὶ ἐῶν σκωλήκων· «οὐδέ μιν εὖ καὶ ἔσθουσ', αἵ βά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν» Ἰλ. ω, 418· -βίοτον = φθείρω Ὀδ. τ, 159· - κτῆνα, 388· - οἶκον, ὅ, 237. Μτφ. ἐπὶ τῶν λοιμουμένων· «ὃν θυμὸν κατέδων» = τρώγων τὴν καρδίαν του Ἰλ. ζ, 202· ἀλλὰ «κατέδομαι» εἶνε μέλλ. παθ. κατεσθίω.

Κατ-εθίζω· κάμνω τινὰ νὰ συνειθίσῃ ἐγκαίρως τι, παθ. Μ. Ἐτ. σ. 752, 38· ἐκ συνηθείας κάμνω τι· «θυσίας τινὰς καὶ συνόδους ὁμοίως ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατεθίσαν» Πολυδ. 4, 21, 3.

Κατ-είδω, π. = καταλείβω, καταχύνω, χέω· «τί, νυ δάκρυ κατείδετον» Ὀδ. φ, 80· κατ' αὐχ. ἐν τμήσ. «θαλερὸν δὲ κατείδετο δάκρυ παρειῶν», ω, 794· «τί δάκρυον κατείδεται» Ἀριστ. Λυσ. 127· «τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ» = τὸ καταῤῥέον Ὀδ. ε, 185· «κατείδετο αἰὼν νόστου ὀδυρομένῳ» = ἐφθείρετο ἡ ζωή του, ε, 152· ἴδε, καταθρέω· «ἔρως με δ' αὖθις Κύπριδος ἔκατι . . . κατείδων καρδίαν ἰαίνει» Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 13, 600.

Κατ-ειδον, κατιδεῖν, ἀορ. β' τοῦ καθοράω.

Κατ-είδωλος, 2· πλήρης εἰδώλων, Κ. Δ.

Κατ-εικάζω· συμπεραίνω τι πρὸς βλάβην τινός, εἰκάζω· «ταῦτα οἱ βάρβαροι κατεικάζουν» Ἡρ. 8, 112· Παθ. ἐξομοιοῦμαι· «εἰς τὸ

Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντα καὶ βίου τροφάς Σοφ. Οἰ. Κ. 339.

Κατ-εικής, 2· ἐπιεικὴς Ἡσυχ.

Κατ-εικονίζω· ἐξεικονίζω, γλωσ.

Κατ-ειλέω· συστρέφω, συμπυκνώνω, συμμαζεύω εἰς μέρος τι, συγκλείω· «κατειληθέντες εἰς Μέμφιν» Ἡρ. 3, 13· «ὑπὸ θίνος εἰς χωρία προσάντη κατειληθῆναι» Πλουτ. Καμ. 31· περιελίσσω, τυλίσσω Παυσ. 8, 28, 6· «κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλὴν» Λουκ. συμπ. 47.

Κατ-είλησις, ἡ· συστροφή, περιτύλιξις Δ. Λαιρ. 10, 101 καὶ μτγν.

Κατ-είλια, τά· «τὰ ἐσώτερα οἰκήματα· Ἐσυθραῖοι» Ἡσυχ.

Κατ-ειλίσσω, ἰων. = καθ-ελίσσω Ἡρ. 7, 181· «κατειλίχατο=κατειλιγμένοι ἦσαν, 7, 76.

Κατ-είλλω· κατειλέω Ἱπποκρ. Γαλην.

Κατ-ειλυσπάομαι (εἰλυσπάομαι, ἰλυσπάομαι), «κατειλυσπᾶσθαι· εἰλούμενον ἀπᾶσθαι» Ἡσυχ. Παρ' Ἀριστ. Λυσ. 722 ἡ μετχ. «τὴν δ' ἐκ τροχιλίας κατειλυσπωμένην (κατελάβον)», εἶνε περιγραφὴ τῆς καταβάσεως γυναικός τινος ἐκ τῆς ἀκροπόλεως· ἦτο δηλ. ἡ γυνὴ προσδεδεμένη εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου τῆς τροχιλίας καὶ ἐφέρετο ὑπὸ τοῦ βάρους αὐτῆς πρὸς τὰ κάτω χαλῶσα ἐκ διαλειμμάτων τὸ ἕτερον τοῦ σχοινίου ἄκρον, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας. Ἡ παρ' Ἡσυχ. ἑτέρα ἑρμηνεία τοῦ Λυκόφρονος, ὅστις διὰ τοῦ κατερτᾶσθαι ἡρμήνευσε τὸ κατειλυσπᾶσθαι, δὲν δίδει ὁλόκληρον τὴν εἰκόνα τῆς καταβάσεως.

Κατ-ειλύω· καλύπτω, κρύπτω ἐν τρήχ. κάδ' δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω φαράθροισι» Ἰλ. φ, 318· «ἐν ἀδεψήτοισι . . . . βυείαις» Ἀπολ. Ῥ. 3, 206· «ὄρος πέτρινον ψάμμῳ κατειλυμένον» Ἡρ. 2, 8.

Κατ-είλω, ὀρθότ. κατείλλω.

Κατ-ειλωτίζω, μόν. ἡ μετχ. παρὰ Σουΐδ. κατειλωτισμένος = δεδουλωμένος, ἐκ τοῦ εἵλως, ὅπερ παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸν δοῦλον σημαίνει· ἔπρεπε δὲ ὀρθότ. νὰ γράφηται καθειλωτισμένος.

Κατ-εἶμι· 1) πορεύομαι κάτω, κατέρχομαι· «Ἰόθεν κατιοῦσα» Ἰλ. δ, 475· «ποταμόνδε κατήϊεν» Ὀδ. κ, 119· «κατίμεν δόμον Ἄϊδος» Ἰλ. ξ, 457· «κατιόντας εἰς Ἅϊδου» Πλάτ. Ἀξ. 371· ἐπὶ ποταμοῦ καταῤῥέοντος «πεδίονδε κάτεισιν» Ἰλ. λ, 492· ἐπὶ πλοίου ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν καταπλέοντος· «εἰς λιμένα» Ὀδ. π, 472· φθάνω «εἰς πόλεις» Πλάτ. Πρωτ. 318· ἐπὶ ἀνέμου, φυσῶ μὲ μεγάλην ὁρμήν, «ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου» Θουκ. 2, 25· «ὡς τὸ πνεῦμα κατῇει» 2, 84· «ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει» Πλουτ. Περικλ. 33· κωμ. δὲ λέγεται ὑπὸ Ἀριστ. Ἱππ. 519· «ἅμα τοῖς πολίταις κατιοῦσαις». Καὶ μτφ. «ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν» Ἡρ. 7, 100· 2) ἐπανέρχομαι Ὀδ. ν, 267· ἐπὶ τῶν ξενιτευομένων, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα· «φυγὰς κάτεισι» Αἰσχ. Ἀγ. 1256, Ἡρ. 3, 45· «κατιὼν οἴκαδε» Πλάτ. Ἐπιν. 7, 607· «οἱ φυγάδες κατῆισαν» Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 14, καὶ ἀπολ. Ἰσοκ. 4, 116.

Κατ-εῖναι, ἰων. = καθεῖναι, ἀορ. 6' τοῦ καθ-ίημι.

Κατ-εἶνομι, ἰων. = καθίννυμι.

Κατ-είπαν λέγω κατά τινος κατηγορῶ· «μὴ πρὸς θεῶν ἡμῶν κατείπῃς» Ἀριστ. εἰρ. 376· «μή μέντοι μου κατείπῃς πρὸς τοὺς ἄλλους» Πλάτ. Θεαιτ. 149, Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 33· λέγω τι φανερά, φανερώνω· «πατέρα κατειπών» Εὐρ. Ἰὼν 1315 καὶ μετὰ μετχ. «μή μου κατείπῃς σῷ κασιγνήτῳ πάσαν ἥκοντα», Ἠλ. 898· «φέρε νὺν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον» Ἀριστ. σφ. 54, Ἱππ. 1, 20, Πλατ. Θεαγ. 123· καταριθμῶ, καταλέγω Ἰσοκ. 5, 17· «φύλλα δένδρων» Ἀνακρ. 13, 2 πρβλ. κατωτέρω τὸ κατερῶ.

Κατ-είργνυμι τῷ ἐπομ. «κατειργνῦσι τοὺς βοῦς, εἰς μέσα τὰ φρύγανα» Ἡρ. 4, 69.

Κατ-είργω, ἰων. κατέργω· συνηθ. εἴς τι μέρος ἐγκλείω, περιορίζω· «ἐς τὰς νέας κατέρξαν» Ἡρ. 5, 63· «κατέργοντες πολλοὺς τοὺς Ἀθηναίους» 6, 102· «κατειργων αὐτοὺς πολέμῳ» Θουκ. 5, 6. Καὶ παθ. 4, 98, ἀναγκάζομαι, ὑποχρεοῦμαι Δ. Ἀλ. 5, 67· «ὅρκοις» 6, 45· ἐμποδίζω «ἄνδρας κατειργοντας νεκροὺς τάφου λαχεῖν» Εὐρ. Ἱκ. 308· καὶ μτγν. μετὰ τοῦ πίζω Πλουτ. Θησ. 6· περιορίζω «τὴν φιλαρχίαν», Πομπ. 53.

Κάτ-ειρξις, ἡ· τὸ κατείργειν· ἴδε κάθειρξις.

Κατ-ειρύω, ἰων. = κατερύω Ἡρ. 8, 96.

Κατ-ειρωνεύομαι· μεταχειρίζομαι κατά τινος τὴν εἰρωνείαν ὅπως τὸν περιγελάσω ἢ ἀπατήσω, τινός, μτγν. ὡς Πλουτ. Λακων. ἀποφθ. σ. 182· καὶ ἀπολ. = εἰρωνεύομαι, π. δεῖ ποιημ. ἀκούειν σ. 117· «πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ» = κάμνω αὐτὰ γελοῖα, συγκρ. Δημ. 1.

Κατ-εισ-άγω· φανερώνω, δεικνύω· μωρίαν Παλλαδ. 71 (10, 91).

Κατ-εισ-πράττω· πράττω ἐναντίαν, μτγν. δι. γρ.

Κατ-εκ-καθαρίζω· ἐντελῶς καθαρίζω, μτγν.

Κατ-εκ-κλησιάζω· ἐκκλησιάζω, Βυζ.

Κατ-εκ-λύω· ἐκλύω τινὰ παντελῶς, ἐξασθενίζω· «-τὸν Ἀντίοχον» Πολυβ 5, 63, 2.

Κατ-εκ-πλήσσω· καταπλήσσω, μτγν.

Κατ-εκ-πλύνω· ἐκπλύνω.

Κατ-εκ-τελέω· τελειώνω τι ὅλως διόλου, μτγν.

Κατ-εκ-φεύγω· ξεφεύγω, ξεκόπτω.

Κατ-έλαιας, 2· ὁ πολὺ ἔλαιον περιέχων, ἐκεῖνο, εἰς ὃ βάπτει τις πολὺ ἔλαιον, φαγητόν· Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 9, 399.

Κατ-έλασμα, τό· καθίππευσις Αἰλ. τακτ. 44, γρ. ἄμφ.

Κατ-ελαύνω· διώκω, ὠθῶ τι πρὸς τὰ κάτω, μτγν. - ἀγέλας = ὁδηγῶ εἰς τὴν νομὴν Λουκ. 2, 36· ἐπὶ σιδηρᾶς σημ. = βυνέω, τινός· Ἀριστ. εἰρ. 711 - τινὰ Θεοκρ. 5, 116· - ζῶον, ἅρμα, ναῦς, = ἐλαύνω εἴς τι μέρος, ὁδηγῶ, κατάγω Πλουτ. Νικ. 14.

Κατ-ελέγχω· ἐλέγχω ὅλως διόλου, καθιστῶ τι διά τινος ἄλλου πράγματος φανερόν· «οὐδὲ

μή τι νόον κατελεγχίτω εἴδος» = τὸ ἐξωτερικὸν δὲν πρέπει νὰ ἦνε εἰς ἀντίφασιν μὲ τὸ ἐσωτερικὸν Ἰσ. ἔρ. 716· «-ἀνδρῶν ἀριστόν» Πινδ. Ἰσ.3,14· δεικνύω, πρυδίζω Πολυδ 5,42.

Κατ-ελείω· λυποῦμαί τινα πολὺ Πλατ. πολιτ. 3, 315· -τινά Ἀνδοκ. 2,15, Λυσ. 16,3.

Κατ-έλευσις, ἡ· κατάβασις· «-ποιεῖσθαι»= κατέρχεσθαι Κλ. Ἀλ.

Κατ-ελεύσομαι, κατελθεῖν, μελ. καὶ ἀορ. β'. τοῦ κατέρχομαι.

Κατ-ελίσσω, ἰων. = καθελίσσω.

Κατ-ελκύω, ἰων. = καθελκύω.

Κατ-ελπίζω· ἐλπίζω πολύ· «κατήλπισε εὐπετέως τῆς θαλάσσης κρατήσειν» Ἡρ. 1,136, Πολυβ. 2, 31, 8.

Κατ-έλπισμός, ὁ· ἐλπίς· «κατελπισμὸν ἐμβάλλειν τινί» Πολυβ. 3, 82, 8.

Κατ-εμ-βάλλω· ῥίπτω τι ἔνδον τινὸς Αἰσωπ. ὅτ. γρ.

Κατ-εμ-βλέπω· ἐμβλέπω Φίλ.

Κατ-εμ-βριθεύομαι· μετὰ ἐμβριθείας ἐπιπλήττω τινὰ Ἰωσ.

Κατ-εμ-βριμάομαι· ὀργίζομαι κατά τινος, ἐπιπλήττω τινὰ Ἰωσ.

Κατ-εμέω, τινός· ἔρχομαι ἐπάνω εἴς τινα· -τινά Ἀριστ. ἀποσπ. 207, Λίλ. Ἰ. Ζ. 4, 36.

Κατ-εμ-ματέω· ἐμματέω· χεῖρα Νικ. ἀλ. 536.

Κατ-εμπάζω· ἐμπάζω Νικ. Θηρ. 695, κατὰ τὸν Σχολ. = καταλαμβάνω.

Κατ-εμ-πεδάω· λίαν ἐμπεδόω, μτγν.

Κατ-εμ-πίμπλημι· πληρῶ τι παντελῶς Εὐσεβ.

Κατ-εμ-πίπρημι· ἐμπίπρημι (ὕδε πίμπρημι) ἐξ εἰκασ. ἐν Εὐρ. Ἡρ. μ. 1151, καὶ μτγν.

Κατ-εμ-πυρεύομαι, μετὰ γεν. παρὰ Σουΐδ. ἀλλ' ἄνευ ἑρμηνείας.

Κατ-εμ-πυρίζω· ἀνάπτω θερμαίνω Π.Δ καὶ Κ. Δ. καὶ Βυζ.

Κατ-ἐμ-προσθεν· ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, μτγν.

Κατ-εμ-φαίνω· φανερώνω, δεικνύω Βυζ.

Κατ-εμ-φανίζω· τῷ προηγ. Ἰωσ.

Κατ-εμ-φοροῦμαι· εἶμαι πεπληρωμένος τινός, κατέχομαι ὑπό τινος· τινός, μτγν.

Κατ-εμ-φωλεύω· ἔχω τὴν φωλεάν μου ἔν τινι μέρει, κρύπτομαι ἐν αὐτῷ, διατρίβω, Βυζ.

Κατ-εναίρω· φονεύω· μόν. ὁ ἀόρ. «κατήναρές με» Σοφ. Ἀντ. 863, καὶ μτγν. π. ὡς Καλλ. Ἀπολλ. 101, Ὀρφ. Ἀργ. 661 καὶ μέσ. ὡς τὸ ἐνερ. «κατενήρατο γαλκῷ» Ὀδ. λ, 518, Νικ. ἀλ. 400, Ἐπιγρ ἀδ. 695.

Κατ-έν-αντα, ἐπίρ. ἐναντίον, ἀντικρύ, μτγν. π. Κ. Σμυρ 1, 552.

Κατ-ἐν-αντι· τῷ προηγ. Ο'. παρὰ Πλατ. Χαρμ. 155 ἔχουσι τὰ πλειότερα ἀντίγρ. κατέναντα.

Κατ-εν-αντία· τῷ ἑπομ. Ἀπολ. Ῥ. 2,1115.

Κατ-εν-αντίον· ἀντικρύ, ἐναντίον ἐνώπιον· «-τινὶ ἴλθειν» Ἰλ. φ, 587· «-ὁρμηθῆναι» Πα. ἀσπ. 73, καὶ μτγν. π. - τινὸς Ἀπολλ. Ῥ. 2, 350.

Κατ ἐν-αντίος, πάντοτε ὡς ἐπίρ. καταντικρύ.

Κατ-εναρίζω· φονεύω· «ἐορτμήτως κατηναρίσθης» Αἰσχ. Χο. 343, π. παρκ. Σοφ. Αἰ. 20.

Κατ-εν-δεής· ἐνδεής.

Κατ-εν-δύω· ἐνδύω τινά, Βυζ.

Κατ-ένεγξις, ἡ· καταφορὰ Εὐστ.

Κατ-εν-ισχυράζω· δίδω ἐνίσχυρον Πολυδ. 3, 84, ἔνθα κατὰ Βεκκερ. «κατενεχυριάζειν».

Κατ-εν-ισχυρασμός, ὁ· τοῦ ἐνεχύρου δόσις Πολυδ. 8, 148, ὅς τις θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἀβόκ.

Κατ-ενήνοθε (πρβλ. ἐπενήνοθε, παρενήνοθε)· ἦτο ἐπί τινός τι, ἐπέκειτο· «κόνις κατενήνοθεν ὤμους» Ἰσ. ἀσπ. 269· «κόμαι κατενήνοθεν ὤμους» Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 280.

Κατ-ενθεῖν, ὥρ. = κατελθεῖν.

Κατ-ενιαύσιος, ὁ· ὁ κατ' ἐνιαυτὸν γινόμενος· ἀρχή τις ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας, Ἐπιγρ.

Κατ-εν-όπλιον, τό· εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα Ἀριστ. νεφ. 651, τώρα ὅμως γράφ. ὀρθότ. κατ' ἐνόπλιον.

Κατ-εν-σκήπτω· ἐνσκήπτω κατά τινος, μτγν.

Κατ-εν-τείνομαι· ἐντείνομαι πολὺ Μ. Ἀντων. 4, 3.

Κατ-εν-τέλλομαι· παραγγέλλω, προστάζω, τινί, μτγν.

Κατ-εν-τευκτής, ὁ· κατήγορος, ἀρχ. λεξ.

Κατ-εν-τρυφάω· λίαν ἐντρυφάω· -τῆς ἀληθείας Ἰαμβλ. ἐν Φωτ. βιβλ. α. 133, 36, καὶ μτγν.

Κατ-εν-τυγχάνω· ἐντυγχάνω τινὶ κατά τινος, προσέρχομαι καὶ κάμνω παράπονα πρός τινα κατὰ ἑτέρου, ὅστις μὲ ἠδίκησε· κατηγορῶ τινα παρά τινι, τινί τινος, μτγν. ἀντίθ. τῷ ὑπερεντυγχάνω, καὶ παθ. «κατεντευχθεὶς ὑπό τινος».

Κατ-εντύνω· ὁπλίζω, ἑτοιμάζω τι κατά τινος.

Κατ-ἐν-ωπα, ἐπίρ. καταντικρύ, εἰς τὸ πρόσωπον, κατὰ πρόσωπον· «-ἰδὼν Δαναῶν» Ἰλ. α, 320, ὀρθότ. γραπτέον κεχωρισμένως, κατ' ἐνῶπα ἴδε Σπίτζνερ. εἰς Ἰλ. α, καὶ Λοβεκ. παραλ. 169.

Κατ-εξ-αίρομαι· ἐγείρομαι, μτγν. ὅι. γρ.

Κατ-εξ-ανά-στασις, ἡ· ἡ κατά τινος ἐξέγερσις, ἀποστασία, τὸ ἀνυπόστατον, ἀπιθανότης, Λογγ. περὶ ὕψ. 7, 3.

Κατ-εξ-ανα-στατικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατεξανάστασιν· -τινὸς Μ. Ἀντων. 8, 30, ἀντιστοιχ. τῷ καταφρονητικὸς Σ. Ἐμπ. πρ. ἠθ. 104, 106.

Κατ-εξ-αν-ίσταμαι, ἐνχρ. καὶ ὁ ἐνερ. ἀορ. β'. κατιξανίστην· σηκώνομαι ἐναντίον τινός, ἀποστατῶ, ἐναντιοῦμαι, ἐρίζω, ἀπιστῶ· «- παντὸς δεινοῦ» Δ. Σικ. 17, 21· -τοῦ πολίμου Πλουτ. Δημ. 22· -ἀπάντων, Ἀλιξ. 6, καὶ μτγν. ἴδ. πολιμῶ γνώμην τινά Σ. Ἐμπ. ὁ Ψευχ. ἔχει καὶ τὸν τύπ. κατεξανιστῆ = καταπλήσσει.

Κατ-εξ-εράω· ἔρχομαι ἐναντίον τινὸς ἢ ἐπί τινος Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 21, 6.

Κατ-εξ-ετάζω· ἀκριβῶς ἐξετάζω, μτγν.

Κατ-εξ-ευ-μαρίζω· ἐξευμαρίζω, καθιστῶ τι εὔκολον, κατευθύνω Ψευχ.

Κατ-εξ-ορχέομαι· ὀρχοῦμενος περιπαίζω τινά, ὑβρίζω, ἐπικρατῶ τινος μὲ τοιοῦτον τρόπον, μτγν.

Κατ-εξ-ουσία, ἡ· ἐξουσία, ἐπικράτησις, μτγν.

Κατ-εξ-ουσιάζω· μεταχειρίζομαι, ἐξασκῶ τὴν ἐξουσίαν μου κατά τινος - τινός, Κ. Δ.
Κατ-εξ-ουσιαστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐξουσίας· -ράβδος Κλ. Ἀλ.
Κατ-επ-αγγελία, ἡ· ὑπόσχεσις, γλωσ.
Κατ-επ-αγγέλλομαι, μέσ. (τὸ ἐνερ. μόνον παρὰ Σουίδ.), ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι· «κατεπήγγελται τουτῳΐ» = ἔχει ὑποσχεθῇ εἰς τοῦτον τὴν βοήθειάν του Δημ. 32, 11· «κατεπαγγελλόμενος τὰς τέχνας διδάσκειν» Αἰσχίν. 1, 117· -πρός τινα, 1, 173· «προκαταλήψεσθαι τὰς παρόδους» Δ. Σικ. 11, 4· «-τῇ φιλίᾳ τὴν πολιτείαν» = τὴν πολιτικήν του εἰς τὴν φιλίαν, πρὸς ὠφέλειαν τῶν φίλων Πλουτ. ἠθ. α. 807.
Κατ-επ-άγω· κατ' ἐπανάληψιν φέρω τι, λέγω, προσθέτω· «ὦ;περ διεφύμενος νῦν ἀτρίμα πρῶτον λίγε τὸ μολῶμεν, εἶτα δ' αὐτό, κατεπάγων πυκνὸν» Ἀριστ. ἵππ. 25· «- τὴν τιμωρίαν» = ἐπιβάλλω Πλουτ. ἠθ. σ. 551, καὶ δι. γρ. κατεπείγει.
Κατ-επ-άδω· δι' ᾠδῆς τινος γοητεύω, καταπραΰνω, μαγεύω· «γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπάδεις» Πλατ. Μένων 80· «κατεπᾴδοντες καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα», Γοργ. 483· «- πνευμάτων ποιμνίων» Δ. Σικ. 5, 31· κατακηλῶ, θέλγω, Ἰλιοδ. 9, 2· - τινὸς Σουίδ. καὶ ἀπολ. Ἰλιοδ. 7, 10.
Κατ-επ-αίρομαι· καταλαζονεύομαι, τινός κατά τινος μτγν.
Κατ-επ-άλληλος, 2· ἐπάλληλος Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 1018, δ. γραφ.
Κατ-επ-άλμενος, μετχ. ἀορ. β'. τοῦ κατεφάλλομαι Ἰλ. λ, 94.
Κατ-έπαλτο, ἀορ. τοῦ καταπάλλω.
Κατ-επ-αμύνω· ἀπελαύνω, ἀπωθῶ· -τινὰ Σουίδ.
Κατ-επ-ανα-νεύω· ἀπονεύω, εἶν παραδέγομαι Εὐστ.
Κατ-επ-αν-ίσταμαι· ἀνίσταμαι, ἀνακώνομαι κατά τινος, τινός, μτγν.
Κατ-επ-εγείρω· ἐρεθίζω ἐναντίον τινός, τινός τι Εὐμαθ.
Κατ-επείγω· ὠθῶ, παρορμῶ, ἐπισπέρχω, βιάζω ἐν τιμῇ, «χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει» Ἰλ. ψ, 623· «οὐδενὸς κατεπείγοντος ἦκειν» Ἱππ. 8, 126· «κατεπείγει ὕδωρ ῥέον» Πλατ. Θεαιτ. 172· «Βοιωτοὶ οὐδέν τι κατήπειγον τὴν μάχην ξυνάψαι» Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 18, ἔνθα δύναται νὰ ἦνε καὶ ἀμτδ. «Πομπήιον κατεπείξαντος» = παρορμήσαντος Πλουτ. Σερτ. 19· πιέζω, ἐγκειμαί τινι Θουκ. 1, 61· «οἱ χρῆσται κατήπειγον αὐτόν» = τὸν ἔπνιγον Δημ. 33, 6· «ὑμᾶς ἀκοῦσαι», 24, 18· «κατεπείγειν τὸν κυβερνήτην ὁρμίζειν» Πολυβ. 6, 44, 6· «τὰ κατεπείγοντα» = τὰ ἀναγκαιότατα Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 2, Ἰσοκ. 5, 25 ἔτι, «τὸ κατεπείγοντα πρὸς τὴν χρείαν» Πολυβ. 1, 21, 4· «κατεπείγει ἡ ὥρα» = μὲ ἀναγκάζει, μὲ βιάζει, 3, 99, 9. Πα9. βιάζομαι, σπεύδω· -Ἀθήναζε Ἀλκιφρ. 3, 51· «-τῆς ξυμμαχίας» = ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς Πολυβ 30, 5, 9.
Κατ-επείξις, ἡ· ἐπιτάχυνσις, βία· -φωνῆς, ταχύτης Δ. Λαερ. 7, 113.
Κατ-επ-έκεινα· ἐκτὸς τούτων, προσέτι, Βυζ.
Κατ-επ-εμ-βαίνω· ἐπεμβαίνω ἐναντίον τινός Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 2, 34.
Κατ-επ-ερωτάω· κάμνω δι' ἓν πρᾶγμα μίαν ἐρώτησιν Λίσωπ. 22.
Κατ-επ-ευ-φημίζω, ἑσφαλ. ἀντὶ καταφημίζω· ὕδε Λοδεκ εἰς Φρυν. σ. 599.
Κατ-επι-βαίνω· ὅλως διόλου ἐπιβαίνω· Εὐμαθ. ἀμφιθ. λεξ.
Κατ-επι-δείκνυμαι· ἐπιδείκνυμαι πρός τινα ὑπερηφάνως, ἀλαζονεύομαι Μ. Ἀντων. 11, 13.
Κατ-επι-δέω· δένω τι ἐπί τινος Γαλην. λ. ὑποπτ.
Κατ-επι-δηλόω· φανερώνω, ἑσφαλ. ὕδε καταπεδιλόω.
Κατ-επι-θλίβω· ἀνωθεν πιέζω τι ἰσχυρῶς Εὐμαθ.
Κατ-επι-θυμέω· ἐπιθυμῶ πολὺ Φωτ.
Κατ-επι-θύμιος, 2· λίαν ἐπιθυμητός.
Κατ-επί-θυμος, 2· λίαν ἐπιθυμῶν Ἰουδιθ 12, 16.
Κατ-επί-κειμαι· κεῖμαι ἐπί τινος Εὐμαθ.
Κατ-επί-κλησις, ἡ· κατέγκλησις Ὠριγέν.
Κατ-επι-κλύζω· ὅλως διόλου ἐπικλύζω, πληρῶ μὲ ὕδωρ, βρέχω Εὐμαθ.
Κατ-επι-κοσμέω· πολὺ ἐπικοσμῶ Εὐμαθ.
Κατ-επι-κυκλόω· περικυκλώνω τι πανταχῶς, πολιορκῶ, μτγν.
Κατ-επι-κύπτω, ἑσφαλ. ἀντί, ἐπικύπτω, μτγν.
Κατ-επι-λαμβάνομαι· ἐναγκαλίζομαι· -τινός, Ο'.
Κατ-επι-νοέω, τινός· ἐπινοῶ τι κατά τινος Μ. Βασιλ.
Κατ-επι-ορκῶ· κάμνω ψευδῆ ὅρκον· «τῶν θεῶν»· «οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα» = δι' ἐπιορκίας ματαιώνω Δημ. 54, 40.
Κατ-επι-σκήπτω· παραγγέλλω, διατάσσω Εὐμαθ.
Κατ-επι-σπεύδω· λίαν σπεύδω πρός τι, μτγν.
Κατ-επι-στάζω· κατεπισταλάζω· ὕδε καταταλάζω.
Κατ-επι-στρατεύω· ἐπιστρατεύω κατά τινος, μτγν.
Κατ-επι-τήδευμα, τό· φράσις, λεπτικὸν ἐξειλιγμένον λογγ. καὶ τεχνογρ.
Κατ-επι-τηδεύω· ἐπιμελῶς καὶ τεχνικῶς ἐξεργάζομαι τι, καταχαμῶ τὸν λόγον Δ. Ἀλ. κρίσ. π. Θουκ. 42, ἀντίθ. πρὸς τὸ «ἀληθεῖ τινι καὶ φυσικῷ χρώματι κεκοσμῆσθαι».
Κατ-επι-τίθημι· ἐπιθέτω ἐπὶ πλέον Εὐμαθ. μέσ. προσβάλλω, μτγν.
Κατ-επι-τρίχω· τρίχω κατεπάνω τινός, μτγν.
Κατ-επι-φημίζω· κατεπευφημίζω, δι. γρ. παρὰ Πλουτ. καὶ Πολυβ. 5, 10, 8· πρβλ. καταφημίζω.
Κατ-επι-φύω· ὕδε καταφύομαι.
Κατ-επι-χειρέω· ἐπιβάλλω χεῖρα ἐπί τινος, προσβάλλω· - τινός Β. Ἀν. σ. 154, 6, καὶ Εὐστ.

Κατ-επι-χείρημα, ἡ· ἡ κατά τινος ἐπιχείρησις, προσβολή Εὐστ.
Κατ-επι-χέω· καταχέω ἐπί τινος τι Εὐμαθ.
Κατ-επι-χρώννυμι· ἐπιχρωματίζω Εὐμαθ.
Κατ-επι-κοδομέω· ἐπικοδομῶ, Ἐπιγρ.
Κατ-επ-ομβρίζω· ὡς ὄμβρον ἐκχέω τι, μτφ. μτγν.
Κατ-επ-οπτεύω· ἐπιμελῶς ἐποπτεύω, Πυζ.
Κατ-επτηχότως, ἐπίρ. μετχ. παρκ. τοῦ κατεπτήσσω)· δειλῶς Πολυδ. 3, 137.
Κατ-εράω· ἐκχέω, ἐγχέω, πληρῶ Στραβ. 17, 812· -οἶνον Πολυδ. 7, 162· μτφ. «δυσφημίαν κατήρασε τοῦ δικαστηρίου» Δημητρ 326.
Κατ-εργάζομαι· 1) ἐργάζομαι τι ὅλως διάλου, τελειώνω τι, τὸ φέρω εἰς τέλος, διεκπεραιώνω· «πάντα γὰρ κατειργάσω» Σοφ. Ἠλ. 1011· «ἣν ταῦθ' ἃ ἐπινοεῖς κατεργάσῃ» Ἀριστ. ἐκκλ 247· «πρήγματα μεγάλα κατεργάσασθαι» Ἡρ. 5, 24· «θαυμαστὰ καὶ πολλὰ κατεργασάμενος» Πλατ. νόμ. 3, 686· «μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε» Ξεν. Ἱερ. 2, 2· ὁ παρκ. ἔχει τὸ μὲν ἐνερ. σημ. «τοὺς ῥᾳδίστα ἔργα κατειργασμένους» Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 11, Πολυδ. 4, 70, 4· «ὁ κατειργασμένος τὴν τυραννίδα δίκως;» = ὁ ἀποκτήσας; Πλατ. Γοργ. 473, τὸ δὲ παθ. σημ. «κατείργασται θυσία» = ἔχει τελειωθῇ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1081· «τάδε οἱ κατέργαστο» Ἡρ. 1, 123· «κατειργασμένη ὠφέλεια» = ἑτοίμη Ἀντιφ. 2, α, 4. Ἔτι, - τινά τι πράττω πρός τινα τι· «καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζονται» Ἀνδοκ. 1, 17· «ἀνδρὸς μεγάλα τὴν πόλιν κατειργασμένου» Αἰσχιν. 3, 229· 2) ἐργαζόμενος ἀποκτῶ τι, πόνῳ κτῶμαί τι, τάλαντον Ἀριστ. ἱππ. 933· - τὴν ἡγεμονίην Ἡρ. 3, 65· - δουλεύω τι, - σίδηρον Δημ. 27, 10· - λίθους Δ. Σικ. 1, 98, Πλουτ. Περικλ. 12· ἐπὶ τῶν φαγητῶν, μασῶ αὐτὰ μὲ τοὺς ὀδόντας Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2, δ· χωνεύω αὐτὰ ἐν τῷ στομάχῳ, ἰατρ. - ἐπὶ τοῦ σίτου, ἀλέθω Δ. Ἀλ. 5, 13· ἔτι, ἀλωνίζω Λογγιν. 3, 30· 3) ἐξαναγκάζω, ὑποτάσσω· «Διὸς μαχίλλῃ κατείργασται πέδον» = ἔχει καταπραφῇ Αἰσχ. Ἀγ. 512· «Σαρδὼ νῆσον κατεργάσασθαι» Ἡρ. 6, 2· «κατέργασται τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος» = ὑπετάχθη, 1, 123, ἀντιστοιχεῖ τῷ κρατεῖν Θουκ. 6, 11· καὶ ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, κερδίζω τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, «χρόνῳ δὲ κατειργάσατο καὶ ἀνέπεισε Ξέρξεα, ὥστε ποιέειν ταῦτα» Ἡρ. 7, 6· «εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν σε ἐπὶ τὸ δεῖπνον» Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 11· «ἐκπίοσαι καὶ κατεργάσασθαι τὸν ἄνθρωπον» Πλουτ. Φαβ. 21· - τὴν κόρην Παρθεν. 13. Ἀλλὰ καὶ 4) φονεύω· «-λέοντα βίᾳ» Σοφ. Τρ. 1084, Εὐρ. Ἱππ. 888· «δράκοντος αἷμα», Φοιν. 1069· «ἑαυτὸν Ἡρ. 1, 24· καὶ μτγν. Ἡρωδ. 3, 11, 15· τὸν π. ἄωρ. κατεργασθῆναι, ἐν παθ. σημ. = καταβληθῆναι, κρατηθῆναι, εὔνουν ποιηθῆναι Ἔχει ὁ Ἡρ 9, 108, Λουκ. Ἑρμοτ. 5· β. ἐπιθ. - εἶον.
Κατ-εργάθω, π. = κατείργω ἐγκλείω, ἐμποδίζω, κατέχω, μέσ. «κατεργάθου στρατὸν» Αἰσχ. Εὐμ. 536, ὅμως ὀρθότ. τον. εἶνε ὁ τοῦ ἄορ. κατεργαθοῦ.
Κατ-εργασία, ἡ· κατασκευή· - ἐλαίου Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. 1, 19, 3· - γῆς = καλλιέργεια 1, 16, 6· «τῶν ἀπαρόντων», 3, 20, 1· - καρπῶν Δ. Σικ. 1, 14· - τοῦ ἀργυρίου κατεργασία» Πολυδ. 34, 9, 10· - τῆς τροφῆς = πέψις Ἀριστοτ. μορ. Ζ 3, 14· μάσησις Πολυδ. 2, 89 ἕψησις, Ἀθην. 2, 59.
Κατ-έργασμα, τό· τὸ ἔργον, Ο'.
Κατ-εργαστικός, 3· ὁ πρὸς κατεργασίαν ἐπιτήδειος Θεοφρ.
Κάτ-εργος, 2· κατειργασμένος, καλλιεργημένος, Θεοφρ. «τὸ κάτεργον» = ἔργον, Ο'.
Κατ-έργω, ἰων. = κατείργω.
Κατ-ερεθίζω· ἐρεθίζω πολύ, μτγν.
Κατ-ερέθω· κατερεθίζω Ἡσυχ.
Κατ-ερείδω· κατασκήπτω, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου Δ. Χρυσ. 2, σ 396.
Κατ-ερικτός, 3, β. ἐπίθ. τοῦ ἐπαμ. = κατερικτός, Β. Ἀν. 10, 13· «τὰ ἐρικώμενα ξύλα καὶ σχιζόμενα, οἷον κυάμους· ἔνιοι δὲ καὶ τοὺς πυρούς» Ἡσυχ.
Κατ-ερείκω (ἐρείκω)· κόπτω τι ὡς χόνδρον, χονδραλίθω, καταθραύω, ὡς «ἄκχρως κατηρειγμένα» Δήμων· ἐν Ἀρποκρ. γρ. προκώνια κωμ. «μύλη, ἥτις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερίξει» Ἀριστ. σφ. 647. Μέσ. ἐξαχίζω τὰ φορίματά μου ὡς σημεῖον πένθους· «-ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας» Αἰσχ. Περσ 530.
Κατ-ερείπω· τῷ ἐπαμ. Δ. Σικ. παρὰ Φωτ. βιβλ. σ 383, 16, Ἠλιοδ. 9, 5.
Κατ-ερείπω· καταρρίπτω, κατακρημνίζω· «ἡ (πόλις) κάπνῳ κατερείπεται τυφομένη» Εὐρ Ἑκ. 477, ἐν τμήσ. «κατὰ γὰρ μὴν ἐρείπει πῦρ» χρησμ. ἐν Ἡρ. 7, 140· «σεισμοὶ κατήρειψαν πολὺ τῆς κατοικίας» Στραβ. 6, 259· «τὸ τεῖχος κατερήρειπτο» Ἡρωδν. 8, 2, 11· ἐν γέν. καταστρέφω, ἐπὶ ἀνθρώπου Πλουτ. Σολ. 6· ὁ ἄορ. β' κατήρειπον ἔχει ἀμτβ. σημ. = καταπίπτω Ἰλ. ε, 92, Θεοκρ. 13, 49, καὶ ἔ. πρκ. «τεῖχος κατερήρειπεν» Ἰλ. ξ, 55
Κατ-ερεύγω· ἐρεύγομαι ἐνώπιόν τινος, διὰ τοῦ ἐρευγμοῦ ἀναφέρω ἐκ τοῦ στομάχου τὴν τροφὴν καὶ ἐκπτύω αὐτὴν ἐνώπιόν τινος· «ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τί μου κατήρυγεν» Ἀριστοφ. 1151.
Κατ-ερεύθω· κάμνω τι ὅλως ἐρυθρόν, ἐν τμήσ «κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρεύθει» Ὁππιαν. 2, 612.
Κατ-ερηφής, ἰσφαλ. ἀντί, κατηρεφής.
Κατ-ερέφω· καλύπτω τι μὲ ὀροφήν, σκεπάζω· «-τὰς σκηνὰς κλήμασιν» Πλουτ. Καισ. 9· «-ἀλλήλους τοῖς θυρεοῖς», Ἀντων. 49 Μέσ. σκεπάζω ἐμαυτόν, ὁ ἄορ. παρ' Ἀριστοφ. σφ. 1251· «κτεράμῳ κατερέψεται ἑρκίαν ἀνήρ» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1074.
Κατ-ερέω, ἰων. = κατερῶ.
Κατ-ερημόω· ἀποχυμνώνω, ἀτερῶ Αἴσωπ. 93.
Κατ-ερητύω· κατέχω, κρατῶ Ἰλ. ι, 405, Ὀδ. ι, 33· «κατερητύσων ὁδὸν» = ἐμποδίζω Σοφ. Φιλ. 1402 - θυμὸν Ὀρφ. Ἀργ 1175.
Κατ-ερθεύομαι· ἐρίζω, ἀπαχθίζομαι, Σουΐδ.
Κατ-ερικτός, 3 κατερικτός· «ὕψι κατε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ρικτῶν χώρας» Ἀριστ. βατρ. 505, Πολυδ. Κατ-εριπόω· κατερειπόω Σουΐδ.
Κατ-ερίπωσις, ἡ· κατάρριψις, κατακρήμνισις Σουΐδ.
Κατ-ερνής, 2· ὁ ἔχων πολλὰ ἔρνη, κλάδους Ὀρφ. Ἀργ. 916, μετὰ τοῦ πολύκνημος.
Κατ-ερυθραίνω· ἐρυθραίνω Ἡσυχ.
Κατ-ερυθριάω· πολὺ ἐρυθριάω Ἡλιοδ.
Κατ-έρυθρος, 2· λίαν ἐρυθρός, Βυζ.
Κατ-ερυθρόω· κατερυθραίνω, Βυζ.
Κατ-ερύκανον· τῷ ἐπομ. Ἰλ. ω, 218, Ὀρφ. Ἀργ. 645, ἀι. γρ.
Κατ-ερύκω· κατέχω, κρατῶ, ἐμποδίζω· «-καὶ ἐσσύμενον» Ἰλ. ζ, 518· «-καὶ ἔσχεθε ἰεμένους περ» Ὀδ. δ, 284· «-καὶ ἀπόκλεισεν τινὸς» Ἀριστ. σφ. 601· παθ. Ὀδ. δ, 498.
Κατ-ερύω· σύρω πρὸς τὰ κάτω, καθελκύω, ἐπὶ πλοίων, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν· «-εἰς ἅλα» Ὀδ. ε, 261· παθ. «νῆα κατειρύσθαι», ξ, 332, ἰων. «κατειρύω» Ἡρ. 8, 96, Ὀρφ. Ἀργ. 242.
Κατ-έρχομαι· 1) ἔρχομαι κάτω, καταβαίνω· «πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν» Ἰλ. υ, 125· «-ἐξ οὐρανοῦ», ζ, 109· ἰδίᾳ εἰς τὸν Ἅιδην «-Ἄϊδος εἴσω», ζ, 128· «ψυχαὶ δ' ἀϊδόσδε κατῆλθον», η, 330· οὕτω καὶ Εὐρ. Ἡρ. μ. 1101· εἰς τὴν παραλίαν «ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι» Ὀδ. α, 303· καὶ ἐπὶ πόλεως χαμηλὰ κειμένης, λ, 188· καὶ ἐπὶ ἀβύσσ. πραγμ. καταφέρομαι «κατερχομένης πέτρης», 484· ἐπὶ τῶν ποταμῶν, καταρρέω «κατέρχεται ὁ Νεῖλος» Ἡρ. 1, 19· «-εἰς ἀγῶνα» λαμβάνω μέρος, in certamen descendere, Σ. Ἔμπ. πρ. μαθ. 7, 324· 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω ἐπὶ τῶν ἐξορίστων ἐρχομένων ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα «-εἰς πόλιν» Αἰσχ. Ἑπτ. 980· «ἦκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι» Εὐμ. 440· «φυγὰς κατελθών» Σοφ. Ἀντ. 200· «ἔκ τε κατέλθοιεν εἰς τὴν ἑαυτῶν» Ἡρ. 5, 30· συχνὸν δὲ παρὰ Θουκ. Ξεν. καὶ ῥητ. πρβλ. κάτειμι.
Κατ-ερῶ, μελ. τοῦ κατειπεῖν· θὰ εἴπω τι σαφῶς, ὡρισμένως θὰ ἐκφέρω τι· «κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως ταληθῆ» Ἀριστ. νεφ. 518· πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 1106· - τινός = θὰ ὁμιλήσω κατά τινος, θὰ τὸν κατηγορήσω Ξεν. Κυρ. 1, 4, 8· οὕτω καὶ «κατερῶ αὐτοὺς πρὸς τὸν μάγον» Ἡρ. 3, 71· πρβλ. Πλατ. πολιτ. 10, 595· καὶ παρκ. «ἐναντίον ἐμοῦ κατείρηκέ σου» Πλατ. Θεαγ 125· καὶ παθ. «κατειρήσεται εἰς σὲ»=θὰ σοὶ λεχθῇ Ἡρ. 6, 69. Κἀτερῶτα, αἰολ. = καὶ ἐτέρωθε Σαπφ. εἰς Ἀφρ. 5· πρβλ. Σχολ. εἰς Δ. Ἀλ. συνθ. ὀν σ. 349.
Κατ-εσθίω· κατατριβῶ· ἐπὶ τοῦ δράκοντος «ἔνθ' ὄγε τοὺς κατὴσθιε τετριγῶτας» Ἰλ. ε, 314· ἐπὶ τῶν κυνῶν «σὲ κατέδονται», χ, 89· ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, φ, 24, Εὐρ Κυκλ. 341, Ἀριστ. πλ. 1130· «χαιρίδιον κατεδηδοκὼς» ἐλεγ. 338 καὶ πιζ. «ὠμὸν κατεσθίειν» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 14· μτφ. καταστρέφω, ἀφανίζω· «μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι κτήματα» Ὀδ. ο, 12· «εἴ τις πατρῴων παραλαβὼν γῆν καταφάγοι» Μενανδ. ἐν Ἀθην. 4, 166· «τὰ καινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίειν» Ἀρισν. ἐπ. 258· «τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι» Αἰσχιν. 1, 91· «τὴν πατρῴαν οὐσίαν οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλ' εἰ οἷόν τε ἐστὶν εἰπεῖν καὶ κατέπιεν», αὐτ. 98· ἰδίᾳ ἐν ἀσωτείᾳ καὶ ἀσελγείᾳ φθείρειν τι· «λίθοι οὐ κατεδηδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι ὑπὸ σηπεδόνος καὶ ἅλμης» Πλατ. Φαιδ. 110· -κατεδήδοται παρὰ Δ. Ἀλ. 1, 55.
Κατ-έσθω, π.=τῷ προηγ. «οὐκα κατέσθων» Φιλιπ. 56 (Πλαν. 240).
Κατ-εσκεμμένως, ἐπίρ. μὲ πολλὴν σκέψιν, μτγν.
Κατ-εσκολιωμένως· πολὺ σκολιῶς, μτγν.
Κατ-εσπευσμένως· μετὰ πολλῆς σπουδῆς, ταχέως Πλουτ. ἠθ. σ. 522.
Κατ-εσπουδασμένως· μετὰ πολλῆς σπουδῆς, ἐπιμελείας, ζήλου, μτγν.
Κατ-εστεώς, ἰων. =καθεστώς· ἴδε καθίστημι.
Κατ-εστραμμένως· ἀνεστραμμένως.
Κατ-εσχαρόω· ἐπικαλύπτω μὲ ἐσχάραν, οἷον πληγὴν τινα Ἡσυχ.
Κατ-ευ-αρεστέω· εὐαριστέω, μτγν.
Κάτ-ευγμα, τό· εὐχὴ Αἰσχ. Εὐμ 675 ἀρά, κατάρα «ἐξέζεσαν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα», Ἑπτ. 691, Εὐρ. Ἱππ. 1170· ὅ,τι δι' εὐχῆς καθιεροῦται, τάξιμον· «ἱκέτις ἀρίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν» Σοφ. Οἰ. τ. 920.
Κατ-ευδαιμονίζω· ἐπαινῶ, μακαρίζω τινὰ ὡς εὐδαίμονα Ἰωσ.
Κατ-ευ-δοκέω· εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι, ἐπιδοκιμάζω, τινί Σουΐδ.
Κατ-ευ-δοκιμέω, τινός· δείκνυμαι εὐδοκιμώτερός τινος Δ. Σικ. σ. 524, 15.
Κατ-ευ-δρομέω· ἄνευ τινὸς προσκόμματος τρέχω τὸν δρόμον μου, Βυζ.
Κατ-ευεργετῶ· εὐεργετῶ τινα πολύ, Τζέτζ.
Κατ-ευ-ημερῶ· εἶμαι εὐτυχέστερος ἄλλου τινός, εἶμαι ἐνδοκιμώτερος, ἔχω μεγαλειτέραν ὑπόληψιν, ἔχω καλὸν ὄνομα παρά τινι Αἰσχ. 2, 89.
Κατ-ευ-θικτέω· θιγγάνομαι εὐρίσκω τὸ ἀληθὲς μέρος, ἐπιτυγχάνω, μτγν.
Κατ-ευθύ· ἴσια· «τὸ κατευθὺ μόνον ὁρᾶν»=τὸ ἴσιο Ξεν. συμπ. 5, 5· «ἡ κατευθὺ» δηλ. ὁδὸς = ὁ ἴσιος δρόμος Παυσ. 2, 11, 3· οἱ μτγν. καὶ κατευθύς· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 145.
Κατ-ευθυντήρ, ῆρος, ὁ· ὁ κατευθύνων, διορθώνων· - τῶν ἁμαρτιῶν Κλ. Ἀλ. σ. 138.
Κατ-ευθυντηρία, ἡ· στάθμη Σχολ. Ἐ. Ἰλ. α, 410, θηλ. τοῦ κατευθυντήριος Μ. Ἐτ. 740, 42.
Κατ-ευθύνω· 1) κάμνω τι εὐθύ, ἴσιον, διευθύνω τι ὀρθῶς, διοικῶ· - τὸ σκάφος Πολυδ. 1, 98· «-πρὸς τὸ ἄστρον τὴν ναῦν Κλ. Ἀλ. «αἱ περιφοραὶ κατευθυνόμεναι» Πλατ. Τίμ. 44· «κατευθῦναι τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον τέλος» Πλουτ. Καμιλλ. 42· ἔτι ὡς τὸ ἁπλοῦν διαρθώνω τινά, τιμωρῶ, καταδικάζω Πολυδ. 8, 22· ἀπαιτῶ λόγον παρά τινος Πλάτ. νόμ. 12, 945· 2) ἀμτδ. ἐννοουμένου ἑξιοῦμαι τοῦ ἑαυτόν, διευθύνομαι κατά τινος· «ἐπὶ τοὺς πολεμίους» Πλουτ. Ἀλεξ. 38.
Κατ-ευθύς· κατευθύ.

βαστῶ· «εἴ με βίη ἀέκοντα καθέξει» Ἰλ. σ, 186· «μὴ μ' ὁ γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ» Ὀδ. ο, 200· «ὃ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο», γ, 284· «ἓν κουλεῷ ξίφος κατασχοῦσα» Πινδ. Ν. 10, 6· «πατὴρ δ' ἐμὸς κατεῖχε κἀπράυνε τὰς στάσιν τευχούσας» Αἰσχ. Περσ. 186· «βάκρυ μὴ κατασχεῖν», Ἀγ. 202, Πλατ. Φαιδ. 117, ὅστις καὶ «κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν» λέγει· οὕτω καὶ «ἑαυτὸν κατέχει μὴ ἐπιπηδᾶν τῷ ἐρωμένῳ», Φαιδρ. 254· -γέλωτα, Ἀαχ. 184, Ξεν. Κυρ. 2, 2, 1· «μηνίσασα Λητῴα κόρη κατεῖχ' Ἀχαιούς» Σοφ. Ἴλ. 561· «τιάν, Ζεῦ, δύνασιν, τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχοι», Ἀντ. 601· «κατάσχες ὀργήν», Ἴλ. 999· «καθέξω θυμόν», Οἰ. Κ. 878· «φονίου ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες» Εὐρ. Βακχ. 555, καὶ πιζ. Ἱππ. 1, 29, «κατέχειν τὴν διάνοιαν» = κρύπτειν Θουκ. 1, 130· - τὴν ἀναγωγήν= ἀναβάλλειν, 6, 29· «μόγις ἑαυτὸν κατέχων» κρατῶ Πλάτ. Χαρμ. 162, ἀνθ' οὗ ὁ Πρωδν. 1, 15, 1 «κατέχειν ἑαυτοῦ» λέγει. Ἔτι «μὴ κατασχόντες αὐτῶν»=ὅτ' ἠμπόρισαν νὰ κρατηθῶσι, νὰ βαστάξωσιν ἀπὸ τὴν χαράν, 1, 7, 16· πρβλ. «κατέχειν τῆς ὀργῆς» Φιλημ. Ἐν Στοβ. Ἀνθ. 20, 4· «τὴν ἐπωδὴν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις αἱ Σειρῆνες ἐπᾴδουσαι κατεῖχον, ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπαχθέντας» Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 11. Ἔντ. μέσ. καὶ παθ διατρίβω ἔν τινι τόπῳ, μένω, χρονίζω· «πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον κατείχετο» Σοφ Τρ. 248, Ἱππ. 8, 117· «περὶ Κρήτην κατεῖχοντο» Θουκ. 2, 86· 2) καταλαμβάνω, ἐπεκτείνομαι ἔν τινι χώρᾳ καὶ ἐπικρατῶ ἐν αὐτῷ· «οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι» Ἰλ. π, 79· «νὺξ κάτεχ' οὐρανὸν» = ἐκάλυπτε Ὀδ. ν, 269· καὶ παθ. «οὐρανὸς νεφέεσι κατείχετο», ι, 145· καὶ μέσ. «χρηὸς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα»=ἐκράτησε τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ προσώπου καὶ ἐκάλυψεν αὐτό, τ, 361· «βᾶ δὲ κατασχομένη ἐανῷ» = καλυφθεῖσα, Ἰλ. γ, 419. Συχνότ. παρ' Ὁμ. εἶνε «τοὺς δ' ἦβη κατέχει φυσίζους αἶα», 6, 243, λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων, οὓς καλύπτει ἡ γῆ· «πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει», π, 629 Ὀδ. ν, 427· ἀντιστρόφως λέγεται τὸ «θήκας Ἰλιάδος γᾶς κατέχουσιν» Αἰσχ. Ἀγ. 442, ὥσπερ καὶ τὸ «τάφον εὐρώεντα καθέξει» Σοφ. Αἴ. 1146· «κόνιν σήραντες, ἣ κατέσχε τὸν νέκυν», Ἀντ. 405· - φάτις τινὰ κατέχει» = κρατεῖ αὐτοῦ Πινδ. Π. 1, 96· «-φῆμαι, Ὀ. 7, 10· - λάθα, Π, 8, 24· «τόπον κατέχειν» Πλατ. Τιμ. 63· - τὴν ἕδραν, Παρμ. 148 «ἡ σφοδρὰ ἡδονὴ κατέχουσα», Φιλ. 45· καταλαμβάνω, γίναμαι κύριός τινος, κρατῶ τινος· «λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε» Αἰσχ. Περσ. 389· «οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ κωκυμάσιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα» = ἔπληρου, 419· «κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρέσσαν αἴγλαν» Σοφ. Ἀντ. 605· «πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον», 499· - βιοτὰν = ζῆν Φιλ. 685· «δόμους κατασχεῖν ἐκβαλοῦσα ἡμᾶς ὅλλεις» Εὐρ. Ἀνδρ. 156· «μέλλων τὴν ἀκρόπολιν κατασχήσειν» Ἡρ. 5, 72· «ἵνα κατάσχῃ τὰ ἐν Σάμῳ πρήγματα», 3, 149· «τὸπον, ἀρχὴν κατασχεῖν» Πλατ. πολιτ. 2, 360· «λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἁπ..ξ κατάσχωσι» Ἰσοκ. 12, 240· διατηρῶ τι εἰς τὴν κατοχήν μου, διασώζω· «μέγα μὲν γὰρ οἶμαι ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι· τὸ μὲν γὰρ λαβεῖν πολλάκις τῷ τόλμαν μόνον παρασχομένῳ ἐγένετο, τὸ δὲ λαβόντα κατέχειν οὐκέτι τοῦτο ἄνευ σωφροσύνης . . . . γίγνεται» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 76· «καθέξειν τὰ πράγματα» Δημ. 2, 9· κ. μεγν. μετὰ γεν. «τῆς παραποταμίας βίᾳ κατέχουσι» Δ. Σικ. 12, 82· ἐπὶ τῶν ἐπιχωρίων καὶ πατρίων θεῶν, οἵτινες εἶνε κτήτορες καὶ προστάται τῆς χώρας Ἀριστ. νεφ. 603 (ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλοῦν ἔχω ἐπὶ τῆς αὐτῆς χρήσεως αὐτόθι 596), Ξεν. Κυρ. 2, 1, 1· ἰδ. λέγεται ἐπὶ ἐπικρατήσεως δυστυχημάτων καὶ ἄλλων δεινῶν· «φθορὰν οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄβολον δόμον» Σοφ. Οἰ. Κ. 371· «μεγάλαι θάρσος κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ», Αἴ. 142· «κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις», Φιλ. 10· «ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη κατέχει» Πλατ. Ἱππ. μειζ. 304· «ἐπειδὴ κίνδυνος κατέχει Σικελίαν», Ἐπ. 8, 355· ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ Πρωδν. 1, 12, 1· «παραχὴ καὶ πίνυσις πάντας κατεῖχε», 2, 6, 1. Καὶ παθ. «ὑπὸ μεγάλης ἀνάγκης κατέχεσθαι» Πλάτ. νόμ. 9, 858. Ἀλλὰ «κατέχειν τὸ θέατρον» = τὸ θέατρον, τοὺς θεατὰς κερδίζω μὲ τὸ μέρος μου, εὐδοκιμῶ παρ' αὐτοῖς· «τοιαῦτα κατέχει τὸν δῆμον» = τοιαύτην γνώμην ἔχει ὁ δῆμος, τοιαῦτα φρονεῖ. Μτφ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος, καταλαμβάνω, ἐννοῶ· «οὐ σφόδρα κατέχω τί βούλει φράζειν» (ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν συνήθ. ἀρνητικῶς (δὲν τὸ κατέχω, δὲν τὰ κατέχω αὐτὰ ποῦ λέγεις) Πλάτ. Φιλ. 26· «κατέχεσθαι ἔκ τινος» = εἶμαι ἐμπεφορτισμένος, ἐνθουσιασμένος Πλάτ. Ἴων 536· «κατεχόμενος καὶ μαινόμενος», 536· «-καὶ ἔνθους» 533· «-καὶ ἐπίπνους», Μεν. 99· οὕτω καὶ ὁ μ. ἀόρ. μὲ παθ. σημ. «τῷ ὀρθῶς μανέντι καὶ κατασχομένῳ», Φαιδρ. 244, ἔνθα πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 27 «καρδίαν κατέσχετο ἔριστι δεινῷ» 3) ἀμτβ. α) ὡς λέγεται τὸ «ναῦν κατέχειν» ἐπὶ τῶν πλεόντων, πιάνω εἴς τι μέρος, ἁράζω προσωρινῶς, οὕτω καὶ εἰς τὸ κατέχω δύναται ἐξωθεν νὰ νοηθῇ τὸ ναῦς, «τίνες πόλεις γὴν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε» Σοφ. Φιλ. 221, Εὐρ. Ἡρακλ. 84· «ποδαπὸς ὁ ξένος ἀνὴρ καὶ πόθεν κατέσχε γῆν» = κατῆλθε, Ἴλ. 1222· «ἐπετήρουν τοὺς Ἀθηναίους οἱ κατασχήσουσιν» Θουκ. 4, 42· «ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ἠναγκάσθημεν κατασχεῖν εἰς τὸ χωρίον» Ἀντιφ. 5, 21 «κατέσχε τῆς χώρης τὸν αἰγιαλόν» Ἡρ. 7, 188, καὶ μεγν. ὡς Πολυβ. ὅστις καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ γῆν πορείας λέγει «κατασχὼν εἰς Γαλαττίτην», 5, 71, 2· β) καλῶς ἀποβαίνει τι, γωρεῖ· «εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει» Σοφ. Ἴλ. 493· γ) ὑπάρχει, ἐπικρατεῖ· «ὁ λόγος κατέχει» Θουκ. 1, 10 καὶ συχνότ. ἐν Ἀρρ. Λεξ. - λήθων Ἀνδοκ. 1, 130· «τὰ κατέχοντα

Κατ-ευθυσμός· διεύθυνσις εὐθεία, διοίκησις, συζήρνησις, μτγν.
Κατ-ευ καιρέω· παρατηρῶ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν καὶ πράττω τι· «κατευκαιρήσας ἀπάγει» Πολυδ. 12, 4, 13.
Κατ-ευκηλέω· καθησυχάζω, καταπραΰνω, -νῦξ γαῖαν» Ἀπολλ Ῥ. 4, 1059.
Κατ-ευκτικῶς· μὲ εὐχὰς ἡ κατάρας Σχολ. Σοφ. Αἴ. 838.
Κατ-ευκτός, 2, «κατευκτόν· τὴν ἐπί τινι εὐχῇ ὑπόσχεσιν» Ἡσυχ.
Κατ-ευ-λογέω· ἐπαινῶ πολὺ Πλουτ. ἠθ. 66, 750.
Κατ-ευ-μαρίζω· εὐχερίζω, καθιστῶ Ἡσυχ.
Κατ-ευ-μεγεθίω· ἐπικρατῶ κατὰ τὸ μέγεθος, καταδυναστεύω Ἡσυχ.
Κατ-ευ-μενίζω· καθιστῶ εὔνουν, ἀρίσκω, μτγν.
Κατ-ευ μοιρέω· λίαν εὐμοιρῶ, Βυζ.
Κατ-ευνάζω· κοιμίζω, κατακοιμίζω· «ἑκτὸς αὐτὸν τάξιων κατηύνασεν Ἕκτωρ» Εὐρ. Ῥῆσ. 614. Μτφ. ἡσυχάζω τινά, πραΰνω «-αἱμάδα ἠπίοισι φύλλοις» Σοφ. Φιλ 692· «κατὰ δ' εὕνασε πόντον» Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1155· «-θηρὸς ἐρωὴν» Ὀππ. κυν. 3,374· καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου Σοφ. Ἀντ. 827· ἐπὶ τοῦ ἡλίου «Ἅλιον δὲ αἰόλα Νὺξ . . . τίκτει κατευνάζει τε», Τρ. 95· «μόχθων οὐδὲ Ἄϊδης με κατεύνασεν» Ἀρχι 33 (7, 278). Παθ. ἡσυχάζω ἐπὶ τῆς εὐνῆς, κοιμῶμαι «ἐν τρητοῖσι κατευνάσθην λεχέεσσι» Ἰλ. γ, 448· μτφ. «ἔρως δοκῶν κατευνάσθαι» Πλουτ. Ἀντων 36.
Κατ-εύνασις, ἡ· κατεύνησις.
Κατ-ευνασμός, ὁ· κατακοίμισις, ἀντίθ. τῷ ἀνέγερσις Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 69.
Κατ-ευναστήρ, ῆρος· ὁ κατευνάζων, θαλαμηπόλος, μτγν.
Κατ-ευναστήριος, 3· κατευναστικός.
Κατ-ευναστής, ὁ· κατευναστήρ Πλουτ. Ἀλεξ. 40· ὁ θεός, ὁ ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅϊδην, μετὰ τοῦ ψυχοπομπός, ἠθ. 758.
Κατ-ευναστικός, 3· ὁ εἰς τὸ κατευνάζειν, κοιμίζειν, καθησυχάζειν, πραΰνειν ἐπιτήδειος, λόγος, ποιήματα, τεχνογρ. 9, 273.
Κατ-ευνάστρια· θηλ. τοῦ κατευναστήρ, μτγν. καὶ ἡ τὸν θάνατον, τὴν ἡσυχίαν δηλ. φέρουσα, Βυζ.
Κατ-ευνάω· κατευνάζω· «ἄλλον κατευνήσαιμι» Ἰλ. ξ, 245. Καὶ παθ «κατευνηθέντα· Ὀδ δ, 414· ἴσ. ἀνήκει μᾶλλον ἐνταῦθα ὁ παρὰ Σοφ. Φιλ. 692 τύπ. «κα-ευνάσειε», ἂν ὁ στίχος τῆς στροφῆς δὲν εἶνε ἐφθαρμένος.
Κατ-εύνησις, ἡ· κοίμισις, πράϋνσις Ἰαμβλ.
Κατ-ευνήτειρα· θηλ. τοῦ κατευνητής, κατευναστής Παυλ. Σιλ. Ἐκφρ. 578.
Κατ-ευ-οδόω· εὐοδόω, εὐτυχῶ· ποιῶ τι, Ο'.
Κατ-ευ-όδωσις, ἡ· προκοπή, ἐπίδοσις.
Κατ-ευ-ορκέω· ἀληθῶς καὶ πομπικῶς ὀμνύω πρός τινα τῶν θεῶν Γοργ ἐν Ἀριστ. ῥητ. 3, 3.
Κατ-ευ-παθέω· καταναλίσκω εἰς εὐπάθειαν, καθηδυπαθῶ Φρυν. ἐν Β. Ἀν. 47, 1.
Κατ-ευ-ποιέω· κατεργάζομαι τζέτζ.
Κατ-ευ-πορέω· ἔχω μεγάλην εὐπορίαν, ἀφθόνους πόρους (κατά τινος) Δ. Σικ. 17, 45.
Κατ-ευρύνω· μεγαλύνω, πλατύνω Μ. Ἐτ. 482, 10· παρὰ Ξεν π. ἱππικ. 4, 4 ἐγράφη ἐκ τοῦ Πολυδ. ἀντ' αὐτοῦ κρατύνω.
Κατ ευ στοχέω αὐτοστόχως βάλλω εἰς τὸν σκοπόν, ἐπιτυγχάνω, εὐτυχῶ «-ἓν πᾶσι» Δ. Σικ. 2, 5.
Κατ-ευ-τελίζω· κάμνω τι ὅλως διόλου εὐτελὲς Πλουτ. ἠθ. σ. 1097.
Κατ-ευ τονέω· εὐτονέω, μτγν.
Κατ-ευ τριπίζω· φέρω τι εἰς τάξιν, εὐθετῶ Ἀριστ. ἐκκλ. 510, Ξεν. Κυρ. 8, 6, 8.
Κατ-ευ-τυχέω· εὐτυχῶ πολὺ Ἀριστ. ἠθ. Εὐδ. 3, 1. Καὶ παθ. «ταύτων κατευτυχηθέντων» Δ. Σικ. 20, 46.
Κατ-ευ-φημέω· μετ' ἐπαίνων καὶ ἐπιδοκιμασίας προσφωνῶ τινα Πλουτ. Κικ. 9. Καὶ παθ. «κατευφημούμενοι ὑπὸ τοῦ ὄχλου» Δ. Ἀλ. 3, 18.
Κατ-ευ-φημίζω· τῷ προηγ. Ἡσυχ.
Κατ-ευ-φραίνω· προξενῶ μεγάλην εὐφροσύνην εἴς τινα Λουκ. Ἔρωτ. 1.
Κατ-ευ-χειρίζω· κατευμαρίζω, ἀρχ. λεξ.
Κατ-ευχή, ἡ· πρασευχή, εὐχή· «κλόνοντες μάχαρες χθόνιοι τῆσδε κατευχῆς» Αἰσχ. Χο. 470· μετὰ τοῦ σπονδαὶ Πλουτ. Δίων 24.
Κατ-εύχομαι· εὔχομαι κατά τινος, καταρῶμαι· «οἷας γ' ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας» Αἰσχ. Ἑπτ. 615· «κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα κακὸν κακῶς ἐκτρῖψαι βίον» Σοφ. Οἰ. τ. 246· «-τῶν Ἀχαιῶν», ἀποσπ. 894, Εὐρ Ἰφ τ. 536· καὶ ἐν πεζῷ Πλάτ. νόμ. 11, 934· «-πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν» Πλουτ. Νόμ. 12. Ἐν γέν. εὔχομαι, παρακαλῶ νὰ γείνῃ τι, ἐνίοτε καὶ ἀπολ. Αἰσχ. Ἀγ. 1229, Σοφ Τρ. 761, Ἠλ 2, 40· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Αἰσχ Εὐμ. 882, Σοφ. Οἰ. Κ. 1571· «τοῖς Πέρσαις κατεύχεται εὖ γενέσθαι· Ἠρ. 1, 132· - τὶ Σοφ. Αἴ. 385· ὅτι «κατεύχομαί σοι τἀγαθόν» Εὐρ. Ἰ. Α 1186· ὑπόσχομαι, «κατεύχονται τῷ θεῷ ἀπάξειν αὐτῇ τακτὰς ἑταίρας» Ἀθην. 13, 573· -τινὶ Αἰσχ. Χο. 86· καυχῶμαι, ὡς καὶ τὸ εὔχομαι Θεοκρ. 1, 97.
Κατ-ευωχέω· παρέχω τινὶ εὐωχίαν, φιλοξενῶ Κλ. Ἀλ. Μίσ. κατατρώγω ἐν εὐωχίᾳ, «ἐψήσαντες τὰ κρέα κατευωχέονται» Ἠρ. 1, 216, Στραβ. 3, 155.
Κατ-εφ-άλλομαι πηδῶν κάτω ὁρμῶ κατά τινος, ἐπὶ προσβολῇ· «ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη» Ἰλ. λ, 94 «νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον κῦμα» Ἀπολ. Ῥ. 2, 583· πρβλ. καταπάλλω.
Κάτ-ερθος, 2· πολὺ βρασμένος ὀρθότ. κάθερθος Ἀχαι. ἐν Ἀθην. 9, 388.
Καθ-εφ-ίστημι· ἐπανίστημι· ἓν δὲ τοῖς χρόνοις τοῖς ἔχουσι ἀμτθ. σημ. ἐπαναστατῶ ἐναντίαν τινός· «κατεπίστησαν αὐτῷ», Κ. Δ.
Κατ-εχθίζω· κατεχθραίνω Ἡσυχ.
Κατ-εχθραίνω· δυσμενῶς ἔχω πρός τινα, μισῶ, ἰῶσ.
Κατ-εχμάζω· κατέχω Ἡσυχ.
Κατ-εχομένιον, τό· εἶδος κοινοῦ Διοσκ. 4, 79.
Κατ-έχω· 1) σταματῶ, κρατῶ, ἐμποδίζω,

πρήγματα»=αἱ ἐπικρατοῦσαι περιστάσεις Ἡρ. 6, 40· ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω Θεογν. 262· ἐπὶ ἀνέμου, παύω, δὲν φυσῶ, στέκω Ἀριστ. Εἰρ. 944· ἔτι «εἶπεν οὖν μὴ κατασχὼν» Πλουτ. Ἀρταξ. 15· 4) Μέσ. κρατῶ τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου «=χρήματα» = σφετερίζομαι Ἡρ. 7, 164· – χωρῶ, περιέχω Πολυβ. 9, 21, 7.

Κατ-εψευσμένως, ἐπίρ. (π. πρκ. τοῦ καταψεύδω)· ψευδῶς, μτγν.

Κατ-έψησις, Ἰων. ἡ· καθέψησις· ὡς κατέψω = καθέψω.

Κατηβολέω· μὲ πιάνει πυρετός, πίπτω εἰς λειποθυμίαν Νικ. ἀλ. 193, 458.

Κατηβολή, ἡ· (πρβλ. καταβολή), προσβολὴ πυρετοῦ, λειποθυμία Γαληνο. πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. σ. 699.

Κατηβολίς, -ίδος, ἡ· τῷ προηγ. Γαληνο.

Κατ-ηγεμών -όνος, Ἰων. ὁ· καθηγεμών.

Κατ-ηγέομαι, Ἰων. = καθηγέομαι.

Κατ-ηγορέω· λέγω κατά τινος, κατηγορῶ «εὐλογοῦντες ἢ κατηγοροῦντες» Πλατ. Μιν. 320· ἰδ. ἐν δικαστηρίῳ, τὸ μὲν ἀπολ. «σὺ δὲ κατηγόρει παρών» Ἀριστ. σφ. 840 συνηθ. ὅμως μετὰ γεν. προσώπ. «εὖ γὰρ φρονοῦντος ὅμμα σοῦ κατηγορεῖ» = δεικνύει, ἐπὶ καλῆς ἐννοίας Αἰσχ. Ἀγ. 262, Ἀριστ. πλ. 1073· «– τῶν συμμάχων» Ἡρ. 8, 60· «– τῆς πόλεως» Πλατ Μενεξ. 244. Ἔτι «– κατά τινος» Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 9, Κ. Δ. «– τινὸς πρὸς τὴν πόλιν» Πλατ. Εὐθυφρ. 2· «– τινὸς περί τινος» Θουκ. 8, 85· «τινός τι» = διά τι πρᾶγμα, «δεῖν' ἔπη πεπυσμένος κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον» Σοφ. Οἰ. τ. 511· «τίνα λόγον Λυσίου κατηγορεῖς;» Εὐρ. Ἴων 931· «– Φοίβου ἀδικίαν», Ὀρ. 28· καὶ πεζ. Πλατ. πολιτ. 10, 605· «ἐμοῦ τὰ τῶν τριάκοντα ἁμαρτήματα» Αυσ. 25, 5· μεθ' ἁπλῆς αἰτ. τοῦ πράγματος Εὐρ. Ἡρακλ. 418· πρβλ. Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 4· ἐντ. παθ. «κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοὔτό μου» Σοφ. Οἰ. τ. 529· «σφέων μεγάλως κατηγόρητο μηδίζειν» Ἡρ. 7, 205· «τὰ πρῶτα μου ψευδῆ κατηγορημένα» Πλάτ. ἀπολ. 18· ὡς «τὰ κατηγορηθέντα» Ἀντιφ. 5, 85, Ἀνδοκ. 1, 24, Αυσ. 16, 9. Ἀλλὰ καὶ μετὰ διπλῆς γεν. «παρανόμων ἢ παραπρεσβείας ἡμελλον αὐτοῦ κατηγορεῖν» Δημ. 21, 5. Ἐν γέν. ὡς ἐν τῷ ἄνω χωρίῳ τοῦ Αἰσχύλου = δεικνύω, παρέχω σημεῖόν τι, ὥστε νὰ γνωρίσῃ τις ἐκ τούτου Σοφ. Αἰ. 891· «αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὡς ἔστιν ἑλληνικόν» Ἡρ. 3, 115· «νεαρόν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοστίαν» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 3· «καὶ δηλοῦν» Δημ. 45, 20, καὶ μτγν. «– οὐδὲ κατηγορητέον, ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀραθής, ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφός» = δὲν πρέπει τις νὰ διισχυρίζηται, ν' ἀποφαίνηται ὅτι Πλατ. Θεαιτ. 167. Παρὰ μτγν. Ἀριστοτ. καὶ ἄλλ. κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς λογικῆς, ἐκφέρεται, λέγεταί τι περί τινος, «ἐφ' ἑνὸς οὐδὲν ἔστι θεσθαι ἑκάτερον τῶν ὀνομάτων κατηγορεῖσθαι» Δ. Ἀλ. 2, 48· ρ. ἐπίθ. – τέον Πλάτ.

Κατ-ηγόρημα, τό· τὸ ἀντικείμενον τῆς κατηγορίας, ἡ κακὴ πρᾶξις, τὸ κακούργημα, Δειν. 1, 1· «πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σου βαδιοῦμαι κατηγορήματα» Δημ. 18, 203· κατηγορία Πλάτ. νόμ. 6, 765· ἐν γέν. ἔνδειξις, σημεῖον, μτγν. ὅ,τι περί τινος ἐκφέρεται, λέγεται, κρίνεται, κατηγορούμενον Ἀριστοτ. μεταφυσ. 6, 1, praedicatum.

Κατ-ηγορήσειω· ἐφετ. τοῦ κατηγορῶ· ἐπιθυμῶ νὰ κατηγορήσω, μτγν.

Κατ-ηγορία, ἡ· ἡ κατά τινος αἰτίασις διὰ παρανομίαν ἢ κακήν τινα πρᾶξιν, ἐνοχοποίησις, ἡ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ἀγόρευσις κατὰ παρανόμου καὶ κακῆς πράξεως πρὸς τιμωρίαν, ἀντίθ. τῇ ἀπολογίᾳ· «κατηγορία μὲν οὐδεμία προετέθη» Θουκ. 3, 52· «κατηγορίαν ποιεῖσθαι» = κατηγορεῖν Ξεν. Ἀν. 5, 8, 1· «πολλαὶ κατηγορίαι κατ' αὐτῆς γεγόνασι» Ἰσοκ. 5, 147· – τινὸς Ξεν. Ἑλ. 2, 1, 31· διακρίνεται τῆς αἰτίας· «αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἔστιν ἁμαρτανόντων· κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων» Θουκ. 1, 69. Παρὰ δὲ τοῖς φιλοσόφοις κατηγορίαι, praedicamenta, καλοῦνται τοιαῦται ἔννοιαι, αἵτινες εἶνε γενικὰ καὶ ἀναγκαῖα γνωρίσματα τῶν πραγμάτων, καὶ διὰ τοῦτο ἄνευ τινὸς ἐξ αὐτῶν ὁ νοῦς οὐδὲν τῶν ὄντων δύναται νὰ νοήσῃ· εἶνε δὲ αὗται κατ' Ἀριστοτ. Κατηγ. 4, δέκα «οὐσία, ποσόν, ποιόν, πρός τι, ποῦ, ποτέ, κεῖσθαι, ἔχειν, ποιεῖν, πάσχειν».

Κατ-ηγορικός, 3· ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν κατηγορίαν Πλουτ. ἠθ. σ. 558· ὁ κατήγορος, Γαλην. 8· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κατηγόρημα ἢ τὰς κατηγορίας, μτγν. ἐπίρ. -ικῶς· – λέγειν Ἰωσ.

Κατ-ήγορος, ὁ· ὁ κατηγορῶν Σοφ. Τρ. 811, Ἡρ. 3, 71, Πλάτ. ἀπολ. 18, κ. συχν. παρὰ ῥήτ. ὁ ἐκφαίνων, προδίδων τι, «τῶν ματαίων ἀνδράσι φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίνεται κατήγορος» Αἰσχ. Ἑπτ. 421· – χθονὸς Λυκοφρ. 58· «– ἡ ἀμέλεια σαρῆς ψυχῆς κατήγορος κακῆς» Ξεν. οἰκ. 20, 15.

Κατ-ήκοος, 2· α) ὁ ὠτακουστῶν ὡς προδότης καὶ κατάσκοπος Ἡρ. 1, 100· «κατάσκοποι καὶ κατήκοοι» Δ. Κασ. 42, 17· β) ὁ πειθόμενος, εὐπειθὴς Σοφ. Ἀντ. 638· – τινὸς Πλάτ. Μεν. 71· – τινί, πολιτ. 6, 499· ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, «ἴσαν οὗτοι Μήδων κατήκοοι» Ἡρ. 1, 72· «Κροίσῳ ἔσαν κατήκοοι», 1, 141· 3) ὁ ἐπακούων, «εἰσακούων, « εὐκωλῆσι» Ἀντιφιλ. 5 (6, 199)· ἐν γέν. ἀκουστής, ἀκροατής· «κατήκοος λόγων» Πλατ. Ἀξ. 365.

Κατ-ηκριβωμένως, ἐπίρ. μὲ παλλὴν ἀκρίβειαν Γαληνο.

Κατ-ήκω, Ἰων. = καθήκω.

Κατ-ηλιψ, -ιφος, ἡ, ὄνομα, οὗ ἡ σημ. σκοτεινή. Παρ' Ἀριστ. βατρ. 566 λέγει ἡ πανδοκεύτρια «νὼ δὲ σεισάσα γέ που (τὸν Ἡρακλέα δηλ. σπώμεναν τὸ ξίφος) ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν»· ἔνθα ὁ μὲν Σχολ. «κατήλιφα» τὴν μεσόδμην ἢ τὴν κλίμακα» ὁ δὲ Ἡσύχ. «κατηλιψ· μεσόδμη, μεσόστοιχον, δοκὸς ἡ ὑποβαστάζουσα τὸν ὄροφον· οἱ δὲ ἐκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ, ὅ καὶ βλίτιον». Πολυβ. 7, 12, 8· «κατηλιψ ἡ μεσόδμη», πρβλ. Β. Ἀν. σ. 1200, 32, Λουκ. Λεξ. 8.

Κατ-ηλογέω, ίων. καταλογέω· καταφρονῶ· -τινός Ἡρ. 1, 84· -τί, 1, 144, κ.μτγν. Κάτ-ηλυς, -υδος, ὁ, ἡ· κατωφερής, ἀπότομος· - πέζα Νον. Δ. 37, 24.

Κατ-ηλυσίη, ἡ· τῷ ἑσπ. - ζεφύριον Ἀπολλ. Ῥ. 4, 886.

Κατ-ήλυσις, ἡ· κατάβασις· «εἰς Ἀΐδην ἴθετα κατ.» Ἐπιγρ. ἀδ. 443 (10, 3)· «χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν» Σιμωνιδ. 166 (6, 217)· κάθοδος, ἐπάνοδος Δ. Σικ. 12, 75, ἐκ διορθ. ἀντὶ κατάλυσις.

Κάτ-ημαι, ἰων. κάθημαι Ἡρ.

Κατ-ήμαρ· κατ' ἦμαρ, ὀρθότ. = καθημέραν.

Κατ-ημελημένως, ἐπίρ. λίαν ἀμελῶς, μτγν.

Κατ-ημύω· κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω· «ἔρνεα . . . κατημύουσιν ἔραζε» κλαυθέντα ῥίζηθεν» Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1400 καὶ μτθ. «κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι θυμόν» = ἀπέβαλον τὸ θάρρος, 2, 862.

Κατ-ηναγκασμένως, ἐπίρ κατ' ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης Δ. Σικ. 15, 50 καὶ μτγν.

Κατ-ήνεμος, 2· ὁ πρὸς τῶν ἀνέμων κείμενος, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον Λίλ. Ἰ. Ζ. 4, 6.

Κάτ-ηξις, ἰων. ἡ· κάταξις, σύντριψις Ἱπποκρ.

Κατ-ήορος, 2· ὁ πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενος, αἰωρούμενος Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1042· - βάστρυχα Π. Σιλ. 33 (5, 260)· «τέκνων δὲ πληθὺς ἐν πύλαις δάκρυσι κατήορα στένει» Εὐρ. Τρω. 1097, κατὰ τὸν Ἕρμαν. = τὰ τέκνα κλαίουσι ἐξαρτώμενα ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μητρός των.

Κατ-ηπειγμένως, ἐπίρ. ταχέως Ἡλιοδ. 8, 1.

Κατ-ηπιάω· καταπραΰνω· «ὀδύναι κατηπιώοντο» Ἰλ. ε, 417.

Κατ-ηρεμέω· καθησυχάζω· «βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 22, ἅπαξ ὀρθότ. τρεπτέον εἰς κατηρεμίσαι.

Κατ-ηρεμίζω· τῷ προηγ. «κατηρεμίσθησαν» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 24· πρβλ. Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὅσ. 81 «τὰ ὀσφραντὰ πολλάκις ἀμβλύνει καὶ κατηρεμίζει τὴν αἴσθησιν».

Κατ-ηρεφής, 2 (ῥέφω)· κατεστεγασμένος, σκεπασμένος· - σπέος Ὀδ. ν, 349· - σηκοί Ἰλ. σ, 589· -σηνέα Ἡσ. Θε. 694· «μέγα κῦμα κατηρεφές» Ὀδ. ε, 367 (καλεῖται οὕτω τὸ κῦμα διὰ τὴν κλίσιν, ἣν λαμβάνει ἡ κορυφὴ αὐτοῦ, ὅτε ἐπανιστάμενον κυρτοῦται)· «δάφνῃσι κατηρεφὲς σπέος», ι, 183 «βλήματα μακρῆσι πέτρῃσι κατηρεφέα» Ἡσ. Θε. 778· «ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ» Σοφ. Φιλ. 272· «κατηρεφεῖ τόμῳ, στέγῃ», Ἀντ. 876· «στέγην, ἣ κατηριφεῖς δόμοι» Εὐρ. Ἱππ. 408· «κατηρεφεῖς αὐτῇ τῇ πέτρᾳ» Πλατ. Κριτ. 116. Τὸ δὲ ἐν Λίσχ. Εὐμ. 284 «τίθησιν ἄρδον ἡ κατηρεφὴ πόδα» φαίνεται ὅτι λέγεται περὶ τῆς θεᾶς καθημένης, τῆς ὁποίας τοὺς πόδας ὁ πέπλος ἐσκέπαζε· «τράπεζαι κατηρεφεῖς παντοίων ἀγαθῶν» = πλήρεις, κεκαλυμμέναι Ἀναξ. ἐν Ἀθην. 1, 12.

Κατ-ήρης, 2 (ἄρω)· ἐξηρτυμένος· -χλανίδιος = τυλιγμένος, κεκαλυμμένος Εὐρ. Ἰκ. 122, ἴδ. ἐπὶ πλοίων «εἶχε πλοῖον κατῆρες ἕτοιμον» = κώπαις ἐξηρτυμένον· Ἡρ. 8, 21· «κατήρει ταραχῇ», ἐπὶ τῆς κώπης Εὐρ. Ἰ. Τ. 1346. Μτφ. «παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε δομῇ κατῆρες», Ἡλ. 493 «λασίοισιν δεῖ φύλλοισι κατήρης» Νικ. Θηρ. 69.

Κατήρυδες, αἱ· «αἱ βρίθουσαι καὶ καταρέουσαι ἄμπελοι· λέγει δὲ τὰς χρυσᾶς (διορθωτέον ἴσ. εἰς τὸ ἀγρίας) ἀμπέλους, παρόσον οὐκ ἐκλαδεύοντο» Ἡσυχ.

Κατηφεία, ἐπ. καὶ ἰων. κατηφίη, ἡ· «στυγνότης, ὀνειδος, αἰσχύνη, ἀνία» Ἡσυχ. «δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοι αὐτῷ» Ἰλ. γ, 51· «-καὶ ὄνειδος», ρ, 556, κ. μτγν. π. ὡς Ἀπολ. Ῥ. 4, 205, καὶ μτγν. πεζ. «-καὶ δυσθυμία» Πλουτ. Θεμ. 9· «-καὶ ἄχος», Καριολ. 20.

Κατηφέω· τὰ καταβάζω (ὀηλ. τὰ ὄμματα), σκυθρωπάζω, ἀνιῶμαι· «στῆ δὲ κατηφήσας» Ἰλ. χ, 292· «μνηστῆρες δὲ ἀκάχοντο κατήφησαν τ' ἐνὶ θυμῷ» Ὀδ. π, 342· «τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα;» = διὰ τί τὰ ὄμματα καταβασμένα Εὐρ. Μηδ. 1008, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 29.

Κατ-ηφής, 2· (τὸ ἔτυμον τῆς λέξεως ἄγνωστον), ὅστις τὰ ἔχει καταβασμένα, σκυθρωπός, περίλυπος, ἐντροπιασμένος· Ὀδ. ω, 432· «κατηφὲς ὄμμα» Εὐρ. Ἡρακλ. 633· «-ὀφθαλμοί» Ἱπποκρ. «-κατηφέστερος» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 18· ἀντιστοιχεῖ τῷ «στυγνὸς» Στρατ. 51 (12, 704)· τῷ «δεδακρυμένος», 51 (12, 212)· - νὺξ Π. Σιλ. 55 (9, 658)· ἔτι «χωρίον κατηφὲς» σκοτεινόν Πολυδ. 5, 110.

Κατηφία, ἐπ. κατηφίη, ἡ· κατήφεια Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1402, ὃι. γρ.

Κατηφιάω· κατηφέω Πλουτ. παραμυθ. πρ. Ἀπολλων. σ. 242 καὶ μτγν.

Κατηφών, -όνος, ὁ, ἡ (οἱ παλαιοὶ λέγουσιν ὅτι εἶνε θηλυκοῦ γένους)· οὕτω καλεῖ ὁ Πρίαμος τοὺς ἐπιζήσαντας υἱοὺς· «σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες» Ἰλ. ω, 253· ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει «καταίσχυντοι· κατηφεῖς· ἄξια πράττουσαι» ὁ Σουΐδ. «=ἀναίσχυνται, στυγνοί» ὁ Εὐστ. «=φόνου ἄξιοι, ἐπονείδιστοι».

Κατ-ηχέω· περιηχῶ, ἠχολογῶ εἰς τὰ ὦτά τινος, πληρῶ ἠχου τὰ ὦτά τινος, ἐφράζω, καταγοητεύω, μτγν. Συνηθ. διὰ ζώσης φωνῆς διδάσκω, πρὸς τὸ ὁποῖον καὶ ἀντιστοιχεῖ Λουκ. Ὀν. 48, ἴδ. εὐχρ. κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς Ἐκκλ. ἐπὶ τῶν δογμάτων τῆς Χρ. πίστεως. Καὶ παθ. κατηχεῖσθαι, διδάσκεσθαι, μανθάνειν.

Κατ-ήχημα, τό· ἀντήχησις, ἠχος.

Κατ-ηχής, 2· ὁ ἰσχυρῶς ἠχῶν, ἠχολογῶν, δωρ. καταχής (αὐλ.)· «ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὕδωρ» Θουκρ. 1, 7.

Κατ-ήχησις, ἡ· ἡ διὰ τοῦ ἤχου καταγοήτευσις, ἡ διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλία Ἱπποκρ. Δ. Ἀλ. περὶ Δημ. δεινότ. 50· ἴδ. ἡ τῶν χριστιανικῶν δογμάτων διδασκαλία, Ἐκκλ.

Κατ-ηχητήριος, 3· - λόγοι = κατηχητικοί, λόγοι, Βυζ.

Κατ-ηχητής, ὁ· ὁ κατηχῶν, ὁ διδάσκων, ἅτις κατὰ τὰν ἀρχαῖον τῆς διδασκαλίας τρόπον παλλάκις ἀπὸ στόματος ἐπανελάμβανε τὸ διδασκόμενον μάθημα, μέχρις οὗ ὁ μαθητὴς ἐγίνετο κάτοχος αὐτοῦ καὶ ἠδύνατο ἀπταίστως καὶ αὐτὸς νὰ τὸ εἴπῃ· ἴδε ὁ ἀδε-

σκαλος τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, ἐκκλ.
Κατ-ηχητικός, 3· ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατήχησιν, ἐκκλ.
Κατ-ήχητος, 2· κατηχηθείς, διδαχθείς Δ. Ἀρεοπ.
Κατ-ηχίζω· κατηχέω Ἡσύχ.
Κατ-ηχισμός, ὁ· ἡ διδασκαλία, τὰ διδάγματα, ἐν οἷς τις διδάσκεται, ἐκκλ.
Κατ-ηχιστής, ὁ· κατηχιστικός, =τῷ κατηχητής, κατηχητικός, μτγν.
Κάτ-θανε· κάτ-θαψε, κατ-θέμεν, κάτ-θεο κλ. ἀντὶ τῶν, κατέθανε, κατέθαψε, καταθεῖναι, κατάθεο κτλ.
Κατ-ιάδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κατιάς Ἀρεταί.
Κατ-ιάπτω· ἰάπτω, φθείρω, μόν. ἐν τμήσ. «κατὰ χρόα καλὸν ἴαπτεν» Ὀδ. 6, 376· «κατὰ θυμὸν ἴαπτεις» Μοσχ. 4, 1·
Κατίαροι, οἱ· φυλὴ Σκυθική Ἡρ. 4, 6.
Κατ-ιάς -άδος, ἡ (καθέναι)· εἶδος τμητικοῦ χειρουργικοῦ ὀργάνου, ἰατρ.
Κατ-ιδεῖν, ἀορ. 6΄ τοῦ καθοράω.
Κατ-ίζω, κατ-ίημι ἰων. =καθίζω, καθίημι.
Κατ-ιθύ, ἀντὶ κατ' ἰθύ, ὀρθότ. χωριστ. Μανεθ. 1, 30.
Κατ-ιθύνω· κατευθύνω Μοσχ. 2, 121, Λουκ. τραγῳδοποδ. 56.
Κατ-ιθύς· κατευθύς, ἀντικρυνός, ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους τινὸς Κ. Σμ. 7, 136.
Κατ-ικετεύω, ἰων. = καθικετεύω Ἡρ.
Κατ-ικμάζω· κάμνω τι νὰ στάζῃ Νικ. ἀλ.
Κατ-ικ-μαίνω· ὑγραίνω τι, βαντίζω, βρέχω· «νοσεόντας ῥοαῖς» Λυκοφρ. 1053· παθ. Νον. Δ. 11, 508.
Κατ-ιλιγγιάω· καταλαμβάνομαι ὑπὸ σκοτοδινίας, σκοτοδινιῶ Ἡσυχ.
Κατ-ιλλαίνω (ἐκ Fιλ Fίλ-jω=ἴλλω, ἰλλαίνω, κατ-ιλλ-αίνω)· μὲ λοξὸν ὅραμα, βλέμμα, προσβλέπων τινὰ σκώπτω, μυκτηρίζω· Ἡσυχ. «κατιλλάνθη· κατεμυκτηρίσθη».
Κατ-ιλλαντής, ὁ μυκτηριστής, ὑβριστής.
Κάτ-ιλος, Κροτωνιάτης τις Παυσ.
Κατ-ίλλω· κατείλλω.
Κατ-ιλλώπτω (ἰλλ-ωπ-έω, ἰλλ-ώπ-τω)· παίζω τὰ 'μμάτια, κάμνω τὸ 'μμάτι, κάμνω τὰ γλυκὰ 'μμάτια, Ἐπιγρ. ἀδ. 111 (5,200)· ζῆε ἰλλώπτων.
Κατ-ιλύω· σκεπάζω μὲ ἰλὺν Ξεν. οἰκ. 17, 13, παθ.
Κατ-ίνω (ἰάω, ἐκ τοῦ ἰάς, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Fισ-ός, πρβλ. τὸ λατ. vir-us=ἰῶμα)· κάμνω τι νὰ ἰάσῃ, νὰ πιάσῃ ἴωμα· παθ. ἰώνω ἐγὼ Ἄρρ. Ἐπικτ. 4, 6, 14· καὶ γενικώτερον = κατερρυπῶσθαι.
Κατ-ιππάζομαι, ἰων. =καθιππάζομαι Ἡρ.
Κατ-ίρόω, ἰων. = καθιερόω Ἡρ
Κάτ-ισος· ἴσος Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 728.
Κατ-ίστημι, ἰων. = καθίστημι.
Κατ-ισχάνω· κατέχω, μόν. ἐν τμήσ. «κατὰ σὸν νόον ἴσχανε» Ὀδ. τ, 42.
Κατ-ισχναίνω· κάμνω τι παντελῶς ἰσχνόν, ξηρόν, ἀσθενές· «ἄτμῳ κατισχναίνουσα νηδύος πυρί» Αἰσχ. Ἐδμ. 133· «ποιναῖς κατισχναντεῖσθαι Ἡρ. 269· ὑγροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος» Πλατ. πολιτ. 561· «ἔρωτα Καλλιμ. 14 (12, 150)· «ἐπιφθέγγεσθαι κατισχνημένων» = ἀσθενῆ φωνὴν ἔχοντα Λουκ. φιλοπατρ. 20.
Κάτ-ισχνος, 2· λίαν ἰσχνός, μτγν.
Κατ-ισχνόω· κατισχναίνω Ἰωσ. καὶ μτγν.
Κατ-ισχύω· εἶμαι, γίνομαι ἰσχυρός· «κατέσχυσεν δέμας» Σοφ. Οἰδ. Κ. 317· «ὑπερτιρῶ τινος κατὰ τὴν ἰσχύν, καταβάλλω, νικῶ, ἀπολ. μετὰ τοῦ Ἐπικράτῶ Πολυδ. 3, 4, 9· «κατίσχυον καὶ τῷ πλήθει καὶ ταῖς εὐχερίαις» 11, 13, 3· «κατίσχυον τὰ διαβούλια», 6, 51, 6· «-περί τινος», 4, 31, 2· «-τινὸς σοφίᾳ» Δίλ. Τ. Ζ. 5, 19· - τινά, μτγν. ὡς Δ. Σικ 1,39 -στάσιν=ἐνδυναμώνω Δ. Ἀλ. 5, 65· ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Ο'. ἐντ παθ. ἠττῶμαι· «τῇ μάχῃ κατισχύεσθαι» Δ. Σικ 17, 45· «ὑπὸ ἔρωτος», 1, 71.
Κατ-ίσχω, καὶ π. καταΐσχω· κατέχω· κρατῶ, ἀναστέλλω, σταματῶ· «Ἕππους Ἰλ. φ, 321, Ἀπολ. Ῥ. 2, 232. Καὶ μέσ. κρατῶ τὸ πλησίον μου «γυναῖκα νέην αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχειαι» Ἰλ. 6, 233· 2) κατέχω, κατοικῶ, εὑρίσκομαι ἐν τινι τόπῳ· «οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταΐσχεται (νῆσος)», παθ. «νῦν νέμουσι τὴν νῆσον ποῖμναι» = δὲν ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ ποῖμναι, δὲν ἔχει ἡ νῆσος ποίμνας Ὀδ. ι, 122· «ἀράχνια κατίσχει ὅλον τὸ σμῆνος» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40· 3) διευθύνω τὸ πλοῖον εἴς τι, κυρ. κρατῶ τὸ πλοῖον ἐπί τινα διευθύνσιν ὡρισμένην· «νῆα κατισχίμεναι εἰς πατρίδα γαῖαν» Ὀδ. λ, 455· ἐπὶ τοιαύτης χρήσεως εἶδε ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, καὶ τὸ ἁπλοῦν ἔχω, καὶ τὸ ἡμέτερον κρατῶ, ἄνευ ἀντικειμένου (νῆα) καὶ μόνον μετὰ τοῦ σημείου τῆς διευθύνσεως «Πύλονδ' ἔχον» Ὀδ. γ, 182 ἔνθ. ἀράζω «ποταμῷ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχω» Ἀπολ. Ῥ. 3, 57· 4) ἀμτβ. «αἶλας κατίσχει ἐξ οὐρανοῦ» = διαδίδει λάμψιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κάτω Ἡρ. 3, 28· πρβλ. ἀνίσχω.
Κατ-ιτήριος, 3· ὁ φορῶν εἰς τὴν κάθοδον «τὰ κατιτήρια» δηλ. ἱερὰ=θυσία πρὸς εὐτυχῆ ἐπάνοδον, ἀρχ. λεξ.
Κατ-ιχν-ηλατέω· ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη ἐξετάζω, ἐρευνῶ Εὐμαθ.
Κατ-οκνάομαι· ἐπὶ ὄνου, ὀκνηλίζω Τζέτζ.
Κάτ-οδος, ἰων. ἡ· κάθοδος Ἡρ.
Κατ-οδυνάω· μεγάλην ὀδύνην προξενῶ, παθ. σφοδρούς πόνους αἰσθάνομαι, αὐτόθι.
Κατ-οδύρομαι, μέσ. θρηνῶ πολὺ Πλάτ. Ἀξ. 367· - τὴν τύχην Δ. Σικ 13, 58· «περί τινος», 20, 40.
Κατ-όζω· ἀναδίδω κακὴν ὀσμήν, ὥστε νὰ τὴν αἰσθανθῇ τις· -τινὸς Ἄρρ. Ἐπικτ. 4, 11, 6.
Κατ-οιάδες, αἱ· αἶγες· «ταῖς δὲ ποίμνας ἡγεμόνες τῆς πορείας ἦσαν αἶγες· κατοιάδας οἱ ποιμένες ὀνομάζουσιν αὐτός» Παυσ. 9, 13, 4. (Τὸ κατοιάς -άδος εἶνε σύνθ. κατ-οιάς, ὁ δὲ οἰὰς ἔχει θέμα, οι-αδ. (= Foι-αδ) ἐκ βλ. Foι ἐξ ἧς ὁ μέλ. τοῦ φέρω οἴ-σω, οἴ-σομαι.
Κάτ-οιδα, ἀπαρ. κατειδέναι· εἰξεύρω τι ἀκριβῶς· «ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων δρόμον ἀκριβῆ» Αἰσχ. Ἀγ. 4, Σοφ. Φιλ. 250· - μετὰ μετγ. «εὖ γέ τοι κάτοιθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁλίου τελῶν» Σοφ. Ἀντ. 1051· -μετὰ

τοῦ ὅτι καὶ ὡς «-περί τινος οὐδὲν» Φιλ. 549· ἴγνωθι, «οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις», Αἰ. 264.
Κατ-οίησις, ἡ· ἡ περὶ ἑαυτοῦ ὑπερβολικὴ οἴησις, γνώμη, φρόνημα, φαντασία Πλουτ. 30, α. 1119.
Κατ-οικάς -άδος, ἡ κατοικίς· - ὄρνις Νικ. Ἀλ. 60· -στρουθὸς 535.
Κατ-οικεσία, ἡ κατοίκησις, Ο'.
Κατ-οικέσια, τά, ὁηλ. ἱερά· ἑορτὴ τελουμένη καθ' ἕτος πρὸς μνήμην τῆς ἐν τινι τόπῳ κατοικήσεως Ἐτ. Μ. σ, 221, 3· καὶ Ἐτ. Γουδ. ἐν τῷ πρώτῳ ὑπάρχει καὶ ὁ τύπ. κατοικήσια πρὸς σχημ. τοῦ κατοικίσια.
Κατ-οικέω· κατοικῶ· Οὔλυμπον Πινδ. Ν. 10, 84· «ἀνὴρ κατοικεῖ ταύσδε τοὺς τόπους» Σοφ. Φιλ. 40· ὡς μετανάστης κατοικῶ τόπον τινά «Κιθαιρῶνος λέπας νέρθεν κατῳκήκασιν» Εὐρ. Βακχ. 751· «ἵνα χρὴ κατοικεῖν» Ἀριστ. ὄρν. 153· -πόλιν Ἡρ. 7, 164· «οὐκ ἔστι κατῳκημένων» Πλατ. νόμ. 2, 666· καθ' ἑνοικίζομαί που, γίνομαι κάτοικος τόπου τινός· ὁ δὲ παρκ. σημαίνει κατοικῶ Ἡρ. 4, 8· 116· «οἱ γὰρ πολλοὶ αὐτῶν ἐνταῦθα κατῳκίσαντο» Θουκ. 5, 83· ἐπὶ τῶν νόμων καὶ τῆς ἄλλης πολιτικ. ὀργανώσεως πόλεώς τινος· «τὰς Ἀθήνας ὡς κατῴκηνται καλῶς» Σοφ. Οἰ. Κ. 1008· «Λακεδαίμονα ὁμεῖς ὅρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι» Πλατ. νόμ. 3, 683.
Κατ-οίκησις, ἡ τὸ κατοικεῖν, ὁ τόπος, ὅπου τις κατοικεῖ, ἡ κατοικία· «τὴν παλαιὰν ταύτῃ κατοίκησιν» Θουκ. 2, 15· «ἐν ταύτῃ τῇ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν προγόνων κατοικήσει» Πλουτ. Κριτ. 115 καὶ μτγν.
Κατ-οικητήριον, τό· ὁ τόπος, ὅπου τις οἰκεῖ, διατρίβει, Κ. Δ.
Κατ-οικία, ἡ· ὁ τόπος, ὅπου τις κατοικεῖ, κώμη, πολίχνιον, ἀποικία Στραβ. 5, 249· - πόλεων Πλουτ. Πομπ. 47· «τόπος εὐφυὴς πρὸς κατοικίαν» Πολυβ. 5, 78, 4, ἀλλὰ καὶ ἀγροτικὴ οἰκία ἢ ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν κατοικιάν, 2, 32, 4, 5, 77, 7.
Κατ-οικίδιος, 2· ὁ τρεφόμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἷον ζῷά τινα· ὄρνις, ἡ ὄρνιθα, gallina domestica, Λυγγ. 3, 6 καὶ μτγν. ἵππος, περιστερά, κύων» κλ. - «κατοικίδιον βίον ἔχειν» = οἰκουρεῖν Δ. Σικ. 3, 53· ἐντ. «αἱ κατοικίδιαι» = οἱ οἰκουροῦντες, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ πάντοτε μένοντες Λουκ. π. ὀρχ. Ἰατ. συγγρ. 37.
Κατ-οικίζω, 1· πέμπω τινὰ νὰ κατοικήσῃ εἴς τινα τόπον, τὸν κάμνω κάτοικον τόπου τινός, τοποθετῶ τινά που· «- τούτους εἰς Μέμφιν» Ἡρ. 1, 154· «χώρᾳ κατοικιῶ» Σοφ. Οἰ. Κ. 642· «- γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου» Εὐρ. Ἱκ. 817· ἔτι «ψυχὴν ἀτίμως ἐν τάφῳ» Σοφ. Ἀντ. 1056· «ἑαυτὸν Πλατ. πολιτ. 9, 592· «ἐγγόνους ἐν τόπῳ», Κριτι. 113· «τὸ θνητὸν εἰς ἄλλην οἴκησιν», Τιμ. 69, καὶ μτγν. «ἐκ Ῥώμης ἐς Καμερίαν» Πλουτ. Ῥωμ. 24· 18. ἐπαναφέρω φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα «γῆς πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι κατῴκισάς με» Αἰσχ. Εὐμ. 726, ὅστις καὶ μτφ. λέγει «τυμβάλλειν, ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῳκισα» = ἐγείρειν, Πρ. 250· «εἰς τὰς ἀρχαίας οἰκήσεις» Πλατ. ἐπιν. 8, 357. Παθ. ἐνοικίζομαι, γίνομαι κάτοικος, κατοικῶ· «θήβας οὐ κατῳκισθην ἐγώ» Εὐρ. Ἡρ. μ. 13, «κατῳκίσθησαν ἐν Αἰγύπτῳ» Ἡρ 1, 154· «κατοικισθεὶς εἰς τόπους» Θουκ. 2, 102· «τὴν περὶ τὸ ἧπαρ ψυχῆς μοῖραν κατῳκισμένην» Πλατ. Τιμ. 71· 2) «γῆν, πόλιν» «καταλαμβάνω πόλιν, χώραν τινὰ μὲ ἀποίκους, πέμπω ἀποίκους, ἐγκαθιστῶ· «Θεμιστοκλέα ποτὲ κατοικισθῆναι» Αἰσχ. Πρ. 727, Ἀριστ. ὄρν. 196· «-Λεοντίνους» ἀντιθ. τῷ ἐξοικίζω Θουκ. 6, 76· «-πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον» Πλατ. πολιτ. 2, 370· -νήσους Ἰσοκ. 4, 35· ὁ Ἰσοκ. 19, 23 μεταχειρίζεται κατὰ τὴν γραφὴν τῶν ἀρίστων χειρογράφων τὸν μέσον τύπον «κατοικισάμενος ἐν Τροιζῆνι, εἰς Αἴγιναν» = ἀποικήσας.
Κατ-οικίς -ίδος· π. ὁηλ. τοῦ κατοικίδιος· -ὄρνις=ἡ ὄρνιθα Νικ. Θηρ. 557· πρβλ. κατοικάς.
Κατ-οίκισις, ἡ· τὸ κατοικίζειν, ἡ ὁρισις ἀποικίας, ἐγκατάστασις κατοίκων, ἀποίκων ἔν τινι χώρᾳ Θουκ. 6, 77· -πόλεως Πλατ. νόμ. 12, 969, καὶ μτγν.
Κατ-οικισμός, ὁ· τῷ προηγ. Πλατ. νόμ. 3, 683· «-τῶν ἐθνῶν» Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14, -χώρας Πλουτ. Τιμ. 35.
Κατ-οικιστής, ὁ· ἀποικιστής, ἱδρυτὴς ἀποικίας Ἡσυχ.
Κατ-οικο-δομῶ· κατασκευάζω οἰκοδόμημά τι ἔν τινι τόπῳ, ἐγείρω οἰκοδομήν, οἰκοδομῶν καταλαμβάνω χώραν τινὰ Ξεν. πολιτ. Ἀθ. 3, 4· «τῶν χωρίων κατοικοδομηθέντων» Στραβ. 5, 245· κλεῖσο τινὰ εἰς οἴκημά τι Ἰσαι. 8, 41.
Κατ-οικο-νομέω· καλῶς ἢ οἰκονομικῶς διευθετῶ, διοικῶ τι· «- τὴν περὶ ταῦτα χρείαν» Πλουτ. Βρουτ. 36.
Κάτ-οικος, ὁ· ὁ κατοικῶν, «ὁ κάτοικος» Αἰσχ. Ἀγ. 1259, ὡς δι. γρ. ὅπερ ἴσ. πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ κάτοικνος. Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 33, Πολυβ 5, 65, 10.
Κατ-οικο-φθαρέω· κυρ. φθείρω παντελῶς τὸν οἶκον· γενικώτ. δὲ ἐξαντλῶ «-τὴν πόλιν» Πλουτ. Ἀλκιβ. 23.
Κατ-οικτειρω· αἰσθάνομαι μέγαν οἶκτον, συμπάθειαν μετὰ λύπης, πρός τινα «- τοιάνδε ἔβραν» Σοφ. Οἰ. τ. 13, Εὐρ. Ἡρακλ. 446, κ. πιζ. Ἡρ. 1, 45, Ξεν. Κυρ. 7, 3, 13· ἀπολ. ἀσθάνομαι οἶκτον Ἡρ. 7, 46.
Κατ-οικτίζω· συμπαθῶ, συμπονῶ, ἐλεῶ τινα, λυποῦμαι· -πάθος Αἰσχ. Εὐμ. 119· Εὐρ. Ἡρακλ. 153 καὶ ἀπολ. «ῥήματα κατοικτίσαντα» Σοφ. Οἰ. Κ. 1284· μτφ. φείδομαι «λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτίσει» Αἰσχ. Ἱκ. 880. Μέσ. ὡς ἐνερ. Αἰσχ. Πρ. 38· «κατοίκτισαι στρατόν», Περσ. 1052. Ἀλλὰ παρ' Ἡρ. 3, 136 = οἰκτίρομαι ὅπως κινήσω τὸν οἶκτον ἄλλου τινός· οὕτω καὶ «κατῳκτίσθην» Εὐρ. Ἡ. Α. 686.
Κατ-οίκτισις, ἡ· οἰκτιρμοῦ ἔνδειξις Ξεν. Κυρ. 6, 1, 47.
Κατ-οιμώζω· ὀδύρομαι, θρηνῶ ἀτενίζω «κατοιμῶξαι γάρις» Εὐρ. Ἀνδρ. 1160.
Κάτ-οινος, 2· οἴνου πλήρης, οἶνον βεβαρη-

μένος, vino obrutus Εὐρ. Ἴων 553, Δ. Σικ 5, 26· ὁ Φρύν. ἐν Β. Ἀν. 43, 2· «θωρυχθεὶς μεθυσθείς· χρήσῃ δὲ σὺ τῷ κάτοινος μᾶλλον».

Κατ-οινόω, μόν. π. μετχ. τοῦ παρκ. «κατῳνωμένοι» = πλήρεις οἴνου, οἴνῳ βεβαρημένοι, μεθύοντες Πλατ. νόμ. 7, 815· ὁ δὲ Πολυδ. 6, 21· «διοινωμένος δὲ καὶ κατοινωμένος ὡς Πλάτων, καὶ οἰνωμένοι ὡς Κρατῖνος».

Κατ-οἴομαι· νομίζω ἐμαυτὸν μέγαν, μεγάλα περὶ ἐμαυτοῦ φρονῶ, Ο'. Σουΐδ.

Κατ-οἴστεύω· κατατοξεύω, Βοῦζ.

Κατ-οίσαμαι· μελ. τοῦ καταφέρω Ἰλ. χ, 425.

Κατ-οἴχομαι, πηγαίνω κάτω, εἰς τὸν κάτω κόσμον, τὸν Ἅιδην, ἀποθνήσκω· «οἱ κατοιχόμενοι» οἱ ἀποθανόντες» Δημ. 43, 67.

Κατ-οιωνίζομαι· λαμβάνω οἰωνόν, μαντεύομαι τι, εἰκάζω Φαλαρ. Ἐπιστ. 138.

Κατ-οκλάζω· κάμπτων τὰ γόνατα χαμηλώνω πρὸς τὰ κάτω τὸ ἐπίλοιπον σῶμα, ἕως οὗ τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν ἐπερεισθῶσιν ἐπὶ τῶν γαστροκνημιῶν Ὀππ. κυν. 3, 473· μέσ. Στραβ. 3, 163.

Κατ-οκνέω· πολὺ ὀκνῶ Αἰσχ. Πρ 67· «ὅπως μὴ κατοκνήσῃς κτανεῖν» Σοφ. Ἠλ. 944, Θουκ. 2, 94· «μὴ κατόκνει πορεύεσθαι» Ἰσοκ. 1,19· συνηθ. ἀπολ. Δημ. 29,1· «κατοκνῶ γῆν περιιδεῖν τμηθεῖσαν» Θουκ. 2, 18.

Κάτ-οκνος, 2· ὁ ι. γρ. ἐξ εἰκασ. ἀντὶ κάτοικος· λίαν ὀκνῶν.

Κατ-οκωχή, ἡ· κατοχή· ὁ Σουΐδ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ κατάσχεσις, «ἐνθουσιασμός· «θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατοκωχῇ» Πλατ. Ἴων 536, ἔνθα κακὴ γρ. εἶνε κατακωχή· «τρίτη ὑπὸ Μουσῶν κατοκωχή», Φαιδρ. 245.

Κατ-ολβίζω· κάμνω τινὰ ὄλβιον, εὐτυχῆ, Ἐπιγρ.

Κατ-ολιγ-ωρέω· ὅλως διόλου παραμελῶ τοῦ δικαίου Λυσ. 9, 16, καὶ μτγν. «ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις» Διογενιαν. παροιμ. 2, 75.

Κατ-ολισθάνω, ὃ δὲ τύπ. κατ-ολισθαίνω εἶνε ἐσφαλ. (ὁ-λιτ-θ-άν-ω = ὁ-λισ-θ-άνω· τὸ ἐν ἀρχ. ο εἶνε προσθήκη· ἡ δὲ βίζα λιτ κατ' ἀποκοπ. ἐκ τῆς γλιτ, ὅθ. καὶ τὸ ἡμέτ. γλισ-τ-ρῶ· πρβλ. τὸ γλίσ-χρος ἐκ τοῦ γλίτ-χρος), γλιστρῶ καὶ πίπτω. ἐπὶ ὀλισθηροῦ ἐδάφους καταφέρομαι καὶ πίπτω εἴς τι Στραβ. 4, 204, καὶ μτγν. ὡς Λουκ. καὶ Αἴλ. ἀορ. κατόλισθε Ἀπολ Ῥ. 1, 390· κατώλισθον, ἀρχ. λεξ. «κατωλίσθησα εἰς ἕρωτα» Ἀλκιφρ. 3, 64.

Κατ-όλλυμι· ὄλλυμι, μόν. ἐν τμήσ. «κατὰ πᾶσ' ὤλωλεν» Αἰσχ. Περσ. 657 καὶ μτγν.

Κατ-ολολύζω· ἐκφέρω ὀλολυγμόν, κραυγήν, ὡς ἐγίνετο ἔν τισιν ἱεροτελεστίαις· «κατολολυξάτω θύματος» = ἐν καιρῷ τῆς θυσίας Αἰσχ. Ἀγ. 1089.

Κατ-ολοφύρομαι, μέσ. κλαίω, θρηνῶ· -τινά, Εὐρ. Ἰ. Τ. 642, Ξεν. Κύρ. 7, 3, 16, καὶ μτγν. «-πολλὰ ἑαυτόν» Δ. Ἀλ. 5, 12.

Κατ-ομβρέω· βίπτων ἄνωθεν (ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) ὄμβρον, δυνατὴν βροχήν, βρέχω· μόν. παθ. ἐν τοῖς Σχολ. Ἰλ. α, 420 παραφράζεται ὁ ἐν Ὀδ. ζ, 42 στίχ. «οὔτε ποτ' ὄμβρῳ δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται», διὰ τοῦ «τὰ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου οὔτε νείφεται οὔτε κατομβρεῖται»· Πολυβ. παρὰ Στραβ. 2, 97· μτφ. «ὄμματα κατομβρηθέντα γόοισιν» Ἀπολλων. 30 (7, 389).

Κατ-ομβρία, ἡ· ἡ ἐκ τῆς βροχῆς πλημμυρα.

Κατ-ομβρίζω· κατομβρέω, Γεωπ.

Κατ-όμβρισις, ἡ· τὸ διὰ τῆς βροχῆς βρέξιμον, μτγν.

Κάτ-ομβρος, 2· πολὺ βρεγμένος, εἰς τὴν βροχὴν ἐκτεθειμένος, Θεοφρ. πολὺ ὑγρός, αὐτόθι· ἔτι «κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἰριώντων» Ἀσκληπιαδ. 4, (5, 145).

Κατ-όμνυμι· ὀμνύω βεβαιῶν τι· - τινί τι Ἀριστ. ὄρν. 447· «τῷ Διὶ κατώμοσας» = ὡς μάρτυρας εἰς τὸν ὅρκον ἐπεκαλέσθης, ἐκκλ. 158· «Πέλοπα κατόμνυμι» Εὐρ. Ἰ. Α. 473· «-τὴν ἐμὴν ψυχήν», Ὀρ. 1517· - ὅρκον, Τ. 790. Μετὰ διπλῆς αἰτ. «ἅγιον ὅρκον, οὐκάρα κατώμοσα», Ἑλ. 841· οἱ μτγν. καὶ μετὰ γεν. «τῆς κεφαλῆς» Σουΐδ. ἀπολ. Ἀριστ. βατρ. 305. Μέσ. ὡς τὸ ἐνερ. «κατωμύμην φαμένη αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν» Ἡρ. 6, 69· «τοῦ Δημαράτου» «κατὰ τοῦ Δημ. 6, 65, συχνὰ οὕτω παρὰ Παυσ. ἐπὶ τοῦ ὅρκου τοῦ κατηγόρου «τὸν ἀδελφὸν κατωμόσατο ἐκ τοῦ πατρὸς εἶναι τοῦ ἐμοῦ» Δημ. 39, 4· «κατόμνυσθε τοὺς θεούς» Ἀρισταιν. 2, 20. Παρὰ δὲ Συνεσ. ἀντίθ. τῷ ἀπόμνυμι.

Κατ-ομόργνυμι, «κατωμορξέν· κατεσπάραξε· κατέφησεν» Ἡσυχ.

Κατ-ομφάλιος, 2· ὁ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ διήκων· «οὐρὴ κατομφάλιος τετάνυσται» Νικ. Θηρ. 290.

Κατ-ονειδίζω· πολὺ ὀνειδίζω Δ. Ἀλ. 11, 12.

Κατ-ονειδιστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ κατονειδίζων Μανεθ. 4, 235.

Κατ-ονίνημι, μόν. μέσ. λαμβάνω, ἔχω ὠφέλειαν· «-σαυτῆς κατόναιο» Ἀριστ. ἐκκλ. 917.

Κατ-ονομάζω· 1) διακρίνω τι διὰ ὀνόματος· «τῆς δὲ ἡδυπαθείας καὶ κακωδίας οὐδέτερα τὰ εἴδη κατωνόμασται καίπερ ἔχοντα διαφορὰς μεγάλας» Θεοφρ. περὶ ὁσμ. 2· δίδω ὄνομα, καλῶ, «τούτους τε καὶ τὴν Ἴδην ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ κατονομάσαι» Στρατ. 13, 601· ὑπόσχομαι, μνηστεύω· «παρθένον οὖσαν καὶ ναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην» Πολυβ. 5, 43, 1· - ἀφιερώνω, καθιερώνω Δ. Ἀλ. 1, 16.

Κατ-όνομαι· ψέγω, καταρρονῶ· «κατόνωνται τὸν Ἄμασιν καὶ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ ἄγουσιν» Ἡρ. 2, 172· «μὴ με κατονοθῇς», 2, 188· «τὸ μηδὲν κατόνοσσο» Ἄρατ. 1142.

Κατ-ονόμαξις, ὁωρ. ἡ· τῷ ἐπωμ. Ἀριμάξ.

Κατ-ονομασία, ἡ· ἡ διὰ τοῦ ὀνόματος διάκρισίς τινος, ὄνομα, ἐπωνυμία Στραβ. 1, 12.

Κατ-ονόμαστος, 2· ὁ κατονομαζόμενος, ρωδν. ἐπιμ. Ἐρ. σ. 203.

Κάτ-οξος, 2· ὁ πολὺ ὄξος περιέχων, δοχεῖον, ξινὸς Ἀθην. 14, 662.

Κατ-οξύνω· κάμνω τι πολὺ ταχέως, ἐπιτείνω· «τὴν χειροθεσίαν» Ἀρτεμιδωρ. ἐν Ἀθην. 13, 637.

Κάτ-οξυς, εια, υ· πολὺ ὀξύς, μυτερός,

Διπλωματικό Ινστιτούτο Βιβλίου

παραστικός, ασύδρος· «ἄνευ κατοξείας βοῆς ἐ λόγους ἔλθωμεν» Ἀριστ. σφ. 171· «νόσημα» Ἱππακρ.

Κατ-οπάζω· ἀκολουθῶ κατόπιν, διώκω, ἀποδιώκω· «εὖτ' ἀν. . . . αἰδὼ ἀναιδείη κατοπάζῃ» = ἀποδιώξῃ Ἡσ. ἔρ. 320.

Κατ-όπιν, ἐπίρ. = τῷ ἐπομ. κατὰ Μοίρ. ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ὄπισθεν, Θεογν. 280, Ἱππακρ. «κατόπιν τούτους ἐδίωκον» Ξεν. κυν. 1, 4, 21· καὶ συχνῶν Πολυδ. καὶ μτγν. «-τινὸς» Ἀριστ. Ἱππ. 625, Πλατ. Πρωτ. 216· «-ἡμέραν τῆς μάχης τὴν κατόπιν» Δ. Ἀλ. 3, 22.

Κατ-όπισθε, καὶ ἐνίοτε πρὸ φων. κατόπισθεν· 1) ἐπὶ τόπου, κατόπιν, κατὰ νῶτου Ἰλ. ψ, 505, Ὀδ. χ, 92· -τινός, μ, 148· 2) ἐπὶ χρόν. ἐν τῷ μέλλοντι Ὀδ. χ, 40· «κατόπισθε λιπέσθαι» «καταλιπέσθαι, φ, 116· πρβλ. «ὁ κατόπισθεν λογισμός» Πλατ. Τιμ. 57· 3) ἐπὶ βαθμοῦ, ἐν δευτέρᾳ, ἐλαχίστῃ, οὐδεμιᾷ μοίρᾳ· «ἃ δ' ἀρετὰ κατόπισθεν θνατοῖς ἀμέλεται» = ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ τιθεμένη ἀμέλεται Εὐρ. Ἰ. Α. 1093.

Κατ-οπίσθιος, ? ἑρχόμενος κατόπιν, μτγν.

Κατ-όπισω· κατόπισθε, μτγν.

Κατ-οπτάω· πολὺ ὀπτάω Ἀρχιστρ. ἐν Ἀθην. 7, 320.

Κατ-οπτεία, ἡ· τῷ ἑπομ. Εὐστ.

Κατ-όπτευσις, ἡ· παρατήρησις, κατασκόπευσις.

Κατ-οπτευτήριος, 3· ὁ κατοπτεύων, ἀνήκων εἰς τὸ κατοπτεύειν· «τὸ κατοπτευτήριον» Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 240· πρβλ. κατοπτήριος.

Κατ-οπτεύω· παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ· «οὐράνιον χῶρον» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 1· Δ. Ἀλ. κατασκοπεύω· «καὶ ὠκαχουστεῖν» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 10· παθ. «μὴ κατοπτευθῶ παρὼν» Σοφ. Φιλ. 124· «πρὸς ἐχθρῶν τοῦ κατοπτευθείς», Αἰ. 816, καὶ ἐν πεζ. «-κατοπτεύεσθαι» Πολυδ. 3, 38, 11.

Κατ-οπτήρ, -ῆρος, ὁ· ὁ παρατηρῶν, κατοπτεύων, κατάσκοπος· «-καὶ σκοποὶ στρατοῦ» Αἰσχ. Ἑπτ. 36. Παρὰ τοῖς χειρουργοῖς εἶδος ἐργαλείου, ὅπερ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἀροδιαστολεύς Ἱππακρ. Γαλην.

Κατ-οπτήριος· κατοπτευτήριος· - τόπος Στραβ. 9, 423.

Κατ-όπτης, ὁ· κατοπτὴρ Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 150, - στρατοῦ Αἰσχ. Ἑπτ. 381, Εὐρ. Ῥησ. 150, Ἡρ. 3, 17· «ὦ Ζεῦ δίοπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ» = ὁ ἀνωθεν τὰ πάντ' ἐφορῶν Ἀριστ. Ἀχ. 410· «κατὰ -τὴς δ' εἶμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων» = κατορθῶ τὰ πράγματα Αἰσχ. Ἑπτ. 4·

Κατ-οπτ-, -ις, ἡ· ἡ πολλὴ ὄπτησις Γαλην.

Κατ-οπτίλλεται μοι· ὀχεῖ μοι, ὄωρ. Στοιχ. Ἀνθ. 65.

Κατ-οπτόμαι), μόν. ὁ μέλ. κατόψομαι ὡς. χουν. τοῦ καθορῶ.

Κατ-οπτος, 2 ὁ παρατηρηθῆναι δυνάμενος, ὁρατός· «Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶναι» Αἰσχ. Ἀγ. 298· «γωνίαν πανταχόθεν κάτοπτον» Λυσ. 7, 28· «ὥστε μὴ κάτοπτα εἶναι» ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ παρατηρηθῇ Θουκ. 8, 101 καὶ μτγν.

Κάτ-οπτος, ? πάνυ ἀπτὸς Διοσκ.

Κατ-οπτρίζω· ὡς ἐν κατόπτρῳ παριστῶ τὴν εἰκόνα τινός, ἀπεικονίζω· «ὁ ἥλιος κατοπτρίζων τὴν Ἶριν» Πλουτ. ἀρ. φιλ. 3, 5, Μέσ. βλέπω εἰς κάτοπτρον Ἀθην. 15, 687, Δ. Ἀπερ. 3, 39.

Κατ-οπτρικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κάτοπτρον· φαντασία «εἰκὼν Πλουτ. ἀρ. φιλ. 3, 1 - ἔμφασις, 4, 14· «-ἡ κατοπτρικὴ» δηλ. ἐπιστήμη = τὸ μέρος τῆς ὀπτικῆς, ὅπερ διδάσκει τὴν διὰ τοῦ κατόπτρου ἀνάκλασιν τῶν ἀκτίνων· ἐπίρ. -ικῶς Πλουτ. ἀρ. Φιλ. 2, 24.

Κάτ-οπτρις -ιδος, ἡ· κάτοπτρον Καλλιμ.

Κατ-οπτρο ειδής, ? ὁ τὸ σχῆμα τοῦ κατόπτρου ἔχων Πλουτ. ἀρ. φιλ. 2, 25, ἐκ διαρθώσ.

Κάτ-οπτρον, τό· καθρίπτης· πρβλ. εἰσόπτρον, ὅπερ ὡς δοκιμώτερον λέγεται ἐν Ἡ. Ἀν. 102. Παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἕλλησι κατεσκευάζετο ἐκ μετάλλου· «κάτοπτρον εἴδους χαλκοῦ ἦτ' οἶνος ὃς νοῦ» Αἰσχ. ἀποσπ. 279· Εὐρ. Ἱππ. 429· «τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιΐαν» Πλατ. Τιμ. 46· ἐπὶ τῶν ὅλων «ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 1· - μτφ. «ὁμιλίας κάτοπτρον» Αἰσχ. Ἀγ. 813.

Κατ-οράω, ἰων. = καθοράω Ἡρ.

Κατ-οργανίζω τὴς ἐρημίας· διὰ τοῦ ᾄσματος ὡς διὰ μουσικοῦ ὀργάνου τὴν μόνωσιν (μοναξιὰν) διασκεδάζω, Ἀπολλωνίδ. 25 (9, 204).

Κατ-οργάς, ἡ ἡ ὀργια ἔχουσα, τελοῦσα· οὕτω καλεῖται ἡ Ἰνὼ ἡ ὑπὸ Ἀγαθ. προοιμ. ἀνθ. (4, 3, 80).

Κατ-οργάω· ὀργάω, ἀρχ. λεξ.

Κατ-ορυγιάζω· μυῶ τινα ἐν τοῖς ὀργίοις ἢ μυστηρίοις, μτγν. παρασκευάζω διὰ τὰ μυστήρια· «καταργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς» Πλουτ. Σολ. 12.

Κατ-ορύγομαι· λίαν ὀρύγομαι· -τινὸς Σιμπλικ. Ἐπικτ. Ἐγχ. 1, σ. 23.

Κατ-ορθάω· ποιῶ τι ὀρθόν, εὐθὺ· «κατορθωσαν δίμας» Εὐρ. Ἱππ. 1445· πρβλ. Πλατ. Ἀλκιβ. ά. 121· ἐντ. διευθ- -ῶ, διατάττω τι καλῶς, «ἐπειδὴ ὀρᾷ» κατώρθωσε φησί· = ὀρθῶς ἔχεις ἀπο- -ασίσει Αἰσχ. Χο. 505· ἀντίθ. τῷσω- -λω· -τοὺς βροτοὺς Σοφ. Ἠλ. 408 Ἀλ· -α «ἀρ' ἔτ' ἐμφύλιον κηδεύεται μου καὶ καταρθοῦντος φρένα» = ὀρθῶς φρονοῦντος Οἰ. Κ. 1484. Συνήθ. εὐτυχῶς διανύω τι, διαπράττω· «εἰ κατώρθωσε τὴν ὑδὸν ἣν ἐπ' Ἰμβρον ἦλθεν· Δημ. 24, 7· «ἀγῶνα Λυκ. 18, 13· «ὅταν κατορθῶσι λέγοντι πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα» Πλατ. Μεν. 99· κοιλίαν ἄκοιλ. ἐπιτυγχάνω, «τοῦτ' κατωρθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης», Θεαιτ. 203, ἀντίθ. τῷ πταίω Θουκ. 6, 12· τῷ ἀτυχεῖν, διαφθαρῆναι Ἰσοκ Πανηγ. 48· «εἰ κατωρθώσειεν» Ἰσαι. 8, 37· «ἐν οἷς κατορθώσαντες ὑφρανθήσονται» Αἰσχίν. 1, 191· τὸ κατορθοῦν» ἡ ἐπιτυχία Δημ. 2, 20· «τὸ κατορθοῦν ἐν πράγμασι» Πολυδ. 10, 36, 1· «τῇ μάχῃ κατώρθωσεν» = ἐνίκησε, 1, 59, 8·

«- τοῖς ὅλοις», 3, 48, 2. Παθ. ἐπιτυχῶς διαπράττεσθαι, ἀποτελεῖσθαι, «οὐ κατώρθωται τέχνη» Εὐρ. Ἱππ. 680· «κατορθούμενα», ἀντιθ. πρὸς τὸ «σφαλίντα» Θουκ. 2, 65· ἔτι «γνόντες ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἧσσον τὰ κατορθοῦνται προνοίᾳ δὲ πλεῖστα», 6, 13· «ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ καλῶς κατορθουμένῳ» Πλατ. νόμ. 2, 653· «ξόανον κατωρθωμένον» = καλῶς ἐξειργασμένον Στραβ. 9, 396.

Κατ-όρθωμα, τό· τὸ ὀρθῶς, ἐπιτυχῶς πραχθὲν ἀνδραγάθημα Πολυβ. 1, 19, 12, Πλουτ. Ἄλκ. 9 καὶ μτγν. παρὸ Στωϊκοῖς κατόρθωμα εἶνε τὸ τέλειον καθῆκον, recte factum ἢ perfectum officium Cic. de offic. 1, 3, ἀντιθ. τῷ «ἁμαρτήματα» Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ 1, 16.

Κατ-όρθωσις, ἡ· ὀρθή, ἐπιτυχὴς ἐκτέλεσις, ἐπιτυχία· ὁ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 3 ἔχει «ἐν εὐημερίᾳ, ἐν κατορθώσει», ὡς Πολυβ. 40, 12, 7· «ἐπιτυχίαι καὶ κατορθώσεις»· «ἡ τῶν πραγμάτων κατόρθωσις», 2, 53, 3· «κατόρθωσιν ποιεῖσθαι τῆς πολιτείας» = διόρθωσιν, 3, 30, 2, καὶ μτγν. παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς = κατόρθωμα, Cic. de fin. 3, 14.

Κατ-ορθωτής, ὁ· ὁ κατορθῶν.

Κατ-ορθωτικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατορθοῦν, «-περί τι», ἀντίθ. τῷ ἁμαρτητικὸς Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 3, 7.

Κατ-ορούω· κινοῦμαι ταχέως, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 311.

Κατ-οροφόω· σκεπάζω ἄνωθεν μὲ ὀροφήν, ἐν γέν. σκεπάζω· τὸν κῆπον Εὐμαθ. 1, 8.

Κατ-ορρωδέω· φοβοῦμαι πτοοῦμαι, πτήσσω Ἡσυχ. τὸ μὲν ἁπολ. Πολυβ. 10, 3, 5, τὸ δὲ μετὰ αἰτ. 14, 1, 5· ὁ Ἰων. τύπ. καταρρωδέω συχνὸς παρ' Ἡρ. καὶ ἁπολ. καὶ μετὰ αἰτ.

Κατ-ορυκτός, 3· κατορωρυγμένος· - τόπος Σουΐδ.

Κατ-όρυξις, ἡ· τὸ κατορύσσειν Θεόφρ.

Κατ-ορύσσω· σκάπτων, ἀνοίγων λάκκον χώνω ἐντὸς αὐτοῦ τι, κρύπτω ἐν τῇ γῇ· «- κατὰ τῆς γῆς» Ἀριστ. πλ. 238· «Περσέων δυώδεκα ζώοντας ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε» Ἡρ. 3, 35· «-τοὺς ἀνοσίους εἰς πηλόν τινα ἐν Ἅιδου» Πλατ. πολιτ. 2, 363· «-τινὰ ζῶντα» π.. -ομν. 1, 2, 55· «κατορυχθήσομαι» Σιν. α.. - 10. Ἀλλὰ «κατορυχήσομαι» Ἀντιφ. 3, β, - ·τορωρύχθαι» Ἀρχεστρ. Ἀριστ. ὄρν. 394· «κ.. ·τ. κατὰ τοὺς ἀττ. ἐν Ἀθην. 3, 101 ὁ δοκιμω.. ·ώρυγμαι· τύπ. ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κατ.. ·ώρυγμαι· «κατορώρυχε» Φιλεκρ. ἐν Πλουτ. περι.. ·ους. 30, ἔνθα μτφ.

Κατ-ορυχή, ἡ· κατόρυξις· «κατορυχαὶ θησαυροί» Ἡσυχ.

Κατ-ορφνάομαι· σκοτεινὸν ποιῶ τι Ἡσυχ.

Κατ-ορχέομαι· 1) δι' ὀρχήσεως, μιμητικῆς ὀρχήσεως τέρπω, μαγεύω, ὑποχείριον ποιοῦμαι· «φῦλον μάχιμον τοῖς θιάσοις κατωρχήσατο» Λουκ. π. ὀρχ. 22· ἐν γέν. ὀρχοῦμαι Στραβ. 17, 801· 2) ὑπὸ χαιρεκακίας διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου ὀρχοῦμαι, σκώπτων τινὰ ὀρχοῦμαι, περιπαίζω, τινός Β. Ἀν. 152· «κατωρχήσαντο καὶ κατέσκαπτον τὸν Δαρεῖον» Ἡρ. 3, 151.

Κατορχίτης οἶνος· εἶδος οἴνου ἐκ σύκων κατασκευαζόμενος, ὅστις καὶ συκίτης καλεῖται Διοσκ. 5, 41.

Κατ-όσσομαι· παρατηρῶ, βλέπω· «ἁφθαλμοὶ πάντη πάντα κατοσσόμενοι» Βολυστρ. 1 (12, 91).

Κατ-οσφραίνομαι· ὀσφραίνομαι· - τινός Σουΐδ.

Κατ-ότι, ἰων. = καθότι, ὅ ἐστι καθ' ὅτι.

Κατ-ουδαῖος, 2· ὁ ὑπὸ τὸ ἔδαφος, οὐδάς· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος· - βάθρον Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 112· «- γῖγας = καταχθόνιος Καλλίμ. - φόβοι = οἱ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀδοῦ προξενούμενοι Ἀθην. 3, 98.

Κατ-ουλάς, ἄδος, ἡ, νύξ· ἡ σκοτεινὴ νύξ Σοφ. ἀποσπ. 383, ἢ ἡ φθαροποιά, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ χωρίου Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1695 «νυξὶ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι, νύκτ' ὀλοήν». Κατὰ δὲ τὸν Εὐστ. Ὀδ. ξ, 459, ἡ ζοφώδης καὶ βροχερὰ καὶ ἀνεμώδης. Κατὰ δὲ τὸν Ἡσυχ. ἡ κατειργουσα, ζοφώδης καὶ συστροφὰς ἔχουσα ἀνέμων.

Κατ-ουλόω· κάμνω ὥστε νὰ κλεῖσῃ παντελῶς ἡ πληγὴ καὶ νὰ μένῃ μόνον τὸ σημεῖον αὐτῆς, ἡ οὐλή· παθ. «κατουλωθεῖσα» = θεραπευθεῖσα Φιλιππ. 34 (9, 311).

Κατ-ούλωσις, ἡ· παντελὴς ἐπούλωσις· κατάσις Διοσκ.

Κατ-ουλωτικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ σχηματίσῃ οὐλήν, νὰ θεραπεύσῃ πληγήν.

Κατουρανόθεν, ἐπιρ. ὀρθότ. κατ' οὐρανόθεν.

Κατ-ουρέω· κατουρῶ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 5, 30, Λουκ. π. μισθ. συν. 34· τινὸς φρύομαι καταφρονητικῶς, ὑβριστικῶς πρός τινα Ἀριστ. ἐκκλ. 832.

Κατ-ουρίζω· ὡς ἐξ οὐρίας πλέων ἀφικνοῦμαι εὐτυχῶς εἴς τι τέρμα, ἀμτθ. «τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει» = ἀσφαλῶς ἀποβαίνει Σοφ. Τρ. 824, «κατουρίσας, ἀθρόως πάντα κάλων καθεὶς καὶ μὴ διαμελλήσας» Ἡσυχ.

Κατ-ουρόω· πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον Πολυβ. 1, 44, 3. 61, 7· παθ. «τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην» Λουκ. Λεξιφ. 15.

Κατ-ουτάω· πληγώνω· «ἄρκτοιο κατουτωμένης ὑπ' ἄκοντι» Κ. Σρ. 14, 318.

Κατ-οφείλω· ὀφείλω(;).

Κατ-οφρυάομαι· τῷ ἐπομ. Ἡσυχ. καὶ Σουΐδᾳ ὑπάρχει τὸ ἐνιρ.

Κατ-οφρυόομαι, ἐν ᾧ τὸ ἁπλοῦν ὀφρυοῦμαι, καὶ τὸ συνθετ. ἀνοφρυάζομαι, καὶ αἱ περιφράσεις, ἀνέλκειν, ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, σημαίνουσι ἀνασπῶ τὰς ὀφρῦς, (= ὑπερηφανεύομαι), φυσικὸν εἶνε τὸ κατοφρυοῦμαι νὰ σημαίνῃ κ.. ·ασπῶ τὰς ὀφρῦς καὶ ἔπειτα ἀπατεμνύνω ἐμαυτόν, ὑπερηφανεύομαι· καὶ ὄχι ἐναντίον τῆς φυσικῆς καὶ .. λογικῆς ταύτης σημ. ἐν ἅπασι τοῖς λεξ. τίθεται ὡς πρώτη σημ. τῆς λέξ. ἡμαρτημένως τό, ἀνασπῶ τὰς ὀφρῦς· .. μτφ. «κατωφρυωμένοι λόγοι» Λουκ. Ἰρωτ.

Κάτ-οφρυς -υος, ὁ, ἡ· ὁ καταβεβλημένος ἔχων τὰς ὀφρῦς, Πυζ.

Κατ-οχα, τά· «τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον» Ἡσυχ. ὀηλ. ἡ λαβή.

Κατ-οχεύς, ὁ· ὁ μοχλὸς· - πυλῶν Καλλιμ. Ἀπολλ. 6.

Δημοκρατική Βεροίας

Κατ-οχεύω· βάλλω τὰ κτήνη νὰ ὀχευθῶσι, ζ'. «κατοχεύει· πηδᾷ, ἐπικάθηται» Ἡσυχ.
Κατ-οχή, ἡ· 1) κράτησις, ἐμπόδισις, Ἱππ. ἤ, 35, μτγν. = κάθειξις· μετὰ τοῦ «ἄνειρξις» ἐν τῷ πλ. Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. 15· 2) κατάληψις, μτγν. 3) καταλήψεις ὑπό τινος θεότητος, ἐνθουσιασμός Πλουτ. Ἀλεξ. 2· «πάντα ἐν τῇ κατοχῇ ἀληθεύειν» Ἀρρ. Ἀν. 4, 13, 10 4) παρ' ἰατρ. εἶδος ἀσθενείας, καταφορὰ εἰς ὕπνον, καθ' ἣν ὁ ἀσθενῶν ἔχει ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς Γαλην.
Κατ-όχιμος, 2· καταλήψιμον, καταληφθέν· «κατόχιμον γίγνεται τὸ χωρίον» Ἰσαι. 2, 28· ἢ ὁ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενος, ἐξεστηκώς, ὑπὸ δαιμόνων κρατούμενος, θεοφορούμενος, Λουκ. 2, τραγῳδ. 30.
Κατ-όχιον, τό· «λιτίτης λίθος. . . κατόχιον ἔμβρυόν» Διοσκ. 5, 161, μέσον δηλ. διὰ οὗ κρατοῦσι καὶ δὲν ἀποβάλλουσι τὰ ἔμβρυα αἱ γυναῖκες· σήμερον κατόχιον καλεῖται λωρίον σκύτινον, δι' οὗ οἱ σκυτεῖς κατέχουσι τὰ ὑποδήματα, ὅταν τὰ βάπτωσιν.
Κατ-οχίτης, λίθος, ὁ· εἶδος λίθου Πλιν. 37, 10.
Κατ-αχμάζω· κρατῶ, ἐμποδίζω, προσδένω, Ἱππ. ἀλ. 5, 226.
Κάτ-αχος, 2· α) παθ. κατεχόμενος· «γαῖα κάτοχα» Αἰσχ. Περσ. 219· «οὐ μὴ ἔξεγερεῖς τὸν ὑπνῳ κάτοχον» Σοφ. Τρ. 974· «Ἄρηϊ κάτοχον γένος» Εὐρ. Ἑκ. 1090· «ἐκ θεοῦ κάτοχος» Πλουτ. Ῥωμ. 19· «γυναῖκα κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην» Ἀρρ. Ἀν. 4, 13· τύφῳ Λουκ. Δημων. 5. Παρὰ δὲ τοῖς ἰατροῖς ἐπὶ τοῦ καταληφθέντος ὑπὸ λιθαργίας (κατοχῆ)· ἀλλὰ καὶ ἡ νόσος λέγεται ἡ κάτοχος· 2) ἔνερ ὁ κατέχων τι· «καὶ μνημονικός» Πλουτ. Κατ. νεωτ. 1· «πλησιάσας θυρὰν Μούσης κατόχοις» Ἀθην. 5, 219. Ἀλλὰ «κτῆσις κάτοχος καὶ βέβαιος» λίαν ἀσφαλὴς Δ. Ἀλ. ἀρισ. π. Ἰσαί. 9· – παρὰ Πολυδ. 2, 132 κάτοχοι καλοῦνται αἱ δύο προβολαὶ τοῦ τραχηλικοῦ σφονδύλου τοῦ καλουμένου ἄξονος· ἐπίρ. κατόχως, «ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶν» Αἰλ. Π. Ἱ. 3, 9· = μνημονικῶς Β. Ἀν. 105· «καὶ ἀκριβῶς βεβάφθαι», 237, 14.
Κατ-οχυρόω· πολὺ ὀχυρώνω, μτγν.
Κατ-οψέ, ἐπίρ. λίαν ὀψέ, μτγν.
Κατ-όψιος, 2· ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενος, ὁρατὸς Ἀπολ. Ῥ. 2, 543. Ἀλλὰ «γῆς ἐξοδε κατόψιον πέτραν» = τὴν καταντικρὺ κειμένην Εὐρ. Ἱππ. 30.
Κάτ-υψις, ἡ· θέα Ἐπικουρ.
Κατ-υφο-φαγέω· φθείρω ἐν τῇ ὀφοφαγίᾳ, ἐν τῇ ἀμέτρῳ ἀπολαύσει τῶν καλῶν φαγητῶν, καθηδυπαθῶ Αἰσχίν. 1, 95, ἐν τῷ ὑπερ. πρβλ. Πολυδ. 6, 37.
Κατ-υφοφαγία, ἡ· ἡ ἄμετρος ἀπόλαυσις τῶν καλῶν φαγητῶν, ὄψων Πολυδ. 6, 37.
Κατρεύς, ὁ· 1) εἶδος ἰνδικοῦ ταὼ Στραβ. 14, 718· 2) ὄν. κυρ. Κατρεύς, υἱὸς Μίνωος καὶ Κρήτης Ἀπολλ. 3) πόλ. ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης Παυσ. ὑπὸ δὲ Στ. Βυζ. Κάτρη.
Κάτροπον· κάταντες Ἡσυχ.
Κάττα, ἡ· ἡ κάττα, γάττα Ἐδαγρ. 6, 24· παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις αἴλουρος· τὸ ἀρσ. κάττης-ου, Σουΐδ. «ὁ κατοικίδιος αἴλουρος»· πρβλ. Σχολ. Καλλιμ. Δημ. 111, καρὰ Ῥωμ. catta, cattus ἡ catus.
Καττά, δ' ἐστί, κατὰ τά, ἐν τινι χρησμῷ Δημ. 43, 66.
Κατταβαν(α, ἡ· «κατοικία τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας» Στ. Βυζ. κάτ. Κατταβανιύς.
Κατ-τάδε ὀρθότ. κάτ τάδε, ὥσπ. = κατὰ τάδε Θουκ. 5, 77.
Κατ-τάνυσαν, ἐπ. = κατετάνυσαν Ὁμ. ὕμν. 6, 34.
Καττιτερίδες, αἱ νῆσοι· Κασσιτερίδες Στραβ.
Καττίτερος, κάττυμα ἀττ. = κασσίτερος, κάσσυμα, ἐπίθ. καττιτέρινος.
Κάττουζα, ἡ· πόλ. Θρᾴκης, κάτ. Κάττουζοι Στ. Βυζ.
Κάττυλλος, ὁ· Catullus, Ῥωμαῖος ἰδιώτ.
Καττύς-ύος, ἀττ. = καιτύς, ἡ· τεμάχιον σκύτους Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 166.
Κατ-ύπερθε, ἐπιρ. ἰων. = καθύπερθε.
Κατ-υπέρτερος, ἰων. = καθυπέρτερος Ἱππ. 1, 64.
Κατ-υπνόω, ἰων. = καθυπνόω, Ἱππ.
Κάτω ἐπιρ. 1) ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· «ἧστο κάτω ὀρόων» Ὀδ. ψ, 91· «πὰν ὅτ' ἐπισκύνιον κάτω ἴλκεται» Ἰλ. ρ, 136· «πολλὰ ἄνω τὰ δ' αὖ κάτω κυλίνδων' ἐλπίσιν» Πινδ. Ὀ. 12, 6· «ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφων κάτω» Αἰσχ. Πέρσ. 825· «τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων», Εὐμ. 620· καὶ οὕτω παρὰ Σοφ. καὶ ἀλλ. Ἰδ. κάτω εἰς τὸν Ἅιδην· «ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω γαιροῖς» Σοφ. Ἀντ. 197· 520· «κάτω δάκρυ' εἰδομένη», 523· πρβλ. Ἀριστ. βατρ. 476· «κάτω βλέπειν, φρέσθαι» Πλατ. πολιτ. 6, 500· «κάτω διεχώρει αὐτοῖς» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 20. Καὶ μετὰ γεν. «πετρῶν ὥσει κάτω» Εὐρ. Κυκλ. 452· «κατὰ τῆς γῆς κάτω» Ἀριστ. πλ. 238· «κατὰ τείχους κάτω ῥίπτειν» Ἡρ. 8, 53 2) κάτω Ἡσ. Θε. 301· «ἐν τῷ Ἅιδῃ· «τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα» Σοφ. Οἰ. Κ. 1559· «οἱ κάτω θεοί», Ἰλ. 284· «οἷα τοῖς κάτω νομίζεται», 319· συχν. δ' ἐπὶ τεθνειώτων, Αἴ. 852· «εἰμὶ τῶν κάτω Κόρης ἄναντός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους» Εὐρ. Ἄλκ. 851· «τὰ κάτω τῶν μελῶν» Πλατ. νόμ. 7, 794· συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου «οἱ κάτω» = οἱ κατοικοῦντες τὰ παράλια, ἀντίθ. πρὸς τὸ «οἱ τὴν μεσόγειαν κατῳκημένοι» Θουκ. 1, 120· πρβ. «Ἰωνίης τὰ κάτω» Ἡρ. 1, 143· «τὸ κάτω καὶ πρὸς θαλάσσῃ» Πλουτ. Φωκ. 28· «ἐν δὲ τῷ σταδίῳ τὸ ἀπὸ τῶν βαλβίδων μέρος πρὸς τὰ κάτω» Πλατ. πολιτ. 10, 613· 3). Ἐπὶ χρόν. ὕστερον, βραδύτερον· «κάτω τοῦ χρόνου» Αἰλ. Π. Ἱ. 3, 17· «ἐπὶ Θησέως καὶ τῶν Κοδριδῶν κάτω», 5, 12· Ἐντ. ἐν ἀντιθέσει «τῶν πάλαι μὲν τῶν κάτω δὲ» = οἱ ἐπόμενοι, νεώτεροι Λουκ. Ἱππ. 1· «ἡ κάτω συλλαβή» = ἡ ἑπομένη Μ. Ἐτ. Συγκρ. κατωτέρω Πλατ. Φαιδ. 112· «κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου», 113· συγκρ. Ἐπιθ. κατώτερος, καὶ ὑπερθ. κατώτατος ἢ κατω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τάτω, μτγν. Ἀλλὰ «οἱ κατιώτατα ἑστεῶτες» Ἡρ. 8, 23· ὡς «μικρὸν κατώτερον τοῦ στόματος» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 10· πρβλ. καὶ κάτωθεν.

Κατω-βλέπων-οντος, ὁ, καί, τὸ κατω-βλέπον-οντος· εἶδος βουβάλου τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη κεφαλὴ εἶνε πρὸς τὰ κάτω ἐσκυμμένη, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ (catoblepas Πλιν. 8, 21, 32), Αἰλ. Ἱ. Ζ. 7, 5.

Κατω-βλεψ, ὁ· εἶδος θηρίου Θεογνωστ. σ. 97, 30=τῷ προηγ.

Κατώ-γαιος, 2· κατάγαιος Ἀλ. Τραλλ.

Κατώ-γειος 2· τῷ ἀνωτ. Γεωπ. ἀντ. κατώγειος Σουΐδ.

Κατ-ώδυνος, 2 (ὀδύνη)· ὁ μεγάλας ὀδύνας ἔχων, Ο'. ὁ. γρ. κατόδυνος· ἐπίρ. -δύνως, Βυζ.

Κάτωθε, Ἄλιεξ. ἐν Ἀθην. 3, 76, συνηθ. κάτωθεν· 1) ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἐδῶ, ἐκ τοῦ Αἰδου Αἰσχ. Περσ. 863· «ἄνωθεν ἢ κάτωθεν» Σοφ. Φιλ. 28· «ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται ὁ πλοῦτος» Πλατ. Κρατ. 403. Τιμ. 22. καὶ μτγν. 2)=κάτω «τῶν κάτωθεν θεῶν» Σοφ. Ἀντ. 1007· οἱ θεοὶ οἱ κάτωθεν ἐπενεργοῦντες πρβλ. Λόβεκ. Φρύν. 128· οὕτω Εὐρ. Ἄλκ. 426· «τὰ κάτωθεν», ἐπὶ τῆς οἰκίας, τὰ κάτω μέρη, τὰ θεμέλια Δημ. 2, 10· «ὁ κάτωθεν νόμος» = ὁ μετὰ ταῦτα νόμος, ὁ ἑπόμενος Δημ. 23, 28· οὕτω καὶ ἐπὶ χρόν. «τοὺς εἰς τὸ κάτωθεν ἐκγόνους» Πλατ. Τιμ. 18.

Κατ-ωθέω· ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω, καταβάλλω «κατωθήσαντος· καταβαλόντος· κατωθούμενος· ἀνατρεπόμενος» Ἡσυχ. Παρ' Ὁμ. μόν. ἔν τμῆσ. Ἱλ. ν, 138, π. 410.

Κατω-κάρᾱ· μὲ τὴν κιφαλὴν κάτω Πινδ. ἀποσπ. 134· «εἶπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε» Ἀριστ. Ἀχ. 909· «ῥίπτειν τινά», ἐπίρ. 155, καὶ Ἡσυχ. γράφ. καὶ κεχωρισμένως Κατω-κλινῶς· κεκλιμένως, Βυζ.

Κατ-ωμάδιος, 3· ὁ κατὰ τοῦ ὤμου βαλλόμενος, ὁ διὰ τῆς χειρὸς ἐξακοντιζόμενος, δίσκος Ἱλ. Ψ. 431· «κατωμαδίαν δ' ἔχε κλειδα» Καλλιμ. Δημ. 45· «πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην» = ἐκ τῶν ὤμων κρεμαμένην, Μοσχ. ἐπιγρ. (Πλανουδ. 200).

Κατ-ωμαδίς, ἐπίρ.=τῷ ἑπομ. μτγν.

Κατ-ωμαδόν, ἐπιρ.=κατὰ τὸν ὦμον· «μάστι δ' αἶψ' ἅλαυνε κατωμαδόν» = ἔτυπτε μὲ τὴν μάστιγα τοὺς ἵππους κατὰ τὸν ὦμον (ἢ κατὰ τῶν ὤμων=ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους) Ἱλ. ο, 350· τοῦτο δύναται καὶ ἄλλως νὰ ἑρμηνευθῇ =ἔτυπτε τοὺς ἵππους ἀνατείνων ὅλον τὸν βραχίονα καὶ καταφέρων τὴν πληγὴν μὲ πολλὴν δύναμιν· πρβλ. τὸ κατωμάδιος· «ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν» = ἐκρέματο ἀπὸ τῶν ὤμων· Ἀπολλ. Ῥ. 2, 679.

Κατ-ωμίζω· ὑποβάλλων τὸν ὦμον αἴρω τινὰ πάσχοντα ἐξάρθρωσίν τινος μέλους, ὅπως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν θεραπεύσω Γαλην.

Κατ-ωμίς-ίδος, ἡ· δέρμα, ὅπερ οἱ νομεῖς φοροῦσι κατὰ τῶν ὤμων Ἡσυχ. ἐκ διορθ. ἀντὶ κατωτίς.

Κατ-ωμισμός, ὁ· ἡ διὰ τοῦ κατωμίζειν θεραπεία τοῦ ἐξαρθρωθέντος μέλους Ἱπποκρ.

Κατ-ωμιστής, ὁ, ἵππος· ὁ ῥίπτων κατὰ τῶν ὤμων τὸν ἀναβάτην ἐπὶ τὴν γῆν Παυσ.

Κάτ-ωμος, 2 ἔχων ταπεινοὺς ὤμους, ἱπποκρ.

Κατ-ωμοσία, ἡ· ὅρκος ἢ διαβεβαίωσις ἣν τις παίεται κατά τινος Ἡρ. 6, 65· συνών. ὅρκος ὃν ὁ κατήγορος κατὰ τὴν κατηγορίαν λαμβάνει.

Κατ-ωμοτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατωμοσίαν, τὸν τοιοῦτον ὅρκον, ἀντίθ. τῷ ἀνωμοτικός Εὐστ. 92, 19, ἐπὶ τοῦ μορίου· ἡ ἐπίρ. -κῶς Σχολ. Ἀριστ. πλ. 202.

Κατ-ώμοτος ὅρκος· ὅρκος ὄντως ποιεῖται ἐπικαλούμενος τοὺς θεοὺς ὅτι οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει Ἁρποκρ. ἐν λ. ἐπακτός· «ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη ἀπώμοτος καὶ κατώμοτος καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός».

Κάτων, ωνος, ὁ· δύο Κάτωνες ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς γενεᾶς, ὁ πρεσβύτερος, Μάρκος Πόρκιος Κάτων, ὅστις ἐπικαλεῖται καὶ ὁ Πρίσκος, ὁ παλαιός, ὁ φιλόλογος· καὶ ὁ νεώτερος, ὁ φιλόσοφος· ὁ πρῶτος καλεῖται ἐπίσης censorinus, ὁ δεύτερος uticensis· ὑπῆρχε καὶ σύγγραμμα τοῦ Κικέρωνος φέρον τὸ ὄν. Κάτων Πλουτ. Καισ. Δ. Ἀλ.

Κατω-νάκη, ἡ· «ἱμάτιον ἔχον ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος προσερραμμένον, ὅ ἐστι μπλωτή· δηλοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφισβοῦσαι Ἀθηναῖοι τῶν περὶ Πεισίστρατον τυράννων ἐναναγκασάντων, ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται» Ἡσυχ. πρβλ. Ἀριστ. Λυσ. 1150. Παρὰ Σουΐδ. καί, ὁ Κατω-νάκης.

Κατω-νακο-φόρος, ὁ ὁ φορῶν κατωνάκην. Κατὰ Θεόπομ. ἐν Ἀθην. 6, 271 ἐκαλοῦντο οὕτως οἱ δοῦλοι τῶν Σικυωνίων οἵτινες ἦσαν παραπλήσιοι τοῖς Ἑπευνάκταις τῶν Λακεδαιμονίων.

Κατ-ωπαδίς, ἐπίρ.=ἐνώπιον Βυζ.

Κατ-ωπία, ἡ· κατηφείη λεξ. Ἀπολλ. Σοφ.

Κατ-ωπιάω· καταβάλλω τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ αἰσχύνης Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 24.

Κάτ-ωπος· κατηφής, λελυπημένος, ἱπποκρ.

Κάτωρ, -ορος, ὁ· Ὁμ. ὕμν. 6, 55, εἶνε ὄνομα ἐφθαρμένον, ὅπερ συνηθ. παράγ. ἐκ τοῦ κάτω, κίχασμαι=κάστωρ, ἤτοι ὁ κρατῶν, ἄρχων· ἄλλοι μεταβάλλουσιν αὐτὸ εἰς τὸ ἄκτωρ.

Κατ-ωραΐζομαι, ἰων. =καθωραΐζομαι.

Κατ-ωρής· κατήρης, κάτω ῥέπων Ἡσυχ.

Κατωρί-ς -ίδος, ἡ, ἐν ἐπιγρ. ἀττ. παρὰ Βοιακχίῳ 1, σ. 235 «στέφανος, κατωρίδα δύο». Κατὰ Βοίακχ. =χρυσοῦ ταινίαι ἐκ τοῦ στεφάνου κρεμάμεναι.

Κατ-ῶρυξ-υχος· κατορωρυγμένος· «ζητοῦσι λάσαι κατωρυχείσαιν ἀραρυῖα» Ὀδ. ζ, 267, ὡς ἐκ τοῦ κατωρυχής, ὅπερ εἶν ἀπαντᾷ. Κατ' Εὐστ. «ὧν μέρος τι κατορώρυκται». Κατὰ δὲ Πολυδ. 7, 123 «οἱ τοῖς θεμελίοις ἐντιθέμεναι» - «κατώρυχες ἔναιον» = ἐν σπηλαίοις Αἰσχ. Πρ. 450· «ἐκ κατώρυχος στέγης» Σοφ. Ἀντ. 1087· «κατώρυχα οἰκήματα» Δ. Κασ. 56, 11· «κατώρυχα δινεύονται» Ἀραπ. 520. - Ἡ οὐσ. ἡ κατώρυξ, ὄρυγμα, κοίλωμα· «κρύψω πετρώδει ζώνην

κατώρυχι» Σοφ. Ἀντ. 770· «χρυσοῦ παλαιαὶ κατώρυχες» Εὐρ. Ἐκ. 1002, κλάδος, ὃν φυτεύουσιν εἰς τὴν γῆν Θεοφρ. Στραβ. 14, 694.

Κατ-ωρύομαι· πολὺ ὠρύομαι, φωνάζω, ὀλολύζω Ἀπολδ. 3, 4, 4.

Κατ-ωρυχής· ἴδε κατῶρυξ

Κατ-ωρύχιος, 3· ὑπόγειος, μτγν.

Κατώτατος, ὑπερθ. τοῦ κάτω Ξεν. Κυρ. 6, 1, 52· -κατωτάτω· ἴδε κάτω.

Κατωτερικός, 3· ὁ φέρων τι κάτω, καθαρίζων· -φάρμακα, Ἰατρ.

Κατώτερος, συγκρ. τοῦ κάτω Ἱπποκρ. καὶ μτγν. ἐπὶ χρόν. μεταγενέστερος, νειώτερος, Καλλιμ. Δῆμ. 131· ἴδε κάτω.

Κατωτέρωθεν· ἐκ τοῦ κατωτέρου, βαθυτέρου μέρους, βαθύτερα Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 3, 20, 8.

Κατωτικός, 3· ὁ κάτω κείμενος Ἐδικτ.

Κατ-ωτίς, ίδος, ἡ, ἰσφαλ. ἀντὶ κατωμίς.

Κατω-φαγᾶς, ᾶ, ὁ (κάτω-φαγεῖν), Ἀριστ. ὄρν. 288· ὄν. πτηνοῦ, ὅπερ κατὰ τὸν Σχολ. κύπτων κάτω τὴν κεφαλὴν ὀρύσσει τὰ σπέρματα· διὰ τοῦτον ὅμως κωμῳδεῖται ὁ Κλειώνυμος ὡς πολυφάγος, ὅτι κάτω νεύων ἔτρωγεν· εἶνε δὲ ταὐτὸν τῷ καταφαγᾶς. Τὸ ἁπλοῦν φαγᾶς, ἀδηφάγος, καὶ τὸ σύνθετον καταφαγᾶς ἔσωσε καὶ ἡ κοινὴ ἡμῶν γλῶσσα· παίζει δὲ προφανῶς ὁ Ἀριστ. μὲ τὴν λέξ. ὡς κἄπως ὁμοηχοῦσαν μὲ τὸ σκατοφάγος.

Κατ-ωφελής, 2· πολὺ ὠφέλιμος Θεοφρ. ἐκ διορθώσ. ἀντὶ κατωτελής.

Κατω-φέρεια, ἡ, κατω-φερής, 2· καταφέρεια, καταφερής, μτγν.

Κατω-φορέω· φέρω κάτω Ἐδικτ.

Κατῳ φορος, 2· ὁ φερόμενος κάτω, μτγν.

Κατωχάνης, ὁ· «ὁ κάτοχος τοῦ τρυπάνου» Ἡσυχ. δηλ. ἡ λαβή· πρβλ. κάτοχον.

Κατ-ωχράω· τῷ ἑπομ. «κατωχρήσασα παρειὰς» Μακεδ. 40 (10, 71).

Κατ-ωχριάω· γίνομαι πολὺ ὠχρὸς Λουκ. Φιλόπ. 18.

Καυάζω, λακων. «καυάζοντα· ἀποσκάζοντα» Ἡσυχ.

Καυαλέος, 3· κατακεκαυμένος, ξηρὸς Ἡσύχ. πρβλ. τὸ κἠξ Λυκοφρ. 425, 741· «καύηξι» Λεων. Παρ. 74 (7, 652).

Καυάξαις, κατάξαις, ἀορ. τοῦ κατάγνυμι Ἡσ. Ἐρ. 668, 685.

Καυαρίς, ἡ· πόλ. Βακτριανῆς Πτολ.

Καύαρος, καὶ Καυάρας· βασιλεὺς τῶν Γαλατῶν Πολυβ.

Καίαροι, οἱ· Καυάροι, λαός τις τῆς Γαλλίας Πτολ.

Καύδιον, τό· πόλ. Ἰταλίας κάτ. Καυδῖνος, ἡ, ἡ νῆσος πλησίον τῆς Κρήτης Σουΐδ. ἄλλ. Γαῦδος· λέγεται καὶ Καῦδα, ἡ.

Καυή, ἡ· κώμη ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Ξεν. Ἑλλ.

Καυθμός, ὁ· καῦμα, κάψιμον, νόσος τις τῶν ὀφθαλμῶν Θεοφρ. καυθμοὺς δ' εἶπε ἰσφαλ.

Καυϊνδαεύς· κώμη Ἰσαυρίας, κάτ. καυϊνδαεώτης Στ. Βυζ.

Καῦκα καὶ Καῦκα, ἡ· πόλ. ἐν Ἰσπανίᾳ Πτολ. κάτ. Καυκάτοι, οἱ Ἀππ. Συριακ.

Καυκαλίας, ὁ· ποιός τις ὄρνις Ἡσυχ. ὅστις καὶ καυκάλης λέγεται· μήπως εἶνε ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενος κεφαλᾶς, μικρὸν πτηνόν;

Καυκάλιον, τό· βαυκάλιον, ἀγγεῖον θάλινον, στενόλαιμον Ἀλ. Ἀφρ. προβλ. 1, 94· ὅθ. τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης βουκάλιον τὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, bocal (γαλλ.) pocal (γερμ.) boccale (ἰταλ.).

Καυκαλίς, -ίδος, ἡ· εἶδος ἀγρίου λαχάνου Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 7, 1, ὅπερ σήμερον καλεῖται καυκαλήθρα (οἷον ἐν Πελοποννήσῳ) κατὰ δὲ Κορ. ἐν Ἀτ. 4, σ. 607 καυκαλίδα, ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἄγριον σέλινον.

Καύκαλος· ῥήτωρ τις Χίος Ἀθην.

Καυκάνα ἡ Καυκάνιος λιμήν· πόλ. καὶ λιμὴν τῆς Σικελίας Πτολ.

Καύκας· Χιός τις, Ἐπιγρ.

Καύκασα, τά· ὄν. τοποθεσίας ἐπὶ τῆς νήσου Χίου Ἡρ. 5, 33.

Καύκασις, εως, ἡ Καύκασος, ὁ, Στ. Βυζ. τὸ γνωστὸν ὄρος τῆς Ἀσίας, Caucasus, κάτ. Καυκάσιος, ὀηλ. Καυκασεία ὀηλ. χώρα, ἐξ οὗ τὸ Καυκασιανός· λέγεται καὶ ἐθν. τὸ Καυκάσιον, καὶ διὰ τοῦ ι· Καύκασις, ἐξ οὗ τὸ Καυκασίτης Ἡρ. 3, 97· «τὸ Καυκάσιον ὄρος», 1, 104· ὁ συνηθέστατος τύπ. εἶνε, «ὁ Καύκασος», 1, 203, 204, Αἰσχ. Πρ. 420, ἀ. 31 Στράβων «Καυκάσια ὄρη» λέγει συνήθ.

Καυκίδες, εἰ, καὶ, καυκίζομαι, ἰσφαλ. ἀντὶ βαυκίδες, βαυκίζομαι.

Καυκίον, τό· καυκάλιον.

Καῦκοι, οἱ· φυλή τις τῆς βορείου Γερμανίας Στραβ. Cayci.

Καῦκος, ὁ· καυκαλίς, ἀρχ. λέξ.

Καύκων, ωνος· 1) υἱὸς Λυκάονος Ἀπολδ. 2) ποταμὸς ἐν Ἤλιδι Στραβ.

Καύκωνες, οἱ· λαὸς Βιθυνίας κατὰ τὰ σύνορα τῆς Παφλαγονίας Ἰλ. κ, 429· ἔνε. φυλή τις αὐτοῦ κατῴκησε ἐν Ἤλιδι Ὀδ. γ, 366, Στραβ. ἡ χώρα Καυκωνία, ἡ· οἱ κάτ. Καυκωνιᾶται καὶ Καυκωνῖται, οἱ.

Καυλεῖον, τό· καυλίον Νίκ. Θηρ. 75, 533.

Καυλέον, τό· τῷ προηγ. Νίκ. ἀλ. 46.

Καυλέω· φύω, ἐφέρω καυλὸν Θεοφρ. ὀρθάς. ἐκκαυλέω.

Καυληδόν, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ καυλοῦ, ὡς ὁ καυλός, παρὰ δὲ ταῖς χειρουργοῖς εἶδος κατάγματος ὀστοῦ Γαλην. συνώνυμα εἶνε ἡ τὰ αὐτὰ ῥαφανηδόν, σιαηηδὸν κάταγμα.

Καυλίας, ὁ· ὁ ἐκ τοῦ καυλοῦ τῶν φυτῶν κατασκευαζόμενος, ὀηλ. ὑπὸς καθὼς ὁ ἐκ τῆς ῥίζης, καλεῖται ῥιζίας Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6, 3, 2.

Καυλίζω· ἐμβάλλω τὸν καυλόν, τὸ ὀξὺ ἄκρον τοῦ δόρατος, εἰς τὸ σιδηροῦν αὐλωμάτης κάγχυης Ἀριστ. ἀποσπ. 357.

Καυλικοί, οἱ· ἔθνος κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον, Στ. Βυζ.

Καυλικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καυλόν.

Καυλίναι· οἱ χῶροι κωδικοῦ Ἀθην. 8, 350.

Καύλινος, 3· ὁ ἐκ καυλοῦ κατασκευασθείς Λουκ. Ἀλ. ἰατ. 1, 16.

Καυλίον, τά· ὑπὸκ τοῦ καυλοῦ ἄνωθεν καὶ κάτω, εἶδος θαλασσίου βρύου, ὅπερ κατὰ

νέμονται οἱ ἰχθῦς Ἀριστοτ. Ἱ Ζ. 8, 4, 3· - μέρος τῶν κιόνων Ἡσυχ.

Καυλίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ καυλὸς Θεοφρ.

Καυλο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ καυλοῦ.

Καυλο-κινάρα, ἡ· εἶδος κινάρας, Γεωπ.

Καυλο-κοπέω = καυλοτομέω, κόπτω τὸν καυλόν, Βυζ.

Καυλο-κόπος, ὁ· εἶδος σκώληκος ἢ κάμπης, ἥτις τρώγει τοὺς καυλοὺς τῶν λαχάνων, Βυζ.

Καυλο-μύκητες, οἱ· πλαστὸν ὄνομα ἔθνους Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 1, 16.

Καυλο-πώλης, ὁ· λαχανοπώλης Πολυδ

Καυλός, ὁ· (καυ-λὸς ἐκ τοῦ, καF-λό-ς, πρβλ τὰ λατ. cav-us, cau-lis, cōlis· κατὰ λέξιν = κοῖλος)· ἐπὶ φυτῶν τινων καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν λαχάνων· ὁρίζεται δὲ ὑπὸ Θεοφρ. Ἱ. φυτ. 1, 1, 9 ὡς ἑξ. «ἔστι δὲ ῥίζα μὲν ὅτι οὗ ἡ τροφὴ ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς ὃ φέρεται· καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἓν· τοῦτο γὰρ κοινότατον ὁμοίως ἐπετείοις καὶ χρονίοις, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος»· πρβλ. Ἀριστ. Ἵππ. 824· ἔνθα ὅμως λέγεται μεταφ. ἐντ. οἱ νέοι καὶ ἐσθιόμενοι βλαστοὶ φυτῶν τινων καὶ λαχάνων, Ἕρμιππ. ἐν Ἀθην. Ἱ, 27. Καθ' ὁμοιότητα τὸ καλαμῶδες καὶ κοῖλον τοῦ πτεροῦ Πλατ. Φαιδρ. 251. Παρ' Ὅμ. πάντοτε τὸ ἄκρον καὶ ἀπωξυμμένον τοῦ δόρατος μέρος· «ἐν καυλῷ ἴάχη δολιχὸν δόρυ» Ἰλ. ν, 162, Ξεν. κυν. 10, 3. Ἀλλὰ «ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἔρραισθη» Ἰλ. π, 338, εἶνε ἡ κώπη, δηλ. τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες καὶ στενὸν Εὐστ. αὐτόθι. Καθ' ὁμοιότητα λέγεται οὕτω καὶ τὸ ἐπίμηκες μέρος τοῦ ἀγκίστρου· «ἐχαλκεύσαν θ' ἁλιῆες καυλὸν ἐπ' ἀγκίστρῳ δολιχώτερον» Ὀππ. ἁλ. 3, 148· ἔτι «καυλὸς ὀνομάζεται τὸ πρὰμηκες μέρος τοῦ αἰδοίου, δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ἐπιρρεῖ» Πολυδ. 2, 171, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 1.

Καυλο-τομέω· καυλοκοπέω, Βυζ.

Καυλ-ώδης, 2· ὁ τὸ σχῆμα τοῦ καυλοῦ ἔχων Θεοφρ.

Καυλωνία, ἡ· πάλ. Ἰταλίας, ἡ ὑπὸ Ἑκαταίου Λὐλωνία Στ. Βυζ. κάτ. Καυλωνιάτης, Θηλ. τις καὶ Καυλώνιος Διοδ. Παυσ.

Καυλωτός, 3 ὁ καυλὸν ἔχων Ἀθην. 9, 371.

Καῦμα, τό· ἡ ἐκ τῆς μεγάλης τοῦ ἡλίου θερμότητος ὑπερβάλλουσα ζέστη ὡς δυσάρεστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ καὶ βλαβερὰ εἰς ὅλην ἐν γένει τὴν ὀργανικὴν φύσιν· «ὑπὸ δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο» Ἰλ. ε, 865· «ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο καύματος ἰδαλίμοιο» Ἡσ. ἔρ. 413· «ἐς τ' ἠέρα αἰθέρι μίσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος καὶ καῦμ' ἔθαλπε» Σοφ. Ἀντ. 416· «καὶ χειμῶνος μὲν ἐν στέγῃ γυμνάσομαι, ὅταν δ' ἄγαν καῦμα ᾖ, ἐν σκιᾷ» Ξεν. συμπ. 2, 17. Συχνὰ ἐν τῷ πλ. «ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν» Σοφ. Οἱ Κ. 350· «πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα» Πλατ. πολιτικ. 279· «τόπους ὑπὸ καυμάτων διαφθειρομένους» Ἰσοκ. 11, 12· ἐπὶ τῆς ζέστης τοῦ πυρετοῦ Πλουτ. Ἀλεξ. 66· ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ ἔρωτος «καῦμα ἀρσενικόν», Ἐπιγρ. ἀδ. 8 (12, 87). Ἔτι ἐπὶ σφοδροῦ ψύχους· ὡς προξενηθέντος παρόμοιον αἴσθημα Ἀθην. 3, 98, Λουκ. Λεξιφ. 2· πρβλ. κάειν, ἀποκάειν.

Καύμανα ἡ Καύμαρα· τόπος κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ Ἀρρ.

Καυματηρός, 3· πολὺ θερμός, ζεστός καυματώδης· - θάλασσα Στραβ. 16, 767.

Καυματίας, ὁ· πολὺ καίων ἥλιος Θεοφρ.

Καυματίζω· διὰ τοῦ καύματος καταξηραίνω, φθείρω, παθ. Κ. Δ. ἔχω θέρμην, μετὰ τοῦ πυρέττειν Πλουτ. συμπ. 4, 6, 2.

Καυματόω· τῷ προηγ. παθ. Ἑβραῖ. σ. 18.

Καυματ-ώδης, 2· καυματηρός· - νότος Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6· - ὁδὸς Δ. Σικ. 19, 18.

Καύμενος· ἀνδρ. ὄν. Κρήτης νομίσμ.

Καυνάκη, ἡ, καὶ καυνάκης, ὁ, «καυνάκαι· στρώματα ἢ ἐπιβόλαια ἐτερομαλλῆ· Ἡσυχ· καὶ παχὺ μὲν ἐτερόμαλλον ὑπανωφόριον τῶν Ἀσιανῶν βαρβάρων εἶνε παρ' Ἀριστ. αρ. 1137 καὶ ἑξῆς Ἀθην. 14, 622, εἶδος δὲ στρώματος ἐν Ἀρρ. Ἀν. 6, 29, 8, Πολυδ. 6, 11.

Καυνάκιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. Ζωναρ.

Καυνίας, ὁ· ὄν. ἀνέμου, τοῦ βορρᾶ, παρὰ Ῥοδίοις ὡς ἀπὸ Καύνου πνέοντος Ἀριστοτ. ἀν. θεω. καὶ προσηγ.

Καῦνος, ὁ· κλῆρος, οὕτω τανίζεται ἐν ἀποσπ. Κρατίνου ἐν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1081· ὁ δὲ Ἀρκάδ. σ. 64, 6 καὶ Ἡσυχ. τανίζει καυνάς.

Καῦνος· 1) ὁ· Μιλήσιός τις, ὅστις ἰρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἀνεχώρησεν εἰς Καρίαν· ἐντ. «Καύνιος ἔρως» = ἄνομος Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 25 2) Καῦνος, ἡ· πόλις Καρίας Ἱερ. κάτ. Καύνιος, 3· ἐπίθ. Καυνικός, 3 Ἱερ - Καῦναι ἢ Καύσινοι, οἱ· λαός τις ἐν Μαυριτανίᾳ Πτολ.

Καύριον, τό· πόλ. Ἱσπανίας Πτολ.

Καυρύκιος, ὁ· ὕδε Κώρυκος.

Καυρός· κακὸς Σαφ. ἀποσπ. 895· καῦρας Ἡσυχ. καὶ Ἀρκαδ. 69, 21.

Καυσαλίς-ίδος, ἡ (καίω)· μέλαινα καὶ ὀπίσω θορος φλύκταινα» Ἡσυχ.

Καυσ-αλώνης, ὁ· ὁ καίων τὰ ἀλώνια, Βυζ.

Καύσανθα· φάνταυμά τι τῶν λουτρῶν, Βυζ.

Καύσησις, ἡ· κάψιμον Θεοφρ. περὶ ὀσμ. 22, ὀι. γρ.

Καυσία, ἡ· πῖλος Μακεδονικὸς λευκός, ἔχων πλατὺν γῦρον καὶ σκέπην διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ καύσωνος· χρήσιμος δὲ καὶ ὡς περικεφαλαία· «καυσίᾳ ἢ τὸ πάροπι Μακκεδόσιν εὔκολον ὅπλον, καὶ σκέπας ἐν ψιφεῷ καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ» Ἀντιπ. Θεσσ. 10 (6, 325)· πρβλ. Πολυβ. 4, 4, 5, Πλουτ. Ἀντ. 54.

Καυσιανοί, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος Ν. Δαμάσκ. καὶ Καυσιάκαι ἡ Καυσίαι.

Καύσιμος, 2· ὁ «εὐκόλως καιόμενος, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς καῦσιν· - ὕλη Πλατ. νόμ. 8, 849, Ξεν. Ἀν. 6, 3, 9. 12· - ξύλα - καυσόξυλα Ἀλεξ. ἐν Β. Ἀν. 105, 4.

Καύσινοι, οἱ· ἴδε Καῦνοι.

Καῦσις, ἡ· τὸ καίειν, τὸ κάψιμον· - τῶν ἱρῶν Ἱερ. 2, 40· ἰδ. ἐπὶ χειρουργῶν τὸ κάψιμον πάσχοντός τινος μέρους τοῦ σώματος· συμβαίνεται μετὰ τοῦ τομῆ, ἐπειδὴ ἀμφότερα εἶνε

τὰ δύο κυριώτερα ἔργα πάσης χειρουργικῆς θεραπείας· «-καὶ τομαὶ τοῦ σώματος» Πλατ. Τιμ. 65· συχνὸν δ' εἶνε τὸ «τὰς καύσεις καὶ τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν» Ἰσοκ. 8, 40· ἐπὶ τῆς μεγάλης ἡλιακῆς θερμότητος, ἀντίθ. τῷ ψύξις Πλατ. Θεαίτ 156.

Καυσόομαι· καψιώνω, εἶμαι καψιωμένος, ἔχω κάψαν (πυρετόν), ἀνάπτω, Κ. Δ.

Καυσα-πτιός, 2· ὁ προξενῶν καύσωνα, κάψαν Κῶστ. εἰς Δ Περ. σ. 11.

Καῦσος, ὁ, καί, τὸ καῦσος, Προκλ. 1) μεγάλη ζέστη, κάψα (πυρετοῦ) Ἱπποκρ καὶ ἄλλ. ἰατρ. «καῦσαι πυρίττειν» Ἀριστοτ. μεταφ. 1, 1· 2) εἶδος ὄφεως, ὅστις καὶ διψάς λέγεται, διότι τὸ δῆγμα αὐτοῦ προξενεῖ μεγάλην δίψαν Νικ. Θηρ. 338· 3) ἔδαφος γῆς κεκαυμένον Ἡσυχ. καφάλι(ς).

Καύστειρα, ἡ, ἐν Ἰλιάδι ἅπαντᾷ δὶς ἐν τῇ φράσει «μάχης καυστείρης ἀντιβολῆσαι», Β, 382· Μ, 316· εἶνε κυρ Θηλ. τοῦ ἀρσενικοῦ καυστήρ, καύστειρα, κατ' ἀναλογίαν τῶν, δρηστειρα, ἀντιάνειρα, ἔχει δὲ ἐπίθετ. χρῆσιν ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα (καυστηρός) καυστηρά, μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ ταυτασήμαντον = καυστική, θερμή, ὀξεῖα, δριμεῖα, σφοδρά· οἱ παλαιοὶ μὴ ἐννοήσαντες τὸν σχηματισμὸν τοῦτον ἐπλάσαν ἀτόπως καὶ ἕτερον τύπον ἐπιθέτου καυστειρός, καυστειρά· ἴδε Ἀρκαδ. σ. 71, 22, ἐκ τῶν μτγν. Νικ. Θηρ. 924.

Καυστήρ -ῆρος, ὁ· καυτὴρ Πρωδν. π. μον. λ. σ. 16, 26, καὶ Γαλην.

Καυστηριάζω, ἑσαρλ. ἀντὶ τοῦ καυτηριάζω, θέτω καὶ καυστήριον ἀντὶ τοῦ καυτήριον.

Καυστηρός, κύων· ὁ καυστικὸς ἀείριος (ἀστὴρ) Ὀππ. ἁλ. 2, 509, καὶ μτγν.

Καύστης, ὁ· καυστὴρ Προκλ.

Καυστικός, 3· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ καίειν Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 2, καὶ μτγν. ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ Ἱπποκρ.

Καύστις, ἡ· ἀμφίκαυστις Ἡσυχ.

Καυστός, 3, ῥ. ἐπίθ. τοῦ καίω πεκαυμένος· -μυκλὸς Εὐρ. Κυκλ. 629· ὁ δυνάμενος νὰ καῇ, καύσιμος Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 2· πρβλ. καυστικός.

Καύστρα, ἡ· τόπος, ὅπου ἔκαιαν τὰ νεκρὰ σώματα Στραβ. 5, 236, bustum.

Καύστριος, ὁ· ποταμὸς Ἰωνίας ἐκβάλλων πλησίον τῆς Ἐφέσου «Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα» Ἰλ. 6, 461, Ἡρ. 5, 100· ὑπὸ Στράβωνος λέγεται Καΰστρος 13, 621· «Καϋστριον πεδίον»=ἡ πεδιὰς τῆς Ἐφεσίας χώρας ἀπὸ Καϋστρου κληθεῖσα, Στ. Βυζ. καί, «Καϋστρου πεδίον» Στραβ. 9, 440, κάτ. Καϋστριανός, 3.

Καϋστρόβιος, ὁ· πατ. τοῦ ποιητοῦ Ἀριστέου τοῦ Προκοννησίου Ἡρ.

Κάϋστρος· 1) υἱὸς Πινθεσιλείας τῆς Ἀμαζόνος Ἐδστ. 2) ὄν. ποταμοῦ· ἴδε Καϋστριος.

Καυσ-ώδης, 2· καυματώδης· -γῆ Θεοφρ. ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ Γαλην. «φῶς ἡλίου» Π. Σιλ. 74, 80· πρβλ. Ἀθην. 3, 79.

Καύσωμα, τό· καῦμα Γαλην.

Καύσων -ωνος, ὁ καῦσος, ἡ ζέστη, κάψα, Ἀθην. 3, 73, Κ. Δ. ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ Δουκ. φιλοψευδ. 26· ἐκ ἀνέμου ξηροῦ καὶ πνιγώδους, Ο'. Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 973 ὡς ἐξήγ. τοῦ πρηστήρ.

Καυτήρ, -ῆρος, ὁ· ὁ καίων· «ταύρῳ χαλκίῳ», ἐπὶ τοῦ Φαλάριδος Πινδ. Π. 1, 95· καυτήριον «-χάλκεος» Ἱπποκρ. πρὸς στιγματισμὸν Λουκ. ἁλ. 46· καὶ τὸ στίγμα αὐτό, μτγν.

Καυτηριάζω· μὲ πεπυρακτωμένον σίδηρον καίω, στίζω, οἷον ἵππους πρὸς διάκρισιν Στραβ. 5, 1, 9, δι. γρ. καυστηριάζω· ἐνν. «κεκαυτηριασμένοι τὴν ἰδίαν συνείδησιν» = βεβασανισμένοι, μὴ ἔχοντες τὴν συνείδησιν ὑγιῆ, Ἰπιστ. 1, Τιμοθ. 4, 2· ῥημ. ἐπίθ. -τέον.

Καυτηρίδιον, τό· ὁπον. τοῦ ἑπομ. Γαλην.

Καυτήριον, τό· ὁπον. τοῦ καυτήρ, ἐργαλεῖον σιδηροῦν πρὸς τὸ καίειν, στιγματίζειν Λουκ. ἀπολ. 2. ἁλ. 52, cauterium· μτφ. «ταῖς ψυχαῖς τῶν ἔνδον ὥςπερ καυτήριά τινα προσηγεν» Δ. Σικ. 20, 54. Παρὰ Στραβ. 5, 215 τὸ ἐγκαυθὲν στίγμα.

Καύτης, ὁ καύστης Δωσιάδου βωμ. 2, 11· Σχολ. ἐξηγεῖ «ἐνταφιαστής».

Καυτικός, 3· καυστικὸς ὥςπερ καὶ καυτὸς ἀντὶ τοῦ καυστός.

Καυφίακα· πόλ. Περσίας Πτολ.

Καυχαθηναί· λαὸς Ἀραβίας Πτολ.

Καύχανα· τόπος πλησίον τῶν Συρακουσῶν Θεοφαν.

Καύχανας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Καυχάομαι (πρὸλ «ὑγρομαι αὐχίω) λέγω λόγους μεγάλους, κομπάζω, καυχιῶμαι Πινδ. Ο. 9, 41· «ἐδιργεσίησι βασιλῆα οὐ καυχήσεαι ὑπερβαλέσθαι» Ἡρ 7, 39· ἐπὶ τοῦ Λυκουργ. ἐν Β' Ἀν. 275, 4· μετὰ μετχ. Δ, Ἀλ. 8, 30· ἐπὶ «τὸ δύνασθαι»=ὅτι δύναται Ἀθην. 14, 627· -μτδ. «τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι», Ἰπιστ. 2, πρὸς Κορ. 9, 2.

Καυχᾶς, -ᾶδος, ἡ· ἡ καυχωμένη (;), ἡ καυχησάρα.

Καύχη, ἡ· καύχησις Πινδ. Ν. 9, 7, ἐν τῷ πλ.

Καύχημα, τό· δι' ὃ τις καυχᾶται, ἀντικείμενον καυχήσεως Πινδ. Ι. 4, 57, καὶ μτγν. «καύχημα ἔχει», Κ. Δ.

Καυχηματίας, ὁ· ἐγίνετο κατὰ τὰ, φρονηματίας, φρυαγματίας, σιγματίας κλ. = καυχησιάρης, λογᾶς Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 40· ἔτι -λόγος Σχολ. Ἰλ. ν. 373.

Καυχηματικός, 3, «λόγοι καυχηματικώτεροι» = μείζονα καύχησιν ἔχοντες, δηλοῦντες Σχολ. Ἰλ. 9, 535.

Καύχησις, ἡ· τὸ καυχᾶσθαι, κομπασμός· «καύχησιν ἔχειν» = ἁρμόζειν πρὸς τὸ καυχᾶσθαι, Κ. Δ.

Καυχητής, ὁ· ὁ καυχώμενος, καυχησιάρης Σχολ. Ἰλ. η, 98, ὡς ἐξήγησις τοῦ ἀπειλητήρ.

Καυχητιάω, ἰδιτ. τοῦ καυχάομαι, ἐπιθυμῶ νὰ καυχῶμαι Μ. Ἐτ. 206, 22.

Καῦχοι, οἱ· γερμανικὴ φυλή, ἥτις διαιρεῖται εἰς μικροὺς καὶ μείζους Πτολ. Ἴδε Καῦχοι καὶ Χαυκίς.

Κάφα, ἡ «κάφα· λουτήρ, Λάκωνες» Ἡσυχ. (τὸ κάφα ἐγίνετο κατ' ἀπωκ. τοῦ σ. ἐκ τοῦ σκάφα = σκάφη πρὸλ. τὸ Ὀμ. κάπετος, ὅπερ ἐκ τοῦ σκάπτω ἐγίνετο καὶ τὸ Ἐτυμ. Λεξικὸν τοῦ Ἀν. Vanicek τ. 2, σ. 1073, ἐντ.

τώρα ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἐθοὺς μετὰ τὸ κάφα ἀκολουθοῦσα ἑτέρα τοῦ Ἡσυχ. γλῶσσα «καφάσιοι· μήν». Ἴσ. ὅθλον ὅτι ὠνομάσθη ὁ μὴν καφάσιος ἐκ τινος ἐν αὐτῷ ἀγομένης ἑορτῆς, καθ' ἣν οἱ ὀπῶλαι ἔψηφον ἐπὶ τῶν καφαλῶν σκάφας, ὡς ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ τῶν Παναθηναίων ἑορτῇ οἱ μέτοικοι· ἴδε σκαφηφορῶ· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐποιέθη τοῦ Ἡσυχ. γλῶσσα φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἄσχετος πρὸς τὸ κάφα καὶ τὸ καφάσιος).

Καφάζω, «καφάζειν γελᾶν» Ἡσυχ.

Καφά-, θωρ. ὁ· κηφὴν Ἡσυχ.

Καφαραβίς, ἡ· πόλ. τῆς Ἰδουμαίας Ἰωσ.

Καφαρεκχώ, ἡ· χωρίον ἐν Γαλιλαίᾳ Ἰωσ.

Κάφαυρος· υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς νύμφης Τριτωνίδος Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1496.

Καφέω· ἴδε κεκαφηώς.

Καφηρεύς -έως, ὁ· μεσημβρ. ἀκρωτ. τῆς Εὐβοίας· Ἡρ. - πέτραι, ἄκραι Καφηρίδες, Καφήρεος Εὐρ. Ἑλ. 1130· «Καφηρεὺς πέτρη» Ἀνθ. 9, 429.

Καφισίας -ου· αὐλητὴς τις Πλουτ.

Καφισιάδας· Ὀρχομένιός τις, Ἐπιγρ.

Κάφις -ιδος καὶ Κάφις· Φωκεύς τις, Ἐπιγρ.

Κηφισός, θωρ. ὁ· Κηφισός.

Κάφας, ὁ· ἴδε κάπος.

Κηφουρά, ἡ· ἡ κοιν. λεγομένη κάμφορα κατὰ τὸ νεολατ. camphora· εἶνε λευκὴ ῥητινώδης ὕλη ἔχουσα βαρεῖαν ὀσμὴν καὶ λαμβάνεται ἐκ τοῦ ἐν Ἰνδίᾳ καὶ Ἰαπωνίᾳ δένδρου, ὅπερ κατὰ Λιν. καλεῖται laurus camphora· τὸ σανσκρ. ὀν. τῆς ῥητίνης Karpûra· τὸ δὲ Ἀραβοπερσικὸν Kâfûr, μτγν. ἰατρ.

Καφύαι, καί, Καφυαί, ῶν, αἱ· πόλ. Ἀρκαδίας Πολυβ. κάτ. Καφυεῖς -έων Στραβ. καί, Καφυᾶται, αὐτ. ἰδίῳ· Καφυατικός, 3, Παυσ.

Καφώ· γυν. ὀν. Ἐπιγρ.

Καφώρη· ἡ θήλεια ἀλώπηξ, ἥτις καὶ ἀκαφώρη λέγεται· ἴδε Συνέσιον ἐν Ἀλλ. 1, Ζ, 7, 47.

Καχάγαι, οἱ· Σκυθικὴ τις φυλὴ Πτολ.

Καχάζω, τὸ μὲν καχάζω γίνεται ἐκ τοῦ φυσικοῦ φθόγγου, ὡ, ῥίζης, κα καὶ δι' ἀναδιπλώσεως καχά- «καχά, καχάζω, καὶ σημαίνει κυρ. γελῶν ἠχῶ μὲν τὸν φθόγγον κά, κά, κά κατ' ἐπανάληψιν· διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἑρμηνεύεται ἀθρόως γελῶ· τὸ δὲ καγγάζω γίνεται μὲν ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζ. κα, ἀλλὰ διὰ βιαφθογγίσεως κα- καὶ ἀναδιπλώσεως καὶ τροπῆς τοῦ δευτέρου κ εἰς χ = καχ-χάζω (ὁμοίως καὶ τὸ ἡμετ. κα κα-ίζω, ἄνευ ὅμως τροπῆς τοῦ δευτέρου κ εἰς χ) θωρ. μιλ. καχαξῶ Θεοκρ. 5, 142· «καχάζων» Ἀριστ. Ἰκκλ. 849, Ἀνακρ. 31, 29. Σοφ. Αἰ. 198· παράμτγν. Λουκ. Ἥρωτ. 23, (ἐπί τινι) ἐπ. διαλ. 6, 3, cachinari.

Καχάλης, ὁ· ποτ. Φωκίδος Παυσ.

Καχασμός, ὁ· ἐκχυτὸς γέλως, ἀρχ. λεξ. κοιν. κακνάκισμα Ἀριστ. νεφ. 1072, ἔνθα ὅμως ὑπάρχει καὶ γρ. κιχλισμός· οἱ μτγν. ἐγχουσι, καγχασμός Πολυδ. 6, 199.

Καχ-εκτέω· εἰμὶ καχέκτης, εὑρίσκομαι εἰς κακὴν σωματικὴν κατάστασιν ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν, ἀντίθ. τῷ εὐεκτέω· ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν Πολυδ. 2, 6, 14· καὶ μτφ. «καχεκτοῦντες ταῖς ψυχαῖς», 20, 7, «ἐπὶ τῆς κατατάσεως τῆς πολιτείας, 20, 4, 1, καίμεγ.

Καχ-έκτημα, τό· καχεξία, μτγν.

Καχ-έκτης, ὁ· ὁ κακῶς ἔχει, ὁ εἰς κακὴν σωματικὴν κατάστασιν εὑρισκόμενος ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν, ἀντίθ. τῷ ὑγιαίνων Πολυδ. 18, 15, 12· ἐπὶ τῆς διανοίας, κακόνους, δυσμενής, μετὰ τοῦ στασιώδης, 1, 68, 10.

Καχ-εκτικός, 3· ὁ πάσχων ὑπὸ καχεξίας, ὁ κακῶς τὰ σῶμα ἔχων «διαθέσεις καχεκτικαὶ ὀφθαλμιῶν» Γαλην. καὶ ἄλλ. ἰατρ.

Καχ-ελκής, 2· ὁ ἔχων κακόν, δυσίατον ἕλκος Ἱπποκρ.

Καχ-εξία, ἡ· κακὴ ἕξις, κατάστασις τοῦ σώματος καὶ τῆς ὑγείας· σωμάτων, ἀντίθ. τῷ εὐεξία Πλατ. Γοργ. 450 καὶ μτγν. ἰατρ. - μτφ. κακόνοια, δυσμένεια Διφιλ. ἐν Ἀθην. 6, 254· «καὶ ῥαθυμίαι» Πολυβ 5, 87, 3.

Καχ-έσπερος, 2· ὁ κακὴν - καὶ στασιώδη ἑσπέραν ἔχων, ἢ ἀποβλέπων εἰς αὐτὴν Ἐτ. Γουδ. σ. 306, 42.

Καχ-εταιρεία, ἡ· κακὴ ἑταιρία, σχέσις μὲ κακοὺς ἑταίρους Θεογν. 1171.

Καχ-ήμερος, 2· ὁ κακὰς ἡμέρας ἔχων, ὁ ἀθλίως ζῶν, ἀντίθ. τῷ καλήμερος Παλλαδ. 143 (9, 508).

Κάχης -ητος, ὁ· κοτ. Βιθυνίας Δ. Σικ.

Καχλάζω (βίζ. χλαδ. κα-χλάδ-ω = καχλάζω)· φοφῶ, τρύζω Ἡσυχ. κυρίως λέγεται ἐπὶ τοῦ βρασμοῦ τοῦ κύματος, ὅταν θραυσθῇ εἰς τὴν ἀκτὴν ὕστερον ἀφρίζῃ καὶ κοχλαζίζῃ ὡς τὸ ζέον ὕδωρ, βράζω, χυλακῶ, ἀφρίζω· «κῦμα περιξ ἀφρὸν πολὺν καχλάζον» Εὐρ. Ἱππ. 1211· «καχλάζοντος ἀνέκτυε κύματος ἀχνην» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 570· «κύματα δουνᾶ καχλάζοντα» Θεοκρ. 6, 11· «φιάλαν ἔνδον καχλάζουσαν δρόσῳ ἀμπέλου» Πινδ. Ὀλ. 7, 2· τὸ κλύζων προσπίπτων τῇ ἀκτῇ καχλάζει· Δ. Σικ. 3, 44· ἐπὶ τῆς βροχῆς Λυκοφρ. 80· μτφ. «κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν ὄχλου μολόφων ἀνδρῶν καχλάζει» Αἰσχ. Ἑπτ. 109, Δ. Ἀλ. περὶ δεισ. Δημ. 28, ἐπὶ τοῦ λόγου.

Καχλαίνω, ἰσφαλ. ἀντὶ τοῦ καλχαίνω.

Κάχλασμα, τό· τὸ καχλάζειν, βράσμα, ἄρρισμα, καχλάκισμα, ἀρχ. λεξ.

Καχλασμός, ὁ· τῷ προηγ. μτγν.

Κάχληξ -ηκος, ὁ· τὸ πετράδι τὸ εὑρισκόμενον εἰς τὴν παραλίαν τῆς θαλάσσης, καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, κοιν. καχλάδι· περιληπτ. Θουκ. 4, 26· «διαῤῥώμενος τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἕπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ», «ποτάμιοι κάχληκες» Στραβ. 4, 182· καὶ χλακες ἐν Σχολ. Θεοκρ. 6, 12· πρβλ. κάχλαξ.

Καχ-ομιλία, ἡ· ἴδε κακομιλία Φιλωδ. 3, 43.

Καχ-ορμισία, ἡ· τὸ νὰ ἵστανται τὰ πλοῖα ἀραγμένα ἐν τῷ λιμένι καὶ διὰ νηνεμίαν νὰ μὴ δύνανται νὰ ταξειδεύσῃ· «ἀ λυπηρὰ δεινὰ καχορμισίης» Ἀντιπ. Θεσσ. 49 (7, 0[illegible]).

Καχοῦρα, ἡ· πόλ. τῆς μεγάλ. Ἀρμενίας· Πτολ.

Καχρυδίας, ὁ· καχρυδίας· πυρός· εἶδος σίτου, ὅστις ὁμοιάζει περὶς τὴν φριδὴν Θεόφρ. - ἔρτος = ἄρτος κατεσκευασμένος ἐκ πεπρυγμένων κριθῶν Πολυδ. 6, 33, 72.

Καχρύδιον, τό· ὑποκ. ταῦ κάχρυς, πεφρυγμένη κριθή, καταχρ. ὅτι καὶ πᾶν πεφρυγμένον Ησυχ. Ἀριστοτ. προβλ. 20, 8.

Καχρυδίων· κεραμεύς τις, Ἐπιγρ. Νικ.

Καχρυδεις, εσσα, εν· ὅμοιος πρὸς κάχρυν

Κάχρυς -υος, ἡ (ἡ γραφὴ κάχγρυς εἶνε ἐσφαλ.)· πεφρυγμένη κριθή Ἀριστ. νεφ. 1358. «φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς τοῖς κύβδεσιν» Πλουτ. Σολ. 25· «ὥσπερ κάχρυσι δνίδιον εὐωχημένον» Ἀριστ. σφ. 1304· κάχρυς καλεῖται ὁ καρπὸς τῆς λιβανωτίδος, τοῦ καινῶς λεγομένου δενδρολιβάνου Διοσκ. 3, 87· καὶ οἱ καρποὶ ὁλνδρων τινῶν Θεοφρ. 3, 5, 5 (κά-χρ-υς, ἐκ τῆς βίζ. κα(ρ), δι' ἀναπλώσεως, τροπῆς καὶ ἀποκοπῆς τοῦ δευτέρου μέρους τῆς ἀναδιπλώσεως, κά(ρ)χ(α)ρ-υς ἡ βίζα κα(ρ) σημαίνει, στερεάν, σκληρόν, τραχύ).

Κάχρυ-φόρος 2· ὁ φέρων κάχρυς, καρποὺς, Νικ. θηρ. 850.

Καχρυ-ώδης, 2· καχρύδεις, ὁμοιος τῇ κάχρυϊ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 12, 8.

Κάχ-υπο-νόητος, 2· τῷ ἐπομ. Πολυδ.

Κάχ-υπό-νοος, συνηρ. -νους, 2· καχύποπτος.

Κάχ-υπ-οπτεύω· ὑποπτεύω κακά Πυθ.

Κάχ-υπ-όπτης, ὁ· καχύποπτος Εὐστ.

Κάχ-ύπ-οπτος, 2· ὁ ὑποπτεύων κακά, ὁ περὶ πάντων ἔχων ὑποψίας μὴ κακῶς ἀποβαίνῃ, ὃ τὰ πάντα φοβούμενος Ἀριστ. ἀποσπ. 627, Πλ. πολιτ. 3, 409, sumpicionsus. ἐπίρρ. -τως Εὐστ.

Κάχ-υπο-τοπίομαι· ὑποπτεύω κακά Ἀριστ. βατρ. 956, ἔνθα νῦν κεχωρισμένως ἀναγιν. «κάχ' ὑποτοπίεσθαι».

Κάχ-υπό-τοπος, 2· καχύποπτος, κατὰ τὰ ἄριστα τῶν ἀντιγρ. ἀντὶ καχυπόπτης Πλατ. Φίδ. 240.

Κάχ-υπ-οψία, ἡ· κακὴ ὑποψία, μτγν.

Κάψα, ἡ· πόλ. Μακεδονίας, κάτ. Καψάτος, 3.

Κάψα, ἡ· κίστη, θήκη, ἀρχ. λεξ.

Καψάκης, ὁ· τῷ προηγ. παρὰ τοῖς Ο'. ἀγγεῖον ξύλου, παρ' ἡμῖν ὄδατος καὶ λέγεται ὀδυτέρως, τὸ ἀσφάκι ὡς τὸ ἑπόμενον.

Καψάκιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. Ἡσυχ. «γλωσσόκομον».

Καψ-ώριτιον, τό· λέξ. τῆς μέσ. κωμῳδ. ἧτις ἀποτίθεται ὑπὸ Πολυδ. 7, 71 διὰ τῆς λατ. σουΐδαριον, sudarium· εἶνε λοιπὸν εἶδος μανδηλίου χρησίμου εἰς τὸν ἱδρῶτα καθ' Ησυχ. «εἶδος χιτωνίσκου».

Καψι-κήδαλος, ἡ· κίδαλος· ἐγκαφικίδαλος Ησυχ.

Κάψις, ἡ· τὸ κάπτειν, χάφτειν· «ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπάσει πίνει· οὔτε λάψας, ἀλλὰ κάψει»· οὔτε καταιδάζει τὸ ὕδωρ ὡς ὁ ἄνθρωπος, οὔτε ὡς ὁ σκύλος (λάπτει), ἀλλὰ τὸ χάπτει Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 6.

Κάω, ἀττ.=καίω.

Κάων -ωνος· ἄνδρ. ὄν. Σρυτδ.

Κβ, πρὸ φων. κίν. μόρ. ἐγκλ. εὔχρ. μάν. εἰς τὴν ἐπ. αἰνλ. καὶ ὄωρ. διάλ. (κέν-κά), ἐν ᾧ τὸ ἄν μόν. εἰς τὴν ἰωνικὴν καὶ ἀττικὴν εἶνε ὅμως τὸ κὲν καὶ ἂν ἐντελῶς ταὐτὰ κατά τι σημαίαν καὶ χρῆσιν καὶ διὰ τοῦτο ζῶσι ὅσα ἄνω περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἂν ἐγράψηπαν. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἐτυμ. ἴδε Hartung, Lehre von den Partikeln κλ. τομ. 2, κεφ. 10, σ. 216 καὶ ἑξ. περὶ δὲ τῆς σημ. καὶ χρήσεως τοῦ κὲ καὶ ἂν Baumlein, über die griechischen Modi κλ. σ. 63.

Κιάδας, ὁ· ἴδε κναιάδας, ἀρχ. λεξ.

Κία, ἡ· κίων Πλιν.

Κιάδης -ου· Τροιζήνιός τις Ἰλ.

Κιάζω (ῥίζα, σκε (ἐκ τῆς σκα, ὅτ' ἀποκοπ. κε, κε-άζω)· σχίζω, χωρίζω, θραύω· «κίασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ» Ὀδ. ξ, 418· «κίασε δ' ὀστέα λευκὰ (τὸ θόρυ)» Ἰλ. π, 347· «ἡ (κεφαλὴ) δ' ἀνδιχα πᾶσα κιάσθη», υ, 388· «νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλασε καὶ κίασε» Ὀδ. ε, 132, Ὀρφ. Ἀργ. 847· «οὐρανὸν κεκιασμένον εὐρεῖ κύκλῳ» Ἀραγ. 475, θραύω Νικ. θηρ. 611.

Κίαθοι, οἱ· βοηθοὶ Ησυχ.

Κιαίνω· κιάζω, μτγν.

Κιάνωθος, ἡ· εἶδος ἀκάνθης Θεοφρ.

Κίαρ, τό· καρδία, ὁ μὲν ἀχνμ. κίαρ εἶνε τῶν τραγ, καὶ λυρ. ποιητῶν, (ἐκ τοῦ κιρδ, κίαρ), ὁ δὲ κὴρ (ἐκ τοῦ καρδ. καὶ οὐχὶ ἐκ συναίρ. τοῦ κέαρ) τῶν ἐπ. ἀττ. τὸ καρδία, ἰων. καρδίη καὶ π. κραδίη, κραδίη· - συνηθ. μτφ. «ἐμὸν κίαρ οὔ ποτε φάσει» Πινδ. Ν. 7, 102· «ἐμὸν κίαρ οὔ γεύεται ὕμνων» Ι. 4, 22· «κίαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖ» Αἰσχ. Πρ. 184· «ἠλιγόνυθην, ἀγύιαθεν κίαρ, 21ο, 390· «ἰυγμοῖσι βάσκεται κίαρ», Χο. 26, Σοφ. Οἰ. Κ. 161, Εὐρ. Μηδ. 911· τὴν γεν. κίαρος ἔπλασεν ὁ Ἀρκὰδ. σ. 128, 18.

Κίαρνα, τά· σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκυτικὰ Ησυχ.

Κίας, -α, ὁ, ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν γραμ. πρὸς παραγ. τοῦ πατρων. Κιάδης Ἰλ. τ, 847· ἴδε Β. Ἀν. σ. 1183.

Κιάσματα, τά· κλάσματα, ῥήγματα, διαῤῥήγματα Ησυχ.

Κεβαλή, ἡ· κεφαλὴ Ησυχ. Τὸ ὄνομα εἶνε Μακεδονικόν, διότι αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ δασέος φ εἶχον τὸ μέσον β εἰς τινας λέξ. λέγοντες Βίλιππας, Περενίκη, βαλακρὸς ἀντὶ τῶν Φίλιππος, Φερενίκη φαλακρὸς, ἴδ. Stürz περὶ Ἀλέξ. καὶ Μακεδ. διαλέκτου σ. 28. Καλλιμ. ἀποσπ. 140· Σχολ. Νικ. ἀλ. 433· καὶ ἀποκοπὴν τὸ κεβαλὴ γίνεται κέβλη Μ Ἐτ. 195, 39.

Κεβαλίνας, ὁ· ὄν. κύρ. Μακεδονικὸν ἀντὶ τοῦ Κεφαλίνος Δ. Σικ. 17, 79.

Κέβαλος· ἄνδρ. ὄν. ἀντὶ Κέφαλος Δ. Σικ.

Κέβης, -ητος· Θηβαῖος φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλατ. ἐν Φαιδ. καὶ ἔτεροι. 13, σ. 368, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 48.

Κεβλήτης· λίγμπτιός τις Δ. Σικ.

Κεβλή -γενος, 2· ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον, σπέρμα, ἰχώρ· οὕτω καλεῖται ἡ μῆλων ἐν Νικ. ἀλ. 433. Κατὰ δὲ τὸν Σχολ. καὶ ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐκαλεῖτο ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς κρυφορηθεῖσα.

Κεβλήνη, ἡ· ἡ ὀρίγανος Ησυχ.

Κεβλή-πυρις, ἡ· πτηνόν τι παρ' Ἀριστ. ὄρν. 303 καλεῖται οὕτω, διότι εἶχε πυρρὰν κεφαλήν· διὰ τοῦτο τάσσεται μεταξὺ τοῦ ἐ-, ρυθρόπους καὶ τοῦ πορφυρίς.

Κέβλος· κυνοκέφαλος· – κῆπος Ἡσυχ. Τὸ δὲ κῆπος τοῦτο ἑρμηνεύει ὁ αὐτὸς Ἡσυχ. ἐν λ. «κῆπος· ζῷον ὅμοιον πιθήκῳ»· εἶνε λοιπὸν ὁ κέβλος εἶδος πιθήκου· ἴσ. ὁ παρ' Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 8 κῆβος, simia cynomolgus.

Κεβραντται, οἱ· λαός τις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας Στ. Βυζ.

Κεβρήν, -ηνος, ἡ· πόλ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολίδος Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 17· καί, Κεβρηνή, Στραβ. 13, σ. 596 Κεβρηνία ἡ, χώρα Στραβ. κάτ. Κεβρήνιοι καὶ Κεβρηναὶ καὶ Κεβρηνεῖς, Στ. Βυζ.

Κεβριόνης· 1) ὄν. Γίγαντος Ἰλ. 2) ὄν. πτηνοῦ Ἀριστ. ὄρν. 553.

Κέγκλος, ὁ· εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ Σουΐδ.

Κέγχρα, ἡ· κέγχρος Σχολ. Ἀριστ. σφ. 91.

Κεγχρ-αλέτης, ὁ· ὁ ἀλίθων κέγχρον Γαλην.

Κεγχραμιδ-ώδης, 2· ὅστις εἶνε ἐκ τοῦ εἴδους ἢ ἔχει τὴν ὄψιν τῆς κεγχραμίδος Θεόφρ.

Κεγχραμίς, -ίδος, ἡ· ὁ κόκκος ἢ τὸ σπερμάτιον τῶν σύκων Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 18, 4, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 17. Κατὰ δὲ Σουΐδ. καὶ οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν.

Κέγχραμις, ὁ· τεχνίτης τις Πλιν.

Κεγχρανο-πώλης, ὁ· τραγηματοπώλης Ἡσυχ.

Κεγχρεαί, καί, Κεγχρέαι, αἱ· 1) πόλ. Τρῳάδος Στ. Βυζ. 2) πόλ. Ἀργολίδος Στραβ. 3) πόλ. Ἰταλίας Στ. Βυζ. 4) πόλ. καὶ ἐπίνειον Κορίνθου ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ Θουκ. «ἐκ τῶν Κεγχρειῶν» (καὶ ἑτέρα γραφ. ἀρίστου ἀντιγράφου, Κεγχρεῶν), αἰτ. Κεγχρειάς 8, 20 καὶ ἄλλ. γραφ. Κεγχρέας ἐπίρ. Κεγχρέαθεν = ἐκ τῶν Κεγχρεῶν Θεμιστ. Ἐπιστολ. κάτ. Κεγχρεάτης, ὁ, καὶ «Κέγχρειος Ποσειδῶν» Στ. Βυζ.

Κέγχρειον, τό· κέγχρος, μόν. ἐν τῇ δοτ. κεγχρείοιαιν Ἄρατ. 986.

Κεγχρεών -ῶνος, ὁ· «τόπος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ὅπου ἐκαθαίρετο ἡ ἀργυρῖτις κέγχρος καὶ ἄμμος ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρείων ἀναφερομένη» Β. Ἀν. σ. 271, 23, Δημ. 37, 27.

Κεγχριατος, 3· ἴσος μὲ κέγχρον Λουκ. Ἰκαρ. 18.

Κεγχρίας, ὁ, δηλ. ἔρπης· 1) ὅμοιας τὴν ὄψιν μὲ κέγχρον Γαλην. 2) ὄφις τις· πρβλ. κεγχρίς, κεγχριδίας, κεγχρίνης.

Κεγχριδίας, ὁ· τῷ προηγ. Διοσκ.

Κεγχρίδιον, τό· σπερμάτιον ὅμοιον κέγχρῳ Ἡσυχ.

Κεγχρίνης, ὁ· κεγχρίας Νικ. θηρ. 463.

Κέγχρινος, 3· ὁ ἐκ κέγχρου κατεσκευασμένος· – ἔλαιον Διοσκ. 5, 5· «κεγχρίνη τὸ ἐκ κέγχρου ἔψημα» Ἡσυχ.

Κεγχρίς, -ίδος, ἡ· 1) κεγχριδίας, δηλ. ὄφις, ἀρχ. λεξ. 2) εἶδος ἱέρακος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 17· 6, 1, κατὰ Δίν. Falco tinnunculus· ἴδε κίρκνη· 3) κέγχρος Ἱπποκρ.

Κεγχρίτης· λίθος, τοῦ ὁποίου συντριβομένου οἱ κόκκοι ὁμοιάζουσι πρὸς κέγχρον Πλιν. Ἱ. Φ. 37, 11, 73.

Κεγχρο-βόλος, ὁ· ὁ βάλλων, ῥίπτων, σπείρων κέγχρους, ὄνομα πλαστὸν λαοῦ τινος Λουκ. ἁλ. ἰστ. 1, 13.

Κεγχρο-ειδής, 2· ὅμοιος κέγχρῳ Ἀθην. 11, 475δ.

Κέγχρος, ὁ, καὶ μτγν. ἡ· τὸ κεχρί, panicum italicum ἢ miliaceum τοῦ Λιν. «εἶδος βοτάνης καὶ σπερμάτιον μελίνῃ ἐμφερές» Ἡσυχ. Ἡσ. ἀσπ. 398· «σπείρουσι καὶ φακοὺς καὶ κέγχρους» Ἡρ. 4, 17· τὸ σπέρμα «σπέρμα ὅσαν κέγχρος τὸ μέγεθος», 3, 100· ἐν γέν. πᾶν τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὸ κεχρί, ἡ γονὴ τῶν ἰχθύων, τὰ ᾠάρια Ἡρ. 2, 93· ἐπὶ χρυσοῦ κεντήματος φυρεμάτων Ἀθην. 12, 526. Κατὰ Μοῖρ. Ἑλληνικῶς ἀντὶ ταῦ πασπάλη πρὸς ἔκφρ. τῶν ἐλαχίστων ἀντικειμ. εἶδος ὄφεως κεγχρίας, Διοσκ. 7, 16· – εἶδος ἀδάμαντος κληθέντος ἐκ ταῦ μεγέθους του Πλιν. 37, 4.

Κεγχρο-φόρος, 2· χώρα φέρουσα, παράγουσα κέγχρον Στραβ. 5, 218.

Κεγχρώδης, 2· κεγχροειδής.

Κεγχρώματα, τά· μόν. ἐν Εὐρ. Φοιν. 1400 «αὐ προσήγων ἀσπίδων κεγχρώμασιν ὀφθαλμὸν ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι ὄφιν», ὁ μὲν Ἡσυχ. ἑρμηνεύει «ταῖς περιφερείαις καὶ τοῖς καταστρώμασι» δηλ. τῆς ἀσπίδος· ἄλλοι ἐν λαμβ. αὐτὰ ὡς μικροὺς χρυσοῦς ἥλους, οἵτινες ἦτο κεκοσμημένη ἡ ζώνη τῆς ἀσπίδος· ἄλλοι ἀντὶ μικρῶν ὀπῶν καὶ ἄλλοι ἄλλα.

Κίγχρων -ωνος, ὁ· ὄν. ἀνέμου πνέοντος κατὰ τὴν Φασιανῶν χώραν ἐν Κολχίδι Ἱπποκρ. α. 290, 22.

Κεγχρωτός, 3· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κέγχρου, μτγν.

Κεδαίω, π = τῷ ἑπομ. «ἐμελλον... μελήσειν κεδαιόμενος ὑανέτοιθαι» Ἀπολ. Ῥ. 2, 626.

Κεδάζω ἢ κεδάννυμι (ῥιζ. σχεδ. κεδ. πρβλ. σκεδάννυμι, ὁ ἐν. μόν. ἐν μετχ. «κεδαννύμενον» Ἀγαθ. 5 5, 276, εὔχρ. δὲ μόν. ἐν ἀορ. = διασκορπίζω, συνήθ. ἐπὶ τῶν τάξεων τῶν πολεμιστῶν· «θεὸς ἐκέδασσεν Ἀχαιούς» Ὀδ. ξ, 242· «Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας» Ἰλ. ρ, 285· «ἔμειναν ἀθρόοι οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν», π, 306· καὶ ἐπὶ ἀφύκτων «ἐκέδασσε μάρρας ἐκέδασε γεφύρας» Ἰλ. ι, 88.

Κέδασα -ης, ἡ καὶ Κέδασαι -ῶν, αἱ, καὶ Βεδάσιη, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης Ἰωσ.

Κεδίκιος, ἢ Καιδίκιος, ὁ· ὄν. ῥωμ. Caedicius.

Κεδάω· τῷ προηγ. μόν. Ἡσυχ. «κεδάται· σκεδάννυται».

Κέδματα, τά· λέξ. Ἱπποκρ 3, σ. 609. (Ἐν ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει ἐν λεξ. Ἱπποκρ. ὡς ἑξῆς· «κέδματα τὰ εἰς τὰ σκέλη κατασκήπτοντα ῥεύματα καὶ μάλιστα γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν ὀρθὴν διάρθωσιν, ἥτις ἐστὶ κατ' ἰσχίον» καὶ χρονιώτεραι διαθέσεις νοσώδεις περὶ τὰ ἄρθρα» Ἡσυχ.

Κεδμάτ ώδης, 2· ὅμοιος τοῖς κέδμασιν, ὁ ὑπὸ κεδμάτων κατεχόμενος, ἰατρ.

Κέδνιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κεδ-νός, 3 (ῥιζ. καδ καὶ κεδ 60. κήδω, κῆδος, κηδεσ-τής, κηδεύω, κηδεμών)· 1) φρονιστικός, ἐπιστρεπτικός, ἱκανός, συνετός, ἀγαθός· ἐπὶ προσώπ. οὕτω καλεῖ ὁ Εὔμαιος

τὸν Ὀδυσσέα· «κεδνὸς ἄναξ» Ὀδ. ξ, 170· ἐπὶ τῶν γονέων - τοκῆες Ἰλ. ρ, 28· - μήτηρ Ὀδ. κ, 8· - ἄλοχος α, 432· - ἀμφίπολος, α, 335· καὶ ἐν τῇ φράσει «κεδνὰ ἰδυῖα», ἥτις λέγεται περὶ τῆς Εὐρυκλείας ὡς πιστῶς ἐκτελούσης πάντοτε τὰ καθήκοντα αὐτῆς, 428· καὶ ἐπὶ τῆς συζύγου, υ, 57· - ἐν δὲ τῇ φράσει «οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν», ἔχει παθ. σημ.=περὶ ὧν λίαν ἐφρόντιζε καὶ οὓς ἠγάπα Ἰλ. ι, 586· ὡς «κηδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε» Ὀδ. κ, 225· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον π. «παρθενικὴν δὲ γαμεῖν ἐνὶ ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς» Ἡσ. ἔρ. 697· - ἐν γέν. τίμιος, ἄξιος· - χάρις Πινδ. Ὀ. 8, 80· καὶ τραγ. «οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα» Σοφ. Αἰ. 648· «κεδνὰ βουλεύματα» = συνετά Αἰσχ. Περσ. 168· «φρονεῖδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον θώμιθα», 138· «πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω», Ἀγ. 634· «βαρβάρου δρᾶν τι κεδνόν» Εὐρ. Ἰ. Α 371.

Κεδρία, ἡ, δι. γρ. ἀντὶ κεδρία, Ἰατρ.

Κεδρίαι, αἱ· πόλ. Καρίας, κάτ. Κεδριάτης καὶ Κεδράτος, ὁ, 3, Στ. Βυζ.

Κεδριάτις -ιδος, ἡ· ἡ Ἄρτεμις, ἧς τὸ ξόανον ἐκ κέδρου κατεσκεύαστο Παυσ. 8, 13, 2.

Κεδρίπαλτις, ἡ· πόλ. Θράκης Ἀριστοτ.

Κέδρ-έλαιον, τό· κεδρόλαδον, ἔλαιον ἐκ κέδρου Διοσκ.

Κέδρ-ελάτη, ἡ· κέδρος μεγάλη ὁμοία πρὸς τὴν ἐλάτην Διοσκ. καὶ μτγν.

Κεδρία, ἡ· ῥητίνη ἐκ κέδρου Ἱππ. 2, 87, Δ. Σικ. 1, 91.

Κεδρίνεος· τῷ ἑπομ. -πίσσα Νικ. ἀλ. 488.

Κέδρινος, 3· ὁ ἐκ ξύλου τῆς κέδρου κατεσκευασμένος· - θάλαμος Ἰλ. ω, 192· - δόμοι Εὐρ. Ἄλκ. 158· - ξύλα Δ. Σικ. 19, 58· ξυλεία Παλυβ. 13, 5, 11· «τὸ κέδρινον» δηλ. ἔλαιον Ἱππιατρ. πρβλ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ 7, 3· ἔτι, κέδρινος οἶνος» = κεδρίτης Διοσκ.

Κέδριον, τό· κεδρέλαιον. Διοσκ. παρ' Ἀθην. 3, 81, «κεδρίων» = κιτρίων, καὶ Σχολ. Νικ. ἀλ. 118 τὰ κεδρία = ῥήγματα τῆς κέδρου.

Κεδρίς, -ίδος, ἡ· ὁ καρπὸς τῆς κέδρου Διοσκ. 1, 106, καὶ Γαλην.

Κέδριτας, ὁ· ποτ. Κρήτης Διόνυσ.

Κεδρίτης, οἶνος· ὁ διὰ τῶν κεδρίδων κατασκευαζόμενος Διοσκ.

Κέδρον, τό· ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, μτγν. Κατὰ Ματρ. τὸ δένδρον οὕτω ἀττικῶς, Ἑλληνικῶς δὲ ἡ κέδρος.

Κέδροπα, τά· δάπρια Πανχ. κατὰ Ἑρωτιαν. ἄτε. χέδροπα.

Κέδρος, ἡ· 1) τὸ γνωστὸν δένδρον, ὅπερ ἡμεῖς ἀρσενικῶς ὁ κέδρος λέγομεν· ἔνεκα τῆς καλῆς ὁσμῆς ἐκαίοντο ξύλα ἐξ αὐτοῦ κοπτόμενα Ὀδ. ε, 60, ὁ Ἡρ. 2, 87· μνημονεύει τοῦ ἀπὸ κέδρου ἐλαίφατος» καὶ συνάπτει «κυπάρισσος καὶ λίβανος», ἀ, 75· πρβλ. Ἀθην. 3, 84· (δὲ καὶ κέδρον· 2) ὅ,τι ἐκ τοῦ ξύλου, κέδρου κατασκευάζεται, θήκη Εὐρ. Ἄλκ. 366· - κιβώτιον Θεοκρ. 7, 81· «κέδρῳ ἀλείφειν» = μὲ κεδρέλαιον Λουκ. πρ. ἀπαιδ. 16. Κέδρο-χαρής, 2· ὁ ἐπὶ ταῖς κέδροις χαίρων Μανεθ. 4, 191.

Κεδρόω· ἀλείφω τι μὲ κεδρέλαιον Ποσειδων. ἐν Στραβ. 4, 198, Δ. Σικ. 5, 20.

Κεδρών -ῶνος, ὁ· δάσος ἐκ κέδρων, μτγν.

Κεδρωσία, ἡ· Γεδρωσία.

Κέδρωσσοι, οἱ· ἔθνος πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης τὸ ἐθνικόν, Κεδρωσσεῖς, οἱ, Στ. Βυζ.

Κέδρωτις -ιος, ἡ· λευκάμπελος Διοσκ.

Κεδρωτός, 3· ὁ ἐκ ξύλου τῆς κέδρου κατεσκευασμένος Εὐρ. Ὀρ. 1511, καὶ μτγν.

Κέεσθαι, κέεται, ἰων. = κεῖσθαι, κεῖται.

Κέδηγος, ὁ· ὄν. ῥωμ. Cethegus, ὡς παράνυμον τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων Πλουτ.

Κειάμενος, κείαντες μετχ. ἀορ. τοῦ καίω.

Κειθεν, ἰων. καὶ ἑπ. = ἐκεῖθεν· «κεῖθεν ἐλαύνεται» Ἰλ. φ, 62· «ἀπώσατο» Ὀδ. ν, 276, μτγν. π. καὶ Ἡρ.

Κειθι, ἰων. καὶ ἑπ. = ἐκεῖθι· «εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος» Ἰλ. χ, 402, Πινδ. Ν. 9, 11, μτγν. π. καὶ Ἡρ.

Κείλων -ωνος· ὄν. ἀνδρ. ῥωμ. Cilo, ὅπατος τῷ 204 μ. Χ. Ἐπιγρ.

Κεῖμαι, (κεῖ-μαι), κεῖσαι καὶ, κεῖαι Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. 254, κεῖται, ἰων. κέεται Ἡρ. καὶ παρὰ Λουκ. περὶ τῆς Συρ. θεοῦ ἔτι, κέεται κεῖνται, ἑπ. καὶ ἰων. (κέαται) καὶ κέαται Ἰλ. π, 24, καὶ συχνὰ κέονται Ὀδ. κ. 232, Ἰλ. χ, 510· - ὑποτ. κέωμαι, κέηται, τ, 32, Ὀδ. δ, 102, ἔνθα ὁ Βαύτμανν κεῖται γράφ. ὡς ἀρχ. τύπ. ὑποτ. ἀπαρ. κεῖσθαι, ἰων. κέεσθαι· Ἱππογρ. μετχ. κείμενος, παρατ. ἐκείμην, ἔκειτο, καὶ, κεῖτο, Ὅμ. καὶ, κέσκετο Ὀδ. φ, 41· ἔκειντο, κέατο Ἰλ. λ, 192, καί, κέατο Ἰλ. ν. 763, μελ. κείσομαι, θωρ. κειτεῦμαι Θεοκρ. 3, 53· Κοίτομαι, ἐπὶ ἀνθρώπ. καὶ ζῴων καὶ ἐπὶ ἀφύτ. ἀντικειμένων, α) εἶμαι πλαγιασμένος, κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, ὅμ. καὶ οἱ μετὰ ταῦτα· ἔτι, σχολάζω, ἀπραγμονῶ, ἀργῶ, Ἰλ. δ, 688 β') εἶμαι κατάκοιτος ἐξ ἀδυναμίας, ἀσθενείας, ἕλκους, τραύματος, δ, 721, Ὀδ ε, 457, θ, 537, λ, 659· γ) κεῖμαι νεκρός, συχνὰ παρ' Ὅμ. ἔτι κεῖμαι ἐν τῷ τάφῳ, εἶμαι τεθαμμένος ἢ ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν ἁπλῶς κοιτόμαι (πχ. «ἂς μὴ τὸν βαρύνῃ ὁ λόγος μου ἐκεῖ ὅπου κοιτεται·=ἐν τῷ τάφῳ)· «κεῖται θανὼν» Αἰσχ. Περσ. 317· «κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷ δι» Ἀγ. 1471· «ἐν ταὐτῷ τάφῳ κεῖσαι», Χο 882· «κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ» Σοφ. Ἀντ. 1225· «νεοσφαγὴς κεῖται» Αἴ. 883· «κεῖται παρ' Ἀΐδῃ Πάλυδος», Οἰ. τ. 972· «ἐν Ἅιδου κείμενος», Ἰλ. 455· - ἐν Ταρτάρῳ Ἡσ. Θ. 1, 15· «οἱ μὲν ἐν χωσταῖς τάφοις κεῖνται πεσόντες» Εὐρ. Ῥησ. 415, Ἡρ. 1, 67, Πλατ. Μενέξ. 242, καὶ μτγν. πρβλ. Ἡρωδ. 2, 1, 19· 7, 5, 15· - Ἔτι εἶμαι ἐρριμμένος, ξαπλωμένος χαμαί· ἐπὶ τῶν παλαιστῶν Ἀριστ. νεφ. 126· «ὁ κεῖμένῳ πω τὸν δὲ κομπάζεις λόγον» Αἰσχ. Εὐμ. 560· ἐπὶ πόλεων καταστραφεισῶν, ὧν τὰ τείχη καὶ αἱ οἰκίαι εἶνε κατερριμέναι, ἐρείπια, μτγν. καὶ Λουκιαν. 252· «ἐπανορθοῦσα εἴτι τῆς πόλεως ἔκειτο» Πλατ. πολιτ. 4, 425· ἔνθ. ὁ) ἐπὶ διαρκοῦς κακῆς τινος καταστάσεως, ὑφίστα-

μαι ἐν διαρκεῖ δυστυχίᾳ, ἐν παθήμασιν Ὀδ. α, 46· «πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ κεῖται» Σοφ. Φιλ. 138· «ἐν οἷσις κείμεθ' ἄλλοι κακοῖς» Εὐρ. Φοιν. 1633· ε) εἶμαι ἀπερριμμένος, παραμελημένος, καταφρονημένος, εὑρίσκομαι ἐν τοιαύτῃ καταστάσει Ἰλ. ε, 685, Ὀδ. ρ, 296· Ἰδ. δὶ ἐπὶ μενόντων ἀτάφων νεκρῶν πρβλ. ἔτι «ἄνα γε μάν, δῶμοι, πολὺν ἄγαν χρόνον γαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί» Αἰσχ. Χο. 958· 2) ἐπὶ τοποθεσίας χωρῶν, νήσων, πόλεων Ὀδ. η, 244, ι, 25, κ, 196, Αἰσχ. ἀποσπ. 316. Εὐρ. Βακχ. 18· «πόλις, Ἀττικὴ» Ἡρ. 1, 178, 6, 139· καὶ περιφραστικῶς «ἐν τῇ γῇ κείμενά ἐστι τὰ Σοῦσα», 5, 49· «πόλις αὐτάρκη θέσιν κειμένη» Θουκ. 1, 37, ὡς ὁ Ἱπποκρ. λέγει «τὰς πόλιας ταύτας θέσιν κέεσθαι νοσερωτάτην»· οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμ. εἶναι εὑρίσκεσθαι ἔν τινι τόπῳ, θέσει «δίψρος, θρῆνυς κεῖται» Ὀδ. ρ. 331, 410· εὐνή, π, 36· – οἶκος, ω, 358· «κλισίη μνῆμα» = ἔκειτο, ἵστατο, φ, 41· «θρόνος, κλίνη, χαλκῆιον» Ἡρ. 1, 9. 4, 81· – δίψρος Πλατ. πολιτ. 1, 328· εἰς πολλὰς φράσεις τίθεται ἀντὶ παθ. παρκ. τοῦ τίθημι τίθειμαι (πρβλ. «εἰς ἀνάγκην κείμεθα» Εὐρ. Ἰφ. Τ. 620)· «εἰς ὀλίγην κεῖται κόνιν» Ἀγαθ. 51 (9, 677)· «κεῖμαι εἰς Ἅϊδος εὐνάς», Ἐπιγρ. ἀδ. 677· Ἰδ. εἰνά τι κατατεθειμένον, ἀποκείμενον, τεθησαυρισμένον, «κτήματα, κειμήλια κεῖται ἐν δόμοις» συχνὰ παρ' Ὅμ. «βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα» Ἰλ. δ, 144· ὁμοίως «κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἀναγραπτος» Θουκ. 1, 129· ἐπὶ τῆς εἰς τὸν τοῖχον ἀνηρτημένης φόρμιγγος Ὀδ. θ, 255· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ὃς τις ἐχόμενος τοῦ μαλλοῦ ἦτο ἐξηρτημένος ὑπὸ τὸν γαστέρα τοῦ κριοῦ, ι, 434· «τράπεζαι ἔκειντο» Λυσ 13, 37· «εὐκρινῶς κειμένας χύτρας» Ξεν. οἰκ. 8, 19. Μτφ. ἐπὶ ψυχικῆς διαθ. «πένθος ἐνὶ φρεσὶ κεῖται» Ὀδ. ω, 423· συχνότατη εἶνε ἡ φράσις «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» = ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν ἐξαρτᾶταί τι ἐνν. «ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῷ κείμεθα τλάμονες» = ἐξαρτώμεθα ἀπὸ σοῦ Σοφ. Οἰ. Κ. 248· πρβλ. «ἐν σοὶ γὰρ ἴσμεν», Οἰ. τ. 314, καὶ «ἐν γὰρ τῇ κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 424· «ἐν τῇ συγκλήτῳ κεῖται» = εἰς τὴν θέλησιν αὐτῆς στέκει Πολυβ. 6, 15, 6· Ἰδ. εἰς τὰς ἑπομ. φράσεις φαίνεται ἡ συγγένεια τοῦ κεῖσθαι πρὸς τὸ τιθέναι λίαν καθαρά· α) «κεῖται ἄεθλον» = μένει κατατεθειμένον Ἰλ. ψ, 723, Ἡρ. 8, 28· «ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι» Σοφ. Αἰ. 916· – νεῖκος, Οἰ. τ. 490· β) ἐπὶ τῶν νόμων· «νόμος τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι» Εὐρ. Ἑκ. 292· «καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τανδε», Μηδ. 494· «βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις» = τοῖς τεθειμένοις Ἀριστ. πλ. 914· «νόμων ὅσοι ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀδικουμένων κεῖνται» Θρυκ. 2, 37, παραλλήλως πρὸς τὸ «ὅσοι ἄγραφοι ὄντες»· συχνὰ δὲ εἶνε ἐν τῷ πεῖ «νόμοι, νάμιμα κεῖται» Πλατ. νόμ. 4, 705, 11, 930, πολιτ. 300· νόμοι κεῖνται περίτινος Ἀντιφ. 6, 1· ἔτι, «πάτρια ἔθη» Πλατ. πολιτικ. 299· μάλιστα μετὰ τῆς ὑπὸ Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 21· «τῷ ὑφ' ἑαυτοῦ πρώτου κειμένῳ νόμῳ τἀναντία θεῖναι» Δημ. 24, ὅτ ἔτι «νόμος κείμενος» = ἀντιτιθέμενος τῷ «κειμένῳ», 24, 25 ἔτι πρβλ. «ὡς οὐκέτι κείσεται ἡ αὐτὴ ἀθῴη» = καταργηθῇ Ἰσαι. 6, 32· ἔτι «κείμενα ζημίαι» = ὑπὸ τῶν νόμων ὁριζόμεναι Ἀνδ. 14, 9, Θουκ. 3, 45, Πλατ. νομ. 10, 909, ὅπου συνάπτει καὶ «τὰ ἐν γράμμασι τιθέντα καὶ κείμενα» 7, 793· – τὸ ὡμολογημένον, διεξελαμβάνον, «ἐπεκύρουν τὰς κειμένας ὑπὸ τοῦ ὑπατικῶν γνώμας» Δ. Ἁλ. 7, 47· «ὡμολογημένον ἡμῖν κεῖται» Πλατ. πολιτ. 300· «ταῦτα ἡμῖν οὕτω κείσθω» = ὡρίσθω, ἔστω ὡμολογημένον, σοφ. 250· ἐνν. παρά μετὰ «κεῖται παρά τινι» = εὑρίσκεταί τι παρά τινι τῶν συγγραφέων Ἀθην. 2, 58· γ') ἐπὶ τοῦ ὀνόματος «κεῖται ὄνομα» = ὀνομάζεται Ἡρ. 4, 184· «τῷ ὄνομα κεῖται Δύρας» = καλεῖται Δύρας, 7, 198· «ὀρθῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα κεῖται» Πλατ. Κρατ. 395· «περὶ ἅττ' ἂν κεῖνται τὰ ὀνόματα», σοφ. 257· «ὁ μὲν ἀλαζὼν μόνον δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς . . .» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 12· δ) μὲ ἐπίρ. «εὖ κείμενα» = καλῶς ἔχοντα Αἰσχ. Χο. 682· «ὡς πάντα θεοῖς κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται» Σοφ. Φιλ. 901· «εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη» Ἀντ. 481· «εὖ κειμένων τῶν πρηγμάτων» Ἡρ. 8, 102· «μὴ κινεῖν εὖ κείμενον» Πλατ. Φιλ. 15· ε) ἐπὶ χρημάτων, «κἄν τι πηρώσω γέροντ' ἢ παῖδα τύπτων, ταργύριόν σοι κείσεται» Θὰ καταβληθῇ, πληρωθῇ Ἀριστ. βατρ, 897· «πολλὰ χρήματα», ἐπὶ τῇ τούτου τραπέζῃ κεῖταί μοι» = εἶναι κατατεθειμένα, βαλμένα Ἰσοκ. 17, 44· – παρά τινι Πλατ. ἐπιστ. 7, 336· ζ) ἐπὶ ἀναθημάτων· «ἀνάθημα κεῖται θεῷ».

Κειμηλι-άρχης καί, κειμηλί-αρχος, ὁ· ὁ ἄρχων, ἐπιστάτης τῶν κειμηλίων, μτγν.

Κειμηλι-άρχιον, τό· τόπος, ὅπου φυλάσσονται τὰ κειμήλια, μτγν.

Κειμήλιον, τό (κεῖμαι)· κτῆμα ἢ πρᾶγμα πολύτιμον, ὅπερ τις ἐν τῇ οἰκίᾳ φυλάττει πρὸς μνήμην τοῦ δωρησαμένου αὐτὸ Ὅμ. Ἰδ. πολύτιμον ἐκ μετάλλου σκεῦος Ἰλ. ι, 47· «χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητος τε σίδηρος» Ὀδ. θ, 613· «ὥρων, ὅτι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμεῦ», α, 311· «καί σοι τοῦτο κειμήλιον ἔστω Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἐμεναι» Ἰλ. ψ, 618. Κατ' ἀντιθ. πρὸς τὰ ἀγέλας, τὰ κείμενα ἀγαθά, τὰ ἀκίνητα· «ἐμοὶ μεναι κειμήλια πρόσθεν τε» Ὀδ. θ, 74· «κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω» Σοφ. Ἠλ. 430· «ἐμοὶ μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνουσι» = τὸ μέγιστον, πολύτιμον πρᾶγμα Εὐρ. Ἡρ. 654· καὶ πεζ. «ὧν (θησαυρὸν) τις αὐτῷ τε καὶ τοῖς αὐτοῦ κειμήλιον ἔθετο» Πλατ. νόμ. 9, 913, καὶ μτγν. Λουκ. Πρ. 4, ὀδ. κυρ. τοῦ

Κειμήλιος, 2· ὅστις ἐν τῇ οἰκίᾳ φυλάσσεται ὡς πολύτιμον κτῆμα, θησαυρός· «πατὴρ ὅτῳ καὶ μήτηρ ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι» Πλατ. νόμ. 11, 931.

Κειμηλιο-φύλαξ, ὁ· κειμηλιάρχης, μτγν.

Κειμηλιόω· ἀποτίθημι, ταμιεύω τι ὡς

κειμηλίον Εἰσετ. Μέσ. ἐν Ἡρωδν. ἐπιμ. 66.
Κειμηλίωσις, ἡ ἀπόθεσις, ἀποταμίευσις, φύλαξις κειμηλίων Φαθωρ. σ. 87.
Κεινέας, ὁ Κινέας.
Κεῖνος, κείνη, κεῖνο, ἰων. καὶ ἐπ. 1) ἐκεῖνος· παρ' Ὁμ. εἶναι ὁ συνηθέστ. τύπ. οὐχὶ δὲ ἀπάν καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. ἐνιαχοῦ δὲ καὶ πεζ. Ἰδ. Λάβακ. εἰς Φρυν. σ. 7· 2) κεῖνος = ἠρώμενος παρὰ Κρησίν.
Κεινός, ἰων. καὶ ἐπ. = κενός· Ἰλ. ὀ, 181, Πινδ. Ὀ. 2, 71, Ἀπ. 7, 131, «κεινῇ δόξᾳ» Κύρ. Ἰ. Τ. 418.
Κεινόω, ἰων. καὶ ἐπ. = κενόω, κενώνω Νικ. Ἀλ. 140.
Κεῖος ου, ἡ· 1) κάτοικ. τῆς νήσου Κέας· 2) ὀν. κυρ. ναμισμ.
Κεῖπος, ὁ (σανσκρ. Kabi)· εἶδος πιθήκου, πάντοτε ὡς ὀν. γρ. τοῦ κῆπος, κῆβος.
Κειράδες, οἱ (κείρω)· κεκαρμένοι, κουρεμμένοι, Ο'.
Κειρε-κόμης, ὁ· ὁ ἔχων κεκαρμένην τὴν κόμην, μτγν.
Κείρη, ἡ σπηλαιόν τι ἐν Θράκῃ Δ. Κασ.
Κειρία ἡ· ἱμὰς τῆς κλίνης· ἀντὶ σανίδων ἐντεινόντων ἱμάντας ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ὧν ἔθετον τὰ στρώματα· «κειρίαις, ἀλλὰ μὴ σανίσι τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων» Πλουτ. Ἀλκιβ. 16· πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 816· ἐν δὲ τῇ Κ. Δ. ἐν τάφῳ Γ. Ἰωαν. 11, 44 περὶ Λαζάρου «ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις» εἶνε ταινίαι τινές, ὅι. γρ. κηρίαι.
Κειριάδαι, -ῶν, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς Ἡσυχ. Σ. Βυζ. κάτ. Κειριάδης Δημ.
Κείρις -εως, ἡ· πτηνὸν θαλάσσιον ἁρπακτικόν πρβλ. Ὀβίφγιλ. Ciris, Ὀβίδ. μεταμ. 8, 150. Ἰσ. εἶναι τὸ αὐτὸ πτηνόν, ὅπερ ὁ Ὀππ. Ἀλ. Ι, 129 καλεῖ κίρριν.
Κειρύλος, ὁ, ὁ Ἀριστ. ὄρν. 310 διαστρέφει κωμ. τὴν λέξ. ἀντὶ κηρύλος, ὅπερ εἶνε πτηνόν, ἡ ἀρσενικὴ ἀλκυών.
Κείρω (ἐκ τοῦ κειρ-jω, αἰολ.-λεσβ. κίρρω βρίζ. κερ. ἐκ τῆς καρ.), μελ. κερῶ, αἰολ. καὶ ἀττ. κέρῶ, ἀορ. ἔκειρα, π. ἔκερκα π παρκ. κέκαρμαι, π. ἀορ. ἐκάρην καὶ ἐκέρθην· κουρεύω τὸ β') κόπτω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κουρεύω· «καὶ τε κόμην κερέειν» Ἰλ. ψ, 146· συχνότ. μέσ. «κείροντο δὲ χαῖται» Ὀδ. ω, 48· «κείρεσθαι κόμην» = τὴν ἑαυτοῦ κόμην, ὁ, τι καὶ ἀπολ. «κείρεσθαι» = κουρεύεσθαι (κειρατέειν ἑαυτὸν ἢ τὴν ἑαυτοῦ κόμην) Ἰλ. ψ, 136· λέγεται πάντοτε τὸ κείρεσθαι ὡς σημεῖον πένθους καὶ μάλιστα ὅτ' ἀποθανόντας ἑταίρους· «πλόκαμοι κερθέντες» Πινδ. Ὀ. 4, 32· «ὧν ἄλλοχοι κείραντες ἔθειραν» Εὐρ. Κλ. 1134· «ἵμαν λευκόχρωτα κείρομαι κόμαν», Φοιν. 326· καὶ ἀπολ. «κείρασθε, ἢ πόλις ἐπένθησε καὶ ἔκειρατο» Αἰσχίν. 3, 211· «φράσαι αὐτοὺς κείροντες καὶ τοὺς ὑπηρέτας» Ἡρ. 3, 24· «ἅμα κηδεῖ κεκάρθαι τὰς περαλάδας», 2, 38. Κατὰ Φρύν. «κείρασθαι ἐπὶ ἀνθρώπων, καρήνας ἐπὶ προβάτων καὶ τῶν ἄλλων ζώων» πρβλ. Λοβεκ. αὐτόθι 319 καὶ Β. Ἀν 103· ὅμως ὁ Πλουτ. Λυσ. 1 λέγει «τῶν Ἀργείων ἐπὶ πένθει καρήντων»· 6) καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων, ἀποκόπτω «δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες» Ἰλ. ω, 450 «πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς κείραντα» Σοφ. Τρ. 1186· «ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἰόπνοα λείρια κέρσαι» Μοσχ. 2, 32· ἐντ. ὁ Ἡρ. 7, 131 λέγει «ἔκειρε τὸ οὖρος» = κατέκοψε τὸ ἐπ' αὐτοῦ δάσος· μτφ. «μηδ' Ἀφροδίτας ἐνάτωρ. . . . Ἄρης κέρσειεν ἄωτον» Αἰσχ. Ἱκτ. 652· - Ἰδ. γ'.) ἐπὶ τῶν ζώων, κατατριβῶν τὴν νομήν, κατανέμεσθαι, κατατρώγειν ἄλλο τι «λῆϊον, δημόν» Ἰλ. λ, 560, φ, 201· «γύπες ἦπαρ ἔκειρον» Ὀδ. λ, 578· πρβλ. Λουκ. θεολ. 1, 1· «ἵνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνευν» Σοφ. Αἴ. 55· ἐντ. «κτήματα κείρειν» καταστρέφειν τὴν οὐσίαν, τρώγειν Ὀδ. ε, 312, χ, 309· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης κτήματα, α, 378, δ, 143· δ'.) ἐν γέν. ἐρημώνω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω «μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρειν» Ἰλ. ο, 467· Ἰδ. χώρας, πόλεις καὶ τὰ παρόμοια, ἔνθα πάλιν ἡ ἔννοια τοῦ δενδροτομεῖν, τοῦ καταστρέφειν τοὺς καρποὺς καὶ τὴν ἄλλην καλλιέργειαν τῆς χώρας περιέχεται· «νυγίαν πλάκα κειρόμενος» Αἰσχ. Περσ. 814· «ἀσταλῶν ἔκειρε τὸ τέμενος τῶν θεῶν» Ἡρ. 6, 75· καὶ παθ. «ἡ Ἀττικὴ ἐκείρετο ὑπὸ τοῦ πιζοῦ», 8, 65· «οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσιν» Πλατ. πολιτ. 5, 471.
Κείς = καὶ εἰς.
Κείσε, ἰων. καὶ π. = ἐκεῖσε = εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος· Ὁμ. ὅστις τὸν συνηθ. τύπ. σὐδὐλως μετεχειρίζεται· Ἡρ. καὶ Ἀριστ. ὄρν. 423, Σοφ.
Κείσιος, ὁ· βοτάνης εἶδος Ἡσυχ.
Κείσιος· οἶδε Τημένου Παυσ. ἐκ διορθ.
Κείσσα, ἡ· λακων. κίσσα Ἡσυχ.
Κειτούκειτος, ὁ· σκωπτικὸν ὄνομα Ὀδυσσιανοῦ τοῦ Τυρίου, ὅπερ ἐπλάσθη ἐκ τῆς φράσ. ἣν συχνὰ μετεχειρίζετο «κεῖται ἢ οὐ κεῖται» Ἀθην. 1, 1.
Κεῖω, ἴφετ. τοῦ κεῖμαι· θέλω νὰ πλαγιάσω, νὰ κοιμηθῶ· «ἵνθ' ὅμεν κείοντες» Ἰλ. ξ, 340· ὡς καὶ· «βῆ δ' ἴμεναι κεῖων» Ὀδ. ξ, 532· ἐπὶ τῆς συγχωρήσεως Ὀδ. θ, 315· ἴδε κέω, παρὰ τῷ Ἀρατ. 1009, κοιμῶμαι.
Κείω, σχίζω Ὀδ. ξ, 425· ἴδε κεάζω.
Κεκαδήσομαι, κεκαδήσω, μελ. τοῦ κήδομαι καὶ κηδῶ.
Κέκασμαι, δωρ. = κέκασμαι, παρκ. τοῦ κάσσυμαι.
Κεκάδοντο, δωρ. ταῦ χάζυμαι.
Κέκαλος· Μεγαρεύς τις Θουκ.
Κεκανονισμένως· κατὰ τὸν κανόνα, Πνζ.
Κεκακουργημένως· κακούργως, μτγν.
Κεκαλλιεπημένως· μὲ καλλιέπειαν, μὲ λεκτικὸν κόσμον, μτγν.
Κεκαλυμμένως· ἀδήλως, μτγν.
Κεκαφηώς, μετχ. τοῦ παρκ. τοῦ κάπτω, κάπω.
Κεκηρυγμένως· ἐπίρ. τῆς μετχ. κεκηρυγμένος· Κατὰ Πολυβ. 6, 208 εἶνε ἀσύνηθες.
Κεκινδυνευμένως· μετὰ κινδύνου, μτγν.
Κεκλασμένως· μελλόντως, ἀσθενῶς, μτγν.
Κέκληγα, κεκλήγω· ἴδε κλάζω.

Κεκλόμενος· ἴδε κέλομαι.
Κέκμηκα· ἴδε κάμνω.
Κεκμηκότως (κάμνω)· ἐπιπόνως, χαλεπῶς, Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 164.
Κεκολασμένως· μετρίως, σωφρόνως· -ζῆν Ἀθην. 6, 273, καὶ μτγν.
Κεκορεσμένως· χορτασμένως, ἄδην Μ. Ἐτ.
Κεκοσμημένως· μετὰ κόσμου, τάξεως, μτγν.
Κέκραγμα, τό· κραυγὴ Ἀριστ. εἰρ. 637.
Κεκραγμός· τῷ προηγ. Εὐρ. Ἰ. Α. 1357, Πλουτ. συμπ. 3, 6, 4. Κατὰ Μοτρ. ἀντ. ἀντὶ τοῦ κραυγή.
Κεκράκτης, ὁ· ὁ κραυγάζων, κράκτης Ἀριστ. ἱππ. 137, Λουκ. Ζ τραγ. 33.
Κεκραμένως· μεμιγμένως, μαλακώτερον, ἡπιώτερον Πλουτ. καὶ μτγν.
Κέκραξ ἀγος, ὁ· κεκράκτης Δρακ. σ. 51, 12.
Κεκραξί· δάμας, αντος, ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, φωνακλᾶς, ἐπὶ Κλέωνος Ἀριστ. σφ. 596.
Κεκρατημένως (κρατέω)· σταθερῶς, ὡρισμένως Σ. Ἔμπ. πρ. ἠθ. 42.
Κεκριμένως· ἠκριβωμένως, βεβασανισμένως Πλουτ. ἠθ. σ. 1142.
Κεκρόπειον, τό· πόλ. Αἰολίδος, Στ. Βυζ.
Κεκροπία, ἡ· 1) ἡ ὑπὸ Κέκροπος κληθεῖσα ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ πόλις Στραβ. «Κεκροπία πέτρα» Εὐρ. Ἴων 936· - χώρα Στ. Βυζ. - χθὼν Εὐρ. Ἱππ. 34· ἐπίρ. Κεκροπίαθεν, καὶ π -ίηθεν Στ. Βυζ. 2) ὄν. γυν. Ἀνθ. - ἐντ. Κεκροπίδαι, ὧν, οἱ· οἱ τοῦ Κέκροπος ἀπόγονοι, οἱ Ἀθηναῖοι Ἡρ. 8, 44, Εὐρ. Ἰκ. 713· - Κεκροπίς -ίδος, ἡ· - αἶα Ἀνθ. 7, 81· - φυλὴ Ἀριστ. ὄρν. 1407, ἧτις καὶ Κεκροπὶα ἱλίγετο Στραβ. 9, σ. 397.
Κεκροτημένως (κροτέω)· ἐφυριλατιμένως· μτφ. ὡραίως, εὐηχως, κομψῶς ἐπὶ τοῦ λόγου Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὀν. σ. 212, 4.
Κέκροψ, -οπος· υἱὸς Ἐρεχθέως, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, κατά τινας ἐξ Αἰγύπτου ἐλθών Ἀπολδ. ἐπίθ. Κεκρόπιος, 3.
Κεκρυμμένως· κρύφα, λάθρα Β. Ἀν. 8, 33.
Κεκρυφάλεια, ἡ· «ἄκρα τις, περὶ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους (ἴδε Θουκ. 1, 105) τινὲς δὲ νῆσον αὐτὴν φασιν Πελοποννήσου», κάτ. Κεκρυφαλεὺς Στ. Βυζ.
Κεκρυφάλιον, τό· ὑποκ. τοῦ κεκρύφαλος, Πολυδ. 7, 179.
Κεκρυφαλο-πλόκος, ὁ· ὁ πλέκων κεκρυφάλους Πολυδ. 7, 179.
Κεκρύφαλος, ὁ (κε-κρύφ-αλος, κρύφ ω = κρύπτω, κρύφ-ιος, κρύφ-α, κλ.)· πλεκτὸν δίκτυον ἐν ᾧ κρύπτονται, ἐμβάλλονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν καὶ οὕτω συγκρατοῦνται, ὡς ἔτι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες πράττουσι· «τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δίσματα σιγαλόεντα, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην» Ἰλ. χ, 468· «κεκρυφάλου δεῖ καὶ μίτρας» Ἀριστ. θεσμ. 138· «κόμας ῥύτωρ», Ἐπιγρ. ἀδ. 115 (6, 280)· «χαίτας ῥύτωρ» Ἀρχι. 5 (6, 207)· «κεκρυφάλων λιθοκολλήτων πλέγματα» Ἀγαθ. 5 (5, 276). Καθ' ὁμοιότητα λέγεται μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων κεκρύφαλος, ὁ περὶ τὸ μέτωπον ἱμὰς Ξεν. π. ἱππ. 6, 7· ὁ σάκος ἢ ἡ κα- λία τῶν κυνηγετικῶν δικτύων, κυνηγ. 6, 8· «ἐνσχεθεὶς νευρίνοις κεκρυφάλοις» Πλουτ. Ἀλεξ. 25· ὁ δεύτερος στόμαχος τῶν μηρυ- καζόντων ζῴων Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 13 (παρ' Ἀριστ. καὶ Ἀντιφαν. Ἀθην. 15, 681 τὸ υ εἶνε μακρόν. Παρ' Ὁμήρῳ ὅμως καὶ ἐν Ἀνθ. πάντοτε βραχύ.)
Κεκωλυμένως· ὑπὸ ἐμποδίου, ἐμποδισμένως μτγν.
Κελαδεινός, 3· ἠχήεις, θορυβώδης· -ὄφρος Ἰλ. ψ, 208· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος, ἧς ἐνίοτε καὶ ἁπλῶς Κελαδεινὴ καλεῖται ὡς τῷ κυνηγίῳ θόρυβον ποιοῦσα, φ, 511· ὁ Νόν- χος Ἀνθ. 9, 524, 11· - σύριγξ Ὀππ. Ἁλ. 5, 455· «ποταμοὺς κελαδεινὰ ῥέοντας» Ἀπολ. Ῥ. 3, 532.
Κελαδεννός, δωρ. 3· κελαδεινὸς (ἐκ τοῦ κελαδ-εα-νὸς = δωρ. κελαδ-εν νός, κελαδεν- νός)· - ὄδρις Πινδ. Ἰ. 3, 26 - ἔπεα, Π. 3, 113· - Χάριτες, 9, 92 = ἠχήεις, ἠχώδης.
Κελαδέω· ἠχῶ, βοῶ, θορυβῶ, κραυγάζω, ἐπὶ μεγάλου πλήθους ἀνθρώπων Ἰλ. ψ, 860, Αἰσχ. Χο. 601· «κλύε καὶ κόμπους κωκυτοὺς νοκρότους παρὰ πορπάκων κελαδοῦντας» Εὐρ. Ῥησ. 385· ἐπὶ τοῦ ᾄσματος τῆς χελιδόνος «κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον» Ἀριστ. βατρ. 683· (ἴντ. ἡ συνήθεια ἔκαμε τὸ ῥῆμα τοῦτο καθόλου ἐπὶ τοῦ ᾄσματος τῶν πτηνῶν· λέγει ὅμως αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμοιβ. Μτθ. κάμνω νὰ ἠχήσῃ τι, νὰ ἀκουσθῇ - ὕμνον Πινδ. Ν 4, 16· ὁμοῦ «τίνα θεὸν τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν» Ο. 2, 2· «κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ κελαδήσω» Ο. 10, 14· ἐπίσης - ἀρετάν, Ἥραν Πινδ. Ἑλλὰς κελάδησε» Εὐρ. Ἑλ. 376· παλαι- Ἡρ. μ. 694· ὁ Πινδ. ἔχει καὶ τὸν μ. μέλ. «βροντὰν Διὸς κελαδησόμεθα», Ο. 11, 17 πρβλ. κελάδω.
Κελάδημα, τό· θόρυβος, ἦχος ἀνέμου Εὐρ. Φοιν. 221· βρασμὸς ὕδατος ταῦ ποταμοῦ «ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα» Ἀριστ. σφ. 283.
Κελαδητις, -ιδος, θηλ. τοῦ μὴ ὑπάρχοντος ἀρσενικοῦ κελαδήτης· ἠχήσασα, ᾄδουσα· γλῶσσα (= ποὺ κηλαϊδεῖ) Πινδ. Ν. 4, 80.
Κελαδιανός, ὁ· ἀνδρῶν ὄν. Ἐπιγρ. Κελάδιος.
Κελαδίων, -ωνος· ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Γ. Συγκελλ.
Κελαδο-δρόμος, ὁ, ἡ· ὁ μὲ κραυγὴν κυ- χων· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου Ὀρφ. Ἀργ. 900· πρβλ. κελαδεινός.
Κέλαδος, ὁ (βλ. κελα-δ-, κ(ἐ)λαδ-ος)· ἦχος μουσικός, κραυγή, βοή, θόρυβος Πανύ- χ. ἄμφ' αὐτῷ θῆκε παλὺν κέλαδον καὶ ὅτ- Ἰλ. ι, 543· - «κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μα- πηδὸν εὐφήμησεν» Αἰσχ. Περσ. 388· - ὅτι ὦτων κέλαδον ἐνσείσας πώλοις» Ξεν. Ἠλ. 737· «ὁ κέλαδος Εὐίου» Εὐρ. Βακχ. 578· «χορῶν εὐφήμοι κέλαδοι», Τρω. 1072 μουσικὸς ἦχος· «κέλαδον ἑπτατόνου λύρας» Ἰ. Τ. 1129· μουσεῖος· Ἀνθ. Ἐπιγρ. 9, 2) Κέλαδος, ὁ, ἀνδρῶν ὄν. Ἰωσ. ὄνομα

ταμοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παυσ. καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ. Κελαδοῦσσαι, αἱ· νῆσοι ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ Πλιν.

Κελάδων, -οντος, ὁ· κυρ. μετχ. τοῦ ἀχρ. κελάδω· 1) κελαδεινὸς = ἠχῶν, θορυβῶν· -πόντος, βόος Ἰλ. σ, 576, φ, 16, Θεοκρ. 17, 92· ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου Ὀδ. ε, 421, ὅστις καὶ κελαδεινὸς ἐν Ἰλ. ψ, 208 λέγεται· 2) ὄν. ποταμοῦ τῆς Ἀρκαδίας Καλλιμ. Ἀρτ. 107, ὅστις ὑπὸ Παυσ. 8, 38, 9 καλεῖται Κέλαδος. Κελαδῶνη, ἡ πόλ. Λοκρίδος, κάτ. Κελαδωναῖος Στ. Βυζ.

Κελαιθαι, οἱ· ἔθνος Θεσπρωτικὸν προσεχὲς τῇ Θετταλίᾳ, λέγονται καὶ Κελαιθεῖς Στ. Βυζ.

Κελαίθρα, ἡ· πόλ. Βοιωτίας, πλησίον Ἄρνης ἀπὸ Κελαίθρου Στ. Βυζ.

Κέλαιναι, αἱ· πόλ. Φρυγίας Ἡρ. καὶ λόφος ὁμών. τῇ πόλει Στραβ. ἐπίθ. Κελαινίτης, ὁ, Ἀρχ. Στραβ.

Κελαιν-εγχής, 2· ὁ ἔχων κελαινόν, μέλαν, δηλ. ἡματωμένον ἔγχος ἐπίθ. Ἄρεως Πινδ. Ν. 10, 84.

Κελαινεύς, -έως· υἱὸς Ἠλεκτρύωνος Ἀπολλ.

Κελαι-νεφής, 2 (ἐκ τοῦ κελαινο-νεφής, κελαινὸς - νέφος)· ὃ μελαίνων τὰ νέφη ἢ ὁ κελαινά, μέλανα, συνάγων τὰ νέφη Ἡσυχ. ἐπίθ. Διὸς ὡς θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ τοῦ ὁμοίου καὶ προσφωνεῖται Ὀδ. ν, 147 ἐντ. «παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ» Ἰλ. φ, 520· ἐν γέν. σκοτεινός, μέλας, αἷμα, δ, 140· -πεδία Πινδ. Π. 4, 52· -σκύτος, ἀποσπ. 106.

Κελαινή, ἡ· θυγ. Προίτου Αἰλ.

Κελαινιάω· εἶμαι κελαινός, μέλας, μαῦρος, μαυρίζω· «νεφέων δὲ κελαινιάωσι καλύπτραι» Ὀππ. ἁλ. 4, 67· «κελαινιόωντι πέπλῳ» Νον. Δ. 38, 18.

Κελαινό-δρωτος, 2· «ἦπαρ» τὸ κατὰ τὴν δρῶσαν μέλαν, ὡς ἐκ τῆς ἐκφυῆς τοῦ αἵματος Αἰσχ. Πρ. 1027· συνήθ. ἑρμην. μαῦρον καὶ φαγωμένον, ἥτις ἑρμηνεία δὲν φαίνεται ὀρθή.

Κελαινόλωτα, τά· τὰ κεφάλαια Ἡσυχ. τινὲς διορθ. κελαινόλωπα.

Κελαινό-ρρινος, 2· ὁ ἔχων μέλαν ὄρμα -ὁήρ Ὀππ. ἁλ. 5, 18, Νον. Δ. 15, 158.

Κελαινό-ρρινες, οἱ· τῷ προηγ. οἱ μύρμηκες Σοφ. ἀποσπ. 27, παρὰ Φωτ.

Κελαινός, 3 (ῥιζ. κελ. ἐκ τῆς κάλ. ὅθεν, κηλ-ίς· τὸ δὲ κελαινὸς ἐκ τοῦ κελ-άν-ιο), ἐπίθ. π. = μέλας, σκοτεινός· - αἷμα Ἰλ. α, 303, Ὀδ. π, 441· - κῦμα Ἰλ. ι, 6· «νύξ, ε, 310, Αἰσχ. Περσ. 420· «κελαινῇ λαίλαπι ἴσος» Ἰλ. λ, 747· -χθών, π, 384· -φλοιὸν, περὶ τῶν Αἰθιόπων Αἰσχ. Πρ. 810· - Τάρταρος, 1052· «κελαινὸς δ' ἄϊδος ὑποβρίμει μυχὸς, γᾶς» 431 ὅθ. Ἐτι «κελαιναὶ ἑρινύες» = φοβεραί, Ἀγ. 449· -νᾶες Σοφ. Ἀντ. 944· -βλέφαρα, 1287· -κόνις Εὐρ. Ἡλ. 478· -ὄμβρος ξίφος Σοφ. Τρ. 853 πρβλ. Εὐρ. Βακχ. 628· -φάσγανον Λυκοφρ. 1169· καὶ μτγν. π.

Κελαινόφρων, -ονος, ὁ, ἡ· ὁ κελαινά, μαῦρα, κακὰ, δόλια φρονῶν, ὁ μαύρην ψυχὴν ἔχων Αἰσχ. Εὐμ. 437.

Κελαινό-χρους, 2· τῷ ἑπομ. Μανεθ. 4, 261.

Κελαινό-χρως-ωτος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων μαύρην χροιάν, δέρμα, μαῦρος· -σίλφη Εὐην. 16, (9, 251).

Κελαινόω-κάμνω τι κελαινόν, μέλαν· Ἀρκαδ. σ. 160, 27· παθ. γίνομαι μέλας· «σπλάγχνα δέμου κελαινοῦται πρὸς ἑπος κλυούσῃ» Αἰσχ. Χο. 407.

Κελαινώ-οῦς, ἡ· θυγ. 1) Ἄτλαντος Ἀπολλ. 2) Δαναοῦ Στραβ. Ἀπολλ. 3) Ὄρους Παυσ.

Κελαιν-ώπης θυμός· μέλας, σκοτεινὸς φοβερὸς τὴν ὄψιν Σοφ. Αἴ. 934.

Κελαιν-ῶπις· θηλ. τοῦ προηγ. «νεφέλαι» μαύρη, σκοτεινὴ Πινδ. Π. 1, 7.

Κελαιν-ωπός, 3· κελαινώπης Ἀρκαδ. σ. 67, 10.

Κελαιν-ώψ, -ῶπος, ὁ, ἡ· τῷ προηγ. «κελαινώπεσσι Κόλχοισι» Πινδ. Π. 4, 212.

Κελαμαντία, ἡ· πόλις γερμανικὴ παρὰ τὸν Δούναβιν Πτολ.

Κελάρυζα, ἡ· κορώνη, ἡ κράζουσα· κατὰ μετάθεσ. = λακέρυζα Εὐστ. 488, 19.

Κελαρύζω (ῥιζ. κελ, ἐκ τῆς καλ, καρ. κελαρο, κελ-αρ-υγ, κελ-αρ-ύζω), «κελαρύζει· ἠχεῖ, φωνεῖ ἢ συνεχῶς ῥεῖ· ἴσως δὲ ἰδίωμα ἦχου» Ἡσυχ. δωρ. κελαρύσδω, ῶδ. ὁ παρ' Ἡσυχ. μέλ. κελαρύζεται = μετὰ φωνῆς ἠχήσει· ἐπὶ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος Ἰλ. φ, 261, Ὀδ. ε, 373· ἐπὶ τοῦ αἵματος «ἀπὸ δ' ἕλκεος αἷμα μέλαν κελάρυζε» Ἰλ. λ, 812, καὶ μτγν. ὡς Ὀππ. κυν. 2, 145 «ὡς ποταμὸς κελάρυζε μέγας» φωνάζω «ἀφύσσοντες οἶνον κελαρύζετε» Ἴων ἐν Ἀθην. 11, 495.

Κελάρυξις, ἡ· τὸ κελαρύζειν Ἡσυχ.

Κελάρυσμα, τὸ = τῷ προηγ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος Ὀππ. κυν. 4, 325.

Κελαρυσμός· τῷ προηγ. Κλ. Ἀλ. καὶ μτγν.

Κελβίδας· Κυμαῖος, Παυσ.

Κελεαί, αἱ· κώμη τῆς Φλιασίας Παυσ.

Κελέας· Σπαρτιάτης τις Ἡρ. Ἰων. Κελέης.

Κελλέδιον, ἰων. κελεδήϊον, τό· ὁποκ. τοῦ κελέδη Ἀντιμαχ. 11, 12 ἐν Ἀθην. 11, 475.

Κελέθη, ἡ· εἶδος ποτηρίου, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Ἀνακρέων καὶ ὁ Νίκανδρος παρ' Ἀθηναίῳ 11, 475· πλεῖσται δὲ παρ' αὐτῷ ἑρμηνεῖαι, διότι καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς αὐτοὺς ἦτο ἄγνωστον· ὡς ἐκ τούτου ἄλλοι ἔλεγον ὅτι ἦτο ἴδιον τῶν Αἰολέων· ἄλλοι ὅτι ἦτο τὸ ὕστερον θερμοποτίς· ἄλλοι ὅτι ἦτο ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν· «ποτηρίου εἴδος θερμηροῦ καὶ ποιμενικὸν ἀγγεῖον» Ἡσυχ.

Κελεζηνή, ἡ· «χώρα τῶν Ἀρμενίων πλησίον Μελιτηνῆς» Σουΐδ.

Κελεῖς, ἡ· ἀξίνη Ἡσυχ.

Κελέης· Σπαρτιάτης τις Ἡρ.

Κελένδερις, -εως, ἡ· 1) πόλ. Καλικίας Στραβ. 2) λιμὴν τῆς Τρωϊζηνίας Παυσ.

Κελέοντες, οἱ· τὰ δύο μακρὰ ξύλα τοῦ

ἱστοῦ, τῆς κριεβάτης, τὰ ὄρθια πηγνύμενα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκτείνεται καθέτως τὸ ὕφασμα· λέγονται καὶ ἱστόποδες Θεοκρ. 18, 34· πρβλ. ἱστόποδες ἓν Β. Ἀν. 271· καὶ Ἡσυχ.

Κελεός· 1) ἥρως Ἀθηναῖος Ἡσυχ. 2) πτηνόν τι Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 3 9, 10.

Κέλερος, καὶ Κελέριος· 1) ῥωμ. ὄν. Celer, Celeros· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ 300 πολεμισταὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν σωματοφυλακὴν τοῦ Ῥωμύλου Δ. Ἀλ. 2) ἔπειτα ὡς κύρ. ὄν. Πλουτ. – παρώνυμον τοῦ Μετέλλου Πλουτ. 3) παρων. πολλῶν Ῥωμαίων Δ. Ἀλ.

Κελεύθειος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κέλευθον, δρόμον· «κελευθείας· τὰς ἐνοδίους δαίμονας» Ἡσυχ. ἐπίθ. Ἀθηνᾶς Παυσ. 3, 12, 4.

Κελευθείω· ὁδεύω Ἡσυχ.

Κελευθήτης, ὁ· κελευθοπόρος, ὁδοιπόρος, Αἴων Ταρ. 60 (6, 120), Σουΐδ.

Κελευθιάω· πρὸς τὴν ὁδὸν ἔχω τὴν διάνοιαν· ὁ Ἡσυχ. ἔχει τὴν μετχ. κελευθιόων.

Κελευθο-ποιός, ὁ, ἡ· ὁδοποιὸς Αἰσχ. Εὐμ. 13.

Κελευθο-πόρος, ὁ, ἡ· ὁδοιπόρος Ἐπιγρ. ἀδ. 664 (7, 337).

Κέλευθος, ἡ (βίζ. κελ. – κελ-εF > κέλ-ευθος· πρβλ. κέλ-ο-μαι, κέλ-η-ς)· ὁδός, δρόμος καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· «ὅς κεν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου» Ὀδ. ξ, 389· «ἡ δ' ἔθειν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον» ε, 429· «θεῶν ὃ ἀπόειπε κελεύθους» Ἰλ. γ, 406· «κελεύθου νυκτός τε καὶ ἤματος» Ὀδ. κ, 86· ἄλλως ἐν τῷ πλοΐδ. κέλευθα, ἰδ. «ὑγρὰ, ἰχθυόεντα κέλευθα, ἀνέμοιν κέλευθα» Ὀδ. ε, 383· «ἀλὸς βαθείας κέλευθος» Πινδ. Π. 5, 88· «μύριαι ἔργων καλῶν» Ἰ. 5, 21· ὡς «ἁπλόαι ζωῆς», Ν. 8, 35· συχνὰ παρὰ τραγ. ὁδός, πυρεία «κέλευθον τήνδ' ἔστειλα» Αἰσχ. Περσ. 599· «τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον», 744· «ξένων τε κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶνα κτίσσας», Χο. 345· ἐπὶ τῆς πυρείας τῶν ἄστρων «οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι» Σοφ. Τρ. 130· «ἐς κέλευθά τ' ἀστέρων» Εὐρ. Ἑλ. 350· «πολλὰ κέλευθος ἑρπύσει» Σοφ. Οἰ. Κ. 161· «τετράπουν μιμήσομαι λόχου κέλευθον» Εὐρ. Ῥησ. 212· «βίου κέλευθος ἄθεος», Ἱππ. μ. 433.

Κελεύθω· ὁδεύω κλέπτω.

Κέλευμα τό· κέλευσμα· «ἐξ ἑνὸς κελεύματος» Σωφρ. ἐν Ἀθην. 3, 87, Πλατ. Φαίδρ. 253, ὡς δε. γρ. κέλευσμα, ὅθε Δοβερ. εἰς Σοφ. Αἴ. 323.

Κέλευσις, ἡ· τὸ κελεύειν, προσταγή, μτγν. «καὶ παρὰ τὰς μάχας κελεύσεις» Πλουτ. π. δεῖ ποιημ. ἀκούειν σ. 113.

Κέλευσμα, τό· κυρ. παρόρμημα, ἔπειτα παράγγελμα, πρόσταγμα, ἐντολή· «λοξίου κελεύσμασιν ἥκω» Αἰσχ. Εὐμ. 226, Σοφ. Ἀντ. 1204· προσφώνημα, παρακελευσμὸς Αἰσχ. Χο. 740, Πλατ. Φαίδρ. σ. 252, Ξεν. κυν. 6, 20· κραυγὴ Εὐρ. Ἐκ. 922· ἰδ. μάλιστα ἐπὶ τῶν πλοίων ὁ ῥυθμὸς ὃν δίδει ὁ κελευστὴς καὶ καθ' ὃν πρέπει νὰ γίνεται ἡ κωπηλασία· «ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος» Αἰσχ. Περσ. 389· «ὡς περ ἂν κέλευσμα ἕρηται» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1483· καὶ πεζ. «ἵππου κούσας τῷ πρώτῳ κελεύσματι» Ἡρ. 4, 111· «ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος ἐμβησάντες» Θουκ. 2, 92.

Κελευσματικῶς· προστακτικῶς Εὐστ.

Κελευσμός, ὁ· προσταγή, παράγγελμα, παρόρμησις· «αὐδὴν κελευσμοῦ δεῖ» Εὐρ. Ἡ. Α. 1130· «κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς», Κυκλ. 649.

Κελευσμοσύνη, ἰων. ἡ· τῷ προηγούμ. Ἡρ. 1, 157.

Κέλευσος· ἀνδρ. ὄν. Βοιωτ. Ἀττ. Ἐπιγρ.

Κελευστ-άνωρ-ορος· οἷος Ἡρακλέους καὶ Λαοθόης Ἀπολλ.

Κελευστής, ὁ· ὁ κελεύων, προστάττων, πρβ. ραγγέλλων, ἰδ. λέγεται ὁ ἐν τοῖς πλοίοις τὸ κέλευσμα, τὸν ῥυθμόν, ταῖς κωπηλάταις ὥραις καθ' ἃς πρέπει νὰ κωπηλατῶσιν· «οἱ κελευσταὶ καθ' ἑκάστην ναῦν τὸ ἐνθάδιμον τοῖς ἐρέταις ἐνέδοσαν» Σουΐδ. «βοὴ τε χρώμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακὴ τε καὶ λοιδορία, οἷάπερ κατήκουον οὔτε τῶν παραγγελλομένων οὔτε τῶν κελευστῶν» Θουκ. 2, 84· πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 8, Εὐρ. Ἑλ. 1612, Ἀριστ. Ἀχ. 553, Πλατ. Ἀλκιβ. 1, 125· ὁ Πολυδ. ἐ. συνάπτει τὸ κελευστὴς μετὰ τοῦ τριηραύλης.

Κελευστιάω· κελευτιάω Ἡσυχ.

Κελευστικός, 3· προστακτικός, προστάξιμος· «ἡ κελευστικὴ» δηλ. τέχνη Πλατ. πολιτ. 260· «τὸ κελευστικὸν τοῦ φόγου» Πλουτ. ἠθ. σ. 72· ἐπίρ. – κῶς.

Κελευστός, 3· διαταχθείς, διατεταγμένος Λουκ. β. πρασ. 8.

Κέλευστρα ἡ κελεύστη, ἡ· ἅμαξα ἡμιονική Ἡσυχ.

Κελεύστωρ-ορος, ὁ· ὁ ἐπικελευόμενος καὶ παρορμῶν Φρύν. ἐν Β Ἀν. σ. 47. ἐ. τὸν λοιπὸν γενικώτ. τοῦ κελευστοῦ κατὰ τὴν σ.

Κελευτής, ὁ· κελευστής, δι τρ. ἐν Σφ. Ἀριστ. ὄρν. 1273.

Κελευτιάω, θαριστ. τοῦ κελεύω· κατ' ἐπανάληψιν κελεύω, προτάσσω, παρορμῶ ἐν μετχ. ἐν. «ὡς ῥα κελευτιόων Γαληνὸν ὦρσεν Ἀχαιούς» Ἰλ. ν, 125· «Ἀλεύτι κελευτιόωντε», μ, 265. Καθ' Ἡσυχ. κελευστιόων· ἄλλ. γραφ. κελευθιόων.

Κελεύτωρ, -ορος· οἷος Ἄγριος Ἀνωνύμ.

Κελεύω (βίζ. κελ. ἐκ τῆς κελ, κερ κελ-εF, κελ-εύ-ω, πρβ. κέλ-ο-μαι) κ. ἀορ. ἐκελεύσθην· παρὰ δὲ Δ. Ἀλ. 1, 84 ἐκελεύσθη· κυρ. ὀτρύνω «μάστιγι κελεύειν» Ἰλ. ψ, 362· συνηθ. παροτρύνω, παρορμῶ· παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων καὶ ἀρχόντων προστάζω διατάττω· «ὥρηξεν ἑ κέλευσε Ἀχαιούς» Ἰλ. β, 11. 28· μετὰ τοῦ «ἐπιτέλλομαι», τ, 192, Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἴσων, σ. παρακινῶ συμβουλεύω· σπανιώτ. ἐπὶ κατωτέρων, ἐπιθυμῶ, παρακαλῶ Ὀδ. κ, 17, ω, 599· – τινί = παρορμῶ, παροτρύνω· «οἱ δὲ ἀπειθέοντι κέλευον» Ἰλ. ψ, 767· «Πάτροκλος δ' ἕπετο σφιδανὸν δανοῖσι κελεύων» Πλατ. π. 372 απαν. παρὰ τῆς ὑστέρων ὡς πολιτ. 3, 396. Καὶ ἀπολ. «Ἀτρεΐδης δ' ὁμίλου ἐφίλτατα πολλὰ κελεύων» Ἰλ. «λίξω, κελεύεις γάρ», δηλ. ἐμὲ λέγειν Αἰσχ.

Χο. 105· ἔτι, τινί, καὶ μετὰ ἅπαρ. «αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν κηρύσσειν» Ἰλ. β, 50· «τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον ἅπτεσθαι νηῶν», 6, 151, Ὀδ. 6, 6· ἐνιαχοῦ δὲ παρὰ μεγν. ὡς Δ. Σικ. 19, 17. Σπανιώτ. μεθ' ἁπλῆς αἰτ. τοῦ προσώπ. προτρέπω, διατάσσω Ὀδ. ι, 278, ὡς καὶ Σοφ. Φ.λ. 1181 «βᾶθι νυν ὡς σε κελεύομεν»· ἔτι, - τινά τι, «τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι» Ἰλ. υ, 87. Καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἅπαρ. «κελεύω σε εἰς πληθὺν ἰέναι» Ἰλ. β, 30· ἡ σύνταξις αὕτη εἶνε ἡ συνήθης μεθ' Ὅμηρον, οἷον Πινδ. Ὀ. 7, 64· «πῶς μὲ κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν» Αἰσχ. Πρ. 1068· «ταῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοὶ» Σοφ. Οἰ. τ. 226· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ὑστέρων π. καὶ πεζ. ἐν οἷς ἡ αἰτ. πολλάκις ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου πρέπει νὰ νοῆται τίθεται δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἐν. καὶ ὁ ἀορ. τῆς ἅπαρ. Ἡρ. 1, 8· «κελεύει ὑμᾶς περιμεῖναι» Πλατ. πολιτ. 1, 327· καὶ παθ. «τὰ κελευόμενα ποιεῖν», πολιτ. 340· «κελευόμενοι τὴν αὐτῶν ἐψυχὴν εἰπεῖν», νόμ. 4, 709· «κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ» Ξεν. οἰκ. 17, 2, Θουκ. 1, 145· ἰδ. δὲ οἱ ῥήτορες μεταχειρίζονται αὐτό, ὅταν προτείνωσί τι, «καὶ τροφὴν ταύτην παρίσαι κελεύω» Δημ. 1, 19· «καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω», 1, 22· «τί οὖν κελεύω; τὰς προφάσεις ἀφεῖναι», 1, 25. Παρ' Ἀθην. 12, 535 καὶ Σ. Ἐμπ. πρὸς μουσ. 24 λέγεται ἐπὶ τοῦ κελευστοῦ.

Κελεφία, ἡ· λέπρα, μτγν. ἰατρ. ἐντ.

Κελεφίασις - εως, ἡ· τὸ πάσχειν ὑπὸ κελεφίας, καὶ ῥῆμα κελεφιάω = πάσχω ὑπὸ κελεφίας, μτγν. καὶ ἐπίθ. κελεφιώδ, λεπρός.

Κελημοσύνη, ἡ· «κελημοσύναις· κελεύσεσιν» Ἡσυχ.

Κέλης - ητος, ὁ, (βλ. κελ. κέλ-η-ς πρβ. τὸ λατ. col-or, ἴνν. ἵππος ἵκπος δρομικὸς· «κέλης ἵππος» Ὀδ. ε, 371, Πλουτ. Ἀλεξ. 3· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἵππος, συχνὸν παρὰ Πινδ. «ἡλαύνων κέλητας καὶ ἅρματα» Ἡρ 7, 86· «τριπλήκεις τε καὶ κέλητι» Πλατ. Λυσ. 205· «ἱπποδρομίαν ἄξετε ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητίσει» Ἀριστ. εἰρ. 900· 2) ἐλαφρὸν καὶ ταχὺ πλοιάριον μονόκωπον Ἡρ. 8, 94, Ἀριστ. Λυσ. 60· «ἐκ ληστρικῆς Μεσσηνίων τριακοντόρου καὶ κέλητος» Θουκ. 4, 9· «τῷ δὲ Ἐτεονίκῳ ὁ ὑπηρετικὸς κέλης πάντα ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν» Ξεν Ἑλλ 1, 6. 26· 3.) παρὰ κωμ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Κύπρ. σ. 1539, 34.

Κελητεύω· τῷ ἅπαμ. Ἡσυχ.

Κελητίζω· ἱππεύω κέλητα ἵππον· «ἄνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς» Ἰλ. ο, 679· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημ. ὡς τὸ τῆς καιν. καβαλλικεύω Ἀριστ. Θεσμ. 153, Μάιχων ἐν Ἀθην. 13, 577.

Κελήτιον, τό· ὑποκ. τοῦ κέλης, μικρὰ βάρκα, βαρκούλα Θουκ 4, 120.

Κελκαία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος· «Ἀρτέμιδος τῆς Κελκαίας τὰ ἔδος» Ἀρρ. Ἀν. 7, 19, 2.

Κελκάς· ὄν. τόπου τινὸς Εὐβοΐας.

Κελλάριαν, τό· ὄν. ῥωμαϊκὸν Cellarium, - ὑποκ. τοῦ Cella. λέγεται καὶ κέλλιον Παλλαδ. 85 (11, 351).

Κελλᾶς· μονόφθαλμος Ἡσυχ.

Κέλλικας· δημότης Ἡσυχ.

Κέλλιον ὄρος· τό· mons Coelius ἐν Ῥώμῃ. Στραβ. 5, σ. 234.

Κελλόν· στρεβλόν, πλάγιαν, Ἡσυχ.

Κέλλω, (βλ. κελ. κέλ-jω = κέλ-λω· ταὐτὸν τῷ δ-κέλ-λω· τὸ προθετικὸν δ ἐκ τοῦ ὁν αἰολ. = ἀνά) Τὸ μὲν κέλλω ἔχει μόν. μελ. κέλσω, καὶ ἀορ. ἔκελσα, τὸ δὲ ὀκέλλω ἐν. καὶ παρατ. ὤκελλον, καὶ ἀορ. ὤκειλα· μόνον δὲ τοῦτο εἶνε εὔχρ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ· «κέλλειν· τὸ εἰς γῆν ἐκτιθέναι τὴν ναῦν καὶ ἐξωκέλλειν» Ἡσυχ. «νῆα κέλσαι» = κινεῖν, προσάγειν τὴν ναῦν εἰς τὴν γῆν, navem appellere, τὸ μὲν μετὰ τῆς προσθήκης «ἐν ψαμάθοισιν» Ὀδ. ε, 446, τὸ δὲ καὶ ἄνευ τῆς προσθ. ταύτης, κ, 511· «κατ' ἴχνος πλάταν ἄφαντον κελσάντων Σιμόεντος ἐπ' ἀκτάς» Αἰσχ. Ἀγ. 680. Καὶ ἀμτδ. κινοῦμαι, τρέχω· ἰδ. ἐπὶ πλοίων, ἀράζω, προσορμίζομαι εἰς τὸν λιμένα, «κελσάσῃσι νηυσὶ» Ὀδ. ι, 149· οὕτω καὶ τραγ. ἔτι ἐπὶ τῶν πλεόντων αὐτῶν «κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους» Αἰσχ. Ἱκ. 10· «κέλσας δ' Ἄργους γαῖαν», Εὐρ. 15· «ἐς Ἄργος κέλσειν», 326· καὶ ἀπολ. μτφ. «πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρὴ σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν», Ηρ. 184· «πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλασαμεν μόλις» Σοφ. Τρ. 801· «Εὐρίπου διὰ γεωμάτων κέλσασα» Εὐρ. Ἰ. Α. 167· «οἵαν ἔκελσας ὁδόν», Ῥησ. 898. Ἐνιαχοῦ παρὰ μτγν. π. ὡς Ἀπυλλ. Ῥ. 2, 1091.

Κέλμις, ὁ· «πατς, καὶ ὄν. ἑνὸς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων» Ἡσυχ.

Κέλομαι, μελ. κελήσομαι, ἀορ. κεκλόμην καὶ ἐκεκλόμην, κέκλετο, κεκλόμενος, καὶ ἐκεκλήσάμην Πινδ. Ὀ. 13, 77, Ἰ. 5, 35, ὡς καὶ Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 7, 282, π. = κελεύω, βάλλω εἰς κίνησιν, παροτρύνω, παρορμῶ, προτρέπω· συνηθέστ. μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπ. καὶ ἅπαρ. «καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι» Ἰλ. ε, 810· καὶ ἀπολ. «κέλομαι γὰρ ἔγωγε», ψ, 894· «ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα» Ὀδ. γ, 317 καὶ «κέλεται δέ με θυμός» Ἰλ. μ, 300· «κέλεται δὲ ἑ γαστήρ», ἐπὶ τοῦ λέοντος Ὀδ. ξ, 135. Ἀλλὰ καὶ μετὰ ὀστ. «κέλονται ἀλλήλοισι» = παροτρύνουσιν ἀλλήλους Ἰλ. κ, 419· «Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἄϋσας», ζ, 66· οὕτω δὲ συνήθως συντάσσεται ὁ ἀορ. «ἵπποισιν ἐκέκλετο», θ, 184· σπαν. ὡς ὁ ἐν. «κέκλετο δ' Ἥφαιστον», α, 391· «κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι», π. 657· ἀσυνήθες εἶνε τὸ «ἵαινετο κηρὸς· ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἵ ἠελίοιο = ἔλυωνε τὸ περί, ἵπιδὴ πολὺ τὸ ἠέρμαινεν ὁ ἥλιος Ὀδ. μ, 175· ἐνιαχοῦ παρὰ τοῖς ὑστέρων π. «ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλῃ ἵπορθιάζειν» Αἰσχ. Ἀγ. 1090· προσφωνῶ, ἐπικαλοῦμαί τινα, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἀορ. «πρῶτα σὲ κεκλόμενος, θύγατερ Διός» Σοφ. Οἰ. τ, 159· «κεκλόμενοι μαντῆιον Ἀπόλλωνα» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 493· προσαγο-

ριδων ἐξ ὀνόματος, ὀνομάζω Πινδ. Ἰ. 5, 35 - (κέλεαι διὰ συνιζήσεως δισύλλαβον Ἰλ. ω, 434, Ὀδ. κ, 337 ὁ Οὐόλφ γράφ. κέλῃ).

Κέλσαι, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ κέλλω Ὀδ. κ, 511.

Κέλσος· ὄν. κυρ. λατ. Celsus Λουκ. καὶ ἄλλ.

Κέλται - ῶν, οἱ, Ἡρ. 2, 33, Ξεν. καὶ ἄλλ. καί, Κελτοί, οἱ, Στραβ. ὅστις μεταχειρίζεται ἀμφοτέρους τοὺς τύπους Celtae· ἔθνος, ὅπερ κατῴκει εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδ. ἐν Γαλλίᾳ. - Κελτικός, 3· καὶ ἰδ. Κελτική, ἡ = ἡ χώρα τῶν Κελτῶν, Γαλατῶν· «ἡ ὑπὲρ τῶν Ἄλπεων» Gallia transalpina· «ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων» G. cisalpina· Στραβ. 4, σ 176. - Κελτίς, ἴδος ἡ· θηλ. τοῦ Κελτός, Ἀνθ. 10, 21· ἠπίρ. Κελτιστί· κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Κελτῶν Λουκ. Ἀλεξ. 51.

Κελτίβηρες, οἱ· οἱ Κελτοὶ Ἴβηρες, λαὸς κατοικῶν ἐν Ἱσπανίᾳ Στραβ. - Κελτιβηρία, ἡ, ἡ χώρα· ἠπίθ. Κελτιβηρικός, 3, Στραβ.

Κελτο - γαλατία, ἡ· Κελτικὴ Γαλατία, Γαλλία, Μαρκιαν. - Κελτογαλάται, οἱ = Γαλάται Κελτοὶ Εὐστ. Κελτο-λίγυες, οἱ = οἱ Κελτοὶ Λίγυες Στραβ. 4, σ. 203·

Κελτός· υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Κελταῦς, ἀθ. οἱ Κελτοί, τὸ ἔθνος, ἐκλήθησαν Μ. Ἐτ.

Κελτο - σκύθαι, οἱ· Κελτοὶ Σκύθαι Στραβ.

Κέλτρος· ὁ Ἴστρος Λυκοφρ.

Κελτώ, οὔς, ἡ· ἴδε Κελτός.

Κέλυδνος, ὁ· ποτ. ἐν Ἠπείρῳ Πτολ.

Κελύφανον, τό· κέλυφος· «κελύφανον λέγεται ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρίων» Ἀμμων. σ. 81· = φλοιὸς - ὁ Ἡσυχ. λέπισμα, ὁ Λουκ. ἁλ. ἰατ. 2, 38 λέγει κελύφανον τὸ σκληρὸν καὶ ὀστώδες δέρμα τῶν καρύων

Κελυφαν - ώδης, 2· κελυφώδης Θεοφρ.

Κελύφη, ἡ· παρὰ Θεοφρ. πάντοτε ὡς δι. γρ. τοῦ κέλυφος, ὅτι τοιοῦτόν ἐστι καὶ ὁ ὀρθότ. τύπ. ἴδε κέλυφος.

Κελύφιον, τό· ὑποκρ. τοῦ κέλυφος· - τῶν καρκίνων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 37.

Κέλυφος, τό· πᾶν κοῖλον περικάλυμμα τῶν ὀσπρίων καὶ καρπῶν τινων, ὅπερ αὐτὸν ἄλλο εἶνε ἢ στερεὸν καὶ ξυλῶδες περικάρπιον, καὶ τὸ ὑποτον κατὰ τοὺς καρποὺς διαφόρως λέγεται λέπυρον, κάλυξ, λοβός, καὶ λοπὸς παρ' Ὁμ. κελύφανον· - ἰρεβίνθου Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2, 4, 2· - βαλάνου, 3, 8, 3· - κωδύας, λωτοῦ 4, 8, 11· - κρυμμύων, αἴτ. φυτ. 1, 4, 5· - κυάμου, 4, 8, 2· - καρύου Διοσκ ῥοιᾶς αὐτοθ. Καθ' ὁμοιότητα τὸ τοῦ ᾠοῦ Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 2, 6, Ὀπτ. κυν. 3, 503 τῶν ὀστρακοδέρμων Ἀμμων. σ. 81 Πολυδ. 6, 51. μτφ. Ἀριστ. σφ. 545.

Κελυφ - ώδης, 2· ὅμοιος πρὸς τὸ κέλυφος (ι), ὁ ἔχων κέλυφος.

Κελχοί, οἱ· Σκυθικὴ φυλὴ Ἡσυχ.

Κέλων - ωνος, Τροιζηνιάς τις Θεμίστ.

Κέλωρ - ωρος· υἱὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 1033, Λυκοφρ. 495. Καθ' Ἡσυχ. ἡ κέλωρ = φωνή.

Κελώριον, τό· ὑποκ. παιδίον Ἡσυχ.

Κεμαδοσ - σόος, 2· ὁ κεμάδας θηρῶν· «-πόνος ἄγρης» Νον. Δ. 5, 230.

Κεμάς, - άδος, ἡ· «νεβρὸς ἔλαφος· τινὲς δὲ δορκάδα» Ἡσυχ. Ἰλ. α, 361, Καλλιμ. Ἄρτ. 112· - ξουθὴ Ἀθην. 5, 222.

Κεμασήνας, ἰχθύας· ἐσφαλ. ἀντὶ καμασήνας Ἡσυχ.

Κέμμα - τος τό· κοίτη, φωλιὰ θηρίων, Ἐμπεδ. ἐν Πλουτ. ἠθ. σ. 917, ἔνθα δὲ γρ. κλίμματα, κείματα, σκίμματα, καὶ διορθ. κεύθματα.

Κεμμάς - άδος, π. ἡ· κεμὰς Κ. Σμ. 1, 587, Ἀντιφ. Θ. 38.

Κέμμενον, τό· ὄρος ἐν Γαλλίᾳ Στραβ.

Κέμμερος, ὁ· ἀγλός, ὁμίχλη Ἡσυχ.

Κέμμις· πόλ. Λιβύπτου Ἡσυχ. ἥτις ὑπὸ Ἡρ. 2, 91 Χέμμις καλεῖται.

Κέμπφας καὶ κέμφος, ὁ· κέπφος

Κεμψοί, οἱ· λαὸς Ἱσπανίας, Δ. Περιηγ.

Κέμων ἑτεράφθαλμος Ἡσυχ.

Κεν, πρὸ φων. = κε.

Κεν - αγγής, 2· ὁ κενώνων τὰ ἀγγεῖα, ὁ καταναλίσκων τὴν ἐν τοῖς ἀγγείοις τροφήν· «ἁπλοΐᾳ κεναγγεῖ» Αἰσχ. Ἀγ 196.

Κεν - αγγία, ἡ ἡ κενότης τῶν ἀγγείων· ἐπὶ τῆς πείνης Πλατ. ὁ κωμ. καὶ Ἀριστ. ἐν Πολιτ. 6, 31· ἴδε καὶ τὸ ἰων. κενεαγγίη.

Κεν - ανδρία, ἡ· ἀπουσία, ἔλλειψις ἀνδρῶν, ἀνθρώπων Αἰσχ Περσ. 716

Κέν - ανδρος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἄνδρας, ἀνθρώπους, ὁ ἔχων ἔλλειψιν ἀνθρώπων· - ἄστυ Αἰσχ. Περσ. 118 - πόλις Σοφ. Οἰ. Κ. 921· = χώρα ἀρχ. λεξ. Κατὰ Φωτ. = κενὸς ἀνήρ.

Κεν - αυχής, 2· κενεαυχής· - κάλλος, Ἐπιγρ. ἀδ. 34 (12, 145)· ὁ Πλουτ. παραμυθ. πρ. Ἀπολλ. σ. 321 συνάπτει «ἀξιλτέροι καὶ κεναυχεῖς».

Κενδεάτος· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.

Κένδεος - ου· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κενδρισεῖς, οἱ· ὄν. φυλῆς ἐν Ἐπιγραφῇ ἐξω θείσῃ ἐν Φιλιππουπόλει Βοισσ. τ. 2, σ. 71.

Κένδυλα, τά, ἐσφαλ. ἀντὶ σχένδυλα, Ἐπιγρ. ἀδ. 90 (11, 203).

Κενε - αγγέω· ἔχω κενὰ ἀγγεῖα, ἰδ. ἐκ πείνης ἢ νηστείας Ἱπποκρ. καὶ ἰατρ. ἀσιτῶ, πεινῶ, αἱμορραγῶ.

Κενε - αγγίη, ἡ κενεαγγίη, ἰων. ἡ· κενεαγγία, πεῖνα, Ἱπποκρ. αἱμορραγία, ἰατρ.

Κενε - αγγικός, 3, «κενεαγγικὰ πάθη» = κεναγγεῖαι Ἱπποκρ. ἐπίρ. - ικῶς.

Κενε - αγορία, ἡ· λόγος κενός, μάταιος Πλατ. πολιτ. 10, 607.

Κενε - αύχημα, τό· κενὸν αὔχημα, κόμπος Εὐστ.

Κενε - αυχής, 2· ὁ ἐπὶ κενοῖς καυχώμενος, μάταιος, Ἰλ. θ, 230, καὶ μτγν.

Κενέβρειος, 2, συνηθ. ἐν τῷ πλ. τὰ κενέβρεια = «τὰ θηλαῖα καὶ νεκρίμαια κρέατα» Ἡσυχ. ψοφήμια Ἀριστ. ὄρν. 538· Λίλ. Ἰ. Ζ. 6, 2· = συνάπτει «κενέβριόν» καὶ θηλαῖον».

Κεν - εγ - κράνιος, 2· ὁ κενὸν ἐγκέφαλον κρανίον ἔχων, ὁ στρεβλούμενος ἐγκεφάλου Σχόλ. Ἰουβεναλ 15, 23.

Κενε - ηγόρος, 2· ὁ κενὰ μάταια ἀγορεύων, μάταιος, Γρ. Ναζ.

Κενέθας· σπόγγος, Ἡσυχ.

Κέν - ελπις, - ιδος, ὁ· ὁ κενὰς ἐλπίδας τρέφων Εὐστ.

Κεν-εμ-βατέω 1)· ἐμβαίνω εἰσέρχομαι εἰς κενόν τι, εἰς κοῖλον, λέγεται ἐπὶ τοῦ καθετῆρος, ὅστις εἰς τὴν κύστιν ἐμβάλλεται, ἰατρ. 2) «κενεμβατεῖ = ματαίως πατεῖ» Ἡσυχ. ὁ δὲ Φωτ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ σκαιεμβατεῖν· «ὁ ἀὴρ οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ ὡς περ κενεμβατοῦσι» Πλουτ. Φλαμ. 10· «κενεμβατοῦν καὶ σφαλλόμενον», πτρ. Ἀλεξ τυχ. 2, 4, Λουκ ἐνυπν. 26. - Εἰς κενὸ βαίνω, κενὰ ἐπιχειρῶ.

Κεν-εμ-βάτησις, ἡ· τὸ κενεμβατεῖν.

Κενεός, ἰων. 3ν κενός.

Κενεότης, ἰων. ἡ· κενότης Ἱπποκρ.

Κενε-φρων, -ονος, 2· ὁ κενά, ματαια φρονῶν, ματαιόφρων· -δῆμος Θεογν. 233 -αὐχαι Πινδ. Ν. 11, 29, καὶ ἐνιαχοῦ μεταγ.

Κένεται, τά· πόλ. ἐν Κυρηναίᾳ Πτολ.

Κενετα, τά· πολ. Βενετῶν Ἀγαθ.

Κενεών-ωνος, ὁ· Κατὰ Γαλ.ηνὸν ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ὑπομνημ. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων τοῦ Ἱπποκράτους κενεὼν καλεῖται ὁ ὑπὸ τὰς πλευρὰς χῶρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μέχρι τῶν ὀστῶν τῆς λεκάνης· ὡς κενὸς ὀστῶν· τὸ μέρος τοῦτο καλεῖται καὶ λαγόνες· κατὰ δὲ Πολυδ. 2, 166 «τὸ δὲ ὑπὸ τὰς πλευρὰς λῆγον ὀστέον χήτη καὶ κεν ὼν καλεῖται καὶ ζώνη» - «ἐπίρρισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη νείατον ἐς κενεῶνα, δθι γουνόσκετο μίτρην» Ἰλ. ε, 856· «οὗτα δουρὶ μέσον κενεῶνα» Ὀδ. χ, 295. Ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων Ξεν. ἱππ. 12, 8, Πολυδ. 5, 59 Παρὰ μεταγ. ἐν γένει χῶρος κενὸς «οὐρανίου κενεῶνες», ἐπιγρ. ἀδ. 571 (9, 207).

Κεν-ήριον, τό· κενοτάφιον, τάφος κενὸς ὀστῶν Εὐφορ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 646. Ἀγαθ. 90 (7, 569).

Κενό-ιππη, ἡ· «τόπος Ἄργους διὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖ κεντῆσαι τὸν Πήγασον ἵππον Βελλεροφόντην» Μ. Ἐτ. α. 503, 33.

Κενίων, -ωνος, ὁ ποτ. ἐν τῇ ῥωμαϊκῇ Βρεταννίᾳ Πτολ.

Κενο-βουλία, ἡ· κενή, ματαία βουλή Κυριλλ.

Κενο-γάμιον, τό, ὁ Ἡγιλλ. Τάτ 5, 14 Κλασσ κωμ. τὴν λίξ. κενογάμιον κατὰ τὸ κενοτάφιον· κενὸς γάμος, μόν. κατὰ τὸ φαινόμενον.

Κενό-δοντις, ιδος, ἡ· ἡ κενὴ ὀδόντων, ἡ μὴ ἔχουσα ὀδόντας· «ἀγρίωπα» Φαν ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 297, τύπ πλασθεὶς ἐκ τοῦ ἀχρ ἀρα κενόδους κατὰ τὸ κυνόδους.

Κενο-δοξέω· κενὴν δόξαν, γνώμην, ἔχω, κενά, ματαια δοξάζω.

Κενο-δοξία, ἡ· κενὴ δόξα, οἴησις, κενὴς δόξης ἐπιθυμία, δοξομανία Πολυδ. 3, 81, 9.

Κενό-δοξος, 2· κενῆς δόξης ἐπιθυμητής, δοξομανὴς Πολυδ. 21, 6, 12· συχνὰ μεταγ. καὶ ἰδ. Ἐκκλ ἐπίρ. κενοδόξως.

Κενο-θρομέω· τρέχω μόνος, ἄνευ συνοδίας, ὑπηρετῶν Μανεθ. 2 486 καὶ μεταγ.

Κενό-κομπος, 2· ὁ ἐπὶ κενοῖς, ματαίοις πράγμασι κομπάζων, Βυζ.

Κενο-κοπέω· ματαιον κόπον λαμβάνω, κοπίζω ἄκρα Χρύσιππ. ἐν Πλουτ. ἠθ. 1032.

Κενό-κρανος, 2· ὁ κενὸν κρανίον ἔχων. κυβεῖα κεφάλι Χρ. Σιβ. 8, σ. 418.

Κενο-λατρεία, ἡ· κενὴ λατρεία Ἐπιφαν.

Κενο-λογέω· κενά, ματαια λέγω, ληρῶ Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 2, 120, Ἀριστοτ. μετρ. 1, 9.

Κενο-λογία, ἡ· ματαιολογία, λήρημα, λῆρος μετὰ τοῦ «μεγαλαυχία» Πλουτ. ἠθ. 1069, καὶ μεταγ.

Κενο-λόγος, 2· ὁ ματαια, ἀνόητα λέγων, ὁ ληρῶν.

Κενόμανοι καὶ Κενομανοί, οἱ· φυλή τις Γαλλικὴ ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ Στραβ.

Κενο-πάθεια, ἡ· ἡ ἐκ κενοῦ, ἀνυπάρκτου ἀντικειμένου πάθησις, ἡ ἐξ ἀπατηλῆς ἀντιλήψεως, ὅ ἐστι πάσης ἐξωτερικῆς ὑποστάσεως στερουμένη παθητικὴ κατάστασις Δημόκρ. ἐν Σ. Ἐμπ. πρ. λογ. 2, 184.

Κενο-παθέω· ἔχω ἀντιλήψεις ἄνευ ἐξωτερικῆς ὑποστάσεως Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 49, ἀντιθ. πρὸς τὸ «ἀληθῶς καταλαμβάνει ἡ αἴσθησις».

Κενο-πάθημα, τό· κενή, ἀπατηλὴ ἀντίληψις· «τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ ἢ ὑπόκειται τοιαῦτα, ὁποῖα φαίνεται ἢ κενοπαθήματά ἐστι καὶ ἀναπλάσματα τῆς διανοίας» Σ. Ἐμπ. πρ. λογ. 2, 354.

Κενό-πρισις, ἡ· ἀσθένεια ἵππων Ἱππιατρ.

Κενο-ῥρημοσύνη, ἡ κενολογία Φιλημ. λεξ.

Κενός, 3 (κϝεν-jο, κεν-jο, κεινό-ς, κεν-εό-ς (τὸ j = ε), ἐπ. καὶ ἰων. κεινὸς αἰολ. τὸ δεύτερον ν ἐξ ἀφαμ. τοῦ j, τὸ μεταγ. κενὸς κατ' ἀποκοπήν), ἅπαξ μόν. παρ' Ὅμ. «κενὰ εὔγματα» Ὀδ. χ, 249, ἀλλ. πανταχοῦ κεινός Ἰλ. γ, 376, δ, 181, λ 160, ὡς καὶ Πινδ. Ὀ. 2, 71. Ἡρ. 7, 181, Ἑτι Εὐρ. Ἰ. Τ. 418, καὶ κενεὸς Ἰλ. 6, 298, Ὀδ. ο, 213, κ, 42· - Πινδ. Ν. 4, 50 ἀδ.ος, εὐκαιρος· - τρυφάλεια Ἰλ. γ, 376· «σὺν κενεῇσιν νεμεσσᾶι», δ, 181· - ὄγκα, λ, 160· «κενεὸν ἐμεσσᾶι» = μὲ ἄδεια χέρια Ἰλ. β, 298· «ἀρῶ κενὴν οἰκησιν» Σοφ. Φιλ. 31· «ἐὺν ἀνδράσιν καλλίον ἢ κενὴς κρατεῖν γῆς», Οἰ. τ. 55· «κεναὶς δ' ἀμφίστομαι τραπέζαις», Ἰλ. 185· -τάφος Εὐρ. Ἑλ. 1063, ἀντίθ. τῷ πλήρης, Ἀριστ. ναυμ. 1054· τῷ πλέος, ἵππ. 180· τῷ ἐγκύμων Πλατ. Θεαιτ. 148· τῷ μεστὸς Διφιλ. ἐν Ἀθην. 11, 499 καὶ μεταγ. - χρόνος, παῦσις Μουσικ. - Συχνὰ μεταφ. «τοῦ νοῦ κενὸς» = ἐστερημένος Σοφ. Οἰ. Κ. 934· «κενὴ λέαινα» = ἐγκαταλελειμμένη, ἔρημος, Αἰ. 965· «κενὸν δένδρων πεδίον» = ἔρημον Πλατ. πολιτ 10, 621· «ὅσα κενά ἐστι φρονήσεως», Τιμ. 75· ἀμέτοχος, ἄμοιρός τινος· - Ἰπιατρικῆς, πολιτ. 486· «κενὰ πάντων» Ξεν Ἑλλ. 7, 3, 8· Ὁμοίως· «ἥκεις οἱ κενὴ» = οὐχὶ ἄνευ αἰτίας Σοφ Οἰ. Κ. 360· «ὑπ' ἀσθματος» = καταδιελημένος, ἐξηντλημένος Αἰσχ. Περσ 426· «κεναῖς χερσὶν ἀθύρειν» Πλατ. νόμ. 7, 796· - ἰδ. κούφιος, ματαιος, ἀνυπόστατος, «κενὰ εὔγματα» Ὀδ. χ, 249· - γνώμα Πινδ. Ν. 4, 40· - ἐλπίδες, 8, 95· «κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος» Αἰσχ. Περσ. 790· «κεναὶ γνῶμαι, Σοφ. Ἀντ. 749· «θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά» Ἰλ. 323· «κενοὶ λόγοι» Πλατ. Λαχ. 196· -λοιδορία Δημ. 2, 5, ἀντιστ. μάτην 2, 12· «κενὴ πρόφασις καὶ ψευδής», 18, 150· - διὰ κενῆς, ἴδε ἀνωτέρω τὸ διακενῆς.

Συγκρ. κενότερος κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. Μ. Ἐτ. 275, 50· ὅμως τώρα γράφ. πανταχοῦ κενώτερος, Πλατ. συμπ. 175· «κενώτατον λόγον λέγειν» Δημ. 27, 25· ἐπίρ. κενῶς.

Κενό-σαρκος, 2· ἰσχνός, λεπτὸς κατὰ τὸ σῶμα Μ. Ἐτ. 779, 8.

Κενο-σοφία, ἡ· κενή, ματαία, φαντασιώδης σοφία.

Κενό-σοφος, 2· ὁ περὶ τὰ κενά, μάταια σοφὸς Γρ. Ναζ.

Κενο-σπουδαστής, ὁ· ὁ περὶ τὰ μηδαμινά, μάταια σπουδάζων, ἐκκλ.

Κενο-σπουδέω· περὶ κενὰ καὶ μάταια, μηδαμινὰ ἀσχολοῦμαι Μ. Ἀντων. 4, 32.

Κενο-σπουδία, ἡ· ἡ περὶ τὰ μάταια, μηδαμινὰ ἀσχολία. σπουδὴ Δ. Ἀλ. 6, 70.

Κενό-σπουδος, 2· ὁ περὶ τὰ κενά, μάταια σπουδάζων, ἀσχολούμενος Πλουτ. πρ. Στωϊκ. 7, 22, καὶ μτγν. ἐπίρ. κενοσπούδως Ἀρτεμιδωρ. 4, 84.

Κενο-ταφίω· ἀποθανόντας τινὸς ἐπὶ ξένης καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ μὴ εὑρεθέντος ἐγείρω ἐν τῇ πατρίδι πρὸς τιμὴν κενοτάφιον· «ὃν ἀπόντα κενοταφεῖ» Εὐρ. Ἑλ. 1562· - δέμας, 1066.

Κενο-τάφιον, τό· κενὸς ὄστων τάφος· τάφος ἐγειρόμενος ἐν τῇ πατρίδι πρὸς τιμήν τινος, ὅστις ἐπὶ ξένης ἀπέθανε καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἠφανίσθη Πλουτ. περὶ κακοηθ. Ἠρ. 39, καὶ μτγν.

Κενότης-ητος, ἡ· ἰδιότης τοῦ κενοῦ, ἐνίοτε καὶ τὸ οὐδ. ἐπίθ. τὸ κενόν, ὡς ὀδο. Πλατ. πολιτ. 9, 585· οὐδαμινότης, ματαιότης, μτγν.

Κενο-τομέω, ἐσφαλ. ἀντὶ καινοτομέω Χαιρυθ. Παρὰ Πλουτ. Καισ. 6 μετὰ τοῦ παίζειν.

Κενό-φοβος, 2· ὁ ψευδῆ φόβον ἔχων, ὁ μάταια φοβούμενος, μτγν.

Κενο-φρόνημα, τό· τῷ ἑπομ. μτγν.

Κενο-φροσύνη, ἡ· κενὸν φρόνημα, κενὴ δόξα, ματαιοφροσύνη Πλουτ. Ἀγησ. 37.

Κενό-φρων-ονος, 2· ματαιόφρων· - βουλεύματα=μάταια, ψευδῆ Αἰσχ. Πρ. 761.

Κενο-φωνέω· ἐκφέρω ματαίας φωνάς, μάταια φωνῶ, λέγω Σουΐδ. καὶ μτγν.

Κενο-φώνημα, τό· τὸ ἑπομ. μτγν.

Κενο-φωνία, ἡ· κενός, μάταιος λόγος, ματαιολογία Διοσκ. ἐν τῷ προοιμ. τοῦ 1 βιβλίου καὶ μτγν.

Κενό-φωνος, 2· ὁ κενήν, ματαίαν φωνὴν ἔχων, ἐκφέρων.

Κενόω, ῶν. κτινόω κτινώνω, ἀδειάζω, ἀντιθ. τῷ πληρόω Πλατ. Φιλ. 35· «ναοὺς τίνοντες ἀδικίας κενώσετε»=θὰ κάμητε ὥστε νὰ μείνωσιν ἔρημοι ἀνθρώπων Εὐρ. Ἰων 447· ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ «ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον» Σοφ. Οἰ. τ. 29 - τινός, «τί τῶνδε τῶν δώρων σὰς κενοῖς χέρας;» Εὐρ. Μηδ. 959· «τούτων κενώσαντες τὴν ψυχήν» Πλατ. πολιτ. 8, 560· «κινεῖσθαι τὸν ὀφθαλμὸν» Πολυδ. 4, 188· «πολλαὶ οἰκίαι ἐκενώθησαν ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύσαντος», ἠρημώθησαν Θουκ. 2, 51· καταλείπω· «λόχμην κενώσας ἵν' ἐκρυπτόμην ἐγώ» Εὐρ. Βακχ. 730· ἀδειάζω. ῥίπτω (ὡς λέγομεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῶν ὅπλων) «εἷς με κίνωσαν πᾶν βέλος» Ἀρχι. 1 (5, 58). Παθ. καταισοῦμαι Κ. Δ.

Κένσαι· ἴδε κεντέω.

Κένσιος, Σέξτιος· Ῥωμαῖός τις Δ. Σικ.

Κενταύρα, ἡ· ὄν. ἀττικῆς νεώς, Ἐπιγρ.

Κενταύρειος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κενταύρους, τῶν Κενταύρων, γένος Εὐρ. Ἰ. Α. 706· αἷμα Λουκ. π. Περεγρ. τελευτ. 25.

Κενταυριάς-άδος, ἡ· κενταυρικὴ - φύλη Νυν. Δ. 14, 143.

Κενταυρίδης, ὁ, ὀηλ. ἵππος Λουκ. π. ἀπαίδ. 5.

Κενταυρικός, 3· Κενταύρειος· ἐπίρ. - ικῶς = ἀγροίκως, ἀγρίως Ἡσυχ.

Κενταύριον, καὶ κενταύρειον, τό· γένος φυτῶν, ἅτινα εἰς πολλὰ εἴδη διακρίνονται λέγεται καὶ κενταυρίη καὶ κενταυρίς, ἡ· Ἱπποκρ. Θεοφρ. Διοσκ.

Κενταυρο-κτόνος, 2· ὁ φονεύων τοὺς Κενταύρους Δυκοφρ. 670.

Κενταυρο-μαχία, ἡ· ἡ τῶν Κενταύρων μάχη Πλουτ. Θησ. 29.

Κενταυρο-πλήθης, 2, - πόλεμος· πόλεμος πλήρης Κενταύρων Εὐρ. Ἠρ. μ. 1273.

Κενταυρόπολις, ἡ· πόλ. Θεσσαλίας Πρωτ.

Κένταυρος, ὁ· Κίνταυρος· ἀγρία Θεσσαλικὴ φυλή, κατοικοῦσα τὴν μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης χώραν, ἀφανισθεῖσα ἐν μάχῃ τινὶ ὑπὸ τῶν γειτονευόντων Λαπιθῶν Ὁμ. Ἰλ. Ψ. 303· ἀπὸ δὲ τοῦ Πινδ. Π. 2, 85 οἱ κένταυροι ἐπλάσθησαν δίμορφα τέρατα, ἐξ ἀνθρώπων καὶ ἵππων κατὰ τὸ ἥμισυ συγκείμενα, ὅθεν τὸ Ἱπποκένταυρος. Κατά τινας ἦσαν οὗτοι υἱοὶ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης. Ἐπιδὴ δ' ἐθεωροῦντο ἀκόλαστοι καὶ φιλοπόται οἱ κωμικοὶ ποιηταὶ μετεχειρίζοντο τὸ ὄνομα Κένταυρος ἀντὶ τοῦ παιδεραστὴς καὶ τοῦ ἀνδρείου καὶ γυναικείου αἰδοίου Ἡσυχ. Φωτ. Κίνταυρος, ἡ· ἡ θήλεια Λουκ. Ζευξ. 4, 3. Κίνταυρος, ὁ, ἀστερισμὸς Προκλ.

Κενταυρο-φόνος, ὁ ἐπίθ. Ἡρακλέους· Θεοκρ.

Κεντάω, μτγν. τύπ. ἀντὶ κεντέω, ἀποδοκ. ὑπὸ Θ. Μαγ. ἐνίοτε εὑρίσκεται ὡς π. χ. Αἰλ. Ἱ. Ζ. 12, 26.

Κεντέω (ῥίζ. κεντ. ἐξ ἧς ὁ ἀορ. κίνσαι Ἰλ. ψ, 337 ἐκ τοῦ κέντσαι)· κεντῶ, τοὺς ἵππους τρέξωσι Ἰλ. ψ, 337· κεντρώνω, ἐπὶ τῆς μελίσσης Θεοκρ. 19, 1· πρβλ. Ἀριστ. «Ὀρ. 319· τυραννῶ, λυπῶ, βασανίζω Πινδ. Π. 1, 28· «ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι μηδ' ὀλωλότι κέντει» Σοφ. Ἀντ. 1017· «ἢ κακοὺς βαλεῖ που ἢ οὐκ ὀδόλῳ κεντήσετε» Αἰ. 1224, Εὐρ. Βακχ 631· «ξορύσσω τὰς κόρας, Ἐκαβ. 1177· Θουκ. 4, 47· «δεδεμένους καὶ παιομένους καὶ κεντουμένους»· «τύπτειν καὶ κεντεῖν» Πλατ. Γοργ. 456· «παιόμενοι, κεντούμενοι, ὀβριζόμενοι» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 29· «μαστιγούμενοι καὶ κεντούμενοι», Ἑλλ. 3, 3, 11· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημ. «λορδοί, κεντεῖ, βινεῖ» Ἀθην. 9, 403· καὶ μτφ. «λιμῷ κεντούμενος» (ἡμεῖς λέγομεν «μὲ κεντᾷ ὁλίγον» ἀρχίζω νὰ πεινῶ) Ἀλκιφρ. 3, 4· πρβλ. καὶ κεντρόω.

Κέντημα, τά· τὸ δι' οὗ τις κεντᾷ, κέντρον, «κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω» Αἰσχ. ἀπασπ. 155· ἐπὶ ξίφους Πολυδ. 2, 33, 5· = κεντιά, μτφ. «κεντήματα ζημιώματα» Ἡσυχ.

Κέντηρία, ἡ· εἶδος φυτοῦ Θεοφρ. ὅπερ ὅμως διαρθροῦται εἰς τὸ κεντηρία.

Κέντησις, ἡ· τὸ κεντεῖν, κεντιά, γλωσ.

Κεντητήριον, τό· τὸ δι' οὗ τις κεντεῖ Λουκ. καταπλ. 20· = στιγεύς Σουΐδ.

Κεντητής, ὁ· κεντητὴρ Τζετζ.

Κεντητικός, 3· ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κεντεῖν, ὁ κεντῶν, εὔχρ. ἐν τῷ συγκρ. «κεντητικώτερος» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 9, 6.

Κεντητός, 3· κεντημένος, Βυζ.

Κεντίζω· κεντέω.

Κεντόριπα, τά· πόλ. Σικελίας Θουκ. Στραβ.

Κεντό-ταυρος, ὁ, ἐσχηματίσθη· ὑπὸ Τζέτζου πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Κένταυρος.

Κεντουκέλλαι, αἱ· λιμὴν Ἑτρουρίας Προκ. Centum cellae.

Κεντουρία, ἡ· πόλ. Κορσικῆς Πτολ. Centuria.

Κεντόω· κεντέω, Ἡρ. 3, 16, ἵν. εἶνε τὸ κεντρώω ἐρθαρμένον.

Κεντρήεις, «σσα, εν· ὁ ἔχων κέντρον, κεντρωτός Νικ. ἀλ. 146.

Κεντρ-ηνεκής, 2, = ἵπποι· οἱ μὲ τὸ κέντρον κεντούμενοι, κινούμενοι, πρὸς τὸ τρέχειν παρατρυνόμενοι Ἰλ. ε, 752.

Κεντριάδαι, οἱ· γένος τι ἐν Ἀττικῇ Πορφ.

Κεντρίζω· μεταχειρίζομαι εἴ τι τὸ κέντρον, κεντῶ Ξεν. π. Ἱππικ. 11, 6· μτφ. «κεντριζόμενος ὑπὸ τῆς φιλονεικίας», Κυρ. 8, 7, 12· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, συμπ. 8, 24.

Κεντρίνης, ὁ· 1) εἶδος γαλεοῦ ἔχοντος ἀκάνθας μακρὰς Ἀριστοτ ἐν Ἀθην 3, 294· 2) εἶδος σφηκὸς Θεοφρ. 3) = κεντρίς, 2 Σχολ Νικ. θηρ. 334.

Κεντρίον, τό· ὑποκ τοῦ κέντρον, ὁ τονισμὸς κέντριον δὲν εἶνε ὀρθός Μ. Ἐτ. 503, 39· καὶ μτφ. «= τῶν ἐρώτων Θεοδ. Πρόδρ. σ. 77.

Κεντρίς, -ίδος, ἡ· 1) κεντρίον· 2) εἶδος ὄφεως = κεντρίτης Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 51· ἴδε καὶ κεντρίνης.

Κεντρίσκος, ὁ· εἶδος ἰχθύος Θεοφρ. ἀποσπ. 12, 9, ἔνθα ὁ Συλβίτερ. εἰκάζει «κιστρινίσκος».

Κεντρισμός, ὁ· τὸ κεντρίζειν, κέντρισμα Ἑβδ. 176, 60.

Κεντρίτης, ὁ· κεντρίνης Αἰλ. Ἱ. Ζ. 1, 55· ἀλλὰ ἐν 9, 11 εἶδος ὄφεως.

Κεντρίτης, ὁ· ποταμὸς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ, Ξεν.

Κεντρο-βαρής, 2· ὁ ὡς ἐκ τῆς βαρύτητος αὐτοῦ πρὸς τὸ κέντρον τείνων, μτγν.

Κεντρο-βαρικά, τά· σύγγραμμάτι τοῦ Ἀρχιμήδους, πραγματευόμεναν περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος τῶν σωμάτων· ἡ δὲ ἐπιστήμη ὡς περ ἡ μηχανική, ὀπτική, κατοπτρική ἐκαλεῖτο κεντροβαρική Κράμ. Ἀν. τ. 3, σ. 168.

Κεντρο-βρίθης, 2· ὁ εἰς τὸ κέντρον ὑπὸ τοῦ βάρους πιεζόμενος, μτγν.

Κεντρο-δέδρητος, 2· διὰ τοῦ κέντρου βλάπτων· ὀδύναι Αἰσχ. ἱκ. 538.

Κεντρο-ειδής, 2· ὁ σχῆμα κέντρου ἔχων, ὅμοιος κέντρῳ, μτγν.

Κεντρο-μανής, 2· «κεντρομανὲς δ' ἄγκιστρον ἔφυ στόμα» = τὸ στόμα (τοῦ φιλοῦντος, ἔχει τοιαύτην φύσιν εἰς τὸ ἐκμαίνειν καὶ ἑλκύειν τὸν ἐρώμενον, ὡς περ τὸ ἄγκιστρον τὴν ἄγραν Μακεδον. 13 (5, 247)· = παῖς = ὁ ἔχων τὴν μανίαν τοῦ κεντεῖν, τοῦ ἑλαύνειν τοὺς ἵππους, ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου Παρμένων (13, 18)· ἀλλὰ καὶ = κεντροπαγής, ἐπιγρ. ἀδ. 121.

Κεντρο-μυρσίνη, ἡ· μυρσίνη ἔχουσα κέντρα, ἀγριομυρσινιά, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3, 17, 4· ὁ δὲ Διοσκ. 4, 146 καλεῖ αὐτὴν ὀξυμυρσίνην ἢ μυρσίνην ἀγρίαν, ἥτις ἀττικῶς λέγεται κεντραμυρρίνη.

Κέντρον, τὸ (κεντέω)· 1) τὸ δι' οὗ κεντοῦμεν ἀ) τὸ κεντρί (ὅθεν τὸ συνθ. βουκέντρι ἢ βουκέντρα, τὸ βούκεντρον), δι' οὗ κεντοῦμεν τοὺς ἵππους καὶ κάντα τὰ ἄλλα ὑποζύγια «ἄνευ κέντροιο θέοντες ἵπποι» Ἰλ. ψ, 387· «ἡνιοχικὰ κέντρα» Πλατ. Φαῖδρ. 254· «κέντροις καὶ μάστιξιν», νόμ. 6, 777· «οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλ' ἐξαιματῶν τῷ κέντρῳ» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 15· «κέντρα διωξικέλευθα» Φιλοξεν. 27 (6, 246)· ἐπὶ τῶν βοῶν = βουπλήξ, βουκέντρι Πλουτ. Μαρ. 27· «πρὸς κέντρα λακτίζειν» Πινδ. Π. 2, 94, Εὐρ. Βακχ. 794· «οὐκουν πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς» Αἰσχ. Πρ. 323· β') εἶδος μάστιγος ἐχούσης κέντρα πρὸς βασανισμόν Ἡρ. 3, 130· γ') τὸ κέντρον τῶν ὀρνίθων ὅπερ ἰδίᾳ πλῆκτρον καλεῖται, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον τροπῶσι τὰ ὠὰ Γεωπ. 14, 7, 17· δ') τὰ κέντρα τοῦ χειρσαίου ἰχθύος Αἰλ. Ἱ. Φ. 12, 26· - τῶν σκορπίων, τῶν σφηκῶν, τῶν μελισσῶν καὶ τῶν ὁμοίων ζώων Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 1, 5· ἐντ. τροπ. «τὰ κέντρα ἐγκατέλιπε ταῖς ἀκρωμένοις» Εὔπολ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. Ἀ. 529· «ὡς περ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιποῦσα» Πλατ. Φαιδ. 91· ε) τὸ ὀξὺ μέρος τῆς λόγχης, ἀκωκή, αἰχμή Πολυδ. 6, 22, 4· ζ') συχνὰ μτφ. κέντρον λέγεται ὅ,τι κινεῖ, ἐγείρει, παρατρύνει εἴς τι· καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου· «δεῖ μάτ' ἁρμῆκει κέντρῳ φύχειν ψυχὰν ἐμάν» Αἰσχ. Πρ. 694· «εἰ μήτι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ» Σοφ. Φιλ. 1028. Ἐπὶ ἀλγηδόνων, Τρ. 836· «ἐκπεπληγμένη κέντροις ἔρωτος» Εὐρ. Ἱππ. 39· «κέντροιων καὶ ὠδίνων ἕλκεσιν» Πλατ. Φαῖδρ. 251· τὰ μέλη κέντρον ἔχειν ἐγερτικὸν θυμοῦ» Πλουτ. Λυκ. 21· 2) τὸ σημεῖον, ἐφ' οὗ στηρίζοντες τὸ ἕτερον σκέλος τοῦ διαβήτου διαγράφομεν κύκλον μὲ τὸ ἕτερον ἐπί τινος ἐπιφανείας, ἐπομένως τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ κύκλου, τὸ κέντρον, centrum Πλατ. πολιτ. 4, 436· «κύκλον κέντρῳ περιγράφειν» Πλουτ. Ῥωμ. 11· - κέντρα καλοῦνται καθ' ὁμοιότητα καὶ οἱ βόθροι τῶν σανιδίων καὶ ξύλων καθὼς καὶ παρόμοιαί τινες τραχύτητες ἐπὶ τῶν λίθων Πλιν. καὶ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5, 2, 3.

Κεντρο-παγής, 2· ἴδε κεντρομανής.

Κεντρο-ποιός, ὁ· ὁ κέντρα κατασκευάζων Ἡσυχ.

Κεντρο-τυπής, 2· ὑπὸ κέντρου πληχθείς. - πῶλοι Φιλιππ. 62 (9, 543).

Κεντρο-τύπος, ὁ· ὁ τύπτων τοῖς κέντροις Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 449· ἀλλά, κεντρότυπος=ὁ τυπτόμενος τοῖς κέντροις, ὅπερ ὑπὸ Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται μαχθηρός, φαῦλος, ἐν δὲ Μ. Ἐτ. 503,47 μαστιγίας.

Κεντρο-φόρος, 2· φέρων κέντρον ἢ κέντρα Ὀππ. ἁλ. 4, 244· ἐπιθ. τοῦ σκορπίου, μτγν.

Κεντρόω· κεντρώνω (πρβλ. κεντόω), παροτρύνω, μτγν. - ἀλλά «κεκεντρωμένοι κηφῆνες» «κέντρα ἔχοντες Πλατ. πολιτ. 8, 552 καὶ μτγν. τοποθετῶ εἰς τὸ κέντρον, μτγν.

Κεντρ-ώδης, 2· ὅμοιος κέντρῳ, ὀξύς Σχολ. Ἀριστ. σφ. 224 καὶ μτγν.

Κέντρων, -ωνος, ὁ· 1) ἄνθρωπος ἄξιος κέντρου, μάστιγος· ἐν Σοφ. ἀποσπ. 309 παρατίθενται τὰ ὀνόματα «μαστιγίαι, κέντρωνες·» πρβλ. Ἀριστ. νεφ. 449· 2) «κέντρων δέ ἐστι τὸ ἐπισαττόμενον τοῖς ὄνοις ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συρραφὲν σακκίων· καὶ ἐπίσαγμα τῶν ὄνων» Σχολ. Ἀριστ. νεφ 449· «τοῦ κέντρου παρώνυμον οἱ κέντρωνες οἵτε ῥαπτόμενοι καὶ οἱ γραφόμενοι· καὶ ῥαπτὸς μὲν ὥσπερ ὡσανεὶ παρακεντοῦνται διάφοροι χροιαὶ ὑφασμάτων, γραπτὸς δὲ ᾧ παρατίθενται τοιοῦτον παρακεντήματος δίκην μέρη ποιημάτων καὶ στίχων ἄλλοθεν ἄλλα, ὁποῖα καὶ τὰ κληθέντα ἐντεῦθεν ὁμηρόκεντρα, τουτέστιν οἱ ὁμηρικοὶ κέντρωνες» Εὐστ. σ. 1308

Κέντρωνες, οἱ· λαός τις τῶν Ἄλπεων Στραβ Centrones.

Κέντρωσις, ἡ· τὸ κεντροῦν Σχολ. Πινδ Π 1, 28· τὸ ἐστασθαι ἐν τῷ κέντρῳ, Πρόκλ παραφρ εἰς Πτολ σ. 143, 9.

Κεντρωτός, 3· ὁ ἔχων κέντρα, «κηφῆνες» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40 πρβλ. κεντρόω - ἐπὶ ὑποδημάτων ἐχόντων κέντρα διὰ τὰς χιόνας καὶ τοὺς κρυστάλλους Στραβ. 11, 506· εἶδος βώλου ἐν τῇ κυβείᾳ ἐλέγετο κεντρωτὸς Εὔβουλ. ἐν κυβευταῖς Πολυδ. 7, 205.

Κεντυρίων-ωνος· ἑκατόνταρχος Φωτ. Centurio.

Κεντῶ· ἴδε κεντέω.

Κέντων-ωνος· Ἅππιος, Ῥωμαῖος Πολυδ.

Κέντωρ-ορας, ὁ· ὁ κεντῶν, ἡνίοχος Ἡσυχ. - ἵππων Ἱλ. δ, 391, καὶ μτγν. - παρδαλίων Ἀγαθ. 92 (7, 578). Παρὰ Νον. Ἰωαν. 19, 191 εἶνε καὶ τὸ θηλ. «ἡ κέντωρ λόγχη».

Κένωμα, τό· τὸ κενωθέν, ὁ κενὸς χῶρος, ὁ μεταξὺ χῶρος, τὸ κενὸν Πολυδ. 6, 31, 9, καὶ μτγν. - ἰατρικόν, ἡ κάθαρσις Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. 75.

Κενώσιμος, 2· ὁ διευκολύνων τὴν κένωσιν, ὁ ποιῶν τὴν κένωσιν Σουΐδ.

Κένωσις, ἡ· τὸ κενοῦν, τὸ ἀδειασμα, ἄδειασις, τὸ εὔκαιρον, ἀντίθ. τῷ πλήρωσις Πλατ. Φιλ. 42, τῷ πλησμονή, συμπ. 186· «οὐχὶ πᾶνα καὶ δίφα κενώσεις τινές εἰσι τῆς περὶ τὸ σῶμα ἕξεως», πολιτ. 9, 585, συχνὰ ἰατρ.

Κενωτικός, 3· «κενωτικὸν φάρμακον» = τὸ ἔχον τὴν δύναμιν τοῦ κενοῦν Λίλ. Ἱ. Ζ. 14, 4.

Κεῖμαι, ἰων. = κεῖμαι, κέεται, κέονται· ἴδε κεῖμαι.

Κεπφ-αττελεβ-ιώδης, 2· κεπφώδης Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 4, 163, ἐκ διορθ. Βέντλεϊ.

Κέπφος, ὁ, «κέπφος· εἶδος ὄρνέου κουφοτάτου, περὶ τὴν θάλασσαν διατριβόντος, ὃ αὐγερῶς ὑπὸ ἀνέμου μετάγεται· ἔνθεν λέγεται ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος κέπφος» Ἡσυχ. πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 35, Ἀριστ. «Ὀρν. 1032.

Κεπφόω, παθ. ἀφήνω εὐκόλως ὡς ὁ κέπφος ἀπατηθῶ, ἢ μετχ. κεπφωθείς = παραθείς, ὀξέως ἐλαυνόμενος, ἐριθισθείς Σουΐδ. «ἀπατηθείς Ἡσυχ. ὁ Κικ. πρ. Ἀττικ. 13, 40 λέγει «sed ego ipse κεκέπφωμαι» = ἔχω ἀπατηθῆ, παραχθῆ.

Κεπφ-ώδης, 2· ὡς ὁ κέπφος, ἀνόητος, ἁπλοῦς, μπούφος.

Κέπφωσις, ἡ· κουφότης, μωρία μτγν.

Κέρα, ἡ· ὑπό τινων ἰατρῶν ἐκαλεῖτο κέρας ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων καλουμένη ῥάφανος ἀγρία Θεοφρ. Ἴσ. Φυτ. 9, 15, 6, ἔνθα ὁ Σνάϊδερος διορθ. κέρας.

Κερα-βάτης, ὁ· = κεροβάτης, ἀρχ. λεξ.

Κέραγον, τό· ὄρος Λυκίας, Σχολ. Ἱλ.

Κεράεις, εσσα, εν, (κέρας)· ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος Νικ. ἁλ. 135.

Κερα-ελκής, 2· ὁ σύρων τι μὲ τὸ κέρατα, ἐπιθ. τῶν ἀροτήρων βοῶν· «κεραελκέες βόες, διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον Καλλιμ. Ἀρτ. 179, Σχολ. αὐτόθι· «ἔτι, ὁ ἐκ τῶν κεράτων συρόμενος, Ἡσυχ.

Κεραία, ἡ· κέρας, τῆς ἐλάφου Νικ. θηρ. 4· ἔπειτα πολλὰ ἄλλα ἀντικείμενα ἔχοντα τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος ἢ τῶν κεράων, ἴδίᾳ ἡ κεραία τῶν πλοίων, ἡ μὲ τὸ λατινικὸν ὄνομα ἔτι καὶ νῦν λεγομένη antenna, ἤτις κέρας καλεῖται· «κεραία πλοίου Ἀττικοί, κέρας Ἕλληνες» Μοῖρ. σ. 211· «θραυσμέναις κεραίαις» Αἰσχ. Εὐμ. 557· «καθελόμενος τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰς κεραίας» Πολυδ. 14, 10, 1· «τὸν οἰακα προσάγει, τὴν κεραίαν ὀρθοῖ» Πλουτ. ἠθ. σ. 169· 2) προσφύσεις τινές λέγονται καὶ ἐξέχουσαι ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν καρκίνων καὶ ἄλλων παρομοίων ζῴων· «ἔχουσιν ἀμφότερα κεραίας δύο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλας καὶ τραχείας καὶ ἄλλα κέρατια ὑποκάτω λεῖα», ὀλίγον κατωτέρω· «πάνω δὲ τούτων τὰ κέρατα μικρά, βραχύτερα δὲ καὶ λεπτότερα πολὺ ἢ ὁ κάραβος» Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4, 2· 3) πάσσαλοι πρὸς κατασκευὴν τῶν χαρακωμάτων Πολυδ. 18, 1, 7· «δρυὸς δ' ἐτάμοντο κεραίαν» Ὀππ. κυν. 215 4) εἶδος πολεμικοῦ μηχανήματος, χρήστου ἐν ταῖς πολιορκίαις τῶν πόλεων Θουκ. 2, 76, Ἀρρ. Ἀν. 2, 19, 2· 5) τὰ ἀνατολικὰ ἄκρα τῆς σελήνης Ἀρατ. 785. 790· τὰ σκέλη τοῦ διαβήτου, Σ. Ἐμπ. φυσ. 2, 54· 7) τόνος ἢ σημεῖόν τι, μικρὰ γραμμὴ τιθεμένη ἐπὶ τῶν συλλαβῶν πρὸς διάκρισιν λατ. αρεχ· «ἴδιόν τινων πρὸς διάκρισιν λατ. αρεχ· «ἴδιόν μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται» Ματθ. 5, 18· «κεραῖαι γραμμῆς» Πλουτ. Νομ. 13· «ζυγοῦν καὶ κεραίαν» ἠθ. σ. 1100· σημεῖα ταχυγραφικά, «γραμμαὶ

σκαράγμασι καὶ κεραίαις οἱ σπεύδοντες γράφουσι» Πλουτ. - παρὰ Π Σιλ. (6, 75) τὸ ἐκ κέρατος κατασκευασθὲν τόξον.

Κεραῖαι, αἱ· πόλ. Κρήτης, κάτ. Κεραίτης· ἀρχ. λεξ.

Κεραΐζω (κερα-ί-ζω· πρβλ. κείρω)· παντελῶς καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐρημιόνω, λεηλατῶ, ἐπὶ λέοντος «καθαμοὺς κεραΐζων» Ἰλ. ε, 536· - πόλιν, π, 830, Ὀδ. θ, 516 παθ. μετὰ τοῦ ἁλαπάζω Ἰλ. ω, 245· - ἄστυ Ἡρ. 1,88 «-τὰ χρήματα», ἐπὶ κλεπτῶν, 2, 121· καὶ ἐνιαχοῦ παρὰ μτγν. - ἐπὶ ἐμψύχων, ἀναιρῶ, κτείνω, φονεύω· - Τρῶας Ἰλ. δ, 860· «θῆρας Πινδ. Π. 9,21 «νυμφιδίους εὐνὰς θανάτοις κεραΐζομένας» Εὐρ. Ἄλκ. 889· «οἱ λέοντες τὰς καμήλους ἐκεραΐζουν μυώνας» Ἡρ 2,125· ἀποδιώκω «τοὺς ἐκ τοῦ νηοῦ», 1, 159· ἐπὶ πλοίων, καταβυθίζω 8, 86.

Κεραΐνες, οἱ λαὸς Μολοσσίδος Στ. Βυζ.

Κεραίνω, δι. γρ. ἀντὶ κεραίω Ἰλ. ι, 203, Ἡσυχ.

Κεραιόπυργος, ὁ· πόλ. Θράκης, Βυζ.

Κεραῖος· κεραφόρος, λέξ πλασθεῖσα ὑπὸ Μ. Ἐτ. 539, 19 πρὸς παραγωγὴν τοῦ κριοῦ.

Κερασ-οῦχος, 2· ὁ κρατῶν τὴν κεραίαν, ἀντίνναυ· - κάλως Ἡσυχ. ὅστις ὅμως ἑρμηνεύει αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ «δικαιοδότης» ἴδε κεροῦχος.

Κεραίρω, δι. γρ. ἀντὶ κεραίω Ἰλ. ι, 203, Πλουτ. συμπ. 5, 4.

Κεραΐς, ίδος, ἡ· ἡ κορώνη Ἡσυχ. ὁ Λυκόφρ. 1317 καλεῖ οὕτω τὴν Μήδειαν.

Κεραΐς, ίδος, ἡ· σκώληξ βλάπτων ἢ τρώγων τὸ κέρας, κέρατον, ὡς δι. γρ. ἐν Ὀδ. φ, 393 ἀντὶ κέρα ἴπες. Κατ' Εὐστ. καὶ κεραΐψ, -πος.

Κεραΐς - ίδος, ἡ, καθ' Ἡσυχ. «τῶν προβάτων τὰ θήλεα, τὰ ἔνδον ὀδόντας ἔχοντα· ὅμως νῦν παρ' Ἡσύχ. γράφ. «κεράδες» αἰ.

Κεράϊσις, -εως, ἡ· φόνος, σφαγή, Βυζ

Κεραϊσμός, ὁ· ἐρημωσις, καταστροφὴ Δ Ἁλ. ἐπιτομ 16, 1.

Κεραϊστής, ὁ· 1) ἐρημωτής, λῃστὴς Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 336 2) κεράστης· 3) τόπος Μιλήτου Μ. Ἐτ. σ. 504, 9.

Κεραΐτις, ίδος, ἡ εἶδος φυτοῦ, ὅπερ καὶ βούκερως καὶ τηλὶς καλεῖται Διοσκ.

Κεραίω· κεράννυμι· «ζωρότερον κέραιε» Ἰλ. ι, 203· οὕτω γραφ. ὁ Ἀριστοτ. ποιητ. 25, ὅστις ἀναφέρει τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ὁμ. ἄλλαι γραφαὶ εἶνε κεραίνω, κεραίρω, μετχ. κεραιόμενον ἐν Νικ. ἀλ. 178· 511.

Κερ-αλκής, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὰ κέρατα, δι. γρ. ἀντὶ κερεαλκής.

Κέραμαι· ἴδε κεράννυμι.

Κεραματος, 3· κεράμεος· - ἀγγεῖα Πολυβ. 10, 44, 2, ἐσφαλ. ἀντὶ κεράμεα· πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. 147.

Κεράμβηλον, τό· «κῆπαι προβασκάνιον· καὶ θηρίδιόν τι, ὃ περὶ τὰς συκᾶς διαμυόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοὺς κνίπας· ἔνιοι τοὺς κανθήρους, ὡς κέρατα ἔχοντας» Ἡσύχ. Κέραμβος· 1) τῷ ἔπομ. 2) Πυθαγόρειος τις, Ἰαμβλ.

Κεράμβυξ υκος, ὁ· «ζῶον κανθάρῳ ὅμοιον» Ἡσυχ.

Κεραμεία, ἡ· «ἡ τέχνη καὶ κεραμευτικὴ» Πολυδ. 7, 161· «οὐδὲ χαλκεία οὐδὲ κεραμεία» Πλατ. Πρωτ. 321· «ἐν τῷ πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν», Γοργ. 514, παρομ. περὶ ἧς ὁ Σχολ. λέγει· «ἐπὶ τῶν τὰ πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἀπαιρένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἤδη τῶν τελειοτέρων»· «ἦσαν δὲ καὶ οὗτοι οἱ κότυλοι τῆς αὐτῆς κεραμείας» Ἀθην. 11, 482·

Κεραμεικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κεραμέα - τροχὸς Ξεν. συμπ. 7, 2. Καθ' Ἡσυχ. «κεραμεικὴ μάστιξ· τὸν ὀστρακισμὸν λέγουσι· μάστιγα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς ὀστρακιζομένους καὶ κυλάζειν, κεραμεικὴν δὲ διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ ὄστρακα εἶναι» γράφ. καὶ κεραμική· ἴδε κατωτέρω πρβλ. καὶ Λόβεκ. Φρυν 147.

Κεραμεικός, ὁ· τόπος ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ ἥρωος Κεράμου Παυσ. 1, 3, 1· ἦσαν δὲ δύο Κεραμεικοί, ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἔξω, ἔνθα καὶ τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον, διότι ἐνταῦθα ὁ ἐρὸς τὸ δημόσιον σῆμα, ἤγουν «Ἁγία Τριάς» ἐρποκρ. Ἡσυχ. ὁ Θουκ. 2, 34 λέγει ὅτι τὸ μέρος τοῦτο ἦτο τὸ κάλλιστον προάστειον τῆς πόλεως.

Κεραμεῖον, τό· ὁ τόπος, ἔνθα τὰ κεράμινα ἀγγεῖα κατασκευάζονται Λίαν. 3, 110. Καθ' Ἡσυχ. «ἔνθα τὰ ὀστράκινα σκεύη πιπράσκεται».

Κεραμεῖος, 3· κεραμεύς, ὁ ἐκ κεράμου, κεράμινος Πλουτ. Γαλβ. 12· πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρύν. 147, καὶ τὸ ἐων κεραρήϊος.

Κεράμεος· τῷ πραγ. «κάλικα κεραμέαν» Πλατ. Λυσ. 219, Θεοφρ. καὶ μτγν.

Κεραμεοῦς, οῦν, ἀττ. ᾶγμ. τοῦ ἐπ. 0. κατὰ τὰ χρυσοῦς, πορφυροῦς, χάλκους, οἱ δὲ ἄλλως ᾶγμ. καὶ μτγν. πυκνοὶ καὶ πεζοὶ ἀδιακρίτως μετεχειρίσθησαν, οἷον, κατὰ μὲν τὸ χάλκειος εἶνε τὸ κεράμεος, κατὰ δὲ τὸ χάλκειος κεραμεῖος, καὶ κατὰ τὸ χαλκοῦς τὰ κεραμοῦς τὸ δὲ κεράμινος κατὰ τὸ μτγν. χάλκινος· ὁ Λοβεκ. εἰς Φρυν. θέλει ὅτι ὀνομώτερος τύπος εἶνε ὁ κεραμεοῦς ἀντὶ τῶν κεράμειος, κεράμεος, κεραμαῖος, Λουκ. ἅλκητ. 11, Νίκων ἐν Ἀθην. 11, 487 «τὸ χρῶμα κεραμεοῦς» Ἀλεξ. Μόνδ αὐτόθι 9, 398· ἴδε κεράμειος

Κεραμεύς, ὁ· 1) ὁ τεχνίτης ὁ κατασκευάζων τὰ ἐκ κεράμου ἀγγεῖα, ἅπαξ παρ' ὁμ. Ἰλ. σ, 601· «κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει» παροιμ. ἐπὶ τοῦ φθόνου τῶν ὁμοτέχνων Ἡσ. Ἔρ. 25· πρβλ. Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 8, 2 πλ. ὀν. «κεραμῆς» Ἀριστ. Ὄρν. 490· 2) Κεραμεῖς, οἱ, δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Ἀρποκρ. «Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων» Πλατ. Πρωτ 315.

Κεραμευτής, ὁ· κεραμεύς, μτγν. Λόβεκ. Φρυν. 316.

Κεραμευτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κεραμέα· - τροχὸς Δ. Σικ. 4, 76· - τέχνη Πολυδ. 7, 161· ἐπίρ. -ῶς μτγν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεραμεύτρια· θηλ. τοῦ κεραμευτής, μτγν.
Κεραμεύω· εἰμαι κεραμεύς, κατασκευάζω ἀγγεῖα ἐκ κεράμου Πλατ. Εὐθυδ. 301· συχνά παθ. «εἰ ἡ χύτρα κεκεραμευμένη εἴη ὑπ' ἀγαθοῦ κεραμέως», Ἱππ. μείζ. 288, Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 11, 478. Μτφ. λέγει ὁ Ἀριστ. ἐν ἐκκλ. 252 «τὸ τρυβλίον κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς» ἐπὶ τοῦ δημαγωγοῦ Κεφάλου, ὅστις ἦτο οἷος κεραμέως.
Κεραμήϊος, ἰων. καὶ ἐπ. = κεράμειος Ὁμ. Ἐπιγρ. 14, 14, Νίκ. Θηρ. 80.
Κεραμῆς, ἴδος· θηλ. τοῦ προηγ. - χύτρα Μαρκελλ. Σιδ. 60.
Κεραμία, ἡ, δι γρ. ἀντὶ κεραμεία Πλατ. Λαχ. 187.
Κεραμιαῖος, 3, ἴσφ. γρ. ἀντὶ κεραμεοῦς, Γεωπ.
Κεραμίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κέραμος Β. Ἀν. 794, 25.
Κεραμῐδόω· καλύπτω, σκεπάζω μὲ κεραμίδια· ἐντ. παθ. «οἰκία κεραμιδουμένη» Ἀριστοτ φυσ. ἀκροάσ. 7, 3, ἔνθα ὅμως νῦν γράφ. «κεραμουμένη»· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν ὁμηρικὴν φράσιν «σάκε' ὤμοισι κλίναντες» διὰ τοῦ κεραμιδώσαντες», ἤ ἐστι σκεπάσαντες, καλύψαντες, ὡς στέγην ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν θέντες.
Κεραμικός, 3· τῷ ἐπομ. - δρόμη Ἀριστ. ἐκκλ. 4, παρὰ Πλατ. πολ. 288 δι. γρ. «κεραμεικὴ» δηλ. τέχνη· - τροχὸς Στραβ. 7, 303· «γῆ κεραμικὴ» Πολυδ. 7, 161.
Κεράμινος, 3· ὁ ἐκ κεράμου, κεραμίτιδος γῆς κατεσκευασμένος· - κύλιξ Ὑπ. 4, 70· - πίθος, 3, 96, Β. Ἀν. 102, 9.
Κεράμιον, τό, κύρ. ὑποκ. τοῦ κέραμος· ἀγγεῖον ἐκ κεράμου· - οἰνηρὸν Ἡρ. 3, 6· πρβλ. Πολυδ. 7, 161, Πλάτ. κρατ. 440· - οἴνου Ξεν. Ἀν. 5, 9, 15· - ὀξηρὸν Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 161· ὡς μέτρον = μετρητής, πρβλ. Βοικχ. οἰκ. σ. 107· - ταριχηρὸν Ἀριστοτ. Ἱ Ζ. 4, 8· πρβλ. Πλουτ. συμπ. 4, 4.
Κεράμιος, 3· κεράμειος, ὁ ἐκ κεράμου, γῆς κεραμίτιδος· «πλίνθοι κεράμιαι» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 7· συχνάκις ὡς δι. γρ. ἀντὶ κεράμεος καὶ κεραμεοῦς.
Κεραμίς, -ίδος, ἡ, καὶ - τδος (κατὰ τὴν συνήθη χρῆσ. καὶ τὴν τῶν Ἰώνων Δρακ. 45, 25 πρβλ. Ναν 16, 162)· ὅ, τι ἐκ κεραμίτιδος γῆς εἶνε κατεσκευασμένον· α) τὸ κεραμίδι τῆς στέγης Ἀριστ. σφ. 206· «κατέβαλε ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα» Θουκ. 3, 22, Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 9· ἔτι, «ἄργυραῖ» ὡς ἐκ τοῦ ἀγήρατος, ἐξ ὕλης διαφόρου Πολυδ. 10, 27, 10· «ταῖς ἐκ μυλύδδου ποιηθείσαις κεραμίσιν» Ἀθην. 5, 207· 6) ἀγγεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης, οἷον Ἀθην. 14, 621 «εἰς μυλυδδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν κατεπόντωσε»· γ) μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, τὸ χῶμα, ἐξ οὗ ὁ κέραμος· «καὶ κεραμὶς γῆ ἡ κεραμῖτις καὶ κεραμικὴ» Πολυδ. 7, 161, Πλατ. Κριτ. 111· «ὦ γαῖα κεραμὶς» Ἀραρὼς ἐν Ἀθην. 11, 471.
Κεραμῖτις -ίδος, δηλ. γῆ Πλατ. νομ. 8, 844, δι. γρ. κεραμὶς· ἔτι παρ' Ἰσποκρ. καὶ μτγν. ὡς Πολυδ. 7, 161.
Κέραμον, τό, μόν. ἐν τῷ πλ. - τὰ κέραμα ὡς μεταπλασμὸς τοῦ κέραμος· ἀγγεῖον, γυάλη, κατ' ἀρχὰς ἐκ κεράμου, ὕστερον καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης, χρυσοῦ ἀργύρου Ἀθην. 6, 229.
Κεραμο-ποιός, ὁ· κεραμεύς.
Κεραμο-πωλεῖον, τό· τόπος, ὅπου πωλοῦνται τὰ κεράμεια ἀγγεῖα Δειναρχ. ἐν Πολυδ. 7, 161.
Κεραμο-πωλέω· πωλῶ κεράμεια ἀγγεῖα Ἀλεξ. ἐν Πολυδ. 7, 161.
Κεραμο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν κεράμεια ἀγγεῖα Δειναρχ. ἐν Πολυδ. 7, 161.
Κέραμος, ὁ· κεραμῖτις γῆ· «κέραμος δὲ πᾶσα ἡ τῶν κεραμείων ἀγγείων ὕλη καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος» Πολυδ. 7, 162· 1) κατὰ τὴν πρώτην σημ. ἡ γῆ Ὁμ. Ἐπιγρ. 14, Πλατ. Τίμ. 60· 2) ἀγγεῖα, κρατὴρ Ἰλ. ι, 469· «κέραμος πλήρης οἴνου» Ἡρ. 3, 6· 3) ἰδ. τὰ κεράμια τῆς στέγης, «καὶ τοῦ τέγους τὸν κέραμον» Ἀριστ. νεφ. 1111· πρβλ. Πολυδ. 7, 162· «κλίθοις τε καὶ κεράμῳ βάλλειν» Θουκ. 2, 4, 2, μτγν. ἡ στέγη αὐτὴ Ἀντιφιλ. 12. Παρμεν. 8 (9, 71, 114)· μτφ. τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης, Ἀριστ. 1295· ἔτι, ἡ εἱρκτὴ «χαλκέῳ ἐν κεράμῳ δέδετο» Ἰλ. ε, 387.
Κέραμος, ἡ· πόλ. Καρίας, παράλιος, καὶ Κεραμικήτης Στραβ. Παυσ.
Κεραμο-τής, ὁ· κεραμεὺς Β. Ἀν. 1340.
Κεραμο-υργός, ὁ· κεραμοποιός.
Κεραμόω· κεραμιδόω, καλύπτω μὲ κεραμίδια· «οἰκία κεραμουμένη» Ἀριστοτ. Φ, 3· «τὸ κεραμωτὸν» ἡ «ἡ κεραμωτὴ στέγη» Πολυδ. 28, 12, 3· καὶ ἐπὶ ἀσπίδων τιθεμένων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν Ὄνησ. στρατ. σ. 77, 13.
Κεραμών, ὁ· πλῆθος, σωρὸς κεραμείων ἀγγείων Ἀριστ. Λυσ. 200, Ἀρχαδ. σ. 13, 19.
Κεράμων, -ωνος· Ἀθηναῖος τις Ξεν.
Κεράμων ἀγορά, ἡ· πόλ. Μυσίας Ξεν.
Κεράμωσις, ἡ· κεραμίδωσις, μτγν.
Κεραμωτός, 3· ἴδε κεραμόω.
Κεράννυμι, καὶ κεραννύω· (βι. καρ(α)κιρ. κερα κίρ-νη-μι, κιρ-νά-ω· κερά-νυμι κερα-νύ-ω, κερα-ίω, κερά ω, κέρα μαι τὸν τύπ. κεραννύω μετεχειρίσθησαν, Πλατ. Φιλῆβ. σ. 61, ὑποτ. «κεραννύωμεν» ὁ κατὰς ὁ κωμ. καὶ Ὑπερείδης (καί τινες μτγν. οἷον Πλουτ. Λουκ. καὶ Ἥλιοδ.) Ἀθην. 10, 424, μελ. κεράσω, καὶ ἀτ. κερᾶς, ἀορ. ἐκέρασα, ἐπ. κεράσσω καὶ κέρασσα, παρκ. κέκρᾶκα καὶ κέκραμαι, ἀορ. ἐκερασάμην, ἐπ. κεράσσατο· ἐκ τοῦ κέκραμαι γίνεται ἡ ὑποτ. κέρωνται Ἰλ. θ, 280, ἀορ. ἐκράθην καὶ ἐκεράσθην· β, ἐπιθ. κεραστός, Ἐπιγρ. ἀδ. 295 (Πλαν. 83)· ἐκ τούτου καὶ τοῦ π. παρκ. κεκέρασμαι Λόβεκ. Φρυν. 582, ἐπ. π. παρκ. κεκράανται ὑπερσ. κεκράαντο, ὁ ἐνερ. ἀορ. κρῆσαι μόν ἐν τῷ συνθ. ἐπικεράννυμι = ἐνιδύνω, ἀνακαθαίρω, κυρ. ὑγρά, οἶνον καὶ ὕδωρ, ὅπως ποιῶσιν αὐτῶν κρᾶμα· ἐπομέν. μετριάζω οὕτω τὴν δύναμιν τοῦ πνευματώδους ποτοῦ, μισχύω ὡς κοινῶς λέγομεν· ὅθεν παρὰ ποτε μετὰ κεκραμένος οἶνος Διοσκ. (τὸ παρ' ἡμῖν κρασί).

«ὑχρ. ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἑξῆς· «κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν» Ὀδ. ε, 93· καὶ μέσ. «κρητῆρα κερασσάμενος»=πληρώσας κράματος ἐξ οἴνου καὶ ὕδατος, η, 179· «τὸν κρατῆρα κεραννύουσιν» Ὑπερειδ. ἐν Ἀθήν. 10, 424· «πῶς οὖν κίκραται ὁ σκύφος» Εὐρ. Κυκλ. 554· «κύλικος ζέων ζέῳ κεκραμένης» Ἀριστ. πλ. 1132. – «ὅτε οἶνον ἐνὶ κρητῆρι κίρωνται» Ἰλ. δ, 260· ὁ ἐν. δὲν ἀπαντᾷ ἔτι παρ' Ὁμ. – «πῶς οὖν κίκραται ὁ σκύφος Εὐρ. Κυκλ. 554· «κέρασσαν ἄκρατον» Ἀριστ. Ἐκκλ. 1123· «τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι κεραννύωμεν» Πλατ. Φιλ. 61· «κρᾶμα κερασάμενος», Τιμ. Λοκρ. 98· «οἶνος κερασθείς» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 29, ἔνθα δὲ γρ. κεραθείς· πρβλ. Ἀνακρ. 36, 11· Παρὰ δὲ τοῖς μτγν. ἐγχεῖν εἰς ποτήριον καὶ διδόναι τινὶ πιεῖν, ὡς τὸ ἡμέτερον κερνῶ «ἐν τῷ ποτηρίῳ, ᾧ ἐπέρασε, κεράσετε αὐτῇ διπλοῦν» Ἀποκαλυψ. 18, 6. Λέγεται καὶ ἐπὶ ἑτέρων ἀντικειμένων, μιγνύω, διὰ τῆς μίξεως μετριάζω, ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ λουτροῦ Ὀδ. κ, 362· «πλοῦτον ἀρετᾷ κεκραμένον» – συνηνωμένον Πινδ. Π. 5, 2· ἔτι «κίκραται ἡδονῇ πόνος», Π. 10, 41· «θεόσυτος ἡ βράτεια ἡ κεκραμένη» Αἰσχ. Πρ. 116· «κερανννύντας ἡδονὴν φθόνῳ» Πλατ. Φιλήβ. 80· «ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κερράνυται», Πρωτ. 320· ἐπειδὰν ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κραθῇ πρὸς ἄλληλα», Φαιδ. 86· «νοῦς μετὰ τῶν καλλίστων αἰσθήσεων κραθείς», νομ. 12, 961· «μετὰ χολῆς μελαίνης κερασθέν», Τιμ. 85· «φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη· Θουκ. 6, 5· «κεκραμένος πρὸς χαλκὸν ἄργυρος» Δημ. 24, 214· «φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος» Πλουτ. Νομ. 3· ῥ. ἐπιθ. κερανυτεύν Μαξ. Τυρ. 5, 4.

Κέραξ, -ακος, ὁ· κίρας· «κέραξ ὄρνις, τόξον καὶ αἰσόπαν» Ἡσυχ.

Κέρακα· πόλ. Ἰλλυρίας Πολυβ.

Κέραν-ξόος, 2· ὁ ξύων, καθαρίζων τὰ κέρατα, ὁ κατασκευάζων ἐξ αὐτῶν τόξα καὶ ἄλλα σκεύη, τέκτων· Ἰλ. δ, 110, Σιμμίου Ἐπιγρ. 1 (6, 113).

Κεραός, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων κίρατα, κερασφόρος· – ἔλαφος· Ἰλ. γ, 24· – ἄρνες· Ὀδ. δ, 85, ἀντὶ τοῦ νήκερως· Ησ. ἐρ. 527. – τράγος Θεοκρ. 1, 4 – βόες, 10, 37· «κεραῶν ἔθνεα θηρῶν» Ὀππ. ἁλ. 4, 390· ὁ ἐκ κίρατος κατασκευασθείς, κερατίνος· – τοῖχοι Καλλιμ. Ἄπολλ. 63· βίος Ἀντιπ. Σιδ. 20 (6, 118)· πρβλ. κεράδετος.

Κερασ-ο-ὄχος, 2· κεροῦχος, ὁ κίρατα ἔχων· -βωμός· Ἀντιπ. Σιδ. 12 (6, 10).

Κερ-άρχης, ὁ· ὁ ἡγούμενος τοῦ ἑνὸς κέρως, τῆς μιᾶς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, μτγν.

Κερ-αρχία, ἡ· ἡ ἀρχὴ τοῦ ἑνὸς κέρως τοῦ στρατεύματος, μτγν.

Κέρας, τό· (τὸ ὄν. κίρας ἔχει διπλοῦν θέμα, κίρας, κίρατ. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου σχηματίζ. οἱ ἀρχαιότ. τύπ. ἐπ. Ἰων. καὶ ἀττ. οἷον· αἱ ὁμ. γεν. κίρασ, δοτ. κίρᾳ ἢ κέρᾳ· ὄν. κίρα, γεν. κεράων, δοτ. κίρᾶσι καὶ κερᾶσσι· οἱ νεοϊ. Ἰων. τοῦ Ἡρ. γεν. κίρεος, δοτ. κίρεϊ, πληθ. ὀν. κίρεα, γεν. κερίων· οἱ ἀττ. γεν. κίρως, δοτ. κίρᾳ κλ. ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου οἱ κοινοί, οἱ ἔχοντες τὸ τ τύπ. γεν. κίρατος, δοτ. κίρατι κλ. μτγν. ἐπ. εἶνε οἱ τύποι γεν. κεράτος Ἄρατ. 174, δοτ. κεράτι, πλ. ὀν. κεράατα δοτ. κεράασι κλ. Νικ. – ἐκ τοῦ διπλοῦ θέματος ἐξηγοῦνται καὶ αἱ διπλαῖ συνθέσεις οἷον ἄκερος, ἀττ. ἄκιρως καὶ ἀκίρατος· κερασφόρος πρβλ. κερασβόλος καὶ κερατοφόρος· – τὸ κίρατον· 1) τῶν βοῶν «κύψας ἐξέπισθεν κεράων βοός» Ἰλ. ρ, 521· «βοῦν δ' ἀγέτην κεράων» Ὀδ. γ, 439· ἔντ. «ὀφθαλμοὶ δ' ὥστε κίρα ἔστασαν» στερροὶ καὶ ἀκίνητοι Ὀδ. τ, 211· «ταυρείων κεράτων» Σοφ. Τρ. 516· «ταῦρος εἰς κίρας θυμούμενος» Εὐρ. Βακχ. 742· «κίρατε», 919· «κίρεα κιρίων» Ἡρ. 4, 29, 183· «κολοβοῦν κεράτων» Πλατ. πολιτ. 265· «κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κίρασι», πολιτ. 9, 586· ἔτι, τὰ κίρατα τῶν ὅπλων Λογγ. 2, 28· 2) τὸ κίρατον ὡς κατεργάσιμος ὕλη· «αἱ μὲν γὰρ (πύλαι) κεράσσαι τετεύχαται» Ὀδ. τ, 563, τὰς ὁποίας ὁ Πλατ. ἐν Χαρμιδ. 173 διὰ τῆς φράσεως «ὄναρ διὰ κεράτων» αἰνίττεται· οὕτω πᾶν ὅ,τι ἐκ κίρατος εἶνε κατασκευασμένον· α) τὸ τόξον· «κίρα ἀγλαὰ»=ἐπὶ τῷ τόξῳ λαμπρᾷ, περίφημε Ἰλ. λ, 385· τῶν παλαιῶν οὕτως ἡρμήνευσε τὸ γωρίον τοῦτο Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ τατς ὀιστῖν ἀγαλλόμενε· ἴδε Ἀπολλ. Ὁμ. λεξ. σ. 98, 11· «μὴ κίρα ἶπες ἔδοιεν» Ὀδ. φ, 395, Θεόκρ. 25, 216· ὃ) τὸ κεράσινον συρίγγιον τὸ περιτιθέμενον μετὰ τὴν βίζαν τοῦ ἀγκίστρου, ἵνα μὴ οἱ ἰχθῦς ἀποτρώγοντες τὴν ὁρμιὰν ἀποκόπτωσιν αὐτό· «εἰς πάντων πρᾶτηι βυὸς κίρας» Ὀδ. μ, 253, πρβλ. Ἰλ. ω, 81· γ', τὸ μαγάδιον τῆς λύρας Σοφ. ἀποσπ. 232· πρβλ. Πολυδ. 4, 62· δ.) εἶδος ποτηρίου, τὰ κατ' ἀρχὰς ἐκ κίρατος βοός, ὕστερον καὶ ἐκ μετάλλου Ἀθην. 11, σ. 476· «κατὰ τὸν θράκιον νόμον κίρατα οἴνου προὔπινον» Ξεν. Ἀν. 7, 2, 23· «ἐξ ἀργυρίων κεράτων πίνειν» Πινδ. ἀποσπ. 147· «ἀργυρηλάτοις κίρασι χρυσᾶ στόμια προσδεδλημένοις» Αἰσχ. ἀποσπ. 170· «ἵππιόν τι χρύσειον κέρας» Σαφ. ἀποσπ. 429, καὶ ἄλλ. ἐν Ἀθην. 11, 476· 3) τὸ κίρατον ὡς μουσικὸν ὄργανον «ἐπειδὰν σημήνῃ τῷ κίρατι» Ξεν. Ἀν. 2, 2, 4· «Τυρρηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κίρατά τε καὶ σάλπιγγες» Ἀθην. 4, 184· «αὐλεῖ τῷ κίρατι» Λουκ. θεῶν διαλ. 12, 1· 4) βραχίων ποταμοῦ «κίρας Ὠκεανοῦ» Ησ. Θε. 789· – Νείλου Πινδ. ἀποσπ. 215· – Μενδήσιον Θουκ. 1, 110· ἔντ. 5) ἡ πτέρυξ στρατεύματος ἢ στόλου Αἰσχ. Περσ. 391· – δεξιὸν, λαιὸν Εὐρ. Ἰκ. 658· 704· συνηθέστατον παρ' Ἡρ. «τοῦ δεξιοῦ κίρεος ἡγέετο», 5, 111· καὶ παρὰ Θουκ. καὶ τοῖς ὕστερον ἱστορικ. «τὰ κέρας ἀναπτύσσειν» Ξεν. Ἀν. 1, 10, 9· «κατὰ κέρας συμπίπτειν, προσβάλλειν τοῖς πολεμίοις»=ἐκ πλαγίου Θουκ. 3, 78, Ξεν. Κυρ. 7, 1, 20· «ἐπὶ κέρας ἀνάγειν τὰς νῆας»=κατὰ μῆκος, ὥς τε ἡ μία νὰ ἔρχεται μετὰ τὴν ἄλλην Ἡρ. 6, 12· «κατὰ κέρας ἄγειν» Ξεν. Ἀν. 4, 6, 6· «κατὰ κέρας ἢτε κάτ'

δδὸν πορευόμενοι», Ἑλλ. 7, 4, 22, οὗ προηγεῖται τὸ «εἰς δύο ἄγων»· οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 2, 90 «κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντες», πρβλ. 6, 32· «ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι», ἀντὶ τῆς κατὰ μῆκος τάξεως τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ πορείᾳ εἰς πυκνὴν φάλαγγα καταστῆσαι Ξεν. Κυρ. 8, 5, 8· πρβλ. Ἀν. 6, 3, 5. Ἀλλ' «ἐπὶ κέρως» = εἰς τὸ πλάγιον, τὴν πλευράν, ἀντιθ. τῷ «ἐπὶ μετώπου» Λουκ. πῶς δεῖ ἱστ συγγρ. 37· 6) τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ Ξεν. Ἀν. 5, 6, 7 καὶ μτγν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρου ἄλλων ἀντικειμένων «κάλαμον (τὸν γραφικὸν) ἐν μὲν εὐσχίστοισι ὀξυγλύπτου κεράεσσιν» Κριναγ. 4 (6, 227) – 7) = κεραία Λουκ. Ἐρωτ. 6· 8) = πάσθη Ἀρχιλοχ. ἐν Εὐστ. 851, 53, Μελ. 5 (12, 95)· 9) κέρατα ποιεῖν τινι» = τὸν κερατῶνα, τὸν κάμνω κερατᾶν Ἀρτεμιδ. 2, 11· πρβλ. κερατίας· 10) σόφισμα, σοφιστικὸς συλλογισμός, οἷος ὁ γνωστός· «εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις» πρβλ. Σ. Ἐμπ. Πυρρ. 2, 241 Λουκ διαλ. νεκρ. 1, 2.

Κερᾶς· Ἀργεῖός τις Ὀλυμπιονίκης Εὐσεβ.

Κεράς, -άδος· θηλ. τοῦ κεραός, ἡ κέρατα ἔχουσα = κεραΐς Εὐστ. 1625, 43

Κεράς, ἐπίρ. = κεραστικῶς Σουΐδ. πρβλ Λόβεκ. παραλ. σ. 223.

Κερασ-βόλος, 2· σπέρματα, ὅσπρια «κερασβόλα σπέρματα γίνεται, ἐάν ταῖς τῶν βοῶν κέρασι προσπίσῃ· ἃ ἐκπαίνει ἀτεράμονα· τοῦτ' ἔστιν οὐ ῥᾳδίως ἑψόμενα» Παλυδ. 1, 223· πρβλ. Πλουτ. συμπος. 7, 2· μτφ. λέγεται ὁ αὐθάδης καὶ σκληρὸς ἄνθρωπος «μήτις ἐγγίνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' ἄν, ὥστε μὴ τήκεσθαι, καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα, πυρί» Πλατ. νόμ. 9, σ. 853, Σχολ. Πλατ. σελ. 232.

Κερασέα, ἡ· κερασιὰ Γεωπ.

Κερασία, ἡ· τῷ προηγ κατὰ Μοῖρ. Ἑλληνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀττ. κέρασος.

Κεράσιον, τό· τὸ κεράσι Διφιλ. ἐν Ἀθην 2, 51, καὶ μτγν.

Κερασκόμη, ἡ εἶδος σταφυλίνου Διοσ 3, 59

Κερασκόμιον, ἡ· οἰνάνθη Διοσκ. 3, 125.

Κέρασμα, τό· μιγθέν, μίγμα, μεσάντσα Εὐστ.

Κερασμός, ὁ· τὸ κερανύειν, μίξις, μτγν.

Κέρασος, ὁ, παρὰ μτγν. καὶ ἡ· ἡ κερασιά· κατ' Ἀρκαδ. σ. 76, 22 Κεράσος· «Κέρασον τὸ φυτὸν Ἀττικοί, κερασία Ἕλληνες» Μοῖρ σ. 200, 12· πρβλ. Ἀθην. 2, 50.

Κερασσυῦς, -ουντος, ἡ· πάλ. Ἐβξείνου πόντου ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς παραλίας ἀποικος Σινωπέων, ἡ ὕστερον Φαρνακία Ἀρρ. Ξεν.

Κερασό-χρους, 2· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κερασίου, τὸ κοινῶς λεγόμενον κεραστί, μτγν.

Κεραστής, ὁ· κερανύων, μιγνύων Ὑψ ἀποσπ. 28, 13.

Κεράστης, ὁ· ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος· «ἔλαφος» Σοφ. Ἠλ. 558· ἐπὶ τοῦ κριοῦ Εὐρ. Κυκλ. 52, ὡς οὖσ. ὁ, εἶδος ὄφεως ἔχων κέρατα, ὁ κοιν. λεγόμενος λαφιάτης (λαφίτης) Δ. Σικ. 3, 50· – καὶ εἶδος σάρακος φθείροντος τὰ ξύλα Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5, 4, 5.

Κεραστιάς, -άδος, ἡ· ἀρχ. ὄν. τῆς νήσ Κύπρου Στ. Βυζ.

Κεραστικός, 3· κερανύων· ἐπίρ. -κῶς Σουΐδ.

Κεράστις, ἰδος, θηλ. τοῦ κεράστης· ἡ κέρατα ἔχουσα Λίσχ. Πρ. 677.

Κεραστίς, ἴδος· θηλ. τοῦ κεραστὴς Ἀρκαδ. σ. 35, 19.

Κεραστός, 3· κερασθείς, μιχθείς Πλαν. 4, 83.

Κερασ-φορέω· φέρω κέρατα, ἔχω κέρατα Φιλυστρ. ἐν βί. Ἀπολλ. 2, 13.

Κερασ-φόρος, 2· ὁ φέρων κέρατα, κερατοφόρος· «Ἰὼ Εὐρ. Φοιν. 255, Πλατ. πολιτ. 265· – Πάν Λουκ. διαλ. θε. 22, 2· – Διόνυσος Εὐρ. Βακχ. 2· ἐπὶ ὄφεώς τινος Νον. Δ. 11, 94· «– ὀχήματα» Πλουτ. – ἀνὴρ = κερατᾶς Εὐστ.

Κεράσ-χειλος, 2, κεράσχειλοι λέγονται τὰ χείλη ἐπικαμπῆ ὡς κέρατα ἔχοντες Ἰουν.

Κερατάριον, τό· κεραία, ἀντέννα, μτγν. Εὐστ. 1037, 35, καὶ Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 328.

Κερατ-άρχης, ὁ· κεράρχης Αἰλ. τακτ.

Κερατ-αρχία, ἡ· κεραρχία.

Κερατᾶς, ᾶ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὁ κερατᾶς μτγν. ἴδε κερατίας.

Κερατ-αύλης, ὁ· ὁ τὸ κέρας αὐλῶν, ἢ φυσῶν τὸν κερατίνον αὐλόν, μτγν.

Κερατέα, Κερατεία καὶ Κερατία, ἡ· ξύλον κερατιά, τὸ δένδρον, ἡ κοντουρουδιά Στράβ.

Κεράτειος, 2· ὁ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένος· «ὁ ἐν Δήλῳ κεράτειος βωμός», ἀνών. ὃν περιγράψιν ὁ Καλλιμ. ὕμν. Ἀπολλ. 62, ὁ Πλουτ. ἠθ. 983 λέγει αὐτὸν κερατίνον βωμόν.

Κερατήρ, -ῆρος, ὁ, ὄν. πλαστ. πρὸς παραγωγὴν τοῦ κρατὴρ Ἀθην. 11, 476.

Κερατη-φόρος· κερατοφόρος, κερασφόρος Σχολ Πινδ. Π. 4, 28.

Κερατία, ἡ· κερατία Στράβ.

Κερατίας, ὁ· κερασφόρος, ἐπιθ. Βάκχου. Δ. Σικ. 4, 4· ἰδ. = κερατᾶς.

Κερατίζω· κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα Σχολ Θεοκ. 3, 5, δόκιμον εἶναι μόν. τὸ κυρίττειν

Κερατίνη, ἡ, δηλ. σάλπιγξ· 1) σάλπιγξ ἐκ κέρατος· 2) εἶδος σοφίσματος Δ. Λαερ.

Κερατίνης, ὁ· σόφισμα Δ. Λαερ. 2, 111, παρὰ Λουκ. συμπ 23, αἰτ. κερατίνην.

Κερατίνος, 3· ὁ ἐκ κέρατος· – ποτήρια Ἀν. 5, 6, 4· – πλῆκτρα Πλατ νόμ. 7, 799· – λόγος, σόφισμα = κέρας Δ Λαερ. 2, 10, 111.

Κεράτιον, τό, ὑποκ τοῦ κέρας· κεράτιον Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 2· 1) μαγὰς τῆς λύρας Σχολ Ἀριστ. βατρ 235· 2) διὰ τὸ σχῆμα τὸ ξυλοκέρατον, τὸ κουντουρούδι, γαρούφαλο Λουκᾶς 15, 16, Διοσκ. 3) εἶδος σταθμοῦ «τὸ κεράτιον ἔχει χαλκοῦς β' καὶ γ' ἀργυροῦς δύο τρίτα» Γαλην π. μετρ. καὶ σταθμ. 13, σ, 983 (κατὰ διορθ. Βοιακ. ἴν Μετρολ. σ 137)· πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. Πλουτ. 883 ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἔλαβον τὴν λέξ. καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ Ἄραβες μεταποιήσαντες εἰς τὸ Kirât· καὶ ἐκ τῶν Ἀράβων οἱ Ἕλληνες, γαλλ. carat, ἰταλ. carato, Karat, καὶ ἡμεῖς ὡς σταθμὸν τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀδάμαντος καράτι. Τὸ βάρος αὐτοῦ κυ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἴσον μὲ τέσσαρας κόκκους· 4) εἶδος βοτάνης = τηλὶς Διοσκ.

Κερατὶς -ίδος, ἡ· κερατίνη Δ. Λαερ. 7, 44, ὡς δι. γρ.

Κερᾰτισις, ἡ· τὸ πλήσιασιν μὲ τὰ κέρατα, τὸ κερατίζειν, μτγν.

Κερατιστής, ὁ· ὁ κερατίζων· ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ τὸ κορυφτόλης διὰ τοῦ κερατιστής.

Κερατῖτις, -ίδος, - μήκων· εἶδος ἀγρίας παπαρούνας Θεοφρ.

Κερατο-γλύφος, ὁ· ὁ γλύφων, λεαίνων τὰ κέρατα Σχολ. Ἰλ. δ, 110.

Κερατο-ειδὴς, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν τοῦ κέρατος ἢ ὁ ὢν κατὰ τὴν σύστασιν ὡς τὸ κέρας· οὕτω καλεῖται εἷς τῶν χιτώνων τοῦ ὀφθαλμοῦ κερατοειδὴς· «τὰ δὲ μέρη τῶν ὀφθαλμῶν χιτῶνας ἐκάλεσαν οἱ ἰατροί· τέτταρες δ' εἰσὶ τὸν ἀριθμόν, καὶ τούτοις προσηγορίας ἔθεντο, τῷ μὲν ἐξωτάτῳ κερατοειδεῖ, ὃς ἐστι λευκός, στερεός, δυσδιαίρετος, νευρώδης, χονδρώδης, παχύς, διαφανὴς» Πολυδ. 2, 70, καὶ ἰατρ. - ἦχος = ὁ ὡς ἐκ κερατίνης σάλπιγγος ἐκφερόμενος· καλεῖται δὲ ἡ διὰ τῆς ῥινὸς ἐκφορὰ τῶν ἐρρίνων φθόγγων μ καὶ ν Δ. Ἀλ. περὶ συνθ. ὀν. 14· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος «τὸ κερατοειδὲς τῆς σελήνης» Ἰωσ.

Κερατο-ξόος· κεραοξόος Νον. Δ. 3, 76.

Κερατο-πλήκτωρ - ορος, ὁ· ὁ πλήσσων μὲ τὰ κέρατα, μτγν.

Κερατο-ποιέω· κατεργάζομαι κέρατα Σχολ. Ἀρατ. 48.

Κερατο-ποιός, ὁ· κεραοξόος, κερατουργός

Κερατό-πους, -ποδος, ὁ· ὁ κερατίνους πόδας ἔχων, ἐπίθετον τοῦ Πανός.

Κερατο-υργός, ὁ· κερατογλύφας Σχολ. Ἰλ. δ, 190.

Κερατο-φάγος, 2· ὁ τρώγων τὰ κέρατα· «ἰξ, εἶδος ακύλληκος κερατοφάγου» Ἡσυχ. πρβλ. Ὀδ. φ, 595.

Κερατο-φορέω· κερασφορῶ Ἀριστοτ.

Κερατοφόρος, 2· κερασφόρος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 1.

Κερατο-φυέω, κατὰ τὸ ὀδοντοφυέω· πτεροφυέω κλ. = φύω, ἐγάλλω κέρατα Σχολ. Ἰλ. γ, 24 καὶ Ἀριστ. ἱππ. 1341.

Κερατο-φυής, 2· ὅστις ἐβγαλεν, ἔχει κέρατα· ἐπίθ. Διονύσου Ἀθην. 11, 476 - κρόταφοι Μ. Ἐτ. 541, 18.

Κερατό-φωνος, 2· ὁ ἠχῶν ὡς κέρας· - κλαγγὴ = ὁ ἦχος τῆς κερατίνης σάλπιγγας Ἐλλεστ. Ἐν Ἀθην 14, 637.

Κερατόω· μεταβάλλω τι εἰς κέρατον, κάμνω τι ὡς κέρατον, σκληρύνω Ἀλλ. Ἱ. Ζ. 12, 18· «βάσις κεκερατωμένη» = ἐκ πράτων κατεσκευασμένη Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 232.

Κερατ-ώδης, 2· κερατοειδὴς, κέρατα ἔχων· - ζῶα Ἀριστοτ. Ἱ Ζ. 8, 6 καὶ μτγν.

Κερατών, -ῶνος, ὁ, - βωμός ὅστις ἦτο ἐκ κεράτων κατεσκευασμένος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου Πλουτ. Θησ. 21.

Κερατωνία, ἡ· κερατία, μτγν.

Κερατ-ῶπις -ίδος, ἡ· ἡ ἔχουσα κέρατα εἰς τὸ πρόσωπον· - Μήνη Μανιθ. 4, 94.

Κερᾰτωσις, ἡ· τὸ κερᾰτωμα, μοιχεία, τὸ κάμνειν τινὰ κερατᾶν, μτγν.

Κεραυγή, ἡ· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.

Κερ-αύλης, ὁ· κεραταύλης Λουκ. τραγωδ. 33, Πολυδ. 4, 71.

Κερ-αυλία, ἡ· τὸ παίζειν τὸ κέρας, τὴν σάλπιγγα, μτγν.

Κέραυλος· ὄν. ἀνδρῶν, Ἐπιγρ.

Κεραύνειος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐξακοντίζοντος τὸν κεραυνὸν Διαν. 13 (7, 49).

Κεραυνίας, ὁ· ὁ κεραυνωμένος· - λίθος = ὁ ἀλλιῶς λεγόμενος κεραυνίτης λίθος Ἡσυχ.

Κεραύνιον, τό· κυρ. ὄνομ. τοῦ κεραυνός· εἶδος ὄβνου (ὅπερ κοινῶς λέγεται ὄτανο ἢ ὄτνον), τὸ ὁποῖον φύεται μετὰ τὴν κατάσκηψιν κεραυνοῦ Γαλην. Παρὰ Δ. Λαερ. 3. 66 σημείων, ὅπερ μετεχειρίζοντο οἱ κριτικοὶ πρὸς δεῖξιν ἐφθαρμένων χωρίων τῶν συγγραφέων.

Κεραύνιος 3 καὶ ἐνίοτε 2· ὁ ἐνήκων εἰς τὸν κεραυνόν, ὁ τοῦ κεραυνοῦ· «φλὸξ κεραυνία» Αἰσχ. Πρ. 1019· «βολαὶ κεραύνιοι», Ἑπτ. 412· - πῦρ Εὐρ. Τρ. 80· «λαμπάσιν κεραυνίοις» καὶ «κεραυνίαις», Βακχ. 244, Ἰκ. 1011· ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, ἐμβρόντητος· «- Καπανεὺς δίμας», 512· «ματρὶ σὸν κεραυνία», ἐπὶ τῆς Σεμέλης Σοφ. Ἀντ. 1126, Εὐρ. Βακχ. 6. Ἀλλὰ παρὰ Ἀντ. Σιδ. 18 (6, 112) τιμητικὸν ἐπίθ. Φιλίππου, ὡς καὶ τὸ κεραύνειος· - Ζεὺς Ἀριστοτ. περὶ κοσμ. 7· - Κεραύνια, τά, ὡς οὐσ. ὄρη· καὶ ἁπλῶς, - τὰ Κεραύνια, Στραβ. 2, 105. 6, 283· τὰ ὄρη, ἅτινα κατὰ μῆκος τῆς Ἠπειρωτικῆς παραλίας ἐκτείνονται Στραβ. 7, 317, κάτ. Κεραύνιοι, οἱ, Πτολ. τὸ ΒΔ. μέρος τοῦ Καυκάσου τὸ κατὰ τὴν Κασπίαν Στραβ. - ὄρος Φρυγίας, ὁ Σίπυλος Πλουτ.

Κεραυνιλία, ἡ· πόλ. τῆς Σαμνίτιδος Δ. Σικ.

Κεραυνίτης, ὁ· εἶδος πολυτίμου λίθου Κλ. Ἀλ.

Κεραυνο-βλής, -ῆτος, ὁ· ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς, πληγείς Θεοφρ.

Κεραυνό-βλητος, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 1126, καὶ μτγν. καὶ μτφ. ἐκπεπληγμένος.

Κεραυνο-βολέω· ἐξακοντίζω τὸν κεραυνόν, πλήσσω μὲ τὸν κεραυνὸν Μελιαγρ. 23.

Κεραυνο-βολία, ἡ· τὸ βάλλειν τὸν κεραυνόν, πλῆσσειν μὲ τὸν κεραυνὸν Στραβ. 13, 628.

Κεραυνο-βόλιον, τό· τόπος ὅπου πίπτει κεραυνός, γλωσ.

Κεραυνο-βόλος, 2· ὁ βάλλων, ἐξακοντίζων κεραυνὸν Λουκ. φιλόπατρ. 24· - πῦρ = ὁ κεραυνός Μελ. 13, 34 (12, 63, 141). Ἀλλὰ κεραυνό-βολος = ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς - δένδρον Δ. Σικ 1, 13· οὕτω πρέπει νὰ τονισθῇ καὶ τὸ ἐν Εὐρ. Βακχ. 598, ἂν ἀναφέρεται εἰς τὴν Σεμέλην, ὡς ὁ Ἔρμαν. καὶ ὁ Ἔλμσλ. θέλουσιν.

Κεραυνο-βρόντης, ὁ· ὁ ῥίπτων κεραυνοὺς καὶ βροντὰς, ἐπίθ. Διὸς Ἀριστ. εἰρ. 372.

Κεραυνο-μάχης, ὁ· ὁ μὲ τὸν κεραυνὸν μαχόμενος, ὁ ἔχων ὅπλον τὸν κεραυνὸν Μελ 38, (12, 110).

Κεραυνο-πλήξ -ῆγος, ὁ, ἡ· ὁ πληγεὶς ὑπὸ κεραυνοῦ Ἀλκ. ὁ κωμ. ἐν Β. Ἀν. 102.

Κεραυνός, ὁ· ἀστροπελέκιον, βροντὴ καὶ

ἀστραπὴ μετὰ πατάγου εἰς τὴν γῆν φερομένη καὶ πλήττουσα· «τὸ δὲ ἀστράψαν ἀναπυρωθέν, βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται· ἐὰν δὲ ἡμίπυρον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, πρηστήρ· ἐὰν δὲ ἄπυρον ᾖ παντελῶς, τυφών· ἕκαστον δὲ τούτων κατασκῆψαν εἰς τὴν γῆν σκηπτὸς ὀνομάζεται· τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις ψολόεντες λέγονται, οἱ δὲ ταχέως διάττοντες ἀργῆτες, ἑλικίαι δὲ οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, σκηπτοὶ δὲ ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4· κωμικὴ περιγραφὴ τοῦ κεραυνοῦ παρ' Ἀριστ. νεφ. 404· «νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ» Ὀδ. ψ, 330· «βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν», ξ, 305· «Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, μ. 416. Παρ' Ὁμ. καὶ παρ' Ἡσ. καὶ ἄλλ. ὡς τὸ σύνηθες τοῦ Διὸς ὅπλον, ὅπερ κατασκευάζουσιν αὐτῷ οἱ Κύκλωπες· πρβλ. Ἡσ. Θε. 141· μετὰ τοῦ βροντὴ Ἰλ. φ, 198· «στεροπὴ Ἡσ. Θε. 699· «αἴθων, παμφανὴς Πινδ. Π. 3, 58, Ν. 9, 24· – αἰχματὰς Π. 1, 5· «κεραυνῷ Ζηνὸς ἡνθρακωμένος» Αἰσχ. Περσ. 372· «πυρφόρος» Ἐπτ. 472· «κεραυνοῦ βέλος», 435. Καὶ πεζ. «τὰ τῶν κεραυνῶν πτώματα» Πλατ. Τιμ. 80· «πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον» Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 7· «–κατασκήπτει εἴς τι» Πλουτ. Λυκ. 31. Μέφ. Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 6, 238, καὶ Ἀντ. Θεσσ. 68 (7, 692) «ὁ παμμάχων κεραυνός». Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν Πτολεμαίων κατὰ Παυσ. 1, 16 «διὰ τὸ τολμῆσαι πρόχειρον» «δεινὸν κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν λεγόντων» Πλουτ. Περικλ. 8.

Κεραυνο-σκοπεῖον, τό, «κεραυνοσκοπεῖον δὲ καὶ βροντεῖον, τὸ μέν ἐστι περίκλυστος ὑψηλὴ τὸ δὲ βροντεῖον ὑπὸ τῇ σκηνῇ ὄπισθεν ἀσκοὶ ψήφων ἔμπλεοι δεδιγκωμένοι φέρονται κατὰ χαλκωμάτων» Πολυδ. 4, 130.

Κεραυνο-σκοπία, ἡ· παρατήρησις καὶ (μαντικὴ) ἐξήγησις τῶν κεραυνῶν Δ. Σικ. 5, 40.

Κεραυνο-ῦχος, ὁ· ὁ ἔχων, κρατῶν τὸν κεραυνόν· Ζεὺς Φίλ.

Κεραυνο-φανής, 2· ὁ λάμπων ὡς ὁ κεραυνός· – πῦρ Εὐρ. Τρ. 110 ∆.

Κεραυνο-φόρος, 2· ὁ φέρων τὸν κεραυνόν· Ἔρως Πλουτ. Ἀλκιβ. 1, 6 καὶ μεγν. «–στρατόπεδον» ἀναλογ. τῷ Λατ. legio fulminatrix, Δ. Κασ. 55, 23.

Κεραυνόω· κεραυνῶ, ἄνω, πλήξασα μὲ τὸν κεραυνόν· «γᾶ κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσι» Πινδ. Ν. 10, 8, Ἡσ. Θε. 859· «τὰ ὑπερίσχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ Θεός» Ἥρ. 7, 10, 5· «–τοὺς γίγαντας» Πλατ. συμπ. 190. Κατὰ δὲ τὸν Ἀρτεμίδ. 2, 8 οἱ ἐ. ἐλλίγοντα ὄ. καταδικαζόμενοι ἐν δικαστηρίῳ ἀθλέντας ἐ. κεραυνοῦνται· «τοὺς καταδικαθλέντας ἐ. «ν τῇ συνηθείᾳ κεραυνοῦσθαί φαμεν». Κεραύ. ανωσις, ἡ κεραύνωμα, ἡ τοῦ κεραυνοῦ ληγὴ Στραβ. 16, 750, Πλουτ. Μαρκελλ. 28.

Κεραύσιον· ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. 8, 41, 3.

Κέραφος, ὁ· χλευασμός, κακολογία Ἡσυχ.

Κεράω· 1) κιρᾶννυμι, ἐκ τοῦ κερῶ γίνεται ὁ μελ. καὶ οἱ λοιποὶ χρόν. ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν καὶ παρατ. εἶνε συχνοί παρ' Ὁμ. ἰδίᾳ μέλ. «κεράασθε οἶνον» Ὀδ. γ, 332· κιρώοντος, θ, 470· κερῶντο, α, 500· «κερῶντας οἶνον», θ, 364, προστ. κίρα κωμικός τις ἐν Ἀθην. 40· 2) ἐκ τοῦ κίρας· α) πριῶ τι κερατοειδῶς τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος· «ἄλλοτε δ' ἄλλοῖαι μορφαὶ κερόωσι σελήνην» Ἄρατ. 78· κερατοποιοῦσι = σχηματίζουσιν εἰς κερατοειδῆ Σχολ. Ε΄.) ἴσταμαι ἐπὶ τοῦ κέρατος τοῦ στρατοῦ Πολυβ. 18, 7, 9.

Κεράων-ωνος, ὁ, ἥρως· «παρὰ δὲ Σπαρτιάτ. Μάττωνα καὶ Κεράωνα ἥρωας ὑπὸ τῶν μαγείρων ἱδρῦσθαι ἐν τοῖς φιδιτίοις» Ἀθην. 2, 39 (κερά-ων, κερά-ω = κεράννυμι· Κουρτίου Ἔτ. α. 147).

Κερα-ώψ-ῶπος· κερατῶπις, μτγν.

Κερβέριοι, οἱ· τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε δι. τ. ἀντὶ τοῦ Κιμμέριοι ἐν Ὀδ. λ, 14, ἣν παρ. ἐδέχθησαν οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ Κράτης καὶ Ἀρίσταρχ. πρβλ. αὐτοῦ τὰ Σχόλ. ὁ δὲ Ἀπ. «Κιμμέριοι ἀσθενεῖς· φασὶ δὲ καὶ τοὺς Κιμμερίους Κερβερίους καὶ τὴν πόλιν οἱ μὲν Κερβερίαν, οἱ δὲ Κιμμερίην».

Κέρβερος, ὁ· 1) κίνδυνος, τάρταρος, πάγος Ἡσυχ. 2) κύων μέγας Ἅιδου Ἡσυχ. οὗτος τρικέφαλος καὶ Ἐχίδνης ἔχων 50 κεφαλὰς Ἡσ. Θε. 311, Σμυρν. κατὰ δὲ τοὺς μτγν. τρικέφαλος Πλατ. Πολ. Ξεν. Ἰσοκ. 10, 24· εἰκὼν αὐτοῦ εὑρίσκεται ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Κύμης Μιον. 3) ὄνομα κυνῶν παρὰ μτγν. Πολυδ. 5, 42. Ἡ εἰς ὄνομ. καρ=βαᾶν, ὑλακτεῖν (= κάρ-Ϝαρο) Κερβερο-ς.

Κέρβης, ὁ (ἴσως Κεβρήν)· ποτ. Εὐβοίας Ἀριστοτ. Κατ' ἄλλ. Κηρεύς· ἐπίθ. Κερβήσιος πρβλ. Λύδεκ. παθ. 429.

Κέρβισσα· πόλ. Λφρικῆς Πτολ.

Κερ-βολέω· καρτομέω, Ἡσυχ. πρβλ. σκερβολέω.

Κερβούλων, ὁ Καρβούλων Θιμιστ 16, σ. 21

Κερδαίνω, μελ. κερδανῶ Ξεν. ἄπομ. 6, 4, ἀορ. ἐκέρδανα, κιρδῆναι Ὁμ. 14, 6, καί, κερδήσομαι Ἥρ, 3, ἐκέρδησα, 4, 152, συχνὸς δὲ ἰδίᾳ μτγν. Λύδεκ. Φρυν. 740, παρκ. προσκιρδαίνω Δημ. 56, 30, ἔτι, κεκέρδακα, μτγν. κέρδαγκα Φωτ. βιβλ. α. 237, 22· «σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ» Αἰσχ. «λόγον ἐκέρδαναν» Πινδ. Ι. 4, 29· ἐξ ἅπαντος χρὴ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν» Ἀντ. 312· «εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ» Οἰ. Τ. 889, Πλατ. νόμ. 8, 848· «γρῆν ἔπη» Σοφ. Τρ. 230· «τί κερδανῶ;» Ξεν. νεφ. 260· «τῇ ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς» Ἥρ. μ 604 «–μέγιστα ἐκ φορτίων» Ἥρ. 152, ὅ, τις καὶ μετὰ δοτ. τὸ συντάσσει· γάρασι κερδανέομεν περισσότερα=ἀπὸ τῶν γάρων σωθέντων θὰ ἔχωμεν κέρδος (σ. τάχθη ὀλ. ὡς καὶ τὸ ζημιοῦσθαι, 7, 30, 8, 60, 3· ἀπό τινος Ξεν. ἀπομν. 2, 9, μετὰ μετχ. Ἀριστ. ὄρν. 1091, Εὐρ. 1051· ὁ Ἀριστοτ. Ἠθ. 5, 5 ἐξηγῶν· «τὸ πλέον ἔχειν ἢ τὰ ἑαυτοῦ» ἐνοεῖ· ζημιοῦσθαι· σπαν. ἐπὶ κακοῦ· «ἀσπαρνα καὶ ναι» Εὐρ. Ἐκ. 518· β. ἐπίθ. κερδαντίανος

Κερδαλέη, ἡ, καὶ συνηρ. κερδάλη, ἐν δὲ ἀνωναιρ. κερδαλία ὥσπερ τὰ ἀρταλέα,

σελία Λόβεκ. Φρυν. σ. 78, εἶνε θηλ. τοῦ ἑξῆς. 1) ἡ πανοῦργος, ἡ ἀλώπηξ Ἀρχιλ. ἀποσπ. 60, καὶ μεγ. ὡς Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 64 πρβλ. κερδώ· 2) ἡ ὁρμὴ τῆς ἀλώπεκος, ἀλωπεκή, μτγν.

Κερδαλέος, 3· α) ἐπικερδής, ὠφέλιμος· -βουλή Ἰλ. κ, 44, Πινδ. Π. 2, 78, Αἰσχ. Εὐμ. 962· «τὰς ἐμπορίας τὰς κερδαλέας» Ἀριστ. Οἰκ. 595· «τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους» Ἰσοκρ. 2, 18· «κερδαλεώτερόν ἐστι» Ἡρ. 9, 7, 1, ἐπικερδέστερον, λυσιτελέστερον Πλατ. Κρατ. 417· ἐπίρ. κερδαλέως Θουκ. 3, 56· β) πανοῦργος, δόλιος, ποικίλος· «-καὶ ἐπίκλοπος» Ὀδ. ν, 291· -μῦθος, ζ, 148· «τὴν ἀλώπεκα κερδαλέην καὶ ποικίλην» Πλατ. πολ. 2, 365.

Κερδαλεότης, -ητος, ἡ· κερδοσύνη, Εὐστ.

Κερδαλεό-φρων, -ονος, 2· «ὁ ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν διὰ δόλου, κερδοῦς φρονήματα ἔχων, τουτέστιν ἀλώπεκος, ὃν ὁ δόλιος» Ἡσυχ. Ἰλ. α. 149, Ὀππ. κυν. 2, 29.

Κερδαντήρ -ῆρος, ὁ· φιλοκερδὴς Χρ. Σιβ. 7, σ. 672.

Κερδαντός, 3 (κερδαίνω)· κερδαντὰ=ἐξ ὧν τις δύναται νὰ ἔχῃ κέρδος Δ. Λαερ. 1, 97.

Κερδάριον, τό, ὑποκ. τοῦ κέρδος· μικρόν, ἀξιόλογον κέρδος.

Κέρδας, -αντος· πατ. Ἰθάκυιο Σουΐδ.

Κερδ-έμπορος, ὁ· ὁ παρέχων τὸ τοῦ ἐμπορίου κέρδος, ὁ παρέχων τοῖς ἐμπόροις κέρδος, ἐπίθ. Ἑρμοῦ Ὀρφ. ὕμν. Ἑρμ. 6.

Κερδητικός, 3· φιλοκερδής.

Κερδία, ἡ· φιλοκερδία Φωτ. 150, 25.

Κερδίζω· κερδαίνω, Σχολ. Πινδ. Ὀ. 1, 84.

Κερδίμας -α· πατ. Μένωνος Ἄρρ.

Κέρδιστος· πόλις τις· περὶ τοῦ τον. Ἀρκαδ. 17, 17.

Κέρδιστος, ὑπερθ. τοῦ κέρδος· συνετώτατος, φρονιμος, πανουργότατος, περὶ τοῦ Σισύφου Ἰλ. ζ, 153, ὠφελιμώτατος· «κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν» Αἰσχ. Πρ. 385· «κέρδος τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης» Σοφ. Αἴ. 730.

Κερδίων, ον, συγκρ. τοῦ κέρδος· ὠφελιμώτερος, συμφορώτερος, παρ. Ὁμ. συχνὰ ἐν τῇ φράσει «ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη» καὶ «καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν» Ἰλ. γ, 41· - κερδίων Πινδ. Ν. 5, 17· πρβλ. κέρδιστος.

Κερδο-γαμέω· μόν. διὰ τὸ κέρδος συνάπτω γάμον, λαμβάνω γυναῖκα εἰς γάμον, εὔχρ. μόν. ἐν τῇ παροιμ. «λευκώλενον λίνον κερδογαμεῖς», ἐπὶ τῶν αἰσχρὰς ἐπὶ κέρδει γαμούντων Διογεν. 6, 22.

Κέρδος, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κέρδος, ὠφέλεια Ἰλ. κ, 224, Ὀδ. π, 311· «ἵν' ὀγκαδὲ κέρδος ἄρηαι» Ἡσ. Ἐργ. 630, Πινδ. καὶ τραγ. «τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος» Αἰσχ. Πρ. 749· «κέρδεσιν νικώμενος», Ἀγ. 333· - φιλοκέρδεια, «ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν» Σοφ. Ἀντ. 222· «εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον» Εὐρ. Ἱκέτ. 3· «ἵνα τί ἐπισπάσωνται κέρδος» Ἡρ. 3, 72· «ἐν κέρδει ἐποιοῦντο» = τὸ ἡνόμιζον ὡς κέρδος, 6, 13, ὡς καὶ «κέρδος νομίσαι τὸ ἀκινδύνως ἀπελθεῖν» Θουκ. 7, 68· «εἰ κέρδος ἦγατο τὸ ἁλίσκεσθαι» Πλατ. Γοργ. 487, Ξεν. Κυρ. 4, 2, 43· «εἰ τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι» Ἀριστ. Ἐκκλ. 603· «κέρδος ἦν αὐτῷ ἐμὲ διαβάλλειν» Λυσ. 8, 13, ἀντίθ. τῇ ζημίᾳ Πλατ. νόμ. 8, 835, Εὐρ. Κυκλ. 34, Ξεν. Κυρ. 2, 2, 12· σύνεσις, πανουργία, «ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν» Ὀδ. ν, 298· «κέρδεα εἰδώς» = τεχνάσματα Ἰλ. ψ, 709· «κακὰ κέρδεα βουλεύειν» = πανουργεύματα, δόλοι Ὀδ. ψ, 217.

Κερδο-συλ-λέκτης, ὁ· ὅστις πανταχοῦ ζητεῖ νὰ περιοδῇ κέρδος μτγν.

Κερδοσύνη, ἡ· σοφία, τέχνη, σύνεσις, πανουργία, Ἡσυχ. παρ' Ὁμ. μόν. ἐν ὑποτ. «κερδοσύνῃ» ὡς ἐπίρ. συνετῶς, πανούργως, δολίως Ἰλ. χ, 247, Ὀδ. ξ, 30.

Κερδο-φόρος, 2· ὁ φέρων κέρδος· -όναρ Ἀρτεμιδ. 2, 30.

Κερδόλας, ὁ· ἐπίθ. Διὸς Λυκοφρ. 1092.

Κερδύλιον, τό· τόπος Θράκης Θουκ. 5, 6.

Κερδύφιον, τό· ὑποκ. τοῦ κέρδος, ὀλίγον κέρδος.

Κερδώνομος, ὁ· κερδώνομος, Ἐπιγρ.

Κερδώ, -οῦς, ἡ· ἡ ἀλώπηξ, ἀλεπού· «κερδὼ δολίη» Ἀριστ. ἵππ. 1063 ὅθι κερδαλέη. Κατ' Ἀρτεμιδ. 3, 28 ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ἡ γαλῆ· 2) γυνὴ Φορωνέως Παυσ. 2, 21, 1.

Κέρδων -ωνος· 1) ὄνομα δούλου Δημ. 2) Ἀθηναῖός τις, Ἐπιγρ. 3) Κέρδων Ὠριλίωνος, Πάρου Ἐπιγρ. 4) Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Γ' Συγκελλ.

Κερδῷος, 3· ὁ κέρδος παρέχων ἐπίθ. Ἑρμοῦ· «ὦ Ζεῦ τεράστι καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον» Λουκ. Τιμ. 41, Πλουτ. ἠθ. 472· παρὰ Δυκοφρ. 208 ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.

Κερεάλης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κερεάλις· ῥωμ. ἀνδρ. ὄν. Cerealis, ἄρχων, Ἐπιγρ.

Κερεάλιος· 1) ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἀνθ. 2) Σεξτ. Κερεάλιος, ῥωμαῖός τις στρατιωτικὸς Ἰωσ. 3) Κόϊντος Πετίλιος Κ. Ῥωμαῖός τις, Δ. Κασ.

Κερε-αλκής, ὁ· κεραλκὴς· -ταῦρος Ἀπολλ. Ῥ. 4, 408, Καλλιμ. Ἄρτ. 179.

Κερεάτε· πόλ. Λατίου Στραβ.

Κέρεια, ἡ· μικρὰ νῆσος παρὰ τὴν Νάξον, γεωγρ.

Κερεία, π. ἡ· κειρία Νον. Ἱ. 11, 170· πρβλ. Λόβεκ. παθ. 496.

Κερίθριος ἀρχηγός τις τῶν Γαλλων Παυσ.

Κερελλία ὀν. ῥωμ. γυν. φίλης Κικέρωνος Δ. Κασ.

Κερήννης· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.

Κερεσός, ἡ· πόλ. Ἰσπανίας Πτολ.

Κερησσός, ὁ· ὀρεινὸν φρούριον παρὰ τὸς Θεσπιὸς Παυσ.

Κερητανοί, οἱ· λαός τις ἐν Ἰβηρίᾳ Δ. Κασ.

Κερητίζω· βασανίζω Ἡσυχ. ἐν Πλουτ. ἠθ. σ. 839· φαίνεται ὅτι ἐγένετο ἐκ παρ. θυμὸς τοῦ κεληνίζειν.

Κέρθη, ἡ· μία τῶν Θεσπιάδων, τῶν θυγ. τοῦ Θεσπίου, βασιλέως τῶν Θεσπιῶν Ἀπολλόδ.

Κέρθιος, ὁ· μικρόν τι πτηνὸν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 17.

Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κήριος· ἀνδρ. ὄν. = Καίριος, Ἐπιγρ.
Κίρκα, ἡ· ἀκρὶς Ἡσυχ.
Κίρκαξ ὁ· ἱέραξ Ἡσυχ.
Κερκὰς (ἄδος, ἡ)· κρὶξ τὸ ὄρνεον Ἡσυχ.
Κερκάσωρος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου, ἐν ᾗ ὁ Νεῖλος εἰς τοὺς δύο μεγάλους βραχίονας διασχίζεται Ἡρ.
Κίρκαφα· ἐγγύη Ἡσυχ.
Κίρκαφος· 1) υἱὸς Ἡλίου καὶ Ῥόδου Στραβ. ἐντ. οἱ Ῥόδιοι ἐκαλοῦντο Κερκαφίδαι, καὶ αἱ γυναῖκες Κερκαφίδες Ἀνθ. 2) ὄρος Καλοφῶνος Νικ. θηρ.
Κερκέσιον, τό· Κιρκήσιον.
Κερκέσουρα· Κερκάσωρος Στραβ.
Κερκέστης· υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολλ.
Κερκέται, -ῶν, Κερκέτιοι, καὶ Κερκεταῖοι. λαός τις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας Στ. Βυζ. Στραβ. πιθ. οἱ νῦν Κερκέζοι· ἡ χώρα Κερκετίς, -ίδος, ἡ, Πτολ. ἐπίθ. Κερκετικός, 3 Ὄρφ. Ἀργ. 1049.
Κερκετεύς, -έως, ὁ· ὄρος Σάμου Στραβ
Κερκέτης, ὁ· τὸ μικρὸν πηδάλιον Ἡσυχ.
Κερκετήσιαν ὄρας· ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ Πτολ.
Κερκετικὸν ὄρος· ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ Στ. Βυζ
Κερκηΐς, -ίδος, ἡ· θυγ. Ὠκεανοῦ Ἡσ
Κερκιδᾶς-ᾶ, ὁ οὕτω τονι. κατὰ Ἀρχαδ. 21, 15. Κατ' ἄλλ. Κερκίδας, -ου· 1) Ἀρκάς τις ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος Δημ. 2) Μεγαλοπολίτης, νομοθέτης καὶ ποιητὴς Πολυβ. 3) ἄλλος ἐκ Καρίας Ἀριστοτ.
Κερκίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κερκίς, μτγν.
Κερκιδο-ποιϊκή, ὀνλ. τέχνη ἡ κατασκευάζουσα κερκίδας Ἀριστ. πολιτ. 1, 5.
Κερκιδο-ποιός, ὁ· ὁ κερκίδας ποιῶν, κατασκευάζων Ἀριστ.
Κερκίζω· ὑφαίνω μὲ τὴν κερκίδα Πλατ. Κρατ. 387· «αἱ κερκίδες ἐκέρκιζον» Ἀριστ. πολιτ 1, 4.
Κερκιθαλίς, ἡ· ἱρωδιὸς Ἡσυχ
Κέρκιννα, νῆσος Ἀφρικῆς ἐν ἀρχῇ τῆς μικρᾶς Σύρτεως μεταμύ. πάλιν Δ. Σικ. κάτ. Κερκινῆται Πολυβ.
Κερκίνεον, ἐου, τό· ὀχύρωμα τι ἐν Θεσσαλίᾳ Προκ. παρὰ δὲ Λιβ. Cercinium.
Κερκίνη, ἡ· ὄρος Μακεδονίας Θουκ 2, 98.
Κερκινῖτις - ίδος, ἡ, παρὰ Στραβ. Κερινῖτις· 1) νῆσος, διὰ γεφύρας συναπτομένη μετὰ τῆς Κερκίνης Στραβ. 2) λίμνη Μακεδονίας Ἀρρ. 3) Κορανῖτις ἢ Κερκινῖτις, τόπος ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ, ἀνών. περιπλ. Εὐξ. 57.
Κίρκιοι, οἱ· Circeji Δ. Σικ.
Κίρκιος, ὁ· ὁ ἡνίοχος τῶν Διοσκούρων Ἀμμ. Μαρκ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Κερκίς, -ίδος, ἡ 1) ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ὑφαντικῇ, καθ' ἣν ὁ ἱστὸς ἦτο ὀρθιος κερκὶς καλεῖται ἡ ὕστερον λεγομένη σπάθη, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκρουον τὸ ὕφασμα Ἰλ. χ, 448· ἦτο δὲ χρυσῆ Ὀδ. ε, 62· ὕστερον ὁ ἐλέγετο ἡ σαγίτα, ὅτε ὁ ἱστὸς ἦτο πλάγιος· «κερκίδων ἅκμαῖσιν» Σοφ. Ἀντ. 964, Εὐρ Βακχ. 118, Ἀριστ. ὄρν. 831. Κατὰ Πλατ. Κρατ. 388 λέγεται «διακριτικὴ τῶν ὑφασμάτων»· «κερκίδα τὴν ἅτρια κριναμένην» Λεων Ταρ. 8 (6, 288). Ἔτι, τὸ ὕφασμα, τὸ ὑφαίνειν αὐτὸ Εὐρ. Ἐκ. 367 2) Καθ' ὁμοιότητα λέγονται μτφ. καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα· α) εἶδος ὀπίσθιου δοίδυκος Γαλην. β) τὸ ἐνόδριον, ὅ ἐστι ξυλάριον, ὅπερ ἐμβάλλουσιν εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα Πολυδ. 1, 252· γ) τὸ μεῖζον καὶ στερεὸν ὀστοῦν τῆς κνήμης Πολυδ. 2, 191 ἀλλὰ καὶ «τῶν μέν τοι περὶ τῷ πήχει δύο ὀστῶν τὸ σμικρότερον κερκὶς ὀνομάζεται καὶ παραπήχιον», 2, 112· δ) ὁ πῆχυς, τὸ μέτρον, Ἐπιγρ. ἀδ. 91 (9, 267), radius mathematicus· ε) εἶδος κτενίου ἢ κόσμου τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς Ἀπολλ. Ῥ. 3, 46· ζ) εἶδος λεύκης Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7, 5 ζ') ἴυγξ ἡ τῷ θεάτρῳ κερκὶς καλεῖται ἡ σφηνοειδὴς τῶν ἑδωλίων διαίρεσις Ἄλεξ. ἐν Πολυδ. 9, 44· ἡ τὸ κέντρον ἢ ἡ οὐρὰ τῆς νάρκης Ὀππ. ἁλ. 2, 63.
Κέρκιοις, ἡ· τὸ ὑφαίνειν μὲ τὴν κερκίδα, τὸ ὑφαίνειν Ἀριστοτ. φυσ. 7, 3.
Κερκιστική, ἡ, ὀνλ. τέχνη· ἡ ὑφαντικὴ Πλατ. πολιτ. 282.
Κερκίων, ἡ· εἶδος πτηνοῦ Αἰλ. Ἰ. Ζ. 16, 3, παρὰ δὲ Ἰνδοῖς κερκόρωνος, 15, 14.
Κερκίων, -ωνος· Θεσσαλός τις, Ἐπιγρ.
Κέρκνος, ὁ· ἱέραξ ἢ ἁλιέκρυων Ἡσυχ.
Κέρκοβα· παλ. Ἀχαΐας = Πελλήνη Σχολ. Πτολ.
Κερκόλυρα· ὄν τόπου Σουϊδ. ὁ δὲ Ζωναρ. σ. 1190 λέγει ὅτι σημαίνει ἡχητικὴν λύραν ἴσ. ὀρθότ. λύραν ἔχουσαν οὐράν, ἐφ' ἧς ἐκτείνονται αἱ χορδαί, ὡς τὸ ἡμίτονον βιολί.
Κερκο-πίθηκος, ὁ· εἶδος πιθήκου ἔχοντος κέρκον, οὐρὰν Στραβ. 15, 699· ἄλλ. Κερκοπίθηκοι, οἱ, εἶνε λαός τις τῶν Ἰνδιῶν 15, 703.
Κερκάρωνος, ὁ· ἴδε κερκίων.
Κέρ-κος, ἡ (ῥιζ. καρ. κιρ, ἧς ἐν ἀναδιπλ. τὸ δεύτερον μέρος πάσχει ἀποκοπ. κίρ-κ(ερ)-α-ς, κίρκ-ος· πρβλ. τὸ κερκ-ί-ς, τὸ κρί-κ-ο-ς, δωρ. κίρ-κ-ος)· ἡ οὐρὰ τῶν ζώων, ὡς μέρος τοῦ σώματος αὐτῶν, ὅπερ κινεῖται, κάμπτεται καὶ κυκλοῦται· κέρκον ἔχουσι πάντα σχεδὸν τὰ ζῷα οὐ μόν. τὰ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ τὰ ᾠοτόκα Ἀριστοτ. μορ Ζ. 4, 10· εἶνε δὲ ἡ κέρκος συνών. τῇ οὐρᾷ ἀλλ' ἡ οὐρὰ σημαίνει τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ σώματος μᾶλλον κατὰ τὴν θέσιν, ἐν ᾗ εὑρίσκεται, αἱον τὸ ὀπίσθιον ταῦ σώματος μέρος· κατὰ τὴν πιθανὴν ἔτυμ. αὐτοῦ· τὸ σημαινόμενον τοῦτο φαίνεται καθαρῶς κατὰ τὴν τροπικὴν χρῆσιν αὐτοῦ, καθ' ἣν λέγεται ἐπὶ τοῦ στρατεύματος = τὸ ἔσχατον, τὸ τελευταῖον μέρος Ξεν. Κυρ. Ἀν. 3, 4, 38· ἐν δὲ 3, 4, 42 ἀνεστίν. πρὸς τὸ ἀτόμα· - κέρκος ἑλάφου, φώκης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1, 10 - καμήλου. 2, 1, 15· - ὄνου, αὐτόθι· - ἵππου, 6, 18· πρβλ. Πλουτ. Σερτ. 16· - λαγῶ, χοίρου Ἀριστ. ἱππ. 909, Ἀχ. 786· - εἴδη τινὰ σελαχίων καλοῦνται κερκοφόρα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 5· «κέρκῳ σαίνειν» Ἀριστ. ἱππ. 1026· «ἐκτείνας τὴν κέρκον» Πλατ. Φαιδρ. 254. - Μτφ. τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς Ἀριστ. θεσμ. 239· ἡ λογχοειδὴς ἄκρα τῆς φλογὸς Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1263. Καθ' Ἡσυχ. «θηρίδιον τὰς ἀμπέλους βλάπτον . . . . ἢ ἀρουραῖος μῦς».
Κερκούριον, ἡ· ὄν. ἑταίρας Ῥουφ. Ἐπιγρ.
Κέρκυρος, ὁ· 1) εἶδος ἰχθύος Ὀππ. ἁλ. 1, 141· 2) εἶδος πλοίου, ὅπερ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κυπρίων κατεσκευάσθη Πλιν. 7, 56· «κέρκουρος σκάφος μακρὸν ἔχον πρύμνην» Σχολ. Ἀριστ. εἰρ 142, ὁ B. Graser ἐν τῷ De veterum re navali σ. 52 λέγει ὅτι ὁ κέρκουρος εἶνε τὸ νῦν ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον κώτερον, ὑπὸ τῶν Εὐρωπ. kutter, λατ cercurus.
Κερκο-φόρος, ὁ· ὁ φέρων, ἔχων κέρκον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 5. 5, 5.
Κερκόλας· Ἄνδριός τις οὐζ. Σαπφοῦς Σουϊδ. ὀν. γρ. Κερκώλας.
Κερκυανεύς· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Ἐπιγρ.
Κέρκυρα, ας, ἡ, καὶ Κόρκυρα, Ἐπιγρ. νομίσμ. καὶ μτγν. δῆ. τὸ λατ. Corcyra· νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Ἠπείρου, οἱ νῦν Κορφοί, κάτ. Κερκυραῖος, 3· «Κερκυραῖα μάστιξ» = μεγάλη καὶ περιττὴ τῷ μεγέθει Σχολ. Ἀριστ. ἀρν. 1463 ἐπίθ -αϊκός, 3, Δ. Ἀλ. ἐπιστ πρ Πομπ. § 6. σ. 770· τὰ Κερκυραϊκὰ = τὰ τῆς Κερκύρας Θουκ. Δ. Ἀλ.
Κερκυαίρα, ἡ· Ἀγιλλίως ἐπίθ. Φωτ.
Κερκυών, -όνος· υἱὸς Ποσειδῶνος ἢ Ἡφαίστου Ὑγῖν. Κατὰ δὲ Πλουτ Θησ. 11, Ἀρκάς τις, φοβερὸς λῃστὴς παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα Πλατ.
Κέρκωλα· -ων, τά· τόπος ἐν Ἰταλίᾳ Δ. Σικ.
Κερκώλας, ὁ· ἴδε Κερκόλας.
Κερκωπεῖος, 2· πανοῦργος, δόλιος, ἐκ τοῦ Κέρκωψ Συνεσ.
Κερκώπη, ἡ· «μικρὸν τετίγιον τὸ καλαμαῦρον· τρία γὰρ εἶναι γένη τεττίγων φασὶν οἱ δὲ τέτταρα θήλεια μὴ φωνοῦσα» Ἡσυχ. πρβλ. Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 4, 138, Αἰλ. Ἰ. Ζ 10, 44.
Κερκωπία, ἡ· πόλ. τῆς μεγάλης Φρυγίας Πτολ. 5, 2, 23.
Κερκωπίζω, ἐκ τοῦ κέρκωψ, κερκωπίζοντες· «κατασκώπτοντες Ἡσυχ.
Κέρκωσις, ἡ· νόσημα τῶν γυναικῶν· εἶνε δὲ ἐκφυσίς τις σαρκώδης περὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας Π. Αἰγ. 6, 70, Λεετ. 16, 104.
Κέρκωψ, -ωπος, ὁ 1) «κέρκωψ, παιγνιώδης, ἢ εἶδος θηρίου μεγάλην οὐρὰν ἔχοντος»· «κερκώπων, δολίων, πονηρῶν, ἀκωπτῶν, κακοῦργων» Ἡσυχ - πρβλ. Αἰσχ. 2, 40, ὅστις συνάπτει αὐτὸ μὲ τὸ παιπάλημα 2) πολλὰ πράσωπα καὶ μάλιστα μυθολογικά.
Κέρμα, -τος, τό· κυρ. τὸ εἰς μικρὸν τετμημένον, ἀπειρημμένον, ἐὰν ὅμως τὸ μικρὸν νόμισμα· «μικροῦ κέρματος πρίασθαι τὴν ἡδονήν» Εὔβουλ. ἐν Ἀθην. 13, 568, καὶ μτγν. ὡς Κ Δ. συνήθ, ἐν πλ. «τὰ ατόμ' ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων» Ἀριστ. πλ. 349, Δημ. 21, 107.
Κερμα-δότης, ἡ κερμοδότης, ὁ κερματιστὴς Νομ. Ἰ. 2, 75.
Κερμαλόν, τό· χωρίον παρὰ τὸν Τίβεριν Πλουτ. Ρωμ. 3, πρότερον ἐγράφ Γερμανόν.
Κερματίζω· κομματιάζω, θραύω, συντρίβω μετὰ τοῦ ὀρύπτω Πλατ. Κρατ 426· «κατὰ σμικρὰ τὰ σώματα», Τιμ 62· τὸ ἓν, πολιτ. 7, 525 μτφ -λόγων Β Λν. 47, 1δ· κόπτων μικρὰ νομίσματα «χαλκεῖην δαίμονα» Βυζ. ἀνωθ. 17 (11, 271).
Κερμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ κέρμα· μικρὸν νόμισμα Πλουτ. Κιμ. 10.

Κερματισμός, ὁ· κομματιασμός, διαμερισμός, μτγν.
Κερματιστής, ὁ· ἀλλάζων νομίσματα, σαράφης, καλλυβιστής, μτγν. Ἰ. Εὐαγγ. 2, 14.
Κέρνα, ἡ· ἀξίνη Ἡσυχ.
Κερνᾶς, ὁ· κερνοφόρος· ἴδε κέρνας.
Κέρνη, ἡ· νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ Στραβ. κάτ. Κερναῖοι· παρὰ Δυκωφρ. 1084 «νῆσοι Κερνῆτιδες».
Κέρνον, τό, καὶ κέρνος, ὁ καὶ τό· «ἄγγεῖον κεραμέου ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους, ἐν οἷς εἰσι μήκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, πίσαι, λάθυροι, ὄχραι, φακοί· ὃ δὲ βαστάσας αὐτό, εἶνν λικνοφορήσας τούτων γεύεται, ὡς Ἱστορεῖ Ἀμμώνιος ἐν τρίτῃ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν»· Ἀθην. 11, 476· ἐντὸς αὐτοῦ ἐφίρωντο λοιπὸν τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἐπιθυμοῦντα ἐν τοῖς μυστηρίοις Ἡσυχ. καὶ Σχολ. Νικ. ἁλ. 217 Κτ, Κέρναι, αἱ, «περὶ δὲ τοὺς νώτοις ἑπτὰ τραχύτητες ἀνεστᾶσιν, ὧν δύο μὲν αἱ μετὰ τὴν πρώτην ἄκανθαν ὀνομαζομένην καλοῦνται κυνόλυφα, κέρναι δὲ αἱ πλάγιαι δύο· αἱ δὲ λοιπαὶ κάτω πρανεύουσιν» Πολυδ 2, 180.
Κερνο-φορέω· φέρω τὸ κέρνον, μτγν. ἴδε τὸ ἑπομ.
Κερνο-φόρος, ὁ· ὁ τὰς θυσίας ἄγων Ἡσυχ. -ζάκορος Νικ ἁλ. 217 Κτ «κερνοφόρον ὄρχημα» = ὃ χορὸς ὁ γινόμενος ἐν ταῖς κορυβαντιοῖς μυστηρίοις Ἀθην. 14, 629· πρβλ. Πολυδ. 4, 103· ἴδε κέρνον
Κερο-βάστης, ὁ, καὶ κερα-βάτης Σουϊδ. ἐπίθ. Πανός Ἀριστ. βατρ. 230, ἔνθα ὁ Σχολ. «ὃ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρῶν βαίνων», ὅπερ ὀλίγον εἶνε ὀρθόν· κατὰ δὲ Ἡσυχ. «ὁ Πὰν· ἤτοι ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ αἰωνεῖ κερατοβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην ἐπὶ τὸ κάτω τράγου εἶχεν».
Κερο-δόας, ὁ· ἐπίθ. αὐλοῦ· «λωτὸς» Φιλιππ. 6 (6, 94)· διότι πρὸς τὸ κάτω μέρος ἦτο περιειλημμένος μὲ κέρατον.
Κερό-δετος, 2· συνημμένος μὲ κέρατον· - τόξον Εὐρ. Ῥησ. 33 πρβλ. κέρας.
Κερο-ειδής, 2· ὅμοιος πρὸς κέρατον· «Ἐρπυλλον» ὅπερ ἐκλύθη οὕτως ἐκ τῶν φύλλων αὐτοῦ Νικ. θηρ 909.
Κερόεις, εσσα, εν· ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος· «κερόεσσα ἔλαφος» Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 9, 396, συνηρ. «κερουδσσα» Σοφ. ἀποσπ. 110· 510 - ποίμνια Εὐρ. Ἱλ. 721 - Ἰώ ὁ Πὰν Ἀντ. Σιδ. 48 (Πλαν 305) - ὄχος - ἅρμα ξυρομένη

ἢ μὲ τεμάχια κεράτινα Πλιν. 11, 37, 45
Κερο-τυπέω· κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα Αἰσχ. Λγ. 655.
Κερουαρία, ἡ· πόλ. Ἱσπανίας Πτολ. Cervaria.
Κερουινοί ἢ Βερρουινοί, οἱ· λαὸς τῆς Καρσικῆς Πτολ.
Κερουλίς· ἴδε κερουχίς.
Κερο-υλκίς, -ίδος· Θηλ. τοῦ ἑπομ. Σχολ. Θεοκρ. 5, 145.
Κερο-υλκός, 2· «ὁ τοὺς κέρασιν ἕλκων τὸ ἄροτρον καὶ ὁ κεροῦχος κάλως» Ἡσυχ. ἴδ. ὁ τείνων τὸ κεράτινον τόξον, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος Σουΐδ. – Τρῶες Σοφ ἀποσπ. 738· «τόξα κερουλκὰ» Εὐρ. Ὀρ. 268 – κάλως = κεροῦχος, μτγν.
Κερουτίας, ὁ· ὑπερηφανος, γαυριῶν.
Κερουτιασμός, ὁ· ὑπερηφανία Φωτ. λεξ. σ. 158, ἂν ἡ γραφὴ εἶνε ὀρθή.
Κερουτιάω, «κερουτιᾷ· γαυριᾷ· μετενήνεκται ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων» Ἡσυχ. «ἀνωρτάλιζε κἀκερουτίαζε» = τὴν κεφαλὴν ἀνέτεινες Ἀριστ. ἱππ. 1341 καὶ Σχολ. αὐτόθι.
Κερο-υχίς-ίδος· Θηλ. τοῦ ἑπομ. ἡ ἔχουσα κέρατα· – αἶγες Θεοκρ. 5, 145, ἔνθα ὁ Σχολ καὶ τὴν θι. γρ κερουλκὶς ἢ κερουλὶς ἀναφέρει = ἢ ἐλικτὰ κέρατα ἔχουσα.
Κερο-ῦχος, 2· ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος -ἴδ. κάλως = κεραιοῦχος.
Κεροφαῖοι, οἱ· λαός τις τῆς Ἀφρικῆς Πτολ.
Κερο-φόρος, 2· κερασφόρος· – βόες Εὐρ. Βακχ. 690.
Κερό-χρυσος, 2· ὁ χρυσᾶ ἢ κεχρυσωμένα κέρατα ἔχων· – μόσχοι Χρ. Σιβ. 5, σ. 618· συνήθ. εἶνε μόν. ἡ ἐναντία σύνθεσις χρυσόκερως.
Κερρήνιοι, οἱ· λαὸς Θράκης Παλυαιν.
Κερρητανοί, οἱ· λαὸς τῆς Ἱσπανίας Στραβ. παρὰ Πτολ. Κερροιτανοί.
Κερρίς, -ίδος, ἡ· ὄν. ἰχθύος Σουΐδ.
Κέρσα· Ἀσιατικὸν νόμισμα Ἡσυχ.
Κέρσαι· κεῖραι· ἴδε κείρω.
Κερσαῖον, τό· νόμισμα παρ' Αἰγυπτίοις Ἡσυχ. ἐν λ. κόρσιον.
Κέρσης, ὁ· 1) γάμος Ἡσυχ. 2) λῃστὴς Νικ. Δαμασκ. ἀποσπ. 49.
Κέρσιμος, 2 (προφανῶς παράγεται ἐκ τοῦ κείρω)· κουρεύσιμος. Κατὰ δὲ τὰ Σχολ. ἐν Ἰλ. ω, 81 εἶνε τὸ κέρσιμον τὰ βοὸς κέρας κατασκευάζον ὄηλον ὅτι σύριγγα ἐκ κέρατος βοός, ἣν περιετίθεσαν τῇ ὁρμιᾷ ὅπερ τὸ ὄγκιστρον ὅπως μὴ οἱ ἰχθῦς ἀποτρώγωσι τὸ λίνον καὶ τοῦτο λέγεται κέρσιμον ἢ βοὸς κέρας· ταῦτα ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς λεξικοῖς, ἐν τε τῷ θησαυρῷ καὶ τοῖς ἄλλοις· ἐν δὲ τοῖς Σχολ. τοῖς ἐκδοθεῖσιν ὑπὸ Δινδορφίου ἡ λέξ. κέρσιμον δὲν ὑπάρχει· εἶνε λοιπὸν ὑποπτον ὄνομα.
Κερσοβλέπτης, ὁ· υἱὸς Κότυος βασιλεύς τῶν ἐν Θράκῃ Ὀδρυσῶν Ἡσυχ.
Κίρσος, ὁ· ποταμὸς Κιλικίας Ξεν. δι. γρ. Κάρσος.
Κίρτα, ἡ· ἡ πόλις ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Ἀρμενίων Ἡσυχ. κατ' ἄλλ. = κτίσμα· ὅθ. τὸ σύνθ. Τιγρανόκιρτα = πόλις Τιγράνου.
Κίρτισσα· πόλ. Παννονίας Πτολ.
Κερτόμενος· κερτόμιος Μ. Ἐτ. σ. 102, 16.
Κερτομέω (ἐκ τοῦ κέρτ-ο-μο-ς, οὗ ἡ βιζ. κερτ. ἐγένετο πρωλήψει τοῦ τ ἐκ τῆς κερ κερτ, ἡ δὲ κερ εἶνε καὶ ῥίζα τοῦ κείρω (κερ-γω)· ὅθεν εἶνε λοιπὸν σύνθ. ἐκ τοῦ κέαρ-τέμνω· ἴδε Κουρτ. Ἐτ. σ. 148)· κυρ. κεντῶ, πειράζω, σκώπτω, περιγελῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω· – τινά Ὀδ. σ, 349, μεθ' ὁ ἀκολουθεῖ «γέλων δ' ἑτέροισιν ἔτευχε», ἀντιστοιχεῖ τῷ ὀνειδίζω Ἰλ. 6, 256· -ίδεται ἄνευ πτώσ., π, 261, Ὀδ. θ, 153· συχνὸν εἶνε τὸ «ἀγορεύεις κερτομέων», μετὰ αἰτ. πράγμ. «παραίβολα κερτομεῖν» Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 56· «ἐκερτόμησας ὄηθεν ὡς παῖδ' ὄντα με» Αἰσχ. Πρ. 988· «πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τόδε;» Σοφ. Φιλ. 1219, Εὐρ. Κυκλ. 683· «– ἡμᾶς τόδε», Ἑλ. 619· «κεκερτομημένη», Ἱκ. 321· ἐν δὲ τοῖς Β. Ἀν. κεκερτόμηται = πέπαικται καὶ κεχλεύασται· ἐν τῷ πεζ. παρὰ μτγν.
Κερτόμημα, τό· σκῶμμα, μτγν.
Κερτόμησις, ἡ· τὸ κερτομεῖν· «αἱ κερτόμησίς ἐστι ταλαθῆ λέγειν» Σοφ Φιλ. 1220.
Κερτομητικός, 3· κερτομικὸς Σχολ. Ἰλ. π, 261.
Κερτομία, ἡ· σκῶψις, λοιδορία, μόν. ἐν πλ. «κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι» Ἰλ. υ, 201 «κερτομίας καὶ χεῖρας ἀφῖξαι» Ὀδ. υ, 283.
Κερτομικός, 3· σκωπτικός, χλευαστικός Σχολ. Ἰλ. θ, 448.
Κερτόμιος, 2· κέρτομος· ἐγγιχτικός, πειρακτικός, χλευαστικός· «κερτομίοις ἐπέεσσιν ἀρηθεῖναι» Ὀδ. ω, 239· «κερτομίοις ἐπέεσσιν Δία ἐρεθίζειν» Ἰλ. ε, 419· καὶ ἄνευ τοῦ ἔπος· «κερτομίοις Δία . . . . προσηύδα», α, 539, Ὀδ. υ, 117· «κερτομίοις γλώσσαις, ὀργαῖς» Σοφ. Ἀντ. 946.
Κερτομιστής, ὁ· χλευαστὴς Ἡσυχ.
Κέρτομος, 2· κερτόμιος· «κέρτομα βάζειν» Ἱππ. ἔρ. 786· «ἡ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρὰ» = ἀπατηλή, ψευδὴς Εὐρ. Ἄλκ. 1128· πρβλ. Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. 338· «θυσίηισί τε τὰ ἀγάλματα καὶ χοροῖσι κερτόμοισι ἱλάσκοντο» Ἡρ. 5, 85, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντεστοιχεῖ τὸ εἰθὺς ἀκολουθοῦν «κακῶς δὲ ἠγόρευον οἱ χοροί» «κέρτομος καὶ σατυρικὴ παιδιὰ» Δ. Ἅλ. 7, 72, καὶ ἐνιαχοῦ μτγν.
Κερτανός, -οῦ, ὁ· πόλ. Μυσίας, κατά τινας = Κυτιώνιον ἢ Καρίνη Ξεν δι γρ. Κερτιώνιον καὶ Κερτόνιον.
Κερυνία, ἡ· 1) πόλ. καὶ ὄρος ἐν Ἀχαΐᾳ Πολυβ. Στραβ. κάτ. Κερυνεῖς, ἐπίθ. Κερύνειος πάγος Καλλιμ. Ὕμν. 3, 109 Θηλ. Κερυνῆτις ἔλαφος, ἣν ὁ Ἡρακλῆς ἔπρεπε νὰ πιάσῃ ζῶσαν Ἀπολλόδ 2) πόλ. Κύπρου Δ. Σικ. δι. γρ. Κυρηνατον, Κυρήνη, Κυρηνία, Κυρήνεια, κάτ. Κερυνῖτης.
Κερχαλέος, 3· ξηρός, τραχύς, βραχνὸς· – βὴξ Ἱπποκρ. καὶ ἰατρ.
Κερχάω· κέρχω, εἶμαι βραχνὸς Ἱπποκρ.
Κερχίνη ἡ· κεγχρίνη.
Κερχναλέος· κερχαλέος Γαλην.
Κερχνασμός, ὁ· ἡ ξηρότης, βραχνάδα τοῦ λαιμοῦ Γαλην.
Κερχνάω· κερχάω ἰατρ. παρ' Ἡσυχ. καὶ κέρχνω.

Ερευνητικό Πανεπιστήμιο Κρήτης Βιβλιοθήκη Βερόιας

Κερχνεία, ἡ· πηγὴ παρὰ τὴν λίμνην Λέρνην Λίοχ. Πρ. 676.
Κέρχνη, ἡ· εἶδος πτηνοῦ ὀνομασθέντος ἐκ τῆς βραχνῆς αὐτοῦ φωνῆς Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 588, παρὰ Φωτίῳ ἐξηγεῖται καὶ ἄλλως.
Κερχνηΐς, ἴδος, καὶ συνηρ. κερχνῆς, ῆδος, ἡ, τῷ πρωτ. Ἀριστ. ὄρν. 588· «κερχνῆδας» Κύβουλ. ἐν Ἀθην. 2, 65. Παρ' Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 12 καὶ Λίλ. Ἱ. Ζ. 2, 43 κεγχρῆς, ὅπερ ὀρθ. εἶνε ἄλλο πτηνὸν ἢ γίνεται σύγχυσις τῆς γραφῆς.
Κέρχνος, ὁ· ξηρότης, τραχύτης· - χελώνης Σοφ. ἀποσπ. 278, ἰδ. τραχύτης, βραχνάδα τοῦ λαιμοῦ, ἰατρ. «· ὁ τῶν ἀργυρίων κονιορτὸς κέρχνος» Πολυδ. 7, 99.
Κερχνόω· τῷ ἑπομ.
Κέρχνω· κέρχω Ἱπποκρ. ἀρχ. λεξ.
Κερχνώδης, 2· ξηρός, τραχύς, βραχνός, ἰατρ. καί, ὁ ποιῶν τι ξηρόν, τραχύ, βραχνόν.
Κέρχνωμα, τό, «κερχνώμασι· τραχύσμασι, κυκλώμασι, γαργαλισμοῖς, καλοῦσι δὲ καὶ τὸν περὶ τὰς ὕτις τῶν ἀσπίδων κόσμον καὶ ποτηρίων ἐπιχείλιον» Ἡσυχ.
Κερχνωτός, 3, «κερχνωτά· τετορνευμένα ἐπὶ τοῦ χείλους τῶν ποτηρίων, ὥσπερ κερχνώδη, ποικίλα, τραχέα, πολύπαστα» Ἡσυχ.
Κέρχω· κάμνω τι ξηρόν, τραχύ, βραχνόν, παθ. Ἱπποκρ. - ἔτι ἀμτθ. εἶμαι ξηρός, τραχύς, βραχνός, ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὅταν κατὰ τοὺς πνεύμονας ὑπάρχωσι φύματα ἢ εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν φλέγματα ἢ τραχύτης τις περὶ ταύτην τὴν χώραν ἐκ φλεγμονῆς. Τὸ κέρχω ὡς καὶ πάντα τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα ἔχει ῥίζ. καρ, κερ, ἥτις δι' ἀναδιπλώσεως, τροπῆς καὶ ἀποκοπῆς γίνεται καρ-χ(αρ), κερ-χ, ἐντ. σχηματίζονται τά, κέρ-χ-αι, κερκίνοι· Ἡσυχ. καρ-χ ὠδες = τραχὺ Ἡσυχ. κέρ-χ ανα = ὀστέα καὶ ῥίζαι ὀδόντων Ἡσυχ. καὶ τὰ κέρ-χ-νο-ς, κέρ χ-ω, κερχ-άω, κέρχ-νω, κερχν-άω, όω, κερχν-α-σμό-ς.
Κερχ-ώδης, 2· ὁ κερχνώδης Γαλην.
Κερ-ωδός, ὁ· ὁ ᾄδων διὰ τῆς κερατίνης σάλπιγγος, ἡ τοῦ αὐλοῦ· πρβλ. τὸ κερατάυλης.
Κέρωνες, οἱ· λαὸς τῆς Βρεττανίας Πτολ.
Κερωνία, ἡ· κερατέα, κερατωνία ὑφ' ἡμῶν καλεῖται διαφόρως, κερατιά, ξυλοκερατιά, κοντουρουδιά, χαρουπιά, ceratonia siliqua (Λιν.) ἰσαχαλ. Ἐνομίζετο ὑπό τινων ἀρχαίων ὅτι ἦτο δένδρον τῆς Αἰγύπτου, καὶ διὰ τοῦτο Αἰγυπτία συκῆ καὶ ὁ καρπὸς Αἰγύπτιον σῦκον ἐκαλεῖτο Θεοφρ. Ἱ. φυτ. 4, 2, 4, ἐν ᾧ εἶνε δένδρον τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης καὶ νῦν τῆς Κύπρου καὶ Κρήτης ἐν τῇ Κ. Δ. Λουκ. κεφ. 15 ὁ καρπὸς λέγεται κεράτιον, κεράτια.
Κερωνία, ἡ· πόλ. Κύπρου = Κερυνεία Πτολ.
Κερ-ώνυξ -υχος, 2· ὁ ἔχων κερατίνας ὁπλάς, χηλάς, πόδας· Πὰν Δ. Περ. 995 πρβλ. κεροβάτης.
Κερωσσός, ἡ· νῆσος παρὰ τὴν Μελίτην Δ-πολ. Ῥ.
Κερω-τυπέω· κεροτυπίω, ἀμφ.
Κερω-φόρος· κεροφόρος, κερασφόρος.
Κῆς καὶ κεῖς καὶ εἰς ὀρθοτ. κῆς.

(ΕΛΛΗΝ. ΛΕΞΙΚ.).

Κεσαρία, ἡ· Καισάρεια, πόλ. Καππαδοκίας, Ἐπιγρ.
Κεσβίδιον, τό· τόπος καὶ ναὸς τοῦ Διὸς ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Πολυδ.
Κεσία· Καισία, Ἐπιγρ.
Κεσίανα· φρούριον ἐν Δαλματίᾳ Προκ.
Κέσιος -ου, ὁ, λατ. Caesius ὄν. κυρ. ναμισμ. Μιον.
Κέσκετο· ἔκειτο Ὀδ. φ, 41.
Κεσκίον, τό· «κεσκίον στυπεῖον τὸ ἀποκτένισμα τοῦ λίνου» Ἡσυχ. Ἡρωδ. ἐν Στοιχ. ἀνθ. 76, ὅ, χωριστέα δ' ἡ λέξ. ὡς ἐξ. κεσκί-ον ἡ ῥιζ. σκι ἐκ τῆς σκε, σκα, ἥτις σημαίνει χωρίζω, διακρίνω· πρβλ. τὸ ὄν. κόσκι-νο-ν.
Κέσκος, ὁ λιμὴν καὶ πόλις Κιλικίας Φωτ.
Κέσουνα· φρούριον ἐν Δαρδανίᾳ Προκ.
Κεσσά, ἡ· πολ. Αἰγύπτου Ἀλεξ. Πολυΐστ.
Κεσσερώ, ἡ· πολ. Γαλλίας Πτολ.
Κέστερ· νεανίας, Ἀργεῖοι, Ἡσυχ.
Κεστεύς· Αἰγύπτιός τις Παπ. Κασ.
Κεστία, λατ. Cestia, Ἑλένη, Ἐπιγρ.
Κεστιανός· Λύλιος· Ἐπιγρ.
Κεστιλία, ἡ· Ῥωμαία τις Λίλ.
Κέστιος, ὁ· ὄν. πληθειακοῦ τινος γένους ἐν Ῥώμῃ Ἰωσ.
Κεστός, ὁ (ἡ ῥιζ. κασ, κισ. κισ-τὸς - πρβλ. κέσ-τρος, κέσ-τραν, κέσ τρα, κεστρό-ω κλ.)· κυρ. ἐπιθ. κεντητός, πεποικιλμένος ποικίλος, οὕτω καλεῖται ὁ ἱμὰς τῆς Ἀφροδίτης, ὃν εἶχε προσοδεύσει ἐπὶ τοῦ στήθους Ἰλ. Ξ, 214· «ἡ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἑλύσατο κεστὸν ἱμάντα ποικίλον, ἔνθα τέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο» ὁ ἱμὰς οὗτος ἦτο ζωστὴρ ἢ μᾶλλον ταινία τις προστερνίδιος ἢ περιστερνίδιος. Παρὰ μτγν. ὁ κεστός, ὡς οὐσ. = ὁ ζωστήρ, καὶ μάλιστα τῆς Ἀφροδίτης καὶ πάντα τὰ τῶν γυναικῶν φαντασιώδη ἐνδύματα Φωτ. σ. 158, 10, Ἀντιφαν. 1 (6, 88)· «τὴν περὶ τὸν κεστὸν γαμετείαν» Πλουτ. π. δεῖ ποιημ. ἀκού. 4, σ. 73· πρβλ. Λουκ. Θε. διαλ. 20, 10.
Κέστρα, ἡ· 1) εἶδος σιδηρᾶς σφύρας, ἧς τὸ ἕτερον ἄκρον ἦτο ὀξύ Σοφ. ἀποσπ. 21 ἐν Πολυδ. 10, 160· 2) εἶδος ἰχθύος Ἡσυχ. περὶ τοῦ ἰχθύος τούτου λέγει ὁ Πολυδ. 6, 20 ὅτι ἐκαλεῖτο καὶ σφύραινα «σφύραινα, ἣν καὶ κέστραν ἐκάλουν» - ὠνομάσθη λοιπὸν ὁ ἰχθὺς οὗτος κέστρα ἢ σφύραινα, διότι ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἐργαλεῖον, τὴν σφῦραν, καὶ οὐχὶ ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῶν κεστρίων, ὡς θέλει ὁ Κυραὴς ἐν τοῖς σημ. εἰς τὸν Ξενοκρατ. σ. 88 ἴσως ὅτι καὶ ἡ συνήθεια τὸ ἕτερον τοῦ ἰχθύος ὄνομα ὀλίγον μόνον κατὰ τὸν τόπον παρηλλαγμένον σφυρίδα καλοῦσα αὐτόν ὅ,τις καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἶνε γνωστὸς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. ἦτο περιζήτητος Ἀριστ. νεφ. 338, καὶ Ἀθην. 7, 323.
Κεστρατος, ὁ κεστρεὺς Ἱπποκρ.
Κεστρέα, ἡ· κέστρα, Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 338.
Κέστρειον, τό· τόπος τις τῆς νήσου Τήνου Ἐπιγρ.
Κεστρεύς, ὁ· ὄν. γένους ἰχθύων mugil capito vel cephalus, εἰς ὃ ἀνήκουσι πάντα τὰ

διάφορα εἴδη τῶν κεφάλων· ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἱ. Ζ διακρίνει διάφορα εἴδη· εἶνε δὲ τὰ ἑξῆς· α) ὁ περαΐας, Ἱ. Ζ. 8, 2· ϐ) ὁ σάργος, 5, 11 (κατὰ Κορ. ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 88, ἰχθὺς ποτάμιος καὶ ἕτερος τοῦ σάργου τοῦ κοινῶς λεγομένου σαργοῦ)· γ) ὁ φεραῖος, ἀποσπ. 299· δ) ὁ μύξων, 5, 11· ε) ὁ χελλών (χελών), 5, 11· ζ) ὁ κέφαλος, 8, 2, ὃ δὲ Ἰκέσιος ἐν Ἀθην. 7, 306 λέγει ὅτι τὸ γένος καλεῖται λευκίσκοι (ὅθεν παρ' ἡμῖν τὰ καλούμενα λευκουρίνια, ὅ ἐστι λευκορρίνια, Κορ. σημ. Ξενοκρ. σ. 89)· εἴδη δὲ κέφαλοι, κεστρεῖς, χελλῶνες, μυξῖνοι· ἄλλοι δὲ ἄλλα εἴδη ἀναγράφουσιν, περὶ ὧν ἴδε καὶ Κορ. ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 87—9. Κεστρεῖς, οἱ = οἱ Ἀθηναῖοι· «τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον· τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τέ ἐστι καὶ ἄπληστον» Ἡσυχ.

Κεστρεύω, «κεστρεύειν κεχηνέναι πεινῶντα» Ἡσυχ. ἐκ τοῦ κεστρεὺς τὸ κεστρεύω=ἔχω πάντοτε κενὸν τὸν στόμαχον ὡς ὁ κεστρεύς· εἶμαι νηστικός· ἐπωνομάζετο δὲ καὶ εἶδός τι κεστρίως ἰδίᾳ νήστις Ἀθην. 7, 306.

Κεστρία, ἡ 1) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου Κάμπου, αὐζ. Ἑλένου Σερϐ ἐν Βιργ. Αἰν. 3, 334· 2) χώρα ἐν Χαονίᾳ Στ Βυζ. ἐντ. ἐπίθ. Κεστρινοί, οἱ, ὀνομ. βάσ. Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 925· κατὰ δὲ τὸν Ἡσυχ. «Κεστρινικαὶ βάσεις· οἱ ἐν Χαονίᾳ· ἡ γὰρ Χαονία πρότερον Κεστρίνη προσηγορεύετο»· 3) πόλ. Ἠπείρου Πλιν. ἡ δὲ χώρα Κεστρίνη, ἡ, Θουκ. 1, 46.

Κεστρινίσκος, ὁ· ὁπόκ. τοῦ κεστρῖνος Κλεαρχ. ἐν Ἀθην. 8, 332.

Κεστρῖνος, ὁ κεστρεὺς Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 7, 307. Ἀλλὰ κατὰ τὰ Β. Ἀν. σ. 271 «τόμια καὶ τεμάχη τῶν ἰχθύων» πρϐλ Μ. Ἐτ. 506, 45.

Κεστρῖνος· υἱὸς Ἑλένου Παυσ.

Κεστρίτης, ὁ, οἶνος· οἶνος κατασκευαζόμενος μὲ κέστρον Διοσκ.

Κέστρον, τό· 1) εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ Διοσκ. betonica officinalis· 2) σφῦρα Ἡδ. κέστρα.

Κέστρος, ὁ· ποταμὸς Παμφυλίας Στραϐ.

Κεστρο-σφενδόνη, ἡ· σφενδόνη, δι' ἧς ἐσφενδονᾶτο ὁ κέστρος, τὸ ἀκόντισμα Σουΐδ.

Κεστρο-φύλαξ -ακος, ὁ· ὁ φύλαξ τῶν κέστρων, Ἐπιγρ.

Κεστρόω· ὀξύνω, ἀποξύνω, μὲ ἀπωξυμμένον σίδηρον ἐγχαράττω· ῥ. ἐπιθ. κεστρωτά, λεγόμενον ἐπὶ τῆς ἐγκαυστικῆς ζωγραφικῆς = ἔγκαυστα Πλιν. Ἱ. Φ. 11, 37· - ξύλον = πυρίκαυστον κατὰ τὰ ἄκρα ἐναηνεστερεὸν Ἡσυχ.

Κέστρωσις, ἡ· ἐγχάραξις μὲ ὀξὺ σιδηροῦν ἐργαλεῖον ἔγκαυσις, εἶδος ἐγκαυστικῆς ζωγραφίας Πλιν. Ἱ. Φ. 35, 40.

Κέτην, ηνος· κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους ὁ βασιλεὺς Πρωτεὺς Δ. Σικ

Κετία, ἡ· πόλ. Λατίου Δ Ἀλ. ὃ. γρ. Σετία.

Κετιανοί, οἱ· λαὸς Λιϐύης Πτολ.

Κέτος, ὁ· ποτ. πλησίον Κύμης Ἀριστοτ.

Κευθάνω, π. = κεύθω Ἰλ. γ, 453, ἐν τῷ παρατ.

Κευθήνες, οἱ· «οἱ καταχθόνιοι δαίμονες» Σουΐδ.

Κεύθμα τό· κευθμὼν Θεογν. 243.

Κευθμός, ὁ· τῷ προηγ. Ἰλ. ν, 28, Καλλιμ. Ὕμ. Δ. 34. καὶ Στραϐ. 11, 495 ὡς ὁ τῆ-

Κευθμών, -ῶνας, ὁ· κατάδυσις, κρύφ ος τό-πος, σπήλαιον· «μαιομένη κευθμῶνα ἀνὰ σπέος» Ὀδ. ν, 367, ἐπὶ τῆς κοίτης τῶν ἀγρίων θη-ρίων· «πυκινοὶ κευθμῶνες», κ, 283· «γαίης ἐν κευθμῶνι» Ὑσ. Θε. 158· «Ταρτάρου με-λαμϐαθὴς κευθμών» = χάσμα Αἰσχ. Πρ. 220· ἀλλ' ἐν Εὐμ. 772 «Ἔρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονὸς» = «ἄδυτον· «-κευθμῶνες ὀρίων» Πινδ. Π. 9, 35· «ἰδαῖον ἐς κευθμῶνα» ϐίϐρ. Ἑλ. 24, «ἠλιϐάτοις ὑπὸ κευθμῶσι», Ἱππ. 732· Ἴδε καὶ κεύθος, σπαν. ἐν πεζ. Στραϐ. Ἴδε κευθμός.

Κευθμωνο-χαρής, 2· ὁ χαίρων νὰ δια-τρίϐῃ ἢ νὰ κρύπτηται εἰς τοὺς κευθμῶνας Συν-εσ. Ὕμν. 4, 46.

Κεῦθος, τό· κευθμών· ἰδ. «κεύθεα γαίης» = τὰ ϐαθέα καὶ ἀποκεκρυμμένα μέρη τῆς γῆς Ἰλ χ, 482, Ὀδ. ω, 204, Ὑσ. Θε. 300, 334, Πινδ. Ν. 10, 56· «κελαινὸν εἴ τι κεῦθος ἔστι που» Αἰσχ. Ἱκ. 759· «κεῦθος νεκύων» Σοφ. Ἀντ. 812· - αἴκων Εὐρ. Ἄλκ. 875· - νηοῦ τὸ ἄδυτον Μουσ. 119· «πόντου Ὀππ. Ἁλ. 4, 607.

Κεύθω, (ῥιζ. κυθ. – μελ. κεύ-σω, ἀόρ. ἔ-κευθον, μόν. ἐν τῷ γ'. ἐν. κύθε Ὀδ. γ, 16, ὑποτ. κεκύθωσι (κε-κύθ-ωσι), ζ, 303, παρε-κέκευθα Ἰλ. χ, 118, Ὀδ. τ, 348, παρασχ. αὐτοῦ εἶνε τὸ κευθάνω ἅπαξ παρ' Ὁμ. καὶ κυθάνω Ὑσ. 1) κρύπτω· α) χωρ. ὅταν μαι τι ἐντός, «ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή» = ὁπόταν σὲ κρύψωσι, ὅσον θῶσιν ἐν-τός, ὁπόταν σὺ εἰσέλθῃς εἰς αὐτούς· Ὀδ. ξι 303· «νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει» = κρύπτει, χωρεῖ, ἔχει ἔνδον ἐν αὐτῇ Σοφ. Οἰ. τ, 1229· «εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐ-τὸν τεῦχος», ἐπὶ τῆς τεφροδόχου ὑδρίας, Ἰλ. 1109· «ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς» Εὐρ. Ἰ. Α. 112· ἔνν. ἐπὶ τοῦ τάφου, ὅστις περι-έχει τὸν νεκρὸν «ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύ-θει» Αἰσχ. Πρ. 570· ὡς «λέβητος χαλκέου πλευρώματα σποδὸν κέκευθεν ἀνδρός», Λυκ. 676· «ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις» Εὐρ. Ἑκ. 325· συχνὸν εἶνε ἐν τοῖς ἐπιτυμ-ϐιδίοις ἐπιγράμμασιν ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. γ, 16 «ὅπου κύθε γαῖα» = ἔνθα κεῖται τεθαμμένος. Καὶ παθ. «εἰσόκεν αὐτὸν ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι» Ἰλ. ψ, 244· 6) ἐπο-κρύπτω, ἀποσιωπῶ· «δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεύθει» Ὀδ. τ, 212· «μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν», θ, 548· πρϐλ. Ἰλ. ι, 313 «ὄς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζει»· «εἰπέ μοι εἰρομένῃ τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύ-θει» Ὀδ. ω, 473· «οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρω-τὸν οὐδὲ ποτῆτα», σ, 406· μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου, ἀπακρύπτω τινά τι, σὺ λέγω «δαή-σεαι οὐδέ σε κεύσω» Ὀδ. γ, 181· «ὦ μὴν σοῦδε φώριον ἄχρην» Ἐρατοσθ. ἐν Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 3. 802· «μὴ κεύθετ' ἔνδυν κερδίας» Αἰσχ. Χο. 100· «ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

728· «κρυφῇ δὲ κεύθει» Σοφ. Ἀντ 85· «κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ» Εὐρ. Φοιν 1220 καὶ μτγν. π. ὡς Θεοκρ. 1, 50· «παρκ. ἀντὶ ἐν. «ὅσσα πόλις ἥδε κέκευθεν» = κρύπτει, ἔχει ἐν ἑαυτῇ Ἰλ. χ, 118, Ὀδ γ, 18· οὕτω καὶ ὁ ὑπρσ. ι, 348· 2) παρὰ τραγ καὶ ἀμτδ. εἶμαι κεκρυμμένος, ἐπὶ τῶν νεκρῶν «ὃ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς» Σοφ. Οἰ. τ. 968· «Ἀΐδᾳ κεύθων», Αἴ. 622· καὶ συχνότ. ἐν παρκ «κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ γθονὸς» Αἰσχ. Ἑπτ. 570· «μητρὸς δ' ἐν Ἄϊδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν» Σοφ. Ἀντ. 902· πρβλ. κρύπτω.

Κευθώνυμος, ὁ· 1) πατ. Μενοιτίου Ἀπολδ 2) = Κυθώνυμος Σουΐδ.

Κεύλη, ἡ· γεν. ὄν. Ἐπιγρ.

Κεφαλάδιον, τό· ὑποκ τοῦ κεφάλαιον Μ. Ἐτ. 240, 2, capitulum.

Κεφαλαί, -ῶν, αἱ· 1) ἄκρωτ. τῆς μεγάλης Σύρτεως Στραβ. 2) Βοὸς Κεφαλαί· ὅτι Βους. Κεφαλαία, ἡ· χρόνιος κεφαλαλγία, συνεχὴς ἢ καὶ μετὰ δίκκοπήν τινα πάλιν ἐπανερχομένη κεφαλαλγία, Ἰατρ.

Κεφαλαιό-γραφον, τό· συγγραφὴ εἰς κεφάλαια διηρημένη, γεγραμμένη, Βυζ.

Κεφαλαιο-λογία, ἡ· τὸ κατὰ κεφάλαια λέγειν, διακρίνειν, γωρίζειν Σχολ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Κραμ. Ἀν. τ 4, σ. 72, 31

Κεφάλαιον, τό· τὸ κυριώτερον, ἀπουδαιότερον, ἀξιολογώτερον ἔν τινι πράγματι· «ὅτι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες» = τὸν σημαντικώτερον τῶν νεκρῶν Εὐβουλ. ἐν Πλουτ. Περικλ. 3· οὕτω καὶ ἐπὶ προσώπ. Ἰδ. παρὰ μτγν ὡς ἐν Λουκ. Ἑρμοτ. 14· «- τῶν λόγων» Πινδ. Π. 4, 116· «ἐν αἷς ἐπιστολαῖς πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν πρὸς Λακεδαιμονίους» Θουκ. 4, 50· «ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ» τὸ σημαντικώτερον Πλατ. Γοργ. 453· «τὸ κεφάλαιον ὧν ζητεῖς», Φαιδρ 95· «κεφάλαιον παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τραφήν», νόμ 1, 643· συχνὰ παρὰ ῥήτ «κεφάλαιαν δὲ τῶν εἰρημένων· ἐκεῖνοι γὰρ» = τὸ ἐξαγόμενον εἶνε ὅτι Ἰσοκ. 4, 149, Ἰσαί. 1, 48 καὶ ἐπὶ βραχείας ἀναθεωρήσεως, ἐν ᾗ τὰ οὐσιωδέστερα συμπεριλαμβάνονται, τὸ γενικόν, τελευταῖον ἐξαγόμενον, ἐν δὲ τῇ ἀριθμητ. τὸ ἄθροισμα πολλῶν μικροτέρων ἀριθμῶν εἰς ἕνα μέγαν summa· ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ αἱ γενικώτεραι προτάσεις, ἐξ ὧν τις πορίζεται τὰς ἀποδείξεις Δ. Ἀλ ῥητ 10· «κεφάλαιον ἐπιτιθέναι τινί» = τὸ τέλος, «προσδιαφθείρας τοὺς κριτὰς δύο ταῦτα ὥςπερ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευμένοις ἐπέθηκεν» Δημ. 21, 18· Ἐντ. ἐπιρρημ. «ἐν κεφαλαίῳ» = καθόλου, ἐν γένει· «ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν» Πλατ. συμπ. 186· ἴδ. «ἐν κεφαλαίοις», 288· «τὸ πλῆθος ἡμῶν πρῶτον εἰπεῖ ἐν κεφαλαίοις» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 18· «ἐν κεφαλαίοις ἀποδείξειν» Λυσ. 13, 33· «ἐν κεφαλαίοις περιλαβεῖν τὴν δύναμιν» Ἰσοκ. 2, 9· «ὡς ἐν κεφ. τις ἂν εἴποι» Δημ. 24, 5, ἀντίθ τῷ «ἀκριβῶς» Λουκ. Νιγρ. 1· ἴδ. «βραχυτάτῳ κεφαλαίῳ καθεῖν» Θουκ. 1, 36· «ἐπὶ κεφαλαίου καὶ διὰ βραχέων ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν» = περιληπτικῶς Πολυδ. 1, 65, 5· «ταῦτα ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν πειράσομαι» Δημ. 60, 6· ὁ Ἀριστοτ. ἐν ἠθ. 2, 7 ἀντιδέτει εἰς τὸ «τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγειν», τὸ «ἀκριβέστερον διορίζειν»· - ἐπὶ χρημάτων ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν τὸ κεφάλαιον «ἐξὸν ἀποδιδόναι τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον· Πλατ. νόμ. 5, 742, Αἰσχίν. 3, 104· - παρὰ μτγν. τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα συγγραφή τις εἶνε διηρημένη Κλ. Ἀλ. καὶ ἄλλ. - ἐν γεν. = κεφαλὴ «τῆς ῥαφανίδος» Ἀριστ. νεφ. 987· «γλαύκου κεφάλαια» Σωτάδ. ἐν Ἀθην. 7, 293, κυρ. εἶνε οὐδ. τοῦ

Κεφάλαιος, 3· ὅ,τι σχηματίζει τὴν κεφαλὴν ἢ ἀνήκει εἰς αὐτὴν ἢ ἔχει τὸ σχῆμα αὐτῆς· «κεφάλαιον ῥῆμα» = ἀδρά, μεγάλη λέξις, ὄγκος ἐν κοτρῶνι Ἀριστ. βατρ. 854, τὸ ὑπερθ. «κεφαλαιότατον» ἐν Β. Ἀν. 104, 6 ἐκ Γοργ. τοῦ Πλάτωνος.

Κεφαλαιόω· 1) ἀναφέρω, διηγοῦμαι τὰ κυριώτερα, τὰ οὐσιωδέστερα, περιληπτικῶς διεξάγω τι, συγκεφαλαιώνω· «πολλὰ παρεὶς τὰ μέγιστα κεφαλαιῶσω» Θουκ. 6, 91, καὶ μτγν. Καὶ μέσ. «κεφαλαιωσώμεθα τὸν κάκιστον» = ἂς εἴπωμεν κεφαλαιωδῶς, γενικῶς περὶ αὐτοῦ Πλατ. πολιτ. 9, 576· Ἀλλὰ παθ. «ἡ σύμπασα κεφαλαιοῦται ἑξακοσίων σταδίων» = τὸ σύνολον ἀναβαίνει εἰς 600 στάδια Στραβ 2, 92· 2) πληγώνω εἰς τὴν κεφαλήν, φονεύω, Κ. Δ.

Κεφαλαι-ωδέστερος· μᾶλλον περιληπτικῶς, μτγν.

Κεφαλαι-ώδης, 2· περιληπτικός, ὁ κατὰ τὰ οὐσιώδη· «ὅσα κεφαλαιώδη μάνθανε» Λουκ. Δ. Ν. 20, 1, καὶ μτγν. κεφαλαιωδέστερος Λουκ ὁρχ. 61· ἐπίρ κεφαλαιωδῶς Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 14, 19 καὶ μτγν.

Κεφαλαίωμα, τό· ὅλον τὸ ποσόν, τὸ ἄθροισμα Ἱππ. 3, 159.

Κεφαλαίωσις, ἡ· περιληπτικὴ διεξαγωγὴ Εὐστ.

Κεφαλαιωτής, ὁ, ἐν τῷ πλ. κεφαλαιῶται = οἱ πρῶτοι, τὰ κεφάλια, ἀρχηγοὶ μτγν. optimates.

Κεφαλ-αλγέω· μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι, Ἰατρ.

Κεφαλ-άλγημα, τό· κεφαλόπονος, μτγν.

Κεφαλ-αλγητικός, 3· κεφαλαλγικός, διγρ.

Κεφαλ-αλγής, 2· α) πάσχων ἀπὸ κεφαλόπονον, Ἰατρ. Σ. Ἐμπ Πυρ. 2, 52· β) ἐνεργ. ὁ προξενῶν κεφαλόπονον Ξεν. Ἀν. 2, 3, 15, κ. μτγν.

Κεφαλ-αλγία, ἡ· κεφαλόπονος, Ἰατρ. Πλουτ. καὶ μτγν

Κεφαλ-αλγικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἐπιρρεπὴς εἰς τὴν κεφαλαλγίαν Γαλην. 1, 26, ὁ προξενῶν κεφαλγ. Ἀθην.

Κεφαλ-αλγός· κεφαλαλγὴς Πλουτ ὑγ. παραγγελμ. σ. 396, ἐσφαλ.

Κεφαλ-αργέω, ἀττ. = κεφαλαλγέω Ἡσυχ.

Κεφαλ-αργία, ἀττ. ἡ· κεφαλαλγία Γρ Κορ 158, Λουκ ὄνειρ. φωνηεντ. 4.

Κεφαλ-αργέω· εἶμαι ἀρχηγός.

Κεφαλᾶς· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κεφαλή, ἡ (ῥίζ. κεπ ἐκ τῆς κεπ. ἀῦ τὰ συγκρ. καφάλεος καὶ λατ. caput, scalpo) 1)

τὸ κεφάλι ἐπὶ ἀνθρώπ. καὶ ζώων ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἑξ. πανταχοῦ· «ὕπερθε φοξὸς ἦεν κεφαλήν» Ἰλ. 6, 218· «κεφαλῇ κατανεύσομαι», α, 524· «ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» = ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τὰ πόδια Ἰλ. ψ, 169· ἔτι «ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν» Ἀριστ. πλ. 649. ὁ Αἰσχ. ἔχει τὸ ὄν. μόν. ἐν Ἑπτ. 507, καὶ ὁ Σοφ. ἐν Αἴ. 234· συχνὸν δὲ παρ' Εὐρ. καὶ Ἀριστ. καὶ πεζ. «ἐπὶ κεφαλήν» μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω, κατακέφαλα·-ῶθεῖν Ἡρ. 7,136 «ἐπὶ κεφαλὴν ὦθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου» Πλατ. πολ. 8, 553, καὶ μτγν. ἔτι «μὴ ὦδὸς ἐπὶ κεφαλὴν πρὸς τὸ δικαστήριον βαδίζειν» = ὥσια ἔμπρὸς μὲ τὸ κεφάλι Δημ. 42, 12· πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. 440· 2) ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡς τὸ τιμιώτερον μέρος τοῦ σώματος, τιθεμένη ἀντ' αὐτοῦ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου· «τίπτε μοι ἠθείη κεφαλὴ δεδρ' εἰλήλουθας;» Ἰλ. ψ, 94· «τοίην γὰρ κεφαλὴν παθέω» Ὀδ. α, 343· ὥσ. «νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα» Ἰλ. σ, 114· «Ἄπολλον, ὦ δία κεφαλά» Εὐρ. Ῥησ. 226· «μιαρὰ κεφαλή» Ἀριστ. Ἀχ. 285· καὶ πεζ. «μετὰ σοῦ τῆς θείας κεφαλῆς» Πλατ. Φαιδρ. 234· «Φαῖδρε, φίλη κεφαλή», λατ. carum caput, 264· «ὦ μιαρὰ κεφαλή» Δημ. 21, 135· «κατὰ κεφαλήν» = κατ' ἄνδρα Ἀριστοτ. πολ. 2, 10, virilim· 3) μτφ. ἡ ζωή, ὡς καὶ ἡμεῖς ἔν τισι φράσεσι λέγομεν· «ἔχαγε τὸ κεφάλι του» = «ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δείδια μή τι πάθῃσι» Ἰλ. ρ, 242· «ἔργον, ὃ οἱ κεφαλῆ ἀναμάξεις» = θὰ τὸ πληρώσῃς μὲ τὴν ζωήν σου Ὀδ. τ 91· πρβλ. Ἡρ. 1, 155· «σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσιν κεφαλῆσιν» Ἰλ. 6, 161· «κεφαλὰς παρθέμενοι» = βάλλουσι τὸ κεφάλι τους (εἰς κίνδυνον) Ὀδ. 6, 237, ἀν0' οὗ ἐν γ, 74 ὑπάρχει «ψυχάς» οὕτω καὶ «ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί» Ἀριστ. Ἀχ. 833 «ἑνὸν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτῷ ὅτι τρίψαι» Δημ. 19, 130· καὶ ἄνευ ῥήμ. «σοὶ εἰς κεφαλὴν» Πλατ. Εὐθυδ. 283, ὅπου ἡ ἔκφρασις ὡς ἀγροικοτέρα ὑπεμφαίνεται· 4) καὶ ἐπὶ ἄλλ. πραγμ. ἐπὶ ἀγγείου τὸ ἄκρον, τὰ χείλη· «ὑπὲρ κεφαλᾶς» Θεοκρ. 8, 87· – ὄρχεως Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 1· συχνὸν παρ' ἰατρ. ἐπὶ τῶν ὀστῶν, τοῦ κίονος Πολυδ. 7, 121· – μήκωνος Θεοφρ. σκορόδου Ἀριστ. πλ. 718, Πολυδ. 12, 6, 4· –τῆς τάφρου Ξεν. Κυρ. 3, 3, 66· –ποταμοῦ = πηγὴ Ἡρ. 4, 91· ἐντ. 5) τὸ οὐσιωδέστερον κυριώτερον, ὅπερ τις εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκ τοῦ ὅλου συνάγει καὶ κλείει μὲ τοῦτο τὸν λόγον· διὰ τοῦτο ὁ Πλάτων συνάπτει «τελευτὴν ἤδη καὶ κεφαλὴν πειρώμεθα ἐπιθεῖναι τοῖς πρόσθεν», Τιμ. 69· «ὥσπερ κεφαλὴν ἀποδοῦναι τοῖς εἰρημένοις», Φιλ. 66· πρβλ. Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 7· τὸ κυριώτερον πρόσωπον, ἀρχηγός, ἡγεμών, μτγν. **Κεφαλή**, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Γαργηττοῦ· ἐπίρ. Κεφαλῆσι Κεφαλῆθεν Ἁρποκρ. **Κεφαλ-ηγερέτης**, ὁ· ὁ συνάγων τὴν κεφαλήν, κωμ. ἐπίθ. κατὰ τὸ Ὁμ. νεφεληγερέτης πλασθὲν ὑπὸ Κρατίνου, ὅστις ὠνόμασεν οὕτω τὸν Περικλέα Πλουτ. Περικλ. 3.

Κεφαλη-γόνος. 2· ἔχων τὸ σπέρμα, γόνον, ἐν τῇ κεφαλῇ· -κάλυκες Νικ. ἐν Ἀθην. 15, 683.

Κεφαληδόν· ὡςπερ κεφαλή, δι. γρ. ἐν Ὀππ. κυν. 3, 437, ὁ Σνάϊδ. διορθώνει «κεφαλῆφι».

Κεφάλης ητος· ἀνδρ. ὄν. Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν.

Κεφαλήτης, ὁ· κεφαλίτης.

Κεφαλίδαι, οἱ· γένος Ἀθήνησιν Ἡσυχ.

Κεφαλίδης· ἴσ. ὁ παρὰ Σκύθαις Ἄδαρις, Ἐπιγρ.

Κεφαλίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ κεφαλή· κεφαλάκι Πολυδ. 2, 42.

Κεφαλίζω· κτυπῶ εἰς τὴν κεφαλήν, φονεύω· γδε Λοβεκ. Φρυν. σ. 95.

Κεφαλικός, 3· ὅ,τι ἀποβλέπει τὴν κεφαλήν· φάρμακα, ἰατρ. – τὴν κεφαλήν, τὴν ζωήν, θανατικός, capitalis· – τιμωρίαι, δικαστήρια, μτγν. ἐπίρ. –κῶς, «-κολασθήσεσθαι» = μὲ θάνατον ἢ ἐξορίαν Ἡρωδ. 2, 13, 18.

Κεφαλίνη, ἡ, «τὸ δὲ πλέον ἡ γλῶσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθήσεως ἔχει κατὰ τὸ πρόσω τῆ φάρυγγι μέρος, ὃ γεῦσαι καὶ κεφαλίνην καλοῦσιν» Πολυδ. 2, 107.

Κεφάλινος, ὁ· ἰχθύς, ὅστις καὶ βλεψίας καλεῖται Ἀθην. 7, 306.

Κεφάλιον, τό, ὑποκ. τοῦ κεφαλή· κεφάλι, κεφαλάκι, ἐπὶ φυτῶν Διοσκ. 4, 150· ἐπὶ μικροῦ ἰχθύος Πλουτ. συμπ. 2, 7, 1.

Κεφαλίς, -ίδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ κεφαλή· μικρὰ κεφαλή· – σκορόδου Λουκ. διαλ. ἑτ. 14· κάλυμμα τῆς κεφαλῆς Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10· κεφαλή, μέτωπον, ἀρχή, βεβλίου, ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει εἴλημα «ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ», πρὸς Εὔρ. 10, 7· – εἶδός τι σχοινίου = κεροὶ ἐξ Πολυαιν. 3, 9, 38· τὰ ἄκρα τῶν πύργων, αἱ ἐξοχαί, καλοῦνται κεφαλίδες Εὐστ. σ. 903, 6· αἱ κεφαλαὶ τῶν κιόνων, τὰ κιονόκρανα Γιωπ. 14, 6, 6.

Κεφαλισμός, ὁ· ἡ προπαίδεια, ἰδ. ὁ τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι δεκάδος πολλαπλασιασμὸς Ἀριστοτ. τοπ. 8, 14.

Κεφαλίτης, ὁ, λίθος· «κεφαλίται· οἱ γωνιαῖοι λίθοι» Ἡσυχ.

Κεφαλίων, -ωνος· 1) δύο ἱστορικοὶ ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὁ μὲν Γεργίθιος συγγραφεὺς Τρωϊκῶν Στραβ. Δ, Ἀλ. ὁ δὲ ῥήτωρ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γράψας σύντομον ἱστορικὸν ἀπανθισθὲν ὑπὸ Εὐσεβίου Γ. Συγκελλ. σ. 167· πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. σ. 995· 2) ἄρχων Περγάμου ἐπὶ Λυσούστου Μιον.

Κεφαλιῶται, οἱ· ἀρχηγοί.

Κεφαλλὴν· ἔμπορός τις Παυσ.

Κεφαλληνία, ἡ· ἡ Κεφαλληνιά, νῆσος τοῦ Ἰονίου κιλάγους Ἡρ. Στραβ. κάτ. Κεφαλλῆνες Ἰλ. Ὀδ. ἐπίθ. Κεφαλληνιακός, 3· – πορθμὸς Στραβ. ᾱ, σ, 351.

Κεφαλληνίς, -ίδος, ἡ· «αἶγες» τῆς Κεφαλληνίας Αἶα. Ἱ. Ζ. 3, 32.

Κεφαλο-βαρής, 2· ὁ ἔχων βαρεῖαν κεφαλήν Ἀριστοτ. μακροβ. 6, Θεοφρ.

Κεφαλο-δέσμιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἑπόμ. Σχολ. Ἰλ. ξ, 184, Ὀδ. ι, 546 ὡς ξέγγ. τοῦ χρήσιμον.

Κεφαλό-δεσμος, ὁ· δεσμός, ταινία τῆς κεφαλῆς Σχολ. Αἰσχ. Ικτ. 115.

Κεφαλο-ειδής, 2· ἔχων σχῆμα κεφαλῆς, μτγν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεφαλό-θλαστος, 2· ὁ ἔχων σπασμένην, ζουλισμένην τὴν κεφαλήν, τὸ κεφαλόθλαστον= τὸ σπάσιμον, ζούλισμα τῆς κεφαλῆς Θεοφρ.
Κεφαλοΐδιον, τό· πόλ. Σικελίας Στραβ.
Κεφαλο-κιόνιον, τό· κιονόκρανον, Βυζ.
Κεφαλο-κλινίω· κλίνω τὴν κεφαλήν, μτγν.
Κεφαλο-κλισία, ἡ· κλίσις κεφαλῆς, Βυζ.
Κεφαλο-κόλωνα, τά· τὰ κιονόκρανα, Βυζ.
Κεφαλο-κόπτης, ὁ· κόπτων κεφαλήν, Βυζ.
Κεφαλο-κρούστης, ὁ· πλήσσων, κτυπῶν τὴν κεφαλήν· οὕτω καλεῖται εἶδος φαλαγγίου Σχολ. Νικ. θηρ. 764, ὅπερ καὶ κρανοκολάπτης λέγεται.
Κεφαλό-μακτρον, τό· μανδήλιον, δι' οὗ ἀφαιρεῖται ὁ ἱδρὼς τῆς κεφαλῆς.
Κεφαλό-νησος, ἡ· νῆσος πλησίον τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου Πτολ
Κεφαλό-ρριζος, 2· ὁ ἔχων κεφαλωτὴν ῥίζαν Θεοφρ.
Κέφαλος, ὁ· ἰχθὺς τοῦ γένους τῶν κεστρέων, ὁ παρ' ἡμῖν κίφαλος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ κεφαλήν Ἀθην. 7, 307, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5,11.
Κέφαλος· 1) ὄν. μυθολογικὸν Ἀπολλόδ. 2) ῥήτωρ Συρακούσιος, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Περικλέους, πατ. τοῦ ῥήτορος Λυσίου, ἐν τῶν διαλεγομένων προσώπ. ἐν τῷ Πλατ. πολιτ. 1, 328· 3) Ἀθηναῖος, πολιτικὸς καὶ ῥήτωρ Ἀριστ. ἔκκλ. 248, Αἰσχίν. 3,194· 4) ὄν ἀνδρ. ἄλλ. χωρῶν. ὅπερ συχνὰ ἀπαντᾷ ἐν ἐπιγρ.
Κεφαλο-τομέω· τέμνω, κόπτω τὴν κεφαλήν, ἀποκεφαλίζω· ὁ Φρύν. σ. 341 θέλει τὸ καρατομεῖν ὡς ἀττ. ὅμως κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀντιαττ. ἐν Β. Ἀν. σ. 104, 31, ὁ Θεοφρ. ἐν τῷ περὶ Εὐδαιμ. μετεχειρίσθη τὸ κεφαλοτομεῖν· ὡς συνών. τραχηλοκοπεῖν, ἀποκεφαλίζειν· παρ' ἀττ. = ἀποτέμνειν τὴν κεφαλήν.
Κεφαλο-τόμοι, οἱ· λαός τις Θρακικὸς κατοικῶν πλησίον τῆς Κολχίδος· «Θρᾳκῶν τινας τοὺς προσαγορευομένους Σαραπάρας οἵων κεφαλοτόμους» Στραβ. 11, 14, 531, Ζενδιστ. çaranh (σανσκρ. ciras) =κεφαλή, καὶ νεοπερσιστὶ paritan = ἀποκόπτειν.
Κεφαλο-τρύπανον, τό· τρυπάνιον, δι' οὗ τρυπῶσι τὴν κεφαλήν, τὸ κρανίον Γαλην.
Κεφαλ-ώδης, 2· κεφαλοειδής· ῥίζα Θεοφρ.
Κεφάλων, -ωνος, ὁ (καὶ Κεφαλῶν ὠνος)· 1) φίλος Φιλίππου Πολυβ. 2) φίλος Ἀράτου Πλουτ. 3) Ἀθηναῖός τις Δημ. 4) Θεσσαλὸς εἰς Ἐπιγρ. 5) Γεργίθιος, συγγραφεὺς Στραβ.
Κεφαλωτός, 3· ὁ ἔχων κεφαλὴν ἢ τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς· –πράσον Διοσκ. 2, 178· ὁ δὲ Ἐπαίνετος ἐν Ἀθην. 9, 371 τὰς γηθυλλίδας καλεῖ κεφαλωτά. Κατὰ δὲ Δίδυμον αὐτόθι γηθυλλίδες ἢ γήθυα εἶναι τὰ ἀμπελόπρασα.
Κεφρήν· βασιλεὺς Αἰγύπτου= Χεφρὴν Δ. Σικ
Κεφώνιος, ὁ· πατρων. ὄν. Ὀρχομενίου τινὸς Ἀμευσίου καλουμένου, Ἐπιγρ.
Κεχαλασμένως· χαλαρῶς Γαλην.
Κεχαρισμένος· ἀνδρ. ὄν. ἀττ. Ἐπιγρ.
Κεχαρισμένως, ἐπίρ. (μετχ. παρκ. τοῦ χαρίζομαι)· ἀρεστῶς, προσφιλῶς, μετὰ χαρᾶς Ἀριστ. Ἀχ. 248, Ἰσοκ. 2, 15, Πλατ. Φαίδρ. 278 καὶ μτγν. καὶ ἡ μετχ. αὐτὴ παρ' Ἡσυχ. οὕτως ἑρμηνεύεται· «κεχαρισμένος, ἀρεστός, προσφιλέστατος, μετὰ χαρᾶς πάντα ποιῶν»· κεχαρισμένα, ἀρεστά, προσφιλῆ»· καὶ ἐν ὑπερθ. κεχαρισμενώτατα Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 1.
Κεχαριτωμένως· τῷ προηγ. ἐπιχαρίτως Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 847.
Κεχηναται, οἱ· χωμ. ἀντὶ τοῦ Ἀθηναῖοι, ἐκ τοῦ χαίνω, κεχηνέναι, κεχηναῖος = χάχας Ἀριστ. Ἱππ. 1262.
Κεχηνότως, ἐπίρ. μὲ ἀνοικτὸν στόμα Μοῖρ. σ. 404.
Κεχην-ώδης, 2· ὁ χαίνων, χάσκων Σχολ. Δ. Θρᾳκὸς ἐν Β. Ἀν. 697, 30 ὡς συνών. τῷ χασμῶδες, τὸ ἔχαν χασμωδίαν κατὰ τὴν γραμ. ἔννοιαν.
Κεχίας· Θεσπιεύς τις Ἐπιγρ.
Κεχλαδώς, μετχ. παρκ. τοῦ χλάζω Πινδ. Ὀ. 9, 2, ἐν τῷ πλ. «κεχλάδοντες» Π. 4,179.
Κεχραμαί· εἶδος πόρνης Ἡσυχ.
Κεχυμένως, ἐπίρ. ἀσώτως· «χρῆσθαι τῷ βαλαντίῳ» Ἀλκιφρ. 3, 65.
Κεχωρισμένως, ἐπίρ. χωριστά, μτγν.
Κέω· κείω Ὀδ. η, 342· «ὄρσεο κέων» = σηκώσου νὰ κοιμηθῇς, νὰ πᾷς νὰ πλαγιάσῃς.
Κεώδης, 2· καθαρὸς Ἡσυχ.
Κεωρῶ, «κεωρεῖν· πασχητιᾶν» Ἡσυχ. τὸ δὲ οὐσ. κεωρία, ἡ, παρὰ Θεογνωστ. σ. 105, 32· Τὸ κεωρεῖν ἔχει ῥίζ. κασ, ὅθ. τὸ κάσσα ἐκ τοῦ κασ-ja = πόρνη, καὶ τὰ κασ-άλδη, κασ-αλδά-ς, κασ-αύρα, κασ-ωρίς, κασωρίτι-ς, κασ. κί(α)-ωρος, κεωρέ-ω· κυρ. = αἰσθάνομαι, ἔχω κνισμόν, καταφέρομαι εἰς ἀσέλγειαν, ἀσελγαίνω, ἀναλογ. τῷ λατ. prurire.
Κέως, ἡ, γεν. -ω, δοτ. -ῳ, αἰτ. -ω καὶ ἐνίοτε -ων λατ. Cea, καὶ παρὰ Πτολ. Κία, ὅθεν τὸ σημερινὸν ὄν. Τζιά· μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο καὶ Γδρουσα Ἡρακλειδ. Ποντ. πατρὶς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου· ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς ἐκαλεῖτο Ἰουλίς, ἴδε Στραβ. κάτ. Κεῖος καὶ Ἰων Κήϊος· ἐπὶ τῆς τιμιότητος τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐλέγετο τὸ παροιμιῶδες «οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος» Ἀριστ. βατρ. 970· ὑπάρχει ὁ Ἰων. τύπ. παρ' Ἡρ. 8, 76 Κίος.
Κῆ, ἰων. = πῆ· Κή, ἐγκλ. = πή.
Κῆβος, ὁ· εἶδος κιρκαφάρου πιθήκου· ἴδε κέπος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 8, καὶ μτγν.
Κῆγχος, ἡ κήγχος· τόπος Ἡσύχ. ἀλλά, ποτ κήγχος = ποτ γῆς· ὡσ. μὲν ἑρμηνεύεται καὶ ὑπὸ ἄλλ. ἀρχ. γραμ. ποικιλοτρόπως ὅμως ἐτυμολογεῖται· φέρεται ὡς φράσις τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλων κωμικῶν ποιητῶν.
Κῆγώ· καὶ ἐγώ.
Κηδάζει· καθαίρει Ἡσυχ.
Κηδαίνει· μερίμνᾳ Ἡσυχ. = κήδω.
Κηδαλίων -ωνος· δοῦλος Ἡφαίστου Σχολ. Νικ. θηρ. 15, Δουκ. περὶ οἷς 28, ἐν ἑνὸς τῶν σατυρικῶν δραμάτων τοῦ Σοφοκλέους Ἀθην. 4, 164.
Κήδαλον, τό· αἴθαλον, κόπρος, σκάλαθρον Ἡσύχ.
Κηδάρ, λέξ. Ἑβρ. = πένθος Ἡσυχ. Κατὰ Σκηδάν, τόπος εἰς σκοτεινός.
Κηδεία, ἡ· 1) ἡ ταφὴ τοῦ κεκοιμημένου, ἡ

– νέκυος Ἀπολ. Ῥ. 2, 836, Δ. Ἀλ. 3, 21· 2) συγγένεια διὰ γάμου, κηδεστεία· «οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις» Εὐρ. Ἰκ. 131· «συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν» Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 36· «ἡ πρός τινα κηδεία» Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 7· «διὰ κηδείαν καὶ συγγένειαν» Δ. Ἀλ. 3, 29.

Κήδειος, 2· α) ἐκεῖνος, οὗ κήδεταί τις, ἀγαπητός, προσφιλής· «τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ κηδείους» Ἰλ. μ, 292 ἑταῖροι Ὀδ. λ, 519. Ἀλλά «τροφαὶ κήδειοι τέκνων·=αἱ μετὰ ἐπιμελείας γιγνόμεναι· (ἄλλοι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ συγγενικαί) Εὐρ. Ἴων 487, 21· 6) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηδείαν, τὴν ταφήν, ὁ δηλωτικὸς τοῦ πένθους· «κήδειοι χοαί» Αἰσχ. Χο. 85· οὕτω καὶ «κουρὰν δ' ἔδοσα τήνδε κηδείου τριχὸς» 224· πρβλ. κήδειοι οἶκτοι» Εὐρ. Ἰ. Τ. 147.

Κηδεμονεύς, ὁ· κηδεμών Ἀπολ. Ῥ 1, 269, καὶ μτγν. π.

Κηδεμονέω· εἶμαι κηδεμών Κυριλλ.

Κηδεμονία, ἡ· μέριμνα, φροντίς, περιποίησις, ἐπιμέλεια, μετὰ τοῦ αἰδῶς Πλατ. πολιτ. 5, 463, καὶ μτγν.

Κηδεμονικός, 3· ὁ μεριμνῶν, φροντίζων, ἐπιμελούμενος, προνοῶν, περιποιούμενος· «–καὶ φιλάνθρωπος» Πλουτ. πρ. Στωϊκ. 32· καὶ μτγν. – τὸ κηδεμονικὸν= ἡ κηδεμονία Πολυϐ. 32,13,12· ἐπίρ. «κηδεμονικῶς καὶ φιλικῶς», 4, 32, 4, Λουκ. συμπ. 46.

Κηδεμών, -όνος, ὁ· φροντίζων, ἐπιμελούμενός τινος, τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ Ἰλ. ψ, 163, «τὰς δὲ φυγὰς εἴ τίς ἐστι κηδεμών» Αἰσχ. Ἰκ. 72· «τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμὼν Σοφ. Ἀντ. 545· – τυράννων Εὐρ. Μηδ. 991· – τῆς πόλεως Πλατ. πολιτ. 3, 412· – καὶ φιλόπολις» Δειν. 1,31· καὶ ἐπὶ τῶν προστατῶν θεῶν Ξεν. Κυρ. 3, 3, 21· συγγενής, δι' ἐπιγαμβρείας Εὐρ. Μηδ. 991.

Κήδειος, 2· κήδειος μόν. ἐν Ἰλ. ψ, 160 «οἷς κηδεύς ἐστι νέκυς» =ἐκεῖνοι, οἵτινες πρέπει νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ· κατὰ λέξ. =οἷς κηδευσιμός ἐστιν ὁ νέκυς.

Κηδεστής, ὁ· πᾶς ὁ ἐκ γάμου συγγενὴς γενόμενος Πλατ. νόμ. 6, 773· – γαμβρὸς Ἀντιφ. 6, 12· «Πάρις ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεστὴς» Ἰσοκ. 10, 42· πενθερὸς Ἀριστ. θεσμ. 74, Ἀνδοκ. 4, 15· γυναικάδελφος Εὐρ. Ἑκ. 834. Λυσ. 13, 1, Ἀνδοκ. 1, 50· ἀνδράδελφος Δημ. 30, 12· ἀλλὰ καὶ μητρυιός, 36, 31· ἐν πολλοῖς ὅμως δὲν δηλοῦται σαφῶς ὁ βαθμὸς τῆς τοιαύτης συγγενείας· πρβλ. κηδεμών.

Κηδεστία, ἡ· ἡ ἐκ γάμου συγγένεια, ἐπιγαμβρεία Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 21, μετὰ τοῦ συγγένεια καὶ ἑταιρία.

Κηδεστικός, 3· ὁ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐκ γάμου συγγένειαν μτγν.

Κηδέστρια, θηλ. τοῦ κηδεστής· πενθερά, νύμφη, μτγν.

Κηδέστωρ-ορος, ὁ· κηδεμών· – πάτρης Μανεθ. 4, 514.

Κήδευμα, τό· ἡ κηδεία, ἡ ἐκ γάμου συγγένεια, ἐπιγαμία, ἐπιγαμβρεία· «νομίζων τε πατέρων χρὴ προθυμεῖσθαι γίγνεσθαι κηδεστὴν τοὐμοῦ τῷ ξυνειδότα ἑταμώτερον ἅμα καὶ θάττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον· τὸν δ' ἐναντίως πεφυκότα ἐπὶ τἀναντία χρὴ κηδεύματα πορεύεσθαι» Πλατ. νόμ. 6, 773· «παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων» Εὐρ. Μηδ. 76 κήδευμα ἀντὶ τοῦ κηδεστής· «ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα» Σοφ. Οἰ. τ. 85, Εὐρ. Ὀρ. 477.

Κηδεύσιμος, 2· φροντίδος ἄξιος, ἐξηγ. τοῦ κήδεος Ἡσυχ.

Κήδευσις, ἡ· ἡ τῶν νεκρῶν ταφή· «ἐπὶ κηδεύσει τοῦ νεκροῦ» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 10, 48.

Κηδευτής· κηδεμών Ἀριστοτ. προβλ. 19,48.

Κηδεύτρια, θηλ. τοῦ κηδευτής· ἡ τὸν νεκρὸν κηδεύουσα, ἡ περὶ τῆς ταφῆς φροντίζουσα, Βυζ.

Κηδεύω· ἐπιμελοῦμαί τινος, φροντίζω, περιποιοῦμαι, θεραπεύω· «ὑπομένεις με τὸν ταφλὸν κηδεύων» Σοφ. Οἰ. τ. 1324· πόλιν Ἰλ. τ, 1212· ἰδ. ά) Θάπτω νεκρόν τινα, Ῥησ. 983· «ἐν ξέναισι χεροὶ κηδευθεὶς» Σοφ. Ἠλ. 1130, Πολυϐ. 5, 10, 4, Πλουτ. Φιϐ. 28· ϐ) συνάπτειν γάμον, ἐκδιδόναι εἰς γάμον· – τὴν παῖδα= ὑπανδρεύειν τὴν θυγατέρα, «οἱ κηδεύσαντες» =οἱ πενθεροί, τὰ πενθερικὰ Εὐρ. Μηδ. 367· συνήθως ἀμτϐ. ἐπιγαμβρεύειν, συνάπτειν γάμον «τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ», κατὰ τὴν τάξιν δηλ. εἰς ἣν τις ἀνήκει Αἰσχ. Πρ. 892· «αὐτὸς τοῦτο κήδευσον λέχος» Σοφ. Τρ. 1217, Εὐρ. Ἱππ. 631· – τινὶ Δημ. 59, 81, κατὰ Μοῖρ. ἀντὶ τοῦ παρά τινος γυναῖκα λαμϐάνειν· οὕτω καὶ Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 7 καὶ μτγν. ὡς Πλούτ. Δημητρ. 31.

Κηδέω, μελ. κηδήσω· ἴδε κήδω.

Κηδίδης· διθυραμϐοποιὸς ἀρχαῖος Φωτ. σ. 160, 19, ἐφθαρμένον ὡς ἀντὶ Κηκείδης.

Κήδιστος, ὁ, ὑπερθ. ἐκ τοῦ κήδος, κατὰ σημ. ὡς τὸ κήδεος· ἐκεῖνος, οὗ μάλιστα κῆδός ἐστιν ἡμῖν, οὗ μάλιστα κηδόμεθα, φίλτατος· «κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι» Ἰλ. 1, 642· «γαμβρὸς ἢ πενθερός, οἵ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος» Ὀδ. ϐ, 582· «ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦεν νεόνητός τε» χ, 225.

Κηδοί· δῆμος Ἀττικῆς· οὕτω γράφ. ὁ Ῥόσσης, Ἀττικῆς, καὶ οὐχὶ Κηδαί· «ἐκ Κηδῶν» Δημ. 47, 5.

Κῆδος, τό· φροντίς· 1) μέριμνα θλῖψις, λύπη· «ὅς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν» Ἰλ. α, 445· «πολύστονα κήδε' ἀνέτλην» Ὀδ. ξ, 47· «Τρωέσσι δὲ κῆδε' ἐφῆπται ἐκ Διός» Ἰλ. ϐ, 69· «τῶν ἄλλων οὐ κῆδος»=οὐδεμία φροντὶς διὰ τοὺς ἄλλους, δὲν μᾶς νοιάζει διὰ τοὺς ἄλλους Ὀδ. χ, 254· «κήδεα θυμοῦ» = πένθος διά τινα ἀποθανόντα, ξ, 197· «τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω ἔσσεται» Ἰλ. δ, 270· «κᾶδος ὡσεί τε φθιμένου ἐνόσφερον ἐν δώμασι θηκάμενοι» Πινδ. Π. ϐ, 199· «ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη» Αἰσχ. Χο. 462, καὶ μτγν. π. καὶ ἐν πεζ ἐνιαχοῦ ὡς Πλουτ. πολ. 10, 605· ταφὴ τῶν νεκρῶν· – θυραῖα Εὐρ. Ἀλκ. 831· «ἐπὶ τὸ κῆδος οὐκ ἐξέπεμψε ἀφικέσθαι» Ἰσοκ. 19, 31, καὶ μτγν. ὡς Πλουτ. Σολ. 12· 2) συγγένεια διὰ συναφθέντος γά-

μου, ἐπιγαμβρεία, οὕτως ἐννοοῦσί τινες τῶν παλαιῶν ἑρμηνευτῶν τὸ ἐν Ἰλ. ν, 463· «Αἰνεία, νῦν σε μάλα χρὴ γαμβρῷ ἀμυνέμεναι εἴπερ τί σε κηδος ἱκάνει»· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Ἰλ. θ, 245, π, 516 ἑρμηνευτέον μᾶλλον λύπη, πένθος «κῆδος ἔγγυαλίζ τὸ πρίν» Αἰσχ. Ἱκ. 326· «προσλαμβάνων κήδός τε καινὸν» Σοφ. Οἰ. Κ. 380· «κῆδος Ἀδράστου λαβών» Εὐρ. Φοιν. 77. Καὶ ἐν πεζ. «εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς» = γάμον Θουκ. 2, 29 καὶ μετγν.

Κηδοσύνη, ἡ· κῆδος, μέριμνα, ἀνία, λύπη Ἀπολ. Ῥ. 1, 277.

Κηδόσυνος, 2· φρονιστικός, ἔμφρων τις, ἐπιμελής· «ποδὶ κηδοσύνῳ» Εὐρ. Ὀρ. 1015.

Κήδω, (βίζ. καδ, κεδ-κηδ-ω, δωρ. κᾶδ ὡς ἐκ δὲ τοῦ θέμ. κ ε δ-ε) ὁ ἐνερ. παρατ. κήδ-ε-σκον Ὀδ. ψ, 9, μελ. μετχ. κηδ-ή-σοντες Ἰλ. ω, 240 = πενθήσοντες, ἀορ. ἀποκηδ-ή-σαντε ψ, 413, ἑπαμ. ἀορ. 6'. μετὰ ἀναδιπλ. κε-καδ-εῖν, -έσθαι, κε-καδ-ών, κεκαδ-ησαι = βλάψαι, παρ' Ἡσυχ. παρκε-κηδ-α = κήδομαι, Τυρτ. 3, 28, μέσ. ἐν μετχ. κηδ-ό-μενος, παρατ. κηδ-έ-σκε-το Ὀδ. χι, 358, μελ. κε-καδ-ή-σόμεθα Ἰλ. θ, 353, ἀορ. προστ. κήδε-σαι ἅπολ. Αἰσχ. Ἱκτ. 136, ἐκ δὲ τοῦ θέμ. κηδ-εσ σχηματίζονται τὰ κηδ-ος, κήδε-ι-ος, κήδειος (ἐκ τοῦ κηδέ-σ-ιος) κηδεια-τής, κλ. = λυπῶ, ἀδικῶ· «κῆδε δὲ θυμὸν» Ἰλ. ε, 40 ἐν γέν. βλάπτω, λυπῶ, ἀδικῶ· «καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὃς κέ με κήδῃ» Ἰλ. θ, 611· «ὅς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς» ε, 604· «χειμὼν μηλα κήδει»· ρ, 550, Ὀδ. ι, 402, Ἡσ. Ἔρ. 362 ἐντ. ἀνήκει ὁ μελλ. κηδήσοντες Ἰλ. ω, 240, Σχολ. = πενθήσοντες· οἱ παλαιοὶ γραμ. ἔπλασαν καὶ τὸν τύπ. κηδέσω πρὸς παραγ. τοῦ κηδεμών, κηδεστὴς κλ. - Ἐντ. παθ. κηδόμενος = λυπούμενος, λυπημένος Ἰλ. α, 586. Μέσ. κήδομαι = φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, «κηδάζομαι»· τινὸς «κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο», α, 56· «Δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει», λ, 603· «εἰ δὲ καὶ ἕκτορα περ φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ», ν, 201· «κηδέσκετο» Ὀδ. χ, 358· καθόμενοι Πινδ. Ὀ. 6, 47· ἅπολ. «πόλιν φύλαξαι κήδεσαί τ' ἀναρχῶς» Αἰσχ. Ἑπτ. 130· «ἔπαρ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει» Σοφ. Οἰ. τ. 1061· ἔτι, «κεἴ τινος κήδει πέρι», Φιλ. 1410, καὶ πεζ. «ἐμεῦ θεοὶ κήδονται» Ηρ. 1, 209· - τῆς Ἑλλάδος, 9, 76, Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 5· «εἴ τίς γε αὐτοῦ καὶ σμικρὸν κήδεται» Πλατ. Χαρμ. 173· «κηδόμενος ἵνα μὴ δύῃ», πολιτ. 273· μετὰ τοῦ φροντίζειν, πολιτ. 1, 344, ἀντίθ. τῷ ὀλιγωρεῖν Ἰσοκ. τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει ὁ μελλ. κεκαδησόμεθα «οὐκέτι νῶϊ ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθα» Ἰλ. θ, 352· τινὲς συγχέουσι χρόνου, ε-γνὼ τοῦ κήδω μὲ τὸ χάζομαι.

Κήδωκα, δωρ. = καὶ ἔδωκε.

Κηδωλός, 2· κηδόμενος Σουΐδ.

Κήδων, -ωνος· Ἀθηναῖός τις Δ. Σικ.

Κηδωνίδης· Ἀθηναῖός τις Αἰσχιν.

Κηθάριον, τό· ὁποκ. τοῦ κηθίς Ἀριστ. σφ. 674.

Κηθείδης· ποιητὴς διθυράμβων Ἡσυχ. Ὑδε Κηδίδης καὶ Κηκείδης.

Κηθεύω, καὶ κηθέω, κηθεῖν = βοηθεῖν, συντρέχειν Ἡσυχ.

Κυθίδιον, τό· ὁποκ. τοῦ κηθίς, Πολυδ. 10, 150.

Κήθιον, τό· τῷ ἐπομ. Ἑρμιππ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 674, κατὰ Εὐστ. 1259, 36 ἴων. λέγεται κείθιον

Κηθίς, -ίδος, ἡ· 1) «ἄγγειον πλεκτὸν εἰς ὃ τὰς ψήφους καθίσαν» - «πλέγμα κανισκῶδες ἐπιτιθέμενον τῇ κληρωτίδι τῶν ψήφων» Σχολ. Ἀριστ. σφ. 674· 2) «κήθεια· κηθάρια, τὰ ὀξύβαφα, ἐν οἷς τοὺς κύδους ἔβαλλον» Ἡσυχ. - «καὶ κήθιον τὸ χήτιον, τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους» Ἀθην. 11, 477· «κυδευτοῦ σκεύη ἄδαξ . . . . κήθια, κηθίδια, ψῆφοι, πεττοί» Πολυδ. 10, 150. Παρ. Ἀλκιφρ. 1, 40 λέγεται καὶ κήτιον ἀντὶ κήθιον· ταῦτα ἴσως τροπῇ τοῦ η εἰς ου τὸ ἡμέτερον κουτίον.

Κήϊα, ἰων. τά· κεῖα, «καθάρματα» Ἡσυχ. (βίζα καϝ = κᾶ, κη, κή-ϊα· τὸ καϝ εἶναι βίζα τοῦ κα-ίω.

Κήϊος, ἰων. ἀντὶ Κεῖος κάτ. τῆς νήσου Κέας· «Κήϊος ἀοιδός», ὁ Σιμωνίδης Θεοκρ. 16, 44 καὶ Σχολ. αὐτόθι.

Κηκαδέω· τῷ ἐπομ. Ἡσυχ.

Κηκάζω· κακίζω· «κηκάζει, λοιδορεῖ, χλευάζει» Ἡσυχ.

Κηκάς, -άδος, ἡ· «κακή, τιμωρός, κακολόγος, δύσφημος» Ἡσυχ. - λάσσα Καλλιμ. ἀποσπ. 253· «ἀλιόπηξ» Νικ. ἀλ. 185. Τὸ κηκαδίον, κηκάζω (ἐκ τοῦ κηκαδ-jω) καὶ τὸ κηκὰς ἔχουσι κοινὴν βίζ κηκ ἐκ τῆς κακ, ὅθ. καὶ τὸ κακ-ός.

Κηκασμός, ὁ λοιδορία, ὕβρις Λυκοφρ. 545, καὶ ἀρχ. λεξ.

Κηκείδης, ὁ ποιητὴς τις διθυράμβων Ἀριστ. νεφ. 985, ὁ γρ. Κηκίδης καὶ Κυκήδης.

Κηκετες, -ίων, οἱ· λαός τις τῆς Ἰνδικῆς Ἀρρ. Ἰνδ. Ἰνδιστὶ Cocaja.

Κηκίδαλοι, οἱ· εἶδος ὀστρακοδέρμων Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 85· ὅμως νῦν γράφ. ἐν τῷ χωρὶς τοῦ Ἀθηναίου κεκιδάλους.

Κηκίδιον· ὁποκ. τοῦ κηκὶς Ἡρωδν. ἐπιμ. 85.

Κηκίδο-φόρος, 2· ὁ φέρων κηκίδα Εὐστ. 994, 43.

Κηκίς, -ίδος, ἡ· 1) ἀνάδοσις, ἀνάβλυσις, ἀναβρομή, ἀναπήδησις ὑγροῦ· ἐπὶ τοῦ αἵματος «φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται» Αἰσχ. Χο. 1007· λιγνύος, καπνοῦ, ἀτμοῦ «ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός», 266, ἐπὶ τοῦ χυλοῦ τῆς πορφύρας, Ἀγ. 934· ἐπὶ τῆς ἀναλύσεως καὶ ἀναδόσεως τῆς παχύτητος τοῦ κράτος, τῶν μηρίων· «μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἔτήκετο κἀνέπτυε» Σοφ. Ἀντ. 995· 2) τὸ κηκίδι, τὸ ἐξωτερικὸν περικάλυμμα τοῦ καρποῦ τῆς δρυός, ὅπερ χρησιμεύει ὡς βαφικὴ ὕλη ἐξ αὐτοῦ ἔτι καὶ νῦν κατασκευάζεται μέλαν Εὐστ. σ. 955, 64· «κηκίδα καὶ χαλκὸν ἑβδομήκοντα μνῶν ἐωνημένα» Δημ. 27, 10· ὁ Ἡσύχ. «στόμμα καὶ ὁ καρπὸς τῆς δρυός.».

Κηκίω (βίζ. κηκ, ἐκ τῆς κακ, κκ-ί-ω,

δωρ. κᾱκίω· ἐντ. καὶ τὸ κηκ-ί-ς, κηκί-δ-ιο-ν, «κηκίει· πηδᾷ, πιδύει» Ἡσύχ). ἀνέρχομαι, ἀναβλύζω, ἀφθόνως τρέχω (ἐπὶ τοῦ ὕδατος)· «θάλασσα κήκιε πολλὴ ἂν στόμα» =ἔτρεχε παλὺ θαλάσσιον ὕδωρ ἐκ τοῦ στόματος, ἀνεδίδετο ἐκ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα καὶ ἐξήρχετο Ὀδ. ε, 455· «στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα» Σοφ. Φιλ. 773· καὶ παθ. «τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκισμέναν ἑλκέων», 690· καὶ μτγν. π. καὶ Ἀπολ. Ῥ. 1, 542· «θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν», 4, 929· καὶ ἐπὶ καπνοῦ «θυέων τ' ἄπο τηλόθι κήκιε λιγνύς», 1, 1188.

Κηλαίνω· κηλέω, θέλγω Ἡσυχ.

Κηλαῖος, ἰσφαλ. ἀντὶ κήλεος Σουΐδ.

Κηλάς, -άδος, ἡ· παρὰ Θεοφρ. ἐν ἀποσπ. 6, 2, ὃ λέγεται «αἱ κηλάδες νεφέλαι θέρους ἄνεμον σημαίνουσι»· ἑρμηνεύεται δὲ τὸ κηλὰς νεφέλη ὑπὸ Ἡσυχ. «νεφέλη ἄνυδρος» καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ αἴξ· «ἤτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδές» καὶ τοῦ ἡμέρα = ἡ χειμερινὴ Ἡσυχ. παρὰ δὲ Σουΐδ καλεῖται οὕτω καὶ ἡ ἀλώπηξ· ῥίζα καλ, κηλ-ά-ς, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄν. κηλ-ί-ς· ὀρθότ. ἴσ. κηλ-ᾱς = μέλαινα· διότι παρὰ τῷ αὐτῷ Ἡσυχ. ὑπάρχει ἡ γλῶσσα κηλ-ήνη = μέλαινα.

Κήλας, ὁ· πτηνόν· «γίνεσθαι δὲ καὶ κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν καὶ τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστιν». Αἰλ. Ἱ. Ζ. 16, 4.

Κηλάστρα, ἡ· «κηλάστραι, σκαφίδες, ἀγγεῖα παιμενικά» Ἡσυχ.

Κήλαστρον, τό· δένδροντι ἀειθαλλὲς Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 3, 6· καὶ κήλαστρος, ἡ, 3. 4, 5, ὅπερ τινὲς καλοῦσιν ligustrum vulgare ἢ illicem aquifoliam· ἄλλοι ἀ'ἄλλως.

Κήλειος, ἰων. = κήλεος· πρβ Ἰλ. ο, 744.

Κήλεον· τό· κῆλον Ἡσ. ἀποσπ. 178.

Κήλεος, 2· καυστικός, φλογερός· «τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ» Ἰλ. σ, 346· «νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ, χ, 374· οὕτω καὶ ἐν Ἡσ. Θε. 863, ἀναγνωστέον δὲ διασυλλάβως· προβλ. κήλειος· (ῥίζα κᾱ ἐκ τῆς καϝ-τοῦ καίω κη· ὅθ. κᾱ-λο-ν, κῆ-λο-ν = ξύλον, καὶ τὸ ἐπίθ. κηλ-εο-ς).

Κηλίστης, ὁ· ὁ κηλῶν, μαγεύων, παράγων, ἀρχ. λεξ. πρβλ. κηληκτὰς καὶ κηλητής.

Κηλέω (ῥιζ. καλ. θεμ. κηλε, κηλέ-ω κηλητή-ς κλ.)· πραΰνω, καθησυχάζω, μτγν. συνηθ. θέλγω διὰ μουσικῆς ἢ ᾀσματος ἢ θελκτικῶν λόγων πραΰνω, μαγεύω· «τὴν κόρην ὕμνοισι κηλήσαντα» Εὐρ. Ἄλκ. 360· «κηλῶν τῇ φωνῇ, ὥςπερ Ὀρφεὺς» Πλατ. Πρωτ. 315· «ᾠδαῖς μὴ κηλεῖν ἀλλ' ἐξαγριαίνειν», Λυσ. 306· ἐπὶ ζώων, ἡμερεύω, τιθασσεύω, «ὑπὸ σοῦ ὡς περ ὄφις κηληθῆναι φαίνεται», πολιτ. 358· «ὠργισμένοις ἐπῴδων κηλεῖν», συμπ. 215· Ἀλλὰ καὶ «ὑπό τινων δώρων κηλούμενος», νόμ. 9, 885· «ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες», πολιτ. 3, 413· ἐπὶ ὀψοποιΐας «ὡς ποτ' ἐκήλησεν Καλλίστρατος υἱὸς Ἀχαιῶν κέρμα φίλον διαδοὺς» Θεόπομ. ὁ κωμ. ἐν Ἀθήν. 11, 485· «χρυσῷ κεκήληται» Λουκ. Νιγρ. 15· πρβλ. καὶ Αἰσχ. 1, 191· ἀσθενείας δ' ἐπῳδὴν πραΰνειν, θεραπεύειν Πλουτ. καὶ μτγν.

Κήλη, ἀττ. κάλη, ἡ· ὄγκωμα, οἴδημα, ῥῆγμα, σπάσιμον· τὰ εἴδη τῶν ῥηγμάτων ἐκφέρονται συνθέτως μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μέρους ὅπου συμβαίνει τὸ πάθημα, οἷον βουβωνοκήλη, ἐντεροκήλη, βραγχοκήλη, ὀσχεοκήλη, ἐπιπλοκήλη, ὑδροκήλη, πνευματοκήλη, σαρκοκήλη, κιρσοκήλη· πρβλ. Γαλην. 7, σ. 321, Εὐστ. σ. 1481, 5, καὶ Ἰατρ.

Κηληδών, ονος, ἡ· εὔχρ. μόν. ἐν τῷ πλ. Κηληδόνες, αἱ· ᾠδικὰ δαιμόνια Πινδ. ἀποσπ. 25· παρὰ Παυσ. 10, 5, 12· ὅμοια πρὸς τὰς σειρῆνας· περὶ αὐτῶν λέγει ὁ Ἀθήν. 7, 290 τάδε «πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν οὕτως ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ κηληδόνων, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἵποιουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυαίνεσθαι»· πρβλ. Εὐστ. σ. 1709, 56.

Κηληθμός, ὁ· ἡδονή, τέρψις, καταγοήτευσις καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προερχομένη σιωπή· «κηληθμῷ δ' ἔσχοντο» Ὀδ. λ, 332.

Κήληθρον, τό· «τὸ κηλοῦν καὶ πετθον» Β. Ἀν. 46, 25· «κήληθρα· φίλτρα, παραμύθια» Ἡσυχ.

Κηληκτάς, δωρ. ὁ κηλητὴς Πλουτ. Ἀποφθ. σ. 206.

Κήλημα, τά κηληθμός, ἀπάτη Εὐρ. Τρω. 893.

Κηλήνη, ἡ· μέλαινα Ἡσυχ.

Κήλησις, ἡ· τὸ κηλεῖν, πραΰνσις, θέλξις, γοήτευσις, «πειθὼ μετὰ τέρψεως» Φωτ. σ. 101, 8· «ἡ δι' ᾠδῆς ἡδονή» Ἡσυχ. «ἔχειν κήλησιν νόσων» Πλατ. Εὐθυδ. 290· «δικαστῶν κήλησις τε καὶ παραμυθία» = ἀπάτη, πολιτ. 10, 601· «μελῶν εὐρυθμία καὶ κηλήσει» Λουκ. ὀρχ. 72.

Κηλήτειρα, θηλ. τοῦ κηλητής· ἡσυχάστρια Ἡσυχ.

Κηλητήριος, 2, «κηλητηρίους τὰς ψυχὰς θεραπευούσας» Ἡσυχ.-χοὰς Εὐρ Ἐκ. 535· τὸ κηλητήριον = φίλτρον Σοφ. Τρ. 572.

Κηλητής, ὁ· ὁ κηλῶν Τιμ. Φλιασ ἐν Δ. Λαερ. 8, 67.

Κηλήτης, ἀττ. καλήτης, ὁ· πάσχων ὑπὸ κήλης, σπασμένος, Ἐπιγρ. ἀδ. 92 (11, 342), Στραβ. 17, 827.

Κηλητικός, 3· κηλητήριος· «τὸ κηλητικὸν τῆς ἐπιστήμης» Ἀθην. 15, 633.

Κήλητος· Αἰγύπτιός τις Ἐπιγρ.

Κήλητρον, τό· 1) κήληθρον Ἡσυχ. 2) πόλ. Μακεδονίας Λιβ.

Κηλήτωρ, -ορος, ὁ· κηλητὴς Ὀρφ.

Κηλῐδόω· κηλιδώνω, μολύνω, λεραίνω· «τῶν ἱματίων τὰ μάλιστα καθαρὰ τάχιστα κηλιδοῦται» Ἀριστ. περὶ ἐνυπν. 2· κηλιδοῦμαι· κηλιδώνομαι Δ. Κασ. 77, 11· μτφ. «ἧσσον σωσῖσι διὰ τυραννίδας πατέρας ἐκηλίδωσαν θεοί» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1318· «τὼς ἀγιωτάτους τόπους ἐκαλίδωσαν» Ἐκφαντ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 48, 64· «τὸν τῆς ἱστορίας ὄγκον» Δ. Κασ. 72, 18· ῥ. ἐπίθ. κηλιδωτός, 3 = ἐρρυπωμένος Σουΐδ.

Κηλίδωμα, τό· κηλίς, μτγν.

Κηλίδωσις, ἡ· τὸ κηλιδοῦν Φιλ.

Κηλιός· κήλεος, καυστικός Ἡσυχ.

Κηλίς, -ῖδος, ἡ· σημεῖον ῥύπου, λερώματος,

βύπος· «λιχὴν βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ» Αἰσχ. Εὐμ. 756· κηλὶς αἵματος Σοφ. Ἠλ. 438· μτφ. ὄνειδος «τοιάνδε κηλῖδα συμφορᾶς», Οἰ. τ. 833· «κηλὶς μητροκτόνος» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1200· «ἑστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων, ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπαυδαίοις Λακεδαιμονίων» = στίγμα Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 9· «θεία κηλὶς προσπίπτει τινί» Ἀντιφ. 3, γ, 8· «-εἰς ὑμᾶς ἀναφέρεται» = μίασμα, αὐτόθι, 11· πρβλ. Ἀντιφαν. 7 (19, 258) καὶ μτγν. ὡς Ἡρωδν. 6, 8, ὅστις συνάπτει «τιμωρίας καὶ κηλῖδας πάσας αὐτοὺς ἀνῆκεν».

Κήλον, τό, ῥιζ. κᾶ (ἐκ τῆς καF, κη, κᾶλο-ν, κη-λο-ν)· ξύλον, κυρ. ξηρόν, ἰδ. τὸ ξύλινον μέρος τοῦ βέλους ὑποῖον εἶνε τὸ ξυστὸν τοῦ ἀκοντίου, τὸ βέλος αὐτὸ· «ἐννῆμαρ ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κηλα θεοῖο» Ἰλ. α, 53· τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ὅταν προξενῶσι λοιμὸν καὶ τοῦ Διός, ἅτινα εἶνε κεραυνοί, βροντή, χιόνες καὶ τὰ ὅμοια, ὡς ὁ Ἡσ. θε 708 λέγει «στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν, κηλα Διός». Ἐντ. καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες «χρύσεα κηλα ἠελίου» λέγονται Ἀνθ. Ἐπιγρ. 32, 114, 139. Καὶ περὶ τῆς κιθάρας λέγει ὁ Πίνδ. «κηλα καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας» Π. 1, 12, ὅ ἐστι τὰ ἅσματα ὡς βέλη.

Κηλόν· ξηρόν Ἡσυχ.

Κηλόνειον καὶ κηλόνιον, τό· κηλώνειον.

Κηλο-τομ(α, ἡ· τομὴ κήλης, ῥήγματος Π. Αἴγ. 6, 63.

Κηλο-τόμος, ὁ· τέμνων τὴν κήλην, ῥῆγμα Π. Αἴγ. 6, 61, σ. 197.

Κηλᾶσσα, -ης, ἡ· ὄρος Σικυωνίας Ξεν. Ἑλλ

Κηλόω· 1) κατακαίω Ἡσυχ. 2) κηλῶσαι = ἀμβλῶσαι, μτγν.

Κηλώτης, ὁ· Ἕλλην. Ἀθανασίου Θεσσαν. χρον.

Κήλων, -ωνος, ὁ· 1) ἡ μακρὰ δοκὸς τοῦ κηλωνείου, ἴδ. κηλώνειον· καὶ εἶδος ἀντλίας τῶν πλοίων Ἡσυχ. 2) ὁ ὀχευτὴς ὄνος Ἀρχιλ. ἀποσπ. 79· μτφ. ὁ ἀσελγὴς ἄνθρωπος ὁ Κρατιν. καλεῖ οὕτω τὸν Πᾶνα Μ. Ἐτ. 183, 46.

Κηλώνειον, ἰων. κηλωνηΐον, τό· μηχάνημα, δι' οὗ ἀντλοῦσιν ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων, τὰ ἡμέτερον γεράνιον, tolleno· εἰκόνα αὐτοῦ ἴδε ἐν τῷ ἀρχ. λεξ. τοῦ Rich σ. 634· «ἀντλεῖται κηλωνηΐῳ» Ἡρ. 6, 119, Ἀριστ. ἀποσπ. 554, Πολυδ. 7, 143.

Κηλωνεύω· κατασκευάζω κηλώνειον πλησίον φρέατος, ἀντλῶ ὕδωρ μὲ τὸ κηλώνειον, ἀρχ. μαθ.

Κηλώνιον, τό· κηλώνειον· «κηλωνίοισιν ἀρδομένας» Ἡρ. 1, 193, δι. γρ. κηλωνηΐοισιν.

Κηλώσσα, ἡ· ἴδε Κηλοῦσα Στράβ. 6, 382.

Κηλωστά, ἡ κηλωτά, τά· πορνεῖα Λυκαφρ. 1387, ἐκ τοῦ κηλῶσαι.

Κήμαυτόν, κῆμέ, δωρ. = καὶ ἐμαυτόν, καὶ ἐμέ.

Κημός, ὁ· 1) «τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν δικαστῶν ὑδρίᾳ πεπλεγμένον πῶμα, παράμοιον χώνῃ» Ἡσυχ.· «καδίσκος μὲν οὖν ἐστι τὸ ἀγγεῖον ᾧ τὰς ψήφους ἐγκαθίεσαν», κημὸς δὲ δι' οὗ κατῄεσαν αἱ ψῆφοι ἐπικείμενον τῷ καδίσκῳ» Πολυδ. 8, 17· «κημὸς πλέγμα τι ἐκ σχοινίων, ἐπιτιθέμενον τῇ ὑδρίᾳ, παράμοιον χώνῃ ἢ ἠθμῷ δι' οὗ τὰς δικαστικὰς καθίεσαν ψήφους» Β. Ἀν. σ. 270, 25· «κημός· πλέγμα κωνοειδὲς δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον» Φωτ. σ. 161· 2) «κημός· πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὸς παρφύρας· ἔστι δὲ ὅμοιον ἠθμῷ καὶ ἐν αὐτῷ τὸ δίλεαρ» Ἡσυχ. τὸν κημὸν τοῦτον τῶν παρφυρίων ὁ Πολυδ. καλεῖ κυψέλην, ἣν καὶ διὰ μακρῶν περιγράφει ἐν 1, 47· εἶνε δὲ εἶδος κύρτου· 3) «γυναικεῖον προκόσμημα» Ἡσυχ. Φωτ. 4) πλέγμα ἐκ σχοίνων κωνοειδὲς ἢ μᾶλλον σακοειδές, ὅπερ τίθεται περὶ τὰ στόμα τῶν ὑποζυγίων καὶ ἰδ. τοῦ ἵππου ἵνα μὴ δάκνῃ· «εἰδέναι δὲ χρὴ τὸν ἱππικὸν καὶ τὸν κημὸν περιτιθέναι τῷ ἵππῳ, καὶ ὅταν ἐπὶ ψῆξιν καὶ ὅταν ἐπὶ καλίστραν ἐξάγῃ· καὶ δεῖ δὲ ὅπου ἂν ἀχαλίνωτον ἄγῃ κημοῦν δεῖ· ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ· καὶ τὸ ἐπιβουλεύειν δὲ περικείμενος μᾶλλον ἐξαιρεῖ τῶν ἵππων» Ξεν. π. ἱππικ. 5, 3· ὡς τε ὁ κημὸς οὐ μόνον τὸ στόμα τοῦ ζῴου φράξει, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν ῥωθώνων αὐτοῦ ἀναβαίνει· πνεῖ δὲ τὸ ζῷον διὰ τῶν δικτυωτῶν ὀπῶν τοῦ κημοῦ· ἐν Πάρῳ ὁ κημὸς καλεῖται σήμερον στομοῦχι, καὶ ὅταν προφυλάττῃ τὸ ζῷον ἀπὸ τῶν μυιῶν, οἴστρων, λέγεται μύαστρον· οἱ παλαιοὶ λεξικογράφοι δὲν ἔχουσι σαφῆ τοῦ πράγματος ἔννοιαν, ὡς καθαρῶς ἐξάγεται ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Ξεν. διότι ἑρμηνεύουσι αὐτὸ διὰ τῶν, φιμός, εἶδος χαλινοῦ κλ. διαφέρει δὲ ὁ φιμὸς τοῦ κημοῦ καθ' ὅτι ὁ φιμὸς εἶνε ἡ νῦν λεγομένη θηλειά, ἥτις τιθεμένη περὶ τὸ στόμα τοῦ ζῴου συνέχει αὐτό· τοῦτο δεικνύει καὶ ἡ ἑτυμολ. τοῦ ὀνόματος, ὄντος τῆς αὐτῆς ῥιζ. μὲ τὸ σφίγγω, σφιγ-μός, φι-μός· ἴδε Κουρτίου Ἑτ. σ 186.

Κῆμας, ἡ· εἶδος φυτοῦ ἔχοντος μαγικὴν δύναμιν Ὀρφ. Ἀργ. 923 Κατὰ Διοσκουρ. «λειοντοπόδιον.

Κημόω βάλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου τὸν κημόν· «δεῖ ὅπου ἂν ἀχαλίνωτον ἄγῃ (τὸν ἵππον) κημοῦν δεῖ» Ξεν. π. Ἱππικ. 5, 3, Πολυδ. 1, 202· ἴδε κημός.

Κήμωσις, ἡ· τὸ κημοῦν τὸν ἵππον, ἡ φίμωσις Ἡσυχ.

Κήν, δωρ. κάν· καὶ ἐν.

Κηναῖον, τό, καὶ Κήναιον ἢ Κύναιον ἄκρον Πτολ. τὸ Ν. ἀκρωτ. τῆς Εὐβοΐας Θουκ. ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διὸς Κηναίου, Σοφ. Τρ. 238· ἐντ. «Κηναία κρηπὶς βωμῶν», 993.

Κήνας, αἰολ. = κεῖνος· ἐκεῖνος Σαπφ. 2, 1.

Κήνασος, ὁ· τὸ λατ. census, κήνσωρ, censor ἀρχ. λεξ. Κ. Δ.

Κηνσωρεῖνα, ἡ· τὸ λατ. Censorina, Ἐπιγρ.

Κηνσωρῖνος, ὁ, καὶ Κενσορῖνος· τὸ ρωμ. Censorinus, Λεύκιος ἢ Λούκιος Κ. Πλουτ

Κήνυγμα, τό· κίνυγμα· «τὸ κινὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιὰ καὶ εἴδωλον, φάντασμα, ἀσθενὲς καὶ ἀχρεῖον» Ἡσυχ Ἰσ. ἐσφαλ.

Κηνύσσομαι, «ἐκηνυσσόμην» = εἰδώλων ἐγενόμην» Ἡσυχ. ἴδε τὰ προηγ.

Κηνύω, «κηνύει, καλεῖ» Ἡσυχ.

Κηνῶ· ἐκεῖθεν Ἡσυχ.

Κήξ, κηκός, ἡ· «ὁ λάρας κατὰ Ἀπίωνα, λέγεται δὲ καὶ καύηξ, τινὲς καὶ αἴθυιαν ἀποδιδόασιν, οἱ δὲ κίπφον, οἱ δὲ διαφέροντα ἀλλήλων» Ἡσυχ. - εἰναλίη Ὀδ. ο, 478 = λάρος· ἀρχ. Σχολ. πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 251.

Κηπαία, ἡ· εἶδος χύρτου ὁμοίου πρὸς τὴν γλιστρίδαν, ὅπερ ἐτρώγετο Διοσκ. 3, 168.

Κηπαῖος, 3· ὁ τοῦ κήπου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κῆπον, ὁ φυτευόμενος, καλλιεργούμενος ἐν αὐτῷ· «ἡ κηπαία» δηλ. θύρα = ἡ φέρουσα εἰς τὸν κῆπον Ἑρμιππ. ἐν Ἀθην. 15, 668· «λάχανα» ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄγρια «ταῦτα μὲν οὖν ἄγρια καλεῖται λάχανα πρὸς διορισμὸν τῶν κηπαίων» Γαλην. τ. 6, σ. 627, 13 παράθεισαι Ἀθην. 12, 515.

Κηπάριον, τό, ὑποκ. τοῦ κῆπος· περιβολάκι, μτγν.

Κῆπε, δωρ. = καὶ εἶπε.

Κήπεί, κήπειτα, δωρ. = καὶ ἐπεί, καὶ ἔπειτα.

Κηπεία, ἡ· καλλιέργεια κήπου Πλατ. νόμ. 8, 845.

Κήπειος, 3· κηπαῖος· - κάμπη Νικ. θηρ. 88.

Κήπευμα, τό· τὸ ἐν τῷ κήπῳ καλλιεργηθέν, φυτόν, ἄνθος ἐν αὐτῷ ἀνατραφέν, φυτὸν τοῦ κήπου Ἀριστ. ὄρν. 1095, Ἀθην. 15, 682.

Κηπεύς, δ· 1) κηπουρός, περιβολάρης Φιλόλλ. ἐν Πολυδ. 7, 110, δωρ. καπεύς Λ. Ταρ. (9, 329)· 2) ὄν. κυρ. ἀρχηγὸς τῶν Κενταύρων Νον. δι. γρ Κητεύς.

Κηπεύσιμος, 2· ὅ,τι δύναται ἐν κήπῳ νὰ φυτευθῇ καὶ καλλιεργηθῇ Νικ. θηρ. 63, καὶ μτγν.

Κήπευσις, ἡ· κηπεία, Βυζ.

Κηπευτής, ὁ· κηπεύς, γλωσ.

Κηπευτικός, 3, οἱ κηπευτικοί = οἱ κηπουροί, μτγν. κηπευτική, δηλ. τέχνη = κηπουρική, Κλ. Ἀλ.

Κηπευτός, 3· κηπευόμενος, ἐν κήπῳ καλλιεργούμενος καὶ τρεφόμενος· - πήγανον Διοσκορ. 2, 45· - σκόροδον Γεωπ. 12, 30, 7.

Κηπεύω· καλλιεργῶ κῆπον ἢ σπείρω, φυτεύω ἐν τῷ κήπῳ, ἀνατρέφω φυτὰ ἐν τῷ κήπῳ Φιλοστρ. σ. 78, 3, καὶ παθ. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 11· «κηπευόμενα φυτὰ Γαλην. τ. 6, σ. 542, 9· - λάχανα, αὐτόθι σ. 627, 5· μτφ. «οἷας Ἡριδανὸς ἄγνοις ὕδασι κηπεύει κόρας» = τρέφει Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 13, 568· «αἰδὼς ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις» Εὐρ. Ἱππ. 78· «ὧν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον» Τρω. 1175.

Κῆπί, δωρ. = καὶ ἐπί.

Κηπίδες, -ων· αἱ νύμφαι αἱ ἐν τοῖς κήποις Ἀρισταιν. ἐπιγρ. 1, 3, ἐξ εἰκασ.

Κηπίδης, ου· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κηπίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κῆπος Δ. Λαερ. 3, 20, καὶ μτγν.

Κηπίον, τό· ὑποκ. τοῦ κῆπος Θουκ. 2, 62, ἐσφαλ. τονίζ. κήπιον· πρβλ. Β. Ἀν. 791, 7· εἶδος κουρᾶς Λουκ. Λεξιφ. 5.

Κηπίς, -ίδος, ἡ· νύμφη τις Ἀρισταιν.

Κηπίς, -ίδος· 1) Ἀθηναῖος πατ. Ἀδειμάντου Πλατ. 2) χωνευτὴς τις Πλιν. καὶ παροιμ. «Κηπίδος σκέλος» κατὰ τὸ «πέρδικος σκέλος» Ἡσυχ.

Κηπίων, -ωνος· μαθητὴς Τερπάνδρου Πλουτ. ἐξ οὗ καὶ κιθαρῳδικοῦ νόμου ὄνομα Ἡσυχ.

Κηπο-κόμας, ὁ· ὁ τοιαύτην τῆς κόμης κοράν ἔχων, ἥτις καλεῖται κῆπος, κωμ. Εὔστ. 907, 41.

Κηπο-κόμος, ὁ· κηπουρὸς Ἡσυχ.

Κηπο-λόγος, ὁ· ὁ λέγων, διδάσκων ἐν κήπῳ· οὕτω λέγεται ὁ Ἐπίκουρος ἐν ἐπιγράμματι Φανίου Ἀνθ. 6 (6, 207).

Κηπο-ποιΐα, ἡ· κατασκευὴ κήπου Γεωπ.

Κῆπος, δωρ. κᾶπ-ο-ς, ὁ (βίζ. σκαπ, σῦ, καὶ τὸ σκάπ-τ-ω· σημαίνει λοιπὸν ἀγρὸν καλῶς ἐσκαμμένον, καλλιεργημένον καὶ ἡ ἡμετέρα συνήθεια περὶ οἱουδήποτε ἀγροῦ καλῶς καλλιεργημένου λέγει ὅτι εἶνε ὡσὰν πάρκο βύλι)· 1) περιβόλι· - πολυδένδρεος Ὀδ. ὁ, 737, Ἰλ. φ, 285· - κατάρρυτοι Εὐρ. Ἡλ. 777, Πλάτ. Τιμ. 77· ὁ Πίνδ. καλεῖ κῆπον τὸ πεδίον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων, Ὀ. 3, 25. Μτφ. «ξεῖρεταν Χαρίτων κῆπον νέμομαι» = τὴν ποίησιν, 9, 29· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἄλλ. κ. μτφ. «Ἀδώνιδος κῆποι» παροιμ. ἐπὶ πάντων ταχέως παρερχομένου καὶ ἀσταθοῦς διότι «ἐν τοῖς Ἀδωνίοις εἰδώλα ἐξάγουσιν καὶ κήπους ἐπὶ ὀστράκων (πεφυτευμένων γλαστρῶν) καὶ παντοδαπὴν ὀπώραν, οἷον ἐκ μαράθων καὶ θριδάκων παρασκευάζουσιν αὐτῷ τοὺς κήπους» Ἡσυχ. ἐντ. καὶ ἡ παροιμ. «ἀκαρπώτερος ὁ Ἀδώνιδος κῆπος» Διογεν. 1, 14· «εἰς Ἀδώνιδος κῆπον ἀρῶν» Πλατ. Φαιδρ. 276· «οἱ ἀπὸ τῶν κήπων» = οἱ ἐπικούρειοι φιλόσοφοι, διότι ὁ Ἐπίκουρος ἐδίδασκεν ἔν τινι κήπῳ, ὡς καλοῦνται οἱ Στωϊκοί, οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς καὶ οἱ περιπατητικοὶ οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου ὄνομα. Δ. Λαερ. 10, 10· 2) «τὸ ἐφηθαίον τῶν γυναικῶν» Ἡσυχ. τὸ κοιν. λεγόμ. ἀπόχτενον, λατ. pecten, κατὰ δὲ Φώτ. σ. 161, 21 «γυναικὸς αἰδοῖον»· 3) «εἶδος κουρᾶς, ἣν αἱ θρυπτόμενοι ἐκείροντο» Ἡσυχ. πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 827, Πολυδ. 2, 29· 4) εἶδος κερκορόρου πιθήκου Δ. Σικ. 3, 35· ὧδε κεῖπος καὶ κῆδος· 5) Κῆποι, οἱ 1) πόλ. ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ παρὰ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον Διαυχίε. 2) τοποθεσία ἐν Ἀθήναις, ὅπου καὶ ναὸς ἦν Ἀφροδίτης, ἥτις ἐλέγετο «ἡ ἐν κήποις Ἀφροδίτη» Παυσ. 1, 27, 3.

Κηπο-τάφιον, τό· τάφος ἐντὸς κήπου, Ἐπιγρ.

Κηπο-τύραννος, ὁ· ὁ τύραννος τοῦ κήπου ἢ τῶν κήπων, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἐπικούρειος Ἀπολλόδωρος Δ. Λαερ. 10, 24.

Κηπο-υργέω· κηπουρέω.

Κηπο-υργία, κηπο-υργικός, 3, ἐσφαλ. ἀντὶ κηπουρία, κηπουρικός· οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Βεκκερ. ἐν Πολυδ. 7, 140, ὅμως ἐν 6, 101 ὑπάρχει ἔτι ἡ γραφὴ κηπουργία.

Κηπ-ουρέω· καλλιεργῶ κῆπον, κάμνω τὸν κηπουρὸν Πολυδ. 9, 13.

Κηπ-ουρία, ἡ· καλλιέργεια κήπου, κηπουρικὴ Πολυδ. 7, 140, δι. γρ. κηπωρία.

Κηπ-ουρικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου Πλατ. Μιν. 317, καὶ μτγν. ἐπίρ. - κῶς, μτγν.

Κηπ-ουρός, ὁ· ὁ φύλαξ τοῦ κήπου· οὕτω κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

λεῖται ὁ Πρίαπος Ἐπιγρ. ἀδ. 176 (6, 21)· ἴν γέν. κηπεύς, περιβολάρης, μτγν.

Κηπο-φύλαξ, ὁ· φύλαξ τοῦ κήπου, Ἐπιγρ.

Κήπων, -ωνος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κηπ-ωρός, ὁ, κηπωρέω· κηπουρός, κηπουρέω Πλατ. Μιν. 316, καὶ μτγν. (σὺν θ ἐκ τοῦ κῆπος καὶ ὦρος = οὖρος = φύλαξ· πρβλ. πυλ-ωρός, τιμ-ωρός κλ.

Κήρ, κηρός, ἡ (ῥίζ. καρ, δθ. τὸ κήρ, κήρ-α = ὄλεθρος, ἀ-κήρ-ισ-ις, ἀδίαβδης κτλ. καὶ κερ δθ. τὸ κείρω ἐκ τοῦ κίρ-jω)· 1) ἡ θεὰ τοῦ θανάτου, ἰδ. τοῦ βιαίου θανάτου, ὅστις φοβερὸς εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων παρίστατο, ἐν ᾧ ὁ θάνατος αὐτὸς ὡς θεὸς δὲν εἰκονίζεται ἐκπληκτικὸς ὡς ἡ Κήρ· μετὰ τῆς Ἔριδος καὶ τοῦ Κυδοιμοῦ παρίσταται ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης φοροῦσα ἔνδυμα ἀνθρωπίνῳ αἵματι βεβαμμένον καὶ ἕλκουσα ἐκ τῶν ποδῶν ἄλλον ζωὸν νεούτατον, ἄλλον ἀουτον, ἄλλον τεθνηῶτα Ἰλ. σ, 535, 540. Παρ' Ὁμ. ἁπαντᾷ καὶ ἐν τῷ ἐν. καὶ πλ. εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ βιαίου θανάτου ἀπονέμεται ἰδία Κήρ, ἥτις ἐν χρόνῳ τινὶ ὡρισμένῳ τὸν καταβάλλει Ἰλ. ψ, 79· μόνος ὁ Ἀχιλλεὺς ἔχει δύο κῆρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπετράπη αὐτῷ νὰ ἐκλέξῃ τὴν ἑτέραν, Ἰλ. ι, 411· «-μόριαι», μ, 326, «ἴτε διότι πολλαὶ κῆρες εἶνε εἴτε διότι πολλὰ εἴδη τοῦ βιαίου θανάτου ὑπάρχουσιν· «κῆρες Ἀχαιῶν, Τρώων», ο, 73· ἡ καθ' ἑκάστην κὴρ καλεῖται μέλαινα, ὀλοή, κακή· ἴδε «κῆρες θανάτοιο»· ἐν γένει φθορά, ὄλεθρος, ὁποῖον τὸ ἄχιστον φέρει εἰς τοὺς ἰχθῦς Ἰλ. ω, 82. Παρ' Ησ. Θε. 217, 220 οἱ κῆρες εἶνε τιμωροὶ θεότητες, ὡς ὁ Αἰσχ. Ἑπτ. 1047 συνάπτει, «ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς κῆρες ἰριώδους» (ὅμως ἐν 759 εἶνε ἡ Σφίγξ)· -ἀναπλάκητοι Σοφ. Οἰ. τ. 472· -Ταρτάρου Εὐρ. Ἡρ. μ. 870· ὕστερον ἐν γέν. θεὰ φέρουσα δυστυχίαν· 2) ὡς πρασιν. ὄν. θανατηφόρος μοῖρα, θάνατος· «τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι» = τυφτό σοι φαίνεται ὅτι εἶναι θάνατος Ἰλ α, 228, οὕτως ἐκληπτέον καὶ εἰς τὰς συμπλοκὰς «φύγον καὶ κῆρα φέρειν» «θάνατον καὶ κῆρα φυγεῖν», ἔνθα ὁ Ὀδύλφ· γράφει ἴτι μὲ μέγα γράμμα Κῆρα· «μέλαιναν κὴρ ἐπ' ὀμμασιν βαλών» Εὐρ. Φοιν. 957· ὄλεθρος, «βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πυθέσθαι» Αἰσχ. Ἀγ. 999. πρβλ. Σοφ. Τρ. 133. Καὶ ἐπὶ τῆς νόσου τοῦ Φιλοκτήτου, «νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρί», Φιλ. 42· ἀνειδ., λώβη, λύμη, Τρ. 454. Καὶ ἐν ποιητῷ «τοῖς πλείστοις τῶν καλῶν ἔργων κῆρες ἐπιπεφύκασιν» Πλατ. νόμ. 11, 937. «ἀκήρατος τῶν ἐκτὸς κηρῶν καὶ τῶν ἐντός» Τίμ. Λοκρ. 95. Καὶ μτγν. ὡς Πλουτ. Ἀντων. 2· «-καὶ ὅταν» Δ. Ἀλ. 8, 61· γενικώτατον δ' εἶναι ἐπὶ ἡθ. ἐννοίας, ἁμάρτημα, πταίσμα, πλημμέλεια, ἔλλειψις, ἀτέλεια «διὰ τὸ πολλὰς καὶ ποικίλας αὐτῇ συνεισάγεσθαι κήρας» Σ. Ἐμπειρ. πρ. ἠθ. 180.

Κῆρ, κήρος, τό· ἡ καρδία, τύπ. μόν. παρ' Ὁμ. ἁπάντων ὡς ἕδρα τῆς βουλήσεως καὶ ἐπιθυμίας· «ἄλλα δέ οἱ κὴρ ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν» Ὀδ. σ, 343· «μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ» = κατὰ τὴν σὴν καὶ ἐμὴν καρδίαν, ἐπιθυμίαν Ἰλ. Ο, 52· ἐντ. ἐπὶ παθῶν, ἐπὶ ἀγάπης «τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ» Ἰλ. ν, 430· -μίασμος «ἅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι» δ. 53· ὀργῆς «τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη», ν, 206· χαρᾶς, εὐχαριστήσεως, χ, 504· λύπης «ἤτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλων κῆρ τείρει» Ὀδ. α, 341. «φθινύθεσκε φίλον κῆρ», α, 491· συχνὸν εἶνε τὸ «ἀχνύμενος κῆρ» ἐπὶ τῆς τόλμης καὶ τοῦ φόβου· «Πατροκλῆας λάσιον κῆρ» Ἰλ. π, 554· 6, 851· ἐπὶ τοῦ λέοντος, «τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ», μ, 45· ὅταν ἐπὶ τοῦ νοῦ· ὡς συνών. συνάπτεται μετὰ τοῦ νόος Ἰλ. Ο, 52· «κῆρ ἐν στήθεσσι φρεσὶν ἐν θυμῷ», ξ, 532· -κηρόθι, ἴδε κατωτέρω· παρὰ Πινδ. ἐνιαχοῦ καὶ π. τραγ. εἶνε εὔχρ. ὁ τύπ. κέαρ ἴδ' ἄνωτ.

Κήρα, ἡ· κήρ, ὄλεθρος, βλάβη, ἐν τῷ Πλατωνικῷ λεξ. τοῦ Τιμ. σ. 18, «ἀκήραιοι οἱ ἔξω κήρας». ἐν Β. Ἀν. 364· τινὲς τρέπουσιν εἰς τὴν γεν. κηρός· ἴδε Λόβεκ. παραλ. 145.

Κηραίνω· 1) φθείρω, βλάπτω, ἀφανίζω· «θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί τί μιν» Αἰσχ. ἱκ. 977, παθ. Ἀριστ. ἐν Πλουτ. ἀριστ. φιλ. 2, 4· 2) μεριμνῶ, φροντίζω· «τί πατ' ὦ τέκνα, τάδε κηραίνετε;» Εὐρ. Ἱππ. 233. ἴδε = ὀργίζομαι Φιλ.

Κηρ-αμύντης, ὁ· ὁ κήρας ἀμύνων, ἀλεξίκακος, ἀλεξίμορος Λυκοφρ. 663.

Κηράνθεμον, τό· κήρινθος Διοσκ.

Κηραφίς, -ίδος, ἡ, κατὰ τὸ καραβίς· κάραβος. Νικ. ἀλ. 994.

Κηρ-αχάτης, ὁ εἶδος ἀχάτου κληθέντος οὕτω ἐκ τοῦ κηρίνου αὐτοῦ χρώματος Πλιν. Ἱ. Φ. 37, 10, 54.

Κηρτία, ἡ· κηρία Ἡσυχ. ἀμφ.

Κηρ-έλαιον, τό· εἶδος ἀλοιφῆς κατασκευασμένης ἐκ κηρίου καὶ ἐλαίου Γαλην. καὶ μτγν.

Κηρ-εμ-βρυχή, ἡ· ὑγρὸν ἔμπλαστον μὲ κηρίον Ἀλ. Τραλλ.

Κηρέοιος, 2· ὀλέθριος, θανατηφόρος, = νοσηρὸς Ἡσυχ.

Κηρεσι-φόρος, 2· θάνατον, ὄλεθρον φέρων.

Κηρεσσι-φόρητοι, κύνες, Ἰλ. θ, 527, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἑπομένου «οὓς κῆρες φορέουσι»· λέγονται οὕτως οἱ Ἀχαιοὶ ὡς πεμφθέντες ὑπὸ τῶν κηρῶν πρὸς ὄλεθρον τῆς Τροίας.

Κηρεύς, ὁ· ποταμὸς Εὐβοίας Στράβ.

Κηρί-α, ἡ· δεσμός, ἐπίδεσμος, ἰατρ.

Κηριάζω· κάμνω μελίκηραν· λέγεται ἐπὶ τῆς πορφύρας (τοῦ ζώου) καὶ τῶν κηρύκων οἵτινες τοῦ ἔαρος συναθροιζόμενοι ἁρπάζουσι γλισχράτητα ὁμοιάζει ἐξ ἧς τὰ λεπυρωθῆ συνίστανται· ὁμοιάζει δὲ πρὸς τὸ κηρίον τῶν μελισσῶν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 15.

Κηρίλλαι, -ων, οἱ· πόλ. Ἰταλίας Στραβ. νῦν Cirello.

Κηρίνη, ἡ· ἴδε κηρίων.

Κήρινθον, τό· θερινὸν ἄνθος Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6, 8, 3· ὁ Σνειδ. ὁμοιος ἀντ' αὐτοῦ γράφει κρίνον, παραλαβὼν ἐκ τοῦ Ἀθηναίου τὴν λέξ.

Κήρινθος, ὁ· «ἔστι δ' αὐταῖς (ταῖς μελίσσαις) καὶ ἄλλη τροφή, ἣν καλοῦσί τινες κήρινθον· ἔστι δὲ τοῦτο καταδέστερον καὶ γλυκύτητα συκώδη ἔχον· κομίζουσι δὲ τοῦτο τοῖς σκίλεσι καθάπερ καὶ τὸν κηρόν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40. «κήρινθος, ἡ λεγομένη ἰριθάκη· ἔστι δὲ τροφή, ἣν παρατίθενται ἑαυταῖς αἱ μέλισσαι» Ἡσυχ. ὁ κήρινθος ὀνομάζεται σήμερον ἐν Πάρῳ ὑπὸ τῶν μελισσουργῶν κέραθος.

Κήρινθος, ἡ· πόλ. Εὐβοίας Ἰλ. Θεοφρ.

Κήρινος, 3, καὶ 2 κερήνιος, ἀπὸ κερί· «πλάσμα» Πλατ. Θεαιτ. 197· -ἐκμαγεῖον, 191· -ὑπώρα = τὸ μέλι Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 14, 648. Μ. φ. «θωπεῖαι τοὺς θυμοὺς μαλάττουσαι κηρίνους ποιοῦσιν» = μαλακούς Πλατ. νομ. 1, 633· «ὑπολήψεις» Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 16, 10.

Κηριο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ κηρίου, τῆς κηρήθρας· «μύες ἁλφησταί τε κορακῖνοί τε κηριοειδέες» Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 7, 282.

Κηριο-κλέπτης, ὁ· ὁ κλέπτης τῶν κηρίων ἐπιγραφὴ τοῦ 19ου εἰδυλλίου τοῦ Θεοκρ.

Κηρίον, τό· ἡ κηρήθρα, ἥτις εἶνε ἀκόμη ἐντὸς τῆς κυψέλης πλήρης μέλιτος· λέγεται καὶ μελόπηττα ἀφαιρεθεῖσα ἐκ τῆς κυψέλης Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 559, Ἡσ. Θε. 597· ἐν τῷ ἑν. Θεοκρ 12, 2, Ἥρ. 2, 92, Πλατ. πολιτ. 8, 552, Ξεν. Ἀν. 4, 8, 20· καὶ ἐνιαχοῦ παρὰ μτγν. τὸν δὲ πλ. ἔχουσιν Δ. Σικ. 5, 14. Λουκ. Δημ. 52, Ἀριστ. ἐκκλ. 632· τὸ μέλι, αὐτό, Ἱππων. ἐν Ἀθην. 14, 645· - κηρωτοὶ πίνακες Ἐπιγρ. ἀδ. 523 (9, 191)· παρὰ δὲ ἰατρ καλεῖται «κηρίον περὶ τῷ στήθει ἢ τοῖς νώτοις ἀπόστημα φλεγμαῖνον, πολύστομον, ἀφ' ἐν μελιτώδες ὑγρόν, ἔχον ἐν τῷ βάθει σάρκα ὑπωχρον διεφθαρμένην» Πολυδ. 4, 201· εἶδος πλακοῦντος· «κηρίαν τὸ τῶν μελισσῶν καὶ εἶδος πλακοῦντος καὶ ἕλκος ποιόν» Ἡσυχ.

Κηριόομαι, «κηριωθῆναι· ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι» Ἡσυχ.

Κηριοπάρων· ὀχύρωμά τι ἐπὶ τῆς Ῥοδόπης Πρυκ.

Κηριο-ποιός, ὁ ὁ ποιῶν κηρία, κηρήθρας Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ, 9, 40.

Κηρίς, ίδος, ἡ· εἶδος ἰχθύος Ἀθην 8, 355. Κατὰ Κυρ. ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 210 «εἴη μὲν ἂν ἡ κηρὶς ὁ παρ' ἡμῖν τσῆρος, εἴ ἐστιν, ὡς φησιν ὁ Τραλλιανὸς Ἀλέξανδρος τῶν σκληροσάρκων· οὐκ ἂν εἴη δὲ εἰ ἁπαλόσαρκος, καθά λέγει Δίφιλος παρ' Ἀθηναίῳ».

Κηρίτης, ὁ· λίθος· εἶδος πολυτίμου λίθου χρησίμου πρὸς γλυφάς, ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος Πλιν. Ἱ. Φ. 37, 10, 56.

Κηρι-τρεφής, 2· ὁ πρὸς κακόν, φθοράν, θάνατον τεθραμμένος, θνητός· - ἄνθρωποι Ησ. ἔρ. 420, χρησμ. ἐν Σχολ Εὐρ. Φοιν. 638.

Κηρίφατος, ὁ· «κηρίφατοι· ὅσοι νόσῳ τεθνήκασιν» Ἡσυχ.

Κηρι-ώδης, 2· κηριοειδὴς Θεοφρ.

Κηρίων, -ωνος, ὁ· κηρίνη λαμπάς· «πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν (οἱ Ῥωμαῖοι) ἐν τοῖς γάμοις. ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσιν» Πλουτ. ἠθ. σ. 203.

Κηρόβοθρος ὁ· βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν Πτολ. σανσκρ. Keralaputras· λέγεται καὶ Κηρόβοτος, ὁ· ἄνων. περιπλ. Ἐρυθρ. θαλ. 54, παρὰ Πλιν. 26, 104 λέγεται Caelobothras.

Κηρο-γονία, ἡ· ὁ σχηματισμός, ἡ κατασκευὴ τῶν κηρίων τῶν μελισσῶν· «αἱ μέλισσαι περὶ τὰς κηρογονίας ἀπαμύνονται τοὺς προσιόντας» Ἰωσ. ἀρχ.

Κηρο-γραφέω· ζωγραφῶ μὲ κηρὸν Ἀθην. 5, 200.

Κηρο-γραφία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν μὲ κηρὸν Ἀθην. 5, 200.

Κηρο-γράφος, ὁ· ὁ ζωγραφῶν μὲ τὸν κηρὸν ἢ εἰς τὸν κηρόν· κηρόγραφος, ὁ = ὁ ζωγραφηθεὶς εἰς τὸν κηρὸν (;).

Κηροδέτης, ὁ· τῷ ἑπομ. Εὐρ. Ἱ. τ. 1095.

Κηρό-δετος, ὁ· ὁ συνημμένος μὲ κηρόν· - μέλι Ἀντ. Σιδ. 48 (Πλαν. 305)· -σύριγξ Εὐφορ. ἐν Ἀθην. 4, 184· -πνεῦμα = τὸ φύσημα ἐπὶ τῆς σύριγγος τῆς μὲ κηρὸν συνημμένης Θεοκρ. ἐπιγρ. 5, 4.

Κηρο-δομέω· κτίζω μὲ κηρόν, κήρινα οἰκοδομήματα κατασκευάζω (δηλ. κηρία), ἐπὶ τῶν μελισσῶν Φωκυλ. 161.

Κηρο-δοσία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ διανομὴ τῶν κεριῶν, Βυζ.

Κηρο-δόχος, ὁ, «σμῆναι· τῶν μελισσῶν αἱ κηροδόχοι, ἤτοι αἱ θήκαι» Ἡσυχ.

Κηρο-ειδής, 2· ὅμοιος κηρῷ, κήρινος· σώματα Πλατ. Τιμ. 61, καὶ συχνὸν μτγν. ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ ἔχων Σχολ. Νικ. Θηρ. 796.

Κηρόθεν· ἀπὸ καρδίας Μ. Ἐτ. 511, 20.

Κηρόθι· ἐν τῇ καρδίᾳ· «χολώσατο κηρόθι μᾶλλον» Ἰλ. φ, 136, Ὀδ. ι, 450· «εἰ δέ σε Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον» Ἰλ. ι, 300· -τίειν Ἡσ. ἀσπ. 85.

Κηρο-μαστίχη, ἡ· μαστίχη ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ ἢ ὡς κηρὸς μαλακή Σιμ. Θεσσαλ. ἐν Ἑλλ. βιβλ. Φαβρ. τ. 14, σ. 60.

Κηρό-μελι, τό· κηρὸς καὶ μέλι· μέλι οὐ κεχωρισμένον τοῦ κηροῦ Σχολ. Θεοκρ. 7, 83.

Κηρο-παγής, 2· ἐκ κηροῦ συντεθειμένος, κατεσκευασμένος, συγκείμενος· - θαλάμαι = αἱ κυψέλια τὰ καὶ ἄλλως λεγόμενα μελίτεια, τὰ μελισσόσπιτα Ἀπολιν. 6 (6, 239)· - τρίχες Μανέθ. 1, 242.

Κηρο-πήγιον, τό· λυχνία, τῆς ὁποίας τὰ φῶτα εἶνε κερία, ἐφ' ἧς πήγνυνται κερία Ησ.

Κηρό-πισσος, ὁ· κηρὸς καὶ πίσσα, εἶδος ἀλοιφῆς Ἱπποκρ. ἕδε καὶ πισσόκηρας.

Κηρο-πλαστεῖον, τό· τόπος τῶν κηρίνων εἰκόνων μτγν.

Κηρο-πλαστέω· πλάσσω τι ἐκ κηροῦ, ἴσως Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 13, 562· ἐπὶ τῶν μελισσῶν Δ. Σικ. 17, 75.

Κηρο-πλάστης, ὁ· ὁ πλάσσων ἐκ κηροῦ εἰκόνας Πλατ. Τιμ. 47, Πλουτ ἠθ. σ. 167.

Κηρο-πλαστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κηροπλάστην Ὠκιλλ. Λευκ 2· «ἡ κηροπλαστική», δηλ. τέχνη Πολυδ. 7, 105.

Κηρό-πλαστος, 2· ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος· «μελίσσης ὄργανον» Σοφ. ἀποσπ. 681, καὶ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 115 ἐπὶ τῶν κηρίνων -όνων= -όνων μὲ κηρὸν συνηρμοσμένος ἱστὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

Πρ. 573. Παρὰ Φιλοδημ. 32 (9, 570) μτφ. ἐπὶ τοῦ κάλλους κόρης τινός.
Κηρο-ποιέω· κηρὸν ποιῶ, ἀμφ.
Κηρο-ποιός, 2· ποιῶν κηρὸν Ἀριστ. αφ. 1075.
Κηρο-πωλεῖον, τό· τόπος, ἐν ᾧ πωλεῖται κηρὸς Βυζ.
Κηρο-πώλης, ὁ· πωλητὴς κηροῦ, γλωσ.
Κηρός, ὁ· τὸ κηρί, λατ. cera, εἶνε δ' οὗτος τὰ ἀποπιεσθέντα καὶ διὰ τήξεως καθαρισθέντα κηρία καὶ εἰς ὄγκον τινὰ ἀποτελεσθέντα, εὔγρ. ἢ λίπ. ἀπὸ Ὅμ. καὶ ἑξ. «ἐπὶ δ' οὖατ' ἀλείψαι ἑταίρων κηρὸν δεῦψήσας» Ὀδ. μ, 48· «αὐτὰρ ἐγὼ κηρῷ μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ τυτθὸν διατμήξας χερσὶ . . . πίεζον», 174· «εὐπλαστότερον κηροῦ» Πλατ. πολιτ. 9,588· «πλάττων καθάπερ ἐκ κηροῦ τινα πόλιν καὶ πολίτας», νόμ. 5, 746· - ἐν πλ. = τὰ κειριά, αἱ κήρινοι λαμπάδες· «κηρούς τε καὶ ὀβελοὺς ἀψάμενοι» Ἡλιοδ. 9, 11.
Κηρο-τέχνης, ὁ· κηροπλάστης Ἀνακρ. 10, 9.
Κηρο-τρεφής, 2· κηριτρεφής, δι. γρ.
Κηρο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων τὴν κηρα, τὸν θάνατον, θανάσιμος· - ὄφις Νικ. Θηρ. 191.
Κηρό-τροφα, τά· κήρινα· «δῶρα μελισσῶν» Φιλιπ. 30 (6, 236).
Κηρυλλάριος, ὁ· λατ. caerularius· -Μιχαὴλ Βυζ.
Κηρο-υλκός, 2· ὁ εἰς θάνατον ἕλκων· -πάγη Λυκαφρ. 407.
Κηρουχίδαι, οἱ· γένος ἐν Μιλήτῳ, ἀπὸ Κηρούχου Ἡσυχ.
Κηρο-φορέω· φέρω, παρέχω κηρὸν (ὡς πράσθον) Σουΐδ.
Κηρο-φόρος, ὁ· ὁ φέρων, κρατῶν τὸ κηρί, τὴν λαμπάδα ἐν τῇ λειτουργίᾳ· ὑπηρέτης, καὶ λατ. ceroferarius ἢ cerostatarius Βυζ.
Κηρο-χίτων, ωνος, 2· ὁ κήρινον χιτῶνα φορῶν, ὁμοῦ κηρὸν ἐνδεδυμένος· -λαμπὰς Ἀντ. Θεσ. 13 (6, 249).
Κηρό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, «κόμαι» = αἱ κήριον χρῶμα ἔχουσαι Χαιρ. ἐν Ἀθην. 13, 608.
Κηρο-χυτέω· τήκων κηρὸν πλάσσω, σχηματίζω, ἐκ κηροῦ κατασκευάζω τι Ἀριστ. θεσμ. 56· ἐπὶ μελισσῶν Πλατ. ἐπιγρ. 29, (Πλαν. 210).
Κηρό-χυτος, 2· ὁ ἐκ κηροῦ χυθείς, πλασθείς, κατασκευασθείς· -πλάσμα Στραβ. 25 (12, 183)· «μείλιγμα» ἡ σύριγξ ἡ συνημμένη μὲ κηρόν, κηρόδετος, Καστορίων ἐν Ἀθην. 10, 455.
Κηρόω· 1) ἀπὸ τοῦ κηροῦ, ἐπικαλύπτω μὲ κηρόν, μετγ. σχηματίζω, κατασκευάζω τι ἐκ κηροῦ· «κηρώσασθε ἄγγεα» Ζηνοδ. (9, 226)· «κεκήρωται ἡ σύριγξ» συνήπται Λογγ. 2, 35· 2) ἀπὸ τῆς κηρός, «κεκηρωμένη· κεκακωμένη» Ἡσυχ. καὶ Κλ. Ἀλ.
Κήρτως, ὁ· βασιλεύς τις Λιγύστου Συγκελ.
Κηρύβεια, τά· κυρήβια, γρ. ἐσφαλ.
Κήρυγμα, τό· ὅ,τι ὑπὸ τοῦ κήρυκος κηρύσσεται, γνωστοποίησις, πρόσταγμα· «φασὶ παγχάλκῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν» Σοφ. Ἀντ. 8· «ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων» Εὐρ. Ἰ. Τ. 239· «κήρυγμα ἐποιήσαντο» = ἐκήρυξαν Ἡρ. 8, 41, Θουκ. 7, 82· «κήρυγμα ἀνεπιών», 4,105· -ἄγρια Πλατ. νόμ. 12, 953· ἡ προκηρυχθεῖσα διά τι κατόρθωμα ἀνταμοιβή, ἄθλον· «ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει ὀλίγοι ὄντες τὴν τε προθυμίαν τῶν προσιόντων ἁπάντων ἐώρων, καὶ τῶν κηρυγμάτων μεγάλων γιγνομένων τοῖς πρώτοις ἀναβᾶσιν, ἐκ τούτων φοβηθέντες εἶπον» Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 11.
Κηρυγμός, ὁ· κήρυξις Σχολ. Ἰλ. φ, 575.
Κηρύκαινα, ἡ· 1) θηλ. τοῦ κήρυξ Ἀριστ. ἐκκλ. 713· 2) γυναῖκες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ αἱ εἰς τὰς αὐλὰς παριοῦσαι καὶ τὰς συνοικίας, ἐφ' ᾧ τε συναγείρειν τὰ μιάσματα καὶ ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν» Σουΐδ.
Κηρυκεία, ἰων. κηρυκηίη, ἡ κηρύκευσις, τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος Ἡρ. 7, 134 Πλατ. νόμ. 5, 742· μισθὸς τοῦ κήρυκος Ἰσαι. ἐν Ἁρποκρ.
Κηρύκειο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κηρυκείου Ἡσυχ.
Κηρύκειον, ἰων. κηρυκήϊον, τό· τὸ σκῆπτρον τοῦ κήρυκος, ὅπερ πάντοτε παρίσταται ὁ Ἑρμῆς ἔχων Ἡρ. 9, 100 Θουκ. 1, 53, καὶ Πολυδ. 3, 52, 3· πρβλ. κηρύκιον· εἰκόνα ἴδε ἐν τῷ ἀρχ. λεξ. τοῦ An. Rich σ. 87, λατ. caduceus· ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος Σουΐδ. - καὶ ὁ λίθος ἐφ' ᾧ ἀναβὰς ὁ κήρυξ κηρύσσει Ἡσυχ.
Κηρύκειος, 2· «κηρύκειον· ἐστι πρωηγορικὸν καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος· ἐστι καὶ κτητικόν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (ἀποσπ. 897), γράμμα κηρύκειον» Μ. Ἐτ. σ. 511, 52· «κηρύκειος γραφὴ» Σουΐδ. ἄνευ ἑρμην.
Κηρύκευμα, τό· κήρυγμα, κήρυξις ἢ διὰ τοῦ κήρυκος γινομένη Σουΐδ.
Κηρυκεύω· εἶμαι κήρυξ, πράττω τὸ τοῦ κήρυκος ἔργον· «τὸ δὲ ἔργον αὐτὸ τῶν κηρύκων κηρυκεῦσαι ἔλεγον» Πολυδ. 4, 94 «γνωστοποιῶ «ἐλευθέροις γὶν ἑαθλὰ κηρυκεύεται» Αἰσχ. ἱκ. 218, Εὐρ. Τρω. 782 Πλατ. νόμ. 12, 941.
Κηρυκήϊη, κηρυκήϊον, ἰων. = κηρυκεία, κηρύκειον.
Κηρυκίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἀρχίλοχ. Κηρυκίδαι, οἱ = γένος Ἀθήνησιν Φωτ. σ. 162, 9.
Κηρυκικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κήρυκα, ἢ τοῦ κήρυκος ἢ τῶν κηρύκων· -φῦλον Πλατ. πολιτ. 260· -γένος Πολυδ. 7, 209· «ἡ κηρυκικὴ» = τὸ ἔργον, τὸ ἄξιωμα τοῦ κήρυκος Πλουτ.
Κηρύκινος, 3· τῷ προηγ. - ῥάβδος Σουΐδ. «κηρυκίνη· ἡ καταρωμένη» Ἡσυχ.
Κηρύκιον, τό· 1) κηρύκειον· «κηρύκια συμπεπλεγμένα ἐκ τῶν θαλλῶν» Δειν. 1, 18, ὡς δι. γρ. ἐνιαχοῦ· 2) θαλάσσιον ὀστρακόδερμον, στρομβώδες, ἔχον μακρὰν ἕλικην, καλεῖται καὶ κήνυξ, Ἀλιέ. Τραλλ. 1, σ. 5· 3) ἀλοιφή τις τῶν ὀφθαλμῶν· τὸ υ βραχὺ Νικαρχ. 31 (11, 124), Δέων Φιλ. 9 (9, 541)· 4) «ὄρος Ἐφέσου, ἐφ' οὗ μυθεύουσι τὸν Ἑρμῆν κηρύξαι τὰς γονὰς Ἀρτέμιδος» Ἡσυχ. «ἔστιν Ὠρίωνος μνῆμα ἐν Τανάγρᾳ καὶ ὄρος Κηρύκιον» Παυσ. 9, 20, 3.
Κηρυκιο-φόρος, ὁ· ὁ φέρων τὸ κηρύκιον Μ. Ἐτ. σ. 812, 23, caduciferus.
Κηρυκίων· Ἀθηναῖος τις Ἑρμ. ἀρχ.

Κήρυκος, ὁ· 1) κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. σ. 775,26 αἰολ. = κήρυξ· 2) ἀνδρ. ὄν. σοφιστής τις ἐκ Γεράσων Στ. Βυζ. ἐν λ. Γέρασα.

Κηρυκτή, δωρ. καρυκτή, ἡ· τόπος ἐν ᾧ δημοσίᾳ ὁ κήρυξ κηρύσσει Ἐπιγρ.

Κηρυκτής, ὁ· κήρυξ.

Κηρύλος, ὁ (ἴδε κειρύλος)· ἡ ἀρσενικὴ ἁλκυών Ἀντ. Καρυστ. 27 «ἄρσην ὄρνις συνουσιαστικός· τινὲς δὲ ἁλκυόνα» Ἡσυχ. πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 300, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 3.

Κήρυνος, ὁ· ὄν. βόλου ἐν κυβείᾳ, Εὐβουλ. ἐν Πολυδ. 7, 205· παρὰ Φωτ. λέγεται κάρυννος.

Κήρυξ, -υκος, ὁ, (τὸ θηλ. ἡ κήρυξ Νον. 4. 11), κατά τινας τῶν παλαιῶν κῆρυξ, διότι τὸ υ βραχὺ ἢ δίχρονον, ὅπερ ἐνιαχοῦ λαμβάνεται καὶ ὡς βραχὺ Μ. Ἐτ. 511, ὅπερ τῆς μακρότητος τοῦ υ ἴδ· Ἔρμαν. ἐν Σοφ. Οἰ. τ. 753, καὶ Λοβεκ. παραλ. σ. 411· ῥιζ. καρ = ἠχεῖν, φωνεῖν, καλεῖν, ἐπηυξημένη καρ-υ, οὗ. δωρ. κάρυ-ξ, ἀττ. κήρυ ξ, γεν. κήρυ-κος, αἰολ. κήρυ-κο-ς, γεν. κηρύκου, Μ. Ἐτ. 775, 26)· κράχτης, διαλαλητής· παρ' Ὁμ. εἶνε ἐπάγγελμα ἐντιμον· ἔχουσι δ' αὐτὸ ἐλεύθεροι ἄνδρες· καλοῦσι τὸν λαὸν εἰς ἐκκλησίαν Ἰλ. δ, 500, 96· καλοῦσι τὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συναθροισθέντα λαὸν εἰς σιωπὴν καὶ εἰς τάξιν Ἰλ. 6, 280, σ, 503· ὡς σημεῖον τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν ἔχουσι σκῆπτρον, σ, 505, ψ, 567· ἐγχειρίζουσι τὸ σκῆπτρον τῷ βασιλεῖ, ὅταν ἔχῃ νὰ πράξῃ καθῆκόν τι καὶ νὰ ὁμιλήσῃ· ἔχουσιν ἰσχυρὰν φωνὴν καὶ διὰ τοῦτο καλοῦνται λιγύφθογγοι, ἠερόφωνοι· συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν δημιουργῶν Ὀδ. τ, 135. Προστατεύονται ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ διὰ τοῦτο νομίζονται ἱεροὶ καὶ ἀπαραβίαστοι, θεῖοι, Διὶ φίλοι Ἰλ. δ, 192, 0, 517· «Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν», α, 334, η, 174· συνοδεύουσιν ὡς ἐκ τούτου πρέσβεις πορευομένους πρὸς ἐχθροὺς ἢ πρὸς ξένους πρὸς ἔναρξιν διαπραγματεύσεων, διότι παρέχουσιν αὐτοῖς διὰ τῆς παρουσίας των προσωπικὴν ἀσφάλειαν Ἰλ. ι, 170, ω, 149· ἰδίᾳ δὲ ὡς ὑπηρέται τῶν θυσιῶν ἔχουσι κατὰ τὰς δημοσίας θυσίας τὸ καθῆκον νὰ φροντίζωσι περὶ αὐτῶν Ἰλ. γ, 245, Ὀδ. υ, 276. πρυσέτι ἐν τοῖς συμποσίοις τοῖς διδομένοις ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἑορτὰς ὑπηρέτουν κεραννύοντες τὸν οἶνον καὶ οἰνοχοοῦντες Ἰλ. η, 183, σ, 558, καὶ πολλαχοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ πρβλ. Ἀθην. 10, 425 καὶ 15, 660· ὁ Ἑρμῆς ὡς κήρυξτοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν Πινδ. ἄλλ. ὁ Ἑρμῆς μάλιστα εἶνε ὁ προστάτης θεὸς τῶν κηρύκων· «Ἑρμῆν, φίλων κήρυκα, κηρύκων σέβας· Αἰσχ. Ἀγ. 501· «κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω», Χο. 163· - ἐν γέν. ὅστις ἀναγγέλλει τι, εἰδοποιεῖ, μηνύει· «αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι» Σοφ. Οἰ. Κ. 1507· πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 347, Ἀριστ. θεσμ. 780· ἔτι καὶ ὁ ἁλέκτωρ καλεῖται οὕτως, ἐκκλ. 30. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἀπαντῶσιν οἱ κήρυκες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πολιτείας, «ἦν γὰρ ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς νόμους φωνὴν ἀφίησι, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος δίκαιόν ἐστιν ἡγεῖσθαι» Δημ. 18, 170· ἐκ τῶν μυστῶν κήρυξ» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 20· συχνὰ μνημονεύονται μετὰ τῶν πρέσβεων Πλατ. νόμ. 12,941 Δημ. καὶ ἄλλ. ὅπου τοῦ Σχολ. Θουκ. 1, 29 διακρίνονται τῶν πρέσβεων, ὅτι τοὺς μὲν κήρυκας ἐν πολέμῳ, τοὺς δὲ πρέσβεις καὶ ἐν εἰρήνῃ μετεχειρίζοντο. ἐν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 4, κήρυξ εἶνε καὶ θαλάσσιον ὀστρακόδερμον, διότι τὸ ἐπίμηκες αὐτοῦ ὄστρακον μετεχειρίζοντο οἱ κήρυκες ὡς εἶδός τι σάλπιγγος ἴδε ἀνωτέρω κηρύκιον, 2· πρβλ. καὶ Ἀθην. 1, 4· παρὰ τοῖς ἐκκλ. = ἱεροκήρυξ. ἐν Ἰλ. ρ, 334 ὁ μὲν Οὐόλφιος γράφει «κήρυκι Πυτυΐῃ» μὲ βραχὺ υ, ὁ δὲ Βέκκερ. ὀρθότ. «κήρυϊ».

Κήρυξις, ἡ· τὸ κηρύττειν, φανερώνειν διὰ κηρύγματος, δημοσιεύειν, εἰδοποιεῖν Δ. Κασ. 63, 14, καὶ μτγν.

Κηρύσσω, ἀττ. κηρύττω, (κηρύξομαι παρ' Εὐρ. Φοιν. 1631)· εἶμαι κήρυξ, πράττω τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος· «κηρύσσων γήρασκε» Ἰλ. ρ, 325· ὡς κήρυξ φωνάζω, καλῶ, 6, 438, Ὀδ. 6, 8 «λαὸν ἀγορήνδε» Ἰλ. 6, 51, 6, 7· «πόλεμόν δε» Ἰλ. 6, 442· ἐντ. «κηρύσσειν τινά» = καλῶ, προσκαλῶ Ἀριστ. Ἀχ. 756· -ἀναγγέλλω, σημαίνω, διατάσσω, «-ἐπὶ τοῖς ἐμβαλεῖν κώπαις» Πινδ. Π. 4, 200· «τί γὰρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε» Σοφ. Ἀντ. 446· «ἀγῶνας Ἀργείοις κηρύξαι», Αἴ. 1219· «ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει», Οἰ. τ. 237, καὶ ἐν πεζ. «κεκηρυγμένα μήνυτρα» Ἀνδοκ. 1, 40· «ἡ πόλις ἐκηρύχθη» Λυσ. 19, 63· «ἀπρόσωπ. «κηρύσσει», δηλ. ὁ κήρυξ = ἀναγγέλλει διὰ τοῦ κήρυκος, φωνάζει δημοσίᾳ Ξεν. Ἀν. 3, 4, 36· φωνάζω μεγαλοφώνως, πωλῶ τι δημοσίᾳ Πλουτ. Γαλβ. 5, καὶ μτγν. «χρήματα αὐτοῦ κηρυσσόμενα ὑπὸ ταῦ δαίμονίου» Ἰωρ. 6, 121· «κηρύσσω τὸν Ἑρμῆν» Μελ. 91 (5, 177), ὡς ἐποίουν διὰ τοὺς δραπετεύσαντας δούλους, ὧν τὰ ὀνόματα ἐγραστοποίουν· - θεοὺς = καλῶ μεγαλοφώνως Εὐρ. Ἐκ. 148· - ἐπὶ ἁλέκτορος Ἀντ. Σιδ. 3 (Ἀ 3)· ἐπὶ ἱεροκήρυκος, διδάσκω δημοσίᾳ, ἀπαλυτ. Ματθ. 3, 1.

Κηρ-ώδης, 2· κηροειδής, κήρινος Θεοφρ. ἰσφαλ.

Κήρωμα, τό· τὸ μὲ κηρὸν ἐπικεκαλυμμένον· α) πίναξ ἐπικεκηρωμένος, ἐφ' οὗ οἱ παλαιοὶ ἔγραφον Ἰωρ. 7, 239· β) ἔμπλαστρον, κηρωτὸν Ἱπποκρ. γ) εἶδος ἀλοιφῆς ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου, ἣν μετεχειρίζοντο οἱ παλαισταὶ Πλουτ. συμπ. 2, 4· ἔτι ἡ παλαίστρα αὐτή, «ἐν παλαίστραις καὶ κηρώμασιν», ἠθ. 790.

Κηρωματικός, 3· ἀλειμμένος μὲ ἀλοιφὴν ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου Ἰουδεναλ. 3, 68.

Κηρωματιστής, ὁ· ὁ ἀλείφων ἄλλον μὲ ἀλοιφὴν ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου = ἀλείπτης Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 490.

Κηρωματίτης, ὁ· ἰατρὸς ἢ χειρουργὸς τις καλύπτει ἕλκη μὲ κηρωτὸν Κυριλλ.

Κηρών, ῶνος, ὁ· ἡ κυψέλη, ἐντὸς τῆς ὁποίας αἱ μέλισσαι κατασκευάζουσι τὰ κηρία, τὰ κηρήθρας Σχολ. Ἀριστ. ἐκκλ. 737.

Κήρωσις, ἡ· ἡ ἐκ τῶν ἀνθῶν ἀποκομιζομένη ὑπὸ τῶν μελισσῶν ὕλη πρὸς κατασκευὴν τῶν κηρίων. «ἐργάζονται δὲ πρῶτον μὲν τὸ κη-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίον, εἶτα τὸν γάνον ἐναφιᾶσι· γίνεται δὲ κηρίον μὲν ἐξ ἀνθῶν, κήρωσιν δὲ φέρουσιν ἀπὸ τοῦ δακρύου τῶν δένδρων» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 22, Πλιν. 11, 6.

Κηρωτάριον, τό· κηρωτὸν ἔμπλαστρον Διοσκ.

Κήρωτο-ειδής, 2· ὁμοίως κηρωτῷ Γαλην.

Κηρωτο-μάλαγμα, τό· κηρωτὸν ἔμπλαστρον Γαλην.

Κηρωτός, 3· μὲ κηρὸν ἐπικεκαλυμμένος, ἀλειμμένος· τὸ κηρωτόν, καὶ ἡ κηρωτὴ= τὸ χοιν. ταηρῶτον Ἰατρ. – εἶδος ἀλοιφῆς ἐκ κηροῦ Ἀριστ. Ἀχ. 1176, καὶ μτγν. εἶδος ψιμυθίου Ἀριστ. ἀποσπ. 309, Πολυδ. 10, 150

Κήϊ, ὁ· σκώληξ Ζωναρ. ὅδε κίς.

Κήϊ, δωρ. = καὶ εἰς.

Κηϊσοφῶν, ὁ, κατ' ἀποκπ. ἀντὶ Κηφισοφῶν· ἄρχων ἐν Ἀθήναις Δ. Ἀλ.

Κῆσος, ὁ· ποταμὸς τις Σουΐδ.

Κησώνιος, ὁ· Καισώνιος.

Κήτα, ἡ· καλαμίνθη Ἡσυχ.

Κήταιον ἄκρον, τό· ἄκρωτ. Ταπροβάνης Πτολ.

Κήταρία, ἡ· πόλ. Σικελίας Πτολ.

Κητεία, ἡ· ἄγρα κήτους, ἰδ. θύννου, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ αὐτὸς ἀγρεύεται Ἀθην. 7, 283, Στραβ. 5, 243· ὅδε καὶ κητία.

Κήτειος, 2· α) ὁ τοῦ κήτους· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κῆτος· «κητείοις νώτοισιν ἐφήμενοι», ἐπὶ τῶν Νηρηΐδων Μοσχ. 11, 115· β) Κήτειοι, οἱ, φυλή τις τῶν Μυσῶν Ὀδ. λ, 521· «Κήτειοι ἄνδρες» Κ. Σμ. 6, 533.

Κήτειος, ὁ· καθ' Ἡσυχ. Κήτεος· ποταμὸς Μυσίας, ἐξ οὗ οἱ Κήτειοι ἐπωνομάσθησαν, Στραβ.

Κητεύς, ὁ· 1) πατ. Καλλιστοῦς, Φερεκ. ἐν Ἀπολδ. 2) ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν ὑπὸ τὸν Εὐμένη Δ. Σικ.

Κητεύω· ἀγρεύω κήτη, ἰδ. θύννους (;).

Κήτημα, τό· ἁλατισμένον τεμάχιον μεγάλων ἰχθύων, ἰδ. θύννου = ὠμοτάριχον, Ἀθην. 3, 121.

Κητήνη, ἡ· πλοῖον μέγα ὡς κῆτος Ἡσυχ.

Κητία, ἡ· κητεία Αἰλ. Ἱ. Ζ. 12, 43.

Κητία, ἄκρα· ἄκρωτ. Κύπρου Γεωγραφ.

Κητίς, -ίδος, ἡ· χώρα τις τῆς Κιλικίας Πτολ.

Κητό-δορπος, 2· ὁ παρέχων δόρπον, τροφὴν εἰς τὰ κήτη Λυκοφρ. 954.

Κητο-θηρία, ἡ· παρ' Αἰλ. Ἱ. Ζ. 13, 16 λέγεται «τὰ χωρία ἔνθα αὐτοῖς εἴωθε θησαυρίζεσθαι τά τε δίκτυα τὰ μεγάλα καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ θηρατικὴ καλεῖται μέντοι κητοθηρία», ὅπερ διορθοῦται εἰς τὸ «κητοθηρεῖα» τόπος δηλ. ἐν ᾧ τὰ θηρατικὰ ἐργαλεῖα εἶνε τεθειμένα.

Κητόομαι· γίνομαι κῆτος, αὐξάνω καὶ λαμβάνω τὸ μέγεθος τοῦ κήτους· «κητουμένῳ τῷ θύννῳ».

Κῆτος, τὸ (βλ. Ζ. κη, ἐκ τῆς κε, σκε, σκα, κη-τος)· θαλάσσιος ἰχθὺς παμμεγέθης Ἡσυχ. «ἐλελίζετε κύκνες τε καὶ εἴποτε μείζον ἕλησι κῆτος» Ὀδ. μ, 97, Ἰλ. υ, 147, Ὀδ. δ, 425 κηφὼν παρὰ μτγν. ἡ φάλαινα, balaena, ὁ καρχαρίας, καὶ ἰδ. ὁ θύννος. Κατ' Ἀθην. 7, 303 «θύννων ὑπερβαλλόντων αὐξανόμενοι γεγόνασι κῆτος» «κήτεά τε μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ ἀνταίους καλέουσι, παρέχεται εἰς ταρίχευσιν» Ἡρ. 4, 53, ἔνθα τινὲς διορθοῦσιν εἰς τὸ κτήνεα· – ὁ ἀστερισμὸς Ἀρατ. 354, pistrix.

Κητο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων κήτη Εὐστ. 294, 15, ὡς ἐξήγ. τοῦ κητώεσσα.

Κητο-φάγος, 2· ὁ τρώγων κήτη, χρησμ. ἐν Παυσ. 10, 12, 3.

Κητο-φόνος, 2· ὁ φονεύων κήτη· – τρίαινα Φιλιπ. 23 (6, 38), Ὀππ. ἁλ. 5, 113.

Κήττοί, οἱ, (τὸ ἑν. Κηττός)· δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Λεοντίδος φυλῆς Λυσ. καὶ Ῥοσσ. δῆμ.

Κητώ, -οῦς, ἡ· 1) θυγ. Πόντου καὶ Γαίας Ἡσ. καὶ Ἀπολδ. 2) Νηρηΐς, Ἀπολδ.

Κητ-ώδης, 2· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ μέγεθος κήτους, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῶν κητῶν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 2· ἐν γέν. μέγας, ὑπερμεγέθης, «ἐλεφάντων ἀγέλας καὶ ἄλλα ζῷα κητώδη» Δ. Σικ. 2, 54.

Κητώεις, εσσα, εν· ἐπίθ. τῆς Λακεδαίμονος ὡς χώρας· «οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν» Ἰλ. β, 581· «οἳ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν» Ὀδ. δ, 1. Κατὰ τὴν ὀρθοτέρ. ἑρμην. καλεῖται κοίλη καὶ κητώεσσα, διότι ἅπασα ἡ χώρα τῆς Λακεδαίμονος κειμένη μεταξὺ Ταϋγέτου καὶ Πάρνωνος εἶνε ἀληθῆς κοιλάς, ἐν ᾗ καταλήγουσιν ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν παραλλήλως κειμένων ὀρέων πολλοὶ φαραγγώδεις αὐλῶνες· (τὸ θέμα, κητ, δθ. τὸ κητώ-εις· ἡ δὲ ριζ. κη ἐκ τῆς κε «θεν τὸ κεάζω = σχίζω· αὕτη δ' ἐκ τῆς σκε, σκα.-).

Κήτων, ὁ· μέγας, ἰσχυρὸς βασιλεὺς Παλαίφατ. 38, 4.

Κητῶος ἢ κητῶος· κήτειος, μτγν.

Κηΰ = καὶ εὖ.

Κήυξ - υκος, ὁ· 1) εἶδος ἀδηφάγου θαλασσίου πτηνοῦ Ὀππ. Ἰξ. 2, 7· πρβλ. κήξ καὶ καύηξ. 2) ὄν. κυρ. ἀ) παλαιός τις βασιλεὺς τῆς Τραχῖνος, φίλος τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσ. ἀσπ. 354, Ἀπολδ. 2, 7, 8· β') υἱὸς Ἑωσφόρου καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀλκυόνης Ἀπολδ. ὁ Ἡσίοδος ἔγραψε ποίημα ἐπονομαζόμενον «Κήυκος γάμος» Ἀθην. 2, 49.

Κήφα, δωρ. = καὶ ἐφη.

Κηφᾶς, γεν. ᾶ, δοτ. ᾷ, ὁ, παρὰ Σουΐδ Κηφάς· ἐπίθ. τοῦ ἀποστόλου Πέτρου Κ. Δ.

Κηφεύς - εως, ὁ· 1) υἱὸς Βήλου ἢ Ἀγήνορος ἢ Φοίνικος, σύζ. Κασσιόπης, πατ. Ἀνδρομέδας καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας Ἡρ. ἐκ ταύτου ἡ Αἰθιοπία ἐκλήθη Κηφηΐς γαῖα Νικ. Ἀλεξ. 100· καὶ ἡ Ἀνδρομέδα, Κηφηΐς καὶ παρὰ Ῥωμ. Cepheja filia ἢ virgo Ὀβιδ. 2) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀπολδ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος Λυκούργου Ἀπολδ. 4) Ἀχαιὸς τις Φιλοστρ.

Κηφηΐς, -ίδος, ἡ· ἡ Ἀνδρομέδα Ὀβιδ.

Κηφην - ηνος, ὁ· οἱ ἀρχαῖοι καλοῦσι τὰς ἀρσενικὰς μελίσσας κηφῆνας, αἵτινες ἐν τῇ κυψέλῃ δὲν ἐργάζονται, ἀλλὰ τρέφονται ἀργοί· εἶνε ἄκεντροι Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 22· πρβλ. Ἀριστ. αφ. 1114· ἴντ. πολλάκ. οἱ κηφῆνες λαμβάνονται ὡς σύμβολον τῶν ἀργῶν καὶ ἀνωφελῶν ἀνθρώπων, οἵτινες θραύουσι τὴν μετὰ πολλοῦ πόνου συναχθεῖσαν ἐργασίαν ὑπ' ἄλλων καταναλίσκουσιν «ὅς κεν ἀεργὸς ζώῃ κη-

φήνεσαι καθούρεις εἴκελος ὑρμῆν» Ἡσ. ἔργ. 302· πρβλ. Πλατ. πολιτ. 7, 552· «ὥςπερ κηφῆνες ἀπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνοὺς» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 25, καὶ μτγν. ἔτι «παῦ γαῖας δουλεύσω γραῦς ὡς κηφὴν» Εὐρ. Τρω. 191. Παρὰ Διοσκ. 30 (7, 708) λέγεται ἐπίτινος ἀγαθοῦ ποιητοῦ «οὐ κηφῆνα παλίμπλουτον, ἀλλά τι τέχνης ἄξιον ἀρχαίης λείψαναν». πρβλ. Πλουτ. π. δεῖ ποιημ. ἀκούειν 6· - Κηφῆνες, οἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Αἰθίοπες ἐκ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Κηφέως Στραβ. Καθ' Ἡρ. 7, 61, ἐκάλουν οὕτως οἱ Ἕλληνες τοὺς Πέρσας καὶ τὴν χώραν αὐτῶν Κηφηνίαν Στ Βυζ.

Κηφήνιον, τό· ὑποκ. τοῦ κηφήν· (ὁ νέος γόνος ἢ αἱ μικραὶ νύμφαι τῶν κηφήνων), ὁ κύτταρος τῶν κηφήνων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40.

Κηφην-ιώδης, 2· ὅμοιος κηφῆνι, κατὰ τὸν κηφῆνα ὤν· ἐπιθυμίαι Πλατ. πολιτ. 8, 554· - τὸν τρόπον Αἰλ. Ἱ. Ζ. 1, 10· πρβλ. κηφήν.

Κῆφθα, δωρ. = καὶ ἤφθη Θεοκρ. 14, 23.

Κήφις· Χτός τις Μιον. 6, 393· ὕδε Κάφις.

Κηφισανδρος· Ἀθηναῖός τις Ἰσαῖ.

Κηφισεύς, έως· Ἀθηναῖος, πατ. Φανοστράτου Δ. Ἀλ.

Κηφίσης· ἀνδρ. ὄν. Ῥοσσ. Δημ.

Κηφισιά, ἡ· (οὕτω κατ' Ἀρχάδ. σ. 99, 4, καὶ οὐχὶ Κηφισία ἡ Κηφισσία)· μία τῶν δώδεκα ἀρχαιοτάτων πόλεων τοῦ Κέκροπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὕστερον δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, ἡ καὶ νῦν καλουμένη Κηφισιά, κάτ. Κηφισιεύς, πλ. -εῖς, γεν. -ῶν Ῥοσσ. δῆμ. καὶ πλ. ὄν. - ιῆς Ῥοσσ. δημ. δι. γρ. εἶνε Κηφεισιεύς, Κηφεισιῆς Ῥοσσ. δῆμ. ἐπίρ. Κηφισιάδιν, Κηφισιάθεν.

Κηφισιεῖς, οἱ· γένος ἰθαγενῶν Ἡσυχ. - ὡς ἑπαυλις Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, Α. Γελλ. ἀττ. νυκτ. 1, 2, 2· ἡ νῦν Κηφισιά.

Κηφισιάδης· 1) υἱὸς τοῦ ποτ. Κηφισοῦ, ὡς θεοῦ Παυσ. 2) ἀνδρ. ὄν. Δημ.

Κηφισιακός, 3· ὁ τοῦ Κηφισοῦ· -γογγυλίδες Κρατ. ἐν Ἀθην. 9, 369.

Κηφισιάς, - άδος, ἡ· 1) λίμνη ἐν Ἀφρικῇ Σκύλαξ· 2) φυλή τις ἐν Βοιωτίᾳ Παυσ.

Κηφίσιος· 1) Ἀθηναῖός τις ὀπαδὸς Ἀνδοκίδου Ἀνδοκ. 2) ἐπίθ. υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ.

Κηφισίς, ὥρ. Καφισίς καὶ Κηφισσίς - ίδος, ὡς ἐπίθ. - ὄχθαι Νον. 47, 15· - λίμνη = ἡ Κωπαΐς Παυσ. 9, 13, 3.

Κηφισίων, ωνος, ὁ 1) ἄρχηγὸς τῶν Θηβαίων, Δ. Σικ. 2) Ἀθηναῖός τις, Ἐφημ. ἀρχ.

Κηφισόβουλος· ἀνδρ. ὄν. Ἐφημ. ἀρχ.

Κηφισογένης ἀνδρ. ὄν. Θεόφρ. περὶ Ἐρεχθ. 1, σ. 92.

Κηφισόδημος· Ἀθηναῖός τις Ἀριστ.

Κηφισόδοτος, ου ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κηφισόδωτος, ου· ὁ· α) ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Ὀλ. 105, 3) Δ. Σικ. ὅμως ἐν τῷ Παρίῳ μαρμάρῳ 75 Κηφισόδωρος καὶ παρ' ἄλλ. β) στρατηγὸς Ξεν. Ἑλλ. γ) ῥήτωρ Ἀριστοτ. δ) ἄλλοι πολλ. διαφόρων πόλεων.

Κηφισοδώρα, ἡ· 1) γυνὴ ἐκ Χαιρωνείας, Ἐπιγρ. 2) ἄλλ. γυν. Ἐπιγρ.

Κηφισόδωρος, ου· 1) υἱὸς Ἀσκληπιοῦ Ἐπιγρ. Ἀθηναῖοι α) ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Ὀλ. 103, 3) Δ. Σικ. Δημ. β) ἄρχων (Ὀλ. 111, 2) Δ. Σικ. γ). υἱὸς Κηφισοφῶντος, λογογράφος Ξεν. δ). μαθητὴς Ἰσοκράτους Δ. ε). στρατηγὸς Πλουτ. ς'). πολλοὶ ἄλλοι.

Κηφισοκλῆς· 1) Χτός Παυσ. 2) ὑποκριτὴς Ἀθην.

Κηφισοκράτης, ους· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κηφισός, οῦ, καὶ π. οῖο, καὶ ἄλλη γρ. ὁ ὀρθὴ Κηφισσός. δωρ. Καφισός· 1) ποτ. Φωκίδος, ἐκβάλλων εἰς Κωπαΐδα Ἰλ. Ἡρ. Σικ. 2) ποτ. Ἀττ. ὡς θεὸς παρίσταται ὑπὸ μορφὴν ἀνδρὸς ἔχων κέρατα Αἰλ. Εὐρ. 3) ποτ. ἐν Ἀργολίδι Παυσ. 4) ποτ. ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος Στραβ. 5) ποτ. τῆς Σικυωνίας Στραβ. 6) ποτ. Ἀργολίδος, Παυσ. Στραβ. 7) ποτ. Σκύρου Στραβ. 8) ἀνδρ. ὄν.

Κηφισοφῶν, ῶντος, ὁ· 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Ὀλ. 112, 4) Δ. Σικ. 2) φίλος Εὐριπίδου Ἀριστ. 3) πατ. Κηφισοδώρου Ξεν. καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Κηφισώ, οῦς, ἡ· ὄν. Μούσης Θυγ. Ἀπόλλωνος Τζέτζ.

Κήχος· Ὕδε κηγχος.

Κηώδης, 2 (ῥιζ. κη ἐκ τῆς καϝ, καϝ-ίω, καίω κη-ώδης, κη-ώ-εις)· εὐώδης, εὔπνοος, τεθυμιαμένος Ἡσυχ. -κάλπος=κάρφος Ἰλ. ε', 483· «τῷ καὶ γειναμένῳ κηώδεα φῦτο πάτηρ» Δ. Π. 941· πρβλ. τὸ ἑπομ.

Κηώεις, εσσα, εν· εὐώδης, εὔοσμος, τεθυμιαμένος Ἡσυχ. «θάλαμος» μετὰ τοῦ εὐώδης «κάδ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι» Ἰλ. γ, 382, καὶ μτγν. π. - μύρῳ Ἀνθ. Σιδ. 83, (7, 218)· - Ἀραβίη Δ. Π. 936· -λοχεία Νον. Δ 16, 270.

Κία, ἡ· Κίως Πτολ.

Κιάθω· κίω, ἀρχ. λεξ. ὕδε μετακιάθω.

Κίαινα, ἡ· πόλ. Λυκαονίας Πτολ.

Κίαμβ(ρ)ος, ὁ· ποτ. μεταξὺ τῆς ἄνω καὶ κάτω Μυσίας Πτολ.

Κιάνικα· πόλ. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ.

Κιανός· Ἰατρός τις Γαλην.

Κίασα, ἡ· γυν. ὄν. διʼ οὗ καὶ ἡ Φυλλὶς ἐπωνομάζετο Σχολ. Αἰσχίν. 2, 31.

Κίασος, ὁ· πατ. Κιάσης Σχολ. Αἰσχιν. 2, 31.

Κίβαλαι, αἱ· πόλ. τῆς κάτω Παννονίας Πτολ.

Κίβδη, ἡ· τῶν μετάλλων σκωρία = κιβδηλία.

Κιβδηλεία, ἡ· κυρ. ἀνάμιξις σκωρίας Πολυδ. 3, 86· συνηθ. μτρ. νόθευσις, ἀπάτη μετὰ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἀπάτη Πλατ. νόμ. 11, 917· ὕδε κιβδηλία.

Κιβδηλεύμα, τό· τὸ κιβδηλευθέν, ἀναμιχθὲν μετὰ σκωρίας, νοθευθέν· ἡ νόθευσις τῶν πωλουμένων πραγμάτων, Πλατ. νόμ. 11, 917.

Κιβδηλεύω· ἀναμιγνύω σκωρίαν, νοθεύω, ἰδ. νομίσματα, χρυσόν· «οὐ κεκιβδηλευμένην, ἀλλὰ καλλίστοις ἀπάντων ὡς ἔσκεϊ νομισμάτων» Ἀριστ. βατρ. 721 - τὸ νόμισμα Ἀριστοτ. ἠθ. 9, 3· πρβλ. Β. Ἀν. 47, 27. - θεῖον ἐμπορεύματα, ὅπως ἀπατήσω τὸν ἀγοραστήν Πλατ. νόμ. 11, 917· ἐν γένει δόλιος δολερῶς ὁμιλῶ, πράττω «εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας» Εὐρ. Βακχ. 475.

Κιβδηλία, ἡ· πρβλ. κιβδηλεία· τὸ νὰ εἶναί τις κίβδηλος, ὁ τοῦ κιβδήλου χαρακτὴρ καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θυσαις τοῦ χρυσοῦ· ἐν γεν. ἀπάτη, δόλος, ἀπιστία «-τοῦ βίου» Ἀριστ. ὄρν. 158, κ. μτγν. Δ. Καισ. 52, 35.

Κιβδηλιάω, ἔχω τὴν ὄψιν κιβδήλου νομίσματος, χρυσοῦ· ἐντ. = εἶμαι ὠχρός, ληφθείσης τῆς μεταφορᾶς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ κιβδήλου νομίσματος Ἀριστοτ. προβλ. 1, 5· «κηβδηλιῶντας· ὠχρούς, ὑπὸ τῆς κιβδήλεως ἰνοχλουμένους· ἔστι δὲ κίβδηλις ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρία, ἀφ' ἧς πᾶν φαῦλον κίβδηλον, μογθηρόν, ψεῦμα, νόθον, ἀδόκιμον» Ἡσυχ.

Κιβδηλίς, ίδος, ἡ, Ἡσυχ.· κιβδηλίς, ίδος Β. Ἀν. 275, 32 = ἡ ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρία.

Κίβδηλοι, οἱ· πηγαὶ παρὰ τὴν Τροιζῆνα, Ριτροάδ.

Κίβδηλος, 2· κυρ. τὸ μὴ καλῶς ἐκ τῆς σκωρίας καθαριοθὲν μέταλλον, ἀκάθαρτον, ὅθεν μάλιστα ὁ χρυσὸς κατά τε τὴν ὄψιν καὶ τὴν ἀξίαν ἐλαττοῦται· ἐντ. γενοθευμένος, ἀδόκιμος, ἀλαζάριστος· -χρυσὸς Θεογν. 119, Εὐρ. Μηδ. 516· νόμισμα, ψευδές, νόθον. Ξεν. Ἀπομν. 3, 1, 9· μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπ. δόλιος, ψευδής, πανοῦργος, ἀπατεών Θεογν. 117, 459· «κίβδηλον κακὸν» κλεῖ ὁ Εὐρ ἐν Ἱππ. 616 τὰς γυναῖκας· «κίβδηλόν τι πωλεῖν» Πλατ. νόμ. 11, 916· «κίβδηλα ἐπιτηδεύματα» 918· «τὴν πόλιν κίβδηλον καὶ ἄπιστον παιεῖν» Δημ. Λεπτ. 167· ἀμφίβολος Θεογν. 123· -χρησμὸς Ἡρ. 1, 66· νόθος Θεογν. 123, ἀντίθ. τῷ ἀληθεῖς· -τιμαὶ Πλατ. νόμ. 5, 728· «νόθα καὶ κίβδηλα θωπεύματα» Πλουτ. ἠθ. 823· «ἅσα κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα» Λουκ. πρ. ἀπαίδ. 2· «μηδὲν κίβδηλον ἔχουσῃ συνειδυῖα» Ἑρμότ. 51· ἐπίρ. κιβδήλως Φρυν. 415.

Κίβδης· κακοῦργος, κάπηλος, χειροτέχνης· Ἡσυχ.

Κίβδος, ἡ, «τὴν δὲ σκωρίαν καὶ κίβδον ἐκάλεσαν» Πολυδ. 7, 99· ἴδ. κίβδη καὶ κιβδηλίς· (ῥίζα εἶνε κιπ ὅθεν ἐγίνετο τὸ κίβ-δη ἐκ τοῦ κιπ δη (=κῑβ δη), κίβδη-ς, κίβδηλ-ος, κιβδηλ-ία, κιβδηλ εὐω κλ.).

Κίβδων, ωνος, ὁ· μεταλλεὺς· κατὰ Μοῖρ ἀττ. ἀνεμ μεταλλευτής· πρβλ. Πολυδ. 7, 99.

Κίβεας· ἀνδρ. ὄν. = Κίβης Ἀρκαδ. 23, 15.

Κίβειρις, ἡ· πόλ. τῆς Θρακ. χερσονήσου Προκ. ἀδ., γρ. Κίβηρις.

Κίβισις, ἡ· πήρα, Κύπριοι, Ἡσυχ. Καλλιμ. ἀποσπ. 117, Ἰσ. ἀσπ. 224, ἀδ., γρ. καὶ κίβησις, κίβυσις, κύβισις· πρβλ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1515.

Κίβισσας· υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Θάλητος Δ. Λαερ. ἀδ., γρ. Κίβυσθος.

Κίβος = κιβώτιον Σουΐδ.

Κίβυρα, ας, ἡ· 1) ἡ μεγάλη πόλ. Φρυγίας, Στραβ. κάτ. Κιβυράται, οἱ· ἐπίθ. Κιβυρικός, Ἀθην. 14, 658· 2) ἡ μικρά, πόλις Παμφυλίας Πτολ.

Κιβύρας, ου· πατ. Μαρσύου, ἱδρυτὴς τῆς πόλεως Κιβύρας τῆς μεγάλης Στ. Βυζ.

Κιβύρασις, ἡ, ὁ λόγος (μῦθος) Βαβρ. μυθ.

Κιβώριον, τό· τὸ περικάρπιον τοῦ αἰγυπτίου κυάμου· τοῦ φυτοῦ τούτου ἡ ῥίζα καλεῖται καλοκάσιον Διοσκ. Ἀθην. 3, 72, Δ. Σικ. 1, 34· εἶδος ποτηρίου, «ἄδδαμος δέ φησι ποτηρίου εἶδος εἶναι, καὶ τάχ' ἂν εἴη τὰ λεγόμενα σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι ὡς τὰ αἰγύπτια κιβώρια» Ἀθην. 11, 477.

Κιβωτάριον, τό· ὁποκ. τοῦ κιβωτὸς Γεωπ.

Κιβώτιον, τό· ὁποκ. τοῦ κιβωτὸς Ἀριστ. πλ. 711, Ξεν. Ἀν. 7, 5, 14 καὶ μτγν.

Κιβωτο-ειδής, 2· ἔχων σχῆμα κιβωτοῦ Ἡσυχ.

Κιβωτο-ποιός, ὁ· κατασκευάζων κιβωτούς Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. 10, Πολυδ. 7, 159.

Κιβωτός, ἡ· α) ξυλίνη θήκη, κίστη βαρβ. σενδοῦκι Ἀριστ. ἱππ. 996, Ἀθην. 3, 84, κ. μτγν. πρβλ. κίβος, κίβισις· β) ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε κ. ἡ χρυσοκόσμητος κιβωτ. τῆς διαθήκης, ἐν ᾗ διεφύλαττον οἱ Ἰσραηλῖται τὰ ἱερώτερα κειμήλια τῆς θρησκείας των, οἷαν, τὰς πλάκας τοῦ Μωυσέως, τὴν ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν κτλ. καὶ ἥτις μετὰ ταῦτα ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος οἰκοδομηθέντι ναῷ κατετέθη πανηγυρικῶς Π. Δ. Ν. Δ. [παρὰ μτγν. π. ὡς Γρ. Ναζ. τ], ἀρσ.

Κιβωτός, ἡ· 1) ἔτερ. ὄν. τῆς πόλ. Ἀπαμείας Στραβ. 2) ἔμπόριον Ἀλεξανδρείας Στράβ.

Κίγκαλος, ὁ· κίγκλος, ὕπερ ἴδε.

Κιγκλίζω (κίγκλος)· κινῶ, σαλεύω τι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, συχνά, πυκνά, κίγκλου δίκην, ὡς ὁ κίγκλος τὴν οὐρὰν του. Ὀθ. μτφ. μεταβάλλω· «οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον ἄλλ' ἀτρεμίζειν, τὸν δὲ κακὸν κινεῖν» Θέογν. 303.

Κιγκλίς, ίδος, ἡ· α) δικτυωτὴ θύρα, περίφραγμα, βαρβ. κάγκελλα· «τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἐλκύσαντες καὶ περιδαλόντες κιγκλίδα» Πλουτ. Γάλβ. 14· β) εἶδος δεσμωτηρίου, ἤτ. τὸ μετὰ σιδηρῶν κιγκλίδων στεν. δωμάτιον δεσμωτηρίου Πλουτ. Λουκ. 20· γ) ἰδ. ἐν Ἀθήν. αἱ περὶ τοὺς συνεδριάζοντας βουλευτὰς κιγκλίδες (ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα, ἥτις διὰ τῶν «ὀρυφάκτων» ἔφερεν εἰς τὰς θέσεις τῶν συνεδριαζόντων βουλευτῶν καὶ δικαστῶν Πασσόβ.) Ἀριστ. σφ. 124, «ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβων» = τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἀνήκων, ὁ τῆς αὐτῆς οἰκίας κάτοικ. Λουκ. μισθ. συν. 21· δ) μτφ. «κιγκλίδες διαλεκτικαί» = διαλεκτικαὶ σοφιστεῖαι, ὑπισθεν τῶν ὁποίων φραγμοῦ δίκην δύναταί τις νὰ κρυβῇ· πρβλ. Hemsterh. Πολυδ. 8, 124· κ. «ῥητορείᾳ κιγκλίδων ἐπιδείκνυσα καὶ βήματος» Πλουτ. ἠθ. 975, cancelli.

Κίγκλισις, εως, ἡ· συχνή, πυκνὴ καὶ ταχεῖα, βραχεῖα κίνησις· Γαλην.

Κιγκλισμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Ἱπποκ. Ἄλλ. Ἰατρ.

Κιγκλο-βάτης, ου, ὁ· ὁ βαίνων, πορευόμενος (περιπατῶν) ὡς κίγκλος (ὕπερ ἴδε) Ἀριστ. ἀποσπ. 191 ἐν Διλ. Ἰ. Ζ. 12, 9.

Κίγκλος (πρβλ. κίγ-καλος, κίλλα-ουρος) ὁ· 1) μικρὸν πτηνὸν κινοῦν συνεχῶς τὴν οὐρὰν καὶ συχνάζον εἰς ὑδατώδεις τόπους, ἄλλ. «σεισοπυγίς, σεισούρα» = κοιν. σουσουράδα (δύο εἴδη σεισοπυγίδος, καὶ τῆς μὲν καὶ τῆς δὲ τεφροχρόου· ἄλλα τῆς μὲν μέλαιναν τὴν κορυφὴν καὶ τὸ ἄκρον τῶν πτερῶν ἐχούσης, τῆς δὲ κίτρινον τὸ στῆθος) Ἀριστοτ. Ἰ Ζ 8, 3 9, 12, Διλ. Ἰ. Ζ. 12, 9· Ἀπ' αὐτ. ἡ παροιμ. «κίγκλου πεσσότερος» καὶ «κιγκλίνου στω-

χότερ», ἐπὶ λίαν πτωχοῦ ἀνθρ. διότι ἐφρόνουν ὅτι ὁ κίγκλος δὲν κτίζει ἰδίαν καλιάν· 2) ἰχθύς τις Νουμήν. ἐν Ἀθην. 7, 326, ἔνθα «κίγκαλος» ἢ κίγκλος» κατὰ διόρθωσ. Schweighäusers τοῦ μέτρ. ἕνεκα, cinclus.

Κιγκράω ἢ κικράω· κιρνάω Ἡσύχ.

Κιγχάνω· ἴδε κιχάνω.

Κίδαβος, ὁ, ἴσφ. γρ. τοῦ «κίκκαβος».

Κιδαλία, ἴπ -λίη (ἐπιγρ. ἀδ. ἔκδ. Βεκκ.), ἡ· κρήνη τις Πινδ. ἀποσπ. Ἀλλὰ νῆσ. π. Σουΐδ. ἴδ' Ἀκιδαλίη.

Κίδαλον, τό· κρόμμυον Ἡσύχ.

Κιδαρία, ας, ἡ· ἐπωνυμ. Δήμητρος ἐν Φενεῷ Ἀρκαδίας Παυσ.

Κίδαρις, εως (ξέν. λέξ.), ἡ· εἶδος τιάρας, ὀρθῆς καὶ ὀξείας εἰς τὰ ἄνω, ἣν ἐφόρουν οἱ βασιλ. τῶν Περσῶν, «πῖλος βασιλικός», ἄλλ. «κίταρις, στρόφιον» Ἡσύχ. cidaris.

Κιδαφεύω («κιδάφη» ἢ παρὰ τὸ «κίς», κυρ. = διαβιβρώσκω Φώτ 164, 11) ἀρτέ. = εἰμὶ κίδαφος, πανουργῶ Φώτ., πανουργεύομαι Ἡσύχ.

Κιδάφη, ἡ· ἀλώπηξ Ἡσύχ. πρβλ. κίδαφος.

Κίδαφιος, 2· τῷ κατωτ. ἀρχ. λεξ.

Κίδαφος (συγγ. τῷ «κίναδος» ἢ ὀρθότ. ἀπὸ βίζ. ΚΙΔ = σχιδ), 2· πανοῦργος, ἐπίτριπτος, πολύτροπος Ἡσύχ. Ὀθ. οὐδ. «ὁ κίδαφος κ. κίνδαρος, σκίνδαφος, ἡ κιδάφη»=ἀλώπηξ Φώτ

Κίδναμαι (μέσ. ἀποθ. ἐπὶ αὐτοπ. σημ.)· σκεδάννυμαι, σκορπίζομαι, ἐξαπλοῦμαι· «ἐπὶ γαῖαν· ὑπεῖρ ἄλα κίδναται ἠὼς»=ἐξαπλοῦται τὸ φῶς ἐπὶ τῆς ξηρ. καὶ θαλάσ. Ἰλ. ψ, 227· «-ὁδμὰ κατὰ χῶρον» Πινδ. ἀποσπ. 95· «ὕπνος ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται» Εὐρ. Ἐκ. 916· «κιδνάμενος ἐν νεφέλαις κολοιῶν κρωγμὸς» Ἀντιπ. Σιδ. 47, (7, 713).

Κίδνη, ἡ· πεφρυγμένα κριθαί, κοιν. φρυγανισμένο κριθάρι Ἡσύχ.

Κιδνός, 3· ἀκιδνός, συγκρ. «κιδνοτέρους = ἀσθενεστέρους» Ἡσύχ.

Κινείνησις, εως, (κίω), ἡ· κίνησις Πλάτ. Κρατ. 426.

Κίερος (κ. Κίερον Σκύλ.), ἡ· 1) πόλ. Θεσσαλίας = Ἄρνη Στράβ. νῦν, Ματαράγκα κάτ. Κιερεύς, ἕως Πλάτ. 2) Βιθυνίας, ἡ μετέπειτα Προυσιὰς Μέμν. ἀποσπ. κάτ. Κιερανοί Μέμν. ἀποσπ. 3) ὁ Κίερος ποτ. τῆς ὁμων. ἐν Βιθυνίᾳ πόλεως, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Μέμν. ἀποσπ.

Κιθαιρών, ῶνος, κλ. Κιθαιρών, ὁ· 1) ὄρος πρὸς Β. τῆς Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς, ὁρίζον αὐτὰς τῆς Βοιωτίας, τὸ πρώην «Λοτήριος», νῦν μέρος μὲν «Κιθαιρών», μέρος δὲ «Λιβάδοστρώ, Ἐλατιᾶς· Ἡρ. ἐπίθ. Κιθαιρώνιος, 2· -λέων Ἀπολλ. -λῆπας Εὐρ. Βάκχ. καὶ Κιθαιρώνιος, 3 κ. 2· -λέων Παυσ. «-ιος ἠχώ» Ἀριστ. Θεσμ.-Ζεὺς Παυσ.

Κιθαιρωνίς, ίδος, ἡ· Κιθαιρωνίδες ἐκβολαὶ Ἡρ.-νύμφαι Παυσ 2) βασιλ. τῶν Πλαταιῶν, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ἐπωνομάσθη Παυσ.

Κιθάρα, ας, («ἡ κινοῦσα» ἢ «κεύθουσα ἔρωτας» Εὐστ. 381, 4), ἡ· 1) ἐντατὸν μουσικ. ὄργαν. ὅμοιον τῇ λύρᾳ, ἔχον δύο ἄκρα ἢ «κέρατα» ἐπὶ κοίλου ἠχείου, ἄνωθεν μὲν εἰς τὰ ἐκτὸς κεκαμμένα, κάτωθεν δὲ εἰς τὰ ἐντὸς συνερχόμενα καὶ ἀποτελοῦντα τοὺς «ἀγκῶνας». Λέγ. τὸ πρῶτον εἶτα δὲ 7 χορδαὶ αὐτῆς ἐστηρίζοντο κάτωθεν μὲν ἐπὶ μαγάδος, ἄνωθεν δ' ἐπὶ ζυγοῦ, ἐντεινόμεναι διὰ κολλοπῶν. Εὑρέτης αὐτῆς εἶνε ὁ Ἑρμῆς, ἢ ὁ Ἀμφίων, ἢ ὁ Λίνος Κατ' ἄλλους ὁ Θρᾷξ Θάμυρις μετεχειρίσθη αὐτὴν πρῶτος ἄνευ κιθαρῳδίας, ὁ δ' Ἀμφίων καὶ Λίνος μετὰ κιθαρῳδ. Διέφερε τῆς λύρας τὸν πρώτερον ἦχον (πρβλ. κίθαρις) Πλάτ. πολ. 3, 399 κ. οἱ μετ' αὐτ. ἑπτάφθογγος Εὐρ. Ἴων 882· -Λσιὰς Κύκλ. 443· 2) = κίθαρις, τὸ κοῖλον τοῦ στήθ. στέρνου Θεοκρ. μτγν. 3) φυτόν τι Πλουτ. ἠθ. 1149, Cithara.

Κιθάρα κ. Κιθάρη (ἴπ.), ἡ· ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως, ὡς ἄστρον πρὸς Β. τοῦ Ἡμερινοῦ μεταξὺ Ἡρακλέους, Δράκοντος καὶ Κύκνου Ὑγῖν.

Κιθαρῳδιός, ὁ· κιθαριῳδός· κ. ὡς ἐπίθ. ὑπερθ. «τὸν κιθαρωδιώτατον» Ἀριστ. σφ. 1277· ἴδ' Εὔπολ. ἐν Σχολ.

Κιθάρίζω· κρούω κιθάραν ἢ ἐν γέν. μουσικὸν ὄργαν. «φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθαρίζει» Ἰλ. σ, 569, Ἡσ. ἀσπ. 201· -λύρᾳ Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 423, Ξεν. συμπ. 3, 1· - πο κίλον Πινδ. Ν. 4, 14, Πλάτ. Πρωτ. 326 κ. συχν. «-πρὸς τὴν ᾠδὴν» Ἀλκ. 1, 129, μτγν. «τί σοι Ἀπόλλων κεκιθάρικε;» = τί σοι ἐμάντευσε; Σοφ. ἀποσπ. 18. Παθ. (ἐπὶ σημ. μέσ. κ. παθ.) βάλλω νά μοί κρούσωσι (παίξωσι) κιθάραν· «τὸ κιθαριζόμενον» = τὸ κιθάρᾳ παιζόμενον μουσικ. τεμάχιον Πλουτ. μουσ. 36· ἡ παροιμ. «ὄνος κιθαρίζειν πειρώμενος», ἐπὶ ἀμούσου Λουκ. ψευδολ. 7.

Κιθάριον, ὑποκ. τοῦ κιθάρα, τό· μικρὰ κιθάρα, κοιν κιθαρίτσα Ἀθήν. 12, 550, ἀμφ. γρ. Κασωθῶν. διορθ. «καθάριον».

Κίθαρις, ιος, αἰτ. κίθαριν (ὁ συνήθ. π. Ὁμ. σχημ.), ἡ· 1) κιθάρα· «κήρυξ δ' ἐν χερσὶν ἐΰ θαριν περικαλλέα θῆκε Φημίῳ» Ὀδ. α, 153, Πινδ. Π. 5, 65· «κίθαρίν τε ματρὸς ὕμνων» Ἀριστ. Θεσμ. 124 κ. ἐπ. π. 2) κιθάρισις, κρούσις κιθάρας, ἡ τέχνη τοῦ κρούειν κιθάραν· «ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν» Ἰλ. ν, 730· πρβλ. γ, 54, Ὀδ. θ, 248. [ῑ]

Κιθάρῐσις, εως (κιθαρίζω), ἡ· κρούσις κιθάρας, κοιν. παίξιμο τῆς κιθάρας Πλάτ. Πρωτ. 325· -ψιλὴ = ἡ ἄνευ ᾠδῆς νόμ. 2, 669, πρβλ. Ἀθήν. 8, 352, citharae cantus, [ᾰ]

Κιθάρισμα, ατος (κιθαρίζω), τό· τὸ κιθαριζόμενον, ἆσμα κιθάρας, κρουόμενον τῇ κιθάρᾳ, κοιν. ὅ,τι παίζουν, παίζεται «ς τὴν κιθάρα Πλάτ. Πρωτ. 326 κ. μτγν.

Κιθάρισμός, ὁ· κιθάρισις Καλλιμ. Δηλ. 312.

Κιθαριστέον, (κιθαρίζω), τό· πρέπει νὰ κιθαρίσῃ τις, κοιν. παίξῃ τὴν κιθάραν Πλάτ. Σίσυφ. 389.

Κιθαριστήριος, 3· κιθαριστικός· «κιθαριστήρ. αὐλοί» = οἱ πρὸς κιθάραν κρουόμενοι, οἱ συμφωνίαν μετὰ κιθάρας ἀποτελοῦντες Ἀθην. 4, 182· -νόμοι Πολυδ. 4, 83.

Κιθαριστής, οῦ (κιθαρίζω), ὁ· κρούων (παίζων) κιθάραν Ὁμ. ὕμν. 24, 3, Ἡσ. θε. 93, Πλάτ. Πρωτ. 312, κ. μτγν. «ψιλὸς κιθαρι-

στής» = λυριφδός, ἀντίθ. δὲ τῷ «κιθαρῳδός» = ὁ πρὸς κιθάραν ᾄδων Ἀθην. 14, 638.

Κιθαριστής, οῦ, ὁ ἐμπόριον καὶ ἀκρωτήρ. Γαλλίας τῆς Ναρβωνησίας (Narbonensis prima = νῦν, Languedoc καὶ Roussillon, καὶ Narbonensis secunda = νῦν Provence), ὁ νῦν ἐμπορικ. λιμὴν l'anse de Ciotat, καὶ τὸ ἀκρωτ. Cap de l'Aigle Πτολ.

Κιθαριστικός, 3· εἰς κρούσιν κιθάρας ἀναφόρων, ἀνήκων· συγκρ. «κιθαριστικώτερος» Πλάτ. Ἱππ. Πλάσ. 375· οὐσ. «ἡ κιθαριστική» (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κρούειν (παίζειν) κιθάραν Πλάτ. Γοργ. 501· ὁ κιθαριστικὸς = ὁ ἐπιστήμων κιθάρας, ἐπιστάμενος κιθαρίζειν, κοιν. ὁποῖος ἐξεύρει νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν, Ἴων 540, πολ. 1, 333· -ῶς, μτγν. Σ. Ἐμπ. ἠθ. 188, Πλούτ.

Κιθαριστρια, ας· θηλ. τοῦ «κιθαριστὴς» Πολυδ. 4, 62.

Κιθαριστρίς, ίδος, ἡ· τῷ ἄνωτ. ἐν λήμματι, Ἐπιγρ. (5, 222).

Κιθάριστύς, ύος, ἰων. ἡ· κιθάρισις, κρούσις (παίξιμον) κιθάρας Ἰλ. 6, 600, Φανοκλ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 64, 14.

Κίθαρος, ὁ· α) θαλάσ. ἰχθύς, ἄλλ. «κιθαρῳδὸς» κεκλημένος ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέχρι τῆς οὐρᾶς μελαινῶν γραμμῶν χορδῶν δίκην καὶ ἀνήκων τῷ γένει τοῦ «πλατιστάκου» ἢ «κορακίνου» (γλώσσης), ἱερὸς Ἀπόλλωνος Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 2, 17, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 11, 23, Ἀθην. 7, 306· Νεϊλίτης ἰχθὺς Στράβ. 17, 823· β) ὅρμ. ὁ θώραξ τοῦ σώματος τὸ στῆθος Γαλην. γλωσ. 212, Ἱπποχρ. «πλευρά» Ἡσύχ. citharus, [⏑⏑⏑].

Κίθαρος· ἀδελφὸς Ἀλκαίου Μ. Ἐτ.

Κιθάρ-ωιδέω· κρούω κιθάραν καὶ ᾄδω πρὸς αὐτὴν Πλάτ. Γοργ. 502, κ. μτγν.

Κιθάρ-ῳδὸ ηαις, ιος, ἡ· κρούσις κιθάρας καὶ ᾠδὴ πρὸς αὐτὴν Δ. Κάσ. 63, 8.

Κιθαρ-ωδία, ας, ἡ· τῷ «κιθαρίσις» Πλάτ. Ἴων 533 κ. αἱ μετ' αὐτ.

Κιθαρ-ωδικός, 3· τῇ κρούσει καὶ τῇ πρὸς αὐτὴν ᾠδῇ ἀνήκων· «κιθαρῳδικ. νόμοι» Ἀριστ. βάτρ. 1281· -ῳδὴ Πλάτ. νόμ. 4, 722· ὑπερθ. «ἡ κιθαρῳδικωτάτη τῶν ἁρμονιῶν» Ἀριστοτ. προβλ. 19, 49· οὐσ. «ἡ κιθαρῳδική» = ἡ κιθαριστική, κιθαρῳδία Πλάτ. Γοργ. 502.

Κιθαρ-ῳδός, ὁ· κιθαραοιδός, ὁ κρούων κιθάραν καὶ ᾄδων πρὸς αὐτὴν (κατὰ διαστολ. τοῦ «κιθαριστὴς» πρβλ. Ἀμμών.) Πλάτ. συμπ. 179· «ἡ κιθαρῳδὸς γυνὴ» Ἀλκίφρ. 3, 38.

Κίθαρον = Κίερον ἡ Κίερος (ὅπερ ἴδε) Θεοφρ. αἰτ. φυτ.

Κιθών, ῶνος, ἰων. ὁ· χιτών.

Κίκαμα, ων, τά· εἶδος λαχάνου (λαχανικοῦ) Νίκ. θηρ. 841· «κίκαμος» Εὐτέκν. «κικαμία» Ἡσύχ.

Κικάμια, ων, τὰ ἢ κικαμία, ἡ τῷ ἄνωτ. Ἡσύχ.

Κικέρων, ωνος, κλ. Κικέριον, ὁ· (τὰ ῥωμ. ὀν. Cicero) Μάρκος Τύλλιος Κ. ὁ περίφημος ῥωμ. ῥήτωρ γεννηθεὶς τῇ 3 Ἰανουαρ. 106 π. Χ. ἐν ἀγροτικ. κτήματι παρὰ τὴν Ἀρπῖνων καὶ φονευθεὶς τῇ 7 Δεκεμβρ. 43 π. Χ. παρὰ τὴν Καιάτην (Γαίταν) ὑπὸ τοῦ ἑκατοντάρχου Ἐρεννίου κατὰ διαταγὴν τῆς τριανδρίας Ἀντωνίου, Λεπίδου καὶ Ὀκταβιανοῦ, Συγγράμ. αὐτοῦ ῥητορικά, φιλοσοφικὰ καὶ ἐπιστολαί· α) 56 λόγοι, κατὰ μέγα μέρος διασωθέντες· β) τῶν φιλοσοφικ. συγγραμ. 1) τὰ «περὶ πολ.» (de republica), συγγραφὲν περὶ τὸ 53 π. Χ. ἐν βιβλ. 6 (ὧν τὸ 6ον «Ἐνύπνιον Σκιπίωνος-Somnium Scipionis)· 2) περὶ νόμων, 3) «περὶ ὁρίων ἢ τέλους τοῦ καλ. κ. κακ.»· 4) «Ἀκαδημαϊκά», 5) «Τουσκουλάνια ζητήματα»· 6) «περὶ φύσ. θεῶν» ἐν 3 βιβλ. 7) «περὶ χρησμ.»· 8) «περὶ πεπρωμένου»· 9) «παράδοξα»· 10) «Κάτων μείζ.» ἢ «περὶ γήρατ.»· 11) «Λαίλιος» ἢ «φιλία»· 12) «περὶ καθηκόντων»· γ) 864 ἐπιστολ. (συμπεριλαμβανομένων καὶ 90 πρὸς Κικέρ.)· 1) «πρὸς διαφόρ.» ἀπὸ τοῦ 63 π. Χ. ἐν 16 βιβλ. ὧν 8 ἐπιστ. Καιλίου πρὸς Κικ. 2) «πρὸς Ἀττικὸν» ἐν 16 βιβλ. ἀπὸ τοῦ 67 π. Χ. μέχρι μικροῦ πρὸ τοῦ θανάτ. Κικ. 3) «πρὸς Κόϊντον ἀδελφ.» ἀπὸ τοῦ 60-54 π. Χ. 4) ἀλληλογραφία Κικέρωνος καὶ Βρούτου, ἣν μὴ γνησίαν πρότερον ἐθεώρουν, ἤδη δ' αὐτὴν Κ. F. Hermann ὑπερήσπισε.

Κικι, εως, κ. κίκι, τό· τὸ ἔλαιον, ὁ «κρότων», ἀπὸ τοῦ καρπ. τοῦ ὁποίου ἐξεπίεζον τὸ ἔλαιον, χρήσιμον ὡς καθάρσιον (ricinus communis Λιν.) Ἱππ. 2, 94, Πλάτ. Τίμ. 60, Στράβ. cici.

Κίκιμαν, τό· «τῆς κυρώνης τὸ κόπριον» Ἡσύχ.

Κίκκινος, ὁ· οὖλαι τρίχες, οὖλη κόμη, βόστρυχος, κοιν. σγουρά, κατσαρὰ μαλλιά Ἀριστ. σφ. 1064, Εὔπολ. ἐν Πολυδ. 2, 28, Θεόκρ. 14, 4, Μελ. ἐν Ἀνθ. 66 (5, 197), cincinnus.

Κίκινος (κίκι), 3· ἀπὸ τοῦ ξύλου ἢ τοῦ καρποῦ τοῦ κίκεως κατεσκευασμένος, παρεσκευασμένος· «κίκινον ἔλαιον» = ῥετσινόλαδο Γαλην. γλωσ. 414, Διοσκ. κ. ἄλλ. ἰατρ.

Κικιννάτος, κ Κικιννᾶτος (Σουΐδ.), ὁ· τὸ ῥωμ. Cincinnatus, ῥωμ. «ὑρ. ἀνδρ. ὠν. ὃ. Λεύκιος Κοΐντιος Κικιννᾶτος κ. Δ. Κ. ὁ καλούμενος Κικιν. (ἡ -ᾶτος) Δ. Σικ. Δ. Ἀλ. Κίκονες, ων, ὅσ. Κίκονοι (Δ. Σικ.), ἐπ. Κικόνισσα (Ὀδ.), οἱ Θρᾳκικ. λαός, οἰκῶν ἐπὶ τῆς ἀπέναντι τῆς Θάσου παραλίας καὶ ἐκτεινόμενος πέραν τοῦ Νέστου Ἰλ. Ὁ Κίκων, ἰδ. ὁ Ὀρφεὺς Στράβ. Ἡ χώρα αὐτῶν Κικονία ἢ -ίη (ἰων.), ἡ, Ἡρ. ἐπίθ. Κικόνιος, 3· «Κικόνιος οἶνος» Σουΐδ.

Κίκιρρος, (ἴσ. ὀνοματοπ. λέξ. ἀπὸ τῆς φυσ. φωνῆς «κοκκό», πρβλ. «κοκκοβόας, κοκκύζω» καὶ τὰ κοιν. «κικιρρίκι, κικιρρίκος, κόκκουρας, κουκκουρίκος»), ὁ ἀλεκτρυών Ἡσύχ. gallinaceus.

Κίκκα, ης, ἡ· ἀλεκτορὶς Ἡσύχ. πρβλ. τὰ κοιν. «τίκκα τίκκα» (προσκλητ. ἐφῴων, πρὸς τὰς ὄρνιθ.), «τίκκα, τιτίκκα» (ἡ ὄρνις), gallina.

Κικκᾰβίζω· κικκαβίζω Εὐστ.

Κικκᾰβᾶ· κωμ. ἀπομίμησ. τῆς φυσικ. κραυγῆς ἢ φωνῆς τῆς γλαυκός, κοιν. κουκκαβάου, κουκκουμάου Ἀριστ. ὄρν. 263.

Κικκάβη (ὀνοματοπ. λέξ. ἀπὸ τῆς φυσ. κραυ-

γῆς «κικκαβαῦ»), ἡ· γλαῦξ, κοιν. κουκκουβάγια, κουκκουμιάφκα Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 263.

Κικκαβίζω, ἐπὶ τῆς γλαυκ. κραυγάζω, φωνῶ, «κικκαβαῦ» κραυγάζω ὡς γλαῦξ Ἀριστ Λυσ. 760, ὅτ. γρ. τοῦ «καικκαβίζω», Φώτ. 164, 20.

Κικκάβινος, 3· κικκάβου ἄξιος· ἄθ. εὐτελής, ἀσήμαντος, μηδαμινός· «κικκάβινον· ἐλάχιστον, οὐδέν» Ἡσύχ.

Κίκκαβος (κίκκος Λοβεκ. παθ. 286), ὁ· «ὠνοματοπεποιημένον (πλαστὸν) τι νομισμάτιον ἐν Ἅιδου, ἐλαχίστης ἀξίας (8 κίκκαβοι = 1 τριώβολον = 54 σημ. λεπτ.). Φερεκρ. Πολυθ. 9, 83· πρβλ. Φωτ. 164, 18.

Κίκκασος, (κίγκασος Ἡσύχ.)· «κυβευτικός τις βόλος», βολή τις ἐν τῷ παιγνίῳ τῶν κύβων Ἡσύχ. ἴδε Φώτ. 164, 19.

Κίκκος, ὁ· ἔλυτρον, καταχάρπιον ὀπώρας, τὸ ἐξωτερικ. κάλυμμα καρποῦ Ἡσύχ. πρβλ Λοβεκ. παθ. 254, 287, cicus.

Κικκός, ὁ· 1) ἀλεκτρυὼν Ἡσύχ. 2) κλέπτης, αὐτόθ. 3) διαχώρησις, αὐτόθ.

Κικλήσκω, ἰων. κ. ἐπ. = καλῶ τινα, προσκαλῶ, παρακαλῶ (τὸν φωνάζ. νὰ ἔλθῃ κοντά, τὸν κράζω), καλῶ εἰς δεῖπνον, γεῦμα, συμπόσιον κτλ. Ἰλ. δ, 404· -εἰς ἀγορὰν ι, 11. Μέτ. ὡσ. καλῶ, προσκαλῶ Ἰλ κ. 300· ἔτι, παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαί τινα, κοιν. τὸν φωνάζω νά μοι βοηθήσῃ, τὸν παρακαλ. «κικλήσκουσ' Ἀΐδην» ι, 565· «τὶν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι;» Αἰσχ. ἀποσπ 614· «σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον» Σοφ. Οἰ. Κ. 1594, Οἰ. τ. 209 -θεοὺς Εὐρ. Τρῳ. 470· προσφωνῶ, προσαγορεύω Ἰλ. ψ, 221, Ὀδ. ι, 366· «νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται» ο, 403· «θεομήστωρ Ἰκικλήσκετο Πέρσαις» Αἰσχ. Πέρσ. 646 κ. συχν. Εὐρ. Ἰλ 118.

Κικλισμός, ὁ, ἴδε κιχλισμός.

Κικυβαυλίτις, ιδος, ἡ, πλ. κικυβαυλιτίδες· 1) «τὰ ἐκ στέατος σκωλήκια» Ἡσύχ. 2) εἶδος μελάνων κογχυλίων ἴδε κηκίβαλοι.

Κικράω, δωρ = κερᾰννῡμι Εὐστ.

Κίκυβος, ὁ· κίκυμος.

Κικύμις, ἴδος, ἡ· κικκάβη Καλλιμ. ἀποσπ. 318.

Κικύνηθος (τῆς ῥίζ. τοῦ «Κῦνος» Λοβεκ. παθ. 364), ἡ· νῆσ. τοῦ Παγασητικ. κόλπου Σκύλ. Στράβ. νῦν Ποντικό.

Κικύννα (Κίκυννα κατ' ἄλλ.), ης, ἡ· δῆμος Ἀττικῆς ἴσ. κατὰ τὴν Πάρνηθα (πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Βοιωτίας), τῇ Ἀκαμαντίδι (Ἡσύχ. μτγν. ἐπιγρ.) καὶ πρὶν τῇ Κεκροπίδι φυλῇ ἀνήκων Σχολ. Ἀριστ κάτ. Κικυννεῖς, (ῆς), Κικυννῆς Ἡσύχ. ἐν. Κικυννεύς, πλ. Κικυνεῖς Ῥωσσ. ἀττ. δῆμ. ἐπίρ. Κικυνόθεν Ἀριστ. Κικυννοῖ, αὐτόθ.

Κίκυμος, ὁ· 1) λαμπτὴρ Ἡσύχ. 2) γλαῦξ, αὐτόθ.

Κικυμώσσω, ἀττ.-ώττω, ἀμτδ.=ἀμβλυωπῶ, εἶμαι ἀμβλυωπής, ἀμβλὺς τὴν ὅρασιν ὡς ἡ γλαῦξ καὶ ἄλλα τὰ νυκτίνομα ζῷα, «τυφλώττω, δυσβλεπτῶ», ἀρχ. λέξ.

Κίκυς ἡ ὀρθότ. κῖκυς, υος, (Αἰσχ. ἀποσπ. 211) («κίω» ἢ «κύω»), ἡ· δύναμις, ζωτικὴ πύνα-μις, ἡ μετὰ δυνάμεως κίνησις (Σχολ.). «σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες» Αἰσχ. ἀποσπ. 211· «οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἐμπέδος οὐδέ τι κίκυς» Ὀδ. λ, 393, Ὀμ. Ὁμν. Ἀφροδ. 238, Αἰσχ. ἀποσπ robur.

Κικύω· α) ἀμτδ. ἰσχύω, εἰμὶ ἰσχυρός, δυνατός· β) «ταχύνω», σπεύδω, ἐπείγομαι, ἀρχ. λέξ.

ΚΙΚΩ (ἄχρ. θέμ. τοῦ ἀορ. ἔκιξε = ἤνεγκε)· κινῶ τι, ῥίπτω Σχόλ. Ὀδ. λ, 579, Σιμμ. ᾠδ. (15, 27)· «κίξατο (γ' ἐν μέσ. ἀορ.) ἤνεγκεν, ἤνεγκεν» καὶ «κίξαντες· ἐλθόντες, παρευθύντες» Ἡσύχ. ἴδ' ἀποκίκω.

Κίκων, ονος· υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Ῥαδόπης, ἀφ' οὗ, λέγουσιν, ὠνομάσθησαν οἱ Κίκονες Μ Ἐτ. Καὶ πατ. Βίατονας Φιλόστρ. ἐν Σχολ.

Κιλβιανὸν πεδίον, τό· πεδιὰς παρὰ τὸν Τμῶλον Λυδίας Στράβ.

Κιλίας, ου, ὁ· ἀτρυθὸς ἄρσην Ἡσύχ.

Κιλικία, ας, ἰων. ίη, ἡ· χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρὸς Ν. τῆς Καππαδοκίας καὶ Λυκίας, πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Ταύρου τῆς Παμφυλίας καὶ πρὸς Α. ὑπὸ τῶν Ἀμανικῶν Πυλῶν τῆς Συρίας ὁριζομένη, πρὸς Ν. ὑπὸ τῆς ὁμωνύμ. θαλάσσης καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἰσσοῦ. Διαστέλλεται, α) «Κ ἡ πεδιὰς» ἢ «ἡ ἰδίως Κ» περιλαμβάνουσα τὸ Α. μέρος, ἐκτεινόμενον ἐπὶ 30 μίλ. μέχρι τοῦ ποτ. Λάμου β) «Κ. ἡ στρατηγία» ἢ «ἡ ὀρεινὴ ἄνω, ἡ τραχεῖα, ἡ Τραχειῶτις», περιλαμβάνουσα τὸ Δ. μέρος, ἐκτεινόμενον ἐπὶ 20 μίλ. Ὡς αἱ πρὸς Δ Ἀμανικ. Πύλαι ἔφερον εἰς Συρίαν, οὕτως «αἱ Κιλίκιαι Πύλαι», κλεισοῦρα μεταξὺ Τυάνων καὶ Ταρσοῦ (νῦν στενὰν Γκιοζάνογλι) συνέδεον τὴν μετὰ τοῦ Ταύρου Ἰπνικὴν. Ἐπισημότερα αὐτῆς ἀκρωτήρια Ἀνεμούριον (νῦν Ἀνεμοῦρι, τὸ νοτιώτατον καὶ δυτικώτατον) Ποσειδώνιον, Ἀφροδισιάς, Ζεφύριον, Μέγαρσος. Ποταμ. Κύδνος (τουρκ. Ἐρμινὲκ σοῦ ἢ Γκὸκ σοῦ), Λάμος (νῦν, Λάμο), Κύδνος (Καρὰ-σοῦ) παρὰ τὴν Ταρσόν, σχηματίζων ἐν ταῖς ἐκβολαῖς τὴν λίμν. Ῥῆγμα, ἤτις ἐχρησίμευεν ὡς λιμὴν τῆς Ταρσοῦ, καὶ Πύραμος (Τσεϊχοῦν). Πόλ. Κυρακήσιον, (ὀχυρὸν φρούριον ἐν ταῖς ὀρείναις τῆς Παμφυλίας καὶ καθέδρα τῶν πειρατῶν, νῦν Ἀλαγιά), Σελινοῦς, Ἀντιόχεια ἐπὶ Κράγῳ, Ἀνεμούριον, Κελένδερις (ὀχυρὸς λιμήν, νῦν Κηλίνδρια ἢ Γκιουλνάρ), Σελεύκεια, Λάμος, Κώρυκος (ἀκμαία ἐμπορ. πόλ. βλ. ὁμωνύμ. ἀκρωτ. πρὸς Β. τῆς ὁποίας εἰς ἀπόστασ. 20 μιλ. τὸ «Κωρύκιον σπήλαιον», νῦν Κουρκοῦ), Σόλοι, Ταρσὸς (Καζανλὴ Μαλλός. Ἀνάζαρβος, Μόψου ἑστία. Ἐν τῷ πετρώδει φάραγγι τοῦ Κωρυκίου σπηλ. ηὐξάνετο παλὺς καὶ ἐξαίρετος κρόκος· ὅθ. ἡ παροιμ. «εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σέσυν ἄγοι καὶ ἐν Κιλικίᾳ κράκον» = γλαῦξ εἰς Ἀθήνας. Περιφήμα ἦσαν καὶ τὰ αὐτόθι κατεργαζόμενα «Κιλίκια», χονδρὰ ὑφάσματα (προκαλύμματα ἢ τάπητες) ἐκ τῶν τριχῶν τῶν αὐτόθι πολυαρίθμων δασυμάλλων τράγων, ἀφ' ὧν ἡ παροιμ. «Κιλίκιοι τράγοι» τοῦ λίαν δασείς Σχ. Στράβ. Ἄρρ.

Δημοτική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κιλικίζω, κ. μέλ. κιλικίζομαι· κυρ. πράττω ὡς οἱ Κίλικες (ἴδε Κίλιξ), ἀπομιμοῦμαι τοὺς τρόπ. τῶν Κιλίκων, ὅθ. ἐξαπατῶ, «κακοηθεύομαι, κακοηθίζομαι» ἀρχ. λεξ.

Κιλίκιον (εὐχρ. εἰς πλ.), τό, Προκ. Ἴστ. 2, 26· ἴδε Κιλικία.

Κίλιξ, ικος, ὁ) υἱὸς Ἀγήνορος καὶ Τηλεφάσσης καὶ πατ. Θάσου καὶ Θήβης, ἀφ' οὗ, λέγουσιν, οἱ Κίλικες ἐπωνομάσθησαν Ἡρ. 2) οἱ Κίλικες· ἴδοτ. Κίλικι, ἐπ. Κιλίκεσσι (Νόν. Θεόκρ.). π. Ὁμ. κάτοικ. τῶν ὑπὸ Πλάκῳ Θηβῶν ἢ Θήβης (τοῦ μετέπ. Ἀδραμυττείου) καὶ Λυρνησσοῦ (τῆς Μ. Φρυγίας), ἐπὶ Ἡρ. ἔτι βορειότερον μέχρι τοῦ Ἄλυος, εἶτα δὲ τῆς ὁμωνύμ. αὐτοῖς παραλίου τῆς μικρ. Ἀσίας χώρας πρὸς Ν. τοῦ Ταύρου (ἴδε Κιλικία), ὧν οἱ ὀρεινοὶ διεστέλλαντο τῶν πεδινῶν διὰ τῶν ἐπιθ. «καὶ βασιλικοί, ὀρειοι, ὀρεινοί, Τραχεῶται» Ἀρρ. Ἦσαν διαβεβοημένοι ὡς οἱ κάκιστοι τῶν ἀνθρώπ. καὶ ἴδ. ὡς ὡμοὶ πειραταί· ὅθ. ἡ παροιμ. «τρία κάππα κάκιστα, Καππαδοκία, Κρήτη καὶ Κιλικία» ἴδε κάππα Σουΐδ. ὅθ. ἡ χώρα αὐτῶν «ἡ Κιλίκων γῆ, ἡ τῶν Κιλίκων» (Ἀρρ. Στράβ.), ἀλλ' «ἡ Κιλίκων γῆ» ὅρος, ἡ νῦν νῆσ. τοῦ Πόντου Χοΐρατ Καλέ Ἀδασσά Ἀρρ. ἐπίθ. Κίλιξ, ικος, οἷον, Κ. ἄνδρες» Ἰλ. «Κ. λῃσταί» Πολύαιν Ὡσ. Κιλίκιος, 3 κ. 2· «Κιλικίη χώρη» Ἡρ. «Κιλίκιος Ἀσία» Διοσκ. «Κιλίκιοι ἄρτοι»=μεγάλοι καὶ ῥυπαροὶ Ἀθήν. «Κιλίκιαι κ. Κιλίκιοι πύλαι» Ἀρρ. Ἔτι, Κιλίκειος, οἷον «Κιλίκειοι ἄρτοι» Ἡσύχ. Θηλ. ἡ Κίλισσα· -γαῖα Νόν. -ἠών Στράβ. -λῃστρίδες Πλούτ.

Κιλικισμός (Κιλικίζω), ὁ· Κιλίκιος τρόπος, ἄπιστος, ὠμός, «φόνος ἐκ παροιμίας» Θεόπομ. ἐν Φωτ. 165, 8, Σουΐδ.

Κίλλα, ης, ἡ· 1) θυγ. Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴ Ἑκάβης Σχόλ. Λυκόφρ. 2) πόλ. τῆς Τρωϊκ. Κίλλου ἐπώνυμ. μεθ' ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐντεῦθεν «Κιλλαῖος» (Κιλλαίους Στράβ.) Στράβ.

Κίλλαι, ῶν (ἴδ. κίλλης, ου), οἱ· «ἀστράγαλοι ἢ ὄνοι» Ἡσύχ.

Κιλλα-κτήρ, ῆρος (παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κίλλον), ὁ· ὀνηλάτης Πολυδ. 7, 185.

Κιλλάκτωρ, ορος, ὁ· ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ. ἴσ. ὁ αὐτὸς «Καλλικτὴρ ὁ Μαντίσιος» (;) Ἀνθ. 5, 29.

Κιλλα-μαρύζω (πρβλ. ἀμαρύσσω)· κατιλλίπτω. Ἡσύχ.

Κίλλης, ου, ὁ κίλλος, ὅπερ ἴδε.

Κιλλί-βας, αντος, ὁ· α) τριακελὲς τι σκεύασμα, ἐφ' οὗ οἱ καμόντες παλαισταὶ ἐπετίθεσαν τὰς αὐτῶν ἀσπίδας· «τοὺς κιλλίβαντας οἷσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος»=«τριακελῆ τινα σκευάρια, ἐφ' ὧν ἐπιτιθᾶσι τὰς ἀσπίδας, ἐπειδὰν κάμωσι πολεμοῦντες» Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ. 1087· «κιλλίβαντες· τραπεζῶν βάσεις καὶ ὑποθέματα» Ἡσύχ. Ἀθήν. 5, 208· β) = ὑποκυφώνια, τρῆμά τι τυῦ τῆς ἁμάξης πήγματος Πολυδ. 1, 143· γ) τὸ ξύλινον σκεύασμα ἢ ἱκρίωμα καταπέλτου, πετροβόλου μηχανῆς Βίτων. μηχ. 110, 21· δ) ὑρρίδας ζωγράφου, τὸ ξύλιν. κατασκεύασμα, ἐφ' οὗ ἵσταται ἡ ζωγραφουμένη εἰκών Πολυδ. 7, 129· πρβλ. ὀκρίδας.

Κιλλικύριοι (κ. Καλλικύριοι, Κιλλύριοι Φώτ. λεξ. ρητ.), οἱ· οἱ δίκην Εἱλώτων ὑποχείριοι τῶν Συρακουσίων γεωμόρων δοῦλοι, οἵτινες ἀποστάντες ἐξέβαλον αὐτοὺς καὶ ἀντ' αὐτῶν κατέλαβον μέρος τῆς πολιτείας Ἡσύχ.

Κιλλίκων, ωντος (κυλλὰ κορῶν), ὁ· ἐπιώνυμ. Ἀχαιοῦ, υἱοῦ τοῦ Μίρμηκος, τοῦ προδόντος τοῖς Πριηνεῦσι τὴν Μίλητον ἢ Σάμον Ἀπ· αὐτοῦ, συνηθιζομένου πάντοτε νὰ λέγῃ «πάντα ἀγαθὰ» ἡ παροιμ. «ἀγαθὰ Κιλλίκωνος»= πάντα ἀγαθὰ ἔχει, ὡς ἔφη Κιλλίκων Σουΐδ. Ζηνόδ. Κιλλίκωνες = προδόται Σημ. Ἀποστ.

Κίλλιξ (κ. κίλιξ), ικος, ὁ· «κίλιξ βοῦς· τὸ ἓν κέρας ἔχων ἀπεστραμμένον» Ἡσύχ.

Κίλλιος (κίλλος), 3· ὑφ' ὅμοιος, ὁμοιοχρώματος, φαιὸς ὡς ὄνος ἢ ὄναγρος, «ὀνάγρινον χρῶμα» ἔχων Πολυδ. 7, 56.

Κίλλος, 3· κίλλιος, φαιὸς (σταχτιρὸς) τὸ χρῶμα, «εἶδος χρώματος φαιοῦ» ἔχων Εὔβουλ. ἐν Σχόλ. Ἰλ. π. 231, Ἡσύχ.

Κίλλ-ουρος (οὐρὰν κίλλω = σείω, κινῶ), ὁ· εἶδος σεισοπυγίδος Ἡσύχ.

(Κίλλω, ἀρχ. λέξ ἀπαντῶσα ἐν τισι συνθέσ. τοῦ «κίλλω»).

Κίμαρος, ὁ· ἀκρωτ. τῆς Νδ. παραλίας τῆς Κρήτης, Στράβ. νῦν Κάβο Καραβοῦζα.

Κιμβάζω· 1) ὑποπτήσσω καὶ κατακύπτω (ζαρώνω, στριμώνομαι ἀπὸ φόβον), ὅθ. διατάζω, βραδύνω, «στραγγεύομαι» Φώτ. 166, 13· πρβλ. ὀκιμβάζω, σκιμβάζω· 2) στρατεύω καὶ «κιμβάζει· στρατεύεται» Ἡσύχ.

Κιμβεία, ας, ἡ κιμβικεία, αἰσχροκέρδεια, φειδωλία, μικρολογία Ἀριστοτ. π. ἀρετ. κ. βί. 1251, 5, 8, Βεκκ.

Κιμβερικὸν (ἔνν. «ἱμάτιον»), τὸ πολυτελῆς τις καὶ διαφανὴς γυναικεῖος χιτωνίσκος (Ἡσύχ. Πολυδ. 7, 49) Ἀριστ. Λυσ. 45, 32, ὅπερ «κιμμερικὸν» Φώτ. 165, 22, «κιμβέρινον» ἢ «κιμμέρινον» Σουΐδ.

Κιμβεύω· ὀβολοκοπῶ Ἡσύχ.

Κιμβία, ας, ἡ, ἐτυμ. γρ. τοῦ «κιμβεία».

Κιμβικεί-α κ. κιμβικία, ας, ἡ· γλισχρότης, φειδωλία, μικρολογία, ἀρχ. λεξ. πρβλ. κιμβεία.

Κιμβικεύομαι· μικρολογῶ, κοιν. φειδωλεύομαι, φιλαργυρεύομαι διὰ παρεμπικρὰ μτγν.

Κίμβιξ, ικος, ὁ· φειδωλός, γλίσχρος, φιλάργυρος Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 1, Πλουτ. ἠθ. 832 - καὶ αἰσχροκερδὴς Σιμωνδ. ἐν Ἀθην. 14, 656· ἐν γέν. μικρολόγος, 7, 303, κ. μτγν.

Κίμβροι, ων (Κίμβροι = λῃσταὶ Πλούτ. Π = Κιμμέριοι), οἱ· Γερμανικ. λαὸς (ἴσ. ἀπὸ τῆς Ἰουτλανδίας, Δανίας) Πλούτ. Ἐπίθ. Κιμβρικός, 3· Κιμβρικὴ χερσόνησος = Ἰουτλανδία, Δανία Πευκ. Κιμβρικ. βόσπορος = Κιμμέριος βόσπ. Στράβ. Κιμβρ. κατορθώματα κτλ. Πλούτ.-ὀρθοστάδια Ἀριστ. Λυσ.

Κιμμέριοι, ων, οἱ· π. Ὁμ. μυθικ. λαὸς τοῦ Δ. κόσμου πρὸς Β. τῆς εἰσόδου τοῦ Ἀϊδωνίου (ἔθ. καὶ «Κιμβέριοι») καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἀρχ. ὅτι μὲν κάτ. Ἰταλίας (ἐν Βαΐαι), ὅτι δὲ κάτ. Ἰσπανίας, ὑπὸ δὲ Στράβ. κ. ἄλλ. ὡς τῶν ἐπὶ

λην:σμένων ὄν. τῶν Κιμβρων. Λαὸς τῆς βορείου παραλίας τοῦ Πόντου, μεταναστεύσας μετέπειτα ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Στράβ. Ἡ χώρα αὐτῶν Κιμμερία (ἰων.-ίη)· Ἡρ. Ἐπίθ. Κιμμερικός, 3· Κιμμερικὸν ἔθνος Στράβ.-χιτώνια Ἀρ. Ἰνδ. α) Κ. βόσπορος, ὁ πορθμὸς τῆς Μαιώτιδος λίμνης (Ἀζοφικ. θαλ.), ὁ νῦν πορθμὸς τοῦ Κερτσίου Στράβ. β) Κιμμερικὴ κώμη ἡ Κιμμερικὸν αὐτόθ. Ὡσ. Κιμμέριος, 3· Κιμμέριοι ἄνδρες Ὀδ.-τείχια Ἡρ. Ἰδ. α) Κιμμέριον ἄκρον, ἀκρωτήρ. τῆς Ἀσιατικ. Σαρματίας Πτολ. β) Κ. βόσπορος = Κιμμερικὸς βόσπ. γ) Κιμμέριον ὄρος, ὄρ. τῆς Ταυρικ. χερσονήσου Στράβ. δ) Κιμμέριον (τό), πόλ. τῆς Ταυρικ. χερσονήσου Πταλ. ε) Κιμμερίς, ίδος, (ἡ)· Κ. θεά, ἡ Κυβέλη· Ἰδ. ἡ ἐν ταῖς βορείοις ἐκδολαῖς τοῦ Βοσπόρου πόλις Στράβ.

Κίμπτω· σκίμπτω Ἡσύχ.

Κιμωλία, ας (ἐνν. «γῆ»), ἡ· ἡ Κιμωλία, χρῆσιμ, ὡς τὸ σαπώνιον εἰς κάθαρσιν τῶν ἐνδυμάτων καὶ ξύρησιν τοῦ γενείου Ἀριστ. βίτρ.

Κίμωλος (Γα = Κίμωλος), ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νήσ. Σκύλ. Στράβ. Ἐπίθ. Κιμώλιος, 3· «Κιμώλιαι ἰσχάδες» Ἄμφις ἐν Ἀθην. Ἰδ. Κιμωλ. γῆ, ἡ ἄνωτ.

Κίμων, ωνος· 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Στησαγόρου καὶ πατ. Μιλτιάδου (ἐκ τοῦ γέν. τῶν Φιλαϊδῶν) Ἡρ. 2) ἔγγονος τοῦ ἄνωτ. καὶ υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγ. Μιλτιάδου καὶ Ἠγησιπύλης, ὁ περίφημος νικητὴς τῶν Περσῶν παρὰ τὸν Εὐρυμέδοντα ποτ. καὶ ἐν Κύπρῳ, ἔνθα (ἐν Κιτίῳ) καὶ ἐτελεύτησε. Ἀντίπαλος πολιτικὸς τοῦ Περικλέους, συνεργείᾳ τοῦ ὁποίου ἐξωστρακίσθη τῆς πατρίδος του τὸ 460 π. Χ. ἐπὶ 10 ἔτη καὶ ἀνεκλήθη ὑπ' αὐτοῦ πάλιν τὸ 456 π. Χ. Θουκ. Ἀριστ. Πλούτ. ἐπίθ. Κιμώνειος, 3· «Κειμώνεια λείψανα», «Κιμώνειον ἱερόν», ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο ὡς ἥρως Σουΐδ. 3) Ὀλυμπιονίκης (Ὀλ. 108, 2 = 348 π. Χ.) Λίσχίν. 4) ἄρχων ἐπώνυμος μετὰ τὴν Ὀλ. 122, 1 = 292 π. Χ. Ἐπιγρ. ἐν Φιλίστ. 5) περίφημος Κλεωναῖος ζωγράφος Ὀλ. 80 = 460 π. Χ. Λίλ.

Κινάβαρι, εως, τό· κιννάβαρι, ἅπερ ἴδε.

Κινάβρα, ας, ἡ· ἡ τῶν τράγων δυσωδία, ἄλλ. «γράσος» Λουκ. ἐν κατ. 10· ἡ τῶν μασχαλῶν Εὔπολ. ἐν Πωλυδ. 2, 77· ἡ τοῦ ὑπαρυῦ γενείου Λουκ. νεκρ. διάλ. 10, 9, hircus, [⏑⏑–].

Κινᾰβράω (κινάβρα)· ἀμτδ. = ὄζω κινάβρας, ἐκβάλλω δυσωδίαν, οἷαν ὁ τράγος, κοιν. βρωμῶ· ᾆσὰν τραγί, ἐν γέν. ὄζω (βρωμῶ)· «αἰγῶν τε κιναβρώντων» Ἀριστ. πλ. 294.

Κινάβρευμα, ατος (κυναβρεύομαι), τό· κινάβρα, «ἀποκαθάρματα ὄζοντα» Ἡσύχ.

Κῐνᾰβεύς, έως, ὁ· ἀλώπηξ, μτφ. πανοῦργος ἄνθρ. Θεόκρ. 5, 25, ἔνθα «κιναδεῦ» κατ' εἰκασ. τοῦ «ὦ κίναδ' εὖ».

Κινάδιον, τό, ὅπερ τοῦ κατωτ. Ἀρποκρ. 3, 19.

Κίναδος, εος (συγγ. τῷ «κινέω»), τό· πᾶν (ἐπιβλαβὲς) θηρίον, ὅρις (Ἡσύχ.)· «περὶ κιναδέων καὶ ἑρπετέων» Δημόκρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 44, 18· β) Ἰδ. Σικελικ. ἡ ἀλώπηξ Σχόλ. Θεοκρ. 5, 25· μτφ. πανοῦργος ἄνθρ. καὶ ὕδρις Ἀριστ. νεφ. 467, ὄρν. 429. «ἐπίτριπτον κίναδος»· κοιν. διαβολιμένη ἀλεπού, τετρεπεραμένος ἄνθρ. Ἀνδοκ. 1, 99· ὡσ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως Σοφ. Αἴ. 103, Δείν. 1, 40, Δημ. 18, 242, Λουκ. ψευδολ. 32, belua, [⏑⏑–].

Κινᾰθίας, ου, ὁ· κρυπτὸς Ἡσύχ.

Κῐνᾰθίζω· κινῶ Ἡσύχ.

Κινάθισμα, ατος (κιναθίζω), τό· κίνημα Ἡσύχ. «κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν» = ἡ ἀκουστὴ κίνησις, ὁ ἐκ ταύτης θόρυβος Αἰσχ. Πρ. 124. [⏑⏑–].

Κιναθισμός, ὁ· κίνησις Φωτ. λεξ.

Κιναιδεία, ας, ἡ· κιναιδία, ἀνανδρία Αἰσχίν. 1, 131· εἰς πλ. Δημητρ. ῥητ. 97.

Κιναιδεύομαι· κιναιδίζομαι Σχόλ. Λουκ. Διὸς τραγ. 8.

Κιναιδία, ας, ἡ· τρόπος κιναίδου, ἢ παρὰ φύσιν ἐνεργητικ. κ. παθητικὴ ἀσέλγεια αὐτοῦ, μτφ. αἰσχρουργία, ἀναισχυντία Αἰσχίν. 2, 99, Λουκ. Δημ. ἐγκ. 50.

Κιναιδιαῖος, 3· κιναίδου βίον ζῶν, ἀσελγῶς Ἀρτεμίδ. 2, 12.

Κιναιδίζομαι· ζῶ κιναίδου βίον, πράττω ἢ προσφέρομαι ὡς κίναιδος.

Κιναίδιον, τό· «ὕγξ, κίλλουρος» (ἅπερ ἴδε) ἀρχ. λεξ.

Κιναίδισμα, ατος (κιναιδίζομαι), τό· ὁ ἀσελγὴς βίος, πρᾶξις κιναίδου Εὐστ. 1784, 54.

Κιναιδο-γράφος, ὁ, ἡ· συγγραφεὺς κιναιδισμάτων, ὁ γράφων, ἡ γράφουσα κιναιδίσματα Β. Ἀν. 429.

Κιναιδο-λογέω, ἀμτδ. εἰμὶ κιναιδολόγος, λέγω, γράφω περὶ κιναιδισμάτων, ἀνηθίκων πραγμάτων, ἐπὶ Σωτάδ. Στράβ. 14, 468.

Κιναιδο-λογία, ας, ἡ· τὸ λέγειν, γράφειν περὶ κιναιδισμάτων, αἰσχρῶν πραγμάτων Δ. Λαέρ. 4, 40.

Κίναιδος, ου (κινέω = βινέω, οὐχὶ ζῇ «κινῶ τὴν «αἶδῶ» ἢ «κενὸς τῆς αἰδοῦς»), ὁ· α) ὁ παρὰ φύσιν ἐνεργῶν καὶ πάσχων ἐν τῷ σώματι, ἤγουν διεφθαρμένος τὰ ἤθη, κάθαρμα, «ἀσελγής, μαλακός» (ἀρχ. λεξ.) Πλάτ. Γοργ. 494 κ. μτγν. «ἡ κίναιδος» Λουκ. ὄν. 38· «μηδὲν διαφέρειν ὄπισθέν τινα ἢ ἔμπροσθεν εἶναι κίναιδον» Πλουτ. ἠθ. παραγγ. 381· β) θαλάσσ. ἰχθύς Ὀππ. ἁλ. 1, 127· γ) πολύτιμος λίθος, μαργαρίτης Ἀρρ. Ἰνδ. 8, 8, σπανίως, [⏑⏑–].

Κιναιδ-ώδης, ες, ὁμοιος κιναίδῳ, ἀσελγής, ἀνηθοποίητος Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ. 849.

Κιναίθιον, τό· 1) ἄκρωτ. Πελοποννήσου, Κιναίθου φερώνυμον (ἴδε Κίναιθος) Δ. Ἀλ. 2) πόλ. Λακωνικῆς Στράβ.

Κίναιθος, ὁ· Δίνειου ἑταῖρος, ἀφ' οὗ τὸ Κιναίθιον ἄκρωτ. κέκληται Δ. Ἀλ.

Κιναίθων, ονος· Λακεδαιμόνιος ποιητὴς Παυσ.

Κινάκη, ἡ· ἀκινάκης Σοφ. ἀποσπ. 899.

Κίναμον, τό· κίνναμον Νικ. Θηρ. 947.

Κινάμωμον, τό· κιννάμωμον.

Κινάρα (κ. κυνάρα), ας, ἡ· εἶδος κινάρας (ἀγκινάρας) Ἀθήν. 2, 70.

Κιναρη-φάγος, 2· κινάρας (ἀγκινάρας) ἐσθίων, τρώγων, ἄλλ. «κυναρηφάγος» Ἰδ. Ἐπιγρ. (παράρτ. 41).

Κιναρύζομαι· θρηνῶ συνάμα καὶ γογγύζω,

«θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγίζειν» Ἡσύχ. πρβλ. κινύρομαι.

Κίναρος, ἡ· νῆσ. ταῦ Δἰγαίου πελ. Ἀθήν. Πλούτ. νῦν Κινάρα.

Κιναρῶν ἡ -ῶν, ῶνος, ὁ· τόπος Κωνσταντινουπόλεως Σωκρ. Ἴστ.

Κιν-αχύρα, ας, ἡ· πυκνὸν κόσκινον, πυκνάδα, χρήσιμος εἰς κοσκίνισιν καὶ διαχώρισιν ταῦ ἀλεύρου ἀπὸ τῶν πιτύρων Ἀριστ. Ἐκκλ. 370, [–◡◡–].

Κινδαλισμός, ὁ· ὅρ. κυνδαλισμός.

Κίνδαλος, ὁ· ὅρ. κύνδαλος.

Κίνδαξ, ακος· ὁ· 1) εὐκίνητος, ἀρχ. λεξ. 2) = κίνδυνος Φώτ.

Κινδαψός, ὁ· σκινδαψός.

Κινδύη, ἡ· κώμη Καρίας, ἀφ' ἧς ἡ Ἄρτεμις Κινδυὰς (γεν. άδος) κέκληται Στράβ. κάτ.

Κινδυεύς, έως, ἰων. έος Ἡρ.

Κινδύνευμα, ατος, τό· βιψοκινδύνευμα, τόλμημα, τολμηρὸν ἐπιχείρημα Σοφ. Ἀντ. 42, Κύρ. Ἰ. Τ. 1001, Πλάτ. πολ. 5, 451, μτγν.

Κινδυνευτέον (κινδυνεύω), τό· πρέπει νὰ κινδυνεύσῃ, τολμήσῃ τίς τι Εὐρ. Ἀνδρομ. 572.

Κινδυνευτής, οῦ, ὁ· ὁ βιψοκίνδυνος, τολμητὴς Θουκ. 1, 70.

Κινδυνευτικός, 3· ἐπικλινὴς ἔχων πρὸς τὸ κινδυνεύειν, τολμᾶν, βιψοκίνδυνος Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 9.

Κινδῡνεύω· α) βίπτομαι εἰς κίνδυνον, τολμῶ, ἴδ. ἐν τῇ μάχῃ, μάχομαι ὑπὲρ μὲν ἀποκ. Θουκ. 1, 20· «ὡς δὲ ὠπλίσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν» Ξεν. π. ἱππ. 12, 1· «πρὸς τοὺς πολεμίους», ἀπομ. 3, 3, 14 Δημ. 15, 24· «περὶ τῆς ψυχῆς» Ἀριστ. πλ. 524· «περὶ τῆς πατρίδος» Πολύβ. 1, 27, 1· «ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς», 1, 2, 2· «ὁ κινδυνεύων τόπος» = ὁ ἐπικίνδυνος τόπ. ὁ τόπ. ταῦ κινδύν. 3, 113, 6· «περὶ τοῦς φιλτάτοις» Πλάτ. Πρωτ. 314· ὅτε δ' ἐπὶ ζωτ. – τῇ ψυχῇ = θέτω, βάλλω εἰς κίνδυνον τὴν ζωήν μου Ἡρ. 7, 209· – τῷ βίῳ Πολύβ. 5, 61, 4· «τοῖς ὅλοις πράγμασι», 1, 70, 1· ἐπὶ αἰτ. «τὴν μάχην ἐν τοῖς ἐπιλέκτοις ἐκινδύνευσα» = συνηγωνίσθην, συνεπολέμησα μετὰ τῶν ἐπιλέκτ. Αἰσχίν. 2, 169· «κινδυνεύω τὴν ψευδομαρτυρίαν» = ῥίπτομαι εἰς τὸν κίνδυνον ταῦ νὰ κατηγορηθῶ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ Δημ. 41, 16· κινδύνευμα κινδυνεύω Πλάτ. πολ. 4, 451· – πάντας κινδύνους, νόμ. 7, 814· β) ἀμτδ. διατρίχω κίνδυνον, εἰμὶ ἐν κινδύνῳ, κ. νῦν «κινδυνεύω»· «τὸν ναυτικὸν στρατὸν κινδυνεύσει ἀποβαλέειν» Ἡρ. 8, 65· κινδυνεύει διαφθαρῆναι Θουκ. 3, 74, πρβλ. Ξεν. ἀπομ. 4, 7, 6· «ἐξ οὗ κινδυνεύεις νυνὶ ἀποθανεῖν» Πλάτ. ἀπολ. 28· «μὴ περὶ τοὺς φιλτάτους κυδεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς», Πρωτ. 314· συνήθ. «–περὶ τινος», Γοργ. 521· «–περὶ τοῦ βίου» Ἀριστ. πλ. 524· κ. οἱ μετ' αὐτ. ἴδ. κινδυνεύω ἐν δικαστηρίῳ, θανάτου κρίνομαι, κατηγοροῦμαι περὶ ἀσχέτου ἐγκλήματος. Παθ. βάλλομαι, κίθωμαι, περιπίπτω εἰς κίνδυνον· «ἐν δίκῃ μὴ κεκινδυνευμένος» Πινδ. Ν. 5, 14· εἰς πόλεμον Ἰσοκ. 1, 43· «μὴ ἓν ἐνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι» = μὲ ἕνα ἄνδρα νὰ μὴ βάλλωνται εἰς κίνδυνον κτλ. Θουκ. 2, 35· «μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται ἀλλ' ἐν τοῖς υἱέσι» Πλάτ. Λάχ. 187· «ὅτι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει» Δημ. 19, 285· «τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι», 34, 28· «τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνευθέντα» = ἐπικίνδυνοι ἐπιχειρήσεις Λυσ. 2, 54, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 2, 7, 5· «τὸ φιλοπόλεμον καὶ κεκινδυνευμένον» Δ. Σικ. 2, 21· γ) πολὺ συνήθ. ἐπὶ μὴ πραγματικοῦ κινδύνου, κ. νῦν ὡσ. «κινδυνεύω» = φαίνομαι, εἶμαι σχεδόν· «κινδυνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γάγτες εἶναι» = κινδυνεύουσι νὰ φανῶσι, φαίνονται ὅτι εἶνε ἀπατεῶνες Ἡρ. 4, 105 κ. συχν. παρ' ἄττ. ἴδ. ὡς μετριόφρων ἐκφράσις βεβαίας γνώμης = μοὶ φαίνεται, εἶνε πιθανόν, δυνατόν (= τῷ λατ. haud scio an), «κινδυνεύω πεπανθέναι» = μοὶ φαίνεται ὅτι πάσχω, ὅτι μοὶ συμβαίνει Πλάτ. Γοργ. 485· «κινδυνεύω σοὶ δοκεῖν μακαρίᾳ τις εἶναι» = κινδυνεύω νὰ σοὶ φανῶ, σοὶ φαίνομαι σχεδὸν ὅτι κτλ. Μενέξ. 71· «κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν» = ἴσως ἔχεις δίκαιον, συμπ. 205 κ. ἐπὶ καταφατ. ἀποκρ. Φαῖδρ. 256· «κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν» = φαίνεται ὅτι εἶνε Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 34, periculum eunclipia.

Κίνδυνος, (ἴσ. συγγ. τῷ «κινέω» ἢ ΚΙΔ), ὁ· ὡσ. καὶ νῦν, ἴδ. ἐν πολέμῳ, δικαστηρίῳ· -μέγας Πίνδ. Ὀ. 1, 81, Π. 4, 107· «τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σθένει κίνδυνον» Αἰσχ. Ἀγ. 857· κίνδυνον περῶ, Χο. 268· «κινδύνῳ βάλλω τινά» = βίπτω τινὰ εἰς κίνδυνον, Ἑπτ. 1019· «κίνδυν. αἴρομαι μέγαν» = ὑποδύομαι, ἀναλαμβάνομαι Εὐρ. Ἡρακλ. 503, ὡσ. Δημ. 60, 20· – ἀναλαμβάνομαι = καιν. ἀναθέχομαι, ἀναλαμβάνω τὸν κίνδ. Ἡρ. 3, 69 – ὑποδύομαι Ξεν. Κύρ. 1, 5, 12· – ῥίπτω Κύρ. Ῥῆσ. 154 κ. συνήθ. «κίνδυν. ἀναρρίπτω», ὡς «κύβον ἀναρρ.» (ὅπερ ὕδε)· κινδύνους ἐπιβάλλω Πλάτ. Θεαίτ. 173· «εἰς κίνδυνόν τινα καθίστημι» = ἐμβάλλω, φέρω εἰς κίνδ. Θουκ. 6, 99· «ὁ κίνδυνος αὐτοὺς ἐγένετο περὶ ὅλης τῆς πόλεως» = ἐκινδύνευσαν, ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ ὅλοκλ. τῆς πόλ. Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 7· «ἐν κινδύνῳ εἰμί» Πλάτ. Θεαίτ. 142· «εἰς κίνδυνον ἔρχομαι», Πρωτ. 313, (Ξεν. Κύρ. 1, 4, 8)· κίνδυνον προτῆμι, Θεαίτ. 181· κίνδυνον κινδυνεύω, ἀποκ. 34· «εἰς κίνδυν. ἐμβαίνω» Ξεν. Κύρ. 2, 1, 15· κίνδυν. ὑπομένω, 1, 2, 1· – ὑποδύομαι, 1, 5, 12· «αὐ σμικρὸς κίνδυνός ἐστιν ἐξαπατηθῆναι» Πλάτ. Κρατ. 435· «ἐκ τούτων κίνδυν. τὴν προγεγουνῖαν χάριν μεταθεῖναι» Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 9· «κίνδυν. ἢν βασανισθῆναι» Λυσ. 13, 28· «πόλιν κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν» Εὐρ. Ἱκ. 4· ἴτι, τόλμημα, παρακινδυνευμένη, τολμηρὰ ἐπιχείρησις, τὸ βάλλειν τινὰ σαυτὸν εἰς κίνδυνον. Ἐπὶ δίκ. «κίνδυνος μέγας καὶ δεινὸς ἠγωνίσθη» Λυσ. 2, 24, κ. συχν. οἱ ῥήτ. periculum.

Κινδυν-ώδης, ες, 2· ἐπικίνδυνος, κινδύνου πλήρης· «κινδ. καὶ ἐπισφαλὴς» Πολύβ. 3, 72, 3· – πόλεμος Πλουτ. Κατ. 25 κ. μτγν. ῥητ. – ὡς· «τὸ πέλαγος ἐπικίνδυνος καὶ κινδυνώδες διεκδῦσαι» Δ. Ἀλ. 7, 6 (periculosum).

Κινέας, ου, κλ. Κινέα· 1) ἰατρὸς καὶ συγγραφεὺς πολεμικῶν συγγραμμάτων, φίλος τοῦ Πύρρου Δ. Στκ. Κικ. 2) ἕτεροι.

Κίνεται, οἱ· ἰχθύδια Ἡσύχ.

Κινέω (βίζ. κι, κίω, πρβλ. κίω)· κινῶ τι, ποιῶ κινεῖσθαι, κοιν. τὸ κουνῶ, κνῶ, τὸ κάμνω νὰ κινῆται Ὀδ. ω, 5· «οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἢν οὐδ' ἀνείραι» = οὐδὲ ἠμπόρουν κανὲν ἀπὸ τὰ μέλη των νὰ κουνήσουν, ἀνεμίξουν μήτε νὰ σηκώσουν, θ, 298· «κάρη κινῶ» = κουνῶ τὸ κεφάλι, ὡς σημεῖον δυσαρεσκείας ἢ ὀργῆς (κ. νῦν ὡσ. μάλιστα ὡς σημ. ἀπειλῆς)· «κινηθεὶς ἔπῃσι» Πινδ. ἀποσπ. 70· «φόβος κινεῖ, ταράσσει καὶ δ.ώκεται δίμας» Αἰσχ. Χο. 287· «κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα» = ἀνοίγ' ὁ ἄνθρωπ. τὰ μάτια του Σοφ. Φιλ. 854· «τὸν λεύκασπιν ἄνδρα ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ» = τρίψασα εἰς φυγὴν Ἀντ. 109. Παθ. «θύελα κινηθεῖσα» Σοφ. Οἰ. Κ. 1656· «μόλις γεραιὰ κινοῦσαι μέλη» Εὐρ. ἀποσπ. 172· - πόδα Βάκχ. 764· - δόρυ Ἀνδρ. 307· (ὡσ. «κιν. ὅπλα» Θουκ. 1, 82)· «τάχ' ἂν στρατὸς κινοῖτο» Εὐρ. Ῥῆσ. 139, καὶ πεζ. ἔν τισι πλοκαῖς=μετακινῶ τι· -ἀνδριάντα Ἡρ. 1, 183· - γῆς ὅρια Πλάτ. νόμ. 8, 842, κ. μέσ. κινοῦμαι, ἀντιθ. τῷ «ἵσταμαι, ἑστάναι», πολ. 4, 436· ὡσ. «κινούμενα καὶ ἑστῶτα», Θεαίτ. 181· ἴδ. ἐπὶ χορευτικ. κινήσεων, νόμ. 7, 800· κ. ἐπὶ αἰτ. «αἰσχύνονται τοιαῦτα τῷ σώματι κινεῖσθαι» = οὕτω πως νὰ χορεύσωσι, νόμ. 2, 656. Ἐν γέν. κινοῦμαι, παρεύρομαι, καιν. κουνιοῦμαι, κινῶ (ἀμτδ. οἷον, ἐκίνησεν ἐτὸν ἅρμα, ἐς τὸ ταξεῖδι, 'κίνησε, 'κίνησε νὰ 'πάγῃ» κτλ.) Ἰλ. α, 47 κ. συχν. «ὡς μηδεὶς κινήσειτο ἐκ τῆς τάξεως» Ξεν. Ἑλ. 2, 1, 22· μτφ. «κινεῖν τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι» = νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ ἀποτεταμιευμένα χρήμ. εἰς ἄλλο τι, πρὸς ἄλλον σκοπ. Θουκ. 2, 24· «-τῶν χρημάτων κινεῖν» = πειράζω τὰ χρήμ. βάλλω χέρι 'ς τὰ χρήμ. 1, 143. 6, 70· «χρήματα κινεῖν ἱερὰ» Δημ. 24, 179· «γῆ κεκινημένη»=ἠροτριωμένη, γεγεωργημένη Ξεν. κυν. 5, 18· «πᾶν χρῆμα κινῶ, ὅπως» = τὰ πάντα μετέρχομαι, κοιν. κάμνω κάθε τρόπον Ἡρ. 5, 96· ὡσ. «πάντα λόγον κινεῖ» Πλάτ. Φίλ. 15· «ὅσον λόγον πάλιν κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας», πολ. 5, 540· μτφ. «μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς» = μὴ ἀνακίνει κοιν., ἀνεγρώνῃς κλ. Σοφ. Τρ. 970· «ἴδια κινοῦντες κακά», Οἰ. τ. 636· «ἔγειρε κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσι» = παροργίζων διὰ λοιδοριῶν, Ἀντ. 409· μτφ. «ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ» = ὅσα εἶν' ἁμαρτία νὰ τὰ εἴπῃ τις καὶ δὲν λέγονται, «τὰ ἀπόρρητα», Οἰ. Κ. 1523· παροιμ. «τὰ ἀκίνητα κινῶ» (ἐπὶ λέξ. «κινήσαντα (τὸν Μιλτιάδ.) τί τῶν ἀκινήτων»·) Ἡρ. 6, 134, Πλάτ. νόμ. 3, 684. Μτφ. ἀνησυχῶ τινα, ἐνοχλῶ· - καὶ δάκνω Πλάτ. πολ. 5, 474· «αὐτὸν ἐκίνουν» = δὲν τὸν ἄφηνα ἡσύχον, 329· ἐρεθίζω, ταράττω Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 2· «ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν» = ταράττουν καὶ κάμνουν τοὺς ἀνθρ. ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ των Δημ. 21, 72 κ. συχν. Πλούτ. - ἄλλ. μτγν. ὃ, αὐτοπ. κινοῦμαι (κ. νῦν ὡσ.) = στασιάζω, ταράττομαι· «οἱ Γαλάται ἐκινήθησαν αὖθις» Δ. Κάσ. 40, 17 κ. συχν. «τὰ καθεστῶτα κινῶ» Πολύβ. 2, 21, 3· ὡσ. «πάντα κινεῖται» = ὅλα ἀνακινοῦνται καὶ ἀναφαίνονται (κάθε παλαιὸν πάθος τοῦ σώμ. «ῥῆγμα, στρέμμα» κτλ.) Δημ. 18, 198· μτφ. «νόμαιά τε κινεῖ πάτρια» = μετακινεῖ, μεταβάλλει Ἡρ. 3, 80, Πλάτ. κ. ἄλλ. Ἔτι ἀνερευνῶ, ἐξετάζω· «Ἐμπεδοκλέα πρῶτον τὴν ῥητορικὴν κεκινηκέναι» Ζ. Ἐμπ. μαθ. 7, 4 κ. συχν. ὡσ. «τραγῳδίαν κινεῖ» Πλουτ. Σύλ. 29· κεκινημένος περὶ πᾶσαν τὴν μαγγανείαν» = ἔμπειρος πάσης μαγγ. Πλάτ. νόμ. 10, 908. Ἐπὶ ἀνηθίκ. σημ. «βιὸν κινῶ Ἀριστ. νεφ. 1371 κ. συχν. προβλ. Λουκ. παράσ. 10· οἱ κινούμενοι=κίναιδοι, Ἐπιγρ. ἀδ. 86 (11, 202). Ὡς ἀμτδ. «ἀλλὰ ἐκ ποδὸς ἐκίνει» (παραλείψει τοῦ ἀντικ. «στρατὸν») Πολύβ. 2, 52, 2, μονεδ.

Κίνημάς, ὁ· κίνησις· κινημὸς πετρῶν Πινδ. Π. 4, 208.

Κίνηθρον, τό· 1) κίνητρον Πολυδ. 17, 169, ἔνθα «κύκηθρον» Βίκκ. ἀναγινώσκ. 2) λιχμός, κοιν. λιχνιστῆρι Σχόλ. Ὀδ. λ, 127.

Κίνημα, ατος, τό· α) τὸ κεκινημένον, κίνησις, σεῖσις Ἀριστοτ. π. κόσμ. 6, Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν. «κίνημα ἀστέτον=ἀγαστὸν πάθος» Σ. Ἐμπ. ἠθ. 83· 6) ἴδ. αἱ κινήσεις τῶν μιμικ. χορευτῶν Λουκ. ὀρχ. 62· γ) ἐρεθισμός, ἔξαψις, ταραχὴ Πολύβ. 5, 29, 3, Πλουτ. Φάβ. 20· δ) γραμ. κλίσις ἢ σχηματισμὸς ῥήματος Μ. Ἐτ. motus, [τ].

Κινησίας, ου, κλ. Κινησία· Θηβαῖος ἢ Ἀθηναῖος, οἷὸς Μέλητος, ποιητὴς διθυράμβων, ὃθ. «ὁ διθυραμβοποιὸς» Σουΐδ. ἢ «ὁ μελοποιὸς» Πλούτ. «ὁ κυκλίων χορῶν ποιητής» Αἰλ. κ.σκωπτικ. «ὁ φιλύρινος» Ἀριστ. «Φθίης Ἀχιλλεὺς» Στράττ. Κατ' αὐτοῦ συνέγραψε λόγον ὁ Λυσίας (Ἁρποκρ.) καὶ ὁ Στράττις ὁμοίων. αὐτῷ παίσημα Ἀθήν. «Ἀπ' αὐτοῦ ἡ παροιμ. «τὰ Κινησίου δρᾷ», παροιμ. ἐπὶ τρυφηλ. ἀνθρ.

Κινησί-γαιος, 2· ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων Σχόλ. Ἰλ. ξ, 135, Ἡσύχ.

Κίνησις, εως ἡ· α) ὡς καὶ νῦν ἡ πρᾶξ τοῦ κινεῖν τι Πλάτ. Φαῖδρ. 245, ἀντιθ. τῷ «στάσις», σοφ. 250· - καὶ ἠρεμία Ἀριστοτ. ἀθ. 7, 14 κ. οἱ μετ' αὐτ. 6) στρατιωτικ. κινήσεις Πολύβ. 10, 21, 22· γ) ἐρεθισμός, ἔξαψις, ταραχή, στάσις Θουκ. 3, 75· - καὶ ταραχὴ Πολύβ. 3, 4, 12 κ. συχν. μεγν. ὠδῖν Ἡρωδν. δ) πολιτικὴ μεταβολή, μεταπολίτευσις Ἀριστοτ. πολ. 2, 8· ε) «κίνησις λείας σαρκὸς» = ἡδονὴ (Ἐπικούρου), ἣν Ἀρίστιππος καὶ ἡ Κυρηναϊκὴ αὐτ. σχολὴ ἐδόξαζον ὡς τὸ ὕψιστον ἀγαθόν· ς) γραμ. κλίσις, ἴδ. σχημ. τοῦ ῥήματος, μεταβολὴ φωνήεντος Ἡρωδν. π. μον. λ. motus.

Κίνησι-φόρος, 2· κίνησιν φέρων, προξενῶν· - φύσις Ὀρφ. Ὕμν. 9, 21.

Κινησί-φυλλος, 2· εἰνασίφυλλος, τὰ φίλλα κινῶν, σείων Σχόλ. Ἰλ. ε, 632.

Κινησί-χθων, ονος, ὁ, ἡ· ἐλελίχθων, γῆν σείων Σχόλ. Σοφ. Ἀντ. 154.

Δημοσιεύσεις Βιβλιοθήκης Ακαδημίας

Κινητέος, (κινέω), 3· α) ὄντινα μέλλει ἢ πρέπει νὰ κινήσῃ τις Πλάτ. ἀντερ. 134· β) νὰ μετακινήσῃ, μεταβάλῃ Ἀριστοτ. πολ. 2, 8· οὐδ. κινητέον = πρέπει νὰ μεταβάλῃ ἢ καταργήσῃ τίς τι Πλάτ. πολ. 2, 373, κ. μεγν. movendus.

Κινητήρ, ῆρος, ὁ· κινητής· - γᾶς Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 21, 2· ἐπίθ. Ποσειδῶνος Πινδ. Ι. 3, 37.

Κινητήριος, 3 κινητικός, εἷς τὸ κινεῖν ἢ δύνειν· παρακινεῖν ἐπιτήδειος, ἀνήκων, κινῶν τι, ποιῶν κινεῖσθαι· «βοηλάτην μῶμα κινητήριον» Αἰσχ. ἀποσπ. 303. Οὐσ. «τὸ κινητήριον» = ταρύνη Σχόλ. Ἀριστ. ἵππ. 980.

Κινητής, οῦ, ὁ· α) κινῶν τι, ποιῶν κινεῖσθαι· «καινῶν ἵππων κινητὰ καὶ μοχλευτά» Ἀριστ. νεφ. 1397· β) ταραχοποιός, στασιαστής - καὶ καχέκται Πολύβ. 28, 15, 12.

Κινητιάω, ἴφεστ. βινητιάω Πλάτ. κωμ. ἐν Ἀθην. 10, 442.

Κινητικός, 3· α) εἷς τὸ κινεῖν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, κινῶν τι, ποιῶν κινεῖσθαι· ὑπερθ. «ὅπόσον κινητικώτατον ἂν εἴη τῶν σωμάτων» = τί περισσότερον ἀφ' ὅλα εἶν' ἐπιτήδειον εἰς τὸ κινεῖν τὰ σώμ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8, κ. οἱ μετ' αὐτ. β) στασιαστικός, ταρακτικός, συνιών. τῷ «στασιώδης» Πολύβ. 1, 9, 3, Δ. Σικ. 19, 14· γ) κινητός, ἐπικλινῶς ἔχων πρὸς τὸ κινεῖσθαι (ἐπὶ τῆς θερμότητ.) ἀντίθ. τῷ κατάσιμος» Πλουτ. ἠθ. 945· «ὡς βραδεῖα καὶ στάσιμος», ἀντίθ. τῷ «ὀξύρροπος καὶ κινητικός», 952. Οὐσ. «τὸ κινητικὸν» (πρβλ. τὸ κοιν. «κινητικὸ = καθάρσιο»), ἰδ. παρὰ τ. Στωϊκ. «τὰ κινητικὰ»=ἀξιοπάθητα πράγματα.

Κινητός («κινέω»), 3 κ. 2 (Πλάτ. Τίμ. 37)· κινούμενος, δυνάμενος κινηθῆναι Πλάτ. Τίμ. 58, Ἀριστοτ Πλούτ. Οὐσ. «τὰ κινητά», κ. νῦν ὡσ. τὰ κινητὰ κτήματα, ἡ κινητὴ περιουσία, ἔκκλ.

Κίνητρον, τό· ὄργανον χρήσιμ. εἰς τὸ κινεῖν ἢ κυκᾶν (ἀνακατώνειν) τι, ἄλλ. «κύκνηθρον, τάρακτρον» Εὐστ. 1675, 57 κ. Σχόλ. Νικ. Θηρ. 109· ὡσ κίνηθρον, κινητήριος.

Κινθήλιον, τό· κυνδάλιον.

Κινκινάτος, ὁ· τὸ λατ. Cincinatus, ῥωμ. κύρ ὄν ἀνδρ. ταὐτ. τῷ Κικιννάτος «Λεύκιος Κοΐντιος ὁ καλούμενος Κ.» Δ. Ἁλ.

Κίννα, ης, ἡ· εἶδος γράστεως (γρασιδίου), αὐξανομένης ἐν Κιλικίᾳ, ἄλλ. «ἔγρωστις» Διοσκ. 4, 32· πρβλ. τὸ νῦν «κίνα», τὸν φλοιὸν τοῦ ὁμωνύμ. δένδρ. τοῦ Περοῦ (ἐν τῇ Ν. Ἀμερ.). δατις εἶν' ἀντιφάρμακον τοῦ ῥιγηλοῦ πυρετοῦ.

Κίννα, ης, ἡ· 1) πόλ. Ἰταλίας Δ. Σικ. 2) πόλ. Ἱσπαν. Ταρρακωνησίας παρὰ τὴν νῦν Ἰμπούρια Πτολ. 3) Περσίδος Πτολ. 4) Ἀσσυρίας Πτολ.

Κιννάβα (Κιν(ν)άβα Πτολ.)· ὄρη Μαυριτανίας τῆς Καισαρησίας (Φὶζ κ. Μαρόκκου) Πτολ.

Κιννάβαρι, εως, τὰ ἢ κιννάβαρις, εως, ὁ (Ἀναξανδρίδ. ἐν Β. Ἀν. 104, 35, τὸν κιννάβαριν, 1208)· α) μέταλλον κινναβάρεως, ἐρυθρὸν ὀρυκτόν, συνισταμένου ἐξ ὑδραργύρου καὶ θείου, τὸ χρῶμα, ἡ βαφὴ τοῦ κινναβάρεως Διλ. Ἱ. Ζ. 4, 21· β) ἔτερ. ἐρυθρὸν χρῶμα ἀπὸ τῆς ρητίνης τοῦ δένδρ. «αἷμα δράκοντος», ἄλλ. «κινναβάρι Ἰνδικόν, αἷμα δράκοντος» κ. ἁπλῶς «Ἰνδικὸν» Διοσκ. 5, 110, Θεόφρ. π. λίθ. 58 κ. Ἰατρ. γ) τὸ φυτ. «ἐρυθρόδανον» (λατ. rubia, ῥιζάρι) καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ παρασκευαζομένη ἐρυθρὰ μελάνη, ἢ ζωγραφικὴ οἱ Βυζαντ. αὐτοκράτορες Χειρυβ. ἐν Β. Ἀν. ἴδε τιγγάβαρι.

Κιννᾰβᾰρίζω· ἔχω τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ κινναβάρεως ἢ «αἵματος δράκοντος», εἶμαι ὁμοιοχρώματος τῷ κινναβάρει ἢ «αἵματι δράκοντος» Διοσκ. 5, 87, 121.

Κιννᾰβᾰρῖνος, 3 βεβαμμένος ἢ ὅμοιος χρώματι κινναβάρεως Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 1, Ἀθήν. 9, 390.

Κιννᾰβᾰρῖος, 3· τῷ ἄνωτ. ἅμφ. γρ.

Κιννάβαρις· ἴδε κινάβαρι.

Κιννάβευμα κ. κινάβευμα, ατος, τό τῷ κατωτ.

Κίνναβος, ὁ· πρόπλασμα ἀγαλματοποιοῦ, ἄλλ. «κάνναβος» ἢ «κάνναβος· ἐν γέν. σχέδιον, σκιαγραφία.

Κιννᾰμο-λόγος, ὁ· συλλογεὺς κιννάμου (κανέλλας), Ἰνδικ. πτηνάν, κατασκευάζων τὴν καλιάν του κλάδοις κιννάμου, ἄλλ. «κιννάμωμος» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 13, Διλ. Ἱ. Ζ. 2, 34. 17, 21· πρβλ. Ἠρ. 3, 111.

Κίννᾰμον, τό· κιννάμωμον, ἰατρ.

Κιννᾰμωμ-έλαιον, τό· ἔλαιον κινναμώμου (κανέλλας) Γαλην. τ. 14, 515, 18.

Κιννᾰμωμίζω· εἶμαι ὅμοιος κινναμώμῳ (τῷ θάμνῳ τοῦ κινναμώμου) Διοσκ. 5, 139.

Κιννᾰμώμινος, 3· ἐκ κιννάμου παρασκευασμένος· - μύρον Πολύβ. Ἀθήν. 10, 439· «κινναμώμιναι πύλαι» Λουκ. ἄλ. ἱστ. 2, 11.

Κιννᾰμωμίς, ίδος ἡ· τῷ κατωτ. ἡ ὁποία αὐτ. Γαλην. 13, τ. 190.

Κιννάμωμον κ. κινάμωμον (Δ. Περ. 945), κίναμον (ὅπερ ἴδε), τό· ἡ κανέλλα, ὁ ἀρωματώδης φλοιὸς τοῦ ὁμωνύμου κιννᾰμωμοφόρου θάμνου, αὐξανομένου οὐχὶ ἐν Ἀραβίᾳ (κατ' Ἀρρ.) ἀλλ' ἐν τοῖς νῆσ. τοῦ Ἰνδικ. ὠκεανοῦ Ταπροβάνῃ (Κεϋλάνῃ) κ. Ἀγ. Μαυρικίῳ· μετηνέχθη ὁ ἐμπορικῶς (ὑπὸ τῶν Φοινίκων) εἰς τὴν Ἑλλάδα Θεόφρ. Διοσκ. ἄλλ. [ξένη ἡ λξ. =κάρφη (λεπτὸν κ. ξηρὸν ξύλον, φρύγανον) Ἠρ. 3, 111], cinnamomum.

Κιννᾰμωμο-λόγος, ὁ· κιννᾰμολόγος, ὅπερ ἴδε.

Κιννᾰμωμο-φόρος, 2· κιννάμωμον φέρων, φύων. Οὐσ. «ἡ κιννᾰμωμοφόρος» (ἐνν. χώρα) = ἡ κιννάμωμον φέρουσα, φύουσα Στράβ. 1, 63 κ. συχν.

Κίννας, γεν. α (πάντοτε) κ. ου (Δ. Σικ.), ὁ· τὸ ῥωμ. Cinna, ῥωμ. ἀνδρ. ὄν. Λευκίου Κίννα Πλούτ. Κ. Δ. Κάτ. Καὶ προσηγ. Κίνναι = αὐτὸς καὶ οἱ ὁμοιοί του Πλούτ.

Κιννυρίδες, ως, αἱ· «τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια» Ἡσύχ.

Κῑν-ο-ούρης, ου, ὁ, «κιν. ἵππος» = ἵππος, ὅστις βαδίζων κινεῖ ἢ πλήττει τὴν οὐρὰν εἰς τὰ πλάγιά του, ὑπερσημείων δύναμίας Ἡσύχ.

Κίνυγμα, ατος (κινύσσομαι), τό· κινούμενον, μετέωρον, ταλαντευόμενον σῶμα· «νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἔχθρης ἐπίχαρ-

Ελληνικός Ορίζοντας

τα πέπονθα» = εἴθωλον ἄριον (Σχολ.). (λέγει περὶ ἑαυτοῦ ὁ προσηλωμένος ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ οἱονεὶ μετέωρος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς Προμ.) Αἰσχ. Πρ. 157, δι. γρ. «κήνυγμα» πρβλ. κινύσσομαι [– ⏑ ⏑].

Κίνῡμαι (βλ. ΖΙ, πρβλ κίω, κινέω) μέσ. ἀποθ. ρ αὐτοπ. εὔχρ μόν. εἰς ἐν. κ. παρατ. κινυῦμαι, σείομαι, ταράττομαι· «κίνυντο φάλαγγες» Ἰλ. ὁ, 332 κ. συχν. ἐν τῇ πλοκ. «οὐδέ σε λήθω κινύμενος», κ, 278· «τοῦ (ἔλαίου) καὶ κινυμένοιο», ξ, 173 κ μτγν. π.

Κινύρα, ας (Ὑσ. «κινύρομαι», ἐκ τοῦ θρηνώδους αὐτῆς ἤχου), ἡ· ἀσιατ δεκάχορδον μουσ. ὄργανον, πλήκτρῳ κρουόμενον, Ο. Ἰώσ. [– ⏑ ⏑ –].

Κινυράδαι (Κιν(ν)υράδαι Ἡσύχ.), ὧν, οἱ ἀπόγονοι Κινύρα (Σχόλ. Πινδ.) ἢ «ἱερεῖς Ἀφροδίτης» (ἐν Πάφῳ) Ἡσύχ. Κατὰ Πλούτ. γένος τι ἐν Πάφῳ.

Κινύρας, ἰων. κ. ἐπ. Κινύρης, γεν. ου κ. α (Πλάτ. νόμ.), ἐπ. ἀο (Νόν.) κ. εω (Τυρτ.), κλ. Κινύρα (Πλάτ. Ἀθήν.)· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀμαθούσης, ἢ Φαρινάκης (Σουΐδ.), ἢ Σμύρνης (Σχόλ. Θεοκρ.), ἢ Ἀγριόπης (Πλίν.), ἢ υἱὸς Σανδάκου καὶ Φαρνάκης, ἢ Πάφου, ἢ Θείαντος, ἢ Εὐρυμέδοντος καὶ Παφίας τινὸς Νύμφης, βασιλ. τῆς Κύπρου ἢ Πάφου καὶ πατ Ἀδώνιδος, (ὅστις ἐντεῦθεν «Κινυρήϊος» καλεῖται), ὁ ἀγαπητὸς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀφροδίτης, παροιμιώδης διὰ τὰ πλούτη του· ὅθ. «Κινύρου πλουσιώτερος», ἐπὶ πολὺ πλουσίου καὶ «τὰ Κινύρου τάλαντα» ἐπὶ πολλ. πλούτου· 2) ἕτερ. [– ⏑ ⏑ –].

Κινυρίζω· κινύρομαι Σχόλ. Ἰλ. ι, 608, ἔνθα δι. γρ. «ὀδυρόμενος καὶ κινυρίζων» τοῦ «ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων» ὑπὸ Ζηνοδ.

Κινύρομαι («κινυρός» μέσ. ἀποθ. εὔχρ. μόν. εἰς ἐν. καὶ παρατ.)· θρηνῶ, κλαίω, ἐν γέν ἐκβάλλω θρηνώδη, κλαυθμηρὸν ἦχον ἢ προσημαίνω, προμηνύω δυστύχημά τι· «κινύρονται φόνον χαλκεναι» = διὰ τοῦ κρότου των οἱ χαλ. προμηνύουσι φόν. Αἰσχ. Ἑπτ. 116· «τί κινυρόμεθ' ἄλλως;» Ἀριστ. ἱππ. 13 κ. μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. 1, 292· «οἰκτρὰ κινυρομένη» Ἀγαθί. 7 (5, 289)· καὶ ἐπὶ αἰτ. τοῦ προσ. «οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἰλινα μήτηρ» Καλλιμ Ἀπάλ. 20, [– ⏑ ⏑ –].

Κίνῡρός, 3· θρηνώδης, γοερός, κλαυθμηρός, κλαυθμυριζόμενος, θρηνῶν κοιν. λυπητερός, παραπονετικός, λυπητηρὰ φωνάζων· ἐπὶ δαμάλεως Ἰλ ρ, 5· «μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον» Ἀπολ Ῥ. 4, 605· πρβλ. μινυρός, querulus.

Κινύσσομαι· κινοῦμαι, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σείομαι, ταλαντεύομαι· «ὅπως δίφρον τις οὖσα μὴ κινυσσόμην» = ἵνα μὴ ταλαντεύομην ἐν ἀμφιβολίᾳ Αἰσχ. Χο. 191· «ἀλλὰ κηνυσσόμην· εἴθωλον ἐγενόμην» Ἡσύχ. πρβλ. κίνυγμα.

Κινύσσω, σπάν. παρασχ. τοῦ -κινέω.

Κινυψ κ. Κινυψ Ὑρ , γεν. υφος (Σκύλ.) κ. υπος Ἠρ., (ὁ)· 1) ποτ. τῆς Ἀφρικανικ παραλίας τῶν Σύρτεων Ἴρ νῦν Cinifo ἢ Βαδὶ Κδαάν. Κατὰ Κραμ. Ἀν. λιμὴν· 2) ἡ Κίν. ὁ παρ' αὐτὸν τόπος Ἴρ ἡ πόλις Σκυλ.· 3) νεανίας τις Σιλην. ἐπιθ. Κινύφ(ε)ιας, οἷον, Κινύφ. Ἀνταῖος Ἡσύχ.

Κίνωλις, ἰδος κ. ιος, ει, αἰτ. ιν, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας Σκύλ. νῦν, Κινολοῦ (κῶδ. «ρωνίς), Στράβ.

Κινώ, οῦς, ἡ· κίνησις Ἡσύχ.

Κίνωπτον («κινέω», ὡς ἑρπετόν = ἕρπω πρβλ. κνώψ· κατὰ τοὺς ἀρχ. = «κινώδαλον, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ, τῷ ἐδάφει, κινεῖσθαι») κνώδαλον, ἄγρια, ἐπικίνδυνα θηρία, ἰδ ὄφεις καὶ ἄλλα ζηλητηριώδη ἑρπετά Καλλ. Ζεύς 53.

Κίνωπιστής, ὀρθότ. κινωπηστής, οῦ (ὡς ἀφ πηστής = ἑρπετόν), ὁ· τῷ ἄνωτ. Νίκ Θηρ. 11.

Κιξαλλεία, ας, ἡ· λῃστεία Ἡσύχ.

Κιξαλλεύω· εἰμὶ κιξάλλης (λῃστής), λῃστεύω, μετέρχομαι τὸν λῃστὴν Ἐπιγρ.

Κιξάλλης ἢ κιξάλης, ου (κυρ. ἰων. λξ πρβλ Κοὴν Γρ. Κυρ. 435), ὁ· λῃστής, ἁρχ. λξ· καὶ λῃστὴς Δημόκρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 44, 19· «ἐξας τοὺς ἐν ὁδῷ λῃστάς», ἔσφ. γρ ἐν Φωτ. λξ

Κίον· ὕδε κίω.

Κιό-κρᾱνον, τό· κιονόκρανον, Ἐπιγρ. Πλάν. κωμ. ἐν Β. Ἀν. 105, 10, Πολυδ.

Κιονηδόν, ἐπίρ. κίονος, στύλου δίκην, εἰς σχῆμα στύλου· - γράφεται Β. Ἀν. 787, 31.

Κιονικός, 3· α) κίονι, στύλῳ ἀνήκων Εὐστ. 1390, 10· β) ἐπιρρεπής, ἐπικλινῶς ἔχων πρὸς τὴν νόσ. τῆς κιονίδος (ὕδε κιονίς), ἐπιγλωττίδος τοῦ αὐρανίσκου Γαλην. τ. 14, 509, 17.

Κιόνιον, ὑποκ. τοῦ κίων τό· α) μικρὸς στύλος Πολυδ. 7, 73· β) τὸ στυλίδιον ἢ ὁ ἄστραγάλος τοῦ ὀστράκου τοῦ κοχλίου, περὶ οὗ ἀπὸ ματίζεται ἑλικοειδῶς τὸ ὄστρακον αὐτοῦ Διοσκ. 2, 6, columella.

Κιονίς, ίδος, ἡ· 1) τῷ ἄνωτ. 2) ἡ ἐπιγλωττὶς τοῦ αὐρανίσκου Ἀρεταῖ. Γαλην.

Κιονίσκος, ὑποκ. τοῦ κίων, ὁ· μικρὸς στύλος Ἀθήν. 12, 514, Ἰώσ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κιονίτης, ου, ὁ· στηλίτης, ὁ ἐπὶ στήλης ζῶν Εὐστ. [τ].

Κιονο-ειδής, ἐος, 2· ὁ τῷ εἴδει τῶν κιόνων ἀνήκων, σχῆμα κίονος ἔχων, κίονι ὅμοιος Εὐστ. Ἰσμην. 1, 10 καὶ ἄλλ. μτγν.

Κιονό-κρᾱνον, τό· κοιν. κεφαλὴ στύλου Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 5· ὕδε κιόκρανον.

Κιονο-φορέω· φέρω, βαστάζω κίονας Εὐστ. 1390, 11.

Κιονο-φόρος, 2· κίονας φέρων, βαστάζων Εὐστ. Δ. Περ. 66.

Κῖος κ. Κίος (Μ. Ἐτ.), γεν. ου, ἐπ. οιος, ὁ· 1) ἑταῖρος Ἡρακλέους, υἱὸς Ὀλύμπου καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας τῶν Μιλησίων, ἱδρύσας τὴν ὁμώνυμ. πόλ. Κίον Στράβ. 2) ποταμὸς Μυσίας, ἀφ' οὗ λέγεται, ὅτι ἐπωναμάσθη ἡ πόλ. Ἀπολ Ῥ 6) ἡ Κί· 1) = Κίως, μία τῶν Κυκλάδων νῆσ. κάτ. Κῖοι Σουΐδ. πόλ. Βιθυνίας (Μυσίας), ἢ μετέπειτα Προῦσία, ὑπὸ Κίου ἱδρυθεῖσα (ὃ ἄνωτ.) ἢ ὑπὸ Πολυφήμου Ἀπολδ., κάτ. α) Κῖανοί Ἀπολδ. δθ. καὶ «ἡ τῶν Κιανῶν πόλις» Δ. Σικ. β) Κιώτης Σουΐδ. γ) Κίοι Νίκ. Δαμ. Κιανός, 3· δθ. α) Κιανὸς κόλπος, κόλπ. Προποντίδος· β) «Κῖάνις γαῖα» Ἀπολ Κίρα, ας (Λακων.) ἡ· ἀλώπηξ Ἡσύχ.

Κίραφος (Λακων.), ὁ· τῷ ἄνωτ. ἄλλ. «δαφος» (ζ) Ἡσύχ.

Κίρις, ίδος, ἡ· κίρρις, ὅπερ ὕδε.

Κίρκαία, ας, ἡ· α) φυτόν τι (βοτάνη τῆς Κίρκης) Διοσκ. Γαλην. β) «κίρκαία ῥίζα», μαγευτικὸν φάρμακον, ἐπωνομασθὲν ἀπὸ τῆς Κίρκης Ἀπολδ. 3, 15, 1, circaea.

Κίρκαιον (τό)· ἡ ἄκρωτ. καὶ πόλ. Λατίνης Πολύδ. νῦν Monte Circello, ὁ λιμὴν αὐτῆς Porto di Paula. Καὶ Κιρκαία (λατ. Circeji) Αἰθ, κάτ. Κιρκαῖτης Πολύδ. ἢ Κίρκαιοι Δ. Ἀλ. 2) πεδιὰς Κολχίδος Ἀπολ. Ῥ.

Κίρκη, ἡ· πτηνόν τι Αἰλ. Ἱ. Ζ. 4, 5, 58.

Κίρκη, ης, δωρ. Κίρκα, ας (παρὰ τὸ «κιρκίς» ἢ «κιρνῶσα»), ἡ· θυγ. Ἡλίου καὶ Πέρσης ἢ Περσηΐδος, ἀδελφὴ Αἰήτου, περίφημος φαρμακεύτρια Νύμφη, οἰκοῦσα ἐν τῷ Αἰαίᾳ νήσῳ, ἔνθ' ἀπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα, περιπλανώμενον. Ἱερὸν αὐτῆς ὑπῆρχεν ἐν Κιρκαίᾳ (Circeji) καὶ τάφος ἐπὶ μιᾶς τῶν παρὰ τὴν Σαλαμῖνα Φαρμακουσσῶν νήσ. Στράβ. (Μετάλλης καὶ Μικρὴς Κυράς) δθ. ἀπ' αὐτῆς «Κίρκαι· αἱ πανοῦργοι γυναῖκες Μ. Ἐτ

Κίρκ-ηλάϊα, ἡ· τὸ στρέφειν τὸν ῥόμβον τοῦ παιγνίου· (ῥομβάνι;).

Κίρκ-ηλάτος, 2· ὑπὸ κίρκου ἐλαυνόμενος, «καταδιωκόμενος· - ἀηδὼν Αἰσχ. ἀποσπ. 61.

Κιρκήσια, τά (ἐνν. «ἀγωνίσματα»)· οἱ ἀγῶνες τοῦ Ῥωμ. ἱπποδρόμου Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 10, 21, ludi circenses.

Κιρκήσιον, τό· φρούριον Μεσοποταμίας Ζώσ.

Κίρκινος, ὁ· διαβήτης (ὄργαν. τῶν μαθημ.)· ὕδε κερκίνος Γαλην. τ. 1 47, 4, circinus.

Κίρκος (πρβλ. κύκλος, κυρτός), ὁ· α) τὸ γνωστ. ἱεροκοιτὲς κτην. κοιν. κιρκινέζι, ἐπονομασθὲν (ὡς καὶ νῦν) ἐκ τῶν κύκλων, οὓς σχηματίζει πετόμενον· «ὅ τε σμικρῆσι φόνων φέρει ὄρνιθισσιν» Ἰλ. ρ. 757· τὴν πτῆσίν του ἐθεώρουν ὡς σημεῖον, προμάντευμα, χ, 139· ὅθ. καλεῖται «Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος» Ὀδ. ω, 526· καὶ ὡς ἐπίθ. «ἧρῃξ κίρκος» = ὁ διανοούμενος, κύκλῳ στρεφόμενος, ν, 87, κ. οἱ μεθ' Ὅμ. «κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελιμμένοι» Αἰσχ. Πρ. 859, πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 9, 1, 36· β) εἶδος λόχου Ὑπ. κυν. 3, 304· γ) κύκλος (πρβλ. κρίκος), ὁ ῥωμαϊκ. ἀμφιθέατρος Ἱππόδρομος, ὅστις ἐχώρει πλέον τῶν 100,000 θεατῶν Πολύδ. 30, 13, 2· δ) ὁ κρίκος ἢ ἡ τροχιλία, δι' ἧς συστέλλονται ἢ αὐρανται τὰ σχοινία πλοίου Πολυδ. 1, 94· ε) «κωπηλάτης» Φώτ. κ. Ἡσύχ. circus.

Κιρκόω· κυκλῶ, κρίκῳ δέω κ. κοιν. τὸ δένω μὲ γόμαρι, κρικέλι· «σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ» = πόρπασον (Θηλύκωσε) Αἰσχ. Πρ. 71· ὕδε κριτόω, circino.

Κιρνάω κ. κίρνημι, π. (μόν. ἐν. κ παρατ.)· κεράννυμι, κεράννυμαι, μίγνυμι τι τινι, ἰδ. οἶνον ὕδατι, κοιν. σμίγω, ἀνακατώνω νερὸ μὲ κρασί (πρβλ. τὸ κοιν. «κιρνῶ, κερνῶ» = ἐγχέω τινὶ οἶναν, τῷ ὕδατι νὰ πίῃ κρασί, τῷ προσφέρω κρασί)· «μελίφρονα οἶνον ἔκιρνα» Ὀδ. η, 182· «κίρνη οἶνον» (χ, ἐν, ἐπ. καὶ ἀττ. παρατ. = τῷ κοιν. ἔλλ. «ἐκίρνα» Μοῖρ.), ξ, 78· «κιρνᾶς οἶνον», π, 14· «κρητῆρα κιρναμεν μελίφρονα» Πινδ. Ἰ. 5, 3· «κόμπον ἀφιεῖσι» 4, 27· καὶ παθ. «κιρναμένα σ' ἔκιρνα», Ν. 3, 75· «κιρνάντες τὴν πόλιν» Ἀριστ. ἀποσπ. 555· «κιρνᾷ χρηστὴρα οἶνου» Πρ. 1, 66· κιρνάναι Ἀθήν. 10, 120, κ. κιρνᾶσθαι αὐτόθ, κ. μτγν. «μαλάττειν καὶ κιρνᾶν τὸ τῆς φύσεως σκληρόν» Πολύδ. 4, 21, 3· «τὰ κιρνάμενα ἐξ-» Σ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 57· ἐκίρνη (γ' ἐν. παρατ.) Ἀπτ Μιθριδ. 111· «μελίπηκτα κίρνη» Λυκ ὄν. 46.

Κίρρα, ας, δατ. ῃ (Κύρα Πτολ.), (ἡ)· 1) πόλ. Φωκίδος ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ Πίνδ., ἡ αὐτὴ καὶ «Κρῖσα» Μ. Ἐτ. Παυσ., κατ' ἄλλους διάφορα αὐτῆς Στράβ. ὕδε Κρῖσα, κάτ. Κιρραῖοι κ. Κιρραῖος Αἰσχίν. Ἐπίθ. Κιρραῖοι, 3 (ἐπ. θηλ -αίη Νόν.)· «Κιρραῖαι Κιρραῖαι, 3 (ἐπ. θηλ -αίη Νόν.)· «Κιρραῖαι Πέρδικες» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 50. «ἡ Κιρραία χώρα» ἢ «ἡ χώρα ἡ Κιρραίων» Δημ. ἐπίρ Κιρραθεν· 2) Νύμφη τις, ἀφ' ἧς λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ πόλις Παυσ.

Κιρράζω, ἀμτδ. εἰμί, γίγνομαι ὑπόξανθος, ὑπωχρος (κιτρινωπὸς) Εὐστ. 309, 9.

Κιρραῖος, 3· κίρρος Σχόλ. Νικ. Θηρ. 519.

Κιρράς, άδος (θηλ τοῦ «κίρρος»), ἡ κίρρας αἴγα Νικ Θηρ 510.

Κίρρις κ. κίρρις (Ὄπτ ἁλ. 1, 120), (ἴδος, αἰτ. ἰδα (αὐτόθ), ἡ· α) ἰχθύς τις Ὄπτ. ἁλ 3, 187· β) κίρκος (ὕδε «κίτρις») Μ. Ἐτ 513, 12· γ) (λακων.) λύγκος Μ. Ἐτ

Κίρρις κ. Κίρις (Μ. Ἐτ.), ἴδος, ὁ· α) ποτ. παρὰ Κυπρίοις Μ. Ἐτ.

Κίρρος, 3· ὑπόξανθος, ὑποχρους, ὑπωχρος (κιτρινωπὸν) χρῶμα, ἐξωτερικὸν ἔχων φλοιόν Θεοφρ. εἰκ. 1, 12, Ἀπολδ. ἐν Ἀθήν. 7, 281, Ἡσυχ. Κιρρο-κοιλάδια, τά εἶδος σώκων Ἀθήν 3, 76.

Κίρρος, 3· ὑπόξανθος, ὑποχρους, κοιν. κιτρινωπός, κίτρινος Ἱπποκρ 302, 42 κ. ἄλλ. ἰατρ. -ἱμάτιον Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 101· ἴδ. «κιρ. οἶνος» = τὸ ξανθὸν κρασί πρβλ. Μυαθ. ἐν Ἀθήν. 1, 32 -νέκταρ Νικ. ἁλ. 44.

Κιρρ-ιώδης, ους, 2· κίρρεοειδής, μτγν.

Κίρσιον, τό· βοτάνη τις τοῦ εἴδους τοῦ σκολύμου (γαδουραγκάθου), ἥτις ἐνομίζετο ἀντιφάρμακον τῆς νύσ. «ὃ κιρσὸς» Διοσκ 4, 119.

Κιρσο-ειδής, ἐος, 2· κιρσοῦ σχῆμα, ἐξωτερικὸν ἔχων, ὡς κιρσὸς φαινόμενος, ἐξιδιτερικῶς (πρησμένος), Ἰατρ.

Κιρσο-κήλη, ἡ· ῥῆξις («πάσιμο») καὶ αἵθεσις (πρῆξιμον) τῶν σπερματικῶν φλεβῶν, ἀνευρυσμός ἢ ῥῆξις φλεβὸς τοῦ ἀνδρικ. μορίου ἢ τοῦ σάκου τῶν ὄρχεων, Ἰατρ.

Κιρσός, ἄττ. κρισσός, ὁωρ κριξός, ὁ· ἀνευρυσμός ῥῆξις φλεβός· ἴδ. τῶν μηρῶν, σκελῶν καὶ ἐν γέν. τοῦ ὑποκοιλίου (τῆς κάτω κοιλίας), Ἰατρ. πρβλ. Πολυδ. 4, 190.

Κιρσο-υλκός, ὁ· χειρουργικ. ὄργαν. πρὸς ἔκτασιν βαγείσης καὶ συμπλεγθείσης ἀνευρυνθείσης φλεβὸς Γαλην τ. 2, 307.

Κιρσόομαι μέσ, ῥηγνυμαι καὶ γίγνομαι κιρσός, σχηματίζομαι εἰς κιρσὸν Γαλην. τ. 18, 1, 499.

Κιρσ-ιώδης, ους, 2· κιρσοειδής Ἰατρ.

Κίρτα, ης κ. ας, ἡ· πόλ. τῶν Μασσυλίων ἐν Λιβύῃ, νῦν Κωνσταντίνα, κάτ. Νουμιδία Πολύδ. νῦν Κωνσταντίνα, κάτ. Βιθυνίοι Δ. Κάσ.

Κίρφις, εως (=κρύφις;), ἡ· πόλ Φωκίδος Στράβ. νῦν Στίβα. Καὶ ὁμών. ὄρ. αὐτόθι Στράβ. νῦν Τσίμενο.

Κίς, κιός, αἴτ. κίν (Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν. 1232), ὁ· α) σκώληξ τοῦ σίτου, κοιν μέλερη Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 4, 15, 4, Πινδ. ἀποσπ. 243· β) θρίψ, κοιν. σάρακας Ἡσύχ. [περὶ τῆς προσωδ. καὶ τοῦ τόν. πρβλ. Λοβεκ. παραλ. 84], curculio.

Κίς (ἄκλ.), ὁ· ἑβρ. ἀνδρ. ὄν. ἰδ. ὁ πατ. τοῦ Σαούλ· ὕδε Κεὶς Σουΐδ. Π. Δ.

Κίσαμος, ου, ἐπ. οιο, ἡ (=Κίσσαμος)· 1) πόλ. Κρήτης, Νόν. τὸ νῦν φρούρ. Κίσαμα 2) Κίσαμον ἄκρον Πτολ. 3) πόλ. ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Σούδας Στράβ.

Κισηρίζω· (γλωσ.)· ὕδε κισσηρίζω.

Κιτήριον, τό· ὄπωρ. τοῦ «κίσσηρις», Μ. Ἐτ.

Κίσηρις, εως, ἡ· ὕδε κίσσηρις.

Κισηρο-ειδής, ές, 2· κισσηροειδής.

Κισηρόω· ὕδε κισσηρόω.

Κισθάρα, ὁ· κίστος, μτγν.

Κισθήνη (παρὰ τὸ «κίσθος, κισθός;»), ἡ· 1) ὄρη Θρᾴκης Ἀρποκρ. Καὶ ἐπὶ τῆς σημ. βορειότατα ὄρη, 60. «Γοργόνεια πεδία Κισθήνης» Αἰσχ. Πρ. 2) πόλ. Μυσίας Στράβ. νῦν Κιρὶν-Κιόϊ ἢ Κυδωνία· 3) νῆσ. τῆς παραλίας τῆς Λυκίας Στράβ. νῦν Castelrosso.

Κίσθος, ὁ· κίστος, κίσθαρος (ἄπερ ὕδε) Μνησίμαχ. ἐν Ἀθην. 9, 403· κισθὸς Θεόφρ. Εὐπολ. ἐν Πλουτ. ἠθ. 662.

Κίσσα, σης, ἀττ. κίττα, της, ἡ· 1) ὡς καὶ νῦν κ. καρακάξα (pica glandaria Πλίν. Ἀριστ. ὄρν. 302, Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν. 2) ἡ ἐγκύου γυναικὸς ἐηδία πρὸς κοινὰ βρώματα (φαγητὰ) καὶ νοσηρὰ ἐπιθυμία ἀσυνήθων, ἀλλοκότων βρωμάτ. πρβλ. τὸ κοιν. λίμπισμα (ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀπολαύσῃ τι, ἰδ. ἐξαίρετον ἅμα τὸ ὕδῃ) Σ. Ἐμπ. πρ.μαθ. 6, 62 κ. ἰατρ.

Κίσσα, ης, ἡ· 1) θυγ. Πιέρου εἰς πτην. μεταμορφωθεῖσα Ἀντ. Λίθ. 2) πόλ. τῆς μεγάλης ἢ ἐντὸς Ἰσπανίας Πτολ. 3) κώμη Ἀσίας Ἀρρ. Ἰνδ. 4) κρήνη Ἀρκαδίας Παυσ. 5) νῆσ. τῆς Ἀδριατ. θαλ. παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Ἰστρίας Πλίν. 6) πόλ. τῆς Θρᾳκ. χερσονήσου παρὰ τοὺς «Λίγὸς ποταμοὺς» Πλίν.

Κισσᾰβίζω, ἀττ. κιτταβίζω· φωνῶ, κραυγάζω ὡς κίσσα Παλυδ. 5, 90.

Κισσαία, ας, ἡ· ἐπών. Ἀθην. ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἴσ. ἀπὸ τοῦ «κισσὸς» Παυσ. 2, 29, 1.

Κισσάλης, ου, ὁ, ἀμφ. γρ. τοῦ «κιξάλλης».

Κισσ-άμπελος, ὁ· τῷ κατωτ. Διοσκ.

Κισσ-άνθεμον, τό· βοτάνη τις, ἄλλ. «ἑλξίνη» Διοσκ. παράρτ. 4, 139, Γαλην. τ. 13 173· «κυκλάμινόν» τι, ἄλλ. «κισσάνθεμον, κισσόφυλλον» ἐκ τῶν κισσῷ ὁμοίων αὐτοῦ φύλλων Διοσκ. 2, 195 Γαλην. τ. 13, 199.

Κίσσᾰρος, ὁ· κισσὸς Ἱπποκρ. ἐν Ἐρωτιαν. 208.

Κισσάω, ἀττ. κιττάω, ἀμτδ. ἐπὶ ἐγκύου γυν. σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι ἀσυνήθων, ἀλλοκότων βρωμάτων· - τινός Ἀθην. 9, 372, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 7, 4 Ἐν γέν. ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ τινος σφοδρῶς· - τῆς εἰρήνης Ἀριστ. εἰρ. 497· μετ' ἀπαρ. σφ. 349.

Κισσεύς, έως, ὁ· ἐπών. α) Διονύσου = ὁ κισσοστεφὴς Σουΐδ. β) Ἀπόλλωνος Αἰσχ. ἀποσπ. 411.

Κισσεύς, έως· βασιλ. Θρᾴκης (Μακεδονίας) πατ. Ἐκάβης Εὐρ.

Κισσήεις, εσσα, εν· κίσσινος Νικ. Θηρ. 310.

Κισσηίς, ίδος, ἡ· 1) θυγ. Κισσέως, ἡ Ἑκάβη Ἀνθ. 2) Θεανώ, θυγ. Κισσοῦ (ὄν. Κισσηΐς Ἰλ.) Νύμφη Νόν. ἡ Ναΐὰς ἀναθρέψασα τὸν Διόνυσον Ἴγιν.

Κισσ-ηρεφής, ές, 2· κισσῷ ἐστεγασμένος, κεκαλυμμένος, κατάκισσος, ἐφ' οὗ κισσὸς φύεται, κισσοφόρος Σουΐδ.

Κισσ-ήρης, ες, (ἄρω), 2· τῷ ἀνωτ. «κισσήρεις ὄχθαι» = κισσοφόροι (Σχυλ.) Σοφ. Ἀντ. 1119.

Κισσηρίζω· λειαίνω, ἐξομαλίζω, στιλβόω· κισσήρει, μτγν.

Κίσσηρις ἡ ὀρθότ. κίσηρις, εως (ἴσ. πιθ. τὸ «κίς» διὰ τὸ διάτρητον εἶναι, οἷα δὴ πεπερτετρωγμένην), ἡ· ὁ γνωστ. ἐλαφρὸς καὶ σπογγοειδὴς ἢ διάτρητος λίθος, κοιν. ἀλαφρόπετρα Ἀριστ. ἀποσπ. 309, Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 383, γεν. ἰδ. Θεόφρ. π. λίθ. 22, μτγν.

Κισσηρο-ειδής, ές, 2· εἶδει κισσήρεως ὅμοιος, ὅμοιος κισήρει Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 7, κ. ἄλλ. ἐπίρ. -ῶς Στοβ. ἐκλ. 1, 26, 3.

Κισσηρόω· κισσηρίζω· παθ. ὡσ. Θεόφρ. π. λίθ. 20.

Κισσηρ-ώδης, ες, 2· κισσηροειδής Δ. Σικ. 1, 39, Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κισσής, οῦ (Κισσίας, ου Σχολ.), ὁ· βασιλ. Θρᾴκης, πατ. Θεανοῦς Ἰλ.

Κίσσησις, εως, ἡ· κύησις, γέννησις Ἐπιφ.

Κισσητὸς (κισσάω), 3· ἐφετός, ἐπιθυμητὸς Εὐστ. Δ. Περ. 287, 4.

Κισσήνη, ἡ· πόλ. κ. ὄρη Θρᾴκης Ἡσύχ. Κισθήνη.

Κισσίνο-βαφής, ές, 2· τῷ χλωρῷ χρώματι κισσοῦ βεβαμμένος, ἴσφ. γρ. τοῦ «κισσοβαφὴς» Ξεν. Κύρ. 8, 3, 13.

Κίσσινος, 3· ἀπὸ κισσοῦ, ξύλου κισσοῦ καὶ σκευασμένος, πεποιημένος· - σκύφος Εὐρ. Ἀθην. 11, 477· στέφανος Εὐρ. Βάκχ. γρ. Ἀθην. 5, 200 κ. συχν. «ποτήρια κίσσινα» Ἄλκ. 759, hederaceus.

Κίσσιοι, οἱ· Σουσιανοί, κάτοικοι τῆς ἐν Περσίᾳ Σουσιανῆς (Κουζιστάν)· «Κισσίων πέρσαμα» = Σοῦσα Αἰσχ. Πέρσ. ἡ χώρα αὐτῶν Κισσία χώρα» (ἰων. -ίη χώρη) Ἡρ. ἔνθ. Κίσσιος, 3· «Κίσσιαι πύλαι», μία τῶν πυλῶν Βαβυλῶνος Ἡρ. «Κίσσιον ἕρκος» Αἰσχ. Πέρσ.

Κισσίον, ὑποκ. τοῦ κισσός, τό· 1) μικρὸς κισσός· 2) ἕτερον ὄν. τοῦ φυτ. «ἡ ἄκανθα πιὰς» Διοσκ. 3, 106.

Κισσό-βρδος, 2· βρύων, πλήρης κισσοῦ, κισσοστεφὴς Ὀρφ. Ὑμν. Βάκχ. 4.

Κισσο-δέτᾱς, ου, δωρ. ὁ· κισσοδέτης, κισσῷ περιδεδεμένος, ἐστεμμένος, ἐπίθ. Βάκχου Πινδ. ἀποσπ. 45, Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 302, ἔνθ. εἰκάζ. «κισσοδέτος, κισσοδότας», δι. γρ. «κισσοδαής».

Κισσό-δετος, 2· κισσῷ δεδεμένος, περιπεπλεγμένος, ἐστεφανωμένος Νόν. 14, 262.

Κισσο-ειδής, 2· εἶδει κισσοῦ ἀνήκων ἢ κισ-

σῷ ὅμοιος· - φύλλα Διοσκ. 2, 196· ἐπίρ. -ῶς Σχόλ. Θεοκρ. 13, 42.

Κισσο-κόμης, ου, ὁ· κόμην ἔχων ὡς κισσόν, οὖλην (κατσαραμάλλης), κισσῷ περιδεδεμένος τὴν κόμην, ἐπίθ. Βάκχου Ὁμ. ὕμν. Βάκχ. 1· - Σάτυρος Μακεδόν. 26 (6, 56).

Κισσο-κόρυμβος, ὁ· κόρυμβος τοῦ κισσοῦ, ὁ βοτρυοειδὴς καρπὸς αὐτοῦ Ἱπποιατρ. 208, 8.

Κισσό-πληκτος, 2· κισσῷ ἢ θύρσῳ πεπληγμένος, μτφ. βεβακχευμένος, ὑπὸ βακχικ. ἐνθουσιασμοῦ κατειλημμένος· «μέλη κισσόπληκτα»=τὰ ᾄσματα τῶν διθυραμβοποιῶν Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 14, 634.

Κισσο-παίητος, 2· ἀπὸ κισσοῦ ἢ ἀπὸ ξύλου κισσοῦ πεποιημένος, κίσσινος· «δόρατα κισσοποίητα» Λουκ. Βάκχ. 1.

Κισσός, ἀττ. κιττός, ὁ· ὡσ. κ. νῦν βαρβ. σαρμαοίτικ "Ὁμ. κ. οἱ μετ' αὐτ. Δύο εἴδη αὐτοῦ εἶναι «ὁ μέλας κισ.» Ὁμ. ὕμν. 6, 40 καὶ «ὁ λευκὸς κισ.» ὡς «ἔλιξ» χαμηλῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἁλισσόμενος Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 18, 6, Πλουτ. συμπ. 3, 2· τὸ. ἦν ἱερὸς Διονύσου, ὅστις ὡς καὶ αἱ μαινάδες, καὶ οἱ τραγῳδοποιοί, καὶ διθυραμβοποιοὶ κισσοστεφεῖς παρίστανται πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 81, Ἀριστ. Θεσμ. 999 Πλάτ. συμπ. 212, hedera.

Κίσσος (Κισσὸς Στράβ. Παυσ.)· α) ὁ· 1) ἡρώων. Διονύσου παρὰ τοῖς Ἀχαρνεῦσι Παυσ. 2) ἀνδρ. ὄν. Νόν. 3) πατ. Ἀλθαιμένους; συνιδ. Ἐρυτῆς Ἄργους Στράβ. 4) ἕτεροι Πλούτ. 5) πόλ. Μακεδονίας, ἧς οἱ κάτ. βραδύτερον μετῳκήσαν εἰς Θεσσαλονίκην Στράβ.

Κισσο-στέφανος, 2· τῷ κατωτ. ἐπίθ. Βάκχου Ἀνθ. (9, 524, 11).

Κισσο-στεφής, ἐος, 2· κισσῷ ἐστεμμένος, ἐστεφανωμένος· φορῶν κισσοῦ στέφανον Ἀνακρ. 46, 5, Ἀλκίφρ. 3, 48.

Κισσο-τόμος, 2· κισσὸν τέμνων, κόπτων· οἱ «αἱ κισσοτόμοι» (ἐνν. «ἡμέραι»)=αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ἔτεμνον κισσόν, ἑτήσιος ἑορτὴ τῶν Φλιασίων πρὸς τιμὴν τῆς Ἥβης Παυσ. 2, 13, 4.

Κισσοῦς, οὗντος (κατὰ συναίρ. τοῦ Κισσοέις), ὁ· ἐμπόριον Ἰωνίας Αἰθ. νῦν Ἀλάτσατα

Κισσο-φάγος, 2· κισσὸν ἐσθίων, τρώγων Λόγγ. 3, 5.

Κισσο-φορέω, ἀττ. κιττοφορέω· φορῶ κισσόν, κισσοῦ στέφανον, βαστάζω θύρσον· δθ. μτφ. βακχεύω, εἰμὶ ἐν βακχικ. ἐνθουσιασμῷ Διοσκ. 29 (7, 707), Πλούτ.

Κισσο-φόρος, 2· κισσὸν φέρων, φύων· «κισσοφόρῳ ὑάκινθος» Εὐρ. Τρῳ. 1066· κισσοστεφὴς ὡς αἱ βάκχαι, μαινάδες, θύρσον βαστάζουσαι, ἐπίθ. Βάκχου Πινδ. Ὀ. 2, 30, Ἀριστ. Θεσμ. 988· - διθύραμβοι Σιμωνίδ. 70 (13, 28).

Κισσό-φυλλον, τό· α) ὡς κ. νῦν, φύλλον κισσοῦ Ὀ. Φίλ. μαθ. 70· β) βοτάνη τις τοῦ εἴδους τοῦ «κυκλαμίνου»· ἴδε κισσάνθεμον Διοσκ. 3, 106.

Κισσο-χαίτης, ου, ὁ· κισσοκόμης, κισσοστεφής, ἐπίθ. Βάκχου Πρατιν. Ἡφαιστ. 96, Πρατίν. ἐν Ἀθην. 14, 617.

Κισσο-χάρης, ἐος, 2· τῷ κισσῷ χαίρων, ἠδόμενος, κοιν. ὑπαίθιος ἀγαπᾷ τὸν κισσὸν Ὀρφ. ὕμν. 51.

Κισσο-χίτων, ονος, ὁ, ἡ· κισσῷ ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος, ἐπίθ. Βάκχου Ὀρφ. λιθ. 258.

Κισσόω· περιδέω, στέφω τι κισσῷ· «κρᾶτα κισσώσας ἐμόν» Εὐρ. Βάκχ. 205.

Κισσύδιον, τό· α) κίσσινον ποτήριον Εὐρ. Κύκλ. 300, Ἀθήν. 11, 476· ἐν γέν. ξύλινον ποτήρ. τῶν ἀγροτῶν, ξύλιν. ποτήρ. κισσῷ περιεστεμμένον Πολυδ. 6, 97· χρήσιμ. εἰς πόσιν οἴνου παρὰ τοῖς Κύκλωψι Ὀδ. ι, 346· καὶ παρὰ τῷ Εὐμαίῳ, π. 52, Καλλ. ἄποσπ. 109 κ. ἄλλ. μτγν. π. ὡς Ἀγαθί. 7, 9 (5, 289, 296)· β) ξύλινον ἄγγειον γάλακτος Εὐμαθ. Ἰσμηνί. 1, 10.

Κισσ-ώδης, ες, 2· α) κισσοειδής· β), (κίσσα) κισσῶν, πάσχων ὑπὸ αφυδρᾶς ἐπιθυμίας, ὀργιάζουσα αφυδρῶς ἐσυνηθῶν, ἀλλοκότων βρωμάτων, ἰδ. ἐπὶ ἐγκύου γυν. Διοσκ. 5, 12.

Κισσών, ῶνος, ὁ· κατάφυτος κισσῷ τόπος Ἀρχάδ. 15, 14.

Κίσσωσις, εως, ἀττ. κίττωσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ στέφειν τινὰ ἢ τι κισσῷ Ἐπιγρ. 1, 483.

Κισσωτός (κισσόω), 3· κισσῷ ἐστεμμένος, περιδεδεμένος· «κισσωτὴν» νεβρίς· Ἀγαθί. (6, 172).

Κίσταρος ἡ, κίσθαρος (παράσχ. τοῦ «κίστος»), ὁ· εἶδος κίστου (ἴδε κίστος) Διοσκ. Π. Λίγ.

Κιστέρνα, ης, ἡ· τὸ λατ. cisterna, (πρβλ. τὸκοιν κατὰ συγκοπ. στέρνα), δεξαμενὴ Ἡσύχ.

Κίστη, ἡ· θήκη, κιβώτιον· «μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἔνθεν μενοεικέ' ἐθοδλῃ» Ὁδ. ζ, 76· κιβώτ. ἐνδυμάτων, ἱματιοθήκη Ἀριστ. ἱππ. 1211 κ. συχν. ὡσ. μτγν. μελανδόκος Π. Σιλ. (6, 654), cista (γερμ. Kiste).

Κιστη-φόρος, π, 2· κιστοφόρος (;).

Κιστ' δίον, ὑποκ. τοῦ κίστη, τὸ μικρὰ κίστη, θήκη, κιβωτάριον Ἀρτεμίδ. 1, 2.

Κιστίς, ίδος, ὑποκ. τοῦ κίστη, ἡ ὡ; λογοπαίγνιον τοῦ «κύστις» Ἀριστ. Ἀχ. 1138.

Κιστο-ειδής, ές, 2· σχῆμα κίστης ἔχων, ὅμοιος κίστῃ Πούχ.

Κίστος, ὁ· θαμνώδες φυτόν, ὁ «κίστος ἄρρην» καὶ «κίστ. θῆλυς», ὁ μὲν ῥοδόχρους ὁ δὲ λευκὰ ἄνθη φύων Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6, 1, 4, Διοσκ. 1, 127· εἶδος αὐτοῦ ὁ «κίσσαρος» ἢ «κίσθαρος, κίσταρος, κίσθος» (ἴδε κίσθος, κίσταρος), κατ' ἄλλ. «λήδος», αὐτόθ. 129, cistus.

Κιστο-φάγος, 2· κίστον τρώγων, θι. γρ. τοῦ «κισσοφάγος», [ᾰ].

Κιστο-φόρος, ὁ, ἡ· (ὁ κιστοφ. Παυσαν.)· α) ὁ φέρων, βαστάζων κίστας, κομιστὴς κιστῶν Δημ. 18, 260, θι. γρ. «κιττοφόρας» ὁ φέρων τὰς κίστας, ἐν αἷς ἐμπεριεῖχοντο τὰ ἱερὰ σκεύη Διονύσου καὶ Δήμητρος, ἀρχ. λεξ. β) νόμισμα, φέρον ἐντετυπωμένην κίστην = 3 ἀρχ. περὶ που = νῦν 3, 31 (1 ἀρχ. ἀρχ. = σημερ. 1, 10) Κεκ. Ἀττ. 2, 6 κ ἄλλ.

Κίταμον· πόλ. Μ. Ἀρμενίας Πτολ.

Κιτάριον, τό· ὄρος Μακεδονίας Πτολ.

Κίταρις, ιος, ἡ· εἶδαρις, ὄκιρ ἴδε.

Κίτιον, τό· πόλ. Κύπρου, ἔδρ. Ζηθῆν. Ἰώσ. Θουκ. ὁ νῦν Λάρνακ ἢ Σκάλα Ἀθ. Σαχιλλ. Κυπριακά· κατ. Κιτιεύς, ἔως, αἱ. Κι-

τιᾶ Δ. Λαέρ. (Κιτιέα Ἀνθ.), πλ. Κιτιετς Λυσ.
Κιτρέα, ας, ἡ· καιν. λεμονιά, κιτριά (ἴδε κίτρον) Γεωπ. citrus medica (π. τ. ἀρχ.), c. limonum.
Κιτράτον, τό· φάρμακον, παρασκευαζόμενον ἀπὸ λεμονίων, κίτρων Ἀλέξ. Τρ 10, 566 πρβλ. τὸ κοιν. «κιτράτο» = γλυκὸ ἀπὸ κίτρα, ὁμ. «κυδωνάτο», γλυκὸ ἀπὸ κυδώνια κτλ
Κιτρία, ας, ἡ· κιτρέα ὡς δι. γρ. Γεωπ.
Κιτρινίζω ἢ κιτρίζω (κίτρινος, κίτρον) ἀμτδ. ὡσ. κ. νῦν, εἰμὶ ἢ γίγνομαι κίτρινος, ἔχω χρῶμα κίτρινον ὡς λεμόνι, κίτραν Ἀχμὲτ ὀνειρ.
Κιτρῖνο-ειδής, ἐος, 2· ὅμοιος τῷ χρώματι λεμονίου, κίτρου, ὠχρὸς ὡς λεμόνι, κίτρον, λεμονίου, κίτρου χρῶμα ἔχων, κοιν. κίτρινος Σχολ. Θεοκρ. 5, 95.
Κίτρῖνος (κίτρον), 3· ὡσ. κ. νῦν, χρῶμα λεμονίου, κίτρου ἔχων, ὠχρὸς ὡς λεμόνι, κίτρον, ἀρχ. λεξ.
Κιτρινό-χροος, συνηρ. -χρους, 2· τῷ ἀνωτ. μτγν.
Κιτριο-ειδής, ἐος, 2· εἴδει λεμονίου, κίτρου ἀνήκων ἢ ὅμοιος λεμονίῳ, κίτρῳ Γαλην. τ. 14, 392, 12.
Κίτριον, τό· 1) λεμόνι, κίτρον (ἴδε κίτρον) μτγν. 2) λεμονιά, κιτριά, μτγν. 3) φλοιὸς λεμονιᾶς, κιτριᾶς, μτγν. πρβλ. Ἀθήν. 3, 83.
Κιτρό-μηλον κ. κιτριό-μηλον, τό· τῷ κατωτ. μτγν.
Κίτρον, κ. συχνότ. κιτρόμηλον, μῆλον Μηδικόν, τό· λεμόνι (παρσικ. ἡ λέξ.), κίτρον (τ. ἀρχ. βραδύτερον γνωσθέντος, ἤτοι ἀπὸ Ἀλεξ. τοῦ Μ. ἄγνωστ. εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ κίτρου καὶ λεμονίου· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι διὰ τοῦ «κίτρου» μᾶλλον ἐσήμαινον τὸ νῦν λεμόνι ἢ τὸ νῦν κίτρον Ἀθήν. 3, 85· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 469, malum citrum.
Κίτρον (τὸ) κ. Κίτρος (ἡ)· πόλ. Μακεδονίας, ἡ πρώην Πύδνα Στράβ. ὄθ. ὁ νῦν ἐπίσκοπ. αὐτῆς Ἁγ. Κίτρου (Κιτροῦς ἐσφ.).
Κιτρό-φυλλον, τό· φύλλον λεμονίου, κίτρου, λεμονόφυλλον Γεωπ. 9, 28, 1.
Κιτρό-φυτον, τό· τὸ φυτ. ὄενδρ. τοῦ λεμονίου, κίτραυ, λεϊμονιᾶ, κιτριὰ Γεωπ. 10, 8, 2.
Κιτρό-χροος, συνηρ. -χρους, 2· κιτρινόχρους Ἰχέτ.
Κίττα, ης, ἀττ. ἡ· κίσσα, ὅπερ ἴδε.
Κιττᾰβίζω, ἀττ. = κισσαβίζω, ὅπερ ἴδε.
Κιττάριον, τό· κυττάριον.
Κίτταρις, εως, ἡ· κίδαρις, κίταρις, δι. γρ.
Κιττάω, ἀττ. = κισσάω.
Κίττησις, εως, ἀττ. ἡ· κίσσησις Γαλην. τ 2, 278.
Κιττός, οῦ, ἀττ. ὁ· κισσός.
Κιττών, ῶνος, Ἰων. κ. δωρ. ὁ· χιτών.
Κίφη, ης, ὁ· ἀλώπηξ Ζων.
Κίφος, εος, (Μισσην. λέξ.), τό· στέφανος Πλουσ. 3, 26, 9.
Κιχάνω, (ἰκάνω) ὅπως ἐν. κιχείω (ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ «κίχημι») Ἰλ. α, 26, κιχείομεν, φ, 128, ἐκτ. κιχείην, ὁ, 188, ἀπαρ. κιχῆναι, ἐπ. κιχήμεναι Ὀδ. π. 356, Νόν. μετχ. ἐν. κιχεὶς Ἰλ. π, 342, παρατ. κιχήτην (γ' δωϊκ.), κ. 378, ἐκίχεις (6' ἐν. ὡς «ἐτίθουν, ἐτίθεις») Ὀδ. ν, 284, (ἐν. κιχέω δὲν ἀπαντᾷ), μέσ. κιχάνομαι Ἰλ. τ, 289, μετχ. κιχήμενος, λ, 481 · συχν. μ. μέλ. κιχήσομαι, ἀόρ. ἐ' ἔκιχον, μετχ. κιχὼν κ. ἐκίχησα μτγν. π. μ. ἀόρ. α'. ἐκιχησάμην Ἰλ. ὄ, 385, κίξατο (γ' ἐν. μ. ἀόρ. α'.), κίξαντες (μετχ. ἀόρ. α'.) Ὁσύχ. καταλαμβάνω τινά, καταφθάνω, κοιν. προφθαίνω, ἐπιτυγχάνω (ἐπιτυχαίνω), τὸ ὁποῖον «μή σε, γέρον, κοίλησιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω» Ἰλ. α, 26 κ. συχν. ἐπὶ τῆς σημ. καταλαμβάνω τινὰ τρέχων, ὁρμῶ· «Ἀκάμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλίμοισι», π, 342· «κιχάνετε μηδὲ λίπησθον», ψ, 407· «δουρὶ τ. «βέλος κιχήμενον», ε, 187· «κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός», τ, 165· «νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει», χ, 303· «φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον», λ, 451· ὄθ. καταλαμβάνω πόλιν κτλ. κυριεύω, φ, 128· π. Πινδ. μόν. ἀόρ. «αἰετὸν κίχε», Π. 2, 50· κιχήσατο Ἀρχ. ἀποσπ. 41· «κιχάνει δέ μιν Ἑρμῆς» Αἰσχ. Χο. 613· «μέχρις οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ πατρὸς θεοῦ» Σοφ. ΑΓ. 570· καὶ ἐπὶ γεν. «ἔτ' ἐμφύχου κιχήσεταί μου;» Οἰ. Κ. 1451· «λιμένα ἔκιχεν» Εὐρ. Βάκχ. 901· «μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ», Ἄλκ. 22 κ. μτγν. π. «εὐδοντας ἐκίχησε φυλακτῆρας» Ὀππ. Ἁλ. 5, 116, Νόν. [παρ' Ὅμ. ἅ, π. ἄττ. ἄ, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐν τ. ἐν. μεταχειρίζονται τ. Σοφ. Οἰ. Κ. 1451, Αἰσχ. Χο. 613, Εὐρ. Ἡρ. 480· ὄθ. εἰκάζ. «κιχάνω»· πρβλ. Εὐστ. ε, 84 κ. Φώτ.], consequor.
Κιχείς· ἴδε κιχάνω.
Κιχήλα, ας, ὥρ. ἡ· κίχλη Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 2, 64, Ἀριστ. νεφ. 339.
Κιχήμεναι· ἴδε κιχάνω.
Κιχησίας, ου· ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Φαίδιμ.
Κίχησις, εως, ἡ· κατάληψις, κοιν. πρόφθασμα, ἐπίτευξις, ἐπιτυχία τινός, «λῆψις» Ησύχ.
Κίχητος, εος (χάω, συγγ. τῷ «κηθίς» Παρσάδ.), (Κυπριακ. ἡ λέξ.)· τὸ ἄγγειον λίβανου, τοῦ, θυμιατήριον, κοιν. θυμιατὸ Ἡσύχ.
Κιχητός, ὁ· τῷ ἀνωτ.
Κιχλάζω· ἐπὶ κίχλης, (φωνάζω), κραυγάζω Ἀνων. π. φων. ζώ. Βαλκα. Ἀμμιών. 231.
Κίχλη, ἡ· 1) τὸ γνωστ. πτην. ἡ τσίχλα, ἔχουσα ἄνωθεν μὲν καστανόχρουν, κάτωθεν δὲ πυρρὸν καὶ λευκὸν χρῶμα μετὰ καστανόχρων ἡμικυκλοειδῶν στιγμάτων· «κίχλαι ταυσυπτεροι ἠὲ πέλειαι» Ὀδ. χ, 468, Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 591, κ. οἱ μετ' αὐτ. πρβλ. Ἀριστοτ. 9, 20, Ἀθήν. 2, 64· «κίχλα» μτγν. πρβλ. κιχήλα· [ἡ πρώτ. συλλ. βραχεῖα Τηλεκλ. ἐν Ἀθην. 6, 268]· 2) θαλάσσιος ἰχθὺς κίχλης χρῶμα ἔχων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 13, Ἀθήν. 7, 305, turdus.
Κιχλήσκω, τῷ κατωτ. ἀμφ. γρ.
Κιχλίζω (κοιν. ἑλλ. = τῷ ἀττ. «καχλάζω» (Πάπε, Πασσάδ.) «κακχάζω, καγχάζω» (Θησ. Στ., Μοῖρ.)· 1) κυρ. ἐπὶ τῆς φυσ. φων. τῆς κίχλης, φωνῶ ὡς κίχλη, ὄθ. «γελῶ, μετὰ διῶν» Ὁσύχ. κοιν. χαμογελῶ, κρυφογελῶ «ἀτάκτως γελῶ καὶ ἀμέτρως» Σχολ. Ἀριστ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ τοῦ ευκόλου γέλωτ. ἐρωτολήπτου κοιασ. ἢ ἀσέμν. γυν. Μακεδ. 7 (5, 235)· 2) ἐσθίω κίχλας, ἐν γέν. εὐωχοῦμαι, τρυφῶ (καλοτρώγων, ξεφαντώνω), συνών. τῷ «ὀψοφαγέω» Ἀριστ. νεφ. 983.

κιχλίον, τό, ὁποκ. τοῦ κίχλη (ῑ)· μικρὰ κίχλη (ῑ).

κιχλίσκω (κατ' εἶκασ. ἀντὶ «κιχλήσκω»)· = κιχλίζω.

κιχλισμός (κιχλίζω), ὁ· «ποονικὸς γέλως πολὺς καὶ ἄκοσμος, ὅταν διὰ τοῦ γ γράφηται· ὅταν δὲ διὰ τοῦ κ κικλισμός, ἦχόν τινα ἀποτελῶν» λεξ. ῥητ 271, 30· «καγχασμός, ἐπὶ ἀνδρῶν» Κλ. Ἀλ. 196, κατὰ Πάπει· τὸ ἐσθίειν τινὰ κίχλας, εὐωχεῖσθαι, συμποσιάζειν (ἀνάλ. τῷ νῦν «ζωὴ καὶ κόττα!»), συνών. τοῦ «ὄψων, πότων» Ἀριστ. νεφ. 1073· πρβλ. Β = Ἀν. 271, 30.

κίχορα, ων, τά· λάχανα ἀρουραῖα Θεόφρ., ἄγρια λάχανα, κοιν. ῥαδίκια (Ἀντιαττ. Βεκκ. 105, 21) Νικ. ἀλ. 249· εἶδη τοῦ κιχορίου ἢ σέρις, πικρίς» (πικραλίδα) Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 7, 1, cichoreu.

κιχόρεια, ων (Ἀριστ. ἀποσπ. 281) κ. κιχόρια, τά· τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 6, 62 κ. ἄλλ. μτγν. ὡς. «κιχορία» (ἡ) Β. Ἀν. 105, 21· «κιχώρη» ἢ «κιχόρη» (ὅπερ ῥᾶδ) Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 7, 1.

κιχράω, τῷ κατωτ. Λιδ. μτγν.

κίχρημι, μελ. χρήσω, ἀόρ. ἔχρησα, δανείζω εἴ τινι· «χρῆσον γέ νὺν ἡμὶν ξυρὸν» Ἀριστ. θεσμ. 219, Ἱππ. 3,58· «ἀργύριον αὐτῷ χρῆσαι οὐκ ἠθέλησεν» Πλάτ. Δημόδ. 384· «προσδεηθεὶς ἀργυρίου προσελθὼν τῷ πατρὶ, ἐκέλευσε χρῆσαι χιλίας·» Δημ. 49, 6· «τῶν χρημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅ,τι βούλει», 53, 12· κιχρᾶς Πλουτ. Πομπ. 29. Μέσ. κίχρασθαι, μέλ. χρήσομαι, ἀόρ. ἐχρησάμην· δανείζομαι· Ἀνεφάν. Β. Ἀν. 116, 11, Πλούτ. ε. μτγν. παρ' οἷς καὶ «κιχράω» Λοβεκ Φρύν. 402· πρβλ. χράω.

κίχρησις, εως, ἡ· δανεισμὸς Τζέτζ.

κίχυρος, ἡ· 1) πόλ. Θεσπρωτίας, ἡ μετέπειτα Ἔφυρα Στράβ. 2) ὁ Κ υἱὸς τοῦ βασιλ. τῶν Χαόνων, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἡ πόλις ἐπωνομάσθη Φύλαρχ. ἐν Παρθεν. 32.

ΚΙΧΩ, κρωτάφ. θέμ. τοῦ κιχάνω.

κιχώρη, ἡ· τῷ κατωτ.

κιχώριον ἢ ὀρθότ. «κιχόριον», τό· «κίχορα», τὸ ἀρουραῖον ἢ ἄγριον λάχανον, κοιν. ῥαδίκι Θεόφρ. Διοσκ. ἴδε κίχορα.

κιχωρεύς (κ. Κιχώριος Δ. Σικ.), ὁ· τὸ λατ. Cicurinus, ἐπώνυμ. τοῦ πατρικίου γένους τῶν Ὀβεταυρίων (Veturii) ἐν Ῥώμῃ, ὃν Τίτος Ὀβεταύριος Κιχωρῖνος Δ. Σικ.

Κιχωρι-ώδης, ες, 2· τῷ εἴδει τῶν κιχορίων ἀνήκων ἢ ὅμοιος αὐτοῖς Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 7, 1.

Κίων, ν. (π Ὅμ. μόν. εὐκτ. 3ν. κίοιμι, μετχ. κιών, παρατ. ἔκιον κ. κίον)· εἶμι, πορεύομαι, κοιν περιπατῶ· «ἄφορροι κίομεν» Ἰλ. φ, 450, συνηθ. ἐπὶ ἀνθρ. κ. ἐν γέν. ἐπὶ ἐμψύχ. ἀλλὰ καὶ ἀψύχ. οἷον, «τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον», ὅ, 509 κ. μτγν. ἢ. ὡσ. καὶ εἰς ἐν. ὁριστ. «εἷς Ἄργος κίεις» Αἰσχ. Χο. 661· κ. παρατ. «αἰακτὸς ἔ; δόμους κίε», Πέρσ. 1025· «κίοι», ἀποσπ. 504, (πρβλ. κιάθω)· τῶν πιζ. μόν. Πλάτ. ἀναφέρ. αὐτὸ ὡς ἔτυμον τοῦ «κινῶ» Κρατ. 426, vado.

Κίων, ονος (Ἴων ἡ λξ. Μ. Ἐτ. 514), ἡ (συνήθ. π. Ὅμ.) κ. ὁ, Ὀδ. θ, 66, 473, τ, 38, ἀλλὰ καὶ παρὰ τ. ἑπομέν. π. συχν. θηλ. τοῖς δὲ ἀττ. ἑπικρατ. τὸ ἀρσ. Ἀνθ. ἀποσπ. 121, Αἰσχίν. 1, 59, Πλάτ. Εὐθύδ. 303, Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 4, 2· α) στῦλος, ἰδ. π. Ὅμ. οἱ στῦλοι οἱ βαστάζοντες τὰς δοκοὺς τῆς ὀροφῆς τοῦ «μεγάρου» (δώματος καὶ ἑστιατορίου τῶν ἀνδρ.), εἰς οὓς ἦσαν προσηρμοσμέναι καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ «δαπέδου» βαίνουσαι «δουροδόκαι», ἐν αἷς κατετίθει ὁ εἰσερχόμενος ξένος τὸ δόρυ, ὅπερ μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερε Ὀδ. τ, 38· αἰγιαλοῦ στήλη, ἡ προσέδιον τὰς ναῦς, χ, 408· οἱ στῦλοι οἱ βαστάζοντες καὶ διαχωρίζοντες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἄτλαντος βασταζόμενοι, α, 53· πρβλ. Ἡσ. Θε. 729· «κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοις ἐρείδων» Αἰσχ. Πρ. 349, Ἱππ. 4, 184· - οὐρανία Πινδ. Π. 1, 19· «Ἡρακλέους κίονες» ἡ συνήθεστ. «Ἡρακλ. στῆλαι» Ν. 3, 20· «χρυσᾶς κίονας ὑποστήσαντες πρὸ θύρῳ», Ὀ. 6, 2· «δεθεὶς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης» Σοφ. Αγ. 108· «λαΐνοις κίοσιν αὐχένων» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1038 «τῶν κιόνων αἱ παλλαὶ» Ἱππ. 1, 92, Πλάτ. Εὐθύδ. 303 κ. ἄλλ. Φαίνεται ὅτι ἡ αὐτ. διαφορὰ «κίονος» καὶ «στήλης», οἵα ἡ τοῦ «στύλου, στήλης»· «καθέζεσθαι μεταξὺ τοῦ κίονος καὶ τῆς στήλης, ἐφ' ἧ ὁ στρατηγός ἐστιν ὁ χαλκοῦς» Ἀνδοκ. 1, 38· δ) στήλη, ἐπιτύμβ. στήλ. Παυσ. 2, 7, 3· «ὑπὸ κίονα κεῖσαι» Λεων. Ταρ. 71 (7, 163)· γ) ἰατρ. ἡ ἐξωθήκνια ἐπιγλωττὶς ἢ σταφυλὴ (σταφυλίτις) τοῦ οὐρανίσκου Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 11 (πρβλ. κιονίς)· ε) τὸ «τῆς ῥινὸς διάφραγμα καὶ στυλὶς, ὥσπερ τειχίον τὰ τρυπήματα (τοὺς ῥώθωνας) διαιροῦν» Πολυδ. 2, 79, 80· ϛ) μετέωρόν τι, ὅμοιον τῷ «ἄλως, δοκίς, πωγωνία» κτλ. Ἡρακλείδ. ἐν Πλουτ. ἠθ. 893, columna.

Κλαγγάζω· κλάζω, ἐπὶ πτην. ἰδ. γεράν. ἀλλὰ κ. ἀνθρ. οἱ μτγν. φωνῶ, ἐκβάλλω ἀνάρθρους κραυγάς, φωνὰς Πολυδ. 5, 89, clango.

Κλαγγαίνω κ. κλαγγάνω, π. = κλάζω· «κλαγγαίνεις δ' ἅπερ κύων» Αἰσχ. Εὐμ. 120· «ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει» Σοφ. ἀποσπ. 782· πρβλ. ἐπαναπλαγγάνω.

Κλαγγάω· τῷ ἀνωτ. ἐπὶ ὀλακῆς κυν. «αἱ δὲ κύνες κλαγγάουσι» Θεόκρ. 6 (9, 432).

Κλαγγή (κλάζω), ἡ· κυρ. ἄναρθ. φωνὴ, κραυγὴ πτην. ἐν γέν. ἦχος, τόνος, π. Ὅμ. μτφ. συγκεχυμέναι φωναί, κραυγαὶ πολλῶν ἀνθρ. θόρυβος, ταραχὴ Ἰλ. 6, 99· «Τρῶες κλαγγῇ τ' ἰωκῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς», γ, 2, ἰδ. ἐπὶ γεράν. πρβλ. Ὀδ. λ, 604· - χαΐρ. ξ, 412· ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς χορδ. τόξου, βικτομένου τοῦ βέλους· Ἰλ. α, 48· «ἐκινήθησαν κλαγγαίνουσιν ὡς ὁράκων βοᾷ·» Αἰσχ. Ἐπτ. 163· «ὕσματος κλαγγή·», Ἀγ. 1123 ἔνθ. ἴδε τῆς «δυστυχίας προσημαινούσης φωνῆς τὸ κλαγγὴν»

ὄρας, ἐπὶ ᾠδῆς χοροῦ Σοφ. Τρ. 207· «μάτηρ δ' ὡς τις πτανοὶς κλαγγᾶν ὄρνισιν, ὅπως ἰάρξω 'γὼ» Εὐρ. Τρῳ. 147· «οἱ βάρβαροι μεγίστῃ κλαγγῇ βοήσαντες» Ἡρωδ. 4, 15, 2· ἐπὶ ἤχ. φυσητικ. μουσικ. ὀργάν. Τελέστ. ἐν Ἀθην. 4, 637· ἐπὶ ὀλαγμοῦ κυν. «ὀλαγμὸν ποιήσει τῶν κυνῶν καὶ κλαγγήν» Ξεν. κυν. 6, 17, ὡσ. ἐπὶ φετ. καὶ γεράν. Πολυδ. 5, 89· ἐπὶ τῶν Ἁρπυιῶν Ἀπολ. Ρ. 2, 268· ἐπὶ χην. Πλουτ. ἠθ. 325· «ἠδύπνοιος κλ.» Νικόμαχ. ἐν Β. Ἀν. 349· κλαγγὴ (τριτόκλ. δοτ. καθ' ἑτερόκλιτ. μεταπλασμ. ὡς τὸ Ὁμηρ. «ἄλκῃ, ἀλκί»), clangor.

Κλαγγηδόν, ἐπίρ. θαρυβωδῶς, ταραχωδῶς, μετὰ θορύβου, ταραχῆς Ἰλ. 6, 463, ὡσ. ἐπὶ χην. κτλ. Λουκ. ἁλι. 42.

Κλαγγί· ἴδε κλαγγή.

Κλαγγόν, ἐπίρ. = τῷ ἀνωτ. Βαθρ. μοθ. 123, 13, ἔνθ' Ἰάκωβ. «κλαγκτὸν» εἰκάζ.

Κλαγγοῦρας, ὁ· «ὁ κρακτικὸς» Ἀρκαδ. 74, 10.

(Κλάγγω, ἄχρ. θέμ. = κλάζω· διότι καὶ τὸ «κλάγγον τι» ὀρθῶς ἀποκατέστη «κλάζοντες» Ἡσ. ἀσπ. 406· ἴδε κλάζω).

Κλαγγ-ώδης, ες, 2· κραυγαστικός, θορυβώδης· «κλαγγώδης φωνή» κτλ. Ἱπποκρ. 68, 1218 κ. ἄλλ. ἰατρ.

Κλᾰγερός (κλάζω), 3· κραυγαστικός, θορυβώδης ἐπὶ γεράν. Ἀντίπ. Σιδ. 17 (6, 109).

Κλαγκτός (κλάζω), 3· τῷ ἀνωτ. «κλαγκταὶ φωναί» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 1, 15· πρβλ. κλαγγόν.

Κλάδα, κλάδας· ἴδε κλάδος.

Κλάδος (κ. Κλάδιος; Παυσ.), ὁ· ποτ. Ἥλιδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν Ξεν. Ἑλλ.

Κλᾰδᾰρ-όμμᾰτος, 2· «ὁ εὐσεπτος τὰ ὄμματα», ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμ. θολερῶς (ἐξ ἔρωτικ. συγκινήσεως), ἡδυπαθεῖς, ἐρωτολήπτους, κοιν. μὲ γλαρὰ 'μμάτια Ἡσύχ.

Κλᾰδᾰρό-ρυγχος, ὁ· πτην. τοῦ εἴδους ταῦ τροχίλου Ἡσύχ. Λίλ. Ἰ. Ζ. 12, 15.

Κλᾰδᾰρός (κλάω), 3· εὔθρυαστος· «δόρατα λεπτὰ καὶ κλαδαρὰ ποιοῦντες» Πολύδ. 6, 25, 5· – κάμακες Λεων. Ταρ. 47 (9, 322), ἔνθα «κλαμαραὶ» δι. γρ. κώδικ. Παλ. Μτφ. = κλαδαρόμματος, κοιν μὲ γλαρὰ 'μμάτια (πρβλ. τὸ τοῦ δημοτικ. ᾄσματ. «ἀπὸ τὰ γλαρά σου 'μμάτια τρέχ' ἀθάνατο νερό»)· «κλαδαραὶ ὄψεις» = τεταραγμένα βλέμματα (ἐξ ἐρωτικ. πάθους), ἡδυπαθῆ, ἐρωτόληπτα, ὡσ. «κλαδαρὸν περιβλέπων» = ῥίπτων τριγύρ. ἐρωτικ. βλέμματα, βλέπω τριγύρ. μὲ γλαρὰ 'μμάτια Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 293, 294, ramalis.

Κλᾰδάσσω· τῷ κατωτ. «αἷμα κλαδασσόμενον» = ἀφοδρῶς κινούμενον, ταρασσόμενον Ἐμπεδ. 270, ἀνθ' οὗ «κλυδασσόμενον» εἰκάζ. Λαβέικ. ἐν Ἀθ. 89.

Κλᾰδάω· 1) σείω τι, σαλεύω ἀργ. λεξ. 2)= κλαδεύω, δοκιμώτ. αὐτοῦ κατὰ Φρύν. 172· πρβλ. κλάω.

Κλαδεία, ας, ἡ· κλάδευσις Γεωπ.

Κλᾰδες, π. αἰολ. αἱ· κλῆδες, «ζυγὰ» Ἡσύχ. ἴδε κλείς.

Κλάδευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ ἀποκόπτειν ἢ περικόπτειν τοὺς περιττοὺς κλάδους φυτ. δέ ἀμπέλου μτγν. Γεωπ. 4, 5, 2.

Κλαδευτήρ, ῆρος, ὁ· κλαδευτής, ὁ ἀποκόπτων, περικόπτων τοὺς περιττοὺς κλάδ. δέν δρου, ἰδ. κλήματος ἀμπέλου, putator.

Κλαδευτέον, ρ. τοῦ κλαδεύω, τό· πρέπει νὰ κλαδεύσῃ, περικόψῃ τις τοὺς κλάδ. δένδρου, ἰδ. ἀμπέλου Γεωπ. 9, 5, 11, putandum.

Κλαδευτήριον, τό· ὡς κ. νῦν κλαδευτῆρι, τὸ μηνοειδὲς σιδηρ. ὄργαν. δι' οὗ κλαδεύουσι τὰ δένδρα, ἰδ. τὰ κλήματα ἀμπέλου, «δρέπανον ἀμπελατόμον» Ἡσύχ.

Κλαδευτήριος, 3· εἷς ἀποκοπήν, περικοπήν, κλάδευσιν τῶν κλάδ. δένδ. ἰδ. ἀμπέλου ἀνθρώπων· «δρέπανον κλαδευτήριον» Ἡσύχ. – οὐδ. τὸ κλαδευτήριον, ὅπερ ἴδε ἀνωτ. putatorius.

Κλαδευτής, οῦ, ὁ· ὡς κ. νῦν, γλωσ.

Κλαδεύω· ἀποκόπτω, περικόπτω τοὺς περιττοὺς τρυφερ. κλάδους, δένδρου, ἰδ. ἀμπέλου Ἀρτεμίδ. 1, 51, Κλ. Ἀλ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κλᾰδεών, ῶνος, ὁ· κλάδος, κλαδί, Ὀρφ. Ἀργ. 923.

Κλαδη-φορέω· φέρω, βαστάζω, ἔχω μετὰ χεροὶ κλάδους, μτγν.

Κλαδη-φόρος, 2· κλάδους φέρων, βαστάζων, ἔχων μετὰ χεροὶν Ἡρωδν. ἐπιμ. 103.

Κλαδί· ἴδε κλάδος.

Κλαδίον (δι. γρ. «κλαδίον»), ὑποκ. τοῦ κλάδος, τό· κλαδάκι, κλωναράκι Λεων. Ταρ. 44 (9, 78), Διοσκ. ramulus.

Κλαδίσκος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Ἀνακρ. 67, 13, Ἡσύχ.

Κλάδος, (κλάω· πρβλ. κραδαίνω), ὁ· κυρίως τρυφερὸς κλάδος ἢ κλών, ὃν ἀποκόπτουσιν ἀπό τινος δένδρ. ὅπως ἐγκεντρίσωσιν αὐτὸν ἀλλοτέρωθι, ἄλλ. «ἐμβολάς» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 1, 9. Ἐκ γέν. κλάδος, κλών· – ἐλαίας Αἰσχ. Εὐμ. 43 κ. συχν. ἱκετήριος κλάδ. ὧν μετὰ χεροὶν εἶχον οἱ προσφεύγοντές τινι ἱκέται καὶ πρύτανιν αἰτούμενοι ἄπαντα 22, 150 κ. συχν. ὡσ «ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι» Σοφ. Οἰ. Κ. 143· «δάφνης κλάδοι» Εὐρ. Ἴων 80 κ. ἀλλ. πεζ. Ἢ καθ' ἑτερόκλ. μεταπλ. ἐν. δοτ. «τῷ κλαδί» (ὡσεὶ παρὰ τὸ «κλὰς κλαδός») συχν. ἐν Ἀριστ. Λυσ. 632, Σχόλ. 7 ἐν Ἀθην. 13, 695, «τῇ κλαδί» Λίλ. Ἰ. Ζ. 4, 38, ἔνθα Σχολ. δέρ. «τῷ κλαδί» μετέβαλε ὡσ. ἐν. αἰτ. «τὸν κλ. δα» Ἡσύχ. «κλάδας» Νίκ. ἐν Ἀθην. 15, 684 κ. δοτ. πλ. «κλάδεσι» (παρὰ τὸ «κλάδος») Ἀριστ. ὄρν. 239· κλαδέεσσι» Νίκ. ἐν Ἀθην. 5, 683, κ. μιμ.

Κλάδ-ος· 1) Ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. 2) δν κυνὸς Θεοφρ. χαρ. 21.

Κλαδο-βῡχος, 2 (ὁ κλαδοῦχ. Θησ. Σε.) ἔχων ἢ μετὰ χεροὶν ἔχων κλάδους, μτγν.

Κλῃδο-βῡχος(;), δωρ. 2· κληδοῦχος, κλειδοῦχος.

Κλαδόω· κλαδάω Ἀρρ. Ἰνδ. 11.

Κλαδ-ώδης, ες, 2· γέμων κλάδων, κοινῶν γιμάτος ἀπὸ κλαδιὰ Σχόλ. Νικ. Θηρ. 33 ramosus.

Κλαδών, ῶνος, ὁ· κλάδος Ἡσύχ.

Κλαζομεναί, ῶν (αἱ, πόλ. παράλιος τῆς Ἰωνίας μετὰ λιμένος ἐν τῷ Σμυρν. πόλπῳ, τῆς μεσ-

Δημοσίευση Τρίτη

ρος ἀπεῖλει καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι νησιτίου «Μαράθουσσα» (νῦν, Μαραθωνήσι, ἐν ᾧ τὸ λοιμοκαθαρτήριον), ἣν ὁ Μ. Ἀλέξανδρ. ἐκέλευε νὰ συνδέσῃ χώματι μετὰ τῆς ξηρᾶς (Παυσ. 7, 3, 9), νῦν, λιμὴν τῶν Βουρλιῶν καὶ τὰ Βουρλὰ (ἡ Βρίσουλα (ὡς ἀπαισία τῶν ἐν Λακεδαίμονι Βρισύλων· ὄζει Βρίσουλα Στράβ.) ἀπέχουσ' αὐτοῦ 1 ὥρ. περίπου καὶ 3 ὥρ. τῆς Σμύρνης ἀτμοπλοΐκῶς, 7 δὲ κατὰ ξηρὰν Ἡρ. Παυσ. Στραβ. κάτ. Κλαζομένιοι Ἡρ. πολλάκις σκωπτόμενοι ὑπὸ τῶν κωμ. Ἡσύχ. «ἐξέστω Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν» Αἰλ. Ἡ. Ἴ. 59. «ἡ Κλαζομενία χώρα, (Αἰλ.), «ἡ Κλαζομενίων χώρα» Στ. Βυζ. κ. «ἡ Κλαζομενίων» Στράβ. ἐπίθ. Κλαζομένιος, 3· Κλαζομέν. (σχῆμα) Ἀντιφ. ἐν Λεσβίων. περὶ σχημ.

Κλάζω (βίζ. κλαγγ), μέλ. κλάγξω Αἰσχ. Πέρσ. 909, ἀόρ. ἔκλαγξα, 6'. π. ἔκλαγον, κλαγεῖν Ὅμ. Ὑμν. 18, 14, Θεόκρ. 17, 71 (ἀνέκλαγον Εὐρ. Ἰ. Α. 1062), δωρ. ἀόρ. ἀ. ἔκλαξα, παρκ. (ἐπὶ σημ. ἐν.) κέκλαγα, 6'. κέκληγα (τὸ π. Ὅμ. «κεκλήγοντες» ἀποκατέστησε Βέκκ. «κεκληγῶτες» Ὀδ. ξ, 30· Ἰλ. μ, 125, ὡσ. «κεκληγώς,» 6, 222, Ὀδ. μ, 408· «κεκληγυῖα» Ὑσ. ἔρ. 351· «κεκλαγὼς» Πλουτ. Τιμολ. 26, μ. μέλ. κεκλάγξομαι Ἀριστ. αφ. 930· α) ἀμτδ. = φωνῶ, θορυβῶ, ἴδ. ἐπὶ ἀνάρθρ. συγκεχυμένων φων. κραυγῶν πολλ. ἀνθρ. Ἰλ. π, 430· ἐπὶ κραυγ. μαχητοῦ, οἷον, «ὀξέα κεκληγώς», ὁ Ἕκτωρ, ρ, 87· πρβλ. ε, 590· ὡσ. «ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ἀνείδεα» = ὁ ὀνειδίζων τὸν Ἀγαμ. καὶ τοὺς Ἀχ. Θρᾳτίτης, δ, 222. Συνθ. ἐπὶ φων. κραυγ. πτην. «ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολαιῶν, οὐλον κεκληγότες, ὅτε πρὸ ἴωσιν ἵόντα κίρκον», ρ, 755· ἐπὶ ἀλληλομαχούντων αἰγυπιῶν (γυπῶν), π, 430, ἴδ. γύραν Ὑσ. ἔρ. 451· ἀετοῦ Σοφ. Ἀντ. Ὄρνιτ., Οἰ. τ. 966· -κυνὸς Ὀδ. ξ, 30, Ἀριστ. αφ. 929, Θεόκρ. 25, 72· κεκλαγγυῖαι Σειν. κυν. 3, 9· ἐπὶ τῆς κλαγγῆς τῶν ἐν τῇ ᾠδείῃ Ὀδ. λ, 408· «αὐριγγες ἐκλαγξαν ἐλίτροχοι» Αἰσχ. Ἑπτ. 187· ἐκφωνῶ, λέγω τι μεγαλοφώνως, «μάντις ἔκλαγξεν ἄλλο μῆχαρ χείματος», (μτδ.), Ἀγ. 194· «ἔκλαγξε Τυδεὺς» ἐν τῇ μάχῃ Εὐρ. Φοίν. 1151· «οὐ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις παιᾶνας μέλπων», Ἴων 905· «δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει σιδήρους», Ῥῆσ. 568 κ. μτγν. π. κ. ἐνιοι πεζ. 6) μτδ. ἠχῶ τι (κάμνω νὰ ἠχήσῃ, ἀκουσθῇ) φωνῶ μεγαλοφώνως· «Ζεὺς ἔκλαγξε βροντὰν» = ἔκαμε ν' ἀντιχήσῃ ἡ βροντὴ του Πίνδ. Π. 4, 23· «μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη» Αἰσχ. Ἀγ. 48· «χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον» = ἠχοῦσι καὶ ἐμποιοῦσι φόβον, Ἑπτ. 368· «κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν», 999· «κλάζεις μέλισσα» Μιλιάγρ. 111 (7, 196), clango.

Κλάζω, δωρ = κλήζω, κληΐζω· κλείω.

Κλαιήσω, κλαήσω ἀττ. = κλαύσω, μέλ. τοῦ κλαίω, ὅπερ ὄζει.

Κλαῖς, ἴδος, δωρ. ἡ· κλεὶς (ὑπερ ὄζει) Πίνδ.

Κλάϊς, Κλαΐδος, ἡ· Ἑλλ. γυν. ὄν. Σαπφ. δι. γρ. Κλεΐς.

Κλάϊστρον, δωρ. τό· κλιστῆρον Πίνδ.

Κλαίω, ἀττ. κλάω (βίζ. κλαF), μ. μέλ. κλαύσομαι, π. κλαυσοῦμαι, κλαυσούμεθα (ἀ. πλ.)· Ἀριστ. εἰρ. 1081, κ. κλαύσω Μανιθ. 3, 143, κλαύσεις Θεόκρ. 23, 24 (ἡ μᾶλλον «κλαυσεῖ» κατὰ Μαΐνικ.), κλαιήσω Δημ. 21, 99, κ. μτγν. ἡ ἀττ. κλαύσω 19, 310, ἀόρ. ἔκλαυσα, π. παρκ. κέκλαυμαι, κέκλαυσμαι, μτγν. ὡς Πλούτ. α) ἀμτδ. κ. νῦν ὡσ. κλαίω, (κλαίγω), θρηνῶ, ὀδύρομαι Ὅμ. κ. οἱ μετ' αὐτ. Ὀδ. δ, 577· – καὶ κωκύω, τ, 541· «ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες κλαύσονται» Ἰλ. σ, 339· ἐπὶ ζῴοπ. ρ, 426· «οὔτε κλαίειν οὔτε ὀδύρεσθαι πρέπει» Αἰσχ. Ἑπτ. 638· κλαίω, στένομαι (ὡς νῦν «κλαίω καὶ στενάζω»), 854, Σοφ. κ. Εὐρ. κ. πεζ. «ὅταν ἅρα χαίροντες κλάωσι» Πλάτ. Φίλ. 48· – καὶ ἀγανακτῶ, Φαίδ. 117 κ. μτγν. «αὐτὸν κλαίοντα ἀφῆσω» = ἀποπέμψω, κοιν. θὰ τὸν στείλω μὲ τὰ κλάματα Ἰλ. δ, 263, ὡσ. «κλαίειν ποιήσω σε» = θὰ σε κάμω νὰ κλάψῃς· ΔΘ. παρὰ τοῖς μετ' αὐτ. ἡ φράσ. «κλαύσεται» κτλ. = τῇ νῦν, θὰ κλάψῃ, θὰ τὸν κάρῃ ὁ διάβολος, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, «κλάοις ἂν εἰ φαύσειας» Αἰσχ. ἀποσπ 926· «κλάων δοκεῖς μοι ἀγηλατήσειν» Σοφ. Οἰ. τ. 401· «σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς», 1132· «κλαύσει φιλῶν τὸν οἶνον» Εὐρ. Κύκλ. 551· ἰδ. π. τ. κωμ. Ἀριστ. νεφ. 58· «κλαίειν λέγω σοι» = οἰμώζειν λέγω σοι καιν. νὰ σκάσῃς, σκάσε, ἀντίθ. τῷ «χαίρειν σοι λέγω» = νὰ ζήσῃς, νὰ εὐτυχήσῃς, πάντα χαρούμενος, πάντα καλὰ Ἱππ. 4, 127, Ἀριστ. πλ. 62· «ἐφθὴ κλαίειν ἀγορεύω» Φιλόξεν. ἐν Ἀθην. 1, 5· «αἵματι κλαίω» = αἱματηρὰ δάκρυα χέω, καιν. χύνω δάκρυα μὲ αἷμα Ἡλιόδ. 4, 8· «δάκρυσι κλαίω» Δ. Κάσ. 59, 27· β) μτδ. κλαίω τινά, θρηνῶ, κοιν. τὸν κλαίγω, ἰδ. νεκρὸν Ἰλ. υ, 210, Ὀδ. α, 363 κ. συχν. π. τραγ. «εἶπερ τι κλάεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν» Σοφ. Ἠλ. 1106· «μηδὲ ἄλλα κλαίοντά τε καὶ ὀδυρόμενον ὅσα» Πλάτ. πολ. 3, 388· ὡσ. παθ. «σποδὸς ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου» Αἰσχ. Χο. 674· «αὐτὰ κέκλαυται βῶλος· ἐκ κεκλαυμένης δ' ἀναθαλήσεται στάχυς» Ἡρακλείδ. 3 (7, 281)· κ. μετ' ὀλίγ. μέλ. «μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται» = εἰς μάτην θὰ κλαίω Ἀριστ. νεφ. 1436. Μέσ. κλαίω ἐμαυτόν, κλαίω τὸν ἑαυτόν μου, διὰ τὸν ἑαυτόμου, ΔΘ. = τῷ ἐνερ. κλαίω Αἰσχ. Ἑπτ. 903, Χο. 450· «τροφὰν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ «κλαυμένην» = τὴν βλέπω κλαυμένην, κλαμένην, δακρυσμένην, νὰ κλαίῃ, 720· πρβλ. Σοφ. Οἰ. τ. 1490· [Ἐκλαιεν, ὡς ἀόρ. 6'. ς, ἃ Θεόκρ. 14, 32], ploro.

Κλαι-ωμιλία, ας, ἡ· κλαίειν ἐν τῇ συναναστροφῇ, ἀντίθ. τῷ «γελωμιλία» Ἀμμιαν. 25 (9, 573).

Κλαμᾶρὰς (κλάω), 3· «πλαδαρός, ἀσθενὴς» Ἡσύχ. ὄζει κλαδαρός.

Κλαμβὸς (κλάω;), 3· κολοβός, «κεκολοβωμένος, μτγν.

Κλάνιον ἡ κλανίον, τό· ψέλιον (βραχιόλιον) γυναικός· «ψέλια βραχίονων» Ἡσύχ.

Κλάνις, εως (= Γλάνις), (ὁ)· 1) ποτ. Λατίνης, ὁ μετέπειτα Ἄτρις Στράβ. 2) Καμπανίας παρὰ τὸ Λίτερνον (νῦν Πάτρα) Βιργ. Γεωργ. 3) τῶν Νωρικ. Ἄρπιων Στράβ. νῦν Γλάν. 4) Τυρρηνίας Πλίν. νῦν, Chiano.

Κλάξ, ακός, ὁωρ. ἡ· κλεὶς Θεόκρ. 15, 33.

Κλᾰξῶ, ὁωρ. μέλ. τοῦ κλείω, ὁπερ ἴδε.

Κλαπάζω· χρονίζω Ἡσύχ.

Κλάπαι, ῶν, αἱ· καλόβαθρα ἢ ξύλιναι ἐμβάδες Δ. Κάσ. 77, 4, δι. γρ. βλαῦται, clavae.

Κλᾰπείς, εῖσα, έν, μετχ. π. ἀορ. 6΄. τοῦ κλέπτω.

Κλᾰπῆναι, ἀόρ. 6΄. ἀπαρ. τοῦ αὐτ.

Κλᾰρεῶτις, ιδος, ἡ· φυλή τις ἐν Τεγέᾳ Παυσ. κάτ. Κλαρεῶται (κ. Κραρεῶται ἐν Τεγεατικῇ ἐπιγρ.).

Κλᾰ́ριον, ὁωρ. τό· κληρίον, συγγραφή (χρεωστική, ὁμόλογον, συναλλαγματική), πλ. «κλαρία» = συγγραφαί (χρεωστικαί, συναλλαγματικαί) Πλουτ. Ἄγ. 13.

Κλᾰ́ριος, ὁωρ. (=κληρίος), 2· κλήρῳ διανέμων (διαμοιράζων) τι· «κλάριας Ζεὺς» Αἰσχ. ἀποσπ. 360· πρβλ. Παυσ. 8, 35, 9.

Κλᾰ́ριος· 1) ἐπών. Ἀπόλλωνος Καλλιμ. 2) τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Τεγεάταις καὶ ἐπώνυμ. μαντεῖον τοῦ «Κλαρίου Διὸς» ἐν Κλάρῳ Παυσ. 3) ποτ. Κύπρου Πλούτ.

Κλᾰρο-νομέω, ὁωρ. = κληρονομέω.

Κλᾰ́ρος, ὁωρ. ὁ· κλῆρος.

Κλᾰ́ρος, ου, ἡ· 1) πόλ. ἐπὶ τοῦ ἄκρωτ. τῆς Κολοφῶνος, ἔχουσα τὸ Κλάριον, ἱερὸν καὶ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ὅμ. Πλούτ. νῦν, ἐρείπια τοῦ Τσίλλε, κάτ. Κλάριοι Νικ. ἀποσπ. «οἱ ἐν Κλάρῳ», = οἱ τοῦ αὐτόθι μαντείου ἱερεῖς Λουκ. Ἀλίξ. ἐπίθ. Κλάριος, 3· «Κλαρία μάντις» Εὐστ. ἐν Δ. Περ. 2) ὁ Κλάρος, ἥρως τῆς ἄνωτ. πόλεως Θεόπομ. ἐν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3) ὁ Κλᾶρος (ἢ τὸ λατ. Clarus ἢ ἴσὸν ἑλλ. = κλῆρος)· ῥωμ. ἡ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. πρβλ. «Ἐρύκιος Κλάρος» Δ. Κάσ. ὁ Θεσπιεὺς Φλαούϊος Κλᾶρος Καίλ. Βοιωτ. ἐπιγρ. καὶ Σμυρν. νομίσμ.

Κλᾰρόω, ὁωρ. = κληρόω.

Κλᾰρῶται, ῶν (κλῆρος), οἱ· οἱ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν ἐν Κρήτῃ δοῦλοι, οἵτινες ὡς οἱ Εἵλωτες ἐν Σπάρτῃ ἐγεώργουν τὴν γῆν ἐκείνων Καλλίστρ. ἐν Ἀθην. 6, 263, Πολυδ. 3, 83.

Κλᾰσ-αυχενεύομαι· βαδίζω μετὰ κεκυφότος, ὡσεὶ κεκλασμένου αὐχένος ὡς θηλυδρίας, «διακεχυλιδώς, διαρρέων ὑπὸ τρυφῆς» (Ἡσύχ.) Ἀρχιπ. κωμ. ἐν Πλουτ. Ἀλκ. 1.

Κλασθῆναι, π. ἀόρ. ά. ἀπαρ. τοῦ κλάω.

Κλᾰ́θρον (κλᾰ́ω = κλείω), ὁωρ. τό· κλεῖθρον Ἡσύχ.

Κλᾰστ-ῐ́ωλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ· ὁ τὰς βώλους (σβώλια τῆς γῆς) κλῶν, ῥηγνύς, θραύων ἐπίθ. τοῦ ἀρότρου Ἀγαθί. 30 (6, 41).

Κλάσσες· τὸ λατ. Classes, «Ῥαβέννη προάστειον καὶ λιμήν» Προκ. Γοτθ.

Κλάσις, εως (κλάω), ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ κλᾶν τι, λυγίζειν καὶ θραύειν, ἀποκόπτειν, κοιν. τσάκισμα, σπάσιμο Πλάτ. Τίμ. 43, Ο΄. κ. ἄλλ. μτγν. ἰδ. «κλάσα ἀμπέλων», = ἀποκοπὴ τῶν φύλλων καὶ κλώνων ἀμπέλου, βλαστολογία, κλάδευσις Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 3, 14, 1· μτφ. λυγισμός, ποικίλη στροφὴ τῆς φωνῆς Φίλ. fractio. [⏑⏑].

Κλᾰ́σμα, ατος (κλάω), τό· τὸ λυγισθὲν καὶ θραυσθέν, θραῦσμα, ἀπόκομμα, ἀπόσπασμα, κοιν. τσάκισμα, κομμάτι Λουκίλ. 30 (11, 153), Πλούτ. Ν. Δ. fragmentum.

Κλασμός, ὁ· κλάσις, Ο΄. ἀμφ. γρ.

Κλαστάζω· κλάω, ἰδ. βλαστολογῶ τὴν ἄμπελον, ἀποκόπτω τὰ φύλλα καὶ τοὺς κλάδους, βλαστοκοπῶ, κλαδεύω, μτγν. Μτφ. ταπεινῶ τινα, κάμπτω· «βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις» Ἀριστ. ἱππ. 166.

Κλαστήριον, τό· κλαδευτήριον, «τὸ δρέπανον, ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις» Σχόλ. Ἀριστ. Ἱππ. 166, Ἡσύχ.

Κλάστης, ου (κλάω), ὁ· ὁ λυγίζων καὶ θραύων τι, θραύστης, ἰδ. κλαδευτής, «ἀμπελουργός» Ἡσύχ. vinitor.

Κλαστίδιον, (τό)· πόλ. (φρούριον, κωμίδιον) τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας Gallia Cispadana Πολύδ. Στράβ. νῦν, Chiasuggio.

Κλαστὸς (κλάω), 3· ὁ λυγισθεὶς καὶ θραυσθείς, τεθραυσμένος, κοιν. σπασμένος, τσακισμένος Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 71· οὐσ. «τὸ κλαστόν», = ὁ ἄγ. ἄρτος, ἐκκλ. fractus.

Κλαυδία, ας, ἡ· τὸ ῥωμ. ὄν. Claudia· 1) ῥωμ. κύρ. ὄν. γυν. οἷον, Κλ. Κυΐντα 2) ῥωμ. φυλὴ Δ. Ἀλ. 3) ἕτερ. ὄν. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείας, ἡ Ἀλεξάνδρειαι Στ. Β. 4) νῆσος παρὰ τὴν Κρήτην, ὀρθότ. Γαῦδος, νῦν Γαυδοπούλα ἀνων. σταδ. μ. θαλ.

Κλαυδιᾱνός, (Κλαυδιᾶνὸς ἐν Ἀνθ. Παραρτ. 158), ὁ· 1) Λατῖνος ποιητής, Ἀλεξανδρεὺς τὴν πατρίδα Σουΐδ. 2) ἕτερ. ποιητ. ἑλλην. (ἐπιγραμμάτων ἐν Ἀνθ. 3) ἄλλοι Ἀνθ. παράρτ.

Κλαυδιόπολις, εως, ἡ· 1) πόλ. Βιθυνίας = Βιθύνιον Πτολ. κάτ. Κλαυδιοπολῖται (ἐπὶ Καππαδοκικ. νομισμάτων) Μιον. 2) = Καταονίας Πτολ. 3) Γαλατίας Πτολ.

Κλαύδιος, ὁ, ἰδ. οἱ Κλαύδιοι, γένος Πατρικίων καὶ Πληβείων (δημοτικῶν) ἐν Ῥώμῃ, ὧν οἱ πρῶτοι κατήγοντο ἐκ Σαβίνων, ὅθ. ῥωμ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. α) Ἄππιος Κλ. Σαβῖνος Δ. Ἀλ. συνήθ. μόν. Ἄππιος Κλ. Πολύδ. β) Κλ. Πουλχρος Ἀσπ. ἰμφ. πόλ. γ) Γάϊος Κλ. Πολύδ. δ) Γάϊος Κλ. Κίντων Πολύδ. ε) Ἄππ. Κλ. ἐπικαλούμενος Νίρων Πολύδ. ς) Τιβέριος Κλαύδιος Καῖσαρ Σεβαστὸς Γερμανικὸς Ἰώσ. κ. «ὁ Κλ. ὁ βασιλεύς» Ἰωσ. ζ) Μάρκος Κλ. Πολύδ ἢ Μάρκος ὁ Κλ. αὐτόθ. η) Μάρκελλος Κλ. αὐτόθ. θ) ἄλλοι.

Κλαυθμηρός (κλαυθμός), 3· κλαυστικός, πένθιμος, θρηνητικός, καιν. λυπητερός Σχόλ. Εὐρ. Ἑκ. 334.

Κλαυθμονή, ἡ· κλαυμονή, κλαυθμονεῖ Πλάτ. νόμ. 7, 792, Πολυδ. 2, 64.

Κλαυθμός (κλαίω), ὁ· τὸ κλαίειν, θρηνεῖν, κλαῦμα, θρῆνος Ἰλ. ω, 717· «παύσασθαι κλαυθμοῖό γοοῖό τε» Ὀδ. φ, 228· – καὶ στοναχή, χ, 501· «καταθάψωμεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν» Αἰσχ. Ἀγ. 1533, κ. πεζ. – παίζων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 17, Πλούτ. ploratus.
Κλαυθμῡρία, ἡ· ὃδε κλαυθμυρισμός.
Κλαυθμῡρίζω· 1) μτδ. ποιῶ βρίφος τι κλαυθμυρίζειν, κλαίειν, καιν. τὸ κάμνω νὰ κλαίῃ· «ἐκείδαν τὰ παιδία κλαυθμυρίσωσι» Πλουτ. ἠθ. 9· καλαθρίζω Λιβάν. 2) ἀμτδ. ἰδ. ἐπὶ παιδίων, κλαίω Ἀλιξ. Ἀφραδ. προβλ. 1, 121, Γαλην. Μέσ. συχνότ. «λαλήσαι μὲν οὔπω δυνάμενον (τὸ νήπιον) ἃ πάσχει, κλαυθμυρίζόμενον δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν» Πλάτ. Ἀξ. 366, Πλουτ. συμπ. 3, 6· καὶ «κλαυμυρίζομαι» Φωτ. lleo.
Κλαυθμόρισμα, ατος, τό· τῷ κατωτ. ἐκκλ.
Κλαυθμῡρισμός (κλαυθμυρίζω), ὁ· κλαυθμα, μινυρισμὸς παιδίου Πλουτ. Λυκ. 16 κ. ἄλλ. μτγν. «κλαυθμυρισμῶν», ἀι, γρ. κλαυθμυρίδων» (ὡσαὶ ἡ ὀν. «κλαυθμυρὶς») κατ' εἰκασ. Βρουγχ. «κλαθμυριῶν» Ὀππ. κυν. 4, 428, ἔνθ' ἡ παραλήγ. βραχεῖα· πρβλ. Λοβεκ. παθ. 273, Fletus.
Κλαυθμ-ώδης, ες, 2· ὅμοιος κλαυθμῷ, κλαυθμηρός, κλαυστικός, θρηνώδης· «κλαυθμώδεις ἀναπνοαί», Ἱπποκρ. 1258 κ. μτγν. Ἰατρ. - φωναὶ Ἱεροκλ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 79, 53, 428, ἔνθ' ἡ παραλήγ. βραχεῖα· πρβλ. Λοβεκ. παθ. 273, Fletus.
Κλαυθμ-ών, ῶνος, ὁ· τόπος κλαυθμοῦ, θρήνου, Ο'.
Κλαῦμα, ατος (κλαίω), τό· τὸ κλαίειν, θρηνεῖν, θρῆνος κοιν. κλάψιμο, κλάμα, μόν. εἰς πλ. εὐχρ. ὡς κ. νῦν «τὰ κλάματα», «κλαυμάτων πηγαί» Αἰσχ. Ἀγ. 861· «κλαυμάτων λιβάδες» Πίνδ. Πέρσ. 691· «τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει» Σαφ. Ἀντ. 932· «Μεγαρεῦσιν ἐνέκλαιεν τὰ κλαύματα» = προὐξένησε θρήνους, δυστυχίαν Ἀριστ. εἰρ. 248· «κλαυμάτων ἄξια» Ἀνδοκ. 4, 38· «κλαύμασι καὶ πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται» = μὲ τιμωρίαν, κλαύματα προξενοῦσαν Ξεν. Κύρ. 2, 2, 14, ploratus.
Κλαυμονή (κοιν. γρ. ἐν Πλάτ.), ἡ· κλαυθμονή, εὐχρ. ἐν πλ. κλαυθμοί, κλαύματα, θρῆνοι.
Κλαυμυρίζομαι· κλαυθμυρίζομαι Φωτ. λεξ.
Κλαυσάσκω, π. τόπ. τοῦ «κλαίω» ὡς «ἐρυθριάσκω» Εὐστ. 200, 5.
Κλαυσάρα, κατά κράσ. = κλαύσει ἄρα Ἀριστ. εἰρ. 532.
Κλαῦσαι, ἐπ. = ἔκλαυσε, γ'. ἐν. ἀορ. ἀ. τοῦ κλαίω Ὁμ.
Κλαυσείω, ἐφετ. τοῦ κλαίω· ἐφίεμαι κλαίειν, κλαυστικῶς ἔχω, ἐπιρρεπῶς ἔχω πρὸς τὰ κλαύματα, κοιν. θέλω νὰ κλαίω Συνίσ. 15.
Κλαυσιάω, ἐφετ. τοῦ κλαίω· τῷ ἑνωτ. «κλαῦσαι θέλω» Πολυδ. 2, 64. Μτφ. ἀπὸ τοῦ κλαύματος δίκην ἠχοῦ, ὃν ἐκβάλλει ἡ θύρα κινουμένη· «τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλοις κλαυσιᾷ» = τῷ νῦν «κλαίγ' ἡ θύρα» Ἀριστ. πλ. 1098.
Κλαυσί-γελως, ωτος, αἰτ. -γέλωτα, ὁ· τὸ γέλωτι μεμιγμένα κλαύματα, τὸ γελᾶν ἐναλλὰξ καὶ κλαίειν, κοιν. γέλοια μὲ κλάματα· «κλαυσιγέλωτος εἶχε πάντας» = κατεῖχεν ὅλους γέλοις συνάμα καὶ κλαύματα, ὅλοι ἔκλαιον καὶ γέλων ἦ ἔκλαιον ἀπὸ χαρὰν Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 9, ὅμ. τὸ «ἅμα χαρᾷ δακρύουσαι» αὐτόθ. πρβλ. Πλούτ. ἠθ. 1097, Δημήτρ. Φαληρ. 28, Ἀθήν. 13, 591, flvina cum risu [T].
Κλαυσιγέλως, ωτος, ἡ· ἐπών. τῆς ἑταίρας Φρύνης Ἀπολδ. ἐν Ἀθην.
Κλαυσί-δειπνος, 2· κλαίων περὶ δείπνου, κλαίων, θρηνῶν τὸ δεῖπνον, μτγν.
(Κλαυσί-θυρος, ὡσ. κατὰ συνθ. λέξ. ἑρμηνευτικ. τοῦ «παρακλαυσίθυρον», 2 πρὸ τῆς θύρας κλαίων, θρηνῶν).
Κλαυσί-μαχος, 2 (ὁ κλαυσίμ. Θησ. Στ.) μάχης ἕνεκα, ἐπὶ μάχῃ κλαίων, κωμ. λογοπαίγνιον ταῦ ὀνόμ. «Λάμαχος» Ἀριστ. εἰρ. 1292.
Κλαύσιμος, 3· ἄξιος κλαυμάτων, θρήνου κ. κλαυστικός, θρηνώδης, γλωσ. flebilis.
Κλαύσομαι κ. κλαυσοῦμαι· ὃδε κλαίω.
Κλαυστήρ, ῆρος, ὁ· κλαίων, θρηνῶν τι ἢ ἐπί τινι, τινὸς ἕνεκα Μανεθ. 4, 192, plorator.
Κλαυστικός, 3· ἐπιρρεπῶς ἔχων πρὸς τὸ κλαίειν (κλαψιάρτικος), θρηνητικός, πενθητικός Σχόλ. Ἀριστ. θεσμ. 1056· ἐπίρ. -ῶς· «κλαυστικῶς ἔχω» = τῷ ἀττ. «κλαυσείω». Τὸ· «ὀφείοντες» Ἀπολ. Ὁμ. λεξ. flebilis.
Κλαυστός κ. κλαυτός Αἰσχ. Ἐπτ. 330 (ρ. τοῦ κλαίω), 3· ἄξιος κλαυθμοῦ, δακρύων, ἀξιοθρήνητος Σαφ. Οἰ. Κ. 1300, defletus.
Κλάω, ἀττ. = κλαίω.
Κλάω, μέλ. κλάσω, ἐπ. κλάσσω, ἀόρ. ἔκλασα, ἀόρ. 6'. κλάς (ὡσεὶ παρὰ τὸ «κλῆμι», τὰ ἀποκλάδ), π ἀόρ. ἀ. ἐκλάσθην· λυγίζω τι καὶ θραύω, θραύω, ἀποκόπτω, κοιν. τσακίζω, σπάζω· «ἐξ ὕλης πτόρθον κλάσε χειρί» Ὀδ. ζ, 128· «ἐκλάσθη δὲ δόναξ» Ἰλ. λ, 583, Ἱπποκρ. 1229 κ. μτγν. Ἰδ. βλαστολογῶ, βλαστοκοπῶ, καρφολογῶ τὴν ἄμπελον (καὶ νῦν, βλαστολογῶ, καρφολογῶ) παρά τ. μτγν. «κλαδεύω», ἀρχ. λεξ Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 15, 1, πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 172. Μτφ. - τὴν ἐλπίδα = τῷ κόφτω τὰς ἐλπίδας Ἰωσ. Ἰουδ. πολ. 3, 7, 13· «ὁδοὶ καμπαὶ κεκλασμέναι» = καμπύλαι, λοξαὶ Πλουτ. ἠθ. 968· - φωραί, Λυσ. 12· «ἐπὶ τῆς φων. «ἀδρὰ καὶ κεκλασμένη φωνῇ» = μὲ ἀδύνατ. φωνὴν Δ. Κάσ. 79, 13· ἐπὶ ἐκτεθυλυμένου, διεφθαρμένου τὰ ἤθη ἀνθρ. Πλουτ. ἠθ. 1138· «κεκλασμένῳ τῷ βαδίσματι», Φίλ. 861· «-μέλη, ῥυθμοὺς» = ἐκνευρισμένα, ἐκλελυμένα, θηλυπρεπῆ Πλουτ. ἠθ. 1138· ἐπὶ χαλαροῦ, ἀσίμνου ὕφους συγγρ. ὡς «κεκλασμένα, ἄσεμνα μέτρα» καλεῖ ὁ Δημήτρ. «τὴν ἀναπαιστικὴ σύνθεσιν», π ῥυτ. 193· (ὡσ. νῦν. «τσάκισμα = ἄσεμνον κίνημα, «τσακίζομαι, ξετσακίζομαι, τσακίστρα)· «τὰ κεκλασμένα τῶν ῥευμάτων» = αἱ καμπαί, αἱ λοξαὶ ατροφαὶ Πλουτ. ἠθ. 747, frango.
Κλάω, ἀττ. = κλαίω, ὅπερ ἴδε.
Κλεαίνετος, ὁ· τραγ. ποιητὴς Ἀλιξ. ἐν Ἀθην.
Κλεαινός, ἐσφ. γρ. τοῦ «κλεεινός» Ἡσύχ.
Κλεάνθης, ους, δοτ. ει, αἰτ. συνῃθ. ην ὁ· 1) Ἄσσιος, στωϊκὸς φιλόσοφος, ὁ ἐπονομαζόμενος «φριάντλης» Δ. Λαέρ. 2) ἄλλοι.
Κλέαρχος, ου· 1) Σπαρτιάτης υἱὸς Ῥαμφίου, ἀτόλμαρχος ἐν τῷ Πελοπονν. πολέμῳ, εἶτα τύραννος Βυζαντίου καὶ τέλος ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλληνικ. στρατευμάτων Κύρου τοῦ νεωτέρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρτα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερατος

ξέρξου. Μετὰ τὴν ἐν Κουνάξαις μάχην συνελήφθη δολίως ὑπὸ Τισσαφέρνους μετ' ἄλλων ἑλλήν. στρατηγῶν καὶ ἀπήχθη εἰς τὴν Περσικ. πρωτεύουσαν, ἔνθ' ἀπεκεφαλίσθη Ξεν. Ἀν. Ἑλλ. 2) Σολεύς, περιπατητικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς Ἀριστοτέλους, ἐπονομαζόμενος «ὁ περιπατητικός, ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, ὁ φιλόσοφος» Δ. Δαΐρ. 3) Ῥηγῖνος ἀνδριαντοποιὸς χαλκῶν ἀνδριάντων (Ὀλ. 70-75 = 500 - 480 π. Χ.) Παυσ. 4) ποιητὴς τῆς νεωτέρας Κωμῳδίας Ἀθήν.

Κλέδδην, δωρ. κλέδδαν, ἐπίρ. = κλοπίως, κρυφίως Β. Ἀν. 611, 27, Μ. Ἐτ. furtim.

Κλέεια, ας, ἡ· Νύμφη τις Ὑσ. ἐν Σχολ. Ἀράτ. φαιν.

Κλεέμπορος· α) Ἴασιός τις (ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἀδρίᾳ νήσ. Ἴασσης, τῆς νῦν Λίσσης) Ἀππ. Ἰλλυρ. 2) ἰατρὸς Πλιν. Φ. Ἰ.

Κλεεννός, δωρ. 3 (θηλ. - νά)· κλεινός, ὅπερ ἴδε.

Κλέη, ἡ· 1) ἡ αὐτὴ καὶ Κλέα, Δελφὶς τὴν πατρίδα, ἣ ὁ Πλούταρχος ἀνέθηκε τὸ αὐτοῦ σύγγραμμα «προοίμ. π. ἀρετ. γυν.» κ. «Ἴσ. κ. Ὅσ. 1 κ. 115· 2) Ἀθηναῖα τις Ἐπιγρ.

Κλεηδών, όνος, ἰων. κ. ἐπ. ἡ· κληδών, ὅπερ ἴδε.

Κλεῖα (κατὰ συναίρ. τοῦ «κλέεα»), παρά π. πλ. ὀν. κ. αἰτ. τοῦ «κλέος», ὅπερ ἴδε.

Κλειδᾶς, ἀ («κλεῖδα=ὑποδήματος εἶδος. Κρῆτες» Ἡσύχ.) ὁ· 1) ἑλλ. ὀν. μτγν. ἀνδρ. Ῥοσσ ἐπιγρ. ὅπερ ὅμως ὁ Vischer ἐν Σπαρτ. ἐπιγρ 7 γράφ. «[Σ]ωκλείδας» Γ. Ἀκροπ. χρον·

Κλειδές, γεν. Κλειδῶν. Στράβ. (ὡσεὶ ἡ ὀν. Κλεῖδαι) κ. Κληῖδες, (αἱ)· δύο ἢ 4 κατὰ Πλίν νησίδια πρὸς Ν. τῆς Κύπρου παρὰ τὸ ὁμών. ἄκρωτ. (νῦν, ἄκρωτ. τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου).

Κλειδήμος· 1) Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος Πλουτ. Θησ. 2) ἕτερ. «Εὐωνυμεύς» ἐπονομαζόμενος, υἱὸς Κτησάρχου, Ἐπιγρ. 3) φιλόσοφος Ἀριστοτ. μετεωρ.

Κλείδικος· 1) Ἀθηναῖος ἄρχων, υἱὸς Αἰσιμίδου Παυσ. 2) ἕτερ. πατ. Κλεινίου Δημ.

Κλειδίον, ἰων. κληῖδιον, ὑποκ. τοῦ «κλείς», τό· 1) κλειδάκι Ἀριστ. Θεσμ. 421, κ. μτγν. 2) τὸ μεταξὺ τοῦ αὐχένος καὶ τοῦ στήθους ὀστοῦν, ὅπερ φερωνύμως κλειδίον αὐτῶν εἶναι ἴδε «κλεῖς» 2)· 3) μέρος τοῦ στήθους θαλασσ. κήτους Ἀθήν. 7, 315· 4) ἰατρ. κόκκος, (βαρβ. χάπι) Γαλην. clavicula.

Κλειδο-ποιός, ὁ· κατασκευαστὴς κλειδίων, κοιν. κλειδωνᾶς, μτγν. claustrarius.

Κλειδο-υχέω· κληδουχέω, μτγν.

Κλειδο-ῦχος, ὁ, ἡ· κληδοῦχος, ὁ ἔχων, διαφυλάττων, ἡ ἔχουσα, διαφυλάττουσα τὰς κλεῖς ἱεροῦ, ναοῦ· - νεκύων Βάσσ. 10 (7, 391).

Κλειδο-φόρος, ὁ· ὁ φέρων (κυρίως ἁλῶν) τὰ κλειδία, κλειδοῦχος, «κληῖδοφόρος» (ἰων. τ) Συνέσ. ὕμν. 333, claviger.

Κλειδο-φυλᾰκέω· φυλάττω τι τῷ κλειδίῳ, κεκλεισμένον, κυρ. κ. μτφ. ἐκκλ.

Κλειδο-φύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ τῶν κλειδίων Λουκ. Ἐρωτ. 14 κ. μτγν.

Κλειδόω, (ἑρμην. λέξ. τοῦ «βαλανόω»)· κλειδώνω Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 1159.

Κλείδωμα, ατος (κλειδόω), τό· 1) κλεῖθρον, κοιν. κλειδωνιά, κλειδαριὰ Σουΐδ. 2) κλείσις, κ. νῦν κλείδωμα, μτγν.

Κλείδωσις, εως (κλειδόω), ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ κλειδῶσαι, τὸ κλειδοῦν (κλειδώνειν), κοιν. κλείδωμα Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 1159, σφ. 153.

Κλείζω (ἀρχ. ἀττ. κλῄζω, παθ. κλῄζομαι) κλείω, κλέω, καθίστημί τινα εὐκλεᾶ, ἔνδοξον, δοξάζω μελ. ἀπαρ. «κλέξειν» Πινδ. Ὀ. 1, 110· «φάτις ἐκλῄζετο» Αἰσχ. Ἀγ. 617· «θανὼν δὲ κλῄζεται καθ' Ἑλλάδα» Εὐρ. Ἑλ. 123· καλῶ, ὀνομάζω, «Φοίνικι μὲν ἡ γῆ κλῄζεται» (πρβλ. εὔχομαι) Σοφ. Οἰ. τ. 726· «σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει», 48, 1438, συχν. Εὐρ. κ ἤνιοι κλῄ. Τίμ. Λοκρ. 100· «ὃ κλῄζεται πεδίον ἀλήθειας» = καλεῖται Πλάτ. Ἀξ. 371· «οἱ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κλῄζονται» Ξεν. Κύρ. 1, 2, 1, μέλ. ὀρ. «κλῄσω» Ὅμ. Ὕμν. 31, 18· «τὴν Διὸς κόραν κλήσωμεν Ἄρτεμιν» Ὑμνήσωμεν, δοξάσωμεν Εὐρ. Ἰ. Α. 1321· «κλῆσον τὴν πόλιν» Ἀριστ. ὄρν. 950· «κεκλημένος», δι. γρ. «κεκλημένος» (ὠνομασμένος) Εὐρ. Ἴων. 286.

Κλειθρία, ας, ἡ· τρύπα κλείθρου (κλειδωνιᾶς) ἢ βῆγμα, χαραγμὴ (χαρασμάδα, σχισμάδα) θύρας, θυρὶς μετὰ κιγκλίδων, δικτυώδης (περάθυρον μὲ κάγκελλα, καφάσια) Φερεκράτ. ἐν Δ. Λατρ. 1, 122 (ἀμφ. γρ. Ἰσ. ἰων. «κληθρίη), Λουκ. νεκυομ 22.

Κλειθρίδιον, ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. τό· κοιν. τρυπίτσα κλειδωνιᾶς, χαραμίτσα θύρας, μτγν.

Κλείθριον, τό· ὑποκ. τοῦ «κλεῖθρον», ἀρχ. μαθημ.

Κλειθρι-ώδης, εος, 2· πλήρης τρυπῶν, βημάτων, χαραγμῶν, κοιν. γεμάτος ἀπὸ σχισμάδες, χαραμάδες, γλωσ.

Κλεῖθρον, (κλείω), ἀρχ. ἀττ. κλῆθρον, ἰων. κ. ἐπ. κλῄθρον Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 146, Ἱππουκ. τό· ἡ κοιν. κλειδωνιά, κλειδαριά, μοχλὸς (σύρτης), ἔμβολον θύρας πρὸς ἐκλείδωσιν· «διακόψαντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλείθρα» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 17· «αἰσθηρᾶς κλείθρους» Πλάτ. Ἀξ. 371· «στομίοις κλεῖθρα δέχουσαι πύλαι» Βάσσ. 10 (7, 391)· «κλείθρων (ἀντὶ «κλῄθρων») λυθέντων» Αἰσχ. Ἑπτ. 378 ἐλλ Wellauer· συνῃθ. ἐν πλ. «βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα» Σοφ. Οἰ. τ. 1287, 1294· «κλῆθρ' ἀναπασταῦ πύλης» Ἀντ. 1186· «κλῆθρα πυλῶν μάτων» Εὐρ. Ἱππ. 808· - δόμων, Ὑπ. μ. 1029· «κλῄθροις δὲ καὶ μοχλοῖσιν τὰ προπύλαια πακτοῦσι» Ἀριστ. Λυσ 264, claustrum.

Κλειθρο-ποιός, ὁ· κλειδοποιός, κοιν. κλειδωνᾶς, γλωσ.

Κλειθρωσις, εως, ἡ· κλείδωσις, κυρ. κ. μτφ. μτγν.

Κλειναγόρας, ου· 1) Ἱερεὺς τῶν Ἀμφικτυόνων Δημ. 2) Πυθαγορικὸς Ταραντῖνος ἢ ἀμέλ. π. Πυθ. 3) κ. Κληναγόρας, α, Ἐπιγρ. κ.

Κλεινίας, ἰων. ίης, γεν. ου, βοιωτ. αν (Ἀλκιβιάδου Ἐπιγρ.), κλ. Κλεινία· 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀλκιβιάδου τινὸς καὶ πατ. τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου Ὑπ. 2) ἀδελφὸς Ἀλκιβιάδου Πλάτ. Πρωτ. 3) υἱὸς Ἀντιόχου, ἀνεψιὸς τοῦ 2 καὶ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόσωπον τοῦ διαλόγ. Πλάτ. ὁ «Εὐθύδημος»· 3) ἕτεροι Ξεν. Λυσ. ἐπίθ. λεινίειος, 3 Πλάτ.

Κλεινός (κλέος), δωρ. κλεεννὸς Πινδ. Π. 5, 20, ὑπερθ. «κλεεννότατος», Π. 4, 280, Σιμωνδ. 91 (7, 514), «κλεινὰ Ἀρκαδία» Σχολ. 8 Iac. 3 κ. 2 (χρησμ. Ἡρ. 5, 92, 5)· α) περίφημος, ἔνδοξος, πασίγνωστος, ἰδ. ἐπὶ πόλ. συχν. π. Πινδ. «κλεινὸς οἰκιστὴρ», Π. 1, 59· «κλεινότερον γάμον», 9, 112 (195)· «τάξοισι κλεινῆς» Αἰσχ. Πρ. 874· «τιμωρίαν κλεινὴν Ἀθηναῖν εὑρεῖν», Πέρσ. 466, Σοφ. Αἴ. 848· «ὃ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος», Οἰ. τ. 8· «τὸ κλεινὸς Αἴας», Αἴ. 216 κ. συχν. ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. ἰδ. πόλ. τόπ. «ὦ κλεινὰ Σαλαμίς», 593· «τὰ κλεῖν' αἰνίγματα», Οἰ. τ. 1525 κ. Εὐρ. συχν. «ὄνομα τῇ πόλει θέσθαι μέγα τι καὶ κλεινόν» Ἀριστ. Ὄρν. 810· «κλεινοτάτην πόλιν», 1277· σπανιώτ. πεζ. «κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν» Πλάτ. σοφ. 243· «καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ» Λουκ. Περιεγρ. 18· 6) παρὰ τ. Κρησὶν ὁ παῖς, οὗ ἱερά τις, ἐρώμενος Ἀθήν. 11, 872, Στράβ. 10, 484, clarus.

Κλεῖνος, ὁ· ἄλλ. ἀνδρ. ὄν. Κῴων καὶ Σμυρν. νόμισμ.

Κλείξω, δωρ. = κλείσω, μέλ. τοῦ «κλείζω», πρβλ. «εὐκλείξαι» Πινδ. Π. 9, 90 (160).

Κλειστός, π. τό· κλίος, πλ. κλειστὰ = κλεῖθρα Ὁσ. 100.

Κλεῖς (κλείω), γεν. κλειδός, αἰτ. κλεῖδα (μόν. μτγν.) Ἀριστόθημ. (6, 306), κ. κλεῖν Πλουτ. Ἀρταξ. 9, αἰτ. πλ. κλείδας Ἀθήν. 7, 303, κ. κλεῖς (ὅπερ ὡς ἀττ. δοκιμώτ.) Β. Ἀν. 48, 7. 101, 19, (ἴδε τὰ κατωτ. παρατεθειγμ.), ἰων κ. ἐπ. κληΐς, ἴδιος (π. Ὅμ. πάντοτε), ἀρχ. ἀττ. κλῆς, κληδός, δωρ. κλᾶΐς, αἰτ. κλαῖδα κ. κλᾶδα Καλλ. Δημ. 45, («κλᾶς» π. Θεοκρ.), ἡ· 1) πᾶν τὸ πρὸς κλεῖσιν χρήσιμον, κλεισίον, κλεῖθρον (κλειδωνιά), μοχλός, ἐμβολον· π. Ὅμ. α) τὸ χαλκοῦν κλεισίον, χαλκοῦν δ' εἷς τὸ ἄκρον δόδντα ἔχον καὶ ἐλεφαντίνην «κώπην», ἅπερ ἐνέβαλον ἔξωθεν, ὡς νῦν, ἐν τῇ κλειθρίᾳ τοῦ κλείθρου καὶ ἐξερχόμενοι μὲν περιστρεφαν πρὸς τ' ἀριστερά, εἰσερχόμενοι δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ οὕτως ἔκλειον ἢ ἠνοιγον τὴν θύραν ἐξωθοῦντες ἢ ἀπωθοῦντες δι' αὐτοῦ τὸν ὀπισθεν αὐτῆς προσηρμοσμένον «ὀχέα» (αὐρτην) Ὀδ. φ, 6· «ἐνδὲ κληῖδ' ἧκε» «βάλε τὸ κλεῖθρον» ς τὴν τρύπαν τῆς κλειδωνιᾶς, διὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, φ, 47· «ἀνέκαπτεν ὀχῆας», «θύρετρα πληγέντα κληῖδι» 50· «ὀχῆας ἔκαα κληῖδι θύρας ἱερὸν δόμοιο» Ἰλ. 3, 89· ε) ὁ «ἐπιβλής» = μοχλὸς τῆς αὐλαίας θύρας ἢ πύλης (παχεῖα ἐλατίνη δοκός), «ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον» (Σχολ.) ἔσωθεν αὐτῆς, ὡς νῦν ὁ σύρτης Ἰλ. ω, 453· ἔτι, ὁ ἔσω μικρότερος μοχλὸς τῆς θύρας ὑπαίτιος, ὃν δι' ἱμάντος προσθοῦσαν καὶ ἔκλειον ἔσωθεν αὐτὴν Ὀδ. δ, 802, 838· «ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντα», α, 442· «θύρας κληῖσαι κληῖδι», φ, 241· γ) ἄγκιστρον (σκάλωμα) ἢ τρύπα περόνης, δι' ἧς διηρχετο ἱμάντινο Ὀδ. σ, 294· «Ἀσυχία, – βυγλᾶν τ' καὶ πολέμων ἔχυισα κλαῖδας ὑπερτάτας» Πινδ. Π. 8, 3, π. μετὰ ΐ «κλαῖδες» 9, 39· «κλῆδας οἶδα δωμάτων» Αἰσχ. Εὐμ. 791· «ἀλλ' ἔστι κἄμοὶ κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ», ἄποσπ. 302· πρβλ. «ὧν καὶ χρυσᾶ κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδῶν» = ἡ σιωπή, ἣν οἱ Εὐμολπίδαι ἐπέτασσον τῷ μεμυημένῳ τῶν μυστηρίων, συμβολικῶς χρυσῇ κλειδὶ τῆς γλώσσης αὐτοῦ ἐπιψαύοντες Σοφ. Οἰ. Κ. 1055 «χαλάτε κλῆδας» Εὐρ. Μήδ. 1314· «κλῆδες ἄνηκαν θύρετρα», Βάκχ. 448· κ. μτφ. «καθαρὰν ἀνοίξαντι κλῆδα φρενῶν», Μήδ. 661· «κλῆδας γάμου φυλάττει» = ἡ Ἥρα εἶνε ἡ κλειδοῦχος, προστάτις τοῦ γάμου, ἡ διαφυλάττουσα τὴν συζυγίαν Ἀριστ. θεσμ. 976· σπανιώτ. πεζ. «κλείοιν» Πλάτ. Ἀξ. 371· 2) τὸ μεταξὺ τοῦ τραχήλου ἢ τοῦ αὐχένος καὶ τοῦ στήθους ὀστοῦν («παρὰ τὸ κλείεσθαι ὑπ' αὐτῆς τόν τε αὐχένα καὶ τὸν ὦμον» Σχολ. γδ' Ἀριστοτ. ἡθ. 5, 1), ἄλλ. «κλειδίον, «κατακλείς, σφαγὴ» κ. μτγν. «λάκκος» «κλῆις ἀπορρεῖ αὐχένα τε στῆθός τε» Ἰλ. θ, 325· «ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσαιν», χ, 324· «κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξε», ε, 146· «παῖσον ἱμᾶς ὑπὸ κληῖδος» Σοφ. Τρ. 1027· «τὴν κλεῖν συνετρίβην» Ἀνδοκ. 1, 61· «τὴν κλεῖν κατεαγότα» Δημ. 18, 67, ἄλλως συνηθ. εἰς πλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 7· «διήλασε παρὰ τὴν κλεῖδα διὰ τοῦ τραχήλου τὴν αἰχμὴν» Πλουτ. Ἀρταξ. 9· ἰδ. αἱ κλεῖδες θώννου, τὸ ἴδιον τὴν γεῦσ. μέρος αὐτοῦ Ἀριστοφῶν ἐν Ἀθην. 7, 303· 3) «κληῖδες, τῆς νεὼς τὰ ζυγά, ἐφ' ὧν αἱ ἐρέσσοντες κάθηνται» Ἡσύχ. Ἄτινα συνίδεον τὰ πλάγια αὐτῆς, ἐπονομασθέντα ἐκ. ἀπὸ τῆς κλειδίοις ὁμοίας κώπης τῶν ἐρετῶν· «κληῖδεσσιν ἐφῆμενοι» Ὀδ. μ, 215· «πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι» Ἰλ. π. 170 κ. συχν. ἐν Ὀδ. 4) στενὸν πέραμα θαλάσσης, οἷα ὁ τῆς διαβάσεως, πορθμός· «ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κληῖδ' ἀπέραντον» = τὸν Ἑλλήσποντον καὶ ἅπασαν τὴν τοῦ Εὐξείνου διάβασ. μίχρι Αἰγαίου Εὐρ. Μήδ. 213, clavis.

Κλεισθένης, ους, ἰων. εος (Ἡρ.), δωτ. ει, ἰων. εῖ (Ἡρ.), αἰτ. η, σπανιώτ. ην (Ἀριστ. θεσμ.), κλ. Κλεισθενες (κλίω, κλίFω - σθένος)· 1) υἱὸς Ἀριστωνύμου ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ὀρθαγόρου, πατ. Ἀγαρίστης καὶ τύραννος Σικυῶνος, σύγχρονος Σόλωνος 600-577 π. Χ. Ἡρ. Ἀριστοτ. πολιτ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς Μεγακλέους καὶ Ἀγαρίστης καὶ ἔγγονος τοῦ 1ου, ὁ περίφημος ἡγέτης τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀλκμαιωνιδῶν, ὅστις τὰς ἀρχαιρεσίας (τοὺς διορισμοὺς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων) ἀπὸ ἀρετῶν ἢ χειροτονητῶν κυαμευτὰς κατέστησε (νὰ διαρίζωνται διὰ κλήρου κυάμων) καὶ ὑπεστήριξεν ἐν γέν. τὴν δημοκρατίαν κατὰ τοῦ ἀριστοκράτου Ἰσαγόρου, ὑφ' οὗ πρότερον εἶχε φυγαδευθῇ Ἡρ. Πλάτ. Ἀξ. ἐπίθ. Κλεισθένειος, 2· «Κλεισθένειος στοά» Παυσ. 3) υἱὸς Σικυῶνος, ὑπ' Ἀριστοφ. καὶ Κρατίνου συχνὰ διακωμῳδούμενος. Ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ παροιμ. «Κλεισθένους ἀκρατέστερος» Συνίδ. 4) ἄλλοι.

Κλεισία, ἡ· ἴδε κλισία.

Κλεισιάς, άδος, ἡ· ἴδε κλισιάς.

Κλείσιον, τό· ἴδε κλίσιον.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Θεσσαλ

Κλεῖσις ὀρθότ. κλῆσις (ἀρχ. ἀττ. σχημ.), εως (κλείω), ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ κλείειν, κλεῖδωσις, κοιν. κλείδωμα, κλείσιμον Θουκ. 2, 94. 7, 70, clausio.

Κλεῖσμα, ατος, τό· τῷ ἀνωτ. καὶ κλεῖς (κλειδωνιά, κλειδαριά), κλειστός, στενὸς τόπος, μτγν.

Κλεῖσμα, ατος (κλείζω), τό· φήμη, δόξα, μτγν. fama.

Κλεῖσμός, ὁ· ὅδε κλισμός.

Κλεῖσουρα, ας, (κλείω - οὖρος), ἡ· κλεῖσις, κλειστὸς τόπος· ἰδ. πᾶς τόπος (ποταμός, ὄρος ἢ στενόν), ὅστις εἶνε ἢ κλεῖς ὁδοῦ, διαβάσεώς τινος, διὰ τῆς ὀχυρώσεως ἢ κατοχῆς τοῦ ὁποίου κλείεται ἢ δύναται νὰ κλεισθῇ ἡ ὁδός, ἡ διάβασις, μτγν. «τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων» Σουΐδ. clausura.

Κλεισοῦρα, ας, ἡ· φρούριον Θρᾴκης Προκ. τὸ λατ. Clausura.

Κλεισοῦραι, ῶν, (αἱ)· 1) φρούρ. Ἀρμενίας Προκ. 2) φρούρ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας Προκ.

Κλεῖστὸς (κλείζω), 3· πεφημισμένος, ἐπηνημένος, περίφημος, κοιν. φημισμένος, ξακουστὸς Ἀπολ. λέξ. Ὁμ. 401, celebratus.

Κλειστὸς (κλείω), ἀρχ. ἀττ. κληστός, ἰων. κ. ἐπ κληϊστός, 3· ὡς κ. νῦν, κεκλεισμένος δυνάμενος κλεισθῆναι· «κλεισταὶ θυρίδες» Δ. Σικ. 20, 85· «κληϊσταὶ σανίδες» Ὀδ. ε, 314· «κληστὸς λιμήν» Θουκ. 2, 94, clausus.

Κλεῖστρον (κλείω), δωρ. κλάϊστρον, κλᾶθρον, τό· κλεῖθρον (κλειδωνιά) Ἡσύχ. μοχλὸς πρὸς κλείδωσιν Λουκ. Τόξ. 97· «γλεφάρων ἀδὺ κλάϊστρον» Πινδ. Π. 1, 8, claustrum.

Κλεισ-ώρεια, ας, ἡ· κλεῖσμα, στενὴ διάβασις ὄρους, κοιν. στενὴ Σουΐδ.

Κλειταγόρα, ας, δοτ. ᾳ (Ἀνθ.), ἡ· Λακεδαιμονία ποιήτρια Ἀριστ. Λυσ.

Κλειτόϋν (= κλιτόεν) ὄδωρ, τό· πότ. Ἀρκαδίας Ἡσύχ. Ἔνθ. εἰκάζ. «Κλειτορίων».

Κλείταρχος· 1) τύραννος Ἐρετρίας Δημ. 2) υἱὸς Δείωνος, ἱστοριογράφος, παρακολουθήσας τῷ Μ. Ἀλεξ. ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐκστρατείαις αὐτοῦ Πλούτ. Ἀμφίβολον ἐὰν ἦνε ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Μ. Ἐτ. (221,32) «Λίγινήτης λεξικογράφος, γλωσσογράφος» ἴδ' ἐπιβλῆτες Ἡσυχ. «Τὰ Κλειτάρχου» = τὰ συγγράμματα αὐτοῦ Λόγγ. π. ὕψ.

Κλείτερνον, τό· τὸ λατ. Cliternia, πόλ. τῶν Αἰκανῶν ἢ Αἰκούων ἐν τῇ Λατίνῃ (Μελλαγρ. Πλίν.), κάτ Cliterni Πλίν. ἐπίθ. Cliterninus.

Κλειτόμαχος, ου, π. υἱοῦ· Καρχηδόνιος, ὁ πρώην Ἀσδρούβας καλούμενος, Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς Καρνεάδου καὶ ὁ μετ' αὐτὸν ἱδρυτὴς τῆς Ἀκαδημ. σχολῆς Δ. Λαέρ.

Κλειτο-πόδιον, τό· μέρος πλοίου, «ἡ δευτέρα τρόπις» Πολυδ. 1, 85.

Κλειτωρία, ἡ· πόλ. τῆς βορείου Ἀρκαδίας μεθ' ὁμωνύμ. χώρας Θεόφρ. κάτ. Κλειτόριοι Ξεν. Ἑλλ. καὶ «ἡ Κλειτορίων πόλις» Παυσ. ὅστις καὶ ὁμών. κρήνην ἀναφέρει.

Κλειτοριάζω (κλειτορίς)· ἀσελγῶς ψηλαφῶ, ἐπιψαύω (ψάχνω) τῆς κλειτορίδος, «ἀκολάστως ἅπτομαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου» Ἡσυχ. Μ. Ἐτ. 560, 15.

Κλειτορίζω· τῷ ἀνωτ. μτγν. Πολυδ. 2, 174.

Κλειτορίς, ἴδος, ἡ· τὸ δίκην γλωττίδος ἐξέχον «εὐγαργάλιστον κρεατῶδες μέρος τοῦ γυναικείου αἰδοίου, ἄλλ. «μόρτον» Πολυδ. 2, 174, Ἰατρ.

Κλειτὸς (κυρ. ρ. τοῦ «κλείω»), 3 κ. 2 (τὰ κατωτ.)· α) κλεινός, περίφημος, ξυνόδοις «κλειτοί τ' ἐπίκουροι» Ἰλ. ζ, 227· - βασιλῆες Ὀδ. ζ, 54, κ. ἐπὶ πράγμ. λαμπρόν, ἀξιόλογον· «ἑκατόμβη Ἰλ. α, 447, Πινδ. Π. 10, 33· ἐπὶ πόλ. «ἐν κλειτῷ Παναπῆϊ» Ἰλ. ρ, 307· ἐπίθ. Ὑδίκιου Πινδ. Π. 4, 137· πρβλ. κλυτός· 6) ἀδόκ. γρ. τοῦ «κλιτός», collum.

Κλεῖτος, εος (κλείω, κλίω), τό· δόξα Ἀλκμᾶν. ἀποσπ. 85, Bergk.

Κλεῖτος, ου, ἐπ. υἱοῦ· 1) ὁ τοξοπίκλην «ἐλαφρὸς» Μακεδών, υἱὸς τοῦ Δροπίδου καὶ ἀδελφὸς Ἑλλανίκης, τροφοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, αὐτὸς στρατηγὸς καὶ φίλος ἦν, σώσας τὴν ζωὴν του ἐν τῇ κατὰ τὸν Γρανικὸν μάχῃ, ἀλλ' ἐν μέθῃ ὑπ' ἐκείνου ἐφονεύθη, καίπερ ἀκρως μετὰ ταῦτα ἐπὶ τούτῳ μεταμεληθέντος. Καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἔφερε τὸ τάγμα τοῦ τὸ ὄνομά του «ἡ Κλείτου τάξις» ἢ «ἐπαρχία» Ἀρρ. Ἀν. 2) Κλ. «ὁ λευκὸς» στρατηγὸς τῆς φάλαγγος τοῦ Μ. Ἀλεξ. Ἀθήν. Κλειτοφῶν, ῶντος, κλ. Κλειτοφῶν· Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀριστωνύμου καὶ μαθητὴς Θρασυμάχου, πρόσωπ. ἐν πολ. καὶ ἐν τῷ ὁμων. διαλ. Πλάτ.

Κλείτωρ, ορος· υἱὸς Ἀζᾶνας, βασιλ. Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ ἡ πόλ. Κλειτωρία Παυσ.

Κλείω, ἐπ. κ. ἰων. κληίω (ὁ ἐν. «κληίζω» ἀπαντᾷ, ὅθ. ἀμφ. «κληζομένην» Εὐήν. (9, 62), δωρ. μέλ. «κλαξῶ» ἢ «κλᾳξῶ Θεόκρ. 6, 32), ἀόρ. ἀπαρ. κληῖσαι Ὀδ. 236, ἐκλήϊσεν, ω, 166, κλήϊσεν, φ, 387, Ὀδόλφιος πανταχ. ἔγραψ. «κληΐσσαι, κλήϊσεν»), ἀρχ. ἀττ. κλήω, παρατ. ἔκληον Θουκ. 7, 59 (περικλῄσασθαι, 7, 52, ξυγκλῄσθησαν, 4, 67), π. παρκ. κέκλεισμαι, ἰδ. μτγν. Ἡρωδν. 8, 6, 9, συνήθ. κέκλειμαι πρβλ. Ἀν. 1020, 1388 (αὐτὸ «κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων» Δημ. 16 ἀποκατέστησε Βίκκ. ἀπὸ 2 χειρογρ. ἴδε κατωτ. «κεκλῄατο» (γ' πλ. ἐκέκλειντο) Ἡρ. 3, 58, ἐκέκλειντο Ξεν. Ἀν. 6, 2, 8 (ἐγκεκλεισμένον Σοφ. Τρ. 579)· κλεῖσαι κλειδί, κοιν. κλεισὼνω· «Βόσπορον κλῄσαι (ὀρθότ. «κλῆσαι») μέγαν» Αἰσχ. Πέρσ. 709· «πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλῃμένην», ἀποσπ. 934· «βλέφαρον κεκλῆται ὡς καπηλείου θύραι» Σαφ. ἀποσπ. 635· «κλῄσω πύλας» Εὐρ. Ἡρ. μ. 997· «χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρον πώλων ἔκλῃε» = ἐμποδίζει, Ῥῆσ. 304· «-χέρας βρόχοισι» = δεσμεύω, Ἀνδρ. 503 κ. μτφ. «ὄρκοις κεκλῃμεθα», Ἑλ. 983· «κλῆε πηκτὰ δωμάτων» Ἀριστ. Ἀχ. 479· «κλῆσαι τὰς πύλας», διὰ χρ. «κλεῖσαι» Πλάτ. πολ. 8, 560· - στέφει Εὐρ. Φοίν. 872, Ἀριστ. Ἱππ. 1316· κλειμένης σοι τῆς παρρησίας οὐ κεκλίσιν οὐδὲ θύρας ἀλλὰ - ὀφλήμασι» Δημ. 25, 28· «κλῆσειν ἔμελλον τοὺς ἵππλους ταῖς ναυσίν» = κλείσωσιν, ἀποκλείσωσι τοὺς ἵππλους Θουκ. 4, 8, μτγν. claudo.

Κλειώ, οδς (ἡ)· μία τῶν 9 Μουσῶν, ἡ μετέπειτα τοῦ ἔπους καὶ τῆς ἱστορίας, θυγ. Διὸς Ἡσ. Θε. ὁμών. τὸ Δ. βιβλ. τῆς Ἰλ. Ἰσ.

Κλέμμα, ατος (κλέπτω), τό· α) τὸ κρυφίως τοῦ ἰδιοκτήτου εἰλημμένον ὑπό τινος, τὸ πεκλεμμένον, κλοπιμαῖον, κοιν. κλεμμένο, ἔτι, κλοπὴ Εὐρ. Ἔκ. 618· «τὸ κλ. ἐκτίσας διπλοῦν» Πλάτ. νόμ. 9, 857· «ἔκτισις κλεμμάτων» Δημ. 24, 113, Θουκ. 5, 9, Αἰσχίν. 3, 100· β) ἐν γέν. κρυφία, δολία πρᾶξις, δόλος, ἀπάτη Δημ. 18, 31· γ) κρύφιαι ἐρωτικαὶ πράξεις· «κλέμματα» Ῥουφίν. I (5, 18), πρβλ. Αἰλ. Ι. Ζ. 1, 2, furtum.

Κλεμμαδίως, ἐπ. λαθραίως, πεκλεμμένος, κλοπιμαίως· «ἐάν τις κλεμμαδίων ὁτιοῦν ὑποδέχηται» Πλάτ. νόμ. 12, 955· «κλοπαίως», ἀρχ. λέξ.

Κλεμμαδόν, ἐπίρ. κλεπτικῷ τῷ τρόπῳ, κοιν. κλέφτικα Ἡσύχ.

Κλεμμάτικός, 3· δόλιος, κλεπτικός, ἀπατηλός Ἀγαθί. 76, ὅπερ «ἠλέματος» ἀναγινώσκουσ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 11, 350.

Κλεμματιστής, οῦ, μτγν. ὁ· κλέπτης.

Κλεμμός, ὁσς, ἡ· χελώνη Ἀντών. ἐλευθ. (Liber.) 32.

Κλέοβις, ιος· Ἀργεῖος, υἱὸς Κυδίππης καὶ ἀδελφὸς Βίτωνος Ἡρ. «τὰ περὶ τὸν Κλέοβιν» Πολύδ. 23, 18.

Κλεόβοια, ας, ἡ· ἑλλ. γυν. ὄν. Παυσ.

Κλευβουλη, ἡ· 1) θυγ. Γύλωνος καὶ μήτ. Δημοσθένους Πλουτ. ?) Ἕτεραι.

Κλεοβουλίνη, ἡ· 1) θυγ. τοῦ Αὐδοῦ Κλεοβούλου, μήτ. Θάλητος, ποιήτρια, ἄλλ. «Εὐμήτις» ἐπονομαζομένη Πλουτ. 2) ὁμών. κωμῳδ. Ἀλέξιδος Μαΐνεκ. καὶ «Κλεοβουλίναι» τοῦ Κρατίνου αὐτόθ.

Κλεόβουλος, ου, κλ. 1) υἱὸς Εὐαγόρου, Λίνδιος καὶ τύραννος αὐτῆς, ἡ κατ' ἄλλ. Κάρ, εἷς τῶν 7 σοφῶν τῆς Ἑλλάδος Δ. Λαέρ. δδ. «ὁ σοφός», ἢ «σοφὸς ἀνήρ» Ἀθήν. 2) Ἕτεροι.

Κλέομαι, παθ. τοῦ κλέω, ὅπερ ἴδε.

Κλεομαντις, εως· Ὀλυμπιονίκης ἀπὸ Κλειτορίας (Ὀλ. 111 = 336 π. Χ.) Δ. Σικ.

Κλεομαχίδης, ου· ἄρχων τῶν Θεσσαλῶν (Ὀλ. 150, 1 = 180 π. Χ.) Πορφύρ. Τύρ.

Κλεόμαχος· 1) Ἀθηναῖος, ἄρχων, Ἐπίγρ. 2) Ἀθην. πατ. Ξενοφάνους Πολύδ. 3) τραγ. ποιητὴς ἀπὸ Μαγνησίας, τυφλὸν «ὁ πύκτης» (Σχόλ. Ἀριστ.), κωμῳδούμενος ὑπὸ Κρατίνου Ἀθήν.

Κλεό-μβροτος, 2· ἄνδρας λαμπρόνων, ἐκθειάζων.

Κλεόμβροτος, ου, κλ. α· 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλ. Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς Λεωνίδου καὶ πατ. Παυσανίου (τοῦ νικητοῦ τῶν Πλαταιῶν) καὶ Νικομήδους Ἡρ. 2) Ἕτερος, υἱὸς Παυσανίου, Εὐρυσθενίδης, βασιλεὺς Σπάρτης Ξεν. 3) Κλ. ὁ νεώτερος, γαμβρὸς καὶ διάδοχος Λεωνίδου Πλουτ. 3) Ἕτεροι.

Κλεομένης, ους, ίων. εος, δωτ. ει, ίων. εϊ, αἰτ. η, κλ. Κλεόμενες· 1) Σπαρτιάτης, Κλ. Α', υἱὸς τοῦ βασιλ. Ἀναξανδρίδου καὶ ἀδελφὸς Λεωνίδου Ἡρ 2) Κλ. Β' ἀδελφὸς Ἀγησιπόλιδος, βασιλ. Σπάρτης 370 π. Χ. Πολύβ. 3) Κλ. Γ' υἱὸς τοῦ βασιλ. Λεωνίδου Β', βασιλ. Σπάρτης Πολύβ. δδ. «ὁ Κλεομενικὸς πόλεμος» Πολύβ. τὰ Κλεομενικὰ αὐτόθ. 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀπολλοδώρου, περίφημος ἀγαλματοποιός, ὁ ποιήσας τὴν Ἀφροδίτην τῶν Μειδίκων Πλίν. 5) Ἕτεροι.

Κλεουσκη, (-νίκη Ἐπίγρ.) (ἡ)· 1) ὄν. Βυζαντίων γυν. Πλούτ. 2) σύζ. Κνώπου, βασιλέως τῶν Ἀθην.

Κλεόπας κ. Κλεοπᾶς, ᾶ, ὁ· Ἑβρ. ἀνδρ. ὄν. Ν. Δ.

Κλεοπάτρα, ας, ἐπ. -τρη, ἡ· 1) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λάθητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, ἐρωμένη Ἀντωνίου, τυφλὴν Σελήνη καὶ Ἴσιδι Δ. Κασ. 2) Ἕτεραι.

Κλέος, ἔους (ΚΛΓ· πρβλ. κλέω, καλέω), τό· φήμη, λόγος, ἀδέβαιος ἀγγελία· «μὴ πρόσθεν κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται» Ὀδ. ψ, 137· «σὸν κλέος»= ἡ περὶ σοῦ ἀγγελία, ν, 415· «κλέος Ἀχαιῶν»= ὁ περὶ τῶν Ἀχ. διαδιδόμενος λόγος Ἰλ. λ, 227, ἀντίθ. τῇ βεβαίᾳ γνώσει, ἀγγελίᾳ τινός· «ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν», δ, 485· πρβλ. «ταχύμορον γυναικοκήρυκτον ἄλλυται κλέος»= ἡ ὑπὸ τῶν γυναικῶν διαδιδομένη φήμη Αἰσχ. Ἀγ. 474, Σοφ. Φιλ. 251. Συνηθ. ἡ καλὴ φήμη περί τινος, δόξα· «κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο» Ἰλ. ε, 3 κ. συχν. μετὰ τοῦ «μέγα, εὐρὺ» καὶ ἄνευ προσδιορ. δ, 197, κ, 91, δ, 412 κ. ἀλλαχ. Συχν. ὡσ. «κλέος οὐρανὸν ἵκει», ἐπὶ μεγάλης, διαβοήτ. δόξης· «πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι»= θὰ ἦνε πρὸς τιμήν κτλ. Ἰλ. φ, 514· καὶ εἰς πλ. «ἀείδε-κλέα ἀνδρῶν», ι, 189, Ὀδ. θ, 73· ὡσ. «κλέα φώτων μνήσομαι» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1 [ᾰ] κλέα Ἡσ. Θε. 100· «λάμπει οἱ κλέος» Πινδ. Ὀ. 1, 28· -ἐλέσθαι, 9, 109· «εὐρέσθαι ὑψηλὸν κλ.», Π. 3, 111. Ἀλλὰ καὶ «κλ. - τὸ θύραμον πρασάψω», Ν. 8, 36· κ. τραγ. «κλ. ὑπέρτατον λαβεῖν» Σοφ. Φιλ. 1345· «ἐπιπάσειν κλ.» Αἴ. 756· «τιμὰ καὶ κλ.» Εὐρ. Ἀνδρ. 774. Καὶ πεζ. Ἡρ. 7, 220· «κλ. ἀθάνατον» Πλάτ. συμπ. 208· «κλέος τε καὶ ἔπαινος», νόμ. 2, 663· «κλέος ἔχειν τὰ περὶ τὰς ναῦς»= φημίζεσθαι ὡς ναυτικόν, περίφημον εἶναι εἰς τὰ ναυτικὰ Θουκ. 1, 25. 2, 45 κ. μτγν. ἐπὶ κακ. σημ. (ὡς κ. Πινδ.), «αἰσχρὸν κλ.» Εὐρ. Ἑλ. 135 κ. Ἀριστ. ἐν Φωτ. λεξ. [ἡ λέξ. ἀπαντᾷ μόν. εἰς ὄν. κ. αἰτ. ἐν. κ. πλ.], fama.

Κλεός· Κέλεος Μ. Ἐτ. 517, 25.

Κλεοσθένης, ους κ. ου (Ποιωτ. Ἐπίγρ.)· 1) Ἔφορος Σπάρτης Ξεν. 2) τύραννος Σικυῶνος Ἀθήν. 3) Ἐπιδάμνιος, ὁ Πόντιος τυφλὸς ἐν Ἐπίγρ. δδ. Ἕτερ. ὀλυμπιονίκης Παυσ. 4) Ἕτεροι.

Κλεοφάνης, ους, αἰτ. η· 1) ἱστοριογράφος τις Σχόλ. Πινδ. 2) ὁμών. κωμῳδία Ἀντιφάνους Ἀθήν.

Κλεοφῶν, ῶντος· 1) περίφημος Ἀθηναῖος δημαγωγός, τυφλὸς ἐν «ὁ λυροποιός» Ἀριστ. 2) Ἀθην. τραγ. ποιητὴς Ἀριστοτ. 3) Ἕτεροι.

Κλέπος, ους, τό· κλέμμα ἐν Σολων. νόμ. κατὰ Πολυδ. 8, 34.

Κλεπτ-έλεγχος, 2· τὸν κλέπτην ἐξελέγχων.

φανερῶν, ἀνακαλύπτων· - λίθος Διοσκ. 5,161.
Κλέπτεσκε, Ἰων. θαμιστ. παράτ. τοῦ κλέπτω, ὅπερ ἴδε.
Κλεπτήρ, ῆρος, ὁ· τῷ κατωτ. Μανεθ. 1,311.
Κλέπτης, ου (κλέπτω), ὁ· ὡσ. κ. νθν κοιν. κλέφτης Ἰλ. γ, 10· - πυρὸς Αἰσχ. Πρ. 946, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1026 κ. πεζ. συνών τῷ «ἀποστερητής, ληστής» Πλάτ. πολ. 1, 344, 351. Ἐν γέν. ὁ δολίως, λάθρα πράττων τι· «κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης» = δόλιος μετρητὴς τῶν ψήφ. δόλι. κριτὴς Σοφ Αἴ. 1114· συνετὸς Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 27, fur.
Κλεπτίδης, ου (κωμ. πατρων. τοῦ «κλέπτης»), ὁ· κλέπτου υἱός, κοιν. κλεφτογυιός, κλεφτοπαῖδι (πρβλ. τό κοιν. εὑρημιστ. «ἀγιόπαιδα») Φερεκράτ. ἐν Πολυδ. 8, 34.
Κλεπτίζομαι· εἰμὶ κλέπτης, κοιν. κάμνω τὸν κλέφτη Βυζ.
Κλεπτικός, 3· ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ κλέπτειν, κοιν. κλεφτικός· οὐσ. «ἡ κλεπτική» (ἐνν. «τέχνη») ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν Πλάτ. πολ. 1, 334· ἐπίρ -ικῶς Εὐστ.
Κλέπτιος, ὁ· ἀρχηγὸς τῶν Λευκανῶν (Λουκανῶν) ἐπὶ τοῦ Μαρσικοῦ πολέμου Δ. Σικ.
Κλέπτις, ιδος (θηλ. τοῦ κλέπτης), ἡ· κλέπτρια (κλέφτρα), κλεπτική· «κλ. ἀλώπηξ» Ἀλκίφρ. 3, 22, fur.
Κλεπτίσκος, ὑποκ. τοῦ «κλέπτης, ὁ· μικρὸς κλέπτης, κοιν. κλεφτάκι, κλεφτόπουλο Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 34.
Κλεπτίστατος, (ὑπερθ. ἄνευ θετ. ἐπιθ. ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ «κλέπτης»), 3· ὁ πλέον κλεπτικὸς ὅλων Ἀριστ. Πλ. 27, Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 8,34 (ἴδε τἀνωτ.)· - Ἑρμῆς Σ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 215· - χεῖρες Ἀριστοτ. φυσιογν. 2, 15.
Κλεπτίστερος (ὡσ. συγκρ. ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ «κλέπτης»), 3· μᾶλλον, πλέον κλεπτικὸς Σουΐδ.
Κλεπτο-μάστιξ, ιγος, ὁ, ἡ· κλέπτας μαστιγῶν, τιμωρῶν Γραυτέρ. Ἐπιγρ. 95, Boiss.
Κλέπτον (οὐδ. μετχ. ἐν. τοῦ κλέπτω), τό· κλεπτικόν, κλόπιμον, λαθραῖον· «κλέπτον τὸ χρῆμα» Ἀριστ. σφ. 932· καὶ ὡς ἐπίρ. = κλεπτικῶς, κλοπίως, λάθρα, «ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει ὁ μικρός», 900· [τινὲς τονίζουσ. «κλεπτὸν» (οὐδ. τοῦ κλεπτὸς) = κλεπτικόν].
Κλεπτὸς (κλέπτω), 3· κεκλεμμένος, κλόπιος, λαθραῖος· ἴδε κλέπτον.
Κλεπτοσύνη, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν καὶ ἁπατᾶν, κοιν. κλεφτοσύνη. Ἐν γέν. δόλος, πανουργία, «ὃς (ὁ Σίσυφος) ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε» Ὀδ. τ, 395, κ. μτγν. π. Μανεθ. 6, 317, simulatio.
Κλεπτο-τελ-ωνέω· δολιεύομαι τὰ τέλη (τὸν τελων. δασμόν), λαθρεμπορεύομαι, Βυζ.
Κλεπτο-τελ-ώνημα, ατος, τό· ἡ πρᾶξ. τοῦ δολιεύεσθαι τὰ τέλη, λαθρεμπορεία, μτγν.
Κλεπτο-τύκος, 2· κλωποπάτωρ, ὅπερ ἴδε.
Κλεπτό-τροφος, 2· ἀειπνολόχος Σουΐδ.
Κλέπτρια, ας, ἡ· κλέπτις Σωτάδ. ἐν Β. Ἀν. 102.
Κλέπτω (συγγ. τῷ «καλύπτω», κ. «κλέπω» Ἡσύχ. πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 317), μέλ. κλέψω («ὅπως κλέψεις» κ. «κλέψῃς» καθ' ὃ χειρόγρ.) Σοφ. Φιλ. 55), συνήθ. μέσ. κλέψομαι Ξεν. Κύρ. 7, 4, 12, παρκ. κέκλοφα, παρκ. κέκλεμμαι, ἀττ. κέκλαμμαι (ἀλλ' Ἀριστ. σφ. 17 ἀποκατέστη ἤδη «κεκλεμμένον», ὡσ. Ἀθην. 9, 409), π. ἀόρ. ἐκλάπην Εὐρ. Ὀρ 1597, ἐκλάπην Πλάτ., πρβλ. ἐξεκλάπην· α) ὡς κ. νθν, κοιν. κλέφτω, λαμβάνω τι κρυφίως, ἀφαιρῶ τί τινι κρυφίως, δι' ἀπάτης, ὅπερ π. Ὀμ. «Ἡσ. εἰσάτι δὲν χαρακτηρίζεται ὡς ἀνήθικα ἢ κακόν, ταὐναντίον ἐπαινεῖται ὡς δεῖγμα πολυμηχανίας καὶ δεξιότητος, π. χ. αὐτὸς ὁ Ἑρμῆς κλέπει Ἰλ. ω, 24, κ, 268 Αἰσχ. Πρ. 9, Σοφ. Φιλ. 640· «κλέψας ἄγαλμα» Εὐρ. Ἡρ. 502· «ἀναγκάζω πόλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κλόφωσί μου» Ἀριστ. Ἐκκλ. 1149· «κλέπτουσι ἂν περιῇσιν τὰ ἐπιτήδεια» Ἡρ. 2, 174· «κλεφθέντων τῶν ἀγαλμάτων», 5, 84, Πλάτ. κ. μετ' αὐτ. ἀντίθ. τῷ «ἁρπάζω», «ὅταν παρὸν κλέψαι τε χἁρπάσαι βίᾳ» Σοφ. Φιλ. 640, Ἀριστ. πλ. 372· ἁπάγω τινά, «κλ. Μήδειαν» Πινδ. Π. 4, 250· «κλέπτουσι τοὺς μηνύοντας κἀτα ἀφανίζουσιν» Ἀντιφ. 5, 38. «Κατὰ καταλαμβάνω τόπον κρυφίως, ἀπαρατήρητος» Ξεν. Ἀν. 4, 6, 11· ὅθ. ἐπιτυγχάνω τινός, καταρθῶ τι δολίως, δι' ἀπάτης Ἀριστοτ. φρ. π. Ἀλλξ. 36, 2· «-γάμαν δώροις» Θεόκρ. 22, 51· β) ἐν γέν. ἁπατῶ τινα, φενακίζω, δολεύουσι· «πάρφασις ἔκλεψε νόον» = κολακευτικ. λόγος ἐξηπάτησεν, ἀπεπλάνησε τὸν νοῦν Ἰλ. ξ, 217, Ἡσ. Θε. 613· «μὴ κλέπτει νόημα» μὴ τρέφει ἐν ἑαυτῷ ἀπάτην Ἰλ. α, 132· «κλέπτει τε νιν οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς» Πινδ. Π 3, 29· «σοφία κλέπτει παρὰ γοισα μόθοις» Ν. 7, 23· «οὔ τοι φρένα κλέψειαν ὠμματωμένην» Αἰσχ. Χο. 841· «θεοῖσι κλέπτομαι» = ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν Θε. Σοφ. Ἀντ. 1203· «εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα», 677, Εὐρ. Ἡρ. μ. 100, Ἰνιαχ. κ. πεζ. «κλέπτεται ὁ ἀκροατὴς» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7· ἐπὶ θαυματοποιῶν, «τὰς τῶν θεωμένων ὄψεις καὶ ὀξυχειρίαν κλέπτουσι» Σ. Ἐμπ. ῥητ. 39· καὶ ἡ πλοκὴ «τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος» = ἀποπλανώμενος πάντοτε εἰς τὸ πρόσω, ἀπατώμενος ταὐτὸν διὰ τῆς εἰς τὸ πρόσω πορείας Ἡρ. 7, 49, 2· γ) κρύπτω τι, ἀποκρύπτω, συγκαλύπτω· - θεοῦ γόνον Πινδ. Ὀ. 6, 36· «-θυμῷ δεῖμα» Π. 4, 95· «τοὺς ἑαυτοῦ ἑκάστους» ἅμα κλέπτοντα ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι» Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 2· «τοῖς ὀνόμασι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα» «συγκαλύπτων τὰ πράγμ. μὲ ψευδῆ ὀνόμ. Αἰσχίν. 3, 142 κ. μτγν. δ) ποιῶ τι κρυφίως, κλοπίως, λάθρα· «ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους» = διασπείρουσι κρυφίως ψεύδη Σοφ. Αἴ. 188· - τὰς ὀχείας Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 20, ἀντίθ. τῷ «βιάζομαι», (ὡς ἀνωτ. τῷ «ἁρπάζω»)· «κλέπτων ἢ βιαζόμενος» = κρυφίως ἢ διὰ τῆς βίας Πλάτ. νόμ. 11, 933· «οὐκοῦν κλαπέντας ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν», πολ. 3, 413, furor.
Κλέτας, τό· κλιτύς, ἀκρώρεια (Σχολ.), βραχεῖα, τραχεῖα ἐξοχὴ (Εὐστ.), «ὑψηλὸν κλ.» Δοκόφρ. 705, Ἀγαθί. 16 (9, 665), Νόν.

Κλεῦας, α, ἰων. Κλεύης· 1) υἱὸς Δώρου, ἀρχηγὸς Αἰολέων Στράβ. 2) Ἕτεροι.
Κλεύδουλος· Κλεόδουλος Ἀνακρ.
Κλεύθω· κελεύθω Μίσ. κλεύθομαι=κελεύθομαι, ὡς ἀνεγίνωσκ. τινές ἀρχ. γραμ. τὸ «κεύθωμαι» Ἰλ. ψ, 244.
Κλεόμβροτος· Κλεόμβροτος, Ἐπιγρ.
Κλεομένης· Κλεομένης, Ἐπιγρ.
Κλεονίκη· Κλεονίκη, Ἐπιγρ.
Κλέψ, πός (γραμ. σχημ. ὡς ἔτυμ. τοῦ κλέπτω), ὁ· κλέπτης Φρύν ἐν Β. Ἀν. 11, 33.
Κλεψ-ἁμβος, ὁ· ἄγνωστ. μουσ. ὄργανον Ἀριστόξ. ἐν Ἀθην. 4, 182, Πολυδ. 4, 59.
Κλεψι-γᾰμέω· γαμοκλοπῶ, κλέπτω τοὺς γάμους τινός· μοιχεύω τὴν γυναῖκά του, κρυφίως μίγνυμαι μετὰ γυναικὸς ἢ κόρης Τζέτζ. Ὁμηρ. 152, ἐκκλ.
Κλεψι-γᾰμία, ἡ· γαμοκλοπία, λαθρογαμία, μοιχεία, κλοπιμαία μίξις μετὰ γυναικ. ἢ κόρης, μτγν. Ἡρωδν. ἐπιμ. 93.
Κλεψί-γᾰμος, 2· γαμοκλόπος, κλέπτων τοὺς γάμους τινός, μοιχικός, ἑταιρικός, μτγν. - Κρονίδης = ὁ μοιχὸς Κρ. Ναν. Δ. 8, 60.
Κλεψί-θυρος, ὁ· ὁ κρυφίως εἰσερχόμενος παρεισδύων, μτγν.
Κλεψίματος, 3· κλοπιμαῖος, κεκλεμμένος Τωβ. 2, 13.
Κλεψι-μαχέω· μάχομαι, πολεμῶ κλοπίως, κρυφίως μτγν.
Κλεψί-νους, συνηρ. -ους, 2· τὸν νοῦν ἐξαπατῶν, ἀπατηλός, δολερὸς Ναν. Δ. 3, 127.
Κλεψί-νυμφος, 2· κρυφίως, λάθρα νυμφευόμενος, κλεψίγαμος, μοιχικός Λυκόφρ. 1116.
Κλεψι-ποτέω· εἰμὶ κλεψιπότης, πίνω ἀπατηλῶς ἢ ἐξαπατῶ τινα ἐν τῷ πίνειν πίνων ὀλιγώτερον αὐτοῦ Πολυδ. 6, 20, Σουΐδ.
Κλεψι-πότης, ου, ὁ· ὁ κλεψιποτῶν, ἴδε τἀνω.
Κλεψί-ρρυτος, 2· κρυφίως, ἐν τῷ κρυπτῷ βίων· «κλεψίρ. ὕδωρ»= κρήνη (βρύσις) ἐν Ἀθήναις, ἧς τὸ ὕδωρ εἰς διάστημά τι ὑπογείως ῥέρει Ἡσύχ. πρβλ. Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 853· ἴδε κλεψύδρα.
Κλεψί-σοφος, 2· κλέπτων τὸ ὄν, τοῦ σοφοῦ, φαινόμενος εἶναι σοφός, προσποιούμενος τὸν σοφὸν ἐκκλ.
Κλεψι-τόκος (κλεψίτοκος Πασσάδ.), 2· κρυφίως τίκτουσα (γεννῶσα) ἢ τὸ τεχθὲν κλέπτουσα, ἐπίθ. Ῥέας Ὀππ. κυν. 3, 11.
Κλεψι-φάγος, 2· λαθροφάγος, κρυφίως, λάθρα ἐσθίων, μτγν. [ᾰ].
Κλεψί-φρων, ονος, 2· κλεψίνους Ὅμ. Ὑμν. Ἑρμ. 413, Μανεθ. 1, 93.
Κλεψί-χωλος, 2· κρύπτων τὴν χωλότητα, ἀνεπαισθήτως χωλαίνων, ὑποσκάζων Λουκ. ὠκύπ. 33.
Κλεψ-ύδρα, ας, ἡ· (ἡ κλέπτουσα τὸ ὕδωρ), «ἄγγειον στενόστομον πλατεῖαν ἔχον τὴν βάσιν μικρᾶς ὀπῆς διατετρυπημένην» (Σιμπλίκ. ἐν Ἀριστοτ. οὐρ. ἐ, Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ. 693), ὅτ' ὧν ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ἐντὸς ὡρισμένου χρόνου, καθ' ὃν τῷ ῥήτορι ἐν Ἀθήν. ἐξῆν ἀγορεύειν· πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 1695 κ. «κλεψύρυτος». «πίνειν δεήσει πρὸς κλεψύδραν» Ἐπινικ. ἐν Ἀθην. 11, 497, Ἀριστοτ. προβλ. 16, 8. [ῠ].
Κλεψύδρα, ας, ἡ· 1) κρήνη ἐν Ἀθήναις, ἧς τὸ ὕδωρ «κλεψίρρυτον» (ἴδε κλεψίρρυτος), ἡ πρὶν «Ἐμπεδώ», ἀρχ. λεξ. 2) ἑτέρα ἐπὶ τῆς Ἰθώμης, ὄρους τῆς Μεσσηνίας Παυσ. 3) ἐπών. τῆς ἑταίρας Μητίχης καὶ ὁμών. δρᾶμα Εὐβούλου Ἀθήν.
Κλεψ-ύδριον, τό· ὑποκ. τοῦ κλεψύδρα, Φιλύστρ.
Κλέω (ΚΛΕ, κλέος· πρβλ. καλέω), ἐπὶ μτδ. σημ. συνηθ. ὁ τύπ. «κλείω»· «γνωστοποιῶ τι, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· «ἐγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν» Ὀδ. ρ, 418· «τά τε κλείουσιν ἀοιδοί», α, 338, Ἡσ. Ἔρ. 1· «πολλά σε μουσοπόλοι μέλψουσι - Ἓν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις» Εὐρ. Ἄλκ. 447· κλέουσαι, Ἰ. Ἀ. 1046, ὀι. γρ. (ἐν ἀμφοτ. τ. χωρ). «κλείω»· «κλείουσα θεῶν γάμους» Ἀριστ. εἰρ. 779, κ. μτγν. π. παρ' οἷς = καλῶ, ὀνομάζω· «τὴν τ' ἀκίδα κλείουσι» Ὀππ. ἁλ. 5, 536· «καί μιν ἐπωνυμίην Φαέθοντα κέκλεαν» Ἀπολ. Ῥ. 3, 246· ἔκλησι Νίκ. ἐν Ἀθην. 2, 35· κλεῶσα (ὅμηρ. = κλείουσα) Ἀριστ. Λυσ. 1209. Παθ. εἶμαι γνωστός, περίφημος, ἐπαινοῦμαι, ἐγκωμιάζομαι, κοιν. εἶμαι φημισμένος, φημίζομαι· «ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν» Ὀδ. ν, 298· «ἧς (φρεσὶ) τὸ πάρος περ ἔκλε' (δ' ἐν. παρατ.) ἐπ' ἀνθρώπους» Ἰλ. ω, 202· «κλέονται ἐν φορμίγγεσι» Πινδ. Ἰ. 4, 29. Ἐν γέν. καλοῦμαι, ὀνομάζομαι· «οὐδέ πω ἔκλεια Δῆλος» Καλλ. Δηλ. 40· κλείονται Ἀπολ. Ῥ. 1, 238, celebro.
Κλεῶσα· ἴδε κλέω.
Κλεώ, οὖς, οἵ, ὦ, ὅωρ. = Κλειώ (Μ. Ἐτ.)· 1) ἡ μοῦσα Κλειώ Πίνδ. 2) Νηρηΐς τις Ἐπιγρ. 4) Ἕτεραι Δαναΐδ.
Κλέων, ωνος, κλ. Κλέων· 1) ὁ περιδόητος ὀψοφθαρμένος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήν. ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου, υἱὸς Κλεαινέτου, καθωκίσθης τὸν δῆμον, βυρσοπώλης ἢ βυρσοδέψης τὴν τέχνην (ζῷ. παλλάκ. μόν. ὡς ἐπών.) ὅστις διὰ τὸν αἰσχρὸν αὐτοῦ πολιτ. βίον πολλάκ. σκώπτεται ὑπ' Ἀριστ. καὶ παροιμιώδης ἐγένετο, οἷον, «Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα» Λουκ. Πρ. «Κλ. καθώσπερ αἱ τίτθαι σιτίζει κακῶς» Μιχ. Ἀποστ. 2) Ἕτεροι.
Κλεωναί, ῶν, ὅωρ. ἀν (περὶ τοῦ τόν. ζῷ· Ἀρκάδ. 112, 26), αἱ· 1) ὀχυρὰ πόλ. Ἀργολίδος, νῦν ἐρείπια Κλένια Ἰλ. Πίνδ. Θουκ. κάτ. Κλεωναῖος, συνηθ. -αῖοι Θουκ. ζῷ. «ἡ Κλεωναίων πόλις» Πλούτ. «ἡ Κλεωναίων χώρα» Αἰλ. ἐπίθ. Κλεωναῖος, 3· - ἄνδρες Πίνδ. «Κλεωναία ῥαφανίς» Θεόφρ. ζῷ. αὐσ. «αἱ Κλεωναῖαι» = ῥαφανίδες Παύχ. 2) πόλ. τῆς Χαλκιδικῆς κατὰ τὸν Ἄθω, Ἡρ. Γα. τὸ νῦν Ξηροποτάμι 3) πόλ. Φωκίδος = Γάμπολις Πλούτ.
Κλεώνυμος, συ· 1) υἱὸς Πίλοπος κ. πατ. Ἀγχίσου Σχόλ. Ἰλ. 2) Θηβαῖος Ἰσθμιονίκης Πίνδ. 3) Σπαρτιάτης· α) πατ. Κλεωρίδου Θουκ. β) υἱὸς Σφοδρίου Ξεν. γ) υἱὸς Κλεομένους Πλούτ. 4) Ἀθηναῖος, διεφθαρμένος δημαγωγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου, διαβόητος ἰδ. ἐπὶ δειλίᾳ, παλλάκες ὑπὸ τῶν κωμ.

ἐμπαιζόμενος καὶ «ῥίψασπις» ἀποκαλούμενος· καὶ ἡ παροιμ. «Κλεωνύμου δειλότερος» Σουίδ.

Κλῇδες, ἀττ. = κληῖδες, κλεῖδες· ἴδε κλείς.

Κλητίδες, ἰων. αἱ· Κλειτίδες, ἀκρωτ. Κύπρου, ἡ Βοὺς οὐρὰ Πτολ.

Κλήδην, ἐπίρρ. = ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος, κατ' ὄνομα, κοιν. μὲ τὸ ὄνομα, ὡς τὸ ὄνομα· «κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον» Ἰλ. ι, 11, ὅπερ Ἡσύχ. ἑρμην. «καλῶν ἐξ ὀνόματος· ἐλθόντα ἐπὶ τὴν ἑκάστου σκηνήν. Τὸ καλέσαι πρός τινα ἐλθόντα καὶ δημοσίᾳ κηρύσσοντα», nominatim.

Κληδονίζω (κληδών)· προσημαίνω, προμηνύω, προμαντεύω Ἡσύχ. Μέσ. κληδονίζομαι (κοιν. ἑλλ. κατὰ Μοτρ. =) τῷ ἀττ. ἀττεύομαι (προμαντεύομαι τι ἀπό τινος θείου σημείου πρβλ. ὄσσομαι, οἰωνίζομαι), ὑπολαμβάνω τι ἐμαυτῷ ὡς σημεῖον, προμήνυμα, προμαντεύω, Ο'.

Κληδόνιος (κληδών), 2· πανομφαῖος, προσημαίνων τι, προμηνύων, προμαντεύων Σχόλ. Ἰλ. 0, 250.

Κληδόνισμα, ατος (κληδονίζω) τό· σημεῖον, προμάντευμα Λουκ. ψευδολ. 17.

Κληδονισμός, ὁ· τὸ σκοπεῖν, ὁρᾶν σημεῖον, ἡ ἐπί τινι πράξει παρατήρησις σημείου ἀπό τινος ἤχου, φωνῆς μτγν.

Κληδονιστής, οῦ, ὁ· παρατηρητὴς σημείου, προμαντεύματος, ὁ προμαντεύων τι ἀπό τινος σημείου, μτγν.

Κληδονιστικός, 3· κληδονισμῷ ἢ κληδονιστῇ ἀνήκων, μαντευτικός, Βυζ.

Κληδός, ὁ· χληδός.

Κλῆδος, ους (κλείω), τό· περίκλεισμα, περίφραγμα, φραγμὸς Ἡσύχ.

Κληδο-ῡχέω· κλειδουχέω, εἰμὶ κλειδοῦχος, ἐπιστάτης, ἱερεὺς ναοῦ, ἔχω τὰς κλεῖς ναοῦ ὡς ἐπιστάτ. ἱεροῦ «σὲ δ' ἀμφὶ στεμνὰς κλίμακας βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1463. Ἐν γέν. φυλάττω τι, τηρῶ· παθ. ὡσ. «γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1283, ἔνθ' Ἔρμαν. «κηλιδούμενοι» εἰκάζει· πρβλ. κλειδοφυλακέω.

Κληδο-ῦχος, 2· κλειδοῦχος, τὰς κλεῖς ναοῦ κτλ. ἔχων, ἐξουσιάζων. Οὐσ. ὁ, ἡ κληδ. = ὁ ἐπιστάτης, ἐπιστάτρια, ἱερεύς, ἱέρισσα ναοῦ, μτφ. «Ἔρωτα τὸν τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον» Εὐρ. Ἱππ. 541· ἡ Παλλὰς ὡς πολιοῦχος καὶ προστάτρια τῶν Ἀθην. Ἀριστ. θεσμ. 1142· Ἰώ, ἱέρισσα Ἥρας Αἰσχ. ἀποσπ. 288, Εὐρ. Ἰ. Τ. 132· πρβλ. κλειδοφύλαξ, sacerdos.

Κληδῶν, όνος, ἰων. κ. ἐπ. κληδων, ἐπ. κληήδων (κλείω, καλέω), ἡ· 1) φήμη, σημεῖον, σημαινόμενον διά τινος λέξεως, λόγου, φωνῆς (πρβλ. τὸν νῦν «κληδονα», ὃν θέτουσιν αἱ γυναῖκες τῇ 24 Ἰουνίου καὶ ἐν ᾧ ἐπίσης οἱ ἐκφωνούμενοι στίχοι προσημαίνουσι τὴν τύχην ἑκάστου τῶν μετεσχόντων αὐτοῦ προσώπων ἐκ τοῦ ἐν τῷ ἀγγείῳ τοῦ κληδόνος τυχαίως ἐξαγομένου πράγματός του)· «ὡς ἄρ' ἔφαν· χαῖρε δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς» Ὀδ. σ, 117, ἔνθ' οἱ μνηστῆρες πρότερον εἶπον αὐτῷ «Ζεύς τοι δοίη-ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις· ὅπερ ὁ Ὀδυσ. ἀναφέρει εἰς τὸ σχέδιον τῆς κατ' αὐτῶν μελετωμένης ἐκδικήσεως του καὶ εἰς σημεῖον τῆς ἐκβάσεως αὐτῆς ὑπολαμβάνει πρβλ. υ, 120, Ἡρ. 5, 72· «κληδόνας δυσκρίτους ἐγνώρισε αὐτοῖς» Αἰσχ. Πρ. 484, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1099 κ μτγν. πεζ. «δέχομαι τὴν κληδόνα» Λουκ. προσαγορ. πταίσμ. 8· καὶ προσωποπ. θεὰ ἡ θεαὶ Πλουτ. Κάμ. 30, Παυσ. 9, 11, 7, ἐσφ. ἡ γρ. «κληδών»· πρβλ. Ἐτ. Γουδ. 294, 46· 6) ὄσσα, διαθεσπιζόμενος λόγος, φήμη (2 σημ.), ἀγγελία· «ἦλυθον εἴ τινα μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις» = νὰ μοῦ εἴπῃς ἀγγελίαν τινὰ περὶ τοῦ πατρ. Ὀδ. ο, 317· «πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους» Αἰσχ. Ἀγ. 837· «ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος;» Χο. 840, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 255· «κληδὼν γὰρ ἦλθεν ἐς πόλιν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1166· «ἡ κληδὼν αὕτη σφι ἐσέπιπτε» Ἡρ. 9, 101· «παρὰ τοῖς παιδαρίοις καὶ γυναίοις κληδ. ἐν ἀπάσῃ τῇ πόλει κατέσχεν» Ἀνδοκ. 1, 130· γ) θρ. κλέος, δόξα· «παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι» Αἰσχ. Χο. 498· «τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόν. καλῆς μᾶτην βροτοῖσιν ὠφέλημα γίγνεται;» Σοφ. Οἰ. Κ. 259· ἔτι, «αἰσχρὰ κλ.» Εὐρ. Ἄλκ. 316· δ) κλῆσις, ὀνομασία· «πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν» Αἰσχ. Εὐμ. 397· «λιτὰς καὶ κληδόνας πατρῴους παρ' οὐδὲν ἔθεντο» = τὰς παρακλήσεις καὶ ἐπικλήσεις τοῦ πατρ. Ἀγ. 228, omen.

Κλήζω· ἴδε κλείζω.

Κληηδών, όνος, ἡ· κληδὼν Ὀδ. σ, 317.

Κλήθρα, ας, ἰων. κληθρη (κλήθω, κλείω), ἡ· δένδρ. ἄνηκον τῷ γέν. τῆς σημύδας (Linn.) καὶ ἔχον ὑπέρυθρον ξύλον καὶ φλοιόν, αὐξανόμενον δ' ἐν ὑγροῖς τόπ. κοιν. σκληθρο, σκληθρη Ὀδ. ε, 239, Θεόφρ. ἴδε κληθρος, alnus.

Κλήθρη· ἴδε τἀνωτ.

Κλῆθρον, τό· ἴδε κλεῖθρον.

Κλήθρος, ἡ· κληθρα Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 3, 1, ἀμφ. γρ.

Κληΐδιον, ἰων. τό· κλειδίον, ὅπερ ἴδε.

Κληϊδο-φόρος, ἰων. ὁ· κλειδοφόρος [ῐ].

Κληΐζω, ἰων. = κλείζω, κλείω, ἅπερ ἴδε.

Κληΐθρη, ἰων. ἡ· κλειθρία Φερεκύδ. ἐν Δ Λαερ. 1, 122.

Κληΐθρον, ἰων. τό· κλεῖθρον.

Κληΐς, ίδος, ἰων. ἡ· κλὴς ἀρχ. ἀττ., κλείς, ὅπερ ἴδε.

Κληΐσκω, ἰων. = κλείω Ἱπποκρ.

Κληϊστός, ἰων. κ. ἐπ. 3· κλειστός, κεκλεισμένος Ὀδ. 6, 344.

Κληΐω, ἰων. κ. ἐπ. = κλείω, ὅπερ ἴδε.

Κλῆμα, ατος (κλάω), τό· α) κλάδος, κλών, τρυφερὸς κλάδος δένδρου, ὅνπερ κόπτουσι καὶ ἐμβάλλουσιν ἐν τῷ φλοιῷ ἄλλου δένδρ. ἵνα ἐμβολάδα, ἐνοφθαλμίζουσι δι' αὐτοῦ, ἐμβολὰς Ξεν. οἰκ. 19, 8· β) κλῆμ' ἀμπέλου, κοιν. ἀμπελόκλημα, κλάδ. ἀμπέλ οἰνάς· -άμπελος Πλάτ. πολ. 1, 353, Ἀριστ. ἐκκλ. 1031 κ. ἄλλ. μτφ. «ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τὰ τοῦ δήμου» (ὡς τοῦ Δημ. λόγ. ἐπὶ λέξ. ἀναφέρ.) Αἰσχίν. 3, 166· γ) ἡ ἄμπελος (τὸ ἀμπελό-

ξυλο), ἣν οἱ Ῥωμ. ἑκατόνταρχοι (centurliones «centuriones») ἔφερον ἀνὰ χεῖρας ὡς ῥάβδον, (καὶ δι' ἧς ἐτιμώρουν τοὺς στρατιώτας των) Πλουτ. Γάλβ. 26, κ. ὡς διακρ. σημ. τοῦ βαθμοῦ των, ἠθ. 202. Ἐν γέν. ῥάβδος, ξύλον, sarculus, palmes.

Κλημᾰτηδόν, ἐπίρ. κλήματος (κλωναρίου, κληματοξύλου) δίκην, κοιν. «σὰν κλωνάρι, κληματόξυλο Μιλέτ. ἐν Κραμ. Ἀν. 39, 3.

Κλημᾰτίδιον· ὑποκ. τοῦ «κλῆμα, τό, Ἐκκλ. Κλημᾰτικός, 3· κλωνί, κλάδῳ, ἰδ. κλήματι, κλάδ. ἀμπέλου ἀνήκων, γλῶσ.

Κλημάτινος, 3· ἐκ κλήματος ἀμπέλου (ἀμπελοξύλου) κατασκευασμένος Γεωπ. [– ⏑ ⏑ –].

Κλημάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ κλῆμα, κοιν. κληματάκι Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 11, 9· [– ⏑ ⏑ –].

Κλημᾰτίς, ίδος, ὑποκ. τοῦ κλῆμα, ἡ· α) κοιν. κληματάκι, κλωναράκι, ἓν γέν. κλῶν (κλωνάρι), κλάδος, λεπτόν, ξηρὸν ξύλον (φρύγανον) Ἀριστ. Θεσμ. 728, Θουκ. 7, 53, Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 18· β) κληματώδες φυτόν, ὅπερ διὰ τῶν κλώνων του ἀναρριχᾶται καὶ περιελίσσεται εἰς τὰ δένδρα, ὡς ἡ ἄμπελος, ὁ κισσός, ἡ κληματὶς (κληματοΐδα, ἀγριόκλημα), ἡ κληματὶς (τὸ μέγα κ. μικρὸν ἀειθαλὲς) Διοσκ. 4, 7.

Κλημᾰτῖτις ἰδος («ὁ κληματίτης», πιθ. ἄχρ.), ἡ· α) ἐπίθ. κλήματα, κλώνας ἔχουσα, κληματοειδὴς Διοσκ. 3, 6· β) οὐσ. = κληματὶς β) Διοσκ. 4, 182, Θεόφρ.

Κληματο-ειδής, ές, 2· κληματίτις α), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κλημάτων, κλήματι ὅμοιος Γαλην. 13, 102.

Κλημᾰτώδ-ης, εσσα, εν· πλήρης κλημάτων, κλώνιων, ἔχων κλήματα, κλῶνας· (κληματικὸς Πασσόβ.) Νικ. ἀλ. 530.

Κλημᾰτάω· βλαστάνω, φύω κλήματα, ἰδ. ἀμπέλου (Πασσόβ.). Μέσ. κληματοῦμαι = ἀναβλύζω πολλοὺς κλῶνας, βλαστοὺς ὡς τὸ ἀκλάδευτον κλῆμα Σαφ. ἀποσπ. 239, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2, 10, 3.

Κλημᾰτ-ώδης, ες, 2· ὅμοιος κλήματι, κλήμασιν ἀμπέλου, πλήρης κλημάτων, κλώνων Διοσκ.

Κλήμης, εντος, ὁ· τὸ λατ. Clemens· 1) Κάσσιος ὁ Κλ. Δ. Κάσ. 2) Ῥωμαῖος, εἷς τῶν ἀποστολικῶν πατέρων καὶ πρώτων ἐπισκόπων Ῥώμης, ὁ γράψας τὴν πρὸς Κορινθ. ἐπιστ. ὃν ἅ. καὶ ὁ Παῦλ. ἐν Φιλιπ. 4, 3 ὀνομάζει «συνεργὸν ἐν Κυρίῳ» ἀποθανόν 101 μ. Χ. 3) Κλ. ὁ Ἀλεξανδρεύς, ἐκκλ. πατήρ, πρώην ἐθνικός, συγγράψας τὸν «προτρεπτικόν, παιδαγωγὸν κ. στρώματα» ἢ «στρωματεῖς» καὶ ἀποθανόν 217-220 μ. Χ.

Κληρικός (κλῆρος), 3· α) κλήρῳ (κληρονομίᾳ) ἀνήκων, εἰς κληρονομίαν ἀναφέρων· λόγοι, ὧδε παρασταθολὴ Ἀρποκρ. β) τῷ ἱερ. κλήρῳ, τῇ τάξει τῶν κληρικ. ἱερωμένων ἀνήκων, ἀντίθ. τῷ «λαϊκὸς» (κοσμικός), ἐκκλ.

Κλήριον, ὑποκ. τοῦ κλῆρος, τό· α) μικρὰ κληρονομία, κτημάτιον Ζωναρ. (ὃ, 98)· β) «τὰ κλήρια», διωρ. (ἐσφ. γρ «κλάρια»), χρεωστικαὶ συγγραφαί, ὀφειλῆς συγγραφ. νῦν χρεωστικαί, ὁμολογίαι, χρεώγραφα Πλουτ. Λυ. 13.

Κλῆροι, οἱ· λίμνη παρὰ τὴν Κύζικον Δ. Σικ.

Κλῆρο-δοσία, ἡ· α) ἡ διὰ κλήρου διανομή, (διαμοιρασία) τινὸς Δ. Σικ. 5, 53· β) ἡ διὰ διαθήκης καταλείψις κληρονομίας, κληρονομία, μτγν.

Κλῆρο-δοτέω· α) διανέμω, διαμοιράομαι (διαμοιράζω) τι κλήρῳ, μτγν. β) καταλείπω τινὰ κληρονόμον, κοιν. τὸν ἀφήνω, κάμνω κληρονόμ. ἰδ. τὸ παθ. Ο', Ἐκκλ.

Κλῆρο-δότης, ου, ὁ· 1) κλήρῳ διανέμων, μτγν. β) ὁ καταλείπων τινὰ κληρονόμον Ἐκκλ. Πανδέκτ.

Κλῆρο-θεσμο-θετέω, ἑλλ. γρ. τοῦ «κλήρῳ θεσμοθετεῖν» Πλουτ. ἠθ. 340.

Κλῆρο-λαχεῖν· κλήρῳ λαχεῖν τι, ἐπιτυχεῖν, ἀπολαῦσαί τινος Μ. Ἐτ. 692.

Κλῆρο-νομέω· α) κλήρῳ λαμβάνω τι, ἐν γέν. τὸ μερίδιόν μου, τὸ ἀνῆκόν μοι μέρος κληρονομίας, εἶμαι κληρονόμος, κληρονομῶ τινα· «κλ. τῆς οὐσίας» Ἰσοκ. 1, 2, Ἰσαι. 1, 40 κ. συχν. Δημ. κ. οἱ μετ' αὐτ. Ἐπὶ αἰτ. τοῦ πράγμ.-χώραν Λυκοῦργ. 88, κ. μτγν. Λουκ. νεκρ. διάλ. 11, 3· αἰτ. τοῦ προσ. Ἐπίγρ. ἀδ. 86 (11, 202)· «-τὴν μητρικὴν» Πλουτ. Σύλ. 2, ἣν πλοκὴν Μοῖρ. κοιν. Ἑλλ. θεωρεῖ· πρβλ. Φρύν. 129· «-τινά τινος Δ. Σικ. 45, 47, 6) μτφ. μετέχω, συμμετέχω τινός· «-τῆς αἰσχύνης Δημ. 19, 320· «κλ. τὴν ἐπ' εὐσεβείᾳ δόξαν» Πολύβ. 15, 22, 3· γ) λαμβάνω τι, ἀπολαύω, ἐπιτυγχάνω, μτγν. δ) κληροδοτῶ, Ο'.

Κλῆρο-νόμημα, ατος, τό· τὸ κλήρῳ ἀπονεμηθέν, δοθέν τινι, κληρονομία Λουκ. συμπνοκτ. 6.

Κλῆρο-νομία, ας, ἡ· ὡς κ. νῦν, τὸ κληρονομεῖν τι· «ἡ κλ. κατὰ τὴν ἀγχιστείαν» Δημ. 43, 3· «τὰς κλ. μὴ κατὰ δόσιν εἶναι ἀλλὰ κατὰ γένος» Ἀριστοτ. πολ. 5, 8 κ. μτγν. ἰδ. Ο'. Μτφ. μερίδιον, συμμετοχή τινος· «ἐλλιφασί γε τὴν τοῦ ὀνόματος κληρονομίαν εἰ σωματικαὶ ἡδοναί» Ἀριστοτ. ἠθ. 7, 13, hacreditas.

Κλῆρο-νομιαῖος, 3· ὁ ἀπὸ κληρονομίας ἔχων τὴν ἀρχήν, τὴν ὕπαρξιν, ἀπὸ κλῆρ. πηγάζων Εὐστ. 1425, 55, Ἐκκλ. Πανδέκτ.

Κλῆρο-νομικός, 3· εἰς κληρονομίαν ἀναφέρων, κληρονομίᾳ ἀνήκων, ὡς κ. νῦν κληρονομικ. μτγν.

Κλῆρο-νόμος, 2· α) κλήρῳ τι λαμβάνων, ἐν γέν. μέρος τινὸς λαμβάν. μέτοχος· «κλ. τοῦ λόγου» = διάδοχος τοῦ λόγ. τοῦ ἀγορεύσαι Πλάτ. πολ. 1, 331· β) ἰδ. κληρονομίαν, κληρονομῶν τινα, κ. οὐσ. ὁ κληρονόμ. ἡ κληρον. κορ. κ. μτφ. (κ. νῦν ὡσ.)· «τῶν Κλεωνύμου κληρονόμον γενέσθαι» Ἰσαι. 1, 36, Πλάτ. νόμ. 11, 923, κ. μτγν. «ἴδε «κληρονόμον τινὰ ποιοῦμαι, καθίστημι, ἀπολείπω, γράφω» κτλ. haeres.

Κλῆρο-πάλης, ου (πάλλω), 2· κλήρῳ διανεμηθείς ἢ διανεμητέος, διανεμηθησόμενος· «ἑνδέκα μοῖραι κληροπάλεις» Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 129.

Κλῆρ-ος (ἴσ. «κλάω», διότι οἱ ἀρχ. ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτ. χρόνων μετεχειρίζοντο πρὸς κλη-

ρωσιν, ὕστραχα, τεμάχια κλάδων κτλ.) ὁ α) ὡς κ. νῦν, κοιν. λαχνός, τὸ ὁλικ. σημεῖον (σημάδι), δι' οὗ γίγνεται ἡ κλήρωσις· «ἐν δὲ κλήρους ἔβάλοντο· πάλλ' Ἀχιλεύς· ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο» (περιγραφὴ τοῦ συνηθ. παρὰ τ. ἀρχ. τρόπ. τοῦ ἐκλέγειν τινὰ ψήφῳ) Ἰλ. ψ, 352· πρβλ. η, 175, γ, 316, Ὀδ. κ. 206· «ἐπὶ κλήρους ἔβάλοντο» = ἔβαλαν, ἔρριψαν κλῆρον, λαχνόν, ξ, 209 (πρβλ. «κλῆρον βάλλομαι ὑπέρ τινος» Πλουτ. Λούκ. 27)· «κλήρῳ πεπαλάχθαι», τ, 331· – κλήρῳ λαχεῖν Ἰλ. ω, 400· «κλάροισι θεοπροπίῃσιν» = κλήροις μαντευόμενος, ἐπρωτῶν τὴν θέλησιν τῶν θεῶν Πινδ. Π. 4, 191· πρβλ. «κλήρους δ' ἐμοὶ φύλασσε-οὓς ἔλαβον οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών» Εὐρ. Φοιν. 838· «Ἑλλάδα κλήρῳ λαχοῦσα» Αἰσχ. Πέρσ. 123· «κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο» Σοφ. Ἀντ. 392· «στάντες δ' ὅτ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήρους ἔπηλαν» = ὅτε οἱ ἀγωνοθέται κλήρῳ αὐτοὺς παρέταξαν, Ἰλ. 700· «κλήρου κατὰ μοῖραν» Εὐρ. Ῥῆσ. 545, Ἱππ. 3, 83· «διὰ τὴν τοῦ κλήρου τύχην» Πλάτ. πολ. 10, 619· «ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίγνονται», 8, 557 προστάτης τοῦ κλήρ. ἦν ὁ Ἑρμῆς Ἀριστ. εἰρ. 364 6) κλήρωσις, τὸ κληροῦν, κλῆρον τιθέναι, τίθεσθαι, κοιν. βάλσιμο βλ. μο κλήρου, λαχνοῦ· «κλῆρον τιθεσθε» Εὐρ. Ἰ. Α. 1198· «κλ. καὶ χειροτονία» Ξεν. πολ Ἀθην. 1, 2, πρβλ. Πλουτ. Τιμολ. 31· γ) κλῆραι = κύβοι, δι' ὧν κλήρων δίκην ἔκρινον (ἀπεφάσιζον) περί τινος ἀμφιβόλου, μτγν. δ) τὸ κληρωθὲν, κλῆρῳ λαχόν, διανεμηθὲν μέρος, ἰδ. μερίδιον κληρονομίας, κληρονομία, ἰδ. κληρονομηθέν, κληρονομικὸν γήπεδον, κτῆμα· «καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος» Ἰλ. σ. 497, πρβλ. Ὀδ. ξ. 62, Ἡσ. Ἔρ. 37, 339· γαῖαι, γεγεωργημέναι ἄγραι· «φθείρουσι τῶν Συρίων τοὺς κλήρους» Ἡρ. 1, 76. 9, 94· «κατὰ κλῆρ. Ἰάονιον» Αἰσχ. Πέρσ. 866· «πόλιν πατρὸς ὤψισθε, κλήρους δ' ἐμβατεύσετε γθονὸς» Εὐρ. Ἡρακλ 876· «ἔχέτω τὴν θυγατέρα καὶ τὸν κλῆρον τοῦ τελευτήσαντος» Πλάτ. νόμ. 12, 924 κ. συχν. ὡσ. π. τ. ῥήτ. ἰδ. Ἰσαί. «ὑπὲρ τοῦ κλήρου τινός» = τῆς κληρονομίας· «κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρ.» Ἱππῶν. ἐν Ἀθην. 7, 304· «πόλεις, αἱ κλήρους ἐστήσαντο» = ἔπεμψαν ἀποίκους Καλλ. Δηλ. 281· ε) βλαβερόν τι ταῖς κυψέλαις τῶν μελισσῶν ἔντομ. Ἀριστοτ Ἱ. Ζ. 8, 27· ς) ἡ τάξ. τῶν κληρικῶν, ἱερωμένων, κ. νῦν οἱ κληρικοί, ἐκκλ. sors.

Κληρο-υχέω· κλήρῳ λαμβάνω τι κ. κατέχω, ἰδ. ὡς ἄποικος πόλεως λαμβάνω διὰ κλήρου μέρος γῆς διότι ἡ ὑπ' αὐτῆς ταῖς ἑαυτῆς ἀποίκοις διανεμομένη χώρα διηρέτο εἰς ἰσάριθμα ἐκείνοις τμήματα, σἵτινες διενέμοντο αὖθις διὰ κλήρου ἕκαστος τὸ ἑαυτοῦ ἴσον μερίδιον· «τοὺς τετρακισχιλίους κληρουχέοντας τῶν Χαλκιδέων τὴν χώραν» = τῶν Χαλκ. ὡς κληρουχίαν Ἡρ. 6, 100, κ. μτγν. «ἄλλοι ἄλλους τόπους κληρουχήσαντες θεῶν» Πλάτ. Κριτί. 109. "Ετι, διὰω τινὶ χώραν ὡς κληρουχίαν· = τὴν γῆν Δ. Ἀλ. 9, 37· «πάσας τὰς νήσους εἰς ἔτη εἴκοσι διελόμενοι πάλιν κληρουχοῦσιν ὅταν ὁ χρόνος οὗτος διέλθῃ» Δ. Σικ. 5, 9. Παθ. «χώραν ἄλλην κληρουχηθῆναι» Δ. Κάσ. 45, 9, colonus sum.

Κληρο-ύχημα, ατος, τό· τὸ κλήρῳ ὑπὸ τῆς πόλεως δοθέν τινι ὡς κληρούχῳ (ἀποίκῳ) μέρος χώρας αὐτῆς Ἀπτ. Ἐμφ. πόλ. 3, 2.

Κληρο-υχία, ἡ· λῆψις καὶ κατοχὴ τοῦ κλήρῳ διανεμηθέντος τινὶ ὡς κληρούχῳ μεριδίου τῆς χώρας, κατοχὴ αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἀποσταλέντων ἀποίκων τῆς πόλεως (πρβλ. κληρουχέω) Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 6, 2, κ. μτγν. Ἴδε αὐτὴ ἡ ὑπὸ τῆς πόλ. ἀποστελλομένη ἀποικία, ἄποικοι· «τὰς κληρουχίας, ἃς εἰς τὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων ἐξεπέμπομεν» Ἰσοκ. 4, 107· «οἱ ἀπὸ τῶν κληρουχιῶν» = οἱ κάτοικοι τῶν ἀποικιῶν Πλουτ. Φλαμίν. 2· «κληρουχίας ἀναγράφω» Περικλ. 34· πρβλ. Βοιχ. πολ. οἰκ. 1, 456.

Κληρο-υχικός, 3· εἰς κληρουχίαν ἀναφερόμενος, ἀνήκων· «πότερα τὴν κληρουχικὴν» (= τὴν κληρουχικ. γῆν ἀναμετρεῖσθαι;) = τὴν ἀποικιακ. γῆν; Ἀριστ. νεφ. 204. Ὀδυσ. «τὰ κληρουχικὰ» (ἐνν. «χρήματα») = τὰ ἀπὸ τῶν κληρουχικῶν (ἀποικιῶν), τὰ ἀποικιακὰ χρήματα, Δημ. 14, 16, Πολυδ. 8, 136· «κληρουχικὸς νόμος» (= lex agraria) Πλουτ. Γ. Γράκχ. 5.

Κληρο-ῦχος, 2· α) ἐν γέν. κλήρῳ λαμβάνων τι· «αἴδεσαι δὲ μητέρα πολλῶν ἔτων κληροῦχον» = σεβάσθητι μητέρα λαβοῦσαν παρὰ τῆς τύχης, ἔχουσαν παλλὰ ἔτη, γραιάν Σοφ. Αἴ. 503· ἰδ. ὁ ὡς ἄποικος πόλεως κλήρῳ λαμβάν. παρ' αὐτῆς μερίδιον κατακτηθείσης ἢ ἀδεσπότου χώρας, (πρβλ. κληρουχίω κ. Βοιχ. πολ. οἰκ. 1, 460)· «κληρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς τρισχιλίους, τριακοσίους μὲν τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἐξεῖλον, ἐπὶ δὲ τοὺς ἄλλους σφῶν αὐτῶν κληραύχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν» Θουκ. 3, 50· πρβλ. Ἡρ. 5, 77, Πλουτ. Περικλ. 11· 6) παθ. κλήρῳ διανεμόμενος· «γῆ κληραυχοῦσα» = ἡ κλήρῳ διανεμηθεῖσα Δ. Ἀλ. 8, 75.

Κληρόω· α) κλήρῳ ἐκλέγω τινά, καθίστημι· «οὓς ἐκλήρωσεν πάλος» Εὐρ. Ἰων 416· «κληρώσαι τὴν μὲν ἐπὶ μονῇ, τὴν δὲ ἐπὶ ἔξόδῳ» Ἡρ. 1, 94· «κληροῦν οὕτω τῇ θείᾳ τύχῃ ἀποδιδόντα» Πλάτ. νόμ. 6, 759 κ. οἱ μετ' αὐτ. «ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς» Ἰσοκ. 7, 22· 6) κλήρῳ διανέμω τί τινι· «ὕμμι δ' ἐκλάρωσεν πότμος ζηνὶ» Πινδ. Ὀ. 8, 15. Μέσ. συχν. βέχομαι λαμβάνω τι κλήρῳ διανεμηθὲν μοι Ξεν. Κύρ. 1, 6, 19· κλήρῳ ὁρίζω τι ἐμαυτῷ, ἐκλέγω (διὰ τὸν ἑαυτόν μου) Πλάτ. νόμ. 5, 741· πρβλ. Αἰσχ. Ἑπτ. 55 ἰδ. παρίσταμαι κληρωτικὸς ὑποψήφιος ὑπουργήματος, οἷον, «κληροῦμαι ἱεροσύνην» Αἰσχίν. 1, 188· «προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ» Δημ. 57, 46· «κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων» = συμμετέχειν τῆς κληρωτικ. ἐκλογῆς τῶν ἐννέα κτλ. Λυσ. 24, 13· «ὡς ἂν κληρούμενος λαγχάνῃ» = ὅστις κληρωτικ. ὑποψήφιος λάχῃ, ἐκλεχθῇ διὰ κλήρου Πλάτ. πολιτ. 298. Παθ. «κεκληρῶσθαι γὰρ τῶν [illegible]

τουνα ἄρχειν τῶν θανόντων» = λέγουσιν ὅτι διὰ κλήρου ὡρίσθη, ἐτάχθη ὁ Πλ. κτλ. ἄλλ. «ἔλαχεν ὁ Πλ.» Δουκ. π. πένθ. 2· «ἐκληρώθη δούλη» = διὰ κλήρου ὡρίσθη δ. ὑπό τῆς τύχης ἐγίνετο δ. Εὐρ. Ἐκ. 102. Παρὰ μτγν. ὁ π. παρκ. «κεκλήρωμαι»=ἔχω τι Αἰλ. Ἱ. Ζ. 5, 31· γ) ποιῶ τινα κληρικάν, ἱερωμένον, κατατάσσω ἐν τῇ τάξ. τῶν κληρικ. ἐκκλ. sortior. Κλήρωμα, ατος, τό· κλῆρος, τὸ διὰ κλήρου διανενεμημένον, δεδομένον Εὐστ.

Κλήρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλέγειν τινὰ κλήρῳ, ἡ διὰ κλήρου ἐκλογή· «πικρὰν κλήρωσιν αἱρεσίν τέ μοι βίου καθίστης» Εὐρ. Ἀνδρ. 384, Πλάτ. Φαίδρ. 249· «κληρώσεις δικαστηρίων» Πλάτ. νόμ. 12, 956, κ. μτγν. sortitio.

Κληρωτήριον, τό· α) τόπος, ἐν ᾧ κληροῦσι, γίγνονται ἐκλογαί, «ἔνθα κληροῦνται οἱ δικασταί» Β. Ἀν. 47, Πλουτ. ἠθ. 773· β) ψηφοφορικ. κάδος, ἐξ οὗ ἐξήγοντο οἱ κληροι τῶν δικαστῶν· «ποῦ τὰ κληρωτήρια τρέψεις;» Ἀριστ. ἐκκλ. 681, Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 14, 640· γ) θεάτρου τόπος, ἐν ᾧ ἐκάθηντο οἱ κλήρῳ ἐκλελεγμένοι δημόσιοι ὑπάλληλοι Πολυδ. 9, 44.

Κληρωτής, οῦ, ὁ· α) ὁ ἐκλέγων τινὰ κλήρῳ, κληρωτικὸς ἐκλογεύς Πολυδ. 9, 44· β) κτήτωρ, κύριός τινος, ἐκκλ.

Κληρωτί, ἐπίρ. διὰ κλήρου, κληρωτικῶς, κοιν. μὲ κλῆρον, λαχνόν, Ο'.

Κληρωτικός, 3· κληρώσει, τῇ διὰ κλήρου ἐκλογῇ ἀνήκων μτγν

Κληρωτίς, ὀρθότ. κληρωτρίς, ίδος, ἡ· κληρωτικός, ψηφοφορικ. κάδος· «τοῦ κήρυκος τὴν κληρωτίδα, ἥτοι τὸν κάδον περιφέροντος, ἐβάλλον τὰς ψήφους καὶ ἐνέβαλλον οἱ δικασταὶ καθήμενοι τὰς ψήφους» Σχόλ. Ἀριστ. ἀφ. 672· «ὄθρία, κληρωτήριον».

Κληρωτός (κληρόω), 3· κλήρῳ ἐκλεχθείς, ὁρισθείς, ταχθείς, ἀντίθ τῷ αἱρετός Πλάτ. νόμ. 6, 759· - βασιλεῖς, πολιτ. 291 κ. συχν. «ἀρχαί. . . ἐξ αἱρετῶν κληρωτοὺς ποιεῖν» Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 6.

Κληρωτρίς, ίδος, ἡ· ὅδε κληρωτίς.

Κλῆσαι, ἔκλησα, μτγν. π. ἀόρ. ἀ. τοῦ καλέω=καλέσαι, ἐκάλεσα.

Κλῆσαι, ἀττ. = κλεῖσαι, ἀόρ. ἀ. ἀπαρ. τοῦ κλείω, ὅπερ ὅδε.

Κλῆς, κληδός, ἀττ. ἡ· κλείς, ὅπερ ὅδε.

Κλῆσις, εως (καλέω), ἡ· α) ἡ πρᾶξις τοῦ καλεῖν τινα (φώναγμα), πρόσκλησις «κατιδὼν μὲ πάρρωθεν ἐκάλεσε καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει» Πλάτ. συμπ. 172, Ξεν. Κύρ 3, 2, 14· β) πρόσκλησις εἰς δεῖπνον (γεῦμα), συμπόσιον Ξεν. συμπ. 1, 7· «κλήσεις δείπνων» Πλουτ. Περικλ. 7· «αἱ ἐπιφανεῖς κλήσεις» Παρμενίσκ. ἐν Ἀθην. 4, 156· «κλῆσις εἰς τὸ πρυτανεῖον» Δημ. 19, 32· γ) πρόσκλησις εἰς βοήθειαν, τὸ καλεῖν «βοήθεια! βοήθεια!» Πολύβ. 2, 50, 7· δ) ἰδ. δικαστικὴ κλῆσις, τὸ καλεῖσθαι ἐνώπιον δικαστηρίου, κ. νῦν «κλῆσ.» - «τὴν κλῆσιν εἰς φευξίν δίκης ἡ κλῆσιν», 875· «ἀφίνεται τὰς κλήσ. . Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 33· «τὰς κλῆσ κα-

λεῖσθαι, ὅσας ἔδει» Ἀντιφ. 6, 38 κ. ἄλλ. ῥήτ. ε) τὸ καλεῖν τι ὀνόματι, ὀνομάζειν, ἀναμασία, ὄνομα· «ἄγγελον μιᾷ κλήσει προσφθεγγάμεθα» Πλάτ. 387· ς) κλάσις, (ἐκρωμαΐσθ. = classis)· «κλήσεις, καλάσεις»= κλάσεις (classes)· «ἐγένοντο συμμορίαι ἕξ, ἃς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κλάσεις κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς κλήσεις παρωνομάσαντες» Δ. Ἁλ. 4, 18, compellatio.

Κλῆσις, εως, ἀττ. ἡ· κλεῖσις, ὅπερ ὅδε.

Κλητάς, 3· ὅδε κλειστός.

Κλητάω, οῦς, ἡ· θυγ. Κλήσωνος (κ. θηλ. τοῦ κατωτ. Παυσ.).

Κλήσων, ωνος· υἱὸς Λέλεγος Παυσ.

Κλησώνυμος, υἱὸς Ἀμφιδάμαντος Ἑλλάν. ἐν Σχολ. Ἰλ. (ἴσ. γρ Κλισώνυμος).

Κλήτα, ἡ· μία τῶν Χαρίτων, ἔχουσα ἱερὸν ἐν Ἀμύκλαις Παυσ.

Κλητέας Τεγεάτης Ἐπιγρ.

Κλητέος (καλέω), 3· προσκλητέος, ἀναμαστέος Πλάτ. παλ. 1, 341· οὐδ. κλητέον= πρέπει νὰ ὀνομάσῃ τις τι Πλάτ. παλ. 5, 470.

Κλήτευσις, εως, ἡ· δικαστικὴ κλῆσις (ς) ὅδε Μαΐρ. κ. Σχιεμάνν. ἀττ. δίκ. 672.

Κλητεύω· α) καλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον Δημ. 18, 180· ἰδ. διὰ κλητῆρος μάρτυρα, μὴ θέλοντα νὰ προσέλθῃ ὅπως καταθέσῃ τὴν μαρτυρίαν του καὶ ἀναγκάζω ν' ἀποτίσῃ τὸ ἐπιβληθὲν αὐτῷ πρόστιμον· «ἀναγκάσω αὐτὸν ἢ μαρτυρεῖν ἢ ἐξόμνυσθαι ἢ κλητεῦσαι αὐτὸν» (=testimonium denunciare), 59, 28· πρβλ. Πολυδ. 8, 36· «κλητεύεσθαι»=κλητεύεσθαι»· ὅδε κλητὴρ Ἀρποκρ. «κλητεύεσθαι τὴν δίκην» Ἀριστοτ. προβλ 29, 13· β) μαρτυρῶ, καταθέτω μαρτυρίαν ἐν δικαστηρίῳ Ἀρποκρ. κ. Β. Ἀν. 272, Ἀριστ νεφ. 1218· - τινί, ἀφ. 1413, in jus voco.

Κλητήρ, ῆρος, ὁ· α) καλεστής, κ. νῦν ὡσ. ὁ προσκαλῶν τινα, κήρυξ, δικαστικ. ὑπηρέτης Αἰσχ. ἀποσπ. 617· β) ἰδ. ὁ τὸν κατηγορούμενον ἀνάγων, εἰς τὸ δικαστήριον καλῶν Ἀριστ. ὄρν. 147· γ) ὁ μάρτυς, ὃν ἐπικαλεῖται τις εἰς μαρτυρίαν, ὅτι παρόντος αὐτοῦ προσεκάλεσεν εἰς τὸ δικαστήρ. τὸν ἀντα (=antestatur)· «προσκαλοῦμαί σε - πρὸς τοὺς ἀγαπρονόμους βλάβης τῶν φορτίων, κλητῆρ' ἔχουσα τουτονί» Ἀριστ. ἀφ. 1408· δ) «προσκλήσεων καὶ κλητήρων» Πλάτ. νόμ. 8, 846· «κλητῆρας ἔχειν, προσκαλεῖσθαί τινι» Δημ. 34, 13. Τὸ ὄνομα τοῦ τοιοῦτ. μάρτυρος ὅδε νὰ γραφῇ καὶ ἐν τῇ κατηγορικ. «γραφῇ», «κλητῆρα ἐπιγράψασθαι» (=subscribere)· ὅδ. «ἀπρόσκλητος δίκη» = ἡ ἄνευ προσκλήσεως μαρτύρων ὅδε Μαΐρ. κ. Σχιεμάν. ἀττ. δίκ. 576· δ) κωμ. κωρτηγὸς ὄνος Ἀριστ. ἀφ.

Κλητίας, α· Ἠλεῖος ὀλυμπιονίκης (Ὀλ. 177 = 72 π. Χ.) Φωτ. βιβλ.

Κλητικός, 3· κλήσει, προσκλήσει, ὀνόματι ἀνήκων· ὁδ. «ἡ κλητική» (ἐνν. «πτῶσις»), γραμ.

Κλητός, (ἐκ τοῦ καλέω), 3· α) καιν. «κλητὸς, προσκεκλημένος, προσκληθείς, ὁδ. ἐπιζήτητος, ἀσπάσιος Ὁδ. ρ, 386· Ἰλιάδ. ι, 165· β) εἰς τὸ δικαστήρ. προσκεκλημένος, πεζ. ὀφ. ὀπαν.

Ιστορική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλήτος· ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. 1) Σμυρναῖος, ἔφημ. ἀρχ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Κλήτωρ, ορος, ὁ· 1) κλητὴρ (ἴδε κλητεύω) Δημ. 34, 15, ἔνθ' ὅμως κατὰ τοὺς κώδ. «κλητήρων»· 2) = ἄγγελος, ὑπηρέτης Ἡσύχ. Πλουτ. ἦθ. 128, subscriptor.

Κλήω (κατὰ συναίρ. τοῦ «κληΐω»)· κλείω, ὅπερ ἴδε.

Κλιάρετος· περίφημος ἐπ' ἀρετῇ Ὀρχομένιος, Ἐπιγρ.

Κλῖβανεύς, έως, ὁ· ὁ τὸν κλίβανον ἄπτων (ἀνάπτων), ὀπτανεὺς ἄρτων, ἀρτοποιός, βαρβ. φουρνάρης, κοιν. ψωμᾶς Μανεθ. 1, 80.

Κλῑβάνϊκιος, 2· κλιβάνῳ ἀνήκων, ἐν κλιβάνῳ ὠπτημένος, ψημένος· «κλιβ. ἄρτος» = κλιβανίτης, κριβανίτης Ἀθήν. 3, 113.

Κλῑβανίτης, ου, ὁ· «κλιβανίτης ἄρτος», ἐν κλιβάνῳ ὠπτημένος, κοιν. ψωμὶ ἢ τὸν φοῦρνο ψημένο Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 3, 116, Ἄμπις ἐν Β. Ἀν. 103· πρβλ. κριβανίτης, testuaceus.

Κλῑβανο-ειδής, ές, 2· κλιβάνου σχῆμα ἔχων, κλιβάνῳ ὅμοιος Διοσκ. 1, 96.

Κλῑβανος, (ὅωρ.) ἀττ. κρίβανος (ἴδε Φρύν. 179, ὅστις τὸν διὰ τοῦ λ τύπον ἀποδοκιμάζ. κ. Ἀθήν. 3, 110), ὁ· α) κεραμεοῦν (χωματένιο) ἢ σιδηροῦν ἀγγεῖον πλατύτερον εἰς τἄνω καὶ στενώτερον εἰς τὰ κάτω, ἐν ᾧ ὤπτων ἄρτον «ὁ βαῦνος τῶν κριθῶν· κριθαῖς γὰρ πράτερον ἐχρῶντο καὶ βαύναις τὰς καμίνους ἔλεγον» Ἡσύχ. ἦπερ ὅμως (τοῦ Ἡσυχ.) σημ. ἀντιβαίνει ὁ ἀρχ. τύπ. «κρίβανος», «κλιβάνῳ διαφανεῖ» Ἡρ. 2, 92· τὸ ἀττ. «κρίβανος» ἁπαντᾷ π. Ἀριστ. αυχν. οἶον, Ἀχ. 86, πλ. 856 κτλ. ἀλλ' Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. κ. ἄλλ. μτγν. μεταχειρίζονται τὸ «κλίβανος» = ἵππος (βαρβ. φοῦρνος) πρὸς ὄπτησιν καὶ φρυγμὸν (φρυγάνισμα), (πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. κ ἄλλ.) Ματθ. 6, 30 (καίτοι ὁ Γαλην. διαστέλλει «καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται, κριβανίτης, οὐκ ἱππίτης»)· 6) σπήλαιον, ἴσ. ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς κλίβανον Λίλ. Ἰ. Ζ. 2, 22, testum, clibanus.

Κλῑβανωτόν, τό· ἔδαφος, ἐστρωμένον κεραμεοῖς ἢ ὀλίνοις κτλ. τσιμαχίοις Ἐδικτ. 1286, 20, opus testaceum.

Κλῑβανωτὸς ἢ κριβανωτός, 3· κλιβανίτης Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 3, 114.

Κλῑβανο-φόρος, ὁ· στρατιώτης κλιβάνῳ (στερεῷ θώρακι) κατάφρακτος, βαρέως ὡπλισμένος, θωρακοφόρος, μτγν. clibanarius.

Κλιδόν, ἑσφ. τό· ἐγκλιδόν.

Κλῖμα, ατος (κλίνω), τό· α) κλίσις, τὸ κάταντες, κατωφερὴς θέσις ἢ διεύθυνσις σώματος, ἢ πρὸς τὰ κάτω βαθμιαία κλίσις ἢ ἀπόκλισις αὐτοῦ, ἀπόκλιμα, κατωφέρεια (κατήφορος) λόφου μτγν. 6) ἴδ. ἡ ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους ἀπόκλισις τῆς γῆς, ἐν γέν. ἡ γεωγραφικὴ θέσις τόπου τινὸς ἀναφορικῶς τῆς πρὸς τοὺς πόλους ἀποκλίσεως αὐτοῦ, ἢ πρὸς ἓν τῶν ὡ σημ. τοῦ κόσμου κλίσις αὐτοῦ ἄλλ. «ἔγκλισις» Στράβ. 6, 2, 1, κ. συχν. «ἀπὸ μεσημβρινοῦ κλίματος» Δ. Ἀλ. 1, 9, Πλουτ. Μάρ. 11· «κλίμα οὐρανοῦ» Ἡρωδν. 2, 11 8· «τῆς γῆς» Πλουτ. ἦθ. 891· «ἡ πύλις τῷ ὅλῳ κλίματι τέτραπται πρὸς τὰς ἄρκτους» Πολύβ. 7, 6, 1· «τὰ πρὸς μεσημβρίαν κλίματα τῆς Μηδίας» 5, 44, 6, Ἀθήν. 12, 523 καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐξαρτωμένη εὐκρασία αὐτοῦ κ. νῦν «κλίμα» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 10 · ἄλλ. γ) μτφ. ἡ πρός τι ἢ πρός τινα κλίσις ἔφεσις, συμπάθεια, τὸ ἐπικλινῶς, ἐπιρρεπῶς ἔχειν πρός τι μτγν. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2, 15, 20 [Κατὰ τὴν ἐτυμολ. ἀναλογ. ἴδει «κλῖμα» πρβλ. Λοβεκ. παραλ. 418, ἀλλὰ π. Νον. κ. ἐν Ἀνθ. (9, 97) τ, παρὰ τ. λατῖν. clima].

Κλῑμάζω· κλιμακίζω Δείν. ἐν ἀρχ. λεξ.

Κλῑμάκειον, τό· κλιμάκιον Γαλην.

Κλῑμακηδόν, ἐπίρ. βαθμηδόν, δίκην κλίμακος, βαθμίδος, κατὰ τὴν κλίσιν, διεύθυνσιν τῶν βαθμίδων κλίμακος, μτγν. gradatim.

Κλῑμᾰκη-φόρος, 2· α) κλιμᾰκοφόρος· ὁ οὐσ. «ὁ κλιμακηφόρος· ὁ ἐπὶ κλιμακίου τιθεὶς τὸν νεκρὸν» Ἡσύχ.

Κλῑμᾰκιδόν, ἑσφ. γρ. τοῦ «κλιμακηδόν» Ἡσύχ.

Κλῑμᾰκίζω (κλῖμαξ) α) ἐν τῇ παλαιστικῇ κ. πυκτικ. «πλαγιάζω, σκελίζω» (πεδουκλώνω) τὸν ἀντίπαλόν μου Ἡσύχ. ἢ ἀναπηδῶ ἐπὶ τοὺς νώτους αὐτοῦ καὶ καταπιέζων αὐτὸν πειρῶμαι νὰ τὸν καταβάλω, ποιῶ κλιμακισμὸν (ἴδε κλιμακισμός, κλῖμαξ) Πολυδ. 3, 155· 6) μτφ. παράγω, διαστρέφω· «οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους» = «παράγει καὶ διαστρέφει» Δείν. ἐν ἀρχ. λεξ. ἴδε Β. Ἀν. 272, 15.

Κλῑμάκιον, ὑποκ. τοῦ «κλῖμαξ», τό· α) μικρὰ ἀκίνητος κ. κινητὴ κλῖμαξ, κοιν. σκάλα· «λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος πρὸς ταῦτα ἀνερριχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν» Ἀριστ. ἐφ. 69· «ἀναβῆναί τι πρὸς κλιμάκιον» Ἀριστοφῶν ἐν Ἀθην. 6, 238, Πλούτ. κ. ἄλλ. 6) «τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον» (σκαλοπάτι) κ. χειρουργικ. ὄργαν. Ἱπποκρ. ἐν Γαλην. 782, scalula.

Κλῑμᾰκίς, ίδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ «κλῖμαξ» Πολύβ. 5, 97, 10· ἴδ. «αἱ τῶν πλοίων ἐποβάθραι» Β. Ἀν. 272, 18, ἀττ. ναυτ. Βαιχ. 2) = κολακίς (ὅπερ ἴδε)· «τὰς ἐν Κύπρῳ «κολακίδας, ἐπειδὴ διέδησαν εἰς Συρίαν, κλιμακίδας προσαγορευθείσας» Πλουτ. ἦθ. 50, Ἀθήν. 6, 256.

Κλῑμᾰκίσκος, ὁ, ἑσφ. γρ. τοῦ κατωτ. κ. Ἡσύχ.

Κλῑμᾰκισμός, ὁ· ἐν τῇ παλαιστικῇ κ. πυκτικῇ ἡ πρᾶξ. τοῦ κλιμακίζειν τὸν ἀντίπαλον (ἴδε κλιμακίζω), ἀρχ. λεξ.

Κλῑμακο-ειδής, ές, 2· κινητῇ ἢ ἀκινήτῳ κλίμακι ὅμοιος Σχόλ. Ἱπποκρ. scalaris.

Κλῑμακόεις, εσσα, εν· ὁ μετὰ κινητῆς ἢ ἀκινήτου κλίμακος, κλίμακα, βαθμίδας ἔχων, «σκαλοπάτια) ἔχων, «ὀψηλὸς» (Σουΐδ.)· «πύργον πέτρης στεινὴν κλιμακόεσσαν» Νον. Δ. 18, 56, gradatus.

Κλῑμᾰκο-φόρος, 2· φέρων, βαστάζων κλίμακα, ἴδ. ἐπιβάθραν (πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὸ ἔχθρικ. τεῖχος) Πολύβ. 10, 12, 1, Δ. Σικ. 18, 33· πρβλ. κλιμακηφόρος.

Κλῑμακτήρ, ῆρος, ὁ· βαθμός, βαθμὶς ἀκινήτου ἢ κινητῆς κλίμακος, «αἱ τῆς κλίμακος

βαθμοί» Ἡσύχ.), καιν. σκαλοπάτι, σκαλί· «κλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδὸς» Εὐρ. Ἑλ. 1586, Ἱππολ. κ. μτγν. Μτφ. τμῆμα, κινδυνώδης περίοδος τῆς ζωῆς ἀνθρ. «κλιμακτηρικὸς ἐνιαυτὸς» (ἢ κλιμακτηρικός) Πλίν. 7, 49, Γκέλ. 3, 10. 5, 7 [οἱ σχημ. «κλειμακτήρ, κλημακτὴρ» ἴσῳ].

Κλῑμακτηρικός, 3· κλιμακτῆρι, βαθμῷ (εἰς σκαλί) ἀνήκων «κλιμακτηρικ. ἐνιαυτός» = τὸ ὄβδον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὅπερ θεωροῦσιν ὡς τὴν ἐπικινδυνωτάτην περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρ. μτγν. Θεολ. ἀριθμ. 193, Πτολ. τετράβ. 140, 26

Κλῑμακτηρίζομαι· ὑπάκειμαι τῷ κλιμακτηρικῷ ἐνιαυτῷ, εἰσέρχομαι εἰς τὸν κλιμακτηρικ. ἐνιαυτ. τὴν ἐπικινδυνωτέραν περίοδον τῆς ζωῆς, μτγν.

Κλῑμᾰκ-ώδης, ες, 2· κλίμακι ὅμοιος, σχῆμα κλίμακος ἔχων· «κλιμακώδ. κατάβασις» Στράβ. 12, 536, scalaris.

Κλῑμᾰκωτός (ῐ̆ τοῦ μὴ ἐξέχρ. «κλιμακόω»), 3· κατεσκευασμένος ὡς κινητὴ ἢ ἀκίνητος κλίμαξ, κλίμακος δίκην, ἐν εἴδει κλίμακος, καιν. σκαλωτός· «κλιμακωτὴ πρόβασις» Πολύδ. 5, 59, 9· ἐν τῇ ῥητ. τὸ «κλιμακωτὸν σχῆμα» = κλίμαξ Ἑρμογ.

Κλῖμαξ, ακος (κλίνω), ἡ· 1) ἡ πρὸς τῷ τοίχῳ κεκλιμένη καὶ «καθηλωμένη» (καρφωμένη, ἀκίνητος) κλῖμ. οἰκίας, χρήσιμ. πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὰνω δωμάτια, καιν. σκάλα· «κλῖμ. ὑψηλή» Ὁδ. Ψ, 5, πρβλ. α, 330, κ, 558 ἢτ. «πηκτὴ κλῖμαξ» (ἡ πηγνυμένη, βαλλομένη, κινητὴ) ἄλλ. «ἐπιβάθρα», ἡ πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὸ τεῖχ. «κλίμακος προσαμβάσεις ἀτείχει» Αἰσχ. Ἑπτ. 448· «πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις» Εὐρ. Φοίν. 492· «κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας;» Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 7· «κλῖμ. ἐπιχαρσίαις σανίσι καθηλωμένη» Πολύδ. 1, 22, 5· ἀποβάθρα κλοίου Εὐρ. Ἰ. Τ. 1351· «κλῖμ ἑλικτὴ» = ἑλικοειδής, ἑλικοειδῶς κατεσκευασμένη, «κλῖμ. στυππίνη» = σχοινίνη, ἀρχ. μαθ. μτφ. σύμβολον τοῦ ἑβδομαδόλου τῆς τοῦ ἀνθρ. εὐδαιμονίας Αἰλ. Π. Ἰ. 2, 29· 2) κλιμακοειδὴς βασανιστικ. ὄργαν. Ἀριστ. βάτρ. 618· 3) κλιμακισμὸς ἐν τῇ παλαιστικῇ· «ἣν δ' ἀμφὶ πλίκτοι κλίμακες» Σοφ. Τρ. 518, ἔνθ' ὁ Σχόλ. ἑρμην. «εἶδος παλαίσματος», ἐν ᾧ «ἄνω καὶ κάτω ἀτρίφονται οἱ μαχόμενοι· 4) τμῆμα τοῦ τῆς ἁμάξης πήγματος, αἱ κλίμακες τῆς ἁμάξ. «τὸ πρόμηκες ξύλον τὸ ὑπὲρ τοῦ ἄξονος, ἐκ τεσσάρων συνηρτηκός, καὶ μέσας ῥάβδους πρόσθεν μὲν πλείους, ὀπισθεν δὲ ἐλάττους ἔχον» Πολυδ. 1, 253, ἀλλ' ἄλλο τι ἐν Ἀρρ. Ἀν. 7, 5, 11· 5) κλιμακοειδὴς νεκρικ. φέρετρον, ὁμ. ἴσ. πρὸς τὰ νῦν ἐν ταῖς νοσοκομείοις καὶ στρατοπέδ. φορεῖα πρὸς μετακόμισιν ἀσθενῶν, πληγωμένων κ. τὸ κοιν. κοντάντηρι, ἴδε κλιμακηφόρος· 6) ῥητορικ. σχῆμα (=gradatio) Δημήτρ. ῥητ. § 270, scala.

Κλῖμαξ, ακος, (ἡ)· 1) ὄρη Λυκίας, Πολύδ. Φοινικ. παραλίᾳ Στράβ. 3) πόλ. ἢ φρούριον τῆς Παφλαγονίας (Ῥαλατίας) ἐπὶ πέτρας (βράχου) ἐκτισμένον Πτολ. 4) πόλ. τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας Πτολ. 5) ἕδρα τῆς Παρθικῆς Πτολ. 6) κλεισοῦρια μεταξὺ Περσίας καὶ Μηδίας Πλίν. ὄρ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγρητος Δ. Σικ. 7) ὄρειν. τόπ. παρὰ τὸ ὄρος Ἀρκαδίας Παυσ. 8) Κλίμακες Κραυρώνιαι, λόφος Ἀττικῆς παρὰ τὴν πόλ. Βραυρῶνα (Βράνα) Εὐρ. Ἰ. Τ.

Κλῑματ-αρχέω, ἀμτβ. εἶμαι «κλιματάρχης Βυζ.

Κλῑματ-άρχης, ου, ὁ Ὕπαρχος, Βυζ.

Κλῑμάτ-αρχος, ὁ· τῷ ἄνωτ. Βυζ

Κλῑματίας, ου, ὁ· «κλιματί. σεισμός» «εἶδος σεισμοῦ, ἄλλ. «ἐπικλίντης», μτγν. Ἡρακλ. ἀλληγ. 38, ἔνθ' ἴσῳ. «κλημαπίας».

Κλῑνάριον, ὑποκ. τοῦ «κλίνη», τό· κρεββατάκι Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 104, 28, Πολυδ. 10, 33, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3, 5, 13, lectulus.

Κλῑν-άρχης, ου, ὁ· ὁ ἐπιστάτης καὶ διατάκτης τῶν τῆς τραπέζης κλινῶν, τῶν κλινοειδῶν παρὰ τὴν τράπεζαν καθισμάτων ἑκάστου τῶν συνεστιωμένων, ἄλλ. «συμποσίαρχος» Φίλων 2 τ. 537, 17.

Κλῑνάς, άδος, ἡ κλινοειδὲς κάθισμα ἢ στρωμνὴ τῆς τραπέζης Εὐσέβ.

Κλῑν-έγερτος, 2· ἐκ τῆς «κλίνης, ἐξ ὕπνου ἐγειρόμενος Νικ. Χων. χρον. 362.

Κλῑνεῖος, 3 (Πασσόβ.) κ. 2 (Θησ. Στ.) κλίνῃ ἀνήκων, ἐπιτήδειος, χρήσιμος· «ξύλα κλίνεια» χρήσιμα εἰς κατασκευὴν κλινῶν Δημ. 27, 10.

Κλῖνη (κλίνω), ἡ· α) πᾶν τὸ πρὸς ἐπίκλισιν (ἀκούμβισμα) ἢ κατάκλισιν (πλάγιασμα) χρησιμεῦον, κ. νῦν κλίνη, «κρεββάτι, στρῶμα· «ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ» Εὐρ. Ἐκ. 1150· «ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα σχοίνων» Ἀριστ. πλ. 590· ἐπὶ ἄρρωστ. «ἐξ μήνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον» = ἐξ μῆνες κοιτόμενον ἐς τὸ κρεββάτι, (κ. μόν. κοῖτεται» εἰν' ἄρρωστος, ἐς τὸ κρεββάτι, Ἰσοκ. 12, 24· β) ἰδ. κλίνη τραπέζης, κλινοειδὲς κάθισμα ἢ στρωμνή, ἐφ' ὧν ἐκάθιζον ἢ κατεκλίνοντο αἱ ἀρχ. ἐσθίοντες Ἡρ. 9, 16, Ἀριστ. Ἀχ. 1090· «κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ» Ξεν. Κύρ. 8, 2, 6· 60 «ἱερὰ κλίνη» = τὸ τῶν Ῥωμ. lectisternium ἢ pulvinar deorum· γ) νεκρ. φέρετρον Πλάτ. νόμ. 12, 94, lectus.

Κλῑν-ήρης, ες, 2· τῇ κλίνῃ προσαρμοδιός, κατάκοιτος, ἄρρωστος Πλουτ. Πύρ. 11.

Κλῑνη-φόρος, 2· κλίνην, κλινοειδὲς κάθισμα, φορεῖον φέρων, βαστάζων, μτγν.

Κλῑνίδιον, ὑποκ. τοῦ «κλίνη», τό· 1) κρεββατάκι Ἀριστ. Ἀνα. 916, κ. μτγν. 2) φορεῖον· «ἐν κλινιδίῳ φοράδην κομισθεὶς εἰς τὴν σύγκλητον» Πλουτ. Κοριολ. 24.

Κλῑνικός, 3· α) κατάκοιτος, ἄρρωστος Ἀνθ. 11, 113· 2) συνήθ. οὐσ. «ὁ κλινικός», ὁ τοὺς κατακοίτους ἀρρώστους ἐπισκεπτόμενος ἰατρὸς Λουκίλλ. 40 (11, 116) κ. ἄλλ. μτγν. οὐσ. «ἡ κλινική» (ἐννο. «τέχνη») = ἡ ἰατρική, ἡ τέχνη, ἐπιστήμη τοῦ ἰᾶσθαι, μτγν. clinicus.

Κλῑνίς, ίδος, ὑποκ. τοῦ «κλίνη», ἡ· α) κρεββατάκι Ἀριστ. θεσμ. 261, Κρατῖν. ἐν Πολυδ. 10, 33· β) «τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης κατεστρωνύμενον, ὅταν μετίωσι τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ κάθηται ἡ νύμφη, μεταξὺ τοῦ παρόχου καὶ

τοῦ νυμφίου» Πολυδ. 10, 33· «ἐπὶ τῆς ἁμάξης νυμφικὴ καθέδρα» Ἡσύχ. γ) Ἀθηναῖκ. ἀγγεῖον Kreuz. Conf. 37, 73 (63).

Κλῑνο-ειδής, ές, 2· σχῆμα κλίνης ἔχων, κλίνῃ ὅμοιος· ὀδ. «κλινοειδέτες», αἱ τρεῖς ἔνδοθεν τοῦ κρανίου ἀποφύσεις, ἄλλ. «σφηνοειδὲς ὀστοῦν», Gorr.

Κλῑνο-καθ-έδριον, τό· καθέδρα, ἐφ' ἧς δύναταί τις νὰ καθίσῃ ἀνακλινόμενος Β. Ἀν. 272.

Κλῑνο-κοσμέω· κατατάσσω, εὐτρεπίζω τὰς κλίνας _τραπέζης, μτρ. λέγω πάντοτε περὶ κοσμήσεως κλινῶν τραπέζης Πολύδ. 12, 24, 3.

Κλῑνο-πάλη, ἡ· πάλη ἐν τῇ κλίνῃ (παλεύματα τοῦ κρεββατιοῦ), συνουσία (πρβλ. ἀνακλινοπάλη) Σουιτων. Δομιτ. 22.

Κλῑνο-πετής, ές, 2· (ἐπὶ τῆς κλίνης πεπτωκώς, κοιν. ὡς τὸ κρεββάτι πεσμένος), κλινηρὴς Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 55, Ἱπποκρ. κ. μτγν.

Κλῑνο-ποιΐα, ἡ· σύμπηξις, κατασκευὴ κλινῶν, φορείων κτλ. Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 10, 1.

Κλῑνο-ποίγιον, τό· τόπος, ἐν ᾧ κατασκευάζουσι κλίνας, κλινοποιεῖον, ἐργαστήριον κλινῶν Πολυδ. 7, 159.

Κλῑνο-ποιός, ὁ· κλινοποιός, ὁ συμπηγνύς, κατασκευάζων κλίνας, φορεῖα κτλ. μτγν. κ. «κλῑνοπήξ» Θεόγνωστ. Ἐν Β. Ἀν. 1340.

Κλῑνο-πόδιον, τό· βοτάνη, ἧς «τὰ ἄνθη ὅμοια κλίνῃς πασίν» Διοσκ. 3, 109, Πλιν. Φ. Ἰσ. 24, 15, 87.

Κλῑνο-ποιτικός, 3· εἷς κατασκευὴν κλινῶν, φορείων κτλ. ἀναφέρων, ἀνήκων· ὀδ. «ἡ κλινοποιτικὴ» (ἐνν. «τέχνη»)=ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλίνας Πολυδ. 7, 159.

Κλῑνο-ποιός, ὁ· κατασκευαστὴς κλινῶν Πλάτ. πολ. 10, 596.

Κλῑνό-πους, ποδος, ὁ· ποὺς κλίνης, φορείου κτλ. Γεωπ. 13, 9, 9.

Κλῑνο-πώλιον, τό· τόπος, ἐν ᾧ πωλοῦσι κλίνας κτλ. μτγν. Κράτητ. ἔπιστ.

Κλῑνο-στρόφιον, τό· βασανιστήριον ὄργαν. Ἀγαθί. 107, ἔνθα Καζαουβῶν. «χειροστρόφια» γράφ.

Κλῑνό-τροχος, (ὁ;)· δένδρον τοῦ γέν. τῆς σφευδάμνου Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 11 (1) ἐν Θεοδ. Γαζ.

Κλῑνο-υργός, ὁ· κλινοποιός, κλινοπηγὸς Πλάτ. πολ. 10, 597.

Κλῑνο-φορέω· φέρω, αἴρω κλίνην, κοιν. κουβαλῶ, σηκώνω κρεββάτι μτγν. ὡς Ψευδο-Χρυσ. τ. 8, 622.

Κλῑνο-φόρος, 2· κλινηφόρος, μτγν.

Κλῑνο-χαρής, ές, 2 χαίρων, ἡδόμενος τῇ κλίνῃ, κοιν. ὅπιος ἀγαπᾷ τὸ κρεββάτι Λουκ. τραγῳδοπ. 131.

Κλιντήρ, ῆρος, ὁ· α) «δίφρος ἀνακλιτός, κλίνη» Ἡσύχ.· ἕδρα τῆς ἀνακλίσεως καὶ κατακλίσεως (καθέκλα δι' ἀκούμπισμα καὶ πλάγιασμα)· «ἀνακλιντήριον, ἀνάκλιντρον, ἐπίκλιντρον, πρόσκλιντρον, σκίμπους»· «εὖδε δ' ἀνακλινθεῖσα· «λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι» Ὀδ. σ, 189, κ. μτγν. Θεόκρ. 2, 86, Λουκ. συμπ. 44· «κλ. εἶδος φορείου ἔστι δὲ κλεινοκαθέδριον» Φώτ. 171, 11· 6) «κλ. νεκροδόκος» = νεκροκράββατο· Ἀντίφιλ. 35 (7, 634).

Κλιντηρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ «κλιντήρ» κλινίδιον κρεββατάκι, Φώτ. 171, 12, ctulus.

Κλιντήριον, τό· ὑποκ. τοῦ αὐτ. Ἀριστ. Πολυδ. 10, 33, lectulus, sellula.

Κλῑνω (βλ. κλι), μέλ. κλινῶ, παρκ. κέκλικα, ἀόρ. ἔκλῑθην, ἐπ. καὶ ἴων. ἐκλίνθην, 6', ἐκλίνθη (μόν. ἐν συνθέσ. διότι ἀμφ. «κλινθῆναι» Ἰλ. 9, 16), π. παρκ. κέκλιμαι, γ'. πλ. κέκλιν (π. κεκλίαται) Ξεν. π. Ἱππ. 5, 5· α) κάμπτι, λυγίζω, τὸ εὐθὺ ποιῶ κυρτόν, καμπύλ (στραβό), ὅθ. «μάχην κλίνω» = τὴν εὐθ παράταξιν τῶν πολεμίων ἢ τοὺς κατ' εὐθε παρατεταγμένους πολεμίους κάμπτω, ἀν κάζω νὰ στραφῶσι, τρέπω εἰς φυγὴν Ἰλ. 510· «ἐκλίνθη μάχη», Θέογν. 711· «-φάλτ γας, Τρῶας, Ἀχαιούς» Ἰλ. ε, 37, Ὀδ. 69· «ἔκλινε γὰρ (ὁ λόχος) κέρας τὸ λαιὸν μων» Εὐρ. ἀποσπ. 704· κ. μτφ. «ἡμέρα νει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ ὅλα τἀνθρώπινα πρά Σοφ. Δῆ. 131· «κλίνω τἀλαντα» = τὰς ζυγ ρόπους πλάστιγγας τοῦ ζυγοῦ (ζυγαριᾶς) μ τατρέπω ἀπὸ τῆς ὁριζοντίου θέσεώς των λοξήν, στρέφω ἢ βαρύνω διὰ τῆς χειρὸς μίαν περισσότερον, ὥστε αὕτη μὲν ἀνέρχετ ἐκείνη δὲ κατέρχεται, ὡς ὁ Ζεὺς τὰς πλ στιγγας τοῦ πολέμου τῶν Τρώων καὶ Ἀχαι Ἰλ. τ, 223· «ἰσάρροπον πρᾶγμα ἐν μέσῳ κ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον οὐδαμόσε κλιθήσ Πλάτ. Φαῖδ. 109· «ὅσσε πάλιν κλίνασα στρέψασα πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς (ἡ Ἑλ. π τὸν Πάριν) Ἰλ. γ, 427· «τὰς δ' ἐκ τῶν ὀφ στερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίναντες» Πλάτ. Τ 77· «ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῆρ = ἀνέσπασε τὰ κλεῖθρα, κοιν. ἐξερρίζωσε κλειδωνιαῖς Σοφ. Οἰ. τ. 1262· 6) τὸ ὀρθ ποιῶ πλάγιον, τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ θέσιν ἢ διεύ θυνσιν μεταβάλλω εἰς πλαγίαν, λοξήν, πλα γιάζω, ἀνακλίνω, προσκλίνω, στηρίζω ἐπί νος, κοιν. τὸ γέρνω, βαρβ. ἀκουμπῶ· «κλίνε ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν» Ἰλ. ψ, 509· «ἔκλ ναν ἄρματα πρὸς ἑνώπια», θ, 435· «ἑστῶτ σάκε' ὤμοισι κλίναντες» = ἀνακλίναντες, στ ρίξαντες τὰς ἀσπίδας ἐπὶ τῶν ὤμων, λ. «κλίνον μ' εἰς εὐνὴν αὐθις» Εὐρ. Ὀρ. «κλίνατέ μ', οὐ αὐθένω ποσί» = γόρτε μ βαστοῦν τὰ πόδια μου Ἄλκ. 268. Μέσ «ἶζε δ' ἐπ' αὐδοῦ - κλινάμενος σταθμῷ» = πρ κλινθεὶς (ἀκουμπήσας) εἰς τὸς παραστάδας ρ, 339· κ. παθ. (αὐτοπ.) «κλιθῆναι ἐὐπλύν (δι. γρ. «ἐὐξέστῳ») ἐνὶ δίφρῳ» Ἰλ. ψ, 335· «σ λῃ κεκλιμένας», λ, 371· «κεκλιμένοι κα ἐπάλξεσιν», χ, 3· «ἀσπίσι κεκλιμένοι» = ρ ριγμένοι ἐς τὰς ἀσπίδας, γ, 135· «κλισμῷ κλιμένη» = ἐς τὴν καθέκλ' ἀκουμπισμένη ρ, 97· «Ἀσία δὲ χθὼν ἐπὶ γόνυ κέκλιται» ἔκλινε τὸ γόνυ της, εἶν' ὑποχείριος Πέρσ. 894· «ὀπτία δὲ κλίνομαι δείσασα ὤμωσι» = ἀνακλίνο, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπηρετ φοβηθεῖσα Συφ. Ἀντ. 1173· «τοῖς ἐμοῖς ροῖς ὁμοῦ κλιθεῖσαν», Τρ. 1225· «κλίν νῦν μοι πλευρὰ θεὶς ἐπὶ χθονός», Εὐρ. Κύκ 514. Ἔτι, κλίνω, ἀμτ. πλαγίως, εἰς τὸ κλί

για ('γέρνω 'ς τὸ πλάγι) ἐκκλίνω ὅπως ἀποφύγω πληγήν Ἰλ. γ, 460 κ. συχν. ὅθ. πίπτω Ὀδ. τ, 470 κατακλίνομαι, κοιν. πλαγιάζω Ἰλ. κ, 350· «παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι» = νὰ κλαγιάσωσι (οἱ μνηστῆρες) 'ς τὸ κρεββάτι τῆς (Πηνελόπ.), νὰ τὴν λάβωσι γυναῖκα Ὀδ. ο, 213. "Οθ. ἐν τῷ παρκ. ὑπερσυντ. εἶνέ τι κεκλιμένον προσκεκλιμένον, κεῖται κατὰ γῆς· ἐπὶ τοῦ ἑδάφ. «ἔνθα δέ σφιν καλὰ παρ' αὐτοῖσι γύθοι κέκλιτο» = ἐκεῖντο, κοιν. ἦσαν κατὰ γῆς Ὀδ. λ, 194· «ἦέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω» = ὄρθιον κ. ἵπποι ἦσαν ὁμόζηλοι προσκεκλικότα, περικεκαλυμμένα Ἰλ. ε, 356· ἐπὶ τόπ. χώρ. «αἵθ' (νῆσοι) ἁλὶ κεκλίαται» = προσκλίνουσι τῇ Θαλ. κεῖνται ἐν τῇ Θαλ. Ὀδ. δ, 603· «ἀκτὴ κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη» = πρὸς τὴν Θάλ. ἀποκλίνουσα, ἐκτεινομένη, ν, 235, κ. ἐπὶ ἀνθρ. «Ὄρσεδος λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι» = οὗ τὸ οἰκητήριον προσκλίνει τῇ Κ. κεῖται παρὰ τὴν Κ. Ἰλ. ε, 709· «ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται» = προσκλίνουσι τῷ αἰγιαλῷ τῆς Θαλ. κεῖνται ἐπὶ τοῦ αἰγιαλ. π, 68, κ. μετγν. π. «Σπάρτην - κεκλιμένην - ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις» Κόλουθ. 223· ἰδ. ἐπὶ τοῦ γεωγραφ. κλίματος ἢ τῶν σημ. τοῦ ὁρίζοντ. τόπων· «τὴν πρὸς ἀνατολὰς κεκλιμένην πλευρὰν τῆς Ἰταλίας» Πολύβ. 2, 14, 4· «τὸ εἰς τὰς ἄρκτους κεκλιμένον», 1, 42, 5· τέθαμμαι (εἶμαι θαμμένος), κεῖμαι νεκρός, πεσών, φονευθείς· «Ἀλφειοῦ πόρῳ κλιθείς = ταφεὶς ἐν τοῖς βεύμασι τοῦ Ἀλφειοῦ Πινδ. Ὀ. 1, 92· «οὐ νούσῳ - οὐδ' ὑπὸ δεσμενέων δούρατι κεκλίμεθα» = οὐχὶ ὑπ' ἀσθενείας οὐδ' ὑπὸ τοῦ δόρατος τῶν ἐχθρῶν καταβληθέντες κείμεθα ἐνταῦθα Ἀντίπ. Σιδ. 84 (7, 493) κ. συχν. ἐν Ἀνθ. "Ετι δίδω τινὶ τόπων πρὸς κατάκλισιν ἢ κάθισιν, κατακλίνομαι (πλαγιάζω) ἢ καθίζω, ἐπικλίνομαι (καθίζω εἰς τὴν τράπεζαν) Ἡρ. 9, 18· 2) ἀμτδ. α) κλίνω, ἐπικλίνω πρός τι, πρός που τρέπομαι, στρέφομαι· «ἡ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκλινεν» Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 13· «τῶν πραγμάτων ὁλοσχερῶς ἐπὶ Ῥωμαίους κεκλικότων» = ἐστράφησαν τὰ πράγματα ἐντελῶς ὑπὲρ τῶν Ῥωμ. Πολύβ. 30, 10, 12· ὡσ. «κλίνει ὁ ἥλιος» = κατέρχεται, δύει, «κλίναντος ἡλίου» = ὅτε ὁ ἥλ. ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του, ἤρχισε νὰ δύῃ Ἀπολ. Τ. 1, 452· «ἅμα τῷ κλίναι τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτὸς» Πολύβ. 3, 93, 7· «κέκλικεν ἡ ἡμέρα», Ν. Δ. Δουκ. 24, 29, Πολυδ. 4, 158· πρβλ. τὴν κοιν. φράσ. «τσάκισεν ἡ ἡμέρα»· ἔτι «ποτὲ μὲν παρ' ἀσπίδα κλίνοντες ποτὲ δ' ἐπὶ δόρυ» = στρεφόμενοι ἄλλοτε μὲν εἰς ταρσιτερά, ἄλλοτε δὲ εἰς τὰ δεξιὰ Πολύβ. 6, 40, 12· «κλινεῖν ἐπ' ἀσπίδα» 3, 115, 9· 6) γραμ. κλίνω ῥῆμα, κατατάσσω εἰς τὴν ἀνήκουσ. συζυγίαν, ἰδ. αὐξάνω συλλαβ. ἢ χρον. Ἀπολ. Δυσκ. σύντ. 310, 24, inclino.

κλίσια, ας, (κ. «κλεισίαι» Εὐστ). Ἰων. κλίσιη (κλίνω), ἡ· τόπος, ἔνθ' δύναταί τις νὰ ἐπικλιθῇ ἢ κατακλιθῇ (ν' ἀκουμπήσῃ ἢ πλαγιάσῃ), 1) «οἴκησις αὐτοσχέδιος καὶ καιριαία» (Εὐστ. 77, 33), καλύβη πρὸς κοίμησιν ἀγρ. καὶ αὐλ.) πρὸς οἴκησιν· ΟΘ. α) «στρατιωτικὴ σκηνή, αὐτοσχέδιος» (Σχόλ. Ἰλ. ι, 90), αὐτοσχέδιος ξυλίνη οἰκία μετὰ θυρῶν κλειστῶν, ὁποίας οἱ πολιορκηταὶ ἐν μακρᾷ πολιορκίᾳ κατεσκεύαζον ὡς στέγην τῶν στρατηγῶν καὶ στρατιωτ. καὶ πρὸς διαφύλαξιν τῶν αἰχμαλώτων καὶ λαφύρων· περὶ τῆς κατασκευῆς μιᾶς ταιαύτης, ἥτις ἦν διάφορος τῆς ἐκ λίνου (λιναῦ πανίου) «σκηνῆς» ἴδε Ἰλ. ω, 450· κ. τὰ ἐπίθ. «κλισίη εὐπηκτος», ι, 663· - εὔτυκτος, κ, 586· ἀποχωροῦντες δὲν συναπῆγον αὐτὰς ἀλλ' ἐκαίον Ὀδ. θ, 501, ὡσ. τραγ. Αἰσχ. ἀποσπ. 115, Σοφ. Αἴ. 190· «κλισίαι ὁπλοφόροι» Εὐρ. Τ. Α. 180· 6) ἡ εἰρηνικὴ ποιμένος καλύβη, χρησιμεύουσα αὐτῷ ὡς νυκτερινὸν καταφύγιον καὶ ἀποθήκη τῶν τροφῶν καὶ σκευῶν του Ὀδ. π, 159· ἔτι ξυλίνη καλύβη Λουκ. Ἑρωτ. 12· 2) ἀνάκλιντρον, πρόσκλιντρον· «τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀθήνη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν» Ὀδ. ο, 123· «κλισμός», αὐτόθ. ἔτι, κλίνη τραπέζης, ἑστρωμένον καθιστήριον ἢ ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ κατακείμενοι ἐδείπνουν, «ἀπὸ κλισιάων ὧρτο» Πινδ. Π. 4, 193, Ἀθήν. 11, 474· ἔτι σειρὰ καθιστηρίων, Ν. Δ Δουκ. 9, 14· τόπος, θέσις ἐν τῇ κλίνῃ τραπέζης, ἢ παρὰ τὴν τράπεζ. θέσ. τινός, ἄλλ. «κατάκλισις», «ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίαν ἄτιμον» Πλουτ. ἦθ 148· «ἀδόξου ποτὲ κλισ. παρ' αὐτῷ τυχών» Ἀθήν. 12, 544· 3) κλίνη, συζυγ. κλίν. «ἐζεύξω κλισίας ἀκοίτιν» Εὐρ. Ἄλκ. 997 «κλισίαν λέκτρων δολίαν», Τ. Τ. 857· 4) κλίσις, τὸ κεῖσθαι· «μετέβαλε τὸ σχῆμα τῆς κλισίας, ὕπτιον ἀνεὶς ἑαυτόν» Πλουτ. Σερτ. 26, tabernaculum.

Κλισιάζω, ὡσ. ἐσφ. γρ. τοῦ «ἐκκλησιάζω» Θεμιστ. λόγ. 13, 179.

Κλισιάς, άδος (κλίνω), ἡ· «πᾶς μέγας θυρῶν παρὰ τὰς κλισιάδας, αἵπερ εἶσι μεγάλαι θύραι» Η. Ἀν. 272, 13 συνήθ. «αἱ κλισιάδες» (κ. «κλεισιάδες», παρὰ τὸ «κλείω»), (ἴδε «κλεῖσιον παρὰ τὸ κεκλεῖσθαι, ἐφ' οὗ (-οῦν) Πάπε) καὶ αἱ θύραι κλεισιάδες» Πολυδ 1, 50, ἀλλὰ δυσκόλως ἐγχωρεῖ παντοῦ ἡ κατὰ Δινδόρφ. διὰ τοῦ ι διόρθωσ.), «αὐλεῖοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται» Εὐστ. 1957, 59, κατὰ Πολυδ δὲ «τὸ δὲ κλίσιον ἐν κωμῳδίᾳ παράκειται παρὰ τὴν οἰκίαν παραπετάσματι δηλούμενον, καὶ ἔστι μὲν σταθμὸς ὑποζυγίων, καὶ αἱ θύραι αὐτοῦ μείζους δακοῦσι, καλυόμεναι κλεισιάδες, πρὸς τὸ καὶ τὰς ἁμάξας εἰσελαύνειν (• παρελαύνειν· Πάπε) καὶ τὰ σκευοφόρα», 4, 125, Πλουτ. Ποπλικ. 20· «ταύτῃ τῆς οἰκίας - αἱ κλισιάδες θύραι μόναι τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσίων τε καὶ ἰδιωτικῶν εἰς τὸ ἔξω μέρος ἀνοίγονται» Δ. Ἀλ. 5, 39· «καὶ αὐτὴν (τὴν λίμν.) διὰ κλισιάδων ἀναιγομένων ὑποδέχεται τὸ πεδίον» = κατεπακτὴς θύρας, ὁποία ἡ τῶν ἀχετῶν, ποταμ. κτλ. 1, 66· μεφ. «μεγάλαι κλισιάδες (ὀρ. γρ. «κλεισιάδες» ἢ «κλεῖσαι» Εὐστ. 1957) ἀναπίπτεται εἰς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ» Ἡρ. 9, 9· «μεγάλαι δ' αὐτῷ κλισιάδες ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντος τοῦ γένους καὶ τοῦ πλούτου» Πλουτ. Ἄλκ 10, νοήνου.

(ΕΛΛΗΝ. ΛΕΞΙΚ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλισίη· ὕδε κλισία.

κλῑσίηθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τῆς καλύβης, τῆς (αὐτοσχεδίου) στρατιωτικ. κατοικίας, σκηνῆς, κοιν. ἀπ' τὴν καλύβαν, ἀπὸ τὴν στρατιωτικ. σκηνήν Ἰλ. α, 391 κ. συχν. e tabernaculo.

κλῑσίηνδε, ἐπίρ. εἰς τὴν καλύβην, εἰς τὴν (αὐτοσχέδ.) στρατιωτικ. κατοικίαν, σκηνήν Ἰλ. α, 185, ad tabernaculum.

κλίσιον, ἀττ. κλῑσίον Δράκων 57, 19 (δθ κ. «κλεῖσιον» παρὰ τὸ «κλείω» κατὰ τ. ἀρχ. ὕδε «κλισιάς», ἀλλὰ μᾶλλον παρὰ τὸ «κλίνω» ὡς «κλισία»), τό· α) «πανδοχεῖον, ἢ βάσις, ἐφ' ἧ τίθεται ὁ θρόνος» (Ἡσύχ.), «οἶκος μέγας - τῶν ἐν ταῖς ἐπαύλεσι κατασκαζομένων», ἐν ᾧ πῦρ ἑκαίον καὶ ἐκοιμῶντο οἱ ἐργάται σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις Σχόλ. Ἰλ. ι, 90, καὶ σταῦλος κτηνῶν κύκλῳ τοῦ οἴκου τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀρχ. λεξ. πρβλ. Ὀδ. ω, 207, Πολυδ. 4, 125· β) π. τ. ἀττ. ἐν γέν. εὐτελὲς οἰκίδιον, οἰκημάτιον, καλύβη, ἀντίθ. τῷ συνήθ. «οἶκῳ» Λυσ. 12, 18· ὡσ. εὐτελὲς οἰκίδ. πόρνης, (ὅποίαν παρίστησιν ὁ Δημ. τὴν μητ. τοῦ Λῑσχίν.) Δημ. 18, 129, ὅι. γρ. κλειτίον, κλησίον· γ) ναΐδιον Παυσ. 4, 1, 7, casa.

Κλίσις, εως (κλίνω), ἡ· α) κάμψις, λύγισις· - τραχήλου Πλουτ. Πύρ. 8· - ἡλίαια = ἡ πρὸς δυσμὰς ἀπόκλισις τοῦ ἡλίου, ἡ βαθμηδὸν κατάδυσις αὐτοῦ Δ. Περ. 1095 β) ἐν τοῖς τακτικ. στρατιωτ. κινήσεις, μεταβολαί, στροφαί, μεταστροφαί· «κλίσεις ἐφ' ἡνίαν καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ» = στροφαὶ πρὸς τἀριστερὰ καὶ δεξιὰ Πολύβ. 10, 21, 1· γ) κατάκλισις, κλίνη Εὐρ. Τρῳ. 113· «ποῖαί τε χθαμαλαὶ μαλακὴ κλίσις ὕπναν ἕλέσθαι» Ὀππ. ἁλ. 1, 25· δ) γραμ. τὸ κλίνειν ὄν. ἢ ῥῆμα καὶ ἡ κλίσ. ἢ ὑ τύπ. αὐτοῦ· ε) γραμ. σχῆμα = μετάκλησις, μετάθεσις Εὐστ. ς) = κλίμα, γεωγρ. τόπος. ἓν τῶν 4 σημείων τοῦ κόσμ. Δ. Περ. 615, inclinatio.

Κλισμός (κλίνω), ὁ· ἕδρα (καθιστήριον) ἀνακλίσεως ἢ κατακλίσεως, ἀνάκλιντρον, κλίνη κ. συνών. τῷ «θρόνος» Ὀδ. α, 145, κ συχν. ἔτι, κατὰ διασταλὴν τοῦ «θρόνος» (ὕδε θρόνος κ. Ἀθήν. 5, 192· ἀνάκλιντρον μετὰ «θρήνυας» (ὑποποδίου) Ὀδ. δ, 136· - βασιλήΐος Θέογν. 1191, Εὐρ. Ὀρ. 1440 κ. μτγν. π. ἔσφ. «κλεισμός» Ἡσύχ. cathedra supina.

Κλῑτέαν, ῥ. τοῦ κλίνω, τό· πρέπει νὰ κάμψῃ τίς τι, λυγίσῃ, γραμ. κλίνῃ ὄν. ἢ ῥῆμα Θεων ἐν Βάλκκ. ῥητ. 1 τ. 176, 6, inclinandum.

Κλῑτήρ, ῆρος, ὁ· κλιντὴρ Πορφύρ. ἀμφ γρ.

Κλῑτικός, 3· κλίσει ὀνόματ. ἢ τύπῳ ῥήμ. ἀνήκων, γραμ. ὕδε ἔκτασις Μ. Ἐτ. Ἀπολ. Δυσκ. σύντ. 180, 28.

Κλῑτός, (κλίνω), 3· κατωφερὴς τόπος (κατηφορικὸς) Ἡσύχ. Ἀρκάδ. 78, 26.

Κλίτος, εος (κλίνω), τό· 1) κατωφέρεια, τὸ ἀπότομον, κάταντες Λυκόφρ. 600· 2) ἐν γέν. κλίμα (Σχόλ.)· «βόρειον ἐς κλίτος» Ἐπιγρ. ἀδ 396 (7, 699), Ο· 3) «κλίτεα» = λόφοι (= κλιτύες Πασσάδ.) Ἀπολ. Ῥ. 1, 599, declivitas.

Κλῑτός, ὀρθότ. Κλειτός· βασιλ. Σιθώνων ἐν Θρᾴκῃ Ἐπιγρ.

Κλῑτύς, ὑος (κλίνω), ἡ· κατωφερὴς τόπος, κατωφέρεια (κατήφορος), ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους (Σχολ.), λόφος· «πολλὰς δὲ κλιτὺς τότ' ἀπτερμήγουσι χαράδραι» Ἰλ. π, 390· «ἐς κλιτὺν ἀναβάς» Ὀδ. 6, 470· «Παρνησία κλιτ·» Σοφ. Ἀντ. 1131· «Τιρυνθία κλιτ.», Τρ. 270· «δυσχιμιὰν διὰ κλιτύων» Εὐρ. Ἄλκ. 578 κ μτγν. π [π. Ὀμ ἐν ταῖς διαυλ.πτώσ. ὁ], declivitas.

Κλίτων, ωνος· ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Εὐρ.

Κλοίλιος, ὁ· τὰ ῥωμ. cloelius, 1) ἀρχ.· «Ἀλβανικ. εἶτα Ῥωμαϊκ. γένος (οἱ Κλοίλιοι Δ. Ἀλ.)· α) Κόϊντος Κλ. Σικελὸς κ μόν. Κλ. Δ. Ἀλ. β) Πόπλιος Κλ. Δ. Σικ γ) Γράκχος Κοίλιος (;) Δ. Ἀλ. δ) Κοίλιος Πλόυτ. Πομπ. 2) ἀρχηγ. τῶν Γετῶν Ἀππ. Μακεδ.

Κλοιὸς (κλείω), ὁ, (π. Εὐστ κ.τ μτγν μετὰ τοῦ ἑτερογεν. πλ. «τὰ κλοιά»), ἀττ. κλῳὸς Ἀριστ. σφ. 897 κ. Εὐρ. 1) σιδηροῦς δεσμὸς τοῦ λαιμοῦ κυνός, κοιν. χαλκᾶς· «ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες» Ξεν Ἑλλ. 2, 4, 4· - κυνοῦχος Φίλπ. 8 (6, 107)· τοῦ τραχήλου ἀνθρ. «δεδεμένος καὶ τῶ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ» Ξεν. Ἑλλ. 3, 11, Εὔπολ. ἐν Ἀθην. 6, 237· Γραπτὸν «κλοιῷ δεινὴν πεπεδημένος» Ἀρχί. 24 (9, 12)· ὡς κόσμημα, περιδέραιον· «χρύσιος κλοιὸς» = χρυσοῦν περιδέραιον Εὐρ. Κύκλ. 183, collare.

Κλοια φορέω· φέρω, φορῶ κλοιόν, σιδηροῦν δεσμὸν περὶ τὸν τράχηλον, μτγν. Γ' Ἀλεξ. βι Χρυσ.

Κλοιο-φόρος, 2· κλοιόν, σιδηροῦν δεσμὸν περὶ τὸν τράχηλ. φέρων, φορῶν, μτγν.

Κλοιδω· περιδέω, δεσμεύω τὸν τράχηλόν τινος κλοιῷ· ὕδε κλοιωτός.

Κλοΐστρον, τό· κλεῖστρον, «κλῳστρον· Ἡσύχ.

Κλοιώτης, ου, ὁ· ὁ κλοιῷ τὸν τράχηλον δεδεσμευμένος, ἐν γέν. «δεσμώτης» Ἡσύχ.

Κλοιωτὸς (κλοιόω), 3· «δεσμοῖς διεζευγμένος», δεδεσμευμένος Ἡσύχ.

Κλονέας, ὁ· Τεγεάτης ἢ Θηβαῖος μουσικὸς κ. ποιητὴς Πλουτ.

Κλονέω· κλονίζω, σείω τι δυνατά, ἰδ. ταράττω, ἐμβάλλω τοῖς πολεμίοις ταραχὴν, συγχύσιν, φόβον κ. συχν. ἐν Ἰλ. καταδιώκων τὸν τεταραγμένον καὶ τραπέντα εἰς φυγὴν ἀντίθρόν· «τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθε», ξ, 13· κ. ἀπτώτ. λ, 498· ἐπὶ φόβητ. «Ἕκτορα ἀσπερχὲς κλονέων ἔρεπ' ἀλκὶ» Ἀχιλλεύς», χ, 188· «πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας», ε, 96· ἐπὶ λεόντ. καταδιωκόντων ποίμνια ψ, 212, Ἡσ. Ἔρ. 511 (δθ. θυρσοῦσι, «ἀνέμων κλονεόντων» Δ. Περ. 464)· ἐπὶ πυρός, ἔνθεν κἀκεῖθεν ὑπὸ τοῦ ἀνέμ. φερομένου, υ, 492· παθ. ταράττομαι, βιάζομαι, στένω· χωροῦμαι ὑπὸ τοῦ ἐχθρ. τρέπομαι εἰς φυγήν· πρβλ. τὸ κυριολ. καιν. κλονίσθαι. Πινδ. «ἐνίκασεν ἄνδρας ἀφύκτῳ χερὶ κλονέων» Πυθ. Τ 7, 65, κ. παθ. «ὀπάσαι ψάμαθοι κύμασι κλονέονται», Π 9, 49· «καὶ νιν οὐ θάλασσ' οὐδὲ θεοῦ οὐδ' ὄμβρος κλονεῖ» Σοφ Τρ. 145· «οἱ καὶ τόνδε ἀτα· κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι». (ὁ) Κ. 1268, ὑπίρ ἀναφέρ. εἰς τὴν αὐτόθ. μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

φορ. «ὡς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται» πρβλ. Ἀριστ. Ἱππ. 361. Παρὰ μτγν. π. μτφ. ἐπὶ ἔρωτ. «μήποτέ σε κλονέει φιλότης» = «γένοιτο νὰ μὴ σὲ ταράττῃ ποτὲ ἔρως Ἀγαθ. 1 (10, 68), Π. Σιλ. 20· «τὸ συμπόσιον ἐκλονεῖτο γέλωτι» Λουκ. ὄν. 47. Μέσ. «πάρ δ' ἴχθύες ἐκλονέοντο»=περιέτρεχον, ἀνετινάσσοντο. ἐχορυπήδων πλησίον Ἡσ. ἀσπ. 317· ἐπὶ μελισσ. «ἀολλέες ὣς ἐνὶ σίμβλῳ βομβηδὸν κλονέονται» Ἀπολ. Ῥ. 2, 133, πρβλ. Κλόνησις, εως (κλονέω), ἡ· σφοδρὰ κίνησις, σεῖσις, κοιν. κλονισμός, κλόνισμα Ἱπποκρ. κ μτγν. ἡ τῶν σφηκ. ὁρμητικ. μετὰ βόμβου πτῆσ. «οἵ τε κλονήσει χηραμοῦ ἐκποτέονται» Κ. Σμ. 8, 41, commotio.

Κλωνίζω, τῷ ἀνωτ. μτγν.

Κλόνιος· 1) υἱὸς Ἀλέκτορος, στρατηγὸς Βοιωτῶν ἐν τῷ κατὰ Τροίας πολέμῳ Ἰλ. 2) ἄλλοι.

Κλόνις, εως, (κλονίζω), ἡ· τὸ ἱερὸν ἢ τῆς πυγῆς ἀστοῦν, ἄλλ. «κόκκυξ»· ἔτι, «γαστήρ, διὰ τὸ ἀκίνητον» Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 496· «βάχις» Ἀντίμαχ. ἐν Πολυδ. 2, 178.

Κλονο-ειδής, ἐος, 2· κλόνῳ, ταραχῇ ὅμοιος, κλονώδης, πλήρης κλονισμοῦ, ταραχῆς, ταραχώδης· ἐπίρ. -ῶς = κλονωδῶς, ταραχωδῶς, μὲ πολλὴν κλονισμόν, ταραχήν· «τῆς δ' ἴλεται ἴχθυν γυῖα» =κλονοειδῶς ἔασίσθη Σχόλ. Ἰλ. χ, 448, tumulti similis, tumultuosus.

Κλονάεις, εσσα, εν (κλόνος)· κλονώδης, πλήρης κλονισμοῦ, ταραχῆς Μ. Ἐτ. 521, 22 ἐσφ. γρ. τοῦ «κλονέοντα», tumultuosus.

Κλονο-κάρδιος· 2· τὴν καρδίαν κλονίζων, σείων, ταράττων Ὀρφ. ὕμν. 16, 8, ἔνθα κατ' εἶκασ. ἀντὶ «χρονοκάρδιος».

Κλόνος (κλάω;), ὁ· πᾶσα σφοδρὰ, τεταραγμένη κίνησις, ἐν Ἰλ. πάντοτε, μάχης θύρυβος, ταραχή, ὠθισμός· «κατὰ κλόνον αὖτις ἴλασσας», π, 713· «ὁ μὲν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν», 789 «κλόνος ἐγχειάων»=ὠθισμὸς δοράτων, λογχῶν, ε, 167· «κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν» Ἡσ. ἀσπ. 148· - διῳξαῦχην Πινδ. ἀποσπ. 224 «δαπίστορας κλόνους λαγχάνω (μους» =ὠθισμοὺς ἀσπίδων καὶ λογχῶν Αἰσχ. Ἀγ. 393· - ἱπποιαχάρμαι, Πέρσ. 107· «κλόνος Γιγάντων» Εὐρ. Ἴων 206· κωμ. «ζωμοῦ ἐμπλησθεὶς ἑταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος αὐτὴν διεκορκόρύγησε» Ἀριστ. νεφ. 386 κ. μτγν. π. «Ἐν συνόδ. τοῦ «ταραχὴ» Θεμιστ. λόγ. 6, 73, tumultus.

Κλόνος· υἱὸς Εὐρύτου, τοξευτὴς Βιργ. Αἰν. ἀταξίας Γ'κλην. 8 τ. 34, 268.

Κλοπατός (κλοπή), 3· κεκλεμμένος, κοιν. κλεμμένος· «θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν» Αἰσχ. Πρ. 110, Εὐρ. Ἄλκ. 1035· κρύφιος, κλοπιμάτος, κοιν κλεφτάτος· «τῶν κλοπαίων τε καὶ βιαίων πάντων» Πλάτ. νόμ. 11, 934· - ἀφανισμὸς Δ. Ἀλ. 2, 71.

Κλοπεία, (κλοπεύω), ἡ· τὸ κλέπτειν, κοιν κλῆψιμο Στράβ. 15, 734· Ὕδε κλωπεία.

Κλόπετον, τό· κλέμμα, τὸ κεκλεμμένον, κοιν. κλεμμένα, μτγν.

Κλοπεύς, έως, ὁ· κλώψ, κλέπτης, ὅστις κρυφίως, δολίως τι ἀφαιρίζεται, ἰδιοποιεῖται, κοιν. κλέφτης, κλετσωνᾶς· «κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων» Σοφ. Φιλ. 77· Ἐν. γέν. πᾶς ὁ πράττων τι κρυφίως· «φιλεῖ ὁ θυμὸς ἡρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων» = νὰ φωράται ὡς κρύφιος ἐγκληματίας Σοφ. Ἀντ. 489.

Κλοπεύω (ὀρθάτ. «κλωπεύω», πρβλ. Λυδεκ. Φρύν. 591)· εἰμὶ κλέπτης, κλέπτω, μτγν.

Κλοπέω· τῷ ἀνωτ. πρβλ. Λυδεκ κ. ὑποκλοπέω.

Κλοπή (κλέπτω), ἡ· ὡς κ. νῦν, τὸ ἀφαιρίζεσθαί τι κρυφίως, ἀντίθ. τῷ «ἁρπαγή», κοιν. κλέψιμο, κλεψιά Πλάτ. νόμ. 12, 941, 18, κλοπὴ δημοσίων χρημάτων 9, 857, πρβλ. «ἀφλῶν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην» Αἰσχ. Ἀγ. 520· κ. εἰς πλ. «κλοπαῖσι γυναικὸς»=διὰ τῆς κλοπῆς τῆς γυν. 391· «κλοπαῖς θηρώμενος Ἑλένην» Εὐρ. Ἑλ. 1176· ἀλλὰ «ἐπεὶ κλοπὰς σὰς ἐκ δόμων ἐδίξατο» = τὴν κλαπεῖσαν, τὴν Ἑλένην αὐτόθ. 1691. Ἐν γέν. τὸ ποιεῖν τι κρυφίως, κρύφιος δόλος κ. ἀπάτη· «κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς» Σοφ Φιλ. 1014· «παδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι»= κρυφίως φυγεῖν Αἴ. 243 ὡσ. «κλοπῇ δ' ἀφίγμαι διαφυγοῦσα πολεμίους» = ἐξεκλέφθην κ' ἔφυγα ἀπὸ τοὺς ἐχθρ. Εὐρ. Ἴων 1251· «κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς» =λόγοις ἐξαπατῶσα Ἡρ. μ. 100, furtum.

Κλοπία, ἡ, ἐσφ. γρ. τοῦ «κλοπεία» Ἰσοκρ. 12, 211, 218, ἔνθα Βέκκ. «κλωπεία» διωρθώσατο.

Κλοπικός, 3· κλέπτη ἁνήκων, ὑβιος, ἰδιάζων, κοιν. κλέφτικος, κλεφτάτος· «τὸ κλοπικὸν καὶ ἀπατηλὸν» (τοῦ Ἑρμοῦ) Πλάτ.Κρατ. 407 δι. γρ. «κλωπικός».

Κλοπίματος, 3· κλόπιμος, κεκλεμμένος Λουκ. Ἰκαρ. 20 κ. ἄλλ. μτγν.

Κλόπιμος, 2· κλόπιος, κλοπικός· «ἄλλοτρίων ἀπέχειν κλοπίμους γέρας» Φίλιπ. 55 (Παν. 193)· κεκλεμμένος (κλεμμένος), κλοπεὺς Φωκυλ. 127 ἐπίρ. -ίμως Μανεθ. 5, 207.

Κλόπιος, 3· κλοπικός, δόλιος, κρύφιος· «λήξειν ἀπατάων μύθων τε κλοπίων» Ὀδ. ν, 294· - χεὶρ Κ. Μαΐκιος 10 (9, 249)· «στείχειν κλοπίην ὁδὸν» = κλέπτειν, ἐπὶ κλέπτου, Ἐπίγρ. ἀδ. 289 (Παν. 123), callidus.

Κλοπο-πάτωρ, ορος, ὁ· «κλωποπάτωρ (ὅπερ ὑβρ) Θεοκρ. σῦριγξ (15, 21).

Κλοπός, ὁ· κλωπεύς, κλώψ, κλέπτης Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 276, Ὀππ. κυν. 1, 517

Κλοπο-σπορία, ἡ· κλοπία, κρυφία σπορά, συνουσία, κοιν. κρυφοσπάρσιμο Ἀχμέτ. ὀνειρ. 216.

Κλοῦσιον (τό) 1) πόλ. Τυρρηνίας (λατ. Ἑτρουρίας) Παλύβ. νῦν, Κιούζε, κάτ. Κλουσινοι κ. Κλουσινοί (δι. γρ Κλουσηνοί) Δ. Ἀλ. Πλούτ. Κλεύσιοι Δ. Κάσ. ἡ ταύτης ἐπικράτεια «ἡ Κλουσίνη» Στράβ. 2) πόλ. τῶν Σαυνιτῶν (ῥωμ Σαμνιτῶν), ἄλλ. Καύδιον [ἢ Κλούσιον] Πτολ. Clusiolum, πολίχνιόν τι τῆς Ὀμβρικῆς Πλίν.

Κλούσιος, ὁ· παραπορ. Ὀλλίου(;) ἐν τῇ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίᾳ Παλύβ. νῦν Chiese.

Κλοπο-φορέω· κλοπεύω, κλέπτω Φίλ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κλοπο-φόρημα, ατος, τό· κλέμμα, τὸ κεκλεμμένον, κοιν. κλεμμένο, ἔτι κλοπὴ Πρωδν. ἐπιμερ. 72.

Κλοπο-φορία, ἡ· κλοπὴ Ζων. 1219.

Κλοτοπεύω· δολίᾳ προφάσει ἀναβάλλω τι, «κλυτοὶ ἔπεσιν ἐνδιατρίβω» (Εὐστ.), ἢ ἐν γέν. πράττω δολίως (ὡσεὶ παρὰ τὸ «κλοπεύω» = κλοπετεύω), ἢ κομπάζω, κομπολογῶ, ἐν γέν. κάθημαι ἀργὸς καὶ φλυαρῶ, ἀργολογῶ (ὡς «κλοτοπευτής, ἐξαλλάκτης, ἀλαζών» Ἡσύχ.)· «οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν - οὐδὲ διατρίβειν» Ἰλ. τ, 149.

Κλυδάδιον, τό· ἡ ἐλξίνη, ἄλλ. «κλύδατις, κλυδάδιον» (κλιδάδιον Θησ. Στ.) Νικ. Θηρ. 537, Διοσκ. 4, 86.

Κλύδατις, ιος, ἡ· φυτόν τι, ἄλλ.· «ἐλξίνη, κουλυδάτεια» Νικ. Θηρ. 537, Διοσκ. [⏑⏑υ].

Κλύδα(ὡσεὶ παρὰ τὸ «κλύς, κλυδός»), ἐν. αἰτ. τοῦ «κλύδων» (κατὰ μεταπλ.) Νικ. ἀλ. 170.

Κλυδάζομαι· κλυδωνίζομαι Ἱπποκρ. 415, 10, Ἡσύχ.

Κλύδαι, ῶν (αἱ)· πόλ. ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Πηδαλίου (Κάπο Ποκομάκι ἢ Κάπο Ἀγκιστρο Κίπερτ.), νῦν, Σοῦνδα Βουρούν Ἀνων. σταδ. μεγ. Θαλ. 259.

Κλυδασμός, ὁ· κλυδωνισμός, κυματισμός, θόρυβος, κτύπος τῶν κυμάτων Στράβ. 4, 182.

Κλυδάτταμαι· κλυδάζομαι Δ Λαέρ. 5, 66.

Κλύδιαν, τό· πέλαγας Ἡσύχ. [δ]

Κλύδιας, 3· κυμαίνων, κυματώδης, θορυβώδης, ἀρχ. λεξ.

Κλύδων, ωνος (κλύζω), ὁ· κύμανσις τῆς θαλάσ. θόρυβος, τύπος (κτύπος), ταραχὴ τῶν κυμάτων αὐτῆς, κοιν. θαλασσοταραχὴ Ὀδ. μ, 421· «βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων» Αἰσχ. Πρ. 429, ὡσ. Σοφ. Οἰ. Κ 1683· - πελάγιος Εὐρ. Ἐκ. 701· - θαλάσσιος Μῆδ. 29 κ. μτγν πεζ. «πνεῦμα καὶ κλύδων» Ἀριστοτ. Ἰ Ζ. 5, 16· κλύδωνες Πολύδ. 10, 3, 3· «θάλαττα πολὺν ἔχουσα καὶ τραχὺν κλύδωνα» Πλουτ. Κατσ. 38. Μτφ. συχν. ἐπὶ δυστυχίας· «ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ» = ὅταν ἐπέλθωσι τὰ κύματα τῆς δυστυχίας Αἰσχ. Πέρσ. 591· «εἰς ὅσον κλύδ. δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν» Σοφ. Οἰ. τ. 1527· «ἄπορον κλύδ. κακῶν» Εὐρ. Μῆδ. 362 κ. πεζ. «πόλις - ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων πόλεων διαγομένη» Πλάτ. νόμ. 6, 758· «καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως» Πλουτ. Κοριολ. 32, κ. μτγν. - καὶ μανία Δημ. 19, 314. Ἔτι «κλύδ ἵππιος» = κύμανσις ἱππέων κ. ἵππων, ὁ κυμάτων δίκην ὁρμητικὸς δρόμος (τρέξιμον) τῶν ἵππων Σοφ. Πλ. 723· ὡσ. «κλύδ. πολέμιος» Εὐρ. Ἴων 60· καὶ ἐπὶ μάχης «πολὺς κλύδων δορὸς» ἀποσπ. 474, fluctus. [⏑–].

Κλύδων, ωνος· ὑπηρέτης Μέμνονος Κ. Σμ.

Κλυδωνίζομαι, μέσ. = κυμαίνομαι, θορυβῶ, ταράττομαι, ἐπὶ θαλ. Παθ διαρρίπτομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων Ἡσύχ. Ν. Δ. μτφ. ὑπὸ τῆς δυστυχίας· «κλυδωνιζόμενοι παντὶ ἀνέμῳ» Ἐπιστ. π. Ἐφ. 4, 14. Τὸ ἐνερ. μτφ. ταράττω τινά, μτγν.

Κλυδώνιον, ὑποκ. τοῦ κλύδων, τό· μικρὰ κύμανσις, ταραχὴ τῆς θαλ. Εὐρ. Ἐκ. 48, 5· ἴδ. ἡ κατὰ τῆς παραλίας ἐλαφρὰ θραῦσις, τύπος τῶν κυμάτων Θουκ. 2, 84· μτφ. = κλύδων· «κἄμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον χολῆς» Αἰσχ. Χο. 181· «ἐν ἐδδίᾳ τε καὶ κλυδωνίου πολλαῖσι πληγαῖς» Ἐπτ. 777.

Κλυδώνισμα, ατος, τό· κυμάτωσις τῆς θαλ. «κλυδώνιον», κοιν. κυμάτισμα Σουΐδ.

Κλυδωνισμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Ἡρωδν. ἐπιμ. 170.

Κλύζω (βίζ. κλυ), μέλ. κλύσω [δ], ἐπ. κλύσσω, παρκ. ἐκλῦκα· 1) προσκλύζω, περιβρέχω, καχλάζω, ἐπὶ τῶν κυμάτ. τῆς θαλ. τὰ ὁποῖα φέρονται πρὸς τὴν παραλίαν καὶ προσκρούουσιν αὐτῇ Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 75· «κύματα κλύζοσκον ἐπ' ἠϊόνος» = ἐκχλάζων, προσέκρουον τῇ παραλίᾳ, ἐθραύοντο κατ' αὐτῆς Ἰλ. ψ, 61· ὅθ. παθ. ταράττομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, κυμαίνομαι· «ἐκλύσθη θάλασσα» = ἐκυμάτισε, ἔκαμε κύματα Ἰλ ξ, 392, Ὀδ. ε, 484, Ἡσ. ἀσπ. 209· μτφ. ταράττω τινά ἢ τι, «ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγας τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον» Αἰσχ. Ἀγ. 1055· ὡσ. πεζ. «κλύζεται ἡ Ἰαπυγία τῷ Σικελικῷ πελάγει» = προσκλύζεται, περιβρέχεται ὑπὸ τοῦ Σικ. πελ. Πολύδ. 34, 11, 2) πλύνω τι, ἀποπλύνω, καθαίρω· «θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά» Εὐρ. Ἰ Τ. 1193· «οὗ κλύσαι τὸ ἔκπωμα» Ξεν. Κύρ. 1, 3. 9· «-τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ» Ἀριστοτ. Ἰ Ζ 8, 21· «κισσύβιον κεκλυσμένον ἀβρῷ καρῷ» = τριμμένον, γυαλισμένον μὲ γλυκὸ κρασί Θεόκρ. 1, 27· ἴδ. ἰατρ. καθαίρω τινά· κλυστῆρι Νίκαρχ. 2 (11, 118), alluo.

Κλῦθι, 6'. ἐν. προστ. ἀορ. τοῦ κλύω Ὁμ.

Κλυμενεῖς, πλ.· φυλὴ τις τῆς Τήνου Ἐπιγρ.

Κλυμένη, ἡ· 1) θυγ. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, σύζ. Ἰαπετοῦ ἢ Προμηθέως καὶ μήτ. Ἕλληνος καὶ Δευκαλίωνος ἢ Πασιφάης ἢ σύζ. Ἰλίου καὶ μήτ. Φαέθοντος Νόν Δ. Ἀλ. Σχόλ Πινδ. 2) θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος Ἰλ. 3) θυγ. τοῦ Ἴφιος (Παυσ. Σουΐδ.) ἢ Μινύου, σύζ. τοῦ Φυλάκου ἢ Κεφάλου, ἢ Μέροπος καὶ μήτ. Ἰφίκλου, Λαοδάμης καὶ Φαέθοντος (ὑπὸ τοῦ Ἥλιου), Ἀταλάντης (ὑπὸ Ἰάσου) Ὀδ. Εὐρ. Στρ. Εἰκόνα αὐτῆς ἀναφέρει ὁ Παυσ. ἐν αὐτῇ Στησιχόρ. Ἐτεοκλυμένη· ὅθ. ἐπίθ. Κλυμενήϊος, 3· Κλυμενήϊοι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φυλάντος Ὀδ. 4) σύζ. Παρθενοπαίου Ἡσ. 5) Ἀραζιῶν Ὑγῖν. 6) θυγ. Κατρέως, ἐγγόνη Μίνωος Ἀπολδ. 7) σώτειρα Περιφάντου ἐν Ἀθήναις Παυσ. 8) ἀκόλουθος τῆς Ἑλένης ἀπεικονισμένη ἐν Δελφοῖς Παυσ. μήτ. Ὁμήρου Παυσ. 10) θυγ. Φηγέως καὶ μήτ. Στησιχόρου Ἀριστοτ.

Κλύμενον, τό· α) βοτάνη, ἔχουσα καυλὸν τετράγωνον, ὡς τὸν τοῦ κυάμου, φύλλα πλατέα καὶ ὑπεράνω τοῦ καυλοῦ τὰ σποροφόρα σφαιρίδια μετ' ὀλίγων ἰνῶν, δακτυλίων δίκην περιεστραμμένων (ὅθ calendula Λιννᾶ) Διοσκ. 4, 13, Πλιν. Ἰ. Φ. 25, 7, 33· 6) ξύρα τινὰ τῶν ἀγροφ. Ἰ. Φ. 9, 8, 5· γ) κισσός· «κλύμενος, λέγεται δὲ καὶ κισσὸς» Ἡσύχ. hederus.

Κλύμενος (κατὰ συγκοπ. μετχ. τοῦ κλύω)

κλυτός, περίφημος, ἔνδοξος, Θεόκρ. 14, 26· ἰδ. ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου Παυσ. 2, 35, 9, Δαμάγητ. 5 (7, 9), Ἀριστόδικ. 2 (7, 189) («ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν» Σουΐδ.).

Κλύμενος, ου, ἐπ. οιο, ὁ· 1) ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου Παυσ. 2) Ἀργεῖος, υἱὸς Τελέως (ἢ Καινέως, ἢ Σχοινέως), πατ. Ἴδα, Θηράγρου καὶ Ἀρπαλύκης Εὐφορίων· 3) υἱὸς Κάρδυος Παυσ. 4) υἱὸς Ἡλίου καὶ Νύμφης Μερόπης Ὑγῖν. 5) υἱὸς Ἡρακλέους Φερεκύδ. ἐν Σχολ. Πινδ. 6) υἱὸς Φορωνέως Παυσ. 7) - Οἰνέως Ἀπολλόδ. 8) - Πρίσβωνος, βασιλ. Ὀρχομενοῦ Ὀδ. 9) - Ὀρχομενοῦ (Ὑδ' Ἀσπληδών Στ. Βυζ.) καὶ πατ. Ἀξίας (ἰδ' Ἀξία Στ. Βυζ.)· 10) ἑταῖρος Φινέως Ὑδίδ. 11) ἰατρός τις Ἀριστ. ἀποσπ. ἐν Ἡσύχ. 12) Ὀρχομένιος Καλλ. Βοιωτ. ἐπιγρ. 13) ἕτερος, Ἐπιγρ.

Κλύς (ἄχρ. ὀν. τοῦ «κλύδα», ὅπερ ὁρᾶς).

Κλύσις, εως (κλύζω), ἡ· πλύσις, ἀπόπλυσις, κάθαρσίς τινος, ἰδ. ἰατρ. ἡ διὰ κλυστῆρος ἔγχυσις Ἱπποκρ.

Κλύσμα, ατος (κλύζω), τό· 1) ὑγρόν, δι' οὗ πλύνουσιν ἢ καθαίρουσί τι, ἰδ. ἰαματικ. ὕδωρ, δι' οὗ καθαίρουσι πληγὴν ἢ βεβλαμμένον μέλος θάλπουσι, ἰατρ. Ἔτι κλυστὴρ Ἡρ. 2, 87· 2) ἐπὶ ἀνηθίκ. σημ. = καταπύγων, ἑταῖρα Πολυδ. 6, 126. 7, 39· 3) κυματωγή, τὸ μέρος τῆς παραλίας, ἐν ᾧ προσκλύζουσι, καθ' οὗ ἄγχυνται τὰ κύματα Πλουτ. Κατ. 52, Λουκ. ἐνάλ. διάλ. 6, 3 4) τάπος, ἐν ᾧ συναζονται τὰ πλημμυρήσαντα ὕδατα θαλάσ. ἢ ποταμοῦ (aestuarium), lavacrum.

Κλύσμα, ατος, τό· κόλπος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσ. παρὰ τὴν Ἀραινόην Λουκ. Ἀλέξ καὶ φρούριον, αὐτόθ. μετὰ λιμένος Πτολ.

Κλυσμάτιον, ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. ἰδ. τοῦ κλυστῆρ, τό· μικρὸν ἔνεμα, ἔγκλυσμα, μικρὰ ἔγκλυσις διὰ κλυστῆρος Ἱπποκρ 1098.

Κλυσμός, ὁ· 1) πλύσις, ἀπόπλυσίς τινος, μτγν. 2) ἔνεσις, ἔγκλυσις διὰ κλυστῆρος Δ. Σικ. 1, 82.

Κλυστέον· (ῥ. τοῦ «κλύζω»), τό· πρέπει νὰ ἐνίσῃ, ἔγκλυσή τις, μτγν.

Κλυστήρ, ῆρος, ὁ· 1) τὸ ἰατρ. ὄργανον κλυστήριον βαρβ. σερβιτσιάλι Ἡρ. 2, 87· 2) ἡ διὰ κλυστῆρος ἔγκλυσις Νικ. ἀλ. 139, ἰατρ. clyster.

Κλυστηρίδιον, ὑποκ. τοῦ κατωτ. Π. Λίγ. 79, 19.

Κλυστήριον, τό· κλυστὴρ (τὸ ὄργαν. καὶ ἡ διὰ αὐτοῦ ἔνεσις, ἔγκλυσις) ἰατρ.

Κλύτα ἡ· ἄλλ. γεν. ὕν. Δελφ ἐπιγρ.

Κλυταιμνήστρα, ας ἐπ. ρη, κλ Κλυταιμνήστρα, (ἡ)· θυγ Τυνδάρεω καὶ Λήδας, ἀδελφὴ Ἑλένης καὶ αὐτ. Ἀγαμέμνονος, ὃν ἐπανελθόντα ἐκ Τροίας ἐφόνευσε μετὰ τοῦ μοιχοῦ αὐτῆς Αἰγίσθου. Ἔφ' ᾧ ἐφονεύθη μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της Ὀρέστου· ἀθ. πρόσωπ. τῆς τραγῳδ. Ἀγ. Ἑβμ Αἰσχ. Ἠλ. Λ Εὐρ. Παρίστατο διὰ μιμητικ. χορῶν Λουκ. ὀρχ. Εἶχεν ἄγαλμα Παυσ. ὅστις καὶ τάφον αὐτῆς ἀναφέρει.

Κλύτε, ἐ., πλ. προστ ἀόρ του κλύω Ὅμ.

Κλυτεπεύω· ὑδε κλυτοεπέω.

Κλυτία, ἴων. Κλυτίη, ἡ· 1) θυγ. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος Ἡσ. 2) θυγ. Μέροπος καὶ μήτ. Χάλκωνος, βασιλίσσης τῆς Κῶ Θεόκρ. 3) θυγ. Νιόβης Φερεκύδ. ἐν Σχολ. Εὐρ. 4) θυγ. Πανδαρέου, ἀπεικονισμένη Παυσ. 5) θυγ. Ἀμφιδάμαντος καὶ μήτ. Πέλοπος Φερεκύδ. ἐν Σχολ. Εὐρ. 6) ἐρωμένη Ἀπόλλωνος Ὀβίδ. 7) ἐρωμένη Ἀμύντορος Σχόλ. Ἰλ. 8) σύζ. Κανδαύλου Πτολ. Ἡφαιστ. ἐν Φωτ. βιβλ.

Κλυτιάδης, ὁ· Κλυτίδης (ἀμφ. γρ.) Ἴλ.

Κλυτίδης, ου, κλ. Κλυτίδη, ὁ· 1) = Πείραιος Ὀδ. 2) Δόλοψ Ἰλ. 3) πλ. Κλυτίδαι, ῶν, δωρ. ᾶν, γενεὰ μάντεων ἐν Ἤλιδι Παυσ. 4) ἀνὴρ ὄν. Σουΐδ.

Κλυτίος, ου, ἐπ. οιο, ὁ· 1) Γίγας τις Ἀπολλ. 2) υἱὸς Λαομέδοντος καὶ πατ. Καλήτορος Ἰλ. 3) πενθερὸς Λαομέδοντος καὶ πατ. τῆς Ἀθηναίας Φηνεοῦς Παυσ. 4) υἱὸς τοῦ Θρᾳκὸς Φινέως, πατ. Πειραίου καὶ ἑταῖρος Φινέως Ἀνθ. Ὀβίδ. 5) υἱὸς Ἀλκμαίονος καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἐν Ἤλιδι γενιᾶς τῶν Κλυτιδῶν Ὀδ. 6) υἱὸς Εὐρύτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀπολ. Ῥ. 7) ἑταῖροι Αἰνείου Βιργ. 8) ἑταῖρος Βάκχου Νόν. 9) υἱὸς τοῦ Κύκλωπος Ἀγριόπου Σχολ. Ἰλ. 10) πατ. Προνόμης Σχόλ. Ἰλ. 11) βασιλ. Μεγάρων Ζηνόδ.

Κλυτίππη, ἡ θυγ. Θεσπιοῦ Ἀπολλ.

Κλυτό-βουλος, 2· περίφημος διὰ τὰς αὐτοῦ βουλάς, βόλους, πανουργίας, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ Ὀππ. ἁλ. 3, 26.

Κλυτό-δενδρος, 2· περίφημος διὰ τὰ ὡραῖα αὐτοῦ δένδρα· - Πιερίη Φίλπ. 1 (4, 2).

Κλυτο-δώρα, ἡ· 1) θυγ. Λαομέδοντος Δ. Ἁλ. 2) - Μινύου καὶ μήτ. Πρίσβωνος Σχόλ. Ἀπολ. Ῥ.

Κλυτό-εργος, 2· περίφημος διὰ τὰ ὡραῖα αὐτοῦ ἔργα, περίφ. καλλιτέχνης, ἐπίθ. Ἡφαίστου Ὀδ. θ, 345· - Τύχη Ἀγαθ. 65 (10, 64).

Κλυτό-καρπος, 2· περίφημος διὰ τοὺς ὡραίους αὐτοῦ καρπούς· «κλυτόκαρπ. στέφανος» = στέφαν. οὗ «εὐγενὴς καρπὸς ἡ ὀξέα Πινδ. Ν. 4, 76.

Κλυτό-μαντις, εως, ὁ· περίφημος μάντις, ὁ Πύθων Πινδ.

Κλυτομήδης, ους, αἰτ. εα· Λιτωλός, υἱὸς Ὑπνοπος, πυγμάχος Ἰλ.

Κλυτό-μητις, εος, ὁ, ἡ· περίφημος διὰ τὴν αὐτοῦ σύνεσιν, τὰς ἐπινοίας, τὸ εὑρετικόν, ἐπίθ. Ἡφαίστου Ὀμ. ὕμν. 19, 1· ἀρχιτέκτονος Ἐπιγρ. ἀδ. 359 (Πλαν. 43).

Κλυτό-μυχθος, 2· περίφημος διὰ τοὺς αὐτοῦ μόχθους, ἐργασίας, ἐπίθ. Καλλιόπης Ἐπιγρ. ἐν ἀγαλμ. ἀθλητ. 33 (Πλαν. 362).

Κλυτόνηος 1) Φαίαξ, υἱὸς Ἀλκινόου Ὀδ. 2) υἱὸς Ναυβόλου Ἀπολ. Ῥ.

Κλυτό-νοος, συνηρ. - όνους, 2· κλυτόμητις, ἐπίθ. Πολυμήδους Κυζ. Ἐπιγρ. (3, 4).

Κλυτό-παις, παιδος, ὁ, ἡ· περίφημος διὰ τοὺς αὐτοῦ παῖδας Φίλπ. 60 (9, 202).

Κλυτό-πωλος, 2· περίφημος διὰ τοὺς αὐτοῦ πώλους, ἵππους, διὰ τὴν τέχνην τοῦ διαπονεῖν αὐτούς, ἐπίθ. Ἀζδωνέως Ἰλ. κ, 680 ἔτι τῆς Δαρδανίας χώρας Ὀμ. ἀποσπ. 38.

Κλυτός (ῥ. ἐπίθ. τοῦ κλύω), 3 κ. 2 (Ἰλ. ζ,

742, Ὀδ. ε, 422) κυρ. ἀκουστός, ἀκουσμένος, δ9. α) περίφημος, ἔνδοξος κοιν. ἀκουσμένος, ξακουστός, π. Ὅμ. ἐπὶ θε. καὶ ἡρώων· «κλυτὸς ἐννοσίγαιος» (ὁ Ποσειδῶν) Ἰλ. ι, 362· - Ἀμφιγυήεις (ὁ Ἥφαιστ.) Ἡσ. ἔρ. 70· - Ἀχιλλεὺς Ἰλ. υ, 320 - Ὀδυσσεὺς Ὀδ. ω, 209 - τέκτων Ἰλ. ψ, 712· «κλυτὰ φῶτ' ἀνθρώπων», ξ, 361· «κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν» Ὀδ. κ, 526· - Ἑρμᾶς Πινδ. Π. 9, 61· «κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν», Ὀ. 11, 97· ἀλλὰ «κλ. Ἐρινύς» = ἐχόλωε ἀκούουσα, ἄγρυπνος, ἐγρήγορος Αἰσχ. Χο. 641· ὡσ. ἐπίθ. πόλ. οἶον, «κλ. Ἄργος» Ἰλ. ω, 437· καὶ ἐπὶ πραγμ. ἀρίστων τὰ αὐτῶν εἴδους, ἰδ. ἐξαιρέτου κατεργασίας ἔργων τοῦ ἀνθρ. οἷον, ὅπλων, ἐνδυμάτων κτλ. «κλ. ἅλσος» Ἰλ. ζ, 321· - δώματα, δ, 854· - εἵματα Ὀδ. ζ, 58· - δῶρα θ, 417· - ἔργα, υ, 72· ὄνομα κλυτὸν = τὸ ὄν. δι' οὗ τις ὀνομάζεται (κατὰ τὴν ἑρμην. τῶν ἀρχ. ἑρμηνευτ.) ι, 364· - αἰῶν Πινδ. Π. 5,6· «κλυτὰ φόρμιγξ» Ἰ. 2, 2· - αἶσα Ὀ. 6, 102· - δαίς, 8, 52 κ. συχν. «κλυτὰν Ἰταλίαν» Σοφ. Ἀντ. 1105· «κλυτῶν ἐνάρων», Αἴ. 177· - Θρονιὰς Εὐρ. Ἰ. Α. 263· 6) ὅ,τι ἰσχυρῶς τῇ ἀκοῇ ἠχεῖ, θορυβεῖ, ὡς τινες τῶν ἀρχ. ἑρμην. «κλυτὸν λιμένα» = τὸν ταραχώδη, θορυβώδη λιμ. Ὀδ. κ, 87 κλυτὰ μῆλα = τὰ θορυβώδη ρουμνια, ι, 308· «κλυτὰ αἰπόλια» Σοφ. Αἴ. 368· «κλυτὸς Ἀμφιτρύτη» = ἡ θορυβοῦσα, θορυβώδης Ὀδ. ε, 422· «κλυτὸς ὄρνις» = ὁ δυνατὰ κράζων ἀλέκτωρ (λαλῶν πετεινός) Πάνυ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ταιαύτ. πλοκῆς προτιμητέα ἡ σημ. τοῦ «περίφημος» πρβλ. «κλειτός, κλεινός», ἅπερ ταὐτόσ. τῷ «κλυτὸς» καὶ ἴδε Βαυτμ. lexil. clarus, illustris.

Κλύτος, ου, (Κλυτός, οῦ Ξεν. Ἐφια.) 1) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀγγ. 2) τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου Ἀγγ. 3) ἑταῖρος Φινέως Ὀβίδ. 4) υἱὸς Πάλλαντος Ὀβίδ. 5) Μιλήσιος, μαθητ. Ἀριστοτέλους, δθ. καὶ «ὁ Ἀριστοτελικὸς» Ἀθήν. 6) Ἕτεροι Ξεν. Ἐφ.

Κλύτο-τέρμων, ονος, 2 περίφημος διὰ τὰ αὐτοῦ ὅρια, περίφημα ὅρια ἔχων Μανεθ 4, 28.

Κλύτο-τέχνης, ου, ὁ· περίφημος (ξακουστός) διὰ τὰ ὡραῖα αὐτοῦ ἔργα τεχνίτης, καλλιτέχνης, ἐπίθ. Ἡφαίστου Ἰλ. α, 571.

Κλύτο-τεχνικὸς (κλυτοτέχνης), 3· κλυτοτέχνη, περιφήμῳ τεχνίτῃ ἀνήκων, ἴδιος Εὐστ. 1148, 57.

Κλυτό-τοξος, 2· περίφημος διὰ τὸ αὐτοῦ τόξον, περίφημον τόξον ἔχων, ἐπίθ. Ἀπόλλωνος Ἰλ. ὃ, 101, Ὀδ. φ, 267.

Κλύτο-φεγγής, ές, 2· λαμπρῶς φέγγων, φωτίζων, λαμπραυγής· - ἀστέρες Μανεθ 2, 148.

Κλυτό-φημος, 2· περίφημος ἐκ τῆς φήμης τοῦ μύθου, ἔνδοξον φήμην, μυθολογίαν ἔχων· - Ἀμφίων Ὀρφ. Ἀργ. 214.

Κλυτώ, οῦς, ἡ· ἄλλ. γεν. ὄν. Ἐπιγρ.

Κλύω, ἐπ. κ. π. (ὁ ἐν. μὴ Ὅμηρ.), παρατ ἔκλυον (ἐπ. ἐπὶ σημ. ἑαρ. δ'.), προστ. ἀόρ. δ'. κλῦθι, κλῦτε (ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ «κλῦμι», ἐν ὅλ. τοῖς λοιπ. χρόν. δ) καὶ (καὶ) Ὅμηρ: ἀναδιπλασ.) κέκλῦθι, κέκλῦτε (ῥίζ. κλυ-, συγγ. τῇ «κλε», κλέος, κλείω, κλεινός, κλειτός)· 1) ἀκούω τι, αἰσθάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς· «θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδήν» Ὀδ. ξ, 89· «τί πατ' αὖ κεκλήδισμα κλύω;» Αἰσχ. Πρ. 124· - φθέγμα 590 «κλύεις τὰ πραχθέντα», 686· - βοήν Εὐρ. Μήδ. 135· «ὦ πόλις Ἄργους, κλύεις οἷα λέγει» Ἀριστ. πλ. 601· ἐπὶ γεν. τοῦ προσ. «οὐκ ἔκλυον αὐδήσαντος» = ὄχι τὸν ἤκουσα νὰ ὁμιλῇ Ἰλ. κ, 47, Ὀδ. δ, 505· «πῶς οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης;» Αἰσχ. Πρ. 591· τοῦ πράγμ. «θεά δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς» Ὀδ. κ, 311· «κλύετ' ἐμᾶς κλύετ' αὐδᾶς» Εὐρ. Βάκχ. 576· «κλύεις δὲ τοῦ κλύειν θέλων;» Ἀριστ. ὄρν. 406· «δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν» Σοφ. Οἰ. Κ. 141· μανθάνω, πληροφοροῦμαι τι ἰδίαις ὠσί, «κἀκλυτέμευ Τρῶες - μῦθον Ἀλεξάνδροιο» Ἰλ. γ, 85· ἀλ (= ἃ ἐκ) τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ» Σοφ. Οἰ. τ. 235· εἰς ἐν. ἐπὶ σημ. παριφχρόν. = ἀκήκοα, ἤκουσα, «ὧν κλύεις ἴσως τῶν Πρακλείων ὄντα δεσπότην ἅπλων», Φιλ. 261 κ. συχν. π. τραγ. 2) ἀκροῶμαί τινος, εἰσακούω, ὑπακούω (ὅτε μὲν ἀπολ. π. Ὅμ. κ. ἄλλ. ὅτε δ' ἐπὶ γεν.)· «κέκλυτε μευ» Ἰλ. θ, 5· «κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ'», α, 37· «κλῦτ' ἐπεὶ εὔχομαι» Πινδ. Ὀ. 14, 5· «οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο» Ἰλ. ο, 300· «ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ» (γνωμικ. ἀόρ. δ', ἐπὶ σημ. ιν. ΥΣ' ἐν ἀρχ. τοῦ ῥήμ.) = καὶ βεβαίως συνείθίζω νὰ τὸν εἰσακούω, ὑπακούω εἰς αὐτ. ἢ εἰσακούω, ὑπακούω, α, 218 (περὶ τοῦ τοιούτ. ἀορ. τὸ συνήθ. γιγνόμενον σημαίν. πρβλ. Ὀδ. κ, 327)· ὡσ. «κέκλυτέ μευ μύθων» = ἀκούσατε τοὺς λόγους μου, δότε ἀκρόασιν εἰς τοὺς κτλ. Ὀδ. κ, 189· «θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς» = εἰσήκουσε τῆς παρακλήσεώς της, δ, 767· «οἷακος εὐθυντῆρος ὑστάτου νεὼς ἄγαν καλῶς κλύουσα» Αἰσχ. ἀποσπ. 698, Σοφ. συχν. Καὶ ἐπὶ δατ. «καί τ' ἔκλυες ὧ κ' ἐθέλησθα» = καὶ εἰσακούεις ὁποιον θέλεις Ἰλ. ω, 335· «οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο» Ἡσ. θε. 474· καὶ ἰδ. «κλῦτε μοι» Ὀδ. ζ, 239, ἀλλ' οὐχὶ σπαν κυμαίνει ἡ γρ. μεταξὺ τοῦ «κλῦθί μευ» κ. «κλῦθί μοι», ἐξ ὧν τὴν ἐπὶ γεν. προτιμᾷ ὁ Βέκκ π. Ὅμ. πρβλ. «ἐγχομένῳ μοι κλῦθι» Θέογν. 13. «Ἥν γέν αἰσθάνομαι ταῖς αἰσθήσεσι· «κλῦθι ἰδὼν εἶδον τε» Ἡσ. ἔρ. 9· δθ. μανθάνω τι, πληροφοροῦμαι Ὀδ. ζ, 185. Παράτραγ. = ἀκούω, ὀνομάζομαι· «κακῶς κλύω πρός τινος» = κακολογοῦμαι, ἐπιτιμῶμαι, λαιδοροῦμαι ὑπό τιν. (= male audire ab aliquo) Σοφ. Ἠλ. 624· «εὖ κλύων» Αἰσχ. Ἀγ. 415 «κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις», Εὐμ. 408 «κακῶς κλύοντι καὶ κακῶς πεπραγότι» Εὐρ. Ἄλκ. 961· «κλύειν ἔνκλεις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος» Αἰσχ. Πρ. 870, audio.

Κλωβίον, τό· ὑποκ. τοῦ «κλωβός» Εὐστ. Ἰν Δ. Παρ. 1131.

Κλωβός (συγγ. τῷ «κλοιός», κατὰ Καυπερτῇ ῥίζ. κλαϝ, κλη-ϝ-ς), ὁ· κλωβοῦ πτηνοῦ, κοιν. κλωβί, κλουβί, ἰδ. κλωβ. τὸν ὑποῖον στήνουσιν οἱ κυνηγοὶ τῶν πτηνῶν πρὸς θη-

Ψηφιακή Κεντρική Εφημερίδα Βερόια

ρευσιν αὐτῶν· «κλωδούς τ' ἀμφιρρῶγας» Ἀντίπατ. 17 (6, 109).

Κλωγμός κ. κλωσμός (κλώζω), ὁ· 1) τὸ φωνεῖν κλώ, κλώ, κλοῦ κλοῦ, ἡ φωνὴ τῆς ὄρνιθος (ἴδ. κλώσσης) καὶ ἄλλ. πτην. 2) ποππυσμός, τὸ διὰ τῆς γλώσσ κρατάλισμα, δι' οὗ παρακινοῦσι τοὺς ἵππ. εἰς τὸ βάδισμα ἢ τὸν δρόμον (τρίξιμον) Πολυδ. 1, 209, Ξεν. π. ἱππ. 9, 10, ὅτ. γρ. «κλωσμός». 3) ὁμοία φωνή, συριγμὸς ἀπαρεσκείας, ἀποδοκιμασίας, ὃν ἐξέβαλλον ἀποδοκιμάζοντες ὑποκριτήν, ῥήτορα κλ. - συρττόντων Φίλ. τ. 2, 559, 40.

Κλωδία, (ἡ)· τὸ ῥωμ. ὄν. Clodia, 1) σύζ. Λευκούλλου Πλούτ. 2) Μετέλλου καὶ ἀδελφὴ Κλωδίου, ἐπονομαζομένη «Κουαδραντία» Πλούτ. 3) σύζ. Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ Πλούτ. 4) Κλ. Λαῖτα Δ. Κάσ. 5) Κλ. Ποτέστα, ἀπὸ τῆς Βανωνίας, ἀπελεύθερος Γαΐου Φλ. Τραλ. ἀποσπ. 6) ἕτεραι, Ἐπιγρ.

Κλωδιανός (ῥωμ. Clodianus), ὁ· 1) ποτ. μεθόριος Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας, Πτολ. νῦν Ἱσπαν. Lobregat Menor· 2) ῥωμ. ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κλωδίας, ου, πλ. Κλώδιαι = Κλαύδιοι (ὅπερ ἴδε)· ῥωμ. ὄν. ἀνδρ. 1) Ἄππιος Κλ. Δ. Σικ. Ἄππιος δὲ Κλ. Πλούτ. 2) Γάϊος Κλ. Ῥήγιλλος Δ. Σικ. ἰδ. Πόπλιος Κλ. Πλούτ. ὁ Κλ. ὁ Πόπλιος Δ. Κάσ. ἢ «ὁ Κλώδιος ὁ παρίκιος, ὁ πούλχερ ἐπίκλην» Ἄππ. Σικ. 3) Κάπιτος Κλ. Δ. Σικ. κ. ἕτεροι, Ἐπιγρ.

Κλωδώνιοι, ων, αἱ, (Μακεδ.)· αἱ μαινάδες· «κλωδὸ. καὶ μιμαλλόνες» (κεφ. γραμ. ἀμφότ. π. Πασσοδ.) Πλουτ. Ἀλέξ. 1.

Κλώζω (συγγ. τῷ κλάζω), μέλ. κλώξω· 1) ποιῶ κλωγμόν, φωνῶ κλῶπ κλῶ ἢ κλοῦ κλοῦ, κλάζω ὡς «οἱ κολοιοὶ» Πολυδ. 5, 89, αἱ ὄρνιθες (ἴδε κλώσσω)· 2) κροταλίζω τῇ γλώσσῃ, κινῶν αὐτὴν πρὸς τὸν οὐρανίσκον καὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ οὕτω παρακινῶ τὸν ἵππ. κτλ. εἰς τὸ βάδισμα ἢ τὸν δρόμον· ὁμοίως ἐφώνουν ἢ ἐσύριττον οἱ ἀρχ. ἀποδοκιμάζοντες ὑποκριτὴν ἢ ῥήτορα, ἀρχ. λεξ. «κλ. καὶ συρίττω» Δημ. 21, 266.

Κλωθες (=κλώστριαι), αἱ· Μοῖραι Ὀδ. Κατάκλωθες Σαπφ. ἐν Σχολ. Ἡσύχ.

Κλωθώ, οῦς, αἰτ. ώ, κλ. οῖ, (ἡ)· μία τῶν Μοιρῶν, ἡ κλώθουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρ. Ἰλ. Πίνδ. Πλάτ.

Κλώθω· ὥσ. κ. νῦν, συνών. τῷ «νήθω» (γνέθω)· - λίνον Ἡρ. 5, 12· - μίτον Λουκ. δραπ. 12· μέλ. ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες κλώθουσι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρ. «πῶς οὐκ ἔκλωσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ;» Ἀντ. Σιδ. 70 (7, 14)· ὅθ. παθ. «τὰ κλωσθέντα» = πεπρωμένα, τὸ πεπρωμένον Πλάτ. νόμ. 12, 960· «τὰ κεκλωσμένα» Φιλόστρ. ἀμτβ. κ. μετφ. ἐπὶ γλοιώδους χυλοῦ, ὅστις λαμβανόμενος διά τῆς χειρὸς ἐκτείνεται νημάτων δίκην· «χυλῷ κλῶθοντι» Νικ. ἀλ. 93, πρβ. Κλωκυδά, ἐπίρ. «τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσὶν» ἢ «τὸ ὀκλάσαι καὶ ἐπὶ τῶν πτερύγων καθέζεσθαι», κοιν. κάθημαι ἀνακούρκουδα Ἡσύχ.

Κλωμακώσεις, εσσα, εν· πολλοὺς κλωμακας, λίθους, πέτρας (βράχους) ἔχων, ὄρος ἂν, λιθώδης, πετρώδης· - Ἰθάκη Ἰλ. 6, 729, περιπ.

Κλώμαξ, ἄκος, (κλῶμαξ ἄκος, Πασσόδ. κ. Βινσέλερ. πρβλ.) κρώμαξ, ὁ· σωρὸς λίθων, πετρῶν (βράχων)· «κλώμακες ἠδόνων» = αἱ βράχοι τῶν Σειρήνων Λυκόφρ. 653· πρβλ. glomus, globus, Klump (= βῶλος, ὄγκος) Βουτμ. λεξ. 2, 159.

Κλών, ωνός, (κλάω) ὁ· κλάδος, τρυφερὸς κλάδος, κοιν. κλωνάρι, κλαδί, βλαστάρι Θεοφρ. αἰτ. φ. 5, 1, 3· «κλῶνα μυρσίνης» Εὐρ. Ἡλ. 324· «δαφνηφόρους κλῶνας». Ἴων 423· -νίος Πλάτ. Πρωτ. 334· ἐμβολὸς Ξεν. κυν. 10, 7· - ἀπηόριοι Ἀντίφιλ. 12 (9, 71), surculus.

Κλῶναξ, ἄκος, ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. ὁ· κοιν. κλωναράκι Ἡσύχ.

Κλωνάριον, τό· τῷ ἀνωτ. Σχόλ. Νικ. Θηρ. 665.

Κλωνάριον, τό· ἑταίρα τις Ἀθην. μισθ. συν.

Κλωνίζω· κλαδεύω, ἀποκόπτω τοὺς τρυφεροὺς κλάδους, φυλλίζω δένδρ. ἢ φυτόν, κοιν. βλαστολογῶ Σουΐδ.

Κλωνίον, τό· ὑποκ. τοῦ «κλών», κοιν. κλωναράκι, βλασταράκι Ἀθήν 15, 680, Θεόφρ.

Κλωνίτης, ου, ὁ· κλαδώδης, γεμάτος ἀπὸ τρυφερ. κλάδους, κλωνάρια· «κλ. πρέμνα» Ἡρωδ. Ἐπιμ. 72.

Κλωνο-κοπέω· κόπτω τοὺς κλῶνας, βλαστοκοπῶ, βλαστολογῶ Ἐπιφαν. φυσιολ. 3, 192.

Κλωνο-φυέω· φύω κλῶνας Ἡσ. Ἔρ. 421 ἐν Μοσχοπ.

Κλωο-μάστιξ, γος, ὁ· ὁ κλοιῷ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος, ὁ ἐν κλοιῷ μαστιγούμ. Β. Ἀν. 49, 5.

Κλωπύς, ἀττ. ὁ· κλοιός, ὅπερ ἴδε.

Κλωπάομαι, π. μέσ. = κλέπτω, ποιῶ τι κλοπίμως, κρυφίως Ἡσύχ.

Κλωπᾶς, ά, ὁ· Κλεοπᾶς, ἤτοι Κλεόπατρος Ν. Δ. Ἰώσ.

Κλωπεία, ἡ, ὅτ. γρ. τοῦ «κλοπία», ἧς προτιμητέα πανταχοῦ κατὰ τὰ χειρόγρ. Πλάτ. νόμ. 7, 823, κ. μτγν.

Κλωπεύω, ἡ ὀρθοτ. γρ. τοῦ «κλοπεύω» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 1, π. Ἀπ. 2, 8 κ. ἐνιαχ. μτγν.

Κλωπίδαι, ῶν· πλαστὸς δῆμος Ἀττικῆς Ἀριστ. ἱππ. 79.

Κλωπηδίς, ἐπίρ. κλαπίως, κρυφίως, κοιν. κλέφτικα, κρυφὰ (τὸ ἀρχ. κρύφα) Β. Ἀν. 1310.

Κλωπήτος, ἰων. κ. ἐπ. 3· κλοπαῖος Ἀπολ. Ῥ. 3, 1196.

Κλωπικός, 3· κλεμματικός, κοιν. κλέφτικος, κρύφιος· - βήμαται Εὐρ. Ῥῆσ. 205· - ἕδραι 512. Πρβλ. κλοπικός.

Κλωπο-πάτωρ, ορος, ὁ· κλεπτοπάτρος (Σχόλ.) ὁ ἐξ ἀνόμων πατρὸς γεννηθείς, ἄγνωστ. πατέρα ἔχων, συνών. τῷ «ἀπάτωρ» Θεοκρ. σύριγξ (15, 21).

Κλῶσις (κλώθω), ἡ· τὸ κλώθειν, κοιν. κλώσιμο· - λινεργὴς Λυκόφρ. 716, ἔνθα καὶ ἐπὶ τῆς σημ. νῆμα, κλωστή.

Κλώσκω· κλώθω Ἡσύχ.

Κλῶσμα, ατος, τό· κεκλωσμένον, πᾶν κλω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στόν, κεκλωσμένον λίνον, καιν. νῆμα, κλωστή, ῥάμμα Ἀθήν. 9, 372, Παυσ. 6, 26, 4.

Κλωσμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ «κλῶσμα», νηματάκι, κλωστίτσα, μτγν.

Κλωσμός (κλώζω), ὁ· κλωγμός (ὅπερ ἴδε), ἰδ. ὀρνίθων, καιν. κλώξιμον, κλώσσισμα· ἁλεκτορίδων Πλουτ. ἠθ. 129.

Κλώσσω· κλώζω, ἐπὶ τῶν ὀρνίθ. (κοττῶν), ἴδε «φωλάς» Σουΐδ. κ. πρβλ. τά νῦν «κλωσσῶ, κλωσσίζω, κλώσσισμα, κλῶσσα».

Κλωστήρ, ῆρος, ὁ· 1) = κλωστής· 2) νῆμα, κλωστή· «τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζουσιν λίνου» Αἰσχ. Χο. 500, Ἀριστ. βάτρ. 1347, ἔνθ' ὁ Σχολ. ἑρμην. «τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα»· 3) ἄτρακτος (ἀδράχτι) Ἀπολ. Ρ. 4, 1062.

Κλωστήριον, τό· καιν. νῆμα, κλωστή, ῥάμμα, μτγν.

Κλωστής, οῦ, ὁ κλώθων τι, κλώστης Μ. Ἐτ.

Κλωστό-μαλλος, ὁ· στρεψίμαλλος, ὁ ἔχων κλωστὰ ἔρια Εὐστ. 1638, 17.

Κλωστός (κλώθω), 3· ὡς κ. νῦν, κεκλωσμένος, καιν. κλωσμένος, γνεσμένος, καμωμένος κλωστή Ἰωσ. ἀρχ. 3, 7, 1· «κλωστοῦ λίνεια» Εὐρ. Τρῳ. 537.

Κλῶστρα, τά· τόπ. Λατίνης Πτολ. (Clostra, Romana) Πλίν.

Κλώψ, ωπός (κλέπτω, ὡς «βλώψ - βλέπω, ῥώψ - ῥέπω»), ὁ κλέπτης· κ. ἐπίθ. = κλωπικός· «κλῶπες ἄνδρες» Εὐρ. Ῥῆσ. 645· «κλωπὸς φωτός», 709, Ἱππ. 1, 41, Ξεν. Ἀν. 4, 6, 17, (ἔνθ' ἡ καιν. γρ. «κλοπῶν» ἐαφ.).

Κλώτα εἴσχυσις· ὅρμος τῆς Δ. παραλίας τῆς Βρεττανίας Πτολ. νῦν Fryth of Glyde.

Κμήλαθρον, τό· μήλαθρον Πάμφιλ. ἐν Μ. Ἐτ 521, 28.

Κμητός (κάμνω), 3· εἰργασμένος, πεποιημένος, μετὰ κόπου κατεσκευασμένος, «κμητὰ πεποιημένα, πεπονημένα» Ἡσύχ. τῶν πολύκμητος.

Κναγεύς, ἑως· Λάκων τις, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Ἄρτεμις «Κναγία» Παυσ.

Κναδάλλω (κνάω, ὡς «ψαθάλλω - ψάω») Ἡσύχ.

Κναΐω· κνάω μτγν. κ ἀρχ. λεξ. Συχνότ. σύνθ.

Κνακάδιον, τό· ὄρος Ἀκαιωνίας Παυσ.

Κνάκαλος, ὁ· ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς Καφυάταις ἡ Ἄρτεμ. «Κναλαλησία» Παυσ.

Κνᾶκίας, ὅωρ. ὁ κνηκίας, ὅπερ ἴδε.

Κνακίας, ὁ· ὄν. ἔπου Παυσ.

Κνακιών, ῶνος (ὁ ἰόν καθ' Ἡρωδ. π. μον. λ. 17, 22), ὅ, γρ. «Κικίλιον», «κνακὸν = λευκὸν» Ἡσύχ.), ὁ· τοπ. Λακωνίας, ὁ μετέπειτα Οἰνοῦς Πλουτ. Λυκ.

Κνακός, ὅωρ. 3· κνηκός, ὅπερ ἴδε.

Κνάκων, ωνος, ὁ· ὄν. τράγου Θεόκρ.

Κνακο-συμ-μιγής, ές, 2· κνηκοσυμμιγής, κνήκῳ μεμιγμένος (ἴδε κνῆκος), κατ' εἰκασ. Μαΐνεκ. ἀντὶ τῆς ὑπαρχ. γρ. «τερεβινθοκνακοσυμμιγὴς» Φιλόξεν. ἐν Ἀθην. 14, 643.

Κνᾶμα, ας, ὅωρ. ἡ· κνῆμη.

Κναμίς, ἴδος κ. κνᾶμις, ἰδος, ὅωρ. ἡ· κνημίς, ὅπερ ἴδε.

Κνᾰμός, ὅωρ. ὁ· κνημός.

Κνάμπτω, ἀρχ. ἀττ. = γνάμπτω.

Κνάπτω (κνάω), ἀρχ. ἀττ. = γνάπτω μτγν. (ἀλλὰ συχν. ἡ γρ. αὐτοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγώγων κυμαίνει)· ξαίνω, ἰδ. ἔρια (λαναρίζω), ξαίνω ἐρεὰ (μάλλινα) ὑφάσματα, παλαιὰ ἐνδύματα, κατεργάζομαι (διὰ κτυπημάτων καὶ πατημάτων, ἀργάζω), λευκαίνω παθ. ὡς. «παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται» Ξενοκρ. ἐν Δ. Λαερ. 4, 10. Μτφ. ξυλοκοπῶ ὄρνιν, διαξαίνω (πρβλ. τὰς κοιν. φράσ. «τὸν ἔτσαξε τὸ πετσί, τὸν ἔξυσε, τὸν ἄργασε τὸ π.»), κατασπαράττω, διασπῶ (καταξέσχιζω)· παθ. ὡς. «ἐκνάπτετ' αἰέν, ἕς τ' ἀπέψυξεν βίαν» (ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ. συρόμεν. Ἕκτωρ) Σοφ. Αἴ. 1030· «τὸν ζῆ Ἀρδιαῖον εἰλκον παρὰ τὴν ὄχθην ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες» Πλάτ. πολ. 10, 216· «γναπτόμενοι δ' ἀλδεινᾷ» Αἰσχ. Πέρσ. 568.

Κνάπτωρ ἢ γνάπτωρ, ορος, ὁ· κναφεύς Μανθ. 4, 421.

Κνάσω, ὅωρ. = κνήσω, μελ. τοῦ κνάω.

Κνᾶσαι, ὅωρ. = κνῆσαι. ἀόρ. ἄπαρ. τοῦ αὐτ.

Κνᾶσαν· πολίχνιον Ἀρκαδίας Παυσ.

Κναφάλιον ἢ γναφάλιον, τό· φυτόν, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα οἱ κναφεῖς μετεχειρίζοντο Διοσκ. 3, 132 (gnaphalion Πλιν. Φ. Ἰ. 27. 10, 61).

Κνάφαλον κ κνέφαλον, κνέφαλλον, γνάφαλον (Λουκ. δίκ. φων. 4· βίζ. κναφ τοῦ κνάπτω, κναφεὺς Κούρτ.), τό· τὰ ὑπὸ τοῦ κναφέως ἐν τῇ κατεργασίᾳ τῶν ὑφασμάτων ἀποξαινόμενα ἔρια, τὰ ἀποκόμματα τῶν ἐρίων (κομμάτια, ἀπομεινάδια), ἐν γέν. κροκίς, ἔριαι, κραισίαιν, ἐρίαις πεπληρωμένα προσκεφάλαια, στρώματα, (κατὰ Μοῖρ. ἀττ. = τύλη Ἀριστοφ. ἀποσπ. 84), «κνέφαλλον ἐπὶ τοῦ τυλίου, γνάφαλον ἐπὶ τοῦ ἐμβαλλομένου πληρώματος» Πολυδ. 10, 41, πρβλ. Ἡρωδ. περὶ μον. λ. 39, 25, καθ' ὃν Μαΐνίκ. γράφ. «γναφάλλων» Κρατῖν. ἐν Ἀθην. 3, 3, ἀνθ' οὗ «γναφάλλον» Ἀλκαῖ. ἐν Ἀθην. 10, 430, [illegible].

Κναφαλ-ώδης κ. γναφαλ-ώδης, ες, 2· ἠριώδης, ὁμοιος ἐρίοις, κναφάλοις, μαλακὸς ὡς ἔρια Διοσκ. 3, 37 κ. ἄλλ. μτγν.

Κναφεῖον, ἰων. κναφήϊον, τό· γναφεῖον, ἐργαστήριον γναφέως Ἱππ. 4, 14 γναφεῖον Λυσ. 3, 15· πρβλ. Λουκ. δίκ. φων. 4, fullonica.

Κνᾰφεύς, έως, ὁ· 1) γναφεύς (μτγν. ἀττ.), ὁ τόμμασι καὶ πατήμασι κατεργαζόμενος (ἀργάζων) ἐρεὰ ὑφάσματα, ὁ ξαίνων καὶ κείρων (κουρεύων) ἔρια, ἐρεὰ ὑφάσματα, ὁ λευκαίνων αὐτά, λευκαντής Ἱππ. 4, 14, Ἀριστ. σφ. 1128, Ξεν. Ἀγησ. 1, 26, Λυσ. 3, 16· 2) ὑμών. ἐχθὺς «γναφεύς» Ἀθην. 7, 297, fullo.

Κνᾰφευτικός, 3· γναφευτικός, κναφεῖ (γναφεῖ) ἐνήκων (ἴδε κναφεύς)· οὐσ. «ἡ κναφευτικὴ» (ἐννν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κναπτεῖν ἔρια, ἐρεὰ ὑφάσματα, ἡ τέχνη τοῦ κναφέως Πλάτ. πολιτ. 282, fullonius.

Κνᾰφεύω· κνάπτω· εἰμὶ κναφεύς, ἐπαγγέλλομαι τὸν κναφέα, γναφεύω (καιν. ἀττ.) Ἀριστ. πλ. 166, ἔνθα πρβλ. τὸν Σχολ. περὶ τῆς διὰ τοῦ κ γρ.

Κνᾰφήϊον, ἰων. τό· κναφεῖον, ὅπερ ἴδε.

Κνᾰφικός, 3· κναφευτικός· «κναφικὸς κτείς» Σουΐδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κνάφος κ. γνάφος μτγν., ὁ· 1) τὸ ἀκανθώδες ἢ κεντρωτὸν ὄργανον, δι' οὗ ὁ ναφεὺς ξαίνει τὰ ἔριᾰ ὑφάσματα, ἄλλ. «ξάνιον» ἀνάλ. τὸ νῦν λανάρι Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 166· 2) βασανιστικ. ὄργανον Ἡρ. 1, 92, ἀρχ. λεξ. Κνάψις κ. γνάψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ κναφέως· τὸ κνάπτειν, ξαίνειν ἔριᾰ ὑφάσματα Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 166, carduus.

Κνάω, ἀπαρ. κνᾶν, ἀττ. κνῆν (Μοτρ. 234), μέλ. κνήσω, ἀόρ. ἔκνησα· 1) ξύω, τρίβω, ἀποξέω, κοιν. ξύνω «αἴγειαν κνῆ (γ'. ἐν. παρατ. ἢ ἀχρ. ἀορ. 6' ἔκνην, ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ «κνήμι» Πασσόβ.) τυρὸν κνήστι χαλκείῃ» = ξέουσι μὲ τὸν χάλκινον ξύστην» κτλ. Ἰλ. λ, 639· «τὸν κηρὸν κνᾶν» Ἡρ. 7, 239. Μέσ. ξέομαι, τρίβομαι, κοιν. ξύνομαι· κνῆσθαι (ὅτ. γρ. «κνᾶσθαι») Πλάτ. Γοργ. 594· «τίς ἐνὶ δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλήν» = ποῖος μὲ ἕνα δάκτυλον ξύνει τὴν κεφαλήν του; Πλουτ. Πομπ. 48 κ. συχν. Λουκ. 2) γαργαλίζω· «οἷσιν κνήσαις ἂν τὴν ῥῖνα» (ὅτ. γρ. «κινήσαις») Πλάτ. συμπ. 185· «ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις» Λουκ. ὁ γ. 2, rhdo. Κνεφάζω (κνέφας)· σκοτάω, ἐπισκοτῶ τινα ἢ τι, κοιν. σκοτεινιάζω· «μή τις ἄγαθὸς ἐσθὲν κνεφάσῃ στόμιον Τροίας» Αἰσχ. Ἀγ. 130, obscuro.

Κνεφαῖος (κνέφας), 3 κ. 2· σκοτεινός, ἀμαυρός· «κνεφαιὰ τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη» Αἰσχ. Πρ. 1031· «Δελίου κνεφαίαν ἱππόστασιν» Εὐρ. Ἄλκ. 595· «κνεφαῖας ἀνεφάνη» = ἦλθεν ὅταν νύχτωσε, «σουρούπιασε Ἀριστ. αφ. 124· «κνεφαῖος εἰς ἀγορὰν φέρουσ'» Βάτρ. 1349· ἐπίρ. -αίως Σχόλ. Ἀριστ. Λυσ. 327.

Κνέφαλον, τό· κνάφαλον, κναφάλοις πεπληρωμένη στρωμνή, προσκεφάλαιον πρβλ. Λοβέκ. Φρύν. 173.

Κνέφας, αος, ἀττ. κνέφους (Ἀριστ. ἐκκλ. 396), κνέφατος μτγν. (Πολύβ. 8, 28, 10), κνέφαι, ὅστ. ἀττ. κνέφᾳ (Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 15), κνέφατι Κριναγ. 38 (7, 733), (πρβλ. δνόφος, νέφος-ἔσφ. παρὰ τὸ «κνυδς φάος» Πλουτ. πρώτ. ψυχρ. 9), τό· σκότος «ἐσπέρα, σκότωσις» (Ἡσύχ.) κοιν. σκοτάδι, ἰδ. τὸ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου σκιόφως, κοιν. σουρούπι, σουρούπιασμα· «ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε» Ἰλ. α, 476· «εἰ μελαίνης νυκτὸς ἕξεται κνέφας» Αἰσχ. Πέρσ. 349· -δυσηλίου, Εὐμ. 374· - σκότιον Εὐρ. Βάκχ. 510· -νόχιον, Τρῳ. 543· «-τὸ κατὰ γῆς», Ἱππ. 836· «ἀμφὶ κνέφας» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 9· τὸ πρὸ τῆς ἀνατολ. τοῦ ἡλ. σκιάφωις, ἀμφιλύκη, περίορθρον, κοιν. βαθεῖα χαραγή, γλυκοχάραγμα, «πρὼ πάνυ τοῦ κνέφους» Ἀριστ. ἐκκλ. 290 «ἅμα κνέφᾳ» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 15, crepusculum.

Κνέφας, ους - ους, τό· τῷ ἄνωτ. ἀρχ. λεξ. «κνέφας κ. κνέφος, ὄερας κ. ὄερος» Εὐστ.

Κνεφ-ώδης, ες, 2· σκοτεινός, σκιερός, μτγν.

Κνέωρον τό· τῷ κατωτ. Ἡσύχ. μτγν.

Κνέωρος, (<κνάω»), ὁ· εἶδος ἀκαλήφης, ἄλλ. «θυμέλαία», ἰδ. τὰ φύλλα αὐτῆς Θεοφρ. Ι. Φ. 1, 10, 4· «κνέωρον· φυτόν τι, ᾧ τοὺς θεσμοφορίοις ὑποστρώννυται καὶ ᾧ εἰς κάθαρσιν χρῶνται· καὶ γυναικεῖον μόριον» Ἡσύχ. Κνῆ· ἴδε κνάω.

Κνηθιάω, ἑφτ. τοῦ κνήθω· ἐπιθυμῶ νὰ ξύσωμαι, αἰσθάνομαι κνηθμόν, κνησμόν, συνών τῷ «κνησείω» Μ. Ἐτ. 116, 25, Ἡρῳδν. π. μ. μον. λ. 43.

Κνηθμός, ὁ· κνησμός, καῦσις, κοιν. φαγοῦρα, κάψιμο, κάψις, ταούξιμο Νικ. ἁλ. 251, 422.

Κνήθω (κοιν. ἑλλ. κατὰ Μοτρ.)· 1) = κνάω, ξύνω, τρίβω· μέσ. κνήθομαι = αἰσθάνομαι κνησμὸν καὶ ξύομαι, τρίβομαι· «τὸν ὄνον κνήθεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἕλκη» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 1· 2) προξενῶ κνηθμόν, καῦσιν· παθ. αἰσθάνομαι κνηθμόν, καῦσιν, 6'. ἐπιστ. Τιμόθ. 4, 3. Ἐν γέν. ἐρεθίζω τινὰ ἢ τι Ἀριστοτ. προβλ. 31, 4· ἰδ. εἰς ἔρωτα, ὀργήν κλ. «ὄνος ὄνον κνήθει» Στράτ. 77 (12, 238).

Κνηκ-άνθιον, τό· ἄνθος τοῦ κνήκου, ἠ ἰσφ. γρ. τοῦ «κνικάνθιον», μτγν.

Κνήκεος, 2 ὑπέρυθρον, ἐρυθροκίτρινον χρῶμα ἔχων ὡς οἱ τοιούτου εἴδους ἱστοί Λουκ. 550, fulvus.

Κνηκ-έλαιον, τό· ἔλαιον τοῦ κνήκου (ἴδε κνῆκος) Διοσκ. Ι, 45.

Κνηκίας, ου (κνῆκος), ὁ· ξανθός, ὑπόξανθος, ἐπών. τοῦ λύκου Βαβρ. μῦθ. 122, 12.

Κνήκινος, 3· ὁ ἐκ κνήκου παρασκευασμένος· «κνήκινον ἔλαιον» Διοσκ. Ι, 45.

Κνηκίς, ίδος, ἡ· α) ξανθή, ὠχρά (κιτρίνη) κηλίς, ἰδ. νεφάριον ἐν τῷ οὐρ. καταιγίδα προμηνύουν· «διαῤῥομὴ κνηκίδος ἀραιᾶς» Πλουτ. ἠθ. 582· β) κηλὶς τοῦ ὀφθαλμ. γ) εἶδος ὀρκάδος (ἴσ. κιτρίνης) Ἡσύχ. παρ' ᾧ «κνῆκις».

Κνηκοει-δής, ές, 2· κνήκῳ ὅμοιος Ἡσύχ.

Κνηκό-πυρος, 2· σιτόχρους, ὠχρὸς ὡς πυρὸς (σῖτος), κίτρινος ἐὰν τὸ σιτάρι Ἀθήν. 14, 649· ἐκ κνήκου καὶ πυρῶν παρασκευασμένος.

Κνῆκος, ὁ (ἡ, Πασσόβ. κ. Σμίττ.)· φυτόν τι, ἀνῆκον τῷ εἴδει τοῦ σκολύμου ἢ τῶν ἀκανθίων, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος μετεχειρίζοντο ὡς πιτύαν εἰς πῆξιν γάλακτος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 19, Θεοφρ. Ἱ Φ. 6, 4, 5 κ. ἄλλ.

Κνηκός, ὅωρ. κνᾶκός, 3· ὡς κ. νῦν κνηκάτος, ὑπωχρος (ὀλίγον κίτρινος), οἷον τὸ ἄνθος καὶ ὁ σπόρος τοῦ κνήκου Σχόλ. Θεοκρ. 7, 16, ἴδε Κνάκων (κύρ. ὄν.) Θεόκρ. 3, 5· ἐπὶ λύκου Βαβρ. μῦθ. 113, 2· ἴδε κνηκίας.

Κνηκ ώδης ες, 2· κνηκοειδὴς Θεόφρ.

Κνήκων, ωνος, ὅωρ. κνᾶκων, ὁ ὠχρός, ξανθοκίτρινος, ὄν. τράγ. ἴδε κύρ. ὄν. κ. κνηκός.

Κνῆμα, ατος (κνάω), τό· τὸ ξεφλουδισμένον, ἀπεξεσμένον, τετριμμένον, ἀπόξισμα, τρίμμα Ἱπποκρ. ἐν Γαλην. λεξ. 502.

Κνήματος, 3 κνήμη ἀνήκων Γαλην. λεξ 502.

Κνήμ-αργος, 2· ἀργὸς (λευκὸς) τοὺς πόδας Θεόκρ. 25, 127· ἀλλὰ κ. «κνημώδης, παχύκνημος» ἑρμην. Ἡσύχ.

Κνήμη (κνάω, κνάπτω Λοβέκ.), ἡ· 1) τὸ κάτω μέρος τοῦ σκέλους, τοῦ ποδός, τὸ μεταξὺ γόνατος καὶ σφυρῶν, τὸ ὀστοῦν τῆς κνήμης μετὰ τοῦ γαστροκνημίου, βαρβ. γάμπα Ἰλ. ξ, 147· «γούνατά τε κνῆμαί τε πάδες τε», ρ, 386· «μηροί τε κνῆμαί τε» Θέ. θ, 135, ὡσ. Πλάτ. Τίμ. 74· «κνήμην διεπέρασεν ἄδρυ» Εὐρ. Φοίν. 1103, Ἡρ. 6, 125, Ξεν. Ἑλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

5, 4, 58 κ. μτγν. 2) τήτινος (ἐφετεινός) βλαστὸς φυτοῦ μεταξὺ δύο κόμβων, πυκνοὶ κόμβοι φυτοῦ, «κνῆμαι πυκναί» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 13, 5· 3) ἀκτὶς τροχοῦ Πολυδ. 1, 144, ἄλλ. «κνημία», 10, 157· τὰ πλάγια ξύλα, τὰ ὁποῖα βαστάζουσι τὴν πείρινθα ἢ καμάραν τῆς ἁμάξης Ἡσύχ. tibia.

Κνήμη· ἴδε Κρήμνοι.

Κνημία, ἡ· ἀκτὶς τροχοῦ Λυσ. ἐν Πολυδ. 10,157· «τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων» Ἡσύχ.

Κνημιαῖος, 3· κνημαῖος Ἱπποκρ. ἀστ. φύσ. 10.

Κνημῖδο-φόρος, 2· κνημῖδας φέρων, φορῶν Ἡρ. 7, 92.

Κνημῖδωτὸς (κνημιδόω), 3· κνημῖδας ἔχων.

Κνημίς, ῖδος (αἰολ. αἰτ. κνήμιν Β Ἀν. 1207, κνᾶμιν Εὐστ. 265, 18), (κνήμη), ἡ· 1) στρατιωτικ. προφυλακτικὸν κάλυμμα τῆς κνήμης, ὅπερ συνίστατο ἐκ δύο τμημάτων, συναρμοζομένων διὰ πορπῶν καὶ καθήκεν ἀπὸ τοῦ γόνατος εἰς τὰ σφυρὰ καλύπτον οὕτω τὴν κνήμ. μετὰ τοῦ γαστροκνημίου· «κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπιαφυρίοις ἀραρυίας» Ἰλ. τ, 369· ἦταν κατεσκευασμέναι ἐκ σιδήρου ἐλάσματος κεκασσιτερωμένου, σ, 613· καὶ ἐξ ὀρειχάλκου Ἡσ. ἀσπ. 122. Ἔτι, εἶδος ὑποδημάτων ἢ περικνημίδων ἐκ βυρσίου δέρματος πρὸς προφύλαξιν τοῦ ποδ. ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν, ἀνάλογ. τῷ νῦν βαρβ. τουζλούκι· «περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δίδετο, γραπτὰς ἀλεείνων» Ὀδ. ω, 227· «κνημῖδες, αἰχμὴς καὶ πετρῶν προβλήματα» Αἰσχ. Ἑπτ. 676· διάφοροι τῶν «ὑποδεσμῶν» καὶ «κρηπίδων», ἐφ' ὧν ἐφόρουν αὐτὸς Πολυδ. 11, 9, 4· «ἡ κνημὶς ἀπ' ἄκρων ταρσῶν εἰς γόνυ διήκει συνάπτουσα πρὸς τὸν θώρακα» Ἡλιόδ. 9, 15· 2) ἡ σιδηρᾶ στεφάνη τοῦ τροχοῦ, ἤτοι τὸ σιδηροῦν περικάλυμμα τοῦ γόμφου τοῦ τρυχ. ἄλλ. «ἐπίσσωτρον» (ἐπ.) Δ. Σ κ 18, 27· 3) = κνημὸς Δ Περ. 714· [κναμῖδες, μετὰ τ ἀπαντᾷ ἐπὶ τῆς μτφ. σημ. οἰκία Ἀλκαί ἐν Ἀθην. 14, 627], ocrea.

Κνημίς, ῖδος (Κνῆμις, ιδος Μ. Ἐτ. 360, 33), ἡ· 1) σειρὰ ὀρέων μεταξὺ τῆς χώρας τῶν ἐντεῦθεν ἐπονομαζομένων Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν καὶ Φωκίδος Στράβ. 2) πόλ. ἐπὶ ὀρέων ἀκρωτ. ἀποτελουμένου ὑφ' ὁμων. σειρᾶς ὀρέων Σκύλ. Πλίν.

Κνημο-παχής, ἐος, ὁ· παχὺς τοὺς πόδας, παχεῖς πόδ. ἔχων Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 4, 3 πρβλ. Λοβεκ Φρύν. 535.

Κνημὸς (κνήμη, κνάω), (μόν. ὁ πλ. π. Ὀμ.) ὁ· 1) ἡ κνήμη τοῦ ὄρους, «ὀρεινοὶ τόποι μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω» Εὐστ., τὰ ἀνωτέρω τῶν προποδ. καὶ ποδῶν βασώδη μέρη, νάπαι ὄρους· «Ἴδης ἐν κνημοῖσι» Ἰλ. ε, 821· «κνημοὺς ἐξερήσι καὶ ἄγκεα ποιήσεται» Ὀδ. ε, 337 κ. μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. 3, 1852· 2) εἷς ἐν. ὄρος Ὀρφ. Ἀργ. 602, 637, saltus.

Κνημος· Σπαρτιάτης στρατηγὸς Θουκ

Κνημόω· 1) περιβάλλω τινὰ κνημῖσι· 2) φθείρω Ἡσύχ. «πολλάκι κνημωθεὶς κώμους εἶχε», ἐπὶ ἀτυχ. ἰραστοῦ Ἑρμησιάν. ἐν Ἀθην. 14, 598.

Κνημ-ώδης, εως, 2· ἑρμην. λέξ. τοῦ «κνήμαργος», παχύκνημος, παχείας κνήμας ἔχων Ἡσύχ.

Κνήμων, ωνος, κλ. Κνήμων (Δίλ.)· 1) ἀγροίτης τις Δίλ. 2) ἕτερος Λυσιν.

Κνην· ἴδε κνάω.

Κνησείω, ἐφετ. τοῦ κνάω· κοιν. ἑλλ. = τῷ ἀττ. «κνηστικῶς ἔχω» Μοτρ., ἐφίεμαι κνήθεσθαι, θέλω νὰ κνήθωμαι, τρίβωμαι, αἰσθάνομαι, ἔχω κνησμόν, κοιν φαγοῦραν.

Κνησιάω· τῷ ἄνωτ. κ. συνών. τῷ «ψωριάω», ἀττ. ἁπαξ κνησιᾶν Πλάτ. Γοργ. 494, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 919· κνησιᾶτε Δίλ. Ἱ. Ζ. 7, 35, prurio.

Κνῆσις, εως (κνάω), ἡ· τὸ κνήθεσθαι (ξύεσθαι), τρίβεσθαι, τρίψις, γαργαλισμός· «κνῆσις καὶ τρίψις» Πλάτ. Φίλ. 46· «ταῖς τῶν κνήσεων ἡδοναῖς» 51· «τῶν ὤτων» Πλουτ. ἠθ. 167.

Κνησί-χρυσος, 2· χρυσοῦν τρίβων, ἐπὶ τῆς βίνης· - ρίνη Φίλπ. 16 (6, 92).

Κνῆσμα, ατος, τό· 1) κνῆμα Ξεν. συμπ. 4, 28· «κνήσματα φαλαγγίων» = δάγματα Δίλ. Π. Ἱ. 13, 45· 2) ξύστρα, ψήκτρα· «ψήκτρᾳ κνῆσμα σιδηρόδετον» Κόϊντ. Μαίκ. 6 (6, 233).

Κνησμονή, ἡ· κνησμός, Ἐπιγρ. ἀδ. 447 (παραρ. 304), κ. μτγν.

Κνησμὸς (κνήθω, κνάω), ὁ· κνηθμὸς (φαγούρα), γαργαλισμός, ἐρεθισμὸς Ἱπποκρ. τ. 2, 349· «κνησμὸν ποιεῖ ἡ ἀκαλήφη» Δίφιλ. Ἀθην. 3, 90, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 28· «κνησμὸν περὶ τὴν χεῖρα συμβάντος» Σ. Ἐμπ. πρ. μ 6, 7, 232.

Κνησμ-ώδης, εως, 2· α) κνησμόν, γαργαλισμὸν προξενῶν, κνηστικός, ἐρεθιστικὸς Ἱπποκρ. 6) ὑπὸ κνησμοῦ, γαργαλισμοῦ πάσχων, κνησμόν, γαργαλισμὸν ἔχων· - διάθεσις αὐτοῦ. Ἐπίρ. -ωδῶς Γαλην. 19 τ. 70, 1· ἴδε κνισμός.

Κνηστήρ, ῆρος, ὁ· 1) ξυστικὴ μάχαιρα, μάχη πρὸς ξύσιν Νίκ. Θηρ. 85, ἀλ. 308· 2) φονεύς Ἡσύχ.

Κνηστήριον, τό· τῷ ἄνωτ. 1) Ἡσύχ.

Κνήστι· ἴδε κνῆστις.

Κνηστιάω· κνησιάω Κλ. Ἀλ.

Κνηστικός, 3· κνησμόν, ἐρεθισμὸν προξενῶν· - λόγοι Σχόλ. Εὐρ. Ἱππ. 304.

Κνῆστις, εως κ ιος, ὁσ. κνήστ (= κνίστις), (κνάω), ἡ· 1) ξυστικὴ μάχαιρα, ξύστης, οἷον πρὸς ξύσιν τυροῦ (πρβλ. τυροκνήστις, κοιν. τυρῳξύστρα)· «κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ» Ἰλ. λ, 640· κνῆστιν Δεων. Ταρ. 14 (6, 305) 2) = κνησμὸς Ὀππ. ἁλ. 2, 427, cultor.

Κνηστίς, ίδος, ἡ· «κν. κοίλη», εἶδος τριγωνομετρικῆς βιλόνης, βελόνης τῆς κόμης (πρβλ. τέττιξ) Πλουτ. Ἀντών. 87· ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ διηγήσ. «βελόνη» Δ. Κάσ. 51, 14, calamistrum.

Κνηστὸς (κνάω), 3· ξεσμένος· «κν. ἄρτος» Ἀθήν. 3, 111.

Κνήστρον, τό· 1) = κνηστήριον Ἱπποκρ. 2) = κνίστρος (κνίστρον Πασσόβ.) Γαλην.

Κνήφ. ἄκλ., ὁ· θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ὃν ἀλλάττειναν ἀπεικονίζοντες ὡς ὄφιν Πλουτ. κ Ὅσ.

Κνίφη (κνάω, κνίθω), ἡ· 1) = κνησμὸς Σχόλ. Ἰλ. 6, 820· 2) ψώρα, Ὁ'.

Κνίδα, (καθ' ἑτερόκλιτ. μεταπλ. ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«κνίς») ἐν. αἰτ. τοῦ «κνίδη» Ὀππ. ἁλ. 2, 429, [—].

Κνιδάω· δέρω τινὰ κνίδαις, κοιν. τὸν δέρνω μὲ τσουκνίδαις Ἡσύχ. παρ' ᾧ ἐσφαλ. «κνηδάω» καὶ «κνιδᾶται· δάκνεται» = αἰσθάνεται καῦσιν ὁμοίαν τῇ ἐκ κνίδης (τσουκνίδας) προξενουμένῃ.

Κνίδειος, 2· κνίδιος Διοσκ.

Κνιδ-έλαιον, τό· ἔλαιον ἐκ κνιδίου κόκκου ἢ κνιδοκόκκου παρασκευασμένον Διοσκ. 1, 44.

Κνίδη (κνίζω), ἡ· 1) κοιν. ἑλλ. κατὰ Μοῖρ. «τῷ ἀττ. «ἀκαλήφη», κοιν. τσουκνίδα· «ἀκαλήφη, κνίδη», Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 7, 285, Διοσκ. 4, 94· «ἐν κνίδαισι καθεύδω» = κοιμῶμ' ἐπάνω 'ς ταῖς τσουκνίδαις, 'ς τὰ γκάθια Θεόκρ. 7, 109 κ. μτγν. 2) εἶδος μαλακίου, ὅπερ ψαύων τις αἰσθάνεται κνησμὸν ἢ καῦσιν ὁμοίαν τῇ ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῆς κνίδης, θαλασσία κνίδη (urtica marinna) Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 16, Ἀθήν. 3, 90, urtica. [—].

Κνίδη, ἡ· δούλη τις Ὀρελλ. ἐπιγρ.

Κνιδίνιον, τό· φρούριόν τι παρὰ τὴν Ἔφεσ. Δ. Συκ.

Κνίδιος κόκκος, ὁ· ὁ καρπὸς τοῦ θάμνου «ἡ θυμελαία», ἄλλ. «κνιδόκοκκος», ἐκ τοῦ ὁποίου (ἢ τοῦ σπόρου αὐτοῦ) παρεσκεύαζον ὄραστήριον καθάρσιον Εὔβουλ. ἐν Ἀθην. 2, 66.

Κνιδό-κοκκος, ὁ· τῷ ἄνωτ. Ἀλ. Τραλλ. 10, 569.

Κνιδό-σπερμα, ατος, τό· τῷ κατωτ. Ἀλ. Τραλλ. 7, 316.

Κνιδό-σπερμον, τό· σπόρος κνίδης, κοιν. τσουκνιδόσπορος Ἀλ. Τραλλ. 5, 262.

Κνίδος, ου (κνίδη), ἡ· 1) πόλ. Καρίας, ἐκτισμένη ἐν μέρει μὲν ἐπὶ τῆς ἠπείρου, ἐν μέρει δ' ἐπί τινος νήσου, μετὰ τῆς ξηρᾶς ἑνωθείσης, εἶχεν ἱερὸν Ἀφροδίτης, ὅθ. καὶ «ἡ Ἀφροδίτη πόλις» ἐπωνομάζετο, νῦν ἐρείπια ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Κριὸς (Κάβο - Κριὸ) Θουκ. Ξεν. κάτ. Κνίδιοι· Ἡρ. ἡ «Χερρονήσιοι οἱ ἀπὸ Κνίδου» Δίλ. ἡ «οἱ ἐν Κνίδῳ Χερρονήσιοι» Παυσ.) ὅθ. «ἡ Κνιδίων θάλασσα» Πλούτ. «ἡ Κνιδίων λέαχη» ἐν Δελφοῖς Πλούτ. ἡ Κνιδία, ἰων. κ. ἐπ. (ᾳ) ἐπών. Ἀφροδίτης Εὐφν. ἐπιγρ. Πλαν. Λουκ. ἐρ. 6) ἡ χώρα αὐτῆς Καλλ. Ὕμν. Ἀπόλ. Κνίδιος, 3· «Κνιδίη χώρη» «Κνίδιος κάλαμος» Φανῆ. ἐπιγρ. «Κνίδια κεράμια» Ἀθήν. · χρέμμυα Θεοφρ. Ἱ. Φ. ἰδ. «Κνίδιος κόκκος» Ἀθήν. Θεόφρ. ὅθ. καὶ ἡ παροιμ. «Κνίδιον κόκκον ψύχειν» Διογεν. ἐπίρ. Κνιδόθεν, τὰ Κνιδόθεν Λουκ. Λεξιφ 2) ὄρ. πόλ. τῆς Κύπρου Τζέτζ. Ἀθ. Σακελ. Κυπρ. σ. 164, [—].

Κνιδία-ουργής, ἐος, 2· εἰργασμένος, κατασκευασμένος ἐν Κνίδῳ, ὃ ὧν πρῶτον Κνιδίας τέχνης, ἐργασίας Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 173.

Κνιδόω· κνιδάω (ῐ).

Κνιδώσις, εως (ὡσεὶ παρὰ τὸ «κνιδόω»), ἡ· κνησμός, καῦσις (ὁμοία τῇ ἐκ τῆς ψαύσεως τῆς κνίδης προξενουμένῃ), κοιν. τσαούξιμο Ἱπποκρ. 101 [ῐ].

Κνίζα, ης, ἰων. κνίζη ἡ· κνίδη Ἀνακρ. ἐν Μ. Ἐτ. 523, 10, ἔνθα κατὰ Βίργκ. «κνιζή», ἐπίρ. = ξέσμενος, τετριμμένος.

Κνιζός (κνίζω), 3· κεκολυθωμένος, ξέσμενος, τετριμμένος Ἀνακρ. ἀποσπ. 87, (κατὰ Λοβεκ. παραλ. 207· ὅθ κνίζα (ταὐτ. τὸ χωρ.) κ. Εὐστ. 1746, 13.

Κνίζω (συγγ. τῷ «κνάω, κνήθω»)· χαράσσω τι, ξύω, ξέω («ἐξ ἐπιποδης καὶ ἰσχνῶς κατεξύω» Εὐστ. 1746)· «ἐπὶ βραχὺ κνίσαντες στόμφῳ» Ἀθήν. 2, 51 κ. ἑνιαχ. μτγν. «λεπτύνω» Μ. Ἐτ. μειόω, κατατρίβω, «ἔκνισ' ὅπιν» Πινδ. Ἰ. 4, 58· «οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω τὸ ῥῆμ' ἕκαστον» Ἀριστ. βάτρ. 1198. Συνήθ. μτφ. ἐμβάλλω τινὶ πάθος, ἰδ. ἔρωτα, ἐρεθίζω, παροξύνω, παροργίζω· «λόγοι κνίζον ὀργάν» Πινδ. Ν. 5, 32, ὡσ. ἐπὶ ὀργῆς, Π. 11, 23· «ἔκνιξέ νιν χάρις», Ἰ. 5, 48· κνιζομένα = τεθλιμμένη, λελυπημένη, Ὀ. 6, 44· «εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος» Εὐρ. Μήδ. 568· «ἤν τι κνισθῇς», Ἀνδρ. 209· ἐπὶ ἔρωτ. «τὴν ἐρωτίδα, τὰς πρὶν ἐκνίσθη» = τὴν ἐρωμένην, πρὸς ἣν ποτε ἐξικάσθη (ὑπ' ἔρωτος) Θεόκρ. 4, 22· «ὁ παῖς κνίζει με» Στράτ. 47 (12, 205) κ. συχν. ἐν Ἀνθ. κ. πεζ. «τὸν δὲ ἔκνιζε τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως» Ἡρ. 6, 62 κ. μτγν. Ἀπόλ. Ἰσπ. 37, Ἀθήν. 13, 577· ἔτι, λυπῶ τινα, «ἐτερπόμην, ἅμως δ' ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦτο» Σοφ. Οἰ. τ. 786· «τὸ βούλεσθαί μ' ἔκνιζε» Εὐρ. Ἰ. Α. 330· «κακίαις μ' ἔκνισε» Ἀριστ. σφ. 1285· «τὰ σμικρὰ οὐδὲν μὲν κνίζει» Ἡρ. 7, 10, 5· «ἔκνιζε Ξέρξεια ἡ γνώμη», 7, 12 κ. μτγν. [ἐν τῷ μέλ. ἴ Ἀριστ. βάτρ. 1198, pungo.

Κνικ-έλαιον, κνίκινος, ἀι. γρ. τοῦ «κνηκέλαιον, κνήκινος», ὅπερ ἴδε.

Κνίκ-ον, τό· εἶδος τριφύλλου Διοσκ.

Κνῖπεία (πρβλ. κνιπός, σκνιπός), ἡ· κυμινοπριστία, φιλαργυρία, πτωχία, ἔνδεια μτγν.

Κνίπειος, 2· κώνωπι ἀνήκων, μτγν.

Κνῖπία, ἡ· κνιπεία μτγν.

Κνῖπο-λόγος, ὁ· μικρὸν πτην. ὀρυσκολάπτης ἢ δενδροκολάπτης, ὅστις τρέφεται ἐξ ἐντόμων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 3.

Κνῖπός (κνίζω = κνήθομαι, κνιπόω), 3· α) μικρολόγος, φιλάργυρος, κυρ. ὁ τὰ πάντα εἰς τὰ μικρότατα μόρια διαιρῶν καὶ τὰ μικρότατα διερευνῶν, κυμινοπρίστης Λουκιλλ. (9, 172)· «ὀλίγα δαπανῶν» ἀρχ. λεξ. πρβλ. κνιφός, σκνιπός· β) ὁ πάσχων ὑπὸ κνιπότητος, νόσου τῶν ὀφθαλμ. «κνιπαὶ τοὺς ὀφθαλμούς» Ἡσύχ.

Κνῖπότης, ητος, ἡ· 1) κυμινοπριστία, φιλαργυρία (ῐ)· 2) εἶδος ὀφθαλμίας, φλογώσεως τῶν ὀφθαλμ. καθ' ἣν οὗτοι φαίνονται μικροὶ καὶ θολεροὶ Ἱπποκρ. 413, 29· 3) κνησμοὶ Γαλην. λεξ. 502.

Κνῖσάω, ἀμτδ. 1) κιμβικεύομαι, φιλαργυρέω, εἰμὶ κίμβιξ, φυλάργυρος· 2) διαφθείρω· «κεκνισωμένοι καρποὶ» ὑπὸ ἐρυσίβης διεφθαρμένοι· Ἡσύχ.

(Κνῖς, ἄχρ. ὀν. ἐξ ἧς ἡ αἰτ. «κνίδα», ὅπερ ἴδε)· πρβλ. Λοβεκ. παραλ. 84.

Κνῖσα, ης (ἴσως γρ. κατὰ Δράκ. 21, 4), ἡ κνίσσα, ὅπερ ἴδε

Κνῖσάω, κνῖσήεις κτλ. ἴδε κνισσάω, κνισσήεις.

Βιβλιοθήκη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κνίσδω, δωρ. = κνίζω.

Κνίσμα, ατος (κνίζω), τό· 1) ἐρέθισμα, ἐρεθισμός εἰς ἔρωτα, κυρ. τὰ ἀμοιβαῖα ἐπισκώμματα καὶ παιδιαὶ τῶν ἐρωμένων, ψαλάγματα κτλ. κοιν. τὰ παιγνίδια καὶ πειράγματα τῶν ἐρωτευμένων μὲ τσιμπήματα κτλ. «τὰ ποθούντων κνίσματα» Πομπηΐ. 2 (7, 219)· ἐν συνδέσ. τοῦ «φίλημα» Στράτ. 51 (7, 309)· «κνίσματα ὄνυξιν ἔχειν», Ἐπιγρ. ἀδ. 6 (12, 67) κ. συχν. ἐν Ἀνθ. 2) ἀπόκνισμα, ἀπόξυσμα, ψαθύριον, θραῦσμα, κοιν. ξύσμα, κομματάκι· «κνίσματα καὶ περιτμήματα τῶν λόγων» Πλάτ. Ἱππ. μείζ. 304.

Κνισμός (κνίζω), ὁ· 1) κνησμός, δυσάρεστος ἐρεθισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος, καῦσις, κοιν. φαγοῦρα, τζούξιμο μτγν. 2) συνηθ. μτφ. ἡ ἠθικὴ καὶ φυσικ. παρακίνησις, ἔξαψις εἰς ἔρωτα, ἐρωτικ. ἐρεθισμὸς Ἀριστ. πλ. 974· «τάδ' ἐστὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος» Σοφ ἐν Ἀθην. 11, 487· 3) ἔρις, ἐρωτικὸν ἐπίσκωμμα, παιδιὰ ἐρωτολήπτων· «κἄν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἡ διαφορὰ γένηται» Ἀλκίφρ. 1, 29· 4) εἶδος ἄφυκτος Ἀθήν. 14, 618· ἡ χορὸς Πολυδ. 4, 100.

Κνισμ-ώδης, ες, 2· κνησμώδης, κνηστικὸς μτγν.

Κνισοδιώκτης, ου, (κνῖσα, διώκω), ὁ, ὁι. γρ. ἐν Batrach. 232 (235), ἔνθα Baumeister ἔγραψε «νεκρὸν ἑλόντα».

Κνισοζωμας· παράσιτός τις Ἀλκίφρ.

Κνῖσο-κόλαξ, ακος, ὁ· κνισοκόλαξ.

Κνῖσο-λοιχός, ὁ κνισολοιχός.

Κνῖσόω· κνισόω

Κνῖσσα, ης, ἐπ. κνίσση (κυρ. κνῖσα Δράκ. 21, 4, Εὐστ. 1766, 30· 1819, 39· ἴδ. Βέκκ. γράφ. π. Ὁμ. «κνίση», ἤτις δι' ἑνὸς σ γρ. ὀρθοτέρα καὶ ἐν ταῖς ἐξ αὐτοῦ παραγώγ.) (κνίζω), ἡ· 1) ὡς κ. νῦν, ὁ καπνὸς καὶ ἡ ὀσμὴ ἡ ἀναδιδομένη ἐκ λιπώδους κρέατος, ὀπτωμένου ἐν πυρί, ἰδ. ἐν ταῖς θυσίαις, ὀσμὴ τῶν ὀπτωμέν. τμημάτων τοῦ θύματος (πρβλ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9)· «κνίσσην (ἡ διὰ σσ γρ. οὐδαμοῦ π. Ὅμ. ἁπανταχῆ ἔχει, ἀλλὰ κατὰ τὸν Πάππ. μόν. γράφομ.) δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω» Ἰλ. θ, 548· «ὧν μηρίων τὴν κνίσσαν (ὡσ. «κνῖσαν») οὐ διαφρήσετε» Ἀριστ. ὄρν. 193, ι. συχν. Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 2, 60 κ. πεζ. Λουκ. Τίμ. 9· 2) τὸ λιπώδες ἐπίπλουν, ἐνῷ περιετυλίσσοντο τὰ ἐν τῷ βωμῷ καιόμενα τεμάχια τοῦ θύματος, «τὰ ἱερὰ κρέα», λίπος· «μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν» Ἰλ. α, 460· «κνίσσης ἀύτμὴ» Ὀδ. μ, 369· «κνίσσῃ κῶλα συγκαλυπτά» Αἰσχ. Πρ. 496, nidor.

Κνισσάεις, εσσα, εν, δωρ. = κνισσήεις· - καπνὸς Πινδ. Ἰ. 3, 84· «- μῆλων πομπά» Ὀ. 7, 80.

Κνισσαλέος, 3· πλήρης κνίσης, κοιν. γεμᾶτος ἀπὸ κνῖσαν.

Κνισσάντι, δωρ. = κνισσήεντι, ἐν. δατ. τοῦ «κνισσήεις» Πινδ. Ἰ. 3, 84.

Κνισσάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κνῖσα, τὸ μικρὸν λίπος Σουΐδ. Σχόλ. Ἰλ. α, 66.

Κνισσάω, ὀρθότ. κνῖσάω· πληρῶ τι κνίσης, κοιν. γεμίζω ἀπὸ κνῖσαν, καπνίζω μὲ κνῖσαν· «τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς;» Ἀριστ. Ἱππ. 1320· «γυρὸς ἱστάναι καὶ κνισσᾶν ἀγυιάς» Δημ. 21, 51, (ἔνθα κατωτ. «κνισσᾶν βωμοῖσι» Χρησμ. § 52· κ. «κνισσᾶν βωμοὺς» Εὐρ. Ἄλκ. 1140)· «κνίσσαν πέμπειν καὶ λιπαρίαν ἀπὸ τῶν θυσιῶν εἰς τὰς ἀγυιάς» Β. Ἀν. 268, 6· «κνισσᾶν περὶ τοὺς βωμούς» Λουκ. Ζ. τραγ. 22.

Κνισσήεις, εσσα, εν, ὀρθότ. κνῖσηέις, εσσα, εν πλήρης κνίσης, κεκαπνισμένος κνίσῃ· «κνισσήεν δῶμα»=εὐῶδες (Ἡσύχ.) Ὀδ. κ, 10· πρβλ. τὸ δωρ. κνισσάεις.

Κνισσηρός, ὀρθότ. κνῖσηρός, 2· τῷ ἄνωτ. παραφλογίσματα Ἀχαιὸς ἐν Ἀθην. 8, 368.

Κνισσο-διώκτης, ὀρθότ. κνῖσοδιώκτης, ου, ὁ· ὁ ἐπιδιώκων, ὁσφραινόμενος ὀπτοῦ κρέατος, κοιν. ὅστις κυνηγᾷ, τρέχει 'ς τὴν μυρωδιὰν τοῦ ψητοῦ, κύρ ὄν. μυός· ἴδε κνισοδιώκτης.

Κνισσο-κόλαξ, ακος, ὀρθότ. κνισοκόλαξ, ὁ· κόλαξ τῆς κνίσης, τοῦ ὀπτοῦ (ψητοῦ), παράσιτος Ἄσι. ἐν Ἀθην. 3, 125.

Κνισσο-λοιχία, ὀρθότ. κνισολοιχία, ἡ· τὸ λείχειν τὴν κνῖσαν, τὸ ὀπτὸν (ψητόν), λιχνεία, κοιν. λειξουριά, λαιμαργία Σώφιλ. ἐν Ἀθην. 9, 386.

Κνισσο-λοιχός, ὀρθότ. κνισολοιχός, 2· (κνῖσα, Θηλ. Στ. Πασσάθ.)· ὁ λείχων τὴν κνῖσαν, τὸ ὀπτόν, λίχνος, κοιν. λειξουρος, λαίμαργος Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 3, 125, Ἄμφις αὐτόθ. 9, 386 (ἴδε τὸν «κνισολοιχος»).

Κνίσσας, ες, τό· κνῖσσα Εὐστ.

Κνισσός, ὀρθότ. κνῖσός, 3· α) ἐπὶ τῇ κνίσῃ τῷ ὀπτῷ χρίμενος, κοιν. ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ψητόν, λειξουρος, λαίμαργος, συγκρ. «κνισσότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου» (παροιμ.) Ἀθήν. 14, 549· β) = κνισσήεις, πιμελώδης, λιπώδης, κοιν. παχὺς Ἀθήν. 3, 119.

Κνισσο-τηρητής, ὀρθότ. κνῖσατηρητής, οῦ, ὁ· ὁ τηρῶν, παρατηρῶν, παραφυλάττων τὴν κνῖσαν (παραμονευτὴς τοῦ ψητοῦ), παράσιτος Φρύν. ἐν Β. Ἀν. 49, 13.

Κνισσόω ἢ κνῖσόω· κνισσάω· «ὁ μάγειρος κνίσωσε δὲ δῶμα» Μάτρων ἐν Ἀθην. 3, 136· «δελίατι κεκνισσωμένῳ» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 8.

Κνισσώδης, ες, 2· κνισσήεις, πιμελώδης (παχὺς) Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 8· πιμελής, ἀντίθ. τῷ «ἀπίρελος», μορ. Ζ. 3, 14 κ. μτγν. «κν. οἶνος» = ἐξητμισμένος, ἀπολέσας τὴν ὀσμήν του, ξεθυμασμένος, Πλουτ. ἠθ. 1088.

Κνισσωτός, ὀρθότ. κνῖσωτὸς (κνίσόω), 3· κνίσσης πεπληρωμένος, καπνισμένος «ἔν πυρῶσι κνισσωτοῖς» = ἐν τῷ πυρὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θυσ. Αἰσχ. Χο. 478.

Κνιστὸς (κνίζω), 3· κνηστός, λεπτῶς ξεσμένος, τετριμμένος, τεμαχηδὸν κεκομμένος· λάχανα Ἀθήν. 9, 373, ἀρχ. λεξ.

Κνῖφὸς (κνιπός), 3· σκνιφός.

Κνῖφότης, ητος, ἡ· σκνιφότης.

Κνίψ, κνῖπός κ. σκνίψ, ῑπός, ὁ· εἶδος μικρομυρμήκων, ἀγαπώντων τὰ μέλι καὶ τὰ σύκα, τὰ ὁποῖα περιτρώγουσι· «εἰσὶ δὲ οἱ κνῖπες καὶ φῦνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδυνται» Ἀριστ. ὄρν. 590, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 8. Ἐν γέν. ἐκ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τομα, τὰ ὁποῖα ζῶσιν ἐν τοῖς ξύλ. ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρ. (καὶ θηρεύουσιν οἱ ὀρυκολίπται· κ. ξυλοφάγοι ῥαμφίζοντες), Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4, 15, 10, Γαλην. πανταχ. εἰς πλ. ὧν ἡ αἰτ. Καὶ ἡ «κνῖψ» μτγν. πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 400.

Κνοή, ἰων. ἡ· χνοή.

Κνόη, ἡ κ. κνόος, συνηρ. κνοῦς, ὁ· τοῦ τροχοῦ ὀμφαλός, ἐν ᾧ εἰσάγεται τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, ἄλλ. «πλήμνη, σύριγξ· ἔτι, ὁ ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ προστριβῆς τοῦ ἄκρου τοῦ ἄξονος ἀποτελούμενος τριγμός· ἀρχ. λεξ. 2) ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, κρότος βημάτων Αἰσχ. ἀπασπ. 216.

Κνᾰ-ϊθεύς, έως, ὁ· 1) ὅρος Ἀττικῆς Φωτ. λεξ. 2) ὁμών. κωμῳδία Ἀριστοφάνους Μαῖν.

Κναῖθος Λίγινήτης τις Ἤρ.

Κνόος, συνηρ. -οῦς, ἰων. ὁ χνόος οῦς· πρβλ. κνόη.

Κνόω κνάω· ὄθ. τὰ παράγωγα «κεγνῶσθαι, κέγνωται· τεθραῦσθαι, τέτρωται» Ἡσύχ.

Κνῦ (κνύζω, κνυζάω, ὡς «γρῦ - γρύζω», ἢ «κνύω, κνύζω = κνάω»), (ἄκλ.) ὅσον δύναταί τις ν' ἀποξύσῃ ἀπὸ τοῦ ὄνυχος, ὄθ. «οὐδὲ νῦ» = οὔτε ἴσα μὲ τὸ νύχι, «ἐλάχιστον» Ἡσύχ.

Κνῦζα (κατὰ συγκοπ. ταῦ «κόνυζα»), ης, ἡ· α) κνησμός, ψώρα Εὐστ. 1746, 13· 5) τὸ φυτ. κόνυζα, ὅπερ αὐξάνεται ἐν ὀγρυᾶς καὶ χαμηλ. καὶ ἐν παραλίοις τόποις Θεόφρ. 4, 25, 7, 27· ἴδε κόνυζα κ. χλωρ. τ. ἀρχ. S. Fraas 209, Vindob. βοταν. 2 πίν. 165. [κνύζα Ἠέρτν. κ. Παρσόδ.].

Κνυζάω (ὠνοματ. λέξ. ἴδε κνυζέω, κνύζω)· ἐκβάλλει κνυζηθμούς, φωνὰς χαρᾶς, ἰδ. ἐπὶ τοῦ κυν. ὅστις τὸν κύριόν του ἢ τοὺς γνωρίμους προσερχομένους κολακεύει διὰ τοιούτων φων. ἀρχ. λέξ. καὶ μέσ. «πῶμά τ' ἀνικάτου θηρός, ὃν ἐν πύλαισί φασι - εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαί τε» Σοφ. Οἰ. Κ. 1567, δι. γρ. «κνυζίζεσθαι». μτφ. «οὐδ' ὅσαν ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα» Θεόκρ. 2, 108, (δι. γρ. «κνυζεῦνται»)· κνυζώμενοι Αἰλ. Ἱ. Ζ. 1, 8, vagio.

Κνυζέω· τῷ ἀνωτ. «κύνας κνυζούσας» Πολυδ. 5, 64. Μέσ. Ἀριστ. σφ. 976 κ. μτγν. π. Λευκόφρ. 608· μτφ. «κωνηδὸν ἐξέκραξαν ὡς κνυζώμενοι» Σοφ. ἀποσπ. 646.

Κνυζηθμός (κνυζάω), ὁ· ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν ἐκβάλλει ἰδ. ὁ κολακεύων ἢ φοβούμενος κύων, μινυρισμός Ὀδ. π, 162, καὶ ἄλλ. ζῴ. οἷαν, μυκηθμός (μούγγρισμα) λέοντ. Ὀππ. κυν. 3, 169, Ἀπολ. Ρ. 3, 884· κλαυθμυρισμὸς νηπίου Ἀθην. 9, 376, vagitus

Κνύζημα, ατος, τό· τῷ ἀνωτ. κ. ἀναρθρος, κλαυθμώδης φωνή, κλαυθμυρισμὸς νηπίου· «δ-σημα κνυζήματα· Ἤρ. 2, 2 «γοερὰ ἀποφθίγματα», ἀρχ. λεξ.

Κνυζησμός ἢ κνυζυσμός, ὁ, ἑορ. γρ. τοῦ «κνυζηθμός» Ἀθήν. κ. ἄλλ.

Κνυζός, 2· «ἀνὴρ ἐπινέφελος καὶ πνευμα-ώδης» Ἡσύχ. (παρ' ᾧ μόν. ἡ λέξ. ἀπαντᾷ, ἀλλ' ἴσ. σχημ. τῶν γραμ. πρὸς ἐτυμολ. τοῦ «κνυζόω»).

Κνυζόω (κνύος, κνύζω, κνύω· κνάω) ἡ παρὰ τὸ ἀποδεδεγμ. «κνυζός»), μόν. ἐν Ὀδ, ποιῶ τοὺς ὀφθαλμ. σκοτεινούς, ἀμαυρούς, ἐπομέν. δυσμόρφους, κυρ. ψωραλέους, ὡς οἱ ἀρχ. Σχολ. Ἑρμην. («διὰ ψώρας αἰσχύνειν» Εὐστ.)· «κνυζώσαν δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε», ν, 401· «κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε», ν, 433.

Κνύζω κ. μέσ. κνύζαμαι· κνυζάω (ὅπερ ὄθ)· «βρέφη κνιζόμενα» Δ. Ἀλ. 1, 79· «τῆς κυνὸς κνυζωμένης» Πλουτ. ἐρωτ. διηγ. 3· καὶ = κνύω, κνάω Μ. Ἐτ. 523, 3.

Κνῦμα, ατος (κνύω), τό· τὸ ἠρέμα κνήθειν, ξύειν τινά, τρίβειν, κοιν. ἐλαφρὰ ξύσιμο, τρίψιμο, μτφ. τὸ ἠρεμον κτύπημα τῆς θύρας κνύματος δίκην Ἀριστ. ἐκκλ. 35, ἔνθ' ὁ Σχολ. «τὸν ἠρεμαῖον κνησμόν».

Κνύξ, υκός, ἡ· φυτόν τι Διοσκ.

Κνύος, εος τό· ψώρα, ψωρίασις τῆς κεφαλ. καὶ μάθησις τῶν τριχ. αὐτῆς Ἡσ. ἀποσπ. ἐν Εὐστ. 1746, 8, scabies.

Κνυπάω Ὀριγκύω Ἡσύχ.

Κνύω (συγγ. τῷ κνάω)· κνήθω, ξέω τινά ἢ τι τοῖς ὄνυξι, ξέω «τὴν θύραν ἔκνυε» = κοιν. ἔξυσε τὴν θύρα, ἔκτυπησε» ἁλεφρὰ Ἀριστ. θεσμ. 481· πρβλ. κνῦμα.

Κνωδᾰκίζω (κνώδαξ)· στρέφω τι περὶ ἄξονα, ἐν κνώδακι στρέφω, «ἐν κνώδακι στρέφεσθαι» Ἤρων. πνευμ. 197, 198.

Κνωδάκιον, τό· ὑποκ. τοῦ κνώδαξ Ἤρων. πνευμ 191.

Κνωδάλιον, τό· ὑποκ. ταῦ κατωτ. ἴδε ζωφίων Ἡσύχ.

Κνώδαλον (ἴσ. παρὰ τὸ «κινέω», ὡς τὸ «κινώπετον», ἀλλ' οὐχὶ σύνθετ. «ἄλς - κινέω», κατὰ τοὺς ἀρχ. Ἑρμην. «ἐν τῇ ἀλὶ κινουμένων»), τό ἄγριον, ἐπικίνδυνον, βλαβερὸν ἢ δηλητηριῶδες ζῷον, (ἀπὸ τοῦ λέοντος μέχρι ταῦ ὄφεως καὶ τῶν ἑρπετῶν), βλαβερὸν ζωῦφιον, τὸ ἄγριον Ὀδ. ρ, 317· «κνώδαλ' ὅσ' ἠπειρος πολλὰ τρέφει· ἠδὲ θάλασσα» Ἡσ. θε. 582· ὄνος Πινδ. Π. 10, 36· ὄφις, Ν. 1, 50· π. τραγ. ἐν γέν. τὰ ἄγρια ζῷα· «κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα» Αἰσχ. Ἱκ. 460· «κνωδάλων τε καὶ βροτῶν;» Χο 593 ἐν γέν. ζῷων, «κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ», ἀποσπ. 978· τέρας, «ὦ παντομισὴ κνώδαλα», Εὐμ. 624· «φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα» = τὰ ἄγρια ζῷα καὶ τοὺς Κενταύρ. Σοφ. Τρ. 713· κάπρος, λέων Εὐρ. ἀποσπ. 146· ὄφεις Νικ. θηρ. 98· κώνωπες Μελέαγρ. 93 (5, 151)· βλαβερὰ ἔντομα Νικ. θηρ. 759· σκώληκες, «σηπόμενος εἰς εἰλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων» Πλάτ. Ἀξ 365· μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. τέρας Κρατῖν. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 767 ἐπίθ. «κνώδαλον ὑὸς γέροντα» Ὁμ. Ὁμν. 188, ἔνθ' ὅμως ὁ Ἕρμαν ὀρθῶς διορθώσατο «κωχαλόν», bestia.

Κνώδαλος, ὁ· «Κοινὸς Κνώδάλου» παροιμ. ἐπὶ τῶν μεγάλῳ μίσει μετρούντων Μιχ. Ἀπόστ.

Κνωδαλ-ώδης, εος, 2· θηριώδης, ἄγριας ζωώδης Τζέτζ.

Κνώδαξ, ακος (συγγ. τῷ «κνώδων), ὁ· ἄξων· «ἡ σφαῖρα τοῖς κνώδαξι περιδινεῖται» Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 2, 51, 93, ἄλλ. μτγν.

Κνώδων, οντος (ὁδοῦς Χοιροβ. ἐν Π. Ἀν. 1394, ἢ κνάω Λοβεκ. Σοφ. Αἴ. 424), ὁ· οἱ ὀδ. προύχοντες σιδηροῖ ὀδόντες· ἄνωθεν τῆς αἰχμῆς τῆς θηρευτικ. λόγχης ἢ μαχαίρας, ἵν'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντέχωσι τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐφορμῶντος κάπρου ἢ ἄλλ. Θηλ. Ξεν. κυν. 10, 3, 16. Ἐν γέν. ξίφος Σοφ. Αἴ. 1004· «ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας», Ἀντ. 1218, ἔνθ' ἡ κυριολ. ἢ ἐν γέν = δίστομον ξίφος,

Κνωπεύς, έως, ὁ· ἄρκτος Ἡσύχ.

Κνωπία, ἡ· κωμίδιον Βοιωτίας Στράβ.

Κνωπό-μορφος, 2· θηριόμορφος (Σχολ.) Λυκόφρ. 675.

Κνῶπος οἱὸς Κόδρου, βασιλεὺς Ἐρυθρῶν Στράβ. (ἔσφ. «Κλέσπος» Παυσ.)· 2) ποτ. Βοιωτίας μεθ' ὁμων. πόλεως Σχολ.

Κνωσὸς (κ Κνωσσός, οῦ, ἐπ. οἱὸ Ἰάμβλ.), (ἡ)· 1) πρωτ. τῆς νήσ. Κρήτης· ἐπὶ τῆς Β παραλίας, ὕδρα τοῦ Μίνωος, ἔχουσα καθ' Ὅμ. ὕδιον χορευτικ. τόπον, ἐν ᾧ ἐχόρευον ἰδίους χορούς τὰ λεγόμενα «Κνώσσια ὀρχήματα (Σοφ. Αἴ. 700)» πρὸς τιμὴν τῆς Ἀριάδνης, νῦν ἐρείπια πρὸς Ν. τῶν Χανίων Ἰλ. Ὀδ. κάτ. Κνώσιοι Πλάτ. Κνώσιος Ἱππ. κ. Κνώσσιοι Δ. Σικ. Στράβ. Ἐπίθ. Κνώσιος, 3· «Κνωσία χώρα» Δ. Κάσ. - πάτρα Πίνδ. - ταῦρος = Κρητικ. ταῦρ. Εὐρ. - κῶλα Ἡσύχ. Καὶ Κνώσσιος, 3· - Ἰδομενεὺς Δ. Σικ. - τόξα Νόν. - ὀρχήματα Σοφ. Ἐπίρ. Κνωσσόθεν Ἀπολ. Ῥ. 2) Κνωσός, ὁ· α) ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ. β) Κνωσσία, ἡ· Νύμφη τις Ἀπολδ.

Κνώσσω (ἀμτδ.)· κοιμῶμαι, νυστάζω Ὀδ. ὃ, 809, Πινδ. Π. 13, 68· καὶ «κνώσσων εὕδει» 1, 8 κ. μτγν. π. Νικ. ἀλ. 457.

Κνώψ, κνωπός (συγγ. τῷ «γνόφος»), ὁ· α) = κινώπετον Νικ. Θηρ. 490· β) τυφλὸς Σουΐδ.

Κοάλεμος (σύνθ. «κοιλν = νοειν - ἠλέματος» Τιμ. λεξ Πλάτ. κ. Σχολ. Ἀριστ.), ὁ· βλάξ, εὐήθης, μωρός, ὡς ὁ τοῦ παραδόξου μαντείου Ἀριστ. Ἱππ. 198· Θεὸς τῆς βλακίας 221· πρβλ. Ἀθήν. 5, 120· χλευαστ. ἐπών. τοῦ πάππου τοῦ Κίμωνος Πλουτ. Κίμ. 4. Ἔτι «κόαλοι· βάρβαροι» Ἡσύχ.

Κοάξ· κωμ. ἀπομίμ. τῆς φωνῆς τῶν βατράχων· «βρεκεκέξ κοάξ» Ἀριστ. βάτρ. 208 πρβλ. τὰ νῦν (ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ) «κοβάκια, κουβάκια» = βάτραχοι

Κοάω· ἀκούω, αἰσθάνομαι, ἀρχ. λεξ. ἴδε κοέω.

Κοβαλεία, ἡ· γελωτοποιΐα, κοβάλου πανούργευμα, κολακευτικὸς καὶ ἀπατηλὸς χαρακτὴρ Δείν. ἐν Ἁρπακρ. πρβλ. Β. Ἀν. 190, 272.

Κοβαλεύω· ποιῶ πανουργίας, τεχνάσματα κοβάλου, γελωτοποιῶ, ἐπαγγέλλομαι τὸν γελωτοποιόν, ἀπατῶ τινα κολακείαις, ἀρχ. λεξ

Κοβαλία, ἡ, ἔσφ. γρ. τοῦ «κοβαλεία» Σουΐδ.

Κοβαλίκευμα, ατος, τό· κοβαλεία· «ἐν πανουργίᾳ τε καὶ θράσει καὶ κοβαλικεύμασι» Ἀριστ. ἱππ. 332.

Κοβαλίκεύω (γραμ. σχημ.)· κοβαλεύω.

Κόβαλος, ὁ· α) γελωτοποιὸς καὶ παράσιτος, ἀπατεών, ἀπατηλῶς κολακεύων τοὺς ἄλλους πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον· «μηδ' ἀγοραίους μηδὲ κοβάλους-, μηδὲ πανούργους» Ἀριστ. βάτρ. 1015· - καὶ μόθων, πλ. 279, ἔνθ' ὁ Σχολ. κ. Ἁρπακρ. σημειοῦσι «δαίμονές τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον», ὡς οἱ Σάτυροι, τέρποντες αὐτὸν διὰ τῶν σκωμμάτων καὶ γελοίων των· πρβλ. Λοβοκ. Ἀγλαοφ. 1313· 6) πτηνόν τι· «ἔστι δὲ κόβαλος τὸ μιμητής» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 12· ἐπίθ. κόβαλος, 2· γελοῖος, παιγνιώδης, ἀπατηλὸς πανοῦργος· «κόβαλά γ' ἐστίν, ὡς καὶ αὐτὸς φέρει» = ἀπατητικά, πανοῦργα Σχολ. Ἀριστ. βάτρ. 104.

Κόβειρος, ὁ· τῷ ἀνωτ. «γελοιαστής, σκώπτης, λαιδοριατής» Ἡσύχ.

Κόγγιον, τό· τὸ λατ. congius, ῥωμ. μέτρον τῶν ὑγρ. = 6 sextarii = 0, 547 λιτρ. Διοσκ.

Κογχύλιον, τό· παρ' ᾧ καὶ «κογχυλίου ἐπιπάζω» Ἡσύχ. παρ' ᾧ καὶ «κογχυλεύω».

Κογχοβὰρ ἄκλ. πόλ. τῆς ἄνω Μηδίας παρὰ τὴν νῦν Ἀδουλφεδὰ - Κενχοβάρ, νῦν Κονχοβέρ Γ. Ταβ.

Κογχόλειρος, ὁ· ἄλλ. ὄν. τοῦ Σαρδαναπάλου, «Κονυσκογχόλειρος» Σουΐδ.

Κογχάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κόγχη, Διοσκ.

Κόγχη (συγγ. τῷ «γαγγύλος»), ἡ· α) τὸ μεσαῖον διφυοῦς ὀστράκου κογχύλιον, κοιν κογχύλιον, ἀχιβάδα Ἀριστ. ἀποσπ. 49· «καὶ ἰχθύες ἐν ἀμφοτέραις (ποταμοῖς) ἔνεισι καὶ κόγχαι» Ξεν. Ἀν. 5, 3, 8· «ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες» Μνησίθ. ἐν Ἀθην. 3, 92, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 4, κ. μτγν. «κόγχην διελεῖν» = κογχύλιον ἀνοίγειν, παροιμ. ἐπὶ λίαν εὐκόλου πράξ. ἀρχ. λεξ. Τηλεκλείδ. ἐν Ἀθην. 11, 487· «κόγχης ἄξιον», ἐπὶ ὄλως μηδαμινῶν, ἀνοξίων πραγμάτ. ἀρχ. λεξ. β) μέτρον τῶν ὑγρῶν κυρ. τὸ ὄστρακ. τοῦ κογχυλίου, τὸ ὁποῖον τὸ πρῶτον μετεχειρίζοντο ὡς ἀντιληπτήριον ὄσης, χωρητικότητος 0,0228 σημερ. λιτρ. Ἱππακρ. 493, 19 κ. ἄλλ. ἰατρ. κωμ. «ποτήρια οὐχὶ χωρούντ' οὐδὲ κόγχην» Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 11, 541· γ) ἡ κόγχη τοῦ ὠτός, ἀφ' ἧς ἄρχεται ὁ ἀκουστ. πόρος (πρβλ κοχλίας Πολυδ. 2, 86· κορυφὴ κρανίου, ἐπιγονατὶς γόνατος, τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμ. ἰατρ. β) κάψα ἢ θηκίδιον ἐν τῇ σφραγῖδι, τῇ κρεμαμένῃ ἀπὸ τῶν διπλωμάτων καὶ δημοσ. ἐγγράφων· «τῇ διαθήκῃ καὶ τῇ κόγχῃ τῇ κάτω μενώσ τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ» Ἀριστ. σφ. 2 πρβλ. ἀνακογχυλιάζω, κόγχυς, concha.

Κογχίον, ὑποκ τοῦ κόγχος, τὸ ζωμὸς φακῶν, ἐψημένων μετὰ τῶν λεπύρων των Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 4, 160.

Κογχίτης, ου, ὁ, «κογχ. λίθος»· λίθος μάρμαρον ἐμπεριέχον ἀπολελιθωμένα κογχύλια Παυσ. 1, 14, 6 πρβλ. κογχυλιάτης.

Κογχο-ειδής, ές, 2· α) ὁ τῷ εἴδει κογχῶν (κογχυλίων) ἀνήκων, ἐν συνθέσ. «ὀστρειώδης» Στράβ. 3, 145· β) σχῆμα κόγχης ἔχων, κογχυλιώδης Λυκόφρ. ἐν Τζέτζ.

Κογχο-θήρας, ου, ὁ· θηρευτὴς, ἁλιευτὴς κογχῶν (κογχυλίων) Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 86.

Κόγχος, ὁ· α) = κόγχη Λίσχ. Ἀποσπ. ἐν Ἀθην. 3, 87, πρβλ. 4, 160. Μτφ. ἡ κόγχος «προσήρμοσται τῷ θυρεῷ καὶ σιδηρᾷ κόγχῃ» Πολυδ. 6, 23, 5· ὡσ. = ἡ κόγχη Πολυδ. 2, 38, 71· β) ζωμὸς φακῶν, ἐψημένων μετὰ τῶν λεπύρων (= τῷ ῥωμ. conchis)· «κόγχοι καὶ κύαμος» φαγητὸν τῶν πτωχ. Ἀθήν. 159, Β. Ἀν. 105, 17.

Κογχύλη, ἡ· κόγχη, ἴδε ἡ πορφύρα, τὸ κογ-

χύλια, ἐξ ὧν παρεσκεύαζον τὴν πορφύραν ἀρχ. λεξ. Φίλ. κ. ἄλλ. μτγν. Μτφ. - λόγων Λίονγ. Φιλοσ. ἐπιγρ. 5 (9, 214).

Κογχυλιάζω (ἀμφ. γρ.)· ἀνακογχυλιάζω Π. Λίγ.

Κογχύλ[ι]ας, ου, ὁ· κογχίτης, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ «λίθος» Ἀριστ. ἀποσπ. 240 ἐν Πολυδ.

Κογχυλιάτης, ου, ὁ· τῷ ἄνωτ. «κογχυλ. λίθος» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 10.

Κογχυλίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κογχύλη· ΓΘ' ἀκαλήφη Σουΐδ.

Κογχυλευτής, οῦ (ὀρθότ. κογχυλευτὴς Πασσάδ.), ὁ· ὁ ἁλιεύων (ψαρεύων, πιάνων) κογχύλια, ἰδ. πορφύραν, ἁλιεὺς κογχυλίων, πορφύρας, μτγν.

Κογχυλευτικὸς (ὀρθότ. κογχυλευτικὸς Πασσάδ.) Θησ. Στ.), 3· τῷ κογχυλεύειν, κογχυλευτὴ ἀνήκων. οὐσ. ἡ κογχυλευτική (κογχυλευτικὴ Πασσάδ. (ἐνν. «τέχνη»), ἡ τέχνη τοῦ ἁλιεύειν (πιάνειν) πορφύραν μτγν.

Κογχυλιεύω (ὀρθότ. κογχυλεύω Πασσάδ.)· ἁλιεύω (πιάνω) κογχύλια ἢ πορφύραν μτγν.

Κογχύλιον, τό· κυρ. ὑποκ. τοῦ κογχύλη 1) κοιν. κογχύλι, ἀχιβάδα, τὸ ζῷ. αὐτό, ὡσ. τὸ ὄστρακον τοῦ Ἡρ. 2, 12, Σώφρ. ἐν Ἀθην. 3, 86· 2) ἰδ. ἡ πορφύρα (τὰ κογχύλια τῆς πορφύρας) Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 15 κ μτγν. οἵτινες «κογχύλιον» ὀνομάζουσι τὴν ἐξ αὐτῶν παρασκευαζομένην πορφύραν καὶ τὰ πορφυροβαφῆ ὄρια, concha. [ῠ]

Κογχύλι-ώδης, ες, 2· σχῆμα κογχυλίου ἔχων, κογχυλίῳ ὅμοιος· - βόθροι Στράβ. 1, 40 - λίθοι, 1, 50.

Κογχυλιωτός, 3· πορφυρᾷ βεβαμμένος, πορφυροβαφής, γλῶσ. muricatus.

Κόγχυς Πολυδ. 6, 94, ἔνθα «κόγχους» διόρθουν μετὰ Βεκκήρ.

Κογχ-ώδης, ες, 2· κογχοειδής· - ὄστρεον Ἀθήν. 3, 86.

Κοδδ(ν)ου πέτρα (= κοττίνου) ἡ· κορυφὴ τοῦ παρὰ τὴν Μαγνησίαν ὄρους «ὁ Σίπυλος» Παυσ.

Κοδαλεύομαι· α) «ἐνδαμυκῶ, ἔνδαν διατρίβομαι» Ἡσύχ. β) «ἀρεσκεύομαι, ἀπραγῶ», ὡσ. γιὰς κριθῶν, κοιν. φρυγάνισμα κριθαρίου Πολυδ. 1, 246.

Κοδαμεῖον, τό· τὸ ἄγγειον, ἐν ᾧ φρύγουσι κριθάς, βαρβ. καβουρδιστῆρι Πολυδ. 6, 64.

Κοδαμεύς, έως, ὁ· ὁ φρύγων κριθὰς Ἡσύχ.

Κοδαμευτήρ, ῆρος, ὁ· τῷ ἄνωτ.

Κοδαμεύτρια, ας, θηλ. τοῦ κοδαμεύς. καβουρδιστήρι, ἡ, ἀρχ. λεξ. Πολυδ. 1, 246, Φώτ.

Κοδαμεύω· φρύγω κριθὰς Ἡσύχ.

Κοδαμή, ἡ· κοδαμεύτρια ἀρχ. λεξ. κ. Πολυδ. 6, 64.

Κοδαμήϊον, ἰων. τό· κοδαμεῖον.

Κοδράνα, ης, ἡ· πόλ. Ἰνδοσκυθίας Πτολ.

Κοδράνης, ου, ὁ· τὸ λατ. quadrans, τὸ τέταρ. τοῦ ῥωμ. ἄσσου ἢ ἀσσαρίου = 1 ὀβολ. (ἀρχαίου) = 16,8 σημ. λεπτ. Ν. Δ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κοδράτος, ου (ὁ) ῥωμ. Quadratus· 1) Ἕλλην ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς 165 μ. Χ καὶ ἀνθύπατος ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Ἀριστοτ. 2) Ἥρωδου 1, 8, 4· 3) ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν Φαβρικ. βιβλ. 4), Ἐπιγρ.

Κοδρῖδης, ου, ὁ· ἀπόγονος τοῦ Κόδρου, ὁ Σόλων Πλούτ. Συνήθ οἱ Κοδρῖδαι, ὧν = οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κόδρου ἐν Ἀθήναις Δ. Λαέρ. ἐν γέν. = Ἀθηναῖοι· ΓΘ' Ἀθῆναι Στ. Βυζ.

Κόδρος, ου 1) υἱὸς Μελάνθου καὶ πατ. Ἀνδρόκλου, ὁ τελευταῖος βασιλ. τῶν Ἀθηνῶν 1068 π. Χ. (κατὰ τὰ μυθολογούμ.), ὅστις κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν Ἀττικῇ ἐθυσίασεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος πορευθεὶς ἄγνωστος εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτῶν καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ χρησμοῦ. Τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐφονεύθη ἀναφέρει ὁ Παυσ. Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ «Κοδρῖδαι, οἱ ἀπὸ Κόδρου, οἱ Κόδρου» Πλούτ. ὅθ. ἀπ' αὐτῶν, ὡς ἀνεγνωρισμένου ἀρχ. γένους, ἡ παροιμ. «εὐγενέστερος Κόδρου» Σουΐδ. «πρεσβύτερος Κόδρ.» Διογεν. «ἀρχαιότερος Κόδρ.» Μακάρ. 2) ἕτεροι.

Κοδῶ-μαλόν, τό· εἶδος μήλου, κυδωνίου, κατ' ἄλλ. μέσπιλον (μούσμουλον) Διοσκ. πρβλ. Ἀθήν. 3, 81.

Κοέω (σπαν. λέξ. κατὰ τὸν Σχολ. Ὀδ. φ, 145 ἔτυμ. τοῦ «θυοσκόος», πρβλ. ἀμνοκῶν καὶ ἰδ. τὰ κύρ. ἀν. εἰς - κόων Ὡσ. «καλαμος» Ἐτυμολογοῦσ. ἐντεῦθ. ἴδε Βουτμ. λεξίλ. 2, 265), ἰων. = νοέω (πρβλ. κοάω)· ἀκούω, παρατηρῶ τι Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 198, ἀρχ. λεξ. «τὰ πρῶτ' οὐ κοῶ» Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 6, 236· ἐκόησε Καλλ. ἀποσπ. 53.

Καθαρίσω, δωρ. = καθαρίζω.

Καθᾰρός, δωρ. 3· καθαρὸς Πίν. Πραχλ. 1, 55.

Κάθορνος, ὁ· α) κυρ. εἶδος ὑψηλῶν ὑποδημάτων τῆς θήρας, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον ὅλον τὸν πόδα καὶ ἐδίκαν εἰς γόνυ περίπου, δενόμενα εἰς τὸ ἔμπροσθεν Ἡρ. 1, 155. 6, 125· «πατάξει τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον» Ἀριστ. Δυσ. 657· 6) ὄμοια μετὰ παχέων πελμάτων, τὰ ὁποῖα ἐφόρουν οἱ ὑποκριταὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τραγῳδιῶν καὶ οὕτω παρίσταντο ὑψηλότεροι ἐπὶ τῆς σκηνῆς· ὅθ. ἐγένοντο ταῦτα σύμβολον τῆς τραγῳδίας, μτγν. Ἐπειδὴ δὲ μετεχειρίζοντο αὐτὰ ἐπὶ προσώπων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἢ διότι ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἐφήρμοζον, ἔλεγον παροιμιωδῶς «εὐμεταβολώτερος κοθόρνου» Ζηνόδ. 3, 93 ἐπὶ εὐμεταβόλων (ἑταίρων) ἀνδρ. οἵτινες ὅτε μὲν τούτῳ, ὅτε δ' ἐκείνῳ τῷ κόμματι συντάσσονται, ὡς ὁ θηραμένης «κόθορνος» ἐπωνομάσθη Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 31, cothurnus.

Καθουρίς, ίδος ἡ καθαύριες, ίδος, ἡ· ἀλώπηξ· ΓΒε κολουρίς.

Κόθ-ουροι (κόθουρος, 2 Πασσάδ. κοθῶ = βλάβη - οὐρά)· ἐπίθ. τῶν ἡφῆνων, κυρ βεβλαμμένοι τὴν οὐράν, κολοβοί, κεκολοβωμένοι (πρβλ. κόλουρος), ἀκεντροι Ἡσ. Ἔρ. 306. Κατὰ Τζέτζ. «καύθουρος» (καῦθω - οὐρά) «ὅτι καίθουσι τὴν οὐρὰν ἢ κέντρον». Ἀλλ' ἀδόκιμ. ἡ σύνθ. «κοθῶ - ἐργάζομαι», οἱονεὶ «κοθο-ὄργος = κακοῦργος.

Κόθος, ου 1) υἱὸς Ξούθου, ἰδρυτὴς Χαλκίδος, Ἐλλοπίας, Ἐλευθερίδος, πόλεων Εὐβοίας κ. Βοιωτίας Στράβ. 2) ἕτεροι. Ἐπίγρ.

Κοθώ, οῦς, ἡ· βλάβη Ἡσύχ. ἴδε κόθουροι.

Κοθωκίδαι, ῶν, οἱ· 1) δῆμος Ἀττικῆς τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς Αἰσχίν. δημότ. Κοθωκίδης, Δημ. καὶ ὁ «ἐκ Κοθωκιδῶν» Ἀριστ. Θεσμ. 2) Κωθωκίδης, ου, ὁ· ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κοΐ· κωμ. ἀπομίμ. τῆς φωνῆς ἢ τοῦ γρυλλισμοῦ τῶν χοιριδίων, ὡς τὰ νῦν «κδοί, κδοί» Ἀριστ. Ἀχ. 745 [∪–].

Κοία, ας, ἡ· λιθίνη σφαῖρα, σφαιρικ. λίθος, σφαῖρα, ἀρχ. λεξ. Ἀντίμαχ. ἐν Μ. Ἐτ. 770, 9.

Κοιάομαι· ἱεράομαι Ἡσύχ. πρβλ. κοίης.

Κοΐζω (ὠνομτπ. λέξ.) ἐπὶ τῶν χοιριδίων, φωνῶ κοΐ, κοΐ, (φωνάζω κδοί, κδοί) γρυλλίζω Ἡσύχ. «γρυλλιζεῖτε καὶ κοΐζετε» Ἀριστ. Ἀχ. 711.

Κοίη, ἰων. = ποία (κυρ. ἐν. ὅτ. τοῦ ποῖος) ἐπίρ. = πῶς; διὰ τί; Ἡρ. 1, 30.

Κοίης κ. κόης, ου (ξέν. λεξ. ἴσ. ἀπὸ τῆς Ἑβρ. cohen Ἡσύχ.), ὁ· ἱερεὺς τῶν ἐν Σαμοθράκῃ μυστηρίων· πρβλ. κοιάομαι.

Κοΐκινος 3· ἐκ φύλλων φοίνικος κατεσκευασμένος, πεπλεγμένας Στράβ. 17, 824.

Κοικυλίων, ωνος, ὁ, ὑδρ. λέξ. = γάσκαξ, κοιν. χάχας Αἰλ. Π. Ἴ. 13, 15.

Κοικύλλω· εἶμι ἀργός, βλάξ καὶ χάσκω ἔνθεν κἀκεῖθεν, κοιν. χάσκω, κυττάζω 'λόγυρα 'σὰν χάχας· «τί κοικύλλεις ἔχων;» = τί ἔχεις εὐθηνὰ τὰ χασκήματα; Ἀριστ. Θεσμ. 852.

Κοῖλα τά· α) Εὐβοίας, «τὰ Κ. Εὐβοίης χώρης», Ἡρ., τὰ παράλια τῆς Εὐβ. τὰ μεταξὺ τοῦ ἄκρωτ. «Καφηρέως» (Κάβο-Δόρο) καὶ Χερσονήσου, ἐπικίνδυνα ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀπιλάδων Ἡρ. 6) «τῆς Χίης χώρης» Ἡρ., ἴσ. ὁ Δ. κόλπος τῆς νήσου Ἡρ. γ) τῆς Ναυπακτίας, τῆς Ναυπάκτου Πολύδ.

Κοιλ-αγγίτας, ου (Ἀρκαδικ. λέξ.), ὁ· στενὴ χαράδρα κοιλάδος ἐπιγρ. 1534.

Κοιλάδια, κατὰ διόρθωσ. τοῦ «καὶ ὑλάδια»· εἶδος σύκων Ἀθήν. 3, 78.

Κοιλαίνω (κοῖλος), μελ. ανῶ, ἀόρ. ἐκοίληνα, ἀττ. ἐκοίλᾶνα Θουκ. 4, 100, π. παρκ. κεκοίλασμαι Ἱπποκρ., ἀλλὰ «κεκοίλαμμαι» Μ. Ἐτ. 233, 58· ποιῶ τι κοῖλον ἐξορύσσων, ἐκσκάπτων, τὸ ἔνδον αὐτοῦ, σχηματίζω κοῖλον, κοιν. τὸ κάμνω βαθουλό, κούφιο, βαθουλώνω, σκάφτω· «κοιλήναντα τὸ ὦδον» Ἡρ. 2, 73· «κοιλάναντες τὰς χεῖρας» Ἀθήν. 41, 479· «χῶμα δέ μοι κοίλανον»=σκάψε μου τάφον Θεόκρ. 23, 43· -τάφρον Πολυδ. 1, 161. Μτφ. κοιλαίνω τοὺς ὀφθαλμ. ἐξ ὀργῆς· «ἐκ κραδίης σέο θυμὸς ὄμματα κοιλήνας ἐς χόλον ηὐτρέπισεν», Ἐπιγρ. ἀδ. 302 (Πλαν. 142)· κενόω τινά· ἢ τί τινος, ποιῶ πτωχόν, πτωχίζω Λυκόφρ. 722. Μέσ. ἐπὶ ὄφρυος συγγραφ. εἰμὶ κοῖλος, ἀδύνατος, χαλαρὸς Λουκ. ἴσ. συγγρ. 55, canon.

Κοιλαῖος, 3· κοῖλος Γαλην. 12 τ. 243.

Κοίλανσις, εως (κοιλαίνω), ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ κοιλαίνειν τι, ποιεῖν κοῖλον Εὐστ. 120, 41, canalio.

Κοιλαντικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοιλαίνειν τι Μ. Ἐτ.

Κοιλάς, άδος (π. θηλ. τοῦ κοῖλος), ἡ· α) ἐπίθ. κοίλη, κοιν. κούφια, βαθουλή, σκαμμένη· «κοιλ. πέτρη» Νον. Δ. 1, 515· - κίστη 6, 87· - τέχνη = καιλαντικὴ Τρυφιόδ. 88 κατ' εἰκασ. 6) οὐσ. κοίλωμα κοιλάς, ἡμιταξὺ ὀρέων πεδιὰς (= vallis) Πολύβ. 6, 41, 7· «κοιλάδες ὀρῶν» Ἡρ. 8, 1, 2· «βαθεῖαι καὶ κοιλάδες» Δ. Σικ. 3, 15· «σταινὴ κοιλ.» Τρυφιόδ. 590, canon.

Κοιλᾶσία, ἡ· τὸ κοῖλον, κοίλωμα Ἡσύχ. cavitas.

Κοίλασμα, ατος· τὸ κεκοιλαμμένον, κοίλωμα, κοῖλον, κοιν. βαθούλωμα, κούφωμα, μτγν.

Κοιλ-έμβολαν, τά· κοῖλον ἔμβολον, κοινῶς σφῆν, παράταξις στρατοῦ εἰς σχῆμα κοίλου ἐμβόλου, κοίλ. σφηνὸς Σουΐδ.

Κοίλη, ἡ· «ἡ Κοίλη ὁδός» Ἡρ. 6, 103 ἢ ὀδός. «Κοίλη» Στ. Βυζ. κ. Κοίλη Ἡσύχ. δῆμος Ἀττικῆς κατὰ τὸ (Β.) πρωάστειον Ἀθηνῶν τῇ Ἱπποθωοντίδι φυλῇ ἀνήκων Μαρκίλ. Θουκ. Ῥωσσ. ἀττ. δῆμ. κάτ.» (ὁ) ἐκ Κοίλης Αἰσχίν. 3, 187.

Κοίλη Συρία κ. Συρία ἡ Κοίλη, ἡ Συρία ἡ Κοίλη καλουμένη (Δ. Κάσ.), ἡ· αὐτως· ἐλέγετο ἀπὸ τῆς Μακεδονικ. καταστήσεως ἡ μεταξὺ Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου κοιλάδ. περιλαμβάνουσα βραδύτερον καὶ τὴν Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην Πολύβ. κάτ. Κοιλοσυρῖται Στράβ. Κοιλοσυρῖται ζδ' Ἄκη Στ. Βυζ.

Κοιλία, ἰων. ἡ (κοῖλος), ἡ· ἡ κοιν. κοιλιά, ἡ κάτω κοιλία, ἄλλ. «ὑπογάστριον», ἡ καὶ μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ ἐντοσθίων, ἰδ. τὸ ἀτομάχου καὶ τῶν ἐντέρων Ἡρ. 2, 40· «κενὴ τῇ κοιλίᾳ ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον, πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ» Ἀριστ. Ἱππ. 280· «-ἡ κάτω καὶ ἡ κάτω» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 1, ἰατρ. ὡσ. «ἡ καρδία ἐς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν» Ἀριστ. βάτρ. 485· ἡ ἐκκένωσις τῆς κοιλίας, ἀποπάτημα «κοιλίαν λύω» = προξενῶ κένωσιν τῆς κοιλίας, καθαίρω τὴν κοιλ. διὰ καθαρτικοῦ, τῷ «ἱστάνω κοιλίαν», μτγν.), Ἀθήν. 1, 4· «κοιλ. ῥέουσα»=διάρροια Δ. Σικ. 8, 1· μτγν. κοιλότης (βαθούλωμα), ὄχετὸς Πολύβ. «ἡ καρδία ἔχει τρεῖς κοιλίας» Ἀριστοτ. 1, 17, venter.

Κοιλιακός, 3· πάσχων κατὰ τὴν κάτω κοιλίαν, δυσπεψίαν, ἰατρ. ἐπίρ. -ῶς μτγν. χμέτ. ὄνειρ. 19, 23.

Κοιλι-αλγέω· πάσχω κοιλοπόνους, κοιλοπόν. Γαλην. τ. 14, 467, 14.

Κοιλίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κοιλία, καὶ κοιλίτης Στράβ. 14, 675.

Κοιλιο-δαίμων, ονος, ὁ (ὁ, ἡ, Παυσαν.)· ὁ ἔχων θεὸν τὴν γαστέρα του, κοιλιόδουλος «- καὶ γάστρων» Ἀθήν. 3, 97, Κλ. Ἀλ.

Κοιλιό-δεσμος, ὁ· δεσμὸς ζώνης τῆς κοιλίας γλωσσ. ventrale.

Κοιλιό-δουλος, ὁ (?, Παυσαν.)· ἴδε τῆς κοιλίας, μτγν.

Κοιλιο-λάτρης, ου, ὁ· τῷ ἄνωτ. τῆς κοιλίας, μτγν.

Κοιλιο-λῦσία, ἡ· λύσις τῆς κοιλίας, διάροια Κικ. π. Ἀττ. 10, 13, Β. Ἀν. 393.

Κοιλιο-λῡτέω· διευκολύνω τὸ ἀποπατεῖν Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοιλιο-λύτικός, 3· διάρροιαν προξενῶν Γαλην. 10, 51.

Κοιλιο-μανία, ἡ· μανία, μανικὴ φρονῖτις περὶ τῆς κοιλίας, λαιμαργία, ἀδηφαγία μτγν.

Κοιλιο-πώλης, ου, ὁ· πωλητὴς κοιλιῶν ἢ ἀλλάντων, ἐκ κοιλιῶν παρασκευασμένων Ἀριστ. ἵππ. 200.

Κοιλιο-στροφία, ἡ· μεταστροφὴ (γόρισμα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀναποδογύρισμα) τῶν ἐντοσθίων Σχόλ. Νικ ἀλ. 506.

Κοιλιό-συρτος, 2· τῇ κοιλίᾳ, ἐπὶ τῆς κοιλίας· συρόμενος· μτγν.

Κοίλιο-σχιον, τό· κίστη τῶν χρημάτων, χρημοτοκιβώτιον Θεοφρ. χαρ. 18, 1.

Κοιλιο-φορέω· φέρω βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ, εἰμὶ ἔγκυος, μτγν.

Κοιλιο-φόρος, 2· βρέφος φέρουσα ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἔγκυος, μτγν.

Κοιλίς, ίδος· ἡ· ἐπικοιλὶς ἢ ἐπικυλίς, μτγν.

Κοιλίσκος, ὁ· κοῖλος ἐκκοπεύς, χειρουργικὴ μάχαιρα, κοίλη εἰς τὸ ἐμπροσθεν, ἰατρ.

Κοιλισκωτός, ὁ· τῷ ἄνωτ. ἰατρ.

Κοιλι-ώδης, 2· σχῆμα κοιλίας, μεγάλην κοιλίαν ἔχων, κοῖλος (βαθυούλης), ἄλλ. «γαστροειδής, γαστρώδης» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 5, ventrosus

Κοιλίωσις, εως, ἡ· κοίλωσις, κοιν. βαθυλωμα Ἰάμβλ. ἀμφ

Κοιλο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ· κοῖλος τὴν γαστέρα, κενὴν κοιλίαν ἔχων· ὅθ. πε ναλέος, ἀδηφάγος (πολυφάγος) «κοιλογάστορες λύκοι» = πεινηλέοι Αἰσχ. Ἑπτ. 1026· μτρ. ἐπὶ τοῦ κάμαρωτοῦ τῆς ἀσπίδ. σχήματος, «κύτος κοιλογάστορα· κύκλου». Ἑπτ. 478.

Κοιλο-γένειος, 2· ὁ ἔχων λακκίδιον (λακκάκι) εἰς τὸ γένειον, μτγν.

Κοίλο-κρότᾰφος, 2· κοίλους κροτάφους (βαθυούλα μηλίγγια) ἔχων Ἀρετ.

Κοιλο-νεύριος, 2· ὁ ἔχων κοῖλα νεῦρα, ἀνῶδ. τῷ «ξεξύγοντα» Ἱπποκρ. 3

Κοιλό-πεδος, 2· ἔν κοίλῃ (βαθυλῇ) πεδιάδι κείμενος· «κοιλόπεδαν νάπας» = βαθυουλὴ καὶ χαμηλὴ κοιλὰς Πινδ. Π. 5, 38.

Κοῖλος (κόϊλος, βίζ. κυ, κυέω), αἰολ. κόϊλος (Ἀλκαῖ. ἐν Ἀθην. 14, 627, πρβλ. Ἡρώδ. π. μον. λ. 21, 2), 3· κενὸς τὸ ἐσωτερικόν, κοιν. ἄδειος, κούφος, βαθυούλης, κεκοιλασμένος (βαθυλωμένος, σκαλισμένος) ὄρος· ἡ τέχνη (ἀντίθ. τῷ «περίκυρτος» Σ Ἡμπ. μαθ. 3, 307), π. Ὀμ. συγν. ἐπίθ. τῶν πλοίων, κοιλιώδης, εὐρύχωρος. Παρὰ κ. μέρη τοῦ πλοίου, βαρβ. ἀμπάρι· «ὑπὸ κοίλῃσι νηυσὶν μεταδιδάσας» Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 19· «κατεβὰς νυκτὸς εἰς κοίλ. ναῦν, διέκοπτε τοῦ πλοίου τὸ ἔδαφος» Δημ. 32,5· «κοῖλος νάρθηξ» Πιν. Ῥ. 52· «κοίλη ὁ = βαθυούλης ὄρμος Ἰλ. ψ, 419· - λιμὴν = χος = κοίλη ἐνίδρα, ἡ κοιλία τοῦ δουρείου ππου, ὃ, 277· - δόρυ, Ο, 507· - νάπη Πινδ. ρα· κοίλη» Αἰσχ. Εὐμ. 23· «κοίλας πέτρας

(ΕΛΛΗΝ. ΛΕΞΙΚ.).

γώλων» = σπηλαίου Σοφ. Φιλ 1070· «κοίλην κάπετον» = βαθουλὸν τινα λάκκον Ἀρ. 1165· - κρατήρ, Οἰ. Κ. 1589 κ. συχν. ἐπίθ. τοῦ "Ἄργους αὐτόθ κ. παρ' ἄλλ. π.πρβλ Νιτζ Ὀδ. δ, 1, ἔνθ' ἡ Λακεδαίμων οὕτως ὀνομάζεται· ὡς κοιλάδι κειμένη· «κοῖλοι τόποι» = κοιλώματα κοιλάδων Πολύδ. 3, 8, 10· «τάμβου τάφρον εἰς κοίλην» Εὐρ. Ἄλκ. 911 κ. παξ. «ξύλινα ἀγγεῖα κοῖλα» Ἱππ. 4,2· «σφονδύλῳ κοίλῳ» Πλάτ. πολ. 10, 616· - φλέψ ἰατρ. Ἰων 1011 Ἀριστοτ. κ. ἰατρ. - ἀρτηρία Πολυδ. 2, 225· - Ἄργυρος· «κοῖλος κατειργασμένος, εἰς ἀγγεῖα μεταπεποιημένος» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 34· «χρυσὸς ὁ κοῖλος» Λουκ. ἁλιεκτ. 24· «κοῖλον ἱστίον» = τὸ φουσκωμένον πανὶ Πολυδ. 1, 207· «κοίλη καὶ τραχεῖα θάλασσα» = ἡ κομπτώδης, φουσκωμένη θάλ. Πολύδ. 1, 60, 6· πρβλ. «κόμματι λάβρῳ κοίλης ἅλδς» Ἀπολ. Ῥ. 2, 595· ἀλλὰ «κοῖλος ποταμός» = ὁ ἔχων ὑψηλὰς ὄχθας Θουκ. 7, 84· «κοῖλ. ποταμὸς καὶ βάσβατος» Πολύδ. 22, 90, 4· ἀντίθ. ποτ. μὴ πληρῶν τὴν κοίτην του, ἀβαθής, κοιν. ῥηχός, «οἱ δὲ ποταμοὶ πάντες ὥσπερ ἐκ κοίλου καὶ ταπεινοῦ ἐκ θέρους ἐρρύηκαν» Πλουτ. Κάμ. 3· «- καὶ ταναγίζων» Λουκουλ. 24· πρβλ. "Ἀθην. 9, 388, κ. «τοῦ ποταμοῦ (ποῦ Νείλ.) κοίλ. ῥυέντος» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 15,27· μτφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, βαρύφωνος· "ὑπόκωφος Φιλόστρ. 128· ὀβλ. τὸ κοῖλον = τὸ κοίλωμα, ἡ κοιλότης, κοιν. βαθούλωμα, βάθος· - λιμένας Θουκ. 7,52· τοῦ κρανίου τοῦ κοίλωμα, ἔνθ' ὁ ὀφθαλμὸς Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 11· τὸ κοῖλον τῆς χειρός, «τὸ μεταξὺ θέναρος καὶ ὑποθέναρος καὶ στήθους», ἄλλ. «κοτύλη» Πολυδ. 2, 143· τὸ κοιλ. τοῦ ποδὸς = ἡ πατοῦσα ἰατρ. ὀθ. ἡ παροιμ. «τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς δείξει» = φυγεῖν, εἰς φυγὴν τραπέσθαι Ἡσύχ. «τὰ κοῖλα» τοῦ σώματος· τὰ μαλακὰ Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 44· «τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν» Ἱπποκρ. 642, 49· «- τοῦ προσώπου», 566, 11· κ. μόν. «τὰ κοῖλα» = τὰ ὑπακάτω τῶν ὀφθαλμῶν καὶ οἷον ἐπὶ τοῦ προσώπου μῆλα (Φώτ. 174, 10) αὐτόθ. "Ετι, κοιλία πλοίου Ἀπ. ἐμφ. πολ. 5, 107. Ὡσ. ὀβλ. «ἡ κοίλη», πλ. «αἱ κοῖλαι» = κίστ. πιθωτοὶ ἐμβοτοὶ Πολυδ. 7, 19. "Ανώμ. ὑπερθ. «κοιλαίτατος» Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 190, cavus.

Κοιλο-σταθμέω· κατασκευάζω τὴν ὀροφὴν ἢ τοὺς σταθμοὺς (φλιάς, παραστάδας) οἴκου ἢ οἰκοδομήματος κοίλους, τορευτούς, ἀναγλύφω ἐπ' αὐτῶν διάφορα ἐνδάλματα, εἰκόνας, σανιδώνω τὴν ὀροφὴν κικοιλωμένοις ξύλοις τεχνιτῶν σανίσι Ο.

Κοιλό-σταθμος, 2· ὁ ἔχων κοίλην, τορευτὴν ὀροφήν, κοίλους, τορευτοὺς, ἀναγεγλυμμένους σταθμοὺς (φλιάς, παραστάδας), μτγν. "Ἴδε «κοῖλος, κυκλόσταθμος» Ὑπομν.

Κοιλο-στόμαχος, 2· κενὸν στόμαχον ἔχων· «κοιλοστόμαχος διάθεσις» = ἡ αἴσθησις τῆς κενώσεως τοῦ στομάχ. τὸ νὰ αἰσθάνηται τις ὅτι ὁ στόμαχός του εἶνε κενὸς Ψευδαίπαφορ ἐν Θησ. "Αν. 3, 428.

Κοιλο-στομία, ἡ· ἡ ἴδιότ. τοῦ ἔχοντος λεπτὸν στόμα, ἀπόλυτος φωνὴ μτγν.

Κοιλό-στομος, 2· κοῖλον, πλατὺ στόμα, βαρύφωνον, ὑπόκωφον φωνὴν ἢ προφορὰν ἔχων, μτγν.

Κοιλο-σώμᾰτος, 2· κοῖλον, κενὸν (ἄδειον) σῶμα ἔχων· «κοιλοσώματον κύτος» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 10, 449.

Κοιλότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ κοίλου, κοιν. κούφωμα, βαθούλωμα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4· «τόποι παλλὰς ἔχοντες κοιλότητ.» Πολύδ. 3, 104, 4· «-τοῦ ἰσχίου» Ἀθήν. 11, 479.

Κοιλ-υφθαλμία, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχοντος κοίλους (βαθουλοὺς) ὀφθαλμούς, ἀντίθ. τῇ τοῦ «ἐξοφθάλμου», τοῦ ἔχοντος ἐξωγκωμένους ὀφθαλμ. Πολυδ. 4, 185.

Κοιλ-οφθαλμιάω ἀμτδ. εἰμὶ κοιλόφθαλμος, ἔχω κοίλους (βαθουλοὺς) ὀφθαλμούς, ἀντίθ. τῷ «ἐξόφθαλμος» Κρατῖν. ἐν Πολυδ. 4, 184, ἰατρ.

Κοιλ-όφθαλμος, 2· κοίλους (βαθουλοὺς) ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἀντίθ. τῷ «ἐξόφθαλμος» Ξεν. ἱππικ. 1, 8.

Κοιλο-φῡής, 2· κοῖλος πεφυκώς, ὁ φύσει κοῖλος (κούφιος, βαθουλός)· - χῶρος Ὀππ. ἁλ. 4, 653.

Κοιλό-φυλλος, 2· κοῖλα (βαθουλά), καμαρωτὰ φύλλα ἔχων Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 10, 8.

Κοιλό-φωνος, 2· βαρύφωνον, ὑπόκωφον φωνὴν ἔχων· ἴδε ληκυθιστὴς Ἡσυχ.

Κοιλο-χείλης, 2· κοῖλα (βαθουλὰ) χείλη, κοίλον, καμαρωτὸν γύρον ἔχων· «κοιλοχείλη κύμβαλα» Φίλιπ. 6, (6, 94).

Κοιλόω, μτδ. ποιῶ τι κοῖλον (κούφιον, βαθουλόν), κοιν. βαθουλώνω, σκαλίζω Διοσκ. 2, 199.

Κοιλ-ώδης, 2· κοιλώματα ἔχων Σουΐδ.

Κοίλωμα, ατος, τό· πᾶν κεκοιλασμένον, ἡ ἰδιότης αὐτοῦ, κοιν. βαθούλωμα, οἷον, θαλάσ. Πολύδ. 4, 39, 2· «κοίτης ποταμ.», 4, 70, 7 κ. ἄλλ. μτγν. Λουκ. ἔρωτ. 34.

Κοιλ-ώνυξ, υχος, ὁ, ἡ· κοῖλας, κενὰς ὁπλὰς ἔχων· - ἵπποι Στησίχορ. ἐν Σχολ. Ἰλ. ζ, 507.

Κοιλ-ωπής, 2· κοιλωπός· - αὐγαὶ Νικ. ἅλ. 442.

Κοιλ-ῶπις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ κατωτ. - πέτρα Ἀντίπ. Σιδ. 27 (6, 219).

Κοιλ-ωπός, 2· κοιλόφθαλμος, ἐν γέν. κοίλος· - ἁρμὸς Εὐρ. Ἰ. Τ. 263.

Κοίλωσις, εως, ἡ, ὀρθωτ. γρ. τοῦ «κοιλίωσις» Νικομ. ἁρμον. 172.

Κοιλωτέα, ἡ, ἐσφ. γρ. τοῦ «κολουτέα» Ἡσύχ.

Κοιμάω, ἰων. κοιμέω (κεῖμαι, πρβλ. κοίτη), μτδ. κοιμίζω τινά, κάμνω νὰ κοιμηθῇ· «κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε» Ἰλ. ξ, 236 «κοιμῆσαί τινα ὕπνῳ» Ὀδ. μ, 372· ὡσ. «βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ» Αἰσχ. Ἑπτ. 3· ἀποκοιμίζω, τὸν φέρω εἰς τὴν κλίνην καὶ τὸν βάλλω νὰ κοιμηθῇ, «τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε - Νέστωρ» Ὀδ. γ, 397· καὶ ἐπὶ ἑλάφου, ἥτις βάλλει τὰ νεογνά της εἰς τὴν φωλεὰν νὰ κοιμηθῶσι, «νεθροὺς κοιμήσασα», δ, 336· ἔθ. μτφ. κατευπρεπύνω, καθησυχάζω, παύω· - ἀνέμους Ἰλ. μ, 281· - ὕδατα, π, 524· - κύματα Ὀδ. μ, 169· «κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος» Αἰσχ. Εὐμ. 796· - φλόγα «σβήνω, Ἀγ. 583· «εὔφρημον κοίμησον στόμα» = κλεῖσον, σιώπα, 1220· «κοιμῶ τόδ' ἕλκος» = καταπραΰνω ταὺς πόνους ταύτ. τῆς πληγ. Σοφ. Φιλ. 646, κ. μτγν. π. «ὃ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη» = ἐφονεύθη, ἀπέθανε Σοφ. Ἠλ. 499, ἴδε κατωτ. Παθ. κ. μέσ. μετὰ μ. μέλ. κοιμήσομαι· κοιμῶμαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ π. Ὁμ. ὅστις πρὸς τῷ π. ἀορ. μεταχειρίζεται καὶ τὸν μ. ἀόρ. «κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο» Ἰλ. η, 482, Ὀδ. π, 481, καὶ ἐπὶ ζῴ., ξ, 411· «κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον» = ἐκοιμήθη τὸν χαλκοῦν ὕπν., τὸν ὕπν. τοῦ θανάτου Ἰλ. λ, 241· κοιμώμενος Αἰσχ. Ἀγ. 2 (ἐπὶ φρουροῦ· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1, 2, 4. 9), Εὐρ. Ῥῆσ. 439· «ἐπὶ θύραις καὶ ἐνόδοις ὑπαίθριος κοιμώμενος» Πλάτ. συμπ. 203 κ. συχν. «κοιμηθεὶς» Ξεν. Κύρ. 8, 7, 2· κοιμέονται Ἡρ. 2, 95· «βαθὺν κοιμηθῆναι» (ἔνν. «ὕπνον») = νὰ κοιμηθῇ τὸν βαθὺν Λουκ. ἐνάλ. ὀτ. 2, 3· «ἱερὸν ὕπνον κ.» Καλλ. ἅπασπ. 10, 1· ἴδ. ἐπὶ συνουσ. «κοιμᾶτο» Πινδ. Ἰ. 7, 22· «ἐκοιμήθην ξὺν δεσπόταισι» Εὐρ. Ἀνδρ. 370· «-παρὰ τοῖς δαύλοις» Ἀριστ. Ἐκκλ. 723· «κοιμηθεισά τινι» Ἡσ. Θε. 213. Μτφ. «οἱ κοιμηθέντες, κεκοιμημένοι» = οἱ ἀποθανόντες, Ν. Δ. συχν. consopio.

Κοιμέω, ἰων. = τῷ ἀνωτ. Ἡρ. 2, 95.

Κοιμήθρα, ας, ἡ· «ἰαυθμός», τόπος ἐπιτήδειος πρὸς κοίμησιν Σουΐδ.

Κοίμημα, ατος, τό· 1) ὡς κ. νῦν ἑρμην. λέξ. τοῦ «κοῖτος, κῶμα», ἀρχ. λεξ. 2) συνουσία· «κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου μητρὸς» = μετὰ τῆς δυστυχοῦς μητρὸς Σοφ. Ἀντ. 856, somnus.

Κοίμησις, εως, ἡ· α) τὸ κοιμᾶσθαι, ἐν πλ. Πλάτ. συμπ. 183· β) θανάτου ὕπνος, θάνατος, μτγν. cubatio.

Κοιμητήριον, τό· 1) τόπος πρὸς κοίμησιν, κοιτών, δωμάτιον τοῦ ὕπνου Ἀθήν. 4, 143 κ. ἄλλ. 2) νεκροταφεῖον (= cimetiero), Ἐκκλ. (πρβλ. τὸ νῦν κοιμητήριον = παρεκκλήσιον, κάτωθεν τοῦ ὁποίου εἶνε κατατεθειμένα τὰ ὀστᾶ τῶν νεκρ.)· Ἠπ. «κοιμητικῶς ἔχω» = ἔρίσμαι ὕπνου, θέλω νὰ κοιμηθῶ M. Ἐτ. 485, 18, dormitorium.

Κοιμήτωρ, ορος, ὁ· κοιμιστὴς Γρ. Ναζ.

Κοιμίζω, μέλ. ἰσω, ἀττ. τῶ· ὡς κ. νῦν, συνών. τῷ κοιμάω· «ἄγρυπνον ὄμμα - οὔτ' ἐκοίμισ' οὔτ' ἔθρεψα» Εὐρ. Ῥῆσ. 825 κ. ἄλλ. Μτφ. «Ἑρμῆν καλῶ εὖ μὲ κοιμίσαι» = νὰ μὲ κάμῃ νὰ κοιμηθῶ ἥσυχα τὸν ὕπνον τοῦ θανάτ. Σοφ. Αἴ. 819· «Τιτάνων γενιὰν Ζεὺς ἀμφιπόρῳ κοιμίζει φλογμῷ» Εὐρ. Ἑκ. 473· (ὡσ. μέσ. Τρῳ. 589)· ἔτι, καταπραΰνω τι, καθησυχάζω, παύω, - μεγαληγορίαν, Φαίη. 185· «-ἄημα πνευμάτων» Σοφ. Αἴ. 659 κ. μτγν. π. - πόθον Μελ. 31 (12, 19)· - θάλασσαν Φίλιπ. 12 (9, 299)· «-ἐλπίδας - τάφος» Παρμεν. 13 (7, 183)· «λάρναξ κοιμίζουσα λειψάνα νεκρῶν» Βιάν. 5 (9, 78) κ. συχν. πεζ. ὡσ. π. καθ· «τὸ θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται» Πλάτ. πολ. 9, 591· - τὸν θυμόν, νόμ. 3, 873· - τὴν

λόπας Ξεν. συμπ. 2, 24· -τὴν στάσιν Δ. Ἀλ. 9, 38. Γέραμ. μεταβάλω τὴν ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν, οἷον, Σχόλ. Ἰλ. θ, 334, Ἀρκάδ. 140, 9.

Κοίμισις εως, ἡ· 1) ἡ πρᾶξ. τοῦ κοιμίσαί τινα· 2) ἡ μεταβολὴ τῆς ὀξείας εἰς βαρεῖαν Β. Ἀν. 756.

Κοιμιστής, οῦ, ὁ· κοιμίζων τινά· -λόχνος Ἀσκλπδ. 9 (12, 50).

Κοιμιστικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς κοίμισιν, κοιμίζων τινά Σχόλ. Ἰλ. γ, 382.

Κοινάν, άνος, δωρ. ὁ· κοινὸν Πινδ. Π. 3, 28.

Κοινανέω, δωρ. = κοινωνέω Θουκ. 5, 79.

Κοινάω· κοινόω· «-δοῦν νυκτί» = δηλοποιῶ ἢ ἐκμυστηρεύομαι τῇ νυκτὶ Πινδ. Π. 4, 115· «κοινάσομαι δάροις λύρᾳ τε», Ν. 3, 12.

Κοινετόν, τό· κοινὸς τόπος, ἐν ᾧ συναθροίζονται, γίνονται συνελεύσεις, σύνοδοι, ἴδ. πορνεῖον, ἄλλ. «κοινίον» ἀρχ. λεξ.

Κοινεών, ῶνος, (ἀμφ. γρ.), ὁ· κοινωνός· ἴδ' Ἑρμᾶν Εὐρ. Ἡρ. μ. 320.

Κοινῆ, Ἰπίρ. ἴδε κοινός.

Κοινη-λογέομαι, δι. γρ. τοῦ «κοινολογέομαι» Ἰλιάδ. 10, 23.

Κοινισμός, ὁ· τὸ λέγειν ἢ γράφειν ἀναμίξ ἐν διαφόροις διαλέκτοις, ἀναμιγνύειν ἐν τῷ λέγειν ἢ γράφ. διαφόρους διαλέκτ. Κουιντιλ. 8, 3, 59.

Κοινίτης, ου, ὁ· μέτοχός τινος Εὐστ. 64, 39.

Κοινο-βιακός, 3· εἷς κοινόν, κοινοβίου βίον ἀνήκων, ἀναφέρων, Ἐκκλ.

Κοινο-βι-άρχης, ου, ὁ· προεστώς, ἡγούμενος κοινοβίου, κοινοβ. μοναστηρίου, Ἐκκλ.

Κοινο βι-αρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα, ἔργον κοινοβιάρχου Εὐστ.

Κοινο-βιάτης, ου, ὁ· μοναχὸς ζῶν ἐν κοινοβίῳ, κοινοβιακ. μοναστηρίῳ, Ἐκκλ.

Κοινό-βιος, 2· κοινῶς μετ' ἄλλων ζῶν Ἰάμβλ. κ. ἄλλ. μτγν. οὐσ. «τὸ κοινόβιον» μοναστήριον, ἐν ᾧ κοινῶς, ἐν ἀδελφικῇ ἰσότητι ζῶσι μοναχοί, μτγν.

Κοινο-βλαβής, 2· κοινῶς, τὸ κοινόν, τὸ δημόσιον βλάπτων, ἐπιβλαβὴς τῷ δημοσίῳ, ἀντίθ. τῷ κοινωφελής, μτγν.

Κοινο-βουλευτικός, 3· κοινῇ συσκέψει, κοινοβουλίῳ ἀνήκων Ἱππόδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 43, 93.

Κοινο-βουλέω· κοινῶς βουλεύομαι, συσκέπτομαι περί τινος Ξεν. Ἀνάκ. 3, 1.

Κοινο-βούλης, ου, ὁ· κοινῶς βουλευόμενος συσκεπτόμενος, περί τινος, σύνεδρος κοινοβουλίου Ἡσύχ.

Κοινο-βουλία, ἡ· κοινὴ σύσκεψις περί τινος, περὶ τῶν κοινῶν, συνεδρίασις τῆς βουλῆς μτγν. Σχόλ. Ἰλ. χ, 268.

Κοινο-βούλιον, τό· σύνοδος τῶν κοινοβούλων, βουλή· -καταγράφω Πολύβ. 28, 16, 1· -συνάγω Στράβ. 8, 385.

Κοινό-βουλος, 2· κοινῶς βουλευόμενος, συσκεπτόμενος περί τινος, περὶ τῶν κοινῶν, ἑρμην. λέξ. τοῦ «ξύμβουλος» Σχόλ. Ἀριστ. Ἱππ. 928.

Κοινο-βωμία, ἡ· τὸ ἔχειν ἕνα βωμὸν κοινόν, ἢ ἴδ' ἑνὸς βωμοῦ κοινὴ λατρεία πολλῶν θεῶν· «πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινωνίαν σέβεσθε» = τῶν ἀπὸ κοινοῦ ἑνὸς βωμοῦ λατρευομένων Αἰσχ. ἀποσπ. 219.

Κοινο-γάμια, ων, τά· κοινοὶ γάμοι, κοινὴ μῖξις τῶν ἀνδρῶν μετὰ τῶν γυναικῶν ἄνευ συζυγικοῦ δεσμοῦ· «πρῶτος Κέκροψ μίαν ἐνέζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων καὶ κοινογαμίων ὄντων» Ἀθήν. 12, 555.

Κοινο-γαμία, ἡ· τῷ ἀνωτ. ἐκκλ.

Κοινο-γενής, 2· κοινῶς ἐκ τῆς ἑνώσεως δύο διαφόρων γενῶν γεννηθείς· «κ. φύσις», ἀντίθ. τῷ «ἰδιογενὴς» Πλάτ. πολιτ. 265.

Κοινο-γονία, ἡ· ἡ ἀπὸ κοινοῦ, ἡ διὰ μίξεως γέννησις διαφόρων γενῶν, οἷα ἡ τοῦ ἵππου καὶ ὄνου, ἀντίθ. τῷ «ἰδιογονία» Πλάτ. πολιτ. 265.

Κοινο-γράφέω· γράφω τι κατὰ τὸν κοιν. συνήθη τρόπον. Παθ. γράφομαι κοινῶς συνήθως, εἰμὶ ἐν κοινῇ χρήσει Εὐστ. 1523, 28.

Κοινο-δημεί, Ἰπίρ. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, ἀπὸ τοῦ δήμου Σουΐδ. ἐσφ.

Κοινο-δήμιον, τό· τὸ δημόσιον, ἀρχ. λεξ.

Κοινό-δημος, 2· κοινός, δημόσιος Φίλ.

Κοινο-δίκαιον, τό· κοινὸν δίκαιον, κοινὴ μετοχὴ δικαίου, ἕνωσις πολλῶν πόλεων εἰς τὴν αὐτὴν δικαιοδοσίαν, κοινὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ αἱ ὑποθέσεις διαφόρων πόλεων κατ' ἐν κοινὸν δίκαιον δικάζονται Πολύβ. 23, 15, 4, Ἐπιγρ. 2, 413.

Κοινό-δικος, 2· κοινὸν δίκαιον ἔχων, ὁ μετὰ κοινοῦ δικαίου, μτγν.

Κοινο-δρομέω· τρέχω ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος Ξεν. συμπ. 4, 64, δι. γρ. «κυνοδρομέω».

Κοινο-εργέω· ἐνεργῶ, ἐργάζομαι κοινῶς, κοινῇ μετ' ἄλλων, μτγν.

Κοινο-εργής, ές, 2· τῷ κατωτ. Μελέτ. ἐν Κραμ. Ἀν. 3, 36, 6.

Κοινο-εργός, 2· κοινῶς, κοινῇ μετ' ἄλλων ἐργαζόμενος, μτγν.

Κοινο-θυλακέω· ἔχω κοινὸν μετά τινος ἢ πολλῶν θυλάκιον, ἤτοι κοιν. σακκούλιον, κοιν. ταμεῖον Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 47, 7.

Κοινο-λάϊτης, ου, ὁ· εἷς τοῦ κοινοῦ λαοῦ, κοινὸς λαϊκὸς μτγν.

Κοινο-λεκτέω· λέγω, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, μτγν. Παθ. λέγομαι, ὁμιλοῦμαι ὑπὸ τοῦ κοιν. λαοῦ· «ῥήματα κοινολεκτούμενα» = λόγοι τῆς κοιν. γλώσσης, τοῦ κοιν. βίου Μ. Ἐτ. 184, 11, Β. Ἀν. 580, 30.

Κοινό-λεκτος, 2· κοινῶς, ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐν τῇ καθωμιλημένῃ λεγόμενος, λαλούμενος Σχόλ. Αἰσχ. Ἑπτ. 835· Ἰπίρ. - λέκτιος Σχόλ. Θεοκρ. 6, 18.

Κοινό-λεκτρος, 2· κοινὴν μετά τινος ἔχων κλίνην, ὁμόλεκτρος, σύζυγος· - δάμαρ Αἰσχ. Ἱκ. 559 - τινός Ἀγ. 1416.

Κοινο-λεξία, ἡ· κοινή, συνήθης ἔκφρασις, φράσις, μτγν.

Κοινο-λεχής, ές, 2· κοινόλεκτρος, ἐπίθ. τοῦ Αἰγίσθου Σοφ. Ἰλ. 97, κ. μτγν.

Κοινο-λογέομαι· διαλέγομαι (συνομιλῶ), συσκέπτομαι, συμφωνῶ μετά τινος περί τινος· - τινί Ἡρ. 6, 23· «ὅτι πρὸς αὐτὸν ἐκεκοινολόγηντο» Θουκ. 7, 86· - τινί περί τινος Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 8· - βραχέα περί τινος» Πολύβ. 31, 15, 5· - τινί πρός τι

οὖς = τῷ ψιθυρίζω, κοιν. τῷ λέγε ς ταὐτί, τὸν σουπσουρίζω Λουκ. Θε. Ἐκκλ. 1, π. διαβολ 2. Πρὸς τῷ μ. ἀορ. παρ' Ἡρ. κ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 4 κ. ἄλλ. ἀπαντᾷ καὶ ὁ π. ἀόρ. «κοινολογηθῆναι πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῶν ἐναντίων» Πολύϐ. 10, 42, 4, κ. συχν.

Κοινο-λογία, ἡ· 1) κοινὴ διάλεξις (συνομιλία), σύσκεψις μετά τινος περί τινος Ἱπποκρ. 27,35, Πολύϐ. 2, 8, 7, κ. ἄλλ. μτγν. 2) = κοινολεξία Φώτ. 174, 23.

Κοινο-λογίζομαι· κοινολογίομαι Μακκ. ἅγρ.

Κοινο-μήτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων κοινὴν μετά τινος μητέρα, ὁ ἀπὸ τῆς αὐτ. μητρός, ὁμομήτριος Θεόγνωστ. 21, 26.

Κοινο-νοημοσύνη, ἡ· κοινόν, δημοτικόν, φιλόδημον φρόνημα, κοιν. τὸ καταδεχτικόν, τὸ νὰ ἦνε τις καταδεκτικὸς πρὸς ὅλους Μ. Ἀντών. 1, 16, communitas.

Κοινο-νοήμων, ονος, ὁ, ἡ· κοινόν, δημοτικόν, φιλόδημον φρόνημα ἔχων(;).

Κοινο-πάθεια, ἡ· τὸ πάσχειν τινά τι κοινῇ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων, συμπάθεια Εὐστ.

Κοινο-παθής, ές, 2· κοινῶς μετ' ἄλλων πάσχων, συμπάσχων ἐπὶ τοῖς παθήμασι τῶν ἄλλων, συμπαθής, κοινωνικός· «– καὶ φιλάνθρωπα» Δ. Ἀλ. 2, 41.

Κοινό-πλους, συνηρ. -ους, 2· κοινῇ μετά τινος πλέων, σύμπλους, κοιν. συνταξειδιώτης· «ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν» (κλύσις) = ἀκούσις τὸν κρότον ἡμῶν τῶν σύμπλων Σοφ. Αἴ. 872.

Κοινο-ποιέω· α) ποιῶ τι κοινόν, θεωρῶ ὡς κοινὸν ἔκκλ. Καὶ μέσ. «– τὸν τόπον» chandler ἐπιγρ. 39· 6) κοινοποιῶ τι, γνωστὸν ποιῶ τοῖς πᾶσι, κοινολογῶ, ἀνακοινῶ τινι· «– τὰ μυστήρια» Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 1073· συχνότ. τὸ μέσ. «– τὴν ἀλήθειαν» Κλ. Ἀλ. στρωμ. 6, 641 κ. ἄλλ. μτγν. Παθ. εἰμὶ κοινός· «κοινοποιεῖται τὰ σημεῖα πρός τι» Σ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 173.

Κοινο-ποίησις, εως, ἡ· γνωστοποίησις, ἀνακοίνωσίς τινος Εὐστ. 222, 6.

Κοινο-πολιτεία, ἡ· κοινὸν πολίτευμα, κοινὴ μετοχὴ τῶν πολιτικ. πραγμάτων, Βυζ.

Κοινο-πολιτικός, 3· εἰς κοινοπολιτείαν ἀφορῶν, ἀνήκων, Βυζ.

Κοινό-πους, ποδος, 2· κοινῇ ὁδῷ, σύναμα, μετά τινος ἀφιχθείς· «ἡμῶν κοινόπουν παρουσίαν» = ἡμᾶς κοινῇ παρόντας Σοφ. Ἠλ. 1093.

Κοινο-πραγέω· πράττω, μετέρχομαί τι κοινῇ μετά τινος· –τινί Πολύϐ. 5, 95, 2, ἄλλ. μτγν.

Κοινο-πράγημα, ατος, τό· κοινὴ μετά τινος πρᾶξις, ἐπιχείρησις, συναμοσία Πολύϐ. 5, 95, 2, Πλουτ. Περικλ. 17.

Κοινός (=ξυνός, συγγ. τῇ «ξύν, σύν», «κόν», πρϐλ. κόναϐος, κατὰ τὸ «κοινὸς κλαγγὰ» Σοφ. Τρ. 205), 3 (κ. 2 Σοφ.)· 1) πολλοῖς ἢ τοῖς πᾶσι, ὅσο ἢ τισι προσώπ. ἢ πράγμασιν ἐξ ἴσου ἀνήκων, κοινῇ μετά τινος ἢ πολλῶν πραττόμενος γιγνόμενος, κ. νῦν ὡς κοινός, ἀντίθ. τῷ «ἴδιος» Ἡσ. Ἔρ. 720· – λόγος Πινδ. Ὀ. 11, 11· – γάμος, Π. 4, 222· «κοινὰν χάριν» 5, 102 κ. συχν. ἐπὶ ὀνομ. Συχνότ. π. τραγ. «ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς» Αἰσχ. Αἰσχ. Πρ. 614· «αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρὸς» Εὐμ. 89· «κοινὰν ἦνυσεν εἰς φίλους ἀρωγάν» Σοφ. Φ.λ. 1136· «κοινὸς ἀρσένων ἔτω κλαγγά» Τρ. 205· «κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων» (παροιμ.) Εὐρ. Ὀρ. 725 κ. πεζ. «κοινὸς ἔστω ὑμῖν ὁ λόγος» Πλάτ. Πρωτ. 358, ἀντίθ. τῷ «ἴδιος», «ἴδιος ἀλλ' οὐ κοινὸς ὢν πόνος», πολ. 7, 535, ὡσ. «ἀλιτωροῦντες τοῦ κοινοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτῶν», Γοργ. 502· «πᾶσι γὰρ κοινὰν τάδε ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ» Εὐρ. Ἑκ. 902· «κ. εἶναι τοῦτονί τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι» Δημ. 18, 5, κ. συχν. ἐπὶ ὀνομ. «κοινὸν ταῖσδε φόρτον ἔχων»=κοινῇ μετὰ τούτων Εὐρ. ἀποσπ. 20· «τὸ δὲ ἡδὺ κ. πᾶσαις Μούσαις» Πλάτ. νόμ. 7, 802· «ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γεν. «ἔργων κ. Λακεδαιμονίων τε καὶ Ἀθηναίων» Μενέξ. 241· «τὸ ἐπὶ πᾶσι κ.», Θεαίτ. 185· «οὔτε δὲ κοινόν τι πρὸς Ὀρθρυάδαν γεγένηται» =εἴποτε δὲν ἔχω μὲ τὸν Ὀ., δὲν ἔχω νὰ κάμω μὲ τὸν Ὀ. Λουκίλλ. 84 (11, 141)· 2) εἰς ὅλον τὸν λαόν, εἰς τὸ κοινόν, τὸ δημόσιον ἀναφέρων, ἀνήκων, κοινός, δημόσιος, ἀντίθ. τῷ ἴδιος, ἕκαστος, ἰδιωτικός. Συχνότ. οὐσ. κ. νῦν ὡσ. «τὸ κοινὸν» = τὸ δημόσιον, ἡ πολιτεία· «τὸ κοινὸν δ' εἰ μαίνεται πάλις» Αἰσχ. ἀποσπ. 361· «καί σφι τὸ κοιν. τῶν Σαμίων ἔδωκε» Ἡρ. 6, 14 κ. συχν. «τὰ κοινὰ τῶν Βαϐυλωνίων» =αἱ ἀρχαὶ τῶν Βαϐ., 3, 156· «οἳ προσεδίξαντο αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν οὐδ' ἐπὶ τὸ κοιν.» = μήτε εἰς τὴν πόλ. μήτε εἰς τὴν ἐκτὸς αὐτῆς δυναμένην συνεδρεύσαι σύναδον τῶν πρωτίστων Θουκ. 2, 12· «κοινὰ καὶ πολιτικὰ πράγματα» Πολύϐ. 24, 5, 8· «κοινὰ ἐγκλήματα» = δημόσια, πολιτικ. ἐγκλήμ. 20, 6, 1· «τὰ κοινὰ διοικῶ» Δημ. 1, 22· «πρὸς τὰ κ. προσιῶν» = τὰ πολιτικὰ πράττων, πολιτικός, πολιτευόμενος, ἀντίθ. τῷ «ἰδιώτης ὤν» Αἰσχίν. 1, 165 ὡσ. «οἱ πρὸς τὰ κ. προσελθηλυθότες» = οἱ τὰ κ. πράττοντες, οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἱ πολιτικοί, 3, 17· «τὰ κ. πράττω» = ἀνασχολοῦμαι εἰς τὴν διοίκησ. τῶν κοιν. πραγμάτων, μετέρχομαι τὸν πολιτικὸν ἄνδρα Πλάτ. Ἱππ. μείζ. 282, Πλούτ. «ἐπὶ τὸ κοινὸν» = τὸ κοιν. ταμεῖον Θουκ. 1, 80· πρϐλ. «οὔτε χρήματα εἰσφέρειν βουλόμεθα οὔτε τῶν κοινῶν ἀπέχεσθαι δυνάμεθα» Δημ. 8, 21· «πλουτῶ ἀπὸ τῶν κ.» Ἀριστ. πολ. 596· «τὰ κοινὰ νέμω καὶ δίδωμι» Πολύϐ. 25, 8, 5· «κοιναὶ ἀρχαί» 22,16,11. Ἐν γέν. τὸ ὅλον, τὸ σύνολόν τινος, καὶ ἐπὶ συνηγμένου στρατ. «τὸ κοινὸν» Ξεν. Ἀν. 5, 7, 17· γενικός, πασίγνωστος, συνήθης· ἧθ. 3,76· συγκρ. «κοινότερος» = συνηθέστερος Ἀριστοτ. ῥητ. 1· 3) «κοινὸν· βδελυκτόν, ἀκάθαρτον» Ἡσύχ. ἀντίθ. τῷ «ἡγιασμένον» Π. Δ. Ν Δ. Παράγραμ κ. ῥητ. α) «ἡ κοινὴ διάλεκτος, ὀνόματος, κτλ.=ἡ κοινή, ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα, ἡ ἀπὸ ὅλων κοινῶς λαλουμένη, ἀντίθ. τῷ «ἡ γραμματικὴ γλῶσσα» Δ. Ἀλ. π. Ἰουσ. 2·18, «κ. διάλεκτος», ἢ ἐκ τῆς ὅτι μυρωθεῖσα κοινὴ γλῶσσα τῶν πεπαιδευμένων κ. «οἱ κοινοί», οἱ ταιρῶν

μεταχειριζόμενοι συγγραφ. Μ. Ἐτ. κ. ἄλλ. γραμμ. 6) «κοινὸς τόπος» (=locus communis) ῥητ. ὅρος ἐν τοῖς ἐπιλόγοις τῶν χάριν ἀσκήσεως λόγων Ἑρμογ. κ. ἄλλ. γ) τὸ γραμ. σχῆμα «ἀπὸ κοινοῦ» (ἢ «ἐκ κοιν.» σπαν. «κατά»), συντακτικ. πλοκή, καθ' ἣν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἢν τοῖς κατωτέρω ὑπονοεῖται λέξις πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐννοίας Ἀπολλ. σύντ. 127, 23· δ) «κοινὴ συλλαβή», ἡ δίχρονος συλλ. ἄλλ. «κοινὸς χρόνος» (=syllaba anceps) Λογγίν. ἀποσπ. 3, 11. 3, 5· ε) «κοινὸς τῷ γένει» Μ. Ἐτ. 143, 32 κ. γραμ. συχν. 4) ἀπροσωπόληπτος, ἀμερόληπτος, δίκαιος· «κοινὸς εἶναι τῷ γράψαντι καὶ τῷ φεύγοντι» = ἐξ ἴσου ν' ἀκραασθῇ ὁ δικαστὴς τὸν κατήγορ. καὶ τὸν κατηγορούμενον Λυσ. 15, 1, Θουκ. 3, 53· «κ. καὶ δίκαιος δικαστὴς» Πλουτ. Ἀριστ. παράλ. 2 τ. 211· δημοτικός, εὐπροσήγορος, κοιν. καταδεχτικός, «πιστοτέραν εἶναι καὶ κοινοτέραν τὴν μοναρχίαν τῆς αὐτῶν δημοκρατίας» Ἰσοκ. 10, 36· «τῇ πρὸς πάντας φιλανθρωπίᾳ κοινὸς» Ἀθήν. 6, 253 κ. τοῖς φίλοις» Ἰσοκ. 1, 10, Πλουτ. Ἀριστ. 1· 5) ἐπὶ κακ. σημ. κ. νῦν ὡσ. πρόστυχος, ἀνελεύθερος ἰδ. μετγν. ἐπίρ. -ῶς· «τοὺμὸν λέγουσα καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις» Εὐρ. Ἴων 1482· «κοινῶς ἅπαντες» Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 2, 81· «κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδ. ἐβλαψαν» Θουκ. 2, 42· «οὐδὲ κ. οὐδὲ πολιτικῶς ἐβίωσαν» Ἰσοκ. 4, 151. Συχνότ. «κοινῇ» «τῆς νόσου δὲ τῇδέ μοι κοινῇ μετασχὼν» Εὐρ. Ἱππ. 371, Ἀριστ. ἐκκλ. 573· «τὸ κοινῇ δόξαν» Πλάτ. Θεαίτ. 172· «κοινῇ σκεψώμεθα», Πρωτ. 330 κ. συχν. «κοινῇ μετ' ἐκείνου», συμπ. 209, ἀντίθ. τῷ «ἰδίᾳ», πολ. 1, 333, Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 10 «κοινῇ σόν τινα», ἀποφ. 1, 6, 14· «κοινῇ ἅμα» Πλάτ. Φίλ. 62, communis.

Κοινο-τάφιον, τό· κοινὸς δύο ἢ πολλῶν τάφος, μτγν.

Κοινότης, ητος, ἡ· α) ἡ ἰδιότ. τοῦ κοινοῦ, τοῦ εἶναι ἢ ἔχειν τι κοινὸν μετά τινος ἢ πολλῶν, κοινωνία, κοινὴ συμμίξις τινος δύο ἢ πολλῶν Ἀνδοκ. 4, 13, Πλάτ. Θεαίτ. 208· «περί τι Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 7· τὸ γενικόν, τὸ κοινόν, Δ. Ἀλ. 2, 39. 4, 23· β) «κοινότης λόγου», ῥητ. σχῆμα=τῷ «σχημ. ἀπὸ κοινοῦ» (ἴδε κοιός)· γ) τὸ κοινὸν γένος, γραμ. communitas.

«κοινό-τοκος, 2· ὁ γεννηθεὶς κοινῇ μετά τινας ἢ πολλῶν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν γονέων, ὁμαιμος· «ἐλπίδων κοινοτόκων ἀρωγαί» = αἱ ἐπὶ τῶν ἀδελφ. στηριζόμεναι ἐλπίδες βοηθείας Σοφ. Ἠλ. 847.

Κοινο-τροφία, ἡ· ἡ κοινῇ μετά τινος ἢ πολλῶν θρέψις, ἀνατροφή τινος, ἀντίθ. τῷ «μονοτροφία».

Κοινο-τροφικός, 3· κοινῇ μετά τινος ἀνατροφῇ ἀνήκων Πλάτ. πολιτ. 261 κ. συχν.

Κοινο-φαγία, ἡ· τὸ ἐσθίειν κοινά, ἀκάθαρτα, ἀπηγορευμένα φαγήματα, τὸ γίγνεσθαί τινα ἀκάθαρτον ἐσθίοντα τοιαῦτα, ἰδ. π. Ἰουδ. Ἰωσ. ἀρχ. 11, 8, 7.

Κοινο-φιλής, ής, 2· ἀγαπῶν τινα ἢ τι κοινῇ μετά τινος, ὅλους κοινῶς, τὰ κοινὰ, κατὰ διάρθωσ. Αἰσχ. Εὐμ. 940, ἔνθα τὰ χειράγρ. «κοινοφελεῖ διανοίᾳ»=κοινῶς ἢ τῷ κοινῷ ὠφελίμῳ· ἴδε κοινωφελής.

Κοινό-φρων, ονος, 2· τὰ αὐτὰ τινι φρονήματα ἔχων, ὁμόφρων, ὁμογνώμων· πατρὶ Εὐρ. Ἴων 577.

Κοινοφυής, ές, 2· κοινὴν μετά τινος ἔχων τὴν γέννησιν, καταγωγήν, μτγν. Δαμασκ.

Κοινο-χρηστία, ἡ· κοινὴ ὠφέλεια, ὠφίλ. τοῖς πᾶσι, τῷ κοινῷ μτγν.

Κοινο-χρηστία, ἡ· τῷ ἀνωτ. ὁ. γρ.

Κοινόω (κοινός)· 1) ποιῶ τι κοινὸν μετά τινος, μεταδίδωμί τινί τι, γνωστοποιῶ, ποιῶ τινα συγκοινωνόν, μετοχόν τινος· «κοινώσασιν μῦθον ἐξ ἡμᾶς» Εὐρ. Τ. Α. 44· «χρὴν κοινώσαντας τὴν δύναμιν κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν» Θουκ. 1, 39, Πλάτ. νόμ. 10, 889· κοινοποιῶ τινί τι, «ταῦτα τοῖς ἐρατοῦσι σωμάτων κοινώσωμεν» Αἰσχ. Χο. 708· «τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω» Εὐρ. Μήδ. 685· «ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτων ἐμόν» Ἀριστ. νεφ. 198, κ. πεζ. Θουκ. 2, 73 κ. ἄλλ. 2) ποιῶ τι κοινόν, ἀκάθαρτον, μολύνω Ν. Δ. Ἰώσ. 3) Μέσ. μετά κ. κ. μέσ. ἀορ. α) μετέχω, συμμετέχω τινός, ἔχω τι κοινῇ μετά τινος· «ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς» Εὐρ. Φοίν. 1709· «θυέλλην ἀνέξει σοὶ λέχους κοινουμένην;», Ἀνδρ. 933. «κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι» = ἑνωθείς, μιχθεὶς μὲ τὸ ξανθ. χρῶμα Πλάτ. Τίμ. 59· «ἵνα ἀοχῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι» = συμμερίζεσθαι Θουκ. 8, 48· β) ἀνακοινῶ τινί τι, ἰδ. συμβουλεύομαι αὐτὸν περὶ τούτου, ἐρωτῶ Αἰσχ. Ἀγ. 1320, Σοφ. Ἀντ. 535, Πλάτ. Λάχ. 196· «πρός τινα, νόμ. 11, 930· «τῷ θεῷ = ἐρωτῶ τὸν θ. Ξεν. Ἀν. 5, 10, 15· «κοινωσάμενον περὶ πάντων ἑαυτοῖς» Πολύβ. 7, 16, 3 κ. μτγν. πρβλ. τὸ ὁωρ. κοινάω κ. τὸ σύνθετ. ἀνακοινόω, communico.

Κοίνωμα, ατος, τό· κοινότης, μετάδοσίς τινος, ἰδ. συζυγική· «ἀωρίδος ἐκ μητρὸς Φυλέου κοινώμασι βλαστών» Πλουτ. ἠθ. 338.

Κοινωμάτιον, ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. τό· αἰθηρούς δεσμός, συνών, τῷ «ὑφηλις» Φίλ. ἀρχ. μαθ. 64.

Κοινών, ῶνος, (εὔχρ. μόν. εἰς πλ. ἀν. κ. αἰτ. ὡς ἑτερόκλ. τοῦ κοινωνές), ὁ· κοινωνὸς Ξεν. Κύρ. 7, 5, 35. Ἡ ἐν. σπ. «κοινῶνι» Πινδ. Π. 3, 50 διώρθωται ὑπὸ Νεκκ. «κοινάνι» (ὁωρ.) πρβλ. τὰ ὁωρ. κοινάν.

Κοινωνέω, ὁωρ. κοινάνέω (κοινωνάς)· ἔχω τι κοινὸν μετά τινος, εἶμαι συγκοινωνός, μέτοχός τινος, μετέχω· «ὄλβου» ἄκοντι κοινωνεῖ κακῶν ψυχή» (ἐπὶ σπ. τοῦ προσ. κ. γεν. τοῦ πράγμ.) Αἰσχ. Ἑπτ. 1024· «-της χθονός», ἀποσπ. 320· «κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων» Σοφ. Τρ. 543· -τάφου Εὐρ. Ὀρ. 1055, Ἀριστ. σφ. 692· «ἥδη καὶ σὺ κοινώνει τοῦ λόγου» Πλάτ. Κρατ. 434· «-πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις», νόμ. 3, 680, Ξεν. Ἀν. 7, 6, 28· «-τούτῳ μηδένος»=νὰ μὴ τὸν ἀφήσωμεν ποσῶς νὰ μετάσχῃ Δημ. 25, 61· «κοινωνήκως τῆς αἰτήσεως ταῖς» Δείν. 1, 101·

διανοίας Ἰσοκ. 4, 2· 110· «οὐ καὶ ἡμεῖς κοινωνοῦμεν» Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 2, 4 κ. μτγν. «-τῶν αὐτῶν ἐλπίδων» Πολύδ. 3, 2, 3· -περί τινος, 31, 26, 6· συμμερίζομαι τὴν γνώμην τινός, συμφωνῶ εἴς τι, «πότερον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι;» Πλατ. Κρίτ. 49· «ὃ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνήσῃ», πολ. 1, 343· -ἀλλήλοις νόμ. 8, 844· συνευρίσκομαι μετὰ γυναικ. -γυναικί Λουκ. θε. διάλ. 1, 2. 10, 2. Παθ. ἐνοῦμαι, μίγνυμαι· «ἐγκώμια κεκοινωνημένα εὐχαῖς» Πλάτ. νόμ. 7, 801.

Κοινώνημα, ατος, τό· συμμέθεξις, ἀνακοίνωσις, κοινοποίησίς τινος, ὁμιλία πρός τινα συναναστροφή, συγκοινωνία· «ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα» Πλάτ. πολ. 1, 333· «τὰ ξυμβόλαια καὶ κ.», νόμ. 5, 738, κ. μτγν.

Κοινώνησις, εως, ἡ· συμμέθεξίς τινος, κοινότης· -παίδων Πλάτ. πολιτ. 310.

Κοινωνητέον, ρ. ἐπίθ. τοῦ κοινωνέω· τό· πρέπει νὰ μετάσχῃ τις, συμμετάσχῃ τινός, νὰ συμμεριαθῇ τι μετά τινος· «οὐδὲ κοινωνητέον τῆς ἡδονῆς τῷ ἑραστῇ» Πλάτ. πολ. 3, 403.

Κοινωνητικός, 3· κοινωνικὸς Πολύβ. 2, 41, 1, δι. γρ.

Κοινωνία, ἡ· μετοχή τινος, κοινότης, ὁμιλία (συναναστροφή)· -μαλθακαὶ Πινδ. Π. 1, 97· «λυγραὶ τῶνδ' ὅπλων κοινωνίαι» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1377· «τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;» = τί κοινὸν βοσκοῖς καὶ θαλάσσης; εἰ ἔχουν νὰ κάμουν οἱ βοσκοὶ μὲ τὴν θάλ.; (παροιμ.), Ἰ. Τ. 254· ὡσ. «τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;» Ἀριστ. θεσμ. 140· «-πρὸς ἀλλήλους» Πλάτ. συμπ. 188· «-ἡδονῆς τε καὶ λύπης», πολ. 5, 462· «-καὶ σύμμιξις τῶν γάμων», νόμ. 6, 721· -καὶ ὁμιλίας 9, 861 κ. συχν. ὡσ. μτγν. (πρβλ. τὸ νῦν «κοινωνία» = ἡ καθ' ὅλου καὶ ἐν μέρει ἀνθρωπίνη κοινων.). Ἔτι, γάμος, συζυγία Εὐρ. Βάκχ. 1277· μτξις μετὰ γυναικ. «γυναικὸς λαμβάνω κοινωνίαν» Ἄμφις ἐν Ἀθην. 3, 69 κ. μτγν. communitas.

Κοινωνικός, 3 εἰς μετοχήν, κοινότητα ἀνήκων, ἐπιτήδειος, μεταδοτικός, εὐκοινώνητος, ὁμιλητικός· «ἰσότης κοινωνική = δικαιοσύνη» Πλάτ. ὅρ. 411, ὡσ. «ἀρετὴ κοινωνική» Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 13, κ. μτγν. «κοινωνικὴ καὶ φιλικὴ διάθεσις» Πολύβ. 2, 41, 1· «κοινωνικὸς τῶν ὄντων» = μεταδοτικὸς Λουκ Τίμ. 56 κ. μτγν. ἐπίρ. -ῶς, «κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι» = μεταδίδωμί τινι τῶν εὐτυχιῶν μου Πολύβ. 18, 31, 7· -ζῶ = ἐν ὁμιλίᾳ (μὲ συναναστροφήν), ὁμιλητικῶς Πλουτ. ἠθ. 1108· -βιῶ Δ. Σικ. 5, 9, communionis.

Κοινωνο-ποιέω· ποιῶ τινα κοινωνήσαι, μετασχεῖν τινός, γνωστοποιῶ τινί τι γλωσ.

Κοινωνός, ὁ, κ. ἡ· ὁ μέτοχος, ὁ μετέχων, ἡ μετέχουσά τινος, ἑταῖρος, ὁμιλητής (σύντροφος)· -πραγμάτων Αἰσχ. ἀποσπ. 339· -γνώματος Ἀγ. 1325· -κακοῦ Σοφ. Τρ. 727· -γάμων Εὐρ. Ἡρ. μ. 581· -ψήφου Πλάτ. πολ. 5, 450· - πολέμου, νόμ. 6, 755 κ. μτγν. ἐπίθ. «μητέρα κατειργάσαντο κοινωνὸν ξίφει» = ἐν κοινῷ φόνῳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1173. ουσιώδ.

Κοίνωσις, εως, ἡ· μετάδοσις, κοινοποίησίς τινος, ἰδ. τὸ ποιεῖν τι κοινόν, ἀκάθαρτον, ἐκκλ.

Κοινωτέος (κοινόω), 3· δίων, μέλλων κοινοποιηθῆναι, μεταδοθῆναι, κοινοποιητέος, μεταδοτέος Θεμίστ. communicandus.

Κοιν-ωφέλεια, ἡ· κοινὴ, γενικὴ ὠφέλεια, ὠφέλ. τοῖς πᾶσι, τῷ κοινῷ Δ. Σικ. 1, 51.

Κοιν-ωφελής, ές, 2· ὠφέλιμος τοῖς πᾶσι, τῷ κοινῷ Φίλων κ. ἄλλ. μτγν. Ὑπερθ. κοινωφελέστατος αὐτόθ. ἐπίρ. - ῶς Χρυσ.

Κοιν-ωφελία, ἡ· κοινωφέλεια Μ. Ἐτ. 462. 11.

Κοιν-ωφέλιμος, 2· κοινωφελὴς Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 379, ἁμφ.

Κόϊξ, ῖκος, ὁ (κ. ἡ Θεόφρ.)· 1) εἶδος λίγυπτιακοῦ φοίνικος, ἐκ τῶν φύλλων τοῦ ὁποίου ἔπλεκον φορμούς, ἤτοι φλόϊνα καλύμματα, καλάθους κ. τ. ὅμ. ἄτινα ὡσ. «κόϊκας» ἢ «καΐκας» ὠνόμαζον, ἀρχ. λεξ. 2) ἄγγειον ἀλφιτήριον Ἀντιφάν. ἐν Πολυδ. 10, 179. Μὴ ἀττ. «κάϊς»· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 88.

Κοῖος, ἰων. 3· ποῖος Ἡρ.

Κοῖος, αἰολ. σχημ. («παρὰ τὸ κοεῖν = νοεῖν» Σχολ.), ὁ· α) «συνετὸς» (Σχολ.) Ἡσ. Θε. 134· β) Μακεδ. = ἀριθμὸς Ἀθην. 10, 455.

Κοῖος, ου, ἐπ. οια· 1) Τιτάν, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ πατ. Λητοῦς Ἡσ. Θε. 2) Μεσσήνιος ἥρως Παυσ. 3) (κοῖ = τὰ κοῖλα Πούχ.), κοτ. Μεσσηνίας Παυσ.

Κοιρανέυω, ἰων. κοιρανήϊος, δωρ. συνηρ. κοιρανῆς (κοίρανος), 3· κοιρανικός· «κοιρανῆα» κράτος» = κυριαρχική, ἡγεμονικ. ἀρχὴ Μίλιν ἐν Στοβ. ἀνθ. 7, 13.

Κοιρᾰνέω (κοίρανος)· ἀμτβ. εἰμὶ κοίρανος, ἡγεμών, κυριάρχης, κυριαρχῶ, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω. ἔχω τὴν τε στρατιωτικ. ἀρχηγίαν ἐν πολέμῳ καὶ τὴν ἀνωτάτην ἐκτελεστικ. καὶ δικαστικ. ἀρχὴν τοῦ βασιλέως ἐν εἰρήνῃ, πρ. Ὅμ. ὅτι μὲν ἀπολ. «ὡς ὄγε κοιρανέων διέπρα στρατόν» Ἰλ. β, 207, Αἰσχ. Ἱκ. 960, ὅτι δὲ μετὰ προθ. ὅπερ συχνότ. «μάχην ἐνὶ κοιρανέοντα» Ἰλ. κ, 824· «αἵ τ' (θεαὶ) ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν» 332· «οὐ μάν ἀκλιὴς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν· -βασιλῆες», μ, 318· καὶ ἐπὶ τῆς ἀνόμου δυναστείας τῶν μνηστήρων ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσ. Ὀδ α, 247· ἐπὶ αἰτ. «θεοὶ κοιρανέουσιν ὁμοίους» Πινδ. Ὀ. 14 9· ἐπὶ γεν. «σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός» = ἄρχει ταύτης τῆς χώρ. Αἰσχ. Πέρσ. 210· «λιόντων κοιρανίκων Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λίοντες» = μεταξὺ τῶν ἡγεμονικ. λεόντων πρωτεύουσιν οἱ Λίβυες καὶ Ὀπ. κυν. 3, 41· ἐπὶ δοτ. Αἰσχ. Πρ. 49· ὡσ. «τῆσι τότε κοιρανέσκεν» Ἀπολ. Ῥ. 2, 998, impero.

Κοιρανῆος, 2· κοιράνειος, ὅπερ ἴδε.

Κοιρανήϊος, 3· κοιράνειος.

Κοιρανία, ἰων. κοιρανίη, ἡ· ἀρχή, κυριαρχία, δύναμις, ἐξουσία· «νεύματι κοιρανίης» Ἐπιγρ. ἐν ἀνθρ. ἀθλ. 29 (Πλαν. 358)· «ἔλαχε κοιρανίην ἀνέμων» Δ. Περ. 464.

Κοιρᾰνίδης, ου, ὁ· κοίρανος Σοφ. Ἀντ. 931, [– ⏑⏑ –].

Κοιρᾰνικός, 3· εἷς ἄρχοντα, ἐξουσιαστὴν ἀφορῶν, ἀνήκων, ἡγεμονικός, ἄρχων, ἐξουσιά-

ζων· - λέοντες Ὀππ. κυν. 3, 41· «ὀφθαλμὸς = οἱ τοῦ ἄρχοντ. ὀφθ. αὐτόθ. 47.

Κοίρανος (συγγ. τῷ «κάρα, κάρανος» κ. «κῦρος»· πρβλ. τύραννος), ὁ (κ. ἡ μτγν.)· ἄρχων, ἐξουσιαστής, ἡγεμών, ἀρχηγὸς ἐν πολέμῳ· «κοίρανε λαῶν» Ἰλ. η, 734· «-καὶ ἡγεμόνων», β, 487· νόμιμος ἡγεμών, κυριάρχης ἐν εἰρήνῃ, συνών. τῷ «βασιλιύς», β, 204· «ξείνων κοίρανος εἶναι» Ὀδ. σ, 106, Πινδ. Ν. 3, 59, Αἰσχ. Ἀγ. 535· «ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρ.» Σοφ. Οἰ. Κ. 1289· «ἄναξ κοίραν' Ἀθηνῶν», 1756, συχν. Εὐρ. κ. μτγν. π. «αἳ (αἱ Μοῦσαι) γὰρ ἔασι κοίρανοι» Ὀρφ. ἐν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 1· ὡσ. «τῆς κοιράνου» Λουκ. τραγῳδοπ. 174, rex, princeps, ἴδε τὸ κύρ. ὄν.

Κοίρανος, ου· 1) πατ. Παλυΐδου ἢ Παλυεΐδου Σοφ. 2) Κρὴς τις, Λύκτιος τὴν πατρίδα Ἰλ. 3) Λύκιος Ἰλ. 4) Μιλήσιος ἢ Πάριας, ὃν δελφὶν ἔσωσεν· ἀπ' αὐτοῦ λέγουσιν, ὅτι ὠνομάσθη καὶ τὸ ἀκρωτ. «Κοιράνειον» ἢ «Κοιράνειος» Φόλ. ἐν Ἀθην. 5) ἕτεροι· 6) ποτ. Κιλικίας = Σάρος· ἴδε Ἄδανα Στ. Βύζ.

Κοῖς, ὁ· ἴδε κόῖς.

Κοισύρα 1) Θυγ. Μεγακλείους καὶ σύζ. Πεισιστράτου Ἀριστ. νεφ. ὁστις (ὡς καὶ οἱ Σχολ.) παραβάλλει αὐτὴν πρὸς «ἐγκεκοισυρωμένην», τὴ· ἐγκεκοισυρωμένη Ἡσυχ. 60. «ἐγκοισυρόομαι» = σχηματίζομαι ἀσελγῶς, ποιῶ ἀσελγῆ σχήματα, μορφασμούς· 2) ἑτέρα Ἀριστ. Ἀχ. **Κοισυρόομαι**, οῦμαι· θρύπτομαι ἀσέμνως, σχηματίζομαι μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀκολάστως ὡς ἡ Κοισύρα Ἀριστ. νεφ. 46, ἀρχ. λεξ.

Κοιτάζω· κατακλίνω τινά, βάλλω, φέρω εἰς τὴν κλίνην, κοιν. τὸν βάλλω νὰ πλαγιάσῃ, νὰ κοιμηθῇ Ἡσύχ. Μέσ. αὐτοπ. κατακλίνομαι, κοιν. πλαγιάζω 'ς τὸ κρεββάτι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· «ἀνὰ βωμῷ θεᾶς κοιτάζετο νύκτα» Πινδ. Ὀ. 13, 70· «κοιτάζεσθαι ἐπὶ τῶν διηρπασμένων» Πολύβ. 10, 15, 9 κ. μτγν.

Κοιτάζυς (κοίτη), 3· α) κατακείμενος ἐπὶ τῆς κλίνης, κατακεκλιμένος, κοιμώμενος, κοιν. πλαγιασμένος, 'ς τὸ κρεββάτι· «ἐν τῇ χώρᾳ κοιτάζου γίγνεσθαι, ἐν ἄστει» = διανυκτερεύω ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τῇ πόλ. κοιν. ξενυκτῶ 'ς τὴν πόλ. Δημ. ψηφισμ. 18, 37· β) «ὁ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης ἐρχόμενος» Σουΐδ. «τάξας ἡμέραν ἐν ᾗ δεήσει ἐν Ἀριμίνῳ γενέσθαι κοιτάζους» = νὰ ἔλθωσιν εἰς Ἀρίμιν. καθ' ὃν χρόνον κοιμῶνται οἱ ἄνθρωπ. Πολύβ. 3, 61, 10· ὡσ. «κοιτάζος ἔρχεται» Πολύβ. ἐν Σουΐδ. ἀποσπ. 88 Σβάϊχαουζ. Ὀδσ. «τὸ κοιταῖα τοῖς νυχίοις θεοῖς ἐπισπείσαντες» = λαβόντες τὸ πρὸ τοῦ ὕπνου ποτὸν καὶ ποιήσαντες τὴν εἰθισμένην σπονδὴν τοῖς νυκτερινοῖ. θε. Ἡλιόδ. 3, 4 τὸ κοιταῖον = ἡ κοίτη, ἡ φωλεὰ τῶν ζώ. Πλουτ. Τιβ. Γρ. 9, pernoctans..

Κοιτάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κοίτη, μικρὰ κοίτη, κλίνη Σχόλ. Ὀδ. ξ, 50, Ἐκκλ.

Κοιτάσια, ἡ· συγκοίμησις, συνουσία, Ο'.

Κοίτη (κεῖμαι, κοιμάω), ἡ· τόπος, ἐν ᾧ κατακλίνεταί τις, κοιμᾶται, κλίνη, κοιν. κρεββάτι Ὀδ. τ, 341· «ἔννυχοι κοῖται» Πινδ. Π. 11, 25, Αἰσχ. Ἀγ. 1473· «κοίτη γαμηλίου» = νυμφικὴ κλίνη, ἀποσπ. 785· «οἷόν «πετρίνης κοίτης» = τῆς ἐν τῷ βρεχ. κλίνης Σοφ. Φιλ. 160· λέχος, συζυγ. κλίνη Ἡλ. 264, κ ἐν πλ. Τρ. 918, Ἡλ. 187· «κοίταν δ' ἔχει νέρθεν» = ἐν Ἅιδῃ Οἰ. Κ. 1704· «ἐν πέδῳ κοίτας ἔχειν» Εὐρ. Τρῳ. 494 κ. μτγν. π. ἔτι πιζ. «ἐπεὶ ἔδόκει ὥρη τῆς κοίτ. εἶναι» = καιρὸς τοῦ ὕπνου Ἡρ. 1, 18· πρβλ. «τὴν σκηνὴν εἰς καίτην διέλυον» = διὰ νὰ πλαγιάσωσι Ξεν. Κυρ. 2, 3, 1· «κοίτη σκληρὰ» Πλάτ. νόμ. 12, 942· - μαλακὴ Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 16· ἐπὶ ζώων, οἷον πτην. Εὐρ. Ἴων 155. Μτφ. ἐπὶ ἡσύχ. θαλ. «εὖτε πόντος ἐν μεσημβρίναις κοίταις εὕδοι πεσών» Αἰσχ. Ἀγ. 552· κίστη, θήκη Μέν. ἐν Ἀθην. 4, 146· «ἐν ταῖς κοίταις (δι. γρ. «κοιτίσι») καὶ κίσταις» Λουκ. ἐπιστ. Κρον. 21· «μυστικαὶ κ.» Πλουτ. Φωκ. 28, cubile.

Κοιτίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κατωτ. Σχόλ. Λουκ. ἀλεκτ. 21.

Κοιτίς, ίδος, ὑποκ. τοῦ κοίτη, ἡ· μικρὰ κίστη, θήκη πρὸς ἔνθεσιν πραγμάτ. «κ. γρυτοδόκη παμβαλίδων» Μυρίνη 2 (θ, 254), Παλυδ. 10, 165, κοιν. γρ. Λουκ. ἐπιστ. Κρον. 21. Καὶ «κοῖτις» Β. Ἀν. 273.

Κοιτωνήτης, ου, ὁ· κοιτωνίτης, κοιτωνοφύλαξ, σωματοφύλαξ Γαλην. 8 τ. 837, Βυζ. cubicularius.

Κοῖτος, ὁ· κοίτη, κλίνη, ὥρα τοῦ ὕπνου· «κοῖτοιο μεδώμεθα» Ὀδ. γ, 333· «οἱ δ' ἐπὶ κοίτον ἐσεύοντο», ξ, 455· ὕπνος, «αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ ἕλῃσί τε κοῖτος ἕκαστον», τ, 515, Ἡσ. Ἔρ. 572, Πινδ. Π. 2, 36 «κοίτον ἰαύει» Εὐρ. Ῥῆσ. 740· «κοίτον ποιόμαι» = πλαγιάζω Ἡρ. 7, 17· «παρίσται ἐς κοίτον» = εἰς ὥραν τοῦ ὑπν. 7. 9, κ. μτγν. π.

Κοιτο-φθορέω· φθείρω τὴν κοίτην, ἤτοι μολύνω τὴν σύζ. κλίνην τινὸς διὰ μοιχείας, κατ' εἶκασ. ἀντὶ «κιττοφθορέω» Πλουτ. ἠθ. 5.

Κοιτών, ῶνος (κοίτη), ὁ· κοιν. κοιτώνας, κάμαρα, δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ἀρχ. λεξ. Ἀδδκ. λέξ. κατὰ Φρύν. 252, ἔνθα Λοβέκ. ἀναφέρ. Μάτρων. ἐν Ἀθην. 4, 135 κ. μτγν. cubiculum.

Κοιτωνιαῖον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. Σχόλ. Ἀριστ. Λυσ. 150.

Κοιτωνίσκος, ὁ· τῷ ἀνωτ. μτγν. Ἀρτεμιδ. 4, 46.

Κοιτωνίς, ίδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ κοιτιών, κοιτώνιον.

Κοιτωνίτης, ου, ὁ· θαλαμηπόλος, κοιν. καμαρίερης Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 30, 7, ἀλλ. «κατακοιμιστής».

Κοιτωνο-φύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ τοῦ κοιτῶνος· ἴδε θαλαμηπόλος Ἡσυχ.

Κοῖφι (ξίν. λέξ.), τό· κῦφι Ἀθήν. 2, 66.

Κοκκάζω· κοιν. κακκαρίζω, ἐπὶ ὄρνιθ. ἐλάσσ. ἴσφ. γρ. τοῦ «κοκκύζω».

Κοκκάλια, ων, τά· εἶδος κοχλίου Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 4, ἔνθα κ. ἡ γρ. «κωκάλια».

Κόκκαλος, ὁ· ὁ πυρὴν τοῦ στροβίλου τῆς πίτυος, κοιν. τὸ κουκκοῦται τοῦ κουκκουναριοῦ· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 397, Ἀθήν. 2, 57.

Κοκκάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κόκκος, κοκκίον, πρβλ. τὸ παρ' ἡμῖν «κοκκάρι», τὰ μικρὰ κρομμυδάκι τὸ χρησιμεῦον ὡς σπόρος Ῥουφ. 249, ἐκδ. Ματθ.

Κοκκίζω· ἐκβάλλω τὸν πυρῆνα, κόκκαν πυρηνώδους καρποῦ Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 6, 80.
Κοκκινίζω, ἀμτδ. ὡς κ. νῦν εἶμαι, γίνομαι κόκκινος Σχόλ. Ὀππ. ἁλ. 3, 25.
Κοκκινο-βάφης, ίος, ὁ· κόκκινος βεβαμμένος, καιν. κοκκινοβαμμένος Ἀθήν. 5, 196.
Κοκκινό-βαφος, ὁ· τῷ ἄνωτ. Σχόλ. Πινδ. Ὀ. 6, 66.
Κοκκινο-ειδής, ίος, ὁ· κοκκίνῳ ὅμοιος Σχόλ. Θεοκρ. 7, 58.
Κόκκινος (κόκκος), 3· ὡς κ. νῦν (πρβλ. πυροκόκκινος, κατακόκκινος) Ἀριστ. σφ. 1067, Πλουτ. Φάβ. 15 κ. ἄλλ.
Κοκκίον, τό· ὑποκ. τοῦ κόκκος, ἰατρικὸν σφαιρίδιον, καιν. χάπι Ἀλ. Τραλλ. 5, 283.
Κοκκίς, ίδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ κόκκος, μικρὸς πυρήν, κόκκος, καιν. κουκκαυτσάκι μτγν.
Κοκκο-βάφης, ίος, ὁ· κοκκινοβαφὴς Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 7, 5, κ. μτγν.
Κοκκο-βάας, α, ὁ· «κοκκοβ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, καιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900· πρβλ κοκκύζω.
Κοκκό-βαφον, τό· κοιν. βαφνοκοκκοκουτσαν, μτγν.
Κοκκο-θραύστης, ου, ὁ· πτηνόν τι, τρεφόμενον ἀπὸ τῶν πυρήνων τῶν καρπῶν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄν. Ἡσύχ.
Κοκκο-λογέω συλλέγω κόκκους, ἐπικαρπολογοῦμαι, γλωσ. racemor.
Κοκκονάριον, ὑποκ. τοῦ κόκκος, τό· κῶνος, στρόβιλος πίτυος, κοιν. κουκκουνάρι, μτγν.
Κόκκος, ὁ· 1) πυρὴν (κουκκοῦτσι) τῶν πυρηνωδῶν καρπῶν τῶν δένδρ. Ἰδ. ὁ κόκκ. τῆς ῥοιᾶς (τὸ σπυρὶ τοῦ ῥοϊδιοῦ) Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 373, Ἡρ. 4, 143 κ. συχν. Ἰατρ. Ἰδ. κνίδιος κόκκος ἢ κνιδόκοκκος (ὅπερ ἴδε)· 2) ὁ τῆς κόκκου ἢ τοῦ πρίνου κόκκος, ἐξ οὗ παρασκευάζουσι τὴν κοκκίνην βαφήν, κοιν. πριονοκοῦκι (= coccus tinctorius)· «ἡ κόκκος» ἄλλ. «πρῖνος», τὸ δένδ. αὐτὸ τὸ φύον τοὺς τοιούτ. κόκκους Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 7, 3, Διοσκ. «τὸν Τιθύμαλλον ἐρυθρότερον κόκκου περιπατοῦντ' ἔσθ' ὁρᾶν» Δρόμων ἐν Ἀθην. 6, 240· 3) οἱ ἰατρικ. κόκκοι (χάπια), συνών. τῷ «κοκκίον» (πρβλ. κοκκίς)· 4) οἱ ὄρχεις· «τῇ χειρὶ τοὺς κόκκους ἐπαφώμενος» Στράβ. 64 (12, 222)· 5) οἱ ῥητινώδεις κῶνοι πολλ. δένδων, οἷον, τῆς αἰγείρου κτλ. 6) τὸ γυναικεῖον μόριον (πρβλ. κύσθος) Ἡσύχ. grānum.
Κόκκο· κυρ. ἡ τοῦ κόκκυγος φωνή, καιν. «κούκκου»· «ὀπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκο» Ἀριστ. βάτρ. 505· ἐνγέν. προσφώνημα, παρακέλευσμα, ἀνάλογ. τῷ νῦν «κούκκου, κούκκ» (ὅπερ φωνάζουσι τὰ παιδία παίζοντα τὸν «κουκκόν») καὶ «κούκ δὲν θὰ κάμῃ» = μήτε θὰ γρύξῃ, «μὴ μαθήσθων, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῶν κοκκύσω» «καὶ μὴ ἀφήσητε τὴν πλάστιγ. πρὸ τοῦ νὰ σᾶς φωνάξω κούκκ, Ἀριστ. βάτρ. 1380· «κόκκυ, μεθεῖτε» «κούκκ, εἶ! ἄφετε» 1384· ἐν τῇ παροιμ. «κόκκυ, ψωλοὶ παίδιονδε» = «τάχα» (ἀρχ. λεξ.), ὄρν. 507· «οὐδὲ κόκκυ, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ» Β. Ἀν. 105, 22.
Κοκκύαι, οἱ, αἱ· ὅδε κοκύαι, ἀρχ. λεξ.
Κοκκυγέα, ἡ· μικρὸν δένδρον, φύον χνοώδη καρπόν, χρήσιμον εἰς κοκκίνην βαφήν (τὸ rhus cotinus Λιν.) Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 16, 6, Ἡσύχ. παρ' ᾧ κ. «κεκοκκυγωμένην (κοκκυγόω, κοκκυγόομαι) = κεχρισμένην χρώματι κοκκυγίνῳ», coccygia Πλίν. 13, 22, 41.
Κοκκυγία, ἡ· ἄγνωστος ἰχθύς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.
Κοκκυγίας, ου, ὁ· ὄν. ἀνέμου παρὰ τοῖς Κροτωνιάταις Ἡσύχ.
Κοκκύγινος, 3· βεβαμμένος κοκκίνῳ χρώματι, τῷ ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοκκυγίας Ἡσύχ.
Κοκκυγόω· βάφω τι κοκκυγίνῳ χρώματι, τῇ βαφῇ τῆς κοκκυγίας Ἡσύχ.
Κοκκύζω (κόκκυξ)· ἐπὶ κόκκυγ. φωνάζω «κούκκου»· «ἦμος κόκκυξ κοκκύζει» Ἡσ. Ἔρ. 484· ἐπὶ ἄνθρ. διὰ τοιαύτ. φωνῆς σημαίνω τι τινι, ποιῶ σημεῖον, πρβλ. κόκκυ· ἐπὶ ἀλέκτορ. ᾄδω, κοιν. λαλῶ, κάμνω «κοκκοκόκκορίζω Σχόλ. Ἀριστ. κ. ἄλλ. Δίφιλ. ἐν Β. Ἀν. 101· «ὡς ὁ κῆρυξ (ὁ ἀλέκτωρ) δεύτερον κεκόκκυκεν» Ἀριστ. Ἐκκλ. 31· πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 49· κράζω, «κοκκύσω» (δωρ.) Θεόκρ. 7, 48, 124, canto.
Κοκκύ-μηλέα, ἡ· (τοῦ κούκκου μηλέα) δαμασκηνέα, κοιν. δαμασκηνιά, εἶδος αὐτῆς ἡ «ἀγρία κ.· Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 6, 4· κ. ἄλλ. Ἀθήν. 2, 49, δι. γρ. «κοκκυμηλία», prunus.
Κοκκύ-μηλον, (τοῦ κούκκου μῆλον)· κοιν. δαμάσκηνον, εἶδος αὐτοῦ τὸ «ἄγριον κοκκύμηλον» Ἀθήν. 2, 49, Θεόφρ. (ἴδε κοκκυμηλία)· πρβλ. Β. Ἀν. 103, 23, prunum.
Κοκκύ-μηλος, ἡ· κοκκυμηλία Πολυδ. 1, 232.
Κοκκυ-μηλών, ῶνος, ὁ· κῆπος δαμασκηνεῶν, γλωσ. prunetum.
Κόκκυξ, υγος (κόκκυ), ὁ· α) ὁ κοιν. κοῦκκος, ἐπανομασθεὶς ἀπὸ τῆς φωνῆς του Ὅσ. Ἔρ. 484· ὡς ἱερὸς τῆς Ἥρ. ἀπεικονίζεται καθήμενος ἐπὶ τοῦ σκήπτρου της Παυσ. 2, 17, 4· β) θαλάσσιος ἰχθύς, ὅστις λέγουσιν ἐξέβαλλε φωνὴν ὁμοίαν τῇ τοῦ κόκκυγος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 9· γ) πρωΐμων σῦκον, ὡριμάζον τὰ ἔαρος, ὁπότε ὁ κόκκυξ κοκκύζει, ἄλλ. «ὄλυνθος» (=grossus) Ἱπποκρ. Νικ. Θηρ. 853· δ) τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, κοιν. κωλοκοῦρτι Γαλην. κ. ἄλλ. ἰατρ. ε) ὄβρις, ἐπὶ λάγνων καὶ ἀκόλαστ. ἀνδρῶν, ὅτι ὁ κόκκυξ γεννᾷ τὰ ᾠά του ἐν ταῖς καλιαῖς τῶν ἄλλ. πτηνῶν καὶ ἐπομένως ὠσμιγχὸς οὕτως εἰπεῖν ἐθεωρεῖτο, μτγν. Ἔτι ἠλίθιος, βλάξ Ἀριστ. Ἀχ. 598, ἔγδυα πρβλ. τοὺς Σχολ. cuculus.
Κοκκύσδω, ὥρ. = κοκκύζω Θεόκρ.
Κοκκυσμός, ὁ· τὸ κοκκύζειν, κρώζειν· ἐν τῇ μουσ. ἡ πολὺ λίπευσις τῆς ὑφιφώνου φωνῆς καὶ ἡ μέχρι βράγχους (βραχνάδας) ἀδρυνσις τῆς βαρυήχου, ἄλλ. ...α, βηχίας Νικομ. μουσ. 20.
Κοκκυστής, οῦ, ὁ· ὁ κακ. ...ων, φωνῶν ὡς κόκκυξ, κραυγὸς Τίμ. Φλάσ. ἐνδ. Λακ. 9, 6.
Κύκκων, ωνος, ὁ· κόκκος βοιᾶς (σπορὰ βοϊδιοῦ) Γαλην. Ἡσύχ. Ἔτι ἄλλοι κοκκωτοὶ καρποί, οἷον, κόκκος ἰξοῦ, ἄλλ. «ἰξός», «κόκκωνας ἄλλους, ἄτερα δὲ σήσαμα» Σόλ. ἐν Φρυν. 396.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοκκωτή, ἡ· ὄρχις· πρβλ. κόκκος ϛ), Στράτ. 3(12, 3), ὅι. γρ. «κωκωτή».

Κοκύαι (κόν-=σὺν καὶ κύω 'Αγωμ. 'Ρήμ. Σακελλ. σ. ιϛ'. ἔκδ. πέμπτη), οἱ· οἱ πρόγονοι ἀρχ. λεξ. Ζων. 5(9, 312)· κατὰ τὸ Μ. 'Ετ. ἴων. «σημαίνει δὲ τοὺς ἤδη κεκυμμένους» (;). ποιητ. «αἱ κοκύαι» (=αἱ μάμαι Πασσάδ.) Σουΐδ.

Κολαβίω· ἐγκολήβιζω Σουΐδ.

Κόλαβος, ὁ· κόλλαβος.

Κολαβρύομαι· τῷ κατωτ. Ησύχ.

Κολαβρίζω· 1) χορεύω πυρρίχην τινά 'Ησύχ. 2) χλευάζω τινά, σκώπτω, ἐμπαίζω Σουΐδ. Ζων. - οἰκέτας 'Αθήν. 8, 364, κατὰ διόρθωσ. τοῦ «καλαμυρίζουσι».

Κολαβρισμός, ὁ· εἶδος πυρρίχης Πολυδ. 4, 100· ἀλλὰ «καλαβρισμὸς» 'Αθήν. 14, 629.

Κόλαβρυς, (κόλ-αβρος, κολ-όβριον, συνών. τοῦ «μολόβριον» =μέλας δέλφαξ 'Ετ. Κουρτ.), ὁ· α) ἄσμα, ὑφ' οὗ τὸν καλαβρισμὸν ἐχόρευον 'Αθήν. 15, 697· πρβλ. 4, 164· 6) δέλφαξ = γαλαθηνὸν χοιρίδιον, κοιν. γουρούνάκι βυζακτάρι Σουΐδ. Πρβλ. μολοβρία.

Κολάζω, (κόλος, κολοβός), συνηθ. μ. μέλ. κολάσομαι κ. κολῶμαι, κολᾷ (ὡς λογοπαίγνιον π. 'Αριστ. «πατ' αὐτὸν - καὶ ταῖς κόλαισι, χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα», ἱππ. 452· «ὡς κολωρίνους ὧν ἠδίκησεν», σφ. 244), ὑπάν. ἐνερ. μέλ. κολάσω Ξεν. Κύρ. 7, 5, 83, 'Αθήν. 1, 9· κυρ. κολούω (κολοβώνω), περικόπτω, κλαδεύω, ἀποκόπτω τι· «- τὸ δένδρα» = κλαδεύω καὶ ξυλεύομαι τὰ ἄχρηστα τῶν δένδρ. τοὺς ξηρούς· ἡ περιττοὺς κλάδ. Θεόφρ. ὡσ. «- τὸ ἀνοιδαῖνον» = ἀναστέλλω Πολυδ. 4, 180. Συνηθ. μτφ. ἐμποδίζω τινὰ πάσης ὑπερβολῆς, παρεκτροπῆς, χρῶμαί τινι κομμίῳ (τὸν κρατῶ ἐντὸς τοῦ προσήκοντ. κύκλου τῆς κοσμιότητος), δαμάζω, μετριάζω· «- τὸ πάθος» Πλουτ. 'Αρταξ. 28· «- τὸ πλεονάζον», ἠθ. 663· παθ. ὡσ. «τὴν ἄλλην δίαιταν οὐχ αὑτῶν κεκολασμένην οὐδ' ὑπεύθυνον τοῖς νέοις παρεῖχον», Λυκ. 22· «ῥᾴτωρ κεκολασμένος» =ἁπλοῦς, ἀφελὴς Πολυδ. 6, 149· κατηγορῶ τινα, παιδεύω πρὸς διόρθωσ. τοῦ σφάλματος, διάφορ. τοῦ «τιμωρῶ» = ἐπιβάλλω τινὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένην ποινὴν πρὸς τήρησιν τοῦ δικαίου 'Αριστοτ. ῥητ. 1, 10· «λόγοις κολάζω» Σοφ. Αἴ. 1139· «τὰ σφέτερ' ἔπη κολάζ' ἐκείνους»=παίδευ' ἐκείνους διὰ τούς ὑπερηφάνους λόγ. 1087· «ὡς κολάζω τὸν ἀδικοῦντά σε» Εὐρ. Βάκχ. 1323· «- θανάτῳ τοὺς κακούς», 'Ελ. 1183 κ. συγκ. «αὖ' οὐδὲ κολάσ' ἐξιστέ μοι τοὺς οἰκέτας» 'Αριστ. κιν. 7· - πλήγαις Πλάτ. νόμ. 6, 784, κ. αἱ μετ' αὐτ. παθ. «κολάζομαι ἐν ταῖς ἀδικίαις» Θουκ. 8, 40. Μέσ. = τῷ ἐνερ. 'Αριστ. σφ. 405, Πλάτ. Πρωτ. 324, σοφισθ.

Κολᾰκεία (κολακεύω), ἡ· τὸ κολακεύειν τινά, κ. νῦν ὡσ κολακεία Πλάτ. Γοργ. 455· περιφρασ. «κολακείαν ποιοῦμαι» = κολακεύω Αἰσχίν. 3, 102· - πρός τινα 'Αθήν. 4, 259, adulatio.

Κολᾰκεύμα, ατος, τό· κολακεία, τὸ πρὸς κολακείαν λεγόμεν. κολακευτικὸν λόγος Ξεν. Συμπ. 13, 12, Πλουτ. Δημήτρ. 17.

Κολᾰκευτέος, ᾱ, ον· ἐπίθ. τοῦ κολακεύω, ᾧ· ὄντινα πρέπει νὰ κολακεύσῃ τις Λουκ. Τὸ αὐδ. κολακευτέον = πρέπει νὰ κολακεύσῃ τίς τινα Σχολ.

Κολᾰκευτής, οῦ, ὁ· κόλαξ γλωσσ.

Κολᾰκευτικός, 3· «ἐς τὸ κολακεύειν κλίσιν ἔχων, ἐπιτήδειος, ἀνήκων· οὐσ. «ἡ κολακευτικὴ» (ἐνν. «τέχνη») Πλάτ. Γοργ. 464 κ. μτγν. ἐπίρ. -ῶς, μτγν. adulatorius.

Κολᾰκεύω (κόλαξ) ὡς κ. νῦν Πλάτ. πολ. 7, 538 (ἀπολύτ.)· - τινά 'Αριστ. ἀποσπ. 360 «τὴν πόλιν» Πλάτ. 'Αλκ. 1, 120, Ξεν. 'Ελλ 5, 1, 17. "Ετι, ἐφελκύομαί τινα κολακίᾳ, ἀποπλανῶ 'Ισοκ. 4, 155. Παθ. ὡσ. «ἥκιστα κολακευόμενος» Αἰσχίν. 3, 234, κ. μτγν. adulor.

Κολᾰκία (ἴσοφ. γρ.), ἡ· κολακεία Λουκ. Δημ. ἐγκ. 31.

Κολᾰκικός, 3· κολακευτικὸς Πλάτ. Γοργ. 522· - θωπεῖαι, νόμ. 1, 633 οὐδ. «ἡ κολακικὴ» (ἐνν. «τέχνη») Πλάτ. σοφ. 222 κ. μτγν. ὑπερθ. «κολακικώτατος πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας» Πολύδ. 13, 4, 5 ἐπίρ. ὡς Πολυδ μτγν.

Κολᾰκίς, ίδος, ἡ· ἡ κολακεύουσα, ἴδ. αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ὅτε ἡ βασίλισσα ἔμελλε νὰ ἐκβῇ τῆς ἁμάξης ὑπέβαλλον τὴν βάχιν των ὡς βαθμίδα, ὅπως πατήσῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ κατέλθῃ, ἄλλ. «κλιμακίς»· πρβλ. 'Αθήν 6, 256, Πλουτ. ἠθ. 50.

Κόλαξ, ᾰκος (κόλων = φάγημα Εὐστ. ἢ «κολλάω» 'Αθήν. 6, 258), ὁ· κοιν. κόλακας, ὁ τοὺς ἄλλ. κολακεύων πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον, πρβλ. 'Αριστοτ. ἠθ. 2, 7· παράσιτος 'Αθήν. 6, 236, Πλουτ. ἠθ. 50, adulator.

Κολαπτήρ, ῆρος, ἡ· γλύφανον, σιδηροῦν ἐργαλεῖον τῶν γλυπτῶν εἰς τὸ γλύφειν ἐν τοῖς μαρμάροις διαφόρους εἰκόνας (πρβλ. «κοπίς, ἐγκοπεύς» πρὸς ἁπλῆν λάξευσιν, γονδράν ἐργασίαν) κοιν. σμίλι Λουκ. Ἐνύπν. 13, κ. μτγν.

Κολάπτω· 1) ἐπὶ πτην. κοιν. κτυπῶ, τσιμπῶ, σκαλίζω τι μὲ τὸ ράμφος 'Αριστοτ. Ἱ. Ζ 9, 1· - ἰδέ, ἐπὶ ἄρνιθ. ἤτις διὰ τοῦ ράμφους θραύει τὸ ὠόν, ὅπως ὁ ἐντὸς νεοσσός «ῥᾳδιώτερον ἐξέλθῃ 'Αναξίλ. ἐν 'Αθην. 12, 518· 2) ἐπὶ λιθοξόου, πλήττων τι καλαίνων, ἐγκολάπτω, γλύφω, ἐγγλύφω, ἐγχαράττω, καιν. σκαλίζω μὲ τὸ σμίλι, γαράζω· «κατὰ φλοιοῦ γράμμα τις αἴγειρον» Γλαῦκ. 2 (9, 341).

Κόλαρις, ὁ· ἴδε κάλαρις.

Κολασία, ἡ· τῷ κατωτ. (;).

Κολάσεις, εως (κολάζω), ἡ· 1) κόλουσις, κολόβωσις, περικοπή, κλάδευσις δένδρ. Θεόφρ. 2) παίδευσις τινος πρὸς βελτίωσιν, διόρθωσιν τοῦ σφάλματός του Πλάτ. Πρωτ. 323· παθ. ὡσ. «κυλαζ(σθησαν ταῖς αὐταῖς κολάσεσιν», νόμ. 11, 932· διάφορ. τοῦ «τιμωρία» (ἴδε κολάζω) 'Αριστοτ. ῥητ. 1, 10· πρβλ. «τὰ καιν. «κόλασις, πίσσα» = "Αιδης.

Κόλασμα, ατος, τό· παίδευσις Ξεν. Κυν. 3, 1, 19, Πλουτ Κράσ. 10, 'Αγαθ. 11 (5, 218).

Κολασμός, ὁ· κόλασις Πλουτ. 'Αλκ. 13.

Κολάστειρα, θηλ. τοῦ κολαστήρ, ἡ· ἡ παιδεύουσά τινα πρὸς βελτίωσιν, διόρθωσιν· «δημοκρατία 'Αντίπ. Στέφ. 8 (7, 425).

Κολαστήρ, ῆρος, ὁ· κολαστής, μτγν.

Κολαστήριον, τό· ἴδε τὸ κατωτ.
Κολαστήριος, 3· κολάσει, παιδεύσει ἀνήπων, μτγν. οὐσ. «τὸ κολαστήριον» 1) μίσαν κολάσεως, παιδεύσεως, μέσ. πρὸς παρεμποδισιν ἢ ἀποτροπὴν τινος ἀπό τινος Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 1· 2) βασανιστικ. ὄργανον· «οὐδὲ μάστιγες, οὐδὲ πέδαι, μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης» Πλουτ. ἠθ. 342· 3) τόπος, ἐν ᾧ βασανίζουσι τοὺς καταδίκους ἢ ὑποδίκους, βασανιστήριον, τόπ. καταδίκης Λουκ. κ. μτγν.
Κολαστής, οῦ, ὁ παιδευτής τινος πρὸς βελτίωσιν, διόρθωσ. αὐτοῦ· «Ζεὺς τοι κολ. τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν φρονημάτων» Αἰσχ. Πέρσ. 813, Σοφ. Οἰ. τ. 1148, Εὐρ. Ἡρακλ. 389· «νόμοι κολασταί», Κριτί. ἐν Σ. Ἐμπ. φυσ. 1, 54· «κολ. τῶν ἁμαρτανόντων» Πλάτ. νόμ. 9, 863 κ. οἱ μετ' αὐτ. castigator
Κολαστικός, 3· παιδευτικός, παιδεύων τινὰ πρὸς βελτίωσιν, διόρθωσ. «κολαστικὴ δίκη» Πλάτ. σοφ. 229, Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν. Ἐπ., ἐμποδιστικός, περιοριστικός τινος, μτγν. συγκρ. κολαστικώτερος Γαλην. ἐπίρ. -ῶς ἐκκλ.
Κολάστρια, θηλ. τοῦ κολαστήρ, ἡ· κολάστειρα Εὐσέβ.
Κόλαστρον, τό· κολαστήριον 1) Εὐστ.
Κολᾰφίζω· ῥαπίζω τινά, Ν.Δ. συχν (πρβλ. «ἄγγελος Σατᾶν ἵνα με κολαφίζῃ»= παιδεύῃ, περιορίζῃ Παύλ. ἐπιστ. 6'. 12, 8). Ἐν. γέν. κακοποιῶ τινα, καθυβρίζω μτγν.
Κολάφισμα, ατος, τό· ῥάπισμα, κοιν. μπάτσος, μτγν.
Κολᾰφισμός, ὁ· ἡ πρᾶξ. τοῦ ῥαπίσαι τινα, μτγν.
Κολαφιστικός, 3· κολαφισμῷ ἀνήκων· ἐπίρ. -ῶς· «κολαφιστικῶς ἅπτομαί τινος» = τὸν ῥαπίζω, ἐκκλ.
Κολᾰφος, (συγγ. τῷ «κολάπτω», κυρ. ὄωρ. λέξ. = τῷ ἀετ «κόνδυλος»), ὁ· ῥάπισμα Ἐπίχαρμ. ἐν Ἡσυχ. Μ. Ἐτ 525, 8.
Κολάπτομαι -ῶμαι, ἀττ. μέλ τοῦ κολάζω, ὅπερ ἴδε.
Κολεάζω (κολεός)· ἐμπήγνυμι, ἐμβάλλω ξίφος ἤ τι ἐν τῷ κολεῷ, κοιν. χώνω, βάλλω ς τὸ θηκάρι Ἡσύχ.
Κολεασμός, ὁ ἡ πρᾶξ τοῦ κολεάσαι Ἡσύχ.
Κολεκάνος ἢ κολοκάνος, ὁ· ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς ἄνθρ. κοιν. ὁ τοιοῦτ. μτφ. πελεκάνος Στράτις ἐν Ἡσυχ ἔνθ Μαϊνέκ. εἰκάζ «κολοκάνναβος».
Κολεκτρυών ἢ κολοκτρυών, όνος, ἰσφ. γρ. τοῦ «κάλεκτρυών» Ἀριστ βάτρ 333, κ. δι. γρ. τοῦ «ἱππαλεκτρυών» Σχόλ. 930.
Καλένδα, ἡ· πόλ. Ἱσπανίας τῆς Ταρρακωνησίας Ἀππ. Ἰδηρ. ἴσ. ἡ νῦν Cuellar. κάτ. Καλενδεῖς, αἱτ. ἅς Ἀππ.
Κολεόν, ἰων. κουλεόν, τό· κολεός Ἰλ. λ, 30.
Κολεό-πτερος, 2· ὁ ἔχων πτερὰ κεκολεασμένα, ἐν θήκαις ἐντεθειμένα Οὕτως ὀνομάζουσι τὰ ἔντομα, οἷον, καυθάρους κτλ. τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὰ μαλακὰ πτερὰ ἐντὸς σκληρῶν θηκῶν «κολεῶν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 5.
Κολεός, ἰων. κουλεός, ὁ, κ. τὸ κουλεόν· α) θήκη, ἰδ. ξίφους θήκη, κοιν. θηκάρι· «ἕλκειτα δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος» Ἰλ. α, 194· «κολεῷ μὲν ἄορ θέσ» Ὀδ. κ, 333· κ. εἰς ἰων. σχημ. Ἰλ. γ, 272, ὡσ. Πινδ. Ν. 10, 6, Σοφ. Αἴ. 717, Εὐρ. Ἑκ. 544 κ. συχν. καὶ πεζ. «ἐγχειρίδια γυμνὰ κολεῶν» Ξεν. Ἀγησ. 2, 14· 6) τὸ κλωτρον, τὸ σκληρὸν περικάλυμμα, ἐν ᾧ τὰ ἔντομα ὡς ἐν θήκῃ ἔχουσι τὰ πτερά των ἐμβεβλημένα ὅτε περιπατοῦσι καὶ ἐκβάλλουσιν ὅτε θέλουσι νὰ πετάσωσι, πτερροθήκη τῶν ἐντόμ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 7, vaginа.
Κολεο-φόροι, οἱ· θηκοφόροι, ἐπώνυμ. κωμῳδ. Ἐπιγρ. 1, 345.
Κολερός (κόλος - ἔριον), 3· κολοβὸς (κοντὸς) ἔρια, μαλλιὰ ἔχων - ὅτις Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 10.
Κολετιανοί ἢ Κολαιτιανοί· λαὸς ἢ κάτ. τῆς ἄνω Παννονίας Πτολ. νῦν, Κόλατζικ.
Κολετράω· καταπατῶ (Σχολ.) Ἀριστ. νεφ. 552· «παρὰ τὸ πατεῖν τὰς σταφυλὰς» Ἡσύχ. ἢ ὄρος τῆς ὁπλομαχητικῆς Σχολ.
(Κολέω· ἄχρ. θέμα τῶν βουκόλος, βουκολέω, κόλαξ κλ. πρβλ. κόλον, colo).
Κοληβάζω· ἐγκολπίζω Ἡσύχ.
Καλιάδαι, οἱ· «Καλλίδαι, γένος Θαγενῶν» Ἡσύχ. λαὸς Ἰθάκης, καταγόμενος ἐκ τοῦ Εὐμαίου Πλουτ. ἄλλ. ζητ. 14.
Κολίανδρον, τό· κορίανδρον, κοιν. κόλιανδρο μτγν.
Κολίας, ου, ὁ· εἶδος θύννου Ἀριστ. ἀπομν. 365, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 13.
Κόλιξ, ῖκος, ὁ· κόλλιξ Ἀριστ. βάτρ. 576.
Κολιός, ὁ· ὁ πράσινος δρυοκολάπτης (ἢ πρασίνη ξυλόρνιθα) Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 2.
Κόλλα, ης, ἡ· ὡς κ. νῦν Ἡρ. 2, 86, Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 4, κ. μτγν. gluten.
Κολλᾰβίζω (κολαφίζω)· παίζω τὸν κολλαβισμόν, εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν εἷς τῶν συμπαικτῶν κλείει τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὑπὸ τῶν συμπαικτῶν ὁριαθέντος, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ ῥαπίζουσιν αὐτὸν μέχρις οὗ μαντεύσῃ τίς ὁ ῥαπίσας ἢ διὰ ποίας χειρὸς Πολυδ. 9, 129.
Κολλαβισμός, ὁ· ἡ τοῦ ἀνωτ. ῥήμ. παιδιά.
Κόλλᾰβος, ὁ· 1) κόλλοψ, κοιν. στρηφτάρι, οἱ τῶν χορδατόνων μουσ. ὀργάνων κόλλοποι (στρηφτάρια), δι' ὧν τανύουσι τὰς χορδὰς Σχόλ. Πλάτ πολ. 7, 375, Λουκ. θε. διάλ. 7, 4· 2) ἄρτος ἐκ πυρῶν ἢ πλακοῦς, ὀνομασθεὶς οὕτω ἐκ τὸ κολλάβῳ ὁμοιόσχημον Ἀριστ. εἰρ. 1162· πρβλ. Ἀθήν. 3, 110, verticillus.
Κολλατία (Κολλάτεια Δ. Ἀλ.), (ἡ)· πόλ. Λατίνης, ὕστερα τῶν Σαυνιτῶν Δ. Ἀλ. ὅθ. τὸ κύρ. ὄν. ἀνδρ. Κολλατῖνος, (λατ. Collatinus), (ὁ), οἷον, «Λεύκιος Ταρκύνιος ὁ Κ.» Δ. Ἀλ. Ταρκύνιος Κ. Πλουτ. Ποπλ. κ. (ὁ) Κ. Δ. Ἀλ.
Κολλάω (κόλλα)· κολλῶ, προσκολλῶ, συγκολλῶ, συναρμόζω, συνδέω τι μετά τινος κόλλᾳ, κοιν. κολλῶ· - χρυσὸν Πινδ. Ν. 7, 78· «σίδηρος κολλώμενος» = συστεγνούμενος, συγκολλώμενος (ζηνθισμένος, ἅνθεσι πεποικιλμένος;) Πλουτ. συμπ. 1, 2, 6· «τὴν σάρκα κολλᾷ πρὸς τὴν τῶν ὀστῶν φύσιν» Πλάτ. Τίμ. 82 κ. ἄλλ. Μτφ. συχν. τὸ ἐνιρ. κ. παθ. «κεκόλλησαι γένος πρᾶξάς» Λίσχ. Ἀγ. 1547,

ΔΙΚΤΥΟ ΚΕΝΤΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ἔνθα ὅμως διορθωτέον «προσάψαι»· «κολλᾷ καὶ συνδετ πάθος πάντα ἤθη» Πλάτ. νόμ. 6, 770, Πλούτ. κ. Ν. Δ. glutino· τῶν κολλητός. Κολλ-εψός, ὁ· κόλλης ἑψητής, ὁ ἕψων, βράζων κόλλαν Πολυδ. 7, 183.

Κολλήεις, εσσα, εν (κόλλα)· συγκεκολλημένος, στερεῶς συνηρμοσμένος· «κολλήεντα ξυστὰ» Ἰλ. ο, 389· - ἅρματα Ἡσ. ἀσπ. 309, glutinatus.

Κόλλημα, ατος (κολλάω), τό· πᾶν συγκεκολλημένον, συνηρμοσμένον· - βιβλιδίου Ἀντιφάν. ἐν Πολυδ. 7, 211, glutinamentum.

Κόλλησις, εως, ἡ· 1) προσκόλλησις, συγκόλλησις, στερεὰ σύνδεσίς τινος μετ' ἄλλου, ἐπὶ μετάλλ. συστέγνωσις· - σιδήρου Ἀρ. 1, 25· ἡ δι' ἀνθράκων κόσμησις, ποίκιλσις τοῦ σιδήρ. Παυσ. 10, 16, 1· «κ. σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως» Πλουτ. συμπ. 13, Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2 κ. ἄλλ. 2) ῥητορικ. σχῆμα, ῥήτ. 3, 436· 3) μτφ. δριμύνοια, μτγν. ferruminatio.

Κολλητέον (ρ. τοῦ κολλάω), τό· πρέπει νὰ συγκολλήσῃ τίς τι, ἐν γέν. νὰ συναρμόσῃ, συνδέσῃ, μτγν. Εὐστ. glutinandum.

Κολλητζίδα, ας, ἡ· ἑλληνοβάρβ. ὄν. ἡ παρὰ τ. ἀρχ. «ἄγρωστις» Σχόλ. Θεοκρ. 13, 42.

Κολλητήριος, 3· κολλητικός· οὐσ. «τὸ κολλητήριον» = ἡ κόλλα, γλωσ.

Κολλητής, οῦ, ὁ· προσκολλητής, συγκολλητής, συναρμοστής τινος, ὁ στερεῶς συνδέων τι μετά τινος, μτγν. γλωσ. glutinator.

Κολλητικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολλᾶν τι, συγκολλᾶν, συναρμόζειν· «τὸ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχετικόν, τῇ ὑγρότητι συνέχον καὶ πῆττον» Πλουτ. ἠθ. 952, κ. μτγν.

Κολλητός (κολλάω), 3· συγκεκολλημένος, συνηρμοσμένος, στερεῶς συνδεδεμένος· «κολλητὰ σανίδες» Ὀδ. φ, 164· - θύραι, ψ, 194· - ἅρματα Ἰλ. ὃ, 368· - δίφρος, τ, 395· - ὄγκος Κύρ. Ἰππ. 1225· «ξυστὸν κολλητὸν βλῆτροισι» Ἰλ. ο, 677. Πρβλ. κολλήεις· «ἀποκοπτηρίδιον κολλητὸν σιδήρεον» = σιδηροῦν ἐπίθεμα μετὰ προσκεκολλημένων μεταλλίνων κοσμημάτων, ἴσ. μεταλλίν. ἀνθέων, διηνθισμένον Ἡρ. 1, 25· «τὰ μὲν ὕδατι καὶ γῇ κολλητά» Πλάτ. πολιτ. 279, glutinatus.

Κολλίζω· κολλάω Γεωπ. 4, 14. 300

Κολλίκιος· κολλικοειδής, κόλλικος εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων· «κολλίκιοι ἄρτοι» Ἀθήν. 3, 112· οὐσ. «τὸ κολλίκιον», κ. νῦν ὡσ. «τὰ πασχαλινὰ κολλίκια» (ἴδε κόλλιξ 6) μτγν. Πρβλ. κόλλαβος Γρ. Κορ. 549. [ῐκ].

Κολλικο-φάγος, 2· χονδρ'την ἄρτον ἐσθίων· «καὶ κοινό, κατώτερο (βαρβ. χαρτζίνα) ψωμὶ τραγόνων, Ἐπιθ. τῶν Βαιωτῶν Ἀριστ. Δχ. 872.

Κολλίνα, ης (κ. ας ἅπαξ π. Στράβ. Κολλίνας, Ἐπ.γρ.), ἡ· 1) φυλὴ ἐν Ῥώμῃ Δ. Ἁλ. 2) «ἡ Κ. πύλη» Στράβ κ. «ἡ πύλη ἡ Κ.» Δ. Ἁλ. καὶ Κ. πύλαι», μία τῶν 7 πυλῶν τῆς Ῥώμης Δ. Ἁλ.

Κόλλιξ, ῑκος, ὁ· α) κριθίνος χονδρίτης ἄρτος, ἔχων ὡσὰν σχῆμα· - κριθίνοι Ἰ- ἐν Ἀθήν. 7, 304· β) στρογγυλὸν [illegible] (ὅμ. τὸ νῦν «κολλίκι», «τὰ πασχαλινὰ κολλίκια») Γαλην. Ἀλλὰ «κόλικας» Ἀριστ. βάτρ. 575

Κολλοβός, ἐσφ. γρ. τοῦ «κολοβός».

Κολλο-μελέω· συγκολλῶ, συρράπτω μέλη, ἅρματα κωμ. Ἀριστ. θεσμ. 54.

Κολλοπεύω, ἀμτδ. «ἐμὶ κόλλοψ 4), (ὅπερ ἴδε) Πλάτ. κωμ. ἐν Στοβ. ἐκλ. φυσ. 2, 26.

Κολλοπίζω· τανύω τὰς χορδὰς «κόλλοψι, κοιν. κουρδίζω Ἡσύχ.

Κολλοπο-διώκτης, ου, ὁ· θηρευτὴς κολλόπων (ἴδε κόλλοψ 4), λάγνος θηρευτὴς ἐκνενευρισμένων νέων Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 348.

Κολλοπόω· συγκολλῶ τι κόλλῃ τῇ ἐκ κόλλοπος 3), (ὅπερ ἴδε) Μ. Ἐτ. 523, 22.

Κολλο-πώλης, ου, ὁ· πωλητὴς κόλλης Πολυδ. 7, 183.

Κολλούριον, τό· κολλύριον, ὅπερ ἴδε.

Κόλλουρος, ὁ· ἰχθύς τις Μάρκ. Σιδήτ. 22.

Κόλλοψ, οπος, ὁ· 1) κόλλαβος, οἱ τῆς λύρας καὶ ἄλλ. χορδοτόνων μουσικ. ὀργάνων κόλλαβοι (στρηφτάρια), δι' ὧν τανύουσι (γυρδίζουσι) τὰς χορδὰς αὐτῶν Ὀδ. φ, 407, Πλάτ. πολ. 7, 531 κ. μτγν. Μτφ. «τῆς ὀργῆς - τὸν κόλλοπ' ἀνείμεν» = χαλαροῦμεν, μετριάζομεν τὴν ὑπερβολικ. ἀργ. Ἀριστ. σφ. 572· 2) μοχλὸς ἢ κώπη, δι' ἧς στρέφουσι τὸν τρυχόν, ὡς τὰς χορδὰς διὰ τοῦ κόλλοπος Ἀριστοτ. μηχαν. 14· 3) τὸ παχὺ δέρμα, τὸ παχύδερμον τοῦ λαιμοῦ τῶν βοῶν, ἵππων (callosum) κ. χοίρων (glandium), ἐξ οὗ παρασκεύαζον τὴν κόλλαν, Αἰσχ. ἀποσπ. 421, 526· 4) νεανίας ἐξηντλημένος τὰς σωματικ. δυνάμεις, ἐκνενευριαμένος ὑπὸ τῶν ἀσωτειῶν, πρωΐρως γηράσας, παρακμάσας· - ἀνδρόγυνος, Εὔπολ. ἐν Β. Ἀν. 102· 5) μαστροπὸς Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 7, 292.

Κολλυβάτεια κ. κουλυβάτεια, ἡ· φυτόν τι Νικ. Θηρ. 589· 851, δι. γρ. «πουλυβάτεια».

Κολλυβίζω· ἀμείβω, καταλλάσσω τὸ ἀργύριον ἀντὶ κολλύβων, καιν. χαλνῶ, κάμνω λειανὰ Σχόλ. Ἀριστ. βάτρ. 510.

Κολλυβιστής, οῦ· ἀργυραμοιβός, βαρβ. σαράφης Λυσ. ἐν Πολυδ. 7, 33, Ν. Δ. ὁ Φρύν. 440 ἀποδοκιμ. τὴν λέξ. ἣ Μένανδρ χρῆται, προτιμᾷ δὲ «ἀργυραμοιβός».

Κολλυβιστικός, 3· κολλυβιστῇ ἀνήκων· - σύμβολα, μτγν.

Κόλλυβον, τό· 1) κόλλυβος Πολυδ. 9, 72· 2) «τὰ κόλλυβα», εἶδος πλακούντος ἢ νωγάλων (γλιγουδίων)· πρβλ. Ἀριστ. πλ. 768 κ. «κόλλαβος», ὡσ. τὰ καιν. «κόλυβα».

Κόλλυβος, (συγγ. τῷ «κολοβός» ὁ· 1) μικρὰν νόμισμα χρήσιμ. εἰς τὰς καθημεριν. ἀσσαληψίας), «λεπτὸν νομισμάτιον» (Πολυδ. 9, 72), «ὁ ἐν τῷ χαλκῷ κεχαραγμένος βυθὸς· Ἡσύχ. «πρὸ τοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρίπανον οὐδὲ κολλύβου, νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὐτ' ἐμπολῶ» Ἀριστ. εἰρ. 1200, κ. μτγν. 2) καταλλαγή, ἐπικαταλλαγή, ἤτοι τὸ κέρδος, ὅπερ οἱ κολλυβισταὶ λαμβάνουσιν ἀνταλλασσόμενοι τῶν ἐντοπίων νομισμάτων τὰ ξένα, βαρβ. ἀζιο ἀρχ. λεξ. 3) μικρ. σταθμὸς χρυσοῦ Θεοφρ. π. λίθ. 46.

Κολλύρα, ας, ἡ· χονδρίτης ἄρτος, ὡς «κόλλιξ» Ἀριστ. εἰρ. 1123, Ἀθήν. 3, 111, ἐπίγρα-

Κέντρο Ελληνικής Βιβλιοθήκης Βέροιας

Κολλυρίζω· ὀπτῶ χονδρίτας ἄρτους, κοιν. ψήνω χονδρά, κατώτερα ψωμιά, ἀρχ. λεξ. Ο'. Κολλύριον, τό· κυρ. ὀποκ. τοῦ «κολλύρα», 1) χονδρίτης ἀρτίσκος, κοιν. κατώτερο ψωμάκι, μτγν. 2) μίγμα ὅμοιον τῇ ζύμῃ τῆς κολλύρας, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς ἀλοιφὴν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν γέν. ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2, 21, 20, ἰατρ. Ταὐτ. κ. «κολλούριον»· 3) ὕλη (λεπτὴ σημαντρὶς γῆ Πασσόβ.), τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ὡς ἐκμαγεῖον ἢ σφραγιστικ. κηρόν· ἴδε περιγρ. ἐν Λουκ. Ἀλεξ. 21.

Κολλύριο-ποιέω· ποιῶ, παρασκευάζω, κολλύριον, ἀλοιφ. ὀφθαλμ. Διοσκ. 1, 207.

Κολλυρίς, ίδος, ἡ· ὀποκ. τοῦ «κολλύρα» Ο'.

Κολλυρίτης, ου, (ἄρτος), ὁ· κολλύρα, Ο'.

Κολλυρίων, ωνος, ὁ· σαρκοφάγον πτην. ὄρνεον Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 2, 33, Ἡσύχ.

Κολλυρόω, κατὰ τὴν γρ. «κεκολλυρωμένον («-όμενον» Κῶδ.) λευκῷ κεχρισμένον» Ἡσύχ.

Κόλλυς· ἴδε σκόλλυς.

Κολλυτὸς (ἐν Ἐπιγρ. ἀλλ' ἐν χειρογρ. συχν. «Κολυττός» ἴδε κολυτία, κολοιτία), (ὁ)· 1) δῆμ. Ἀττικῆς, τῇ Αἰγηΐδι φυλῇ ἀνήκων Λυσ. Αἰσχίν. Δημ. κάτ. Κολλυτεύς, Ἐπιγρ. (ἐν τ. χειρογρ. τῶν συγγραφ. τὸ πλεῖστον «Κολυττεύς»· 2) (Κόλυττος), ὁ· πατ. Διάμου, ἥρως τῶν Κολλυτέων· ἴδε Διομεῖς Ἡσυχ.

Κολλύχνιον, τό· καρύου λέπισμα Ἡσύχ.

Κολλ-ωδὴς, ες, 2· κάλλῃ ὅμοιος, κολλητικός, γλοιώδης (γλοιτερός)· «τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες» Πλάτ. Κρατ. 427 - βρώματα Ἀθήν. 3, 120, Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν. ὑπερθ. «κολλωδέστατα δένδρα» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40.

Κολοβή, ἡ· τῷ κατωτ. Ἀρτεμιδ. 2, 3.

Κολάβιον, τό· ἐσωτερ. ἔνδυμα μετὰ βραχιόνων χειρίδων (μανικίων), καθηκουσῶν μέχρι τοῦ βραχίονος, ἢ ἄνευ χειρίδων, ἀρχ. λεξ. Καὶ νῦν ἐν χρήσ. ὡς μοναχικ. ἔνδυμα, ἴδ. τῶν μεγαλοσχήμων μοναχῶν τοῦ Ἄθωνος.

Κολαβίων, ωνος, ὁ· τῷ ἀνωτ. μεγν.

Κολοβο-ανθέω, ἀμτδ. εἰμὶ κολοβανθής, φέρω ἄνθη κολοβά, ἤτοι τέσσαρα ἄνθη ὁμοιάζοντα πρὸς ψυχήν, οἷον, οἱ ἐρέβινθοι, οἱ κύαμοι κτλ. ἀμφ. Θεόφρ.

Κολοβο-ανθὴς ἡ κολοβ ανθής, ἐος, 2· ὁ φύων κολοβά, τέσσαρα ἄνθη ψυχῆς εἶκην, οἷον, ὁ ἐρέβινθος, ὁ κύαμος κτλ. Θεόφρ. Ἱ. Φ. 6, 5, 3· κολοβανθής, 8, 3, 3.

Κολοβο-κέρατος, 2· κολοβὰ κέρατα ἔχων Σχόλ. Ἰλ. π, 117.

Κολοβό-κειρως, ω, 2· τῷ ἀνωτ. Ἱ. Χρυσ.

Κολοβοί, (οἱ)· λαὸς Αἰθιοπίας Ἀγαθαρχίδ. περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. Ἔτι «Κολοβῶν ἄλσος» ἐπωνομάζετο ἀπ' αὐτῶν ὁ μεταξὺ τῆς Ἀντιφίλου πόλεως καὶ Βερενίκης λιμήν, καὶ «Κολοβὸν» ἢ Κολοβῶν ἄκραν τὸ πρὸς Β. τῆς Ἀδουλέως ἢ Ἀδούλης πόλ. ἀκρωτήριον Πτολ. (ὁ Μιλέαγρ. ἀναφέρ ὡσ. ἀκρωτήριόν τι «Κυλόβα» 3, 8).

Κολοβό-κερκος, 2· κολοβόουρος, μτγν.

Κολοβο-μάχη, ἡ· κολοβός, διακοπεῖσα μάχη, ὡς ὠνόμαζον τὸ 9, 1 Ἰλ.

Κολοβο-μαχία, ἡ· τῷ ἀνωτ.

Κολοβό-πους, ποδος, 2· κολοβὸς τοὺς πόδας, κοιν. κολοβοπόδαρος, μτγν.

Κολοβό-ρρτν ἢ -ρις, ρῖνος, ὁ, ἡ· κολοβὸν τὴν ῥῖνα, κεκολοβωμένην ῥῖνα ἔχων, κοντοσμότης, Ο' κ. ἄλλ. μτγν.

Κολοβό-ρρτνος, 2· τῷ ἀνωτ. Κύριλλ.

Κολοβὸς (κόλος), 2· ὡς κ. νῦν, (ἀλλὰ τὸ ὄν. κολοβὴ κ οὐσ. ἡ κουλόβα)· «-μεριστὸν ὅλον» = πᾶν ὅ,τι ἀπέβαλε μέρος τοῦ ὅλου μὴ ἀκέραιον, κολοβ. Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 27· ἐπὶ ζώ. Σεν Κύρ. 1, 4, 11· ἐπὶ σκευῶν, ἀγγείων, ἅτινα μέρος τι ἀπώλεσαν ὑπὸ θραύσεως Ἀθήν. 6, 230· ἐπὶ παλαιστοῦ, ἀποσαντος τὸ ἓν οὖς Λουκίλλ. 13 (11, 81)· «κολοβὸς χειρῶν» Ξενοκράτ. Ἐπιγρ. (Πλάν. 186)· ἐπὶ τοῦ λύγ. ὤφους συγγραφ. Ἀριστοφρητ. 2, 8. Ἐν γέν. μικρός, χαμηλὸς Ἀλκ. Μιθριδ. 26, κ. ἄλλ. μτγν. Ἔτι βραχυκοιν. κοντὸς Σχόλ. Ἀριστ. βάτρ. 1106· «κολοβῶς· ὕσα μὴ σαφῶς ἀλλὰ κολοβῶς ἑρμηνεύεται» Ἀριστοτ. σαφ. ἔλεγχ. 2, 5, 2, mutilus.

Κολοβό-στάχυς, υος, ὁ, ἡ· κολοβούς, κολοβωμένους στάχυς ἔχων Διοσκ.

Κολοβότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ κολοβοῦ, τὸ εἶναί τινα κολοβόν, κεκολοβωμένον· «κολοβότητες, στίγματα, οὐλαί» Πλουτ. 800· «κ. πνεύματος», κοιν. κουτάναος, καὶ ἡ ἐντεῦθεν κατάπαυσις τῶν συλλαβῶν ἐν προφορᾷ Πλουτ. Δημ. 6, mutilatio.

Κολοβο-τράχηλος, 2· κολοβὸν τράχηλον ἔχων Ἀδάμαντ. φυσ. 2, 16.

Κολοβό-ουρος, 2· κολοβὸν οὐρὰν ἔχων, κοντόουρος, καντούρης Ἡσύχ.

Κολοβό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ· κολοβὸς τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας, κεκολοβωμένας ἔχων τὰς χεῖρ. κοιν κουλοχέρης, Ο'.

Κολοβόω· κοιν. κολοβώνω, περικόπτω, κλᾰδεύω· παθ. ὡσ. «κεκολοβωμένοι πόδες» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 1· «τὸ τῶν ἰχθύων γένος ἧττον μᾶλλον κεκολόβωται τῶν ἐντὸς μορίων» μορ. Ζ. 4, 13· κολοβωθῆναι Ἀραρώς· Ἀν. 104· «-τοὺς ἀνθρώπους» Παλύβ. 1, 80, «-τὴν ῥῖνα» Δ. Σικ. 1, 78· «ἐκολόβωσε τὴν ἡμέρας» Ν. Δ. Μάρκ. 13, 20, mutilo.

Κολοβ-ωδὴς, ες, 2· κολοβός· - δάκτυλοι Πολέμ. φυσιογν. 1, 22.

Κολόβωμα, ατος, τό· τὸ κολοβόν, κεκολοβωμένον μέρος, μέλος (κοιν. κ. ἡ πρᾶξις τῆ) Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 27, ἰατρ.

Κολόβωσις, εως, ἡ· τὸ κολοβοῦν τι (καλλωδύνειν), κοιν. κολόβωμα Ἀριστοτ. ζῴ. 8, κ. μτγν. mutilatio.

Κολοβωτής, οῦ, ὁ· ὁ κολοβούντων τι κατὰ τὴν προφορὰ τὰς καταλήξ. τῶν λέξ. mutilus.

Κολαι-άρχης ἢ κολοί-αρχος (κατὰ τὸ λίτ. χειρόγρ.), ου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κολοῶν (καλιακουθῶν) Ἀριστ. ὄρν. 1212.

Κολύη ἡ· 1) πόλ. τοῦ Ἀραβικ κόλπου, νῦν. (Ἀρρ.) περίπλ. Ἐρυθρ θαλ. νῦν. Λάκ. 2) λίμνη Λυδίας, ἄλλ. «Γυγαία» Στρ. Οἱ παρ' αὐτὴν κάτοικ. «Κολονηνοί» ἢ «Κολοηνῶν κατοικία», Ἐπιγρ. ὄθ. «Ἀρτεμὶς Κολοηνὴ» Στράβ.

Δημοτική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κολοιάω· ἐπὶ κολοιοῦ, φωνῶ, κραυγάζω, (κβάλλω φωνάς, κραυγὰς ὡς κολοιὸς (καλιακοῦδα) Πολυδ. 5, 89.

Κολοιὸς (κολῳός, κίλεσθαι = τὸ βραγχῶς κράζον πτην. βραχνόφωνα πουλί), ὁ· κοιν. καλιακοῦδα, Ἠλ. π, 583, ρ, 755· - κραγέται Πινδ. Ν. 3, 78, Ἀριστ. ὄρν. 50· πρβλ. Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 24· παροιμ. «κολοιὸς ἁλιοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται» = μὲ ξένα πτερὰ πετᾷ Λουκ. ἀπολογ. 4· «κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν» Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 1· ἡ «κολ. παρὰ κολοιὸν» (ξένες), βητ. 1, 11, ὅτι ὁ κολ. ἀγελαῖον πτην. πρβλ. κολῳός, graculus.

Κολοιτία κ. κολοιτία, κολουτία (κόλος - ἰτία;) ἡ· δένδρον φέρον λόβια Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1, 11, 2.

Κολοι-ώδης, ες, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, ὁ κατὰ τὸν τρόπαν τῶν ἀγελῶν τῶν κολοιῶν· - φιλία Πλουτ. ἠθ. 93.

Κολοκάνας, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κολεκάνας».

Κολοκασία, ἡ· αἰγυπτ. κύαμος, ὡραῖον ὄμοιον τῇ μαδωνίᾳ φυτ. μετὰ ῥοδοκοκκίνων ἀνθέων, φυόμενον ἐν ταῖς λίμναις καὶ τοῖς ἕλεσι τῆς Αἰγύπτ. ταῦ ὁποίου οἱ κύαμοι, αἱ ῥίζαι καὶ αὐτοὶ οἱ βλαστοὶ ἦσαν ἡδὺ φάγημα παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἀθήν. 3, 72, Γαλην. κ. ἄλλ. μτγν. Ἐκ τῶν μεγάλων αὐτῆς φύλλων κατεσκεύαζον τὰ «κιβώρια», εἴδος ποτηρίων καὶ φιαλῶν (ἀπὸ τῶν χρόν. Ἡρ.), πρβλ. Θεοσσ. Βιργ. Ἐκλ. 4, 20, 196.

Κολοκάσιον, τό· τῷ ἀνωτ. ὅπερ ἴδε.

Κολυ-κόρδαλα, ων (κολοκορδόκολα Πασσάδ.), (κόλον-χορδή), τὰ κωμ. τὰ ἐντόσθια Φιλόξεν. 29 (10, 103).

Κολῶ-κῶμα, ατος, τό· κολοβόν, κωφὸν κῶμα (Σχολ.), μέγα κῶμ. ἡσύχως καὶ βραδέως προσκυμάτων πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπερ συνηθ. προηγεῖται προσεχοῦς τρικυμίας καὶ προμηνύει τὴν προσέγγισιν αὐτῆς, μτφ. οἱ κενοὶ ἀκειλῆτ. λόγοι τοῦ Κλέωνος Ἀριστ. Ἱππ. 692.

Κολοκύνθη, ἀττ. κολοκύντη (Λουκ. Φρύν. 437), κολόκυνθα (μτγν. Λουκ. ἀληθ. ἱσ. 2, 37) κ. κολόκυντα (Ἀρτεμίδ. 1, 67· πρβλ. Λουκ. δίκ. φων. 10), ἡ· ἡ ἐδώδιμος ατρογγύλη κολοκύνθη (ὁ καρπ. κ. τὸ φυτ.), κοιν. κολοκύθι, κολοκύθα, (ὁ καρπ.), κολοκυθιὰ (τὸ φυτ.) παρασκευαζομένη ἐψητή, διάφορ. αὐτῆς ἡ «μακρὰ κολοκύνθη» ἄλλ. «σικύα, Ἰνδικὴ κολοκύνθη», (διὰ τὸ κεκομίσθαι τὸ σπέρμα ἐκ τῆς Ἰνδικῆς) παρασκευαζομένη ὀπτὴ Ἀριστ. νεφ. 326, Ἀθήν. 2, 53. 58 (ἔνθα καὶ ἡ τοῦ Ἐπιχάρμ. παροιμ. «κολοκύντης ὀγιέστερος»«ὑγιὲς ὡσὰν τὸ ῥεπάνι», «σὰν κολοκύθι»· ὡσ. «ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην» = ἢ ὀλέκτον ἢ ὑγίειαν, ἢ τεθνεὼς ἢ ζῶν Δίφιλ. ἐν Ζηνοβ. 4, 18, (ὅστις ἑρμην. «τὸ κρίνον (= τὸ ἄνθος τῆς κολοκύθ. Πάπε) οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολ. ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς ἑκατέρου») Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 17 κ. συχν. Θεόφρ. cucurbita.

Κολοκυνθιάς, άδος ἡ (ἴδ. θηλ. τοῦ κατωτ.)· ἔλαιμα ἐκ κολοκύνθης, κοιν. ρητὸ ἀπὸ κολοκύθια· «κολοκυνθιὰς βρωτὺς» Παλλὰς 27 (11, 371).

Κολοκύνθινος, 3· ἐκ κολοκύνθης παρασκευασμένος, κατεσκευασμένος, κοιν. ἀπὸ κολοκύθια καμωμένος, κολοκυθένιος· - πλοῖα Λουκ. ἀλ. ἱσ. 2, 37.

Κολο-κυνθίς, ίδος, ἡ· ἡ ἀγρία κολοκύνθη καὶ ὁ περιφερὴς αὐτῆς καρπός, ὅμοιος σφαίρᾳ μέσῃ, πικρὸς ἰσχυρῶς, ἡ αὐτὴ καὶ «κολόκυνθα αἰγάς, κολόκυνθα Ἀλεξανδρίνη, σικύα πικρά, σικυώνη» (πρβλ. τὴν νῦν κολοκυθιάν, ἧς αἱ μεγάλαι κοῖλαι καὶ στρογγύλαι κολοκύνθαι, κοιν. κρατοῦντες) Ἱπποκρ. Γαλην. κ. ἄλλ. μτγν.

Κολοκυνθο-πειρᾶτής, οῦ, ὁ· ἐπὶ κολοκύνθης πλέων πειρατὴς Λουκ. ἀλ. ἱστ. 2, 37.

Κολόκυνθος κ. κολόκυντος, ὁ· κολοκύνθη· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 437.

Κολοκύντη, ἡ· ἴδε κολοκύνθη.

Κολοκύντιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. κολοκυθάκι, κωμ. Φρύν. ἐν Ἀθην. 2, 59.

Κόλον, τό· 1)«κῶλον Ἀριστ. Ἱππ. 458, Νικ. ἀλ. 23· 2) (ἑτυμ. κατὰ συνοθήκ. τοῦ «ἄκολος, βουκόλος, κόλαξ»), τροφὴ Ἀθήν. 6, 262.

Κόλος (Στράβ.) κ. κῶλος (Ἀθήν.), ὁ· κτήνος τῶν Σκυθῶν, ἔχον «μεταξὺ ἔλαφου καὶ ἵππου τὸ μέγεθος, λευκὸν» Ἀθήν. 5, 200.

Κόλος, ἐπ. ἰων. 2· κολοβός, κεκολοβωμένος, ἀποκεκομμένος ἢ τεθρυπτισμένος τὴν κορυφήν· - δόρυ Ἰλ. π, 117· ἰδ. κολοβόκερως ἢ ἄκερως, «κ. γένος βοῶν» Ἡρ. 4, 29· - τράγος Θεόκρ. 8, 49, ἀντίθ. τῷ «κεράσσαιν πεπαιθώς» Νικ. θηρ. 260.

Κολοσσαί, ῶν (ἴδε κολασσὸς Μ. Ἐτ.) κ. Κολασσαὶ μτγν. (αἱ)· πόλ. Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Λύκου ποτ. Ἡρ. Ξεν. «ὧν, Χῶναι· κάτ. Κολοσσηνοὶ Στράβ. κ. Κολυσσαεῖς Σουΐδ. Ν. Δ. ἐπιστ. π. Κολοσσ.

Κολοσσηνός, 3· ὁ ἀπὸ τῶν Κολοσσῶν, πόλ. τῆς Φρυγίας, ἡ Κολοσσηνὴ βαφὴ τῶν ἐρίων, (ἄγνωστος ἡμῖν), τὰ ὁποῖα ἔβαφον ἐν τοῖς αὐτόθ. περιφήμοις βαφείοις· - ἔρια Στράβ. 12, 579.

Κολοσσιαῖος, (κολοσσός) 3· ὅμοιος τῷ μεγέθει κολοσσοῦ, κολοσσῷ ἰσομεγέθης, παμμεγέθης Λουκ. Ἑρμότ. 71 κ. συχν. -ανδρίας Δ. Σικ. 11, 72 κ. μτγν. ἐσφ. γρ. «κολοσσαῖος» Λοβεκ. Φρύν. 542.

Κολοσσικός, 3· τῷ ἀνωτ. - ἔργα Στράβ. 1, 13· - ἀνδριὰς Δ. Σικ. 1, 45· «κολοσσικὴ εἰκών», 2, 43· συγκρ. «κολοσσικώτερος» Εὐτρούδ. 3, 5, 9.

Κολοσσο-βάμων, ονος, ὁ, ἡ· ὡς κολοσσούς, ὡς γιγάντειον ἄγαλμα ἱστάμενος Λυκόφρ. 615, ἔνθ' ὁ Σχολ. «ἐπὶ κολοσσοῦ βεβηκώς· ἤγουν ὑψηλοῦ τόπου».

Κολοσσο-ποιός, 2· κολοσσοὺς κατασκευάζων (οὐσ. «ὁ κολοσσοπ.» = κατασκευαστὴς κολοσσῶν Θησ. Στ. Πασσάδ.), μτγν.

Κολοσσο-πόνος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Μανεθ. 4, 570.

Κολοσσὸς (παρὰ τὸ «κολούειν - ὅσσε, ὡς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾶν» Μ. Ἐτ. Ἀλλ' ἴσ. ῥίζ. κολ, κολωνός. Κατὰ Κούρτ. συγγ. τῷ «κολεκάνος, κολοκάνος»), ὁ· γιγάντιον ἄγαλμα, μεγαλείτερον τοῦ συνήθους ἀναστήματος ἀνθρώπ. Ἡρ. 2, 149· - ξύλι-

νατ, 3, 130· - χάλκεοι, 3, 152· - εὔμορφοι Αἰσχ. Ἀγ. 405· ἐν γέν. ἄγαλμα Θεόκρ. 22, 47· «-τοῦ Ἡρακλέους» Πλουτ. Φάβ. 22 κ. ἄλλ. Ἰδ. ὁ ἐν Ῥόδῳ 70 πήχων ὑψηλὸς χαλκοῦς τοῦ Ἡλίου κολοσσὸς Λουκ. Ἱστ. συγγρ. 23, colossus.

Κολοσσο-υργία, ἡ· κατασκευὴ κολοσσοῦ ἢ κολοσσῶν, κολοσσιαία, ἐξαισία ἐργασία Στράβ. 1, 14.

Κολο-συρτέω· θορυβέω Ἡσύχ.

Κολοσυρτὸς (κόλος=ταραχή, παρὰ τὸ «κέλλειν» καὶ «συρτὸς» = συρίσσων Διέβρλαζν, ἢ συγγ. ἴσ. τῷ «κολῳός»), ὁ· θόρυβος, ταραχή, κλόνος· «ἐν ὄρεσσιν ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δίκαται κολοσυρτὸν ἰόντα» = θόρυβον ἐπερχόμενον (Σχολ.) Ἰλ. μ, 147, Ἰσ. Θε. 880· ὃθ. κωμ. «παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸς» = κραυγάζον πλῆθος, σημ. νας κτλ. Ἀριστ. πλ. 536· πρβλ. τὸ πολὺ διάφορ. κοιν. «κωλοσυρτός, κωλοσύρσιμον, κωλοσύρνω, κωλοσαίρνω», turba.

Κόλουθος, ὁ· 1) μτγν. ἱποποιὸς ἀπὸ Λυκοπόλεως τῆς Αἰγύπτου, ὁ ποιήσας τὸ ἔπος «Ἁρπαγὴ Ἑλένης» Σουΐδ. 2) ἅγιος μάρτυς Κόλλουθος (Αἴγυπτ. γρ.) Παλλαδ. Ἱσ.

Κολ-ουραῖος, 3· κόλουρος· «κολουραία πέτρα» = ἀπότομος βράχος Καλλιμ. ἀπόσπ. 66, ἐν Σουΐδ. ὅστις ἔρμην. καὶ «κοίλη, κεκαμμένη».

Κολ-ουρίς, ίδος, θηλ. τοῦ «κόλουρος», ἡ· ἀλώπηξ Τιμόκρ. ἐν Πλουτ. Θεμ. 21· πρβλ. κοθούριες, vulpes.

Κολ-ουρο-ειδής, ές, 2· ὁ ἐν εἴδει κολοβῆς οὐρᾶς, κολοβὴ οὐρᾷ ὅμοιος· ἐπίρ. -ειδῶς, κολοβῆς οὐρᾶς δίκην, κοιν. 'σὰν κολοβὴ οὐρά, σταυροειδῶς ὡς αἱ κόλουροι, ἐπὶ τῶν ἐξεχόντων χαυλιοδόντων τοῦ ἐλέφαντος Φιλῆς 8, 82.

Κολ-ουρο-πυράμις, ίδος, ἡ· κεκολοβωμένη τὴν κορυφὴν πυραμίς, κολοβός, ἀμβλεῖα πυραμ. Θέων Σμυρν. 30.

Κόλ-ουρος (κόλος - οὐρά), 2· κεκολοβωμένος, ἀπακτκορμένος τὴν οὐράν, κολοβόουρος κοιν. κόντουρος, κοντούρης· «κ. ὄρνις», πτηνόν, τοῦ ὁποίου τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς ἔπεσον ἐκ τοῦ γήρατος Πλουτ. Φλαμ. 21 κ. ἄλλ. μτγν. Μτφ. παλαιός, ἀδύνατος· οὐσ. «αἱ κόλουροι» (ἐνν. «γραμμαί»), δύο μεγάλοι κύκλοι τῆς οὐρανίου σφαίρας διερχόμενοι διὰ τῶν ἰσημερινῶν καὶ τροπικ. σημείων (τῶν ἐπὶ τοῦ ἰσημεριν. σημείων τῆς ἰσημερίας καὶ τῶν σημ. ἐν οἷς οἱ τροπικ. κύκλοι μετὰ τοῦ ἰσημεριν. διατέμνονται) καὶ σταυροειδῶς διατεμνόμενοι κατὰ τοὺς πόλους τῆς σφαίρας, μέρους αὐτῶν ἀφανοῦς διαμένοντος Πρόκλ. κ. ἄλλ. Schaubachs Ἱσ. ἑλλ. ἀστρον. 354.

Κολ-ούρωσις, εως, ἡ· κυρ. κολόβωσις τῆς οὐρᾶς, ἐν γέν. κολόβωσις, «κόλουσις, κοιν. κοντούρευμα Ἰάμβλ.

Κόλουσις, εως, ἡ· κολόβωσις, κλάδευσις, περικοπή, βράχυνσις, κοιν. κονταύρευμα «τῶν ὑπερεχόντων σταχύων» Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 10, Θεόφρ. κ. μτγν.

Κόλουσμα, ατος, τό· κολόβωμα, ἀπόκομμα, «θραῦσμα» Ἡσύχ.

Κολουστέος [ῥ. τοῦ κολούω], 3· ὅστις μέλλει ἢ πρέπει νὰ κολοβωθῇ, κλαδευθῇ, περικοπῇ, ἀποκοπῇ, βραχυνθῇ, (κοντουρευθῇ). Μτφ. «κολουστέαι χλιδαί» = «καταργητέαι» Ἀλ. 294, reprimendus.

Κολουτέα, ἡ· ἴδε κολοιτέα.

Κολούω (κολόFω, κόλος), π. παρκ. κεκόλουμαι κ. -σμαι, ὡσ. π. ἀορ. ἐκολούθην κ. -σθην = κολοβόω τι, περικόπτω, κοιν. κολοβόω, κονταυρεύω, κλαδεύω δένδρ. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 15, 5· «τὴν δ' ἐκόλουσεν οὐρῆς» Ὀππ. ἁλ. 3, 484. Συνήθ. μτφ. «οὐδὲ πάντεσσι τέλος μύθοιο ἐπιθήσει, ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μετόπισθε κολούει» = κόπτει ἐν τῷ μέσῳ, ἀφήνει ἀτελείωτον, ἀνεκτέλεστον Ἰλ. υ, 369· «μηδὲ τὰ ὥρια οὕτω χρηίζοντι κολούετε» = μὴ συντόμως ἐπιτελεῖτε Ὀδ. λ, 338· «ὃ δ' αὖτοῦ πάντα κολούει» = διακινδυνεύει ἢ καταστρέφει τὰ ὅλα του θ, 211· κολάζω τι, περιορίζω, καταβάλλω, σμικρύνω, ἐλαττώνω· «οὐδένες ἐκολούσθη» (δι. γρ. ἐκολοῦθη) Αἰσχ. Πέρσ. 992· «φιλέει θεὸς τὰ ὑπερέχοντα κολούειν» Ἡρ. 7, 10· ὡσ. «-ταῦς ὑπερέχοντας» Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11· «ἐπειδὰν ὦ ἀξιοῦσι κρυβίην κολουθῶσι» (ἡ πρὸ τοῦ Βεκκ. γρ. «κολουσθῶσι») Θουκ. 7, 66, Πλάτ. ἀπολ. 30· «διαβολαῖς, νόμ. 5, 731· «ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα», πολ. 7, 528· «καὶ ταπεινοῦν» Πλουτ. Ἄλκ. 34· «ἰώρα συνταλαιπόνων τῆς πόλεως τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ καύχημα κεκολουμένον», Ἄγησ. 31, mutilus.

Κολοφών, ῶνος (συγγ. τῷ «καλωνός»), ὁ· α) κορυφή, κορωνίς ἐν γέν. τὸ ὑψηλότατον, τελευταῖον, τέλος· «καλυφὼν εἰρήσθω ἐπὶ τῷ λόγῳ» = τὸ κῦρος τῆς ἐπικρίσεως (Σχολ.) Πλάτ. νόμ. 2, 674· «τὸν κυλ. ταῖς ἀποσχίσεσιν ἐπέθηκας» = τὴν κορωνίδα ἐπέστ. ἢ 318 κ. συχν. μτγν. Β μτφ. ἐκ τῆς πάλ. Κολοφῶνος, ἧς τὸ ἱππικὸν λέγουσιν ὅτι ἐν παλαιαῖς μάχαις ἐπήνεγκε τὴν ὑριστ. νίκην Στράβ. 14, 642· 6) αὐμασκίας ὄργανον, εἶδος σφαίρας Πλουτ. ἠθ. 566.

Κολοφών, ῶνος (περὶ τ. τόν. ἴδε Μ. Κτ 513, 31), ἡ· 1) μία τῶν 12 πόλεων (βραδύτ. 13) τῆς Ἰωνικ. ὁμοσπονδίας Ἡρ. Ξεν. Ἑλλ. νῶν, ἐρείπια τοῦ Τζίλλε. Καὶ «τὸ Κολοφωνίων ἄστυ» Ἡρ. «τὸ Κολοφωνίων ἄστυ» Πλουταρομ. «τὸν Κολοφῶνα ἐπίθηκας» = τὴν κορωνίδα, ζθ. «τὸν κολοφῶνα», ἴδε Διογεν. 36, κ. ἀνάρθρ. Ρρ. Κόπρ. 2, 86 Leutsch, πρβλ «κολοφὼν κακῶν, κολοφῶνα τῇ συμφορᾷ ἐπιτιθέναι» κτλ. κάτ. Κολοφώνιοι Ἡρ. Θουκ. Ξεν. ἐπίθ. Κολοφών-ος, 3 (ἴδε κατωτ.)· 2) Κολοφών, ὁ· ἑδρυτὴς τῆς ἀνωτ. πόλεως, Λίμονία Στ. Βυζ. «Κολοφωνιακὰ» (τά), διδακτικὸν ἔπος περὶ Κολοφῶνος τοῦ Κολοφωνίου ποιητ. καὶ ἰατρ. Νικάνδρου Ἀθήν. 3) Κολοφωνίων λιμήν, (ὁ)· λιμ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκιδικῆς οὐ μακρὰν τῆς Τορώνης Θουκ.

Κολοφώνιος, 3· εἷς τὴν πόλ. Κολοφῶνα ἀνήκων, ὁ ἀπὸ τῆς Κολοφῶνος· «ὑποδήματα» Πολυδ. 7, 90· - σχῆμα = σχῆμ. λόγου, οἷον, «ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ» ἀντὶ «τοῦ ἀνθρώπου» Διοδῶν. π. σχημ. 181· οὐσ. «ἡ Κολοφωνία» (ἐνν. «ῥητίνη, πίσσα»), χρησίμη εἰς ἐνεγρ-

σιν τῶν χορδῶν τῶν πληκτρων τῶν χορδοτόν. ὀργάνων, βαρβ. τσιμπ - σακούζ 'Ιππόκρ. 2 τ. 818.

Κολπ-άβρός, ἰων. 2ᾱ κολφαβρός. ἁβρός, τρυφερός τὸ στῆθος, ἔχων τρυφερὸν στῆθος, τρυφερ. μαστοὺς Εὐστ. 1745, 60, ἵνθ' ὅμως παράδουξ. ἡ αἰτ.

Κολπίας, ου, (κόλπος), ὁ· ὁ ἔχων ὑψωμένον (φουσκωμένον) στῆθος, ἐξωγκωμένους μαστούς· -πέπλος Αἰσχ. Πέρσ. 1017.

Κολπίζω· σχηματίζω κόλπον, στῆθος Σουίδ.

Κολπίτης, ου, ὁ· κάτοικ. θαλασσίου κόλπου Φιλόστρ. 126.

Κολπίτης (ἴσ Κολπίτις)· τὸ πρώην ὅ. της Φοινίκης, ἴδε Φοινίκη Στ. Βυζ.

Κολπο-ειδής, ἐος, 2· ἔχων σχῆμα κόλπου, στήθους, μαστῶν, ὅμοιος κόλπῳ, στήθει, μαστοῖς· «κολποειδὲς χωρίον» Λίλ. Ι. Ζ. 14, 8· ἴσ. «κολποειδῶς κοιλαίνομαι» Στράβ. 9, 390.

Κόλπος (κλέπτω = κρύπτω), ὁ· 1) στῆθος, κοιν. κόρφος (πρβλ. τὴν φράσ. «τὸ βάλλω, κρέπτω ἐς τὸν κόρφο») τὸ ὑπὸ τῶν μηρῶν καὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ σώματος σχηματιζόμενον κοίλωμα ὅτε κάθηταί τις, κοιν. ποδιά, γόνατα (πρβλ. τὴν φράσ. («παίρνω τινὰ 'ς τὰ γόνατα, 'ς τὴν ποδιά»)· «πατὴρ ἐπὶ κόλπον ἔχουσα» Ἰλ. ζ, 400· «ἀψ ὁπάζ πρὸς κόλπον ὑποδρήνης ἑκλίνθη», 467· «κόλπῳ ὀΐξασθαι, ὑποδέξασθαι», ἔκφρασ. μητρικῆς στοργῆς καὶ μερίμνης Ἰλ. σ, 398· εἰς πλ. «δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι», ι, 570· «διαμυδαλέοισι δάκρυσι κόλπους τέγγουσι» Αἰσχ. Ἑπτ. 531· ἡ κοιλία τῆς μητρ. «κρύψ ὠδῖνα κόλποις» Πινδ. Ὀ. 6, 31· πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1159· «ἥπιος ἔνθι κόλπου» Καλλιμ. Δηλ. 214· -γυναικείος Σ. Ἐμπ. π. μαθ. 5, 62, Πολυδ. 2, 222 κ. Ἱατρ. 2) ὁ κόλπος (κόρφος) τοῦ ἐνδύματος, ἡ μεγάλη πτυχὴ αὐτοῦ, ἥτις σχηματίζεται ὑπὸ τὸ στῆθος, ἰδ. τὸ ἐκ τῆς περιζώσεως τοῦ ἐνδύματος σχηματιζόμενον ἐξόγκωμα (φούσκωμα) τοῦ στήθους συχν. εἰς πλ. Ἰλ. ι, 570· «αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ ἔκφερεν» Ὀδ. ο, 469· συχν. κόλπος πρὸς κρύψιν τινὸς ἐντὸς αὐτοῦ, κοιν. κόρφος, βαρβ. τσίπη, «ὑπὸ κόλπου ἔχω, ἐκκομίζω» Λουκ. Ἑρμότ. 37· «κόλπῳ βυσσίνου πεπλώματος» Αἰσχ. Ἑπτ. 1030· «ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν καὶ κόλπον πολὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος» Ἡρ. 6, 125 κ. μτγν. Πολλάκ. 3, 33, 2· 3) ἐν γέν. πᾶσα κολπειδὴς κοιλότης (κάθε βαθούλωμα ὡς κόρφος), βάθος· θαλάσσης· «ἐνὸς ἄλος εὐρία κόλπου» = μέσα εἰς τὸ πλατὺ πέλαγος Ἰλ. φ, 124, Ὀδ. ε, 135· συχν. κόλπ. θαλάσ. ὅρμος Ἰλ. δ, 580· -Ἀργεῖος Πινδ. Π. 4, 49· -Ῥέας Αἰσχ. Πρ. 841 κ. πεζ. Ἰδ. Στράβ. "Ἔτι, βαθεῖα κοιλὰς μεταξὺ ὑψηλ. ὀρέων» - Νεμέας Πινδ. Ὀ. 9, 93· «Τροίας κόλποις» Εὐρ. Τρῳ. 130· «ἐυανθεῖς κόλποι λειμώνων» Ἀριστ. Ἀστρ. 373· «Ἐν γέν. κόρτωμα, κοιλότης· -αἰθέρος Πινδ. Ὀ. 13, 85· Ἱατρ. σῴριγξ, ἥτις βαθαίνει ὑπὸ τὸ δέρμα πυοῦται καὶ νέμεται, sinus. «Βαλλοφακὴ· ἡ· κωμ. λογοπαίγνιον τοῦ «Βαλλοφακὴ» Ἀθήν. 13, 584.

Κολπόω· α) σχηματίζω στῆθος, ἐξόγκωμα (φούσκωμα), ὡς στῆθος ἐξογκῶ τι (φουσκώνω), κυρτόω στῆθους δίκην· - χιτῶνας Λουκ. ἀληθ. ἱσ. 1, 10· πίμπλημι τὰ ἱστία = τῷ Ὁμ. πρήθω, πίμπρημι («ἵπρησε δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον» Ὀδ. 6, 427), κοιν. φουσκώνω τὰ πανιά· «ναῦται κολπώσαντες λίνα πνοιῇ Ζεφύρου» Μελέαγρ. 110 (9, 363)· παθ. ὡσ. «κολποῦται Ζέφυρος ἐς ὀδόνας» Σάτυρ. 5 (10, 5)· «κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος βαθύς» Μόσχ. 2, 125· ὑμ. «κολπώσας ὁ ἄνεμος τὴν ναῦν» Λουκ. ἁλ. ἱστ. 1, 13· β) σχηματίζ. ἀποτελῶ θαλάσ. κόλπον· παθ. «κόλπος κολπούμενος» Πολύβ. 34, 11, 5, sinuo.

Κολπ-ώδης, ες, 2· κολποειδής· «τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας» Εὐρ. Ἰ Α. 120· -παράπλους Πολύβ. 4, 44, 7· -θάλασσα Δ. Κάσ. 48, 50· μτφ. μακρολόγον ὕφος Δ. Ἁλ. π. Δημ. 18, sinuosus.

Κόλπωμα, ατος, τό· τεχνητὸν στῆθος, τεχνητοὶ μαστοί, τεχνητ. ἐξόγκωμα, πτυχή, κόρτωμα Πλουτ. Μάρ. 25, Πολυδ. 4, 116.

Κόλπωσις, εως, ἡ· σχηματισις κόλπου, στήθους, τὸ σχηματίζειν τι εἰς σχῆμα κόλπ. στήθους, διόγκωσις (φούσκωμα) τῶν ἱστίων μτγν. «κόλπωσις πτερῶν», ἐπὶ εὐκν. Ἡρωδ. 1, 15, 11, sinuatio.

Κολπωτὸς (κολπόω), 3· ἐξωγκωμένος, κοιν. φουσκωτός, πτυκτός, κόλπους ἢ πτυχὰς σχηματίζων· «κολπωτοὶ χιτῶνες» = ὑπόχαμισα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι δίπλας 'ς τὸ στῆθος Πλουτ. ἠθ. 173.

Κόλυβον, τό, συνήθ. τὰ κόλυβα· ὡς κ. νῦν «σιτος ἑψητός» Σουίδ. Ἐκκλ.

Κολυβδαίνα, ης, ἡ· εἶδος καρκίνου Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 105.

Κολυβρασσάς, ἡ· πόλ. Παμφυλίας Ἱεροκλ. Ἐπὶ νομισμάτ. Ἐπιγρ. «Κολυβρασσέων» Eckhel. 3, 52, ὅι. γρ. Ὀλυβρασσός, Καλόβρασσος, ὅπερ ἴδε, ἢ Κυρύβρασσος.

Κολύβριον, τό, δι. γρ τοῦ «μολύβριον».

Κόλυθρον, κ. κόλυτρον, τό· ὥριμον σῦκον Ἀθήν. 3, 76· «εἶδος φυτοῦ» Σουίδ.

Κόλυθρος (πρβλ. σκόλυθρος), ὁ· ὄρχις Ἀριστ. πρβλ. 16, 4.

Κολυμβάριον ἄκρον· ἄκρωτ. Σαρδοῦς, νῦν Κάπα Λιβάνο Πτολ. (Columbarium).

Κολυμβάς, άδος, ἡ· ἡ κολυμβῶσα, καταδυομένη, εἶδος κολυμβητικοῦ, δυτικοῦ πτηνοῦ Ἀθήν. 9, 395· «κολυμ. ἐλαία» = ἡ ἐν ἅλμῃ κολυμβῶσα, ἠλατισμένη ἐλ. Δίφιλ. Ἐν Ἀθην. 2, 56 κ. συχν. Κατὰ τοὺς ἄττ. δοκιμιδ. «ἁλμὰς ἐλαίας, ἁλμάδες ἐλαῖαι» πρβλ. Λοβεκ Φρύν. 118, urinatrix.

Κολυμβάτος, ἡ, δι. γ.· τοῦ «κολυμβατός».

Κολυμβάω (κατὰ Ματρ. κοιν. ἑλλην. λέξ. τῇ ἄττ. «νήχομαι»)· ὡς κ. νῦν, κολυμβῶ, κολυμπῶ, κουλουμπάω), καταδύω (βουτῶ)· «κολυμ. εἰς τὰ φρέατα» Πλάτ. Πρωτ. 350, κ. μτγν. ἴδε τὸ κατωτ. urinor.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ· τόπος, ἐν ᾧ καταδύονται (βουτῶσι), κολυμβῶσι, λούονται, λουτρὸν Πλάτ. πολ. 5, 458· «κολυμβᾶν εἰς κολυμβήθρων μόρου» Ἀλεξ. ὁ Ἀθλ. 1, 10 κ.

μτγν. ὅθ. ἡ ἱερὰ κολυμβήθρα, ἐν ᾗ βαπτίζονται τὰ νήπια ἐκκλ. piscina.
Κολύμβησις, εως, ἡ· τὸ καταδύεσθαι (βουτᾶν), κολυμβᾶν, κοιν. κολύμπι, μτγν. urinatio.
Κολυμβητήρ, ῆρος, ὁ· τῷ κατωτ. «δίκην κολυμβητῆρος ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα» Αἰσχ. ἀποσπ. 403.
Κολυμβητής, οῦ, ὁ· δύτης, κολυμβητής, κοιν. κολυμπητής, βουτηχτής· «ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι» Θουκ. 4, 26, Ἀριστοτ. μορ. ζῴ. 2, 16, κ. μτγν. urinator.
Κολυμβητικός, 3· εἰς τὸ καταδύεσθαι ἢ κολυμβᾶν ἀνήκων, ἐπιτήδειος· οὐσ. «ἡ κολυμβητικὴ» (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κολυμβᾶν Πλάτ. σοφ. 220.
Κολυμβίς, ίδος, ἡ· κολυμβάς, εἶδος δυτικῆς νήσσης· (πάπιας, ἡ ὁποία βουτᾷ κάτω) Ἀριστ. ὄρν. 306, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 8, 3.
Κόλυμβος, ὁ· 1) δύτης (βουτηχτής), κολυμβητής, κοιν. κολυμπητής ἴδ. μτγν. 2) τὸ ἐνυδρόβ. πτην. «ἡ κολυμβὶς» Ἀριστ. Ἀχ. 875· 3) ἡ πρᾶξ. τοῦ καλυμβᾶν, κ. λύμβησις κοιν. κολύμπι, πλεύσιμο Ἀνεπιθ. Θεσ. (9, 82)· «ἀμίλλης καλύμβου» Παυσ. 2, 35, 1.
Κολύμφατος, ὁ· φυτόν τι, ὅπερ καθίστησι τὸ ὕδωρ ὑγρὸν Γεωπ. 2, 4, 1, δι. γρ. «κολύμβατος».
Κολυτία, ἡ, θάμνος διάφορος τοῦ «κολουτία» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 14, 4.
Κόλυτρον, τό· κόλυθρον.
Κολύφανον (δι. γρ. «κελύφανον»), τό· «φλοιός, λεπύριον» Ἡσύχ. cortex.
Κολχικόν, τό· φυτόν, ἔχον δηλητήριον βολβοειδῆ ῥίζαν, ἄλλ. «ἐφήμερον» Διοσκ. 4, 84.
Κολχικός, 3· εἰς τὴν Κολχίδα, τοὺς Κόλχους ἀνήκων· «Κολχικὴ γῆ» Ἀπολδ. 1, 9, 23· «Κολχικὰ ὄρη» Στράβ. 11, 527· - παραλία 1, 52· - θάλασσα 11, 492· - πόλις Στ. Βυζ.
Κόλχοι, ων, οις, π αισι (περὶ τ. τόν. ὑδε Ἀρκάδ. 84, 19), οἱ· 1) ἐμπόριον τῆς Ἰνδικ. χερσονήσ. ἴσ. τὸ νῦν Κοῖλ, κείμενον ἐν τῷ Κολχικῷ κόλπῳ, τῷ νῦν Κολκί, Πτολ. 2) λαὸς Λίγυπτιακ. καταγωγῆς ἐπὶ τῆς Α. παραλίας τοῦ Εὐξείν. Πόντου καὶ τοῦ Καυκάσου, ἐκτεινομένης ἀπὸ τῆς Διοσκουριάδος (Ἰσγαούρ, Ἰσκουρίας) μέχρι τοῦ Ἀφάρου (Καππαδοκ.), οἱ νῦν Μιγγρήλιοι, Λαζοὶ Ἠρ. Δ. Περ. Σκύλ. ὑπὸ τῶν μτγν. π. ὀνομάζονται ἐνίοτε «Κόλχων υἱες» Ἀπολ. Ῥ. ἡ «τὸ Κόλχων ἔθνος, γένος» Ὀρφ. Ἀργ. Καὶ ἐπειδὴ ἀπετέλουν διαφόρους φυλάς «τὰ Κόλχων ἔθνεα, φῦλα» Ὀρφ. Ἀργ. ἡ χώρα αὐτῶν «ἡ Κόλχων αἶα, γαῖα, χθών, χώρα» (Εὐρ. Ξεν. Δ. Περ.). ἡ Κολχική (Πλούτ.), Λαζική (ὑπὸ τῶν Ῥωμ.), «ἡ Κολχὶς γαῖα» (Ἠρ.), ἡ νῦν Μιγρελία, Λαζική. Ὀδσ. ἡ Κολχίς, κλ. Κολχίς, ἴδ. ἡ Μήδεια Εὐρ. πλ. αἱ Κολχίδες. Ἀλλὰ καὶ Κολχηΐς, ἴδος Νικ. ἅλ., Κόλχη Δαδεικ. παθ. 30.
Κολχο-μανής, ές, 2, ἐσφ. γρ. ὑδε σταιτιγοκυγχομανής.
Κόλχος, ὁ· κόλχλος, ἀμφ. γρ.
Κόλχος, 3· Κολχικός· - ἄνδρες Ἀπολ. Ῥ. 3, 341· - στόλος 4, 485· - Φᾶσις Ἠρ. 4, 45.
Κόλχος· υἱὸς Φάσιδος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν οἱ Κόλχοι Μνασ. ἐν Σχολ. Θεοκρ.
Κολῳάω (πρβλ. κολῳός, κολοιάω)· θορυβῶ, ἀνειδίζω, ἐπὶ τοῦ Θερσίτου Ἰλ. 6, 212.
Κολῳῶ· τῷ ἀνωτ. Ἀντίμαχ. 27.
Κολωναί, ῶν, αἱ· 1) πόλ. Τροίας Θουκ. κάτ. Κολωναὶς Στράβ. 2) Μυσίας Ἀρρ. 3) Θεσσαλίας Στράβ. 4) Φωκίδος Στράβ. 5) τῆς Ἐρυθραίας (χώρας) Στράβ.
Κολώνη (συγγ. τῷ «κολοφών»), ἡ· α) «τόπος ὑψηλός, ἐπανάστημα γῆς βουνοειδές» (Ἡσύχ.) λόφος Ἰλ. 6, 811· 6) λόφος τάφου, λοφωτὸς τάφ. Σοφ. Ἠλ. 882· γ) κορυφὴ ὄρους Πολέμ. ἐν Ἀθην. 13, 574· = ὄρος Δ. Περ. 150, collis.
Κολώνη π. Κολιώνα Παυσ., ἡ· 1) = Κολωνός, ὅπερ ἴδε· 2) ἀκρωτ. Βιθυνίας Ἀπολ. Ῥ. 3) τόπος ἐν Λακεδαίμονι μετὰ ναοῦ τοῦ Διονύσου, ὅστις ἐξ αὐτοῦ «Κολωνάτας» ἐπωνομάζετο Παυσ. 4) τόπ. Μεσσηνίας Πτολ. 5) νῆσ. ἐν τῷ Ἀργολ. κόλπῳ Πλίν. νῦν, Σπέτσοπούλα.
Κολωνία, ἡ· 1) τάφος, κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ἠλείων· 2) ἀποικία (=colonia), πρᾶξ. Ἀποστ. 16, 12.
Κολωνίτης, ου, ὁ· ἴδ. Κολωνὸς (κύρ. ὤν.).
Κολωνο-ειδής, ές, 2· κολώνης (λόφου) σχῆμα ἔχων, λοφώδης· - σκόπελον Σχόλ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 649.
Κολωνός, ὁ· κολώνη, «γεώλοφος, ὃ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄγθος» (Σχόλ. Θεοκρ. 1, 12), Ὁμ. Ὁμν. Δήμ. 273, 299, Πρ. 7, 225· - λίθων, 4, 92 κ. μτγν. Ἀπολ. 1, 1284, Φίλων.
Κολωνός, οῦ π. Κολώνη Εὐστ. 1) δῆμ. τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ Περικλέους ἀνήκων τῇ Αἰγηΐδι φυλῇ, Ἐπιγρ., μετὰ δὲ Ὄλ. 118, 2 τῇ Ἀντιοχίδι Ἐπιγρ., ἔπειτα τῇ Λεοντίδι Ῥωμ. ἀττ. δῆμ. καὶ τέλος τῇ Πτολεμαΐδι. Ἦν διττός· α) «ὁ ἱππιος» ἢ «ἱππεύς», ὅστις ἔκειτο ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐν τῷ δάσει τῶν Εὐμενίδων ἔχων ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, νῦν, Σαιπάλια, Ἐπιγρ. 115, Θουκ. 6) «ὁ ἀγοραῖος», ἄλλ. «μίσθιος, ἐργατικός», ὅστις ἔκειτο ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἔνθα συνηθροίζοντο οἱ ἐργάται ἐπονομαζόμενοι Κολωναῖται ἢ Κολωνῖται, ὡς αἱ γυναῖκες, Κολωνικαί, Ἐπιγρ. 172· 60. ἡ παροιμ. «ὁδὸς ἄλλη ἄλλοις ἄλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἴσον», ἴδ. «ὁδὸς ἄλλη ἄλλοις θεός» Ἡσυχ. δημάτ. «Κολωνὸς ἱππιος» ἢ ἱππιγρ. «Κολωνὸς» ἢ «Κολωνὸς ἀγοραῖος», πιγρ. Κολωνάτης, Ἐπιγρ. 172· «ἐν Κολωνῷ» Ἐπιγρ. «ὁ Κολωνῆθεν» (Κολωνῆθεν Εὐστ. Δημ. 2) υἱὸς Κηφισοῦ καὶ πατ. Ἐχεδήμου, Βουκόλου καὶ Ὄχνης, ἥρως τοῦ ἀνωτ. δήμου, ἔχων ἄγαλμα Σοφ.
Κολῳός (συγγ. τῷ «κολοιός» ἢ κατὰ βουτηγ. «κίλομαι, καλίω» λεξίλ. 1, 159), ὁ· χρᾶναι, θόρυβος, ταραχὴ μιτ' ἔριδος (μαλώματος), λογομαχία· «ἐν θεοῖσι κολιῶν πλέτο νεικος» = κοιν. ταράζετε τοὺς θεοὺς μὲ τὰ μαλώματά σας Ἰλ. α, 575 κ. μτγν. π. πολ. Ῥ. 1, 1284, ῥιπ.
Κολωτία, ἡ· κολοιτία, δένδρον τι Ἡσύχ.
Κολώτης, ου, ὁ· 1) μαθητὴς Ἐπικούρου

ψακηνός, ὑποκοριστικῶς ὑπ' αὐτοῦ Κολωτάρας ἢ Κολωτάριος ἐπονομαζόμενος (ὅπερ Λουκιάν. ἐν παθ. 258, 13 ἀμφίβολ. θεωρεῖ) Πλούτ. 2) Λαμψακηνός, διδάσκαλος Μενεδήμου Δ. Λ 3) Πάριος ἀγαλματοποιός Στράβ. 4) Τηΐος ζωγράφος ('Ολ. 96) Κουϊντιλ.

Κομαίθα, ἡ· «ἡ τυχοῦσα γυνή» Ἡσύχ.

Κόμ-αιθος, ὁ· πυρρὰν κόμην (πυροκόκκινα, ξανθοκόκκινα μαλλιὰ) ἔχων, Λυκόφρ. 294.

Κόμᾰρον, τό· ὁ καρπὸς τοῦ κατωτ. ἄλλ. «μιμαίκυλον», κοιν. κούμαρον Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 5, 2.

Κόμᾰρος, ὁ κ. ἡ· τὸ δίνδρ. τὸ φύον τὸ κόμαρα, κοιν. κουμαριά Ἀριστ. ὄρν. 620, Ἄμμις ἐν Ἀθην. 2, 50, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 9, 3, Διοσκ. Τὸ ἄγριον εἶδος αὐτοῦ μετ' ὀλίγ τοσοῦτον ἡδέως καρπῶν ὠνομάζετο «ἀνδράχνη» Γαλην. 6, τ. 619, 13, arbutus.

Κομᾰρο-φάγος, 2· κόμαρα ἐσθίων, ὅστις τρώγει κούμαρα· «κομαροφάγ. πτην.» Ἀριστ. ὄρν 244.

Κομᾶτας, α, κ. Κομᾶτα, ὥρ. ὁ κομήτης, ποιμὴν τῆς Θεόκρ. 5, 4 - 150.

Κομάω, ἰων. κομέω (κόμη), ἀμτδ. 1) τρέφω μακρὰν κόμην, ἔχω πολλὴν τὴν κόμην, κοιν. μακρὰ καὶ πολλὰ μαλλιά· «Ἄβαντες ὄπιθεν κομόωντες»=εἰς τὸ ὀπισθοκίφαλον ἀφήνοντες μακρὰ τὰ μαλλιὰ Ἰλ. 6, 542· καὶ ἐπὶ ἵππ. «ἰδεῖρησιν κομόωντε», θ, 12, κ. συχν. «κομόουσι» Ἡρ. 2, 36· «τὰ ὀπίσω κομέουσι τῆς κεφαλῆς», 4, 180, Πλάτ. Γοργ. 524· «μὴ ἅπτεσθαί μου πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃ» Ξεν. συμπ. 4, 28 κ. μτγν. «κομόωσι θῆσθαι»=αἱ τρίχ. τῆς κεφαλῆς γίγνονται μακραί. ἁπλοῦνται κυματίζουσι Ὀππ. κυν. 3, 27· 2) μτφ. ἐπὶ φυτ. κ. ἀγρῶν, φυλλοφυέω, θάλλω καὶ ἀνθῶ· «οὔθαρ ἀρούρης μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσι»=οἱ ἀγροὶ ἔμελλον μετ' ὀλίγον νὰ θάλλωσι τοῖς στάχυσι Ὁμ. ὕμν. Δήμ. 454· «ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4· «λιβάνῳ κομόωσιν ἄρουραι» Δ. Περ. 950· «αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα» Ἀπολ. Ῥ. 1, 928· - λειμῶνες Ἀνακρ. 39, 2· «ἀστέρες κομόωντες»=κομῆται Ἄρατ. 1092· 3) ἀπὸ μτφ. τῆς μακρᾶς κόμης, ἥτις ἦν χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐλευθέρ. ἀνδρός ('Αριστοτ. ῥητ. 1, 8· 3) καὶ συνάμα σημεῖον χαρᾶς (ὅθ. ἐπὶ πένθους ἔκοπτον αὐτήν), πλούτου καὶ ὑπερηφανίας (πρβλ. Ἡρ. 1, 82), ὑπερηφανεύομαι, μεγαλύνομαι, κομπάζει τινί, ἐπιδείκνυμαι Ἀριστ. πλ. 170, Ὀππ. κυν. 3, 192· - ἐπί τινι Λουκ. Νιγρ. 1· «- ἐπὶ κάλλει καὶ ὥρᾳ» Πλουτ. Κατο. 15· συνών. τῷ «ὑψαυχῶ, μεγαληγορῶ» Πλουτ. ἠθ. 1038· ἄλλα «οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε»=ἐπιθήρευσε τὴν τυραννίαν Ἡρ 5, 71· Ἰδ. ἐν Ἀθήναις, ἔνθ' οἱ νέοι μέχρι τοῦ 18 ἔτους τῆς ἡλικίας των ἔκομων καὶ μόνον ἔφηβοι γενόμενοι ἔκαπτον τὴν κόμην, ἐθεωρεῖτο ὡς καλλωπισμός, φιλοκομία καὶ ματαιοφροσύνη.

Κόμβα· κορώνη (παρὰ τ. Πυλυρρηνίοις) Ἡσύχ.

Κόμβα· μεσάγκυλις πόλ. Λυκίας Πτολ.

Κομβακτύομαι· Μέσ. κόμπους, κοιν. κα-

χηταίς, μεγάλα λόγια μεγαληγορῶ Ἡσύχ.

Κόμβη, ἡ 1) μήτ. τῶν Κορυβάντων ἢ Καιρήτων Νόν. 2) θυγ. τοῦ Ὄφιδος, εἰς πτηνὴν μεταφορφωθεῖσα Ὀβίδ. 3) θυγ τοῦ Ἀσωποῦ, ἡ ἐπονομαζομένη «Χαλκὶς» Ζηνόδ.

Κομβίον, ὑποκ. τοῦ κόμβος, τό· μικρὸς κόμβος, κοιν. κουμπί, κουμπάκι ἀρχ. λεξ κ μτγν.

Κομβο-λύτης, ου, ὁ ὁ λύων, κόπτων τὰ βαλάντια (τὰ σακοβόλια), βαλαντιοτόμος Ἡσύχ.

Κόμβος, ὁ, «κόσυμβος, τὸ ἐγκόμβωμα» Ἡσύχ. = δεσμὸς πρὸς τὸ δῆσαι, ζῶσαι, συναρμόσαι τι, κοιν. κόμπας, κουμπί, σκάλωμα, μτγν. nodus.

Κομβόω· 1) κομποδίνωμι, κάμνω τι κόμβαν ἢ θηλιάν, κομβώνω, «συμπτύνω, θηλυκόω, «κομβόομαι· στολίζομαι» Ἡσύχ. πρβλ. ἐγκυβόομαι αὐτόθ. 2) μτφ. ἐξαπατῶ, μτγν. nodo.

Κόμβωμα, ατος (κομβόω), τό· 1) κομπάζεμα, κούμπωμα, θηλύκωμα· ἴν γέν. ἔνδυμα, «στόλισμα» Ἡσύχ. 2) «τὰ κομβώματα· καλλωπίσματα», κοιν. στολίδια Συουΐδ.

Κόμβωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ κομβόω τι, κοιν κούμπωμα, θηλύκωμα, μτγν nodatio.

Κομβωτής, οῦ, ὁ· κυρ. ὁ κομβῶν (κουμπώνων) τι, μτφ. ἀπατεών, μτγν. impostor.

Κομέω· ὅδε κομάω.

Κομέω, (συγγ. τῷ κόμη κομίζω, comere). ἐπιμελοῦμαί τινος, φροντίζω, θεραπεύω τινά (= τῷ νῦν «περιποιοῦμαι») τῷ παρέχω πάντα τὰ χρειώδη, (τὸν λατρεύω, διατηρῶ), κοσμῶ (στολίζω) Ὀδ. ζ, 206· «τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν», μ, 319· «καί ῥα γέροντα ἐνδυκέως κομέσσεν», ω, 3· 8· - ἵππος»βαρδ. τιμαρετόν Ἰλ. θ, 113· «εὖ δέ τοὺ, κομέειν ἀτιταλλόμεναί τε» Ὀδ λ, 249· - κύνα Ἡσ. ἔρ 602 κ. μτγν. π. «οὓς κομέουσιν ἐδωδῇ ἀνέρες» Ἀπολ. Ῥ. 2, 1015, curo.

Κόμη, ὥρ κόμα, ἡ· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, κοιν. τὰ μαλλιὰ Ὅμ. κ. οἱ μετ' αὐτ. - ξανθὴ Ἰλ. α, 197· «ἡ δὲ μήτηρ τίλλε κόμην»=ἐμάδιζε τὰ μαλλιὰ της, χ, 406· «κείρασθαί τε κόμην», ψ, 46, Ὀδ δ, 198· συνών φράσ. πένθους, «κόμην κείρει τινί»=πρὸς τιμὴν τινος ἀποκόπτω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, τῷ προσφέρω αὐτὰς ὡς ἐπιτάφιον προσφορὰν Ἰλ. ψ, 146· καὶ εἰς πλ. «κόμαι γαρίεσσαν ὀρυῖαι, ρ, 51· «κορὰν πλόκαμοι» Πινδ. Π 4, 82· «φαιδίμην κόμαν» Ν. 1, 68· «χρυσέᾳ κόμᾳ θάλλειν», Ἱ. 6, 49 κ. συχν. «ἕλξειν ἐκ γ' ὁμᾶ; ἀποσπάσας κόμης» Αἰσχ. ἀπωσ 883· «κόμη δ' αὖρᾳ ἀτίνιστος ἵσταται»=ἀκτένιστα τὰ μαλλιὰ κυματίζουσι 'ς τὸν ἀέρα Σοφ. Οἰ. Κ. 1263 «βόστρυχοι ξανθοὶ κόμης» Εὐρ 'Ελ 1240· «καθεῖσαν ἐς ὤμους κόμας»=ἄφησαν κάτω τὰ μαλλιὰ των, νὰ κυματίζωσιν εἰς τοὺς ὤμους των, Ἡσιχ. 694 καὶ πεζ «τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀπυκιεῖ» Πλάτ. Φαῖδ. 89 κ. οἱ μετ' αὐτ. «κόμαι πριόθετοι»=πηνίκαι, φινάκαι, κοιν. ψεύτικα μαλλιὰ Ξεν Κύρ 1, 3, 2· ὡσ. «κόμην προσθέσεις» Φιλόστρ 'Ετι, τρ'γικ γενείου, γένειον 'Επίκτ. Μτφ. φύλλα δένδρ. φυτ. «ἀπέκοψα κόμην ταναφύλλου πλατάνου» Ὀδ ψ, 195, Θεόφρ. Ἀντίφ. 13 (3, 71) τῶν φυτῶν. Ἐν-

τανῶν, οἷον, χόρτου, καὶ χόρτος, μίσχος δαχνόθου, κόρυμβος φοίνικος κτλ. Διοσκ. 4,165. Ἔτι, οὐρὰ κομήτου Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 8, coma.

Κομήνιος, ὁ· τὸ ῥωμ. ὄν. Cominius, οἷον, Ποστούμιος ἢ Πόστουμος Κ. Δ. Ἀλ.

Κόμηνος, ὁ· οἷον, Ἀλέξιος Κ. Καῖλ. Βοιωτ. ἐπιγρ. 62.

Κόμης, ου, ἰων. εω (Ἱπποκρ.), ητος Ἐπιγρ. (ἴδε Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν. 1188)· 1) Ἐφέσιός τις Μιον. 2) Ἕτεροι Ἱπποκρ. ἐπιδ

Κομητ-ᾰμυνία, ου, ὁ· κωμ. διαστροφὴ τοῦ ὀνόμ. Ἀμυνίας, ὁ φέρων κρωβύλον (κατσούδαν, πλεξοῦδαν τυλιγμένην) ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ὡς οἱ Λάκωνες (Κατσουδαμυνίας), σκωπτικ. ὁ Λακωνίζων Ἀμυνί. Ἀριστ. σφ. 466.

Κομητᾶς, ᾶ· 1) ὁ ἐπονομαζόμενος «χαρτουλάριος» ἢ «σχολαστικός», ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας Ἀνθ. 2) Κρὴς τις Καλ. Ἀλ. 3) γραμματικός· ἴδε Κομιτᾶς, Κωμητᾶς.

Κομήτης, ου (κομάω), ὁ· ὁ τρίχων, ἔχων μακρὰν ἢ πολλὴν τὴν κόμην (πολλὰ μαλλιά), κοιν. μακρομάλλης Ἀριστ. νεφ 348 «κομ. τούτου καὶ ὁ νεκρὸς» Πλάτ. Γοργ. 524. Μτφ. «ἱὸς κομήτης» = πτερωτὸν βέλος Σοφ. Τρ. 561· - λειμὼν = ὁ χορτώδης, πλήρης χόρτων (πρβλ. κόμη) Εὐρ. Ἱππ. 210· «Οὐρσοις -κισσῳ κομήτης», Βάκχ. 1053· ἰδ. «κομήτης» (ἴνν. «ἀστήρ»), ὁ ἔχων κόμην, οὐρὰν, κ. νῦν, κομήτης Ἀριστοτ. μετεωρ 1, 6, Πλουτ. Καῖσ. 69 κ. μτγν. comatus.

Κομήτης, ου, ὁ· 1) πατ. τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίωνος Ἀπολ. Ρ. 2) υἱὸς Σθενίλου Σχόλ. Ἰλ. 3) εἷς τῶν Λαπιθῶν Ὀβίδ. 4) υἱὸς Θεστίου Παυσ. 5) υἱὸς Τισαμενοῦ Παυσ. 6) Ἕτεροι Ἀνθ. παράρ. 37.

Κομητίδης, ου· Ἀθηναῖος Φλυεύς, Ἐπιγρ. 172.

Κομήτιον, ἄλλ. Κομίτιον, τό· δημόσιος τόπος ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Ῥώμης, ἔνθα συνήρχετο ὁ λαὸς εἰς ἐκκλησίαν (comitia curiata) Πλούτ.

Κομήτις, ιδος, θηλ. τοῦ ἀνωτ. ἡ· = κεφαλὴ Συνίσ.

Κομῐδή, δωρ. κομιδᾶ (κομίζω), ἡ· 1) ἐπιμέλειά τινος, φροντὶς περί τινος, θεραπεία, διατροφή, κοιν. λάτρα· ἐπιμέλ. ἵππου, «οὐ σῖτῶν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ἔσσεται» = δὲν θὰ τρέφεσθε, λατρεύεσθε ἀπὸ τὸν Ν. (ἴδε κορέω) Ἰλ. ψ, 411· ὡσ. «νῦν μοι τὴν κομ. ἀποτίνετον» = τὴν τροφήν, θ, 180· ἀνθρ. «κομιδῆς κεχρημένοι ἀνδρες ἀλῆται» Ὀδ. ξ, 124· κήπου κ. φυτῶν, ω, 245· «ἐπρίατο θανάτοιο κομιδὰν πατρὸς» = ἐξηγόρασε μὲ θάνατόν του τὴν διατήρησιν, τὴν ζωὴν τοῦ πατρ. Πινδ. Π. 6, 39, κ. μτγν. Ἔτι ἐπὶ διλφίν. -τεκέων= τέκνων Ὀππ. κυν. 3, 113, ἴδε κομιδῇ· 2) προσκομιδή, προσκεκομισμένα, ἀποτεταμιευμέναι τροφαί· «ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἔην ἑπητανός» Ὀδ. θ, 231· τὸ φέρειν που (κουβάλημα) εἰσάγειν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, παρισμός, εἰσαγωγὴ τροφῶν, ὅθ. «ῥᾴδιαι αἱ κομιδαὶ ἐκ τῆς φιλίας· ὧν προσδεῖ Θουκ. 6, 21, Ἰσοκ. 11, 14· συγκομιδή, ἀποταμίευσις δημητριακ. καρπῶν Ξεν. Κύρ. 5, 4, 24· 3) ὑποχώρησις Ἱππ. 1, 134· ἀνάληψις (ξαναπάρσιμον, ὀπίσω πάρσιμον) τινός, οἷον δανείου Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 29, cura.

Κομιδῇ κ. κομιδῆ, ἐπίρ. = μετ' ἐπιμελείας, ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, ἐλατελῶς, ἐντελῶς· «ἀλλ' ἔστιν κομιδῇ μεσημβρία» Ἀριστ. ἀποσπ. 125· «κομ. ἀτέχνως ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται» Πλάτ. Γοργ. 501· «ὅταν ἡ κομ. ἕτερον» = ὅταν ἡνὲ κάτι πολὺ διάφορον θεαίτ. 159· «κομ μεθύων», συμπ. 215 κ. συχν. ἐπὶ καταφατ. βεβαιωτικ. ἀποκρίσ. οἷον, «κομιδῇ γε, κομιδῇ μὲν οὖν» = μάλιστα, βέβαια, ἐξ ἅπαντος Ἀριστ. πλ. 833, Πλάτ. Θεαίτ. 155, prorsus.

Κομίζω (κομέω), μέλ. κομίσω, ἀττ. κομιῶ, ἀόρ. ἐκόμισα, ἐπ κόμισσα, δωρ. ἐκόμιξα (Πινδ.) παρκ. κεκόμικα· 1) ἐπιμελοῦμαί τινος, φροντίζω περί τινος, θεραπεύω τινὰ (= τῷ νῶν «τὸν περιποιοῦμαι»), ὑπηρετῶ, τῷ παρέχω πάντα τὰ χρειώδη, ἰδ. ξένον (φίλον ἐξ ἀλλήλων πόλεως) φιλοξενῶ· «τὸν δέ τ' ἐγὼ κομιῶ, ξείνων δέ οἱ οὐ πολὺ ἔστιν» Ὀδ. ο, 545· «ὡς ἐμὲ κῆνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε», ρ, 111· «κόμισσε δὲ Πηνελόπεια, παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε» = ἔτρεφε, σ, 321· παθ. ὡσ. «οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν» = δὲν ἐθεραπεύετο (περιεποιεῖτο) συχνά θ, 451· κ. μέσ. = ξενίζω τινά, κοινοφιλοξενῶ Ἰλ. θ, 281, Ὀδ. ξ, 3, ὅ. Καὶ ἐπὶ πραγμ. φροντίζω περί τινος, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, ἐκτελῶ· «τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, ἐστόν τ' ἠλακάτην τε» = κάμε τὴν δουλειά σου, τήρα τὸν ἀργαλειό σου καὶ τὴν ῥόκα σου Ἰλ. ζ, 490· κ. ἐν Ὀδ. συχν. «κτήματα κομίζω» = κυντάζω τὰ κτήματά μου, βλέπω τὰ ὑπάρχοντά μου, ψ, 355 κ. μέσ «ἔργα κομίζομαι δημήτερος» = ἐκτελῶ τὰς γεωργικάς μου ἐργασίας Ἡσ. Ἔρ. 391· «Δημήτερος ἱερὰν ἄκτὴν μήτριῳ εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν» = ἀποταμιεύσασθαι ἐν ἀγγείοις κατὰ μέτρον τοὺς γεωργικ. καρποὺς, 598 «ἀοιδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλὰ σφιν ἔργ' ἐκόμισαν» Πινδ. Ν. 3, 31, Αἰσχ. Χο. 260· 2) ἀποκομίζω τινὰ ἢ τι κηδόμενος αὐτοῦ, φροντίζω καὶ λαμβάνω μεθ' ἑαυτοῦ ὅπως τὸν ἢ τὰ σώσω, οἷον· «νεκρὸν κομίζω» = τὸν παίρνω μαζί μου, ὅπως μὴ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρ. Ἰλ. ν, 196· «ῥῖψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἑτάροι» = ἐφρόντισαν καὶ ἔλαβον τὴν βιφθεῖσαν περικεφαλαίαν, γ, 378· «ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἑκόμισσεν κῆρυξ» = ἔλαβε δ' αὐτὴν καὶ ἔφερεν ὁ κῆρ. ὅ, 183· κ. μέσ. ὡσ. «κόμισσαί με» = ἀποκόμισόν με, φέρε με μακρὰν ἐν ἀσφαλείᾳ, σῶσον με μακράν, ε, 359· «ἔνθά με Σίντιες κομίσαντο πεσόντα» = μὲ παρέλαβον (τὸν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ῥιφθέντα Ἥφαιστ.) καὶ περιεποιοῦντο, α, 594· ὅθ. ἀπαφίεμαι τι, λαμβάνω μεθ' ἑαυτοῦ ὡς λάφυρα· «χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε» Ἰλ. ϛ, 875· λαμβάνω, κοιν. παίρνω, «ἄκοντα κόμισαι χρυσῷ» = ἔλαβε δι' ἀκόντιου ἐς τὸ δέρμα του, ἐς τὸ σῶμά του, ξ, 456· ὡσ. μέσ. «ὡς δή μιν αὖθι ἕν χρυσῷ κομίσαιο» = ἀλλ' εἴθε νὰ τὸ λάβῃς (τὸ δόρυ) ἔνθεν ἐς τὸ σῶμά σου, χ, 286· «τίσασθε

ἐξ ἁπάντων νίκας ἐκόμιξαν» Πινδ. Ν. 2, 19· 3) ἐν γέν. ἄγω, φέρω τι που, ἀπάγω· «κόμισαν δέπας» Ἰλ. ψ, 699, Ὀδ ν, 68· «ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα» Αἰσχ. Χο. 686· «Ὀρέστης ἀκούσιον ἀνδρὸς θνήσκουσι κομίζων». Ἀγ. 778· «κόμιζε νύμφαι παῖδα» Σοφ Αἴ 526· «τί μέλλεις κομίζειν δύμων τῶνδ' ἔσω;», Οἰ. τ 679· - ἔπαινον, Οἰ. Κ. 1413· «πέμψιν ἀμέμπτως, ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει» = ὅπου ἡ Μ. μὲ φέρει μὲ καλεῖ νὰ ὑπάγω, Φιλ. 1452· πρβλ Πλάτ. Μενξ. 247· δέηγῶ, «ἀλλά νιν κομίζετ' ἔσω» Σοφ. Ἀντ. 574· «κομίζοις ἂν σεαυτὸν ὅπου θέλεις» = φέρε τὸν ἑαυτόν σου, ὕπαγε ὅπου θέλεις, 444· «κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων γυναῖκα τήνδε» = 'πάρ' την ἀπ' τὰ 'μμάτια μου Εὐρ. Ἄλκ. 1064, ὡσ. μέσ. «κομίζου ὅ' ὡς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων» Αἰσχ. ἀποσπ. 927· «κομίζουσι τὸν νεκρὸν ἐν ἀμάξῃ εἰς ἄλλο ἔθνος» = φέρουσι τὸν ἀποθαμ. μὲ ἁμάξι, Ἡρ. 4, 71· παθ. «ἴδοι τὴν μητέρα ζεύγει κομισθῆναι ἐς τὰ ἱρά», 1, 31· - ναυς Θουκ 2, 85· «οἱ ὑ δαίμων ἕκαστον κομίζει» = ὅπου τὸν καθένα φέρει ἡ τύχη Πλάτ. Φαίδ. 113· «εἰς κεκόμικεν ἀργύριον ἱκανόν», Κρίτ. 45· «ὕδατα ἄνωθεν πηγαῖα κομίσας» = ἔφερεν ἐπάνω τρεχάμενα (ἀντίθ. ἀναβρυτικά, πηγαῖα) νερά, Κριτ. 113· «ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτοῖς κομιοῦσιν ὧν δέονται», πολ 370 Ὀλ.παθ. φέρομαι, (αὐτοπ.) ἔρχομαι, ὁδοιπορῶ (ταξειδεύω), πορεύομαι, ἰδ. ἐπανέρχομαι· «ὅταν μεταλλάξηταί τις, κομίζεται εἰς τὴν ἀγορὰν» Πολύδ. 6, 53, 1· «παίζῃ κομιζόμενος ἐς Παιονίην» Ἡρ. 5, 98 κ. συχν. εἰς μ μέλ. κ. ἀ ρ. «κομιεύμεθα ἐς Σίριν» 8, 62· «οἵ ἂν κομίσωνται ἀπὸ τῆσδε τῆς θαλάττης ἐς Βαβυλῶνα», 1, 185· «ἐκομίσθησαν ἐπ' οἶκον» ἦν κομισθῆναι» = καθ' ἃς εἰκάζετο ὅτι θὰ ἐπανέλθωσι, 2, 73· «κομισθέντα ἐκ Λακεδαίμονος» = ἐπανελθόντα Πλάτ. νόμ. 1, 629· «κομισθεὶς οἴκαδε» πολ. 10, 614, Ξεν κ. μτγν. Μέσ. λαμβάνω τι ἐμαυτῷ ('παίρνω δι' τὸν ἑαυτόν μου), λαμβάνω, πορίζομαι, κτῶμαι· «δόξαν ἐσθλὴν» Εὐρ. Ἱππ 432· «τὰ τριώβολον οὐ κομιεῖται»=δὲν θὰ λάβῃ τοὺς 3 ὀβολούς =τὰ 54, 6 λεπτ. Ἀριστ. σφ. 690· «σώφρονά τε ἀντὶ αἰσχρᾶς κομίσασθαι χάριν» Θουκ. 3, 58· «τὸ αὐτὸ παρ' ὑμῶν», 1, 43· τὴν ἀξίαν ἂν παρὰ θεῶν κομιζοίμεθα» Πλάτ. νόμ. 4, 718 α. συχν. - τόκους, πολ. 8, 555· ὡσ. «τάκων παρά τινος» Δημ. 30, 9· - χρήματα= εἰσπράττω, λαμβάνω Λυσ. 32, 8· «κομίζομαι τιμωρίαν», 12, 70· «κομισάμενος τὴν θυγατέρα» = λαβὼν παρ' ἑαυτῷ πάλιν τὴν θυγατέρα του μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της Ἰσαί. 8, 8, ἄλλως ὅμως Εὐρ. Βάκχ. 1223· «ἔτι ἀναλαμβάνω τι, κοιν. τὸ ξαναπαίρνω, παίρνω ἀπίσω· «εἰ μὴ κομιούμεθα τὴν βασιλείαν» Ἀριστ. ὄρν. 550· ἴδ. τοὺς ἐν τῇ μάχῃ πεσόντας (δι' ἀνακωχῆς ἢ συμφωνίας), 4 - νεκροὺς ὑποσπόνδους» Θουκ. 6, 193· «τοὺς αἰχμαλώτους» 1, 113· «ἃ νῦν ἀπολαβεῖν οὐ δυνάμεθα διὰ πολέμου, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥᾳδίως κομιούμεθα» Ἰσοκ. 8, 22· ὅθ. σώζω τι, διατηρῶ, «ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον» Πινδ. Ὀ. 2, 14· «ἐκ θανάτου» Π. 3, 56, euro, fero, porto.

Κόμιον (κόμη), τὸ· α) τὰ δέρματα τῆς κεφαλῆς ἐκδιδαρμένον μετὰ τῆς κόμης, ὅπερ οἱ Σκύθαι ὡς τρόπαιον ἐξέδερον ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ (καὶ νῦν οἱ ἄγριοι Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικ ἐκδέρουσιν ἀπ' αὐτοῦ ζῶντος) Ἡρ. 4, 64· β) ὑποκ. τοῦ κόμη, μικρὰ κόμη, ὀλίγαι τρίχες τῆς κεφαλῆς, κοιν. μαλλάκια Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2, 24, 25.

Κομινία, ἡ τὸ ῥωμ. Cominia, Ἀντιγόνα, Ἐπιγρ.

Κομίνιος, ὁ· τὸ ῥωμ. Cominius (δημοτικὸν ἢ πληβειακὸν γένος). ὅθ. Πόστουμος Κ. Ὁ Ἀλ. Πόντιος Κ. Πλούτ. Τὸν Κομήνιος.

Κομισηνή, ἡ χώρα τῆς Παρθίας Πτολ. Πρβλ. Κωμισηνή.

Κόμισις, εως, ἡ ἡ πράξ. τοῦ κομίζω, ἐνεγκεῖν τι τινι, κοιν. κουβάλημα, μτγν. portatio.

Κομιστέος (κομίζω), 3· ὕντινα ἢ ὅ,τι μέλλει, πρέπει νὰ φέρῃ τις δι' ἄλλον ἢ μεθ' ἑαυτοῦ (νὰ κουβαλήσῃ), νὰ στείλῃ Διοσκ 2,289· νὰ φροντίσῃ, προμηθεύσῃ, παρασκευάσῃ Αἰ χ. Ἐπτ 600 οὐδ. «κομιστέον» = μέλλει, πρέπει νὰ φέρῃ τις τι· «-τινὰ εἰς δείματα» Πλάτ. πολ. 3, 413, ferendum.

Κομιστή, ἡ· κομιδή, τροφὴ Ἡσύχ.

Κομιστήρ, ῆρος, ὁ· τῶ κατωτ. «πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης» Εὐρ. Ἑκ. 222, Πλουτ. Περικλ. 12.

Κομιστής, ὁ· 1) ὁδηγός, ὁ φέρων τι (κουβαλητής), πομπὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 1208· - λύχνου· Ἀσκληπὸς θ (17, 50)· 2) φροντιστὴς νεκρῶν, κηδευτής, κοιν. νεκροθάπτης· - νεκρῶν Εὐρ. ἀποσπ. 25, vector.

Κομιστικός, 3· α) θεραπευτικός, ῥωστικὸς Ἱπποκρ 2 τ. 423, Kühn· β) εἰς τὸ φέρειν τι δι' ἄλλου ἢ μεθ' ἑαυτοῦ ἄγειν, ὁδηγεῖν, προμηθεύειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος· - πλοῖα Περιπλ. Ἐν Ἀρποκρ.

Κομιστὸς (κομίζω), 3· φερτός, προσηγμένος· Ἰωσ. ἀρχ. 17, 4, 1, advectus.

Κομίστρια, ας, ἡ θεραπεύτρις, ἐπιμελήτρια, τροφὸς Ὀρφ Ὕμν. 9, 16, ἀργ. λεξ. nutrix.

Κόμιστρον, τό· α) μισθός, ἐθνομοσύνη ἐπὶ τῇ διασώσει, διατηρήσει τινός, ἄλλ. «σῶστρον»· - ψυχῆς Αἰσχ. Ἀγ. 939· «κυνὸς κόμιστρ' ἐς Ἄργους συγκατάπτησον μολών» Εὐρ. Ἡρ μ 1387· β) μισθὸς τῆς κομιδῆς (τοῦ καθαλήματος) τινός, κοιν. κουβαλητικὰ Πολυδ 9, 159.

Κόμμα, ατος (κόπτω), τὸ· 1) τὸ κεκομμένον, τύπος (κοιν. κόψιμον) νομίσματος, ἐν γέν. π.χ. ἐντετυπωμένος χαρακτὴρ, σημεῖον· «χαλκίοις κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι» Ἀριστ. βάτρ 725 κ. μτφ «ἀνὴρ ἔοικε τοῦ πονηροῦ κόμματος» = τῆς κακῆς ζύμης, τοῦ κακ. φυράματος, κοιν. ἀπὸ τὴν φάρα κακὸ φάρα, παροιμ. (πρβλ «ἕνα κόψιμο εἶν' ὅλοι» = τοῦ αὐτοῦ σχήματ. τοῦ αὐτοῦ τρόπ. ἐπὶ κακ. καὶ κακ.), κλ. 861, 956· «ἅλιοί τινές σου (ἦσαν), κόμμα κακὸν» = κακοῦργον κόψιμον, νέος τύπος, νέα ἔκδοσις,

ήτοι καινοφανείς, παράδοξοι θε. βάτρ. 890 κ. μτγν. «οἱ τοῦ νομίσματος τὰ κόμμα μεταχειριζόμενοι» Δ. Κάσ. 54, 26· 2) τὰ ἐκ τοῦ ὀλωνίσματος περιτρίμματα τῶν αἰτηρῶν, ἄχυρον Δείν. Ἐν Ἁρποκρ. 3) ἀπόκομμα, κοιν. κομμάτι, μτγν. Ἰδ. παρὰ τ. ῥήτ. κ. γραμ. κόμμα, μέρος προτάσεως, μικρότερον τοῦ «κώλου», ἡμιόλλαβον ἢ ἐξαόλλαβον Ἑρμογέν. segmen.

Κομμαγηνή κ. Κομμαγεηνή (χάριν τοῦ μέτρ. Δ. Περ.), ἡ, ἡ ΒΛ ἐπαρχία τῆς Συρίας μεταξὺ τοῦ ὄρ. Ἀμανοῦ καὶ τῶν ποταμ. Εὐφράτου καὶ Μαρσύου, ἔχουσα ἐπισήμους πόλεις τὰ Σαμόσατα, Γερμανίκειαν, Ἀντιόχειαν πρὸς Ταύρῳ Ἰώσ. κάτ. Κομμαγηνοὶ Πλούτ. ἐπίθ Κομμαγηνός, 3· Ἰδ. ἐπών. τοῦ βασιλ. Ἀντιόχου τοῦ ΙΔ' Πλούτ.

Κόμμακον· πόλ. Πισιδίας Πτολ.

Κόμμανα, ων, τά· πόλ. Καρμανίας Πτολ.

Κομμᾶτίας, ου, ὁ· ὁ ποιῶν πολλὰ κόμματα ἐν τῷ λόγῳ· - σοφιστὴς Φιλοστρ. σοφ. 5, 29.

Κομμᾶτικός, 3· ἐκ τεμαχίων, ἰδ. ἐκ κομμάτων συγκείμενος, βραχὺς λόγος· «εἰς μικρὰ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν» Λουκ. δὶς κατηγ. 28 κ. συχν. ῥήτ. Ἰδ. «κομματικὰ μέλη» = ᾄσματα τοῖς «κομμοῖς» ἀνήκοντα (ἴδε κομμὸς 6) Σχόλ. ἑπίρ. «κομματικῶς εἰπεῖν» Σχόλ. Ἰλ. ι, 46, ῥητ.

Κομμμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ κόμμα· 1) τμῆμα, ἀπόκομμα, κοιν. μικρὸ κομμάτι, κομματάκι Ἀλκίφρ. 1, 1· μικρὸν κόμμα ῥητ. 2) ἐν τῇ ἀττ. κωμῳδίᾳ ἡ ἀρχὴ τῆς «παραβάσεως», ἤτοι τὸ πρῶτ. τῶν 7 κομματίων, (ἐξ ὧν αὕτη ἀπηρτίζετο, ὅτε ἐγίγνετο πλήρης), ὅπερ ἦν βραχὺς λόγος ἐξ ὀλίγων λέξεων ἢ στίχ. συγκείμενος, δι' οὗ «ὁ κορυφαῖος» ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ κοινὸν προοιμιάζετο, ὅτι θὰ ὁμιλήσῃ Ψαιστ. 132· πρβλ. Πλουτ. ἠθ. 177· 3) ἐν γέν. σύντομος φράσις, ἀπόφθεγμα, γνωμικὸν Φιλοστρ. βί. σοφ. 98, 8.

Κόμμι (ξένη λέξ. Ἀθήν. 2, 60· πρβλ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 10, Στράβ. 17, 809· ἄκλ. τοῦ κόμμι, τῷ κόμμι κτλ.), τό· κοιν. γόμμα Ἱπποκρ. Ἠρ. 2, 86 (δι. γρ. «τῷ κόμμιδι», ἴδε Β. Ἀν. 104), Διοσκ. Ἀλλὰ κ. κλίν. γεν. «τοῦ κόμμεως» Σχόλ. Νικ. ἀλ. 99· δοτ. τῷ κόμμει Γαλην. κ. ἄλλ. μτγν. Πρβλ Λοβεκ. Φρύν. 289· «τῇ κόμμει» Στράβ. 12, 570, gummi.

Κομμίδιον, ὑποκ. τοῦ ἄνωτ. τό· κοιν. γομμίτσα· ἴδε Ἡλεκτρίδες Στ. Βυζ. Σχόλ. Νικ. ἀλ. 110.

Κομμῖδ-ώδης, ες, 2 ὅμοιος, πλήρης κόμμι Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5, 11, 1, gummosus.

Κομμίζω, ἀμτδ. φαίνομαι ὡς κόμμι Διοσκ.

Κομμινάσης (σανσκρ. Carmanèça = καταστροφεὺς καλῶν ἔργων), ὁ· παραποτάμιον τοῦ Γάγγου Ἀρρ. Ἰνδ. (δι. γρ. Κομμενάσης).

Κομμι-ώδης, ες, 2· κομμιδώδης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 41.

Κομμόδεια, ων, τά· ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Κομμόδου· «τῶν μεγάλων Διονυσίων Κομμοδείων», Ἐπιγρ.

Κόμμοδος (Κόμοδος Κλ. Ἀλ. Κόμοδος, Ἐπιγρ.) υἱὸς Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Φαυστίνης, ἐξ ὧν χριστιανὸς Ῥωμ. αὐτοκράτωρ ἀπὸ τοῦ 180—192 μ. Χ. Ὁλόκληρος ἡ περίεργος αὐτοῦ προαγορία ἦν «αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Λούκιος Ἄλλιος Αὐρήλιος Κόμμοδος, Αὔγουστος εὐσεβής, εὐτυχής, Σαρματικός, Γερμανικὸς μέγιστος, Βρεττανικός, εἰρηνοποιὸς τῆς οἰκουμένης ἀνίκητος, Ῥωμαῖος Ἡρακλῆς, ἀρχιερεύς, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ἑκκαιδέκατον, αὐτοκράτωρ τὸ ἕβδομον, πατὴρ πατρίδος» Δ. Κάσ. Τὴν Ῥώμ. ὠνόμασε Κομμοδιανὴν κ. τὴν γερουσίαν ὡς τὰ στρατόπεδα Κομμοδιανά κ. μίαν ἡμέρ. «Κομμοδίαν». αὐτόθ.

Κομμανοί, οἱ· οἱ πρῶτοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς Μασσαλίας Πτολ.

Κομμός (κόπτω), ὁ· α) τὸ τύπτειν, τύπος (κτύπος), ἰδ. τοῦ στήθους, τύπτειν τὸ στῆθ. ἐκ τῆς λύπης (στηθοκόπημα), κοπετός, θρῆνος ἐπὶ νεκρῷ Βίων 1, 97· «ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον» Λίσχ. Χο. 417· 6) «θρῆνος καινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς», συνήθ. θρηνῳδὸς ᾆσμα ἐν τῇ τραγῳδ. ὅπερ ἐναλλὰξ εἰς τῶν ὑποκρ. τῶν καὶ ὁ χορὸς ᾖδε Ἀριστοτ. ποιητ. 12· γ) «περίεργος κόσμησις, περίεργος καὶ γυναικώδης καλλωπισμός», Ἰδ. τῆς κόμης, κοιν. στολισμός, στόλισμα Σουίδ. planctus.

Κομμόω· κοσμῶ τὴν κόμην τινός, ἐν γέν. «ὡραΐζω τὰ σῶμα, κοσμῶ» Ἡσύχ., κοιν. στολίζω. Αὐτοπ. «κοσμοῦμαι· καλλωπίζομαι περιέργως καὶ γυναικωδῶς» Εὔπολ. ἐν Σουίδ. Ἀριστοτ. σοφιστ. Ἔλεγχ. 1, 1· Ἰδ. λόγους Θεμιστ. λόγ. 28.

Κομμώ, οὔς, ἡ· κοσμήτρια τῆς κόμης, ἐν γέν. κοσμήτρια, κοιν. στολίστρια, στολίστρα Ἰδ. «ἡ κοσμοῦσα τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς Ἱρεια» Β. Ἀν 273.

Κόμμωμα, ατος, τό· τὸ κεκοσμημένον (ἰοστολισμένον), τεχνητὸν κόσμημα (ἰδ. τῆς κόμης) «τῇ ἑταιρίᾳ τὰ τῆς ποιητικῆς κομμώματα εἰσάγειν» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 8.

Κόμμωσις, εως, ἡ· κόσμησις τῆς κόμης, ἐν γέν. κόσμησις, ψιμυθίωσις· «ὁ τοῦ σώματος ὡραϊσμὸς» (Ἡσύχ.), κοιν. στόλισμα φλασίδωμα· «-τῶν ἑταιρῶν» Ἀθήν. 1, 568, κ. μτγν.

Κομμωτής, οῦ, ὁ· κοσμητὴς τῆς κόμης, ἐν γέν. κοσμητής, «καλλωπιστὴς» (Σουίδ.), ψιμυθιωτής, κοιν. στολιστής, φλασιδωτὴς «τῆς τραγῳδίας» Πλουτ. ἠθ. 348· «-τῆς δεσποίνης» Λουκ. μισθ. συν. 32.

Κομμωτίζω, μτγν. = κομμόω, «καλλωπίζομαι ἐπιμελοῦμαι», ἀρχ. λεξ.

Κομμωτικός, 3· εἰς τὸ κοσμεῖν τὴν κόμην, ἐν γέν. εἰς τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα, ψιμυθιοῦν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος οὐσ. «ἡ κομμωτική» (ἐν. «τέχνη») ἡ τέχνη τοῦ κοσμεῖν τὴν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου κόμην, ἡ τέχν. τοῦ κοσμεῖν τὸ σῶμα, κοσμεῖσθαι Πλάτ. Γοργ. 465 κ. μτγν. μετὰ κατηγορημ. παρασημ. «κομμωτικὸν κάλλος τοῦ λόγου» ῥήτ. Ἑρμογ. κ. ἄλλ. ἐπίρ. «κομμωτικῶς καὶ ἐψιμυθισμένως ἔχει» Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 1064.

Κομμώτρια, ας, ἡ, θηλ. τοῦ κομμωτής· ἡ κοσμοῦσα τὰς τρίχας καὶ ψιλοῦσα, πλέκτρια· Ἡσύχ. «κουρίς» Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. βιβλ. θε. Λαμπάδος, ἡ τὴν δέσποιναν κοσμοῦσα, κατ

σταλίστρα Ἀριστ. Ἐκκλ. 737, Πλάτ. πολ. 2, 373. Κατὰ Μοτρ. ἀττ. ἡ λίξ. = τῇ κοιν. ἑλλ. «ἐμπλίκτρια» πρβλ. Ἰακώβ. Ἀνθ. 2, 3, 62, ornatrix.

Κομμώτριον, τό· ὄργαν. πρὸς τὰς κομμώσεις, πρὸς κόσμησιν τῆς κόμης, οἷον, ξυρός, ψαλίς, κηρωτὴ κτλ. ἐν γέν. κοσμητικὸν Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 96.

Κομνηνάγγελος, (Κομνην. - Ἄγγελ.), ἐκ τῶν. Θεοδώρου Ἔφρ. μον. 8330.

Κομνηνοφρυής (Κομνην. - ὀφρύς), οῦς, ὁ, Ἐπιγρ. μτγν.

Κομνοκάριος (Ἴσ. Καμνοκάριος = προβατοκουρά), ὁ· Κρητίκ. μὴν Κρητ. Ἐπιγρ. ἐν Συλλέξ. φιλολ.

Κομο-τροφέω· συνών. τῷ «κομάω», τρέφω κόμην, καιν. ἀφήνω τὰ μαλλιὰ Στράβ. 4, 196, Δ. Σικ. 1, 11.

Κομόωντες, ἐπ. = κομῶντες, πλ. μετχ. ἐν. τοῦ κομάω.

Κομόωντι, δωρ. κ. κομάωσι ἐπ. = κομῶσι γ΄ πλ. ἐν. τοῦ αὐτ.

Κομπάζω (κόμπος)· κομπέω (κροτῶ), Ἰδ. κομπορρημονῶ μάτην, ψευδῶς καυχῶμαι, κοιν. λέγω καυχησιαίς, τοῦ ἀέρος λόγια, ψευτιαίς· ὅτι μὴν ἀπολ. «τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ;» Αἰσχ. Ἑπτ. 418 (= «κομπάζω μάτην» Εὐρ. Ἱππ. 798· ὡσ. «κομπάζειν μᾶλλον ἢ τιμωρεῖσθαι βούλεσθαι» Λυσ. 6, 18 κ. μτγν.), ὅτι ὁτὲ μετ' ἄπαρ. «οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσπεσίων γνώμων ἄκρος εἶναι» = οὐκ ἤθελα καυχηθῆ ὅτι ἐννοῶ καλῶς τοὺς λόγους τῶν θεῶν, Ἀγ. 1101· «χρείαν ἔσχον» Ἀρτέμιδός εἰσι κομπάσαντα» Εὐρ. Βάκχ. 1130· -ἐπί τινι Αἰσχ. Ἑπτ. 462· -τινί, Ἀγ. 561· ἐπὶ αἰτ. -λόγον = λέγω κομπαστικ. λόγ. Εὐμ. 516· ὡσ. «μὴ γ' ἂν τι κομπάσειας» Σοφ. Αἴ. 1101· «οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας», Ἡλ. 1492 κ. πεζ. Ξεν. συμπ. 4, 19· ἐκομέησαν «ὡς», οἶκ. 10, 3, Πλουτ. Κράσ. 18· 60. παθ. «φόβος κομπάζεται» = μετὰ φόβου κομπορρημονεῖται· Αἰσχ. Ἑπτ. 482· «ὃς οὕνεκ' ὄλβου μέγας ἐκομπάσθη ποτὲ» Εὐρ. Ἡρ. μ. 64, resono, glorior.

Κομπᾶσεύς, ἑως, (κομ. πεπλασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κόμπασος» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ· ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κομπάσιον, τό· τόπος Ἀρκαδίας Πολύδ.

Κόμπασμα, ατος, τό· κομπαστικὸς λόγος, μεγαλαυχία ματαία, ψευδής· «αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων» Αἰσχ. Πρ. 361· «πίπτωκεν ἀνδρῶν ὄμβριμων κομπάσματα», Ἑπτ. 776 (πρβλ. Ἀριστ. βάτρ. 940), κ μτγν. πεζ.

Κομπασμός, ὁ· τὸ κομπάζειν, λέγειν λόγους μεγάλους ἀλλὰ κενούς, καυχᾶσθαι μάτην, ψευδῶς· Πλουτ. Σύλλ 16, jactatio.

Κόμπασος, ὁ· καυχηματίας, κοιν. καυχησιάρης· Ἀρκάδ. 76, 21· ἴδε κομπασεύς, jactator

Κομπαστής, οῦ, ὁ· ὁ καυχώμενος εἰς μάτην, ψευδῶς, καυχηματίας, κοιν. καυχησιάρης Πλουτ. Κράσ. 10 κ. ἄλλ. μτγν.

Κομπαστικός, 3· εἰς καυχήματα ματαιά, ψευδῆ ἀνήκων, μάτην καυχώμενος, ψευδὴς Πολυδ. 9, 146· ἐπίρ. -ῶς, αὐτόθ. 147.

Κομπέω (κόμπος)· 1) ἠχῶ, θορυβῶ, κροτῶ (ἐκβάλλω κρότον, θόρυβον, ταραχήν), ἐπὶ πραγμ. τὰ ὁποῖα συγκρουόμενα ἐκβάλλουσι κρότον, οἷον, χάλκινα κτλ. «κόμπει χαλκὸς· = ἠχεῖ ὁ χαλκ. Ἰλ. μ, 151· ἐπὶ κτεραμείων (πηλίνων) ἀγγείων Ἐὐστ. 2) συνήθ. μτφ. συνών. τῷ κομπάζω, λέγω κομπαστικ. λόγους, ψευδολογῶ· «κομπεῖς τι παρὰ καιρὸν» Πινδ. Π. 10, 4, Ἠρ. 5, 41· ἐπὶ αἰτ. «οὐστινας κομπεῖς γάμους» Αἰσχ. Πρ. 949· «τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον» Σοφ. Αἴ. 770, Εὐρ. Ὀρ. 563. Παθ. (μέσ.) ὡσ. «οὐδ' ὁπλῖται οὗτ' ἐκεῖνοι, ὅσουπερ κομποῦνται, διεφάνησαν» = ὅσοι κομπορρημονοῦσι Θουκ. 6, 16, resono glorior.

Κομπ-ηγόρος, ὁ (2, Θησ. Στ. Πασσόβ.)· καυχηματίας, «ἀερολίσχης» λέγων λόγια τοῦ ἀέρος Ἡσύχ.

Κομπηρὸς (κόμπος), 3· κομπαστικός· ἐπίρ. -ῶς Σχόλ. κομπηροτέρως Τζέτζ.

Κομπισμός, ὁ· τὸ τερετίζειν τινὰ (ᾄδειν ἄνευ λίξεων, ἀνάρθρως) παίζοντα μουσικὸν ὄργαν. Ἐμμ. Βρυεν. ἁρμον. 480· πρβλ. μελισμός, τερετισμός.

Κομπλούτικα· τόπ. Ἱσπαν. Ταρρακωνησίας, Πτολ. νῦν, Cebolim.

Κόμπλουτον, τό· πόλ. Ἱσπαν. Ταρρακωνησ. Πτολ. ἴσ Alca de Henarels. νῦν, κάτ. Complutensis Πλίν.

Κομπο-λᾰκέω· κομπάζω, λέγω μεγάλους λόγους ἀλλὰ κενούς Ἀριστ. βάτρ. 961.

Κομπο-λᾰκυθίω (κομπολάκύθης)· τῷ ἀνωτ. Τζέτζ.

Κομπο-λᾰκύθης, ου (κωμ. πεποιημέν. ὄν. πτηνοῦ, σκωπτικ. τοῦ Λαμάχου), ὁ· ματαιόκομπος (Σχόλ.) Ἀριστ. Ἀχ. 589.

Κομπο-λογέω, κομπολακίσω, μτγν.

Κομπο-λογία, ἡ· κομπασμὸς Σουίδ.

Κομπο-νεμέω, κατ' εἰκασ. Ἡσυχίου ἐν Ἀδδαῖ. 2.

Κομπο-ποιέω· ἀλαζονεύομαι, κοιν. κάμνω τὸν μεγάλον, ἐκκλ.

Κομπο-ρρημᾰτο-χρημᾰτο-μετ-εωροφέναξ, ακος, ὁ· ὁ ἐπὶ χρήμασι κομπορρημονῶν μετεωρολέσχης (μωρολόγος), ἀπατεών, κωμικ. ἐπίθ. τοῦ Κρατ. Τζέτζ.

Κομπο-ρρημοσύνη, ἡ· κομπαλαζονεία, μτγν.

Κομπο-ρρήμων, ονος, ὁ, ἡ· μεγάλους ἀλλὰ κενοὺς λόγους λέγων, ἀερολέσχης, μτγν. ἐπίρ. -ρρημόνως Θεόδ. Πρόδρ.

Κόμπος (κόπτω), ὁ· κρότος, θόρυβος, πάταγος, ἰδ. ὁ ἐκ δύο συγκρουομένων σωμάτων ἐκπεμπόμενος, οἷον, ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν ὀδόντων τοῦ κάπρου Ἰλ. λ, 416· τῆς ποδοκρουστίας τῶν χορευτ. Ὀδ. θ, 380. Ἐν γέν. ἦχος, κλαγγή· Συνήθ. μτφ. κομπασμός, κομπολογία· «ὁ κόμπος οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ» Αἰσχ. Ἑπτ. 407 π. συγκ. «Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερέχθαιρει» Σοφ. Ἀντ 127· «τόδ' οὐ κόμπῳ λέγω» Εὐρ. Ἡλ. κ. συγκ. «ταιδαῖ» ὁ κ. τῆς ἀληθείας γόμων οὐκ αἰσχρὸς» Αἰσχ. Ἀγ. 599. «Ἐπ' ἐπὶ καλ. εὐχῆσις, ὁ τοῦ ἑαυτ. ἐπαίνου, ἐκοιν. δόξα

Σοφ. Δ΄. 96· ὡσ. «κόμον τὸν ἑαυτοῦ» ἀνειδῶ κιρνάμεν» Πινδ. Ἰ. 4, 26· «ἀγάνορα κόμπον ῥῆξαι», 1, 13. Καὶ πεζ. «ὅρα μὴ μάτην κόμπ. ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη» Ἡρ. 7, 103· «καὶ ἀλαζονείας» Αἰσχίν. 3, 237· «πλούτῳ δὲ ἔργου μᾶλλον ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα» Θουκ. 2, 40, κ. μτγν. jactatio, gloria.

Κομπάς, ὁ· κομπαστής, κομπολόγος Εὐρ. Φοίν. 609· ἐπίθ. -λόγος Μ. Ἐτ. 527, 47.

Κομπο-φακελο-ρρημοσύνη, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ φακελορρήμονος Λυδ. Ῥωμ. ἀρχ. 3, 7 (ὅστις πλάττ. τὸ τοιοῦτ. οὐσ.).

Κομπο-φακελο-ρρήμων, ονος, 2· φακέλους (δεμάτια) κομπωδῶν λέξεων ἢ ὡς φακέλους κομπώδεις λέξεις συνδέων, συντιθείς, οἱονεὶ κομποδεματολόγος, μεγαλοδεματολόγος, κωμ. σκωπτικ. ἐπίθ. τοῦ Αἰσχ. ὡς τολμηρῶς σχηματίζοντος καὶ συντιθέντος λέξεις Ἀριστ. βάτρ. 837.

Κομπόω· κομπέω, ἐν τῷ π. τύπ. Δ. Κάσ. 43, 22.

Κομπ-ώδεια, κ. κομπ-ωδία, ἡ· κομπολογία, μτγν.

Κομπ-ώδης, ες, 2· κομπαστικός, συγκρ. κομπωδέστερος· «κομπωδεστέραν ἔχων τὴν προσποίησιν» Θουκ. 6, 62· οὐσ. «τὸ κομπῶδες»=τὸ κομπαστικόν, κομπωδία, κόμπασμα Θουκ. 5, 68· «-καὶ σοβαρὸν» Πλουτ. Σόλ. 16· «κραυγαὶ κομπώδεις, Θεμ. 8· ἐπίρ. -ωδῶς Σχόλ. Θουκ. 8, 81, gloriosus.

Κομφλόεντα (λατ. Confluentia)· πόλ. Ἱσπαν. Ταρρακωνησίας Πτολ.

Κόμψατος, ὁ· ποτ. Θράκης, ἐκβάλλων ἐν τῇ Βιστονίδι λίμνῃ Ἡρ. παρὰ τὴν νῦν κωμόπολ. Γκιουμουρτσίναν.

Κομψεία, ας (κομψεύω), ἡ· κόσμιος, λεπτός, ἀστεῖος χαρακτὴρ ἢ τρόπος (φέρσιμον) Λουκ. Πρ. 8. Κατὰ Μοτρ. ἀττ. ἡ λέξ.=«πανουργία», ἀστειότης Πλάτ. Φαῖδ. 101, argutia.

Κόμψευμα, ατος, τό· τὸ κοσμίως, λεπτῶς, ἀστείως λεγόμενον, κόσμιος, λεπτός, ἀστεῖος λόγος Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 13· «σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἁμαθεῖς ποιμαινέτωσαν» Λουκ. ἔρωτ. 54 κ. μτγν.

Κομψ-ευριπιδικῶς, ἐπίρ. λέγω (ὁμιλῶ) κομψῶς, λεπτῶς, κεκαλλωπισμένως, διηνθισμένως ὡς ὁ Εὐριπίδ. ἐν Ἀριστ. Ἱππ. 18, ἔνθα νῦν «κομψευριπικῶς» ἀναγινώσκ. κατὰ τὸ μέτρον.

Κομψευτὸς (κομψεύω), 3· κομψὸς Δ. Ἀλ. συνθ. ὀν. 22, 170, 1.

Κομψεύω· ποιῶ τι κόσμιαν, εὐπρεπές, κομψόν, λεπτόν, εὐτρεπίζω τι, ὁμιλῶ περί τινος κοσμίως, εὐπρεπῶς, κομψῶς, λεπτῶς, μτφ. καλλωπίζω· «κόμψευε τὴν ὀδύσσειαν» Σαφ. Ἀντ. 324. Συνήθ. μέσ. ἀστείζομαι, λέγω κομψούς, λεπτούς, ἀστείους λόγους, ἐπὶ κατηγορηματικ. σημ. λεπτολογῶ σοφιστικῶς, μεταχειρίζομαι κεκαλλωπισμένας, πεποικιλμένας φράσεις· «πρέπει σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα μᾶλλον κομψεύεσθαι ἢ ἀνδρί» Πλάτ. Λάχ. 197· «ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται», Φαῖδρ. 227· παθ. ἐπινοοῦμαι λεπτῶς, ἐφευρίσκομαι, κοσμίως ἐπροσαγόμενον κεκομψευμένον=λεπτῶς ἐξευρημένον Πλάτ. Φίλ. 56 κ. ῥῆτ. συχν.

Κομψο-έπεια, ας (κομψοεπής), ἡ· κομψολογία, μτγν.

Κομψο-επής, ές, 2· κομψολόγος, μτγν.

Κομψο-λεσχέω· τῷ κατωτ. Βυζ.

Κομψο-λογέω· λέγω λεπτῶς κ. ἀστείως Ἀριστοτ. Εὐσεβ. ἐν εὐαγγ. προπαρ. 760.

Κομψο-λογία, ἡ· τὸ λέγειν κομψῶς, ἀστείως, ἐπιχαρίτως, κομψός, ἀστεῖος λόγος Κύριλλ. Βυζ.

Κομψο-λόγος, 2· λέγων (ὁμιλῶν) κομψῶς, ἀστείως, λεπτῶς καὶ κοσμίως, μτγν. ἰατρὸς=ψευδοϊατρός, ἀπατεών, Λίγωπ. 192.

Κομψο-πρεπής, ές, 2· κόσμιος, λεπτὸς τὸν τρόπον, εὐπρεπὴς τὸ σχῆμα Ἀριστ. νεφ. 1030.

Κομψὸς (πρβλ. κομέω), 3· ἐψιμυθιωμένος, ἰδ. περίεργως κεκαλλωπισμένος· τὸ σῶμα, κοιν. εὔμορφα, νόστιμα ἀτολισμένος, συγυρισμένος, νόστιμος, βαρβ. ζαρίφης· «ἐπὶ τῷ κομᾶν καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖς» Ἀριστ. σφ. 1317· «τὰ κομψὰ χλανίσκια» Αἰσχίν. 1, 131. Μτφ. λεπτός, κόσμιος, εὐπρεπής, ἐπίχαρις τὸν τρόπον, ἐν ἔργοις τε καὶ λόγοις, συνήθ. μετὰ τῆς κατηγορημ. παρασ. ἐπιτεταδευμένος τοὺς τρόπους, πρασπεποιημένος ἀντίθ. τοῦ φυσικός, ἁπέριττος, ἁπλοῦς· «κομψὸν εἶναι ἐν συνουσίᾳ» Ἀριστ νεφ. 649· «κομψ. ὁ κήρυξ καὶ παρεργάτης λόγου» Εὐρ. ἀπόσπ. 436· ἀνὴρ Πλάτ. Γοργ. 493· «τοῦτο οὔτε τι κομψὸν οὔτε χαλεπὸν εὑρεῖν», σοφ. 259· «μηχανὴν κομψὴν εὑρεῖν», πολ. 3, 318· ἐπιθέτειος, ἐπιτηδείως, «κομψοὶ περὶ μουσικήν», Κρατ. 405· «τὰ δεξιὰ καὶ κομψά», νόμ. 1, 631 (ὡς «καὶ Μοτρ. ῥητῶς λέγει «Πλάτων κομψοὺς οὐ τοὺς πανούργους ἀλλὰ τοὺς βελτίστους»). Ἐπὶ πολυμήχανος, πανοῦργος Ἀριστ. ὄρν. 195, Εὐρ. Ῥῆσ. 625· τὸ οὐδ. οὐσ. «τὸ κομψὸν τῶν λόγων» Ἀριστοτ. πολ. 2, 6· συγκρ. «κομψότερος λόγος» Πλάτ. Κρατ. 429· «κομψότερα ἀσκήσεις», πολ. 3, 404· ἐπ'ρ. «κομψῶς καὶ δεινοπνητικῶς» Ἀριστ. Ἀχ. 1016, Ξεν. Κύρ. 1, 3, 8 κ. μτγν. Ἔτι «κομψότερος» Ἰσοκ. π. Ἀντιδ. 468 Βεκκ. «κομψότατα» Ἀριστ. Λυσ. 87, Πλάτ. Θεαίτ. 202, comprime.

Κομψότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότ. τοῦ κομψοῦ, κοσμιότης, λεπτότης, ἀστειότης, ἀγχίνοια, πανουργία Πλάτ. ἐπιστ. 10. 358, κ. μτγν.

Κομψο-φάνής, ἐος, 2· κομψήν, ὡραίαν ὄψιν, θέαν, ὡραίαν ἐξωτερικὴν ἕξιν ἔχων, κομψὸς φαινόμενος, μτγν.

Κονάβέω (ἡ κον-αβέω = σὺν-ἠχῶ, συνηχῶ, συγκροτῶ, ἴδε κον-αβέω ἐν Ἀνωνυμ. βήμ. Α. Σακελλ. σιλ. 208 κ. εἰσαγ. ιέ.)· «ἠχῶ, ἦχον ἐπιτείνω» Ἡσύχ. (παρ' ᾧ «κονάδησαν» ἴσως γρ. τοῦ «κονάβησαν» Θησ. Στ.), κρούω, ἐπὶ μεταλλίν. σωμάτ. Ἰλ. σ, 648, φ, 389· ἀντηχῶ, «ἀμφὶ δ' ἔνησε ἀμιφαλέον κονάβησεν δύσαντος ὑπ' Ἀχαιῶν», δ, 334, Ὀδ. ρ, 542· «ἀμφὶ δὲ γαῖα ἰαχὴν ἀμιφαλέον κονάβησε» Ὑμν. Θε. 839, resono.

Κονάβησόν, ἐπίρ. μετὰ ψόφου, κρότου, θορύβου Ἀντίπ. Θεσ. 20 (7, 581).

Κονάβίζω· κονάβέω· «χαλκὸς σμερδα-

λέον κονάβ-ζε» Ἰλ. ν, 498· χθών, δ, 460. Κόνᾰβος (ἴδε κοναβέω), ὁ· πάταγος, κρότος, ὄδρυβος· «κτύπος κόν. κατὰ νῆας ὀρώρει ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων» (Ἰδ. κ, 122, Ἡσ. Θε. 709· «κόν. χαλκοδέτων σακέων» Αἰσχ. Ἑπτ. 145· ὁ Λουκ. ἀποδοκιμ. τὴν λέξ ὡς ποιητικ. Ἱστ. συγγρ. 22, strepitus.

Κόνᾰβος, ου, ὁ· ἵππος Ἄρεος Κ. Σμ.

Κόναρος, ὁ· ἀειθαλὴς ἑκανθώδες δένδρ. ὡς «ὁ κηλαστρος» ἢ «παλίουρος», ἄλλ. «κόνναρις», ὅπερ ἴδε.

Κόνᾰρος, 3· α) «εὐτραφής, πίων» Ἡσύχ. 2) θρασύκαρδος· συγκρ. «κοναρώτερος», αὐτόθ.

Κονδαβόρα, ἡ· πόλ. Ἱσπαν. Ταρρακωνησίας Πτολ.

Κονδάλος· ὁ· Μαυσώλου ὕπαρχος Ἀριστοτ.

Κόνδαξ, ᾰκος, ὁ· 1) βέλος, ἦλος (καρφί), συνών. τῷ «κόνταξ», μτγν. 2) παιδιὰ τῶν παίδων, ἄλλ. «κυνδαλισμός»· 3) ὄθ. συνουσία, αυγκοίμησις «κόνδακα παίζω» Ῥουφ. 7, (5, 61).

Κονδάσβη, ἡ· ὄρος τῆς Ἰνδικῆς Παλλάιν. νου, Καλατζα ἐν Πουρᾶνας.

Κονδᾶτε· πόλ. Γαλλίας τῆς Λουγδουνησίας Πτολ. νῦν, Rennes.

Κονδιούϊγκον· πόλ. Γαλλίας τῆς Λουγδουνησίας, Πτολ. Υσ. ἡ νῦν Nantes.

Κονδῖτον, τό· καθάρσιον, παρασκευαζόμενον ἐκ διαφόρων μιγμάτων, μτγν. ἰατρ.

Κονδῖτος, ὁ· «κ. οἶνος»· ὁ ἀρώμασι παρεσκευασμένος, ἡρτυμένος», κοιν. μυρωδάτο κρασί, μτγν. vinum conditum.

Κόνδος (ἔτυμ. τοῦ «κόνδυλος»), ὁ· «κεφαλὶς ἀστράγαλος» Ἡσύχ.

Κονδυχᾶτης, ου· ὁ· παραποτάμιον τοῦ Γάγγου, Ἀρρ. Ἰνδ. νῦν, Γκουνδοὺκ.

Κόνδυ, υος (περσικ. λεξ.) τό· 1) ποτήριον Μ(ένανδρ. κ. Ἱππαρχ. κωμ. ἐν Ἀθην. 11, 478, ἀρχ. λεξ. 2) μέτρον τῶν ὑγρ. 10 κοτυλῶν = 2,740 λιτρ. (1 κοτύλ. = 0, 274 λιτρ.) χωρητικότητος, Ὀ'.

Κόνδυκα· πόλ. Λυκίας Πτολ. (δι. γρ. Κόνδικα ἢ Κόνδυλα, κοιν. γρ. Κόνδυβα).

Κονδυλέα (κ Κονδυλίαι, αἱ), (ἴδε κονδυλάομαι, κόνδυλος), ἡ· τόπ. Ἀρκαδίας μεθ' ἱεροῦ Ἀρτέμιδος, ἥτις ἐντεῦθεν ἐπωνομάζετο Κονδυλεᾶτις, ἰδος Παυσ. Ἀλλ' ἡ αὐτὴ καὶ ἐν Μεθύμνῃ Κονδυλῖτις, ἰδος Κλ. Ἀλ.

Κονδύλη (συγγ. τῷ «κόνδυλος»), ἡ· κορδύλη, ἐξοίδημα ἐκ πτώσεως ἢ τύψεως, ἀρχ. λεξ.

Κονδυλίζω· τύπτω τινὰ τῇ πυγμῇ, ἰδ. ῥαπίζω ἀρχ. λεξ. Καὶ παθ. μτγν. Ἀριστόξ. ἐν Δ. Λαερ. 2, 21.

Κονδύλιον, τό· ὑποκ. τοῦ κόνδυλος· 1) μικρὸν τύμμα (κτύπημα), ἐξοίδημα, σκλήρωμα Ἀξιόνικ. ἐν Ἀθην. 6, 239· 2) ὁ γραφικ. κάλαμος, κοιν. κονδύλι· ἔτι, ὁ χρωστὴρ τοῦ ζωγράφ. ὁ ζωγραφικ. κάλαμος, Βυζ. [ῐ].

Κονδυλισμὸς (κονδυλίζω), ὁ· ἡ τῇ πυγμῇ τύψις, κοιν. γρονθοκόπημα, γροθιά. Ἐν γέν. κακοποίησις Ἀρτεμίδωρ. 2, 15, ἄλλ. μτγν.

Κονδύλομαι (ὡς παθ.)· ἐξοιδαίνομαι, ἰδ. ἐκτύπωσις (κτυπήματος), κοιν. πρήσκομαι Ἡσύχ.

Κόνδυλος (πρβλ. κόνδος), ὁ· 1) ἄρμὸς ὀστοῦ, ἰδ. δακτύλου· «τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικὸν» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 15, καὶ μάλιστα ὁ μεσαῖος ἄρμὸς τοῦ δακτ. «τὸ προὔχον κατὰ τὰς συμβολὰς τοῦ δακτύλου»· 2) ὄθ. ἡ συνεσφιγμένη παλάμη, πυγμὴ (γρόνθος), καθ' ἣν οἱ ἁρμοὶ τῶν δακτύλ. ἐξέχουσι, ἢ τῇ πυγμῇ τύψις (γροθιά), τύψις εἰς τὸ πρόσωπον, κοιν. μπουνιά, γροθιὰ ἐς τὰ μοῦτρα, ῥάπισμα· «εἰ κονδύλοις νουθετήσαθ' ἡμᾶς» = ἂν μὲ γροθιαὶς κτλ. Ἀριστ. σφ. 254· «ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελεῖᾳ κονδύλου» = θὰ τὸν σκοτώσω μὲ ταῖς γροθιαῖς, (μὲ τὸν ῥυθμὸν τῶν γρονθοκοπημάτων) 1503· «ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης» (τυρθῆ) Δημ. 21, 72· «ἐνέτριψε κόνδυλον» Πλουτ. Ἀλκ. 8· «λόγον ἔχων τοῦ κονδύλου προχειρότερον», Κάτ. νεώτ. 1· 3) πᾶν τὸ προὔχον, οἴδημα ἰατρ. ἰδ. κονδύλωμα, σκλήρωμα· 4) μέτρ. ἐκτάσεως = 4 δακτύλοις, = 77, 10 χιλιοστομ. (1 δάκτ. = 38, 5 χιλιοστομ.) μαθημ. ἀλφ.

Κονδυλώδης, ους, 2· σκληρῷ οἰδήματι ὅμοιος, ἐξηθηκώς (πρησμένος), ἰατρ.

Κονδύλωμα, ατος, τό· κόνδυλος· 2) οἴδημα, (πρῆσμα), σκλήρωμα Ἱπποκρ. κ. ἄλλ. ἰατρ.

Κονδύλωσις, εως, ἡ· οἴδησις (πρῆξιμον), οἴδημα Ἱπποκρ.

Κόνειαν, τό· ἴδε κώνειον.

Κονέω· «τρίχω, σπεύδω» Ἡσύχ. ἐγείρω, ἀνυψῶ κόνιν, κονιορτὸν τρίχων, τῷ ταχεῖ δρόμῳ, κοιν. τρίχοντας, μὲ τὸ τρέξιμον σηκώνω, κάμνω σκόνιν, κορνιαχτόν· ὄθ. σπεύδω, πορεύομαι ταχέως, κοιν. βιάζομαι, ἀρχ. λεξ. Οὕτω διωρθώσατο Ἰάκωβ. ἐν Ἀσκληπ. 37 (13, 23)· πρβλ. ἐγκονέω.

Κονή, ἡ· φονή, φόνος Ἡσύχ. πρβλ. καίνω.

Κονητής, οῦ, ὁ· διακονητής, κοιν. διακονιάρης Ἡσύχ.

Κονθύλη, ἡ· δῆμ. Ἀττικῆς τῇ Πανδιονίδι καὶ μετέπειτα τῇ Πτολεμαΐδι φυλῇ ἀνηκων Σχολ. Ἀριστ. 233· δημότ. Κονθυλεύς, Ἀριστ. ὡς Κονθυλίδαι ἡ Κανθυλεῖς Πανδιονίδος, Ἐπιγρ. ἐπίρ. Κονθυληθεν.

Κονία, ἰων. κ. ἐπ. κονίη (κνάω, πρβλ. κόνις), ἡ· 1) κόνις, κοιν. σκόνη, ἰδ. ὁ ἐκ σκαλίσεως ἐγειρόμενος κονιορτὸς· «πυθῶν ὑπέρνερθε κονίη ἵσταθ' ἁειρομένη» Ἰλ. 6, 150· «ὦρτο κον. ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐριῤῥοῦσαι πόδες ἵππων», λ, 151· «μιάνθησαν κονίῃ», ψ, 732· κ. συχν. εἰς πλ. «κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών» Ὀδ. α, 98 κ. Ἰλ. συχν. ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ εἰσορμώντ. «αἵματι καὶ κονίῃσι πεφυρμένος» κλτ. «πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι πεφυρμένος» κτλ. «πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν» Ὑσ. ἀσπ. 365· «γόνατος κύψαντα ἐριδομένου» Αἰσχ. Ἀγ. 64, Εὐρ. Ἀνδρ. 112, Ἀριστ. βάτρ. 713. Ἔνι ποταμία ἄμμος, καταβιβαζομένη ὑπὸ τοῦ ῥεύματος τοῦ ποταμ. Ἰλ. φ, 271· ὡσ. ἡ κόνις, ἣ οἱ παλαισταὶ πάσσουσιν ἑαυτοὺς μετὰ τὴν ἐλαιοχριστίαν, ὅπως ἰσχυρότερον ἀντιλαμβάνονται ἀλλήλων· ὄθ. «ἄνευ κονίης, ἀκονητί» = ἄνευ κόπου, ἀρχυθεῖ Ἀριστ. Λυσ. 471. Ἔτι κόνις τιτάνου (ἀσβέστου), λεπτῶς τε τριμμένη ἄσβεστος πρὸς ἐπίχρισιν τῶν τοι-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γων· κονίασις (ἡ δι' ἀσβέστου περιάλειψις) καὶ κονίαμα (τὸ τῆς ἀσβέστου περιάλειμμα, δι' οὗ περιαλείφουσι) Ἀριστείδ. κ. ἄλλ. μτγν. 2) τέφρα, κοιν. στάκτη· «κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἔνι κονίῃσιν» (ἴδε κόνις) Ὀδ. η, 153· 3) τὸ κοιν. στακτόνιερο, ἁλουσιὸ Ἀριστ. βάτρ. 713, Πλάτ. πολ. 4, 430· κ μτγν. Εἴδη αὐτῆς «κονία ἀσβέστου» = ἀσβεστόνερο, ἁλουσιὰ ἀσβέστου, «κονία στακτὴ» = σταλακτόνερο, «κ. σαπωναρικὴ» = σαπουνίου ἁλουσιά, «κ. πιλοποιητικὴ» = ἁλουσιὰ τῶν πιλοποιῶν, «κ. βαλανευτικὴ» = ἁλυσίβα τοῦ λουτροῦ. [Τὸ ι βραχὺ συνήθ. ἀλλὰ μακρὸν π. Ὅμ. ἔν τῷ ἕν. ἐν τέλει τοῦ ἑξαμέτρου, ἤτοι ἐν τῇ ἄρσει τοῦ ἕκτου ποδὸς καὶ ἐν τῷ ἰαμβικ. τριμέτρῳ Ἀριστ. Ἀχ. 18.]. pulvis.

Κόνιον, τό· πόλ. Φρυγίας οὐ μακρὰν τοῦ νῦν βαρβ. Ἀλτοὺν - Τάσ. (= χρυσολίθου). Πλίν. Ἀλλὰ καὶ «Κονίου πόλις» Ἱεροκλ. ἐπίθ. Κονιάτης, 3· ὁ ἀπὸ τοῦ Κονίου Ἡρ. (ὁ Στάϊν θεωρεῖ ἄμφ. ἐὰν εἰς ταύτην τὴν πόλ. ἀναφέρῃ).

Κονιάζω· κονιάω Γεωπ. 13, 4, 2.

Κονίαμα, ατος, ἰων. κονίημα (κονιάω), τό· 1) τιτάνου (ἀσβέστου) περιάλειμμα, (ἴδε κονία), ἡ δι' ἀσβέστου ἐπίχρισις· «ὥσπερ ὅταν ὑποπέσῃ τὸ ἐναλιφθὲν τοῦ κονιάματος» Ἀριστ. ζῴ. γεν. 1, 19· 2) ἕδαφος ἐστρωμένον, ἀσβέστῳ κεχρισμένον Ἡγησί. ἐν Ἀθην. 13, 584· 3) ἐπισκευὴ οἰκοδομήματος Δημ. 13, 30, ἀλλὰ πρβλ. τὸ ἐν «κονιάω» 2) χωρ. τοῦ αὐτ. ὅπερ ἄλλως σύμφων. τῷ ἐνταῦθα· «καὶ οἰκοδομαῖ» Δ. Σικ. 20, 8. [⏑⏑–⏑–]

Κονίασις, εως, ἡ· 1) ἡ πρᾶξ τοῦ ἐπιχρίειν, περιαλείφειν τι κονίᾳ, ἀσβέστου περιαλείμματι, κοιν. ἀσβέστωμα, μτγν. ἔτι ἡ διὰ πίσσης καὶ ἄλλ. ὑλῶν ἐπίχρισις, πίσσωσις, κτλ. 2) = κονία, δι' ἧς περιαλείφουσι τοὺς τοίχ. κλ. Γεωπ. 2, 27, 5 [⏑⏑–⏑–].

Κονιᾶτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπιχρίων, περιαλείφων τι κονίᾳ, κοιν. ἀσβεστᾶς, ἀσβεστωτής· ὁμώνυμ. κωμῳδία Ἀμφιδος Πολυδ. 1, 125 [⏑⏑–⏑–]

Κονιᾶτὸς (κονιάω), 3· κονίᾳ ἐπικεχρισμένος, περιηλειμμένος, κοιν ἀσβεστωμένος· «οἶνος ἐν λάκκοις κονιατοῖς» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 22, ἔνθα τινὲς ἑρμην. «πεπισσωμένοις»· πρβλ Σχολ. Ἀριστ. Ἐκκλ. 154, [⏑⏑–⏑–].

Κονιάω (κονία) 1) πάσσω τι κόνει, κονιορτόω, βυπαίνω, κοιν. πασσίζω τι μὲ σκόνην, ακονίζω, καρνιαχτίζω, λερώνω, ἀρχ. λεξ. Ἀμφ'βολ. ὁ ἐνερ. τύπ. καὶ ἐν τῷ μέσ. συχν. συγχέεται μετὰ τοῦ «κονίω» Δίλ. Ι. Ζ. 3, 16. 3, 42. 6, 1· 2) ἐπιχρίω, περιαλείφω τι κονίᾳ, κοιν. ἀσβεστώνω· «τὰς ἐπάλξεις» Δημ. 3, 29· «δημοσίᾳ δ' ἃ μὲν οἰκοδομεῖτε καὶ κονιᾶτε, ὡς μικρὰ» 23, 208· πρβλ. κονίαμα, ὡσ. Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν. Καὶ μέσ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 2. Ἔτι περιαλείφω τι πίσσῃ, πισσόω, κοιν. πισσώνω Δ. Σικ. 19, 94. [ῐ]

Κονι-βᾶτία, ἡ· τὸ πορεύεσθαι ἐν κόνει ἢ ἄμμῳ Ἱπποκρ. ὅι. γρ. «σχοινοβατία»· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 521.

Κονιδίς, ἰδος (Σικελ. λέξ.), ἡ ψύλλιον Διοσκ. 4, 70.

Κονίζω, Ἀττ. μέλ. κονιῶ, μέσ. κονιοῦμαι, π. παρχ. κεκόνισμαι, ὁπερ. ἐκεκονίσμην (Ἐπιγρ. σύμμ. ἡρω. 20 (9, 128) μτγν. = κονίω, ὁπερ ἴδε.

Κονίημα, ατος, τό· ἴδε κονίαμα.

Κονίκα· πόλ. Γαλατίας Πτολ.

Κόνικλος, ὁ· κοιν. κουνέλι, ἄλλ. «κούνικλος, κόνικλος» Δίλ. Ι. Ζ. 13, 15, cuniculus.

Κονύλη, ἡ· βατάνη, εἶδος ὀριγάνου Νικ. Θηρ. 626, Διοσκ. 3, 34, cunila.

Κόνιλος, ὁ, ἑσφ. γρ. τοῦ «κόνικλος»

Κονίλος (= ῥύπος), ὁ· ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. Σχόλ. Νικ. Θηρ. Ἐν Ἐπιδαύρῳ ὁμωνύμως ὠνόμαζον τὸν κοιν. λαὸν «Κονίποδας» Πλούτ. ἴδε κονιόπους.

Κόνιοι, οἱ· Ἱσπανικὸς λαὸς Πτολ.

Κόνιον, τό· 1) ὑποκ. τοῦ κόνις, Σουτὸ ἀμφ. 2) = κώνειον, ὅπερ ἴδε.

Κονιό-πους, ποδος, κ. κονίπους, κονιορτόπους, ὁ, ἡ· 1) κεκονιμένος (κορνιαχτιαμένος) τοὺς πόδας, κοιν. μὲ σκονισμένα πόδια παρὰ τοῖς Ἐπιδαυρίοις «κονίποδες» ὠνομάζοντο οἱ τοῦ κοιν. λαοῦ ἄνθρωποι, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγρόται ὄντες ἤρχοντο πάντοτε εἰς τὴν πόλιν κεκονιμένοι τοὺς πόδας, τοὐναντίον δὲ οἱ τῇ τάξει τῶν βουλευτῶν ἀνήκοντες «ἄρτυνοι», (ὡς ἐν τῷ μεσαιῶνι οἱ ξένοι καὶ οἱ ὁδοιπόροι, ἰδ. ταξειδεύοντες ἔμποροι ὠνομάζοντο γαλλ. pied - poudreux, ἰταλ. piede pulverosi, ἀγγλ. dusty - foot) Πλουτ. ἠθ. 291· 2) εἶδος ἑλαφρῶν ὑποδημάτων (παπουτσίων) μετὰ στενῶν πελμάτων, τὰ ὁποῖα ἐντελῶς δὲν ἐσκέπαζον τοὺς πόδας καὶ ἐπομένως ἄφηνον αὐτοὺς νὰ κονίωνται, ὅθ. καὶ τὸ ὄν. ἀρχ. λεξ. «γίρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα ἔχων» Ἀριστ. Ἐκκλ. 848· ὁ Ἡσύχ. ὀνομάζει αὐτὰ «μοιχικά», ἴσως διότι οἱ μοιχοὶ τὰ μετεχειρίζοντο ὡς ἑλαφρότερα καὶ ἐπιτηδειότερα εἰς τὸ νὰ μὴ προδίδωνται βαδίζοντες. [ὁ σχημ. «κονιόπους» π. Σουίδ. κ. ἐν Μ. Ἐτ. Πασσόβ.].

Κονι-ορτόπους, ποδος (κόνις-ὄρνυμι-πούς), ὁ, ἡ· τῷ ἀνωτ. Ἡσύχ.

Κονι-ορτὸς (ὄρνυμι), ὁ· 1) κ. νῦν ὡσ. χυδαίως «καρνιαχτός», ἡ πολλὴ κόνις, τὴν ὁποίαν τις ἢ ὁ ἄνεμος ἐγείρει εἰς τὸν ἀέρα, στρόβιλοι, νέφη κόνεως· «εἶδεν κονιορτὸν χωρίοντα ἀπὸ Ἐλευσῖνος» Ἡρ. 8, 65· «ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένων» Πλάτ. πολ. 4, 496 κ. μτγν. Παλάδ 5, 85, 1· 2) τέφρα, κοιν. στάκτη· «ὁ κον. τῆς ὕλης νεωστὶ κεκαυμένης ἐχώρει πολὺς ἄνω» Θουκ 4, 34· 3) ὀβριστικ. «ὁ ῥυπὼν καὶ αὐχμῶν», ῥυπαρὸς ἄνθρ. Δημ. 21, 208· «χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν» κονιορτὸς ἀναπέφηνεν» Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀθην. 6, 242, pulvis excitatus.

Κονιορτόω· πάσσω τι κόνει, κονίω, ῥυπόω, κοιν. πασσίζω μὲ σκόνην, κουρνιαχτίζω, σκονίζω, λερώνω Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2, 7, 5, Ἐκκλ.

Κονι-ορτ-ώδης, ους, ὁ, ἡ· ὡς κονιορτός, κονιορτῷ, κονιορτοῦ νέφεσιν ὅμοιος, πλήρης κόνεως, κεκαυμένος· - ἔρια Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 32, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 16, 1 - ἄνθρωπος, μτγν.

Κόνις (κόνις), 3· α) παθ. πλήρης κόνεως,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεκονισμένος, κοιν. 'σκονισμένος' εἶν κονίᾳ χέρσῳ» Πινδ. Ν. 9, 102· 6) ἐνερ. ὁ κόνιν ἐγείρων, ἐπίθ. τοῦ Διὸς Παυσ. 1, 40, 6.

Κονιόω· ἐγείρω κόνιν, κονίω τι, κοιν. τὸ σκονίζω, γεμίζω ἀπὸ σκόνην μτγν. ἀμφ.

Κονί-πους, ποδος, ὁ, ἡ· τῷ «κονιόπους», ὅπερ ἴδε. [τπ].

Κονίπτω· κονιάω (ὅπερ ἴδε), ἀρχ. λεξ.

Κόνις, ιος κ. ἀττ. εως (κνάω ἑτυμολ. Κουρτ.), ἡ· 1) κοιν. σκόνη· «πέπτο - κόνιος διεδραγμένος» (ὁ πεσών) Ἰλ. υ, 392· «οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε» = 'σὰν τὴν ἄμμο καὶ τὴν σκόνη = ἀμέτρητα, ι, 385· «κόν. δέ σφ' ἀμφιδεδήει κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι» Ὑσ. ἀσπ. 62, Πινδ. Ὀ. 8, 80· - χθονία Αἰσχ. Ἑπτ. 718· «-διψία, κάπις πηλοῦ» Ἀγ. 481· «ὀρῶ κόνιν (=κονιορτόν, νέφη κόνεως) ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ», ἀποσπ. 177· «βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον» Σοφ. Ἠλ. 427 κ. συχν. ἐπὶ ταφῆς (θαψίματος), τῆς διὰ γῆς καλύψεως· «κόνει φύρουσα κάρα» = μὲ σκόνην λερώνουσα τὴν κεφαλ. βέλλουσα σκόν. 'ς τὴν κεφαλ. ὡς σημεῖον λύπης Εὐρ. Ἑκ. 496· «μεστὸς αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως» Πλάτ. πολ. 10, 614 κ. συχνότ. μτγν. πεζ. Λουκ. νεκρ. διάλ. 1, 3 (πρβλ. κονία, ὅπερ συχνότ. π. πεζ.)· 2) τέφρα, κοιν. στάκτη· «εἶδεε δῶ δμῶες ἐνὶ οἴκῳ ἐν κόνει, ἀγχὶ πυρὸς» Ὀδ. λ, 189· ὡσ. «κόνιν αἰθαλόεσσαν χεύατο κὰκ κεφαλῆς» Ἰλ. σ, 23, Θεόκρ. 24, 91, Λουκ. π. πένθ. 19. [π. τ. τραγ. τὸ ι μακρὸν ἐν τῷ «κόνῖν» Αἰσχ. ἀποσπ. 180, Ηρ. 1086 κ. «κόνῖς» ἀποσπ. 764], pulvis. Κόνις, ιδος ἡ ὀρθότ. κονίς, ίδος (Ἀρχαδ. 32, 7), ἡ· συνηθ. εὔχρ. μόν. ὁ πλ. «αἱ κονίδες» = τῷ νῦν «τὰ κονίδια», τὰ μικρὰ ἐδά τῶν φθειρῶν, ψύλλων καὶ κορέων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 31], lendes.

Κονισάλεος (ὀρθότ. ἡ «κονισαλέος»), (κονίσαλος), 3· κεκονημένος, πλήρης κόνεως, κοιν. σκονισμένος, γεμάτος ἀπὸ σκόνην· - δίφρος Ἀντίμαχ. 75· «κονισάλεαι θύειραι» Εὐφορ. 19· - θρὶξ Νον. Δ. 36, 227. [ὁ τον. «κονισαλέος» ἐφρ.].

Κονίσαλος (κόνις - σαλ, σαλεύω; ἄλλομαι), (ὀρθότ. ἡ «κονίσσαλος»), ὁ· 1) κόνις, κονιορτός, στρόβιλοι, νέφη κόνεως· «ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὦρνυτ' ἀϊλλὴς ἐρχομένων» Ἰλ. γ, 13· «λευκοὶ ὑπερθ' ἐγένοντο κονισάλῳ», ε, 502 κ. συχν. 2) παρ' Ἀθην. εἶδος ζαίμονος (κατωτέρας θειότητος), ὡς ὁ Πρίαπος καὶ Ὀρθάνης Ἀριστ. Λυσ. 982 πρβλ. Ἀθήν. 10, 441, Στράβ. 13, 588, pulvis excitatus. [⏑–⏑⏑].

Κόνισις, εως, ἡ· ἡ κηρῷ περιάλειψις τοῦ ἐδάφους (πάτου) τῶν κυψελῶν, ἄλλ. «κήρωσις» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40, ὅ. γρ. «κώνησις», ἴσθα τινὲς «κονίασις» εἰκάζουσιν.

Κονίσκοι, οἱ· Καντάβρικὸς λαὸς τῆς Ἰβηρίας (Ἱσπανίας) Στράβ.

Κονιστήριον, τό· κονίστρα Βιτρούβ. 5, 11.

Κονιστικός, 3· - ὄρνις = πτην. εὐαρεστούμενον νὰ κυλῆται ἡ λούηται ἐν τῇ ἄμμῳ (πρβλ. τὸ κοιν. «λούζεται ἡ κόττα 'ς τὴν ἄμμο, 'ς τὸ χῶμα») Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 49.

Κονίστρα, ας (κονίω, κονίζω), ἡ· 1) τόπος λειπτῇ κόνει κεκαλυμμένος, ἐν ᾧ οἱ παλαισταὶ παλαίουσι, παλαίστρα Πλουτ. ἠθ. 638· ἵπποι κυλίονται καὶ τρέχουσι, ἄλλ. «ἁλινδήθρα» Πολυδ. 3, 154· ὡσ. πτηνὰ κυλίονται ἢ λούονται Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 8· 2) τὸ μεταξὺ τῶν ἑδωλίων τῶν θεατῶν καὶ τοῦ προσκηνίου ἐπίπεδον τοῦ ἀττικ. θεάτρου ἴδαφος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἦν ἡ «θυμέλη» Ἑρμάν. ἐγ. 6 τ. 2, 152, arena.

Κοντῶ, μέλ. κοντίσω, ἀόρ. ἐκόντισα (ἡ π. Ὁμ. γρ. «κοντίσσω, ἐκόντισσα» κατὰ ῥῆγχηται), π. παρκ. κεκόντιμαι, ὑπερσ. ἐκεκοντίμην· πληρῶ τι κόνεως, ποιῶ κονιορτώδες, κονιορτῶ, κοιν. σκονίζω, κορνιαχτίζω· «εὖρὺ κονίσουσι πεδίον» = θὰ γεμίσουν τὴν πεδιάδα ἀπὸ σκόνην, ἤτοι θὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν Ἰλ. ξ, 144· «ἐκόνισε δὲ χαίτας», φ, 407· «κεκόνιτο κάρη ἅπαν», χ, 405· μτφρ. «μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρίψῃ ποδὶ ὄλβον» Αἰσχ. Πέρσ. 159· «φεύγον κεκονιμένοι» «ἔρευγον κατεσκονισμένοι, δηλ. δρομαίως Ἰλ. φ, 541· ὃ. μτφ. «κεκονιμένος» = σπεύδων, ἐπειγόμενος, κοιν. βιαζόμενος, βιαστικός· «ἦκεν κεκονιμένος» Ἀριστ. Ἐκκλ. 291· «καντηχόθεν συνθέρουσι κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες» Λουκ. Τίμ. 45 κ. ἄλλ. ὃ. ἀμτθ. τρέχων ἐγείρω κόνιν, τρέχω, σπεύδω· «κονιόντες πεδίοιο» = σκόνην σηκώνοντες; (ἵπποι) μὲ τὸ τρέξιμόν των μέσα εἰς τὴν πεδιάδα Ἰλ. ψ, 372· ἐπὶ σταδιοδρομούντων ἀνθρ. Ὀδ. θ, 122· «Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ, κονίει» Αἰσχ. Ἑπτ. 60· κ. μέσ. «κόνισαι λαβών» = λάβε ταχίως Ἀριστ. Ἐκκλ. 1170. Ἐν γέν. καλύπτω, σκεπάζω τί τινι· «κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονιμένος» (ἴδ. γρ. «κεκονισμένος») = κεχρισμένος (Σχολ.) Θεόκρ. 1, 29· ἴδ. ἐπιχρίω τι κονίᾳ (ἀσβεστώνῳ), πίσσῃ (πισσάνω) Πασύχ. (πρβλ. κονιάω). Μέσ. κονίζομαι = κυλίομαι ἐν κόνει, ἄμμῳ ὡς οἱ ἵπποι καὶ τὰ πτηνά, μτγν. ἴδ. πάσσω ἑαυτὸν κόνει, ἐπὶ τῶν παλαιστῶν, οἵτινες ἀφ' οὗ ἠλείφοντο ἐλαίῳ ἔπασσον ἑαυτοὺς λειπτῇ κόνει, ὅπως στερεώτερον ἀντιλαμβάνωνται ἀλλήλων, καὶ ἐπὶ ἑδάφους ἄμμῳ ἐστρωμένου ἠγωνίζοντο, ὃ. = γυμνάζομαι Ἀθήν. 9, 388 κ. μτγν. pulvere conspergo.

Κονε-ώδης, ες (κονία), 2· εἶδος κονίας (ἁλυσίβας) ἔχων, κονίᾳ (ἅλουσίᾳ) ὅμοιος Ἱπποκρ. 213.

Κόννα, ἡ· Κόνιον (ὅπερ ἴδε) Πτολ.

Κονναβέω, ὀρθότ. κοναβέω, ὅπερ ἴδε.

Κόνναρον, τό· ὁ καρπὸς τοῦ ὀξύδρυος, «ὁ κόνναρος» Ἡσύχ.

Κόνναρος, ὁ· ἴδε κόναρος.

Κοννᾶς, ὁ· ὄνομ. τοῦ Κόννος· «Κοννᾶς στέφανον μὲν ἔχων, δίψᾳ δ' ἀπολωλώς» Ἀριστ. ἵππ. 534, ὅπερ παροιμιῶδ. ἴδε Σουϊδ.

Κοννέω (ἡ κον-νέω, ἴδε ε', εἶδαν, ἀναμ. ῥημ. Ἀθ. Α. Σακελλ.), («κονέω» Ἡσύχ.) κοέω, (ἰων. = νοέω), νοῶ, συνίημι, γιγνώσκω, γνωρίζω· «καρδίαν δ' οὐδὲν οἶδα κοννεῖ» Αἰσχ. ἀποσπ. 111· πρβλ. 185, 189.

Κοννίδας, ου, ὁ· Θησέως παιδαγωγός, ὥπερ ἐν Ἀθήναις τῇ ἑορτῇ τῶν «Θησείων» κοινῇ μετ' ἐκείνου συνέθυον Πλουτ. Θησ.

Κόννος (συγγ. τῷ «κῶνος»), ὁ· 1) εἶδος κωνειοῦ ἐνωτίων, σχῆμα κῶνου ἔχόντων Πολύδ. 10, 18, 6, ἔνθα «κωνος» ἀναγινώσκ. 2) γένειον Λουκ. Λεξιφ. 5, Ἡσύχ.

Κόννος, ου· Ἀθηναῖος κιθαρῳδός ἢ λυρῳδός, υἱὸς Μητροβίου καὶ διδάσκαλος Σωκράτους, παρωιμιώδης ἐπὶ τῇ πενίᾳ Ἀριστ. παροιμ. «Κόννου ψῆφον» ἢ «θρῖον» (ἡγοῦμαι) = μηδὲν λογίζομαι, κοιν. δὲν τὸ λογαριάζω γιὰ τίποτε ἀρχ. λξ

Κόνος (Κοῦνος Ἐπιγρ. «κῶνος ἢ κύων;»· Ἀλλ. ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κονοσαυρίων φυλή = Κυνοσαρεῖς (ὅπερ ἴδε)· φυλὴ τῆς Σπάρτης, Ἐπιγρ.

Κονοσκογκόλορος, ὁ· Ἑλλην. ἐπίθ. τοῦ Σαρδαναπάλλου ἴδε Σουΐδ.

Κοννο-φόρος, 2· κρωβύλον φέρων (ἴδε κρωβύλος) Ἡσύχ.

Κοντάκιον (κόνταξ), τό· 1) κύλινδρος ἢ κυλινδροειδὲς ξύλον, ἐν ᾧ περιετύλισσόν τι, Βυζ. 2) μικρὸς ὕμνος, ἐκκλ. [ᾰ].

Κόνταξ, ᾰκος, ὁ· κόνδαξ, μτγν.

Κονταριο-θήκη, ἡ· «δουροδόκη», θήκη τῶν κονταρίων Σχόλ. Ὀππ. ἀλ. 2, 356.

Καντάριον, τό· ὑποκ. τοῦ «κοντός»· 1) μικρὸς κοντός, μικρὰ κάμαξ, ῥάβδος· 2) ἰδ. μικρὸν δόρυ, μικρὰ λόγχη Σχόλ. Ὀππ. ἀλ. 2, 25 κ. ἄλλ. μτγν.

Κοντεύω (κοντός) διατρυπῶ τινα κονταρίῳ, μτγν. πρβλ. τὸ κοιν. «κοντεύω» = βραχύνω, κάμνω τι κοντόν.

Κοντο-βολέω· ῥίπτω κατά τινος κόντους ἢ κοντάρια Στράβ. 10, 448.

Κοντο-παίκτης, ου, ὁ· ὁ κόντοις παίζων, χορευών, ὡς ὁ σχοινοβάτης Β. Ἀν. 652, 8.

Κοντο-πορία ἢ ὀρθότ. Κοντοπορεία, ἡ· ἀνάντης ὁδός, ἄγουσα ἀπὸ Κλεωνῶν εἰς Κόρινθον, ἣν ἠναγκάζοντο νὰ πορεύωνται ἱππεῖς ὁπλισμένοι ἐπὶ κόντου Πολύβ Πτολ.

Κοντὸς (ΚΕΝΤΩ), ὁ· 1) ἡ μακρὰ ῥάβδος, (ὁμοία σχεδὸν τῇ νῦν «κονταρί»), δι' ἧς ὤθουν εἰς τὰ πρόσω ἢ ἀκώθων τὸ πλοῖον, ὡσ. κ. νῦν· τρεῖς τοιαύτας εἶχεν ἑκάστη τριήρης· «αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν ὦσα παρὶξ» Ὀδ. ι, 487, Εὐρ. Ἄλ. 254, Ἡρ. 2, 136 κ. οἱ μετ' αὐτ 'Εν γέν. μακρὰ ῥάβδος, κάμαξ Πλουτ. Ῥωμ 8· 2) δόρυ, κονταρίων Λουκ. Τόξ. 55.

Κοντός, 3· ὡς κ. νῦν, Βυζ.

Κόντ-ουρος, 2· ὁ ἔχων κοντὴν, καλυβὴν οὐρὰν, κοιν. ὡσ. καὶ «κοντούρης» Ἀχμετ ὀνειρ.

Κοντο-φόρος, 2· κοντοὺς ἢ δόρατα (κοντάρια, λόγχας) φέρων, ἔχων Πολυδ. 1, 131, Λουκ. Ἄλ. 55.

(Κοντόω· ἁλιεύω κόντῳ, μακρᾷ ῥάβδῳ, κάμακι).

Κοντό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων κοντὴν χεῖρ ἢ κοντὰ χεῖρας, Ἀνωνύμ. φυσιογν. 133

Κόντωσις, εως (κοντάρι). ἡ· ἡ διὰ κόντου ἁλίευσις, κοιν. ψάρεμα μὲ κονταρι Αἰλ. Ἱ. Ζ. 12, 43.

Κοντωτὸς (κοντόω), 3· ἔχων κοντὸν (κοντάρι) «κοντωτὰ πλοῖα», τὰ διὰ κοντῶν καὶ οὐχὶ διὰ κωπῶν κινούμενα εἰς τὰ πρόσω· τὰ κόντοις παρασκευασμένα καὶ διευθυνόμενα Σιγ. 10, 22.

Κόνυζα, ης (κονύζω Λοβεκ. παθ. 361), ἡ· φυτόν τι, ἔχον βαρεῖαν, δυσώδη ὀσμήν, διττὸν δὲ τὸ εἶδος, «κ. ἡ ἄρρην» κ. «κ. ἡ θήλεια», κοιν ἀκόνυζα, π Γερμ. ξηρόρριζα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 4, 8· -καχόφλοιος Νικ. ἀλ. 331· -χαμαίζηλος Θηρ. 70 κ. συγγ. Διοσκ. «κονύζα» (κατὰ συγκοπ.) Θεόκρ. 4, 25.

Κονυζήεις, εσσα, εν· κονύζῃ ὅμοιος· -φυτὸν Νικ. Θηρ. 615.

Κονυζίτης, ου, ὁ, «κ. οἶνος»· ὁ κονύζῃ παρασκευασμένος, μετὰ κονύζης κατεσκευασμένος, κοιν. κρασὶ τραβηγμένο μὲ ἀκόνυζο Διοσκ. 5, 63, Γιωπ.

Κόνων, ωνος (κονίω)· 1) Ἀθηναῖος, ἄρχων Ὀλ. 79, 3 = 290 π. Χ Δ. Σικ. 2) ἕτερος (360 μ. Χ.)· 3) Ἀθηναῖος, Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, υἱὸς τοῦ Τιμοθέου, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐνίκησεν ἐν Κνίδῳ κατὰ κράτος τὸν ναύαρχον τῶν Λακεδαιμονίων Πείσανδρον (394 π. Χ.) καὶ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ αὐτῶν ἀνακτίσας καὶ τὰ τεῖχη της διὰ Περσικ. χρημάτων. Τὸ τέλος του ἄγνωστον· ἀλλὰ πιθανὸν ὅτι κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῶν Τριβάζου, ὅστις τὸν συνέλαβεν ἀποσταλέντα πρὸς αὐτὸν παρὰ τῶν Ἀθηναίων πρεσβευτήν, καὶ κατέφυγεν εἰς Κύπρον παρὰ τῷ Εὐαγόρᾳ, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν. Ἐξ αὐτοῦ ἡ παροιμ. «πόλεμος δὲ Κόνωνι μελήσει» Διογεν. 7, 75· 4) Σάμιος ἀστρονόμος Καλλ ἀποσπ. 5) ἐπισκοπος Ἀπαμείας Εὐστ. 6) καλλιτέχνης τις, ἀφ' οὗ τὰ ὁμώνυμα «Κωνώνεια» πατήρια Ἀθήν. 7) Σμυρναῖος Μιον 8) ἕτεροι, Ἐπιγρ.

Κοόρτις, ιος, ἡ· ἡ ῥωμ. λξ. cohors, τὸ 10ον μέρος τοῦ ῥωμ. λεγεῶνος, συνιστάμενον ἐκ 3 manipuli ἢ 6 centuriae Πολύβ. 11, 23, 1. 33, 1.

Κοπάζω (κόπος), ἀμτδ. κοπάσω, ἀποκάμνω· ὀθ. ἐν γέν. ὑφίεμαι, παύω, καταπαύω· «ἄνεμος ἐκόπασε» Ἡρ. 7, 191· μειοῦμαι, κατέρχομαι, ἐπὶ τῶν ὑδάτ. λίμνης, κοιν. ὀλιγοστεύω, καταβαίνω Ἀριστοτ. προβλ. 23, 31· «κοπάσαντος τοῦ καύματος» = ἀφοῦ ἔπαυσε τὸ καῦμα Λόγγ. 1, 8 κ. συχν. μτγν. Ν. Δ.

Κόπαιον, τό· κόπειον, τμῆμα, κοιν. κομμάτι· -εἰμίγιθες Ἀλκίφρ. 3, 7.

Κοπανίζω· κατασυντρίβω τι διὰ κοπάνου, τύπτων κοπάνῳ ποιῶ αὐτὸ λεπτὴν κόνιν, κοιν. κοπανίζω, στουμπίζω, μτγν. Ο'. κ Ἰατρ

Κοπανισμός, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ κατασυντρίβειν τι κοπάνῳ, κοιν. κοπάνισμα Ἡσύχ.

Κοπάνιστήριον, τό· ἄργανον, σκεῦος χρήσιμον πρὸς κοπανισμόν, ἰγδίον (γουδί) Ἡσύχ.

Κοπανιστὸς (κοπανίζω), 3· κοιν. κοπανισμένος, στουμπισμένος Γαλην. 14 τ 555, 10.

Κόπανον (κόπτω), τό· α) δοῖδυξ (γουδοχέρι), πᾶν χρήσιμον πρὸς κοπανισμὸν (πρβλ. τὸν νῦν ξύλιν. κόπανον, ὅτ' οὗ αἱ γυναῖκες κοπανίζουσι τὰ χονδρὰ πλυτικὰ καὶ ἐν ταῖς κώμαις καὶ ἀσπρόρουχα) Εὐστ. 1324, 32· β) κοπίς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλεκτος ἢ ξίφος· «πεῖραι κοπάνων ἀνδροδαΐκτων» Αἰσχ. Χο. 847.

Κόπαρ· κωμίδιον τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς Δ. παραλίας, νῦν, Ἀδοὺ-Ἀϊγιὰν ἢ Ῥαμπὸκ Πτολ.

Κοπάριον, τό· χειρουργ. μαχαιρίδιον Π. Αἰγ.

Κοπάς, άδος (κόπτω) ἡ· ἡ περιεκομμένη, κεκλαδευμένη, οἷον, ἐλαία, συκῆ κλ. Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 3, 3.

Κόπασος, εως (κοπάζω), ἡ· τὸ ἀποκάμνειν, κοιν. κοπίασμα Ἀχμὲτ ὀνειρ.

Κόπασμα, ατος (κοπάζω), τό· ὄρεσις, παῦσίς τινος Τζέτζ.

Κόπειον, τό· κόπαιον; ὅπερ ὑδε.

Κοπῆναι, π. ἀόρ. δ'. ἀπαρ. τοῦ κόπτω.

Κοπετὸς (κόπτομαι) ὁ· θρῆνος μετὰ τύπων (κτυπημάτων) τοῦ στήθους κοιν. στηθοκόπημα Πλουτ. Φάβ. 17· «κοπετὸν ποιοῦμαι ἐπί τινι» = θρηνῶ τινα τύπτων τὸ στῆθός μου, Ν. Δ. planctus.

Κοπεύς, έως (κόπτω), ὁ· ὄργαν. τῶν λιθοξόων πρὸς χονδρὴν ἐργασίαν, ἐν γέν. συνών. τῷ «γλυφεῖον, κολαπτήρ», κοιν. σμίλι Δουκ. Ἐφήμ. 13, Δ. Στιχ. 1, 35.

Κοπή (κόπτω), ἡ· 1) τὸ τύπτειν, πληττειν τινά, πληγή, τύπος, κοιν. κτύπημα, ὅτι, τομὴ (κόψιμον), κόμμα Ἀριστοτ. π. κόσμ. δ, κ. ἄνισ. μετγν. 2) ἀπότομος, ἀνάντης τόπος Στράβ. 10, 452, ἴσφ. γρ. τοῦ «κοπή»· 3) φραγὴ Ν. Δ.

Κόπηθρον, τό· εἶδος ἀγρίου λαχάνου Ἡσύχ.

Κοπηρός, 3· ἐπίπονος, κόπον, κόπωσιν προξενῶν, κοιν. κοπιαστικὸς Ἱππῶν. ἐπιμ. 179.

Κοπία, ἡ· κόπωσις, κόπασις, ὄρεσις, «ἡσυχία» Ἡσύχ.

Κοπιάζω· ὡς κ. νῦν ἀμτδ. συνών. τῷ κοπιάω», μετγν.

Κοπίαμα, ατος, τό· ἐπίπονος, ἐπαχθὴς ἐργασία, τὸ ἐπίπονον, δυσχέρεια, κοιν. κοπίασμα, κοπιαστικόν, δυσκολία Εὐστ.

Κοπιαρός, 3· κοπηρός· συγκρ. «κοπιαρότερος» (κοπιαρώτερος Πασσόβ. κ. Θησ. Στ.) Ἀριστοτ. πρόβλ. ἢ, ἰ, κ. μετγν.

Κοπιάτης, ου, ὁ· νεκροθάπτης Ἐπιφάν.

Κοπιάω, (κόπος), μέλ. κοπιάσω [ᾰ]· α) κοπάζω, ἀποκάμνω, κατακαρέννυμαί τινος καὶ ἀηδίζομαι αὐτὸ Ἀριστ. θεσμ. 795· «ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν κοπιάω», ὅρν 734· «ὅταν κοπιάσωσι διὰ τὸ μὴ κοιμηθῆναι» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 26, κ. μετγν. «κοπιῶ τὰ σκίλη» Ἄλεξ. ἐν Δ. Λαερ. 3, 27· «-τὰς σιαγόνας» Κλέαρχ. ἐν Ἀθην. 9, 416-ζῶν Ἀσκληπ. 8 (11, 46)· 6) ἐργάζομαι ἐπίπονον ἐργασίαν, κοιν. κοπιάζω Ν. Δ. Ματθ. 6, 28.

Κοπι-δερμία (κοπίδερμος), ἡ· δουλαγωγία, ἰδ. παρὰ τ. Ἰουδ. λαβεῖν τινα δοῦλον καὶ περιταμεῖν αὐτόν, ὅπερ ἐξουσίαν εἶχον οὗτοι νὰ πράξωσι κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν αὐτοκρατόρ. Κωνσταντος καὶ Κωνσταντίνου νόμον, ὑπὸ δὲ τῶν μετέπειτα Βυζ. αὐτοκρ. ῥητῶς αὐτοῖς ἀπηγόρευται Ἰω. Μαλ. 401, 10, cuticidium.

Κοπίζω (ὁ κόπις)· 1) ἀνεμώλια βάζω, φλυαρῶ, ψευδολογῶ, ὅμ. τὸ κοιν. «τὰ κόψεις», «κόψεω, ῥάψω» Ἡσύχ.

Κοπίζω (ἡ κοπὶς 2)· παρὰ Λακεδ. τελῶ τὴν ἑορτάσιμον ἑστίασιν «κοπίδα», συνεστιῶμαι ἐν αὐτῇ, ἐν γέν. συμποσιάζω μετά τινος Ἀθην. 4, 138.

Κόπις, εως (κόπτω), ὁ· «βώμαξ, φλύαρος, βωμολόχος» (Ἐδστ. 1749, 28)· «ὁ ποικιλόφρων κόπις» (Ὀδυσσεὺς) Εὐρ. Ἐκ. 131, κ. μετγν. [ἐξ αὐτοῦ τοῦ «δημοκόπους], πυγάτον.

Κοπίς, ίδος (κόπτω), ἡ· 1) μάχαιρα, τῆς θυσίας, τῶν πλακούντων, τοῦ δημίου, καὶ ὡς ἐπ. «κοπίδας μαχαίρας» Εὐρ. Κύκλ. 240, Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 104· - μαγειρικὴ Πλουτ. Λυκ 2 -φονία Ἀθδαΐ. 3 (6, 228) 2) τὸ βραχὺ καὶ καμπύλον ξίφος τῶν βαρβάρ. ἰδ. τῶν Περσῶν Ξεν. Κύρ. 2, 1, 9 κ. συχν. Πλουτ. Ἀλέξ. 16· συνών. τῷ «ἀκινάκης», Ἀριστείδ. 18· -αἱμαλέαι Δ. Τερ 23 (6, 129)· μτφ. ὀνομάζει ὁ Δημ. τὸν Φωκίωνα «ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς» Πλουτ. Φωκ. 5· 3) κέντρου σκορπιοῦ· «κέντροιο κοπὶς» Νικ. θηρ. 780· 4) παρὰ Λακεδ. ἑστίασις, καθ' ἣν ἐν ἑορτῇ τινι εἱστίων τοὺς ξένους Εὔπολ. κ. Κρατῖν. ἐν Ἀθην. 4, 138, securis.

Κοπιώδης, ες, 2· κοπώδης· συγκρ. «κοπιωδέστερος» Ἀριστ. προβλ. 5, 40.

Κόπος (ῥίζ. καπ. κόπτω), ὁ· 1) τὸ τύπτειν (κτυπᾶν) τινα, τύπος, κοιν. κτύπημα· «κόπῳ ἀνδροδάϊκτον» Αἰσχ. ἀποσπ. 119· ὡσ. «τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον» Ἀριστ. βάτρ. 1278· ἰδ. τὸ τύπτειν τινὰ τὸ στῆθος θρηνοῦντα, κοπετός· «κόπων οἴκτειρε μὴ πολωλότας» Αἰσχ. ἀποσπ. 206· 2) ἡ μετὰ σύντονον ἐργασίαν κάπωσις, κάματος, ἀτονία, ἔτι, κοπιώδης ἐργασία, ἐκτέλεσις κοπιώδους ἐργασίας, κοιν. κόπος· «κόπῳ παρεῖμαι» Εὐρ Φοίν. 859· «ὑπὸ κόπου παρεῖμαι», Βάκχ. 613· -κεκμηκὼς Ἀριστ. Λυσ. 541· «κόποι καὶ ὀδύναι» Πλάτ. πολ. 7, 537. Ξεν. π. ἱππ. 4, 2, κ. μετγν. «κόπῳ δαμεὶς» Ἀνακρ. 31, 5· 3) ἀσθένεια· «ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ» Σοφ. Φιλ. 868, lassitudo.

Κοπόω· διὰ τῆς ἐργασίας ποιῶ τινα κατάπονον, κατάκοπον, καταπονῶ, κοιν. τὸν κυπιάζω, κατακοπιάζω, βαρβ. κουράζω, κατακουράζω, Ἰώσ. κ. Βλλ. μετγν. Παθ. καταπονοῦμαι, γίνομαι κατάκοπος, κατάπονος ὑπό ἢ ἐκ τινος κ. μέσ ἀποκάμνω· «ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην» Πατραχ. 188, Σ. Ἐμπ. π. ῥήτ. 30.

Κόππα, τό· κάππα, τοῦ παναρχ. ἑλλ. ἀλφαβήτου στοιχεῖον, ὅπερ διεμετιγεν ὄχρ. ἐν τῷ μετέπειτα συνήθ. ἀρχ. ἀλφαβήτῳ, γραφόμενον ὡς ϙ, διατηρηθὲν δ' ἐπὶ Κορινθιακ. καὶ Συρακουσίων νομισμάτ. Ἴσν κατ' ἀρχὰς μεσάζον τι στοιχ. μεταξὺ Π κ. Ρ, ἀντίστ. τῷ Φοινικ. κ. Ἑβρ. «κόφ» καὶ τῷ λατ. q· ὄθ. μετέπειτα παρέμεινεν ὡς ἀριθμ. σημεῖον, σημαῖνον 90, σύνηθ. ὁ ἀντ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἀλφαβ. στοιχ. τὸ κάππα· «οὐδὲ κόππα γιγνώσκων», παροιμ. ἐπὶ ἀγραμμάτ. ἢ βλακῶν Παρμέν. ἐν Ἀθην. 6, 221.

Κοππατίας, ου, ὁ, «κ. ἵππος» = ἵππος, ἑστιγμένος τὸν μηρὸν τῷ σημείῳ «κόππα» (ϙ' ἀνωτ.), ὅπερ λέγεται, ἐσήμαινε «Κόρινθος», ἐν ᾗ ὑπῆρχον ἀξιόλογα ἱπποτροφεῖα καὶ ἐκ-

ποι, ἀνάγοντες τὴν ἑαυτῶν καταγωγὴν εἰς τὸν μυθολογ. Πήγασον Ἀριστ. νεφ. 23 (ἔνθ' ὑπαινίττεται τὸ «κόπτω»), 347· πρβλ. σαμ-φόρας.

Κοππᾰ-φόρος, 2· ὁ φέρων ἐστιγμένον ὡς σημεῖον τὸ στοιχ. κόππα· «κοππαφ. ἵππος» = κοππατίας Λουκ. π. τ. ἀπαίδ. 5.

Κοπρ-ᾰγωγέω· φέρω μεθ' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἄλλου κόπρον, κοιν. κουβαλῶ κουπριὰν Ἀριστ. Λυσ. 1176.

Κοπρ-ᾰγωγός, 2· φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἄλλου κόπρον, κοιν. ὁποῖος κουβαλεῖ κοπριά· -γαστέρες Πλάτ. κωμ. ἐν Πολυδ. 7, 134 «ῥιπὶς κοπρ.» Κράτ. κωμ. αὐτόθ. 10, 175.

Κόπρᾱνον, τό· σκώρ, κοιν. σκατὸ Ἱπποκρ. 970, Ἀρεταί. 17.

Κοπράτας κ. Κοπράτης, ου, ὁ· ποτ. τῆς Σουσιανῆς, Περσικ. χώρας Στράβ.

Κοπρέας, ου, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κοπρίας» Δ. Κάσ. ἴδε κοπρίας.

Κόπρειος, 3· κόπριος.

Κοπρεύς, έως, ἐπ. ῆος, ὁ 1) Ἥλιος, υἱὸς Πέλοπος καὶ κήρυξ Εὐρυσθέως Ἰλ. ὁ αὐτός, πρόσωπ. τοῦ δράματ. τοῦ Εὐριπίδ. «οἱ Ἡρακλεῖδαι»· 2) υἱὸς Ἀλιάρτου, βαειλ. Βοιωτίας Σχόλ. Ἰλ.

Κοπρεύω· τῷ κατωτ. Ἡσύχ.

Κοπρέω· κοπρίζω, ὡς κ. νῦν, λιπαίνω τὴν γῆν κόπρῳ, ἀρχ. δι. γρ. «κοπρήσοντες» (ἢν ὁ Βίκκ. ἀπεδέχθη πάλιν) τοῦ «κοπρίσαντες» Ὀδ. ρ, 299, stercoro.

Κοπρεών, ῶνος, ὁ· κοπρὼν Τζέτζ.

Κοπρία, ἡ· ὡρὸς κοπρίας, κοπρία, κοιν κοπριά, κουπριὰ Στράτ. ἐν Πολυδ. 7, 134, Στράβ 7, 316 κ. μτγν. Ο'.

Κοπρία, ἡ· 1) παραλία τῆς Ταυρομενίας, ἐπικρατείας τῆς ἐν τῇ Δ παραλίᾳ τῆς Σικελικῆς πόλ. «Ταυρομένιον» (Ταρμίνα) Στράβ 2) ἄλλ. γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Κοπρίας, ου, ὁ· (κορ = τῷ κοιν. κοπρίτης), συνηθ. μτφ. ὁ κοπρολόγος, αἰσχρολόγος, αἰσχρὸς γελωτοποιὸς Δ. Κάσ. 15, 28 · καὶ γελωτοποιοί», 73, 6, κορισα Σουηδῶν. Τ. 6. 61.

Κοπρίζω· ὡς κ. νῦν, λιπαίνω τὸ ἔδαφος κόπρῳ· «τέμενος μέγα κοπρίσοντες» (ἴδε κοπρίω) Ὀδ. ρ, 297, Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 2, 18, 1.

Κοπρι-ήμετος (ἰμάω), 2· κόπρον ἐμῶν (ἔρνῶν) Ἱπποκρ. 1008.

Κοπρικός, 3· κόπρῳ ἀνήκων, κοιν. σκατένιος, γλωσ.

Κόπρινος, 3· τῷ ἄνωτ. γλωσ.

Κόπριον, τό· κόπρος, λίπασμα· «κοπρίων κόφινον» Πλουτ. Πομπ. 48, Στράβ. 16, 784.

Κόπριος κ. κόπρειος, 3 κοπρικός· «κοπρικὸς ἀνήρ» = σκατένιος ἄνθρωπος Ἀριστ. Ἱππ. 900, ἔνθα καὶ κωμ. λογοπαίγνιον τοῦ ὁμωνύμ. δήμου (ἴδε κύρ. ὄν. Κόπρος) πρβλ. Βοικχ. Ἐπιγρ. 1, 216 ἀλλὰ «κοπρικὸς ἀνήρ· κοπρολόγος, κηπουρός» Σουϊδ.

Κόπρῐσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ κοπρίζειν, λιπαίνειν τὴν γῆν Θεόφρ.

Κοπριαρός, ὁ· τῷ ἄνωτ. Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 3, 9, 2.

Κοπρι-ώδης, κ. κοπρ-ώδης, εως, 2· κόπρῳ (σκατί, λιπάσματι) ὅμοιος Ἱπποκρ 217, Θεοφρ αἴτ. φυτ 2, 6, 3.

Κοπριών, ῶνος, ὁ· κοπρο-κάνθαρος Ἱπποκρ 10.

Κοπρο-βολετον, τό· τόπος, ἔνθα βίπτουσι τὰς κόπρους, ὀχετὸς Εὐστ. 1401.

Κοπρο-γενής, ές, 2 ἐν κόπρῳ γεννηθείς, μτγν.

Κοπρο-δοχεῖον, τό· τόπος περιέχων κόπρους, σκατά, ὀχετός, λάκκος κόπρου, μτγν.

Κοπρο-δόχος, ὁ· τῷ ἄνωτ. Φώτ.

Κοπρο-θέσιον, τό· τόπος, ἐν ᾧ θέτουσι κόπρους, κοπροβολεῖον Γεωπ.

Κοπρο-θήκη, ἡ· τῷ ἄνωτ. γλωσ.

Κοπρο-λογέω· συλλέγω κόπρον, λιπάσματα Πολυδ. 7, 134.

Κοπρο-λόγος, 2· α) κόπρον, λιπάσματα συλλέγων Ἀριστ. εἰρ. 9· β) ῥυπαρός, φιλάργυρος, ἐν γέν. αἰσχρός, κοινὸς (πρόστυχος) Ἀριστ. σφ. 1184· γ) = κοπρίας, αἰσχρολόγος· τὸ ἀστυνόμοι Ἀρποκρ.

Κοπρο-μόχθος, 2· ἐν κόπρῳ μοχθῶν, ἐργαζόμενος μτγν.

Κοπρο-ποιός, 2· κόπρον ποιῶν, κατασκευάζων, μτγν.

Κόπρος (ῥίζ. καπ ἐν τῷ «καπύω» ἴδε καπνός), ἡ· 1) ἀποπάτημα ἀνθρώπ. καὶ ζώων (σκατά), κοπριὰ Ὀδ. ι, 329, Ἀριστ. Ἐκκλ. 360, Ἡρ. 2, 36, Πλάτ. Πρωτ. 334, Ξεν. κ. ἱππικ. 5, 2 κ. μτγν. 2) ἐν γέν ἀκαθαρσία, βόρβορος Ἰλ. χ, 414· 3) κοπρὼν ἢ σταῦλος κτηνῶν, βοῶν Ἰλ. ρ, 575, Ὀδ. κ, 410, καθ ἣν σημ. τινὲς τῶν γραμμ. «κοπρὸς» τονίζουσι. Παρὸ μτγν. «ὁ κόπρος» Σχόλ. Ἀριστ. πλ 663· καὶ τὸ «κόπρον» πρβλ. Λοβεκ Φρύν 760, stercus.

Κόπρος, ἡ δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῇ Ἱπποθοωντίδι φυλῇ ἀνήκων, ἀποτελούμενος δ' ἐκ νήσου, πρὸ τῆς Ἀττικ. παραλίας κειμένης Ἡσύχ. Σχόλ. Ἀριστ. Ἱππ. 895· κάτοικ. Κόπρειος Ἀριστ. Ἱππ. 899, Ἔφορ. ἀπ. 5 κ. Κόπριος Ἰσαί. 3, 2 (δι. γρ. Κύπριος), Δημ. 18, 73. Ὡς λογοπαίγνιον τοῦ «κόπρος» «ὁ κοπρεατὸς» Ἀριστ. Ἐκκλ. 317.

Κοπρό-στομος (στόμα), 2· σκατόστομος, ἀκάθαρτον, ῥυπαρόν, βδελυρὸν στόμα ἔχων, μτγν. ἀντίθ. τῷ χρυσόστομος.

Κοπρο-σύρα, ἴων. σύρη (σύρω), ἡ 1) «περικάθαρσις» Ἡσύχ. 2) «κοπρόσυρα, τὰ σκατὰ συρόμενα κόπρια» Ἡσύχ [ῠ].

Κοπρο-φᾰγέω· ἰσθίω κόπρον, σκατὰ Σουϊδ.

Κοπρο-φάγος, 2· κόπρον ἰσθίων, σκατοφάγος, Διογεν. 3, 49. [ᾰ].

Κοπρο-φορέω· φέρω κόπραν, σκατοφορέω Ἀριστ. Ἱππ. 295, ἔνθ' ὡς ἀπάντησις τοῦ «ὁ φορήσω σ' εἴ τι γούξεις» τὸ «κοπροφορήσω σ' εἰ λαλήσεις» («σὲ ξεσχίζω· οἱ χέζων· ἐμὴν Δρόϋζεν) = «κόπρον σου καταφορήσω, κόπρῳ πληρώσω» Σουϊδ.

Κοπρο-φόρος (φέρω), 2· κόπρον φέρων, σκατοφόρος, κοιν σκατά, κοπριαὶς κουβαλῶν· - κόφινος = κοφίνι κοπριῶν Ξεν. ἀπομ. 3, 8, 6· - ὄνος Πολυδ. 1, 226.

Κοπρό-φυρτος (φύρω), 2· κόπρῳ βεβρεγμένος, κοιν. σκατωμένος, λερωμένος μὲ κοπριαὶς μτγν.

Κοπρόω (κόπρος)· «ἐπιβάλλω κόπρον» (Εὐστ.), κοιν. σκατώνω, κοπρίζω τι, πιαίνω κόπρῳ, μτγν. = μυθόω Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 313, Ἐν γίν. μολύνω τι, ρυπάω, βαρβ. μουρδαρεύω Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 11, 18, stercoro.

Κοπρ-ώδης, 2· κοπριώδης, Ἱπποκρ. Ἐν γίν. ρυπαρὸς Πλάτ. Θεαίτ. 194, Ἀριστοτ. Ζῷ. μορ. 3, 14, stercoraceus.

Κοπρών, ῶνος, ὁ· τόπος, ἔνθα χέζουσι, ῥίπτουσι κοπριαίς, σωρὸς κόπρου, ὄχετὸς Ἀριστ. θεσμ. 485. Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 10, 417· «κοπρώνων ἐπιστάτης» Δημ. 25, 40· ὅθ. ἡ παροιμ. «εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν» Φωτ. λεξ. stercuilinium.

Κοπρ-ώνης, ου (ῶνάομαι), ὁ· ὁ κόπρον ἐκμισθούμενος, ἀγοράζων, μτγν.

Κοπρ-ώνυμος (ὄνομα), 2· σκατώνυμος, ἀπὸ κόπρου, σκατὸς φέρων ὄνομα, ἐπίθ. τοῦ Βυζ. αὐτοκρ. Κωνσταντίνου Ε'. 750 μ. Χ.

Κόπρωσις, εως (κοπρόω), ἡ· σκάτωσις, κόπρισις, λιπασμὸς Θεόφρ. stercoratio.

Καπτάριον, ὁπτικ. τοῦ κοπτῆ, τό· φάρμακον πλακουντῶδες, ἰατρ.

Κοπτέον (β. τοῦ κόπτω), τό· πρέπει νὰ τύψῃ τις τι, κοπανίσῃ Ἀθήν. 3, 119, Γεωπ. tundendum.

Κοπτή κυρ. θηλ. τοῦ (κοπτός), ἡ· 1) πλακοῦς τις παρασκευαζόμενος ἀπὸ κεκοπανισμένων ὅλων, ἰδ. σησάμου καὶ σίτου· «κοπταὶ σησαμίδες» Ἀρτεμίδ. 1, 72· «κοπτῆς πλάκας» Στράτ. 54 (12, 212)· 2) πλακουντώδης φάρμακον.

Κόπτη, ἡ· «θαλάσσιον πρᾶσον» Ἡσύχ. (ἀλλ. γρ. «κοπτή»), χαρτὸν χρόμμυον, ὅπερ χλωρὸν καὶ νῦν οἱ Εὐρωπαῖοι εἰς τεμάχια κόπτουσι καὶ ἐμβάλλουσιν εἰς διάφορα ἐμβάμματα Διοσκ. ἐν Ἀθην. 14, 618.

Κοπτικός, 3· κόπτων, κτυπῶν τι, τυπτικ. ἱκανότητα ἔχων· ἐπίρ. -ῶς Ἡρωδ. ἐπιμ. 131, percussorius.

Κοπτόν (κοπτός), τό· 1)=κοπτὴ 2) Ἡσύχ. 2) ἀλοιφή τις Ἀλέξ. Τραλλ.

Κοπτο-πλακοῦς, οῦντος, ὁ· κοπτὴ 1) Ἀθήν. 14, 647.

Κοπτός (κόπτω), 3· κεκομμένος, ἐκτυπημένος, κεκοπανισμένος (στουμπισμένος), κατεκτυκημένος, κατασυντετριμμένος· = ἰσχὰς Πίρατιν. ἐν Παλλαδ. 6, 8, tusus.

Κοπτός, οῦ (Θεοφρ. 1 Φ. 4, 7, 1), Κόπτος (Μ. Ἐτ.), Κοπτὼ (Πλούτ.) Κοπτὸς ἡ Κοπτίς (Πτολ.), ἡ· πόλ. τῆς Ἄνω Θηβαΐδος ἐν τῷ Κοπτίτῃ νομῷ, Ἰωσ. νῦν, Κίφτ, κάτ. Κοπτίτης, πλ. Κοπτῖται Πλούτ.

Κόπτω (βίζ. κοπ. πρβλ. σκίπαρνον), ἐ· παρ. μετχ. κεκοπώς Ὅμ., (ἴδε διακόφα). π. φόρ. ἐ· ἐκόπην, (ἴδε κατακόπτω) α) τύπτω (κτυπῶ) τινὰ Ὁδ. σ. 334, Ἰλ. ψ, 690 «κατὰ γαίης» Ὁδ. ι, 289· πληγώνω, θ, 528· μετφ. ῥῆμασι = πληγώνω τινὰ ὁριστικὸν λόγοις· «καὶ κοπίσι», Ἐπιγρ. ἀδ. 89(11, 335)· φονεύω, σφάζω βοῦν Ἰλ. ρ, 521· χοίρους, κτυπῶν αὐτοὺς κατὰ κεφαλῆς Ὁδ. ξ, 425, Ξεν. Ἀν. 2, 1, 5· ἀποκόπτω, «κεφαλὴν δ' ὑπαλῆς ἀπὸ δειρῆς κόψεν» Ἰλ. ν, 203, Ὁδ. χ, 477· «κόπερος κεκομμένος» Ἡρ. 4, 71· 13. δενδροτομῶ, κόπτω τὰ δένδρα χώρας τινὸς Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 23· ὀθ. «ἐπορεύετο κόπτων καὶ καίων τὴν χώραν», 3, 2, 26· «τὴν χώραν κόπτων», 4, 6, 5· ἀλλὰ συχνότ. τμήνω. Τὸ «σῖτος κόπτεται» = ἀμᾶται, τὰ σιτηρὰ θερίζονται, κυρ. βλάπτονται ὑπὸ τῶν σκωλήκων Θεόφρ. 1 Φ. 5, 11, 2. αἴτ. φυτ. 4 πληγώνω, δάκνω, ἐπὶ ἄφεως Ἰλ. μ, 204· «τὰ μέτωπα κόπτονται μαχαίραις» Ἡρ. 2, 61· σκαλίζω, ἐπὶ πτην. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 1· ἐπιδάκνω, ἐπὶ ἰχθύος, Ι. Ζ. 9, 37. Παθ τύπτομαι, κτυποῦμαι, ἐπὶ πλοίου· «κοπείσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν» Θουκ. 8, 13· ὡσ. καὶ τὸ ἐνερ. «ἔκαπτε τὰς ναῦς καὶ συνετίτρωσκε τοὺς ἄνδρας» Πλουτ. Ἀλκ. 27. Μτφ. «τρεπῶν κεκομμένος» = βεβλαμμένος, φρενοβλαβὴς Αἰσχ. Ἀγ. 479. Ἔτι. κτυπῶ μέ τι τὸν ἵππον ὅπως τρέξῃ Ἰλ. κ, 513· τινά, ὅπως τὸν Ἐνθαρρύνων, 60· σφυροκοπῶ, χαλκεύω Ἰλ. σ, 379, Ὁδ. θ, 247 (πρβλ. ἀλαύνω)· ἰδ. κόπτω, χαράττω νόμισμα, «νόμισμα μολίβδου» = ἐκ μολίβδου, μολίβδινον νόμισμα Ἡρ. 3, 56, Ἀριστ. βάτρ. 721, Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 20, κ. μτγν. Ταὐτόσ. καὶ τὸ μέσ. διάμεσον, διατάσσω, βάλλω νά μοι κόψωσι νόμισμα Ἡρ. 4, 106, καὶ τὸ μέσ. = τῷ ἐνερ. «Λίγινῆται πρῶτον νόμισμα ἐκόψαντο», ὅπερ, κυρ. = ἑαυτοῖς ἔκοψαν Λίλ. Π. Ι. 10, 12· κραδαίνω, κτυπῶ τὴν θύραν, ὅπως εἰσέλθω, ἀττικ. μέν «κόπτω τὴν θύραν», κοιν. ἑλλ. δὲ «κρούω τὴν θύρ.», «εἰς ἐστὶ ὁ κόπτων τὴν θύραν;» (ἴδε κρούω), Ἀριστ. πλ. 1097, Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 7 κ. μτγν. «πρὸς τὴν θύραν» Λουκ. Νιγρίν. 2· κοπανίζω τι ἐν ἰγδίῳ, κοιν. στουμπίζω Ἡρ. 4, 71· «κόνις κοπτομένη ὑφ' ἅρμασι» Ἱερ. ἀσθ. 62· 6) ἐνοχλῶ τινα, στενοχωρῶ, βασανίζω· «οἱ κοπτόμενοι» = ταλαιπωρούμενοι, Δημ. 2, 16· καταπονῶ τινὰ τινι (obtundere), «ἐρωτήμασιν ἀκαίροις» Πλουτ. Φωκ. 7· ὡσ. ἐπὶ ἵππου ὅταν διὰ δακτισμάτων ἢ τιναγμάτων καταπονεῖ τὸν ἀναβάτην Ξεν. π. ἱππικ. 1, 4· γ) μέσ. τύπτομαι, κτυποῦμαι· «κεφαλὴν» = κτυπῶ τὴν κεφαλήν μου Ἰλ. χ, 33, Ἡρ. 2, 261· τύπτω, κτυπῶ τὸ στῆθός μου εἰς ἔνδειξιν λύπης ὅθ. πενθῶ, θρηνῶ, ὀδύρομαι (plangere), «πόλις στένει, κέκοπται» Αἰσχ. Πέρσ. 689· «κέκοφε κομμὸν Ἄρειον», Κο. 417· «κόπτεσθ' Ἄδωνιν» Ἀριστ. Λυσ. 397· «καὶ ὁδύρονται τὴν αἶρεσιν» Πλάτ. πολ. 10, 619· «βυθσάν τε καὶ κοπτομένην», Φαίδ. 60, Λουκ. π. Θυσ. 15, ἀλλ. μτγν. ferio.

Κοπ-ώδης (κόπος, εἶδος), 2 α) κόπον παρεξενῶν, ἐπίπονος, κοιν. κοπιαστικός Ἀριστοτ. προβλ. 5, 7 ἰδ. ναυηράν κάπωσιν ἢ ὁδοιπορίαν προξενῶν Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 3, 122· ἐπὶ πρακτ. ὀχληρός, φορτικός, «καὶ ἀηδές» Πλουτ. ἠθ. 47· ἐπὶ ὕφους συγγραφέως 1014· 6) ἐπὶ προσ. καταπεπονημένος, κατάκοπος, κατάπονος Ἱπποκρ. 70, laboriosus.

Κόπωσις, εως (κοπόω), ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ καταπεπονημένου, καταπόνησις, Ο', lassitudo.

Κόρα, ας, ἡ, πόλ. τῶν Ἰβδόλακων ἐν τῇ Λατίνῃ Ὁ' Ἀλλ. β, 34.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κ!ρα, π. ἡ' κίρη, ἴδε κούρη, κούρα, κώρα.
Κορ-αγέω· ἁπάγω παρθένον ἢ τὴν Κόρην Ἡσύχ.
Κόραγος, ὀρθότ. Κόρραγος· Μακεδὼν τις Διόδ.
Κορᾱκεῖος (κορᾱκίος Θησ. Στ.), 3· ὁ ἐκ κόρακος ἢ κόρακι ὅμοιος· «κορᾱκίως» Πολύδ. ἐν Στ. Βυζ.
Κόρακες, οἱ· κώρη τῆς Θεσσαλίας Ζηνόδ. 3, 87. Κατά τινας ἡ φράσ. «ἐς Κόρακας» ἐκ ταύτης ἔσχε τὴν ἀρχήν· διότι αὐτόσε ἀπέστελλον τοὺς ἐξορίστους Σουΐδ. Παυσ.
Κορακεύομαι κ. κοράττω· μελαίνω τινὰ κόρακος δίκην, κοιν. τὸν κάμνω μαῦρον ὡσὰν κόρακα Ἡσύχ.
Κορακεύς, έως, ὁ· εἶδος ἰχθύος Ἡσύχ. Ἴσ. = κορακῖνος.
Κορᾱκέως, ω (Πασσόδ. κατὰ τὸ «κορώνεως»), ὁ εἶδος σύκου, ἐπικληθέντος οὕτως ἴσ. ἀπὸ τοῦ κορακείου χρώματός του· «τῶν κορᾱκέων» Ἑρμιππ. ἐν Ἀθην. 3, 77.
Κορακήσιον, τό· 1) ἄκρωτ. καὶ πόλ. ἐν τοῖς ὁρίοις Κιλικίας καὶ Παμφυλίας, νῦν Ἀλάγια, ὑπό τινων μὲν (Σκύλ. Ἱεροκλ.), τῇ Παμφυλίᾳ, ὑπό τινων δὲ τῇ Κιλικίᾳ συγκαταλεγομένη Στράβ. Οἱ κάτ. Κορακησιῶται Βαρθελεμὴ ἀρχ. νομισμ. 2) ὁ καλὸς Κορακήσιος λιμὴν τῆς Κιλικίας, ἄνεμ. σταδ. μεγ. θηλ. 174-176.
Κορᾱκίας, ου (κόραξ), ὁ· α) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κοράκων, κορακοειδής· - κολοιὸς = κορακοκολοιὸς Ἀριστοτ. Ι Ζ. 9, 24· β) κόρακος δίκην μέλας, κοιν. μαῦρος ὡσὰν κόρακας Ἡσύχ. corvinus.
Κορακίδιον, τό ὑποκ. τοῦ κόραξ (κορακοῦδις).
Κορᾱκικὸς (κόραξ), 3· κόρακι ἀνήκων, κορακοειδής· Ἠπίρ. - ὡς = κατὰ τὸν τρόπον τῶν κοράκων, ὡσὰν ταὺς κόρακας Εὐστ. 248, 86.
Κορᾱκῖνίδιον, ὑποκ. τοῦ κορακῖνος, τό· κοιν. κορακοῦδι Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀθην. 7, 329.
Κορᾱκῖνος (κόραξ), 3· ὁ ἐκ κόρακος, κόρακι ὅμοιος, κόρακος δίκην μέλας· - χρῶμα Β. Ἀν. 101, 14.
Κορᾱκῖνος (κόραξ) ὁ· α) νεοσσὸς κόρακος Ἀριστ. Ἱππ. 1058· β) θαλάσσιός τις ἰχθύς, διαιτώμενος καὶ ἐν ποταμοῖς Ἀριστ. Λυσ 560, πρβλ. Ἀθην. 7, 309, ἐν ᾧ πολλὰ εἴδη αὐτοῦ ἐκ τῶν κωμ. ἀναφέρονται· - Νειλῶται Στράβ. 17, 823. Κατὰ τὸν Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 133 ἐπικληθῆσαν οὕτω διὰ τὸ μέλαν αὐτῶν χρῶμα, coracinus.
Κορᾱκίον, τό· 1) ὑποκ. τοῦ κόραξ· 2) λύκος, κρύταλον θύρας ἄλλ. «κόραξ» Εὐστ. 73, 21· 3) ὄν. φυτοῦ Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 87, corvulus.
Κορᾱκίων, τό· ὄρος Ἰωνίας μεταξὺ Κολοφῶνος καὶ Λεβέδου Στράβ. [ᾰ].
Κορακίσκος, ὁ, γλωσ. = κορᾱκίον.
Κορακιστί, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον, εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κοράκων Χρυσόστ.
Κορακό-πους, ποδος, ὁ· κορωνόπους, ὅπερ ἴδε· «κορακόποδα» Ἡσύχ.
Κορακο-ειδής, ?· εἰς τὸ εἶδος τῶν κοράκων ἀνήκων· - ὄρνιθες Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 1, Γαλην.
Κόρακος, ου, ὁ· 1) ἰχθύς τις Ξενοκράτ. 12, Σπεύσιππ. ἐν Ἀθην. 3, 105, ὅτ. γρ. «κόραξος»· 2) «κόρακοι» = φίλιοι δαίμονες, ἐξελληνιζόμενον ἀπὸ τῆς Σκυθικῆς, Λουκ. Τόξ. 7.
Κόρακος πέτρα, Ἰων. πέτρη, ἡ· ἡ πέτρα τοῦ κόρακος ἐν τῷ ΒΔ ἄκρῳ τῆς νήσου Ἰθάκης, κλάδος τοῦ Νηρίτου Ὀδ. ν, 408, καὶ νῦν Κόρακα πέτρα
Κορακό-φωνος (φωνή), 2· κόρακος φωνὴν ἔχων Τατιαν.
Κορακ-ώδης, 2· κορακοειδὴς Ἀριστοτ. Ζῷ. γεν. 3, 6.
Κορακώδης λιμήν, ὁ· λιμὴν τῆς Δ. παραλίας τῆς νήσ. Σαρθοῦς, νῦν Ἀγκουΐλ, Πτολ.
Κόραλλα, ων, τά· ὄν. τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου Πόντ. Ἀρρ. περίπλ. Πόντ. Εὐξ. 16, 5, νῦν Κιρελί.
Κοραλλίζω, ἀμτβ. εἰμὶ ἐρυθρὸς ὡς κοράλλιον.
Κοράλλιον ἢ κοράλιον Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 119, Ἰων. κουράλιον Δ. Περ. 1103 κ. ἄλλ. π. ὡσ. Λουκ. μισθ. συνόντ. 1 (ὅτ. γρ. «κουράλλιον»), Σικελικ. κωράλιον, ᾧ· κοράλλιον, ἴδ. τὸ ἐρυθρὸν Θεόφρ. Διοσκ. κ. ἄλλ. μτγν. Παρ' Ἀλκίφρ. 1, 39 Ἴσ. = κόριον (ὑποκ. τοῦ κόρη), κουκλίτσα· πρβλ. δαγὺς Ἡσυχ.
Κοραλλιο-πλάστης, ου, ὁ· πλάστης, κατασκευαστὴς κοραλλίνων ἀγαλματίων· πρβλ. Ῥουγκ. Τιμ. λεξ. 166.
Κόραξ παρὰ τὸ «κορύς» = μέλας Μ. Ἐτ μᾶλλον δ' ὠνομτπ. λέξ. συγγ. τῷ «κράζω»), ὁ· 1) καὶ νῦν ὡσ. καιν. κόρακας Πινδ. Ἰ. 2, 96, Αἰσχ. Ἀγ. 1452, Ἱκ. 4, 15 καὶ οἱ μετέπ. Συνηθεστάτη ἡ κατάρα «ἐς κόρακας, ἄπαγ' ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς κόρακας» καὶ «οὐκ ἐς κόρακας;» = οὐκ θὰ 'κᾶς 'ς τὸν διάβολο; κυρ. εἴθε νὰ μείνῃ τὸ σῶμά σου ἄταφον καὶ νὰ γείνῃ βορὰ τῶν κοράκων Ἀριστ. σφ. 51 (πρβλ. καὶ τὴν κοιν. φράσιν «ποῦ 'ς τὸν κόρακα εἶνε;»)· «ἐς κόρακας ἔρρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς» Ἄλεξ ἐν Ἀθην. 13, 610 καὶ μτγν. Φαίνεται δ' ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ συνδέσει οὐδέποτε «εἰς» ἔλεγον, πρβλ. Ῥαϊζίγου εἶκασ. Ἀριστ. 252· ὅμοιον καὶ τὸ «πάντα τὰ ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ» Θέογν. 833 ὡμοῦν προσίτι, μὰ τὸν κόρακα Ἀριστ. βάτρ. 1011· παροιμ. τὸ «κόρακα λευκὸν ἰδεῖν» Ἐπιγρ. ἀδ. 60 (11, 417) πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 12, διότι λευκοὶ κόρακες σπάνιοι· «ἴσως κόρακες λευκοὶ γένωνται» Ἀθην. 8, 359 «κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος» Λουκ. Τίμ. 8· «ἐκ κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν» Σ. Ἐμπ. ῥήτ. 99· ὁμόν. ἄστρον Ἄρατ. 448· 2) εἶδος ἰχθύος, ἐπικληθέντος ἴσως ἀπὸ τοῦ χρώματός του Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 8, 356 (πρβλ. κορακῖνος)· 3) ἡ κυρτὴ ἄκρα τοῦ ῥάμφους τοῦ ἀλεκτρυόνος Ἡσύχ. καὶ ἐν γέν. πᾶν τὸ ἀγκιστροειδῶς λελυγισμένον· ὅθ. α) πολιορκητικὴ μηχανὴ Δ. Σικ. 17, 44· παρὰ τοῖς ναυτικοῖς σιδηρᾶ ἁρπάγη εἰς ἀγκίστρευσιν, σύλληψιν πλοίου Πολύβ. 1, 22, 9· - σιδηροῦ Ἀθήν. 5, 208· β) λύκος τῆς θύρας, δι' οὗ ἐπισπῶν (ἕσυρον) αὐτὴν ἢ ἔκρουον, Ἐπιγρ. ἀδ. 60 (11, 203)· - κόρακι κρούεται ἡ θύρα· Ποσειδίππ. ἐν Πολυδ. 10, 23· γ) εἶδος κλοιοῦ, ἁλ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη

λως «κυφῶν» ἡ ἕτερον βασανιστ. ὄργανον· «κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος» Λουκ. νεκυομ. 11, corvus.

Κόραξ, ακος, ὁ· 1) υἱὸς τῆς Ἀρεθούσης, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰθάκῃ Κόρακος πέτρα Εὐστ. 2) Συρακούσιος ῥήτωρ Ἀριστοτ. 3) φονεὺς Ἀρχιλόχου Ἡρακλ. Ποντ. ἀποσπ. 2· 4) ὄρ. Αἰτωλίας παρὰ τὴν Ναύπακτον Στράβ. 5) ποταμ. Σαρματίας (Κολχίδος) ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξειν Πόντον Ἱστρ. Κοραξοί, (κ. ἐν. Κόραξος Φοίν. ἀποσπ. 2 ἐν Ἀθην 12, 530), οἱ· Σκυθικὸς λαὸς ἐν Κολχίδ. (Μιγγρελίᾳ) Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 13.

Κοραξικός, 3 τοῖς Κοραξοῖς ἀνήκων· -λῶπος Ἱππῶν. ἀποσπ. 3, Μαΐνεκ

Κοραξὸς (κόραξ), 3· μέλας ὡς κόραξ, κατάμαυρος Στράβ. 12, 578.

Κόραξος, ὁ, δι. γρ. ἀντὶ «κόρακος», ὅπερ ἴδε.

Κορασίδιον, τό· τῷ κατωτ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 18, 22.

Κορᾶσιον, ὑποκ. τοῦ κόρη, τό· καὶ νῦν ὡς κοιν. κορῆται, κορητσάκι, κορασιὰ Πλάτ. ἐπιγρ. 30 (9, 39)· ἡ λίξ. οἰκιακή, διὸ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀττ. ἀποδοκ. Λυδίκ. Φρύν. 74, ἵνθα παραδείγματα ἐκ τῶν μτγν. Λουκ. ὄν. 6. Κατὰ τὰ Σχόλ. Ἰλ. υ, 404 Μακεδονική 2) ἀγαλμάτιον, πλαγγόνιον (κουκλίτσα), puella.

Κορᾶσι-ώδης, 2· κορασίῳ ἀνήκων, ὅμοιος κορασίῳ ἢ ἀγαλματίῳ, πλαγγονίῳ, μτγν. Πλούτ. puellaris.

Κορᾴττω· κορακτίζομαι, μελαίνομαι (μαυρίζω) ὡς κόραξ Ἡσύχ. 2) «ἄγαν προσκαρτερῶ καὶ λιπαρῶ· ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπετομένων καὶ μὴ ἀποχωρούντων» Σουΐδ.

Κόραυνα, ἡ· οὕτω διαστρέφει τὴν λίξ «κόρη» προφέρων ὁ Τριβαλλὸς Ἀριστ. ὄρν. 1676.

Κορβᾶν, ἄκλ. κ. κορβανᾶς, ᾶ, ὁ· ταμιεῖον τοῦ θεοῦ Ν. Δ.

Κορβῖνος, ἄλλ. «Κορουῖνος» (Corvinus), ὁ· ῥωμ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. οἷον, Βαλέριος Κ. κ (Οὐαλέριος Κορουῖνος» Δ. Κασ. ἀποσπ. 34.

Κόρδα, ας, ἡ· χυδαίως, ὡς καὶ νῦν= «χορδή» Εὐστ. 1915, 23, chorda.

Κορδα, ἡ· πόλ. Βρεττανίας βαρβάρας, ἴσ. ἡ νῦν Old- Cumnock, Πτολ.

Κορδάκα, ας, ἡ· ἐπών. Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ χοροῦ ὁ «κόρδαξ» Παυσ 6, 22, 1, ἵνθα ἰδε κάζουσι «Κορδακίαι». [- - -].

Κορδᾰκίζω· «ὀρχοῦμαι (χορεύω) τὸν κόρδακα». ἀρχ. λίξ. Καὶ συνών. τοῦ «ὀρχοῦμαι» Δ Κάσ. 59, 27, Ἀλκίφρ. 3, 18.

Κορδακικός, 3· εἷς τὸν κόρδακα ἀναφέρων, ἀνήκων Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 8, ἵνθα τὸν τροχαϊκὸν ῥυθμὸν ὀνομάζει «κορδακικώτερον»· cordacicus.

Κορδάκισμα, τό· τῷ κατωτ Ἡσύχ.

Κορδακισμός, ὁ· ὄρχησις τοῦ κόρδακος Νικοφ. κωμ. ἐν Ἀρποκρ. «ἀκρασία τοῦ βίου, μέθη καὶ κορδακισμοί» Δημ. 2, 18, ἵνθα ὁ Σχολ. ἑρμ. «ἀσχήμονες ὀρχήσεις» καὶ ὁ Ἡσύχ γενικώτ. «τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια» πρβλ. Β. Ἀν. 267.

Κόρδαξ, ακος (ἴσ συγγ. τῷ «κραδάω»= τινάσσω), ὁ κωμ. χορὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας τελούμενος μετ' ἀσελγῶν καὶ ἀσήμων κινήσεων, πρβλ. Ἀθήν. 14, 630· ἀντίστοιχος τῷ τραγικῷ χορῷ «ἐμμέλεια» καὶ τῷ σατυρικῷ δράματι «σίκιννις» Ἀριστόξεν. ἐν Η. Ἀν. 101, 17· «κόρδαχ' ἑλκύσω» = αὖρω, χορεύω τὸν κόρδακα Ἀριστ. νεφ. 532, 547· «κόρδακα ὀρχοῦμαι» Λουκ. Βάκχ. 1· ἰδ. Θεοφρ χαρ. 6 θεωρεῖται ὡς ἀπονενοημένος ὁ ὀρχούμενος τὸν τοιοῦτον χορὸν νήφων.

Κορδινάω· σκορδινάω.

Κορδίνημα κ. σκορδίνημα (κατὰ τοὺς ἀρχ. «παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι») τό· κεφαλόπονος, ἴλιγγος (ζάλη).

Κορδυ-βαλλ-ώδης, 2· κορδυλο βαλλώδης (κορδύλη), κορδύλῃ (βοπάλῳ) ἐπικτυπημένος, ὄθ. «κορδυβαλλώδεϊ πέδον»= μὲ βόπαλον ἐπικτυπημένον ἔδαφος, λιθόστρωτον Λουκ. τραγῳδ. 223.

Κορδουηνή, ἡ· χώρ. Ἀρμενίας Δ. Κάσ. κάτ. Κορδουαῖοι Ἡρ. ἀποσπ. Ἐπίθ. Κορδυαῖος, 3· ἴδε Γορδυηνή.

Κορδύδη κ. Κόρδουβα, ης (Corduba), ἡ· π. λ. Ἱσπανίας ἡ νῦν Κορδόβα Ἰώσ.

Κορδύλη (ἴσ. συγγ. τῷ «κραδάω»), ἡ· 1) κορύνη, βόπαλον, κοιν. ματσούκα, ἀρχ. λεξ. 2) Κυπριακὸν κάλυμμα, κόσμημα τῆς κεφαλῆς Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 10· πρβλ. Ἐγκορδυλάω, ὄθ. «ἐγκεκορδυλημένος» = περιτετυλιγμένος· 1, 1· 3) εἶδος μικροῦ θύννου (παλαμύδας) Στράβ. 12, 549. Πρβλ. Ἀθήν. 3, 120 καὶ «σκορδύλη».

Κορδυλίς, ίδος, ἡ· τῷ κατωτ. Ἀθήν. 7, 306, ἀμφ γρ. ἴδε κορύδηλις.

Κορδύλος κ σκορδύλος, ὁ· μικρὰ ἰνοῦδρόβιος σαῦρα Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 2.

Κόρδυς, υος, ὁ· ὁ πανοῦργος Ἡσύχ.

Κορέ (ἄκλ. ἑβρ. ὄν.), ὁ· υἱὸς τοῦ Ἰεζεάρου Ν. Δ. Ἀλλὰ Κόρεως, υἱὸς τοῦ Ἰσαὰ Ἰώσ.

Κορέει, ἰων. ἀντὶ κορεῖ = κορέσει, γ'. ἐν. μέλ. τοῦ κορέννυμι, ὅπερ ἴδε.

Κορεία, ἡ· 1) παρὰ τὸ «κορέω»), σαρῶν (σαρώνειν), καθαίρειν Ἡσύχ. 2) (παρὰ τὸ «κορέννυμι») χορτασμός; 3) (κόρη, κορεύομαι), ἡ ἰδιότης τοῦ κορασίου, παρθενία Νον. Δ. 32, 34, Ἀγαθί. 8, (5, 294).

Κόρεια (Κόρη), τά· 1) ἑορτὴ τῆς Κόρης (Περσεφόνης) ἐν Ἀρκαδίᾳ (Σχόλ. Πινδ. Ὀ. 7, 153), Συρακούσαις (Ἡλαυτ Δίων. 56) καὶ Κυζίκῳ 2) κόρεια, τά = κορεῖα 3), κυρ. πλ. οὐδ. τοῦ «κορεῖος», «τὰ τῆς παρθενείας κορεῖα» Σχόλ. Εὐρ. Ἄλκ. 175.

Κορεῖος (κόρη), 3· κόρῃ ἀνήκων, παρθενικός, κοιν. κορητσίστικος.

Κορέννυμι (κόρος), μέλ. κορέσω, ἐπ. κορῶ («ὃς κε τάχα Τρώων κορέει κόνας» Ἰλ. ρ, 241, θ, 379, ν, 831), ἀόρ. ἐκόρεσα, π. παρκ. κεκόρεσμαι, ἐπ. κεκόρημαι (ὡσ. Ἀριστ. εἰρ. 1251 κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Ὁμ καὶ Ἡροκλείτ. ἐν Κλ. Ἀλεξ.) καὶ δ'. ἐνερ. παρκ. μετχ. μεσὰ π. σημ. κεκορημένος, ὅτος ('Οδ φ, 372) πλήρης, χορτάζω τινά τινι, κοινὸν τὸν χορτασίνω, τὴν κάρνω νὰ χορτάσῃ, «τινὰ δημῷ καὶ πάρκεσιν» Ἰλ θ, 379· «μολπῇ θυμὸν κορέσσαντες» Ἀ-

πολ. Ἱ. 3, 897· μτφ. «πρὶν ἂν κορέσῃ κλαγγῆς Αἰσχ. Πρ. 165· ἐπὶ γεν. «κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκὸς» Σοφ. Φιλ. 1141, Μέσ. κ. παθ. συχνότ. χορταίνω, γίνομαι χορτάτος ἀπό τινος, ἐπὶ γεν. «οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς Ἰλ. τ, 167, Ὀδ. θ, 98· «κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς» Ἡσ. Ἔρ. 591· – βορᾶς Παυσ. ἐν Ἀθην. 2, 37· «βορᾶς κορεσθεὶς» Εὐρ. Ἱππ. 112· μτφ. «φυλόπιδος κορέσασθαι» = νὰ χορτάσῃ ἀπὸ πόλεμον, πολεμῶν Ἰλ. ν, 635, Ὀδ. ψ, 350 κ. συχνὰ ἐπὶ μετχ. «ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμὸν»=ἀφ' οὗ ἐχόρτασε νὰ κλαίῃ, ἔκλαυσεν ὅσον ἤθελεν ἡ καρδία της, υ, 59, Ἰλ. λ, 87· «ὕβρεϊ κεκορημένος» = πλήρης ὑπεροψίας Ἡρ. 3, 80 «κεκορεσμένος Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 13. Ἄλλως μόν. π. μτγν. πεζ. Πλουτ. Δημ. 23· «ὁ δῆμος, κεκόρεστο» Ἡρωιδν 1, 13, 10· «ἐκορέσθησαν φιλοῦντες» Λουκ. ἐτ. διάλ. 3, 2· «πῶλος κορεσθεὶς τοῦ μητρῴου γάλακτος» Αἰλ. Π. Ἱ. 9, 4, satio.

Κορέσκω, π. = τῷ ἀνωτ. παρατ. κόρεσκον Νικ. ἀλ. 415, Ῥουφιν. 12 (5, 77).

Κόρεσος, ου· Καλυδώνιός τις Παυσ.

Κορεστικός, 3 χορτάζων τινά, χορταστικ. ἱκανότητα ἔχων, χορταστικός· ἐπίρ. -ῶς = χορταστικά, μτφ. ἁψιλῶς, ἀφθόνως Σχόλ. Ἀράτ. 1049.

Κόρευμα, ατος, τό· παρθενία, ἡ τῶν παρθένων τάξις Εὐρ. Ἄλκ. 175, virginitas.

Κορεύομαι, μέλ. κορευθήσομαι, παθ. (τῷ ἐνερ. κορεύω = ἐκπαρθενεύω κόρην, ἅπαξ μόν χρῆται Εὐστ. Ὀδ. λ, 290 ἀντὶ τοῦ εὐχρ. διακορεύομαι)· εἰμί, ζῶ παρθένος, παρθενεύω· «σὺ δ' ὦ τέκνον μοι πῶς κορευθήσει καλῶς;» Εὐρ. Ἄλκ. 313, ἔνθα τινὲς ἑρμην. «πῶς θὰ ὑπανδρευθῇς;».

Κορέω (ἴσ. ῥίζ. κρι ἐν τῷ «κρίνω» = χωρίζω)· σαρόω, καθαίρω, κοιν. σαρώνω, καθαρίζω, παστρεύω, σκουπίζω· «αἱ μὲν δῶμα κορήσατε» Ὀδ. υ, 149· «τὴν αὐλὴν» Εὔπολ. ἐν Πολυδ. 10, 29· «τὰ βάθρα σπογγίζων καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν» Δημ. 18, 258 μτφ. «κατάθου τὸ κόρημα μὴ κύρει τὴν Ἑλλάδα» Ἀριστ. εἰρ. 59, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. «μὴ ποίει ἔρημον οἰκητόρων διὰ τὸν πόλεμον» πρβλ. ἐκκορέω, νεῤῥο.

Κορέω, ἰων. ἀντὶ κορέσω, ὅδε κορέννυμι.

Κόρη, ἰων. κ. ἐπ. κούρη (ἀμφ. γρ. «κόρη» Ὁμ. ὕμν. Δημ. 439), δωρ. κώρα (Θεόκρ. 6, 36), ἀλλὰ μόνον «κόραι, κοῦραι» (πρβλ. κόρος, κοῦρος)π. Πινδ. ἡ· α)κοράσιον, παρθένος, θυγάτηρ Ἰλ. π. 7 κ. συχνά· καὶ αἱ Νύμφαι συνήθως ὀνομάζονται «κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο· νύμφη Ὀδ. σ, 279· νεαρὰ γυνή, νεοῦπανδρος Ἰλ. ζ, 247· π τοῖς τραγ. συνηθ. «κόρη», ἀλλὰ καὶ «κούρα», Αἰσχ. Ἑπτ. 133, Σοφ. Οἰ. Κ. 176 («ἃ πτερόεσσα κόρα» = ἡ Σφίγξ Οἰ. τ. 509), Εὐρ. Ἰ. Τ. 210· π. τοῖς πεζ. μόνον «κόρη» Πλάτ. Κριτί. 113· «καὶ κόρας καὶ γυναῖκας», νόμ. 7, 813· «παιδὸς οὔσης κόρης» Δημ. 21, 79· ἰδ. ἀποκαλεῖται «Κόρη» π. τ. ἀττ. ἡ Περσεφόνη Εὐρ. Ἄλκ. 855· «καὶ τὰν κόραν» Ἀριστ. σφ. 1138, Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 6· 6) ἀγαλμάτιον ἐκ κηροῦ (πλαγγώνιον), πηλοῦ ἢ ἄλλης ὕλης, «τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ γύψινον ἢ πήλινον» Β. Ἀν. 272 «ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων» Πλάτ. Φαῖδρ. 230 κ. μτγν. γ) ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, διότι ὁ ἐμβλέπων ἐν αὐτῇ καθορᾷ τὸ ἑαυτοῦ εἰκονίδιον πρβλ. Πλάτ. Ἄλκ. 1, 133 κ. ἰατρ. Συχνὰ π. Εὐρ. «ἀμμάτων ξηραῖς κόραις», Ὀρ. 389· ὀφθαλμός, «προσβλέπει ὀρθαῖς κόραις» Ἐκ. 972, κ. ἐν τῇ Ἀνθ. δ) δομῶν. ἀττ. νόμισμα μετ' εἰκόνος τῆς Παλλάδος Πολυδ. 9, 74· ε) μακρὰ χειρὶς ἠξεχουσα τῆς χειρὸς Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 8, manella.

Κόρη, δωρ. Κόρα (Ἐπίγρ. Παυσ. 4, 1, 8) = Κούρα (= ἄγαμος), ἡ· ἡ θεὰ Περσεφόνη, θυγ. τῆς Δήμητρ. κ. αὐξ. Πλούτωνος, = Ἀζησία ἡ Ἀγνή.

Κόρηθρον (κορέω), τό· σάρων, σάρωθρον, κοιν. σκούπα Λουκ. φιλοψ. 35, Ἀρτεμίδ. δ, 79, ποιῶ (ἐξ αὐτ. τὸ ἡμ. σκούπας).

Κόρημα, τό· α) σάρωμα, κάθαρμα, πᾶν τὸ διὰ τῆς σαρώσεως ἀπορριπτόμενον, ἀπόρριμμα, κοιν σκουπίδι Ἀριστ. Πολυδ. 10, 29· β) κόρηθρον Ἀριστ. εἰρ. 59, Πολυδ. 10, 28, purgamentum.

Κορημάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ κόρημα 6), (κοιν. σκουπίτσα), γλωσ. scopula.

Κορησία (Κορησσία Στ. Βυζ.) ἡ· πόλ. ἐν τῇ Δ. παραλίᾳ τῆς νήσ. Κίω Στράβ.

Κορησσός (Κόρησσος Ἀθήν.) ὁ· 1) ὑψηλὸν ὄρος τῆς Ἰωνίας Ξεν. Ἑλλ. 2) προάστιον Ἐφέσου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ 1) ὄρους Ἰρ.

Κορθύλη ἢ κορθίλη· κόρθυς Ἡσύχ.

Κορθύλος, ὁ· πτηνόν τι μετὰ λόφου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἄλλ. «βασιλίσκος» Ἡσύχ.

Κορθόνω· κορθόω, «Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθωσεν ἐὸν μένος» = ἀφ' οὗ ἠὔξησε τὴν ὀργήν του Ἡσ. Θε. 852 μέσ. «ὑπερθεν δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθούνεται ὕδωρ» = ὑψοῦται Ἀπολλ. Ῥ. 2, 322.

Κόρθυς, υος (πρβλ. κόρυς), ἡ· «σωρός», «κόρθυας· τὰ κατ' ὀλίγον ὀράγματα» Ἡσύχ. «τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα» Σουΐδ «εἰς βορέην ἄεμον τᾶς κόρθυος ἀ ταμὰ – βλιτ(τ)ων» Θεόκρ. 10, 46, ὅπερ τὸ μόν παρὰ ῥηγμα, ὁ δὲ λόγος περὶ τῶν κατὰ σειρὰν πρὸς τὸ μέρος τῆς τομῆς κατατεθ(μένων σωρῶν θερισμένων ἀσταχύων, ἀσταγυῶν.

Κορθόω (πρβλ. κορθύνω)· φέρω τι σωρηδόν, ὑψῶ· μέσ. «κῦμα κορθόεται»=ὑψοῦται Σχόλ. Ἰλ. ι, 7. [–].

Κορθωνία, ἡ Ῥωμ. ὄν. τῆς πόλ. Ἡράκλειας Δ Ἀλ.

Κόρι, τό· κορίαννον Θεόγνωστ. 79, 6.

Κορία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Ἀρκάσι Ἡσυχ., τῆς Ἀρτέμιδος Καλλ. Ἄρτ. 238.

Κορίδαλαι, αἱ· τρίγλαι Ἡσύχ.

Κορίαννον κ. κορίανον, τό· α) ἡ βοτάνη καὶ ὁ σπόρος αὐτοῦ, οὕτως ἀποκαλούμενα ἕνεκα τῆς ὁμοίας κόρεως (κορεῖ) ὁσμῆς αὐτῶν, κολίανδρον (Σχολ.), κοιν κόλιανδρο εἰς πλ. Ἀριστ. Ἱππ. 674, Θεοφρ. Ι Φ. 1. 18 (11, 2)· 6) γυναικεῖον κόσμημα, δακτύλιος Πολυδ. 5, 101.

Κοριαννώ, οῦς, ἡ· ἑταίρα καὶ ὁμών. κωμῳδία Φερεκράτους Ἀθήν.
Κοριάσια, ων, τά· ἀγῶνες ἐν Μ· γάροις (πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης) Ἐπιγρ. ἐν ἀρχ. ἔφημ.
Κορίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κόρη, κοιν. κορητσάκι, ὁ Πολυδ. 2, 17 ἀπαδυκ. τὴν λέξ.
Κοριδιοργίς, ίδος, ἡ· πόλ. ἐν τῇ μεγάλῃ Γερμανίᾳ Πτολ., ἡ νῦν Μπριούνν.
Κορίζομαι (κόρη, κόριον), μέσ. πρασφέρομαι ὡς κοράσιον, θωπεύω, κολακεύω Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 68, Εὐστ. πρβλ. τὸ ὑποκορίζομαι.
Κορικὸς (κόρη), 3· ἄμοιρος κοράσιῳ, τρυφερᾶς· ὁ Πολυδ. 2, 17 ἀποδοκιμάζ. τὴν λέξ. ἐπίρ. -ῶς = ὡς κοράσιον· - αἰσχύνομαι = ἐντρέπομαι ὡς κοράσιον Ἀλκίφρ. 3, 2· «-καὶ ἀουχῇ βαδίζω» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 2, 38.
Κόριλλα, ἡ· ἑλλ. ὄν. γυν. Βοιωτ. ἐπιγρ.
Κορίνη, ἡ· κοράσιον Φιλόστρ.
Κορινθιάζω (Ἡσύχ.)· ἡ κορινθιάζομαι (Στ. Βυζ.) = ἑταιρίζω, ζῶ ὡς οἱ Κορίνθιοι, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορ = μαστροπεύω Ἀριστ. ἀποσπ. 133 ἴδε Κόρινθος.
Κορινθιακός, 3· τῇ Κορίνθῳ ἀνῆκων, ὁ ἐκ Κορίνθου Ξεν. Στράβ. Κορινθιακά, τά, τὸ β'· βιβλ. τοῦ Παυσ.
Κορινθιάς, άδος, ἰδ. θηλ. τοῦ Κορινθιακὸς Στ. Βυζ.
Κορινθιαστής, οῦ (κορινθιάζομαι), ὁ· θηρευτὴς ἑταιρῶν, ἐπών. κωμῳδία τοῦ Φιλεταίρου Ἀθήν. 7, 313.
Κορινθικός, 3 τῷ κατωτ. Ἀνθ. 6, 40.
Κορίνθιος, 3· Κορινθιακός, ὁ ἐκ Κορίνθου· «Κορινθία κόρη» = ἑταίρα Πλάτ. πολ. 3, 404. Ὠδ. ὁ Κορ. = ὁ κάτ. τῆς Κορίνθου Σοφ. Ἠρ. ἡ Κορινθία (ἐνν. «γῆ») = ἡ χώρα τῶν Κορινθίων Ξεν. Ἀριστοτ. ἐπίρ. - ως = κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορινθ. Ἰωσ. ἀρχ. 8, 5, 2.
Κορινθιο-υργής, 2· ὁ Κορινθιακῆς κατεργασίας, ἐκ Κορινθιακοῦ χαλκοῦ κατειργασμένος Στράβ. Ἀθήν.
Κορινθόθεν, ἐπίρ. ἐκ Κορίνθου, ἀπὸ τὴν Κόρινθ. Ἐπιγρ. 98.
Κορινθόθι, ἐπίρ. εἰς τὴν Κόρινθον Ἰλ. ν, 664.
Κόρινθος, ἡ κ. ὁ· 1) ἀκμάζουσα ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ πόλ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμ. ἰσθμοῦ «ἰσθμὸς τῶν Κορινθίων», ἡ πρώην Ἔφυρα, Ἡλιόπολις, Πάγος, διαβόητος ἐπὶ πολυτελείᾳ καὶ τρυφῇ καὶ τῇ πληθύϊ τῶν ὡραίων αὐτῆς ἑταιρῶν· ἴδ. Κορινθιάζω κ. ἡ παροιμ. «οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς»· ὁμωνύμως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ἐπικράτεια αὐτῆς π. Ὁμ. κ. ἄπασι τοῖς μετέπ. ἐπίθ. αὐτῆς «φιλόξενος» Διογεν. ἐπιγρ. 7, 98, «ἀλίζωνος» Ἐπιγρ. 7, 218, «ὀψίπυργος» Σιμων. ἐπιγρ. 172 (13, 26), «εὐρύγορος» Ἀνακρ. 135, «μεγάλα» Σιμων. Ἐπιγρ. 13,19 «ἐπιφανὴς» Σκύμν. 518, «κλειτὸς» ἢ «κλυτὸς» Ἡρ. 5, 92, «ἀφνειὸς» Ἰλ. 6, 570, «ἡ καλὴ» Ἀθήν. 13, 573· «ὄλβία» Πινδ. Ὀ. 13, 4, «ἡ εὐδαίμων» Ἡρ. 3, 52· 2) ὁ· α) ἱδρυτὴς τῆς Κορίνθου, ὡς λέγεται, υἱὸς τοῦ Διός, ὅθ. καὶ ἡ παροιμ. «Διὸς Κόρινθος» περὶ ἐκείνων, οἵτινες τὰ αὐτὰ πάντοτε ἐπαναλαμβάνουσιν ὡς οἱ Κορίνθιοι, οἵτινες ὠμίλουν πάντοτε περὶ τοῦ γενάρχου των Διὸς Πινδ. Ν. 7, 155· 6) υἱὸς Πάριδος καὶ Ἑλένης Εὐστ.
Κόρινν-α, ης, ἡ· περίφημος ποιήτρια ἀπὸ Ταναγρας τῆς Βοιωτ-ας, θυγ. Ἀχελοδώρου καὶ Προκρατείας, 500 π. Χ.
Κόριννος· ἐπ. ποιητὴς ἀπὸ Ἰλίου, προγενέστερος, λέγεται, τοῦ Ὁμήρου, μαθητὴς τοῦ Παλαμήδου Σουΐδ.
Κορίο-ειδής, 2· α) ὅμοιος κοράσιῳ ἢ κόρῃ ὀφθαλμοῦ Ὑσύχ. στιλπνὸς μέλας, ὡς ἀποκαλοῦνται οἱ μετὰ στιλπνῶν μελαινῶν φολίδων ἰχθύες Ἐπίχαρμ ἐν Ἀθην. 7, 282· β) κορινθρῳ ὅμ. Διοσκ. 2, 207.
Κόριον, τό· 1) ὑποκ. τοῦ κόρη, κοράσιον Θεόκρ. 11, 60, Ἀθήν. 13· ἴδε κώριον· 2) = κορίαννον Ν. κ. ἅλ 157, Θηρ. 874.
Κόριον, τό κώμη Κρήτης μεθ' ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τὴν ὁμών. «Κορησίαν λίμνην» κάτ. α) Κορήσιος (Κόρη) ὅθ. «ἡ Κορησία Ἀθηνᾶ»· β) Κοριεὺς (Κόριον) Στ. Βυζ.
Κόρις, εος, ἀττ. εως, ὁ κ μτγν. ἡ (τὸ θηλ. ἀποδοκιμάζει Φρύν. 307 καὶ Χοιροβ. ὡς ἑσπαλμ. ἀναφέρει «τὰς κορίδας» ἐν Β. Ἀν. 1391) 1) ὁ κοιν. κορῆς· «οἱ κόρεις» Ἀριστ. βάτρ. 115· «οἱ Κορίνθιοι» κωμ., νεφ. 710, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 3 κ. μτγν. 2) ἰχθύς τις = ἔσχαρος Ἀθήν. 7, 330· 3) εἶδος ὑπερίκου (ἰαματικῆς πληγῶν βοτάνης, συλλεγομένης κατὰ Ἰούνιον) Διοσκ.
Κορίσκη, ἡ ὑποκ. τοῦ κόρη Ἀθήν. 14, 665, puellula.
Κορίσκιον, τό· τῷ ἐνωτ. Πολυδ. 2, 17.
Κορίσκος, ὁ ὁ Σωκρατικός, Σκήψιος Πλάτ.
Κορίσκω, ἰων. = κορίσκω, κορίννυμι Ἱπποκρ.
Κόρισμα, τό ὑποκόρισμα Β. Ἀν. 47, 31.
Κορι-ώδης, 2· κοριοειδής.
Κόρκορος, ὁ· κόρχορος Ἀριστ οφ. 939, Νικ. θήρ. 626.
Κορκορυγίω, ὀνοματπ. λέξ. ἀπαντῶσα μόν. ἐν συνθ. τῆς ὁτιᾶ, ἴδε διακορκορυγ.
Κορκορυγή, ἡ 1), κοιν. γουργορισμὸς τῆς κοιλίας ἢ τῶν ἐντοσθίων Ἡσύχ. 2) θόρυβος, πολέμου θόρυβ. Αἰσχ. Ἑπτ. 327 συνών τῷ «μάχαι» Ἀριστ. ἐπ. 936.
Κορκορυγμός, ὁ· τῷ ἐνωτ. Λουκ. φιλόπ. 3· «κοκορυγμοί· ταραχαί» Σουΐδ.
Κόρκουρα, ἡ· 1) «Κ. ἡ μέλαινα», νῆσ. παρὰ τὴν Δαλματίαν Πτολ. 2) πόλ. Λασυρίας Πτολ.
Κορκύνη, ἡ· Ἀριάδνης τροφός, ἧς ὁ τάφος ἐν Νάξῳ Πλουτ. Θησ.
Κόρκυρα· ἴδε Κέρκυρα.
Κόρμα, ατος, τό· κοῦρμι Ἀθήν. 4, 152.
Κορμάζω· κόπτω τι κορμηδόν, εἰς κορμούς, «τιμάχια», κοιν. κομματιάζω· παθ «ὕλη κορμασθεῖσα κατὰ μέρη» Διον. Ἁλ. ἱστ 20, 6, trunko.
Κόρμασα, ων, τά· πόλ. Πισιδίας Πτολ. ἴδε Κύρμασα.
Κορμηδόν, ἐπίρ. κορμοῦ δίκην, ὡς κορμός· - κεῖσθαι Ἡλιόδ. 9, 19.
Κορμίον, τό· ὑποκ τοῦ
Κορμός (κείρω), ὁ· α) τμάχιον κορμοῦ, ἀποκεκομμένον αὐτοῦ τμῆμα, στέλεχος (κούτσουρο), ἀγίζα «κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών»·

'Οδ. ψ, 196· «-πεύκινοι δρυός» Εὐρ. 'Εκ. 575· -ναυτικοί = ἑρετμά, κωπία 'Ελ. 1617· «κορμοὺς ξύλων πρίσαντες» 'Ηρ. 7, 36· 6) κορμὸς σώματος (κοιν. ἔκφρασ. κατ' ἔξοτ.)= «κύτος σώματος», κοιν. τὸ κορμί, σκαρί, truncus.

Κόρμος, ὁ· παράσιτός τις Τιμοκλ. ἐν 'Αθην.

Κορνηλία, ἡ· ῥωμ. κόρ. ὄν. (Cornelia) γυν. ὧν ἐπισημοτέρα ἡ θυγ. Σκιπίωνος τοῦ 'Αφρικανοῦ, μήτ. τῶν Γράκχων Πλουτ. Τιβ. Γράκχ.

Κορνήλιος, ου, ὁ, πλ. Κορνήλιοι· ἡ διάσημος γενεὰ τῶν 'Ρωμαίων Κορνηλίων· Κ. Λόγγος, ποιητὴς τῆς 'Ανθ.

Κορνοπίων, ωνος, (κόρνωψ), ὁ· ἀκριδοδιώκτης, ἐπίθ. 'Ηρακλίους Στράβ. 13, 1. 613.

Κόρνοψ, ἡ κόρνωψ, οπος, (λέξ. τῶν Οἰταίων), ὁ· πάρνωψ, εἶδος ἀκρίδος Στράβ.

Κορνοῦτος (κ. Κουρνοῦτος Φώτ.), ὁ· ῥωμ. κόρ. ὄν. ἀνδρ. (Cornutus), α) 'Ανναῖος Κ. ἀπὸ τῆς ἐν 'Αφρικῇ Θέστιδος, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ Δ. Κάσ. 6) ῥωμ. ἱστοριογράφος Σουΐδ.

Κόροιβος, ὁ· α) 'Ηλεῖος 'Ολυμπιονίκης, ἀφ' οὗ μετὰ 86 ἐτῶν διακοπὴν ἄρχεται ἐκ νέου ἡ χρονολογία τῶν 'Ολυμπιάδων 776 ἢ 777 π. Χ. Στράβ. 8, 355· 6) ἠλίθιός τις, ἐξ οὗ ἡ παροιμ. «Κοροίβου ἠλιθιώτερος» = ἠλιθιώτατος Ζηνόδ. 4, 58.

Κόρ-οιφος (οἴφω, -άω Πασσάδ.), ἡ (ὁ κόροιφ. Θησ. Στ.)· κοράσιον πλαγιάζων. ἔγγαστρώνων ('Αλεξ. ἢ λέξ.) «ὁ κόρην οἰφώμενος» Σχόλ. Θεοκρ. 4, 62, Μ. Ἐτ.

Κορο-κόσμιον, τό· 1) κορασιῶδες κοσμημάτιον, κοιν. στολιδάκι, στολίδι κορασίου, ἀρχ. λεξ. 2) κυρ. ξύλινον ἀγαλμάτιον ἢ πλαγγωνίον, ἀλλὰ βάρβ. ἢ λέξ. Β. 'Αν. 102.

Κοροκόττας, ου ἢ α, ὁ· κοροκόττας Λίλ. Ἰ. Ζ. 7, 22· δι. γρ. «κοροκόττις» Δ. Κάσ. 76, 1.

Κορακότας, ου, ὁ· λῃστὴς Ἰβηρίας Δ. Κάσ.

Κορο-πλάθ(ικός, 3· πλάστη ἢ τῇ πλαστικῇ ἀγαλματίων, πλαγγωνίων ἀνήκων, μτγν.

Κορο-πλάθης, ὁ· ὁ πλάττων, κατασκευάζων ἀγαλμάτια ἢ πλαγγώνια κήρινα ἢ πήλινα 'Ισοκ. 15, 2 κ. μτγν.

Κορο-πλάστης, ὁ· τῷ ἀνωτ. «κοροπλάθοι, 'Αττικοί· κοροπλάσται, Ἕλληνες» Μοῖρ. 234.

Κόρος (κορέννυμι), ὁ· χορτασία, χορτασμός, κατάστασις κεχορτασμένου, τὸ φαγεῖν τινα πρὸς κόρον (χορταστικά)· «αἷμά τε φυλόπιδος πίλεται κόρ. ἀνθρώποις»=μετ' ὀλίγων χορταίνουσι, ἀηδιάζουσι τὴν μάχην 'Ιλ. τ, 221 'Οδ. ὃ, 103· «ἐπεὶ δὴ πολλῶν ἀκρύων εἶχε κόρον»=ἀφ' οὗ χορταστικὰ ἔκλαυσε, ἐχόρτασε κλαίων Εὐρ. "Αλκ. 183, Φιλόξεν. ἐν 'Αθην. 4, 147· »-γὲ καὶ ἡ τούτων συνουσία ἔχει» Πλάτ. Φαῖδρ. 240· »-ἔχει πάντα» Πινδ. Ν. 7, 52, Π. 1, 82· δθ. ἡ ἐκ τῆς πλησμονῆς, ἀφθονίας ἀηδία, ὑπεροψία ἐκ τῆς πολλ. τύχης 'Ο. 2, 105· «Ὕβρις μάτηρ κόρου», 13, 10, Θέογν. 153, πρβλ. 'Ηρ. 8, 187· «πρὸς κόρον» = μέχρι χορτασμοῦ Αἰσχ. 'Αγ. 372· «ἐς κόρον» = ἀρκετά Λουκ. ἴσ. συγγρ. 11· ὅμως «ἄχρι κόρου» = μέχρις ἀηδίας Δημ. 19, 187· «πίρα κόρου» Πολυδ. 6, 42· «βάλλ' ἐς κόρον» = ἐς κόρακας Μένανδρ. Ἰν 'Αθην. 10, 436, satietas.

Κόρος (ἴσ. παρὰ τὸ κείρω, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ ἐκείροντο τὴν κόμην βραχεῖαν), ἰων. κ ἐπ. κοῦρος (καὶ ἐν λυρ. χωρ. τῶν τρα Εὐρ. ἀποσπ. 55), δωρ. κῶρος (Θεόκρ. 1, 6 α) παῖς, νέος (ἀπὸ τῆς τρυφερωτάτης ἡλικίας ἀπ' αὐτῆς τῆς γεννήσ. τοῦ παιδὸς μέχρι τοῦ ἡβῶντος νεανίου), παλληκάρι, υἱός· «ὄντιν γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἑὸν φέρει» 'Ιλ. ζ, 3 δ, 321· «-πρῶτον ὑπηνήτης», ω, 347· -πρω ἡβᾶι 'Οδ. θ, 264, ἔνθα καὶ οἱ μνηστῆρες «κοῦ ροι» προσαγορεύονται, ὡσ. ἐν 'Ιλ. ι, 80 ἀλλαχ. οἱ κοινοὶ πολεμισταὶ ὀνομάζοντα συχνὰ οἱ ἐν ταῖς θυσίαις καὶ πανηγυρικ ωχίαις ὑπηρέται (pueri τῶν 'Ρωμ.) 'Ιλ. 470, 'Οδ. α, 148· καὶ περιγραφικ. «κούρ 'Αχαιῶν» ('Ιλ.) = οἱ νέοι 'Αχ. ἢ νεολαία, «κοῦροι 'Αθηναίων» Εὔβουλ. ἐν 'Αθην. 2, «τίκτε θεόφρονα κοῦρον» = υἱὸν Πινδ. 'Ο. 41· «σὺν κόροις τε καὶ κόραις» Αἰσχ. ἀποσ 35· «ὁ Διὸς 'Αλκμήνης κόρος» Σοφ. Τρ. κ. «κοῦρος», ἀποσπ. 230· «καὶ σὺ ἕτοιμος κοῦρον» Εὐρ. ἀποσπ. 55, ἀλλὰ «κόρον», 'Ανδρ 24. Σπαν. π. τ. πεζ. Πλάτ. νόμ. 6, 771 συχνὰ αὐτόθι· 6) «κόροι» ὠνομάζοντο π. Λα κεδαιμονίοις οἱ ἵππεις, ἡ τῶν ἱππ. τάξις 'Α χύτ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 43, 134· γ) ἐν γέν. κλάδου βλαστὸς δένδρου καὶ φυτοῦ, ἀρχ. λεξ. μνημ

Κόρος (κορέω), ὁ· 1) κόρηθρον, κοιν. σκου πα 'Ησύχ. 'Αλλὰ καὶ τὸ «κόρον σημεῖο Κρόνος οὐ παῖδα ἀλλὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ ἀ ἀκήρατον τοῦ νοῦ» Πλάτ. Κρατ. 396 ἀνα ρει εἰς τὸ «κορέω»· 2) ἑβρ. λέξ. σημαίνων μέτρον χωρητικότητος τῶν ξηρῶν = 6 ἀττ. ο δίμν. = 315, 18 λίτρ. (1 μέδιμν. = 52, 3 λίτρ.).

Κόρος, ὁ· 1) = Κῦρος, βασιλ. τῆς Περσ. Μ. 'Ετ. 2) ποτ. Περσίδος, νῦν Κοὺρ-άπ = Κῦρος Δ. Περ. 3) ποτ. Ἰβηρίας = Κῦρος Στράβ.

Κορός· μέλας 'Ησύχ.

Κορπίλοι (Κορπῖλοι Στράβ.), ων, οἱ (= σκορπίλοι), Θρᾳκικ. λαὸς παρὰ τὸν "Εβρ 'Αππ. ἐμφ. πόλ. "Η χώρα αὐτῶν «ἡ Κορπιλικὴ» ἢ «Κορπιλλικὴ» (κ. Καρπιλικὴ) Πτολ

Κόρρη (ἀττ.), ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. κόρη (κείρω), μόν. σχημ. π. 'Ομ.), δωρ. κύρρα (κείρω), 1) τὸ πλάγιον τῆς κεφαλῆς, κρόταφος 'Ιλ. 501· «ἐπὶ κόρρης τύπτων» = βαπίζω τινὰ Πλάτ Γοργ. 486· «ἐπάταξεν ἐπὶ κόρρης» Δημ. 2) κε 147, Λουκ. ἁλεκτ. 30 κ. ἄλλ. μτγν φαλὴ Νικ. θηρ. 905, 'Οππ. κυν. 3, 25· «λοι κὰς δὲ κόρρας τῆδ' ἐπανατέλλει νόσῳ» = λοι κὰς τρίχας Αἰσχ. Χο. 280, ὡς ἑρμην. κ. Πα λουδ. 2, 32, Μ. Ἐτ. 350, 52 κ. ἐτυμολο γοῦσι τὴν λέξ. ὡς ἐν ἀρχῇ πρβλ. κρόταφος

Κόρσαι, ῶν, αἱ· κώμη Κιλικίας 'Ησύχ· αὐτῆς ἢ ἐκ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ ποταμ. Κόρσου ὀ νομάζεται ὁ τράγος «κόρσαλις» ἢ ὀρύσσ. «κορ σακῆς» Λοβεκ. παθ. 314.

Κόρσαι, ἐων, κ. Κορσίαι, ῶν, (ἐν. Κορσία) αἱ· νῆσοι πρὸ τῆς Ἰωνικ. παραλίας ἀπέναντι τῆς Σάμου, νῦν, Φουρνί, ἀνων. σταδ. μετ ὅαλ. κάτ. Κορσεάτης Στ. Βυζ.

Κορσεία, Καρσιὰ (Δημ.), Κορσαὶ (Σαυδ Καρσίαι (Ἡρόδ. ἐν Ἄρπ.), (= καρὰ τὴν κόρσην

ὡς οἷα κεφαλή τις» Εὐστ.), ἡ· 1) πόλ. Βοιωτίας ἐν τοῖς ὁρίοις Λοκρίδος, νῦν, Κόστα Παυσ. κάτ. Κορσεάτης Στ. Βυζ. 2) πόλ. Θεσσαλίας = Ὄρθη, Στ. Βυζ.

Κόρσειον, τὸ (εὔχρ. μόν. ὁ πλ.)· κρόταφοι, κοιν. μηλίγγια Νικ. ἀλ. 135· κόρσεα, 414.

Κόρση, ἰων. κ. ἐπ., ἡ· κόρρη.

Κορσήεις, εσσα, εν (κατὰ διόρθ. τοῦ «κορσοίεις»).

Κόρσης, ου (κείρω), ὁ· ὁ κειρόμενος τὴν κόμην, ὥστις κόπτει τὰ μαλλιά του, ἐδ. τὸ γένειον Χρύσιππ. ἐν Ἀθην. 13, 565.

Κορσιάσεις, εσσα, εν· τρίχας ἔχων, τριχωτὸς Ὀρφ. λιθ. 492, ἔνθα διορθοῦσι «κορσήεις».

Κορσική, ἡ· ἡ νῆσ. Κύρνος Παυσ. 10, 17, 9 ἐπιθ. Κορσίς, ἴδος, ἡ, (ἴσν. «νῆσος»)=Κορσικὴ Δ. Περ. 459, κάτ. οἱ Κορσοὶ Παυσ.

Κόρσιαν (κόρση), τό· ἡ ὀζώδης (βοζιάρικη) ῥίζα τοῦ ἐνυδροβίου φυτοῦ λωτοῦ Στράβ. 17, 829· «κόρσιον· ῥίζα τις ἡ νόμισμα παρ' Αἰγυπτίοις τὸ κεραστὸν λεγόμενον» Ἡσύχ. παρ' ᾧ καὶ «κορσίπιον» τὸ αὐτό.

Κορσίπιον, τό· ἴδε τὸ ἄνωτ.

Κόρσοι κ. Κόρσιοι, οἱ· λαὸς τῆς Κορσικῆς μεταναστεύσας εἰς Σαρδὼ Παυσ.

Κορσός, ὁ· κορμὸς Ἡσύχ.

Κόρσουλα· πόλ. τῶν Ἀβοριγίνων ἐν Ἰταλίᾳ (ἴσ. Κάρσουλα ἢ Καρσεόλι) Δ. Ἀλ. 14.

Κορσόω· κείρω Ἡσύχ.

Κορσωτεύς, έως, ὁ· κουρεύς, κουρ. πώτωνος Ἀθήν. 12, 520.

Κορσωτή, ἡ· πόλ. Μεσοποταμίας ἐπὶ τῆς νῦν καλουμένης Βερδὶ νήσ. σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ Ἀδόρρα (νῦν, Σιχδούρ, παραποταμίου τοῦ Εὐφράτου) καὶ τοῦ Εὐφράτ Ξεν. Ἀν.

Κορσωτήρ, ῆρος, ὁ· κορσωτεύς Πολυδ. 2, 32.

Κορσωτήριον, τό· κουρεῖον Ἀθήν. 12, 520.

Κορσωτός (κορσόω), 3· καρτός, κεκαρμένος, κεκουρευμένος Λυκ. 291.

Κορυβαντεῖον (Ἀρχαιολ. 121, 19) κ. Κορυβάντιον, τό· ἱερὸν τῶν Κορυβάντων Στράβ.

Κορυβάντειος (Κόρυβας), 3 Κορύβασιν ἀνήκων· - βάπτρα Ἀνθ. 6, 165.

Κορυβαντιασμός, ὁ· ἑορτὴ τῶν Κορυβάντων, τελετὴ μετὰ Κορυβαντείων ἐθίμων, Κορυβάντειος ἐνθουσιασμός· «κορυβαντισμοὶ=θεοφορήσεις», Δ. Ἀλ. 2, 19, ἐνθουσιασμὸς Λογγιν. π. ὕψ. 39, 2.

Κορυβαντιάω (Κόρυβας), ἀμτβ. α) ἐνθουσιῶ, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἢ ἐξαλλόζω εἶμι ὡς Κόρυβας, οἱ Κορύβαντες (ἴδε Στράβ. 10, 473) Ἀριστ. σφ. 8, Πλάτ. συμπ. 215· δ) κοιμῶμαι μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς Πλιν. Φ. Ἱσ. 11, 37, 54.

Κορυβαντίζω· καθαίρω ἢ ἰατρεύω τινὰ Κορυβαντείαις τελεταῖς Ἀριστ. σφ. 119, Ἡσύχ.

Κορυβαντικός, 3· εἷς τοὺς Κορύβαντας ἀνήκων, ἀναφέρων· - σκιρτήματα Πλουτ. ἠθ. 759· - ἱερὰ Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 1354.

Κορυβάντιον· ἴδε Κορυβαντεῖον.

Κορυβάντιον (πολλ. μτγν.), τό· κυρβασία.

Κορυβάντιος, 3· Κορυβάντειος - ἄστυ (ἴσ. ἡ Σαμοθρᾴκη) Δ. Περ. 524.

Κορυβαντίς, ίδος (ἐπίθ.), ἡ· Κορυβαντία - ὕλη Νον. Διον. 2, 695.

Κορυβαντισμός (κορυβαντίζω), ὁ· κάθαρσις ἢ ἰατρεία διὰ κορυβαντείων τελετῶν καὶ ἐθίμων, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορυβάντων, «καθαρισμός» Ἡσύχ.

Κορυβαντ-ώδης, 2· ὅμοιος Κορύβαντι, Κορυβαντικός· - κίνημα Λουκ. Ζεὺς τραγ. 30.

Κορυβάς, αντος, ὁ· α) υἱὸς Ἰασίωνος καὶ Κυβέλλης, ἢ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς μούσ. Θαλείας, ἢ Κρόνου (κατ' ἄλλ. τοῦ Διός) καὶ Καλλιόπης· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Φρυγίᾳ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἢ Ῥέας Κορύβαντες (Εὐρ. Βάκχ. 113), οἵτινες ἐτέλουν τὰς τελετὰς αὐτῶν ἐν μανιώδει ἐνθουσιασμῷ καὶ μανιώδεσι κινήσεσι, ἐν θορυβώδει μουσικῇ καὶ ἐνόπλοις χοροῖς· ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 1139 - 1155· β) ἐν γέν. ἑκατοντ. ἔνθους Συνεσ. ἐπιστ. 111 μεμεθυσμένος, Πυθείδιπ. ἐν Ἀθην. 9, 377· γ) «ὁ τῆς ποιητικῆς κορ» = ἐνθουσιασμὸς Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 45. [Τὸ ἔτυμ. «κόρος, κοῦρος» ἢ μᾶλλον «κόρυς», ὡς καὶ Εὐριπίδης «τρικόρυθας» αὐτοὺς ἀποκαλεῖ διὰ τὸν τρικλοῦν γύρον τῆς περικεφαλαίας των, φαινομένης οὕτωσι τριπλῆς].

Κορύγης, ὁωρ. ὁ· κῆρυξ Ἡσύχ.

Κορυδάλλα, ων, τά· 1) πόλ. τῆς νήσ. Ῥόδου Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ. Κορυδαλλεῖς Στ. Βυζ. 2) Λυκίας (Φασηλ. δος) Πτολ. κάτ. Κορυδαλλεῖς, Ἐπιγρ.

Κορυδαλὴ ἡ ὀρθότ. κορυδάλλη (Ἐπιγραμμ. ἐν Ἀθην. 9, 398), ἡ κορυδός, Σιμωνίδ. ἐν Πλουτ. ἠθ. 91. [ᾰ].

Κορυδάλιον, τό· φυτόν τι Διοσκ. 4, 110.

Κορυδαλλίς, ίδος, ἡ· τῷ κατωτ. Θεόκρ. 7, 23 περὶ τῆς γρ. τὸ' Ἀρκάδ. 31, 18· 34, 11.

Κορυδαλλός (κόρυς), ὁ· κορυδός, τὸ γνωστ. ὀρνίθιον πετηνόν, ἐπονομασθὲν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ λόφου, κοιν. τσουτσουλίνος· Θεόκρ. 10, 50· Κατὰ Θωμ. Μάγ. ἀττ. ἡ λέξ. ἧς καὶ ἡ γρ. «κορύδαλος» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 25.

Κορυδαλλὸς (Στράβ. 9, 395), ὁ· 1) δῆμ. Ἀττικῆς τῇ Ἱπποθωντίδι φυλῇ ἀνήκοιν, ἔνθα νῦν τὸ ὄρος Σκαραμαγκᾶ, ἡ πρὸς τὴν Σαλαμῖνα νότιος σειρὰ τοῦ Αἰγάλεω, κάτ. Κορυδαλλεύς, πλ. Κορυδαλλεῖς Στράβ.

Κορυδαλός, ὁ· ἄλλ. κόρ. ὄν. ἀνδρ. Ἱππ.

Κορυδεύς, έως, ὁ συνειδῆς τις ἀνὴρ Ἡσύχ., ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμ. «Κορυδεὺς· εἷς, ὀλίγος» Ζηνόδ. 4, 59.

Κορύδηλις, ἡ, δι. γρ. ἀνεῖ «κορδύλη» Νουμήν. ἐν Ἀθην. 7, 304.

Κόρυδος, ὁ κ. ἡ κορυδός (κόρυς), ἴδε Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 472 κορυδαλλός· Ἀριστ. ὄρν. 303, Θεόκρ. 8, 141 κ. ἀοῦν. ἐν Ἀνθ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 1. Περὶ τῶν διαφ. σχημ. τῆς λέξ. πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 338.

Κόρυδος, ὁ· α) ἐπών. τοῦ ἐυσειδοῦς Φιλοκλέους Ἀριστ. ὄρν. 1295· β) τοῦ παρασίτου Εὐκράτους ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδ. Ἀθήν. 6, 241.

Κορυδών, ῶνος, ὁ· κόρυδος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 1.

Κορυδών, ωνος, ὁ· ποιμήν τις Θεόκρ.

Κόρυζα, ης (κάρη, κόνις), ἡ· α) «μύξα, κατάρρους (συνάχη), πᾶσα περὶ τὴν κεφαλὴν ἐκ χρωμάτος γενομένων» Ἡσύχ. Ἱππυλ. κ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

ἄλλ. ἰατρ. «κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα» Λουκ. νεκρ. διάλ. 6, 2· 6) ἀναισθησία, μτφ. ἀπὸ τῆς δυσαισθησίας, ἣν πάσχουσιν αἱ αἰσθήσεις τῆς ὀσφρήσεως καὶ ἀκοῆς ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀσθενείᾳ, ἐν γέν. βλακεία, μωρία Λουκ. ἰστ. συγγρ. 31, gravedo.

Κορυζᾶς, ᾶ, ὁ· «ὁ ἰσχυρῶς κορυζῶν» Μέν. ἐν Σουΐδ. κοιν. μυξιάρης.

Κορυζάω, ἀμτδ.· α) πάσχω ὑπὸ κατάρρου, εἰμὶ πλήρης μόξης· «ἡ τιτθὴ κορυζῶντά σε περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει διόμενον» Πλάτ. πολ. 1, 343, Ἀριστοτ. προβλ. 1, 16, Λουκ. νεκρ. διάλ. 9, 2· 6) μτφ. εἰμὶ νωθής, ἠλίθιος, μτγν. «πᾶσαι αἱ πόλεις ἐκορύζων» Παλλάδ. 38, 4, 5, (κοιν. γρ. «ἐκόρυζον»).

Κορυζ-ώδης, 2· κατερροϊσμένος, καταρροϊκός Ἱπποκρ.

Κορυθ-άξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἡ κορυθάϊξ Θησ. Στ.)· κορυθαίολος, ἐν τῷ βαδίσματι ἢ τῇ μάχῃ τὴν κόρυθα ἅσσων (δυνατὰ τινάσσων), ὥστε νὰ σείηται ὁ λόφος αὐτῆς· - πτολεμιστής Ἰλ. χ, 132.

Κορυθ-αίολος (αἴόλλω), 2· τὴν περικεφαλαίαν, τὸν λόφον αὐτῆς ταχέως κινῶν, λοφοσείστης, κυματίζοντα λόφον ἔχων, ἐπίθ. Ἕκτορος Ἰλ. 6, 816, - Ἄρεος, υ, 38, κωμ. «ἱππολόφων λόγων κορυθαίολα νείκη» = λοφοκυματίζουσα μάχη λοφωτῶν λόγων, σφοδρὰ λογομαχία Ἀριστ. βάτρ. 817. Τὸν τόν. τῆς λέξ. ἐπιθέβαιοι Ἀρκάδ 86, ἀλλὰ τινες τῶν ἀρχ. ἔγραφ. «κορυθαιόλος».

Κορυθαλλίστριαι, αἱ· «αἱ χορεύουσαι τῇ Κορυθαλλίᾳ (δρθότ. Κορυθαλίᾳ) θεᾷ» (τῇ Ἀρτέμιδι τῶν Σπαρτ.) Ἡσύχ.

Κορυθεῖς, οἱ· δῆμ. Τεγέας Παυσ. 8, 45, 1.

Κορύθιον, τὸ ὁποκ. τοῦ κόρυς, τό· μικρὰ περικεφαλαία, γλωσ. galeola. [ῠ].

Κόρῠθος (κόρυς), ὁ· εἶδος τροχίλου, ἴσ. κόρυδος Ἡσύχ.

Κόρῠθος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ σύζ. Ἠλέκτρας, Ἰταλικ. ἥρως καὶ βασιλ. τῶν Τυόσκων (Τυρρηνῶν), ἱδρυτὴς τῆς ἐν Ἰταλ. Κορύθου (Cortona) Βιργ. Αἰν. 2) υἱὸς Ἀλεξάνδρου καὶ Οἰνώνης ἢ Ἑλένης Νίκανδρ. 3) Ἴδηρ τις, ἥρωμενος Ἡρακλέους, εὑρετὴς τῆς ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθείσης «κόρυθος» (περικεφαλαίας) Ἡσύχ.

Κόρῠθος· ἐν. γεν. τοῦ κόρυς.

Κορύθων, ονος, ὁ· ἀλεκτρυὼν Ἡσύχ.

Κορύλας, ου· σατράπης Παφλαγονίας, χώρας τῆς μικρ. Ἀσίας πρὸς Ν. τοῦ Πόντου Ξεν.

Κόρῠλος, ὁ· θαμνώδες φυτόν, αὐξανόμενον ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν. Ἡ λέξ. δὲν διασώθη ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Πρισκιανοῦ ἀναγνωρίζεται ὡς ἑλληνικὴ 1, 8, 49, corylus.

Κορυλλίων, ωνος (ἴσῳ. γρ.), ὁ· εἶδος πτηνῶν Ἡσύχ.

Κόρυμβα, τά, ἑτερογ. πλ. τοῦ κόρυμβος, ὅπερ ἴδε.

Κορυμβάς, άδος, ἡ· τὸ ἐν τῷ γύρῳ δικτύου σχοινίον, δι' οὗ συστέλλουσιν αὐτὸ Ἡσύχ.

Κορύμβη, ἡ· κόρυμβος 6) Ἀθήν. 12, 525.

Κορυμβήθρα, ἡ· κορυμβίας, κισσὸς Διοσκ. 2, 210.

Κορύμβηλος, ὁ· τῷ κατωτ. «στίφος κορυμ- δήλιον» Νίκ. ἐν Ἀθην. 15, 683 (5, 10).

Κορυμβίας ου, ὁ· ὁ κορυμβοφόρος, ὁ κισσός, ὡς ἔχων κορύμβους, τὸν καρπὸν ἐν βοτρυοειδεῖ ἄνθει Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 18, 6.

Κορυμβο-ειδής, 2· κορυμβώδης Διοσκ.

Κόρυμβος (κόρυς, κορυφή), ὁ, πλ. ἑτερογ. κόρυμβα, τά (ὕπερ ὁ Εὐστ. σχηματίζ. ἀπὸ τοῦ ἐν. τὸ κόρυμβον)· τὸ ἀνώτατον, τὸ ἄκρον τινός, ἄκρα, κορυφή, λόφος· α) «ἄκρα κόρυμβα νηῶν» = τὰ καμπύλα ἄκρα τῆς πρύμνης, «ἀκροστόλια, ἄφλαστα» (Σχολ.), τὸ λεγόμενον κάτοπτρον, πρόσωπον τῶν πλοίων, κεκοσμημένον διαφόροις ποικίλμασι, πρβλ. κορώνη, Ἰλ. ι, 241, Αἰσχ. Πέρσ. 403· «πρυμναίοισι Θεαίτ. Σχολ. 2 (10, 16)· «ἀφλάστοιο κόρυμβα» Ἀπολ. Ῥ. 2, 601· «ἄφλαστα καὶ κόρυμβα» Λυκόφρ. 295· ὃθ. κορυφὴ ὄρους Αἰσχ. Πέρσ. 650, Ἀρ. 7, 218· 6)=κρωβύλος, λοφίσκος, τὸν ὑπάτων ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πλέκοντες τὰς τρίχας καὶ ἑλικοειδῶς περιτυλίσσοντες ἐπὶ τῆς κορυφῆς, προσκολλῶντες δὲ βελάνη, Ἰδ. αἱ παρθένοι, πρβλ. Θουκ. 1, 6· κορύμβη Ἡρακλ. Ποντ. ἐν Ἀθην. 12, 512· γ) ὁ βοτρυοειδὴς λοφίσκος τοῦ ἄνθους, ὁ βότρυς τοῦ ἄνθους, ὁ ἀνθηφόρος βότρυς φυτοῦ Μάσχ. 3, 4, Ἰδ. τοῦ κισσοῦ Στράτ. 7 (12, 8), Πλουτ. συμπ. 3, 2, 1, vertex.

Κορυμβο-φόρος, 2· κορύμβους φέρων, ἔχων Νον. Δ. 21, 53· - κιττὸς Λόγγ. 2, 28.

Κορυμβόω· πτιῶ τι κόρυμβον, σχηματίζω ὡς κόρυμβον (λοφίσκον τριχῶν)· παθ. «κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ» = κόμη πεπλεγμένη καὶ περιτετυλιγμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἰς σχῆμα κορύμβου, Νικόλ. Δαμ. 51.

Κορυμβ-ώδης, 2 κορύμβῳ, βότρυϊ ἄνθους ὅμοιος Διοσκ.

Κορύνα, ης, ἡ· πόλ. τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθραίας Χερσονήσου Μελίαγρ. Ἀπὸ ταύτης ὠνόμαστο καὶ τὸ «Κορυναῖον» ἄκρωτ. Πλίν.

Κορυνάω (κορύνη 2)· βλαστάνω κορυνοειδεῖς βλαστοὺς ἢ κάλυκας ἄνθους Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 12, 2.

Κορύνη (κόρυς), ἡ· α) ῥόπαλον, οὗ τὸ ἄνω ἄκρον χονδρότερον, Ἰδ. πολεμικ. ῥόπαλ. - σιδηρεία = σιδηρόδετος ἢ σιδηρᾶ Ἰλ. η, 141, Εὐρ. ἀπασπ. 715, Ἰρ. 1, 59, Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 10· ποιμενικὴ ῥάβδος Θεόκρ. 7, 18· 6) ἐπὶ τῶν φυτ. ὁ κορυνοειδὴς βλαστός, ἡ κάλυξ τοῦ ἄνθους Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 5, 1, ἐν γέν. βλαστός· κλάδος αὐτόθ. γ)=πόαθη Λύτρα μῆ. 3 (5, 129)· τοῦ ὄνου Νικ. ἁλ. 409 [τὸ π. Εὐρ. κ. Νικ.], clava.

Κορύνησις, εως, ἡ· βλάστησις κορυνοειδοῦς βλαστοῦ ἢ κάλυκος ἄνθους Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 5, 1· - σπερματικὴ Φανί. ἐν Ἀθην. 2, 61.

Κορυνήτης, ου, ὁ· κορυνομάχος, κορυνηφόρος (Ἡσύχ.), ὁ κορύνῃ, ῥοπάλῳ μαχόμενος, στρατιώτης πολεμικῷ ῥοπάλῳ ὡπλισμένος Ἰλ. η, 138.

Κορυνήτης, ου, ὁ· 1) Ἰπών. Ἀργηθόαν Ἰλ. 2) Περιφήτου Ἀπολλ. 3) λῃστής τις Δ. Σικ.

Κορύνη-φόρος, 2· α) κορύνην, ῥόπαλον φέρων· οὐσ. «οἱ κορυνηφόροι», οἱ ῥοπαλοφόροι σωματοφύλακες τοῦ Πεισιστράτου Ἰρ. 1, 59,

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλουτ. Σόλ. 30, Δ. Λαίρ 1, 66· ἐπίθ. Πριάπου, Ἐπιγρ. 6) Ἐν Σικυῶνι οἱ ἀγρόται οἱ ἀποτελοῦντες τὴν μεσαίαν τάξιν μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων Πολυδ. 3, 83· πρβλ. κατωνακοφόροι.

Κορυνιάω· κορυνάω, ἴδε τὸ κατωτ..

Κορυνιόεις, εσσα, εν· ὅμοιος κορύνῃ, κορυνώδης, βοπαλοειδής, ὀζώδης (Ἡσύχ.)· «κορυνιόεντα πέτηλα» = βαθδώδη καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔογκα (Σχόλ.) Ἡσ. ἀσπ. 286, ἔνθ' ἄλλ. ἀναγινώσκ. «κορυνιώοντα» ὡς ἀπὸ τοῦ «κορυνιόω = κορυνιάω, κορυνάω».

Κορυνο-μάχος, ὁ· κορυνήτης Ἡσύχ. παρ' ᾧ «κορυνίτης».

Κορυνο-φόρος, 2· κορυνηφόρος Σχόλ. Ἀριστ. ἵππ. 270.

Κορυν-ώδης, 2· κορυνιόεις Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 17, 3.

Κορυπτ(λος, ὁ· κερατοκτυπητής, ὁ κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα Θεόκρ. 5, 147, δι. γρ. «κορύττιλος.

Κορύπτω (κόρυς)· κυρίσσω, κτυπῶ μὲ τὴν κεφαλήν, τὰ κέρατα Θεόκρ. 3, 5, Λουκ. Ζ. Τραγ. 31.

Κόρυς, υθος, αἴτ. κόρυθα κ. κόρυν (κάρ, κάρα), ἡ· κόρυδος (ἀρχ. λεξ.), περικεφαλαία ἐκ μετάλλου καὶ διάφορης τῆς ἐκ δέρματος «κυνῆς», ὅθ. π. Ὅμ. συχν. «χαλκήρης, χαλκοβάσεια» κτλ. Ἰλ. σ, 535· ἄλλ' οὐχ ἧττον ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὀνομάζεται «κυνέη κ. κόρυς», μ, 184· «σὺν δ' ἵπποκόμοις κορύθεσσιν» Σοφ. Ἀντ. 116· μτφ. κεφαλή, «ἀρτιγένυον ὑπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα βάλλει» Εὐρ. Βάκχ. 1184· «κόρυν» ἅπαντᾷ Ἰλ. ν, 131, Δουκ θε. διάλ. 20, 10, galea.

Κόρυς, υθος, ὁ ποτ. Ἀραβίας Ἠρ.

Κορύσσω (ἐνερ. μόν. ἐν. κ. παρατ.)· ὁπλίζω τινά κόρυθι, ἐν γέν. ὁπλίζω, καθοπλίζω, ἑτοιμάζω, παρορμῶ εἰς πόλεμον, «κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν» Ἡσ. ἀσπ. 148· - μάχην, 198· «πόλεμον κορύσσων» Ἰλ. δ, 278· «ἀλλὰς κορύσσοντα» = παρασκευάζοντα ἀγῶνας, μάχας Εὐρ. Ῥῆσ. 933· μτφ. - ἔργον Πινδ. Ἰ 7, 54· δι. συθετῶ τι, παρασκευάζω, «βίον κορυσσάμεν ὀλοθρούλοις μηχαναῖς» = τὴν ζωὴν παρασκευάζειν, ἐξασφαλίζειν (ἀπὸ τὴς δυστυχίας) διὰ συνετῶν μέσων, Ὀ. 8, 78. Μέσ. συχνὸ ἐ. ἐκορυσσάμην, ὁπλίζομαί τινι, παρασκευάζομαι· κορυσσάμενος Ἰλ. τ, 397 (ἀλλὰ «δίκην ἀλεκτρυόνος κορύξασθαι» Ἀθήν. 3, 127) π. παρ. μετχ. κεκορυθμένος = ἐξοπλισμένος, παρεσκευασμένος, παρατ. «τὼ δὲ κορυσσέσθην» Ἰλ. δ, 274· «Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ», η, 206, κ. συχν. «χαλκῷ κεκορυθμένος». (σπαν. ἐν Ὀδ.), ὡσ. Εὐρ. Ἀνδρ. 279· καὶ ἐπὶ αἴτ. οἵονεὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἀμφιέννυμαι, «χρυσέων ὅπλων κεκορυθμένος ἔνδυτα» Ἰ. Λ. 1073. Ἐν γέν. οἰδαίνω (φουσκώνω) τι, ὑψῶ· «κόρυσσε (ὁ ποταμὸς) δὲ κῦμα βόειο ὄφρα» ἀτιρόμενος» Ἰλ. φ, 306· 60, παθ. κ. αὐτόπ. οἰδαίνομαι (φουσκώνομαι), ὑψοῦμαι, ἐπὶ τῶν κυμ. δ, 424, Ἀπολλ. Ρ. 2, 70 κ. μτγν. «χείμαρρος, τί δὴ τόσον κορύσσῃ;» Ἀντίφιλ. 31 (9, 277)· ἴδε κορυστὸς, ορυστής, οῦ, ὁ· ὁ κόρυθι ὡπλισμένος, καθωπλισμένος, ἐν γέν. ὁ ἐξωπλισμένος, μαχητής· - ἀνὴρ Ἰλ. π, 603 κ. συχν. Πρβλ. ἱπποκορυστής, χαλκοκορυστής, armatus.

Κορυστὸς (ἴσφ. «κορυτὸς» π. Ἡσυχ.), (κορύσσω), 3· σωρευτός, σεσωρευμένος, ἰδ. ἐπὶ μέτρ. σιτηρ. «ἐπίμεστος» = κατάμεστος, ὥστε ἐν εἴδει σωροῦ νὰ ὑπερέχῃ τοῦ μέτρου τὸ ἐμπεριεχόμενον, ἀντίθ. τῷ «ψηκτὸς μόδιος» = παρμένος ἄνωθεν μὲ τὴν χεῖρα, ἰσυχειλὴς ἀκριβῶς, Ἐπιγρ. 123, cumulatus.

Κορύττιλος, ὁ· ἴδε κορυπτίλος.

Κορυφα-γενής, 2· ἐπίθ. Ἀθηνᾶς, γεννηθείσης ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς Πλουτ. ἠθ. 381.

Κορυφαία (κορυφή), ἡ· τὸ ἄνω μέρος τοῦ χαλινοῦ, ἅπερ συνέχει αὐτὸν καὶ ἀφ' οὗ λαμβάνουσιν αὐτὸν καὶ εἰσάγουσιν εἰς τὸ στόμα τοῦ ζῴου· «-περὶ τὰ ὦτα» Ξεν. π Ἱππ. 3, 2· πρβλ. Πολυδ. 1, 147 κ. τὴν λξ κορυφαῖος.

Κορύφαινα, ης, ἡ· ἰχθύς τις, ἄλλ. «ἵππουρος» Δωρίων ἐν Ἀθην. 7, 301.

Κορυφαῖον, τό· ὁ ἄνω γῦρος σταυοῦ κυνηγετικ. δικτύου Ξεν. κυν. 10, 2, Πολυδ. 5, 31· κυρ. οὐδ. τοῦ κορυφαῖος.

Κορυφαῖον (Κόρυφον Παυσ.), τό· ὄρος τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαύρου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ἱερὸν τῆς ἐπωνύμ. «Κορυφαίας Ἀρτέμιδος» Στ. Βυζ. κάτ. Κορυφαῖος.

Κορυφαῖος (κορυφή), 3· ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους, τῆς κορυφῆς καθήμενος, προϊστάμενος. Ὀδ. ὁ κορυφαῖος «ὁ ἀνώτατος, ὁ προϊστῶς, ἀρχηγὸς Ἠρ 3, 82, Πλάτ. Θεαίτ. 173· κόμματος ἀρχηγ. αἱ ἀρχηγ. τῶν κομμ. Πολύβ. 28, 4, 6 κ. ἄλλ. μτγν. οἵτινες σχηματίζ. κ. ὑπερῴ οἷαν, «περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος» Πλουτ. ἠθ. 1115, «ἅπερ παρῳδῶν ἐν τῷ «τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος» ψέγει ὁ Λουκ. σαλσικ. 5. Ἰδ. χορηγός, ὑδηγὸς χοροῦ, ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ ᾠδῶν καὶ ἐνδιδοὺς τὸ μέλος, ὁ λέγων ἐκ προσώπου αὐτοῦ, προσχορηγὸς (πρωτοχορευτὴς) Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 4, Ποσειδῶν. ἐν Ἀθην. 4, 152· κατὰ διαστολὴν τοῦ «χορηγὸς» (ὁ χορηγῶν ἐν ὀνόματι τῆς φυλῆς του τὰ ἔξοδα τοῦ χοροῦ) καὶ «χορηγὸς» = ὁ πρωτοστάτης χοροῦ Δημ. 21, 60.

Κορυφαῖος, ὁ· ἐπὶθ. Διὸς κατὰ παράφρ. τοῦ λατ. Jupiter capitolinus = Ζεὺς Καπιτώλιος, καὶ Ἀρτέμιδος (ἴδε Κορυφαῖον) Παυσ.

Κόρυφαντίς, ίδος, ἡ· κωμίδιον τῶν Μυτιληναίων ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς παραλίας Στράβ.

Κορύφαλος (ἴσφ. π. Σουΐδ.), ὁ· κορυφάλος.

Κορυφάς, άδος, ἡ· ὁ γῦρος τοῦ ὁμφαλοῦ Γαλην. λεξ. Ἱπποκρ. 504.

Κορυφάσιον, τό· ἄκρωτ. παρὰ τὴν Πύλον τῆς Μεσσηνίας μεθ' ὁμων. ὄχυρᾶς πόλεως νῦν Παλαιὸ Νεβαρίνο. κάτ. Κορυφασιεύς κ. Κορυφάσιος Στ. Βυζ. ὐθ. «Κορυφασία Ἄρτεμις» ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἱεροῦ Παυσ. 4, 36, 4.

Κορυφαστήρ, ῆρος, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κορυφιστήρ».

Κορυφή (πρβλ. κόρυς), ἴων.-τά, ἡ· κυρ. ἡ τῆς κεφαλῆς κορυφή, «τὸ ἐν μέσῳ, καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἰλοῦνται αἱ τρίχες» (Ρουφ. 47),

ὁ πόλος, τὸ κέντρον τοῦ κρανίου, ἄλλ. «μεσόκρανον, τὸ ἔγκοιλον τοῦ κρανίου» (Πολυδ. 2, 39), κοιν. κορφή, χωρίστρα, ἰατρ. τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς κεφ. τὸ μεταξὺ «βρέγματος» καὶ «ἰνίου» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 7 «κορυφὰν κατ' ἄκραν» Πινδ. Ὀ. 7, 36 ἵππου, «ἄκρην κὰκ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι» Ἰλ. Θ, 83, πρβλ. Ξεν. π. ἱππ. 1, 11· ἀνθρώπου Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 309, Ἡρ. 4, 187· ὄρους, «οὔρεος ἐκ κορυφῆς» Ἰλ. Ε, 456· «-Αἴτνας μελάμφυλλος» Πινδ. Π. 1, 27· - Παρνησιάδες Εὐρ. Ἴων 86, Ἀριστ. νέφ. 271 κ. πεζ. Ἡρ. 8, 37, Θουκ. 2, 99· «ἀπὸ τᾶς κορυφᾶς ἐς τὴν βάσιν», Τίμ. Λοκρ. 98 - γωνίας Πολύδ. 1, 26, 16· τριγώνου (μαθημ.), 2, 14, 8· τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων Πολυδ. 2, 146 μέρος δατοῦ = κόκκυξ τρητὸς, 2, 183. Ἐν γέν. τὸ ὑπατον ἔσχον, τέλειον· - ἀθόλων (συχν.) Πινδ. Ὀ. 2, 14· «-πάγχρυσος κτεάνων», 7, 4 «ὁ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφὰν» = ὁ καιρὸς φέρει τὸ τέλειον ἐν παντὶ Π. 9, 82· ἀρετᾶν Ν 1, 34· ἡ ὑπερτάτη ἀρχή, ἐξουσία, «κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον» Αἰσχ. ἀποσπ. 86· τὸ κύρ. θέμα, ἡ κυρ. ὑπόθεσις, τὸ καθ' αὐτό, «ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφ. ὧν εἴρηκα» Πλάτ. Κρατ. 415, - πρβλ. Πινδ. Ὀ. 7, 68· «τὴν κορυφ. ἐπιτιθέναι» = τὴν κορωνίδα, τὸν κολοφῶνα, τὸ τέλος, πέρας (τελειώνειν τι) Πλουτ. ἠθ. 975, vertex.

Κορυφή, ἡ· 1) ὄρος· παρὰ τὴν Σμύρνην Παυσ. 2) ἔτερ. ὄνομ. τῆς Λιβύης, ἴδε Λιβύη, Στ. Βυζ.

Κορυφηνδε ἐπίρ. πρὸς τὴν κορυφ. Ὀρφ. λιθ. 112.

Κορυφιστήρ, ῆρος, ὁ· 1) κορυφαία χαλινοῦ Ἡσύχ. 2) = κορυφαῖον Πολυδ. 5, 31.

Κορυφιστής· ὁ· 1) τῷ ἄνωτ. 2) γυναικεῖον κόσμημα τῆς κεφαλῆς, «τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν χρυσίον» Ἡσύχ.

Κόρυφος (κ. κόραφος), ὁ μικρὸν πτηνόν κ. κόρυμβος· γυναικεῖος· Ἡσύχ.

Κορυφόω· ποιῶ τι κορυφήν, σχηματίζω, εἰς κορυφ. δῦ· ἐπισωρεύω Γεωπ. 5, 26, 9· ἐπιτίθημι Πλουτ. Περικλ. 13· ὑψῶ τι, φέρω εἰς εἰς τὸ ἄνωτ. ὕψος, δῦ. τελειοποιῶ. Παθ. αὐτοπαθ. σχηματίζομαι εἰς κορυφήν, ὑψοῦμαι εἰς τὸ ἀνώτατ. σημεῖον τοῦ ὕψους· «κῦμα κορυφοῦται» Ἰλ. δ, 426· «κορυφούμενος σάλος θαλάσσης, πόδωυ» Ἀριστοφ. 1, 10· μτφ. «τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσιν» = οἱ μασιλ ἀπολαύουσι τῆς ὑπερτάτ εὐδαιμονίας καὶ συνέχεως Πινδ. Ὀ. 1, 113· ἐπὶ ἀριθμ. συγκαταλαιοῦμαι, συμποσοῦμαι, προστίθεμαι εἰς ἕν τι ὅλον, κεφάλαιον, «κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς» Ἄλκ. Μεσσ. 21 (7, 429)· ἐπὶ πυραμίδ. ἀπολήγω εἰς κορυφήν, μονάδ· ἀποτελοῦσαν· «ἐὰν δὲ τις πυραμὶς μὴ ἐπὶ μονάδα κορυφῶται, ἀλλ' ἐπὶ τὸν παρ' αὐτῇ γνώμονα, κύλουρος καλεῖται» Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 136.

Κορυφῶ, οῦς, ἡ· ἄκρωτ. Κερκύρας Νικήτ.

Κορυφ ωδης, 2 κορυφῆς δίκην ὑψούμενος· - ῥῶμαι Ἱπποκρ.

Κορύφωμα, τό· κορυφή, ἄκρα· μτγν.

Κορύφωσις, εως, ἡ· συγκεφαλαίωσις, πρόθεσις ἀριθμῶν εἰς τι ὅλον, κεφάλαιον Νικομ. ἀριθμ. 2, 126.

Κορφίνιον (Corfinium), τό· πόλ. τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ Σαυνίτιδι χώρᾳ Δ. Σικ., νῦν Πεντινία.

Κόρχορος, ὁ· κόρκορος, ὅπερ ἴδε.

Κορώνεια, ἡ· πόλ. Βοιωτίας παρὰ τὴν Δ. πλευρὰν τῆς Κωπαΐδος, νῦν Καμάρι ἢ Δημίνια, ἀξιομνημόνευτος α) διὰ τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων νίκην τῶν Βοιωτῶν 446 π. Χ. β) διὰ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τῶν συμμάχων Βοιωτῶν, Ἀθηναίων, Ἀργείων κτλ. 394 π. Χ. κάτ. Κορωνεύς, Κορωναῖος, Κορώνειος, Κορωνειάτης· ἡ χώρα αὐτ. «ἡ Κορωνειακὴ» Στράβ.

Κόρωνατος, ὁ· «ἄμπελου ἡ συκῆς εἶδος» Ἡσύχ. ἴδε κορώνεως.

Κορων-εκάδη, ἡ· κουρουνεκάδη, παμπάλαιαν γραῖδιον ὡς ἡ Ἑκάδη, δευτέρα Ἑκάδ. ἡ ὁποία ἔζησεν ὡς λέγουσι, τὰ ἴσα τῆς κορώνης, ἤτοι 900, [ἄ].

Κορωνεύς, ἰωνικ. βασιλ. τῆς Κορωνίδος Ὀβίδ.

Κορώνεως, ω (ἴνν. «συκῆ»), ἡ· εἶδος συκῆς ἀπὸ τοῦ κορωνόχρου αὐτῆς χρώματος, φα συκῆ. Ἀριστ. εἰρ. 611· - ἰσχὰς Πολυδ. 6, 81· - σταφυλὴ 6, 82· πρβλ. κορωναῖος κ. τὴν διγρ. τῶν χειρογρ. «κορώναιον» π. Ἀριστ.

Κορώνη (πρβλ. κορωνός, κορωνίς), ἡ· 1) εἶδος πτηνοῦ, φαιὸν πτηνόν, δυομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ καμπύλου ῥάμφους του, κοιν. κουρούνα, ἀλλὰ π. Ὁμ. θαλάσσιον πτηνόν, θαλασσία κορώνη Ὀδ. μ, 418 - εἰνάλιαι, ε, 66, Ἀλλ. Ἱ. Ζ. 15, 23· ἡ κυρ. κορώνη «λακέρυζα» Ἡσ. Ἔρ. 745, Ἀργ. 13, 591· ἐδόξαζον ὅτι ἦτο μακρόβιος, ὅθ. ἐπὶ παμπαλαίων ἀνθρώπ. ἡ παροιμ. «ὑπὲρ τὰς κορώνας βιοῦν» Πολυδ. 2, 16· ὡσ. «κορώνη τὸν σκορπίον» («ἐπὶ τῶν ὀυσχερῶν καὶ βλαβερῶν ἐπιχειρούντων» Ζηνόδ. 4, 57) 2) πᾶν καμπύλον, λυγιστόν α) κρίκος θύρας, ὅτ' οὗ αὐτὴ ἐπαπᾶται· «θύρην δ' ἔπερυσε κορώνῃ ἀργυρέῃ» Ὀδ. α, 441 κ. συχν. κ. μτγν. ἴδε = κόρακ· β) τὸ κρίκου δίκην ἐφηρμοσμένον μετάλλινον καμπύλον ἄκρον τοῦ τόξου, εἰς ὃ ἦτο δεδεμένη ἡ νευρά, «τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, εἰς ὃ ἡ νευρὰ δέδεται» (Σχολ.), ὥστε ἔπρεπέ τις νὰ τανύσῃ καὶ προσαρμόσῃ πρῶτον τὴν νευρὰν καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον (ὅπερ ἀπήτει αὐχ) μικράν δύναμιν Ἰλ. δ, 113) καὶ ἔπειτα νὰ ἐνείρῃ τὸ βέλος καὶ τοξεύσῃ Ἰλ. δ, 111· πρβλ. Ἰλ. φ, 165 γ) «τὸ τῆς πρύμνης ἐπικαμπὲς» (Σχολ.) τὸ καμπύλον μέρος τῆς πρύμνης πλοίου καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ κοσμήματα Ἄρατ. 345· πρβλ. κορωνὶς· δ) «τὸ ἐπικεκαμμένον τοῦ βρυοῦ» (Ἡσύχ.), τὸ καμπύλον ἢ εἰς κύμβον ἀπολῆγον ἄκρον τοῦ βρυοῦ τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃ ἐδένετο ὁ ζυγὸς διὰ τοῦ ζευγλοδέσμου, «τὸ μέλος τοῦ ἰστοβοίως, τὸ μετὰ τὸν ζυγὸν» Πολυδ. 1, 252· ε) «εἶδος στεφάνου» Ἡσύχ. ς) τὸ ἄκρον τοῦ πήχεως Ἱπποκρ. 797· ζ) «τρ. (ἀπὸ τοῦ «ἐπέθηκε κορώνην» Ἰλ. 111) «κορώνην ἐπιτίθημι τινι» = τελειώνω τι· «τῷ βίῳ» Λουκ. Περεγρ. 33, μτγν. ἴδε κορωνίς, cornis.

Κορώνη, ἡ· 1) α) θυγ. Ἀπόλλωνος, ἣν ἐπεκαλοῦντο ἐν γάμοις Λίλ. καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ὑποίας ἐπῄτουν οἱ «κορωνισταί» ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας «κορώνην» καὶ ᾄδοντες τὰ «κορωνίσματα» Ἀθήν. β) ὄν. Χαιρωνίδων Πλούτ. 2) πόλ. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τῆς Δ. παραλίας τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Στράβ. καὶ νῦν Κορώνη πάτ. Κορωνεύς, Κορωναιεύς, Κορωναῖος Στ. Βυζ. καὶ Κορωναιεῖς Στράβ.

Κορωνιάω (κορώνη)· 1) σχηματίζω κορώνην, κυρτοῦμαι· «κορονιόωντα πέτηλα» = ἐπικαμπῆ γεννήματα, ἐπικαμπεῖς στάχεις (Σχολ.) Ἡσ. ἀσπ. 289, δι. γρ. τοῦ «κορυνιόωντα» ἢ «κορυνιώοντα»· ἴδε κορυνιόεις· 2) «γαυριῶ», ἐπὶ ζώ. ἔχω κεκυρτωμένον τὸν τράχηλον, ἀρθήν, ὑπερήφανον στάσιν, ὅπερ χαρακτηριστικ. τοῦ θυμοειδοῦς ταύρου, ἵππου, ἀρχ. λεξ. «ὁ πῶλος κορωνιῶν ἕστηκε» Φίλπ. 50 (9, 777· μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. καμαρώνω Πολύδ. 27, 13, 6.

Κορωνίδες, ων, αἱ· παρ' Αἰολ. αἱ παρθέναι αἱ ἐν Ὀρχομενῷ τῇ Μινύππῃ καὶ Μητιόχῃ ἱλαστήριον θυσίαν ἐτησίως προσφέρουσαι Ἀντ. Αἰθ.· οἱ δὲ ταὐτὸν πράττοντες νεανίαι «Κορῶναι» Ὀθίδ.

Κορωνίδης, ου, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος Ὀθίδ.

Κορωνίδιος, ἐως, ὁ· νεοσσὸς κορώνης, κοιν. μικρὸ κουρουνάκι Κρατῖν. ἐν Β. Ἀν. 105, 23

Κορωνίζω· ἀγείρω τῇ κορώνῃ = συνάζω λεπτὰ μὲ τὴν κορώνην, ἔχω ἀνὰ χεῖρας κορώνην καὶ ᾄδω «κορωνίσματα», ἰδιαιτικὰ ᾄσματα, ὡς νῦν «παίζω, τραγουδῶ τὴν χελιδόνα, ψάλλω τὰ χριστογέννα» κτλ. πρβλ. Ἀθήν. 8, 359 κ. ἀγείρω.

Κορώνιον, τό· φυτόν τι Διοσκ. 4, 154.

Κορώνιος (κορωνός), 2 καμπύλος, κυρτός, καμπυλόκερως «μηνοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς» Ἡσύχ.

Κορωνίς, ίδος, αἰτ. ίδα (κορωνός), ἡ· 1) καμπύλος, ἡ, α) π. Ὅμ. ἐπίθ. τῶν νηῶν, «κορωνίδες» = καμπυλόπρυμνοι (ἀρχ. λεξ.)· «αὖκαθ' ἵζεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι» Ἰλ. α, 170· β) ἑλικοειδῆ, καμπύλα κέρατα ἔχων, -ουσα, ἐπὶ βοός, Θεόκρ. 25, 151 (= «βοῦς κορωνὸς» Ἀρχιλ. ἀποσπ. 36, 475 Bergk.)· 2) οὖσ πᾶν τὸ καμπύλον, λυγιστόν, ἰδ. α) συνεστραμμένη, συμπεπλεγμένη μονοκόνδυλιά, ποίκιλμά τι ἐξ ἑλικοειδῶν γραμμῶν, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς ἢ ὁ ἀντίγραφ. ἐν τῷ τέλει βιβλίου ἢ κεφαλ. προσῆπτε, «τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν τῷ τέλει τῶν βιβλίων» Μ. Ἐτ. 530, 40· 60· ἐν γέν. ἐπίλογος, τέλος, «αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψατε, Μοῦσαι» Φιλόδ. 14 (11, 14), ὅστις βιβλίῳ προσομοιοῖ τὴν ζωήν· «ἄχρι κορωνίδος» = μέχρι τέλους Πλουτ. Στωϊκ. Ἐναντ. 14· «ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλη μέχρι τῆς κορωνίδος» ἠθ. 334· «Οὐ, μετὰ τὸ ἀκρότατον, ὑπατον, ἔχοντός τινος πράγματος (πρβλ. κορυφή, κολοφών)· «τὴν κορωνίδα τῶν ἀγαθῶν» Ἰλιόδ. 10, 39 «κορωνίδα ἐπιτίθημι» = κορώνην, ἀποτελειῶ τι Λουκ. Ἰατ. συγγρ. 20· «ἡ τῶν ποιητῶν κορωνίς» = ὁ κορυφαῖος, τὸ ἀγλάϊσμα, ὡς ὁ Ἀνιόν. π. πραγμ. Βαλτα. 605 ἀποκαλεῖ τὸν Ὅμ. δ) στέφανος «ἐκ τῶν ἰῶν πεπλεγμένους στεφάνους» Στησίχ. ἐν Ἀθην. 3, 81 κ. μτγν. γ) γραμ. τὸ ὅμοιον τῷ φιλῷ πνεύματι σημεῖον τῆς κράσ. οἷον, τοὐμὸν = τὸ ἐμὸν πτλ. δ) κόσμημα κιονοκράνου, μτγν. inflexus, corona.

Κορωνίς, ίδος, ἡ· 1) θυγ. Κορωνέως, μεταμορφωθεῖσα ὑπ' Ἀθηνᾶς εἰς Κορώνην Ὀθίδ. 2) θυγ. τοῦ Θεσσαλοῦ Φλεγύου καὶ μήτ. Ἀσκληπιοῦ Ὅμ. Ὑμν. 3) μία τῶν Ὑάδων Ὑγῖν. 4) Δοδωναία νύμφη, τροφὸς τοῦ Βάκχου Δικ.

Κορώνισμα, ατος, τό· ᾄσμα τῆς κορώνης (τραγουδιὰ τῆς κουρούνας), ἰδιαιτικὸν ᾄσμ. ὅπερ ᾖδον περιφερόμενοι ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν οἱ κωρωνισταὶ Ἡσύχ. ἴδε κορωνίζω.

Κορωνιστής, οῦ, ὁ· 1) ὁ μετὰ κορώνης περιφερόμενος ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ ᾄδων ἐπὶ τούτῳ ἰδιαιτικ. ᾄσματα, «οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες» Ἀθήν. 8, 360· 2) κατὰ τὴν διάλ. τῶν Κυμαίων «κορωνισταὶ» ὠνομάζοντο «οἱ κωμῶντες ἥλικες, ἀπὸ τῆς κώμης, ὡς ἔοικε» Πλουτ. ἠθ. 261.

Κορωνίτης, ου, ὁ, ἐσφ. γρ. τοῦ κορωνίς· ἴδε Κορωνίς.

Κορωνο-βόλος, 2· κορώνας βάλλων, τοξεύων· οὐσ. «τὸ κορωνοβόλον», ὄργαν. ἰσ. σφενδόνη, δι' ἧς ἐβάλλον κορώνας καὶ ἄλλ. πτηνά, Ἐπιγρ. ἀδ. 667 (7, 654).

Κορωνόν, τό· κορώνη ς)· ἴδε κορωνός.

Κορωνο-πόδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κορωνόπους, βοτάνη τις, μτγν.

Κορωνο-ποδο-ειδής (κορωνοποδώδης, Πασσόβ.), 2· ὅμοιος τῷ κορωνόποδι, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κορωνόποδος Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 10, 5.

Κορωνό-πους, ποδος, ὁ· πούς τῆς κορώνης, βοτάνη τις Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 8, 3.

Κορωνός (κορώνη), 3· καμπύλος, λυγιστός, ἑλικόκερως, ἕλιξ· - βοῦς Ἀρχιλόχ. ἀποσπ. 8, ἀλλὰ κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. «ὑφαύχην, γαυριῶν», 530, 28· οὐσ. «τὸ κορωνὸν» = κορώνη Ἱπποκρ. 797 πρβλ. κορωνιάω, κορώνη, κορωνίς.

Κόρωνος (Κορωνὶς Πτολ. Ἴδε περὶ τοῦ ἐὰν. Ἀρκάδ. 66, 9)· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ χρυσόρθης, πατ. Κόραξος καὶ Λαμπέτου καὶ βασιλ. Σικυῶνος Παυσ. 2) υἱὸς Θερσάνδρου καὶ ἱδρυτὴς Κορωνείας Παυσ. 3) πατ. Καινέως καὶ Λεοντέως Ἀπολλ. 4) υἱὸς Καινέως, βασιλ. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Λαπιθῶν Ἰλ. Καὶ ἄλλων Ἑλλ. ἀνδρ. ὀν. 5) ἐπὶ νομισμάτων Περγάμου καὶ Σμύρνης Μιον. 6) μεθόριος ὄρη τῆς Ὑρκανίας, Μηδίας καὶ Παρθιηνῆς Πτολ. τὸ νῦν Δεμαβένδ καὶ ἡ Λ. βάλλε Καρίν.

Κόσσα, ης, ἡ· πόλ. Ἀκυιτανίας (χώρας τῆς Γαλλίας), ἡ νῦν Cauesado, ἢ πόλ. Ἑτρουρίας (Τυρρηνίας), ὀρθότ. Κόσσα, ὅπερ ἴδε Στράβ.

Κοσκῑνεύω· κοσκινίζω τι κοσκίνῳ Δημ. Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ 7, 117, Πλουτ. ἠθ. 502.

Κοσκίνηδον, ἐπίρ. κοσκίνου δίκην, καθ' ὃν τρόπον κοσκινίζει τις· «οἱ σεισμοὶ κοσκινηδὸν καὶ ἡ χιὼν ὡρηβόλως» Λουκ. Τίμ. 8.

Κοσκινίζω· κοσκινίζω Διοσκ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κοσκινίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κόσκινον Ἀθήν. 14, 647. [ῑ].

Κοσκίνισις, εως (κοσκινίζω), ἡ· τὸ κοσκι-

νίζειν, ἡ πρᾶξ. αὐτοῦ, καιν. κοσκίνισμα, ἀρχ. λεξ.

Κοσκινό-γῦρος, ὁ γῦρος κοσκίνου = «δακτύλιος τηλίας» Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 1038.

Κοσκῖνο-ειδής, 2· ὅμοιος κοσκίνῳ.

Κοσκῖνο-μαντεία, ἡ· τῷ κατωτ.·

Κοσκινο-μαντική (ἴνν. «τέχνη»), ἡ· ἡ τέχνη τοῦ μαντεύειν διὰ κοσκίνου.

Κοσκινό-μαντις, εως κ. ιδος, (Χοιραδ. ἐν Β. Ἀν. 1193), ὁ· ὁ κοσκίνῳ μαντευόμενος μάντις, ἄλλ. «ἀλευρόμαντις» Φειδιππίδ. κωμ. ἐν Πολυδ. 7, 188· κ. «ἡ κοσκινόμαντις» = ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη (Σχολ.) Θεόκρ. 3, 31· πρβλ. «κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντεύεσθαι» Λουκ. Ἀλ. 9, Ἀΐλ. Ι Ζ 8, 5.

Κόσκῖνον, τό· τὸ αὐτὸ καὶ νῦν ὄργαν. πρὸς κοσκίνισιν τοῦ ἀλεύρου, ἀλλὰ π. τ. ἀρχ. σχοινόπλεκτον (πεπλεγμένον ἐκ βούρλων) Πολυδ. 6, 74· – τετρημένον Πλάτ. Γοργ. 493· «-τρητὸν - διὰ πυκνῶν σχοίνων» Ἀντίπ. Σιδ. 59 (6, 291)· κωμ. «διὰ κοσκίνου οὐρεῖν» = βρέχειν Ἀριστ. νεφ. 373· «τοὺς ἀνοσίους ἐν ᾄδου κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν ἀναγκάζουσι» (ὡς ἀπὸ τῆς καταδίκης τῶν Δαναΐδων τοῦ ἀντλεῖν ὕδωρ κοσκίνῳ) Πλάτ. πολ. 2, 363· πρβλ. Λουκ. Δημών. βί. 28 κ. κοσκινόμαντις, cribrum.

Κοσκῖνο-ποιός, ὁ· κατασκευαστὴς κοσκίνων Φιλόλλ. ἐν Πολυδ. 7, 110.

Κοσκινο-πώλης, ου, ὁ· πωλητὴς κοσκίνων Νικόφρ. ἐν Ἀθην. 3, 126.

Κοσκινό-ρῑνος (ῥινός), 2· κοσκίνου δίκην κατατετρυπημένον δέρμα ἔχων, παλαιὰ ἀσπὶς μὲ κατατετρυπημ. δέρμα, ἢ δέρμ. ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν κοσκίνου Ἡσύχ.

Κοσκίνωμα, ατος (κοσκινόω), τό· μικρὸν πλέγμα, μικρὰ ἐσχάρα, Ο' δι. γρ. «κοσκήνωμα»· ἴδε «κρατευτήριον» Πολυδ. 6, 13, cratícula.

Κοσκυλμάτιον (ὑποκ. τοῦ ἀχρ. κόσκυλμα, συγγ. ἴσ. τῷ σκύλλω), τό· ἀπόκομμα, ἀπόρριμμα δέρματος, ἀρχ. λεξ. «ἐθώπευ' ἰκολάκευ' ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιουτί λίγων» = μὲ ἀποκόμματα λόγων (κωμ. αἰνιγμὸς τοῦ Κλέωνος) Ἀριστ. ἱππ. 49.

Κόσκυνδος, ὁ· ποταμ. Εὐβοίας Λυκόφρ.

Κοσκώνιος Γάϊος (Cosconius G.), ἀρχηγὸς τῶν Ἰταλῶν ἐν τῷ Μαρσικῷ πολέμῳ Δ. Σικ.

Κοσμ-ᾰγός, ὁ· ἡγούντωρ, διευθυντὴς τοῦ κόσμου Συνεσ. ὕμν. 324.

Κοσμ-ᾰγωγός, 2 κ. ὁ κοσμαγωγ- ἴστ. ἀνωτ. μτγν.

Κοσμάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κόσμος, κοιν. στολίδι, στολιδάκι Ἀθην. 11, 474, Ἡσύχ.

Κοσμᾶς, ᾶ· α) μοναχός, ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας Πλαν. 2) Ἱεροσολυμίτης, ὁ ἐπονομαζόμενος «μελῳδός», ποιητὴς πολλῶν ἐκκλησιαστικ. ᾀσμάτων· ἴδ' Ἰωάννης Σουίδ. 3) συγγραφεὺς ἐκκλησ. γεωγραφίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Φαβρικ. βιβλ. κ. ἄλλ.

Κοσμ-εργάτης, ὁ· πλάστης τοῦ κόσμου, μτγν.

Κοσμέω (κόσμος)· 1) τίθημι στρατὸν ἐν τάξει, παρατάσσω εἰς μάχην· «κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἄνέρας» Ἰλ. 6, 534· «ἐπεὶ κόσμηθεν» (γ'. πλ. π. ἄρ. αἰολ.) = ἐκοσμήθησαν γ, 1· «πέντε χα κοσμηθέντες» = εἰς πέντε ὁμάδας παρατεταγμένοι μ, 87· (πρβλ. διακοσμέω). Μέσ. «κοσμησάμενος πολίτας» = ἀφ' οὗ παρατάξῃ διατάξῃ τοὺς ἑαυτοῦ συμπολίτας Ἰλ. 6, 800, Εὐρ. Ῥῆσ. 662 κ. πεζ. «ἐπὶ τάξις πλεύνας ἐκεκοσμέατο» (γ' πλ. ἰων.) = ἐκεκόσμηντο Ἡρ. 9, 31· «στρατιὰ θεῶν κατὰ ἕνδεκα μέρη κεκοσμημένη» Πλάτ. Φαῖδρ. 247· διατάσσω τι, εὐτρεπίζω (κοιν. τὸ βάλλω εὔμορφα), «τεταγμένων τε καὶ κεκοσμημένων πράγμα», Γοργ. 504· «ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος» = ταπεινὸς καὶ κόσμιος, νόμ. 4, 716· ὅθ. διατάσσω, πρωτάσσω Σοφ. Αἴ. 1082· τὰ κοσμούμενα = αἱ διαταγαί, προσταγαί, Ἀντ. 673· ὡσ. «ἡγεμὼν ἑκάστην ἑκόσμει δεκάδα» Δ. Ἀλ. 2, 7· ἴδ. π. τ. Κρησ. εἰμὶ ὁ κόσμος, ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ τοῦ τόπ. Πολύϐ. 23, 15, 1· πρβλ. Ἀριστοτ. πολ. 2, 10. Ἐν γέν. διατάσσω, εὐτρεπίζω, παρασκευάζω· -δεῖπνον Πινδ. Ν. 1, 22· -τράπεζαν Ξεν. Κύρ. 8, 2, 6· «ἡ μὲν εἰς τάφον λίθητα κοσμεῖ» Σοφ. Ἠλ. 1393· -δοιδὴν Ὁμ. Ὕμν. 6, 59· «ἔργα κοσμεῖν» = τακτικῶς ἐκτελεῖν τὰς ἐργασίας Πσ. Ἔρ. 308. Παθ. κατατάσσομαι, καταλογίζομαι· «ἐς τί· «τὸ τέκνα αὐτοῦ εἰς Πέρσας κεκοσμέαται» Ἡρ. 6, 41· 2) καλλωπίζω τί τινι, στολίζω μέ τι· «χρυσῷ κοσμηθεῖσα Ἀφροδίτη» Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 65, Ἡσ. Ἔρ. 72· «-κόσμον τριπόδεισι» Πινδ. Ἰ. 1, 19· «λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρὸς» Αἰσχ. Ἑπτ. 461, Σοφ. Φιλ. 1053 «ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ κόσμοις κοσμούμενος» Πλάτ. Φαῖδρ. 240· κ. ἐμπροσθέτ. μεθ' ὅπλων τε καὶ ἵππων κεκοσμεῖσθαι», νόμ. 7, 796 κ. μτγν. τιμῶ, ἴδ. τοὺς νεκρούς· – τάφον Σοφ. Ἀντ. 592· «ὅταν σὺ κοσμήσῃς νέκυν» Εὐρ. Τρῳ. 1147· μτφ. «εὖ δὲ ἑαυτὸν κοσμεῖ τῷ λόγῳ» Πλάτ. Δάχ. 197, Θουκ. 2, 42· «- καὶ τιμᾶν» Ξεν. Κύρ. 1, 3, 3· «ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμεῖν» = μεγαλοποιεῖν, καλλωπίζειν προσθέτοις τισὶ Θουκ. 1, 21· πλουτίζω, «πλούτῳ ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε» Ἡρωδ. 3, 10, 12, ordino.

Κόσμηθεν· ἴδε κοσμέω 1).

Κόσμημα, ατος (κοσμέω) τό· τὸ κεκοσμημένον (ἐστολισμένον) κόσμος, κοιν. στολισμός, στολίδι· «τὸ πολέμου κοσμήματα» = τὰ πολεμικ. σημεῖα, ἐμβλήματα Πλάτ. νόμ. 12, 956, Ξεν. Κύρ. 7, 3, 7 κ. μτγν. ornamentum.

Κόσμης (ὀρθότ. Κοσμῆς), ὁ· συγγραφεὺς περὶ Αἰγύπτου συγγράψας Σχόλ. Ἀπολ. Ῥ.

Κόσμησις, εως, ἡ· διάταξις, ἡ πρᾶξ. τοῦ κοσμεῖν. καλλωπίζειν, κοιν. στόλισμα κ. = κόσμος· «ταῖς τῆς ψυχῆς τάξεσί τε καὶ κοσμήσεσι» Πλάτ. Γοργ. 504 κ. μτγν. Πλουτ. Θησ. 23, ornatio.

Κοσμητᾶς, ᾶ, ὁ· διατάκτης, ἐπών. τοῦ Διὸς π. Λακεδαιμονίοις Παυσ. 3, 17, 4.

Κοσμήτειρα, (θηλ. τοῦ «κοσμητήρ»), ἡ· α) διατάκτρια Ὀρφ. ὕμν. 9, 8· β) ἀρχὴ ἐκ γυναικῶν ἐν Ἐφέσῳ Ἐπιγρ., ordinatrix.

Κοσμητέος (β. ἐπίθ. τοῦ κοσμέω), 3 ὅστις πρέπει νὰ κοσμηθῇ, στολισθῇ Κλ. Ἀλ. ornandus.

Κοσμητεύω, (ἀμτϑ.)· εἰμὶ κοσμητὴς Ἐπιγρ. συχν.

Κοσμητήρ, ῆρος (κοσμέω), ὁ· κοσμητής·

μάχης Αἰσχίν. 3, 185· - πόλης Μανεθ. 1, 105, Πλουτ. Κίμ. 7.

Κοσμητήριον, τό· 1) «κάλλυντρον», σάρωθρον Ἡσύχ. 2) ἀγαλματοθήκη μυστηριωδῶν ἀγαλμάτων ἐν Σικυῶνι Παυσ. 2, 7, 5.

Κοσμητής (κοσμέω), ὁ· α) παρατάκτης στρατοῦ, διατάκτης· - πολέμου Αἰσχίν. 3, 185· β) καλλωτιατής, κουρεύς, στολιστής· «τοὺς κοσμητας, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς» Ξεν. Κύρ. 8, 8, 20· γ) ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ἀνατεθειμένη τὴν ἐπιτήρησιν τῶν γυμνασίων Τέλης ἐν Στοβ. ἀνθ. 98, 72· «κοσμηται οἱ τῆς ἐφήβων εὐταξίας προνοοῦντες» Ἑρωτιαν. 194, Ἐπιγρ. exornator.

Κοσμητικός, 3· εἷς τὸ παρατάσσειν, διατάσσειν, στολίζειν ἀνήκων, ἱκανός· οὐσ. «ἡ κοσμητικὴ» (ἐνν. «τέχνη»), ἡ τέχνη τοῦ κοσμεῖν, (στολίζειν) Πλάτ. σοφ. 277, πολιτ. 282· Ἐπίρ. -ῶς Ἱεροκλ. ἐν Φωτ. βιβλ. 465, 9.

Κοσμητός (ῥ. τοῦ κοσμέω), 3· διατεταγμένος, κὐτρεπισμένος· - πρασιαὶ Ὀδ. η, 27, ordinatus.

Κοσμήτρια (θηλ. τοῦ κοσμητήρ), γλωσ. ἡ· 1) ἡ διατάσσουσά τι, ἐπιμελήτρια, ἱέρισσα· «Σαραχηρὼ ἡ κ. τῆς Ἥρας» Ἡσύχ. 2) κομμώτρια Κυρίλ. γλωσ. Μοῖρ. 238, ornatrix.

Κόσμητρον, τό· ὄργανον πρὸς καλλώπισιν, κάθαρσιν, σάρωθρον· ἴδε κάλλυντρον Σουΐδ.

Κοσμήτωρ, ορος, 1) κοσμητήρ, διατάκτης, ἀρχηγὸς στρατοῦ· «Ἀτρείδα δύω, κοσμήτορε λαῶν» Ἰλ. α, 16, Ὀδ. σ, 152· β) ὁδηγός· - παιδὸς Ἀπολ. Ρ. 1, 194.

Κοσμία, ἡ· ἑλλ. ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Κοσμιάτας (κόσμος), 3· κόσμου μέγεθος ἔχων Δημόκρ. ἐν Στοβ. φυσ. ἐκλ. 348.

Κοσμίζω· κοσμέω (σαρῶνω) Ἡσύχ.

Κοσμικός, 3· α) εἷς τὸν κόσμον ἀνήκων, ἀναφέρων· «τὰ κοσμικὰ πάντα» Ἀριστοτ. φυσ. 2, 4 κ. μτγν. β) λαϊκός, ἀντίθ. τῷ «κληρικός», μτφ. ἐπίγειος, ἐφήμερος· Ἐπίρ. -ῶς, κατὰ τὸν τρόπ. τοῦ κόσμου, ἐκκλ. mundanus.

Κοσμίον, (ὑποκ. τοῦ κόσμος) ἡ ὀρθότ. κόσμιον (οὐδ. οὐσ. τοῦ κόσμιος;), τό· κόσμος (στολισμός)· «-στρατηγικά, βασιλικά» Πλουτ. Ἀντ. 17.

Κόσμιος (κόσμος), 3 κ. 2· τακτικός, εὔτακτος, καλῶς κεκανονισμένος, ἰδ. ἐπὶ ἠθ. σημ. ἥσυχος καὶ μέτριος, χρηστοήθης, σεμνός, τίμιος· «δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους» Ἀριστ. πλ. 89· «-καὶ εὐκόλους» Πλάτ. πολ. 1, 329· «-πρὸς τοὺς θεούς» συμπ. 193· «ἡ κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ» Φαῖδ. 108· ἰδ. «ἄνδρας κοσμ. ἐν διαίτῃ», πολ. 3, 408· - δαπάνη, 8, 560· - εἵματα, ἐπιστ. 7, 340· - οἴκησις, Κριτί. 112· π. τ. ἀττ. ῥητ. καλός, τίμιος πολίτης Ἀνσ. 1, 26· «δικαίας καὶ κοσμ. ἐπιθυμῶν πολιτείας» Ἰσοκ. 7, 70· «κόσμ. στρατιῶται καὶ πειθόμενοι» Ξεν. Ἀν. 6, 6, 32· - ὁμιλία = ἀγνή, τιμία συναναστροφή, ἀποφ. 3, 11, 14. Οὐσ. «τὸ κόσμιον», χρηστοήθεια, τιμιότης, σεμνότης, αἰδημοσύνη Πλάτ. νόμ. 7, 802, πρβλ. «τὸ κόσμιον μεθεῖσα» Σοφ. Ἰλ. 860 (ἴδε τὸ κόσμιον), ὡσ. οὐσ. ὁ κόσμιος = κοσμοπολίτης Πλουτ. ἠθ. 600· οἱ κόσμιοι = κόσμοι παρὰ τ. Κρησ. Ἐπιγρ. (κόσμος)· Ἐπίρ. -ίως = σεμνῶς, εὐτάκτως, ἡσύχως, τιμίως Ἀριστ. πλ. 709· «κοσμ. ζῆν» = τακτικῶς, ἀντίθ. τῷ ἀτάκτως Ἰσοκ. 2, 31· «- πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῇ» Πλάτ. Χαρμ. 159· - βαδίζειν Λουκ. Ἑρμότ. 18, moderatus.

Κοσμιότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ κοσμίου, εὐταξία, μετριότης, χρηστότης, σεμνότης, τιμιότης· «ὑπείξεις ἑκούσιαι πρὸς τὸ φανὲν βέλτιστον, εὐταξία περὶ κίνησιν σώματος» Πλάτ. ὅρ. 412· συνών. τοῦ «σωφροσύνη» Γοργ. 508, Ἀριστ. πλ. 564· «διὰ κοσμιότητος ζημιοῦν» Δημ. 59, 80, ἀντίθ. τῷ «ἀκολασία» Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 8 κ. μτγν. modestia.

Κοσμι-ῳδής, 2· κοσμητικός, στολιστικός, Κλ. Ἀλ.

Κοσμίων, ονος, ὁ· ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Κοσμό-βιος, ὁ· ὁ ἔχων ἀφιερωμένην ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τὰ τοῦ κόσμου, τὰ ἐπίγεια, ὁ δι' αὐτὰ μόνον ζῶν Γρ. Ναζ.

Κοσμο-γένεια (κοσμογενής), ἡ· ἡ πλάσις τοῦ κόσμου Κλ. Ἀλ.

Κοσμο-γενής, ? ἐν τῷ κόσμῳ γεννηθείς, μτγν. νεια, ἀλλ' ἀμφ. γρ.

Κοσμο-γονία, (ὁ ἀρχαιότ. κ. καλλίτερος σχημ. τοῦ «κοσμογένεια») ἡ· ὁμών. σύγγραμ. τοῦ Παρμενίδου Πλουτ. ἠθ. 756.

Κοσμο-γόνος, 2· τὸν κόσμον γεννῶν, πλάττων, μτγν.

Κοσμο-γραφέω· περιγράφω τὸν κόσμον, μτγν.

Κοσμο-γραφία, ἡ· περιγραφὴ τοῦ κόσμου Κλ. Ἀλ.

Κοσμο-γράφος, ὁ· περιγραφεὺς τοῦ κόσμου, μτγν.

Κοσμο-δεσπότης, ου, ὁ· κύριος, ἐξουσιαστὴς τοῦ κόσμου Ἐδσ.

Κοσμο-δι-οικητικός, 3· τὸν κόσμον διοικῶν, κυβερνῶν. Οὐσ «τὸ κοσμοδιοικητικόν» = ἡ διοίκησις τοῦ κόσμου Στοβ. ἐκλ. ἠθ. 2, 66.

Κοσμο-δόχος, 2· τὸν κόσμον ἐν ἑαυτῷ διέχόμενος, χωρῶν, καταδεχόμενος Ἐπιφάν. 2 τ. 268.

Κοσμο-ειδής, 2· ὅμοιος τῷ κόσμῳ Ἐπίρ. -ῶς μτγν.

Κοσμο-θέτης, ου· διατάκτης, κυβερνήτης τοῦ κόσμου, ὁ Θεός, ἐκκλ.

Κοσμο-κίνητος, 2· ἐν τῷ κόσμῳ κινούμενος, μτγν.

Κοσμο-κόμης, ου· ὁ κτεὶς (κτένιον), ὡς κοσμῶν, εὐτριπίζων τὴν κόμην Φίλπ. 18 (6, 247).

Κοσμο-κρατορία, ἡ· κυριαρχία τοῦ κόσμου, μτγν.

Κοσμο-κράτορικός, 3· ἄρχων, ἐξουσιαστὴς τοῦ κόσμου· - ἀρχὴ Ἐδσίδ.

Κοσμο-κράτωρ, ορος, ὁ· α) κύριος, κυβερνήτης τοῦ κόσμου Ὀρφ. Ὑμν. 4, 3 κ. μτγν. β) = ὁ διάβολος Ν. Δ. ἐκκλ.

Κοσμο-κτίστωρ, ορος, ὁ· κτίστης, πλάστης τοῦ κόσμου μτγν.

Κοσμο-κτόνος, ὁ· φονεύς, ἀφανιστὴς τοῦ κόσμου Γ. Πισιδ.

Κοσμο-λαμπής, 2· τὸν κόσμον φωτίζων, καταλάμπων θυς.

Κοσμ-όλεθρος, ὁ· κοσμοκτόνος Γ. Πισιδ.
Κοσμ-ολέτης, ου· καταστροφεύς, ἐξολοθρευτὴς τοῦ κόσμου, ἐκκλ.
Κοσμο-λογία, ἡ· διδασκαλία περὶ τοῦ κόσμου.
Κοσμο-λογικός, 3· τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ κόσμου ἀνήκων, αὐτὴν ἀφορῶν· - φιλοσοφία, μτγν.
Κοσμο-μᾰνής, 2· μανιωδῶς τὸν κόσμον νεμόμενος· - πόλεμος Χρ. Σιβ. 5, 618.
Κοσμο-πᾰθής, 2· τῷ κόσμῳ, εἰς τὰ τοῦ κόσμου ἀρεσκόμενος Εὐστ.
Κοσμό-πᾰτωρ, ορος, ὁ· πατὴρ τοῦ κόσμου, ὁι. γρ. τοῦ «κοσμοκράτωρ» Ὀρφ.
Κοσμο-πλαστέω· πλάττω, σχηματίζω τὸν κόσμον Φίλ.
Κοσμο-πλάστης, ου, ὁ· πλάστης, δημιουργὸς τοῦ κόσμου Φίλ.
Κοσμο-πλη̆θής, 2· τὸν κόσμον πληρῶν, μτγν.
Κοσμο-πλόκος, 2· συγκρατῶν, διευθύνων τὸν κόσμον· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ὡς θεὸς τοῦ ἡλίου συγκρατεῖ τὸν κόσμ. Ὀρφ. Ὕμν. 33, 16, Ἀνθ. 9, 525, 11.
Κοσμο-πόθητος, 2· ὑπὸ τοῦ κόσμου ποθούμενος,, τῷ κόσμῳ ποθητός, μτγν.
Κοσμο-ποιέω· ποιῶ, πλάττω τὸν κόσμον· ἐπὶ τοῦ Θε. Πλουτ. συμπ. 8, 2, 3· φιλοσοφικ. «ἐξ ἀκινήτων γὰρ ἄρχεται κοσμοποιεῖν δ' Ἀναξαγόρας» Ἀριστοτ. π. οὐρ. 3, μεταφυσ. 13, 3
Κοσμο-ποιητής, ου, ὁ· κοσμοπλάστης Στοβ ἐκκλ. φυσ. 976.
Κοσμο-ποιητικός, 3· τῇ πλάσει τοῦ κόσμου ἀνήκων, αὐτὴν ἀφορῶν Φίλ.
Κοσμο-ποιΐα, ἡ· α) κοσμογονία Ἀριστοτ. μεταφυσ. 1, 4 κ. συχν. κ. μτγν. β) ὁμών. βιβλ. Ἐμπεδοκλέους, ὅπερ ἀναφέρει Ἀριστοτ. φυσ. 2, 4.
Κοσμο-ποιός, 2· τὸν κόσμον ποιῶν, πλάττων Πλουτ. ἠθ. 884, Φίλ.
Κοσμό-πολις, ιδος, ὁ· κυβερνήτης πόλεως, ἀρχὴ π. Λυκρητ. Πολύβ. 12, 16, 6.
Κοσμο-πολίτης, ου, ὁ· πολίτης τοῦ κόσμου Δ. Λαερ. 6, 63· ταὐτοσήμ. κ. «κόσμου πολίτης» Λουκ. βί. πρᾶσ. 8 κ. μτγν.
Κοσμοπολίτις, ιδος (θηλ. τοῦ ἀνωτ.) ἡ· - ψυχαὶ Φίλ.
Κοσμο-πρεπής, 2· τῷ κόσμῳ πρέπων, ἁρμόδιος, ἀνάλογος Στοβ.
Κοσμο-ρύστης, ου, ὁ ὁ τὸν κόσμον ῥυόμενος, διατηρῶν Γ. Πισιδ.
Κόσμος (κατὰ τοὺς ἀρχ. παρὰ τὸ «κομέω», ἀλλὰ πρβλ. κάδμος, κέκασμαι, καίνυμαι), ὁ· 1) κόσμημα (στολίδι), ἰδ. γυναικός· «ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον» Ἰλ. ξ, 187, Ἡσ. ἔρ. 76 ἔπκου Ἰλ. σ, 145· «γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας» Πινδ. Ὀ. 3, 13· «αἰγλάντα κόυμ.» Π. 2, 10 κ. συχν. κ. τραγ· «κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ» Σοφ. Τρ. 761· εἰς πλ. Αἰσχ. Ἀγ. 1244· «οὐ στίφουσι οὐδ' ἐπίχρυσοι κόσμοι» Πλάτ. νόμ. 7, 800· «γυναικεῖος κόσμ.», παλ 2, 373· μτφ. «γυναιξὶν κόσμον ἡ σιγὴ φέρει» Σοφ. Αἴ. 286, Ξεν. Κύρ. 6, 4, 2· τιμή, ἔπαινος, «οἷς κόσμ. καλῶς τοῦτο δρᾶν» = εἷς οὓς ἔπρεπε, τιμὴ τῶν ἦτο κτλ. Θουκ. 1, 5· ὡσ. «οὐκ ἔφιρε οἱ κόσμου» Ἡρ. 8, 60· «τινὶ εἶναι ἐν κόσμῳ καὶ τιμῇ» = περιποιεῖν ἔπαινον κ. τιμ. Δημ. 1400, 13· κόσμημα λόγου, καλλιέπεια Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7· 2) τάξις, εὐταξία, «εὐκοσμία· «οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἑλευσόμεθα» Ἰλ. μ, 225· «κάθιζον ἕκαστοι κόσμῳ» = εὐκόσμως, κατὰ σειράν Ὀδ. ν, 77· «διάθες τόδε κόσμῳ» = εὐτρέπισον Ἀριστ. ὄρν. 1331 κ. πεζ. Ἡρ. 8, 67· «κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα» = διατάξαντες καλῶς (οἱ θεοί), 2, 52· «οἱ Αἰγύπτιοι ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ» = λίαν ἀτάκτως, 3, 13, κ. «οὐδένα κόσμον», 9, 65· «τῶν Ἑλλήνων σὺν κόσμῳ ναυμαχεόντων κατὰ τάξιν», 8, 86· «κόσμου καὶ τάξεως τυχοῦσα οἰκία» Πλάτ. Γ' σργ. 504 κ. μτγν. Πολύβ. 4, 71, 11· «ἄδειν κατ' οὐδένα κόσμ.» = λίαν ἀκόσμως, ἀτάκτως Πλουτ. Νικί. 3· «ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες» Θουκ. 3, 108· «τὸ δεξιὸν = εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ» Αἰσχ. Πέρσ. 393· «ἐν κόσμῳ πίνειν» Πλάτ. συμπ. 223· «οὐδένα κόσμον ἐμπιπλάμενοι» = ἀμέτρως χορταζόμενοι Ἡρ. 8, 117· παρ' Ὁμ. συχν. «κατὰ κόσμον» = κατὰ τὸ πρέπον, μὲ σεμνόν, κόσμιον τρόπον, σεμνοπρεπῶς Ὀδ. 0, 179, Ἰλ. 6, 214· ἐμφαντικώτερ. «εὖ κατὰ κόσμον» κ, 172 κ. συχν. «ἔῤῥηξας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον» Αἰσχ. ἀποσπ. 243· ὃθ. τακτικὴ «εὐτακτος διάταξις, διευθέτησις, διασκευή, «ἔπου κόσμον ἄεισον δουρατόν» = ἆσον εἰς εὐφυᾶ κατασκευὴν τοῦ κτλ. Ὀδ. θ, 492 ἡ καθεστῶσα νομικὴ, πολιτικὴ τάξις, οἱ καθεστῶτες νόμοι, τὸ καθεστὸς πολίτευμα, «βουλομένων μεταστῆσαι τὸν κόσμ. καὶ ἐς δημοκρατίαν τρέψαι» Θουκ. 4, 46· «μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ», 9, 72· «κόσμ. τόνδε καταστησάμενος» Ἡρ. 1, 99· «τῆς πολιτείας» Ἰσοκ. 12, 216· 3) «οἱ κόσμοι», ἀρχὴ τις π. Κρησὶ («γερουσία τῶν Κρητ.» ἀρχαιολ. λέξ Friedrich Lübcker) ὡς οἱ τῆς Σπάρτης ἔφοροι, ἀνατεθειμένη τὴν ἐποπτείαν τῆς πολιτείας καὶ τῆς ὑπὸ τῶν 10 ἀρχόντων κυβερνήσεως αὐτῆς Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 8, Ἐπιγρ. 4) ἡ διακόσμησις τοῦ κόσμου, ἡ εἰς ἓν ὅλον ἁρμονικὴ συνάφεια αὐτοῦ, τὸ σύμπαν, ὁρισμ. τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ μετ' αὐτ. Ἐμπεδοκλέους κ. φιλοσοφικ. ὅρος τῶν μετέπειτα φιλοσόφ. ἰδ. τοῦ Ἀριστοτ. πρβλ. «ποτηγορεύεται ὁ κόσμος ἀπὸ τᾶς τῶν πάντων διακοσμάσιος» Καλλικρατίδ. ἐν Στοβ. ἀνθ 83, 17· περὶ τῆς σημ. τῆς λέξ παρὰ τ. Στωϊκ. πρβλ. Δ. Λαέρ. 7, 137· ἰδ. ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ οὐράνια σώματα, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 28· «ἅπασα ἡ ὑπὸ τῷ κόσμ. κειμένη» Ἰσοκ. 4, 179· «ὁ κύριος τὴν γῆν ὅλος κόσμ.» Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 3· «τὸν ὅλον κόσμ. καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰς καλουμένας ὥρας νόμος καὶ τάξις διοικεῖν φαίνεται» Δημ. 26, 27, κ. συχν. ἐν Ἀνθ. τὰ ἐπίγεια κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ οὐράνια, θεῖα Ν. Διαθ. ἐκκλ. κ. ὡς νῦν «ὁ κόσμος» = οἱ ἄνθρωποι· ὁ ὄχλος Εὐαγ. Ἰω. 12, 19, ornatus.
Κόσμος, ὁ· 1) τόπος Παλαιστίνης Πτολ. 2) ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
Κοσμο-σάνδᾰλον, (ζωρ.), τὸ· ὰκάνθος Κρήτην Ἀθην. 15, 681.

Κοσμο-σωτήριος, 2· τὸν κόσμον σώζων, ὁ πρὸς σωτηρίαν τοῦ κόσμ. ἐκκλ.
Κοσμο-σώτειρα, ας, ἡ· σώτειρα τοῦ κόσμου, ἡ τὸν κόσμ. διασώζουσα Ἱ. Χρυσ.
Κοσμο-τέχνης, ου, ὁ· τεχνήτης, πλάστης τοῦ κόσμου Συνεσ. ὕμν.
Κοσμο-τεχνήτις, ιδος, θηλ. του ἀνωτ. - σοφία Συνεσ. ὕμν.
Κοσμο-τερπής, 2· τὸν κόσμον τέρπων, διασκεδάζων Βυζ.
Κοσμο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων, διατρέφων τὸν κόσμον Μανεθ. 1, 2.
Κοσμο-υργέω· κοσμοποιῶ Ἡράκλειτ. ἐν Πρόκλ. Πλάτ. Τιμ.
Κοσμο-υργία, ἡ· κοσμοποιΐα Δ. Ἀρεοπ
Κοσμο-υργός, ὁ· κοσμοποιητης Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. ἀρθ. 11.
Κοσμο-φθόρος, 2· φθείρων τὸν κόσμον, κοσμόλεθρος· - βασιλεὺς Βυζ. ἀναθ. 16 (11, 270).
Κοσμο-φλεγής, 2· τὸν κόσμον φλέγων, καίων Β. Ἀν. 1454.
Κοσμο-φορέω· φέρω (κουβαλῶ) τὸν κόσμον Μακαβ.
Κοσμό-φρων, ονος, 2· τὰ τοῦ κόσμου φρονῶν, μτγν.
Κοσμο-φυσάω, ἀμτβ.· φυσῶμαι (φουσκώνω), κομπάζω μετὰ κοσμικῆς ὑπεροψίας, μτγν.
Κοσμώ, οῦς, ἡ· ἱέρισσα τῆς Παλλάδος ἐν Ἀθήναις· ἴδε τραπεζοφόρος Ἀρποκρ.
Κόσος, ίων. κ. αἰολ. ϑ· πόσος, ὅπερ ἴδε.
Κόσσα, ης κ. Κόσσαι ῶν (Πτολ.), αἱ· πόλ. Τυρρηνίας Στ. Βυζ., νῦν ἐρείπια τοῦ Ὀρβιτάλλο Ἐπὶ νομισμ. Colonia Iulia Cossa. Κάτ. Κοσσανοι Στ. Βυζ.
Κόσσαϐος, ίων. ὁ· κότταϐος ὅπερ ἴδε.
Κοσσαΐα, ἡ· χώρα τῆς Περσίδος Στράϐ. κάτ. Κοσσαῖοι Ἀρρ. Ἀν. 7, 15, 1.
Κοσσαῖοι, οἱ· λῃστρ. ἔθνος ἐπὶ τῶν βορείων μερῶν τῆς Σουσιανῆς, τῆς νῦν Κουζιστὰν Πολύϐ. ἡ χώρα αὐτῶν «ἡ Κοσσαΐα» Δ. Σικ. «τὰ Κοσσαῖα» (ὄρη) Στράϐ.
Κόσσας, α καὶ ου· Παλληνεύς τις, οὗ ἡ διαιτησούνη παροιμιώδης Σουϊδ.
Κοσσαΐζομαι (κόσσος) κ. κοσσίζω (Πασσόϑ.) ῥαπίζω, μτγν.
Κοσσαινίτης, ου, ὁ· ποτ. Θρᾴκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀϐδήρων Λίλ.
Κόσσιον, τό· πόλ. Ἀκουιτανίας Πτολ., ἡ νῦν Bazas.
Κοσσόανος, ὁ· ποτ. τῆς Ἰνδικῆς, νῦν, Κοζί ἡ Κοσί, σανσκρ. Κάνςικι Ἀρρ. Ἰνδ. Κόσσος (Cossus), ὁ· ἰδ. ἐπίθ. τῶν Κορνηλίων, ὃθ. Λεύκιος Κορνήλιος Κ. Δ Σικ. Κορνήλιος Κ. Πλούτ. καὶ «Κόσσος Κορνήλιος», αὐτόθ.
Κόσσος (ἴσ. συγγ. τῷ κόπτω ἡ κόρη), ὁ· ῥάπισμα, μτγν. Σουϊδ.
Κοσσός, ὁ· ὄρος Βιϑυνίας Δημ. κάτ. Κοσσαῖοι Στ. Βυζ.
Κοσσύμϐη· ἴδε κοσύμϐη.
Κόσσυρος (Σκύλ.) κ. Κόφυρος (Ὀθίδ.), Κόσσουρα (Πτολ.), Κόσυρα (Ἀππ.), Κοσσύρα (Στράϐ.), ἡ· 1) νῆσ. μεταξὺ Σικελίας, Μελίτης καὶ Ἀφρικῆς μεθ' ὁμών. πόλεως Στράϐ. νῦν, Παντελλαρία, ἐπίθ. Κοσσυραῖος Στ. Βυζ. 2), (Κόσσουρος), νῆσ. καὶ πόλις Σελινοῦντος ἐν Σικελίᾳ Στ. Βυζ. κάτ. Κοσσύριος αὐτόθ. ἐπίθ. Κοσσυριακὸς ἡ Κοσσυρῖνος, αὐτόθ.
Κοσσύφη, ἡ· ὄν. ἑταιρῶν Φιλέταιρ. ἐν Ἀθην.
Κοσσύφίζω· ᾄδω, πιππίζω ὡς κόσσυφος, μτγν. [5].
Κόσσυφος, ἀττ. κόττυφος, πρϐλ. κόψυχος, ὁ· α) ὁ νῦν κόσσυφας, ἰδ. ὁ μαῦρος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 19, Αἰλ. Ι. Ζ. 1, 14· συνών. τῷ κίχλη Διοκλ. ἐν Ἀθην 7, 305· ϐ) εἶδος ἀλεκτρυόνος ἐν Τανάγρᾳ Παυσ. 9, 22, 4· γ) ἰχθύς τις Πλιν. Ἱ. Φ. merula.
Κόσσω, αἰολ.=κόπτω Μ. Ἐτ. 535, 53. Πρϐλ. τὸ κοιν. κοσσίζω = κόπτω μὲ τὴν κόσσα.
Κοσσαί ἢ κόσσαι, ῶν, αἱ· κριθαὶ Ἡσύχ. Πρϐλ. ἀκοστή.
Κοσσαί, ῶν, οἱ· εἶδος ἰχθύος Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 8, 357.
Κοστάριον, τό· κόστος Στράϐ. 16, 784.
Κοστή, ἡ· ἀρωματώδης ῥίζα, ὁμοία πεπέρει Θεόφρ. Διοσκ. Πρϐλ. τὴν νῦν εὐώδη βοτάνην «ὁ κόστας».
Κοστοφάγος, ὁ· ὄν. βατράχου Βατραχ. 218.
Κοσύμϐη κ. κοσσύμϐη, ἡ· τῷ κατωτ. ἀρχ. λεξ. Κατὰ Πολυδ μὴ ἀττ = κρωϐύλος, 2, 30, προτιμητέα ἡ δι. γρ. «καρύμϐη».
Κόσυμϐος, ὁ· α) κρόσσος (κρόσσα, ϐαρϐ. φαρμπελᾶς) ἐνδύματος, Ο'. ἀρχ. λεξ. ϐ) ταινία, δι' ἧς συγκρατεῖται τὸ κάτω ἀνασεσυρμένον μέρος τῆς ἐξωμίδος αὐτόθ., γ) ϐασύμαλλον ποιμενικ. ἔνδυμα Ἱ. Χρυσ.
Κοσυμϐωτός, 3, -χιτὼν· ἔνδυμα κοσύμϐοις κεκρασκεδωμένον, ἔχον γύρωθεν ἐκ κοσυμϐῶν (ἀπὸ κρόσσια), Ο'.
Κόταινα, ης, ἡ· πόλ. τῆς μικρ. Ἀρμενίας Πτολ.
Κοταίνω, παρασχ. τοῦ κοτέω Αἰσχ. Ἑπτ. 467.
Κοτάκη, ἡ· πόλ. Ἀρίας, ἀνατολικ. χώρας τοῦ Περσικ. ϐασιλείου, τοῦ νῦν Χορασὰν Πτολ.
Κοτάω· κοτέω· ἴδε Βαστ. Γρ. Κυρ. 896.
Κότε, κοτέ, ίων. κ. αἰολ. = πότε, ποτέ.
Κοτεινός (κοτέω) 3· κοτήεις. Οὕτω διορθοῖ Βοίσχ. τὸ «σκοτεινὸς ψόγος» Πινδ Ν 7, 61.
Κότερος, ίων. = πότερος.
Κοτέω (κότος), ἀμτϐ. τρίφω διαρκῆ ὀργήν, ἔχθραν, μῖσος κατά τινος, ϑυμοῦμαι, μνησικακῶ, τπολ. «οὐδ' ὀθομαι κοτέοντος» Ἰλ. α, 180 ἐπί τινι, «τῆσό' ἀπάτης κοτέων» = ὀργιζόμενος ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἀπάτῃ, ὃ, 167· «ἀλέοντε δύω ἀμφὶ κταμένῃ ἐλάφοιο ἀλλήλοις κοτέοντε» Ἡσ. ἀσπ. 402· ἐπὶ ὀστ. τοῦ προσ. = φθονῶ τινι «κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτων τέκτονι» (παροιμ.), ἔρ. 25· ϵ'. παρκ. μετχ· «κεκοτηότι ϑυμῷ» = μὲ ϑυμωμένην καρδιὰ Ὀδ. ι, 501· κ μτγν. π. «κεκοτηότε δηριάασθον» Ἀπολ. Ρ. 2, 89· μέν. ἀόρ. μετχ. «κοτέσασα» Ὁμ. ὕμν. Δήμ. 254. Μέσ. συχνότ. «τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο νεμεσσηθέν τ' ἐνὶ ϑυμῷ» Ἰλ. δ, 223· μέλ. ν' ἐν. «κοτέσσεται», ε, 747, Ὀδ. α, 101· ἀόρ. ἐκοτεσσάμην, ἐπὶ ὀστ. «οὐκ ὄφελον Τρῶσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι» Ἰλ. α, 307, Ὀδ. ε, 116· ἐπὶ αἰτ. τοῦ πράγμ. «κοτεσσαμένη τόγε ϑυμῷ, οὕνεκα» = μνησικακοῦσα ἐν

τῇ καρδίᾳ σου διὰ τοῦτο, ὅτι Ἰλ. ξ, 191
Κοτζαγηροί, οἱ· Τοῦρκοι Θεοφύλ.
Κοτήεις, εσσα, εν· πλήρης διαρκοῦς ὀργῆς, ἔχθρας, μίσους, μνησικακος, φθονερὸς Ἰλ α, 190· «μνήμη κοτήεσσα» Εὐστ Iliatus.
Κοτιάειον (κοτίς), τό· πόλ. Φρυγίας Ἐπικτήτου (ἀνηκούσης τῇ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγίᾳ), Στράβ. ἡ νῦν Κιουτάχια, κάτ. Κοτιαεύς, έως, ὡς ἐπονομάζεται ὁ αὐτόθι γεννηθεὶς γραμματικ. Ἀλέξανδρος Σχολ. Ἰλ. α, 1.
Κυτίζω· κοτέω Ἡσύχ. ἐὰν μὴ τὸ αὐτόθι «κοτίσῃ» εἰς «κοτήσῃ» μεταβλητέον.
Κοτίκας, ὁ· ἁλίκτωρ Ἡσύχ. Ἴδε κόττος κ.
Κοτίλλω· τίλλω Ἡσύχ. Πρβλ. κωτίλλω.
Κοτίνάς, άδος (κότινος), ἡ· ἀγριελαία ἐγκεντριαθεῖσα ἡμέρῳ ἐλαίᾳ, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς - ἐλαία Ἱπποκρ. 495, 14, Πολυδ. 6, 45.
Κοτίνη-φόρος, 2· κοτίνους (ἀγριελαίας) φέρων, φῶν Μόσχ. 8, 2.
Κότινον, τό· τῷ κατωτ. Σχόλ. Πλάτ. Φαίδρ.
Κότινος («κότινος» Ἀττικοί, «ἀγριέλαιος» Ἕλληνες Μοίρ.), ὁ κ. ἡ· ἀγριέλαιος, κοιν. ἀγριελὰ Ἀριστ. ὄρν. 621, κ. μτγν. Πλουτ Φάϐ. 20. Ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτοῦ ἔπλεκον τοὺς στεφάνους τῶν Ὀλυμπιονικῶν, «κοτίνου στέφανος» Ἀριστ. πλ. 586, Ἀρχί. 1 (9, 357), oleaster.
Κοτίνο-τράγος, 2· ὁ τὸν καρπὸν τῆς ἀγριελαίας τρώγων Ἀριστ. ὄρν. 240.
Κοτινοῦσα, ἡ· ἀρχαιότ. ὄν. τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ Γαδείρων Δ. Περ. 456.
Κοτίς ἢ ὀρθότ. κοττίς, ίδος, (δωρ. λέξ.), ἡ· κεφαλὴ Πολυδ. 2, 29· «ἰνίον, παρεγκεφαλίς» Γαλην. λεξ. Ἱπποκρ. 506.
Κοτόεις, εσσα, εν· κοτήεις Μ. Ἐτ. 24, 56, Β. Ἀν. 602, 26.
Κοτομάνα· πόλ. τῆς Μεγ. Ἀρμενίας Πτολ.
Κότορνος, ἰων. ὁ· κόθορνος, ἀι. γρ. Ὑπ. 6, 125.
Κότος· διαρκὴς ὀργή, ἔχθρα, μῖσος, μνησικακία κατά τινος, (ἰσχυροτέρα καὶ διαρκεστέρα τοῦ «χόλος, μῆνις» κατὰ τοὺς Σχολ.) Ἰλ. α, 81, ν, 516· «ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ» «ὅτι συνέλαϐεν ἐν τῇ καρδίᾳ του ἔχθραν κατὰ σοῦ Ὀδ. λ, 100· «τοῖσιν κότ. αἰνὸν ἔθεσθε» Ἰλ. 0, 449· «ὁπόταν τις ἐμείλιχον καρδίᾳ κότ. ἐνιλάσῃ» Πινδ. Π. 8, 9· «δαιμόνων κότῳ» Αἰσχ. Ἀγ. 621· «Διὸς κότῳ» κ συχν. «ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἔγθροῖς κότ.» Χο. 490· παρὰ Σοφ. οὐδόλως ἀπαντᾷ, π Εὐρ. δ' ἅπαξ «μὴ κότον μοι ἔφῃς», Ῥῆσ. 827· πεζ. μόν. μτγν Δ. Ἀλ. 9, 51, ira, simultas
Κυτρίγουροι, οἱ· Οὐννικὸς λαὸς Ἀγαθί.
(Κόττα, ἡ· κεφαλὴ· εὔχρ. μόν. τὸ συνθ. «πρόκοττα» Ἴδε κοτίς).
Κοττα-βανοί, οἱ· λαὸς τῆς εὐδαίμονος Ἀραϐίας Πτολ.
Κοττάβειον, τό, Ἰα ὀρθοτ. ἀι. γρ. τοῦ «κοττάϐιον» π Ἀθην. κ. ἄλλ.
Κοττάϐίζω (κότταϐος)· α) παίζω τὸν κότταϐον Ἀριστ. εἰρ. 342· κοττασίττε (δ' πλ. τοῦ ἀττ. μέλ) Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 15, 666 δ) = ἰμῶ, μτγν. Μ. Ἐτ. 533, 15, ἔνθα ἀττ. θεωρεῖται.

Κοττάϐικός, 3· κοττάϐῳ ἀνήκων· - ῥάϐδος "Ερμιππ. ἐν Ἀθην. 11, 487· πρβλ. Πολυδ. 6, 110.
Κοττάϐιον, τό· α) μεταλλίνη λεκάνη χρήσιμ. εἰς τὸ παίγνιον τοῦ κοττάϐου· «ἔρριπτουν οἱ παίζοντες τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκπωθέντος ποτηρίου ὑγρὸν εἰς τὸ κοττάϐιον» Δικαίαρχ. ἐν Ἀθην. 15, 666, ὅι. γρ. «κοτταϐεῖον», Πλάτ. κωμ. αὐτόθ. 11, 479, ἔνθα δηλοῦνται τὰ πρωτόθεμνα ϐραϐεῖα τοῦ κοττάϐου Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 12 §9. δ) ἀνταμοιϐὴ Κάλλιπ. κωμ. ἐν Ἀθην. 15, 668· γ) τὸ ποτήριον, ἐν ᾧ ἐποίουν τὸ παίγνιον τοῦ κοττάϐου Εὔϐουλ. ἐν Ἀθην. 15, 666. Περὶ τῆς δι γρ. τῆς λέξ. πρβλ. Schweighäuser Ἀθήν. 8 τόμ. 10.
Κοττάϐίς, ίδος, ἡ· ποτήριον, ἰδ γρήσιμ εἰς τὸ παίγνιον τοῦ κοττάϐου· - κεραμέα Ἀθήν. 11, 479.
Κοττάϐισις, εως, ἡ· τὸ παίζειν τὸν κότταϐον Πλουτ. ἠθ. 654. [-ᴗᴗ-].
Κοττάϐισμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. ἐπιχεῖν τι σταγονηδόν, ἐν γέν. ἐπιχεῖν Π. Αἰγ. 106, 1.
Κότταϐος (κόπτω), ὁ· παίγνιον Σικελικὸν μετενεχθὲν ἐν Ἑλλάδι ἰδ. ἐν Ἀθήναις, γιγνόμενον δ' ἐν συμποσιακῆς συναναστροφῆς οὕτω. "Εκαστος τῶν συμποτῶν ἅμα πιὼν ῥίπτε σταγονηδὸν ἢ ἐν ῥιπῇ ἐν τῷ «κοταϐείῳ» ἢ «κοττασίῳ, λαταγείῳ» (μεταλλίνῳ ἀγγείῳ) τὴν «λάταγα, λαταγήν, κόττασον» (τὸ ἐν τῷ ποτηρίῳ ὑπόλειμμα τοῦ οἴνου) ἀναφίρων ὀνόματί ἀγαπητόν τι πρόσωπον· ἐκ τοῦ ἐντεῦθεν, ὁ ἀποτελουμένου ἦχου ἐμάντευεν ἐὰν ὑπ' ἐκείνου ἀντηρᾶτο· "Αλλ' ἐπὶ τούτῳ ὤφειλεν οὕτως ἐπιδεξίως νὰ ῥίψῃ τὸ ὑπόλειμμα τοῦ οἴνου εἰς τὴν λεκάνην, ὥστ' ὅλον ἐν μιᾷ ῥιπῇ εἰς αὐτὴν πίπτων, οὐδὲ σταγόνος ἐκπεσούσης, ν' ἀποτελέσῃ, πλήρη καὶ καθαρὸν ἦχον, πρβλ. Ἀθήν. 15, 666, Πολυδ. 6, 110. Ἕτερ. τρόπ. αὐτοῦ ἦν ὁ ὑπὸ τοῦ Δικαιάρχου ἐν Ἀθην. περιγραφόμενος «κατακτὸς κόττασος», ἐφ' ᾧ προὐτίθεντο ἄθλα. Ἐγίγνετο δ' οὕτω. Λεκάνη πλήρης ὕδατος ἐκρέματο μετέωρος ἀπὸ τῆς στέγης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὀξύδαφα κινὰ ἐπίπλεον καὶ ἕκαστος τῶν συμποτῶν διὰ τῶν ἐκ τοῦ ποτηρίου τοῦ ἐξακοντιζομένων σταγόνων προσεπάθει ν' ἀνατρίψῃ αὐτά· ὁ τὰ πλείω ἀνατρίψας ἐνίκα τὸ «κοττάϐιον» ἴδε Πολυδ. κ Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 524. "Ετερ. ἰδ ἔξης. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς πασσάλου ἐπετίθεσαν ζυγὸν (ζυγαριὲν) καὶ ἐν ταῖς πλάσιγξιν αὐτῆς προσεπάθουν νὰ εἰσαγοντίσωσι τὰς σταγόνας τοῦ ὑπολείμματος τοῦ οἴνου τῶν ποτηρίων των· πληρούμεναι δ' ἐκεῖναι οὕτως ἐπλήττων μετάλλινόν τι ἀγαλμάτιον, «ἀνδριαντάριον» (πρβλ. μάνης) καὶ ἐξέϐαλλον καθαρὸν ἦχον Σχόλ. Λουκ. Λεξιφ. 3. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλ. αὐτ τρόποι πρβλ. Ἰακωϐ. ἀττ. μουσ. 3, 3, Βικ. Χαρικλ. 1, 476. Ἀπαντᾷ κ. κόσσαϐος.
Κοττ-άναθρον, τό· «ἔνθα οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται», ἄλλ. «πέταυρον» Ἡσύχ. Πολυδ.
Κοττάνη, ἡ· ἁλιευτ. σκεῦος Αἰλ. Ἱ. Ζ. 12, 43.
Κόττανον, τό· εἶδος μικροῦ αὐλοῦ Ἀθήν. 9, 385, cottanum ἢ cottinum.
Κοττάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κατωτ. «κοτ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη

ρια, τὰ ἄκρα τῆς κέγχρου» Ἡσύχ. πρβλ. κόττα.

Κόττας κ. Κοττᾶς, ᾶ κ. ου, κλ. Κόττα· 1) βωμ. ὄν (Cotta) ἀνδρ. ὀθ. Ἀβρήλιος Κ. Λεόκιος Κ. Ἀππ. 2) συγγραφεὺς τις Ἀθήν. Παροιμ. «Κοττᾶς Μάξιμος» ἐπὶ λίαν ὑπερηφάνων Μακάρ.

Κόττη, ἡ· κεφαλὴ Ἡσύχ. ὕδε κοτίς.

Κόττιαι Ἄλπεις κ. Κοττίαι Ἄλ. αἱ· ἡ σειρὰ τῶν Κοττίων Ἄλπεων, ἐπωνυμασμένων ἀπό τινος Κοττίου βασιλίσκου Σωζομ. Ἱστ. ἡ αὐτόθ. ἐπικράτεια «ἡ Κοττίου» (γῆ) Στράβ.

Κοττιάρα, ας, ἡ· πόλ. ἐπὶ τῆς Δ. παραλίας τῆς Ἰνδικ. Χερσονήσ. Πτολ. νῦν Κοχίν.

Κοττίαρις, ιος, ὁ· ποτ τῆς χώρ τῶν Σινῶν (Κινέζων), νῦν, Πεκιάνη Μάρκ Ἡρακλ.

Κοττίζω ἢ κοτίζω παίζω· κύβους Σχόλ. Λουκ. Λεξιφ. 3.

Κοττίς, ίδος, ἡ· ὕδε κοτίς.

Κοττισμός, ὁ· κυβεία, γλωσ.

Κοττιστής, οῦ, ὁ· κυβευτής, γλωσ. aleator.

Κοττο-βολέω· «οἰωνοπωλῶ, παρατηρῶ τινα ὄρνιν», μαντεύομαι ὄρνει (διὰ πτηνοῦ) Ἡσύχ.

Κόττος (κ. κοττὸς Ἡσύχ.), ὁ· α) εἶδος ποταμίου κωβιοῦ ἢ κεφάλου Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 4, 8· β) ἁλίκτωρ, «καὶ οἱ ἁλικτρίονες κοττοὶ διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον» Ἡσύχ. γ) κύβος μτγν.

Κόττος, ου, ὁ· ὄρνις Ἡσύχ. Ὀθ. ἡ παρ' ἡμῖν «κόττα».

Κόττος, ὁ· εἷς τῶν Ἑκατογχείρων, υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γαίας· ὕδε τριτοπάτορες Σουΐδ. Παροιμ. «Κόττου ἰσχυράτερος καὶ Βριάρεω» ἐπὶ τῶν λίαν ἰσχυρῶν Ἀποστόλ.

Κόττυφος· Φαρσαλιός τις, ἱερομνήμων τῶν Θεσσαλῶν Αἰσχίν.

Κόττυφος, ἀττ. ὁ· κόσσυφος.

Κοτυάειον, τό· ὕδε Κοτιάειον.

Κοτύλαιον, τό· α) ὄρος Εὐβοίας Αἰσχίν. β) πόλ. Εὐβοίας Νόν.

Κοτυλεύς, έως, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Λακεδαιμ. Παυσ.

Κοτύλη (συγγ. τῷ κοτίλος), ἡ· «πᾶν δὲ τὸ κοῖλον κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ» Ἀπολλόδ. ἐν Ἀθην. 11, 479· α) κοῖλον ἀγγεῖον, μικρ. ποτήριον, φιάλιον Ἰλ. χ, 294· ὀθ. «αἴ κεν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ» = ἐὰν τῷ δώσῃ τις ψωμὶ καὶ ποτὸν Ὀδ. ο, 312 β) π. τ. ἀττ. κυβικ. μέτρον τῶν ὑγρῶν = ἡμίξεστον, τρύβλιον, ὧν 4 = 1 χοῦν καὶ μέτρ. στα θμοῦ = 7 1|2 οὐγγ. ἴτι, μέτρ. χωρητικότητος τῶν ξηρ 192 κοτύλαι = 1 μέδιμν. σιτηρ. «πρὶν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα» Ἀριστ. πλ. 737· «οὐδὲ τρεῖς κοτύλ. οἴνου» Πλάτ. Λύσ 219· «ψυκτῆρα πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα» Πλάτ. συμπ. 214, Βοικχ. πολιτ. οἰκ. 99, μετρολογ. 99· γ) τὸ κοῖλον («ἰσχίον, κοτυληδών», Λουκ. ἐνάλ. διάλ. 4, 3), ἐν ᾧ ἐνατρίφεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀστοῦ τοῦ μηροῦ· «τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνατρίφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν» Ἰλ. ε, 305, ἀργ λεξ. Ἀθήν. δ) τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς («ὄβίνχρ»), τοῦ ποδὸς («τὸ ποδόκοιλον, πλημα-) Ἀθήν. Πολυδ. 2, 122 ε) κύμβαλον «χαλκόδετοι κοτύλαι» = κύμβαλα Αἰσχ. ἀποσπ. 59· πρβλ. Ἀθήν. vasculum.

Κοτύλη, ἡ· 1) ἐπίθ. τοῦ Ταραντίνου Φιλωνίδου Δ Ἀλ. 2) πόλ. τῶν Ἀβοριγίνων Μακρόβ.

Κοτυληδον-ώδης, 2· θηλοειδὴς ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἰχόντων θηλοειδεῖς ἐξοχάς, ἐκφύσεις Γαλην.

Κοτυληδών, όνος, ἡ· κοτύλη, πᾶν τὸ κοῖλον, «ἐκβλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη» Νικ. ἁλ. 547· ἰδ. α) τὸ ἰσχίον τοῦ μηροῦ, ἄλλ. «κοτύλη· «νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις στρίφεται καλαρὰ κοτυληδών» Ἀριστ. σφ. 1495· «τὸ δὲ ἐν ᾧ στρίφεται ὁ μηρός, κοτυληδών» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1. 23· δ) αἱ μυζητικαὶ θηλαὶ ἄλλως «ὀφθαλμοὶ» τῶν πλοκάμων πολύποδος, σηπίας, δι' ὧν οὗτος προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ συλλαμβάνει τὴν λείαν του Ὀδ. ε, 432 πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 1· γ) θηλὴ τῆς μήτρας ἐγγύου μηρυκάζοντος ζῴου Γαλην. Ἱπποκρ 568, 41, δ) φυτόν τι, umbilicus Veneris (ὁμφαλοειδτάνη, ζώνη τῆς Ἀφροδ.) Διοσκ. 4, 92, Νικ. Θηρ. 681.

Κοτύλ-ήρατος (ἀρόω), 2· κοτύλαις (ποτηρίοις) συνάμενος ἀρυσθῆναι, ἀντληθῆναι, ὀθ. ἄφθονος, ἀψιλής· -αἷμα Ἰλ. ψ, 34· -ὄξος = 1 κοτύλης ὀξ Νικ Θηρ. 539· «ὦ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δύναται» Ἀθήν. 11, 479· πρβλ. κοτύλη κ. Σχόλ. Εὐρ. Ἱππ. 122. Ἡ γρ «κοτυλήρρυτος» (ῥέω) ἴσφ. κατὰ τοὺς ἀρχ. largus.

Κοτυλιαῖος, 3· κοτύλῃ ἰσομιγὴς, κοτύλην χωρῶν Ἀντίγ. Καρύστ. ἐν Ἀθην. 10, 420 - λήκυθος, 3, 129.

Κοτυλίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κοτύλη Διοσκ. κ. ἄλλ μτγν.

Κοτυλίζω πιπράσκω (πωλῶ) τι κοτυληδὸν (μὲ τὴν κοτύλην), ὀθ πιπράσκω μ ἀρά κοιν. λειανοπωλῶ, ἀντίθ. τῷ «ἄθρόα πιπράσκω» Ἀριστ. ἀποσπ. 555 ἐν Φερεκρ. Πολυδ. 7, 195· ἀντίθ. τῷ «ἄθρόα τὰ φορτία πιπράσθαι» Ἀριστοτ. οἰκ 2, 7.

Κοτύλιον, τό· ὑποκ. τοῦ κοτύλη Διοσκ.

Κοτυλίς, ίδος, ἡ ἡ κοτύλη τοῦ ἰσχίου Ἱπποκρ.

Κοτυλίσκη, ἡ· ὑποκ. τοῦ κοτύλη Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 11, 479.

Κοτυλίσκιον, τό· κυρ. ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. = ποτηράκι Ἀριστ. Ἀχ. 459.

Κοτυλίσκος, ὁ· 1) κοτυλίσκη, ἅγ ποτήριον χρήσιμ. ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Βάκχου Ἀθήν. 11, 479· 2) εἶδος πλακοῦντος Ἀθήν. 14, 647.

Κοτυλιστής, οῦ, ὁ· μῖμος Ἰουλ μιοσπ. 360, mimus.

Κοτυλο-ειδής, 2· κοτυλῇ, ἰσχίῳ ὅμοιος, ὁμοιόμορφος Ἱπποκρ. 838.

Κότυλος (πρβλ. κοτύλη), ὁ· τρύβλιον, φιάλιον, ἔκπωμα, ἰδ. π. Λακεδ. «κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπώματα» Ἀθήν. 11, 482.

Κότυλος, ὁ· 1) ἡ ὑψηλοτάτη κορυφὴ τῆς ἐν Τροίᾳ «Ἴδης», νῦν Κάζ-Δαγά 2) Παιωνός τις, ἀφ' οὗ τὸ ὄρ. Κοτύλαιον ἐπωνόμασται Ἀρχέμαχ. ἐν Ἀρποκρ.

Κοτύλ-ώδης, 2· κοτυληδὴς· «κυαθὶς, κοτυληδὼν ἐγχείου» Ἀθήν. 11, 480.

Ψηφιακή συλλογή Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοτύλων, ωνος, ὁ· πότης τῆς κοτύλης, ὁ πίνων τῇ κοτύλῃ, ἐπίθ. τοῦ πολυπότου Βαρίου (= «βαγένις»), συνήθους συμπότου τοῦ Μ. Ἀντωνίου Πλουτ. Ἀντ. 18.

Κότυνα, τά· σκύβαλα Ἡσύχ.

Κοτύρτα, ἡ· πόλ. Λακωνίας οὐ μακρὰν τοῦ Ταινάρου Θουκ. (δι. γρ. Κορτύρα), κάτ. Κοτυρταῖος Στ. Βυζ.

Κότυς, υος, βοιωτ. εως (ἐπὶ ὠτὸς Ῥοδίου ἀγγεί. τοῦ μουσ. τῆς ἐν Ἀθήν. ἀρχαιολ. ἑταιρ. Κουμανούδ.)· βασιλ. τῆς Θράκης περὶ τὰ 380 π. Χ. πενθερὸς τοῦ στρατηγ. Ἰφικράτους, πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ βραδύτερον περὶ τὰ 361 πολεμήσας κατ' αὐτῶν ἐδολοφονήθη 358. Διαδόητος ἦν παρ' Ἕλλησι διὰ τὴν ὠμότητά του Δημ. Καὶ ἄλλ. ὁμώνυμ. ἀσημ. ἄνδρες.

Κοττύτια, τά· ἑορτὴ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Κότυος (Στράϐ.) καὶ παρὰ τοῖς Σικελοῖς, καθ' ἣν ἄρτους καὶ καρποὺς ἐκρίμνων ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ ἄφηνον αὐτοὺς εἰς διαρπαγὴν τοῦ τυχόντος, ὅθ. ἡ παροιμ. «ἁρπαγὰ Κοττυτίοις» Πλούτ.

Κοττυτώ, οῦς, ἡ Κοττώ, ἡ· Θρᾳκικὴ θεότης, ὁμοία τῇ Κυϐέλῃ καὶ μεθ' ὁμοίας ἀγρίας ἀκολασίας λατρευομένη παρά τε τοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, ἴδ. ἐν Κυρίνθῳ. Αἱ θορυϐώδεις αὐτῆς ἑορταὶ ὠνομάζοντο Κοττύτια καὶ οἱ τούτων συμμετέχοντες Βάπται ὡς ἀπὸ τῶν καθάρσεων τῶν ἐν αὐταῖς τελουμένων Στράϐ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 1004

Κοῦ = καὶ οὔ, κατὰ κρᾶσ. πρῶτον ἐν Ὁμ. Ὑμν. Δήμ. 227.

Καῦκ. κου, ἰων. = παῦ, που.

Κουϐαρίς, ίδος, ἡ, (εὔχρ. μόν. ὁ πλ.) «ὄνοι οἱ ὑπὸ τὰς ὑδρίας» = ὑποθέματα τῶν λαγήνων Διοσκ. 2, 37· ἴδε κοϐάριος, κόϐαρος = ὄνος Ἡσύχ.

Κοτύωρα, ων (Κότωρα Σουΐδ.), τά· πόλ. τοῦ Εὐξείν. Πόντ. (τοῦ Πολεμωνιακοῦ Πόντ.) ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τιϐαρηνῶν, ἀποικία τῆς Σινώπης, Σεν., νῦν Βουτζούκ-Καλέ, κάτ. Κοτυωρῖται, ῶν, αὐτόθ.

Κούαδοι (Quadi), οἱ· γερμαν. φυλὴ (κελτικὴ Ἀρρ.) παρὰ τὸν Δούναϐιν ἐν τῇ νῦν Μοραϐίᾳ Δ. Κάσ.

Κουαδρᾶτος (Quadratus)· ῥωμ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. οἷον, Οὐμμίδιος Κ. Ἰωσ. ἀρχ. Ἀλλὰ καὶ Κωδρᾶτος, Ἐπιγρ. κ. Κοδρᾶτος, ὅπερ ἴδε.

Κουδία, ἡ· «μήκων ἡ κοινῶς λιγομένη κουδία» Σχόλ. Θεοκρ. 11, 56.

Κούϊνδα, τά· πόλ. Κιλικίας Πλουτ. Εὐμ. 13.

Κουΐντα (Quinta), ἡ· ὄν. ῥωμ. γυναικῶν Ἀνθ.

Κουϊντιλιᾱνός (Quintilianus), ῥωμ. ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ νομίσμ. Περγάμου Μιον.

Κούϊντος (Quintus), ὁ· ῥωμ. ὄν. ἀνδρ. οἷον, Κ. Καπιτωλῖνος Πλούτ.

Κουϊρῖνος (Quirinus), ὁ· Κ. λόφος = collis Quirinalis Στράϐ. 5, 234.

Κουιρίνα (Quirina) κ. Κουϊρεῖνα, Ἐπιγρ. (ἡ)· φυλὴ ἐν Ῥώμῃ Ἐπιγρ. Ἴδε Κυρίνα.

Κοῦκ-ἔθ' (πρὸ φων. δασυν.)· τῷ κατωτ.

Κοῦκ-ἔτι· καὶ οὐκέτι, κατὰ κρᾶσ. πρῶτον π. Θεόγν.

Κοῦκι, εος, τό· τὸ κουκιοφόρον δένδρον ἢ ὁ κουκιοφόρος φοῖνιξ καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, πρϐλ. Πλιν. Ἱ. Φ. 13, 9 κ. κόϊξ.

Κουκί-μηλον, τό· ὁ καρπὸς τοῦ κουκιοφόρου δένδρου;

Κούκινος, 3· ἐκ κούκεος κατεσκευασμένος, παρεσκευασμένος· πρϐλ. κοΐκινος.

Κουκια-φόρος, 2· τὸ κοῦκι φέρων, φύων· δένδρον Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 3, (2, 7).

Κουκούλιον, τό· κ. νῦν ὡσ ὁ φοῖνιξ τοῦ μεταξοσκώληκος (;)· 2) ἔνδυμα τῶν μεγαλοσχήμων μοναχῶν (cucullio).

Κούκουλον, τό· πόλ. τῆς Λατίνης Στράϐ., νῦν Κούκουλο ἢ Σκούτουλο.

Κουκκούμιον ἢ κουκούμιον, (γλωσ.). τό· εἶδος λέϐητος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3,22,71, cucuma.

Κουκαῦνδα, ἡ· πόλ. τῆς Εὐρωπαΐκ. Σαρματίας Πτολ.

Κουκουσός, ἡ· 1) πόλ. Καππαδοκίας Σωκρ. 2) πόλ. Ἀρμενίας αὐτόθ.

Κουκούφας, ὁ (ἡ κουκούφα, ἡ;)· 1) πτηνόν, μτγν. 2) φασιανὸς ἐν τῇ σανσκριτικῇ.

Κουλεόν κ. κουλεός, ἰων. = κολεόν, κολεός.

Κουλεό-πτερος, ἰων. = κολεόπτερος.

Κουλίων, ωνος κ. -ών, ῶνος, ὁ· ῥωμ. ὄν. ἀνδρ. οἷον, Τερέντιος Κ. Πλούτ.

Κουλλίων, ωνος· ῥωμ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. Πλούτ.

Κουλυϐάτεια (κουλυϐατία Ἡσύχ.), ἡ· φυτόν τι, ἄλλ. «ἕλξινη» Νικ. θηρ. 589, δι. γρ. τῶν χειρογρ. «πουλυϐάτεια, κολλιϐάτεια» κ. «κλϐατις» Νικ. θηρ. 537, «κλιϐάδιον» Διοσκ. 4, 86. = ἕλξινη [– ⏑ ⏑ –].

Κουλιϐός· ἡ πίτυς Ἡσύχ.

Κουλούκης, ὁ ἐπίθ. τοῦ Λίαντος Θεοφν. 689, 13.

Κουλουπηνή, ἡ· χώρα τοῦ Πόντου Στράϐ.

Κουλουρί, ἡ· πανάρχ. ὄν. τῆς Σαλαμῖνος (καὶ νῦν «Κουλοῦρι») Σχόλ. Πτολ. 3, 16, 23.

Κοῦμαι = Κύμη· πόλ. Καμπανίας Πτολ.

Κουμανός, κ. Κούμανος· ῥωμαῖος ἔπαρχος τῆς Ἰουδαίας Ἰωσ.

Κουμαρκιανά, ἡ· φρούριον Μακεδονίας Προκ.

Κουμάσιαν, ὡς κ. νῦν, τό· «τὸ τῶν ὀρνίθων ὄγκημα» Ἡσύχ. midus.

Κούναγος, ὁ· ἄλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Κούναξα, τά· τόπος τῆς Βαϐυλωνίας 500 σταδ. μακρὰν τῆς Βαϐυλῶνος Πλουτ. Ἀρταξ.

Κούνεος, ὁ· ἄκρωτ. Ἰσπανίας ὁμών. τῇ δ' μόρῳ χώρᾳ Στράϐ., νῦν ἄκρωτ. τοῦ Ἁγ. Βικεντίου, ἴδ' «Ἱερὸν ἄκρωτήριον».

Κοῦνι ἡ· πόλ. Γεδρωσίας, Πτολ., νῦν Γοῦνταϐα.

Κούνικλος, ὁ· κόνικλος Ἀθήν. 9, 400 ἐκ τοῦ Πολυϐ. 12, 3, 10, ἔνθα ἤδη «κόνικλος» πρϐλ. Αἰλ. Ἱ. Ζ. 13, 15, δι. γρ. «κόνικλος».

Κουνίκουλος, ὁ· τῷ ἄνωτ. Γαλην. τ. 6, 374.

Κοῦποι οἱ· τόποι τῆς Ἄνω Μυσίας παρὰ τὸ νῦν Καλουϐάτζ Προκόπ.

Κουρά (κείρω, συγγ. τῷ ξύρω), ἡ· α) τὸ κουρεύειν, κάπτειν τὴν κόμην, κοιν. κούρεμα, ἀφαίμων τῶν μαλλίων· «κουρᾶς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης» Σοφ. ἀποσπ. 587· ὅπερ ἐσημείωσαν πένθους· ὅθ. «κουρᾶται» καὶ ὀργίων·

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη

Εὐρ. Ἑλ. 1060· «κουρᾷ θυγατρὸς πενθίμῳ κιχαρμίνος», Ὀρ. 458, Πλάτ. πολ. 4, 425 κ. οἱ μετέπ. 6) κεκομμένος πλόκαμος, κεκομμένη κόμη, κομμένα μαλλιά· «κουράν ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς» Αἰσχ. Χο. 226· γ) γενικῶτ. τομή(κόψιμον),ἀποκοπή· «ἡ τῆς στροφῆς σπάσις καὶ κουρά» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 4.

Κουράλιον, τό· κοράλλιον Θεόφρ.

Κουράλιος κ. Κουάριος, (ὁ)· 1) ποτ. Βοιωτίας Καλλ. ὕμν. 2) Θεσσαλίας Στράβ.

Κουράνια, τά· «ἐκ μελίνης ἄλφιτα» Ἡσύχ.

Κουράς, άδος, ἡ· κορυφὴ Ἡσύχ.

Κουρ-άφροδίτη, ἡ· ἡ παρθένος Ἀφροδίτη Πρόκλ. ὕμν. Ἄφρ. 3, 1.

Κουρεακός, 3· κουρεῖ πρέπων, φλύαρος ὡς κουρεύς· - λαλιὰ Πολύϐ. 3, 20, 5.

Κουρία, ἡ· κουρεία, κούρευσις Ἀν. Κομν. 365.

Κουρεῖον, τό· ἐργαστήριον κουρέως, κ. νῦν κουρ. Ἔκοπτον δ' ἐν αὐτῷ τὴν κόμην, τὸ γένειον καὶ τοὺς ὄνυχας Ἀνα. 23, 3· «-μυροπωλεῖα ἢ τὰ ἄλλα ἐργαστήρια» Δημ. 25,52· ὅπερ σύναμα καὶ τόπ. συνεντεύξεως τῶν ἀργῶν φλυάρων, «ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων» Ἀριστ. πλ 338, Πλάτ. κωμ. Ἐν Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 300, tonsirina.

Κούρειον (Μ. Ἐτ. 533, 30, ἀλλὰ «κουρεῖον» Ἐν Β. Ἀν. 273), τό· τὸ θῦμα, συνηθ. πρόϐατον ἢ ἀμνός, «μεῖον» καλούμενον, ὅπερ κατὰ τὴν «κουρεῶτιν» ἡμέραν προσέφερον τοῖς «φράτορσι» Μ. Ἐτ. Πολυδ. 8, 107· ἀλλὰ «ἄλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούρειον» (ὅπερ ἐαφθειρεῖ Παασόδ.) Ἰσαΐ. 6, 22.

Κουρειάω, ἐαφ· γρ. τοῦ «κουριάω», ὅπερ ἴδε.

Κούρευμα, ατος (κουρεύω), τό· τὸ κεκουρευμένον, ἡ πρᾶξ. τοῦ κουρεύειν, ὡς κ. νῦν Εὐστ. 215, 80, tonsura.

Κουρεύς, εως (κείρω, ξύρω), ὁ· ὡς κ. νῦν, ὅστις ἐκούρευεν, ἔκοπτε τὴν κόμην, τὸ γένειον καὶ τοὺς ὄνυχας Πλάτ. πολ. 2, 373, κ.μτγν. πρϐλ. Φανί. 6 (6, 307)· χαρακτηριστικὸν αὐτῶν ἡ φλυαρία Πλουτ. ἦθ. 509· ϐ) μάταιος, ὀχληρὸς φλύαρος Χαρίτ. 529· ϐ) πτηνόν, ἔχον φωνὴν ὁμοίαν τῷ ἤχῳ τῆς ψαλίδος γναφέως Ἡσύχ. tonsor.

Κουρεύς, έως· 1) Κινύρα υἱός, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλ. Κούριον Σχόλ. Ἰλ. 2) υἱὸς Πλευρῶνος, αὐτόθ 3) = Ἀκαρνὰν Στ. Βυζ.

Κουρεύσιμος, 2· κουρευτικὸς Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 965.

Κουρευτής, οῦ, ὁ· κουρεύς, μτγν.

Κουρευτικός, 3· κουρεῖ ἢ κουρᾷ ἀνήκων «κουρευτικὰ μαχαίρια» μτγν.

Κουρεύτρια· Θηλ. τοῦ κουρευτής, ἡ, Πλουτ. Ἀντ. 60.

Κουρεύω (ἀμτϐ.)· εἰμὶ κουρεύς, ἐπαγγέλλομαι τὸν κουρέα μτγν. Εὐστ. Παθ. Σχόλ. Νικ. ἀλ. 417.

Κουρεῶτις, ιδος, αἱ· ἡ («κόρος, κοῦρος ἢ κείρω, κουρά», ἀρχ. λεξ. ὅτι ἐν ταύτ. τῇ ἡμέρᾳ πρῶτον ἐκούρευον τὴν κόμην τοῦ παιδίου), ἐνν. «ἡμέρα» ἢ «ἑορτή, ἡ· ἡ τρίτη τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ τριττύες ἢ τετραττύες υἱοὶ τῶν Ἀθηναίων εἰσήγοντο εἰς τὴν συντέλ. τῶν φρατόρων» καὶ ἐπὶ τῇ ἐνόρκῳ ἐπιϐεϐαιώτου πατρὸς περὶ τῆς γνησιότητος κατεγράφοντο ἐν τῷ «κοινῷ» ἢ «φρατορικῷ γραμματείῳ» καὶ οὕτως ἀνεγνωρίζοντο ὡς γνήσια τέκνα Ἀθηναίων πολιτῶν· ὁ πατὴρ ἑκάστου προσήνεγκε συμπάσιον ϑύων πρόϐατον ἢ ἀμνὸν (ἴδε κούρειον) Πλάτ. Τίμ. 21, Ἀλκίφρ. 3, 46. Ἴδε κούρειυν.

Κούρη, ἰων. ἡ· κόρη, ὅπερ ἴδε, καὶ νῦν, «κουρή».

Κούρη, ἰων. (Ἀνθ. 6, 160), ϐωρ. Ἠούρα, ἡ· 1) = Περσεφόνη Ἥρ. 8, 65· 2) ἄστρον Νόν.

Κουρήϊος, ἰων. 3· κόρειος, παρθενικός, νεαρός Ὑμ. ὕμν. Δήμ. 108· πρϐλ. κούριος.

Κουρῆς, ῆτος (Κούρης Σχόλ. Ἰλ.)· 1) Κρὴς τις Ἔφορ. ἐν Στράϐ 2) υἱὸς Πλευρῶνος (Κούρης) Σχόλ. Ἰλ. 3) Ἰνδός τις Νόν. 4) «Κ. ὁ νέος» ἐπίθ. Ἐπιμενίδου παρὰ τοῖς Κρησὶ Πλούτ. Καὶ = ὁ Ἀκαρνὰν Στ. Βυζ, κ. ὡς ἐπίθ. οἷον, «Κουρῆς λαός» Αἰσχ. Εὐστ. 1292, 35· ἴδε Κουρῆτες..

Κουρήσιμος, (ἁμφ.), 2· κουρεύσιμος Σχόλ. Σοφ. Ἠλ. 52.

Κούρητες, ων, οἱ· κοῦροι, οἱ στρατεύσιμοι νέοι· «-πανταχαιῶν» Ἰλ. τ, 193· -Ἀχαιῶν248.

Κουρῆτες, ων, δοτ. Κουρῆσι, ἐπ. Κουρήτεσσι, οἱ α) ἀρχ. λαὸς τῆς Αἰτωλίας πρωτεύουσαν ἔχων τὴν παρὰ τὸν Εὔηνον Πλευρῶνα (Γυφτόκαστρο), ὅστις ἀπωθηθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν πρὸς τὴν Ἀκαρνανίαν προσέϐαλεν αὐτοὺς ἐντεῦϑεν ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ των Καλυδῶνι Ἰλ.· ϐ) (κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. Κούρητες) ἀρχαῖοι ἱερεῖς τοῦ Ἰδαίου Διὸς καὶ τῆς Ῥέας, ἄλλ. Κυϐέλης κ. μεγάλης ϑεᾶς, (υἱοὶ τοῦ Διὸς κατὰ Δ. Σικ. ἢ ἀπόγονοι τῶν Ἰδαίων Δακτύλων κατὰ Στράϐ), οἵ ὁποῖοι διὰ ϑορυϐωδῶν μουσικῆς καὶ ἐνόπλων χορῶν παρίστων τὴν γέννησιν τοῦ ϑεοῦ καὶ ἐλάτρευον αὐτόν· ϐραδύτερον δὲ καὶ αὐτοὶ ὡς ϑεῖα ὄντα μετὰ τῆς Κυϐέλης ἐτιμῶντο κ. συχν. συνταυτίζονται μετὰ τῶν Κορυϐάντων Εὐρ. 60. «ἡ Κουρῆτις χώρα, χθών, γῆ» (=Αἰτωλία ἢ Πλευρωνία) Ἀπολλ. Ἔνεν ταῦ «γῆ» = Ἀκαρνανία Στράϐ. ἡ = Κρήτη, ἥτις καὶ «ἡ Κουρήτων ἱερὰ χθὼν» ὀνομάζεται Δ. Σικ. ἐπίθ. α) Κούρειος, Θηλ. Κουρεία ἢ Κούρισσα Στ. Βυζ. ϐ) Κουρητικός, 3 ϐ. α) «ἡ Κουρητικὴ» = ἡ χώρα τῶν Κουρήτων Στράϐ. ϐ) «τὰ Κουρητικά», 1) τὰ περὶ Κουρήτων μυθολογούμενα Στράϐ. 2) ὁ χορὸς τῶν Κουρήτ. ὅστις καὶ «Κουρητισμός» γ) ὁ Κουρητικός = ὁ Κρητικὸς (πούς) ἢ ὁ τρίτος Παίων Σχόλ. Ἡφαιστ. 161.

Κουρητίζω· μιμοῦμαι τὰ τῶν Κουρήτων, τελῶ τὰ ὄργια αὐτῶν.

Κουρητικός, 3· α) τοῦ Κουρῆσιν ἀνήκων· - γῆ Στράϐ. οὐσ. τὰ Κουρητικά = μουσικὴ κ. χοροὶ τῶν Κουρήτων· ϐ) οὐσ. ὁ Κουρητικός = ὁ Κρητικὸς στίχ. Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 651· ὁ τρίτ. Παίων Σχόλ. Ἡφαιστ. 161.

Κουρῆτις, ιδος, Θηλ. τοῦ Κουρητικός· -χθών Ἀ. Ῥ. 4, 1229.

Κουρητισμός, ὁ· τὸ κουρητίζειν, χορὸς τῶν Κουρήτων Δ. Ἁλ. 7, 71.

Κουρία, ἡ· 1) ἡ κατὰ μῆκος τοῦ ὄρ. Κορήτου ὁδός, ἡ ἀπὸ Ῥᾶτε ἢ Ῥεατίου (πόλ. τῆς μέσ. Ἰταλίας, νῦν, Rieti) εἰς Κόρσουλα ἄγουσα Δ. Ἀλ. 2) πόλ. τῆς Ἀλβίωνος (Βρεττανίας) Πτολ.

Κουριάνδρα· πόλ. Βακτριανῆς Πτολ., νῦν Τάσ-Κουργκάν.

Κουριαννον κ. Κουριανὸν ἄκρον (ὀι. γρ. Κουρίανον, Κουριάνον)· ἀκρωτ. τῆς Δ. Γαλλίας, νῦν Cap Ferret ἢ point d' Arcachon Μάρκ. Ἡρακλ.

Κουρίας, ου (κουρά), ὁ· ὁ κεκουρευμένος τὴν κόμην· «ἐν χρῷ κουρίας» = ὁ μέχρι τοῦ δέρματος κεκουρευμ. Λουκ. δραπέτ. 27, Δ. Λαίρ. 6, 31· δοκιμώτ. τοῦ «φιλόκουρος» θεωρουσιν οἱ ἀρχ. λεξ. κ. Φρύν. 60.

Κουριὰς (ἄκρα), ἄδος (ἡ) κ. τὸ Κουριακόν· Ν ἀκρωτ. τῆς Κύπρου Στράβ., νῦν ἀκρωτ. Γάτα. Καὶ ἡ αὐτόθ. χώρα «Κουριὰς ἀκτή, χώρα» ἢ «Κουριάδες ἄκται» Στράβ.

Κουριάτιοι (Curiatii)· Κουριάτιος ἀνὴρ Πλουτ. παράλ. 16.

Κουριάω (ἔφητ.)· ἐπιθυμῶ, δέομαι κουρᾶς, κοιν. ζητῶ, θέλω κούρευμα, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κούρ. Ἰδ. Ἔχω ἀτημέλητον κόμην, μακρὰ καὶ ἄτακτα μαλλιά, ἀντίθ. τῷ «κομῶ» = τρέφω μακρὰν καὶ ἐπιμεμελημένην κόμην Ἡσύχ. «κουριῶσαι τρίχες» = κουρᾶς χρῄζουσαι μακραὶ καὶ ἀτημέλητοι τρίχ. Λουκ. ἀλεκτρ. 10, Ἀρτεμίδ. 1, 20· «-τὸ γένειον» Δλκίφρ 3, 55.

Κουρίδιος (κοῦρος· κόρος, ἦτοι νεαρός, ἀλλ' ἐπὶ τοιαύτ. σημ. π. Ὅμ. δὲν ἀπαντᾷ, πρβλ. Bουττμάν. λεξ. 1, 32), 3· ἔγγαμος, γνήσιος, ὁ ἐκ νομίμ. γάμου, νόμιμος· - πάσις Ἰλ. ε, 414, Ὀδ. λ, 429· «κουριδίη ἄλοχος» Ἰλ. ν, 626· ἐμφαντικωτέρα ἡ διαστολὴ τῆς νομίμ. συζύγ. ἀπὸ τῆς παλλακίδος, ἐν τ, 297· «κουρίδ. φίλος» = ἀγαπητὸς σύζ. Ὀδ. ο, 22 «κουρίδιαι γυναῖκες», ἀντίθ. τῷ παλλακαί· Ἡρ. 1, 135. 6, 138· «κουρίδιον λέχος» = ἡ συζυγικ. ἐγγάμιος κλίνη Ἰλ. α, 40, Ἀριστ. εἰρ. 841, Ὀδ. τ, 580· «κουρίδιον δῶμα», ὡς νόμιμ. οἰκίαν τοῦ συζύγου της διαστέλλει ἡ Πηνελ. τῆς οἰκίας, εἰς ἣν θ' ἁπήρχετο λαμβάνουσα ἕνα τῶν μνηστήρων, φ, 78· «οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ ἀλλ' ἐὐχομένης γυνὴ γενέσθαι κουριδίη» Στησίχ. ἐν Ἀθην. 14, 619· «κουρ. γάμος» Ἀρχίλ. 72 κ. μτγν. π. «κουρίδ. θάλαμοι» Ἀπολ. Ῥ. 3, 1128· - ἀκοίτης, 4, 1072· - ἄκοιτις, 3, 243· νυμφικός, «κουριδίους ἤδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας» Εὐην. 12 (9, 602). Ἡ πρώην ἑρμην. «ἐν νεαρωτάτῃ ἡλικίᾳ συζευχθεῖσα» δὲν ἁρμόζει πανταχοῦ.

Κουρίζω (κουρά)· κουρεύω τι, ἀποκόπτω, κλαδεύω συνεχῶς (παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις κουρκάζω = κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια). Παθ. «κουριζομένη κυπάρισσος» = συνεχῶς κλαδευομένη Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2, 2, 9, tondeo.

Κουρίζω (κοῦρος· κόρος)· 1) ἁμτδ. α) νεάζω, εἰμὶ νέος· «σάκος - Λαέρτεω, ὁ κουρίζων φορέσακε» = ὅπερ ἐφόρει ὅτε ἦτο νέος Ὀδ. χ, 184 κ. μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. 1, 195· «νήπια κουρ.» = παίζω ὡς παιδί, 3, 134· β) γίγνομαι ἐνήλικος, ἐν ἡλικίᾳ, ἀνδροῦμαι· «ἀλλ' ὅτε κουρίζωσιν ἐὼν σθένος» Ὀππ. ἁλ. 1, 668· ἐν γέν. φρονῶ νεανικὰ Σουΐδ. 2) μτδ. ἀνατρέφω, τινά· - ἄνδρας = παῖδας ἀνατρέφω εἰς ἄνδρας Ἡσ. Θε. 347· τὸ μέσ. = «ὑμεναιοῦμαι, γαμοῦμαι» Ἡσύχ.

Κουρικάς, 3· α), (κουρὰ)=κούριμος· -μάχαιρα Πλουτ. Δίων 9, κ. ἄλλ. μτγν. β) (κοῦρος), νεαρός, νεανικός, κορασιώδης· ἐπίρ. -ῶς· «κουρίξ· κουρικῶς, οἷον νεανικῶς» Ἀπολ. Ὁμ. λεξ.

Κουρίκτα· νῆσ. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου Πτολ νῦν Βέγλια, κάτ. Κουρίκται (Curicte) Πλίν Ἐπίθ. Κουρικτικὸς (Curicticus) Πλίν. Ἴδε Κουρικτική.

Κούριμος (κουρά), 3· α) κουρᾷ ἀνήκων, χρήσιμος, κουρεύων· - αἴδηρος = ξυρόν, κουρευτικ. ψαλίς Εὐρ. Ὀρ. 955· β) κεκουρευμένος, κεκομμένος· «ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρὸς» Αἰσχ. Χο. 178· - ὁρίξ Εὐρ. Ἑλ. 521· «ἄρασσε κρᾶτα κούριμον», Τρῳ. 279· «κούριμον σχῆμα» Πλουτ. Πελ. 34· γ) οὐσ. «ἡ κούριμος» (ἐνν. «παρθένος»), τραγικὴ προσωπὶς παρθένου μετὰ κεκουρευμένης κόμης πρβλ. Διοσκ. 28 (7, 37), Πολυδ. 4, 138, 140, ἡ κεκομμένος πλόκαμος.

Κουρίξ, (κουρὰ) ἐπίρ. 1)· «τῆς κόμης» (Ἡσύχ.), ἀπὸ τὰς τρίχας, ἀπὸ τὰ μαλλιά· «ἔρυσάν τε μιν ἕνα κουρίξ» Ὀδ. χ, 108, Ἀπολ. Ῥ. 4, 18, ἔνθα ὁ Σχολ. «κατὰ κόρρης, κατὰ κεφαλῆς» ἑρμην. 2) = κουρικῶς, νεανικῶς· ἴδε κουρικὸς 6), per comam.

Κούριοι· Σαβηνικὸς λαός, ἐξ οὗ οἱ Κουρῖται (Quirites), Κούριτες Στ. Βυζ.

Κούριον, τό· ἴδε κούρειον.

Κούριον, τό· α) πόλ. ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς νήσ. Κύπρου Στράβ. Κουριάδες ἄκται = τὰ παρὰ τὸ Κούριον παράλια, αὐτόθ. κάτ. Κουριεύς, πλ. Κουριεῖς, ἰων. Κουριέες Ἡρ. 6) ἄρους κ. πόλ. Λιτωλίας (Ἀκαρνανίας) παρὰ τὴν ἀρχ. Πλευρῶνα Στράβ.

Κούριος, 2· κουρηΐας, νέος, νεαρός· «πρὶν κούριον ἄγλαὸν ἦβην Δωριέες ὅλισσαι» (παρείσακτ. στίχ. ἴδε Εὐστ.) Ἰλ. ν, 433· «παρ' θενίης κούριον ἄνθος» Ὀρφ. Ἀργ. 1330, χρησμ. π. Παυσ. 9, 14, 3.

Κούριος, ὁ· τὸ ἀπὸ τῶν πληθυσίων ῥωμαϊκ. γέν. τῶν Κουρίων, οἱ Κούριοι, οἷον, Μάνιος Κ. κλ. Πλούτ.

Κουρίς, ίδος (κουρά), ἡ· α) ξυρόν, ψαλὶς κουρέως Β. Ἀν. 47, Μ. Ἐτ. 534, 9· ὃ) «κομμώτρια, μτγν. καὶ «κούρισσα» Μ. Ἐτ. 528, 4· ὁμών. ποίημα Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 3, 120 κ. ἄλλ. κωμ. γ) = κερὶς Σώφρων ἐν Ἀθην. 3, 108 πρβλ. κωρίς.

Κούρισσα, ης, ἡ· ἴδε κουρὶς 6).

Κουρίων, ωνος, πλ Κουρίωνες· ἐπίθ. ῥωμ. ἀνδρ. οἷον Γάϊος Κ. Δ. Κάσ.

Κουρίωνες, ων, οἱ· γερμαν. λαός Πτολ.

Κούρκας, ὁ· ἄλλ. ὄν. ἀνδρ. Θεοφν. χρυσ.

Κούρμι κ. κόρμα, τό· ποτὸν ἐκ κριθῆς παρασκευαζόμενον, καὶ ἐκ πυρῶν ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ (Διοσκ.), καὶ μέλιτι ἀνάμικτον πλίγυπτίοις, εἶδος ζύθου πρβλ. Πλιν Ἱ. Φ. 22, 25.

Κουρνοῦτος (Curnutus), ὁ Φωτ. βιβλ. 166 Κορνοῦτος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κουρο-βόρος (κοῦρος), 2· παιδοφάγος, παιδοκτόνος Αἶσχ. Ἀγ. 1493, nativorus.
Κουρο-γονία, ἡ· παιδοποιΐα, τεκνοποιΐα Ἱππокр.
Κουρο-θάλεια· Ἰδ. θηλ. τοῦ κατωτ.· «κουροθάλεια δάφνη» Σχόλ. Ὀδ. τ, 86.
Κουρο-θάλλης (κοῦρος, θάλλω = κουροτρόφος, ἡ κουρά, θάλλω), 2· διὰ κουρᾶς ἢ κλαδεύματος ἐκ νέου ἀναβλαστάνων, ἀναθάλλων, ὡς ἡ κυπάρισσος καὶ ἡ δάφνη· πρβλ. Κραϋτζέρ. συμβολικ. 2, 191.
Κουρο-κτόνος, 2· παιδοκτόνος.
Κουρόπολις, εως, ἡ· πόλ. Καρίας Στ. Βυζ. κάτ. Κουροπολῖται, αὐτόθ.
Κούροπος, ὁ· μὴν Ἀκαρνάνων, Ἐπιγρ. (ἀμφ.)
Κοῦρος, ἰων. κ. π. ὁ· κόρος, ὅπερ ἴδε.
Κουρασύνη, δωρ. κωρασύνα (Θεόκρ. 24, 57), ἡ· νεότης, νεανικ. ἡλικία Βάκχ. 7 (11, 259) «κουρασύνης πείρατα» Λεων. Ταρ. 7 (6, 281).
Κουράσιος (κοῦρος) 3· νέος, νεαρός, νεανικός· – θρῆξ Θεσσαλικὸς 6, (6, 156)· οὐσ. «τὸ κουράσιον» (ἐνν. «ἱερόν») = ἡ τῆς κουρειώτιδος ἡμέρας ἑορτὴ Σουΐδ.
Κουρότερος, συγκρ. τοῦ κοῦρος, 3· νεώτερος, νεαρώτερος, νεανικώτερος· «μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι» Ὀδ. φ, 310, Ἰλ. δ, 315, Ὑσ. ἀσπ. 445 κ. μτγν. π. κ. συγκρ. ἄνευ συγκρ. σημ. = νέος· πρβλ. ἀγρότερος.
Κουρο-τοκέω· τέκτω, γεννῶ τέκνα Ἱππокр.
Κουρο-τόκος, 2· παίδας, τέκνα γεννῶσα Εὐρ. ἀποσπ. 981.
Κουρο-τροφέω· παιδοτροφέω, τρέφω, ἀνατρέφω τέκνα· «-τὸν Δία» Στράβ. 10, 472.
Κουρο-τρόφος, 2· παιδοτρόφος, νέους, παῖδας τρέφων, ἀνατρέφων· «ἀγαθὴ κουροτρόφος» (ἡ Ἰθάκη) = καλούς, ἱκανοὺς νέους ἐκτρέφουσα Ὀδ. ι, 27· «ἴχθυα Πινδ. ἀποσπ. 228 – Ἑλλὰς Εὐρ. Τρῳ. 565 – Τροιζὴν Ριαν. 3 (12, 58)· – Γῆ Ἀριστ. Θεσμ. 300 Ἰδ. ἐπίθ. Δήμητρ. Ἡσύχ. Ἑκάτης Ὑσ. Θε. 450, Δ Σιχ. 5, 73· Κύπριδος Σοφ ἐν Ἀθην. 13, 592· οὐσ. ἡ κουροτρόφος· «πρὸς τῆς κουροτρόφου» = μὰ τὴν Ἀφροδίτ. Λουκ. ἐτ. διάλ. 5, 1· «εὔχεσθε τῇ κουροτρόφῳ» = τῇ Γαίᾳ (Σχολ.) Ἀριστ. Θεσμ. 297· πρβλ. «κ. Βριμὼ» Ἀπολ Ρ. 3, 861 – Λητὼ Θεόκρ 18, 50 – γῆ Παυσ. 1, 22, 3· τριφάς, «κουρ. καὶ τιθήνη» Πλουτ. ἠθ. 278.
Κουρο-φίλος, 2· παιδόφιλος.
Κούρτιος (ὁ)· ὁ Ῥωμαῖος (Σαβῖνος) Curtius, Ἰδ. α) Μέττιος Κ. Δ. Ἀλ Κα' μόν. ὁ Κ. πολλάκις Πλούτ. Ἀπ· αὐτοῦ λέγουσιν, ὅτι ἔσχε τὸ ὄνομα ὁ ἐν Ῥώμῃ Κούρτιος λάκκος (lacus Curtius) Δ. Ἀλ. β) Ἀγρίππας Κ. Χίλων, Δ. Σικ. γ) ἄλλ. ὁμών., Ἐπιγρ.
Κουρ-ωδός, 2· κορικὸς (κορηγητιστικὸς)· – μολπή = κορασίων ἆσμα Λύσων. ἱπποκρ. 12, 15.
Κουσακάβρι (ὃι· γρ. Κουκαβίρι)· φραύριον Ῥοδόπης Προκόπ.
Κουστωδία, ἡ· custodia, N. Δ.
Κουστήσιον, τό· φραύριον Κολχίδος Πρόκ. νῦν Κουτάϊσι ἢ Κοτατίσι.
Κουτζοδάκτυλος· ἐπίθ. τοῦ Λέοντος Θεοφάν.
Κουτάλια ὕδατος· λίμνη καὶ λουτρὸν παρὰ τὴν Σαυνιτικὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων Κατούλλα ἢ Κωτίλιαι Δ. Κάσ. νῦν lago di Condigliano.
Κουτάλη, δωρ. ἡ· σκυτάλη, ἴδε Βασ. Γρ. Κορ. 388.
Κουφ-αγωγός, ἰατρ. ἴδε κυφαγωγός.
Κουφίζω (κοῦφος) α) ἀμτβ. εἰμὶ κοῦφος, ἐλαφρός· «κουφίζουσα ἄρουρα» Πα. Γρ. 461, Εὐρ. Ἑλ. 1571· μτφ. αἰσθάνομαι ἀνακούφισιν ὀδύνης (πόνου), «ἄρτι κουφίζειν δοκῶ» Σοφ. Φιλ. 725· ἐπὶ ἀσθεν. Ἱππокр. κ. μτγν. Δ. Κάσ. 40, 1· 6) μτβ. ποιῶ τι ἐλαφρόν, ἐλαφρύνω, ἀναστηκώνω· «τῷδε με πράσλαβε κουφίσας» Σοφ. Τρ. 1020· «εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί» = κηδεύσεις Ἀντ 43, Αἴ. 1266· ἐπ' αἰτ. κ. γεν. ἐλαφρύνω τινὰ ἀπό τι, «ὡς ὄχλου βροτῶν πλήθους τι κουφίσειε μητέρα χθόνα» Εὐρ. Ἑλ 40· «κουφίζοντα περιττώματος» Ἀριστοτ. προβλ 30, 1· ὡσ ἐπὶ πλοίου, ἐκφορτόω Πολύβ 1, 60, 8 Παθ. «πτερῷ ψυχὴ κουφίζεται» Πλάτ. Φαῖδρ. 248· «-εἰς τοὐρανοῦ τινα τόπον» = αἴρεται, ὑψοῦται, 249· μτφ. «κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων» = αἰσθάνονται ἐλάφρυναιν τῆς λύπης των ὅταν κτλ. Ἀριστοτ. ἠθ. 9, 11· «συμφορὰς λόγῳ κουφίσαι» Δημ 60, 35· ἐπὶ κόπ. «μόχθου Ξέν. ἀπομ. 2, 7, 1· «-τὸ πάθος» Πλουτ. Ἀλέξ 52· «τῶν τόκων τοὺς χρεωφειλέτας», Κελσ. 37· «-τὸν δῆμον τῶν εἰσφορῶν» Δ. Σικ. 13, 64 ἐπὶ τιμ. ὠνίων, ἐκπίπτω Πολύβ. 6, 17, 5.
Κούφισις, εως, ἡ· ἐλάφρυνσις, ἀνακούφισις Θουκ. 7, 75· – φέρειν Δ. Κάσ. 42, 28. levamentum.
Κούφισμα, ατος, τό· τῷ ἀνοιτ. «χειρὸς θωρακίας ἀμμένειν κουφίσματα» Εὐρ. Φοίν 855· «πρὸς τὰς τύχας» = παρηγορία Πλουτ. ἠθ 114.
Κουφισμός, ὁ· κούφισις, μτγν. Πλουτ. ἠθ. 79.
Κουφιστήρ, ῆρος, ὁ· ἐλαφρυντής, ἀνακουφιστὴς κυρ. κ. μτφ. μτγν
Κουφιστικός, 2· ἐλαφρυντικός, ἀνακουφιστικὸς κυρ. κ. μτφ. ἀντίθ. «βαρυντικός» Ἀριστοτ. π. οὐρ. 4, 3· «τῶν ἐπαχθῶν» Ἱεροκλ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 65, 24.
Κουφο-γνώμων, ονος, 2· κουφόνους, κοιν. ἐλαφρόγνωμος, ἄλαφρὸς μτγν.
Κουφο-δοξία, ἡ· ματαιόδοξία, ματαιοφροσύνη, μτγν.
Κουφό-λιθος, ὁ· ἐλαφρόπετρα (πρβλ. κίσσηρις) Ἀλ. Ἀφρ. Ἀριστοτ μετεωρ. 1.
Κουφο-λογέω· λέγω ἐλαφρούς λόγους, ὁμιλῶ ἀστύχαστα· «-νεανικῶς Ἀπ. Ἰαπ. 18.
Κουφο-λογία, ἡ· ἐλαφρολογία, ἀστειότης φλυαρία, ἡ ἰδιότ. τοῦ κουφολόγου Θουκ 4, 28, κ. μτγν. Ἀπ. Ἰαπ. 38.
Κουφο-λόγος, 2· ἐλαφρολόγος, ἀστύχαστα ὁμιλῶν Πολυβ. 6, 119.
Κουφό-νοια, ἡ· ἐλαφρογνωμία Σχόλ. Ἀριστ. Λυσ. 139.
Κουφό-νοος, συνηρ. -όνους, 2· ἐλαφρόγνωμος, ἐλαφρός, ἐπιπόλαιος· – ἠθη (ἰδέα Αἶσχ. Πρ. 383 – ἔρωτες Σοφ. Ἀντ. 613· «κουφονόων τι φῦλον ὀρνίθων» («κουφονείων» διορθ. Ἰρούγκ.), 342, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. «κούφως τε καὶ ταχέως φερομένων» ἀναφέρων τὸ σημ. τῆς λέξ. κ. μτγν. πεζ. οὖσ. τὸ κουφόνοον

νουν = κουφόνοια Ἀπτ. Ἰαπ. 9 κ. συχν. Ἰδιάζ. ὁ πλ. «κουφόνοες» Πολέμων. φυσιογν. 1, 3· ἐπίρ. -όνως Ἀπτ. ἐμφ. πόλ. 4, 142.

Κουφό-νωτος, 2, ἑαφ. ἀντὶ «κουφόνωτος», ὅπερ ἴδε.

Κουφο-ποιός, 2· ἐλαφρόν τι ποιῶν, ἐλαφρός. μτγν.

Κουφό-πους, ποδος, ὁ, ἡ· ἐλαφρόπους, κοιν. ἐλεύθερος, ἀλαφρὸς ᾽ς τὰ πόδια Ἡσύχ.

Κουφό-πτερος, 2· ἐλαφρόπτερος, ἐλαφρά, ἐλεύθερα πετῶν· - αὖραι Ὀρφ. Ὕμν. 80, 6.

Κοῦφος (κοπ-Fος, Λέων Μάϋερ), 3· ἐλαφρός, εὐκίνητος· «κοῦφα ποσὶ προβιβᾶς;» = ἐλαφρά, ἐλεύθερα βαδίζων Ἰλ. ν, 158· πρβλ. Ἱπ ἄσπ. 323 κ. «χώρει κοῦφα ποσίν» Ἀριστ. Θεσμ. 953· «κοῦφον ἐξάρας πόδα» Σοφ. Ἀντ. 224· «κοῦφα βιβῶν» Πινδ. Ὀ. 14, 17· ταχύς, κοιν. γλήγορος· «κούφοις ποσί» = μὲ ταχεῖς πόδας, 13, 109· -χείρ, Π. 9, 11· «πήξημα κοῦφ. ἐκ νεὼς ἀφῆλατο» Αἰσχ. Πέρσ. 297, Ἀριστ. βάτρ. 1356 «κούφα σοι χθὼν ἐπάνω πέσοι» = γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν (sit tibi terra levis) Εὐρ. Ἄλκ. 464· «κούφοις πνεύμασιν ὄσκου» Σοφ. Αἴ. 555· μτφ. ἐλαφρός, μάταιος, εὐτελής· «ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἴδωλα ἢ κούφην σκιάν», 126 «αἰτουμένῳ μοι κοῦφ εἰ δοίης τέλος» Αἰσχ. Ἑπτ. 242, κ. πεζ. ἀντίθ τῷ «βαρὺς» Πλάτ. Φίλ. 14· «κοῦφ. καὶ πτηνοὶ λόγοι», νόμ. 4, 717 κ. μτγν. «κούφη στρατιά» = οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι, οἱ ψιλοί Πλουτ. Φάβ. 11· «τὰ κοῦφα καὶ τὰ πρακτικώτατα τῆς δυνάμεως» Πολύβ. 10, 23, 1· πρβλ. τὸ συγκρ. «ὡπλισμένοι κουφοτέρ. ὅπλοις» Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 27· «κουφότερον μετεφιώνετε» = ὠμίλει ἐλευθερώτερα, μὲ ἐλαφροτέραν καρδίαν Ὀδ. 0, 201· μτφ. ἐπὶ τοῦ πνεύμ. ἐλαφρός, ἐλαφρόγνωμος, «τὸ νέον κούφας ἀφροσύνας φέρον» Σοφ. Οἰ. Κ. 1232, ὡσ. τὸ συγκρ. «φρένες κουφότεραι» Πινδ. Ὀ. 8, 61, κ. μτγν. πεζ. «κοῦφ καὶ ἄφρων νεανίας» Ἡρωδ. 3, 7, 1· οὐσ. «τὸ κοῦφον τοῦ νοῦ» = ἡ κουφόνοια Παυσ. 5, 21, 14· - ἐλπὶς = ματαία, κενὴ Θουκ. 2, 51, κ μτγν. ἐπίρ. -ως· -ῶρουσιν Αἰσχ. Εὐμ. 112· «ἤλαντο ὑψηλά τε καὶ κούφως» Ξεν. Ἀν. 6, 1, 3· «κούφως φέρω=εὐκόλως ὑποφέρω τι· - συμφορὰς Εὐρ. Μηδ. 1014· ὑπερθ. «συμφορὴν κουφοτατα φέρων» Ἡρ. 1, 35· «κοῦφ. καὶ μετρίως φέρειν τὰς συμφορὰς» Πλάτ. Μενέξ. 248· «ἄνθρωποι κοῦφ. ἐσκευασμένοι» = ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι Θουκ. 4, 33· πρβλ. Ξεν. κυν. 5, 3, 35· συγκρ ἐπίρ. -οτέρως Καλλ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 113, 6, levis.

Κουφό-σκευος, 2· ἐλαφρὰ μεθ᾽ ἑαυτοῦ σκεύη ἔχων, ἐλαφρῶς ὡπλισμένος Ἡσύχ.

Κουφο-σύν-θετος, 2· εὐσύνθετος, εὐκόλως συντιθέμενος μτγν.

Κουφοτάτη, ἡ· ὄν. πλοίου Βοιωχ. ἀστ. ναυτ.

Κουφότης, ητος (ἀπὸ κουφότης, ητος Ἀρχέδ 28, 9, Χειραδ. ἐν Β. Ἀν. 1424), ἡ· α) ἐλαφρότης, ἀντίθ τῷ «βαρύτης»· «φερόμενα ὑπὸ κουφότητος ἄνω» Πλάτ. Τίμ. 65· 6) ἐλαφρυνσις, ἀναλαφρισις· -μοχθων Εὐρ. Ἀνδρομ. ἀποσπ. 25· γ) κουφόνοια Δ. Ἀλ. 7, 17, levitas.

Κουφο-φορέω· κινοῦμαι, ὑφοῦμαι εὐκόλως· «εἰς τοὺς ἄνω τόπους κουφοφορουσι» Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 9, 71.

Κουφόω· ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω τι, ἀμφ.

Κοφῖνηδόν, ἐπίρ. κοφίνου δίκην, «σὰν κοφίνι Μ. Ἐτ. 798, 56.

Κοφίνιον, ὑποκ. τοῦ κόφινος, ἐκκλ.

Κοφίνο-ποιός, ὁ· κατασκευαστὴς κοφίνων, κοιν. κοφινᾶς, γλωσ.

Κόφινος, ὁ 1) κοφίνι Ἀριστ. ὄρν. 1310, Ξεν. ἀπομν 3, 8, 6 κ. μτγν. Οἱ ἀττ. ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξ. προτιμῶντες τὸ «ἄρριχος»· 6) π. Βοιωτ. μέτρ. χωρητικότητας τῶν ξηρ. κ. ὑγρῶν = 3 Χό. Στράτ. ἐν Πολυδ. 4, 169. [τ μόν. ἐν Νον. παραφρ. 6, 52], corbis.

Κοφῖνόω· καλύπτω τι κοφίνῳ, π. Βοιωτ. ἐπιβάλλω τινὶ πράστιμον Ν. Δαμασκ. 152.

Κοφινο-ώδης, 2· τῷ εἴδει τοῦ κοφίνου ἀνήκων, κοφίνῳ ὅμοιος· - πλέγμα Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ. 332.

Καχλαδόν ἐπίρ. μετὰ καχλασμοῦ, καχλασμῷ δίκην, κοιν. χοχλακιστά Ψευδοχρυσ. τ. 9, 965 Παρισ. ἐχδ.

Κοχλάδιον, τό· κοχλίδιον Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. 1, 138.

Κοχλάζω, ἑαφ. ἀντὶ «καχλάζω», ὡσ. «κόχλασμα» ἀντὶ «κάχλασμα».

Κοχλακ-ώδης, 2· ὅμοιος κόχλακι ἢ κάχληκι, χαλικοειδὴς Θεοφρ. Ἱ. Φ 9, 9, 6.

Κόχλαξ, ακος, ὁ· κάχληξ Διοσκ 2, 75.

Κόχλασμα, ατος, τό· ἴδε κοχλάζω.

Κοχλι-άξων, ονος, ὁ· ὁ ἄξων τῆς μηχαν. «ὁ κοχλίας», τὸ δ' ὄρθιον φακοειδὲς αὐτοῦ τύμπανον Ἡλιόδ. π. μηχ. ἐν Ὀριβ. 24.

Κοχλιάριον (κόχλος), τό, μτγν. κοιν. σχημ. ἀντὶ «λιστρίου», τὸ νῦν χουλιάρι, κουτάλι πρβλ. Ἀυθεκ. Φρύν. 321, cochleare.

Κοχλίας, ου (κόχλος), ὁ· α) ὁ νῦν σιάλιγκας, σαρίγγαλος Θεόκρ. 14, 17, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 4· β) πᾶν τὸ κοχλιοειδές, κοχλίου δίκην ἐστραμμένον ἢ στροφὰς ἔχον, π. χ. ἡ ἑλικτὴ κλῖμαξ Στράβ. 17, 795· ὀδραυλ. μηχανὴ μεθ' ἧς Ἑλικων. 17, 807· πρβλ. Ἀθήν. 5, 208· ἴδε κόχλος, cochlea.

Κοχλίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ κόχλος· 1) μικρὸς κοχλίας, κοιν. σαλιαγκάκι, μτγν. 2) = κοχλίας ἑλικτὴ κλῖμαξ.

Κοχλιο ειδής, 2· κοχλίᾳ ὅμοιος, συνεστραμμένος ἢ περιεστραμμένος ὡς κοχλίας Πλουτ. 901· ἐπίρ. -ῶς Φίλ. Βυζ. ἴδε κοχλιώδης.

Κοχλίον, τό· ὑποκ. τοῦ κόχλος, μικρὸς κοχλίας, πᾶν τὸ περιεστραμμένον ἢ τετυλιγμένον ὡς κοχλίας, ὡς ὄστρακον κοχλίου, μτγν. ἐν «κοχλίων» χάριν τοῦ μέτρ. Βατραχ 105, ἔνθα ἴσ «κοχλιδίων», γεν. πλ. τοῦ «κοχλίας», ἀναγνωστέον].

Κοχλίουσα, ης, ἡ· νῆσ. πρὸ τῆς Λυκιακῆς παραλίας Ἀλ. Πολυστ. ἐν Στ. Βυζ. κατὰ Κοχλιούσιος Στ. Βυζ.

Κοχλίς, ίδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ κόχλος Μανεθ. 5, 25 κ. ἄλλ. μτγν.

Κοχλίς, ίδος, κλ. Κοχλίς· ἑταίρα τις, ἧτις

πρόσωπον τῶν ἑταιρ. διαλ. Λουκ. 15, 2.
Κοχλίτης, ου, ὁ· γεγλυμμένος πολύτιμος λίθος, ἄλλ. «κοχλίς». Πλιν. ἀποσπ. 64.
Κοχλι-ώδης, 2· κοχλιοειδής, ἐπὶ τοῦ ὠτ. Πλούτ. φιλοσ. ἀρίσκ. 4, 16.
Κυχλιώρυχον, τό· κοχλιάριον Πολυδ. 6, 87.
Κοχλο-γέννητος, 2· ἐκ κόχλου γεννηθείς Εὐαγγ. ἱστ. ἐκλ. 268 Hase.
Κοχλο-ειδής, 2· κοχλιοειδὴς Γ. Πισιδ. 684.
Κόχλος (συγγ. τῷ κόγχος), ὁ (κ. ἡ μτγν. Ἀπολ. Ῥ. 3, 859, Παυσ. 3, 21, 6, Π. Σιλ. 118)· κυρ. κόγχη μετὰ κοχλιοειδοῦς ὀστράκου, κοχλίας, οὗ καχλιοειδὲς ὄστρακον· μεγάλων θαλασσ. κογχῶν ὄστρακα ἐχρησίμευον ὡς πνευστικ. μουσικ. ὄργανα· «κόχλους φυταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες». Μόσχ. 2, 124, Θεόκρ. 22, 75· «κόχλοι» ὠνομάζοντο καὶ αἱ μετὰ δύο ὀστράκων κόγχαι, ὡς τὰ ὄστρεα. conchylium.
(Κόχλω, κ. τ. ὁμ. ἔτυμ. τοῦ κόχλος κατὰ συνθήκ.)· γυρίζω Μ. Ἐτ.
Κόχος, ὁ· δαψιλῶς βίον ῥευστὸν Σχόλ. Θεοκρ. 2, 106.
Κόχυ, ἐπίρ. = χύδην· «κόχυ δ' ἔρρει» Ἡσύχ.
Κοχύδω· τῷ κατωτ.
Κοχύω (ἴσ. ἐκ τοῦ χίω κατ' ἀναδιπλ. ἴδε καὶ κόχυ)· δαψιλῶς, θορυβωδῶς ἐκρρέω, ἐκχύνομαι· (χύνομαι· ἔξω, χύνομαι)· «ἐκ δὲ μετώπων ἱδρὼς μευ κοχύσασκεν» («κοχύδεσκεν» δὲ γρ.) = δαψιλῶς ἔρρει (Σχόλ.) Θεοκρ. 2, 106· «αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριάδων ποταμοὶ λιπαροὶ ἐπισπάστοις ζωμοῦ μέλανος - κοχυδοῦνται - ῥεύσονται» Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 6, 269.
Κοχώνη (κοξώνη, ὡς «-κορώνη» κόραξ), ἡ· μεταξὺ τῶν σκελῶν τόπος μέχρι τοῦ πρωκτοῦ ὀπίσθεν· Ἱπποκρ. 954, 1 κ. ἄλλ. Ἰατρ. «ἐς τὰ κοχώνα ἀποκρύπτειν» = τόπος ὑπὸ τοῦ αἰδοίου καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ἰσχίων (Σχόλ.) Ἀριστ. ἐπ. 422, 482· 6) ὑβριστ. ἐπωνυμία μεθυστικ. γυναικὸς Θεόπ. κωμ. ἐν Πολυδ. 2, 18, ἔνθα εἰκάζουσι «χώνη».
Κόψα, ης, ἡ· ὄρνις Ἡσύχ.
Κύψια, ας, ἡ· δένδρ. τι = κότινος Θεοφρ. Ἱ Φ. 3, 15, 6.
Κυψίχειος, 2· κοψίχῳ, κοσσύφῳ ἀνήκων, Φρύν. ἐν Β. Ἀν. 6, 19.
Κόψιχος, ἀττ. ὁ· κόσσυφος Ἀθήν. 2, 65.
Κόων, ωνος, ὁ· ἀρχηγός τις τῶν Τρώων Ἰλ. Κόως, ἰων. ἡ· Κῶς Ἐπίρ. Κόωνδε = ἐς τὴν Κῶ Ἰλ. ξ, 255.
Κρᾶ (κατ' ἀστείαν συγκοπήν)· κρᾶνος Παλλαδ. 92 (6, 85).
Κραβασία, ας, ἡ· πόλ. τῶν Ἰδήρων Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ. Κραβάσιος, Κραβασιεύς.
Κραβασιάτης, Κραβασιανὸς Στ. Βυζ.
ΚΡΑΑΣ, ἐπ. τὸ· ΚΡΑΣ· (ἄχρ. ὀν.) κεφαλή, γεν. κράατος Ἰλ. ξ, 177, δοτ. κράατι Ὀδ. χ, 218, αἰτ. πλ. κράατα Ἰλ. τ, 93 κ. μτγν. π. «κράατος ἐξ ὑπάτοιο» Ἀπολ. Ῥ. 1, 222· «κράατα ζηαμένος», 2, 1013· πρβλ. κάρα.
Κραβάτιον, ἡ κραββάτιον, ὑποκ. τοῦ κατωτ. τό, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3, 22, 78.
Κράββατος ἡ κράββατος, (μακεδον. λέξ. ἀποδοχιμαζομένη ὑπὸ τῶν ἀττ.), ὁ· σκίμπους, τὸ νῦν κριββάτι, Ν. Δ. πρβλ. Στευρτζ. Μακεδ. διάλ. 175, Πολυδ. 10, 35, grabatus.
Κράδυζοι, οἱ· εἶδος ὀστρακοδέρμου Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 85.
Κραγάλειος, ἰων.· υἱὸς Δρύοπος, μεταμορφωθεὶς εἰς πέτραν. Οἱ Ἀμβρακιῶται ἔθυον αὐτῷ ἐτησίως, μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἡρακλ. Ἀντ. Λιβ. 4. Ἐξ αὐτοῦ ἡ ἐν Κίρρα βατλ. γενεά, οἱ Κραγαλλίδαι Αἰσχίν. 3, β. 107. ἔνθα συνηθ. «Ἀκραγαλλίδαι» ἀναγινώσκ.
Κράγασος, ὁ· ἄλλ. ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.
Κράγγάνομαι (κράζω), μεσ. ἀποθ. (ὀρθότ. ἴων τύπ.) τοῦ κραυγάνομαι (ὅπερ ἴδε) Λουκιαν. Φρύν. 337, clamito.
Κράγγη, ἡ· τῷ κατωτ. Ἀριστοτ.
Κραγγών, ὠνος, ἡ· α) εἶδος καρίδος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 4, 2· 6) = κίσσα Ἡσύχ.
Κρᾰγέτης, ου, ὁ· κεκράτης, κοιν. φωνακλᾶς· - κολιοὶ Ἰνδ. Ν 3, 78, Φιλάστρ.
Κράγών (κράζω), ἐπίρ. μὲ δυνατὰς κραυγάς, φωνακτά· «κραγὸν κεκράξεται» Ἀριστ. ἐπ. 485 Ἐξ αὐτοῦ σχηματίζ. οἱ ἀρχ. γραμ. οὐσ. κραγὸς κ. ἐπίθ. κράγος Ἀρχέδ. 47, 4.
Κρᾰ̆γος, ου, (δ)· 1) ἠφαίστειον ὄρ. Λυδίας Δ. Περ. νῦν Ἔφτὰ - Καβί, μεθ' ὁμων. πόλ. Στράβ. 14 κ. ὁμων. ἀκρωτ. Πλίν. 2) ὄρ. καὶ πόλ. Κιλικίας Στράβ. 3) Τριμέλου καὶ Πραξιθέας υἱός, ἐφ' οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυκίᾳ ὁμών. ὄρος Στ. Βυζ.
Κρᾰδαίνω (ῥίζ. κραδ. κράδη = κορυφὴ δένδρου)· κραδάω, τινάσσω τι, σείω δυνατά, ἰδ λόγχην· «αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης ὤχετο» = ἡ λάγχη τινασσομένη, τὸ ὑπὸ τῆς ῥίψεως παλλόμενον δόρυ κτλ. Ἰλ. π, 614· «Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος ἐπίλογον χερί» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1003 κ. μτγν. π. Ἀνακρ. 27, 9· - ἔγχος Ἀντιφιλ. 9 (6, 97)· - λόφους Ἀριστ. Ἀχ. 965· «χθόνα αὐταῖς ῥίζαις» Αἰσχ. Πρ. 1049 κ. μτγν. πιζ. «κραδαινόμενος (μέλος) τὸ σῶμα» = τρέμων τὸ σῶμ. Πλουτ. Κικ. 35· μτφ. «διαστῆσαι καὶ κραδᾶναι Πελοπόννησον» Ἄλκ. 15. Μέσ. τρέμω, φοβοῦμαι Δ. Ἀλ. 10, 9, vibro.
Κράδαλος, ὁ· κλάδος συκῆς Ἡσύχ. ἴδε κράδη.
Κρᾰδᾰλὸς (κραδάω, κραδαίνω), 3· εὐκράδαντος, εὐκόλως παλλόμενος, τινασσόμενος Εὐστ. 1165, 20.
Κραδάμωμον, τό· καρδάμωμον.
Κράδασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ τινάσσειν τι, σείειν, σεῖσις, σεισμὸς τῆς γῆς Ἐπίκουρ. ἐν Δ Λαέρ. 10, 105 (κατὰ διόρθ. τῆς δι. γρ. «κράδασις»).
Κράδασμός, ὁ παλμός, τιναγμὸς Νικομ. ἁρμ. 8.
Κραδα-φάγος· ἴδε κραδυφάγος.
Κραδάω· κραδαίνω· α) σείω τι, τινάσσω· «κραδάων ἔγχος» Ἰλ. η, 212, Ὀδ. τ, 436· β) ἐπὶ δένδρ. ἔχω τὴν ἀσθένειαν «κράδος» = πάσχω ὑπὸ κράδου Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 14, 4, ἔνθα ὁ αὐτὸς λέγεται τὸ «κραδάω» καὶ «σφαχελίζω».
Κρα-δεμνον, ὅμωρ. τὸ κριδέμνον.

Κραδεύω· μαθάω 1), κραδαίνω Ἡσύχ.

Κράδη (κραδάω), ἡ· α) τὰ εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμ. κινούμενα ἄκρα τῶν κλάδων· «ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ» Πα. Ἐρ. 683, Ἀριστ. Ὄρν. 39· ἴδ. συκῆς κλάδος Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 5, 1, 3· συκῆ Ἀριστ. εἰρ. 610, Νικ. Θηρ. 853· 6) μηχανὴ τοῦ θεάτρου πρὸς μετεώρισιν τῶν ὑποκριτῶν, εὔχρ. ἐν ταῖς κωμῳδ. ὡς ἡ «μηχανὴ» ἐν ταῖς τραγῳδ. Πολυδ. 4, 129· γ) = κράδος, ὅπερ ἴδε. [ᾱ].

Κράδη-φορία, ἡ τὸ φέρειν κλάδους συκῆς (ἐν ἑορτῇ τινι τῶν Ἰουδαίων) Πλουτ. ἠθ. 671.

Κραδία, ὅωρ. κραδίη Ἰων. ἡ· καρδία, ὅπερ ἴδε.

Κραδιάτος (κραδία), 3· καρδιάτος Συντσ. Ὕμν. 2, 29.

Κραδίας, ου (κράδη), Ἰων. κραδίης, εω, ὁ· α) τυρὸς ὑπὸ συκῆς παρασκευαζόμενος Ἡσύχ. 6) μουσικ. νόμος, ἀρχ. μέλος τοῦ αὐλοῦ, ὅπερ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θαργηλίων Ψάλλον τοὺς ὡς καθαρτήρια θύματα ἀπαγομένους καὶ κλάδοις συκῆς ῥαβδιζομένους Ἡσύχ. πρβλ. «κραδίας νόμος» Πλουτ. π. μουσ. 8.

Κραδίη· ἴδε κραδία.

Κραδίης· ἴδε κραδίας.

Κραδισαός, ὁ· ἄγγειον οἴνου Παλυδ. 6, 14.

Κράδο-πώλης, ου, ὁ· πωλητὴς κλάδων συκῆς Εὐστ. 1409, 63.

Κράδος, ἡ· κράδη· α) ἰδ. ἀσθένεια τῆς συκῆς, ὁρμὸς καὶ πλατάνου, καθ' ἣν οἱ κλάδοι μελαίνονται καὶ ξηραίνονται Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 14, 4, Κυθα διασείλλει «κράδος, σφακελισμός» ἔτι, οἱ ὑπὸ τοιαύτ. ἀσθενείας πάσχοντες κλάδοι Διοσκ. 1, 131. [ᾰ].

Κράδο-φάγος, 2· κλάδους συκῆς τρώγων· οὗτος ὁ κραδοφάγ.· ὁ ἀγροῖκος Ἡσύχ. Παλυδ.

Κράζω (πρβλ. κόραξ, παρὰ τὸ «κράω», συγγ. τῷ κλάω, κρώζω Λοβέκ.), σπάν. ὁ ἐν. Ἀριστ. Ἱππ 287, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 1· συνήθ. ὁ δ' παρκ. κέκραγα ἐπὶ σημ. ἐν. προστ. κέκραχθι (δ' ἐν.) Ἀριστ. σφ. 198, θεσμ. 692 κεκράγετε (δ' πλ.), σφ. 415 κ. κέκραχθε. Ἀχ. 335 ἐκεκράγετε (δ' πλ. παρκ. ὁρ.) Ξεν. Κύρ. 1, 3, 10, μ. μέλ. κεκράξομαι Ἀριστ. Ἱππ. 485, ἐνερ. κράξω μόν. π. Λουκιλλ. 84 (11, 141), παρ' ᾧ κ. ἄλλ. μτγν. ὁ ἀόρ. ἔκραξα, 115 (11, 211) κ. κατ' ἀναδιπλ. κέκραξον (δ' ἐν. προστ.), Ο' κυρ. ἐπὶ κόρακ. κρώζω, ἐν γέν. κραυγάζω ὡς κόραξ, ἐκβάλλω κραυγὰς τραγείας, ὀξείας (διαπεραστικάς)· «σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ» Αἰσχ. Πρ. 765· «ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη» Χο 528· «ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ὡσ' ὑπέρφρονα»; = διὰ ποίων ἄνδρα ἐκβάλλεις τόσον αὐθάδεις κραυγάς; Σοφ. Αἴ. 1215· «βοῶν καὶ κεκραγὼς» Ἀριστ. πλ. 722, Δημ. 18, 132· «κάτων ἐδυσχέραινε καὶ ἐκέκραγε» Πολύβ 31, 24, 1· ζητῶ τι μετὰ κραυγῶν, «κέκραγεν ἐμβάδας» Ἀριστ. σφ. 103, clamo.

Κραθείς, εῖσα, ἐν, μετχ. π. ἀορ. τοῦ κεράννυμι.

Κραθῆναι, π. ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ αὐτ.

Κραθίη, ἡ· ἰων. Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ ἐν Σοβάρει παρὰ τὸν Κρᾶθιν ποτ. ναοῦ αὐτῆς Ἱερ.

Κρᾶθις, ίδος (Στράβ. Παυσ.) κ. ιος (Δ. Σικ.), αἴτ. εν, κλ. Κρᾶθι, ὁ· 1) ποτ. Ἀχαΐας παρὰ τὰς Αἰγὰς πηγάζων ἀπὸ τοῦ αὐτόθ. ὄρους Ἱερ Παυσ. νῦν Κράτα· 2) ὄρος ποτ. παρὰ τὴν Σύβαριν, πάλ. τῆς Λευκανίας (ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ), ὅστις λέγουσιν ὅτι ἐγερωμάτιζε τὰς τρίχας τῆς κεφαλ. ἐρυθρὰς Στράβ. Παρ' αὐτὸν ἦν καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ Κραθίη ἐκλήθη Ἱερ.

Κραιαίνω, ἐπ. = τῷ κατωτ. «τοῦ δ' ἐκραιαινεν ἐφετμὰς» Ἰλ. ε, 508· ἀορ. προστ. «τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ», α, 504· κρήηνατε (δ' πλ. προστ.) Ὀδ. γ, 418· ἀπαρ. κρῆναι Ἰλ. ι, 901· γ' πλ. π. παρκ. κεκράανται Ὀδ. δ, 616, ο, 116, γ' πλ. ὑπερσ. «χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο», δ, 132.

Κραίνω (ΚΡΑΣ), μέλ. κρᾶνῶ, μέσ. κραίνομαι (μετὰ παθ. σημ.), ἀόρ. ἔκρανα Εὐρ. Ἰων 752, Ἰων. ἔκρηνα, προστ. κρῆνον Ὀδ. ν, 115, ἀπαρ. κρῆναι Ὀδ. ε, 170, π. ἀόρ. ἐκράνθην (ἴδε τάνωτ.) ἀμτδ. τελειόω (τελειῶνω) τι, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, ἀπεργάζομαι = ἐλλῶσι Ἰλ. α, 504· «ἔτυμα κραίνουσι» Ὀδ. τ, 5· ἐφετμὰς = ἐκτελῶ διαταγὰς Ἰλ. ε, 508, Πινδ. Ὀ. 3, 11· «γάμου τελευτάν», Π. θ, 68· «κλέος ἐκράνθη» 4, 125, συχν. π. τραγ. «ἃ μὴ κραίνοι τύχη» Αἰσχ. Ἑπτ. 408, Παθ. «οὔ μοι δοκεῖ τῇδ' γ' ὧδῳ κρανέεσθαι = κατὰ τοῦτον τὸν τρόπ. μοι φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ξυνηθῇ νὰ ἐκτελεσθῇ Ἰλ. ι, 620· ἐπὶ ἀργυροῦ ποτηρ. μετ' ἐπικεχρυσωμένων χειλίων, ἀπαρτιζόντων οἱονεὶ τὴν ὅλην αὐτοῦ κατεργασίαν Ὀδ. δ, 132 (ἴδε κραιαίνω) ἐπὶ τῶν θε. καὶ τῆς εἱμαρμένης, αἵτινες ἐκτελοῦσί τι, ἐκπληροῦσι, «ἆρα Κρόνου τόδ' ἦδη παντελῶς κρανθήσεται;» = θὰ ἐκπληρωθῇ ὁλως; Αἰσχ. Πρ. 913· ὑπάρχουσιν, ἀποσπ. 363· «μία ψῆφος κίκραντει» = ἀπεφασίσθη, 921· «κρανθεῖσα ψῆφος» Εὐρ. Ἑκ. 223· «κίκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν», Ἱππ. 1359· βοῦ, κυβερνῶ, διοικῶ ὡς κυβερνήτης, ἡγεμόνων Ὀδ. θ, 390· «ὀρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός» Σοφ. Οἰ Κ. 445· ἐπὶ γεν. «ὃ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας» 297 κ. συχν. κ. ἅγιοι μτγν. π. ἐπὶ ὁστ. πρβλ. Ἑρμάν. Ὀρφ. 19· δ) ἀμτδ. τελευτῶ (τελειῶνω), ἀποβαίνω Ἱπποκρ. 810· ὡς, «ποῖ δὴ κραναί, ποῖ καταληξει - μένος ἄτης;» Αἰσχ. Χο. 1071, perficio.

Κραιπάλαω (κραιπάλη, βλ. καρπ. ἐν τῷ καρπάλιμος, κραιπνός) α) εἰμὶ ἐν κραιπάλῃ, ἐν καταστάσει μέθης, ἰδ. ἔχω καρηβαρίαν, κεφαλαλγίαν ἐκ τῆς κραιπάλης· «κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας» Πλάτ. συμπ. 176, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 1, 34 κ. μτγν. Πολύβ. 15, 33, 2· δ) λέγω ἢ πράττω ὡς μεθυσμένος Σουΐδ.

Κραιπάλη (κρᾶς - πάλλειν, κατὰ τοὺς ἀρχ. πρβλ. Β. Ἀν. 45 κ. ἴδε κραιπαλάω), ἡ· ἡ χθεσινὴ μέθη, Ἀρμοών. κ. ἄλλ. ἡ τῇ ἐπαύριον μέθης καρηβαρία, ζάλη, κεφαλαλγία Ἀριστ. Ἀχ. 277, Ἱπποκρ. κ. μτγν. σταφυλή.

Κραιπαλίζω· κραιπαλάω (:).

Κραιπαλικός, 3· μεμεθυσμένος· Εὐστ.

Κραιπαλό-δοσκος, 2· ἀπὸ τῆς μέθης βό-

σκων, τρεφόμενος, γιγνόμενος· - δίψα Σώπατρ. ἐν Ἀθην. 11, 784.

Κραιπαλό-κωμος, 2 ἐν καταστάσει μέθης περιφερόμενος ἀγαλλιώμενος καὶ ᾄδων Ἀριστ. βάτρ. 217.

Κραιπαλ-ώδης, 2 ὁ ἐν εἴδει κραιπάλης, μεθύων, μέθυσος μτγν. Πλουτ. ἠθ. 647.

Κραιπνο-βάτης, ου, ὁ ταχυβάτης, ὁ ταχέως βαίνων, πορευόμενος.

Κραιπνο-βάτις, ιδος, θηλ. τοῦ ἀνωτ. ἡ ταχυβάτις, ἡ ταχέως πορευομένη, μτγν.

Κραιπνο-πόρος, 2 (κ. οὐσ. ὁ κραιπν.) τῷ ἀνωτ. μτγν.

Κραιπνός (ΚΡΑΠ. ὑσ. συγγ. τῷ ἅρπω), 3· ἁρπακτικός, ὁρμητικός, ταχύς· «ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο» Ἰλ. ψ, 749 κ. συχν. ὡσ. «κραιπνὰ ποσὶ προβιβὼς» Ὀδ. ρ, 27 ἐπίθ. τοῦ βορρᾶ, ε, 385· τῶν θυελλῶν, ξ, 171 (ἐν ἀμφοτ. τ. χωρ. = ὀξέων ἀνέμων)· μτφ. ταχύς, σφοδρός, τὸ συγκρ. «κραιπνότερος νόος» Ἰλ. ψ, 590 - βέλος Πινδ. Π. 4, 90 «κραιπνότεραι ἀνέμων», αὐτόθ. 209· «κραιπνῷ ποδὶ» Αἰσχ. Πέρσ. 95 κ. μτγν. π Σιμμ. ᾠδ. 17· ἐπίρ. -ῶς· «κραιπνῶς ποσὶ θύμεν» Ὀδ. θ, 247· - ἀνόρουσε Ἰλ. κ, 162, rapidus.

Κραιπνοσύνη, ἡ ταχύτης Τζέτζ. Ἰστ 215.

Κραιπνό-συτος (σεύομαι), 2· ταχέως σπεύδων, ταχυκίνητος· - θῶκος = ἡ τῶν νεφῶν ἕδρα Αἰσχ. Πρ. 279· ἐπίρ. -ύτως Σχόλ. Αἰσχ.

Κραιπνο-φόρος (ἥττ. δόκιμ. «κραιπνόφορος» = ταχυκίνητος, ταχυεώρητος), 2· ταχέως φέρων, ἀποφέρων τι· - αὖραι Αἰσχ. Πρ. 132.

Κρᾶτρα (πρβλ. κέρας, κεραία), ἡ κορυφή, κεφαλή Ἡσύχ. Ἄλλως μόν. ἐν συνθέσ.

Κράκτης (κράζω, πρβλ. κεκράκτης), ου, ὁ ὡς κ. νῦν (ἰδ. κράκτ. ἐκκλησίας), φωναχλᾶς Σχόλ. Ὀδ. ε, 408, Πολυδ. 5, 90, Πλουτ. ἠθ. 801, ἔνθα «κεκράκτης» ἐπιδιώρθωται ἐξ Ἀριστ. Ἱππ. 137 (ἴσφ. τὸ «κράκτης» κ. μόν. π. τισι μτγν. Πασσαθ. λεξ.)

Κρακτικός (κράζω), 3 ἱκανός, ἕφιεσιν ἔχων εἰς τὸ κράζειν, ἐβαρεστούμενος· νὰ φωνάζῃ πολὺ Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 34 κ. ἄλλ. μτγν. ὑπερβ. «κρακτικώτατος κυνικῶν ἁπάντων» = ὁ μέγιστος κεκράκτης (φωναχλᾶς) μεταξὺ τῶν κυνικ. Λουκ. συμπ. 12, clamosus.

Κράκτρια, ας, θηλ. τοῦ κράκτης, ἡ κοιν. ἡ φωναχλοῦ Ἡσύχ.

Κρᾶμα (κεράννυμι), ατος, τό· α) μῖγμα, μίξις· «ὡς ἓν κρᾶμα ἐν δύο τουτέοιν εἶμεν» Τίμ. Λοκρ. 95 κ. μτγν. Πλούτ. β) ἀνάμικτον ποτὸν ἐξ ὕδατος καὶ οἴνου, πᾶν ἰατρικὸν κρᾶμα· γ) θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας.

Κράμᾰτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. μιγμάτιον Διοσκ. 1, 207.

Κράμβελα, τά· μνημεῖα Ἡσύχ.

Κραμβᾶλέος (ἴδε κράμβος), 3· «ξηρὸς καὶ καπυρὸς» (Ἡσύχ.), συνών. τῷ ὀπτὸς κ. «ἀντίθ. τῷ «ἐξ ὕδατος ἐψημένος», κοιν. φρυγιστός, ψητὸς Ἀθήν. 9, 376.

Κραμβαλάζω, ἄρρητ. θέμ. (κοιν. γελῶ τραγανά, «γελῶ μετὰ παιδιᾶς», φωναχτὰ Ἡσύχ.).

Κραμβαλιαστύς, ύος (ἐκ τοῦ ἀρρήτ. κραμβαλάζω, κατ' εἰκασ.), «γέλως ὁ μετὰ παιδιᾶς» κοιν. τραγανὰ γέλια Ἡσύχ.

Κραμβαλίζω· «καπυρίζω, κατασείω» Ἡσύχ.

Κραμβ-ασπάραγος, ὁ βοτάνη τις Γεωπ. 12, 1, 2. [ᾰρ].

Κραμβετόν, τό· ἀφίφημά τι ἐκ κράμβης καὶ κωνείου, μτγν. Ἡσύχ.

Κράμβη (κάρφω = ξηραίνω Κυρητ. Ἐτ.), ἡ· τὸ κοιν. κραμπολάχανον ἢ κραμπὶ ἐν γέν. παν εἴδος λαχάνου, λάχανα· πρβλ. Ἀθήν. 9, 369, Θεόφρ. Ἀνθ.

Κραμβήεις, εσσα, εν· κραμβοειδής, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κράμβης Νίκ. ἀλ. 330.

Κραμβίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κράμβη βάφανος Ἀντιφάν. ἐν Πολυδ. 6, 54.

Κραμβίον, τό· 1) τῷ ἀνωτ. μτγν. 2) = κραμβετόν, ὀι. γρ.

Κραμβίς, ίδος, ἡ· κραμβοψυχή, κραμβοχάμπη Λίλ. Ἰ. Ζ. 9, 39.

Κράμβος (πρβλ. κραμβαλέος, καπυρός), 3· ξηρός, μεμαραμμένος, συνεσταλμένος (σουφρωμένος) ὑπερθ. «ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας» = τοῦ νηφαλιωτάτου (κωμ. ὑπαινιγμὸς τῆς κράμβ. Σχολ.) Ἀριστ. Ἱππ. 539.

Κράμβος, ὁ· ἀσθένεια τῆς ὀπώρας, ἰδ. τῆς σταφυλῆς, μαραινομένης πρὸ τῆς ὡριμότητος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 11, 1.

Κράμβουσα, ης, ἡ· 1) νῆσ. ἐν τῷ Παμφυλικῷ κόλπῳ Πτολ. 2) ἄκρωτ. Παμφυλίας, ἀνωνυμ. σταδ. μεγ. θαλ. 230· 3) πόλ. Λυκίας Στράβ. 4) νῆσ πρὸ τῆς Κιλικίας παραλίας Στράβ κάτ. Κραμβούσιος, Κραμβουσιαῖος Στ. Βυζ.

Κραμβο-φάγος, 2· κράμβας ἐσθίων, ὄν. βατράχου Βατραχ. 216.

Κράνα, ἡ· κεφαλή Ἡσύχ.

Κρανᾶ, (Κρανὸς ἢ κρανὸς = τραχύς, πετρώδης Σχόλ.), ἡ· αἱ Ἀθῆναι, ἐπωνομασμέναι ἀπὸ τοῦ βασιλ. Κρανοῦ Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν ὡσ. «ἡ Κρανάων πόλις» αὐτόθ. ἴδε κρανάς.

Κρᾰνάη, (κ. Κραναὴ Ἀπολλ.), ἡ· 1) θυγ. τοῦ βασιλ. Κραναοῦ Ἀπολλ. 2) ἡ καρὰ τὴν Ἀττικ. νῆσος Κλίνη (Μακρονῆσι) Εὐρ. Ἠλ. 1690, ἢ ἡ ἐν τῷ Λακων. κόλπῳ παρὰ τὸ Γύθειον, ἐν ᾗ λέγουσιν ὅτι ὁ Πάρις ἥρπασε τὸ πρῶτον ἁπάντων τὴν Ἑλένην Ἰλ., ἣν Μαραθωνῆσι.

Κρᾰνάη-πεδος, 2· σκληρόν, πετρώδες ἔδαφος ἔχων, ἔχουσα Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολλ. 71.

Κρᾰναΐδαι, ῶν· ἀπόγονοι τοῦ Κραναοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι Εὐρ. ἀποσπ. ὡσ. Ἀνθ. δ, 313, ἐνθ' ἴσφ. Κραναεῖων, διότι τὸ ᾱ.

Κρᾰνάϊνος, 3· κρανίνεος, ὀι. γρ. Στράβ 12, 570.

Κραναεύς, ίδος, ἡ· ἀρχ. δῆμ. Ἀττικῆς Παλυδ.

Κραναίχμη, ἡ· θυγ. Κραναοῦ Ἀπολλ.

Κρᾰνᾰάς (βλ. καρ., ἐν τῷ κάρυον, κράνεν), 3· σκληρός, τραχύς, πετρώδης· ἐπίθ. Ἰθάκης Ἰλ. γ, 201, Ὀδ. α, 247· - Δῆλος Πινδ. Ἰ. 1, 3· - Ἀθῆναι, Ὁ. 7, 82 κ. συγν. ὡσ. «κρανὰ πόλις» = αἱ Ἀθῆναι Ἀριστ. Ἀχ. 75, κ. «ἡ Κρανάη» = ἡ ἀκρόπολ. τῶν Ἀθην. Ἀνθ. 481

«αἱ Κρανααί», ὕρν. 123· ἄλλ. μόν. «κραναὸς ἀκαλήφας» Ἀριστ. Ἐν Ἀθην. 2, 62.

Κρᾱναός, ὁ· ἀρχ. αὐτόχθων βασιλ. τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος (1600 ἢ 1500 π. Χ.), διάδοχος τοῦ Κέκροπος, ἐκθρονισθεὶς ὑπ' Ἀμφικτύονος Στράβ. Ἀκ' αὐτοῦ οἱ Ἀθην. «Κραναοῦ παῖδες, Κραναοῦ πολῖται, οἱ Κραναοί» Αἰσχ. Εὐμ. Διογεν. Ἐπιγρ. Ἠρ. [⏑⏑–].

Κρανία, ἡ κράνεια Γεωπ. 10, 87, 4.

Κρανίεσθαι, ἐπ. μ. μέλ. ἅπαρ. (μετὰ π. σημ.) τοῦ κραίνω Ἰλ. ι, 626.

Κράνεια, ἰων. κρανείη, ἡ· κράνον, α) τὸ γνωστ. δένδρ. ἡ νῦν κρανειά· «φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν» Ἰλ. π, 767· ἧς ὁ καρπὸς χρήσιμ. εἰς τροφὴν τῶν χοίρων Ὀδ. κ, 242, Θεόφρ. κ. ἄλλ. μτγν. β) κρανέϊνον ξυστὸν (κοντάρι) δόρατος, κρανέϊνον δόρυ, κρανείνη λόγχη, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζον ἐξ αὐτῆς ὡς σκληροῦ δένδρου· «ἑσταότι τῇδε κράνεια βροτοκτόνα», Ἀνύτ. 1 (6, 123). Περὶ τῶν διαφ. σχημ. τῆς λέξ. πρβλ. Λοβεκ. παραλ. 339, cornus.

Κρανέϊνος (κράνον), 3· ἐκ κρανείας κατεσκευασμένος· – ἀκόντιον Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 460 [ἔνθα τ' ἔνεκα τοῦ μέτρ.]· – τόξα Ἠρ. 7, 92· – παλτὸν Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 14 κ. συχν. – ξυστὰ Ἀρρ. Ἀν. 1, 15, 7 κ. ἄλλ. μτγν. Ἴδε κρανάϊνος, corneus.

Κράνειον, Παυσ. κ Κράνιον, Πλουτ. Λουκ. (κράνον), τό· ἄλσος κυπαρίσσων μετὰ παλαίστρας, καὶ δύο ναῶν, τῆς Ἀφροδίτης Μελανίδος καὶ Βελλεροφόντου πρὸ τῆς Λ. πύλης τῆς Κορίνθου, ἔνθα ἐσύχναζον οἱ νέοι καὶ διέμενεν ὁ Κυνικὸς Διογένης Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 4, [ᾰ].

Κράνειος (κράνον), 3· κρανείνης· «κρατάνιον = κράνειον ἔκπωμα» Ἀθήν. 9, 479· ὃθ. οὐσ. ἡ κρανεία = «τὸ ἐκ κρανείας δόρυ» Ἡσύχ. ἡ κρανείνη λόγχη Σουΐδ. (ἐν τῇ γεν. κ. ὅσα ταὐτόσημα π. ταυτάσημ. τῷ «ἡ κράνεια»).

Κρανεών, ῶνος, ὁ· τόπος κρανείαις κατάφυτος, γλωσ. cornetum.

Κράνη ἢ κράνα, ἡ· κρήνη Ἡσυχ.

Κρανία, ἀμφ. ἡ· κράνεια Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 5, 6, 4.

Κράνινος, 3· κρανείνος Παυσ. 1, 21, 5.

Κρανιό-λειος, 2· φαλακρὸς Β. Ἀν. 49, 12.

Κράνιοι, οἱ· πόλ. τῆς νήσ. Κεφαλληνίας, ἡ νῦν Κρανία παρὰ τὸ Ἀργοστόλι, κάτ. ὡσ. Θουκ.

Κράνιον (κάρα, κάρηνον), ὁποκ. τοῦ κρᾶνον, τό· ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, τὸ «τριχωτὸν κεφαλῆς μέρος» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 75· π. Ὁμ. κ. ἐπὶ ἵππ. «ὀθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι» Ἰλ. 6, 84, Πινδ. Ἱ. 3, 72· «τὸ κρανίον παίσας κατέαγα» Εὐρ. Ῥῆσ. 679, Πλάτ. Εὐθύδ. 299, π. μτγν. κεφαλὴ Ἄμφις ἐν Ἀθην. 7, 295, calva.

Κράνιον κ. κράνεον, ου, τό· ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, νῦν τὸ κράνον, τὰ κράνα Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 4, 4, 5.

Κραννών, ῶνος, (Κρᾱνὼν Σχόλ. Πινδ.), Κράννουν (Θετταλικ.), (κράννα = κρήνη Αἰολ.) ἡ· πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιωτίδος, γνωστὴ διὰ τὴν περὶ τὰ 322 π. Χ. συμβᾶσαν αὐτόθι μάχην μεταξὺ Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων Στράβ. Σαρλίκι, κάτ. Κραννώνιος, Κρανναίνιοι Ἠρ. «Κρανώνιος, Κρανώνιοι» Θουκ. Κρανναῦναι, Ἐπιγρ.

Κρᾱνο-κυλαπάπτης, ου, ὁ· εἶδος θηλητηριώδους φαλαγγίου, (ἀράχνης), ἄλλ. «κεφαλοκρούστης» Σχόλ. Νικ. Θηρ. 764.

Κρᾱνο-κρούστης, ὁ· τῷ ἄνωτ.

Κρᾶνον (συγγ. τῷ ΚΡΑΣ, κάρηνον, κ. εὔχρ. μόν. π. τ. γραμ.), τό· κρανίον, κεφαλή.

Κρᾶνον (ἴσ. ἀπὸ τοῦ «κραναός», διὰ τὸ σκληρὸν ξύλον του), τό· κράνεια· πρβλ. τὸ νῦν κράνον, κράνα = τὸν καρπὸν τῆς κρανείας.

Κρανο-ποιέω· κατασκευάζω, χαλκεύω κράνη Ἀριστ. βάτρ. 1018.

Κρανο-ποιΐα, ἡ· κατασκευὴ κρανῶν, ἡ τέχνη τοῦ χαλκεύειν κράνη Πολυδ. 7, 155.

Κρανο-ποιός, ὁ· κατασκευαστής, χαλκεὺς κρανῶν Ἀριστ. εἰρ. 1255.

Κράνος, (κράνον), γεν. εος-ους, τό· περικεφαλαία – εὔχαλκον Αἰσχ. Ἑπτ. 459· – χρυσέοτυπον Εὐρ. Ἰλ. 470, Ἀριστ. Ἀχ. 584· – χάλκεα Ἠρ. 7, 63, Ξεν. Πλούτ. κ ἄλλ. μτγν. παρ' οἷς ἐν γέν. = κάλυμμα, galea.

Κράνος, ου, (μτγν. σχημ.), ὁ κ. ἡ· κράνον, κράνεια Γεωπ. 7, 35, 1, [⏑⏑].

Κρανο-υργία, ἡ· κρανοποιΐα Πολυδ. 7, 155.

Κρανο-υργός, ὁ· κρανοποιὸς Πολυδ. 7, 155.

Κράντειρα, ας, Θηλ. τοῦ κατωτ. – πόνου Ἀντιπ. Σιδ. 35 (Πλαν. 220).

Κραντήρ, ῆρος (κραίνω), ὁ· 1) τελειωτής, ἐπιτελεστής, κύριος· 2) ὁ ὁδοὺς τῆς συνείσεως, κοιν. τὸ δόντι τῆς γνώμης (= genuinus), ὅστις ἔσχατος τῶν ὀδόντων φυόμενος συμπληροῖ οὕτως εἰπεῖν τὴν σειρὰν αὐτῶν Ἀριστοτ. Ἱ Ζ. 2, 4 κ. μτγν. παρ' οἷς = ὁδοὺς Νικ. Θηρ. 447, ἔνθα πρβλ. τὸν Σχόλ.

Κραντήριος, 2· τελειῶν τι, ἐπιτελῶν, ἐπιτελεστικὸς Ἡσύχ.

Κράντης, ου, ὁ· κραντὴρ Λυκόφρ. 305.

Κράντωρ, ορος (κραίνω), ὁ· τῷ ἄνωτ. κύριος· – χθονὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 508, Ἀπολλ. 14 (9, 281).

Κραντώ, οῦς, ἡ· Νηρηΐς τις Ἡσ.

Κράπαθος, ἡ· Κάρπαθος Ἰλ. 6, 676. [⏑⏑].

Κρᾰπᾰτᾰλός (οὕτω τονίζει Ἀρκάδ. 54, 10), ὁ· 1) μικρὸν νόμισμα = 1 δραχ. ὅπερ ὁ Φερεκράτης ἐν τῇ κωμῳδ. «κραπαταλοί» ποιεῖ κυκλοφοροῦν ἐν τῷ Αἰόλῃ Πολυδ. 983 ἀπ' Ἀθην. 14, 646· 2) = μωρὸς Ἡσύχ. 3) εἶδος ἰχθύος Ἡσύχ.

Κράρα, ας, ἀμφ. ἡ· κραῦρα.

Κραριῶται πολῖται· Κλαριῶται (;), Κλαρεῶται· Ἴδε Κλαριῶτις Ἐπιγρ.

ΚΡΑΣ (ὁ κράς, ἄρρητ ὀν. μόν. π. τ. γραμ. Β. Ἀν. 1181· πρβλ. Λοβεκ. παραλιπ. 78), ὁ· κεφαλὴ ἀνθρώπ. κ. μτφ. = κάρα, κάρηνον, γεν. κρᾶτος Ὀδ. ξ, 276· «κρατὸς ἀπ' Ὀλύμποιο» «ἀπὸ τῆς κορυφῆς Ἰλ υ, 5· «ἐπὶ κρατὸς λιμένος» = εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ λιμ. Ὀδ. ι, 140, ν, 102, Αἰσχ. Πέρσ. 361· «ἀποκυπὰ κρατὸς» Ἀποσπ. 821 κ. ἄλλ. τραγ. κατ' ἔκτασ. «κράτος» Ἀπολλ. Ῥ. 1, 222, συγκρᾶτι Ὀδ. ι, 490, Πινδ. Π. 1, 8 κ. Αἰσχ.

Ἐπτ. 837, Σοφ. Οἰ. Κ. 1464, Ἀριστ. βάτρ. 329, αἴτ. κράτα Ὀδ. θ, 92 κ. συχν. Σοφ. Οἰ. τ. 263 κ. ἄλλ. π. αἴτ. πλ. κράτας Εὐρ. Φοίν. 1126, πλ. δν. οὐδ. κράτα, (κατ' Ἔκτασ.) κράτα Ἰλ. τ, 93, κράτα Σοφ. Οἰ. Κ. 474, γεν. κράτων Ὀδ. χ, 309, δοτ. κρασί Ἰλ. κ. 152, κράτεσφι, 156· κ. ἐν. ἀν. «κράτα τοὐμόν» Σοφ Φιλ. 1443· καὶ ἡ «κράς» Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 429· πρβλ. Ἑλλεντ. λεξ. caput.

Κρᾴ, δωρ. τό· κρῆς συνηρ. τοῦ «κρέας».

Κρᾰ-βόλα, ων, τά· «κόλλαβοι δερματίνοι» Ἡσύχ.

Κρασ-βόλος, ὁ· κερασβόλος Ἡσύχ.

Κρᾶσις, εως (κεράννυμι), ἡ· α) μίξις, ἰδ. οἴνου καὶ ὕδατος· «ἡ τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ» Ἀθήν. 2, 45· β) σπονδὴ μικτοῦ οἴνου Αἰσχ. ἀποσπ. 49· γ) ἐν γέν. ἡ πρᾶξ. τοῦ μιγνύειν τί τινι, σύμμιξις, καθ' ἣν αἱ μιχθεῖσαι ὕλαι στενώτατα ἑνοῦνται ἀπολλύσασι τὴν ἑαυτῶν φύσιν καὶ ἀποτελοῦσι νέαν ὕλην ἐκ τῆς τοιαύτης συνθέσεως· «ἔδειξα κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων» Αἰσχ. Πρ. 480· «ἐκ κράσεως πρὸς ἄλληλα» Πλάτ. Θεαίτ. 152· «καί τις ἀήθης κρᾶσ ἀπό τε τῆς ἠδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης», Φαίδ. 59· «κρᾶσ. εἶναι καὶ ἁρμονίαν τὴν ψυχήν», 86· «-μουσικὴ καὶ γυμναστική», πολ. 4, 441· θερμοκρασία τοῦ ἀέρ., Φαίδ. 111· πρβλ «ὡρῶν κράσις» Πολυδ. 6, 178· - χρωμάτων Λουκ. Ζευξ. 5· ὁ) γραμ. ἡ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φωνῆεν συγχώνευσις δύο συλλαβῶν, οἷον, τοὔλαιον = τὸ ἔλαιον, θοἰμάτιον = τὸ ἱμάτιον, mixtura.

Κρασπεδίτης, ου (κράσπεδον), ὁ· ὁ ἔσχατος ὁ τελευταῖος χορευτής, ἀντίθ. «κορυφαῖος» Πλουτ. ἠθ. 678.

Κράσπεδον (ἡ ἔτυμ. σκοτ. ἴσ. ἐκ τοῦ «κρησσός, κρύσσαι», κατ' ἄλλ. «κέρας, πέδον» = τὸ ἐξέχον μέρος πεδιάδος), τό· τὸ ἔσχατον, ἀκρότατον πράγματος, ὅθ. γῦρος, χεῖλος, ἰδ. γύρος ἐνδύματος· «ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις» Εὐρ. Μηδ. 524· - στιμμάτων Ἀριστ. αφ. 476· «πορφυρίδα ἠμφεσμένον ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα» Ἀθήν. 4, 159, Θεόκρ. 2, 53 κ. μεταγν. Πλουτ. Στω. ἐναν. 21 πρόποδες ὄρους, «ὑποκατεβαίνοντες ἐς τὸ κράσπ. τῶν ὀρῶν» Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 8 χεῖλος, - αἰγιαλοῦ Ἀγθ. 7, 78· κέρατα στρατοῦ, - στρατοπέδου Εὐρ. ἀποσπ. 683· «τοὺς πελτασταὶς ἐπὶ τὰ κράσπ. ἐκατέρωθεν καθίστασθαι» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 16, fimbria.

Κρασπεδόω· περιβάλλω τι κρασπέδῳ, κοιν. τῷ βάλλῳ γῦρον, μπιμπιλώνω· «ὄφεσι κεκρασπεδῶσθαι» Εὐρ. Ἴων 1423.

Κρασπέρα, ας, «κρησπέρα, ἀλευρότησις» (ἄπειρ τόπ.) Ἡσύχ.

Κρασπέριον, τό· πόλ. Σικελίας Φίλιστ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ. Κρασπέρινος Στ. Βυζ.

Κράσσος (ὁ)· τὸ ῥωμ. Crassus, Ἰπιών. τῶν Λικινίων, ὅθ. Δικίνιος Κρ. Ἀππ. Ἐμφ. πόλ. Λικίνιος ὅτ' Κρ. ἡ Λικίν. τὲ Κρ. Ἀππ. Ἀννιβ. ἰδ. Κρ ὁ ῥήτωρ κ. ἀπλ. «ὁ Κράσσος», παρωμ. ὡδῆς διὰ τὸ πλούτη του Πλούτ. Λουκ. «οἱ περὶ (τὸν) Κράσσον» = οἱ ὀπαδοί του Πλουτ. Κράσ. 15.

Κράσσων, δωρ. 2· κρείσσων.

Κραστήριον (κράστις), τό· α) φάτνη ἵππου Πολυδ. 7, 342· β) ἀττ. = ἐνήλατος κλίνης Φρύν. 178.

Κραστίζω· παρέχω τῷ ἵππῳ κράστιν = γράστιν (γρασίδι). Μέσ. ὡσ. Β. Ἀν. 273. Κατὰ διόρθ. τῶν εἰς Σώφρον. Σχολ. Νικ. Θηρ 862.

Κράστις, ιδος, ἡ· 1) = γράστις, κοιν. γρασίδι, πράσινο χορτάρι, «ἡμίξηρος χόρτος» πρὸς τροφ. τῶν ἵππων Ἀρποκρ. ἀρχ. λεξ. 2) «ἶδος» αἴτου πρὸς τροφ. τῶν ζώῳ Ἀριστοτ. Ἱ Ζ. 8, 8.

Κράστις, ιος, ὁ· Κράθις, ὅπερ ἴδε.

Κρᾶτα (παρασχ. τοῦ ΚΡΑΣ), τά· ἴδε τέλος τοῦ ΚΡΑΣ.

Κρᾰταί-βολος, 2· κραταιῶς, μὲ δύναμιν ξιπτόμενος· - χειρμάδες Εὐρ. Βάκχ. 1096, ὁ. γρ. «κραταβόλος».

Κραταί-γανος, ου, ἡ· βοτάνη τις Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 9, 19, 6.

Κραταιγὸς ἡ κράταιγος, ὁ· ἄγνωστ. εἶδος δένδρ. ἄλλ. «κραταιγών» (λευκάκανθα Πασσοβ. λεξ.) Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 15, 6, Ἀθήν. 2, 50.

Κραταί-γυαλος (κραταιός, γύαλον), 2· ἰσχυρὰ γύαλα (κοιλότητας) ἔχων, στερεῶς κεκαμαρωμένος· - θώρηκες Ἰλ. τ, 360.

Κραταιγών, όνος, ὁ· κραταιγὸς Ἀθήν.

Κραταιΐς (κράτος), ἡ· ὑπερβάλλουσα δύναμις, ῥώμη, ὁρμή, ἐπὶ τοῦ ὑπὸ Σισύφ. ἀνακυλιομένου λίθ. «ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλεῖν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς αὖτις» = ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ βάρους του τὸν ἐπανεκύλιεν Ὀδ. λ, 597, ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. κ. Ἡρωδν. ἑπίρρημ. ἑρμην. ὡς τὸ «λικριφίς, ἀμφουδίς» = ἐπανεκυλίετο βιαίως, ἄλλ. γράφ. «κραταί» ἴς = κραταιὰ δύναμις, προσωποποιοῦντες αὐτήν.

Κραταιΐς, ιδος (Σχόλ. Ὀδ.) κ. Κραταιΐς (Σχόλ. Ἰλ.), αἴτ. ιν ("Ομ. Ἀπολλ. Ρ.) κ. ίδα (Νικόμ. Ἐν Φωτ. κώδ. 187), (= ἡ κραταιά, κρατερά), ἡ· προσωποπ. ἡ δύναμις τῆς φύσ. θυγ. Ἑκάτης καὶ Τρίτωνας καὶ μήτ. Σκύλλης Ἀπολλ. Ρ.

Κραταί-λεως (λεύς, λᾶς), γεν. ω, 2· σκληρός κ. πετρώδης, πετρώδης· - χθών Αἰσχ. Ἀγ. 652· - πέδον Εὐρ. Ἰλ. 534.

Κραταιμένης, ους, ὁ· Ἕλλ. ἀνδρ. ὄν. Θουκ.

Κραταίνω (δι. γρ. Αἰσχ. Πέρσ. 808)· κρατύνω.

Κραταιό-γανος, ὁ (ἡ Πασσοβ. λεξ.), κραταιγὸς Γαλην.

Κραταιός (κράτος), π. 3· κρατερός, ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος,, π. Ὁμ. συχν ἐπίθ. τῆς Μοίρας = παγκρατής, ἄφυκτος Ἰλ. π, 334· ἐπὶ ἀνθρ. Ὀδ. ο, 242, Πινδ. Ν. 4, 25· ἐπὶ λέοντ. - θήρ Ἰλ. λ, 119· - ἴγνος Πινδ. Π. 6, 34· - ἔπος, 2, 81· - αὐδή Αἰσχ. Πρ. 247· «κραταιὰς μετὰ χερσὶν» Σοφ. Φιλ. 1097, Εὐρ. Ἡρ μ. 964 μεταγν. π. κ. πεζ. Πλουτ. Κράσ. 24· ἐπίρ. - ῶς Φίλ. valide.

Κραταιότης, ητος· κράτος, δύναμις, ἰσχύς Ο', validitas.

Κραταιό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ· κραταιὸς, ἰσχυρὸς τὰς χεῖρας, ἰσχυρὰς χεῖρας ἔχων κυρ. κ. μετφ. κοιν. χειροδύναμος, Κ. Μακαρ. χρον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κραταιόω· κρατύνω, ποιῶ τι ἰσχυρόν, δυνατὸν Ν. Δ. ἐκκλ. Παθ. γίγνομαι δυνατός, αὐτόθ.
Κραταί-πεδος, 2· ὁ ἔχων σκληρὸν, στερεὸν ἔδαφος· - οὖδας Ὀδ. ψ, 46.
Κραταί-πτιλος, 2· ἰσχυρὸν πτίλον ἔχων Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν. 1391.
Κραταί-πους, ποδος, 2· ἰσχυροὺς πόδας ἔχων· - ἡμίονοι Ὁμ. ἐπιγρ. 13, 9· πρβλ. καρταιπόους.
Κραταί-ρτνος, 2· ἰσχυρὸν δέρμα ἔχων, ἐπίθ. τῆς χελών. χρησμ. π. Ἥρ 1, 47.
Κραταίωμα, ατος, τό· τὸ ἰσχυρωμένον, ἰσχυροποιημένον, ἰσχυρότης Ο', ἐκκλ.
Κραταίωσις, εως, ἡ· ἰσχυροποίησις, δύναμις, Ο'.
Κρατάνιον, τό· εἶδος ποτηρίου Ἀθήν. 11, 479· ἴδε κράνειος.
Κρατ-αρχέω, ἀμτδ. εἰμὶ κρατάρχης, αὐτοκρατορεύω, μτγν.
Κρατ-άρχης, ου, ὁ κυριάρχης, αὐτοκράτωρ, ἡγεμών, μτγν. imperator
Κρατ-αρχία, ἡ· κυριαρχία, αὐτοκρατορία, ἡγεμονία, μτγν. imperium.
Κράτ-αρχος, ου, ὁ· κρατάρχης.
Κράτεια, ας, ἡ· 1) μήτ. Περιάνδρου Δ. Λαέρ. 2) ἱέρισσα Πειρῆτις (ἀπὸ Πειραιῶς ἀνεκδότ. Ἑλλ. Ἐπιγρ. φυλλ. ά. 5) 3) Βυζαντίς, ἐφημ. ἀρχ. 2065· 4) ἄλλαι.
Κραττειαί, ῶν· νῆσ. τοῦ Μανίσου κόλπου (Σπαλάτρου) τῆς Ἰλλυρίας Σκόλ. νῦν Κράτο.
Κρατερ-αίχμης, ου, ὁ· καρτεραίχμης, ὅπερ ἴδε.
Κρατερ-αλκής, ές, 2· κρατερὰν ἀλκὴν ἔχων, μτγν.
Κρατερ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ· καρτεραύχην, κρατερόν, ἰσχυρόν, δυνατὸν αὐχένα, τράχηλον ἔχων Πλάτ. Φαῖδρ. 253.
Κρᾰτερός (κράτος), 3· καρτερός, ἰσχυρός, δυνατός, συχν. π. Ὅμ. ἐπαινετικ. ἐπίθ. τῶν μεγάλης σωματικ. ῥώμης ἡρώων Ἰλ. π, 624· κ. ψεκτικόν, σκληροκάρδιος, βίαιος, φ, 566· ἐπὶ λέοντ. Ὀδ. δ, 335· ὑπερθ. «ἠὲ σίδηρος ὅπερ κρατερώτατός ἐστι» Ἡτ. θε. 864· «Οἰνείδαι κρατεροὶ» Πινδ. Ἴ. 4, 34· «χειρῶν κρατερᾶν», Π. 11, 18 (ἴδε καρτερός)· ἐπίθ. τῆς μάχ. κ. τῶν ὅπλ. -δομὴ Ἰλ. δ, 345· -βίη, φ, 501· - ἀνάγκη, ζ, 458· -δεσμός, ε, 386· «κρατεραὶς ἐν γυιοπέδαις» Αἰσχ. Πρ. 167· ἐπὶ σφοδρῶν καὶ βιαίων παθῶν, «λύσασα, «ἔρις, μένος, πένθος, ἄλγεα, τρόμος, δέος» ἔτι «κρατερὰ ἔργα» = βίαιαι, πράξεις, βιαιοπραγίαι π. Ὅμ. συχν. «κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε» = σκληρόν, δεσποτικ. λόγον Ἰλ. α, 25 κ. ἑνιαχ. π μτγν ἐπίρ. -ῶς. «κρατερῶς ἐστάμεναι» = ἵστασθαι ἀνενδότως, ἀντίθ. τῷ φεύγειν, εἰς φυγὴν τρέπεσθαι Ἰλ. α, 566· - ἔχεσθαι, μάχεσθαι κτλ. «κῖδε δ' ἔβαλε κρατερῶς» «ῥωμαλέως Ὀδ. δ, 344· - ἀγόρευε = δεινῶς β, 28 κ. μτγν.
Κρατερός, οῦ ἐπ. οτου (κ. Κράτερος Μαΐνεκ. ἐπιμ. 1)· 1) υἱὸς Ἀλεξάνδρου καὶ Ὀρεστίδος, στρατηγὸς καὶ φίλ. τοῦ Μ Ἀλεξάνδρ. Ἀρρ. 2) υἱὸς Ἀλεξάνδρου καὶ ἀδελφὸς Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, συντάξας «συναγωγὴν ψηφισμάτων» ἐκ τῶν ἐν τῷ μητρῴῳ τῶν Ἀθηνῶν διατηρουμένων Μαΐνεκ. ἀποσπ. Στ. Βυζ. 714.
Κρατερό-φρων, ονος, 2· ἰσχυράν, σταθερὸν νοῦν, γενναίαν, ἀτρόμητον καρδίαν, γενναῖον φρόνημα ἔχων, ἐν γέν. γενναίου, ἀτρόμητος· «ἀδάμαντος ἔχων καρτερόφρονα θυμόν» Ἡσ. ἔρ. 146· -τέκνα θε. 308· ἐπίθ. Ἀπόλλ. Ὕμν. (9, 525, 11)· «θὴρ κρατ.» Ἰλ. κ, 184· πρβλ. κρατερόχρους, fortis.
Κρατερό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ· κρατερὰν, ἰσχυράν, δυνατὴν χεῖρα ἔχων· κυρ. κ. μτφ. - βασιλεὺς Ἀνθ. 9, 210· ἴδε καρτερόχειρ.
Κρατερό-χροος (χρώς, χρόα), συνηρ. ους, 2· ὁ ἔχων δυνατὸν δέρμα, ἴσφ. γρ τοῦ «κρατερόφρων» Ὀππ. κύν. 3, 337, ἔνθα «κρατερόχροα φῶλα», ἀντὶ «κρατερόφρονα».
Κρατερόω· κρατύνω(;)
Κρατερ-ώδους, οντος (ὀδούς), (ἀμφ. ἡ λέξ.), ὁ, ἡ· κραταιούς, δυνατοὺς ὀδόντας ἔχων Ἡσύχ.
Κρατέρωμα, ατος, τό· κρᾶμα, μίγμα χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, ὀρείχαλκος Ἡσύχ.
Κρατερ-ώνυξ, υχος, ὁ, ἡ· κραταιούς, δυνατοὺς ὄνυχας ἢ ὁπλὰς ἔχων· - ἵπποι Ἰλ. ε, 329 - ἡμίονοι Ὀδ. ζ, 253· - λύκοι, κ, 218· - χεὶρ Μάτρων ἐν Ἀθην. 4, 135.
Κρατερ-ώνυχος, 2· τῷ ἄνωτ.
Κράτεσφι, ἐπ. δυτ. πλ. τοῦ ΚΡΑΣ, ὅπερ ἴδε.
Κρατεύας, α, ὁ· ἐπών. κωμῳδ. Ἀλέξιδος Μαΐνεκ ἱστ. κριτ. 395, δι. γρ. Κρατέας Πλουτ. ἠθ. 768.
Κρᾰτευταί (παρὰ τὸ ἄχρ. «κρατεύω, κίρας»), αἱ· «αἱ (δίχηλοι) βάσεις, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται πρὸς ὀπτησιν» (Σχολ.), Πολυδ. 10, 13)· «πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπαείρας» Ἰλ. ι, 214, ἔνθα ἄλλ. «λαβὴν ὀβελοῦ» ἢ «ὀβελὸν» ἑρμην. varuum fulcra.
Κρατευτήριον, τό· τῷ ἄνωτ. «σιδήρεον ᾧ τοὺς ὀβελίσκους ἐπιτίθεται πρὸς τὴν τῶν κρεῶν ὀπτησιν» Πολυδ. 6, 89 ὡσ. «τὰ κρατευτήρια», 10, 97.
Κρᾰτέω (κράτος)· 1) ἀμτδ ἔχω δύναμιν, ἰσχύν, εἰμὶ ἰσχυρός, δυνατός, ἰδ. ἔχω τὴν ἀνωτάτην ἀρχήν, ἄρχω, κυριεύω, δεσπόζω, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω, ἀτὲ μὲν ἀπολ. «"Ηλιδα, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί» Ὀδ. ν, 275· «ἅπας ὃς τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ»=νεωστὶ ἄρχῃ Αἰσχ. Πρ. 35· «τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ κλὴν ἀεὶ κρατεῖν;», 517 κ. συχν. «ὁ κρατῶν» = ὁ κύριος, ὁ ἄρχων, δεσπότης, Ἀγ. 1469 ὡσ. «οὗ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται» Σοφ. Ἀντ. 734, Εὐρ Φοίν. 396 «οὐκ οὖν κρατεῖ τοῦτο ἐν ἑκάστῃ πόλει τὸ ἄρχον» Πλάτ. πολ. 1, 338· «τίθεται τοὺς νόμους ἐν τῇ πόλει ἑκάστοτε τὸ κρατοῦν», νόμ. 4, 714· «κρατεῖ καὶ ἄρχει», Μενέξ. 238· ὅτι δὲ ἐπὶ γεν. «πάντων μὲν κρατεῖν βέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν» Ἰλ. α, 288· «νέαι γὰρ οἰκονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου» Αἰσχ. Πρ. 149· «Ζεὺς δ' ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν» Σοφ. Φιλ. 977, Εὐρ. Ὀρ. 1660· ἐπὶ δοτ. «μέγα κρατεῖς νεκύεσσι» = εἶσαι ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν νεκρ. ἀρχηγὸς αὐτῶν Ὀδ λ, 485· «θέτις δὲ

κρατεῖ ἐν Φθίᾳ» Πινδ. Ν 4, 50· 6) πυριτιόω τινός, ἔχω, λαμβάνω τι εἰς τὴν κατοχήν μου, ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω Σοφ. Οἰ. τ. 409 «μηδ' ἐν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς» Οἰ. Κ. 406· «εἰ τοί κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σθένει» Αἰσχ. ἀποσπ. 382· «ἐκ δὲ τῆς μάχης τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν οἱ Σκύθαι» Ἡρ. 4, 111· - γῆς Θουκ. 3, 6· «ναυσὶ τῆς τε θαλάττης ἐκράτει καὶ τῶν νήσων» Πλάτ. Μενέξ. 239· - ὄρους Ξεν. Ἀν. 7, 3, 3· συλλαμβάνω τινά 4, 7, 16 κ. μτγν. ἐπὶ αἰτ. «τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1383· διατηρῶ, ὑπερασπίζω, «κέρατα ὄρους, ἃ κρατεῖν κατέχοντες καὶ πάνυ ὀλίγοι δύναιντ' ἄν» Ξεν. Ἀν. 5, 6, 7· 6ο. ἐπιτάττω, διατάττω Αἰσχ. Ἀγ. 10· «αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα» = τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαγορευόμενα Ἀριστ. Ὄρν. 755· γ) ὑπερνικῶ, νικῶ, ὅτι μὲν ἀπολ. «ἐκράτησε Ζεὺς ἀγοραῖος» Αἰσχ. Εὐρ. 390, ἀντίθ. τῷ «ἠττᾶσθαι», Ἑπτ. 498· «ἁλόντες καὶ κρατήσαντες», Ἀγ. 315· -νικῶ Ξεν. Ἀν. 3, 2, 39· - πάλᾳ = νικῶ πάλῃ Πινδ. Ο. 8, 20· - ἱπποδρομίᾳ, Ἴ. 3, 13· «τὸ κρατοῦν» = τὸ νικῶν κόμμα Δ. Ἀλ. 6, 62· ὡσ. «οἱ κρατοῦντες» = οἱ νικηταί Ξεν. Ἀν. 3, 2, 26· ὅτε δ' ἐπὶ γεν. «δυοῖν κρατήσας ἤλπιζε δαίμων» Αἰσχ. Ἑπτ. 939· «κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκδεδηκότων» Σοφ. Οἰ. Κ. 652· «ἐκράτησαν τῶν Ἑλλήνων γυμνήτων» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 26· ἐπὶ αἰτ. Πινδ. Π. 4, 245· 6θ. κρατῶ τι, βαστάζω, «βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν» Αἰσχ. ἀποσπ. 742, πρβλ. τὸ Ὁμ. «κρατεσταλ»· -δεσπότην Εὐρ. Ἄλκ. 490· - ἰχθῦν Ἀριστ. Ὄρν 419· πεζ. «κρατεῖ ὁ τῆς ἡδονῆς βίος τὸν τῆς φρονήσεως» Πλάτ. Φίλ. 11· «τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Θρᾷκας - κρατήσαντες» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 32· 6θ. παθ. «εἴπερ κρατηθεὶς γ' ἀντινιχῆσαι θέλεις» Αἰσχ. Χο. 492· «κρατηθῆναι ὑπὸ μηδενός» Πλάτ. Πρωτ. 352· «κρατούμενος ὑπὸ γέλωτος», πολ. 3, 388. "Ἀλλως ὅμως: τὸ «κρατεῖν τὸν ἀγῶνα» = νικᾶν τὸν ἀγ. Δημ. 21, 18· - τὴν μάχην (ἡ γρ. κυμαίνετ.) Δ. Σικ. 18, 30, συνηθέστ. «-τῇ μάχῃ τοὺς Σικανοὺς» Θουκ. 6, 2· «-τῇ γνώμῃ» Ἡρ. 9, 49· ἰατρ. χωνεύω τὰ φαγητά πρβλ. Ἀθήν. 2, 54· «τῆς τροφῆς μὴ κρατηθείσης» Πλουτ. Ἠθ. 654· δ) ἅπτω. ἔχω δίκαιον, δικαιοῦμαι· «ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ» = ὅστις δὲν πιστεύει ἔχει δίκαιον Πλάτ. Φαῖδρ. 272· 6θ. ἐπικρατῶ, ἰσχύω, ἔχω κῦρος, «λόγος κρατεῖ σαφηνὴς» = ἐκπληροῦται ὁ λόγος Αἰσχ. Περσ. 724· «φάτις πολλὴ κρατεῖ» ἀποσπ. 290· «ὥσπερ ἡ φύσις κρατεῖ» Σοφ. Ἀλ. 957· «νόμιμα δὲ τὰ Χαλκηδονικὰ ἐκράτησεν» = ἰσχύει ἐν ἰσχύϊ, ἐνεργᾷ Θουκ. 6, 5, πρβλ. 1, 71· «κρατεῖ φήμη, δόξα» Πολύδ. 9, 26, 11, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 1. καταστρέφομαι, ἐπὶ ἐμβόλου παραφυάδος, μεταπεφυτευμ. δένδρ. Ἐκκλ. οἱ κρατοῦντες· = οἱ χριστιανοί, dominor.

Κράτημα, ατος, τό· ὡς κ. νῦν, τὸ κρατεῖν τι, βαστάν, στήριγμα, μτγν.

Κρατήρ, ῆρος, (ἰων. κ. ἐπ. κρητήρ (κεράννυμι), ὁ· α) ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸν οἶνον ὕδατι ἐμίγνυον καὶ ἐξ οὗ ἐν τῷ δεῖπνῳ ταῖς ἐκπώμασιν ἠντλουν καὶ ἔπινον αὐτὸν κεκραμένον καὶ οὐχὶ ἄκρατον, πρβλ. τὸ νῦν κρανοῦηρι· «κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νιτμον πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον» Ὀδ. η, 179, ν, 50· «κρητῆρι δὲ οἶνον μίαγον» Ἰλ. γ, 269· «οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρι καὶ ὕδωρ» Ὀδ. α, 110· «κρητῆρας πίνοντες» = πίνοντες, ἀδειάζοντες τὰ κρωντήρια Ἰλ. θ, 232· «στήσαντο κρητῆρας» = ἔστησαν τὰ κρανοῦηρια ὅτι νὰ πίωσι Ὀδ. 6, 431· «κρητῆρα στήσασθαι ἑλτύθερον» = νὰ στήσωμεν κρωντήρια εἰς ἑορτὴν τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν ἀποδιώξαντες τοὺς Ἀχαιοὺς Ἰλ. ζ, 528, πρβλ. ἐπιστέφω ὁ κρατ. ἦν συνηθ. ἀργυροῦς Ἰλ. ψ, 741, Ὀδ. ι, 203· κεχρυσωμένος τὰ χείλη, δ, 615, ἢ ὀλόχρυσος Ἰλ. ψ, 219 καὶ ἑστατος ἐπὶ τρίποδος ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου Ὀδ. φ, 241, χ, 333· π. τ. τραγ. «οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβὸς» Αἰσχ. Χο. 289· μτφ. «τοσῶνδε κρατὴρ' ἐν δόμοις κακῶν ὧδε πλήσας ἀραίων αὐτὸς ἐκπίνει μολών», Ἀγ. 1370, Ἀριστ. Ἀγ. 937· «κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν» ἐκκλ. 841· β) πήλινον ἀγγεῖον εἰς ἔνθεσιν ἄλλ. ῥευστῶν, οἷον, γάλακτος, «κρατῆρες πλέω γάλακτος» Εὐρ. Κύκλ. 215· γάλακτος, μέλιτος καὶ οἴνου ἀναμίκτων, τὰ ὑποῖα ἔχυνον ἐπὶ ταῦ τοῦφ. νεκροῦ. Μτφ. ἐπὶ καιλάδος, ἐν ᾗ ὡς ἐν κρατῆρι συρρέουσιν οἱ ῥάκεις· «κάθυδρος οὐ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει» Σοφ. Οἰ. Κ. 157· «κρατῆρα πολιτικοῦ αἵματος στῆσαι» Δ. Ἀλ. 7, 64· γ) κρατ. ἡφαιστείου ὄρ. τὸ κωνοειδὲς ἄνοιγμα, ἐν ᾧ βράζει τὸ πυρώδες ῥευστὸν τῶν ἀναλελυμένων λίθων καὶ ἄλλ. ὅλων, ἐξ οὗ αὐταὶ ἐκρέουσιν ἢ ἐκφενδονίζονται Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4· πρβλ. Πολύβ. 34, 11, 9, crater.

Κρατήρ, ῆρος, (δ)· 1) κόλπος Καμπανίας μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου Στράβ. 2) Κρατῆρες Ἀχαιῶν· τόπος (λιμὴν) Τροίας Σκόλ.

Κρατηρίδιον, τό· κρατηρίσκος Ἰώσ.

Κρατηρίζω· α) πίνω κρατῆρας οἴναυ, μὲ κρατῆρας, ἀμέτρως, ὡς τὸ νῦν κρονοτηρίζει, τσούζω· «κηκεκρατηρίχημις = πεπώκειμεν» Σώφρ ἐν Ἀθην. 11, 504· β) ὑπηρετῶ, ἐπιτελῶ καθήκοντα ὑπηρέτου ἐν τοῖς μυστηρίοις Δημ. 18, 259.

Κρατήριον, τό· ὑποκ. τοῦ κρατήρ, μικρὸς κρατήρ, ἀνάλογ. τὸ νῦν κρονοτηράκι Ἱπποκρ. κ ἄλλ. μτγν.

Κρατηρίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ κρατὴρ Ἀθήν. 11, 479.

Κρατηρο-φόρος, 2· κρατῆρα φέρων (καυδαλῶν) Σχόλ. Νικ. ἀλ. 217.

Κράτης, ητος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος κωμικ. ποιητής, ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀρχ. ἀττ. κωμῳδίας περὶ τὴν 80 Ὀλ. Τῶν 14 αὐτοῦ ποιημάτων διεσώθησαν μόνον 9 ἀποσπ. 2) ὁ Μαλλώτης (τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλ. Μαλλοῦ), ἀρχηγὸς τῆς Περγαμηνῆς τῶν γραμμ. σχολῆς καὶ ἀντίπαλος τῆς Ἀλεξανδρινῆς τοῦ Ἀριστάρχου, ἐκπαιδευθεὶς ἐν Ταρσῷ καὶ μετὰ ταῦτα μεταβὰς ἐν Περγάμῳ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀττάλου, ἐξ οὗ καὶ Περγαμηνὸς ἐκλήθη ἐπεκλ. ται.

Τὸ 167 π. Χ. ἀπεστάλη εἰς Ῥώμην, ἔνθα συνετέλεσεν εἰς διάδοσιν γραμματικ. ἀπουσῶν Ἀπίωνε 145 π. Χ. Ὀλίγα τῶν συγγραμμάτων του γνωστὰ κατ' ἐπιγραφὴν μόν. ὡς «διόρθωσις Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας» εἰς 6 βιβλ. σχόλ. Ἡσ. Εὐρ. Ἀριστ. πίνακες κτλ. 3) ὁ Θηβαῖος, κυνικὸς φιλόσοφος περὶ τὴν 113 Ὀλ. Αἱ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ σωζόμεναι ἐπιστολαὶ (36) εἶνε ψευδώνυμοι, ἔργον ὑστ. τῆς τῶν ῥητόρων σχολῆς.

Κρᾰτησσῐ-δίας, ου, ὁ· ῥωμαλέος Πίνδ. ἐν Εὐστ.

Κρᾰτησῐ-μᾰχος, 2· ἐν τῇ μάχῃ νικῶν· -σθένος Πινδ. Π. 8, 89.

Κρατησιππίδας, ὁ· ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν Ξεν. Ἑλλ

Κρᾰτησῐ-πους, ποδος, 2· τοὺς ποσί, δρόμῳ νικῶν Πινδ. Π. 10, 16.

Κρᾰτήσ-ιππος, 2· ἵπποις, ἱπποδρομίᾳ νικῶν· -ἅρμα Πινδ. Ν. 9, 9.

Κρᾰ́τησις, εως (κρατέω), ἡ· 1) τὸ κυριεύειν, ἄρχειν, ἐξουσιάζειν, μτγν. 2) τὸ κατέχειν, κρατεῖν (βαστᾶν) τι, διατηρεῖν.

Κρᾰτητής, οῦ, ὁ· ὁ κρατῶν (βαστῶν) τι· -τινός, μτγν.

Κρατητικός, 3· ἱκανὸς εἰς τὸ κατέχειν, κρατεῖν (βαστᾶν), νικᾶν τινα ἢ τι· «νίκη δύναμις κρατητικὴ περὶ ἀγωνίαν» Πλάτ. ὅρ. 414 π. μτγν.

Κρατήτωρ, ορος, ὁ· κράντωρ, ἄρχων, κυριάρχης, μτγν.

Κρᾰτί· ἴδε ΚΡΑΣ.

Κρατῖνος· 1) υἱὸς Καλλιμήδους, ἀπὸ τῆς ἐν Ἀττικ φυλῆς Οἰνηΐδος, εἷς τῶν ἐξοχωτέρων ποιητῶν τῆς ἀρχ. ἀττ. κωμῳδίας, γεννηθεὶς πιθανῶς περὶ τὸ 520 π. Χ. ἀποθανὼν Ὀλ. 89, 2 = 423 π. Χ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δραμάτων του συμποσοῦται εἰς 21, ἐξ ὧν οἱ «Ἀρχίλοχοι» τὸ πρῶτον καὶ ἡ «Πυτίνη» τὸ τελευταῖον, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του διδαχθέν· Οἱ ἀρχ. ἐπῄνουν τὴν μεγάλην γονιμότητα τοῦ πνεύματός του, τὸ πλούσιον καὶ ἐπινοητικὸν σκῶμμά του καὶ τὴν πυκνὴν καὶ εἰκόνων πλήρη λέξιν του· 2) ὁ νεώτερος, ποιητὴς τῆς νεωτέρας ἀττ. κωμῳδίας, ὅστις πολὺ μεταγενεστέρᾳ ἐποχῇ ἀνήκει καὶ πιθανῶς ἔζησε μέχρι τοῦ 224 π. Χ. Συνέγραψεν 8 ποιήματα, ὧν ἡ προσηγορία καὶ ἡ γνησιότης δὲν εἶνε πάντη βέβαιαι.

Κρᾰτῐππος· 1) ἀπὸ τῆς ἐν Λέσβῳ Μυτιλήνης, περιπατητ. φιλόσ. ἐν Ἀθήν. καὶ διδάσκαλος Κικέρωνος τοῦ νεωτέρου· 2) σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου ἱστοριογράφος συγγράψας συνέχειαν τῆς ἱστορίας αὐτοῦ Δ. Ἑλλ. π. Θουκ.

Κρατίς, ίδος, ἡ, δι. γρ. τοῦ «κράστις».

Κρατιστεύω (ἀμτδ.)· εἰμὶ ὁ κράτιστος, ὁ ἱκανώτατος πάντων, παρέχω ἐμαυτόν, ὡς τὸν κράτιστον, ἱκανώτατον, ὑπέρτερον πάντων, ἔξιχω, ὑπερνικῶ εἴς τι· «λόγος κρατιστεύων» Πινδ. ἀποσπ. 172· «ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα» = ὦ σὺ (ἥλιε), ὅστις νικᾷς ὅλους κατὰ τὴν ὅρασιν, «νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὑπτικὸν» (Σχόλ.) Σοφ. Τρ. 102· «τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 14· «ἐν τινι, 2, 6, 26· «καὶ τἆλλα κρατιστεύοντα αὐτὸν ἐώρων», Κυρ. 1, 5, 1· «κρατιστεύει ἐν ἀρετῇ τε καὶ μεγέθει τὰ περιστῶτα» Στράβ. 6, 4, 1, proposito.

Κρατιστίνδην, ἐπίρ. κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀρίστου Πολυδ. 1, 176.

Κρατισθένης, ους, ὁ· α) Κυρηναῖός τις Παυσ. 6) Φλιάσιος Ἀθήν.

Κρατίστη, ἡ· ὄν. Ἀθηναϊκὴς νεώς, Ἐπιγρ.

Κρατιστόλεως, ω· ἐλλ. ἀνδρ ὄν. Ἐπιγρ.

Κράτιστος, ἐπ. κάρτιστος (ὑπερθ. τοῦ κρατύς), 3· κυρ α) ὁ ἰσχυρότατος, δυνατώτατος Ἰλ. α, 266· «καρτίστη μάχη» = ἡ ἰσχυροτάτη, σφοδροτάτη, ζ, 185· «θεῶν κράτιστος» (ὁ Ζεύς) Πινδ. Ὀ. 14, 14· β) ἐν γέν. ὁ ἄριστος, ὁ ἱκανώτατος, ἀξιολογώτατος, κάλλιστος, ὡς ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός· «ὦ κρατίστου πατρὸς Ἀχιλλέως» Σοφ. Φιλ. 3· «ὦ κράτιστον Οἰδίπου κάρα», Οἰ. τ. 40, κ. πολ. «τὰ κράτιστος εἶναι εἰ τοὺς κρατίστ. ἐνικήσαμεν» Θουκ 7, 67· τὸ οὐδ. μετ' ἀπαρ. = τὸ καλλίτερον, ὠφελιμώτερον εἶνε, «φυγεῖν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς» = τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ φύγῃ τις ἀπ' αὐτὴν Ὀδ. μ, 120, Λίσχ. Πρ. 216· «ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία» Σοφ. Ἀντ. 1037· -ὑπηρέται Ξεν. Ἀν. 1, 9, 18· -κριταί, Κύρ. 8, 2, 27· ἱκανώτατος εἴς τι, ἰδ. μετ' ἀπαρ. «κράτιστοι τοῦτο ποιεῖν» Θουκ. 2, 81· -διαβάλλειν Πλάτ. Φαῖδρ. 267· -περί τι Πλάτ. πολιτ. 257· «-τὴν ψυχὴν» Θουκ. 2, 40 «κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν» Ἀριστ. ἵππ. 80 Ἱπρρηματικ. «ἀπὸ τοῦ κρατίστου» = κατὰ τὸν κάλλιατ. τρόπ. Πολύδ. 8, 19, 4· «κατὰ τὸν κράτιστον» Δ. Ἁλ. ἀρχ. 2, 22· ἐπίρ. κράτιστα = κάλλιστα, ὡραιότατα, ἀξιολογώτατα Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 16, fortissime.

Κρᾰτο-δρώς, ῶτος, ὁ, ἡ· κεφαλαφάγος, ἢ κεφαλοφάγος, τὴν κεφαλήν, τὸν ἐγκέφαλον καταβιβρώσκων Δυκόφρ. 1066.

Κρᾰτο-γενής, 2· κεφαλογέννητος, ἐκ τῆς κεφαλῆς γεννηθεῖσα, ἐπίθ. τῆς Παλλάδ. Πορφύρ. π. τ Νυμφ. ἄντρ. 270.

Κρᾰτό-δετος, 2 κεφαλόδετος, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δενόμενος Ἡσύχ.

Κρατορία, ἡ· ἀρχή, κυριαρχία, ἐξουσία, μτγν. imperium.

Κρᾰτός· ἴδε ΚΡΑΣ.

ΚΡΑ'Τος, ἐπ. κάρτος (ῥίζα κρα, κραίνω, γα. συγγ. τῷ κάρα· πρβλ. ΚΡΑΣ), τό· 1) ἰσχύς, δύναμις, ἰδ. σωματική· «τὸν Λυκάονος ἔπεφνε δόλῳ οὔ τι κράτεΐ γε» Ἰλ. η, 142· «ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτ. ἐστὶ μέγιστον», ν, 184· -ἀετοῦ, ω, 293· τοῦ Κύκλ. Πολυφήμ. Ὀδ. α, 70. Ἔτι, ἐπὶ πράγμ. οἷον, ἐορτῶν, σκληρότητος αἰδήρου Ὀδ. ι, 394· βία, «Κύθηρα ἕλειν κατὰ κράτος» = διὰ τῆς βίας, ἐξ ἐφόδου Ἡσαΐ. 4, 119· «κατὰ κράτ. ἡ Ποτίδαια ἐπολιορκεῖτο» = παντὶ σθένει, πάσαις δυνάμεσι Θουκ. 1, 64· «πολεμῶ τινι κατὰ κράτ.» Πλάτ. νόμ. 3, 692· «φεύγω κατὰ κρ.» = πάσαις δυνάμεσι, μὲ ὅλας τὰς δυνάμ. Ξεν. Κύρ. 4, 2, 30· «ἐλαύνω κατὰ κρ.» = τρέχει ἐς τὰ τέσσαρα Ἀν. 1, 8, 1, ὡσ. «ἐλαύν. ἀνὰ κράτος» Κύρ. 1, 4, 28· «ἐξελίγχομαι κατὰ κρ.» Δημ. 34, 20

κ. μτγν. «τὰ κράτη»=βιαιοπραγίαι Σοφ. Ἀντ. 481· 2) ἀρχή, ἐξουσία, κυριαρχία, ἀρχηγία, διοίκησις· «τοῦ γὰρ κράτ. ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ» Οδ. α, 359· «αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτ. τῶν σῶν δόμων» Αἰσχ. Χο. 473· «πᾶν κράτ' ἔχων χθονός», ἀποσπ. 420· «ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ» Σοφ. Οἰ. Κ. 734· ἐν πλ. «εἰτά γ' αὖθ' ἕξει κράτη», Οἰ. τ. 586· «κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω», Ἀντ. 173 πρβλ. Αἰσχ. Χο. 1, Ἀριστ. βατρ. 1137· «τὸ γὰρ κράτ. εἶχε τῆς στρατιᾶς» Ἡρ. 9, 42· «τῆς θαλάσσης κράτ.»=ἡ κατὰ θάλ. ἀρχηγία (θαλασσοκρατία Πασσοβ. λεξ.) Θουκ. 1, 143· 3) ὑπεροχή, ἰσχύς, νίκη· «θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν» Ὀδ. φ, 280, κ. συχν. Ἡσ. ἀσπ. 328· ὡς. τραγ. Αἰσχ. Ἀγ. 917, Σοφ. Οἰ. Κ. 1334, Εὐρ. Ἑλ. 877 κ. πεζ. «νίκην καὶ κράτ. τῶν πολεμίων» Πλάτ. νόμ. 12, 962· «κράτ. πολέμου καὶ νίκην αὐτοῖς διδόναι» Δημ. 19, 130, vis, [ᾱ].

Κρατοῦσα, ης, ἡ, ὄν. Ἀθηναϊκ. νειός, Ἐπιγρ.

Κρατύλος, ὁ· μαθητ. Ἡρακλείτου καὶ τοῦ σοφιστοῦ Πρωταγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος νέου ἔτι, ὅστις πρὸς τιμήν του συνέγραψε τὸν ὁμών. διάλογον, ἐν ᾧ ἐρευνᾷ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς γλώσσης καὶ τὸν Κρατύλ. παριστᾷ ὑπερασπίζοντα τὸ σύστημα τοῦ Ἡρακλείτου κατὰ τῆς Ἐλεατικ. φιλοσοσοφίας τοῦ Ἑρμογένους.

Κρᾰτυντήρ, ῆρος, ὁ· νικητὴς Ἡσύχ.

Κρατυντήριος, 3· ἱκανὸς εἰς τὸ κρατύνειν τι, ῥωννύναι, ἰσχυροποιεῖν, στερεοῦν, κρατεῖν (βαστᾶν) Ἱπποκρ. Οὐσ. «τὰ κρατυντήρια», ὁμών. σύγγραμμα Δημοκρίτου, ἀποδεικνύον τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 136, Δ. Λαέρ. 9, 47.

Κρατυντικός, 3· τῷ ἄνωτ. ἰσχυροποιός, κοιν. δυναμωτικός· – τινός, ἰατρ.

Κρᾰτύνω, ἐπ. καρτύνω (ὅπερ ἴδε), (κρατύς)· 1) μετ. ῥώννυμι, ἰσχυρῶ τινα ἤ τι διά τινος, ἰσχυροποιῶ, κοιν. δυναμώνω, στερεώνω· «τὰς Συρακούσας» Ἡρ. 7, 156· «– αὐτὸν ὁρμῇ ῥοισι, 1, 98· «ἐκράτυνε ἑαυτὸν τῇ τυραννίδι» 100 κ. παθ. «ἔσχε τὴν βασιληΐην καὶ ἐκρατύνθη», 1, 13· – πόλιν = τειχίζω, ὀχυρῶ Θουκ. 1, 69· «τὰ τείχη», 3, 18 κ. μέσ. «– τὰς οἰκίας», 4, 114, κ. μτγν. «τὰς μὲν πόλεις ἐκρατύνετο φρουραῖς» Πλουτ. Δημήτρ. 33· «– τὴν ἀρχήν» Δίων. 3 ὡς. π. μτγν. «κρατύνομαι ἐπί τινι»=στηρίζομαι ἐπί τινος 2) ἀμτδ. «κρατῶ, ἄρχω. «Ζεὺς δ' ἰδίοις νόμοις κρατύνων» Αἰσχ. Π. 402 κ. συχν. «ὦ κρατύνων» (Ζεῦ) Σοφ. Οἰ. τ. 903· ἐπὶ αἰτ. «κρατύνεις θωμὰν ἑστίαν χθονός» Αἰσχ. ἀποσπ. 307· «Ζεὺς ὃς ἔφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει» Σοφ. Πλ. 170· ἐπὶ γεν. «ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς», Οἰ. τ. 14, Εὐρ. Βάκχ. 659, firmo.

Κρατὺς (κράτος), ἐπ. μόν. ἐν τῇ ὀν. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ· κρατερός· – Ἀργειφόντης Ἰλ. π, 181 κ. συχν.

Κρᾰτυσμός (κρατύνω), ὁ· ῥῶσις, ἰσχυροποίησίς τινος, κοιν. δυνάμωσις Ἱπποκρ.

Κρᾰτών, ωνος, κλ. Κράτων (κρατέω), ὁ· 1) Σικυώνιος, πρόσωπ. τῶν νεκρ. διαλ. Λουκ. 10, 6· 2) Βοιωτὸς ἰατρὸς καὶ γεωμέτρης Πλουτάρχου Πλουτ. συμπ. 3) κυνικ. φιλόσοφ. πρόσωπον ἐν τῷ περὶ ὄρχ. Λουκ. 1, 7· 4) Κρ. «ὁ πολιτικὸς καὶ ξιφωτὴς» Λουκ. φιλόπ. 19.

Κράτωρ, ορος, ὁ· κυριάρχης, αὐτοκράτωρ, ἡγεμών, μτγν. imperator.

Κραυγάζω (κραυγή)· ἐκβάλλω κραυγάς, κράζω (φωνάζω), κρώζω· «κραυγάζουσα κόων» Πλάτ. πολ. 10, 607· κραυγάσας Δημ. 54, 7 κ. μτγν. Ἀποδοκ. ἡ λίξ. ἐν Π. Ἀν. 396.

Κραυγάνομαι· τῷ ἄνωτ. «παιδίων ἑαπατρόν τε καὶ κραυγανόμενον» Ἡρ. 1, 111. ὁτ. γρ. «κραυγανώμενον», κατ' εἶκαν. Λοβεκ. «κραγγανόμενον».

Κραυγασμός, ὁ· ἡ πρᾶξ. τοῦ κραυγάζειν, κράζειν, καιν. φώναγμα Δίφιλ. ἐν Β. Ἀν. 110, ὑπὸ Φρυν. 337 ἀποδοκιμ.

Κραύγασος, ὁ· τῷ κατωτ. μτγν. πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 338.

Κραυγαστής, οῦ, ὁ· κακράκτης, καιν. φωναχλᾶς Β. Ἀν. 223.

Κραυγαστικός, 3· ὁ ἀγαπῶν νὰ κραυγάζῃ Σχόλ. Ἰλ. α, 575 κ. μτγν. ἐπίρ. -ῶς Σχόλ. Ἀριστ. ἵππ, 485.

Κραυγάστρια· θηλ. τοῦ κραυγαστής· ἴδε μηκάδες· Ἡσυχ.

Κραυγή (πρβλ. κράζω), ἡ· ὡς κ. νῦν «κραυγὴν ἔθηκας» = ἔβαλες ταῖς φωναῖς Εὐρ. Ὀρ. 150· «κρ. στῆσαι» 1529· – ποιῶ Ξεν. Κύρ. 3, 1, 2· «κρ. καὶ θόρυβον ἐποίουν» Δημ. 54, 5 κ. μτγν. clamor.

Κραυγίας, ου, ὁ· «κραυγί. Ἵππος»=κτυρόμενος, ξιππαζόμενος ἀπὸ τῆς κραυγῆς Ἡσύχ.

Κραυγίς, ιδος, αἰτ. ιν· Μεγαλοπολίτης, πατ. Φιλοποίμενος Πλουτ. Φιλοπ. 1.

Κραυγμός, ὁ· κραυγή, μτγν.

Κραυγός, ὁ· κακράκτης, τὸ πτηνὸν ὁ δρυοκολάπτης Ἡσύχ.

Κραυγών, ῶνος, ὁ· τῷ ἄνωτ. Ἡσύχ.

Κραῦρα (κραῦρος), ἡ· πυρετώδης ἀσθένεια τῶν βοῶν καὶ τῶν χοίρων, ἀρχ. λεξ.

Κραυράω (ἀμτδ.)· πάσχω ὑπὸ κραύρας, ἐπὶ χοίρ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 21.

Κραῦρος, 3 κ. 2· ξηρός, τραχύς, εὔθραυστος, ἀντίθ. Πλάτ. Τίμ. 60, 74 κ. μτγν. ἀντίθ. τῷ «μαλακός, θραύεται ταχέως» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 9· συγκρ. «κραυρότερον», ἀντίθ. τῷ «θερμότερον» Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 2, 69· «εὐθραυστότερον, σκληρότερον» Φιλ. ἐπὶ πολὺ ὀπτοῦ χρέατος κατὰ Μαϊνέκ. οὐσ. ἐ κραῦρος = κραῦρα Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 28.

Κραυρότης, ητος, ἡ· ξηρότης, τραχύτης, ἀντίθ. τῷ «ψαυρότης, γλιαχρότης» Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 5, 4.

Κραυρόω· ποιῶ τι κραῦρον, ξηρόν, τραχύ, Παθ. π. μτγν. Δ. Βάσ. 66, 21.

Κραύρωσις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν τι ξηρόν, τραχύ, ξηρότης, τραχύτης Ἐβοτ. 705.

ΚΡΑΩ (κατὰ συνθήκ. π. γραμ. ἔνεμ τοῦ κράστις, κρᾶς)· γράω, τρώγω, ἐσθίω Σχόλ. Ἰλ. φ, 12.

Κρε-άγρα, ἡ· λαβὶς ἡ πειρόνη, δι' ἧς ἀγριάουσι, λαμβάνουσι κρέας ἀπὸ τῆς χύτρας· Ἀ-

ριστ. Ἱππ. 769, ἔνθα κ. συχν. πρβλ. τὸν Σχολ. καὶ Ἀνάξιππ. ἐν Ἀθην. 4, 169· «-εὐχάλκωτος, εὔγναμπτος» Ἀτων. Ταρ. 14 (6, 305) κ. συχν. ἐν Ἀνθ. Ἐν γέν. ἄγκιστρον Ἀριστ. Ἐκκλ. 1002 [⏑⏑-].

Κρεά-γραπτος, 2· ὁ τὸ κρέας γράφων, χαράσσων, κατ' εἰκασ. ἀντὶ τοῦ

Κρεάγρευτος, 2· κρέας ἀγρεύων, ἁποσπῶν· -πέτραι Λυκόφρ. 759, ὅτ. γρ. «κρεάγραπτος».

Κρε-αγρίς, ἴδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ κρεάγρα Ἀρίστων 1 (6, 306).

Κρεάδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κρέας· α) τεμάχιον κρέατος, κοιν. κρεατάκι, κομματάκι κρέας Ἀριστ. πλ. 227, Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 3, 107· περιφρονητικ. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 13· β) = κρέας Αἰλ. Ἱ. Ζ. 2, 47, caruncula, [ᾰ].

Κρεα-δοσία, ἡ· κρεωδοσία, κρεανομία, δώρησις κρέατος, Ἐπιγρ.

Κρεᾱ-δοτέω· κρεωδοτέω, Ἐπιγρ.

Κρεᾱ-νομέω· διανέμω κρέας, ἰδ. ἐκ τοῦ θύματος τοῖς προσκεκλημένοις φίλοις· «πολλάκις ἐληλυθότι οὐδεπώποτε κεκρεανομήκασι» Ἰσατ. 9. 33· τεμαγίζω, κόπτω εἰς τεμάχια, κοιν. κομματιάζω Θεόκρ. 26, 24. Πα0. κρεανομοῦμαι Σωσίπατρ. ἐν Ἀθην. 15, 702.

Κρεᾱ-νομία, ἡ· διανομὴ τοῦ κρέατος τοῦ θύματος τοῖς εἰς τὸ δεῖπνον προσκεκλημένοις φίλοις Λουκ. Πρ. 5, visceratio.

Κρεᾱ-νόμος, 2· τὸ κρέας (τοῦ θύματος) διανέμων· οὐσ. ὁ κρεανόμος = διανομεὺς τῶν κρεῶν τοῦ θύμ. Εὐρ. Κύκλ. 243, κ. μτγν.

Κρέας (ἴσ.=κρέϜας, βίζ κραϜ, σανσκρ. Krnwjā), ὄωρ. κρῆς (Γρ. Κορ. 235, πρβλ. Ἀριστ. Ἀχ. 795, Θεόκρ. 1, 6, Σώφρ. ἐν Ἀθην. 3, 87), τό, γεν. κρέατος, ἀττ. κρέως, πλ. τὰ κρέατα, π. Ὁμ. συνήθ. τὰ κρέα κ. κρῆ (Γρ. Κορ. 359), γεν. κρεάτων, συνήθ. κρεῶν, π κρειῶν Ὀδ ι, 8 κ. συχν. α) τὸ κρέας, καιν. κρηάς, εἰς πλ. τεμάχια κρέατος, κρέας μεμαγειρευμένον, φαγητὸν ἀπὸ κρέας, «κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλῆάν» Ἀριστ. νεφ. 339· -ἑφθὰ Ἱππ. 3, 23· -βύεια Πλάτ. πολ. 1, 338· «τὰ σμικρὰ κρέα κατακόψαντα ἕψειν καὶ ὀπτᾶν», Εὐθύδ. 101· «ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα ἢ καὶ πλείω» Ξεν. Κύρ. 2, 2, 1, ὡσ. Ἀντιφάν. 6) τὸ σῶμα Σοφ. ἀποσπ. 650, Ἀριστ. βάτρ. 190, ὡσ. ἐν τῇ τότε καὶ νῦν δημώδ. γλώσσῃ, [κρέᾱ π. Ὁμ. κ. τ. μτγν. ἐπ. ὡσ. Εὐρ. Ἀριστ.-κρέᾱ Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 9, 402], caro.

Κρεγμύς (κρέκω), ὁ· τὸ πλήττειν ὕφασμα τῇ ὑφαντικῇ ἀπάθη ἢ κρουστὸν μουσ. ὄργ. τῷ πλήκτρῳ καὶ ὁ ἐκ τούτου προερχόμενος ἦχος Πολυδ. 4, 83· «πυκινῶν κρεγμῶν ἀκροαζομένα» Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 183.

Κρέισσαι· κρίσαι, δοτ. πλ. τοῦ κρίας, χρησμ. π. Ἡρ. 1, 47.

Κρεη δόκας, 2· κρεωδόκος, κρεωδόχας· -ἐσχάρη Φίλιπ. 23 (6, 101).

Κρεήτη, π. ἡ· Κρήτη Ἀρχιλ. ἀποσπ. 164.

Κρεη-φαγέω, ἰων. = κρεωφαγέω.

Κρεη-φαγία, ἰων. ἡ· κρεωφαγία.

Κρεη-φάγος, ἰων. ὁ· κρεωφάγος.

Κρεῖας, ἐπ. τά· κρέας Ἀναν. ἐν Ἀθην. 7, 282 (κατὰ διόρθ. Ἔρμάν.).

Κρειο-δόκος, 2· κρεωδόχος, κρέατα δεχόμενος, ἐμπεριέχων· - σκαφὶς Ἀρίστων 1 (6, 306).

Κρείσισα, δωρ. ἡ· Κρέουσα.

Κρεῖτον (κρέας), τό· 1) τράπεζα μαγειρίου, ἐφ' ἧς παρεσκεύαζον καὶ κατέτεμνον τὰ κρέα, «κρῆτον· κρεωθήκη, ἐπίκοπον, κρεωδόχος λέβης» (Ἡσύχ.) Ἱλ. ι, 206, ἔνθα τινὲς ἤτ. ὀρθῶς, «λέβητα, χύτραν κρεῶν» Ἑρμην. 2) εἶδος πλακοῦντος Ἀθην. 14, 645· 3) = κρέας Εὐφορ. ἀποσπ. 133 Μαϊνεκ.

Κρεῖων, π. κλ. τοῦ κρείων.

Κρειοντιάδης, ου, ἐπ. ὁ· Κρεοντιάδης υἱὸς Κρέοντος, πατρων. Λυκομήδους Ἱλ. τ, 240.

Κρειος, ὁ· α) εἶδος κογχυλίων Ἀθην. 3, 87· «τινὲς τῶν ἐρεβίνθων», 2, 54· β) = κριός.

Κρείουσα· θηλ. τοῦ κρείων, ὅπερ ἴδε.

Κρεια-φάγος, 2· κρεωφάγος, [ᾰ].

Κρεισσονεύω (ἀμτβ.)· εἰμὶ κρεισσων Ἡρωδ. Ἐπιμ. 69.

Κρεισσόνως· ἴδε κρείσσων.

Κρεισσό-τεκνος, 2· καλλίτερος ἢ ἐντιμότερος τῶν τέκνων Αἰσχ. Ἑπτ. 766.

Κρείσσων, ἀττ. κρείττων, νεόϊων. κρέσσων (κ. Πινδ.), δωρ. κάρρων (= κρειττων, συγκρ. τοῦ κρατύς, πρβλ. τὸ ὑπερθ. κράτιστος), 2· κυρ. ῥωμαλεώτερος τὸ σῶμα, ἰσχυρότερος, δυνατώτερος τοῦ ἀντιπάλου κατὰ τὰς σωματικ. δυνάμεις· «ὑπνώτερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται» Ἱλ. γ, 71· «-ἀρετῇ τε βίῃ τε», ψ, 578· «-εἰς ἐμὲθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ ἐγχείῃ», ι, 217· «ἀλλ' αἰεὶ σὺ Διὸς κρ. νόος ἠέπερ ἀνδρῶν» = τῷ νῷ, ἀνώτεραι πάντοτε αἱ βουλαὶ τοῦ θεοῦ ἀπὸ τὰς τῶν ἀνθρ. π, 688 «κτραυνοῦ κρίσσων ἄλλο βέλος» Πινδ. Ἰ. 7, 34· «νέτκος κρεσσόνων» = τῶν ἰσχυροτέρ. Ὁ. 11, 41· «ἔρις κρεσσόνων», Ν. 10, 72· π. τραγ. ἰδ ἐπὶ τῶν θ. Αἰσχ. ἀποσπ. 7· πρβλ. Πλάτ. σοφ. 216· «κρεσσόνων θεῶν ἔρως» Αἰσχ. Πρ. 904· «ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσ. κυνῶν εἶναι», ἀποσπ. 471· «φάγοι τὰν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα» Σοφ. Αἴ. 451· «μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.» Εὐρ. Ὀρ. 709, ἀντίθ τῷ «ἥττων»· «τὸν κρείττω τοῦ ἥττονος ἄρχειν καὶ πλέον ἔχειν» Πλάτ. Γοργ. 483· ἰδ. -λόγος Ἀριστ. νεφ. 113· «τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν» Πλάτ. ἀπολ. 18. Πολὺ συνήθ. π. πτῦ (π) γεν. «κρειττων γαστρὸς» = ἐγκρατὴς τῆς κοιλίας Ξεν. Κύρ. 4, 2, 45· -χρημάτων = ἀσωτοδόκητος, μτγν Ἐν εὐρυτέρᾳ τῇ σημ. ὡς συγκρ. τοῦ ἀγαθὸς = ἱκανώτερος, ἐπιτηδειότερος εἴς τι· «οὐκ ἄλλος κρείττ. παραμυθεῖσθαι» Πλάτ. πολιτ 268, κ. μτγν. Ἐν γέν. καλλίτερος, ὠφελιμώτερος, προτιμότερος· «κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς» Αἰσχ. Πρ 752· «παντὸς γένοιτ' ἂν χρήματος κρεῖσσ. φίλος» Σοφ. Φιλ. 660 κ μετὰ τῆς συνήθ. τοῖς ἄρχ. ἔλεξ. «κρεῖσσον γὰρ Ἄιδᾳ κεύθειν ὁ νοῦσων μᾶταν», Αἴ 622· «κρεῖσσ. ἦν ὁ ἀγὼν μὴ γεγενημένος» = καλλίτερον ἦτο νὰ μὴ ἐγίνετο ἡ δίκη Αἰσχίν. 1, 192· ἐπίρ. κρεῖσσον Σοφ Οἰ. τ. 176· κρεισσόνως Ἀντιφ. 128, 33, fortius.

Κρειττόομαι, οῦμαι μέσ. ἐπὶ ἐμπαθῶν πάσχω

ὑπὸ κρειττώσεως Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 5, 9, 13.
Κρείττων· ἴδε κρείσσων.
Κρειττωσις, εως, ἡ· νόσ. τῶν δένδρ. ἴδ. τῆς ἀμπέλου, συνισταμένη ἐν τῇ παρὰ φύσιν ἐκβλαστήσει, ἧς ἕνεκα ἀτροφοῦσι καὶ ἀπορρέουσιν αἱ ῥάγες Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 5, 9, 13.
Κρείων, οντος (συγγ. τῷ ΚΡΑΣ, κράτος), ὁ, Θηλ. κρείουσα, Ἰων. κ. ἐπ. = κρέων· δεσπότης, βασιλεύς, κύριος, συχν. π. Ὅμ. ἐπὶ βασιλ. κ. ατρατηγ. οἷον, τοῦ Ἀγαμέμνον· κλ. ἐπὶ θε. οἷον τοῦ Διός· «ὕπατε κρειόντων» Ἰλ. Θ, 31, Ποσειδῶνος. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐτεωνεύς, ὑπηρέτης τοῦ Μενελάου, ὀνομάζεται οὕτω, ὡς ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῶν λαιπ. ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑπηρετῶν, ἐὰν μὴ ταὐτόσ. τῷ «ἥρως», ὡς χαρακτηρ. καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνδρός Ὀδ. δ, 22· «κρείουσα γυναικῶν», τιμητ. ἐπίθ. τῆς Λαοθόης, παλλακῆς τοῦ Πριάμ. Ἰλ. χ, 48. Ἐνιαχ. κ. μτγν. π. ραχ.
Κρείων, οντος· ἴδε Κρίων,
Κρείων, ἐπ. = χρεῶν· ἴδε χρέας.
Κρέκα, ἡ· μήτ. Ἀττίλα Ηρίσκ. Πανίτ. ἀποσπ. ἐν Μυλλ. ἱστ. ἀποσπ. 4, 89.
Κρεκάδια (κρέκω, οὐχὶ ὁπακ.), τά· στερεά, πυκνὰ σκεπάσματα· = αὐλὴς = τάπητες Ἀριστ. σφ. 1215.
Κρεκτὸς (κρέκω), 3· κρουστός, ἴδ. κρουστὸν μουσικ. ὄργαν, τῷ πλήκτρῳ κρουόμενον Αἰσχ. Χο. 809.
Κρέκω (πρβλ. κερκίς)· πλήττω, κρούω, ἴδ. α) τὸν ἱστὸν (τὸ φάδι) τῇ κερκίδι Σαπφ. ἐν Ἡφαιστ. 34· ἐν γέν. ὑφαίνω, -πέπλους Εὐρ. Ἰλ. 542· β) πλήττω τῷ πλήκτρῳ κρουστὸν μουσ. ὄργαν. κοιν. παίζω· «-τὰ βάρβιτα» Δ. Ἀλ. 7, 72· «αἴλινον ἐν κιθάρᾳ νόμον ἔκρεκον», Ἐπιγρ. ἀδ. 175 (9, 584)· μτφ. καὶ φυσητικὸν μουσ. ὄργ. - αὐλὸν Ἀριστ. ὄρν. 682· «κρέκειν δόναξι» Ἀνύτη 8 (Πλαν. 231)· «βοὴν πτεροῖς» = ποιῶ κρότον, θόρυβον τῇ συγκρούσει τῶν πτερῶν Ἀριστ. ὄρν. 770· «κρέξασα κίσσα» Ἀρχί. 28 (7, 191)· ἀπολ. «ἵν' ἡ μὲν (κιθάρα ἡ ἁρμονία) κρέκῃ» Κλ. Ἀλ. πρ.τρ. 4.
Κρεμάθρα (κρεμάννυμι), ἡ· 1) αἰώρα, κοιν. κρεμάστρα (πρβλ. κρεμάστρα), μηχανὴ τοῦ θεάτρου, δι' ἧς ἐν ταῖς κωμῳδ. κ. τραγῳδ. ὑποκριτής τις ἐκρατεῖτο μετέωρος Ἀριστ. νεφ. 218, ἀρχ. λεξ. 2) «σκίφος· εἰς ὃ τὰ περιττεύοντα ὄψα εἰώθαμεν ἀποτίθεσθαι» Σχολ. 3) μίσχος τοῦ καρπ. δένδρ. [μᾶ]
Κρέμαμαι· μέσ. τοῦ κρεμάννυμι.
Κρεμάννυμι κ κρεμαννύω (Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 6 κ. μτγν.), (ῥίζ. κρεμ.), μλ. κρεμάσω, ἀττ. κρεμῶ, κατ' ἐπέκτ. κρεμύω Ἰλ. η, 83· κρεμῶμεν Ἀριστ. πλ. 312, ἀόρ. ἐκρέμασα κ π. ἀόρ. ἐκρεμάσθην· μτδ κρεμῶ (κρεμνῶ) τι ἀπό τινος, δένω ἢ ἐξαρτῶ τι ἀπό τινος οὕτως ὥστε νὰ κρέμαται· «σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες» Ἰλ. Θ, 18· ὡς ἀνάθημα (ἀφιέρωμα) «-πρὸς ναὸν» η, 83· «κρεμαννύντες εἴδωλον ἄψυχον» Πλάτ. νόμ. 8, 830· «ξυβόλου κρέμασαν ἄγκυρας ὕπειρεν» Πινδ. Π 4, 102· «ἀπὸ κάλω καὶ θρονίου κρεμάσαντι σαυτόν» Ἀριστ. βάτρ. 121· «τῶν ὄρχεων κρεμμένων αὐτόν», πλ. 312· «οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἐκ τινος δένδρου τὴν κόπρον» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 6, κ. μτγν. «τούτων πολλοὺς ἐκρέμασε» Πλουτ. Ἀλ. 59· «κρεμᾶν αὐτοὺς ἠπείλησε» Καῖσ. 2. Παῦ. «ἐκ τῶν ξύλων δακτύλιοι κρεμάννυνται» = κρεμῶνται (κρεμοῦνται) ἢ κρέμανται ἀπὸ τοὺς ἄξονας Ξεν. Ἱππ. 10, 9· «ὑπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντα» Πλουτ. Ἀλ. 55· «ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς (ἐπὶ σημ. μέσ.) Πλάτ. Θεαίτ. 176. Μέσ. κρέμαμαι, ὑποτ. κρέμωμαι, εὐκτ. κρεμαίμην, κρέμαιο (δ' ἐν.) Ἀριστ. σφ. 298, κρέμαιτο (γ' ἐν.), Ἀχ. 944· ἀλλά «κρέμαισθε» (δ' πλ.), σφ. 298, παρατ. ἐκρέμω (δ' ἐν.) ἐπ κρέμω Ἰλ. ο, 18, 21 κυρ. κ. μτφ. «μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται» Πινδ. Ὀ. 6, 74· «βάλιος αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται», Ἱ. 7, 14 «-ἀμφὶ φρασὶν ἀμπλακίαι κρέμανται», Ὀ. 7, 45· «κάτω κρέμανται» Σοφ. ἀποσπ. 382· κρεμάμενος Ἠρ 2, 121· «ἐξ ὧν κρεμαμένη πᾶσα ψυχὴ πολίτου» Πλάτ. νόμ. 8, 831· «-ἐπὶ τοῦ παττάλου» Ἀριστ. σφ. 808 «-ἐφ' ἵππων» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 19· «-αἱ μίλιτται ἐξ ἀλλήλων» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40, κ. μτγν. μ. ἀόρ. ἀπαρ. κρεμάσασθαι, ἐπὶ αἴτ. «πηδάλιον δ' ἐυεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσ.» Πα. Ἐρ. 627, Ἱπποκρ. 833, μ. μέλ. κρεμήσομαι Ἀριστ. Ἀχ. 278, κ. μτγν. κρέμαται· «σκιάζει Ἀράτ. φαιν. 65 (πρβλ. κρημνάω, κρήμνημι κ. τὸ κοιν. κρεμνῶ), ευκρεμὲς.
Κρεμάς, άδος, ἡ κρεμαστή· - πέτρα = ἀπότομος Αἰσχ. ἀποσπ. 795.
Κρέμασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ κρεμᾶν τι ἤ τινα ἀπό τινος (κρέμασμα), ἀνάρτησις Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 1260 κ. μτγν.
Κρέμασμα, ατος, τό· 1) τὸ κρεμασμένον· 2) = τῷ ἄνωτ. Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 157.
Κρεμαστάς, ὁ· κρέμασις Ἱπποκρ. Γαλην.
Κρεμαστή, ἡ· 1) τόπ. Τροίας οὗ μάχαν τῆς Ἀδώδου Ξεν. Ἑλλ 2) ἐπώνυ. τῆς ἐν τῇ Θεσσαλ. Φθιώτιδι Λαρίσης Πυλόδ. τοῦ Στ. Βυζ.
Κρεμαστήρ, ῆρος, ὁ· 1) ὁ κρεμῶν τι ἤ τινα, μτγν. 2) ἰατρ. ὁ μὸς ὁ ἀναστῶν (ἀνασύρων) τοὺς ὄρχεις, μὸς τῶν ὀρχεων.
Κρεμαστήριος, 2· κρεμαστός, μτγν.
Κρεμαστής, ὁ· κρεμαστήρ (2).
Κρεμαστός (κρεμάννυμι), 3· κρεμάμενος, μετέωρος· «κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν» Σοφ. Οἰ. τ. 1263 ὁ ἐκ σχοινίου βρόχος πρὸς κρέμασμα, «κρεμαστὴ ἀρτάνη», 1200· «βρόχοι κρεμαστ.» Εὐρ. Ἱππ. 778, κ. μτγν. - κλινίδιον Πλουτ. Περικλ. 27· οὐδ. «τὰ κρεμαστὰ σκεύη νεώς, κάλω (ἴνν. «σκεύη»)· «τὰ κρεμαστὰ σκεύη νεώς, κάλω, κ. ἱστία Ξεν. οἰκ. 8, 12· - ἱστία Ἀθήν. 1, 27, ευκρεπισμ.
Κρεμάστρα, ἡ· 1) = κρεμάθρα· 2) σχοινίον ἀγκύρας Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 11· 3) μίσχος τοῦ ἄγκυρος Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 10, 4.
Κρεμάω -ῶ, ά-εις ἆς κτλ. ἀττ. μελ. τοῦ κρεμάννυμι, ὅπερ ἴδε.
Κρεμβαλιάζω· κρούω τὸ κρέμβαλον, ἴδ. ὑποκρούω, διὰ τῆς κρούσεως τοῦ κρεμβ. σημαίνω τὸν ῥυθμὸν τοῦ χοροῦ Ἕρμιππ. ἐν Ἀθην. 14, 636.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Θέρισος

Κρεμβαλιαστής, οῦ, ὁ· ὁ κρούων τὸ κρέμβαλον, παίκτης κρεμβάλ. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 162 (ἀρχ. γρ.), ἀνθ' ἧς ἤδη τὸ κατωτ.

Κρεμβάλιαστύς, ύος, ἡ· κρούσις κρεμβάλου, ἰδ. ὑπόκρουσις, σήμανσις τοῦ ῥυθμοῦ τοῦ χοροῦ διὰ τῆς κρούσεως τοῦ κρεμβάλ.

Κρεμβαλίζω· κρεμβαλιάζω, ἀρχ. λεξ.

Κρέμβαλον (κρέκω, crotto), τό· κρόταλον ἐξ ἐσχισμένου καλάμου, καγχυλίου κ. τῶν ὁμ. διὰ τῆς κρούσεως τοῦ ὑποίου ἐσήμαιναν τὸν ῥυθμὸν τοῦ χοροῦ, Ἀθήν. 14, 636· ἀνάλογ. νῦν τὰ ζίλια τῶν τούρκων καὶ αἱ κατανέτται τῶν Ἰταλ.

Κρέμβολα, τά· «ἔφ' οἷς τὰς κρόκας ἐντυλίσσουσιν αἱ γυναῖκες» Ἡσύχ.

Κρέμμυον, τό· κρόμμυον, καιν. κρεμμύδι, γλωσ.

Κρεμνάω, μτγν. παρασχ. τοῦ «κρημνάω» ἢ κατὰ Μοῖρ. καιν. ἑλλ. = «κρεμαννύω» ἀλλ' οὐχ ἧττον ἐκεῖνος φαίνεται πανταχοῦ προτιμῶν τὸν τύπ. «κρημνάω».

Κρεμόω, ἐπ. μέλ. κατ' ἔπέκτασ. = κρεμῶ· ἴδε κρεμάννυμι.

Κρέμυς, υος, ἡ· εἶδος ἰχθύος Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. 7, 305· πρβλ. χρέμυς.

Κρεμῶ· ἴδε κρεμάννυμι.

Κρέμωμαι· ἴδε κρεμάννυμι.

Κρεμώνη κ. Κρεμών, ῶνος, ἡ· ἡ ἐπὶ τοῦ Πάδου πόλ. τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἡ νῦν Κρεμῶνα Στράβ.

Κρέξ, κρεκὸς (κρέκω), ἡ· 1) πτην. μετ' ὄξέος καὶ πρισνειδοῦς βάμφους, ἰσομέγεθες τῇ ἴδιᾳ Ἡρ. 2, 76· ὡς κακὸς οἰωνὸς τοῖς νεονύμφοις θεωρούμενον· πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 1138, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 17· 2) = ἀλαζὼν Εὔπολ. ἐν Φωτ 3) = κόμη, ἀρχ. λεξ. Εὐστ. 1528, 18, ὅστις ἀναφέρ. καὶ «ἡ κρέκα, τὴν κρέκαν».

Κρεο-βορέω· κρεωβορέω, μτγν.

Κρεο-βόρος ἢ κρεο-βότης (κ. κρεο-βρότος ἢ ὀρθότ. «κρεάμβροτος»), 2· κρέας βιβρώσκων, κρεωφάγος· ἐπίθ. Ἀμαζόν. Λίσχ. ἀποσπ 284.

Κρεό-βρωτας, 2· τῷ ἄνωτ.

Κρεο-βότης, ου, ὁ· κρεωβότης Σουΐδ.

Κρεο-βόχος, 2· κρεοβόκος, ἀγγεῖον Σχόλ. Ἰλ. ι, 206.

Κρεο-κάκκαβος, ὁ· ἔδεσμα (φαγητόν), κατασκευαζόμενον ἐκ κρέατος, αἵματος καὶ λίπους «ἐν ζωμῷ γεγλυκασμένῳ» Ἀθήν. 9, 384.

Κρεο-κοπέω (δοκιμώτ. ἀττ. τύπ.)· κρεωκοπέω· - μέλη Αἰσχ. Πέρσ 455, Εὐρ. Κύκλ. 358.

Κρεο-κόπος, ου, ὁ· κρεωκόπος, μτγν.

Κρεο-νομία, ἡ· κρεανομία.

Κρεο-πωλέω· κρεωπωλέω.

Κρεο-πώλης, ου, ὁ· κρεωπώλης Λουκιλ. ἐπιγρ. (11, 212).

Κρεο-πώλιον, τό· τόπος, ἐν ᾧ πωλοῦσι κρέας Ἀρτεμίδ. 5, 2.

Κρεο-σαπέντων, (μοναδικ.) γεν. πλ μετχ. π. ἀορ. 6', οἱονεὶ τοῦ «κρεασήπαμαι» Πλουτ. π. κρεοφαγ. 1, 5, πιθ. ἐσφαλ. γρ. ἦν Ῥείσκ. διορθ. «κατασαπέντων».

Κρεο-σκευάσία, ἡ· σκευασία, ἑτοιμασία, μαγείρευσις κρέατος Ἀθήν. 12, 550.

Κρεο-στάθμη, ἡ· κρεωστάθμη.

Κρεο-τομέω· τέμνω κρέας, εἰς τεμάχια, καιν. κόπτω, κομματιάζω κρειᾶς Τζέτ. Ἐπιστ. 13, 410.

Κρεο-υργέω· κατατέμνω κρέας, καιν. λειανίζω κρειὰς Λουκ. π. τ. Συρ. Θε. 55. Παθ. κατατέμνομαι ὑπό τινος, καιν. λειανίζομαι· «κρεουργηθέντες ἐκεῖνοι» Δ. Κάσ. 75, 7.

Κρεο-υργηδόν, ἐπίρ. = διαμελεϊστί, εἰς τεμάχια, καιν. κομμάτια κομμάτια, κομματιαστά· - διαοπάσας Ἡρ. 3, 13.

Κρεο-υργία, ἡ· τὸ κατακόπτειν κρέας εἰς κομμάτια, καιν. λειάνισμα, δεῖπνον ἐκ κατακεκομμένου κρέατος Λουκ. π. ὀρχ. 54, μτγν.

Κρεο-υργικός, 3· εἰς τὴν κρεουργίαν ἢ τὸν κρεουργὸν ἀνήκων, ἀναφέρων, γλωσ.

Κρεο-υργός, 2· τὸ κρέας παρασκευάζων, ἰδ. εἰς κομμάτια κακακόπτων «κρεουργὸν ἧμαρ εὐθύμως ἄγειν» = ἑορτάζειν, τελεῖν τὸ μετὰ τὴν θυσίαν δεῖπνον Αἰσχ. Ἀγ. 1574· οὗτος ὁ κρεουργὸς = τῷ βαρβ. χασάπης Πολυδ. 7, 25.

Κρέουσα, ης, ἡ· 1) θυγ. Ἐρεχθέως καὶ σύζ. Ξούθου Εὐρ. 2) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος καὶ σύζ. Ἰάσονος Διόδ. 3) θυγ. Πριάμου καὶ Ἑκάβης καὶ σύζ. Αἰνείου Ἀπολλόδ. 4) Νύμφη, μήτ' Ὑψέως, Κρειοῖσα (δωρ.) Πινδ. 5) ἐμπόριον Εὐβοίας Στράβ.

Κρεο-φᾰγέω· ἐσθίω, τρώγω κρέας, μτγν. Παθ. κρεοφαγέομαι, ἐπὶ ζῴων τὸ κρέας φαγώσιμον Δ. Σικ 2, 54.

Κρεο-φᾰγία, ἡ· ὡς κ. νῦν τὸ τρώγειν κρέας Δ. Σικ. 3, 31.

Κρεο-φάγος, 2· κρέας ἐσθίων, ἀπὸ κρέατος τρεφόμενος, ζῶν Ἡρ. 4, 186.

Κρεο-φόρος, 2· σαρκοφόρος, κρέας, σάρκα φέρων, ἐμπεριέχων, ἐκκλ.

Κρέσσων, νεοίων, 2· κρείσσων, ὅπερ ἴδε.

Κρεσφόντης, ου (συγγ. τῷ «κρᾶς»· πρβλ. κρέσσων = κρείσσων), ὁ· 1) Ἡρακλείδης, υἱὸς Ἀριστομάχου καὶ ἀδελφὸς Τημένου καὶ Ἀριστοδήμου βασιλεὺς Μεσσηνίας Πλάτ. 2) ὁμών. ποίημα Εὐρ. οὐτινος τὴν προσηγορίαν ἀφαιρεῖ Ἀριστοτ. ποιητ. 14.

Κρεύλλιον, τό· ὑποκ. τοῦ κρέας, κρεάδιον Συνέσ.

Κρέω, τὸ ἀ συνθετικ. τῶν ἀπὸ τοῦ «κρέας» συνθέτων εὐχρ. π. μτγν. τὸ δὲ «κρεο-» γνήσ. ἀττ.

Κρεω-βορέω· βιβρώσκω, κατισθίω κρέας, μτγν. Ὡσ. ὅλα τὰ τοιαῦτα σύνθ. ἀδοκιμώτ. σχημ. τῶν ὁμωνύμ. τοῦ «κρεο-» συνθέτ.

Κρεω-βορία, ἡ· κρεοφαγία, μτγν.

Κρεω-βόρος, 2· κρεοφάγος, μτγν.

Κρεω-βριθής, 2· βρίθων κρέατος, βαρὺς ἐκ πολλοῦ κρέατος, καιν. γεμᾶτος κρέας, βαρύς, μτγν.

Κρεω-δαισία, ἡ· κρεωνομία Ἀθήν 11, 425· «ἢ εἰς μερίδας κρ.» Πλουτ. συμπ. 2, 10, 1.

Κρεω-δαιτέω· κρεωνομέω Ζωναρ.

Κρεω-δαίτης, ου, ὁ· 1) ὁ κρεαιόμος κ. ὡς ἐπίθ. κρέας, διανέμων, ἰδ. ἐντὸς θυσίας Πλουτ. Λύσ. 23, 9· 2) = κρεωπώλης Πολυδ. 7, 25.

Κρεω-δαττις, ιδος· ὀνλ. τοῦ ἀνωτ. - ἀρχὴ π Λακιδ. τὸ ὑπούργημα τοῦ κρεανόμου ἐν ταῖς θυσίαις Πολυδ. 6, 34, ἔνθα Βίκκ. γράφ. «κρεωδαίτης».

Κρεώ-δειρα, ἀρθότ. κρεοδείρα (δέρω), ἡ· ὄργαν. πρὸς ἐκδορὰν ἰσοπαχῶν ζῴων Πολυδ.

Κρε-ώδης, 2· κρέατι ὅμοιος, κρέατος πλή-

ρης, σαρκώδης Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 9· - δομὴ Ἀθήν. 2, 62.
Κρεω-δοσία, ἡ· κρεοδοσία Πλούτ.Δημήτρ.11.
Κρεω-δοτέω· κρεοδατέω, κρεαδατέω, μτγν.
Κρεω-δότης, ου, ὁ· διανομεὺς κρεάτων, ἐδ. κρεάτ. θύματος Σουΐδ. πρβλ. κρεωδαίτης.
Κρεω-δόχος, 2· κρεισσόδοκος, ἀρχ. λεξ.
Κρεω-θήκη, ἡ· θήκη, καμάρα, ἐν ᾗ τιθέασι κρέατα, γλωσ.
Κρεω-θοινία, ἡ· ἑστίασις κρεῶν, τὸ μετὰ κρέατος ἐδισμάτων συμπόσιον Σουΐδ.
Κρεω-κοπέω· κόπτω, κατακόπτω κρέας, μτγν.
Κρεω-κάπος, 2· κρέας κόπτων, κατακόπτων· οὐσ. ὁ κρεωκόπος=ὁ κρεουργός, μτγν.
Κρέων, οντος, ὁ, θηλ. κρέουσα (ΚΡΕ, πρβλ. κραίνω)· κρείων, κρείουσα (ἅπερ ἴδε)· - Αἰσχύλ. Πέρσ. 8, 93· - οὐρανὸς Ν. 3, 12· - Ζεύς Αἰσχ. ἀποσπ. 569, ἀμφ. γρ.
Κρέων, οντος, κλ. Κρέων, συνήθ. Κρέον, ἐπ.
Κρείων, ίοντος· 1) υἱὸς Μενοικέως κ. ἀδελφὸς Ἰοκάστης, βασιλ. Θηβῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου, παραδοὺς τὴν βασιλείαν τῷ Οἰδίποδι, λύσαντι ἐπιτυχῶς τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, καὶ ἀναλαβὼν αὐτὴν μετὰ τὴν ἐκείνου φυγὴν Αἰσχ. Ἑπτ Πλάτ.· ἐπίθ Κρεόντειος· 6) βασιλ. τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγ. Γλαύκην ἐνυμφεύθη ὁ Ἰάσων· 3) ἀρχαιότ. βασιλ. τῶν Θηβῶν, πατ. Μεγάρας· 4) ἄλλ.
Κρεω-νομέω· κρεανομέω, μτγν.
Κρεω-νομία, ἡ· κρεανομία, μτγν.
Κρεω-πωλεῖον, τό· κρεωπώλιον, μτγν.
Κρεω-πωλέω· πωλῶ κρέας, εἰμὶ κρεωπώλης, ἐπαγγέλλομαι τὸν κρεωπώλην Πυλυδ.
Κρεω-πώλης, ου, ὁ· ὡς κ. νῦν Μάχ. ἐν Ἀθην. 13, 580, Θεοφρ. χαρ. 9, 2.
Κρεω-πωλικός, 3· εἷς κρεωπώλην ἀνήκων, ἀναφέρων· - τράπεζα Πλουτ. ἠθ 643.
Κρεω-πώλιον, τό· κρεοπώλιον Δ. Σικ. 12, 24.
Κρεώ-πωλις, ιδος· θηλ. τοῦ κρεωπωλικός· - ἀγορὰ Ἡσύχ.
Κρεω-στάθμη, ἡ· στάθμη (ζυγαριὰ) πρὸς στάθμησιν(ζύγισιν)κρεῶν Ἀριστ.ἐνΠολυδ.6,91.
Κρεω-φαγέω· κρεοφαγέω, μτγν.
Κρεω-φαγία, ἡ· κρεοφαγία· - τῶν θηρίων στράδ. 16, 771.
Κρεω-φάγος, 2· κρεοφάγος Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 12 κ. μτγν.
Κρεωφύλας, ὁ· κυκλ. κ ποιητής, γαμβρὸς, ὡς λέγουσιν, ἢ φίλος τοῦ Ὁμήρου, κληρονομήσας τὰ ἔπη αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Λυκοῦργος τῆς Σπάρτης παρέλαβε παρὰ τῶν ἀπογόνων του. Τινὲς θεωροῦσιν αὐτὸν Σάμιον, ἄλλοι Χῖον καὶ ἄλλ. Ἰθήτην, ἀποδιδόντες αὐτῷ καὶ τὸ ποίημα «Οἰχαλίας ἅλωσις» Πλουτ. Δυκ. 4.
Κρήγυος (ἡ ἐτυμ. σκοτεινή, κατὰ Βουττμ. ἐκ τοῦ «γρηγυθω», χρήσιμος· καὶ οὐχὶ «κρατύς, κρείσσων»), 2· καλός, χρήσιμος, ὠφέλιμος· «οὔ πω ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας· Ἰλ. α, 106· «οὐδὲ κρήγυα διδάσκαλοί μοι τούτων» Πλάτ. Ἄλκ. 1, δ· «πομπὴν εἶναί μοι τὸ κρήγ.» = τὸ ἀληθὲς Θεόκρ. 20, 19 · «ἐκ
ρως παρθεὶς μὲ τὸ κρήγ.» Ἀρχί.1(5,38) «παρ' οἶνῳ κρήγυος» Δαμάγητ. 12 (7, 355)· ἐπίρ. -ύως Περικτυόν. ἐν Στοβ. ἀν0.83,19, bonus.
Κρη-δεμνο-κόμος, 2· κρηδέμνῳ τὴν κόμην κοσμῶν, μὲ κεφαλόδεσμον στολίζων τὰ μαλλιὰ Λδαν. ἐπιστ. 12, 33.
Κρή-δεμνον, (κάρη, δέω), τό· α) κεφαλόδεσμος, ὃν π. Ὅμ. ἔφερον ὡς κόσμημα τῆς κεφαλῆς αἱ ἐπίσημοι καὶ ὑπανδροι (συνήθως) κυρίαι, καὶ ὅστις καλύπτρας εἶχεν κατέπιπτεν ἀμφοτέρωθεν τῆς κεφαλ. καὶ ἠδύνατο νὰ καλύψῃ ὅλον τὸ πρόσωπον· «κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων» Ἰλ. ξ, 184 «ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδ.» (ἡ Πενελόπη) Ὀδ. α, 334· ἀλλὰ καὶ αἱ ὑπηρέτριαι τῆς Ναυσικάας φέρουσι κρηδέμν. ζ,100· β) κόσμημα τῶν παρθένων Εὐρ. Φοίν 1490. Ἐν γέν. κάλυμμα, σκέπασμα· «κρητῆρα κέρασσεν οἴνου - τὸν - ὤιξεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε· Ὀδ. γ, 390. Μτφ. ἐπάλξεις τῶν τειχ. πόλ. «ὄφρ' οἱ Τρωΐης ἱερὰ κρήδ. λύσιμεν» Ἰλ. π, 100, Ὀδ, ν, 388, «ὃς Θήβης κρηδέμνων ἔχει ῥύσεταί τε πόληα» = τὰς ἐπάλξεις τῶν Θηβ. (περιγραφικ.) = τὰς Θήβ. Ὑπ. ἀσπ. 105, κ. μτγν. π. «πόλεων κρήδεμνα λύειν» Βακχυλ. ἐν Ἀθην. 2, 39 - πέτρινα Εὐρ. Τρῳ. 508, rediniculum (capitis).
Κρῆναι, ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ κραιαίνω, ὅπερ ἴδε.
Κρήναν. προστ. ἀόρ. α. τοῦ αὐτ.
Κρηθείδης, ου, α) ὁ Αἴσων, υἱὸς Κρηθέως Ἀπολ. Ῥ. 6) ὁμωρ. Κρηθείδαι=οἱ Νηλεὺς Πινδ. Π. 4, 272· γ) ἐκ. Κρηθηϊάδης=Ταλαὸς Ἄντιμ. ἐν Παυσ. 8, 25, 9.
Κρήθεν (κάρα), ἐπίρ. ἀπὸ τὴν κεφαλήν, ἀπὸ τὸ κεφάλι κάτω, ἀπὸ ἐπάνω· «κατὰ κρήθ. δὲ καλύπτρην σαιδαλίην χείρεσσι κατέσχεθε» Ἡσ. Θε. 574· «τῆς καὶ ἀπὸ κρήθεν βλέφαρον τ' ἀπὸ κυανέαων», ἀσπ. 7.
Κρηθεύς, ἴως, ἐπ. ἡγ. υἱὸς Αἰόλου, ἥρωτης τῆς ἐν Θεσσαλ. Ἰωλκοῦ, ἀδελφὸς Σαλμωνέως κ. σύζ. Τυρούς Ὀδ.
Κρηθηΐς, ίδος, ἡ· μήτ. Ὁμήρου Ἡρωδ.
Κρήθμον κ. κρίθμον, τό· α) εἶδος λαχάνου (λεχανικοῦ), θαλάσ. μάραθρον, κοιν. κρήταμον Ἱπποκρ. Νικ. θηρ. 609· β) θαλάσ. ὁ ἀτρακτόδερμον Σχόλ Λυκόφρ. 238.
Κρήτον, τό· ἴδε κρεῖον.
Κρήνεια κ. Κρήμνα Πτολ. (ἡ)· πόλ. Πισιδίας (Λυκίας;) Στράβ., ἐρείπια παρὰ τὴν νῦν κώμ. Γκερμέ.
Κρημνάω· κρήμνημι Δ. Λαέρ. 6, 50. Μέσ. κρημνάομαι = κρήμναμαι· ἴδε καταχρημνάω.
Κρήμνη, προστ. ἐν. τοῦ κρήμνημι, ὅπερ ἴδε.
Κρημν-ηγορέω· κρημνοκομπέω, λέγω ἐπόκρημνα ῥήματα, μεγάλους, παταγώδεις λόγους ἀλλὰ κενοὺς ἐννοίας Τζέτζ. Σχόλ. Ἡσ 10.
Κρήμνημι· 1), (κρημνός), κρημνίζω, ῥίπτω τι κατὰ κρημνοῦ, κάτω, τὸν κατήφορον· 2) (κρεμάννυμι), κρεμῶ τι, τὸ βάλλω νὰ κρέμηται· «ἄγκυραν κρημνάντων» Πινδ.Π.4,25· κρήμνημαι (προστ. ἐν.) Εὐρ. ἀποσπ. 150 ἐκρήκρήμνη (παραι.) τινὰς = ἐκρέμνα Ἀπτ. Μιθρ. 97. Μέσ. κρήμναμαι· «κρέμαμαι, αἰωροῦμαι· ὑπερθ' ὁμάτων κρημνάμενον» ἐγείλδν =

Αἰσχ. Ἱκ. 211· ἐκρήμνατο Εὐρ. Ἡλ.1217, κ. μτγν. Ἀθήν. 13, 585, praecipito.

Κρημνίζω· κρήμνημι 1), κοιν. γκρεμίζω, μτφ. κ. ἐπί τὰς ἀτάκτους ἡδονὰς ἑαυτούς» Πλουτ. ἠθ. 5 κ. μτγν.

Κρήμνιαις, εως, ἡ· τὸ κρημνίζειν τινὰ ἤ τι, κοιν. γκρέμισμα Σχόλ. Θουκ.7,45,praecipitatio.

Κρήμνισμα, ατος, τό· ῥίψημα ἐκ τὸν κατήφορο, γκρέρνισμα, μτγν

Κρημνισμός, ὁ· κρήμνισις, μτγν.

Κρημνιστός, 3· κρημνισθείς Γρ. Ναζ. praecipitatus.

Κρημνο-βάτέω· βαδίζω, ἀναρριχῶμαι εἰς ἀποκρήμνους, ἀποτόμους τόπους Στράβ. 15, 710, Πολύαιν. 4, 3, 29.

Κρημνο-βάτης, ου, ὁ· α) ὁ ἀναβαίνων, βαδίζων εἰς ἀποκρήμνους, ἀποτόμους τόπους, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ἐπιγρ. ἀδ. 261 (9, 142)· β) σχοινοβάτης Ποὺχ. γ) μτφ ὁ μεταχειριζόμενος ἱππόκρημνα ῥήματα, κομπορρήμων.

Κρημνο-βάτις, ιδος, θηλ. τοῦ ἀνωτ. ἡ, Τζέτζ.

Κρημνο-γράφος, ὁ· ὁ γράφων ἱππόκρημνα ῥήματα, κομπορρήμονας λόγους Τζέτζ.

Κρημνόθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ, κοιν. ἀπ' τὸν γκρεμνὸ Ὀρφ. Ἀργ. 995.

Κρημνοί κ. Κρήμναι Πτολ. (ὁ)· πόλ. τῶν Σκυθῶν ἔνθα ὁ Τάναϊς ἐκβάλλει ἐν τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ Ἠρ. ἡ νῦν κώμ. Στάρι - Κριμ παρὰ τὴν Μαριόπολιν, πόλιν τῆς Ῥωσσίας 250 χιλιομ. ΝΔ. τῆς Αἰκατερινοσλάβης.

Κρημνο - κομπέω· μεταχειρίζομαι λέξεις βαρυφθόγγους καὶ κομπώδεις ὡς ἀπὸ κρημνοῦ πιπτούσας, ατομφάζω ἐν στομφαστικ. λόγοις, ἀρχ. λεξ. δι. γρ «κρημνοκομπέω».

Κρημνο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν κρημνούς, λόγους, φράσεις ὡς ἀπὸ κρημνοῦ πιπτούσας, στομφαστικάς, ἐπίθ. τοῦ Αἰσχύλ. Ἀριστ. νεφ. 1367.

Κρημνώδης (κρεμάννυμι), ὁ· α) ἀπότομος, ἀπόκρημνος, καταφερὴς τόπος, κοιν. γκρεμός, ἀπόκρημν. ὄρος, ἀπόκρημν. ὄχθη Ἰλ. φ. 233· «ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα πεῶσσον ὑπὸ κρημνούς», φ, 26· «Ἀλφειοῦ Πινδ. Ὀ. 3, 23· ἀπόκρημν. τάφρος, «κρημνοὶ γὰρ ἐπηρίφεις περὶ πᾶσαν ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν» Ἰλ. μ, 53· «Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν» Σοφ. Αἴ. 721, Εὐρ. Ἱππ. 124 ἀπότομ. πέτρα (βράχος) Ἀριστ Ἱππ. 633· «κατὰ τῶν κρημν. ῥίπτοντες ἑαυτούς, βιασθέντες ἁλίεσθαι» Θουκ. 7, 45 «κατὰ κρημνῶν ῥιφέντες» Πλάτ. νόμ. 12, 944 κ. μτγν. β) τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου, «τὰ ἐκατέρωθεν σαρκώδη τῆς κλειτορίδος, μυρτοχειλίδες, ἢ κρημνοί, ἢ πτερυγώματα» Πολυδ. 2, 174, Γαλην. τὰ χείλη τῶν ἕλκῶν Ἱπποκρ. praecipitium.

Κρημνοί, οἱ· ἐμπόριον τῆς Μαιώτιδος λίμν. Ἠρ., τὸ νῦν χωρ. Στάρι -Κρὶμ παρὰ τὸ Μαριαπούλ.

Κρημνότης, ητος, ἡ, δι. γρ. τοῦ «ἐρυμνότης» Μανκαβ.

Κρημν-ώδης, 2· κρημνῷ ὅμοιος, ἀπότομος, κατάντης Θουκ. 7, 84· «τὸ κρημνῶδες τῆς ὄχθης» Πλουτ. Τιμολ. 31· ὑπερθ. κρημνωδέστατος Ἱππών. 6, 5, 11, praeruptus.

Κρημν-ώρεια (ὦρ. σχημ. τῷ «ἐκρώρεια»), ἡ· ἀπότομος κρημνός, καταφέρεια (κατήφορος) ὄρους Ἱππών. ἐπιμ. 232.

Κρηναῖος (κρήνη), 3· κρήνῃ ἀνήκων· «Νύμφαι κρηναῖαι» = Ν. τῶν κρηνῶν Ὀδ. ρ, 240, Αἰσχ. ἀποσπ. 159· -γάνος, Πέρσ. 475· - ποτὸν = ποτὸν τῆς πηγ. τῆς βρύσεως Σοφ. Τρ. 14· - νασμοὶ Εὐρ. Ἱππ. 225· «Κρηναῖαι πύλαι», μία τῶν ἑπτὰ πυλ. τῶν Θηβ. Φοίν. 1130 κ. μτγν. π. - λιβάδες, Ἀντίφιλ. 39 (9, 549)· - ἔδεσμα = ψυχρὸν φάγημα ὡς ὕδωρ κρήνης Γαλην.

Κρήνη, ὕωρ κράνα (κάρηνον· κεράννυμι κατὰ τοὺς ἀρχ.), ἡ· πηγή, κοιν. βρύσις (ὅδε διαφορ. πηγή, κυρ. ποταμ.) Ἰλ. ι, 14· - μελάνυδρος, π, 3· - καλλιῤῥέθρος Ὀδ. κ, 107· «Παρνασσοῦ κράνα Κασταλία» Πινδ. Π. 1, 39· - δείρωτος Σοφ. Οἰ. Κ. 471, Εὐρ. ὡσ. «ποταμοὺς καὶ κρήνας ποιεῖ» Πλάτ. Φαῖδ. 112· = πῖδαξ, ἀντίθ. τῷ «φρέαρ» Θουκ. 2, 48· - πότιμος Πολύδ. 34, 9, 15 (πρβλ. κρουνός), Ἰωσ.

Κρήνηθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τῆς κρήνης, ἀπὸ τῆς πηγῆς, κοιν. ἀπ' τὴν πηγὴ· -πίνειν Ἀνθ.15,29.

Κρήνηνδε, ἐπίρ. εἰς τὴν κρήνην, εἰς τ. πηγὴν Ὀδ. υ, 154.

Κρηνιάς, άδος, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ κρηναῖος· α) κρήνη πηγὴ ἀνήκουσα· «τὰν Κρανιάδων» = Νυμφ. κρηναίων Θεόκρ. 1, 22· β) οὐσ. κρήνη Ἀλκαῖ. 17 (7, 55).

Κρηνίδες, ων· πόλ τῆς Πιερίας ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, αἱμάτα ταῦτα «Φίλιπποι» (ὅπερ ἴδε), ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου πατρ. τοῦ Μ. Ἀλεξ. περίφημος διὰ τὰ παρακείμενα χρυσωρυχεῖα Ἠρ 5, 26.

Κρηνίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κρήνη, κοιν. βρυσούλα Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκ. 117, fonticulus.

Κρηνίς, ίδος, ἡ· τῷ ἀνωτ. «ὄροσιρὰς ἀπὸ κρηνίδος» Εὐρ. Ἱππ. 208.

Κρηνίς, ίδος, ἡ· κρηνιάς· «αἱ Κρανίδες» = Νύμφαι κρηναῖαι Μόσχ. 3, 29· πρβλ. Σχόλ. Θεόκρ. 1, 22.

Κρηντῖτις, ιδος (θηλ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος «κρηνίτης»), ἡ· - βοτάνη = παρὰ πηγὴν φύουσα Ἱπποκρ.

Κρῆνον, προστ. ἀόρ. ἀ. τοῦ κραίνω, ὅπερ ἴδε.

Κρηνο-υχέω· ἐξουσιάζω, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὰς κρήνας, εἰμὶ προστάτης τῶν κρηνῶν.

Κρηνο-ῦχος, ὁ· κύριος, προστάτης τῶν κρηνῶν, ἐπίθ. Ποσειδῶν Κυρνοῦτ. 22.

Κρηνο-φύλάκιον, τό· τὸ ἔργον, ὑπούργημα τοῦ κρηνοφύλακος Πολυδ. 8, 113.

Κρηνο-φύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ, ἐπιστάτης τῶν κρηνῶν καὶ φρεάτων, ἐν Ἀθήν. πολιτικὸ ὑπούργημα Πολυδ. 8, 113.

Κρηπῖδαῖον, τό· κρηπίς, τὰ θεμέλια οἰκίας Λυσ. ἐν Πολυδ. 7, 120.

Κρηπῖδο-ποιός, 2· κρηπῖδας (ὑποδήματα) κατασκευάζων, ὑποδηματοποιός οὐσ. ὁ κρηπῖδοπ. = ὁ ὑποδηματοποιός Ἀθήν. 13, 568.

Κρηπῖδο-πώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν ὑποδήματα, ὑποδηματοπώλης Συνεσ. ἐπιστ. 52.

Κρηπῖδο-υργός, ὁ· ὁ κρηπιδοποιός Δείναρχ. ἐν Πολυδ. 7, 183.

Κρηπιδόω· α) ἐνδύω τινὰ κρηπῖδας (ὑποδήματα), ἀνάλογ. τῷ βαρβ. παπουτσώνω Σουΐδ. β) τίθημί τινι τὰ θεμέλια, θεμελιόω, κοιν. θεμελιώνω· «τὸ χωρίον λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε» Δ. Κάσ. 51, 4 κ. ἀλλ. μτγν. Παθ. = βασίζομαι, στηρίζομαι· «κρηπιδούμενος ὀρθὸς ἐπὶ θατέρου σκέλους» Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. (237).

Κρηπίδωμα, ατος, τό· κρηπίς, θεμέλιον οἰκίας Δ. Σικ. 13, 82.

Κρηπίς, ῖδος, ἡ· 1) εἶδος ὑποδήματος ἢ ἡμιϋποδήματος (βαρβ. στιβαλίου)), («εἶδος ὑποδήματος ἀνδρικοῦ ὑψηλὰ ἔχοντος τὰ καττύματα» Β. Ἀν. 273, 18). Ὑγιέμων. ἐν Ἀθην. 12, 522· «ὑποδήματα», ἀντίστοιχ. τῷ «κρηπῖδες» 11, 621· ἄλλως ἀνεφέρει πολλὰ εἴδη κρηπῖδος 2) ἐν γέν. βάσις, θεμέλιον οἰκοδομήματος, ἀγάλματος· «βωμῶν Σοφ. Τρ. 989· «βωμίαν κρηπῖδα» Εὐρ. Ἡρ. μ. 985· «ἀμφὶ κρηπῖδας δόμων», Ἴων 510, Ἡρ. 1, 93, Ξεν. ἀν. 3, 4, 6, Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 4, 2 κ. μτγν. Μτφ. συχν. «φασὶν εἶναι εὐλόγως κρηπῖδα βάλλεσθαι» στ(θ.σθαι θεμέλιον Πίνδ. Ἐν Πλουτ Θεμ 8 «βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων» Πινδ. Π. 4, 138· «κρηπῖδ' ἀοιδᾶν βαλέσθαι» = ἀνακρούεσθαι τὸ ᾆσμα, ἀνάρχεσθαι τοῦ ᾄσματι, 7, 8· πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. μ. 1201· «ἐπὶ ταύτης οἷον κρηπῖδος μονίμου ἐποικοδομεῖν κόσμον πολιτικόν» Πλατ. νόμ. 5, 736· ἀλλὰ «καὶδέπω κακῶν κρηπὶς ὑπέστην» = οὐδέποτε ὑπάρχει ὑπόστάθμη τῶν κακ. βάσις, ἀνείρεσις κτλ. εἶνε ἡ βάσ. τῶν κακ. Αἰσχ. Πέρσ. 701· 3) ὄχθη, χεῖλος ποταμ. Ἡρ. 1, 185, 8, 5, 2· «τοῦ λιμένος» Πολύβ. 5, 37, 8· 4) εἶδος πλακοῦντος Πολυβ. 6, 77, crepida.

Κρηπίς, ἡ· ὄν. φυτοῦ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 8, 3.

Κρῆς· συνηρ. ὀν. τοῦ κ.έας, ὅπερ ἴδε.

Κρής, γεν Κρητός, ὁ, πλ Κρῆτες, ὧν, οἱ, ἀς· Κνὴς τὸ γέν. τὴν πατρίδα π. Ὁμ. κ. ἅπασι τ. μετέπ.κοιν. Κρητικὸς παροιμ. «ὁ Κρὴς τὴν Θάλατταν», ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων ἐγκαταλιπεῖν τι, ὡς ὁ Κρὴς τὴν Θάλ. Διογεν. «ὁ Κρὴς τὸν Πόντον» Ἀποστόλ. 12, 57· «ὁ Κρὴς ἀγνοεῖ τὴν Θάλατταν», ἐπὶ τῶν πᾶσιποιουμένων ἀγνοεῖν τι, ὅπερ καλῶς γιγνώσκουσι Στράβ. «ὁ Κρὴς τὸν Κρῆτα» (ἀπατᾷ) Ἀποστόλ. 12, 61· «Κρὴς πρὸς Λίγινήτην», αὐτόθ. ἐπίθ. = Κρητικός· «Κρῆτα τρόπον» Σιμων. ἐν Πλουτ. ἠθ. 718· 6) παναρχ. βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἐξ οὗ αὕτη ἐπωνομάσθη, πατ. τ. Τάλω Παυσ.

Κρῆσαι· κεράσαι, ἀόρ. ἀ. ἄπαρ. τοῦ κεράννυμι, ὅπερ ἴδε.

Κρησέρα, ἡ· α) κάσκινον ἐκ λεπτοῦ καὶ ἀραιοῦ ὑφάσματος πρὸς καθαρσιν τοῦ ἀλεύρου, ἡ νῦν κρησάρα, σίτα.πυκνάδα Ἀριστ. ἐκκλ. 991 (κατ' ὀρθοτ. γρ.)· «ἐξ ἑρίου» κ. διάφορα τοῦ «ἀλευρότηξις» Πολυδ. 6, 74· «ὀθόνιον ἀραιὸν» Φωτ. λεξ. 6) «τὸ παχὺ ἱμάτιον» Θεόγνωστ. 91· γ) μικρ. δίκτυον πρὸς ἁλιείαν μικρῶν ἰχθύων Φώτ. πρβλ. Διλ. Ἱ. Ζ 2, 22.

Κρησέριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. Πολυδ.

Κρησερίτης, ου, ὁ = ἄρτος· «ἄρτος ἐκ λεπτοκοσκινισμένου ἀλεύρου, κοιν. κρησαρίτου ψωμὶ Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 2, 111.

Κρήσιος, 3· Κρητικός· – πέλαγος Σοφ. Τρ. 118· – γᾶ Εὐρ. Ἱππ. 759· – δόμοι, 719· – ἀνδρες, χρησμ. ἐν Παυσ. 10, 6, 7· – ῥυθμοὶ Δ. Ἀλ. συνθ. ὀν. 205, 6· – Ἄρτεμις Δ. Σικ. 5, 77· β) Κρήσιον ὄρος· ὄρ. Ἀρκαδίας Παυσ.

Κρησίς, ίδος· ἰδ. θηλ. τοῦ Κρήσιος Νικ. ἀλ.

Κρήσκης, εντος (Crescens)· ὄν. ῥωμ. ἀνδρ. Ἡρῳδν. καὶ Κρήσκεινς Ἀνθ.

Κρησσα, ης, ὡρ. ας· θηλ. τοῦ Κρής, Κρησα τὸ γένος, τὴν πατρίδα, κοιν. Κρητικὴ Σοφ. ἐπίθ = Κρητική· «Κρησσα κάων» Ἀνθ. 9, 268.

Κρησσῶν, ῶνος, ἡ κ. ὁ· ἀρχ. Πελασγικὴ πόλ. τῆς Μακεδονίας (τοῦ μετὰ τῆς Μακεδονίας ὑπὸ Φιλίππου ἐνωθέντος μέρους τῆς Θρᾴκης) Ἡρ. κάτ. Κρησσωνάται κ. Κρησσωνιῆται· ὅθ. ἡ μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος χώρα τῆς βορείου Μυγδονίας ὀνομάζεται «Κρησσωνικὴ, Κρησσωνίς», ἡ, Θουκ. (ἔνθα νῦν «Γρηστωνίς» γράφουσιν)· ἐπίθ. Κρωσσωνικός, 3, Θουκ. 4, 109.

Κρησ-φύγετον (φεύγω, Κρής), τὸ· κυρκρυπτήριον, ἐν ᾧ κατέφευγον οἱ ἄνθρωποι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Κρητὸς Μίνωος, ἀρχ. λεξ. ἐν γέν. καταφύγιον, τόπος καταφυγῆς Ἡρ. 5, 124, 8, 51 κ. μτγν. perfugium.

Κρητᾶ-γενὴς κ. Κρητα-γενὴς, ἐος-οῦς, ἡ· ἐν Κρήτῃ γεννηθείς, ἐπίθ. Διός, ἐπιγρ.

Κρηταῖς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ κατωτ. – ἄκτὴ Ἀνθ. 6, 209 (ἔνθα Συαΐδ. εἰκάζει «κριθηΐς ἄ.» = κρίθινος ἄρτος).

Κρηταῖος, 3· Κρητικός, ὁ ἀπὸ τῆς νήσου Κρήτης· τῇ Κρήτῃ ἀνήκων· – ὄρος Ἀπολ. Γ. – κριὸς Ἀνθ.

Κρητέα, ὁ· τόπος ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρ. τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα κατὰ τὰ ὑπὸ Ἀρκάδων μυθολογούμενα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς Παυσ.

Κρήτη, ἡ· ὡς καὶ σήμερον Κρήτη· 1) ἡ μεγίστη τῶν ἄλλ. νήσων νοτίως τῶν Κυκλάδων ἐκτεινομένη ἀπὸ Δ. πρὸς Α. καὶ ἔχουσα μῆκος μὲν 16 μιλίων, πλάτος δὲ 8-9 1|2 μιλ. καὶ ἐμβαδὸν 190 τετραγ. μιλ. Διαιρεῖται κατὰ ὀρέων ὑπὸ σειρᾶς ὑψηλῶν ὀρέων, διακοπτομένων εἰς 4 μέρη καὶ αὐτοῖς σχηματιζόντων φυσικὰς συγκοινωνίας· ὄρη, μεταξὺ Ν. καὶ Β. Ὥστε ἡ νῆσος φύσει διαιρεῖται εἰς μεσαίαν Δ καὶ Α. Κρήτην. Ἐν τῇ Δ. εἶνε τὰ «Λευκὰ ὄρη» 7000 ποδ. Ὄψ ἐν τῇ μεσαίᾳ ἡ Ἴδη ἢ τὸ Ἴδαιον ὄρ. (νῦν Ψηλορείτης 7200 ποδ Ὄψ (ἡ ὀψηλοτέρα κορυφὴ τῆς νήσ.) καὶ ἐν τῇ Α ἡ Δίκτη περίφημος διὰ τὴν αὐτόθι λατρείαν τοῦ Διός· "Ὅτι περίφημον ἦν τὸ πολίευμα τῶν Κρητῶν, καθ' ὃ 3 τάξεις πολιτῶν ὑπῆρχον Καὶ τῇ μὲν ἀνήκουν οἱ δυνατώτατοι Δωριεῖς, κωλίται ἐλεύθεροι μετὰ πωλητικ. ὁπλῶν, ἐλεύθερ. μὲν πολῖται ἀλλ' ἄνευ πωλητικ. διὰ τῇ γ' οἱ δουλοπάροικοι, «Λαμαιῶται» ἢ «κλαρῶται» καλούμενοι). Ἡ ἀνατροφὴ τῶν παίδων καὶ ἡ ἐξάσκησις αὐτῶν ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ τῇ μουσικῇ ἐτελεῖτο δημοσίᾳ τῇ ἐπιστασίᾳ γερόντων, οἵτινες ἐωνομάζοντο «κόσμοι», καὶ ὡς οἱ Ἔφοροι τῆς Σπάρτης ἐπετήρουν τὸ πολίτευμα καὶ τὴν

ὑπὸ 10 ἀρχόντων κυβέρνησιν αὐτοῦ. Περίφημα ἦσαν ὡσ. τὰ συσσίτια τῶν ἀνδρῶν («ἀνδρεῖα») καὶ αἱ «ἀγέλαι» τῶν νέων. Περίφημ. ἡ νῆσ. καὶ ὡς πατρὶς τοῦ Ῥαδαμάνθυός, Μίνωος, Ἐπιμενίδου καὶ ἄλλ. ἐπισήμων ἑλλ. ἀνδρῶν. Η. Ὁμ. ἀποκαλεῖται «ἑκατόμπολις» ἂν καὶ πράγματι μόν. 90 πόλ. ἀναφέρει Ἰλ. 6, 649, Ὀδ. τ, 174. Ἐν γέν. ἡ νῆσ. Ὀδ. ξ, 199· ϐ) θυγ. Ἀστερίωνος καὶ σύζ. Μίνωος τοῦ νεωτέρου Ἀπολλ. θυγ. Δευκαλίωνος αὐτόθ. γ) ὄν. ἑλλ. νεὼς Ἐπιγρ.

Κρήτηθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τὴν Κρήτην Ἰλ. γ, 223.

Κρήτηνδε, ἐπίρ. εἰς τὴν Κρήτην Ὀδ. τ, 186.

Κρητηνία, ας, ἡ· τόπ. τῆς Ῥόδου Στ. Βοζ.

Κρητήρ, ηρος Ἰων. κ. ἐπ. ὁ· κρατήρ.

Κρητήριον, ἰων. κ. ἐπ. τό· κρατηρίον, ὅπερ ἴδε.

Κρητίζαι, ῶν, οἱ· μάντεις ἀπὸ Κρήτης Φωτ. λεξ.

Κρητίζω· 1) ὁμιλῶ ὡς Κρὴς Δ. Χρυσ. 2) πράττω ὡς Κρής, ἤτοι ψεύδομαι καὶ ἀπατῶ Ἀνθ. 11, 371· 60. ἡ παροιμ. «πρὸς Κρῆτα κρητίζων»=ἐξαπατῶ πανοῦργον Πλουτ Δίρ. 23.

Κρητικός, 3· ὁ Κρητικὸ ὁ ἀπὸ τῆς νήσ. Κρήτης Ἡρ. Ξεν. «Τὸ Κρητικὸ πέλαγος»=μέρος τῆς Λιγαϊκῆς Θαλάσ. Θουκ. 4, 53. Ὀδυσ. α) ὁ Κρητικὸς=ὁ Κρής· πούς. ⏑ – , ἄλλως «ἀμφίμακρος», μετρικ. ϐ) ἡ Κρητικὴ (ἐνν. «βρετάνη»). ἐπίθ. τοῦ «δικτάμνου» Διοσκ. 3, 34· γ) τὰ Κρητικὰ (ἐνν. «ἱμάτιον»), εἶδος ἐνδύματος Ἀριστ. Θισμ. 736· ἐπίρ. -ῶς, ἐκκλ. 1105.

Κρητιναῖον, τό· τόπ. τῆς Ἐφέσου Παρθέν.

Κρητῖνης, ου· α) πατ. Ἀναξιλάου Ἡρ. 5) πατ. τοῦ Μάγνητος Ἀμεινοκλέους.

Κρηταγενής, ές, 2· ἴδε Κρητάγενής.

Κρητόπολις, εως, ἡ· πόλ. Παμφυλίας Πτολ.

Κρη-φαγέω· κρεηφαγέω, μτγν.

Κρῖ (κατ' ἐπ. συγκοπ.), μόν. ὀν. κ. αἰτ. τό (περιληπτ.) κριθή, κριθαί· «κρῖ λευκόν» Ἰλ. 0, 860, Ὀδ. ὃ, 41.

Κριάνιος ἢ Κριάννιος· Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης Παυσ.

Κρτανὸς (κριός), 3· ὁ ἐν τῷ ζωδίῳ τοῦ κριοῦ γεννηθείς, μτγν.

Κρτδάνη (κατὰ Ἠέργκ. ὁ κριδάνης), ἡ κ. τὰ κρίδανα· εἶδος πλακοῦντος Ἀθήν. 14, 646.

Κρτδανίτης, ου, ὁ ἐν κριδάνῳ ὀπτός, ψημένος· ἄρτος Ἀριστ. Ἀχ. 1088· – βοῦς 87, ἀποσπ. ἐν Ἀθην. 3, 109.

Κρτδάνο-ειδής, 2· κριθάνῳ ὅμοιος, σχῆμα κριδάνου ἔχων· κλιβανοειδὴς Διοσκ. 1, 96.

Κρίδανον, τό· τῷ κατωτ. Φερεκράτ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 86· «τὰ κρίδανα»=κριδάνη Ἀθήν. 3, 115. [⏑⏑].

Κρτδανός (κρῖ- βαθύνος, ἀρχ. λεξ.), ἀττ. ὁ· κλίβανος (βαρϐ. φορβνος), κυρ. πρὸς ὄπτησιν κριθῆς, ἐν γέν. κλίβανος, σκεπαστὴν τηγάνιον πρὸς ὄπτησιν, τηγάνιον Ἀριστ. Ἀχ. 86, (ἴδε κλίβανος)· 2) παρά τ. ναυτικ. σκάφαι ὑπεσκαμμένοι ὑπὸ τῆς ϑαλ. ἀΐλ. Ἰ Ζ 2, 22, testum.

Κρτδανωτός, 2· ὀπτὸς ἢ τηγανιστός· οὐσ. «ὁ κριδανωτὸς»=κριδανίτης Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 3, 114, Εὐστ. Ἀριστ. πλ. 765.

Κρίδανον, τό· «πλίνθος ἀσπίς» Ἡσύχ.

Κριγή (κρίζω), ἡ· τῷ κατωτ. κριγμός, τρίγμος τῶν ἀποχωριζομένων τοῦ σώματ ψυχῶν Ἱππῶν. ἐν Μ. Ἐτ. 2)=γλαυξ Ἡσύχ.

Κριγμός, ὁ· ὁ τῶν ὀδόντων τριγμός, ῥοτζος, συριγμός, ἀρχ. λεξ.

Κρίδδω, βοιωτ =κρίζω· γελῶ δυνατά, κραυγάζω ὀξέως Στράττ. ἐν Ἀθην. 14, 622.

Κρτδιον, ὁ· ὑποκ. τοῦ κριὸς (ἀντὶ «κριδίον»)· «μικρὸς κριός», κοιν. κριαράκι Ἡσύχ.

Κρτδὸν (κρίνω), ἐπίρ. ἐπικριδόν, λογάδην, Τρυφιόδ. 224, ἔνθα νῦν ὀρθότ. «ἐκκριδόν».

Κρίζω (ὀνοματοπ. λεξ. ὡς κράζω, κρώζω)· ἐκϐάλλω λιγυρὸν (διαπεραστικόν), συριστικὸν ἦχον, τοὺς ὡς τριγμὸν ἢ συριγμὸν ἀντηχοῦντας φθόγγους κρί, κρί, κράζω κρί, κρί, τρίζω, συρίζω, ἠχῶ, φωνῶ Μένανδρ. ἀρχ. λεξ. ἰδ. ἐπὶ ἱέρακος· πρϐλ. ῥοιζέω, ἀόρ. ϐ'. ἔκρῖκον· «τὸ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν»=ἔτριζε κατὰ ὀνοματοποιΐαν (Εὐστ. 1071, 34) Ἰλ. π. 470, ἔνθα Ἡρωδ. «κρίγε» ἀναγινώσκει· ἀόρ. α'. ἐκρίξα, ἀπαρ. κρίξαι Ἡσύχ. ϐ'. παρκ ἐκρίγα Ἀριστ. ὄρν. 1521, stridco.

Κρτηδόν, ἐπίρ. κριοῦ δίκην, κοιν. σὰν τὸ κριάρι, σὰν τὰ κριάρια Ἀριστ. Αυσ. 309.

Κρτθαία, ἡ· πόλτος κριθῆς Ὁμ. ἐπιγρ. 15, 7.

Κρτθ-άλευρον, τό· ἄλευρον κριθῆς, κοιν. ἀλεύρι ἀπὸ κριθάρι μτγν.

Κρτθαμινὸς ἢ ὀρθότ. κριθάμινος, 3· κριθίνος Ἡλιόδωρ. 4, 3, 32· πρϐλ. πυράμινος.

Κρτθανίας, ου, ὁ· «κριθανίας πυρός», εἶδος πυρῶν κριθῇ ὁμοίων Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8, 2, 3.

Κρτθάριον, τό· κυρ. ὑποκ. τοῦ κριθῆ, κριθαράκι, κ. = κριθῆ, κόκκος κριθῆς, κοιν. κριθαρόσπυρο μτγν.

Κρτθάω· κριθιάω, ὅπερ ἴδε.

Κριθείς, εῖσα, έν, μετχ. π ἀόρ. α'. τοῦ κρίνω.

Κρίθεν, αἰρλ. = ἐκρίθησαν, γ'. πλ. π. ἀορ. α'. τοῦ κρίνω, [ῐ].

Κρτθή (συγγ. τῷ κρύος, ὀκριδιάς, ὡς horreum τοῦ horreo, horridus, ἐκ τῆς τραχείας καὶ ὀασείας μυρφῆς αὐτῆς Βουττμ.), ἡ, συνήθ ἐν πλ. 1) κριθή, κριθαί, κοιν. κριθάρι· «πυροὶ καὶ κριθαί» Ὀδ. ι, 110, Πλάτ. νόμ. 8, 847 (πρϐλ. κρῖ· «οὐ πίνοντες ἐκ κριθῶν μέθυ» Αἰσχ. ἀποσπ. 931· «κριθὰς πορτῶ σοι καὶ βύνη κατ' ἡμέραν» Ἀριστ. Ἱππ. 1101· «οἶνος ἐκ κριθέων πεποιημένος» Ἡρ. 2, 27· «κριθαὶ περφυγμέναι»=κριθάρι φουγανιστὸ Θουκ. 6, 22, ἔνθα ὁ Μόρρ. ἀποδοκ. τὴν λξ. ὡς κοιν. π. Ἕλλην. καὶ προτιμᾷ «κάχρυς» ἀντὶ «κριθαί»· 2) ἐξανθημάτιον ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν βλεφάρων τοῦ ὀφθαλμοῦ, κοιν. κριθαράκι· ἴσ. δύτι ὁμοιάζει πρὸς κριθήν, ἰατρ. ἄλλως «ποσθία»· 3) ὁ μικρότατος σταθμός, κόκκος, κοιν. σπυρί Θεοφρ. λίθ. 46· 4) πόσθη Ἀριστ εἰρ. 965, hordeum.

Κρτθῆς, ἴδος, ἡ· κριθίνη· ἴδε Κρηταιῆς.

Κρτθίασις, εως, ἡ· νόσ. τῶν ἵππων προερχομένη ἐκ τῆς βρώσεως πολλῶν κριθῶν (αἱτίνες ἦταν ἡ μόνη τροφὴ τῶν Ἱππ. π. τοῖς ἀρχ. καὶ ἀδχ) ὁ βρῦμος), ἢ ὅτε ὁ ἵππος κακῶς κεῖ θερμὸς ἐκ τοῦ ὁρόμου ἔτρωγεν ἀμέσως αὐτὰς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς χωνεύσῃ Ξεν. π. ἱππ. 4, 2, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 24, hordeatio.

Κριθιάω (ἀμτδ.)· 1) πάσχω ὑπὸ κριθιάσεως ἐπὶ ἵππ. ὅστις διάθερμος ἐκ τοῦ δρόμου τρώγει ἀμέσως τὰς κριθάς του καὶ ἐκ τούτου μὴ δυνάμενος νὰ χωνεύσῃ αὐτὰς ἀοθενεῖ Ξεν. π. ἱππ. 4, 2, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 24 κ. 2) μτφ. εἰμὶ ἐν ἀμέτρῳ εὐθυμίᾳ, ἀκόλαστος, ἀκράτητος ἀπὸ εὐθυμίαν· «κριθιῶντα» ἢ ὀρθότ. «κριθῶντα πῶλον» Αἰσχ. Ἀγ. 1625· «ἵππος ἀκοατήσας ἐπὶ φάτνῃ» = κριθιάσας (Σχόλ.) Ἰλ. ζ, 506· ἐπὶ ἀνθρ. «ἐκ κριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις» Κλεάνθ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 6, 20.

Κριθίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κριθή, κοιν. κριθαράκι Ἱπποκρ. Ἀθήν. 5, 214· κριθίδια «ὀλίγαι κριθαὶ Λουκ. ὄν. 3, 17.

Κριθίζω· τρέφω ζῷα κριθαῖς, κοιν. τὰ θρέφω μὲ κριθάρι Βαβρ. μῦθ. 27.

Κριθινος, 3· ἀπὸ κριθῆς παρασκευασμένος, κοιν. κριθαρένιος, κριθαρήσιος· - οἶνος = ζύθος Ἀθήν. 1, 16. Πολύδ. 34, 9, 35· ἄρτος = κριθαρίνιο ψωμὶ Λουκ. μακροβ. 5· - ἄλευρον Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8, 4, 1, hordeaceus.

Κριθίον, τό ὑποκ. τοῦ κριθή, κριθίδιον Ἀγγ. 3, 30· εἰς πλ. = κριθίδια, ἴδε κριθίδιον.

Κρίθμον, τό· ἴδε κρῆθμον.

Κριθο-λογέω· συνάζω κριθάς, μτγ.

Κριθο-λόγος, 2· κριθὰς συνάζων· π. τ. Ὀπουντίοις ἐπιστάτης τῶν θυσιῶν (ὡς π. τοῖς Ἀθην. «ὁ ἱεροποιός»), ἀνατιθεμένους τὴν φροντίδα τῶν ἱερ. κριθῶν Πλουτ. ἠθ. 292.

Κριθο-μαντεία, ἡ· τὸ μαντεύειν διὰ κριθῶν.

Κριθό-μαντις, εως, ὁ· μάντις διὰ κριθῶν μαντεύων Κλ. Ἀλ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κριθο-πομπία ἢ κριθοπομπεία (ᾱ), ἡ· ἀποστολὴ κριθῶν, ἀρχ. λεξ.

Κριθο-πώλης, ου, ὁ πωλητὴς κριθῶν Ἱπποκρ.

Κριθο-τράγος, 2· κριθὰς τρώγων, κριθοφάγος Ἀριστ. ὄρν. 231 [ᾰ]

Κριθο-φαγέω· ἐσθίω κριθάς, κοιν. τρώγω κριθάρι, μτγν.

Κριθο φαγία, ἡ· τὸ ἐσθίειν κριθάς, κρίθινον ἄρτον, κοινὴ τῶν ῥωμ. στρατ. Πολύδ. 6, 38, 4.

Κριθο-φόρος, 2· κριθὴν φέρων, φόνν· «ἀρίστη ἡ Ἀττικὴ» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8, 8, 2· - χώρα Στράβ. 7, 375.

Κριθο-φύλακία, ἡ· ἐποπτεία, ἐπισασία τῆς ἐξαγωγῆς τῶν κριθῶν Ἡσύχ.

Κριθο-φύλαξ, ακος, ὁ· ἐπόπτης, ἐπιστάτης τῆς ἐξαγωγῆς τῶν κριθῶν.

Κριθ-ώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἴδ. τῆς κριθῆς, κριθινος· - ἄρτος = κρίθιν. ἄρτ Νον παράφρ. 6, 25.

Κριθ-ώλεθρος, 2· τὸς κριθὰς φθείρων, ἀφανίζων, χαλνῶν· - ἵπποι Β Ἀν. 46.

Κριθώτη, ἡ· 1) πολ. Ἑλλησπόντου οὐ μακρὰν τῆς Καρδίας, ἡ μτγν. Καλλίπολις Ἰσοκ. 2) ἄκρωτ. Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν πόλ. Ἀλυζίαν, νῦν Κάβο Κανδελί Στράβ. (ὅστις τον νίζ. «(Κριθωτή», ἀλλὰ παροξυτόν, κατὰ τοὺς καλλιτέρ. κώδ. κ. Ἀρκάδ. 114, 13).

Κρίκε, γ'. ἐν. ἀορ. β'. τοῦ κρίζω, ὅπερ ἴδε.

Κρικέλλιον, τό ὑποκ. τοῦ κρίκος, τὸ νῦν κρικέλλι Ζηνόβ 4, 4· ἄλλ. μτγν. anellus.

Κρίκ-ηλασία, ἡ· τὸ ἐλαύνειν, πλήττειν κρίκον, παίγνιον τῶν παίδων, οἷον· τὸ νῦν «παίζω τὸ στεφάνια», μτγν.

Κρίκϊνον ἢ ὀρθότ. κρίκινον, τό· ὑποκ. τοῦ κρίκος, μτγν. κρικέλλιον.

Κρίκο-ειδής, 2· ἔχων σχῆμα κρίκου, κύκλου, κυκλοειδής· «ἀτόμων σχήματα» Πλουτ. ἠθ. 877.

Κρίκο-ποιέω· ποιῶ, κατασκευάζω τι στρογγύλον ὡς κρίκον, μτγν.

Κρίκος, ὁ· κίρκος, κύκλος, κοιν κρικέλλι, α) τῆς σκευῆς τῶν ἵππ. ὃ· οὗ προσέδιον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ «ἱστορος» (ξυλίνου πασσάλου) εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ· «ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον» Ἰλ. ω, 272· ε) οἱ κρίκοι τῶν ἱστίων καὶ τῶν κάλων, ἀφ' ὧν ταῦτα ἐκρέμαντο καὶ δι' ὧν προσεδίοντο καὶ συνιστέλλοντο Ἡρ. 2, 36, κ.μτγν. γ) δακτύλιος (δακτυλίδι) Σ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 203· δ) φίλλιον (βραχιόλι) Πλουτ. Δημήτρ. 30, anulus.

Κρῑκόω· 1) ποιῶ τι κρίκον, κρικωτόν, μτγν. 2) προσαρμόζω εἴς τι κρίκον, περικλείω ἐν κρίκῳ, Μίσ. «αἱ γυναῖκες κεκρίκωνται τὸ χεῖλος τοῦ στόματος· χαλκῷ» = διαπερῶσιν (αἱ γυναῖκες τῶν Αἰθιόπ.) χαλκοῦν κρίκον διὰ τοῦ χείλους τοῦ στόματός των Στράβ. 17, 822.

Κρίκωμα, ατος, τό· κρίκος Εὐστ. 726, 16.

Κρίκωσις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν τι στρογγύλον ὡς κρίκον, στρογγύλωσις, μτγν.

Κρικωτός, 3· περιστεφανωμένος κρίκου δίκην, κυκλοτερής, ἐκ κρίκων ἢ κύκλων συνιστάμενος· - ψιλότης, Καρδτ. ἐν Ἀθην. 12, 548· - θώραξ Εὐστ. 328, 20· - σφαῖρα = ἡ ἐκ κρίκων συνισταμένη, ὡς ἡ τῆς μαθημ. γεωγρ.

Κρῖμα (τ π. Αἰσχ.) κρίμα (τ συχν. κ ἐν Νον. παραφρ. 9, 176), (κρίνω), τό· 1) κρίσις, ἀπόφασις· «αὐκ εὐκριτον τὸ κρῖμα» (τ) Αἰσχ. ἀπόσπ. 392· «ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν ὡς παραδεδραβευμένοις» Πολύδ. 24, 1, 12, κ. μτγν. Ν. Δ. Πρβλ. τὸ νῦν κρῖμα = ἁμαρτία· 2) κατάδικη· «πρέπειν αὐτὸν εἰς κρῖμα θανάτου» Λουκ. 23, 20· 3) νομικ. διάταξις, νόμος, Ο'.

Κρῑμῑσσα κ Κρίμισα, ης (Στ. Βυζ.), ἡ 1) πόλ. Λευκανίας, ἱδρυθεῖσα κατὰ Στράβ. ὑπὸ Φιλοκτήτου, νῦν Τζίρο, Λυκόφρ Στράβ. κάτ. κ ἐπίθ. Κριμισαῖος, 3, Στ. Βυζ. 2) ποτ. παρ' αὐτὴν (;) Στ. Βυζ. 3) Νύμφη, ἀφ' ἧς λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ 1 πόλ. Στ. Βυζ.

Κρῑμῑσσός κ Κρίμισος (Θέογν.), ὁ 1) ποτ. τοῦ Δ μέρους τῆς Σικελίας Δ. Ἀλ. νῦν Belice destro 2) ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Νόν.

Κρῑμνατίας ἢ κριμματίας, ου, ὁ· «κριμνατίας ἄρτος»· «κόλλιξ, γύνδρινα· ἄρτος, παρασκευασμένος ἐκ γονδρῶς ἠλεσμένων κριθῶν ἢ ζειῶν (ζέας)· τῷ κατωτ. Ἀρχέστρατ. ἐν Ἀθην. 3 112.

Κρῑμνίτης, ου, ὁ· «κρημνίτης πλακοῦς» = ἐκ κρίμνων παρασκευασμένος, ζυμωμένος Ἀθήν. 14, 646· «κρημνῆται· πλακοῦντος εἴδος»· τὰ αὐτὰ Ἡσυχ.

Κρίμνον κ κρῖμνον (Ἀθήν. 3, 126, ῥίζ κρι ἐν τῷ «κρίνω»), τό· α) γονδρῶς ἠλεσμένα κριθαὶ ἢ ζειαί, χονδρῶς ἠλεσμένον ἄλευρον κριθῆς ἢ ζέας, ἀντίθ τῷ λεπτῶς ἠλεσμένῳ, ὅπερ κοιν. ἀθέρας Ἱπποκρ. Α ἄλλ. μτγν.

πρβλ. «αὐτάρκης· ὁ πρέπους ἔχων ἅλα καὶ δύο κρίμνα» = δύο χονδρὰ ψωμία λεπτῶν. Ἀλ. 30 (6, 302)· β) «κρίμνα χειρῶν» = ψιχία, περιττώματα χονδροῦ ἄρτου, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο ἐν κέλητι τοῦ δείπνου εἰς κάθαρσιν τῶν χειρῶν, ἀλλ. «ἀπομαγδαλίαι» Λυκόφρ. 607.

Κριμν-ώδης, 2· ὅμοιος κρίμνῳ, χονδρῶς ἠλεσμένῳ ἠλεύρῳ κριθῆς, ἀπ' χονδρῆς χιόνος, καταπιπτούσης πυκνῆς, εἰς νιφάδας· «καὶ κριμνώδη καταιφσι» Ἀριστ. νεφ. 965· «κριμνώδεες οὐρήσιες», «κριμνώδ. ὑποστάσιες», ὅταν τὸ οὖρα ἦνε παχέα καὶ ἡ ὑποστάθμη (τὸ καταπάτι) αὐτῶν πιτυρωειδὴς (ὡσὰν ἀπὸ πίτυρα γεμάτη) Ἱπποκρ. -ἑλλέβορος Σ Ἐμπ. Πυρ. 1, 130.

Κρινα-γόρας, ου, ἰων. Κριναγόρης· Μυτιληναῖος ποιητ. τῆς Ἀνθ. Ἀνθ. 6, 227.[– ⏑ – –].

Κρῖν-άνθεμον, τά· 1) τὸ ἀείζωον, φυτόν τι αὐξάνον ἐπὶ τῶν ἀχυρίν. στεγῶν τῶν οἰκιῶν καὶ ἑρπύλλιον, sempervivum Linn. sedum· 2) = ἡμερόκαλλις Διοσκ. 3, 137.

Κρίνεα, ἰων. = κρίνα, πλ. ὀν. τοῦ κρίνον.

Κριν-έλαιον, τό· ἔλαιον κρίνου, κοιν. κρινόλαδο, μτγν.

Κρίνεσι, δοτ. πλ. ἴδε κρίνον.

Κρίνη, ἡ· κνίδη Ἡσύχ.

Κρίγινος, 3· ἐκ κρίνου παρασκευασμένος + μύρον Πολύδ. 31, 4, 2, ἔνθα «ἴριναν» ἀναγινώσκουσι, Γαλην.

Κρῖνο ειδής, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κρίνων, κρίνῳ ὅμοιος· -άνθος Διοσκ. 3, 143.

Κρινό-μυρον, τό· μύρον, ἀλοιφὴ κρίνου, μτγν.

Κρίνον, τό· α) ἓν γέν. τὸ γένος τῶν κρίνων, τὰ κρίνα, κοιν. ζαμπάκια· «λείριον»· δὲ τὸ λευκὸν κρίναν Θεόφρ. κ. ἄλλ. πρβλ. καλοκύντη· ἢ ὀστ. πλ. πάντοτε «κρίνεσι» (καθ' ἑτεροκλιτ. μεταπλασμὸν ὡσεὶ ἀπὸ τῆς ὀν. «τὸ κρίνος») Ἀριστ. νεφ. 911, Χαιρήμ. ἐν Ἀθην. 13, 608· «τὰ κρίνεα» Ἡρ. 2, 92· β) εἶδος ἄρτου Ἀθήν. 3, 114· γ) χορικ. ὀρχήσεως Ἀθήν. 3, 114, lilium.

Κρινο-στέφανος, 2· κρίνοις ἐστεμμένος, στεφανωμένος μὲ στεφάνι ἀπὸ κρίνα, ἐπίθ. τῶν Μουσῶν Λύσων. ἐπιστ. 12, 14.

Κρινό-χροος, συνῆρ. -χρους, 2· κρίνου χρῶμα ἔχων, μτγν.

Κρίνω (ῥίζ. κρι, πρβλ. σκιπο), μέλ. κρινῶ, παρκ. κέκρικα Πλάτ. νόμ. 5, 734, π. παρκ. κέκριμαι, π. ἀόρ. ἐκρίθην, π. μετχ. κριθείς Ἰλ. ν, 129, Ὀδ. θ, 48· 1) χωρίζω τι, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω· «ἀνδρῶν λευκωλένων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνει· καρπόν τε καὶ ἄχνας» Ἰλ. ε, 500 «κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα», ζ, 363· διατάσσω, «βασιλῆες θῦννον κρίνοντες», ζ, 446, Ὀδ. ἐκλέγω, ξεχωρίζω καὶ λαμβάνω τοὺς ἀρίστους ἐκ τῶν πολλῶν, «ἐς δ' ἵππους ἔκρινεν ἐείκοσιν» Ἰλ. α, 309 «ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας» Ὀδ. ξ, 217· ὡσ. τὸ μέσ. «ἀρίστους κρινάμενος» = τοὺς ἀριστ. ἐκλέξας Ἰλ. ι, 521 κ. συχν. «κεκριμένος κρινθείς»· «κρίνασα δ' ἀστῶν τὰ βέλτιστα» Αἰσχ. Εὐμ. 465· «τούτων σοι δίδωμι κρίνασι χρῆσθαι» Σοφ. Οἰ. Κ. 647· «κρίνω τινὰ ἐκ πάντων» Ἡρ. 6, 129· «καὶ' ἀναγκαιοτάτην ἐκρίνετο», αὐτόθ. 120· «τοὺς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακούς» Ξεν. ἀπομν. 3, 1, 9· διακρίνω· «τὸ ἀληθὲς τε καὶ μή» Πλάτ. Θεαίτ. 150· ὥθ. 2) κρίνω τι, ἀποφαίζω ὡς διαιτητὴς ἢ διαφέρομαι, ἐξιτάζω ἔριν, φιλονικίαν κτλ., διαλύω διαφοράν· «κρίνων νείκεα πολλὰ» Ὀδ. μ, 440· «ἔκριναν μέγα νεῖκος πολέμοιο», σ, 264· «σχολιὰς κρίνωσι θέμιστας» = ἀποφασίζωσι στρεβλὰς, ἀδίκους ἀποφάσεις Ἰλ. π, 387· «κρῖνε δ' ἀδύτεσσιν δίκην» Αἰσχ. Εὐμ. 411· «ἔργον δ' ἐν κύδει Ἄρης κρινεῖ», Ἑπτ. 396 κ. συχν. «κρίνω δίκην»· δικάζω, ἐκδίδωμι ὡς δικαστὴς δικαστικ. ἀπόφασιν περί τινος δίκης· «πῶς ἀγὼν κρυθήσεται», Εὐμ. 647· «κρίνω ἀγῶνα» Ἀριστ. βάτρ. 873· «τοῦτο γὰρ τύχη κρίνει» Σοφ. Ἀντ. 328 κ. πεζ. ἐπὶ δίκ. «τὸ δικαστήριον ὅπερ ἂν τὴν δίκην κρίνῃ» Πλάτ. νόμ. 8, 877· «τὴν κρίσιν αὐτοῦ τοῦ βίου κρίναι ὀρθῶς», πολ. 2, 360· ὡσ. «κρίσεις κρίνω» Δημ. 24, 151· κρίνω τινά, δικάζω μεταξὺ δύο προσώπων, «τὰς θεὰς» Εὐρ. Ἰ. Α. 72· «κρίνω τι, θεωρῶ κατὰ τὴν κρίσιν μου ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον»· «πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν» κατὰ τὰ χρήματα Ἴσοκ. 4, 76· «κρίνεις σὺ μέγιστον ἀνθρώποις ἀγαθὸν εἶναι πλοῦτον;» Πλάτ. Γοργ. 452· «ἂν ἀν κρίνω ἁρμοττότατον εἶναι», Φαῖδ. 100· «τὴν πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτάτην ἔκρινας», πολ. 9, 578· «ἀνδρῶν σε πρῶτον κρίνοντες» Σοφ. Οἰ. τ. 34 κ. παθ. «Ἑλλήνων ἕνα κριθέντ' ἄριστον», Φιλ. 1329· «κρίνω σε γυπᾶν» = λέγω, κηρύττω ὅτι εἶσαι ὁ νικητὴς Αἰσχ. Χο. 899· τὸ ἐπὶ ἀγῶν. ἀποφαίζω, τίς ὁ νικητής, «κρίνω» Ἀριστ. ἐκκλ. 1155· ὥθ. προκρίνω, προτιμῶ, «κρίνω δ' ἄρθονον ὄλβον» Αἰσχ. Ἀγ. 158· «κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν», ἀποσκ. 30· κ. μετὰ τῆς «πρό», «κρίνοντες τὸν Ἀπόλλω πρὸ Μαρσύου» Πλάτ. πολ. 3, 399, Σοφ. Φιλ. 57· «τὸ ὑφ' ὑμῶν κριθέντα» = ἀποδεχθέντα Ἰσοκ. 4, 46· «κεκριμένον οὖρον» = ὡρισμένη οὐρίων ἄνεμ. Ἰλ. ξ, 10· «κεκριμένος» = ἀπόδεκτος, ἐκλεκτὸς (= probatus) Λεων. Ἀλ. (9, 42). Παθ. κ μέσ. α) ἐπὶ τῶν κρινομένων διαδικαζομένων, κρίνομαι, δικάζομαι (πρβλ. «ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων» Λουκ. Ἀνάχ. 19), μάχομαι, πολεμῶ πρός τινα περί τινος· «ὡς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ» Ἰλ. ε, 385· «ὁππότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν μῆνες κρίνηται Ἄρηος» Ὀδ. π, 269· «Τιτῆνεσσι κρίναντο» Ἡσ. θ, 882· «οὐ κρινοῦμαι τῶνδε σοι τὰ πλείονα» = δὲν θὰ φιλονικῶ πλέον πρὸς ἐσέ Εὐρ. Μήδ. 596· «τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ συνέδημεν» Ἀριστ. νεφ. 60· «δίκῃ κρίνομαι» Θουκ. 4, 122· «περὶ τῆς ἀρετῆς» Ἡρ. 3, 120· β) κρίνομαι ὀνείρους, ἐνύπνιον, ὄψιν κτλ. ἑρμηνεύομαι, ἑρμηνεύω ὀνείρατα Ἰλ. ε, 150· γ) π. τ. ἀττ. ἐγκαλῶ τινά τινος (διά τι), ἐνάγω «κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τουτονί» Δημ. 18, 15 κ. συχν. ὡσ. παρά τ. λοιπ. ῥήτορ. «καὶ περὶ προδοσίας κρίνοντες» «ὁ δικαστὴς Λυκοῦργ. 137· ἀλλ' «ὁ τὸν πρυτάνιν κρίνων»

= ὁ ἐνάγων, ὁ κατηγορῶν, 3, 137· «ὁ κρινόμενος» = ὁ ἐγκαλούμενος, κατηγορούμενος, 13, 20· «αὐτοὺς ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας» Πλουτ. Κατων. ἐ. κ. παῦ. «ἀπ' εὐαγγελίας κρίνομαι» Αἰσχίν. 3, 52· «κρίνομαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ» = ὑφίσταμαι θανάτου δίκην Ἀθήν. 13, 590· «κρίνομαι θανάτου» Θουκ 3, 57· «θανάτου δὲ ἔτι ἐκρίνετο μόνος ὁ δῆμος» Πολύδ. 6, 4, 7· «ὅτ' ἐκρίνετο τὴν περὶ Ὡρωποῦ κρίσιν θανάτου» Δημ. 21, 64· ὅθ. «ὁ κρινόμενος» = ὁ κατηγορούμενος· δ) κρίνω τινὰ ἔνοχον τῆς κατηγορίας, καταδικάζω, ἰδ. μτγν. ε) ἐν γέν. ἐρευνῶ, ἐξετάζω Σοφ. Αἴ. 586. Τὸ ῥημ. ἐπίθ. κριτὸς ἴδε κατωτ. accerno.

Κρῑνώ, οῦς, ἡ· α) σάζ. Δάναοῦ Ἀπολδ. 6) θυγ. Ἀντηνόρος Παυσ.

Κρῑνῶν, ωνος· Ἑλλ. ἀνάρ. ἀν. Πολύδ.

Κρῑτώνυ, ῶνος, ὁ· τόπος κρίνοις κατάφυτος, lilletum.

Κρῑνωνῐ́ς (κρινωνός), ἡ· τὸ φωτ. τοῦ κρίνου, πρασιὰ κρίνων καὶ τὰ ἐν αὐτῇ φυόμενα Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2, 2, 1.

Κρῑ́νωτός, 3· κρίνοις ἐστεμμένος, κεκασμημένος, μτγν.

Κρῑ́ξός, δωρ. ὁ· κρισαός, ὅπερ ἴδε.

Κρῑτο-δόλας, 2· κριοῦ· βάλλων, φονεύων· - τελετὴ = θυσία, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄτυος, Ἐπιγρ. ἀδ. 190.

Κρῑτο-δόχη, ἡ· τὸ ξύλιν κατασκεύασμα, ἐφ' οὗ κεῖται ἢ ἀναπαύεται ὁ κριὸς (παλιορκητ. μηχανὴ πρὸς κρήμνισιν τῶν τειχ.) μτγν.

Κρῑτο-ειδής, 2· ὅμοιος κριῷ (τῷ ζῴῳ, κ. τῇ πολιορκητ. μηχ.), κριοῦ μορφὴν ἔχων· ἰδ. κριός.

Κρῑτο-κέφᾰλος, 2· κριοῦ κεφαλὴν ἔχων· - Ἄμμων, μτγν.

Κρῑτο-κοπέω· κροῦω τὰ τείχη τῷ κριῷ, τειχορρηκτικ. μηχαν. « - τοὺς πύργους» Πολύβ. 1, 42, 9· « - τὸ τεῖχος» Ἀππ. Μιθρ. 36.

Κρῑτο-κροῦω· τῷ ἀνωτ. μτγν.

Κρῑτο-μαχέω· μάχομαι τῷ κριῷ, τειχορρηκτικ. μηχ. μτγν.

Κρῑτο-μᾰχῐ́α, ἡ· ἡ διὰ κριῶν (τειχορρηκτικ. μηχ.) μάχη, ἀρχ. δι γρ. τοῦ «κεκιαμαχία» Γελλ. ἀττ. νυκτ. 13, 22.

Κρῑτό-μορφος, 2· κριοῦ μορφὴν, σχῆμα ἔχων· - νεὼς Σχόλ. Παρτ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 256.

Κρῑτο-μύξης, ου, ὁ· τῷ κατωτ. μτγν.

Κρῑτό-μυξος, 2· βλὰξ ὡς κριὸς πάσχων ὑπὸ κατάρρου, ἀνόητος ὡς πρόβατον περιστρεφόμεναν Γαλην.

Κρῑτο-πρόσ-ωπος, 2· κριοῦ πρόσωπον ἔχων· - τῴγαλμα τοῦ Διὸς» Ἡρ. 2, 42, Λουκ. Θυσ. 14.

Κρῑτό-πρωρος, 2· κριόμορφον πρῶραν ἔχων· - πλοῖον Σχόλ. Πλάτ. Μενεξ. 303· - σκάφος Σχόλ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 256 πρβλ. κριόμορφος.

Κρῖός (πρβλ. κέρας, κεραός), ὁ· 1) ἀρνειός, καιν. κριάρι Ὀδ. ι, 461, Πινδ. Π. 4, 121, Σοφ. Αἴ. 237, Ἡρ. 2, 12 κ. ἀλλ. παῖζ 2) δμώνυμ. ἄστρον Ἀράτ. 238· 3) βαλάσσιον κῆτος Αἰλ. Ἱ. Ζ. 9, 19· 4) εἶδος Λιβυκῶν πλοίων, ὀνομαζομένων οὕτως ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ πρῴρᾳ ἐμβλήματος κριοῦ Πολυδ. 1, 83· 5) πολιορκ. μηχανή, χρήσιμος εἰς διάρρηξιν καὶ κρήμνισιν τῶν τειχ. Ξεν. Κύρ. 7, 1, 1· 6) εἶδος ὁρόδου· «δροσίτης κριὸς» Θεοφ. Ἱ. Φ. 6, 5, 1· πρβλ. κρητος· 7) καχλίας κιονοκράνου κορινθιακοῦ στύλου, συνεστραμμένος ὡς κέρατα κριοῦ Ἡσύχ. Ἐπιγρ. arius.

Κριός, οῦ· 1) = Κρῆς, Τιτὰν τις Ἀπολδ. 2) δρυὰς, ἀθλητὴς Εὐστ. ἐν Δ. Περ. 3) Ἐβδομεὺς τις Παυσ. 4) παιδαγωγὸς καὶ οἰκονόμος Φρίξου Δ. Σικ. 5) ἥρως τοῦ δήμου τῆς Ἀττ. «Κριωᾶ» Πολέμ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. 6) υἱὸς Θεοκλέους μάντις ἐν Σπάρτῃ Παυσ. 7) Ἀττικὸς δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς Πολέμ. ἐν Σχολ. Ἀριστ 8) παράλιος ποτ. τῆς Ἀχαΐας Παυσ. νῦν Μαζοί.

Κρεό-στᾰσις, εως, ἡ· κριοδοχὴ Φίλ. μαθ.

Κριού, ἐπ. Κριοῖο, Κριῶ μέτωπον, κ. «τὸ τοῦ Κριοῦ μέτωπον» (Πτολ.), τό· Νδ. ἀκρωτ. τῆς Κρήτης, Ἀνθ. νῦν Κάβο Κριό.

Κρῑο-φάγος, 2· κριοὺς ἐσθίων, «θεός τις, ᾧ κριοὶ θύονται» Ἡσύχ.

Κρῑο-φόρᾱς, 2· α) κριὸν (πολιορκ. μηχ.) φέρων· - μηχανὴ = αἱ μετὰ κριῶν (τειχορρηκτῶν) Δ. Σικ. 20, 48· 6) ἐπίθ. Ἑρμοῦ ἐν Τανάγρᾳ Παυσ. 9, 22, 1.

Κρῑόω· ποιῶ τι κριόν, κριοειδῆ· Ἀρχαῖ. 164, 28.

Κρῖσα κ. Κρίσσα, ης, ἡ· πανάρχ. πόλ. Φωκίδος, «ζαθέη» ὄρ· Ὁμ. Ἰπονομαζομένη (Ἰλ. 6, 520), Νδ. τῶν Δελφῶν παρὰ τὸν ποτ. Πλείστον καὶ ἐπ' 1|2 ὥρ. μακρὰν τοῦ Κρισαίου κόλπου, καταστραφεῖσα τῇ ἀποφάσει τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, τῶν κατοίκων αὐτῆς ἀπελθόντων εἰς Ἀμφισσαν ἢ εἰς Κίρραν καὶ τῆς χώρας ἀφιερωθείσης τῷ ἐν Δελφοῖς θεῷ, κάτ. Κρισαῖοι, οἱ, Στράβ. ἐπίθ. Κρισαῖος, 3, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 146, Σοφ. Ἰλ. 730.

Κρῑσῐμο-ς (κρίσις), 2· α) ὡς κ. νῦν, ἀπαραιτήτως, τὸ τέλος πράξεως ἐπιφέρων· ὅθ. Ἰατρ. «κρίσιμος ἡμέρα» = ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως τῆς νόσου· δ) ν., τὰ μέλλει ἢ κρίνει ν' ἀποφασισθῇ, ὅθ. ἄκριτος (ἀναποφάσιστος), ἀμφισβητήσιμος· Ἱππ. -ίμως Ἱπποκρ. 80, 120, [– ⏑ –].

Κρῑσις, εως, ἰων. ιος, δωτ. ῑϊ (κρίνω), ἡ· 1) χώρισις, διαχώρισις, χωρισμός, διαχωρισμός, ἰδ. α) διαμάχη, ἔρις, φιλονικία· - περί τινος Ἡρ. 5, 5· «ἐς κρίσιν ἐλθεῖν», 7, 26· «θεῶν ζῆν τε καὶ κρίσιν» Πλάτ. παλ. 2, 379· δ) ἐκλογή, ἰδ. ἐν Ἀθην. Ἐκλογῶν βουλευτῶν· γ) ἡ πρᾶξ. τοῦ κρίνειν τι, ἀποφασίζειν, τ. νῦν κρίσις, ἀπόφασις· «οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐκ θεῶν κρίσεις» Αἰσχ. Ἀγ. 1262· «ὁρῶμεν οὖ πρώτη κρίσις, ἢ πρώτ' ἀπόφ. τῶν ἀγωνοθετῶν» Σοφ. Ἰλ. 671 - Διὸς κρίσις Πινδ. Ὀ. 3, 28· «μοῖρᾶς θέλουσαι διαῤῥᾶσσθαι κρίσιν» Εὐρ. Ἡλ. 26 κ. πολ. «ἐκ κρίσεως ῥῴμης τοῦ ὄντα διορίσασθαι πόσα τε καὶ ποῖα ἔστιν» Πλάτ. σοφ. 242· «τῶν ἐκ θεῶν μεταδιδόναι τῆς κρίσεως», νόμ. 6, 768, κ. μτγν. ἰδ. δικαστικὴ ἀπόφασις Λυσ. 7, 12 κ. ἀλλ. «καθίστησιν ἑαυτὸν εἰς κρίσιν τοῦ σωθῆναι ἢ ἀπολέσθαι» Θουκ. 1, 121· «λαμβάνουσι περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν» = κρίσιν λαγχάνω, ἐγκαλῶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, 1, 33· κατηγορία,

ἔγκλησις, «κρίσεις ἐνίστασθαι». Λυκοῦργ. 31· «κρίσιν ποιεῖν τινι» Λυσ. 13, 35· – προτιθέναι Πλουτ. Κάτ. νεώτ. 16· ἱκανότης τοῦ κρίν. τὸ κριτικὸν Πλουτ. ἠθ. 79· κρίσ. περί τινος, γνωμοδότησις Ξεν. Ἀν. 1, 6, 5· κρίσ. μάχης, ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἔκβασις αὐτῆς Πολύβ. 1, 59, 4· «κρατερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα» Πλουτ. Ῥωμ. 18· «καὶ τοῦτο (τὸ Μηδικὸν ἔργ.) ὅμως δυοῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχείαν τὴν κρίσιν ἔσχε» Θουκ. 1, 23· «βᾴδίαν καὶ σύντομον ἔλαβε κρίσ. ἡ ναυμαχία» Πολύβ. 16, 4, 8· ἰδ. ἰατρ. ἡ κρίσ. νόσου, ἡ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ τὸ χεῖρον τροπὴ αὐτῆς, disceptatio.

Κρῖσος· υἱὸς Φώκου, ἱδρυτὴς Κρίσης Παυσ.

Κρισαῖος, ὁ· κρισαῖος· ᾠδ. «κρισσοκάδωνες ἵπποι οἳ κατὰ τῶν διδύμων κρισσοὺς ἔχουσιν, ἄθεσι πρὸς ἀχείαν», Ἄλφρτ. ἐν Ἱππιατρ. 54, 5.

Κρισαῖος, ἡ, ἀττ. ᾱ· κρισαῖος Γαλην.

Κρίσων, ωνος· Ἱμεραῖος ἀθλητὴς καὶ ὀλυμπιονίκης ἐν τῷ δρόμῳ, Ὀλ. 83, 84, 85.

Κρίταλλα, ων, τά· πόλ. Καππαδοκίας ἔνθα ἡ μτγν. Ἀρχελαΐς Ἤρ.

Κριτέος (κρίνω), 3· ὅστις πρέπει ἢ μέλλει ν' ἀποφασισθῇ, δικασθῇ, κριθῇ (γνωμοδοτηθῇ) Ἱπποκρ. 5, 54· οἰδ. κριτέον = πρέπει ν' ἀποφασίσῃ τις τι, δικάσῃ, κρίνῃ (γνωμοδοτήσῃ Πλάτ. Γοργ. 523.

Κριτήρ, ῆρος, ὁ· κριτής, μόν. ἐπὶ ὁδόντ. κοιν. τὸ ὀδόντι τῆς γνώμης Μ. Ἐτ. 742, 37· πρβλ. κραντήρ.

Κριτήριον, τό· 1) μέσον πρὸς κρίσιν, ἀπόφασιν, δίκασιν, γνωμοδότησιν, δοκιμὴν (ᾠδ. ἡ ἱκανότης τοῦ κρίνειν, ἡ κριτικ. δύναμις, τὸ κριτικὸν Πλούτ.), κρίσιμον σημεῖον, χαρακτηριστικόν· «ἔχων αὐτῶν τὸ κριτήριον ἐν ἑαυτῷ» Πλάτ. Θεαίτ. 178 κ. συγν. π. Πλουτ. 2) ὁ τόπος, ἐν ᾧ συγκροτεῖται τὸ δικαστήριον, τὸ δικαστήρ. καὶ=οἱ δικασταὶ Πλάτ. νόμ. 6, 676· «καθίζειν κριτηρ.» Πολύβ 9, 33, 12· «ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ» (=apud aequos judices), 16, 27, 2, κ. μτγν.

Κριτής (κρίνω), ου, ὁ· ὁ κρίνων τι, ἀποφασίζων, διαιτητής, κατὰ διαστολ. τοῦ «δικαστής», ὅστις αὐστηρῶς κατὰ τὸν νόμ. δικάζει Ἤρ. 3, 160· ἰδ. ἀγωνοθέτης τῶν θεατρικ. ἀγώνων, κρίνων τὸ ἄθλον τοῖς παισταῖς, χορηγοῖς κτλ. Ἀριστ. βάτρ. 738, Πλάτ. νόμ. 2, 659· «κριτ. χορῶν καὶ πάσης μουσικῆς», 12, 949. Ἐν γέν. κριτής τινος· «οὐκ εὔκριτον τὸ κ ἶμα· μή μ' αἱροῦ κριτὴν» Αἰσχ. ἀποσπ. 392· «εἶκειν ἃ ταῖς κολλοῦσιν ἥρμοκεν κριταῖς» Σοφ. Αἴ. 1222· «ἱκανὸς κριτ. ἡδονῆς τε πέρι καὶ φρονήσεως» Πλάτ. Φίλ. 65· «– ἀπὸ τοῦ ἴσου» Θουκ. 3, 37· «ἴσος κριτ.» Πολύβ. 17, 6, 1. Σπαν. ταὐτόσημ. τῷ «δικαστής», ὡς ἐπὶ τῶν Ἀλιαστῶν, Δημάδ. ἀποσπ. 3, Αἰσχίν. 3, 233, ἔνθα ὁ Σχολ. «καιαχρηστικῶς λέγει τὸν δικαστήν»· «κριτὴς γὰρ ὁ κρίνων τοὺς τραγῳδοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἐπὶ σκηνῆς» πρβλ. Ἰσοκ. 15, 27 κ. Ἀριστοτ. προβλ. 29, 13· «– τῶν ἐνυπνίων=ὀνειροκρίτης Αἰσχ. Πέρσ. 222· ἴδε κρίνω, arbiter.

Κριτιάζω· μιμοῦμαι τὸν Κριτίαν Φιλόστρ.

Κριτίας, ου· 1) υἱὸς Καλλαίσχρου, ποιητὴς καὶ σοφιστής, μαθητ. Σωκράτους. Ἐγένετο εἷς τῶν 30 τυράννων (404 π. Χ.) καὶ ἔπεσεν ἐν τῇ κατ' αὐτῶν ὑπὸ Θρασυβούλου συγκροτηθείσῃ μάχῃ πρὸς ἐλευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν· ὁ αὐτὸς πρόσωπον τοῦ ὁμωνύμ. διαλ. τοῦ Πλάτ. καὶ τῶν διαλ. «Χαρμίδης, Τίμαιος, Πρωταγόρας, Ἐρυξίας» Ξεν. 2) ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, σύγχρονος Φειδίου, «Κρίτιος» κατὰ τὰς ἐπιγρ. ὀνομαζόμενος.

Κριτικός, 3· εἰς τὸ κρίνειν τι, διαιτᾶν, ἀποφασίζειν ἐπιτήδειος, ἀνήκων· οὗ ἡ κριτικὴ (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κρίνειν, τοῦ ἐκφράζειν ὀρθὴν γνώμην περί τινος, γνωμοδοτεῖν ἐπισταμένως Πλάτ. πολιτ. 260, κ. μτγν. συγκρ. κριτικώτερος· «ὄψις γὰρ ὤτων κριτικωτέρα πᾶσιν» Σχόλ. Ἰλ. τ, 292· ἰδ. οὐσ. «ὁ κριτικὸς» = ὁ κρίνων περὶ γλώσσ. καὶ συγγραμμάτ. Πλάτ. Ἀξ. 366· «–πόιημάτων καὶ ᾀσμάτων καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικός» Λουκ. π. ὀρχ. 74· «ἡ κριτικὴ» = ἡ τέχνη τοῦ κρίνειν συγγράματα, περὶ συγγραμ. Λουκ. κ. Ἄλλ. μτγν. ἰατρ. κρίσει νόσου ἀνήκων, κρίσιν νόσου ἐπιφέρων· – ἰδιώς, κτλ.

Κρίτιος, ὁ· ἴδε Κριτίας 2).

Κρῖτις, ἴδος· θηλ. τοῦ κριτής, μτγν.

Κριτόβουλος· 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Κρίτωνος καὶ φίλος Σωκράτους Πλάτ. ἀπολ. 33· 2) ἕτερος, Ἐπιγρ.

Κριτόδαμος· Κλειτάριος Ὀλυμπιονίκης Παυσ.

Κριτόδημος· 1) Ἀθηναῖος Ἀλωπεκῆθεν, πατ. Ἀριστοδήμου Λυσ. 19, 6· 2) ἕτερος, καθ' οὗ ὁ Λυσίας συνέταξε λόγον· ἴδε Ἐπίπεμπτον Ἀρποκρ.

Κριτολάϊδας, α· Σπαρτιάτης τις Πλουτ.

Κριτόλαος· περιπατητ. φιλόσοφος ἀπὸ Φασηλίδος τῆς Λυσίας, διάδοχος Ἀρίστωνος τοῦ Κείου, γνωστὸς ὡς συμπρισβευτὴς τοῦ Διογένους καὶ Καρνεάδου, ἀποσταλεὶς τῷ 155 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ἀθην. εἰς Ῥώμην Σ. Ἐμπ.

Κρῑτός (κρίνω)· διακεχωρισμένος, ἐκκριτος, ἐκλεκτός, ἄριστος· «ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν» Ἰλ. η, 43· «αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἔσαν» Ὀδ. θ, 258· – γένος Πινδ. Π. 4, 50· «ταῦτας ἐξείλεθ' αὐτῷ καὶ θεοῖς κριτὸν» Σοφ. Τρ. 224, delectus.

Κριτόφημος· ἄλλ. ἀνδρ. ὄν. Σαυΐδ.

Κρίτυλλα, ἡ· ἄλλ. γυν. ὄν. Ἀριστ.

Κρίτων, ωνος· Ἀθηναῖος μαθητ. καὶ φίλος Σωκράτ. Ξεν.

Κριτωνιανός· ἀγαλματοποιὸς Ἀνθ.

Κριωά, ἡ· Ἀττικὸς δῆμ. τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς Στ. Βυζ. δημάτ. Κριωεύς, ἕως Δημ. 42, 11· πλ. Κριωεῖς Βοικ. ἀττ. ναυτ. 10, 108· ἐπίρρ. Κριῶθεν = ἀπὸ τὴν Κριωὰν Ἀριστοφ. ὀρν. 645· Κριῶσι = ἐν Κριωᾷ Στ. Βυζ. Κριῶζε = εἰς Κριωᾶν Στ. Βυζ.

Κρῑτώδης, ἐς· κριοειδής, κριόμορφος Φίλ.

Κρῖωμα, ατος, τό· 1) κριοειδὲς κόσμημα ἀναπαρκένου, Ο'. 2) πυλαρκητικὴ μηχανὴ Ἀπολλ. πολιορκ. 14, 21.

Κροαίνω· κρούω, ἀνασκάπτω τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν, ἐπὶ ζῴ. «θεὸς πεδίον κροαίνων» Ὁ. ζ, 507, οὐκ ἐπιφορὰ τὸ «κροαίνων» ἐπὶ πε-

δίοιο» Ὀππ. κυν. 1, 279, Φιλοστρ. βί. σοφ. 1, 25, 7· «μέλος κραϊνω»=κιθαρῳδῶ Ἀνακρ. 59, 6.

Κρόβυζοι, οἱ· Θρᾳκικ. λαὸς Ἴλ.

Κρουσμος· εὐγενὴς Τρὼς Ἴλ.

Κρουσος· υἱὸς Ἀλυάττου, βασιλ. Λυδίας (ἀπὸ τῆς ὄ5 ὁλ.), ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ Κύρου, Παροιμιώδης διὰ τὸ πλοῦτη του, ὅθ. «κλυτὸς ὁ στερος Κροίσου» Ἀχ. Τάτ. Πινδ. Ἴρ. Ξεν. ἐπίθ. Κροίσειος, 2· «Κροίσειοι στατῆρες» = εἴδος χρυσ. νομίσμ. Πλουτ. ἠθ. 823.

Κρόκα κ. κρόκη (οἱονεὶ ἀπὸ τοῦ ΚΡΟΞ) ἴδε κρόκη.

Κροκάλη, ἡ· σωρὸς χαλίκων, αἰγιαλίτιδων ἄμμων, ἐστρογγυλωμένων καὶ ἀποπεπλυμένων εἰς τὴν παραλίαν, παραλία· «παρὰ κροκάλαις» Εὐρ. Ἰ. Α. 211 κ. συχν. ἐν Ἀνθ. Φανί. 5 (6, 299)· «παρ' ἠϊόνων κροκάλαισιν» Ἰούλ. Διοκλ. 2(6,186)· - Σικελικὴ Ἀγαθί. 57(10,14).

Κροκάλός, 3· χαλικώδης· «ἐς κροκαλὴν ἠϊόνα» Τούλλ. Λαυρ. 2 (7, 294), ἔνθα «κροκάλην ἠϊόνος» ἴσ. ἀναγνωστέον.

Κροκίαι, ὧν, αἱ· πολίχνιον Λακωνίας μεθ' ἱεροῦ τοῦ Διός, ὅθ. «Ζεὺς Κροκιάτης» Παυσ.

Κρόκεος, 2 κροκοειδής, κρόκου χρῶμα ἔχων, κίτρινος ὡς κρόκος· - εἶμα Πινδ. Π. 4, 413 - πέπλος Εὐρ. Ἑκ. 468· - πέταλα, Ἴων 889· «ἀστέρων κρόκεος ὄχος», Τρῳ. 856, κ. μτγν.

Κρόκες· ἴδε κρόκη.

Κρόκη (κρέκω), ἡ· α) τὸ ὑφάδιον δι' οὗ τὸν στήμονα ὑφαίνουσι διὰ τῆς κερκίδος ἐν τῷ ἱστῷ (ἀργαλειῷ) καὶ καθ' ἑκάστην ὕφανσιν πλήττουσι τῇ «σπάθῃ» (ὅτι «κερκὶς» = σαίττα, καὶ «σπάθη» = τὸ κτένι τοῦ ἀργαλειοῦ ἴδε Ἰλ. χ, 448, Ἀριστ. ὄρν. 831, Σοφ. Ἀντ. 964) Ἡρ. 2, 25· «εὐθυπλοκία κρόκης τε καὶ στήμονος» Πλάτ. πολιτ. 283· 6) ἐν γέν. λίνον (κλωστή)· «θαλλοῖσιν ἢ κρόκαισιν ἕρπτων» Σοφ. Οἰ. Κ. 475· «ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς πλοῦτος ἀπήρτηται» Λουκ. πλοῖ. 26· γ) ἱστὸς ἀράχνης Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 39· ὕφασμα, «ἐπισσαίμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις» Πινδ. Ν. 15, 44· δ) «αἱ κρόκαι = αἱ αἰγιαλίτιδες ἄμμοι» (ἀρχ. γραμ.), στρογγύλοι χάλικες ἐπὶ τῆς παραλίας, οὓς ὁ κτύπος τῶν κυμάτων ἐστρογγύλωσε Ἀριστοτ. μηχαν. ζητ. 16· Ἐξ. χαλικώδης παραλία· ἐν. αἰτ. κρόκα (ἐξ ἀρρητ. ἐν. ΚΡΟΞ), ἐπὶ τῆς α) σημ. «στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσαθαι» Ἡσ. Ἔρ. 538· κρόκες Ἀντ. Θεσ. 10 (6, 335), sublemen.

Κροκήϊος, 3· κροκεῖος, κρόκεος· - ἄνθος Ὀμ. Ὕμν. Δήμ. 178.

Κροκίας, ου, ὁ· κροκοειδής, χρῶμα= κρόκου ἔχων· - ἀλεκτρυὼν Πλουτ. ἠθ. 375.

Κροκιδίζω· ἴδε κροκυδίζω.

Κροκιδισμός, ὁ, ὁ. γρ. τοῦ «κροκυδισμὸς» ὕπερ. ἴδε.

Κροκίζω (ἀμτβ.)· εἰμὶ ὁμοίος κρόκῳ, ὁμοιάζω μὲ κρόκον Διοσκ.

Κροκινίζω· τῷ ἄνωτ. μτγν.

Κρόκινας, ου· Θεσσαλὸς, Λαρισαῖος ὀλυμπιονίκης (Ὀλ 91) Ξεν. (ὁ. γρ. Κιρκίνας, Κρεκίνας), Δ. Σικ. (ὁ. γρ. Κορκίνας, Κρεκίνας).

Κρόκινος, 3· α) κροκοειδής, κρόκου χρῶμα ἔχων· - ἄνθος Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 13, 1· 6) ἐκ κρόκου κατεσκευασμένος· -μύρον, μτγν. Φιλόδημ. 22 (11, 34).

Κρόκιον πεδίον, τό· πεδιὰς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος παρὰ τὸν Ἀμφρύσσον ποτ. καὶ ἐπὶ τῆς Ὄθρυος Στράβ. ἄλλ. «Κροκωτὸν πεδίον» Στ. Βυζ.

Κρόκιος, 3· τῷ ἄνωτ. Ἀντικλείδ. ἐν Ἀθην. 11, 473.

Κροκίς, ίδος, ἡ, ἐσφ. γρ. τοῦ «κροκὺς».

Κροκισμός, ὁ· ὕφασμα Σχόλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 474.

Κροκό-βαπτος, 2· κρόκῳ βεβαμμένος· «πόδες εὐμαρίς» Αἰσχ. Πέρσ. 651.

Κροκο-βάφη, ἡ· τῷ ἄνωτ. - χλαμὺς Φιλόστρ. 888· - σταγὼν (τοῦ ἐκ φόβου ὠχριῶντος) Αἰσχ. Ἀγ. 1092.

Κροκο-βάφια, ἡ· τὸ βάπτειν τι κρόκῳ, ἡ διὰ κρόκου βαφὴ τινος Φιλόστρ. 159.

Κροκοδειλέα ἡ κροκοδειλεία, ἡ· κάπρος σαύρα χρήσιμος ὡς ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ψιμύθιον Πλιν. Ἱ. Ζ. 28, 8, 28, crocodilea.

Κροκοδειλίας, ἄδος, ἡ· κροκοδείλιον, μτγν.

Κροκο-δειλίζω (ἀμτβ.)· μιμοῦμαι τὸν κροκόδειλον Εὐστ.

Κροκοδείλινος, 3· κροκοδειλίτης, ὁ τοῦ κροκοδείλου, εἰς τὸν σοφιστικ. συλλογισμὸν «τὸ κροκόδειλος» ἀναφέρων· - λόγος Κλ. Ἀλ.

Κροκοδείλιον, τό· βοτάνη τις, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς τραχείας ἐπιφανείας τῶν φύλλων της Διοσκ. 3, 12.

Κροκοδειλίτης, ου, ὁ· ἴδε κροκόδειλος 6).

Κροκοδειλό-δηκτος, 2· ὑπὸ κροκοδείλου δηχθείς Διοσκ. 5, 126.

Κροκοδειλο-πάρδαλις, εως, ἡ· ὄν. πλαστοῦ ζῴου, πάρδαλις κροκοδείλῳ ὁμοία Barthelemy Mem. de l' Ac. des Inscr. 30 τ. 533.

Κροκόδειλος, ὁ· α) ἡ μεγίστη καὶ ἐπικινδυνωτάτη σαῦρα τοῦ Νείλου Ἡρ. 2, 68· «- ὁ ποταμίος, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 11, 2, 10· κυρ. πόα σαῦρα Ἡρ. 2, 69· 1, 11, 2, 10· κυρ. χερσαῖος, 4, 192 Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 60 «κρ. χερσαῖος», 4, 192 Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 33· 6) ἐπῶν σοφιστικ συλλογισμός, οὗ τὸ ἱστορικ. ἴδε Λουκ βί πρᾶσ. 22, crocodilus.

Κροκόδειλος, ὁ· ἐμπόριον τῆς Κυρηναϊκῆς (ν τῇ Μ. Σύρτει, ἀνων. σταδ. μτγ. θαλ.

Κρυκοδείλων, ὁ· 1) παράλιος ποτ. τῆς Σαμαρίας Πλίν. νῦν Νὶρ ὁλ Φαλὶκ ἡ Νὶρ ὁλ Καισάκ, καὶ Μογλὶτ - Τιμσὶκ (= κροκοδείλων γλῶσ.) αἱ ἐκβολαὶ αὐτοῦ 2) Κροκοδείλων πόλις· α) παράλιος πόλ. τῆς Σαμαρείας Στράβ. 6) πόλ. τῆς μέσης Αἰγύπτ. ἢ μετέπειτα Ἀρσινόη παρὰ τὴν Μοίριος λίμνην Ἡρ. Στράβ. ἔνθα νῦν ἡ Μεδινὶτ ἐλ Φαγιοῦμ, κάτ. Κροκοδειλοπολίτης Στ. Βυζ. γ) πόλ. Θηβαΐδος πρὸς Δ. τοῦ Νείλου Πτολ.

Κροκοδίκη, ἡ· φαρμακίστρια (μάγισσα) Ἀρρ. ἐν Σχόλ. Ἰλ.

Κροκοδίλη, ἡ, ἐσφ. γρ. ἀπὸ τοῦ ἐσφ. «κροκοδίλιζω» ἀντὶ «κροκυδίζω» Πολυβ. 7, 29.

Κροκο-ειδής, 2· κροκόχρως, κροκόβαπτος Σχόλ. Πινδ. Ν. 1, 58, κ. μτγν.

Κροκο-είμων, ονος, 2· κροκόβαπτον ἔχουσα ἔνδυμα ἐνδυομένου Σχόλ. Ἰλ. θ, 1.

κροκόεις, εσσα, εν· κροκοβαφής, κρόκου χρῶμα ἔχων· -σταλίς Εὐρ. Φοίν. 1505 -κισσός Θεοκρ. ἐπιγρ. (9, 338)· -χιτών Φάλαικ. ἐν Ἀθην. 10, 440· οὐσ. «ὁ κροκόεις» = ὁ κροκωτός, πολυτελὴς κροκοβαφὴς ἔνδυμα Ἀριστ. Θεσμ. 1044.

κροκό-μαγμα, ατος, τό· τὸ ξυλῶδες περίλειμμα τῶν ἀρωμάτων τοῦ ἐκ κρόκου παρασκευαζομένου ἐλαίου Διοσκ. 1, 26.

κροκο-μέριον, τό· φυτόν τι, ἄλλ. «λεοντοπόδιον» Διοσκ. 4, 131.

κροκό-μηλον, τό· μίγμα κυδωνίων, μετὰ κρόκου βεβρασμένων Ἀλ. Τραλλ. 12, 773.

κρόκον, τό· α) τὸ κροκόεν, τὸ κρόκου ὠχρότητα ἔχον, τὸ κίτρινον ὡς κρόκος, ἰδ. κρόκος φυτ., κοιν. κροκάδι, μτγν. β) τὸ κροκοειδὲς χρῶμα τῶν πτερῶν τοῦ τραχήλου τῶν ἀλεκτρυόνων Ἡσύχ.

Κροκο-νητική (ἐνν. «τέχνη»), ἡ· ἡ τέχνη τοῦ νέειν (νηθειν) τὴν κρόκην, τὰ νήματα, τὰς κλωστὰς τοῦ ὑφαδίου, ἀντίθ. «στημονητική» Πλάτ. πολιτ. 282.

Κροκό-πεπλος, 2· κροκοβαφὴ πέπλον φέρων, ἐνδεδυμένος, ἐπίθ. α) τῆς Ἠοῦς Ἰλ. 0, 1, τ. 1 κ. συχν. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου· ἴδε ῥοδοδάκτυλος· β) τῆς Ἐνυοῦς Ἡσ Θε. 273· γ) τῆς νύμφης Τηλεστοῦς, Θε. 358· δ) τῶν Μουσῶν Ἄλκμ. ἐν Ἡφαιστ.

Κρόκος, ὁκ. ἡ (Στράβ. 14, 670)· α) τὸ γνωστὸν ἐν τῇ Ν. κ. Α. Εὐρώπῃ φυτόν, φύον ἐρυθροκίτρινον ἄρωμα χρήσιμ. εἰς βαφήν· ἦν δὲ ἱερὸν τῆς Δήμητρος ἄνθος, ὡς πρῶτον τῇ ἀνοίξει φυόμενον· «λωτὸν θ' ἑρσήεντα ἠδὲ κρόκον ἠδ' ὑακίνθους» Ἰλ. ξ, 348· - χρυσαυγὴς Σοφ. Οἰ. Κ. 691 κ. μτγν. Θεόφρ. ἰδ., εἰς κιτρίνην βαφὴν χρήσιμ. «κρόκου βαφάς» Αἰσχ. Ἀγ. 250 β) κρόκος ὀφθ. κοιν. κροκάδι Γαλην. γ) ἀλεκτρυόνων· «καὶ ἀλεκτρυόνες οἱ τὸν τράχηλον ταιῶσαν ἔχοντες κρόκοι» Ἡσύχ.

Κροκότας, ου, ὁ· ζῷον Ἰνδικόν, ἴσ. εἶδος ὑαίνης Ἡσύχ. πρβλ. Δ. Σικ. 3, 35, crocota

Κροκο-φόρος, 2· κρόκον φέρων, βλαστάνων, Βυζ.

Κροκό-χρως, 2· χρῶμα κρόκου ἔχων, μτγν.

Κροκόω· 1), (κρόκος), στέφω τινὰ κρόκῳ· «εἶχε δὲ κιττῷ μέτωπον οἷα καὶ σὺ κεκροκωμένον» = κρόκῳ ἐστεμμένον (ἀλλ' αὖχι κρόκῳ βεβαμμένον) Νικαίνετ. 4 (8, 29)· 2), (κρόκη), περιτυλίσσω τι, περιδέω κρόκῃ, μὲ νήματα ὑφαδίου, ἐν τῇ τελετῇ τῶν μυστηρίων· «τὴν δεξιὸν χεῖρα καὶ τὸν πόδα κρόκῃ ἀναδεῖσθαι» Φώτ. Β. Ἀν. 273· 3) ἐνυφαίνω τὴν κρόκην εἰς τὸν στήμονα, κοιν. ῥαίνω τὸ ῥάδι· τὸ στημόνι Δ Περ. ἀποσπ. 13· ἴδε κροκωτός.

Κροκᾰδίζω (κροκύς)· καρφολογῶ, συλλέγω, ἀναζητῶ τὰ ἄβρὰ ἔρια, τὰς κροκύδας τοῦ ἐνδύματος, ὡς ποιοῦσαι συνήθως αἱ κόλακες, φρενοβλαβεῖς ἢ πυρίσσαντες ἰατρ. πρβλ. κροκύς.

Κροκύλιον, τό· ὑποκ. τοῦ κροκὺς Θεόγνωστ.

Κροκυδισμός, ὁ· καρφολογία, ἡ πρᾶξ τοῦ συλλέγειν τὰς κροκύδας, ἰατρ. ἴδε «κροκυδίζω.

Κροκυδα-λαγέω· κροκυδίζω Ἱππокρ.

Κροκυ-λεγμός, ὁ· κροκυδισμὸς Ἡσύχ.

Κροκύλειος, ων, τό κ. -ιον· κροκύλιον Θουκ. 1) τόπος Ἀκαρνανίας (Λευκάδος Στράβ.) ἢ Ἰθάκης, ἢ νησίδιον πρὸς Β. τῆς Ἰθάκ. Ἰλ. Κροκύλ[ε]ια Ἡσύχ. κάτ. Κροκυλιὸς Στ. Βυζ. 2) πόλ. Αἰτωλίας Θουκ. 3, 96.

Κροκύλος· ποιμὴν τις Θεόκρ.

Κροκύς, ύδος κ. κρωκίς, ίδος (Σχαιφίρ. Γρ. Κορ. 540. 903), (κρόκη), ἡ· τὸ ἀπὸ τῆς κρόκης ὑφάσματος ἀποσπώμενον χνοῦ δίκην λεπτὸν ἔριον, νηματίον, κοιν. μπάμπαλο, νηματάκι, κλωστίτσα Ἡρ. 3, 8, πρβλ. Πλουτ. Σόλ. 35· Ἐν γέν. τίλμα, ἔριον, «κοιμωμένη ἐπὶ κρατύδων» Ἀντίπ. Θεσ. 32 (9, 567)· «ἀφαιρῶ κροκύδας;» = κροκυδίζω = προσφέρομαι ὡς ποταπὸς κύλαξ, κολακεύω τινὰ ποταπῶς Φρύν. ἐν Β. Ἀν. 4, floccus.

Κροκ-ώφαντος, 2· ὑφασμένος, μτγν.

Κροκ ώδης, 2· α) κροκοειδής, κροκοβαφὴς Διοσκ. κ. ἄλλ. μτγν. β) (κρόκη) τῷ εἶδει ἢ τῇ ποιότητι κρόκης ὑφάσματος ἀνήκων· -διάνημα Πλάτ. πολιτ. 309.

Κρόκων, ωνος· 1) πατ. Μεγανείρας Ἀπολλ. 2) Ἐρετριεὺς ὀλυμπιονίκης Παυσ.

Κροκωτίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κροκωτός, κροκώτιον Ἀριστ. Λυσ. 47.

Κροκώτινος, 3· κροκωτός, μτγν.

Κροκώτιον, τό· ὑποκ. τοῦ κροκωτὸς Πολυδ.

Κροκωτόν· ἴδε τὸ κατωτ.

Κροκωτός (ῥ. ἐπίθ. τοῦ κροκόω), 3· κροκόβαπτος· -σπάργανον Πινδ. Ν. 1, 38 οὐσ. «ὁ κροκωτὸς» (ἐνν. «πέπλος» ἢ «χιτών»), κροκοβαφὲς (κίτρινον) πολυτελὲς ἔνδυμα, ὅπερ ἐφόρουν αἱ γυναῖκες, ἰδ. ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Βάκχου Ἀριστ. βάτρ. 45 (σπανιώτ. «τὸ κροκωτόν», ἐνν. «ἱμάτιον» = ὁ κροκωτὸς Ἀριστ. Λυσ. 45, Λουκ. ἱστ. συγγρ. 10· καὶ ἄνδρες Δ. Λαέρ. 7, 169, Ἀθήν. 12, 519, crocota

Κροκωτο-φορέω φορῶ κροκωτόν, κροκοβαφές, πολυτελὲς ἔνδυμα Ἀριστ. Λυσ. 219.

Κροκωτο-φόρος, 2· κροκωτόν, κροκοβαφές, πολυτελὲς ἔνδυμα φορῶν Πλουτ. ἠθ. 785.

Κρομβός, 3· καπυρὸς Ἡσύχ.

Κρομβόω· ὀπτῶ(ψήνω), φρύγω κρέα ἢ τι· «χοιρίδια κρομβώσας ὅλα» Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 9, 383.

Κρομμύδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κρόμμυον, καιν. κρομμύδι Σχόλ. Ὀππ. 3, 173.

Κρομμυο-γήτειον, τό· εἶδος κρομμυώδους πράσου, κρομμυόπρασον Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 6, 2.

Κρόμμυδαν (ὁ ἐπικρατ. σχημ. π. Ἡρ. Ἀριστ. κ. ἄλλ.), τό· κρόμμυον.

Κρομμυόνησος, ἡ· κρομμυώδης νῆσ. παρὰ τὴν Σμύρναν Πλίν. 5, 31.

Κρομμυο-ξυ-ρεγμία, ἡ· ἔρευξις κρομμύων καὶ ὀξους, κοιν. ῥευγμὸς ἀπὸ κρομμύδια καὶ ξίδι Ἀριστ. εἰρ. 533, ἔνθα Δινδόρφ. εἰκάζ. «κρομμυοξυρυγμία».

Κρομμυο-πώλης, ου, ὁ πωλητὴς κρομμύων Πολυδ. 7, 198.

Κρομμυο-πώλιον, τό· κρομμυοπώλιον.

Κρομμυ-ώδης, 2· κρομμύοις ὅμοιος Διοσκ.

Κρομμυών, ῶνος (ὁ, ἴδε Θουκ. 4, 42) κ. Κρομμύων Στ. Βυζ. Κρομμυὼν Παυσ. 1) ὄχυρὰ πόλ. Μεγαρίδος εἶτα Κυρινθίας Θουκ. νῦν Κάτερα τείχος. Ἡ χώρα αὐτ. «ἡ Κρομμυωνία» 1, 151.

Κεντρική Δημοτική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στράβ. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνόμασται ἡ Κρομμυωνία ὄς (Φατᾶ), ἣν ἐφόνευσεν ὁ Θησεὺς Πλάτ. Λάχ. 196, Κρομυωνία Πλούτ. 2) πόλ. Λιξούης=Κρεμμυών Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ. Ἴδε Κρεμμυών. ἐπίθ. Κρομμυώνιος, 3· 3) πόλ. παρὰ τὴν Ἀσκάλωνα Φιλήμ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ. Κρομμυώνιος Στ. Βυζ.

Κρομόεις, εσσα, εν· πλούσιος, γέμων κρομμύων.

Κρομμυοῦσσα κ. Κρομύουσα, ης, ἡ· ἡ παρὰ τὴν Ἰδηρίαν κρομμυόνησος Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ. Κρομυούσιος.

Κρόμυον (μόν. π. Ὁμ.), ἄλλ. «κρόμμυον», τό· τὸ κοιν. κρομμύδι Ἰλ. λ, 629, Ὀδ. τ, 233· «κρόμμυα καὶ σκόροδα» Ἱππ. 4, 17 κ αυχν. π. Ἀριστ. «κρομμύων ὄζω» Ξεν. συμπ. 4, 7· «τὰ κρόμμ.» = ἡ ἀγορὰ τῶν κρομμύων Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 9, 47· μτφ. «κελεύω κρόμμ. ἐσθίειν» = νὰ κλαίῃ, ὅτι τὰ κρόμ. προξενοῦσι δάκρυα εἰς τὸν κόπτοντα αὐτὰ] Βίας ἐν Δ. Λαερτ. 1, 83, σερα.

Κρομυο-πώλιον, τό· ἀγορὰ κρομμύων Ἡσύχ.

Κρομμώων, ωνος, ὁ· «ἦπυς ἢ τύπ. κρομμύοις κατάφυτος, πρασιὰ κρομμύων, ἀρχ. λιξ. Ἴδε κύρ. ὄν.

Κρονία, ἡ· νῆσ. τοῦ Ἰονίου κόλπου, ἀφ' ἧς ἡ αὐτόθ. Θάλ. Ἐπωνόμασται «Ἰονία, ὁ κόλπος ὁ Ἰόνιος, Ῥίας κόλπος (συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἀδριατικ. θαλ.), ὁ Ἰόνιος, Ἰόνιος πόντος, Ἰόνιον πέλαγος (ἀλλὰ καὶ = ἡ ἀπὸ Γάζης μέχρις Λιβύης μέχρι Αἰγύπτου θάλασσα) Δ. Περ. ἐν Εὐσ. 32.

Κρόνια, ων (ἐνν. «ἱερά»), τά· α) ἑορτὴ ἀγομένη τῇ 12 Ἑκατομβαιῶνος (ἀπὸ τῶν μέσ. 15 Ἰουλ. – 15 Αὐγούστ.) πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου (ὅθ. καὶ «Κρόνιος μήν» πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Ἑκατομβ.) ἐν τῷ μέσῳ ποικίλων τέρψεων καὶ ἡδονῶν ὡς «καὶ Κρονιάδες ἡμέραι», τὰ Σατουρνάλια ἐν Ῥώμῃ Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 398 β) τὸ ἐν Ῥώμῃ Σατουρνάλια Πλούτ. Λουκ. Κρονιάς, άδος, ἡδ. θηλ. τοῦ Κρόνιος· «Κρονιάδες ἡμέραι» = τὰ Σατουρνάλια Πλουτ. Κικ. 18.

Κρονίδης, ου, δωρ. Κρονίδας, ας, απαντᾶτ. εω (μονοσυλλ.)· α) υἱὸς Κρόνου, ὁ Ζεύς, συχν. π. Ὁμ. παρ' ᾧ καὶ «Κρονίδης Ζεὺς» Ἰλ. Πίνδ. Ἴσθι καὶ ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶν. Ἀνθ. 6, 164· τοῦ Χείρωνος Πινδ. Π. 4, 205· ἐν πλ. Κρονίδαι αὐτόθ. 5, 159· β) παμπάλαιος γέρων, «Κρονίδαρ» (Λακων.) Ἡσύχ.

Κρονικός, 3· α) τῷ Κρόνῳ ἀνήκων· – ἀστὴρ ὁ ἀστ. Κρόνος Ἀνθ. 11, 227· – ἑορτὴ = τὰ Σατουρνάλια Πλουτ. Πομπ. 34· «Κρονικὰ ἐπιστολαί» δημ. σύγγρ. Λουκ. β) = Κρόνιος· «Κρονικαῖς λήμαις» = παμπαλαίοις Ἀριστ. πλ. 581· «-σιτία», Ἀθήν. 3, 113· – ἄνθρωπος Λουκ ῥητ. διὸ 10· συγκρ. «Κρονικώτερα» Πλάτ Λύσ. 203· ἐπίρ. «ὡς = κατὰ τὸν τρόπ τοῦ Κρόν κοιν. ὁἀν Κρόνος Εὐστ. 963, 46.

Κρόνιον, τό· α) ἱερὸν τοῦ Κρόνου ἐν Γαδείραις Στράβ. β) «Κρ. ὄρος» Παυσ. κ. «τὸ Κρόνιον» Πίνδ. ὄρ τῆς Ἠλίδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν ρι' ἱερὸν τοῦ Κρόν Διόδ. «ἡ Κρονία» (ἐνν. «πέτρα») Ἀνθ. 12, 64· «Κρόνου λόφος» Πινδ. Ὀ. 8, 22· «Κρόνου πάγος» 10, 60· ἐπῶν. τοῦ φυτ. δελφίνιον Διοσκ. 3, 84.

Κρόνιος, 3· α) τῷ Κρόνῳ ἀνήκων, ἴδιος, καθιερωμένος, ἐξ αὐτοῦ κατάγόμενος· – παῖς = υἱὸς τοῦ Κρόν. Πινδ. Ὀ. 2, 23, Αἶσχ. Πρ. 577· – Ποσειδάων Πινδ. – Πέλοψ, αὐτόθ. – Πὴν Εὐρ. – ἅλς = ἡ Ἀδριατικ. θάλασ. Ἀπολ. Γ. 4, 327· – πόντος = ἡ βόρειος παγωμένη θάλ. Δ. Περ. 32· – ὄρος· ἴδε Κρόνιον β)· – μὴν ἴδε Κρόνια· β) π. ἄττ. πανάρχαιος, ἴδ. μετὰ σκωπτ. σημ. παμπάλαιος (παλῃόγερος), ἀπηρχαιωμένος, μωρός, παιδαριώδης, ('ξαναμωραμένος ἐκ γήρατος)· πρβλ. Κρονικός, «Κρονίων ὄζων» = ἀπηρχαιωμένης δεισιδαιμονίας ἀποπνέων, ἀνάλ. τῷ νῦν «σκωριασμένος ἄνθρωπος» Ἀριστ. νεφ. 938.

Κρόνιος· 1) μνηστὴρ Ἱπποδαμείας Παυσ. 2) ἄλλ. ἄλλ. ἀνδρ. ὄν.

Κρόν-ιππος, ὁ πλαστ. ὄν. (= Κρόνιος β) Παυσαν.) Ἀριστ νεφ. 1070.

Κρονίων, ωνος κ. ονος· πατρων. τοῦ Κρόνος, = Κρονίδης Ἰλ. ξ, 247, Ὀδ. λ, 620· κ. «Ζεὺς Κρονίων» αὐτόθ. [τ ἐν τῇ ὀν. καὶ γεν. Κρονίωνος· π. Ὀρ. ἄλλ' ἐν ἅπασπ. Τυρτ. 1, Πινδ. Π. 4, 39, Ν. 9, 60 ἐν τῇ ὀν. Ι].

Κρονο-δαίμων, ονος· Κρόνος β. Ἀν 46, 30.

Κρονο-θήκη, ἡ· θήκη τοῦ Κρόνου, γέρων πλήρης μωρίας Β. Ἀν. 46, 5.

Κρονό-ληρος, ὁ· φλύαρος γέρων, μωρογέρων Πλουτ. ἠθ. 13.

Κρόνος· α) υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς (Ἡσ. Θε.), σύζ. Ῥέα, πατ. Διός, Ποσειδῶνος, Πλούτωνος, Ἥρας, Δήμητρος καὶ Ἑστίας καὶ πρώην κοσμοκράτωρ. Ἀλλ' ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τῶν 3 υἱῶν του ἐρρίφθη ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Τάρταρον Ἰλ. ζ, 579. Ἐν ὅσῳ αὐτὸς ἦρχεν ἐν Οὐρανῷ, ἐπὶ τῆς Γῆς ἦν ὁ χρυσοῦς αἰὼν Ἡσ. Ἔρ. 111· ὅθ. «ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος» Λουκ. δραπ. 17· θεὸς τοῦ χρόνου = χρόνος. Ὁ ἀστὴρ αὐτοῦ ἐνομίζετο καταστροφῶν καὶ δυστυχιῶν παραίτιος Ἰακώδ. Ἀνθ. Παλ. 678· β) Κρόνου πάγος, λόφος, ἴδε Κρόνιον β)· γ) Κρόνου ἡμέρα = τὸ σάββ. π. Ἰουδ. Δ. Κάσ. 37, 17· δ) Κρόνου τροφή, ἄλλ. «ἵππουρις» Διοσκ. 4, 46· ε) π. τοῖς παιδευμ. Ἀθην. πᾶς μωρὸς κ. στρυφνὸς γέρων· ὅτι εἰς τὸν Κρόν. ἀνέφερον τὴν μυθώδη προϊστορικὴν ἐποχὴν Ἀριστ. σφ. 1480, Πλάτ. Εὐθύδ. 288· πρβλ. Ἰάπετος κ. Κρόνιος δ).

Κρονοσόλων, ωνος, κλ. Κρονοσάλων, ὁ· πλαστὸν ἱερέως ὄνομα Λουκ. Κρονοσόλ.

Κρονό-τεκνος· πατὴρ Κρόν. Ὀρφ. Συμν. 3, 8.

ΚΡΟΞ (ἴδε κρόκη), ἀφ' οὗ «κρόκα, κρόκες», Κρόσσαι, ων (ἀπὸ τοῦ «κόρρη» κατὰ τοὺς γραμ. ἡ «κρόκη» κατ' ἄλλ.), αἱ· α) αἱ ἐπὶ τῆς κορυφῶν τειχῶν καὶ πύργων ἐπάλξεις καὶ προμαχῶνες, ὄπισθεν τῶν ὁποίων ἵστανται οἱ ὑπερασπίζοντες αὐτοὺς στρατιῶται, ἀλλ. «στέφανος τείχους» «κροσσαίων ἐπίδεινον» Ἰλ. μ, 444, ἔνθα ἴσ. ἐννοητέον «λίμακας πρὸς ἔφασαν κατὰ τὸ «ῥῆγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις» μ, 258· β) «κρόσσαι» = βω-

μίδες, ἀναβαθμοί (Σχολ.), βαθμίδες, κοιν. σκαλοπάτια Ἡρ. 2, 125, pinnae.

Κροσσαία, ἰων. Κροσσαίη, ε. Κρουσίς (χώρη, γῆ Ἡρ.), ἡ· χώρα τῆς Μακεδόν. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου πρὸς Δ. τῆς Χαλκιδικῆς Ἡρ.

Κρόσσιον, τό· φυτόν τι, ἄλλ. «λεοντοπόδιον» Διασκ. 4, 131.

Κροσσίαν, τά· ὑποκ. τοῦ κατωτ. Ἡρωδν. ἐπιμ. 72.

Κρόσσος, ὁ· θύσανος, παρυφὴ ἐνδύματος, ἰδ. αἱ ἀμφοτέρωθεν τοῦ ὀφάσματος ἐξέχουσαι κρῦκαι, κοιν. κρόσσια, ἀρχ. λεξ.

Κροσσόω (κροσσός), (κατὰ συνθ. παραδεικτ. τύπ. ὡς ἔτυμ. τοῦ κατωτ.)· θυσανόω τι, κρασπέδῳ κρόσσους, ποιῶ κροσσωτόν, κοιν. τῷ βάλλω κρόσσια Μ. Ἐτ. 541, 8.

Κροσσωτός (κροσσόω), 3. θυσανωτός, κρόσσοις κεκρασπεδωμένος, περιβεβλημένος, κοιν. καμωμένος μὲ κρόσσια, φουντωτός· -ἐσθὴς Παλυδ. 4, 120· - βαφαὶ Λυκόφρ. 1102, ἀρχ. λεξ.

Κράσφρος, ὁ· γρύσφος Εὐστ. 795, 35.

Κροταίνω· κρότῳ Ὀππ. κυν. 4, 247.

Κροτάλια, τά· δύο ἢ πλειότεροι μαργαρῖται, αἵτινες ὡς ἑνώτια κρεμάμενοι ἀπὸ τῶν ὤτων συγκρουόμενοι κροταλίζουσι Πλιν. Φ. Ἱ. 9, 35, crotalia. [ᾶ].

Κροτᾰλίζω (κρόταλον)· α) κροτῶ τι, κάμνω νὰ ἐκπέμπῃ κρότον ὡς κρόταλον· «ἵπποι κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον» = ἔσυρον μετὰ κρότου τοὺς κενοὺς δίφρους, ἔτρεχον θορυβωδῶς κτλ. Ἰλ. λ, 159· β) συγκρούω κρόταλα, λέβητας, ποιῶ κρότον διὰ τῆς συγκρούσεως κροτάλων κτλ. κτυπῶ, παίζω τὰ κρόταλα Ἡρ. 2, 60 κ. μτγν. γ) ἐν γέν. χειροκροτῶ, ἐπικροτῶ, «κροτίω μετὰ χαρᾶς» Ἀθήν. 9, 395 κ. παθ. «κροταλιζομένου ποτὲ τινας τῶν αὐλητῶν» Ἀθήν. 14, 631· «ὑπὸ πάντων κροταλισθείς», 11, 503 κ. ἄλλ. μτγν. crepito.

Κροτάλισμα, ατος, τό· χειροκρότημα, ἐπικρότημα, μτγν. plausus.

Κροτᾰλισμός, ὁ· χειροκρότησις, ἐπικρότησις, plausus.

Κροταλιστής, οῦ, ὁ· ὁ συγκρούων, κτυπῶν, παίζων τὰ κρόταλα, τοὺς λέβητας, μτγν.

Κρώταλον, τό· α) διχότομος κάλαμος, «κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες, ὥστε ἠχεῖν εἴ τις δονοίη ταῖς χεραῖν» Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 259 ἑξ., κοίταλα ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀστράκου κογχυλίων Εὐστ. οἶνον, «κρόταλα χαλκοῦ» καὶ «τυμπάνων ἀράγματα» Εὐρ. Κύκλ. 204· - Βρόμια Ἑλ. 1374· ὑπὸ γυναικ. κρουόμενα Ἡρ. 2, 60· πρβλ. δίσκος· «χειροτυπὴς κροτάλων πάταγος» Μελ. 260 (5, 175)· β) μτφ. γλωσσοτρύφος, ἀσωλέσχης, φλύαρος, κοιν. πολυλογᾶς, Ἀριστ. νεφ. 260· καὶ ὡς ἐπίθ. ταὐτόσημ. «παῖδ' ἄνδρα κρόταλον» Εὐρ. Κύκλ. 404· ἔτι, «ἡ κρόταλος» Σωυδ. γ) νάρκισσος Εὔμαχ ἐν Ἀθήν. 15, 681, crepitaculum.

Κρόταλος· μνηστὴρ Ἱπποδαμείας, Παυσ.

Κροτᾰφιαῖος (κρόταφος), 3· εἰς τὸν «κρόταφον ἀναφέρων. ἀνήκων, ὁ τοῦ κροτάφου· «κροταφιαία πληγὴ»=πληγ. τοῦ κροτάφου, εἰς τὸν κρόταφ., κοιν. ’ς τὸ μηλίγγι Συνεσ. ἐπιστ. 209.

Κροτᾰφίζω· κτυπῶ τοὺς κροτάφους, τινὰ εἰς τοὺς κροτ. κοιν. ’ς τὰ μηλίγγια, μτγν.

Κροταφικός, 3· τοῖς κροτάφοις ἀνήκων, εἰς τοὺς κροτ. ἀναφέρων Θεοφάν. Νόν.

Κροτάφιος, 3· τῷ ἄνωτ. ἰατρ.

Κροτᾰφίς, ίδος, ἡ· ὀξεῖα σφῦρα, ὄργ. τοῦ χαλκέως, ἄλλ. «κέστρα» Πολυδ. 10, 147.

Κροτᾰφιστής, οῦ, ὁ· πλήκτης κροτάφων, κτυπῶν κροτάφους ἢ εἰς τοὺς κροτ. Ἡσύχ.

Κροτᾰφίτης, ου, ὁ· ὁ τοῦ κρατάφου, τῷ κροτ. ἀνήκων· - μῦς Ἱπποκρ. κ. ἄλλ. ἰατρ.

Κροταφῖτις, ίδος· θηλ. τοῦ ἄνωτ. «πληγαὶ κροταφῖτιδες»= χτυπήματα ’ς τὸ μηλίγγι Ἱπποκρ. ἐν Γαλην. 18 τ. 1, 433, 10.

Κρόταφος (κροτέω -ῶς ἀπὸ τοῦ καταφανεσμένου τῶν κροτάφ.), ὁ· 1) «τὸ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ, ὥτος καὶ κορυφῆς» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 11, Ἰλ. δ, 502, υ, 397· ἰδ. ἐν πλ. «κόρυθα κροτάφοις ἁραρυῖαν» ν, 188 κ. συχν. Ἀριστ. βάτρ. 854· «τὰς ἐν τοῖσι κροτάφοισι φλέβας» Ἡρ. 4, 187, κ μτγν. 2) μτφ. κορυφὴ ὄρους· «πυταμὸς ἐκφυσᾷ μένος κροτάφων ἀπ' αὐτῶν» Αἰσχ. Πρ. 723· - Ἑλικῶνος Φιλιάδ. ἐπιγρ. (Παρδρ. 94)· 3) κεφαλὴ σφῦρας, ἡ εἰς τὸ στειλαιὸν εἰσαγομένη· 4) σχῆμα κατὰ κρόταφον=κατὰ κατατομήν, ἐκ πλαγ. μτγν. temporis.

Κροτέω (συγγ. τῷ κρούω, ὀνοματοπ. λέξ. Εὐστ.)· ποιῶ κρότον, θόρυβον, κάμνω τι νὰ κροτῇ, θορυβῇ, συνών. τῷ κροταλίζω, ἐπὶ ἵππ. «καὶ' ὄχεα κροτέοντες» Ἰλ. ο, 453. Συνηθ. παταγῶ τι, κρούω, πλήττω (κτυπῶ)· «θύρσῳ κροτῶν γῆν» Εὐρ. Βάκχ. 138, κ. μτγν. «ταρφέα σιγαλέεντι πέδον κροτέοντα πεδίλῳ» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1195· «τοῖς ἀγκῶσι τὰς πλευρὰς» Δημ. 54, 9· «κροτοῦντες τὸ ἔδαφος» Πλουτ. Εὐμέν. 11 («κροτῶ τὴν θύραν» κοιν. π. Ἕλλ. κατὰ Μοῖρ.)· ἰδ. α) κρούω τῷ πλήκτρῳ κρουστὸν μουσικ. ὄργανον τιν. «κυμβάλοις λευκ.· Ἀλέξ. 9· β) πλήττω τὴ πάθη (μὲ τὸ κτένι) τὴν κρόκην ὀφάσματος πρὸς σύμπηξιν Στράβ. 15, 717· γ) ἐπὶ χαλκέως, σφυροκοπῶ τι, χαλκεύω Λευκ. Λεξίφ. 9· «χρυσῷ πλατὺν κρατῆρα κεκροτημένον» Λυκόφρ. 388, κ. μτγν. μτφ. «κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς» Πινδ. ἀποσπ. «ἐξ ἁπάτας κεκροταμένας ἄνδρες»= ἐκ ψεύδους καὶ ἀπάτης συγκροτούμενοι Θεόκρ. 15, 49· «εἰθὺς τὸ πρῆγμα κροτεῖσθω» (παροιμ.)=θερμὸς χαλκευθήτω ὁ σίδηρος Ἀδαῖ. (10, 20)· δ) συγκρούω τὰς χεῖρας ἐπευφημῶν, ἐπικροτῶ, χειροκροτῶ· «κροτῶ τὼ χεῖρε» Ξεν. Κύρ. 8, 4, 12· «καὶ χεῖρω» Πλάτ. Εὐθύδ. 303· «καὶ ἀκοῦω», παλ. Ο, 492· ἐπαινῶ, «παρὰ δ' Ὁμήρῳ κεκρότηται τὰ σώφρονα συμπόσια» Ἀθήν. 5, 182, ἀντίθ. τῷ συρίττω Λουκ. Ἁρμονίδ. 2. Ἐν γέν. παιῶ κρότον, θόρυβον, κροταλίζω· «ἡ ταῖς ὀπτραῖς κροτοῦσα Μοῦσα» Ἀριστ. βάτρ. 1305· «κἂν πιθανώτερος τοῦτων λόγους ἄρτι κροτήσῃς» Πλάτ. Ἀξ. 369· ἀταγγλλίζω τι μεγαλοφώνως, φλυαρῶ, pulso.

Κρότημα, ατος, τό· 1) =κρότος, μτγν. 2) = κρόταλον 6) ἢ δόλιος, πανοῦργος ὡς ὁ Ὀδυσ. «ἀμυλώτατον κρότημα» Εὐρ. Ῥῆσ. 101 πρβλ. Σοφ. ἀποσπ. 784 ἐν Σχολ. Θεοκρ. 15, 49.

Κρότησις, εως, ἡ· 1) πλῆξις (κτύπημα), σφυροκόπησις, χάλκευσις, μτγν. 2) σύγκρουσις τῶν χειρῶν, χειροκρότησις Πλάτ. Ἀξ. 365. Κροτησμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. «πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν», ἐπὶ τοῦ ἠχηροῦ κρότου, τοῦ ἐκ τῆς προσκρούσεως τῶν κατὰ τῶν ἀσπίδων ῥιπτομένων λογχῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 543.

Κροτητός (ῥ. ἐπίθ. τοῦ κροτέω). 3· α) κρουστός, πληκτός (κτυπητός), θορυβητός· «κτύπῳ δ' ἐπιῤῥοθεῖ κροτητὸν ἀμὸν ἄθλιον κάρα» Αἰσχ. Χο. 422· - ἅρματα = κροτοῦντα, θορυβωδῶς ἠχοῦντα, θορυβοῦντα Σοφ. Ἠλ. 714· 6) κρουστός, ἐπὶ κρουστ. μουσ. ὀργάν. «κροτητὰ μίλη» Σοφ. ἐν Ἀθην. 4, 175. crepans. Κρότιον, τό· φυτόν τι, ἄλλ. «κατανάγκη» Διοσκ. 4, 134.

Κροτισμός, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κρατησμός» πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 210.

Κροτο-θόρυβος, ὁ· ὁ ἐκ κρότου ἢ χειροκροτήσεως θόρυβος Πλουτ. ἠθ. 45. 1117.

Κροτο-παίγνιον, τό, εὔχρ. ἐν πλ. «τὰ κροτοπαίγνια» «κρόταλα, τὰ ὑποῖα οἱ παῖδες παίζοντες περιστρέφουσι καὶ παιοῦσι κρότον, ἀνάλ. τὰ νῦν βοκάνια, ὧν μεγάλη χρῆσις γίνεται τῇ α'. ταῦ νέου ἔτους Κυιντιλ Λόντον. crepitacula.

Κρότος (συγγ. τῷ κρούω), ὁ· πᾶς ὁ ἐκ κρούσεως, παταγῆς, συγκρούσεως ἀποτελούμενος θόρυβος, κτύπος· «κρ. χειρῶν», ὡς ἔνδειξις χαρᾶς καὶ ἐπιψηφίας = τῷ νῦν «χειροκρότησις, χειροκρότημα» Ἀριστ. βάτρ. 100· «- καὶ γέλως» Πλάτ. Λάχ. 184 «κρότοι ἐπαίνους ἀποδιδόντες», νόμ. 3, 700· «θόρυβον καὶ κρότ. τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθένετες ἐποιήσατε» Δημ. 21, 14· - ἐνόπλιος «κρότ. ὅπλων Πλουτ. Μάρ. 22· «κρότων ἀκαθαι» «νὰ σηκώσῃ, κάμῃ ταραχὴν Κράν. 33. Ἔτι, χορός· «παννυχίοις ποδῶν κρότοισι» Εὐρ. Ἡρακλ. 783· ὡσ. «ἅρμιον ἀνὰ κρότον ποδῶν». Τροφ. 546· - σικινίδων, Κύκλ. 37 ἦχος τῶν λόγων, «τῶν Δημοσθενικῶν λόγων» Λουκ. Δημ. ἐγκ. 15, 32, strepitus.

Κρότων, ωνος κ. κροτών, ῶνος· α) κυνοραϊστής, κοιν. σκυλόψειρα, βαρβ. τσιμοῦρι Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 19· 6) δένδρον, ἄλλ. «κίκι», ἐπονομαζόμ. ἀπὸ τῶν κρότωνι ὁμοίων αὐτοῦ καρπῶν, ἐξ ὧν παρεσκεύαζον ἔλαιόν τι «κίκι» ὡσ. καλούμενον Ἱπποκρ. 670, 22· γ) τὸ μέρος τοῦ ὠτὸς τὸ σχηματίζον τὸ «ὄδαφος» αὐτοῦ Πολυδ. 2, 85.

Κρότος· υἱὸς Πανὸς καὶ Εὐφήμης, μετατεθεὶς ἐν τοῖς ἀστράσιν ὡς ὁ τοξότης Ὑγίν.

Κρότων, ωνος· υἱὸς Αἰακοῦ, ὅθεν λέγουσιν ὅτι ἔῤῥυσε τὴν κατωτ. ἐπώνυμον πόλ. Σχόλ. Θεοκρ. 6) Κρότων, ἡ· πόλ. τῆς Κροτωνιάτιδος ἐν τῇ Μ. Ἑλλάδι (κάτω Ἰταλίᾳ) παρὰ τὸν Αἶσαρον ποτ. ἐν ᾗ ὁ Πυθαγόρας ἔῤῥυσε τὴν σχολήν του, νῦν Κροτῶνα. Περίφημος ἦν διὰ τὴν ὑγιεινὴν θέσιν της, τὴν ἀγνότητα τῶν ἠθῶν τῶν κατοίκων της καὶ τὰς σοφὰς ἐναὐτῃ διατάξεις· ὅθ. ἡ παροιμ. «Κρότωνος ὑγιέστερος», καὶ «κρότωνος ὑγιέστερος» π. Ζηνοδ. κ. Φωτ. ὡς εἷς τὸν κυνορραϊστὴν ἀναφέρουσα. Ἐκ τοῦ «μᾶταια τἄλλα πρὸς Κρότωνα τάσσει» Σχόλ. Θεοκρ. κάτ. Κροτωνιάτης, ἰων. Κροτωνιήτης, πλ. Κροτωνιᾶται, Κροτωνιῆται Θουκ. Ἡρ. Περίφημοι ἦσαν ἐπὶ γυμναστικῇ ὅθ. ἡ παροιμ. «Κροτωνιατῶν ἔσχατος τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πρῶτος» Εὐστ. ἡ χώρα ἡ Κροτωνιάτις, ιάδος, ἰων. Κροτωνιήτις Ἡρ. ἡ Κροτωνιάς· ἐπίθ. Κροτώνιος Στ. Βυζ.

Κροτών, ἡ· γογγρώνη, γόγγρος, εὐλωβὲς σκλήρωμα τῶν δένδρ. Ἰδ. τῆς Ὕλης· Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 8, 6.

Κροτωνο-ειδής, 2· τῷ δένδρ. «κρότωνι» ὅμοιος Ἱπποκρ.

Κρούμα, ατος, τό· τὸ κρουσθέν, ὁ ἐκ κρούσεως, πλήξεως, παταγῆς κτλ. προερχόμενος ἦχος, ἰδ. ἡ διὰ πλήκτρου κρούσις μουσικ. κρουστοῦ ὀργάνου, κρουόμενον (παιζόμενον) μουσικ. τεμάχιον ᾄσματος Ἀριστ. Θεσμ. 126· «κρούματα ἐν λύρᾳ» Πλάτ. Ἄλκ. 1, 107, κ. μτγν. Λουκ. Νιγρ. 13· «κρούμ. τὰ ἐν αὐλητικῇ» Πολυδ. 7, 88· - σαλπιστικά, 4, 84. Ἐνγέν. τὰ μουσικὰ ὀργάνῳ κρουόμενα μουσικ. ᾄσματα, τεμάχια, ἰδ. = αὔλημα Πλουτ. συμπ. 2, 4· ἐπὶ ἀνηθίκ. σημ. = τῷ νῦν «χτύπημα, ἀφόρισμα» Ἀριστ. ἴκκλ. 257· ἴδε κρουσμα.

Κρουματικός, 3· κτύπῳ, κρούσει κρουστοῦ μουσικ. ὀργάνου κρουομένου τῷ πλήκτρῳ), ἀνήκων. «κρουματικὴ ἀσρίη» = ἡ τέχνη τοῦ κρούειν κρουστὸν μουσικ. ὄργανον Ἀγαθί, 68 (II 352)· «διάλεκτος κρ.»· «ἡ ἐν τῷ κρούειν κρουστὸν μουσικ. ὄργαν. παράστασις Πλουτ. ἠθ. 1138, ὅι. γρ. «κρουσματικός», ὅπερ ἴδε· «λέξις κρ.» = ἁπλῶς ἠχοῦσα, κενὴ Πολυδ. 3, 36, 3.

Κρουμάτιον, τό· ὅποκ. τοῦ κρούμα, μικρὸν μουσικ. τεμάχιον, ἰδ. τῆς ὀργαν. μουσικῆς Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 290.

Κρουματο-γραφία, ἡ· τὸ γράφειν ἢ συγγράφειν, κρούειν κρουστῷ μουσικ. ὀργάνῳ μουσικ. τεμάχιον, ἀνών. Πελλερμάν. 10.

Κρουματο-ποιός, ὁ· μελοποιός, συγγραφεὺς κρουματίων, μουσικ. τεμαχίων, ἰδ. τῆς ὀργ. μουσικῆς, αὐλητής Μάχων ἐν Ἀθην 8, 337.

Κρουνάτας, 3· - νικῶν, κρήνη, πηγῇ ἀνήκων, κρηναῖος, φρεατιαῖος, πηγαῖος, κοιν. ἀναβρυτικός· - ὕδωρ = ἀναπηδητικόν, ἀναβρυτικ. ὕδ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 3.

Κρουνεῖον, τό· εἶδος ἐκπώματος, ποτηρίον Ἐπιχίν. κωμ. ἐν Ἀθην. 11, 480.

Κρουνηδόν, ἐπίρ. κρουνοῦ, ὡς ἐκ κρήνης, πηγῆς, καιν. ὡσὰν βρύσις Φίλων κ. ἄλλ. μτγν.

Κρουνίζω (κρουνός)· ἐκβάλλω, ἀναπηδῶ ὕδωρ ὡς κρουνός, κρήνη (βρύσις) Ἀθην. 11, 497, παρ' ᾧ καὶ τὰ παθ. ἀπὸ τοῦ κοιν. Δ. Λ.

Κρουνίον, τό· τῷ κατωτ. Ἀρχέδ. 120. 4.

Κρουνίσκος, ὑποκ. τοῦ κρουνός, ὁ· σωληνίσκος ἀγγείου, τὸ πρὸς ἀνάπτυγμα αὐτοῦ κατασκεύασμα Σχόλ. Λουκ. ἅλ. 10, 28.

Κρούνισμα, ατος, τό· τὸ ἀπὸ τινος κρουνοῦ, κρήνης ἀναπηδῶν, ἀναβλύζον ὕδωρ, κρουνοῦ ἀνάπηδημα· - μελισταγές, ὑγρόν Διοσ. 2, 209 (Πλαν. 12).

Κρουνισμάτιον, ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. τό· κρήνης σωληνίσκος, ἄφ. μτθμ.

Κρουνισμός, ὁ· ἀνάβλυσις, ἀναπήδησις ὕδατος, μτγν.

Κρουνῖτις, ιδος, ἡδ. θηλ. τοῦ κρουναῖος, ἡ· κρηνῖτις, κρηναία· - Νύμφαι = Νύμφ. κρηναῖαι Ὀρφ. Ὕμν. 50, 9.

Κρουνός (συγγ. τῷ κρήνη, κρούω), ὁ· α) κρήνη, πηγή, ἡς τὸ ὕδωρ ἀναβλύει πολὺ καὶ ἀναπηδᾷ μετὰ κρότου· - καλλίρρους Ἰλ. χ, 147· πηγὴ χειμάρρου, δ, 452, Πινδ. Ὀ. 13, 61· μτφ. ἐπὶ τοῦ πυριώδους ῥεύματος τῆς Λίτνης, «κρουνοὺς Ἡφαίστου δεινοτάτους ἀναπέμπει», Π, 1,25· -αἵματος Εὐρ. Ῥῆσ. 790· ὡσ. τοῦ ῥεύμ. τοῦ λόγ. «θαρρῶν τὸν κρουν. ἀφίει» Ἀριστ. βάτρ. 1005· β) ὀχετὸς ἢ φρέαρ Στράβ. 8, 343· γ) σωληνίσκος ἀγγείου, μτγν. fons.

Κρουνοί, οἱ· 1) κρήνη πηγάζουσα ἀπὸ τοῦ ποταμίου «ἡ Χαλκὶς» ἐν τῇ Ν. Ἠλιδι μεθ' ὁμων. κώμης Ὀδ. ἑτέρα ἐν Ἀρκαδίᾳ Παυσ. 2) πόλ. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Πόντου ἡ μετέπειτα Διονυσόπολις ἢ Διονύσου πόλις Στράβ. = Ματιόπολις (ἴσ. Μαρκιανόπολις), ἀνων. περίπλ. Ἐξ οὗ τὸ ἐμπόριαν τῆς Διονυσοπόλεως Μελέαγρ.

Κρουνο-χυτρο-λήραιον, τό· κωμ. λεξ. ἐπὶ ἀσαφοῦς ἀδολέσχου, ὅστις ἀναίσθητος ὡς ἀναβράζουσα χύτρα κενοὺς φλυαρεῖ λόγους· Ἀριστ. Ἱππ. 89.

Κρούνωμα, τό· κρουνός· «βακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον» = τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς πηγὴν τῶν δακρύων Ἐμπεδοκλ. 28.

Κρούπαλα κ. κρούπανα, τά, (ὡσ. τὰ κρούπατα, κρουπάτζα)· 1) ὑψηλὰ ξύλινα ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρουν ἰδ. ἐν Βοιωτίᾳ (πρβλ. τὰ νῦν τσόκαρα τῶν γυναικ.)· διὰ τῶν αὐτῶν ἐπάτουν καὶ τὰς ἐλαίας· ἔτι ἐφόρουν αὐτὰ οἱ αὐληταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, ὑποκρουόντες τὸν ῥυθμόν· -ἀμφίλινα Σοφ. ἀποσπ. 13, Πολυδ. 7, 87 ?) = κρόταλα Φώτ.

Κρούπεζα, τὰ κ. κρούπεζαι, αἱ τῷ ἄνωτ. Παυσ. Εὐστ κ. Φώτ.

Κρουπέζιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. Πολυδ.

Κρουπεζο-φόρας, 2· ξύλινα ὑποδήματα φορῶν, ὡς ἀπεκαλοῦντο οἱ συνήθως αὐτὰ φοροῦντες Βοιωτοὶ Κρατῖν. ἐν Πολυδ. 7, 87.

Κρουπεζόω· ὑποδύω τινὰ κρουπέζαις, ξυλίνοις ὑποδήμασι. Μέσ. ὑποδύομαι, φορῶ ξύλινα ὑποδήματα Ἡσύχ.

Κρούπετα, τά· κρούπαλα Ἡσύχ.

Κρουσι-δημέω (κωμ. παρῳδία τοῦ κρουσιμετρέω)· ἐξαπατῶ τὸν δῆμον (τὸν λαὸν) διαταράττων, ἀναστατῶν αὐτόν, «τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ» Ἀριστ. Ἱππ. 859.

Κρουσί-θυρος, 2· τὴν θύραν κρούων, κτυπῶν· οὐσ. «τὸ κρουσίθυρον» (ἴνν. «μέλος»)= τὸ θυροκοπικὸν Ἀθήν. 14, 618.

Κρουσι-λύρης, ου· ὁ κρούων (παίζων) λύραν Ὀρφ. Ὕμν. 30, 3.

Κρουσι-μετρέω· διὰ παρακρούσεως ἢ ἀναστάσεως τοῦ μέτρου ἐξαπατῶ τινα μετρῶν αὐτόν, «ἁλλιπῶς μετρῶ καὶ ἐνδεῶς» Ἡσύχ. πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 15 κ. παρακρούομαι.

Κρουσι-μέτρης, ου, ὁ· ὁ ἐν τῇ μετρήσει τοῦ αἴτου ἀπατῶν τινα, ψευδομετρητὴς Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 450.

Κρουσις, εως (κρούω), ἡ· α) πλῆξις, τύψις, κοιν. κτύπημα· «-ποδός, ὅπλων» Πλουτ. Ἀλ. 6· κρούσις πηλίν. ἀγγείου, καθ' ἣν ὁκυμάζεται αὐτὸ μὴ ἔχη ῥῆγμα Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 317· ὅθ. ἐν γέν. δοκιμῇ, ἐξέτασις· β) κρουσ. κρουστοῦ μουσικ. ὀργάνου, κοιν. παίξιμο, ἐν γέν. τὸ κρούειν τινὰ (παίζειν) κρουστῷ μουσ. ὀργάνῳ μουσικόν τι τεμάχιον Πολύδ. 31, 13, 5· «κρούσ. ὑπὸ τὴν ᾠδήν» = ἢ συμφώνως τοῦ ᾄσματ. κρούσ. μουσικ. ὀργάνου, τὸ ᾄδειν πρὸς μουσικ. ὄργαν. Ἀριστοτ. προβλ. 19, 40· «λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν» = ᾠδικῶς, μουσικῶς ἀπαγγέλλειν τι, «ᾄδεσθαι παρὰ τὴν κρούσιν» = ᾄδειν τι χορικῶς Πλουτ. π. μουσ. 28· β) ἀπάτη, ἴδε κρουσιμετρέω, ἀπὸ μτφ. τῆς εἰς τὰ κάτω ἀπατηλῆς κρούσεως τῆς πλάστιγγος Μ. Ἐτ. 652, 52 ἔτι, σοφιστικὴ ἀπάτη, παραλογισμός Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 317. pulsatio.

Κρουσις, ιος· υἱὸς Μύδωνος, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ Κρουσὶς Στ. Βυζ.

Κρουσίς, ίδος (ἡ)· χώρα τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, τῇ Μυγδονίᾳ ἀνήκουσα Στ. Βυζ. «Κρουσὶς γῆ» Θουκ. 2, 79, κάτ. Κρουσιδεύς, Κρουσιεύς Στ. Βυζ. ἴδε Κροσσαία.

Κρουσμα, ατος, τό· κροῦμα Ἀθήν. 4, 183· «κιθάρης κρούσματα Δηλιάδας» Ἀγαθί. 25 (5, 292).

Κρουσματικός, 3· κρουματικός· «λέξεις κρουσματικαὶ» = κεναὶ (ἴδε κρουματικὸς) Πολύδ. 3, 36, 3.

Κρουσμός, ὁ· κροῦσις Πρόκλ. ἐν Φωτ.

Κρουστέον (κρούω)· πρέπει νὰ κρούσῃ τις, πλήξῃ· -τὴν θύραν Ἀριστ. ἐκκλ. 989.

Κρουστικός, 3· α) κρούσεως, πλήξεως (κτυπήματος) ἀνήκων, ἴδ. ἠχῶν καὶ προσβάλλων τὰ ὦτα, «προσπίπτων τῇ ἀκοῇ, διαπεραστικός» «κρουστικὰ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ ἀτόματος» Ἀριστ. προβλ. 19, 10· 2) μτφ. ἀφορμός, συγκινητικός, ἐπὶ ῥητ. Ἀριστ. Ἱππ. 1379, Λουκ. Δημ. ἐγκ. 32 κ. μτγν.

Κρουστὸς (κρούω), 3· α) κρουόμενος, κοιν. κτυπητός· β) ἀπατηλός, βιλημματώδης, διφορούμενος Φωτ. λεξ. 180, 24.

Κρούω (συγγ. τῷ κρότος)· α) κ. νῦν ὡσ. ἐπικρούω, πλήττω (κτυπῶ), ὡθῶ τινα ἢ τι, κυρ. ἄπτομαί τινος, κοιν. ἀκουμβῶ Β. Ἀν. 101, ἀλλὰ συνήθ. ταὐτόσ. τῷ κόπτω, ἰδ. «κρ. τὰς θύρας» (ὅπερ οἱ ἀττικίζοντ. ἀποθοκ. ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ π. τοῖς ἀττ.) Ἀριστ. ἐκκλ. 317, Πλάτ. Πρωτ. 310, Ξεν. συμπ. 1, 11, κ ἄλλ.· ἐπὶ ἀνθρ. σημ. «βινεῖν, «ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν θύραν» Ἀριστ. ἐκκλ. 990 κ. μτγν. «κατὰ τοῦ κακπεφάτου ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ κροῦσαι κεῖται ἀντὶ τοῦ σεαυτὸν γενέσθαι» Β. Ἀν. 101, 26· ἴδ. κρούω τῷ πλήκτρῳ κρουστὸν μουσικ. ὄργανον, κοινῶς παίζω, «κρούω τῷ πλήκτρῳ» Πλάτ. Λύσ. 209· «πλῆκτρον ἔχει φόρμιγγος, ἔχει καὶ πλῆκτρον Ἔρωτος, κρούει δ' ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην», περὶ κιθαριδ. γνω. Π. Σιλ. 55· «κρεμβάλοις κρ.» = κρεμβαλίζω Ἀθήν. 14, 636· «αὐλὸν κρ.» Ζ' Ἰακώβ. Ἀνθ. Παλ. 664. Ἐπὶ χορευτ. ὀρχοῦμαι, χορεύω· «κρούω τοῦ ποδὸς τὴν γῆν» Ἄρρ. Ἀν. 7, 1, 7· -Ἠπειρῶται ἐν δαιτὶ θεῶν κρυπτὸν ἄλλον ὕμνον ἐν γᾷ κρούουσαι» Εὐρ. Ἰ. Α. 1051· «χορεύετω κρούουσα πόδα», Ἡρ. μ. 1301· «κρ. χέτρας» = συγκρούω τὰς χ. χειροκροτῶ, ἁπασπ. 742· «ἅπως τὰ ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα αἰσθησιν παρίχοι» Θουκ. 3, 22· «τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἔκρουσαν» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 18· ἐν γέν. ὠθῶ, βιάζω, «-λόγους λόγοις» Πλάτ. Θεαίτ. 154· - πέπλον (ἐπὶ ἀνηθίκ. μτφ.) Εὐρ. Κύκλ. 328· «κέραμον κρ.» = διὰ κρούσεως δοκιμάζω κεραμεοῦν ἀγγεῖον, μή τι ῥῆγμα ἔχῃ· ὅθ. ἐξετάζω τι, δοκιμάζω, «- τὸ καλόν» Πλάτ. Ἱππ μείζ. 301, Πλουτ. Ἐν γέν. προσβάλλω· «κύτος κρούει δρυὸς ἄκρας» Ἐφιππ. ἐν Ἀθην. 9, 370· 6) =κρουσιμετρέω, ἀπατῶ τινα, ἀπὸ μετφ. τῆς μετρήσ. τοῦ αἴτου ἢ τῆς σταθμίσεως Ἁρποκρ. «κρ. σταθμὸν ἑτερόζυγον» Φωτολίδ. 5, 13. Μέσ. «πρύμναν κρούομαι» = πρύμναν ἀνακρούομαι, ὀπισθοχωρῶ σιγὰ μὲ τὴν πρύμν. χωρὶς νὰ στραφῶ· πρβλ. Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 397, Θουκ. 1, 50 κ. μτγν. παρ' οἷς καὶ τὸ ἐνερ. ταὐτόσ. Πολύδ. 16, 3, 8· «κρούομαι ἐπὶ πρύμναν» Λιπ. ἐμφ. πόλ. 5, 119· «κρούομαι τὸ πτερὸν» = πετῶ ὀπίσω Αἰλ. Ἱ. Ζ. 3, 13, pulso.

Κρυασσάς, οῦ (Κρύασσος Πλουτ.), = Κρῦα, ὁ 1) ἄκρωτ. καὶ πόλ. Καρίας (Λυκίας) Σκύλ. (Κράσσος κῶδ. Κράγας, κοιν. γρ.) Πολύαιν. κάτ. Κρυασσεύς, πλ. Κρυασσεῖς Πλουτ. 2) υἱὸς Κάρου, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ ὁμών. πόλ. Στ. Βυζ.

Κρυβάζω· κρύπτω τι Ἡσύχ.

Κρυβάδα, ἐπίρ. κρυφίως, κρύφα, κοιν. κρυφὰ «κρύβδα Διός» = κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία Ἰλ. σ, 168, Αἰσχ. Χο. 175, Πινδ Π 4, 144.

Κρύβδην, τῷ ἄνωτ. κ. ἀντίθ. τῷ «ἀναφανδὸν» Ὀδ. λ, 454, π, 153· «κρύβδαν πατρὸς» «κρυφὰ ἀπ' τὸν πατέρα Πινδ. Π 3, 13, Ἀριστ. σφ. 1013 κ. πεζ. «φερόντων ψῆφον κρύβδην» Πλάτ. νόμ. 6, 766· - ψηφίζομαι Ἀνέκδ. 1, 87· «κρ. εἶναι ψῆφον», ἀντίθ. τῷ «φανερὰν» Λυσ. 12, 91, clam.

Κρυβῆναι, π. ἄόρ· 6', ἀπαρ. τοῦ κρύπτω.

Κρυβηλός, 2· κεκρυμμένος, κοιν. κρυφός, ἀρχ. λεξ.

Κρυβήσια, ων, τά· νεκύσια, ἑορτή, θυσία ὑπὲρ τῶν νεκρ. Ἡσύχ.

Κρυβήτης, ου, ὁ· ὁ ἐν τῇ γῇ κεκρυμμένος, ταφιαμένος, ὁ νεκρός, ὡσ. «οἱ κρύβες» = νεκροί, Ἡσύχ.

Κρύβω, ῥτυμ. τοῦ κρύπτω, εὐχρ. μόν. π. μτγν. πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 317)

Κρυερός (κρύος), 3· ὡς κ. νῦν, ψυχρός Ἀριστ. ὄρν. 955· - ὕδωρ. = ἀνατριχίασιν προξενοῦν ἀπὸ τὴν ψυχρότητα Κ. Σμ. 5, 527· - νέκυς Σιρωνίδ. (7, 496) κ. μτγν. Συνήθ. φρικίασιν προξενῶν, ψυχρὸν ἱδρῶτα ἐπιφέρων ἴδρ. φρικαλέος, τρομερός· - Ἅιδης Ἡσ. ἔργ. γάος Ὀδ. δ, 103· «στυγερὰ τάδε κρυερὰ πάθεα» Ἀριστ. Ἀχ. 1191, κ. μτγν. horrens.

Κρυμαίνω· ψύχω Ἡρωδ. Ἰαμ. 75.

Κρυμαλέος, 3· παγερός, κατάψυχρος, κοινῶς σὰν πάγος, -εγγ. Ἐρατοσθ. 2, 10.

Κρυμενάς, ὁ· κρυμὸς ἱστρικός. ἴδε ἀμφ. τρ. ὡς καὶ «κρυμνιώδης = κρυμώδης».

Κρυμο-παγής, 2· ὑπὸ κρύους πεπηγώς (παγωμένος) ἢ πηγνύς τι (κάμνων νὰ πήξῃ), ἐπίθ. Βορέου Ὀρφ. Ὕμν. 79, 2.

Κρυμός (βλ. κρύ), ὁ· 1) κρύος, ὑπερβολικ. ψῦχος, κοιν. κρυάδα, παγωνιὰ Σαφ. ἀποσπ. 44β «καταλαβεῖν αὐτὸν χειμῶνα καὶ κρυμόν» Ἡρ. 4, 8· - ἀφύρητος αὐτόθ. 28 κ. μτγν. - νιφόεις Ἀντίφιλ. 8 (6, 252)· ἐν πλ. «κατὰ τοὺς κρυμοὺς» Στράβ. 11, 494, Διοσκ. 2) κρύος, ῥῖγος πυρετοῦ, ἰατρ. ἴδε κρυμνάς, μαλα.

Κρυμο-χαρής, 2· ὁ χαίρων, ἡδόμενος τῷ κρύῳ, κοιν. ὁ εὐχαριστούμενος στὴν κρυάδα, Ἡσύχ. ἑαφ. γρ. τοῦ «ὀρυμοχαρὴς».

Κρυμ-ώδης, 2· παγερός, παγετώδης - Ἄλπεις Φίλιπ. 68 (9, 561)· - ὄγθοι Δ. Περ. 780.

Κρυμώσσω· παγώνω ἀπὸ τὸ κρύος Θεύγνωστ. 21, 45.

Κρυόεις, εσσα, εν, π. = κρυερός· -φόβος Ἰλ. ι, 2· -ἰωκή, ε, 740· -πόλεμος Ἡσ. θε. 936, κ. μτγν. π. -πάγος Λεων. Ἀλ. 12 (6, 221).

Κρυόομαι, συγχρ. = κρυμαι (ὡς παθ.)· πήγνυμαι, γίνομαι παγετώδης, παγώνω.

Κρύος (βλ. κρυ, πήγνυσθαι ἀρχικ. σημ. κατὰ δὲ τοὺς ἀρχ. ἀπὸ τοῦ «κρούω», «παρὰ τὴν κροῦσιν τῶν ὀδόντων τὴν γινομένην ἐν τῷ κρύει» Μ. Ἐτ. 541, 49), τό· κοιν. κρύο, παγετός, πάγος, παγωνιὰ Ἡσ. Ἔρ. 496, Πλάτ. Ἀξ. 368, κ. μτγν. μτφ. φρίκη, τρόμος, κοιν. τουρτουρίδι (κυρ. κ. μτφ.)· «κακὸν μὲ κυρδίαν τι περιπιτνεῖ κρύος» Αἰσχ. Ἑπτ. 816 = κρύσταλλος Σχολ. Ἀριστ. νεφ. βοῦλ.

Κρυπτάδιος, 3 κ. 2· κρυπτός, κρύφιος, κοιν. κρυφὸς, «κλεφτάτος· «κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι» Ἰλ. ξ, 161· «κρυπτάδια φρονέοντα», α, 541· «κρυπταδίου μάχας» Αἰσχ. Χο. 934· «μηχανᾶσθαι κρυπτάδια» Ὀρφ. Λιθ. 44, clandestinus.

Κρυπτάζω (παρασχ. τοῦ κρύπτω), μτγν. Δ. Σιχ. 4, 77, δι. γρ.

Κρύπτασκε (κατ' ἐπ. ἐπίκτασ.) = κρύπτεσκε, γ'. ἐν. θαμιστ. παρατ. τοῦ κρύπτω Ἰλ. θ, 272.

Κρυπτεία, ἡ· γύμνασις τῶν νέων π. Λακεδαιμ. «εἰς τὸ κλέπτειν καὶ ἐξαπατᾶν τοὺς Εἵλωτας, κρυφίᾳ τῶν Εἱλώτων καταζήωσις, καθ' ἣν καὶ ἡ ζωὴ αὐτῶν ἦν ἐπικίνδυνος διὰ τὸ ἀγρίως τοὺς ἐπιτίθεσθαι αὐτοῖς» Πλάτ. νόμ. 1, 633.

Κρυπτέον (ῥ ἐπίθ. τοῦ κρύπτω)· πρέπει νὰ κρύψῃ τίς τι Σωφ. Ἀντ. 273, Ἀνθ. 5, 252.

Κρυπτεύω· κρύπτω· «οἱ θεοὶ κρυπτεύουσι ποικίλως δαρὸν χρόνον πόδα» Εὐρ. Βακχ. 886· κρύπτομαι Σιν. Κύρ. 4, 5, 5 κ. παθ. «αὐτὸ τι ποὺ κρυπτεύομαι ἐκ βουλευμάτων» = ἐπιβουλεύομαι. Εὐρ. Ἑλ. 548.

Κρύπτη (κατὰ μετάθεσ. τόν. τοῦ «κρυπτὴ», θηλ. τοῦ κρυπτός), ἡ· κεκαλυμμένη, κρυφὴ ὁδός, κρύφιον καμάρωμα Ἀθήν. 5, 205· πρβλ. κρυπτηρία, κρυπτήριαν, crypta.

Κρυπτηρία, ἡ, ἴδε τὸ κατωτ.

Κρυπτήριος, 3· κατάλληλος, ἁρμόδιος εἰς κρύψιν· -πύτρον, χρῆσμ. ἐν Πλουτ. 8, 42, 4· οὐσ. ἡ κρυπτήμα κ. τὸ κρυπτήριον = κρύπ-

πρὸς κρύψιν, καταφύγιον, κοιν. κρυφάνα, κρυφώνας, μτγν.

Κρυπτία, ἡ, ἐσφ. γρ. τοῦ «κρυπτεία».

Κρυπτικός, 3ος ἐπιτηδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ κρύπτειν, μτγν. ἐπίρ. -ῶς - πυνθάνομαι = δολίως, πανούργως Ἀριστοτ. τοπ. 8, 1.

Κρυπτίνδα, ἐπίρ. κρυπτῶς, κοιν. κρυφά, κλεφτὰ τὰ ὁ. «κρ. παίζω», εἶδ. παιδιᾶς = παίζω τὰ κρυφτούρια Θεύγνωστ. 15, 11.

Κρυπτός (ῥ. ἐπίθ. τοῦ κατωτ.), 3ος κεκρυμμένος, κοιν. κρυφτὸς Ἰλ. ξ, 168· «ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος» Αἰσχ. Χο. 762, Σοφ. κ. οἱ μετ' αὐτ. ἀλλ' οὐχὶ σπαν. κ. πεζ. «κρυπτὰ ἔπη» = ἀπατηλοὶ λόγοι Σοφ. Φιλ. 1112· οὐσ. τὰ κρυπτὰ = τὰ μυστικά, τὰ κρυφὰ Εὐρ. Ἰ. Α. 1146· «ἡ κρυπτὴ» (ἐννοεῖται «ἀρχὴ») = ἡ μυστικὴ ἀρχὴ τῶν Σπαρτιατ. ἐν ταῖς ἐπαργίαις Β. Ἀν. 273· ἐπίρ. -ῶς Ο'. ἐκκλ.

Κρυπτὸς (Κρύπτος Εὐστ.), (ὁ) 1) «Κρ. λιμήν» κ. μόν. «Κρ.» λιμὴν Ἐπιδαύρου Παυσ. 2) «Κρ. λιμήν», λιμὴν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας Πτολ. 3) τὸ πρώην ὄν. τῆς Κύπρου ζδε Κύπρος.

Κρύπτω (ΚΡΥΒ), ἐπ. παρατ. κρύπτασκε (ὅν-περ ζδε) Ἡσ. Θε. 157, π. ἀόρ. ά. (κρύφθην, δ'. ἐκρύβην, ἰδ. εὔχρ. π. μτγν. Πλουτ. Σύλ. 22, Ματθ. Εὐαγ. 5, 14, ἀλλὰ μετχ. κ. «κρυφεὶς» (κατὰ παλλ. χειρόγρ.) Σοφ. Αἴ. 1124, μ. μέλ. κρυβήσονται (γ' πλ.) Εὐρ. ἀποσπ. 559, Πλούτ. κρύπτω τινά ἤ τι, καλύπτω διά τινος, ἰδ. πρὸς προφύλαξιν, κοιν. κρύφτω· «κεφαλὰς δὲ παναίθηειν κορύθεσσιν κρύψαντες» Ἰλ. ξ, 372· «κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι», ν, 405· «-ὑπὸ τὴν γῆν» Ἡσ. ἔρ. 140, 142· «κρύψεν ἅμ' ἵπποις» Πινδ. Ν. 9, 25· «ὑπὸ γᾶν Ἀμφιτρύωνος σάματι», Π. 9, 84· «ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι», Ὀ. 7, 57· «ποικίλοις ἀγρεύμασιν κρύψασα» Αἰσχ. Εὐμ. 439· «κρύψαι' ἑαυτήν, ἵνθα μή τις εἰσίδοι» Σοφ. Τρ. 899· «ἐνθ' ἐκρύπτομεν δέμας» Εὐρ. Βάκχ. 729, Πλάτ. Φίλ. 66 μτφ. Ὑάπτω, ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῆ» Θουκ. 2, 34, Ἡρ. 5, 4 κ. συχν. τραγ. «τάφῳ κρ. τινά». Ὀθ. ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ τι· «τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι» Ὀδ. λ, 443· κεκρύφαται (γ' πλ. π. παρκ.) Ἡσ. Θε. 730· ἐπὶ ὁ. πλ. αἰτ. πρασ. κ. πράγμ. «μή τοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν» Αἰσχ. Πρ. 628· «οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ σίνος», Ἀγ. 377· «οὐδὲν σε κρύψω» Σοφ. Φίλ. 903· «κρύψε κόλποις ὠδῖνα» Πινδ. Ὀ. 6, 31· «κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών» Εὐρ. Ἐκ. 568, κ. πεζ. «τὴν θυγατέρα ἐκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός» Λυσ. 32, 7. Μέσ. «κάρα καλύμμασι κρυψάμενον» = καλυψάμενον Σοφ. Αἴ. 242 κ. = τῷ ἐνερ. «ἅπαντα χρόνος φύσι τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται», Αἴ. 633· «πᾶν σοι φράσω τἀληθές· οὐδὲ κρύψομαι», Τρ. 474. Ἀμτβ. «χεραυνοῖ Διὸς κρύπτουσιν ἕκηλοι» = ἡσυχάζουσι Σοφ. Ἰλ. 816· «τὰ μὲν ὄμματα βλέποντα τὰ δὲ κρύπτοντα» Εὐρ. Φοίν. 1133, ἔνθα Βάλκκ. «πίπτοντα» εἰκάζει. Περὶ τοῦ μτγν. τύπ. κρύβω ζδ' ἄνωτ. περὶ δὲ «κρύφω», ζδε κατακρύφω κ. κρύφω, abscondo.

Κρυσταίνω· πήγνυμί τι, κάμνω νὰ πήξῃ ἀπὸ τὸ κρύος, νὰ παγώσῃ. Παθ. παγώνω Νικ. ἀλ. 314.

Κρυστάλη, ἡ· μήτ. τοῦ Δελφοῦ τὴν πατρίδα ἱερέως Χαρικλέους Νικήτ. Εὐγ.

Κρυσταλλίζω (ἀμτδ.)· εἰμὶ διαυγής, διαφανὴς ὡς κρύσταλλος, Ν. Δ.

Κρυστάλλινος, 3ος ὁ ἐκ κρυστάλλου, μτφ. λαμπρός, διαυγής, διαφανής· «-νίπτρα Νυμφῶν» Νίκαρχ. 8 (9, 330)· - κύλιξ Δ. Κάσ. 34, 23.

Κρυστάλλιον, τό· βοτάνη τις, ἄλλ. «ψύλλιον» Διοσκ. 4, 70.

Κρυσταλλο-ειδής, 2ος πάγῳ ἢ κρυστάλλῳ ὅμοιος Στράβ. 4, 204, Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κρυσταλλό-πηκτος, 2 κεκρυσταλλωμένος, πεπηγμένος, κοιν. παγωμένος· - φυσήματα Εὐρ. Ῥῆσ. 441· -νάμα Π. Σιλ. Θέρμ. Πυθ. 93.

Κρυσταλλο-πῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ· τῷ ἀνωτ.· πόρος Αἰσχ. Πέρσ. 493.

Κρύσταλλος (κρύος, κρυταίνω), ὁ· α) πάγος, κοιν. κρυόσταλλο Ἰλ. Ψ, 152· «ἡ θάλασσα πήγνυται καὶ ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου στρατεύονται» Ἡρ. 4, 128· «κρ. ἐπεπήγει» Θουκ. 3, 23· «διὰ τοῦ κρ. ἐπαρεύετο» Πλάτ. συμπ. 220, κ. μτγν. «ὁ πατὴρ τὸν κρ.» Σοφ. ἀποσπ. 162, παροιμ. «ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθεῖναι βουλομένων» Ζηνόδ. 5, 58· 6) πῆξις, κοιν. πάγωμα, ἐν γέν. νάρκη· «τοῦος γὰρ κρ. ἐνίζεται αὐτίκα χειρί» Ὀππ. ἁλ. 3, 155· Ἐν. γέν. πᾶν πάγῳ ὅμοιον, διαυγές, διαφανές, οἷον, κρύσταλλος, ὀξεινοῦ κρυστάλλου (εἶδ. ἐρυκτοῦ, ὑελώδης λίθος), ὡσ. χρωματιστοὶ πολύτιμ. λίθοι, ὕελος Στράβ. 15, 717, κ. ἄλλ. μτγν. glacies.

Κρύσταλλος, ὁ· τὸ πρώην ὄν. τοῦ Θερμώδοντος ποτ. Πλούτ.

Κρυσταλλό-στερνος, 2ος κρυστάλλινα στήθη ἔχων Νικήτ. Εὐγ. 4, 120.

Κρυσταλλο-φανής, 2ος διαύγειαν, διαφάνειαν κρυστάλλου ἔχων, ὡς κρύσταλλος φαινόμενος Στράβ. 16, 758.

Κρυσταλλόω· κρυσταίνω Φίλ. ἄλλ. μτγν. ἰδ. παθ.

Κρυσταλλ-ώδης, 2ος κρυσταλλοειδὴς Δ. Κάσ. 49, 31, κ. μτγν.

Κρύφα, ἐπίρ. = τῷ κατωτ. «κρύφα τῶν Ἀθηναίων» Θουκ. 1, 101, συχν. Πλούτ. κ. μτγν.

Κρυφᾶ (κυρ. δοτικαφ. ἐπίρ.), ὅπερ. = κρυφῇ (ὅθ. ὅσ. καὶ τὸ νῦν «κρυφᾶ» ὀρθότ. ἢ «κρυσᾶ» ὡς γνήσ. ὅπερ κ. λείψαν.) «- ἔννεπέ τι» Πινδ. Ὀ. 1, 47.

Κρυφάδεια· κρύφα, γραμ. ἐν Β. Ἀν. 1364.

Κρυφάδιος, ἐπίρ. μτγν. = κρύφα.

Κρύφαιος, 3ος - κεκρυμμένος (κρυφός), λαθραῖος· «πλοῦτον κρυφαῖον νέμων» Πινδ. Ἰ. 1, 67. «-κρυφαίοις πένθεσι παγνουμένη» Αἰσχ. Χο. 81. - δόλος Εὐρ. Ῥῆσ. 92· «-φασγάνῳ περιπτυχῆς» Σοφ. Αἴ. 882, κ. πεζ. Πλάτ. Τίμ. 77, ἀφ. 210, κ. μτγν. «ἐν τῷ κρυφαίῳ» Εὐαγ. Ματθ. 6, 18, ἄλλ. «ἐν τῷ κρυπτῷ» Ἐπίρ. κρυφαίως Αἰσχ. Πέρσ. 362, occulte.

Κρυφανόόν, ἐπίρ. = κρύφα Ἡσύχ.

Κρύφασος, ὁ· βολή τις κύβου, εἶς ἐπὶ

παλλῶν τρόπ. καθ' οὓς ἔρριπτον τοὺς κύβους (Ζάρια) Πολυδ. 7, 204.

Κρυφῆ, ἐπίρ. «κρύφα· «κρυφῆ δὲ κεῦθε» Σοφ. Ἀντ. 85 Σεν. συμπ. 5, 8 κ. μτγν.

Κρυφηδόν, ἐπίρ. «τῷ ἀνωτ. ἀντίθ. τῷ «ἁμφαδόν» Ὀδ. ξ, 330, κ. μτγν. π.

Κρυφιάτος, 3· κρυφαῖος.

Κρυφιαστής, οῦ, ὁ· ἐξηγητὴς τῶν κρυφίων, ὀνειροκρίτης, μτγν.

Κρύφιμαῖος, 3· τῷ κάτωτ. Μανεθ. 1, 159 (κατὰ διόρθ. Ῥιγκλέρ.) ἐπίρ. κρυφιμαίως Σχόλ. Ἀριστ. «ἐρ. 730.

Κρύφιμος, 2· κρύφιος Μανεθ. 1, 252, κ. ἄλλ. μτγν. [ω ⏑ ⏑].

Κρυφιο-γνώστης, ου, ὁ· κρυφιαστής, ὁ γνωρίζων τὰς καρδίας, τὰ κρύφια, κοιν. καρδιογνώστης, μτγν.

Κρυφιο-ειδής, 2· κρυφιώδης· ἐπίρ. -ειδῶς Δ. Ἀρεοπ.

Κρυφιο-μύστης, ου, ὁ· διδάσκαλος τῶν μυστηρίων, ἀπορρήτων, μυστικῶν Δ. Ἀρεοπ.

Κρυφιο-πευστέω (πυνθάνομαι)· κρυφίως ἐρωτῶ, ἐρευνῶ νὰ μάθω τι, μτγν.

Κρυφιο-πευστί, ἐπίρ. καθ' ὃν τρόπον ἐρωτᾷ τις κρυφίως νὰ μάθῃ τί μτγν.

Κρυφιό-πευστος, 2· κρυφίως ἐρωτῶν, ἐρευνῶν νὰ μάθῃ τι μτγν.

Κρύφιος, 3 κ 2· κρυφαῖος, κοιν. κρυφὸς Ἠσ. ἐρ. 791, Σοφ. Φιλ. 1312· «λέχος κρ.» = ὁ μὴ νόμιμ. γάμ. = κλεψιγαμία, Τρ. 359· «κρύφιαι εὐναί» Εὐρ. Ἡλ. 720 κ. συχν. ὡσ. μτγν. πεζ. οὐσ. τὸ κρύφιον = τὸ ἀπόρρητον, μυστικὸν Δ. Ἀρεοπ. ἐπίρ. -ίως Λουκ. φιλοψ. 9· ἐπὶ γεν. Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 318.

Κρυφιότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιοτ. τοῦ κρυφίου, μυστικότης, μτγν.

Κρυφι-ώδης, 2· τῷ ἀνωτ. μτγν. Συγκρ. κρυφιωδέστερος ἐκκλ. Λουκιαν. Φρύν. 228· ἐπίρ. -ωδῶς, ἐκκλ. Βυζ.

Κρυφο-γενής, 2· κρυφὰ γεννημένος Ἡσύχ.

Κρυφό-νους, 2· κρυφίνους Μ. Ἐτ. 20, 49.

ΚΡΥ Φος, ου, ἡ κρυφώς, οῦ (Ἀρκάδ. 84,17), ὁ· κρύψις, κοιν. κρύψιμο· «κρύφου θέμεν ἐσλῶν» Πινδ. Ὀ. 2, 97 κρυπτήριον, κοιν. κρυψάνα Μακκαβ. (Π. Δ.).

Κρύφω, μτγν. παρασχ. τοῦ κρύπτω Διόδωρ. 8 (7, 700)· πρβλ. Λουκιαν. Φρύν. 318.

Κρυφῶν, ῶνος, ἄλλ. ἀνδρ. ὀν. Ἡσυχ.

Κρυφί-βουλος, 2· ὁ κρύπτων τὰς ἑαυτοῦ βουλάς, σκέψεις μτγν.

Κρυφι-γαμία, ἡ· κρυφογαμία, κλεψιγαμία, κρυφία συνουσία, ἐκκλ.

Κρυφί-γονος, 2· κρυφίως, κλεψιγάμως γεννηθείς, ἐπίθ. Διονύσου Ὀρφ. Ὕμν. 49, 3.

Κρυφί-δομος, 2· κρυφίαν, κεκρυμμένην κατοικίαν ἔχων, ἐν κρυπτῷ, ἐν παραδύτῳ κατοικῶν, ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν Ὀρφ. Ὕμν. 50, 3 (κατ' εἰκασ. Καζαουβον. ἀντὶ «κρυφίδρομος»= ἐν τῷ κρυπτῷ τρίχωμ).

Κρυφί-λογος (ἑρμην. λέξ. τοῦ «ἐχίρυθος»), 2· κρύπτων τὸν λόγ. σιωπηλὸς Ἡρωδν. Ἰ. πιμ. 38.

Κρυφι-μέτ-ωπος, 2· τὸ μέτωπον κρύπτων Λουκ. Λεξιφ. 7.

Κρυφί-νυια, ἡ· ἡ ἰδιότ. τοῦ κρυφίνου, 30. ὑπουλότης, δολιότης Εὐστ.

Κρυφί-νους, συνηρ. -νους, 2· κρύπτων τοὺς λογισμούς, τὰς ἰδέας του, κρυφίου, δολίου χαρακτῆρος ἄνθρωπος Σεν. Κύρ. 1, 6, 10, κ. μτγν. ἐπίρ. κρυφίνως Πολυδ. 4, 51.

Κρυφί-ποδος, 2· κρύπτων τὸν πόδα, τὸν ἕρπετὸν του Μ. Ἐτ. 643, 48.

Κρύψ-ιππος, 2· ὑφ' ἵππου ἀποκρυπτόμενος, σκωπτ. διαστροφὴ τοῦ Χρύσιππος, οὐτινος ὁ ἐν τῷ Κεραμεικῷ τῶν Ἀθηνῶν ἀνδριὰς συνεσκιάζετο ὑπὸ παρακειμένου ἐφίππου ἀνδριάντος Δ. Λαέρ. 7, 182.

Κρυφί-πτερος, 2· κεκρυμμένας, κεκαλυμμένας πτέρυγας ἔχων Ἐμμ. Φιλῆ κύρ. ἔτ. 67, 15.

Κρύψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ κρύπτειν τι, καλύπτειν, ἀποκρύπτειν, κοιν. κρύψιμο· «κρύψει σε κρύψιν, ἣν σε κρυφθῆναι χρεών» Εὐρ Βάκχ. 953· ἐπὶ τῶν ἀστέρ. ἡ ἀφάνισις αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὁρίζ. δύσις, ἀντίθ. τῷ «φάσις» Τίμ. Λυκρ. 97· - ὕδατος Πλουτ. Ἴσ. κ. Ὄσ. 39· ἰδ. ἡ τέχνη τοῦ ἀποκρύπτειν τινὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀλήθη δοξασίαν διαλεγόμενον, ἢν ταῖς διαλεκτικαῖς πρὸς ἄλλους συζητήσεσι Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 12, occultatio.

Κρυψί-φρων, ονος, 2· κρυψίνους Εὐστ. 1574, 21.

Κρυψί-χαλος, 2· ἀποκρύπτων τὴν ὀργήν, τὸν θυμὸν Εὐστ. 54, 8.

Κρύψ-ορχις, εως, ὁ· ὁ μετὰ κεκρυμμένων ὄρχεων, ἐσωθεν τῆς κοιλ. ἔχων τοὺς ὄρχεις Γαλην.

Κρυ-ώδης, 2· παχετώδης, παχερός· - νιφάδες Ἀπολλωνίδ 15 (9, 244)· «- καὶ ψυχρὰ δόναμις» Πλουτ. συμπ. 3, 5, 2.

Κρωβιάλος (Κρωβίαλος Πασιόδ.), ἡ· πάλ. Παφλαγονίας Ἀπολ. Ῥ. κάτ. Κρωβιαλῖτις Στ. Βυζ.

Κρωβύλος (ὁ τὸν. κατ' Ἀρκάδ. 56, 11, «κρώβυλος» Θησ. Στ. κορ. «κορυμβύλος), ὁ α)· «ὅσος πλέγματος τῶν τριχῶν ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ἄξιο ἀπολήγον» (Σχόλ.), ἅπερ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κορυφῆς ἀνέδεον· «χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλοι» ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν» Θουκ 1, 6· ἰδ. ἡ π. Ἀθην. διακόσμησις τῆς κόμης τῶν ἐπισήμων παίδων», «ὁ μαλλὸς τῶν παίδων» Ἡσύχ. ἀντίστοιχ. τῷ «κόρυμβος» τῶν παρθένων, εἰ καὶ συνώνυμ. αὐτῷ π. Ἀθ. 12, 512. Ἄλλ' «εἶχον κρᾶνη σκύτινα κρωβύλου ἔχοντα κατὰ μέσον τιαραειδῆ» = τριχωτὸν λόφον Ξεν. Ἀν. 5, 4, 13· β) «ὁ μαλλὸς τῶν αἰδοίων» Σουΐδ.

Κρωβύλος, ου· 1) Ἐπίθ. τοῦ Ἀθηναίου ῥήτ. Ἡγησίππου Λίσχ(ν. 2) Ἀθηναῖος συκοφάντης Δ. Λαέρ. 3) Ἀθηναῖος ποιητ. τῆς νεωτέρας κωμῳδ. ὃθ. «ὁ κωμικὸς» Ἀθήν. 4) Κοτίρας κωμῳδ. ὃθ. «ὁ κωμικὸς» Ἀθήν. 4) Κοτίρινθός τις· 5) Ῥεμρύς τις, ἀφ' οὗ ἡ παρομ. «Κρωβύλου ζῆλος», «τατταμένη ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσαις κεχρημένοις πονηρίᾳ· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινος (δύο πόρνας ἔχοντος) Ἡσύχ.

Κρωβυλ-ώδης, 2· κρωβύλῳ ὅμοιος· - πλοκὴ Λουκ. Λεξιφ. 13.

Κρώγμα, ατος, τὸ· τῷ κάτωτ. Ἡρωδν. Ἰπμ. 73.

Κρωγμός, οῦ, ὁ· κραυγὴ κορώνης, κοιν. πρᾶξιμα τῆς κουρούνας, μγν. - κολοιῶν Ἀνθπ. Σιδ. 47 (7, 713).

Κρώζω (ὠνοματοπ. λέξ. πρβλ. κράζω, κλώζω)· ἐκβάλλω κρωγμούς, κοιν. λαλῶ, ἐπὶ κορώνης· «μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη» Ἡσ. Ἔρ. 745 Ἀριστ. Ὄρν. 2· κύκνου Λουκ. π. ἁλέκτρ. 5· ἀλκυόνος Αἰλ. Π. Ἱ. 2. 40. Μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. κραυγάζω βραγχαλέως, κοιν. φωνάζω μὲ βραχνὴν φωνὴν Ἀριστ. Λυσ. 506.

Κρώκαλα, ων, τά· νῆσ. τοῦ Ἰνδικ. Ὠκεανοῦ, Ἀρρ. (δι. γρ. Κρωκέλα), νῦν Ἀνδρώ.

Κρωκτικός, 3· δυνατὰ κρώζων· κρακτικὴν ἱκανότητα ἔχων Κ. Μανασ. χρον. 87, crocitans.

Κρωμᾰχίσκος, (οἱονεὶ ὑποκ. τοῦ κρώμαξ, ἀλλὰ σκοτ. ἡ σημ.)ὁ, Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 9, 396.

Κρομᾰκόεις, εσσα, εν· πετρώδης, τραχύς· Ἡσύχ. Ἴδε κλωμακόεις.

Κρώμᾰκωτός, 3· τῷ ἄνωτ. Εὐστ. Ἰλ. 6, 729.

Κρώμαξ, ακος, ὁ· σωρὸς πετρῶν, πέτρα (ὄρᾰχος), ἀρχ. λέξ. Ἴδε κλώμαξ.

Κρῶμνα, ης, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας, κατὰ Στ. Βυζ. ἡ μετέπειτα Ἄμαστρις ἢ ὀρθότ. μέρος αὐτῆς Ἰλ. κάτ. Κρωμνίτης, Κρωμνᾶτος, Κρωμαιεὺς Στ. Βυζ.

Κρῶμνος, (ὁ, Ξεν. Ἑλλ. κ. ἡ, Ἀθήν.) 1) πόλ. Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν Ξεν. 2) πόλ. Ἀργολίδος Πλούτ. 3) ὁ Κρ. υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ Κρῶμνα Στ. Βυζ.

Κρῶμοι, ων, οἱ· πόλ. Ἀρκαδίας Παυσ. ἡ ἐπικράτεια αὐτῆς ἡ Κρωμιτείς, αὐτόθ.

Κρῶμος· υἱὸς Λυκάονος, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ πόλ. Κρῶμοι Παυσ.

Κρωπειαί, κ. Κρωπιά (Στ. Βυζ.), Κρωπιάς, άδος (Φρύν. ἐν Στ. Βυζ.), Κρῶπες (Ἀνδροτ. ἐν Στ. Βυζ.)· Ἀττικ. δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς Θουκ. ὁ δημότ. Κρωπίδης, πλ. Κρωπίδαι Στ. Βυζ. Ἐκ Κρωπιδῶν, ἐπίρ. Κρωπιάθεν, Κρωπιάνδε, Κρωπιάσιν Στ. Βυζ

Κρώπιον, τό· ὄρπανον, θέριστρον Φερεκύδ. ἐν Πολυδ. 19, 128, Ἡσύχ.

Κρῶπος, ου, ὁ· ὕδρια, κρωσσὸς Θεόγνωστ. 21, 9.

Κρῶς, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ.

Κρῶσσαι, ἰων. αἱ· κράσσαι Ἡρ. 2, 125, δι. γρ

Κρωσσίον, τό· ὑποκ. τοῦ «Κρωσσός - ὁμοροδόκον» Βιάν. 4 (9, 272).

Κρωσσός, ὁ· α) ὑδρία, ἄγγειον ὑδραφορικόν, ατάμνος, λάγηνος Αἰσχ. ἀποσπ. 91, Σοφ. Οἰ. Κ. 478· - ὑδρηλοί Εὐρ. Κύκλ. 89 κ. συχν. β) κάλπις λουτροῦ Πλουτ. Ἀλέξ. 20· γ) νεκρικ. κάλπη, ὑδρία Μόσχ. 4, 34· - πένθιμος Πρίνν. 2 (7, 710).

Κρῶμαι, τό· ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου μεταξὺ Ἐλεφαντίνης καὶ Συήνης Ἡρ.

ΚΤΑ, (θεματικ. βῖζ. τοῦ κτείνω, ἐξ ἧς) «ἔκτα» γ'. ἐν. ἀορ. 6'. ὡσ. κτάμεν, κτάμεναι, κτάμενος· ἴδε κτείνω.

Κτάμεν· τῷ κατωτ. [ᾰ].

Κτάμεναι, ἐπ. ἀόρ. 6' ἄπαρ. τοῦ κτείνω Ὅμ. [ᾰ].

Κτάμενος, ἐπ. μετχ. μ. ἀορ. 6' (ἐπὶ παθ. σημ.) τοῦ κτείνω Ὅμ. [ᾰ].

Κτάνε· ἔκτανε, γ'. ἐν. ἀορ. 6'. τοῦ κτείνω Ὅμ. [ᾰ].

Κτάντης, ου, ὁ· φονεὺς Δοσιάδ. Ἀρὰ 2 (15, 26).

Κτάομαι, (ἴσ. συγγ. τῷ κτίζω), ἰων. κτέομαι Ἡρ. 8, 112, ὑποτ. κτέωμαι 3, 98, παρκ. κέκτημαι κ. ἐκτῆσθαι (ἄπαρ.) Ἰλ. ι, 402, ἐκτέαται, σύνηθ. γ' πλ. π. Ἡρ. 4, 23, ἐκτημέναι Αἰσχ. Πρ. 797 κ. δι. γρ. Πλάτ. Πρωτ. 340 κ. ἄλλαχ. ἐνιαχ. κεκτῆται (γ'. ἐν. ὑποτ.) Ξεν. συμπ. 1, 8, Πλάτ. νόμ. 11, 736, κεκτῆσθε (6'. πλ. ὑποτ.) Ἰσοκ. 3, 49, κεκτώμην (εὐκτ.) Εὐρ. Ἡρακλ. 283, κεκτῆτο (γ'. ἐν.) Πλάτ. νόμ. 5, 742· προμηθεύσαι τι, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχήν μου, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου κοιν. ἀποκτῶ, ἀποχτῶ· «κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς» Ἰλ. ι. 400, Ὀδ. ξ, 14· σπαν. = τινί τι, υ, 265· «φιάλας ἵππους κτησάμενος» Πινδ. Ν 9, 52· «μέγαν τέκνοις πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ» Αἰσχ. Πέρ. 741· «κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς αὐτόν τε καὶ γῆν» Εὐμ. 279· « - παῖδα; ἔκτινος» Εὐρ. Ἰ. Τ. 696, - κακὰ Ἰλ. 992· - ξυμφορὰς Ὀρ. 542· μτφ. ἐπισύρω, ἐφελκύω, «-θεὸς ὀργήν» Σοφ. Ἀτ. 764· «τὴν ὑποσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην,» Ἀντ. 915· «ἐκτᾶτο χρήματα» Ἡρ. 8, 112· «ἀπολαύουσι τάχιστα διὰ τὸ ἀεὶ κτᾶσθαι» Θουκ. 1, 70· «-τὴν οἰκίαν, ἔχθραν» 1, 42· «-ἑταίρους Πλάτ. Γοργ. 461· «-τινὰ πολέμιον» Ξεν. Ἀν. 5, 5, 17· «-τί πρός τινος Εὐρ. Ἡρακλ. 167· «-ἔκ τινος» Ξεν. Κύρ. 8, 2, 22· «-παρά τινος» Ἡρ. 1, 13, Δημ. 18, 94· «κτήσει τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων εὐναιαν» Ἰσοκ. 5, 68· παρκ. κέκτημαι = εἶχ' ἀποκτήσει τι, ὅθ. ἔχω· «κτῆμά μου, ἔχω, «φωνὴν βάρβαραν κεκτημένη» Αἰσχ. Ἀγ. 1021· «κεκτήσεται (γ'. ἐν. μετ' ὀλίγ. μέλ.) Αἰσχ. Πρ. 1008· «ἔχων τε καὶ κεκτημένος» Σοφ. Ἀντ. 1265, Πλάτ. πολ. 2, 382· ἀλλὰ κατ' ἀντίθεσιν. Θεαίτ. 199· «οὔ τι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ τὸ σῶμα πλὴν ἐνοικῆσαι δίον» Εὐρ. Ἀποσπ. 534· «λαβὼν ταῦτα, κέκτησο καὶ χρῶ ὥσπερ βούλει» Ξεν. Κύρ. 8, 3, 46, Πλάτ. κ. ἄλλ. «ὁ κεκτημένος» = ὁ κύριος. Παθ. ἀόρ. ἐπὶ π. σημ. ἐκτήθην· «ἃ ἐκτήθη» Θουκ. 1, 123, Εὐρ. Ἐκ. 449, κ. μτγν. ὡσ. (ἐπὶ παθ. σημ.) κεκτημένος Θουκ 7, 70, Πλάτ. νόμ. 12, 965 κ. πολὺ μτγν. συγγρ. χρῶνται τῷ παρκ. ὡσ. nanciscor.

Κτᾰ́ς, ᾶσα, ᾰ́ν· κτείνας, ασα, αν· ἴδε κτείνω.

Κτᾰ́σθαι, μ. ἀόρ. 6. ἄπαρ τοῦ κτείνω.

Κτᾰ́σθαι, ἐν. ἄπαρ. τοῦ κτάομαι.

Κτᾰ́το, π. = ἐκτᾰ́το, γ'. ἐν. μ. ἀορ. τοῦ κτείνω.

Κτᾰ́το, π. = ἐκτᾰ́το, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ κτάομαι.

Κτεανισμός, ὁ· κτῆσις, κτῆμα Μανεθ. 4, 41, ἐνθ' εἰκάζ. «κτεατισμός».

Κτέανον, τό· κέρδος, κτῆμα, περιουσία Ἡσ. Ἔρ. 317, συγν. π. Πινδ. κ. τραγ. «κτεάνων τε μέρος βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόρρητ μοι» Αἰσχ. Ἀγ. 1555, κ. μτγν. π. ἐπὶ ποιμνίων Θεόκρ. 25, 109, ὡσ. π. ἐν Λουκ. Ἀλ. 24.

Κτέαρ, ατος, (ἄπαξ μόν. Κ. Σμ. 4, 543, Καρφυλλίδ. 1 (9, 52) κ. Μακεδ. 33 (11, 27).

τό, ἄλλ. εἷς πλ. τὰ κτέατα κ. συνήθ. δοτ. κτεάτεσσιν· περιουσία, κτῆμα· «τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν;» Ὀδ. ζ, 115 κ. ἀμφ. ὡσ. ὁ μόν. σχημ. π. Πινδ. κ. Εὐρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 120, 10· κ. «κτέατον» (ἐν. ὀν.) Ἡρωδν. π. μον. λ. 31, 4.

Κτεάτειρα (θηλ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος κτεατής), ἡ· ἡ κτωμένη, ὀότειρα· «νὺξ μεγάλων κόσμων κτεάτειρα» Αἰσχ. Ἀγ. 347.

Κτεάτεσσι· ἴδε κτέαρ.

Κτεᾶτίζω· κτῶμαι (ἀποκτῶ), προμηθεύομαι, πορίζομαι· «δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα» Ἰλ. π, 57· «πολλὰ κτεατίσσας» = πολλὰ ἀποκτήσας Ὀδ. δ, 102. Μέσ. ἐκτεάτισται (γ'. ἐν. π. παρχ.) Ὀμ.ὕμν. Ἑρμ. 522, Ἀπολ. Ῥ. 2, 788.

Κτεᾶτισμός, ὁ· ἴδε κτησμός.

Κτεᾱτιστὸς (κτεατίζω), 3· κτητός, Ἐπιγρ. 1187, (Παραρτ. Ἀνθ. 299).

Κτέᾰτος· υἱὸς Ἄκτορος (κυρ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ κλεψιγαμίας) καὶ τῆς Μολιόνης, πατ. τοῦ Ἠλείου Ἀμφιμάχου καὶ ἀρχηγ. τῶν Ἠλείων Ἰλ. β, 621 (ἔνθα ὑσ. ἐσφ. «Κρειάτου» ἀντὶ «Κτεάτου» (ἐκδ. J. U. Faesi), λ, 708.

Κτείνω (βλ. κτα, κταν, κτεν), μέλ. κτενῶ, ἐπ. κτενέω, ἰων. κτανέω Ἡρ. ὡσ. π. Ὀμ. μόν. ὁ τῆς μετχ. κτανέοντα Ἰλ. σ, 309 (ἴδε κατακτείνω), ἀόρ. ἀ. ἔκτεινα, ϐ'. ἔκτανον (μᾶλλ. π.), παρχ. ϐ'. ἔκτονα, ὁ ἀ. ἔκτακα, ὁ ϐ'. ἐκτόνηκα, ἴδ. ἐν συνθέσ. ἀποκτείνω, κατακτείνω, π. παρχ. ἔκταμαι, π. ἀόρ. ἐκτάθην κ. ἐκτάνθην, μτγν. Δ. Κάσ. 68, 4 κ. Αἰνίγμ. Ἀνθ. Παλ. 34 (14, 32)· ἐπ. ἀόρ. ϐ', συγκεκ. ἔκτᾶν, ἔκτᾶς, ἔκτᾶ (Σοφ. Τρ. 38, Εὐρ. Ἡρ. μ. 423), γ'. πλ. ἔκτᾶν = ἔκτᾶσαν, ἀπαρ. κτάμεν, κτάμεναι, μετχ. κτάς, ὑποτ. κτῶ, κτέω, ϐ0. ά. πλ. κτέωμεν Ὀδ. χ, 216, μ. ἀόρ. ϐ'. συγκεκ. (ἐπὶ π. σημ.) ἀπαρ. κτάσθαι, μετχ. κτάμενος Ὀμ. κ. Πινδ. ἀποσπ. 217, Αἰσχ. Χο. 795, ἀλλὰ «ἐκτάθεν» ἐπ. = ἐκτάθησαν Ἰλ. λ, 691, Ὀδ. δ, 537 (πρβλ. καίνω, ἀποκτείνω)· φονεύω τινά, κοιν. σκοτώνω, συνήθ. ἄνθρ. Ὀμ. κ. οἱ μετ' αὐτ. Αἰσχ. συχνάκ. «ἔκτανον» ἢ «ἔκτεινα», ὡσ. «ὁ κτανὼν» μεταχειρίζ. κατ' ἀντίθ. τοῦ «ὁ θανών» Σοφ. Φιλ. 330· «κτανεῖν θανεῖν τε» Οἰ. Κ. 1390· καὶ ἁπλ. σκοπῶ νὰ φονεύσω τινὰ Ὀδ. τ, 408· πρβλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 993· σπαν. φονεύω, σφάζω ζῶον Ἰλ. ο, 587, Ὀδ. μ, 379. Μτφ. καταστρέφω τινά, ἀφανίζω, ὡς τὸ νῶν «μ' ἐκότωσες! μ' ἐφόνευσες!» κτλ. Σοφ. Ἰλ. 107 κ. μτγν. «ἓν κτενεῖ σ' ἕκας» Εὐρ. Μηδ. 585· π. πεζ. εὐχρηστότ. τὰ σύνθετ ἀποκτείνω, κατακτείνω (ἔκτεινον Ξεν. Ἀν. 2, 5, 32) καὶ «ἀποθνήσκω ὑπό τινος» (παρχ. τέθνηκα, ἀόρ. ϐ'. ἀπέθανον) εὐχρηστότ. τοῦ καθ. «κτείνομαί τινι» = φονεύομαι ὑπό τινος, interficio.

Κτείς, κτενός (βλ. κτεν, συγγεν. τῷ ξαίνω, ξέω, ἢ κέω, κεντέω), ὁ· 1) ὁ κτεὶς τῶν τριχῶν, τὸ κάλλυντρον τῶν τριχ. κοιν. τὸ χτένι· «τριχῶν σαγηνευτῆρα, πύξινον κτένα» Λεων. Ταρ. 6 (6, 211), κ. ἄλλ. μτγν. 2) ὁ ὑφαντικ. κτ. ἤτοι ὁ τοῦ ὑριζοντίου ἱστοῦ (ἀργαλειοῦ), ὅστις εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ «πετάλου» αὐτοῦ καὶ ἀντίστ. τῇ «σπάθῃ» τοῦ ὀρθοῦ ἱστοῦ· - κοσμοκόμης Φίλπ. 18 (6, 247)· 3) ὁ γναφικ. κτ. ὄργανον τῶν γναφέων Τιμ. λεξ. 4) ὁ κηπουρικ. κτ. ξύλινον ὄργαν. τῶν κηπουρῶν ὀδοντωτὸν εἰς τὸ ἄκρον, δι' οὗ ὡς καὶ νῦν ἰσοπεδοῦσιν ἢ καθαίρουσι τὸ ἔδαφος, τὰς φυταλιὰς ἀπὸ μικρ. λίθων ἢ ζιζανίων, ἀρχ. μαθημ. 5) ὁ γεωργικ. κτ. βωλοκόπον ὄργαν. τῶν γεωργ. κοιν. βωλοκόπι «κτίνας ἐλκητῆρας» Φανί. 4 (6, 297)· 6) ἡ χείρ, ἧς οἱ ἀνοικτοὶ δάκτυλοι ὁμοιάζουσι πρὸς ὀδόντας κτενός· «τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτίνας» Αἰσχ. Ἀγ. 1576, ἀλλὰ πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 9· 7) ἡ ἄκανθα, κοιν. βαχοκόκκαλ· Ὀππ. κυν. 1, 295· 8) οἱ 4 ἐμπρόσθιοι ὀδόντες, ἄλλ. «τομεῖς» Πολυδ. 2, 91· 9) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον μετὰ τῶν περὶξ αὐτοῦ τριχῶν Καλλιμ. ἀποσπ. 308, Πολυδ. 2, 174· 10) τὰ γνωστ. ϑαλάσ. ὀστρακόδερμα, κοιν. χτένια Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 4, Ἄρχιππ. ἐν Ἀθην. 3, 87 (πρβλ. κτηδών), pecten.

Κτενίδιον, τό· ὑπωκ. τοῦ ἀνωτ. κοιν. χτενάκι Ἀλ. Τραλλ. 8, 488, pectunnaculum.

Κτενίζω· ὡς κ. νῦν, κοιν. χτενίζω· «ψηκτρᾶσιν ἵππων ἐκτενίζομεν κόμας» Εὐρ. Ἱππ. 1174, Ἀναξ. λ. ἐν Πολυδ. 2, 34. Μέσ. κτενίζομαι· «τὰς κόμας» Ἀρ. 7, 208· «πλοκάμους Ἄσιος ἐν Ἀθην. 12, 525. Μτφ. «καὶ βοστρυχίζω διαλόγους» Δ. Ἀλ. π. συνθ. ἀν. 208, pecto.

Κτένιον (ἴσῳ κτενίον), τό· 1) κτενίδιον Λουκ. π. τὸν ἀπαίδ. 17· 2) «κτένια· τῶν κιθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες» Ἡσύχ.

Κτένισμα, ατος, τό· ὡς κ. νῦν, ἡ πρᾶξ. τοῦ κτενίζειν Εὐστ. 122, 45, pectinatio.

Κτενισμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 524 κ. μτγν. pectinatio.

Κτενιστής, οῦ, ὁ· ὁ κτενίζων τινά, ὁ ἔχων ἔργον τὸ κτενίζειν, κόσμειν τὴν κόμην, γλωσ.

Κτενιστὸς (κτενίζω), 3· α) «κτενισμένος· ϐ) ἐξεσμένος, κοιν. λαναρισμένος.

Κτενο-ειδής, 2· ὁμοιος κτενί, μτγν. ἐπίρ. -ειδῶς· γλωσ.

Κτενο-ποιός, ὁ· κατασκευαστὴς κτενῶν.

Κτένοδς, οδντος, ὁ· ἐμπορικ. λιμὴν τῆς Ταυρικ. χερσονήσου Στράϐ.

Κτενο-πώλης, ου, ὁ· πωλητὴς κτενῶν Πολυδ.

Κτενῶ, μέλ. τοῦ κτείνω, ὅπερ ἴδε.

Κτεν-ώδης, 2· κτενοειδὴς Φανί. ἐν Ἀθην. 2, 58, Στράϐ. 1, 49.

Κτενωτός, 3· α) ἐκτενισμένος· ϐ) «κτενιστός, ἐξεσμένος ἢ ὑφασμένος, ἐπὶ (μαλλιαρῶν) ἐνδυμάτ. Ἐπιγρ. 105.

Κτέομαι, ἰων. ἴδε κτάομαι.

Κτέρας, ατος, τό· κτέαρ, κτῆμα Ἰλ. κ, 218, κ. μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. Κόλουθ. ἴδε τὸ κατωτ.

Κτέρεα (ἡ ἐν. ἀν. τὸ κτέρυς κ. κτέρας· δὲν ἀπαντᾷ· ἀλλὰ καὶ διάφορ. τῆς ἀνωτ. ἡ λέξ. ἡ τοὐλάχιστ. μὴ συναναφέρουσα μετ' αὐτῆς εἰς τὸ «κτάομαι», εἰ καὶ ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὸ -γέμας, γόδρας, κτέρας, ἣν ὁ Ἄρενς ἀποφαίνεται, φαίνεται ὀλίγον ἀπομεμακρυσμένη· μὴ εἶνε συγγεν. τῷ Γραῦλατ. ἰστρὸ, ἐξ οὗ τάρταρος, προσλήψει ἀρχῆς; Ἀθ. Δ. - Ἀλλ.),

τά· τὰ ἐν τῇ κηδείᾳ τοῦ νεκροῦ ἐπὶ τῆς πυρᾶς συγκατατιθέμενα καὶ μετ' αὐτοῦ συγκαιόμενα πράγματα, ἴδια αὐτοῦ κτήματα ἢ ὡς τιμητικὰ δῶρα προσφερόμενα, ἀγαπητὰ δ' αὐτῷ ἐν τῇ ζωῇ ἐς τὰ μάλιστα ὑπάρχοντα, ΣΟ. «κτέρεα κτερείζω» = τελῶ τινι πάντα τὰ τῆς κηδείας προσήκοντα, ἀπονέμω αὐτῷ τὰς προσηκούσας ἐπικηδείους τιμάς, ἐνταφιάζω· «σῆμα δέ οἱ χεῦσαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι» Ὀδ. α, 291, Ἰλ. ω, 38· πρβλ. «κτερέων λαχεῖν» Ὀδ. ε, 311 κ. ἔνιοι μτγν. π. «πολλοὺς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν δμοίης» Μόσχ. 4, 3· «ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθείς» = ἐνταφίοις ἐνειλιχθείς, κοιν. μὲ τὰ σάβανα τυλιχθείς Ἀπολ. Ρ. 1, 254, inferiae.

Κτερείζω· τῷ κατωτ. – τινὰ Ἰλ. ψ, 646, ω, 657· «κτέρεα κτερείζω», ἴδε ἀνωτ. «νέκυν ἐκτερεΐζειν ὅμιλος» Ἀπολ. Ρ. 2, 857.

Κτερίζω κ. κτεριΐζω· κηδεύω, ἐνταφιάζω τινὰ μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν· α) «οὔ σε πρὶν κτεριῶ» Ἰλ. σ, 334· «ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί», λ, 455· «τοῦτον τάφῳ κτερίζειν» Σοφ. Ἀντ. 204, Εὐρ. Ἑλ. 1244 κ. μτγν. π. «τούσδ' εἰς τάφος ἕκτέρισε» Σιμωνίδ. 91 (7, 270)· 6) «κτέρεα κτερίσεν, κτερίσαιεν» (ἴδε κτέρεα) Ἰλ. ω, 38, Ὀδ γ, 285.

Κτερίσματα, τά· α) = κτέρεα, αἱ προσήκουσαι τελευταῖαι ἐπικήδειοι τιμαὶ τοῦ νεκροῦ· «μή μ' ἀτιμάσητέ γε ἄλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἂν κτερίσμασιν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1412· 6) = ἐπιτύμβια ἐναγίσματα, χοαὶ προσφερόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ νεκροῦ Σοφ. Ἠλ. 895· «τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα», Ἠλ 919· «εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερ.» Εὐρ. Τρῳ. 1249.

Κτεριστής, οῦ, ὁ· κηδευτής, φροντιστὴς τῶν τῆς ταφῆς νεκροῦ, ἐνταφιαστής, μτγν.

Κτέωμεν· ἴδε κτείνω.

Κτηδών, όνος, ἡ· 1) «τριόδους», τρίαινα Ἡσύχ. 2) ἴνες ξύλου, δένδρου· «τὰς κτηδόνας τοῦ ξύλου» Ἥρ. ἐν ἀρχ. μαθ. 131, Θεοφρ. Ἴ. Φ. 5, 1, 9· πρβλ. ἐυκτήδων· Ἴτι, πτυχαὶ σχιστοῦ λίθου Διοσκ. 5, 145· 3) κτεὶς (χτένι) μτγν. Πρβλ. κτίων.

Κτῆμα, ατος (κτάομαι), τό· τὸ κτηθὲν ὑπό τινος, κερδηθέν, ἰδιοκτησία, περιουσία· «μὴ νῦν τι σεῦ ἕθεν κτῆμ' ὄδμων ἐκ κτῆμα φέρηται» Ὀδ. ο, 19. «Ἄλλως π. Ὁμ. μόν. εἰς πλ. συνηθ. = κειμήλια, θησαυροί, πολύτιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα διαφυλάττουσι σωρηδὸν ἀποτεταμιευμένα· «δάμοις ἐν κτήματα κεῖται» Ἰλ. ι, 38?, Ὀδ. β, 127. Ἐν γέν. τὸ σύνολον τῶν κτημάτων, περιουσία· «κτήματα δαρδάπτουσιν» Ὀδ ξ, 62· «διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν» Αἰσχ. Ἑπτ. 799· «παντὸς γίνοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος» Σοφ. Φιλ. 669· «ὥσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία», Ἀντ. 1037· «ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις» = ἐπιπίπτεις τοῖς ποιμνίοις, ἢ ἀντίθ. τῷ «ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς» = ὅστις πλουσίους καὶ πτωχοὺς καταλαμβάνεις, κυριεύεις, 778, Εὐρ. κ. ἄπαντ. πεζ. «πολλὰ τάλαντα χρυσίου καὶ ἀργυρίου ἄγων καὶ ἄλλα κτήματα» Ξεν. Κύρ. 6, 1, 25· «χρημάτων καὶ κτημ. κτῆσις» Πλάτ. νόμ. 5, 728· ἀγροτικ. κτῆμα, ἔπαυλις Ξεν. οἰκ. 20, 23 κ. μτγν. ἴτι, ὑπηρέται, δοῦλοι Ἀριστοτ. πολ. 2, 4, possessio.

Κτηματικός, 3· κάτοχος κτημάτων, περιουσίας, εὔπορος Πολύβ. 5, 93, 6, opulentus.

Κτημάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ κτῆμα, κοιν. κτηματάκι Ἀλκίφρ. 1, 36.

Κτηματίτης, ου, ὁ· ἰδιοκτήτης, ἰδ. πολυκτήμων ἰδιοκτήτ. κάτοχος πολλ. κτημάτων Δυκοῦργ. ἀρχ. λεξ.

Κτηματο-λαγία, ἡ· ἡ τῆς κτήσεως πρασπαγορία, ἡ κτητικὴ ἰδιότης Θεόδ. Γαζ. ἐν Βουδ.

Κτήνειος, 3· κτήνει ἀνήκων, κτηνώδης, ἐκκλ.

Κτηνηδόν, ἐπίρ. κτήνους δίκην, ὡς τὰ κτήνη, κοιν. «σὰν τὸ ζῷον, σὰν τὰ ζῷα» – μισγόμενοι Ἡρ. 4, 180, pecudum more.

Κτην-ίατρος, ὁ· ἰατρὸς τῶν κτηνῶν, τῶν ζῴ. μτγν.

Κτηνικός, 3· εἰς κτήνος ἀναφέρων, ἀνήκων, μτφ. ζωώδης, ἀρχ. λεξ.

Κτηντής, ου, ὁ· κτήνει ἀνήκων, γλωσ. jumentarius.

Κτηνο-βᾶσία, ἡ· τὸ βατεῖν (βατεύειν) κτήνη, ζῷα, ἡ μετὰ ζῴ. συνουσία, μτγν.

Κτηνο-βάτέω (κτηνοβάτης)· εἰμὶ κτηνοβάτης, βατῶ (βατεύω) κτήνη, ζῷα, συνουσιάζομαι μετὰ ζῴων, μτγν.

Κτηνο-βάτης, ου, ὁ· ὁ βατῶν (βατεύων) κτήνη, ζῷα, ὁ συνουσιαζόμενος μετὰ ζῴ. Σχόλ. Ἀριστ. βάτρ. 232.

Κτηνό-μορφος, 2· μορφὴν κτήνους, ζῴ. ἔχων, μτγν.

Κτηνύομαι, συνηρ. «οῦμαι (ὡς παθ.)· γίγνομαι κτήνος, κτηνώδης, ζωώδης Γρ. Ναζ.

Κτηνο-πρεπής, 2· κτήνει, ζῴῳ πρέπων, ἁρμόδιος, μτγν.

Κτῆνος, τό· κτέανον, κτῆμα· «πάντα δὲ πόρ' ἐγων κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ μοῖρ' ἀλαπάξει» Αἰσχ. Ἀγ 128· ἰδ. κτῆσις ποιμνίων, ποίμνια, οἰκιακὰ ζῷα, ἐν γέν. ἥμερα ζῷα Ὁμ. Ὑμν. 29, 9, Ἡρ. 2, 41· «ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες» Πλάτ. Κριτί. 109, κ. μτγν. «κτῆνη προβάτων καὶ βοῶν», Ο'. ἐν τοῖς ἀνωτ. παραδείγμ. ἁπαντᾷ μόν. ὁ πλ. ὁ δ' ἐν. σημαίν. κτήνος ποίμνης, ἐν μόν. ζῷον Ξεν. Ἀν. 5, 2, 3, possessio.

Κτηνο-στάσιον, τό· σταῦλος κτηνῶν, ζῴ. μτγν. [ᾰ].

Κτηνο-τροφεῖον, τό· τόπος, ἐν ᾧ τρέφουσι κτήνη, κτηνοστάσιον Γεωπ.

Κτηνο-τροφέω· τρέφω, σιτεύω, διατηρῶ κτήνη, εἰμὶ κτηνοτρόφος ΦΙλ.

Κτηνο-τροφία, ἡ· τροφή, σίτευσις, διατήρησις κτηνῶν Πλουτ. Παπλ. 11, Δ. Ἀλ. 3, 38.

Κτηνο-τρόφος, 2· κτήνη τρέφων, σιτεύων, διατηρῶν, μτγν Δ. Σικ. 1, 74.

Κτηνο-φθόρος, 2· κτηνοβάτης

Κτηνο-φόρος, 2· κτήνη φέρων, γεννῶν, τρέφων, μτγν.

Κτην-ώδης, 2· κτηνοπρεπής, ζωώδης, μτγν. ἐπίρ. -ωδῶς ψαλμ. οβ'. συγκρ. κτηνωδέστερος Ἡσύχ.

Κτην-ωδία, ἡ· ἡ ἰδιότης ἢ κατάσταση τῶν κτηνιώδους, τὸ ζωῶδες, κτηνιώδης βλακεία, ἀχειρότης μτγν.

Κτήσαρχος· 1) Ἀθηναῖος, Ἀλαιεὺς τὸν δήμον, Ἐπιγρ. 2) ὠσ. Εὐωνυμεὺς τὸν δήμον, Ἐπιγρ. 3) ἄλλοι Δ. Λαΐρ.

Κτησείδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κτῆσις, κτημάτιον, μικρὰ ἰδιοκτησία, κοιν. κτηματάκι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 1, 10, Ἰουλιαν.

Κτησίαρχος· 1) ὁ ὑπὲρ οὗ ὁ Λυσίας συνέταξε λόγον Ἀρποκρ. 2) Κνίδιος, πατ. τοῦ ἰατροῦ Κτησίου· ἴδε Κτησίας Σουΐδ.

Κτησίας, αν· Κνίδιος, υἱὸς Κτησιάρχου ἢ Κτησιόχου, ἀρχίατρος Ἀρταξέρξου τοῦ μνήμονος, πορευθεὶς εἰς Περσίαν περὶ τὸ 416 καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του 399 π. χ. Συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς Περσίας ὀνομαζομένην «Περσικὰ» εἰς 23 βιβλ. καὶ ἑτέραν «Ἰνδικά», ἐξ ὧν ἀμφοτέρ. μόν. ἀποσπάσματά τινα διεσώθησαν. Οἱ ἀρχ. κρίνες πολλαχῶς ἐπωφελήθησαν τὸ πρῶτον ἔργον του, μέμφονται αὐτοῦ ἔλλειψιν ἱστορικ. ἀληθείας καὶ ἀξιοπιστίας.

Κτησί-βιος, 2· κάτοχος βίου, περιουσίας, μτγν. [–υυυ].

Κτησίβιος, ὁ· περίφημος μαθηματικ. κ μηχανικός, ἀκμάσας τῷ 150 π. Χ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ εὐεργέτου, ἀνακαλύψας τὰς διὰ τῆς πιέσεως τοῦ ἀέρος κινητὰς μηχανάς· ἰδ. εὗρεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἥρωνος τὰς ἀντλίας, τὸν κυρτὸν σίφωνα καὶ τὴν ἀεροσυμπιεστικὴν κρήνην, ἧς καὶ νῦν ὀνομάζεται «σφαῖρα τοῦ Ἥρωνος» Ἀθήν.

Κτησίδημος, ἕλλην ζωγράφος, διδάσκαλος Ἀντιφίλου Πλίν.

Κτησικλῆς, έους 1) Ἀθηναῖος, ἄρχων Ὀλ. 111, 3 = 336 π. Χ. Δ. Σικ. 2) μετοικός τις, λογογράφος Δημ. 3) ἱστοριογράφος Ἀθήν.

Κτήσιον, τό· ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς νήσ. Σκύρου Πλούτ.

Κτήσιος, 3· κτήματι, κτήσει, οὐσίᾳ (περιουσίᾳ) ἀνήκων· – χρήματα Αἰσχ. Ἀγ. 981 «κτησίου βοτοῦ λάχνη» Σοφ. Τρ. 687· – Ζεὺς = ἕρκειος, προστάτης τῆς ἰδιοκτησίας Αἰσχ. Ἀπασπ. 440, Ἀντιφ. 1, 16, Ἰσαί. 8, 16, ἕνθα παρακαλοῦσιν αὐτὸν (τὸν Δία) «ὑγίειαν διδόναι καὶ κτῆσιν ἀγαθὴν» κ. Ἀρποκρ. «βωμοὺς κτήσ.» Αἰσχ. Ἀγ. 1008· «θεοὶ κτήσ.» = ἑρκεῖοι, ὧν τὰ ἀγάλματα ἑστάνται ἐπὶ τῆς ἑστίας (= penates) Δ. Ἀλ. 8, 41. «Ἑρμῆς κτήσ. = ὁ κτήματα, περιουσίαν παρέχων, δωρούμενος, ὡς ἑρμὴν τὸ «θεὸς κτήσ.» Ἰλιάδ. ἐν ᾗ 828· «Ζεὺς κτήσ.» Αἰσχ. Ἀγ. 1038· «Κύπρις κτησία», καθ' ὃ προστάτις τῶν ἑταιρῶν Λ. Ταρ. 5 (6, 211).

Κτήσιος· υἱὸς Ὀρμένου καὶ πατ. Εὐμαίου ἀπὸ τῆς νήσ. Συρίας Ὀδ. ο, 414.

Κτησίοχος· πατ. τοῦ ἱστορικοῦ Κτησίου Λουκ. ἁλ. ἱστ. 1, 3.

Κτήσ-ιππος, 2· ἵππους κεκτημένος· πρβλ. Λουκ. ὄναρ. 26.

Κτήσιππος, ου, (Λουκ. ὄναρ. 26)· 1) υἱὸς Ἡρακλείδου καὶ Ἀστυδαμείας ἢ Δηϊανείρας Ἀπολλόδ. 2) Σάμιος, υἱὸς Πολυθέρσου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης Ὀδ 3) Ἀθηναῖος, υἱὸς Χαβρίου διαδόχου Ἐπ' Δσωτ. κ. μν. 4) Ἀθηναῖος, Παιανιεὺς τὸν δῆμον, μαθητὴς τοῦ Σωκράτ. καὶ πρᾶσ. τοῦ διαλ. τοῦ Πλάτ. «Λύσις» καὶ «Εὐθύδημος»· 5) Ἄλλ. Ἐπίγρ.

Κτήσις, εως, ἰων. ιος (κτάομαι), ἡ· τὸ κτᾶσθαί τι, ποιεῖσθαί τι κτῆμα ἑαυτοῦ· «κτῆσιν χρημάτων ποιεῖσθαι» = ζητεῖν κτήσασθαι Θουκ. 1, 8, 13· – φρονήσεως Πλάτ. Φαίδ. 64 κ. αὐχν. «ῥᾳδίαν ἔχει κτῆσιν» = εὐκτητόν ἐστι Ἀλκιδάμ. σοφιστ. 674, 5. Συνήθ. = κτῆμα, ἰδιοκτησία· «χρήσασθαι δὲ διὰ κτῆσιν δεῖται» Ἰλ. ε, 158· «καὶ κτῆσιν ὄπασσε» Ὀδ. ξ, 62 κ. αὐχν. «πατρῴαν κτῆσ.» Σοφ. Ἰλ. 1282· «τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ἀναλώματα φυλάττειν» Πλάτ. νόμ. 1, 632 κ μεγν. – μετάλλων ἐργασίας = τὸ δίκαιον τῆς ἐκμεταλλεύσεως μεταλλωρυχείων Θουκ. 4, 105· ἀγροτικὰ κτήματα, ἐπαύλεις Δ. Ἀλ. 8, 19· «τὰς κατὰ τὴν χώραν κτήσεις» Δ. Σικ. 11, 29, acquisitio.

Κτησιφῶν, ῶντος, ὁ· α) Ἀθηναῖος, ἀπὸ τοῦ παραλίου, δῆμ. τῆς Ἀττ. «Ἀνάφλυστος (νῦν, Ἀνάφυζο), υἱὸς Λεωσθένους, προτείνας τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην νὰ δωρήσωσι τῷ Δημοσθένει χρυσοῦν στέφανον διὰ τὰς μεγάλας εἰς τὴν πατρίδα του ὑπηρεσίας καὶ θυσίας· καὶ ἀντεπεξῆλθε μὲν κατὰ τούτου διὰ τοῦ «κατὰ Κτησιφῶντος» λόγου ὑπὸ τοῦ Μακεδ κόμματος διεθνοροδοκημένος Αἰσχίνης, ἡττήθη ὅμως διὰ τοῦ κατ' αὐτοῦ «περὶ Στεφάνου» λόγου τοῦ Δημ. Οἱ λόγοι ἀμφοτέρ. διεσώθησαν ἡμῖν. 6) ἡ Κτησιφῶν ἡ Κτησιφών, ἡ· πόλ. Ἀσσυρίας, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τίγρητος ποταμ. ἀπέναντι τῆς Σελευκείας, χειμερινὴ ἕδρα τῶν Πάρθων βασιλέων, Παλαιόθ. νῦν Ἑλ. Μαϊδαΐν. κάτ. Κτησιφώντιος Στ. Βυζ.

Κτησύλλα, ἡ· θυγ. Ἀλκιδάμαντος ἀπ' Ἰουλίδος, πρωτευούσης τῆς Κέω, ἔχουσα καὶ ἱερὸν αὐτόθι, ἐν ᾧ οἱ Ἰουλῆται ἔθυον αὐτῇ ὡς «Κτησύλλᾳ Ἐκαέργῃ» = Ἀφροδίτῃ Κτησύλλᾳ (τῇ Ἑκαέργῃ) Ἀντ. Λιθ. 1, 1.

Κτησῶ, οῦς, ἡ· Ἑλλ. γυν. ὄν. Ἐπίγρ.

Κτήσων, ωνος, κλ. Κτήσων 1) Ἀθηναῖος, ἐκ Κεραμέων Δημ. 2) Ἕτερος Ἀθηναῖος Ἀνσ. ἐν Β Ἀν. 3) Ἰθακήσιός τις Ἀπίων ἐν Ἀθην 4) ἐν Β Ἀν. 3) Ἰθακήσιός τις Ἀπίων ἐν Ἀθην 4) πρόσ. δράματος Ἀλκίβιος = ἡ Παμφύλη Ἀθήν.

Κτητέον, (β. ἐπίθ. τοῦ κτάομαι)· πρέπει νὰ κάμῃ τίς τι κτῆμα, ἰδιοκτησίαν του· «κτητέον χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα» Πλάτ. πολ. 2, 373.

Κτητικός, 3· ἐκτητήσιος εἰς τὸ κτᾶσθαί τι· «τοὺς μὲν γὰρ οὔτε κτητικοὺς εἶναι τῶν οὐκ ὄντων οὔτε φύλακας εἶναι τούτων τῶν ὑπαρχόντων» Ἰσαί. 12, 242· «ἡ κτητικὴ τέχνη» = ἡ τέχνη τοῦ κτᾶσθαι Πλάτ. σοφ. 219, Ἀριστοτ. πολ. 1, 4· εἰς τὴν κτῆσ. ἀναφέρων, κτητικ. ἀντωνυμίαι (= pronomina possessiva). γραμ. Ἐπίρ. – ως, γραμ. Σχόλ.

Κτητόρισσα, ης, ἡ· θηλ τοῦ κτήτωρ, μτγν.

Κτητός (β. ἐπίθ τοῦ κτάομαι), 3· «κεκτημένος, κτῆμα, ἰδιοκτησία τινὸς γενόμενος Ἥλ. 1, 100· «γονὴ κτητὴν = ἀρνουμένην, ἀμαρτωλή, ἀντίθ. τῷ «νόμιμος οἰκοδέσποινα» Εὐρ.

ἔρ. 408, Εὐρ. Ἱππ. 1295· «...μενος κτηθῆναι, κτῆμα γενό...», συν. μτφ. εὐκτός, εὐκταῖος κτηθῆναι· ἐπιτελ. Πρωτ. 234· «τοὺς ὠνητούς τε καὶ τρόπῳ τούτῳ κτητούς», παλιτ. 289, comparatus.

Κτήτωρ, ορος, ὁ· ἰδιοκτήτης, ὁ κύριός τινος, μτγν. Ν. Δ. Δαμόχαρ. 4 (7, 206).

Κτίδεος, 3· ἐκτίδειος, ὁ ἐξ ἐκτίδος ἢ γαλῆς κατασκευασμένος· «κτιδέη κυνέη»=περικεφαλαία ἄλοφος ἐκ δέρματος ἐκτίδος Ἰλ. κ, 335.

Κτίζω, (ῥίζ. κτι, πρβλ. ἐκτίμενος), μέλ. κτίσω, ἀόρ. ἔκτισα, ἐπ. κτίσσα, παρκ. κέκτῖκα Δ. Σικ. ἀποσπ. 19, π. παρκ. ἔκτισμαι Εὐρ. Ἐρεχθ. ἀποσπ. 17, 9· κτίζω ἔν τινι χώρᾳ κτίσματα, οἰκοδομάς, καλλιεργῶ αὐτήν, ποιῶ οἰκήσιμον, κατοικίζω· «κτίσασε δὲ Δαρδανίην»· Ἰλ. υ, 216· «- χώρην, νῆσον» Ἡρ. 4, 149. ἴδ. ἱδρύω, θεμελιῶ πόλιν· «οἱ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν» Ὀδ. λ, 262· «πόλιν ἔκτισσεν» Πινδ. Π. 1, 62· - ἀποικίαν Αἰσχ. Ἡρ. 817· - πόλιν Ἡρ. 1, 168, Θουκ. 1, 7, Πλάτ. Πρωτ. 322, Ἰσοκ. 4, 35 «- δωμὸν θεᾷ» Πινδ. Ὀ. 7, 42. Ἐν γέν. ἱδρύω τι, καθιδρύω, κατασκευάζω· - ἄλσεα Π. 5, 89 «- ἑορτὰν καὶ τεθμὸν ἀθλων,» Ὀ. 6, 69· - ταφον τινι Σοφ. Ἀντ. 1088· «ἵπποισι τὸν ἀκέστῆρα χαλινὸν πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγωγαῖς» = ἀνιερώσω, Οἰ. Κ. 719· π. τοῖς τραγ. ἰδ. τῷ Αἰσχ. γεννῶ τι, ποιῶ, «παῖδα, τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ» Αἰσχ. ἀποσπ. 163· «οὕτω γὰρ ἂν σοι ἄλλες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο», Χα. 477· «ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει» = θὰ σ' ἐλευθερώσῃ ἀπὸ ταῦτα τὰ πάθη 1056· «καὶ ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι» Εὐρ. ἀποσπ. 620 ἴδε κτίλος, κτίμενος, condo.

Κτιλόω· κτιλόω, ἡμερόω (ἡμερόνω), δαμάζω Πινδ. ἀποσπ. 262.

Κτίλος, (κτίζω = τρέφω, ποιῶ τι καλλιεργήσιμον, ἡμερόω, κατὰ τοὺς ἀρχ. - ΐα, συγγ. τοῦ κτίζω), 2· ἥμερος, πρᾶος, ἀντίθ. τῷ ἄγριος, πολέμιος Ἐμπεδοκλ. κ. Ὅσ' οὐ ἐν Σχολ. Νικ. Θηρ. 451· «κύνες οὐσαι οὐ πάνυ κτίλοι» Παρθέν. 10· «ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὠιὰ βρύκων» (ὁ δράκων ἁρπάζων ἀπὸ τῆς καλιᾶς)=τὰ νεογνὰ καὶ τὰ ἐκκεκαλαμμένα ᾠά Νικ. Θηρ. 451· «ἱερία κτίλον Ἀφροδίτας» = τὸν ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτ. διατρεφόμενον ἱερία Πινδ. Π. 2, 17· οὐσ. «ὁ κτίλος»= ὁ τοῦ ποιμνίου προπορευόμενος κριὸς Ἰλ. γ, 196, ν, 492, aries, [ῐ].

Κτιλόω· ἡμερόω τινὰ ἢ τι (ζῷ.), τιθασσεύω, ποιῶ ἥμερον, ἀρχ. λεξ. Μέσ. φιλοῦμαί τινα, ποιῶ φίλον μου, ὑποτάσσω εἰς τὴν θέλησίν μου· «ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων» Ἡρ. 4, 113, mansuefacio.

Κτιμένη, ἡ· α) ἀδελφὴ Ὀδυσσέως Ὀδ. ο, 363· β), (=κατωκισμένη Ἡσύχ.) πολ. τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀπολ. Ῥ. κάτ. Κτιμένιος, Κτιμεναῖος Στ. Βυζ.

Κτίμενος, η, ον (μοναδικ. ἐπ. μετχ. συγκεκ. ἀορ. β' τοῦ ἀρρήτ. ΚΤΙΩ, κτίζω)· ἐκτισμένος, γεγεωργημένος, ἱδρυμένος, τεθεμελιωμένος· ἐνεργ. τὸ αὐτό. εὐκτίμενος, εὐκτιμένος (ὅπερ ἴδε) Ἡσύχ.

Κτίμενος· Κτιμένιος, πατ. Εὐρυδάμαντος Ἀπολ. Ῥ.

Κτίννυμι ἢ κτίνυμι, κτινύω, παρασχ. τοῦ κτείνω, μτγν. Ἀπ. ἐμφ. πόλ. 1, 71· («ἀπεκτείννυσαν» Δ. Κάσ. 35, 5).

Κτίσις, εως (κτίζω), ἡ· ὡς κ. νόν, κατοίκισις, ἵδρυσις, θεμελίωσις τινος, ἰδ. πόλεων Πολύβ. 10, 24, 3· «ὁ περὶ τὰς ἀποικίας καὶ κτίσεις καὶ συγγενείας τρόπος τῆς ἱστορίας», 9, 1, 4· «ὁ περὶ τὴν κτ. τῶν ἀποικιῶν πόλεμος» Ἰσοκ. 12, 190, Στράβ. συχν. «ἡ κτ. τοῦ κόσμου» Ν. Δ. Ἐν γέν. τὸ πράττειν τι, ποιεῖν, μτγν. ἐπιχείρησις Πινδ. Ὀ. 13, 33, aedificatio.

Κτίσμα, ατος, τό· α) ὡς κ. νόν, ἵδρυμα, οἰκοδόμημα κ. = κτίσις, ἵδρυσις, ἰδ. πόλιων Στράβ. 7, 315· β) πλάσμα Ν. Δ.

Κτισματο-λατρεία, ἡ· λατρεία, προσκύνησις, θεοποίησις κτιστῶν πραγμάτων, ἐκκλ.

Κτισματο-λατρεύω· λατρεύω, προσκυνῶ κτιστὰ πράγματα ὡς θεόν, ἐκκλ.

Κτισματο-λάτρης, ου, ὁ· λατρευτής, προσκυνητὴς κτιστῶν πραγμάτων ὡς θεῶν, ἐκκλ.

Κτιστέον (ῥ. ἐπίθ. τοῦ κτίζω)· πρέπει νὰ κτίσῃ τίς τι, οἰκοδομήσῃ, μτγν. condendum.

Κτιστήρ, ῆρος, ὁ· κτιστής, ὅπερ ἴδε.

Κτιστής (ὀρθότ. τοῦ «κτίστης»=κτίζω), οῦ, ὁ· οἰκοδόμος, κατοικιστής, ἱδρυτής, θεμελιωτὴς ἀποικίας, (κοιν. κτίστης ἰδ. ὁ τοιχοποιός) μτγν. Δουκ. μακρόβ. 13· μτφ «ὁ τῆς στοᾶς κτίστης»= ὁ ἱδρυτὴς τῆς Στωϊκ. φιλοσοφίας Ἀθήν. 8, 345, Δ. Λαέρ. 2, 120. Ἐν γέν. πλάστης, εὑρετής τινος μτγν. ἰδ. ἀνορθωτής (= restitutor) Πλουτ. Κικ. 32, conditor.

Κτιστικός, 3· εἰς κτίσιν, πλάσιν ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων, πλαστικός, Ἐπίρ. -ῶς, ἐκκλ.

Κτιστο-λάτρης, ου, ὁ· κτισματολάτρης.

Κτιστὸς (κτίζω), 3· ἐκτισμένος, ἱδρυμένος, πεπλασμένος, ἐκκλ. Ἐπίρ. -ῶς=κατὰ τὸν τρόπον τῶν κτισμάτων, πλασμάτων, ἐκκλ.

Κτιστύς, ύος, ἰων. ἡ· κτίσις· - Μιλήτου Ἡρ. 9, 97.

Κτίστωρ, ορος, ὁ· κτιστής· «-Ἀσιάδος χθονὸς» Εὐρ. Ἰων 74 - Λίτνας Πινδ. ἐν Ἀριστόρν. 926, κ. μτγν. «Ζήνων ὁ τῆς στοᾶς κτίστωρ» Ἀθήν. 9, 370.

Κτιτήρ, ῆρος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Ἡσύχ.

Κτίτης, ου, ὁ· κτιστής· - Ἄργους = κάτοικος Εὐρ. Ὀρ. 1637.

Κτίτωρ, ορος, ὁ· κτίστωρ, κτιστής, Τζέτζ.

Κτόνος (ἴσ. κατὰ συνθήκ. παραδείγμ. θυμῶν συνθ. αὐτοκτόνος, αὐτοκτονέω κτλ.), ὁ· φόνος.

Κτυπέω, (πρβλ. γδουπέω)· ἀόρ. β' ἔκτυπον (ἀμτβ.) ἐκ τύψεως ἢ συγκρούσεως ἐκβάλλω ἦχον, κρότον, ψόφον, πάταγον, ἠχῶ, ἀντηχῶ, κροτῶ, ψοφῶ, παταγῶ Ἰλ. ν, 140· ἐπὶ τῆς παταγώδους κατακτυπήσεως ἀποχωσθέντων κλάδ. δένδρ. ψ, 119· ἐπὶ τῆς βροντῆς τοῦ Διός· «σμερδαλέα κτυπέων» Ἰλ. η, 479, φ, 413· ὡσ. «ἔκτυπεν αἰθήρ» Σοφ. Οἰ. Κ. 1456· «ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι», Τρ. 784· «κτυπεῖ δόμος κλήθρων λυθέντων» Εὐρ. Ἱκ. 865· «κτυποῦσα τοὺν πόδοιν» Ἀριστ. Ἐκκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

515 κ. συχν. ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, ὡσ. παθ. πλ. 578, θεαμ. 915 «θάλατταν κτυποῦσαν» = τὴν βογκῶσαν θάλασσαν Πλάτ. πολ. 3, 396, Μτθ. κοιν. κτυπῶ, κάμνω κτύπον, κρότον, θόρυβον· «χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι, νύσσοντες χήλησι» ἔκαμνον ν' ἀντηχῇ Ἡσ. ἀσπ. 61· «κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγάν» = κατήνεγκε ἄχθρὸν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλ. Εὐρ. Ὀρ. 1467· ἀλλὰ «πολλοῖσι οὐν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον» = ἐνέπνεε φόβον διὰ τοῦ κρότου τῶν πολλ. κωδώνων, Ῥῆσ. 308, strepo.

Κτύπημα, ατος, τό· ὡς κ. νῦν, κτύπος, ὁ ἐκ τύψεως, συγκρούσεως κτλ. προερχόμενος ἦχος, κρότος, θόρυβος, πάταγος - βροντῆς Κριτί. ἐν Σ. Ἐρπ. π. φυσ. 1, 54· - τυμπάνων Δ. Κάσ. 51, 17· «οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῷ κάρᾳ κτ. χειρὸς ἀλοὺς», ἐπὶ τοῦ θρηνοῦντος καὶ τύπτοντος ἑαυτὸν Πηλέως Εὐρ. Ἀνδρ. 1212 [δ].

Κτυπητής, οῦ, ὁ· ὁ κτυπῶν, θορυβῶν, θορυβοποιὸς Σουΐδ.

Κτυπία, ἡ· κτύπημα Ἡσύχ.

Κτύπος (γδούπος, δοῦπος), ὁ· κτύπημα, (ὅπερ ἴδε) κ. νῦν ὡσ. π. χ. τῶν ποδῶν· «ὑπὸ δὲ κτύπος ὦρνυτο ποσσὶν ἀνδρῶν» Ἰλ. τ, 363, Ὀδ. π, 6· πρβλ. Σοφ. Φιλ. 202· καλπαζόντων ἵππ. τρεχούσ. ἁμαξῶν Ἰλ. κ, 535· «πᾶς ἱμαστιόθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων» Σοφ. Ἠλ. 704· - μάχης Ἰλ. μ, 338· «κτύπ. Διὸς» = ἡ βροντή σ, 379, Αἰσχ. Πρ. 925· «μέγας ἐρείπετο κτύπ.» Σοφ. Οἰ. Κ. 1463· - ἀσπίδων Αἰσχ. Ἑπτ. 96 κ. συχν. κραυγαὶ Σοφ. Οἰ. Κ. 1496, σπανιώτ. π. πεζ. Πλάτ. Κριτί. 117· «χοὰς προπομπὸς ὀξύχειρ σὺν κτύπῳ», ἐπὶ θρήνου μετὰ στηθοκοπημάτων Αἰσχ. Χο. 23· ταὐτόσ. «στέρνων κτύπος» Εὐρ. ἀποσπ. 87, strepitus.

Κτυπ-ώδης, 2· θορυβώδης, παταγώδης, κτύπαν, θόρυβον ποιῶν Σουΐδ.

Κυάθειον, τό· κυάθιον Νικ. Θηρ. 591.

Κυαθίζω· πίνω τῷ κυάθῳ, ἀνάλογ. τὸ κοιν. μὲ τὸ πατῆρ. (ἀνάλογ. κρατηρίζω, κωθωνίζω), συμπίνω Ἀθήν. 11, 503· ἐγχέω τινὶ οἶνον, κοιν. τῷ δίδω νὰ πίῃ, τὸν κερνῶ Δίων. ἐν Στοβ. ἀνθ. 104, 16· «ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάσσης Ἀρχιμήδην» = ἐκ τῆς θαλ. ἀντλεῖν, πίνειν Πολύβ. 8, 8, 6· ὡσ. μέσ. Ἀσκών. (περίφ. Σχολ. Κικ.) Γεωπ. περὶ, 2, 1.

Κυάθιον, τό· ὑποκ. τοῦ κύαθος, μικρὸν ἐκπωμα, ἀνάλογ. τὸ κοιν. ποτηράκι Φερεκρ. ἐν Πολυδ. 6, 105.

Κυαθίς, ίδος, ἡ· τῷ ἄνωτ. «κοτυλώδες ἀγγεῖον» Ἀθήν. 11, 480.

Κυαθίσκος, ὁ ὑποκ. τοῦ κύαθος, μτγν.

Κύαθος (βλ. κν, κύω, κύτος· κατ' Ἀθ. Α. Σακελλ. συγγ. τῷ «σκύφος, σκεῦος, κύπελλον»), ὁ· α) ἐντλητήρ, ἄγγειον, δι' οὗ ἤντλουν τὸν οἶνον ἀπὸ τοῦ κρατῆρος, ἀνάλογ. τὸ νῦν ποτήριον Ἀθήν. 10, 424, παρ' ᾧ καὶ ἕτερα πολλὰ παραδείγμ. ἀπὸ τῶν κωμ. Ξεν. Κύρ. 1, 3, 9· β) μέτρ. χωρητικότητ. τῶν ὑγρ. κ. ξηρ. ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ ξέστου, ἤτοι = 0, 0456 λιτρ. (τῶν ὑγρ. κ. ξηρ. ἴδε ἴσους) Γαλην. γ) σικύα (βαρβ. βεντούζα), χάλκινα ποτήρια πρὸς ἀφαίμαξιν, ὡς αἱ μτγν. σικύαι καὶ νῦν αἱ βεντούζαι· «κυάθους αἰτήσεις τάχα» = θὰ ζητήσῃς σικύας (ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο), βεντούζαις θὰ γυρίψῃς Ἀριστ. Λυσ. 444, cyathus, [– ⏑ ⏑ –].

Κύαθος (Κυαθὸς Πολύβ.), ὁ· 1) ποτ. Αἰτωλίας παρὰ τὴν Ἀρσινόην Πολύβ. 2) υἱὸς Φύλαντος καὶ οἰνοχόος Οἰνέως Παυσ.

Κυᾰθότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης, ἡ ἔννοια τοῦ κυάθου, σχωπτ. λέξ. τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος Δ. Λαέρ. 6, 53.

Κυᾰθ-ωδής, 2· ὅμοιος κυάθῳ· - ἄγγειον Ἀθήν. 11, 482.

Κυαίνω· κυέω Ἡσύχ.

Κυάμειος λίθος, ὁ· λίθος τις ἔχων σχῆμα κυάμου Πλιν. Φ' 1, 37, 11, cyamus gemma.

Κυᾰμευτής, οῦ, ὁ· ὁ κυάμους ψηφίζων, ψηφοφορῶν.

Κυᾰμευτὸς (κυαμεύω), 3· κυάμοις ψηφισθείς, ἀντίθ. τῷ «αἱρετὸς» κοιν. μὲ κουκκιὰ ἐκλεχθείς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 9· «κυαμευτὴ ψηφοφορία» = ἡ διὰ κυάμων γιγνομένη, κοιν. ψηφοφορία μὲ κουκκιὰ Πλουτ. ἠθ. 12.

Κυᾰμεύω (κύαμος)· ἐκλέγω τινὰ διὰ κυαμευτῆς ψηφοφορίας Τίμ. λεξ. Παθ. ἐκλέγομαι διὰ κυαμευτῆς ψηφοφορίας· «ὅσαι ἀρχαὶ κυαμεύονται», οἱ ὅροι τῶν ἡλιαστῶν ἐν Σχολ. Δημ. 24, 150.

Κυᾰμιαῖος, 2· κυάμῳ ἰσομετρούμενος Λουκ. Ἑρμότ. 40, Γαλην.

Κυᾰμίζω· εἰμὶ, γίγνομαι ἐνηλίξ, ἐν ὥρᾳ γάμου, ἐπὶ κοράσ. Ἀριστ. ἀποσπ. 500· ἴδε κύαμος, κυάμιστος.

Κυᾰμινος, 3· ὁ ἐκ κυάμων παρασκευασμένος, κοιν. ἀπὸ ἢ μὲ κουκκιὰ καμωμένος· - ἔντος = πάλτος κυάμων, (βαρβ. φάβα) ἀπὸ κουκκιὰ Ἀθήν. 9, 408 κ. μτγν. [– ⏑ ⏑ –].

Κυάμιον, τό· ὑποκ. τοῦ κύαμος, κοιν μικρὸ κουκκί Εὐστ. 948, 31.

Κυᾰμιστος, 3· κυαμευτός· - ἄρχων Πλουτ. ἠθ. 597, ἔνθα ὁ τόν. Ἰσοφ. φαίνεται.

Κύᾰμίττης, ου, ὁ· ἥρως Ἀθηναῖος, οὗ τὸ ἱερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν κυάμων Β. Ἀν. 274, 17, Παυσ. 1, 37, 4· κυαμῖτις, ίδος, αἱτ. ιν, ἡ, (ἐνν. «ἀγορά»), ἡ ἐν Ἀθήν. ἀγορὰ τῶν κυάμων Πλουτ. ἠθ. 837.

Κυαμο-ξόλος, 2· α) κύαμον ῥιπτῶν ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ· β) ψηφοφόρος κάλπη κατὰ τὴν ψηφοφορίαν· γ) κυαμό-ξολος, 2· διὰ κυαμευτῆς ψηφοφορίας ἐκλεχθείς Σοφ. ἀποσπ. 271.

Κύαμον (ἢ Κί[σ]αμον) ἄκρον· ἄκρωτ. Κρήτης Πτολ.

Κύαμος (ἴσ. συγγ. τῷ κύανος, ἀπὸ τοῦ χρώμ.), ὁ· 1) τὸ κοιν. κουκκί, τὸ φυτ. κ. ὁ καρπός· «κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρεβινθοι», εἶδος κυάμων, μεγαλειτέρων τῶν σφυγθῶν καὶ χρησίμων εἰς τροφὴν τῶν χοίρων ἢ ἵππων Ἰλ. ν, 589, Πλάτ. πολ. 3, 372, Θεόφρ. κ ἄλλ. Τοὺς κυάμους μετεχειρίζοντο καὶ ὡς ψήφους ἐν ταῖς ἀρχαιρεσίαις καὶ ἐκλογαῖς· «ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 9· «ἐπίσκοπος τῷ κυάμῳ λαχών» Ἀριστ. ὄρν. 1022, Πρ. 6, 109· «βουλὴ ἐξ ἑνὸς κυάμου συνελέγετο» Θουκ. 8, 66 «οἱ

ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταί», 69· 2) τὸ πρῶτον γάλα, ὅπερ ἅμα τῇ ἥβῃ τοῦ κοράσιου σχηματίζεται ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ καὶ τὰς ῥῶγας τῶν μαστῶν πώιεῖ σκληράς· ἔτι ὁ σκληρυνόμενος μαστὸς τοῦ ἄρτι ἡβῶντος κοράσιου Πολυδ. 2, 163, Εὐστ. 749, 21 κ. ἰατρ. 3) οἱ κύαμοι=οἱ ὄρχεις Ἐμπεδοκλ. ἐν Γελλίῳ 4, 11, faba, [⏑ – –].

Κυαμόσωρος, ὁ· ποτ. Σικελίας Πολύδ.

Κυαμο-τρώξ, ῶγος, ὁ· ὁ τρώγων κυάμους Ἀριστ. Ἱππ. 41, ἔνθα τὸν δικαστ. ὀνομάζει οὕτω παίζων πρὸς τὴν διὰ κυάμου ἐκλογήν· πρβλ. Σχολ.

Κυαμο-φάγία, ἡ· τὸ τρώγειν κυάμους Λουκ. ἀληθ. ἱστ. 2, 24.

Κυαμών, ῶνος, ὁ· τόπος, ἐν ᾧ φύονται κύαμοι, ἀγρός, φυταλιὰ κυάμων Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 8, 8, Στράβ. 17, 799.

Κυάν-αιγίς, ίδος, ἡ· ἡ μετὰ κυανῆς, βαθύχρου, φοβερᾶς αἰγίδος, ἡ φέρουσα βαθύχρουν, φοβερὰν αἰγίδα, ἐπίθ. Παλλάδ. Πινδ. Ὀ. 13, 67.

Κυαν-άμπυξ, υκος, ὁ, ἡ· ὁ μετὰ κυανοῦ, βαθύχρου κύκλου, κυανοῦν, βαθύχρουν κύκλον ἔχων· – Θήβα Πινδ. ἀποσπ. 5· – Δῆλος Θεόκρ. 17, 67· – μίτρα Νον. Δ. 6, 114.

Κυαν-άντυξ, υγος, ὁ, ἡ· κυανῆν, βαθύχρουν ἄντυγα (γῦρον, στεφάνην) ἔχων, οὐσα· – οὐρανὸς Συνεσ. ὕμν. 22, 1.

Κυαν-αυγέτις, ιδος· ἴδ. θηλ. τοῦ κατωτ. – ἕδρα = ἡ θάλασ. Ὀρφ. ὕμν. 22, 1.

Κυαν-αυγής, 2· κυανόχρους, κοιν. μὲ βαθὺ γαλάζιο χρῶμα, μελανόστιλπνος, ἐν γέν. μέλας· – ὄφρυς Εὐρ. Ἄλκ. 261· ἐπίθ. τῆς Θαλ. Δ. Περ. 169· τῆς νυκτὸς Ὀρφ. ὕμν. 2, 3· – ἴαν Ῥουφτν. 15 (5, 74)· «τὸ λαμπρὰ γίγνεται ἀέρια καὶ σκότιά γε καὶ κυαναυγέα» Ἀριστ. ὄρν. 1389 κ. πεζ. οὐσ. «τὸ κυαναυγὲς» Λουκ. τοῦ οἴκ. 11.

Κυαν-αύλαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ· μελαίνας (μαύρας) αὔλακας, μέλαν ἔδαφος ἔχων· – Αἴγυπτος (ποιητ.) Ἡλιόδ. 2, 26.

Κυάνεαι (ἴπ. ᾶι) (ἔνν. «πέτραι»), γεν. έων (Λυκ. Δημ. Σκύμν. Στράβ.) ἢ εῶν Ἰώα. Παυσ. ὄρ. ἐν Θεόκρ. (αἱ)· 1) (αἱ μαῦραι πέτραι). δύο μικροὶ σκόπελοι ἢ νῆσοι (νῦν, Οὐρὶκ-Γιακὶ) παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Θρᾳκικ. Βοσπόρου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, λίαν ἐπικίνδυνοι τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅτι κατὰ τὰ μυθολογούμενα ἦσαν κινηταί (ἴδ. καὶ «Πλαγκταὶ» ἐπωνομάζοντο) καὶ συγκρουόμεναι πρὸς ἀλλήλας (ἴδ. «Συμπληγάδες, συνδρομάδες, σύνοδοι») συνέτριβον πᾶν τὸ διερχόμενον, Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ Ἀργὼ τῶν Ἀργοναυτῶν διῆλθεν ἀβλαβῶς, ἔπαυσαν ὡς ἦν αὐταῖς πεπρωμένον, νὰ κινῶνται. Ἐθεωροῦντο ὡς τὸ ὅριον τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ Βοσπόρου, διὸ καὶ «Κυάνεα πελάγη» ὠνομάζοντο Σοφ. Ἀντ. 966, Εὐρ. Μηδ. 1259· 2) πόλ. Λυκίας Ἱεροκλ. κάτ. Κυανεῖται, ῶν, Ἐπιγρ. Κυανεῖτις, Ἐπιγρ.

Κυαν-έθειρος, 2· κυανῆν ἔθειραν, βαθύχρουν, μελανόχρουν κόμην (μαῦρα μαλλιὰ) ἔχων, οὐσα Τζέτζ. Ὁμ. 268.

Κυάνειος, π. 3· κυάνιος;

Κυαν-έμ-βολος, 2· κυανοῦν, βαθύχρουν ἔμβολον ἔχων· – τριήρεις Ἀριστ. Ἱππ. 554· – πρῷραι, βάτρ. 1318, Εὐρ. Ἡλ. 436.

Κυά'νεος (κύανος), συνήρ. κυανοῦς, ῆ, οῦν· βαθὺ οὐρανοχρώματον (οὐρανογάλαζον) χρῶμα ἔχων, κοιν. βαθὺς γαλάζιος, μαυρογάλανος, ἐν γέν. βαθύχρους· «κυάνεος ἐλέλικτο δράκων» Ἰλ. λ, 38, Ἡσ. ἀσπ. 166, Αἰσχ. Πέρσ. 81· – νεφέλη Ἰλ. ε, 345· – νέφος, ψ, 188· «κυάνεαι φάλαγγες» = πυκνὰ πλῆθη στρατοῦ, δ, 282· «κυάνεον Τρώων νέφος», π, 66· «κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι», ρ, 209, Ἡσ. ἀσπ. 7· «κυάνεαι γενειάδες» Ὀδ. π, 176· – Κῆρες = αἱ σκοτειναί, μαῦραι, φοβεραὶ Ἡσ. Ἔρ. 249· – λύχμαι Πινδ. Ὀ. 6, 40· – ἕλαι Εὐρ. Ἰ. Τ. 7· – ναῦν, Τρῳ. 1094· – χρῶμα Πλάτ. Τίμ. 68, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ, 6, 11· – θάλασσα, πρβλ. 37, 26· ἴδε Κυάνεαι πέτραι, caeruleus, [– ⏑ ⏑].

Κυάνεος, ὁ· παραποτ. Φάσιδος ἐν Κολχίδι Στ. Βυζ. Ἀλλὰ κατὰ Πτολ. ποτ. τῆς Κολχίδος, ὀνομαζόμενος καὶ Σιγγάμης.

Κυανεψιών, ῶνος, ὁ· Κυζικηνὸς μὴν, ὁ ἀττ. Πυανεψιών (Νοέμβριος), Ἐπιγρ.

Κυᾰνέω (ἀμτδ.)· φαίνομαι μαυρογάλανος, μαῦρος· «ὑπὸ χρόα κυανέουσι» Δ. Περ. 1111· «κυανεῖ ἡ θάλασσα» Β. Ἀν. 46.

Κυά'νη, Κυανὴ Δ, Σικ. Νόν. Κυανὴ Στράβ. (ἴδ' Ἀρκάδ. 110, 26, ἔνθ' ὅμως Κάνη ἀναγνωστέον), ἡ· κρήνη καὶ ποτάμιον Σικελίας οὐ μακρὰν τῶν Συρακουσῶν Δ. Σικ. νῦν Τζιάνα· 2) λίμνη τῆς Ἀρμενίας = Μαντιανὴ Στράβ. 3) Σικελὶς Νύμφη ἡ κόρη, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ὁμωνύμ. κρήνην Ὀβίδ. 4) θυγ. Λισάρου καὶ σύζ. Δίόλου, ἔχουσα ἱερὸν ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ. 5) θυγ. τοῦ Συρακουσίου Κυανίππου Δοσιθ. ἐν Πλουτ. παραλλ. 6) μήτ. τῆς Νύμφης Καλλικρίτης Πλάτ. 7) ἑτέρων Κείων γυνὸν. Ἐφημ. ἀρχ. 2999.

Κυανίζω· κυανίω Διοσκ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κυάνιππος· 1) υἱὸς Ἀδράστου καὶ ἀδελφὸς ἢ υἱὸς Λιγιαλέως, βασιλ. Ἄργους Ἀπολλόδ. Παυσ. 2) Συρακούσιος, πατ. Κυάνης Δοσιθ. ἐν Πλουτ παραλλ. [– ⏑ ⏑ –].

Κυανίτις, ιδος, ἡ· ὁμοία κυανῷ (μαυρογαλάνῳ) χρώματι, βαθύχρους Ἱπποκρ.

Κυανο-βάφής, 2· κυανῷ (μαυρογάλανῳ) βεβαμμένος, μτγν.

Κυανο-βενθής, 2· κυανᾷ (μαυρογάλανῃ) βαθύχροα, μέλανα βάθη ἔχων, Ἀριστ. ἀποσπ. ἐν Ἀθην. 11, 485.

Κυανο-βλέφαρος, 2· μελαίνας βλεφαρίδας (μαῦρα μάτια) ἔχων, μελανόμματος, κοιν. μαυρομμάτης Ῥουφτν. 7 (5, 61).

Κυανο-βόστρυχος, 2· μέλανας βοστρύχους ἔχων, οὐσα, μελανοπλόκαμος, ἐκκλ.

Κυανο-ειδής, 2· βαθὺ οὐρανοχρώματον χρῶμα ἔχων, κοιν. μαυρογάλανος, μέλας τὸ ἐξωτερικόν, μέλας (μαῦρος) φαινόμενος· – ὕδωρ Εὐρ. Ἑλ. 179, Ἀριστοτ. γεν. Ζῴ. 5, 1.

Κυανό-θριξ, τρῑχος, ὁ, ἡ· βαθύχρουν, μελανόχρουν κόμην ἔχων, μελανόθριξ, κοιν. μαυρομάλλης, μαυρομάλλα Ὀρφ. Ἀργ. 1192· – χα[illegible]ντίφιλ. 6 (6, 250).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυανο-κευθής, 2, δι γρ. τοῦ κυανοδενθής.
Κυανο-κρήδεμνος, 2· ὁ, ἡ μετὰ κυανῆς (μαυρογαλάνου) καλύπτρας, κυανῆν καλύπτραν ἔχουσα, ἐπίθ. Θέτιδος Κ. Σμ 4, 381.
Κυάνό-πεζα, ἡ· κυανοῦς (μαυρογαλάνους), μέλανας ἢ χαλυβδίνους πόδας ἔχουσα - τράπεζα Ἰλ. λ, 629.
Κυανό-πεπλος, 2· κυανοῦν (μαυρογάλανον), μέλανα πέπλον ἔχων, μελανείμων ἐπίθ. Δήμητρος, πενθούσης ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς θυγατρός της· Ὀμ. Ὕμν. Δήμ. 320 κ. αὐχν. τῆς Λητοῦς Ἡσ. Θε. 406.
Κύανο-πλόκαμος, 2· κυανοῦς (μαυρογαλάνους) πλοκάμους ἔχουσα, ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν Κ. Σμ. 5, 345.
Κυανο-πρῴρειος, 2· τῷ κατωτ. «νῆας κυανοπρῳρείους» Ὀδ. γ, 290· τὸ θηλ. «ἡ κυανοπρῳρίη», θι. γρ. «κυανοπρώειρα» Μ. Ἐτ. 695, 32.
Κυανό-πρῳρος, 2· κυανῆν (μαυρογάλανον), μέλαιναν ἔχων, οὖσα τὴν πρῷραν· «νεὸς κυανοπρῴρηος» Ὀδ. ι, 482, (ὡσ κυανοπρωίρους Μ. Ἰσ.).
Κυανό-πτερος, 2· κυανᾶ (μαυρογάλανα), μέλανα πτερὰ ἔχων, μελανόπτερος· - τέττιξ Ἡσ. ἀσπ. 393· - ὄρνις Εὐρ. Ἀνδρ. 862.
Κύανος (πύανος, ὡς κοῦ - πού, κῶς - πῶς κτλ.), ὁ· ὁ βαθὺ κυανοῦν χρῶμα ἔχων χάλυψ, οἷος ὁ τῶν κεκοσμημένων μεταλλίνων κατασκευασμάτων, ἰδ. ὅπλων καὶ πανοπλιῶν· «δέκα οἱμοι ἦσαν μέλανος πυάνοιο» = δέκα ῥάβδοι ἐκ βαθέος κυανοῦ χάλυβος ἦσαν περιηρμοσμέναι εἰς αὐτὸν (τὸν θώρακ. τοῦ στήθ. τοῦ Ἀγαμέμν.) φολίδων δίκην Ἰλ. λ, 21· ὡσ, ἐπὶ τῆς ἀσπίδ. τοῦ Ἡρακλέους «πτύχες κυάνου» Ἡσ. ἀσπ. 148· «ὁριγκὸς κυάνοιο» = ἡ ἐκ βαθέος κυανοῦ χάλυβος στεφάνη ἢ ζωφόρος τοῦ τοίχου (μολονότι οἱ ἀρχ. Σχολ. ἐν ἅπασι τοῖς ὁμηρικ. χωρ. ἐννοοῦσι τὸ βαθὺ κυανοῦν χρῶμα ἄνευ διακρίσεως τῆς ὕλης) Ὀδ. η, 87. Ὡς ἀπὸ τοῦ ὁμοίου χρώματος α) τὸ οὐρανοχρώματον ἄνθος· «ὁ κύανος» ἡ συνηθ. «ἡ κύανος», φυόμενον ἰδ. ἐν ταῖς ζειαῖς Μ. Ἀλέξαγρ. 1 (ἔ, 1, 40) κ. μτγν. β) ὁ οὐρανοχρώματος χαλκίτης λίθος μετὰ κιτρίνων χαλκοκηλίδων, θεωρούμενος ὡς χρυσὸς καὶ προτιμώμενος τοῦ σαπφείρου Πλάτ. Φαῖδ. 113, ἔνθα «κυανὸς» τουίζεται ὡς καὶ ἐν Λουκ. Ἀλεξιφ. 122· ἔτι, χαλκίτης κυανοῦς λίθος, γιώδης καὶ χαλαρὸς (ὀρυκτὸς καὶ τεχνητός), διαλυόμενος ἐν τῷ ὕδατι ὡς μίλτος καὶ χρησιμεύων ὡς κυανῆ βαφὴ εἰς ἐπίχριστιν Παυσ. δ, 11, 2· γ) ὁ κυανοῦς κόσμος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 21, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 4, 59· 2) ἐπίθ. = κυάνεος Νικ. Θηρ. 438· συγκρ. «κυανώτερος θανάτου πτέλεος» Λουκ. φιλόπατρ. 21· ὑπερθ. «κυανώτατον νᾶμα» Φιλόστρ. 772. [Τὸ υ, ὅπερ καθ' ἑαυτὸ βραχύ, ἐν συνθέσ. παρὰ π. εὐχρ. ἐνίοτε ὡς μακρόν, οὐ βραχέων ἑπομένων].
Κυανό-στολος, 2· κυανόσκεπλος Βίων 1, 4.
Κυανοῦς, ῆ, οῦν· ἴδε κυάνεος.
Κυανό-φρυς, υος, ὁ, ἡ· βαθύφρυος, μέλανας ὀφρῦς ἔχων, κοιν. μαυρυφρύδης, Θεόκρ. 3, 18.
Κυανο-χαίτης, ου, κλ. κυανοχαῖτα (κ. ὀν. ὡσ. Ἰλ. ν, 563, ξ, 390· ὡσ. ὀστ. κατὰ μεταπλασμ. ἄνευ ὑπογεγραμ. π. Ἀντίμ. ἴδε Λοβεκ. παραλ. 184), ὁ· μελαγχαίτης, κυανοπλόκαμος, βαθύχρους, μέλανας πλοκάμους ἔχων, σύνηθ. ἐπίθ. Ποσειδῶνος, ὅστις καὶ ἁπλῶς «κυανοχαίτης» ἀποκαλεῖται Ἰλ. υ, 144, Ὀδ. ι, 536, Ἡσ. Θε. 278· ἀλλὰ καὶ «ἵππῳ κυανοχαίτῃ» = τῷ ἔχοντι μέλαιναν χαίτην Ἰλ. υ, 224, ὡσ. Ἡσ. ἀσπ. 120· ἐπίθ. τοῦ Ἄιδου Ὀμ. Ὕμν. Δήμ. 348.
Κυανό-χρους, συνηρ. - χρους, 2· βαθύχρους, μελάγχρους, μέλαν χρῶμα ἔχων· - ῥόθια Εὐρ. Ἑλ. 1518· «λίμνης ἅρπετά» Ὀππ. ἁλ. 2, 599.
Κυανό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ· τῷ ἀνωτ. - πλόκαμος Εὐρ. Φοίν. 317 κ. ἄλλ. π. δ) «κυανόχρως» (τῆς θ', ἀττ. κλίσ.), 2· «κυανόχρων τὸ τῆς θαλάττης ἔδαφος» Ἀλκιδάμ. ἐν Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3.
Κυανό-χρωτος, 2· τῷ ἀνωτ. Ὀρφ. Ὕμν. 69, 6, Μανεθ. 1, 327.
Κυαν-ώπης, ους, 2· βαθύχρους ὀφθαλμοὺς ἔχων, μελανόφθαλμος· «ἵπποι Ὀππ. κυν. 1, 307, caeruleus.
Κυαν-ωπίς, ίδος Ὀθλ. τοῦ ἀνωτ, ἐπίθ. Ἀμφιτρίτης Ὀδ. μ, 60· Θεμιστονόης Ἡσ. ἀσπ. 3, 56· - Μοῦσα Ἐπιγρ. ἀδ. 717 (Παράρ. 338)· «κυανόπρῳρος, ἐπίθ. νεώς, - νᾶες Αἰσχ. Πέρσ. 551.
Κυαν-ωπός, 2· κυανώπης, ἐν γέν. μέλανα ἐξωτερικὸν ἔχων, μέλας φαινόμενος Στοιχ. ἀνθ. 64, 31.
Κυάνωσις, εως, ἡ· τὸ βαθὺ κυανοῦν (γαλάζιον) χρῶμα Πλουτ. ἠθ. 879.
Κυαξάρης, ου, ἰων. εω, δωτ. ῃ κ. ῑ (Ἡρ.) κλ. Κυαξάρη· 1) υἱὸς τοῦ Φραόρτου, πατ. Ἀστυάγους καὶ ἔγγονος τοῦ Δηϊόκου, ἐπὶ 40 ἔτη βασιλ. τῆς Μηδίας ἀπὸ τοῦ 634 Π. Χ., Ἡρ. 2) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους, θεῖος Κύρου τοῦ πρεσβυτ. Ξεν. Κύρ.
Κύαρ, ατος, τό· α) τὸ κύτλον, τρύπα βελόνης Ἱππόκρ. β) τὸ βαθύτερον κοίλωμα τοῦ ἐσωτερικ. ἀκουστ. πόρου Πολυδ. 2, 86· [—].
Κυβάζω, μελ. άσω· ἀναστρέφω τι, κοιν. ἀναποδογυρίζω, βάλλοι κατακέφαλα· «κυβάσαι καταστρέψαι» Ἡσύχ.
Κυβάλης, ου (κύπτω), ὁ· αἰναιδὴς Εὔστ.
Κύβας, ου, ὁ· λάρναξ, νεκροθήκη, κοιν. κιβοῦρι Ἡσύχ.
Κυβάω· κυβεύω, παίζω κύβους Ἡσύχ.
Κύβδα ἡ· κύμβη Ἡσύχ.
Κύβδα (κύπτω), ἐπίρ. μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ ἔμπροσθεν κεκλιμένην, κοιν. σκυφτά, μὲ τὰ κεφάλι μπρός κάτω Ἀριστ. Ἱππ. 305· ἐπὶ τοιαύτης στάσεως γυναικ. ὀρθίας κονιοπαιζομένης, θεσμ 489. Ἀρχιλ ἄπαυ 5· ἐπὶ ὁμ. στάσεως ἀνδρ. ὀρθίου ἐνώπιον τοῦ Μάγνου, ἐν Ἀθ. 13, 580, Ἀριστ. ἄπαυ 893.
Κυβδάσος (κύπτω), ὁ· κυβάλης, καὶ προσωποπεπ. δαίμων, ὡς ὁ Κυνίσκος Πλάτ. κωμ. ἐν Ἀθη. 10 442.
Κύβεθρον, τό· κυψέλη, μελίττια (αἱ τρύπαι τῆς κυψέλης)· ἴδε κυψέλη, ἀρχ. λεξ.

Κυβεία (κυβεύω), ἡ· τὸ κυβεύειν (παίζειν κύβους), κοιν. παίξιμον τῶν ζαργιῶν· «καὶ πεττεία» Πλάτ. Φαῖδρ. 274, Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 2. Μτφ. βιψοκινδύνευμα· «ἐπὶ τῶν παραβόλων πραγμάτων» Φιλ. Κλ. Ἀλ. κ. μτγν.

Κυβείας, ου, ὁ· ἰχθύς τις, ἐν συνδέσ. τοῦ «σκαλίαι» Ὀππ. ἁλ. 1, 183· πρβλ. κύβιον.

Κυβεῖον, τό· κυβευτήριον, τόπος, οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ κυβεύουσι, παίζουσι τοὺς κύβους· «διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσι» Αἰσχίν. 1, 53.

Κυβίλεια, κ. Κυβέλια, ἡ· πόλ. Ἰωνίας Στράβ.

Κυβίλεια, ων, τά· ἑορτὴ Κυβέλης Συνέσ.

Κυβίλη, ἡ· κόφελλα (ἴδε κύφελλον), τὸ κοῖλον τοῦ ὠτὸς Μ. Ἐτ. 543, 1.

Κυβέλη, δωρ. Κυβέλα, Ἰων. Κυβήβη, ἡ· 1) ἐπών. Ῥέας ἀπὸ τῶν Κυβέλων, (ἴσ. μυθικ.) ὄρος καὶ τόπ. τῆς Φρυγίας· ἴδε Ῥέα· 2) «Κυβέλαι γυναῖκες» «ὑπηρέτριαι τῆς Κυβέλης καὶ αἱ λατρεύουσαι αὐτὴν Διαγεν. 3) γραῖαι τις ὑπηρέτρια Ἡλιόδ. 7, 9.

Κυβελη-γενής, 2· ἐπὶ τοῦ ὄρ. «Κύβελα» γεννηθείς, ἐξαι, ἐπίθ. Κυβέλης Στ. Βυζ.

Κυβελῆτας, π. 3· Κυβέλειος, εἰς τὴν Κυβέλην ἀναφέρων, ἀνήκων Μανεθ. 5, 180· ἴδε Θηλ. Κυβεληΐς, ίδος, οἷον, «Κυβεληΐς Ῥείη» Νον. Δ. 10, 140· ὡσ. «ὕλη, ἄρκτος, ἠχώ, νύμφη» αὐτόθ.

Κυβίλεια, ας, ἡ· 1) πόλ. Ἰωνίας παρὰ τὰς Ἐρυθρὰς Στράβ. 2) ἑορτὴ Κυβέλης Σουΐδ.

Κυβίλιον, τό· μίλαν ἴον Διοσκ. 4, 422.

Κυβίλιον, τό· ὁπλον. τοῦ Κυβέλη Ἡλιόδ. 7, 10.

Κύβελον, τό· πόλ. Ἄπικος Ἀθηναίων Λουκ. δίκ. φων. 7.

Κύβελος· Σικυώνιός τις Παυσ.

Κυβ-επί-κυβος, ὁ· τὸ γινόμενον δύο κύβων (κυβικ. ἀριθμῶν), μτγν. Κὰν αἱ λίξ. «ἐπίκυβος, κυβεπίκυβος· ἀμφότερ. ὀρθαὶ κατὰ τὰ χειρόγρ. τότε τῆς μὲν ἀ. οἱ ἀριθ. = π. m^3, οἷον, 24 = 3. 2^3, τῆς δὲ β'. = m^3 n^3. Ἐὰν ὅμως ἡ μία ἐξ αὐτῶν, τότε αἱ ἀριθμ. αὐτῆς = m^3 n^3, π.χ. 216 = 2^3. 3^3]· πρβλ. κυβόκυβος (ὁ Μαΐνεκ πρβλ. τὸν σχημ. τῆς λίξ. πρὸς τὸ «λεπτεπίλεπτος», Ἑλλ. κωμ. τ. 1, 854).

Κυβερνάω (κύβη = κεφαλή, κατὰ δὲ τὸν Πάτσ. αὐνθ. ἐκ τοῦ κυβ, συγγ. τῷ κύμβη, καὶ βίζ. ερ, ἴδε Ἰρίσσω)· κυβερνῶ, διευθύνω διὰ τοῦ πηδαλίου ναῦν, κοιν. τιμονίζω, τιμονεύω· «νῆα» Ὁδ. γ, 282. Παθ. ὡσ. «κυβερνῶνται νᾶες» Πινδ. Ὀ 12, 2, Πλάτ. πολιτ. 299 κ. ἄλλ. Μτφ. διαικῶ τι, διευθύνω· «Διὸς νόος κυβερᾷ δαίμονα ἀνδρῶν» Πινδ. Π. 5, 122. Παθ. ὡσ. «πάντα γὰρ – αἦ κυβερνῶμαι χειρί» Σοφ. Αἴ. 35, κ. πεζ. «τῆς πόλεως πάντα κυβερνῶσα» Πλάτ. Εὐθύδ. 291· «μιᾷ γνώμῃ τοῦ Κύρου ἐκυβερνᾶτο» Ξεν. Κυρ. 8, 8, 1, ὡσ. Πολύβ. 6, 4, 2· «τὸ πῦρ κυβερνώμενον ἀνίμους», 11, 5, 4. Καὶ ἀπολ. «δίκη δὲ κυβερνήσεων» Ἀντιφ. 1, 13, guberno.

Κυβερνήσια, ων, τά· ἑορτὴ ταχθεῖσα ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Θησέως πρὸς μνήμην τῶν αὐτοῦ κυβερνητῶν Ναυσιθόου καὶ Φαίακος Πλουτ. Θησ. 17.

Κυβέρνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ κυβερνᾶν, διευθύνειν διὰ τοῦ πηδαλίου ναῦν, αἴσθημα, κοιν. τιμόνισμα Πλάτ. πολ. 6, 488, κ. μτγν. Ἐν γέν. διοίκησις, διεύθυνσίς τινος· «πολίων κυβερνήσεις» Πινδ. Π. 10, 112, Πλούτ.

Κυβερνήτειρα, ας· θηλ. τοῦ κατωτ. «τύχη βιότοιο» Παλλαδ. 104 (10, 65). Καὶ ὡς ἐπίθ. «κυβ. παλάμη λογείης» Νον. Δ. 9, 5.

Κυβερνητέον, ρ. ἐπίθ. τοῦ κυβερνάω· πρέπει νὰ κυβερνήσῃ, διευθύνῃ τις διὰ τοῦ πηδαλίου ναῦν, μτφ. νὰ διευθύνῃ, διοικήσῃ τι Πλάτ. Σίσυφ. 389.

Κυβερνητήρ, ῆρος, ὁ· κυβερνήτης Ὁδ. θ, 557· κυβερνατήρ, δωρ. Πινδ. Ἰ. 3, 89 κ. μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. 2, 72. Καὶ ὡς ἐπίθ. «κυβερνητῆρα χαλινὸν ἵππων» Ὀππ. κυν. 1, 96.

Κυβερνητήριος, 2· κυβερνητικός· – ἔργον = τὸ ἔργ. τοῦ διευθύνειν, στρέφειν τὸ πλοῖον διὰ τοῦ πηδαλίου, οἰάκισμα, πηδαλιούχημα, χρησμ. ἐν Πλουτ. Σόλ. 14.

Κυβερνήτης, ου, δωρ. κυβερνάτας (κυβερνάω), ὁ· ὁ διευθύνων ναῦν διὰ τοῦ πηδαλίου, κυβερνήτης πλοίου, κοιν. καραβοκύρης Ὁδ. γ, 279· «τὸς (νῆας) δ' ἄνεμός τε κυβερνήταί τ' ἴθυνον», ι, 78· «φιλεῖ ἀδίκα τίκτειν νῦξ κυβερνήτῃ σοφῷ» Αἴσχ. ἀποσπ. 751 κ. μτγν. π. ὡσ. πεζ. Ἡρ. Θουκ. Ἀντίστ. τῷ «πρωρεύς», ὅστις ἦν ἐπὶ τῆς πρῴρας καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ Ξεν. Ἀν. 5, 8, 20. Μτφ. διευθυντής, διοικητής τινος, οἷον, πολιτείας· «πόλις κακῶς κλύουσα διὰ κυβ. κακὸν» Κύρ. ἀποσπ. 880· «κυβερνήτῃ νῷ χρῆται» Πλάτ. Φαῖδρ. 247, gubernator.

Κυβερνητικός, 3· εἷς τὸ κυβερνᾶν, διευθύνειν, διοικεῖν ἀνήκων, ἐπιτηδειος, κυρ. κ μτφ. «βελτίστῳ εἶναι τὰ κυβερνητικὰ» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 119· «νοῦς κυβερνητικὸς» νόμ. 12, 961· οὐδ. «ἡ κυβερνητικὴ» (ἐνν. «τέχνη») ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου, τοῦ κυβερνᾶν ναῦν, Γοργ. 511, Πολύβ. 12, 27, 9 κ. ἄλλ. οὐδ. «ὁ κυβερνητικὸς» = ὁ ἔμπειρος τῆς κυβερνητ. τοῦ κυβερνᾶν Πλάτ. πολ. 6, 488· συγκρ. κυβερνητικώτερος, 8, 551· ὑπερθ. κυβερνητικώτατος Ξεν. ἀπομν. 3, 3, 9· ἐπίρ. -ῶς, μτγν.

Κυβερνήτις, ιδος· θηλ. τοῦ κυβερνήτης, μτγν.

Κυβερνίσκος, ὁ· Λύκιός τις Ἡρ. 7, 98.

Κυβερνιαμάς, ὁ· κυβέρνησις, Ο'.

Κύβερνος ὁ· κυβερνήτης, μτγν.

Κύβεστρον, τό· κύβεθρον.

Κύβευμα, ατος, τό· κυβεία, μτγν.

Κυβευτήρ, ῆρος, ὁ· κυβευτής.

Κυβευτήριον, τό· κυβεῖον Πλουτ. συμπ. 1, 4, 2· συνών. τοῦ «καπηλεῖα» Δ. Κάρ. 65, 2.

Κυβευτής, οῦ (κυβεύω), ὁ· κύβων παίκτης, ὁ παίζων τοὺς κύβους (τὰ ζάρια) Σοφ. ἀποσπ. 686, Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 16· τοῖς «ἀνελευθέροις» ἀνήκων ὡς ὁ «λωποδύτης» καὶ «λῃστής» Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 1.

Κυβευτικός, 3· τῇ κυβείᾳ ἀνήκων, κλίσιν πρὸς αὐτὴν ἔχων – ἐργαλεῖα Πολυδ. 9, 97· – ὄργανα Αἰσχίν. 1, 59, συνών. τῷ «πεττευτικός», ἐπιτήδειος κυβευτὴς Πλάτ. πολ. 2, 374, κ. μτγν. ἐπίρ. – ῶς Ὠριγέν. π. Κέλσ. 135. Συγκρ. «κυβευτικώτερον ζῆν» αὐτόθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυβεύτρια· θηλ. τοῦ κυβευτής Πολυδ. 7, 203.
Κυβεύω (κύβος)· παίζω τοὺς κύβους Ἀριστ. Ἐκκλ. 672, Ἴσοκ. κ. Ἄλλ. «-περὶ διπλασίων» =διὰ τὸ διπλοῦν Ξεν. Ἑλλ. 3, 6, 10· «-περὶ χιλίων δαρεικῶν» Πλουτ. Ἀρταξ. 17· «-πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν γυναικῶν» Ἀθήν. 10, 444. Μτφ. διακυβεύω τι, διακινδυνεύω, κατατολμῶ· «-τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην» Εὐρ. Ῥῆσ. 446· «-καὶ κινδυνεύειν περὶ τοῖς φιλτάτοις» Πλάτ. Πρωτ. 314· «-τῷ βίῳ» Πολύδ. ἐν Σουΐδ. Παθ. «τὸ κυβευθὲν πνεῦμα» Ἀντιπ. Σιδ. 93 (7, 427), alea ludo.
Κυβεώνη, ωνος, ὁ· κυβεῖον Τζέτζ.
(Κύβη, συγγ. τῷ κύπτω, ἡ· κεφαλὴ Μ. Ἐτ. 543, 22, πρβλ. κύβηβος, κύμβη, κύμβαχος).
Κυβηβάω (ἀμτβ.)· εἰμὶ κύβηβος, ἔνθους, μαίνομαι, ἐνθουσιῶ ὡς ἱερεὺς τῆς Κυβήβης ἢ Κυβέλης Φωτ. λεξ. 182, 19.
Κυβήβη· ἡ· ὕδε Κυβέλη.
Κύβηβος (κύβη), 2· «ὁ κατακύψας» (Μ. Ἐτ.), ὁ κύπτων εἰς τὰ ἔμπροσθεν, εἰς τὰ κάτω τὴν κεφαλήν, ἐντεθουσιασμένος ὡς λάτρις τῆς Κυβέλης, «ὁ κατεχόμενος τῇ Ῥέᾳ ἢ καὶ ἄλλῃ δαίμονι» Εὐστ. 1431, 47.
Κυβηλίζω· πλήττω τῷ πελέκει, ἀρχ. λεξ.
Κύβηλις, ιος κ. εως, ἡ· πέλεκυς, μαγειρικὴ μάχαιρα Ἀνάξιππ. ἐν Ἀθην. 4, 169 κ. ἄλλ. κωμ. ἐν τ. ἀρχ. λεξ. «πέλεκυς ὁ μαντικὸς» Μ. Ἐτ. πρβλ. Πολυδ. 10, 104.
Κύβηλις, ίδος, ἡ· Κυβελήϊς, ίδος· ὕδε Κυβελήϊος.
Κυβηλιστής, οῦ, ὁ· ὁ οὐδενὸς ἄξιος, κοιν. οὐτιδανός, τιποτένιος, «κακοῦργος» Ἡσύχ. «ἀγερασικύβηλις· ἀγύρτης καὶ κυβηλιστὴς» Σουΐδ.
Κυβήριον, τό, ἑσπ. γρ. τοῦ «κυρηβίον».
Κυβηρίνδα, ἐπίρ. παιδιά τις τῶν παίδων, «ἐπὶ κεφαλὴν φέρειν ἢ κατὰ νώτου» Φώτ. 183, 8, ὡς τὸ νῦν «κάμνω κυπαρίσσι, παίζω τ' ἀλογάκια, ἀρχ. λεξ. πρβλ. Πολυδ. 9, 122· ἄλλως «κυβιστίνδα», ὅπερ ὕδε.
Κύβησις, εως, ἡ κύβισις, ιος, ἡ, δι. γρ. τοῦ «κίβισις».
Κυβίας, ου, ὁ· κυβεῖας, ὅπερ ὕδε κ. Λοβεκ. παθ 496.
Κυβίζω· α) ποιῶ τι κύβον, εἰς σχῆμα κύβου· «ἀεὶ τὸ πλῆθος τῷ σχήματι κυβίζουσι (οἱ θύννοι) καὶ στερεὸν ἐκ πάντων ποιοῦσιν ἑξ ἴσας ἐπιπέδοις περιεχόμενοι» «σχηματίζουσι διὰ τοῦ πλήθους των κύβον Πλουτ. ἠθ 979· β) ποιῶ ἀριθμὸν κύβον, κυβικόν, ἀνυψῶ εἰς κύβον, τριτοβάθμιον δύναμιν Θεολόγ. ἀριθμ. 33, 4 ἐκδ. Λεϊ.
Κυβικὸς, 3· τῷ κύβῳ ἀνήκων· «-σχῆμα, εἶδος» Πλάτ. Τίμ. 55 κ. μτγν. «-ἀριθμὸς Ἀριστοτ. προβλ. 15, 3, κ. μτγν. ἐπίρ. «κυβικῶς κινήσαι» Πλουτ. ἠθ. 404
Κύβιον, τό· α) ἡ πηλαμὺς ἐν ὡρισμένῃ ἡλικίᾳ Ἀθήν. 3, 118· πρβλ. κυβεῖας· β) χρέας κεκομμένον εἰς τετράγωνα τεμάχια καὶ ἁλατισμένον (πηλαμὺς κεκομμένη εἰς τετράγωνα κτλ. λεξ. Πασσοδ.) Πολυδ. 6, 48.
Κυβισαάκτης, ου, ὁ· ὁ παρασκευάζων καὶ πωλῶν ἁλατισμένους ἰχθῦς, χλευαστ. ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ΙΓ' Στράβ. 17, 796. β) τοῦ αὐτοκράτ. Ὀδεσπασιανοῦ Σουητων. Κεσπ 19.
Κύβισθος ὁ· ὁ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιὸς τοῦ φιλοσόφ. Θαλοῦ Πλούτ. Κύβισσος Δ. Λαέρ.
Κύβισις, εως, ἡ, δι. γρ. τοῦ «κίβισις» Ἡσύχ.
Κυβισμός, ὁ· τὸ ποιεῖν ἀριθμόν τινα κύβον, ἀνυψοῦν εἰς κύβον, τριτοβάθμιον δύναμιν Θεολόγ. ἀριθμ. 36, 21.
Κυβιστάω (κύβη=κεφαλή)· βάλλω τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ τοὺς πόδας ὀψῶ εἰς τὰ ἄνω, πίπτω ἐπὶ κεφαλήν, κοιν. περπατῶ μὲ τὰ χέρια ἀνάσκελα, κάμνω κυπαρίσσι· «ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων βέλτα κυβιστᾷ» Ἰλ. π, 740 ἐπὶ τῶν ἰχθύων, οἵτινες ἐν τῷ ζίονι ὕδατ. ἔτρεχον πλέοντες εἰς τὰ ἄνω καὶ ἀμέσως εἰς τὰ κάτω, φ, 384· «ὥσπερ οἱ κυβιστῶντες εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι κυβιστῶσι κύκλῳ» Πλάτ. συμπ. 190· ἐπὶ χορευτρίας, χοροπηδῶ, τινάσσομαι τανακέφαλα, «-ἐς μαχαίρας» = πίπτω μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα ς' τὰ μαχαίρια, Εὐθύδ. 294· «εἰς τὰ ξίφη κυβιστᾶν» Ξεν. συμπ. 2, 11.
Κυβιστάω· τῷ ἄνωτ. «ὑπὲρ πάντοτε κυβίστων ἀσπαλιεῖς» Ὀππ. κυν. 4, 263.
Κυβίστημα, ατος, τό· κοιν. πήδημα κατὰ κέφαλα, περπάτημα μὲ τὰ χέρια ἀνάσκελα, κυπαρίσσι Λουκ. γυμν. 18.
Κυβίστησις, εως, ἡ· τὸ βάλλειν τινὰ ἑαυτὸν ἐπὶ κεφαλήν, κοιν. πήδημα κατὰ κέφαλα, κυπαρίσσι κ ἄλλ. ὅμοια γυμνάσματα Λουκ. γυμν. 16, Πλουτ. ἠθ. 401.
Κυβιστητεία ἢ κυβιστητία, ἡ τῷ ἄνωτ. Σουΐδ. ἀμφ. γρ.
Κυβιστητήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἐπὶ κεφαλὴν τιθεὶς ἑαυτὸν ἢ ῥίπτων, θαυματοποιός, πηδητής, χορευτής, κοιν. ὁποιος πηδᾶ κατὰ κέφαλα, περπατεῖ μὲ τὰ χέρια ἀνάσκελα ἢ «κάμνει κυπαρίσσι, ὅστις ῥίπτεται ἐπὶ κεφαλὴν ἐν τῷ μέσῳ ξιφῶν, πρβλ. Ἰλ. π. 750· «ὅσοιπερ δὲ κυβιστητῆρες κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἴδινευον κατὰ μέσσους», σ, 604, πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 1158· κ συχν ἀρχ. λεξ παρ' οἷς καὶ οἱ σχημ. «κυβιστήρ, κυβιστὴς = ἀρνευτήρ, πολυμηδητής». Καὶ ὡς ἐπίθ. μτγν. «κυβιστητῆρι χαρήνῳ» Νον. Δ. 9, 149, Βερν. Τρυφιόδ. 192, καπήλιον.
Κυβιστίνδα, ἐπίρ. = κυβησίνδα «κυβιστίνδα παίζω» = κάμνω κυπαρίσσι κτλ. κατὰ διόρθ. τοῦ «κυβηρίνδα» ἐν Φωτ 183, 8.
Κύβιστρα, ων, (τά) 1) πόλ. Καταονίας, βατερὰν Καππαδοκίας τῆς Β' κατὰ τὸ Νὸ αὐτῆς ὅρια καὶ ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀγούσῃ ἀπὸ ταύτης εἰς Τύανα καὶ Καισάρειαν Στράβ. 2) ἕτερα ἐν τῇ μεταξὺ Τυάνων καὶ Καισαρείας ὁδῷ.
Κυβιστίζω· παίζω τῷ ἀγκώνι, κτυπῶ τινα μὲ τὸν ἀγκῶνα Ἐπίχαρμ. ἐν ἀρχ. λεξ.
Κύβιστον, τό· ἀγκὼν ἢ ὠλέκρανον, κοιν. ἀγκώνας, κατ' ἄλλ. τὸ ὀστοῦν τοῦ ἄκρου τοῦ ἀγκῶνος, ἄλλ. «ὀστέον κυβιστίδες· ἡ «κόνδυλος τοῦ βραχίονος» Ἱπποκρ. λεξ. 308 κ. μτγν. cubitus.
Κυβοειδής, 2· κύβου σχῆμα ἔχων, κυβικὸς Στράβ 16, 738 κ. μτγν.
Κυβό-κυβος, ὁ· κυβεπίκυβος Διοφάντ. ἀριθμ. 4. Καὶ ὡς ἐπίθ. αὐτόθ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυβο-κυβοστός, 3· ἀπὸ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικ. ἀριθμῶν γιγνόμενος Διοφάντ. ἀριθμ. 3.

Κύβος, ὁ· α) ὁ παικτικ. κύβος, ὅστις ἔχει σημεῖα ἢ ὀφθαλμοὺς (᾽μμάτια) εἰς τὰς ἓξ αὐτοῦ πλευράς (ὁ ἀστράγαλος εἶχε μόν. εἰς τὰς τέσσαρας) Ἠρ. Ι, 94· «ἐν πτώσει κύβων» Πλάτ. πολ. 10, 604, κ. μτγν. Ἔτι ἡ μετὰ τοῦ ἑνὸς ὀφθαλμοῦ σεσημειωμένη πλευρὰ αὐτοῦ· «ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντες» Πλάτ. νόμ. 12, 968· πρβλ. Αἰσχ. ἀποσπ. 130, Πολυδ. 9, 95. Μτφ. «κύβ. ἀναρρίπτω» = διακυβεύω περί τινος, διακινδυνεύω· «ἀπειρία καὶ θρασύτητι τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀναρρίψων κύβον» Πλουτ. Φάβ. 14· «ἔσχατον κύβον ἀφίημι» = δοκιμάζω τὴν τύχην μου διὰ τελευταίαν φοράν, Κοριολ. 3, κ. ἄλλ. μτγν. «πάντα κύβ. ῥίπτω κεφαλῆς αἰὲν ὑπερθεν ἐμῆς» Φιλόδημ. 16 (5, 25)· «διεδογμένον τὸ πρᾶγμα, ἀνερρίφθω κύβος» (=alea jacta esto) Ἀθήν. 13, 559, Πλουτ. Καῖσ. 32· «ἔργον δ᾽ ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ» = ἡ τύχη τοῦ πολέμου Θ᾽ ἀποφασίσῃ Αἰσχ. Ἑπτ. 396· «ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι» (παροιμ.) Σοφ. ἀποσπ. 763· «ψυχὴν προβάλλοντ᾽ ἐν κύβοισι δαίμονος» Εὐρ. Ῥῆσ. 182· 6) κύβοι= κυβεῖαν, κυβευτήριον Ἑρμιππ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ὀφ. 672· γ) κυβικ. σῶμα Πλάτ. πολ. 7, 528· κυβικ. ἀριθμὸς Σίσυφ. 388, Πλούτ. κυβικοί, κυβιδιεῖς ἕρτοι Ἀθήν. 3, 114· τετράγωνα τεμάχια ἡλατισμένων ἰχθύων Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 7, 324· δ) τὸ πρὸ τοῦ μηροῦ κοῖλον τῶν ζῴ. Ἀθήν. 9, 399· [κύβος, Ἐπ. ἀθ. 454 (14, 8).], cubus.

Κυβοστός, 3· ποσοστὸς κύβου, κυβικὸς Διοφάντ. ἀριθμ. 3.

Κύβωλαν, (κύβη), τό· κύβιτον Πολυδ. 2, 141.

Κύβων, ωνος ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κύγχραμος, ὁ· ἀγελαῖος ὄρνις (ἀποδημητικ. πτηνόν) ἀπιρχόμενος μετὰ τῶν ὀρτύγων Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 12, ἔνθα ὁ Βίκκ. «κύχραμος» ἀναγινώσκει, ἐν δὲ τ. χειρογρ. «κίχραμος, κίχραμος» κ. Ἡσύχ. «κυγχράνας».

Κυδάγχη, ἡ· λοιδορία, ὕβρις Ἡσύχ.

Κυδάγχω· λοιδορῶ, ὑβρίζω Ἡσύχ.

Κυδάζω (πρβλ. κύδος, κυδαίνω), μόν. ἐπὶ κακ. σημ. λοιδορῶ τινα, ὑβρίζω, ὀνειδίζω· «μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν» Ἐπίχαρμ. ἐν Σχολ. Σοφ. Αἴ. 709. Παθ. «κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ» Σοφ. Αἴ. 721· «οὔ τοι γυναιξὶ κυδάζεσθαι» = μὴ γλευάζεσθαι ὑπὸ τῶν γυναικ. Αἰσχ. ἀποσπ. ἐν Σχολ. Σοφ. 81. Μέσ. = τῷ ἐνερ. «τήνιῳ κύδάζομαι» Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 6, 236· «ἦ μάλα δή με κακῶς ἐκύδασσαν μύθῳ» = μ᾽ ἐλοιδόρησαν Ἀπολ. Ῥ. 1, 1337, ἔνθα ὁ Σχολ. τὴν τοιαύτην σημ. τοῦ «κύδος» χαρακτηρίζει ὡς Συρακουσίαν, καίτοι ὁ μεταχειρίζεται.

Κυδαθήναιον, τό· ὁ δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς Στ. Βυζ. Σχόλ. Πλάτ. συμπ. 173· ὁ δημότ. Κυδαθηναιεύς (Ἀρποκρ. Ἡσύχ.), ἐπίθ. «Κυδαθηναιεὺς κύων» Ἀριστ. ὀφ. 893, 902. [ἐν τῷ ἀ. χωρ. Ἀριστ. ὅ, ἐν τῷ δ᾽. ὃ].

Κυδαίνω (κύδος)· ἐπὶ καλ. σημ. δοξάζω τινά, ποιῶ διαβόητον, λαμπρόν· «ἡμῖν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι» (οἱ θεοὶ δυνάμενοι) Ὀδ. π, 211· ὡσ. «τίμα καὶ κύδαινε» Ἰλ. ο, 612· «Αἰνείαν ἀκέοντά τε κύδαινόν τε» = ἴωντο καὶ ἐλάμπρυνον, ἀποδιδόντες αὐτῷ διὰ τῆς ἰάσεως δύναμιν καὶ κάλλος, ε, 448· ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, «ὡς φάτο, κύδηνεν δὲ Πηλείωνα» ψ, 793 κ. συχν. «κύδαινε θυμὸν ἄνακτος» = διὰ τῶν τιμῶν ηὔφραινε τὴν καρδίαν τοῦ βασιλ. Ὀδ. ξ, 438· πρβλ. Ἡσ. ἀσπ. 38, ἔνθα μᾶλλον = κολακεύω· «ἐκύδανεν πόλιν» Πινδ. Π. 1, 59, κ. μτγν. π. Νον. Δ. 49, 968, κ. μτγν. πεζ. «ἡ Ῥώμη μάλιστα τῆς ἀρετῆς τὸ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκύδαινε πράξεις» Πλουτ. Κοριολ. 1· ὑδε κυδάνω, celebro.

Κυδάλιμος (κῦδος), 2 (καὶ ῆδ. θηλ. «κυδαλίμη» Ἐπιγρ. 1409, Χριστοδ. ἐκφρ. 410)· ἔνδοξος, διαβόητος, ἀξιότιμος, π. Ὅμ. ἐπὶ ἥρωος καὶ ὁλοκλήρου λαοῦ Ἰλ. ζ, 184, 204· «μίγα δ᾽ ἔστενε κυδάλιμον κῆρ» = ἡ εὐγενὴς καρδία Ὀδ. φ, 247, Ἰλ. κ, 16· καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας λέοντος, μ, 45, κ. μτγν. π. Ἐπιγρ. ἀδ. 655 (Πλαν. 21), Μανεθ. 2, 228, gloriosus.

Κυδαντίδαι, ῶν, οἱ· Ἀττικὸς δῆμ. τῆς Αἰγηΐδος ἢ κατ᾽ ἄλλ. τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς Στ. Βυζ. ὁ δημότ. Κυδαντίδης, ου, Ὑπερείδ. ἐν Ἁρποκρ. «ἐκ Κυδαντιδῶν» Στ. Βυζ. «ἐν Κυδαντιδῶν» αὐτόθ.

Κυδάνω· κυδαίνω· «τοὺς μὲν ὅμως μακάρεσσι θεοῖσιν κυδάνει» Ἰλ. ξ, 73. Ἀμτδ. = κυδιάω, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, ὑπερηφανεύω (ὑπερηφανεύομαι), «Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὕνεκ᾽» Ἰλ. υ, 42.

Κύδαρος, ὁ· εἶδος μικροῦ πλοίου Πολυδ. 1, 82· «κύδαρον (Ἰσ. οὐδ.), εἶδος πλοίου» Β. Ἀν. 274.

Κύδας, α· Κρὴς τις Πολύδ.

Κυδάσσω· κυδάζω Ἡσύχ.

Κυδάω, κυδηθῆναι (π. ἀόρ. ἀπαρ.)· κυδαίνω, ἀρχ. λεξ.

Κυδίστερος (πρβλ. κυδίων), 3· ἀνώμ. συγκρ. τοῦ «κυδρός», ἐνδοξότερος· - ἐλπίδες Πολύδ. 3, 96, 7, ἔνθα Βίκκ. κ. Ἐρνέστ. «ἐπικυδίστερος» ἀναγιν. ὅπερ συχν. ἀπαντᾷ.

Κυδῆεις, εσσα, εν· κυδάλιμος· - ὥρα, Βυζ. ἀναθ. 4 (2, 807)· «-καὶ ὀλβίοι» Μανεθ. 2, 231.

Κυδοϊ-άνειρα, ας (τὸ ἀρσ. ὅλως ἀπαντᾷ, πρβλ. βωτιάνειρα, ἀντιάνειρα), ἡ· ἡ τὸν ἄνδρα ἢ τοὺς ἄνδρας λαμπρύνουσα, δυξάζουσα, δόξαν αὐτοῖς προξενοῦσα, συχν. ἐπίθ. τῆς μάχης Ἰλ. δ, 225· -ἀγορή (ἅπαξ μόν.), α, 490 - Σπάρτη = ἡ ὑπὸ τῶν ἀνδρ. λαμπρυνθεῖσα, δοξασθεῖσα, διαβοηθεῖσα Δαμάγητ. 3 (Πλαν. 1).

Κυδίας, ου· Ἕρμιονεὺς κιθαρῳδὸς καὶ ποιητής, σύγχρονος Ἀρχιλόχου καὶ Μιμνέρμου (Ὀλ. 37-45 = 630-600 π. Χ.) Πλάτ.

Κυδιάω· καυχῶμαι, μεγαληγορῶ, γαυριῶ, βαδίζω ὑπερηφάνως, συνήθ. ἐπὶ μετχ. ἐνδπολ. Ἰλ. φ, 519· «κυδιόων ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσσιν» = ὑπερηφανῶν, δ, 578· ἐπ. ἵππ. «κυδιόων, ὄφρα δὲ κάρη ἔχει». ζ, 509· «ταὶ δὲ φέρον ἄγγεα κυδιόωσαι». Ὅμ. ὕμν. Δήμ. 170· ἐπί τινι (διά τι) Ἡσ. ἀσπ. 27· ἐπ᾽ ἀγρούς, «τὸν βρυγμῷ κυδιόωντα» Σάμ. 2 (6

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βόλος

116)· «κυδιάεις» Κόλουθ. (πρῶτος αὐτ.) 170· «αἳ μέγα κυδιάασκον» (γ'. πλ. παρατατ.) Κ- Σμ. 13, 418.

Κύδιλλα, ἡ· Ἑλλ. γεν. ὀν. Ἀνθ. [ο].

Κυδίμαχος· Ἑλλ. ἀνδρ. ὀν. Λαυκ.

Κυδιμάχη, ἡ· Ἑλλ. γεν. ὀν. Λαυκ.

Κύδιμος, 3· κυδάλιμος, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, δεκάκις ἐν τῷ ὁμων. ὕμν. Ὅμ. ἐπαναλαμβανόμενον. Ἡσ. Θε. 938· «κυδίμων ἀέθλων» Πινδ. Ὀ. 14, 24· «κυδίμα σελάνα» Συνεσ. ὕμν. 317.

Κυδίππη, ἡ· ἑλλ. γεν. ὀν. Ἥρ.

Κυδιόων (θηλ. -ιάουσα), ον, π. = κυδιάων· ἴδε κυδιάω.

Κυδίων, ον, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ κυδρός, ὅπερ ἴδε.

Κυδίστατος, ὑπερθ. ἀνώμ. τοῦ αὐτ. 3· τῷ κατωτ. Νίκ. Θηρ. 3.

Κύδιστος (κῦδος), 3· ἀνώμ. ὑπερθ. μετὰ τοῦ ὁμ. συγκρ. κυδίων, ὁ τοῦ κυδρός, ἐνδοξότατος, διαβοητότατος, περιφημότατος· «κύδιστος Ζεύς» Ἰλ. ω, 308 «Διὸς θυγάτηρ κυδίστη» (ἡ Ἀθηνᾶ), θ, 515· «Ἀτρεΐδη κύδιστε» (ὦ ἐνδοξότ. Ἀγάμεμνον), α, 122, Αἰσχ. Ἀποσπ. 13· ὡσ. συγκρ. Εὐρ. Ἀνδρ. 640· «τί μοι ζῆν κύδιον»=τί τὸ ὄφελος, τί ὄφελος μοι εἶνε νὰ ζῶ; (πρβλ. κέρδιον), Ἄλκ. 963· πρβλ. κυδίστερος.

Κυδνός, 3· κυδρός, ἐπίθ. τῆς Δίκης Ἡσ. Ἔρ. 259, ἀμφ. γρ. ὡσ. Ἀθήν 3, 116, Ἄλκμ. Ἐν Σχολ. Πινδ. Π. 4, 319, ἔνθα προτιμητέα φαίνεται ἡ γρ. «κυδρός».

Κύδνος, ου, ἐπ. αἰω, (ὁ)· 1) ποτ. Κιλικίας, διερχόμενος διὰ τῆς Ταρσοῦ Ξεν. νῦν Ταρσοὺς Τσάϊ· 2) ἐπίθ. Κυδναῖος, 3· «Κυδναῖα ῥέεθρα» Ἀνθ. παράρ. 270· ὡσ. Κύδνιος κ. Κυδνεῖος Σουΐδ. Ἐπιγρ. 2) υἱὸς Ἀγχιάλης καὶ πατ. Παρθενίου, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ὁ ἀνωτ. ὁμών. ποτ. Ἰδ. Ἀγχιάλη Στ. Θυζ.

Κύδοι-δοπάω (συγγ. τῷ κατωτ.)· θορυβῶ, κροτῶ, ταράττω, ποιῶ θόρυβον, κρότον, ταραχὴν· Ἀριστ. νεφ. 606, ἔνθα καὶ ἡ γρ. «κυκοιδοπᾶν», κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1118 (παρὰ τὸ «κυκάω»), ἐὰν μὴ ἡ τοιαύτη γρ. ἀποκύημα τῆς συνηθ. ἑρμην. «ταράσσει, κυκᾷ».

Κύδοιμέω· 1) ἀμτδ. κροτῶ, θορυβῶ, διεγείρω τρόμον καὶ ταραχήν· «τὼ δ' ἂν ὁμίλου ἰόντε κυδοίμεον» Ἰλ. λ, 324· 2) μτδ. ἐμβάλλω τινὶ τρόμον, ταραχήν, φοβῶ τινα, ταράττω· «ὃ δ' ἡμέας-κυδοιμήσειεν» Ἰλ. ο, 136, tumultuor.

Κύδοιμος (κῦδος, κυδάζομαι = θορυβῶ Λοβέκ. κ. ἄλλ.), ὁ· θόρυβος, ταραχὸς Σχολ. Ἰδ. μάχης, σύγχυσις, ταραχὴ μάχης, φόβος καὶ τρόμος· «κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμός» Ἰλ. κ, 523· «ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἱματος ἐκ τε κυδοιμοῦ», λ, 164· «ποτὲ χρὴ βοηθεῖν ποτὲ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν»; Ἀριστ. Ἀχ. 547· «ὀρνίθων τοιοῖδε κυδοιμοί»=ἀλεκτρυομαχίαι Θεόκρ. 22, 72 κ. πεζ. «πατείλης ἦν ἀκρισία καὶ κυδοιμ. περὶ τὰ στρατόπεδα» Πολύβ. 5, 48, 5· «κυδοιμοῦ καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Ἀθηναίους» Ἀθήν. 5, 216, turba.

Κυδοιμώδης, ὁ· προσωποποιημένος δαίμων τῆς ταραχῆς τῆς μάχης, συνέταιρος τῆς Ἐνυοῦς καὶ Κηρὸς Ἰλ. ε, 593, σ, 535 (γρ. ἡ γρ. «κυδοιμός»).

Κυδοιμο-τάκος, 2· κρότων, θόρυβον, ταραχὴν τίκτων, γεννῶν, προξενῶν, Γρ. Ναζ.

Κῦδος, εως, τό· α) δόξα, τιμή, Ἰδ. πολέμου δόξα, πολεμικ. δόξα· «Ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ» Ἰλ. ρ, 251· «μάρναθ' ὁππατίροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδ. ὀρίζει», ε, 33· -ὀπάζω, ρ, 630· -ἐγγυαλίζω, σ, 491· -προτιάπτω, ω, 110· «ἡράμεθα μέγα κῦδ. ἐπίφνομεν Ἕκτορα δῖον» = ἀπηλαύσαμεν μεγάλης παλεμικ. δόξης, χ, 393· σωματικ. δύναμις, ὡραιότης, «κῦδος γαίων» = χαίρων ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει, ἐν τῇ συναισθήσει τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως (συνηθ. ἐπὶ τοῦ Διός), α, 405· τοῦ Ἄρεος ε, 906· «μέγα κῦδ. Ἀχαιῶν» = μεγάλ. δόξα, τὸ ἐγκαλλώπισμα κ. καύχημα τῶν Ἀχ. ἐπὶ τοῦ Νέστορος, ξ, 42· -Ὀδυσσέως Ὀδ. μ, 184 κ. συχν. Μτφ. ἐν γέν. ἐπιτυχία, εὐτυχία, ἀξιέπαινον ἀποτέλεσμα, συνέπεια (διότι ἱκανότης καὶ ἐπιτηδειότης συνεπάγει δόξαν) πρβλ. Νιτζ. Ὀδ. γ, 57· δόξα, νικηφόρος δόξα, «ἔδωκεν μέγα κῦδ.» Πινδ. Π. 2, 89· «ὅς ἄμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδ. ἀρούρ», Ἰ. 1, 50· «ὡς γὰρ Θεὸς ἔδωκε ναῶν κῦδ. Ἑλλήνων μάχης» Αἰσχ. Πέρσ. 447· «ἄροιτο κῦδ. πολίταις» Ἑπτ. 299· 6) ὁ κῦδος, λοιδορία παρὰ Συρακοσίοις· Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 1, 1337, ἀσχλεξ. πρβλ. Ζηνόδ. 4, 70, καθ' ὃν ἡ ἀ. αὐλλ. ἔραχεια. Πρβλ. κυδάζω, gloria, follicilus.

Κυδό-σκοπος, 2· δόξαν ἐπαγγελλόμενος, ὑποσχόμενος· - ὥρα Μανεθ. 4, 35.

Κυδοτέρως, κυδότατος, Ἐδ. ὁμαλ. συγκρ. κ. ὑπερθ. τοῦ κυδρὸς πρὸς τὸ «κυδίων, κύδιστος» Μ. Ἐτ. 543, 29.

Κύδραρα, ων, τά· πολ. Φρυγίας = Κάραυρα, νῦν Σαρικ-έλ Ἥρ.

Κυδρήλος υἱὸς Κάδρου, ἱδρυτὴς τῆς Μυουντος, πόλεως τῆς Καρίας Στράβ.

Κυδρός (κῦδος), 3· κυδάλιμος, ἔνδοξος, ἐρίτιμος, ἐπίθ. π. Ὅμ. Λητοῦς «Διὸς κυδρὴ παράκοιτις» Ὀδ. λ, 578· Ἥρας Ἰλ. σ, 184· Θυητ. γυναικὸς Ὀδ. ο, 20, συνών. τῷ «αἰδοίη» Ἡσ. ἐν Ἀθην. 3, 116· δι. γρ. «κυδνή» (ἴσ. ἐκ συγχύσ. τοῦ «κυδρή» τῷ «κεδνή» κατὰ Γ. Διονδορφ.) οὐσ. «ὁ κυδρός» Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. 461. Συγκρ. κυδρότερος Ξενοφάν. ἐν Ἀθην. 10, 414· ἴδ. ἄνωτ κύδιστος, κυδίων. Τῶν πεζ. μόν. Ξεν. μεταχειρίζεται «κυδρῷ σχήματι» π. ἱππ. 10, 18· ἐπίρ. -ῶς, συγκρ. «κυδρότερον πίεται» = θὰ πίῃ μετὰ μεγαλειτέρας ἡδονῆς (ἐχεριατήσεως) Ἰων ἐν Ἀθην. 11, 463.

Κυδρόω· ποιῶ τινα ἔνδοξον, ἔντιμον, δοξάζω, τιμῶ. Παθ. = κυδιάω, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ· «Δαρεῖος ἐκυδρούτο καὶ φαιδρὸς ἦν» Πολύαιν. 4, 3, 5· γαυριῶ, ἐπὶ ὑπ. Αἰλ. Ἱ. Ζ 11, 31· ἐπὶ Ἀλέκτορ. 4, 29.

Κύδων, ωνος· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος ἢ Ἑρμοῦ καὶ Ἀκακαλλίδος, ἱδρυτὴς τῆς Κεφαλληνίας. Κυδωνίας, ἴδ. Κυδωνία Στ. Θυζ. 2) υἱὸς Τιτανίδος καὶ ἱδρυτὴς Κυδωνίας Παυσ. 3) Καρινθιος, οὗ ἡ φιλοξενία παροιμιώδ. «ἀπὸ τῆς ἐν Κύδωνος· Διότιμ. 8, 42· 4) ἕτερος·

Κυδωνάτας (Κυδωνία), 3· τῇ Κυδωνίᾳ ἀνήκων, Κυδωνικός, Κρητικός· ὅθ. «τὰ κυδωνατα σῦκα» = τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς «χειμερινὰ» Ἀθήν. 3, 77· πρβλ. κωδωναται· «Κυδωναίη Ἀριάδνη» Νόν. 33, 374 «-ιὴνὴ, ἔρωτες», αὐτόθ.

Κυδωνέα κ. κυδωνία, ας (Κυδωνία, ἴδε κύρ. ὄν.), ἡ· τὸ γνωστ. ὀπωροφόρ. δένδρ. ἡ νῦν κυδωνιὰ Γεωπ. 4, 1, 12.

Κύδωνες, ώνων, οἱ· Κρητικ. ἔθνάριον ἐπὶ τῆς ΒΔ παραλίας τῆς νήσ. ἔχον πρωτεύουσαν τὴν Κυδωνίαν Ὀδ. γ, 292, τὰ νῦν Χανιὰ Ἠρ.

Κυδωνία, ἰων. -ίη, (ἡ)· πρωτεύουσα τῶν Κυδωνιατῶν ἐπὶ τῆς ΒΔ. παραλίας τῆς Κρήτης Θουκ. νῦν Χανιὰ κάτ. Κυδωνιάτης, δωρ. Κυδωνιάτας, πλ. οἱ Κυδωνιᾶται, ὧν Θουκ.

Κυδωνιᾶς, ᾶδος· ἴδ. θηλ. τοῦ Κυδωνάτος, ἡ Κυδωνικὸς, συχν. «Κρητικὴ, οἷον, ἐπίθ. Ἀρτέμιδος Ὀρρ. Ὠμν. 36, 12· «Κυδωνιὰς νύμφη» = ἡ Ἀριάδνη Νόν. 47, 298· «-μίτρη, σάλπιγξ», αὐτόθ.

Κυδωνιάω (ἀμτδ.)· οἰδαίνομαι, ὀγκοῦμαι (φουσκώνω), σπαργῶ ὡς κυδώνιον μῆλον, ἐπὶ τῶν μαστ. Λ. Ταρ. 41 (Πλαν. 182)· «κυδωνιῶντες οἱ μαστοὶ» Ἀριστοίν. 1, 1.

Κυδώνιον μῆλον, τό· τὸ μῆλον τῆς Κυδωνίας, τὸ Κυδωνικ. μηλ. κοιν. κυδώνι Ἀθήν. 3, 21.

Κυδώνιος, 3· α) ὠγκωμένος, πλήρης, σπαργῶν ὡς κυδώνιον μῆλον· - τιτθία Ἀριστ. Ἀχ. 1161· πρβλ. κυδωνιάω β) τῆ Κυδωνίᾳ ἀνήκων, Κρητικός· «Κυδώνιος Ἀστυδάμας» Παϊτουλικ. ἐπιγρ. 7, 275· «Κυδώνιον τόξον» Καλλ. Ὕμν. 3, 81· ἴδ. «ἡ Κυδωνία», ἐπίθ. Ἀθηνᾶς ἐν Ἴλιδι Παυσ. 6, 21, 6.

Κυδωνὶς, ίδος, ἴδ. θηλ. τοῦ Κυδωνάτος ἡ Κυδωνικὸς Στ. Βυζ.

Κυδωνίτης, ου, ὁ, - οἶνος = ὁ ἐκ κυδωνίων παρασκευασμένος οἶνος Παλλαδ. 11, 20.

Κυδωνόμελι, ιτος, τό· μέλ. ἐκ κυδωνίων Διοσκ. 5, 29.

Κυέω (παρδλ. κύω, ῥίζ. κυ), παρ. κεκύηκα Δ. Κάσ 45, 1· ἀμτδ. ἐγκυμονῶ, κυοφορῶ, εἰμὶ ἔγκυος, κοιν. «γαστρωμένη, ἐπὶ γυν. «ἐκόντι φίλον υἱόν» Ἰλ. θ, 117. καὶ ἐπὶ θηλ. ζώ., «βρέφος ἡμίονον κυίουσαν» (ἵππον), ψ, 266· συλλαμβάνω, «ἐκύησε τὸν Ἔρωτα» Πλάτ. συμπ 203, 209, Ἱπποκρ. «σατεριφη γάρ εἰμι κοὐκ ἐκύησα πώποτε» Ἀριστ Θεσμ. 64), Δημ. 43, 75, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 7, 4, κ. μτγν. Μτφ. «ἦ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν περὶ ἐπιστήμης;» Πλάτ. Θεαίτ. 210· παθ. κυοφοροῦμαι, φέρομαι (κουβαλοῦμαι) ἐν τῇ κοιλίᾳ, «τῆς τῶν κυουμένων ἕξεως», ἐπιν. 673. Μέσ. τίκτω, γεννῶ· κυήσασα Ὁππ. κυν. 3, 22· «μέχρι τῶν κυουμένων» = μέχρι τῆς γεννήσεως Ἀριστοτ. γεν. Ζῴ. 4, 5.

Κύζικος, ου, υἱὸς Αἰνείου καὶ Λινήτης, βασιλ. τῶν Δολίονων καὶ ἥρως ἱδρυτὴς τῆς ὁμων. Κυζίκου Ἀπολλ. Ἀπολ. Ῥ. 2) ἡ Κύζικος, πόλ. ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς ὁμων. χερσονήσου τῆς Προποντίδος, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρ. Δινδύμου, καὶ Ἄρκτου, ἐξ οὗ καὶ «Ἀρκτόννησος» πρότερον ὠνομάζετο, συνδεομένη μετὰ τῆς ἀπέναντι Μυσίας διὰ 2 γεφυρῶν (Στράβ.) καὶ ἔχουσα 2 ὁρμους λιμένας τὸν τῆς Πανόρμου πρὸς Δ. καὶ Χυτοῦ πρὸς Δ. Μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Μιλήτου καὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἔξωσιν τῶν Περσῶν 365 π. Χ. ἐγένετο ἡ σημαντικωτέρα πόλ. τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ἐκτεταμένον ἐμπόριον, ἰσχυρὰ ὀχυρώματα καὶ λαμπρὰς οἰκοδομάς. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κηρυχθεῖσα ἐλεύθερα πόλις διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς πίστιν ἐν τῷ 3 Μιθριδατικ. πολέμῳ διετήρησε τὴν αὐτονομίαν της μέχρι τοῦ 20 π. Χ. ἀ. πολέσασα αὐτὴν ἐπὶ Τιβερίου διὰ τὴν κακοποίησιν Ῥωμαίων πολιτῶν. Περὶ δὲ τὸ 675 μ. Χ. ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, τὰ νῦν ἐρείπια τῆς Βαλκίδος ἐπίθ. Κυζικηνός, 3· - στατήρ. ἀρχ. οἱ Κυζικηνοὶ (ἐνν. «στατῆρες») τὸ μάλλον εὔχρ. ἐν Ἑλλάδι χρυσοῦν νόμισμα, ἔχον ἐντετυπωμένον ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν Κυβέλην, ἀφ' ἑτέρου δὲ λέοντα καὶ = 28 ἀττ. δραχ. = 5 τάλλ. περίπου Λυσ. Δημ. ἡ Κυζικηνὴ=τὰ περίχωρα τῆς Κυζίκ. Στράβ. ἐπίθ. Κυζικηνικός, 3· - ἅμμα Ἀριστ. ἀποσπ. 1176.

Κύημα, ατος, τό· τὸ συλληφθὲν, τὸ κυοφορούμενον, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς φερόμενον βρέφος· «-εἰς φῶς ἐκφέρω» Πλάτ. πολ. 5,461· «κυήματα ἔχω, ἔσχω» = εἰμὶ ἔγκυος Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 13. 3, 9. κ. μτγν. παρ' οἷς μτφ. «ψυχῆς κύημα»· πρβλ. κῦμα, ἔκτυπ. [5].

Κυηρός, 3· ἔγκυος, κοιν. «γαστρωμένη» Ἡσύχ.

Κύης, ου· ἑλλ. μυθολ. ἀνδρ. ὄν. Νόν.

Κύησις, εως, ἡ· κυοφορία, τὸ εἶναί τινα ἔγκυον, κοιν. ἐγγαστριά Πλάτ. πολιτ. 247· συνών. τῷ «γέννησις», Μενέξ. 238, Πλουτ. Καίσ. 61 κ. μτγν. conceptio.

Κυητήριος, 3· συλλήψει ἀνήκων, συμβάλλων, ὠφελῶν· - φάρμακον Ἱπποκρ. 586, 47.

Κυητικός, 3· εἰς σύλληψιν, κυοφορίαν, γέννησιν ἀνήκων, ἐπιτηδειος· - ὄργανα Κλ. Ἀλ. 225.

Κύθε, ἐπ. γ'. ἐν. ἀορ. τοῦ κεύθω, κ. μετ' ἐπ. ἀναδιπλασ. «κεκύθωσι» γ' πλ. ὑποτ. ἐδεκεύθω.

Κυθέτν, ἀόρ. 6'. ἅπαρ. τοῦ κεύθω.

Κυθείρη, ἡ· ἴδε τὸ κατωτ.

Κυθέρεια, ας, ἐπ. ης, ὀατ. η, ἡ· ἐπών. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς νήσ. τῶν Κυθήρων, ἔνθα κατὰ τὴν μτγν. μυθολογίαν τὸ πρῶτον ἀπίδη ἀναδῦσα ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσ. Ὀδ. θ, 288· καὶ «Κυπρογενὴς Κυθέρεια» Ὁμ. Ὕμν. 9, 1· ὀπαν. «Κυθέρεια Ἀφροδίτη» Μουσαί. 38· Κυθείρη Ἰακχώ. Ἀνθ. Παλ. 606· Κυθήρη Ἀνακρ. 5, 9· Κυθηριάς, ἀδος Ἀνθ. θ, 190· ἰων. Κυθερηίδες Μανεθ. 4, 359· Κυθέρη Ἐπιγρ. ἐν Λουκ. συμπ. 41· ἐπίθ. Κυθερηΐς, ίδος, ἡ, = εἰς Κυθέρειαν, τὴν Ἀφροδίτην ἀναφέρουσα, ἀνήκουσα· - αἴγλη Μανεθ. 4, 207.

Κύθη-γενής, 2· ἐν κρυπτῷ γεννηθείς Ἡσύχ.

Κύθηρα, ων, τὰ κ. Κυθηρίη νῆσος, ἡ· α) νῆσος ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Ἀσκωνικ. κόλπου παρὰ τὸ ἄκρωτ. Μαλέαν, 4 μιλίων μακρὰ καὶ 2 μιλ. πλατεῖα, ἔχουσα ὁμών. πόλιν καὶ ὀχυρὸν λιμένα πρὸς Ν. τὴν Σκάνδειαν, συνιστα-μένη δὲ κατὰ μέγα μέρος ἐκ γυμνῶν πετρῶν, ἐν αἷς ὅμως φύεται ἐλαία, ἰριόξυλον καὶ ἄμπελος. Καθ' ὁ ἱστορημένη πρός τι τῇ Σικελίᾳ καὶ Κρητικ. πέλαγος εἶνε τὸ ἀσφαλὲς φυ-

σιν. προπύργιον τῶν παραλίων τῆς Λακωνικῆς κατὰ τῆς πειρατείας· ὅθ. οἱ Σπαρτιᾶται εἶχον ἐγκαθιδρυμένον ἐνταῦθα ζδιον «Κυθηροδίκην», καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν μεγίστην σπουδαιότητα αὐτῆς πρὸς ἐπιδρομὴν τῆς Λακωνικ. κατέλαβον αὐτὴν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ τῷ 424 π. Χ. ἡ δὲ ἀπόδοσις αὐτῆς ἦν τὸ πρῶτον ἄρθρον τῆς μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Σπαρτιατῶν εἰρήνης (Θουκ. 4,59). Περίφημος ἔτι διὰ τὴν πανάρχαιον αὐτόθι λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, εἰσαχθεῖσαν πιθανῶς ὑπὸ τῶν Φοινίκων (πρβλ. Ἀστάρτην τῆς Ἀσκάλωνος), καὶ τὸν λαμπρὸν ναὸν αὐτῆς Ἰλ. ο, 432, Ὀδ. ι, 81, Ἡρ. ἐπίρ. Κυθηρόθεν, α) = ἀπὸ τὰ Κύθηρα 6) ἀπὸ τὸν ἀττικ. δῆμον Κύθηρον Στ. Βυζ. Ἰλ. ο, 438. Κυθήρηθεν, π. = Κυθήρηθεν Ἑρμησιάν. ἐλεγ. 69, κάτ. οἱ Κυθήριοι (νῦν Τσηριγῶται) Θουκ. Ξεν. ἡ Κυθηρία = ἡ ἐπικράτεια τῆς πόλεως Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 7· ἐπίθ. Κυθήριος, 3, Ἰλ. ι, 268, Ἡρ. 1, 82· 6) νῆσ. παρὰ τὴν Κρήτην Στ. Βυζ. [⏑–⏑].

Κυθήρη, Κυθηριάς· ἴδε Κυθέρεια.

Κυθηρο-δίκης, ου, ὁ· ἡ ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἐν Κυθήροις ἐγκαθιδρυμένη διοικητικὴ ἀρχή, ὁ δικαστὴς τῶν Κυθήριων Θουκ. 4, 53. [ῐ].

Κύθηρος, ὁ· 1) μία τῶν 12 ἀρχ. πόλ. τῆς Ἀττικῆς, εἶτα δῆμος αὐτῆς τῇ Πανδιονίδι φυλῇ ἀνήκων Στράβ. κάτ. Κυθήριος, -ιοι Ἀποκρ. ἐν Στ. Βυζ. συνήθ. Κυθήρριοι ἐν Ἐπιγρ. ἐπίρ. Κυθηρόνδε Δημ. 42, 5· 6) ποτ. Πλίδος (Πισάτιδος) Παυσ. ὁ αὐτὸς κ. «Κυθήριος» Στράβ. γ) υἱὸς Φοίνικος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν τὰ Κύθηρα Στ. Βυζ. ἴδε Κύθηρα.

Κύθνος, ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νῆσ. πρὸς Ν. τοῦ Ν. ἄκρωτ. τῆς Εὐβοίας μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, θερμῶν πηγῶν (ὅθ νῦν τὰ Θερμιά) καὶ καλῶν λιμένων τὸ πάλαι, σχηματιζομένη ὑπὸ ὀρεινῆς ῥάχεως 2 1/2 μιλίων μακρᾶς καὶ παράγουσα τὰ πάλαι σῖτον καὶ οἶνον. Οἱ κάτ. Κύθνιοι συνεπολέμησαν κατὰ τῶν βαρβ. ἐν Σαλαμῖνι Ἡρ. ἐπίθ. α) Κύθνιος, 3· = τυρὸς Ἀλιξ. ἐν Ἀθην. 12, 216· 6) Κυθνιακός, 3· δημόν. λόγος Ὑπερείδου Συυϊδ.

Κυθν-ώλης, 2· ἐντελῶς κατεστραμμένος, ἠφανισμένος ὡς ποτε οἱ Κύθνιοι ὑπ' Ἀμφιτρύωνος· ὅθ. «συμφορᾷ κυθνώλεις» = τρομερώτατα δυστυχεῖς Ἀριστοτ. ἐν Ζηνόδ. 4,83.

Κυθν-ώνυμος, 2· ἴδε κυθώνυμος.

Κύθος, τό· κεῦθος.

Κόθρα, ἰων. ἡ· χύτρα Μ. Ἐτ. 454, 43.

Κυθρίζω, ἰων. = χυτρίζω, σκώπτω, ὡς ἔπραττον τοῦτο ἐν τῇ ἑορτῇ «οἱ Χύτροι» (ἰων. οἱ Κύθραι) Μ. Ἐτ. 453, 37.

Κύθρινος, ὁ· χύτρινος, ὁ, ὅπερ ἴδε.

Κυθρά-γαυλος, ἰων. ὁ· χυτρόγαυλος Ἰωσ. ἀρχ. 8, 3.

Κύθρος, ἰων. ὁ· χύτρος, ὅπερ ἴδε.

Κυθωΐδης, 2· δύσοσμος Ἡσύχ.

Κυθ-ώνδμος, 2· οὐτινος (προσώπ. ἢ πράγματος) ἀποκρύπτει τις ἢ θέλει ν' ἀποκρύψῃ τὸ ὄνομα ὡς ἐπονείδιστον, ὅθ. ἐπονειδίστους Ζηνόδ. 4,73· ἀλλὰ «κυθνώνυμος» = κυθνεπώνυμος, ἀπὸ τῶν Κυθνίων ἐπονομασθείς, τρομερός, φοβερὸς (ἴδε κυθνώλης) Ἡσύχ.

Κύϊζα, ων, τά· λιμὴν Καρμανίας Ἀρρ. ὧν Ῥᾳ-Γκούναι.

Κύϊνδα, ων ἡ Κοΐνδα, τά· φρούριον Κιλικίας, ἄλλ. Ἀνάζαρβα, Διοκαισάρεια Στράβ. κάτ. Κυϊνδιώτης, Ἐπιγρ. ἴδε Κιγόϋη. [ῠ].

Κυΐσκω (κύω, κυέω), (μόν. ἐν. κ. παρατ.)· ποιῶ τινα ἔγκυον κοιν. Ἐγγαστρώνω Ἰαμβλ. Συνήθ. π. ἐν. κυΐσκομαι = γίγνομαι ὑπό τινος ἔγκυος, κοιν. Ἐγγαστρώνομαι, ἴδ. ἐπὶ ζῴ. Ἡρ. 2, 93, Πλάτ. Θεαίτ. 149, κ. μτγν. [–⏑–].

Κύκαίνω· κυκάω Σουϊδ.

Κυκάνάω, π. ἐπεκτ. παρασχ. τοῦ κυκάω Ἀριστ. Θεσμ. 552, ὅι. γρ. «κυρκανάω».

Κυκάω, ἐπ. ἐν. μετχ. κυκάων = κυκάων· μίγνυμί τι μετά τινος (ἴδ. ἐπὶ ῥευστ. ἴδε κυκεών) κίνῶν αὐτά, κοιν. ἀνακατώνω, ἀνακατεύω· «ἐν δὲ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ-ἐκύκα» Ὀδ. κ, 234, Ἰλ. λ, 637 «ἄλμην κύκα τοῦτοισι» Ἀριστ. σφ. 1515 κ. συγν. κ. μέσ., ἐπ. 1135, Ἱπποκρ. κ. μτγν. Ἔτι ἀνακινῶ τι, ταράττω, διαταράττω. Παῦ. ὡσ. «ποταμὸς κυκώμενος» Ἰλ. φ, 235· «κυκώμενον κῦμα» 235, Ὀδ. μ, 288· πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 723· «τῷ δὲ κυκηθῆτην» = ἐταράχθησαν, συνεταράχθησαν, κατελήφθησαν ὑπὸ ταραχῆς καὶ φόβου Ἰλ. λ, 129· ἐπὶ προφορημέν. (ξιππασμένου) ἵππ., ο, 489. Μτφ. ἐπὶ ψυχ. ταραχῆς· «θυμὲ κυκώμενε κήδεσιν» = καρδία ταραττομένη ὑπὸ τῶν ὀλίψεων Ἀρχιλ. ἀπόσπ. 31· «-τὴν Ἑλλάδα» (Ἀριστ. ἐπ. 270· «-τὴν βουλήν», ἵππ. 363· «κυκᾶν καὶ ταράττειν πάντα», ἐπ. 320 κ. συγν. κ. ἄλλ. κωμ. «πάντα κυκῶντες» Πλάτ. Φαῖδρ. 101· «ὥσπερ εἴς τινα δίκην ἐμπεσόντες κυκῶνται» Κρατ. 439 κ. τραγ. «λευκοτέρα δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι κυκᾶτω πάντα» Αἰσχ. Πρ. 996, κ. μτγν. miscco.

Κυκεία, ας, ἡ· μίξις, ταραχὴ Ἡσύχ.

Κυκειᾶ, ἐπ. ἐν. αἰτ. τοῦ Κυκειών.

Κυκειᾶν, ῶνος (κυκάω), αἰτ. κυκειῶνα Ἱπποκρ. Ἀριστ. ἐπ. 696, Πλάτ. κ ἄλλ. («Κυκειὼ Ἀττικοί, Κυκεῶνα Ἕλληνες· Μοῖρ. 211) κ. κυκειῶ Ὀδ. κυκειῶ Ἰλ. λ, 628, b· α) μίγμα, ἴδ. ποτοῦ, κράμα ἐκ πτισάνης (χονδραλεσμένης κριθῆς) ἢ ἀλφίτων (ἀλεύρου), τετριμμένου αἰγείου τυροῦ καὶ Πραμνείου οἴνου, ὡς ῥωστικόν, ἀναψυκτ. ποτὸν Ἰλ. λ, 641· τὸ αὐτὸ ποτὸν παρασκευάζουσα ἡ Κίρκη προσθέτει καὶ μέλι Ὀδ. κ. 234, 290, 316, ἔνθα «σῖτον» ὀνομάζει αὐτὸ καὶ οὐχὶ ὡς ἐν Ἰλ. «πύτον», ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἀρκετὰ πηκτὸν ἦτο, ὁποῖον τὸ ἐκ πτισάνης, ὄβατος καὶ γλήγινος τῇ Δήμητρι προσενεχθὲν Ὁμ. ὅμν. Δήμ. 208· ὅθ. «κυκεῶν» ἐπιπίους βλυκηνίαν» Ἀριστ. ἐπ. 712· 6) φάρμακον, μαγευτικὸν ποτὸν Πλάτ. πολ. 3, 408· Ἰατρ. ποτὸν παρασκευαζόμενον ἐκ διαφόρων βοτανῶν Ἰατρ. Ἡσύχ. γ) ἓν γέν. ταραχή, σύγχυσις, κοιν. ἀνακάτωμα. Ἐνακατωτὰ Λουκ. Ἴκαρ. 17· «ἐμπεδονοῦδὲν ἄλλο κωκεῖς εἰς κυκειῶνα πάντα συνειλέοντες», ῥι. πρόσ. 14, cinnus.

Κύκη, ἡ· ἄλλ. γυν. ὄν. Ἀνακρ. ἀπόσπ. [ῠ].

Κυκήθρα, ἡ· μίξις, μιγ. «σύγχυσις Ἡσύχ.

Κύκαθρον, τό· τάρακτρον, ὄργαν. δι' οὗ κυκῶσι τι (ἀνακατώνουσι). Μτφ. ταραξίας, στασιαστής, κοιν. ζιζάνιον, σκάνδαλον· «ἐπὶ τοῦ τὰ πάντα κυκῶντος καὶ ταράττοντος» Β. Ἀν. 48· ὡσ. «λάλος καὶ συκοφάντης καὶ κύκαθρ. καὶ τάρακτρον» Ἀριστ. εἰρ. 654, Ἰώσ.

Κύκημα, ατος, τό· τάραχος, κυκηθρα, κοιν. ἀνακάτωμα Ἡσύχ.

Κυκήσιον, τό· πάλ. Ἥλιδος Στράβ.

Κύκησις, εως, ἡ· μίξις, κοιν. ομίξις, ἀνακάτωσις, μτφ. ταραχὴ Πλάτ. Τίμ. 68. [ῠ]

Κυκησί-τεφρος, 2· τέφρᾳ (στάκτῃ) μεμιγμένος· -κονία Ἀριστ. βάτρ. 710.

Κυκητής, οῦ, ὁ· ὁ μιγνύων τι, μτφ. ταρακτής, ταραξίας, μτγν. πρβλ. Δ. Λαέρ. 10, 8.

Κύκλα, τά· ἐτεργ. πλ. τοῦ κύκλος· ἴδε κύκλος 2), α).

Κυκλάδες, αἱ (μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ «νῆσοι», μόν. π. ποιητ.)· αἱ περὶ τὴν νῆσ. Δῆλον κυκλοτερῶς κείμεναι πλέον τῶν 12 νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους Ἰσοχ. Στράβ.

Κυκλάζω (κύκλος)· περικυκλόω τινά ἤ τι, περιβάλλω κύκλῳ Ἡσύχ.

Κυκλαίνω· στρογγυλάω τι κύκλου δίκην, ποιῶ στρογγύλον ὡς κύκλον Ἡσύχ.

Κυκλάμινον, τό· τῷ κατωτ. Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 9, 4.

Κυκλάμινος, ἡ· φυτόν τι μετὰ στρογγύλης βωλοειδοῦς ῥίζης, τοῦ ὁποίου τὰ εὐώδη ἄνθη ἐχρησίμευον εἰς κατασκευὴν στεφάνων Θεόκρ. 5, 123, Νίκ. ἐν Ἀθην. 15, 684, cyclaminus.

Κυκλαμίς, ίδος, ἡ τῷ ἀνωτ. Ὀρφ. Ἀργ. 915.

Κυκλ-άνεμον, τό· στρογγύλον γυναικεῖον ῥιπίδιον, ἄλλ. «ἀνεμόσυρις» π. τ. Ἀλεξ. Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 3.

Κυκλάς, άδος, ἡ· στρογγύλη, κυκλοτερὴς Ὀρφ. Νόν. Καὶ μετὰ οὐσ. «κυκλὰς κόσμος» Π. Σιλ. 162· «Κυκλὰς νῆσος» = μία τῶν Κυκλάδ. νήσ. Στ. Β. κύκλῳ κινουμένη, κυκλοῦσα, -ῶραι· περιπλόμεναι Νόν. (ὡσ. Εὐρ. Ἄλκ. 460)· - τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ τινάσσειν τὴν λόγχην κυκληδὸν Δ. Σικ. 22, 208 κ. συχν. «κυκλὰς» (ἐνν. «ἀσπίς») = λαμπρόν, ἑορτάσιμον ἔνδυμα τῶν κυριῶν μετὰ κυκλικῆς παρυφῆς (γύρου)· κύκλῳ κειμένη, - νῆσοι Εὐρ. Ἴων 1583· ἴδε Κυκλάδες.

Κυκλεύω· περιστρέφω τι κύκλῳ, περιστρέφω, στρέφω, κάμπτω (ἴδε τὰ κατωτ.), στρέφομαι κύκλῳ, σχηματίζω, περιγράφω κύκλον Στράβ. 6, 283, κ. μτγν.

Κυκλέω· α) μτβ. ἀποκομίζω τι, μετακομίζω διὰ τροχοῦ, δι' ἁμάξης· «κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι» Ἰλ. η, 332· περιστρέφω κύκλῳ, «ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα» Σοφ. Αἴ. 19· «ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς;» Εὐρ. Ὀρ. 624 κ. κωμ. Ἀριστ. ὄρν. 1359· «ὁδοὺς κυκλῶν ἑαυτὸν εἰς ἀναστροφήν» = στρεφόμενος (γυρίζων ὀπίσω) Σοφ. Ἀντ 226. Παθ. ὡσ. (ἐπὶ σημ. μίσ.)· «ἴδεσθέ μ' οἵαν κῦμα ἀμφίδρομον κυκλεῖται» Σοφ. Αἴ. 346· «κυκλῶν πρόσωπον» Εὐρ. Φοίν. 367, κ.πιζ. «ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ δέι» Πλάτ. Κρατ. 408· «ἐφ' ἃ νῦν κυκλεῖται», πολιτ. 270· ἐκυκλίοντο = ἐσχημάτιζον κύκλον Ἡρ. 8, 16· δ) ἀμτδ. κινοῦμαι, στρέφομαι κύκλῳ, περιφέρομαι, περιοδεύω κύκλῳ, ποιῶ κυκλικὴν περίοδον· «πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι» Σοφ. Ἠλ. 1357, ἔνθα «ἑαυτὰς» ὑπονοητέον· «ἐπὶ ἧμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθαι» = λύπη καὶ χαρὰ περικυκλοῦσιν ὅλους, Τρ. 130· «ὁ κοινὸς βίος ὥσπερ ὑπὸ θεῶν τινος οἰακιζόμενος ἐναλλὰξ ἀγαθοῖς τε καὶ κακοῖς κυκλεῖται» Δ. Σικ. 18, 59· «ἄλλων ἐπ' ἄλλοις λόγων κυκλούντων» Πλουτ. Κάτ. νε. 67· μτφ. «κυκλῶ λέξιν» = μεταχειρίζομαι συχνὰ Δ. Ἀλ. π. Δημ. 56· «κυκλούμενον ἔπος» ἀντὶ «κυκλούμενον» ἀναγν. Πλουτ. ἠθ. 118, circumvolvo.

Κυκληδόν, ἐπίρ. κυκλικῶς, εἰς τρόπον κύκλου, κοιν. γύρῳ γύρῳ, ὁλόγυρα Ποσειδών. ἐν Ἀθην. 5, 212.

Κύκλησις, εως, ἡ· ἡ κύκλῳ περιστροφή, περικύκλωσις Πλάτ. Τίμ. 39, 271 κ. μτγν.

Κυκλιάδας, ου· Ἀχαιός τις Πολύδ.

Κυκλιακός, 3· εἰς κύκλον ἀναφέρων· οὐσ. «τὰ κυκλιακά», σύγγραμμα Φιλίππου τοῦ Ὀπουντίου περὶ κύκλων, ἴδε φιλόσοφος Σουΐδ.

Κυκλιάς, άδος, ἡ· κυκλοτερής, κύκλου σχῆμα ἔχουσα· «τυροὶ κυκλιάδες» = στρόγγυλοι Φανί. 5 (6, 299).

Κυκλίζω· κυκλίω, μτγν.

Κυκλικός, 3· κυκλοειδής, κύκλου σχῆμα ἔχων, στρόγγυλος ὡς κύκλος· - κίνησις Πλουτ. φιλοσ. ἀρέσκ. 2, 7, κ. μτγν. οὐσ. «οἱ κυκλικοί», οἱ ἐπικ. ποιηταί, οἵτινες κύκλοι τινὰ μύθων ἰδ. τοὺς περὶ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου μέχρι τοῦ Τηλεγόνου υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ποιητικῶς ἐπεξεργάσθησαν ἢ ἐποίησαν. Ἐπισημότεροι αὐτῶν μετὰ τὸν Ὅμ. κ. Ἡσ. ἦσαν Πανύασις ὁ Ἁλικαρνασσεύς (Ὀλ. 33 ἢ 648 π. Χ. - Ἡράκλεια εἰς 14 βιβλ.), Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος (Ὀλ. 93 - 404 π. Χ. - Θηβαΐς), Πείσανδρος ὁ ἐκ Καμείρου (Γεράχιο) τῆς Ῥόδου (Ὀλ. 33 ἢ 648 π. Χ. - Ἡράκλεια εἰς 2 βιβλ.), Χοιρίλος ὁ Σάμιος (Ὀλ. 93 ἢ 404 π. Χ. - Περσηΐς ἱστορ. ἔπος), Στασῖνος ὁ Κύπριος (Ὀλ. 1 - τὰ ἔπη τὰ Κύπρια), Ἀρκτῖνος ὁ Μιλήσιος (περὶ τὸν αὐτ. χρόν. Αἰθιοπίς), Ἡγησίας ὁ Σαλαμίνιος, Λέσχης ὁ Μυτιληναῖος (Ὀλ. 18 ἢ 708 π. Χ. - Ἰλιὰς μικρά), Στησίχορος ὁ Ἱμέριος (Σικελίας) (Ὀλ. 33, 4 ἢ 55, 1 - 640 - 560 π. Χ. - Ἰλίου πέρσις, Ὁρέστεια, Σκύλλα, Ἐριφύλη). Πρόκλ. Χρηστομ. Πρβλ. κύκλος. Ἐν τοῖς Σχολ. συχν. οἷον, «ἱστορία παρὰ τοῖς κυκλικοῖς» Ἰλ. τ, 326· «κυκλικὴ Θηβαΐς» = ἡ τῷ κύκλῳ, τῇ κυκλικῇ ποιήσει ἀνήκουσα Θ. Ἀθην. 11, 465. Ἀλλ' «ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν» = τὸ συνήθους εἴδους, πολλάκις μέχρι τοῦδε πραγματευθέν, κοινόν, τετριμμένον Καλλιμ. 1 (12,43), οὐσ. «ἡ κυκλικὴ» = ἡ ἐν τῷ κύκλῳ περιειλημμένη ἢ ἡ ἀοίνητος (= vulgata) ἔκδοσ. Σχόλ. Ὀδ. π, 195, ρ, 25· ἐπίρ. -ῶς = κυκλοειδῶς, εἰς σχῆμα κύκλου Ἀριστοτ. οὐρ. 1, 5. Μτφ. κατὰ κοινόν, συνήθη τρόπον Σχόλ. Ἰλ. ζ, 325· συγκρ. «κυκλικώ-

κερον δὲ καταχέχρηται τῷ στίχῳ», αὐτόθ. ι, 222· «οἱ κυκλικοὶ αὐλῆται» = κύκλιοι Λουκ. π. ὄρχ. 2· -χορός· ἴδε κύκλιος, circularis.

Κυκλιο-διδάσκαλος, ὁ· διθυραμβοποιός, ποιητὴς διθυράμβων, ὅστις μελετᾷ αὐτοὺς ἢ ἄλλους διδάσκει νὰ μελετῶσι πρὸς διδαχὴν ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀριστ. ὄρν. 1403.

Κύκλιος (κύκλος), 3 κ. 2· κυκλικὸς (ἴδ' οἱ κυκλικοί)· οὐσ. «τὸ κύκλιον»=κύκλος Εὐρ. Ἰ. Α. 1056· «κύκλιοι ποιηταί» Πολλιαν. 1 (11, 130)· ἴδ. «κύκλιοι χοροί», ἀρχιτ. οἱ χοροί, οὓς κύκλῳ τοῦ βωμοῦ θεοῦ τινος ὑπὸ μέλους ἐχόρευον, ἴδ. οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ὅθ. = διθύραμβος Ἀριστ. νεφ. 333, 386, Πλάτ. Ἄξ. 371, Αἰσχίν. 3, 232· «σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ κύκλιον ὠρχήσαντο» Καλλιμ. Δημ. 313· «κύκλιοι αὐλῆται» Λουκ. ὄρχ. 2, ἔνθα «κυκλικοί», ἢ κοιν. γρ. πρβλ. «κύκλιοι αὐλοὶ» Ἡσυχ.

Κυκλίσκιον, τό· ὑποκ. τοῦ κυκλίσκος Διοσκ. 2, 105.

Κυκλίσκομαι (μέσ.)· κινοῦμαι κύκλῳ, περιφέρομαι κυκλικῶς Ἐμπεδ. 316, κατ' εἶκασ.

Κυκλίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ κύκλος, μικρὸς κύκλος Διοσκ. 2, 105 κ. ἄλλ. μτγν.

Κυκλο-βορέω· κυρ. καταβιβρώσκω, κατεσθίω τι κύκλῳ (ὁλόγυρα), ἠχῶ ὡς ὁ Κυκλοβόρος Ἀριστ. Ἀχ. 381.

Κυκλοβόρος, ὁ· ὁρμητ. χείμαρρος Ἀττικῆς Ἀριστ. Ἱππ. 137.

Κυκλο-γραφέω· περιγράφω κύκλον Σ. Ἐμπ. γεωμ. 26. Μτφ. ὁμιλῶν ἢ γράφων ἐπανέρχομαι εἰς τὸ αὐτὸ ἀείποτε ἀντικείμενον, ἐπαναλαμβάνω τὰ αὐτὰ πάντοτε· «τὴν διάνοιαν μακρὰν ποιεῖ κυκλογραφῶν καὶ εἰς ἢ τρὶς τὰ αὐτὰ λέγων» Δ. Ἁλ. π. Δημ. 19.

Κυκλο-γράφος, 2· α) κύκλον περιγράφων· β) οὐσ. «ὁ κυκλογράφος», ὁ πραγματευόμενος ἐν συγγράμματι, ποιήματι κύκλον τινὰ μύθων, κυκλικὸς ποιητὴς (ἴδε κυκλικός), μτγν. πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 990.

Κυκλο-δίωκτος, 2· κύκλῳ διωκόμενος, περιελαυνόμενος Σεκοῦνδ. 2 (9, 301).

Κυκλο-ειδής, 2· κύκλου σχῆμα ἔχων, στρογγύλος Ἀθήν. 7, 328, Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κυκλόεις, εσσα, εν· τῷ ἄνωτ. «-θρόνος ἀγορᾶς Σοφ. Οἰ. Τ. 161· -ἴτυς Ἀνθ. 20 (7, 232).

Κυκλο-ἕλικτος, 2· κύκλῳ περιελισσόμενος, περιστρεφόμενος, ἐπὶ τοῦ ἥλ. Ὀρφ. Ὑμν. 7, 11.

Κυκλόθεν, ἐπίρ. πανταχόθεν (Σχόλ. Θουκ. 7, 82), κοιν. γύρῳ γύρῳ, ἀπὸ λόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· «κ. ὁδὸς περιἐχει» Δυσ. 7, 28, κ. μτγν. Περὶ τοῦ π. Θεοφρ. συνήθ. σχημ. «κύκλωθεν» ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 9.

Κυκλόθι, ἐπίρ. κύκλῳ, κοιν. ὁλόγυρα Ἀπολλῶν. Δύσκ. π. ἐπιρ. 607, 32, Εὐστ. 300, 60.

Κυκλο-μόλιβδος, ὁ· στρογγύλον μολιβδοκόνδυλον Δαμόχαρ. 2, (6, 63).

Κυκλο-παιδία, ἡ, ἐσφ. γρ. τοῦ ἐσφ. «κυκλοπαιδεία» ἀντὶ «ἐγκύκλιος παιδεία»· ἴδ' ἐγκύκλιος.

Κυκλο-ποιέω· ποιῶ (κάμνω) κύκλον ἢ τι εἰς σχῆμα κύκλου, στρογγυλαίνω. Μέσ. τοποθετοῦμαι ἐντὸς κύκλου, εἰς κύκλον Ξεν. Κύρ. 7, 1, 40, ἀμφ. γρ.

Κυκλο-πορέω· πορεύομαι κύκλῳ, ἀντίθ. τῷ «εὐθυπορῶ», πορεύομαι κατ' εὐθεῖαν Στράβ. 7, 292.

Κυκλο-πορία (ὀρθότ. -πορεία λεξ. Πασσοβ.), ἡ· ἡ κύκλῳ πορεία, ἡ κύκλιος περιπάτησις Στράβ. 11, 524 κ. 16, 780.

Κυκλό-πους, πόδος, ὁ· ὑπόβημα ἔχαν ὑπὸ τὸ πέλμα σιδηροῦν κύκλον ἢ γύραν Θεοφάν. χρον. 1.

Κύκλος (βίζ. κυρ, κυλ), ὁ· Ι) ὡς κ. νόν, περιφέρεια, γῦρος· «οἱ δὲ γέροντες εἷατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ»=εἰς ἱερὸν κύκλον, ἤτοι ἐν τῇ στρογγύλῃ πλατείᾳ τῶν δημοσίων συνελεύσεων Ἰλ. σ, 504· «δύλος κύκλ.»=ὁ κύκλος, ὃν οἱ κυνηγοὶ σχηματίζουσι περὶ τὸ θήραμα (θήρατρον, δίκτυον κυνηγετικόν, κατά τινας) Ὀδ. δ, 792· ἰδ. ὁ κυκλοειδὴς γῦρος τῆς ἀσπίδος Ἰλ. λ, 33· «ἀσπίδος κύκλον λέγω» Αἰσχ. Ἑπτ. 471· «σῆμα δ' οὐκ ἔην κύκλῳ»=ἐπὶ τῷ γύρῳ, τῇ ἀσπίδι, 573· πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 1257. Παρ' Ὁμ. κ. τοὺς μετ' αὐτ. «κύκλῳ»=γύρῳ γύρῳ, ὁλόγυρα· «κύκλῳ ἁπάντῃ» Ὀδ. θ, 278· «ἄλλας δ' κύκλῳ νῆσαν Ἀχαιοὶ πέριξ»=ὁλόγυρα ἐς τὴν Σαλαμῖνα Αἰσχ. Πέρσ. 360· «περιάγουσι τὴν παρθένον τὴν λιμενὴν κύκλῳ»=ὁλόγυρα ἐς τὴν λίμνην Ἡρ. 4, 182· «τειχήσωμεθα κύκλῳ τὴν πόλιν»=εἴδομεν ὁλόγυρα τὴν πόλ. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 7· «ὥσπερεὶ κύκλῳ περιὸντα» Πλάτ. Φαῖδ. 72· «τόπους δ' εἶναι κύκλῳ περὶ ὅλην παλλοὺς», 111, κ. μτγν. Ἐπὶ γεν. «κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου»=ὁλόγυρα ἐς τὰ στρατόπεδον Ξεν. Κύρ. 4, 5, 5· πρβλ. Ἀριστοτ. κόσμ. 4. Ἐτ. «ἐν κύκλῳ»· «στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφιστῆσαν» Σοφ. Αἴ. 710, Εὐρ. Βάκχ. 652, Ἀριστ. πλ. 679· «τὰς ἐν κύκλῳ περιόδους» Πλάτ. πολιτ. 280, κ. μτγν. Λουκ. βίᾳ. πρᾶσ. 7· καὶ ἐπὶ γεν. «ἐν κύκλῳ δ' ἦδη κανοῦν εἶλικτο βωμοῦ» Εὐρ. Ἡρ. μ. 926· 2) πᾶν τὸ κυκλοειδές, στρογγύλον· α) τροχὸς Ἰλ. ψ, 340· κ. ἑτερογ. πλ. «τὰ κύκλα»=εἰ τροχοὶ τῆς ἁμάξ. ε, 722, σ, 375· β) ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου· «τὸν Πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ» Αἰσχ. Πρ. 91· «λαμπρὸς ἡλίου κύκλος» Σοφ. Ἀντιγ. 412· ὁμ. «νυκτὸς αἰανῆς κύκλος»=ὁ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κεκαλυμμένος οὐρανός, Αἴ. 657· «τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;», Φιλ. 804· γ) ὀφθαλμὸς (κατὰ περίφρασ.) «ὀμμάτων κύκλοις». Σοφ. Ἀντ. 952· καὶ ἀπεριφράστ. «ὃ γὰρ ἴσαιεν ὁρῶν κύκλος λεύσσει Διός», Οἰ. Κ. 709· δ) κυκλικὴ περιφορά, περιστροφή, κυκλοφορία τοῦ ἔτους Εὐρ. Ὀρ. 1015· «ἑπτὰ καρπίμους ἴτων κύκλους» Ἑλ. 111· ε) τεῖχος, περιτείχισμα πόλεως, στρατοπέδου· «τὸ δὲ αὐτῶν μέγιστόν ἐστι τεῖχος κατὰ τὸν Ἀθηναίων κύκλον μάλιστά κη τὸ μέγεθος» Ἡρ. 1, 98· «οὐχὶ τὸν κύκλον μόνον τοῦ Πειραιῶς οὐδὲ τοῦ ἄστεως» Δημ. 18, 300· ζ) σύναδος, συνέδριον ἐν κύκλῳ συνεδριάζον· «ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλ. Καλχὰς μεταναστὰς» Σοφ. Αἴ. 736· ὁμ. «ἐτείχισαν κύκλον τῶν νεῶν ποιήσαντες ὡς μέγιστον αἰωί-

ε' ἦσαν» = κύκλον ἐκ πλοίων ποιήσαντες Θουκ. 2, 83· «Κῦρος περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν» Ξεν. Κύρ. 7, 5, 41· ζ) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς, «ἔνθα ἐπικράσκετο τὰ σκεύη» Πολυδ. 10, 18· η) στέφανος·-ἐλαίης Ὀρφ. Ἀργ. 327· 3) πᾶσα κυκλικὴ κίνησις, περιφορά, κυκλοφορία· «ὁ δ' ἅλιος ἐνιαυσίῳ χρόνῳ τὸν αὐτῷ κύκλον ἐκτελεῖ» Τίμ. Λοκρ. 96· «κύκλος τῶν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων ἐστὶ» Ἡρ. 1, 207, κ. μτγν. Ἐν τῇ λογικ. ὁ κυκλικ. συλλογισμός. Ἐν τῇ ῥητορ. στρογγύλη περίοδος· «κύκλος ἐπικός» ἡ «κύκλος» = ὁ κύκλος τῶν ἐπικ. μύθων συχν. Ἐν ταῖς Σχολ. τὸ κυκλικός, circulus.

Κυκλόσε, ἐπίρ. εἰς γῦρον, ὀλόγυρα, παντα-χόσε, κοιν. εἰς ὅλα τὰ μέρη γύρῳ Ἰλ. δ, 212, κ. μτγν. π. in orbem.

Κυκλο-σοβέω· ἀποδιώκω τινὰ κυκληδόν, κοιν. τὸν διώχνω ὀλόγυρα, γύρῳ γύρῳ Ἀριστ. σφ. 1523 κατ' εἰκασ. Δινδορφ. ἀντὶ «πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε».

Κυκλο-τερής (πρβλ. τορνόω), 2· κύκλῳ ἐστραμμένος, ἐστρογγυλωμένος, κυρ. τετορνευμένος, τορνευτός, ὑπὸ τορνευτοῦ κατεσκευασμένος· «πέριξ τὴν γῆν ἐοῦσαν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου» Ἡρ. 4, 36· «πλοῖα κυκλοτερέα ἀσπίδος τρόπον», 1, 194. Ἐν γέν. στρογγύλος, κυκλοειδής· «ἅλσος πάντοσε κυκλοτερὲς» Ὀδ. ρ, 209, Ἡσ. Θε. 145· «κυκλοτερὲς μέγα τάξον ἔτευξε» = ἐτάνυσεν ἐν εἴδει κύκλου, κύκλου δίκην Ἰλ. δ, 124· «ἡ τοῦ παντὸς περίοδος κυκλ. οὖσα» Πλάτ. Τίμ. 58· «ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ». συμπ. 189· «τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλοτ. οἰκοδομήματος» Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 6, κ. μτγν. «κυκλοτ. μόλιβδος» = σφαῖρα, κοιν. τὸ μολίβι Φίλπ. 17 (6, 62)· ἐπίρ.-ῶς Πλούτ. Γαλην. orbiculatus.

Κυκλότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότ. τοῦ κυκλοειδοῦς, στρογγυλότης, ἑκκλ.

Κυκλο-φορέω· κινῶ, περιστρέφω τι κύκλῳ (λεξ. Πασσοβ.) ἢ ὡς τὸ αὐτοπ. κυκλοφορέομαι = κινοῦμαι, περιστρέφομαι κύκλῳ· «τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας» Ἀριστοτ. κόσμ. 2, Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν. πρβλ. τὰ νῦν «κυκλοφορεῖ τὸ νόμισμα» κτλ.

Κυκλο-φορητικός, 3· κύκλῳ, κυκλικῶς κινούμενος, περιστρεφόμενος Ἡρακλείδ. ἄλλην. 23, Πλούτ. κ. μτγν. ἐπίρ. -ῶς Σ. Ἐμπ.

Κυκλο-φόρητος, 2· κύκλῳ κινηθείς, περιστραφείς Π. Σιλ. ἑκφρ. 453.

Κυκλο-φορία, ἡ· κυκλοειδὴς κίνησις, περιστροφή, περιφορὰ Ἀριστ. φυσ. ἀκρ. 4, 14

Κυκλο-φορικός, 3· κυκλοφορητικός, μτγν. ἐπίρ. «κυκλοφορικῶς κινεῖσθαι» Πλουτ. ἠθ. 881.

Κυκλο-φόρος, 2· κύκλῳ κινῶν, κινούμενος, περιστρεφόμενος, κυκλοειδής, μτγν.

Κυκλόω (κύκλος) ἔ,ῶ) ποιῶ τι κύκλον, κυκλοειδές· -τάξα = τανύων καμπυλώνω ἐν εἴδει κύκλου Μελ. 79 (12, 82). Παθ. ποιοῦμαι ὡς κύκλος, κυκλοειδής, καμπυλοῦμαι· «κυκλοῦτο δ' ὁ κλάδος ὥστε τόξον» Εὐρ. Βάκχ. 1064· «τάφρος περὶ τὸ παιδίον κυκλωθεῖσα» = κύκλῳ σχηματισθεῖσα Πλάτ. Κριτ. 118. Ἔτι, περικλείω τι ἐντὸς κύκλου, περικυκλῶ πανταχόθεν· «Φρυγῶν πάλιν λαΐνους περὶ πύργους κυκλώσας Ἄρει φονίῳ» Εὐρ. Ἰ. Α. 775· «-τοὺς πολεμίους» Πολύδ. 1, 17, 13 ε. συχν. κ. ἄλλ. μτγν. Παθ. συχνότ. περικυκλοῦμαι· «ἕως κυκλοῦται ὑπ' αὐτῶν» Θουκ. 7, 81, Πλουτ. Πομπ. 18, κ. ἄλλ. μτγν. «ὡς κυκλωσομένους» (μ. μέλ. μετχ. ἐπὶ π. σημ.) Δ. Ἀλ. 3, 24· πολιορκοῦμαι, ἀποκλείομαι πανταχόθεν πολιορκίᾳ, «στένει πάλισμα γᾶθεν ὡς κυκλούμενον» Αἰσχ. Ἑπτ. 229. Μέσ. τοποθετοῦμαι κύκλῳ, πέριξ τινός, περικυκλῶ τινα ἢ τι· «πόλισμα Κάδμου κυκλοῦνται» Αἰσχ. Ἑπτ. 114, Πέρσ. 450· «κυκλωσάμενος τοὺς χιλίους» Ἡρ. 3, 157· «κυκλοῦσθαι αὐτοὺς ἐς μέσον», 8, 10, Θουκ. 7, 81 κ. οἱ μετ' αὐτ. συνκάτεισμαι, παρατάττομαι κύκλῳ Ξεν. Κύρ. 6, 2, 12· 2) κινοῦμαι κύκλῳ, περιστρέφομαι κυκλικῶς· «κυκλώσω δαλὸν ἐν φασφόρῳ Κύκλωπος ὄψει» Εὐρ. Κύκλ. 462· πάδα, Ὀρ. 824 κ. μτγν. Πολύδ. 11, 29, 10. Παθ. μτφρ. «δίναις κυκλούμενον κέαρ» = ὑπὸ τοῦ στροβίλου τῶν παθῶν συναρπαζομένη ἡ καρδία Αἰσχ. Ἀγ 969. Μέσ. κινοῦμαι κύκλῳ, περιχορεύω· «περὶ βωμὸν κυκλώσασθαι» Καλλιμ. Ἀρτ. 267, circumago.

Κυκλ-ώδης, 2· κυκλοειδὴς Π. Σιλ. Θέρμ. Πυθ. 129.

Κύκλωθεν, ἐπίρ. κυκλόθεν, μτγν. πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 9.

Κύκλωμα, ατος, τό· τὸ κύκλῳ ἐστραμμένον, περιεστραμμένον, κύκλος· - Ἰξίονος = ἡ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ περιστροφὴ τοῦ Ἰξ. Εὐρ. Φοίν. 1201· οἱ κύκλοι, αἱ στροφαὶ τοῦ ὄφεως Δ. Σικ 3, 35· «βυρσότονον κύκλωμα» = τὸ τύμπανον Εὐρ. Βάκχ. 144.

Κυκλωπεία, ἡ· ἡ περὶ τῶν Κυκλώπων διήγησις ἐν τῷ ι' Ὀδ. Φιλόστρ. 248, κ. Κυκλωπία.

Κυκλώπειος (Κύκλωψ), 3 κ. 2· τοὺς Κύκλωψιν ἀνήκων, Κυκλωπικός· - τείχια = αἱ Μυκῆναι Εὐρ. Ἡλ. 1158· «Κυκλωπεία πόλις» Ἡρ. μ. 15 (δι. γρ. Κυκλώπιος)· - βίος = νομαδικός, ἄφρων τις Στράβ. 11, 502· μονήρης, ἀναχωρητικ. βίος Μάξ. Τύρ. 21, 7· - σπήλαια = τὰ ὑπὸ Κυκλώπων ἐκτισμένα λαβυρινθώδη παρὰ τὸ Ναύπλιον σπήλ. Στράβ. 8, 369· ὡσ. παρὰ τὴν Τίρυνθα αὐτόθ. 373· παρὰ τὸ Ἄργος καὶ τὰς Μυκήνας Μολλίρ. ἀρχ. ξ. 45, 1· - ὄρος = ὄρ. Λιβύης Μ. Ἐτ. «Κυκλώπειος δωριά», παροιμ. ἐπὶ τῆς ἀδώρου δωρ. ὡς ἐκείνης τοῦ Κύκλωπος πρὸς τὸν Ὀδ. Ὀδ. ι, 369· πρβλ. Πλουτ. ἠθ. 729.

Κυκλωπικός, 3· τῷ ἄνωτ. ἐπίρ. Κυκλωπικῶς = κατὰ τὸν τρόπ. τῶν Κυκλώπων Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 10.

Κυκλώπιον (ὡς ὑποκ. τοῦ κύκλωψ· ἴδε Κύκλωψ), τό· τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅπερ περικυκλοῖ τὴν κόρην Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 8.

Κυκλώπιος, 3· Κυκλώπειος· «-χεῖρες, γνάθοι» Εὐρ. εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀναφέρων, ὑπ' αὐτῶν κατασκευασμένος Σοφ. ἀποσπ. 222· ἡ Κ. γῆ» = Ἄργος κ. Μυκῆναι Εὐρ. Ὀρ 950.

Κυκλωπίς, ίδος, π. θηλ. τοῦ Κυκλώπειος· «Κυκλωπίδες ἑστίαι» Εὐρ. Ἰ. Τ. 845.

Κύκλωσε, ἐπίρ. κυκλόσε, μτγν.
Κύκλωσις, εως (κυκλόω), ἡ· τὸ περικλείειν τι ἐντὸς κύκλου, περικύκλωσις Θουκ. 4,128, Ξεν. Ἑλλ. 4,2,19· «τοὺς ἱππεῖς ἡτοιμάκει πρὸς κύκλωσιν» Πολύδ. 3,65, 6. conclusio.
Κυκλωτὸς (κυκλόω), 3· ὡς κύκλος πεποιημένος, ἐστρογγυλωμένος, στρογγύλος· -σάκος Λίσχ. Ἐπτ. 522.
Κύκλ-ωψ, ωπος, (ἴδε κύρ. ὤν.), ὁ· στρογγυλόφθαλμος, ὕστερ. μονόφθαλμος, ἐν γέν. στρογγύλος, κυκλοτερής· - σελήνη Παρμενίδ. ἐν Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 732· «κύκλοπα κούρην» = τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμ. Ἐμπεδ. (281), Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 2· «αἱ κύκλωπες» = βολὴ κύδου ἐν τῇ κυβείᾳ Εὐβουλ. ἐν Πολυδ. 7,205.
Κύκλωψ, ωπος, ὁ 1) οἱ κύκλωπες, γίγαντες τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχοντες ἕνα μόνον μέγαν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ζῶντες δὲ ἀμαθέως ἄνευ νόμων καὶ γεωργίας ἐπὶ τῆς Σικελικ. παραλίας Ὀδ. ι, 106 ἄρα πανάρχαιος, λαὸς, ἐξ οὗ ἴσ. οἱ μετέπειτα Λεοντῖνοι. Ἐν τῷ ἐν. ἰδ. ὁ Πολύφημος, ὁ ἰσχυρότερος τῶν Κυκλώπων, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, ὃν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκδικούμενος τὸν θάνατον τῶν ἑταίρων του ἐτύφλωσε μεθύσας Ὀδ. ι, 387. Ἀλλὰ παρ' Ὅσ. (Θε. 140) εἶνε τρεῖς μόνον Κύκλωπες, ὁ Βρόντης, Στερόπης καὶ Ἄργης, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, χαλκεύοντες τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός. Ὁ Θουκ. (6,2) καὶ ἡ μυθομηρικ. ποίησις μεταφέρει αὐτοὺς εἰς τὴν Αἴτνην, ἐν τοῖς κρατῆρι τῆς ὁποίας τὸ ἐργαστήριον αὐτῶν εἶχον καὶ ὡς ὑπηρέται τοῦ Ἡφαίστου εἰργάζοντο, ἔνθα καὶ νῦν μία πετρώδης νησὶς ὀνομάζεται Isola di Ciclopi. Διάφοροι δὲ τούτων οἱ Κύκλωπες, ἀφ' ὧν τὰ ἐν Ἄργει, Μυκήναις καὶ Τίρυνθι φερώνυμα Κυκλώπεια τείχη Στράβ. 8,373· 2) Κύκλωψ κ. Κύκλωπες· δραμ. ἀστυρ. ποίημα Εὐριπίδου, δραμ. κωμῳδία Ἀντιφάνους καὶ ἑτέρα Καλλίου· 3) χορός τις, παιστῶν τὸν κρωτα τοῦ Κύκλωπος πρὸς τὴν Γαλάτειαν Ἀριστ. βάτρ. 290· 4) ἐν γέν. = Χαλκεύς Ἡσύχ.
Κυκνάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κύκνος Γαλην
Κύκνειος, 2 ὁἷκ κύκνου «κύκν πτίλοις» Σοφ. ἀποσπ. 708 - στόμα Ἐπιγρ. ἀδ. 524 (7,12)· Ὀθ. ὠδὴ «τὸ κύκνειον» (ἴνν. «ᾆσμα»)· «τὸ κύκνειον ᾄδειν» Χρύσιππ. ἐν Ἀθην. 14,616, Δίλ. Ἰ. Ζ. 2,32· παροιμ. «τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν» = τὸ ἔσχατον πειρᾶσθαι, τὰς τελευταίας παρακλήσεις ἐκφέρειν, (ἴδε κύκνος) Πολύδ. 30,4.7.
Κυκνίας, ου, ὁ· «κυκνί. ἀετὸς» = ὁ λευκόκ. κυκνόμορφος ἀετὸς Παυσ. 8, 17, 3.
Κυκνίτης, ου, ὁ, θηλ. κιννίτις, ίδος· «κικνῖτις δοὴ» = κύκνειον ᾆσμα Σοφ. ἀποσπ. 440
Κυκνο-γενής, 2· ἐκ κύκνου γεννηθείς, κυκνογέννητος, ἐπίθ. Ἑλένης μτγν.
Κυκνό-θρεπτος, 2· ὑπὸ κύκνων τραφείς Τζέτζ. Λυκόφρ. 237.
Κυκνο-κάνθαρος, ὁ· πλοῖον, ἔχον ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔμβλημα κύκνου καὶ κάνθαρου Νικόστρ. ἐν Ἀθην. 11, 474· ἴδε κύκνος.
Κυκνό-μορφος, 2· κύκνου μορφὴν ἔχων - Φορκίδες Αἰσχ. Πρ. 797.

Κυκνό-πτερος, 2· ὁ μετὰ κυκνείων πτερῶν, κύκνεια πτερὰ ἔχων Εὐρ. Ὀρ. 1388.
Κύκνος (ῥίζ. καν, καναζω, καναχή), ὁ· τὸ γνωστὸν πτηνὸν ὁ κύκνος, ἀνήκον τῇ φυλῇ τῶν νησοειδῶν· - δουλιχόδειρος Ἰλ. 6, 459· - διαιπάται Ἡσ. ἀσπ. 316, ἔνθα πρώτον ἀναφέρει ᾠδικ κύκνους· «κύκνου δίκην τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον» Αἰσχ. Ἀγ. 1419 - ἀχέτας Εὐρ. Ἰλ. 151· - πολιόχρως Βακχ. 1362· «κύκνου πολιώτεραι αἰδ' ἐπανθοῦσαι τρίχες» Ἀριστ σφ. 1164· ἐθιώρουν αὐτοὺς καὶ μαντικούς, «κύκνων φαιλότερος τὴν μαντικὴν» Πλάτ. Φαίδ. 84. Μτφ. ποιητὴς Ἀεων Ταρ. 80 (7,19), cycnus.
Κύκν-ωψις, εως, ἡ· ὄψις, πρόσωπον κύκνου Παλλαδ. (11,345).
Κύλα, τὰ (ὁ ἐν. μόν. π. Πολυδ. 2,68 Ἡ γρ. «κοῖλα» βασίζεται μόν. ἐπὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ «κοῖλος») κ. κυλάδες, αἱ κυρ. «τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων καὶ ὠμματα,» «τὰ ὀπίσω» Ἡσύχ. τὰ κάτω βλέφαρα, «τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη» Τιμ. λεξ. Ἄλλ. «ὑποκοιλίς, ὑπόκοιλον (ἀνάγνωθι «ὑποκυλίς, ὑπόκυλον»), ὑποφθάλμιον» κατ' ἀντίθ. τῶν ἄνω «κυλίς, ἐπικυλίς, ἀνάκυλα»· πρβλ. κυλαιδιάω, cilium
Κύλανθος· υἱὸς Ὀρφέως Φώτ.
Κυλαράβης, ου· Σθενέλου υἱός, ἀφ' οὗ τὸ ἐπών. γυμνάσιον «Κυλάραβις» ἐν Ἄργει Παυσ. Καὶ ἡ γρ. Κυλλάραβις.
Κύλη, ἡ· κύλιξ, φιάλη, ποτήριον Ἄλιξ. ἐν Ἀθην. 11,470, ἔνθα «κύλικα» ἀντὶ «κύλην» διορθωθεί.
Κυλίκειον (κύλιξ), τό· τράπεζα κανηλίου, ἐφ' ἧς ὑπάρχουσι τὰ ποτὰ καὶ τὰ πρὸς ἔγχυσιν ποτήρια, ποτηροθήκη Ἀθήν. 11,460, μετὰ παραδείγμ. ἀπὸ τῶν κωμ. 12,533
Κυλίκειος (κύλιξ), 2· ποτηρίου, ποτῶν ἑνήκων Πολυδ. 6, 108· πρβλ. ἐπικυλίκειος.
Κυλικ-ηγορέω· ἀγορεύω ἐπὶ τῇ κύλικι (ὁμιλῶ 'ς τὸ ποτήρι) Ἀθήν. 11,180 ἢ περὶ κυλίκων (ποτηρίων) Πρατίν. (;) αὐτόθ. 461
Κυλικ-ηγόρος, 2· ἐπὶ τῇ κύλικι ἀγορεύων ('ς τὸ ποτήρι ὁμιλῶν) Εὐστ. 1638,17.
Κυλικ-ήρυτος, 2· κατωλήρυτος, κύλικι ἀρυτός, ποτηρίοις δυνάμενος ἀρυσθῆναι, ἀντλητὸς, πάμπολυς· «-αἶμα, οὖον πολὺ» Ἡσύχ.
Κυλίκιον, τό· ὑποκ. τοῦ κύλιξ, μικρὰ κύλιξ, μικρὸν ποτήριον, κοιν. ποτηράκι Ἐπικράτ. ἐν Ἀθην. 11,782ε, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5,9,8.
Κυλικίς, ίδος, ἡ· 1) = τῷ ἄνωτ. 2) κιστίδιον φαρμάκων, μικρὰ θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν ἰατρικῶν Ἀθήν. 11,480
Κυλίκνη, ἡ· κυλίχνη Μ. Κτ. 544, 38.
Κυλικνίς, ίδος, ἡ· κυλιχνίς.
Κυλικο-φορέω· φέρω τι ἐντὸς κύλικος (ποτηρίου) ἢ κύλικα (ποτήριον) Νικήτ. Χων. χρον. 299.
Κυλικο-φόρος, 2· ποτηριοφόρος, ποτήρια φέρων (καυδαλίων)· - τρίποδες Ἰλιάδ. 7,27.
Κυλικράνες, ων, Ἰων. - κρῆνες, αἱ· λαοὶ τινες εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης, ἀπό τινος Λυδοῦ Κύλικος, ἑταίρου τοῦ Ἡρακλέους Ἀθήν. 11,5.
Κυλικ-ώδης, 2· κύλικι, ποτηρίῳ ὅμοιος· «ποτήριον Σχόλ. Θεοκρ. 2, 2.
Κυλινδέω (κυλίνδω, κύλινδ). (σωνῆ) τὸν

παρὰ τ. ἄττ. πεζ. = κυλίνδω, ιδχρ. δὲ μόν. εἰς ἐν. κ. παρατ.) κυλίω τι, κοιν. κυλῶ, κατακυλῶ· «ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοιτρόχους» =κατεκύλιον πέτρας Ξεν. Ἀν. 4, 2, 3. Παθ. ἠ μέσ. συχνότ. «ἐκυλινδούμην» = ἐκυλιόμην κατὰ γῆς, προσέπιπτον μετὰ σεβασμοῦ Ἀριστ. Ὄρν, 502 (πρβλ. κυλίνδω) ἐκ θλίψεως Λουκ. π. πένθ. 12· «κυλινδούμενον ἐπὶ γῆς» Πλάτ. Τίμ. 44· «κατὰ τὰς νάπας κυλινδούμενοι ἐσώθησαν» Ξεν. Ἀν. 5, 2, 32. Μτφ. ἐπὶ κακ. σημ. ὡς τὰ νῦν «κυλιοῦμαι, ξεστάζω», περιπλανῶμαι· «οἱ ἐν δικαστηρίοις ἐκ νέων κυλινδούμενοι» =ὅσοι κυλιοῦνται, ξεστάζουν 'ς τὰ δικαστήρια Πλάτ. Θεαίτ. 172· «τὰ ἀγάλματα ἐν λιθουργείοις κυλινδεῖται» (κυριολ.) Ἰσαί. 5, 44· «-περὶ τὰ μνήματα» Πλάτ. Φαίδ. 81· «-ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ», αὐτόθ. 82, πολιτ. 309, κ. μτγν. «κυλινδούμενος ἐν ἀγορᾷ» Πλουτ. Πομπ. 48· «-ἐν πότοις καὶ γυναιξίν», ἠθ. 184· π. Πλάτ. συχν. ἡ δι. γρ. «καλινδέομαι», νοῖνο.

Κυλινδήθρα, ας, ἡ· κυλίστρα, καλινδήθρα (;).

Κυλίνδησις, εως, ἡ· κύλισις, περιπλάνησις, ἄσκησις· «ἡ ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδησις.» Πλάτ. σοφ. 268· «-ἐν γυναίοις» Πλουτ. Ἀντ. 9.

Κυλινδρικός, 3· κυλινδροειδής, στρογγύλος, μτγν. ἐπίρ. - ῶς Πλουτ. συμπ. 5, 7, 5.

Κυλίνδριον, τὸ· ὑποκ. τοῦ κύλινδρος, Πρόκλ.

Κυλινδρο-ειδής, 2· κυλίνδρου σχῆμα ἔχων Πλουτ. ἠθ. 891· ἐπίρ. - ῶς Εὐστ. 1604, 58.

Κύλινδρος, ὁ· ὡς κ. νῦν, πᾶν ἐπίμηκες καὶ στρογγύλον σῶμα Πλουτ. Μάρκελλ 17. Ἰδ. σῶμα ὁριζόμενον ὑπὸ δύο ἴσων παραλλήλων κύκλων καὶ καμπύλου ἐπιπέδου ἀρχ. μαθημ. κ ἄλλ. μτγν. Ὁδ. «κύλινδρος βιβλίου» «κυλινδροειδὲς βιβλίον Δ. Λαέρ. 10, 26· τὸ ἀνδρικ. μόριον, Βυζ. [ῠ], cylindrus.

Κυλινδρο-φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ· φύλαξ κυλίνδρου, μτφ. ὁ ἄκος τῶν ὄρχεων, ἐν ᾧ οὗτοι ὡς δύο κύλινδροι ἢ σφαῖραι ἐμπεριέχονται, φυλάσσονται Νικήτ. Χων. χρον. 397.

Κυλινδρόω· ὁμαλίζω, λειαίνω τι τῷ κυλίνδρῳ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2, 4, 3.

Κυλινδρ-ώδης, 2· κυλινδροειδὴς Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8, 5, 3.

Κυλινδρωτός (κυλινδρόω), 3· τῷ κυλίνδρῳ ὡμαλισμένος, λελειασμένος· - ἅλως Νίκ. ἐν Ἀθην. 9, 369.

Κύλινδω κ. ἄττ. κυλινδέω (τὸ ἄνωτ. κ. πρβλ. κυλίω), π. ἀόρ. ἐκυλίσθην· κυλίω τι, κινῶ κυλίων αὐτό, διὰ κυλίσεως, π. Ὁμ. μόν. ἐν. κ παρατ «κῦμα κυλίνδει ὄστέα» Ὀδ. α, 102· «βορέης - μέγα κῦμα κυλίνδων», ε, 296· «οἶδμα κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὸν θίνα» Σοφ. Ἀντ. 586· μτφ. «πῆμα κυλίνδῳ τινί» Ἰλ. ρ, 683· αὐτοπαθ. κυλίομαι, κινοῦμαι εἰς τὰ ἔμπροσθεν ὁρμητικῶς ὡς κύλινδρος· «νῶϊν τόδε πῆμα κυλίνδεται» = ἐναντίον ἡμῶν κυλίεται τοῦτο τὸ κακόν, λ, 347· «κῦμα κυλίνδεται» λ, 307· «κυλίνδετο λᾶας» Ὀδ. λ, 598· πρβλ. Ἰλ. ν, 142· «κυλινδόμενος κατὰ κόπρον» = κυλιόμενος 'ς τὴν κοπριάν (ὡς χαρακτηριστικὸ σφοδρότατης θλίψεως), χ, 414· «κλαίων τε κυλινδόμενός τ'» Ὀδ. θ, 541· «κυλινδέσκοντο αἱ πέτραι» Πινδ. Π. 4, 209· «ἄνω κάτω κυλίνδοντ' ἐλπίδες», Ὀ. 12, 6· «-ἐν τροχῷ πάντα κυλινδόμενον», Π. 2, 23· «ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθείς» = ἐκκυλισθείς Σοφ. Ἰλ. 59· «νιφάδαι βροντῶσι κυλινδόμεναι» Ἀριστ. νεφ. 374, κ. μτγν. π. Ἐν γέν. περιφέρομαι, συχνάζω, διαμένω που συχν. (συνών. τῶν κυλινδέω καὶ = verso), κοιν. κυλιοῦμαι· «ὥστε καὶ δὴ τοῦνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται» Ἀριστ. αφ. 492.

Κύλιξ, ικος (πρβλ. κύλη, κοῖλος - παρὰ τὸ «κυλίεσθαι τῷ τροχῷ» κατὰ τοὺς ἀρχ.), ἡ· ποτήριον, ἔκπωμα μετὰ μιᾶς βάσεως καὶ δύο ὤτων ἢ λαβῶν, συνήθ. κεραμεοῦν (χωματένιο)· «κύλικα κεραμέαν» Πλάτ. Λύσ. 219· ἀλλὰ καὶ μετάλλινον Εὐστ. 538, 40, Πινδ. ἀποσπ. 89, 3· «κυλίκων τέρψις» Σοφ. Αἴ. 1179· «κυλίκων ἀμίλλαις» Εὐρ. Ῥῆσ. 363 κ. συχν. κωμ. ἐν Ἀθην. 11, 480· «λέγω ἐπὶ τῇ κύλικι» = λέγ. παρὰ πότον, κοιν. λέω 'ς τὸ ποτήρι (πρβλ. κυλικηγορέω) Πλάτ. συμπ. 214· ὡσ. «λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι» = λόγια τοῦ ποτηριοῦ (πρβλ. ἐπικυλίκειος) Λουκ. Τίμ. 55· «ἐπὶ τῆς κύλικος φλυάρων» Δ. Λαέρ. 2, 82· «παρὰ τὴν κύλικα» Πλουτ. Ἀντ. 24· «τὴν κύλ. περιελαύνω» = «τὴν κύλικα περιφέρω», κοιν. δίδω ὁλόγυρα τὸ ποτήρι, κάμνω νὰ γυρίσῃ Ξεν. συμπ. 2, 27· «οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι» = οἱ τεταγμένοι, οἱ διωρισμένοι 'ς τὰ ποτήρια, κοιν. οἱ κεραταὶ Ἡρωδ. 3, 5, 9, callix.

Κύλιξ, ικος, ὁ· ζῶν Κυλικράνες.

Κυλίς, ίδος, ἡ, συνήθ. εἰς πλ. αἱ κυλίδες· τὰ κάτω βλέφαρα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀρχ. λεξ πρβλ. κύλα, κυλάδες.

Κύλισις, εως, ἡ· τὸ κυλίειν τι, κινεῖν, ὠθεῖν εἰς τὰ ἔμπροσθεν κύκλου, κυλίνδρου δίκην Ἀριστοτ. μεταφ. 10, 9· «παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κυλίσεις», εἶδος πάλης, καθ ἣν οἱ ἀντίπαλοι παλαίουσι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κυλιόμενοι Πλουτ. συμπ. 2, 4.

Κυλίσκη, ἡ· ὑποκ. τοῦ κύλιξ, μικρὰ κύλιξ, κοιν. ποτηράκι· -ὀστράκινα Δ. Ἀλ. 2, 23, Ἀθήν. 11, 481 ἀμφ. γρ. πρβλ. κυλίχνη, calliculus.

Κυλίσκιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. καὶ ταὐτόσ. Πολυδ. 6, 98, Ἀριστ. Ἀχ. 435, ἀλλ' ὀρθότ. νῦν ἐν Ἀθην. «κοτυλίσκιον» 11, 479.

Κύλισμα, ατος, τό· 1) τὸ κυλισθέν, μτγν. 2) =κυλίστρα, κυλινδήθρα, Ν. Δ.

Κυλισμός, ὁ· κύλισις, μτγν.

Κυλίσταρος, ὁ· πατ. Ἰταλίας Λυκόφρ.

Κυλιστής, οῦ, ὁ· «κυλιστὴς στέφανος» =κυλιστὸς Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 2, 49.

Κυλιστικός, 3· κυλίσει, τῷ κυλίειν ἀνήκων· οὐσ. «ὁ κυλιστικὸς» =ὁ παλαιστής, ἅτις κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κυλιόμενος παλαίει καὶ νικᾷ τὸν ἀντίπαλόν του Σχόλ. Πινδ. 4, 81 πρβλ. κύλισις, volutatorius.

Κυλιστός (ῐ ἐπίθ. τοῦ κυλίνδω), 3· ὡς κ. νῦν, δυνάμενος κυλισθῆναι· «κυλιστοὶ στέφανοι», μεγάλοι, στέρ. οὕτω σφιγκτὰ δεδεμένοι, ὥστε νὰ δύνανται τινὲς νὰ τοὺς κυλίσῃ, κωμ. ἐν Ἀθην. 15, 678 κ. 2, 49· πρβλ. ἐκκυλίω.

Κυλίστρα, ας, ἡ· τόπ. ἐν ᾧ κυλίονται ἵπποι Ξεν. π. ἱππ. 5, 3, Πολυδ. 1, 183.

Κύλίχνη, ἡ· ὑποκ. τοῦ κύλιξ, κυλίκιον, Ἰδ. κυλικίς 2) Ἡσύχ. πρβλ. Ἀριστ. Ἐν Πολυδ. 10, 88, ἔνθα πάλτον ἐν αὐτῇ ἰμβάλλουσι.

Κύλίχνιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. «Ἐγὼ δέ κυλίχνιόν τί σοι καὶ φάρμακον δίδωμι» Ἀριστ. Ἱππ. 906, ἔνθα πρβλ. τὸν Σχολ.

Κύλιχνίς, ίδος, ἡ· κυλίχνιον Ἀχαιὸς ἐν Ἀθην. 11, 480, ἀρχ. λεξ. Ἰδ. κιατίδιον (κουτάκι) πρὸς ἐναπόθεσιν φαρμάκων (ἰατρικῶν) Ἀντιφάν. Ἐν Πολυδ. 4, 183, Γαλην.

Κύλιχνος, ὁ κυλίχνη, κυλικίς, «ἰατρικὴ πυξὶς» Ἡσύχ. Πολυδ 6, 98, ἔνθα «κυλιχνὶς» κατὰ διόρθωσ. Γουγγερμάννου.

Κυλίω, μτγν. κ. ταὐτόσ παρασχ. τοῦ κυλίνδω, (ὅπερ ἴδε) κωμ. π. Δ. Λατρ. 2, 108 Λὐτοπ. «κυλίοραι περὶ τὴν ἀγορὰν» Ἀριστοτ. πολ 6. 4 κ. ἑνιαχ. μτγν.

Κυλλαίνω· κυλλόω, ποιῶ τινα κυλλόν, κυρτόν, χωλόν, κοιν. κουλλαίνω, κουτσαίνω (κ. ἁμτδ.) Σοφ. ἀποσπ 619 κατὰ διόρθωσ. Σναϊδίρ.

Κύλλαρος, ὁ· σκύλλαρος Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 4

Κύλλαστις, ιος, Ἰων. κύλληστις, πλ. αἰτ. -ῖς, ὁ· Αἰγύπτιος ἄρτος ἐξ ὀλυρῶν (εἶδ. ἀραβοσίτου) Ἡρ. 2, 77, Ἀριστ. Ἐν Ἀθην. 3, 114, Πολυδ. 6, 73.

Κυλλάνα, ας, δωρ. ἡ· Κυλλήνη, ὅπερ ἴδε.

Κυλλή, ἡ· κύλη, κύλιξ Μίμνερμ. 9, 6· ἴδε κυλλός.

Κυλλήν, ηνος· υἱὸς Ἐλάτου Παυσ.

Κυλλήνη, ἡ· 1) ὄρος Ἀρκαδίας (Ἰλ. 6, 603) ἢ μᾶλλ. μεταξὺ Ἀχαΐας καὶ Ἀρκαδίας μέχρις 8000 ποδ. ὕψ. (νῦν Ζίρια, Χελμός), ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ὅπερ ὡς γενέθλιος αὐτοῦ γώρα καθιέρωται, ὅθ καὶ τὸ ἐπών. ὁ Κυλληνιὰς Ἰλ ω, 1· ἐπίθ. Κυλληνιὸς. 3, δωρ. Κυλλάνιος Ἰλ ο, 518· -δειρὰς Σοφ. Αἴ. 695, κ. Κυλληνιὸς Ἱππών. ἀποσπ. 10 (16). Ἴδ. θηλ. αὐτοῦ, Κυλληνίς, ίδος, ἡ – ἅρπη Ὀρφ. λιθ 548· Ἐπίρ. Κυλληνηθεν Δ Περ. 348· 2) ἐμπόριον καὶ ναυπήγιον τῶν Ἠλείων, νῦν Γλαρέντσα· κάτ Κυλλήνιος Θουκ. 1, 30· 3) πόλ. Αἰολίδος ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κύμην Ξεν ἑ) Νύμφη, σύζ. τοῦ Πελασγοῦ Φερεκύδ. Δ. Ἀλ.

Κυλλήνιας· ποιητὴς τῆς Ἀνθολ.

Κύλλια, τά· ὑπώπια Ἡσύχ.

Κυλλοί-πους, ποδος, 2· κυλλόπους, χωλοίπους Νικ. Θηρ. 458.

Κυλλο-πόδης, ου, ὁ· τῷ κατωτ. χωλόπους, Ὅμ. Ἐν Νικάνδρ.

Κυλλο-ποδίων, ονος, ὁ· κυλλὸς (χωλὸς) τοὺς πόδας, ὁ ἔχων καμπύλους (στραβοὺς) πόδας, κοιν. κουλλός, στρεβοπόδαρος, ἐπών. τοῦ Ἡφαίστου Ἰλ. σ, 371 ἐν. κλ. «κυλλοπόδιον», φ, 331, claudus.

Κυλλό-πους, ποδος, 2· τῷ ἀνωτ. χωλόπους Ἀριστόδ. Ἐν Ἀθην. 8, 338.

Κυλλός κ. κυλὸς (ῥίζ. κυρ, κυλ, συγγ. τῷ κοῖλος), 3· χωλός, καμπύλος (στραβός), Ἰδ. ἐπὶ τῶν μελ. τοῦ σώματος, κυρτοί, χωλοὶ βραγίονες, κυρτὰ, χωλὰ σκέλη, κυρτωθέντα, χωλανθέντα ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος, κοιν. κουλλός, κουτσός Ἱπποκρ. 820· «τί δεῖρε πάζα· οὐ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;» Ἀριστ. ὄρν 1379· «κυλλὴ χειρ» ἡ (πρὸς ἐπαίτησιν προτεταμένη) κοίλη χείρ, Ἱππ. 1083.

Κύλλος· Θεσσαλὸς τις Ἀνθ.

Κυλλότης, ητος, ἡ· τὸ εἶναί τινα κυλλόν, κυρτόν, χωλὸν χωλότης Εὐστ. 1147, 56.

Κύλλου πήρα, ἡ· τόπ. τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττόν. ἔνθ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης Ἀριστοτ. Ἐν Ἡσυχ. ἴδε Κίλλεια.

Κυλλόω· καμπυλόω τινὰ καὶ ποιῶ κυλλόν, χωλόν, χωλαίνω, κοιν. κουλλαίνω, κουτσαίνω (κ. ἁμτδ.), Ἰατρ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κυλλύριοι, οἱ· ἴδε Κιλλικύριοι.

Κύλλωμα, ατος, τό· τὸ κεκαμπυλωμένον, κεκυρτωμένον, διὰ κυρτώσεως κεχωλασμένον, χώλασμα Εὐστ Ἰλ. 6, 217, Γαλην.

Κύλλωσις, εως, ἡ· τὸ κυρτοῦν τινα καὶ κυλλοῦν, χωλαίνειν Ἱπποκρ. Γαλην.

Κύλ-οιδιάω (ἁμτδ.) εἰμὶ κυλοιδιῶν, ἔχω τὰ κύλα (τὰ κάτω βλέφαρα τοῦ ὀφθαλ.) ἰδρηκότα (πρησμένα) «ὑπ' ἐρωτος δηθὰ κυλοιδιάοντες», χαρακτηριστικ. ὀφοδροῦ καὶ ἡδυπαθοῦς ἐρωτος, καθ' ὃν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ πλέουσι καὶ τὰ κάτω βλέφαρα ἡδυπαθῶς οἰδαίνονται (πρήσκονται) Θεόκρ. 1, 37, πρβλ. Ἰλιόδ. 4, 7, τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἀγρυπνησάντων, 7, 15· ὅθ. Ἐν γέν. ἐπὶ τῶν ξυλοκοπουμένων, πληροῦμαι ξυλοκοπημάτων, ξυλοκοποῦμαι, μωλωπίζομαι, καὶ ξυλοφορτώνομαι, ἀνάλογ. «τοῦ φυσκώνω τὸ πέτσι» Ἀριστ. Λυσ. 472. Συγκ. ἡ δι. γρ. «κοιλοιδιάω».

Κύλον, τό· ἴδε κύλα.

Κυλός, 3, ἀδόκιμ. γρ. τοῦ «κυλλός».

Κύλων, ωνος· Ἀθηναῖος εὐπατρίδης, ὀλυμπιονίκης (τοῦ διαύλου) Ὀλ. 35, 1 = 640 π. Χ. καὶ αὐζ. τῆς θυγατρὸς τοῦ τυράννου τῶν Μεγάρων Θεαγένους. Τῷ 612 ἢ 620 π. Χ. γενόμενος ἀρχηγὸς συνωμοσίας πρὸς καταπίεσιν τῶν λοιπῶν εὐπατριδῶν καὶ κατάληψιν τῆς τυραννίας κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ὀλυμπίων στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ Δελφικοῦ χρησμοῦ, ὅστις ἔλεγε νὰ καταλάβῃ αὐτὴν ἐν τῇ μεγίστῃ ἑορτῇ τοῦ Διός, ἀλλ' ἀπέτυχε παρανοήσας τὰ Διάσια, καθ' ἃ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτὸς τῆς πόλεως ἑτίθουν μεγάλην ἑορτὴν τῷ μειλιχίῳ Διΐ. 2) ἄρχων Μεγακλῆς, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἐπολιόρκησεν αὐτὸν στενῶς ἐν τῇ ἀκροπόλει καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν Κύλων καὶ ὁ ἀδελφός του ἀπέδρασαν, οἱ δὲ λοιποὶ ὑπαδοί του κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει βωμὸν τοῦ Ἀθηνᾶς, ὃν κατέλιπον μόν. ἐπὶ τῇ ἐπαγγέλματι ὑπαχθέντες ὅτι θὰ φεισθῶσι τῆς ζωῆς των. Ἀλλ' ὁ Μεγακλῆς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν παρὰ ταὐτην ἐφόνευσαν αὐτούς, καὶ τινες μάλιστα ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν Ἐρινύων ὅθ. προέκυψε τὸ «Κυλώνειον ἄγος» καὶ αὐτὸς καὶ ὅλον τὸ γένος τῶν Ἀλκμαιονιδῶν ἐθεωρεῖτο «ἔναγες καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ», ὅπερ κατεφαίνετο καὶ ἐν ταῖς μετὰ ταῦτα κομματικαῖς διαμάχαις, εἰ καὶ ὁ Κρὴς Ἐπιμενίδης ἐξήγνισεν ἅπασαν τὴν πόλιν Θουκ. 1, 126, Ἡρ. 5, 71· ἐπίθ. Κυλώνειος, 2 οὐσ. οἱ Κυλώνειοι = ὀπαδοὶ τοῦ Κύλωνος Πλουτ. Σόλ. 12, 13.

Κῦμα, ατος (κύω) τό· κυρ. οἴδημα (φυσήμα-

μα), ἰδ. θαλάσσης, ὄθ. α) κῦματα τεταραγμένης θαλάσσης, τρικυμία· «κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον» Ἰλ. ψ, 61· «ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρὰ» Ὀδ. ε, 109 κ. συγν. ὡσ. Πίνδ. κ. τραγ. «νεὼς καμούσης παντίῳ πρὸς κύματι» Αἰσχ. Ἑπτ. 192, Σοφ. Τρ. 113· «ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ» (παροιμ. ὁ στίχ. ὃν ὁ ὑποκριτὴς Ἡγέλοχος «γαλήν' ὁρῶ» ἀντὶ «γαλήν' ὁρῶ» ἐσφαλμένως προενεγκὼν ἐκίνησε τὸν γέλωτα τῶν θιατῶν) Εὐρ. Ὀρ. 279 κ. πιζ. «ὡς τὸ κῦμα ἔστρωτο» Ἱππ. 7, 193· «κῦμα διαφεύγειν» (παροιμ.) Πλάτ. πολ. 5, 457· «ἀριθμεῖν τὰ κύματα» Λουκ. Ἑρμότ. 84· ἔτι, κῦμα ἅλρος Πλουτ. Πομπ. 25. Μτφ. συγν. «βυθὸ γὰρ κῦμα γερσαίου στρατοῦ» Αἰσχ. Ἑπτ. 64 κ. ἰδ. ἐπὶ ἐπιεργομένης δυστυχίας, «ἀτυγὴς πρὸς κύμασιν ἄτης», Ἱππ. 888· «ἴδεσθε μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρυμον κυκλεῖται» Σοφ. Αἴ. 344· «κακῶν κῦμα» Εὐρ. Ἴων 297 – συμφοράς, Ἱππ. 824· «ἐὰν ἐπέλθῃ ποτὲ κ. κατακλυσμὸν φέρων νόσων» Πλάτ. νόμ. 5, 740 δ) κύημα, ἔμβρυον, τόκος (γίννα)· «τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου» Αἰσχ. Εὐμ. 629· «αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει», Χο. 126, κ. μτγν. π. «δισσὰν κῦ. τέκνων» Ἀεων. Ταρ. 3 (6, 200)· «θεοῦ βαρὺ κῦ. φέρουσαν» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1492· νεαρὰ βλάστη (βλαστάρι) φυτοῦ, ἰδ. κράμβης, ἣν ἤσθιον ὡς ἀσπάραγον (σπαράγγι) Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 6, 9, Γαλην. δ) μικρὰ κυματοειδὴς αὔλαξ ἢ κοιλότης ἐν τοῖς οἰκοδομήμασιν ὡς κόσμημα, ἅλλ. «κυμάτιον» ἀρχιτεκτ. Λίσχ. ἀποσπ. 70, unda.

Κυμ-αγωγέω· ἄγω, φέρω τινὰ τοῖς κύμασι, Παθ. κυμαγωγοῦμαι = ἄγομαι, φέρομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Βυζ.

Κυμαίθα, ἡ· ὄν. ζαμάλεως, ἅλλ. Κυνναίθα Θεόκρ. 4, 46, [– – –].

Κῡμαίνω, μέλ. ανῶ α) ἀμτβ. κοιν. κάμνω κύματα, ἐπὶ θαλάσ. κινοῦμαι ταράττομαι ὡς τὰ κύματα, ἀντίθ. τῷ «ἀτρεμῶ» (ἡσυχάζω)· «πόντος κυμαίνων» Ἰλ. ξ, 229, Ὀδ. δ, 425 κ. συγν. «κυμαίνει τὸ ὑγρὸν ἄνω καὶ κάτω» Πλάτ. Φαίδ. 112. Μτφ. ἐπὶ σφοδρᾶς ψυχικ ταραχῆς, ὀργῆς κτλ. ἀναβράζομαι, ἀναφλύω (ἐπ.), ἀναζέω, παθ. ὡσ. «ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται» Πινδ. ἀποσπ. 88· πρβλ. «οἴατρῳ θεοὺς κυμήνας» Ἀλκαῖ. 11 (Πλαν. 196)· «σὸν ἄνθος ἥβας ἆρτι κυμαίνει» = τὸ ἄνθος τῆς νεότητός σου πρὸ ὀλίγου ἤρχισε ν' ἀφρίζῃ, ν' ἀναζῇ Πινδ. Π. 4, 158· «πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη» Αἰσχ. Ἑπτ. 425· «κυμαίνουσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας» Ἀἰλ. Ἱ. Ζ 7, 15 κ. συγν. ἐπὶ μίσους Πλάτ. νόμ. 11, 930. Ἔτι, οἶδαίνω (πρᾴσκομαι, φουσκώνω)· «κυμαίνετο γαστὴρ» Νον. Δ. 8, 7· πρβλ. Ὄππ. κυν 1, 358· – κυστίδα = ἔχω πλήρη κύστιν, 4, 443· ἐπὶ στρατ. ἐκκυμαίνω, ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας γραμμῆς Πλουτ. Πομπ. 69· β) μτβτ. κυματίζω, κάμνω τὴν θάλασ. νὰ κυματίζῃ· θάλατταν Λουκ. ἐνάλ. διάλ. 7, 1, κ. παθ. «μιγάλως πνεύματι κυμανθὲν τὸ πέλαγος» Πλουτ. Ἀντ. 66, fluctuo.

Κυμά-κτυπος, 2· κυματόκτυπος, ὀρθότ. κυμόκτυπος· πρβλ. Λυδεκ. Φρύν. 668.

Κύμανσις, εως, ἡ· κυμάτωσις, κίνησις τῶν κυμάτων, ἐν κυματοειδεῖ γραμμῇ κίνησις Ἀριστοτ. πορεί. ζῴ. 9.

Κυμάς, άδος, ἡ· ἔγκυος, κοιν. γαστρομένη Ἡσύχ.

Κυματηδόν, ἐπίρ. κύματος δίκην, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυμάτων, κοιν. σὰν τὰ κύματα Ἱ. Λυδ.

Κυματηρός, 3· κυμαίνων, ἐν κύμασι κινούμενος, πλήρης κυμάτων, γλωσ.

Κυματίας, ου, ἰων. κυματίης, ὁ· 1) = κυματηρός· «πόρον κυματίαν ὁρίζει» Αἰσχ. ἀποσπ. 541· «κυμ. ὁ ποταμὸς ἐγίνετο» Ἱππ. 2, 111· μτφ. ἀσταθὴς (ἄστατος), ἀνήσυχος, μτγν. Λιδάν. 2) κυματίζων, κύματα ἀνυψῶν, διεγείρων· «ἄνεμος μέγας καὶ κυματίης» Ἱππ. 8, 118.

Κυματίζω (μτβ.)· κινῶ, διεγείρω κύματα, ποιῶ τι κυμαίνειν, κινῶ τι κύμασι. Παθ. «οὔτε κυματιζόμεναι αἰσθάνονται» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 9, 37, κ. μτγν.

Κυμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ κῦμα, 1) μικρὸν κῦμα, κοιν. κυματάκι· 2) κόσμημά τι ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, (ὡσ κῦμα δ), Ἐπιγρ. 160, 5, Ο' κ. μτγν.

Κυματο-αγής, 2· κύματα ῥηγνύς, θραύων, κυματορραύστης· «δεῖναι κυματοαγεῖς ἅται» = αἱ κυμάτων δίκην ἐφορμῶσαι καὶ ἐκρηγνύμεναι δυστυχίαι Σοφ. Οἰ. Κ. 1245.

Κύματο-δόλος, 2· κύματα ῥίπτων, κτυπῶν, γλωσ.

Κυματό-δρομος, 2· τὰ κύματα διατρέχων Σχόλ. Λυκόφρ. 780.

Κύματο-ειδής, 2· εἶδος, σχῆμα κύματος ἔχων· – ἄνεμοι Ἀριστοτ. προβλ. 26, 26.

Κυματόεις, εσσα, εν· πλούσιος, πλήρης κυμάτων· – Ῥόδος Ἀριστοτ. ἐπιγρ. (Παράρ. 9, 28).

Κυματό-κλυστος, 2· ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, περιβρεχόμενος, Βυζ.

Κυματολήγη, ἡ· Νηρηΐς τις Ἡσ. Θε. 253.

Κύματο-πλῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ· ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμενος (κτυπούμενος), μαστιζόμενος, διερόμενος· «ἀκτὰ κυματοπλὴξ κλονεῖται» Σοφ. Οἰ. Κ. 1243· – σκόπελος Ἀρχί. 16 (10, 7)· «κυματοπλῆγες ἰχθῦς» Ἀθήν. 8, 358. Ἐνθα πρὶν ἡ γρ. «κυματοπλῆγις», fluctibus illisus.

Κύματο-τρόφος, 2· α) τὰ κύματα τρέφων ῥητ. β) κυματό-τροφος, 2· ἐν τοῖς κύμασι, τῇ θαλάσσῃ τραφείς, (οὕτως εἰκάζ. τὸ κατωτ.).

Κύματο-φθόρος, 2· ἐν τοῖς κύμασι, τῇ θαλάσσῃ ἀφανίζων, καταστρέφων Εὐρ. ἀποσπ. Πολυείδ. 1 ἀμφ. γρ.

Κυματόω· κυματίζω, ἅλλ' εὔχρ. μόν. τὸ παθ. κυματοῦμαι· «ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα» Θουκ. 3, 89· «ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὡς περ θάλασσα» Λουκ. ἅλ. ἱστ. 2, 30, Πλουτ. ἠθ. 419· καταλύζομαι, καταπλημμυροῦμαι Ἰλιάδ. 9, 4. Μτφ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμ. Πλουτ. ἠθ. 902· (ὡσ.) ἀνησυχοῦμαι Ἰλιάδ. 10, 16.

Κύματ-ωγή (ἄγνυμι), ἰων. κ. π. ἡ· τὸ μέρος τῆς παραλίας, «ἐφ' ᾧ ῥήγνυται, θραύονται (σπάζουν) τὰ κύματα, ἅλλ. «ῥηγμίν

θαλάσσης· Ἡρ. 4, 196, Λουκ. πλοῖ. 9 κ. συχν. Ὁ τόν. «κυματώγη· ἴσφ. ἴδε Λοβεκ παραλ. 380.

Κῦμα τ-ώδης, 2· κυματοειδής· - αἰγιαλὸς Πλουτ. Φάβ 6.

Κυμάτωσις, εως, ἡ· κύμανσις, σάλος κυμάτων θαλάσ. Στράβ. 1, 53, Φίλ. συχν.

Κυμβάτον κ. κυμβεῖον, τό· κυμβίον Εὐστ.

Κυμβαλίζω· πλήττω, παίζω κύμβαλον Λουκ. π. διαβολ. 16, κ. μτγν.

Κυμβαλικός, 3· α) κυμβάλῳ ἀνήκων, σχῆμα κυμβάλου ἔχων Κωδιν. 147· 6) ἴσφ. γρ. τοῦ «κυβηλικός» π. Ἡσυχ. παρ' ᾧ «κυβηλικ. τρόπος» = «τῷ πελίκει κακουργῆσαι» (ὅτι Κυβέλη = πέλεκυς).

Κυμβάλιον, τό, ὑποκ. τοῦ κύμβαλον· 1) μικρὸν κύμβαλον· 2) βοτάνη τις, ἄλλ. «κοτυληδών» Διοσκ. 4, 92· «κυμβαλῖτις» Γαλην. 4 τ. 282.

Κυμβάλιων, ἡ· ὄν. ἄλλ ἑταιρῶν Λουκ. ἐτ. φιάλ. 12, 14.

Κυμβάλισμός, ὁ· τὸ πλήττειν κύμβαλον Ἀλκίφρ. 3, 68.

Κυμβαλιστήρ, ῆρος, ὁ· τῷ κατωτ.

Κυμβαλιστής, οῦ, ὁ· πλήκτης, παίκτης κυμβάλου Δ. Κάσ. 50, 27, cymbalista.

Κυμβαλίστρια θηλ. τοῦ ἀνωτ. ἡ πλήττουσα, παίζουσα κύμβαλον, παίκτειρα κυμβάλου Πετρών. cympalistria.

Κυμβαλῖτις, ιδος, ἡ· κυμβάλιον 2) Γαλην.

Κυμβαλο-κρούστης, ου, ὁ κυμβαλιστής, μτγν.

Κύμβαλον (κύμβος). τό· 1) «εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ» Ἡσύχ. μεταλλινος λέβης ἢ δίσκος, ὅστις συγκρουόμενος μετ' ἄλλου ὁμοίου ὀξὺν ἢ λιγυρὸν ἦχον ἐξέβαλλε, ὅμοια τὰ νῦν ἀπὸ τενεκὲ (βαρβ.) στραγγύλα τσιὰτ (βαρβ.) καὶ τὰ εὐρωπαϊκ. κύμβαλα Ξεν. π ἱππ 1, 3 «κυμβάλων ἦχος» Ἀθήν. 8, 361, Λουκ. Βάκχ. 4, κ ἄλλ. μτγν. κ. συχν. συνών. τῷ «τύμπανον» 2) πλατεῖα λεκάνη ὕδατος, ὥρ. Ἡσύχ. cymbalum.

Κύμβαχος (κύμβη, κυβή, κόπτω), 2· ἐπὶ κεφαλὴν (Σχολ.), κοιν. μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κατακέφαλα· «ἔπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσι» Ἰλ ε, 586· «ἐκβράσασα κύμβαχον δίφρου» Λυκόφρ. 66, κ ἄλλ. μτγν. οὐσ. «ὁ κύμβαχος», τὸ ἄνω, ἡ καμαρωτὴ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας, ἐν ᾗ ἐμπεπῆγμένος εἶνε ὁ λόφος· «κόρυθος κύμβαχον ἀκρότατον νῶϊ» Ἰλ. ο, 535, pronus in caput.

Κυμβεῖον, τό· κυμβίον Δ. Λαίρ 3, 42.

Κύμβη (πρβλ. κύμβος, σανσκρ. Kumba = πλατύστομ. ἄγγειον, κάδος), ἡ· ἐν γέν. καιλότης, κοῖλον ἀγγεῖον, α) ἔκπωμα, πτηρίον (ἀνάλ. τὸ κοιν. καυκί), τρυβλίον, «ὀξύβαφον» Ἡσύχ. 6) λέμβος, πλοιάριον· «ἔπποισιν ἡ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα» Σοφ. ἀποσπ. 129· πρβλ. Ἀθήν. 11, 482 γ) ἀγγεῖον, λέβης Νικ. ἀλ. 164· δ) πτηνόν· «πτεροβάμονες κύμβαι» = τὰ πτηνὰ Ἐμπεδ. 226· ε) πήρα, κοιν. ταγάρι, ἀρχ. λεξ. ς) = κεφαλὴ· πρβλ. κυβή, κύμβαχος.

Κυμβητιάω· κυβιστάω, «ἐπὶ τὴν κεφαλὴν βίπτω» Μ. Ἐτ. 545, 23.

Κυμβίον, τό, ὑποκ. τοῦ κύμβη· α) μικρὸν ποτήριον, ἔκπωμα, φιάλη, κοιν. πατηράκι, καυκάκι, ἀρχ. λεξ. «ποτήριον ἐπίμηκες καὶ στενὸν καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον πλοίῳ» καὶ ἄνευ ὠτων Ἀθήν. 11, 481, παρ' ᾧ καὶ ἕτερα παραδείγμ. ἀπὸ τῶν κωμ. «κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας» Δημ. 21, 158 «κυμβίου, ἐξ οὗ ἔπινε» 47, 28· 6) λέμβος, συνών. τῇ κύμβῃ 6), (ἐξ οὗ καὶ τὸ κυβερνάω Ἀθαν. Α. Σακελλ.) Σουΐδ.

Κύμβος (πρβλ. κύμβη), ὁ· 1) = κύμβη, πᾶσα κοιλότης, ἰδ. κοῖλον ἄγγειον «κοῖλος μυχός, κεραμίου πυθμήν» Ἡσύχ. 2) κατάνη, λεκάνη (ἁπλᾶδα), λέβης Νικ. Θηρ. 526 ὡς τὸ κύμβος, ἐν. δοτ. κύμβεϊ, ἀλ. 129.

Κύμη, ἡ· 1) ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη πόλις τῆς Αἰολίδος (ἐν Μ. Ἀσίᾳ) ἐν τῷ ὁμων. ᾗ Ἐλαϊτικῷ κόλπῳ μετ' ἀσφαλοῦς λιμένος (ἐν ᾧ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν διεχείμασεν ὁ ὑπολειφθεὶς στόλ. τοῦ Ξέρξου), ἄλλ. «Φρικωνίς», ἀπὸ τοῦ Φρικίου ὄρους ὑπὸ τῶν ἱδρυτῶν αὐτῆς Λυκρῶν ἐπονομασθεῖσα, Ἡρ. Θουκ. νῦν ἐρείπια τοῦ Ἀσμούρτ-κιόϊ, κάτ. ὁ Κυμαῖος, οἱ Κυμαῖοι, χλευαζόμενοι ὡς βλάκες Ἡρ. 1, 157. Ἡ ἐπικράτεια αὐτῶν «ἡ Κυμαία» Στράβ. 2) πόλ. Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῆς 1) Κύμης καὶ Χαλκίδος, ἐπονομαζομένη «ἡ Καμπανίς, ἡ Ἰταλιῶτις, ἡ Χαλκιδικὴ», ἐρείπια αὐτῆς μεταξὺ Λάγκο δὶ Πάτρια καὶ Φουζάρο. κάτ Κυμαῖοι Πολύβ. κ. Κυμεῖς Στ. Βυζ. ἡ χώρα αὐτῶν «ἡ Κυμαία» Στράβ. ἐπίθ. α) Κυμαῖος, 3· «Κυμαία Σίβυλλα» Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 95· 6) Κυματικός, 3· ἐθ. «τὰ Κυμαϊκὰ» Ἀθήν.

Κυμινάνθη, ἡ· ὄν. πολλ. δηλιάδων Ἀνθ.

Κύμινδις, ιος (εως Θησ. Στ.) ἡ κυμινδίδος (Πλάτ.), (διὰ τὸ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτειν· Ἀριστοτ.) ὁ πτηνόν, ἀναμαζόμενον οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρ. καθ' ὁμ. ὑπό δὲ τῶν θείων «χαλκίς», κατὰ τοὺς Σχολ. «ὁ κύμινδ. οἰκεῖ μὲν ὄρη, ἔστι δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χρόαν, καὶ μέγεθος ὅσον ἰσχὺς ὁ φασσοφόνος» Ἀριστ. ὑ. ζ. 1181, Πλάτ. Κρατ 392· «ἡ κύμινδ.» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 12, 32· ἴδε χαλκίς. [⏑ – ⏑].

Κῡμῑνεύω (κύμινον)· ἐπικάσσω τι κυμίνῳ, κοιν. πασσίζω μὲ κύμινον Λουκ. Ἀλιέ 25, [ἵνθα ἡ χάριν τοῦ μέτρου].

Κυμίνινος, 3· ὁ ἐκ κυμίνου, ἐκ κυμίνου παρασκευασμένος Ἀλ. Τραλ. 1, 9, [⏑ – ⏑ –].

Κυμινο-θάκη, ἡ· τῷ κατωτ. Ἀπολλ κωμ. ἐν Πολυδ. 10, 93.

Κυμινο-θάκον, τό· τῷ κατωτ. Νικοχάρ. ἐν Πολυδ. 10, 93.

Κυμινο-θήκη, ἡ· κυμινοθήκη, θήκη, ἐμπεριέχουσα κύμινον, ἓν τῶν ἀγγείων τῆς τραπέζης Πολυδ. 10, 93.

Κυμινο-θήκη, ἡ· τῷ ἀνωτ. ὡς κ. νῦν Πολυδ. 10, 93.

Κύμινο-κίμβιξ, ικος, ὁ· ὁ κίμβιξ, «ὁ σωλὴν τοῦ κυμίνου· πρβλ. κυμινοπρίστης. Μτφ. φιλάργυρος, «σμικρολόγος» Εὐστ. 1828, 19.

Κύμινον, τό· ἡ γνωστὴ βοτάνη καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ κοιν. κύμινο, «ὃ δύο εἴδη, «κύμ-

ἄγριον· Διοσκ. 3, 69 καὶ «κύμ. Αἰθιοπικὸν» ἢ «βασιλικόν», 3, 68, Πολύαιν. 4, 4, 32, Θεόφρ. Πλούτ. Οἱ ἀρχ. παρετίθεσαν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν σμικροῖς δοχείοις ὡς ἥδυσμα ἢ ἄρτυμα ἅλατος δίκην Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 2, 68. Ἡ μακρότης τοῦ ι δηλοῦται καὶ ὑπ' Ἀργεστρ. ἐν Ἀθην. 3, 101, cuminum.

Κῡμῑνο-πρίστης, ου, ὁ· ὁ πρίων (πριονίζων), διχοτομῶν τὸ κύμινον, κυμινοσχίστης, ἤτοι βδελυρὸς φιλάργυρος, ὅστις μήτε τοὺς κόκκους τοῦ κυμίνου ἀκεραίους ἐὰν ἀφήνει νὰ παραθίσωσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὰ κυμινόσπυρα σχίζει ἐκ τῆς ἄκρας φιλαργυρίας του, ὅστις κατὰ τὴν κοιν. φράσ. «ὁ τὸν ἄγγελόν του θυμιάμα δὲν δίνει ἢ ἀπὸ τὴν μυΐγα ὄγδοα ξύγγια»· «ὠνόμασται ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μηδενὶ ἂν δοῦναι» Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 1· ἐπίθ. «κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστὶ σου πάλαι» Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 8, 365.

Κῡμῑνοπριστία, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ κυμινοπρίστου, βδελυρὰ φυλαργυρία μτγν.

Κῡμῑνο-πριστο-καρδαμο-γλύφος, 2· κυμινοπρίστης ἀνωτέρ. βαθμοῦ, ὁ σχίζων τὸ κύμινον καὶ γλύφων τὰ κάρδαμα, κυμινοσχιστοκαρδαμογλύφος Ἀριστ. σφ. 1357.

Κῡμῑνό-τριβος, 2· μετὰ κυμίνου τετριμμένος· ἅλς Ἀρχίστρ. 7, 320.

Κῡμῑν-ώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κυμίνου, κυμίνῳ ὅμοιος Θεοφρ. Ἱ. Φ. 8, 7, 3.

Κῡμο-δίγμων, ονος, 2· κυμοδόκος, τὰ κύματα δεχόμενος Εὐρ. Ἱππ 1173.

Κῡμο-δόκη, ἡ· Νηρηΐς τις Ἰλ. Ἱερ.

Κῡμο-θάλης, 2· ὁ κύμασι θάλλων, ἀκμάζων, πλούσιος πλήρης κυμάτων, ἐπίθ. Ποσειδῶνος Ὀρφ. Ὕμν. 16, 5.

Κῡμοθόη, ἡ· Νηρηΐς τις Ἰλ. Ἱερ.

Κῡμό-κτυπος, 2· ἠχῶν ἐκ τῶν κυμάτων Σιμμί. ἐν Ἡφαιστ. 74.

Κῡμο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, δι. γρ. τοῦ «κυματοπλήξ», ὅπε ἴδε.

Κῡμοπόλεια (πολέω), ἡ· θυγ. Ποσειδῶνος Ἱερ.

Κῡμό-ρροος, συνηρ. -ους, ὁ· κυμάτων ῥοῦς, ῥεῦμα Ἡσύχ.

Κῡμο-τόμος, 2· τὰ κύματα τέμνων, διασχίζων· οὐσ. «ὁ κυμοτόμος», «περὶ τὰς γεφύρας οἰκοδόμημα τρίγωνον, τὸ ὀξὺ ἔχον ἔμπροσθεν ἐν τριγώνῳ ἀγήματι, ἐμβόλῳ νηὸς μακρᾶς ἀπεικασμένον» Σουΐδ.

Κῡμώ, οῦς, ἡ· Νηρηΐς τις Ἱερ.

Κύμωθος· ὄν. Ἑλλ. ἁλιέων Ἀλκίφρ.

Κύν' σύν, ἐπιρρ. κ αἰολ. κὸν ἢ κοιν ἐν συνθέσ. καθ' ἣν «ἐὰν μὲν τὸ δεύτερον συνθετ. μέρος ἄρχεται ἀπὸ συρφώνου· ἢ ἀπὸ λέξεως ἐχούσης ἐν ἀρχῇ δίγαμμα, τότε ἡ σὺν γίνεται κον· οἷον, κον-νεῖν, κόν-βαθος, καν βαγή, ἐὰν δὲ ἄρχεται ἀπὸ κ, τότε τὸ ν τῆς κον ἢ γίνεται κ ἢ ἀποβάλλεται· οἷον κοκ-ύαι, κακύει· ἀνώμ. κ. ἑλλ. ῥῆμ. Α. Λ Σακιλλ. σελ. ιέ, ιϑ' «τὴν πρόθ κον εὑρίσκομεν» κτλ. «Ὧν τὸ κανακγίων» κτλ.

Κύνα, ης, ἡ· ἴδε Κύννα.

Κυν-αγέσιον, δωρ. τό· κυνηγέσιον.

Κυν-αγέτις, ιδος, δωρ. κ. π. ἡ· κυνηγέτις.

Κυν-ά-δας, δωρ. κ. π. 2· κυνηγὸς Ἀριστ. Λυσ. 1272, Θεόκρ.

Κυνάγγα Ἱππυκρ. ἀποσπ. 1, ἐν. κλ. = κλέπτα Τζέτζ. Λυκόφρ. 219.

Κυν-άγχη, ἡ· 1) νόσος, καθ' ἣν φλογίζονται οἱ πνεύμονες καὶ ὁ νεφὸν ἐκβάλλει τοῦ στόματος τὴν γλῶσσαν, κοιν. σκυλόδηγκας, πρβλ. συνάγχη· 2) κλοιὸς κυνός, Ῥιαν. 8 (6, 34), Λεων. Ταρ. 34 (6, 35).

Κυνάγχης, ου, κλ. Κυνάγχα, ὁ· κοιν. σκυλοπνίκτης, ἐπιθ. Ἑρμοῦ, ὡς φονεύσαντος τὸν Ἄργον Ἱππών. ἀποσπ. 1, 2 Μαΐνικ. ἴδε κυνάγχα.

Κῡν-αγχικός, 3· ὑπὸ κυνάγχης (ἀπὸ σκυλόδηγκαν) πάσχων μτγν.

Κύν-αγχον, τό· φυτόν τι Διοσκ. 4, 81, cynanchum.

Κῡν-άγωγός, ὁ· φύλαξ κ. ὁδηγὸς κυνηγετικῶν κυνῶν Ξεν. κυν. 9, 2, Πολυδ.

Κυνάδρα, ας, ἡ· κρήνη ἐν Ἄργει, ἐξ ἧς οἱ ἀπελεύθεροι ἔπινον ὀθ. παροιμ. «τὸ ἐν Κυνάδρᾳ ἐλευθέριον ὕδωρ» (πίνειν) Εὐστ. 1747, 11.

Κυν-αίγειρος (Κυν-έγειρος, ἀδύκ. γρ. παρὰ μτγν. Πλουτ. Λουκ.)· ὁ Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφορίονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητ. Αἰσχύλ. πεσὼν ἀνδρείως κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Ἡρ. 6, 114.

Κύναιθα, ἡ· 1) πόλ. Ἀρκαδίας Στράϐ. κάτ. Κυναιθῆς Πολύϐ. 4, 17, 4 κ. Κυναιθαεῖς Παυσ. 5, 22, 1· «Ζεὺς Κυναιθαεὺς» Λυκόφρ. 400· 2) Κυναίθα· ποιμενὶς τις Θουκ. [5]

Κύναιθος· α) υἱὸς τοῦ βασιλ. τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος Ἀπολλόδ. 6) ῥαψῳδὸς Χῖος ἐπὶ Πεισιστράτου ἢ περὶ τὸ 750 π. Χ. ποιητὴς τοῦ Ὕμν. τοῦ Δελφ. Ἀπόλλωνος Σχόλ. Πινδ. γ) παράσιτός τις Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ Λουκ.

Κῡν-άκανθα κ. κυνακάνθη, ης, ἡ, ἴσ. τὸ κυνόσϐατον Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 5, 19.

Κυν-ακτής, οῦ (ἄγω), ὁ κάλως κυνός, σχοινίον σκύλου, δι. γρ. τοῦ «κυνάγχη» 2) = κλοιὸς κυνοῦχος Ἀνθ. 6, 34.

Κυν-ᾰλώπηξ, εκος, ὁ κύων κ. ἀλώπηξ συνάμα, νόθος ἐκ κυνὸς καὶ ἀλώπεκος, τὸ εἶδος λακωνικὸς κυνῶν· μτφ. ὕϐρις, κακοήθης κ. πανοῦργος ἄνθρωπος Ἀριστ. Ἱππ. 1062, 1068, Λουκ. Περιεγρ. 30.

Κυν-άμολγοί, οἱ· (οἱ κύνας ἀμέλγοντες), ἄγριος Αἰθιοπικὸς λαὸς Φωτ. ϐιϐλ. 453, 36.

Κυνά-μυια, ἡ· κυνόμυια, κοιν. σκυλόμυια. Μτφ. ἀπὸ τῆς ἀναιδείας τῶν κυνῶν καὶ μυιῶν ὕϐρις πρὸς ἀναιδῆ γυναῖκα, ὡς ὁ Ἄρης ὀνομάζει τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἡ Ἥρα τὴν Ἀφροδίτην Ἰλ. φ, 394, 421 ἐπών. ἑταίρας Ἀθήν. 4, 157 ἴδε κυνόμυια, musca carina.

Κυν-άνθρωπος, ὁ· κοιν. σκυλάνθρωπος· καὶ ἐπίθ. 2· «ἡ κυνάνθρωπος νόσος» = λυκανθρωπία Γαλην 10 τ. 502· ἴδε λυκάνθρωπος.

Κυνάρα, ἡ, κ κύναρος, ὁ· «κυνάρα ἄκανθα» Σοφ. ἀποσπ. 318 «κύναρος ἄκανθα» = κυνόσϐατος ἢ κινάρα Σοφ. ἀποσπ. 643 κ. ἐν Ἀθην. 2, 70.

(Κυνάρητος δι. γρ.), Κυάρητος· υἱὸς Κόδρου, ἱδρυτὴς Μυοῦντος Παυσ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Κυνάριαν, τά· ὑποκ. τοῦ κύων, ἀδόκιμ. ἡ λέξ. κατὰ Φρύν. ἀπὸ Θεοπ. κωμ. 180, ἀλλὰ «δόκιμος» ἐν Β. Ἀν. 49, 14, Πλάτ. Εὐθύδ. 298, Ξεν. Κύρ. 8, 4, 20, κοιν. σκυλάκι. - Μελιταία Ἀθήν. 12, 518, κ. μτγν. catellus.

Κύναρος· ἴδε κυνάρα.

Κυνᾶς, ἄδος, ἡ· θηλ. τοῦ κύνειος (κυνικός), ἡ κυνική· «κυνάδες ἡμέραι» = κυνικ. ἡμ. αἱ ἡμ. τῶν κυνικ. καυμάτων Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὄσ. 73. Μτφ. ἐπὶ κακῶν ἐρίων, σκυλότριχες Θεόφρ. 16, 19. Οὐσ. α) = ἀπομαγδαλιὰ π. τ. Λάκωσι, ἥτοι ψίξ, δι' ἧς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐσπόγγιζον τὰς χεῖρας καὶ εἶτα ἔρριπτον τοῖς κυσὶ Ἀθήν. 9, 409, Πολυδ. 6, 93· 6) = κυνάρα Ἡσύχ. γ) ἧλος Σχόλ. Ὀδ. η, 91.

Κύν-ἀστραν, τό· τὸ ἄστρον ὁ κύων, τὸ ἄστρ. τοῦ κυνός, μτγν. Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 1, 46.

Κυν-αστρος, ὁ· τῷ ἀνωτ. μτγν. Τζέτζ. Σχόλ. Ἱσ. Ἔρ. 609.

Κυν-αυγής, 2· κυνικῶς, ἀναιδῶς βλέπων· «κυναυγὴς ἐστὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν» Ἀλκίφρ. 3, 1.

Κυνάω· κυνίζω, Λουκ. Δημῶν. 21, ἔνθα κωμ. ὑπαινιγμὸς τοῦ κύνος κ. ἀντίθ. τοῦ «ἀνθρωπίζω».

Κυνδάλη, ἡ· ἡ τοῦ κυνδάλου παιδιά. Ἡσύχ.

Κυνδάλιον, τό· ὑποκ. τοῦ κύνδαλος.

Κυνδαλισμός, ὁ· «ἡ διὰ παττάλων παιδιά, παιδιὰ τῶν παίδων· «παταπῆξαι τὸν πάτταλον (ἢ «πασσάλιον») κατὰ γῆς διύγρου» καὶ «τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι, πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ» Πολυδ. 9, 120· ἀθ. ἡ παρομ. «ἥλιν τὸν ἥλον (ἐκκρούει), παττάλῳ τὸν πάτταλον» Πολυδ. 9, 120.

Κυνδαλο-παίκτης, ου, ὁ· παίκτης τῆς κυνδάλης Ἡσύχ. Β. Ἀν. 274.

Κύνδαλος, ὁ· πάτταλος, ξύλινος ἧλος, κοιν. παλοῦκι, παλουκάκι Πολυδ. 10, 188.

Κυνέας, ου· Ἑρετριεύς τις Ἱππ. Παυσ. 7, 10, 2, ἔνθ' εἰκάζ. «Κινέας».

Κυνέγειρος, ὁ· ἴδε Κυναίγειρος.

Κυνέη, συνηρ. κυνῆ (θηλ. τοῦ κύνεος, ἐνν. «δορᾶ»), ἡ· δέρμα κυνός, κοιν. σκυλότομαρο. Συνηθ. ἡ ἐξ αὐτοῦ ἢ ἐκ «δορᾶς κυνὸς ποταμίου» (Εὐστ.) κατασκευαζομένη ἄλοφος περικεφαλαία, συχν. π. Ὅμ. καὶ ἐπὶ τῆς κοιν. σημ. = περικεφαλαία· «κυνέη ταυρείη» = ἐκ δέρματος ταύρου Ἰλ. κ, 258· «κτιδέη κυν.» 335· «αἰγέη κυν.» Ὀδ. ω, 231, ἔνθα σύνηθ. κάλυμμα τῆς κεφαλ. τῶν ἀγροτῶν· «κυν. πάγχαλκος» = περικεφαλ. ὁλόκληρος ἐκ χαλκοῦ ο, 376· ἔτι μετὰ τῶν ἐπιθ. «χαλκήρης (σιδηρόδετος), χαλκοπάρηος, εὔχαλκος, χρυσείη (χρυσοῖς κοσμήμασι περιεχρυσωμένη) ἄλλοφος, τετράφαλος, τετραφάληρος, ἀμφίφαλος, ἱππουρις, ἱπποδάσεια», ἅπερ ἴδε. Ἐπὶ τῆς σημ. περικεφαλ. Σοφ. Αἴ. 1266. — εὐλόφος Εὐρ. ἀποσπ. 717· «κυν. χαλκέη» Ἡρ 2, 151· «ἐκ διφθερίων πεποιημένα» 77· ὀδοιπορικ. πῖλος, ἴδ. πλατύγυρος, πέτασος εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἡλιακ. ἀκτίνων, «ἡλιαστεγὴς κυνῆ Θεσσαλὶς» Σοφ. Ἰχν. Κ. 318· πρβλ. Ἀριστ. Ψεφ. 268, ἔνθα εἰς προφύλαξ. ἀπὸ τῆς βροχ. κ. σφ. 446. - Πολιτ. Δημ. 59, 94· «δῦν' (ἡ Ἀθηνᾶ) Διὸς κυνέην», ἥτις κατεσκευάσθη ὑπὸ τῶν Κυκλώπων καὶ ἐπιτιθεμένη ἐπί τινος εἶχε τὴν θαυμάσιον δύναμιν τοῦ νὰ καθιστᾷ αὐτὸν ἀόρατον, ὡς ἡ ταῦ Σιγκφρειδ ἐν τῇ Γερμανικ. μυθολογ. Ἰλ. ε, 845· πρβλ. Ἀριστ. Ἀχ. 390, Πλάτ. πολ. 10, 612, galea.

Κύνειος, 3· τῷ κατωτ. Ἀριστ. σφ. 231· «κύνειος, θάνατος» = ἐλεεινὸς 893 κ. μτγν. πεζ. Σ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 225.

Κύνεος (κύων), 3· ὁ ἐκ κυνός, κυνὶ ἀνήκων· - πῶλοι Στράτ. 77 (12, 238). Συνηθ. μτφ. κυνικός, ἀναιδής Ἰλ. ι, 372· - νόμι Ἡσίφ. 67· - κέαρ Ἀπολ. Ρ. 3, 641· -μένος Τίμων ἐν Πλουτ. ἠθ. 446, impudens.

Κυνέω (ἴδε κύω· ρ' ζ' κυς κατ' ἄλλ.), μέλ. κύσω [υ-], ἀόρ. ἔκυσα, ἐπ. κύσσα, ἀπαρ. κύσσαι κτλ. (πρβλ. τὸ γερμ. Kussen = φιλεῖν)· α) φιλῶ τινα ἢ τι· «κύνειον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους» Ὀδ. φ, 224· γ' ἐν. ἀορ. «ἔκυσσε, σύσε» π. 21 κ. συχν. Εὐρ. Ἄλκ. 183, Μηδ. 1144, Ἀριστ. Ἀχ. 1169, ἐρ. 1104· κ. ἀόρ. «ἔκυσα» Εὐρ. Κύκλ. 5: 0, Ἀριστ. Ὄρν. 141, Θεόκρ. 20, 5 κ. ἄλλ. μτγν. π. Σπαν. π. πεζ. ἐπὶ φιλήματ. περιστερῶν, = καταγλωττίζω Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. Δ, 2 6) = προσκυνῶ Ἀθήν. 10, 606, osculor.

Κυνῆ, ἀττ. ἡ· κυνέη, ὅπερ ἴδε.

Κυνήγειον, τό, ἀδόκ. γρ. τοῦ «κυνήγιον».

Κυνηγεσία, ἡ· τῷ κατωτ. «ἐν ταῖς στρατείαις καὶ κυνηγεσίαις» Πλουτ. Ἀλέξ. 40· «ἐξῆγεν αὐτοὺς ἐπὶ κυνηγεσίαν» Δ. Λαέρ. 6, 31.

Κυνηγέσιον, τό· α) ἡ πρᾶξ. τοῦ κυνηγεῖν, κυνήγιον Εὐρ. Ἱππ. 214· «κυνηγέσια ἐπιτηδεύειν» Πλάτ. 6, 763· «- καὶ θῆραι», πολ. 3, 412· «ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσ.» Ξεν. κυν. 6, 11· κ. συχν. π. μτγν. εἰς πλ. 6) συναθροισμ. ἀκολουθία κυνηγῶν μετὰ τῶν κυνῶν των· «τὸ κύν. πᾶν συμπέψω» Ἱππ. 1, 36 π. ἁλ. Ξεν. κυν. 10, 4· «κυνηγέσια», ὑραῖαι λόχων ἐξερχομένων ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἀρπαγὴν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 5· γ) ἡ τοῦ κυνηγίου περιφέρεια, περιοχὴ Ξεν. κυν. 7, 11· δ) ἄγρα κυνηγίου Ξεν. κυν. 6, 12. Μτφ «ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν» Πλάτ. Πρωτ. 309, venatio.

Κυνηγετέω (ἀμτδ.)· α) κυνηγῶ, εἶμαι κυνηγός Ἀριστ. Ἱππ. 1382, Πλάτ. νόμ. 7, 824· «ὀρνίθων κυνηγετεῖν» Λίσχιν. 3, 255, Πολύβ. 31, 22, 3· 6) ὀδ. μτφ. ἰχνηλατῶ, κατασκοπῶ τινα, καταδιώκω Αἰσχ. Πρ. 572· «κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου» Σοφ. Αἴ. 5 «- τέχνων ἀθωμῶν» Εὐρ. Ἱκ. μ. 896, κ. μτγν. Πλουτ. Κράσ. 4, indago.

Κυνηγέτημα, ατος, τό· κυνήγιον, μτγν.

Κυνηγέτης, ου, ὁ· ἡγέτης, ὁδηγὸς κυνῶν εἰς κυνήγιον, κυνηγὸς Ὀδ. ι, 120, Εὐρ. Ἱκ. μ. 880, Πλάτ. Εὐθύδ. 290· ὡσαύτ. κυνάγετας Πινδ. Ν. 6, 26, Εὐρ. Βάκχ. 869, νομεύς.

Κυνηγετικός, 3· κυνηγῶ ἢ κυνηγοῦ· ἵππος «κυνῶν, ὁ τοῦ κυνηγοῦ ἢ κυνηγίου· - ἵππος» Ἱππ. τοῦ κυνηγίου Πλουτ. Φάβ. 20· χρήσιμος, ἐπιτήδειος, κατάλληλος εἰς κυνήγιον· «κυν. ὄλατρα» = κατάλληλ. εἰς κυνήγ. ζῷα Κέβ. 43, 22· ἐμπειρος τῆς κυνηγεσ. τοῦ κυνη-

γίου Πλάτ. Εὐθύφρ. 13· κ. οὐσ. «ἡ κυνηγετικὴ» (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κυνηγετεῖν αὐτόθ. Ὡσ. οὐσ. «ὁ κυνηγετικὸς» (ἐνν. «λόγος») = σύγγραμμα περὶ τῆς κυνηγετικ. κυνηγίου, ὡς τὸ τοῦ Ξεν. Ἔτι «τὰ κυνηγετικὰ» = ποίημα περὶ τῆς κυνηγετικ. ὡς τὸ τοῦ Ἀππ. Ἰπέρ. - ὡς = κατὰ τρόπον κυνηγοῦ, κοιν. σὰν κυνηγὸς Πολυδ. 5, 9, venandi peritus.

Κυνηγέτις, ιδος, θηλ. τοῦ κυνηγέτης, ἡ ἡ κυνηγός· = Ἄρτεμις Πολυδ. 5, 13· δωρ. «κυνάγέτις αἰγανίσι» = λόγχη κυνηγετική, ταῦ κυνηγίου Ἀντπ. Σιδ. 18(6, 115), venatrix.

Κυνηγέω· κ. νῦν κυνηγῶ, ἰδ. ζῶω, κοιν. πάγω τὸ κυνηγῶ, συνών. τοῦ «κυνηγετέω» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 10, 22, Πλουτ Πελοπ. 8 κ. μτγν. - Θήρας Ἀθήν. 13, 539. Μτφ. ἀνθρώπους Πλάτ Ἐπιστ. 7,349, Πλουτ. Ἀλκ. 6.

Κυνηγητήρ, ῆρος, ὁ· κυνηγέτης, κυνηγὸς Μανιθ 4, 337

Κυνηγία, ἡ· τῷ κατωτ. Σοφ. Αἴ. 237, δωρ. κυνᾶγία Εὐρ. Ἱππ. 109, Πολύβ. 4, 8, 9.

Κυνήγιον, τό· κ. νῦν ὡσ Πολύβ. 10, 25, 4, Πλουτ. Ἀλ. 40, Ἀθήν. 15, 677.

Κυνηγίς, ίδος· θηλ. τοῦ κατωτ. Ὑσ. ὄν. ἑταίρας, ὁμώνυμ. κωμῳδία Φιλεταίρου, ἴδε Μαϊνεκ. ἀποσπ. κωμ. 3 τ. 294.

Κυνηγός, ὁ, ἡ· κύνας ἄγων, ὁδηγῶν εἰς κυνήγιον. Σύνηθ. τὸ οὐσ. «ὁ κυνηγ.» ἡ «ἡ κυνηγ.» κ. τραγ. εἰς δωρ. σχημ «κυνᾱγός» «τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν» Σοφ. Ἠλ. 553, Αἰσχ. Ἀγ. 678, Εὐρ. ἀποσπ. 888 κ. συχν. πρβλ. Φρύν. 428, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 7, 28, Πλουτ. Λούκ. 8, κ ἄλλ μτγν. «ο' κυνηγοὶ» = θηριομάχοι Βυζ.

Κυνηδόν, Ἐπίρ. = κυνὸς δίκην, κατὰ τρόπον κυνός, κοιν. σὰν σκύλος, σὰν σκυλὶ Σοφ. ἀποσπ. 646 «τὴν σοφίαν σιτήσομαι» Ἀριστ. νεφ. 483· διαλείχω, Ἐπι 1028· ἁμφοραύομαι Λουκ. Τίμ. 54.

Κυνηλασία, ἡ· τὸ κυσὶ ἢ διὰ κυνῶν κυνηγίων, ἢ διὰ κυν. καταδίωξις, κοιν. κυνηγι, κυνήγημα μὲ σκυλιὰ Καλλιμ. Δι,λ. 217.

Κυνηλατέω κυνηγῶ τι, καταδιώκω κυσὶ Εὐφορί. ἀποσπ 63, Νικ. Θηρ. 19.

Κυνήπυδες, οἱ· οἱ ἀστράγαλοι, κοιν. τὸ πουλάκι τοῦ ποδὸς ἵππου Ξεν. π. ἱππ. 1, 15· πρβλ. κώων.

Κύνης, ητος· Ἀκαρνάν τις Θουκ.

Κυνήσιοι, οἱ· λαὸς τῆς Ἰβηρίας παρὰ τὸν ποτ. Ἄναν (Γουαδιάναν) δυτικώτερ. τῶν Κελτῶν Ἡρ. 2, 33 οἱ ἀδ. κ Κύνητες, οἱ, 4, 49.

Κυνητίνδα, Ἐπίρ. «ἡ κυνητίνδα» (ἐνν. «παιδιά») παιδιὰ τοῦ φιλήματος, καθ' ἣν ἑκατὸς τῶν ἀντιπάλων προσπάθει νὰ φιλήσῃ τὸν ἄλλον Πολυδ. 9, 110. 114.

Κυνθάνω· κεύθω Ἡσύχ.

Κυνθιάς, άδος, ἡδ. θηλ. τοῦ κατωτ. ἡ, Ἀνθ. G, 121· κ. Κυνθιώτης, Κυνθιῶτις Στ. Βυζ.

Κύνθιος, 3· τῷ Κύνθῳ ἀνήκων· -ὄχθος = Κύνθος Εὐρ. Ἱ. Τ. 1098 «Κυνθία πέτρα» Ἀριστ. νεφ. 596. Οὐδ. ὁ Κύνθιος = Ἀπόλλων Καλλιμ. Δηλ. 10· ὡσ. ὁ Κυνθογενὴς Ἀνθ 15, 25.

Κύνθος, ὁ (ἡ, Πάπε)· 1) τραχὺ ὄρος τῆς Δήλου, ἐφ' οὗ ἐμυθολόγουν ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις Ὁμ. Θ' ὕμν. Ἀπόλ 26, ἔνθ «Κύνθου ὄρος» τινὲς εἰκάζ. κατ Κύνθιος· 2) ὄνομα τῆς Δήλου Στ. Βυζ.

Κυνία, ἡ· κυναπράμβη Διοσκ. 4, 192.

Κυνία, ἡ· λίμνη Αἰτωλίας Στραβ. 10, 459.

Κυνίας, ου, ὁ· πῖλος ἐκ δέρματος κυνὸς Ἡσύχ.

Κυνίδαι, ῶν, οἱ· ἀρχαία ἱερατικὴ γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐξ ἧς οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, Λουκ. ἐν Ἀποκρ.

Κυνιδεύς, έως, ὁ νεογνὸν κυνός, κοιν κουτάβι Θεόκρ. 5, 25, δι. γρ. τοῦ «κίναδος, κιναδεύς».

Κυνίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κύων· κυνάριον Ἀριστ. Ἀχ. 516, Πλάτ. Εὐθύδ. 298, Ξεν. οἰκ. 13, Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 4, κ. μτγν. Κατὰ Φρύν. δοκιμωτέρα ἡ λέξ. κυνάριον.

Κυνίζω, μ. ἰσω, ἀττ. ιῶ· μιμοῦμαι τὸν κύνα («μετὰ βλακείας περιπατεῖν» Ἡσύχ.), εἰρ. κυνικ. φιλόσοφος, ζῶ, προσφέρομαι ὡς κυνικός, πρβλ. Διογεν. ἐν Ἀθην. 13, 588, Λουκ. Παρεγρ 43, Θε. διάλ. 7, 121.

Κόνικλος, (δι. γρ. «κόνικλος, κούνικλος»), ὁ· τὸ κοιν. κουνέλι, κουνελάκι Πολύβ. 12,3,10.

Κυνικός, (κύων), 3· κυνὶ ἀνήκων· «κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι» Ξεν. Κύρ. 5,2,17· -σπασμός = ἀπασμωδικὴ παράσπασις τοῦ ἀτόματος, ἰατρ. Ἐπίρ. «τῶν κυνικῶς σπωμένων» Νικήτ. ἐν Κοχχ. χειρουρ. 8· συγκρ. κυνικώτερον = ἀναιδέστερον Πλουτ. ἠθ. 601· οὐσ. «ὁ κυνικός», φιλόσοφος, ὀπαδὸς τοῦ Ἀντισθένους ἢ Διογένους Λουκ. Δ. Λαΐρ. Ὡσ. «τὸ κυνικὸν τῆς παρρησίας» = ἡ τοῖς κυνικ. ἰδιάζουσα παρρησία Πλουτ. Βρουτ. 34.

Κυνίσκη, θηλ. τοῦ κατωτ. ἡ· α) κοιν. μικρὰ σκύλα Ἀριστ. βάτρ. 1356· β) κύρ. ὄν. ἐν δωρ. σχημ. Κυνίσκα· 1) Σπαρτιάτις, θυγ. ταῦ βασιλ. Ἀρχιδάμου ἱπποδρομίαν νικήσασα ἐν Ὀλυμπίοις, ἧς τὴν ἀπεικόνισιν καὶ ἴδιον ἥρωον ἀναφέρει ὁ Παυσ. 2) ἑτέρα, ἀδελφὴ Ἀγησιλάου Ξεν. Ἀγησ. 9, 6.

Κυνίσκος, ὑποκ. τοῦ κύων, ὁ· 1) κυνάριον, μτγν. 2) κωμ. μικρὸς κυνικ. φιλόσοφ. Λουκ. ἁλ. 45· 3) ὁ Κυν. ἐπών. Ζευξιδάμου, 6,71· 4) εἶδος κήτους, μτγν.

Κυνισμὸς (κυνίζω), ἡ· κυνικ. τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ προσφέρεσθαί τινα, συμπεριφέρεσθαί τινι, ἡ κυνικὴ φιλοσοφία Δ. Λαΐρ. 6, 2, 104, Λουκ. δὶς κατηγ. 33.

Κυνιστέον, ῥ. ἐπίθ. τοῦ κυνίζω· πρέπει νὰ προσενεχθῇ τις κυνικῶς, μτγν. Ἰουλ.

Κυνιστί, Ἐπίρ. = κυνικῶς, κατὰ τρόπον κυνός, κοιν. σὰν σκυλὶ Ποσειδών. ἐν Ἀθην. 4, 152

Κύννα, ης, ἡ· α) θυγ. ταῦ βασιλ. τῆς Μακεδονίας Φιλίππου καὶ τῆς Ἰλλυρίδας Λύδατης κ ρήτ. Εὐρυδίκης Ἀθην. β) Ἀθηναία ἑταίρα Ἀριστ. γ) πόλ. παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, κάτ. Κυνναῖος Στ. Βυζ.

Κύννειος = Θύννειος· ἐπών. Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς τῶν θύννων θυσίας, ἣν αὐτῷ ἔθυον οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ Κυννείῳ, ἱδίῳ ἱερῷ ἐπὶ τοῦ Τμητταῦ Σουΐδ. (δι. γρ. Κύνειος, Κυνίειος)· ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ ἦ· ἐκ τῆς ἱερατ. γενεᾶς τῶν Κυννειδῶν Ἡσύχ.

Κυννίδαι· Ὑδε Κυνίδαι.

Κυνο-βάμων, ονος, ὁ· τῷ κατωτ. Ἡσύχ.

Κυνο-βάτης, ου, ὁ· «κυνοβάτης ἵππος», ὕστιξά «μισοκύνια» (ὀστᾶ) τοῦ κάτω ποδὸς ἔχει πολὺ βραχία καὶ χαμηλά Ἱππιατρ. 262.

Κυνο-βλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων κυνικόν, ἀναιδὲς βλέμμα, ὁ μετὰ κυνικ. ἀναιδείας βλέπων· «κύνειον ὁρῶντες» Ἡσύχ.

Κυνο-βορά, ἡ· τὸ ἐσθίειν κύνας, κύνειον χρίας, κυνοφαγία (κυνὸς τροφὴ Πασσόβ.) Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 293· πρβλ. «κυνὸς βορὰν σιτούμενος», Ἱππ. 416.

Κυνό-βρωτος, 2· ὑπὸ κυνῶν καταφαγωθείς, διασπασθείς Δ. Λαέρ. 9, 4.

Κυνο-γάμια, ἡ· γάμος κυνός, ὡς ὁ κυνικὸς Κράτης ὠνόμασε τὸν δημοσίᾳ τελεσθέντα γάμον του μετὰ τῆς ὡραίας Ἱππάρχης, Σουΐδ. Κλ. Ἀλ. στρ. 4, 123.

Κυνό-γλωσσον, τό· βοτάνη τις, κυνὸς γλῶσσα Διοσκ. κοιν. σκυλόγλωσσα καὶ «ὁ κυνόγλωσσος» Νίκ. Ἐν Ἀθην. 9, 371.

Κυνό-γλωσσος, ὁ· ἰχθύς τις Ἐπίχαρμ. Ἐν Ἀθην. 7, 288· πρβλ. τἄνωτ.

Κυνο-γνώμων, ονος, 2· κυνικ γνώμην ἔχων, ἀναίσχυντος, μτγν.

Κυνο-δέσμη, ἡ· δεσμός, δι' οὗ οἱ χορευταί, παντόμιμοι κτλ. ἔδετον τὰ χείλη τῆς πόαθης, ὅπως μὴ ἐξέρχηται ταύτης ἡ βάλανος, ἀρχ. λεξ. ἰδ. Β. Ἀν. 49,17, δι. γρ. «κυνοδέσμιον».

Κυνό-δεσμος, ὁ· κυνὸς δεσμός, δι' οὗ ἄγουσιν, ὁδηγοῦσιν αὐτὸν Λογγῖν. 2, 14.

Κυνό-δηκτος, 2· ὑπὸ κυνὸς δηχθείς, μτγν. Ἔτι «κυνάδηκτα βλάκη» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 44.

Κυν-όδους, οντος, ὁ· 1) ὁ ὀξὺς ὀδοὺς ἑκατέρωθεν τῶν τομέων, κοιν. σκυλόδοντος, σκυλοδόντι Ἐπίχαρμ. Ἐν Ἀθην. 10, 411, Ξεν. π. Ἱππ. 6,8, Ἀριστοτ. φυσιογν. 6· 2) ὁ δηλητήριος ὀδοὺς τῶν ὄφεων Νικ. Θηρ 130 231. 3) ὀδόντες πρίονος Αἰλ. Ἱ. Ζ. 10, 20.

Κυνο-δρομέω· κυνηγῶ τι, καταδιώκω κυσὶ (μὲ σκυλιὰ) Ξεν. κυν. 6, 17. Μτφ. «ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες» = ἐτρίχομεν ἀναζητοῦντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον κυνὸς δίκην (ὡς ὁ σκύλος τὸν λαγὸ) Ξεν συμπ. 4, 63.

Κυνο-δρομία, ἡ· τὸ κυνηγεῖν, καταδιώκειν τι κυσὶ Ἱπποκρ. 367, 1, Καλλ. Δηλ. 106.

Κυν-όδων, οντος, ὁ· κυνόδους Ἐπίχαρμ.

Κυνο-ειδής, 2· κυνὶ ὅμοιος, κυνικός· συγκρ. κυνοειδέστερος· «θηρίον, πρόσωπα κυνοειδέστερα» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 8 κ. μτγν

Κυν-όζυλον, τό· σκυλοδρώμα, βοτάνη τις, ἄλλ. «κυνόμαχον, κυνόξυλον» Διοσκ 3, 11.

Κυνο-θαρσής, 2· θρασύς, αὐθάδης ὡς κύων Θεόκρ. 15, 53.

Κυνο-θρασής, 2· τῷ ἄνωτ. Ἐν πλ. Λίσχ. ἀποσπ. 739.

Κυνο-κάρδαμον, τό· σκυλοκάρδαμον, εἶδος καρδάμου Διοσκ. 2, 185.

Κυνό-καυμα, ατος, τό· κυνικ. καῦμα, εἷς πλ. «κυνοκαύματα» = κυνικ. καύματα, αἱ ἡμέρ. τῶν κυνικ. καυμάτων, γιγνομένων ἐπιτ(ἄλλοντος τοῦ κυνὸς ἢ σειρίου ἀστέρος ἄλλως «κυνάδες» Διοσκ. Εὐστ. 1255,24· Ὑδε Δοῦκ. Φρύν. 304.

Κυνό-κεντρον, τό· σκυλόκεντρα, φυτόν τι Ἡσύχ.

Κυνο-κεφάλαιον ἢ -κεφάλιον, τό· φυτόν τι, ἡ συνήθ. ἀνεμώνη Διοσκ. 2, 207· καὶ = ψύλλιον, 4, 70.

Κυνο-κεφαλο-ειδής, 2· κυνοκεφάλῳ πιθήκῳ ὅμοιος Γαλην. 2 τ. 534, 12 (λεξ Πασσόβ.).

Κυνο-κέφαλος, 2· α) ὁ ἔχων κυνὸς κεφαλήν, κοιν. σκυλοκέφαλος· «ἄνθρωπος Δουκ. Ἑρμότ. 44 (Ὑδε κύρ. δν.)· β) εἶδος κυνοκεφάλου πιθήκου Πλάτ. Θεαίτ. 161, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 8, Δ. Στκ. 1, 33, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 4, 41. Μτφ. ἀναίσχυντος Ἀριστ. Ἱππ. 414, ἔνθα τὰ ᾱ, καὶ ἐφ' ᾧ Φρῦν. λέγ. «κυνοκέφαλος, διὰ τῶν δυοῖν λ οἱ Ἀττικοί» Β. Ἀν. 49· ἀλλ' ἡ τοῦ Φρίτζε εἶκασ. «κυνοκνέφαλλος» = βυρσεὺς κυνείων δερμάτων, ὀλίγον ὀρθή.

Κυνοκέφαλοι, οἱ· μυθ. λαὸς τῆς Αἰθιοπίας, οὓς ἐμυθολόγουν κυνὸς κεφαλὴν ἔχοντας Ἡρ. 4, 191.

Κυνο-κλόπος, 2· κύνας κλέπτων· οὐσ. ὁ κυνοκλόπος = σκυλοκλέφτης, ἐπών. τοῦ Ἡρακλέους, ὡς ἐπαγαγόντος ἀπὸ τοῦ Ἅδου τὸν Κέρβερον Ἀριστ. βάτρ. 606.

Κυνο-κομέω· ἐπιμελοῦμαι, διατηρῶ κύνας Συνέσ.

Κυνο-κοπέω· ξυλοκοπῶ τινα ὡς κύνα, ἐλεεινά, κοιν. τὸν δέρνω «σὰν σκυλί, σκυλίτικα» «κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον» Ἀριστ. Ἱππ. 289 πρβλ. Β Ἀν. 49.

Κυνο-κράμβη, ἡ· κοιν. σκυλίτικο καρμπουλάχανο (κραμβολάχανον) Διοσκ. 4, 192, Γεωπ. 13, 4, 7.

Κυνο-κτονία, ἡ· κοιν. σκότωμα, σκοτωμὸς σκύλων Εὐσέβ.

Κυνο-κτόνος, 2· κύνας φονεύων· οὐσ. «τὸ κυνοκτόνον» = τὸ ἀσκίτιον, κοιν. σκυλοβότανο Διοσκ. 4, 78.

Κυνο-λίσχης, ὁ ἀναίσχυντος ἀβολίσχης (φλύαρος)· πρβλ. «κυσολίσχης» Δοῦκ. Φρύν. 184.

Κυνο-λογέω· λέγω περὶ τοῦ κυνὸς ἢ ταῦ κυνάστρου, κωμ. Ἐν Ἀθην. 1, 23.

Κυνό-λοφα, τά· τὰ τραχία τοῦ δικτάμνου μετὰ τὴν πρώτην ἄκανθαν Παλυδ. 2, 180.

Κυνό-λυκος, ὁ· κροκόττας, κοιν. σκυλόλυκος Κτησ. Ἰνδ. 32.

Κυνό-λυσσας, 2· ἐκ δήγματος κυνὸς λυσσώδης γενόμενος (ὅστις ἐλύσσαξεν ἀπὸ δάγκαμα λυσσασμένου σκύλου), ὑδροφόβους, μτγν.

Κυνό-μαλον, δωρ. τό· κυνόμηλον, κοκκύμηλον, κοιν. σκυλόμηλο Ἡσύχ.

Κυνο-μάχέω· μάχομαι, πολεμῶ κατὰ κυνῶν Παλυδ. 5, 65.

Κυνό-μαχον, τό· ὑδε κυνόζυλον.

Κυνο-μόρια, τό· δροβάγχη Διοσκ. 2, 172.

Κυνό-μορον, τό· κυνοσβάτον, ὁ καρπὸς τῆς κυνοσβάτου, κοιν. σκυλόμουρο Γαλην. π. τόπ. 1, 1· = κυνοκράμβη, αὐτόθ. 13 τ. 138.

Κυνό-μορφος, 2· κυνὸς μορφὴν ἔχων, κοιν. σκυλομούτζουνος Διοσκ. 1, 25.

Κυνό-μυια, ἡ· κοιν. σκυλόμυγα (ὑδε κυνάμυια) Αἰλ. Ἱ. Ζ. 4, 54, Λουκ. Ἀλεκτρ. 31· «Ἀγαστῆρ κυν.» Ἐπιγρ. Ζῶ. 107 (Πλαν. 109), Λουκίλλ (11,265).

Κυνό-ξυλον, τό· εἶδος τοῦ φυτ. «ὁ χαμαιλέων» (συνών. τῷ «μέλας χαμαιλέων» Θησ. Στ.) Διοσκ. 3, 11 ἴδε κυνόζολον.

Κυνό-πληκτος, ἡ· ὑπὸ κυνὸς πληχθείς, δηχθείς (δαγκασθείς) Διοσκ.

Κύν-οπλον, τό· ἡ τριχωτὴ κορώνη (στεφάνη) τῆς ὁπλῆς ἵππου Ἱππιατρ. 227.

Κυνο-πολίτης, ου, ὁ ἴδε Κυνῶν πόλις.

Κυνο-πόταμος, ὁ· κοιν. ποταμόσκυλος, ζῷόν τι Ἀχμ. ὀνειρ. 128, 21.

Κυνό-πρηστις, ιδος, ἡ· ἰοβόλος (φαρμακερὸς) κάνθαρος, τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα οἰδαίνει (φουσκώνει) ἢ φονεύει τοὺς κύνας Ἡσύχ. πρβλ. βούπρηστις.

Κυνο-πρόσ-ωπος, 2· κυνὸς πρόσωπον ἔχων, κοιν. σκυλοπρόσωπος, σκυλομούτζουνος Λουκ. ἐνάλ. διάλ. 7, 2· «κυνοπρόσ. ἄνθρωποι», ἀλλ. «κυνοκέφαλοι» Αἰλ. Ἱ. Ζ. 10, 25.

Κυν-οπτικόν, τό· κολλύριόν τι, ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν Ἀλ. Τραλ. 2, 145.

Κυνο-ραιστής, (βαίω), άττ. κυνορραϊστής, οῦ, ὁ ὀλετήρ, καταστροφεὺς τῶν κυνῶν, κοιν. σκυλόψυρα, βαρβ. ταιμαῦρι Ὀδ ρ, 300· ἄλλ. «κρύτων», πρβλ. γρ. «κυνορραῖστάς» Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 20· κ, «κυνοραῖσται», Ἱ. Ζ. 5, 31.

Κυνό-ροδον, τό· σκυλοτριανταφύλλο, θαμνώδες φυτ. διάφορ. τῆς κυνοσβάτου Θεοφρ. Ἱ Φ. 4, 4, 8.

Κυνο-ρραϊστής, οῦ, ὁ· κυνοραιστὴς Εὐστ. Ὀδ. ρ, 300.

Κυνόρτης, ου, δωρ. Κυνόρτας, α' βασιλ. τῆς Σπάρτης Παυσ.

Κυνόρτιον, τό· ὄρ. Ἀργολίδος παρὰ τὴν Κηϊδαυρον μεθ' ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Παυσ.

Κύνος, ἡ· πύλ. τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἐμπόριον τοῦ Ὀποθντος Ἰλ. Στράβ., νῦν Κύνο.

Κυνόσαργες, ους (κύων - ἀργός), τό· γυμνάσιον πρὸς Α. τῶν Ἀθηνῶν ἐκτὸς τῆς Διομειδους πύλης ἐπὶ τῶν πρυπόδων τοῦ Λυκαβήττου καὶ οὗ μακρὰν τοῦ Ἰλισσοῦ, καθιερωμένον τῷ Ἡρακλεῖ, ἔνθ' ἐγυμνάζοντο τὰ νόθα τέκνα τῶν Ἀθηναίων (ᾧθ. «εἰς Κ. συντελῶ» = ἀνήκω τῇ τάξει τῶν νόθων) καὶ Ἀντισθένης, ὁ ἰδρυτὴς τῆς φιλοσοφίας τῶν Κυνικῶν, ἐδίδασκεν Ἱππ. Παυσ.

Κυνόσ-βατον, τό· ὁ καρπὸς τοῦ κατωτ. Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 18, 4.

Κυνόσ-βατος, ἡ θαμνώδες φυτ. ἀνήκον τῷ γέν. τῆς κυνακάνθης Θεόκρ. 5, 92, Ἀθήν. 2, 70, rubus caninus.

Κυνὸς κεφαλαί, αἱ· δύο κυνὸς κεφαλαὶ ὄμοιαι τραγεῖς καὶ ἀπότομοι λόφοι παρὰ τὴν Σκοτοῦσσαν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔνθα ὁ Πελοπίδας ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν μιαθωτῶν τοῦ τυράννου τῶν Φερρῶν Ἀλεξάνδρου 365 π. Χ. καὶ ὁ Φλαμινῖνος 197 π. Χ. ἐνίκησε Φίλιππον τὸν Β' βασιλέα τῆς Μακεδονίας Πολύβ.

Κυνόσ-ουρα (Ἀρκάδ.), ἡ· οὐρὰ τοῦ κυνός, τὸ ἄστρον «ἡ μικρὰ ἄρκτος», ὀνομασθὲν οὕτω «διὰ τὸ ὡς κυνὸς ἔχειν ἀνακεκλασμένην οὐρὰν» Σχόλ. Ἰλ. σ, 487, Ἄρατ. 36.

Κυνόσουρα, ἡ· α) ἀκρωτ. τῆς νήσ. Σαλαμῖνος ἀπέναντι τῆς Φυτταλείας Ἡρ. ε) Σπαρτιατικὴ φυλὴ Ἡρωδν. π. μον. λέξ. 13, 23· γ) Κυνοσουρία γῆ, ἡ· ἡ ΝΔ. χώρα τῆς Ἀργολίδος μετὰ τῆς πόλ. Θυρέας, (ἥτις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἦν ἀντικείμενον διαμάχης μεταξὺ Σπαρτιατῶν καὶ Ἀργείων καὶ τέλος παρέμεινε τοῖς Σπαρτιάτ.), ἐπονομασθεῖσα ἀπὸ τῶν Κυνουρίων, (ἀρχ. Ἰωνικ. λαοῦ, Ἡρ. 8, 73, παραγκωνισθέντος βραδύτερον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν (Ἶναχος) καὶ μετέπειτα συμμιγέντος μετὰ τῶν Περσειδῶν (Δαναὸς) καὶ Ἡρακλειδῶν), οἰκούντων ἐν μέρει μὲν ἐν αὐτῇ, ἐν μέρει δ' ἐν Ἀρκαδίᾳ Θουκ. 4, 56.

Κυνόσ-ουρα ᾠά, τά· τοῦ ἀνέμου αὐγά, ἄλλ. «οὖρινα, ζεφύρια, ὑπήνεμα» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 6, 2· πρβλ. οὔρινος.

Κυνασ-ουρίς, ίδος, ἡ· α) εἰς τὴν κυνόσουραν ἀναφέρουσα· «κύν. ἄρκτος» = ἡ μικρὰ ἄρκτ. Μανιθ. 2, 24, Νον. Δ. 1, 166· β) εἶδος ταχείας λακωνικ. θηρευτικ. κυνὸς Καλλ. Δηλ. 91.

Κυνο-σπάραχτος, 2· ὑπὸ κυνῶν σπαραχθείς, διασπασθείς· - σῶμα Σοφ. Ἀντ. 1183, [σπᾰ].

Κυνα-σπάς, άδος, ὁ, ἡ· τῷ ἄνωτ. Νον. Δ. 8, 386.

Κυνὸς πόλις, ἡ· ἴδε Κυνῶν πόλις.

Κυνὸς σῆμα, τό, α) ἀκρωτ. τῆς Θρᾳκικ. χερσονήσου ἀπέναντι τοῦ Ἰλίου, ἔνθα ἡ εἰς κύνα μεταμορφωθεῖσα Ἑκάβη ἐτάφη Εὐρ. Θουκ. 6) ἀκρωτ. Καρίας Στράβ. γ) ἀκρωτ. τῆς Μαρμαρικῆς, ἀνατολ. χώρας τῆς παρὰ τὴν Αἴγυπτον Β. Ἀφρικανικ. παραλίας μέχρι τῆς Ὀάσεως τοῦ Διὸς Ἄμμωνος Στράβ.

Κυνασ-άομαι (αὐῶ), 2· κύνας ἐκσοβῶν, κυνηγῶν, κυνηγὸς Ἡσύχ. Ἀθήν. 4, 160.

Κυνά-τομον, τό· τὸ ἀνοιγμα τῶν δακτύλων ἀντίχειρας καὶ λιχανοῦ Ἥρων ἐν γρον. Βενεδ. 309, κατὰ διόρθωσιν τοῦ «κοινοτομον» Καραϊ.

Κυνα-σφᾰγής, 2· ᾧτινι θύουσι κύνας· «κυνασφ. θεά» = ἡ Ἑκάτη Λυκόφρ. 77.

Κυνο-τροφικός, 3· τῷ κύνας τρέφειν, ἐκτρέφειν ἀνήκων· οὖσ. «ἡ κυνοτροφική» (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν, ἐκτρέφειν κύνας Κλ. Ἀλ. στρ. 1, 7, 37.

Κυνο-τρόφος, 2· κύνας τρέφων, διατηρῶν μτγν.

Κυν-ούλκος, 2· κύνας τρέφων, ἄγων (σύρων) μεθ' ἑαυτοῦ, μτγν.

Κυνοῦρα, ἡ· κύβος Ἡσύχ.

Κύνουρα, ων, τά· πέτραι τῆς θαλ. σκόπελοι Λυκόφρ. 99

Κυν-ουρία γῆ, ἡ· Κυνοσουρία γῆ, ὅπερ ἴδε, κάτ. Κυνούριοι ἢ Κυνουρεῖς, οἱ, Παυσ 3.2,2.

Κυνο-ὑχιον, τό· τῷ κατωτ. Θεοφρ. χαρ. 18, 2 κατὰ Κασωβ. κοιν. γρ. «κοιλιούχιον».

Κυνα-ὄχος, ὁ· α) κατοχεὺς κυνός, τὸ περὶ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ σχοινίον, δι' οὗ σύρουσιν ἢ δέηγοῦσιν αὐτὸν Λεων. Ταρ 11 (6, 298) ὡσ. «κλοιὸς κυνὸς» = λαιμοπέδη, κοιν. δίμα τοῦ λαιμοῦ σκύλου Φίλπ. 8 (6, 107)· β) σάκος ἢ πήρα ἐκ κυνείου δέρματος Ξεν κυν. 2, 9, ἀρχ. λεξ.

Κυνο-φᾰγέω· ἐσθίω κύνας, κυνείων κρέας Σ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 225 κ. μτγν.

Κυν-οφθαλμίζομαι· βλέπω τινὰ ἢ τι μὲ κυνικ. βλέμματα, ἀναιδῶς Β. Ἀν. 48, 31.
Κυνο-φόντις ἑορτή, ἡ· ἑορτὴ ἐν Ἄργει, καθ' ἣν ἐφόνευον κύνας Ἀθην. 3, 99.
Κυνό-φρων, ονος, ὁ, ἡ· κυνογνώμων, ἀναιδὴς Λίσχ. Χα 612.
Κυνο-χάλη, ἡ· πολύγονον ἄρρεν Διοσκ. 4,4.
Κυνο-χέστης, ου, ὁ· βοτάνη, ἔχουσ' ἄνθος πορφυροῦν, ἴσ. εἶδος κυνοπεδάτου Ὀρνιθοσοφ. 229.
Κύντερος, κύντατος (συγκρ. κ. ὑπερθ. τοῦ κύων), 3· κυνικώτερος, κυνικώτατος, μτφ. ἀναιδέστερος, ἀναιδέστατος, ἀναισχυντότατος, τρομερώτερος, τρομερώτατος Ἰλ. σ, 483, Ὀδ. λ, 426· «οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο», η, 216· «καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης» υ, 18 κ. μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. 1, 1064· ὑπερθ. «ὅ,τι κύντατον ἔρδοι» Ἰλ. κ, 503, Ὁμ. Ὑμν. Δήμ. 306· «κύντατ' ἄλγη» Εὐρ. ἀποσπ 807 κ. μτγν. π. Ἀπολ. Ῥ. 3, 193, Νικ. Θηρ. 168. Ἔτι συγκρ. «κυντερώτερος» Λίσχ. ἀποσπ. 422 κ. Εὐβουλ. ἐν Β. Ἀν. 101, 30, ἔνθα κ. ὑπερθ. «κυντότατος» Ἀριστοτ. impudentior, audacissimum.
Κυν-υλαγμός, ὁ· ὀλαγμὸς κυνός, κοιν. γαύγισμα σκύλου Στησίχ. ἐν Σχολ. Ἰλ φ, 575.
Κύνω, οῦς, ἡ· τὸ ἐξηλληνισμένον, Μηδικ. ὄν «Σπακώ» (σκύων) τῆς συζύγ. τοῦ Μήδου παιμένος, ἥτις ἀνέθρεψε Κῦρον τὸν πρεσβύτερον Ἡρ. 1, 110. Ὡς προσηγ. «κυνιὼ ἀναιδεστάτη» Ἡσύχ.
Κυνῶν πόλις, (ἡ)· πόλ. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ νήσου ἐν τῷ Κυνοπολίτῃ νομῷ τῆς Ἑπτανομίδος. Ἐν ᾗ Πλατρεύετο ὁ κυνοκέφαλος θεὸς Ἀνουβις Στραβ. νῦν Σαμαλλούτ κάτ. Κυνοπολίτης Πλουτ. Στ. Βυζ
Κυν-ώδης, 2· κυνοειδὴς Ἀριστοτ. γεν. Ζ 2,7.
Κύν-ωπης, ου, κλ. κυνῶπα· κυνὸς ὀφθαλμοὺς ἔχων, κοιν. σκυλομμάτης, ἤτοι ἀναιδής, αὐθάδης, ἀναίσχυντος Ἰλ. α, 159, impudens.
Κυν-ῶπις, ιδος· θηλ. τοῦ ἀνωτ, ἡ κυνὸς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, κοιν. σκυλομμάτα, ἤτοι ἀναιδής, αὐθάδης, ἀναίσχυντος Ὀδ. δ, 145, Ἰλ γ, 180· ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων Εὐρ. Ὀρ. 260 -τῶν Κηρῶν, Ἰλ. 1252· - παλλακὴ Κρατῖν. ἐν Πλουτ. Περικλ. 24.
Κύνωψ, ωπος, ὁ· βοτάνη, ἴα ψύλλιον Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 7, 3.
Κυο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ· εὐρυγάστωρ, ὀρθάτ. «κυτογάστωρ», ὅπερ ὑδε.
Κύος, εος, τό· κύημα ἀρχ. λεξ. Ἀριστ. ἀποσπ. 458, [-ω].
Κυο-τοκία, ἡ· τόκος, γέννα βρέφους, Ἰατρ.
Κυο-τροφία, ἡ· θρέψις βρέφους, ἐμβρύου Ἱπποκρ. 339, 18.
Κυο-φορέω· φέρω βρέφος ἐν γαστρί, γαστροφορῶ, κοιν. κουβαλῶ, ἔχω παιδί ἐν τῇ κοιλιᾷ Ἱπποκρ. 567, 12 κ. μτγν. «-έκ τινος» Λουκ. Θε. διάλ. 1, 2· - τινὰ Ἡλιόδ. 10, 18· ὑπὸ κ. παθ. «βρέφος συλληφθὲν καὶ κυοφορηθὲν» Ἀρτεμίδ. 1, 64· πρβλ. κυέω.
Κυο-φόρημα, ατος, τό· τὸ κυοφορούμενον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ φερόμενον βρέφος μτγν.
Κυο-φόρησις, εως, ἡ· τῷ κατωτ. μτγν.
Κυο-φορία, ἡ· γαστροφορία, τὸ φέρειν ἐν γαστρὶ βρέφος, ἡ κατάστασ. τῆς ἐγκύου γυναικ. κοιν. ἀγγαστριά, μτγν.
Κυο-φορικός, 3· τῷ κατωτ. μτγν.
Κυο-φόρος, 2· βρέφος ἐν γαστρὶ φέρουσα, ἔγκυος μτγν.
Κυπάρα, ας, ἡ· ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα Ἡσύχ.
Κυπαιρίσκας, δωρ. ὁ· ὑποκ. τοῦ κύπειρος ἢ = κυπαρίσκος Ἀλκμ. ἐν Ἡφαιστ. 76.
Κύπαιρος, δωρ. ὁ κύπειρος Ἀλκμ. ἐν Εὐστ. 1468, 7. [Ο].
Κυπαρισσήεις, εντος, ὁ· τόπ. κατάφυτος κυπαρίσσοις)· α) πόλις τοῦ Νέστορος ἐν Τριφυλίᾳ (Ν. χώρα τῆς Ἠλιδος) παρὰ τὰ Μεσσηνιακὰ ὅρια ἢ μετέπειτα Κυπάρισσα (τά, Στράβ.) Ἰλ. κάτ. Κυπαρισσιεῖς Στράβ. β) ὁμών. ποτ. Τριφυλίας Στράβ. γ) ἕτερος Μεσσηνίας Στράβ.
Κυπαρισσία, ἡ, Κυπαρισσιαί Παυσ. α) πόλ. Μεσσηνίας μεθ' ἱερῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς Στράβ., νῦν Ἀρκαδία ὅθ. ἡ αὐτόθ. Κυπαρισσία Ἀθηνᾶ Παυσ. κάτ. Κυπαρισσεύς, εἰς, αὐτόθ. ἐπίθ. Κυπαρίσσιος, 3· β) πόλ. Λακωνίας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποτ. Στράβ., νῦν Καστέλλι Ῥαμπάνο· «Κυπαρισσία Ἀθηνᾶ» Παυσ.
Κυπαρισσίας, ου, ὁ· εἶδος εὐφορβίου (ἢ εὐφόρβιον, τιθύμαλος) Διοσκ. 4, 165.
Κυπαρίσσινος, 3· ἐκ κυπαρίσσου κατασκευασμένος, κοιν. κυπαρισσένιος· - σταθμὸς Ὀδ. ρ, 340· - μέλαθρον Πινδ. Π. 5, 52· - λάρναξ Θουκ. 2, 34· - μνῆμα· καὶ ἐπὶ ξύλ. κυπαρίσσου γεγραμμέναι Πλάτ. νόμ. 5, 741· - ξυλεία Πολύδ. 10, 27, 10, cupressinus.
Κυπαρίσσιον, τό· ἄκρωτ. Μεσσηνίας ἐν τῷ Κυπαρισσιακῷ κόλπῳ τοῦ Ἰονίου πελάγ. πρὸς Β τῆς ἀρχ. Κυπαρισσίας Πτολ. νῦν Κυνηλλο.
Κυπαρισσό-καμος, 2· κυπαρίσσου φύλλα ἔχων Σχόλ. Ἰλ. ν, 132.
Κυπαρισσο-φόρος, 2· κυπαρισσίνην ὀροφὴν ἔχων, ὁ μετὰ κυπαρισσίν. ὀροφῆς· - θάλαμος Μνησίμαχ. ἐν Ἀθην. 9, 402, ἔνθα Κασωδών. «κυπαρισσοστρόφος» διωρθώσατο.
Κυπάρισσος, ἀττ. κυπάριττος, ἡ· τὸ γνωστ. δενδρον, κοιν. κυπαρίσσι· -εὐώδης Ὀδ. ε, 64, Ἡρ. 4, 75 κ. μτγν. Ἕρμιππ. ἐν Ἀθην. 1, 27· «κ. ἄρρην καὶ θήλεια» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 8, 2, cupressus sempervirens, [——].
Κυπάρισσος, ὁ· α) ὡραῖος νεανίας, Κεῖος, υἱὸς τοῦ Τηλέφου, ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνος, Σελδανοῦ ἢ Σειρίου, μεταμορφωθεὶς εἰς κυπάρισσον ἐκ λύπης διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς ἐλάφου του, τὴν ὁποίαν ἀπρομάχτως ἐφόνευσε Ὀβιδ. μεταμ. 10, 10· β) ἡ Κυπάρισσος· ἡ πρώην «Ἔρανος», θυγάτηρ «Ἀπολλωνιάς» καὶ «Ἀντίκυρρα» κατὰ Παυσ. πόλ. Φωκίδος οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν Ἰλ.
Κυπαρισσών, ῶνος, ὁ· τόπ. κυπαρίσσοις κατάφυτος, ὅσος κυπαρίσσων Στράβ. 16, 378.
Κυπαριττα-τράφος, 2· κυπαρίσσους τρέφων, φύων, ὀρθότ. «κυπαρισσοτρόφος», ὅπερ ὑδε
Κυπάριττος, κυπαρίττινος· ὑδε κυπάρισσος, κυπαρίσσινος.

Κύπαρος, ὁ, ἐσφ. γρ. τοῦ «κύτταρος» (ὅπερ ἴδε) Θεοφρ. Ἱ. Φ. 2, 8, 3, Ἡσύχ.

Κῦπάς, άδος, ἡ· κυπασσὶς Λυκόφρ. 333.

Κύπασις, (= Κυπασσὶς = ἐπένδυμα), ἡ· πόλ. Ἑλλησπόντου Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ. Κυπασῖτης Στ. Βυζ.

Κυπάσσιον, τό· ὑποκ. τοῦ κατωτ. χρησμ. Σιβ. 5, 58.

Κῦπασσίς, ίδος κ. κύπασσις, εως, ὁ· 1) ἔνδυμα, γυναικεῖον ἔνδ. Φωτ. λεξ. «ἀμικρὸς χιτωνίσκας ἄχρι μέσου μηροῦ» Πολυδ. 7, 60· Περσικὸν ἔνδ. Ἑκατ. ἐν Ἀρποκρ. στρατιωτικ. ἔνδ. Ἄλκ. ἐν Ἀθην. 15, 695, ἔνθ' ὁ ἀττ. σχῆμ. «κυπαττίδες»· «ἀνθεμώσεις κύπασσις» Ἐπιγρ. ἀδ. 114 (6,272, Περσ.)· 2) γυναικεία ζώνη Διότιμ. 3 (6, 358).

Κυπασσίσκος, ὑποκ. τοῦ κύπασσις, ὁ, Ἱππῶν. ἐν Τζέτζ. Λυκόφρ. 855, ἔνθα κ. «κυπασσίσκιον».

Κῦπειρίζω (ἀμτδ.)· εἰμὶ ὅμοιος κυπείρῳ· «κυπειρίζω κατὰ τὴν εὐωδίαν» = ὄζω ὡς κύπειρος, ἔχω ὀσμὴν κυπείρου Διοσκ. 1, 6.

Κυπειρίς, ίδος, ἡ· εἶδος κυπείρου· «φιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου» Νικ. ἀλ. 591.

Κύπειρον, τό· τῷ κάτωτ. «λωτός τε ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον» Ἰλ. φ, 351· χρήσιμ. ὡς φορβὴ ἵππου Ὀδ. δ, 603, [⏑⏑–].

Κύπειρος, ἰων. κύπερος, ὁ· διττὸν εἶδος ἐνύδρου ἢ λειμωνίου φυτοῦ Διοσκ. 1,4· α) στρογγύλος χόρτος μετὰ στρογγύλου ἐδώδου ῥίζης Θεοφρ. Ἱ. Φ. 6, 11, 10, Θεόκρ. 1, 106· β) μακρὸς χόρτ. μετὰ μακρᾶς ῥίζης (= cyperus longus) Θεοφρ. Ἱ. Φ. 1, 6, 8· πιθαν. τούτου τοῦ εἴδους τὸ π. Ὁμ. «κύπειρον» ὡς φορβὴ ἵππων (ἴδε κύπειρον) καὶ βοῶν ὕμν. Ἑρμ. 107· ὡσ «διὰ κυπείρου καὶ φλέω» (ἀπὸ ῥ φλέω; = φλόος - οῦς)· Ἀριστ. βάτρ. 243· πρβλ. κυπειρίς.

Κυπελλίστης, ου· παράσιτός τις Ἀλκίφρ.

Κυπελλίς, ίδος, ἡ· κύπελλον Εὐστ. 1776, 32.

Κυπελλο-μάχος, 2· κυπέλλοις μαχόμενος· «κυπελλομάχος εἰλαπίνη» = συμπόσιον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται πρὸς ἀλλήλους πίνοντες κυπέλλοις Μακεδόν. 19 (11, 59).

Κύπελλον (κυρ. ὑποκ. τοῦ κύπη = κοιλότης ἀπὸ τοῦ «κυφὸς» Ἀθήν. 11, 482), τό· 1) εἶδος γαστρώδους καὶ ἀώτου ποτηρίου, ὁμ. ἡ νῦν κούπα (Ἡσύχ. πρβλ. Ἀθήν. 11, 65), Ἰλ. α, 596· – χρύσεια, γ, 248 κ. συχν. «κύπελλα οἴνου πινέμεναι», 345, Ἴων ἐν Ἀθην. 11, 501 κ. μτγν. π. 2) ἄγγεῖον γάλακτος Κ. Σμ. 6, 345· 3) «τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα» Ἀθήν. 11, 483, [⏑–⏑].

Κυπελλο-τόκος, 2· κύπελλα τίκτων, ποτήρια γεννῶσα, φέρουσα· – τράπεζα Νον. Δ. 47, 62.

Κυπελλο-φόρος, 2· κύπελλα φέρων – Διόνυσος Πρόκλ. 5 (Παράρτ. 69).

Κυπελλο-χάρων, οντος, ὁ· ὁ κυπέλλοις χαίρων, ἡδόμενος, καὶν. ὅστις εὐχαριστεῖται ἐς τὰ ποτήρια, ἐς τὸ πιστὸ Εὐστ. 1776, 32, [⏑]

Κυπερίς, ίδος, ἡ· κυπαρίς.

Κύπερος, ἰων. ὁ· κύπειρος, ἀρωματικ. φυτόν, ὃν οὐ οἱ Σκύθαι ἐταρίχευον (ἐξαλσάμωνον) τοὺς βασιλεῖς τῶν Ἡρ. 4, 71, juncus odoratus

Κῦπεύς, έως· ἐπών. Ἀπόλλωνος Λυκόφρ 426.

Κύπη (συγγ. τῷ «κύπελλον, κύμβη, κύθη, κυφός», γερμ. Kufe = κάδιον, σανσκρ. Kûpa, κοιν. π. ἡμῖν ὡσ.), ἡ· «γύπη· τρώγλη» Ἡσύχ. καὶ γούβα = κοιλότης τεχνικὴ ἐν τῇ γῇ. Ἐν γέν. κοιλότης, κοιν. βαθούλωμα.

Κῦπόω· κύπτω, ἴδε· ἀνακυπόω = ἀνατρέπω, καταστρέφω· «πάντα κυπώσας δόμον» = «ταράξας, κλίνας» (Σχολ.), καταστρέψας Λυκόφρ. 1442.

Κύπρα, ας, ἡ· ἐπών. Ἥρας παρὰ Τυρρηνοῖς Στράβ. 5, 241.

Κυπρία, ἡ· Κύπρις Πινδ. Ὀ. 1, 120.

Κυπριάζω (ἰὰν ἡ γρ. ὀρθή, κατὰ Πασσόβ. ἐσφ.)· κυπρίζω Σουίδ.

Κυπριακός, 3· Κύπριος, εἰς τὴν Κύπρον ἀναφέρων Δ. Σικ. 14, 110.

Κυπριανός, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κυπρῖνος» Ἀθήν.

Κυπρι-άρχης, ου, ὁ· ἡγεμών, ἁρμοστὴς τῆς Κύπρου Μακκ. 2, 12, 2.

Κυπριάς, άδος (Κύπρις), ἡ· εἰς τὴν Κύπριν ἀναφέρουσα, ἀνήκουσα Νον. Δ. 13, 432.

Κυπρίδιας, 3· τῇ Κύπριδι ἀνήκων· «Κυπριδία ἑορτὴ» = ἑορτὴ τῆς Κύπριδος, Ἀφροδίτης Μουσαῖ. 42. Μτφ. τῷ ἔρωτι ἀνήκων, τρυφερός· – ὥραι Ἀνθ. 10, 68, [τῐ].

Κυπρίζω· ἀνθῶ, ἴδ. ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἄνθους τῆς ἐλαίας καὶ ἀμπέλου, ἀρχ. λεξ. μτγν.

Κυπριν-έλαιον, τό· τῷ κατωτ. μτγν. ἰατρ.

Κύπρῖνον (ἐνν. «ἔλαιον» ἢ «μύρον»), τό· ἔλαιον ἢ μύρον παρασκευαζόμενον ἐκ τοῦ εὐώδους ἄνθους τοῦ ἐνύδρ. «κύπρος» Θεόφρ. Διοσκ. 1, 66.

Κυπρῖνος, ὁ· εἶδος κυπρίνου, ποταμίου ἰχθύος, κοιν. γριβάδι, σαζάνι Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ 4, 11 6, 14· Ἀθήν. 7, 309, Ὀππ. ἁλ. 1, 101.

Κύπριος, 3· τῇ Κύπρῳ ἀνήκων, Κυπριακός· «Κύπριαι πόλεις» Αἰσχ. Πέρσ. 891· – χαρακτὴρ ἀποσπ. 282· «Κύπριος βοῦς» παροιμ. ἐπὶ ὑπερόπτου, φιλαργύρου, ποταπ. ἀνθρώπου Ζηνόδ. 2, 44· διότι ἐδόξαζον, ὅτι οἱ Κύπρ. βόες ἦσθιον ἀκαθαρσίας· τῶν βοῦς Κύπρ. ἀρχ. λεξ. «Τὰ Κύπρια» (ἔπη) ἐπικ. ποίημα Στασίνου τοῦ Κυπρίου ἢ Ἡγησίου τοῦ Σαλαμινίου (Δικαιαγένους Ἀριστοτ. ποιητ. 16), πραγματευόμενον ἐν 11 ᾄσμασιν ἢ ῥαψῳδίαις τὰ ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδος συμβάντα· τοῦ τοιούτου ποιήματ. ἐμνημόνευσε πρῶτος ὁ Ἡρ. 2, 217· Κύπρις, ιδος, αἰτ. Κύπριδα Ἰλ. ε, 458 κ. Κύπριν 330, κλ. Κύπρι Ἐὺ. Ἑλ. 1098, (κυρ. θηλ. τοῦ Κύπριος), ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης (ἴδε κατωτ. τὸ κύρ. ὄν.) Καὶ προσηγορ. ἔρως, ἀφροδισιασμός, τὰ ἀφροδίσια· «τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν» Ἀριστ. ἐκκλ. 722, ἔνθ' ἀμέσως ἕπεται «ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι» πρβλ. Θεσμ. 205· «οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις» Εὐρ. Βάκχ. 772· «οὐ γὰρ τοι μία Κύπρις ἐφηδύνειν οὐδὲ μί' ἐδύνη» Ὀππ. ἁλ. 4, 235, ἔνθ' οἱ Σχολ. ἑρμην. «γυνή», «πόρνη» ὁ Ἡσύχ.

Κύπρις, ιδος, ἡ· ἐπών. τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος Ἀφροδίτης, ὅτι ἐν τῇ νήσ. Κύπρῳ, ἐν ᾗ λίαν πρωΐμως εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἡ

λατρεία αὐτῆς, ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν διὸ καὶ ἐμυθεύετο ὅτι ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη (Κυπρογένεια). Τὸ ὄν. ἁπαντᾷ συχν. ἐν Ἰλ. οὐδαμοῦ δ' ἐν Ὀδ. συχν. ὡσ. π. τ. ἐπ. ἐλεγειοπ. κ. τραγ. σπαν. π. τ. κωμ.

Κύπρις, ιδος, ἡ· τὸ ἄνθος τοῦ κύπρου, τῆς ἐλαίας καὶ ἀμπέλου Εὐστ. Ὀδ. 227.

Κυπρισμός, ὁ κάλυξ, ἄνθος, ἰδ. τὸ λευκὸν ἄνθ. τῆς ἐλαίας ἢ ἀμπέλου, Ο'. ἄλλ. μτγν.

Κυπρο-γένεια, ἡ· ἡ ἐν Κύπρῳ γεννηθεῖσα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτ. («τὴν Ἀφροδίτην κικλήσκουσι») Κυπρογένειαν, «ὅτι γέντο - ἐνὶ Κύπρῳ» Ὑμν. Θε. 199 Κ. Ἀφροδίτη Ἀριστ. Λυσ. 551· ἀπολ. Πινδ. Π. 4, 381. Μετωνυμ. «Κύπρις, Ἔρως Πλουτ. Ἀρταξ. 28.

Κυπρο-γενής, ἡ· τῷ ἀνωτ. ἐπίθ. Ἀφροδ. Ὅμ. Ὕμν. 10, Πινδ. Ὀ. 10 (11), 125.

Κυπρόθεμις, ιδος, ὁ· τύραννος τῆς Σάμου ταχθεὶς ὑπὸ Τιγράνου Δημ. 193, 4.

Κύπρος, ἡ· α) ἄνθρων, φυόμενον πολλαχοῦ τῆς Κύπρου, (ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὄνομα), καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Συρίᾳ, καὶ ἔχον φύλλα ὅμοια τῇ ἐλαίᾳ, ἀπὸ τῶν λευκῶν καὶ ὠδῶν ταῦ ὁποίου ἀνθέων παρεσκεύαζον εὐώδεις ἔλαιον Διοσκ. 1, 125· β) μέτρον τῶν σιτηρῶν, χωροῦν 2 μοδίους = 17, 50 λίτρ. (1 μόδ. = 113 ἀμφορεῖς ἢ 8, 75 λίτρ.) Ἡσύχ. πρβλ. Ἀλ κατ. ἐν Πολυδ. 4, 169 κ. 10, 113.

Κύπρος, ου, (Κιττίμ, ἀπὸ τοῦ αὐτόθ. Κιτίου, Π Δ.), ἡ· 1) μία τῶν σημαντικωτέρων νήσ. τῆς μεσογείου θαλ ἐν τῇ γωνίᾳ τῇ μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας, χωριζομένη ἀπ' ἐκείνης ὑπὸ τοῦ Κιλικίκ πορθμοῦ. Οἱ ἀρχ. ἀπείκαζον αὐτὴν δορᾷ βοός, ὅθ. καὶ τὸ ΒΛ. ἄκρωτ. Δεινάρητον ὠνόμαζον «Οὐρὰν Βοός». Περίφημος διὰ τὴν αὐτόθι ἰδιάζουσαν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ πλούσια μέταλλα, ἰδ. χάλκεα μέταλλα. Οἱ ἀρχαιότατ. κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν οἱ Φοίνικες, μεθ' ὧν ἐμίχθησαν μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον Ἕλληνες (Ἡρ. 7, 90)· εἶτα ὑπέταξεν αὐτὴν ὁ βασιλ. τῶν Αἰγυπτίων Ἄμασις (560 π. Χ.)· μετὰ ταῦτα ὑπετάγη τοῖς Πέρσαις, ἀφ' ὧν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀποσπάσωσιν οἱ Ἕλληνες. Μετὰ τὴν ἐν Ἰσσῷ μάχην ὑπετάγη τῷ Μ. Ἀλεξάνδρῳ καὶ διετέλεσεν ὑπὸ τῶν Πτολεμαίων κατεχομένη μέχρι τοῦ 57 π. Χ. ὑπότε οἱ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ Κάτωνος μετεποίησαν αὐτὴν πραιτωριακὴν ἐπαρχίαν, διαιρίσαντες εἰς 4 τμήματα, Δυτικὴν Πάφιαν, Βόρειον τὴν Λαπηθίαν, Ἀνατολικ. τὴν Σαλαμινίαν καὶ Νότ. τὴν Ἀμαθουσίαν. Τὸ πάλαι ἑκάστη τῶν 9 πρωτευουσῶν αὐτῆς πόλεων εἶχον ἰδίους βασιλεῖς· Ἦσαν δὲ αἱ ἑξῆς· α) ἐπὶ τῆς βορείου παραλίας Ἀραιόνη ἢ Μάριον, Σόλοι, Λάπηθος, Κερύνεια, Χύτροι, Καρπασία, παρὰ τὸ ΒΛ. ἄκρωτ. β) ἐπὶ τῆς Ἀνατολ. παραλίας Σαλαμίς, ἡ σημαντικωτάτη τῶν πόλ. μετὰ λιμένος· γ) ἐπὶ τῆς Ν. παραλ. Κίτιον μετὰ λιμένος καὶ ἀλοπηγείου, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος καὶ τοῦ Ἀπολλωνίου, Ἀμαθοῦς, Κούριον· δ) ἐπὶ τῆς Δυτ. παραλ. Πάφος· ἐπίρ. Κυπρίδων Ἀγλ. 9, 487 κ Κυπρίδι Καλλιμ. ἀποσπ. 217· Κύπριος Ἰλ. λ, 21, κατ. Κύπριος, ιου, Κυπριεύς, Κυπριήτης Στ. Βυζ. 2) Θυγ. Κινύρου ἡ Βύβλου, ἡ Ἀφροδίτης, ἀφ' ἧς ἡ Κύπρος νῆσ. ἐπωνόμασται Φιλόστρ. ἐν Στ. Βυζ. 3) ὁ Κύπρος· υἱὸς Κινύρου, ἀφ' οὗ κατ' ἄλλ. ἡ Κύπρ. ἐπωνόμασται Εὐστ. σχόλ. Δ. Περ.

Κυπτάζω, θαμιστ. τοῦ κύπτω· κύπτω συχνά, ἰδ. ἔχων τὴν κεφαλὴν προτεταμένην ἐκ περιεργείας, προκύπτω συχνὰ καὶ μετὰ περιεργείας, βλέπω εἴς τι μετὰ προσοχῆς, ἐπιχειρῶ τι μετὰ προφυλάξεως, μέλλω, διστάζω· «τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;» = τί ἔχεις καὶ ἐνεδρεύεις (παραμονεύεις) εἰς τὴν θύραν; Ἀριστ. νεφ. 509· «ὡς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν», εἰρ. 721 «ἡ μὲν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν» = τῷ κοιν. «ἔσχυψεν ἀποκύπτω τ' ἐν τὸν ἄνδρα» (ἐπὶ ἀνηθίκ. σημ.) Ἀριστ. Λυσ. 17· «ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι» = ὅταν κύπτωσιν ἐνασχολούμενοι περὶ τὸν νεκρὸν Πλάτ. πολ. 5, 469· πρβλ. «ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα μάχης ἀμελῶμεν» Πλουτ. Λοκ. ἀποφθ. 226 «διατρίβω, στραγγεύομαι». Ἀρχ. λεξ.

Κυπτός (κύπτω), 3· εἰς τὰ ἔμπροσθεν κεκλιμένος, κοιν. σκυφτός, μτφ. ταπεινός, «ταπεινούμενος» ἑρμην. Ἡσύχ.

Κύπτω (βλ. κυφ. πρβλ. κύβη, κύβδα, κυφός, cubo), παρκ. κέκυφα· α) ἀμτδ. κλίνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κοιν σκύφτω· «κλαδεν - κύψα. ἐκ πεδίοιο» Ἰλ. ρ. 021· «ὑσσάκι γὰρ κύψειε γέρων (ὁ Τάνταλος)· κίνειν μενεαίνων» Ὀδ. λ, 581· μτφ. κύπτω ἐξ αἴδους, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι· «οὗτος, τί κύπτεις;» κοιν. τί ἐντρέπεσαι καὶ σκύφτεις, καταιβάζεις τὸ κεφάλι σου; Ἀριστ. ἱππ. 1351, (πρβλ. «κύψαντες διεφορτίζοντο» Ἐπιχράτ ἐν Ἀθην. 2, 59) «θοὶ κύψε», βάτρ. 1089· «χέρσα κεκυφότα ἐς τὸ ἔμπροσθεν» Ὑμν. 4, 183· «κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας» Πλάτ. πολ. 9, 588· «περιττῶς καὶ σεσυνκύπτων εἰς τὴν γῆν» Δημ. 18, 323· ἐπὶ ζῴ. ἀντίθ. τῷ «ὀρθὸν εἶναι» Ἀριστοτ. μυρ. Σ. 2, 11 κ. μτγν. Πλουτ. Μάρ. 44· «νῶτα κεκυφότα» = κοιν. σκυμμένη ῥάχη Νον. παράφρ. 21, 64· β) μτβ. κλίνω τι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, εἰς τὰ κάτω, ἀντίθ. τῷ «ἀνορθῶ» Φίλων, me Ioannem.

Κυρβαῖος (ἔμφ. γρ.), 3· «κυρβαίη μάζα», εἶδος πόλτου ἢ ζύμης Ὅμ. ἐπιγρ. 15, 6, ὅπερ «κυρκαίη» (κυρκάνω) «ἀνακατωμένον ζυμάρι π. Σουΐδ. κατ' ἄλλ. «γυραίη» (γύρις) ἢ «τυρβαίη» (τύρβη).

Κυρβασία, ἰων. κυρβασίη, ἡ· α) εἶδος Περσικ. κιδάρεως ἢ μίτρας (ὁμοίας τῷ νῦν Περσικ. καὶ Τουρκ. καλπακίῳ μετὰ ταῦ σαρικίου), ὀξείας εἰς τὰ ἄνω· «ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει (ὁ ἀλεκτρυών) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος ὀρθὴν» (διότι μόνος ὁ μέγ. βασιλ. ἐφόρει τοιαύτην ὀρθὴν) Ἀριστ. ὄρν. 486· πρβλ. «ἔχοντες κυρβασίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι» Ἡρ. 5, 49· «περὶ τῇσι κεφαλῇσι κυρβασίας ἐς ὀξὺ ἀπιγμένας», 7, 64· β) ὄζ. «κορυφὴ ἀλέκτορος» Ἡσύχ. γ) κατάπλασμα ἐκ βοτανῶν ἐνίοις λινοῦ μαστοειδοῦς σχήματος ἀντιθέμενον ἐπὶ τῶν

θηλῶν γυναικ. Ἱπποκρ. 666, 54 ἕτερον «κ καταπραΰντ. φαρμάκων ἐντὸς σακίσκου·ὡς ὀξὺ ἀπολήγοντος Ἀρεταῖ. 91, tiara.

Κύρβασις, εως, ἡ· τῷ ἄνωτ. Σουΐδ.

Κύρβεις, εων (ἡ ἐν. ὀν. κύρβις μόν. π. γραμ. κ ἐν Ἀριστ. νεφ. 447, ἔνθα ὁ πανουργότατος στρεψοδίκης ὀνομάζεται «κύρβεις», οἱονεὶ ζῶν ἔγχώριον δίκαιον, καὶ ἑταίρα τις «κύρβις ἑταιρικῶν κακῶν» Ἀριστοφ. 1, 47· πρβλ. κυρβασία κόρυς, κορυφή), αἱ κ. οἱ· α) τρίγωνοι πυραμοειδεῖς στῆλαι ἐν Ἀθήν. («στήλη τρίγωνος πυραμοειδὴς» Πλάτ. Τιμ. λεξ.) ξύλιναι καὶ λευκογεγραμμέναι (τὸ πάλαι λίθιναι «στῆλαι» μὲν «ἀπὸ τῆς στάσεως», «κύρβεις» δέ, «ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀνατάσεως οἱονεὶ κορύφεις» Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ. 4, 280 πρβλ. Ἁρποκρ. ὅστις ἐν τινι χωρ. ἐξ Ἀριστοτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. ἀρσ. ὡσ. Ἀθήν. 6, 234, Πλουτ. Νομ. 22), περιστρεφόμεναι περὶ ἄξονα, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ ἀρχαιότατοι νόμοι τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κατὰ Τίμ. κ. ἄλλους μόνον οἱ θρησκευτικοὶ κατὰ διαστολὴν τοῦ «οἱ ἄξονες», ἐφ' ὧν μόνον οἱ πολιτικοί, οἷον, «θυσίαι ἐκ τῶν κύρβεων καὶ τῶν στηλῶν» Λυσ. 30, 17, ἤτις ὅμως διαστολὴ οὐδὲν ἀπαντᾷ π. Ἐρατοσθ. ἐν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. Κατ' ἄλλους «κύρβεις» μὲν αἱ τρίγωνοι, «ἄξονες» δὲ οἱ τετράγωνοι, κωμ. «ἐν ταῖς τῶν Πελαργῶν κύρβεσιν» Ἀριστ. ὄρν. 1354· «γράψαντες ἐν κύρβ. τισὶ καὶ στήλαις» Πλάτ. πολιτ. 298· Ἐν γέν. στῆλαι· «κύρβιες Ἀλκείδαο» = αἱ στῆλ. τοῦ Ἡρακλ. Ἀγαθ. 58 (4, 4)· «ἀμφότεραι κύρβεις γηραλέαι» = αἱ στῆλαι, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμ. τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμ. Κομητ. 5 (15, 36)· 6) γεωγρ. πίνακες· κύρβιες Ἀπολ. Ρ. 4, 280. Παροιμ. «κύρβεις κακῶν», «ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρευομένων» Ζηνόδ. 4, 77.

Κυρεία, ἡ· κυριαρχία, ἐξουσία, ἰσχὺς μτγν. - οἶνου Ἀθήν. 10, 440.

Κυρέω (κύρω, ὅπερ ἴδε καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἁπαντῶντας χρόν.), μέλ. κυρήσω, παρκ. κεκύρηκα· 1) ἐντυγχάνω τινί, συναντῶ, ἐμπίπτω· «ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας» = ὅτε τυχαίως συνήντησε καιόμενα θύματα Ἡσ. Ἔρ. 757· «γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών» = κατ' εἰκασίαν Σοφ. Οἰ. τ. 398· πρβλ. Ἰλ. 653· ἐπιτυγχάνω τινός, τοῦ σκοποῦ, ἐνγέν. ἐπιτυγχάνω, ἀπολαύω, ἀπολαύω δυστυχίας = περιπίπτω δυστυχίᾳ· «ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων» Αἰσχ. Πρ. 70· - ἀγρεύματος, Ἐπτ 589· «νοστίμου σωτηρίας κυρήσαι», Πέρσ. 783· «σιωγερᾶς μοίρας κυρήσας», 874· «βίου δὲ λῴονος ὁμᾶς κυρῆσαι» Σοφ. Οἰ. τ. 1514· «δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας» Ἀντ. 862· κ. ἀπρσ. «ταῦτ' ἐφ' ὑμῶν βουλήσομαι κυρεῖν ἐμοί», Οἰ. Κ. 1292· ὡσ. «νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ» = ἀπολαύεις τέρψεως κτλ., Τρ. 290· πρβλ. «πανεῖν μοι συντυχία χρείσσων ἐκύρησε» Εὐρ. Ἑκ. 215, Ῥῆσ. 745· «ἐσθλῶν κυρήσεις» Ἰ. Α. 1035· «- τῆς δίκης» - 0' ἀπολαύσῃ τὸ δίκαιόν του. Φοίν. 500· ἀλλὰ «κυρήσας δίκης» = τυχὼν τῆς δικαίας ποινῆς· τιμωρηθεὶς ἐπαξίως Ἡρ. 9, 116· «οἵων τέκνων ἐκύρησε» = ὁποίων τέκν. ἀπήλαυσε, 1, 31 κ. συχν. - βασιληΐης, ταφῆς κτλ. - ἀτιμίης 7, 158· σπανιώτ. π. ἄττ. πεζ. «ὡς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκότα» Πλάτ. Ἀλκ. 2, 141. Καὶ ἐπὶ αἰτ. «τί νῦν ἔκατι δαιμόνων κυρῶ;» Αἰσχ. Χο. 212· ἔτι ἀπτώτ. «καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων ἐξ Ἐπάφου κυρήσαις» = θὰ τὸ ἐπετύγχανες, θὰ ἔλεγες τὴν ἀληθειαν, ἀπόσπ 584· ἐπιτυγχάνω τινός, εὑρίσκω τι, ἐπὶ αἰτ. «ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ» Εὐρ. Ἑκ. 798· «εἰ μὴ κυρήσαις πολεμίους φεύγοντας», Ῥῆσ. 113. Ἐκ τῆς πλοκῆς, οἷα ἡ τοῦ «καλῶς τὰ πλείω πάλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ» = ἐκ μέρους τῶν θε. ὁ πόλ. τὸ πλεῖστον ἀποβαίνει καλῶς, ὑπάγει καλῶς Αἰσχ. Ἑπτ. 23 π τραγ. ἡ σημ. 2) εὑρίσκομαι, εἰμί (εἶραι)· «οὔνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς» «εἶσαι ἀνεύθυνος Αἰσχ Πρ 330 «κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ», Πέρσ. 590· «ἐνθάδ' ἥδη τοῦ πάθους κυρῶ» Σοφ. Φιλ. 887· «φανὰ σὶ φημι τἀνδρός, οὗ ζητεῖς, κυρεῖν», Οἰ. τ. 362· «ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος;», Αγ. 963· «εἰς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ τις; Εὐρ. Φοίν. 1074 ἴδ. = τῷ π. πεζ. τυγχάνω μετὰ μετχ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τυχαίου, οἷον, «σεσωσμένος κυρεῖ» = ἔτυχε νὰ σωθῇ, ἐσώθη τυχαίως Αἰσχ. Πέρσ. 495, Ἀγ. 1174· «ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;» Σοφ. Φιλ. 794· «εἰρηκὼς κυρεῖς» = σωστὰ ὅταν εἶπες Οἰ. Κ. 578· «μὲν' ὡς κυρεῖς ἔχων» = ὅπως τώρα ἔτυχες νὰ ἦσαι Αἴ. 87 κ συχν π. Εὐρ. καὶ κατ' ἀντίθ τάξ. «πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν» Σοφ. Φιλ. 871 3) ἀναφέρω εἴς τι· «τὰ πρὸς τὴν διαβολὴν κυροῦντα» = τὰ εἰς τὴν διαβ. ἀναφέροντα, ὅ,τι ἀναφέρει εἰς αὐτ. Πολύδ. 12, 15, 9.

Κύρη, ἡ· Ἱερὰ Ἀπόλλωνος κρήνη ἐν Λιεύῃ, ἐν ᾧ τόπῳ ὕστερον ἐκτίσθη ἡ Κυρήνη Ἡρ. ἐν Β. Ἀν. 1173.

Κυρηβάζω πλήττω καὶ μάχομαι, ὡς οἱ τράγοι τοῖς κέρασι, ἐνγέν. μάχομαι· «ἦν δ' ὑπεκκλίνῃ γε δευρί, τὸ σκέλος κυρηβάσει» = θὰ κτυπήσῃ τὴν κεφαλήν του εἰς τὰ σκέλη μου, θὰ προσκρούσῃ εἰς τὰ σκ. Ἀριστ. Ἱππ. 272· μτφ. λοιδοροῦμαι, ἀρχ. λεξ. παρ' οἷς κ. ἡ γρ. «κυριβάζω».

Κυρηβασία, ἡ· τῷ κατωτ. Σουΐδ.

Κυρήβασις, εως, ἡ· τὸ διὰ τῶν κεράτων κτύπημα τῶν τράγων Ἀριστ. Ἱππ. 272.

Κυρηβάτης, ου, ὁ· μαχητής, ἐριστής, ἀρχ. λεξ.

Κυρήβιον, τό, συχν. μόν. ὁ πλ. τύχ. τὰ κυρήβια· «τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν» Σχολ. Ἀριστ. πίτυρα γοννδραλεσμένων σιτηρῶν Ἀριστ. Ἱππ. 242· «τὰ ἐκ τῶν κυάμων ἐρείγματα» Φωτ. λεξ. κ. Ἱατρ.

Κυρηβιο-πώλης, ου, ὁ· πιτυροπώλης Ἀριστ. ἀποσπ. 540 ἐν Σχολ. Ἱππ. 242.

Κυρηβίων, ωνος, ὁ· ἐπίθ. Ἐπικράτους, συγγενοῦς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου Δημ. 433, 21.

Κύρηβος, ὁ· κυρηβάτης, ἀρχ. λεξ.

Κύρημα, ατος (κυρέω), τό· τὸ συμβαῖνόν τινι τυχαίως, συνάντημα, συγκύρημα, συντυχία, = κύρμα· «ἐπιτύγμα, ἔρμαιον» Σουΐδ. [υ – –].

Κυρηναϊκός, 3· τῇ Κυρήνῃ ἀνήκων· ἴδ. οὐσ.

«οἱ Κυρηναϊκοί» = ὀπαδοὶ τοῦ Κυρηναίου φιλοσόφ. Ἀριστίππου Δ. Λαέρ. 2, 85· «Κυρηναϊκὴ φιλοσοφία, αἵρεσις» Στράβ. 17, 837.

Κυρηναῖος, 3· α) ἐπίθ. «Κυρηναία χώρα» Ἡρ. 4, 199· «-ἀνήρ, ἄνδρες» 2, 32· β) οὐσ. ὁ Κυρηναῖος, ἡ Κυρηναία, δωρ. Κυραναῖος, Ἐπιγρ.=κάτ. τῆς Κυρήνης Ἡρ. ὡσ. «οἱ ἐν Κυρήνῃ» Δ. Σικ. ὅθ. ὁ ποιητ. Καλλίμαχος (ἢ Ἐρατοσθένης) ὀνομάζεται «ὁ Κυρηναῖος ποιητής» Ἀθήν. 1, 2· ὡσ. «ἡ Κυρηναία» = ἡ ἐπικράτεια τῆς Κυρήνης Ἀριστοτ.

Κυρήνη, ἡ· 1) πρωτεύουσα τῆς ἐν τῇ Β. Ἀφρικῇ Κυρηναίας χώρας (τοῦ νῦν ὀροπεδίου τῆς Βάρκας), ἱδρυθεῖσα τῷ 631 π. Χ. ὑπὸ τῶν Θηραίων, ἀρχηγοῦντος αὐτῶν τοῦ Βάττου, παρὰ τὴν κρήνην Κύρην, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄν. 80 σταδ. ἀπὸ τῆς θαλ. Ἡ Κυρηναϊκὴ ἐξετείνετο κατὰ μῆκος τῆς παραλίας τῆς Μεσογείου ἀπὸ τοῦ λιμένος τῆς Μ Σύρτεως «οἱ Φιλαίνων βωμοί», μέχρι τοῦ ποταμοῦ τῆς Μαρμαρικῆς Παλισύρου καὶ πρὸς Ν. μέχρι τῆς ἐρήμου Φαζανίας (Φεζάν). Ἀπὸ τῶν χρόν. τῶν Πτολεμαίων ὠνομάσθη Πεντάπολις ἀπὸ τῶν 5 ἐπισημοτάτων αὐτῆς πόλεων, Ἀπολλωνίας, Πτολεμαΐδος, Ταυχείρων (εἶτα Ἀρσινόης), Βερενίκης (πρώην Ἑσπερίδος) καὶ Κυρήνης (ἐρείπ. τοῦ Γκρεννέχ), τῶν μὲν παραλίων, τῆς δὲ μεσογείου· ὑποταχθεῖσα τῷ 321 ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου διέμεινεν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν Πτολεμαίων μέχρι τοῦ 96 π. Χ. ὅτε ὑπὸ τοῦ τελευταίου αὐτῶν Ἀπίωνος ἐκληροδοτήθη τοῖς Ῥωμαίοις. Περίφημος ἡ Κυρήνη οὐ μόνον διὰ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς, τὴν βιομηχανίαν τὰς λαμπρὰς οἰκοδομὰς ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐπισήμους ἰατροὺς καὶ ὡς πατρὶς τῶν φιλοσόφων Ἀριστίππου καὶ Ἀνικερίδου, τοῦ ποιητ. Καλλιμάχου, Ἐρατοσθένους, Καρνεάδου κτλ. Ἡρ. 4, 164, κάτ. ὁ Κυρηναῖος, οἱ Κυρηναῖοι Ἡρ. 3, 13· κ. Κυρηναΐτης, ὁ, θηλ. Κυρηναΐς, ἴδος, ἡ, Στ. Βυζ. Κυρηνῆται, ου, ὁ, Στ. Βυζ. 2) ἄλλ. ὀν. γυν. ἐκ Πο. Πίνδ. Ἄλεξ ἐν Ἀθην. 12, 510, Καλλιμ. Ἀπόλ. 73 - ὁ Ἀριστ. Ἑρμιππ. ἐν Ἀθην. 1, 27, Καλλιμ. Ἀθ. 7, 524, Ἀπολλ Ῥ.

Κυρία, ἡ· κυρεία - τινὸς Πολύβ. 6, 15, 6· - περί τινος 6, 14, 10. Συνήθ. ὀι. γρ. τοῦ «κυρεία».

Κυριάζω· ἀποκακῶ Ἡσύχ.

Κυριακός, 3· τῷ κυρίῳ ἀνήκων, εἰς αὐτὸν ἀναφέρων, ἰδ. «κυριακὴ ἡμέρα» = ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡ κυριακή, ἐκκλ. Ἔτι «τὸ κυριακὸν δεῖπνον» καὶ ὡς οὐσ. «τὸ κυριακὸν» = ἡ ἀγ. μετάληψις, κ. οἶκος κυρίου, ναός, ἐκκλ.

Κυρι-αρχέω· ἄρχω, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω, μτγν.

Κυρι-άρχης, ου, ὁ· ἄρχων, κυβερνήτης, ἐξουσιαστής, μτγν.

Κυρι-άρχησις, εως, ἡ· τὸ ἄρχειν, κυβερνᾶν, ἐξουσιάζειν μτγν.

Κυρι-αρχία, ἡ· τῷ ἀνωτ. ἐξουσία Δ. Ἀρεοπ.

Κυρι-αρχικός, 3· εἰς τὸ ἄρχειν, κυβερνᾶν, ἐξουσιάζειν ἀναφέρων, ἀνήκων Δ. Ἀρεοπ.

Κυριεύζω, ὀι. γρ. τοῦ κυρηεύζω, ἀρχ. λεξ.

Κύριγμα, ατος, τό· κύριξις Ἐύστ.

Κυριεία, ἡ· κυριαρχικόν, ἐξουσίας, ἰδιοκτησίας δικαίωμα, μτγν.

Κυρίευσις, εως, ἡ· τὸ κεκτῆσθαί τινά τι, ἔχειν κτῆμα, εἶναι κύριόν τινος, μτγν.

Κύρίευμα, ατος, τό· διαταγή, προσταγή μτγν.

Κυριεύω (ἀμτβ.)· «εἰμὶ κύριος, κτήτωρ τινός, μοί εἶναί τι ἐπιτεταγμένον, κοιν. ἐξουσιάζω τι, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἔχω τὴν ἄδειαν, ἐξουσίαν εἴς τι· ἔτι καταλαμβάνω τι, κατέχω, κοιν. ὡσ. κυριεύω· «κυριεύτωσαν οἱ πρέσβροι μέχρι πεντήκοντα ὀργυιῶν ἐπιγράφειν» = ἃ ἔχωσι τὴν ἄδειαν οἱ πρέσβρ. νὰ ἐπιβάλλωσι πρόστιμον μέχρι 50 ὀργ. Αἰσχίν. 1, 36· -πάντων Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 22· «-τῆς Ἀσίας», 3, 5, 10 «βουλόμενος τῆς εἰσόδου κυριεύειν τῆς εἰς Πελοπόννησον» Πολύβ. 4, 6, 6· «ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λέμβων» = κατέλαβον, κοιν. ἐκυρίευσαν καὶ λέμβους, 2, 11, 14. Παθ. «τὸν τόπον κυριεύεσθαι ὑπὸ Λευκαδίων» Ἀριστοτ. Θαυμ. ἀκουσμ. 97· «ὁ κυριεύων», ἴδιος σόριστ συλλογισμός Πλουτ. συμπ. 1, 1, 5 κ. συχν. Λουκ. βίβ. πρασ. 22, μοιπορ.

Κυρίζω· κυρίσω, ἀρχ. λεξ.

Κυρίλλιον, τό· βωμίδιος, στενόλαιμον ἀγγεῖον Πολυβ. 10, 68.

Κύριλλος· 1) ποιητ. τῆς Ἀνθολογίας· 2) ὁ γνωστὸς ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας, ἐκκλ.

Κυρῖνος, ὁ· τὸ παραπερρ. βωμ. ὄν. Quirinus = ὁ τινάσσων τὸ δόρυ, ἐπίθ. τοῦ Ῥωμύλου μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀποθέωσιν Πλούτ.

Κύριξις, εως ἡ· τὸ πλήττειν ταῖς κέρασιν, ἡ διὰ τῶν κεράτων πλῆξις· καιν. κτύπημα μὲ τὰ κέρατα Αἰλ. Ἱ. Ζ. 16, 20.

Κύριο-κτονέω· καιν. σκοτώνω τὸν κύριον, ἰδ τὸν Κύρ. Ἰησ. Χριστὸν Κύριλλ.

Κυριο-κτονία, ἡ· φόνος, καιν. σκότωμα τοῦ κυρίου, τοῦ Κυρ. Ἰησ. Χριστ. ἐκκλ.

Κύριο-κτόνος, 2· τῶν κύριον φονευόντων, ἰδ. τὸν Κύρ. Ἰησ. Χριστ. Ἰώδ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κύριο-λεκτέω· κυρ. λέγω κυριολεκτικῶς, μεταχειρίζομαι λέξιν τινὰ ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτῆς σημ. ἀντίθ. τῷ «τροπολογέω». Ἔτι μεταχειρίζομαι λέξ. τινὰ ἰδίως εἰς ἓν καὶ μόν. ἀντικείμεν. γραμ.

Κύριο-λεκτικῶς· ἐπίρ. κατὰ τὴν κυρ. σημασίαν, ἔννοιαν τῆς λέξ. Εὐστ.

Κυριόλεκτος, 2· ἐν τῇ κυρ. σημασίᾳ λεγόμενος, τιθέμενος, μεταχειριζόμενος, μτγν. ἐπίρ. -ως = κυριολεκτικῶς, μτγν.

Κυριο-λεξία, ἡ· ἰδιάζουσα ἰδιότης, τὸ ἰδιάζον, ἡ κυρ. σημασία τοῦ λόγ. τῆς λέξ. «κατὰ κυριολεξίαν» = κατὰ τὴν κυρ. σημ. κυριολεκτικῶς, γραμ.

Κύριο-λογέω· κυριολεκτέω. Παθ. «κυριολογεῖται», ἀντίθ. τῷ «τροπικῶς γράφεται» Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 657.

Κύριο-λογία, ἡ· κυριολεξία Λαγγίν. 828.

Κύριο-λογικός, 3· τὰς λέξεις ἐν τῇ κυρ. αὐτῶν σημ. μεταχειριζόμενος· «κυριολογικὴ μέθοδος», ἀντίθ. τῷ «συμβολικῇ» Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 657.

Κύριο-πρᾶσία, ἡ· πρᾶσις, πώλησις ταῦ Κυρ. Ἰησ. Χριστ. ἐκκλ.

Κύριος (κῦρις), 3 κ. 2· ὡς «νῦν, κτήτωρ

τινός, ἐξουσιαστής, ἀπεριόριστος κύριος· 1) ἐπὶ προσ. «ὁ πάντων κύριος» Πινδ. Ἰ. 4, 59· «πρύτανι κύριε πολλᾶν ἀγυιᾶν καὶ στρατοῦ», Π. 2, 58· «ἄγγελε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων» Αἰσχ. Χο. 647· «ὅταν δ' ὁ κύρ. παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών» Σοφ. Οἰ. Κ. 289· ὁ Θησ. 1039, πρβλ. «πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύρ. κτήσωι τέκνων», 1015· «ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κύρ.» Εὐρ. Ἡρακλ. 262· «οὐκ ἦν ὁ δῆμός τινων κύρ.» Πλάτ. νόμ. 3, 700· «πάλεων καὶ τόπων κύριοι» Δημ. 2, 2· «ὁ τῶν πραγμάτων κύρ.» Πολύδ. 3, 98, 10· «κύρ. γενόμενος τῶν ἀντιπολιτευομένων» = καταβαλών, νικήσας τοὺς ἀντιπολιτ. 1, 8, 4, κ. μτγν. «θανάτου κύρ.» = κύρ. ζωῆς καὶ θανάτ. Πλάτ. Κριτί. 120· «κύρ. εἶναι τῆς καταλύσεως» = ἔχειν τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καταλ. Θουκ. 4, 20, Ξεν. Ἀν. 5, 7, 27 κ. συχν. μετ' ἀπαρ. = ἐξεῖναί τινι, ἐξουσίαν ἔχειν ποιεῖν τι· «κύρ. εἰμὶ θρονίτν» Αἰσχ. Ἀγ. 104· πρβλ. Πλάτ. πολ. 4, 429, Ἔφορ. ἐν Ἀθην. 6, 263· ὡσ «κύρ. τοῦ μὴ μεθυσθῆναι» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 5· μετὰ μετχ. «κύρ. ἐστὶ καὶ ζημιῶν ὁ χιλίαρχος καὶ ἐνεχυράζων» Πολύδ. 6, 37, 8· 60. οὐσ. «ὁ κύριος», α) οἱ πατρικ. ἐξουσίαν ἔχοντες ἐπὶ τῶν κορασίων καὶ ἐκδιδόντες αὐτὰ Ἰσαῖ. 6, 32, πρβλ. νόμ. Δημ. 46, 18· 6) σύζυγος Ἀριστ. ἵππ. 964· πρβλ. τὸν αὐτόθ. Σχολ. ἐν γέν. κύριος τοῦ οἴκου, τῆς γυν. καὶ τῶν τέκνων, κατ' ἀντίθ. τοῦ «δεσπότης» τῶν οἰκετῶν, δούλων· γ) ἐπίτροπος Δημ. 43, 15, Ἰσαῖ. συχν. δ) ἐν γέν. τιμητικὴ προσηγορία, προσφώνησις πρός τινα μτγν. κ. νῦν ὡσ. πρβλ. Πολύδ. 7, 9, 5· ε)=ὁ Ἰησ. Χριστ. Ν. Δ. Ἐκκλ. οὐσ. «ἡ κυρία», κ νῦν ὡσ. «ἡ κυρ. τοῦ οἴκου, οἰκοδέσποινα Πλουτ. ἠθ. 271, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 40, Δ, Κάσ. 48, 44· 2) ἐπὶ πραγμ. πᾶν τὸ ἴδιον ἔχον κύρος, ἰδίαν ἐξουσίαν καὶ ἐνέργειαν ἐπί τινος, ἐξαίρετον, σημαντικόν· «ὁδὸν κυρίαν λόγων» Πινδ. Ν. 8, 51· «κύριος μὴν»=ὁ κρίσιμος ἔνατος μὴν τῆς κυοφορίας Ὁ 6, 32· «κύριον μένει τέλος»=ἐπίκειται τὸ κρίαιμ. τέλος Αἰσχ. Εὐρ. 515· «μητρῷον ἄγνισμα κύρ. φόνου» 315. Ὑπερθ. «μεγίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεων» Πλάτ. σοφ. 230· συγκρ. «μῦθος κυριώτερος» = περισσότερ. κῦρος ἔχων Εὐρ. Ἰ. Α. 318· δθ. οὐσ. «τὸ κύριον»=τὸ κρίσιμον, ἡ κρίσιμος περίστασις, τελειωτικὴ κρίσις, ἀπόφασις, «ὅταν τὸ κύριον μάλῃ» Αἰσχ. Ἀγ. 744· «κύρι' ἔχοντες θεοί» Εὐμ. 918· «τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρια» = οἱ νόμ. καὶ ἡ διοικονομία τοῦ τόπ. Σοφ. Οἰ. Κ. 919· «τὰ κύρι' ἄττα ποτ' ἐστὶν ἑκάστη τῶν πόλεων» = ἡ κυριαρχία, ἐξουσία, τὸ κυριαρχικ. δικαίωμα ἑκάστης ἐπικρατείας· πρβλ. Ἀριστοτ. πολ. 3, 10· «κυρία ἡμέρα»=ἡ κρίσιμ. ἡμ. Εὐρ. Ὀρ. 48, Ἄλκ. 156, ὡσ. «κύριαι ἡμέραι» Ἡρ. 5, 93· «ἡ κυρίη τῶν ἡμερίων» = ἡ ὡρισμένη ἡμέρα 1, 48. δ, 129· καὶ ἁπλ. «ἡ κυρία» Δημ. κ. ἄλλ. ῥητ. πρβλ. Β. Ἀν. 274· «ἡ κυρία ἐκκλησία» = ἡ ὡρισμένη, ἀντίθ. τῷ «σύγκλητος» = ἡ ἔκτακτος, εἰς ἣν ὁ δῆμος ἰδίᾳ συνεκαλεῖτο Ἀριστ. Ἀχ. 19 κ. ἀλλαχ. πρβλ. Ἑρμᾶν. ἀρχ. § 128· «καθ' αὐτῶν κυρίους κραίνειν δίκας» = ἐγκύρους Εὐρ. Ἡρακλ. 144, κατ' ἀντίθ. τοῦ «δίκαι ἄκυροι» Πλάτ. Κρίτ. 50 «συνθήκας κυρίας ποιῶ» = ἐπιβεβαιῶ ὡς ἐγκύρους, ἐπικυρῶ Λυσ. 18, 15· «δίκην ἐξούλης κυρίαν ποιησάμενος»(δίκην ἐξούλης ἡ ἀφαιρέσιμος, εἰς ἣν ὁ τὸν ἑαυτοῦ δοῦλον ἀφαιρεθεὶς ἦγε τὸν ἀφαιρέσαντα, ἐναντιούμενον εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἢ τὴν βιαίαν ἀπαγωγὴν ἐκείνου) Δημ. 39, 15 «νόμας κύριος γενήσεται» 24, 1· πρβλ. «ἀκύρους νόμους ἐν τοῖς κυρίοις ἀναγεγράφθαι» Αἰσχίν. 2, 38· ὁμ. «κύρια δόγματα» = ἔγκυρα, κῦρος ἔχοντα, ἰσχύοντα, ἐνεργὰ ὄντα Πλάτ. νόμ. 11, 926· «τὰς δόξας κυρίας ποιῶ» Θεαίτ. 179· «ἅτερ τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ κύρια» = ἔγκυρα Δημ. 21, 94 ε) ἐπὶ λόγ. ἡ λέξ. κυριολογικός, ἐν τῇ πρώτῃ φυσικ. σημ. μεταχειριζόμενος, ἀντίθ. τῷ «τροπικὸς» = μεταφορικὸς Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2, ῥητ. κ γραμ. «ὄνομα κύριον», κ. νῦν ὡσ. Πρωϊὸν 7, 5, 19 κ. ἄλλ. μτγν. Ἐπίρ. κυρίως = κυριολεκτικῶς· = ἔχω Αἰσχ. Ἀγ. 170, Πλάτ. Μίν. 96· «ἡ γὰρ λέξ. αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως» Πολύδ. 2, 22, 1· ὡσ. ἀκριβῶς, ὀρθῶς Πλάτ. Παρμ. 136· ὁλόκληρος Πολύδ. 1, 38, 2, rotens, dominus, γερμ. Herr.

Κυριότης, ητος, ἡ· ἡ κτῆμα, ἡ ἰδιότ. τοῦ εἶναί τινα κύριόν τινος, ἐξουσία, Ν. Δ.

Κύρις, εως (Στράβ. 5, 228), ἡ, κ. Κύρι ς (Δ. Ἁλ. ἀρχ. 2, 48), αἱ· πόλ. τῶν Σαβίνων(=Cures), κάτ. Κυρῖται, οἱ, κ. ἐπών. τῶν Σαβίνων ὡσ. ἀπὸ τῶν Σαβίν. καὶ τῶν Ῥωμαίων = Quirites Στράβ. 5, 230· αὐτόθ. 228, Δ. Ἁλ. ἀρχ. 2, 46· τὸ θηλ. αὐτ. Κυρῖτις, ιδος· ὅθ. ἡ «Κυρῖτις Ἥρα» Πλουτ. Ῥωμ. 29· ἐπίθ. Κυρίτιος, 3· ὅθ. «Κυρῖτις ἡ Ἥρα» Στ. Βυζ.

Κύριος, ὁ· ὄν. Ἑλλ. παιδὸς Ἀνθ.

Κύρίσσω, ἀττ. κυρίττω· πλήττω (κτυπῶ) τῇ κεφαλῇ ἢ τοῖς κέρασι, ἐπὶ ζώ. (κυρ. τράγου, εἶτα βοός), μτφ «ἄχομαι τράγου, βοὸς δίκην, ἀρχ. λεξ. καὶ ἐν συνδέσ. τοῦ «λακτίζω» Πλάτ. Γοργ. 510· «ἐπὶ ἀλλήλους πολ. 9, 586· «οἱ δ' ἀμφὶ νῆσον νικῶμενοι κύρισσον ἰσχυρὸν γόνα» = ἔθραυον τὰς κεφαλὰς τῶν κατὰ τῶν πετρῶν Αἰσχ. Πέρσ. 302, Πλουτ. Στω. ἐναντ. 34, cornibus furio.

Κυρίτα, ἡ· ἐπίθ. Δήμητρος Λυκόφρ.[ω—].

Κυριττυλος ἡ κυριττίλος, ἑαφ. γρ. τοῦ «κυρόπτιλος» Ἡσύχ.

Κύρι-ώδης, 2· ἀπουδαῖος, κρίσιμος, μτγν.

Κύρι-ωνύμομαι, (ρίζ. κ. κύριωνυμῶν Παασάθ.)· ἔχω ἰδιότροπον, ἴδιον ὄνομα, ὀνομάζομαι ἰδιοτρόπως, ἰδίῳ ὀνόματι Εὐστ. 635, 7.

Κύρι-ωνυμία (κυριώνυμος), ἡ· ἰδιοτροπος, ἰδία (ξεχωριστὴ) ὀνομασία Εὐστ.

Κύρι-ωνυμικῶς, ἐπίρ. κατ' ἰδίαν, ὀνομασίαν, μὲ ἴδιον (ξεχωριστὸν) ὄνομα Σχόλ. Θεοκρ. σύριγγ. 3.

Κύρι-ώνυμος, 2· α) ἰδιότροπον, ἴδιον (ξεχωριστὸν) ὄνομα ἔχων, ἰδιοτρόπως, ἰδ. ὀνόματι ὀνομαζόμενος· 6) ἀπὸ τοῦ Κυρ. ὀνομασμένος· «κυρ. ἡμέρα» κ. οὐσ. «ἡ κυριώνυμος»

= κυριακή, ἐκκλ. ἐπίρ. κυριωνύμως εἰδίῳ (ξιχωριστῷ) ὀνόματι, μτγν.

Κυρκαίη, ἡ· ἴδε κυρδαίη.

Κυρκανάω (κυρκάνη)· «κυκάω, ταράσσω», κοιν. ἀνακατώνω Ἡσύχ. Ἱπποκρ. Μτφ. «ὅσα κεῖ ὀλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν» = φαίνεται ὅτι μᾶς ἀνακατώνει, μᾶς ἑτοιμάζει κάτι κακὸ Ἀριστ. θεσμ. 429 πρβλ. κυκανάω.

Κύρμα, ατος (κύρω, κυρέω), τό· συνάντημα, εὕρημα, ἀπόλαυσμα, ἄγρευμα, ἅρπαγμα, λεία· «ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένεσθαι» Ἰλ. ε, 488, ρ, 151 «κυσὶ κ. γενέσθαι», 151 - οἰωνοῖσιν Ὀδ. γ, 271 - θήρεσσιν, ε, 473· - ἰχθύσι, σ, 480. Μτφ. «σόφισμα, κύρμα, τρίμμα», ὁ ἀπατεὼν κ. πανοῦργος Ἀριστ. ὄρν. 430, ἐφ' ᾧ «ἐπίτευγμα, πολλοῖς ἐγκεκυρηκὸς πράγμασι» = ὅστις πολλὰ εἶδε καὶ εἰξεύρει, κοιν. πραματάϊ, κάλτσα Ἡσύχ Περὶ τοῦ τάν. πρβλ. Λοβεκ παραλ. 398, praeda.

Κύρμασα, ων, τά· πόλ. Πισιδίας Πολύϐ.

Κύρνος, ἡ· 1) ἡ νῆσ. Κύρσικα ἡ Κορσικὴ (Corsica) ἐν τῇ Τυρρηνικῇ Θαλάσσ. Ἥρ. κάτ. Κύρνιοι Ἥρ. Κυρνατοι Στ. Βυζ. ἐπίθ. Κύρνιος, 3· ϐθ. παροιμ., «Κυρνία γῆ» = πειρατῶν χώρα, φωλιά, ὅτι οἱ Κύρνιοι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτ. χρόν. ἦσαν διαϐόητοι πειρατὲς Διογεν. Ἔτι ἐπίθ. Κύρνιος Αἰλ. 2) πόλ. τῆς Εὐϐοίας ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Καρύστου Ἥρ. γ) ὁ Κύρνος· ἥρως, υἱὸς Ἡρακλέους, ἀφ' οὗ ἡ ὁμωνύμων νῆσ. Ἥρ.

Κῦρος (βίζ. κυρ· πρβλ. κάρη, κόρυς), τό· κυρ. τὸ κύριον πρᾶγμα, τὸ κυριώτατον πάντων, ἡ κυρία ὑπόθεσις, ϐθ. μτφ. ἐξουσία, δύναμις· «ὡς οὐκ ἔχουσι κῦρ. οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ» Αἰσχ. ἀποσπ. 386· «τούτων τῶν πρηγμάτων τὸ κῦρ. ἔχειν» Ἥρ. 6, 109· «τὸ δὲ κῦρ. τούτων γνῶναι οὐ σθριγξ ἦν» Πλάτ. νόμ. 3, 700· πρβλ. «τάξις τέχναις πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ τὸ κῦρ. διὰ λόγων ἐστί», Γοργ. 450· «ὅτι ἡ διὰ λόγου τὸ κῦρ. ἔχουσα ῥητορική ἐστι», αὐτόθ. «κῦρ. ἔχειν περί τινος», Κρατ. 433, κ. μτγν. Δ. Κάσ. 53, 17· ϐθ. μτφ. ἐπικύρωσις, ϐεϐαίωσις, αἰτία, «ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρ. ἡμέρα καλῶν» = θὰ γείνῃ αἰτία πολλ. καλ. Ὁὐ φρῆν κτλ. Σοφ. Ἡλ. 907· «πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρ.» = εἶνε ἐπικεκυρωμένα, ϐεϐαιωμένα, Οἱ Κ. 1776 κ. μτγν. auctoritas.

Κῦρος (Περσ. ὄν = ἥλιος), ὁ· 1) = «ὁ ἀρχαῖος ἢ ὁ πρότερος», υἱὸς τοῦ Καμϐύσου καὶ τῆς Μανδάνης, ϑυγατρὸς τοῦ Ἀστυάγους, (ὃν ἐξεθρόνισε τῷ 559 π. Χ. μετὰ 35 ἐτῶν ϐασιλείαν), ἱδρυτὴς τοῦ ϐασιλ. τῶν Περσῶν, ϐασιλεύσας 29 ἔτη. Καθ' Ἥρ. ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τῶν Μασσαγετῶν, Σκυθικ. λαοῦ, ὧν ἡ ϐασίλισσα Τόμυρις ἀνεῦρεν τὸν νεκρὸν αὐτοῦ μετὰ τὴν μάχην ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμπαικτικῶς ἐνέϐαλεν εἰς ἀσκὸν πλῆρη αἵματος, ὅπως τὸν κορέσῃ ὡς αἱμοϐόρον· κατὰ δὲ τὸν Κτησ. μαχόμενος κατὰ τῶν Δερϐίκων (Σκυθικ. λαοῦ), πεσὼν ἐν τῇ μάχῃ ἀπὸ τοῦ ἐλέφαντος καὶ ἀποθανὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ του μετὰ 3 ἡμέρας. Ὁ τάφος του ἦν ἐν τῷ ἄλσει τῶν Πασαργάδων, ἐφ' οὗ οἱ Πέρσαι ἵ-

ϑυσαν τῷ ἡλίῳ καὶ οὐχὶ αὐτῷ, ὡς ἐσφαλμένως ὁ Ἅρρ. διηγεῖται Ἥρ. 1, 207, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8) «ὁ νεώτερος», υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, γνωστὸς διὰ τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος ἀποστασίαν. Ἔπεσεν ἐν τῇ παρὰ Κουναξα τῆς Μεσοποταμίας παρὰ τὸν Εὐφράτ. συγχροτηθείσῃ μάχῃ τῷ 400 π. Χ. ἐν ᾗ ἐκ μὲν τοῦ Ἀρταξ. ἐπολέμησαν 400,000 ϐαρϐ. ἐκ δὲ τοῦ Κύρου 100, 000 ϐαρϐ. κ. 13, 000 συμμάχων Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Κλέαρχον. Τοῦ νεκροῦ τοῦ Κύρ. ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ κατὰ διαταγὴν τοῦ μεγ. ϐασιλέως. Καὶ οἱ μὲν μετ' αὐτοῦ ϐάρϐ. μετὰ τὸν ϑάνατόν του ηὐτομόλησαν πρὸς τὸν ϐασιλ. οἱ δὲ Ἕλληνες μετὰ τὴν ὀλοφυρσιν τοῦ Κλεάρχου ἐπεχείρησαν τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπάνοδον των («ἡ κατάϐασις τῶν μυρίων») ὑπὸ τὸν Ξενοφῶντα Ξεν. Ἀν. ἐπίθ. Κύρειος, 3 = εἷς τὸν Κῦρ. ἀναφέρων, ἀνήκων· «τὸ Κύρειον στράτευμα» = οἱ μετὰ τοῦ Κύρ. συνεκστρατεύσαντες Ἕλλην. ἀλλὰ καὶ «οἱ Κύρειοι» = ἐν γέν. ὁ στρατὸς τοῦ Κύρ. καὶ ἰδ. οἱ ϐάρϐ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 18. 3, 4, 24· 2) ὄν. ποταμοῦ, α) ποτ. Ἰϐηρίας (χώρα μεταξὺ Εὐξείν. Πόντ. καὶ Κασπίας Θαλ.), ὁ νῦν Κούρ, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τῶν Κορακικ. ὀρίων κατίων τοῦ Καυκάσου καὶ πρὸς Λ. ἐκϐάλλει ἐν τῇ Κασπίᾳ Θαλ. καὶ ἐν τῷ κάτω ῥῷ αὐτοῦ σχηματίζει τὰ ὄρια τῆς Ἀλϐανίας καὶ Ἀρμενίας. Παραποτάμια αὐτοῦ εἶνε ἀριστερόθεν ὁ Ἄραγος (Ἀράκ), Καμϐύσης (Γκόρι) καὶ Ἀμαζόνιος (Ἀλαζάν), δεξιόθεν ὁ Ἀράξης (Ἀράς) Στράϐ. 11, 500· ϐ) ποτ. Περσίδος παρὰ τὰς Πασαργάδας Στράϐ. γ) - Μηδίας, ὀν. Σιλχ-Ῥούδχ.

Κυρόω· ἐπικυρῶ τι, ϐεϐαιῶ, καθίστημι· - φάτιν Αἰσχ. Πέρσ. 223· «ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν», 317· - δίκην = ἀποφασίζω, ἐκφέρω τελεσίδικον ἀπόφασιν, Ῥῆμ. 551, 609· «πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγὰς τῆς ϑυγατρός» = πρὶν ἡ ϑυσία ἐκτελεσϑῇ Εὐρ. Ἡλ. 1069· παραλίγομαί τι, «Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας» = ϐεϐαίωσον, παραδίγϑητι Ἀριστ. θεσμ. 369· ἰδ. ἀποφασίζω τι, ἐπικυρῶ, ὁρίζω ὡς ἀνώτατος πολιτικὸς ἄρχων, ἀνωτάτ. πολιτ. ἀρχὴ Ἥρ. 6, 86, 2· «ὡς κυρώσοντος Κλεισθένους τὸν γάμον ἐν ἐνιαυτῷ», 6, 126· καὶ παθ. «οὐδὲ κυρωθὲν ἐμενον τὸ προκείμενον πρᾶγμα», 8, 56· «ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία κυρώσασα ταῦτα διελύθη» Θουκ. 8, 69· «νόμοι κυρούμενοι» Ἀνδοκ. 1, 84· «παρ' ὁμὶν πάντα κυροῦται» Δημ. Λεπτ. 93 κ. μτγν. «τοῦ δήμου κυρώσαντος τὰς διαλύσεις» Πολύϐ. 1, 17, 1· «κυρωθέντος τοῦ δόγματος ὑπὸ τοῦ δήμου», 1, 11, 3. Μέσ. ὡσ. «αὐτῇ λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα» = ἐκπληροῖ, ἀποτελεῖ Πλάτ. Γοργ. 451· «αἱ λόγῳ κἂν κυρούμεναι» = τέχναι αἱ διὰ μόνου λόγου τοῦ ἑαυτῶν σκοποῦ ἐπιτυγχάνουσαι, αὐτόθ. σοφιστικ.

Κύρος, ἡ· 1) πόλ. Μακεδονίας Θουκ. δ. γρ. Κῦρος, 2) πόλ. Συρίας (Στ. Βυζ.) ἐν τῇ Κυρρηστικῇ χώρᾳ Στράϐ. 16, 751, ὧν οἱ κάτ. οἱ Κυρρηστοὶ Πολύϐ. 5, 50, 7· αὐτόθι ἦν καὶ ναὸς «Ἀθηνᾶς Κυρρηστίδος», δι. γρ. Κυρρίστης, Κυρρίστιος Στ. Βυζ. ἴδε Λυδικ. παραλ. 443.

Αριστοτέλειο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κύρσαι ἡ κῦρσαι, ἀόρ. ἀ. ἀπαρ. τοῦ κυρέω (π. κύρω, ὅπερ ἴδε).
Κυρσάνιος (ἴσ. ἀπὸ τοῦ «κόρος, κοῦρος»), λεκ. ὁ· νεανίας Ἀριστ. Λυσ. 983. 1248· οὐδ. «κυρσάνιον» Φωτ. λεξ.
Κύρσας, ἀόρ. α΄. μετχ. τοῦ κυρέω ὅπερ ἴδε.
Κυρσερίδες, ων, αἱ· «τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα, κυψελίδες» Ἡσύχ.
Κυρσίλος· 1) Ἀθηναῖός τις Δημ. 2) Φαρσάλιος ἱστορικὸς καὶ συνοδοιπόρος Ἀλεξ. τοῦ Μ. Στράβ.
Κυρσίον, τό· μειράκιον Ἡσύχ. ἴδε κυρσάνιος.
Κύρσω, μέλ. τοῦ κυρέω.
Κυρταία, ἡ· πόλ. τῆς Ἐρυθρ. θαλ Στ Βυζ.
Κυρταίνω· κυρτοῦμαι, καμπυλοῦμαι, κοιν. καμπουριάζω· ἴδε ὀδὸς Σουΐδ.
Κυρτ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ· κυρτὸν αὐχένα ἔχων, κοιν. στραβολαίμης Κυιντιλ. 1, 3, 70.
Κυρτεία, ἡ· ἡ διὰ κυρτῶν ἁλιεία, κοιν. ψάρευμα μὲ ψαροκάλαθα (ἴδε κύρτη) Αἰλ. Ἱ. Ζ. 12, 43 «ὅτι γρ. κυρτία».
Κυρτεύς, ἑως, ὁ· ἁλιεύς κύρταις ἁλιεύων, κοιν. ψαρᾶς ψαρεύων μὲ ψαροκάλαθα Ὀππ. ἁλ. 3, 352.
Κυρτευτής, οῦ, ὁ· τῷ ἀνωτ. Κόϊντ. Μαῖκ. 5 (6, 230).
Κύρτη, ἡ· ἓν γέν. πλέγμα ἐκ σχοίνου (βούρλου), ἴδ. ἁλιευτικ. κάλαθος, εἶδος ἁλιευτικ. δικτύου (πρβλ. τοὺς νῦν εὐχρ. λυγίνους ἁλιευτικ. καλάθους μετὰ στενοῦ λαιμοῦ) Νικ. ἁλ. 546, Δ. Σικ. 3, 19, Ἥρ. 1, 191, ἔνθα «κλωβὸς» ἑρμηνεύουσι· πρβλ. Πολυδ. 10, 160 κ. κύρτος, nassa.
Κυρτία (δι. γρ. κυρτεία, ὅπερ ἴδε), ἡ· ἓν γέν. πλέγμα, πλεκτὴ ἀσπίς, οἵαν ἔφερον οἱ Κέλται Δ. Σικ. 5, 33.
Κυρτιάδαι (κυρτεὺς = ἁλιεὺς Ἡσύχ.)· Ἀττικὸς δῆμ. τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Ἡσύχ. Καὶ «Κυρτειάδαι», Ἐπιγρ. 19, 330.
Κυρτιάω (ἀμτβ.)· κυρτοῦμαι, καμπυλοῦμαι, εἶμαι κυρτός, καμπύλος, κοιν. καμπουρώνω, καμπουριάζω, εἶμαι καμπούρης· «νῶτα κυρτιάοντας» Μανεθ. 4, 119.
Κυρτίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κύρτη, Διοσκ. 1, 62.
Κυρτίζω· κυρτόω τι, καμπυλόω (= κυρτιάω Πασσόβ.).
Κύρτιοι, οἱ· Περσικὸς λαὸς Πολύβ.
Κύρτιον, τό· μέρος ἀμάξης Πολυδ. 1, 143.
Κυρτίς, ίδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ κύρτη· α) ἁλιευτικὸν καλάθιον (μικρὸ ψαροκάλαθο· ἴδε κύρτη) Ὀππ. ἁλ. 5, 600· β) κόσκινον Διοσκ. 4, 157· γ) κλωβὸς πτηνοῦ, κοιν. κλουβί Ἡσύχ.
Κυρτίων, ωνος, ὁ· πλαστὸν ὀν. ἁλιέως Ἀριταίν.
Κυρτό-βᾶτέω (ἀμτβ.)· πορεύομαι, περιπατῶ κυρτὸς (καμπουριασμένος), μτγν.
Κυρτο-ειδής, 3· κύρτου ἢ κύρτης (ψαροκαλάθου) σχῆμα ἔχων, κυρτός, καμπύλος, μτγν.
Κύρτος (κυρ. = κυρτός), ὁ· α) πᾶν σχοινόπλεκτον, πλέγμα ἐκ σχοίνου (βούρλου), ἴδ. σχοινόπλεκτος ἁλιευτικ. κάλαθος (ἴδε κύρτη)· «ἀγγεῖον σχοινώδες, ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται» (Ἡσύχ. Σχόλ. Ἰλ. 6, 218, Τιμ. λεξ. Πλάτ.)· «κύρτους καὶ δίκτυα» Πλάτ. σοφ. 200· «τῷ τοῦ κύρτ. πλέγματι», Τίμ. 79· πρβλ. νόμ. 7, 823, κ. μτγν. «ἰχθύων κύρτ.» Ἀνακρ. 56, 27· «καὶ τῶν κύρτ. τὸ ἀδιέξοδον» Λουκ. μισθ. συν. 3· παραιμ. «εὔδοντι κύρτος αἴρει» (διότι καὶ ἓν νυκτὶ συναλαμβάνοντο ἐν αὐτῷ οἱ ἰχθύες) Ζηνόδ. 4, 8· β) κλωβὸς πτηνοῦ, κοιν. κλουβί· «κύρτον λυγοτευχέα (= λύγινον, ὡς τὰ νῦν ψαροκάλαθα) ἀφεὶς ψιττακὸς» Κριναγ. 27 (9, 562)· πρβλ. κύρτη.
Κυρτὸς (βίζ. κυρ, κυλ, πρβλ. κύκλος), 3· καμπύλος, λυγιστός, καμαρωτός· «κῦμα κυρτὸν ἰὸν καρυφοῦται» Ἰλ. 5, 426· πρβλ. ν, 799, Ἀθην. 11, 474· «τῷ κοιν. καμπουριάρικος, καμπουριασμένος, ἐπὶ ὀδοῦ, «τὼ δέ οἱ (τῷ Θερσίτῃ) ὤμω κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε» (ἴσ. παρκ. μετχ. τοῦ συνέχω) Ἰλ. 6, 217· πρβλ. Νίκαρχ. 28 (11, 120)· - κάμηλος Βάβρ. 40, 2· - τροχὸς Εὐρ. Βάκχ. 1084, κ. μτγν. Πολύβ. 6, 23, 2· κυρτός, φακοειδὴς (= convexus), ἀντίθ. τῷ «κοῖλος» (= concavus) Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 13 κ. συχν. Πλούτ. «κυρτὰ κύπελλα» = πλατέα, μεγάλα ποτήρια Ἀνακρ. 48, 22, curvus.
Κυρτότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότ. τοῦ κυρτοῦ, καμπύλου, καμαρωτοῦ, τὸ κυρτόν, φακοειδὲς (= convexitas), ἀντίθ. τῷ «κοιλότης», (= concavitas) Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9· «- τῆς θαλάσσης» Στράβ. 1, 12· «κύρτωμα ὕδου, «τὴν Πλάτωνος κυρτότητα» Πλουτ. ἠθ. 26· πρβλ. κυρτός.
Κυρτόω· κυρτώσω τι, λυγίζω, καμαρόω· παθ. ὡσ. «κῦμα κυρτωθὲν» Ὀδ. λ, 244· «κυρτῶν τε νῶτα ταῦρος» Εὐρ. Ἑλ. 1574 κ. μτγν. π. «κυρτώσαντες λαιφεα» Π. Σιλ. 57 (10, 15), Ὀππ. κυν. 3, 273. Καὶ πεζ. «οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους πιεζόμενοι ἄνω κυρτοῦνται» Ξεν. Κύρ. 7, 5, 11, κ. μτγν. Γαλην. curvor.
Κύρτωμα, ατος, τό· καμπύλωμα, λύγισμα, καμάρωμα, πᾶν τὸ καμπύλον, λυγιστόν, καμαρωτόν, κοιν καμπούρωμα (καὶ ἐπὶ ὁδοῦ), κ. = κυρτότης. Ἔτι = σῆμα Ἱπποκρ. κ. οἱ μετ' αὐτ. «μηνοειδὲς κύρτωμα», ἢ εἷς σχῆμα ἡμισελήνου ἢ τόξου παράταξις στρατοῦ Πολύβ. 3, 113, 8, κ. μτγν.
Κυρτών, ῶνος, ὁ· ὁ ὦδός, κοιν. καμπούρης Κράτης ἐν Δ. Λαερ. 6, 92.
Κύρτωνες, οἱ· πόλ. Βοιωτίας Παυσ.
Κυρτώνιον, τό· πόλ. Τυρρηνίας Πολύβ. Cortona.
Κύρτωσις, εως, ἡ· τὸ κυρτοῦν τινά τι, κάμπύλωσις, λύγισις, καμάρωσις· κ. = κυρτότης, ἴδ. τῆς βάχεως, κοιν. καμπούρωμα, καμπούρα Γαλην. κ. ἄλλ. μτγν.
Κύρω (ἀρχικ. τύπ. τοῦ κυρέω καὶ συνών. σχεδ.), παρατ. ἔκυρον, ἐπ. γ΄. ἐν. κῦρε, μέλ. κύρσω, ἀόρ. ἔκυρσα, ἀπαρ. κύρσαι κ. κῦρσαι· ἐντυγχάνω τινι, συντυγχάνω, περιπίπτω, ἐπιτυγχάνω (ἐπιτυχαίνω), ἐφ' ἧς σημ. ὁ ἓν. τοῦ μέσ. εὔχρ. π. Ὅμ. «ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ» = συντυγχάνει, ἐντυγχάνει (Σχολ.), = περιπίπτει· ἄλλοτε μὲν εἰς δυστυχίαν, ἀλλοτε δ' εἰς εὐτυχίαν Ἰλ. ω, 530· «πήματι κῦρσαι» Ἡσ. Ἔρ. 693· «λέων σώματι κύρσας» = νεκρῷ συντυχών, εὑρὼν τυχαίως, ἀσπ. 426. Ὁ ἓν. τοῦ ἐνερ. εὔχρ. μόν. π. μτγν. π. «πυραμίδες ἄκρα μέτωπα κύρουσιν χρυσέοις

ἀστράσι» = ἐξικνοῦνται, φθάνουσι μέχρι τῶν χρυσῶν ἀστέρων, Ἐπιγρ. ἀδ. 318 (710)· ὡσ. «ἀμ πέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 363· πρβλ. «ἠέρι κῦρον πέτραι» 4, 945· «μέγα δίνδριον αἰθέρι κῦρον» Καλλιμ. Δήμ. 38· καὶ ἐπὶ γεν. «μελάθρου κῦρε κάρη» = ἔφθανεν ἡ κεφαλὴ μέχρι τῆς ὀροφῆς Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 189· πρβλ. «αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι» Σοφ. Οἰ. Κ. 1085· «αἰὲν ἐπ' αὐγένι κῦρε δουρὸς ἀκωκῇ» = ἐστοχάζετο πάντοτε νὰ ἐπιτύχῃ μὲ τὴν κόψιν τῆς λόγχης τὸν τράχηλον (τοῦ ἀντιπάλου) Ἰλ. ψ, 821· «λέων ἐπὶ σώματι κύρσας» (ὡς τὸ ἀνωτ. τοῦ Ἰσ. ἀπροσδ.), γ, 23· «πικροῦ δ' ἔκυρσας μνηστῆρος» = ἐπέτυχες, ἀπήλαυσες Αἰσχ. Πρ. 741 «πάλου δ' ἔκυρσα», Πέρσ. 765· «τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κῦρσαι» Σοφ. Οἰ. Κ. 247· «ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε» = εἰς ποίαν κακ. μητέρα περιεπέσατε Εὐρ. Μήδ. 1363, ἐπὶ αἰτ. «ἀτερπέα δ' αὖλιν ἔκυρσαν» Ὁππ. ἁλ. 1, 34. Ταὐτόσ. τῷ «κυρεῖ» = συμβαίνει· «τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; = τί προβήσεται ἡμῖν; (Σχολ.) Σοφ. Οἰ. Κ. 225· ἐπὶ μετχ. = τυγχάνω· «θύων ἔκυρον» = ἔτυχον θύων Οἰ. Κ. 1161.

Κύρωμα, ατος (κυρόω), τό· κύρωσις Εὐστ. 230, 16 [ῠ].

Κυρωνίδης, ου· ἄλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἰσαί.

Κύρωσις, εως (κυρόω), ἡ· ἐπικύρωσις, βεβαίωσις· «κύρωσις μὲν οὖδαμία ἐγίγνετο» Θουκ. 6, 103· «πᾶσα ἡ πρᾶξις καὶ ἡ κύρ. (= ἐκτέλεσις) διὰ λόγων ἐστὶν» Πλάτ. Γοργ. 450 κ. συχν. μτγν. «ἐπὶ κυρώσει τῶν λεγομένων» Ἰώσ. confirmatio.

Κυρωτέον, β. ἐπίθ. τοῦ κυρόω· πρέπει νὰ ἐπικυρώσῃ τίς τι, βεβαιώσῃ Εὐσέβ.

Κυρωτήρ, ῆρος, ὁ· ἐπικυρωτής, βεβαιωτής, «ἄρχων» Ἡσύχ.

Κυρωτικός, 3· ἐπικυρωτικός, βεβαιωτικὸς Κλ. Ἀλ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κυσανίζω· «ὁμιλῶ» Ἡσύχ.

Κύσθος, (κύω, κυσός), ὁ· κυρ. κοιλότης, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Ἀριστ. Ἀχ. 752· πρβλ. βατρ. 430, Λυσ. 1158· λογοπαίγνιον τῆς λέξ. «χοῖρος» (ἴνπερ πρβλ.) Ἀριστ. Ἀχ. 747.

Κυσιάω· πασχητιάω Ἡσύχ.

Κυσο-βάκκαρις, ιδος, ὁ, ἡ· ὁ τὴν ἑαυτοῦ πυγήν, ἢ τὸν ἑαυτῆς κυσθὸν εὐώδει ἔλαίῳ βακκάριδος (ὅθ. βάκκαρις) ἀλείφουσα, μτγν.

Κυσο-βακχιάω (ἀμτβ.)· «ψωριάω» Ἡσύχ.

Κυσο-βόχη, ἡ· κυσοχήνη Ἀλκίφρ. 3, 72.

Κυσο-λάκων, ωνος, ὁ· ὁ ἀτιμάζων παῖδας· ὡς οἱ Λάκωνες, οἵτινες κατηγοροῦντο ἰδ. ἐπὶ τούτῳ, ἀρχ. λεξ. [ᾰ].

Κυσο-λαμπίς, ίδος, ἡ· πυγολαμπίς Ἡσύχ.

Κυσο-λέσχης, ου, ὁ· αἰσχρολόγος Εὐστ.

Κυσο-νίπτης, ου, ὁ· «πόρνος» Ἡσύχ.

Κυσός (συγγ. τῷ κύω), ὁ· κύσθος, «πυγή, γυναικεῖον αἰδοῖον», ἀρχ. λεξ. πρβλ. κύσθος, κύστις, κύτος, κύσσαρος.

Κυσο-χήνη, ἡ· κυσοδόχη, ξύλον τιμωρητικὸν (ἄλλ. «πόρναι ἁμαρτάνουσαι», ἀρχ. λεξ.), ἐν ᾧ ἐδένοντο οἱ δοῦλοι Ἡσύχ.

Κύσσα, ας, ε, ἐπ. = ἔκυσα, υς. ε, δόρ. ἀ. τοῦ κυνέω.

Κύσσαι· κύσαι, δορ. ἄπαρ. τοῦ αὖτ.

Κυσσαμένη, ἰσφ. γρ. τοῦ «κῦσαμένη», ἐπ. θηλ. μετχ. μ. δορ. ἀ. τοῦ κύω, ὅπερ ὄθ.

Κύσσαρος, ὁ· πυγή, πρωκτὸς Ἱπποκρ. Γαλην.

Κύστη, ἡ· α) «ἄρτος σπογγίτης» Ἡσύχ. β) κύστις α).

Κύστιγξ, ιγγος, ἡ· μικρὰ κύστις Ἱπποκρ. Γαλην. λεξ. 512.

Κύστιον, τό· εἶδος δένδρου, ἐπονομασθέντος ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτοῦ καρποῦ, περιτετυλιγμένου ἐν εἴδει κύστεως Διοσκ. 4, 72.

Κύστις, εως κ. ιδος (κύω), ἡ· α) ἡ οὐροδόχος κύστις, κοιν. φούσκα Ἰλ. ε, 66, ν, 652· -μαλλόδετοι Σοφ. ἀποσπ. 462· πρβλ. Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 1256, Πλάτ. Τίμ. 91, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 2, κ. μτγν. β) ἐν γεν. κύστις (φούσκα)· -δεία = χοιρεία, κοιν. γουρουνήσια φούσκα Ἀριστ. ἀποσπ. 425, Πολυδ. 10, 151 γ) ἀσκὸς Ἀθήν. 1, 20· δ) θύλακος ὀφθαλμοῦ· «οἱ τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν οἷον κύστιδες προκρέμανται» Ἀριστοτ. φυσιογν. 6, vesica.

Κύταρον, τό· «ζωμήρυσις», καχλιάριον Ἡσύχ. ὄθ. κότταρος.

Κύτα, ἡ· α) = τῷ κάτωτ. β) πόλ. Σκυθίας Στ. Βυζ.

Κύταια, ἡ· πόλ. Κολχίδος παρὰ τὸν ποτ. Φᾶσιν, πατρὶς τῆς Μηδείας Μ. Ἐτ. 50. Ἐπίθ. «γαῖα Κυταιή,» Ἀπολ. Ῥ. 4, 511· ἡ «Κυταιὴς» = Κολχὶς Ὀρφ. Ἀργ. 824· κάτ. Κυταῖος Καλλιμ. ἀποσπ. 93. Κυταιεύς, έως, ὁ = ὁ Αἰήτης, βασιλ. τῆς Κολχίδος Ἀπολ. Ῥ. 2, 403· ἐπίθ. Κυταῖος, 3· «Κυταῖος ῥιγμὶν» Ἀνθ. 4, 3, 58· «ἡ Κυταϊκή», ἐπὶ τῆς Μηδείας Λυκόφρ. 174. Κυταΐς, ίδος, ἡ, Μ. Ἐτ. 77, 84· ἡ Κύτηΐς, ἄδος = ἡ Μήδεια Εὔφορ. ἐν Εὐστ. 1493, 46.

Κυτίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κυτὶς (ἴσ. ἡ γρ. ὀρθ.), Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 665.

Κύτινα, ης, ἡ· πόλ. Θεσσαλίας Στ. Βυζ. κάτ. Κυτιναῖοι, Λυκόφρ. 1389.

Κυτίνιον, τό· πόλ. Δωρίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Θουκ. κάτ. Κυτινιάτης Στ. Βυζ.

Κύτινος, ὁ· ἡ κρεατώδης κάλυξ τοῦ ἄνθους τῆς ῥοιᾶς, «τῆς ῥοιᾶς τὰ πρῶτα ἐξανθήματα» Ἡσύχ. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 14, 4 [ῠ—].

Κύτιν-ώδης, 2· ὅμ. τοῦ εἴδους τοῦ κυτίνου, ἔχων σχῆμα κυτίνου Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 10, 3.

Κύτις, (ἴδος (πρβλ. κύτος), ἡ· μικρὰ θήκη, κίστη, μτγν.

Κύτιση-νόμος, 2· κύτισον νεμόμενος, -ομένη (βόσκων, ουσα), κυτισηφάγος· = χελώνη Νικ. ἁλ. 572.

Κύτισος, ὁ· εἶδος θαμνώδους τριφύλλου Ἱπποκρ. 503, 45, Θεόκρ. 10, 30, ἄλλ. μτγν.

Κυτμίς, ίδος, ἡ· ἐμπλαστρον εὐρισθὲν ὑπὸ τοῦ θαυματοποιοῦ Ἀλεξάνδρου Λουκ. Ἀλεξ. 22, 54.

Κύτο-γάστωρ, ορος, ὁ (δ, ἡ, Πασσάδ.)· εὐρυγάστωρ, εὐρύχωρον, πλατεῖαν γαστέρα (κοιλίαν) ἔχων· -ῆρες = πλατυκοίλιοι χύτραι Λεων. Ταρ. 14 (6, 305), κατὰ τὴν ὀρθ. ὑπὸ Τουπίου διόρθωσ. τοῦ «κυάτορας».

Κύτος, εος (κύω), τό· πᾶν τὸ χωροῦν τι, χωρητικόν τινος, κοιλότης, τόπος, καμάρωμα, κύρτωμα ἀσπίδος· «περίδρομον κύτος κοιλογάστορος κύκλου» Ἀλοχ. Ἐπτ. 477· ἀσπίδων,

ΑΡΧΕΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

κάλπη, «τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῇει», Ἀγ. 790· πρβλ. 313· ὀδρία, θήκη τὴν τέφραν νεκροῦ περιέχουσα, «σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει» Σοφ. Ἠλ. 1131· «τρίποδον ἐν κοίλῳ κύτει» Εὐρ. ἀποσπ. 1201· -πλεκτόν, Ἴων 37, 39· - λέβητος, Κύκλ. 398· - θώρακος Ἀριστ. εἰρ. 1224· «-τῆς κοιλίας» Ἰκησί. ἐν Ἀθην. 3, 87 κ.μτγν. π.-γαστρὸς Νίκ. ἀλ. 123· «πλαγκτὸν νηὸς κύτος» = ἡ κοιλία τοῦ πλοίου Ἀντιφάν. 6 (9, 84), πρβλ. Πολύδ. 16, 3, 4)· «τὸ τῆς κεφαλῆς κύτ.» Πλάτ. Τίμ. 45· =θώρακος=τὸ κοῖλον τοῦ θώρ. 69· μτφ. «ποδῶν κύτος χρίουσιν» Ἀχαιὸς ἐν Ἀθην. 10, 414· «τὸ τῆς ψυχῆς ἅπαν κύτ.» = ὅλη ἡ περιοχή, τὸ σύνολον τῆς ψυχ. Πλάτ. Τίμ. 44· «ὡς αὐτῆς τῆς πόλεως οὔσης τοῦ κύτους», νόμ. 12, 964, πρὸς ὃ πρβλ. «τὸ σύμπαν τῆς πόλεως κύτ. τείχεσιν ἠσφάλιστο» Πολύδ. 5, 29, 8, ἔνθα «τὸ συμπαν κύτος» ἀντίθ. τῷ «προάστειον»=δέρμα Λυκόφρ. 1316, vas, urna.

Κύτρα, ας, ἰων. ἡ· χύτρα.

Κύτρος, ἰων. ὁ· χύτρος.

Κυττάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κύτταρος, μελίττιον, τὰ μικρὰ κοιλώματα τῆς μελιττοῦτης (μιλισσοσπήττας, κυρήθρας) Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 4· πρβλ. Σχόλ. Θεοκρ. 9, 16.

Κύττᾰρον, τό· ἴδε τὸ κατωτ.

Κύττᾰρος κ. **κύταρος**, ὁ· κύτος, πᾶς κοῖλος χῶρος, κοιλότης, καμάρα· «κύτταρος οὐρανοῦ» Ἀριστ. εἰρ. 199· ἰδ. α) τὰ μικρὰ κοιλώματα τῆς μελισσοσπήττας, αφ. 1111, Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 19. 9, 40, Αἰλ. Ι. Ζ. 5, 11· β) ἡ κάλυξ ἢ τὸ περικάλυμμα τῆς βαλάνου, «τὸ πῶμα τῆς βαλάνου» Σχόλ. Ἀριστ. Θεσμ. 523· γ) ὁ ἄρρην κῶνος τῆς πίτυος Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 3, 8· δ) «τὸ κύτταρον», μτφ. τὸ ἀνδρ. μόριον Ἀριστ. Θεσμ. 516· πρβλ. ἀρχ. λεξ.

Κύτ-ωδης, 2· κοῖλος, εὐρύχωρος, πλατύς.

Κυτών, ῶνος· ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Σίμων ἐν Ἀνθ. [δ].

Κυτώνιον, τό· πόλ. μεταξὺ Μυσίας καὶ Αυδίας Θεόπομπ.

Κύτωρος, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας Ἰλ. νῦν Κατρού· Κύτωρις Σχόλ. 34· τὸ Κύτωρον Στράβ. Πτολιμ. Τὰ Κύτωρα Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 15, 5· ὄρος τι «Κύτωρον» (Cytorum) Βιργ. κ. Πλίν.

Κῠφ-ᾰγωγέω (κυφαγωγός)· ἐπὶ ἵππ. φέρω τὸν λαιμὸν ἢ τὴν κεφαλὴν κυπτήν, πορεύομαι ἔχων τὸν λαιμὸν ἢ τὴν κεφ. κυπτήν, κοιν. περπατῶ σκυφτὰ Αἰβάν.

Κῠφ-αγωγός, ὁ, ἡ· «κυφαγωγ. ἵππος»=φέρων τὸν λαιμὸν ἢ τὴν κεφαλὴν κυπτὴν Ξεν. π. ἱππ. 7, 10, Πολυδ. 1, 197.

Κῠφᾰλέος, π. 3· κυφός· «κυφαλέα ἰξὺς» Φανί. 4 (5, 297).

Κύφαντα, ων, τὰ (καὶ Κύφας, αντος Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν. 1393)· α) παραλία πόλ. Λακωνίας παρὰ τὰς Πρασιὰς Πολύβ. Παυσ. 6) ἕτερα μεσόγειος Πτολ.

Κύφελλον (πρβλ. κύπελλον), τό· τὸ κοῖλον, εὐρύχωρον. Εὔχρ. π. τ. Ἀλεξανδρίν. κ. μάν. ὃ πλ. «τὰ κύφελλα»=αἴριον περικάλυμμα, δμίχλη, νεφέλαι Καλλιμ. ἀποσπ. 300· τὰ κοῖλα τοῦ ὠτός, ὦτα Λυκόφρ. 1426, 1402, [⏑–⏑–].

Κυφή, (κρητικ.) ἡ· κεφαλὴ Ἡσύχ.

Κύφι, εως, τό· Αἰγυπτιακ. φάρμακον (ἰατρικόν), παρασκευαζόμενον ἐκ καυστικ. ἢ ἀρωματικῶν ὅλων Διοσκ. 1, 24, Γαλην.

Κῠφίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κύφος, ἑρμηνευτικ. λέξ. τοῦ «κυμβίον» Μ. Ἐτ.

Κῠφο-ειδής, 2· α) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ «κύφι» Γαλην. 13 τ. 587· β) καμπυλοειδής, καμπύλος, λυγιστός, μτγν.

Κῠφό-νωτος, 2· κυπτά, κυρτὰ νῶτα, κυρτὴν ῥάχιν ἔχων, κοιν. καμπουρίάρικος, καμπούρης Ἀντιφάν ἐν Ἀθην. 14, 623, κατὰ διόρθωσ. τοῦ «κυφόνωτος».

Κύφος, εως, (κύθη), τό· 1) κύφωμα, κύρτωμα, ὄγκος, κοιν. καμπούρα Ἱπποκρ. 707 κ. ἄλλ. ἰατρ. 2) κοῖλον ἀγγεῖον, κάδος Μ Ἐτ. 549, 7.

Κύφος, ἡ· πόλ. Περραιβίας Ἰλ. κάτ. οἱ Κυφαῖοι Λυκόφρ. 897, [⏑–⏑].

Κυφός (κύπτω), 3· εἰς τὰ ἔμπροσθεν κεκλιμένος, λελυγισμένος, κυπτός, κυρτός, κοιν. σκυφτός, καμπουριασμένος, καμπούρης· «γῆραϊ κυφούς» Ὀδ. 6, 16, Ἀριστ. πλ. 266· «κυφ. διὰ γῆρας» Δ. Καίρ. 6, 92· οὐσ. «αἱ κυφαί», εἶδος καρίδων Μάτρων ἐν Ἀθην. 4, 156, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 2. 5, 17, πρβλ. «τρίγλαι κυφαί» Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 7, 288· «κυφαὶ καρίδες» Ἀσκληπδ. 28 (5, 185), incurvus.

Κῠφότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότ. τοῦ κυφοῦ τὸ εἶναί τινα κυφόν, κοιν. καμπούριασμα Ἱπποκρ. 387, 20, Ἡλιόδ. 6, 11· «ἀπὸ τῆς κυφότητος τὸ κύπελλον» Ἀθήν. 11, 482.

Κῠφόω· λυγίζω τι εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κυρτόω, καμπυλόω· ἰδ. παθ. ἐπὶ σημ. μέσ. εἶμαι κεκλιμένος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κυπτός, κυρτὸς Ἱπποκρ. 806 κ. μτγν. ἰατρ.

Κύφω· κύπτω, Ο', Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 476.

Κύφωμα, ατος, τό· κύρτωμα, ὄγκος, κοιν. καμπούρα Ἱπποκρ. 807 κ. μτγν. ἰατρ. [ῠ].

Κύφων, ωνος (κ. κυφών, ῶνος Πολυδ. ἴδε τὰ παραδείγμ.), (κυφός), ὁ λελυγισμένον ξύλον· α) πρὸς τὸ αὔρειν τὸ ἄροτρον, ζυγὸς Θέογν. 1201· «κυφῶνες», μέρος ἁμάξης Πολυδ. 1, 143· β) πρὸς τὸ κάμπτειν καὶ ἐγκλείειν, καὶ βασανίζειν τοὺς κακούργους, τιμωρητικ. ξύλ. ἐν ᾧ ἰδ. ἐνέκλειον τὸν αὐχένα αὐτῶν· πρβλ. «ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων» Κρατῖν. ἐν Πολυδ. 10, 177· «ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε»; Ἀριστ. πλ. 476· «εἶμι δὲ ποτ' γῆς ἐς τὸν κύφωνα» = εἰς τὰ τιμωρητικ. ξύλ. ἐς τὸ καύτσουρο, 606· «δεῖσθαι ἐν τῷ κύφ. ἐν τῇ ἀγορᾷ» Ἀριστοτ. πολ. 5, 6· «ἀτρέβλαι καὶ κύφωνες καὶ τροχοί» Λουκ. νεκυομ. 14· γ) 60. μτφ. ὁ ἄξιος τοιαύτης ποινῆς, ὁ ἄξ. κύφωνος, τοῦ κύφων. ἄνθρωπος Ἀρχ(λ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. κ. ἀρχ. λεξ. δ) γυναικεῖον ἔνδυμα Ποσείδιππ. ἐν Φωτ. 193, 18.

Κῠφώνιον, τό· ἀλοιφή τις ὡς τὸ «κύφι» Ἀλ. Τραλ. 1, 22.

Κῠφωνισμός (οἱονεὶ ἀπὸ τοῦ «κυφωνίζω»), ὁ λυγισμὸς καὶ ἐγκλεισμός τινος ἐν τῷ κύφωνι, βασανισμὸς δι' αὐτοῦ, ἀρχ. λεξ.

Κύφωσις, εως, ἡ· κύρτωσίς τινος, ἰδ. τῆς

βάχεως, κοιν. καμπούρίασμα, Ἱπποκρ. 812, Γαλην.

Κυχλωτά, ἐσφ. γρ. τοῦ «κυκλωτὰ» Φιλόξεν. ἐν Ἀθην. 14, 643.

Κύχραμος, ὁ· ὅδε κύγχραμος.

Κυχρεία, ἡ· ἐπίθ. τῆς νήσ. Σαλαμῖνος ἀπὸ τοῦ βασιλ. αὐτῆς Κυχρέως Στράβ. 9, 393.

Κυχρεύς, έως· υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος, ἀρχ. βασιλεὺς τῆς ὁμων. νήσ.(Στράβ. 9, 393), ὅστις διὰ τὴν ὠμότητά του ἐκωνομάσθη «ὄφις» Στ. Βυζ. ὅθ. ἐπίθ. Κυχρεῖος, 3· «Κυχρεῖαι ἀκταὶ» = τὰ παράλια τῆς Σαλαμῖν. Αἰσχ. Πέρσ. 570· «–πάγος» = ὄθμος ἐν Σαλαμῖνι Σοφ. ἀποσπ. 506· κάτ. Κυχρειαγίτης Στ. Βυζ. «Κυχρείδης ὄφις» = ὁ τοῦ Κυχρέως ὄφ. Ἡσ. ἐν Στράβ.

Κύψελα, ων, τά· α) φρούριον Ἀρκαδίας Θουκ. κάτ. Κυψελίτης Στ. Βυζ. β) πόλ. Θράκης παρὰ τὸν Ἕβρον Πολύβ. νῦν Ὑψαλα.|–⏑–⏑–Δαμόξεν. ἐν Ἀθην. 11, 469· Κύψελα Πτολ. κ. Νικήτ.|.

Κυψέλη (πρβλ. κύπη, κύπελλον), ἡ α) ἐν γέν. κοιλότης, ἰδ. τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός, ἡ ἐν αὐτῷ πιμελώδης ὕλη, ἀρχ. λεξ. πρβλ. κύφελλον· β) ἄγγειον, θήκη, κίστη Ἡρ. 5, 92, πρβλ. «τὰς λάρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας» Παυσ. 5, 17, 5· γ) ἰδ. πλεκτὴ κυψέλη (μελισσοκόφινο) Πλουτ. ἠθ. 601, ἀρχ. λεξ. δ) «ἄγγειον» κιραμεοῦν (πήλινον) «εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν» Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 626· ε) μτφ. «κυψέλαι φρονημάτων» κωμ. (;) = «οἷον θήκαι φρονήσεως» Β. Ἀν. 47, 15, cista.

Κυψελίδης, ου· υἱὸς Κυψέλου Ἡρ. οἱ Κυψελίδαι, ῶν, Ἰπ. ίων, αις, περίφημος γενὲξ Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυψέλου εἰς Καινέα βασιλέα τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 236.

Κυψελίζω· προσφέρομαι ὡς ὁ τύραννος τῆς Κορίνθου Κύψελος, ἤτοι πράττω τυραννικῶς καὶ βιαίως· «ὡς δὴ κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος» Θέογν. 894, ἔνθα ὅμως χάριν τοῦ μέτρου γραπτέον καθ' Ἕρμαν. «Κυψελιδῶν» πρβλ. Ἐπίγρ. π. Φωτ. 195, 4.

Κυψέλιον, τό· ὑποκ. τοῦ κυψέλη, μικρὰ κυψέλη, κοιν μικρὸ μελισσοκόφινο Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 40.

Κυψελίς, ίδος, ἡ ὑποκ. τοῦ κυψέλη, α) μικρὰ θήκη, ἄγγειον, κοιλότης Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 30· β) ἡ ἐν τῷ κοιλώματι τοῦ ὠτὸς πιμελώδης ὕλη Λουκ. Λεξιφ. 1, ἀρχ. λεξ.

Κυψελίτης, ου, ὁ κυψελὶς β) Ἐτ. Μ. 549, 24.

Κυψελό-δυστος, 2· ὁ ἔχων τὰ ὦτα κυψελίτη, ἀκαθαρσίᾳ βεβυσμένα (στουπωμένα)· «κυψελόδυστα ὦτα» Λουκ. Λεξιφ. 1.

Κύψελον, τό· κυψέλιον Ἡσύχ.

Κύψελος, ὁ· ἡ γαιόχρους χελιδὼν μετὰ λευκοῦ κύκλου περὶ τὸν τράχηλον, εἰς ἀποτόμους ὄχθας ποταμοῦ ἢ αἰγιαλοὺς θαλάσ. σκάπτουσα βαθείας τρύπας καὶ διαχειμάζουσα, κοιν. πετροχελιδόνι Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 30.

Κύψελος· α) υἱὸς Ἠετίωνος καὶ πατὴρ Περιάνδρου, τύραννος τῆς Κορίνθου ἀπὸ τοῦ 658 π. Χ Περὶ τῆς ἐπωνυμίας αὐτοῦ τὸ Ἡρ. 5, 92, 5· β) υἱὸς Αἰγύπτου, βασιλέως Ἀρκαδίας Παυσ. 8, 5, 6· γ) πατ. τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου Ἡρ.

Κύω, μέλ. κυήσω, ἀορ. ἐκύησα, παρκ. κεκύηκα (ἀπὸ τοῦ «κυέω»)· 1) δέχομαί τι ἐν ἑαυτῷ, ἐμπεριέχω, ἰδ. ἐπὶ ἐγκύων γυναικ. κ. ζῴ. = κυέω, εἰμὶ ἔγκυος, συλλαμβάνω, κυοφορῶ· «λέβδα κύει, τίκτει δ' ὁλοίτροχον», χρησμ. Ἡρ. 5, 92, 2, ὡσ. Θέογν. 39, 1081, Βίων 8, 17· κύουσα Πλάτ. νόμ. 7, 789, (ἄλλως πάντοτε «κυέω»), Καλλίας ἐν Ἀθην. 10, 454· κύειν Ἀνδοκ. 1, 125· «–ἐκ τινος» Αυσ. 13, 42, Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 11 κ. μτγν. Συχν. ἡ δι. γρ. «κυέω» πρβλ. Λοβεκ. Σοφ. Αἴ. 182 κ. παράρτ. παραλιπ. 586. Μτφ. «ἡ ψυχή μου διηγε τοῦτο κύουσα, ἀρά ποτε ἔσται ἀποτίσασθαι» Ξεν. Κύρ. 5, 4, 35· ὁ μέσ. ἀόρ. ά. = τῷ ἐνερ. «κυσσαμένη· = ἀφ' οὗ αὐτὴ συνέλαβε, κοιν. ἐγγαστρίσθη Ἡσ. θε. 125, 485, ἵνθ' ὀρθότερ. «κύσαμένη» πρβλ. Βουττμ. ἐλλ. γραμ. 2) μτβ. ἀόρ. «ἔκυσε» = ἔγκυον ἐποίησε, κοιν. τὴν γάστρωσε Αἰσχ. ἀποσπ. ἐν Ἀθην. 12, 600. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ τοῦ «κύω» = κυέσκω, ἔγκυον ποιῶ, καὶ τοῦ «κυέω» = τίκτω, γεννῶ δὲν βεβαιοῦται· πρβλ. κυνέω.

Κύων, γεν. κύνός, δοτ. κυνί, αἰτ. κύνα, κλ. ὦ κύον κ. κύων, μτγν. (Βαστ. Ἐπιστ. κριτ. 15), πλ ὀν. κύνες, γεν. κυνῶν, δοτ. κυσί, ἐπ. κύνεσσι, αἰτ. κύνας (κυέω), ὁ, ἡ κοιν. σκύλος, σκύλα Ὅμ. κ οἱ μετ' αὐτ. Ἤδη π. Ὅμ. εἰσὶ τὰ συνηθέστερα οἰκιακ. ζῷα (π. τοῦς μετ' αὐτ. π. συνηθέστ. τὰ θηλ. Σοφ. Αἴ. 8, Εὐρ. Ἱππ. 18, Ἀριστ. πλ. 158. Ξεν. κυν.) χρήσιμα εἰς φυλακὴν τῶν οἰκιῶν καὶ ποιμνίων (πρβλ. «κύνες βοτῆρες» Σοφ. Αἴ. 290· «κύνας ἐπικούρους ποιμνίων» Πλάτ. πολ. 3, 416) καὶ ἀκολουθοῦντα τοῖς προβύουσιν, ὡς τῷ Τηλεμάχῳ, παρερχομένοις εἰς τὸν δῆμον Ὀδ. 6, 11, ρ, 62. Ἀλλὰ συχν. π. Ὅμ. «κύων» ὡς ἐπιτίμησις ἢ λοιδορία ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἀναιδής, ἀναίσχυντος, αὐθάδης, ὡς ἡ Ἑλένη ὀνομάζει ἑαυτὴν Ἰλ. ζ, 344, 356, ἡ Ἶρις τὴν Ἀθηνᾶν θ, 423, ἡ Ἥρα τὴν Ἄρτεμιν, φ, 481 καὶ ἐν Ὀδ. «κύνες» αἱ ἐν τῇ οἰκ. τοῦ Ὀδυσσ. ἀκόλαστοι καὶ ἐπιλήσμονες τῶν καθηκόντων των ὑπηρέτριαι· ἐπὶ ἀνδρ. ἡ τοιαύτη λέξ. σημαίνει τὸν ἄγριος, μανιώδης, ἐπιτιθέμενον, τὸν παράτολμον, οὗ δὲν δύναται τις ν' ἀπαλλαγῇ Ἰλ. θ, 298, 527, Ὀδ ρ, 248. Ὁ Σωκράτ. συνειθίζετο νὰ ὁρκίζηται «νὴ τὸν κύνα» Πλατ. Γόργ. 461 κ. συχν. ὅστις ὄρκ. καὶ παρ' ἄλλ. ἀπαντᾷ Ἀριστ. σφ. 83· 2) π. ποιητ. κ. ἄλλ. ζῷα ἰδ. μυθώδη τέρατα, ὡς ὑπῆρξαι ἡ φύλαξ τῶν Θεῶν, οὕτως οἱ γρῦπες «Ζηνὸς ἀκμάγαντες κύνες» Αἰσχ. Πρ. 805, κ. ὁ ἑπτὰς «Διὸς πτηνὸς κύων ἑπτονὸς ἑπτὰς» 1024· πρβλ. Σοφ. ἀποσπ. 766· ἴδε «Διὸς κύνες» = αἱ Ἅρπυιαι Ἀπολ. Ῥ. 2, 289· αἱ Ἐρινύες «μητρὸς ἔγκοτοι κύνες» ἀλλὰ καὶ «γυναῖκα πιστὴν δωμάτων κύνα» = πιστὴ φύλακα Αἰσχ. Ἀγ. 583, ὡσ. «ἄνδρα τινὰ (τὸν Ἀγαμέμν.) τῶν σταθμῶν κύνα», 870· πρβλ. Δημ. 25, 40· «ἡ ἀφωνὸς κύων» = ἡ Σφίγξ Σοφ. Οἰ. τ. 391· αἱ Ἐρινύες, «μεταδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες», Ἰλ. 1380· πρβλ. Εὐρ. Ἰλ. 1342· οἱ σπινθῆρες τοῦ πυρός, «Ἡφαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στου κύνες ζῶτουσιν κούφως πρὸς αὔθρανον» Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 9, 379· πρβλ. Εὔβουλ. αὐτόθ. 3) φώκη Ὀδ. μ, 96, πρβλ. Ἀλλ. Ἰ Ζ. 1, 55, Ὀππ. ἁλ. 1, 373· ἔτι θαλάσ. ἰχθύς, ἴσ. ξιφίας Παλύθ. 34, 2, 15· «ξιφίας κύων» Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 13, 4· 4) τὸ κύναστρον, κυρ. ὁ κύων τοῦ Ὠρίωνος Ἰλ. χ, 29, ἄλλ. «ἀείριος ἀστήρ,» ὃν Ἀριστοτ. ὀνομάζει «τὸν κύνα τὸν ἐν οὐρανῷ», ῥητ. 2, 24· «ἡ τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴ» Πολύθ 1, 37, 4 κ. συχν. «μείναντες ἐπὶ κυνὶ ἡμέρας δέκα» Δημ. 35, 13, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 15· «ὑπὸ κύνα» αὐτόθ. 6, 1, 12· «ὑπὸ κύνα οὔσης τῆς ὥρας» Δ. Σικ. 19, 109· «περί, μετὰ κύνα» Θεόφρ. 5) ἀτυχὴς βολὴ ἐν τῇ κυβείᾳ Πολυδ. 7, 208· 6) ὁ χαλινὸς τῆς πόσθης (= frenum praeputii) τοῦ ἀνδρικ. μορ. Ἡσύχ. εἰς ὃ ἀναφέρει τὸ λογοπαίγνιον «ἦ γὰρ ὁ ταύτης οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους;» Μάρκ. Ἀργεντ. 16 (5, 105)· 7) τὸ αφυρὸν ἢ ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδ. τοῦ ἵππ. Ἄλλ. «κυνήποδες» Ἡσύχ. 8) = ἀπομαγδαλιὰ Διοσκ. Εὐστ. 1857, 19, ἔνθα ὅμως «κυνάς» εἰκάζει ὁ Βάϊγκελ. 9) = κυνικ. σπασμὸς Γαλην. 8 τ. 41· 10) «κύων ξυλίνη=κυνόσβατος χρησμ. π. Ἀθην. 2, 70, [ὃ πανταχοῦ], canis.

Κώ, ἰων. = πῶ Ἡρ. συχν.

Κωᾶκός, 3ον ἴδε Κῶς.

Κῶαξ, συνηρ. κῶς, τό, πλ. τὰ κώεα, κώεσι (ἴσ. συγγ. τῷ «κεῖμαι, κοιμάω» καὶ οὐχὶ τῷ «αἴς»)· μαλακόν, ἐριώδες δέρμα, δέρας, ὅπερ καθ' Ὅμ. ἤπλωνον ὡς κάλυμμα ἐπὶ ἑδρῶν καὶ κλινῶν, ὅπως μαλακώτερον καθῶνται καὶ κατακλίνωνται, προβάτεια δέρματα, ὡς «ἐν κώεσιν οἰῶν ἑδραθεν» Ἰλ. υ, 142· πρβλ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 1090· «τὸ χρύσειον κῶας» = τὸ χρυσοῦν δέρας, ὅπερ ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτ. ἐκόμισεν ἐκ Κολχίδος, φυλασσόμενον ὑπὸ τοῦ ἀκοιμήτου δράκοντος αὐτόθ. 1, 4 κ. συχν. Ἡρ. 7, 193· «ἔπλεον ἐπὶ τὸ κῶας», «κῶας ἄγλαεν» Πινδ. Π. 4, 211, Θεόκρ. 13, 16, vellus.

Κώβαλον κ. κώβαλος κόβαλον Ἡσύχ.

Κώβαξ, ακος, ὁ· «ὁ μίγας τέττιξ» Ἡσύχ.

Κωβήλη, ἡ· 1) συνουσία, ἀρχ. λεξ. 2) κοιν. καρφίτσα, καρφοβελόνη Ἡσύχ.

Κωβηλίνη (κωβήλη), ἡ· ῥάπτρια Ἡσύχ.

Κωβιδάριον, τό, ἴσφ. γρ. τοῦ «κωθάριον» Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀθην. 3, 105.

Κωβίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κωβιός, κοιν. γωβίδι, γωβιδάκι Σωτάδ. ἐν Ἀθήν. 7, 293.

Κωβιός (ἡ «κωβίος» Ἀρκάδ. 42, 3) ὁ· ὁ γνωστ. θαλάσ. ἰχθύς, κοιν. γωβιός Ἱππokρ 543, 10, Πλάτ. Εὐθύδ. 298, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ 6, 13. 8, 19· κωμ. π. Ἀθην. 7, 309.

Κωβίτης, ου (ἴνν. «ἰχθύς»), ὁ, θηλ. κωβῖτις, ιδος, ἡ· ἰχθύς τις ὅμοιος τῷ κωβιῷ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 15, ἀμφ. γρ. εἶδος αὐτοῦ ἡ «ἀφύη κωβῖτις» Ἰκησ. ἐν Ἀθην. 7, 284.

Κωβι-ώδης, 2· τῷ ἀνωτ. «μεγέθει καὶ σχήματι κωβιώδεσ ἰχθύδιον» Πλουτ. ἠθ. 980.

Κωβίων, ωνος, ὁ· κωβιός Ἄλεξ. ἐν Ἀθην. 6, 242 ἀμφ. γρ.

Κώβαλος, ὁ· α) αὐλητής τις Ἱππῶν. ἐν Ἀθην. 16, 624· β) «Κωβάλου χοινιξ» ἐπὶ τῶν πλουσίως μετρούντων Διογεν. 5, 80, ἀρχ. λεξ.

Κωβάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κώδιον Ἀριστ. βάτρ. 1106, Κρατῖν. ἐν Πολυδ. 7, 28, [ᾰ].

Κώδεια, ας (κόττα), ἡ· 1) κεφαλὴ Ἰλ. ξ, 499, Νικ. ἁλ. 216· 2) μτφ. κεφαλὴ σκοράδου, κοιν. σκορδοκέφαλο· «κώδεια σκοράδοιο» Νικ. ἁλ. 432· ἴδ. κεφαλ. μήκωνος (παπαρούνας), μήκων Μ. Ἐτ. 549.

Κώδη, ἡ· ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος, ἡ μήκων Β. Ἀν. 274, 31.

Κωδία, ἡ· 1) = κώδεια (μήκων) Ἀριστ. ἀποσπ. 166, ἰατρ. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 8, 7 μετὰ τῆς δι. γρ. «κωδία»· 2) κοιλία κλεψύδρας Ἀριστοτ. προβλ. 16, 8.

Κώδιξ, ικος, ἡ· κώδη Μ. Ἐτ. 550, 3.

Κώδιο (λέγει ὁ Σκύθ. ἀντὶ «κώδιον») ἐν Ἀριστ. θεσμ. 1180.

Κώδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κῶας, δέρμα, προβάτειον δέρμα, ἴδ. ὡς κάλυμμα κλινῶν Ἀριστ. εἰρ. 1088· -προβάτων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 10· «ὁ δέ γε πλύνει κώδια» Ἀριστ. πλ. 166, βάτρ. 1474· κωμ. «γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδ.», ἵππ. 398· «ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι» Πλάτ. Πρωτ. 315· «περιέζωνται μικρὰ κώδ.» Στράβ. 17, 822, κ. μτγν. «τὸ χρυσοῦν κώδιον» Λουκ. ἅλεκτ. 1· Ἴσ. «κῴδιον» ἀντὶ «κωΐδιον», 60. καὶ ὁ τόν.

Κωδιο-φόρος, 2· ἀρναχίδας, προβάτεια δέρματα φορῶν, ἐνδεδυμένος Στράβ. 17, 822.

Κωδίς, ίδος, ἡ· κώδεια (κεφαλὴ) Ἡσύχ.

Κωδύα, ἡ· κώδεια, κεφαλὴ μήκωνος καὶ ἄλλ. φυτῶν Ἀθήν. 3, 72, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 8, 7.

Κώδυον, τό· ταὐτ. τῷ ἀνωτ. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6, 8, 1.

Κώδων, ωνος (ἴσ. συγγ. τῷ «κώδεια»), ὁ, ἀττ. ἡ· κοιν. κουδοῦνι· «χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον» Αἰσχ. Ἑπτ. 368· ἀλλὰ «χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς» = Τυρρηνικ. σάλπιγγος, ὅτι κατὰ τὸν Σχολ. «κώδων» κυρ. «τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος» = τὸ κάτω στόμιον, ἡ ἠχητικ. τρύπα αὐτῆς, ἀντίθ. τῷ ἄνω «ἡ γλωσσίς» πρβλ. Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 1242, Ἀθήν. 4, 185, Πολυδ. 6, 110· «Γοργόν μετώποις ἱππικοῖσι πράσσετος πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φάβον» Εὐρ. Ῥῆσ. 308. Μετεχειρίζοντο αὐτὸν ἰδ. ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει τῶν νυκτερινῶν φυλακῶν, καθ' ἣν οἱ ἐπὶ ταύτῃ περιπολοῦντες περίπολοι παρερχόμενοι τινὰ αὐτῶν ἐσήμαινον πρὸ αὐτῆς τὸν κώδωνα, αὕτη δ' ὤφειλεν εἰς τὸν πρῶτον ἦχον αὐτῶν ν' ἀναχρήξῃ σημαίνουσα οὕτως ὅτι ἐγρηγορεῖ· «τοῦ κώδωνος παρενεχθέντος» Θουκ. 4, 135· πρβλ. Ἡσύχ. κ. Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 486, καθ' ὃν τὸ μάχιμον ἢ μὴ τῶν ὀρτύγων διὰ τοῦ κώδωνος ἐδοκίμαζον· «ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς» Λουκ. μισθ. συνόντ. 24 κ. ἄλλ. μτγν. παροιμ. «ἃ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἀφοσητὶ ποιεῖ, ταῦτα οὗτος μόνον οὐ κώδωνας ἐξαφάμενος διαπράττεται» = τῷ νῦν, «τὰ πρήσασε 'ς τὸ μεγάλο τὸ κουδοῦνι, κτύπησε τὸ μεγάλο τό κουδ. ἢ τὴν μεγάλη τὴν καμπάνα» (δαρδ.), (πρβλ. καὶ τὰς φράσ. «ὁ τρελλὸς κουδούνια δὲν ἔχει, τὰ καμώματά του εἶνε κουδούνια» «τὰ κουδούνια τοῦ λείπουν!») Δημ. 25, 90

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μτφ. ὡς ἐπίθ. λάλος, φλύαρος· «ἡ κώδων ἀκαλανθὶς» Ἀριστ. εἰρ. 1078, ἔνθ' ὁ Σχολ. «ὅτι λάλον τὸ ζῷον», tintinnabulum.

Κωδωναῖα οὖκα, τά· χειμερινὰ Εὐστ. Ὠδε κυδωναῖα.

Κωδώνη, ἡ· κύρ. ὄν. ἑλληνίδ. Νον. Δ. 30, 213.

Κωδωνεών, ῶνος, ὁ· «ἔνθ' οἱ κώδωνες» Σουΐδ.

Κωδωνίζω· κροῦω τὸν κώδωνα, κοιν. χτυπῶ τὸ κουδούνι, ὅπερ ἔπρατταν οἱ ἀρχ. ὅπως δοκιμάσωσι τὴν ἐγρήγορσιν τῶν νυκτοφυλάκων (ἴδε κώδων) Ἡσύχ. τοὺς ἵππους, ἐὰν ὑποφέρωσι τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἢ τῆς σάλπιγγος καὶ ἑπομέν. ἦνε χρήσιμ. εἰς πολεμικ. ὑπηρεσίαν. Μτφ. πλήττω πηλίνου τι ἀγγείου, ὅπως ἐκ τοῦ ἠχηροῦ ἢ μὴ ἠχηρ. αὐτοῦ ἤχου ἐννοήσω, ἐὰν ἦνε ἐρρωγὸς ἢ μή Σχόλ. Ἀριστ. βάτρ. 78· ἔτι κηρύττω τι τοῖς πᾶσιν, ὡς νῦν, «τὸ 'κουδούνισεν 'ς ὅλους» Μ. Ἐτ. 325, 22. Ἐν γέν. ἐξετάζω τινὰ ἢ τι, δοκιμάζω· – τινὰ Ἀριστ. βάτρ. 79· πρβλ. Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀθην. 14, 638· νομίσματα Ἀριστ. βάτρ. 722, tinnio.

Κωδώνιον, τό· ὑποκ. τοῦ κώδων, κοιν. κουδουνάκι Ἴωσ ἀρχ. 3, 7, 4, Ἡρωδν. Ἰπιμ. 71.

Κωδωνό-κρατος, ὀρθότ. κωδονο-κρότος, ἡ· κώδωσιν ἢ κωδωνίοις ποιῶν κρότον, ἦχον, κώδωνας ἢ κωδώνια φέρων καὶ κρυτῶν, ἠχῶν δι' αὐτῶν, ὡς κώδωνα ἠχῶν· – σάκος = ἀσπὶς ἔχουσα κύκλῳ κωδώνια πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ἐχθρῶν Σοφ. ἀποσπ. 738· «κλόε καὶ καὶ κόμπους κωδωνοκρότους» Εὐρ. Ῥῆσ. 583, ἔνθα καὶ = κρότους σάλπιγγος.

Κωδωνο-φάλαρό-πωλος, 2· ὁ ἔχων κώδωνας ἢ κωδώνια προσηρτημένα τοῖς φαλάροις τοῦ ἵππου του ἢ τῆς ἁμάξης του, πώλους μὲ φάλαρα καὶ κώδωνας ἢ κωδώνια, ἐν τῶν μακροσκελῶν συνθέτ. ὀνομάτ. Ἄττινα ὁ Εὐρ. τοῦ Αἰσχ. μέμφεται ἐν Ἀριστ. βατρ. 961.

Κωδωνο-φορέω· φέρω κώδωνας ἢ κωδώνια ὡς οἱ περίπολοι οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐξέτασιν τῶν νυκτερινῶν φυλακῶν (πρβλ. κώδων) Ἀριστ. ὄρν. 842. Παθ. ἐξετάζομαι ὑπὸ τῶν κωδωνοφόρων περιπόλων· «ἅπαντα φυλάττεται κόκλῳ, ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται» Ἀριστ. ὄρν. 1160 κ. μτγν. «τοὺς βασιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους» «νὰ παίζωσιν ἐνώπιόν των κώδωνας ἢ σάλπιγγας Στράβ. 15, 712.

Κωδωνο-φόρος, 2· κώδωνας, κωδώνια φέρων, μτγν.

Κώϊα, κώϊσι· ἴδε κῶας.

Κώϊης, ου· υἱὸς Ἐρξάνδρου, τύραννος τῆς Μυτιλήνης ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Ἡρ.

Κῶθα· ποτήρια Ἡσύχ. ἴδε κώθων.

Κωθάριαν, τό· ὑποκ. τοῦ «κώθος», κατὰ διόρθ. τοῦ «κωβιδάριον» Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀθην. 3, 105.

Κώθος, (Σικελικ. λέξ.), ὁ· κωβιός· πρβλ. Μαϊνέκ. 1, 530.

Κώθων, ωνος (συγγ. τῷ κόττα, κύβη Πασσόβ.), ὁ· 1) λακωνικ. κεραμεοῦν (πήλινον) ποτήριον, ὑψηλὸν καὶ εὐρυκοίλιον μετὰ συνεστραμμένου λαιμοῦ, «χρησιμώτατον εἰς στρατείαν» Ἀθήν. 12, 483, Πλουτ. Λύσ. 9, Ἀριστ. ἵππ. 598, Ξεν. Κύρ. 1, 2, 8· 2) συμπόσιον Ἀθήν. 14, 658· «εἰσῆλθεν ἐπὶ κώθωνα πρὸς τὸν βασιλέα» Μάχων αὐτόθ. 13, 583. ὁμ. «περὶ κώθωνα διατρίβω», κυρ. = μένω παρὰ τὸ ποτήρ. ἐνασχολοῦμαι περὶ τὸ πίνειν, παραμένω εἰς τὸ συμπ. Πλουτ. Ἀντ. 4· 3) Σικελικ. = κώθος, κωβιός Ἀθήν. 7, 309, ampulla.

Κώθων, ωνος· 1) Βυζάντιος, υἱὸς Καλλιγείτονος Πολύδ. 2) πατ. Λεωσθένους Σουΐδ. 3) νῆσ. καὶ πολεμ. λιμὴν Καρχηδόνος Δ. Σικ. 4) νῆσ. τοῦ Λακων. κόλπου οὐ μακρὰν τῶν Κυθήρων Ἀρτεμ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ. Κωθώνιος Στ. Βυζ.

Κωθωνία, ἡ· συμπόσιον, κωθωνισμός, πολυποσία, κοιν. τσούξιμον Ἀρετ. 68

Κωθωνίας, ου, ὁ· ἰχθύς τις Σώφρ. ἐν Ἀθην. 7, 309.

Κωθωνίζω· πίνω πολύ, δυνατά, κοιν. τραβῶ ποτήρια, τσούζω· ἴδ. τὸ μέσ. σημ. ὑσ, μεθύσκαμαι Ἀθήν. 11, 483· «βεβρεγμένος ἦκω καὶ κεκωθωνισμένος» Εὔβουλ. αὐτόθ. 1, 23, Ἀριστοτ. πρβλ. 3, 14, Πολύδ. 24, 5, 9 κ. μτγν.

Κωθωνίη, ἴων. ἡ· κωθωνία.

Κωθώνιον, τό· ὑποκ. τοῦ κώθων, Ἐπιγρ. 1470.

Κωθωνισμός (κωθωνίζω), ὁ· τὸ πίνειν πολύ, δυνατά, φιλοποσία, κοιν. τσούξιμο Ἀθήν. 11, 483.

Κωθωνιστήριαν, τό· τόπος διασκεδάσεως, ἐν ᾧ κωθωνίζουσι (τσούζουσι) Δ. Σικ. 5, 19.

Κωθωνιστής, οῦ, ὁ· φιλοπότης, πολυπότης Ἀθήν. 10, 433, ὅι. γρ. τοῦ «φιλοκωθωνιστής».

Κωθωνο-ειδής, 2· κώθωνι ὅμοιος Σουΐδ.

Κωθωνο-πλύτης, ου, ὁ· πλύτης, καθαρτὴς κωθώνων (κωβιῶν)· «κωθωνοπλύται» = οἱ κώθωνας (κωβιοὺς) πλύνοντες, καθαίροντες Ἀθήν. 7, 309, κατὰ διόρθωσ. Καυωδ.

Κωθωνο-ποιός, ὁ· κώθωνας ποιῶν, κατασκευάζων, ποτηροποιὸς Δείναρχ. ἐν Πολυδ. 7, 160.

Κωθωνό-χειλος, 2· χείλη, γύρον κώθωνος, κωθωναειδῆ γῦρ. ἔχων· – κύλιξ Εὔβουλ. ἐν Ἀθην. 11, 471, κατὰ διόρθ. τοῦ «κωθωνόχειρος» Μαϊνεκ.

Κώϊος, συνηρ. Κῷος, 3· ἴδε Κῶς.

Κωκάλια, τά, ὅι. γρ. τοῦ «κοκάλια».

Κωκάλος· 1) μυθώδ. βασιλ. Σικελίας Δ. Σικ. 2) ὁμών. κωμῳδία Ἀριστοφάνους.

Κωκύδμα, ατος (κωκύω), τό· ὀλόλυγμα, ὁλολυγμός, θρῆνος· «λιγέα κωκύματα» Αἰσχ. Πέρσ. 324· «φωνῆς ὀρθίων κωκυμ. κλύει τις» Σοφ. Ἀντ. 1191, Εὐρ. Ὀρ. 1298, lamentatio

Κωκυτίς, ίδος, ἡ· Κωκυτογέννητος, ἐκ τοῦ Κωκυτοῦ γεννηθεῖσα· – νύμφη Ὀππ. ἁλ. 3, 487.

Κωκυτός (κωκύω), ὁ· ὀλολυγμός, κλαυθμός, θρῆνος· «ἀμφὶ δὲ λαοὶ κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ» Ἰλ. χ, 408, 417, Πινδ. Π. 4, 113· «ὁμᾶς δὲ κωκυτοὶς ἐπανθίζειν νόμοι» Αἰσχ. Χο. 148, Ἑπτ. 225· «ἦσει μέγαν κωκυτ.» Σοφ. Αἴ. 838· «ἦχεῖ τις οὐκ ἄσημον κωκ.» Τρ. 864 «βοὴ καὶ κωκ.» Εὐρ. ἀποσπ. 721· «κωκυτὸν ἀνάγω» Φοίν 1359 κ. μτγν. π. Δαυκ. π. πένθ. 3, Ἀχιλ. Τάτ. 1, 13.

Κωκυτώ (Κώκυτος, Πασσόβ.), ὁ· 1), ποτα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὸς ὀλαλυγμῶν, θρήνων), ποταμὸς τοῦ Ἅιδου, πηγάζων ἀπὸ τῆς Στυγὸς καὶ ἐκβάλλων ἐν Ἀχέροντι Ὀδ. 6) παραποτ. τοῦ Ἀχέροντος ἐν Θεσπρωτίᾳ Παυσ.

Κωκύω, μέλ. ὑσω, ἀόρ. ἐκώκυσα (ἴσ. συγγ. τῷ κόκκυξ)· ὀλολύζω, κραυγάζω, θρηνῶ, κοιν. κλαίω μὲ φωναῖς, μυρολογῶ· «ἅμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε» Ἰλ. τ, 284, Ὀδ. θ, 527· «-μάλα μέγα» Ἰλ. χ, 407· «-καὶ κλαίω» Ὀδ. τ, 451 κ.συχν. ἐπὶ αἰτ. «εἰμὶ κἀν δόμοισι κωκύουσα» ἐμὴν Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν» Αἰσχ. Ἀγ. 1286· «ταῦτον μήτε κτερίζειν μήτε κωκύσαί τινα» = μήτε νὰ τὸν κλαύσῃ τις Σοφ. Ἀντ. 204, 1288. Μτφ. «μακρὰ κωκύσεσθε», εἶδος ἀρᾶς Ἀριστ. Λυσ. 1222, βάτρ. 31 κ.μτγν. π. «ὀξὺ κωκύουσα» Βίων 1, 23, κ.μτγν. πεζ. Λουκ. νεκρ. διάλ. 10, 12, Τόξ. 15, Πλούτ. [ὃ ἐν τῷ ἐν. κ. παρατ. π. Ὅμ. ὃ δ' ἐν «κωκύει» Ἀριστ. Λυσ. 648· κωκύεται Ἀλκ. Μεσσ. 19 (7, 412)· κωκύουσα Βίων 1, 23 κ. ἐνίοτε μακρὸν π. Κ. Σμ.], lamentor.

Κωκωτή, ἡ, δι. γρ. τοῦ «κοκκωτὴ» Στράτ. 3 (12, 3).

Κωλαβρίζω, ἴσφ. γρ. τοῦ «κολαβρίζω».

Κωλ-αγρέτης, ου, ὁ· τῆς κωλαγρέτης.

Κωλατος· ἑλλ. ὄν. ἄνδρ. Ἴλρ.

Κωλ-ακρετέω (ἀμτδ.)· εἰμὶ κωλακρέτης, Ἐπιγρ. πρβλ. Ῥουγκ. Τίμ. 172.

Κωλ-ακρέτης (ἡ κυρ. «κωλ-αγρέτης», παρὰ τὸ «κωλὴ» ἢ ὀρθότ. «κῶλα ἀγείρω» Τιμ. λεξ. Πλάτ.), ου, ὁ ἀθροιστής, συλλογεύς (συνάκτης) τῶν ἐκ τῶν θυσιῶν τμημάτων· πολιτικ. ὑπάλληλοι ἐν Ἀθήναις 12 τὸν ἀριθμ. κατὰ τὰς ἰσαρίθμους φρατρίας, οἵτινες τὸ πανάρχαιον τοῦτο πρὸ τοῦ Σόλωνος ὑπούργημα ἰδίᾳ περιεβάλλοντο καὶ ἐπὶ Κλεισθένους ἦσαν σύναμα «ταμίαι τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων», ἤτοι ἐφρόντιζον περὶ τῶν δημοσίων ἐν Πρυτανείῳ σιτίσεων καὶ «ἱερῶν δείπνων», ἀπὸ δὲ τῶν θυμάτων ἐλάμβανον τὰς ὠρὰς καὶ τοὺς πόδας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα· ἔτι ἀπὸ Περικλέους ἀπέτινον τοῖς δικασταῖς τὸν δικαστικ. μισθὸν τὸ τριώβολον· πρβλ. Τιμ. λεξ. Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 695· ὃῦ. «σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην» = χάσκεις τὸν κωλ. ἵνα λάβῃς τοὺς 3 ὀβολοὺς τὸν δικαστικόν σου μισθόν, αὐτόθ. κ. «τὸν κωλακρέτην, τὰ τριώβολα», ὄρν. 1541· «κωλακρέτου γάλα πίνειν» = τὰ χρήματα τοῦ ταμίου μετὰ κωμικ. ὑπαινιγμοῦ τῆς παροιμ. «ὄρνίθων γάλα»· πρβλ. Βοικχ. πολιτ. οἰκ. 1, 186· Ἰδ' ἀποδέκτης.

Κωλάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κώλον, κοιν. μπουτάκι Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 179, Εὐστ. 881, 42.

Κωλέα (Ἀθήν. 11, 368), συνηρ. κωλῆ· ἡ τὸ ὀστοῦν τοῦ μηροῦ μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ κρέατος, μηρός, κοιν. μηρί, κωλί, Ἰδ. «σκέλος οἷόν ἀπίσθιον» (Ἡσύχ.) τὸ ὀπίσθιον τέταρτον χοίρου, κοιν. χοιρομέρι· πρβλ. Ξεν. κυν. 5, 30, κωμ. π. Ἀριστ. κ. Ἀθην. «αἶμαι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον» Ἀριστ. πλ. 1128, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμ. «τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων, τὰς ἀγκόλας ὁστώδεις» «τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς πραίχων ἁμελῆ τῆς Τριτογενείας» = τοῦ ποδός, ἔτεροι δέ φασι τοῦ αἰδοίου (Σχολ.) νεφ. 976· «πυγὴν μικρὰν κωλὴν μεγάλην» = πόσθην μεγάλ. (κατὰ τὸ «πυγὴν μεγάλην, πόσθην μικράν», αὐτόθ. 1013) 1006. Καὶ μτγν. πεζ. «βοὸς κωλῆ» Δουκ Λεξίφ. 6, Πλουτ. Ἀρταξ. 18· κωλέα, Ο'.

Κωλεός, ὁ· κῶλον Ἱπποκρ. Γαλην. = κωλῆ Κλ. Ἀλ. στρ. 3, 52· π. τοῖς Ἀθην. καὶ «ἡ κωλεὸς» πρβλ. Ἀθήν. 9, 386, ἐὰν μὴ ὀρθότ. κατὰ Schweigh. «ὁ κωλεὸς» = ἡ κωλῆ.

Κωλήν, ῆνος, ὁ· κωλῆ (χοιρομέρι) Ποστιδών. ἐν Ἀθην. 4, 154, Ἱπποκρ. κ. Πολυδ. 6, 52. Κυρ. «τὰ ἐν τοῖς μηροῖς καὶ κνήμαις ὀστᾶ, οἱ καλοῦνται κωλῆνες» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 7· Ἰδ. τὰ ὀστᾶ τοῦ βραχίονος.

Κωληνάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. κωλῆ Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 1128.

Κῶληξ, ηκος, ὁ· κωλῆ Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 1128· πρβλ. κώληψ.

Κωλήφιον, ὀρθότ. «κωλήπιον», ὑποκ. τοῦ κατωτ. Φλάβ. Βεγέτιος Ῥενάτ. (375 μ. Χ.)

Κώληψ, ηκος (κῶλον, κωλῆ), ἡ· α) «ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη» (Εὐστ.), «τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος» (Σουΐδ.) ἡ συναρμογὴ (κλείδωσις) τοῦ ὀπισθίου μέρους τῶν γονάτων, βαρβ. ἀντζούλι, ἀντζα· «κόψ' ὀπισθεν κώληπα τυχὼν» (ὁ Ὀδυσσεὺς παλαίων τῷ Αἴαντι) Ἰλ. ψ, 726· β) σφυρόν, ἀστράγαλος, κοιν. κότσι Νίκ. θηρ. 424, π. Σουΐδ. δι. γρ. «κώληξ», Ἰδ' ἀνωτ. κ. σκώληξ Ἀρκάδ. 94, 21, ischias, poplitis.

Κωλία, ἡ· κωλῆ, «ἰγνύα, κνήμη» Ἡσύχ.

Κωλιάς, άδος, ἡ· γέν κώλον.

Κωλιάς, άδος, ἡ· 1), α), (ἐνν. «ἄκρα»), ἀκρωτήριον Ἀττικῆς (νῦν τρεῖς Πύργοι) μεθ' Ἱεροῦ τῆς «Κωλιάδας Ἀφροδίτης», ἤτις καὶ ἁπλῶς «ἡ Κωλιὰς» ἐκαλεῖτο, Ἰδ. ὑπὸ τῶν πορνῶν ἐπεκαλεῖτο Ἴλρ. 8, 96, Ἀριστ. νεφ. 53· «Κωλιάδες γυναῖκες» αἱ ἐνταῦθα (τῇ Κωλιάδι) οἰκοῦσαι πόρναι Ἀνθ. 9, 509· κάτ. Κώλιοι ἢ Κωλιεῖς Στ. Βυζ. ἐπίρ. Κωλιάθεν, Κωλιοῦ, Κωλιάδε Στ. Βυζ. 6) «Κωλιὰς γῆ» = ἡ ἐκεῖ ἀνορυσσομένη κεραμῖτις γῆ (πηλὸς τῶν χυτροποιῶν), ἐξ ἧς κατεσκεύαζον τὰ ἀττικὰ κεραμεᾶ (χωματένια) ἀγγεῖα Πλουτ. ἠθ. 12, Βυττ. Ἴλρ. 5, 88· 2) «Κωλιάδος νῆσος»· νῆσ. ἡ χερσόνησος τῆς Ἰνδικῆς (Ἰνδιῶν), ἄλλ. «Κωλὶς αἶα» Δ. Περ. 592, 1148.

Κωλιεῖς, έων, οἱ· Ἀθηναίων γενεὰ εἰς Κωλιάδα τὴν ἀρχὴν ταῦ ἑαυτῆς γένους ἀναφέρουσα Ἡσύχ.

Κωλίζω διαιρῶ τι, Ἰδ. λόγαν ἢ λόγου περίοδαν, στίχων κτλ. εἰς κῶλα, μικρότερα μέρη Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ.

Κωλικεύομαι· πάσχω ὑπὸ κωλίκου, μτγν. ἰατρ.

Κωλικός, 3 εἰς τὸ κῶλον (τὸ παχὺ ἔντερον) ἀναφέρων, ἀνήκων· «ὀδύνη, νόσος, διάθεσις κτλ. κωλικὴ» = ἀσθένεια, ἀρθρῖτις τοῦ κώλου (ταῦ παχέος ἐντέρου, μεσεντέρου), κοιν. κωλικόπονος, κωλίκας· «κωλικὰ φάρμακα» = ἰατρικὰ διὰ τὸν κωλίκα, ἰατρ. οὐσ. «ἡ κωλικὴ» (ἐνν. «ἐντέροτος»), (= colica) Κέλσ. (πρβλ. Λοβεκ. παραλ. 333, 14)· ἐπίρ. «κωλικῶς ὀδυνῶμαι» = πάσχω ὑπὸ κωλίκου Γαλην. 19 τ. 3, 3.

Κωλο-βαθρίζω (κωλόβαθρον) πορεύομαι κω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λοβάθροις, κοιν. περπατῶ μὲ ξυλοπόδαρα, ξυλένια ποδάρια, ἐπάνω 'ς τὰ ξύλα.

Κωλο-βαθριστής, οῦ, ὁ· ὁ κωλοβάθρους πορευόμενος, περιπατῶν μὲ ξυλοπόδαρα· Ἴδε καβαλίων· Ἡσυχ.

Κωλό-βαθρον, τό· καλόβαθρου, κοιν. ξυλοπόδαρο, ξυλένιο ποδάρι· Ἀρτεμίδ. 3, 15.

Κωλο-ειδής, 2· ἀρθρώδης· ἐπίρ. -ῶς = ἀρθρωδῶς, ἄρθρων (κλειδώσεων) δίκην, κατὰ τρόπον τῶν κλειδώσεων, συνηρμοσμένως· «κωλοειδῶς φράζω» ἀντίθ. τῷ «ἁπλῶ» Σωπάτρ. Διαιρ. 290 ἐκδ. Ἀλδ.

Κωλο-μετρία, ἡ· μέτρησις, διαίρεσις τῶν κώλων στίχου (τῶν χορ. ᾀσμάτων τῶν τραγ. π.), ὅπερ ἔργον τοῦ Εὐγενίου· ἴδε Εὐγένιος Σουΐδ.

Κῶλον (ἐτυμ. σκοτεινή, συγγ. τῷ «κολοσσός, σκέλος;), τό· 1) ἄρθρον, μέλος τοῦ σώματος ἄνθρ. ἢ ζῴ. ἰδ. χεῖρες καὶ πόδες· «πρὸς κίνησιν κῶλον ἐκτενεῖς» = λακτίζεις Αἰσχ. Πρ. 323· «κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ» = σκέλη, μηροί, 494· «μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα»=κατέβασεν, ἄφησε χαλαροὺς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του, Ἀγ. 1358· πόδες, «κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξίστου πέτρου» Σοφ. Οἰ. Κ. 19· «νασῶν ἀνὴρ (ὁ Φιλοκτήτ.) κῶλον παλαιᾶ κηρί», Φιλ. 42· «προβὰς κῶλ. δεξιόν» Εὐρ. Φοίν. 1412· «κῶλ. ἄγει ταχύπουν», Βάκχ. 168· «δρομάδι κώλῳ ἐσύδη». (τὸ ἔσσομαι, εἶδω), Ἑλ. 1300 κ. μτγν. π. Ὅπλ. κυν. 3, 506· μτφ. «σκολιὸς ἅρμα κῶλα βάτου» = οἱ κλάδοι, κλῶνοι Ζηνοδότ. Ἱππιγρ. (7, 315)· «δέρμα, τρίχας, ὄνυχάς τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κώλοις ἔφυσαν» = ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ Πλάτ. Τίμ. 79· «τὰ ἐμπρόσθια κῶλα», 91· πρβλ. Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 10· τὰ ὀστᾶ τῶν σκελῶν, τῶν μελῶν Ἀθήν. 4, 182, πρβλ. Πολυδ. 2, 193· κῶλον (μεσέντερον) Σχόλ. Ἀριστ. νεφ 55?, Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 14, Πολυδ. 2, 209, παρ' ᾧ νῦν ὀρθῶς «κόλον», ὅπερ ἴδε κ. κωλικός 2) μτφ. α) μέλος προτάσεως ἢ περιόδου Ἀριστοτ ῥητ. 3, 9, ῥήτ. 6) πλευρὰ σχήματος, σώματος, πέριξ οἰκοδομήματος, οἷον, τῶν πυραμίδων Ἡρ. 2, 126, 4, 62· τείχους, 4, 108· «περιξ ἀνδρῶν ἅλσος περιφυτεύσουσι πλὴν κώλου ἑνός» Πλάτ. νόμ. 12, 947· τὸ ἥμισυ τοῦ σταδίου ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ τέρματος ἢ τἀνάπαλιν, «δεῖ κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν» Αἰσχ. Ἀγ. 335· περιτραφικ. ἡ σφενδόνη, «ῥινοῦ ἑδστροφα κῶλα» (τὰ δύο σκέλη τῆς σφενδόν. Παπασθ.) Ἀντ. Σιδ. 105 (7, 172)· «κῶλα σταχύων» =βάδαμνοι (βλαστάρια) ἀμπέλου Σχόλ. Θεοκρ. 10, 46· «κῶλα νάρθηκος» =ἀρθρώσεις, κόμβοι καλάμου Κορνοῦτ. artus.

Κῶλος, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κόλος» Ἀθήν.

Κωλο-τομέω· ἀποκόπτω κῶλα, μέλη τοῦ σώματος· «δημήτερα κωλοτομεῦσιν» = θερίζουσι· λῆϊα (σπαρτὰ) Πλουτ. Ἴσ. κ. Ὄσ. 66.

Κώλυμα, ατος (κωλύω), τό· ἐμπόδιον, κώλυσις, (κοιν. ἐμπόδισμα), δυσκολία· «τί γάρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι», Εὐρ. Ἰων 862· «κώλυμα οὖσα πρασθεῖναι «πκωλύουσα Θουκ 4, 69· «κωλύματα ἐκτενέντων, μὴ αὐξηθήναι» =ἐμπόδια τῆς αὐξήσεώς των, 1, 16· «θεῶν κώλυμα» 5, 30· «φορᾶς κώλ.» Πλάτ. Κρατ. 418, Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 12 κ. μτγν. «μὴ κωλύμ. καὶ βλάβαι γίνωνται» Δ. Ἀλ. 9, 8, Πλουτ. Νομ. 8· «κώλυμα ὀθληταῖς» = ἀντίδοτον ὀθληταῖς Ἡρῳδν. 1, 17, 23, obstaculum.

Κωλυμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. μικρὸν ἐμπόδιον, μτγν. 2) «χελωνάριον, ἐν τῇ πολεμικ. Ἥρων. πνευματικ.

Κώλυμη, ἡ· κώλυμα Θουκ. 1, 92, μτγν.

Κωλυσ-άνεμος, ου, ὁ· «ὁ Ἐμπεδοκλῆς οὕτω καλεῖται ὡς ὑπισχνούμενος ἐμφέειν τοὺς ἀνέμους» Ἡσύχ. Δ. Λαέρ. 8, 60· τὸ ἄπνουν, κωλυσάνεμος Σουΐδ.

Κωλυσι-δειπνος, 2· τὸ δεῖπνον κωλύων, ἐμποδίζων Πλουτ. συμπ. 8, 6, 1, Ἀθήν. 2, 63.

Κωλυσί-δρομος, 2· κωλύων, ἀναστέλλων, ἐμποδίζων τὸν δρόμον (τὸ τρίξιμον)· π. ὑθλ. «ἡ κωλυσιδρόμα», ἐπίθ. τῆς ποδάγρας, ὡς ἐμποδιζούσης τὰ κῶλα, τὸ βάδισμα τῶν ποδῶν Λουκ. τραγῳδ. 198.

Κωλυσι-εργέω· κωλύω, ἐμποδίζω τὸ ἔργον ἢ τινα ποιῆσαί τι· Πολύβ. 6, 15, 5. Καὶ «κωλυσιουργέω» Φίλων. Λοβιχ. Φρύν. 667.

Κωλυσι-εργία, ἡ· ἐμποδισμός, ἀναστολή, διακοπὴ τῆς ἐργασίας, μτγν.

Κωλυσι-εργός, 2· κωλύων, ἐμποδίζων, διακόπτων τὴν ἐργασίαν, ἐμποδιστικ. τῆς ἐργασίας, ἐπὶ γεν. Ἰαμβλ. προτρ. 356.

Κωλυσιο-υργέω· κωλυσιεργέω, ὅπερ ἴδε.

Κώλυσις, εως (κωλύω), ἡ· τὸ κωλύειν τι, ἐμποδίζειν, ἀναστέλλειν, ἐμποδισμός, κοιν. ἐμπόδισμα· «ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον» Πλάτ. σοφ. 220 κ. μτγν. Δ. Ἀλ. 7, 22, Πλούτ. «εἰς κώλυσιν τῶν ὁπάτων, μὴ ἐντελῆ αὐτοῖς τὸ κράτος εἶναι» Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 1, 1, impeditio.

Κωλυτέος, ᾱ, ἐπίθ. τοῦ κωλύω, 3· ὁ μέλλων ἢ πρέπων κωλυθῆναι, ἐμποδισθῆναι Ἰσοκρ. 42, 27. Οὐδ. «κωλυτέον» = πρέπει νὰ κωλύσῃ, ἐμποδίσῃ τίς τι Ξεν. Ἱππ. 8, 9· μετ' ἀπαρ. ἐπὶ αἰτ. Γεωπ. 14, 1, 6.

Κωλυτήρ, ῆρος, ὁ· κωλυτὴς Ἰαμβλ. μτγν.

Κωλυτήριον, τό· 1) ἐμπόδιον, ἐμπόδισμα· 2) ἀλεξητήριον, προφυλακτικ. μέσον, ἀντίδοτον φάρμακον Διοσκ. 1, 134.

Κωλυτήριος, 3· κωλυτικός, ἐμποδιστικὸς τινος, ἐμποδίζων τι· «σημεῖα κωλυτήρια τοῦ πράττειν» Δ. Ἀλ. 11, 62. Οὐσ. «τὰ κωλυτήρια» (ἐνν. «ἱερά»), θυσία, προσφορὰ θυσίας πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος Ἰαμβλ.

Κωλυτής, οῦ, ὁ· ἐμποδιστής, ὁ ἐμποδίζων τι· «κωλυτὴς γίγνεται τῆς διαβάσεως» = ἐμποδίζει τὴν διάβασ. Θουκ. 3, 23· «ὥστε μηκέτι παρεύσεσθαι κωλυτὴν παρασχεῖν» Πλάτ. Κριτί. 109.

Κωλυτικός, 3· ἐπιτηδειος, κατάλληλος εἰς τὸ ἐμποδίζειν τι ἢ τινα ποιῆσαί τι· «τὰ κωλυτικὰ τῶν ἐναντίων» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 6· «τῆς φθορᾶς» π. ψυχ. 1, 1 κ. μτγν. Συγκρ. κωλυτικώτερος· «τοῦ δ' ἐπιμελεῖσθαι οὐκ ἔτι κωλυτικώτερον ἀκραιφίης εἶναι» Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 7.

Κωλυτός (κωλύω), 3· ἐμποδιστός, δυνάμενος κωλυθῆναι, ἐμποδισθῆναι, ἐμποδιζόμενος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποτρεπόμενος, ἀναστελλόμενος Ἐπικτ. ἐγχ. 1, 2, Ἀρ. Ἐπίκτ. 1, 17, 27.

Κωλύφιον (ἀδόκ. σχημ.=«κωλήν» Φρύν.77), τό· κωλήφιον.

Κωλύω (συγγ. τῷ «κόλος», κυρ. βραχύνω, σμικρύνω, κοιν.κονταίνω)· ἐμποδίζω τι ἢ τινα ποιῆσαί τι, ἀναστέλλω, ἀποτρέπω· «κώλυειν μεῖναι» Πινδ. Π. 4, 33· «οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα» Σοφ. Ἠλ. 1197, Ἀντ. 251 κ. οἱ μετ' αὐτ. συχν. ἁπολ. ἅπαρ. ἐξωθεν ἐννουμένης· πρβλ. Πλάτ. νόμ. 12, 955, Ξεν. Ἀν. 7, 2, 15· ἐπὶ διπλῆν αἰτ. «ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν» = ὅστις θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ τὸ κάμῃς Σοφ. Φιλ. 1225· πρβλ. Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 4· συνήθ. μετ' ἅπαρ. «χάριν ἔοὐναι τήνδε κωλύει τί σε;» Εὐρ. Ἰ. Τ. 507· «εἰ πρὸς θεοῦ κωλυόμεθα μὴ μαθεῖν», Ἴων 391· «οὐδὲν κωλύει» = τίποτε δὲν ἐμποδίζει Ἀριστ. Ἱππ. 720· «οὐδέν σε κωλύει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν εἰς τὸ βάραθρον», νεφ. 1431· «τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει=ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ὅσον ἀπὸ μέρους μου οὐδὲν ἐμπόδιον, ἤτοι ἂς γείνῃ Πλάτ. Γοργ. 458 κ. συχν. «τί κωλύει;»= καὶ τί ἐμποδίζει; ποῖον τὸ ἐμπόδιον; διὰ τί ὄχι; Θεαίτ. 143, Φαῖδ. 77· ἐπομένης ἅπαρ. μετὰ τοῦ «μή, μήτε», «κωλύουσαι μήτε αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι μηδένα εἰς μηδέν», νόμ. 3, 694· κ. παθ. «αὐτὸς ταῦ ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν», πολ. 10, 621· «καὶ ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἕκαστος» Θουκ. 4, 14· «νῦν τε μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ», 2,64· μέσ. μέλ.κωλύσομαι (ἐπὶ παθ. σημ.), 1, 142· ἐπὶ αἰτ. προσ. καὶ γεν.πράγμ. «κωλύσεις τοῦ καίειν ἐπιόντας» Ξεν.Ἀν.1,6,2, «κωλῦσαι τῆς εἰσόδου τὸν Ἀντίγονον» Πολύβ. 2, 52, 9· κ. παθ. «οἱ πολέμιοι τῆς ὁρμῆς ἐκωλύθησαν», 6, 55, 3 κ μτγν. Ν. Δ. «κωλύω ἀπὸ σοῦ» = ἀποτρέπω Ξεν. Κύρ. 1, 3, 11. Ὡς οὐσ. «τὸ κωλῦον» = τὸ κώλυμα, ἐμπόδιον Ξεν. Ἀν 4, 5, 20, Δ. Ἀλ. 7, 58 κ. συχν. [ὃ ἐν τῷ ἐν. κ. παρατ. (Πινδ. Ἀριστ. Ἱππ. 723, 792), ἀλλὰ συνήθ. ὃ, «κωλυόμεσθα», ἐν ἀρχ. ταῦ τριμέτρου Εὐρ. Ἴων 391, Φοίν. 997, Ἀριστ. ὄρν. 463 κ. ἀλλαχ ἐν ταῖς λαιπ. χρόν. μόν. ὃ.], impedio.

Κωλώτης, ου, ὁ· ἀσκαλαβώτης (σαύρα) ἀρχ. λεξ. «κωλωτὴς» γράφ. Βέκκ. ἐν Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 1.

Κωλώτης, ου, ὁ· Ἐπικούρειός τις Πλούτ.

Κωλωτις, ιδος, ἡ ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης Λυκόφρ. 867· πρβλ. Κωλιάς.

Κωλωτο-ειδής, 2· ὅμοιος τῷ κωλιώτῃ, ποικίλος Ἱπποκρ. 1139.

Κῶμα, ατος (πρβλ. κοιμάω), τό· 1) βαθύς, βαρὺς ὕπνος· «κῶμα μαλακὸν» Ἰλ. ξ, 359, Ὀδ. σ, 201· -κακὸν Ἡσ. θε 798· -ἀδληχρὸν Ἀπολ. Ῥ. 2, 205· - ὅλου Νικ. ἁλ. 458 κ. ἄλλ. μτγν. ἴδ. ἡ ἀσθέν. ληθαργία, ὁ παρὰ φύσιν νυσταγμὸς καὶ κατάπτωσις τῶν βλεφάρων τῶν ἀσθενῶν καίτοι οὗτοι πραγματικῶς δὲν κοιμῶνται ἰατρ. 2) = κῶμος· «ἐαίνει καρδίαν κώματι» = Πινδ. Π. 1, 12, ἔνθα οἱ Σχολ. ἑρμην. «θέλγματι», ὀρθότ. ὅτι «ἐλαφρῷ ὕπνῳ.

Κωμάζω, μέλ. κωμάσω Πινδ. Ν. 9, 1 κ. κωμάσομαι, Π. 9, 91, ὅωρ. κωμάξω (πρβλ. συγκωμάζω)· περιέρχομαι ὡς κωμαστὴς κῶμον, ἤτοι πανηγυρικῶς ἐν χοροῖς καὶ ᾄσμασιν, ὡς οἱ νέοι, οἵτινες μετὰ ἑορτάσιμ. δεῖπνον ἐξέρχόμενοι μετὰ μουσικῶν ὀργάνων, (συνήθ. αὐλῶν), διέρχονται τὴν πόλιν χορεύοντες καὶ ᾄδοντες καὶ παντοῖα σκώμματα καὶ παιδιὰς ποιοῦντες, ἀνάλ. τὸ νῦν, κάμνω πατηνάδα, παίζω πατην. «ὑπ' αὐλοῦ κωμάζω» Ἡσ. ἀσπ. 281· «μετ' αὐλητῆρος»Θέογν. 1061· ἄγω πανήγυρ. πομπὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ἀνευφημῶ βακχικῶς, ἐν γέν. τελῶ ἑορτὴν, ἑορτάσιμ. δεῖπνον, συμπόσιον μετὰ μουσικῆς χορῶν, ᾀσμάτων καὶ πανηγυρ. περιφορᾶς διὰ τῆς πόλεως, «τὸν καλλίνικον μετὸ θεῶν ἐκώμαζε» Εὐρ. Ἡρ. μ. 180· «-καὶ ὀργαῦμαι» Θεόπ. ἐν Ἀθην. 6, 260· «κωμάσομεν Σικυώνοθεν ἐς Λίτναν» Πινδ. Ν 9, 1· «κώμαζε σὺν ὕμνῳ», Ἰ. 6, 20· «κωμάζοντι σὺν ἑταίροις», Ὀ 9,4· «ἑορτὰν κωμάσαις» Ν.11, 27· πρὸς τιμήν τινος ποιῶ διὰ νυκτὸς πανηγυρικ. πομπὴν (περιφοράν) διὰ τῆς πόλεως, ἐπὶ δοτ. «κώμαζ' -καὶ Στρεψιάδᾳ», Ἰ. 6,20· κ. μέσ. «τοῖσι κωμάσομαι», Π. 9,89· ἐγκωμιάζω τινὰ ἐπισήμως περὶ τινος,ἐξυμνῶ, «τὸν -κωμάξατε Τιμοδήμῳ» Ν. 2, 24 κ. μέσ. Ἰ. 3,90. Ἐν γέν. περιέρχομαι διασκεδάζων, ἀπολύτ. Εὐρ. Ἄλκ. 818· συνήθ. ἐπὶ κατηγορηματικ. σημ. τρυφῶ, ἀσωτεύομαι, «κωμάζοντες τινὶ μετὰ μέθης» Πλάτ. νόμ. 1, 637· «-μεθ' ἡμέραν» Λυσ. 14, 25, Λουκ. δὶς κατηγ. 16· «ἐν ᾗ ἑορτῇ πάντες Βαβυλώνιοι ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσιν» Ξεν. Κύρ. 7, 5, 15· «ὡς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ προσωπείου κωμάζει» Δημ. 19, 287· ὡς κωμαστὴς ἐπιπίπτω τινί, αὐθαδῶς προσέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, - ἐπί τινα Λουκ. ἐνάλ. διάλ. 1, 4· - πρός τινα Ἀθήν. 8, 348· - παρά τινα· ἴδ. ὡς ἐραστὴς παρέρχομαι παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης καὶ ᾄδω, ὡς νῦν, «τὴν παίζω πατηνάδα, τὴν τραγουδῶ», «ἐπὶ γαμετὰς γυναῖκας οὐδεὶς ἂν κωμάζειν τολμήσειε» Ἰσαῖ. 3, 14· «ἐπὶ τὰς τῶν ἑταιρίδων θύρας ἐκώμαζεν» Ἀθήν. 13, 574· «κωμάσδω (ὡρ. τύπ.) ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα» Θεόκρ. 3, 1· πρβλ. Ἰακώβ. Φιλοστρ. εἰκόν 1, 2, 205 Μτφ. ἐν γέν. προσέρχομαί τινι, ἐπέρχομαι κωμαστικῶς, θορυβωδῶς (μετὰ βόμβου, ἐπὶ μελισ. Φιλοστρ. εἰκόν. 212), ἐν ἐνθουσιώδει καταστάσει, ἐνθουσιῶ Σοφ. ἀποσπ. 703· εἰσβόομαι (βιαίως), εἰσέρχομαι (μετὰ πομπῆς, ἐπισήμως), «ἐκ πυρὸς ἐκώμασας εἰς Ὄλυμπον» = ἐκ τῆς πυρᾶς (σὺ ὁ Ἡρακλῆς) ἀνῆλθες ἐπισήμως εἰς τὸν Ὄλυμπ. Ἐπιγρ. ἀδ. 288 (Πλαν. 102)· ἐπέρχεταί τί τινι ἐξαίφνης, οἷον, δυστυχία, λύπη, «ὄρθρου δ' εἰς ὁμέναιον ἐκώμασε» Φίλιπ. 79 (7, 186)· «ἄτη - ἐς πόλιν» Τρυφιόδ. 314· παροιμ. «εἰς ἐκώμασε», «ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων Διογεν. 8, 60 = ὀβρίζω, ἐν συνδέσ. τοῦ «λυπῶ» Ἡμερ. ἐκλ. 2, 18, comissor.

Κωμαίνω (κῶμα) νυστάζω διαρκῶς, πάσχω ὑπὸ κώματος, τῆς ἀσθενείας τοῦ διαρκοῦς νυσταγμοῦ, θέλω πάντοτε νὰ κοιμῶμαι Ἱπποκρ. 468, 52.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Κωμαῖος, ὁ (ἐπίθ. 3 Πασσάθ.) κάτοικος κώμης (χωρίου)· ἴδε Κώμη Στ. Πυζ.
Κώμακον, τό· ἅρωμά τι, ἴσ. τὸ μασχοκάρυον Θεοφρ. Ἱ. Φ. 9, 7, 2.
Κώμαξ, ακος (κωμάζω)· ἀκόλαστος ἄνθρωπ. ἔκδοτος εἰς τρυφάς, ἄμετρος Ἐδστ. 1749, 28.
Κωμάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κώμη, κοιν. μικρὸ χωριὸ Ἡσύχ. viculus.
Κωμ-άρχης, ου, ὁ· προεστώς, δήμαρχος χωρίου Ξεν. Ἀν. 4, 5, 24.
Κωμαρχίδης, ου· ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἀριστ.
Κώμ-αρχος, ὁ· κωμάρχης Πολυδ. 9, 11.
Κωμ-άρχιος, ὁ· «κωμάρχ. νόμος», ἴδιον μουσικ. μέλος (μουσικ. σκοπὸς) Πλουτ. μουσ. 4.
Κωμάσδω, δωρ. = κωμάζω, ὕπερ ἴδε.
Κωμασία (κωμάζω), ἡ· πανηγυρικὴ πομπή, περιφορὰ κωμαζόντων Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 671, Ἰάμβλιχ. κ. ἄλλ. μτγν.
Κωμαστήριον, τό, ἐσφ. γρ τοῦ «πωμαστήριον».
Κωμαστής, οῦ (κωμάζω), ὁ· 1) ὁ μέτοχος κώμου, ὁ συγκωμάζων μετ' ἄλλων, νέος, ὅστις μετ' ἄλλ. ὁμοίων του ᾄδων καὶ χορεύων περιέρχεται τὴν πόλ. συνήθ. ἀπὸ δείπνου ἐπανερχόμενος ἐν καταστάσει μέθης, ἢ ὑπ' αὐλοῦ ἢ ἄλλ. μουσικ. ὀργάν. ᾠδεῖ τῇ ἐρωμένῃ του ἐρωτικ. ᾄσματα, νυκτερινὸς ἐνθουσιαστὴς Πλάτ. συμπ. 212, Ξεν. Κύρ. 7, 5, 26, Θεόκρ. 3, κ. μτγν. 2) = ὁ Βάκχος, ὡς ἀρχηγὸς τῆς βακχικ. πομπῆς, τοῦ βακχικ. χοροῦ Ἀριστ. νεφ. 606, Ὑμν. Βάκχ. (9, 524, 11)· 2) «Κωμασταί»· α) ἐπών. κωμῳδίαι Ἐπιχάρμου κ. ἄλλ. κωμ. 6) παρ' Αἰγυπτίοις ἱερεῖς, οἵτινες τὰ ξόανα θεῶν τινων περιφέρουν ἐν πομπῇ Συνήσ. 94, comissator.
Κωμαστικός, 3· εἰς κωμαστὴν ἢ τὸ κωμάζειν ἀναφέρων, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, εὔχρηστος, ἀλαλάζων καὶ ἐνθουσιῶν ἐξ ὑπερβολικ. χαρᾶς, εὐθυμίας, μτγν. «κωμαστικὴ ἑορτή» Ἐδστ. - ὄρχησις Πολυδ. 4, 99· - ᾠδὴ Αἰλ. Ἱ. Ζ. 9, 13· ἐπίρ· -ῶς = κατὰ τὸν τρόπ. τῶν κωμαστῶν, νυκτερινῶν ἐνθουσιαστῶν Αἰλ. Ἱ. Ζ. 13, 1.
Κωμάστωρ, ορος, ὁ· κωμαστὴς Μανεθ. 4, 493.
Κωμᾰτίζομαι (μέσ.) ἔχω τὴν ἀσθέν. τὸ κῶμα, πάσχω ὑπὸ διαρκοῦς νυσταγμοῦ Ἱπποκρ.
Κωμᾰτο-δότειρα, ας, ἡ· ἡ διδοῦσα, δωροῦσα ὕπνον Ὀδιδ. μετ. ἐν Πλανούδ. 11, 586.
Κωμᾰτ-ώδης, 2· ἐν βαθεῖ ὕπνῳ, ἐν ληθαργίᾳ βεβυθισμένος, πάσχων ὑπὸ τῆς ἀσθεν. τοῦ διαρκοῦς νυσταγμοῦ, καθ' ὃν τὰ βλέφαρα τοῦ ἀσθενοῦς καταπίπτουσι πάντοτε, καίτοι οὗτος πραγματικῶς δὲν κοιμᾶται Ἱπποκρ. κ. Ἑλλ. μτγν. ἰατρ.
Κώμ-αυλος, ὁ· κάτ. κώμης (χωρίου), Ἐπιγρ. ἀδ. 130 (6, 169), ἐὰν μὴ κόρ. ὄν.
Κώμη (κεῖμαι ἢ κοιμῶμαι, «ἐν ταῖς μακραῖς ὁδοῖς μέσα χωρία ἔκτισαν πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι νυκτὸς ἐπιγιγνομένης» Φιλόξεν. ἐν Στ. Πυζ.) ἡ· 1) ἀνοικτὸς τόπος, ἐν ᾧ πολλαὶ οἰκογένειαι ἐνῳδίαις κατοικίαις κατοικοῦσι καὶ ἕνα δῆμον ἀποτελοῦσι = τῷ ἀττ. «δῆμος» (διότι ἡ λξ «κώμη» ζωρ. «οἱ Πελοποννήσιοι κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασιν» Ἀριστοτ. ποιητ. 3, 6) καὶ ἀντίθ. τῷ «πόλις περιτετειχισμένη», νῦν χωρίον, κοιν. χωρὶς Ἡσ. ἀσπ. 18· «προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις» Θουκ. 1, 5· πρβλ. 1, 10. 3, 94· ἀντίθ. τῷ «πόλις» Πλάτ. νόμ. 1, 626· «οἰκίαν καὶ κώμην καὶ πόλιν ἔχειν», 627, πρβλ. πολ. 5, 475 κ. «φρατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας», νόμ. 5, 746, Ξεν. κ. μτγν. 2) = φάρσος (Πρ.), τμῆμα, τέταρτον πόλεως Β. Ἀν. 274, 30· «διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους» Ἰσοκ. 7, 46, vicus.
Κωμηδόν, ἐπίρ. κώμης δίκην, κατὰ σχῆμα χωρίου, μετὰ διεσπαρμένων, ἀραιῶν οἰκιῶν (κοιν. σὰν χωριό), κατὰ κώμας, εἰς χωρία· «κωμηδὸν ζῶ» Στράβ. 3, 151· - οἰκέω Δ. Σικ. 5, 6, Δ. Ἀλ. 1, 9 κ. ἄλλ. μτγν.
Κωμητᾶς, ᾶ· Κομητᾶς = ποιητὴς Ἀνθολογίας.
Κωμήτης, ου, ὁ· 1) κάτοικ. κώμης (χωρίου), ἀγρότης, κοιν. χωριάτης, ἀντίθ. τῷ «ἀστός»· «ἐκ τῶν ἄλλων γεωργῶν τε καὶ κωμητῶν» Πλάτ. νόμ. 6, 763· «- καὶ φυλέται» αὐτόθ. 12, 956, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 24 κ. μτγν. Διασκ. (π. τ. Ἀνθ.) 16 (7, 410)· 2) κάτοικ. πόλεως, ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι αὐτῆς μετ' ἄλλου οἰκῶν, γείτων Ἀριστ. νεφ. 985· «θυρίτρων τῶνδε κωμῆται θεοί» Ἰων ἐν Πολυδ. 9, 36, vicilincola.
Κωμητικός, 3· εἰς κώμην, κάτοικον κώμης ἀναφέρων, ἀνήκων, ἴδιος, κατάλληλος, μτγν.
Κωμήτις ιδος, θηλ. τοῦ κωμήτης, ἡ· 1) κάτοικος κώμης, κοιν. χωριάτισσα Πολυδ. 9, 11· 2) γείτων (ἡ), κοιν. γειτόνισσα Ἀριστ. Δυσ. 5.
Κωμήτωρ, ορος, ὁ· κωμήτης· ἴδε κώμη Στ. Πυζ.
Κωμίας, ου· 1) Ἀθηναῖος Ἄρχων Ὀλ. 55, 1 = 560 π. Χ. Πλουτ. 2) Ἀθηναῖός τις Ἀριστ.
Κωμίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κώμη, κωμάριον Ζων.
Κωμῐκ-εύομαι (μέσ.)· λέγω κωμικῶς, ὡς κωμ. ποιητὴς Ἀσυκ. φιλόπ. 22, Μ. Ἐτ. 92.
Κωμῐκός, 3· εἰς τὴν κωμικ. ποίησιν ἢ τοὺς κωμικ. ποιητὰς ἀναφέρων, ἀνήκων, ὃ. ἀστεῖος, σκωπτικός, γελοῖος· «κωμικὸν δρᾶμα, κωμικὸς χορός, κωμικὴ ὄρχησις» Πολυδ. κ. ἄλλ. μτγν. - ὑποκριτής = ὑποκριτ. κωμῳδιῶν, ἠθοποιὸς κωμῳδίας ἐν τῷ θεάτρῳ παριστὰς Αἰσχίν. 1, 157· ὡσ. οὐσ. «οἱ κωμικοί» Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13, 568· - χάρις Λουκ. μυῖ. ἐγκώμ. 11· «ἵλαρῶ καὶ κωμ. προσώπῳ» Λουκ. κ. διαβολ. 24, Πλουτ. Ἀγτ. 29· συγκρ. κωμικώτερος· «ἡ Καίσαρος μετριότης κωμικωτέρα γενομένη» Γάλβ. 12· οὐσ. «ὁ κωμικός» ὁ κωμικ. ποιητ. Πολυδ. 12, 13, 3. Παρὰ τ γρ μ. τὸ ὁ Ἀριστοφάνης· ἐπίρ. - ῶς = κατὰ τρόπον κωμικοῦ, ὡς κωμ. ποιητ. ἢ ὑποκριτὴς Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ. 253, Δ. Ἀαῤῥ. 5, 88, comicus.
Κώμιον (κυρ. κωμίον), τό· ὑποκ. τοῦ κώμη, κωμίδιον, κωμάριον Στράβ. 10, 485, Πλούτ.
Κωμισηνή, ἡ· μία τῶν 5 χωρῶν τῆς Παρθίας ἢ Παρθιηνῆς, ἐπικρατείας τῶν Πάρθων ἐκτεινομένης ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τῶν ὀρεινῶν χωρῶν τοῦ Ἰνδοῦ· αἱ λοιπαὶ 4 ἦσαν Παρθυηνή, Χοαρηνή, Παραστικηνή, Ταβιηνή Στράβ. 11, 514.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κῶμο ἀντὶ «κῶμος» λέγει ὁ Σκύθ. ἐν Ἀριστ θεσμ. 1176.

Κωμο-γραμμᾰτεύς, έως, ὁ· γραμματεὺς κώμης ἢ τμήματος πόλεως Ἰωσ.ἀρχ.16,7,3.

Κωμο-δρομέω (κωμοδρόμος)· τρέχω διὰ κωμῶν (ἀνάμεσα ἀπὸ χωριὰ) Πολυδ. 9, 11.

Κωμο-δρόμος, ὁ· ὁ τρέχων, διερχόμενος διὰ κωμῶν, Βυζ.

Κωμόομαι, συνῆρ. οῶμαι· πίπτω ἢ εἰμὶ ἐν ληθαργίᾳ, ἐν διακριτ νυσταγμῷ (εἶδ. ἀρρωστίας). Παρκ. μετχ. «κεκωμωμένος»=«ἐν κώματι ὤν» Γαλην. λεξ. Ἱπποκρ.500, ὅπ. ἐσφ. γρ. τοῦ «κεκωματωμένος».

Κωμο-πλήξ, ῆγος, ὁ (ὁ, ἡ Πασσόβ.)· ὑπὸ τοῦ συμποσίου πεπληγμένος, μεθυσμένος, ἄλλ. «μεθυπλὴξ» Ἀρκάδ. 19, 6.

Κωμό-πολις, εως, ἡ· πόλει δημοῖα κώμη, μεγάλη κώμη, κοιν. μεγάλο χωριό, Στράβ. 12, 537.

Κῶμος (κώμη). (πρβλ. περὶ τῆς λέξ. Βέλκκερ. ἐν Ἰακώβ. Φιλοστρ. 1, 2, 202 κ. κωμάζω), ὁ· φαιδρόν, ἑορτάσιμ. συμπόσιον, τελούμενον συνήθως ὑπὸ νέων καὶ παρακόλουθούμενον ὑπὸ μουσικῶν ᾀσμάτων καὶ χορῶν, συχν. π. Πινδ. «ὁ κῶμος» μετὰ τὸ τέλος συμπασ. Π. 2, 45 (;)· ἐν συνδέσ. τοῦ «δαὶς, χαρὰ»«Ὁμ.Ὕμν.Ἑρμ. 481, Θέογν.827.943. Οἱ Ὕμν. τοῦ Πινδ. ἐπὶ τοιούτοις «κώμοις» ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πεποιημένοι εἰσίν, ᾄδόμενοι ἐν αὐτοῖς ὑπὸ χαροῦ, συνήθ. ὑπ' αὐλοῦ (μετὰ συμφωνίας αὐλοῦ),τελουμένοις ὑπ'Ὀλυμπιονικῶν, Πυθιονικῶν κτλ. αὐθημερὸν τῆς νίκης αὐτῶν ἢ κατὰ τὴν ἐπέτειον ταύτης ἡμέραν· «πεπωκὼς βρύτειον αἷμα κῶμος ἐν δόμοις μένει»=αἱ συγκωμάζουσαι Ἐρινύες Αἰσχ. Ἀγ. 1162· «ἐπὶ κῶμον ἕρπειν πρὸς κασιγνήτους θέλει Κύκλωπας ἡσθεὶς τῷδε Βακχίου ποτῷ» Εὐρ. Κύκλ. 444, πρβλ. 497, 534. Ἰδ. «κῶμοι» δημόσιοι ἐτελοῦντο ἐπὶ τῇ ἑορτῇ θεοῦ τινος, κατ' ἐξοχὴν τοῦ Βάκχου, καθ' οὓς οἱ συγκωμάζοντες ἐξερχόμενοι τέλος περιήρχοντο μετὰ πομπῆς διὰ νυκτός, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀνωτ. ἰδιωτικ. κώμοις, τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ᾄδοντες ὑπ' αὐλοῦ καὶ χορεύοντες, μάλιστα ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας φίλου τινὸς ἢ ἐρωμένης, παριερχόμενοι παρὰ τὴν θύραν αὐτῆς· «τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος;» Ἀριστ. θεσμ. 104, ἔνθα τῷ Φοίβῳ καὶ τῇ Ἀρτέμιδι· «ἐγὼ δὲ κώμοις σε φιλοχόροισι μέλψω Εὔιον, ὦ Διόνυσε» αὐτόθ. 989 (πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1157 κ. «κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτᾳ Διονύσῳ» Δ. Περ. 578)· «ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν – στεφάνους γέ τοι καὶ ᾄδε' ἔχων παρεύσται», πλ. 1040, κ. πεζ. «πίνειν καὶ κώμῳ χρέεσθαι ἐς ἀλλήλους» Ἡρ. 1, 121· «δεῖπνα καὶ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι» Πλάτ. Θεαίτ. 173 (πρβλ. Ξεν. συμπ. 2, 1· Ἐτι, μέλη αὐλοῦ Ἀθήν. 14, 618)· «ἑορταὶ γίγνονται παρ' αὐτοῖς καὶ κῶμ.» ἀπολ. 9,573, κ.μτγν. «τίς γάρ εἰς ἑστίασιν ἢ κῶμον ὡπλισμένος ἔρχεται;» Ἰώσηπ. 3,12,23· «κώμῳ χρώμενος διὰ Καρμανίας» Πλουτ. Ἀλ. 67, Λουκ. Τόξ. 12· «κῶμ. ἐπιτόμβιον ἐγείρειν» Νον. Δ. 17,148.179· «κῶμ.δμεναίων» 19, 104. Ἐν γέν. μεγάλη ὁμὰς, συνοδία, σμῆνος ἀνθρ. οἷον, συνθρειτῶν Εὐρ. Ἱππ. 55· παρθένων, Τρῳ. 1101· - ἀσπιδηφόρος ἀπασπ. 406, Φοίν. 802, comissatio.

Κωμῴδριον, τό· ὑποκ. τοῦ κώμη, μτγν. κωμίδιον, κωμάριον.

Κώμυθος (ἡ ὀν. λίαν ἀμφ.), ἡ· κώμυς Σουίδ. Ζωναρ.

Κώμυρος, ὁ· ἐπών. τοῦ ἐν Ἀλικαρνασσῷ Διὸς Λυκόφρ.

Κώμυς, υθος, ἡ· 1) δέσμη, δέμα, κοιν.δεμάτι· «χόρτοιο καλὰν κώμυθα» = καλὸ δεμάτι χορτάρι Θεόκρ. 4, 18 κ.μτγν. 2) ὁ· ἡ θέσις, ἔνθα ὁ κάλαμος μετὰ τῶν ῥιζῶν εἰς ἓν συμπέφυκε Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 11,1, manipulus.

Κῶμψα, ων, τά· πόλ. Ἰρπίνων ἐν τῇ Σαυνίτιδι χώρᾳ Πτολ. νῦν Κώντσα.

Κωμ-ῳδέω (κωμῳδός)· 1) ἀμτδ. εἰμὶ κωμῳδός, ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς κωμῳδιῶν· 2) μτδ. συνήθ. παρίστημί τινα ἐν κωμῳδίᾳ, λέγω περί τινος ἐν κωμῳδ. λέγω τι κωμῳδῶν· «ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια» = κωμῳδῶν ἐρεῖ τὰ δίκ. Ἀριστ. Ἀχ. 655· δ0. ἐν γέν. διακωμῳδῶ τινα, χλευάζω, σκώπτω, ποιῶ γελοῖον, καταγέλαστον, ὡς ἔπραττον οἱ ἀρχ. ἀττ. κωμικοί, κοιν. τὸν κάμνω κωμῳδία, περιγελῶ, περιπαίζω· «ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει» Ἀριστ. Ἀχ. 636, πλ. 557 κ. συχν. «ξῆν τοῖς τότε ἀστείοις πάντα ταῦτα κωμῳδεῖν» Πλάτ. πολ. 5, 452· «κατηγοροῦντές τε καὶ κωμῳδοῦντες ἀλλήλους» 3, 395, Ἀριστοτ. ποιητ. 22· «Λέπρωνα ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις κωμῳδοῦσι» Ἀθήν. 8, 344 κ. μτγν. «κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας» Λουκ. ἁλ. 25· καθίστημί τινα γελοῖον γελοιογραφίας, γελοιογραφικ. εἰκόσι, γελοιογραφῶ τινα Αἰλ. Π. Ἱ. Ζ. 13, 43.

Κωμ-ῳδημα, ατος (κωμῳδέω), τό· καταγέλασμα, σκῶψις, χλευασμός, ἐμπαιγμός τινος, ὡς παρὰ τοῖς ἀρχ. ἀττ. κωμικοῖς, ἐν τῇ ἀρχ. ἀττ. κωμῳδίᾳ, κοιν. περιγέλασμα, περίπαιγμα Πλάτ. νόμ. 7, 816.

Κωμ-ῳδία (κῶμος - ᾠδή, ἡ «κώμη - ᾠδ.»= ἀγροτικ. ᾄσμα, ὅτι τοιαῦτα ᾄσματα ᾖδον κατὰ κώμας ἐν τῷ τρυγήτῳ· πρβλ. Ἀριστοτ. ποιητ. 3, 5. 6, ὅστις οὐδόλως ἀποδοκιμάζει ταύτην τὴν ἐτυμολ. ἀλλ' ἁπλῶς χαρακτηρίζει ὡς δωρικήν, ὡς καὶ τὴν λέξ. «κώμη» = τῇ ἀττ. «δῆμος». Παράδοξος δὲ ἡ ἐκ τοῦ «κῶμα» ἐτυμολ.κατὰ τὰ προλεγόμ.Σχολ. Ἀριστ. = τοῦ ὕπνου ᾄσμα, ὅπερ οἱ πτωχοὶ ἀγρύται τοῖς πλουσίοις ἄστοις εἰς ἐμπαιγμὸν πρὸ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν ᾖδον, βαθέως κοιμωμένων), ὁ· κωμικ. ᾄσμα, κυρ. εὐφρόσυνον, τερπνὸν ᾄσμα, οἷα ἐν τοῖς «εὐφροσύνοις καὶ τερπνοῖς συμποσίοις ᾖδον, σκωπτικὸν ᾄσμα, ὅτι ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς κωμῳδίας ἦν λυρικὴ πρβλ. Βοιωχ. πολιτ. οἰκ. 2, 363, Μυλλίρ. Δωριεῖς 2, 351. Διακρίνουσι δὲ τρία εἴδη αὐτῆς· α) τὴν «ἀρχαίαν» ἢ «παλαιὰν κωμῳδ.»· β) τὴν «μέσην κωμῳδ.»· γ) τὴν «καινὴν»· ἢ «νέαν κωμῳδ.» περὶ τῆς ἐποχῆς ἑκάστης τούτων, τοῦ ἀξιώματος καὶ τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτὴν ποιητῶν, πράξεως, δράσεως κ. ἄλλ.

Δημοσιεύσεις Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βόλου

Ἴστ. κωμικ. ἔτι τὰς φράσ. «κωμῳδίαν διδάσκω, ποιῶ» κτλ. ἐν τούτ. τοῖς ῥήμ. Ἐν γέν. καταγέλασμα, σκῶψις, χλευασμός, σκωπτικ. ποίημα· «ὅσα περὶ γέλωτά ἐστι παίγνια, ἃ δὴ κωμῳδίαν πάντες λέγομεν» Πλάτ. νόμ. 7, 816· ὅθ. «ὕβρεις, διασυρμοί», ἀρχ. λεξ. πρβλ. Ἀθήν. 10, 445, comoedia.

Κωμ-ωδιακός, 3· κωμῳδικὸς Σχόλ. Ἀχ. 380.

Κωμω-διδάσκαλος, ὁ, ἑορ. συγκεκομμ. σχημ. τοῦ «κωμῳδοδιδάσκαλος Ἀριστοτ. π. ψυχ. 1, 3.

Κωμ-ῳδικός, 3· τῇ κωμῳδίᾳ, τῷ εἴδει τῆς κωμῳδ. ἀνήκων, κωμικός· – ἔπη Ἀριστ. σφ. 1047· «τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν», Ἐκκλ. 889· «κωμῳδικὴ μίμησις» Πλάτ. πολ. 10, 606 κ. μτγν. Κατὰ τοὺς γραμ. παρὰ τοῖς κωμικ. ἁπάντων ἢ συχνῶς· ἐπίρ. -ικῶς Ἀθήν. 3, 90.

Κωμ-ῳδιο-γράφος, ὁ· συγγραφεὺς κωμῳδιῶν, κωμικ. χλευαστικ. ποιημάτων Πολύδ. 12, 13, 7, Δ, Σικ. 12, 14 κ. ἄλλ. μτγν.

Κωμ-ῳδιο-διδάσκαλος, ὁ· κωμῳδοδιδάσκαλος, μτγν. (ἀμφ. γρ.).

Κωμ-ῳδιο-ποιός (κατὰ Μοτρ. ἀδόκιμ. κοιν. ἄλλ. σχημ. ἁπάντων σποράδην ὡς δι. γρ. παρὰ Πλάτ. ἰδ. δὲ π. μτγν.), ὁ· κωμῳδοποιός.

Κωμ-ῳδό-γελως, ωτος, ὁ· κωμῳδὸς Φάλαικ. 2 (13, 6).

Κωμ-ῳδο-γράφος, ὁ· ἴδε κωμῳδιαγράφος Διοσκ. 30 (7, 708), Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 296.

Κωμ-ῳδο-διδασκαλία, ἡ· διδασκαλία, ἐξάσκησις τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ἐν τῇ διδαχῇ (παραστάσει) κωμῳδίας, περὶ οὗ τὸ πάλαι αὐτὸς ὁ κωμῳδοποιὸς (καὶ «κωμῳδοδιδάσκαλος» τῆς κωμῳδίας του) ἐφρόντιζε Ἀριστ. ἱππ. 514.

Κωμ-ῳδο-διδάσκαλος, ὁ ὁ κωμῳδοποιός, ὅστις συνάμα ἐφρόντιζε νὰ ἐξασκήσῃ εἰς τὴν μελέτην καὶ διδαχὴν (παράστασιν) τοῦ ποιήματός του τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τὸν χορὸν Ἀριστ. ἱππ. 504, εἰρ. 736, κ. μτγν.

Κωμ-ῳδο-λοιχέω· κωμῳδῶν, διὰ κωμικ. σκωμμάτων, παιγνίων, βωμολοχιῶν λείχω (ὑγλείφω) τὰ πινάκιά τινος, παρασιτῶ, κολακεύω τινὰ ποταπῶς· – περί τινα Ἀριστοφ. 1318, ἔνθα πρώην ἡ γρ. «κωμῳδολειχίζει».

Κωμ-ῳδο-ποιητής, οῦ, ὁ· κωμῳδοποιός Ἀριστ. εἰρ. 733.

Κωμ-ῳδο-ποιΐα, ἡ· τὸ ποιεῖν, συγγράφειν κωμῳδίας, κωμικὰ ποιήματα Πλούτ.

Κωμ-ῳδο-ποιός, ὁ· ποιητὴς κωμῳδιῶν, κωμικ. ποιημάτων Πλάτ. ἀπολ. 18, Φαῖδ. 70, Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3, κ. μτγν.

Κωμ-ῳδὸς (πρβλ. περὶ τῆς ἔτυμ. «κωμῳδία»), ὁ· 1) ὁ ᾄδων εὐφροσύνα, τερπνὰ ᾄσματα, Ἰδ. κωμικὰ ᾄ. ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου, ἅπερ κατ' ἀρχὰς αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ τούτων ἦδον, ὅθ. κωμῳδοποιητὴς Πλάτ. πολ. 3, 395, νόμ. 11, 935· ἰδ. ὁ Ἀριστοφάνης, ὃν περ οἱ μτγν. «κωμῳδοδιδάσκαλον, κωμῳδοποιὸν» ἐπονομάζουσι Β. Ἀν. 45, 32· 2) συνήθ. ὑποκριτὴς κωμῳδίας· πρβλ. Ἀμμων. Αἰσχίν. 1, 157· «κωμῳδοῖς χορηγῶν». Ἀριστοτ. ἠθ. ἡ, 2, κ. μτγν.

Κωμ-ῳδο-τραγ-ῳδία, ἡ· κωμῳδία κ. τραγῳδία σύναμα, δρᾶμα μικτὸν ἐκ τραγῳδίας καὶ κωμῳδ. κωμικοτραγικὸν ποίημα, ἀρχ. λεξ. πρβλ. Μαϊνεκ. Ἴστ. κωμικ. 247.

Κωμ-ῳδο-τράγ-ῳδός, ὁ· ποιητὴς κωμῳδοτραγῳδίας· τὸ Ἀλκαῖος Σουΐδ.

Κώμων, ωνος· Μεγαρεύς τις Παυσ. δι. γρ. Κόμων.

Κώνα, ης, ἡ· κῶνος Ἡσύχ.

Κωνάζω· ἀτρέφω τι κύκλῳ, περιστρέφω κυκλικῶς(;) ἀτρηφογυρίζω ὀλόγυρα· ἴδε κωνάω

Κωνάριον, ὑποκ. τοῦ κῶνος, τό· 1) μικρὸς κῶνος μτγν. 2) ὁ ἀνώτατος κυκλικ. τοῦ ἐγκεφάλου ἀδήν, ἐν ᾧ συνενοῦνται τὰ νεῦρα καὶ αἱ διάφοραι φλέβες Γαλην. 4 τ. 501.

Κώνβρος, ὁ· ποιμὴν τις Θεόκρ. 5, 102.

Κωνάω· α) κωνάζω, «περιδινῶ» Ἡσύχ. «ἀτρέφω, περιφέρω» Μ. Ἐτ. 551, 20· β) πισάω τι (πισαόω), κολλῶ ἢ περι(ρ)ρίω πίσσῃ (μὴ πίσσαν), ἀρχ. λεξ.

Κωνεάζομαι· πίνω τὸ κώνειον, ἀρχ. λέξ.

Κώνειον, τό· 1) λίαν δηλητηριώδης βοτάνη μετὰ δύο στημόνων καὶ δύο ὑπέρων, ὁμοία τῷ πετροσελίνῳ καὶ δύσοσμος (cicuta), Ἱπποκρ. 681, 4, Θεόφρ. π. ἄλλ. μτγν. 2) ὁ ἐξ αὐτῆς παρασκευαζόμενος δηλητήριος χυμός, ὃν συχνὰ οἱ Ἀθηναῖοι μετεχειρίζοντο ποτίζοντες αὐτὸν τοὺς εἰς θάνατον καταδεδικασμένους Ἀριστ. βάτρ. 124, Πλάτ. Λυσ 219, καὶ εἰς πλ. «κώνεια πιεῖν» Ἀριστ. βάτρ. 1051.

Κώνᾱσις, εως (κωνάω), ἡ· ἡ διὰ πίσσης πίσωσις, κόλλησις ἢ ἐπίχρισίς τινος, π. Ἀριστοτ. δι. γρ. τοῦ «κάνισις», ὅπερ ἴδε.

Κωνίας, ου (κῶνος α), ὁ· «κωνίας οἶνος», ὁ μετὰ πίσσης παρασκευασμένος Γαλην. λεξ. Ἱπποκρ. 512.

Κωνίζω· κωνάω ἀρχ. λεξ.

Κωνικός, 3· κωνοειδής, σχῆμα κώνου ἔχων Πλουτ. ἠθ. 410, κ. μτγν.

Κωνίον (ἑορ. «κώνιον»), τό, ὑποκ. τοῦ κῶνος· α) μικρὸς κῶνος· «τὰ λόγδινα κωνία μαν

«στρόβιλος» Θεόκρ. 5, 49, Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 9, 5· ἔτι ἡ ἐξ αὐτῶν παρασκευαζομένη πίσσα Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 9, 4, Ἡρ.βί.Ὀμ. 20, Ἀθήν. 2, 57· 6) ἡ κωνοειδὴς κορυφὴ περικεφαλαίας Λεων. Ταρ. 47 (9, 322)· γ) ὁ κωνοειδὴς σφόνδυλος, δι' οὗ παίζουσιν οἱ παῖδες ἄλλ. «βόμβιξ, ῥόμβος», κοιν. φούρλα Ἡσύχ. conus.

Κωνο-τομέω· ποιῶ τομὴν κώνου Ἐρατοσθ. 3 (παράρτ. 25).

Κῶνος, ὁ· τάπης ἐν Κλαζομεναῖς Ἡσύχ.

Κωνο-φόρος, 2· «στροβιλοφόρος» Ἡσύχ. κώνους φέρων, (ἴδε κῶνος α), τὰ βελονοφόρα δένδρα, τὰ ὁποῖα φέρουσι κώνους (κουκουνάρια), οἷον, ἡ πεύκη, πίτυς κτλ. Θεόφρ. «Θύρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα» Φάλαικ. 3 (6, 165)· αὐτ. «ἡ κωνωφόρος» = βελονοφόρον τι δένδρ. ὅμοιον τῇ πίτυϊ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 9, 4.

Κωνσταντινό πολις ἡ Κωνσταντίνου πόλις, ἡ Κωνσταντίνου· 1) ἡ ταῦ Μ. Κωνσταντίνου ἐπών. πόλ. καὶ ἕδρα τῆς Γραικο-ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἄλλ. «νέα Ῥώμη», τὸ κρὶν Βυζάντιον (ἴδε Κωνσταντῖνος) Ἡσυχ. Μιλησ. ἀποσπ. 4, 39· κάτ. Κωνσταντινοπολῖτης Μ. Ἐτ. 217, 28· 2) τὸ ὕστερον ὄν. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Κωνσταντῖνος Φλάβιος Βαλέριος Αὐρήλιος Κλαύδιος, υἱὸς Κωνσταντίνου ταῦ Χλώρου (Φλαβίου Βαλερίου), ὁ ἐπικληθεὶς «μέγας» ἐγεννήθη τῇ 28 Φεβρ. 274 μ. Χ. ἐν Ναϊσῷ (Νίσσᾳ ἐπὶ ταῦ Νισσάβα) τῆς ἄνω Μοισίας ἢ ἐν Δρεπάνῳ παρὰ τὴν Νικομήδειαν. Μοναρχήσας τῆς Ῥωμαϊκ. αὐτοκρατορίας μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν ἀντιπάλων του Λικινίου, Μαξιμίνου, Μαξεντίου καὶ Κωνσταντίνου, ἀπὸ μετὰ τὴν κατατρόπωσιν ταῦ Λικινίου (ταῦ τελευταίου αὐτῶν) τῇ 18 Σεπτ. 324 μ. Χ. ἐν Χρυσοπόλει, ἐγένετο ἱδρυτὴς τῆς Χριστιανικ. θρησκείας, ἀναγνωρίσας αὐτὴν ὡς τῆς ἐπικρατείας θρησκείαν διὰ ταῦ ἐν Μεδιολάνῳ ἐκδοθέντος αὐτοκρατορικ. διατάγματος τῷ 313 μ. Χ. Ἀνῳκοδόμησε λαμπρότερον ὑπὲρ ποτὲ τὸ Βυζάντιον τῷ 380 μ. Χ. μετονομάσας «Κωνσταντίνου πόλιν» ἢ Κωνσταντινόπολιν καὶ «νέαν Ῥώμην», ἔχουσαν περιφέρειαν 1 1|4 γεωγρ. μιλ. καὶ περιλαμβάνουσαν 14 τμήματα. Ἀπέθανεν ἐν Νικομηδείᾳ τῇ 22 Μαΐου 337 μ. Χ. Κατὰ τὸν μτγν. αὐτοῦ βιογράφον ἐπίσκοπαν Εὐσέβιον ἐβαπτίσθη ἐν ταῖς τελευταίαις αὐτοῦ ἡμέρ. καὶ ἀποθανὼν ἐτάφη ἐν τῇ ἐκκλησ. τῶν Ἁγ. Ἀποστόλ. Μεγίστη κηλὶς τοῦ βίου του ὑπῆρξεν ἡ θανάτωσις τοῦ εὐπαιδεύτου, ἡρωϊκοῦ καὶ κατὰ πάντα ἀξιολόγου υἱοῦ του Κρίσπου Στ. Βυζ. Ἐνίοτε ἡ συλλ. : βραχεῖα Ἰακώβ. Ἀνθ. Παλ. 613. Ὀθ. τὸ πατρων. Κωνσταντινιάδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου Ἀνθ. 9, 195.

Κώνστας, αντος (Constans)· υἱὸς Κωνσταντίνου ταῦ Μεγ. καὶ τῆς Φαύστης γεννηθεὶς τῷ 320 μ. Χ. Δεκατριέτης ἐγένετο Καῖσαρ καὶ μετὰ τὸν θάνατον ταῦ πατρός του ἔλαβε τὴν διοίκησιν τῆς Ἰλλυρίας, Ἀφρικῆς καὶ Ἰταλίας καὶ μετὰ τὸν θάνατον ταῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου ταῦ Β' καὶ ἕτερον μέγα μέρος τῆς αὐτοκρατορίας. Ἐδολοφονήθη τῷ 347 μ. Χ. φεύγων εἰς τὴν Ν. Γαλλίαν ἕνεκα τῆς ἀποστασίας ταῦ Μαγνεντίου Δ. Κάσ. 75, 16.

Κωνωπεῖον, τό· ἴδια παρ' Αἰγυπτίοις εὐχρ. κλίνη μετὰ λεπτῶν παραπετασμάτων πρὸς ἀποκώλυσιν τῶν κωνώπων, ὡς τὰ νῦν κωνωπεῖα τῶν σιδηρῶν κλινῶν ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος (βάρδ. τουλλίου, γάζου), Ο'· πρβλ. conopeum.

Κωνωπεών, ῶνος, ὁ· τῷ ἀνωτ.ἐπών. Ἐπιγρ. Π. Σιλ. (9, 764).

Κωνώπη, ἡ· α) κωμίδιον, μετέπειτα πόλ. (ἴδε Στράβ. 10, 460, παρ' ᾧ ὁ δωρ. σχημ. «Κωνώπα») Αἰτωλίας Πολύβ. 5, 6, 6· 6) λιμὴν Αἰτωλίας Ἀντ. Λίβ.

Κωνώπιον, τό· ὑποκ. ταῦ κώνωψ, κοιν. κουνουπάκι, μτγν.

Κωνωπο-ειδής, 2· ὁ ἐκ ταῦ εἴδους τῶν κωνώπων, κώνωπι ὅμοιος· «κωνωποειδὴ θηρία» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 14, 1.

Κωνωπο-θήρας, ου, ὁ· θηρευτὴς (κυνηγὸς) κωνώπων, πτηνόν τι καταδιῶκον καὶ κατεσθίον τοὺς κώνωπας Ἡσύχ.

Κώνωπο-σφράντης, ου, ὁ· (ὁ τοὺς κώνωπας ὀσφραινόμενος, κοιν. ὅστις μυρίζει, ξιστρυπώνει τὰ κουνούπια), παράσιτός τις Ἀλκίφρ. 1, 21.

Κωνωπ-ώδης, 2· κωνωποειδὴς Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 351.

Κιών-ωψ, ωπος, ὁ· ἐμπὶς, κοιν. κουνούπι, ἐπονομασθὲν οὕτως ἀπὸ ταῦ κέντρου ἢ μᾶλλον ταῦ ὀξέος ῥύγχους του, ὅπερ ἐν εἴδει προβοσκίδος συστέλλει καὶ διαστέλλει καὶ βυθίζον εἰς τὴν σάρκα ἀνθρώπ. ἢ ζῴ. ἐκμυζᾷ τὸ αἷμα Ἡρ. 2, 95, Αἰσχ. Ἀγ. 893, Ἀριστοτ. Ἱπ. 1038, Ἀριστοτ. Ἱ Ζ. 4, 7· «ὀζηρῷ φυόμενος καραμῷ» Διονύσ. 4 (12,108)· πρβλ. Ἀριστοτ. Ἱ Ζ. 5, 19· γεννῶνται δ' «ἐξ ὕδατος φθειρομένου» Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 41, culex.

Κῶος (συγγ. τῷ κεῖμαι), ὁ· λάκκος, κοιλότης· ἴδε κῶς.

Κῶος, 3· ὁ ἀπὸ τῆς νήσ. Κῶ· ἴδε Κῶς. Ὀθ. «ὁ Κῶος» κ. «Κῶας» (ἴνν. «βόλος») = ἡ ἀνωτάτη βολὴ τῶν ἀστραγάλων = 6, ἀντίθ. τῇ κατωτάτῃ «Χῖος» = 1, ὅθ. ἐπὶ πολὺ ἀνίσων πραγμάτ. ἡ παροιμ. «ὁ Κῶος πρὸς Χῖον» Ζηνόδ. 4, 74. Διογεν. 5, 70 πρβλ. Σχολ. Πλάτ. Λύσ. 320· τοῦ ἀστραγάλου (ὀστ.) «τὰ μὲν κῶα ἐντὸς ἑστραμμένα πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ Χῖα καλούμενα ἔξω» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 2, 1.

Κώπαι, ῶν, αἱ· πόλ. Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην, ἔνθα τὰ νῦν Τοπόλια Ἱλ. κάτ. Κωπαιεύς, πλ. οἱ Κωπαιῆς Θουκ. 4, 93. Ἐπίθ. «Κωπαΐαι ἐγχέλεις = χέλυα τῆς Κωπαΐδος λίμν. Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 7, 298.

Κώπαιον (κώπη), τό· κώπη, τὸ ἄνω ἄκρον, ἡ λαβὶς τῶν ἑρετμῶν (κωπίων), ἀντίθ. τῷ κάτω ἄκρ. «πηδόν, πλάτη» Ἡσύχ.

Κωπαΐς, ίδος, ἀττ. Κωπᾶδος (Ἀριστ. Στρατ. ἐν Ἀθην. 7, 327), ἡ· λίμνη Βοιωτίας, ἄλλ. «Κηφισσίς» (νῦν λίμνη τῆς Λιβαδειᾶς ἢ Τοπόλιας), σχηματιζομένη ἐκ τῶν πηγῶν τῶν περικειμένων ὀρέων καὶ ἰδ. τοῦ Φωκικ. ποτ.

Κηφισσοῦ (Μαυρονερι) καὶ ἐν τῷ ἀνωτάτῳ ὕψει τῶν ὑδάτων 9 γερμ. μιλίων περιφέρειαν ἔχουσα. Αἱ καταβόθραι αὐτῆς εὑρίσκονται ἐν τῇ Δ. πλευρᾷ 'Ιλ. ε, 709· «ἡ Κωπ. λίμνη» Στράβ. 10, 410· κ. ἁπλ. «ἡ Κωπαΐς» 'Αθήν. 7, 297· «Κωπάδων κορᾶν» = κορῶν κατοίκ. τῶν Κωπῶν, ἀπὸ τῆς πόλ. αἱ «κωπαι» 'Αριστ. 'Αχ. 883· περίφημοι τὰ πάλαι καὶ ἐπιζήτητοι ἐν 'Αθήν. καὶ πανταχοῦ αἱ ἐγχέλεις αὐτῆς· «ἐγχέλεις Κωπαΐδας» 'Αριστ. ἀποσπ. 1005.

Κωπαι-ώδης, 2· κώπῃ (μὲ κουπὶ) ὅμοιος 'Ησύχ. ἀμφ. γρ.

Κωπεύς, έως, (εἰς πλ. εὐχρ.) ὁ· πλατὺ ξύλον, ἐπιτήδειον ἢ εὐχρηστον εἰς κατασκευὴν κωπῶν (κουπιῶν) Β 'Αν. 274, 32· «ὕδη ναυπηγήσιμός ἐστι ἄφθονος καὶ πολλοὶ κωπέες καὶ μέταλλα ἀργύρια» 'Ηρ. 5,23· «κωπέων πλατουμένων» 'Αριστ. 'Αχ. 552, ἔνθ' ὁ Σχολ. ὀρθ. ἑρμην. ὡσ. 'Ανδοκ. 2, 11, Θεόφρ. πρβλ. Βοιωχ. ἅπτ. ναυτ. 14, 114· ὡσ. «ὥπως κωπῆς ἔσονται» 'Αριστ. Λυσ. 422, ἔνθ' ὁ Σχολ αὖθ ὀρθῶς «κωπηλάται» ἑρμην. πρβλ. Βοιωχ. πολίτ. οἰκ. 1, 75, 119.

Κωπεύω· 1) κωπηλατῶ Ζωνᾶς 7 (7, 365)· 2) «κωπεύω στρατὸν»=ἔχω ἕτοιμον εἰς μάχην· «κεκώπευται ὁ στρατὸς» = ἡτοίμασται εἰς μάχ. «ὁ ἐπὶ κώπης»=ἐπὶ τοῦ ξίφους ἔχων τὴν χεῖρα, «τὸ ἐν ἑτοίμῳ ἔχειν τὰ ξίφη» 'Ησύχ.

Κωπέω ἢ κωπάω (κώπη)· -ναῦν=ὁπλίζω ναῦν κώπαις, ἐξοπλίζω, παρασκευάζω· «κεκώπηται (γ' ἐν. π. παρκ.) ἡ ναῦς» =ἐξώπλισται, ἡτοίμασται.

Κωπεών, ῶνος, ὁ· κωπεὺς Θεοφρ. 'Ι. Φ. 5, 1, 7· εἰς πλ. αὐτόθ. 4, 1, 4.

Κώπη, δωρ. κώπη (βίζ. καπ ἐν τῷ «κάπτω»), ἡ κυρ. λαβή, τὸ μέρος ἀφ' οὗ λαμβάνει τις ἢ κρατεῖ ὄργανόν τι, ἰδ. α) λαβὴ κώπης (κουπιοῦ), ἄλλ. «κώπαιον»· «ἐμβαλέειν κώπης» = νὰ πιάσωσι τὰ κουπιὰ 'Οδ. ι, 489, κ, 129, Πινδ. Π. 4, 201 (πρβλ. ἐμβάλλω)· ὅθ. αὐτὴ ἡ κώπη, κοιν. κουπί, «ὁμοῦ κώπῃσιν ἅλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε» 'Οδ. ι, 214 κ. κ. συχν. «παῖς ἀνὴρ κώπης ἄναξ» = βασιλ. τοῦ κουπιοῦ, κωπηλάτης Αἰσχ. Πέρσ. 370 κ συχν. ὡσ. μτφ. «νεκτέρᾳ προσημένας κώπῃ» = ὁ κατωτέρ. τάξεως ἄνθρ. 'Αγ. 1601· «οὔτε κομπίμοις κώπαις ἑρέσσων» Σοφ. Τρ. 558, συχν. Εὐρ. 'Αριστ. κ. πεζ. Θουκ. 2, 84 κ μτγν. πρβλ. τάρρος· β) λαβὴ ξίφους· «ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χειρα» 'Ιλ. α, 219· «ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην» 'Οδ. λ, 530 κ. συχν. «χεῖρα δεξιὰν ὄρᾶς κώπης ἐπιφαύουσαν;» Σοφ. Φιλ. 1239· «φάσγανον κώπης λαβών» Εὐρ. 'Εκ. 543· κυρ. Κερκυραϊκὴ ἡ τοιαύτη σημ. Β. 'Αν. 1096· γ) λαβὴ κλειδός, ἱλεφαντίνη 'Οδ φ, 7· δ) ἐν γέν λαβή· «δαλοῦ κώπη» Εὐρ. Κύκλ. 482· λαβ. χειρομύλης, ᾗ τῆς στρέφουσιν αὐτὴν Δ. Σικ. 3, 13· πρβλ. Σχόλ. Θεοκρ. 4, 58· λαβ. μάστιγος 'Ησύχ. rumus

Κωπῆ εις, εσσα, εν· ὁ μετὰ λαβῆς, λαβὴν ἔχων· - ξίφος 'Ιλ. π, 322· -φάσγανα, ῶν, 713.

Κωπήϊον, τό, κατ' εἰκασ. Συναϊδρ. τοῦ π. 'Ησυχ «κουπήϊον· καμάρα ἢ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν γινομένη».

Κωπ-ηλᾱσία, ἡ· τὸ κωπηλατεῖν, κοιν. τρόδιμα κουπιοῦ Σχόλ. 'Αριστ. βάτρ. 271, κ. μτγν.

Κωπ-ηλᾰτέω· ἐλαύνω, κινῶ τὰς κώπας, κοιν. σύρω, τραβῶ κουπὶ Πολύβ. 1, 21, 1, κ. μτγν. Λουκ. ἀληθ. ἱστ. 1, 40. Μτφ. «ναυπηγίαν δ' ὡσεί τις ἁρμόζων ἀνὴρ διπλοῦν χαλινὸν τρύπανον κωπηλατεῖ» = στρέφει τὸ τρυπάνι Εὐρ. Κύκλ. 460.

Κωπ-ηλάτης, ου, ὁ· 1) ὁ ἐλαύνων, κινῶν, σύρων τὰς κώπας καὶ δι' αὐτῶν τὸ πλοῖον, βαρβ. βαρκάρης, καϊκτζῆς Πολύβ. 34, 3, 8, Πλούτ. κ. ἄλλ μτγν. 2) «κωπηλάτ. παλύπους», θαλάσσ. ζῴ. = ναυτίλος, εἶδος πολύποδος (κατὰ Σναϊδερ.) Κλέαρχ. ἐν 'Αθην. 7, 317.

Κωπ-ηλᾰτικός, 3· εἰς κωπηλάτην, κωπηλάτας ἀναφέρων, ἀνήκων 'Ησύχ.

Κωπ-ηλᾰτις, ιδος, ἡ· ἡ ἐλαύνουσα, κινοῦσα τὰς κώπας Θεόδ. Πρόδρ 306, remigatrix.

Κωπ-ηλᾰτος, 2· «κωπαωιδὴς, μακρὸς» 'Ησύχ.

Κωπ-ήρης (βίζ. αρ, ἁραρίσκω), 2· α) κώπαις ὡπλισμένος, ἐφωπλισμένος, κώπας ἔχων, κοιν. μὲ κουπιὰ - στόλος Αἰσχ. Πέρσ. 408· - σκάφος Εὐρ. 'Ελ. 1397 - πλοῖον Θουκ. 4, 118· - πορθμεῖα Πλουτ 'Αλ. 62, κ. ἄλλ. μτγν. Ὀδυσ. «τὸ κωπήρες» = πλοῖον μὲ κουπιὰ Πλουτ. 'Αντ. 66· - χεὶρ = ἡ κώπης ἐχομένη, κοιν. «κουπὶ κρατοῦσα Εὐρ. Τρῳ 161.

Κωπητήρες (κ. κωπητήρ, ῆρος, ὁ, Πασσόβ.), οἱ· τὰ πλάγια πλοίου ἢ λέμβου, ἐφ' ὧν προσηρμοσμένοι αἱ «κῶπαι» «κωπητήρια» (κατὰ Βεκκ. διόρθ. τοῦ «κωπητήρια»), ὁ τόπος ὁ πρὸς ταῖς κώπαις» Πολυβ. 1, 42, «σκαλμὸς» ἑρμην. 'Ησύχ. κ. ἄλλ. γραμ.

Κωπητής, οῦ, ὁ· τῷ ἀνωτ.

Κωπιαί, ῶν, αἱ· μτγν. ὄν. τῶν Θουρίων, πόλ. τῆς Λευκανίας (ἐν τῇ κάτω 'Ιταλίᾳ), ἱδρυθείσης τῷ 443 π. Χ. ἀπὸ τῶν Συβαριτῶν καὶ ἀποίκων 'Αθηναίων, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ ἱστορικ. 'Ηρόδοτος Στράβ.

Κωπίον, τό· ὑποκ. τοῦ κώπη, κοιν. μικρὸ κουπὶ 'Αριστ. βάτρ. 269, Διλ. 'Ι. Ζ. 13, 19.

Κώρα, ας, δωρ. ἡ· κούρη, κόρη· ἴδε κῶρος.

Κωράλιον ἢ κωράλλιον, τό· κοράλλιον, μτγν.

Κωράλιος, ὁ· ἴδε Κουράλιος 2).

Κωράλις, ἡ· λίμνη Λυκαονίας Στράβ.

Κωραλ(σκας (χρητικ.) ὁ· μειράκιον 'Ηρωδ. π. μον. λέξ. 20, 30, Φώτ.

Κωραλλεύς, έως, (πλ. κωραλλεῖς, έων), ὁ· ἁλιεὺς κοραλλίων 'Ησύχ.

Κώριαν, δωρ. τό· κούριαν, κόριον 'Αριστ. 'Αχ. 696, ἔνθ Βέκκ. «κώριχ'» ἀποδέχεται.

Κωρίς, ίδος, δωρ. ἡ· καρὶς Ἐπίχαρμ. κ. Σιμωνίδ. ἐν 'Αθην. 3, 106· πρβλ. κουρίς.

Κῶρος, δωρ. ὁ· κοῦρος, κόρος, ὡσ. κῖρα = κόρη Καλλιμ. λ. Παλλ. 27,84 κ.συχν. Θεόκρ.

Κωρασύνα, δωρ. ἡ· καυρασύνη.

Κῶρυ, τό· 1) Ν. ἄκρωτ. τῆς Ἰνδικ. χερσονήσου, ὅπερ κατὰ Πτολ. καὶ «Καλλιγικὸν» = Κωλιάς, νῦν Ramanad-Kor· 2) νῆσ. μεταξὺ τοῦ Ν. ἄκρωτ. Κῶρυ καὶ τοῦ Β. ἄκρωτ. τῆς

Ταπροβάνης, Πτολ. ἡ π. Πλιν. insula Solis (νῆσ. τοῦ Ἡλίου), νῦν Ramisur ἢ Ramissaran-Kot.

Κωρυκατος, ὁ· ἴδε Κώρυκος.

Κωρυκίδιον, τὸ· ὑποκ. τοῦ κώρυκος· «δερμάτινον καίλωμα, ᾧ οἱ ταξεύοντες τῷ εὐωνύμῳ πήχει περιτιθέασιν» Ἡσύχ.

Κωρύκιαν, τό, ὑποκ. τοῦ κώρυκος Παλυδ. 10, 172.

Κωρύκιος, 3· ἴδε Κώρυκος.

Κωρῦκίς, ίδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ κώρυκας Ἀριστ. ἀποσπ. 368· ἰδ. φλυκταινοειδὲς ἔκφυμα τῶν φύλλων τῆς πτελέας, γιγνόμενον ἐκ τοῦ δήγματος ἐντόμων τινῶν Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 14, 1.

Κωρυκίς, ίδος, ἡ· ἴδε Κώρυκος.

Κωρυκιώτης, ου, ὁ· ἴδε Κώρυκος.

Κωρῦκο-βολία, ἡ· τὸ βίπτειν κωρύκους, = τῷ κατωτ. Ἀρεταί.

Κωρῦκο-μᾰχία, ἡ· 1) παιδιά τις, καθ' ἣν ἐγυμνάζοντο ἢ ἐμάχοντο κωρύκοις (ἴδε κώρυκος 2) Ἱπποκρ. 364, 16.

Κώρῦκος (χωρεῖν), ὁ· 1) δερμάτινος σάκος, ἰδ. θύλακος, ἐν ᾧ ἔβαλλον τρόφιμα, οἱ θαλασσοπόροι ἄρτον καὶ ἅλευρον, ὡς νῦν τὰ δερμάτινα «ταγάρια», ἐν οἷς οἱ ποιμένες φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν τὰς τροφὰς των· «ἐν δὲ καὶ ἧῖα κωρύκῳ» Ὀδ. ε, 267, ι, 213· πρβλ. Ἀντιφάν ἐν Ἀθην. 4, 161· ἔτι, δερματίνη φαρέτρα (βελοθήκη), ἄλλ. «γωρυτός» Ἡσύχ. 2) ἐν τοῖς γυμνασίοις μεγάλος δερμάτινος σάκος, πλήρης κεγχραμίδων (συκοσπόρων), ἀλεύρου ἢ ἄμμου, κρεμάμενος ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, ὃν οἱ ἀθληταὶ συνελάμβανον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐτίνασσον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ἡ τοιαύτη γύμνασις ὠνομάζετο «κωρυκοβολία, κωρυκομαχία» (ἄπερ ἴδε) μτγν. ἰατρ. πρβλ. Τιμοκλ. ἐν Ἀθην. 6, 246. 15, 668, Λουκ. λεξ. 5· ὅθ. ἡ παροιμ. «πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι», «ἐπὶ τῶν διακενῆς μοχθούντων» Διογεν. 7, 54· 3) Μακεδονικῶς, εἶδος κογχυλίου, «τραχεῖαι κόγχαι» Ἀθήν. 3, 87.

Κώρῦκος, ὁ· 1) ἀκρωτ. τῆς Ἰωνίας (νῦν Κόρακας), μεταξὺ Τέω (Σάγιατζικ) καὶ Ἐρυθρῶν (Λυθρὶ) καὶ ἀπέναντι τῆς Μυοννήσου (Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 3, 9), μεθ' ὁμωνύμ. πόλεως Θουκ. καὶ τοῦ ἐμπορίου «Κασώστης», κειμένου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθ. ὄρους Στράβ. κάτ. Κωρυκαῖοι· ἔτι, «ὁ Κωρυκαῖος» = ὠτακουστής, κατάσκοπος, ἰδ. ἐν τῷ παροιμ. «τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάσατο» = τὸ ἤκουσεν ὠτακουστής, προδότης Μένανδρ. ἐν Ζηνοβ. 4, 75· διότι οἱ Κωρυκαῖοι, οἵτινες ἦσαν διαβόητοι πειραταί, ἅμα ἠγκυροβόλει πλοῖόν τι εἰς τὸ ἀκρωτήριόν των, ἀπέστελλον ἀμέσως κατασκόπους ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, ὅπως κατασκοπεύσωσιν ὁποῖον φόρτωμα ἔφερε καὶ ποῦ διευθύνετο, καὶ ἔπειτα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν γειτόνων των καὶ συντεχνιτῶν Μυοννησίων ἐπιπίπτοντες συνελάμβανον αὐτὰ καὶ διενέμοντο τὴν λείαν Ἔφορ. ἐν Στρ. Φιλόδ. Φιλ. 198, 17· ἴδε Κώρυκος Στ. Βυζ. ὅθ. οἱ κωμικ. ἔλεγαν «Κωρυκαῖον θεὸν ὠτακουστοῦντα καὶ αὐτῶν ἐπιβουλεύοντα» (Στράβ.) Φώτ. 199, 5, Ζηνόβ. 4, 75· ἐπίθ. Κωρύκιος, 3· τῷ Κωρύκῳ, ταῖς αὐτόθ. πειρατ. ἀνήκων, «Κωρύκιον σκάφος» = πειρατικ. σκάφ. Ἀλκίφρ. 1, 8· παρακειμένη ὁμώνυμ. νῆσος Εὐστ. κ. Στ. Βυζ. Ὁμώνυμοι πόλεις· α) ἡ Κώρ. (Στράβ. 14, 671) παράλιος πόλ. τῆς Λυκίας πρὸς Ν. τῆς Φασηλίδος (νῦν, Τεκίρ-ὄβα) Πτολ. ἡ ταύτης παραλία «Κωρύκιος αἰγιαλὸς» Στράβ. 6) πόλ. τῆς Παμφυλίας οὐ μακρὰν τῆς παρὰ τὸν Κέστρον ποτ. Πέργης Δ. Πειρ. 2) ἀκρωτ. Κιλικίας πρὸς Π. τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καλυκάδνου (Σαλίφ) Στράβ. Αὐτόθι ἦν τὸ περίφημον διὰ τὰ περὶ Τυφῶνος μυθολογούμενα, τὴν φυτείαν τοῦ κρόκου καὶ τὰς φυσικ. καλλονάς του «Κωρύκιος ἄντρον», λόφος καὶ σπήλαιον σύναμα Πινδ. Π. 1, 32· «Κωρυκία ἔειρας» Ἡσύλ. ἐν Στράβ. 14, 683· «Κωρύκιος κρόκος» Ἀπολ. Ῥ. 4, 855· «Κ. Πάν», ὁ αὐτόθ. λατρευόμενος Πὰν Ὀππ. Ἕτερον «Κωρύκιον ἄντρον» τὸ ἐπὶ τῆς ὑψηλοτάτης κορυφῆς τοῦ Παρνασσοῦ σπήλαιον, γέμον σταλακτιτῶν καὶ ἀπέχον 1|2 μίλ. τῶν Δελφῶν, θεωρούμενον δὲ οἰκητήριον τοῦ Διονύσου· αὐτόθι ἐπὶ τῶν διπλῶν «Κωρυκίων κορυφῶν» ἐτέλουν αἱ «Κωρύκιαι νύμφαι» τὰ νυκτερινὰ ὄργια τοῦ Διονύσου Ὑπ. 8, 36, Στράβ. 9, 417· «Κωρύκιαι νύμφαι» Σοφ. Ἀντ. 1128· «Κ κορυφαί» Εὐρ. Βάκχ. 559· τὸ αὐτὸ σκῆλ. καὶ «Κωρυκὶς (ἴδ. Θηλ. τοῦ Κωρύκιος) πέτρα» Αἰσχ. Εὐμ. 22· 3) ΒΔ. ἄκρωτ. τῆς Κρήτης Στράβ. 8, 363· 3) ἐμπόριον Αἰθιοπίας Στ. Βυζ. κάτ. Κωρυκιώτης, οὐ ἐπίθ. Ἑρμοῦ Ὄρφ. Ὕμν. 27, 8, περὶ οὗ «Κωρυκίων ναίων πάλιν» Ἀνθ. 9, 91, [ὅ, μόν. εὔχρ. ἀλλὰ π. Δ. Πειρ. ῡ].

Κωρῦκ-ώδης, 2· θυλακοειδής, δερματίνῳ σάκῳ ὅμοιος· «κωρυκώδη κοῖλα» Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 15, 4.

Κῶς, τό· 1) τὸ συνηρ. κῶας, ὅπερ ἴδε· 2) δημόσιον δεσμωτήριον παρὰ Κορινθίοις, ἄλλ. «ὁ κῶος» Ἡσύχ. Στ. Βυζ. πλ. «οἱ κῶοι» Στράβ. 8, 467· πρβλ. καιάδας, καταρ.

Κῶς, γεν. Κῶ, δοτ. Κῷ, αἰτ. Κῶν· κ. Κῶ, π. Ὁμ. πάντοτε Κόως, μόν. ἅπαξ αἰτ. Κῶν Ἰλ. 2, 677, ἡ· μία τῶν σποράδην νήσων τοῦ Ἰκαρίου πελάγους παρὰ τὴν Δωρίδα τὴν Μικρ. Ἀσίας, πρώην Μεροπὶς ὀνομαζομένη, μεθ' ὁμων. πόλεως, νῦν παρὰ Στὰν – κιόϊ, ἡ Κῶ. Ἐθεωρεῖτο πατρὶς τῶν Ἀσκληπιαδῶν ἐπίρ. Κώνδε = ἐς τὴν Κῶ Ἰλ. ξ, 255· οἱ κάτοικ. οἱ Κῶοι ἢ Κῷοι Ἡρ. Στράβ. Ἐπίθ. Κῷος, 3 = τῇ Κῷ ἢ τοῖς Κῴοις ἀνήκων Καλλιμ. ἀποσπ. 254· ὡσ. Κῷος, 3, Ἀνθ. 12, 53· κ. Κωᾶκός, 3, Πορφύρ. «Κωακαὶ πρὸγνώσεις» κ. οὐσ. «αἱ Κωακαί», σύγγραμμα Ἱπποκρ. οὐσ. «τὸ Κῷον» (Ἐνν. «ἱμάτιον»), Κῴϊον ἔνδυμα ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος, σχεδὸν διαφανοῦς Ἡσύχ. πρβλ. Κῶος.

Κῶς, ἰων. = πῶς Ἡρ.

Κως, κώς, ἰων. ἐγκλιτ. μόρ. = πως, πώς Ἡρ.

Κῶσπώτην, κατὰ κρᾶσ. = καὶ οἱσπώτην· ἴδ. οἱσπώτη, ότη, άτη, οἵσπη.

Κώτᾰλις, ιδος (συγγ. τῷ κόπτω), ἡ· λάκτις (= ὑπερῶον κόπ. γουδοχέρι, στουμπιστήρι

ρή, τορύνη (= κοιν. κουτάλα δι' ἀνακάτωμα, ξύλο δι' ἀνακάτωμα, ὑποτον τὸ παρὰ Γ'ερμ. ὅπερ κορυφὴ νεαρᾶς πεύκης, ἀποκεκομμένη μετὰ τῶν κλάδων, περικεκομμένων κυκλικῶς, ἀπεξεσμένη δ' εἰς τἄνω καὶ οὕτω χρησιμεύουσα εἰς κύκησιν) κύκηθρον, ἀρχ. λεξ.

Κωτάλος, ὁ· γέδ. εἶδος ᾄσματων Ἠδόλ. ἐν Ἀθην. 4, 176.

Κωτ-άρχης, ου, ὁ ἱερατικ. ἀξίωμα τῆς τῶν Καβείρων λατρείας ἐν Βραγχίδαις (ἴδε Βραγχίδαι), Ἐπιγρ. 2, 562.

Κώτειος, αἱ· δυτικ. ἀκρωτήρ. Μαυριτανίας (τοῦ νῦν Φέζ, Μαρόκκου καὶ τῆς δυτικ. Ἀλγερίας) Στράβ. 17, 825.

Κωτ-ίλιάς, άδος (θηλ. τοῦ κωτίλος), ἡ, οὕτως ὠνόμαζον οἱ Θηβαῖοι τὰς χελιδόνας Στράττ. ἐν Ἀθην. 14, 622.

Κωτίλία, ἡ· ἡ μετὰ ἁρισμοῦ, τρυφερᾶς οἱ κιθάρας φλυαρία, κολακεία, γλωσ.

Κωτίλιον, τό· ὄρ. Ἀρκαδίας μετὰ κώμης «Κώτιλον» Παυσ.

Κωτίλλω (κωτίλος)· 1) ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, πολυλογῶ πρός τινα κολακευτικούς, τρυφερούς λόγους, ἐπὶ κομψευομένου ἀνδρ. ἢ κομψευομένης, ἑταιρικ. γυναικ. «αἱμύλα κωτίλλω» Ἡσ. ἔρ. 376· «μαλθακὰ κωτίλλω» = πολυλογῶ ἁρπαστούς, κολακευτικ. λόγους Θέογν. 850· «ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν» Φωκυλ. ἐν Ἀθην. 10, 428· «ἱλικτὰ κωτίλλουσ' ἔπη» Λυκόφρ. 1466 ἀνήνυτα Θεόκρ. 15, 87· «-καὶ λιγαίνω» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 44· 2) ἐξαπατῶ τινα διὰ τῆς πολυλογίας διαφόρων ἁρπαστῶν καὶ κολακευτικ. λόγων· «εὖ κωτίλλε τὸν ἐχθρόν» Θέογν. 363· «μὴ κώτιλλέ με» = μὴ μ' ἐνοχλῆς μὲ τὴν πολυλογίαν σου Σοφ. Ἀντ. 752.

Κωτίλος, (κόπτω;), 3· κυρ. καταπονῶν, κάματόν τινα (κάμνων ν' ἀποκάμῃ) τῇ πολυλογίᾳ, φλύαρος, πολύλογος σύναμα καὶ κολακευτικός, κομψεύων ἔρωτα, τρυφερὰ αἰσθήματα Θέογν. 29δ· πρβλ. «τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα», Ἐπιγρ. ἀδ. 660 (7, 221)· «ἀνὴρ Σοφ. ἀποσπ. 806· ἐπὶ χελιδόνι Ἀνακρ. 9, 2, ὡσ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 1, 1, ὅστις διαιρεῖ τὰ ζῷα εἰς «κωτίλα καὶ σιγηλὰ» κ. μτγν. «-καὶ λάλος» Δ. Ἀλ. 6, 70 «-καὶ φιλόφωνος» Πλουτ. ἠθ. 1136· «κωτίλη ἁρμονία» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 49· μτφ. «κωτίλα ὁμματα» = κοιν. παιγνιδιάρικα μάτια, μάτια ὑποῦ παίζουσι μόνα των ὁ μιλοῦσι Φιλάδημ. 13 (5, 131)· ἐπίρ. κωτίλως = χλευαστικῶς, σκωπτικῶς μτγν. [–⏑⏑–]

Ζωφᾶτος· ἴνδικ. ὄν. ἀνδρ. Ἀρρ.

Ζωφάντα, ων, τά· 1) λιμὴν Καρμανίας Πτολ. 2) μεσόγειος πόλις Καρμανίας Πτολ. (π. Πλιν Cophantus, ὄρ. Βακτριανῆς 2, 106, 110).

Ζωφάω· α) ποιῶ τινα ἄφωνον, ἄλαλον, κάμνω νὰ σιωπήσῃ, διὰ δυνατῶν κραυγῶν ἢ λόγων καταπνίγω τὴν φωνήν του καὶ ἀναγκάζω νὰ σιωπήσῃ, ἐκκωφίω, κοιν. ξεκωφαίνω, βωβαίνω· «τύμπανα σιγάζει, κώφησέ τε πᾶσαν ἰωὴν» Ὀππ. κυν. 3, 280· ποιῶ τινα κωφόν, ἐκπληκτον, κοιν. ζαλίζω, καταζαλίζω, παθ. «τὸν ὑπ' ἀπαιδευσίας κακωφημένων τῶν ὤτων ἐξελκύσας» Κλέαρχ. ἐν Ἀθην. 12, 518· β) πηρόω τινά, κολοβόω (κολοβώνω, ἀποκόπτω μέλ. τοῦ σώματ.), βλάπτω Ἡσύχ.

Κωφέω· τῷ ἄνωτ. Ἡσύχ.

Κωφεία, ἡ· κωφότης, μτγν.

Κώφευσις, εως (κωφεύω), ἡ· τὸ εἶναί τινα ἄφωνον, σιωπηλόν, σιώπησις, μτγν.

Κωφεύω (ἀμτδ.)· εἰμὶ ἄλαλος, σιωπηλός, κωφός, ἐν γέν. ἀναίσθητος, Ο'.

Κωφήν, ηνος, ὁ· α) τὸ ἐπισημότατον παραποτάμ. τοῦ Ἰνδοῦ Στράβ., νῦν Καμπούλ. β) ἴνδικ. ὄν. ἀνδρ. Ἀρρ.

Κώφησις, εως (κωφάω), ἡ· πήρωσις, κολόβωσις (ἀποκοπὴ μέλους τοῦ σώματος), ἡ πρᾶξ. τοῦ ἐμποδίζειν τινά Ἡσύχ.

Κωφητέος, ρ. ἐπίθ. τοῦ κωφέω ἢ κωφάω, 3· βλαπτέος Ἡσύχ.

Κωφίας, ου, ὁ· ὁ κωφός, εἶδος ὄφεως Ἡσύχ. Αἰλ. Ἱ. Ζ. 3, 13.

Κωφός (κόπτω), 3· κυρ. ἀμβλύς, ἐξησθενημένος, ἀδύνατος, ἀνίσχυρος· «κωφὸν βέλος»= ἀνίσχυρον, τὸ ἄνευ δυνάμεως Ἰλ. λ, 390· ἀντίθ. «ὀξὺ βέλος»· ὅθ. «κωφὰ βέλεμνα» Ἀνακρ. 40, 11· «κωφὴ καλάμη» Φλάκκ. 2 (12, 25). Συνώθ. α) βεβλαμμένος τὴν γλῶσσαν, ἄλαλος, κοιν. βωβός· μτφ. «κωφὸν κῦμα»= τὸ ἄηχον, ἀθόρυβον Ἰλ. ξ, 16, ὡσ. Ῥουτίν. 2 (5, 35)· «κῦμα κωφ. καὶ ἄβρομον» Ἀπολ. Ρ. 4, 153 κ. μτγν. πρβλ. «κωφὸς λιμήν» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 22 «-καὶ ἄκλυστος» Πλούτ. πρβλ. Ζηνόδ. 4, 68· μτφ. ἐπὶ τοῦ νεκρ. τοῦ Ἕκτορ. «κωφὴν γαῖαν ἀείκιζεν» (ὁ Ἀχιλλ.) = γῆν πληττομένην καὶ μὴ ἀντηχοῦσαν, κραυγάζουσαν, ἄλαλον, ἀναίσθητον Ἰλ. ω, 54· ὡσ. «ἄνεμοι ἀδελφοὶ καὶ κωφ.» Δ. Σικ. 13, 51· κωφάλαλος Ἠρ. 1, 34, διότι ἐν 1, 85 ὀνομάζει τὸν αὐτὸ παιδα τοῦ Κροίσου «ἄφωνον» καὶ «διεφθαρμένον τὴν ἀκοήν» 1, 38, ὅπερ καὶ οἱ ἀρχ. λεξ. ἑρμην. «ὁ κωφός, ὁ οὔτε λαλῶν οὔτε ἀκούων», πρβλ. Ἠρ. 1, 47· «κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη»=περὶ ὧν δὲν ἀκούει τις τίποτε πλέον Σοφ. Οἰ. τ. 290· «κωφ. πρόσωπον», τὸ βωβὸν ἐπὶ τῆς σκην. τοῦ θεάτρ. πράσ. Φίλ 968· ὑπερθ. (ὁ σίδηρος) «τῶν μεταλλικῶν κωφότατος» Πλουτ. ἠθ. 721· β) βεβλαμμένος τὴν ἀκοήν, κ. νῦν, κωφὸς Ὁμ., ὁμν. Ἑρμ. 92· «ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφῇ λέγω;» Αἰσχ. Ἑπτ. 184, ὡσ. Χα. 869, ἤτις π. τοῖς ἅττ. ἡ ἐπικρατοῦσα σημ. «ἀσθενές τε καὶ κωφὸν καὶ τυφλὸν γίγνεται» Πλάτ. πολ. 3, 411, πρβλ. Φαῖδρ. 270· «κωφὴν ἀκοὴν αἰσθησιν ἔχουσιν» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 10, 450· «ὅσοι κωφοὶ γίνονται ἐκ γενετῆς πάντες καὶ ἄφωνοι γίνονται» Ἀριστοτ. Ἀθην. Ἱ. Ζ. 4, 9, πρβλ. Ἀμμών. γ) ἐν γέν. ἀναίσθητος, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, βλάξ· «ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἀΐδρις»=τὰ πάντα ἀναίσθητος (Σχολ.) Σοφ. Αἴ. 894, ὡσ. Πινδ. Π. 9, 90· ἐπὶ τῶν γερόντ. «οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παριξηυλημένους» Ἀριστ. Ἀχ. 681· «τὸ τῆς ψυχῆς κωφ. καὶ δυσμαθὲς» Πλάτ. Τίμ. 88· «κωφὴν καὶ ἀναίσθητον» 75· «ἀνυπότακτος καὶ κωφὴ διηγήσις» = ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος Πολύβ. 3, 36, 4, πρβλ. 5, 21, 4· «Ἑλλάδος φωνὰς κωφὰς» = ἀσαφ-

μων τῆς ἑλλ. γλώσσ. ὅστις δὲν εἰξεύρει ἑλληνικὰ Πυθαγ. hebes, mutus.

Κωφότης, ητος, ἡ· ἀμβλύτης τῶν αἰσθήσεων, ἰδ. ἀνηκοΐα, στέρησις τῆς ἀκοῆς κοιν. κουφάδα, ἀντίθ. τῷ «ἀκοή» Ἀριστοτ. κ. ἄλλ, μτγν. ἔτι βαρυκοΐα, ἀντιθ. τῷ «ἀκριβὴς αἴσθησις» Δημ. 19, 226· τῷ («ἀνηκοΐα, πήρωσις ἀκοῆς») Πλουτ. ἠθ. 38, 167· ἀναισθησία Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 10, 1.

Κωφόω· ποιῶ τινα ἄλαλον (βωβόν), ἰδ. κωφόν, κοιν. κωφαίνω μτγν. ἰδ. Ο'.

Κωφ-ώδης, ἐ· ἄφωνος, ἄλαλος· «κωφῶδες ἰχθύδιον» Πλουτ. ἠθ. 980, ἐσφ.γρ. τοῦ «κωβιῶδες».

Κώφωμα, ατος, τό· κωφότης, κώφωσις Ἱπποκρ. 1155.

Κώφωσις, εως, ἡ· κωφότης Ἱπποκρ. Ἔτι, ἀμβλυωπία τῶν ὀφθαλμ. μτγν. Ἐπιγίν. ἀμβλύτης, δυσαισθησία, βραδύνοια, βλακία μτγν.

Κῴχετο, κατὰ κρᾶσ. = καὶ ᾤχετο, παρατ. τοῦ οἴχομαι.

Κωχεύω (ὀκοχεύω, ὀκωχή, ὀχεύω, ὀχίω, ἔχω Βουττμ. λεξίλ. 1, 145)· «μιτεωρίζω, κουφίζω», αἴρω (σηκώνω) τι, κρατῶ, στηρίζω Ἡσύχ. «πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φυρᾷ δέμας» Σοφ. ἀποσπ. 303. Συνηθέστ. ἐν συνθέσ. ἰδ. ἀνακωχεύω, ὅπερ ἴδε.

Κώψ, κωπός, ὁ· σκώψ, εἶδος γλαυκὸς Εὐστ. Ὀδ. ε, 66, ὅπερ κατ' Ἀριστ. κ. Ἀλέξ. Μύνδ. ἐν Ἀθην. 9, 391 ἀρχ. δι. γρ. πρβλ. Αἰλ. Ἱ Ζ. 15, 28.

Κῶψον, κατὰ κρᾶσ. = «καὶ ὄψον» Ἀριστ. σφ. 302.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Προσθήκη λέξεων εἰς τὸ Α, μὴ ὑπαρχουσῶν ἐν τοῖς Λεξικοῖς τοῦ Πάπε καὶ Πάσσοβ.

Ἄμα, ἡ· ὄν. πηγῆς Φαρῶν τῆς Ἀχαΐας Παυσ. 7, 12, 22, 4, ἀμφ.
Ἀμαδόκα, ἡ· πόλ. Ἀμαδόκων Στ. Βυζ.
Ἀμαδόκιον, τό· γῆ Ἀμαδόκων Στ. Βυζ.
Ἄμαθα, τά· ὑδ' Ἀμάθη.
Ἀμαθαί, αἱ· ὕδε τὸ προηγ.
Ἀμαθήτουτος, 2· ὁ ἄνευ μαθήσεως, ἀπαίδευτος Ψ. Χρυσ. 3, 959, rudis.
Ἀμαία, ἡ· ἐπών. Δήμητρος Ζηνοδ. παροιμ.
Ἄμαιος· ὑδ' ἄμμι.
Ἀμάκιον· ὑδ' ἄμακις.
Ἄμαλα· τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἁμᾶν τὴν ἅλα Λίσχ. Πρωτεῖ σατυρικῶς π. Ἡσυχ.
Ἀμαλάω· ὑδ' ἀμαλέω.
Ἀμαλέω· ὑδ ἀμαλάπτω, ἀμαλὸς Κράμ. Ἀν. 1, 81, 7.
Ἀμαλθεῖον, τό· ὑδ. ἀμαλθεύω.
Ἀμάλιον, τό· νῆμα ληνὸν λεπτότατον Κ. Πορφ. π. Βασιλ. 3, 74· πρβλ. καὶ ἀμαλός.
Ἀμαλκιεῖν· τὸ μὴ ῥιγοῦν Πλιν. Ἰ. Φ. 4, 13.
Ἀμαλλάπτω, ἰσφ. ἀντὶ ἀμαλάπτω.
Ἄμαλλοι· φυτὰ σικύων ἢ τῶν ὁμοίων Ἡσύχ.
Ἀμαλώϊος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀμαμασσός, ἡ· πόλ. Κύπρου, ἐν ᾗ τιμᾶται Γλάτης Ἀπόλλων, κατ. Ἀμαμάσσιος καὶ Ἀμαμασσεὺς Στ. Βυζ.
Ἀμάν, ὁ· ὁ προεστηκὼς τῶν βασιλικῶν πραγμάτων Δαρείου Ζωναρ.
Ἀμάνα, ἡ· ἄμαξα, λέξ. λακων. ἀντὶ ἁπήνη Γρ. Κορ. σ. 185, currum.
Ἀμάνδρα, ἡ κώμ. Λακωνικῆς Πασχαλ. χρονικ.
Ἀμανδρον, τό· τῷ προηγ. Τζετζ.
Ἀμανικός· ὑδ' ἀμανίς.
Ἀμανίς, ἡ· ὑδ' ἄμαιον.
Ἀμανιτάριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀμανίτης, μτγν.
Ἀμανο-ειδής, 2· ὑδ' ἀμανίτης.
Ἄμανον, τό· ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ ἀπὸ τοῦ Ταύρου καθῆκον Στ. Βυζ.
Ἀμάνορες, οἱ· οἱ θοῦριοι, κατ' Ἠλείους Ἡσύχ.
Ἀ-μαντις, 2· μαντικῆς ἄπειρος Ὀνομαστ. π. Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. 5, 21.
Ἄμαξα, ἡ· χωρίον Βιθυνίας, κατ. Ἀμαξαῖος καὶ Ἀμαξίτης, ἐπίθ. Ἀμαξικὸς Στ. Βυζ.
Ἀμαξακάριον τό· ὑποκ. τοῦ ἄμαξα, ὀρθότ. ἁμαξάριον.
Ἀμαξάριος, ὁ· ἁμαξᾶς Βασιλικ. 20, 1, 13.
Ἀμαξεία, ἡ· ὁ τῶν ἁμαξῶν φόρτος Σουΐδ.
Ἀμαξ-ελάτης, ὁ· ἁμαξηλάτης.
Ἀμαξ-ηλατέω ἅμαξαν ἐλαύνω, ὁδηγῶ Ἡσυχ.
Ἀμαξίνη, ἡ· ἐλξίνη, γλωσ. σ. 30.
Ἀμαξί-πους· ὑδ' ἀμαξόπους.

Ἀμαξ-ιτεύς· ὑδ' ἀμαξιτός.
Ἀμαξιτία, ἡ· κώμ. Ἀλεξανδρίων χώρας ἐγγὺς τοῦ Σμινθίου Στραβ.
Ἀμαξίτις, ιδος, ἡ· βοτάνης εἶδος Διοσκ.
Ἀμαξόθεν, ἐπίρ. ἐξ ἁμάξης Νικ. Ἐὺγ 6, 223.
Ἀμαξό-πους, 2· ὑδ' ἁμαξόπαδες.
Ἀμαξο-τροχός, ὁ· τροχὸς ἁμάξης Κ. Μανασ. χρον 6, 247.
Ἄμαξυς· ὑδ' ἁμάμαξυς, καὶ ἁμάμυξ.
Ἀμαξωνίς· ὑδ' Ἀμαζονίς.
Ἀμα-σύσιος, 2· ὁ σύναμα ἔχων τὴν οὐσίαν· «οὐ γὰρ εἴπομεν ἀμασύσιον ἀλλ' ὁμοούσιον» Ἐπιφαν. Ι. σ. 884.
Ἀμαραντοί· οἱ Κολχικὸν ἔθνος, ἀφ' ὧν ὁ Φᾶσις ῥεῖ, Στ. Βυζ.
Ἀμαρδίων, ωνος· Ἀχαιός τις Εὐστ.
Ἁμαρτεῖν· ἁμαρτεῖν Εὐστ. Ἰλ. ε, 656, sequi.
Ἁμαρτητικῶς· μεθ' ἁμαρτίας ἡ πλάνης «περαίνεσθαι τὸν βίον» Κλ. Ἀλεξ. σ. 520.
Ἀμαρτό-ζωος, 2· ὁ ζωὴν ἔχων ἁμαρτωλήν, μτγν.
Ἀμαρυγκεύς· ἡγεμὼν Ἐπειῶν Ἰλ.
Ἀμαρύζω· ἀμαρύσσω.
Ἀμάρυγξ, γγος, ἡ· ἀμαρυγὴ Χοιροβ. Καν. 1, σ. 82, 12.
Ἀμαρύκαρ· ἀμαρυγκυσία Ἡσύχ.
Ἀμαρυνθιάς, ἀμαρύνθιον, ἀμαρύνθιος, ἀμαρυθίς· ὑδ' ἀμάρυνθος.
Ἀμαρυσία· ἡ ἐπών. Ἀρτέμιδος Παυσ.
Ἀμαρύττα· ὁ ὀφθαλμὸς Ἡσυχ. πρβλ. Λοβεκ παθ. σ. 87.
Ἀμάστρεια, ἀμαστριανός, ἀντὶ Ἀμαστις.
Ἀμαστρίνη, ἡ· ἡ Ὀξυάρτου τοῦ Δαρείου ἀδελφοῦ παῖς Ἡρ.
Ἀμαυρία, ἡ· ἀμαυρότης Εὐσεβ. ἱστ. ἐκκλ. 352, caligo.
Ἀμαρῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀμαυρός· σκοτεινῶς οὕτως ὥστε μόλις νὰ διακρίνηταί τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν Ἀριστοτ. π. οὐρ. 1, 9.
Ἀμαχί· ἀμαχεί.
Ἀμάχιος· ἡγεμὼν τῆς κάτω Φρυγίας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ Σωκρ. ἱστ. ἐκκλ.
Ἄμηχος· ἀνδρ. ὄν.
(Ἀμβήσσω) ἀμβήξατο αἰολ. κατὰ συγκοπ. ἀντὶ ἀνεβήξατο Γαλην. λεξ. Ἱπποκρ.
Ἀμ-βιόω· ἀναβιόω.
Ἀμβίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀμ-βλαστάνω· ἀναβλαστάνω.
Ἄμβλις, ἐσφαλ. ἀντὶ ἄμβις, δ ὕδε.
Ἀμβλυντέον, β. ἐπίθ. τοῦ ἀμβλύνω Διοσκ.
Ἀμβλυο-παθής, 2· ὁ ἀμβλύτητα πάσχων. Θεοδ. Στουδ. σ. 193, hebetatus.

Ἀμβλυό-χρους, 2· ἔχων χρῶμα ὠχρόν, πελιδνόν Κράμ. Ἀν. 3, σ. 404.
Ἀμβλύσιον, τό· ἀμβλίσιον.
Ἄμβλυσις, ἡ· ἀμβλύτης, γλωσ. hebetudo.
Ἀμβλυστονέω· ἀναβλυστονέω.
Ἀμβλύωπος, ὁ· χωρίον οὐ πολὺ ἀπέχον Βυζαντίου Ἰ. Καντακουζ.
Ἀμβλώνες· χαλβάνη Ἡσύχ. galbanum.
Ἀμβλώττω, ἀττ. ἀντὶ ἀμβλώσσω.
Ἀμβρᾰκία, ἡ· 1) πόλ. καὶ χώρα Ἀκαρνανίας παρὰ τὸν Ἄραχθον, ἀποικία Κορινθίων Ξεν. νῦν Ἄρτα, κάτ. Ἀμβρακιώτης Λίλ. καὶ Ἀμπρακιώτης, τὸ θηλ. Ἀμπρακιῶτις Ξεν. ὡσαύτως καὶ Ἀμβρακιεὺς Στ. Βυζ. ἐπίθ. Ἀμβρακικός· -κόλπος, καὶ «ὁ κόλπος ὁ Ἀμβρακικὸς» Στράβ. καὶ «τὸ Ἀμβρακικὸν πέλαγος» Στραβ. ὁ μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας κόλπος. Ὡς οὖσ. «τὰ Ἀμβρακικά» = ἱστορία ἢ περιγραφὴ τῆς Ἀμβρακίας, ἐπιγρ. συγγράμματος τοῦ Ἀθηνάδου Λιθ. καὶ Ἀμβρακικὸς Στ. Βυζ. 2) θυγ. Φόρβαντος, μήτ. Διξαμενοῦ Στ. Βυζ. 3) θυγ. Μελανέως, γυν. Εὐρύτου Λιθ. 4) θυγ. Αὐγείου Στ. Βυζ.
Ἀμβρακίς, ἴδος, ἡ· ὄν. βαύλης Δ. Λαερ.
Ἀμβριόριξ· ὁ ἡγεμὼν Ἑβουρώνων ἐν Γαλλίᾳ Δ. Κάσ. ἴδ' Ἀδριόριξ.
Ἄμβρᾰς· 1) υἱὸς Ἀλαμυνδάρου, ἡγεμὼν Σαρακηνῶν Μενανδ. Πρωτ. 2) ἐπίτροπος Ἀραβίας Νον.
Ἀμβροσία, ἡ· 1) θυγ. Ἄτλαντος καὶ Πλειόνης, Ὑάδος καὶ Δωδωναίας Νύμφης Σχολ. Ἰλ. 2) γυν. ὄν. Ἀνθ. 3) ἄνθος τι Ἀθην.
Ἀμβρόσια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις Τζετζ.
Ἀμβρόσιαι πίτραι, αἱ· δύο πλανώμεναι βράχοι ἐν τῇ θαλάσσῃ Νον.
Ἀμβρόσιος· ἀνδρ. ὄν. μτγν. Ἀνθ.
Ἀμβροχαί· αἱ τῶν χειρῶν ἐμβολαὶ Ἡσύχ. λείπ. ἀσαφής.
Ἀμβροσίως· ἴδ' ἀμβρόσιος.
Ἀμβρύων· συγγραφεὺς γράψας περὶ Θεοφράστου Δ. Λαερ.
Ἀμβρωδάξ· 1) πόλ. Παρθίας Πτολ. 2) πόλ. Ἀρείας τῆς Περσίας Πτολ.
Ἄμβρωσος· ἥρως, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἄμβρωσος Παυσ. ἴδε καὶ Ἄμβρυσος.
Ἄμβρων· στρατηγὸς Ἀρουάκων Ἀππ.
Ἀμβώνιον, τό· χώρα Τρῳάδος Ἡσύχ.
Ἀμβωνίζομαι· ἀναβαίνω εἰς τὸ βῆμα, μτγν.
Ἀμεγάλαρος, ὁ· βασ. Χαλδαίων πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ Ἀβυδην. ἀποσπ.
Ἀμεθ-ίλκτως, ἐπίρ. ἄνευ ἑλκυσμοῦ, μτγν.
Ἀμέθυστος· ἀνδρ. ὁ Ἐπιγρ.
Ἄμεια, ἡ· γυνὴ τις ἐκ Φρυγίας, Ἐπιγρ.
Ἀμείβος· υἱὸς Πολυκλείους Σχολ. Ἰλ.
Ἀμ(ε)ίκου ἢ Ἀμείβου νῆσος, ἡ· νῆσος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς Πτολ.
Ἀμείλιχος, ὁ· ποτ. Ἀχαΐας Παυσ.
Ἀμεινίας· 1) Ἀθηναῖος· α) Παλληνεὺς καθ' Ἡρ. κατὰ δὲ Πλουτ. Δεκελεύς, νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Αἰαχύλου εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· β) ἄρχων Διοδ. γ) ἄλλος Ἀγρυλῆθεν, Ἐπιγρ. 2) Λακεδαιμόνιος Θουκ. 3) Φωκεὺς Πλουτ. 4) Ῥόδιος Διοδ. 5) Κάρ, ἐξ Ἰασσοῦ, πατ. Διοδώρου Δ. Λαερ. 6) ἄλλος Διοδ.
Ἀμεινόκλεια, ἡ θυγ. Ἀνδρομένους, Ἐπιγρ.
Ἀμεινοκράτης· Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ὁ Δεινοκράτης ἐξεφώνησε λόγον Δ. Ἀλ.
Ἀμεινώ, ἡ· θυγ. Κλειοῦς τινος ἐν Κρήτῃ Ἀνθ.
Ἀμειράκη, ἡ· ὄν. τῆς Πηνελόπης Σχολ. Ὀδ.
Ἀμείλδειν· τίκτειν, στερίσκειν Ἡσύχ. ἐν τῇ δευτέρᾳ σημ. λέγεται καὶ ἀμέρδειν καὶ ἀμείρειν (ἀντὶ δὲ τοῦ τίκτειν ὁ Φόσσιος γράφει τήκειν), parere, privare.
Ἀμελόῆσαι· ἀφροντιστήσαι, ἀμελῆσαι Ἡσύχ.
Ἀ-μελεΐστί· ἀμελλητί, χωρὶς βραδυτῆτος Σουΐδ.
Ἀ-μελεστέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ ἀμελῶς.
Ἀ-μέλεστος, 2· κενὸς μέλους· «τόνος μὲν οὖν ἔστι τόπος ἀμέλεστος φωνῆς· ἀμέλεστος δὲ εἴρηται, διότι κενός ἐστι μέλους τινός, ὥσπερ τόπος κενὸς σώματος» Γρ. Κορ. ἐν Βαλτ. ῥητ. 7, 1127, 26.
Ἀ-μελετηρός, 2, δι. γρ. ὀρθότ. ἀμελέτητος.
Ἀ-μέλημα, τό· πτῶσμα, γλωσ. delictum.
Ἀμεληναγόρας· ἀρχ. ἱστορικὸς Χαλκηδόνιος Δ. Ἀλ. κατ' ἄλλ. Ἀθηναῖος κατά τινας δ' ὀρθότ. ἀντὶ Μελησαγόρας.
Ἀ-μελητής, ὁ· ὁ ἀμελῶν Εὐστ. Ἰλ. 660, 13.
Ἀμέλιος, Γεντιλιανός· Ἀπαμεύς, μαθητὴς Πλωτίνου Πορφ.
Ἀμελκτήρ, ὁ· ὁ ἀμέλγων Ἡσύχ.
Ἄμεμπτος· ἴδ' ἄμεπτος.
Ἀμεμπτος· 1) Ἀθηναῖος, Ἐπιγρ. 2) πλοῖον ὄν. Βοικχ. d. naut.
Ἀμεμψινός· Χαλδαῖος, βασ. πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ Εὐσεβ. χρον.
Ἀμενᾶνός, ὁ· ποτ. π. τὴν Κατάνην νῦν Jucicello, π. Στραβ. γράφ. Ἀμένανος.
Ἀμένας, ὁ· τῷ προηγ. Πινδ.
Ἀμένεια, ἡ· πόλ. Ἑλληνὶς Χαλκίδων Σκόλ.
Ἀμένηδις, ὁ· θεὸς π. Λίγυπτίοις, Ἐπιγρ.
Ἀμένθης, ὁ· ὁ ὑπογθόνιος τόπος, εἰς ὃν οἴονται (Λίγύπτιοι) τὰς ψυχὰς ἀπέρχεσθαι μετὰ τὴν τελευτήν, σημαίνοντος τοῦ ὀνόματος τὸν λαμβάνοντα καὶ διδόντα Πλουτ. Ἴσ. κ. Ὄσ. 362.
Ἀμεντῖνος, ὁ· ἐπών. Οὐολούμνων ἐν Ῥώμῃ Διοδ.
Ἀμένωφις, εως, ὁ καὶ Ἀμενῶφθις καὶ Ἀμένωφ· βασ. Λίγυπτίων· 1) τῆς ιή δυναστείας Μανεθ. 2) τῆς ιθ', αὐτόθ. 3) τῆς κά Συγγελ. ὁ αὐτὸς «καὶ Μέμνων νομίζεται εἶναι, καὶ φθεγγόμενος λίθος» Συγγελ. χρονογρ. σ. 151.
Ἄμεον, ἄμεος· ἴδ' ἄμμι.
Ἀμεργόν· ἡ εἱμαρμένη π. Κρησὶν Ἡσυχ.
Ἀμερής· βασ. Λίγυπτίων ἐκ Διοσπόλεως Μανέθων π. Συγγέλλ.
Ἀμερία, ἡ· 1) Ῥωμαία τις Πλουτ. 2) πόλ. Ὀμβρικῆς Στραβ. νῦν Amelia.
Ἀμερίας· Μακεδὼν π. γραμματικῆς συγγράψας Ἀθην.
Ἀμέριστος, ὁ· μαθηματικός, ἀδελφὸς Στησιχάρου Προκλ. εἰς Εὐκλειδ.
Ἀμερῖται, οἱ· Ὁμηρίδαι (οἱ), ἔθνος Ἰνδικὸν Φωτ.
Ἀμέρτας· Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης Παυσ.
Ἀμέρυτος, 2· ἀνυπόσχετος, ἀνελεύθερος Ἡσύχ. ἴδ' ἀμήρυτος.

Ἀμεσσίς, ἡ· ἀδελφὴ Ἀμεινώφιδος, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου (ἡ δυναστ.) Ἴωσ.
Ἀ-μετά-γραφος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἄλλο ἀντίτυπον Θεοδ. Στουδ. σ. 342.
Ἀ-μετά-κλιτος, 2· ἀμετακλινής.
Ἀ-μετρο-πότης, ὁ· ὁ ὑπερμέτρως πίνων Ἀγαθί. ἐν Παλ. 9, 644, 4.
Ἀμήσελον, τό· φρούριον Σικελίας Διοδ.
Ἀμησός καὶ Ἀμησηνός, ἡ· ὄν. πόλ. Σουίδ. Ὑδ' Ἀμινσὸς = Ἀμισός.
Ἀμήστριος· υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολδ.
Ἄμηστρις, ιδος, ιν· 1) ἡ α) θυγ. Ὀτάνιδος, συζ. Ξέρξου Ἡρ. 6) θυγ. Ὀξυάρτου ἀνεψιὰ Δαρείου Διοδ. Ὑδ' Ἄμαστρις· γ) θυγ καὶ σύζ. Ἀρταξέρξου.
Ἀμητορίδαι, οἱ· ἀπόγονοι Ἀμήτορος Ἀθην.
Ἀμήτωρ, ὁ· λυρ. ποιητὴς Κρὴς Ἀθην.
Ἀμίαντος· 1) υἱὸς Λυκούργου, Ἀρκὰς Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος, Ἐπιγρ. καὶ Αἰγινήτης Ἀνθολ. 3) ἀρχιτέκτων, Ἐπιγρ.
Ἀμίας· Ὑδ' ἁμία.
Ἀμίδα, ἡ· πόλ. ὄχυρὰ ἐν Ἀρμενίᾳ (Μεσοποταμίας) ἐπὶ τοῦ Τίγρητος Εὐστ. νῦν Διαρβεκίρη.
Ἀμίδης· Τρὼς Κ. Σμ.
Ἀμίκου (νῆσος)· νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ κάτ. Ἀμικουνησίτης Στ. Βυζ.
Ἀμικτίσας χωρισάμενος, αἰτήσας Ἡσύχ.
Ἀμίλλαρος· βασ. τῶν Χαλδαίων Ἀδολδ. Συγγελ.
Ἀμιλμαρούδοκος· υἱὸς Ναβουχοδονόσορος, βασ. τῆς Βαβυλῶνος Εὐσέβ
Ἀμίλζουροι, οἱ· ἔθνος ἐπὶ τοῦ Ἴστρου Πρισχ.
Ἀμιναδάβος· ὁ· Ἑβρ. ὄν Ν Δ. ὁ αὐτὸς καὶ Ἀμιναδάβ, Ν. Δ.
Ἀμιναδήμ· Ἑβρ. ὄν. Ἴωσ.
Ἀμίνεοι, οἱ· ἔθνος Θεσσαλικόν, ἀφ' ὧν ὡς λέγεται ἀποικησάντων εἰς Ἰταλίαν ὠνομάσθη καὶ ἡ ἀμιναία σταφυλὴ Ἀριστοτ.
Ἀμινίας, ὁ· Ἀμινίας ὁ Ὑδε· 1) Θηβαῖος, υἱὸς Δημοκλέους, Ἐπιγρ. 2) Ἀμ. Τιμώνιος, Ὀρχομένιος, Ἐπιγρ.
Ἀμινοκλεῖς, ῆος, αἰολ. ἀντὶ Ἀμεινοκλῆς ὁ Ὑδε Ταναγρ. ἐπιγρ.
Ἀμινσός· Ἀμησὸς Σουίδ.
Ἀ-μισῶς, ἐπίρ. τοῦ ἀμισής· ἄνευ μίσους Φίλων 2, 57, 43.
Ἀμίστρης· Πέρσου ὄν. Αἶσχ.
Ἀμισωδαρος· ἡγεμὼν Καρίας = Ἰοδάτης Στ. Βυζ.
Ἀμίτα, ἡ· σύζ. Λατίνου Δ. Ἀλ.
Ἀμιτροχάδης· βασ. Ἰνδῶν Ἀθην.
Ἀμίτωρ Ἰδ' ἁμίξαι.
Ἀμίχω· Ὑδ' ἁμίξαι.
Ἀμμαία· πόλ. 1) Ἀραβίας π τὸν Περσικὸν κόλπον Πτολ. 2) Λυσιτανίας Πτολ. 3) Μεσοποταμίας = Ἀμιδα Πτολ.
Ἄμματος· φίλος Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασέως Δ. Ἀλ.
Ἀμμαλῶ· ἑορτὴ Διὸς ἐν Ἀθήναις Ἡσύχ. κατ' εἰκ. Βοιωτ. = Ἀμμώνια· κατὰ δὲ Σμίθ = Ἀμαλλῶν ἢ Ἀμαλλὼ ἀντὶ Διὶ ἢ Δηοῖ.
Ἄμμανα· ὄν ἀρχαῖον τῆς ἐν Συρίᾳ Φιλαδελφείας Στ. Βυζ. Ὑδε Φιλαδέλφεια.
Ἀμμάξαι· αἱωρεῖσθαι, κρεμᾶσθαι Ἡσύχ.
Ἀμμαοῦς, οὔντος· Ἐμμαοῦς, Ἰώσ.
Ἀμμάτας· κώμη Παλαιστίνης Ἰώσ.
Ἀμμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἄμμα Γαλην. 2, 398, fasciola.
Ἀμματισμός, ὁ· εἶδος Ὀρειβ. σ. 105, 42.
Ἀμμέας· υἱὸς Κορυβίου Πλαταιεὺς Θουκ.
Ἀμμεμίνης· βασ. τῶν Αἰγυπτίων ἐκ Διοσπόλεως· α) τῆς ιϐ' δυναστείας Συγγελ. β) τῆς ιθ' Μανιθ. ἐν Συγγελ. γ) τῆς λγ', αὐτόθ. λέγεται καὶ Ἀμμάνεμης καὶ Ἀμμενεμὴς καὶ Ἀμμενέμης Συγγελ. χρον.
Ἀμμένων· βασ. Χαλδαίων Εὐσεβ.
Ἀμμέτερος· Ὑδ' ἄμμος.
Ἀμμία, ἡ· Ὑδ' ἁμμάς.
Ἀμμανός· ποιητὴς τῆς Ἀνθολ.
Ἀμμίγνυμι· Ὑδ' ἀναμίγνυμι.
Ἀμμίκαρτος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Προκλ.
Ἄμμιν· Ὑδ' ἐγώ.
Ἀμμινάσπης Πάρθυς, σατράπης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. Ἀρρ
Ἀμ-μισθόω· Ὑδ' ἀναμισθόω.
Ἀμμίτης, ὁ· ποτ. Χαλκιδικῆς Ἀθην.
Ἀμμώνιος· ἀμμώδης, γλωσ.
Ἀμμό-νιτρον, τό· ἄμμος μετὰ νίτρου μεμιγμένη.
Ἄμμος, ἡ· 1) κώμ. Κ φαλληνίας Σχολ. Ὀδ. 2) πολ. παρὰ τὴν Ῥόδον καὶ Φύσκον ἐν Καρίᾳ Αἰσχιν.
Ἄμμονος εἶδος βοτάνης Διοσκ. 3ΔΔ.
Ἄμμος, αἰολ. ἀντὶ ἡμέτερος «Αἰολεῖς ἀμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ὔμμον καὶ σφῶν» Ἀπολλων. π. ἀντ. σ. 144 καὶ 31, noster.
Ἄμμος· ἀνδρ ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀμμόχωστος, 2· ὑπὸ ἄμμου χωσθεὶς Εὐστ. Ἰλ. 690.
Ἀμμόδωρος, ἡ· πόλ. Κύπρου Πτολ.
Ἀμμώδαρα, τά· πόλ. Αἰθιοπίας.
Ἀμμώδης αἰγιαλός, ὁ τόπος Κορακησίου Πτολ.
Ἄμμων· 1) ὁ Ζεύς, Ἄμμων ἐν Λιβύῃ, λέξ. Αἰγυπτιακὴ Πινδ. τὸ μαντεῖον ἢ ὁ ναὸς αὐτοῦ (ἢ Ὄασις ἐν τῇ Λιβυκῇ ἐρήμῳ) Ἡρ. νῦν Σιβάχ, σημειοῦται συχνὰ διὰ τοῦ «εἰ· ἡ ἐν Ἄμμωνος» Διοδ. ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς διὰ τοῦ «ὁ Ἄμμων». Θεωρεῖται ὡς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πασιφάης Πλουτ. καὶ διακρίνεται τοῦ Διὸς Ἀνθ. Συνάμα ἐθεωρεῖτο ὡς πατὴρ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Παυσ. Παρὰ δὲ Νόνῳ λέγεται καὶ ὁ ἥλιος «Λίβυς Ἄμμων», ὡς καὶ «Ἀρίσβας Ἄμμων» αὐτ. 2) ποιμήν τις, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ὁ θεὸς Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 3) βασ. Λιβύης Διοῦ ὄστις ἰδυνάστευν ὡς ἡμίθεος Μανιθ. π Συγγελ. 4) γεωμέτρης, τὴν περιφέρειαν τῆς Ῥώμης μετρήσας Φωτ. 5) ἐπών. τοῦ Ἱππωνίκου ἐν Ἀθήναις Ἀθην. 6) «ὁ Ἄμμων πόλις» ἐν τῇ Ἀμμωνιακῇ Πτολ. 7) Ἄμμωνος ἢ Βαλίθωνος ἄκρα, ἄκρ. τῆς Λιβύης Στράϐ. 8) Ἄμμωνος πάλις, ἡ παρὰ τὸν ποταμὸν Κίνυφον, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Σύρτεως Πτολ. Ὁμ. Ἄμμωνος ἅλσος ἐπὶ τῆς μεγάλης Σύρτεως Σχολ. 9) Ἄμμωνος (νῆσος), νῆσος παρὰ τῷ Ἀντιπύργῳ κόλπῳ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μαρμαρικῆς Σχολ. Πλατ 10) Ἀμμῶν (πόθ. Ἀμμῶσα)· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις Ἡσύχ.

Ἀμμών, ῶνος· ἀνδρ. ὄν. Π. Δ.
Ἀμμωνάριον, ἡ· χριστιανὴ μάρτυς Εὐσεβ.
Ἀμμωνία, ἡ· 1) ἡ Λιβύη Στ. Βυζ. 2) Αἰγυπτιακ. πόλ. Στραβ. 3) ἐπών. Ἥρας ἐν Ἡλιδι Παυσ. 4) γυν. ὄν. ἐπὶ Ἐπιγρ.
Ἀμμώνια, τά· ἴδ' Ἄμμων 10).
Ἀμμωνίδιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀμμωνιεύς, ὁ· ἴδ' Ἀμμώνιοι.
Ἀμμωνίλλα, ἡ· γυν. ὄν. Λιβαν.
Ἀμμωνίου ἄκρ. 1) ἄκρ. ἐν τῇ εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ Πτολ. 6) Ἀμμωνίου Πηγαὶ ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, ὕδωρ.
Ἀμμωνόδωτος· ἴδ' Ἀμύρτατος.
Ἀμμῶς· ἴδ' Ἄμασις.
Ἄμνα, ἡ· γυν. ὄν. Λαοδικ. ἐπιγρ.
Ἀμνᾶτος· ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.
Ἄμναμος, ὁ· ὁ ἔγγονος Ἡσύχ.
Ἀμνέα· εἰς τῶν ἀνέμων = ὀρθόνοτος Ἀριστοτ. π. ἀνέμ.
Ἀμνησός· ὁ· ὄν. ὄρους Σουΐδ. ἴδ' Ἀμνισός.
Ἀμνίων, ὁ· ποιμένος ὄν. Ἀλκιφρ.
Ἀμνόα, ἡ· ἀμνίς, ἀμνάς, ἀμνὸς Ἡσύχ.
Ἀμνός· ἀνδρ. ὄν. ἐν Δήλῳ Ἀθην.
Ἀμνοῦς ἡ Ἀμνών, ῶνος· εἰς τῶν υἱῶν Δαβὶδ Ἰώσ.
Ἀμόγλα· οἰνόμελι, μτγν. mulsum.
Ἄμογος· ἴδ' ἀμολγός.
Ἀμοιβεύς· 1) Ἀθηναῖος κιθαριῳδὸς Πλουτ. 2) ὄν. Ποσειδῶνος Λυκοφρ.
Ἀμοιβηδίς· ἀμοιβηδόν, ὅ ἴδε.
Ἀμοιγέποι· ἴδ' ἀμῇ καὶ ἀμός.
Ἀμοιμός, κατ' ἐναλλαγ. στοιχείων ἀντὶ ἀμοιβός, ὡς ἀμαρμὸς ἀντὶ ἀμορβὸς Θεογνωστ. καν. 65, 2.
Ἀμοιρία, ἡ· δυσμοιρία, δυστυχία Αἰλ. Ἱ. Ζ. 665, infelicitas.
Ἀμοιτάκη, ἡ· ἐδέσματος ὄν. Ἐτ. Μ.
Ἀμοιχεύτως, ἐπίρ. ἄνευ μοιχείας, μτγν.
Ἀμολγετον, τό· ἴδ' ἀμόλγιον.
Ἀμολγής, 2· ὁ ἀμέλγων, ἴσ. ὀρθότ. γραπτ. ἀμολγίς, πρβλ. Ἀνθ. Παλ. 9, 24, 1, mulctra.
Ἀμόλιος· Ῥωμ. ὄν. Amulius Δ. Ἀλ. π. Στραβ. γράφ. καὶ Ἀμόλλιος.
Ἀμόμυλις· ἄπιος, ἀχρὰς Ἡσύχ. ἴσ. ἀντὶ τοῦ ἀμάμηλις.
Ἀμόργεια, ἡ· χρώματος εἶδος Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 150.
Ἀμόργης· Πέρσης τις Ἡρ.
Ἀμορῖτις, ἡ· ὄν. πόλεως Συρίδ. ἴδ' Ἀμορρῖτις.
Ἀμορόεις, 2· ἀδιάφθαρτος Ἰλ. ξ, 183.
Ἀμορραῖοι, οἱ· γένος Χαναναίων Ἐτ. Μ.
Ἀμμόρρωτος· ἀθάνατος Ἡσύχ. ἴσ. ἀντὶ ἀμόρωτος.
Ἀμορφύνω· ἀμορφοποιῶ Κράμ. Ἀν. Ι, σ. 55.
Ἀμωσγέπως· ἀμηγέπη Πλουτ. Περικλ. 26.
Ἀμοιγέποι· ὅπου ποτὲ Ἡσύχ.
Ἄμος, ἡ· πόλ. Καρίας Στ. Βυζ. κάτ. Ἄμιος, αὐτόθ.
Ἀμοσγέποι· ἴδ' ἀμῇ.
Ἀμοῦν· ἴδ' Ἄμμων.
Ἀμούσιον, τό· ὄργανον ὑπ' ἀνέμου ἀνακινούμενον Βιτρούβ. 1, 6.
Ἀμουχα· ἴδ' ἀμυσχρός.
Ἀμόω· ἴδ' ἀμώσας.
Ἀμπαδίην· φανερῶς Ἡσύχ. ὀρθότ. ἀμπάδην.
Ἀμ-παιανίζω· ἀναπαιανίζω.
Ἄμ-παιστος, ὁ· ἀνάπαιστος.
Ἀμπαυλίς, ἡ· ἡ τὰ πράγματα φέρουσα Ἡσύχ. λεξ. ἀσαφής.
Ἄμπειρος, 2· ἔμπειρος Ἡσύχ.
Ἀμπελᾶς· στρατηγὸς Ῥωμαίων Ἀν. Κομν.
Ἀμπελάω· προσπλησιάζω Θεοδ. Προδρ. 8.
Ἀμπέλεια, ἡ· ἄμπελος Χερσονν. ἐπιγρ.
Ἀμπέλιος· ἀνθυπάτου ὄν. Φωτ.
Ἀμπελῖνος· ἀνδρ. ὄν. Ἀντιφῶτ.
Ἀμπέλινος· ἀνδρ. ὄν. Θεοφυλ.
Ἀμπέλιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἄμπελος Ἀριστ. Ἀχ. 512· καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁμ. ἀμπέλι, vinea.
Ἀμπελίς, ἴδος· ἡ· 1) πτηνόν, αὕτως ἀπὸ τῆς ἀμπέλου κληθέν, ὡς συκαλίς ἀπὸ τοῦ σύκου, ὡς ἐξ ἀμπέλου τραφόμενον Μαρτιάλ. 13, 49· 2) ὑποκ. τοῦ ἄμπελος Ἀριστ. Ἀχ. 995· 3) θαλάσσιον φυτὸν Διονυσ. παραφρ. π. πτηνῶν 2, 7.
Ἀμπελο-κηπο-περί-βόλιον, τό· ἴδε ἐπομ.
Ἀμπελο-περίβολον, τό· ἀμπελοχωράφιον, μτγν. vinea, ἴδ' ἀμπελών.
Ἀμπελο-τρόφος, 2· ὁ· τρέφων, γεννῶν, παράγων ἀμπέλους, -γῆ, μτγν.
Ἀμπέλων ἀνδρ. ὄν. Θεοφυλ.
Ἀμ-πέμπω· ἴδ' ἀναπέμπω.
Ἀμ-πεπαλών· ἴδ' ἀναπάλλω.
Ἀμπερές· ἴδε διαμπερές.
Ἀμπερέως· διαμπάξ Ἡσύχ. Ἠπίρ. παρὰ τὸ ἀμπείρω διατρυπητὰ Πολυδ. 10, 58.
Ἀμπετάννυμι· ἴδ' ἀναπετάννυμι.
Ἀμπεχές, τό· (ἀμπέχω) ἔνδυμα Ἡσύχ.
Ἀμπεχόνιον, τό· μικρὸν περίβλημα Πολυδ.
Ἀμπιττάρ· ἴδ' ἀμφίστημι.
Ἀμπλακιῶτις, ἴδος, ἡ· ἡ πλανωμένη, ἐπὶ ἐπιληψίας, ἀρχ. π. π. Φαβρ ἑλλ. βιβλ. 3, 66.
Ἀμπλίας, ὁ· τῷ ἐπομ. Ν. Δ.
Ἀμπλιάτος, ὁ· Ῥωμ. ὄν. Ampliatus, Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.
Ἄμπραξ· ἴδ' Ἄμβραξ Στ. Βυζ.
Ἄμπρος· ἴδ' ἄμπρον.
Ἀμπυκίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἀπολ. Ῥ.=Μόψος Ἡσ.
Ἀμπυκίζω· ἴδ' ἄμπυξ.
Ἀμπυκίτης, ὁ· διάδημα, τροχός· ἴδ' ἄμπυξ.
Ἄμπυξ, ῦκος· πατ. Μόψου Ὄρφ. Ἀργ. ἐξ οὗ τὸ πατρ. Ἀμπυκίδης, ἐπὶ τοῦ Μόψου Ἡσ.
Ἀμπώλημα, τό· ἀναπώλημα, ὅ ἴδε.
Ἄμρα, ὁ· πατ. Μωσαίως Ἀντιοχ.
Ἀμράμ· υἱὸς Ἐλάθ, Ἀβραὰμ Εὐσεβ.
Ἀμυγδαλέος, 3· ἀμυγδαλόεις, ἀμυγδάλινος Ἀθην. 14, 649.
Ἀμυγδαλη, ἀμυγδάλη, ἀμυγδαλιά· ἴδ' ἀμυγδαλέα.
Ἀμυδραίνω· ἴδ' ἀμυδαίνω.
Ἀμύδριππος· Ἀθηναῖός τις, Ἐπιγρ.
Ἀμυδρό-νους, 2· ἀμβλύνους, μτγν.
Ἀμυθάν, ὥρ. ἀντὶ Ἀμυθάων Πινδ.
Ἀμυθαονίδαι, οἱ· 1) ἀπόγονοι τοῦ Ἀμυθάονος Πινδ. 2) βασιλεῖς Ἄργους Στραβ. (π. Δατίνου) καὶ Ἀμυθαόγιος ἐπὶ τοῦ Μελάμποδος Βιργιλ. Γεωργ.

Ἀμυθάων· υἱὸς Κρηθέως καὶ Τυροῦς, ἀδελφὸς Αἴσονος, οἰκῶν ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθείσῃ Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας. Νυμφευθεὶς τὴν Ἰδομένην, θυγ. τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος, ἐγέννησε τὸν Βίαντα καὶ τὸν Μελάμπουν Ὀδ.

Ἀμυθέων, ὁ· 1) ἰων. ἀντὶ Ἀμυθάων (ὃ ὑδε) Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος Μελιτεὺς Δημ. 6) Εὐωνυμεὺς Βοιωτ.

Ἀμυλτη, ἡ θυγ. Ἀστυάγους, σατράπου Μηδίας Συγγελ.

Ἀμυκή, ἡ· θυγ. Σαλαμίνου ἐν Κύπρῳ, σύζ. Κάσσου, καθ' ἣν χώρα τις παρὰ τῇ Ἀντιοχείᾳ ὠνομάσθη Ἀμυκὴ Παυσ. κατὰ δὲ Πολύβ. «τὸ Ἀμύκης πεδίον καλούμενον».

Ἀμύκλαιον, τό· πόλ. Κρήτης Στ. Βυζ.

Ἀμυκλᾶτας, ὁ· ἀγαλματοποιός τις Παυσ.

Ἀμύκλη, ἡ· ἴδ' Ἀμύκλαι.

Ἀμυκλίδης· υἱὸς Ἀμύκλα = Ὑάκινθος Ὀβιδ. μεταφ.

Ἀμυκλος· Ἀμύκλας, μαθητὴς Πλάτωνος Δ. Λαερ.

Ἀμυκτέον, ἐπιθ. τοῦ ἀμύσσω· χαρακτέον, μτγν. scarificandum.

Ἀμυκτικῶς· καταξυστικῶς Σχολ. Νικ. Θηρ. 131.

Ἀμυλα· μήτρα Ἡσύχ.

Ἄμυλατον, τό· ἴδ' Ἄμυλος.

Ἀμύλλας· ἀνδρ. ὄν. Χοιροβ.

Ἀμυλλίδωτον, τό· χιτῶνος εἶδος Ἡσύχ. εἰς λ. ἀσαφής.

Ἀμυμονοι, οἱ· ἔθνος Ἠπειρωτικόν, ἀπὸ τοῦ Ἀμύμονου, κάτ. Ἀμυμναῖος Στ. Βυζ.

Ἄμῦμων· 1) ἀνδρ. ὄν. νομίσμ. Μιον. 2) πρόγονος τῶν Ἀμυμόνων Σουΐδ. Ἐπιθ. Ἀμυμονᾶτος π. Σουΐδ. γράφ. καὶ Ἀμυμῶν, ῶνος.

Ἀμωμώνιαι, οἱ· Θρᾳκικὸν ἔθνος.

Ἀμυναν δρῖται, οἱ· γένος ἐν Ἀθήναις ἱερατικὸν Ῥωσσ.

Ἀμυνανδρίαι, οἱ· τῷ προηγ. Ἡσύχ.

Ἀμύνανδρος, μετὰ παρασχ. Ἀμυνᾶς· 1) Ἀθηναῖος Πλατ. 2) ἡγεμὼν Ἀθαμάνων Πολυβ.

Ἀμυνόμαχος· Ἀθηναῖος, υἱὸς Φιλοστράτου Βατθιεὺς Δ. Λαερ.

Ἄμυνος, ὁ· ὄν. μυθικὸν παρὰ Φοίνιξιν Εὐσεβ.

Ἀμύνται, οἱ· Θεσπρωτικὴ φυλὴ Στ. Βυζ.

Ἀμύντας, ὁ, καὶ ἰων. Ἀμύντης 1) Μακεδών, α) υἱὸς Ἀλκέτα ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀερόπου, καὶ βασ. τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπους βασ. τῶν Περσῶν, εἰς ὃν ἐδιάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον· τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱὸς του Ἀλέξανδρος ὁ Α'. Ἡρ. 6) υἱὸς Φιλίππου καὶ ἀνεψιὸς Περδίκκα τοῦ Β', εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ἀναβὰς τῇ συνεργίᾳ Σιτάλκου τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως, ὕστερον ὅμως ἐξεθρονίσθη καὶ ἀπέθανε τῷ 413 π. Χ. Θουκ. γ) υἱὸς Ἀριδαίου βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ ἀπὸ τοῦ 393—369 π. Χ. καταλιπὼν τρεῖς υἱοὺς Ἀλέξανδρον δ', Περδίκκαν καὶ Φίλιππον, τὸν πατέρα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Ἡρ. δ) στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὃν ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν Περδίκκα, ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου Δημ. ε) υἱὸς Ἀντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ Ἀλεξάνδρου ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν· ς) πατ. Σωστράτου, Ἀρρ. ζ) υἱὸς Ἀντιόχου Μακεδὼν φυγὼν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Δαρείου Διοδ. ζ) Μακεδών, ὑπὸ Ἀριάθου φονευθεὶς Διοδ. 2) βασ. τῶν Πισιδῶν Ἀππιαν. 3) Ῥόδιός τις Διοδ. 4) βασ. Γαλατίας καὶ Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην ἦτο σύμμαχος τοῦ Ὀκταβίου Πλουτ. 5) Ἐφέσιος, υἱὸς Ἑλλανίκου, παγκρατιαστὴς Παυσ. 6) υἱὸς Ζωπύρου Θεσπιεύς, Ἐπιγρ. 7) Ἀθηναῖος· α) ναυπηγός, Ἐπιγρ. 6) πενθερὸς Δεινοκράτους Λυκ. 8) υἱὸς Κράτητος, δυνάστης τῶν Θεσσαλῶν Εὐσεβ. χρον. 9) ποιμὴν τις Θεοκρ. 10) συγγραφεὺς πιθαν. συνοδεύσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον Ἀθην.

Ἀμυντήριον, τό· ὄργανον ἀμυντικόν, ἤτοι φυλακτικόν, ἐφ' οὗ τοὺς ἐχθροὺς ἀμυνόμεθα μαχόμενοι, οἷον σπάθη, ξίφος, λόγχη Διοδ. 3, 54, tutamen.

Ἀμυντής, ὁ· βοηθός, ἀμύντωρ Ἐτ. Μ. 486, 5.

Ἀμυντιανός, ὁ· ἱστοριογράφος ἐπὶ Μάρκου Λδρηλίου Σχολ. Πινδ.

Ἀμυντικῶς· ἴδ' ἀμυντικός Εὐστ. Ἰλ. 951.

Ἀμυντορίδαι, οἱ· ἀπόγονοι τοῦ ἑπομ. Πινδ.

Ἀμύντωρ· 1) υἱὸς Ὀρμένου, οἰκῶν ἐν Ἐλεῶνι κώμῃ τῆς Βοιωτίας Ἰλ. πατ. Φοίνικος, Κράντορος καὶ Ἀστυδαμείας, μεθ' ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον Ἀπολ. κατ' ἄλλ. ἔγγονος Ὀρμένου, υἱὸς Φέρητος Σχολ. Πινδ. 2) υἱὸς Φιλίππου Ἀνθ. πατ. Φραιατίωνος ἐκ Πέλλης Ἀρρ. 3) Ἀθηναῖος, Ἐρχιεὺς Αἰσχίν.

Ἀμύνων· ῥήτωρ Ἀθηναῖος, σκωπτόμενος ὑπ' Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ ἀβροδίαιτος Ἀριστ.

Ἀμύργιοι, οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας τοῦ γένους τῶν Σακῶν Ἡρ.

Ἀμύργιον, τό· χώρα τῶν Ἀμυργίων Ἑλλάν. ἐν Στ. Βυζ.

Ἀμυρική, ἡ· Ἄμυρος Σουΐδ. ἐν Στ. Βυζ.

Ἀμυρικός, ἀμύριος· ἴδ' ἄμυρος.

Ἄμυρις, ὁ· Συβαρίτης τις σοφὸς ἐπικαλούμενος Ἡρ. περὶ οὗ καὶ παροιμ. «Ἄμυρις μαίνεται» = ὁ σοφὸς θεωρεῖται ὡς τρελλὸς Διογεν.

Ἄμυρον, τό· ὄρος Χαονίας Στ. Βυζ.

Ἄμυρον, τό· ἀτραχτυλίς, γλωσ.

Ἀμυστία, ἡ· μέτρον τι· ἴδ' Ἄμυστις.

Ἄμυστις, ὁ· παραπότ. Γάγγου ἐν Ἰνδίᾳ Ἀρρ.

Ἀμύσσαια· ἴδ' ἀμυσχρός.

Ἄμυτις, ἡ· θυγ. Ἀστυάγους Κτησ. ἀποσπ.

Ἀμύττω· ἴδ' ἀμύσσω.

Ἀμυχαίνω· ἴδ' ἀμυσχρός.

Ἀμυχίς, ἡ· σπάραξις, ξέσις Σουΐδ.

Ἀμυχρός· ἴδ' ἀμυσχρός.

Ἀμύχωτος, Σ· πλευρὰ ἡ πλήρης μυελοῦ οὖσα καὶ ἄνευ μυῶν Κρ. Ἀν. 3, 93, 27.

Ἀμφάγαμαι· θαυμάζω Κ. Σμ. 7, 722.

Ἀμφ-άγνυμι· ἀμφιάγνυμι.

Ἀμφ-αλάλαζω· περιξ ἁλαλαγμὸν ἐκπέμπω Νον. Δ. 40, 98.

Ἀμφάλκης· υἱὸς Ἀντιφάνους Διοδ.

Ἀμφαξῖτις, ἰδος, ιν, ἡ· χώρα τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ Στραβ.

Ἀμφαρέτα, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ. Μάϊνεκ.
Ἀμφάρης· Σπαρτιάτης τις Πλουτ.
Ἄμφασμα, τό· τὸ αἴνιγμα καὶ ἐλαΐῳ βεβρεγμένον ψαιστὸν π. Συρακοσίοις Ἡσύχ.
Ἀμφ-ελαύνω· περιξ ἐγείρω, κινῶ Ἡσύχ. ὅπερ Ὅμ. διηρημένως «ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν» Ἰλ. μ. 5.
Ἀμφ-ερκής, 2· πάντοθεν περικυκλωμένος, περιεζωσμένος.
Ἀμφ-εστρίς, ἡ· ἀμφίεσμα, περιβόλαιον, γλωσ. amictus.
Ἀμφή, ἡ αὐλὴ Ἡσύχ.
Ἀμφήν, ὁ· τράχηλος Ἡσύχ. Ὑσ. ἀντὶ αὐχήν
Ἀμφήρης· υἱὸς Ποσειδῶνος Πλάτ.
Ἀμφής· οἴνου ἄνθος Ἡσύχ.
Ἀμφι-άγνυμι· περισυντρίβω Εὐστ.
Ἀμφίαλος· Φαίακος ὄν. Ὀδ.
Ἀμφιάνειος, 2· εἷς τὸν Ἀμφιανὸν ἀνήκων, μτγν.
Ἀμφιάραος, ἰων. Ἀμφιάρεως καὶ δωρ. Ἀμφιάρης· υἱὸς Ὀϊκλέος ἢ κατ' ἄλλ. Ἀπόλλωνος καὶ Κλυταιμνήστρας, θυγ. Θεστιοῦ, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, περίφημος τῆς ἀρχαιότητος μάντις καὶ προσφιλὴς τοῖς θεοῖς Ὀδ. ἐνυμφεύθη τὴν Ἐριφύλην, ἀδελφὴν Ἀδράστου, μεθ' ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ Ἀγχίλοχον, καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν τοῦ Ἄργους· νίος ὢν ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἔπειτα δὲ καὶ οὗτος συγκατηριθμήθη μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς μαντικῆς προεγίνωσκεν ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείαν ἔμελλε νὰ θανατωθῇ, ἐκρύφθη κατ' ἀρχὰς διὰ ν' ἀποφύγῃ τοῦτο, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης, γαμβρὸς τοῦ Ἀδράστου, ἀπατήσας τὴν Ἐριφύλην διὰ χρυσοῦ ὅρμου, ἀνεκάλυψε παρ' αὐτῆς τὸν τόπον, ἔνθα ἦν κεκρυμμένος· ὅθεν ὁ Ἀμφιάραος ἀναγκασθεὶς νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν ὑπεχρέωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίωνα μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς μητρός του Ἀριφύλης. Πρὸ τῶν Θηβῶν δέ, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διωκόμενος, καὶ πεσὼν μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ εἰς χάσμα, ἀπέθανεν, ἢ κατ' ἄλλην διήγησιν, ἡ γῆ δι' ἐπιταγῆς τοῦ Διὸς κατέπιεν αὐτὸν Αἰσχ. Ἦν γὰρ ὁ Ἀμφιάραος ναὸν πλησίον τῆς Ὠρωποῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Ἀμφιάρειον καλούμενον, ὡς καὶ ἐν Θήβαις, ἔνθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ δι' ὀνείρων Ἡρ. Ἔγγὺς τοῦ ἱεροῦ Ἀμφιαρείου ἔκειτο πηγή, συχνὰ εὑρισκομένη, Ἐπιγρ. Ἀμφιαράου λεγομένη Παυσ. καὶ ἡ αὐτόθι πεδιάς, πέδον Ἀμφιαράου Νον. εἶχεν ἔτι ἡρῷον ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ἐν Ἀθήναις ἄγαλμα Παυσ. ἀγῶνες δὲ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τελούμενοι ἐν Ὠρωπῷ ἐκαλοῦντο Ἀμφιαράΐα, Ἐπιγρ.
Ἀμφι-γνωμονέω· διστάζω Ἐτ. Μ.
Ἀμφι-δᾶής, 2· ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα Σουΐδ.
Ἀμφι-δεξίως· λίαν δεξιῶς καὶ προσηκόντως Ἀθην. 15, 698.
Ἀμφίδιον· τὸ ἀμφιδέως.
Ἀμφίδακος· υἱὸς Ὀρχομενοῦ Στ. Βυζ.
Ἀμφι-δρύπτω· περιξ σπαράττω Κ Σμ. 4, 396, circumlanio.
Ἀμφιδόμη, ἡ· κώμη Αἰτωλίας Σχολ. Θεοκρ.
Ἀμφιετόν, τό, παρασχ. τοῦ Ἀμφιέσαι Δοξεκ. Φρυν. 372.
Ἀμφιετής, ὁ· ἐπών. Διονύσου Ὀρφ. Ὕμν.
Ἀμφιθάλιος· φίλος Μαρκιανοῦ, ἐξ Ἡρακλείας Ἰλιοδ.
Ἀμφίθεμις· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος Ἀπολ. Ῥ. 2) Θηβαῖος.
Ἀμφίθεος· 1) = τῷ προηγ. Θηβαῖος Πλουτ. 2) μυθογράφος Ἁρποκρ. 3) σκωπτικὸν ὄν. Ἀθηναίου δημαγωγοῦ Ἀριστ.
Ἀμφι-κέφαλλος· ἀμφικέφαλος, ὁ Ὑσ.
Ἀμφικλῆς· 1) Σπαρτιάτης υἱὸς Ἄγιδος Παυσ. 2) Θεσπιεύς, Ἐπιγρ. 3) Ἀθηναῖος υἱὸς Πυθοδώρου, Ἀρχιεύς, Ἐπιγρ. 4) ἀνδρ. ὄν. Θεοκρ
Ἀμφίκριτος· Ἐρετριεὺς Δ. Λαερ.
Ἀμφικτιονικός· τὸ Ἀμφικτυονικός.
Ἀμφικτιονία, ἡ· τὸ Ἀμφικτυονία.
Ἀμφικτύονες, οἱ· οὕτως ὠνομάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ πεμπόμενοι ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν Ἑλλην. πόλεων εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον πρὸς ἔρευναν καὶ διάταξιν τῶν κοινῶν μεταξὺ τῶν ὑποθέσεων καὶ συμφερόντων Ἡρ. ἐκλήθησαν δὲ Ἀμφικτύονες ἀπὸ Ἀμφικτύονος υἱοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις πρῶτος καθίδρυσε τὴν σύνοδον ταύτην· πιθανώτ. ὅμως ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν Ἀμφικτύονες ὡς οἱ ἐγγύτεροι καὶ περὶ κάτοικοι τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου συνεκροτεῖτο ἡ συνέλευσις αὐτῶν Ἡρ. ἦν δὲ ἀνέκαθεν ὁ σκοπὸς τῆς συνόδου αὐτῶν ἡ λατρεία θεοῦ τινος· προσέλαβε δὲ ἀκολούθως καὶ τὸν χαρακτῆρα ἀμοιβαίας προστασίας τῶν ἀποτελουσῶν τὸν σύνδεσμον αὐτὸν πόλεων καὶ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν σπουδαίων αὐτῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων. Ὁ γνωστότατος δὲ τῶν δεσμῶν τούτων ἦν· 1) ὁ συγκροτούμενος τὸ μὲν ἔαρ ἐν Δελφοῖς χάριν λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ φθινόπωρον ἐν τῇ Ἀνθήλῃ παρὰ ταῖς Θερμοπύλαις πρὸς λατρείαν τῆς Δήμητρος. Περιελάμβανε δὲ ιϛ' ἔθνη, ἤτοι Ἴωνας, Δόλοπας, Θεσσαλούς, Αἰνιᾶνας ἢ Οἰταίους, Μάγνητας, Μαλιεῖς ἢ Μελιεῖς, Φθιώτας ἢ Ἀχαιούς, Δωριεῖς, Φωκεῖς ἢ Δελφούς, Λοκρούς, Βοιωτούς, Περραιβούς, Παυσ. ἐκαλεῖτο δὲ «ἡ σύνοδος» ἢ «τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων» Αἰσχιν. ἢ «τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικ.», αὐτ. αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτῶν «τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων δόγματα» Δημ. 2) ὁ ἐν Καλαυρίᾳ (τὸ Ἀμφικτυονία)· 3) ὁ ἐν Ὀγχηστῷ τὸ Ἀμφικτυονικὸς· 4) ὁ ἐν Δήλῳ (πρὸς λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος), εἰς ὃν ἀνῆκον οἱ κάτοικοι τῆς Μυκόνου Σύρου, Τήνου, Κέας, Σερίφου, Ἴου, Πάρου, Ἰκάρου, Νάξου, Ἄνδρου, καὶ Καρύστου (ἐπὶ τῆς Εὐβοίας) Βοιχ. οὐχ Ἀθην. ἐλέγετο ὅτι καὶ Ἀμφικτύονες» καὶ κωμῳδία τοῦ Τηλεκλείδου Μάϊνεκ.
Ἀμφικτυόνη, ἡ· θυγ. Φθίου, συζ. Δστερίου Στ Βυζ.
Ἀμφικτιονία, ἡ· Ἀμφικτιονικὸς δεσμός· 1) ἐν γέν. (ἢ ὁ ἐν Ἄργει) Παυσ. 2) ὁ τῆς Καλαυρίας πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς ὃν

ἄνηκον ἡ Ἑρμιόνη, Ἐπίδαυρος, Αἴγινα, Ἀθῆναι, Πρασιαί, Ναυπλία καὶ ὁ τῶν Μινυῶν Ὀρχομενὸς Στράβ. 3) ὁ τῶν Δελφῶν ἢ τῶν Θερμοπυλῶν Ἴσοχ. παρὰ δὲ Σχολ. Δημ. 5, ὑπόθ. τόπος ἐν Ἑλλάδι, κοινὸν τῶν Ἑλλήνων δικαστήριον.

Ἀμφικτυονικός, 3ον α) ὑπόθ. μετὰ τοῦ χρημάτων, Ἐπιγρ. - νόμοι Δ. Ἀλ. - ἱερὰ Δημ. - ἀγορὰ Σκυμν. - σύστημα Στράβ. - σύνοδος Δ. Ἀλ. - συνέδρια Πλουτ. καὶ παροιμ. ἐπὶ ἑλληνικοῦ καὶ δικαίου δικαστηρίου, «Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον» Ἀποστ. - δίκη καὶ δίκαι Πλουτ. - προφάσεις Δημ. - πόλεμος Δημ. - λόγος Σουΐδ. β) οὐσ. τὸ - κόν = Ἀμφικτυονία καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ ἐν Ὀγχηστῷ (λατρεία Ποσειδῶνος) Στραβ.

Ἀμφικτύων· υἱὸς Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας Ἡρώδ. ἢ κατ' ἄλλους εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις τοῦ Κραναοῦ νομφευθεὶς τὴν θυγατέρα, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἀττικῇ, διώξας ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πενθερόν του. Ἀλλ' ὕστερον ἐδιώχθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον, διὸ καὶ ναὸν εἶχεν ἐν τῇ Ἀνθήλῃ, κώμῃ τῆς Φωκίδος Ἡρ. Ἐευρισκόμενος δὲ καὶ ἐν Θερμοπύλαις καὶ Λοκροῖς Δ. Ἀλ. 2) Ἀθηναῖός τις, Ἐπιγρ. 3) μέλος τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου Δημ.

Ἀμφί-λινον, τό· ὑπόδημα λινοῦν δεδεμένον δεσμοῖς Ἡσύχ.

Ἀμφιλοχία, ἡ· χώρα τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἧς πρωτεύουσα ἦν Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν καλούμενον, ΣΘ. αὐτὴ ἐκαλεῖτο καὶ Ἀργεία Θουκ. οἱ κάτ. Ἀμφίλοχοι Θουκ. καὶ Ἀμφιλοχικοὶ Στ. Βυζ. ἐλέγετο δὲ αὐτὴ καὶ ἁπλῶς Ἄργος Στραβ. καὶ «Ἄργος Ἀμφιλόχου» Ἀνθ. ἡ Ἀμφίλοχοι Παυσ.

Ἀμφιλόχιος· ἀνδρ. ὄν. Φιλ.

Ἀμφί-λοχος· 2· ὁ πρὸ τῆς αὐγῆς χρόνος, τὸ τελευταῖον μέρος τῆς νυκτός· «ἦμος δ' οὔτ' ἄρ' πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφίλοχη νύξ» Ἰλ. η, 433, antelucanus.

Ἀμφίλυπος, ὁ· ποτ. ἐν Σάμῳ Στ. Βυζ.

Ἀμφιμάλιον, τό· πόλ. Κρήτης, κάτ. Ἀμφιμάλιεὺς καὶ Ἀμφιμάλλιος Στ. Βυζ.

Ἀμφίμαχος· υἱὸς Ποσειδῶνος Παυσ.

Ἀμφίμαλλος· ἰδρυτὴς τοῦ Ἀμφιμαλίου Στ. Βυζ.

Ἀμφιματῶσαι· ἀποδῦσαι Η. Ἀν. 389, 9.

Ἀμφίμαχος· 1) υἱὸς Ἀλεκτρύονος, βασιλέως Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς Ἀλκμήνης Ἀπολ. 2) υἱὸς Κτεάτου καὶ ἔγγονος Ἄκτορος, στρατηγὸς τῶν Ἐπειῶν ἐξ Ἤλιδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ Ἕκτορος Ἰλ. 3) υἱὸς Νομίονος, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ὑπῆγεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, στρατηγὸς τῶν Καρῶν, κεκοσμημένος θηλυπρεπῶς, ὃν ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ μάχῃ ἠγανάκτησε καὶ τὸν ἐφόνευσε συλήσας τὴν πολυτελῆ στολήν του Ἰλ. 4) υἱὸς τοῦ Πολυξένου Παυσ. 5) σατράπης Μεσοποταμίας Διοδ. 6) εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ Ἡ. Σμ.

Ἀμφιμέδη, ἡ· σύζ. Πτερελάου Σχολ. Ὀμ.

Ἀμφι-μέλαιναι, αἱ· πάντοθεν μέλαιναι· φρένες, κατά τινας = αἱ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταὶ διάνοιαι Ὀδ. δ. 661.

Ἀμφιμένης· ἀντίζηλος Πινδάρου Δ. Λατρ.

Ἀμφί-μηλον, τό· χειρουργ. ἐργαλεῖον, πάντοθεν ἔχον σφαιρίδια, ἰατρ.

Ἀμφιμυσίων· ἱκών. Δήμητρος Ἡσυχ.

Ἀμφίνομος· 1) υἱὸς Νίσου βασιλέως τοῦ Δουλιχίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὃν ὁ Τηλέμαχος ἀπέκτεινε μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ πατρός του Ὀδ. 2) Σικελιώτης ἐκ τῆς πόλ. Κατάνης, σώσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ἐκ τῶν φλογῶν τῆς ἐκρήξεως τῆς Αἴτνης Στραβ. 3) Τρὼς Κ. Σμ. 4) Αἰγύπτιος ληστὴς Ξεν.

Ἀμφιόνιος, ἀμφιονίς· ὑδ' Ἀμφίων.

Ἄμφιος· 1) υἱὸς Σιλάγου ἐκ Παισοῦ τῆς Μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος Τρώων Ἰλ. 2) υἱὸς Μέροπος στρατηγὸς Τρώων Ἰλ.

Ἀμφι-ουδίς· ἴδ' ἀμφουδίς.

Ἀμφί-πάτριος, 2· ὁ δύο πατέρας δυνάμενος ὡς οἱ ἥρωες ν' ἀναφέρῃ, τὸν μὲν θεόν, τὸν δ' ἄνθρωπον Εὐστ. Ἰλ. 928, 5.

Ἀμφι-πελέκη, ἡ· πελέκιον δίστομον Ἡσύχ.

Ἀμφί-πολις, ἡ· 1) πόλ. Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, ἥτις πρὶν ἢ ὑποταχθῇ ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ἦν ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρὶν ἢ Ἐννέα Ὁδοὶ καλουμένη Θουκ. ἡ καὶ Μυρίκη, Ἠιών, ἡ Ἄκρα, ἡ Ἄρεως πόλις Στ. Βυζ. κάτ. Ἀμφιπολίτης Ξεν. 2) πόλ. Συρίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, μτγν. ὄν. τῆς Θαφάκου Στ. Βυζ. 3) ὁ, υἱὸς Δημοφῶντος Σχολ. Αἰσχ. 4) ὄν. πλοίου Βοίχ.

Ἀμφι-ρεπής· ἴδ' ἀμφιρρεπής.

Ἀμφι-ριφής, 2· ἐκατέρωθεν ῥιπτόμενος Ἡσύχ.

Ἀμφίρροη, ἡ· ὑδ' Ἀμφιρώ.

Ἄμφις, ὁ· 1) Ἀμφιάραος Αἰσχίν. 2) κωμ. ποιητὴς Δ. Λατρ.

Ἀμφίσης· ἀνδρ. ὄν. Ἐτ. Μ.

Ἀμφισθένης· 1) Ἀθηναῖος Αἰσχίν. 2) υἱὸς Ἀμφικλείδου Παυσ.

Ἀμφίσμαινα· ἴδ' ἀμφίσβαινα.

Ἄμφισσα, ἡ· 1) μητρόπολις ἀρχαία τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τῶν ὑρίων τῆς Φωκίδος, ρκ' στάδια τῶν Δελφῶν ἀπέχουσα, ἣν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐκυρίευσε ὅτ' Ἀμφικτυονικοῦ δόγματος, Παυσ. κάτ. Ἀμφισσεῖς καὶ Ἀμφισσαῖοι ἐνίοτε δὲ καὶ οἱ ἐξ Ἀμφίσσης Δημ., ἐπίρ. Ἀμφισσηθεν Στ. Βυζ. 2) θυγ. Μακαρέως, ἔγγονος Αἰόλου, ἣν ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀφ' ἧς ἐκλήθη τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἡ πόλις, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ τάφος αὐτῆς.

Ἀμφισσήνη, ἡ· χώρα τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Στράβ.

Ἄμφισσος· υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Δρυόπης.

Ἀμφιστεῖδης· ἠλίθιός τις παροιμιώδης, ἀγνωῶν ἂν ὑπὸ πατρὸς ἢ μητρὸς ἐγεννήθη Σουΐδ.

Ἀμφι-στόμως· ὑδ' ἀμφίστομος.

Ἀμφίστρατος· ἀμαξηλάτης τῶν Διοσκούρων Στραβ. ὑδ' Ἄμφυτος.

Ἀμφιστρεύς· στρατηγὸς τῶν Περσῶν Αἰσχ.

Ἀμφίτορος· ὑδ' ἀμφιράντωρ.

Ἀμφιτρ-, λέξ. συντετμ. ἀντὶ Ἀμφιτροπῆθεν Φρυνίχ. Ἐπιγρ.

Ἀμφι-τρέφω· πάντοθεν τρέφω, πηγνύω, ἐξ οὗ τὸ π. Σοφ. «ἀμφίθρεπτον αἷμα» = τὸ πεπηγὸς Σχολ. Σοφ. Τρ. 579, concretum.
Ἀμφιτρής· Μιλήσιός τις Ν Δαμασχ.
Ἀμφιτρίτη, ἡ· Νηρηΐς, θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος, σύζ. Ποσειδῶνος, βασίλισσα τῆς θαλάσσης Ἣν κατ' ἄλλους δὲ μία τῶν Ὠκεανίδων, ἥτις ἀποφεύγουσα κατ' ἀρχὰς τὸν μετὰ ταῦ Ποσειδῶνος γάμον ἐκρύβη πλησίον τοῦ Ἄτλαντος, ὃ δὲ Ποσειδῶν πέμψας δελφῖνα πρὸς ζήτησιν εὗρεν αὐτήν, διὸ καὶ ὁ δελφὶν οὗτος συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων, μετ' αὐτῆς δ' ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τοὺς Τρίτωνας, τὴν Ῥόδην καὶ ἄλλα τέκνα Ἀπολλ.
Ἀμφιφάνης· υἱὸς Φηγέως Ἀριστ. ἐν Τζετζ.
Ἀμφιφορίτης· ὁ· ἀμφορίτης.
Ἀμφιφώων· ὁ· ἀμφιφῶν.
Ἀμφιφράδης· ἀνδρ. ὄν. Ἱπποκρ.
Ἀμφι-χολόομαι· ὀργίζομαι περί τινα ἢ ἐξ αἰτίας τινός Γρ Ναζ. 2, 121, 59.
Ἀμφίων· 1) υἱὸς Ἰασίου καὶ Ἐγγόνης Λυκούργου, βασ. Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατ. τῆς Χλωρίδος, ἣν ἐνυμφεύθη ὁ Νηλεὺς βασ. τῆς Πύλου Ὀδ. 2) εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας Ἰλ. 3) υἱὸς Διὸς ἐκ τῆς Ἀντιόπης, Θηβαῖος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου, μεθ' οὗ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, διώξας αὐτόθεν τὸν νέον Λάϊον, κτίσας καὶ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ὅπου λέγεται ὅτι διὰ τῆς μελῳδίας τῆς λύρας του ἔκινει καὶ αὐτοὺς τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν τῶν τειχῶν ἀναγκαίους λίθους, εἰς ὧν τῶν περιφημοτ. μουσικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν δὲ πρότερον πόλιν Καδμείαν ἀφῆκεν ὡς ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν. Τὴν ἑπτάχορδον λύραν του ἔλαβε δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν Νυμφευθεὶς δὲ τὴν Νιόβην θυγ τοῦ Ταντάλου ἐγέννησεν ἑπτὰ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας Ἀπολλ. 4) υἱὸς τοῦ πρωτέρου Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅστις μόνος διεσώθη τῶν λοιπῶν παίδων, οὓς ἐτόξευσεν ὁ Ἀπόλλων Ἀπολλ. 5) υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου ἐκ Πελλήνης τῆς Ἀχαΐας, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα Ἀπολ. Ῥ. 6) βασ. Κορίνθου, πατ. τῆς Λάβδας, μητρὸς τοῦ Κυψέλου Ἡρ. 7) Κνώσσιος, υἱὸς Ἀκάστορος, ἀγαλματοποιὸς Παυσ. 8) Θεσπιεύς, ἱστοριογράφος Ἀθην. 9) φίλος Λύκωνος Δ. Λαερ. 10) στρατηγὸς Ἐπειῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἰλ.
Ἀμφ-οδο-ποιέω· ὁδοὺς ποιῶ Σχολ. Αυκοφρ
Ἀμφ-οδος, ἡ· ἔγγυιος Ἡσύχ.
Ἄμφοδος· κωμ. Ἐπωνύμ. τοῦ Ἀμφίονος, ὡς «παρὰ τὴν ὁδὸν γεννηθέντος» Ἐτ. Μ.
Ἀμφορεύς· ἐπών. τοῦ Ῥοδίου Ξεναγόρου Αἰλ.
Ἀμφ-ορίζω· ἴδε τὸ ἑπόμ
Ἀμφι-φόριξ· ἰπίρ. ἐκ τοῦ ἀμφορίζω, ὅπερ παρὰ τὸ ἀμφορεὺς παράγει Εὐστ. Ὀδ. σ. 1924, 13.
Ἀμφόριον, τό· διώτη, ἄγγειον, γλωσ. diota.
Ἀμφόρον, τό· ἀμφορεύς, γλωσ. amphora.
Ἀμφοτερὸς Ἀμφότερος (Παυσ.) 1) Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρώων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Πατρόκλου Ἰλ. 2) υἱὸς Ἀλκμάονος καὶ Καλλιρρόης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνᾶνος Ἀπολλ. 3) Μακεδών· α) υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. Ἀρρ. 6) Μακεδών τις Πλουτ.
Ἀμφ-ουδίζω· βίπτω κατὰ γῆς, κατεδαφίζω.
Ἄμφρυσος (καὶ Ἄμβρυσος Θεογν. καὶ Ἄμβρυσσος)· 1) ποτ. Θεσσαλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον Ἀπολ. Ῥ. 2) πόλ. Φωκίδος = Ἄμβρυσσος, κάτ. Ἀμφρύσιος Λυκοφρ. καὶ Ἀμφρυσεὺς Στ. Βυζ.
Ἀμφυτος· διφρηλάτης τῶν Διοσκούρων Πλουτ.
Ἀμφώνυξ, ὁ· γαστρίμαργος, ἀκρατὴς Ἡσύχ.
Ἀμφώτας· ἴδ ἄμφωτος.
Ἀμψάγας· ποτ. ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Νουμιδίας καὶ τῆς Καισαρ. Μαυριτανίας Πλιν.
Ἄμψαλις· πόλ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
Ἀμωντιανός· Ῥωμαῖός τις, ὑπατικὸς Σουίδ.
Ἄμωρατος· Ἀμόρρατος Σουίδ.
Ἀμωρίης· νόθος υἱὸς τοῦ Πισαίου Σουίδ.
Ἀμώριον, τό· ἴδ' Ἀμόρρατος.
Ἀμωρῖτις, ἰδος, ἡ· χώρα Ἀμορραίων Ἰώσ.
Ἄμωρος, ἡ· εἶδος πλακοῦντος Ἡσύχ ἴσ. = ἀμόρα.
Ἀμώς, ὁ· ἄχλ. Ἑβρ. κύρ. ὄν. Ν Δ.
Ἄμωσις, ιος· βασ. Αἰγυπτίων = Ἄμασις.
Ἀνα-βαθμός, ὁ· 1) ἀνάβασις Σουίδ. 2) λεξ ἐκκλ. = εἶδος ψαλμῶν Πολυδ
Ἀναβαίνων, ὁ· ἀρχαιότ. ὄν. τοῦ Μαιάνδρου Πλουτ.
Ἀνα-βάσιον, τό· 1) ἀνάβασις (παραβλ. καταβάσιον, παραβάσιον), μτγν. ascensus. 2) βοτ. εἶδος Διοσκ. νοθ 4, 46.
Ἀνα-βατέος, 3· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀναβαίνω Θεμιστ. ascendendus.
Ἀναβατιανός, ὁ· βίβλος περιέχουσα ἃ εἶδεν ὁ Παῦλος, καθ' ὃν καιρὸν ἀνέβη εἰς τρίτον οὐρανὸν Γλυκᾶ χρον. 2, 1.
Ἄναβις· 1) πόλ. Ἱσπανίας Πτολ. νῦν Tarrega 2) κώμη Αἰγύπτου Πορφυρ.
Ἀνα-βλαστημάτιον, τό· ἴδ' ἀναστημάτιον.
Ἄναβον ἢ Ἄνανον, τό· πόλ. Γερμανίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως Πτολ.
Ἀνάβους· δυνάστης Λιβύης Πλουτ.
Ἀναγαῖος· ἡγεμὼν τῶν Τούρκων Μενανδρ. Πρωτ.
Ἀνεγάστης· Ῥωμαῖος στρατηγὸς κατὰ τῶν Γότθων Πρισκ.
Ἀναγκάστης· Ῥωμ. ἀποσταλεὶς πρεσβευτὴς πρὸς τοὺς Τούρκους Μενανδρ. Πρωτ.
Ἀνάγκη, ὥρ. - αίη, ἡ· προσωποποιημένος νόμος τῆς φύσεως Πλατ. ἐν δὲ Κορίνθῳ ὑπῆρχε καὶ βωμὸς αὐτῆς Παυσ.
Ἀναγνία, ἡ, καὶ Ἀνάγνιαι, αἱ· πόλ. Λατίου Στραβ. κάτ. οἱ Ἀναγνῖται Διοδ.
Ἀναγνίτης, ὁ· ἴδε τὸ προηγ.
Ἀνάγομβρα, τά· ὄρη· ὄρη ἐν Λιβύῃ μεταξὺ τοῦ Ἀμμωνίου καὶ τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου Πτολ.
Ἀνάγομβροι, οἱ· ἔθνάριον ἐν τῷ Λιβυκῷ Ἀμμωνίῳ Πτολ.
Ἀνα-γραφεύω· ἔργον ἐκπληρῶ ἀναγραφέως Νεαπολ. ἐπιγρ.
Ἀνά-γραφον, τό· ἴδ' ἀναγραφεύς.
Ἀνάγυρος· 1) ἥρως Ἀττικός, ἀφ' οὗ λέγε-

ται ὅτι ὠνομάσθη ὁ Ἀναγυροῦς δῆμος Σουΐδ. 2) Ἐπιγραφὴ κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφάνους Δινδόρφ. καὶ τοῦ Διφίλου Μάϊνεκ.

Ἀναγώγως· τὸ ἀνάγωγος Ἀθήν. 13, 580.

Ἀνάδατος· Περσικὴ θεότης Στραβ.

Ἀνα δενδράδιον, τό· τόπος δένδροις πεφυτευμένος, μτγν.

Ἀνα-δενδρῖτις, ιδος, ἡ· ἀναδενδρὰς Γεωπ.

Ἀνά-δεσμα, τό· τὸ ἀνάδεσμος.

Ἀνα-δίπλωσις, ἡ· ἀναδιπλασιασμὸς Γρ. Κορ. 221, 461· π.

Ἀνάδομα· πόλ. Λιθιοπίας Πλιν.

Ἀνα-δονέω· πάλιν δονέω, κινῶ Φίλων 659, 7.

Ἀνα-δοτικός, 3· διανεμητικὸς Εὐστ. Ἰλ. 27, 33, distributivus.

Ἀνα-δοχάδην· τὸ ἀναδοχάδην.

Ἀνα-δρύπτω· ἀναξηραίνω Ἡσύχ. Ὑσ. ἐσφαλ. ἀντὶ ἀναξαίνω, ἐπειδὴ δρύπτω = ξαίνω = ὄνυξι κόπτω.

Ἀναδυομένη, ἡ· χαρακτηρισμὸς τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἀπελλοῦ ζωγραφηθείσης Ἀθην.

Ἀνα-δυσμός, ὁ· ἀνάδυσις Σχολ. Ὀδ. ε, 337.

Ἀνα-δύω ἢ ἀναδῦμι· τὸ ἀναδύομαι.

Ἀναζάρβας· Ῥωμ. ὑπατικός, ἱδρυτὴς τῆς πόλ. Ἀναζάρβου Σουΐδ.

Ἀνά-ζεστος, 2· τὸ ἀνόζεστος.

Ἀνάζω· τὸ ἀνάσσω.

Ἀνα-ζώστρα, ἡ· εἶδος ταινίας Γαλην.

Ἀνα-ζώωσις, ἡ· εἰς τὴν ζωὴν ἀνάκλησις Πολυδ. 3, 108 τὸ ἀναζάω.

Ἀνά-θαλψις, ἡ· ἀναζωπύρησις (ὁ τὸ ἐ), μτγν.

Ἀνα-θρεπτέον· ἐπίθ. τοῦ ἀνατρέφω Γεωπ.

Ἀναθώθ· πόλ. Πελαιστίνης, ἐπέχουσα τῆς Ἱερουσαλὴμ κ' στάδια Ἰώσ.

Ἀναΐα, ἡ· 1) μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Ἄναια, ὠνομάσθη Σχολ. Ἰλ. 2) πόλ. Καρίας Θουκ. ἢ Λυδιὰς Σκύλ.

Ἀν-αιδημόνως, ἐπίρ. τοῦ ἀναιδήμων Γαλην. 9, 390, impudenter.

Ἀναίλιπος· τὸ ἀνήλιπος.

Ἀνα-καθ-ίγνυμαι· ἀνακαθίζω Ἀριστ. 9, 31.

Ἀνα-καθ-ίννυμαι· τῷ προηγ. πρβλ. Λοβεκ εἰς Βουτμαν. γραμ. 2, 68.

Ἀνα-καινο-ποιέω· ἀνακαινόω Ἐπιφαν.

Ἄνα κακκαβέα, ἡ· ὁ λωτὸς τὸ δένδρον, γλωσ.

Ἀνα-κινητικός, 3· εἰς τὸ ἀνακινεῖν ἀνήκων, ἐπιτήδειος Δ. Ἀρεοπ. σ. 115.

Ἀνα-κλαυσμός, ὁ· τὸ ἀνακλαυθμός.

Ἀνακλῆθρα, ἡ· βράχος παρὰ τὸν Παρνασσὸν Παυσ.

Ἀνάκλητος· ἐπίσκοπος Ῥώμης Φωτ.

Ἀνακοί, οἱ· τόποι τις τῶν Ἀθηνῶν Λουκ.

Ἀνα-καλαφή, ἡ· ὀπορραφή, γλωσ.

Ἄνακος, ὁ· αὐλῳδός τις Ἀθήν.

Ἀνα-κοπτήρ, ὁ· τὸ ἀγκοπτήρ.

Ἀνακτόρα, ἡ· θυγ. Πηνήλεω Σχολ.

Ἀνακτορία, ἡ· 1) ἀντὶ Ἀναγόρα Μαξ. Τυρ. 2) ἀρχαιότ. ὄν. τῆς Μιλήτου Παυσ.

Ἄνακτο-τόκειον, ἡ· μήτ. ἄνακτος, τῆς Δεισπαρθένου Μαρίας Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. 8, 624.

Ἀνάκτωρ· υἱὸς Ἠλεκτρύονος καὶ Ἀναξοῦς Ἀπολ.

Ἀνακίς, ἡ· πρὸς μητρὸς θεία τοῦ Ἰσοκράτους Πλουτ.

Ἀνα-λακετν βοᾶν, φωνάζειν Σχολ. Αἰσχ. Χο. 33, clamare.

Ἀνά-λεξις, ἡ· συλλογὴ Κυριλλ. Ἱερ. σ. 111.

Ἀνα-λημπτήρ, ἀνάλημψις· τὸ ἀναληπτήρ, ἀνάληψις.

Ἀνα-λη πτέος, 3· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀναλαμβάνω Πλατ. νόμ. 864, assumendus.

Ἀνα-λήψιμος ἑβδομάς, ἡ, οὕτω καλεῖται ὑπὸ Θεοδ. τοῦ Στουδ. ἡ ἑβδομάς, ἐν ᾗ συμπίπτει ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.

Ἀνάλιβλα· πόλ. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ.

Ἀναλιβόζωρα· ὄν. τόπου Σουΐδ.

Ἀνάλιος· Ῥωμ. Lucius Analius Πλουτ.

Ἀνα-λογή, ἡ· ἄποψις, γλωσ.

Ἀνά-λυτος, 2· διαλυθῆναι δυνάμενος, διαλυτὸς Ὠριγεν. Ἑκατ. Κιλ. 4, 169.

Ἀνα-λυτρόω· ἀπολυτρόω Διοδ. 16, 51.

Ἀνα-λύττω· τὸ ἀναλύζω.

Ἀνάμαρες, οἱ· ἐθνάριον Γαλλικὸν Πολυδ. Ὑσ. = Ἄνανες.

Ἀνα-μελετάω· κατ' ἐπανάληψιν μελετῶ Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 11, 122, repeto.

Ἀν-αμέλκτος, 2· ἡ μὴ ἀμελγομένη, ἢ ἥτις δὲν ἠμέλχθη Σχολ. Θεοκρ. 1, 6· τὸ ἀνήμελκτος.

Ἀναμελλᾶναι· τὸ ἀναμυλλᾶναι.

Ἀνα-μητρόω· τὸ ἀναμετρέω.

Ἀνα-μνηστεία, ἡ· ἀμνηστεία Εὐμαθ. 201.

Ἀν-αμφίαστος, 2· ἀναμφίεστος Θεοφυλ.

Ἀν-αμφι-λόγως· ἄνευ ἀντιλογίας Ξεν. Κυρ. 8, 1, 15.

Ἀν-αμφι-λογώτατα, ἐπίρ. βεβαιότατα ὑπερθ. τοῦ προηγ. Ἀρρ. ἱστ. σ. 505, certissime.

Ἀνα-νέω, ἄχρ. θέμα τοῦ ἄορ ἀνανῆσαι καὶ ἀνανίσαι, ὧν ἐκεῖνο μὲν = σφάξαι, τοῦτο δὲ π. Κρησίν = καταστῆσαι Ἡσύχ.

Ἀνανίας· α) Ἑβρ. ἀνδρ. ὄν. Ν. Δ. 2) Μακεδὼν Φωτ.

Ἀνάνιος· ἰάμβων ποιητὴς Ἀθην.

Ἀνα-νίπτω· πάλιν νίπτω, γλωσ. reluo.

Ἄνανις· ἀνδρ. ὄν. Ἀθην.

Ἄνανος· μέγας ἀρχιερεὺς Ἰώσ.

Ἀν-αντ-αγωνίστως· ἄνευ ἀνταγωνισμοῦ· «οἱ δὲ ἀκρατῶς φιλόδοξοι καὶ κατακόρως διαβάλλουσιν ἑτέροις τὴν δόξαν, ὥσπερ ἀντεραστάς, ἵνα τυγχάνωσιν αὐτῆς ἀνανταγωνίστως» Πλουτ. ἠθ. σ. 1128.

Ἀνα-ξαίνω· πάλιν ξαίνω· -ήριον Γεωπ. 18, 16, 1, recarmino.

Ἀναξάνδρα, ἡ· 1) θυγ. Θερσάνδρου Παυσ. 1) θυγ. τοῦ ζωγράφου Νεάλκους καὶ αὐτὴ ζωγράφος Κλ. Ἀλ.

Ἀναξαρέτη, ἡ· Κυπρία, ἐραστὴ τοῦ Ἴφιδος Ὀδ. μετ.

Ἀνάξαρχος· 1) Θηβαῖός τις, στρατηγὸς τῶν Μιθυμναίων Θουκ. 2) φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἐπικαλούμενος εὐδαιμονικός, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, τιμώμενος ὑπ' αὐτοῦ μεγάλως. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ληφθεὶς ὑπὸ Νικοκρέοντος, τυράννου τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ἐθανατώθη μετὰ μεγάλας βασάνους, ὅτε καὶ ἐξεφώνησε

τὸ παροιμιῶδες γενόμενον, «πτίσας, πτίσαις τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, αὐτὸν γὰρ Ἀνάξαρχον οὐ πτίσαις» Δ. Λαερ.
Ἀνάξας· ἀνδρ. ὄν. Χοιροβ.
Ἀναξήνωρ, ορος· κιθαρῳδὸς ἐκ Μαγνησίας.
Ἀναξίβιος· ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν Ξεν. κατὰ δὲ Διοδ. ναύαρχος τῶν Βυζαντίων κατὰ δὲ Πολύαιν. ἁρμοστὴς Ἀβύδου.
Ἀναξίλαος· 1) υἱὸς Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Προκλειδῶν Ἡρ. 2) τύραννος τοῦ Ῥηγίου ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι, Μεσσήνιος, ὅστις κυριεύσας τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐπὶ τῆς Σικελίας μετὰ τῶν φυγόντων Μεσσηνίων ἐκάλεσεν αὐτὴν Μεσσήνην 494 π. Χ. Ἡρ. 3) Ἀναξίλαος ἐκ Λαρίσσης, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λυγούστου, τὸν ὁποῖον ὁ μονάρχης οὗτος ἐξώρισεν ἐκ τῆς Ἰταλίας διὰ τὰς ἀγυρτίας του Πλιν. 4) κωμ. ποιητὴς Λίλ. 5) Ὠρείτης, ξένος τοῦ Δημοσθένους Πλουτ. 6) Ἀθηναῖος, Ἐπιγρ. 7) Ταναγραῖος, Ἐπιγρ. 8) ἰατρὸς καὶ συγγραφεὺς Δ. Λαερ.
Ἀναξιλίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἱερώνυμ.
Ἀνάξιλλα, ἡ· ποιήτρια Φωτ.
Ἀναξιμένης· 1) φιλόσ. Μιλήσιος τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς Σχολῆς, μαθητὴς Ἀναξιμάνδρου Δ. Λαερ. 2) Λαμψακηνός, γράψας ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων· περὶ δὲ τὸ 330 π. Χ. ἠκολούθησε τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ ἱστόρησε τὰς πράξεις αὐτοῦ Δ. Λαερ. 3) ὁ Λαμψακηνός, ῥήτωρ Στραβ. 4) νεώτερος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ προηγ. Δ. Λαερ. 5) ἄλλος Δημ.
Ἀναξιπόλεμος· Ἀετοπαλαιεύς, Ἐπιγρ.
Ἀναξιρόη, ἡ· θυγ. Κορωνοῦ, συζ. Ἐπειοῦ Παυσ.
Ἄναξις· θυγ. Κάστορος καὶ Ἱλαείρας θυγ. Λευκίππου Παυσ.
Ἀναξίφημος· ἀνδρ. ὄν. Δ. Λαέρ.
Ἀνάξιφος· ἐπών. Κυγχρέως Τζετζ. εἰς Λυκοφρ.
Ἀναξίων· 1) Ἀθηναῖος Ἰσαι. 2) Βοιωτός, Ἐπιγρ.
Ἀνά-παισις· ἡ· ἀνάπαιστος.
Ἀνα-παρθένευσις, ἡ· τῆς παρθενεύσεως ἐπανάληψις Σχολ. Αἰσχ. Χο. 69.
Ἀνα-παύστρα, ἡ· δίφρος ἀκλαδίας, ἕδρα πρὸς ἀνάπαυσιν Σχολ. Λουκ. Λεξιφ. 5.
Ἀνά-πειρος, 2, δι. γρ. ἀντὶ Ἄπειρος Γρ. Νυσ 3, 46.
Ἀνά-πεμπτος, 2· προέχων, ἐξέχων, μτγν.
Ἀνα-πεσάς, ὁ· ἐπικλινής, ὕπτιος, ῥάθυμος Εὐστ. 291, 61.
Ἀνα-πέττω· ἀναπέπτω.
Ἀνά-πευσις, ἡ· κατ' ἐπανάληψιν ἐρώτησις, ζήτησις Χαριτ. 3, 4.
Ἀνα-πήδημα, τό· πρὸς τὰ ἄνω ἐκδρομή· αἵματος Εὐστ. Ἰλ. 680, 23.
Ἀναπίας· ἀδελφὸς Ἀμφινόμου Κατάνης Στραβ.
Ἀνα-πίεσις, ἡ· ἀναστολή, μτγν.
Ἀνα-πιεσμός, ὁ· τῷ προηγ. μτγν. expressio.
Ἀνα-πισσόω· πάλιν πισσόω Γεωπ. 6, 8, 3.
Ἀνά-πλοον, τό· τὸ κοῦφον καὶ ἔχον εὐρυχωρίαν τινὰ Ἐρωτιαν. γλωσ. 52 καὶ Παύς.
Ἀνά-πλους, ὁ· χώρα παρὰ τῷ Βυζαντίῳ, διαπλευμένη διὰ τοῦ Βοσπόρου μέχρι τοῦ Ἱεροῦ ὄρους Στ. Βυζ.
Ἀνά-πνευστος, 2· ἄναυδος Ἡσ. Θε. 797· ὙΒ' ἄπνευστος.
Ἀναπνόη, ἡ· λέξ. ἀστεία καὶ σκωπτ ὡς θεότης· «μὰ τὴν Ἀναπνόην» Ἀριστ. νεφ. 627.
Ἀνά-πνοος, 2· ὁ ποιῶν ἀναπνέειν, μτγν.
Ἀνα-ποδιστής, ὁ· κωλυτής, ἐμποδιστὴς Εὐστ. Ἰλ. 717, 18.
Ἀνα-πολάζω· σαλεύω, δονοῦμαι Ἀθην. π μηχαν. 19, 9, vacillo.
Ἀνα-πολεῖν· ἀναπτύσσειν Σουΐδ.
Ἀν-αποληκαῦν· κροτοῦν, ἀνακραταλοῦν «τῷ ἀντίχειρι καὶ μέσῳ δακτύλῳ κρότον ποιοῦν Σουΐδ.
Ἀνα-πολητέον, ρ. ἐπίθ. = τῇ μνήμῃ· ἀναλογιστέον Μ. Ἀντ. 4, 32.
Ἀν-από-πλυτος, 2· ὁ μὴ πλυνόμενος Εὐστ. 326, 89.
Ἄναπος· 1) ποτ. Σικελίας, ῥέων παρὰ τὰς Συρακούσας Θουκ. νῦν Ἀνάπο. 2) παραπότ. τοῦ Ἀχελώου ἐν Ἀκαρνανίᾳ παρὰ τῇ πόλει Στράτῳ Θουκ.
Ἀνά-ποσις, ἡ· ἴδε ἀναπίνω.
Ἀν-από-στρεπτος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος ἀποστραφῆναι· «ὁ θεὸς=εἰς οὗ τὴν ὀργὴν οὐδεὶς δύναται ν' ἀντισταθῇ, Ο'. Ἰώδ, 9, 13.
Ἀναποτικός· ὙΒ' ἀναπωτικός.
Ἀν-από-τμητος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος ἀποτμηθῆναι· Ἀρρ. Ἐπικτ. διατρ. 1, 1, 25.
Ἀνα-πράω· κατὰ συγκοπ. ἀντὶ ἀναπεράω, Γαλην. γλωσ. 432.
Ἀν-απτέον· ἐξαρτητέον Στραβ. 1, 54.
Ἀνα-πτερο-φορέω· πάλιν πτερὰ φορῶ Φίλ. π. Ἰ. Δαμασκ σ. 785.
Ἄναρ, αρος· ποτ. Γαλατίας Β. Ἀν. 1322.
Ἄναρα· πόλ. τῆς ἐπέκεινα τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀνάρεα ὄρη, τά· ὄρη τῆς Σκυθίας ἐντὸς Ἰμάου ἑνὸς τῶν δυτ. κλάδων τῶν Ἀλταϊκῶν ἐν τῇ Μογγολίᾳ Πτολ. κάτ. Ἀνάρειοι.
Ἀνάριον, τό· πόλ. τῆς μ. Ἀρμενίας Πτολ.
Ἀναρισμούνδου ἄκρον, τό· ἀκρωτ. Ταπροβάνης Πτολ.
Ἀναρκία, ἡ· ὄν. τῆς Πηνελόπης Σχολ. Ὀδ.
Ἄναρος ἢ Ἄνδρος, ἡ· πόλ. Γαλατίας Πτολ.
Ἄναρτοι, οἱ· ἔθνος Δακικὸν Πτολ.
Ἀναρτοφράκτοι, οἱ· ἔθνος Εὐρωπ. Σαρματίας Πτολ.
Ἀναστασίη, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.
Ἀναστάσιος, ὁ· εἷς τῶν Ἑλλήνων Καισάρων χριστιαν. ἐξ Ἀπιδάμνου Ἐπιφαν.
Ἀναστασιούπολις, ἡ· πόλ. ὀχυρὰ ὑπὸ Ἀναστασίου ἱδρυθεῖσα ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν Δαρῶν Στ. Βυζ.
Ἀνα-στηλιτεύω· ἐν στήλῃ ἐκθέτω Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. 9, 7, 447.
Ἀνα-στημάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνάστημα, φλυκταινίς, μτγν. pustula.
Ἀνα-στολέω· ἀναστολίζω Ἰ. Χρυσ 5, 939.
Ἀν-αστράπτω· ἀστράπτω ἐπανειλημμένως Φίλ. 204, 14, fulguro.
Ἀνα-στριγγίζω· φωνάζω, καλῶ, μτγν.

Ἀνα-σύρτολις, ιδος, ἡ· ἡ τὴν ἐσθῆτα ὀ-ψώνουσα Εὐστ. Ὀδ. 1921, 64.
Ἀνα-σφαιρίζω· ἀναρρίπτω, μτγν. ejaculor.
Ἀνα-σφίγγω· συγκρατῶ Νον. Δ. 42, 51.
Ἀνά-σφορος· πτέρις Διοσκ. 4, 183, filix.
Ἀνά-σχῖσις, ἡ· σχίσμα Εὐστ. 302, 43.
Ἀνα-σωσις, ἡ· διατήρησις Σουΐδ.
Ἀνα-σωσμός, ὁ· σωτηρία, ἐλευθέρωσις Ἀκ. Γενεσ. 45, 7, salvatio.
Ἀνα-σωφρονίζω· ἐπαναφέρω εἰς ὀρθὴν σκέψιν Ἡσυχ.
Ἀνα-τάδην· ἐκτεταμένως, ἁπλωτά, μτγν.
Ἀνα-τατικῶς· ἐμβριθῶς, αὐστηρῶς Πολυϐ. 22, 7, 6, rigide· Ἴδ' ἀνατατικός.
Ἀνάταυρα, ἐπίρ. εἰς τὰ νῶτα, τὴν ῥάχην Σουΐδ.
Ἄνατε· Ἴδ' ἀνίστημι.
Ἀνατεταμένον, τό· ὄν. βοτάνης Διοσκ. 4, 39, helxine.
Ἄνατλος· ἀκροατὴς Ἡσύχ.
Ἀνα-τμητικός, 3· εἰς τὸ ἀνατέμνειν, διακόπτειν ἐπιτήδειος, μτγν. dissecans.
Ἀνατολή, ἡ· 1) Ἱερείας ὄν. Ἐπιγρ. 2) κορυφή τις τῶν Ἰμαλαΐων π. τῷ Γάγγῃ Πλουτ.
Ἀνατόλιος· 1) Ἀλεξανδρεὺς ἐπίσκοπος Λαοδικείας (270-282 μ. Χ.) 2) φιλόσ. καὶ μαθηματικὸς Φαβρ. Ἑλλ. βιϐλ. 3) διδάσκαλος Ἰαμϐλίχου, εἰς ὃν οὗτος ἀφιέρωσε τὸ σύγγραμμά του Ζητήματα Ὁμηρικά, Νεοπλατωνικὸς Φαβρ. βιϐλ. 4) ὁ συνοδεύσας τὸν Ἰουλιανὸν Μαλαλᾶ Χρον. 5) νομικός· 6) συγγράψας περὶ γεωργίας· 7) Ῥωμαῖος magister equitum ἐπὶ Θεοδοσίου Σουΐδ. 8) πρεσϐευτὴς πρὸς Ἀττίλαν Πρισκ.
Ἀνατολό-ϐλεπτος, 2· ὁ πρὸς ἀνατολὰς ϐλέπων Ι. Δαμ. 2, 854.
Ἀνα-τονή, ἡ· ἀνάτασις, «ἀντοναὶ (κατὰ συγκοπ. ἀντὶ ἀνατοναὶ) αἱ τῶν χειρῶν φοραί» Ἡσύχ.
Ἀνα-τρεπτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀνατρέπω Λουκ. Ἑρμοτ. 49, evertendum.
Ἀνα-τρίω· Ἴδ' ἀντρέσας.
Ἀνά-τριμμα, τό· τὸ τετριμμένον Ἀλ. Τραλλ. 1, 35, contritum.
Ἀνα-τρίχισμα· εἷς τῶν ιθ' τόνων τῆς ἑλλ. μουσικῆς, μτγν.
Ἀνα-τροπαία· Ἴδ' ἀντροπαία.
Ἀνα-τροπιάζω· ὑποτροπιάζω Β. Ἀν. 312, 19.
Ἀνα-τροχάω, π. ἀντὶ ἀνατρέχω.
Ἀνα-τρυγάω· πάλιν τρυγῶ Φίλ. 2, 390, 25.
Ἀνα-τρύζω· πάλιν τρύζω Κ. Σμ. 13, 107.
Ἀν-αττίκιστος, φράσις, ἡ· ἡ μὴ ἀττικίζουσα Ἰσιϐ. Πηλ. 5, 263.
Ἀνατώ, ἡ· θυγ. Ἀριστοϐούλου, παρθένος διακονοῦσα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, Ἐπιγρ.
Ἄναυα· πόλ. Φρυγίας Ἠρ. κάτ. Ἀναυαῖος ἢ Ἀναυεύς Στ. Βυζ.
Ἄναυρος· 1) ποτ. Θεσσαλίας χυνόμενος εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον Ἠρ. 2) ποτ. Ἀρκαδίας Καλλ.
Ἄναυτα· Ἴδ' ἄναυτος.
Ἀν-αυτα· νηῶν στερημένα, ἠπειρωτικὰ Ἡσύχ.
Ἀναυχίδας Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης Παυσ.
Ἀνάφαισ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα Κορνουτ. π. φυσ. 0ε, 32, 226.
Ἀναφατος· Ἴδ' Ἀνάφη.
Ἀναφαλαντίασις, ἡ· ἡ κατὰ τὰς ὀφρῦς λειότης· «ἡ μὲν οὖν κατὰ τὴν κορυφὴν λειότης, φαλακρότης καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ τὰς ὀφρῦς ἀναφαλαντίασις» Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 3, 11.
Ἀναφάλας, ὁ· ἀναφάλαντος Μαλαλ. χρον.
Ἀνα-φᾶνερόω· διαθρυλλῶ Σχολ. Πινδ. Π. 4, 301.
Ἀνά-φανσις, ἡ· ἐμφάνισις, μτγν.
Ἀνα-φίγγω· λάμπω Ἡσύχ. splendeo.
Ἀν-αφ-ίρπω· ἀναχωρῶ, λίξ. πλασθεῖσα ἐκ τοῦ Θεοκρ. «αἳ δ' ἂν ἀφ.», 8, 43, 47.
Ἀνάφης· στρατηγὸς τῶν Κισσίων Ἠρ.
Ἀνάφηστος, ὁ· λευκὸς ἁλίβορος, γλωσ.
Ἀν-άφθησις, ἡ· ἄναψις, μτγν. exustio.
Ἀναφλύστιος· δημότης τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς Ἀριστ. Ἐκκλ. 979.
Ἀνα-φορμίζομαι· ἀναϐάλλομαι, ἐν προοιμίῳ παίζω Ἀπολλ. λεξ. praeludo.
Ἀνά-φραξις, ἡ· Ἴδ' ἀνδράφαξις.
Ἀν-αφρίζω· ἀφροὺς ἐκπέμπω Φρυν Βικκ. 26, 17.
Ἀνα-φυή, ἡ· ἀναφύτρωσις, βλάστημα, μτγν.
Ἀνα-φύρασις, ἡ· μίξις Θεοφρ. π. ὁσμ. 25.
Ἀνα-φυρμός, ὁ· σύγχυσις Κυριλλ. 2, 189.
Ἀνα-φυσιάω· Ἴδ' ἀναφυσιάω.
Ἀνά-φυστος· Ἴδ' ἀνάφυτος.
Ἀνάφυτος, ὁ· λευκὸς ἑλλέϐορος Διοσκ. Νοθ. 473.
Ἀνα-φωνητής, ὁ· τὸ ὄνομα φωνάζων, μτγν.
Ἀνα-χαΐτισις, ἡ· σταμάτισις, ἐμπόδισμα, μτγν.
Ἀνα-χάλκευσις, ἡ· ἐκλέπισις, μετφ «τὴν τῶν νεκρῶν ἀναχ.» Φωτ. 514.
Ἀνα-χαλκεύω· ἐκλεπίζω, κυρ. ἐπὶ λεπρῶδους μτφ. Κυριλλ. 152, recudo.
Ἀνάχαρσις, ιος, ὁ· ἰχθὺς ὄν. Ἡσυχ.
Ἀνα-χραίνω· Ἴδ' ἀγχριάνασθαι.
Ἀνα-χῦτέον· δεῖ ἀναχύνειν, πλημμυρεῖν Κλ. Ἀλεξ. παιδ. 3, 11, diffundendum.
Ἀνα-χωματόω· ἀναχωματίζω, μτγν.
Ἀνα-χωμάτωσις, ἡ· ἀναχωματισμὸς Θεοφυλ. 4, 113.
Ἀνα-χώνευσις, ἡ· ἡ τοῦ ἀναχώνειν ἐνέργεια Ἱ. Χρυσ. 419, 26.
Ἀνα-ψοφέω· ψόφον εἴτε κρότον ποιῶ Ἡσύχ.
Ἀνα-ψυχάω· Ἴδ' ἀναφύχω.
Ἀνα-ψυχόω· πάλιν ἐμψυχώνω Ἱ. Χρυς
Ἄνδα· αὕτη π. Κυπρίοις Ἡσυχ.
Ἀνδά, ἡ· πόλ. Ἀφρικῆς Λιϐ.
Ἀνδαμύας· Μήδων στρατηγὸς Ξεν.
Ἄνδανις, ὁ ποτ. Καραμανίας = Ἄναμις.
Ἄνδας βορίας, ὑπὸ Τυρρηνῶν Ἡσύχ.
Ἄνδατις, ἡ· πόλ. Αἰθιοπίας Πλιν.
Ἄνδειρα, τά· 1) πόλ. Τροίας οὐ πόρρω τῆς Σκήψιδος Στραϐ. κάτ. Ἀνδειρηνός· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αὐτόθι Κυϐέλη Ἀνδειρηνὴ Στ. Βυζ. 2) πόλ. Φρυγίας Στ. Βυζ.
Ἀνδέκριον, τό· πόλ. Δαλματίας Πτολ.
Ἀνδέρηδον· πόλ. Γαϐάλων ἐν Ἀκυϊτανίᾳ Πτολ.
Ἀν-δέχομαι· ἀναδέχομαι.

Ἄνδειρος· ὕδ' Ἄνδιρος.
Ἄνδηλος· πόλ. Οὐασκώνων ἐν Ἱσπανίᾳ Πτολ.
Ἀνδήτριον, τό· ὄχυρὰ κώμη Δαλματίας Στραβ.
Ἀνδιάντες, οἱ· ἔθνος τῆς κάτω Παιονίας Πτολ.
Ἀνδιζήτιοι, οἱ· Παιονικὸν ἔθνος Στραβ.
Ἀν-δίκω, αἰολ. ἀναδίκω, ἀναρρίπτω Ἡσύχ.
Ἄνδινος· περίπατος Ἡσύχ.
Ἄνδιρος, ὁ· παραπότ. Σκαμάνδρου ἐν Τροίᾳ Στραβ. (π. Σουΐδ. Ράνδειρος).
Ἀν-διχάζω· διαιροῦμαι Λοκρ. ἐπιγρ.
Ἀνδοβάλης· βασ. Ἰλλυριτῶν Πολυβ.
Ἀν-δοκάδην· ἐκ διαδοχῆς, κατὰ συγκοπὴν αἰολ. ἀντὶ ἀναδοχάδην, ὡς ἀμβολάδην.
Ἀνδοχεύς, ὁ ἀνάδοχος Ἡσύχ. ἀντὶ ἀναδοχεύς.
Ἀνδομάτουνον, τό· πόλ. Λιγγόνων ἐν Γαλλίᾳ Πτολ.
Ἀνδονυσάλος Ἐροῦλος ἐπὶ Κλαυδίου μτγν.
Ἀνδάσινοι, οἱ· Ἱσπανικὸν ἔθνος, νῦν Κατα-λόνιοι Πολυβ.
Ἀνδαυαίτιον, τό· πόλ. τῶν Κουάδων βο-ρείως τοῦ Πρεσβούργου Πτολ.
Ἀνδοῦλος· εἷς τῶν Καρκιώπων Αἰσχιν. π. Ἁρποκρ.
Ἀνδραγάθιος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. μτγν. Φωτ.
Ἀνδράγαθος· 1) ὕπαρχος Ἀμφιπόλεως Πο-λυαιν. 2) ἄλλος Ἀνθ.
Ἀνδραγόρας· 1) Πάριος, Ἐπιγρ. 2) ἀγαλ-ματοποιὸς Ῥόδιος, Ἐπιγρ.
Ἀνδραΐζω· εἰς ἄνδρα μεταβάλλω Ἐπιφάν.
Ἄνδρακα· πόλ. Καππαδοκίας Πτολ.
Ἀνδρανόδωρος· Συρακούσιος Πτολ.
Ἄνδραπα· πόλ. Παφλαγονίας ἀνατ. τῆς Ὀλγάσσυος, καὶ Νεοκλαυδιούπολις ὀνομασθεῖ-σα Πτολ.
Ἀνδραπάνα πόλ. τῆς ἐπέκεινα τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀνδραπόδητοι, οἱ· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀ-ποδημοῦντες Ἡσύχ.
Ἀνδράριστος, ὁ· πόλ. τῶν Πιλαγόνων ἐν Μακεδονίᾳ Πτολ.
Ἀνδρασός, ἡ· κώμη, ἔνθα ὁ Περσεὺς ἔθαψε τὴν Ταρσὸν Σουΐδ.
Ἀνδρα-φυστεύω· ἐπὶ φόνῳ διώκω Ἡσύχ.
Ἀνδρέας· 1) πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους Σι-κυώνιος Ἡρ. 2) μουσικὸς Κορίνθιος Πλουτ. 3) ὑποστράτηγος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλ-φου Ἰώσ. 4) ἰατρὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλο-πάτορος Πολυβ. 5) Ἰουδαῖος Δ. Καισ. ἀδελ-φὸς Σίμωνος Ν. Δ. 6) ἱστοριογράφος ἐκ Πα-νόρμου Ἀθην. 7) ἀγαλματοποιὸς Ἀργεῖος Παυσ. 8) Ἀθηναῖος Σχολ. Μάτθ. 9) πατ. Θεοδότου τινός, Βοιωτός, Ἐπιγρ
Ἀνδρεία, ἡ· ὄν. πλοίου Ἀττικοῦ Βοιχ. ἐπιγρ.
Ἀνδρειᾶται, οἱ· κατήγοροι καὶ ἐπὶ φόνῳ διώκοντες Ἡσύχ.
Ἀνδρείζομαι· ἀνδρίζομαι.
Ἀνδρ-είκελον, τό· ἀνδριάς, ὁμοίωμα Γρ. Νυσ. 3, 184.
Ἀνδρειό-φρων, 2· ἔχων ἀνδρεῖον φρόνημα, ἀνδρεῖος, μτγν. ἐπίρ. ἀνδρειοφρόνως Γενίσ. 14.
Ἀνδρειῶν, τό· ἀνδρῶν.
Ἄνδρες, οἱ· 1) Γαλατικὸν ἔθνος Πολυβ. 21
Ἀνδρῶν πόλις = πρωτεύουσα τῶν Ἀνδρο-πολιτῶν Πολυβ.
Ἀνδρεύς· υἱὸς Πηνειοῦ Θεσσαλός, ὅστις ἐλ-θὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν ἐν Ὀρχομενῷ καὶ ἐκάλεσε τὴν περιξ χώραν ἀπὸ τοῦ ὀνό-ματος αὐτοῦ Ἀνδρηΐδα Παυσ.
Ἀνδρηΐς· πόλις ἢ χώρα Βοιωτίας· ὕδε τὸ προηγ.
Ἀνδρία, ἡ· 1) πόλ. Ἴλιδος καὶ Μακεδο-νίας Πλουτ. κάτ. Ἀνδριεὺς Στ. Βυζ. 2) Βα-βυλωνία Φώτ.
Ἀνδρίακα· πόλ. Μηδίας Πτολ.
Ἀνδριαντο-εργάτης, ὁ· ἀνδριαντοποιὸς Τζετζ.
Ἀνδριαντο-θήκη, ἡ· τόπος ἔνθα θέτουσι τοὺς ἀνδριάντας Βοιχ. ἐπιγρ. 2, 502.
Ἄνδρικλος, ὁ· ὄρος Κιλικίας Στραβ.
Ἀνδρίον, τό· τῷ ἑπομ. Ἀριστ. εἰρ. 51.
Ἄνδρισκος· 1) υἱὸς τοῦ Περσέως Ψευδοφί-λιππος Παυσ. 2) ἱστοριογράφος περὶ Νάξου συγγράψας Ἀθήν. 3) Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Ἱπ-ποθοωντίδος φυλῆς, Ἐπιγρ. 4) ἀνδρ. ὄν. Ἀ-πολλωνίας νομισμ.
Ἀνδρίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ἀνήρ· ἀνδράριον· ὕδε τὸ προηγ.
Ἀνδρόβαζος· Παροπαμισάδης Διοδ.
Ἀνδρόβιος· ζωγράφος τις Πλιν.
Ἀνδρόβουλος· 1) πατ. Τίμωνος, Δελφιεὺς Ἡρ. 2) ἀγαλματοποιός, φιλοσόφους κατα-σκευάζων Πλιν.
Ἀνδρογένεια, ἡ· σύζ. Μίνωος, μήτ. Ἀστε-ρίου Νον.
Ἀνδρο-γυναικό-παιδα, τά· ἄνδρες γυ-ναῖκες καὶ παιδία Δουκ. ἱστ. Βυζ. σ. 179.
Ἀνδρογύναιοι, οἱ· οἱ αἰσχρῶς καὶ ποιοῦν-τες καὶ πάσχοντες Ἀθαναδ. 3, 2, 185.
Ἀνδρο-γυνο-χωριστής, ὁ· ὁ γινόμενος αἰ-τία χωρισμοῦ ἀνδρὸς καὶ γυναικός· «τὸν ἀν-δρογυναικοχωριστὴν ὁ θεὸς οὐ συμπαθεῖ» Νο-μοκ. Κωτπλ. 219.
Ἀνδροδάϊξα· μία τῶν Ἀμαζόνων Τζετζ.
Ἀνδροδάμας· 1) Σάμιος Ἡρ. 2) Ῥηγῖνος Ἀριστοτ. 3) υἱὸς Φλίαντος καὶ Ἐχθρονοφί-λης Παυσ.
Ἀνδροδίκη, ἡ· μήτ. Θεσπίου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Ἀνδρο-δημής· ὕδ' ἀνδροδήμις.
Ἀνδρο-ειδής, 2· μορφὴν ἔχων ἀνδρὸς Κυ-ριλλ. 5, 559.
Ἀνδροθόη, ἡ· θυγ. Κάστορος, μήτ. Δίκτυος καὶ Πολυδέκτους Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Ἀνδροΐτας· Τενέδιος, γεωγράφος Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Ἀνδρο-καλίς, ἡ· πόλ. Αἰθιοπίας Πλιν.
Ἀνδρο-κλάς, ὁ· ὁ τοὺς ἄνδρας κλῶν, συν-τρίβων, οὕτω π. Αἰγυπτίοις ἐκαλεῖτο ὁ ξύ-ων ἑαυτούς, ὡς ἐξαθενῶν πᾶσαν σωματικὴν δύ-ναμιν, μτγν. πρβ. Λοβεκ. Φρυν. σ. 609.
Ἀνδρο-κλάστης, ὁ· τῷ προηγ.
Ἀνδρόκλεια, ἡ· 1) Βοιωτία, θυγ. Ἀντιπό-νου Παυσ 2) Ῥωμαία Iulia Androclea, Ἐπιγρ.
Ἀνδροκλεῖδαι, οἱ· γένος Ἀθήνησιν Ἡσύχ.
Ἀνδρόκλειος· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Ἀνδροκλείων· Ἠπειρώτης Πλουτ.
Ἀνδρο-κογχυλευτής, ὁ· ἀναλίσκων τοὺς κόχλους Ἡσύχ.

Ἀνδρο-κοίτης, ὁ· ὁ μετ' ἀνδρὸς κοιμώμενος Ι. Μαλαλ. 436, 14.
Ἀνδρο-κολωνο-κλής, ὁ· ἡλίθιος Β. Ἀν. 394, 21.
Ἀνδρόκοττος· 1) Φρὺξ Ἀθην. 2) βασ. τῶν Πρασίων ἐν Ἰνδίᾳ Πλουτ.
Ἀνδρ-όλεθρος, 2· τοὺς ἄνδρας φθείρων, μτγν.
Ἀνδρο-λογίζω· ἀνδρολογέω Ἡσύχ.
Ἀνδρόλοχος· Ἠλίτος Πολυβ.
Ἀνδρο-μανέω· εἰμὶ ἀνδρομανὴς ὅ ἴδε
Ἀνδρομάχεια, ἡ· τῷ ἑπομ. Λυκοφρ.
Ἀνδρομάχη, ἡ· 1) θυγ. τοῦ βασ. Ἠετίωνος ἐκ τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, σύζ. Ἕκτορος, μεθ' οὗ ἐγέννησε τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, μία τῶν ἐπισημοτέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος γυναικῶν, ὑπερβαλλόντως ἀγαπήσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας συνελήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως Πλ. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων Σχολ. Ἰλ.
Ἀνδρο-μεγέθης, 2· ἀνδρομήκης Νικητ. Χρον. 8, 2, σ. 132.
Ἀνδρομήδης· ἀνδρ ὄν. Πλάτ.
Ἀνδρομος, 2· ἀνδρώδης Ἀρχαδ. 61, 12, fortis.
Ἀνδρονικιάνος· συγγραφεύς τις Φωτ.
Ἀνδρόνικος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος ὑποκριτὴς θεάτρου ἐπὶ Δημοσθένους Πλουτ. 2) ἀρχηγὸς τῶν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον Ἑλλήνων μισθοφόρων Ἀρρ. 3) στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου, Ὀλύνθιος Διοδ. 4) σωματοφύλαξ τοῦ Περσέως Διοδ. 5) πρεσβευτὴς τοῦ Ἀττάλου Πολυβ. 6) φρονὶν τοῦ Σελεύκου Διοδ. 7) Ἰουδαῖος, υἱὸς Μεσσάλ. Ἰωσ. 8) Αἰγύπτιος Ἀμμ. Μαρκελ. 9) Ῥόδιος, περιπατητικὸς φιλόσοφος Στραβ. 10) Ἀνδρίας Κυρρήστης, ὁ οἰκοδομήσας τὸν ἐν Ἀθήναις τῶν ἀνέμων ὁμών. πύργον Βιτρούβ.
Ἀνδρο-όμοιος, 2· ἀνδρὶ ὁμοιάζων Τζετζ. Μ. Ὁμ. 370.
Ἀνδρό-πλουτος· γυνὴ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς πλουσία γενομένη· -χῆραι Παλλαδ. βι. Ι. Χρυσ. σ. 35.
Ἀνδροπολίτης, ὁ· νομὸς Αἰγύπτου Πτολ.
Ἀνδρόπομπος· 1) ἱδρυτὴς τῆς Λεβέδου Στραβ. 2) υἱὸς ἢ κατ' ἄλλ ἔγγονος Βώρου Παυσ.
Ἀνδρο-πορφυρεύς, ὁ· ἀνδροκογχυλευτής· πρβλ. Λουκιαν. παθ 55.
Ἄνδρος, ἡ· 1) μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλειτέρων Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἄφθονα γεννήματά της καὶ τὸν ἐξαίρετον οἶνον, μὲ ὁμών. πόλιν Ἄνδρον, ἔχουσαν ἀξιόλογον Βάκχου ναόν, οἰκουμένη ἀρχῆθεν ὑπὸ Ἰώνων, Θουκ. κάτ. Ἀνδριος Ἡρ. ἐπίθ. Ἀνδρία, χώρα Ξεν.-τριήρης αὐτ. 2) πόλ. Γαλατίας ἴδ' Ἄναρος.
Ἀνδροσάθων, ὁ· ἀνδροπάθης Β. Ἀν. 394, 27.
Ἀνδρουσάνθων, ὁ· μεγάλα ἔχων αἰδοῖα Σουΐδ.
Ἀνδρό-σπλαγχνος· ὁ ἔχων σπλάγχνα, καρδίαν ἀνδρὸς Κ. Μανασ. χρον. 5, 704.
Ἀνδρότιμος· πατ. Κτησάρχου Ἀρρ.
Ἀνδρο-τοξότης, ὁ· ὁ τοὺς ἄνδρας τοξεύων· -κρατος Νικητ Ἐδγεν. 4, 380.
Ἀνδροφάνης· ἀνδρ. ὄν. Ἱπποκρ.
Ἀνδροφόνος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ. Παλ.
Ἀνδρυάλα, ἡ· βοτάνης εἶδος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 7, 7.
Ἀνδρωνύμιον, τό· ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ἀριστ.
Ἀνδωμάτις, ὁ· ποτ. Ἰνδίας Ἀρρ.
Ἀν-εγερτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀνεγείρω Κλ. Ἀλ. παιδ. 409.
Ἀν-εγερτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνεγείρειν Ἐπιφαν. 1, 793, excitans.
Ἀν-εγίρτως, ἐπίρ. τοῦ ἀνέγερτος Ἀθανασ. 2, 569.
Ἀν-εγ-κάλυπτος, 2· μὴ κεκαλυμμένος Ἡσύχ.
Ἀν-εγ-κέφαλος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἐγκέφαλον Γαλην. 5, 119.
Ἀν-εγ-κλησία, ἡ· τὸ μὴ ἐγκαλεῖν, τὸ εἶναι ἀνέγκλητον Εὐσεβ. 6, 274.
Ἀν-εγ-κοπος, 2· ἀνεμπόδιστος Ὁριβ. 187.
Ἄνεγμα, τό· αἴνιγμα π. Ταραντίνοις Ἡσύχ.
Ἀν-έγρετος, 2· ἀνέγερτος Σχολ. Ὀδ. ν, 71.
Ἀν-έδεστος, 2· μὴ φαγώσιμος Κρ. Ἀν. 1, 235, 11.
Ἀν-είργω· ἴδ' ἀνείργω.
Ἀν-εθιστέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀνεθίζομαι, μτγν.
Ἀν-εἰ· ὡσπερανεὶ ἐκ δι. γρ.
Ἀνεία, ἡ· καρτερία, ἀνοχή, μακροθυμία Ἀθανασ. 2, 253.
Ἀν-είδεος, 2· ἄμορφος Αἰλ. Ἱ. Φ. 2, 56.
Ἀν-είδωλος, 2· στερούμενος εἰδώλων, μτγν.
Ἀν-ειλεγμένως· ἀπροκαλύπτως, ἐπίρ. τοῦ ἀνελίσσομαι Προκλ. εἰς Πλατ. πολ. σ. 380.
Ἀν-είλλω· ἴδ' ἀνειλέω Β. Ἀν. 395, 31.
Ἀν-ειλυσπάομαι· ἀναβαίνω Σουΐδ.
Ἀείλω· ἴδ' ἀνείλλω.
Ἀνειμένος, 3· χαλαρωμένος· ἴδ' ἀνίημι πρβλ. Ἰαμβλ. βι. Πυθ. 15, 140.
Ἀνεινῶς· οἰκτρῶς Ἡσύχ.
Ἀν-είρετον· ἀπαραίτητον Ἡσύχ.
Ἀν-ειρήνευτος, 2· ὁ μὴ εἰρηνεύων Ἡσύχ.
Ἀν-ἐκ-θλιπτος, 2· ὁ μὴ ἐκθλιμμένος, πεπιεσμένος Εὐστ. 355, 35.
Ἀν-εκ-θύρνυμι· ἀναπηδῶ Εὐσέβ. πρ. Εὐαγγ. 3, 14.
Ἀν-εκ-κλειστος, 2· ὁ μὴ ἀποκεκλεισμένος Διδυμ. π. Τριαδ. 2, 4.
Ἀν-ἐκ-πνευστος· ἴδ' ἀνάπυστος.
Ἀν-εκ-πλήθυντος, 2· μὴ ἐπηυξημένος Βασίλ. ὁμιλ. ἠθ. σ 290.
Ἀν-εκπόρευτος, 2· μὴ ἐκπορευόμενος, μτγν.
Ἀν-εκ-πραξία, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν ἀποτέλεσμα, ἐκτέλεσιν Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτ. 849.
Ἀν-εκ-πύρωτος, 2· μὴ πεπυρωμένος, μτγν.
Ἀν-ἐκ-τιστος, 2· ἀνεκδίκητος Δ. Χρυσ. ὁμιλ. 12, 1, 374, inultus.
Ἄνεκτος· ἀνδρ. ὄν. Εὐστ.
Ἀν-εκτότης, ἡ· ὑπομονητικότης, καρτερικότης, γλωσ.
Ἀν-εκ-χωρήτως· ἀνεκκλίτως Σχολ. Ἰλ ω, 549.
Ἀν-ελάσσωτος, 2· ἀσμίκρυντος Προκλ. ἐπίρ. -σσώτως, αὐτ.
Ἀν-ελθέμεναι, δωρ. ἀντὶ ἀνελθεῖν.
Ἀν-έλιγμα, τό· ὁ βόστρυχος· -χαίτης Διοσκ. 7, 485, 4.

Ἀν-ελικτικός, 3· ἐξηγητικὸς Εὐστ. 206, 76.
Ἀν-έλκυσις, ἡ· ἐξαγωγή, πρὸς τὰ ἄνω ἕλκυσις Σχολ. Θουκ. 7, 25, extractio.
Ἀν-ελληνό-στολος, 2· ὁ μὴ ἐνδεδυμένος ἑλληνικῶς Αἰσχ. ἐκ. 234.
Ἀν-ελλί-πους, 2· ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χωλὸς Ἡσύχ.
Ἀν-έλλογος, 2· ὁ λογικοῦ στερούμενος.
Ἀνεμό-βαρτος, 2· τῷ ἀνεμοτραφὴς Εὐστ. Ἰλ. 1126, 40.
Ἀνεμο-βούλιον, τό· γυναικόμορφον εἴκασμα, τετραπλεύρου εἰς ὀξὺ σχῆμα κατὰ πυραμίδα τελευτῶντος ἀπηωρημένον ἄνωθεν, καὶ ταῖς πρώταις τῶν ἀνέμων κινήσεσι περισοβούμενον Β. Ἀν. 857, 11.
Ἀνεμοίτας· Θηβαῖος Δημ.
Ἀνεμό-πτερος, 2· ἔχων πτερὰ ἀνέμοις ὅμοια κατὰ τὴν ταχύτητα Κ. Μανασ. χρον 3652.
Ἀνεμοπύλαι, αἱ· ἡ Εὔβοια Στράβ.
Ἀνεμό-στολος, 2, δι. γρ. ἀντὶ ἀνεμόπτερος.
Ἀνεμόσυρις, ἡ· ἀνέμου συστροφή, ἣν ὁ μὲν ποιητὴς θύελλαν καλεῖ· Ἀριστοτέλης δὲ τυφῶνα, οἷον τυπῶνα, διὰ τὸ τύπτειν σφοδρῶς, καὶ βηγνύναι στερεὰ σώματα· ναῦται δὲ σίφωνα, διὰ τὸ δίκην σίφωνος ἀνασπᾶν τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης· οἱ δὲ Ἀλεξανδρεῖς τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ἀνεμόσυριν, διὰ τὸ ἑωικέναι κυκλανέμοις γυναικείοις Ὀλυμπιοδ. προοιμ. εἰς Ἀριστοτ. μετεωρ. 3
Ἀνεμόσφορον, τό· βοτάνης εἶδος Διοσκ. 4, 122.
Ἀνεμό-φοιτος, 2· ὁ δι' ἀνέμου βαδίζων, ἀέριος Νον. Δ. 37, 85, aerius.
Ἀνεμό-χορτον, τό· βοτ. εἶδος, τὸ καὶ παρθένιον ἄλλως λεγόμενον βοταν. γλωσ.
Ἀν-εμ-πίστευτος, 2· οὐχὶ πιστός, μτγν
Ἀν-έμ-πλοκος, 2· μὴ ἐμπεπλεγμένος Βυζ.
Ἀν-έμ-φαντος, 2· τῷ ἀνέμφατος.
Ἀνεμώτας, ὁ· ὄνος ἄφετος ἱερὸς τοῖς ἀνέμοις θυόμενος παρὰ Ταραντίνοις Ἀτ. Μ.
Ἀν-ενεργήτως, ἐπίρ. τοῦ ἀνενέργητος Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 766.
Ἀν-ενήνοθεν· ἀνέδη, ἀνῆγεν Ἡσύχ. πρβλ. καὶ ἐπενήνοθε καὶ ἀνήνοθε.
Ἀν-ενοχλησία, ἡ· ἀπραγμοσύνη, γλωσ.
Ἀν-ένοχος, 2· ὁ μὴ ἔνοχος, μὴ ὑπόχρεως Θεοδ. Στουδ. 215.
Ἀν-ενταφιάστως· ἄνευ ἐνταφιασμοῦ Εὐστ. Ἰλ. 1278, 62.
Ἀν-εντερίζω· ἐξεντερίζω Ἰ. Μαλαλ. σ. 115, 15, exentero.
Ἀνέντονον, τό· ἱμάτιον Λάκωνες Ἡσύχ.
Ἀν-εν-τρέπτως· ἀνενδοιάστως Κρ. Ἀν. 2, 341, 17, indubitanter.
Ἀν-εξ-άγγελτος, 2· μὴ ὁμολογηθεὶς Θεοδ. Στουδ. 5, 80, 25.
Ἀν-εξ-αγόρευτος, 2· ἀνεξομολόγητος Πρακτ. Συνοδ. 5, 340.
Ἀν-εξ-αντλήτως, ἐπίρ. τοῦ ἀνεξάντλητος ὧδε Γ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 1, 20.
Ἀν-εξ-άνυστος, 2· ἀνεκτέλεστος, ἀκατόρθωτος, μτγν.
Ἀν-εξευ-μένιστος, 2· μὴ ἐξευμενισθείς, γλωσ.
Ἀν-εξ-ιλέωτος, 2· τῷ προηγ. ἀμείλικτος ἀκαταπράϋντος, γλωσ.
Ἀν-εξ-ομολόγητος, 2· ἀνεξαγόρευτος Ψ. Χρυσ. ὁμιλ. 88, 7, 512.
Ἀν-εξ-ούσιος, 2· ἀδύνατος, γλωσ.
Ἀν-εξ-όχως· ἀπροΐτως Ἡσύχ.
Ἄνεος, 2· ἥσυχος, ἄφωνος Ἡσύχ. ἀττ. ἄνεως.
Ἀν-επ-άγαθος, 2· ἀπαίσιος, δυστυχής, γλωσ.
Ἀν-επ-αίρω· ἀνυψόω Ἀγ. Μάρκ. ἐρημιτ. σ 120.
Ἀν-επ-ανά-κλητος, 2· ὁ μὴ ἀνακαλεσθεὶς Πλαν. Ὀβιδ. μετ. 6, 264.
Ἀν-επ-άφης, 2· ἀνέπαφος Ἀθανασ. 2, 274.
Ἀν-επ-άφως· τῷ ἀνέπαφος.
Ἀν-επ-έλεγκτος, 2· ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος, γλωσ.
Ἀν-επ-εξ-έργαστος, 2· ὁ μὴ ἐκπεπονημένος, μὴ ἐπεξειργασμένος Εὐστ. Ἰλ σ 499.
Ἀν-επ-έρειστος, 2· ἀνεπιστήριχτος Ἰαμβλ. Ἀνεκδ. 2, 198.
Ἀν-επ-ερωτάω· ἀντεπερωτῶ, ἀνθυπισχνοῦμαι, γλωσ.
Ἀν-επ-ερώτησις, ἡ· ἠνίργεια τοῦ προηγ. Ψελλ. συνοψ. νόμ. 382.
Ἀν-επι-βάρητος, 2· μὴ βεβαρημένος Βοικχ. ἐπιγρ 2, 899.
Ἀν-επι-βασία, ἡ· ἀπροσβασία, μτγν.
Ἀν-επί-βλητος, 2· ἀμελής, οὐδὲν ἐκτελῶν Φιλοδημ. π. μουσικ. 15, 5, negligens.
Ἀν-επι-βούλως· οὐχὶ ἐπιβούλως Εὐστ. Ἰλ. 905, 57.
Ἀν-επι-γνωμοσύνη, ἡ· ἄγνοια, ἀμάθεια, ἀνεπιστημοσύνη, μτγν.
Ἀν-επι-γνώμων, 2· ἀμαθής, ἀνεπιστήμων, μτγν.
Ἀν-επι-γράφία, ἡ· ἐπιγραφῆς ἔλλειψις Θεοδ. Στουδ. σ. 75.
Ἀν-επί-γραφος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἐπιγραφὴν Πολυδ. 8, 33, 6.
Ἀν-επί-γροφος, ὅωρ. 2· τῷ προηγ.
Ἀν-επι-δείκνυμι· ἀνεπιδεικνύω Φιλ. π. Ἰ. Δαμασκ. 379.
Ἀν-επί-δηκτος, 2· ὁ μὴ δαγκάνων, κατατρώγων, ἔμπλαστρον Διοσκ. 5, 91.
Ἀν-επι-δίω· ἀναγόνω ἱδρῶτα, καὶ ἐνίοτε ἐκρίω οἱονεὶ ἱδρῶτα Πλουτ. Ἀντων. 60.
Ἀν-επί-δυτος, 2· μὴ δύων Ἰ. Δαμασκ. 2, 857· ἐπίρ. ἀνεπιδύτως Θεοδ. Στουδ. 5, 63.
Ἀν-επι-εικῶς· ἀδίκως, ἀπανθρώπως Πολυδ. 8, 13.
Ἀν-επι-θεώρητος, 2· μὴ περιεσκεμμένοι Ὠριγεν. 23, 81.
Ἀν-επί-καμπτος, 2· ἀλύγιστος Εὐσεβ. ἱστ. ἐκκλ. 158.
Ἀν-επι-κλήρωτος, 2· μὴ κεκληρωμένος Βοικχ. ἐπιγρ. 263.
Ἀν-επι-κόσμητος, 2· μὴ κεκοσμημένος Εὐμαθ. σ. 48.
Ἀν-επί-λειπτος, 2· μὴ ἐλλείπων, μτγν.
Ἀν-επι-λογιστέω· δὲν ἐπιθεωρῶ, δὲν σκέπτομαι Φιλοδημ. π. ὀργ. 1, 37.
Ἀν-επί-λυτος, 2· διαμένων ἕλκος Γαλην. π. συνθ. φαρμ. 4, 7, 733.

Ἀν-επι-μερίστως· ἀδιαιρέτως Φωτ. 1, 338.
Ἀν-επι-μώμητος, 2· ἀνεπίληπτος Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. ν, 42.
Ἀν-επί-μωμος, 2· τῷ προηγ. Φωτ. 102.
Ἀν-επί-οπτος, 2· ἀνέποπτος, μτγν.
Ἀν-επι-ποίητος, 2· ἄπλαστος Νικητ. Χων. χρον. 28, non fictus.
Ἀν-επι-σκέπτομαι· ἀναθεωρῶ, γλωσ.
Ἀν-επί-σκευος, 2· ἀπαράσκευος Βοικχ. Ἐπιγρ. 273, 27.
Ἀν-επί-σκοπος, 2· ὁ ἄνευ προνοίας κυβερνώμενος Εὐσεβ. Ἱστ. Ἐκκλ. 8, 1, σ. 292.
Ἀν-επι-στάτως· ἀπροσίκτως καὶ ἄνευ ἐπιστασίας Πολυβ. 1, 4, 4.
Ἀν-επι-στημονέω· ἀγνοῶ Ἐτ. Μ. 23, 24.
Ἀν-επι-στημονικός, 3· ἀνεπιτήδειος εἰς ἐπιστήμην Ἀριστοτ. Εὐδ. 2, 3.
Ἀν-επι-σύν-αφος, 2· ὁ μὴ συνημμένος Ὠριγεν. Φιλοκαλ. 23.
Ἀν-επι-τεχνήτως· ἀπερισκέπτως Πλουτ. ἦθ. σ. 900.
Ἀν-επι-τίθεμαι· τοποθετοῦμαι, μετὰ δοτ. Ἀνδρ. Κρητ. σ. 222.
Ἀν-επι-φθόνητος, 2· ὁ ὑπ' οὐδενὸς φθονούμενος Ἐτ. Μ. σ. 81, 25.
Ἀν-επί-φρακτος, 2· ὁ μὴ ὠχυρωμένος Ἀνν. Κομν. 385.
Ἀν-επι-φώνητος, 2· ὁ ὑπὸ μηδενὸς ἀναφωνούμενος, μτγν.
Ἀν-επι-φωράτως· ἀνεπιπλήκτως Ἄν Κομν. 13, 388.
Ἀν-επι-χάδην· οὐκέτι χαροῦν Ἡσύχ. = χωρὶς τοῦ ἐπιχάσαι ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχωρήσεως.
Ἀν-επί-χαρις, 2· ἄχαρις Σχολ. Λουκ. δι. Θε. 15, 2.
Ἀν-επί-ψογος, 2· ἄμεμπτος Θεοδ. Στουδ. σ. 550.
Ἀν-έρομαι ἀνέρχομαι Ἡσύχ.
Ἀν-επ-ονείδιστος, 2· ὃν οὐ δυνατὸν ὀνειδίσαι Θεοφιλ. σ. 100.
Ἀν-έπ-οπτος, 2· μὴ καταφανής· γράμματα Πολυβ. 5, 150.
Ἀν-επ-ούλωτος, 2· ὁ μὴ ἐπουλωμένος· ἕλκος Θεοφ. Νον. 2, 328, πρβ. ἀπούλωτος.
Ἀν-επταμένη Ἰων. ἡ ἀναπεπταμένη = ἀνεῳγμένη Ἡσύχ.
Ἀν-εράω· πάλιν ἐράω, ἀγαπῶ Ἀνδυκ 16, 37.
Ἀν-εργής, 2· ἀνενέργητος Κρ. Ἀν. 3, 136, 6.
Ἀν-εργήσει· ἀναρτήσει καὶ οἱονεὶ κολάσει Σουΐδ. ἴδ· ἀνείρω.
Ἀν-εργία, ἡ· ἀεργία Ἀρτεμιδ. 2, 28.
Ἀν-ερείδω· στηρίζω ἐπί τι Ἀριστοτ. Ἐπ. 1, 22.
Ἀν-έρειστος, 2· ἀσταθὴς Ἐπιφαν. 1, 627.
Ἀν-έρικτος· ἀνέρεικτος, ὁ ἴδε.
Ἀν-ερίπτομαι· χωρίζομαι Β. Ἀν. 401, 27.
Ἀν-έρεσις, ἡ· ἀναίρεσις Βοικχ. Ἐπιγρ. 2, 480
Ἀν-ερέω· ἀνερωτάω Πολυβ. 3, 152.
Ἀν-ερσις, ἡ· ἔνερσις Ἐτ. Μ. 106, 33.
Ἀνερύσκος, ὁ· εἶδος ἄνθους Ἡσύχ.
Ἀν-ερωτητέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀνερωτάω Πλατ. Φιλήβ. 63, quaerendum.
Ἀν-ερώτητος, 2· ἀπροβούλευτος, μὴ ἐπερωτηθείς Β. Ἀν. 1, 251, 1.
Ἀν-εσταλμένως· ἀνεζωσμένως Σχολ. Ἰσ. ἀσπ. 287.
Ἀν-έτασις, ἡ· ἐξέτασις Εὐσεβ. καθ' Ἱεροκλ. 20, 31.
Ἀν-έτυμος, 2· μὴ ἔχων ἔτυμον = πρωτότυπος, «τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῷοι καλοῦσι χελωνίδα· ἀλλ' ἔστι τὸ μὲν ὑποπόδιον ἔτυμον, ἡ δὲ χελωνὶς ἀνέτυμον» Σ. Ἐμπ. κατ' ρυθ. 1, 245
Ἀν-ευθύνω· διευθύνω Γαλην. γλωσ.
Ἀν-ευλάβεια, ἡ· ἀμέλεια Ἰ. Χρυσ. 566, 43.
Ἀν-ευ-λόγητος, 2· ὁ μὴ εὐλογηθείς, μτγν.
Ἀν-εύλογος, 2· ἀπίθανος, ψευδὴς Νικ. Χων. χρον. σ. 34.
Ἀν-ευ-όδωτος, 2· ὁ μὴ εὐοδούμενος, μὴ ἐπιτυχῶς χωρῶν, μτγν.
Ἀν-ευ-παρά-δεκτος, 2· ὁ μὴ εὐκόλως γενόμενος παραδεκτὸς Κυριλλ. Ἀλεξ. 58, 814.
Ἀν-ευπρεπῶς· ἀσχημόνως Ἡσύχ.
Ἀν-εύρισμα, τό· ἀνεύρυσμα, ἰατρ.
Ἀν-εύρυνσις, ἡ· ἀναβολή, ὑπέρθεσις Γαλην.
Ἀν-ευ-φήμητος, 2· ἀπαίνων ἐστερημένος, ἐκκλ.
Ἀν-ευ-φημίζω· ἀνευφημέω.
Ἀν-εύ-φημος, 2· ἀπαίσιος Μεθοδ. 417.
Ἀ-νεφής, 2· ἀνέφελος Εὐστ. Ἰλ. 945, 5.
Ἀν-εχύρως· οὐκ ἀσφαλῶς Εὐστ. 286, 5, συνηθέστ. ἀνωχύρως.
Ἀνεψά· εἶδος βοτάνης Διοσκ. 4, 148.
Ἀνεψαινυγμένως· ἐσπουδασμένως Ἡσύχ.
Ἀνεψιά-τεκνον, τό· τὸ ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ ἢ τῆς ἀνεψιᾶς γεγονὸς τέκνον, γλωσ.
Ἀν-ηβότης, ἡ· ἀνίουλος, ἀγένειος ἡλικία Γ. Παχυμ. σ. 45.
Ἀνηθ-έλαιον, τό· ἔλαιον ἀνήθου Γαλην. 10, 534.
Ἀ-νήθευτος (νήθω), 2· μὴ νενησμένος, ἄνηστος Ἰ. Δαμασκ. 2, 855.
Ἀνηθό-ξυλον, τό· ῥίζα ἀνήθου Μυρεψ 8, 52.
Ἀν-ηκοέω· δὶν ἀκούω Ἡρωδ. Ἐπιμ. 188.
Ἀνηλεγέως· σκληρῶς Κ. Σμ. 2, 413.
Ἀν-ήλεος, 2· ἀνηλεής, ὃ ἴδε.
Ἀν-ηλίαστος, 2· ὁ τῷ ἡλίῳ μὴ ἐκτεθειμένος Εὐστ. 287, 79.
Ἀν-ηλόω· ἥλους ἀναρτῶ Κελσ. ἐν Ὠριγεν. σ. 298.
Ἀν-ήλωμα, τό· ἀνάλωμα Βοικχ. Ἐπιγρ. 2, 278, 62.
Ἀν-ημι-ωβόλιον, τό· ἡμιωβόλιον, τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 554
Ἀν-ήμυκτος, 2· ἀχάραικτος δηλ. οὐκ ἠμυγμένος ὄνυξιν Ἡσύχ.
Ἀν-ηπελίη, ἡ· ἀσθένεια Ἡσύχ. λέγεται καὶ ἄνευ α νηπελίη.
Ἀνήρεοι, οἱ· κρίκοι, δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται Ἡσύχ.
Ἀν-ήρικτος, 2· ἀνέρεικτος Ἡσυχ.
Ἀνήριστος· Σπαρτιάτης Ἡρ.
Ἀνηρίτης, ὁ· κογχύλιον κατὰ παραγωγὴν κληθὲν ὑπὸ Νηρέως τοῦ θαλασσίου δαίμονος (οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ παραγωγή Ἡρωδ.
Ἀνηρόεστος· βαθ. Γαλατῶν τῶν Γαισατῶν Πολυβ.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄνηρός, 3· ἐπίπονος συγκοπ. ἐκ τοῦ ἀνιαρὸς Νικ. Θηρ. 701.
Ἀν-ηρτημένως· κρεμαστά Ἑρμῆς εἰς Πλατ. Φαιδρ. 177.
Ἀνησίδανος, ὁ· ὑδ' Ἀνησιδώρα.
Ἀν-ήσυχος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἡσυχίαν, γλωσ.
Ἀνήτινος· ὑδε τὸ ἑπόμ.
Ἄνητος, ὁ· βοτάνη τις ἁρωματική = ἄνηθος· ἀνήτινος στέφανος Θεοκρ. 7 (63).
Ἀνητοῦσσα, ἡ· πόλ. Λιβύης, κάτ. Ἀνητουσσατος Στ. Βυζ.
Ἄνθατος· ἀνδρ. ὄν Γαλην.
Ἀνθ-αίρεσις, ἡ· αἵρεσις, ἐκλογὴ εἰς τόπον ἄλλου Βοικχ. ἐπιγρ. 1, 482, 2715.
Ἀνθ-αμιλλήτρια, ἡ· ἐναντία Ν. Χων. χρον. 325.
Ἀνθάνα· ὑδ' Ἀνθήνη.
Ἀνθανίς, ίδος, ἡ· ἀρχαιότ. ὄν. τῆς Τροιζήνος Στ. Βυζ.
Ἀνθ-αρμόζω· ἁρμοδαδὸν συνάπτω καὶ ἐπεκτείνω Σχολ. Πινδ. Πυθ. 4, 63.
Ἀνθ-άρπαγμα, τό· ἐνέχυρον χρέους Εὐστ. Ἰλ. 877, 37.
Ἀνθ-αρπάζω· ἁρμοδαίως ἁρπάζω, μτγν.
Ἀνθεάδαι, οἱ· τῆς Ἁλικαρνασσοῦ οἱ κάτοικοι ἀπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς πόλ. Ἄνθους Στ. Βυζ.
Ἀνθέας· Λίνδιος, ποιητὴς Ἀθην.
Ἀνθ-έκαστον· ἐξ ἐναντίας ἕκαστον Ἡσύχ.
Ἀνθ-εκτικός, 3· τοῦ κρατεῖν ἔχων τὴν δύναμιν καὶ ἐπιτηδειότητα Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 11.
Ἀνθ-έλκυσις, ἡ· εἰς τὸ ἐναντίον μέρος ἕλκυσις Ἐπιφαν. 1, 299.
Ἄνθεμα, ἡ· βοτάνη, ἡ καὶ ἀμάραντος Ἡσύχ.
Ἀνθέμινος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.
Ἀνθεμίσιον, τό· ὑδ' ἀνθεμίς.
Ἀνθεμιωνίδης· Ἀνθεμωνίδης, ὁ ὑδε.
Ἀνθεμοείσιος· ὑδ' ἀνθεμόεις Φιλημ. λεξ. τεχνολ. 40.
Ἀνθεμόεσσα, ἡ· ὑδ' Ἀνθεμοῦσα.
Ἀνθεμόκριτος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀνθεμόνη, ἡ· γυν. ὀν. Δ. Ἀλ.
Ἄνθεμος, ὁ· ὄν. ποτ. Σχολ. Ἰλ. ν, 307.
Ἄνθεμος, ὁ· ὄν. ἐξ οὗ πλάττει τὸ ἀνθεμόεις ὁ Θεογνωστ. καν. 64, 16.
Ἀνθεμουσιάς, ἡ· πόλ. Συρίας Τακιτ. χρον.
Ἀνθεμοῦσσα, ἡ· Ἀνθεμόεσσα νῆσος, ἕδρα τῶν Σειρήνων Ἀπολ. Ῥ.
Ἀνθεμωνίδης, ὁ· πατρων. ὄν. Σουίδ.
Ἀνθεμωτός, 3· ἄνθ σι κεκοσμημένος Βοικχ. ἐπιγρ. σ. 407, 416.
Ἀνθεο-φόρος, 2· ἀνθοφόρος ὑδε.
Ἀνθεσι-ουργός, 2· ἄνθη κατασκευάζων Προκλ. Σχολ. Πλατ. Κρατυλ. σ. 112.
Ἄνθεται, οἱ· ἐλεύθεροι π. Ταραντίνοις Ἡσύχ.
Ἀνθεών, ὁ· τόπος ἀνθέων· ὑδ' ἀνθών, γλωσ.
Ἀνθέων· ἐπίσκοπος Ἀρσινόης Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ.
Ἄνθη, ἡ· ὑδ' Ἀνθεια.
Ἀνθηδανιάς, ἡ· εἶδος ἀμπέλου Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 12, 5.
Ἀνθηΐς ἶδος, ἡ· θυγ. Ὑακίνθου Ἀπολδ.
Ἀνθηλά· περιδέραια Ἡσύχ.
Ἀνθήνη, ἡ καὶ δωρ. Ἀνθάνα· πόλ. 1) Λακωνική, μία τῶν ἑκατὸν κέκληται δ' οὕτω παρ' Ἄνθην τὸν Ποσειδῶνος, ὃν Κλεομένης ὁ Λεωνίδου ἀδελφὸς ἀνελὼν καὶ ἱκέσιος ἐγράψεν ἐν τῷ δέρματι τοὺς χρησμοὺς ὧδε τηρεῖσθαι, κάτ. Ἀνθανεὺς Στ. Βυζ. 2) Ἀρκαδίας Θουκ. 3) Ἰνδικῆς Νον. = Ἀνθήλη.
Ἀνθήνας, ὁ· ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρὸς Ἡσύχ. ἀλλ' ὑσ. γραπτέον Ἀνθείης.
Ἀνθήνηθεν· ὑδ' Ἀνθήλη.
Ἀνθηνοειδές, τό· εἶδος πτηνοῦ· ὑδ' ἀνθρήνη καὶ ἀνθηδῶν.
Ἀνθηρά, ἡ· ὄν. πλοίου Βοικχ.
Ἀνθηρο-ποιέω· ἀνθηρόν τι ποιῶ, μτγν.
Ἀνθηρῶς· τερπνῶς· λίγειν Ἰσοκ. σ. 294.
Ἀνθηρό-χειλος, 2· ἔχων χείλη ἀνθηρά, περὶ Ἑλένης Τζετζ. Ἐν ἄλλῃ γ. Ὁμ.
Ἀνθηρό-χρους, 2· ἔχων ἀνθηρὸν χρῶμα· -τάπης Εὐστ. 328, 75.
Ἄνθης· ὄν. Ποσειδῶνος Στραβ. ὑδ' Ἄνθας.
Ἀνθη-φορία, ἡ· ὑδ' ἀνθοφορία.
Ἀνθιανός· ὑδ' Ἄνθιον.
Ἀνθίας, ὁ· ἰχθύος εἶδος, ὁ καὶ ἱερὸς ἰχθὺς καλούμενος, καὶ ἔτι αὐλοπίας.
Ἄνθιον, τό· πόλ. Ἰταλίας, κάτ. Ἀνθιανὸς Στ. Βυζ. Antium.
Ἄνθιος, ὁ· ἐπών. Βάκχου Παυσ.
Ἀνθ-ιππ-άρχης· ὁ ἀντὶ τοῦ ἄρχοντος τῶν ἱππέων Ἰ. Λαυρεντ. π. ἀρχ. Ῥωμ. 1, 38.
Ἀνθίππη, ἡ· Θεσπιὰς Ἀπολδ.
Ἀνθίστιος· ὑδ' ἀντίστιος.
Ἀνθο-βαφία, ἡ· βαφὴ Πλουτ. Στοϊ. ἀνθ. 60, 10, tinctura.
Ἀνθοκόμης· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ.
Ἀνθο-λόγημα, τό· ἀνθολογία Εὐστ. 55, 4.
Ἀνθ-ομοιόω· συγκρίνω Φιλοστρ. Ἐπ. 2, 367.
Ἀνθ-ομο-λογητής, ὁ· ὁμολογητής, μτγν.
Ἀνθ-όπλισις, ἡ· ὁπλισμός, ἐξόπλισις Νικητ. Χων. χρον. 159, armatura.
Ἀνθό-πνους, 2· ὁ ἄνθη πνέων, μτγν.
Ἀνθ-οριστικός, 3· εἰς ἀνθορισμὸν ἀνήκων, ἐπιτήδειος Τζετζ. εἰς Ἑρμογ. Κρ. Ἀν. 4, 15.
Ἄνθορος καὶ δωρ. ἄντορος, ὁ· ὅρος ἐξ ἐναντίας τεθειμένος Ἡρακλ. πίν. 1, 12.
Ἀνθο-φορία, ἡ· ἀνθηφορία, γλωσ. floriferium.
Ἀνθοφορίων· ἀνδρ. ὄν. Ἀλκιφρ.
Ἀνθό-χροια· ἡ· χρῶμα ἄνθινον Κ. Μανασ. χρον. 129.
Ἀνθό-χυμος, 2· ὁ χυμὸν ἔχων ἄνθους Εὐστ.
Ἀνθόω· θέμα ἐξ οὗ τὸ ἀνθοῦσθαι γλωσ.
Ἀνθρακάριος, ὁ· ἀνθρακοπώλης, μτγν.
Ἀνθρακο-βότανον, τό· εἶδος βοτάνης, ἥτις συνάγεται μηνὶ Ἰουλίῳ τὸ καὶ βετονίκη λεγόμενον, γλωσ.
Ἀνθρα-κο-γραφία· ἡ· ἀνθράκων ζωγραφία, μτγν.
Ἀνθρακο-θήκη, ἡ· ἀνθράκων ἀποθήκη, γλωσ.
Ἀνθρακο-υργία, ἡ· καῦσις Νικητ. Εὐγενιαν. 2, 120, ustrina.
Ἀνθρακών, ὁ· ἀνθρακιὰ Ἀρκαδ. 12, 19.
Ἀνθρήνεια· τὰ μελίσσια Ἡσύχ. ὑδ' ἀνθρήνιον.
Ἀνθρίσκιον, τό· λέχαγον ἔχον ἄνθος ὡς ἄνηθον ἢ τὸ ἄννησον Ἡσύχ. ὑδ' ἀνθρισκον.
Ἀνθρωπ-απάτης· ὁ ἀνθρώπους ἀπατῶν· ὁ πικρὸς ἢ τῆς καυλὸς ῥίζα, (ὁ χρυσὸς) Κ. Μανασ. χρον. ἐρωτ. 15, 5.

Ἀνθρωπιάω· ἐπιθυμῶ νὰ ἦμαι ἄνθρωπος.
Ἀνθρωπίδης· πατρων. τοῦ ἄνθρωπος Ἐτ.Μ.
Ἀνθρωπινο-παθής, 2· ὁ εἰς ἀνθρώπινα πάθη ὑποκείμενος Ἰ. Χρυσ. ὁμιλ. 5, 4, 459.
Ἀνθρωπιστί· ἀνθρωπίνως· - φθεγγομένη Σχολ. Ὀδ ζ, 125.
Ἀνθρωπόθεν· ἐξ ἀνθρώπων, γλωσ. humanitus.
Ἀνθρωπό θεος, ὁ θεὸς ἄνθρωπος, μτγν.
Ἀνθρωπο-θυσία, ἡ· ἀνθρώπων ἱστίασις Δ Διακ. σ. 270.
Ἀνθρωπο-κόμος, ὁ ὁ περιποιούμενος ἀνθρώπους, ἀνων. Βαλτζ. ῥητ. 3, 607, 6.
Ἀνθρωπ-ολίτης, ὁ· ἀνθρώπους ἀφανίζων Μοσχοπ. 168, 9.
Ἀνθρωπο-μορφέω· ἀνθρωπίνην μορφὴν περιβάλλομαι, μτγν.
Ἀνθρωπο-μορφία, ἡ ἀνθρωπίνη μορφὴ Δ. Ἀρεοπ. 15, 3.
Ἀνθρωπό-μορφος· Πυθαγόρου μανδραγόρας, βοτάνης εἶδος Διοσκ. 4, 76.
Ἀνθρωπο-μόρφως· ἴδ' ἀνθρωπόμορφος.
Ἀνθρωπο-παθῶς, ἐπίρ κατὰ πάθος ἀνθρώπινον Εὐστ. Ἰλ. 977, 43 «ἐπὶ θεοῦ ὅταν λέγωνται μέλη ἢ μέρη, ἀνθρωπ. μὲν λέγονται, θεοπρεπῶς δὲ νοοῦνται» Ἐπιφαν 2, 13.
Ἀνθρωπο-πλαστικός, 3· ὁ ἀνθρώπους πλάττων Θεοῦ Προδρ. 6, 563.
Ἀνθρωπο-ποιέω· πλάττω, δημιουργῶ ἀνθρώπου. Γρ Νυσ. 1, 9, σ. 144.
Ἀνθρωπό-πολις, ἡ· ἐπιγραφὴ μιᾶς τῶν ὀκτυρῶν τοῦ Οὐάρρωνος
Ἀνθρωπο-πολίτης, ὁ ὁ ἀνθρώπου κάτοικος· -«γέγονεν οὐκέτι μὲν σὰρξ ὁ λόγος κατὰ τὰς γραφάς, ἀνθρωποπολίτης δὲ μᾶλλον» Κυριλλ 9, 750· «ὁ θεὸς λόγος ἄνθρωπος ὀνομάζεται διὰ τὸ κατοικῆσαι ἐν ἀνθρώπῳ», αὐτοῦ
Ἀνθρωπο-πρεπ ώδης, 2 ἀνθρωποπρεπὴς Τζετζ. ἀλληγ. Ὁμ.
Ἀνθρωπο-τρόφος, 2· ἀνθρώπους τρέφων, Ἡσύχ.
Ἀνθρωπο-ὑπό-στᾰτος, 2· ἔχων ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν Ψ. Ἀθανασ. 2, 396.
Ἀνθρωπο-φλόγυς, 2 ἀνθρώπους φλέγων, καὶ ὧν Εὐστ. 188, 19.
Ἀνθρωπο φόντης, ὁ· φονεὺς ἀνθρώπων Κ. Μανασ.
Ἀνθρωπο-φόρος, 2· ἀνθρώπους φέρων Ἀμφιλοχ.
Ἀνθρωπο-φυϊκός, 3· φύσιν ἔχων ἀνθρωπίνην Δ. Ἀρεοπ. 3, 735.
Ἀνθρωπό-φῦτος, 2· ὑπ' ἀνθρώπου γεννηθείς Κρ Ἀν. 4, 13.
Ἀνθρωπο-χοίρο-τρόφιον. τά· ἀνθρώπων τροφεῖον ὡς χοιροτροφείων Τζετζ. Ἐπιστ 16.
Ἀνθρωπόω· καθιστῶ ἄνθρωπον μόνον τὸ ἀπαρ. ἐν χρήσ. «εἶτα κωμῳδῶν, οὗτοι, φησίν, ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῦχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ ἰσχυροῦσθαι καὶ ἱππούσθαι καὶ ἀνθρωπούσθαι» Πλουτ. ἠθ. 1120.
Ἀνθρωπώ, ἡ· ἡ γυνὴ π. Λάκωσιν Ἡσύχ.
Ἀνθ-υλάσσω· ἐξ ἐναντίας ὀλακτῶ, μτγν.
Ἀνθυλλίς, ἴδος, ἡ· βοτάνης εἶδος Διοσκ.
Ἀνθ-ύπ-αρξις, ἡ· ἔπικλ, σκεύη Νικήτ. Ἐξηγ. 6, 3.
Ἀνθ-υπάρχω· ἐξ ἐναντίου ὑπάρχω Πορφυρ. π. ἐγκρ. 3, 21.
Ἀνθυπατιαναί, χῶραι, αἱ· αἱ ὑπ' ἀνθυπάτου κυβερνώμεναι χῶραι ἐν Ἀφρικῇ Νεκρ. Ἰουστιν. 30.
Ἀνθ-υπ-εκ-καίω· ἀμοιβαίως ἐκκαίω, μτγν.
Ἀνθ-υπ-εξ-άγω· ἀμοιβαίως ἐξάγω, μτγν.
Ἀνθ-υπερ-ηφανίω· ἐξ ἀμοιβῆς ὑπερήφανός εἰμι Σουητ. βι Ὁρ. 8.
Ἀνθ-υπ-οκλάζω· ἐξ ἐναντίου ὑποκάθημαι, μτγν.
Ἀνθ-υπο-κλίνω· ἀμοιβαδόν, ἐν μέρει ὑποκλίνω, ὑποστρώνω Νικ. Χων. π. Φαβρ. βιβλ. 6, 409.
Ἀνθ-υπο-κρούω· ἀμοιβαδὸν ἀποκρίνομαι Κ. Μαν χρον. 2, 9000.
Ἀνθ-υπο-κρύπτω· ἀμοιβαδὸν ἀποκρύπτω Κ. Μανασ. χρον. 3801.
Ἀνθ-υπο-λαμβάνω· ἐξ ἐναντίας ὑπολαμβάνω, μτγν.
Ἀνθ-υπο-λόγέω· ἀντισηκώνω, γλωσ.
Ἀνθ-υπο-λογισμός· ἀντιστάθμησις, γλωσ.
Ἀνθ υπο-μιμνήσκω· ἀναλαμβάνω εἰς τὴν μνήμην μου Μεθοδ. σ. 412.
Ἀνθ-υπο-νοστέω· ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑποσθοχωρῶ, μτγν.
Ἀνθ-υπο-τείνομαι· ἐξ ἐναντίας διατείνομαι, διαβιβάζω Σχολ. Δημ. σ 649, 29.
Ἀνθ-υπο-τίμησις, ἡ· ἐναντία ἐκτίμησις, ῥητ. ἑλλ. 5, 7.
Ἀνθ-υψόω· ὁμοιβαίως ἀνυψώνω, μτγν.
Ἀνθώ, οὓς· θυγ. Ἀμυκλίου Πλουτ.
Ἀνθών· ἴδ' ἀνθεών.
Ἀνιακάς· ἰδίως ὄν. Σουΐδ.
Ἀνίαμα, τό λύπη, ἐνόχλημα λίαν αὐτοκράτ. πανηγ εἰς Ἰ. Χρυσ. σ. 284.
Ἀνιανός· ἀνδρ. ὄν. Λιβαν
Ἀνιαράκαι, οἱ ἔθνος Μηδίας Πολυβ
Ἀν-ἴαρίζω, ὁωρ. ἀντὶ ἀνιερίζω, ἀφιερώνω, Ἐπιγρ.
Ἀνίας, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας Στράβ.
Ἀνίβηρ· ἀνδρ. ὄν. Ἀρκαδ.
Ἀνιγρατα, τά· ὁδὸς στενὴ καὶ δύσβατος ἐπὶ τοῦ ὄρους Τημνίου παρὰ τὴν Λέρνην Παυσ.
Ἀνιγριάδες Νύμφαι, αἱ· ἴδ' Ἄνιγρος.
Ἀνιγρο-δίτης, ὁ· βυρσοδέψης Ἡσύχ.
Ἀν-ιέρως ἴδ' ἀνίερος.
Ἀν-ιερωσί· τῷ προηγ.
Ἀνίηρ· βοτάνη τις Ἡσύχ ὄν. ἐν χρήσει π. Λάκωσιν ἴδε Κασωδ. εἰς Ἀθην. 8, 352.
Ἀνίης, γεν. ἀνίητος, αἰτ. ἀνίητον ὁ ποτ. Λατίου. Δ. Ἀλ.
Ἀν-ικανότης, ἡ· ὡς κ. νῦν Ἀμφιλοχ. 101.
Ἀνίκητον, τό βοτάνης ὄν. Διοσκ. 3, 60· πρβλ ἄνισον, ἄνηθον.
Ἀνίκητος 1) υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολλ 2) ἀνδρ. ὄν. Ἀλκιφρ. 3) ὁ Θεοδοσιάριος ἐπὶ Κυρμόζου Δ. Κασ.
Ἀνικήτως· ἴδ ἀνίκητος.
Ἀνικὶ ἄνευ νίκης Δ. Κασ. 61, 21.
Ἀνίκιος· Ῥωμ. ὄν. Ἀθην.
Ἀνικλώμενον· ἀναπαυόμενον Ἡσύχ.
Ἀν-ικμαστέος, 3· ἀποξηραντέος Διοσκ
Ἀν-ικμο-πραξία, ἡ· ξηρὰ πρᾶξις, μτγν.

Ἄνϊκος· ἀνδρ. ὄν. Ἀρκαδ.
Ἀν-ἁλλωμα, τό· ἀνάβλεμμα ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνιλλάω = ἀναβλέπω Πολυδ. 2, 54.
Ἄνιος· Δήλου βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς Κλ. Ἀλ.
Ἀν-ιππασία, ἡ· ἀνθιππασία καὶ διϊππασία, ἡ τῶν ἵππων ἄμιλλα, ὥσπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἐηλοῦσι Σουΐδ.
Ἀνισαεῖς, εἶτος· ἀνδρ. ὄν. Χαρτ. Βοργ.
Ἀν-ισάκις· κατὰ τρόπον ἄνισον Θε Σμυρν. π. ἀριθμ. 12, 41.
Ἄνίσασα· τὸ κατάστακτον, γλωσ. ἰατρ.
Ἀν-ισο-γώνιος, 2· ἀνισοδιάστατος, ἔχων ἀνίσους γωνίας, ἄνισα διαστήματα· ὑδ' ἀνισεπίπεδος.
Ἀν-ισο-πλατής, 2· ὁ ἔχων ἄνισον πλάτος Εὐκλειδ. σ. 608.
Ἀν-ισο-σημία, ἡ· ἄνισος σημασία Σχολ. Ἰλ. ω, 58.
Ἀν-ισο-σθενής, 2· ὁ μὴ ἰσοδύναμος Γαλην. 5, 379.
Ἀν-ισο-σκελής, 2· ὁ ἔχων σκέλη ἄνισα Σχολ. εἰς Δ. Περ. 336, 22.
Ἀν-ισό-στροφος, 2· ἀνίσως ἐστραμμένος, Τζετζ. ἱστ. 10, 563.
Ἀν-ισο-τάχύς, 2· ὁ ἔχων ἄνισον ταχύτητα - παλμοὶ Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. 8, 13.
Ἀν-ισό-τονος, 2· ἔχων ἄνισον τόνον, μτγν.
Ἀν-ισο-ὑψής, 2· ἔχων ὕψος ἄνισον, μτγν.
Ἀν-ισό-χρονος, 2, ἐπιθ. ἐξ οὗ τὸ ἐπίρ. ἀνισοχρόνως = ἐν ἀνίσῳ χρόνῳ, μτγν.
Ἀν-ιστάω· ὑδ' ἀνίστημι.
Ἀν-ίστωρ, ὁ· ἀμαθής, ἀντίθ. τῷ πολυΐστωρ Τζετζ. ἱστ. 3, 272.
Ἀν-ισχυρότης, ἡ· ἰσχύος ἔλλειψις, γλωσ.
Ἀν-ιτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἄνειμι «ἀνιτέον δὴ ὅθεν ἐξέδημεν εἰς ταὐτα» = δεῖ ἐπανελθεῖν Δ. Ἀλ. Λυσ. 13.
Ἄν-ιχνος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἴχνος Γρ. Ναζ. ᾠδ. 2, 55.
Ἀνίχωρ· ὑδ' ἀννίχωρον.
Ἀνίψανον· οὐ βιβλαμμένον, ἀδιάφθορον Ἡσύχ. illaesum.
Ἀνιών, ὁ· ποτ. = Ἀνίης Στραβ.
Ἄννα, ἡ· πόλ. Ἰουδαίας ὑπὲρ Ἱεριχοῦντα, κάτ. Ἀννίτης κατὰ Ἰώσ. καὶ Ἀννιανὸς ἀπὸ τοῦ Ἄννία Στ. Βυζ.
Ἀννακός· ὑδε Νάννακος.
Ἀν-νέμω· ὑδ' ἀνανέμω.
Ἀν-νέομαι· ἀνέρχομαι, ἀναφέρομαι, κατὰ συγκοπ. αἰολ. καὶ π. ἀντὶ ἀνανέομαι· «ὅπη Ἥλιος φαεσίμβροτος εἶσιν ὑπὸ γῆν, οὐδ' ὅπου ἀννείται» Ὁδ. κ, 192.
Ἀννισο-ειδές, τό· κώνειον Ἡσύχ. πρβλ. καὶ «τὸ κώνειον ἐπ' ἄκρων τῶν φύλλων ἔχει σκιάδιον καὶ σπέρμα ἐμφερὲς ἀνίσῳ, λευκότερον δέ» Διοσκ. 4, 79.
Ἄννητον· ὑδ' ἄνηθον.
Ἀννίκειρες· φιλόσοφος Κυρηναϊκὸς Λουκ.
Ἄννις, ἡ· μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ Ἡσύχ.
Ἀννισο-ειδής, 2· ὑδ' ἀννησοειδές.
Ἄννισον, τό· ἄνισον, ὡς ἄννησον = ἄνητον Σουΐδ. ὑδ' ἄνηθος, ἄνισον.
Ἀννίχωρον, τό· κώμη π. τῇ Περσίδι, κάτ. Ἀννίχωραι καὶ Ἀννίχωρις Στ. Βυζ.
Ἄννος· Αἰγύπτιος τις Σχολ. Ἀριστ.
Ἀννωδεῶς· τρυφερῶς, ἁβρῶς Ἡσύχ. molliter.
Ἀννωμα, τά· τὰ θρυπτόμενα π. Ταραντίνοις Ἡσύχ.
Ἄννων· 1) πατ. Ἀμίλκα βασιλέως Καρχηδονίων Ἡρ. 2) στρατηγὸς Καρχηδονίων Ἀριστοτ. 3) ἄλλος Πολυδ.
Ἀννώνα, ἡ· ἡ παρὰ βασιλέως διδομένη ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ βόγα = ἐπίδομα, μισθός, γλωσ.
Ἀννωνάριος· ὑδ' ἀνωνάριος Σουΐδ.
Ἀννωνεύω· ἀννώναν χορηγῶ Βοικχ. ἐπιγρ. 3, 515.
Ἀν-όδοντος· ἀνόδους
Ἀν-όζεστος, 2· ὁ μὴ ἔζεσμένος Ἡσύχ. ἀλλ' ὀρθ. γρ. ἄζεστος ἢ ἀνάζεστος· καὶ = ἄγαν ζεστός, ὡς τὸ ἀνάπνευστος = ἄγαν ἄπνευστος.
Ἀ-νοητεί, καὶ ἀνοητί· ἀνοήτως, μωρῶς Β. Ἀν. 2, 313, 3.
Ἀ-νοητοτάτως, ὑδ' ὑπερθ. τοῦ ἐπομ. Κύριλλ. 1, 217· ὁ δὲ Δίων Κάσ. 44, 35 χρῆται τῷ ἀνοητότατα.
Ἀ-νοήτως· οὕτως ὥστε ἀδύνατον νὰ νοηθῇ.
Ἀνόθηρον· νωθρόν Ἡσύχ.
Ἄ-νοθος, 2· γνήσιος Εὐσεβ. 8, 388.
Ἀ-νόθως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. = γνησίως Ἡσύχ. «τὸ ἀνόθως καὶ γνησίως ἐκ καθαροῦ τοῦ συνειδότος ἐλευθεροστομεῖν» Φιλ. 461, π. δὲ ἰατρ. = ἀνοθεύτως, αὐτ. σ. 216, 34.
Ἀν-οιγεύς, ὁ· ἀναπεταννύς, ἀνοίγων, μτγν.
Ἀν-οιγή, ἡ· ἀνάπτυξις Ἰ. Χρυσ. 1, 950, 37.
Ἀν-οίδανσις, ἡ· ἐξόγκωσις Πλωτιν. 449.
Ἀν-οικείωτος, 2 ὑπ' οὐδενὸς δεσμοῦ συγγενείας συνημμένος Μ. Ἀντ. 12, 30.
Ἀν-οικο-δεσπότης, ὁ· ἄνευ οἰκοδεσπότου οἶκος, μτγν. ὑδ' οἰκοδεσπότης.
Ἀν-οικο-δομή, ἡ· ἀνακαίνισις, μτγν.
Ἀν-οικο-δόμησις, ἡ· τῷ προηγ. Θεοφυλ.
Ἀν-οικτεί καὶ -κτί· χωρὶς οἴκτου, ἀνοίκτως Σουΐδ.
Ἀν-οικτής, ὁ· ἀνελέητος Ἡσύχ.
Ἀν-οικτί· ὑδ' ἀνοικτεί.
Ἀνοικτό-κλειστος, 2· ἀνοικτέος καὶ κλειστέος Γ. Πισιδ. ἑξαμ. 1731.
Ἀν-οίκτως· ὑδ' ἄνοικτος.
Ἀν-οινία, ἡ· οἴνου ἐγκράτεια Εὐσεβ. 17, 771, 13.
Ἄν-οινος, 2· ἄοινος Ἡρωδν. ἐπιμ. σ. 216.
Ἀνοίξια, τά· εἰωθυτὰ ἀνοιξι-τῆς ἐκκλησίας γίγνεσθαι, ἐκκλ.
Ἄν-οιστρος, 2· ὁ οἴστρου στερούμενος Γρ. Ναζ. Ὠδ. 2, 88.
Ἀνό-κιον ὑπερῷον Ἡσύχ. ἀλλ' ὀρθότ. ἀνώγεων, ὃ ὑδε.
Ἀνο-κηδής, λόγος, ὁ· παρὰ τὸ εἰκὸς εἰρημένος Ἡσύχ.
Ἀνο-κωχεύω, ἀνοκωχή· ὑδ' ἀνακογχίζω, ἀνακωχίζω, ἀνακωχή.
Ἀν-ολβίζω· ποιῶ ὄλβιον, εὐδαίμονα, μτγν.
Ἀν-ολίγωρος, 2· οὐκ ἀμελὴς Θεοδ. Στουδ. 276.
Ἀν-ολιγώρως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μτγν.
Ἀν-ολισθάνω· ἐπανέρχομαι Ἐτ. Μ
Ἀν-έλκητον, τό· τὸ ὑφ' οὗ ἀνέλκεται Ἡσύχ.
Ἀν-ολόφυκτος, 2· ἀδάκρυτος Ἡσύχ.

Ἀν-έμβρησις, ἡ· ὑετός, τὸ ἐξ οὐρανοῦ ὕδωρ, μτγν.
Ἀν-εμβρητικός, 3· εἰς τὴν ἀνεμβρίαν ἀνήκων, ἐπιτηδειος Ἐπιφάν. 1, 944.
Ἀν-ομιλεί· ἄνευ κοινωνίας Πρωδν. ἐπιμ. 255.
Ἀν-όμνυμι· πάλιν ὀμνύω, μτγν.
Ἀν-ομοιο-κατά-ληκτος, 2· ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν κατάληξιν Πρισκ. π. 12 στιχ. Λίν.
Ἀν-ομοι-ούσιος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὁμοίαν οὐσίαν Ἀθανασ. 1, 763.
Ἀνόμοιος, ὁ· αἱρετικός τις Φωτ.
Ἀν-ομοιό-σχημος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὅμοιον σχῆμα Προκλ. Θεολ. 210.
Ἀν-ομοιό-φυλος, 2· ὁ μὴ ὢν ἐξ ὁμοίου γένους, μτγν.
Ἀν-ομοι ώδης, 2· ἀνόμοιος Προκλ. Θεολ. 203.
Ἀν-ομο-λογητέον· ὁμολογητέον Πλάτ. πολ. 5, 452.
Ἀν-ομο-λόγητος, 2· ὅταν ἀνανεώσῃ τις τὴν ὁμολογίαν Β. Ἀν. σ. 184, 22.
Ἀν-ομο-λογία, ἡ· διαφωνία Στράβ. 2, 98.
Ἀν-ομο-λογουμένως· ὁμολογουμένως Γαλην.
Ἀν-ομο-ούσιος, 2· ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν οὐσίαν Ἐπιφαν. 1, 222.
Ἀν-ομο-ταγής, 2· ὁ μὴ ὢν τῆς αὐτῆς τάξεως Δαμασκ.
Ἀν-ομό-φυλος, 2· ὁ μὴ ὢν τοῦ αὐτοῦ γένους Κ. Μανασ. 1, 60.
Ἄ-νόμως· ἴδ' ἄνομος.
Ἀνονδόκως· ἄνωθεν Ἡσύχ. πρβλ. ἄνεκας.
Ἀν-ονείδιστος, 2· ὁ μὴ ὠνειδισμένος Ν. Δαμασκ. 22, 4.
Ἀν-όξυντος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὀξὺν τόνον Εὐστ.
Ἄνορ· νοῦς π. Σκύθαις Ἡσύχ.
Ἀν-ορίγω· προτείνω, ἐκτείνω Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1.
Ἀν-ορθο-περι-πατητικός, 3· ὄρθιος περιπατῶν Ἀθανασ. 2, 243.
Ἀν-ορθος, 2· ὄρθιος Ἱπποκρ. 295, 8.
Ἀν-ορθωτής, ὁ· ὁ ἀνορθῶν Ψ. Χρυσ. 22, 7, 306.
Ἀν-ορμητικῶς· ὁρμητικῶς Μ. Βασιλ. 2, 79.
Ἀν-όρ· ἀνόρνυμι = ἐγείρω, ἐξ οὗ ἀνῶρτο Ἰλ. ψ, 812.
Ἀν-όρυξις, ἡ· ἀνασκαφή Εὐστ. 104, 46.
Ἀν-όρω· ἀνόρνυμι = ἐγείρω ἐξ οὗ ἀνῶρτο Ἰλ. ψ, 812.
Ἄ-νόητος, 2· ἄνοος Σοφ. ἐν Πολυδ.
Ἀ-νοσία, ἡ· ὑγεία Πολυδ.
Ἀ-νόσφιστος, 2· μὴ ἐξαπατηθείς, μὴ κρυφίως ἀφαιρεθείς Ἰ. Χρυσ. 6, 532.
Ἄνοσχην· ἀνανδρος· Ἡσύχ.
Ἀ-νόωσ· ἴδ' ἄνοος.
Ἄνου, Ἰων. ἀντὶ ἄνω Ἡσύχ. (ἀλλ' ἴσως ἰσοφαλ. ἀντὶ ἄνις ἄνευ ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀττικόν).
Ἀνουβιάς, ἡ· ἡ κόνιζα, γλωσ.
Ἀνουβότης, ὁ· ἴδ' Ἀξουμίτης.
Ἀνουβίων· μαθηματικός τις π. Τζέτζη ὅ; καὶ Ἀννουβις γράφει.
Ἀνούλεγοι· ἀνόλεθροι Ἡσύχ.
Ἄνουροι ἄβρεκτοι καὶ ὑψίλοι Ἡσύχ.
Ἀν-ουσίαστος ὁ στερούμενος οὐσίας, Ἑρμησ. ποιμαν σ 12.
Ἀ-νουστέρως· ἴδ' ἄνοος.
Ἄνουφι· βοτάνης εἶδος Διοσκ 4, 30.
Ἀνοῦχα· βοτάνης εἶδος, τὸ αἰθιοπικὸν κύμινον, γλωσ.
Ἀν-οχικός, 3· ἴδ' ἀνοχεύς.
Ἀν-οχλητικῶς· ἄνωθεν καταπιεστικῶς, καταβαρυντικῶς Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 10, 83.
Ἄν-οχος, ἡ· βοτάνη τις καθαρτική, τὴν ὑπερβολικὴν διάρροιαν σταματῶσα Θεοφρ. Ἱ. Φ. 18, 13.
Ἄνοχος· Ταραντῖνός τις Παυσ.
Ἀν-οψιεῖν τυφλώττειν Ἡσύχ.
Ἀνσατήρ· βουδών π. Λάκωσιν Ἡσύχ.
Ἄνσατον ἅψασθαι, συνάψαι, Κρῆτες Ἡσύχ.
Ἀνσερίσασθαι· τὸ μόνον πρὸς τὸ πῦρ στῆναι, Λάκωνες Ἡσύχ.
Ἀντα-βάτης, ὁ· ὁ κατὰ ταῦ ἰχθυοῦ ἐφορμῶν Τζετζ.
Ἀντ-αγάναχτέω· ἀμοιβαδὸν ἐν τῷ μέρει ἀγαναχτῶ Εὐσεβ. πρπ. εὐαγγ. 6, 257
Ἀντ-άγειρω· ἀμοιβαδὸν πτωχεύω, προσαιτῶ Ὠριγεν κατ. Κελσ. σ. 303.
Ἀνταγόρας· Κῷος Ἱππ.
Ἀντ-αγρεύομαι· ἀμοιβαδὶν ἀγρεύομαι Ἀθανασ. 1, 1055.
Ἀντ-αγώνισις, ἡ· ἀνταγωνισμός, μτγν.
Ἀντ-αδικητέον· ἀμοιβαδὸν ἀδικητέον Μαξιμ. Τυρ. 18, 25.
Ἀνταία, ἡ· Ἰπών. Ῥίας· ἴδ' Ἀνταῖος.
Ἀνταιο πολίτης, ὁ· ἴδε τὸ ἑπόμ.
Ἀνταιούπολις, ἡ· πόλ. ἐν Αἰγύπτῳ, κάτ. Ἀνταιοπολίτης λέγεται καὶ Ἀνταίων, ὡς Ἀκταίων, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Στ Βυζ.
Ἀντ-αείρω ἐξ ἐναντίας ἀνυψῶ, καὶ ἀνταείρομαι κατά τινος σκώνυμαι Ἡρ 3, 114· «πόλεμον ἀνταειρόμενοι» = κινδυνεύοντες, 8, 140.
Ἀντ-αίτιος, 2 ἐξ ἀμοιβῆς ὑπαίτιος Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 932
Ἀντ-αιχμαλωτεύω· ἀμοιβαίως αἰχμάλωτον ποιῶ Ἰαμβλ. Πηλ. ἐπιστ. 103.
Ἀντ-αιωρέομαι· ἀμοιβαίως αἰωροῦμαι Πλωτιν 6, 5, 11.
Ἀντ-αλαζονεύομαι· ἀμοιβαδὸν ἀλαζονεύομαι Εὐστ 590, 11.
Ἀντάλκης· Κρὴς Πολυδ.
Ἀντ-άλλακτος, 2· ἀντίρροπος.
Ἄνταλλος, 2· ἴδ' ἀντάλλαγος.
Ἀντ-αμιλλᾶσθαι· ἀμιλλᾶσθαι κατά τινος, πρός τινα· ἴδ' ἀμιλλᾶσθαι, ὃ σαφήνισαι, διὸ καὶ ὀρθῶτ' ἀνθαμιλλᾶσθαι.
Ἀντ-αμφ-ιδρύω· ἕδημα λεγόμενον ἐπὶ δύο, οἵτινες πλανώμενοι συναπαντῶσιν ἀλλήλους, μτγν.
Ἀντ-ανα-βαίνω· ἀμοιβαδὸν ἀναβαίνω, μτγν.
Ἀντ-ανα-βοάω ἐξ ἐναντίας ἀναβοῶ Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 131.
Ἀντ-ανά-κλαστος, 2· ἀμοιβαῖος· προσηγορία Πριαπ 11, 1, 1.
Ἀντ-ανα-κλίνω· ἀμοιβαδὸν ἀνακλίνω, μτγν.
Ἀντ-ανα-κράζω ἐξ ἐναντίας κράζω λέπιαν Μιθρ. 26.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντ-ανα-κύκλησις, ἡ· ἀμοιβαία παλινδρόμησις, μτγν.
Ἀντ-ανα-λύω· ἀμοιβαδὸν ἀναλύω Ἀμφιλοχ. 180.
Ἀντ-ανα-πέμπω· ἀμοιβαίως ἐκπέμπω Πλαν. Ὀθῖδ. μετ. 12, 496.
Ἀντ-αν-άπτω· ἀμοιβαίως ἀνάπτω, μτγν.
Ἀντ-ανά-στασις, ἡ· ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀνάστασις Εὐστ. 281, 91.
Ἀντ-ανα-φύω· ἐξ ἐναντίας γεννῶ Κυριλλ. Ἀλ. 1, 161.
Ἀντ-ανα-φωνέω· ἐξ ἐναντίας ἀναφωνῶ, μτγν.
Ἀντάνδρα, ἡ· μία τῶν Ἀμαζόνων Κ. Σμ.
Ἀντ-αν-έλκω· ἐξ ἐναντίας ἀνασύρω, μτγν.
Ἀντ-αν-ίσωσις, ἡ· ἀνίσωσις Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. 11, 556.
Ἀντ-άν-οδος, ἡ· ἐναντία ἄνοδος, μτγν
Ἀντάνωρ Ἡλεῖός τις Πολυΐδ.
Ἄνταξ· ἐν μέρει Ἡσύχ. παρβλ. ὑπαντάς.
Ἀντ-αξίως· ὁ, ἀντάξιος.
Ἀντ-αύγασμα, τό· ἐπαναπάμπτουσα λάμψις Θεοδ. Στουδ. 5, 11, 11.
Ἀντ-απέρχομαι· ἀμοιβαίως, ἐν τῷ μέρει ἀπέρχομαι Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. 1, 75.
Ἀντ-απο-δέχομαι· ἀμοιβαδὸν ἀποδέχομαι Β. Μακεδ. παραγγ. 50.
Ἀντ-από-δοσις, ἡ· ἡ ἀνταπόδομα.
Ἀντ-απο-πάλλω· ἀμοιβαδὸν ἀναπάλλω, μτγν.
Ἀντ-απορέω· ἀμοιβαίως ἀπορῶ Σ. Ἐμπ. πρ. γραμ. 231.
Ἀντ-απο-στρέφω· ἐξ ἀμοιβῆς ἀποστρέφω Τζετζ. Ἱστ. 5, 903.
Ἀντ-απο-τινύω· πάλιν λύω, γλωσ.
Ἄνταρ· ἀϊτὸς π. Τυρρηνοῖς Ἡσύχ.
Ἀντάραδος, ἡ· πόλ. Κοίλης Συρίας κατέναντι τῆς Ἀράδου Πτολ.
Ἀντ-αραῖαι, αἱ· πρότονα τὰ τοῦ ἱστίου σχοινία, πείσματα, δι' ὧν τὸ πλοῖον κρατεῖται, ἐπὰν τῷ λιμένι προσπελάσῃ, κάλωες δὲ τὰ ἄρμενα, τὰ λεγόμενα ἀνταραται Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 1, 227.
Ἀνταράται, οἱ· συνωμόται Σουΐδ
Ἀνταρμός, ὁ· Ἀντάριον, γλωσ.
Ἀντ-αρσία, ἡ· συνωμοσία κατά τινος, γλωσ
Ἀντ-αρτικός, 3· ὁ ἐπαναστατῶν Δουκ. ἱστ. Βυζ. σ 112.
Ἀντ-άρχω· ἀναπλτρῶ ἄρχοντα Βοικχ. ἐπιγρ. 1, σ. 418.
Ἄντασος· πατ. Μίλανος Παυσ.
Ἀντ-ασπασμός, ὁ· ἀμοιβαῖος ἀσπασμὸς Θεοδ. Στουδ. τ. 572.
Ἀνταύγης· ἀνδρ. ὤν. Ὀρφ. Ὕμν.
Ἀντ-αυλέω· ἐξ ἐναντίας αὐλῶ Ἀγαθί. Ἱστ. 4, 23.
Ἀντ-αύξω· ἀμοιβαίως αὐξάνω Νικηφ. Βλεμμ. σ. 62.
Ἀντέας· πατ. τοῦ Λεοννάτου Ἀρρ.
Ἀντεάτης, ὁ· ὁ Ἄντεια.
Ἀντ-εγγυάω· ἀμοιβαίως ὑπόχρεών τινα ποιῶ, ἐνεχυράζομαι Θεοδ.Προδρ. Ῥοδ. σ.142.
Ἀντ-έγερσις, ἡ· ἀμοιβαία ἔγερσις Θεοδ Προδρ. Ῥοδ 60.
Ἀντ-έγ-κειμαι· ἀμοιβαίως ἔγκειμαι Εὐστ. Ὀδ. σ. 1863.
Ἀν-έγ-κλησις, ἡ· ὁ ἀντεναγωγή.
Ἀντ-εγ-κύκλια, τά· ἐγκύκλια γράμματα, ἐναντία πρὸς τὰ πρότερα ἐγκύκλια ἐντελλόμενα, ἤτοι τοῖς προτέροις ἐναντία παραγγέλλοντα Εὐάγρ. ἱστ. ἐκκλ. 3, 7.
Ἀντ-εγ-χαράσσω· ἀμοιβαίως ἐγχαράττω Κ. Μανασ χρον. 4338.
Ἀντ-εικόνισμα, τό· εἰκών.
Ἄντειχος· ὁ, ἡ Ἄντειχος.
Ἀντ-εισ-ακτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀντεισάγω Θεοφυλ. 5, 46.
Ἀντ-εισ-δρομή, ἡ· διαδοχή, ἀντικατάστασις Κυριλλ. Ἀλ. 58, 818.
Ἀντ-εισ-δύνω· ἀμοιβαίως εἰσέρπω Εὐστ. Ἰλ. 1111, 45.
Ἀντ-εισ-καλέω· ἀμοιβαίως ἐπικαλοῦμαί τινα εἴς τι Κυριλλ. Ἀλ. 10, 106.
Ἀντ-εισ-κρίνομαι· ἀμοιβαίως εἴς τι ἀναμίγνυμαι, ἐμπλέκομαι, μτγν.
Ἀντ-εισ-οδιάζω· εἰσφέρω ἀμοιβαίως Β. Ἀν. 883, 11.
Ἀντ-εισ-οικίζω· ἀμοιβαίως κατοικίζω Θεοφυλ. 3, 690.
Ἀντ-εισ-πράττω· πράσσω· ἀμοιβαίως ἐξάγω· -δίκην Φωτ. π. Οὐολφ. 2, 121.
Ἀντ-εισ-φορά, ἡ· 1) ἐναντία εἰσφορά Τζετζ. ἱστ. 8, 212· 2) ἀντικατάστασις εἰς τόπον ἄλλου Ἀνδρ. Ἱεροσ. π. Μεουρσ. σ. 43.
Ἄντειχος· ἀνδρ. ὤν. Θρᾳκ. νομισμ.
Ἀντ-εκ-βάλλω· τοὐναντίον ἐκβάλλω Θεολ. ἀριθμ. 26.
Ἀντ-εκ-θέω· τοὐναντίον ἐκτρέχω Ἀρρ. Ἀν. Ἀλεξ. 1, 21, 5.
Ἀντ-εκ-πνέω· ἀμοιβαίως ἐκπνέω Γαλην. Ἱπποκρ. ἐπιδ. 7, 501.
Ἀντ-εκ-ρέω· ἀμοιβαίως ἐκρέω Γαλην. 11, 432.
Ἀντ-εκ-τάσσω· καὶ -τάττω· ἀμοιβαίως εἰς παράταξιν μάχης τοποθετῶ Ἀππ. πόλ. ἐμφ. 4, 108.
Ἀντ-έκ-τιστος, 2· ἀμοιβαίως τιμωρηθείς Σχολ. Ἰλ. ω, 213.
Ἀντ-εκ-φύω· ἀμοιβαίως γεννῶ Ἐνδρ. Κρητ. 146.
Ἀντ-ελλογέω· ὁ, ἀντίλλογος.
Ἀντ-ελ-λογίζομαι· ἐξισῶ, ἀντισηκώνω Θεοφυλ. 4, 6, 189.
Ἀντ-ελ-λογισμός, ὁ· ἀντιστάθμησις, ἀντισήκωσις, γλωσ.
Ἀντ-έλ-λογος, ὁ· ἀντιρροπία, ἀντιστάθμησις Εὐστ. Ἰλ. 957, 2.
Ἀντ-εμ-βοή, ἡ· ἀντίθετος προσφώνησις, μτγν.
Ἀντ-εμβριάζειν· ἀντεξετάζειν Ἡσύχ.
Ἀντ-εμ-μάσασθαι· ἀνταποδοῦναι καὶ ἐπιπλῆξαι Ἡσύχ. ἐξ Εὐρ.
Ἄντεμνα, ἡ· πόλ. Σαβίνων, κάτ. Ἀντεμνάτης Στ. Βυζ.
Ἀντ-εμ-φῦτεύω· ἐξ ἐναντίας ἐμφυτεύω Εὐστ. 160, 6.
Ἀντεμώνη, ἡ· εἶδος βοτάνης Διοσκ. 2, 208.
Ἀντεμόνιον, τό· τὸ αὐτίμμι, βοτάνης εἶδος, μτγν.

Ἀντ-ένεξις, ἡ· ῥ. τοῦ ἀντιφέρω, μτγν.
Ἀντ-ἐν-θεσις, ἡ· ἐναντία ἔνθεσις Εὐστ. Ὀδ. 1600, 25.
Ἀντ-εν-οικίζω· ἀμοιβαίως εἰσάγω κατοίκους Ἰώσ. 3, 8, 5.
Ἀντ-εν-τρέπω· ἀμοιβαίως περιστρέφω· «ἡ χαρμονὴ πρὸς πένθος ἀνταντετράπη» Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. 8, 417.
Ἀντ-εν-ώπιος, 2· ὁ κατέναντι συντρέχων Κ. Μανασ. χρον. 3725.
Ἀντ-εξ-αίρω· ἀμοιβαίως ἐξαίρω, ἐξυψώνω.
Ἀντ-εξ-απο-στέλλω· ἀμοιβαίως ἐξαποστέλλω, μτγν.
Ἀντ-έξ-αρμα, τό· ἀνύψωσις ἐναντία Θεολ. ἀριθμ. 25.
Ἀντ-εξ-εταστέος, 3· συγκριτέος Μαξ. Τυρ.
Ἀντ-εξ-εταστικός, 3· συγκριτικός, μτγν.
Ἀντ-εξ-ευρίσκω· ἀντεφευρίσκω.
Ἀντ-εξ-ηγέομαι· ἀμοιβαίως διηγοῦμαι, μτγν.
Ἀντ-εξ-ήγησις, ἡ· ἐναντία ἐξήγησις Ἀθην. 14, 634.
Ἀντ-εξ-ιππάζω· ἀμοιβαίως ἐφιππος ὀχοῦμαι Πλουτ. Πομπ. 7.
Ἀντ-επ-άν-ειμι· ἀμοιβαίως ἐπανέρχομαι Ἀνδρ. Κρητ. 447.
Ἀντ-επ-αρύομαι· ἀμοιβαίως ἀντλῶ Εὐσεβ. ἐγκ. Κωνστ. 537.
Ἀντ-επ-αρχος, 2· ὁ ἀναπληρῶν ἔπαρχον, γλωσ.
Ἀντ-επ-αυγάζω· ἀμοιβαίως ἀναλάμπω Κ. Μανασ. χρον. 5959.
Ἀντ-επ-εγείρω· ἀμοιβαίως διεγείρω Κ. Μανασ. χρον.
Ἀντ-επ-είπεῖν· ἀποκριθῆναι Νικητ. Εὐγ. 8, 70.
Ἀντ-επ-έκ-τασις, ἡ· ἐναντία ἐπέκτασις Ἡσύχ.
Ἀντ-επ-ελαύνω· ἀμοιβαίως ἐλαύνω ἐναντίον· τοὺς ἵππους Ἀππ. Καρχ. 26.
Ἀντ-επ-έχω· ἀμοιβαίως ἐπιπέμπω Νικητ. Εὐγ. 8, 77.
Ἀντ-επι-βούλευτος, 2· ἀμοιβαίως ἐνεδρεύων Ἀθην. 9, 22.
Ἀντ-επι-βαυλή· ἀμοιβαία ἐπιβουλή, μτγν.
Ἀντ-επι-δίδωμι· ἀμοιβαίως δίδω Ἀθανασ. 2, 1120.
Ἀντ-επι-ζεύγνυμι· ζευγνύω, ἑνώνω ἀμοιβαίως Ἐπιφαν. 1, 249.
Ἀντ-επι-ζητέω· ἀμοιβαίως ζητῶ Ἄν Κομν. 13, σ. 402.
Ἀντ-επι-κλάω· ἀμοιβαίως συντρίβω Γ Πισιδ. 991.
Ἀντ-επι-κλύζω· ἀμοιβαίως κατακλύζω, μτγν.
Ἀντ-επι-κράτεια, ἡ· ἀμοιβαῖον κράτος, ἐπικράτεια, κυριαρχία Στοβ. ἐκλ. φυσ. σ. 416.
Ἀντ-επι-λέγομαι· ἀμοιβαίως ἐκλέγω Εὐστ. 248, 51.
Ἀντ-επι-μέλομαι· ἀντεπιμελοῦμαι.
Ἀντ-επι-ρροή, ἡ· ἀμοιβαία ἐπιρροὴ Εὐστ.
Ἀντ-επι-ρροθέω· ἀμοιβαίως θορυβῶ Κ. Μανασ. χρον. 4, 216.
Ἀντ-επι-σκόπτος, 2· ἀμοιβαίως ἐπίσκοπον ἔχων Εὐστ. 262, 35.
Ἀντ-επί-σκοπος, 2· ἀντίζηλος ἐπίσκοπος Γρ. Ναζ. 2, 8.
Ἀντ-επι-σκοτέω· ἀμοιβαίως ἐπισκοτῶ μτγν.
Ἀντ-επί-σπαστος, 2· ἀμοιβαίως εἱλκυσμένος, ἀνεζητημένος Κυριλλ. Ἀλ. 6, 634.
Ἀντ-επι-σπάω· ἀνθέλκω Ἡσύχ.
Ἀντ-επι-σταλτική, ἡ· εἰς ἄλλον ἀποκρινομένη ἐπιστολή, μτγν.
Ἀντ-επίσταμαι· ἐξ ἐναντίας ἐπίσταμαι Κλ. Ἀλ. 365.
Ἀντ-επι-στένω· ἐξ ἐναντίας στενάζω Νικητ. Εὐγ. 1, 51.
Ἀντ-επιστολή, ἡ· ἐναντία ἐπιστολή Ἐπιφαν. 2, 5.
Ἀντ-επι-στρατευτέον· ἀμοιβαίως ἐκστρατείαν ἐπιχειρητέον Νικητ. Εὐγ. 5, 348.
Ἀντ-επί-τροπος, ὁ· ὁ ἀντὶ τοῦ ἐπιτρόπου, εἷς τῶν οἰκετῶν, τῶν δούλων, μτγν.
Ἀντ-επι-χωριάζω· ἐξ ὁπαμοιδῆς τόπον καταλαμβάνω Βασιλ. Μ. 3, 9.
Ἀντ-επ-όπτευσις, ἡ· ἀναλογισμός, γλωσ.
Ἀντ-επ-οφείλω· τοὐναντίον, ἐξ ἀμοιβῆς ὀφείλω Θεοφυλ. 4, 6, 188.
Ἀντ-ερεθίζω· ἀμοιβαίως ἐρεθίζω Εὐστ. Ἰλ. 848, 17.
Ἀντ-ερείδιον, τό· ἀντηρίδιον.
Ἀντ-ερειστικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἀντερείδειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος Β. Ἀν. 353, 9.
Ἀντερινύς, ύος, ἡ· ὄν. ποιήματος Ἀντισθένους Ἀθην.
Ἀντ-ερῶ· ἀντιλέξω, ἀποκρινοῦμαι ἀντιλέγων· «χαίρω· τεθνάναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς» Αἰσχ. Ἀγ. 539· «τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν» Ἀριστ. νεφ. 1079, contradicam.
Ἀντέρως, ὁ καὶ Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, παιδεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κλαυδίου τοῦ μετὰ Γάϊον βασιλεύοντος Σουίδ.
Ἀντ-ηγορέω· ἀντιλέγω, παρενοχλῶ Θεοδ. Στουδ. 295.
Ἄντηνος, ὁ· ὁ τῆς δάφνης ὄρπηξ, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος, ἀρχ. λεξ. τῷ· ἀνθήλιος.
Ἀντῆον· δῶρον ἱκέσιον Ἡσύχ. τῷ· Ἀνταῖος.
Ἀντηρείδης· τῷ· ἀντηρίς.
Ἀντήρεις· τῷ· ἀντηρίς.
Ἀντ-ήρετον· ἴσον, ἀπὸ τῶν ἐξ ἴσου ἐρισσόντων, ἤγουν κωπηλατούντων Ἡσύχ.
Ἀντ-ήριος· στήμων καὶ ὁ κανὼν ὁ προκείμενος τῇ θύρᾳ, ὃν τινες καλοπτῆρα καλοῦσι Ἡσύχ.
Ἀντηρότης, ἡ· συμπλοκή, σύγκρουσις Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1.
Ἀντ-ήχημα, τό· ἀντίφθεγμα, ἀντιλαλιά Σχολ. Φιλοστρ. Ἡρ. σ. 738, resonantia.
Ἀντία· τῷ· ἀντίον.
Ἀντία, ἡ· εἰκών. Ῥέας ὡς ἐναντίας τῶν Τελχίνων, ἀρχ. λεξ.· τῷ· Ἀνταῖος καὶ Ἄντεια.
Ἀντιάδης· υἱὸς Ἡρακλίους καὶ Ἀγλαΐας· Ἀπολλ.
Ἀντι-άνειρα, ἡ· ἐναντία τῶν ἀνδρῶν, ἐχθρική, πολεμική Ἡσύχ. bellicosa.
Ἀντιάνειρα, ἡ· 1) μήτ. Ἐρύτου καὶ Ἐχέμου Ἀπολλ. Ῥ. 2) θυγ. Φήρητος Ὀρφ. Ἀργ. 3) Ἀμαζὼν Τζετζ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντίας· Ἀργεῖος Πινδ.
Ἀντίας, Ἀντιάτης, ὁ· τὸ Ἄντεια καὶ Ἄντιον.
Ἀντι-αττικιστής, ὁ ὄν. βιβλίου γραμματικοῦ τινος κατὰ τῶν Ἀττικιστῶν Β. Ἀν.
Ἀντι-βαβάζω· τὸ ἀντιβαιβάζω.
Ἀντι-βαβιάζω· ὡς ἐνίχυρόν τι δεδομένον μοι, ἄλλῳ δίδω ἐνίχυρον Βασιλικ. 60, 30, 2.
Ἀντι-βαβίζω· κατέναντι βαβίζω.
Ἀντι-βαιβάζω· βλητικῶμαι, γλωσ.
Ἀντι-βάκχειος, ὁ· παλιμβάκχειος, πούς.
Ἀντιβάκχου νῆσος, ἡ· νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου Στ. Βυζ. Ἴδε καὶ Βάκχου νῆσος.
Ἀντι-βαρής, 2· ἰσοβαρὴς Σχολ. Ἰλ. θ, 233.
Ἀντιβαρναχί· ἡ κασσία Ἡσύχ.
Ἀντι-βάρυμα, τό· τὸ ἐναντιοβάρος, μτγν.
Ἀντί-βιβλος, ἡ· βιβλίον ἀνταποχρίσεως, ἐν ᾧ ὑπογράφει ὁ ὑπόδικος, ἡ ὑπαίτιος ὅτι ἔλαβεν ἀντίγραφον τῆς ἐγγυήσεως, δηλῶν συνάμα ἐν ὑπισθογράφῳ καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ὑπογραφή Ἰουστ. Νιαρ. 53.
Ἀντί-βιος· φιλόσοφος Στωϊκὸς Στ. Βυζ.
Ἀντι-βλεπτέον· θεωρητέον Λουκ. Δημ. ἐγκ. 17.
Ἀντί-βλησις, ἡ· σύγκρισις, παραβολή, μτγν.
Ἀντι-βολεύς, ὁ· δικτάτωρ, γλωσ.
Ἀντι-βολή, ἡ· στόμιον τοῦ ποτ. Γάγγου. Μαρκ. περιπλ.
Ἀντι-βολήρ, ὁ· στρωτὴρ μικρὸς π. Λάκωσιν Ἡσύχ.
Ἀντί-βολον, τό· ἀντίγραφον Ἀνθ. Παλ.
Ἀντι-βομβέω· ἐναντίον βόμβον ἐκπέμπω Ἀγ. Τακτ. 3, 2.
Ἀντι-βόρειος, ὁ· εἶδος ὡρολογίου Βιτρουβ. 9, 9, 2.
Ἀντι-βούλομαι· τοὐναντίον βούλομαι Θεοδωρητ. 2, 294.
Ἀντι-βρίθω· ἐναντίον βαρύνω Φίλ. 2, 170
Ἀντιβρότη, ἡ· μία τῶν Ἀμαζόνων Κ. Σμ.
Ἀντι-βρύχομαι· ἐναντίον βρυχῶμαι Εὐστ. 357, 78.
Ἀντί-γαμβρος, ὁ· ἀνὴρ τῆς ἐγγόνης, γλωσ.
Ἀντι-γαμέω· ἀμοιβαίως νυμφεύομαι· «Τηλέγονον τὸν ἐκ Κίρκης ἀντεγήμαι Πηνελόπην» Εὐστ. Ὀδ. 1796, 53.
Ἀντι-γεγωνέω· ἀντηχῶ Ἀνθ. Παλ.
Ἀντι-γειτονέω· ἐξ ἀμοιβῆς εἰμὶ γείτων Σχολ. Γρ. Ναζ. 39.
Ἀντι-γεμίζω· ἀμοιβαίως γεμίζω Ἀμφιλοχ. 63.
Ἀντιγενείδης· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.
Ἀντί-γομφος, 2· ἐκ τοῦ ἐναντίου σύμπηκτος.
Ἀντιγονίζω· φρονῶ, συμμερίζομαι τὰ τοῦ Ἀντιγόνου, Πολυαιν. 4, 6, 13.
Ἀντιγονικός· 3· εἰς τὸν Ἀντίγονον ἀνήκων Πλουτ. Ἀρατ. 54.
Ἀντιγονίτης, ὁ· ὄν. ἀσκητοῦ τινος, μτγν.
Ἀντιδάμας· Ἡρακλειώτης, μτγν.
Ἀντι-δανείζω· ἀμοιβαίως δανείζω Ἰ. Χρυσ. 5, 844.
Ἀντι-δανειστέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ προηγ. Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 10, 2.
Ἀντι-δαπανάω· ἀμοιβαίως δαπανῶ Λιδαν. Ἐπιστ. 763.
Ἀντι-δειπνέω· ἀμοιβαίως δειπνῶ Ὠριγεν. εἰς Ἰω. 13, 31.
Ἀντι-δέρω ἀμοιβαίως δέρω, μτγν.
Ἀντι-δεσμεύω· ἀμοιβαίως δισμεύω, μτγν.
Ἀντι-δηλόω· ἐναντίον δηλώνω Παλλαδ. βι. Χρυσ. 164.
Ἀντι-δημηγορέω· ἀμοιβαδὸν δημηγορῶ· «ἀντιδημηγορῶν τῷ Ἕκτορι» Εὐστ. Ἰλ. 1029, 1.
Ἀντι-δημηγορία, ἡ· ἡ ἐναντία δημηγορία Φωτ. βιβλ. 28.
Ἀντι-διά-κειμαι· ἐναντίον διατίθεμαι Ἀκυλ. Δευτερ. 22, 11.
Ἀντι δια-κοσμέω· ἀμοιβαίως διακοσμῶ, διατάττω Ἀππ. Ἰμφ. 2, 75.
Ἀντι-διά-μετρος, 2· ἐκ διαμέτρου ἐναντίος, μτγν.
Ἀντι-δια-τείνομαι· τοὐναντίον διατείνομαι, μτγν.
Ἀντι-δι-επ-άγω· ἄπρακτον, ἄκυρον ποιῶ Δ. Ἀλ. ἀρχ. 6, 34.
Ἀντι-δι-ήγησις, ἡ· εἶδος διηγήσεως, λεξ. ῥητ. Ἕρμογ.
Ἀντιδικομαριανῖται, οἱ· αἱρετικοὶ Ἄραβες, διατεινόμενοι ὅτι ἡ Μαρία μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ συνεμίγη μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, μτγν.
Ἀντι-δικτάτωρ, ὁ ὁ τὸν τόπον ἐπέχων δικτάτορος Ἰ. Λαυρ. π. ἀρχ. Ῥωμ. σ. 68.
Ἀντίδιον, τό· εἶδος βοτάνης Γεωπ. 95.
Ἀντι-δίσκωσις, ἡ· ἐπαναδίπλωσις τοῦ δίσκου τῆς γῆς ἢ τοῦ ἡλίου Ἰ. Λαυρ. π. διοσημ. 14.
Ἀντι διώκω ζηλοτυπῶ, διαβάλλω, γλωσ.
Ἀντί-δομα, τό· ἀνταπόδομα Εὐστ.
Ἀντι-δοσία, ἡ· ἀντίδοσις Φιλ 1, 109, 29.
Ἀντί-δοσιμος, 2· ἀνταποδοτέος Εὐστ.
Ἀντι-δοτικῶς κατὰ τρόπον ἀνταποδοτικὸν Εὐστ. 193, 55.
Ἀντίδοτος· 1) ζωγράφος Πλιν 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις Διοδ. 3) ποιητ. τῆς μέσ. κωμῳδίας Ἀθην.
Ἀντί-δρομος, 2· ὁ συναντῶν Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. 42.
Ἀντι-δύνω· ἀμοιβαίως κρύπτομαι, δύνω, ἐπὶ ἄστρων, μτγν.
Ἀντι-δυσ-ωπέω· ἀμοιβαίως παρακαλῶ, καταπείθω Εὐσεβ. 4, 33.
Ἀντιδωρίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἀθην.
Ἀντίδωρος· ἀνδρ. ὄν. Λημνίου Ἥρ.
Ἀντι-δωρο-φορέω· ἀμοιβαίως φέρω δῶρα, μτγν.
Ἀντι-ζηλία, ἡ· τὸ ἀντερᾶν, ζηλοτυπία, γλωσ.
Ἀντι-ζηλο-τυπία, ἡ· ἄμιλλα Εὐναπ. 19, σ. 217.
Ἀντι-ζώνη, ἡ· ἐναντία ζώνη Ἱερων. Ἐπιστ. 124.
Ἀντι-θανατάω· ἀμοιβαίως ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω Εὐστ. Ἰλ. 1035, 11.
Ἀντι-θεία, ἡ· λατρεία τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ ἐναντίου πλασθεῖσα Ἀθανασ. 2, 463
Ἀντίθεος· 1) Ἀθηναῖος Ἀριστ. 2) ἄγν. ἐπὶ νομισμ. Μιτυ.

Ἀντιθέσιον, τό· φυτόν τὸ καὶ ξάνθον ἄλλως καὶ φάσγανον καλούμενον Διοσκ. 4, 138.

Ἀντι-θετέον· β. ἐπίθ. τοῦ ἀντιτίθημι· «πρὸς τοῦτ' ἀντιθετέον ὡς ὅτι σπουδαῖοι τὴν ψυχὴν» Ἀριστοτ. πολ. 3, 15.

Ἀντι-θηρεύω· ἀμοιβαίως κυνηγῶ, μτγν.

Ἀντι-θόωκος, 2· ἐναντίον καθήμενος Γρ. Ναζ. 2, 189.

Ἀντι-θρηνέω· ἐναντίον θρηνῶ Κρ. Ἀν. 3, 180, 18.

Ἀντι-θυμιάω· ἀμοιβαίως θυμιῶ.

Ἀντι-θυμοῦμαι· ἀμοιβαίως ὀργίζομαι, θυμώνω Ἀλ. Ι. Ζ 17, 13.

Ἀντι-καθ-έλκω· ἀμοιβαίως καθελκύω Εὐμαθ. Ἰσμ. 4, 131.

Ἀντι-καθ-ιστάω· ὑποσπείρω, ἐπὶ ὄινδρων, γλωσ.

Ἀντι-κάκωσις, ἡ· ἀμοιβαία κάκωσις, ἐνόχλησις.

Ἀντι-καλλαμάομαι· ἀμοιβαίως ἐπικαρπαλογοῦμαι Θεοφυλ. 3, 735.

Ἀντι-κάμπτω· ἐναλλαξ κάμπτω, στρέφω· «τὸν λόγον πρός τινα» Θ. Προδρ. Ῥοδ. 334.

Ἀντικάνθαρον, τό· εἶδος κρίνου, τὸ ἡμεροκαλλὲς Διοσκ. 3, 127.

Ἀντικάνθαρος, ὁ· τόπος Ἀλεξανδρείας, ἔνθα ἦν δημόσιον βαλανεῖον Θεοφαν. 33.

Ἀντι-κανονίζω· ἐναντίον κανόνας καθίστημι, διατάττω, μτγν.

Ἀντικαρά· τόπος ὑμετὰ τὴν κληῖδα Ἡσύχ.

Ἀντι-κάρηνος, 2· ἐναντίαν ἔχων κεφαλήν, μτγν.

Ἀντικάσιον, τό· ὄρος Συρίας Στραβ.

Ἀντι-κατα-βάλλω· ἀμοιβαίως καταβάλλω Ἐπιφάν. 1, 105.

Ἀντι-κατα-δύνω· ἐναντίον δύω Θέων π. ἀστρολ. 178.

Ἀντι-κατα-θνήσκω· ἀμοιβαίως, ἐναλλαξ ἀποθνήσκω.

Ἀντι-κατα-λαγχάνω· ἀμοιβαίως κληροῦμαι Πολυδ. 8, 61.

Ἀντι-κατα-μειδιάω· περιγελῶ, σκώπτω Κυριλλ. 3, 623.

Ἀντι-κατα-πέμπω· ἀμοιβαίως καταπέμπω Ἰ. Χρυσ. 6, 986.

Ἀντι-κατα-ῤῥέω· ἐναλλὰξ καταῤῥέω, ἐκῥέω Ὀλυμπ. μετεωρ. 2. 31.

Ἀντι-κατα-στατικός, 3· ἀντιστατικὸς Βαλτσ. ῥητ. ἑλλ. 7, 20.

Ἀντι-κατά-στασις, ἡ· ἔκτασις Ἱπποκρ.

Ἀντι-κατα-χωρισμός, ὁ· ἀντικατάστασις, ἰατρ.

Ἀντι-κατ-έχω· ἀμοιβαίως κατέχω Ἱπποκρ. 336.

Ἀντι-κατ-οίχομαι· ἀμοιβαίως χάνομαι. Οὐάλτσ. ῥητ. Ἑλλ. 1, 465, 20.

Ἀντικάτων, ὁ· βιβλίον ὑπὸ Γ. Καίσαρος κατὰ τοῦ ὑπὸ Κικέρωνος Κάτωνος γραφὲν Πλουτ. Καισ. 54.

Ἀντικείτης, ὁ· ποτ. Μαιώτιδος Στραβ.

Ἀντι-κένωμα, τό· τόνος μουσικὸς τῆς Ἑλλ. μουσικῆς, μτγν.

Ἀντι-κερδαίνω· ἐναντίον κερδαίνω Νικηφ. Εὐγ. 3, 363.

Ἀντι-κέφαλον, τό· ὀπισθοκίφαλον, ὀπισθοκράνιον, μτγν. occiput.

Ἀντι-κίνωλις, ἡ· κώμη Παφλαγονίας Στράβ.

Ἀντικίτης· ἀντικείτης ὁ ἴδε.

Ἀντί-κλημα, τό· ἀντίγκλημα, ἀντικατηγορία· ἴδ' ἀντικαλέω.

Ἀντι-κληρόομαι· ἀμοιβαίως λαμβάνω διὰ κλήρου Εὐστ. 273, 91.

Ἀντικλῆς· Ἀθηναῖος Θουκ.

Ἀντι-κλώθω· ἐναντίον κλώθω Β. Ἀν. 1, 259.

Ἀντι-κνήθω· ἀμοιβαίως κνήθω, τρίζω, μτγν.

Ἀντι-κνυζῶμαι· ψιθυρίζω, γλωσ.

Ἀντικονδυλεῖς, οἱ· οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Κολοίφρυγες Στ. Βυζ.

Ἀντι-κοπτικός, 3· ἀποθιστικός, ἀποκρουστικὸς Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 2, 137.

Ἀντι-κορθόω· ἐναντίον ἀνυψοῦμαι, ἀνορθοῦμαι· «νότος δὲ τὴν θάλασσαν ἀντικορθοῖ» Νικητ. Εὐγ. 9, 29.

Ἀντι-κοσμητεύω· εἶμαι ἀντικοσμητὴς Βοικχ. Ἐπιγρ. 1, 376.

Ἀντι-κρτέω· ζηλοτυπῶ, γλωσ.

Ἀντι-κότησις, ἡ· πρόσκρουσις, γλωσ.

Ἀντικαττύρας ἢ ἀντιματτύρας, Ἰσφαλ. ἐκ τοῦ ἀντικουάριος Ἀθην. 15, 673.

Ἀντίκραγος, ὁ· ὄρος Λυκίας Στραβ.

Ἀντί-κρημνος, 2· κρημνώδης, ἀπόκρημνος Ψελλ. ῥητ. 3, 696, 24.

Ἀντι-κροτέω ἐπικρούω Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. 66, 234.

Ἀντι-κρουσμός, ὁ· παράγγελμα, γλωσ

Ἀντι-κτείνω· φονεύω ἀμοιβαίως Ψ. Ὠριγεν.

Ἀντι-κτερίζω· ἀμοιβαῖον ἐνταφιάζω.

Ἀντι-κτονία, ἡ· ἀμοιβαῖος φόνος Κλημ. ὁμ. 12, 14.

Ἀντι-κυματόω· ἐναντίον κυματίζομαι, κλυδωνίζομαι Προκ. π. οἰκοδ.

Ἀντικύρα, ἡ· ὄν. πόρνης Ἀθην. 13, 586.

Ἀντικυρατος· τὸ Ἀντικυρικόν.

Ἀντικυρία, ἡ· δύναμις, ἐξουσία Σουΐδ.

Ἀντικυρικός, 3· ἐπίθ. τοῦ ὀνόματος Ἀντικύρας· σημ. δὲ ἐλλέβορον λευκὸν καὶ σησαμοειδές· τὸ μέγα, οὕτω κληθὲν ἐπειδὴ φύεται ἐν τῇ Ἀντικύρᾳ Στ. Βυζ. πρβλ. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 9, 9, 2.

Ἀντι-κύρω· ἐμπίπτω· «ἀναραῖς ἀντικύρσαντες ζάλαις» Πινδ. Ὀ. 12, 12.

Ἀντι-κύων· ἀλώπηξ Ἡσύχ.

Ἀντι-κωλυτέον· ἐναντίον ἐμποδιστέον Ἱπποκρ. 412, 36.

Ἀντι-κωμάζω· ἀμοιβαίως ἑορτάζω, λαμπρύνω· «κἀγὼ ἀντικωμάσω αὐτοὺς καὶ ὁμνήσω» Σχολ. Πινδ. Π. 9, 156.

Ἀντι-λαγχάνω· ἀντικαλῶ· δίκην Σουΐδ.

Ἀντι-κωπηλάτης, ὁ· ἐναντίος κωπηλάτης Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτ. 283.

Ἀντιλαΐς, ἴδος, ἡ· κωμῳδία Κηφισοδώρου καὶ Ἐπικράτους Μαΐνεκ 1, 267, 414.

Ἀντι-λακωνίζω· ἀμοιβαίως λαλῶ λακωνικῇ βραχυλογίᾳ Εὐστ. Ὀδ. 1612, 43.

Ἀντι-λάλέω· ἀντηχῶ, γλωσ

Ἀντι-λαλιά, ἡ· ἀντήχησις, ἠχὼ Εὐστ.

Ἀντιλαοί· ἄρτου τεμάχια Ἡσύχ.
Ἀντι-ληπτός, 3· ὁ δυνάμενος ἀντιληφθῆναι Κλ. Ἀλ. Στρ. 6, 818.
Ἀντι-λογητικός, 3· ἀντιλογικός.
Ἀντι-λογισμός, ὁ· ἐναντίος λογισμός, ἀντιρροπία Φιλοστρ. βι. σοφ. 2, 4, 549.
Ἀντί-λοξος, 2· πλάγιος, λοξός Γ. Πισιδ.
Ἀντίλοχος· 1) υἱὸς Νέστορος Ἰλ. 2) «ὁ τοὺς ἱστορας πραγματευσάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτήν» Δ. Λαερ
Ἀντι-λωβάομαι· ἀμοιβαίως βλάπτω Εὐστ. Ἰλ. 756, 62.
Ἀντί-μαντις, ὁ· ἐναντίος μάντις Σχολ. Λυκοφρ. 429.
Ἀντιμάχειος· τὸ· Ἀντίμαχος
Ἀντι-μαχέω· ἐναντίον μάχομαι Διοδ. 502, 69 «ὅταν ἀντικοιτηταί τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ ὁ πιπρακὼς ἑτέραν ζητῇ τιμὴν καὶ μάχηται, τοῦτο λέγεται ἀντιμαχῆσαι» Β Ἀν. 184, 13
Ἀντιμάχη· θυγ. Ἀμφιδάμαντος Ἀπολλ.
Ἀντι-μαχητίς, ἡ· πολέμιος, θηλ. τοῦ ἀντιμαχητής Χρ. Σιβ. 14, 159, hostis.
Ἀντιμαχία, ἡ· πολίχνιον τῆς Κῶ Πλουτ.
Ἀντι-μεγαλο-φρονέω· ἀμοιβαίως ὑπερηφανεύομαι Εὐστ. Ἰλ. 676, 5.
Ἀντι-μελετάω· ἐναντίον γυμνάζω ἑμαυτὸν Ἀθανασ. 1, 320.
Ἀντιμένης· 1) υἱὸς Δεϊφῶντος Παυσ. 2) Πυθαγόρειος Μετεποντῖνος Ἰαμβλ.
Ἀντιμενίδας· 1) Σπαρτιάτης Θουκ. 2) ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου Στράβ
Ἀντι-μετ-άγω· ἐναντίον μεταφέρω· λόχον Ὀνησ. Στρατ. 33, ἐν τῷ μέσῳ.
Ἀντι-μετά-δοσις, ἡ· ἀμοιβαία μετάδοσις Σχολ. Ἀπολ Ῥ. 4, 308· «τὰ ἀλλήλων ἐνεργεῖν ἀντιμεταδόσεως λόγῳ» Εὐστ. 50, 63.
Ἀντι-μετα-φέρω· εἰς τὸ ἐναντίον μέρος μεταφέρω Σωκρ. Ἱστ. ἐκκλ. 2, 38, σ. 147.
Ἀντι-μετα χώρησις, ἡ· ἀμοιβαία συγχώρησις, συνομολογία Εὐστ. Ἰλ. 468, 30. «τῇ τῶν ἐναρέτων βίων εἰς ἀλλήλους ἀντιμεταχωρήσει», αὐτ. 265, 29.
Ἀντι-μετ ωπέω· στέκω ἀντιμέτωπος, μτγν.
Ἀντίμηλον, τό· ὄν. τοῦ μανδραγόρου Διοσκ. 4, 76.
Ἀντί-μηνα· κατὰ μῆνα Ἡσύχ.
Ἀντιμήνιον· τὸ· ἀντίμηνιον.
Ἀντι-μηνύω· ἐναντίον μηνύω Νικητ. Εὐγ
Ἀντι-μίμημα, τό· μίμησις Ἐπιφαν. 1, 345, 1, imitatio.
Ἀντίμιμον, τό· βοτάνης εἶδος Διοσκ. 4, 28.
Ἀντι-μισθωτός, ὁ· ὁ ἀντὶ ἄλλου μισθωτοῦ ὑπηρετῶν Ἡσύχ.
Ἀντι-μνημονεύω· ἀμοιβαίως μνημονεύω Ἰ. Ἱεροσολ. βι. Δαμασκ. 271, 3.
Ἀντι-μνηστήρ, ὁ· ἀντίζηλος μνηστὴρ Σχολ. Κλ. Ἀλ. προτρ. σ. 31.
Ἀντίμνηστος· 1) Ἀθηναῖος Θουκ. 2) Χαλκιδεὺς Στραβ.
Ἀντίμνιον, τό· ὁ μανδραγόρας Διοσκ. νυθ σ. 467.
Ἀντι-μοῖρα, ἡ· τὸ· ἀντίμοιρος.
Ἀντι-μοιρεί, ἐπίρ. κατ' ἴσην μερίδιον.
Ἀντίμοιρος· σοφιστὴς Μενδαῖος Πλατ.
Ἀντι-μορφόω· ἐναντίον μορφώνω Γ. Πισιδ. π. ματαιοτ. βι. 85.
Ἀντιμόρφως· τὸ· ἀντίμορφος.
Ἀντί-μουσος, 2· ἀντηχῶν, ἀνταποχρινόμενος Βαλτσ. ῥητ. 1, 493, 22.
Ἀντι-ναυλον τό· τὸ ἐπιτιθὲν κεφάλαιον εἰς τοὺς ναύτας παρ' Ἀλεξίου Ἀγγέλου Νικητ. Εὐγεν. 2, 2 (312).
Ἀντι-ναυ-μαχέω· ἐναντίον ταῖς ναυσὶ μάχομαι Νικητ. Εὐγ. 4, 23.
Ἀντινόεια, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου, ἀπ' Ἀντινόου παιδός, κάτ. Ἀντινοεύς. Ἐκλήθη δὲ ἡ πόλις καὶ Ἀνδριανούπολις Στ. Βυζ.
Ἀντινοΐτης· νομὸς Αἰγύπτου περὶ τὴν Ἀντινόειαν Πτολ.
Ἀντι-νομίζω· ἐναντίον καθίστημι· «πονηρῶν ἀθίων νόμοι θεῶν ἄγραφοι ἀντινομιζόμενοι» Στοβ. ἀν0. 43, 129.
Ἀντίνους· τὸ· Ἀντίνοος.
Ἀντι-νύκτης, ὁ· στήριγμα, ἔρεισμα, μτγν.
Ἀντινώη, ἡ· Ἀντινόεια Θεοδωρ.
Ἀντι-ξενίζω· ἀμοιβαίως δώροις φιλοξενῶ Εὐστ. Ὀδ. 1961, 37.
Ἀντί-ξεσις, ἡ· ἀντίζεσις Ἀν0. Παλ. 6, 12.
Ἀντι-ξίω· ἀμοιβαίως γλύφω, σκαλίζω.
Ἀντίξους· τὸ· ἀντίξοος.
Ἀντιοδημίς, ἡ· γυν. ὄν. Ἀν0.
Ἀντιο-τομία, ἡ· ἀδένος τομή, μτγν.
Ἀντιόφημος, ὁ· 1) πατ. Μουσαίου Ὀρφ. Ἀργ. 2) Ἀθηναῖός τις, Ἐπιγρ.
Ἀντιοχεικός· τὸ· Ἀντιοχικός.
Ἀντιοχεύς, ὁ τὸ· Ἀντίοχος.
Ἀντι-οχέω· ἐναντιοῦμαι Ἡσύχ.
Ἀντιόχης· υἱὸς Μίλανος Ἀπολλ.
Ἀντιοχιανός· ἱστορικός τις Λουκ.
Ἀντιοχικός, 3· εἰς τὸν Ἀντίοχον ἀνήκων Στραβ. 13, σ. 630.
Ἀντιόχισσα, ἡ· τὸ· Ἀντίοχος.
Ἀντι-παγκρατιάζω· ἐναντίον ἀσκῶ παγκράτιον Σχολ. Φιλοστρ. εἰκ. 2, 6, 818
Ἀντι-πάθιον, τό· ἀντίδοτον, ἀρχ λεξ.
Ἀντι-παιδεύω· ἐναντίον ἄλλου διδάσκω, ἐκπαιδεύω Σουΐδ.
Ἀντι-παιδία, ἡ· ἐφηβικὴ ἡλικία.
Ἀντι-παιωνίζω· τὸ· ἀντιπαιανίζω.
Ἀντι-πάλαισμα, τό· τρόπος τοῦ ἀνθίστασθαι Γρ. Νυσ. 1, 336.
Ἀντι-παλάμησις, ἡ· πολιορκία Ἀνδρ Παλαιολ. 223, oppugnatio.
Ἀντι-πάλως· ἰσοπάλως, ἰσοδυνάμως· «εἰ γε καὶ ἐν τῷ παρόντι ἀντιπάλως μᾶλλον ἢ ὑποδεεστέρως τῷ ναυτικῷ ἀνθώρμουν» Θουκ. 8, 87, aequo marte.
Ἀντίπαππας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀντι-παρα-βλητέον· ἐ. ἐπὶθ. τοῦ ἀντιπαραβάλλω, συγκριτέον Κρ. Ἀν. 3, 216, 14, comparandum.
Ἀντι-παρα-γίγνομαι· ἀντιπαράγω.
Ἀντι-παρά-γραφος, ἡ· σημεῖον τοιόνδε, ἐναντίον τῆς παραγράφου· οὕτω σημειωθὲν ἐπειδὴ ὡς ἐκεῖνο (τὸ τῆς παραγράφου) τὰς ἀρχὰς δηλοῖ, ὡσαύτως τοῦτο χωρίζει τὰ τέλη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Ἰσιδωρ. Ὠριγεν. 1, 20, 9.

Ἀντι-παρα-δείκνυμι· ἐναντίον συγκρίνω, παραβάλλω Γρ. Νυσ. 1, 81.

Ἀντι-παρα-δέχομαι· ἀμοιβαίως παραδέχομαι Φίλ. 2, 508, 32.

Ἀντι-παρά-δοσις, ἡ· ἀμοιβαία παράδοσις, μεθερμήνευσις λεξ. Γραικολατ. redditio.

Ἀντι-παρά-θετος, 2· ἀντίθετος, παραβλητός Ἐπιφαν. 2, 48, comparabilis.

Ἀντι-παρα-θεωρέω· ἐξ ἐναντίας ἐξετάζω Γρ. Νυσ. 2, 769.

Ἀντι-παρα-λαμβάνω· ἀμοιβαίως παραλαμβάνω Γαλην. 14, 221, 9.

Ἀντι-παρ-αλλάττω· ἀμοιβαίως παραλλάττω Πραξ. Ἀποστ. Ἀποκρ. σ. 90, 18

Ἀντι-παρ-άλληλος, ὁ· διτρόχαιος, ὁ καὶ χρητικὸς καὶ διχόρειος καλούμενος στίχος Σχολ. Ἡφαιστ. σ. 173, 2.

Ἀντι-παρα-μετρέω· ἀμοιβαίως παραμετρῶ, μτγν.

Ἀντι-παρα-πέμπομαι· ἀμοιβαίως ἀναρρώννυμαι, ἀναλαμβάνω· «Ἐπικούρῳ οὐδ' ἂν εἷς ἡμῶν πιστεύσειεν ὅτι ταῖς μεγίσταις ἀλγηδόσι καὶ νόσοις ἐναποθνήσκων ἀντιπαρεπέμπετο τῇ μνήμῃ τῶν ἀπολελαυσμένων πρότερον ἡδονῶν» Πλουτ. ἠθ. σ. 1099, recreor.

Ἀντι-παρα-πήγνυμι· ἐναντίον ἢ πλησίον τοποθετῶ Ἀπολλ. π. συντ. σ. 37, 22.

Ἀντι-παράτειρα· ἡ· ἀντικόσμησις ἢ ἄλλη εὐπρέπεια· παράτον γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ Ῥωμαίοις Σουΐδ.

Ἀντι-παρα-τρέπω· ἐναντίον μεταστρέφω Κυριλλ. Ἀλ. 5, 583.

Ἀντι-παρα-φυλάσσομαι· ἐναντίον φυλάσσομαι Κλ. Ἀλ. παιδ. 279.

Ἀντι-παρ-εισ-αγωγή, ἡ· ἐναντία εἰσαγωγὴ Πλωτιν. 2, 9, 5.

Ἀντι-παρ-εξέτασις, ἡ· σύγκρισις Εὐστ. Ἀντι-παρθενεύω· ἀμοιβαίως ἀσκῶ παρθενίαν Εὐμαθ. Ἰσμ. 333.

Ἀντι-παρ-ῳδήσις, ἡ παρῳδία «ἡ δὲ μακρὰ ἀναβολὴ τῷ ποιητῇ (ποιήσαντι) κακίστη αὕτη ἡ ἀντιπαρῳδία τοῦ Ἡσιοδείου στίχου ἐστὶ τὸ σκῶμμα τοῦ Χίου» Σχολ. Ἀριστοτ. ῥητ. Κρ. Ἀν. 309, parodia.

Ἀντι-παρ-ωνυμία, ἡ· εἰς τὸ [illegible] ὀνομασία Ἰαμβλ. εἰς Νικομ. 15

Ἀντίπας· Περγαμηνός τις Ν. Δ.

Ἀντί-πασχα, τό· ἡ δευτέρα μετὰ τὸ πάσχα ἑβδομάς, ἐν ᾗ ἀναγινώσκεται τὸ περὶ τῆς ἀντιλογίας τοῦ Θωμᾶ εὐαγγέλιον, ἧς ἡ Κυριακὴ ἀποκαλεῖται τοῦ Θωμᾶ Δουκαγ.

Ἀντι-πατάσσω· ἀπωθοῦμαι, ἀποκρούω, γλωσ. repercutio.

Ἀντιπάτρα, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ. Παλ.

Ἀντιπάτρεια, ἡ· πόλ. Μακεδονίας Πολυβ.

Ἀντιπατρίδης· ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.

Ἀντιπατρίς, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης Ἰωσ.

Ἀντιπατριστής, ὁ· ὁ ἀκολουθῶν τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀντιπάτρου Ἀθην. 5, 186.

Ἀντι-πελάργημα, τό· ἀντιπελάργησις ὅ ἴδε Ἱπποκρ. 10, 11.

Ἀντί-πεμπτος, 2· ἀνάπεμπτος.

Ἀντι-περαιόω· ἀμοιβαίως μεταβινάζω πέραν Σωζομ. ἱστ. Ἐκκλ. 9, 15.

Ἀντιπεραῖτις γῆ, ἡ· χώρα κειμένη ἀντιπέραν Τζετζ. ἱστ. 1, 890.

Ἀντι-πέραθεν· ἴδ' ἀντιπέρηθεν.

Ἀντι-πέρην· ἴδ' ἀντιπέρας.

Ἀντι-περί-αμμα, τό· ἐναντίος δεσμὸς Εὐσεβ. εἰς ψαλμ. σ. 389.

Ἀντι-περι-γράφω· ἐξ ἐναντίου περιγράφω Πτολ. γεωγρ. 460, 18.

Ἀντι-περι-έρχομαι· ἐπανέρχομαι, κατάντῶ· «εἰς δάκρυον ἀντιπεριῆλθεν ὁ γέλως» Θεοδ. Πρόδρ. Ἀμαρ. σ. 453, redeo.

Ἀντι-περι-λαχεῖν· ἀντιστρέφειν Ἡσύχ.

Ἀντι-περι-πίπτω· ἐξ ἐναντίου ἐμπίπτω Κλ. Ἀλ. παιδ. 183· πρβλ. ἀντιπαραφυλάσσομαι.

Ἀντι-περι-ποιοῦμαι· ἐναντίον προσποριζομαι, προσκτῶμαι Ἀπολλ. π. συντ. σ. 299, 5.

Ἀντι-περι-τέμνω· ἀμοιβαίως περιτέμνω Ἐπιφαν. 2, 172.

Ἀντι-περι-τρέπω· ἀμοιβαίως περιτρέπω, μεταστρέφω, μτγν.

Ἀντι-περι-φέρω· ἀμοιβαίως περιφέρω Φωτ. ἐπιστ. 279, 41.

Ἀντι-περι-χώρησις, ἡ· ἀντιμετάστασις, τὸ ἐκλαμβάνεσθαι καὶ τίθεσθαί τι ἀντ' ἄλλου Ἀνδρον. Παλ. 2, σ. 73.

Ἀντι-πέσσω· ἀμοιβαίως πέσσω, πεπαίνω· «ἕως ἀντιπέφθῃ» Ἀριστοτ. προβλ. 5, 30

Ἀντι-πεφάσθαι· ἀντιτεθνάναι Ἐτ. Μ. κατὰ δὲ Ἡσύχ. = τεθνάναι, ἀναιρεῖσθαι, παρὰ τὸ ἀντιφάω Εὐστ. 177, 94.

Ἀντι-πήγνυμι· ἐξ ἀντιθέτου ἐμπήγω· «ἡ νίκα δάκη (κροκόδειλος) ἀντιπεπηγότες ἀλλήλοις οἱ ὀδόντες, ἐὰν μὴ τὴν σάρκα συνεξέλωσιν, οὐκ ἀπαλλάσσονται» Ἀνών. Κρ. Ἀν. 4, 264, 20, compingo.

Ἀντι-πήρωσις, ἡ· ἀμοιβή, ἢ διὰ τῶν ἴσων τιμωρία, γλωσ. talio.

Ἀντι-πιφάσκω· ἀνταποδίδωμι Ἡσύχ.

Ἀντι-πλάσσω· σχηματίζω πρὸς τὸ παράδειγμά τινος Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 221.

Ἀντι-πλεον-εκτέω· ἀμοιβαίως συγγράφω Ἰσοδ. Πηλουσ. ἐπ. 5, 380, circumscribo.

Ἀντι-πλήκτης, ὁ· ὁ ἀντικτυπῶν, ἀντιπλήκτων, ἀντιστάτης Μ. Βασιλ. 2, 208, referiens.

Ἀντί-πληξις, ἡ· ἐναντία πληγὶς Γρ. Ναζ. 2, 229, percussio.

Ἀντι-πλοκή, ἡ· μεταστροφὴ Ἀνδρ. Κρητ. σ. 192, retorsio

Ἀντί-πλους, 2· ἐναντίον πλέων Κ. Μαν. χρον. σ. 77.

Ἀντί-ρρητοι, οἱ· λίβελλοι ἀντιλογικοὶ Δουκαγγ. contradictorii.

Ἀντί-ρριζον, τό· ἀντίρρινον ὅ ἴδε.

Ἀντι-ρριζόω· ἐξ ἀντιθέτου ἐμπήγω ῥίζας Ψ. Χρυσ. 8, 901.

Ἀντίρριον, τό· ἄκρωτ. ἐν τοῖς μεθορίοις Αἰτωλίας καὶ Λοκρίδος ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ῥίου Στραβ.

Ἀντι-ρριπτοῦμαι· ῥιπτάζομαι ὑπὸ κυμάτων ἐναντίων Θεοφρ. π. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. 13, 648.

Ἀντι-ρρίπτω· ἐναντίον ῥίπτω Φιλοστρ. εἰκ. 1, 6, contra jacio.

Ἀντίρροδος, ἡ· νῆσος πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας Στραβ.

Κοινωφελές Ίδρυμα Βέροιας

Ἀντι-ρρόπως· ἰσοδυνάμως Ξεν. Ἑλλ. 5, 322, aequipollenter.
Ἀντί-ρρους, 2· ἐκ τοῦ ἐναντίου ῥέων Στραβ. 11, 492.
Ἀντι-ρρῶ· ῥῶ ἀνεστραμμένον Μοντεφαλκ. Παλαιογραφ. σ. 132.
Ἀντί-ρρωται· ἀποπέμπεται Ἡσύχ.
Ἀντισάρα· ἐπίνειον Δατηνῶν Ὑρκῶν.
Ἀντι-σείω· ἀποσείω, κατασείω Αἴσωπ. μυθ. 165, decutio.
Ἀντι-σεμνύνω· ἀμοιβαίως μεγαλύνω Εὐστ.
Ἀντί-σηκος, 2· ἰσομεγέθης Εὐστ. Ἰλ.
Ἀντι-σήκωτον· τό· ἀντισύκωτον.
Ἀντίσης· ἀνδρ. ὄν Ἐτ. Μ.
Ἀντίσθεια, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀντισθενισμός, ὁ· τὸ βιοῦν κατὰ τὰ Ἀντισθένους παραγγέλματα Ἰουλιαν. σ. 187.
Ἀντι-σκαιωρέω· ἐναντίον τινὸς δόλον μηχανῶμαι Τζετζ. ἱστ. 3, 256.
Ἀντί-σκιος, 2· ἀντίθετον ἔχων σκιάν Νον. Δ. 7, 311.
Ἀντι-σκληρύνομαι· ἀμοιβαίως σκληρύνομαι, μτγν.
Ἀντι-σκότησις, ἡ· ἐμπόδιον, κώλυμα, γλωσ. obstaculum.
Ἀντι-σκοτόω· ἐναντίον ἐπισκοτίζω, μτγν.
Ἀντι-σόφισμα, τό· ἀντισοφίστευμα
Ἀντι-σπαράσσω· ἀμοιβαίως σπαράσσω Ἄννα Κομν. σ. 380.
Ἀντι-σπαστέον· εἰς τὸ ἐναντίον μεταστρεπτέον Γαλην. 6, 440, 10.
Ἀντι-σπένδω ἀμοιβαίως σπένδω Αἴσωπ. μυθ. 220.
Ἀντί-σπορος, 2 ὁ ἀντὶ σπόρου ὢν Νομοκαν. εἰς Κοτελ. μνημ. 1, 154.
Ἀντι-σπουδία, ἡ· ἐναντία σπουδὴ Εὐσέβ προπ. εὐαγγ. 5, 217.
Ἀντι-στάδην· μετ' ἀντιστάσεως Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ 190, obstando.
Ἀντι-σταδιαῖος· ἴσος ἐνὶ σταδίῳ κατὰ μῆκος Σχολ. Ὀδ. μ, 90.
Ἀντι-σταθμάω· ἐκ τοῦ ἐναντίου σταθμῶ Ο' Βασιλ. 2, 871, rependo.
Ἀντι-στασία, ἡ· ἀντίστασις Νικ Χων χρον. 10, 179, resistentia.
Ἀντι-στασι-ώδης, 2 ἐπαναστατικός Κλ. Ἀλ. Στρ. 2, 430, 20, rebellis.
Ἀντι-στάτέον· ῥ ἐπιθ τοῦ ἀνθίστημι, μτγν.
Ἀντι-στατεύω· τὸ ἀντιστρατεύω.
Ἀντί-στατος, 2· ἀντιστατικὸς Γρ. Ναζ. 2, 201.
Ἀντι-στέλλω προπέμπω, προκαταλαμβάνω Ἰ. Χρυσ. 1, 953, 21, praeoccupo.
Ἀντι-στέργω· ἀμοιβαίως ἀγαπῶ, ἐκ δι. γρ. ἀντὶ ἀντιθεραπεύω Διων Χρυσ. 12, 394.
Ἀντι-στεφανόω· ἀμοιβαίως στεφανώνω Εὐμαθ. 3, 348.
Ἀντι-στίλβω· ἀναλάμπω, ἀστράπτω Ἄννα Κομν. 20, 77, refulgeo.
Ἀντίστιος· τὸ ἀντίστιος.
Ἀντι-στομίζω· ἀποστομίζω Ἀθαναδ. 2, 361, refuto.
Ἀντι-στοχαστικός, 3· ἀμοιβαίως, ἐν τῷ μέρει συμπεραίνων Σχολ. Δημ. σ 94, 4.
Ἀντι-στράτευσις, ἡ· πόλεμος ἐναντίον τινὸς Λίων αὐτοκρ. βι. Χρυσ. 8, 283, 4.
Ἀντίστρατος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀντι-στρεπτέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀντιστρέφω Ἀριστοτ. Ἀναλυτ. προτ. 2, 5, σ 58, 29.
Ἀντι-στρεπτικῶς· κατὰ τρόπον ἀντιστροφῆς, μτγν. conversim.
Ἀντί-στρεπτον, τό ὄργανον πρὸς περιαγωγὴν ἢ περιστροφὴν ἐπιτήδειον Διοδ. 20, 91.
Ἀντι-συ-ζυγία, ἡ· ἀντίθετος σύναψις ἡλημεντ. ὁμιλ. 3, 33, σ. 617.
Ἀντι-σύκωτον, τό ἰατρικόν τι ὃ ἐπάτζουν τὰ βρέφη, γλωσ.
Ἀντι-συμ-βουλεύω· τὸ ἐναντίον συμβουλεύω· «ἔργον ἰατροῦ πρῶτον μὲν πεῖσαι τὸν κάμνοντα παραδέξασθαι τὴν θεραπείαν, δεύτερον δὲ τοὺς τῶν ἀντισυμβουλευόντων λόγους ὠφελῆσθαι» Στοβ. ἐκκλ. ᾗθ. 2, σ. 40.
Ἀντι-συμ-πλέκω· ἀμοιβαίως συμπλέκω Ἄννα Κομν. σ. 26.
Ἀντι-συν-άγω· ἀμοιβαδὸν συνάγω Κανον. 6 Συνοδ. Κωνστ.
Ἀντι-σύν-αξις, ἡ· ἐναντία σύναξις Θεοδωρητ. ἱστ. ἐκκλ. 5, 9.
Ἀντι-σύν-δρομος, 2· τοὐναντίον συντρέχων Γ. Πισιδ. φιλαργ. σ. 486.
Ἀντι-σύν-θεσις, ἡ· ἐναντία σύνθεσις Γ. Πισιδ. ἑξαήμ. 1673.
Ἀντι-σύν-θετος, 2· ἐναντίος, εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος συντεθειμένος Γ Πισιδ ἑξαημ. 1131.
Ἀντι-συν-ιστάω· ἐναντίον βοηθῶ Φωτ.
Ἀντι-συν-τάσσω ἀμοιβαδὸν συντάσσω, γράφω Ἐπιφαν. 1, 837.
Ἀντι-σύν-ωνος, 2· νομικὴ λέξις καὶ ἡ συνωνὴ τὰ ἓξ μόδια τῶν παραλίων καὶ τὰ τέσσαρα τῶν χερσαίων ἀντὶ σιμησίου· ἀντισύνωνον δὲ τὸ ἀντὶ τούτων σιμήσιον Γρ. Κορ. 7, 1118, 20 ὅθ συνωνή.
Ἀντι-σύρω ἀμοιβαδὸν σύρω Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. 174.
Ἀντι-συ-στάδην, ἐπίρ. μὲ στάσιμον ἐναντίον - ἑστηκέναι Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. σ. 235.
Ἀντι σύ-στατος, 2· ἐναντίον συντεθειμένος Ἐπιφαν. εἰρ. 65, τέλ
Ἀντι-συ-στρέφω· ἀμοιβαδὸν συστρέφω, μτγν.
Ἀντι-σύ-στροφος, 2· ἐξ ἐναντίου συνεστραμμένος, μτγν. reciprocus.
Ἀντι-σφίγγω· ἀμοιβαδὸν σφίγγω Ἱπποχρ. σ 781.
Ἀντι-σφράγισμα, τό· ἀντίτυπον ἐσφραγισμένων Βοιχ. σωμ. ἐπιγρ. 2, 205, ἀριθμ 2222
Ἀντίσχαδος, 2· οὐδενὸς ἄξιος Ἡσύχ· Ὑσ. γραπτ ἀντὶ ἰσχάδος· παρδλ. ἀνίσχαδος.
Ἀν-ἰσχυρος, 2· ἐναντίον ἰσχύων, καρτερῶν Ἀρτεμιδ. 1, 62.
Ἀντί-σωμος, 2· ἀντ' ἄλλου τινὸς ὤν, γλωσ. vicarius.
Ἀντι-τακτέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀντιτάσσω· «πρὸς γὰρ τὸν πάντως ἐνιστάμενον πάντως ἀντιτακτέον ἐστιν» Ἀριστοτ. τοπ. 5, 4.
Ἀντι-τάκτης, ὁ αἱρετικός· τὸ ἀντιτακτικόν·

Ἀντιτάλκης· ὁ, Ἀντάλκης.
Ἀντι-ταράττω· ταράττω· «ἀντιφιλοτιμεῖται ἡ τύχη τῇ ἀρετῇ καὶ ἀνταγωνίζεται καὶ πολλάκις αὐτὴν ἀντιταράττει» Μαξ. Τυρ. 14, 7.
Ἀντί-τασις, ἡ· ἐναντίωσις, ἀντίστασις, ἀντιτυπία Πλατ. νόμ. 6, 781, resistentia.
Ἄντίταυρος, ὁ· μέρος τοῦ ὄρ. Ταύρου Στραβ.
Ἀντι-ταφρεύω· ἐναντίον τάφρον ὀρύττω, μτγν.
Ἀντ-ιτέον, β. ἐπίθ. τοῦ ἄντειμι· ἀντικρυ πορευτέον Δ. Ἀλ. π. κρισ. Λυσ. 13.
Ἀντι-τεταγμένως· ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐξ ἀντιθέτου τεταγμένος Πλωτιν. 5, 8, 15, ex opposito.
Ἀντι-τεχνία, ἡ· ἀντιτέχνησις ὁ ἴδε.
Ἀντι-τηρέω· ἀμοιβαδόν, ἐξ ἴσου ὑπηρετῶ Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 20.
Ἀντι-τιμώρημα, τό· ἐκδίκησις Σχολ. Λυκοφρ. 1297, ultio.
Ἀντι-τιμώρησις, ἡ· τῷ προηγ. Ὠριγεν. 2, σ. 541.
Ἀντι-τιμωρητέον· ἐκδικητέον Γαλην. 3, 121.
Ἀντι-τιμώρητος, 2· ἄντιτος, παλίντιτος, Εὐστ. Ἰλ. ω, 213.
Ἀντι-τιμωρία, ἡ· ἐκδίκησις Σχολ. Λυκοφρ. 1297, ultio.
Ἀντι-τολή, ἡ· ἀνατολὴ Πλουτ. Ῥωμ. ἀμφ.
Ἀντι-τανόομαι· ἐναντίον ἔχω τόνον· «Κλεῖτος ἀντιτονούμενος τῷ Κλειτῷ» Εὐστ. Ἰλ. 1031, 36.
Ἀντι-τοξότης, ὁ· τοξότης ἐκ τοῦ ἐναντίου, μτγν.
Ἀντι-τοπία, ἡ· ἀντιστάθμησις, ἀντισήκωσις· «ἐὰν δύο γεωργοὶ καταλλάξωσι χώρας εἴτε πρὸς καιρὸν εἴτε εἰς τὸ διηνεκές, καὶ εὑρεθῇ τὸ ἓν μέρος κολοβὸν ὑπὲρ τὸ ἄλλο, καὶ οὐ συνεφώνησαν οὕτως, δότω ἀντιτοπίαν ὁ πλέον ἔχων τῷ ὀλίγον ἔχοντι» Δουκαγγ. νομ. γεωργικ. 1, 5.
Ἀντι-τόρησις, ἡ· διάτρωσις, διακέντησις Εὐστ. Ἰλ. 672, 30, transfictio.
Ἀντι-τραγ-ῳδέω· ἀμοιβαδὸν θρηνῶ Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. 26.
Ἀντι-τραυματίζω· ἀμοιβαίως πληγώνω Εὐστ. 233, 26.
Ἀντι-τραχύνω· ἀμοιβαίως ἐκτραχύνω, ἐξαγριώνω Εὐστ. Ἰλ. 467, 9.
Ἀντι-τρέπω· ἀμοιβαίως τρέπω Ἄννα Κομν.
Ἀντι-τριάζω· ἐναντίον τύπτω Ἡσύχ.
Ἀντι-τρίβω· ἀμοιβαίως τρίβω Πλωτιν. 6, 1, 20.
Ἀντι-τρυτανεύω· ἀντισταθμῶ, ἀντισηκώνω, μτγν. compenso.
Ἀντι-τύπως· σκληρῶς καὶ τραχέως Γρ. Νυσσ. 1, 98, repercussive.
Ἀντί-τυπος, 2· ἀντιτυπής.
Ἀντιτύπόω· ἐκφράζω, διαγράφω Ἀνθ. Παλ. 1, 36, 6.
Ἀντι-τύπωσις, ἡ· εἰκὼν τετυπωμένη, μτγν.
Ἀντι-τυραννέω· τοὐναντίον τυραννίδος ἐρέμαι, μτγν.
Ἀντιφάνειος, 2· εἰς τὸν Ἀντιφάνη ἀνήκων Σουίδ.
Ἀντί-φασις, ἡ· ἡ ἀφηρ. ἔννοια τοῦ ἀντιφαίνω Πολυδ. 2, 129, ἄνευ ἑρμην.
Ἀντι-φαντικῶς· ἀντιφατικῶς.
Ἀντίφαντος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀντιφάρα, ἡ· ζήλη ἡ ζάλη, ἀντιλογία, μάχη, παρὰ τὸ ἐναντίως φέρεσθαι Ἐτ. Μ. 114, 19.
Ἀντι-φαρής, 2· ἐναντίος Ἡσύχ.
Ἀντίφᾶρος, ὁ· φάρος, Ἀλεξανδρείας ὄφηλός, ὃς λέγεται τάφος Ὀσίριδος καὶ Εἰσιδίας τῆς τοῦ Πρωτέως Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 259.
Ἀντι-φάσκω· ἀποκρίνομαι Νικ. Εὐγεν. 6, 168, 248, respondeo.
Ἀντι-φερής, 2· ἀντιφαρής.
Ἀντιφέρων· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστοτ.
Ἀντίφημος· Γίλας ἱδρυτὴς Ἱερ.
Ἀντι-φθεγγία, ἡ· ἀπόκρισις Γ. Πισιδ. ἑξαημ. 1679, responsio.
Ἀντιφίλη, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀντι-φιλο-τίμησις, ἡ· ζῆλος, ζηλοτυπία, μτγν. aemulatio.
Ἀντιφίλου λιμήν, ὁ· λιμ. Τρωγλοδυτῶν Στραβ.
Ἀντι-φλογίζω· ἀμοιβαίως φλογίζω Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. 74.
Ἀντι-φλυαρέω· ἐναντίον φλυαρῶ Γαλην.
Ἀντι-φοβέω· ἀμοιβαίως φοβίζω, ἐκπλήττω Αἰλιαν. Ἱ. Φ. 12, 15.
Ἀντι-φολκός, ὁ· μέρος τῆς πολεμικῆς νεώς Ἡσύχ.
Ἀντίφονος· υἱὸς Πριάμου Ὁδ.
Ἀντι-φόρησις, ἡ· ἐναντία φόρησις Εὐστ.
Ἀντίφορος, ὁ· κτίριόν τι ἐν τινι προαστείῳ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ὑπὸ Νομμιανοῦ τινος οἰκοδομηθὲν Εὐάγρ. ἱστ. ἐκκλ. 3, 28.
Ἀντίφρα, ἡ· πολίχνιον Ἀλεξανδρείας ἐγγύς, οὗ πολὺ ἀπωτέρω θαλάσσης, ὀρθότ. δὲ Ἀντίφραι γρ. Στραβ.
Ἀντι-φρακτικός, 3, τούτου μόν. ὁ πλ. εὐχρ.· τὰ ἀντιφρακτικὰ = ἐμπόδια Ἰωαν. Φιλοπον. π. κτισ. 2, 8, obstacula.
Ἀντι-φριμαγμός, ὁ· ἐναντίος γογγυσμός, θόρυβος Σχολ. Γρ. Ναζ. 42.
Ἀντι-φρουρέω· ἐναντίον φρουρῶ Κ. Πορφυρ. σ. 93.
Ἀντι-φρυάσσομαι· ἐναντίον φρυάττομαι Γρ. Ναζ. 1, 524.
Ἀντιφρώ· Ἀντίφρα Ἱεροκλ. Συνεκδ.
Ἀντί-φυγος, 2· ἐναντίον φεύγων· «σωφροσύνη ἐστὶ φύσεως ἀντίφυγος καὶ πυριώσεως ἀντίθετος» Στοβ. ἀνθολ. 8, σ. 167.
Ἀντι-φυσάω· ἐναντίον φυσῶ, μτγν.
Ἀντι-φύσημα, τό· ἐναντίον φύσημα Γρ. Νυσ. 28, 193.
Ἀντι-φωνικῶς· κατὰ τρόπον λέγοντος ἢ ᾄδοντος ἐναλλάξ, μτγν.
Ἀντί-χαλκμα, τό· μέρος τι τῆς μακρᾶς νεώς Ἡσύχ.
Ἀντι-χαλκεύω· ἐναντίον χαλκεύω Εὐαγρ. ἱστ. ἐκκλ. 1, 2, 251, 16.
Ἀντι-χαράσσω ἐναντίον χαράσσω, γράφω Κ. Μαν. χρον. 4, 914.
Ἀντι-χάρης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀντιχαρίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἀντι-χαριεντίζομαι· ἀμοιβαίως χαριεντίζομαι, μτγν. recavillor.
Ἀντίχαρμος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνι-χαροποιός, 2 ἀμοιβαίως πλήρης χαρᾶς Ἀνδρ. Κρητ. σ. 27.
Ἀντι-χασματόομαι· ἐναντίον χαίνω, χασμῳδῶ Θεοδ. Προδρ. Ῥοδ. 50.
Ἀντι-χειριατος, 3· τοῦ ἀντίχειρος δακτύλου ὤν, γλωσ. pallicaris.
Ἀντι-χείριος, 3· τῷ προηγ. μτγν.
Ἀντί-χειρον, τό· ἀντίχειρ, μτγν.
Ἀντι-χέλυσμα, τό· μέρος τῆς μαχαρᾶς νεώς Ἡσύχ. Ἴδε χέλυσμα.
Ἀντι-χορεύω· ἐναντίον χορεύω Νον. Δ 22, 44.
Ἀντι-χριστέω· τῷ Χριστῷ ἐναντιοῦμαι Θεοδ. Στουδ. σ. 494.
Ἀντι-χριστιανός, ὁ· ὁ τοῖς χριστιανοῖς ἐναντιούμενος, μτγν
Ἀντι-χριστικός, 3· ὁ τῷ Χριστῷ ἐναντιούμενος Θεοδ. Στουδ. 243.
Ἀντι-χριστο-φορίτης, ὁ· ἐπίθετον ἀνθρώπου ἀνοσίου, ἀσεβοῦς, ἐκκλ.
Ἀντι-χρανία, ἡ· ἐναλλαγὴ χρόνων Οἰκουμέν. 4, σ. 209.
Ἀντι-χρονικῶς· κατ' ἐναλλαγὴν χρόνων, γραμ.
Ἀντί-χροος, 2· ποικίλος, ἀλλοιόχρους, διαφόρων χρωμάτων Γρ. Ναζ. ᾠδ. 2, 184.
Ἀντι-χώννυμι· ἐναντίον ῥίπτω χῶμα Ἀθην. 2, 529.
Ἀντι-ψαύω· ἀμοιβαίως ψαύω Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 272.
Ἀντι-ψηλαφάω· ζηλοτυπῶ, διαβάλλω, γλωσ. obtrecto.
Ἀντι-ψωμίζω· ἀμοιβαίως, ἐναλλὰξ ψωμίζω, τρέφω δι' ἐμβολῆς ψωμοῦ ὑποθ. Ἀριστ. ἱππ. 1, μέσ.
Ἀντι-ῳδή, ἡ· ἀντῳδή.
Ἀντιωματικός, 3· ἐναντιωματικός, ὡς ἀντιοῦμαι ἀντὶ ἐναντιοῦμαι Κρ. Ἀν. 1, 62, 13.
Ἀντίων· υἱὸς Λαπίθου, πατ. Ἰξίονος Διοδ.
Ἀντλιός, ὁ. ἀνδρ. ὄν. χαρτ Βοργ. Σχολ.
Ἀντλητις, ιδος, ἡ· ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν χρήσιμον Σουΐδ.
Ἀντλητός, 3· ἀντληθῆναι δυνάμενος, ἢ ἀντληθεὶς Σουΐδ. haustus.
Ἀντ-οδύνάω· ἀμοιβαίως πόνῳ περιβάλλω· «εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἵνα κεντήσας ἀντ ὀδυνήσῃ» Σχολ. Θεοκρ. 3, 13.
Ἀντ-οικέω· ἐναντίον κατοικῶ Σχολ. Ὁδ γ, 296.
Ἀντ-οικο-δομητέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀντοικοδομῶ Φίλ.
Ἀντολίη, ἡ· ἀνατολὴ Ἡσύχ. ortus.
Ἀντολιηθεν· ἐπ' ἀνατολῶν Δ. Περ. 102, 2.
Ἀντολικός, 3· ἀνατολικὸς Π. Σιλ. 241.
Ἀντόλιος, 2· τῷ προηγ. Ν Διον. 25, 98.
Ἀντ-ομματέω· ἀντοφθαλμέω, μτγν.
Ἄντον, ἐκ. δι. γρ. ἀντὶ ἄντην.
Ἀντ-ονειδίζω· ἀμοιβαίως ὀνειδίζω Εὐστ. Ἰλ. 1042, 46.
Ἀντονή· ἴδ' ἀνατονή.
Ἀντ-οπτεύω· ἀντιβλέπω, θεωρῶ, μτγν.
Ἀντ-όπτρα, ἡ· ἐργαλεῖον χειρουργικὸν Σεῆρ. π. κλυστ. σ. 46.
Ἀντ-ορηνία, ἡ· ὀρχηνία, ὃ ἴδε.
Ἄντος, τό· εὖρος Ἡσύχ. latitudo.
Ἀντ-οφθάλμησις, ἡ· πρόσβλεψις, θεωρία Εὐστ. intuitus.
Ἀντ-οφθαλμίζω· θεωρῶ, προσβλέπω Β. Ἀν. 1, 344, adspicio.
Ἀντ-οφρυάω· ἐναντίον τὰς ὀφρῦς ὑψώνω Γ. Πισιδ. π. ματαιοτ. 27.
Ἀντόφρυς· εἶδος βοτάνης Ἡσύχ.
Ἄντρων· Σαδῖνος Πλουτ.
Ἀντρώνεια, ἡ· ἡ Ἀντρῶν πόλις κατὰ Τζετζ. ἀλληγ. Ἰλ. 6, 697.
Ἀντύα· τὸ ὑποπόδιον Ἡσύχ. scabellum.
Ἀντυγό-γνοιαι, αἱ· οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος Σουΐδ. ἀλλ' ὀρθότ. γραπτ. ὡς ἑπομ.
Ἀντυγό-χνοιαι· λέγεται καὶ ἀντύγων χνόαι = ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, τροχοὶ Ἡσύχ.
Ἄντυλλα· ἴδ' ἄνθυλλα.
Ἀντύλλιος· ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.
Ἄντυλλος, ὁ· ὑποκ. τοῦ Ἀντικλῆς Σουΐδ.
Ἄντυπος· ἐναντίος Ἡσύχ.
Ἄντω· ἀντάω, ὃ μᾶλλον εὔχρ. εἰς τὸ παθ. ἄντομαι = συναντῶ Ἰλ. 6, 595, occurro.
Ἀντ-ωδίνω· ἀμοιβαίως ὠδίνω, γεννητιῶ, κοιλοπονῶ Ἀνδρ. Κρητ. σ. 140.
Ἄντων· ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.
Ἀντωνεῖνα, ἡ· Ἀντωνῖνα, γυνὴ Βελισαρίου Προκ.
Ἀντωνία, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθολ. Παλ.
Ἀντωνιανός, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ. Μιον.
Ἀντωνῖνα, ἡ· ἴδ' Ἀντωνεῖνα.
Ἀντ-ωνυμικῶς· κατὰ τρόπον ἀντωνυμίας τόπον ἐπέχοντα Ἀπολλ. 156, 7.
Ἀν-υγιής, 2· ὁ μὴ ὑγιής, γλωσ. insanus.
Ἀν-υγρασμός, ὁ· ὑγρασία, μτγν.
Ἄν-υγρος, 2, ἐσφαλ. ἀντὶ ἄνυδρος Γ. Λαυρ. 4, 75, 276.
Ἄν-υδρον, τό· εἶδος βοτάνης Διοσκ.
Ἀν-ὁδρονος· ἄταφος, οὗ λελουμένος, οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυγχάνων Ἡσύχ. inhumatus.
Ἀ-νύκτερος, 2· μὴ ἔχων νύκτα ἢ σκότος, ἀλλ' αἰώνιον φῶς, ἐπῶν. τοῦ Χριστοῦ, ἐκκλ.
Ἄ-νυκτος· ἴδ' ἀνύξιον.
Ἀν-ύλακτος, 2 μὴ ὑλακτῶν Σουΐδ.
Ἀνυλτινός· ἀνυπόκτος Ἀφρικῆς Εὐσεβ.
Ἀ-νυμφής, ὁ· ἄνυμφος Γρ. Ναζ. 8, 68.
Ἀνύξιον· ἄβρωτον Ἡσύχ.
Ἀν-υπ-άντητος, 2· ἀναπάντητος Ἡσύχ.
Ἀν-ὑπατος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὑπάτους Χρον. Πασχαλ. 690, 18.
Ἀν-υπερ-βλήτως· κατὰ τρόπον ἀνυπέρβλητον, ὑπέρμετρον Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 11, 3.
Ἀν-υπέρ-οχος, 2· μὴ ὑπερέχων ἢ νικῶν Εὐστ. Ἰλ. 832, 3.
Ἀν-υπ-οστάλμένως· ἀφόβως, ἀτρομήτως Ἀθαναδ. 2, 451, intrepide.
Ἀν-υπ-ευθύνως· μετ' ἐλευθερίας· οἷα εἶνε ἡ τῶν μὴ νόμοις ὑποκειμένων, ἢ διεδεμένων ὑπὸ νόμων Διόδ. 1, 70.
Ἄν-υπνος, 2· ἄγρυπνος Θ Προδρ. Ῥοδ. 361.
Ἀν-υπό-δλητος, 2· ἀνυπομόνητος Ἡσύχ.
Ἀν-υπό-γραφος, 2· ὁ ἄνευ ὑπογραφῆς, γλωσ.
Ἀν-υπό-δεικτος, 2· ἄνευ ἀποδείξεως Ἀλεξ. Ἀφροδ. π. Ἰδελπ. φυσ. 1, 99, 12.

Ἀν-υπο-θηκάριον χρέος, τό· τὸ διὰ χειρογράφου ὁμολογούμενον χρέος Βασιλικ. 4, 26.
Ἀν-υπό-θηκος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὑποθήκην Ψελλ. συνοψ. νομ. 902, 918.
Ἀν-υπ-οιστότης, ἡ· τὸ ἀνυπόφορον, γλωσσ.
Ἀν-υπο-κρισία, ἡ· ἁπλότης, εἰλικρίνεια Εὐστ. 90, 26, sinceritas.
Ἀν-υπό-λογος, 2· ὁ μὴ ὑπόλογος, ὑπόχρεως Βοικχ. ἐπιγρ. 2, 476, 2693.
Ἀν-υπο-μενετέος, 3· ὁ μὴ ὀφείλων ὑπομένειν Στοβ. ἐκλ. 2, 196.
Ἀν-υπο-μνήστως· ἄνευ ὑπομνήσεως Θεοδ. Στουδ. 529.
Ἀν-υπο-μονησία, ἡ· τὸ μὴ ὑπομένειν Ἐφραιμ. Συρ. 3, 345, intolerantia.
Ἀν-υπό-πτωτος, 2· ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς αἰσθήσεις Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 345.
Ἀν-υπο-σημείωτος, 2· μὴ ὑποσημειωμένος Κλ. Ἀλ. Στρ. 1, 324, 24, non notatus.
Ἀν-υπο-στάλτως· ἀνυποστόλως Φιλόπον. εἰς Ἀριστοτ. σ. 35.
Ἀν-υπο-στασία, ἡ· ἀτλησία, τὸ ἀνυπόφορον Ἡσυχ. intolerabilitas.
Ἀν-υπο-στροφή, ἡ, ἰσφαλ. ἀντὶ ἀνθυποστροφὴ Γ. Παχμ. 4, 228.
Ἀν-υπό-σχετος, 2· μὴ ὑπεσχημένος Ἡσύχ.
Ἀν-υπο-ταγή, ἡ· ἀνυποταξία Ἐφραὶμ Συρ.
Ἀν-υπο-τακτέω· ἀνυπότακτός εἰμι, ἐὰν ὑπακούω, μτγν.
Ἀν-υπο-ταξία, ἡ· παρακοή, ἀπείθεια Ψ. Χρυσ. 5, 7, 245, inobedientia.
Ἀν-υπό-τλητος, 2· ἀνυπόφορος Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 93.
Ἀν-υπό-τροπος, 2· ἄναρκτος.
Ἀν-υπό-φορος· ἀνυποφόρητος Εὐστ. Ἰλ. σ, 1093, 10, intolerabilis.
Ἀν-υπο-χώρητος, 2· ὁ μὴ ὀπισθοχωρῶν, ἀνύπευκτος Ἡσύχ. non retrocedens
Ἄνυρις καὶ ἄνυρος· ἄδικος, ἀσεβὴς Ἡσύχ.
Ἄνύσιος ἀνδρ. ὄν. Λιβαν.
Ἄνυσις, ἡ· 1) πλοῖου ὄν. Βοικχ. 2) πόλ. Αἰγύπτου, κάτ. Ἀνυσίτης ὡς Ὄασις Ὀασίτης Στ. Βυζ. 3) ὁ βασ. Αἰγύπτου Ἡρ.
Ἄνυσμα, τό· ἀποτέλεσμα Σχολ. Ὀδ. ε, 299, effectus.
Ἄνυσος· Σιδώνιος Ἡρ.
Ἀνυστέον· δεῖ ἀνύειν Σουίδ.
Ἀν-υστέρητος, 2 ἀνελλιπὴς Κρ. Ἀν. 3, 1, 11.
Ἀν-υστερήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἐπιφαν. 1, 1012.
Ἀνύτη· ποιήτρια Τεγεᾶτις Παυσ.
Ἀνύτης, ὁ· ἐνεργητικός, ὀραστήριος, κατορθωτικὸς Ἐτ. Μ. 781, 54, efficax.
Ἄνυτος· Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀνθεμίωνος, τοῦ Σωκράτους ὁ κατήγορος Πλατ.
Ἀν-ύφανσις, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου ὕφανσις, μτγν.
Ἀν-υφάντης, ὁ· ὡς καὶ νῦν ὑφάντης Σουίδ.
Ἀν-υφάντρια, ἡ· ὑφάντρια Εὐστ. Ὀδ. 1764, 60.
Ἀν-ύψωσις, ἡ· ἀνύψωμα Ἀθανασ. 2, 174.
Ἀνωβρέτ· ὄν. νύμφης ἐξ ἧς ὁ Τάανος ἔγεννησε τὸν Ἰεφθὲ Εὐσεβ.
Ἀνω-γεως, 2· ὁ ἄνω τῆς γῆς· τὸ ἀνώγειον. τὸ ἀντιθ. κατώγεων Σχολ. Θεοκρ. 1, 12.
Ἀνώγων· υἱὸς Κάστορος καὶ Ἱλαίρας Ἀπολλ.
Ἀν-ωδίνω· αἰσθάνομαι ὠδῖνας, κοιλοπονῶ ἐπὶ γυν. ἐπίτηκος Ν. Διον. 41, 167, parturio.
Ἄ-νωθος, 2· ὀξὺς Ἡσύχ. = ἀκίνητος, ταχύς, οὐχὶ νωθρός, agilis.
Ἀνώλεως· ἰσχυρὸς Ἡσύχ. validus.
Ἄνωλος· πόλ. Λυδίας, ἀπὸ Ἀνώλου τοῦ Ἀσίου παιδός, κάτ. Ἄνωλοι, Ἀνώλειοι καὶ τὸ θηλ. Ἀνωλιὰς Στ. Βυζ.
Ἀν-ωλόφυκτον· ἀδάκρυτον Ἡσύχ.
Ἀν-ωμαλία· ἀνώμαλός εἰμι Γρ. Νυσ. 1, 315.
Ἀν-ωμαλήσις, ἡ· τὸ ποιεῖν ἀνώμαλον Ἰουλ. Λαοδικ. 2, 677, inaequabilitas.
Ἀν-ωμαλίζω· ποιῶ ἀνώμαλον Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 11.
Ἀν-ωμαλο-κρᾶς, ἡ· κεκαρμένη Ἡσύχ.
Ἀν-ωμάλως· τραχέως Πλατ. Τιμ. σ. 62.
Ἀν-ωμόω· ἐπὶ τῶν ὤμων θέτω Νικητ. Εὐγεν. χρον. 9, 153.
Ἀνωνίμ· ὀρεοσέλινον π. Αἰγυπτίοις Διοσκ. νοθ. 3, 71.
Ἀν-ώπιον, τό· ὕδει προνώπια.
Ἀν-ώπιστον· ἀόρατον, ἀπάρακτον, ἀνεπίστροφον Ἡσύχ.
Ἀνώπολις, ἡ· πόλ. Κρήτης Στ. Βυζ.
Ἀν-ωρίας· ἀπολλυμένους Ἡσύχ.
Ἄνω-ρεπής, 2· πρὸς τὰ ἄνω ῥέπων, μτγν.
Ἀν-ώριμος, 2· ἄνωρος.
Ἄν-ωτος, 2· ἄωτος Πλουτ. ἠθ. σ 983.
Ἄνω-φάλακρος, ὁ· ὑπεράνω φαλακρὸς Πτολ. τετραβ. 143, 17.
Ἄνω-φόρησις, ἡ· πρὸς τὰ ἄνω ἀνύψωσις Εὐστ. 139, 50.
Ἀνω-φύω· ἀναγεννῶμαι, ἀναβλαστάνω Ἡσύχ. renascor.
Ἀνωχή, ἡ· ἀνακωχή, δι. γρ. ἀντὶ ἀνοχή.
Ἄνωχμον, τό· τὸ παρακελευστικὸν Ἡσύχ.
Ἄξαλα· «βοτάνη, μεθερμηνευομένη θερμόν· ταύτην οἱ τεταρτίζοντες, ὅταν ἐπὶ τοῦ στήθους τιθῶσιν, ἀπαλλάσσονται παραχρῆμα» Στοβ. Ἀνθ. 100, 11.
Ἀ-ξεν-άγητος, 2· ἀξεναγώγητος Εὐμάθ. σ. 2.
Ἀξίοχος· ἴδ' Ἄξιοχος.
Ἀ-ξήραντος, 2· μὴ ἐξηραμένος Εὐστ.
Ἀξία, ἡ· πόλ. Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν, ἀπὸ Ἀξίας τῆς θυγατρὸς Κλυμένου ἢ τοῦ παιδὸς τοῦ Ἄξιου. Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας, κάτ. τῆς Λοκρίδος Ἀξιεὺς καὶ Ἀξίας· τῆς δ' Ἰταλικῆς Ἀξιάτης καὶ τὸ θηλ. Ἀξιᾶτις διὰ τὸν δυτικὸν χαρακτῆρα Στ. Βυζ.
Ἀξι-αγώνιστος, 2· ἄξιος ν' ἀγωνισθῇ Νικητ. χρον. 3, 60.
Ἀξιάκης· ποτ. Σαρματίας Πτολ.
Ἀξιάτης· ἴδ' Ἀξία.
Ἀξιάω· ἴδ' ἀξιόω.
Ἀξιδάρης, ἀνδρ. ὄν. Ἀρρ.
Ἀξι-επί-τευκτος, 2· ἀξιοεπίτευκτος.
Ἀξίμηνος· ἀνδρ. ὄν. νομισμ. Μιον
Ἀξινη-φόρος, 2· φέρων, βαστῶν ἀξίνην Μιχ. Παλαιολ. σ. 344, securifer.
Ἀξινο-κοπέω· διὰ σκεπάρνου κόπτω Ἀνδ. Παλαιολ. 4, 207.
Ἀξινο-κράτημα, τό· ὁ στελεὸς τοῦ πελέκεως Ζωναρ. λεξ.

Ἀξινό-πληκτος, 2· ὁ δι' ἀξίνης, πελέκεως πληγείς Κρ. Ἀν. 3, 114, 25.
Ἀξιό-αθλος, 2· ἀξιαγώνιστος, μτγν.
Ἄοιος· ἑῷος Ἀριστ. εἰρ. 836, ἀλλ' ὀρθότ. ἀοῖος = ἠοῖος, ὡς ἀὼς = ἠώς.
Ἀ-όκνως· προθύμως Πλατ. νόμ. 2, 649, prompte.
Ἀλλησις, ἡ· καταπύκνωσις Ἐτ. Μ. σ. 68, 31, condensatio.
Ἀ-όμματος, 2 ὁ μὴ ἔχων ὀφθαλμούς Τζετζ. Ἱστ. 1, 538.
Ἄονες, οἱ· ἔθνος Βοιωτίας, ἀφ' ὧν ἡ Ἀονία, κάτ. Ἄων καὶ Ἀόνιος καὶ Ἀονία Στραβ.
Ἄοξος· ἑῷος ἄοξος.
Ἀ-όπλως, ἐπίρ. τοῦ ἄοπλος Ἀθανασ. 2, 566.
Ἀ-οργητέομαι· οὐκ ὀργίζομαι Ἀθανάσ. 2, 596.
Ἀ-οργήτως, ἐπίρ. τοῦ ἀόργητος, πράως, ἡσύχως· «ἀοργήτως ἀνέχεσθαι τοὺς προπηλακίζοντας» Ἀρρ. Ἐπικτ. 18, 6, lente.
Ἀόρθας· ἀνὴρ ὄν. Χοιροβ.
Ἀορία, ἡ· τὸ σκότος· «ἐν ἀορίᾳ περιεπάτησαν» = ἐν σκοτίᾳ Ο'. Ἡσαΐ. 59, 9, tenebrae.
Ἄορις, ὁ· υἱὸς Ἄρεως Παυσ.
Ἀοριστόω· δι' ἀορίστου σημείῳ Εὐσταθ. Ὀδ. ξ, 158.
Ἀοριστός, ἡ· ὁμιλία, συναναστροφὴ Σουΐδ. = ἀαριστός.
Ἀ-όρμητος, 2· μὴ ἔχων ὁρμὴν Φιλ. 1, 278, 45.
Ἀορνεύς· ἑῷ' Ἄορνος.
Ἄορον, μοχλόν, πυλῶνα, θυρωρόν, Κύπριοι· ἄορος, ἄϋπνος, Μηθυμναῖοι Ἡσύχ.
Ἄορσοι, οἱ ἔθνος Σκυθικὸν Στραβ.
Ἀορτεύς, ὁ· φορεὺς ξίφους Ἡσύχ. ἴσ. ὀρθότ. ἀναφορεύς.
Ἀόρτης, ὁ· ξιφιστής, ὑπὸ Μακεδόνων ἄγγος θερμάτειον, ἱμάτιον Ἡσύχ.
Ἄος· πνεῦμα, ἄημα Ἡσύχ. spiritus.
Ἀούδιον, τό· χελιδόνιον μέγα Διοσκ. Νοθ. 2, 211.
Ἀ-ουτητί, δι. γρ. ἀντὶ ἀνουτητί Ἰλ. χ, 371.
Ἀ-όφθαλμος, 2· τυφλὸς Θεοδ. Προδρ. ἑῷ' ἀνόφθαλμος, coecus.
Ἀπαβοίδωρ· ἐκμελῶς, Λάκωνες Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ ἀπῳδῶς· πρβλ. Ἄρενς διαλ. 2, σ. 48, 72.
Ἀπ-άγγελσις, ἡ· ἀπαγγελία Β. Ἀν. 438, 1.
Ἀπ-αγγελτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀπαγγέλλω, enunciandum.
Ἀ-παγίωτος, 2· μαλακὸς Ὀβιδ. μεταμ. 15, 203, insolidus.
Ἀπ-αγοράζω· ἐξαγοράζω, γλωσ. redimo.
Ἀπ-αγορεύσιμος, 2· ὁ ἀπαγορεύων Θεοδ. Προδρ. π. σοφ. σ. 5, interdicens.
Ἀπ-αγορευτέον, 3· ἀπελπιστέον Δουκ Ἔρμοτ. 47, desperandum.
Ἀπ-αγχόνησις, ἡ· στραγγάλισμα, πνίξιμον Θεοδ. Στουδ. 1, 92, strangulatio.
Ἀπ-αδικέω· ἀποστερῶ, Δευτερον. 24, 14.
Ἀπ-αδόντως· διαφόρως Ἡσύχ.
Ἀπ-αείδω· ἀπᾴδω.
Ἀπ-αείρω· ἑῷ' ἀπείρω.
Ἀπ-άερόω· εἰς ἀέρα μεταβάλλω Τζετζ. ἀλληγ. 1, 163.
Ἀπ-αθανατισμός, ὁ· ἀπαθανάτισις Ἐπιφαν. 1, 14.
Ἀπ-αθανατόω· ἀπαθανατίζω Εὐσεβ. προπ. Εὐαγγ. 5, 230.
Ἀ-παθία, ἡ· ἑῷ' ἀπάθεια.
Ἀπ-αιάζειν· παρεῖσθαι, παραλελύσθαι Ἡσύχ.
Ἀπ-αιγείρων· συκοφαντῶν Ἡσύχ.
Ἀ-παιδευτέω· ἀπαίδευτος ἢ ἀμαθὴς εἰμι Β. Ἀν. 501, 18.
Ἀ-παιδευτό-τροπος, 2· ὁ ἔχων τρόπους, ἤθη ἀπαίδευτα, ἀνάγωγος Διοδ. 600, 42.
Ἀπ-αιθρύνομαι· πυκνοῦμαι ἐκ δι γρ. ἐξ ἀντὶ τοῦ ἀναδρύνομαι, μτγν. crassesco.
Ἀ-παικτος, 2· ὁ μὴ παιζόμενος· «εἰ μὴ ἐκόντες μεθύομεν καὶ παίζομεν τὰ ἄπαικτα», Εὐστ. 7, 285, non jocularis.
Ἀπαίμων· ἑῷ' ἐπαίμων.
Ἀπ-αινέω· δὲν ἐπαινῶ, ψέγω Βασιλ. Σελευκ. σ. 182, vitupero.
Ἀπ-αιολέω· κινῶ, στρῶ ἑῷ' ἀπαίολη.
Ἀπ-αισχυντέω· ἀπαισχύνομαι, γίνομαι ἀναίσχυντος· «οἱ ἐρῶντες ἁλισκόμενοι ἀπαισχυντοῦσιν» Ἡλιοδ. 8, 5, σ. 312, depudesco.
Ἀπ-αιτητής, ὁ· ὁ ἀπαιτῶν φόρους, εἰσπράκτωρ Γρ. Νυσ. 2, 237, exactor.
Ἀπ-αιώρητος, 2· ἀνυψωμένος Ἡσύχ. elevatus.
Ἀπ-ακμάζω· φθίνω· «ἄλλοι πολυγήρως ἀπακμάζουσι τῷ νῷ, καὶ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται» Στοβ. ἀνθ 98, 75, abolesco.
Ἀπ-ακονάω· ἀκονῶ, ὀξύνω Ἰωσ. Ἰουδ. ἀρχ. 6, 8, 2, μέσ. exacuo.
Ἀπ-άκρας μάχη, ἡ· ἡ ἑνὸς πρὸς ἕνα μάχη, Λάκωνες Ἡσύχ.
Ἀπ-ακτόω· ἀπάγω Σοφ. Ἀλ. 574, abduco.
Ἀ-παλαμνής, 2· ἑῷ' ἀπάλαμνος.
Ἀπαλαρία, ἡ· ἐπουλαρία· «τὸ κανοῦν ἐπὶ τῶν εὐωχιῶν ἐπουλαρίαν, ἣν ἀπαλαρίαν οἱ παλλοὶ ἐξ ἀγνοίας προσαγορεύουσιν· ἐπούλας γὰρ τὰς εὐωχίας Ῥωμαίοις ἔθος καλεῖν» Ἰ. Λαυρ. π. μετρ. 1, 25, σ 30.
Ἀπαλαστέω· σχετλιάω Ἡσύχ. indignor.
Ἀπ-αλειπτέον· διαγραπτέον, ἐξαφανιστέον Μ. Ἀντων. 2, 19, obliterandum.
Ἀπ-αλειπτικός, 3· εἰς τὸ ἐξαλείφειν ἐπιτήδειος Μεθοδ. σ. 144, obliterans.
Ἀπ-αλεξητικός, 3· βοηθητικὸς Ἐτ. Μ. σ. 56, 10, auxilius.
Ἀπ-αλέω· ἑῷ' ἀπαμελέω.
Ἀπ-αληθίζω· ἀπαληθεύω, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὁρκιζομένων π. Λάκωσιν Ἡσύχ.
Ἀπ-αλιφή, ἡ· ἀπαλοιφή, γλωσ. abolitio.
Ἀπ-αλλαττᾶσθαι· ἀπαντλᾶν Ἡσύχ. haurire.
Ἀπαλλητόν· θαυμαστόν, ἐξαλλον πολύ, παρηλλαγμένον Ἡσύχ. ὅπου ἴσ. τὸ πολὺ μετὰ τοῦ παρηλλαγμένον, ὀρθότ. συζευκτέον.
Ἄπ-αλλος, 2· μόνος (οἱονεὶ χωριστὸς ἀπὸ τῶν ἄλλων) Ἡσύχ. πρβλ. καὶ Εὐστ. Ἰλ. 617, 46.
Ἀπαλο-ανθής, 2· ἑῷ' ἀπαλοβραχής.
Ἀπαλό-βιος, 2· ὁ μαλθακῶς ζῶν Κ. Μιγρην. 6692.
Ἀπαλο-βραχής, 2 ἀπαλοανθής, παρὰ τὸ

ἀπαλοῖς ὕδασι βρίχεσθαι, εἴτε βρίχεσθαι ἐν τῷ ἁπαλὰ εἶναι Ἡσύχ.

Ἀπαλοῖξαι· ὁμόσαι, λακων. Ἡσύχ.

Ἀπαλο-πάρηος, 2· ὁ ἁπαλάς, μαλακὰς ἔχων παρειάς Εὐστ. Ἰλ. 691, 52.

Ἀπαλό-πνοος, 2· ὁ πνέων ἁπαλῶς, μαλακῶς· - αὔρα Θεοδ. Προδρ. σ. 173, 386.

Ἀπαλό-ποως, 2· ἁπαλούς, μαλθακοὺς ἔχων πόδας γλωσ. mollipes.

Ἀπαλο-πτέρυξ, 2· ὁ ἔχων ἁπαλὰς πτέρυγας Κ. Μαν. χρον. 6570.

Ἀπαλον, τό· ἀνοχὴ ἀπὸ τοῦ παλαίειν Ἡσύχ. = ἀνακωχὴ παλαιστρική, ὅταν δηλ. ἐπ' ὀλίγον ἀνεβάλλεται πρὸς ἀναψυχὴν τῶν ἀθλητῶν Ἀθην 14, 631.

Ἀπαλόν· ἁπαλῶς, μαλθακῶς· «καθ' ἁπαλὸν γελάσαι» Ὀδ. ξ, 465.

Ἀπαλό-στομος, 2· ὁ μαλακῶς εἰς τὸ στόμα εἰσερχόμενος· «Γλύξις ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὧν ἔνιοι μὲν ἁπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦκιν» Ἡσύχ.

Ἀπαλο-σύγ-κριτος, 2· ὁ τρυφερῶς συγκεκραμένος Ὀρειβασ. 9, 12.

Ἀπαλό-ψυχος, 2 ἁπαλὴν ἔχων ψυχὴν Κ Μανασ. χρον. 4, 130· πρβλ. γλυκύθυμος.

Ἀπαλυσμός· δίαιτα πληρεστέρα καὶ ἐπιμελεστέρα Ἱπποκρ σ. σ. 817.

Ἀπαλῶς· ἴδ' ἁπαλός.

Ἀπάλωσις, ἡ· μαλάκυνσις Ἀθανασ. 2, 26.

Ἀπαλωτέρως· μαλακώτερα Ἱπποκρ. π. ἄρθρ. 31, 2, 788, mollius.

Ἀπάμα, ἡ· θυγ. Ἀρταβάζου, συζ. Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, μήτ. Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ Ἀπάμεια πόλ. τῆς Φρυγίας Στραβ.

Ἀπ-αμβλακίω· ἀποπλανῶμαι, μετά γεν. - τινός, ὡς τὸ ἁμαρτάνω· θέμα πλασθὲν ἐκ τοῦ ἀορ. περὶ οὗ ἴδε ἐν ἀπαμπλακίσκω, deerro.

Ἀπ-αμβλόω· ἐξάμβλωσιν ποιῶ Πλουτ. Πομπ. 53.

Ἀπ-άμελγω· ἀμέλγω Σωραν μαιευτ. σ. 190.

Ἀπαμηνή, ἡ· ἡ περὶ τὴν Ἀπάμειαν τῆς Κοίλης Συρίας χώρα Πτολ.

Ἀπάμμων· ἄνδρ. ὄν. Γρ. Ναζ.

Ἀπ-αμπλάκίσκω· ἀποπλανῶμαι Σοφ. Τρ 1139, aberro.

Ἀπ-αμυντής, ὁ· βοηθὸς Ἡσυχ. auxiliator.

Ἀπ-αμφίασις, ἡ· ἔκδυσις, ἀπόθεσις Δ. Ἀρεοπ. 150.

Ἀπ-αμφοτερίζω, δι. γρ. ἀντὶ ἐπαμφοτερίζω.

Ἀπ-ανα-γιγνώσκω· κακῶς ἀναγιγνώσκω Ἀπολλ. π. συντ. 2, 126, 15.

Ἀπανάω· καλῶ λάκωνες Ἡσύχ.

Ἀπάνδημος ἑορτή· πάνδημος Πορφυρ.

Ἀπάνη, ἡ· ἀπήνη Εὐστ. Ἰλ. 857, 27.

Ἀ-παναγύριστος, 2· μὴ ἐπαινεθείς, ἀνάξιος ἐπαίνου, ἄδοξος Εὐστ. Ὀδ. 1569, 58· illaudatus.

Ἀ-ανθρακισμός, ὁ· ἀναγωγὴ εἰς ἄνθρακας π. Ἡσυχ. ἀντὶ ἀποθωρακισμός.

Ἀπ-ανθρώπινος, 2 ἀπάνθρωπος Γρ. Ναζ. 157, 18 ἴδ' ὑπερανθρώπινος.

Ἀπάνθρωπον, τό· σταφὶς ἀγρία Διοσκ. 4, 153.

Ἀπ-ανθρωπόω· ἀποχωρίζω ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· «πάντες οἱ μαινόμενοι, ὡς Ἱπποκράτης, γράφει, ἀπανθρωποῦνται καὶ μακρὰν διάγουσιν ἀνθρώπων» Τζετζ. Ἰστ. 7, 50.

Ἀπανιζόμενοι· ξηραινόμενοι Ἡσύχ.

Ἀ-πανούργευτος, 2 οὐχὶ πανοῦργος Ἐτ. Μ. 163, 5.

Ἀπ-αντητήριον, τό· καταγώγιον, κατάλυμα, γλωσ. deversorium.

Ἀπαντητής, ὁ καταλυματίας, καταγωγιοῦχος, γλωσ. deversarius.

Ἀπ-αντητικός, 3· πρόχειρος, συναντῶν, γλωσ. obvius· ἐπίρ. -τικῶς γλωσ. obviam.

Ἀπ-αντίζορα· ἐναντία Ἡσύχ.

Ἀπ-αντίζω· συναπαντίζω ὃ ἴδε.

Ἀπ-αντι-πρόσ-ωπος, 2· ὁ κατὰ πρόσωπον, κατέναντι ἱστάμενος Κλ. Ἀλεξ. Στρωμ. 7, 857, 1.

Ἀπ-άντλημα, τό· ἴδ' ἀπάντλησις.

Ἀπ-αντλητέον· ἐξαντλητέον Γεωπ. 6, 18, exhauriendum.

Ἀπαντο-φθόρος, 2· ὁ τὰ πάντα φθείρων, μτγν.

Ἀπ-άντωμα, τό· ἐσφαλ. ἀντὶ ἀπάντημα Ἱπποκρ. 24, 44.

Ἀπάντως· πάντως Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 6, 6, 6.

Ἀπ-άνωθε καὶ ἀπάνωθεν· ἄνωθεν Ο'. Βασιλειῶν 2, 12, 24.

Ἀπ-αξιό-λογος, 2· ἀνάξιος μνείας Ἰδιλιρ Φυσ. 1, 337, 30.

Ἀπ-αξίως· ἴδ' ἀπάξιος.

Ἀπάπ· ἔλξίνη π. Αἰγυπτίοις Διοσκ. 4, 39 καὶ 86.

Ἀπάπας, ὁ· δυστυχὴς παπᾶς «τῷ παπᾷ εἶναι συναπολώλεκας ἅπαν τίμιον, καὶ σου καταχορεύσωσι τὰ παιδάρια, ἐπιλέγοντα τὸ παπᾶς ἀπάπας», Εὐστ. 41, 71.

Ἀπάκη, ἡ· ἀφάκη, φυτόν τι Θεοφρ. Ἱ. Φ. 7, 10, 2.

Ἀπ-απλακίσκω· ἴδ' ἀπαμπλακίσκω.

Ἀ-παρα-βάτως· κατὰ τρόπον ἀπαράβατον Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 15, 1.

Ἀ-παρα-βόλως· ἀκινδύνως Σχολ. Ἰλ. ν, 141.

Ἀ-παρά-γραπτος, 2· ἀμεταχίνητος, μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς ἐξαίρεσιν Φώτ.

Ἀ-παρα-δειγμάτιστος, 2· μὴ βεβαιωμένος διὰ παραδειγμάτων Πτολ. τετρ. 3, 170, 1.

Ἀ-παρα-δόκητος, 2· ἐσφαλ. ἀντὶ ἀκαραδόκητος Θεοφυλ. Ἰστ. 14.

Ἀπαρ-ακολουθησία, ἡ· ἀκρισία, ἀλογιστία Μ. Βασιλ. 1, 406, temeritas.

Ἀ-παρα-λήκτως· ἐνδελεχῶς, ἀδιαλείπτως Βυικχ. Σωμ. Ἐπιγρ. 2, 228, ἀριθ. 2281, 7, indesimenter.

Ἀ-παρά-ληπτος, 2· ἀνάλωτος, ἀκαταμάχητος Ἰ. Μαλαλ. 109, 3, inexpugnabilis.

Ἀ-παρ-άλλακτίω· δὲν μεταβάλλω, δὲν διαστρέφω Δαμασκ. π. ἀρχ. 113.

Ἀ-παρ-ά-μίγής, 2· ἄμικτος Σχολ. Ὀδ. ε, 341, impermistus.

Ἀ-παρά-μονος, 2· ἄστατος Στεφανηδ. Γνωμ. 21, σ. 90, instabilis.

Ἀ-παρ-άν-οικτος, 2· μὴ ἀνοικτός Ψ. Χρυσ. ὁμιλ. 102, 7, 556, 13, inapertus.
Ἀ-παρα-ποιήτως· γνησίως, ἁπλάστως Ἡσύχ.
Ἀ-παρά-ρροπος, 2 μὴ παρακλίνων Κρ Ἀν. 3, 208, 8.
Ἀ-παρα-σπάστως· ἀσείστως, ἀταράκτως Βασιλικ. 1, σ. 11 ἐν τέλ.
Ἀ-παρά-σπονδος, 2· οὐχὶ παράσπονδος, μτγν.
Ἀ-παρά-τρεπτος, 2· ὁ μὴ διεστραμμένος, ἀδιάφθορος· - δικαστὴς Πολυδ. 8, 10.
Ἀπ-αράττω· ἴδ' ἀπαράσσω.
Ἀ-πάρ-αυξος, 2· ἀναύξητος Γαλην. 8,150.
Ἀ-παρα-φόρως· οὐχὶ ἐγκαρσίως ἢ πλαγίως, μτγν.
Ἀ-παρ-εξ-όδευτος, 2· μὴ ἀποπλανῶν, ἢ παρεκτρέπων· «-ὁδὸς καὶ ἁπλανὴς» Βασιλ Μ. 3, 16, 8.
Ἄπαρές· ὑγιές, ἀπήρωτον Ἡσύχ. sanum· ἴδ' ἀπηρής.
Ἀπ-άρεσκος, 2· δυσχεραντικός, ἀηδής, σικχός, γλωσ. fastidiosus· ἴσ. ὀρθότ. ἀπαρεστός, πρβλ. Λοβεκ εἰς Φρυν. 621.
Ἀ-παρής, 2· ἴδ' ἀπηρής.
Ἄπαρία, ἡ· βοτάνης εἶδος Διοσκ. 4, 30.
Ἀπ-αριθμητέον ἀριθμητέον Ψελλ. π. ἐνεργ. δαιμ. 41, μέσ. enumerandum.
Ἀπ-αριθμητικός, 3· ἀπαριθμῶν Σχολ. Ἑρμογ. Γαλτσ. ῥητ. 7, 1027, 10, enumerans.
Ἀπ-αρκτεῖν· ἀποτυγχάνειν Ἡσύχ.
Ἀπ-άρκτιος, 2· βόρειος Λυκοφρ. 27, septentrionalis.
Ἀπ-αρνησι-θεία, ἡ· ἡ τοῦ θεοῦ ἄρνησις Ἐπιφαν. 1, 41.
Ἄπαρνίς· Ἀξαρνὶς Στ. Βυζ.
Ἄπαρνοι, οἱ· ἔθνος π. τὴν Κασπίαν θάλασσαν οἰκοῦν Στραβ.
Ἀ-παρ-όμιλος· ἴδ' ἀπαράμιλλος.
Ἀ-παρ-όπλιστος, 2· ἀνεξαρμάτωτος Δ Διαχ. σ. 124.
Ἀπ-αροτριάω· ἀροτριῶ Σουΐδ. αγο.
Ἀπ-αρόω· τῷ προηγ.
Ἀ-παρ-ουσίαστος, 2· ἀπὼν Ὀλυμπιοδ. εἰς Πλατ. Ἀλκιβ. σ. 15.
Ἀ-παρ-ουσιάστως, ἐπίρ. τοῦ προηγ.
Ἀ-πάρ-οχος, 2· ὁ μὴ παρέχων, γλωσ. impraestans.
Ἀπ-άρτημα, τό· κρέμασμα, τὸ κρεμαστὸν Γ. Συγγελ. σ. 134, pensile.
Ἀπ-αρτής, 2· ἠρτημένος, μετέωρος Ἱπποκρ. σ. 803.
Ἀπ-αρτύειν· ἀποκηρύσσειν, Ταραντῖνοι Ἡσύχ.
Ἀπαρύται· ἔθνος περσικὸν Ἡρ.
Ἀ-πάρυφος, 2· μὴ ἐνδεδυμένος Πλουτ. ἦθ. 219.
Ἀ-παρ-ῳδήτως· ἄνευ παρῳδίας Εὐστ. Ἰλ. σ. 1090.
Ἀπασιάκαι· Μασσαγετῶν ἔθνος Στ. Βυζ.
Ἀπασιτόν· τὸ δεσμωτήριον Ἡσύχ.
«Ἀπασσήϊον· παμποίκιλον, οἱ δὲ λινοῦν χιτῶνα· οἱ δὲ μαλλωτὸν» Ἡσύχ.
Ἀπαστεύων· ψευδόμενος Ἡσύχ. (ἴσ. ἀπατεύων).
Ἀπ-άστραψις· τὸ ἀπαστράπτειν Τζέτζ. χιλ. 9, 106.
Ἀ-παστύ· ἀπαστία Ἐτ. Μ. σ. 118.
Ἀπ-ασφαλίζω· καθιστῶ ἀσφαλὲς Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1120.
Ἀπ-ασχόλησις· ἀπασχολία Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 326.
Ἀπαταῖοι· ἔθν τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀπατηνόριος· ἐπίθ. Διὸς ἐν γραμ. Βικ. σ. 416, διορθ. ἴσ. ἀπατήνορι.
Ἀπατητής· ἀπατῶν, γλωσ.
Ἀπατουργόν· κωλυτικὸν Ἡσύχ.
Ἀπάτουργος· πόλ. ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
Ἀπατουρεών, ῶνος, ὁ· μὴν παρὰ Κυζικηνοῖς, (24 Νοεμ.-24 Δεκ.) Κυζικ. ἐπιγρ. γράφ. καὶ Ἀπατουριών.
Ἀπατούριος· Βυζάντιος καθ' οὗ ὁ 33 λόγ τοῦ Δημοσθένους
Ἀπατρία· ἐξορία, Ἐπιγρ.
Ἀπ-αύγαστικός, 3· αὐγάζων, λαμπρὸς Γρ Νύσ. τ 1, σ. 10.
Ἀπ-αύγειος· λαμπρός, φωτεινός Ἡσύχ.
«Ἀπ-αυλεῖσθαι· τὸ μὴ προαυλεῖν κατὰ τρόπον» Ἡσύχ.
Ἀπ-αυλισμός, ὁ, «δεῖ δή σε καὶ περὶ σῶμα φορεῖν πολίοιο κόρυμβον πρὸς τὸν ἀπαυλισμὸν τὸν ἀπ' αἰθέρος, ὃν καλέουσιν ἄνθρωποι χαλεπὴν ἱερὴν νόσον ἀμπλακιῶτιν, οἱ δὲ σεληνιασμόν», Διδάτ. ποιητ. διδ. σ. 173.
Ἀπ-αφανίζω· καταστρέφω, ἐξοντώνω, Π. Δ Ἔξοδ. 21, 29.
Ἀπ-αφθάρτησις· ἀφθαρσία Μ. Γλυκ. χρον. 1, σ. 89.
«Ἀπαφίνιον· Λάκωνες κάρδοπον λιθίνην, ἐν ᾗ μένουσιν (μάττουσι, Μουσ.) ἣν κτηεῖ καλοῦμεν» Ἡσύχ.
Ἀπαφούλιστον· σταφυλῖνος, Λάκωνες Ἡσύχ.
Ἀπ-αφρισμός· τὸ ἀπαφρίζειν (ἐκ χειρογρ.).
Ἀ-πάχεια· ἰσχνότης.
Ἀπ-αχθίζω· «ἀπηχθισμένον δὲ βεβαρημένον» Σουΐδ.
Ἀπ-εγνωσμένως· ἀπηλπισμένως, Βυζ.
Ἀ-πείθησις· τὸ ἀπειθεῖν Τιμ. ῥητ. σ. 190.
Ἀπ-εικασμός· ἀπεικασία Πορφυρ. περὶ ἐγκρ. 4, 7.
Ἀπειλή· φυβέρισμα Σοφ. Ἀντ. 753 καὶ ἄλλ.
Ἀ-πειρ-αρίθμητος, 2· ἀναρίθμητος Ἐφραὶμ Καισ. σ. 61.
Ἀ-πειρατί· ἄνευ πείρας, ἀπειρέως Πρκπ
Ἀπ-ειρητέος, 3· ἀποβλητέος Νικ. Χωνιάτ. χρον. σ. 179.
Ἀ-πειρό-βουλος· ἀπείρους ἔχων βουλὰς Μάξ. Ὁμ. τ. 2, σ. 25.
Ἀ-πειρό-γνωστος, 2· ἄπειρα γιγνώσκων Δ. Ἀρεοπ. αὐρ. ἱερ. 14, σ. 158.
Ἀ-πειρό-γονος, 2· γονῆς ἄπειρος, μὴ γεννηθείς, ἐκκλ.
Ἀ-πειρό-δωρος, 2· ἄπειρος, ἄμοιρος δώρων Ἀνδρ Κρητ. σ 39.
Ἀ-πειρο-ειδής, 2· ἄπειρος Πρόκλ.
Ἀ-πειρό-λογος, 2 ἄπειρος, ἀδαὴς λόγων Ἐπιφάν. σ. 256.
Ἀ-πειρο-μείζων, 2· ἀπείρως μείζων Κλεομήδ. σ 96.

Ἀ-πειρο-μέριμνος, 2· ἀμέριμνος Κ. Μανασ. χρον. 6431.
Ἀ-πειρό-μετρος, 2· ἀμέτρητος Κ. Μανασ. χρον. 6034.
Ἀ-πειρό-μογος, 2· ἄπειρος μόχθων Νόν. Δ 24, 294.
Ἀ-πειρό-νυμφος, 2· ἀναριθμήτων (νυμφῶν) νυμφίος Θεόδ. Στουδ. σ. 487.
Ἀ-πειρό-πλευρος, 2· ἄπειρα πλήθρα ἔχων Κ Μανασ. χρον. 5879.
Ἀ-πειρο-πλήθεια, ἡ· ἄπειρον πλῆθος Εὐστ. Ἰλ. σ. 202.
Ἀ-πειρο-ποιός, 2· ἄπειρον κατασκευάζων Δαμασκ. ἀρχ. σ. 281.
Ἀ-πειρό-πους, 2· ἀπείρους πόδας ἔχων Δ. Ἀρεοπ. σ. 51.
Ἀ-πειρο-πρόσωπος, 2· οὗ τὰ πρόσωπα ἄπειρα Δ. Ἀρεοπ. ἐκκλ. ἱερ. 4, 3, 7, σ. 114.
Ἀ-πειρο-σθενής, 2· ἔχων ἄπειρον δύναμιν Ἱππόλ. σ. 226.
Ἀ-πειρο-τάλαντος, 2· ἔχων ἄπειρα τάλαντα Εὐστ. Ἱερ. σ. 129.
Ἀ-πειρο-τέρμων, 2· ὁ μὴ ἔχων τέρμα Ἀσκληπδ. εἰς Ἀμμών. σ. 101.
Ἀ-πειράτης ἀπειρία Θεόδ. Πρόδρ.
Ἀ-πειρ-ώνυμος, 2· ἄπειρα ἔχων ὀνόματα Δ. Ἀρεοπ. σ. 263.
Ἀ πεισουτῆρες· σκόλοπες Ἡσύχ.
Ἀπ-εκ-διάω, «ἀπεξεδίω· ἀπέθανεν» Ἡσύχ.
Ἀπ-εκ-δολή· ἀποδολή, μτγν.
Ἀπ-εκ-δημέω· ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ Θεοφυλ. ἱστ. σ. 22.
Ἀπ-εκ-δίδωμι· ἀποδίδω, Ἐπιγρ.
Ἀπ-εκ-διδύσκω· ἐκδύω, μέσ. Ἀθαν. τ. 2, σ. 58.
Ἀπ-εκ-διώκω· ἀποδιώκω Θεόδ Στουδ.
Ἀπ-εκεῖ· ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀνών. μτγν.
Ἀπ-εκεῖθεν ἐκεῖθεν Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, σ. 42.
Ἀπ-ἐκεῖσε· ἀπὸ ἐκεῖ Κ Πορφ. σ. 109.
Ἀπέκ[ε]ιξαν ἀποπέσειν φυσῶντες ἐποίησαν» Ἡσύχ. ἐξ Ἀριστ. Ἀχ. 869.
Ἀπ-εκ-κλησιασμός· ἀποδολὴ ἐκ τῆς ἐκκλησίας, μτγν.
Ἀπ-εκ κλύζω· ξεπλύνω Ἰ. Χρυσ. τ. 6, σ 296.
Ἀπ-εκ-λεκτικός, 3· ὁ μὴ ἐκλεκτικός, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκλιχθῇ· «διὸ καὶ τὰ μὲν ἀξίαν ἐκλεκτικὴν ἔχειν, τὰ δ' ἀπαξίαν ἀπεκλεκτικήν» Στοβ. ἐκλ. ἠθ. τ. 2, σ. 142.
Ἀπ-εκ-μυζάω· ἀπομυζῶ Εὐστ. Ἱερ. σ. 313.
Ἀπ-εκ-πέμπω· ἐκπέμπω Θεοφυλ Σιμ. ἱστ. σ. 179.
Ἀπ-εκ-προ-θέω· ὑπεκπρ. Γρ. Νύσ. τ. 2.
Ἀπ εκ-τέμνω· ἀποκόπτω Θεόδ Στουδ.
Ἀπ-εκ-τίθημι· ἀποτίθημι Ὠριγεν. κατὰ Κέλσ. σ. 225.
Ἀπ-εκ-φορέω, «ἀπεξενησάμην· ἀπεξεφόρησα· ἢ ἐξεκένωσα· ἢ ἀπεθύμην» Ἡσύχ.
Ἀπ-ελαστικός· 3 ἀπελαύνων Σουΐδ.
Ἀπ-ελατέος, 3 ὃν πρέπει τις ν' ἀπελάσῃ Φιλόστρ. βί. Ἀπολ 6, 16.
Ἀπ ελατήριος ἀπελαύνων Τζέτζ. Ἱ. σ. 75.
Ἀπέλαυρον· ὄρ. Ἀρκαδίας Πολύδ.
Ἀπέλδουσα· νῆσ. παρὰ τῇ Παμφυλίᾳ Πτολ.
Ἀπ-ελεγκτής· ἐξελέγχων Εὐσέβ. προπ. εὐαγγ. σ. 256.
Ἀπ-ελευθερότης· τοῦ ἀπελευθέρου ἡ κατάστασις, μτγν.
Ἀπέλλων· δωρ ἀντὶ Ἀπόλλων.
Ἀπ-ελπιστέον· ἀπελπίσαι δεῖ Φίλ. τ. 2, σ. 422.
Ἀπ-ελπιστία· ἀπελπισία Τζέτζ. ἱστ. 11, 18.
Ἀπ-εμπροσθεν· ἀπ' ἐμπρός Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 678.
Ἀπ-εμ-φαινόντως· οὐχὶ ἁρμοδίως Ὠριγέν. φιλοκ. 27, σ. 103.
Ἀπ-εναντίος, ὁ· ἐναντίος Γαλην. τ. 4, σ. 292.
Ἀπ-ενεκτέος, 3· ὃν δεῖ ἀπενεγκεῖν, μτγν.
Ἀπενίσται· τόπ. Δαυνίων ἐν τῷ Ἰωνικῷ κόλπῳ Πτολ.
Ἀπ-εντεῦθεν· ἀπ' ἐδῶ, ὄθεν Πολύδ. 10, 6, 1.
Ἀπ-εντευκτέω· ἀτυχῶ· πράττω Γ Παχυμ. Μ. Παλ. 6, σ. 304.
Ἀπ-έντευξις· ἀποτυχία, δυστυχία, αὐτ.
Ἀπ-εξ-άγω· ἐξάγω Θεοφύλ. Συμ. ἱστ σ 48.
Ἀπ-εξ-αιρέω· ἐξαιρῶ, ἀφαιρῶ «ἀπὸ δὲ μαντοσύναν νυκτιπόνν ἐξεῖλεν βροτῶν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1278.
Ἀπ-εξ-έδομαι· ἀποτρώγω Σχολ. Ὀδ. ε, 438.
Ἀπ-εξ-ωθέω· ἀπωθῶ Β. Ἀν. σ. 1454.
Ἀπ-έξ-ωσις· ἀπώθησις Συνέσ.
Ἀ-πέπανος· μὴ ὡριμάσας, γλωσ.
Ἀπεράντεια· πόλ. Θεσσαλίας Στ. Βυζ
Ἀπεραντο-λεσχία· ἀπεραντολογία Κ. Μανασ. χρον. 3210.
Ἀπ-ερημάζω· «ἀπερημάσαι· ἀποικῆσαι» Ἡσύχ.
Ἀ-περι-γραφία· τοῦ ἀπεριγράπτου ἡ ἰδιότης Ἰ. Δαμασκ.
Ἀ-περί-δρακτος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταληφθῇ Γρ. Νύσ. Ἐπ. 6.
Ἀ-περι-εσπασμένως· ἄνευ τινὸς περισπασμοῦ, ἐνδιλιχῶς Τίτ. Βόστρ. εἰς Λουκ. σ. 814.
Ἀπερίζομαι, «ἀπηρίσατο ἀντὶ τοῦ ἐφιλονείκησε διὰ τοῦ ι» Σουΐδ.
Ἀ-περί-θραυστος, 2· ἄθραυστος Κόρ. Ἀλ. τ. 2, σ. 644.
Ἀ-περί-κλυστος, 2· μὴ κατακλυσθείς Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 730.
Ἀ-περι-κράτητος, 2· ὃς δὲν περικρατεῖται Μ. Βασ. τ. 1, σ. 876.
Ἀ-περί-κτητος, 2· οὐδὲν κέρδος ποιῶν, ὁ μὴ ἐπικερδὴς Πτολ. τετρ. σ. 182.
Ἀ-περί-λειπτος, 2· ὁ μὴ περιλειφθείς, καταλειφθείς Ἀνδρ. Κρητ. σ. 19.
Ἀ-περι-μάχητος, 2· ὁ μὴ ἐπιθυμητός Φίλ. τ. 1, σ. 2· «ἄμοιρος μαχῶν» Μέξ. Τύρ. λόγ. 36, 1· σ. 181· Ἱππ. – των Θεόκτιστ. σ. 622.
Ἀ-περί-μετρος, 2· ἀμέτρητος, ἄπειρος Εὐσέβ. εὐαγγ. ἀπόδ. τ. 1, σ. 213.
Ἀ-περι-όδευτος, 2· ἀνίατος, ἀδιόρθωτος, μτγν. insanabilis.
Ἀ-περι-ουσίαστος, 2· ὁ μὴ ἔχων περιου-

σίαν Εὐστ. Ὀδ. σ. 1768· ἐπίρ.-στως, ἴρ. σ. 146.

Ἀ-περι-πλάνητος, 2· ὁ μὴ περιπλανώμενος Εὐστ. Ἰλ. σ. 1308.

Ἀ-περί-πνευστος, 2· ὁ μὴ περιπνεόμενος, μτγν.

Ἀ-περι-σκελής, 2· ὁ μὴ ὢν περισκελής, αὐστηρός, ακληρός, ἐπίμονος Δ. Κάσ.

Ἀ-περι-σπάστως· ἄνευ περισπασμοῦ Πολύδ. 2, 20, 11.

Ἀ-περί-σσευτος, 2· ἁπλοῦς Στοβ. ἀνθ. σ. 444, 33.

Ἀ-περί-σταλτος, 2· ὁ μὴ περιστελλόμενος Ἰωσ. ὑπομν. σ. 165.

Ἀ-περί-στασις· εὐπραξία, ἀρχ. λεξ.

Ἀ-περί-στροφος, 2· ἀπερίστρεπτος· «ἀγχίστροφος, ὁ ἐγγύθεν στρεφόμενος καὶ ἀπερίστροφος καὶ εὐμετάβολος» Κραμ. Ἀν. Ὀξ τ. 3, σ. 277.

Ἀ-περί-φρακτος, 2· ὁ μὴ περιπεφραγμένος Μ. Βασ. τ. 1, σ. 940.

Ἀ-περί-φραστος, 2· ὁ μὴ περιφραζόμενος, περιγραφόμενος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1941.

Ἀ-περι-φρούρητος, 2· ὁ μὴ περιφρουρούμενος Σχολ. Ἰ. Κλίμ. σ. 329.

Ἀ-περι-φωτα θηρία, κατὰ Πολύδ. ἐλέφαντες ἀποβαλόντες τῶν ἀνδρῶν τὴν ὀδηγίαν· «περὶ ἃ οὐκ εἰσὶ φῶτες», τ. ἔ. ἄνδρες.

Ἀ-περι-χαρῶς· οὐχὶ περιχαρῶς Θεόδ. Στουδ. σ. 426.

Ἀπέρλαι· πόλ. Λυκίας, ὀρθότ. Ἀπέρραι Ἱεροκλ.

Ἀπεροπεύς, ὁ· ἠπεροπευτὴς Ἐτ. Μ.

Ἀπεροπία· νῆσ. ἐγγὺς τῆς Ὑδρέας Παυσ.

Ἀ-πέρπερος, 2· ἄστατος, αὐθάδης Ἐφραίμ. Σύρ. τ. 3, σ. 307.

Ἀπ-ερυθριάστως· ἀναιδῶς μτγν.

Ἀπέρων, «ἀπέρονα· πέρας μὴ ἔχοντα» Ἡσύχ.

Ἀπερωπός· ἀπάνθρωπος Ἡσύχ.

Ἀπίσας, αντος· υἱὸς Ἀκρισίου, ἥρως καὶ βασ. Νεμέας Ἱλούτ. καὶ ὄρος αὐτόθι ἐξ αὐτοῦ.

Ἀπεσία· ἄνεσις Ἡσύχ.

Ἀπ-εσκληρυμμένως· «ἀπεσκληκώς, ἀναισθήτως ἔχων καὶ ἀπεσκληρυμμένως», γραμ. ἐν Βεκ. Ἀν. σ. 422.

Ἀπ-εστραμμένως, μὲ τρόπον ἀπεστραμμένον Πλουτ. ἠθ. σ. 905.

Ἀπ-εσχαρωτικός, 3 εἰς τὸ ἀπεσχαρῶσθαι συντελῶν Π. Αἰγ. χειρ. σ. 28.

Ἀπ-εσχισμένως· χωριστὰ Μ. Βασ. τ. 2, σ. 350.

Ἄπετρος, 2· ὁ μὴ ἔχων πέτρας Εὐστ. Ὀδ. σ. 1736.

Ἀπ-ευδοκέω· ἀπελπίζομαι Ἀθαν. τ. 1, σ. 1138.

Ἀπ-ευδοκίμησις· ἀποδοκιμασία, ἀπελπισία Ὠριγ. τ. 2, σ. 30.

Ἀπ-εύθυσις· διεύθυνσις Π. Αἰγ. 6, 91.

Ἀπ-ευθυσμός· διεύθυνσις Ὀρειβ. σ. 23.

Ἀπ-ευλογίας, ὁ· ἐστερημένος εὐλογίας Μ. Βασ. τ. 2, σ. 731.

Ἀπ-ευλυτῶ· ἐξηγῶ, γλωσ.

Ἀπ-ευτελέω, «ἀπευτελίσθαι· ἀπαρξάσθαι» Ἡσύχ.

Ἀπ-ευτελίζω· ποιῶ εὐτελές, ἐξευτελίζω Βασίλ. Σελευκ. σ. 241.

Ἀπ-ευφημέω· ἀπεύχομαι, βλελύττομαι Φιλόστρ. βί. Ἀπολ. 5, 19. σ. 202.

Ἀπ-ευχαριστία· ἀπόδοσις εὐχαριστίας, εὐχαρίστησις Θεόδ. Στουδ. σ. 601.

Ἀπ-ευχαριστικός, 3· ἀπευχαριστῶν, ἐπιστολ. ἔκδ. Ἀλλ. τ. 2 σ. 11.

Ἀπ-εχθές· ἐπίρ. ἐχθὲς Ἀπολλ. συντ. 3, σ. 235, 25.

Ἀπ-εχθήεις, 3· ἀπεχθής, ἐπιβλαβὴς Ἀνδρόμ. ἐν Γαλην. τ. 13, σ. 875.

Ἀπ-εχθημοσύνη· ἀπέχθεια, μῖσος Φιλοστόργ. ἱστ. ἐκκλ. 6, 4.

Ἀπ-εχθραίνω· ἀπέχθομαι Φίλ. ἐν Ἰ. Δαμ. ἱερ. παράλ. σ. 436.

Ἀπ-έωθεν· ἀπὸ ἔωθεν.

Ἀπ-εώρητον· ἀμετεώριστον Ἡσύχ.

Ἀπ-εωρίζω· ἀποστέλλω Θεόδ. Στουδ. σ. 394.

Ἀπ-εωστός, 3· «ἀπεωστόν· ἀπόθητον» Ἡσύχ.

«Ἀπ-ηθηκώς· τὴν ἀκμὴν παρελθών» Ἡσύχ. ἀντὶ ἀφηβ.

Ἀπηγα, ἡ· γυνὴ τοῦ τυράν. Νάβιδος Πολύβ.

Ἀπ-ηγορία· ἀπαγόρευμα, ἄρνησις, ἀρχ. λεξ.

Ἀ-πηδάλωτος, 2 ἀπήδαλος Ἐφρ. Σύρ. τ. 1, σ. 90.

«Ἀπ-ήκει· ἀπέχει, ἢ εἰς ὀξὺ συνάγει» Ἡσύχ.

Ἀπ-ηκτός· ὁ πορευόμενος Σουΐδ.

Ἀ-πήλικος, 2· μὴ ἔχων παιδν Ἰ. Δαμασκ. τ. 1, σ. 349.

Ἀπ-ηλλαγμένως· χωριστὰ Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5, σ. 558.

Ἀπ-ηλλοτριωμένως· ἀλλοτρίῳ τρόπῳ Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 55.

Ἀπήμαντος· ὄν. δύο Ἀθηναίων Πλάτ. Δημ.

Ἀπημοσύνη· θυγ. Κρητέως Ἀπολλ.

Ἀπ-ημφιεσμένως· φανερὰ Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2, σ. 607.

Ἀπηνο-ειδῶς· ἀπηνῶς Θεόδ. Στουδ.

Ἀπηνότης· τραχύτης Ἐπιφάν. τ. 1, σ 913.

Ἀ-πηξία· ῥοὴ Πτολ. τετράδ. 4, σ 204.

Ἀ-πηρωτί· ἄνευ ἀκρωτηριασμοῦ Θεογνωστ. καν. σ. 159.

Ἀπ-ηχητικός, 3· ἀπηχῶν Εὐστ Ἰρ.σ 203.

Ἀπ-ηχθημένως· μισητῶς Φιλόστρ. βί. Ἀπολ. 7, 36, odiose.

Ἀπ-ήχος· κακόηχος, μτγν.

Ἀπί· ἡ Γῆ παρὰ Σκύθαις Ἡρ. 4, 59.

Ἀπιακὸς ἄρτος· ὁ Μεμφιτικὸς Ἡσύχ.

Ἀπίαλος· ῥῖγος Ἡσύχ.

Ἀπίαται ἔθν Γαλλίας Δ. Κάσ.

Ἀπίαστος, «ἄναπτος· ἄληπτος, ἀπίαστος» Ἡσύχ.

Ἀπιάτον· ὕδωρ ἀπίου Ἀλ. Τραλλ. 1, 94.

Ἀπ-ιδιάζω· ζῶ κατ' ἰδίαν, κρύπτομαι Ψ. Χρυσ. τ. 7, σ. 228.

Ἀπ-ιδιαστικός, 3· ἐρημιτικὸς Μ. Βασ. τ. 2, σ. 345.

Ἀπιδωτός, 3· σχῆμα ἀπιδίου ἔχων, Βυζ.

Ἀπίκιος· Ῥωμαῖος περίφημος γαστρονόμος, ἐξ οὗ εἴδη τινὰ πλακούντων ὠνομάζοντο Ἀπίκια Ἀθήν. 1, 7, ἔν δὲ Ἀπικιανόν, αὐτ. 14, 647.

Ἀ-πίκραντος, 2· ὁ μὴ πικρανθείς, μτγν.

Ἀπινόω, «ἀπινοῦται· ἀπορυποῦται» Ἡσύχ
Ἀ-πινυτέω· ἀπινύσσω Ἀπολ. λεξ. Ὁμ. σ. 146.
Ἀπίολα· πόλ. Ἰταλίας Στ. Βυζ.
Ἀ-πιστεύω· ἀπιστέω.
Ἀ-πιστητέον· ἀπιστεῖν δεῖ Πολύϐ. 4, 41, 8.
Ἀ-πιστούντως, ἐπίρ. ἐν. ἐνερ. μτχ. τοῦ ἀπιστέω Εὐσέϐ. εὐαγγ. προπ. 14, σ. 735
Ἀ-πιστό-φιλος, 2· ἄπιστος φίλος Φλέγ. Θαυμ. 10, 36.
Ἀπ-ισχναντέον· δεῖ ἀπισχνάναι Ἀριστοτ. προϐλ. 1, 50.
Ἀπ-ισχυριστικῶς· ἐπιμόνως Εὐστ. Ὀδ. σ. 1861, asseverantier.
Ἀπίων, ωνος· 1) γραμμ. Ἀλεξανδρεύς, ὁ ἐπικαλούμ. Μόχθος, ἢ Πλειστονίκης Σουΐδ. 2) Κυρηναῖος, βασ. τοῦ γένους τῶν Λαγιδῶν Ἀππ
Ἀπλάριοι· οὕτως ἐκάλουν οἱ Μανιχαῖοι τοὺς χριστιανούς, ἀναθεματισμὸς τῆς αἱρέσ. Μανιχαίων Δουκάγγ
Ἀ-πλεκής, 2· ἄπλεκτος Νόν. Δ 42, 87.
Ἀ-πλεόναστος, 2· ὃ ἐνῷ οὐδὲν πλεονάζει Εὐστ. Ἰλ. σ. 947.
Ἀ πληγής, 2· ὁ μὴ πληγωμένος Διομήδ 3, σ. 498.
Ἀ-πληγος, 2· ὁ μὴ ἔχων πληγὴν Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 192 -ἐπίρ.-γως Ἀγμ. Ὀνειρ. σ.251
Ἀ-πλήθυντος, 2· μὴ πληθυνθεὶς Πυρρ γνῶμ. 39, σ. 94.
Ἀ-πληρα-φόρητος, 2· ἀδέϐαιος, ἀμφίϐολος, ἀνιών Βυζ.
Ἀ-πληρο-φορία· Ἔλλειψις πληροφορίας, ἐμπιστοσύνης 1 Κλίμ. σ. 413
Ἀ-πληρωτί, «ἀμοτί, ἀπληρωτί» λεξ. κωδ. Ἁγρισ. 177 φ 6.
Ἀ-πλησταί ἀπλήστως Ἡρωδν. Ἐπιμ. σ.257.
Ἀ-πλια· «ϐόλων ὀνόματα» Πολυδ 7, 204, ἄλλ. γρ. ἄμπλια
Ἁ πλο-ειδής, 2· ἁπλοῦς Θεολογ. ἀριθμ. σ 52.
Ἀ-πλοΐκεύομαι· ἁπλοΐζομαι Εὐστ. Ῥρ σ 118.
Ἀ-πλο-σύν-θετος, 2· ἁπλῶς συντεθειμένος Θεόδ. Στουδ. σ. 162.
Ἄπλουν, ονος· Ἀπόλλων παρὰ Θεσσαλ. Πλάτ. Κρατ. 405.
Ἀ-πλουστικός, 3· ἁπλοῦς.
Ἁ πλό-φυλλον· φυτὸν Διοσκ. 3, 95.
Ἀ-πλωσις· τέντωμα, γλωσ.
Ἀ-πλωτικός, 3· ἁπλοποιῶν Δ Ἀρεοπ.οϐρ. Ἱερ. 1, 2.
Ἀ-πνεύμων, 2· μὴ ἔχων πνεῦμα Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 11.
Ἀ-πνιγμος, «ἀπνίγμου οὐ πεπνιγμένου» Ἡσύχ.
Ἀ-πνοέω· δὲν πνέω Γ. Παχ. Μιχ. Παλ. 5, σ. 287.
Ἀπο-αγνίω, «ἀποαγνεῖς, ἀποκαθαίρεις» Ἡσύχ.
Ἀπόϐαθμοι, οἱ κώμη ἐν Ἀργολίδι Παυσ.
Ἀποϐάθρα· τόπ. ἐγγὺς Σηστοῦ Στράϐ.
Ἀπό-ϐαμμα, τό· ϐαφὴ Θεόδ. Πρόδρ.
Ἀπο-ϐαπτίζω· ἀπογυμνῶ τοῦ ϐαπτίσματος, ξεϐαπτίζω Θεόδ. Στουδ. σ. 516.
Ἀπο-ϐασιλεύς, ὁ ἐκπεπτωκὼς ϐασιλεύς Β. Ἀν. σ. 1089.
Ἀπό-ϐασκε· ἄπιλθε· «ἀποϐάλλουσα, ἀδέβαλλουσα· ἀπόϐασκε, ἄϐασκε» Θεοδοσ. περὶ γραμμ. σ. 64.
Ἄπο-ϐατήριον· τόπ. Ἀρμενίας Ἰώσ.
Ἀπό-ϐατος· μαγειρεῖον, γλωσ.
Ἀπο-ϐάω, ὦ ἀποϐαίνω Φρύν.
Ἀπο-ϐδελύσσ(ττ)ομαι ἀποστρέφομαι Νικηφ. ἐν Ϝαλτζ. ῥητ. τ 1, σ. 492.
Ἀπό-ϐιος, ὁ μοναχὸς Εὐστ Ῥρ. σ 214, 73.
Ἀπο-διώσιμος, 2, «ἀποϐ. ὁ ἀταξίας», ἢ ὑπὸ τοῦ ἀποδιωθέντος γινομένη, διαθήκη. μτγν.
Ἀπο-διώκω ἀποθνήσκω Νικ. Δαϐ. παραφρ. Γρ Ναζ σ 184.
Ἀπό ϐλεψις· τὸ ϐλέπειν πρός τι μέρος Γεωπ
Ἀπό-ϐλησις· ἀπόρριψις Εὐστ. Ὀδ σ.1767.
Ἀπο ϐλητέος, 3· ἀπορριπτέος Πλάτ. πολ. 3, 387.
Ἀπο-ϐλυστάνω· ἀποϐλύζω Προκ κτισμ. 1, 11, σ 25.
Ἀπο ϐούομαι· εἰς ϐοῦν μεταϐάλλομαι Εὐστ. Ἰλ. σ. 278.
Ἀπο-ϐοσκέω· ἀποϐόσκομαι Ἐτ. Μ. σ. 120, 5
Ἀπό ϐρεξις· μούσκευμα, ϐύγανος Ἀκόλ. ἀρ 1, 3.
Ἀπο-ϐροντάω· ϐροντῶ ἢ παύω ϐροντῶν, γλωσ.
Ἀπο-ϐρυχισμός· ὑπόϐασις τοῦ ἀνευρύσματος Ἀντυλλ. ἐν Ὀρειϐ.
Ἀπο-ϐρυχιστέον· δεῖ ἀποϐροχίζειν· «ἀποϐρυχιστέον οὖν ἡ διαρραπτέον τὰ φίρυντα τῶν ἀγγείων ἐπὶ τὴν τομήν» Ἀρειϐ Κοκχ. σ. 157.
Ἀπο-ϐρύχω, ἄχρ. ἐξ οὗ ἀπέϐρυξεν ἐν Λιων. Ταχ Ἀνθ. 7, 506· ἀποϐροχθίζω
Ἀπό-ϐωσις· τὸ ἀποϐιϐρώσκειν, κατατρώγειν Εὐσέϐ εὐαγγ ἀπόδ. τ. 1, σ. 85.
Ἀπο-ϐρώσκω κατατρώγω Τύλλ. Ἀνωρ. ἐν Ἀνθ 7, 294.
Ἀπο ϐυρσόω· ὑϐαίρνω, χρον. πασχ σ.396.
Ἀπό-ϐυστος, 2 κεκρυμμένος Θεόδ. Στουδ. σ 251.
Ἀπό-γαλα, τό· χυμὸς γαλακτώδης ἐκ πυρῶν, γλωσ. ἰατρ.
Ἀπο γαλάκτισις, ἡ· ἀπογαλακτισμὸς Θεόδ. Στουδ.
Ἀπο-γαλακτιστέον· ἀπογαλακτίζειν δεῖ, μτγν.
Ἀπο-γαμέω· αἰσχρουργῶ μετὰ γυναικὸς ἢ παιδίνου Νομοκάν Κοτελ. ἀρ. 211.
Ἀπο-γειόω, «ἀπογειῶσαι, ἀποθεμελιῶσαι» Σουΐδ. «καταστρέφειν τὰ θεμέλια.
Ἀπο-γένεσις· ἀποχώρησις, θάνατος· «τὰς τῶν ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις» Πορφυρ.
Ἀπο-γεννήτωρ· γεννήτωρ Δ. Ἀριστ. σ. 200.
Ἀπό γευσις, ἡ· τὸ ἀπογεύεσθαι Ὀλυμπιοδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 6
Ἀπο-γνωστικός, 3 ἀπελπιστικὸς Ἰ. Δαμ. τ. 1, σ. 197.
Ἀπογονικός, ὁ μὴν Κυρίων (ἀπὸ 24 Θετ.) Ἐπιφάν, τ. 1, σ. 447.

Ἀπο-γραΐζω· ἀφαιρῶ τὴν γραῦν (κορυφὴν) τοῦ γάλακτος· «τὸν πεπηγότα ἀφρὸν τοῦ γάλακτος ἀπογράϊσον» Σχολ. Νικ. ἀλ. 91.
Ἀπο-γραφικός, 3 τῇ ἀπογραφῇ ἀνήκων, λίαν μτγν.
«Ἀπόγυιοι εὐχαί· σιωπώμεναι» Ἡσύχ.
Ἀπο-δαιμονίζω, «ἀποδαιμονίζει· ἀποκαρτερεῖ ἐν τῷ ἐνθουσιᾶν» Ἡσύχ.
Ἀπο-δάκρυσις· τὸ ἀποδακρύειν, μτγν.
Ἀπο-δαπανάω· κατεξοδεύω, μτγν.
Ἀπο-δαρμός· ἀποδερματισμός, γλωσ.
Ἀπο-δαψιλεύομαι· δαψιλεύομαι, ἢ παύω δαψιλευόμενος, γλωσ.
Ἀπό-δειπνον, τό· τελετή, προσευχὴ μετὰ τὸ δεῖπνον, Ἐκκλ.
Ἀπο-δειροτόμησις· ἀποκοπὴ τοῦ λαιμοῦ Εὐστ. Ἰλ. σ. 1145.
Ἀπο-δεισιδαιμονέω· θεωρῶ τι ὡς θρησκευτικὸν Σχολ. Θουκ. 7, 50.
Ἀπο-δεκτικός, 3· ἀποδεχόμενος Δ. Ἀριστ. σ. 114.
Ἀπο-δέμω· κατασκευάζω Αἰν. τακτ. κ. 23, 2.
Ἀπο-δεόντως· οὕτως ὥστε νὰ λείπῃ τι Ἀπιφάν. τ. 2, σ. 137.
Ἀπο-δερματίζω· δγάλλω τὸ δέρμα Σχολ. Νικ. ἀλ. 301, σχοτίο.
Ἀπο-δερματισμός· τὸ ἀποδερματίζειν, γλωσ.
Ἀπο-δερτρόω, «ὅθεν τινὲς καὶ τὸ σπλάγχνα ἐξαιρεῖν ἀποδερτροῦν καλοῦσι» Σχολ. Ὀδ. σ, 579.
Ἀπο-δήμησις· τὸ ἀποδημεῖν, Ἐπιγρ.
Ἀπο-διά-θεσις· περιφρόνησις Γρ. Νύσ. τ. 3, σ. 319.
Ἀπο-δια-λαμβάνω· χωριστὰ λαμβάνω, χωρίζω Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 194.
Ἀπο-διά-ληπτος, 2· ἀποχωρισθεὶς Σιμπλίκ. Ἀριστοτ. κατηγ. σ. 69, 32.
Ἀπο-διά-ληψις· ἀποχώρισις Ἰάμβλ. Στ. Ἐκκλ. τ. 1, σ. 900.
Ἀπο-δια-λύσιμα, τά· προπαρασκευαὶ διὰ τὴν λύσιν τῶν ἵππων ἀπὸ τῶν ἁμαξῶν, Βυζ.
Ἀπο-δια-λύω· διαλύω Ὀρειβ. 6, 21.
Ἀπο-δια-πέμπω ἀποπέμπω Συνέσ. σ. 235.
Ἀπο-δια-σείω· σείω δυνατὰ Φαβορ. σ. 105.
Ἀπο-δια-σπάω· διασπῶ Ἀλλάτ. ὀρθ. Ἑλλ. τ. 2, σ. 320.
Ἀπο-δια-σχοινίζω· διαιρῶ διὰ σχοινίου Ἀλλάτ. ὀρθ. Ἑλλ. τ. 2, σ. 318.
Ἀπο-δια-τειχίζω· περιτειχίζω Εὐλόγ. ἐν Φωτ βιβλ 230, σ. 285.
Ἀπο-δι-ηθέω· στραγγίζω, διηθῶ Γεωπ.
Ἀποδικητής «ἀποδικηταί, εἰσὶν ὑπηρέται τοῖς ἄρχουσι προσεδρεύοντες», γλωσ.
Ἀπο-δι οικίζω· χωρίζω Γρ. Ναζ. σ. 170.
Ἀπο-δι-ορισμός· χωρισμὸς Ἑρμ. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 166.
Ἀπο-δι-οριστέον· δεῖ ἀποδιορίσαι, διαιρῆσαι Σεδηρ αὐτ. σ. 35.
Ἀπο-δίς· δὶς Ἀπολλ. π. συντ. 3, σ. 235, 25
Ἀπο-δι-υλίζω· ἀποχωρίζω, «ἀποδιυλίζονται τὸ λεπτὸν τῆς γῆς ἐκ τῶν χαλίκων» Κύριλ. Ἱερουσ. σ. 189.
Ἀπο-δι-υλισμός· τὸ ἀποδιυλίζειν Ἰγνάτ. Ἰπιστ. πρὸς Φιλαδ. σ. 31.
Ἀπο-διφθογγόω· συναιρῶ εἰς δίφθογγον, ὃθ. οὖσ. ἀποδιφθόγγωσις Γαζ. 2.
Ἀπο-διψάω· παύω διψῶν Εὐστ. Ἰλ. σ. 871.
Ἀπο-διωκτέος, 3· ῥ. ἐπ. τοῦ ἀποδιώκω Ἡρωδν. Ἰπιμ. σ. 165.
Ἀπο-δίωκτος, 2· ἀποδιωγμένος Ἡρωδν. Ἰπιμ. σ. 103.
Ἀπο-δίωξις· τὸ ἀποδιώκειν Γεωπ. 13, 1, 1.
Ἀπο-δοκιμαστέος, 3· ῥ ἐπ. τοῦ ἀποδοκιμάζω, γλ. Ἀριστοτ ποιητ.
Ἀπο-δοκιμαστικός, 3· ὁ ἀποδοκιμάζων Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 1, 1.
Ἀπο-δορά· ῥῆξις τοῦ δέρματος, Ἰατρ.
Ἀπο-δότης· ἀποδοτὴρ Ἐπίχαρμ. ἐν Ἐτ. Μ. σ. 725.
Ἀπο-δοτικός, 3· ὁ ἀποδίδων Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 67.
Ἀπο-δραπετεύω· δραπετεύω Τζέτζ.
Ἀποδρασιππίδης· πλαστὸν ὄν. Ἀριστ. σφ. 165.
Ἀπο-δρασκάζω· διαφεύγω Τζέτζ. Ἰστ 1, 50.
Ἀπό-δραστος, 2· ὃν δύναταί τις νὰ διαφύγῃ Γ. Παχ. Ἀνδρόν. Παλ. 6, 34, σ. 387.
Ἀπο-δρεπανίζω, «δρεφθῆναι· ἀποδρεπανισθῆναι» Σουίδ.
Ἀπό-δρεψις· τὸ ἀποδρέπειν, συλλέγειν καρπούς, μτγν.
Ἀπο-δυναμόω· καθιστῶ ἀδύνατον Ἰ. Διάκ. ἀλλην. Ἱερ θε. 805.
Ἀπο-δυς-χεραίνω· δυσχεραῖνω φέρω θεόδ. Πρόδρ.
Ἀπο-δυτέον· δεῖ ἀποδύειν Πλάτ. πολ. 5, 457.
Ἀπό-δυτον, τό· τόπος, ἐν ᾧ κατίθεντο οἱ βαπτιζόμενοι τὰ ἱμάτια, Εὐχολ.
Ἀποδωτοί· ἔθν. Αἰτωλίας Θουκ.
Ἀπο-εξουσιάζω· εἶμαι ἄνευ ἐξουσίας Ἀχμόνειρ. κ. 287, σ. 264.
Ἀπο-ζεματίζω· ψήνω, μτγν.
Ἀπο-ζοφόω· σκοτίζω θεόδ. Στουδ. σ. 251.
Ἀπόζυρος, γαστήρ· «ἅμα δὲ καὶ τὰς γαστέρας ἀποζύμους τε καὶ ῥυπαρὰς ἀποδεικνύουσι καὶ ῥυτιδώδεις» Ἱπποκρ. προρρητ. 2, σ 105.
Ἀπό-ζυξ, υγος, ἡ· κεχωρισμένη τοῦ συζύγου Εὐστ. Ἰλ. σ. 64, 15.
Ἀπό-ζωστος, 2· ἀπολελυμένος Νομοκάν. Ἰν Κοτελ. 135, τ. 1, σ. 91
Ἀπο-θαλασσόω· εἰς θάλασσαν μεταποιῶ Εὐστ. εἰς Δ. Περ. σ. 200.
Ἀπο-θαυμαστικῶς· εἰκὴν θαυμάζοντος Εὐσέβ. εἰς ψαλ. σ. 498.
Ἀπο-θαυματίζω· ἀποθαυμάζω.
Ἀπο-θέατος, 2· δυσάρεστος εἰς τὴν θέαν Δονάτ.
Ἀπο-θείωσις· ἀποθέωσις.
Ἀπο-θεραπευτέος, 3· δεῖ ἀποθεραπεύειν, μτγν.
Ἀπο-θετικός, 3· ἔχων δύναμιν τοῦ ἀποτιθέναι, γραμ. καὶ Σχολ.
Ἀπο-θεωρητέον· δεῖ ἀποθεωρεῖν Πλουτ. ἠθ. σ. 30.
Ἀποθηκάριος· ἐπιστάτης ἀποθήκης, γλωσ.

Ἀπο-θησαυριστέον· δεῖ ἀποθησαυρίσαι Κλ. Ἀλ. στρ. 1, σ. 336.
Ἀπο-θνητέον ἀποθανεῖν δεῖ Ὠριγ. Κέλσ. σ. 406.
Ἀπο-θριγκόω· περιφράττω Προκ. κτισμ. σ. 36.
Ἀπό-θριξις· κουρά Εὐστ. Ἰλ. σ. 260.
Ἀπο-θυμέω· ἀθυμέω.
Ἀπο-θυτέον· δεῖ ἀποθῦσαι Θεμίστ. σ. 142.
Ἀπο-τερόω· ἀφιερόω, Ἐπιγρ.
Ἀποίζειν· ἀπομωκᾶσθαι Ἡσύχ.
Ἀ-ποιητικός· μὴ ποιητικὸς Σχολ. Δ. Περ. 239.
Ἀπ-οικιστέον· δεῖ ἀποικίσαι, ἀπομακρύναι Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 233.
Ἀπ-οικιστής· κατοικιστὴς Ἡσύχ.
Ἀπ-οικονόμητος, 2· ὃν πρέπει τις ν' ἀποδιώξῃ· «τίς οὐκ ἔχει κακοῦ πρόληψιν, ὅτι βλαβερόν ἐστιν, ὅτι φευκτόν ἐστιν, ὅτι παντὶ τρόπῳ ἀποικονόμητόν ἐστι; Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 1, 44.
Ἄπ-οινος, 2· οἴνου στερούμενος Εὐστ. Ἰλ. σ. 727.
Ἀπ-οιώνισμός· τὸ ἀποιωνίζεσθαι, μτγν.
Ἀπο-καθαρίζω καθαρίζω Ἰώβ 25, 4.
Ἀπο-καθάρισμα· ἀκαθαρσία Ἐτ. Μ.
Ἀπο-καθαρισμός· καθαρισμὸς Ἰ. Μαλ. σ. 37.
Ἀπο-καθαρτέον· δεῖ ἀποκαθάραι Ἀριστείδ. τ. 1, σ. 25.
Ἀποκαλά, «φορμός ἐστι πλέγματός τινος μεγάλου εἴδος, ἐν ᾧ ἐνοιμῶντο οἱ πένητες ἢ κατετίθεντο τὰ ὄσπρια· τάχα δὲ ἡ λεγομένη ἀ οκαλὰ» Β. Ἀν. σ. 315
Ἀπο-κάλυμμα· ἀποκάλυψις Ἑρμᾶς ἐν Κλ. Ἀλ. στρ. 1, σ 426.
Ἀπο-κανδήλισμα· ἔλαιον κανδήλας Θεόδ. Στουδ.
Ἀπο-καρπεύομαι· θρίπω, ἀπολαύω τοὺς καρπούς, μτγν.
Ἀπο-καρτέος, 3· ὅστις πρέπει ν' ἀποκαρῇ, κουρευθῇ Πολυδ. 2, 33.
Ἀπο-κατ-άγνυμι, «ἀπαράσσεται· ἀποκατάγνυται» Ἡσύχ.
Ἀπο-κατα-δίκη καταδίκη Ψελλ σύν. 818.
Ἀπο κατα λείπω· καταλείπω Ἐπιφάν. Ι. 1, σ. 1038.
Ἀπο-κατα-πίπτω ἐκπίπτω Ἡσύχ.
Ἀπο-κατα-ρρίπτω· καταρρίπτω Γαλην. τ. 13, σ. 929.
Ἀπο κάτω· ἀπὸ τὸ κάτω μέρος Β Ἀν. σ 755.
Ἀπο-καυλιστέον· δεῖ ἀποκαυλίζειν Ὀρειβ. σ 18, 23.
Ἀπο-κάω ἀποκαίω.
Ἀπο-κεφαλαιόω· συγκεφαλαιόω Εὐστ. Ὀδ. σ. 1769.
Ἀπο-κεχωρισμένως· χωριστὰ Ἡσ. χ.
Ἀπο-κηλεῖν· ἀποδιώκειν Ἡσύχ.
Ἀπο-κηρυκεύομαι· ἐξαιτοῦμαι τὴν παῦσίν τινος Θεοφ. Σιμ. ἱστ. 1, σ. 14.
Ἀπο-κηρυκτέος, 3· ὅστις πρέπει ν' ἀποκηρυχθῇ, ἐκβληθῇ Γρ. Ναζ. λόγ. 3, σ. 54.
Ἀπο-κηρύξιμος, ὁ· ὁ διὰ κήρυκος πωλητέος, Ἐπιγρ.
Ἀπο-κιρσόω· καθιστῶ κιρσὸν Γαλην τ. 7, σ. 409.
Ἀ-πόκιστος, 2· ἀκούρευτος Β Ἀν σ 420.
Ἀπό-κλασις, «ἀγή, ὃ σημαίνει τὴν ἀπόκλασιν τοῦ κύματος» Ἐτ. Μ σ. 8.
Ἀπό-κλαυσις· κλαυθμὸς Ὠριγ. τ. 2, σ. 522.
Ἀπο-κλεισμός· ἀπόκλεισις Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 7.
Ἀπο-κλειστέον δεῖ ἀποκλεῖσαι Μ Βασίλ. τ. 3, σ. 603.
Ἀπο-κληρωτέον· διὰ κλήρου ἐκλεκτέον Ἀριστοτ. πολ. 6, 3.
Ἀπο-κλιτέος, 3· ὃν τις πρέπει ν' ἀποκλίνῃ Γρ. Ναζ. λόγ. 14, σ. 223.
Ἀπό-κλυσμα· ἀπόπλυσμα Νείλ Ἐπ. 106.
Ἀπό κλωμα· ἀπολογία ἐπὶ τὸ χεῖρον Ἡσύχ.
Ἀπ-οκνητέον· δεῖ ἀποκνῆσαι Πλάτ. πολ. 1, 349.
Ἀπο-κοινωνέω· ἀπομακρύνω τῆς κοινωνίας, ἐκκλ.
Ἀπο-κοινώνησις· ἀφορισμός, μτγν.
Ἀπο-κολακεύω· διὰ κολακείας λαμβάνω, γλωσ.
Ἀπο-κόμβιον· ἀποκόμπιον.
Ἀπο-κομιστής· ὁ ἀποκομίζων Ἄνν. Κομν. σ. 304.
Ἀπο-κομιστικός, 3· εἰς τὸ ἀποκομίζειν ἱκανός, γλωσ.
Ἀπο-κόμπιον· σακκούλα, βαλάντιον, Βασιλικ. 16, 1, 25.
Ἀπόκοπα, τά· 1) ὄρ. Ἰνδικῆς Ἡτολ. 2) κόλπος καὶ ἄκρωτ. Ἀφρικῆς, ἀνων.
Ἀπο-κοπέω, «ἀποκοπησαμένη· στερνοκοπησαμένη, ἀποκοψαμένη» Ἡσύχ.
Ἀπο-κοπόω· κουράζω Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 641.
Ἀπο-κοπτέον· δεῖ ἀποκόψαι Φίλ. τ. 1.
Ἀποκοπτὴ νίκη, «καίνειν, ὃ δηλοῖ τὸ κόπτειν. Δοκεῖ δ' ἐντεῦθεν καὶ ἡ τῶν ἰδιωτευόντων γλῶσσα παρελκύσαι τὴν ἀποκοπτὴν νίκην, ἐπεὶ καὶ ταὐτὸν τὸ κόπτειν» Εὐστ. Ὀδ. σ. 1468, 3.
Ἀπο-κοπτικός, 3· ὁ ἀποκόπτων Πρόκλ. εἰς Πλάτ. πολ.
Ἀπό-κοψις· ἀποκοπὴ Ἱπποκρ. σ. 831.
Ἀπο-κρέμασις· τὸ ἀποκρεμᾶν Ἀέτ. 3, 48.
Ἀπο-κρεμής, 2· κρεμάμενος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1587.
Ἀπο-κρέμασμα, τό· τὸ ἀποκρεμᾶν Εὐστ. Ἰλ. σ. 1334.
Ἀπο χρεμαστός, 3· ἀποκρεμής.
Ἀπο-κρεόω· ἀπίχω, ἐγκρατεύομαι τοῦ κρέατος Βαλσαμ.
Ἀπο-κριδά· ἀποκριδὸν Ἰ Ἀλεξ σ. 33.
Ἀπο-κρισιάριος· ἀπεσταλμένος, πρεσβευτής, ἐκκλ.
Ἀπο-κρουστέον· δεῖ ἀποκρούσαι Θεμίστ. λόγ. 22, σ. 278.
Ἀπο-κρυπτέον· δεῖ ἀποκρύψαι Κλ Ἀλ. προτρ. σ. 62.
Ἀπο-κτένισμα· ὅ, τι ἀποκτενίζεται Ἡσύχ.
Ἀπο-κτίζω· κτίζω, ὃθ. ἀπόκτισις = ἀποικία παρελ. 1, 9, 1.
Ἀπο κύημα· ἔμβρυον, γέννημα Ἱπποκρ.

Δημοσία Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπο-κυκλόω· καθιστῶ κυκλικόν, γλωσ.
Ἀπο-κυνόω· εἰς κύνα μεταβάλλω Εὐστ. Ὀδ. σ. 1714.
Ἀπο-κυπαρῶσαι· ἀπυκτεῖναι Ἡσύχ.
Ἀπο-κυριεύω· ἐξουσιάζω Ἰουστιν.μ.α.181.
«Ἀποκυριάζειν· ἀποκακεῖν, ἀποφεύγειν, ἀπυσκιρτᾶν» Ἡσύχ.
Ἀπο-λαγνεύω, «ἀπολελάγνευται· εἰς λαγνείαν ἀνάλωται» Ἡσύχ.
Ἀπο-λάκτισμα· λάκτισμα Θεοδόσ. περὶ γραμ. σ. 6.
Ἀπο-λάμπρυσμα λαμπρότης Εὐστ
Ἀπό-λαμψις· τὸ ἀπολάμπειν, μτγν.
Ἀπολαυστήριον· ἀπόλαυσις, εὐφροσύνη Θεόδ Στουδ. σ. 487.
Ἀπο-λειόω· ἐξαλείφω, Ἐπιγρ.
Ἀπο-λειπτέον· δεῖ ἀπολιπεῖν Ξεν. οἰκ. 7, 38.
Ἀπο-λεπαίνω· ἀπολέπω.
Ἀπο-λευκόω· ἀπολευκαίνω Γ. Σύγκελλ.
Ἀπο-ληΐζομαι· λεηλατῶ Ἡρ. 1, 69.
Ἀπόληξις, ἰδος· Ἀθηναῖος Προσπάλτιος Δημ.
Ἀπολητική, ἡ· ἀπόδειξις λήψεως ἢ παραλαβῆς χρημάτων Βασιλικ. τ. 3, σ. 363.
«Ἀπόληρος· ἡ τοῦ θανάτου γραφή, Ταραντῖνοι Ἡσύχ.
Ἀπο-λιθάζω· τῷ ἑπομ.
Ἀπο-λιθο-ποιέω· λίθινον ποιῶ Γρ.Νύσ
Ἀπο-λιμνόω· εἰς λίμνην μεταποιῶ Εὐστ Ἰλ. σ. 267.
Ἀπόλινον, τό· «θυμελαία· ἐκ ταύτης ὁ κνίδειος κόκκος καρπὸς ὢν συλλέγεται, ὃν Σύριοι μὲν ἀπόλινον καλοῦσιν, οἱ δὲ λίνανθον» Ἰσακ. 4, 173.
Ἀπόλιον· ὄνομα Ἡσύχ.
Ἀπ-αλίαθησις· γλίστρημα Δ. Ἀριστ. 0 ὄναρ. 4, 24, σ. 734.
Ἀ-πολλαπλάσιος, 2· ὁ μὴ πολλαπλάσιος.
Ἀπαλλιναίριος καὶ Ἀπολιν. πατὴρ καὶ υἱός, ἐκκλ. συγγρ. τοῦ Δ'. αἰῶνος.
Ἀπολλιναριστής· ὀπαδὸς τοῦ προηγ.
Ἀπολλόθεμις 1) υἱὸς Διογένους τοῦ Ἀπολλωνιάτου Δ. Λαέρ. Πλουτ. 2) ἱστορικός.
Ἀπολλοκράτης· υἱὸς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου Αἰλ.
Ἀπολλοφάνης· ὄν. πολλῶν Ἀθηναίων καὶ ἄλλων.
Ἀπολλύων· τὸ ἑβρ. Ἀβαδδών, ἄγγελος τῆς ἀβύσσου, Κ. Δ. ἀποκαλ. 11.
Ἀπολλώνια, τά· ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Σχολ Ἀριστ. νεφ. 135.
Ἀπολλωνιάδης· 1) τύραν. Ἀγυριναίων ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ. 2) ὑπηρέτης Πλάτωνος Δ. Λαέρ
Ἀπόλλωνος, 1) ἄκρωτ α) πρὸς Β τῆς Ἰωνίας Πτολ. β) τῆς Μαυριτανίας Πτολ. 2) αὐλαί, ἐν Καρίᾳ Δαμασκ 3) ἱερόν· α) πόλ. Λυδίας· β) τόπ. ἐν Ἀφρικῇ Πτολ. 4) κρήνη, πηγὴ ἐγγὺς Κυρήνης Ἡρ. 5) νῆσος, ἐν Λιβύῃ, Στ.Βυζ. 6) τρεῖς πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ Στ Βυζ.
Ἀπολλώς, ὡ· Ἰουδαῖος Ἀλεξανδρεύς, Κ. Δ
Ἀπολλωνό-βλητος, 2 ὁ βληθεὶς ὑπὸ τῶν βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος· ἤτοι ἡλίου, τ. Γ. ὁ ὑπὸ λοιμοῦ προσβληθεὶς Μακρόβ. σατ. 1, 17.
Ἀπόλλωνος ἀστήρ· ὁ πλανήτης Ἑρμῆς παρ' Αἰγυπτίοις Ἀχιλ Τάτ.
Ἀπολλωνο-τραφής, 2· ὑπὸ Ἀπόλλωνος τραφεὶς Σχολ. Ἰλ ψ, 291.
Ἀπο-λογαριάζω· ἀπολογίζω Σουΐδ.
Ἀπο-λογαριασμός· λογαριασμός, λογοδοσία Γ. Λεκαπ.
Ἀπο-λογητέον· δεῖ ἀπολογηθῆναι Πλάτ. ἀπολ. σ. 18.
Ἀπο-λογιστική, ἡ· ἡ λόγον ἀποδίδουσα Εὐστ. εἰς Δ. Περ.
Ἀπολόγου, ἡ ἐμπορικ. λιμὴν ἐν τῷ Περσ. κόλπῳ Ἀρρ.
«Ἀπολοίμιον φανόν· τὸν ἐπὶ δόλῳ» Ἡσύχ.
Ἀπο-λούσια, τά· τελετὴ θρησκευτικὴ γινομένη εἰς τοὺς νεοφωτίστους ὀγδόην ἡμέραν μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ ἱερεὺς «λύει τὸ ζωνάριον τοῦ παιδίου καὶ λαβὼν σπόγγον... ἀπυσπογγίζει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ» Εὐχολόγ. (σήμερον, φαίνεται, δὲν τελεῖται).
Ἀπο-λουσμός· ἀπόλουσις Θεοδώρητ. τ. 2.
Ἀπο-λούω κολοβώνω· «στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀπολεψέμεν οὖατα χαλκῷ. Οὕτω μὲν τινες ἀπολεψέμεν ἔγραψαν· ἄλλοι δὲ ἀπολουσέμεν ἤτοι κολοβώσειν λούσων γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ κολοβόν» Εὐστ. Ἰλ σ. 1246· «ἀπολουσέμεναι· κολοβώσειν Κύπριοι» Ἡσύχ.
Ἀπο λούτριον, τό τῷ ἑπομ.
Ἀπό-λουτρον· «τὸ λοῦτρον τὸ ἀπόλουμα καὶ ῥυπαρόν, ὅ ἐστι τὸ ἀπόλουτρον» Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 1401.
Ἀπο-λούτρωσις ἀπόλουσις Βασιλικ. τ. 1, σ. 32, 16.
Ἀπολύγματος ἀπογόμνωσις, Κύπριοι Ἡσύχ.
Ἀπο-λυπέομαι· τήκομαι ὑπὸ λύπης, μτγν.
Ἀ-πολυ-πλασίαστος, 2 μὴ πολλαπλασιασθείς, μτγν.
Ἀ-πολυς, ὁ· ὁ μὴ πολύς, ἁπλοῦς Δαμασκ. ἀρχ. σ. 54.
Ἀπο-λυτέον· δεῖ ἀπολῦσαι Γοργ. σ 94, 13.
Ἀπο-λυτίκιον, τό· τροπάριον ψαλλόμενον περὶ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, ἐκκλ.
Ἀ-πολύ-τροπος, 2· ὁ μὴ πολύτροπος, εἰλικρινὴς Ψ. Χρυσ. τ. 8, σ. 925.
Ἀπο-λυτρωτικός, 3 ὁ ἀπολυτρῶν Σουΐδ.
Ἀπο-λώφησις, ἡ· τὸ ἀπολωφᾶν Κραμ Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 188.
Ἀπο-μακρόθεν· ἀπὸ μακρᾶν, ἀπὸ μακροῦ χρόνου Δ Βασ. 19.
Ἀπο-μαλάσσω· μαλακύνω Ἱππιατρ. σ. 230, 21.
Ἀπο-μάμμη, ἡ· μήτ. προπάππου ἢ προμάμμης Βυζ.
Ἀπο-μάντευμα· μαντεῖα Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σ 4.
Ἀπο-μαστεύω· βυζάνω Νικ Κύγ. 1, 33.
Ἀποματαιάσαι· ἐξευτελίσαι Ἡσύχ.
Ἀπο-μαχέω· ἀφίσταμαι, παύω τοῦ μάχεσθαι Θεοφ. Σιμ. ἱστ. 3, 12.
Ἀπο-μειουρισμός· ἀμβλύτης Δαμάσκ ἀρχ. σ. 164.
Ἀπο-μελίζω· ἐκνευρίζω, ἐξασθενῶ· «τὸ δὲ ἀπαγωνιῶσης ἀντὶ τοῦ εἰς ἄνεσιν ἀγάγης καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν ἀπομελίσης» Εὐστ. Ἰλ σ. 611.
Ἀπο-μεσόω· πληρῶ μέχρι τοῦ μέσου, «ἐπι-

χειλὲς γὰρ μέτρον λέγεται τὸ μὴ πλῆρες ἀλλ' ἀπομεσούμενον» Σχολ. Ἀριστ. Ἱπ. 814.
Ἀπο-μετεωρίζω· ὀνείκιον ὑφηλὰ Θεόδ. Στουδ. σ. 510.
Ἀπο-μηκίζω· ἀπομηκύνω.
Ἀπο-μηκόθεν· ἀνέκαθεν, λίαν μτγν.
Ἀπ-όμματος, 2· τυφλός, ἀρχ. λεξ.
Ἀπο-μνηστεύω· δεῖ ἀπομνησθῆναι Κύρ. Ἱερ. σ. 155.
Ἀπο-μνηστέω· λησμονῶ, ἀρχ. λεξ.
Ἀπο-μοιράζω· ἀπομοιρίζω Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 177.
Ἀπο-μοιρίω· στερεῦμαι Γρ. Νύσ. τ. 2.
Ἀπο-μοιρίζω· διαμοιράζω Ἀριστέ. ἱστ. Ο'. σ. 106.
Ἀπό-μοιρος, 2, περὶ ἔθνους, ὅπερ προῆλθεν ἐξ ἄλλου Ζώσιμ. 3, 6.
Ἀπο-μολιβδόω· μολιβδώνω, γλωσ.
Ἀπο-μονεύς· ὁ· ἀπομείνας, μτγν.
Ἀπο-μονή· ὑπομονή, γλωσ.
Ἀπο-μόρφωσις· μορφή, εἰκών, ἀνων. ἐξηγ. Πτολ. Τετρ. σ. 76.
Ἀπο-μυλλίζω· ἀπομυλλαίνω.
Ἀπό-μυζα, ἡ· ἀπομυξία.
Ἀπομυρίζω· ἀποστομίζω Σουΐδ.
Ἀπο-μυσάττομαι· περιφρονῶ, ἀποστρέφομαι Θεόδ. Στουδ. σ. 230.
Ἀπ-ομφακίζω· ἀφαιρῶ τὴν ὀριμεῖαν γεῦσιν Ἱππολ. ὁμ. Θεοφ. σ. 161.
Ἀπο-μωραίνω· ἀπομωρόω.
Ἀπο-ναυτιάω· ἐκπλήττομαι, μτγν.
Ἀπονεί· ἀπονητί.
Ἀ-πονήρευτος· 2· ὁ μὴ πονηρὸς Εὐστ. Ἰλ. σ. 71.
Ἀ-πονηρία· ἀκακία, ἐκκλ.
Ἀπο-νησάω· μεταβάλλω εἰς νῆσον Εὐάγρ. ἱστ. ἐκκλ. 5, 9.
Ἀπο-νηστίζομαι· ἀπονηστιόω.
Ἀπο-νηστισμός· κατάλυσις τῆς νηστείας, μτγν.
Ἀπο-νοητέω· νοητὸν ἀπεργάζομαι Σειρὰχ 51, 46.
Ἀπό-νοια· ὄν. ψηφίσματος τῶν Φωκίων Πλούτ.
Ἀ-ποντίστως· ὥστε νὰ μὴ βυθίζηται, μτγν.
Ἀπο-νυστακτέον· δεῖ ἀπονυστάζειν Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 9.
Ἀπο-νύχιον· «μετὰ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς ἀμέσως», Κοραῆς, ὀρθῶς ἐξηγῶν τὴν λέξ. ἐν χρον. πασχαλ. σ. 338.
Ἀπ-ονυχιστικός, 3· ἀπονυχίζων Β. Ἀν. σ. 651.
Ἀπο-ξαίνω· ξαίνω Μακκ. 4, 6, 61.
Ἀποξανᾶν· κακοπαθεῖν Ἡσύχ.
Ἀπο-ξενο-λογέω· συνάγω ξένους στρατιώτας μισθοφόρους Ἰώσ. Ἰουδ. ἀρχ. 13, 16, 2.
Ἀπο-ξενωτέος, 3· ἀπορριπτέος Ἀρεταί. σ. 117.
Ἀπό-ξεσμα· τὸ ἀποξεσθέν· «λατύπη θηλυκῶς τὰ τῶν λίθων ἀποξέσματα» Εὐστ. Ἰλ. σ. 230.
Ἀπο-ξυλόω· εἰς ξύλον μεταποιῶ Γεωπ. 17, 2, 1.
Ἀπό-παλαι· ἔκπαλαι· «ἀπόπαλαι, ἔκπαλαι· ἀμφοτν δυσχέραινε· ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρὴ λέγειν» Φρύν. ἐκλ. σ. 45.
Ἀπο-πάρδημα, τό· πορδή Κ. Μανασ. Ἰρ. 2, 82.
Ἀπο-πάσσω· διασκορπίζω, ῥαντίζω Κωδίν. π. ὀφφικ. σ. 105.
Ἀπό-πασχα, τό· ἡ γ'. κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, μτγν.
Ἀπο-πατητέον· δεῖ ἀποπατῆσαι Ἀριστ. ἐκκλ. 326.
Ἀπο-παυτέον· καταργητέον Κλ. Ἀλ. στρ. 7, σ. 894.
Ἀπο-πείθω· μεταπείθω, γλωσ.
Ἀπο-πειρατέον· πρέπει ν' ἀποπειραθῇ τις Ἰσοκ. σ. 191.
Ἀπο-πελέκημα· ἀπόξεσμα, λατύπη Ἡσύχ.
Ἀπο-πεμπτέος· 3· ὃς πρέπει ν' ἀποπεμφθῇ Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 192.
Ἀπο-περαιόω· ἀποπεραίνω Δ. Ἀρεοπ.
Ἀπο-περαίωσις· ἀποπεράτωσις Θεόδ. Στουδ.
Ἀπο-πετρόω· μεταβάλλω εἰς πέτραν Ἀνδρ. Κρητ. σ. 166.
Ἀπο-πιάζω· ἀποβλίβω, μτγν.
Ἀπο-πιεσμός· ἀποπίεσις Μελέτ. ἐν Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 44.
Ἀπ-άπισθεν ἀπ' ὄπισθ Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 883.
Ἀπο-πισσάω· σπογγίζω τὴν πίσσαν Ἱ. Κλίμ. σ. 162.
Ἀπο-πιτύρισμα, «ἀχὼρ τὸ τῆς κεφαλῆς ἀποπιτύρισμα» Ἀρχάδ. σ. 20, κοιν. πιτυρίδα.
Ἀπο-πλάνημα· ἀπάτη Εὐστ. Ἰλ. σ. 352.
Ἀπο-πλανής, 2· πλανώμενος Εὐστ.
Ἀπο-πλέκω· χωρίζω· «συμπλέκονται τὰ πάντα καὶ ἀποπλέκονται» Γαλην. 1, 8, σ 665.
Ἀπό-πλευσις, ἡ· τὸ ἀποπλεῖν Τζέτζ.
Ἀπο-πλευστέον· δεῖ ἀποπλεῦσαι Ἀριστ. ἐν Σχολ. Νικ. Θηρ. 295.
Ἀπο-πληκτιάζω· προσβάλλομαι ὑπὸ ἀποπληξίας, μτγν.
Ἀπο-πλήξ, ὁ· ἐμβρόντητος Ἱ. Χρυσ. τ. 9.
Ἀπο-πληροφορία· ἐντελὴς πληροφορία, πίστις Ἀμφιλόχ. σ. 49.
Ἀπο-πληρωματικός, 3· ἀποπληρῶν Ἰάμβλ. μυστ. σ. 71.
Ἀπο-πληρωτέος, 3· ὃς πρέπει νὰ ἀποπληρωθῇ Βασιλικ. τ. 1, σ. 227.
Ἀπο-πλοκή· τὸ ἀντίθ. τῆς συμπλοκῆς, μτγν.
Ἀπό-πλυσις, ἡ· τὸ ἀποπλύνειν Ἀχμ. ὀνειρ. σ. 204.
Ἀπο-πλυτέον· δεῖ ἀποπλύναι Γεωπ. 16, 18.
Ἀπο-πνευματισμός· τῷ ἑπομ.
Ἀπο-πνευμάτωσις· ἐξάτμισις, ἀπόψυξις Εὐστ. Ἰλ. σ. 866.
Ἀπο-πνευστός, 3· ὅστις δύναται νὰ ἀποπνευσθῇ Γρ. Ναζ. ᾄσμ. σ. 2.
Ἀπο-πνιγμός· ἀπόπνιξις Μοσχ. γυν. παθ. σ. 57.
Ἀπό-πνιξις, ἡ· τὸ ἀποπνίγειν Θεόδ. Στουδ. σ. 327.
Ἀπο-ποδίζω· ἀπέρχομαι Ὀλυμπιόδ. σειρ. Ἱερ. τ. 3, σ. 31.
Ἀπο-πολιτεύω· χωρίζω τὴν πολιτείαν, Ἐπιγρ.
Ἀπο-πορευτέον· δεῖ ἐπανελθεῖν Ἀγαθ. ἱστ. σ. 60.
Ἀπο-πορπάω· ἀφαιρῶ τὴν πόρπην Ἱππιατρ. σ. 52.

Ψηφιακή Κοινή Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπο-πρατίζομαι· πωλῶ Ἰώδ 1, 7.
Ἀπο-πρεπέω· εἶμαι ἀπρεπὴς Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 959.
Ἀπο-πρηνίζω· κρημνίζω Νόν. Δ. 18,271.
Ἀπο-πρίζω· ἀποκόπτω διὰ πρίονος, μτγν.
Ἀπο-προικίζω· δίδω προῖκα, προικίζω Σχολ. Ὀδ. 6, 53.
Ἀπο-προς-αιτέω· ἐπαιτῶ, γλωσ.
Ἀπο-προς-παθέω· δὲν ἔχω κλίσιν, ἀποστρέφομαί τι Γ. Παχυμ.
Ἀπο-προς-ποίησις· τὸ ἀποποιεῖσθαι Εὐστ. Ἐρ. σ 306.
Ἀπο-πρωΐ· τὴν πρωΐαν, γλωσ.
Ἀπ-οπτάω· ψήνω Φίλ. βελοπ. σ. 70.
Ἀπο-πτερόω· φθείρω τὰ πτερὰ (τῶν βελῶν) Τζέτζ. ἀλληγ. Ὁμ. σ. 180.
Ἀπ-οπτεύω· βλέπω πρός τι μέρος Ἰωσ. Ἰουδ. ἀρχ. 15, 9, 6.
Ἀπο-πτιλόω· ἀφαιρῶ τὸ πτίλον (κορυφὴν) Ἰ. Μαλ. σ. 484.
Ἀπο-πτίσσω· ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, μτγν.
Ἀπο-πτυέλισμα· ἀπόπτυσμα Ἰ. Δαμ.
Ἀπο-πτύρω· τρομάζω, φοβίζω, γλωσ.
Ἀπο-πτυσμός· ἀπόπτυσμα Διον.
Ἀπο-πτύσσω· ἐκτυλίσσω Λίν. τακτ. σ. 99.
Ἀπο-πτωτικός, 3· ὁ ἐκπίπτων τῆς προθέσεώς του Εὐσέβ. εἰσαγ. προπ. σ. 295.
Ἀπο-πυκνόω· συμπυκνῶ Δ. Λαέρ. 10,107.
Ἀπο-πυριάω· ζεσταίνω Ἀντυλ.
Ἀπό-πυρος, 2· διὰ πυρὸς τακείς, μτγν.
Ἀπο-πωλέω· πωλῶ κατὰ μικρὸν Εὐσέβ. εἰσαγγ. ἀπόδ. σ. 129.
Ἀπυρητέον· δεῖ ἀπορῆσαι Σ. Ἐμπ. πρ. μαθημ. 11, 218.
Ἀ-πορνος, 2· ὁ μὴ πορνεύων Τζέτζ. Ἱστ. 5, 950.
Ἀπο-ρραθύμησις· παραμέλησις, μτγν.
Ἀπο-ρραθυμήτως· ὀκνηρῶς Ἰουλιαν. λόγ. 8, σ. 252.
Ἀπο-ρράπισις· ἀνασκευή, μτγν.
Ἀπο-ρραπιστέον· ἀπορριπτέον Εὐστ. Ἰλ. σ. 310.
Ἀπο-ρρεπής, 2· ἐπιρρεπὴς Ἰ. Δαμ. τ. 1, σ. 293.
Ἀπό-ρρευμα· ὅ τι ἀπορρέει Θεογνώστ. κανν. σ. 79.
Ἀπο-ρρητέον· ἀπαγορευτέον Δ. Χρυσ. λόγ. 7, τ. 1. σ. 207.
Ἀπο-ρριπτέος, 3· ὃς πρέπει ν' ἀπορριφθῇ Ἡλιοδ. Αἰθ. 7, 17.
Ἀπό-ρριπτος, 2· ἀπερριμένος Τζέτζ. Ἰλ. σ. 20.
Ἀπο-ρριφή· ἀπόρριψις Θεόδ. Στουδ. σ 177.
Ἀπο-ρρύπωσις· καθάρισις τῶν ῥύπων, Ἀποστ. Διατ. 7, 22.
Ἀπο-ρρυταλίξαι· ἀποσπάσαι Ἡσύχ.
Ἀπο-ρρόω· ἀπορρέω, ἀποπλύνω Σουΐδ.
Ἀπ-ορυγή· ἀπώρυξ Κύριλλ.
Ἀπ-ορφάνισμα· ὀρφάνισις Θεόδ. Πρόδρ.
Ἀπο-σαλπίζω· διασαλπίζω Φωτ.
Ἀπο-σάρκωσις· ἀπόσπασις τῶν σαρκῶν Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 835.
Ἀπο-σειριάω· ἀηδιάζω Ἀμφιλόχ. σ. 53.
Ἀπο-σειρόω· ἴδε σειρόω.
Ἀπο-σήχειν· ἀποδιώκειν Ἡσύχ.
Ἀπο-σιγάω· κατασιγάζω Ἐντελῶς Ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 706.
Ἀπο-σικχαίνω· ἀηδιάζω Ἐπιφαν. τ 1, σ. 1101.
Ἀπο-σιλλόω· ποιῶ φαλακρόν, γλωσ.
Ἀπο-σκαμυνθίζειν· ἀπομυκτηρίζειν Ἡσύχ.
«Ἀπο-σκελίσαι· παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι» Ἡσύχ.
Ἀπο-σκέπαστος, 2· ἐσκεπασμένος, ἐνδεδυμένος, μτγν.
Ἀπο-σκεπής, 2· γυμνός, Χρ. Σιβ. 1, 37.
Ἀπο-σκεπτέον· πρέπει νὰ ἀποβλέψῃ τις Ἀριστοτ. πολ. 8, 6.
Ἀπό-σκεπτος, 2· σκεπασμένος Σχολ. Ὀδ. η, 345.
Ἀπο-σκίασις· ἀποσκίασμα, ἐπισκότισις Γρ. Νύσ. τ. 2, σ. 313.
Ἀπό-σκλησις· ἀποσκλήρυνσις Κορνοῦτ. φ. θ. κ. 33, σ. 229.
Ἀπο-σκολιόω· ποιῶ σκολιὸν Γ. Παχυμ.
Ἀπο-σκολοπίζω· αἴρω ἐκ τοῦ μέσου τοὺς σκόλοπας Ἀκύλ. ψαλ. 118, 18.
Ἀπο σκόπευσις· παρατήρησις Εὐστ. σ 190.
Ἀπο-σκόπησις, ἡ· τὸ ἀποσκοπεῖν Μάξ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 107
Ἀπο-σκοράζω, «ἀπεσκόραζεν· ἀπεσύρατο» Ἡσύχ.
Ἀπο-σκορακιστέον· ἀποσκορακίσαι δεῖ Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 209.
Ἀπο-σμηκτέον· ἀποσμῆξαι δεῖ, μτγν.
Ἀπο-σμίλευτής· ὁ σμιλεύων, μτγν.
Ἀπο-σοβαρεύομαι· κάμνω τὸν σοβαρὸν Θεοφύλ. Σιμ. Ἱστ. σ 36.
Ἀπο-σόβημα· ἀποσόβησις Σχολ. Ἀγχ. Ἐπτ. 69.
Ἀπο-σοβητέον· δεῖ ἀποσοβεῖν Φρύν. ἐκλ. σ. 323.
Ἀπο-σοβητής· ἀποσοβῶν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 359 ὡς ἐξήγ. τοῦ ἀποτρόπαιος.
Ἀπο-σοΐδδω, ἀποσοΐζω· «ἀποσώζω, λακων. «ἀπέσοιξεν ἀπέσωσε» Ἡσύχ.
Ἀπο-σπαίρω· σπαίρω, τρίμω Μ. Βασ. τ. 2, σ. 31.
Ἀπό-σπασις, ἡ· τὸ ἀποσπᾶν, γλωσ.
Ἀπο-σπαστέον· δεῖ ἀποσπάσαι Φίλ. βελοπ. σ. 92.
Ἀπο-σπερμάτισις· ἀποσπερματισμὸς Σχολ. Ἀριστείδ. σ. 329.
Ἀπο-σπινθήριος· ἐκ σπινθήρων προελθών Εὐθ. Ζυγ. σ. 46.
Ἀπο-σπινθήρισις· ἐκπομπὴ σπινθήρων, μτγν.
Ἀπο-σπινθηρισμός· τῷ προηγ.
Ἀπο-σταγή· ἀπόσταγμα.
Ἀπό-σταλμα, «ἄφεμα, τὸ ἀπόσταλμα» Ἐτ. Μ. σ. 176.
Ἀπο-στατησείω· μελετῶ ἀποστατῆσαι Γ. Παχ. Ἀνδρ Παλ. 3, 9. σ. 147.
Ἀπο-στάτησις· ἀποστασία, αὐτ σ. 176.
Ἀποστάτρια· ἀποστάτις Θεόδ. Στουδ. σ 250.
Ἀπο-στείνομαι· στενάζω Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. ψ, 30.
Ἀπο-στείρωσις· τὸ ἀποστειροῦν Θεόδ Στουδ.

Ἀπο-στελεγγίζω· ἀποστλεγγίζω.
Ἀπο-στενοχωρέω· στενοχωρῶ πολὺ Ἀθην.
Ἀπο-στένωσις· τὸ ἀποστενοῦν Σχολ. Ἰλ. ψ, 330.
Ἀπο-στεφάνωσις· ἀπόθεσις τοῦ στεφάνου Ζυμά9. σ. 425.
πο-στήθισις· τῷ Ἱπομ.
Ἀπο-στηθισμός· τὸ λίγειν τι ἐκ μνήμης Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1106.
Ἀπο-στιγγρόω καὶ ἀποστίγγρωσις· προφέρω δυσκόλως· «τὸ δὲ Ἤλιδι δίῃ κακοφωνίαν μὲν ἔχει κατὰ τοὺς ῥήτορας τῇ προφορᾷ, καθὰ καὶ τὸ Ἴριδι δίῃ, διὰ τὸ ποιεῖν σεσηρέναι ἀπεστιγγρωκότα τὰ χείλη» Εὐστ. Ἰλ. σ. 879.
Ἀπο-στίζομαι· διαιρῶ Ἰάμβλ. «τοῦ κάτωθεν ἀπεστιγμένου δίλιτα» Γαλην. τ. 9, σ. 221, καὶ κατωτ. «τρόπῳ τοιῷδε γεγραμμένον δι».
Ἀπο-στιχίς, ίδος, ἡ, καὶ ἀπόστιχος· τροπάρια ψαλλόμενα μετὰ στίχων ψαλμοῦ τινος, ἐκκλ.
Ἀπο-στοιχέω· τακτοποιῶ, Βυζ.
Ἀπο-στολεῖον· ναὸς ἁγίου Ἀποστόλου τινός, ἐκκλ.
Ἀπο-στολίκιον· ἔνδυμα ἀποστολικόν, ἤτοι ἐπισκοπικὸν Ἀχμ. ὀνειρ. κ. 158.
Ἀποστόλιος· συλλογεὺς παροιμιῶν περὶ τὴν 15ην ἑκατ.
Ἀπο-στολο-ευαγγέλιον· τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ ἀποστόλου καὶ τοῦ εὐαγγελίου, Εὐχολ.
Ἀπο-στομάτισμα· ἀποστόμισμα.
Ἀπο-στομαχίζω· δὲν κρατῶ διὰ τοῦ στομάχου, μτγν.
Ἀπο-στόμισμα· ῥῆσις, ἀπόφθεγμα, ἐν γνωμ. ἐκ τοῦ Πολυδ. ἐξαχθεῖσι σ. 96.
Ἀπο-στομφάζω· μεταχειρίζομαι λόγους στομφώδεις, κομπορρημονῶ Θεόδ. Πρόδρ.
Ἀπο-στοχάζομαι· δὲν ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ Ἀθαν. τ. 1, σ. 50.
Ἀπο-στραβόομαι· γίνομαι στραβός, μτγν.
Ἀπο-στράγγισμα· τὸ ἀποστραγγίζειν Συνέσ. σ. 302.
Ἀπο-στράτευτος, 2· εἰς ἀποστρατείαν τεθείς Ἄνν. Κομν. σ. 484.
Ἀπό στρεπτος· ἀποστραφείς· «ἀπόστρεπτος ἄπιθι, ἀντὶ τοῦ ἀποστραφεὶς» Φρύν. ἐν Β Ἀν. σ. 10, 22.
Ἀπο-στροφέω· ἀποστρέφω Τζέτζ. Ὁμ. 283
Ἀπο-στυγητέον· ἀποστυγεῖν δεῖ Νικηφ Βλεμμύδ.
Ἀπο-συγ-χωρέω· ἀποχωρῶ Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 107.
Ἀπο-συκίζω· ἀποσυκάζω Σχολ. Νικ ἀλ 319.
Ἀπο-συν-άπτω· χωρίζω Θεόδ. Στουδ. σ. 375.
Ἀπο-συν-ειθίζω ξεσυνειθίζω, μτγν.
Ἀπο-συν-έργησις· ἐμπόδισμα Πτολ. ἐν Φαβρ. βιβλ. τ. 4.
Ἀπο-συνιστάω, «ἀποσυστῆσαι οὐδὲν πλέον τοῦ συστῆσαι σημαίνει» Β. Ἀν. σ 436.
Ἀπο-συν-οψίζω· ἐπανέρχομαι εἰς τὴν σύνοψίν τινος, Βυζ.
Ἀπο-συν κεφαλέω, καὶ -κεφαλόω· μεταβάλλω τὴν κεφαλήν τινος εἰς συὸς κεφαλὴν περὶ τῶν Σειρήνων Ὠριγ. τ. 1, σ. 628.
Ἀπο-συ-σκευάζω· ἁφαιρῶ, ἀἴρω τὰ σκεύη Ἐξοδ. 3, 22.
Ἀπο-σφαγή· σφαγὴ Ἰ. Μαλ. 12, σ. 374.
Ἀπο-σφαλίζω, «ἀποσφραγίζεται· γράφεται καὶ ἀποσφαλίζεται» Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1108.
Ἀπο-σφήλωσις· ἀποπλάνησις, ἀποτυχία Σουΐδ.
Ἀπ-ασφόζω· παραλύω κατὰ τὴν δσφύν, γλωσ.
Ἀπο-σφυρηλατέω· σφυρηλατῶ Λιβάν.
Ἀπο-σχετέον· δεῖ ἀπέχειν Ἱπποκρ. σ. 394, 48
Ἀπό-σχημα, τό· ἀφομοίωμα Σχολ. Στοδ. ἐκλ. τ. 2, σ. 463.
Ἀπο-σχοινισμός, ὁ· τὸ ἀποσχοινίζειν Θεόδ. Στουδ. σ. 228.
Ἀποτάκται· αἱρετικοί, καὶ Ἀποστολικοὶ ὀνομ. Ἐπιφάν.
Ἀπο-τακτικοί· τῷ προηγ.
Ἀπο-τακτῖται· αἱρετικοὶ Μ. Βασιλ.
Ἀπο-ταλαντεύω· ζυγίζω τι πρός τι Νικηφ ἐν Βαλτζ. ῥητ. τ. 1.
Ἀπο-ταμίευτος, 2· ὁ ἀποταμιευθεὶς Βαλτζ. ῥητ. τ. 1.
Ἀπο-τανύω· ἐκτείνω Ἱπποκρ. σ. 757.
Ἀπο-ταξία· ἀπόταξις Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 292.
Ἀπότε· ἀφότε Ἰ. Μαλ. σ. 176.
Ἀπο-τειχιστέον· ῥ. τοῦ ἀποτειχίζω Θεμίστ. λόγ. σ. 22
Ἀπο-τεκνόω· γεννῶ τέκνα Τζέτζ. Ἰλ. σ. 9.
Ἀπο-τελέσιμος· ὃς δύναται νὰ ἀποτελεσθῇ Ἡσύχ.
Ἀπο-τελεστέον· δεῖ ἀποτελέσαι Διοσκ.
Ἀπο-τελεστής· ὁ ἀποτελῶν Κύριλλ. Ἀλ. τ. 2, σ. 575.
Ἀπο-τέλεστος, 2· τετελειωμένος Εἰρην σ. 203.
Ἀπο-τεμαχίζω· κόπτω τεμάχιον Θεόδ. Μετοχ. σ. 92.
Ἀπο-τερατόω· καταπλήττω διὰ τεράτων Ψ. Καλλισθ. σ 121.
Ἀπο-τερμάτωσις, ἡ· τὸ τέλος· «κάρα ἡ ἀποτ. τοῦ ἀνθρώπου» Ἐτ. Μ. σ. 430· «ἡ εἰς ἄκρον ἐλάττωσις καὶ ἀπ. τῆς σελήνης», 583
Ἀπο-τεταγμένως· προσδιωρισμένως, περιωρισμένως Ὠριγ. Κέλσ. 4, σ. 221.
Ἀπο-τετερματισμένως, «ἀμφιτέρμως» ἀποτ.· Ἡσύχ.
Ἀπο-τετευγμένως· ἀτυχῶς, ἄνευ ἐπιτυχίας Ὠριγ. Κέλσ. 4, σ. 198.
Ἀπο τετμημένως, Ἰπίρ. μετχ. π. παρκ τοῦ ἀποτέμνω Ἰ. Βέκκ. ἐν Ἀλλατ. ὀρθ. Ἑλλ. τ. 2, σ. 174.
Ἀπο-τετολμ-μένως· ταλμηρῶς, αὐθαδῶς Ὠριγ. Κέλσ. 6, σ. 306.
Ἀπο-τευκτέω· ἀποτυγχάνω Φωτ.
Ἀπο-τηγάνισμα· τὸ ἀποτηγανισθέν, μτγν.
Ἀπο-τιλάω· καταχίζω τινὰ Σουΐδ. ἐν λ ἐπικεχοδώς.
Ἀπο-τιλμός· τὸ ἀποτίλλειν, μτγν.
Ἀπο-τίματος· ἀνόβριστος Ἡσυχ.
Ἀπο-τινακτικός, 3· ἀποτινάσσων Βαλτζ. ῥητ. τ. 3.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπο-τιστέον· δεῖ ἀποτῖσαι Ξεν. Λακ. 9,5.
Ἀ-πότιστος, 2· ὁ μὴ ποτισθείς Γρ. Θαυμ. εἰς Ὠριγ.
Ἀπο-τίτρημι ἢ ἀποτιτράω· τρυπῶ Ἱπποκρ.
Ἀπό-τμησις· ἀποκοπή Φίλ. βιλοπ. σ. 100.
Ἀπο-τμητέος, 3· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀποτέμνω.
Ἀ-ποτνίως· ἄνευ θρήνου, μτγν.
Ἀπο-τολμητέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀποτολμῶ Πλουτ. ἠθ. σ. 11.
Ἀπο-τομάς, ἡ· πλοῖον Ἀθην.
Ἀποτομται· ἔθν. Μαρμαρικῆς Πτολ.
Ἀπο-ταρεύω· γλύφω Ἰουλιαν. λόγ. 3, σ. 111.
Ἀπο-τορνόω· ἀποτορνεύω.
Ἀπο-τόρνωσις· ἀποτόρνευσις Ὀρειβ. σ. 130.
Ἀπο-τραυματόω· μεταβάλλω εἰς τραῦμα, γλωσ.
Ἀπο-τρεπτέος, 3· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀποτρέπω Πλουτ. ἠθ. σ. 125.
Ἀπό-τριμμος, 2· ἀποτετριμμένος, φορεμένος Ψ.-Χρυσ. τ. 7.
Ἀπο-τρίς· ἀπὸ τρεῖς φοραὶς Ἀπολ. π. συντ. σ. 339.
Ἀπό-τριχος, 2· ἄτριχος Εὐστ. Ἰλ. σ. 581.
Ἀπό-τριψις· ἀπότριμμα Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 292.
Ἀπο-τροπιαστικός, 3· ἔχων δύναμιν τοῦ ἀποτροπιάζειν Εὐστ. εἰς Διον. 723.
Ἀπο-τρόπιμος, 2· τῷ πρωῒ. Ἡσύχ.
Ἀπο-τροχίζω· ἐκτροχίζω, ἐκτρέπω, γλωσ.
Ἀπο-τρυγόω· ἀποτρυγίζω, γλ. Ἀπολλιν. ψαλ. 79, 25.
Ἀπο-τρυπῶν· λάθρα ἐξιών Ἡσύχ.
Ἀπό-τρωξις, ἡ· τὸ ἀποτρώγειν Φιλόξ. ἐν κυλ. Ἱπρακλ. 1, σ. 46.
Ἀπο-τυλίζω· ἀποτυλόω.
Ἀπό τυπος, 2· ἀποτυπωμένος Ἰώσ
Ἀπο-τύρωσις· ἡ ἑβδομάς, καθ' ἣν ἀρχόμεθα νὰ νηστεύωμεν ἀπὸ τυρόν, Ἐκκλ.
Ἀπο-τύφω, «ἀποτεθυμμένοι· κεκαυμένοι» Ἡσύχ.
Ἀπο-τυχέω· ἀποτυγχάνω Σχολ. Σοφ Λέξ. 941.
Ἀπουλία· χώρ. τῆς κάτω Ἰταλίας Στράβ. κ. Ἄπουλοι.
Ἀπ-αῦραι, ἴων. ἀντὶ ἀφορίσαι Εὐστ. σ. 1771.
Ἀπ-ουράνιος, 2· ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατερχόμενος Χρ. Σιβ. 2, 285.
Ἀπουρία, ἡ· «ἡ ἐξ ἀνίσων γάμων απορά, ἀπὸ βούλης ἡ βούλου γενομένη» Σουΐδ.
Ἀπούριος, ὁ· φυτόν· «ἀσφαλτίτης, τὸ τρίφυλλον ἢ λισσομάδουρον ἢ ἀπούριος» Δουκάγγ.
Ἀπα-φανής, 2· σκοτεινὸς Ἰάμβλ.
Ἀπα-φαντέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀποφαίνω Φίλ. τ. 2, σ. 461.
«Ἀπόφαρσις· ἡ ἑταίρα, ὡς Ἡγήσανδρος» Ἡσύχ.
Ἀπο-φενακίζω· ἐμπαίζω Μενάνδ. σ. 404.
Ἀπα φευκτέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀποφεύγω Θεόδ. Πρόδρ.
Ἀπο-φημίζω· καταρῶμαι Γ. Παχ.
«Ἀπο-φθαράξασθαι· τὸ ταῖς μυκτῆρσιν εἰς τὸ ἔξω ἦχον προέσθαι» Ἡσύχ.
Ἀπό-φθιτος· τὸ ἀποφθίνειν, περὶ σελήνης Σχολ. Ἀρατ. 101.
Ἀπο-φιλο-κάλημα· ἴδε περίψημα.
Ἀποφλάσαι· βογχάσαι, Κρῆτες καὶ Σάμιοι Ἡσύχ.
Ἀπ-οφλέω· ὀφείλω Τζέτζ. Ἱστ. 13, 614.
Ἀπο-φλογίζω· ἀνάπτω Ἐτ. Μ. λ. Εὔστρα.
Ἀπο-φλυαρέω· φλυαρῶ Μαναᾶ χρον. 3587.
Ἀποφλύω, «ἀποφλύειν ἀπερεύγεσθαι» Ἡσύχ.
Ἀπό-φοιτος, 2· ἀποφοιτήσας Θεοφύλ. Σιμ. ἱστ. σ. 84.
Ἀποφορᾶν· «ἀπενεγκεῖν καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ» Σουΐδ.
Ἀπο-φορτισμός· ἀποβολή, περὶ ἐμούντων, ἰατρ.
Ἀπό-φραγμα· ὅ,τι ἀποφράσσεται Κύρ. Ἀλ. τ. 2, σ. 317.
Ἀπο-φράζομαι ὁρίζω, περιγράφω Δαμασκ. ἀρχ. σ. 345.
Ἀπό-φρικτος, 2· ὁ φρίττων Ἀρεταῖ. σ. 41.
Ἀπα φρίσσω φρίττω, τρομάζω, γλωσ.
Ἀπο-φρουρέω, «ἀπεφρούρησαν, ἀπέθηκαν» Β. Ἀν. σ. 423.
Ἀπ-οφρυόω· ἀποσπῶ τὰς ὀφρῦς Γρ Ναζ.
Ἀπο-φυλάττω, «ἀποταμιεύεται· ἀποκλείει, ἀποφυλάττει» Ἡσύχ.
Ἀπο-φυσητέον· δεῖ ἀποφυσῆσαι Διοσκ.
Ἀπο-φώζω, μ. σω· ξηραίνω Ἱπποκρ. σ. 641.
Ἀπα-φωνέω· φωνῶ, λαλῶ Μάξ. Ὁμ. 2, σ. 93.
Ἀποφώρ, ὁ, «ἀποφῶρας, κλέπτας» Ἡσύχ.
Ἀπο-χαιρετισμός· τὸ ἀποχαιρετίζειν· ἀποχαιρετιστικός· ὁ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ Νικήτ.
Ἀπα χαυνόω· ἐκθηλύνω Πλανούδ. Ὀβίδ. 15, 228
Ἀπα-χειροτονητέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀποχειροτονέω Μάξ. Τύρ. λόγ. 22, 5.
Ἀπο-χερσόω· μεταβάλλω εἰς χέρσον Θεοφύλ. Σιμ. ἱστ. σ. 97.
Ἀπ οχίτευμα· τὸ ἀποχιτευόμενον Εὐστ. Δ. Πιερ. σ. 92.
Ἀπ-οχίτευσις· τὸ ἀποχιτεύειν Φίλ. δημ. σ. 29
Ἀπόχια· δικτύου εἶδος, «ὑποχαί· τὰ κοινῶς λεγόμενα ἀπόχια» Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 3.
Ἀπ-οχλίζω· ὑποκινῶ διὰ τοῦ μοχλοῦ, μτγν.
Ἀπο-χλωριάζω, «ἀπεπορίανεν· ἀπεχλωρίασεν» Ἡσύχ.
Ἀπ-οχλωρία(ς)· οὐ ὑπὸ αἰσχύνης ἡμαυρᾶς ἡ χρόα τῆς ὄψεως ἀλλάσσεται» Ἡσύχ.
Ἀποχαιριάζω, «ἀπεχοιρίασεν ἀπεσκίρτησεν· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν χοίρων, ἀπέπληξεν» Ἡσύχ. ἴδε καὶ Β. Ἀν. σ. 424
Ἄποχον ἀπότεχνον, οἱ δὲ ἄγροικον, οἱ δὲ μάταιον Ἡσύχ.
Ἀπό-χραγος· ἀκάλυπτος, ἀπροφάσιστος Ἡσύχ.
Ἀπο-χράω· χρησμοδοτῶ Σουΐδ.
Ἀπό-χρεα, τά· σκεύη οἰκιακά, μτγν.
Ἀπο-χρηστέον· ρ ἐπίθ. τοῦ ἀποχράομαι Θεοδ. Γαζ.
Ἀπο-χρώζω ἀποχρώννυμι.
Ἀπα-χύνω· μτγν. τύπ. τοῦ ἀποχέω, Ο'.
Ἀπο-χυτήριον, τό· ὀχεῖος, γραμ.
Ἀπό-χυτος, 2· ὁ ἐκχυθείς· «ἀρόμενοι· τὰ ἀπόχυτα ὕδατα» Ἡσύχ.

Ἀπο-χόω· ἀποχέω.
Ἀπο-χωρητέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀποχωρῶ Ἰλιάδ. Αἰθ. 7, 11.
Ἀπο-χωριστέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀποχωρίζω Γεωπ. 16, 1, 5.
Ἀπο-χωριστικός, 3· ὁ ἀποχωρίζων Γρ. Νύσ. τ. 2, σ. 854.
Ἀπ-οψί· ἀργὰ Ἀπολλ. συντ. σ. 336.
Ἀπο-ψηκτέον· ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀποψήχω Γεωπ.
Ἀπο-ψίω· λεπτύνω· «ψιλός, οὗ πᾶν ἀπέψισται καὶ ἀφῄρηται» Ἐτ. Μ. σ. 818.
Ἀπό-ψυκτος, 2· ὁ ἀποψυγείς Γαλην. τ. 13, σ. 35.
Ἄππα· τόπ. εἰδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀππαῖται· ἔθν. ἐν Πόντῳ Στράβ.
Ἀππία ὁδός· ἡ ἀπὸ Ῥώμης μέχρι Καπύης, ἐκ τοῦ Ἀππίου ὀνομ. Στράβ.
Ἀππιανός· ὁ γνωστὸς ἱστορικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας Σουΐδ.
Ἄππιος· 1) ὄν. ἰδίως τοῦ ὑπερηφάνου γένους τῶν πατρικίων Κλαυδίων ἐν Ῥώμῃ· 2) Ἄππιος φόρος, λατ. forum Appii, πόλ ἐν τῇ Ἀππίᾳ ὁδῷ Σουΐδ.
Ἀσπίλος· ἀσπάργανος Ἡσύχ.
Ἄππερ· Βοιωτὴς, Λάκωνες Ἡσύχ.
Ἀ-πραγέω, ὁ· ὀκνηρός, ἀργὸς Σύμμαχ.
Ἀπρατί· χωρὶς νὰ πωληθῇ Σχολ. Ἰλ α, 99.
Ἀ-πρεπώδης, ὁ· ἀπρεπὴς Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 937.
Ἀ-πρήξ, ὁ, ἡ· ἄπρακτος Τζέτζ. Προσμ 138.
Ἄπρῖης· βασ. Αἰγύπτου Ἡρ.
Ἀπρίλλιος, καὶ Ἀπρίλιος, λατ. Aprilis, ὁ 8ος μὴν τοῦ ἰουλ. ἡμερολογίου
Ἀ-προ-βίβαστος, 2· ὁ μὴ προβιβασθείς, μὴ προαχθεὶς Γ. Παχ. Ἀνδρ. Παλ 7, 33
Ἀ-πρό-βλητος, 2· ὁ μὴ προβληθεὶς Νικ Βλεμμύδ.
Ἀ-πρό-γνωστος, 2· ὁ μὴ προβλέπων τὰ μέλλοντα, ἐκκλ.
Ἀ-πρό-γραφος, 2· ἀπροβούλευτος Πολυδ.
Ἀ-πρό-δοτος, 2· ὁ μὴ προδοθείς, μτγν.
Ἀ-πρόεδρος, 2· μὴ ἔχων πρόεδρον Εὐνάπ
Ἀ-προ-θυμία, ἡ· βραδύτης Σουΐδ.
Ἀ-προμήθευτος, 2· ἀπερίσκεπτος Γ. Παχυμ.
Ἀ-πρό-οδος, 2· ὁ μὴ προοδεύων, μὴ ἔχων πρὸ αὐτοῦ αἰτίαν, ἢ ἀρχήν, «πάντα ἀπρόοδον τὸ ἕν, ὅ γε παντελῶς ἕν ἐστιν» Δαμασκ. ἀρχ. σ. 224.
Ἀ-προπέτεια· ἔλλειψις σφοδρᾶς σπουδῆς Τίμ. Λακρ. σ. 102.
Ἄ-πρατον· ἀπρεπὲς Ἡσύχ.
Ἄπρος, ἡ· πόλ. Θρᾴκης Στ. Βυζ.
Ἀ-προς-αγόρευτος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὄνομα, Βαλτζ. βητ. 4, 21.
Ἀ-προς-άρμοστος, 2· ὁ μὴ ἁρμόζων Εὐστ. Ἰλ. σ. 1015.
Ἀ-προς-άρτητος, 2· ὁ μὴ ἠρτημένος Θεολογ. ἀρ. σ. 46.
Ἀ-πρός δερκτος, 2· ὁ μὴ προσβλεπόμενος Αἰσχ. Ἱκ. 795 (ἐκ διορθ. τοῦ ἀπρόϊδεικτος).
Ἀ-προσ-εκτέω· εἶμαι ἀπρόσεκτος, μτγν
Ἀ προσ-εχής, 2· ἀπρόσεκτος, ἀμελὴς Ἐφρ. Σύρ. τ. 3, σ. 360.
Ἀ-πρός-ηλος, 2· ἀπρόσιλος.
Ἀ-προς-ηνής, 2· ὁ μὴ προσηνής· «ἀπροσηνὴς καὶ ἰταμωτάτη ὀργή» Σχολ. Πινδ. Π. 2, 10.
Ἀ-πρός-θετος, 2· ὁ μὴ αὐξηθείς· «αὕτη ἀναφαίρετός τε καὶ ἀπρόσθετος διαμένει, ὡς ἂν μήτε πλέον μήτε ἔλαττον, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσηκον καὶ ἐπιβάλλον φύσει μόνη ἔχουσα» Θεολογ. ἀριθμ. σ. 30.
Ἀπρόσιτος νῆσος· μία τῶν νήσων τῶν Μακάρων πρὸς Δ. τῆς Ἀφρικῆς Πτολ. νῦν Lancerota.
Ἀ-προς-κατ-α-σκεύαστος, 2· ὁ μὴ παρεσκευασμένος Ἰ. Κλίμ. σ. 304.
Ἀ-προσκοπέω· εἶμαι ἀπρόσκοπος, ἀπρονόητος καὶ ἀπερίσκεπτος, «μὴ προορῶ» Ἡσύχ. δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ=δὲν προσβάλλω, δὲν προσκρούω, ἐκ τοῦ ἀπρόσκοπος = ἀσκανδάλιστος Ἡσύχ. Σουΐδ.
Ἀ-πρόσκοπος, 2· ὅστις εἰς οὐδὲν ἐμπόδιον προσκρούει, οὗτινος οἱ πόδες εἰς οὐδὲν ἐμπόδιον σκοντάπτουσι, λέγεται ὡς τὸ ἀσφαλὴς κυρ. ἐπὶ τῶν ποδῶν κατ' Εὐστ Ἰλ. σ. 159,64· μτφ.· «τὰ τῆς φρονήσεως εὐοδοῦν καὶ ἀπρόσκοπον» Ὀδ. σ. 1395, 18· «τὸ μὲν γὰρ τῆς ὀρθῆς πτώσεως ὁ Ζεὺς οὗτος τὰς πλαγίους προφέρεσθαι Ζηνὸς Ζηνὶ Ζῆνα καὶ τῆς κύων κυνὸς κυνὶ κύνα σαφῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπρόσκοπον εἶναι τοῖς πολλοῖς φαίνεται» Σ. Ἐμπ. πρὸς γραμ. 1, 195, Κ. Δ πράξ 24, 16· ἐπίρ. -πως, «ἀσκανδάλιστος πολιτεύσασθε καὶ ἀπροσκόπως» Θεόδ. Στουδ. σ. 484.
Ἀ-προς-κόνητος, 2· ὁ μὴ προσκυνούμενος Ἄθαν τ. 1. σ. 519.
Ἀ-προς-ληπτικῶς· τρόπῳ μὴ προσληπτικῷ Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 955.
Ἀ-προς-λόγιστος, 2· ὁ μὴ προσαριθμούμενος Εὐρ ἔρ. σ. 65, 43.
Ἀ-προς-ομίλητος, 2· ἀπροσόμιλος Πλανούδ. Ὀβιδ. μετ. 9, 253.
Ἀ-προς-πάθεια, ἡ· ἀταραξία ψυχῆς Ἰω. Κλίμ. σ. 302.
Ἀ-προς-παθέω· εἶμαι ἀπροσπαθής, δὲν πάσχω Θεόδ. Στουδ. σ. 465.
Ἀ πρός-πλητος, 2 μετὰ τὸ ἀπροσπίλαστος, ἀπροσέγγιστος τεθειμένων παρ' Ἡσυχ. πιθ. Ἰσφ.
Ἀ-προς-ποίητος, 2 μὴ προσπεποιημένος, Τζέτζ. ἐπιστ. 7, σ 10 - ἐπίρ. -τως, «τῆς Καρχηδόνος ἐμπραηθείσης ὁ Σκιπίων ἀπροσποιήτως ἐδάκρυσεν» Δ Σικ. ἀποσπ. σ 93.
Ἀ προστασία, ἡ ἔλλειψις, στέρησις προστάτου Μ. Βασ. τ. 3 σ 197.
Ἀ-προ-στασίαστος, 2· ἐστερημένος προστάτου Φίλ. τ. 1. σ 170.
Ἀ-προς-τίμητος, 2· ὁ μὴ ἔχων πρόστιμον, ποινήν, ἐν ᾧ δὲν εἶνε ἡ ποινὴ προστεθειμένη· ἀτιμώρητος, Ψελλ.
Ἀ-πρός-τυχος, 2, «ἄοιμος ἄπορος, ἢ ἀληθὴς ἢ ἀπρόστυχος», τ. Γ. ὃ οὐκ ἔξεστι προστυγχάνειν, προσπελάζειν Ἡσύχ.
Ἀ-προσφαλής, 2· ἄνευ σφάλματος, ἀλάνθαστος Νικήτ. σ. 136.
Ἀ προς-φύλακτος, 2· ἀπρόοπτος, ἀντὶ ἄπροφ.

Ἀ-προς-χάριστος, 2 ὁ πρὸς χάριν μηδὲν ποιῶν Ἀποστ. διατ. 8, 11. σ. 402, 10.
Ἀ-πρόσχημος, 2· ἰσόμορφος, aequiformis, περὶ στίχων Διομήδ. γραμ. 3, σ. 498.
Ἀ-πρός-χωρος, 2· ἀλαζών, γλωσ.
Ἀ-προσ-ωπο-ληψία, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπροσωπολήπτου Νικήτ. Δαδ. παράφρ. Γρ. Ναζ. σ. 116.
Ἀ-πρατι-όπιστος, 2· ἀπρονόητος Ἡσύχ. (γραπτ. ἀπροτίοπτος).
Ἀ-προφασία, ἡ· ἔλλειψις προφάσεως Ἐτ.Μ.
Ἀ-προ χώρητος, 2· ὁ ἄνευ παραχωρήσεως, Βυζ.
Ἀ-πρό-χωστος, 2· ὁ ἄνευ προχώματος, Μέναν. ἐν Βαλτζ. ῥητ. τ. 9.
Ἄπρων, ωνος, ὁ· ποταμὸς Γαλλίας Πολύβ. νῦν le Loup.
Ἀπρωνιανός· πατ. Δ. Κασσίου Δ. Κάσ.
Ἀπρώνιος, Apronius· Λούκιος Ἀπρώνιος, ῥωμαῖος ὕπατος 792, Δ Κασ
Ἀ-πταιστί, ἐπίρ. ἄνευ πταίσματος Ἡρωδιν. ἐπιμ. σ. 256.
Ἄπτερα, ὧν. Ἄπταρα, τά, καὶ Ἄπτέρα, Ἀπτερία, Ἀπτεραία, ἡ· 1) πόλ. ἐν τῇ Δ. ἄκρᾳ τῆς Κρήτης Στ. Βυζ. νῦν Παληόκαστρον, κάτ. Ἀπτεραῖος, ὧν. Ἀπταρεύς ἡ Ἀπταραῖος· 2) πόλ. Λυκίας, κάτ. Ἀπτεριὺς Στ. Βυζ.
Ἄπτερος· 1)=Κρὴς Ἀσκλπ. ἐνΠαρθ.ἐρωτ. 35· 2) ἐπών. τῆς Νίκης ἐν Ἀθήναις Παυσ.
Ἀ-πτιστις, ιδος, ἡ· ἀκοπάνιστος Ψελλ. ἐν Βοασ. Ἀν. τ. 1, σ. 238.
Ἀ-πτοησία, ἡ· τὸ νὰ ἠνέ τις ἀπτόητος Νείλ. ἐπιστ. 192.
Ἀ-πτολίεθρος, 2 ἄπολις Γρ. Ναζ. ᾠδ. 8, 11.
Ἀπτούχου ἱερόν· τόπ. παράκτιος ἐν Κυρηναϊκῇ Πτολ.
Ἀ-πτύελος, 2· ὁ ἄνευ πτυέλου Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ, 566.
Ἀ πτωσία, ἡ· σταθερότης Μάξ. Ὁμ. τ. 1. σ. 157.
Ἄπτωτος· κύρ. ὄν ἀνδρ ἐν Φωτ.
Ἀ-πτώχευτος, 2 ὁ ἀγνοῶν τὴν πτωχείαν Μιθόδ. σ. 438· ἐπίρ. -τως = ἄνευ πτωχείας Ἰ. Χρυσ. ὁμ. 140, τ. 5, σ. 885.
Ἀ-πύθμαντος, 2· ἀπύθμενος Φαβ.
Ἀ-πυθμένιστος, 2· ὁ μὴ πεπαιδευμένος Εὐστ. Ἰλ. σ. 870.
Ἀ-πύθμην, 2· ἀπύθμενος.
Ἀ-πόκαστος, 2· ὁ μὴ σκεπασμένος· «πεπυκασμένον, ἐσκεπασμένον, περιειλημένον. Καὶ ἀπύκαστον, ἀσκέπαστον» Φωτ.
Ἀ-πύκνωτος, 2· ὁ μὴ πυκνός, ἀραιὸς Εὐστ Ἰλ. σ. 972.
Ἀ-πυρατία, ἡ· τὸ εἶναι ἄνευ πυρετοῦ, γλωσ.
Ἀπυρηνία γῆ· ἐξηντλημένη γῆ Θεοφρ αἴτ. φυτ. 3, 25, ἴσως ἀπειρηκυῖα.
Ἀ-πυρίτης, ὁ· εἶδος ἄρτου Πολυδ. 6, 33.
Ἄπυροι· οἱ· «Ἄπυροι οὓς Ταπύρους φησὶν ὁ Γεωγράφος» Εὐστ
Ἀ-πυρπολήτως· ἄνευ πυρπολήτεως, Γ. Θεσσαλ. σ. 83
Ἀ πύρσευτος, 2 ὁ ἄνευ πυρὸς Π. Σιλ. Ἐκφρ. 700.
Ἀπυσδέαν· δυσῳδες Ἡσύχ. κατὰ Μουσ. ἀπόσδον.
Ἀπύτισις· ἀπότισις Ἡσύχ.
Ἀπυτείω, αἰολ. τύπ. ἀντὶ ἀποτίνω· «εἰ δ' ἄμμὴ κατυστάσῃ, τὰ ἐπιζάμια ἀπυτειέτω, καττάπερ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἔργοις τοῖς ὑπεραμέροις τέτακται» Ἀρκαδ. Ἐπιγρ.
Ἄπφα· πόλ. Παρθίας Πτολ.
Ἀπφαδάνα· πόλ. Μεσοποταμίας Πτολ.
Ἀπφάνα· νῆσ. τοῦ Περσ. κόλπου, αὐτ.
Ἀπ-ωθητής· ὁ ἀπωθῶν, γλ.
Ἀ-πωρωσία, ἡ· τὸ ἀπώρωτον Π. Αἴγ. 6, 110.
Ἀπ-ωσί-κακος, 2· ὁ τὰ κακὰ ἀπωθῶν, Ἐπίγρ.
Ἀπ-ωστέον· δεῖ ἀπῶσαι Εὐρ. Ἡρ. μ. 294.
Ἀπ-ώστης· ἀπωθῶν Εὐστ. Ὀδ σ 1741.
Ἄπωρις· βασιλεὺς τῶν Ποιμένων ἐν Αἰγύπτῳ Μανέθ.
Ἀράβα· πόλ. Αἰθιοπίας.
Ἀραβαιγύπτιοι· ἔθνος παρὰ τῷ Ἀραβ. κόλπῳ Πλίν.
Ἀραβήσαω, ἰων. = ὀρχοῦμαι Βαριν.
Ἀραβιανός· ἐπίσκοπός τις Σωκρ.
Ἀραβίς, ίδος, ἡ, «ἀραβίδες· αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί» Ἡσύχ.
Ἄραβις, ιος, ὁ· ποταμὸς Ἰνδικῆς Στ. Βυζ.
Ἀραβίσκοι· ἔθν. Παννονίας Πτολ.
Ἀράβισσα· θηλ. τοῦ ἄραψ Στ. Βυζ.
Ἀραβῖται, οἱ· ἔθν. Ἰνδικῆς Ἀρρ
Ἀραβίων, ωνος, ὁ· ἀφρικανός τις βασιλεὺς Δ. Κάσ.
Ἄραβος, ὁ· 1) κάτ. Ἀραβίας = Ἀράβιος Ἰσ. ἐν Στράβ. 2) υἱὸς Ἀπόλλωνος, ὁ ἐφευρὼν τὴν ἰατρικὴν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Ἀράβριγα· πόλ. Λυσιτανίας Πτολ.
Ἀράβυζα· πόλ. ἐν τῇ Καυκασίᾳ Στ. Βυζ.
Ἀράγγη, ἡ· σπονδύλιον Διοσκ. κ. 495.
Ἄραγος ὁ ποταμός, ποτ. Ἰβηρίας ἐκ τοῦ Καυκάσου πηγάζων Στράβ.
Ἀραδήν· πόλ. Κρήτης, ἡ καὶ Ἀνώπολις λέγεται διὰ τὸ ἄνω εἶναι Στ Βυζ.
Ἄραζος· 1) πόλ. ἐν Πόντῳ Στ. Βυζ. 2) ὁ θεμελιωτὴς αὐτῆς, αὐτ
Ἀράθης· ἀνεψιὸς Μιθριδάτου Μέμν. ἐν Φωτ.
Ἀραί, καὶ Ἀραιαί· τρεῖς νῆσοι Ἰωνίας μεταξὺ Κνίδου καὶ Σύμης Ἀριστ. Μιλ. Στ.Βυζ.
Ἄραιθος, ὁ· 1) ἱστορικός τις Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2) ποτ. Ἠπείρου Λυκοφρ. νῦν Ἄρτα.
Ἀράϊνον χωρίον· τόπ. Λακωνικῆς Παυσ.
Ἀραΐνος ὄν. ποταμοῦ Σουΐδ.
Ἀραιότατα· ὄν. μηνὸς παρὰ Καππάδοξι.
Ἀραιό-τρητος, 2· ἀραιὰ τετμυπημένος Γαλην. τ. 3, σ. 651.
Ἀραι-ώδης, 2· ἀραιός, χαλαρὸς Γαλην. τ. 14, σ. 680.
Ἄρακος· ναύαρχος Λακεδαιμονίων Ξεν
Ἀρακτήρ, ὁ, «ἀσακτῆρα· ἀμελκτῆρα» Ἡσύχ.
Ἀρακτόν, τό· εἶδος βαφῆς Διοσκ 5, 114.
Ἄραμα· βόρβορος Ἡσύχ.
Ἀραματοι· τὸ ἐγχώριον ὄν. τῶν Σύρων Στράβ
Ἀραμαύα· πόλ. «Ὑλαία, Ἀλεξ. Ἰησοῦ.
Ἄραμος· υἱὸς Σὴμ Ἰώσ.

Ἀράνα· πόλ. Δραγγιανῆς Πτολ.
Ἀρανδῖς· πόλ. Λυσιτανίας Πτολ.
Ἀράνθιος· ἀνδρ. ὄν. Ἀθήν.
Ἀράνιον, τό· πόλ. Αἰθιοπίας Πλίν.
Ἀραντία· πόλ. καὶ χώρα Πελοποννήσου, ἡ μετέπειτα Φλιοῦς Παυσ.
Ἀραντῖνος· λόφος παρὰ τῇ Φλιοῦντι Παυσ
Ἄραξ· ὄσπριον Κλ Ἀλ. στρ. 1, σ. 328.
Ἄραξα· πόλ. Λυκίας Πτολ.
Ἄράξαι καὶ Ἄραξοι· ἔθν. Ἰλλυρίας Ἀλ. Πυλ.
Ἀράξιος· ἀνδρ. ὄν. Λιβάν.
Ἀραπλος· τόπ. ἐν τῇ Δ. ἀκτῇ τῆς Θρᾳκ. Χερσον Σκύλ.
Ἄραπς, αἰολ = ἄραψ
Ἄραρ, αρος, ὁ· ποτ. Γαλλίας Στράβ
Ἀραράτ· ὄρος Ἀρμενίας Ἰ. Ἀντιοχ.
Ἀραρινός, ὁ, «ἀραρινοί· ὅσα παρασφηνοῦται λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας» Ἡσύχ.
«Ἀραρόν· πάγιον, βέβαιον, κατάρατον» Ἡσύχ.
Ἀραρός, ὁ· παραπότ. Ἴστρου ἐν Σαρματίᾳ Ἠρ.
Ἀραρώς, ότος· Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀριστοφάνους, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας Δικαίαρχ. ἐν Σχολ. Πλάτ.
Ἄρας, αντος, ὁ· αὐτόχθων ἐν Φλιοῦντι, θεμελιωτὴς Ἀραντίας Παυσ
Ἀράσπης· Μῆδός τις φίλος τοῦ Κύρου Ξεν
Ἀράτειος, ὁ· ὁ τοῦ Ἀράτου.
Ἀρατειχεύειν· καταρᾶσθαι, οἱ δὲ στρατεύεσθαι Ἡσύχ.
Ἄρατθος· ποτ. Ἠπείρου Στράβ (κατ' ἄλλ. Ἄραχθος).
Ἄρατος (ᾰρ), ἰων. Ἄρητος· 1) Σολιεύς, ὁ γνωστὸς ποιητὴς φίλος τοῦ Ἀντιγόνου, Θεοκρίτου Πλουτ. 2) ὁ Σικυώνιος, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὁ πρεσβύτερος ὀνομαζόμενος, υἱὸς Κλεινίου Πλούτ. 3) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ προηγουμένου Πολύβ. 4) Ἁλικαρνασσεὺς Δημ. 5) συγγραφεὺς Κνίδιος γράψας περὶ Αἰγύπτου, ἀνων.βι. Ἀράτ. π.
Ἀράτου τεῖχος· τόπ. τῆς Θρᾳκ. Χερσονήσου Παυσ.
Ἀράτριοι· ἔθν. περσικὸν Ἀρρ. περ.
Ἀραυάκαι, οἱ· Κελτιβηρικὸν ἔθνος Πολύβ.
Ἀραυζῶνα· πόλ. Λιβυρνίας Πολύβ.
Ἀραύκηλες ἢ Ἀραυκίδες· ἔθνος Ἀφρικῆς Πτολ.
Ἀραυσίων· πόλ. ἐν Γαλλίᾳ Στράβ. νῦν Orange.
Ἀράφαξις, ἡ· τὸ χρυσολάχανον, ἰατρ. λεξ.
Ἀραφήν, ῆνος, ὁ· 1) εἷς τῶν ἑκατὸν ἐπωνύμων Ἡρώων Ἡρῶν. 2) δῆμ. Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Στ. Βυζ. νῦν Ῥαφίνα· ἐπίρ Ἀραφηνάδε Δημ. Ἀραφηνόθεν, Ἀραφηνῆσιν Στ. Βυζ.
Ἄραχθος· ποτ. Ἠπείρου, ἄλλως Ἄραιθος καὶ Ἄρατθος, ᾧ ἴδε.
Ἀραχνάομαι· δίνω μὲ ἱστὸν ἀράχνης Εὐστ. Ἰλ σ. 285· «ἀναριχᾶσθαι. . . . ἔστιν οἷον ἀραχνᾶσθαι» Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 70.
Ἀράχνη· παρθένος λυδὴ θυγ. Ἴδμονος, περίφημος ὑφάντρια Νόν.
Ἀράχνης· εἶδος ὀσπρίου Ἡσύχ.
Ἀραχνίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀράχνη, περιφρονητικῶς λεγόμ. Ἰ. Χρυσ τ. 3 σ. 514.
Ἀραχνίς, ίδος, ἡ· ἀράχνης Ἡσύχ.
Ἄραχνος· Κρὴς τις Εὐστ.
Ἀραχωτοί, οἱ· πόλ. Ἀραχωσίας Στράβ.
Ἄρβα· 1) πόλ. ἐπὶ τῆς νήσου Σκαρδόνης Πτολ. 2) = Ἀρύη πόλ. Ἀχαΐας Παυσ.
Ἀρβαζάκιος· Ἰσαυρός τις Σουΐδ.
Ἀρβάκα· πόλ. Ἀραχωσίας Πτολ.
Ἀρβάκας σατράπης Μηδίας Ξεν.
Ἀρβάκη· κελτιβηρικὴ πόλις Στ. Βυζ.
Ἀρβάκης· 1) στρατηγὸς Μήδων ὑπὸ τὸν Σαρδανάπαλον Δ. Σικ. 2) στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος Ξεν. 3) ἐνδοξός τις Λουκ.
Ἀρβάνδης· υἱὸς Λυγάρου Δ. Κάσ.
Ἀρβάνιον, τό· πόλ. Πόντου Στ. Βυζ.
Ἀρβαξανοί· φυλὴ τῶν Λιγύρων Στ. Βυζ.
Ἀρβέλαι· πολίχνη Σικελίας, ἧς οἱ κάτοικοι ἦσαν διαβόητοι διὰ τὸ εὐδιάπτωτον αὐτῶν παροιμ. «τί οὖ γενήσῃ ἴων εἰς Ἀρβέλας;» Πλούτ.
Ἀρβίρνοι· ἔθν. Γαλλίας Πλουτ.
Ἀρβιάνης· ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ Δ. Σικ.
Ἄρβιες, οἱ· ἔθν. Γεδρωσίας Στράβ.
Ἀρβίννη· κρίας, Σικελοὶ Ἡσύχ.
Ἄρβις, ὁ· 1) ποτ. Γεδρωσίας, ὑδ. Ἄραβις Στράβ. Ἄρβις, ἡ Ἄρβις, ἡ· πόλ. παρὰ τῷ προηγ. ποτ. Πτολ.
Ἄρβιτα ὄρη· ὄρ ἐν Γεδρωσίᾳ Ἀμμ.
Ἀρβῖται, οἱ· ἔθν. Γεδρωσίας Δ. Σικ.
Ἀρβιτίων· στρατηγὸς ὑπὸ Κωνστάντιον Β', Ζώσιμ.
Ἀρβούα· πόλ. Περσίδος Πτολ.
Ἀρβουκάλη· πόλ. Ἱσπανίας Πολύβ.
Ἀρβουπάλης· υἱὸς Δαρείου Κοδομανοῦ Ἀρρ.
Ἀρβών· πόλ. Ἰλλυρίας Πολύβ
Ἀργαδεῖς, οἱ· μία τῶν 4 ἀρχαίων φυλῶν ἐν Ἀττικῇ Εὐρ. Ἴων. 1580.
Ἀργάδες· εἶδος φυτοῦ Ἡσύχ.
Ἀργάδης· υἱὸς Ἴωνος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν οἱ Ἀργαδεῖς Ἠρ.
Ἀργαδίνα· πόλ. Μαργιανῆς Πτολ.
Ἀργαῖον ὄρος· ὄρος ἐν Καππαδοκίᾳ Στράβ.
Ἄργατος· 1) υἱὸς Τημένου, ἀντὶ Ἀγράτος ὅ ἴδε Παυσ. 2) βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων· α) υἱὸς τοῦ Περδίκκου Ἠρ. β) υἱὸς Ἀρχελάου ἀφαρίσας (τῷ 393) ἀπὸ Ἀμύντα τοῦ Β', τὴν ἀρχὴν καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τούτου πάλιν (τῷ 359) Δημ γ) πατ. τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρρ.
Ἀργαῖς· νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ Στ. Βυζ.
Ἀργαλεῖον, τό· ἐργαλεῖον, γλωσ.
Ἀργαλεότης, ἡ· δυσκολία, βαρύτης Εὐστ. Ἰλ. 892, 32.
Ἀργαλίδιος, 3· ἀργαλέος, χάρτ. Βοργ. ἀπόσπ. 1, 2, 3.
Ἀργαλικόν, τό· δοσκύαμος Δημήτρ. Ἱερακοσ. 2, 33.
Ἄργαλος· βασιλεὺς Σπάρτης Παυσ.
Ἀργανθος· ἀνδρ. ὄν. Ὀρφ. Ἀργ.
Ἀργανθών, καὶ Ἀργανθώνειον ἢ -νιον ὄρος· ὄρος Βιθυνίας Στ. Βυζ.
Ἀργανθώνη· καλὴ παρθένος ἐν Μυσίᾳ Σιμύλ.
Ἀργάντη· πόλ. Ἰνδίας, ὡς Ἑκαταῖος Στ. Βυζ.

Ἀργαραύσδακα· πόλ. Μηδίας Πτολ.
Ἀργαριζίν· ὄνομα ἔθνους Σουΐδ. (= ὄρος Ὑψίστου)
Ἀργαρικὸς κόλπος· κόλπος ἐν Ἰνδικῇ Πτολ.
«Ἀργᾶς· ὄφις καὶ ποιητὴς μοχθηρός, .. καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου Ἀργᾶς ὀνομάζεται, οἷόν ἐστιν ὄνομα τυράννου» Ἡσύχ. Υδ. Πλουτ Δημ. 4.
Ἀργαφία· πηγὴ ἐν Βοιωτίᾳ Ἀλκίφρ. ἄλλ. Γαργαφία.
Ἀργέα, δωρ. = Ἀργεία Πίνδ.
Ἀργεάδαι, οἱ· λαὸς Ἀρκαδίας Παυσ.
Ἀργέας, ὁ 1) βασ. Μακεδονίας, Στ. Βυζ. ἐξ οὗ οἱ Ἀργεάδαι· 2) Ἄργέου νῆσος· «νῆσος μικρὰ πρὸς τῇ Κανώβῳ Αἰγυπτία» Στ Βυζ.
Ἀργεία, ἰων. -είη· 1) θηλ. τοῦ Ἀργεῖος, ὃ ὕδε· ὅθ. ἡ Ἀργεία ἀε ἐπίθ. Ἥρας Παυσ. 2) οὐσ. α) ἔνν. χώρα, ἡ Ἀργολὶς ἐν Πελοποννήσῳ Θουκ. Ξεν. β) κύρ. ὄν. 1) θυγ. Ἀδράστου Ἀπολδ. 2) θυγ. Λυκασίωνος, γυνὴ Ἀριστοδήμου Ἡρ. 3) μήτ. Πελασγοῦ, ἐξ ἧς ὀθὲν ὠνομάσθη τὸ Ἄργος Σχολ. Ἰλ. 4) γυνὴ Ἰνάχου Ὑγῖν. 5) γυνὴ Πολύδευ, αὐτ. 6) νύμφη τις Στ. Βυζ. γ) Ἀργεῖαι· «ὑποδήματα πολυτελῆ γυναικεῖα» Ἡσύχ.
Ἀργειάν, δ· ὄν. ὄρους Ἐτ. Μ.
Ἀργειόπολις, ἡ· μτγν. ὄν. τοῦ Ἄργους
Ἀργείρου πόλις· πόλ. ἐν Ἰνδικῇ Πτολ.
Ἄργεις· πόλις Θεσσαλίας Ἡσύχ.
Ἀργείων λόχος· τόπος ἐν Τροίᾳ Παλαίφ.
Ἀργείωνες· Ἀργεῖοι Στ. Βυζ. = Ἕλληνες· Ἡσύχ.
Ἀργειώνη· Ἀργολὶς Ἀντίμ. ἐν Στ. Βυζ.
Ἀργειώτης· Ἀργεῖος Στ. Βυζ.
Ἀργέλη· θυγ. Θεσπιοῦ Ἀπολδ.
Ἀργελία· πόλ. Γερμανίας Πτολ.
Ἀργέλιος· ἀρχιτέκτων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Τράλλεσι καὶ συγγραφεὺς βιβλίου περὶ ἀρχιτεκτονικῆς Βιτρούβ.
Ἄργεννον, τό· 1) ἄκρα τῆς Ἐρυθραίας ἐν Ἰωνίᾳ Στράβ. 2) ἄκρα Σικελίας Πτολ.
Ἄργεννος· ἐπίθ. Πανὸς ἐν Νόν. Δ.
Ἀργέννουσα· Ἀργενόεσσα· νῆσα καὶ πόλ. ἐν Χίῳ Πλίν.
Ἀργεννοῦσαι· Ἀργινοῦσαι, ὕδε Θουκ.
Ἀργενομέσκον· πόλ. Ἱσπανίας Πτολ. νῦν Argomedo.
Ἄργενον, τό· 1) ἄκρωτ. ἐν τῇ Β. ἀκτῇ τῆς Λέσβου Πτολ. 2) = Ἄργεννον ὕδε.
Ἀργεντάριον, τό· ἀρμάριον ἐν ᾧ φυλάττονται ἀργυρᾶ σκεύη Βασιλικ 44, 15, 1.
Ἀργεντάριος· Ἕλλην ποιητὴς τῆς Ἀνθ
Ἀργεντίολα· πόλ. Ἀσσυρίας Πτολ.
Ἀργέντιας ποταμός· ποτ. ἐν Γαλλίᾳ Πτολ. νῦν Argens.
Ἀργεντόκοξος· Καληδόνιός τις Δ. Κάσ.
Ἀργεντόρατον· πόλ. Γερμανίας ἐπὶ τῷ Ῥήνῳ Πτολ. νῦν Strassburg.
Ἀργέντουαρία· πόλ. Ῥαυράκων Πτολ. νῦν Arzenheim.
Ἄργεσσα, ἡ· ἀρχ. ὄν. Ἰταλίας Δ. Κάσ.
Ἄργετος· ἡ ἄρκευθος, Κρῆτες Ἡσύχ.
Ἀργεώτης· ἐπών. Ἀπόλλωνος Παυσ.
Ἀργή, ἡ· 1) Ὑπερβορία τις Ἡρ. 2) νύμφη ἐν Κρήτῃ, ἐρωμένη Διὸς Σωσθ. ἐν Πλουτ. 3) κυνηγός τις Ὑγῖν.
Ἀργῆσκος· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Ἀργηστής· Πέρσης τις Αἰσχ.
Ἀργήτης· ἀργὴς Τζέτζ. ἀλληγ. Ἰλ. θ, 62.
Ἀργία· ἀδελφὴ τῆς Ἐλευθερίας Αἴλ. Ἱ. Π. 10, 14.
Ἀργίδαυα· πόλ. Δακίας Πτολ.
Ἄργιλα, ἡ· ὑπόγαιον οἴκημα Ἐδστ. εἰς Δ. Περ. 1166· καὶ ἄργιλλα ὕδε.
Ἄργιλα· πόλ. Καρίας Στ Βυζ.
Ἀργιλεωνίς, ἴδος, ἡ· μήτ. Βρασίδου Πλουτ.
«Ἀργίλια· δῆμος Ἀττικῆς» Ἡσύχ λ. ὄμπτ.
Ἀργίλιπος εἷς τῶν Κυκλώπων Νόν. πιθ. = Ἄργης
Ἄργιλλος, ὁ· λάφος παρὰ τὸν Νεῖλον ἐν Αἰγύπτῳ Σωσθ. ἐν Πλουτ.
Ἄργιλλος, ἡ· πόλ Μακεδονίας Ἡρ. Θουκ.
Ἀργίλοφαι· λαπάραι κωδίων, οἱ δὲ πρωκτὸν καὶ μηλωταί Ἡσύχ. Υδε καὶ ἀργίλοφας.
Ἀργίνη· πόλις τις Σουΐδ.
Ἀργι-νομία· ἀντινομία, ἀρχ. λεξ.
Ἀργινόης, οὔντος, ὁ λόφος· βουνὸν Κρήτης Φερεκ ἐν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Ἀργινοῦσα (ἡ Ἀργίνουσα), ἡ· 1) πόλ. ἐπὶ τῆς μεγίστης τῶν ἑπομ. νήσων Σχολ. Ἀριστ. 2) τόπ. ἐν Ἀσίᾳ, ὅπου ἐφονεύθη ὁ Ἀλκιβιάδης Ἀριστοτ.
Ἀργινοῦσαι, ἐν Στράβ. Ἀργινοῦσσαι, αἱ· τρεῖς μικραὶ νῆσαι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος Ξεν. Ἑλλ.
Ἀργι-όδων, οντος, ὁ, ἡ· ἀργιόδους Ἀπολ. Ἀργ. 2, 820.
Ἄργιον, τό· βουνὸν καὶ ἀρχ. ὄν Μυκηνῶν ἐκ τοῦ Ἄργου Πλουτ.
Ἀργιόπη· 1) νύμφη τις Ἀπολδ. 2) θυγ. Νείλου, μήτ. Κάδμου Φερεκ ἐν Σχολ Ἀπολ. Ῥ. 3) γυνὴ τοῦ Ὀρφέως Ἑρμεια. 4) θυγ. Τεύθραντος ἐν Μυσίᾳ, γυνὴ Τηλέφου Δ. Σικ.
Ἀργιόπιος χῶρος καλούμενος, ἐν Βοιωτίᾳ Ἡρ.
Ἀργιόπους· ἀετός, Μακεδόνες Ἡσύχ.
Ἄργιος· λευκός, ταχὺς Ἡσύχ.
Ἄργιος· υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολδ.
Ἀργιππαῖοι, (δι. γρ. Ὀργιεμπαῖοι)· Σκυθικὸν ἔθν Μαγγολίας Ἡρ.
Ἀργίς, ἴδος, ἡ, «Ἀργίδα τὴν νύκτα (καλεῖν τὸν Ὀρφέα) διὰ τὴν ἀνάπαυσιν» Κλ. Ἀλστρ 5, σ. 676, 7.
Ἀργο-γενής, 2· Ἀργεῖος Ἀνθ. παραρτ. 160, 5.
Ἀργο-θάνατος, 2· ἀργὰ θνήσκων, γλωσσ. ἐν Ὀππ. ἁλ. 1, 143 ὡς ἐξήγ. τοῦ ὄψιμορος.
Ἀργόθεν, ἐπίρ. = ἐξ Ἄργους Σοφ. Ἀντ. 104.
Ἀργο-κλίνης, ὁ· ἀργὰ ἐκ τῆς κλίνης ἐγειρόμενος Σκυλίτζ. σ. 753.
Ἀργόλας· 1) ἐπίθ. = Ἀργεῖος Εὐρ. Ῥῆσ. 41· 2) οὐσ. α) Ἀργ. λόφος, ἐν Λοκρίδι Δ. Σικ. β) εἶδος ὄφεων ἐν Ἄργει Σουΐδ.
Ἀργολικός, 3· τῇ Ἀργολίδι ἀνήκων, ἡ Ἀργολικὴ· 1) ἔνν. χώρα, ἡ Ἀργολὶς Στ. Βυζ. 2) ἔκδοσίς τις Ὁμήρου Σχολ. Ἰλ.
Ἀργολιστικός, 3· Ἀργολικὸς Κραμ. Ἀν.
Ἀργολογικός, 3 ἀργολόγων Εὐστ
Ἀργὸν πεδίον, τό· πεδιὰς παρὰ τῇ Μαντινείᾳ Παυσ.
Ἀργοναῦται· οἱ ὑπὸ τὸν Ἰάσονα ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κολχίδα πλεύσαντες ὅπως λάζωσι

τὸ χρυσοῦν δέρας Ἀπολδ. δθ. τὰ Ἀργοναυτικά, τίτλος τοῦ ἐπ. ποιήμ. Ἀπολ. τοῦ Ῥοδίου καὶ τοῦ Ὀρφέως.

Ἄργος· 1) υἱὸς Ἀγήνορος ἢ Ἀρίστορος ἢ Ἰνάχου ἢ γηγενής, ἔχων 100 ὀφθαλμούς, πανόπτης καὶ πολύγλωσσος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ Αἰσχ. Ἀπολδ. παρ. «ὀξύτερον τοῦ Ἄργου δρᾶν» Λουκ. ἢ «Ἄργου πλείονας ἔχειν ὀφθαλμούς» Θεμίστ. 2) υἱὸς Φρίξου ναυπηγήσας τὴν Ἀργὼ Ἀπολδ 3) υἱὸς Νεοπτολέμου καὶ Λεωνάσσης Δυσιμ. 4) τεχνίτης τις Δημήτρ. ἐν Κλ. Ἀλ. 5) κυνῶν ὄν. α) ὁ κύων τοῦ Ὀδυσσέως Ὀδ. 6) κύων τοῦ Ἀκταίωνος Ἀπολδ. 6) φρούριον ὀρεινὸν ἐν Καππαδοκίᾳ Στράβ.

Ἀργόστη· Περσίς, μήτ. Κύρου Νικ. Δαμ.

Ἀργότης, ἡ· ἀργία, ὀκνηρία, μτγν.

Ἀργο-τροφέω· διάγω ἐν ἀργίᾳ Κύριλλ

Ἀργοῦδα· πόλ. Περσίας Πτολ.

Ἀργο-φωνία, ἡ· ἀργολογία Εὐστ. Ἔρ. σ. 252.

Ἀργό-χρως, ὁ, ἡ· ἔχων λευκὸν χρῶμα Θεόδ. Πρόδρ.

Ἀργύννιαν, καὶ Ἀργύνιον· ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐν Βοιωτίᾳ Στ. Βυζ.

Ἀργυννίς· ἵππων. Ἀφροδίτης παρὰ Βοιωτοῖς Στ. Βυζ.

Ἄργυννος· υἱὸς Πεισιδίκης ἐκ Βοιωτίας κτίσας τῇ Ἀφροδίτῃ ναὸν Πλούτ.

Ἀργυρᾶ, ἡ· 1) πηγὴ καὶ νύμφη ἐν Ἀχαΐᾳ Παυσ. 2) πόλ. Ἀχαΐας ἐγγὺς Πατρῶν, αὐτ. 3) χώρα τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ. (Σιάμ). 4) πρωτεύουσα τῆς Ταπροβάνης Πτολ.

Ἀργυρία· πόλ. ἐν Τρῳάδι Στράβ.

Ἀργυρ-άνθρωπος· ἄνθρωπος ἀργυροῦς Ζώσιμ.

Ἀργυρ-απο-δέκτης, ὁ· ὁ ἀποδεχόμενος ἀργύριον, γλωσ.

Ἀργυράφιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἄργυρος Θεόγνωστ. κανν. σ. 126, 34.

Ἀργυρ-έμ-πλαστος, 2· ἐπικεχρισμένος μὲ ἄργυρον, Βυζ.

Ἀργυρ-έν-δετος, 2· δεδεμένος δι' ἀργύρου Ἰ. Χρυσ. τ. 2, σ. 404.

Ἀργυρ-έν-δυτος, 2· ἐνδεδυμένος ἀργύρῳ Κύριλλ. Ἱερ. σ. 147.

Ἀργυρία, ἡ· πόλ. Τροίας Στράβ.

Ἀργύρια, τά· τόπος ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας Ἀρρ.

Ἀργυρῖνοι, οἱ· ἔθνος ἠπειρωτικὸν Στ. Βυζ.

Ἀργύρινον· γραμματεῖον, ὃ καὶ Βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται Ἡσυχ. ὃ ἀργυροθήκη καλεῖται Πολυδ. 4, 19.

Ἀργύριον νᾶμα· αἰθάλη θείου καὶ ὑδραργύρου», γλωσ. χημ ἐν Βερνάρδ. εἰς Συνέσ. σ. 121.

Ἀργύριος· εἶδος βοτάνης Ἡσύχ. Ἐσφαλ.

Ἀργύριος· ἀνδρ. ὄν. Λιβάν.

Ἀργυρίππα, τά, καὶ Ἀργυρίππα, ἡ· πόλ. Ἀπουλίας Ἀππ. Argyripa.

Ἀργυρο-δάμας, αντος, ὁ· ἀνδροδάμας Πλίν. Ἰ. Φ. 37, 10, 54.

Ἀργυρο-δέκτης, ὁ· δεχόμενος ἀργύριον Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 256.

Ἀργυρο-θώραξ, ὁ· ἔχων ἀργυροῦν θώρακα Ἀδριαν. σοφ. ἐν Βαλτζ. βητ. τ. 1.

Ἀργυρο-κέντητος, 2· κεντημένον μὲ ἀργυρᾶ νήματα, Βυζ. μτγν.

Ἀργυρό-κρατος, 2· μεμιγμένος μὲ ἄργυρον Φιλῆς τ. 1, σ. 310.

Ἀργυρο-λαμπέω· λάμπω ἐξ ἀργύρου Ψελλ. εἰς ᾄσμ. ᾀσμ. 1, 11.

Ἀργυρο-λαμπής, 2· λάμπων ἀπὸ ἄργυρον Γρ Νύσ. τ. 1, σ. 225.

Ἀργυρο-λίβανος, ὁ· ἴδε λευκολίβανος.

Ἀργυρό-λιθος, ὁ· ἀφροσέληνον, γλωσ.χημ. ἐν Βερνάρδ. εἰς Συνέσ. σ. 123.

Ἀργυρό-λοφος, 2· ἔχων ἀργυροῦν λόφον, Βυζ.

Ἀργυρόν, τό· νόμισμά τι ἀργυροῦν, ἄλλως μιλιαρήσιον, Βυζ.

Ἀργυρο-νόμος, ὁ· τραπεζίτης Ἀπαστ. Διατ. 2, 37, σ. 250.

Ἀργυρο-ποίητος, 2· ἐξ ἀργύρου πεποιημένος Ἰουστιν. Ἱστ. σ. 153.

Ἀργυρο-ποιία, ἡ· κατασκευὴ ἀργύρου Ψ.-Δημόκρ.

Ἀργυρο-πρατεῖον· τόπος, ἀγορά, ἔνθα πιπράσκεται ἄργυρος Ἰ. Μαλ. σ. 395.

Ἀργυρο-πωλεῖον, τό· τοῦ τραπεζίτου τὸ κατάστημα Σωζόμ. Ἱστ. Ἐκκλ. 8, 4.

Ἀργυρο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν ἄργυρον, αὐτ.

Ἀργυρό-ρροος· ὁ δι' ἀργύρου ῥέων Ἰ. Πεδιάσ. σ. 108.

Ἀργυρο-ταμεία, ἡ· ἀργυροταμιεία, τοῦ ἀργυροταμίου τὸ ἀξίωμα, Ἐπιγρ.

Ἀργυρο-ταμιεῖον· ταμιεῖον δημόσιον, γλωσ.

Ἀργυτο-ταμιεύω· εἶμαι ἀργυροταμίας, Ἐπιγρ.

Ἀργυρό-τευκτος, 2· κατεσκευασμένος ἐξ ἀργύρου Ἐπιφάν. αἱρ. 1, 1, 6.

Ἀργυρο-τρώκτης· ὁ τρώγων ἄργυραν Γρ. Ναζ. τ. 2.

Ἀργυροῦν ὄρος· 1) ὄρ. Ἰσπανίας Στράβ. 2) ὄρ. Αἰγύπτου Ἀριστοτ.

Ἀργυροῦς ποταμός· ποτ. Κιλικίας Ἰ. Μαλ.

Ἀργυροῦτον· τόπ. Λιβυρνίας Πολύδ.

Ἀργυφέη· πόλ. ἐν Ἴλιδι Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολλ.

Ἀργυφίη· σύζ. Αἰγύπτου Ἀπολδ.

Ἄργωδα· πόλ. Ταυρικῆς Χερσον. Πτολ.

Ἀργ-ώδης· 2· ὀκνηρὸς Αἰσ. μυθ. 82.

Ἀρδαβούριος· στρατηγός· 1) ἐπὶ Θεοδοσίου Φωτ. 2) ἐπὶ Μαρκιανοῦ, αὐτ.

Ἀρδαλίδες, Ἀρδαλιώτιδες, Ἀρδαλίαι· ὄν. τῶν Μουσῶν ἐν Τροιζῆνι Στ. Βυζ. Πλούτ.

Ἄρδαλος· 1) υἱὸς Ἡφαίστου, Τροιζήνιος, ἐφευρετὴς τοῦ αὐλοῦ, καθιερώσας ἐν Τροιζῆνι ναὸν ταῖς Μούσαις Παυσ. 2) ἱερεὺς ἐν τῷ εἰρημένῳ ναῷ, αὐλῳδικὸς παιητὴς Πλούτ.

Ἀρδανὶς ἄκρα· ἄκρωτ. Μαρμαρικῆς Στραβ.

Ἀρδάξανος ὁ· ποτ. ἐν Ἰλλυρίᾳ Πτολ.

Ἀρδείας, ου· υἱὸς Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης Ξεναγ. ἐν Δ. Ἀλ.

Ἀρδέρικκα· κώμη· 1) Ἀσσυρίας Ἡρ. 2) Σουσιανῆς, αὐτ.

Ἀρδευτέον· δεῖ ἀρδεύειν Γεωπ. 9, 11.

Ἀρδῆχη ἡ(;)· οἱ γναφεῖς χρῶνται Λέξ. λ. 11, κ. 116.

Δημόσιο Κτήμα Επιστημονική Βέροιας

Ἄρδησκος· ποτ. θεός, υἱὸς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, παραπότ. Ἴστρου Ἱσ.

Ἀρδήττης· ἄρχ. ἥρως Ἀττικῆς Ἀρποκρ.

Ἀρδηττός, ὁ· «τόπος Ἀθήνησιν ὑπὲρ τὸ στάδιον τὸ Παναθηναϊκὸν πρὸς τῷ δήμῳ τῷ ὑπὲνερθεν Ἀγρυλέων. Ἐν τούτῳ, φασί, δημοσίᾳ πάντες ὤμνυον Ἀθηναῖοι τὸν ὅρκον τὸν ἡλιαστικόν· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ἀρδήττου ἥρωος ἀρχαίου, ὃς Ἀθηναίους πρῶτος ἐξώρκισε» Ἁρποκρ. ὅθ. «τοὺς ῥαδίως ἐπὶ τοὺς ὅρκους ἰόντας Ἀρδήττους ἐκάλουν» Ἡσύχ.

Ἀρδία, ἡ· χώρα Ἰλλυρίας παρὰ τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, καὶ «ἡ Ἀρδιαίων γῆ» Στράβ.

Ἀρδιαῖος· ὠμὸς τύραννος ἐν Παμφυλίᾳ Πλάτ.

Ἀρδίκης· ζωγράφος Κορίνθιος Πλίν.

Ἀρδιόλη· πτηνοῦ εἶδος· «ἀρδιόλης ληφθείσης, ἣν περ καὶ λάκραν τινὲς τῶν ἐπιχωρίων προσηγόρευσαν, ἑρωδιὸν δὲ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐκάλεσαν» Δημήτρ. Ἱερακ. Ι. σ. 45.

Ἄρδιον ὄρος· ὄρ. ἐν Δαλματίᾳ Στράβ.

Ἀρδίσταμα· πόλ. ἐν τοῖς ὁρίοις Καππαδοκίας καὶ Γαλατίας Πτολ.

Ἀρδόατος· βασ. Ἀρμενίων Δ. Σικ.

Ἀρδόνη· πόλ. τῆς Β. Ἰνδικῆς Πτολ.

Ἀρδουμαζάνης· υἱὸς Σεναχιρείβ, βασιλέως Ἀσσυρίας Βηρωσ.

Ἄρδυες Κελτοί· ἔθν. γαλλικὸν Πολύβ.

Ἀρδύνιον· πόλ. Αἰγύπτου Ξάνθ. ἐν Στ. Βυζ.

Ἄρδυς, υος, υν· 1) υἱὸς καὶ πατ. Ἀδυάττου βασιλεύς Λυδῶν Νικ Δαμ. 2) υἱὸς Γύγου, βασ. Λυδίας Ἡρ. 3) στρατηγὸς Ἀντιόχου Πολύβ.

Ἀρδώτιον· πόλ. Λιβυρνίας Πτολ.

Ἄρεα = Ἄρεια· 1) θυγ. Ἀθάμαντος ἐν Τέῳ Φιρεκ ἐν Σχολ. Πλάτ. 2) Ἄρεια; πόρος, τόπος ἐν Σικελίᾳ Πίνδ.

Ἀρεακίδαι· ναμαδ. φυλὴ ἐν Λιβύῃ Ἅππ.

Ἀρέησα· λίμνη μεγάλ. Ἀρμενίας Πτολ.

Ἀρέθας, α· 1) ἀραβ. Ἀλ-χαρίθ, ἡγεμὼν τῶν Σαρακηνῶν Νόν. ἐν Φωτ. βιβλ. 2) ἀρχιεπίσκ. Καισαρείας (920 μ. Χ.) Ἀνθ.

Ἀρέθουσα· 1) μία τῶν Ἐσπερίδων Ἀπολδ. 2) θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος Γῆν. 3) θυγ. Ἄδαντος Ἔφορ. ἐν Στ. Βυζ. 4) μήτ. Γλαύκου ἐν Κρήτῃ Κ. Σμ. 5) πηγὴ ἐν Ἄργει Σχολ. Ὀδ. 6) ἄλλαι πηγαὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἐγγὺς Θηβῶν Πλίν. ἐγγὺς Σμύρνης Δίδυμ. 7) λίμνη ἀσφαλτῖτις ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ Πλίν. 8) πόλ. Συρίας Στράβ.

Ἀρεθουσίδες· ἐπών. Συρακουσῶν Ὀβίδ

Ἀρέθω· ἀρδεύω, Θεόγνωστ. καν. σ. 141, 15.

Ἀρεία· 1) θυγ. Κλεώχου Ἀπολδ. 2) ὄν. πλοίου, Ἀττ. ναυτ. 3) «Ἀρεία κρήνη, ἐν Θήβαις. Καὶ τόπος ὧν οἱ κατοικοῦντες Ἄρειοι καλοῦνται» Στ. Βυζ. 4) κώμη Αἰγύπτου Ξεν. Ἐφέσ. 5) ἐπών. Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης· ἴδε Ἄρειος.

Ἀρειανίζω· εἰμαι Ἀρειανός, ἀκολουθῶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου Σωκρ. ἐκκλ. ἱστ. 2, 35.

Ἀρειανικός, 3ον τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου ἀφορῶν Θεοδώρ. τ. 3, σ. 542.

Ἀρειανισμός, ὁ· ἡ καθιέρωσις τοῦ Ἀρείου, ἡ αἵρεσις αὐτοῦ, ἐκκλ.

Ἀρειανιστὴς καὶ Ἀριανίτης· ὀπαδὸς τοῦ Ἀρείου Ἱ. Μαλ. σ. 372.

Ἀρειανός, ὁ· ὀπαδὸς Ἀρείου, ἐκκλ.

Ἀρειανό-φρων, ὁ φρονῶν τὰ τοῦ Ἀρείου Ἀθαν. τ. 2, σ. 48.

Ἀρειανός· 1) (ἴδε Δ. Κασ. 69, 15 Φλαούϊος Ἀρριανός) Ἔπαρχος Καππαδοκίας ἐπὶ Ἀδριανοῦ Θεμίστ. 2) = Ἀρριανός, ὁ ἴδε.

Ἀρείας· ποτ. Ἄρειας ἐν Περσίᾳ Πτολ.

Ἀρειάω· ἀπειλῶ Ἐτ. Μ. σ. 134, 52.

Ἀρεῖδης· υἱὸς Ἄρεως, τ. ἑ. ὁ Λίμος Τζέτζ.

Ἀρειζάντεια· πόλ. Ἰνδικῆς Νον.

Ἀρειμάνης, Ἀρειμανὶς καὶ Ἀρειμάνιος· θεότης περσική, ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ Πλούτ. καθ' Ἡσύχ. ὁ Ἅιδης.

Ἀρειο-βάτης· βαίνων, βαδίζων ὡς ὁ Ἄρης Χρ. Σιβ. 12, 160.

Ἀρειο-βολόομαι· μιαίνομαι ὑπὸ τοῦ Ἀρείου, χρον. Πασχάλ. τ. 1. σ. 562, 13.

Ἀρειο-μανής, ὁ· ἀρειανός, καὶ ἀρειομανίτης, ἐκκλ.

Ἄρειον πεδίον, καὶ Ἀρειοπέδιον, τό· πεδίον τοῦ Ἄρεως ἐν Ῥώμῃ· «ἔτι Θρᾴκης ἔρημον πεδίον χαμαιπετῆ δένδρα ἔχον» Στ. Βυζ.

Ἄρειος· 1) ἄρχων Ἀθήνησι, Ἐπιγρ. 2) ἐκ Ταρσοῦ, βί. Ἱπποκρ. 3) δυνάστης ἐν Τευθρανίᾳ Παυσ. 4) λόγιος Ἀλεξανδρινός, φίλος Λυγούστου Πλούτ. 5) ποιητὴς καὶ ἀοιδὸς Παυσ. 6) ῥωμαῖος ἑκατόνταρχος Ἰώσ. 7) Αἰγύπτιός τις Λουκ. 8) πατ. τοῦ ἱστορικοῦ Ἀσκληπιάδου Ἀθήν. 9) βασ Λακεδαίμον. = Ἀρεὺς ὁ ἴδε. 10) ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀρειανῆς αἱρέσεως ἐπὶ Μ. Κωνσταντίνου Σουΐδ. 11) ποτ. Ἀρᾶς Ἀρρ. ἴδε Ἀρεία; καὶ Ἄριος· 12) ὄν. μηνὸς ἐν Βιθυνίᾳ (ἀπὸ 23 Ἰουνίου).

Ἀρειότης· ὑπεροχὴ Κύρ. Ἀλ. τ. Ι. 1, σ. 332.

Ἀρειό-φρων, ὁ ἔχων τοῦ Ἀρείου (τοῦ αἱρεσιάρχου) τὸ φρόνημα Σουΐδ.

Ἀρέντα ἐπών. Ἀφροδίτης Λυκόφρ.

Ἀρεόβινδος· Γότθος στρατηγὸς ἐπὶ Ἀναστασίου Σουΐδ.

Ἀρεό-πολις, ἡ· πόλ Παλαιστίνης Στ. Βυζ.

Ἀρέσανδρος· καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον.

Ἀρέσας· Λευκανὸς Πυθαγόρειος Ἰάμβλ.

Ἀρεσθάνας· ποιμὴν τις Παυσ.

Ἀρεσίας· εἷς τῶν λ', ἐν Ἀθήναις Ξεν.

Ἀρεστέον· δεῖ ἀρέσκειν Τζέτζ. Ἱστ. 8, 212.

Ἀρεστήριον· «ἱερεῖον καὶ θῦμα· ἀρεστήρ' πίμπλα πρὸς θυσίανν» Ἡσύχ.

Ἀρεστὴς ἀρετὴν Ἐτ. Μ. σ. 138, 57

Ἀρεστία, «ἡδονὴ δὲ ἐκ ψυχῆς ἀρεστία» Ἀμμών. σ. 146.

Ἀρεστορίδης· υἱὸς Ἀρίστορος· 1) ὁ Ἄργος Ἀπολ. Ῥ. 2) ὁ Ὀφίλτης Νόν.

Ἀρέστωρ· 1) πατ. Ἄργου τοῦ Πανόπτου Ἀπολδ. 2) Ἰνδὸς τις Νόν.

Ἀρετάζης· συγγραφεὺς βιβλίου περὶ Φρυγίας Πλούτ.

Ἀρεταῖος· 1) υἱὸς Δίωνος Τίμ. ἐν Πλουτ. 2) Κυρηνθιός τις Λουκ. 3) ἰατρὸς καὶ συγγραφεὺς ἐκ Καππαδοκίας.

Ἀρετάν, ὁ· ποτ τῆς Κροτωνιάδας χώρας Φιλόστ. ἐν Ἐτ. Μ.

Ἀρέταρχος· σοφιστής τις Μ. Βασίλ.

Ἀρεταφίλα· γυν. ὄν. ἐν Κυρήνῃ Πλούτ.

Ἀρετημιάς· Κνιδία τις Ἀντίπ. ἐν Ἀνθ.
Ἀρέτης· 1) Σπαρτιάτης Δ. Σικ. 2) Ἵππαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. 3) Ἱστορικὸς ἐκ Δυρραχίου Κηνσωρ.
Ἄρετις, ιος· Μακεδών τις Ἀρρ.
Ἀρεών· ποτ. ἐν Περσίᾳ Ἀρρ.
Ἀρζανηνή· χώρα τῆς μεγ. Ἀρμενίας Πέτρ. Πατρίκ.
Ἄρζος· 1) ποτ. Θρᾴκης· 2) πόλ. ἐγγὺς τούτου Πτολ.
Ἀρηβώ, ἡ· εἶδ. κασσίας Γαλην.
Ἀρηγεύς· Σπαρτιάτης Πλούτ.
Ἀρηγονίς· μήτ. Μόψου Ὀρφ. Ἀργ.
Ἀρήγων, ονος· ζωγράφος Κορίνθιος Στράβ.
Ἀρηϊάς, ἡ· πολεμικὴ Κ. Σμ. 1, 187.
Ἀρηϊθοος· 1) υἱὸς Μενεσθίου, βασ. Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, «ὁ κορυνήτης» Ἰλ. 2) Θρᾴξ τις Ἰλ.
Ἀρηΐλυκος· 1) υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ Προθοήνορος Ἰλ. 2) Τρώς τις Ἰλ.
Ἀρηΐφιλος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνακρ.
Ἀρηκόμισκαι· ἔθν. Γαλλίας Στράβ.
Ἄρηκος ἢ Ἄρηος στόμα· στόμα τοῦ Ἴστρου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Ἀρῆνα, ἡ· ἄμμος Τζέτζ. λατ. arena.
Ἀρήνη· 1) θυγ. Οἰβάλου, σύζ. Ἀφαρέως Ἀπολλόδ. 2) πηγὴ ἐν Ἴλιδι παρὰ τῷ Λεπρέῳ Παυσ.
«Ἀρηνο-δοσκός· προβατοδοσκός, Σοφοκλῆς Τυροῖ δ'. γράφεται δὲ ἐρρηνοδοσκός, διά τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρῶν· Ἡσύχ. «οἱ δὲ ἄρνες οὐ μόνον ῥῆνες λέγονται, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀρῆνες, ὅθεν οἱ ἄρνες ἐν συγκοπῇ. Διὸ καὶ ἀρηνοδοσκὸς ὁ προβατοδοσκός· κατὰ Παυσανίαν, ἐκ μέρους δηλαδή. Ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητ. λεξικῷ καὶ ἐρενοδοσκὸς ὁ αὐτὸς φέρεται διὰ τοῦ «» Εὐστ. Ἰλ. σ, 799, 35.
Ἀρήνωρ· φύλαξ Σουΐδ. (ἴσ ἐκ τοῦ ἀρηγών).
Ἀρηξίων· μάντις Ἀρκὰς Ξεν.
Ἄρης, ητος· φρούριον ἐν Εὐβοίᾳ Θεόπ. ἐν Στ. Βυζ.
Ἀρησιφόνη· σύζ. Ὁμήρου Σουΐδ.
Ἀρητάδης· γραμματικὸς Σχολ. Ὁμ.
Ἀρητεύω· προίσταμαι τῆς ἱερατείας, Ἄργους, Ἐπιγρ.
Ἀρήτιον, Ἀρητῖνοι· ὄν. ἔθνους Σουΐδ.
Ἄρθεας· τράγος Ἡσύχ.
Ἀρθίταυρος· δυνάστης ἐν Ἰλλυρίᾳ Ἀππ.
Ἀρθμιάδας· Σπαρτιάτης Πλουτ.
Ἄρθμιος, ὁ Ζελείτης· υἱὸς Πυθώνακτος, πρόξενος Ἀθηναίων Αἰσχίν. Δημ.
Ἀρθρ-εμ-βολία· ἀρθρεμβόλησις Ὀρειβ. σ 138.
Ἀρθριδίτης ὁ νομός· νομὸς Αἰγύπτου Ἀριστοτ.
Ἄρθρο-κηδής, 2· ὁ τὰ ἄρθρα κήδων, λυμαινόμενος Λουκ. τραγῳδ. 15.
Ἀρθρο-τομέω· ἀποτέμνω τὰ ἄρθρα ἢ μέλη Θευφύλ Σιμ. Ἱστ. 4, 14.
Ἀρθρωδία, ἡ, «ἀρθρωδία ἐστὶν ὅταν ἡ τε κοιλότης ἐπιπόλαιος ἢ καὶ ἡ κεφαλὴ ταπεινή» Γαλην. σ. 4, σ. 736· «εἴδη δέ ἐστι τῆς μὲν διαρθρώσεως τρία, καλεῖται δὲ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν τὸ μὲν ἐναρθρωσις, τὸ δὲ ἀρθρωδία, τὸ δὲ γιγγλυμος», κδ: τ 1, 10
Ἀρίαιθος· ἱστορικὸς Τιγελάτης Σχολ. Π.
Ἀριάκα· πόλ. Μαργιανῆς Πτολ.
Ἀριάκαι· φῦλον Σκυθικὸν παρὰ τῷ Ἰαξάρτῃ Πτολ.
Ἀριακή· χώρα ἐν τῷ Δ. τῆς Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀριάκης· βασ. Καππαδόκων Ἀρρ.
Ἀριαμένης, ους· πρεσβύτερος υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Πλούτ.
Ἀριάμνης· 1) Γάλλος τις Φλαρ. ἐν Ἀθην. 2) δύο βασ. Ἀρμενίας Δ. Σικ. 3, ἀρχηγὸς Ἀράβων Πλούτ.
Ἀριάνθη· πόλ. Οἰνωτρῶν Ἡρώδ. ἐν Στ. Βυζ.
Ἀριανθίδης· Βοιωτὸς τις Θουκ.
Ἀριανός· 1) Κρὴς τις Πολύβ. 2) γραμματικός, ὁ κατ' ἄλλ. Ῥιανὸς Σχολ. Ἰλ.
Ἀριαντός, οὗ βασ. Σκυθῶν Ἡρ.
Ἀριαπείθης, ους βασ. Σκυθῶν Ἡρ.
Ἀριαράθεια· πόλ. Καππαδοκίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀριαράθου τοῦ Δ'. Στ. Βυζ.
Ἀριαράθιρα πόλ. Σαργαρανσανῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Πτολ.
Ἀριαράμνης· Πέρσης τις Ἡρ.
Ἀρίαρτος· Ἀλίαρτος Στ. Βυζ.
Ἀριάσπας· ἔθν. Ἀρίας, οἱ καλούμενοι «εὐεργέται» Ἀρρ. πόλ αὐτῶν Ἀριάσπη Πτολ.
Ἀριάσπης, ου· 1) υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Β'. Πλούτ. 2) πατ. Ἀτόσσης Ἑλλάν.
Ἀριασσός· πόλ. ἐν τοῖς μεσογείοις Παμφυλίας, Πτολ.
Ἀρίβαζος· 1) τοποτηρητὴς Σάρδεων Πολύβ. 2) Γρκανὸς Αἰλ.
Ἀρίβαιος καὶ Ἀρίβατος βασ. Καππαδοκίας Ξεν.
Ἀριβαρζάνης· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.
Ἄριγατον πόλ. Ἰνδικῆς Ἀρρ.
Ἀριγνώτη· μαθήτρια Πυθαγόρου, Σαμία, συγγραφεὺς Πορφύρ.
Ἀρίγνωτος· 1) υἱὸς Λύτομένους, κιθαρῳδὸς Ἀριστ. 2) Ἀθηναῖος, Σφήττιος Αἰσχίν. 3) Πυθαγόρειος Λουκ. 4) Πάριος, γλύπτης Παυσ.
Ἄριγνων, ωνος· «εἶδος δόρατος» Θευγνώστ. καν α. 31, 15.
Ἀριδαῖος· 1) υἱὸς Ἀμύντου τοῦ β' Πορφύρ. 2) υἱὸς Φιλίππου, ἐτεροθαλὴς ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου Παυσ. 3) ἐπίτροπος Μακεδονίας καὶ τοπάρχης Φρυγίας Δ. Σικ. 4) σατράπης τοῦ Κύρου Δ. Σικ.
Ἀρίδειοι· ἔθν. Παλαιστίνης Ἰώσ.
Ἀριδήλα· Ἀριάδνη, Κρῆτες, Ἡσύχ.
Ἀριδίκης· 1) πρεσβευτὴς Ῥοδίων Πολύβ ?) φιλόσοφος Πλούτ.
Ἀρίδικος· ἀνδρ ὄν Ἀθήν.
Ἀρίδωλις· τύραννος Ἀλαζάνων ἐν Καρ᾽ῃ Ἡρ.
Ἀριεύς, έως, ὁ· Ἄρειος· 1) Κυρίνθιος Παυσ. 2) Ταραντὶς Δ. Λαέρ
Ἀριζαντοί· μία τῶν ἑπτὰ Μηδικῶν φυλῶν Ἡρ.
Ἀρίζηλος· 1) υἱὸς Ἀπαλίωνος, Βοιωτὸς Κ. Σμ. 2) Ἀθηναῖος Σφήττιος, πατ. Τιμάρχου Αἰσχίν.
Ἄριζος· Πέρσης Ἡρ.
Ἄριζος· τάφος, Κύπρου Ἡσύχ.

Ἀρικάδα· πόλ. Δραγγιανῆς Πτολ.
Ἀρικάκα· πόλ. Ἀραχωσίας Πτολ.
Ἀρικμήσος· τὸ πρότερον ὄν. τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος Εὐάγρ.
Ἀρικόμιοι· Ἀρηκορίσκοι Πτολ.
Ἀριμάζει· ἁρμόζει Ἡσύχ.
Ἀριμαθαία πόλ. Παλαιστίνης, Κ. Δ.
Ἀριμασποί· Ἀραμαῖοι καὶ Ἄριμοι Στράβ.
Ἀρίμανος· πόλ. ἐν Περαίᾳ, τῇ χώρᾳ τῶν Γαλαδηνῶν Ἰώσ.
Ἀρίμαντος, ὁ· κώμη Κυρηναϊκῆς Πτολ.
Ἀριμάρα· πόλ. Συρίας Πτολ.
Ἀρίμαχος· ἀνδρ. ὄν. Φαλάρ.
Ἀριμένης· ἀδελφὸς Ξέρξου Πλουτ. ἴδε Ἀριαμένης.
Ἄρίμμας, ὁ· 1) σατράπης Συρίας Ἀρρ. 2) Κυρηναῖος Καλλίμ.
Ἀριμνᾶος· ἀδελφὸς Δατάμου ἐκ Καππαδοκίας Δ. Σικ.
Ἀριμνήστη· ἀδελφὴ Ἀριστοτέλους, ἀνών. βί. Ἀριστοτ.
Ἀρίμνηστος· 1) Ἀθηναῖοι· α) ἄρχων Ὀλ. 91, 1 Ἰσαῖ παρὰ Δ Σικ. Ἀριστόμνηστος· β) υἱὸς Κλεοβούλου Δ. Λαέρ. γ) Ἐλαιούσιος, Ἀττ. ναυτ. 2) υἱὸς Πυθαγόρου Πορφύρ. 3) Σπαρτιάτης Ἱππ. 4) Πλαταιεύς Ἱππ. 5) Τυρρηνὸς Παυσ. 6) ἀδελφὸς Ἀριστοτέλους, ἀνών. βί. Ἀριστοτ.
Ἄριμοῦς, αἱτ. οῦν· βασ. Κατακεκαυμένης ἐν Μ. Ἀσίᾳ Στράβ.
Ἄρινα· πόλ. Ἀφρικῆς Πτολ.
Ἀρίνθηλα· πόλ. τρίτης Παλαιστίνης Γλαῦκος ἢ κώμην αὐτὴν καλεῖ, κατ. Ἀρινθηλῆνοι Στ Βυζ.
Ἀρίξαι· ὑποστηρίξαι Ἡσύχ.
Ἀριομάζης· ἀρχηγὸς Σογδιανῶν Πολύαιν.
Ἀριομάνδης· υἱὸς Γωβρύου Πέρσης Πλουτ.
Ἀριάμαρδος· 1) ἀρχηγὸς Αἰγυπτίων Αἰσχ. 2) υἱὸς Δαρείου, ἀρχηγὸς Τιβαρηνῶν καὶ Μόσχων Ἱππ.
Ἄρινα (ἡ Ῥιτία)· πόλ. Ἀφρικῆς Πτολ.
Ἄρις, ὁ· παραπότ. Παμίσου ἐν Μεσσηνίᾳ
Ἀρισάβιον· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀρίσβας, αντος, ὁ· 1) πατ. Λειωκρίτου, Ἕλλην Ἰλ. υἱὸς Μολούρου ἐν Ἄργει Παυσ.
Ἄρίσβα καὶ Ἀρίσβη· πόλ. 1) Τρωάδος οὐ μακρὰν τῆς Ἀβύδου Ἰλ. 2) Λέσβου Ἱππ. 3) Θυγ. Μέροπος, αὐζ. Πριάμου Ἀπολλ. 4) Θυγ. Τεύκρου Κρήσσα, αὐζ. Δαρδάνου, καὶ Πάτεια καλουμένη Στ. Βυζ. 5) Θυγ. Μάκαρος ἐν Λέσβῳ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλ. Στ. Βυζ.
Ἄρισβος, ὁ παραπότ. Ἔβρου ἐν Θράκῃ Στράβ.
Ἀρισερία· πόλ. Συρίας Κυρρηστικῆς Πτολ.
Ἀρίσκας· κόφινος Ἡσύχ.
Ἀρίσπαι· ἔθν. Ἰνδικῆς Ἀρρ.
Ἀρίσπαρα· πόλ. τῆς Β. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀριστάγγελος· Πυθαγόρειος ἐκ Κυρήνης Ἰάμβλ.
Ἀρισταγόρα· ἑταῖρα Κορινθία Ἀθήν.
Ἀριστα(γ)όρας· 1) υἱὸς Ἡρακλείδου, τύραννος Κῴων Ἱππ. 2) τύραννος Κύζικου Ἱππ. 3) υἱὸς Μολπαγόρου, τύραννος Μιλήτου Ἱππ. ἐξ οὗ ἡ παρ. ἐπὶ δυλιωτάτων προτάσεων, «τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψε μὲν Ἰατιαῖος, ὑπεδήσατο δὲ Ἀριστα(γ)όρας» Διογέν. 8, 49 4) υἱὸς Ἀγγησιστράτου, Σάμιος Ἱππ. 5) υἱὸς τοῦ Κνιδίου Εὐδόξου, πατ. Χρυσίππου Δ Λαέρ. 6) υἱὸς Ἀρκεσιλάου ἐν Τενέδῳ Πίνδ. 7) ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας Ἀθήν.
Ἀριστα(ζ)άνης· Πέρσης Δ. Σικ.
Ἀριστα(ι)νέτη· γυν. ὄν. Λιβαν.
Ἀρίσταινος· Ἀχαιός, Μεγαλοπολίτης Πολύβ.
Ἀρίσταιχμος· 1) ἄριστος Αἰτωλὸς ἀκοντιστὴς Λουκ. 2) Ἠλεῖος Δημ. 3) Ἀθηναῖος, αὐτ.
Ἀρίστανδρος· 1) χαλκοτύπος Πάριος Παυσ 2) ἀρχιτέκτων Μεγαλοπολίτης Παυσ. 3) πατ. Θεοδέκτου τινὸς ἐκ Φασηλίδος Στ. Βυζ.
Ἀριστάρετη· γυν. ὄν. ἐν Πλιν.
Ἀριστάρχη· ἱέρεια ἐν Μασσαλίᾳ Στράβ.
Ἀριστ-αρχία· ἀρίστη ἀρχὴ Θεόδ. Στουδ.
Ἀρίσταρχος· 1) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων ἐπώνυμος Λουκ. β) εἷς τῶν θερμοτάτων ὀλιγαρχικῶν κατὰ τὸν πελοπ. πόλεμον Θουκ. γ) φίλος Σωκράτους Ξεν. δ) Συπαλήττιος Ἰσαῖ. ε) υἱὸς Κυρωνίδου, αὐτ. ζ) υἱὸς Μόσχου Αἰσχίν. η) Ἀθηναῖος ἐπὶ Κύρου, ἀρξας βραδύτερον ἐν Ἐφέσῳ καὶ διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ κυβέρνησιν ἐπονομασθεὶς Ἀρ. Σουίδ. 2) Λακεδαιμόνιος καὶ ἁρμοστὴς ἐν Βυζαντίῳ Ξεν 3) Ἠλεῖος Παυσ. 4) Βοιωτὸς δύο· 5) υἱὸς Θεοδέκτου, ἴδε Ἀρίστανδρος· 6) Φωκεύς Πολύβ. 7) Ἀμβρακιώτης Δ. Σικ. 8) Κόλχος Ἀππ. 9) Μακεδών, συναιχμάλωτος ἀποστόλου Παύλου, Κ. Δ. 10) τραγ. ποιητὴς ἐκ Τεγέας, σύγχρονος Εὐριπίδου Ἀθήν. 11) ἀστρονόμος καὶ μαθηματικὸς ἐκ Σάμου, σύγχρονος Ἀράτου Πλούτ. 12) περίφημος Ἀλεξανδρ. γραμματικὸς ἐκ Σαμοθράκης, ἄλλοτε «ὁ γραμματικὸς» καλούμενος Ἀθήν. ἄλλοτε «ὁ Ὁμηρικὸς» Σχολ. Ἰλ. Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, «οἱ ἀπ' Ἀριστάρχου», ἢ ὅπ' αὐτοῦ ἔκδ. τοῦ Ὁμ. «ἢ Ἀριστάρχου» ἢ «ἢ κατὰ Ἀρίσταρχον», αὐτὸς καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῷ «οἱ περὶ (ἢ ἀμφὶ) τὸν Ἀρίσταρχον», ἐπίθ. ἐξ αὐτοῦ Ἀριστάρχειος, 2 ὅθ. «τἀριστάρχια γράμματα» Ἀθήν. Οὐσ. α) ἡ Ἀριστάρχειος, δηλ ἔκδοσις τοῦ Ὁμ. Σχολ. Ἰλ. β) οἱ Ἀριστάρχειοι, μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ αὐτοῦ, ἐν γέν. γραμματικοὶ Ἡρωδ. ἐν Ἀθήν. 13) συγγραφεὺς βιβλίου περὶ Ὀλυμπίας Παυσ. 14) ἰατρὸς τῆς Βερενίκης Πολύαιν. 15) ἐπών. Διὸς Ἀθήν. 3, 99.
Ἄριστας, α· υἱὸς Παρθάονος, θεμελιωτὴς τῆς Ψωφῖδος Παυσ.
Ἀριστεραί· νησύδριον παρὰ τῇ Ἀργολίδι Παυσ
Ἀριστεύς, ἕως, ὁ· Ἀριστίας· 1) Κορίνθιος, υἱὸς Πελλίχου, ναύαρχος τοῦ Κορινθιακοῦ στόλου Θουκ. 2) Λακεδαιμόνιος, αὐτ. 3) Ἀργεῖος Ὀλυμπιονίκης Παυσ.
Ἀριστευτής· ποιῶν τὸ ἄριστον, διορθωτής, μτγν.
Ἀριστηρίων, τό, Ἰο. ἑστιατόριον, ἐκλ.
Ἀριστίας, ου· υἱὸς Πρατίνα ἐ Φλιασίου, Ἀθήν.
Ἀριστοβάθρα πόλ. Ἰνδοσκυθίας Πτολ.

Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριστογένης· 1) Ἀθην. στρατηγὸς ἐν Ἀργινούσαις Ξεν. Ἑλλ 2) Συρακόσιος Ξεν. 3) Μιλήσιος Πλουτ. 4) ἰατρὸς καὶ συγγραφεὺς ἐκ Θάσου Σουΐδ. 5) ἰατρὸς καὶ δοῦλος τοῦ Χρυσίππου ἐκ Κνίδου.

Ἀριστοδάμα μήτ. Ἀράτου Παυσ.

Ἀριστοδαμίδας· 1) πατ. Καράνου Σάτ. ἐν Θεοφίλ 2) υἱὸς Φείδωνος Σύγκελ.

Ἀριστόδοτος· ἀνδριαντοποιὸς Τατιαν.

Ἀριστόδωρος· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.

Ἀριστόθηρος· μαθηματικός, διδάσκαλος Ἀράτου, βι. Ἀράτ.

Ἀριστόκλεια· 1) θυγ. Θεοφάνους ἐξ Ἀλιάρτου Πλούτ. 2) Δελφὴ Πορφύρ. 3) ἑταίρα Δημ.

Ἀριστοκλείδης· 1) Ἀθην. πατ. Ἐατιοδώρου Θουκ. 2) ζωγράφος τις Πλίν.

Ἀριστόκλειτος· Σπαρτιάτης, πατ. Λυσάνδρου Πλουτ.

Ἀριστοκλίδας· Ταραντῖνος Πυθαγόρειος Ἰάμβλ.

Ἀριστοκόραξ· ὄν. παρασίτου Ἀλκίφρ.

Ἀριστοκρέων, ωνος· μαθητὴς Χρυσίππου Πλούτ.

Ἀριστόκριτος· 1) Ἀθηναῖος Λυσ. 2) Σπαρτιάτης, πατ. Λυσάνδρου Παυσ. ὀρθότ. τοῦ Ἀριστόκλειτος, ὅ ἴδε· 3) τραγῳδὸς Ἀθήν.

Ἀριστόκυπρος· υἱὸς Φιλοκύπρου, βασιλεὺς Σαλαμῖνος Ἡρ.

Ἀριστόλογος· 1) Ἕλλην, φυνευθεὶς ὑπὸ Λίνειου Κ. Σμ. 2) ὄν. πολλῶν Ἀθηναίων· 3) Λακεδαιμόνιος Ξεν. 4) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης Φωτ.

Ἀριστο-λύρης· ἄριστος τὴν λύραν Βυζ.

Ἀριστόμβροτος· φιλόσοφος Φώτ.

Ἀριστομένων· 1) πατ. τοῦ Ζακύνθου Στ. Βυζ. 2) Ἀργεῖος χαλκοπλάστης Παυσ.

Ἀριστομένιον· βοτάνη Ἡσύχ

Ἀριστοναῦται· λιμὴν Πελλήνης ἐν Ἀχαΐᾳ Παυσ.

Ἀριστονίκη· ἱέρεια ἐν Δελφοῖς Ἡρ.

Ἀριστονόη· γυν. ὄν. Δημ.

Ἀριστό-παις, ὁ· ἄριστος παῖς Θεοδ. διάκ. ἄλλως. Κρήτ. 3, 208.

Ἀριστοπάτειρα· θυγ. Διαγόρου ὑπόθ. Πινδ.

Ἀριστόπατρα· μήτ. Κρατερροῦ Στράβ.

Ἀριστο-ποίη· πράγυμα Ὀνήσ. σ. 63.

Ἀριστο-πολιτευτής· ἄριστα πολιτευόμενος, κυβερνῶν τὴν πολιτείαν Σπαρτ. ἐπιγρ.

Ἀριστο-πολίτης· ἄριστος πολίτης, αὐτ.

Ἀριστο-πραξία· ἄριστος τρόπος τοῦ πράττειν Εὐστ. ἐρ. σ. 152, 8.

Ἀριστο-σκάπος· ἄριστα σκοπῶν Τζέτζ.

Ἀριστοτέλης· 1) τὸ πρότερον ὄν τοῦ Βάτου θεμελιωτοῦ τῆς Κυρήνης Πίνδ. 2) Ἀθηναῖοι· α) υἱὸς Τιμοκράτους Θουκ. 6) εἷς τῶν λ'. τυρ. Ξεν. γ) πατ. Χαιρίδου Ἀνδοκ. 3) Λακεδαιμόνιος Δ. Σικ. 4) Ῥόδιος Πολύδ. 5) Παλληναῖος Δημ. 6) Ἀργεῖος Πολύδ 7) Κλειτόριος, τεχνίτης Ἀνθ. 8) υἱὸς Νικομάχου, Σταγειρίτης, μαθ. Πλάτωνος, θεμελιωτὴς τῆς Περιπατητικῆς φιλοσοφ. σχολῆς· ὀνομάζεται «ὁ φιλόσοφος», «ὁ σοφιστής», «ὁ σοφός», «ὁ σεμνότατος», «ὁ Σταγειρίτης», «ὁ περιπατητικός», «ὁ Πλάτωνος». Αὐτὸς καὶ οἱ ὑπὸ δοὶ αὐτοῦ· καὶ περὶ Ἀριστοτέλην· Οἱ ὑπαδοὶ αὐτοῦ, «οἱ Ἀριστοτέλειοι» Δ. Κάτ ἢ «οἱ Ἀριστοτελικοί» Σ. Ἐμπ. ἐπιθ ἐξ αὐτοῦ Ἀριστοτέλειας, 2· Ἀριστοτέλεια ἐκκλεῖτο καὶ ἡ ἑορτὴ ἣν ἦγον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ οἱ Σταγειρῖται Ἀμμών. 9) Σκηψίους, «ὁ διαλεκτικός» Πλούτ 10) φιλόσοφος Κυρηναῖος ἐπὶ Ἀντιγόνου Δ. Λαέρ 11) ἄλλοι φιλόσ καὶ συγγρ. α) Ἔγγονος τοῦ Σταγειρίτου, υἱὸς Χρυσίππου Σ. Ἐμπ. 6) μαθ Λεσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ, ἐπονομαζόμενος· «Μύθου» Δ Λαέρ γ) υἱὸς Μητροδώρου Δ. Λαέρ δ) ῥήτωρ ἐκ Σικελίας, αὐτ. ε) γραμματ καὶ γραμματοδιδάσκ. αὐτ. ζ) στωϊκὸς Πλουτ. η) Χαλκιδεὺς γράψας περὶ Εὐβοίας Ἁρποκρ. 12) ναύαρχος Δ. Σικ.

Ἀριστο-τελίζω· μιμοῦμαι, ἀκολουθῶ τὸν Ἀριστοτέλη Στράβ 2, σ. 101.

Ἀριστο-τεχνία ἔργον τέχνης ἄριστον Ἡ. Χρυσ.

Ἀριστότιμος· 1) υἱὸς Δαμαρήτου, τύραν. ἐν Ἠλιδ Παυσ. 2) Δελφός τις Πλούτ.

Ἀριστο-υργέω· ἐργάζομαι ἄριστα Ἡσυχ.

Ἀριστο-ύργημα, καὶ ἀριστουργία· ἔργον ἄριστον, ἔξοχον Κ. Μανασ χρον. 6724.

Ἀριστουργός, ὁ· ἄριστα ἐργαζόμενος Νικηφ. Χουμ. ἐκ. 114.

Ἀριστόφαντος· 1) Δηλεύς Ἡρ. 2) Κορίνθιος Παυσ. 3) Ἀκαρνὰν Πολύβ.

Ἀριστοφιλίδης τύραννος Τάραντος Ἡρ.

Ἀριστο-φόρον, τὸ· ἀγγεῖον ἐν ᾧ φέρεται τὸ ἄριστον, πρόγευμα Ψ' Χρυσ. τ. 5, σ. 660.

Ἀριστόφυλοι· ἔθν. Παραπαμισαδῶν Πτολ.

Ἀριστόφυλος· Ἀθην. ἄρχων Ὀλ. 92, 1 Δ. Σικ ἄλλως· Λατύφιλος.

Ἀριστό-χαλκος, 2· ἄριστα ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος Σχολ. Λυκόφρ. 851.

Ἀρίστυλλος· 1) Ἀθηναῖος Ἀριστ. πλ. 2) ἀστρολόγος Πλουτ.

Ἄριστων, ωνος· 1) Ἀθηναῖοι· α) ἄρχων Ὀλ. 81, 1 Δ. Σικ 6) Ὀλ. 89, 4, αὐτ. γ) πρεσβευτὴς πρὸς Σινωπεῖς Ξεν 8) ὁ καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον· ε) βαυθὸς Ἱπποστράτου Πλούτ. ζ) υἱὸς Ἀριστοκλέους, πατ. Πλάτωνος· η) Ἀλωπεκιθεν Δημ. θ) υἱὸς Νεαίρας Δημ. ι) μουσικὸς Δ. Λαέρ. κ) τραγ. ποιητής, υἱὸς Σοφοκλέους, αὐτ. λ) Ἐπιδαύριος φιλόσ. καὶ τύραν. ἐν Ἀθήναις = Ἀριστίων, καὶ ἄλλοι· 2) Λακεδαιμόνιος· α) υἱὸς Ἀγασικλέους, βασ. Σπάρτης, Ἡρακλείδης (500 π. Χ.) Ἡρ. 6) χαλκοπλάστης Παυσ. 3) Βυζάντιος, τύραν. ἐν Βυζ. Ξεν. 4) Κορίνθιος, περίφημος ναύτης Θουκ. 5) Αἰτωλὸς Πολύβ 6) Μεγαλοπολίτης, αὐτ. 7) Ῥόδιος Λίσχίν. 8) Ἀργεῖοι, α) διδάσκ τῆς γυμναστικῆς Δ. Λαέρ. 6) αὐλῳδὸς Σύρων. θ) κιθαρῳδὸς ἐκ Ῥηγίου Στράβ. 10) Παίων Πλούτ. 11) Θετταλὸς, ἀρχηγὸς μισθοφόρων Πλουτ. 12) Κυζικηνὸς Δ Σικ 13) Συρακόσιος Χαρίτ. 14) ἐξ Ἰουδαίας Ἰώσ. 15) περιπατ φιλόσ. ἐκ Κίου Στράβ.

Ἀριστωνυμίδας· Κῷος, Ὀλυμπιονίκης Φλέγ. Τραλλ.

Ἀριστώνυμος· 1) Ἀρκὰς Ξεν. 2) Σκυώνιος Ἡρ. 3) Κορίνθιος Θουκ. 4) Ἀθηναῖος· α) [illegible]ης Συμμάχου, ἔγγονος Σωκράτους Πλούτ

6) κιθαριστὴς Ἀθήν. γ) πατ. Κλειτοφῶντος Πλάτ. δ) ἕτερος Θουκ. 5) Ἐφέσιος Πλούτ. 6) τύραννος Μηθύμνης Πολύαιν. 7) ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας Ἀθήν.

Ἀρισφηλεῖς, οἱ· εὐκόλως ἀπατώμενοι, ἀρχ. λεξ.

Ἀριτάδης· Κυρηναῖος Σουΐδ.

Ἀρίτινος· εἶδ. ὀστρέου Δημ. Ἱερακ. 1, σ. 156.

Ἄρίτιον· πόλ. Λυσιτανίας Πτολ.

Ἀρίτονοι· ἔθν. ἐνδικὸν Ν. Δαμασκ.

Ἀριτριλλὶς· βοτάνη, λινοζώστις Διοσκ. 4, 188.

Ἀριφάννης, ου· βασ. ἐν Θράκῃ Δ. Σικ.

Ἀριφράδης, ους· Ἀθηναῖος, υἱὸς Αὐτομένους, κιθαρῳδὸς Ἀριστ.

Ἄριχα· ἄρρεν πρόβατον Ἡσύχ. (ἴξ ὀν. ἄριξ).

Ἀριχώνδας, «πρῶτος Ἀριχ. συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἦγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα» Σχολ. Σοφ Αἴ. 17.

Ἀρκάδια, τά· ἑορτὴ Ἀρκάδων Στ. Βυζ.

Ἀρκαδιαναί, αἱ· τόπ. ἐν Κωνσταντινουπόλει Σουΐδ

Ἀρκαδιακός, 3· ἐπίθ. τοῦ ὀν. Ἀρκάδιος· Ἰ. Μαλ.

Ἀρκαδίκιες, ἡ· εἶδ. ἐξωμίδος Θεοδώρ. τ. 1, σ. 562.

Ἀρκαδικός· ποτ. Ἤλιδος Στράβ.

Ἀρκάδιος· 1) στρατιώτης τις Πλούτ. 2) υἱὸς Θεοδοσίου τοῦ Μ. 3) γραμματικὸς Ἀντιοχεὺς Σουΐδ.

Ἀρκαδιούπολις· πόλ. Θράκης Θεοφάν.

Ἄρκαδις, ιος ποτ. Καππαδοκίας Πτολ.

Ἀρκάδισσα· θηλ. τοῦ Ἀρκὰς Ἰάμβλ. βί Πυθ. 36.

Ἀρκαδίων, ωνος· Ἀχαιὸς τις Πλούτ.

Ἀρκαθίας· υἱὸς Μιθριδάτου Ἀππ.

Ἄρκατος· ἀνδρ. ὄν. Σουΐδ.

«Ἄρκαλα· λευκὰ καὶ ἐνώτια ἐξ ὑάλου περίχρυσα· οἱ δὲ ξύλα ξηρὰ» Ἡσύχ.

«Ἀρκάνη· τὸ ῥάμμα ᾧ τὸν στήμονα ἐγκαταπλέκουσιν (αἱ) διαζόμεναι» Ἡσύχ.

Ἀρκάριος· φύλαξ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, Βυζ.

Ἀρκάς· (τὸ ἔμπρ.), «Ἀρκάδας μιμούμενος· παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχθούντων· οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐδεμίαν νίκην ἰδίαν ἔσχον» Ἡσύχ κύρ. ὄν. 1) υἱὸς Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, (κατ' ἄλλ ἄλλων γονέων), βασ. Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ αὐτὴ ἐκλήθη, μετατεθεὶς βραδύτ. εἰς τοὺς ἀστερισμοὺς Πολύβ. Ἀπολλ 2) ἐπών. Ἀπόλλωνος Ἀριστοτ ἐν Κλ. Ἀλ 3) ὄν. Σοβαριτικῆς φυλῆς Δ. Σικ. 4) Ἀρκάδες, πόλ ἐν Κρήτῃ Στ Βυζ.

Ἀρκασίδης· πατρων λ. Ἰασσος Καλλίμ.

Ἀρκέας· Πυθαγόρειος φιλόσ. Ταραντῖνος Ἰάμβλ.

Ἀρκέσας, αντος· Ἀθηναῖος Δημ.

Ἀρκεσίκερτα· τά· πρότερον ὄν. τῆς Ἐπιφανείας Στ. Βυζ.

Ἀρκεσίνη· πόλ ἐν Ἀμοργῷ Πτολ.

Ἀρκέσιον, τό· σπήλαιον ἐπὶ τῆς Ἴδης ἐν Κρήτῃ Ἐτ. Μ.

Ἄρκεσος· 1) Ἰταλιώτης Πυθαγόρειος Πλουτ. 2) Σπαρτιάτης, ἁρμοστὴς Θηβῶν, αὐτ.

Ἀρκεύθη· πόλ. Ἰσαυρίας = Δίρβη Στ. Βυζ.

Ἄρκευθος· ποτ. Συρίας Στράβ

Ἄρκη καὶ Ἄρκαι· 1) πόλ. Ἀραβίας Ἰώσ 2) πόλ. ἐν τῷ Λιβάνῳ, αὐτ. 3) πόλ. Φοινίκης, καὶ «Ἐκδίπους» καλουμ. αὐτ. 4) θυγ. Θαύμαντος, ἀδελφὴ Ἴριδος Φώτ.

Ἀρκῆς· ταχὺς Ἡσύχ.

Ἀρκιλακὶς, καὶ Ἀρκίλ. πόλ. Ἰσπανίας· 1) τῆς Βαιτικῆς· 2) τῆς Ταρρακωνησίας Πτολ.

Ἄρκι(ν)να· πόλ. Δακίας Πτολ.

Ἄρκιλοι· τὰ τῶν ἄρκτων, ἤγουν ἄρκων, νεογνὰ Εὐστ.

Ἀρκιρόεσσα· πόλ. Πόντου Στ. Βυζ.

Ἄρκισσος· ἴδε Ἄρκεσος.

Ἀρκοβάδαρα· πόλ. Δακίας Πτολ.

Ἀρκόβριγα· πόλ. Ταρρ. Ἰσπανίας Πτολ. νῦν Arcos.

Ἀρκόνησος, ἡ· νῆσ. ἀπέναντι τῆς Ἁλικαρνασσοῦ· 2) νῆσ. Ἰωνίας ἡ καὶ «Λαπίς» Στράβ.

Ἀρκόπους, ὁ, ἡ· ἀδίαντος, φυτὸν Διοσκ. 4, 134.

Ἀρκόφθαλμος, ὁ· φυτόν, χρυσάγογον Διοσκ. νόθ. 4, 56.

Ἀρκά-φυτον, τό· βοτάνη Διοσκ. νόθ 3, 116.

Ἀρκτεία· ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων τελετή, ἀρκτεύειν δὲ τὸ καθιεροῦν Ἡσύχ.

Ἀρκτεύς· Αἰγύπτιός τις Αἰσχ. Πέρσ.

Ἀρκτῖνος· Μιλήσιος, ἀρχ. ἐπ. ποιητὴς Ἀθήν.

Ἄρκτιος, 3· βόρειος Νόν. Δ. 38, 329.

Ἀρκτο-ειδής, 2 εἶδος, μορφὴν ἄρκτου ἔχων Ὡριγ. κ. Κέλσ. τ. 1, σ. 654.

Ἀρκτό-μορφος, 2· ἄρκτου μορφὴν ἔχων Τζέτζ.

Ἄρκτος· Κένταυρός τις Ἡσ.

Ἄρκτου ἄκρα· ἀκρωτ. ἐν τῷ Λ. τῆς Σαρδηνίας Πτολ.

Ἀρκτο-φώλεια, τά· «Ἄρκτου παρούσης ἔχνη ζητεῖς· ἐπὶ τῶν ἀδήλων· ἡ γὰρ ἄρκτος χειμῶνος μὲν ἀποτίκτει καὶ φωλεύει τεκοῦσα, καὶ ὑφορωμένη τοὺς κυνηγοὺς τὴν ἐπιδημίαν τοῦ ἦρος προσμένει, οὐδ' ἂν πρὶν ἡ πληρωθῆναι τρεῖς μῆνας ἐξαγάγοι ποτὲ τὰ βρίφη· ὅταν δὲ αἴσθηται ἑαυτὴς πεπλησμένης, ὑφορωμένη τοῦτο ὡς νόσον ζητεῖ φωλεάν. Ἐντεῦθέν τοι κέκληται τὰ ἀρκτοφώλεια τὸ πάθος» Μιχ. Ἀποστ. 4, 40· ὀρθῶς ἐν Λίλ. Ἰ. Ζ. 6, 3.

Ἄρκτων νῆσος· ἡ Κύζικος Στ. Βυζ.

Ἄρκτων ὄρος· ὄρ. ἐγγὺς Κυζίκου Στράβ.

Ἄρκυα, ἡ· κύων τοῦ Ἀκταίωνος Ἀπολλ.

Ἄρκυες· ἔθν. ἐν Εὐξείνῳ Πόντῳ Ὀρφ.

Ἄρκυμα· ἀκρὶς ὑπὸ Περγαίων Ἡσύχ.

Ἀρκύνια ὄρη· ὄρ. Γερμανίας Ἀριστοτ. νῦν Harz.

Ἅρμα, ατος· 1) κώμη Βοιωτίας Ἰλ 2) τόπ. Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος· «ἐντεῦθεν δὲ ἡ παροιμία τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ λέγουσα, ὁπόταν δι' Ἅρματος ἀστράψῃ, ἀστραπήν τινα σημειουμένων κατὰ χρησμὰν τῶν λεγομένων Πυθαϊστῶν, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἅρμα καὶ τότε πεμπόντων τὴν θυσίαν εἰς Δελφούς, ὅταν ἀστράψαντα ἴδωσιν· ἐτήρουν δ' ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας» Στράβ. 9, 404· 3) ὁ ἀστερισμός, ἡ ἅμαξα Νόν.

Ἄρμα, ἡ ὄν. Ἀφροδίτης παρὰ Δελφοῖς Πλουτ.
Ἁρμάγαρα· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἁρμαγηδῶν· πόλ. Παλαιστίνης, Κ. Δ.
Ἁρμαθά, ᾶς, καὶ Ἀραμαθών, ῶνος, ἡ· πόλ. Παλαιστίνης Ἰώσ.
Ἁρμαῖς, ὁ, = Δαναός· βασ. Αἰγύπτου Μανέθ.
Ἁρμακάλης, ὁ, ποταμός· ἡ διῶρυξ ἡ συνδέουσα τὸν Εὐφράτην μὲ τὸν Τίγριν Εὐσέβ.
Ἁρμακία, «ἁρμακίας· στοάς» Ἡσύχ.
Ἁρμαλᾶ· πήγανον ἄγριον (παρὰ Σύροις) Γαλην. τ. 13, σ. 605.
Ἁρμάκτικα· πόλ. Ἰβηρίας παρὰ τὸν Κῦρον Πτολ.
Ἁρμαρίθρης· υἱὸς Δάτιδος Ἡρ.
Ἁρμάν· πόλεμος π Φρυξίν Μ. Ἐτ. 145.
Ἁρμαουρία· πόλ. μεγ. Ἀρμενίας Πτολ.
Ἁρμάριον τό· ἑρμάριον, «ὅτι τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἁρμάρια ἑρμάρια ὀφείλουσι λέγεσθαι. . . Οἱ γὰρ Ἕλληνες οἷά τινας ἀνδριάντας ἐποίουν, μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας· τούτους δὲ Ἑρμᾶς ἐκάλουν· οὗ ὁποκορ. Ἑρμάριον· ἐποίουν δὲ αὐτοὺς διακένους . . . ἔσωθεν οὖν αὐτῶν ἐτίθεσαν ἀγάλματα, ὧν ἕσεσθον θεῶν» Ἐτ Μ. σ 146, 57.
Ἅρματα, τά· πόλ. Ἰνδικῆς Στ. Βυζ.
Ἅρματ-αρχία, ἡ, «καλοῦσι τὰ μὲν δύο ἅρματα ζυγαρχίαν, τὰς δὲ δύο ζυγαρχίας συζυγίαν, δύο δὲ συζυγίας ἐπισυζυγίαν, δύο δὲ ἐπισυζυγίας ἁρματαρχίαν, καὶ τὸ ἐκ δυοῖν ἁρματαρχιῶν κίρας» Ἀσκληπιόδ. τακτ. σ. 164, κ. 8.
Ἁρματεύς· Ἀθηναῖός τις Δημ.
Ἁρματ-ηγέω· ὁδηγῶ τὸ ἅρμα Φιλ. ἄρμ. 105.
Ἁρματ-ηλατικός, 3· τῷ ἁρματηλάτῃ ἐνήκων Κοκχίου χειρουργ. σ. 19.
Ἁρματήλιξ, τά· πόλ. Βραχμάνων Δ. Σικ.
Ἁρματίδης· Θεσπιεὺς Ἡρ.
Ἁρμάτιος· 1) στρατηγὸς Ἀττίλα Πρισκ. 2) εὐνοούμενος τῆς αὐτοκρ Ζηνωνίδος Σουΐδ.
Ἁρματο-εργός, ὁ· ὁ κατασκευάζων ἅρματα Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. ω, 277.
Ἁρματο-θεσία· ἀγὼν ἐν ᾧ ἁρμάτων Εὐστ. Ἰλ. σ. 226.
Ἁρματο-ποιία, ἡ· κατασκευὴ ἁρμάτων Ἑρμεί. διασυρ. § 11, σ. 404.
Ἁρματο-στρόφος, 2· ὁ στρέφων τὸ ἅρμα Κ. Μανασ. χρον. 2030.
Ἁρματο-στροφία· στροφὴ τοῦ ἅρματος Κ. Μανασ. χρον. 5167.
Ἁρματοῦς, οῦντος, ὁ· ἄκρωτ. καὶ πόλ. Λιβύδος Θουκ.
Ἁρμεῖαι· Ἴθν. εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς Πτολ.
Ἁρμένας, α· υἱὸς τυράννου Νάξιδος Πολύδ.
Ἁρμενίδας· συγγράψας περὶ Θηβῶν Ἀθήν.
Ἁρμενίς, χώρα· Ἀρμενία Ἀνθ.
Ἁρμενιστί, ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ἁρμένιος, κατὰ τρόπον, ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀρμενίων Στράβ. 11, σ. 500.
Ἁρμενόπετες· δι' ἱστίων ἐπτάμενον, γλωσ.
Ἁρμενοχάλυβες· πόλ Χαλύβων μεταξὺ μεγ Ἀρμενίας καὶ Κολχίδος Πλίν.
Ἁρμίανα· πόλ. Παφλαγ. Πτολ.
Ἁρμιλούστριον, τό· τόπος ἐν Τώμῃ Πλουτ.
Ἁρμίνιος· ἀρχηγὸς Χηρούσκων Δ Κάσ.
Ἁρμόγαλα, τά ἀρτύματα, Ταραντῖνοι Ἡσύχ.
Ἁρμοδιοτυπῶς· ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενον Ἡσύχ.
Ἁρμοδιο-φυής, 2· ὁ ἁρμοδίως γεννηθείς, σύμφωνος Γ. Πλήθ. ἐν Βαλτζ. ῥητ. τ. 6, σ. 556.
Ἁρμόζεια, ἡ· γώρα Καρμανίας Ἀρρ.
Ἁρμοζική πόλ. Ἰβηρίας παρὰ τῷ Κύρῳ Στράβ.
Ἁρμοζον, οντος· ἄκρωτ. ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Περσ. κόλπου Ἐρατοσθ. ἐν Στράβ.
Ἁρμοθόη Ἀμαζὼν Κ. Σμ.
Ἁρμοκύδης· Φωκεὺς Ἡρ.
Ἁρμο-λόγησις· συναρμολόγησις, σύνθεσις, γλωσ.
Ἁρμονία· 1) θυγ. Διὸς καὶ Ἀφροδίτης ἢ Ἠλέκτρας, γυνὴ Κάδμου Εὐφη. ἐν Ἀθην. 2) θυγ. τοῦ Συρακοσίου Γέλωνος Βαλέρ. Μάξ.
Ἁρμονίας· ἀνδρ. ὄν. ἐν Ἰλιοδ.
Ἁρμονίδης· 1) Τρὼς Ἰλ. 2) Βοιωτὸς περίφημος αὐλητὴς Λουκ.
Ἁρμο-ποιός, 2· ἁρμόζων, συμβιβάζων Σχολ. Λυκόφρ. 832.
Ἁρμόσατα, τά· πόλ. Ἀρμενίας μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριτος Πολύβ
Ἅρμοστρον, ἅρμαστρα· ἁρραβῶνες, γλωσ.
Ἅρνα· 1) πόλ. Λυκίας, τὸ πρότερον ὄν. τῆς Ξάνθου 2) πόλ. Ἰταλίας Πτολ.
Ἅρναι· πόλ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Θουκ.
Ἁρνάκης· εὐνοῦχος τοῦ Ξέρξου Πλούτ.
Ἁρνάπης, ους· Πέρσης Ξεν.
Ἅρναπον· τὸν ἄρνα Ἡσύχ
Ἁρνεαί· πόλ. Λυκίας Στ. Βυζ.
Ἁρνειτος· μὴν Καρναίος Εὐστ.
Ἄρνειον, τό· φυτὸν Διοσκ. 2, 153· ὃ δὲ ἀρνόγλωσσον.
Ἄρνειος· πατ. Μεγαμήδης Ἀπολδ.
Ἅρνη· 1) γυν. ὄν. α) νύμφη τις, ἄλλως Σινάεσσα· Τζέτζ. β) μήτ. Αἰόλου Σχολ. Ὀδ. γ) θυγ. Αἰόλου, μήτ. Βοιωτοῦ Δ. Σικ. δ) Σιφνία τις μεταμορφωθεῖσα εἰς κορώνην, διότι προύδωκε τὴν πατρίδα αὐτῆς εἰς τὸν Μίνωα Ὀβίδ. 2) πόλεις· α) ἐν Βοιωτίᾳ Θουκ. β) ἐν Θεσσαλίᾳ Ἡσ. γ) ἐν Μεσοποταμίᾳ Στ. Βυζ. δ) πηγὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παυσ.
Ἀρνησι-θέα· ἄρνησις θεοῦ Ἐπιφάν. αἱρ 38.
Ἀρνησί-σταυρος, 2· ὁ τὸν σταυρὸν ἀρνούμενος Εὐστ ἐρ. σ. 164.
Ἀρνησί-χριστος, 2· ὁ τὸν Χριστὸν ἀρνούμενος, Βυζ.
Ἀρνητής, ὁ· ἀρνούμενος, γλωσ.
Ἀρνίσκος· Ἠλεῖος Παυσ.
Ἄρνισσα 1) ἀδελφὴ Τυνδάρεω Σχολ. Ἰλ. 2) πόλ. Ταυλαντίων ἐγγὺς Δυρραχίου Πτολ. 3) πόλ. Μακεδονίας Θουκ νῦν Ὄστροβα.
Ἀρνο-κτασία· φόνος ἀρνῶν, ἀνῶν ἐν Βαλτζ. ῥητ. τ. 3, σ. 607.
Ἀρν-ορκίη, (οὕτω γραπτ. ἀντὶ ἀρνορίη)· ὁ μετὰ τοῦ ἀρνὸς αἱρούμενου γινόμενος ὅρκος Ἡσύχ.
Ἀρνο-τροφία, ἡ· τὸ τρέφειν ἀρνία Γεωπ.
Ἄρνουφις· Αἰγύπτιος μάγος Δ Κάσ.
Ἀρνό-φυλλον· πόα θαμνώδης Ἡσύχ.
Ἄρνυτος· εὔπνους, εὔοσμος Ἡσύχ.
Ἀρνών, ῶνος ὁ· ὁ πατ. Παλαιστίνης Ἰώσ.

Κοινή Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄρνωσσος· βασ. Μυσῶν Νικ. Δημ.
Ἄρξαμα· πόλ. Μεσοποταμίας Πτολ.
Ἀρξάνης· σατράπης Αἰγύπτου Κτησ.
Ἄρξατα· πόλ. Ἀρμενίας Στράβ.
Ἀρξιλαΐδας· Σπαρτιάτης Πολύαιν.
Ἄρξιππος· υἱὸς Ἀκάστου Τζέτζ
«Ἄρξιφος· δετόν, παρὰ Πέρσαις» Ἡσύχ.
«Ἀροανδικόν· νόμισμα, ᾧ χρῶνται Αἰγύπτιοι, ἀπὸ Ἀροάνδου» Ἡσύχ.
Ἀροάνιος· 1) ποτ. α) ἐν τῇ βορ. Ἀρκαδίᾳ Παυσ. β) παραποτ. Λάδωνος Παυσ. γ) παραποτ. Ἐρυμάνθου ἐν Φωκίδι Παυσ. 2) Ἀροάνια ἄρη, ἐξ ὧν κατέρχεται ὁ Ἀροάνιος β, Παυσ.
Ἀρόαρνοι· ἔθνος μαχιμώτατον τῶν πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν Στ. Βυζ.
Ἀρόη· τόπ. ἐν Ἀχαΐᾳ, αἱ κατόπιν Πάτραι Παυσ.
Ἀρόκκαι· 1) ἔθν. Ἀφρικῆς Πτολ. 2) ἔθν. ἐν Γαιτουλίᾳ, αὐτ.
Ἄρομα, τά· τόπ. Λυδίας Στράβ
Ἄρος· ὄφελος, καὶ κοιλάς, ἐν αἷς ὕδωρ ἀθροίζεται ὁμόριον, καὶ βλάβος ἀκούσιον Ἡσύχ.
Ἀρός· ποτ. Κιλικίας Στ. Βυζ.
Ἀοάσσω, ἀρόσσειν ἀντὶ ἀρόῦν ἐν Γρῆγ τ. 2. σ. 91.
Ἀροστός, 3 ἀρόσιμος, βι. Ἀράτ. σ. 275.
Ἀροτέαν· δεῖ ἀρόῦν Γερμίν. ἐν Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 226
Ἀρουτῆρες· 1) ἔθν Λιβύης Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ. 2) ἔθν. Σκυθικὸν παρὰ τὸν Ἴστρον Ἔφορ. ἐν Σκύμν.
Ἀρωτικός, 3 εἰς τὸν ἄροτον, ἢ ἀρωτῆρα ἀγῶνων Ἀθήν. 5, 156.
Ἀρωτός, 3 ὅστις δύναται ν' ἀρωθῇ Θεογνώστ. καν σ. 95
Ἀρώτρια· τὸ πρώτερον ὄν. τῆς Ἐρετρίας Στράβ.
Ἀρώτται· οἱ δοῦλοι ἐν Συρακούσαις Εὐστ. Ἰλ. σ. 295.
Ἀρουάκοι, καὶ -κοί· ἔθν. Κελτιβηρίας Στράβ.
Ἀρουάλτης· ὄρος Λιβύης Πτολ.
Ἀρούαρνοι· ἔθν. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀρούγκοι· Ἰταλ. φῦλον ἐν Καμπανίᾳ Δ. Ἀλ
Ἀρουδίς· πόλ. Συρίας Πτολ.
Ἀρουέρνοι, καὶ -νοί· ἔθν. Γαλλίας Στράβ ἐν τῇ νῦν Auvergne.
Ἀρουζίς· πόλ. Μηδίας Πτολ
Ἀρούηοι· Αἰγυπτ. θεότης ὑπό τινων ὁ Ἀπόλλων, Ὡρος καλούμενος Πλούτ.
Ἀρούῖοι· ἔθν. Γαλλίας Πτολ.
Ἀρουκαΐοι· λαός Παλαιστίνης Ἰώσ.
Ἀρούκι· τόπ. Βαιτ. Ἱσπανίας Πτολ.
Ἀρουκκία· πόλ. Λιβυρνίας Πτολ.
Ἀρουλῆνος· ῥωμ. πολιτικὸς καὶ φιλόσ ἐπὶ Δομιτιανοῦ Δ Κάσ.
Ἀρούντας, α· υἱὸς Τερκυνίου Πλούτ.
Ἀρούντιος Πατέρκουλλος· τεχνίτης ἐν Σικελίᾳ Πλούτ.
Ἀρουπῖνοι· πόλ. Ἰλλυρίας Στράβ.
Ἄρουρα· τόπ Ἰουδαίας Ἰώσ.
Ἀρουραῖοι· ἔθν. Ἰνδικῆ, Πτολ.
Ἄρουραν· ἄρουρα, γλωσ.
Ἀρούσιον, τό· βοτάνη τις Διοσκ. 2, 215.
Ἀρπάθης· γραμματικὸς Ἀλκίφρ.
Ἀρπαλεύς· υἱὸς Λυκάονος.
Ἀρπάκτωρ, ὁ· ἁρπακτὴς Ἐφραίμ. Καισ. σ 31.
Ἁρπάλη· μήτ. Κύκνου ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Σχολ. Πινδ.
Ἀρπαλύκεια, ἡ· πόλ. Φρυγίας Στ. Βυζ.
Ἀρπαλύκη· 1) θυγ. Ἁρπαλύκου Ὑγῖν. 2) θυγ. Κλυμένου καὶ Ἐπικάστης ἐν Ἄργει Νόν. 3) παρθένος τις, ἀγαπῶσα τὸν Ἴφικλον καὶ ἀποθανοῦσα, διότι δὲν ἀντηγαπᾶτο Ἀθήν.
Ἁρπάλυκος· 1) υἱὸς Λυκάονος Ἀπολλ. 2) διδάσκ. Ἡρακλείους ἐν τῇ πυγμαχίᾳ Θεόκρ. 3) πατ. Ἁρπαλύκης, ὃ ὕδε.
Ἁρπάνη· μάνδρα βοσκημάτων Ἡσύχ.
Ἁρπαξ-άνδρα, ἡ· ἡ τοὺς ἄνδρας ἁρπάζουσα, περὶ τῆς Σφιγγὸς Λίσχ. Ἐπ. 776.
Ἅρπασα· πόλ. Καρίας Στ. Βυζ.
Ἅρπασις· ἁρπαγὴ Φρύν. ἐν Βεκκ. σ. 36, 29.
Ἅρπασος· 1) παραπ. Μαιάνδρου ἐν Καρίᾳ Κ. Σμ. 2) πατ. Ἁρμενίας Ξεν.
Ἁρπάτης· υἱὸς Τηριβάζου Πλούτ.
Ἁρπεδόνιον· ὑποκ ταῦ ἁρπεδών, γλωσ.
Ἁρπέτισσα· ἵππος, ἔτι δὲ καὶ ἁρπακτικὴ Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 2, σ. 347.
Ἅρπη· Βάκχη Ὀρφικὴ Νόν.
Ἁρπήνουσα· ὄν. νήσου Σουΐδ.
Ἁρπησσός· παραπότ. Ἕδρου ἐν Θράκῃ Ἀππ.
Ἁρπίαθος· φαῦλος, καὶ ἁρπίαλος Ἡσύχ.
Ἅρπινα, ἡ· 1) θυγ. Ἀσωποῦ, μήτ. Οἰνομάου Δ. Σικ. 2) πόλ. ἐν τῇ Πισάτιδι κληθεῖσα ἐκ τῆς προηγ. Παυσ. 3) ἡ πόλ. Ἁρπινον ἐν Λατίῳ καὶ ἡ χώρα ταύτης Πλούτ. 4) ἡ φορβὰς τοῦ Οἰνομάου Λυκόφρ.
Ἁρπινάτης· ποτ. παρὰ τῇ Ἁρπίνῃ ἐν Ἠλιδι Παυσ.
Ἅρπιξ εἶδος ἀκάνθης, Κύπριοι, Ἡσύχ.
Ἅρπιοι· ἔθν παρὰ τὸν Ἴστρον ἐν Μοισίᾳ Πτολ.
Ἅρπις· πόλ. Μοισίας Πτολ.
Ἅρπλεια, τά· κώμη λακων. ἐν τῇ κλιτύϊ τοῦ Ταϋγέτου Παυσ.
Ἁρποκρᾶς· γραμματικὸς ἐπὶ Ζήνωνος Σουΐδ.
Ἁρποκράτης· υἱὸς Ὁσίριδος καὶ Ἴσιδος, θεὸς τῆς σιγῆς παρ' Αἰγυπτίοις Πλούτ. ἐπίθ. Ἁρποκρατικός, 3.
Ἁρποκρατίων, ωνος· 1) γραμματ. Ἀλεξανδρεύς, ἐπικαλούμενος Βαλέριος, συγγράψας «λέξεις ῥητορικὰς» Σουΐδ. 2) ὁ Λύλιος, ἱστορικὸς καὶ σοφιστὴς Σουΐδ. 3) Πλατωνικὸς ἐξ Ἄργους Ἀθήν 4) Μενδαῖος, συγγράψας περὶ πλακούντων Ἀθήν. 5) Αἰγύπτιος ἰατρός Πλίν.
Ἁρπόξαϊς· Σκύθης Ἡρ.
Ἅρπυια· πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ καὶ Ἐγχελέαις Στ Βυζ.
Ἁρπύρεια· θυγ. Φινέως Τζέτζ.
Ἅρπυς· μυθώδης ποτ. ἐν Πελοποννήσῳ Ἀπολλ.
Ἅρρα, ἡ· πόλ. Ἰλλυρικὴ Στ Βυζ.
Ἀρράδαιος· ἡγεμὼν Λυγκηστῶν Ἀριστοτ.
Ἀρράδη θύρα· οἷον γέρρον Ἡσύχ.
Ἀρραβωνίζομαι· λαμβάνω ἀρραβῶνα Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 115· «ἀρραβωνίζεται· ἀρραβῶνι δίδοται» Ἡσύχ.
Ἀρραβώνισμα· ἀρραβωνισμὸς Θεόδ. Στουδ.
«Ἀρραγίδες· στήμονες, κρόκαι Ἡσύχ. (ἀντὶ ἀραθίδες).

Ἀρράδη· πόλ. τῆς ἐρήμου Ἀραβίας Πτολ.
Ἀρραθάγησεν· ἐψόφησεν Ἡσύχ.
Ἀρράθυμος, 2· οὐχὶ εὔκολος Εὐστ. Ἐρ. σ. 40.
Ἀρραχθές· ἀσύνετον Ἡσύχ.
Ἀ-ρραψῴδητος, 2· μὴ ᾀσθείς ὑπὸ τοῦ ῥαψῳδοῦ Θεόδ. Πρόδρ.
Ἄρραπα· πόλ. Ἀσσυρίας Πτολ.
Ἀρραπαχτῖτις· χώρα Ἀσσυρίας Πτολ.
Ἀρραχίων· Ὀλυμπιονίκης ἐκ Φιγαλίας Παυσ.
Ἀ-ρρέμβαστος, 2· ὁ μὴ ῥεμβόμενος Μακαρ. ὁμ. 31. σ. 431.
Ἄ-ρρεμβος, 2· τῷ προηγ. Μάρκ. Ἐρημ. σ. 86.
Ἀρρενίδης· ἄρχ. ἐν Ἀθήναις ἐπὶ φιλοσ. Ζήνωνος Δ. Λαέρ.
Ἀρρενο-βασία· συνουσία μετ' ἀρρένων Θεόφιλ. πρ. Αὐτολ. σ. 120.
Ἀρρενο-μανέω· μαίνομαι διὰ τοὺς ἄρρενας, «ἀρρενομανοῦσαι γυναῖκες» Καισάρ. διάλ. 3, 139.
Ἀρρενο-μανής, 2· ὁ μαινόμενος διὰ τοὺς ἄνδρας, μτγν.
Ἀρρενο-μανία, ἡ· μανιώδης ἔρως πρὸς ἄνδρας, μτγν.
Ἀρρενο-πίπης, ὁ· ὅστις κυττάζει τοὺς ἄρρενας Εὐστ. Ἰλ. σ. 827.
Ἀρρενο-ποιέω· ποιῶ τι ἀνδρικὸν Ἰ. Διάκ. ἄλλην. Ἡσ. Θε. σ. 492.
Ἀρρενο-φθορέω· διαφθείρω ἄρρενας Καισάρ. διάλ. 3, 129.
Ἀρρενό-φρων, ὁ, ἡ· ἔχων ἀνδρικὸν φρόνημα Σουΐδ.
Ἀρρενωπάδες· ἀνδρόγυνοι Ἡσύχ. «ἀρρενωπούς καὶ ἀρρενωπάδας τὰς γυναῖκας καλοῦσιν» Β. Ἀν. σ. 546.
Ἀρρεν-ωπότης, ἡ· ὄψις ἢ φρόνημα ἀνδρικὸν Κ. Μανασ. χρον. 1274.
Ἀρρεπῆ· ἀρρεπῶς· Ἡρωδν. ἐπιμ. σ. 256.
Ἄρρευστος, 2· ὁ μὴ ῥευστός, ἐκκλ.
Ἀ ρρεύστωσις, ἡ· μεταποίησις εἰς ἄρρευστον Μ. Ψελ.
Ἀρρέω, «ἀρρῆσαι· ἀβουλῆσαι, ἀπαγορεῦσαι» Ἡσύχ.
Ἄρρη· κώμ. τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀρρήτιον· πόλ. Ἐτρουρίας.
Ἀ-ρρητο-γεννής, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ῥηθῇ ὡς γεννηθεὶς Μάξ. Μαργούν. ὕμν. 3, σ. 196.
Ἀ-ρρητο-λογία· αἰσχρολογία Εὐσέβ. εὐαγγ. προπ. 3, 13, σ. 122.
Ἄρρητος· υἱὸς Πριάμου Ἀπολλόδ.
Ἀ-ρρητό-τροπος, 2, ἐξ οὗ ἐπίρ. -τρόπως· ἀρρήτῳ τρόπῳ Ψελλ. ἀσμ. ᾄσμ. 2, 3.
Ἀ-ρρητο-υργέω· αἰσχρουργῶ Κ. Μανασ. χρον. 2029.
Ἀ-ρρητο-υργός, 2· αἰσχρὰ ποιῶν Κ. Μανασ. 5043.
Ἀρρηχοί· ἔθν. ἐν τῇ Ἀ. ἀκτῇ τῆς Μαιώτιδος λ. Στράβ.
Ἀρριανοί, ἡ Ἀρριανά· ἔθν. ἢ τόπ. ἐν τῇ Θρᾴκ. Χερσονήσῳ Θουκ.
Ἀρρίας, ου· ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ Μ. Ἀλεξ. Ἀΐλ.
Ἀρριβάντιον· πόλ. Δαρδανίας Πτολ.
Ἀρριδᾶτος· τὸ Ἀριδαῖος.
Ἄρρινον, τό· οἰναπι Ἀθήν. 9, 366.

Ἀρριφῶν· Αἰτωλὸς Παυσ.
Ἄ-ρροιζος, 2· μὴ ῥοιζῶν, μὴ κροτῶν Εὐστ. Ἰλ. σ. 492.
Ἄ-ρροπος, 2· ἀρρεπής.
Ἀρρύβας· Μακεδὼν Ἀρρ.
Ἄρρων, ωνος καὶ οντος· 1) Ὀρχομένιος Παυσ. 2) Ἀρκὰς Παυσ. 3) υἱὸς Δημαράτου Δ. Ἀλ. 4) υἱὸς Ταρκυνίου Πλούτ.
Ἀ-ρρωστηματικός, 3· φιλάσθενος Μ. Γλυκ. χρον. σ. 119.
Ἀ-ρρωστικός, 3· τῷ προηγ. Τζέτζ.
Ἄρσα· πόλ. Ἱσπανίας Στ. Βυζ.
Ἀρσακίς, λίμνη· λίμνη ἐν Ἀρμενίᾳ Πλουτ.
Ἀρσακόμας· Σκύθης Λουκ.
Ἄρσαλος· μυθ. ἡγεμὼν τῶν Σολύμων Πλούτ.
Ἀρσάλτη· Δαναΐς Ὑγίν.
Ἀρσάμη· θυγ. Δαρείου Αἰλ. ἐν Σουΐδ.
Ἄρσαμος· φρούριον ἐγγὺς Ἀδιαβηνῆς Ἰώσ.
Ἀρσανίας· ὁ μεσημβρ. βραχίων τοῦ Εὐφράτου Πλούτ.
Ἀρσανία· πόλ. Ἰνδικῆς Νόν.
Ἄρσανος· πατ. Δαρείου Δ. Σικ.
Ἀρσαρόται· πόλ. Ἀρμενίας Πτολ.
Ἀρσαφής· ὁ Διόνυσος παρ' Αἰγυπτίοις Πλούτ.
Ἀρσίας· Μακεδὼν Ἀρρ.
Ἀρσιναρία, κολωνία· ῥωμ. ἀποικία ἐν Μαυριτανίᾳ Καισαρησίᾳ Πτολ.
Ἀρσενεικανθόν, τό· φυτὸν εὐῶδες Διοσκ. νόθ. 3, 23.
Ἀρσενικο φανής, 2· ἔχων ὄψιν ἀρσενικοῦ Σχολ. Σοφ. Ἰλ. 977.
Ἀρσενοκοιτέω, ἀρσενοκοίτης· τὸ ἀρρενοκ
Ἀρσενο-κοιτία· συνουσία μετ' ἀρρένων Θεόφ. πρὸς Αὐτόλ. 1, 20.
Ἀρσενυτή· εἶδος φυτοῦ Διοσκ. 4, 153.
Ἄρση ἡ Ἄρσι· πόλ. Ἱσπανίας Πτολ.
Ἄρσηλις· βασ. ἐν Καρίᾳ Πλούτ.
Ἄρσην· ποτ. Ἀρκαδίας Παυσ
Ἀρσηνή· λίμνη Ἀρμενίας Στράβ.
Ἄρσης, Ἀρσὴς καὶ Ἄρσῆς· υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, βασ Περσίας Στράβ.
Ἀρσίας· ποτ. ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἄνω Ἰταλίας καὶ τοῦ Ἰλλυρικοῦ Σχολ. Πτολ.
Ἀρσιῆται· ἔθν. εὐρωπ Σαρματίας Πτολ.
Ἀρσίκας· ἄρχ. ὄν. τοῦ Ἀρταξέρξου Πλούτ.
Ἀρσικούα· τόπ. Γερμανίας Πτολ.
Ἀρσίμας· πρεσβευτὴς Δαρείου πρὸς Ἀλέξανδρον Ἀρρ.
Ἀρσινάριον ἄκρον· ἀκρωτ. ἐν τῇ Δ παραλίᾳ τῆς Ἀφρικῆς Πτολ.
Ἀρσινόη· 1) θυγ. Φηγέως ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀπολλόδ. 2) θυγ. Λευκίππου, αὐτ. 3) ἡ τίτθη τοῦ Ὀρέστου Πίνδ. 4) θυγ. Μινύου Πλούτ. 5) μήτ. Πτολεμαίου τοῦ Δ'. Θεόφιλ. 6) θυγ. Πτολεμ. τοῦ Δ'. καὶ Βερενίκης, σύζ. Λυσιμάχου καὶ κατόπιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἣ ἠγέρθη ναὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, «τὸ Ἀρσινόειον» καλοῦμ. 7) θυγ. Λυσιμάχου ἡ πρώτη σύζυγος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Παυσ. 8) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Γ'., ἀδελφοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος Πολύβ. 9) θυγ. Πτολεμαίου Λυλητοῦ, ἀδελφὴ τῆς Κλεοπάτρας Ἰώσ. 10) ἐ-

ταῖρα Σωσιπάτρου Διοσκ. 11) πόλ. Κιλικίας Στράβ. 12) δύο πόλεις ἐν Κύπρῳ καὶ ἄκρωτ. Στράβ. 13) πόλ. Αἰτωλίας· ἡ πρότερον Κωνώπα Στράβ. 14) ἐπί τινα χρόνον ὄν. τῆς Ἐφέσου Στράβ. 15) πόλ. Συρίας Στ. Βυζ. 16) Λυκίας = Πίταρα Στράβ. 17) πρωτεύουσα τοῦ «νομοῦ Ἀρσινοΐτου» τῆς μέσης Αἰγύπτου, πρότερον «Κροκοδείλων πόλις» 18) πόλ. ἐν τῇ Τριωνλοδυτικῇ ἐν τῇ Δ. ἀκτῇ τοῦ ἄραβ. κόλπου Στράβ. 19) πηγὴ ἐν Μεσσηνίᾳ Παυσ.

Ἀρσίνοος· Τενέδιος Ἰλ.

Ἀρσίππης· θυγ. Μινύου Αἰλ.

Ἄρσιππος· πατ. Ἀσκληπιοῦ Κικ.

Ἀρσίπτη· ἡ Ἄλκηστις Ἡσύχ.

Ἄρσις· ποτ. Ἰταλίας Πλούτ.

Ἀρσίσακα· πόλ. Μηδίας Πτολ.

Ἀρσίτης· σατράπης Φρυγίας Στράβ.

Ἀρσίτις· χώρα Ὑρκανίας Πτολ.

Ἀρσιφόνη· θυγ. Ὁμήρου, σύζ. Στασίνου Τζέτζ.

Ἀρσόνιον, τό· τόπ. ἐν Γερμανίᾳ Πτολ.

Ἄρσουσα· χώρα τῶν Ψύρων καὶ Χίου, τραχεῖα καὶ ἁλίμενος οἶνον ἄριστον ἔχουσα καλούμενον Ἀρουηνόν Στ. Βυζ.

Ἄρσω· ἁρμόσω Ἡσύχ.

Ἀρσωμίδες· ὑπόδημα γυναικεῖον Ἡσύχ.

Ἄρσωπες· ἔθν. ἐγγὺς τῶν Ἀριμασπῶν Ὀρφ. Ἀργ.

Ἀρταβαζάνης, ου· δυνάστης ἐν Πόντῳ Πολύβ.

Ἀρταβάζης· 1) ὁ Α'. βασ. Ἀρμενίας υἱὸς Τιγράνου τοῦ Α'. Πλούτ 2) ὁ Β' υἱὸς τοῦ προηγ. Δ. Κάσ. 3) Ἀρτ. ὁ Γ'. αὐτ. 4) βασ. Μηδίας Ἀτροπατηνῆς Δ. Κάσ.

Ἀρτάβαζος· 1) Πέρσαι· α) υἱὸς Φαρνάκους, ἀρχ. τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ὑπὸ τὸν Ξέρξην Ἡρ. 6) εἷς στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Α'. Δ. Σικ. γ) στρατηγὸς καὶ σατράπης τῆς Κάτω Ἀσίας ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ Ὤχου Δημ. 2) Μηδός τις Ξεν. 3) βασ. Πάρθων Λουκ.

Ἀρτάβανος· 1) υἱὸς Ὑστάσπου, ἀδελφ. Δαρείου τοῦ Α'. Ἡρ. 2) Ὑρκανός, ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ Ξέρξου Δ. Σικ. 3) βασιλεὺς Παρθίας· α) Ἀρτ. ὁ Α'. Δ. Κάσ. 6) ὁ Β'. αὐτ.

Ἀρταβάριος· Πέρσης Κτησ.

Ἀρταβάτας· Πέρσης Ξεν.

Ἄρταβροι· ἔθν. Ἰσπανίας Στράβ.

Ἀρτάγειρα· 1) φρούριον Ἀρμενίας Στράβ. 2) πόλ. Ἀρρικῆς Πτολ.

Ἀρταγέρσης· 1) Πέρσης Ξεν. 2) στρατηγὸς Ἀρταξέρξου, αὐτ. 3) ἀρχὴ Καδουσίων Πλούτ

Ἀρταγίγαρτα· πόλ. Ἀρμενίας Πτολ.

Ἀρτάδες· οἱ δίκαιοι ὑπὸ Μάγων Ἡσύχ.

Ἀρταιστίν· ὄν. τοῦ 11ου μηνὸς ἐν Καππαδοκίᾳ Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 402.

Ἀρταζώστρη· θυγ. Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σύζ. Μαρδονίου Ἡρ.

Ἀρταῖοι· οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις Ἡσύχ.

Ἀρταῖος· 1) βασ. Μήδων Κτησ. ἐν Δ. Σικ 2) Πέρσης τις Ἡρ.

Ἀρταλῶν τεῖχος· πολίχνιον ἐπὶ τῷ Ῥοδάκῳ ποταμῷ Στ Βυζ.

Ἀρτακόμα· θυγ. Ἀρταβάζου, σύζ. Πτολεμαίου Ἀρρ.

Ἀρτακάμας· σατράπης μεγ. Φρυγίας Ξεν.

Ἀρτακάηνα· πρωτεύουσα Ἀρίας Στράβ.

Ἀρτάκανα· πόλ. μέσ. Παρθίας Πτολ.

Ἀρτακηνὴ ἡ χώρα· χώρα ἐγγὺς Ἀρβήλων Στράβ.

Ἀρτακής, ἐος· ἀρχ. ἥρωι, φονευθεὶς ὑπὸ Μιλεΐτου Ἀπολλ. Ῥ.

Ἀρτάκινα, ἡ· τόπ. ἐν Κρήτῃ Πτολ.

Ἀρτάκιοι· ἔθν. Θρᾳκικὸν Δ. Κάσ.

Ἀρτακόανα· τά· Ἀρτακάνη.

Ἀρτάμας· ἡγεμὼν ἐν μεγ. Φρυγίᾳ Ξεν.

Ἀρταλίω, «ἠρταλίοντο· ὡπλίζοντο» Ἡσύχ.

Ἀρταμήνης· ῥήτωρ ἐν Ῥόδῳ Δ. Ἁλ.

Ἀρτάμης· Βάκτριος Αἰσχ.

Ἄρταμις· ποτ. Βακτριανῆς Πτολ.

Ἀρτάμνης· υἱὸς Σμέρδιος Δ. Σικ.

Ἀρτάνης· 1) υἱὸς Ὑστάσπου, ἀδελ Δαρείου Ἡρ. 2) ποτ. Βιθυνίας Ἀρρ. 3) παραπότ Ἴστρου ἐν Θρᾴκῃ Ἡρ.

Ἀρτανία, ὁ· ὁ 10ος μὴν παρὰ Καππαδόξιν.

Ἀρτάνισσα· πόλ. Ἰβηρίας Πτολ.

Ἀρτάξας· βασ Ἀρμενίων Πλούτ.

Ἀρτάξατα· πόλ. Ἀρμενίας Στ. Βυζ

Ἀρταξίας· ὕπαρχος Ἀντιόχου τοῦ Μ ἐν Ἀρμενίᾳ Πολύβ.

Ἀρτάοζος· φίλος Κύρου τοῦ νεωτέρου Ξεν.

Ἀρτουάσδης· 1) υἱὸς Τιγράνου τοῦ Α' βασ τῆς μεγ. Ἀρμενίας καὶ συγγραφεὺς Στράβ 2) σύγχρονος τοῦ προηγουμένου καὶ βασ Μηδίας Ἀτροπατηνῆς Δ. Κάσ.

Ἀρταπάνης· Πέρσης Ἀριστοτ.

Ἀρταπάτης· 1) φίλος (εὐνοῦχος) Κύρου τοῦ νεωτ. Ξεν. 2) βασιλεὺς Ἀρμενίας Ἀππ.

Ἄρτας, ου· Ἰαπύγιος Θουκ.

Ἀρτασύρας, ου· εὐνοούμενος Ἀρταξέρξου τοῦ Β' Πλούτ.

Ἀρταθύκτης· Πέρσης Ἡρ

Ἄρταυνον, τό· πόλ. ἐν Γερμανίᾳ Πτολ.

Ἀρταθύντη· Πέρσις Ἡρ.

Ἀρταθύντης· Πέρσης Ἡρ.

Ἀρτάχαιος· Χαλδαῖος Ἡρ.

Ἀρτεμᾶς· εἷς τῶν συνοδευόντων τὸν Ἀπόστ. Παῦλον, Κ Δ.

Ἀρτεμβάρης· 1) ἀρχηγὸς Περσῶν Αἰσχ 2) Μῆδος ὑπάλληλος Ἀστυάγους Ἡρ.

Ἀρτεμίδιον· φυτόν, ὁ δίκταμνος Διοσκ. νόθ, 3, 34.

Ἀρτεμίτια, τά· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος ἐν Κυρήνῃ Ἀθήν.

Ἀρτεμίων, ωνος· ἀρχηγὸς Ἰουδαίων Δ Κάσ.

Ἀρτεπίθυμος· κωμ. ὀν. παρασίτου Ἀλκίφρ.

Ἀρτεμώνιον· ἀρτέμων

Ἀρτησμός· ἀνακρεμασμὸς Β. Ἀν. σ. 447

Ἀρτηύς, ὁ μὴν καππαδοκικὸς (11 Ἰαν.— 9 Φεβρ.).

Ἀρτίαλα, τά· εἶδ ἐνωτίων ἐν τῇ αἰολ. διαλέκτῳ Πολυδ. 5, 97.

Ἀρτι-γάλαξ, ὁ, ἡ· ἄρτι θηλάζων Ἡρωδν. ἐν Εὐστ. Ὀδ. σ. 1627

Ἀρτί-γιωστος, 2· ἀρτίως γευσθείς Θεόδ. Στουδ. σ. 228.

Ἀρτιγίς πόλ Ἰσπανίας Πτολ

Ἀρτί-γνωστος, 2· ἀρτίως γνωσθείς Ἀππ. Ἰμφ. 3, 12.
Ἀρτι-δάκτος, 2· ἀρτίως σπαραχθείς, φονευθείς Νόν. Δ. 15, 393.
Ἀρτί-θηκτος, 2· ἄρτι θηγείς, ἀκονηθείς Θεόδ. Πρόδρ.
Ἀρτί-θρους, 2· πρόσφατος Νικήτ. Εὐγ. 5, 168.
Ἀρτί-θυτος, 2· ἄρτι τυθείς, σφαγείς Φιλής ἔσμ. 136, 4.
Ἀρτικαῦδνα· πόλ. Ἀρίας Πτολ.
Ἀρτί-κυκλος, 2· ὁ ἔχων ἄρτιον, ἀκέραιον κύκλον Κ. Μανασ. χρον. 112.
Ἄρτιμας· Πέρσης σατράπης Λυδίας Ξεν.
Ἀρτίμπασα· ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη παρὰ Σκύθαις Ἡρ.
Ἀρτιο-λογέω· τελείως λαλῶ Εὐστ. Ἰλ. σ. 1151.
Ἀρτιό-πλευρος, 2· ἔχων ἀρτίας, ἴσας πλευρὰς Ἀρχιμ. σφαιρ. καὶ κύκλ. κ. 11 σ. 16
Ἀρτιό-πους, 2· ἔχων ἀρτίους, ἀκεραίους πόδας Τζέτζ.
Ἀρτιο-υργός, 2· τελειοποιῶν, κατορθῶν Θεόδ. Μετοχ. σ. 220.
Ἀρτιό-χρειος, 2· ὠφέλιμος Θεόδ. Μετοχ. σ. 527.
Ἀρτιόω· ποιῶ τι ἄρτιον, ἀκέραιον Νικηφ. ἐν Βαλτζ. ῥητ. τ. 1, σ. 504.
Ἀρτί-πλοος, ους, 2· ἀρτίως πλεύσας Φιλ.
Ἀρτι-σύλ-ληπτος, 2· ἄρτι συλληφθείς Διοσκ. εὐπορ. 2, 77.
Ἀρτι-σύστατος, 2· ἄρτι συσταθείς Μεθόδ. πρὸς Πορφ. σ. 444.
Ἀρτι-σφαγής, 2· ἄρτι σφαγείς Θεόδ. Στουδ.
Ἀρτι-τευχής, 2· ἄρτι κατασκευασθείς Τζέτζ.
Ἄρτι τυκέω· ἄρτι τίκτω, ἐνωρὶς παράγω καρπὸν Γεωπ. 5, 41, 1.
Ἀρτι-τόκιον· παιδίον ἄρτι τεχθὲν (ὡς ἀρτίτοκον) Πολυδ. 2, 8.
Ἀρτί-τονος, 2, «ἀρτίτονον· εὔτονον, εὐάρμοστον» Ἡσύχ.
Ἀρτι-τριθής, 2· ἀρτίως τριθείς Ἀλλάτ.
Ἀρτί-φλεκτος, 2· ἄρτι φλεχθείς Θεόδ. Πρόδρ. σ. 154.
Ἀρτί-φονος, 2· ἄρτι φονευθείς Νόν. Δ. 44.
Ἄρτιφυς· ὄρίγανον Ἡσύχ.
Ἄρτι-χείλης· «ὑπερίχων τοῖς χείλεσιν, ὑπόμακρος» Ἡσύχ.
Ἀρτιωτά· βραχυτάτῳ χρόνῳ συντετελεσμένα Ἡσύχ.
Ἀρτοάρτα· πόλ. 1) Ἰνδοσκυθίας· 2) Παροπαμισαδῶν Πτολ.
Ἀρτοβαζάνης· υἱὸς Δαρείου Ἡρ.
Ἀρτόβριγα· πόλ. Βινδελικίας Πτολ.
Ἀρτό-δειγμα, τό· δεῖγμα ἄρτου, ἀρχ. λεξ.
Ἀρτο-δότης, ὁ· δίδων ἄρτον Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 435.
Ἀρτο-κλασία· κλάσις ἄρτου ἡγιασμένου διανεμομένου μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς λειτουργίας τοῖς πιστοῖς, ἐκκλ.
Ἀρτό-κλασμα· κλάσμα ἄρτου Τζέτζ.
Ἀρτόντης· υἱὸς 1) Βαγαίου· 2) Μαρδονίου Ἡρ.
Ἀρτο-πύκτης· ὄν. πλαστὸν Ἀλκίφρ.
Ἄρτος· βῶλος τις, καὶ ὁ Ἀθηναίων ξένος Ἡσύχ.
Ἀρτο-σπογγίτης, «κλύσται· ἀρτοσπογγίται» λεξ. Στεφ.
Ἀρτο-τροφέω· τρέφω δι' ἄρτου, ἀρχ. λεξ.
Ἀρτο-τροφία· δι' ἄρτου τροφὴ Χρυσ. τ. 5, σ. 881.
Ἀρτό-τρωγος· ὄν. παρασίτου Πλαύτ.
Ἀρτοτυριακὸς τόπος· τόπ. ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔνθα ἄρτος τε καὶ τυρὸς ἐπωλεῖτο Κωδίν.
Ἀρτοτυρῖται· αἱρετικοὶ ὡς μεταχειριζόμενοι ἄρτον καὶ τυρὸν εἰς τὴν εὐχαριστίαν Ἐπιφάν. αἱρ. 49.
Ἀρτο-υργός, ὁ· ἀρτοποιὸς Τζέτζ. ἱστ. 5, 535.
Ἀρτο-ύχας, α· ἀρχηγὸς τῶν Ὑρκανῶν, καὶ τῶν περσικῶν μισθοφόρων Ξεν.
Ἀρτόχμης· γαμβρὸς Δαρείου Ἡρ.
Ἀρτύβιος· στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Ἡρ.
Ἀρτύκας· βασ. Μῆδων Δ. Σικ.
Ἀρτύλας, α· Φιγαλεὺς Παυσ.
Ἀρτύμνηστος· πόλ. Λυκίας Στ. Βυζ.
Ἀρτυστώνη· θυγ. Κύρου, σύζ. Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Ἡρ.
Ἀρτύφιος· ἀρχηγὸς Γανδαυίων Ἡρ.
Ἀρτώκης βασ. Ἱβήρων Ἀππ.
Ἄρτωνις· θυγ. Ἀρταβάζου, σύζ. Εὐμένους Ἀρρ.
Ἀρτώριος Μάρκος· φίλος Καίσαρος Πλούτ.
Ἄρυα· τὰ Ἡρακλειωτικὰ κάρυα Ἡσύχ.
Ἀρυάνθης· Πέρσης ὕπαρχος Αἰγύπτου, ἐπὶ Καμβύσου Ἡρ.
Ἀρύβας, αντος· Φοινὶξ ἐκ Σιδῶνος Ὀδ.
Ἀρύηνις· θυγ. τοῦ βασ Λυδίας Ἀλυάττου Ἡρ.
Ἀρύκανδα· πόλ. Λυκίας Στ. Βυζ
Ἀρύλων· πόλ. ἐν τῇ χώρ. Καρχηδόνος Σκύλ.
Ἀρύμαγδος, ἡ Ὄρ. ποτ Κιλικίας Πτολ.
Ἀρύμβας, υ· βασ Μολοσσῶν, ἀδελφ. τῆι Ὀλυμπιάδος συζ. Φιλίππου Δημ.
Ἀρύμνιον· ὄρ. Ἀχαΐας Σχολ. Ὀδ.
Ἄρυστας· Ἀρκὰς Ξεν.
Ἀρυστικός, 3· εἰς τὸ ἀρύειν κατάλληλος Ἀλλ Ἰ. Ζ 17, 37.
Ἄρυτος Πυθαγόρειος ἐκ Μεταποντίου Ἰάμβλ
Ἀρυφήνα ῥυτίδα Ἡσύχ.
Ἄρφα, καὶ ἄρχα ἁρπαγῶν Ἡσύχ.
Ἀρφώς· ἱμὰς π. Μακεδόσιν Ἡσύχ.
Ἄρχαβις· ποτ. Κολχίδος Ἀρρ
Ἀρχαγγελ-οπτέω· βλέπω τὸν Ἀρχάγγελον Θεόδ. Πρόδρ.
Ἀρχαγέτας· ἐπῶν Ἀσκληπιοῦ ἐν Τιθορέᾳ Παυσ.
Ἀρχαγόρας· 1) υἱὸς Νιάδης Ἑλλάν. ἐν Σχολ. Εὐρ. 2) Ἄργειος Ξεν. 3) υἱὸς Θεοδότου, μαθ. Πρωταγόρου Δ. Λαέρ.
Ἀρχαία· ἀρχή, Σχολ. Πινδ. Π. 4, 188.
Ἀρχαΐκαρος· ὄν. τῶν μάντεων παρὰ Βοσπορανοῖς Στράβ.
Ἀρχαίνετος· φιλόσοφος Φωτ.
Ἀρχαι-ογενής, 2· παλαιὸς θεωφάν.
Ἀρχαιο-γήρων· παλαιὸς γήρων, γλωσ.
Ἀρχαιόθεν· ἐκ παλαιοῦ, γλωσ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρχαιό-κακος, 2· ἐκ παλαιοῦ κακὸς Ἡρωδν. Ἐπιμ. σ. 167.
Ἀρχαιο-παράδοτος, 2· ἐκ παλαιοῦ παραδεδομένος Φώτ. ἐπ. 1, σ. 3.
Ἀρχαιόπολις· 1) πόλ. Λαζῶν ἐν Κολχίδι Προκ. 2) πόλ. Λυδίας Πλίν.
Ἀρχαια-φανής, 2· ἀρχαῖος φαινόμενος Ἰ. Λαυρ. ἀρχ. σ. 38.
Ἀρχαια-φύλαξ, ὁ· γραμματεὺς Ἰ. Λαυρ. ἀρχ. σ. 146.
Ἀρχ-αιρεσιάρχης· ἀρχηγὸς αἱρέσεως Ἡρωδν. Ἐπιμ. σ. 167.
Ἀρχαλεύς· υἱὸς Φοίνικος, θεμελιωτὴς Γαδείρων Ἐτ. Μ.
Ἄρχαλλα· πόλ. Καππαδοκίας Πτολ.
Ἀρχάνδρου πόλις· πόλ. ἐν τῇ Κάτω Αἰγύπτῳ Ἡρ.
Ἀρχεάνασσα· ἑταίρα Πλάτωνος Πλάτ.
Ἀρχεβάτης· υἱὸς Λυκάωνος Ἀπολδ.
Ἀρχεβιάδης· ὄν. τριῶν Ἀθηναίων Δημ.
Ἀρχέβιος· 1) Ἀθηναῖος· 2) Βυζάντιος Δημ. 3) στρατηγὸς Ἡρακλείας Πολύαιν.
Ἀρχέβουλος· ποιητὴς Θηβαῖος Ἀθήν.
Ἀρχεδάμας, αντος· ὄν. δύο Ἀθηναίων.
Ἀρχίδαμος· 1) Αἰτωλὸς Πολύβ. 2) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 3) Ἀθηναῖος Ἰσαῖ. 4) στρατηγὸς Φιλίππου Αἰλ.
Ἀρχίδημος· Ἀρχέδαμος· 1) Ἀθηναῖος· α) πολιτικός τις ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπικαλούμενος «ὁ γλάμων» Ξεν. β) «ὁ Πήληξ», Θηβαίων φίλος Αἰσχίν. γ) 6 ἄλλοι Ἀθηναῖοι· 2) Αἰτωλός, τό. Ἀρχέδαμος· 3) Στωϊκὸς ἐκ Ταρσοῦ Στράβ. 4) ῥήτωρ τις Δημήτρ. καὶ δύο ἄλλοι.
Ἀρχεδίκη· 1) Θυγ. Δαναοῦ Πάρ. μάρμ. 2) Θυγ. Ἱππίου ἐν Ἀθήναις Θουκ. 3) μήτ. Ἀλεύα, βασιλ. Θεσσαλίας Πλούτ. 4) ἑταίρα ἐκ Ναυκράτιδος Αἰλ.
Ἀρχιδίκος· 1) υἱὸς Ἡρακλείους Ἀπολδ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας Πολύβ.
Ἀρχιζώστις, ἡ· φυτ. ἄλλως βρωμνία Διοσκ.
Ἀρχειώτης, ὁ· προϊστάμενος τῶν ἀρχείων, ἀρχ. λεξ.
Ἀρχείτις, ἡ· γυνὴ ὑπηρετοῦσα ὡς ἱέρεια Θέσ. ἐπιγρ.
Ἀρχεκράτης· ἀνδρ. ὄν. Δ. Λαερ.
Ἀρχελαΐς· 1) κώμη Παλαιστίνης· 2) τόπ. Καππαδοκίας Πτολ.
Ἀρχίλαοι· φυλὴ ἐν Σικυῶνι Ἡρ. 5, 68.
Ἀρχελίδης λόφος· λόφ. ἐγγὺς Ἁλιάρτου Πλουτ.
Ἀρχέμβροτος· πατ. Τυρταίου Σουΐδ.
Ἀρχέμορος· υἱὸς Λυκούργου καὶ Εὐρυδίκης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ᾧ πρὸς τιμὴν ἱδρύθησαν τὰ Νέμεια Ἀπολδ.
Ἀρχένικος· Ἀθην. ναυπηγός, Ἀττ. ναυτ.
Ἄρχεννος· πατ. Βουβάλου, τεχνίτης πρῶτος παραστήσας τὴν Νίκην μὲ πτερὰ Σχολ. Ἀριστ.
Ἀρχενομίδης· ὄν. δύο Ἀθηναίων.
Ἀρχένομος· Ἀθηναῖος Ἀρισε.
Ἀρχ-εναφιαστής, ὁ· πρῶτος ἐναφιαστής, Ἐπιγρ.
Ἀρχέπολις, ιδος· Ἀθηναῖος, Ἰσαί.
Ἀρχεπτόλεμος· 1) υἱὸς Ἰφίτου ἁμαξηλάτης Ἕκτορος Ἰλ. 2) Λακεδαιμόνιος Ἀριστ. 3) Ἀθηναῖος, Ἀγρυληθεν, υἱὸς Ἱππαδάμου Λυσ.
Ἀρχ-ερανίζω· εἶμαι πρῶτος τῶν ἐρανιστῶν, Ἐπιγρ.
Ἀρχεσί-φωτος, 2· ὁ τοῦ φωτὸς ἄρχων Κυρ. Θεοδ.
Ἀρχεστρατίδης· 1) Σάμιος Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος, ἄρχων (577 π. Χ.) Δ. Ἀλ. 3) δύο ἄλλοι Ἀθηναῖοι.
Ἀρχετίων· Ἀθηναῖος Δημ.
Ἀρχε-τυπικῶς· διὰ τρόπου ἀρχετύπου Εὐστ. Ἰλ. σ. 931.
Ἀρχ-εφηβεύω· ἐφηβαρχέω Ἀργ. ἐπιγρ.
Ἀρχεφῶν· 1) Ἀθηναῖος περὶ οὗ τῆς κληρονομίας ἔγραψε λόγον ὁ Δείναρχος Δ. Ἀλ. 2) παράσιτος Ἀθήν.
Ἀρχ-ηγετικός, 3· τῷ ἀρχηγέτῃ ἀνήκων, μτγν.
Ἀρχήνωρ, ορος· υἱὸς Νιόβης Ἑλλάν. ἐν Σχολ. Εὐρ.
Ἀρχιάδης· Ἀθηναῖος, Ὀτρυνεύς, υἱὸς Εὐθυμάχου Δημ.
Ἀρχίας· 1) παῖς (Καλυδώνιος) φονευθεὶς ὑπὸ Ἡρακλέους Ἑλλάν. ἐν Ἀθην. 2) Κορινθιακός· α) Ἡρακλείδης ἐκ Κορίνθου Θεμελιωτὴς Συρακουσῶν Θουκ. β) ναυπηγὸς Ἱέρωνος Ἀθήν. 3) Σπαρτιᾶται δύο Ἡρ. 4) Ἀθηναῖοι· α) ἄρχων Ὀλ. 90, 2 Δ. Σικ. β) ἄρχων Ὀλ. 108, 3 Δ. Σικ. γ) ἱεροφάντης τις Δημ. δ) Χολαργεὺς Δημ. ε) τρεῖς ἄλλοι, Ἐπιγρ. ς) κύριος τῆς ἑταίρας Ναΐδος Λυσ ἐν Ἀθην. 5) Βοιωτός, α) Θηβαῖος πολέμαρχος Ξεν. β) ἕτερος Θηβαῖος Ἀριστοτ. γ) 5 ἄλλοι, Ἐπιγρ. 6) Ἀρκάς τις Δ. Λαέρ. 7) Σικελοί· α) Ὑβλαῖος Ἀνθ. β) Καμαριναῖος Θουκ. 8) Μακεδὼν ναύαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξ. Ἀρρ. 9) Θούριος, «ὁ φυγαδοθήρας», στρατηγὸς Δημητρίου καὶ Ἀντιπάτρου, μαθητὴς Λακρίτου, πρώην ὑποκριτὴς Πλούτ. 10) υἱὸς Ἀριστεάρχου ἐν Περγάμῳ Παυσ. 11) ποιητὴς Ἀντιοχεύς, ὑπὲρ οὗ ὁ Κικέρ. ἔγραψε λόγον· καὶ τινες ἄλλοι.
Ἀρχί-βασιλεύς· πρῶτος τῶν βασιλέων, Πασχ. χρον. σ. 708.
Ἀρχιβέλλιον, τὸ· ἀγγοῦσα Διοσκ. νόθ 4, 23.
Ἀρχιβιάδης· 1) Ἀθηναῖος, «ὁ Λακωνιστὴς» Πλούτ. 2) Βυζάντιος Πολύαιν.
Ἀρχίβιος· 1) Ἀθην. σύγχρονος Πλάτωνος Ἀριστοτ. 2) φίλος τῆς Κλεοπάτρας Πλούτ. 3) ἰατρὸς Λουκ. 4) γραμματικός τις Σουΐδ. 5) Πυθαγόρειος Ἀλκίφρ.
Ἀρχί-βουλος, 2· ἀρχηγὸς τῆς βουλῆς Σουΐδ. λ. βουληφόρος.
Ἀρχιγένης· ἰατρὸς ἐξ Ἀπαμείας, ἐν Συρίᾳ Σουΐδ.
Ἀρχι-γέρων, ὁ· πρῶτος τῶν γερόντων, μτγν.
Ἀρχι-γόης· πρῶτος τῶν γοήτων, μέγιστος γόης Γρ. Ναζ.
Ἀρχιδαμία, καὶ Ἀρχιδάμεια· 1) Ἱέρεια Δήμητρος, Σπαρτιᾶτις Παυσ. 2) προμήτωρ Ἄγιδος Πλούτ. 3) ἄλλη τις Πλούτ.
Ἀρχιδαμίδας· Σπαρτιάτης Πλούτ.
Ἀρχίδαμος· 1) Σπαρτιᾶται· α) υἱὸς Ἀγησιπόμπου Παυσ. β) Ἀρχ. Ι. υἱὸς Ἀναξιδάμου

(13. Προκλείδης;) Παυσ. γ) Ἀρχ. Β', υἱὸς Ζευξιδάμου, πατὴρ Ἄγιδος, διάδοχος Λεωτυχίδου (18 Προκλείδης) ἐν ἀρχῇ τοῦ πελοπον. πολέμου) Θουκ. ἐπὶ 0. ἐξ αὐτοῦ Ἀρχιδάμειος, - πόλεμος, τὰ πρῶτα 10 ἔτη τοῦ πελοπ. πολέμου (Κατήντησε παροιμιώδες περὶ πολέμων ἀπανθρώπως διεξαγομένων Ἀποστόλ.) δ) Ἀρχ. Γ', ὁ νεώτερος, ἢ ὁ μικρός, υἱὸς Ἀγησιλάου, ἀδελφὸς Ἄγιδος (21. Προκλείδης) Ξεν. Ἰσοκ. ὃς ἔγραψε λόγον πρὸς αὐτόν· ε) Ἀρχ. Δ', υἱὸς Εὐδαμίδα, ἔγγονος τοῦ προηγ. Πλούτ. ζ) υἱὸς Εὐδαμίδα Β'. ἀδελφὸς Ἄγιδος Γ', Πλούτ. 2) Ἀθηναῖος Ἀνδ. 3) Θεσπιεὺς Πλούτ. 5) Ἠλεῖος Ξεν. - Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 7) Αἰτωλὸς Πολύδ.

Ἀρχίδημος = Ἀρχέδημος, ἰων. καὶ ἀττ. 1) Σπαρτιάτης· α) υἱὸς Ζευξιδήμου Ἡρ. 6) υἱὸς Ἀναξανδρίδου Ἡρ. 2) Ἀθην. Στωϊκὸς φιλόσοφος Πλούτ.

Ἀρχι-διδασκαλία· ἡ πρώτη διδασκαλία Ἀθαν. τ. 1, σ. 480.

Ἀρχι-διδάσκαλος, ὁ· πρῶτος διδάσκαλος Παλλάδ.

Ἀρχιδίκη· 1) περίφημος ἑταίρα ἐκ Ναυκράτιδος ἐν Λιγύπτῳ Ἡρ. 2) Ἀθηναία τις Δημ.

Ἀρχί-δοτος, 2· ὑπέρτατος, ἀνώτατος, Θεόδ. Στουδ.

Ἀρχι-δύναμος, 2· ἐξ ἀρχῆς ἔχων δύναμιν Δ. Ἀρεοπ. ἐκκλ. Ἱερ. 8, 1. σ. 73.

Ἀρχι-εβδομάριος, ὁ· προϊστάμενος τῶν ἑβδομαρίων, ἐκκλ.

Ἀρχι-ειρεσία· κωπηλασία Σουίδ.

Ἀρχι-επισκοπή· τοῦ ἀρχιεπισκόπου τὸ ἀξίωμα, ἐκκλ.

Ἀρχιέπης· υἱὸς Ποσειδῶνος Πρόκλ.

Ἀρχ-ιεράρχης· ἀρχιεπίσκοπος, ἐκκλ.

Ἀρχ-ιερατεῦμα· ἀρχιερατεία Εὐστ.

Ἀρχ-ιέρεια, ἡ· ὑπερτάτη ἱέρεια Δ. Κάσ. 79, 9.

Ἀρχιερεύω· ἀρχιερατεύω.

Ἀρχιεροθύτης, ὁ· πρῶτος ἱερεύς, Ἐπιγρ.

Ἀρχιερό-πλοκος, 2· διὰ χειρὸς ἀρχιερέως πλεχθείς Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 149.

Ἀρχιερο-πρεπής, 2· ὁ κοσμῶν τὴν ἀρχιερωσύνην Γ'ερμαν.

Ἀρχιερότης· ἀρχιερωσύνη.

Ἀρχίζω· ἄρχομαι, μτγν.

Ἀρχι-ζωγράφος· πρῶτος τῶν ζωγράφων Εὐστ. Κρ. σ. 307.

Ἀρχίθεος, 2· ἐξ ἀρχῆς ὢν θεός Δ. Ἀρεοπ. σ. 178.

Ἀρχι-θεράπων· ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων Εὐστ. Κρ. σ. 291.

Ἀρχι-θόωκος· ἀρχιθρόνος Θεόδ. Πρόδρ.

Ἀρχί-θρονος, 2· προεδρεύων Ἀνδρ. Κρήτ.

Ἀρχί-κλοπος, ὁ· «ὁ ἀρχαῖος κλέπτης» Σουίδ. ὀρθότ. = πρωτοκλέπτης.

Ἀρχι-κοιτωνίτης· πρῶτος κοιτωνίτης Βυσπ. ἐπιγρ.

Ἀρχικράτης· Ἀχαιός τις Πολύδ.

Ἀρχι-λεύτης· ἀρχιπρασβύτερος, ἐκκλ.

Ἀρχιληστής· λῃσταρχος Ἡσύχ.

Ἀρχίλυκος· υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ Δ. Σικ.

Ἀρχί-μαγος· πρῶτος τῶν μάγων Σωζόμ. ἐκκλ. ἱστ. 2, σ. 61.

Ἀρχί-μηλος· ἐπιγραμματοποιός Ἀθήν.

Ἀρχι-μηνία· πρωτομηνιά, «νάννη ἡ ἀρχιμηνία» Ἡρωδν. ἐπιμ. σ. 93.

Ἀρχί-μηνος, ἡ· πρώτη τοῦ μηνὸς Τζέτζ. ἱστ. 13, 247.

Ἀρχι-μηχανητής· πανουργότατος Τζέτζ.

Ἀρχι-μόδιος, ὁ· μόδιος πρὸς ἐξέτασιν καὶ βάσανον τῶν ἄλλων μοδίων χρησιμεύων, Βυζ.

Ἀρχι-μύστης· ὁ πρῶτος τῶν μυστῶν, Ἐπιγρ.

Ἀρχινάρα· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.

Ἀρχι-νεωποιός, ὁ· πρῶτος νεωποιός, Ἐπιγρ.

Ἀρχίνης, ὁ· μανδραγόρα Διοσκ. νόθ. 4, 76.

Ἀρχίνομος· πατ. Ἐμπεδοκλέους, Ἀκραγαντῖνος Δ. Λαέρ.

Ἄρχινος· 1) Ἀθηναῖος, ῥήτωρ κατ' πολιτικός, ἑταῖρος Θρασυβούλου ἐν Ἀθήναις Πλάτ. 2) τύραννος Ἄργους Πολύαιν. 3) ἱστορικός τις Σχολ. Πινδ. καὶ τινες ἄλλοι.

Ἀρχι-πάρθενος, 2· ἀρχηγὸς τῶν παρθένων Ἐτ. Μ. σ. 702.

Ἀρχι-πάτριαι· οἱ πρῶτοι, οἱ μεγάλοι, ἐκκλ.

Ἀρχι-πάτωρ, ὁ· πατριάρχης Ἰ. Χρυσ.

Ἀρχι-περσο-σατράπης· πρῶτος τῶν Περσῶν σατράπης Νικ. Εὐγ. 5, 331.

Ἀρχι-πρεσβύτερος, ὁ· πρωτοπαπᾶς, ἐκκλ.

Ἀρχιρόη· νύμφη τις Παυσ.

Ἀρχι-σοφιστής· πρῶτος τῶν σοφιστῶν Παλλάδ.

Ἀρχιστράτη· κωμῳδία Ἀντιφάνους Ἀθήν.

Ἀρχι-συβώτης· ὁ πρῶτος τῶν συβωτῶν Ἀστέρ. ἐν Φωτ βιβλ. 271.

Ἀρχι-σύμβολον, τό· ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος ἐν τῇ ἱερᾷ εὐχαριστίᾳ Διον. Ἀρεοπ. ἐκκλ. ἱερ. 3, 3, 1, σ. 244.

Ἀρχι-συμπότης, ὁ· πρῶτος τῶν συμποτῶν Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 921.

Ἀρχιτεκταίνω· ἀρχιτεκτονέω.

Ἀρχι-τεκτόνευμα· ἀρχιτεκτόνημα Βίτ. μαθημ. ἀρχ. σ. 111.

Ἀρχιτεκτονεύω· ἀρχιτεκτονέω.

Ἀρχιτέλης· 1) υἱὸς Ἀχαιοῦ ἐκ Φθιώτιδος Παυσ. 2) πατ. Εὐνόμου Ἀπολλ. 3) υἱὸς τοῦ Εὐρυνόμου Δ. Σικ. 4) πλούσιος Κορίνθιος Θεόπ. ἐν Ἀθην. 5) δύο Ἀθηναῖοι.

Ἀρχι-τέχνης· ὑπέρτατος τεχνίτης Ἐπιφάν. αἱρ. 62, σ. 517.

Ἀρχίτιμος· ἱστορικὸς γράψας περὶ Ἀρκαδίας Πλούτ.

Ἀρχι-ὑπηρέτης, ὁ· ὑπέρτατος τῶν θείων ὑπηρέτης, Ἐπιγρ.

Ἀρχι-φαντος, 2· ἀρχίφωτος Ἰ. Δαμ.

Ἀρχι-φρεκίτης, ὁ· προϊστάμενος τῶν δημοσίων ἀναγνωσμάτων ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἑβραίων Ἰουστιν. νεαρ. 146, κ. 1.

Ἀρχι-φώρ, ὁ· ἀρχηγὸς κλεπτῶν Δ. Σικ. 1, 80.

Ἀρχι-χιλίαρχος, ὁ· πρῶτος τῶν χιλιάρχων Ὠριγ. τ. 2, σ. 19.

Ἀρχομενίδης· πατ. Φιλίστου Παυσ.

Ἀρχονταρεῖον, τό· παλάτιον, Βυζ.

Ἀρχονταρίκια, τά· οἰκήματα μεγιστάνων, παλάτια, ἐκκλ.

Ἄρχοντες· α' ἔπαρχία, Πυτ.

Ἀρχοντεύω· εἶμαι ἄρχων, ἔπαρχος, Ἐπιγρ.

Ἀρχοντία· Ὑβ' ἀρχοντεία.
Ἀρχοντίκιον· ἀξίωμα ἐκκλησιαστικὸν Βαλσαμ.
Ἀρχοντο-γέννημα· γόνος ἀρχόντων, Βυζ.
Ἀρχο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν ἀρχὴν ἢ ἐξουσίαν Δ. Ἀρεοπ. σ. 36.
Ἀρχ-ωδός, ὁ· προεξάρχων, διευθύνων τὸ ᾄσμα, Βυζ.
Ἀρχωνίδας· 1) τύραν. ἐν Σικελίᾳ Θουκ. 2) Σπαρτιάτης Αἰλ. 3) Ἀργεῖος καί τινες Ἀθηναῖοι.
Ἄρωμα· πόλ. Αἰθιόπων Στ. Βυζ.
Ἀρωματα-πράτης· ἀρωματοπώλης.
Ἀρῶς· ἀριθμοῦ ὄνομα, παρὰ Πέρσαις Ἡσύχ.
Ἀσαβῶν, α) ἄκρωτ. ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ. 6) μέλανα ὄρη, ἢ ὄρος· ἐν τῇ Λ. ἀκτῇ τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀ-σαγής, 2· ὁ μὴ σεσαγμένος, ἀσαμάρωτος Ἰουστίν. Μ. σ. 148.
Ἀσαί· κώμη Κορίνθου. Ἔστι καὶ κώμη Θράκης Στ. Βυζ.
Ἀσαται· ἔθν. Σαρματικὸν Πτολ.
Ἀ-σάλακτος, 2· ὁ μὴ ἁλαχθείς.
Ἀσάλγα, «ἀσάλγαν· ὕδριν, ἀμέλειαν, τὴν πενίαν» Ἡσύχ.
Ἀσαλγάνας· φοβερός, «ἔρηκε δὲ οὗτος παραβαρβαρίζων Ἡσύχ
Ἀσάμας· ποτ. Μαυριτανίας Πτολ
Ἀσαμών· ὄρ. Γαλιλαίας Ἰώσ.
Ἀσάμων, ωνος· Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης Παυσ.
Ἀσαμωναῖος· ἀνδρ. ἄν. Ἰώσ.
Ἀσάνα, Ἀσᾶναι, δωρ. = Ἀθήνα, Ἀθῆναι Ἀριστ. Λυσ.
Ἀσαναβάρα· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀσαριφή· ὁ ἅλιμος παρ' Αἰγυπτίοις Διοσκ.
Ἀ-σαρκής, 2· μὴ σαρκικὸς Ἀνθ. Παλ. 8, 142
Ἄσας ποτ. Αἰθιοπίας Δ. Σικ.
Ἀσαφειδάμα· πόλ. Χαλκιδικῆς Πτολ.
Ἀ-σαφήνιστος, 2· ὁ μὴ σαφηνισθεὶς Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 722.
Ἀ-σαφό-γραφος, 2· ἀσαφῶς γεγραμμένος Γ. Πλήθ ῥήτ. τ. 6, σ. 587.
Ἀσβαμαῖον ὕδωρ· πηγὴ θαυμασία ἐγγὺς Τυάνων Ἀριστοτ.
Ἀσβεστήριος, ὁ, «κονιαταί· ἀσβεστήριαι καὶ αἱ χρῖται» Ἡσύχ.
Ἀ-σβεστό-τυρος, ὁ· τυρὸς ὅμοιος ἀσβέστῳ Θεοφάν. συνεχ. 4, 37.
Ἀ-σβέστωσις· κονίασις Ἡσύχ.
Ἄσβολος· 1) εἷς τῶν Κενταύρων Ἴλ. 2) κύων τοῦ Ἀκταίωνος Ὀβίδ
Ἀσβολώμενοι· γένος ἐν Φωκίδι Πλούτ.
Ἄσβωτος· πόλ. Θεσσαλίας Στ. Βυζ.
Ἄσβος· στήλη λιθίνη Ἀρκάδ. σ. 48.
Ἀσβυνίς, ἡ· νῆσος κατὰ τὴν Μυρίβος λίμνην Στ. Βυζ.
Ἀ-σεβ-άρχης, ὁ· ἄρχων ἀσεβείας Θεόδ. Στουδ.
Ἀσιάτας, ὁ υἱὸς Λυκάονος Παυσ.
Ἀ-σίβαστος, 2· ὁ μὴ ἄξιος σεβασμοῦ, μτγν.
Ἀ-σεβα-φόντης, ὁ· τῶν ἀσεβῶν φανεύς, μτγν. ἐκκλ.
Ἀ-σεκτος, 2· ἀγαθὸς παρὰ Ῥινθωνι Ταραντίνῳ φιλοσόφῳ Ἡσύχ.
Ἀ-σελάγητος, 2· ὁ μὴ φωτιζόμενος Κ. Μανασ. ἔρ. 4, 7.
Ἀσελγισμός· ἀσέλγεια Βαλτζ. ῥήτ. τ. 8.
Ἀ-σέλινος, 2· μὴ ἔχων σέλινον· «νίκην ἀσέλινον ἄναιμον ὠνόμαζον» Δ. Κάσ. 68, 19.
Ἀ-σεμνο-λόγητος, 2· ὁ μὴ σεμνολογηθείς Εὐστ. Ἰλ. σ. 342.
Ἀ-σεμνότης· ἀναίδεια Ἐπιφάν. τ. σ. 619.
Ἀσερίνα· τόπ. ἐν Τενέδῳ Ἀποστ.
Ἀσέρυμος· βασ. Τύρου Μέν. Ἐφ.
Ἀσήθ· βασ. Αἰγύπτου Μανέθ.
Ἄσημος· πόλ. ὀχυρὰ ἐν Θράκῃ Πρισκ.
Ἀ-σήκαστος, 2· ὁ στερούμενος σηκοῦ (μάνδρας) Νικ. χρον. 10, 4. σ 186.
Ἀσηκορίς· ἀδικία Ἡσύχ.
Ἀσήκορος· ἀκηδιαστὴς Ἡσύχ.
Ἀ-σημο-ποιΐα· κατασκευὴ χημικὴ ἀσημίου (ἀργύρου) Μ. Ψελ.
Ἀσήρ· εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ.
Ἀσηρή· ἀκάθαρτα Σουΐδ.
Ἄ-σηρος, ὁ μὴ ἔχων σκώληκας Σουΐδ.
Ἀ σηψία· τὸ μὴ σήπεσθαι Τζέτζ.
Ἀσθάγουρα πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀσθαία νῆσ. παρὰ τῇ Γεδρωσίᾳ Πτολ.
Ἀ-σθενάριον νοσοκομεῖον, ἐν μοναστηρίοις ἐκκλ.
Ἀ-σθένο-ποιέω· ποιῶ τινα ἀσθενῆ Ἀππ. Μακεδ. 9, 4.
Ἀσθματίας, ὁ· ὁ ἀσθμαίνων Ἀδαμάντ. φυσιογν. 2, 28.
Ἀσθματίζω· ἀσθμαίνω Τζέτζ.
Ἄσθμησις, ἡ τὸ ἀσθμαίνειν, γλωσ.
Ἀσιαδάτας· Πέρσης Ἱππαρχος Ξεν.
Ἀσιάκη· πόλ. Ἀραχωσίας Πτολ.
Ἄσιβα· πόλ. ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας Πτολ.
Ἀσιδάτης· Πέρσης Ξεν.
Ἀ-σιδήρωτος, 2· ὁ μὴ σιδηρωμένος, μτγν.
Ἀσίνδα· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἄσινδον· πόλ. Βαιτ. Ἱσπανίας Πτολ.
Ἀσίνιος ἢ Ἀσίννιος· ὀν. διαφ. Ῥωμαίων.
Ἀ-σινότης· ἀθωότης Εὐνάπ βί. Σοφ σ 62.
Ἀσιό-γεια, «ἀσιόγειαι, αἰμασιαί» Ἐτ. Μ. τονιστ. ἀσιογεία ὡς ἐν Σχολ Ἰλ φ, 321.
Ἄσιοι· ἔθν Σκυθικὸν Στράβ
Ἀσιτί· ἄνευ τροφῆς Ἰώδ. 24, 6.
Ἀσίων, ωνος· ἀνδρ. ὃν καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον καθ' Ἁρποκρ. λ. ἀμφιγνοεῖν.
Ἀσιών· ὄρος Σουΐδ.
Ἀσιῶται· Ἄσιοι.
Ἄσκᾶ· πόλ. Εὐδαίμ. Ἀραβίας Στράβ.
Ἀ-σιώπητος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σιωπηθῇ, «τὸ ἀληθὲς ἀσιώπητον» Εὐνάπ.
Ἀ-σκαιώρητος, 2· ὁ μὴ δόλιος Μάξ. πρόλ. Διον. σ. 37.
Ἀσκάλαφος· 1) υἱὸς Ἄρεως καὶ Ἀστυόχης, βασ. Μινυῶν Ἴλ. 2) υἱὸς Ἀχέρωνος καὶ Γοργύρας, μεταμορφωθεὶς εἰς γλαῦκα Ἀπολδ. «ὁ Ἀσκαλάφου πέτρος» = ὃν ἡ Δήμητρα ἔρριψε κατ' αὐτοῦ, αὐτ.
Ἀσκάληρον· τὸ περικάρδιον τοῦ καυλοῦ τοῦ κάκτου Ἀθήν. 2, 70.
Ἀ-σκαλιάζω, «ἀσκαλιάζοντες· χωλεύοντες, ἢ ἑνὸς κώλου βαδίζοντες» Ἡσύχ
Ἄσκαλις· βασ. Μαυριτανίας Πλούτ.

Ἀ-σκάλιστος, 2· ἀσκάλευτος Σχολ. Θεοκρ.
Ἄσκαλος· υἱὸς Ὑμεναίου, Λυδὸς στρατηγὸς καὶ θεμελιωτὴς Ἀσκάλωνος Στ. Βυζ.
Ἀ-σκαμβεύτως· μὴ λοξῶς Εὐστ. Ὄρ. σ. 51.
Ἀσκανδής· ἄγγελος Ἡσύχ.
Ἀσκάνη· ἀγανάκτησις Ἡσύχ.
Ἄσκαρος· Θηβαῖος ἀνδριαντοποιὸς Παυσ.
Ἀσκατάγκαι· 1) ἔθν. Σκυθ. Πτολ. 2) Ἀσκατάγας· ὄρος αὐτόθι.
Ἀ-σκέδαστος, 2· μὴ διεσκεδασμένος Ἀθηναγ. περὶ ἀναστ. σ. 168.
Ἀσκηθής, 2· ἀβλαβὴς Ὀδ. ξ, 255.
Ἀσκεία· θρησκεία, εὐσέβεια· κόσμησις Ἡσύχ.
Ἀσκελοποιός, 2· ὃς οὐκ ἔᾳ τήκεσθαι, ὁ ἰατρεύων Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1054, ἐτυμολογῶν τὸ ὄν. Ἀσκληπιός.
Ἄσκελος· τόπ. ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ.
Ἀσκερρίς· πόλ. Ταρρακ Ἱσπαν. Πτολ.
Ἀ-σκεψία· ἀπερισκεψία, ἔλλειψις σκέψεως Πολύβ. 2, 63, 5.
Ἀσκητάδης· Ἀθηναῖος Παυσ.
Ἀσκήτωρ· ἀσκητής.
Ἀσκιβούργιον, τό· πόλ. Γερμανίας παρὰ τὸ Ῥῆνον Πτολ. νῦν Asburg.
Ἀσκίς, ἡ· ἐλλέβορος λευκὸς Διοσκ. νόθ. 4,150.
Ἄσκιται· ἔθν. ἀραβικὸν Πτολ
Ἀσκληπιασμός· αἱμορροΐς, «ὀνομάζεται ἡ τοιαύτη φορὰ τοῦ αἵματος παρὰ τὴ κοινὴ συνηθείᾳ ἀσκληπιασμὸς» Θεοφιλ. ὀδρ. σ. 260 «αἱμορροΐς ἐστιν, ὅταν ἐκ τοῦ δακτυλίου κενῶται αἷμα... ὅπερ οἱ ἰδιῶται καλοῦσι ἀσκληπιον» Α. φιλόσ. σύνοψ 5, 11. σ. 177.
Ἀσκληπιγένεια· 1) θυγ. Ἀρχιάδου καὶ Πλουτάρχης· 2) θυγ. Πλουτάρχου Μαρτν ἐν Πρόκλ.
Ἀσκληπιοκλείδης· ὄν. κωμῳδίας Ἀλέξιδος Ἀθήν. 4, 169.
Ἀσκό-γναθος, 2· ὁ ἔχων γνάθους φυσκωμένας Ἀρνόβ. πρὸς ἔθν. 3, σ. 64.
Ἀσκο-κήλη· σπάσιμον Μάξ. Πλανούδ. βί. Αἰσώπ. σ. 19.
Ἀ-σκόπευτος, 2· μὴ δυνάμενος νὰ (κατα) σκοπευθῇ Σεκούνδ. σ. 637.
Ἀσκο-ποιός, 2· ποιῶν ἀσκούς, δέρματα, γλωσ.
Ἀσκός, ὁ· εἷς τῶν Γιγάντων ἐξ οὗ δηθεν ὠνομ. ἡ Δαμασκός, ὡς τόπος, ἔνθα αὐτὸν «ὁ Ζεὺς ἐδάμασεν» Φώτ. βιβλ. 242.
Ἀ-σκότιστος, 2· ἀπηλλαγμένος σκότους, φωτεινὸς Γρ Νύσ. τ. 2, σ. 827.
Ἀσκότονοι· κυνορραῖται, κρότωνες Ἡσύχ.
Ἀσκοτός· ὁ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιής, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ Ἐτ. Μ.
Ἀ-σκότωτος, 2· ὁ μὴ σκοτισθείς, λαμπρὸς Κ. Μανασ. χρον. 4, 618.
Ἄσκουρα· πόλ. μείζονος Ἀρμενίας Πτολ.
Ἀσκουρὶς ἡ λίμνη· λίμνη ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Περραιβῶν Αἰδ. (νῦν καλεῖται τὸ παρ' αὐτῇ χωρίον Νεζερὸς ἐξ αὐτῆς, διότι Ὄζερ σλαβ. = λίμνη).
Ἀσκοῦσα· ὄν. Ἀθην. πλοίου.
Ἀσκυβάλιστος, 2· καθαρὸς Ἀποστ. Διατ. 2, 43.
Ἀ(σ)κρούϊον· πόλ. Δαλματίας Πτολ. νῦν Κάτταρα.
Ἄσκωλον, τό· λεῖον Σουΐδ.
Ἀσκωμάτιον· μικρὸν δερμάτι Ἥρων πνευματ. σ 193.
Ἀσκώνδας· ὄν. διαφ. Βοιωτῶν.
Ἀσκώνιος Παιδιανός, ὁ· Ῥωμ. γραμματ. Σουΐδ. Asconius Pedianus
Ἀσμανοί· ἔθν. Σκυθικὸν Πτολ.
Ἀσμάχ· λαὸς ἐποικήσας ἐν Αἰθιοπίᾳ Ἡρ.
Ἀσματίζω· ᾄδω, μτγν.
Ἀσματικός, 3· τῷ ᾄσματι ἀνήκων, ἱκανὸς πρὸς τὸ ᾄδειν, ἐκκλ.
Ἀσματο-γραφεύς· ᾀσματογράφος Θεόδ. Βαλσαμ.
Ἀσματο-γραφέω· γράφω ᾄσματα Τζέτζ.
Ἀσματο-καμπέω· εἶμαι ἀσματοκάμπτης Τζέτζ.
Ἀσματο-ψαλμο-γράφος, ὁ· γράφων ᾄσματα καὶ ψαλμούς, μτγν.
Ἀσματο-ψαλμο-σύνθετος, 2· ἐξ ᾀσματος καὶ ψαλμοῦ σύνθετος, μτγν.
Ἀσμίραια ὄρη· ὄρ. ἐν Σηρικῇ Πτολ.
Ἀσμιραία· χώρα καὶ πόλις ἐν Σηρικῇ Πτολ.
Ἀσμόσσει· ἀγνοεῖ, ἀναπνεῖ Ἡσύχ. «ἀσμωλή, ἀναπνοὴ ὀλίγη, καὶ ἀσμωλεῖν, ἀγνοεῖν» Ἐτ. Μ. σ. 155.
Ἄσμουρνα· πόλ. Ὑρκανίας Πτολ.
Ἀ-σολοικιστί· ἀσολοικίστως Μάξαρ.
Ἄσος· πολίχνιον Κρήτης Στ. Βυζ.
Ἀσοῦρ· κρατὴρ, ὑπὸ Φοινίκων Ἡσύχ
Ἄσουρος· υἱὸς Σούσου, ἐξ οὗ ἡ Ἀσσυρία Ἐτ. Μ.
Ἄσπα· πόλ. Παρθίας Πτολ.
Ἀσπαβῶτα πόλις· πόλ ἐν Σκυθίᾳ Πτολ.
Ἀσπάδαια· πόλ. Περσίδος Πτολ.
Ἄσπαθις· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀσπακάζομαι, τὸ ἀσπάζομαι, πέπαικται· Ἡσύχ.
Ἀσπακάρα, ἡ Ἀσπακαία· πόλ. τῶν Ἀσπακαρῶν ἐν Σηρικῇ Πτολ.
Ἀσπακῶς· φιλοφρόνως Ἡσύχ.
Ἀσπαλάθεια· πόλ. Ταφίων Στ. Βυζ. - Ἀσπαλαθὶς· νῆσ. Λυκίας, αὐτ.
Ἀσπαλία τοῦ ἁλιέως ἐργασία, ὁρμιά, ἁλίσ Ἡσύχ.
Ἄσπαλον ακότος· Ἀσπάλους· τοὺς ἰχθύας Ἀθαμᾶνες Ἡσύχ.
Ἀσπάνδας· μηδικὸν ὄν. Ἀστυάγους Δ. Σικ.
Ἀσπανεύς· τόπ. ἐν Ἴδῃ Στράβ.
Ἀσπάνιον· πάσσαλον Ἡσύχ.
Ἀ-σπάρακτος, 2· ὁ μὴ σπαρασσόμενος Ὀριβ σ. 125.
Ἀ-σπασία· 1) Μιλησία φίλη καὶ σύμβιος Περικλέους· «ἡ σωκρατικὴ» λεγομένη, καὶ «Ἥρα Ἀσπασία» ὑπὸ τοῦ κωμ. Κρατίνου Ξεν. 2) ἐκ Φωκαίας, ἑταίρα Κύρου τοῦ νεωτέρου, εἶτα Ἀρταξέρξου Πλούτ. 3) Ἀττίς· 4) ὄν. διαλόγου Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ Ἀρποκρ.
Ἀ-σπασιάκαι· νομαὶ φυλῆ μεταξὺ Ὤξου καὶ Τανάϊδος Πολύβ.
Ἀσπασιανός· Μῆδος Πολύβ.
Ἀσπάσιος· ἔθν. Ἰνδικὸν Ἀρρ.
Ἀσπάσιος· ὄν. πολλῶν ἀνδρῶν.

Ἀ-σπαστέος, 3· ῥ. ἐπίθ τοῦ ἀσπάζομαι Πλάτ. Φίλ. 32.
Ἀ-σπαστής, ὁ· ἀσπαζόμενος Θεόδ. Στουδ.
Ἀ-σπενδία· μέρος Ἀλεξανδρείας Ἀθήν.
Ἀ-σπερμάντως· ἄνευ σπέρματος Ἀνδρ. Κρητ. σ. 19.
Ἀσπιδο-γέννητος, 2· ἐξ ἀσπίδος (τοῦ ὄφεως) γεννηθείς Ἰ. Χρυσ. τ. 8, σ. 661.
Ἀσπιδο-γοργών, όνος, ἡ· ἴδε Ἐπιφάν. αἵρ. 22, σ. 61.
Ἀσπιδο-θήρας· θηρευτής ὄφεων, γλωσ.
Ἀσπιδόν· δίκην συνασπισμοῦ Σουΐδ.
Ἀσπιδο-φορέω· φέρω ἀσπίδα Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 988.
Ἀσπιδο-φορικός, 3· εἰς τὸ ἀσπιδοφορεῖν ἀνήκων Εὐστράτ. εἰς Νικόμ. 1, σ. 3.
Ἀσπιδοχάρμη· ὄν. Ἀμαζόνος ἐν Τζέτζ.
Ἀσπίθρα· πόλ. Σινῶν, καὶ ποτ. Ἀσπίθρας αὐτόθι, Πτολ.
Ἀσπίς· 1) πόλ. Λιβύης· 2) ἄκρωτ. Αἰθιοπίας· 3) νῆσ. παρὰ ταῖς Κυκλάσιν· 4) Μακεδονίας πόλις· 5) τρία ἄλλα νησύδρια τοῦ Αἰγ. πελάγους Στ. Βυζ.
Ἀσπίσας σατράπης Ἀντιγόνου ἐν Σουσιανῇ Δ. Σικ.
Ἀσπίσιοι· ἔθ· Ἀσπάσιοι.
Ἀ-σπλαγχνέω· εἶμαι ἄσπλαγχνος, μτγν.
Ἀ-σπονδία· ἀθέτησις σπονδῶν Πολυδ 8,139.
Ἀ-σπουδής, 2· ἀσπούδους Θεόδ. Στουδ. σ.40.
Ἀ-σπουργιανοί· ἔθν. τῶν περὶ Μαιῶτιν λίμνην Στ. Βυζ.
Ἄσπρος, 3, (θ. ρη)· λευκός, albus, σύν. Κωνσταντινουπόλ. ἐπὶ Μηνᾷ πρᾶξ. 5, ἄλλ. Βυζ
Ἄσπρος, ὁ, καὶ ἄσπρον, τό μικρὸν νόμισμα, Βυζ.
Ἀσπρό-σαρκος, 2· ὁ ἔχων λευκὴν σάρκα, ἀπόκρ. πρ. Ἀποστ. σ. 245.
Ἀσπρότης· λευκότης Ζαχαρ πάπ. Διάλ. κ. 37.
Ἀσπρο-φορέω· φορῶ λευκὰ ἐνδύματα, Πασχ. χρον. σ. 383.
Ἀσπρό-χρους, 2· ἔχων ἄσπρον χρῶμα Ἀχμέτ. εἰσαγ. ἀστρολ.
Ἀσπρουδζίς· ποτ. Μηδίας Πέτρ. πατρ
Ἄσσα· πόλ. πρὸς τῷ Ἄθῳ... καὶ κώμη Σκυθίας Στ. Βυζ.
Ἀσσαγέτης· ἡγεμὼν ἐν Ἰνδικῇ Ἀρρ.
Ἀσσακηνοί· ἔθν. Ἰνδικὸν Ἀρρ.
Ἀσσαράκαι· ἔθν. Λιβύης Πτολ.
Ἀσάων, ονος· πατ. Νιόβης Παρθέν.
Ἀσσέως· ἁπλοῦ Ἡσύχ. (ἴσ. γραπτ. ἀσσίο).
Ἀσσεσία· πόλ. Λιβυρνίας Πτολ.
Ἄσση, ἡ· ὁ ῥύπος Ἀρκάδ. σ. 113.
Ἄσσηρα· πόλ. Χαλκιδῶν Στ. Βυζ.
Ἄσσια τὰ λεγόμενα· τόπ. ἐν Βοιωτίᾳ ἐγγὺς τοῦ ποτ. Ἀσσου Πλουτ.
Ἄσσιος· προκόλπιος Ἡσύχ.
Ἄσσις· βασ. Αἰγύπτου Μανέθ.
Ἄσσω· ἄγνυμι· «ἄξον, ἐκ τοῦ ἄσσω τὸ κλάνω» Ἐτ. Μ. σ. 9.
Ἄσσουρος· πόλ. Ἀφρικῆς Πτολ.
Ἀσσυρίηθεν· ἐκ τῆς Ἀσσυρίας Ὀρφ. λιθ.689.
Ἀσσυρτίς· Ἀσσυρία Ἀριστοτ.
Ἀσσώ· πόλ Ταρρακ. Ἱσπαν. Πτολ.
Ἀσσώριον· πόλ. Σικελίας Στ. Βυζ.
Ἀσσωρόν· ὄρ. Σάμου Στ. Βυζ.
Ἄστα· 1) πόλ. Βαιτ. Ἱσπαν. Στράβ. 2) Ἄστα κωλωνία, λατ. Astigi, πόλ. Λιγυρίας Πτολ. 3) πόλ. Δραγγιανῆς Πτολ.
Ἀστάβαροι· ἔθν. ἀραβικὸν Πτολ.
Ἀσταβηνοί· 1) ἔθν. Ὑρκανίας· 2) ἔθν. Ἀρείας Πτολ.
Ἀ-στάθεια, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀσταθοῦς Ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 633.
Ἀ-στάθερος, 2· ἀσταθής, μτγν.
Ἀσταί· ἔθν. Θράκης Στ. Βυζ.
Ἀστακάνα· πόλ. 1) Βακτριανῆς· 2) μεγάλ. Ἀρμενίας Πτολ.
Ἀστάκαπρα· πόλ. Ἰνδοσκυθίας Ἀρρ.
Ἀστακηνοί· ἔθν. Βακτριανῆς Στράβ.
Ἀστακίδης· Κρὴς Καλλίμ.
Ἀστάκουρες· ἔθν. Ἀφρικῆς Πτολ.
Ἀστάλη· πολύπους ὁ ἐν μυκτῆρι, ἔνιοι σκώληκα οὐρὰν ἔχαντα Ἡσύχ.
Ἀσταπαῖοι· Λιβύης ἔθνος Στ. Βυζ.
Ἀσταπηνοί· λαὸς ἰδιάλ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀσταρτεῖον ἢ Ἀστάρτ. =ναὸς Ἀστάρτης, Ο'
Ἄσταρτος· βασ. Τυρίων Ἰώσ.
Ἀστασιαστικῶς· ἀστασιάστως Ἑρμ. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 186.
Ἀσταλύγειν· ἀναβλύζειν, κλαίειν Ἡσύχ.
Ἀστέας· Πυθαγόρειος, Ταραντῖνος Ἰάμβλ.
Ἀ-στέγνωτος, 2· ἀστέγαστος· «ἀστέγνωτον ἀγγεῖον καὶ γυμνὸν» Γαλην. τ. 11, σ. 485.
Ἀστειασμός· ἀστεϊσμὸς Τίτ. Βόστρ εἰς Λουκ. σ. 783.
Ἀστείευμα· ἀστειότης Εὐστ. ἔρ. σ. 106.
Ἀστεῖος· ἄρχων Ἀθην. (Ὀλ.101,4) Δ. Σικ.
Ἀστελήβη· πόλ. Λυδίας Στ Βυζ.
Ἀστέλεφος· τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέρμα Ἡσύχ.
Ἀ-στενοχώρητος· ὁμὴ στενοχωρηθείς, Βυζ.
Ἀ-στένωτος, 2· ἐλάχιστα στενὸς Ἀθαν. τ. 2. σ. 453.
Ἀστερ-άρχης· ἀρχηγὸς τῶν ἀστέρων Νικ. Εὐγεν. 1, 1.
Ἀ-στέρητος, 2· ὁ μὴ ἐστερημένος Ἑρμ. σ 97.
Ἀστερίη, ἡ· ἡ Κρήτη καὶ ἡ Δῆλος Ἡσύχ.
Ἀστέριοι· οἱ πρῶτοι τὴν Τένεδον κατοικήσαντες Ἡσύχ.
Ἀστερικός ἀστρικός.
Ἀστερίσκιον· ἄφαλος, περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους· τοὺς δὲ φάλους οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δ' ἀστερίσκια ἐκάλουν Ἀπολλ. λεξ.
Ἀστερίτης, «Πάνδ φησιν ἔχθὺν εἶναι θαλάσσιον κητώδη, ὅμοιον τῷ Πανὶ κατὰ τὴν ὄψιν· ἐν τούτῳ λίθον εὑρίσκεσθαι τὸν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον τεθέντα ἀνάπτεσθαι, ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον» Φώτ. βιβλ. κωδ. 190.
Ἀστερόθεν· ἐκ τῶν ἀστέρων Ἄρατ. 1013 (ἄλλ. γρ. οὐρανόθεν).
Ἀστερο-λεσχέω· φλυαρῶ περὶ τῶν ἄστρων Κ. Μανασ. χρον. 3935.
Ἀστερο-λέσχης· ὁ περὶ ἄστρων φλυαρῶν, αὐτ. 2047.
Ἀστερο-μαρμαρυγή· μαρμαρυγὴ ἀστέρων Σχολ. Ἀράτ. 328.
Ἀστερό-μορφος, 2· ἔχων μορφὴν ἀστέρος Κ. Μανασ. ἐρωτ. 9, 67.

Ἀστερόπης· κύκλωψ, ἄλλ. Στερόπης Εὐρ. Ἰφ.
Ἀστερό-ρρυσις· ἀπόρροια ἐκ τῶν ἄστρων· «τὰς ἀστερορρύσεις τοὺς κομήτας» Τζέτζ. Ὁμ ἀλληγ.
Ἄστερος· Ἀστερίων.
Ἀστερο-σκοπέω· σκοπῶ, παρατηρῶ τὰ ἄστρα Σ. Ἐμπ. πρὸς ἀστρολ. 27.
Ἀστερο-σκοπικός, 3· ἀστεροσκοπῶν, μτγν.
Ἀστερουσία ὄρ. Κρήτης πρὸς τὸ νότ. μέρος . . . ἀφ' οὗ καὶ πόλ. περὶ τὸν Καύκασον Σινδική, Ἀστερουσία κέκληται, Κρητῶν ἀποικία; ἐκεῖ σταλείσης Στ. Βυζ.
Ἀστερο-φανής, 2 φαίνων, δεικνύων τοὺς ἀστέρας, μτγν.
Ἀστερό-φωτος, 2· ὑπὸ ἀστέρων φωτιζόμενος, Βυζ.
Ἀστερωτός, 3 ἔχων ἀστέρας Ἰουλιαν. λόγ. 5, σ. 165.
Ἀ-στηλίτευτος, 2· ὁ μὴ ἐν στήλῃ γραφείς, (ἐν σημ. καλῷ) Παλλαδ. Ἱστ. σ. 1035.
Ἀστήρ· 1) εἷς τῶν Γιγάντων Σχολ. Ἀριστείδ. 2) Σπαρτιάτης Ἡρ. 3) Ὀλύνθιος ἢ κατὰ Λουκ. Ἀμφιπολίτης, ὁ τοξεύσας τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν Πλούτ.
Ἄστης· ἡγεμὼν Λευκελαΐτιδος Ἀρρ.
Ἀστιγγοι· λαὸς Βαυδάλων Δ Κάσ.
Ἀστιγις· πόλ. Βαιτικῆς Στράβ.
Ἀ-στιγής, 2· ὁ μὴ ἐστιγμένος Στ. Βυζ. ἐν λ. Ἀνακτόριον.
Ἀστικός, 3· ἄδων, γλωσ.
Ἀστιλάζει· συμπεριπατεῖ Ἡσύχ.
Ἀ-στιξία· ἔλλειψις στίξεως Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 4, σ. 51.
Ἀστλιγξ, ἡ· ὄστλιγξ.
Ἀστοβον· ἀλοιδόρητον Ἡσύχ.
Ἀ-στοιχειόω· στερῶ τινα τῶν στοιχείων, παθ. Οἰκουμ. ἀποκ. σ. 315.
Ἀ-στόλιστος, 2· ὁ μὴ ἐστολισμένος Θεόδ Πρόδρ. Ῥοδ. σ. 21.
Ἄστομοι· μυθικ. ἔθν. Ἰνδικῆς Στράβ.
Ἀστόργης, 2· ἄστοργος Κραμ Ἀν. Ὀξ. τ. 1, σ. 50.
Ἀστόριον· μέγα καὶ διακεχυμένον Ἡσύχ.
Ἀστοῦρες· ἔθν. Ἰσπανίας καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Ἀστουρία Πτολ Στράβ.
Ἀστουρικανοί ἔθν. ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
Ἄστρα· ὄν. ἑταίρας Ἀθήν.
Ἀστράβακος· ἥρως ἐν Σπάρτῃ Ἡρ
Ἀστράβη· ἀρχ. ὄν. τῆς Κάσου.
Ἀστραία· 1) θυγ. Διὸς ἢ Ἀστραίου καὶ Θέμιδος ἢ Ἠοῦς Ἀράτ. 2) πόλ. Ἰλλυρίας Στ. Βυζ.
Ἀστραλείτην· ἀδυνατεῖν Ἡσύχ.
Ἀστραῖον· πόλ. Μακεδονίας λίθ. νῦν Στρούμνιτζα.
Ἀστραλίαν· τὸν Θρᾷκα Αὐδοὺ Ἡσύχ.
Ἀστραλός· ὁ ψαρὸς ὑπὸ Θεσσαλῶν Ἡσύχ.
Ἀστράμψυχος· συγγρ. περὶ ἐξηγήσεως ὀνείρων καὶ περὶ θεραπείας τῶν ὄνων Σουΐδ.
Ἀστραπ-ηλατέω· κεραυνοβολῶ Τζέτζ. ἐν Κρ. Ἀν. Ὀξ. τ. 4, σ. 98.
Ἀστραπ-ηλάτης· ὁ Ἴακχος τὰς ἀστραπάς, τοὺς κεραυνούς Τζέτζ. Ἰλ. σ. 75.
Ἀστραπη-τόκος, 2· ὁ ἀστραπὰς γεννῶν Ἡσύχ.
Ἀστραπή-χρους, 2· ἔχων ἀστραπῆς χρῶμα, μτγν.
Ἀστραπό-βλητος, 2· ὁ ὑπὸ ἀστραπῆς βληθεὶς Γ. Παχυμ.
Ἀστραπο-βολέω· βάλλω, ῥίπτω ἀστραπάς Εὐμάθ.
Ἀστραπο-βρουντο-χαλαζο-ρειθρο-δάμαστος, 2 ὑπὸ ἀστραπῆς, βροντῆς, χαλάζης, καὶ ῥείθρου δαμασθείς Γ. Βασίλ. ἐπιστ. τ. 3, σ. 467.
Ἀστραπό-μορφος, 2· λάμπων ὡς ἀστραπή.
Ἀστραποφάντος, 2· ἔχων συνυφασμένους λίθους λάμποντας ὡς ἀστραπὴ Νικηφ. πριοβ.
Ἀστραπό-φρικτος, 2· ὁ τρομάξας ἐκ τῆς ἀστραπῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 7, σ. 498.
Ἀστρασσός· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀστρατεία· ἐπών. Ἀρτέμιδος ἐν Λακωνίᾳ ὡς ἐμποδισάσης τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀμαζόνων Παυσ.
Ἀστρατηγία· ἀναρχία Φρύν. ἐν Β. Ἀν. σ. 24.
Ἄστραψις ἀστραπὴ Σουΐδ. λ μαρμαρυγή.
Ἀστρηνές· δύσθετον. σκαιόν. ὀξὺ Ἡσύχ
Ἄστρηται, «τὰ δ' ἐγγώνια τὰ ἐντὸς τοῦ δίφρου, γωνίαι ἢ ἀγκῶνες ἢ ἄστρηται» Πολυδ. 1, 143.
Ἄστριον· λίθος ἔχων διαφύσεις διαλευκους καὶ ἀποστιλβούσας Διοσκ. 2, 158.
Ἀστρίον· ὑποκ. τοῦ ἄστρον Κ. Μανασ.
Ἀστρίς· θυγ. τοῦ Ἰλίου Νόν.
Ἀ-συγ-κοινώνητος, 2 ὁ μὴ συγκοινωνῶν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1028.
Ἀσύγκριτος· ὃν πιστοῦ τινος ἐν Ῥώμῃ, Κ. Δ.
Ἀ-σύγ-κρουστος, 2· ὁ μὴ συγκρουόμενος Μιχ. Ψελ.
Ἀ-σύγ-κτητος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ, μτγν.
Ἀ-σύγ-χριστος, 2· ὁ μὴ κεχρισμένος Ἀντολ. ἐν Ὁριεβ. τ. 2, σ. 415.
Ἀ-σύγ-χυμος, 2· ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς χυμὸν Ὠρ. σ. 163.
Ἀ-συγ-χυσία· τὸ μὴ συγχέεσθαι, ἐκκλ.
Ἀ-συ-ζυγής, 2 ἀσύζευκτος Γρ. Νύσ. τ. 2, σ. 452.
Ἀ-σύ-ζυγος, 2· τῷ προηγ. Ἀπολλ. συντ. σ. 100.
Ἀ-σύ-ζωος, 2· ὁ μὴ συζῶν Δ. Ἀρεοπ. σ 104.
Ἄ-συκος, 2· ὁ στερούμενος σύκων Τζέτζ.
Ἄσυλα 1) μεταλλεῖα χρυσοῦ ἐγγὺς τῶν Φιλίππων Ἀππ. 2) πόλ. Ἰσπαν. Βαιτ. Πτολ.
Ἀ-συλ-λάλητος, 2· μεθ' οὗ οὐκ ἔξεστι συλλαλεῖν, μτγν.
Ἀ συμ-βασία· ἀναρμοστία Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 740.
Ἀ-σύμ-βουλος, 2· ἄβουλος, ἀρχ. λεξ.
Ἀ-συμ-μελής, 2 ὁ μὴ ἔχων σῶα τὰ μέλη, κολοβὸς Τζέτζ. Ἰλ. σ. 113.
Ἀ-συμ-μιξία· τὸ μὴ συμμίγνυσθαι Δ. Ἀρεοπ. 0, ὀν. 4, 7, σ. 360.
Ἀ-συμ-πάθητος, 2· ἀσυμπαθής.
Ἀ-συμ-πέραστος, 2· ὁ μὴ τελειωμένος Σχολ. Ἡνδ. Ἰ. 1.
Ἀ-συμ-περί-φορος, 2· ἀκοινώνητος, μτγν.

Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ἀ-συμ-φερόντως· ἀνωφελῶς, Βυζ.
Ἀ-σύμ-φθαστος, 2· ἀνάρμοστος· ἴδε συμφθάνω, Βυζ.
Ἀ-συμ-φορία· τὸ ἀσύμφορον, ἀνωφελές, μτγν.
Ἀ-συμ-φωνέω· δὲν συμφωνῶ Πλωτῖν. σ. 6.
Ἀ-συν-αίσθητος, 2· ὃν δὲν δύνανται τις νὰ αἰσθανθῇ Ἰ. Φιλόπ.
Ἀ-συν-αλλαξία, ἡ τὸ μὴ συναλλάττεσθαι, μὴ συμβιβάζεσθαι Στοβ. ἐκλ. τ. 2, σ. 320.
Ἀ-συν-αρτησία ἀναρμοστία Ἐφιφάν. τ. 1, σ. 661.
Ἀ-συν-δρομία· τὸ μὴ συντρέχειν Θεόδ. Στουδ. σ. 434.
Ἀ-συν-έγ-κλιτος, 2· ὁ μὴ συγχρόνως κλίνων Β. Ἀν. 2, σ. 508.
Ἀ-συν-έθιστος, 2· ἀσυνείθιστος, μτγν.
Ἀ-συν-ειδησία· στέρησις συνειδήσεως Σχολ. Ἰ. Κλίμ. σ. 242
Ἀ-συν-ειδότως· χωρὶς συνειδός, συνείδησιν Ἰ. Χρυσ. τ. 2, σ. 581.
Ἀ-συν-είσ-φορος, 2· ὁ μηδὲν συνεισφέρων Βαλτζ. ῥήτ. τ. 3, σ. 575.
Ἀ-συν-έμ-πτωτος, 2 ὁ μὴ ἐμπίπτων, ἢ συμπίπτων, συντρέχων εἰς τὸ αὐτὸ Εὐστ. Ἰλ. σ. 467.
Ἀ-συν-έξ-ωστος, 2· ὃς δὲν δύναται νὰ ἐξωσθῇ, Ἐπιγρ.
Ἀ-συν-έργητος, 2 ὁ μὴ συνεργῶν Ματθ. ἰατρ. σ. 331.
Ἀσυνετο-ποιός, 2· μωρὸς Σχολ. Ἀριστ. βάτρ. 1286.
Ἀ-συν-εχής, 2· ὁ μὴ συνεχὴς Θεόφρ. ἀποσπ. 5.
Ἀ-συν-ήγορος, 2· οὐκ ἔχων χρείαν συνηγόρου Μ. Βασίλ. τ. 1, σ, 515.
Ἀ-συν-ημονέω· δὲν ἐννοῶ Τζέτζ. ἐπιστ. 79, σ. 74.
Ἀ-συν-θηκέω· πράττω ἐναντίον τῆς συνθήκης Σύμμ. Ἱσ. 63, 8.
Ἀ-σύν-θηκος, 2· ὁ παραβαίνων τὰς συνθήκας Ὀνήσ. στρατ. κ 37.
Ἀσύνορον· ἀσύμφωνον Ἡσύχ.
Ἀ-συν-όψισις· ἔλλειψις συνόψεως Θεόδ. Στουδ. σ. 480.
Ἀ-συν-τακτικός, 3· ὁ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως ἐν Σχολ. Εὐρ. Ἐκ 949.
Ἀ-συν-τελέω· εἶμαι ἀνωφελὴς Μάξ. Ὁμ. τ. 2, σ. 71.
Ἀ συν-τήρητος, 2· ἀπερίσκεπτος, αὐθαίρετος Εὐστ. Ἰλ. σ 300.
Ἀ-συν-τρίαστος, 2· ὁ μὴ τριπλασιασθεὶς Γρ. Νύσ τ. 3, σ. 79.
Ἀσύντροφον· εἶδ. φυτοῦ Διοσκ. νόθ. 4,37.
Ἀ-σύν-τροχος, 2· ὁ μὴ συντρέχων, μὴ συναινῶν Εὐστ. Ἰρ. σ. 122.
Ἀ-συν-τυχία· ἀποφυγὴ συνεντεύξεως καὶ συνομιλίας Σχολ. Ἰ. Κλίμ. σ 358.
Ἀ-σύρ-ρηκτος, 2· ὁ μὴ διαρραγεὶς Π. Αἴγ. σ. 232.
Ἀ-συ-σκίαστος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συσκιασθῇ, νὰ καλυφθῇ Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ 460
Ἀ-συ-στροφέω· ἀπείρως ἢ ἀτέχνως πράττω Δωροθ. διδ. σ 787
Ἀ-συ-στροφία· ἀσθενεία, ἀφροσύνη, αὐτ. σ. 849.
Ἀσυφήμων· εἶδ. κασσίας Διοσκ. 1, 12.
Ἄσυφος· ὄρος Λιβύης Πτολ.
Ἀ-σφαγής, 2· ἄσφακτος Φίλ. σ. 323.
Ἀσφαλιστός, 3· «εὐκλειστος, ὁ ἀσφαλιστός.» Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 178.
Ἀσφαλτῖτις λίμνη· ἡ νεκρὰ λεγομ. θάλασσα ἐν Παλαιστίνῃ Δ. Σικ.
Ἀσφαλτό-πισσα· πίσσα μεμιγμένη μὲ ἄσφαλτον, Ο'. Ἐξοδ. 2, 3.
Ἄ-σφαλτος, 2 ὁ ἄνευ ἀφάλματος, χρηστός, ἀγαθὸς Εὐστ. Ὀδ. σ. 1945.
Ἄσφαξ, «ὡς Ἄτραξ, ἔθνος, ἐποικίσαν τὴν Κύπρον» Στ. Βυζ.
Ἄσφη· φυτόν, ἄλλ. ἄλιμος Διοσκ νόθ. 1,120.
Ἄσφηλος, «ἄσφηλοι, ἀσθενεῖς, σφηλὸν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν» Ἡσύχ.
Ἀσφοδελώδεις· ἔθν. Λιβύης Δ. Σικ.
Ἀσφόδριον· φυτόν, ὅπερ θεραπεύει τὸ χείμετλα Στεφ. Μάγν.
Ἀσφώ· φυτ. ἄλλ. κυκλάμινον Διοσκ. 2,193.
Ἄσχειον· πόλ. Ἀχαΐας Στ. Βυζ.
Ἀσχέλιον· τραχὺ κατὰ Κρήτας Ἡσύχ.
Ἀσχημόνησις· ἀσχημοσύνη Σύμμ. ψαλ. 43, 16.
Ἀσχόλημα· ἀσχολία Γρ. Νύσ. τ. 2, σ. 182.
Ἄσχυ· ἀπόρευμα δένδρου Θεογν. καν. σ. 79.
Ἀσώ· βασίλισ. Αἰθιοπίας Πλούτ.
Ἀσωμάτωσις· τὸ ποιεῖν τι ἀσώματον Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 13.
Ἀσώπιον· τόπος Ἀθήνησι Ἡσύχ.
Ἀσωπώ μία τῶν 7 Μουσῶν κατ' Ἐπίχαρμ. Τζέτζ.
Ἄσωρος· πόλ. Χαναάν Ἰώσ.
Ἀ-σωφρόνως· ἀσελγῶς, γλωσ. Ἀριστ. πλ. 560.
Ἀσωφών· πόλ. παρὰ τῷ Ἰορδάνῃ Ἰώσ.
Ἀσωχαῖος· βασ. Αἰγύπτου Ἰώσ.
Ἄσωχις· πόλ. Γαλιλαίας Ἰώσ.
Ἀταβυρία· ἡ Ῥόδος πάλαι Ἡσύχ.
Ἄτα· ὦτα κατὰ Ταραντίνους Ἡσύχ.
Ἀταγις, ὁ ποτ. Ῥαιτίας Στράβ.
Ἀταθήνιον· χαλκός, ἔλυτρον Ἡσύχ.
Ἄταιθα· λαμυρὰ Ἡσύχ.
Ἀταισόν· ἀναδενδρὰς κατὰ Τυρρηνούς Ἡσύχ.
Ἀταία πόλ. Λακωνικὴ Στ. Βυζ.
Ἀταίω· θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι Ἐτ. Μ. Ἰδ. Εὐστ. Ὀδ. υ, 16.
Ἀ-τακτί· ἀτάκτως Γ. Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν. σ. 1315.
Ἀ-ταλάντευτος, 2 ὁ μὴ ταλαντευόμενος Ἐφρ. Σύρ. τ, 3, σ. 405.
Ἄταξ, ὁ ποτ. Γαλλίας Στράβ. νῦν Aude.
Ἀτάρνη βρόχος Ἡσύχ. καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀντὶ ἀρτάνη.
Ἀταρπώ, ἡ' Ἄτροπος Σχολ. Ὀδ.
Ἀταρτάομαι, «ἀταρτᾶται· βλάπτει, πονεῖ, λυπεῖ» Ἡσύχ.
Ἀταρρίας στρατηγὸς Κασσάνδρου Δ. Σικ.
Ἄτας· υἱὸς Πριάμου Ἀπολλ.
Ἀταυθέλεος, 3· ἀτάθελος Θεογν καν σ. 51.
Ἀταφηνοί· «ἔθν. μέγα Ἀραβίας» Στ. Βυζ.
Ἀτέγειαι, αἱ· «ἑτοίμασον δὲ καὶ τένδας καὶ

ἀτεγείας, ἤγουν ἀσκεπεῖς καὶ διὰ βροχὰς καὶ καύματα» Κωνστ. τακτ. σ. 12.
Ἀ-τέκνωσις· ἀτεκνία, στείρωσις Μ. Βασίλ. τ. 2, σ. 121.
Ἀτέμβιος· μεμψίμοιρος Ἐτ.(ἴσ. ἀτεμβόμενος).
Ἄτεξ· στεῖρα, ὀρφανὴ τέκνων Κύριλ. Ἀλ. σ. 700.
Ἀτεπόμαρος· βασ. Γάλλων Πλουτ.
Ἀτεπόριξ· γαλάτης ἡγεμὼν ἐν Πόντῳ Στραβ.
Ἀ-τεράτευτος, 2· ὁ μὴ τερατώδης Εὐστ. Ἰλ. σ. 918.
Ἀτεργάτις· βασίλ. καὶ θεὰ ἐν Συρίᾳ Ἀθήν.
Ἀτέριον· πόλ. Σικελίας Στ. Βυζ.
Ἄτερνον· πόλ. Σαμνίων Στράβ.
Ἀ-τέρμαντος, 2· ἀτελεύτητος Ἀπολλιν. ψαλ. 11, 17.
Ἀτεστέ· πόλ. Ἐνετῶν Πτολ. νῦν Este.
Ἀτεχνιτεύομαι· ἄπειρός εἰμι τέχνης Ἡσύχ. λ. ἐρρωπίζομεν.
Ἀ-τεχνολόγητος· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τεχνολογηθῇ, ἄνευ τέχνης Μ. Βασ. τ. 3, σ. 5.
Ἀ-τημελησία· ἀτημέλεια Γ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 2, σ. 100.
Ἀτήνη· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, καὶ Ἀτηνία κατὰ Διον. Στ. Βυζ.
Ἄτηρα· πόλ. Συρίας ἐν Παλμυρηνῇ Πτολ.
Ἀτήρητος, 2· ὁ μὴ τηρηθεὶς Θεμίστ. σ. 294.
Ἀτηρόγνωμος· ἄκαμπτος, γλωσ.
Ἄτης, ὁ· Διονύσου ἐπίθ. Ἐτ. Μ.
Ἀτηστινος· πατ. Ῥαιτίας Στράβ.
Ἀτιζύης· Πέρσ. σατράπης Φρυγίας Δ. Σικ
Ἀτίλιος· ὄν. πολλῶν Ῥωμ. τοῦ οἴκου τῶν Ἀττιλίων, Attilius.
Ἀτιμαλφέω, «ἀτιμαλφοῦσι· τιμὴν οὐχ εὑρίσκουσιν» Ἡσύχ.
Ἀτιμαστήριος, 2· ἀτιμαστικός, μτγν.
Ἀτιμητικός, 3· ὁ μὴ ὀρεγόμενος τιμῶν Ἐφρ Σύρ. τ. 1, σ. 204.
Ἀτιμο-υργός, 2· ὁ προξενῶν ἀτιμίαν Ψελ. σύνοψ νόμ. 871.
Ἀτίνα· πόλ. Λατίου Πτολ.
Ἀτιντανία· μοῖρα Μακεδονίας, κάτ. Ἀτιντᾶνες καὶ Ἀτιντάνιοι Στ. Βυζ.
Ἀτισανδρεῖν· ἀτιμάζειν ἄνδρα, καὶ ὑπερηφανεῖν Ἡσύχ.
Ἀτιστέον· ἀμελητέον Εὐρ. Ἰ. Τ. 105 (διόρθ. τοῦ κακιστέον).
Ἀτίταν, ανος, ὁ· πτωχὸς «ὁ μὴ ἔχων ἀποτίσαι» Ἡσύχ. λ. Τιτάν.
Ἄτματα· καθάρματα Ἡσύχ.
Ἀτμησίφρων· οὐδὲ μιᾶς τόλμης ἔννοιαν ἔχων Ἡσύχ.
Ἀτμανίσφη· κώμη, εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀτμίδωσις· ἐξάτμισις, ἀτμὸς Εὐστ. Ἰερ. σ. 309.
Ἀ-τοιχ-ώρυκτος, 2· ὁ μὴ τοιχωρυχθείς Ἰ. Χρυσ.
Ἀ-τοκέω· οὐκ τίκτω Φίλ. τ. 1, σ. 478.
Ἀ-τόλμητος, 2· ἀτολμος Γαλην τ. 8, σ. 830
Ἀτονιάω· ἀτονέω Ἰ. Χρυσ. τ. 7, σ. 297.
Ἀτοπέω· ἀτόπως, ἀνοήτως πράττω Νικ. χρον. σ. 296.
Ἄτοπο-λογία· ἄτοπος λόγος, μτγν.
Ἀ-τόρυτος, 2· ὁ μὴ ταραχθείς, ἀνεκτατος, μτγν.

Ἀτουρία· χώρ. Ἀσσυρίας Δ. Κάσ.
Ἀτρακτ-ιῶδης, 2· ὅμοιος ἀτράκτῳ Εὐστ. Ἰλ. σ. 1328.
Ἀτραμῖται, καὶ Ἀτραμωτῖται· ἔθν. εὐδαίμ. Ἀραβίας Στ. Βυζ.
Ἀ-τρανής, ὁ· ἀκοτεινὸς Τζέτζ.
Ἀ-τραύλως· χωρὶς νὰ τραυλίζῃ τις Θεόδ. Πρόδρ.
Ἀτρεκότης· εἰλικρίνεια Σχολ. Εὐρ. Ἱππ. 1114.
Ἀτρεμησία· ἀτρεμία Κύριλ. Ἀλ. κ. Ἰουλ. τ. 6, σ. 97.
Ἀτρέμητον· ἀσάλευτον Ἡσύχ.
Ἀτρεπτί· ἀτρέπτως, μτγν.
Ἀτρεστίδας· Ἀρκὰς Δημ.
Ἀτρήνη· 1) θυγ. τοῦ Κύκλωπος Ἄργητος καὶ τῆς Φρυγίας, ἐξ οὗ 2) ἡ πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ, Στ. Βυζ.
Ἀτρής, 2· ἄτρεστος Τζέτζ.
Ἀτριάκαστοι· οἱ μὴ μετέχοντες τριακάδος· Ἀθηναῖοι Ἡσυχ.
Ἀτρίαστος, 2· μὴ τριπλασιασθεὶς Δαμασκ. ἐν Οὐολφ. Ἀν. τ. 3, σ 231.
Ἀ-τριχέω· δὲν ἔχω τρίχας Ματθ. Ἰατρ. σ. 304.
Ἀτριχο-κούρευτος, 2· ὁ μὴ κουρευθεὶς τὰς τρίχας, νομοκαν. ἀρ. 533.
Ἀτρόμητος· πατ. Αἰσχίνου, πρώην Τρόμης κατὰ Δημ.
Ἀτρο-ποτός, 2· ὁ κατασκευάζων ἄτρον Τζέτζ. ἐπιστ. 96, σ. 94.
Ἄττεια λίμνη· λίμνη Φρυγίας Στ. Βυζ.
Ἀττακίτης· εἶδ. πλακοῦντος Ἀθήν. 14, 647.
Ἀττάλη· φάρυξις ὑπὸ Φρυγῶν Ἡσύχ.
Ἀττάλης· υἱὸς Σαδυάττου Νικ. Δαμ.
Ἀτταλίζομαι· πλανῶμαι, π. Σικελοὺς Ἡσύχ.
Ἀτταλίων· ἰατρός τις Ὀρειβ.
Ἀττάλυδα· πόλ. Λυδίας Στ. Βυζ.
Ἀττανίδες· πλακοῦντες, ἐνθρυπτοι Ἡσύχ.
Ἄττεια· πόλ. Τροίας Στράβ.
Ἀττέγουα· πόλ. Βαιτ. Ἱσπανίας Δ. Κάσ.
Ἀττικίζομαι· ἀττικίζω Εὐστ.
Ἀττικόν, τό· πιθ. ἔμπλαστρόν τι Ἱπποκρ. σ. 1138.
Ἀττικιανοί, οἱ· τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἀττικοῦ ἐν Ἀθήναις.
Ἀττικο-υργέω· ἐργάζομαι κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον Φαβωρῖν.
Ἀτυλόν· μικρόν, ἀγενὲς Ἡσύχ.
Ἀτύμνιος· ὄν. μυθολ. Ἀπολλ.
Ἀτυπήδες· κριθαὶ ἀπίτυροι, λεγόμεναι ἀλλπυροι Ἡσύχ.
Ἀ-τυράννητος, 2· ἀτυράννευτος Κλ. Ἀλ. στρ. 4, 26.
Ἀ-τύραννος, 2· ὁ μὴ ἔχων τύραννον Φρύν. ἐν Β. Ἀν. σ. 19
Ἀ-τύρβαστος, 2· ἀτάραχος, ἀθόρυβος Βαλτζ. ῥητ. τ. 3, σ. 602.
Ἀτυρία· Ἀσσυρία Δ. Κάσ.
Ἀτύριος λόφος λόφος ἐγγὺς Ἐπιδάμνου Δ. Κάσ.
Ἀτῶα· πόλ. Καισαρ. Μαυριτανίας Πτολ.
Ἄτωρ· ἡ μελία ὑπὸ Δίγυκτίων Ἡσύχ.
Αὐαθα καὶ Αὔαρα συνοικία Ἀράβων Στ. Βυζ.
Αὐαλός· ὁ Διόνυσος Ἡσύχ.
Αὔανος, ὁ· εἶδ. ἄρτου Πολυδ. 6, 73.
Αὐαρά· τὰ πουτικὰ κέρδη Ἡσύχ.

Αὐαλίτης· κόλπος ἐν τῇ ἀν. παραλ. Ἀφρικῇς Πτολ.
Αὐαρις· πόλ. Αἰγύπτου ἐν τῷ Σαΐτῃ νομῷ Ἰώσ.
Αὔαρον ἄκρον· ἀκρωτ. Ταρρακ. Ἱσπαν. Πτολ.
Αὔαρποι· ἔθν. γερμανικόν Πτολ.
Αὐατικοί· ἔθν. Γαλλικὸν Πτολ.
Αὐγαί, αἱ· τόπ. Κιλικίας.
Αὐγαία· τόπ. ἐν Χαλκιδικῇ Πτολ.
Αὔγαρος· Ὀροηνός· α) σύγχρ. Κράσσου Δ. Κάσ. 6) βασ. Ἐδέσσης, σύγχρ. Τραϊανοῦ Δ. Κάσ. γ) βασ. τῶν Ὀσροηνῶν σύγχρ. Καρακάλλα Δ. Κάσ.
Αὐγάσιοι· ἔθνος Μασσαγετῶν Στ. Βυζ.
Αὐγαστικός, 3· αὐγάζων, ἐκκλ.
Αὔγειρα (ἡ Ἄνθειρα)· πόλ. ἐγγὺς Ἀβραμυτίου Σχολ. Πτολ.
Αὐγή· ὄν. μυθολ. καὶ τίτλ. κωμῳδίας τοῦ Εὐβούλου Ἀπολδ.
Αὐγῆς· υἱὸς Ἡλίου Νόν.
Αὐγίζω· αὐγάζω, μτγν.
Αὐγινός, 3· φωτεινός, γλωσ.
Αὐγουσταλιανή, δηλ. τάξις· τὸ ἀξίωμα τῶν Αὐγουσταλιανῶν Ἄθαν. σ. 800.
Αὐγουστάλιος· ὁ ὑπὸ Αὐγούστου διορισθεὶς ἔπαρχος Αἰγύπτου κατὰ Ἰ. Μαλ. σ. 224.
Αὐγούστεια, τά· ἑορτὴ μὲ ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου Δ. Κάσ.
Αὐγούστειοι· ἴδε Δ. Κάσ. 61, 20.
Αὐγουστεῖον· ναὸς τοῦ Αὐγούστου Δ. Κάσ. 57, 10.
Αὐγουστόβονα· πολ. Γαλλίας Πτολ.
Αὐγουστόβριγα· 1) πόλ. Ταρρακ. Ἱσπαν. 2) πόλ. Λυσιτανίας Πτολ.
Αὐγουστόδουνον· πόλ. τῶν Αἰδούων Πτολ.
Αὐγουστονέμετον· πόλ. τῶν Ἀρβέρνων Πτολ. νῦν Clermont.
Αὐγουστόριτον· πόλ. Ἀκουϊτανίας Πτολ.
Αὐγώ, οὔς, ἡ· ὄν. κυνὸς Ξεν. κυν.
Αὔδατος, 3· ἔνυχος, λαλῶν Ἄθαν.
Αὐδάτα· Ἰλλυρὶς, γυνὴ Φιλίππου Ἀθήν.
Αὐδάτθα· τόπ. Ἀραβίας παρὰ τὸν Εὐφράτην Πτολ.
Αὐδιανοί, καὶ Ὠδιανοί· αἱρετικοὶ Ἐπιφάν.
Αὐδολέων· βασ. Παιόνων Δ. Σικ. ἐν Πολυαίν. Αὐτολέων.
Αὔδον ἄκρον· 1) ἀκρωτ. Μαυριτανίας· 2) Αὐδ. ὄρος, ἐν Νουμιδίᾳ Πτολ.
Αὔδος ποταμός· ποτ. Μαυριτανίας Πτολ.
Αὔδω· αὐδῇ, αἰολ. τόπ.
Αὐεικίζει· σφακελίζει κατὰ Κυπρίους Ἡσύχ.
Αὐέλιος, αἰολ. = ἥλιος.
Αὐενδεᾶται· κάτ. τῆς πόλ. Οὐενδον Ἀππ.
Αὐενιών· πόλ. Μασσαλίας Στ. Βυζ. νῦν Avignon.
Αὐεντῖνος λόφος, ἡ Αὐ. ὄρος· ὄρ. ἐν Ῥώμῃ Δ. Σικ.
Αὐειρία ἡ Αὔειρα πόλ. Παλμυρηνῆς Πτολ.
Αὐετή· τὸν αὐτοετῆ Ἡσύχ.
Ἄὐετος, 2· ὁ μὴ ὑπὸ δετοῦ ὀγρανθεὶς Ἰώσ. ὑπόμν. κ. 71, σ. 137.
Αὔζαρα· πόλ. ἐρήμου Ἀραβίας Πτολ.
Αὔζην, ενος, ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἡ Ἰταλία κατ' Ἐτ. Μ.
Αὔη· τόπ. ἐν Αἰθιοπίᾳ ὠ
Αὐθαγιότης αὐτὴ ἡ ἁγιότης Θεόδ. Πρόδρ.
Αὐθαδιασμός· τὸ αὐθαδιάζειν, ἀλαζονεία, Ἰ. Χρυσ. τ. 2, σ. 110.
Αὐθ-έδραστος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐδρασθείς, ἀφ' ἑαυτοῦ ἑστώς Βαλτζ. ῥήτ. τ. 3, σ. 476.
Αὐθεντίς· θηλ. τοῦ αὐθέντης.
Αὐθέντρια· κυρία, κυρά, Βυζ.
Αὐθεντῶς· αὐθεντικῶς.
Αὐθ-έτοιμος, 2· πρόθυμος, ἕτοιμος, Βυζ.
Αὐθ-ημερεί· αὐθημερόν.
Αὐθητανοί· ἔθνος Ἱσπανίας Πτολ.
Αὐθ-ομ-αιμονέω· εἶμαι τοῦ αὐτοῦ αἵματος Κ. Μανασ. χρον. 3938.
Ἀθορίζειν(ἢ αὐθορίζειν)· ῥιγοῦν, Κύπριοι· Ἡσύχ.
Αὐθ-υπερ-αγαθότης· αὐτὴ ἡ ὑπερτάτη ἀγαθότης Δ. Ἀρεοπ. σ. 225.
Αὔθωκος· υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης, ἡγεμὼν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰουστ.
Αὐθ-ωραιότης· αὐτὴ ἡ ὡραιότης, μτγν.
Αὐϊδέτου· ἀφανοῦς, ἀοράτου Ἡσύχ.
Αὐκάν ἀλκήν, Κρῆτες Ἡσύχ.
Αὐκηλῶς· ἕως ὑπὸ Τυρρηνῶν Ἡσύχ.
Αὐκηρεσίη· ἀφθάρτη Ἡσύχ.
Αὐκοόνα· ἀλκυόνα, Κρῆτες Ἡσύχ.
Αὐλά· πανδέκτης Ἡσύχ.
Αὐλαδίς· τόπ. Μεσοποταμίας Πτολ.
Αὐλαί· ἐπίνειον Κιλίκων, καὶ Λυκίας χωρίον Στ. Βυζ.
Αὐλαίου τεῖχος· ὀχύρωμα ἐν Θράκῃ Ἀρρ. νῦν Κουροῦ δερέ.
Αὐλαῖον· παραπέτασμα, περίστρωμα, τάπης, ἀρχ. λεξ.
Αὐλάκιον· ὑποκ. τοῦ αὐλαξ Β. Ἀν. 2, α 794.
Αὐλάκισμα· αὐλακισμὸς Κ. Μανασ. χρον.
Αὐλακο-ειδής, 2· ἔχων μορφὴν αὐλακος Εὐστ. Ἰλ. σ. 455.
Αὐλακώδης, 2· ηὐλακωμένος· «ὄγμος σημαίνει ἐπίστιχον καὶ αὐλακώδη φυτείαν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 831.
Αὐλαναῦον· φόρος τοῦ παλατίου Συνέσ. ἐπιστ. 79.
Αὐλάνιος· ἀνδριαντοποιὸς καὶ τορευτὴς Ἀθηναῖος Πλίν.
Αὐλαρός· αὐλωρός, οἰκοφύλαξ Ἡσύχ.
Αὐλάχα· ἡ ὕννις Ἡσύχ.
Αὐλέας· συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς Ἰ. Μαλαλ.
Αὐλή· τόπ. ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἱερὸς Πανὸς Αἰλ.
Αὔληρον· χαλινόν· σχοινίον· οἱ δὲ σπεῖραν Ἡσύχ.
Αὐλησμός· αὔλησις Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 180.
Αὐλητηρία· αὐλῶν θήκη Ἡσύχ.
Αὐλητήριον· τόπ. παρὰ Ταραντίνοις Ἡσύχ.
Αὐλητής· εἶδος σφηκὸς Ἡσύχ.
Αὐλία· ἔπαυλις, ἡ μικρὰ αὐλὴ Β. Ἀν. σ. 463.
Αὐλίζω· εἰσάγω εἰς μάνδραν Ἐτ. Μ. σ. 287.
Αὐλίξ· φλὶξ Ἡσύχ.
Αὐλίρκιοι· ἔθν. Γαλλικὸν Πτολ.
Αὐλιστέον· δεῖ αὐλίζειν Γεωπ. 18, 3.
Αὐλίσκος· ἀνδρ. ὄν. Παυσ.
Αὐλίτης, «αὐλή, λέγεται καὶ αὐλις. .. ὁ οἰκήτωρ αὐλίτης» Στ. Βυζ.
Αὐλο-μελῳδία· μελῳδία αὐλοῦ, μτγν.
Αὐλο-πρεπής, 2· τῷ αὐλῷ πρέπει, ἀρχ. λεξ.

Ἀὐλο-πρωτό-κτιστος, 2· ὁ πρῶτος καὶ αὔλιος κτισθεὶς Λέ. Σικ. γραμμ.
Αὔλος· ὄν. πολλῶν Ῥωμαίων.
Αὐλότης, ἡ· ἰδιότης τοῦ αὐλοῦ Πλωτῖν.
Αὐλύδριον· ὑποκ. τοῦ αὐλή, μικρὰ καλύβη, μτγν.
Αὐλωλάζειν· αυρίττειν διὰ τῶν δακτύλων Ἡσύχ.
Αὐλών, ῶνος· 1) κοιλὰς καὶ πόλ. μεταξὺ Ἠλιδος καὶ Μεσσηνίας Ξεν. νῦν Σιδηρόκαστρο· 2) πόλ. ἐν τῇ Χαλκιδικῇ παρὰ τῷ Σρυμον. κόλπῳ Θουκ. 3) πόλ. Λακωνίας Πολύαιν. 4) πόλ. Ἰλλυρίας, Πτολ. ἡ Αὐλῶνα· 5) ὄν. ἄλλ. τόπων, πόλεων καὶ ποταμῶν· 6) υἱὸς Γλαυκιμένους, Ἀρκὰς Παυσ.
Αὐλωνεύς· ἐπίθ. Διονύσου, «ἱερέως Αὐλ. Διονύσου», ἐν τῷ Διονυσ. θεάτρῳ.
Αὐλώνιος· ἐπίθ. Ἀσκληπιοῦ ἐν Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας Παυσ.
Αὐλωρός· τὸ αὐλαρός.
Αὔμα· ἅλμη ὑπὸ Κρητῶν Ἡσύχ.
Αὐξακία· πόλ. Σκυθίας, Αὐξάκια ὄρη, πλησίον αὐτῆς Πτολ.
Αὐξέντιος· ἐπίσκ. Μοψουεστίας Φιλοστόργ.
Αὐξητέον· δεῖ αὐξῆσαι Μίνανδρ. σ. 93
Αὐξητός, 3· δυνάμενος νὰ αὐξηθῇ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 10, 5.
Αὐξίζημος· Ἑρμῆς, ἐπὶ τῆς ἱερύσεως Ἡσύχ.
Αὐξιμίς· πόλ. Καισαρ. Μαυριτανίας Πτολ.
Αὐξί-φυτος, 2· ὁ αὐξάνων καὶ τρέφων τὸ φυτό Κ. Μανασ. χρον. 5715.
Αὐξι φωτέω· αὐξάνω κατὰ τὸ φῶς, ἀντίθ. λειψιφωτέω, περὶ τῆς σελήνης Π. Ἀλιεῦ. ἀποτελ. Μ. Γλυκ. χρον. σ. 46.
Αὐξι-φωτία καὶ αὐξιφώτια, τά· ἡ αὔξησις τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης Ἰ. Λαυρ. μην. 4, 71.
Αὐξοαμίς· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Αὐξο-μειόω· αὐξάνω καὶ ἐλαττώνω Πτολ. μαθημ. τ. 1, σ. 410.
Αὐξουμὶς καὶ Αὐξούμη· πρωτεύουσα Αἰθιοπίας Φώτ.
Αὔξουνος· ποτ. Γαλλίας Δ. Κάσ. νῦν Aisne.
Αὐξύνω· αὐξάνω Αἰσωπ. μυθ. 232.
Αὖος· ποτ. Θεσπρωτίας Στ. Βυζ.
Αὔρα· ὄν. μυθ. γυν.
Αὐραδίς· πόλ. Μηδίας Πτολ.
Αὔρανα· πόλ. τῆς ἐρήμου Ἀραβίας Πτολ.
Αὐραντῖτις· χώρ. Παλαιστίνης Ἰώσ
Αὔρας· παραπότ. τοῦ Ἴστρου Ἡρ.
Αὐρηλία· ὄν. γυν. ῥωμ.
Αὐρηλιανός· ῥωμ. αὐτοκράτωρ ἀπὸ τοῦ 270-275 Δ. Κάσ.
Αὐρήλιος· ἡ οἰκία τῶν Αὐρηλίων, σημαντικὸν γένος τῶν Πληβείων ἐν Ῥώμῃ.
Αὔρηκτος, αἰολ. 2 ἄρρηκτος Εὐστ. Ἰλ. σ. 518.
Αὔριγδα καὶ Αὐσιγδα· τόπ. ἐν Κυρηναϊκῇ Πτολ.
Αὐρινός, 3· ὁ τῆς αὔριον, γλωσ.
Αὐρίτινα, ἡ Αὐριτήνα· πόλ. Κυρηναϊκῆς Πτολ.
Αὐρουπτανοί· φυλὴ Ἰαπύγων Ἀππ.
Αὐρώνισσοι· λαὸς ἐν Καμπανίᾳ Δ. Ἁλ.
Αὔσαρα· δύο πόλεις ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ.
Αὖσις, «αὖος ὁ ξηρός, ὁ μὴ ὑγρός, ἀλλ' εἰς αὖσιν καὶ καῦσιν ἐπιτήδειος» Ἐτ. Μ. σ. 150.
Αὐσίνζα· πόλ. παράλ. Περσίδος Πτολ.
Αὐσττις· χωρ. τῆς ἐρήμου Ἀραβίας Ἀλιεῦ. Πολ.
Αὐσονία· κατ' ἀρχὰς ἡ χώρα τῶν Αὐρούγκων, ἔπειτα ἡ Ἰταλία ἐν γένει Δ. Κάσ.
Αὐσονο-κράτωρ· ἄρχων τῶν Αὐσόνων, Βυζ.
Αὐσόν· ξηρὸν Ἡσύχ.
Αὖσος· ἅλσος, Κρῆτες Ἡσύχ.
Αὐστηρίζω· εἶμαι αὐστηρός, μτγν.
Αὐστήριος· αὐστηρὸς Ἐφρ. Σύρ. τ. 3, σ. 312.
Αὐστηρό-πρακτος· 2· αὐστηρὸς εἰς τὸ πράττειν.
Αὐτ-αγαθότης, ἡ· αὐτὴ ἡ ἀγαθότης, ἐκκλ.
Αὐτ-αδέλφη· θηλ. τοῦ αὐταδελφος.
Αὐτ-αίτιος, 2· ὃς εἶνε αἴτιος αὐτὸς ἑαυτοῦ Ἀποστ. Διατ. 6, 11.
Αὐτάλκης· ζωμός, καὶ ὁ αὐτάλκη, Ἡσύχ.
Αὐτ-άναξ· αὐτοκράτωρ, Ἡς.
Αὐτ-απειρία· τὸ εἶναι ἐκ φύσεως αὐτοῦ ἄπειρον Βαλτζ. ἐτ. τ. 3, σ 476.
Αὐτ-αρεσκέω· εἶμαι αὐτάρεσκος, μτγν.
Αὐτ-άρεστος· ἐν ἑαυτῷ ἐγκαλλώμενος Ἡσύχ.
Αὐταριᾶται· ὁ ἐν Θεσπρωτικὸν Στ. Βυζ. καὶ Αὐταριεῖς
Αὐταριεύς· υἱὸς Ἰλλυριοῦ Ἀππ.
Αὐτάριτος· Γάλλος τις Πολύβ.
Αὐτ-είκελος, 2· αὐτὴν τὴν εἰκόνα τινός ἐκφράζων Εὐστ. ἐρ. σ. 73.
Αὐτ-ειρήνη, ἡ· αὐτὴ ἡ εἰρήνη, μτγν.
Αὐτ-εκ-δίκητος· 2· αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκδικῶν Θεόδ. Στουδ. σ. 229.
Αὐτ-ελεύθερος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ ἐλεύθερος, Βυζ.
Αὐτ-εναντίος, 2· ἑαυτῷ ἐναντίος Ἰ. Κλίμ. σ. 259.
Αὐτ-επ-αίνετος, 2· ἑαυτὸν ἐπαινῶν Κλ. Ῥώμ. σ. 165.
Αὐτ-επιστασία, ἡ· τὸ νὰ ἐπιστατῇ τις αὐτὸς Σχολ. Θεοκρ. 7, 6.
Αὐτ-επι-στατέω· αὐτὸς ἐπιστατῶ, αὐτ.
Αὐτ-επιστήμη, ἡ· αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη, μτγν.
Αὐτ-επί-στροφος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων Ὀλυμπιόδ. Πλάτ. Ἄλκ. α. 209.
Αὐτ-επι-τόμως· ἐπιτομώτατα, Βυζ.
Αὐτ-ἔρως αὐτὸς ὁ Ἔρως Θεόδ. Πρόδρ.
Αὐτ-ισότης· αὐτὴ ἡ ἰσότης Δ. Ἀρεοπ. σ 253.
Αὐτο-αγαλλίασις· αὐτὴ ἡ ἀγαλλίασις Ἰζίτζ.
Αὐτο-αγάπη· αὐτὴ ἡ ἀγάπη Ἀνδρ. Κρ. σ 58.
Αὐτο-αγγελικός, 3· ὁ εἷς αὐτοὺς τοὺς ἀγγέλους ἰδιάζων Μαξ. σχολ. Δ. Ἀρεοπ. σ. 223.
Αὐτο-αγιασμός· αὐτοαγιότης.
Αὐτο-άγιος, ὁ· ἀφ' ἑαυτοῦ ἅγιος Μ. Βασίλ. τ. 1, σ. 290
Αὐτο-αγιότης· ἡ ἐξ ἑαυτοῦ ἁγιότης Δ. Ἀρεοπ. σ. 685.
Αὐτο-αδικία· αὐτὴ ἡ ἀδικία Θεοφύλ Βουλγ. τ. 4, σ. 46
Αὐτο-αήρ· ἀὴρ καθαρὸς καὶ οὐδὲν ἄλλο Στοβ. ἐκλ. 11, 23. τ. 1.
Αὐτο-αθανασία· αὐτὴ ἡ ἀθανασία Ἰ. Χρυσ.
Αὐτο-αίδιος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀΐδιος Ἐπιφάν τ. 1, σ. 939
Αὐτο-αἴσθησις· αὐθησία ἀφ' ἑαυτῆς γινομένη Θεοτ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 963.

Αὐτο-αἰών· αὐτὸς ὁ αἰών Δ. Ἀρεοπ. σ. 230.
Αὐτο-αμαρτία· ἡ ἁμαρτία αὐτὴ, Γρ. Ναζ.
Αὐτο-απειρία· τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ εἶναι ἄπειρον Πρόκλ. Θεολογ. σ. 136.
Αὐτο-άπειρος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ ἄπειρος Παχυμ. Δ. Ἀρεοπ. θ. ὀν. σ. 395
Αὐτο-απολύτρωσις· αὐτὴ ἡ ἀπολύτρωσις.
Αὐτο-αρχή· ἡ αὐχὴ αὐτὴ Ἰουλιαν ἐπιστ. σ. 455
Αὐτο-ασέβεια· αὐτὴ ἡ ἀσέβεια Θεοφυλ. Βουλγ. τ. 4, σ. 257.
Αὐτόεθα τόπ. Λιβυοπίας Πτολ.
Αὐτό-βαπτος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ βεβαμμένος Κ. Μανασσ. χρον. 1163.
Αὐτο-βασιλεία· αὐτὴ ἡ βασιλεία Ὠριγ. τ. 3, σ. 622.
Αὐτο-βασιλεύς· αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 30.
Αὐτο-βλάβη· ἡ βλάβη αὐτὴ Σχολ. Σοφ. Ἰλ. 301.
Αὐτό-βλαβής, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ βλαβεὶς Σχολ. Αἰσχ. ἐπ. 917.
Αὐτο-βοηθέω· βοηθῶ αὐτὸς ἐμαυτῷ, ἐκκλ.
Αὐτο-βοηθός· αὐτάρκης Φαβωρῖν. σ. 137.
Αὐτο-βουλή· αὐτὴ ἡ βουλὴ Νεμέσ. π. ἀνθρ. σ. 281.
Αὐτο-βουλία· οἰκεία, ἰδία βουλὴ Αἰσώπ. -μυθ. 340.
Αὐτό-βουλος· υἱὸς Πλουτάρχου Πλούτ.
Αὐτο-βραδύτης· αὐτὴ ἡ βραδύτης Πρόκλ. -ὑποτυπ. σ. 65.
Αὐτό-γαμος, 2· ἐκουσίως γαμῶν Νόν. Δ. 40, 405.
Αὐτο-γέννα· αὐτὴ ἡ γέννα Ἰ. Χρυσ. τ. 2, σ. 457.
Αὐτο-γενικός, 3· ὃς ἐστι τοῦ ἑαυτοῦ γένους Ὠριγ. Ἱερ. 1, σ. 134.
Αὐτο-γεννήτωρ· αὐτὸς ὁ γεννήτωρ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 239.
Αὐτογῆ· αὐτὴ ἡ γῆ Στ. ἀνθ. τ. 1, σ. 307.
Αὐτό-γλυφος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ γεγλυμμένος Πλουτ. ἠθ. 1155.
Αὐτό-γνωμος, 2· αὐτογνώμων.
Αὐτο-γνωσία· αὐτὴ ἡ γνῶσις Βαλτζ. ῥητ. τ. 3, σ. 476.
Αὐτό-γνωσις· τῷ προηγ.
Αὐτο-δαίμων· αὐτὸς ὁ δαίμων Πλωτῖν.
Αὐτο-δακὴς μῆνις· μικρὰ Ἡσύχ.
Αὐτο-δεής, 2· ἐκ φύσεως ἐνδεής, μτγν.
Αὐτο-δεκάς, ἡ· αὐτὴ ἡ δεκὰς Πλωτῖν. σ. 686.
Αὐτόδερμον· αὐτόφλοιον Ἡσύχ.
Αὐτο-δεσποτεία· δεσποτεία ἑαυτοῦ Πρόκλ. εἰς Παρμεν. σ. 729.
Αὐτο-δεσπότης· αὐτὸς ὁ δεσπότης Νικ. Εὐγεν. 2, 226.
Αὐτο-διακονέω· διακονῶ ἐμαυτῷ Εὐστ. Ἰλ. σ. 684.
Αὐτο-δίκη· ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτομαχῇ Σουΐδ.
Αὐτό-δικος· Πλαταιεὺς Ἡρ.
Αὐτο-διπλάσιος, 2· αὐτὸς ὁ διπλάσιος Ἀριστοτ. μεταφ. 1, σ. 29.
Αὐτο-δοξάζω· δοξάζομαι τῇ ἐμαυτοῦ δόξῃ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 799.
Αὐτο-δυάς· αὐτὴ ἡ δυὰς Ἰ. Διάκ ἄλλην. Ἰσ. Θε. σ. 452.
Αὐτόδωρος· 1) Ἐπικούρειός τις Δ. Λαέρ. 2) γραμματικὸς Κυμαίος Δ. Θρᾴξ.
Αὐτο-εἶδος, τό· αὐτὸ τὸ εἶδος Ἀριστοτ. μεταφ. σ. 1087.
Αὐτο-εἰρήνη· αὐτὴ ἡ εἰρήνη Δ. Ἀρεοπ. σ. 209.
Αὐτο-εἰς· ἀφ' ἑαυτοῦ, καθ' ἑαυτὸν εἷς, Ἰ. Φιλοπ. Ἀριστοτ. ψυχ.
Αὐτο-έκτατος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκτεταμένος, μακρὸς Εὐστ. Ἰλ. σ. 943.
Αὐτο-ενάς, ἡ· αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἑνάς, μονὰς Πρόκλ. Θεολ. σ. 190.
Αὐτο-εννεάς· αὐτὴ ἡ ἐννεὰς Σχολ. Ἀριστοτ. σ. 833.
Αὐτο-εντία· αὐθεντία.
Αὐτο-ένωσις· αὐτὴ ἡ ἕνωσις Δ. Ἀρεοπ. σ. 224.
Αὐτο-εξάς· αὐτὴ ἡ ἑξὰς Σχολ. Ἀριστοτ. σ. 833.
Αὐτο-έπαινος, 2· ὁ ἑαυτὸν ἐπαινῶν Σχολ. Ἰλ. π, 80.
Αὐτο-ετερότης· αὐτὴ ἡ ἑτερότης, διαφορότης Πλωτῖν. σ. 176.
Αὐτό-ζυμος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ζυμωθείς, ὁ ἄνευ ζύμης, μτγν.
Αὐτο-ζωώσις· αὐτὴ ἡ ζωοποίησις Δ. Ἀρεοπ. σ. 262.
Αὐτο-θαῦμα· αὐτὸ τὸ θαῦμα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 959.
Αὐτο-θέλημα· αὐτὸ τὸ θέλημα καθ' ἑαυτὸ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 963.
Αὐτο-θέλητος, 2· ὅ τις αὐτὸς θέλει Ἐπίρ. -τως, Ἐπιγρ.
Αὐτο-θεότης· αὐτὴ ἡ θεότης Παχυμ. εἰς Δ. Ἀρεοπ. θ. ὀν. 11, 6.
Αὐτό-θερμος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ θερμὸς Β. Ἀν. σ. 1348.
Αὐτο-θερμότης· θερμότης καθ' ἑαυτήν, ἀφ' ἑαυτῆς Βασίλ. τ. 3, σ. 83.
Αὐτό-θετος, 2· καθ' ἑαυτὸν τεθεὶς Β. Ἀν. τ. 2, σ. 848.
Αὐτο-θέωσις· θεοποίησις οἰκοθεν Δ. Ἀρεοπ. σ. 262.
Αὐτο-θηλύνομαι· ἐξ ἐμαυτοῦ θηλύνομαι, μτγν.
Αὐτό-ἵππος· ὁ ἵππος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν Σχολ. Ἀριστοτ. σ. 767.
Αὐτο-ἰσότης· αὐτὴ ἡ ἰσότης Δ. Ἀρεοπ. σ. 493.
Αὐτο-ἰσχύς· αὐτὴ ἡ ἰσχὺς καθ' ἑαυτὴν Ὠριγ. τ. 1, σ. 326.
Αὐτο-καθόλου· αὐτὸ τὸ καθόλου Γ. Παχυμ.
Αὐτο κακία· αὐτὴ ἡ κακία Εὐστ. ἐρ. σ. 123.
Αὐτο-καλλονή· αὐτὴ ἡ καλλονὴ Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. 1, 24.
Αὐτο-καλλο-ποιός, ὁ· αὐτὸς ὁ τὸ κάλλος ποιῶν Δ. Ἀρεοπ. σ. 517.
Αὐτό-καλλος, τό· αὐτὸ τὸ κάλλος Πρόκλ. Θεολ. Πλατ. 5, 14.
Αὐτό-καρνος· αὐτοζήμιος· κάρνη γὰρ ἡ ζημία Ἡσύχ.
Αὐτο-κατά-θετος, 2· ὃς αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ ὁμολογεῖ Θεοφυλ. Σιμ. Ἰσ. σ. 168.

Αὐτο-κατάρα· ἡ κυρίως κατάρα Γρ. Ναζ.
Αὐτο κατήγορος, 2· αὐτὸς ἑαυτὸν κατηγορῶν, μτγν.
Αὐτό-καυστος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ καεὶς Θεόδ. Πρόδρ.
Αὐτο-κελευστί· διὰ κελεύσματος ἑαυτοῦ Φίλ.
Αὐτο-κῑνέω· αὐτὸς κινῶ Πρόκλ. Θεολ. σ. 30.
Αὐτο-κινητίζω· κινῶ αὐτὸς ἐμαυτὸν Β. Ἀν. σ. 1348.
Αὐτο-κινητικός, 3· αὐτὸς ἑαυτὸν κινῶν Δ. Ἀρεοπ. σ. 202.
Αὐτοκλείδης· 1) Ἀθηναῖος Αἰσχίν. 2) συγγραφεύς τις Πλούτ.
Αὐτοκλῆς· ὄν. πολῶν Ἀθηναίων.
Αὐτόκλητος· παρασίτου ὄν. Ἀλκίφρ.
Αὐτό-κρανα· αὐτόδηλα, ἑαυτὰ δηλοῦντα, ἢ κίονα μονόλιθον Ἡσύχ.
Αὐτο-κρασία· αὐτοκράτεια.
Αὐτο-κρατέω· αὐτὸς κρατῶ Εὐστ. Ἐρ. σ. 202.
Αὐτο-κράτης· ὄν. διαφ. Ἀθηναίων.
Αὐτο-κρατητικός, 3· καθ' ἑαυτόν, ἀφ' ἑαυτοῦ κρατῶν Δ. Ἀρεοπ. σ. 57.
Αὐτο-κρατορίω· αὐτοκρατορεύω.
Αὐτο κρατορόθεν· ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, Ἀνν. Κομν. σ. 363.
Αὐτοκράτωρ· ὄν. διαφόρων Ἀθηναίων.
Αὐτο-κτίστης· ὁ κυρίως κτίστης Πλούτ. ἠθ σ. 223.
Αὐτό-λαβον· ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον Ἡσύχ.
Αὐτολάλα, ἡ Αὐτολάλαι· πόλ. Λιβύης Πτολ. Αὐτολ. νῆσος· ἡ νῆσος Μαδέρα Πτολ.
Αὐτο-λαμπής, 2· ὁ ἐξ ἰδίου φωτὸς λάμπων Βαλτζ. ῥήτ. τ. 3, σ. 476.
Αὐτό-λεκτος, 2· ὁ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου λεχθεὶς Φώτ.
Αὐτο-λέκτως· αὐτολεξεί Ἱ. Δαμασκ. τ. 2, σ. 856.
Αὐτολέων· ὁ Αὐδολέων.
Αὐτο-λογιότης· αὐτὴ ἡ λογιότης Δ. Ἀρεοπ. σ. 22.
Αὐτο-λύχνιον· ἑλλέβορον λευκὸν Ἱπποκρ. τ. 2, σ. 880.
Αὐτο-μακαριότης· αὐτὴ ἡ μακαριότης Ἱ. Χρυσ. τ. 4, σ. 325.
Αὐτομάλακα καὶ Αὐτόμαλα· χωρίον Λιβύης Στ. Βυζ.
Αὐτο-μανία· καθαρὰ μανία Ἱ. Χρυσ.
Αὐτομάτη· θυγ. Δαναοῦ Ἀπολλ.
Αὐτομάττιτα· σπέρμα ἀνδρὸς Ἡσύχ.
Αὐτοματιστής· ὁ φρονῶν ὅτι πάντα ἐγένοντο αὐτομάτως Ἱ. Μαλαλ. σ. 251.
Αὐτο-ματο-ποιητικός, 3· ὁ πραγματευόμενος περὶ μηχανῶν αὐτομάτως κινουμένων Ἡρ. μαθημ. ἀρχ. σ. 249.
Αὐτόμελον· εἶδ. ἐκκλ. ὕμνων.
Αὐτο-μεμφής, 2· αὐτὸς ἑαυτὸν μεμφόμενος Ἡσύχ. πρεσβ. σ. 1007.
Αὐτο μεμψία· τὸ ἑαυτὸν μέμφεσθαι Ἱ. Κλίμ. σ. 394.
Αὐτο-μέριμνος, 2· ὁ περὶ ἑαυτοῦ μεριμνῶν, ἀνησυχῶν Ἱ. Κλίμ. σ. 133.
Αὐτο-μετοχή· τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ μετέχειν Δ. Ἀρεοπ. σ. 225.
Αὐτομήδης· ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ἀπ.
Αὐτό-μηκος, τό· τὸ μῆκος αὐτὸ καθ' αὐτὸ Ἰάμβλ. εἰς Νικόμ. σ. 105.
Αὐτο-μηνί· τὸν αὐτὸν μῆνα Εὐσέβ. εὐαγγ. προπαρ. 15, σ. 796.
Αὐτο-μολητέον· αὐτομολεῖν δεῖ Γ. Παχυμ.
Αὐτό-μολοι, οἱ· ἔθν. αἰθιοπικὸν Στ. Βυζ.
Αὐτο-μόλπως, αὐτόμολπα· ὁμοίως ἐκεῖνος Ἡσύχ.
Αὐτό-νεως, 2· σὺν αὐτῇ τῇ νηΐ Γ. Παχυμ.
Αὐτο-νόειος· πατρων. ἐκ τοῦ Αὐτόνους.
Αὐτο-νοερός, 3· καθαρῶς νοερὸς Εὐσέβ. ἱστ. ἐκκλ. 10, 4, σ. 476.
Αὐτονόη· ὄν. μυθολ.
Αὐτο-νόητος, 2· καθ' ἑαυτόν, ἀφ' ἑαυτοῦ νοητὸς Τζετζ.
Αὐτονόμα· γυν. ὄν. Ἀνθ.
Αὐτο-νομέω· χρῶμαι ἰδίοις νόμοις Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 587.
Αὐτόνομος· ἀνδρ. ὄν. Δημ. Παυσ.
Αὐτόνους· 1) Τρὼς Ἰλ. 2) Ἕλλην φανευθεὶς ὑπὸ Ἕκτορος Ἰλ. 3) Δελφὸς Ἱερ. 4) Θεσσαλὸς Πολύθ.
Αὐτό-νους, ὁ· αὐτὸς ὁ νοῦς Πλωτῖν. σ. 267.
Αὐτό-νους, 2· αὐτόβουλος Αἰσχ. Ἱκ. 543.
Αὐτονύχιος· ἔννυχος Ἡσύχ.
Αὐτό-ξεστος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ ξεσθεὶς, στιλβωθεὶς Ἰαῖδ. ἐπιστ. 3, 48.
Αὐτο-ολότης· αὐτὴ ἡ ὁλότης Πρόκλ. Θεολ. σ. 106.
Αὐτο-ομοιότης· ἡ ὁμοιότης αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν Δ. Ἀρεοπ. σ. 224.
Αὐτο-ουσία· αὐτὴ ἡ οὐσία Πλωτῖν. τ. 7, σ. 1365.
Αὐτο-ούσιος, 2· αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν οὐσιώδης Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 840.
Αὐτο-ουσίωσις· αὐτὴ ἡ οὐσία Δ. Ἀρεοπ. σ. 516.
Αὐτο-παντελῶς· αὐτόχρημα παντελῶς Γ. Παχυμ.
Αὐτο-παρά-χρητος, 2· αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἄχρηστος Φωτ. βιβλ. σ. 18.
Αὐτο-πάρθενος, ἡ παρθένος ἀφωσιωμένη τῷ Θεῷ Εὐσέβ. ἱστ. ἐκκλ. 8, 5.
Αὐτόπαστος, 2, «αὐτόπαστα· πύλαι παστάδας ἔχουσαι, ποικίλαι» Ἡσύχ.
Αὐτο-πέθη· αὐτὴ ἡ πέθη Νόν. Δ. 21, 50.
Αὐτοπέλις· κλῖμαξ Ἡσύχ.
Αὐτο-περί-γραφος, 2· αὐτὸς ἑαυτὸν περιγράφων, περιορίζων Δαμασκ. ἀρχ. σ. 247.
Αὐτο-πηγή· αὐτὴ ἡ πηγὴ Ἱ. Χρυσ. 2, σ. 608.
Αὐτο-πικρία· αὐτὴ ἡ πικρία Ἱ. Χρυσ. τ. 3, σ. 840.
Αὐτό-πιπτον, τό· ἀφ' ἑαυτοῦ πῖπτον Βασίλ. Καισ. Κοτελ. τ. 1, σ. 29.
Αὐτο-πλάστης· ὁ, αὐτὸς πλάττει, ἢ ἑαυτὸν πλάττει Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 294.
Αὐτό-πληθυς, τό· αὐτὸ τὸ πλῆθος Πρόκλ. Θεολ. Πλατ. 3, 21.
Αὐτο-πλήρης, 2· αὐτὸς πλήρης Θευφυλ. Βουλγ. 4, σ. 159.
Αὐτό-ποδον· τὸ ἐκ ποδὸς βαδίζειν Ἡσύχ. αὐτόπεδον· τὸ κατὰ ὁλοτύπιον Β. Ἀν. σ. 467.
Αὐτο-πολέμιος, ὁ· ὁ αὐτὸς ἑαυτῷ πολέμιος Θεοφυλ. Σιμ. ἱστ. 2, 4, 13.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Αὐτό-πορος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ βαδίζων Νόν. Δ. 1, 308.
Αὐτο-ποσόν· τὸ ποσὸν αὐτὸ Πλωτῖν. τ. 2, σ. 690.
Αὐτό-πρακτος, 2· ἑκουσίως ἀφ' ἑαυτοῦ πραττόμενος Κραμ. Ἀν. τ. 3, σ. 156.
Αὐτο-πρᾰότης· αὐτὴ ἡ πρᾳότης Εὐστ. Ἔρ. σ. 320.
Αὐτο-πρεπῶς· μὲ ἰδίαν λάμψιν Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 254.
Αὐτο-προ-αίρεσις· ἑκούσιος προαίρεσις Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 678.
Αὐτο-πρό-κλητος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ προκληθείς, ἐκλιχθείς Εὐστ. Ἔρ. σ. 127.
Αὐτο-προθύμως· αὐτοπροαιρέτως Ἐτ. Μ. σ. 173.
Αὐτοπροσκόπται· αἱρετικοί, οἱ «κανονικοὺς θεσμοὺς ἐπιζητοῦσιν» Ἰ. Δαμασκ. αἵρ. 100, 103.
Αὐτ-οπτία· τοῦ αὐτόπτου ἡ θέα Θεόδ. Πρόδρ.
Αὐτό-πτυκτος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ πτυσσόμενος, γλωσ.
Αὐτο-πύθιος· αὐτὸς ὁ Πύθιος Ἀελ. Ἔρ. σ. 144.
Αὐτο-πῦρ, τό· αὐτὸ τὸ πῦρ· «πῦρ αὐτοπῦρ μόνον καὶ οὐδὲν ἄλλο» Στοβ. ἀν0. 11, 23.
Αὐτο-πύρευτος, 2· ὡς πυρὸς λάμπων Φιλῆς.
Αὐτό-ρειθρος, 2· ἀφ ἑαυτοῦ, αὐτομάτως ῥέων Συμ. μεταφρ.
Αὐτο-ρρήτωρ· ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος ῥήτωρ, δι' ἑνὸς ρ Εὐστ. Ἰλ. σ. 1301.
Αὐτό-ρριζα· ἡ ῥίζα αὐτὴ Ἰ. Χρυσ.
Αὐτο-σαπρία· αὐτὴ ἡ σαπρία Πλωτῖν. ἐπιστ. σ. 169.
Αὐτο-σθενής, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ σθένων Ἱππόλ. σ. 226.
Αὐτοσθένης· ἄρχων Ἀθήνησιν (Ὀλ. 28, 1) Παυσ.
Αὐτό-σκαιος, 2· σκαιότατος, γλωσ.
Αὐτο-στέρῐφον· ἰσχυρόν, αὐτοφυὲς Ἡσύχ.
Αὐτο-στοματεῖ· μὲ τὸ ἑαυτοῦ στόμα Βαλτζ. ῥήτ. τ. 7, σ. 736.
Αὐτο-στόματος, 2· ὁ διὰ τοῦ ἰδίου στόματος προφερόμενος Τζέτζ. ἐπ. 22.
Αὐτο-συμ-φυής, 2· ὁ ἑαυτῷ συμφυὴς Πορφύρ. ἀντρ. ν. σ. 6.
Αὐτο-σύνεσις· αὐτὴ ἡ σύνεσις Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1024.
Αὐτο-σύστατος, 2· αὐτὸς ἑαυτὸν συνιστῶν Ἐπιφάν. ἀγκυρ. τ. 2, σ. 40.
Αὐτο-σφαγή· δι' ἰδίας χειρὸς διαπραχθεῖσα σφαγή, μτγν.
Αὐτο-σχημάτιστος, 2· ἀσχημάτιστος, ἀντίθ. τῷ πολυσχημάτιστος Φωτ. βιβλ. σ. 73.
Αὐτό-σωμα· αὐτὸ τὸ σῶμα Ἑρμ. εἰς Πλάτ. Φαίδρ. σ. 151.
Αὐτο-σωφροσύνη· αὐτὴ ἡ σωφροσύνη Σχολ. Πλάτ.
Αὐτό-ταγος μύλη· ἀδέσποτος, παρόσον οὐδεὶς ἤλαυνεν αὐτὴν Ἡσύχ.
Αὐτό-ταξις· αὐτὴ ἡ τάξις Δ. Ἀρεοπ. σ. 225.
Αὐτο-τελεταρχία· αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ τελεταρχία, ἡ μύησις Δ. Ἀρεοπ. οὐρ. ἱερ. 3, 2, σ. 29.
Αὐτο-τετράγωνον· τὸ τετράγωνον αὐτὸ καθ' αὐτὸ Παχυμ.
Αὐτο-τετρᾰς· αὐτὴ ἡ τετρὰς Ἰ. Φιλόπ.
Αὐτό-τιγρις, ὁ, ἡ· αὐτὴ ἡ τίγρις Κ. Μανασ. χρον. 2234.
Αὐτο-τιμή· αὐτὴ ἡ τιμὴ Νικ. Κάλλ. ἱστ. ἐκκλ. τ. 1, σ. 27.
Αὐτό-τμητος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ τμηθείς Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 2, 349 πρὸς ἐξήγ. τοῦ αὐτοδάϊκτος.
Αὐτό-τοπος· τόπος ἴδιος Ἰ. Γεωμ. ὕμν. 3, 48.
Αὐτο-τριάς· αὐτὴ ἡ τριὰς Σχολ. Ἀριστοτ. σ. 821.
Αὐτό-τυφλος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ τυφλὸς Θεόδ. Πρόδρ.
Αὐτο-ὑγίεια· αὐτὴ ἡ ὑγίεια Ἑρμ. εἰς Πλάτ. Φαίδρ. σ. 151.
Αὐτ-ουδέτερος, ὁ, καὶ αὐτουδετερότης, περὶ τῶν ἀπολύτως οὐδετέρων· «τὰ δὲ αὐτουδέτερα καλοῦνται, ἅπερ πρὸ ἑαυτῶν ὀνοματικὴν αὐτουδετερότητος ἀπαιτοῦσι· ζῶ, καὶ ζῶ ζωϊνάττικῶς» γραμμ. ἐνβαχμ. Ἀν. τ. 2, σ. 302.
Αὐτο-ὑμν-ηγορία· αὐτὴ ἡ ὑμνηγορία Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 959.
Αὐτο-ὕπαρξις, οὕτω καλεῖται ὁ θεὸς ὑπὸ Μαξ. περὶ ἀγ. 3, 27.
Αὐτο-ὑπερ-ούσιος, 2· καθ' ἑαυτὸν ὑπερούσιος Δ. Ἀρεοπ. σ. 562.
Αὐτο-ὑπό-στατος, 2· αὐθυπόστατος Μάξ. Εἰς Δ. Ἀρεοπ. 9, ὄν. 4, 32.
Αὐτουύτα, ὑωρ. γεν. ἀντὶ ἑαυτοῦ Ἐγέστ. ἐπιγρ.
Αὐτο-φάνεια· αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις, παρουσία Ψιλλ.
Αὐτο-φανής, 2· αὐτὸς ἐμφανιζόμενος, παρὼν Ἰάμβλ. μυστ. σ. 22.
Αὐτο-φαρίζειν· αὐτοματίζειν Ἡσύχ.
Αὐτο-φερ-ώνυμος, 2· αὐτὸς τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα φέρων Εὐθάλ.
Αὐτό-φθονος, 2· ὅς τις ἦνε αὐτὸς ὁ φθόνος Εὐστ. Ἔρ. σ. 205.
Αὐτο-φθορά· αὐτὴ ἡ φθορὰ Δ. Ἀρεοπ. σ. 205.
Αὐτο-φθόρος, 2· αὐτὸς ἑαυτὸν φθείρων Φαβρ. βιβλ. 4, 2, σ. 334.
Αὐτο-φονεύς· αὐτοφόνος.
Αὐτο-φόνευτος, 2· αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ φονευθείς Σχολ. Λίσχ. ἐπ. 735.
Αὐτο-φονία· ὁ δι' ἰδίας χειρὸς φόνος Σχολ. Λίσχ. Εὐμ. 337.
Αὐτοφραδάτης Πέρσης Ξεν.
Αὐτο-φυΐα· τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ φύεσθαι Μένανδ. ῥήτ. σ. 70.
Αὐτό-φυλος, 2· ὁ τῆς αὐτῆς φυλῆς Ἰσίδ. Πηλ. 1, 7. σ. 3.
Αὐτό-φως· αὐτὸ τὸ φῶς Γρ. Ναζ. σ. 610.
Αὐτο-χάλκευτος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ χαλκευθείς Ἀνδρ. Κρητ. σ. 103.
Αὐτοχαρίδας· Σπαρτιάτης Θουκ.
Αὐτοχειρί· αὐτοχειρὶ Καλλίμ. ἐπιγρ. 21, 3.
Αὐτό-χειρος· ὁ ἑαυτὸν ἐγχειρίσας Ἡσύχ.
Αὐτο-χείρως· αὐτοχειρί.
Αὐτο-χειρο-φονευτής· ὁ διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς φονεύων, γλωσ.
Αὐτο-χολή· ἡ χολὴ αὐτὴ Ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 810.
Αὐτο-χώρη· χωρὴ ἀφ' ἑαυτῆς ἠχοῦσα Ἰάμβλ. εἰς Νικόμ. σ. 169.

Αὐτό-χροιος, 2· αὐτόχροος.
Αὐτρίγονες· ἴσπαν. ἔθνος Πτολ.
Αὔτρικον· πόλ. Γαλλίας Πτολ.
Αὐτώλης· ὀδριστής, αὐτόχειρ Ἡσύχ.
Αὐτ-ωράφος· αὐτόροφοι, μέτρου χάριν ἐν Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 184.
Αὐφήν, αἰολ. ὁ· αὐχήν Ἰ. Γραμμ. σ. 344.
Αὐφίδιος· ὄν. διαφ. Ῥωμαίων, Aufidius.
Αὐχαλέοι· σεμνοί Ἡσύχ.
Αὐχανῖτις· χώρα Βαβυλωνίας Πτολ.
Αὐχένιον, τό· ὁπλον. τοῦ αὐχήν Θεοδόσ. Γραμμ. σ. 73.
Αὐχένιος· ἀνδρ. ὄν. Ἀλκίφρ.
Αὐχηματικός, 3· καυχηματικὸς Εὐστ. Ὀδ. σ. 1967.
Αὐχίς· πόλ. ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
Αὐχμηρία· ξηρότης, μτγν.
Αὐχμηρότης· ξηρότης Βαλτζ. ῥητ. τ. θ, σ. 269.
Αὐχμολύτης, ὁ· λύων τὸν αὐχμὸν Θεόδ. Πρόδρ.
Αὔχμωσις· αὐχμηρότης, μτγν.
Αὖχος, ὁ· εἶδ. ὄσπρίου Ἱεροφίλ.
Αὖχος, ους, τό· καύχησις Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 871.
Ἀφ-αγνιστέον· δεῖ ἀφαγνίζειν Κλ. Ἀλ. στρ. 2, σ. 506.
Αφ-αδρύνομαι· γίνομαι ἁδρὸς Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4, 6, 8.
Ἀφάζει· ἀναδίχεται, ἀπὸ τῆς ἀφῆς Ἡσυχ.
Ἀφαία· Ἄρτεμις καὶ Δίκτυννα Ἡσύχ. θεότης λατρευομένη ἐν Αἰγίνῃ Παυσ.
Ἀφαιάσαι· ἀπαλγῆσαι, ἀπολειτουργῆσαι καὶ ἀπολέσαι Ἡσύχ.
Ἀφ-αιματόω· ἀφαιμάσσω.
Ἄφαιμοι· ἀπόγονοι, εὐγενεῖς Ἡσύχ.
Ἀφαίνω, «ἄφῆναι· τὸ τὰς ἐπτισμένας κριθὰς ταῖς χερσὶ τρίψαι» Ἡσύχ.
Ἀφαιρέ οἶκος, 2· τὸν οἶκον ἀφαιρεθεὶς Ἀνδρ. Κρ. σ. 278.
Ἀφαιρετέον· ῥ. τοῦ ἀφαιρέω Ἱπποκρ. σ. 1213.
Ἀφαιρετέω· ἀφαιρέω Ἀθήν. 13, 604.
Ἀφαιρέτης, ὁ· ἀφαιρῶν Σουΐδ.
Ἄφακα καὶ Ἀφάκη· πόλ. Κοίλης Συρίας, καὶ Λιβύης Στ. Βυζ.
Ἀφ-αμματίζω· ἐπιδένω Ἀντυλ. ἐν Ὀρειθ.
Ἀφανεί· ἀφανῶς, μτγν.
Ἀ-φάνερος, 2· σκοτεινός, γλωσ.
Ἀ-φανέρωτος, 2· ἄφαντος, μτγν.
Ἀφανιστέος, 3· ὃς πρέπει νὰ ἀφανισθῇ Ἰσοκρ. σ. 281.
Ἀφανιστήριος, ὁ· ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων Μανασ. χρον. 3099.
Ἀφανίστρια, ἡ· ἡ ἀφανίζουσα Σχολ. Ὀππ. ἁλ. 2, 487.
Ἀφάναι· χωρίον Σικελίας ἄσημον Στ. Βυζ.
Ἀφάντωτις· ἐξαφάνισις, ἐξολόθρευσις Νικήτ. χρον. σ. 127.
Ἀφαρεῖ· τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι καὶ φθέγγεσθαι κατ' Ἴωνας καὶ Ἐφεσίους Ἐτ. Μ.
Ἀφαρεύς· 1) πατ. Λυγκέως Ἀπολλ. 2) Ἕλλην τις πρὸ τῆς Τροίας Ἰλ. 3) Θέστος υἱὸς Ἰσοκράτους Ἰσυκ.
Ἀφαρητιάδαι ἢ Ἀφαρητίδαι· πατρων. τοῦ Ἀφαρεύς Ἀπολ. Ῥ. 1, 151.
Ἀφαρχίδευτον· ἄγρευτον, ἀθυσίαστον Ἡσύχ.
Ἀφαρό-ζωμος· «αὐτοσχέδιος ζωμός» Εὐστ. σ. 1191.
Ἀφάρτας· ἡ ἀναροτρίαστος γῆ, φάρος γὰρ ἡ ἄρασις Ἐτ. Μ.
Ἀφ-αρόω· ἀρόω Σουΐδ.
Ἀφ-αρπαγή· ἁρπαγή, γλωσ.
Ἀφάσιας λόφος· λόφος πλησίον τῶν Καλχηδονίων Πολύαιν.
Ἀ-φαυλος, 2· ὁ μὴ φαῦλος Μ. Φιλ.
Ἀφέδιτος ἡμέρα· ἡμέρα ἐν ᾗ θύουσι Ἡσύχ.
Ἀφεδνήν· ἀναιδῆ Ἡσύχ.
Ἀφ-έδραστος, 2· μετατοπισθεὶς Εἰρην. σ. 80.
Ἀφείδας, αντος· 1) υἱὸς Ἀρκάδος, ἐξ αὐτοῦ ἡ Τεγέα ὠνομ. «Ἀφειδάντειος κλῆρος», καὶ φυλή τις ἐν Τεγέᾳ Ἀφειδάντες· 2) ἄρχ. βασ. Ἀθηνῶν, ἐξ οὗ γένος τι αὐτόθι ἐκαλοῦντο Ἀφειδαντίδαι Παυσ. 3) υἱὸς Πολυπήμονος Ὀδ.
Ἀφεικοῦ πύργος· τόπ. ἐν Παλαιστίνῃ Ἰώσ.
Ἀφέλειος τόπος· ὁ ὁμαλὸς Ζωναρ. σ. 352.
Ἀφ-ελίζω· ἀφελίσσω Τζέτζ.
Ἀφ-ελληνίζω· ἐξελληνίζω Φίλ. τ. 2, σ. 567.
Ἄφελμα· τὸ κάλλυντρον Ἡσύχ.
Ἀφ-ελπίζω· ἀπελπίζω.
Ἀφ-ελπισμός· ἀπελπισμός.
Ἀ-φενάκιστος, 2· ὁ μὴ φενακίζων Φίλ. 1, σ. 564.
Ἀφ-έορτος, 2· ὁ μὴ ἑορτάσιμος, μτγν.
Ἀφ-έργω· ἐμποδίζω, Πίν. Ῥακλ. 1, 83.
Ἀ-φερεπονία· νωθρότης, ὀκνηρία Εὐστ. Ἰλ. σ. 222.
Ἀφέριστα· ἄχρηστα Ἡσύχ.
Ἀφέσας, αντος· βασ. Νεμέας, ἐξ οὗ τὸ παρ' αὐτῇ ὄρος Ἀπέσας Στ. Βυζ.
Ἀφεσία· ἡ, ἄφεσις.
Ἀφέται καὶ Ἀφεταί· ἀκρωτ. Θετταλομαγνησίας Ἱερ.
Ἄφετατος· ἥρως ἐν Σπάρτῃ Παυσ.
Ἀφεταῖς καὶ Ἀφέται· ὁδὸς ἐν Σπάρτῃ Παυσ.
Ἀφετεύω· εἶμαι ἀφέτης Πτολ. τετρ. σ. 109.
Ἀφετήριον· ἀκρωτ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀφεύς· ἀδύνατος Ἡσύχ.
Ἀφέψαλος, «ἀφεψάλου· ἄνευ σπινθῆρος λαμπροῦ» Ἡσύχ.
Ἀφ-ηλικία· ἡ τοῦ ἀνήβου ἡλικία Μ. Βασίλ. τ. 3, σ. 502.
Ἀφ-ηλικιότης, ητος, Εὐστ. Ἰλ. σ. 1282 καὶ
Ἀφ-ηλικίωσις· ἡ τοῦ ἀνήβου ἡλικία Γ. Πάχ.
Ἀφ-ηλόω· ξεκαρφώνω, ἀντίθ. τῷ προσηλόω Πορφύρ. Ἐγκρ. 1, 57.
Ἀφ-ήλωσις· οὐσ. τοῦ προηγ. γλωσ.
Ἀφημίζεσθαι· ἀθετίζεσθαι Ἡσύχ.
Ἀφητορεία· μαντεία Ἡσύχ.
Ἀφητόριος, ὁ· ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀφήτορος.
Ἄφθαια· πόλ. Αἰγύπτου Στ. Βυζ.
Ἀ-φθαρτο-δοκηταί καὶ Ἀφθαρτίσταί· αἱρετικοί, δοξάζοντες ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ «ἄθανατον καὶ ἀπαθὲς καὶ ἄφθαρτον ἐξ αὐτῆς ἑνώσεως» Φώτ.

Ἄφθας· ὁ Διόνυσος Σουΐδ.
Ἀ-φθεγγής, 2· ἄλαλος Β. Ἀν. σ. 473.
Ἄφθησις· ἐκπύωσις Ἱπποιατρ. σ. 175.
Ἀφθίβορος· ὁ βορᾶς ἐσθίων Ἡσύχ.
Ἀφθόνητος· ἀνδρ. ὄν.
Ἀφθόνιος· ῥήτωρ ἐξ Ἀντιοχείας Σουΐδ.
Ἀ-φθορο-νύμφη· ἄφθορος νύμφη, περὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, Ὑμν. Ἐκκλ.
Ἄφιδνα δῆμος Ἀττικῆς ἀπὸ Ἀφίδνου αὐτόχθονος, καὶ Ἀφίδναι Στ. Βυζ.
Ἄφιδνος· φίλος Θησέως, ἥρως τοῦ προηγ. δήμου Πλούτ.
Ἀφ-ιερωτής· ὁ ἀφιερῶν Δ. Ἀρεοπ. σ. 68.
Ἀφ-ιερωτικός, 3· ἀφιερῶν, αὐτ. σ. 134.
Ἀφ-ίζω· ἀποκαθίζω Ἡσύχ.
Ἀφ-ικμάω· ἀπικμάω.
Ἀφ-ικτόν· ἀκάθαρτον, μισητόν· ἀφικτρός· ἀκάθαρτος, μιαρὸς Ἡσύχ.
Ἀ-φιλ-ανθρώπευτος, 2· ἀφιλάνθρωπος Ἐφρ. Σύρ. τ. 3, σ. 388.
Ἀ-φίλ-αρχος, 2· ὁ μὴ φίλαρχος Ἐφρ Σύρ. σ. 204.
Ἀ-φιλ-έν-δεικτος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν ἐπίδειξιν Εὐστ. Ὀρ. σ. 191.
Ἀ-φιλ-ήκοος, 2· ὁ μὴ φιλήκοος Ἰουλιαν μισοπ. σ. 358.
Ἀ-φιλο-δωρία, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ εὐχαρίστως δωρουμένου, Νομοκάν. ἐν Κοτελ. Ἐλλ. Ἐκκλ. μνημ. τ. 1, σ. 76.
Ἀ-φίλ-οικτος, 2· ἀφιλάνθρωπος Νικήτ. βαρβαρογρ. σ. 485.
Ἀ-φιλο-κάλητος, 2· ἄκομψος, «ἀκατασκεύαστον· ἀφιλοκάλητον» Ἡσύχ.
Ἀ-φιλο-κίνδυνος, 2· ὃς δὲν ἀγαπᾷ νὰ ἐκτίθηται εἰς κινδύνους, μτγν.
Ἀ-φιλο-μαθής, 2· ὁ μὴ φιλομαθὴς Κύρ. Ἀλ. εἰς Ἰω. 3, 11.
Ἀφιλο-μαθία· ἀμάθεια Κύρ. Ἀλ. Ζαχ. κ. 14, σ. 815.
Ἀ-φιλο-ξενία· ἡ τοῦ ἀφιλοξένου ἰδιότης Χρ. Σιβ. 8, 304.
Ἀ-φιλόξενος, 2· ὁ μὴ φιλόξενος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1733.
Ἀ-φιλο-πλουτία· τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὸν πλοῦτον Πλούτ. Σύλ. καὶ Λυκ. σύγκρ. κ. 3.
Ἀ-φιλο-πρωτεία· τὸ μὴ ἀγαπᾶν τὰ πρωτεῖα Μένανδρ.
Ἀ-φιλο-στοργία· ἔλλειψις στοργῆς, Ἐκκλ.
Ἀ-φιλο-τίμητος, 2· ἀφιλότιμος, γλωσ. Εὐρ. Ἐκ. 42.
Ἄφιον· τὸ ὄπιον Δουκάγγ.
Ἀφ-ίππευσις· τὸ ἀφιππεύειν Γ. Παχυμ.
Ἀ-φλεγής, 2· ὁ μὴ φλεχθεὶς ἢ μὴ φλέγων Νόν. Δ. 29, 281.
Ἀφλεκτῆρες· μαστοί, θηλαὶ Ἡσύχ.
Ἄ-φλεψ, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἔχων φλέβας Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 52.
Ἄφνειον· πόλ. Φρυγίας καὶ Λυδίας Στ Βυζ.
Ἀφνίδιος· αἰφνίδιος, Βυζ.
Ἀφνῖτις λίμνη· ἡ τοῦ Δασκυλείου ἐν Βιθυνίᾳ Στράβ.
Ἀφόβητος· ἀδελφὸς Αἰσχίνου Δημ.
Ἀφοβῖνος, Ἀφόβιος· ἀνδρ. ὄν.
Ἄφοβις ἢ Ἄφωφις· βασ. Αἰγύπτου Σύγκελ.
Ἀ-φοβο-ποιός, 2· ὁ μὴ ποιῶν φόβον Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 849.
Ἄφοβος· εἷς τῶν κηδεμόνων τοῦ Δημοσθένους, καθ' οὗ ὁ 27 καὶ 28 λόγος αὐτοῦ.
Ἀφ-όδευσις, ἡ· ἀποβολὴ περιττωμάτων Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 221.
Ἀφ-οδευτικός, 3· εἰς τὸ ἀφοδεύειν ἀνήκων Γαλην. λ. δίφρον.
Ἀφόδιοι· ἔχθροὶ Ἡσύχ.
Ἀφ-όδιον, τό· ἀφόδευμα Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1022.
Ἄ-φοινος, «ἀφοίνους· ἀφόνους, ὑγιεῖς» Ἡσύχ.
Ἀφ-ολκή, ἡ· ἄφελξις, ἀπόσπασις Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 503.
Ἀφ-όμοιον, τό· παράδειγμα, πρόλ. Σειρ.
Ἀφ-ομοιότης, ἡ· ὁμοιότης Ἀμφιλόχ. σ. 44.
Ἀφ-ομοιωματικός, 3· ὁ ἑαυτῷ ἀφομοιῶν Ἰάμβλ. μυστ. σ. 127.
Ἀφ-ομοιωτέον· δεῖ ἀφομοιοῦν Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1, 1, 5.
Ἀφ-οπλιστής, ὁ· ἀφοπλίζων Ἰουστιν. νεαρ. 8, κ. 13.
Ἀ-φορίω· δὲν φίρω, δὲν παράγω, περὶ καρπῶν Φίλ. σ. 732.
Ἀ-φορητότης, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἀφόρητος, γλωσ.
Ἄφ-ορις· θρασύς, ἄπιστος Ἡσύχ.
Ἀφ-όρισις· προόρισις, γλωσ.
Ἀφ-οριστέον· δεῖ ἀφορίζειν Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 6.
Ἀφ-οριστί· ὁριστικοῦ τρόπου Β. Ἀν. σ. 1350.
Ἀφ-ορκισμός· ἐξορκισμός, Εὐχολ.
Ἀφ-ορμάω· ἐκπλέω τοῦ λιμένος Πολύβ. 1, 39, 1 (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἀφορμάω, ὃ ἴδε).
Ἀφ-ορμητικός, 3· ὁ μὴ ὁρμητικός, ἀποτρεπτικός, ἀντιθ. τῷ ὁρμητικός Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 1, 12.
Ἀφόρμιον· τόπ. Θεσπιέων Στ. Βυζ.
Ἀφ-οσιωτέον· ἀφοσιοῦν δεῖ Ὠριγ. Κέλσ. σ. 431.
Ἀφότε· ἀφότου Ἰ. Μαλ. σ. 176
Ἀφουμῶν· τὸ φρούριον· φρούρ. ἐν Ἀρμενίᾳ Μένανδ.
Ἀφουσία· ἡ σκοριώδης πεταστὴ τοῦ σιδήρου, γλωσ. ἰατρ. ἢ «τὸ τοῦ σιδήρου ἀποσφόρισμα» Δουκάγγ.
Ἀφουσία· νῆσός τις Σουΐδ.
Ἄφρα· πόλ. Λιβύης Ἰώσ.
Ἀφράζω· ἀφραίνω.
Ἀφράνιος· ὄν. διαφ. Ῥωμ.
Ἀ-φραστότης ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τι ἄφραστον Ἀθαν. τ. 1, σ. 506.
Ἄφραττος· ἡ Ἑκάτη παρὰ Ταραντίνοις Ἡσύχ.
Ἄφρενος, 2· ἄφρων.
Ἀφρικανός· 1) α) Ἀφρικὸς πέλαγος Πτολ. β) τὰ ἀφρικανά, εἶδ. σύκων Ἀθήν. 3, 75 2) Ἰκών. δύο Σκιπιώνων, ὡς κατακαλόντων τὴν Καρχηδόνα Πλούτ. 3) φιλόσοφος ἐξ Ἀφρικῆς Σουΐδ.
Ἀφρικέρωνες· ἔθν. Λιβύης Πτολ.
Ἀφρική· 1) ἢ ἄλλως καλουμένη Λιβύη, δηλ. τὸ περὶ τὴν Καρχηδόνα μέρος μέχρι τῶν

Σύρτεων Δ. Κάσ. 2) Ἀφρική, δηλ. θάλασσα, ἡ παρὰ τῇ προηγ. Πτολ.
Ἄφρι-λόγος, 2· ἀφρὸν συλλέγων, ἀρχ. λεξ.
Ἄφριος, «ἀφρίου· ἀθίρας» Ἡσύχ.
Ἀφρίς· μύρτον Ἡσύχ.
Ἀφριστής· ἀφρίζων Κ. Μανασ. χρον. 302.
Ἀφροδᾶς· ἀνδρ. ὄν. Γαλην.
Ἀφροδιτάριον· εἰδ. ἰατρικοῦ Γαλην.
Ἀφροδιτία· χωρίον Λακωνικῆς Θουκ.
Ἀφρόδιτος, «Θεόφραστος μὲν τὸν Ἑρμαφρόδιτόν φησιν, ὁ δὲ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφὼς Παίων ὗσον (γραπτ. οἷον) ἄνδρα τὴν θέαν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρῳ λέγει» Ἡσύχ. Ἰδ. καὶ Β. Ἀν. σ. 472.
Ἀφροδιτώ· Ἀφροδιτόπολις
Ἀ-φρονικός, 3 ἄφρων Σχολ. Λουκ. δὶς κατ. 21.
Ἀ-φροντιστητέον· δεῖ ἀφροντιστεῖν Πολύδ. 9, 16, 5.
Ἀ-φροντιστία, ὀρθότ. ἀντὶ ἀφροντισία Θεμίστ. λόγ 15, σ. 186.
Ἄφρος· υἱὸς Κρόνου καὶ Φιλύρας, βασ. Λιβύης, ἐξ οὗ οἱ Ἄφροι Σουΐδ.
Ἀφύαι· ἐπών. πολλῶν ἑταιρῶν Ἀθήν.
Ἄφυζα· τὸν λίοντα οἱ Ἴωνες Σχολ. Ἰλ φ, 528.
Ἀφύζω, «ἄφυζι, ἀπόλαβε» Ἡσύχ.
Ἀ-φυλλ-άκανθος, 2· ὁ μὴ φυλλάκανθος Θεόφρ. Ἱ. Φ. 6, 4, 8.
Ἀ-φυλλό-ρρους, 2· ὁ μὴ φυλλορροῶν Ἀγμ. ὀνειρ. κ. 151.
Ἄ-φυλος· ὁ μὴ ἔχων φυλὴν Ἐτ. Μ λ. ἀφρήτωρ.
Ἀφ-ύπνισις· τὸ ἀφυπνίζειν, μτγν.
Ἀφ-υπνισμός· τῷ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. σ 1297.
Ἀφ-υπνιστής· ὁ ἀφυπνίζων, ἀξίωμά τι ἐν μοναστηρίοις Θεόδ. Στουδ. σ. 601.
Ἀφ-υπνωτίον· δεῖ ἀφυπνοῦν Νικήτ. χρον. σ. 47.
Ἀφ υπνώττω· ἀποκοιμῶμαι, καθεύδω Θεόδ. Πρόδρ. σ. 177.
Ἄφυσα, «τὸ κύμινον καὶ τὰ ὅμοια» Δουκάγγ.
Ἀφύσιμος, 3· ἄφθονος Σχολ. Νικ. ἀλ. 583.
Ἄφυσσαν· κοτύλην, Ταραντῖνοι Ἡσύχ.
Ἀφυταῖος· εἶδ. ἀμπέλου Θεόφρ αἴ. φ. 3, 20.
Ἀφφαδάνα· πόλ. Μεσοποταμίας Πτολ.
Ἄ-φωκτος, 2· ὁ μὴ πεφωγμένος, πεφρυγμένος, ἰατρ.
Ἀ-φωνέω· εἶμαι ἄφωνος Ἱπποκρ. σ. 990.
Ἀ φωνητέω· τῷ προηγ. Σχολ. Αἰσχ. Ἀγ. 241.
Ἄ-φως, ὁ, ἡ ὁ μὴ ἔχων φῶς Εὐστ Ἰλ. σ. 968.
Ἀφ-ωσιωμένως· πρὸς τὸ φαινόμενον, ἐπιπολαίως Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ 517.
Ἀχά, κατ' Ἐτ. Μ. = δύο, καὶ εἶνε θέμα τοῦ Ἀχαΐα.
Ἀχαιαὶ πέτραι· πέτρα ἐν Σάμῳ Σουΐδ.
Ἀχαιάτις, ἡ· Ἀχαΐα Πολύδ.
Ἀχαϊμαὶ ἢ Ἀχάμαι· φυλὴ Αἰθιοπικὴ Πτολ.
Ἀχαιμενεῖς· ἔθν. Ἀφρικῆς Πτολ.
Ἀχαιμενία· ἡ Περσικὴ μοῖρα ἀπὸ Ἀχαιμένους Στ. Βυζ.
Ἀχαΐνει· σαίνει, παίζει, κολακεύει Ἡσύχ.
Ἀχαιομάντεις· οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχουσες ἱερωσύνην ἐν Κύπρῳ Ἡσύχ.
Ἀχαιοῦς· ποτ. ἐν Πόντῳ Ἀρρ.
Ἀ-χάλαστος, 2· ὁ μὴ χαλασθείς, χαλαρωθεὶς Γρ. Νύσ. τ. 1, σ 288.
Ἀ-χαλίπως· οὐ χαλεπῶς Φίλ. βελοπ. σ. 92.
Ἀ-χαλιν-αγώγητος, 2· ὁ μὴ χαλιναγωγούμενος Εἰρην. σ. 301.
Ἀ-χαλίνως· ἄνευ χαλινοῦ Κύρ. Ἀλ.
Ἀχανά· κλήματα Ἡσύχ.
Ἀχανοὶ ἢ Ἀχαρνοί· ἔθν. πρὸς τῇ Σκυθίᾳ Στ. Βυζ.
Ἀχάντιον, χυδ ἀντὶ ἀκάντιον Εὐστ. Ἰλ. σ. 468.
Ἀχάρακα, τά· πόλ. Φρυγίας Στράβ.
Ἀ-χαρακτήριστος, 2· ὁ μὴ ἔχων χαρακτῆρα, ἐκκλ.
Ἀχαρδίος· ποτ. Καυκάσου Στράβ.
Ἀ-χαριτό-γλωττος, 2· ἄχαρις κατὰ τὴν γλῶσσαν Τζέτζ. ἐπιστ. 1, σ. 3.
Ἀ-χάριτωτος, 2· ὁ ἄνευ χάριτος Μανασ. χρον. 5532.
Ἀ-χάσμητος, 2· ὁ μὴ χασμώμενος, ὁ ἄνευ χασμῳδίας Εὐστ Ἰλ. σ. 919.
Ἀ-χασμῴδητος, 2· τῷ προηγ.
Ἀ-χαύνωτος, 2· ὁ μὴ χαυνωθεὶς Ἀθαν. τ. 2, σ. 548.
Ἄ-χειμος· ἀχείμων.
Ἀ-χειρ-άπτητος ἢ ἀχείραπτος, 2· ὃν χεὶρ οὐκ ἦψατο Ἰάμβλ. βί. Πυθ. σ. 132.
Ἀ-χειρί· ἄνευ χειρῶν Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 271.
Ἀ-χειρο-γεώργητος, 2· μὴ γεωργηθεὶς ὑπὸ χειρῶν Ἰ. Χρυσ.
Ἀ-χειρό-γραφος, 2· μὴ γραφεὶς ὑπὸ χειρός Κ. Πορφ. εἰκ. Ἐδ. σ. 81.
Ἀ-χειρό-κλωστος, 2· μὴ κλωσθεὶς ὑπὸ χειρῶν Κ Μανασ. χρον. 176.
Ἀχέλης, ητος, καὶ Ἀχελήσιος· 1) υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Ὀμφάλης· 2) ποτ. παρὰ τῇ Σμύρνῃ Σχολ. Ἰλ.
Ἀχείλιον· τὸ λεπτομερὲς Ἡσύχ.
Ἀχειρδώδης· ἀκανθώδης Μανασ. χρον 6651.
Ἄ-χηλος, 2· ὁ ἄνευ χηλῆς Γαλην. τ. 4, σ. 94.
Ἀχηνεῖς· κενοὶ Ἡσύχ.
Ἀχηρὼ καὶ Ὠπὶς καὶ Ἑλλήγηρις καὶ Γῆ καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτὴ Ἡσύχ.
Ἀχητητὶ· ἀζήτητοι, ἀσύνετοι, ἄφρονες Ἡσύχ.
Ἀχθεία· ἡ Δημήτηρ, μυστικῶς Ἡσύχ.
Ἄχθη· ἀκαθαρσία, ἀφρὸς θαλάσσης Ἡσύχ.
Ἀχθηρές· λυπηρὸν Ἡσύχ.
Ἀχθο φορικός, 3· βαστακτικὸς Μ. Βασίλ. τ. 1, σ. 388.
Ἀχιλίδες· τόπ ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ Πτολ.
Ἀχθοῶν· κορμὸς ἐκ λιπαροῦ ὄρους κατὰ Λάκωνας Ἡσύχ.
Ἄχι βαθίως Σουΐδ.
Ἀ-χίαστος, 2· μὴ σημειωμένος διὰ τοῦ χ, ἄνευ τοῦ χιαστοῦ σχήματος Σχολ. Ἰσοκ σ. 121.
Ἀχίκητα· ἀκατάληπτα Ἡσύχ.
Ἀχίλλιος ἀνδρ. ὄν. μτγν. Φώτ.
Ἀχινδάμας· ποτ. Καρμανίας Πτολ.
Ἀχιόνιστος, 2· ὁ μὴ χιονιζόμενος Σχολ. Ὀδ. ζ, 44.
Ἀχλαδᾶος· στρατηγ. Κορινθίων ἐν τῷ β', Μισσην. πολέμῳ Παυσ.

Ἄχλαξ· ἡ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος, ὁ μικρὸς λίθος Σουίδ. καὶ ἀρχ. λεξ.
Ἀ-χλεύαστος, 2· ὁ μὴ χλευαζόμενος Ἀθαν. τ. 1, σ. 69.
Ἀ-χλοη-φόρον· ἀδότανον Ἱ. Χρυσ. τ. 7, σ. 549.
Ἀχλυδιᾶν· θρύπτεσθαι Ἡσύχ.
Ἀχλυη-φόρος, 2· ἀχλὺν φέρων Ἱ. Χρυσ. τ. 8, σ. 40.
Ἀχλύωσις· ἐπισκότισις, μτγν.
Ἄχναι· πόλ. Θεσσαλίας· Βοιωτίας καὶ Μακεδονίας (ἢ καὶ Ἴχναι) Στ. Βυζ.
Ἄχνη· ἀρχ. ὄν. τῆς Κάσου Πλίν.
Ἄχνημος· νῆστις Ἡσύχ.
Ἄχνητόν, τό· δαψιλές, ἄφατον, πολύ, ἄφθονον Ἡσύχ.
Ἄχνυλα· κάρυα, Κρῆτες Ἡσύχ.
Ἄχομοι καὶ Ἀχομηνοί· ἔθν. εὐδαίμ. Ἀραβίας Στ. Βυζ.
Ἀ-χορτασία, ἡ· τὸ νὰ μὴ χορτάσῃ τις Σύμ. Δευτ. 28, 20.
Ἀχραδῆναι· ζῷά τινα ξυλοφάγα Ἡσύχ.
Ἀχράδης· Ἀθηναῖος Δημ.
Ἀ-χραννής, 2· ἄχραντος.
Ἀ-χραντία· ἡ καθαρότης τοῦ ἀχράντου Θεόδ. Στουδ. σ. 455.
Ἀ-χραντό-σωμος, 2· ὁ ἔχων ἄχραντον σῶμα Μεθόδ. σ. 162.
Ἄ-χρατοι· οἱ πολέμιοι Ἡσύχ.
Ἀ-χρειάστως· ἄνευ χρείας Θεόδ. Στουδ.
Ἀ-χρεῖ-ποιός, 2· ἀχρεῖα, ἀνωφελῆ ποιῶν Ἰλ. σ. 417.
Ἀ-χρειώδης, 2· ἀνωφελὴς Εὐστ. Ἴρ. σ. 253.
Ἀ-χρείωσις· βλάβη, ὕβρις Νικήτ. χρον. σ. 319.
Ἀ-χρηματέω· δὲν ἔχω χρήματα Τζέτζ. ἐπιστ. 94, σ. 92.
Ἀ-χρηῒς, ὁ, ἡ, «ἀχρεῖα βλάσφημον, ἄμορφον, ἀχρεῖον, λυπηρὸν» Ἡσύχ.
Ἀ-χρησίμευτος, 2· ἄχρηστος Βυζ.
Ἀ-χρησιμότης· ἀχρηστία, γλωσ.
Ἀ-χρηστοήθης, 2, «εὐηθης· βλάξ, ἀνόητος ἢ ἀχρηστοήθης», ἀρχ. λεξ.
Ἀ-χρηστο-λογέω· λαλῶ ἀχρεῖα Ἐτ. Μ.
Ἀ-χρηστο-ποιέω· καθιστῶ ἄχρηστον, γλωσ.
Ἀ-χρηστότης· τὸ νὰ ἦνέ τι ἄχρηστον, ἀνωφελὲς Θεόδ. Στουδ. σ. 526.
Ἀχριανή· πόλ. Ἀρκανίας Στ. Βυζ.
Ἄ-χριον, τό· ἄχριστον Ἡσύχ.
Ἀχρίς, ίδος· πόλ. Βουλγαρίας Κεδρην.
Ἀ-χριστιανός· ὁ μὴ χριστιανός, μτγν.
Ἀ-χροιέω· ἀχροίω.
Ἀχραύα· πόλ. εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀ-χρύσωτος, 2· μὴ κεχρυσωμένος Ἀχμ. ὀνειρ. κ. 50.
Ἀχρωμία· πορνεία, γλωσ.
Ἀχυρο-φάγος, 2· ὁ ἄχυρα τρώγων Ἐπιφάν. ἀγκυρ. 104, σ. 106.
Ἀχυρ-ώνυμος, 2· ἐξ ἀχύρου ὀνομαζόμενος Βυζ.
Ἀ-χωλάντος, 2· ὁ μὴ χωλαίνων Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 163.
Ἄ-χωρος, «ἐν κατάρᾳ λέγεται ὁ μήτε τάξιν βίου μήτε κατάστασιν οἰκίας ἔχων» Ἱ
Ἄψαλος· πόλ. Μακεδονίας Πτολ.
Ἀψάκειν· ἀποτυγχάνειν Ἡσύχ.
Ἀ-ψαυστία· τὸ μὴ ψαύεσθαι Ἰάμβλ. κόμ. σ. 81.
Ἄψαρος· ποτ. Καλχίδος καὶ φρούριο αὐτῷ Ἀρρ.
Ἀψελές· ὑγιές Ἡσύχ.
Ἄψερον· ὕστερον, πάλιν Ἡσύχ. «ἄψ τὸ μὴ ψαῖρον, ἄψερον δὲ τὸ ὕστερον ψ Ζων. σ. 366.
Ἀ-ψευδής· Ἀθην. ἀρχων (Ὀλ. 86, 1) Δ
Ἀ-ψευστεί· ἀψευδῶς Θεοδ. Στουδ.
Ἀψεφίων· ὄν. Ἀθηναίων.
Ἀψίας· ποτ. Ἰταλίας Δ. Σικ.
Ἀψίδωμα· ἀψὶς Εὐστ. Ἴρ. σ 180
Ἀψιδωτός, 3· ὁ ἐσχηματισμένος εἰς ἀ γλωσ.
Ἀψικορέω· ἀηδιάζω, σικχαίνομαι Γ. Π
Ἄψιλαι· ἔθν. Σκυθικὸν γειτνιάζον Α Στ. Βυζ.
Ἄ-ψιλος, 2· ὅς δὲν εἶνε ψιλός· «ἄψιλον λύπτερον, ἄπτερον» Ἡσύχ.
Ἀψι-μαχικός, 3· τῇ ἀψιμαχίᾳ ἀνή γλωσ.
Ἀψίνης· 1) Ἀθην. σοφιστὴς Σουίδ. 2) γραφεὺς ἐκ Γαδάρων Φοινίκης Σουίδ.
Ἀψίνθη θαλασσία θαλάσσιος φυτὸν Ἀλ Τρ 8, σ. 149.
Ἀψινθία, ἡ· ἀψίνθιον.
Ἀψινθιάζω· εἶμαι πικρὸς ὡς τὸ ἀψίνθιο Μανασ. χρον. 4536.
Ἀψινθίζομαι· γίνομαι πικρὸς Εὐστ
Ἀψίνθινος, 3· ἐξ ἀψινθίου Ἀλ. Τραλλ. 1, σ
Ἀψινθιώδης, 2· ἀψινθίῳ ὅμοιος, πικρὸ κήτ. χρον. σ. 63.
Ἀψινθο-κραής, 2· κεκραμένος ἀψι Βοασσ. Ἀν. τ. 3, σ. 410.
Ἀψινθώδης· ἀψινθιώδης.
Ἄψιον, τό· τὸ πρόσωπον Ἡσύχ.
Ἄψινθος, ἡ· πόλ. Θράκης, ἡ κατόπιν Α Στ. Βυζ.
Ἄψορρος· 1) ποτ καὶ πόλ Καππαδοκ 2) νῆσ. καὶ πόλ. παρὰ τῇ Δαλματίᾳ Πτ
Ἀ-ψοφία· ἔλλειψις ψόφου Πλωτῖν. 2, 1
Ἀ-ψοφο-ποιός, 2· ὁ μὴ ποιῶν ψόφον πιφάν. αἱρ 35, σ. 262.
Ἀψυθές· ἀληθές, οὐ ψευδὲς Ἡσύχ.
Ἄψυρος· καθαρός, γλωσ.
Ἀψυρτίδες· νῆσοι πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ ψύρτου Στ. Βυζ.
Ἄψυρτος· 1) υἱὸς Αἰήτου, ἀδελφ. Μη Ἀπολλ. 2) λῃστὴς Ξεν Ἐφ. 4) Προυσαεὺς Σο
Ἀ-ψυχεί· ἄνευ ψυχῆς Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 2
Ἀ-ψυχο-ποιός, 2· ὁ ἄψυχον καθισ Εὐστ. Ἰλ. σ. 611.
Ἀ-ψυχόω· ἀφαιρῶ τὴν ψυχὴν Βοασσ. τ. 3, σ. 453.
Ἄψωρος· πόλ. Ἰλλυρίας Στ. Βυζ.
Ἀ-ωδυνετῶ· ἀπονεῖν, ὑγιαίνειν Ἡσύχ.
Ἄωρος· πόλ. Κρήτης Στ. Βυζ.
Ἀωροσύνη· τὸ νὰ ἦνέ τι ἄωρον, Ἐπιγρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΚΙΝΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέρ

ΤΕΛΟΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας